

CARTEA URANTIA / THE URANTIA BOOK
ROMANIAN / ENGLISH: UF-RUM-001-2004-1.4 / UF-ENG-001-1955-20.1

The Romanian text of this translation of **THE URANTIA BOOK** is

Copyrighted © and Published by:

**CARTEA
URANTIA**

**URANTIA®
FOUNDATION**

www.urantia.org

This pdf-formatted document (rum01e) was designed, created, and

It's all about God, our loving Universal Father, and His wondrous creation...

CARTEA URANTIA

INTRODUCERE

Introducere

CARTEA URANTIA

001 ⇨

INTRODUCERE

Secțiuni

Introdução

1. Jesus — O Homem
2. A Religião de Jesus
3. A Supremacia da Religião

Introduction

- I. Deitate și divinitate
- II. Dumnezeu
- III. Prima sursă-centru
- IV. Realitatea universului
- V. Realități de personalitate
- VI. Energie și arhetip
- VII. Ființa supremă
- VIII. Dumnezeu septuplul
- IX. Dumnezeu ultimul
- X. Dumnezeu absolutul
- XI. Cele trei absoluturi
- XII. Trinitățile

FOREWORD

SECTIONS

Introduction

1. Jesus — The Man
2. The Religion of Jesus
3. The Supremacy of Religion

Introduction

- I. Deity and Divinity
- II. God
- III. The First Source and Center
- IV. Universe Reality
- V. Personality Realities
- VI. Energy and Pattern
- VII. The Supreme Being
- VIII. God the Sevenfold
- IX. God the Ultimate
- X. God the Absolute
- XI. The Three Absolutes
- XII. The Trinities

Introduction

ÎN MINȚILE muritorilor de pe Urantia - acesta fiind numele lumii voastre - există o mare confuzie în ceea ce privește semnificația unor termeni cum ar fi Dumnezeu, divinitate, și deitate. Ființele umane sunt și mai confuze în ceea ce privește relațiile personalităților divine desemnate de aceste numeroase nume. Datorită acestei sărăcii conceptuale însoțite de o atât de mare confuzie ideatică, am fost însărcinat să formulez această expunere introductivă pentru a explica semnificațiile care ar trebui să fie atașate anumitor simboluri verbale, așa cum ar putea fi ele folosite de acum înainte în capitolele pe care corpul revelatorilor adevărului din Orvonton a fost autorizat să le traducă în limba engleză de pe Urantia.

În efortul nostru de a extinde conștiința cosmică și de a intensifica percepția spirituală, este extrem de dificil să prezentăm niște concepte largite și un adevăr înaintat atunci când suntem limitați de folosirea unui limbaj restrâns al tărâmului. Cu toate acestea, mandatul nostru ne impune să facem toate eforturile necesare pentru a transmite semnificațiile noastre

INTRODUCTION

0:01 (1.1) IN THE MINDS of the mortals of Urantia — that being the name of your world — there exists great confusion respecting the meaning of such terms as God, divinity, and deity. Human beings are still more confused and uncertain about the relationships of the divine personalities designated by these numerous appellations. Because of this conceptual poverty associated with so much ideational confusion, I have been directed to formulate this introductory statement in explanation of the meanings which should be attached to certain word symbols as they may be hereinafter used in those papers which the Orvonton corps of truth revealers have been authorized to translate into the English language of Urantia.

0:02 (1.2) It is exceedingly difficult to present enlarged concepts and advanced truth, in our endeavor to expand cosmic consciousness and enhance spiritual perception, when we are restricted to the use of a circumscribed language of the realm. But our mandate admonishes us to make every effort to convey our meanings by using the word symbols of the English

folosind simbolurile verbale ale limbii engleze. Ni s-a recomandat să nu introducem termeni noi decât dacă nu se putea găsi în terminologia limbii engleze nici o expresie potrivită pentru ilustrarea acestor concepte noi, fie aceasta parțial sau chiar și deformându-i mai mult sau mai puțin înțelesul.

În speranța de a-i înlesni înțelegerea fiecărui muritor care ar putea citi cu atenție aceste capitole și de a evita confuzia de partea lui, socotim ca fiind înțelept să prezentăm, în acest preambul, o trecere în revistă a sensurilor care trebuie să fie atașate numeroaselor cuvinte englezești ce vor fi folosite pentru a desemna Deitatea precum și anumite concepte asociate referitoare la lucrurile, la semnificațiile și la valorile realității universale.

Însă pentru a formula această Introducere de definiții și de limitări de terminologie este necesar să anticipăm întrebarea acestor termeni în prezentările ulterioare. Prin urmare, această Introducere nu este o expunere completă în sine: este doar un îndrumar de definiții, destinate să îi ajute pe cei care vor citi capitolele următoare referitoare la Deitate și la universul universurilor. Aceste capitole au fost formulate de o comisie de pe Orvonton trimisă pe Urantia în acest scop.

Lumea voastră, Urantia, este una din numeroasele planete locuite similare, care formează universul local al Nebadonului. Acest univers, împreună cu alte creații similare, formează suprauniversul Orvontonului, a cărui capitală este Uversa, locul de unde vine comisia noastră. Orvontonul este unul din cele șapte suprauniversuri evolutive ale timpului și spațiului care învâluie universul central al Havonei, creația fără început și fără de sfârșit a perfecțiunii divine. În inima acestui univers etern și central se găsește neclintita Insulă a Paradisului, centrul geografic al infinitului și lăcașul Dumnezeuului etern.

Cele șapte universuri în evoluție, împreună cu universul central și divin, sunt numite de noi, în general, marele univers; acestea sunt creațiile organizate și locuite în prezent. Ele sunt toate o parte a maestrului univers, care îmbrățișează de asemenea universurile spațiului exterior, nelocuite, dar aflate în curs de mobilizare.

I. DEITATE SI DIVINITATE

Universul universurilor prezintă fenomene ale activității deității la diverse nivele de realități cosmice, de semnificații mentale și de valori spirituale, însă toate aceste ministere - personale sau de un alt fel - sunt coordonate prin putere divină.

DEITATEA poate fi personalizată ca Dumnezeu, fiind personală și supra-personală în moduri care nu-i sunt pe deplin inteligibile ființei umane. Deitatea este caracterizată de calitatea unității - actuală sau potențială - pe toate nivelele supra-materiale ale realității. Această calitate unificatoare creaturile o înțeleg cel mai bine ca divinitate.

Deitatea funcționează pe nivelele personal, pre-personal și supra-personal. Deitatea totală este funcțională pe următoarele șapte nivele:

tongue. We have been instructed to introduce new terms only when the concept to be portrayed finds no terminology in English which can be employed to convey such a new concept partially or even with more or less distortion of meaning.

0:0.3 (1.3) In the hope of facilitating comprehension and of preventing confusion on the part of every mortal who may peruse these papers, we deem it wise to present in this initial statement an outline of the meanings to be attached to numerous English words which are to be employed in designation of Deity and certain associated concepts of the things, meanings, and values of universal reality.

0:0.4 (1.4) But in order to formulate this Foreword of definitions and limitations of terminology, it is necessary to anticipate the usage of these terms in the subsequent presentations. This Foreword is not, therefore, a finished statement within itself; it is only a definitive guide designed to assist those who shall read the accompanying papers dealing with Deity and the universe of universes which have been formulated by an Orvonton commission sent to Urantia for this purpose.

0:0.5 (1.5) Your world, Urantia, is one of many similar inhabited planets which comprise the local universe of *Nebadon*. This universe, together with similar creations, makes up the superuniverse of *Orvonton*, from whose capital, Uversa, our commission hails. Orvonton is one of the seven evolutionary superuniverses of time and space which circle the never-beginning, never-ending creation of divine perfection — the central universe of *Havona*. At the heart of this eternal and central universe is the stationary Isle of Paradise, the geographic center of infinity and the dwelling place of the eternal God.

0:0.6 (1.6) The seven evolving superuniverses in association with the central and divine universe, we commonly refer to as the *grand universe*; these are the now organized and inhabited creations. They are all a part of the *master universe*, which also embraces the uninhabited but mobilizing universes of outer space.

I. DEITY AND DIVINITY

0:1.1 (2.1) The universe of universes presents phenomena of deity activities on diverse levels of cosmic realities, mind meanings, and spirit values, but all of these ministrations — personal or otherwise — are divinely co-ordinated.

0:1.2 (2.2) DEITY is personalizable as God, is prepersonal and superpersonal in ways not altogether comprehensible by man. Deity is characterized by the quality of unity — actual or potential — on all supermaterial levels of reality; and this unifying quality is best comprehended by creatures as divinity.

0:1.3 (2.3) Deity functions on personal, prepersonal, and superpersonal levels. Total Deity is functional on the following seven levels:

1. Static- Deitate conținută în sine și existând în sine.

2. Potențial- Deitate voindu-se pe sine și avându-și scopul în sine.

3. Asociativ- Deitate personalizată în sine și dumnezeiește fraternă.

4. Creativ- Deitate care se distribuie pe sine și se revelează în mod divin.

5. Evolutiv- Deitate expansivă prin sine și identificată cu creatura.

6. Suprem- Deitate care face experiența de sine și unifică creatura cu Creatorul. Deitate ce funcționează pe primul nivel de identificare cu creatura în calitate de supra-controlor al spațio-timpului marelui univers și numită uneori supremația Deității.

7. Ultim- Deitate proiectându-se pe sine și transcendând spațio-timpul. Deitate omnipotentă, omniscientă, și omniprezentă. Deitate funcționând la al doilea nivel de expresie al divinității unificate, ca supra-controlor eficient și ca sprijin absonit al maestrului univers. În comparație cu serviciul Deităților pe lângă marele univers, această funcțiune absonită în maestrul univers echivalează cu supra-controlul și cu supra-sușținerea universale, numită uneori Ultimitatea Deității.

Nivelul finit al realității este caracterizat de viața creaturii și de limitările temporal-spațiale. Realitățile finite pot să nu aibă sfârșit, însă ele au întotdeauna un început - ele sunt create. Nivelul de Deitate a Supremației poate fi conceput ca o funcțiune în relație cu existențele finite.

Nivelul absonit al realității este caracterizat de lucruri și de ființe lipsite de început și de sfârșit și prin transcenderea timpului și a spațiului. Absonitarii nu sunt creați; ei sunt exteriorizați - ei sunt, pur și simplu. Nivelul de Deitate a Ultimității implică o funcțiune relativă realităților absonite. Pe orîșice parte a maestrului univers, ori de câte ori timpul și spațiul sunt transcense, un astfel de fenomen absonit este un act al Ultimității Deității.

Nivelul absolut este lipsit de început, fără sfârșit, lipsit de timp și de spațiu. De exemplu: în Paradis timpul și spațiul nu există; statutul temporal-spațial al Paradisului este absolut. Acest nivel este acela al Trinității, atins în mod existențial de Deitățile Paradisului, însă acest al treilea nivel de expresie a Deității unificate nu este pe deplin unificat în modul experiențial. Oricare ar fi momentul, locul și maniera în care funcționează nivelul absolut al Deității, valorile și semnificațiile absolute ale Paradisului sunt manifeste.

Deitatea poate fi existențială ca în Fiul Etern, experiențială ca în Ființa Supremă, asociativă ca în Dumnezeuul Septuplu, neîmpărțită ca în Trinitatea Paradisului.

Deitatea este sursa a tot ceea ce este divin. Deitatea este divină în mod caracteristic și invariabil, însă nu tot ceea ce este divin este neapărat Deitate, cu toate că va fi coordonat cu Deitatea și va tinde către o anumită fază a unității cu Deitatea - Spirituală, mentală sau personală.

0:1.4 (2.4) 1. *Static* — self-contained and self-existent Deity.

0:1.5 (2.5) 2. *Potential* — self-willed and self-purposive Deity.

0:1.6 (2.6) 3. *Associative* — self-personalized and divinely fraternal Deity.

0:1.7 (2.7) 4. *Creative* — self-distributive and divinely revealed Deity.

0:1.8 (2.8) 5. *Evolutional* — self-expansive and creature-identified Deity.

0:1.9 (2.9) 6. *Supreme* — self-experiential and creature-Creator-unifying Deity. Deity functioning on the first creature-identificational level as time-space overcontrollers of the grand universe, sometimes designated the Supremacy of Deity.

0:1.10 (2.10) 7. *Ultimate* — self-projected and time-space-transcending Deity. Deity omnipotent, omniscient, and omnipresent. Deity functioning on the second level of unifying divinity expression as effective overcontrollers and absonite upholders of the master universe. As compared with the ministry of the Deities to the grand universe, this absonite function in the master universe is tantamount to universal overcontrol and supersustenance, sometimes called the Ultimacy of Deity.

0:1.11 (2.11) *The finite level* of reality is characterized by creature life and time-space limitations. Finite realities may not have endings, but they always have beginnings — they are created. The Deity level of Supremacy may be conceived as a function in relation to finite existences.

0:1.12 (2.12) *The absonite level* of reality is characterized by things and beings without beginnings or endings and by the transcendence of time and space. Absoniters are not created; they are eventuated — they simply are. The Deity level of Ultimacy connotes a function in relation to absonite realities. No matter in what part of the master universe, whenever time and space are transcended, such an absonite phenomenon is an act of the Ultimacy of Deity.

0:1.13 (2.13) *The absolute level* is beginningless, endless, timeless, and spaceless. For example: On Paradise, time and space are nonexistent; the time-space status of Paradise is absolute. This level is Trinity attained, existentially, by the Paradise Deities, but this third level of unifying Deity expression is not fully unified experientially. Whenever, wherever, and however the absolute level of Deity functions, Paradise-absolute values and meanings are manifest.

0:1.14 (3.1) Deity may be existential, as in the Eternal Son; experiential, as in the Supreme Being; associative, as in God the Sevenfold; undivided, as in the Paradise Trinity.

0:1.15 (3.2) Deity is the source of all that which is divine. Deity is characteristically and invariably divine, but all that which is divine is not necessarily Deity, though it will be co-ordinated with Deity and will tend towards some phase of unity with Deity — spiritual, mindal, or personal.

DIVINITATEA este calitatea caracteristică, unificatoare și coordonatoare a Deității.

Divinitatea este inteligibilă creaturilor ca adevăr, ca frumusețe și ca bunătate. Ea își găsește corespondent în personalitate ca iubire, ca compasiune și slujire. Ea este revelată pe nivelele impersonale ca dreptate, ca putere și ca suveranitate.

Divinitatea poate fi perfectă - completă - ca pe nivelele existențiale și ale creatorilor, nivele ale perfecțiunii paradisiace; sau poate fi relativă - nici perfectă, nici imperfectă - ca pe anumite nivele de relații existențial-experiențiale ale Havonei.

Atunci când încercăm să concepem perfecțiunea în toate fazele și formele relativității, noi întâlnim șapte tipuri posibile:

1. Perfecțiunea absolută sub toate aspectele.
2. Perfecțiune absolută în anumite faze și perfecțiune relativă în toate celelalte aspecte.
3. Aspecte absolute, relative și imperfecte în diverse asociații.
4. Perfecțiune absolută sub anumite aspecte, imperfectiune sub toate celelalte.
5. Perfecțiune absolută în nici o direcție, perfecțiune relativă în toate manifestările.
6. Perfecțiune absolută în nici o fază, perfecțiune relativă în unele, imperfectă în celelalte.
7. Perfecțiune absolută în nici un atribut, imperfectiune în toate.

II. DUMNEZEU

Creaturile muritoare evoluând încearcă o nevoie irezistibilă de a simboliza conceptele lor finite despre Dumnezeu. Conștiința datoriei morale a omului și idealismul său spiritual reprezintă un nivel de valori - o realitate experiențială - care este dificil de simbolizat.

Conștiința cosmică implică recunoașterea unei Cauze Prime, singura și unica realitate fără cauză. Dumnezeu, Tatăl Universal, funcționează pe trei nivele de personalitate a Deității, nivele de valoare sub-infinită și de expresie relativă a divinității:

1. Pre-personal- ca în serviciul fragmentelor Tatălui, precum Ajustorii Gândirii.
2. Personal- ca în experiența evolutivă a ființelor create și procreate.
3. Supra-personal- ca în existența exteriorizată a anumitor ființe absonite și asociate.

DUMNEZEU este un simbol verbal desemnând toate personalizările Deității. Termenul necesită o definire diferită pe fiecare nivel personal al funcțiunii Deității și trebuie apoi re-definit în cadrul fiecăruia din aceste nivele, deoarece acest termen poate fi folosit pentru a desemna diversele personalizări coordonate și subordonate ale Deității; de exemplu, Fii Creatori Paradisiaci - părinți universurilor locale.

0:1.16 (3.3) DIVINITY is the characteristic, unifying, and co-ordinating quality of Deity.

0:1.17 (3.4) Divinity is creature comprehensible as truth, beauty, and goodness; correlated in personality as love, mercy, and ministry; disclosed on impersonal levels as justice, power, and sovereignty.

0:1.18 (3.5) Divinity may be perfect — complete — as on existential and creator levels of Paradise perfection; it may be imperfect, as on experiential and creature levels of time-space evolution; or it may be relative, neither perfect nor imperfect, as on certain Havona levels of existential-experiential relationships.

0:1.19 (3.6) When we attempt to conceive of perfection in all phases and forms of relativity, we encounter seven conceivable types:

- 0:1.20 (3.7) 1. Absolute perfection in all aspects.
- 0:1.21 (3.8) 2. Absolute perfection in some phases and relative perfection in all other aspects.
- 0:1.22 (3.9) 3. Absolute, relative, and imperfect aspects in varied association.
- 0:1.23 (3.10) 4. Absolute perfection in some respects, imperfection in all others.
- 0:1.24 (3.11) 5. Absolute perfection in no direction, relative perfection in all manifestations.
- 0:1.25 (3.12) 6. Absolute perfection in no phase, relative in some, imperfect in others.
- 0:1.26 (3.13) 7. Absolute perfection in no attribute, imperfection in all.

II. GOD

0:2.1 (3.14) Evolving mortal creatures experience an irresistible urge to symbolize their finite concepts of God. Man's consciousness of moral duty and his spiritual idealism represent a value level — an experiential reality — which is difficult of symbolization.

0:2.2 (3.15) Cosmic consciousness implies the recognition of a First Cause, the one and only uncaused reality. God, the Universal Father, functions on three Deity-personality levels of subinfinite value and relative divinity expression:

- 0:2.3 (3.16) 1. *Prepersonal* — as in the ministry of the Father fragments, such as the Thought Adjusters.
- 0:2.4 (3.17) 2. *Personal* — as in the evolutionary experience of created and procreated beings.
- 0:2.5 (3.18) 3. *Superpersonal* — as in the eventuated existences of certain absonite and associated beings.

0:2.6 (3.19) GOD is a word symbol designating all personalizations of Deity. The term requires a different definition on each personal level of Deity function and must be still further redefined within each of these levels, as this term may be used to designate the diverse co-ordinate and subordinate personalizations of Deity; for example: the Paradise Creator Sons — the local universe fathers.

Cuvântul Dumnezeu, așa cum îl folosim noi, poate fi înțeles:

Prin desemnare- ca Dumnezeu Tatăl.

Prin context- ca atunci când este folosit la discutarea unui nivel specific al deității sau al unei asocieri a deității. Când există îndoieli în ceea ce privește interpretarea exactă a cuvântului Dumnezeu, ar fi de dorit să se facă referire la persoana Tatălui Universal.

Termenul Dumnezeu denotă întotdeauna personalitatea. Cuvântul Deitate poate să se refere sau nu la personalități ale divinității.

În aceste capitole, cuvântul DUMNEZEU este folosit cu următoarele semnificații:

1. Dumnezeu Tatăl- Creator, Controlor și Susținător. Părintele Universal, Prima Persoană a Deității.

2. Dumnezeu Fiul- Creator Coordonat, Controlor al Spiritului și Administrator Spiritual. Fiul Etern, a Doua Persoană a Deității.

3. Dumnezeu Spiritul- Actor Asociat, Integrator Universal, Dispensator al Minții. Spiritul Infinit, a Treia Persoană a Deității.

4. Dumnezeu Supremul- Dumnezeul timpului și spațiului, în actualizare sau în evoluție. Deitate personală realizând, în asocieri, împlinirea experiențială temporal-spațială a identității creatură-Creator. Ființa Supremă experimentează în mod personal experiența împliniri unității Deității, ca Dumnezeu în evoluție și experiențial al creaturilor evolutive ale timpului și spațiului.

5. Dumnezeu Septuplul- Personalitate a Deității funcționând efectiv oriunde în timp și în spațiu. Deitățile personale ale Paradisului și asociații lor creatori, funcționând înăuntrul frontierelor universului central și dincolo de ele și personalizând puterea în calitate de Ființă Supremă, pe primul nivel al creaturii la care se revelează, în timp și în spațiu, Deitatea unificatoare. Acest nivel, marele univers, este sfera în care personalitățile din Paradis coboară în spațiu-timp, în asocieri reciprocă cu creaturile evolutive care urcă în spațiu-timp.

6. Dumnezeu Ultimul- Dumnezeu în curs de exteriorizare din supra-timp și din spațiul transcens. Al doilea nivel experiențial la care se manifestă Deitatea unificatoare. Dumnezeu cel Ultim implică realizarea dobândită a sintezei valorilor supra-personale - absonite, a valorilor spațio-timpului transcens și a valorilor experiențiale care au fost exteriorizate; aceste valori fiind coordonate pe nivelele creative finale ale realității Deității.

7. Dumnezeu Absolutul- Dumnezeu care experimentează valori supra-personale transcense și semnificații ale divinității transcense, acum existențial ca Absolut al Deității. Aceasta este al treilea nivel de expansiune și de expresie al Deității unificatoare. Pe acest nivel supercreativ, Deitatea experimentează epuizarea potențialului personalizabil, întâlnește plenitudinea divinității, și suportă consumarea capacității de a se revela la nivele succesive și progresive de personalizări diferite. Acum, Deitatea întâlnește

0:2.7 (4.1) The term God, as we make use of it, may be understood:

0:2.8 (4.2) *By designation* — as God the Father.

0:2.9 (4.3) *By context* — as when used in the discussion of some one deity level or association. When in doubt as to the exact interpretation of the word God, it would be advisable to refer it to the person of the Universal Father.

0:2.10 (4.4) The term God always denotes *personality*. Deity may, or may not, refer to divinity personalities.

0:2.11 (4.5) The word GOD is used, in these papers, with the following meanings:

0:2.12 (4.6) 1. *God the Father* — Creator, Controller, and Upholder. The Universal Father, the First Person of Deity.

0:2.13 (4.7) 2. *God the Son* — Co-ordinate Creator, Spirit Controller, and Spiritual Administrator. The Eternal Son, the Second Person of Deity.

0:2.14 (4.8) 3. *God the Spirit* — Conjoint Actor, Universal Integrator, and Mind Bestower. The Infinite Spirit, the Third Person of Deity.

0:2.15 (4.9) 4. *God the Supreme* — the actualizing or evolving God of time and space. Personal Deity associatively realizing the time-space experiential achievement of creature-Creator identity. The Supreme Being is personally experiencing the achievement of Deity unity as the evolving and experiential God of the evolutionary creatures of time and space.

0:2.16 (4.10) 5. *God the Sevenfold* — Deity personality anywhere actually functioning in time and space. The personal Paradise Deities and their creative associates functioning in and beyond the borders of the central universe and power-personalizing as the Supreme Being on the first creature level of unifying Deity revelation in time and space. This level, the grand universe, is the sphere of the time-space descension of Paradise personalities in reciprocal association with the time-space ascension of evolutionary creatures.

0:2.17 (4.11) 6. *God the Ultimate* — the eventuating God of supertime and transcended space. The second experiential level of unifying Deity manifestation. God the Ultimate implies the attained realization of the synthesized absonite-superpersonal, time-space-transcended, and eventuated-experiential values, co-ordinated on final creative levels of Deity reality.

0:2.18 (4.12) 7. *God the Absolute* — the experientializing God of transcended superpersonal values and divinity meanings, now existential as the *Deity Absolute*. This is the third level of unifying Deity expression and expansion. On this supercreative level, Deity experiences exhaustion of personalizable potential, encounters completion of divinity, and undergoes depletion of capacity for self-revelation to successive and progressive levels of other-personalization. Deity now encounters, impinges upon, and experiences

Absolutul fără de calitate, se ciocnește de el și face experiența identității cu el.

identity with, the *Unqualified Absolute*.

III. PRIMA SURSĂ-CENTRU

Realitatea infinită și totală este existențială în șapte faze și sub aspectul a șapte Absoluturi coordonate:

1. Prima Sursă-Centru.
2. A Doua Sursă-Centru.
3. A Treia Sursă-Centru.
4. Insula Paradisului.
5. Absolutul Deității.
6. Absolutul Universal.
7. Absolutul lipsit de atribute.

Dumnezeu, în calitate de Primă Sursă-Centru, este primordial în relație cu realitatea totală - categoric. Prima Sursă-Centru este atât infinită, cât și eternă și nu este deci limitată sau condiționată decât de voință.

Dumnezeu - Tatăl Universal - este personalitatea Primei Surse-Centru și, ca atare, menține relații personale de control infinit asupra tuturor surselor-centre coordonate și subordonate. Un astfel de control este personal și infinit în potențial, chiar dacă s-ar putea să nu funcționeze niciodată efectiv, datorită perfecțiunii funcțiunii acestor surse-centre și a acestor personalități coordonate și subordonate.

Prima Sursă-Centru este, prin urmare, primordială în toate domeniile: deificate sau nedeificate, personale sau impersonale, actuale sau potențiale, finite sau infinite. Ființă sau lucru, relativitate sau finalitate, nimic de felul acestora nu există decât în relație directă sau indirectă cu înălțimea Primei Surse-Centru și în dependență față de aceasta.

Prima Sursă- Centru se raportează la universul după cum urmează:

1. Forțele de gravitație ale universurilor materiale converg în centrul de gravitație al Paradisului de jos. Acesta este motivul pentru care poziția geografică a persoanei sale este fixată veșnic în relație absolută cu centrul de energie-forță al planului inferior sau material al Paradisului. Însă personalitatea absolută a Deității există pe planul superior sau spiritual al Paradisului.

2. Forțele mentale converg în Spiritul Infinit; mintea cosmică diferențială și divergentă converge în cei Șapte Spirite Maestru; mintea Supremului, înfăptuindu-se ca experiență temporal-spațială, converge în Majeston.

3. Forțele spiritului din univers converg în Fiul Etern.

4. Capacitatea nelimitată de acțiune a deității rezidă în Absolutul Deității.

5. Capacitatea nelimitată de reacție a infinității există în Absolutul fără de atribute.

6. Cele două Absoluturi - cu Atribute și fără de Atribute - sunt coordonate și unificate în și prin Absolutul Universal.

III. THE FIRST SOURCE AND CENTER

0:3.1 (4.13) Total, infinite reality is existential in seven phases and as seven co-ordinate Absolutes:

0:3.2 (5.1) 1. The First Source and Center.

0:3.3 (5.2) 2. The Second Source and Center.

0:3.4 (5.3) 3. The Third Source and Center.

0:3.5 (5.4) 4. The Isle of Paradise.

0:3.6 (5.5) 5. The Deity Absolute.

0:3.7 (5.6) 6. The Universal Absolute.

0:3.8 (5.7) 7. The Unqualified Absolute.

0:3.9 (5.8) God, as the First Source and Center, is primal in relation to total reality — unqualifiedly. The First Source and Center is infinite as well as eternal and is therefore limited or conditioned only by volition.

0:3.10 (5.9) God — the Universal Father — is the personality of the First Source and Center and as such maintains personal relations of infinite control over all co-ordinate and subordinate sources and centers. Such control is personal and infinite in *potential*, even though it may never actually function owing to the perfection of the function of such co-ordinate and subordinate sources and centers and personalities.

0:3.11 (5.10) The First Source and Center is, therefore, primal in all domains: deified or undeified, personal or impersonal, actual or potential, finite or infinite. No thing or being, no relativity or finality, exists except in direct or indirect relation to, and dependence on, the primacy of the First Source and Center.

0:3.12 (5.11) *The First Source and Center* is related to the universe as:

0:3.13 (5.12) 1. The gravity forces of the material universes are convergent in the gravity center of nether Paradise. That is just why the geographic location of his person is eternally fixed in absolute relation to the force-energy center of the nether or material plane of Paradise. But the absolute personality of Deity exists on the upper or spiritual plane of Paradise.

0:3.14 (5.13) 2. The mind forces are convergent in the Infinite Spirit; the differential and divergent cosmic mind in the Seven Master Spirits; the factualizing mind of the Supreme as a time-space experience in Majeston.

0:3.15 (5.14) 3. The universe spirit forces are convergent in the Eternal Son.

0:3.16 (5.15) 4. The unlimited capacity for deity action resides in the Deity Absolute.

0:3.17 (5.16) 5. The unlimited capacity for infinity response exists in the Unqualified Absolute.

0:3.18 (5.17) 6. The two Absolutes — Qualified and Unqualified — are co-ordinated and unified in and by the Universal Absolute.

7. Personalitatea Potențială a unei ființe morale evolutive sau a oricărei alte ființe morale este centrată în personalitatea Tatălui Universal.

REALITATEA, așa cum este ea înțeleasă de ființele finite, este parțială, relativă, și vagă. Maximul de realitate a Deității pe deplin inteligibilă creaturilor evolutive finite este conținut în Ființa Supremă. Cu toate acestea, există realități antecedente și eterne, realități suprafinite, care sunt ancestrale în comparație cu această Deitate Supremă a creaturilor evolutive ale spațio-timpului. În încercarea de a descrie originea și natura realității universale, suntem nevoiți să folosim tehnica raționamentului din spațio-timp pentru a atinge nivelul minții finite. De aceea trebuie să prezentăm multe dintre evenimentele simultane din eternitate ca pe niște operațiuni secvențiale.

O creatură din spațio-timp ar considera originea și diferențierea Realității astfel: eternul și infinitul EU SUNT a dobândit eliberarea Deității din lanțurile înfinității fără de atribute prin exercițiul liberei voințe inerente și eterne, iar acest divorț de infinitatea fără de atribute a produs prima tensiune a divinității absolute. Această tensiune diferențială a înfinității este rezolvată de Absolutul Universal, care acționează pentru a unifica și coordona infinitatea dinamică a Deității Totale și infinitatea statică a Absolutului fără de Atribute.

În această operațiune originală, EU SUNT-ul teoretic a ajuns la realizarea personalității devenind simultan Tatăl Etern al Fiului Originar și Eterna Sursă a Insulei Paradisului. Coexistente cu diferențierea Fiului de Tată și în prezența Paradisului au apărut persoana Spiritului Infinit și universul central al Havonei. Odată cu apariția Deității personale coexistente - Fiul Etern și Spiritul Infinit - Tatăl s-a eliberat, în calitate de personalitate, de difuziunea sa prin ansamblul potențialului Deității Totale, ceea ce altfel ar fi fost inevitabil. De atunci înainte Tatăl împlinește întregul potențial al Deității numai în asocierea de Trinitate cu cei doi egali ai săi în Deitate. În același timp, Deitatea experiențială este actualizată tot mai mult pe nivelele divine ale Supremației, ale Ultimeității și ale Absolutității.

Conceptul de EU SUNT este o concesie filozofică pe care o facem minții finite a omului, legate de timp și înlănțuită de spațiu, imposibilității creaturii de a înțelege existențele din eternitate - realitățile și relațiile fără început și fără sfârșit. Pentru creatura din spațio-timp toate lucrurile trebuie să aibă un început, cu excepția UNULUI FĂRĂ DE CAUZĂ, cauză primordială a cauzelor. De aceea, noi conceptualizăm acest nivel de valoare filozofică ca EU SUNT, învățându-le în același timp pe toate creaturilor că Fiul Etern și Spiritul Infinit sunt co-eternale ale lui EU SUNT; cu alte cuvinte, nu a existat nici o vreme în care EU SUNT-ul nu era Tatăl Fiului și, împreună cu acesta, Tatăl Spiritului.

Infinitul este folosit pentru a denota plinătatea - finalitatea - implicată de primordialitatea Primei Surse-Centru. EU SUNT-ul teoretic este, pentru creatură, o extensiune filozofică a „infinității voinței”, însă Infinitul este un nivel de valoare actual (real) reprezentând intensiunea eternității adevăratei înfinități a liberului arbitru absolut și neîncătușat a Tatălui Universal. Acest concept este uneori desemnat ca Infinitul-Tată.

0:3.19 (5.18) 7. The potential personality of an evolutionary moral being or of any other moral being is centered in the personality of the Universal Father.

0:3.20 (5.19) REALITY, as comprehended by finite beings, is partial, relative, and shadowy. The maximum Deity reality fully comprehensible by evolutionary finite creatures is embraced within the Supreme Being. Nevertheless there are antecedent and eternal realities, superfinite realities, which are ancestral to this Supreme Deity of evolutionary time-space creatures. In attempting to portray the origin and nature of universal reality, we are forced to employ the technique of time-space reasoning in order to reach the level of the finite mind. Therefore must many of the simultaneous events of eternity be presented as sequential transactions.

0:3.21 (6.1) As a time-space creature would view the origin and differentiation of Reality, the eternal and infinite I AM achieved Deity liberation from the fetters of unqualified infinity through the exercise of inherent and eternal free will, and this divorcement from unqualified infinity produced the first *absolute divinity-tension*. This tension of infinity differential is resolved by the Universal Absolute, which functions to unify and co-ordinate the dynamic infinity of Total Deity and the static infinity of the Unqualified Absolute.

0:3.22 (6.2) In this original transaction the theoretical I AM achieved the realization of personality by becoming the Eternal Father of the Original Son simultaneously with becoming the Eternal Source of the Isle of Paradise. Coexistent with the differentiation of the Son from the Father, and in the presence of Paradise, there appeared the person of the Infinite Spirit and the central universe of Havona. With the appearance of coexistent personal Deity, the Eternal Son and the Infinite Spirit, the Father escaped, as a personality, from otherwise inevitable diffusion throughout the potential of Total Deity. Thenceforth it is only in Trinity association with his two Deity equals that the Father fills all Deity potential, while increasingly experiential Deity is being actualized on the divinity levels of Supremacy, Ultimacy, and Absoluteness.

0:3.23 (6.3) *The concept of the I AM* is a philosophic concession which we make to the time-bound, space-fettered, finite mind of man, to the impossibility of creature comprehension of eternity existences — nonbeginning, nonending realities and relationships. To the time-space creature, all things must have a beginning save only the ONE UNCAUSED — the primeval cause of causes. Therefore do we conceptualize this philosophic value-level as the I AM, at the same time instructing all creatures that the Eternal Son and the Infinite Spirit are coeternal with the I AM; in other words, that there never was a time when the I AM was not the *Father* of the Son and, with him, of the Spirit.

0:3.24 (6.4) *The Infinite* is used to denote the fullness — the finality — implied by the primacy of the First Source and Center. The *theoretical* I AM is a creature-philosophic extension of the “infinity of will,” but the Infinite is an *actual* value-level representing the eternity-intension of the true infinity of the absolute and unfettered free will of the Universal Father. This concept is sometimes designated the Father-Infinite.

O mare parte a confuziei încercate de toate ordinele de ființe, superioare și inferioare, în eforturile lor de a descoperi Infinitul-Tată, este inerentă posibilităților lor limitate de înțelegere. Primordialitatea absolută a Tatălui Universal nu este evidentă pe nivelele subinfinite; prin urmare, probabil că numai Fiul Etern și Spiritul Infinit cunosc cu adevărat Tatăl în calitate de infinitate; pentru toate celelalte personalități, un astfel de concept reprezintă exercițiul credinței.

IV. REALITATEA UNIVERSULUI

Realitatea se actualizează în mod diferențial pe diverse nivele ale universului; realitatea își are originea în și prin voința infinită a Tatălui Universal și este realizabilă în trei faze primordiale pe numeroase nivele diferite ale actualizării universului:

1. Realitatea nedeificată se întinde de la domeniile de energie ale nepersonalului până la tărmurile de realitate ale valorilor nepersonalizabile ale existenței universale și chiar până la prezența Absolutului fără de Attribute.

2. Realitatea deificată îmbrățișează toate potențialele Deității infinite care se întind peste toate domeniile personalității, de la finitul cel mai jos până la infinitul cel mai elevat. Ea include astfel domeniul a tot ceea ce este personalizabil și, mai mult, mergând până la prezența Absolutului Deității.

3. Realitatea interasociată. Realitatea universului se presupune fie deificată, fie nedeificată, însă pentru ființele subdeificate există un vast domeniu de realitate interasociată, potențială și în actualizare, care este greu de identificat. O mare parte a acestei realități coordonate este conținută în tărmurile Absolutului Universal.

Iată conceptul primordial al realității originare: Tatăl instaurează și menține Realitatea. Diferențialele primordiale ale realității sunt deificatul și nedeificatul - Absolutul Deității și Absolutul fără de Attribute. Relația primordială este tensiunea dintre ele. Această tensiune a divinității, inițiată de Tată este perfect rezolvată de Absolutul Universal și eternizată în calitate de Absolut Universal.

Din punctul de vedere al timpului și spațiului, realitatea mai este divizibilă și ca:

1. Actuală și potențială. Realități existente în plenitudinea expresiei lor în contrast cu cele care comportă o capacitate de creștere nedezvăluită. Fiul Etern este o actualitate spirituală absolută; ființa umană muritoare este în mare măsură un potențial spiritual nerealizat.

2. Absolută și subabsolută. Realitățile absolute sunt existențe de eternitate. Realitățile subabsolute sunt proiectate pe două nivele: Absonite - realități care sunt relative atât în raport cu timpul, cât și cu eternitatea. Finite - realități care sunt proiectate în spațiu și sunt actualizate în timp.

3. Existențială și Experiențială. Deitatea paradisiacă este existențială, însă Supremul și Ultimul emergente sunt experiențiale.

0:3.25 (6.9) Much of the confusion of all orders of beings, high and low, in their efforts to discover the Father-Infinite, is inherent in their limitations of comprehension. The absolute primacy of the Universal Father is not apparent on subinfinite levels; therefore is it probable that only the Eternal Son and the Infinite Spirit truly know the Father as an infinity; to all other personalities such a concept represents the exercise of faith.

IV. UNIVERSE REALITY

0:4.1 (6.6) Reality differentially actualizes on diverse universe levels; reality originates in and by the infinite volition of the Universal Father and is realizable in three primal phases on many different levels of universe actualization:

0:4.2 (6.7) 1. *Undeified reality* ranges from the energy domains of the nonpersonal to the reality realms of the nonpersonalizable values of universal existence, even to the presence of the Unqualified Absolute.

0:4.3 (7.1) 2. *Deified reality* embraces all infinite Deity potentials ranging upward through all realms of personality from the lowest finite to the highest infinite, thus encompassing the domain of all that which is personalizable and more — even to the presence of the Deity Absolute.

0:4.4 (7.2) 3. *Interassociated reality*. Universe reality is supposedly either deified or undeified, but to subdeified beings there exists a vast domain of interassociated reality, potential and actualizing, which is difficult of identification. Much of this co-ordinate reality is embraced within the realms of the Universal Absolute.

0:4.5 (7.3) This is the primal concept of original reality: The Father initiates and maintains Reality. The primal *differentials* of reality are the deified and the undeified — the Deity Absolute and the Unqualified Absolute. The primal *relationship* is the tension between them. This Father-initiated divinity-tension is perfectly resolved by, and eternalizes as, the Universal Absolute.

0:4.6 (7.4) From the viewpoint of time and space, reality is further divisible as:

0:4.7 (7.5) 1. *Actual and Potential*. Realities existing in fullness of expression in contrast to those which carry undisclosed capacity for growth. The Eternal Son is an absolute spiritual actuality; mortal man is very largely an unrealized spiritual potentiality.

0:4.8 (7.6) 2. *Absolute and Subabsolute*. Absolute realities are eternity existences. Subabsolute realities are projected on two levels: Absonites — realities which are relative with respect to both time and eternity. Finites — realities which are projected in space and are actualized in time.

0:4.9 (7.7) 3. *Existential and Experiential*. Paradise Deity is existential, but the emerging Supreme and Ultimate are experiential.

4. Personală și Impersonală. Expansiunea Deității, expresia personalității și evoluția universului sunt condiționate pentru totdeauna de actul liberului-arbitru al Tatălui, care a separat, pentru totdeauna, pe de o parte semnificațiile și valorile mental-spiritual-personale de actualitate și de potențialitate care converg în Fiul Etern și, pe de alta, lucrurile care sunt centrate în Insula eternă a Paradisului și care îi sunt inerente.

PARADISUL este un termen care include Absoluturile focale personale și nepersonale ale tuturor fazelor realității universului. Bine determinat, Paradisul poate desemna toate formele realității, ale Deității, ale divinității, ale personalității și ale energiei - spirituală, mentală sau materială. Toate se împărtășesc din Paradis ca loc de origine, de funcțiune și destin în ceea ce privește valorile, înțelesurile și existența faptică.

Insula Paradisului- Paradisul, fără nici o altă însușire, este Absolutul controlului material-gravitațional al Primei Surse-Centru. Paradisul este lipsit de mișcare și este singurul lucru staționar din universul universurilor. Insula Paradisului are o amplasare în univers, însă nu are o poziție în spațiu. Această Insulă eternă este sursa efectivă a universurilor fizice - trecute, prezente și viitoare. Insula nucleară de Lumină provine din Deitate, însă nu se poate spune că ea este Deitate. Creațiile materiale nu sunt nici o parte a Deității; ele sunt o consecință a acesteia.

Paradisul nu este un creator; este un controlor unic al unor numeroase activități ale universului, mai mult ceva care controlează decât care reacționează. De la un capăt la altul al universurilor materiale, Paradisul influențează reacțiile și conduita tuturor ființelor care au de-a face cu forța, energia și puterea, însă Paradisul în sine este unic, exclusiv și izolat în universuri. Paradisul nu reprezintă nimic, și nimic nu reprezintă Paradisul. El nu este o forță, dar nici o prezență; este Paradisul, și atât.

V. REALITĂȚI DE PERSONALITATE

Personalitatea este un nivel al realității deificate și se întinde de la nivelul muritor și median de activare mentală superioară a adorației și înțelepciunii; ea trece prin nivelele morontial și spiritual, și ajunge până la statutul de finalitate al personalității. Aceasta este ascensiunea evolutivă a personalității muritorilor și a personalității creaturilor de acest tip, însă universul mai comportă numeroase alte ordine de personalități.

Realitatea este supusă expansiunii universale, iar personalitatea unei diversificări infinite, și ambele sunt capabile de o coordonare aproape nelimitată cu Deitatea și de o stabilitate eternă. În timp ce câmpul metamorfic al realității nonpersonale este strict limitat, nu știm să existe nici o limită pentru evoluția progresivă a realităților personalității.

Pe nivelele experiențiale atinse, toate ordinele sau valorile personalității sunt asociabile și chiar co-creatoare. Chiar Dumnezeu și ființa umană pot coexista într-o personalitate unificată, așa cum e demonstrat atât de deplin în statutul actual al lui Cristos Mihail - Fiul al Omului și Fiul al lui Dumnezeu.

Toate ordinele și fazele subinfinite ale personalității sunt accesibile asocierii și sunt potențial co-creatoare.

0:4.10 (7.8) 4. *Personal and Impersonal.* Deity expansion, personality expression, and universe evolution are forever conditioned by the Father's freewill act which forever separated the mind-spirit-personal meanings and values of actuality and potentiality centering in the Eternal Son from those things which center and inhere in the eternal Isle of Paradise.

0:4.11 (7.9) PARADISE is a term inclusive of the personal and the nonpersonal focal Absolutes of all phases of universe reality. Paradise, properly qualified, may connote any and all forms of reality, Deity, divinity, personality, and energy — spiritual, mindal, or material. All share Paradise as the place of origin, function, and destiny, as regards values, meanings, and factual existence.

0:4.12 (7.10) *The Isle of Paradise* — Paradise not otherwise qualified — is the Absolute of the material-gravity control of the First Source and Center. Paradise is motionless, being the only stationary thing in the universe of universes. The Isle of Paradise has a universe location but no position in space. This eternal Isle is the actual source of the physical universes — past, present, and future. The nuclear Isle of Light is a Deity derivative, but it is hardly Deity; neither are the material creations a part of Deity; they are a consequence.

0:4.13 (7.11) Paradise is not a creator; it is a unique controller of many universe activities, far more of a controller than a reactor. Throughout the material universes Paradise influences the reactions and conduct of all beings having to do with force, energy, and power, but Paradise itself is unique, exclusive, and isolated in the universes. Paradise represents nothing and nothing represents Paradise. It is neither a force nor a presence; it is just *Paradise*.

V. PERSONALITY REALITIES

0:5.1 (8.1) Personality is a level of deified reality and ranges from the mortal and midwayer level of the higher mind activation of worship and wisdom up through the morontial and spiritual to the attainment of finality of personality status. That is the evolutionary ascent of mortal- and kindred-creature personality, but there are numerous other orders of universe personalities.

0:5.2 (8.2) Reality is subject to universal expansion, personality to infinite diversification, and both are capable of well-nigh unlimited Deity co-ordination and eternal stabilization. While the metamorphic range of nonpersonal reality is definitely limited, we know of no limitations to the progressive evolution of personality realities.

0:5.3 (8.3) On attained experiential levels all personality orders or values are associable and even cocreational. Even God and man can coexist in a unified personality, as is so exquisitely demonstrated in the present status of Christ Michael — Son of Man and Son of God.

0:5.4 (8.4) All subinfinite orders and phases of personality are associative attainables and are potentially

Pre-personalul, personalul și supra-personalul sunt toate legate laolaltă printr-un potențial reciproc de realizare coordonată, de împlinire progresivă și de capacitate co-creatoare. Impersonalul nu se transmută însă niciodată direct în personal. Personalitatea nu este niciodată spontană; ea este darul Părintelui din Paradis. Personalitatea este suprapusă energiei și nu este asociată decât cu sisteme energetice vii; identitatea poate fi asociată cu arhetipuri de energie nevii.

Tatăl Universal este secretul realității personalității și al destinului personalității. Fiul Etern este personalitatea absolută, secretul energiei spirituale, al spiritelor morontiale și al spiritelor devenite perfecte. Autorul Comun este personalitatea minții-spirit, sursa inteligenței, a rațiunii și a minții universale. Insula Paradisului este însă nepersonală și extraspirituală, fiind esența trupului universal, sursa și centrul materiei fizice și maestrul arhetip absolut al realității materiale universale.

Aceste calități ale realității universale sunt manifeste în experiența umană urantiană pe următoarele nivele:

1. Corpul. Organismul material sau fizic al omului. Mecanismul electrochimic viu de natură și origine animală.

2. Minte. Mecanismul care gândește, percepe și simte al organismului uman. Totalitatea experienței conștiente și inconștiente. Inteligența asociată vieții emoționale ridicându-se la nivelul spiritului prin adorare și înțelepciune.

3. Spiritul. Spiritul divin care sălășuiește în mintea omului - Ajustorul Gândirii. Acest spirit nemuritor este pre-personal - nu este o personalitate, cu toate că este destinat să devină o parte a personalității creaturii muritoare care va supraviețui.

4. Sufletul. Sufletul omului este o dobândire experiențială. În măsura în care o creatură muritoare alege să „facă voia Tatălui care este în ceruri,” spiritul care locuiește în ea devine părintele unei noi realități în experiența umană.. Mentea muritoare și materială este mama acestei realități emergente. Substanța acestei noi realități nu este nici materială, nici spirituală - ea este morontială. Acesta este sufletul emergent și nemuritor destinat să supraviețuiască morții fizice și să înceapă ascensiunea Paradisului.

Personalitatea. Personalitatea omului muritor nu este nici corp, nici minte, nici spirit; ea nu este nici sufletul. Personalitatea este singura realitate invariantă în experiența mereu schimbătoare a unei creaturi; iar ea unifică toți ceilalți factori asociați ai individualității. Personalitatea este darul unic conferit de Tatăl Universal energiilor vii și asociate materiei, minții și spiritului, și care supraviețuiește odată cu supraviețuirea sufletului morontial.

Morontia este un termen desemnând un vast nivel intermediar dintre material și spiritual. Ea poate desemna realități personale sau impersonale, energii vii sau nevii. Urzeala țesăturii morontiei este spirituală; bătătura ei este materială.

cocreational. The prepersonal, the personal, and the superpersonal are all linked together by mutual potential of co-ordinate attainment, progressive achievement, and cocreational capacity. But never does the impersonal directly transmute to the personal. Personality is never spontaneous; it is the gift of the Paradise Father. Personality is superimposed upon energy, and it is associated only with living energy systems; identity can be associated with nonliving energy patterns.

0:5.5 (8.5) The Universal Father is the secret of the reality of personality, the bestowal of personality, and the destiny of personality. The Eternal Son is the absolute personality, the secret of spiritual energy, morontia spirits, and perfected spirits. The Conjoint Actor is the spirit-mind personality, the source of intelligence, reason, and the universal mind. But the Isle of Paradise is nonpersonal and extraspiritual, being the essence of the universal body, the source and center of physical matter, and the absolute master pattern of universal material reality.

0:5.6 (8.6) These qualities of universal reality are manifest in Urantian human experience on the following levels:

0:5.7 (8.7) 1. *Body*. The material or physical organism of man. The living electrochemical mechanism of animal nature and origin.

0:5.8 (8.8) 2. *Mind*. The thinking, perceiving, and feeling mechanism of the human organism. The total conscious and unconscious experience. The intelligence associated with the emotional life reaching upward through worship and wisdom to the spirit level.

0:5.9 (8.9) 3. *Spirit*. The divine spirit that indwells the mind of man — the Thought Adjuster. This immortal spirit is prepersonal — not a personality, though destined to become a part of the personality of the surviving mortal creature.

0:5.10 (8.10) 4. *Soul*. The soul of man is an experiential acquirement. As a mortal creature chooses to “do the will of the Father in heaven,” so the indwelling spirit becomes the father of a *new reality* in human experience. The mortal and material mind is the mother of this same emerging reality. The substance of this new reality is neither material nor spiritual — it is *morontial*. This is the emerging and immortal soul which is destined to survive mortal death and begin the Paradise ascension.

0:5.11 (9.1) *Personality*. The personality of mortal man is neither body, mind, nor spirit; neither is it the soul. Personality is the one changeless reality in an otherwise ever-changing creature experience; and it unifies all other associated factors of individuality. The personality is the unique bestowal which the Universal Father makes upon the living and associated energies of matter, mind, and spirit, and which survives with the survival of the morontial soul.

0:5.12 (9.2) *Morontia* is a term designating a vast level intervening between the material and the spiritual. It may designate personal or impersonal realities, living or nonliving energies. The warp of morontia is spiritual; its woof is physical.

VI. ENERGIE ȘI ARHETIP

VI. ENERGY AND PATTERN

Numim personale toate lucrurile care reacționează la circuitul personalității Tatălui. Numim spirit tot ceea ce reacționează la circuitul spiritual al Fiului. Și la tot ceea ce răspunde la circuitul mental al Autorului Comun îi spunem minte, mintea ca atribut al Spiritului Infinit, mintea în toate fazele sale. Numim materie - energia-materie în toate stările ei metamorfice - tot ceea ce răspunde la circuitul gravitației materiale centrat în Paradisul de jos.

ENERGIE este folosit ca termen global aplicat tărmurilor spiritual, mental și material. Cuvântul forță este folosit în general de aceeași manieră. Putere este în general limitat la desemnarea nivelului electronic al materiei, materia marelui univers care răspunde la gravitația liniară. Putere este folosit și pentru a desemna suveranitatea. Nu putem să ne conformăm definițiilor general acceptate de voi pentru forță, energie și putere. Limbajul vostru este atât de sărac încât trebuie să conferim acestor termeni semnificații multiple.

Energie fizică este un termen desemnând toate fazele și formele de mișcare, de acțiune și de potențial a fenomenelor .

Discutând manifestările energiei fizice, folosim în general termenii forță cosmică, energie emergentă și putere a Universului. Ei sunt adesea folosiți după cum urmează :

1. Forța cosmică îmbrățișează toate energiile ce provin din Absolutul fără de Atribute, însă nereacționând încă la gravitația Paradisului.

2. Energia emergentă îmbrățișează energiile ce reacționează la gravitația Paradisului, însă care nu reacționează încă la gravitația locală sau liniară. Este nivelul pre-electronic al energiei-materie.

3. Puterea universului include toate formele de energie care, cu toate că răspund la gravitația Paradisului, sunt sensibile în mod direct la gravitația liniară. Acesta este nivelul electronic al energiei-materie și al tuturor evoluțiilor sale subsecvente.

Mintea este un fenomen implicând prezența și activitatea unui instrument viu, adăugat la sisteme de energie variată, și acest fapt este adevărat la toate nivele de inteligență. În personalitate, mintea intervine între spirit și materie. Prin urmare, universul este iluminat de trei tipuri de lumină: lumina materială, intuiția intelectuală și luminozitatea spiritului.

Lumina- Luminozitatea spiritului - este un simbol verbal, o figură de stil, care implică manifestarea personalității caracteristice a ființelor spirituale de diverse ordine. Această emanație luminoasă nu se raportează în niciun fel la intuiția intelectuală, nici la manifestările luminii fizice.

UN ARHETIP poate să se găsească proiectat sub un aspect material, spiritual sau mental, sau ca o combinație a acestor energii. El poate impregna personalitățile, identitățile, entitățile sau materia nevie. Însă un arhetip este un arhetip și rămâne un arhetip. Numai copiile după el sunt multiplicat.

Un arhetip poate configura energia, însă nu o controlează. Gravitația este singurul control al energiei-materie. Nici spațiul, nici arhetipul nu reacționează la

0:6.1 (9.3) Any and all things responding to the personality circuit of the Father, we call personal. Any and all things responding to the spirit circuit of the Son, we call spirit. Any and all that responds to the mind circuit of the Conjoint Actor, we call mind, mind as an attribute of the Infinite Spirit — mind in all its phases. Any and all that responds to the material-gravity circuit centering in nether Paradise, we call matter — energy-matter in all its metamorphic states.

0:6.2 (9.4) ENERGY we use as an all-inclusive term applied to spiritual, mindal, and material realms. Force is also thus broadly used. Power is ordinarily limited to the designation of the electronic level of material or linear-gravity-responsive matter in the grand universe. Power is also employed to designate sovereignty. We cannot follow your generally accepted definitions of force, energy, and power. There is such paucity of language that we must assign multiple meanings to these terms.

0:6.3 (9.5) *Physical energy* is a term denoting all phases and forms of phenomenal motion, action, and potential.

0:6.4 (9.6) In discussing physical-energy manifestations, we generally use the terms cosmic force, emergent energy, and universe power. These are often employed as follows:

0:6.5 (9.7) 1. *Cosmic force* embraces all energies deriving from the Unqualified Absolute but which are as yet unresponsive to Paradise gravity.

0:6.6 (9.8) 2. *Emergent energy* embraces those energies which are responsive to Paradise gravity but are as yet unresponsive to local or linear gravity. This is the pre-electronic level of energy-matter.

0:6.7 (9.9) 3. *Universe power* includes all forms of energy which, while still responding to Paradise gravity, are directly responsive to linear gravity. This is the electronic level of energy-matter and all subsequent evolutions thereof.

0:6.8 (9.10) *Mind* is a phenomenon connoting the presence-activity of *living ministry* in addition to varied energy systems; and this is true on all levels of intelligence. In personality, mind ever intervenes between spirit and matter; therefore is the universe illuminated by three kinds of light: material light, intellectual insight, and spirit luminosity.

0:6.9 (10.1) *Light* — spirit luminosity — is a word symbol, a figure of speech, which connotes the personality manifestation characteristic of spirit beings of diverse orders. This luminous emanation is in no respect related either to intellectual insight or to physical-light manifestations.

0:6.10 (10.2) PATTERN can be projected as material, spiritual, or mindal, or any combination of these energies. It can pervade personalities, identities, entities, or nonliving matter. But pattern is pattern and remains pattern; only *copies* are multiplied.

0:6.11 (10.3) Pattern may configure energy, but it does not control it. Gravity is the sole control of energy-matter. Neither space nor pattern are gravity responsive, but

gravitație, însă nu există relație între spațiu și arhetip. Spațiul nu este nici arhetip, nici arhetip potențial. Arhetipul este o configurație a realității care și-a plătit deja întreaga sa datorie față de gravitație. Realitatea unui arhetip constă în energiile sale, în mintea sa, în spiritul său sau în componentele sale materiale.

În contrast cu aspectul totalului, arhetipul revelează aspectul individual al energiei și al personalității. Formele personalității sau ale identității sunt arhetipuri rezultând din energie (fizică, spirituală sau mentală), însă nu sunt inerente acesteia. Această calitate a energiei sau a personalității, în virtutea căreia este făcut să apară arhetipul, îi poate fi atribuită lui Dumnezeu - Deității - înzestrării cu forță din Paradisului, coexistenței personalității și a puterii.

Un arhetip este un model principal, după care se fac copii. Paradisul Etern este absolutul arhetipurilor. Fiul Etern este arhetipul personalității. Părintele Universal este sursa ancestrală directă a amândurora. Însă Paradisul nu conferă arhetip iar Fiul nu poate conferi personalitatea.

VII. FIINȚA SUPREMĂ

Mecanismul Deității al maestrului univers este dublu în ceea ce privește relațiile de eternitate. Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul, Dumnezeu Spiritul sunt eterni - sunt ființe existențiale - în timp ce Dumnezeu Supremul, Dumnezeu Ultimul, Dumnezeu Absolutul sunt personalități ale Deității în curs de actualizare. Ele sunt dintr-o epocă posterioară Havonei în sferele spațio-timpului și în cele ale spațio-timpului transcense ale maestrului univers în expansiune evolutivă. Aceste personalități ale Deității care se actualizează sunt viitoruri eterne din momentul în care, și în măsura în care, ele personalizează puterea în universurile crescătoare, prin tehnica actualizării experiențiale a potențialelor creative-asociative ale Deităților eterne ale Paradisului.

Deitatea este așadar duală în prezența sa:

1. Existențială- Ființe de existență eternă, trecută, prezentă și viitoare.

2. Experiențială- Ființe actualizându-se în prezentul posthavonian, însă a căror existență va fi fără sfârșit pe parcursul întregii eternități viitoare.

Tatăl, Fiul și Spiritul sunt existențiali - existențiali în actualitate (chiar dacă toate potențialele sunt presupuse experiențiale). Supremul și Ultimul sunt în întregime experiențiali. Absolutul Deității este experiențial în actualizare, însă existențial în potențialitate. Esența Deității este eternă, însă doar cele trei persoane originare ale Deității sunt eterne în mod categoric. Toate celelalte personalități ale Deității au o origine, însă destinul lor este etern.

După ce a împlinit expresia Deității existențiale de sine în Fiu și în Spirit, Tatăl împlinește acum expresia experiențială pe nivele de Deitate până acum impersonale și relevante ca Dumnezeu Supremul, ca Dumnezeu Ultimul și ca Dumnezeu Absolutul. Însă aceste Deități experiențiale nu sunt în întregime existente în prezent; ele sunt în plin proces de actualizare.

there is no relationship between space and pattern; space is neither pattern nor potential pattern. Pattern is a configuration of reality which has already paid all gravity debt; the *reality* of any pattern consists of its energies, its mind, spirit, or material components.

0:6.12 (10.4) In contrast to the aspect of the *total*, pattern discloses the *individual* aspect of energy and of personality. Personality or identity forms are patterns resultant from energy (physical, spiritual, or mental) but are not inherent therein. That quality of energy or of personality by virtue of which pattern is caused to appear may be attributed to God — Deity — to Paradise force endowment, to the coexistence of personality and power.

0:6.13 (10.5) Pattern is a master design from which copies are made. Eternal Paradise is the absolute of patterns; the Eternal Son is the pattern personality; the Universal Father is the direct ancestor-source of both. But Paradise does not bestow pattern, and the Son cannot bestow personality.

VII. THE SUPREME BEING

0:7.1 (10.6) The Deity mechanism of the master universe is twofold as concerns eternity relationships. God the Father, God the Son, and God the Spirit are eternal — are existential beings — while God the Supreme, God the Ultimate, and God the Absolute are *actualizing* Deity personalities of the post-Havona epochs in the time-space and the time-space-transcended spheres of master universe evolutionary expansion. These actualizing Deity personalities are future eternals from the time when, and as, they power-personalize in the growing universes by the technique of the experiential actualization of the associative-creative potentials of the eternal Paradise Deities.

0:7.2 (10.7) Deity is, therefore, dual in presence:

0:7.3 (10.8) 1. *Existential* — beings of eternal existence, past, present, and future.

0:7.4 (10.9) 2. *Experiential* — beings actualizing in the post-Havona present but of unending existence throughout all future eternity.

0:7.5 (10.10) The Father, Son, and Spirit are existential — existential in actuality (though all potentials are supposedly experiential). The Supreme and the Ultimate are wholly experiential. The Deity Absolute is experiential in actualization but existential in potentiality. The essence of Deity is eternal, but only the three original persons of Deity are unqualifiedly eternal. All other Deity personalities have an origin, but they are eternal in destiny.

0:7.6 (10.11) Having achieved existential Deity expression of himself in the Son and the Spirit, the Father is now achieving experiential expression on hitherto impersonal and unrevealed deity levels as God the Supreme, God the Ultimate, and God the Absolute; but these experiential Deities are not now fully existent; they are in process of actualization.

Dumnezeu Supremul din Havona este reflectarea spiritului personal al Deității trinitare din Paradis. Acum, această relație asociativă a Deității efectuează o expansiune exterioară creatoare în Dumnezeu Septuplul și se sintetizează în marele univers în puterea experiențială a Atotputernicului Suprem. Deitatea Paradisului, existențială în calitate de trei persoane, evoluează astfel experiențial în două faze de Supremație, pe când cele două faze unifică personalitatea și puterea într-un singur Domn, Ființa Supremă.

Tatăl Universal împlinește eliberarea sa voluntară de legăturile infinității și de lanțurile eternității prin tehnica trinitizării, personalizarea ca treime a Deității. Chiar și acum, Ființa Supremă evoluează ca unificare a personalității subterne a septuplei manifestări a Deității în segmentele de spațio-timp ale marelui univers.

Ființa Supremă nu este un creator direct, cu excepția faptului că ea este tatăl Majestonului, însă este coordonatorul-sintetizator din universul tuturor activităților Creator-creatură. Ființa Supremă, actualizându-se acum în universurile evolutive, este Deitatea care corelează și sintetizează divinitatea spațio-timpului, Deitatea trinitară a Paradisului în asociere experiențială cu Creatorii Supremi ai timpului și ai spațiului. Când va fi devenit actualizată, această Deitate evolutivă va constitui fuziunea eternă a finitului și infinitului - uniunea perpetuă și indisolubilă a puterii experiențiale și a personalității spiritului.

Orice realitate finită a spațio-timpului, aflată sub impulsul director al Ființei Supreme este angajată într-o mobilizare mereu ascendentă și o unificare pe cale de perfecționare (sinteză personalitate-putere) a tuturor fazelor și valorilor realității finite, în asociere cu diferite faze ale realității Paradisului, având scopul subsecvent de a se lansa în încercarea de a atinge nivelurile absonite de împlinire a supracreaturilor.

VIII. DUMNEZEU SEPTUPLUL

Pentru a compensa caracterul finit al statutului creaturilor și pentru a atenua limitările lor de concept, Părintele Universal a stabilit pentru creaturile evolutive o apropiere septuplă de Divinitate:

1. Fiii Creatori ai Paradisului.
2. Stegarii Timpurilor.
3. Cele Șapte Spirite Maestru.
4. Ființa Supremă.
5. Dumnezeu Spiritul.
6. Dumnezeu Fiul.
7. Dumnezeu Tatăl.

Această personalizare septuplă a Deității în timp și spațiu și pentru cele șapte suprauniversuri, face ființa muritoare capabilă să atingă prezența lui Dumnezeu, care este spirit. Această Deitate septuplă, personalizând uneori puterea pentru creaturile spațio-timpului în Ființa Supremă, este Deitatea funcțională a creaturilor muritoare evolutive ale carierei de ascensiune a Paradisului. O astfel de carieră de

0:7.1 (11.1) God the Supreme in Havona is the personal spirit reflection of the triune Paradise Deity. This associative Deity relationship is now creatively expanding outward in God the Sevenfold and is synthesizing in the experiential power of the Almighty Supreme in the grand universe. Paradise Deity, existential as three persons, is thus experientially evolving in two phases of Supremacy, while these dual phases are power-personality unifying as one Lord, the Supreme Being.

0:7.8 (11.2) The Universal Father achieves freewill liberation from the bonds of infinity and the fetters of eternity by the technique of trinitization, threefold Deity personalization. The Supreme Being is even now evolving as a subeternal personality unification of the sevenfold manifestation of Deity in the time-space segments of the grand universe.

0:7.9 (11.3) The Supreme Being is not a direct creator, except that he is the father of Majeston, but he is a synthetic co-ordinator of all creature-Creator universe activities. The Supreme Being, now actualizing in the evolutionary universes, is the Deity correlator and synthesizer of time-space divinity, of triune Paradise Deity in experiential association with the Supreme Creators of time and space. When finally actualized, this evolutionary Deity will constitute the eternal fusion of the finite and the infinite — the everlasting and indissoluble union of experiential power and spirit personality.

0:7.10 (11.4) All time-space finite reality, under the directive urge of the evolving Supreme Being, is engaged in an ever-ascending mobilization and perfecting unification (power-personality synthesis) of all phases and values of finite reality, in association with varied phases of Paradise reality, to the end and for the purpose of subsequently embarking upon the attempt to reach absonite levels of supercreature attainment.

VIII. GOD THE SEVENFOLD

0:8.1 (11.5) To atone for finity of status and to compensate for creature limitations of concept, the Universal Father has established the evolutionary creature's sevenfold approach to Deity:

- 0:8.2 (11.6) 1. The Paradise Creator Sons.*
- 0:8.3 (11.7) 2. The Ancients of Days.*
- 0:8.4 (11.8) 3. The Seven Master Spirits.*
- 0:8.5 (11.9) 4. The Supreme Being.*
- 0:8.6 (11.10) 5. God the Spirit.*
- 0:8.7 (11.11) 6. God the Son.*
- 0:8.8 (11.12) 7. God the Father.*

0:8.9 (11.13) This sevenfold Deity personalization in time and space and to the seven superuniverses enables mortal man to attain the presence of God, who is spirit. This sevenfold Deity, to finite time-space creatures sometime power-personalizing in the Supreme Being, is the functional Deity of the mortal evolutionary creatures of the Paradise-ascension career. Such an experiential discovery-career of the realization of God

descoperire experiențială a realizării lui Dumnezeu începe prin recunoașterea divinității Fiului Creator al universului local, se înalță cu ajutorul Stegarilor Timpurilor ai suprauniversului și prin intermediul persoanei unuia din cele Șapte Spirite mergând până la realizarea descoperirii și a recunoașterii personalității divine a Tatălui Universal al Paradisului.

Marele univers este tărâmul triplu al Deității Trinității Supremației, al Dumnezeului Septuplu și al Ființei Supreme. Dumnezeu Supremul este potențial în Trinitatea Paradisului din care își extrage personalitatea și atributele sale spirituale. Însă, în prezent, el se actualizează în Fiii Creatori, Stegarii Timpurilor și Spiritele Maestru, din care el derivă puterea sa de Atotputernic asupra suprauniversurilor timpului și spațiului. Această manifestare de putere a Dumnezeului imediat al creaturilor evolutive se dezvoltă de fapt în spațio-timp, împreună cu ele și într-o manieră concomitentă. Atotputernicul Suprem evoluând la nivelul valorii activităților nepersonale și persoana spirituală a Dumnezeului Suprem sunt o singură realitate- Ființa Supremă.

În asocierea Deității Dumnezeului Septuplu, Fiii Creatori asigură mecanismul prin care muritorul devine nemuritor și finitul atinge îmbrățișarea infinitului. Ființa Supremă oferă tehnica pentru mobilizarea personalității-putere, sinteza divină a tuturor acestor multiple operațiuni, dând astfel posibilitate finitului să atingă absonitul, și prin alte actualizări viitoare posibile, să încerce să atingă Ultimul. Fiii Creatori și Divinii lor Slujitori asociați participă la această mobilizare supremă, însă Stegarii Timpurilor și Cele Șapte Spirite Maestru sunt probabil instalați veșnic ca administratori permanenți în marele univers.

Funcțiunea Dumnezeului Septuplu datează de la organizarea celor șapte suprauniversuri și se va extinde probabil în funcție de evoluția viitoare a creațiilor spațiului exterior. Organizarea acestor universuri viitoare ale nivelelor de spațiu primar, secundar, terțiar și cuaternar de evoluție progresivă va asista neîndoielnic la inaugurarea unei abordări transcendente și absonite a Deității.

IX. DUMNEZEU ULTIMUL

Așa cum Ființa Supremă evoluează progresiv, plecând de la înzestrarea antecedentă a divinității inerente potențialului de energie și de personalitate al marelui univers care îl înglobează, tot astfel Dumnezeu Ultimul iese la iveală din potențialele de divinitate care se află în domeniile spațio-timpului transcens ale universului maestru. Actualizarea Deității Ultime marchează unificarea absonită a primei Trinități experiențiale și indică expansiunea Deității pe cale de unificare pe al doilea nivel de autorealizare creativă. Aceasta constituie echivalentul în personalitate-putere al actualizării Deității experiențiale a universului corespunzând realităților absonite paradisiace pe nivele în curs de exteriorizare a valorilor spațio-timpului transcens. Completarea unei astfel de dezvoltări experiențiale are drept scop stabilirea unui destin ultim de slujire pentru toate creaturilor spațio-timpului care au atins nivele absonite prin realizarea desăvârșită a Ființei Supreme și prin mijlocirea Dumnezeului Septuplu.

begins with the recognition of the divinity of the Creator Son of the local universe and ascends through the superuniverse Ancients of Days and by way of the person of one of the Seven Master Spirits to the attainment of the discovery and recognition of the divine personality of the Universal Father on Paradise.

0:8.10 (12.1) The grand universe is the threefold Deity domain of the Trinity of Supremacy, God the Sevenfold, and the Supreme Being. God the Supreme is potential in the Paradise Trinity, from whom he derives his personality and spirit attributes; but he is now actualizing in the Creator Sons, Ancients of Days, and the Master Spirits, from whom he derives his power as Almighty to the superuniverses of time and space. This power manifestation of the immediate God of evolutionary creatures actually time-space evolves concomitantly with them. The Almighty Supreme, evolving on the value-level of nonpersonal activities, and the spirit person of God the Supreme are *one reality* — the Supreme Being.

0:8.11 (12.2) The Creator Sons in the Deity association of God the Sevenfold provide the mechanism whereby the mortal becomes immortal and the finite attains the embrace of the infinite. The Supreme Being provides the technique for the power-personality mobilization, the divine synthesis, of *all* these manifold transactions, thus enabling the finite to attain the absonite and, through other possible future actualizations, to attempt the attainment of the Ultimate. The Creator Sons and their associated Divine Ministers are participants in this supreme mobilization, but the Ancients of Days and the Seven Master Spirits are probably eternally fixed as permanent administrators in the grand universe.

0:8.12 (12.3) The function of God the Sevenfold dates from the organization of the seven superuniverses, and it will probably expand in connection with the future evolution of the creations of outer space. The organization of these future universes of the primary, secondary, tertiary, and quartan space levels of progressive evolution will undoubtedly witness the inauguration of the transcendent and absonite approach to Deity.

IX. GOD THE ULTIMATE

0:9.1 (12.4) Just as the Supreme Being progressively evolves from the antecedent divinity endowment of the encompassed grand universe potential of energy and personality, so does God the Ultimate eventuate from the potentials of divinity residing in the transcended time-space domains of the master universe. The actualization of Ultimate Deity signalizes absonite unification of the first experiential Trinity and signifies unifying Deity expansion on the second level of creative self-realization. This constitutes the personality-power equivalent of the universe experiential-Deity actualization of Paradise absonite realities on the eventuating levels of transcended time-space values. The completion of such an experiential unfoldment is designed to afford ultimate service-destiny for all time-space creatures who have attained absonite levels through the completed realization of the Supreme Being and by the ministry of God the Sevenfold.

Dumnezeu Ultimul desemnează Deitatea personală ce funcționează pe nivelele de divinitate ale absonitului și pe sferele supra-timpului și ale spațiului transcens al universului. Ultimul este o exteriorizare supersupremă a Deității. Supremul este unificarea Trinității Paradisului înțeleasă de ființele finite. Ultimul este unificarea Trinității înțeleasă de ființele absonite.

Prin mecanismul Deității evolutive, Tatăl Universal este de fapt angajat în acțiunea formidabilă și uluitoare a focalizării personalității și a mobilizării puterii valorilor realității divine a finitului, a absonitului și chiar și a absolutului, pe nivele lor de semnificație universală respective.

Primele trei Deități din Paradis ale eternului trecut - Tatăl Universal, Fiul Etern, Spiritul Infinit - trebuie, în viitorul etern, să primească o completare la personalitate prin actualizarea experiențială a Deităților evolutive asociate - Dumnezeu Supremul, Dumnezeu Ultimul și poate Dumnezeu Absolutul.

Dumnezeu Supremul și Dumnezeu Ultimul, dezvoltându-se acum în universurile experiențiale, nu sunt existențiali - ei nu sunt eterni în trecut, ci eterni numai în viitor, eterni condiționați spațio-temporal și condiționați transcendențial. Ei sunt Deități cu înzestrare supremă, ultimă și poate suprem-ultimă, însă au cunoscut origini istorice în univers. Ei nu vor avea niciodată un sfârșit, însă personalitatea lor a avut un început. Ei sunt, într-adevăr, actualizări de potențiale eterne și infinite ale Deității, însă nu sunt ei înșiși nici eterni în mod categoric, nici infiniti.

X. DUMNEZEU ABSOLUTUL

Realitatea eternă a Absolutului Deității posedă numeroase caracteristici care nu pot fi pe deplin explicate minții finite din spațio-timp. Însă actualizarea Dumnezeului Absolut ar fi consecința unificării celei de-a doua Trinități experiențiale, Trinitatea Absolută. Aceasta ar constitui realizarea experiențială a Divinității Absolute, unificarea semnificațiilor absolute pe nivele absolute. Însă nu suntem siguri că sunt înglobate toate valorile absolute, deoarece nu am fost niciodată înștiințați că Absolutul Calificat ar fi echivalentul Infinitului. Destinele supra-ultime sunt implicate în semnificațiile absolute și în spiritualitatea infinită, iar fără împlinirea ambelor realități, nu putem stabili valori absolute.

Dumnezeu Absolutul este țelul realizării și al împlinirii tuturor ființelor superabsonite. Însă potențialul de putere și de personalitate al Absolutului Deității transcende conceptul nostru și ezităm să discutăm despre aceste realități care sunt atât de departe de actualizarea experiențială.

XI. CELE TREI ABSOLUTURI

Când gândirea conjugată a Părintelui Universal și a Fiului Etern, funcționând în Dumnezeul Acțiunii, a stabilit creația universului central și divin, Tatăl a urmat exprimarea gândirii sale în cuvântul Fiului său și în actul

0:9.2 (12.5) *God the Ultimate* is designative of personal Deity functioning on the divinity levels of the absonite and on the universe spheres of supertime and transcended space. The Ultimate is a supersupreme eventuation of Deity. The Supreme is the Trinity unification comprehended by finite beings; the Ultimate is the unification of the Paradise Trinity comprehended by absonite beings.

0:9.3 (13.1) The Universal Father, through the mechanism of evolutionary Deity, is actually engaged in the stupendous and amazing *act* of personality focalization and power mobilization, on their respective universe meaning-levels, of the divine reality values of the finite, the absonite, and even of the absolute.

0:9.4 (13.2) The first three and past-eternal Deities of Paradise — the Universal Father, the Eternal Son, and the Infinite Spirit — are, in the eternal future, to be personality-complemented by the experiential actualization of associate evolutionary Deities — God the Supreme, God the Ultimate, and possibly God the Absolute.

0:9.5 (13.3) God the Supreme and God the Ultimate, now evolving in the experiential universes, are not existential — not past eternal, only future eternal, time-space-conditioned and transcendental-conditioned eternal. They are Deities of supreme, ultimate, and possibly supreme-ultimate endowments, but they have experienced historic universe origins. They will never have an end, but they do have personality beginnings. They are indeed actualizations of eternal and infinite Deity potentials, but they themselves are neither unqualifiedly eternal nor infinite.

X. GOD THE ABSOLUTE

0:10.1 (14.4) There are many features of the eternal reality of the *Deity Absolute* which cannot be fully explained to the time-space finite mind, but the actualization of *God the Absolute* would be in consequence of the unification of the second experiential Trinity, the Absolute Trinity. This would constitute the experiential realization of absolute divinity, the unification of absolute meanings on absolute levels; but we are not certain regarding the encompassment of all absolute values since we have at no time been informed that the Qualified Absolute is the equivalent of the Infinite. Superultimate destinies are involved in absolute meanings and infinite spirituality, and without both of these unachieved realities we cannot establish absolute values.

0:10.2 (13.5) God the Absolute is the realization-attainment goal of all superabsonite beings, but the power and personality potential of the Deity Absolute transcends our concept, and we hesitate to discuss those realities which are so far removed from experiential actualization.

XI. THE THREE ABSOLUTES

0:11.1 (13.6) When the combined thought of the Universal Father and the Eternal Son, functioning in the God of Action, constituted the creation of the divine and central universe, the Father followed the expression of his thought into the word of his Son and the act of their

Executantului lor Comun, diferențiind prezența sa din Havona de potențialele infinității. Iar aceste potențiale ale infinității nerevelate rămân ascunse în spațiul din Absolutul fără de Atribute și înfășurate prin putere divină în Absolutul Deității, în timp ce acestea două din urmă devin una în funcționarea Absolutului Universal, unitatea-infinite nerevelată a Tatălui Paradisului.

Atât puțină forței cosmice, cât și puțină forței spiritului sunt pe cale de revelare-realizare progresivă, pe măsură ce întreaga realitate este îmbogățită prin creștere experiențială și prin corelarea experiențialului cu existențialul de către Absolutul Universal. În virtutea prezenței precumpănitoare a Absolutului Universal, Prima Sursă Centru realizează o extindere a puterii experiențiale, se bucură de identificarea cu creaturile sale evolutive și dobândește expansiunea Deității experiențiale pe nivelele Supremației, al Ultimității și al Absolutului.

Când nu este posibil să se distingă pe deplin Absolutul Deității de Absolutul fără de Atribute, se presupune atunci funcțiunea lor combinată sau prezența lor coordonată și asta se va numi acțiune a Absolutului Universal.

1. Absolutul Deității pare a fi atotputernicul activator, în timp ce Absolutul fără de Atribute pare a fi mecanicul pe deplin eficient al universului universurilor, și chiar al altor nenumărate universuri suprem unificate și definitiv coordonate, create, în curs de creare sau care rămân încă de creat.

Absolutul Deității nu poate reacționa într-o manieră subabsolută la nici o situație din univers, sau cel puțin nu o face. În toate împrejurările, acest Absolut pare întotdeauna să răspundă în termeni implicând bunăstarea lucrurilor și a ființelor întregii creații, nu numai în starea sa prezentă de existență, ci și în vederea posibilităților infinite ale întregii eternități viitoare.

Absolutul Deității este acel potențial care a fost separat de realitatea totală și infinită prin libera alegere a Părintelui Universal și în care toate au loc activitățile de divinitate - existențiale și experiențiale. Acesta este Absolutul Calificat, în contrast cu Absolutul Necalificat. Însă Absolutul Universal se supraadaugă ambelor în sfera întregului potențial absolut.

2. Absolutul Necalificat este nepersonal, extradivin și nedeificat. Absolutul Necalificat este deci lipsit de personalitate, de divinitate și de orice prerogative de creator. Nici un fapt sau adevăr, nici o experiență sau revelație, nici o filozofie sau absonitate nu sunt capabile să pătrundă natura și caracterul acestui Absolut fără atribute din univers.

Să precizăm cu claritate că Absolutul Necalificat este o realitate pozitivă impregnând marele univers, care se extinde după cât se pare, cu o prezență spațială egală, peste, în și în afara activităților forței și a evoluțiilor premateriale ale vertiginoaselor întinderi de spațiu situate dincolo de cele șapte universuri. Absolutul Necalificat nu este un simplu negativism conceput de filozofie și întemeiat pe sofisme metafizice ipotetice referitoare la caracterul universal, dominant și primar al necondiționatului și al necalificatului. Absolutul Necalificat este un supracontrol pozitiv al universului în infinite. Acest supracontrol este nelimitat în forța de spațiu, însă este net condiționat de prezența vieții, a

Conjoint Executive by differentiating his Havona presence from the potentials of infinity. And these undisclosed infinity potentials remain space concealed in the Unqualified Absolute and divinely enshrouded in the Deity Absolute, while these two become one in the functioning of the Universal Absolute, the unrevealed infinity-unity of the Paradise Father.

0:11.2 (13.7) Both potency of cosmic force and potency of spirit force are in process of progressive revelation-realization as the enrichment of all reality is effected by experiential growth and through the correlation of the experiential with the existential by the Universal Absolute. By virtue of the equiposing presence of the Universal Absolute, the First Source and Center realizes extension of experiential power, enjoys identification with his evolutionary creatures, and achieves expansion of experiential Deity on the levels of Supremacy, Ultimacy, and Absoluteness.

0:11.3 (14.1) When it is not possible fully to distinguish the Deity Absolute from the Unqualified Absolute, their supposedly combined function or co-ordinated presence is designated the action of the Universal Absolute.

0:11.4 (14.2) 1. *The Deity Absolute* seems to be the all-powerful activator, while the Unqualified Absolute appears to be the all-efficient mechanizer of the supremely unified and ultimately co-ordinated universe of universes, even universes upon universes, made, making, and yet to be made.

0:11.5 (14.3) The Deity Absolute cannot, or at least does not, react to any universe situation in a subabsolute manner. Every response of this Absolute to any given situation appears to be made in terms of the welfare of the whole creation of things and beings, not only in its present state of existence, but also in view of the infinite possibilities of all future eternity.

0:11.6 (14.4) The Deity Absolute is that potential which was segregated from total, infinite reality by the freewill choice of the Universal Father, and within which all divinity activities — existential and experiential — take place. This is the *Qualified* Absolute in contradistinction to the *Unqualified* Absolute; but the Universal Absolute is superadditive to both in the encompassment of all absolute potential.

0:11.7 (14.5) 2. *The Unqualified Absolute* is nonpersonal, extradivine, and undeified. The Unqualified Absolute is therefore devoid of personality, divinity, and all creator prerogatives. Neither fact nor truth, experience nor revelation, philosophy nor absonity are able to penetrate the nature and character of this Absolute without universe qualification.

0:11.8 (14.6) Let it be made clear that the Unqualified Absolute is a *positive reality* pervading the grand universe and, apparently, extending with equal space presence on out into the force activities and prematerial evolutions of the staggering stretches of the space regions beyond the seven superuniverses. The Unqualified Absolute is not a mere negativism of philosophic concept predicated on the assumptions of metaphysical sophistries concerning the universality, dominance, and primacy of the unconditioned and the unqualified. The Unqualified Absolute is a positive universe overcontrol in infinity; this overcontrol is space-force unlimited but is definitely conditioned by the

minții, a spiritului și a personalității. Mai mult, el este condiționat de reacțiile de voință și de ordinele provenite de la Trinitatea Paradisului.

Noi suntem convingși că Absolutul fără de Atribute nu este o influență nediferențiată ce impregnează totul, comparabilă fie cu concepțiile panteiste ale metafizicii, fie cu ipoteza științifică mai veche a eterului. Absolutul fără de Atribute este nelimitat în forță și condiționat de Deitate, însă noi nu percepem pe deplin relația acestui absolut cu realitățile spiritului din universuri.

3. Absolutul Universal, așa cum deducem noi în mod logic, era inevitabil în actul de liber arbitru absolut al Tatălui Universal atunci când a diferențiat realitățile universului în valori deificate și valori nedeificate - personalizabile și nepersonalizabile. Absolutul Universal este fenomenul de Deitate indicând că tensiunea creată prin actul de liber arbitru, care diferențiază astfel realitatea universului, este soluționată. El funcționează în calitate de coordonator asociativ al totalului general al potențialităților existențiale.

Prezența-tensiune a Absolutului Universal semnifică ajustarea diferențialului între realitatea deității și realitatea nedeificată. Acest diferențial este inerent separării între dinamica divinității dispunând de liber arbitru, pe de o parte, și statica infinității necalificate, pe de alta.

Amintiți-vă întotdeauna: infinitatea potențială este absolută și inseparabilă de eternitate. Infinitatea actuală în timp nu poate niciodată fi decât parțială și trebuie deci să fie neabsolută. Infinitatea de personalitate actuală nu poate nici ea să fie absolută, decât în Deitatea fără de atribute. Și diferențialul de potențial de infinitate dintre Absolutul Necalificat și Absolutul Deității este ceea ce face ca Absolutul Universal să fie etern. Acest lucru face cosmic posibil să avem universuri materiale în spațiu și spiritualmente posibil să avem personalități finite în timp.

În cosmos, finitul nu poate coexista cu Infinitul decât ca urmare a prezenței asociative a Absolutului Universal care echilibrează cu atâta desăvârșire tensiunile dintre timp și eternitate, dintre finit și infinit, dintre potențialul realității și actualitatea realității, dintre Paradis și spațiu, dintre om și Dumnezeu. În mod asociativ, Absolutul Universal constituie identificarea zonei de realitate evolutivă progresivă care există în universurile spațio-timpului și în cele transcendente spațio-timpului în care se manifestă Deitatea subinfinită.

Absolutul Universal este potențialul Deității statice-dinamice realizabilă funcțional pe nivelele de timp-eternitate sub forma valorilor finite-absolute susceptibile de o abordare experiențială-existențială. Acest aspect de neînțeles al Deității poate fi static, potențial și asociativ, însă din punct de vedere experiențial el nu este nici creativ, nici evolutiv în ceea ce privește personalitățile inteligente funcționând acum în universul univers.

Absolutul. Cele două Absoluturi - cu și fără atribute - deși par a funcționa într-o manieră atât de divergentă, când sunt observate de creaturi mentale, sunt perfect și divin unificate în și prin Absolutul Universal. În ultimă analiză și în înțelegere finală, cele trei nu sunt decât un singur Absolut. Pe nivelele subinfinite, ele sunt diferențiate în mod funcțional, dar, în infinitate, ele sunt

presence of life, mind, spirit, and personality, and is further conditioned by the will-reactions and purposeful mandates of the Paradise Trinity.

0:11.9 (14.7) We are convinced that the Unqualified Absolute is not an undifferentiated and all-pervading influence comparable either to the pantheistic concepts of metaphysics or to the sometime ether hypothesis of science. The Unqualified Absolute is force unlimited and Deity conditioned, but we do not fully perceive the relation of this Absolute to the spirit realities of the universes.

0:11.10 (14.8) 3. *The Universal Absolute*, we logically deduce, was inevitable in the Universal Father's absolute freewill act of differentiating universe realities into deified and undeified — personalizable and nonpersonalizable — values. The Universal Absolute is the Deity phenomenon indicative of the resolution of the tension created by the freewill act of thus differentiating universe reality, and functions as the associative co-ordinator of these sum totals of existential potentialities.

0:11.11 (15.1) The tension-presence of the Universal Absolute signifies the adjustment of differential between deity reality and undeified reality inherent in the separation of the dynamics of freewill divinity from the statics of unqualified infinity.

0:11.12 (15.2) Always remember: Potential infinity is absolute and inseparable from eternity. Actual infinity in time can never be anything but partial and must therefore be nonabsolute; neither can infinity of actual personality be absolute except in unqualified Deity. And it is the differential of infinity potential in the Unqualified Absolute and the Deity Absolute that eternalizes the Universal Absolute, thereby making it cosmically possible to have material universes in space and spiritually possible to have finite personalities in time.

0:11.13 (15.3) The finite can coexist in the cosmos along with the Infinite only because the associative presence of the Universal Absolute so perfectly equalizes the tensions between time and eternity, finity and infinity, reality potential and reality actuality, Paradise and space, man and God. Associatively the Universal Absolute constitutes the identification of the zone of progressing evolutionary reality existent in the time-space, and in the transcended time-space, universes of subinfinite Deity manifestation.

0:11.14 (15.4) The Universal Absolute is the potential of the static-dynamic Deity functionally realizable on time-eternity levels as finite-absolute values and as possible of experiential-existential approach. This incomprehensible aspect of Deity may be static, potential, and associative but is not experientially creative or evolutionary as concerns the intelligent personalities now functioning in the master universe.

0:11.15 (15.5) *The Absolute*. The two Absolutes — qualified and unqualified — while so apparently divergent in function as they may be observed by mind creatures, are perfectly and divinely unified in and by the Universal Absolute. In the last analysis and in the final comprehension all three are one Absolute. On subinfinite levels they are functionally differentiated, but

UNUL.

Noi nu folosim niciodată termenul „Absolut” ca o negație a indiferent ce, nici ca un refuz al vreunui lucru. Noi nu considerăm Absolutul Universal nici ca pe ceva determinându-se pe sine, vreun soi de Deitate panteistă și impersonală. În tot ceea ce ține de personalitatea din univers, Absolutul este strict limitat de Trinitate și dominat de Deitate.

XII. TRINITĂȚILE

Trinitatea originală și eternă a Paradisului este existențială și era inevitabilă. Această Trinitate fără început era inerentă faptului că voința fără limită a Tatălui a diferențiat personalul de nepersonal. Ea a devenit faptică atunci când voința sa personală a coordonat aceste realități duale prin intermediul facultății mentale. Trinitățile posterioare Havonei sunt experiențiale. Ele sunt inerente în creația a două nivele subabsolute și evolutive de manifestare de personalitate-putere din universul maestru.

Trinitatea Paradisului- uniunea eternă în Deitate a Tatălui Universal, a Fiului Etern și a Spiritului Infinit - este existențială în actualitate, însă toate potențialele sunt experiențiale. De aceea, această Trinitate constituie singura realitate a Deității îmbrățișând infinitatea, și tot de aceea se produc fenomenele universale ale actualizării Dumnezeuului cel Suprem, a Dumnezeuului cel Ultim și a Dumnezeuului cel Absolut.

Prima și a doua Trinitate experiențială, Trinitățile Posthavoniene, nu pot fi infinite, deoarece ele îmbrățișează Deități derivate, Deități dezvoltate prin actualizarea experiențială a realităților create sau exteriorizate de către Trinitatea existențială a Paradisului. Infinitatea divinității este în permanență îmbogățită, dacă nu lărgită, de caracterul finit și absonit al experienței creaturii și a Creatorului.

Trinitățile sunt adevăruri de relații și de fapte de manifestare coordonată a Deității. Funcțiunile Trinității înglobează realitățile Deității, iar realitățile Deității încearcă întotdeauna să se realizeze și să se manifeste în personalizare. Dumnezeu Supremul, Dumnezeu Ultimul și chiar Dumnezeu Absolutul sunt deci inevitabilități divine. Aceste trei Deități experiențiale erau potențiale în Trinitatea existențială, Trinitatea Paradisului. Însă emergența lor în univers ca personalități de putere depinde, pe de o parte, de propria lor funcționare experiențială în universul de putere și de personalitate și, pe de altă parte, de împlinirile experiențiale ale Creatorilor și ale Trinităților posterioare Havonei.

Cele două Trinități Posthavoniene, Trinitățile experiențiale ale Celui Ultim și ale Celui Absolut nu sunt încă pe deplin manifestate. Ele sunt în curs de realizare în univers. Aceste asocieri de Deități pot fi descrise după cum urmează:

1. Trinitatea Ultimă, care evoluează în prezent, va fi în cele din urmă compusă din Ființa Supremă, din Personalitățile Creatoare Supreme, și din Arhitecții absoniți ai Maestrului Univers acești unici planificatori ai universului care nu sunt nici creatori, nici creaturi. În cele din urmă și în mod inevitabil, Dumnezeu cel Ultim va dobândi, ca o consecință, la nivelul Deității, puterea

in infinity they are ONE.

0:11.16 (15.6) We never use the term the Absolute as a negation of aught or as a denial of anything. Neither do we regard the Universal Absolute as self-determinative, a sort of pantheistic and impersonal Deity. The Absolute, in all that pertains to universe personality, is strictly Trinity limited and Deity dominated.

XII. THE TRINITIES

0:12.1 (15.7) The original and eternal Paradise Trinity is existential and was inevitable. This never-beginning Trinity was inherent in the fact of the differentiation of the personal and the nonpersonal by the Father's unfettered will and factualized when his personal will co-ordinated these dual realities by mind. The post-Havona Trinities are experiential — are inherent in the creation of two subabsolute and evolutionary levels of power-personality manifestation in the master universe.

0:12.2 (15.8) *The Paradise Trinity* — the eternal Deity union of the Universal Father, the Eternal Son, and the Infinite Spirit — is existential in actuality, but all potentials are experiential. Therefore does this Trinity constitute the only Deity reality embracing infinity, and therefore do there occur the universe phenomena of the actualization of God the Supreme, God the Ultimate, and God the Absolute.

0:12.3 (15.9) The first and second experiential Trinities, the post-Havona Trinities, cannot be infinite because they embrace *derived Deities*, Deities evolved by the experiential actualization of realities created or eventuated by the existential Paradise Trinity. Infinity of divinity is being ever enriched, if not enlarged, by finity and absonity of creature and Creator experience.

0:12.4 (16.1) Trinities are truths of relationship and facts of co-ordinate Deity manifestation. Trinity functions encompass Deity realities, and Deity realities always seek realization and manifestation in personalization. God the Supreme, God the Ultimate, and even God the Absolute are therefore divine inevitabilities. These three experiential Deities were potential in the existential Trinity, the Paradise Trinity, but their universe emergence as personalities of power is dependent in part on their own experiential functioning in the universes of power and personality and in part on the experiential achievements of the post-Havona Creators and Trinities.

0:12.5 (16.2) The two post-Havona Trinities, the Ultimate and the Absolute experiential Trinities, are not now fully manifest; they are in process of universe realization. These Deity associations may be described as follows:

0:12.6 (16.3) 1. *The Ultimate Trinity*, now evolving, will eventually consist of the Supreme Being, the Supreme Creator Personalities, and the absonite Architects of the Master Universe, those unique universe planners who are neither creators nor creatures. God the Ultimate will eventually and inevitably powerize and personalize as the Deity consequence of the unification of this

și personalitatea unificării acestei Trinități Ultime experiențiale în cadrul în expansiune, aproape nelimitat, al universului maestrului.

2. Trinitatea Absolută- A doua trinitate experiențială - în prezent în curs de actualizare, se va constitui din Dumnezeu Supremul, din Dumnezeu Ultimul și din Consumatorul nerevelat al Destinului Universului. Această Trinitate funcționează pe cele două nivele personale și supra-personale, și chiar până la frontierele nepersonalului, iar unificarea sa în universalitate va face Deitatea Absolută experiențială.

Trinitatea Ultimă se unifică în mod experiențial întregindu-se, însă ne îndoiim cu adevărat că o astfel de unificare, atât de completă, ar fi posibilă pentru Trinitatea Absolută. Cu toate acestea, conceptul nostru de Trinitate eternă a Paradisului ne aduce mereu în minte faptul că trinitizarea Deității poate înfăptui ceea ce în alt chip ar fi de neînăptuit. Noi postulăm astfel apariția, la timpul potrivit, a Supremului- Ultim și posibila factualizare-trinitizare a Dumnezeului Absolut.

Filozofii universului postulează o Trinitate a Trinității, o Trinitate Infinită existențial-experiențială, însă ei sunt incapabili să aibă în vedere personalizarea sa, care ar echivala poate cu persoana Tatălui Universal la nivelul conceptual al lui EU SUNT. Însă, independent de toate acestea, Trinitatea originară a Paradisului este potențial infinită, deoarece Părintele Universal este efectiv infinit.

Mulțumiri

Expunerile care urmează portretizează caracterul Tatălui Universal și natura asociațiilor săi din Paradis. Ele încearcă în același timp să descrie universul central perfect și cele șapte suprauniversuri care îl înconjoară. Formulându-le trebuie să fim călăuziți în mod constant de îndrumările conducătorilor suprauniversului; pe parcursul eforturilor noastre pentru a revela adevărul și a coordona cunoștințele esențiale, ei ne îndeamnă să dăm întâietate conceptelor umane celor mai elevate care există în domeniul subiectelor de prezentat. Noi nu putem recurge la revelația pură decât dacă conceptul de prezentat nu a fost exprimat anterior în mod adecvat de către mintea umană.

Revelațiile planetare succesive ale adevărului divin înglobează în mod invariabil conceptele existente cele mai elevate ale valorilor spirituale ca pe o parte a coordonării noi și sporite a cunoștințelor planetare. Ca urmare, pentru a-l prezenta pe Dumnezeu și pe asociații săi din univers, noi am ales drept fundament al acestor capitole peste o mie de concepte umane reprezentând cunoașterea planetară cea mai înaltă și cea mai evoluată a valorilor spirituale și a semnificațiilor universului. Când aceste concepte umane, luate de la muritorii din trecut și din prezent care-l cunoșteau pe Dumnezeu, vor fi inadecvate pentru a zugrăvi realitatea așa cum am primit noi ordin să o revelăm, noi le vom completa fără a ezita. În acest scop, noi ne vom inspira din propriile noastre cunoștințe superioare ale realității și ale divinității Deităților Paradisului și ale universului transcendent în care se află ele.

Suntem pe deplin conștienți de dificultățile sarcinii noastre. Recunoaștem că este imposibil să traducem în întregime limbajul conceptelor divinității și eternității în simbolurile din limbajul conceptelor limitate ale minții muritorilor. Însă știm că un fragment al lui Dumnezeu

experiențial Ultimate Trinity în the expanding arena of the well-nigh limitless master universe.

0:12.7 (16.4) 2. *The Absolute Trinity* — the second experiential Trinity — now in process of actualization, will consist of God the Supreme, God the Ultimate, and the unrevealed Consummator of Universe Destiny. This Trinity functions on both personal and superpersonal levels, even to the borders of the nonpersonal, and its unification in universality would experientialize Absolute Deity.

0:12.8 (16.5) The Ultimate Trinity is experientially unifying in completion, but we truly doubt the possibility of such full unification of the Absolute Trinity. Our concept, however, of the eternal Paradise Trinity is an ever-present reminder that Deity trinitization may accomplish what is otherwise nonattainable; hence do we postulate the sometime appearance of the *Supreme-Ultimate* and the possible trinitization-factualization of God the Absolute.

0:12.9 (16.6) The philosophers of the universes postulate a *Trinity of Trinities*, an existential-experiential Trinity Infinite, but they are not able to envisage its personalization; possibly it would equvalate to the person of the Universal Father on the conceptual level of the I AM. But irrespective of all this, the original Paradise Trinity is potentially infinite since the Universal Father actually is infinite.

0:12.10 (16.7) Acknowledgment

0:12.11 (16.8) In formulating the succeeding presentations having to do with the portrayal of the character of the Universal Father and the nature of his Paradise associates, together with an attempted description of the perfect central universe and the encircling seven superuniverses, we are to be guided by the mandate of the superuniverse rulers which directs that we shall, in all our efforts to reveal truth and co-ordinate essential knowledge, give preference to the highest existing human concepts pertaining to the subjects to be presented. We may resort to pure revelation only when the concept of presentation has had no adequate previous expression by the human mind.

0:12.12 (17.1) Successive planetary revelations of divine truth invariably embrace the highest existing concepts of spiritual values as a part of the new and enhanced co-ordination of planetary knowledge. Accordingly, in making these presentations about God and his universe associates, we have selected as the basis of these papers more than one thousand human concepts representing the highest and most advanced planetary knowledge of spiritual values and universe meanings. Wherein these human concepts, assembled from the God-knowing mortals of the past and the present, are inadequate to portray the truth as we are directed to reveal it, we will unhesitatingly supplement them, for this purpose drawing upon our own superior knowledge of the reality and divinity of the Paradise Deities and their transcendent residential universe.

0:12.13 (17.2) We are fully cognizant of the difficulties of our assignment; we recognize the impossibility of fully translating the language of the concepts of divinity and eternity into the symbols of the language of the finite concepts of the mortal mind. But we know that there

locuiește în mintea umană și că Spiritul Adevărului sălășluiește în sufletul uman. Mai mult, știm că aceste forțe spirituale conlucrează pentru a-l face pe omul material capabil să sesizeze realitățile valorilor spirituale și să înțeleagă filozofia semnificațiilor universului. Însă, cu și mai multă certitudine, știm că aceste spirite ale Prezenței Divine pot ajuta omul să își însușească spiritual orice adevăr care ar contribui la intensificarea realității mereu în progresie a experienței religioase personale - conștiința de Dumnezeu.

[Redactat de un Consilier Divin din Orvonton, Șef al Corpului Personalităților Suprauniversale însărcinate să formuleze pe Urantia adevărul privitor la Deitățile Paradisului și la universul universurilor.]

dwells within the human mind a fragment of God, and that there sojourns with the human soul the Spirit of Truth; and we further know that these spirit forces conspire to enable material man to grasp the reality of spiritual values and to comprehend the philosophy of universe meanings. But even more certainly we know that these spirits of the Divine Presence are able to assist man in the spiritual appropriation of all truth contributory to the enhancement of the ever-progressing reality of personal religious experience — God-consciousness.

0:12.14 (17.3) [Indited by an Orvonton Divine Counselor, Chief of the Corps of Superuniverse Personalities assigned to portray on Urantia the truth concerning the Paradise Deities and the universe of universes.]

CARTEA URANTIA

**PARTE I. UNIVERSUL CENTRAL ȘI
SUPRAUNVERSURILE**

Capitolul 1. Tatăl Universal

⇐ 000

CARTEA URANTIA

002 ⇐

PARTE I. UNIVERSUL CENTRAL ȘI SUPRAUNVERSURILE

CAPITOLUL 1 TATĂL UNIVERSAL

Secțiuni

Introduction

1. Numele Tatălui
2. Realitatea lui Dumnezeu
3. Dumnezeu este un spirit universal
4. Misterul lui Dumnezeu
5. Personalitatea Tatălui Universal
6. Personalitatea în univers
7. Valoarea spirituală a conceptului personalității

PAPER 1 THE UNIVERSAL FATHER

SECTIONS

Introduction

1. The Father's Name
2. The Reality of God
3. God is a Universal Spirit
4. The Mystery of God
5. Personality of the Universal Father
6. Personality in the Universe
7. Spiritual Value of the Personality Concept

Introduction

TATĂL Universal este Dumnezeuul întregii creații. Prima Sursă-Centru a tuturor lucrurilor și a tuturor ființelor. Gândiți-vă mai întâi la Dumnezeu ca la un creator, apoi ca la un controlor, și în cele din urmă ca la un susținător infinit. Adevărul despre Tatăl Universal a început să fie înțeles de către omenire atunci când profetul a spus: „Tu, Dumnezeule, ești singur, nu mai există nimeni în afară de tine. Tu ai creat cerurile și cerurile cerurilor cu toate oștirile lor. Tu le păstrezi și tu le controlezi. Prin Fiii lui Dumnezeu au fost făcute universurile. Creatorul se acoperă cu lumină ca de un veșmânt și întinde cerurile ca pe o perdea.” Numai conceptul de Tatăl Universal - un singur Dumnezeu în locul a mai mulți zei - a permis ființei umane muritoare să înțeleagă Tatăl în calitate de creator divin și de controlor infinit.

Miriadele de sisteme planetare au fost toate făcute pentru a fi în cele din urmă locuite de numeroase tipuri diferite de creaturi inteligente, de ființe care pot să-l cunoască pe Dumnezeu, să primească afecțiunea sa divină și să-l iubească pe Dumnezeu la rândul lor. Universul universurilor este opera lui Dumnezeu și locul de reședință a feluritelor sale creaturi. „Dumnezeu a creat cerurile și a format pământul. El a stabilit universul și nu a creat această lume în van, el a format-o pentru a fi locuită.”

Toate lumile iluminate îl recunosc și îl adoră pe Tatăl Universal, autorul etern și susținătorul infinit al întregii creații. În nenumăratele universuri, creaturile înzestrate cu voință au întreprins lungă călătorie către Paradis, lupta fascinantă a aventurii eterne pentru a

INTRODUCTION

1:0.1 (21.1) THE Universal Father is the God of all creation, the First Source and Center of all things and beings. First think of God as a creator, then as a controller, and lastly as an infinite upholder. The truth about the Universal Father had begun to dawn upon mankind when the prophet said: “You, God, are alone; there is none beside you. You have created the heaven and the heaven of heavens, with all their hosts; you preserve and control them. By the Sons of God were the universes made. The Creator covers himself with light as with a garment and stretches out the heavens as a curtain.” Only the concept of the Universal Father — one God in the place of many gods — enabled mortal man to comprehend the Father as divine creator and infinite controller.

1:0.2 (21.2) The myriads of planetary systems were all made to be eventually inhabited by many different types of intelligent creatures, beings who could know God, receive the divine affection, and love him in return. The universe of universes is the work of God and the dwelling place of his diverse creatures. “God created the heavens and formed the earth; he established the universe and created this world not in vain; he formed it to be inhabited.”

1:0.3 (21.3) The enlightened worlds all recognize and worship the Universal Father, the eternal maker and infinite upholder of all creation. The will creatures of universe upon universe have embarked upon the long, long Paradise journey, the fascinating struggle of the

ajunge la Dumnezeu Tatăl. Țelul transcendent al copiilor timpului este de a găsi Dumnezeul etern, de a înțelege natura divină, de a-l recunoaște pe Tatăl Universal. Creaturile care îl cunosc pe Dumnezeu nu au decât o singură ambiție supremă, o singură dorință arzătoare, aceea de a deveni, în propriile lor sfere, așa cum este el în desăvârșirea sa paradisiacă de personalitate și în sfera sa universală de justă supremație. De la Tatăl Universal care locuiește în eternitate a venit porunca supremă: „Fiți desăvârșiți, așa cum eu însumi sunt desăvârșit.” Plini de iubire și de compasiune, mesagerii Paradisului au purtat acest îndemn divin de-a lungul vremurilor și a universurilor, chiar și până la creaturi de origine animală umile ca rasele umane de pe Urantia.

Această dispoziție magnifică și universală de a se lupta să atingă perfecțiunea divinității este prima datorie, și ar trebui să fie cea mai înaltă ambiție, a tuturor creaturilor care se străduiesc în cadrul creației Dumnezeului perfecțiunii. Această posibilitate de a atinge desăvârșirea divină este destinul final și cert al întregului progres etern spiritual al omului.

Muritorii de pe Urantia pot prea puțin spera să fie perfecți în sensul infinit, însă le este pe deplin posibil ființelor umane, așa cum se pornesc ele la drum pe această planetă, să atingă țelul celest și divin pe care Dumnezeu infinit l-a fixat pentru muritori; și, atunci când vor fi îndeplinit acest destin, ei vor fi, în ceea ce privește realizarea sinelui și împlinirea mentală, la fel de compleți în sfera lor de perfecțiune divină ca Dumnezeu însuși în sfera sa de eternitate și de infinitate. O astfel de perfecțiune nu poate fi universală în sensul material, nici nelimitată în înțelegere intelectuală, nici finală în experiență spirituală, însă ea este finală și completă sub toate aspectele finite referitoare la divinitatea voinței, la perfecțiunea motivației personalității, și conștiința lui Dumnezeu.

Acesta este adevăratul înțeles al poruncii divine „Fiți desăvârșiți, așa cum eu însumi sunt desăvârșit”, care face întotdeauna ființa umană muritoare să înainteze și o cheamă către interior în această lungă și fascinantă luptă pentru a atinge nivele tot mai înalte de valori spirituale și de adevărate semnificații ale universului. Această căutare sublimă a Dumnezeului universului este aventura supremă a locuitorilor tuturor lumilor timpului și spațiului.

1. NUMELE TATĂLUI

Din toate numele sub care Dumnezeu Tatăl este cunoscut de-a lungul universului, cele care îl desemnează ca Prima Sursă-Centru a Universului sunt cele mai frecvente. Întâiul Tată este cunoscut sub nume variate în universuri diferite și în sectoare diferite ale unui același univers. Numele pe care creaturile i le atribuie Creatorului depind mult de conceptele pe care creaturile le au despre Creator. Prima Sursă-Centru a Universului nu s-a revelat niciodată prin numele său, ci doar prin natura sa. Dacă noi credem că suntem copiii acestui Creator, este absolut firesc să sfârșim prin a-l numi Tată. Însă acesta este un nume ales de noi înșine, care provine din recunoașterea relației noastre personale cu Prima Sursă-Centru.

Tatăl Universal nu impune niciodată nici o formă de

eternal adventure of attaining God the Father. The transcendent goal of the children of time is to find the eternal God, to comprehend the divine nature, to recognize the Universal Father. God-knowing creatures have only one supreme ambition, just one consuming desire, and that is to become, as they are in their spheres, like him as he is in his Paradise perfection of personality and in his universal sphere of righteous supremacy. From the Universal Father who inhabits eternity there has gone forth the supreme mandate, “Be you perfect, even as I am perfect.” In love and mercy the messengers of Paradise have carried this divine exhortation down through the ages and out through the universes, even to such lowly animal-origin creatures as the human races of Urantia.

1:04 (22:1) This magnificent and universal injunction to strive for the attainment of the perfection of divinity is the first duty, and should be the highest ambition, of all the struggling creature creation of the God of perfection. This possibility of the attainment of divine perfection is the final and certain destiny of all man's eternal spiritual progress.

1:05 (21:2) Urantia mortals can hardly hope to be perfect in the infinite sense, but it is entirely possible for human beings, starting out as they do on this planet, to attain the supernal and divine goal which the infinite God has set for mortal man; and when they do achieve this destiny, they will, in all that pertains to self-realization and mind attainment, be just as replete in their sphere of divine perfection as God himself is in his sphere of infinity and eternity. Such perfection may not be universal in the material sense, unlimited in intellectual grasp, or final in spiritual experience, but it is final and complete in all finite aspects of divinity of will, perfection of personality motivation, and God-consciousness.

1:06 (22:3) This is the true meaning of that divine command, “Be you perfect, even as I am perfect,” which ever urges mortal man onward and beckons him inward in that long and fascinating struggle for the attainment of higher and higher levels of spiritual values and true universe meanings. This sublime search for the God of universes is the supreme adventure of the inhabitants of all the worlds of time and space.

1. THE FATHER'S NAME

1:11 (22:4) Of all the names by which God the Father is known throughout the universes, those which designate him as the First Source and the Universe Center are most often encountered. The First Father is known by various names in different universes and in different sectors of the same universe. The names which the creature assigns to the Creator are much dependent on the creature's concept of the Creator. The First Source and Universe Center has never revealed himself by name, only by nature. If we believe that we are the children of this Creator, it is only natural that we should eventually call him Father. But this is the name of our own choosing, and it grows out of the recognition of our personal relationship with the First Source and Center.

1:12 (22:5) The Universal Father never imposes any form

recunoaștere arbitrară, nici de adorație formală, nici de servicii servil creaturilor universurilor înzestrate cu inteligență și voință. Trebuie ca - de la sine și în propria lor inimă - locuitorii evolutivi ai lumilor timpului și spațiului să-l recunoască, să-l iubească și să-l adore de bună voie. Creatorul refuză să exercite o constrângere asupra liberului arbitru spiritual al creaturilor sale materiale sau să le forțeze să se supună. Consacrarea iubitoare a voinței umane către îndeplinirea voinței Tatălui este cel mai prețios dar oferit de om lui Dumnezeu. De fapt, o astfel de consacrare a voinței creaturii constituie singurul dar cu adevărat valabil care poate fi făcut de om Tatălui din Paradis. În Dumnezeu, omul trăiește, se mișcă și există. Omul nu are nimic să-i dăruiască lui Dumnezeu, cu excepția acestei alegeri de a se conforma voinței Tatălui, iar deciziile astfel luate de creaturile dotate cu inteligență și voință în univers constituie realitatea adevăratei adorații, care satisface atât de deplin natura Tatălui Creator, dominată de iubire.

Odată deveniți cu adevărat conștienți de Dumnezeu, când îl veți fi descoperit cu adevărat pe Creatorul maiestuos și veți fi început experiența realizării prezenței interne a controlorului divin, atunci, în funcție de iluminarea voastră și în conformitate cu modul și metoda prin care Fiii divini îl revelează pe Dumnezeu, veți găsi un nume pentru Tatăl Universal. Acest nume va exprima într-o manieră adecvată conceptul vostru asupra Marii Surse-Centru Prime. Și iată cum, în lumi diferite și universuri variate, Creatorul este cunoscut sub diverse nume. În spiritul relațiilor, ele au aceeași semnificație, însă în cuvinte și simboluri, fiecare nume reprezintă gradul și profunzimea cu care Dumnezeu este întronat în inimile creaturilor sale dintr-un anumit tărâm.

În apropiere de centrul universului universurilor, Tatăl Universal este în general cunoscut sub nume care pot fi considerate ca semnificând Prima Sursă. Mai departe, în afară, în universurile spațiului, termenii folosiți pentru a desemna Tatăl Universal semnifică de cele mai multe ori Centrul Universal. Încă și mai departe, în creația înstelată, de exemplu în lumile sediu ale universului vostru local, el este cunoscut ca Sursa-Primă Creatoare și Centrul Divin. Într-o constelație vecină, Dumnezeu este numit Tatăl Universurilor, într-o alta Sprijinul Infinit, iar către est Controlorul Divin. El a mai fost numit și Tatăl Luminilor, Darul Vieții și Unicul Atotputernic.

Pe lumile în care un Fiu al Paradisului a trăit o viață de efuziune, Dumnezeu este în general cunoscut printr-un nume indicând o relație personală, o afecțiune tandră și o devoțiune paternă. În sediul constelației voastre, referirea la Dumnezeu se face ca Tatăl Universal. Pe diferite planete ale sistemului vostru local de lumi locuite, el este cunoscut în mod divers ca Tatăl al Țărilor, Tatăl al Paradisului, Tatăl al Havonei și Tatăl al Spiritului. Cei cărora Dumnezeu le-a fost revelat prin efuziunea Fiului Paradisului sfârșesc prin a ceda apelului sentimental al relației pline de sensibilitate de asociere între creatură și Creator și-l numesc pe Dumnezeu „Tatăl nostru”.

Pe o planetă de creaturi sexuate, într-o lume în care impulsurile emoționale părintești sunt inerente inimilor ființelor inteligente, cuvântul Tată devine foarte expresiv și potrivit pentru Dumnezeul etern. Pe planeta voastră, Urantia, este mai bine cunoscut și mai

of arbitrary recognition, formal worship, or slavish service upon the intelligent will creatures of the universes. The evolutionary inhabitants of the worlds of time and space must of themselves — in their own hearts — recognize, love, and voluntarily worship him. The Creator refuses to coerce or compel the submission of the spiritual free wills of his material creatures. The affectionate dedication of the human will to the doing of the Father's will is man's choicest gift to God; in fact, such a consecration of creature will constitutes man's only possible gift of true value to the Paradise Father. In God, man lives, moves, and has his being; there is nothing which man can give to God except this choosing to abide by the Father's will, and such decisions, effected by the intelligent will creatures of the universes, constitute the reality of that true worship which is so satisfying to the love-dominated nature of the Creator Father.

1:1.3 (22.6) When you have once become truly God-conscious, after you really discover the majestic Creator and begin to experience the realization of the indwelling presence of the divine controller, then, in accordance with your enlightenment and in accordance with the manner and method by which the divine Sons reveal God, you will find a name for the Universal Father which will be adequately expressive of your concept of the First Great Source and Center. And so, on different worlds and in various universes, the Creator becomes known by numerous appellations, in spirit of relationship all meaning the same but, in words and symbols, each name standing for the degree, the depth, of his enthronement in the hearts of his creatures of any given realm.

1:1.4 (23.1) Near the center of the universe of universes, the Universal Father is generally known by names which may be regarded as meaning the First Source. Farther out in the universes of space, the terms employed to designate the Universal Father more often mean the Universal Center. Still farther out in the starry creation, he is known, as on the headquarters world of your local universe, as the First Creative Source and Divine Center. In one near-by constellation God is called the Father of Universes. In another, the Infinite Upholder, and to the east, the Divine Controller. He has also been designated the Father of Lights, the Gift of Life, and the All-powerful One.

1:1.5 (23.2) On those worlds where a Paradise Son has lived a bestowal life, God is generally known by some name indicative of personal relationship, tender affection, and fatherly devotion. On your constellation headquarters God is referred to as the Universal Father, and on different planets in your local system of inhabited worlds he is variously known as the Father of Fathers, the Paradise Father, the Havona Father, and the Spirit Father. Those who know God through the revelations of the bestowals of the Paradise Sons, eventually yield to the sentimental appeal of the touching relationship of the creature-Creator association and refer to God as “our Father.”

1:1.6 (23.3) On a planet of sex creatures, in a world where the impulses of parental emotion are inherent in the hearts of its intelligent beings, the term Father becomes a very expressive and appropriate name for the eternal God. He is best known, most universally acknowledged,

universal recunoscut sub numele de Dumnezeu. Numele care i s-a dat are puțină importanță. Esențialul este de a-l recunoaște și de a aspira la asemănarea cu el. Profeții voștri din vechime l-au numit pe drept cuvânt „Dumnezeu veșnic,” și au vorbit despre el ca despre cel care „locuiește în veșnicie”.

2. REALITATEA LUI DUMNEZEU

Dumnezeu este realitatea primordială în lumea spirituală. Dumnezeu este sursa adevărului în sferele mentale. Dumnezeu acoperă totul cu umbra sa de la un capăt la altul al tărmurilor materiale. Pentru toate inteligențele create, Dumnezeu este o personalitate, iar pentru universul universurilor el este Prima Sursă-Centru a realității eterne. Dumnezeu nu se aseamnă nici cu un om, nici cu o mașină. Tatăl Prim este spirit universal, adevăr veșnic, realitate infinită și personalitate eternă.

Dumnezeu etern este infinit mai mult decât realitatea idealizată sau universul personalizat. Dumnezeu nu este pur și simplu dorința supremă a omului, căutarea muritorului devenită realitate obiectivă. Dumnezeu nu este nici vreun simplu concept, potențialul de putere a dreptății. Tatăl Universal nu este nici vreun sinonim al naturii sau al legii naturale personificate. Dumnezeu este o realitate transcendentă, și nu pur și simplu conceptul uman tradițional al valorilor supreme. Dumnezeu nu este nici o focalizare psihologică de semnificații spirituale, nici „opera cea mai nobilă a omului”. Se poate ca Dumnezeu să fie unul sau toate aceste concepte în mintea oamenilor, însă el este mai mult decât acestea. El este o persoană salvatoare și un Tată iubitor pentru toți cei care se bucură de pacea spirituală pe pământ și care doresc cu ardoare să facă experiența supraviețuirii personalității cu prilejul morții.

Actualitatea existenței lui Dumnezeu este demonstrată în experiența umană prin prezența divină interioară, Veghetorul spiritului trimis din Paradis pentru a trăi în mintea muritoare a oamenilor, și pentru a-i ajuta să dezvolte un suflet nemuritor destinat să supraviețuiască etern. Prezența acestui Ajustor divin în mintea umană este revelată prin trei fenomene experiențiale:

1. Capacitatea intelectuală de a-l cunoaște pe Dumnezeu - conștiința de Dumnezeu.
2. Îmboldul spiritual de a-l găsi pe Dumnezeu - căutarea lui Dumnezeu .
3. Dorința lăuntrică ca personalitatea să fie asemeni lui Dumnezeu - dorința sinceră de a face voia lui Dumnezeu.

Existența lui Dumnezeu nu va putea fi niciodată dovedită prin experiențe științifice, nici prin deducții logice ale rațiunii pure. Nu putem realiza ceea ce este Dumnezeu decât în domeniile experienței umane. Cu toate acestea, adevăratul concept al realității lui Dumnezeu este rezonabil pentru logică, plauzibil pentru filozofie, esențial pentru religie și indispensabil oricărei speranțe de supraviețuire a personalității.

Cei care îl cunosc pe Dumnezeu au experimentat faptul prezenței sale. Acești muritori cunoscători de

on your planet, Urantia, by the name God. The name he is given is of little importance; the significant thing is that you should know him and aspire to be like him. Your prophets of old truly called him “the everlasting God” and referred to him as the one who “inhabits eternity.”

2. THE REALITY OF GOD

1:21 (23.4) God is primal reality in the spirit world; God is the source of truth in the mind spheres; God overshadows all throughout the material realms. To all created intelligences God is a personality, and to the universe of universes he is the First Source and Center of eternal reality. God is neither manlike nor machinelike. The First Father is universal spirit, eternal truth, infinite reality, and father personality.

1:22 (23.5) The eternal God is infinitely more than reality idealized or the universe personalized. God is not simply the supreme desire of man, the mortal quest objectified. Neither is God merely a concept, the power-potential of righteousness. The Universal Father is not a synonym for nature, neither is he natural law personified. God is a transcendent reality, not merely man's traditional concept of supreme values. God is not a psychological focalization of spiritual meanings, neither is he “the noblest work of man.” God may be any or all of these concepts in the minds of men, but he is more. He is a saving person and a loving Father to all who enjoy spiritual peace on earth, and who crave to experience personality survival in death.

1:23 (24.1) The actuality of the existence of God is demonstrated in human experience by the indwelling of the divine presence, the spirit Monitor sent from Paradise to live in the mortal mind of man and there to assist in evolving the immortal soul of eternal survival. The presence of this divine Adjuster in the human mind is disclosed by three experiential phenomena:

- 1:24 (24.2) 1. The intellectual capacity for knowing God — God-consciousness.
- 1:25 (24.3) 2. The spiritual urge to find God — God-seeking.
- 1:26 (24.4) 3. The personality craving to be like God — the wholehearted desire to do the Father's will.

1:27 (24.5) The existence of God can never be proved by scientific experiment or by the pure reason of logical deduction. God can be realized only in the realms of human experience; nevertheless, the true concept of the reality of God is reasonable to logic, plausible to philosophy, essential to religion, and indispensable to any hope of personality survival.

1:28 (24.6) Those who know God have experienced the fact of his presence; such God-knowing mortals hold in

Dumnezeu dețin, în experiențele lor personale, singura probă pozitivă a existenței Dumnezeului viu pe care o ființă umană o poate oferi alteia. Existența lui Dumnezeu depășește complet orice posibilitate de demonstrare, dacă aceasta nu se face prin contactul între conștiința de Dumnezeu din mintea umană și prezența lui Dumnezeu prin Ajustorul Gândirii care locuiește în intelectul muritor și care s-a coborât în om cu titlu de dar generos al Tatălui Universal.

Teoretic vă puteți gândi la Dumnezeu ca fiind Creatorul, și el este într-adevăr creatorul personal al Paradisului și al universului central al perfecțiunii. Însă universurile timpului și spațiului sunt toate create și organizate de corpurile paradisiace ale Fiilor Creatori. Tatăl Universal nu este creatorul personal al universului local al Nebadonului. Universul în care trăiți este creația Fiului său Mihail. Cu toate că Tatăl nu creează personal universurile evolutive, el le controlează în multe din relațiile lor universale și în anumite manifestări ale lor de energii fizice, mentale și spirituale. Dumnezeu Tatăl este creator personal al universului Paradisului și, în asociere cu Fiul Etern, creatorul tuturor celorlalte Creatori personali ai universurilor.

În calitate de controlor fizic în universul universurilor material, Prima Sursă-Centru funcționează în arhetipurile Insulei eterne din Paradis și, prin intermediul acestui centru de gravitație absolut, Dumnezeul etern exercită un supracontrol cosmic de nivel fizic, atât în universul central, cât și de la un capăt la altul al universului universurilor. Ca minte, Dumnezeu funcționează în Deitatea Spiritului Infinit. Ca spirit, Dumnezeu este manifestat în persoana Fiului Etern și în aceea a copiilor divini ai Fiului Etern. Aceste relații reciproce ale Primei Surse-Centru cu Persoanele și Absoluturile coordonate ale Paradisului nu exclud deloc acțiunea personală directă a Tatălui Universal în orice creație și la toate nivelele acesteia. Prin prezența spiritului său fragmentat, Tatăl Creator menține un contact imediat cu copiii săi creaturi și cu universurile sale create.

3. DUMNEZEU ESTE UN SPIRIT UNIVERSAL

"Dumnezeu este spirit." El este o prezență spirituală universală. Tatăl Universal este o realitate spirituală infinită. El este „singur Dumnezeu autentic, suveran, etern, nemuritor și invizibil.” Cu toate că voi sunteți „vlăstarul lui Dumnezeu”, nu trebuie să credeți că Tatăl vă este asemănător ca formă și înfățișare deoarece s-a spus că ați fost „creați după chipul său” - locuiți de Veghetori de Mister trimiși din lăcașul central al prezenței sale eterne. Ființele spiritului sunt reale, cu toate că ele sunt invizibile ochilor umani și nu au nici trup, nici sânge .

Un vizionar din vechime a spus: „Iată, el merge alături de mine, și nu-l văd. El își continuă drumul, însă nu-l pot percepe”. Noi putem observa constant lucrările lui Dumnezeu, putem fi extrem de conștienți de dovezile materiale ale conduitei sale maiestuoase, însă foarte rar putem să contemplăm manifestarea vizibilă a divinității sale, necum să percepem prezența spiritului pe care l-a delegat pentru a locui în ființa umană .

Dacă Tatăl Universal este invizibil, acest lucru nu

their personal experience the only positive proof of the existence of the living God which one human being can offer to another. The existence of God is utterly beyond all possibility of demonstration except for the contact between the God-consciousness of the human mind and the God-presence of the Thought Adjuster that indwells the mortal intellect and is bestowed upon man as the free gift of the Universal Father.

1:29 (24.7) In theory you may think of God as the Creator, and he is the personal creator of Paradise and the central universe of perfection, but the universes of time and space are all created and organized by the Paradise corps of the Creator Sons. The Universal Father is not the personal creator of the local universe of Nebadon; the universe in which you live is the creation of his Son Michael. Though the Father does not personally create the evolutionary universes, he does control them in many of their universal relationships and in certain of their manifestations of physical, mindal, and spiritual energies. God the Father is the personal creator of the Paradise universe and, in association with the Eternal Son, the creator of all other personal universe Creators.

1:210 (24.8) As a physical controller in the material universe of universes, the First Source and Center functions in the patterns of the eternal Isle of Paradise, and through this absolute gravity center the eternal God exercises cosmic overcontrol of the physical level equally in the central universe and throughout the universe of universes. As mind, God functions in the Deity of the Infinite Spirit; as spirit, God is manifest in the person of the Eternal Son and in the persons of the divine children of the Eternal Son. This interrelation of the First Source and Center with the co-ordinate Persons and Absolutes of Paradise does not in the least preclude the *direct* personal action of the Universal Father throughout all creation and on all levels thereof. Through the presence of his fragmentized spirit the Creator Father maintains immediate contact with his creature children and his created universes.

3. GOD IS A UNIVERSAL SPIRIT

1:31 (25.1) "God is spirit." He is a universal spiritual presence. The Universal Father is an infinite spiritual reality; he is "the sovereign, eternal, immortal, invisible, and only true God." Even though you are "the offspring of God," you ought not to think that the Father is like yourselves in form and physique because you are said to be created "in his image" — indwelt by Mystery Monitors dispatched from the central abode of his eternal presence. Spirit beings are real, notwithstanding they are invisible to human eyes; even though they have not flesh and blood.

1:32 (25.2) Said the seer of old: "Lo, he goes by me, and I see him not; he passes on also, but I perceive him not." We may constantly observe the works of God, we may be highly conscious of the material evidences of his majestic conduct, but rarely may we gaze upon the visible manifestation of his divinity, not even to behold the presence of his delegated spirit of human indwelling.

1:33 (25.3) The Universal Father is not invisible because

se datorează faptului că el se ascunde de creaturile inferioare care au handicapuri materiale și înzestrări spirituale limitate. Situația este mai degrabă următoarea: „Voi nu puteți să-mi vedeți chipul, căci nici un muritor nu poate să mă vadă și totodată să mai trăiască.” Nici o ființă umană materială nu ar putea să contemple spiritul lui Dumnezeu și să își păstreze existența sa de muritor. Grupurilor inferioare de ființe spirituale și tuturor ordinelor de personalități materiale le este imposibil să se apropie de gloria și de strălucirea spirituală a prezenței personalității divine. Luminozitatea spirituală a prezenței personale a Tatălui este „o lumină de care nici un om muritor nu se poate apropia, pe care nici o creatură materială nu a văzut-o și nu o poate vedea.” Însă nu este necesar să-l vedem pe Dumnezeu cu ochii trupului pentru a-l distinge prin viziunea-credință a minții spiritualizate.

Tatăl Universal împărtășește pe deplin natura sa spirituală cu sinele său coexistent, Fiul Etern al Paradisului. Tot astfel Tatăl și Fiul împărtășesc amândoi, pe deplin și categoric, spiritul universal și etern cu coordonatul lor de personalitate comun, Spiritul Infinit. În el însuși și prin el însuși, spiritul lui Dumnezeu este absolut. În Fiul, el este fără atribute. În Spirit, el este universal. În ei toți și prin ei toți, el este infinit.

Dumnezeu este un spirit universal. Dumnezeu este persoană universală. Realitatea personală supremă a creației finite este spirit. Realitatea ultimă a cosmosului personal este spiritul absonit. Numai nivelele infinității sunt absolute și numai pe astfel de nivele există finalitate a unei unități între materie, minte și spirit.

În universuri, Dumnezeu Tatăl este potențial supracontrolorul materiei, al minții și al spiritului. În imensitatea creației sale, Dumnezeu are direct relații cu personalitățile înzestrate cu voință numai prin intermediul vastului său circuit de personalitate. Însă, în afara Paradisului, nu poate fi contactat decât în prezenta entităților sale fragmentate, voința lui Dumnezeu departe în universuri. Acest spirit al Paradisului, care locuiește în mintea muritorilor timpului și care susține evoluția sufletului nemuritor al creaturii supraviețuitoare, are aceeași natură și aceeași divinitate ca Tatăl Universal. Însă mintea acestor creaturi evolutive își are originea în universurile locale și trebuie să dobândească perfecțiunea divină desăvârșind transformările experiențiale de împlinire spirituală. Acestea se produc inevitabil atunci când o creatură a ales să facă voia Tatălui care este în ceruri.

În experiența lăuntrică a omului, mintea se îmbină cu materia. O astfel de minte legată de materie nu poate supraviețui decesului muritorului. Pentru a adopta tehnica de supraviețuire, trebuie să se efectueze ajustările voinței umane și transformările minții muritoare prin care un intelect conștient de Dumnezeu se lasă învățat treptat și, în cele din urmă, condus de spirit. Din această evoluție a minții omenești de la asocierea cu materia la uniunea cu spiritul, rezultă o transmutare a fazelor potențial spirituale ale minții muritoare în realități morontiale ale sufletului nemuritor. Mintea umană subjugată materiei este sortită să devină din ce în ce mai materială și, în consecință, să sufere în cele din urmă anihilarea personalității. Mintea care s-a lăsat dominată de spirit este sortită să devină din ce în ce mai spirituală și să atingă în cele din urmă unitatea ultimă cu spiritul divin care supraviețuiește și o

he is hiding himself away from the lowly creatures of materialistic handicaps and limited spiritual endowments. The situation rather is: “You cannot see my face, for no mortal can see me and live.” No material man could behold the spirit God and preserve his mortal existence. The glory and the spiritual brilliance of the divine personality presence is impossible of approach by the lower groups of spirit beings or by any order of material personalities. The spiritual luminosity of the Father’s personal presence is a “light which no mortal man can approach; which no material creature has seen or can see.” But it is not necessary to see God with the eyes of the flesh in order to discern him by the faith-vision of the spiritualized mind.

1:3.4 (25.4) The spirit nature of the Universal Father is shared fully with his coexistent self, the Eternal Son of Paradise. Both the Father and the Son in like manner share the universal and eternal spirit fully and unreservedly with their conjoint personality co-ordinate, the Infinite Spirit. God’s spirit is, in and of himself, absolute; in the Son it is unqualified, in the Spirit, universal, and in and by all of them, infinite.

1:3.5 (25.5) God is a universal spirit; God is the universal person. The supreme personal reality of the finite creation is spirit; the ultimate reality of the personal cosmos is absonite spirit. Only the levels of infinity are absolute, and only on such levels is there finality of oneness between matter, mind, and spirit.

1:3.6 (25.6) In the universes God the Father is, in potential, the overcontroller of matter, mind, and spirit. Only by means of his far-flung personality circuit does God deal directly with the personalities of his vast creation of will creatures, but he is contactable (outside of Paradise) only in the presences of his fragmented entities, the will of God abroad in the universes. This Paradise spirit that indwells the minds of the mortals of time and there fosters the evolution of the immortal soul of the surviving creature is of the nature and divinity of the Universal Father. But the minds of such evolutionary creatures originate in the local universes and must gain divine perfection by achieving those experiential transformations of spiritual attainment which are the inevitable result of a creature’s choosing to do the will of the Father in heaven.

1:3.7 (26.1) In the inner experience of man, mind is joined to matter. Such material-linked minds cannot survive mortal death. The technique of survival is embraced in those adjustments of the human will and those transformations in the mortal mind whereby such a God-conscious intellect gradually becomes spirit taught and eventually spirit led. This evolution of the human mind from matter association to spirit union results in the transmutation of the potentially spirit phases of the mortal mind into the morontia realities of the immortal soul. Mortal mind subservient to matter is destined to become increasingly material and consequently to suffer eventual personality extinction; mind yielded to spirit is destined to become increasingly spiritual and ultimately to achieve oneness with the surviving and guiding divine spirit and in this way to attain survival and eternity of personality existence.

călăuzește, și în felul acesta să atingă supraviețuirea și veșnicia existenței personalității.

Eu vin din Etern și m-am întors de nenumărate ori în prezența Tatălui Universal. Cunosc actualitatea și personalitatea Primei Surse-Centru, Tatăl Etern și Universal. Știu că Marele Dumnezeu, fiind absolut, etern și infinit, este de asemenea bun, divin și îngăduitor. Cunosc adevărul marilor afirmații: „Dumnezeu este spirit” și „Dumnezeu este iubire,” și aceste două însușiri sunt revelate universului în modul cel mai desăvârșit în Fiul Etern.

4. MISTERUL LUI DUMNEZEU

Infinitatea perfecțiunii lui Dumnezeu este de așa natură încât face din el veșnic un mister. Și cel mai mare dintre misterele insondabile ale lui Dumnezeu este fenomenul locuirii divine în mintea muritoare. Felul în care Tatăl Universal sălășluiește împreună cu creaturile timpului este cel mai profund dintre toate misterele universului. Prezența divină în mintea omului este misterul mistelor.

Corpurile fizice ale muritorilor sunt „templele lui Dumnezeu”. „Cu toate că Fiii Creatori Suverani se apropie de creaturile din lumile lor locuite și „îi atrag pe toți oamenii la ei”, deși ei „rămân în pragul” conștiinței „și bat” și se bucură să intre la toți cei care acceptă „să-și deschidă porțile inimii”, cu toată existența acestei comuniuni personale intime dintre Fiii Creatori și creaturile lor muritoare, nu este totuși mai puțin adevărat că muritorii au ceva de la Dumnezeu însuși care locuiește efectiv în ei. Trupurile lor sunt temple de la el.

Când veți fi terminat aici jos, când vă veți fi încheiat parcursul terestru în forma voastră temporară, când veți fi sfârșit călătoria voastră de încercare din trup, când țărâna care compune tabernaculul muritor se va fi „întors în pământul de unde provine”, atunci, conform revelației, „Spiritul care vă locuiește se va întoarce la Dumnezeu care l-a dăruit”. Un fragment din Dumnezeu, o parte integrantă a divinității se află în fiecare ființă muritoare a acestei planete. Acest fragment nu vă aparține încă printr-un drept de posesie, însă el este menit anume pentru a fi una cu voi dacă supraviețuiți existenței muritoare.

Noi suntem confrunțați în mod constant cu acest mister al lui Dumnezeu. Rămânem uluiți în fața desfășurării tot mai largi a nemărginitei panorame a adevărului cu privire la infinita sa bunătate, la inepuizabila sa compasiune, incomparabila sa înțelepciunea și superbul său caracter.

Misterul divin rezidă în diferența intrinsecă dintre finit și infinit, între temporal și etern, între creatura din spațio-temporală și Creatorul Universal, între material și spiritual, între imperfecțiunea omului și perfecțiunea Deității din Paradis. Dumnezeu iubirii universale se manifestă în mod infailibil fiecăreia dintre creaturile sale în deplina măsură a capacității acestei creaturi de a pricepe spiritualmente calitățile adevărului, ale frumuseții și ale bunătății divine.

Oricărei ființe spirituale și oricărei creaturi muritoare, în fiecare sferă și în fiecare lume a

1:3.8 (26.2) I come forth from the Eternal, and I have repeatedly returned to the presence of the Universal Father. I know of the actuality and personality of the First Source and Center, the Eternal and Universal Father. I know that, while the great God is absolute, eternal, and infinite, he is also good, divine, and gracious. I know the truth of the great declarations: “God is spirit” and “God is love,” and these two attributes are most completely revealed to the universe in the Eternal Son.

4. THE MYSTERY OF GOD

1:4.1 (26.3) The infinity of the perfection of God is such that it eternally constitutes him mystery. And the greatest of all the unfathomable mysteries of God is the phenomenon of the divine indwelling of mortal minds. The manner in which the Universal Father sojourns with the creatures of time is the most profound of all universe mysteries; the divine presence in the mind of man is the mystery of mysteries.

1:4.2 (26.4) The physical bodies of mortals are “the temples of God.” Notwithstanding that the Sovereign Creator Sons come near the creatures of their inhabited worlds and “draw all men to themselves”; though they “stand at the door” of consciousness “and knock” and delight to come in to all who will “open the doors of their hearts”; although there does exist this intimate personal communion between the Creator Sons and their mortal creatures, nevertheless, mortal men have something from God himself which actually dwells within them; their bodies are the temples thereof.

1:4.3 (26.5) When you are through down here, when your course has been run in temporary form on earth, when your trial trip in the flesh is finished, when the dust that composes the mortal tabernacle “returns to the earth whence it came”; then, it is revealed, the indwelling “Spirit shall return to God who gave it.” There sojourns within each mortal being of this planet a fragment of God, a part and parcel of divinity. It is not yet yours by right of possession, but it is designedly intended to be one with you if you survive the mortal existence.

1:4.4 (26.6) We are constantly confronted with this mystery of God; we are nonplused by the increasing unfolding of the endless panorama of the truth of his infinite goodness, endless mercy, matchless wisdom, and superb character.

1:4.5 (26.7) The divine mystery consists in the inherent difference which exists between the finite and the infinite, the temporal and the eternal, the time-space creature and the Universal Creator, the material and the spiritual, the imperfection of man and the perfection of Paradise Deity. The God of universal love unfailingly manifests himself to every one of his creatures up to the fullness of that creature's capacity to spiritually grasp the qualities of divine truth, beauty, and goodness.

1:4.6 (27.1) To every spirit being and to every mortal creature in every sphere and on every world of the

universului universurilor, Tatăl Universal le revelează tot ceea ce poate fi distins sau înțeles din sinele său milostiv și divin de către aceste ființe spirituale și creaturi muritoare. Dumnezeu nu face deosebire de persoane, indiferent că sunt spirituale sau că sunt materiale. Prezența divină de care se bucură, la un moment dat, fiecare copil al universului, nu este limitată decât de capacitatea acestei creaturi de a primi și discerne actualitățile spirituale ale lumii supramateriale.

Ca realitate în experiența spirituală umană, Dumnezeu nu este un mister. Însă când se încearcă să i se explice minții muritoare de ordin material realitățile lumii spiritului apare misterul. Aceste mistere sunt atât de subtile și de profunde, încât un muritor cunoscător de Dumnezeu poate reuși miracolul filozofic al recunoașterii Infinitului prin finit doar pricepându-le prin credință, și tot astfel pot și muritorii care evoluează în lumile materiale ale timpului și ale spațiului să îl distingă pe Dumnezeu etern.

5. PERSONALITATEA TATĂLUI UNIVERSAL

Nu lăsați ca măreția lui Dumnezeu, infinitatea sa, să-i întunece sau să-i eclipseze personalitatea. „Cel care a plămuit urechea nu va auzi el oare? Cel care a format ochiul nu va vedea?” Tatăl Universal este apogeul personalității divine. El este originea și destinul personalității pe parcursul întregii creații. Dumnezeu este infinit și personal totodată. El este o personalitate infinită. Tatăl este într-adevăr o personalitate, cu toate că infinitatea personalității sale îl plasează pentru totdeauna dincolo de deplina înțelegere a ființelor materiale și finite.

Dumnezeu este mult mai mult decât o personalitate după cum este ea înțeleasă de mintea umană. El depășește cu mult chiar și orice concept al unei suprapersonalități. Însă este absolut inutil să discutăm aceste concepte de neînțeles asupra personalității divine cu mintea creaturilor materiale al căror concept cel mai elevat asupra realității ființei constă în ideea și în idealul de personalitate. Cel mai înalt concept ce-i este posibil unei creaturi materiale asupra Creatorului Universal este înglobat în idealurile spirituale ale ideii exaltate de personalitate divină. De aceea, deși s-ar putea să știți că Dumnezeu trebuie să fie mult mai mult decât concepția umană asupra personalității, voi cunoașteți de asemenea bine faptul că Tatăl Universal nu poate cu nici un chip să fie mai puțin decât o personalitate eternă, infinită, autentică, bună și frumoasă.

Dumnezeu nu i se ascunde nici uneia dintre creaturile sale. El le este inabordabil unor atât de numeroase ordine de ființe numai pentru că el „stă într-o lumină de care nu se poate apropia nici o creatură materială.” Imensitatea și măreția personalității divine depășesc sfera de cuprindere a minții nedesăvârșite a muritorilor evolutivi. Dumnezeu „măsoară apele în căușul palmei sale, și un Univers cu palma mâinii sale. El este cel care stă pe orbita pământului, și tot el este cel care trage cerurile ca pe o perdea și le desfășoară ca pe un univers care să fie locuit.” „Ridicați ochii la cer și vedeți cine a creat toate aceste lucruri, cine știe lumile lor după număr și le cheamă pe toate după numele lor.” Este deci adevărat că „lucrurile invizibile ale lui Dumnezeu se înțeleg parțial prin lucrurile care

universe of universes, the Universal Father reveals all of his gracious and divine self that can be discerned or comprehended by such spirit beings and by such mortal creatures. God is no respecter of persons, either spiritual or material. The divine presence which any child of the universe enjoys at any given moment is limited only by the capacity of such a creature to receive and to discern the spirit actualities of the supermaterial world.

1:4.7 (27.2) As a reality in human spiritual experience God is not a mystery. But when an attempt is made to make plain the realities of the spirit world to the physical minds of the material order, mystery appears: mysteries so subtle and so profound that only the faith-grasp of the God-knowing mortal can achieve the philosophic miracle of the recognition of the Infinite by the finite, the discernment of the eternal God by the evolving mortals of the material worlds of time and space.

5. PERSONALITY OF THE UNIVERSAL FATHER

1:5.1 (27.3) Do not permit the magnitude of God, his infinity, either to obscure or eclipse his personality. “He who planned the ear, shall he not hear? He who formed the eye, shall he not see?” The Universal Father is the acme of divine personality; he is the origin and destiny of personality throughout all creation. God is both infinite and personal; he is an infinite personality. The Father is truly a personality, notwithstanding that the infinity of his person places him forever beyond the full comprehension of material and finite beings.

1:5.2 (27.4) God is much more than a personality as personality is understood by the human mind; he is even far more than any possible concept of a superpersonality. But it is utterly futile to discuss such incomprehensible concepts of divine personality with the minds of material creatures whose maximum concept of the reality of being consists in the idea and ideal of personality. The material creature's highest possible concept of the Universal Creator is embraced within the spiritual ideals of the exalted idea of divine personality. Therefore, although you may know that God must be much more than the human conception of personality, you equally well know that the Universal Father cannot possibly be anything less than an eternal, infinite, true, good, and beautiful personality.

1:5.3 (27.5) God is not hiding from any of his creatures. He is unapproachable to so many orders of beings only because he “dwells in a light which no material creature can approach.” The immensity and grandeur of the divine personality is beyond the grasp of the unperfected mind of evolutionary mortals. He “measures the waters in the hollow of his hand, measures a universe with the span of his hand. It is he who sits on the circle of the earth, who stretches out the heavens as a curtain and spreads them out as a universe to dwell in.” “Lift up your eyes on high and behold who has created all these things, who brings out their worlds by number and calls them all by their names”; and so it is true that “the invisible things of God are partially understood by the things which are made.” Today, and as you are, you

sunt făcute.” Astăzi, și așa cum sunteți, trebuie să distingeți Făuritorul invizibil prin intermediul creației sale multiple și diverse, cât și prin revelația și serviciul Fiilor săi și al numeroșilor lor subordonați.

Cu toate că muritori materiali nu pot vedea persoana lui Dumnezeu, ei ar trebui să se bucure în încredințarea că el este o persoană. Acceptați prin credință adevărul care spune de Tatăl Universal că ar iubi atât de mult lumea încât a prevăzut progresul spiritual etern al umililor săi locuitori. „El își găsește bucuria în copiii săi.” Dumnezeu nu este lipsit de nici unul din aceste atribute supraumane și divine care constituie o personalitate de creator perfectă, eternă, iubitoare și infinită.

În creațiile locale, (cu excepția personalului suprauniversurilor), Dumnezeu nu are manifestare personală sau locală, decât prin intermediul Fiilor Creatori ai Paradisului, care sunt părinții lumilor locuite și suveranii universurilor locale. Dacă o ființă creată ar avea o credință desăvârșită, ea ar ști negreșit că, văzând un Fiu Creator, l-a văzut pe Tatăl Universal. Căutând Tatăl, ea nu ar cere și nici nu s-ar aștepta să vadă altceva decât Fiul. Pur și simplu, omul muritor nu poate să-l vadă pe Dumnezeu până când nu împlinește o transformare spirituală completă și nu atinge efectiv Paradisul.

Natura Fiilor Creatori din Paradis nu înglobează toate potențialele lipsite de atribute ale absolutității universale a naturii infinite, a Primei Surse Centru, însă Tatăl Universal este prezent prin putere divină sub toate aspectele în Fiii Creatori. Tatăl și Fiii săi sunt una. Acești Fii Paradisiaci ai ordinului Mihaililor sunt personalități perfecte și sunt chiar modelul tuturor personalităților unui univers local, de la Strălucitoarea Stea a Dimineții până la creaturile umane cele mai umile ale evoluției animale progresive.

Fără Dumnezeu, și în absența măreței sale persoane centrale, nu ar exista nici o personalitate în tot vastul univers al universurilor. Dumnezeu este personalitate.

Cu toate că Dumnezeu este o putere eternă, o prezență maiestuoasă, un ideal transcendent și un spirit glorios, cu toate că este toate acestea și infinit mai mult, el este nu mai puțin veșnic și cu adevărat o personalitate perfectă a Creatorului, o persoană care poate „să cunoască și să fie cunoscută,” care poate „să iubească și să fie iubită,” și care se poate arăta prieten cu noi; în același timp voi puteți fi cunoscuți ca prietenul lui Dumnezeu, așa cum și alte ființe umane au fost cunoscute. El este un spirit real și o realitate spirituală.

Atâta timp cât noi îl vedem pe Tatăl Universal revelat pretutindeni în universul său, cât timp îl deslușim locuind în miriadele sale de creaturi, cât timp îl contemplăm în persoana Fiilor săi Suverani, cât timp continuăm să-i simțim prezența divină pe ici, pe colo, pe aproape și la depărtare, haideți să nu punem la îndoială și să nu contestăm primordialitatea personalității sale. În ciuda imensității tuturor acestor repartizări, Dumnezeu rămâne o adevărată persoană și menține perpetuu o legătură personală cu multitudinea nenumărată a creaturilor sale dispersate de la un capăt la altul al universului universurilor.

Ideea personalității Tatălui Universal este un concept de Dumnezeu lărgit și mai adevărat, care a

must discern the invisible Maker through his manifold and diverse creation, as well as through the revelation and ministration of his Sons and their numerous subordinates.

1:5.4 (28.1) Even though material mortals cannot see the person of God, they should rejoice in the assurance that he is a person; by faith accept the truth which portrays that the Universal Father so loved the world as to provide for the eternal spiritual progression of its lowly inhabitants; that he “delights in his children.” God is lacking in none of those superhuman and divine attributes which constitute a perfect, eternal, loving, and infinite Creator personality.

1:5.5 (28.2) In the local creations (excepting the personnel of the superuniverses) God has no personal or residential manifestation aside from the Paradise Creator Sons who are the fathers of the inhabited worlds and the sovereigns of the local universes. If the faith of the creature were perfect, he would assuredly know that when he had seen a Creator Son he had seen the Universal Father; in seeking for the Father, he would not ask nor expect to see other than the Son. Mortal man simply cannot see God until he achieves completed spirit transformation and actually attains Paradise.

1:5.6 (28.3) The natures of the Paradise Creator Sons do not encompass all the unqualified potentials of the universal absoluteness of the infinite nature of the First Great Source and Center, but the Universal Father is in every way *divinely* present in the Creator Sons. The Father and his Sons are one. These Paradise Sons of the order of Michael are perfect personalities, even the pattern for all local universe personality from that of the Bright and Morning Star down to the lowest human creature of progressing animal evolution.

1:5.7 (28.4) Without God and except for his great and central person, there would be no personality throughout all the vast universe of universes. *God is personality.*

1:5.8 (28.5) Notwithstanding that God is an eternal power, a majestic presence, a transcendent ideal, and a glorious spirit, though he is all these and infinitely more, nonetheless, he is truly and everlastingly a perfect Creator personality, a person who can “know and be known,” who can “love and be loved,” and one who can befriend us; while you can be known, as other humans have been known, as the friend of God. He is a real spirit and a spiritual reality.

1:5.9 (28.6) As we see the Universal Father revealed throughout his universe; as we discern him indwelling his myriads of creatures; as we behold him in the persons of his Sovereign Sons; as we continue to sense his divine presence here and there, near and afar, let us not doubt nor question his personality primacy. Notwithstanding all these far-flung distributions, he remains a true person and everlastingly maintains personal connection with the countless hosts of his creatures scattered throughout the universe of universes.

1:5.10 (28.7) The idea of the personality of the Universal Father is an enlarged and truer concept of God which

parvenit omenirii în principal prin revelație. Rațiunea, înțelepciunea și experiența religioasă presupun și implică toate personalitatea lui Dumnezeu, însă nu o validează în întregime. Chiar și Ajustorul Gândirii interior este pre-personal. Adevărul și maturitatea unei religii sunt direct proporționale cu conceptul ei asupra personalității infinite a lui Dumnezeu, și cu gradul ei de înțelegere a unității absolute a Deității. Ideea unei Deități personale devine deci măsura maturității religioase, după ce religia a formulat în prealabil conceptul unității lui Dumnezeu.

Religia primitivă avea o multitudine de zei personali, și ei erau formați după chipul omului. Revelația afirmă validitatea conceptului personalității lui Dumnezeu, ceea ce nu este decât o simplă posibilitate în postulatul științific al unei Cauze Prime și nu este sugerat decât provizoriu în ideea filosofică de Unitate Universală. O persoană poate începe să înțeleagă unitatea lui Dumnezeu numai prin intermediul personalității. Dacă se neagă personalitatea Primei Surse-Centru, atunci nu mai rămâne decât o alternativă filosofică: materialism sau panteism.

În contemplarea Deității, conceptul de personalitate trebuie să fie detașat de ideea de corporalitate. Un corp material nu-i este indispensabil pentru personalitate nici omului, nici lui Dumnezeu. Eroarea corporalității este vădită în ambele extreme ale filozofiei umane. În materialism, de vreme ce omul își pierde trupul la moarte, el încetează să mai existe ca personalitate. În panteism, Dumnezeu nu este o persoană, odată ce nu are corp. Tipul suprauman de personalitate progresivă funcționează într-o uniune a minții și a spiritului.

Personalitatea nu este pur și simplu un atribut a lui Dumnezeu. Ea reprezintă mai degrabă totalitatea naturii infinite coordonate și a voinței divine unificate, perfect exprimată în eternitate și în universalitate. În sens suprem, personalitatea este revelația lui Dumnezeu universului universurilor.

Dumnezeu, fiind etern, universal, absolut și infinit, nu crește în cunoaștere și nu sporește în înțelepciune. Dumnezeu nu dobândește experiență, după cum s-ar putea concluziona sau înțelege de către ființa umană finită. Însă, în domeniile proprii ale sale personalități eterne, el se bucură cu adevărat de aceste expansiuni continue ale realizării de sine, care sunt, într-o anumită măsură, comparabile și analoage cu dobândirea unei experiențe noi de către creaturile finite ale lumilor evolutive.

Perfecțiunea absolută a Dumnezeului infinit l-ar face să sufere limitările înfricoșătoare ale finalității fără de atribute a perfecțiunii dacă nu ar exista faptul că Tatăl Universal participă direct la lupta personalității tuturor sufletelor imperfecte ale vastului univers care caută, cu ajutorul divin, să facă ascensiunea până la lumile de sus perfecte din punct de vedere spiritual. Această experiență progresivă a fiecărei ființe spirituale și a fiecărei creaturi muritoare din întregul univers al universurilor face parte din conștiința Deității tot mai lărgită a Tatălui cu privire la cercul divin și nesfârșit al realizării perpetue de sine.

Este literalmente adevărat că: „În toate durerile voastre, el este îndurerat.” „În toate triumfurile voastre, el triumfă în voi și cu voi.” Spiritul său divin pre-personal este realmente o parte din voi. Insula Paradisului

has come to mankind chiefly through revelation. Reason, wisdom, and religious experience all infer and imply the personality of God, but they do not altogether validate it. Even the indwelling Thought Adjuster is prepersonal. The truth and maturity of any religion is directly proportional to its concept of the infinite personality of God and to its grasp of the absolute unity of Deity. The idea of a personal Deity becomes, then, the measure of religious maturity after religion has first formulated the concept of the unity of God.

1:5.11 (29.1) Primitive religion had many personal gods, and they were fashioned in the image of man. Revelation affirms the validity of the personality concept of God which is merely possible in the scientific postulate of a First Cause and is only provisionally suggested in the philosophic idea of Universal Unity. Only by personality approach can any person begin to comprehend the unity of God. To deny the personality of the First Source and Center leaves one only the choice of two philosophic dilemmas: materialism or pantheism.

1:5.12 (29.2) In the contemplation of Deity, the concept of personality must be divested of the idea of corporeality. A material body is not indispensable to personality in either man or God. The corporeality error is shown in both extremes of human philosophy. In materialism, since man loses his body at death, he ceases to exist as a personality; in pantheism, since God has no body, he is not, therefore, a person. The superhuman type of progressing personality functions in a union of mind and spirit.

1:5.13 (29.3) Personality is not simply an attribute of God; it rather stands for the totality of the co-ordinated infinite nature and the unified divine will which is exhibited in eternity and universality of perfect expression. Personality, in the supreme sense, is the revelation of God to the universe of universes.

1:5.14 (29.4) God, being eternal, universal, absolute, and infinite, does not grow in knowledge nor increase in wisdom. God does not acquire experience, as finite man might conjecture or comprehend, but he does, within the realms of his own eternal personality, enjoy those continuous expansions of self-realization which are in certain ways comparable to, and analogous with, the acquirement of new experience by the finite creatures of the evolutionary worlds.

1:5.15 (29.5) The absolute perfection of the infinite God would cause him to suffer the awful limitations of unqualified finality of perfectness were it not a fact that the Universal Father directly participates in the personality struggle of every imperfect soul in the wide universe who seeks, by divine aid, to ascend to the spiritually perfect worlds on high. This progressive experience of every spirit being and every mortal creature throughout the universe of universes is a part of the Father's ever-expanding Deity-consciousness of the never-ending divine circle of ceaseless self-realization.

1:5.16 (29.6) It is literally true: "In all your afflictions he is afflicted." "In all your triumphs he triumphs in and with you." His prepersonal divine spirit is a real part of you. The Isle of Paradise responds to all the physical metamorphoses of the universe of universes; the

răspunde la toate metamorfozele fizice ale universului universurilor. Fiul Etern include toate imboldurile spiritului din întreaga creație. Autorul Comun înglobează toate expresiile mentale ale cosmosului în expansiune. Tatăl Universal realizează în plenitudinea conștiinței divine întreaga experiență individuală dobândită pe parcursul luptelor progresive susținute de forțele mentale în creștere și de spiritele ascendente ale fiecărei entități, ființe și personalități din ansamblul creației evolutive a timpului și spațiului. Și toate acestea sunt literalmente adevărate, deoarece „în El trăim cu toții, ne mișcăm cu toții și ne avem cu toții existența.”

6. PERSONALITATEA ÎN UNIVERS

Personalitatea umană este umbra-imagini proiectată în timp-spațiu de personalitatea divinului Creator. Or, nici o actualitate nu ar putea fi înțeleasă în mod convenabil prin examinarea umbrei sale. Ar trebui interpretate umbrele în funcție de adevărata substanță.

Pentru știință, Dumnezeu este o cauză, pentru filozofie, el este o idee, iar pentru religie, el este o persoană, chiar Tatăl celest și iubitor. Pentru savanți, Dumnezeu este o forță primordială, pentru filozofi, o ipoteză a unității, pentru persoanele religioase, o experiență spirituală vie. Omul are un concept necorespunzător asupra personalității Tatălui Universal, și acest concept nu poate fi dezvoltat decât prin progresul spiritual al oamenilor din univers. El va deveni cu adevărat adecvat doar atunci când pelerinii timpului și spațiului vor atinge în cele din urmă, în Paradis, îmbrățișarea Dumnezeului viu.

Nu uitați niciodată că punctele de vedere asupra personalității așa cum este ea concepută de Dumnezeu și de om sunt la antipodi unul față de altul. Omul consideră și înțelege personalitatea privind de la finit spre infinit, în timp ce Dumnezeu privește de la infinit spre finit. Personalitatea omului este de tipul cel mai jos. Cea a lui Dumnezeu este cea mai elevată. Ea este chiar supremă, ultimă, și absolută. Prin urmare, conceptele mai bune asupra personalității divine au trebuit să aștepte cu răbdare apariția unor idei mai potrivite asupra personalității umane, și în special o revelație superioară a personalității divine și umane deopotrivă în viața de fuziune de pe Urantia a lui Mihail, Fiul Creator.

Spiritul divin pre-personal care locuiește în mintea umană aduce, prin însăși prezența sa, dovada valabilă a existenței lui reale, însă conceptul personalității divine nu poate fi priceput decât prin clarificarea spirituală care rezultă dintr-o experiență religioasă personală și autentică. Orice persoană, umană sau divină, poate fi cunoscută și înțeleasă chiar făcând abstracție de reacțiile externe sau de prezența materială a acestei persoane.

Pentru o prietenie între două persoane, este esențial un anumit grad de afinitate morală și de armonie spirituală. O personalitate iubitoare cu greu se poate dezvălui unei persoane lipsite de iubire. Și ca să se apropie de cunoașterea unei personalități divine, un om trebuie să consacre în întregime în acest efort toate darurile personalității cu care este înzestrat. O dedicare parțială și fără entuziasm va fi ineficientă.

Eternal Son includes all the spirit impulses of all creation; the Conjoint Actor encompasses all the mind expression of the expanding cosmos. The Universal Father realizes in the fullness of the divine consciousness all the individual experience of the progressive struggles of the expanding minds and the ascending spirits of every entity, being, and personality of the whole evolutionary creation of time and space. And all this is literally true, for “in Him we all live and move and have our being.”

6. PERSONALITY IN THE UNIVERSE

1:61 (29.7) Human personality is the time-space image-shadow cast by the divine Creator personality. And no actuality can ever be adequately comprehended by an examination of its shadow. Shadows should be interpreted in terms of the true substance.

1:62 (30.1) God is to science a cause, to philosophy an idea, to religion a person, even the loving heavenly Father. God is to the scientist a primal force, to the philosopher a hypothesis of unity, to the religionist a living spiritual experience. Man's inadequate concept of the personality of the Universal Father can be improved only by man's spiritual progress in the universe and will become truly adequate only when the pilgrims of time and space finally attain the divine embrace of the living God on Paradise.

1:63 (30.2) Never lose sight of the antipodal viewpoints of personality as it is conceived by God and man. Man views and comprehends personality, looking from the finite to the infinite; God looks from the infinite to the finite. Man possesses the lowest type of personality; God, the highest, even supreme, ultimate, and absolute. Therefore did the better concepts of the divine personality have patiently to await the appearance of improved ideas of human personality, especially the enhanced revelation of both human and divine personality in the Urantian bestowal life of Michael, the Creator Son.

1:64 (30.3) The prepersonal divine spirit which indwells the mortal mind carries, in its very presence, the valid proof of its actual existence, but the concept of the divine personality can be grasped only by the spiritual insight of genuine personal religious experience. Any person, human or divine, may be known and comprehended quite apart from the external reactions or the material presence of that person.

1:65 (30.4) Some degree of moral affinity and spiritual harmony is essential to friendship between two persons; a loving personality can hardly reveal himself to a loveless person. Even to approach the knowing of a divine personality, all of man's personality endowments must be wholly consecrated to the effort; halfhearted, partial devotion will be unavailing.

Cu cât un om se înțelege mai bine pe sine însuși și apreciază astfel valorile personalității tovarășilor săi, cu atât mai mare va fi setea lui de a cunoaște Personalitatea Originară și cu atât mai mare va fi ardoarea acestui om cunoscător de Dumnezeu în strădania lui de a deveni asemănător Personalității Originare. Se pot discuta părerile despre Dumnezeu, însă experiența în el și cu el există mai presus și dincolo de orice controversă umană și de simpla logică intelectuală. Omul care îl cunoaște pe Dumnezeu își descrie experiențele spirituale nu pentru a-i convinge pe cei necredincioși, ci pentru a-i edifica și a-i satisface reciproc pe cei credincioși.

A admite faptul că universul poate fi cunoscut și că este inteligibil înseamnă a admite că el este construit de o minte și dirijat de o personalitate. Mintea omului poate să perceapă dintr-o altă minte, fie ea umană sau supraumană, numai fenomenele mentale. Dacă personalitatea omului poate face experiența universului, este pentru că există o minte divină și o personalitate actuală ascunse pe undeva în acel univers.

Dumnezeu este spirit - personalitate spirituală. Omul este de asemenea un spirit - personalitate spirituală potențială. Isus din Nazaret a atins deplina realizare a acestui potențial al personalității spirituale în experiența umană. Iată de ce viața în care el a îndeplinit voia Tatălui a devenit pentru om revelația deplină și ideală a personalității lui Dumnezeu. Cu toate că nu se poate pricepe personalitatea Tatălui Universal decât într-o experiență religioasă efectivă, viața terestră a lui Isus ne inspiră prin demonstrarea perfectă a unei astfel de realizări și a unei astfel de revelații a personalității lui Dumnezeu într-o experiență cu adevărat omenească.

7. VALOAREA SPIRITUALĂ A CONCEPTULUI PERSONALITĂȚII

Când Isus vorbea despre „Dumnezeul viu,” el se referea la o Deitate personală, Tatăl Universal care este în ceruri. Conceptul personalității Deității înlesnește - comuniunea; el favorizează o adorare inteligentă; el dezvoltă o încredere însoțitoare. Între lucrurile nepersonale poate exista interacțiune, dar nu comuniune. Nu ne putem bucura de o relație de comuniune tată-fiu, precum este aceea dintre Dumnezeu și om, nu ne putem bucura decât dacă amândoi sunt persoane. Doar personalitățile pot comunica una cu alta, cu toate că această comuniune personală poate fi mult facilitată tocmai de prezența unei entități impersonale ca Ajustorul Gândirii.

Omul nu realizează uniunea sa cu Dumnezeu așa cum o picătură de apă ar putea să își găsească unitatea cu oceanul. Omul atinge uniunea divină printr-o comuniune spirituală reciprocă și progresivă, prin raporturi de personalitate cu un Dumnezeu personal, câștigând tot mai mult în natură divină, conformându-se din toată inima și în mod inteligent voinței divine. O relație atât de sublimă nu poate exista decât între personalități.

Conceptul de adevăr se poate, cât de cât, să fie gândit separat de personalitate, iar conceptul de frumusețe poate să existe fără personalitate, însă conceptul de bunătate divină nu este de înțeles decât în

1:6.6 (30.5) The more completely man understands himself and appreciates the personality values of his fellows, the more he will crave to know the Original Personality, and the more earnestly such a God-knowing human will strive to become like the Original Personality. You can argue over opinions about God, but experience with him and in him exists above and beyond all human controversy and mere intellectual logic. The God-knowing man describes his spiritual experiences, not to convince unbelievers, but for the edification and mutual satisfaction of believers.

1:6.7 (30.6) To assume that the universe can be known, that it is intelligible, is to assume that the universe is mind made and personality managed. Man's mind can only perceive the mind phenomena of other minds, be they human or superhuman. If man's personality can experience the universe, there is a divine mind and an actual personality somewhere concealed in that universe.

1:6.8 (30.7) God is spirit — spirit personality; man is also a spirit — potential spirit personality. Jesus of Nazareth attained the full realization of this potential of spirit personality in human experience; therefore his life of achieving the Father's will becomes man's most real and ideal revelation of the personality of God. Even though the personality of the Universal Father can be grasped only in actual religious experience, in Jesus' earth life we are inspired by the perfect demonstration of such a realization and revelation of the personality of God in a truly human experience.

7. SPIRITUAL VALUE OF THE PERSONALITY CONCEPT

1:7.1 (31.1) When Jesus talked about “the living God,” he referred to a personal Deity — the Father in heaven. The concept of the personality of Deity facilitates fellowship; it favors intelligent worship; it promotes refreshing trustfulness. Interactions can be had between nonpersonal things, but not fellowship. The fellowship relation of father and son, as between God and man, cannot be enjoyed unless both are persons. Only personalities can commune with each other, albeit this personal communion may be greatly facilitated by the presence of just such an impersonal entity as the Thought Adjuster.

1:7.2 (31.2) Man does not achieve union with God as a drop of water might find unity with the ocean. Man attains divine union by progressive reciprocal spiritual communion, by personality intercourse with the personal God, by increasingly attaining the divine nature through wholehearted and intelligent conformity to the divine will. Such a sublime relationship can exist only between personalities.

1:7.3 (31.3) The concept of truth might possibly be entertained apart from personality, the concept of beauty may exist without personality, but the concept of divine goodness is understandable only in relation to

relație cu personalitatea. Doar o persoană poate iubi și poate fi iubită. Chiar și frumusețea și adevărul ar fi detașate de speranța de supraviețuire dacă nu ar fi însușiri ale unui Dumnezeu Personal, un Tată iubitor.

Nu putem înțelege pe deplin cum de Dumnezeu poate fi primordial, invariant, atotputernic și perfect, și în același timp înconjurat de un univers mereu schimbător și aparent limitat de legi, un univers de imperfecțiuni relative în evoluție constantă. Însă noi putem cunoaște acest adevăr în propria noastră experiență personală, căci noi ne păstrăm cu toții identitatea personalității și unitatea voinței, în ciuda schimbărilor constante din noi înșine și din mediul nostru deopotrivă. Însă noi putem cunoaște acest adevăr în propria noastră experiență personală, deoarece noi păstrăm cu toții identitatea personalității noastre și a unității voinței noastre, în ciuda schimbărilor constante atât în noi înșine cât și în mediul nostru.

Nici matematica, nici logica, nici filozofia nu pot pricepe realitatea ultimă a universului; acolo poate ajunge doar experiența personală prin conformarea progresivă la voința divină a unui Dumnezeu personal. Nici știința, nici filozofia, nici teologia nu pot valida personalitatea lui Dumnezeu. Numai experiența personală a fiilor Tatălui celest prin credință poate aduce realizarea actuală și spirituală a personalității lui Dumnezeu.

Cele mai înalte conceptele asupra personalității din univers implică: identitate, conștiință de sine, voință proprie și posibilitate de a se revela. Iar aceste caracteristici mai și implică fraternitatea cu personalități egale și diferite, așa cum există în asocierile de personalități ale Deităților Paradisului. Unitatea absolută a acestor asocieri este atât de perfectă, încât divinitatea se recunoaște prin indivizibilitatea sa, prin unitatea sa. „Domnul Dumnezeu este unul. „ Indivizibilitatea personalității nu-l împiedică pe Dumnezeu să dăruiască din spiritul său, pentru ca el să trăiască în inima oamenilor muritori. Indivizibilitatea personalității unui părinte uman nu împiedică reproducerea de fii și fiice muritori.

Acest concept al indivizibilității laolaltă cu acela al unității implică transcenderea timpului și a spațiului de către Ultimitatea Deității; așadar, nici timpul și nici spațiul nu pot fi absolute sau infinite. Prima Sursă-Centru este această infinitate care transcende într-un mod categoric orice minte, orice materie, și orice spirit.

Faptul Trinității Paradisului nu încalcă în nici un fel adevărul unității divine. Cele trei Deități ale Paradisului sunt una în toate reacțiile realității universale și în toate relațiile cu creaturile. Existența acestor trei persoane eterne nu violează nici adevărul indivizibilității Deității. Îmi dau pe deplin seama că nu am nu am la dispoziție nici un limbaj adecvat pentru a expune cu claritate minții muritoare modul în care aceste probleme ale universului ni se prezintă nouă. Însă nu vă descurajați; nici măcar personalităților înalte, aparținând grupului meu de ființe paradisiace, totalitatea acestor lucruri nu le este pe deplin clară. Amintiți-vă întotdeauna că aceste adevăruri profunde referitoare la Deitate se vor clarifica din ce în ce mai mult pe măsură ce mintea noastră se spiritualizează pe parcursul epocilor succesive ale lungii ascensiuni a muritorilor către Paradis.

personality. Only a *person* can love and be loved. Even beauty and truth would be divorced from survival hope if they were not attributes of a personal God, a loving Father.

1:7.4 (31.4) We cannot fully understand how God can be primal, changeless, all-powerful, and perfect, and at the same time be surrounded by an ever-changing and apparently law-limited universe, an evolving universe of relative imperfections. But we can *know* such a truth in our own personal experience since we all maintain identity of personality and unity of will in spite of the constant changing of both ourselves and our environment.

1:7.5 (31.5) Ultimate universe reality cannot be grasped by mathematics, logic, or philosophy, only by personal experience in progressive conformity to the divine will of a personal God. Neither science, philosophy, nor theology can validate the personality of God. Only the personal experience of the faithful sons of the heavenly Father can effect the actual spiritual realization of the personality of God.

1:7.6 (31.6) The higher concepts of universe personality imply: identity, self-consciousness, self-will, and possibility for self-revelation. And these characteristics further imply fellowship with other and equal personalities, such as exists in the personality associations of the Paradise Deities. And the absolute unity of these associations is so perfect that divinity becomes known by indivisibility, by oneness. “The Lord God is *one*.” Indivisibility of personality does not interfere with God’s bestowing his spirit to live in the hearts of mortal men. Indivisibility of a human father’s personality does not prevent the reproduction of mortal sons and daughters.

1:7.7 (31.7) This concept of indivisibility in association with the concept of unity implies transcendence of both time and space by the Ultimacy of Deity; therefore neither space nor time can be absolute or infinite. The First Source and Center is that infinity who unqualifiedly transcends all mind, all matter, and all spirit.

1:7.8 (31.8) The fact of the Paradise Trinity in no manner violates the truth of the divine unity. The three personalities of Paradise Deity are, in all universe reality reactions and in all creature relations, as one. Neither does the existence of these three eternal persons violate the truth of the indivisibility of Deity. I am fully aware that I have at my command no language adequate to make clear to the mortal mind how these universe problems appear to us. But you should not become discouraged; not all of these things are wholly clear to even the high personalities belonging to my group of Paradise beings. Ever bear in mind that these profound truths pertaining to Deity will increasingly clarify as your minds become progressively spiritualized during the successive epochs of the long mortal ascent to Paradise.

[Prezentat de un Consilier Divin, membru al unui grup de personalități celeste desemnate de Luminătorii Vremurilor de pe Uversa, sediul celui de-al șaptelea supraunivers, să supravegheze, în revelația care va urma, părțile referitoare la problemele care depășesc frontierele universului local al Nebadonului. Am misiunea să semnez aceste capitole descriind natura și atributele lui Dumnezeu, pentru că reprezintă cea mai înaltă sursă de informație disponibilă în acest sens pe oricare din lumile locuite. Am servit în calitate de Consilier Divin în fiecare din cele șapte universuri și am locuit mult timp în Paradis, în centrul tuturor lucrurilor. De multe ori, m-am desfășurat în plăcerea supremă de a mă afla în prezența personală imediată a Tatălui Universal. Descriu realitatea și adevărul naturii Tatălui și a atributelor sale cu o autoritate indiscutabilă. Știu bine despre ce vorbesc.]

1:7.9 (32.1) [Presented by a Divine Counselor, a member of a group of celestial personalities assigned by the Ancients of Days on Uversa, the headquarters of the seventh superuniverse, to supervise those portions of this forthcoming revelation which have to do with affairs beyond the borders of the local universe of Nebadon. I am commissioned to sponsor those papers portraying the nature and attributes of God because I represent the highest source of information available for such a purpose on any inhabited world. I have served as a Divine Counselor in all seven of the superuniverses and have long resided at the Paradise center of all things. Many times have I enjoyed the supreme pleasure of a sojourn in the immediate personal presence of the Universal Father. I portray the reality and truth of the Father's nature and attributes with unchallengeable authority; I know whereof I speak.]

Capitolul 2. Natura lui Dumnezeu

⇐ 001

CARTEA URANTIA

003 ⇐

PARTE I. UNIVERSUL CENTRAL ȘI SUPRAUNVERSURILE

CAPITOLUL 2 NATURA LUI DUMNEZEU

Secțiuni

Introduction

1. Infinitatea lui Dumnezeu
2. Perfecțiunea eternă a Tatălui
3. Justețe și dreptate
4. Îndurarea divină
5. Iubirea lui Dumnezeu
6. Bunătatea lui Dumnezeu
7. Adevăr și frumusețe divine

PAPER 2 THE NATURE OF GOD

SECTIONS

Introduction

1. The Infinity of God
2. The Father's Eternal Perfection
3. Justice and Righteousness
4. The Divine Mercy
5. The Love of God
6. The Goodness of God
7. Divine Truth and Beauty

Introduction

ÎN MĂSURA în care conceptul uman cel mai elevat posibil despre Dumnezeu este conținut în ideea și în idealul uman al unei personalități primordiale și infinite, este îngăduit și s-ar putea vădi util să studiem anumite caracteristici ale naturii divine care constituie caracterul Deității. Cea mai bună modalitate de a înțelege natura lui Dumnezeu este revelația Tatălui așa cum Mihail din Nebadon a dezvoltat-o în multiplele sale învățături și în magnifica sa viață umană întrupată. Omul poate de asemenea să înțeleagă mai bine natura divină dacă se consideră pe sine copil al lui Dumnezeu și dacă îl venerază pe Creatorul Paradisului ca pe un adevărat Tată spiritual.

Putem studia natura lui Dumnezeu într-o revelație a ideilor supreme, putem considera caracterul divin ca pe o portretizare de idealuri celeste, însă, din toate aceste revelații ale naturii divine, cea mai lămuritoare și cea mai edificatoare din punct de vedere spiritual se poate găsi în înțelegerea vieții religioase a lui Isus din Nazaret dinaintea de atingerea deplinei conștiințe a divinității sale și de după aceea. Dacă viața încarnată a lui Mihail este luată ca fundal al revelației lui Dumnezeu pentru om, putem atunci încerca să formulăm în simboluri verbale umane anumite idei și idealuri referitoare la natura divină care ar putea contribui la o mai mare clarificare și unificare a conceptului uman despre natura și caracterul personalității Tatălui Universal.

În toate eforturile noastre pentru a lărgi și spiritualiza conceptul uman de Dumnezeu, suntem extrem de handicapați de capacitatea limitată a minții

INTRODUCTION

2:0.1 (33.1) INASMUCH as man's highest possible concept of God is embraced within the human idea and ideal of a primal and infinite personality, it is permissible, and may prove helpful, to study certain characteristics of the divine nature which constitute the character of Deity. The nature of God can best be understood by the revelation of the Father which Michael of Nebadon unfolded in his manifold teachings and in his superb mortal life in the flesh. The divine nature can also be better understood by man if he regards himself as a child of God and looks up to the Paradise Creator as a true spiritual Father.

2:0.2 (33.2) The nature of God can be studied in a revelation of supreme ideas, the divine character can be envisaged as a portrayal of supernal ideals, but the most enlightening and spiritually edifying of all revelations of the divine nature is to be found in the comprehension of the religious life of Jesus of Nazareth, both before and after his attainment of full consciousness of divinity. If the incarnated life of Michael is taken as the background of the revelation of God to man, we may attempt to put in human word symbols certain ideas and ideals concerning the divine nature which may possibly contribute to a further illumination and unification of the human concept of the nature and the character of the personality of the Universal Father.

2:0.3 (33.3) In all our efforts to enlarge and spiritualize the human concept of God, we are tremendously handicapped by the limited capacity of the mortal mind.

umane. Noi suferim, de asemenea, de un serios neajuns în executarea misiunii noastre de pe urma limitărilor de limbaj și a sărăciei materialelor utilizabile pentru ilustrări sau pentru comparații. Aceasta ne încurcă în eforturile noastre de a zugrăvi valori divine și de a prezenta semnificații spirituale minții finite și muritoare a oamenilor. Toate încercările noastre de extindere a conceptului uman de Dumnezeu ar fi aproape zadarnice dacă mintea umană n-ar fi locuită de Ajustorul dăruit de Tatăl Universal și dacă n-ar fi fost pătrunsă de Spiritul Adevărului al Fiului Creator. Contând așadar pe prezența acestor spirite divine în inima omului pentru a mă ajuta să largesc conceptul de Dumnezeu, eu mă angajez cu bucurie în executarea sarcinii mele de a încerca să zugrăvesc mai bine natura lui Dumnezeu pentru mintea umană.

1. INFINITATEA LUI DUMNEZEU

"Atingând Infinitul, nu-l putem descoperi. Urmele pașilor divini nu sunt cunoscute." „Întinderea lui Dumnezeu este infinită, iar mărirea sa este de necercetat." Lumina orbitoare a prezenței Tatălui este atât de mare încât pentru umilele sale creaturi el pare „a locui în întunericul cel mai adânc". Nu numai că gândurile și planurile sale sunt insondabile, însă „el face și nenumărate lucruri mari și minunate". „Dumnezeu este mare. Noi nu-l înțelegem și nu putem socoti numărul anilor săi". „Va locui oare Dumnezeu cu adevărat pe pământ? Iată, cerul (universul) și cerul cerurilor (universul universurilor) nu-l pot cuprinde". „Cât sunt de nepătruns judecățile sale, iar căile sale de nedescoperit!"

"Nu există decât un singur Dumnezeu, Părintele Infinit, care este totodată un Creator fidel." „Creatorul divin este deopotrivă Repartizatorul Universal, sursa și destinul sufletelor. El este Sufletul Suprem, Mintea Primordială și Spiritul Nemărginit al oricărei creații." „Marele Controlor nu face greșeli. El răspândește măreție și glorie." „Dumnezeul Creator este total lipsit de teamă și de antipatie. El este nemuritor, etern, existând prin sine, divin și generos." „Cât de pur și de frumos, cât de profund și de insondabil este Străbunul celest al tuturor lucrurilor." „Infinitul este excelent prin faptul că se face cunoscut oamenilor. El este începutul și sfârșitul, Tatăl oricărui țel bun și perfect." „Cu Dumnezeu toate lucrurile sunt posibile. Creatorul Etern este cauza cauzelor."

Cu toate că personalitatea lui veșnică și universală se manifestă printr-o infinitate de manifestări minunate, Tatăl este conștient în mod necondiționat de propria sa infinitate și de eternitatea sa. Tot astfel, el își cunoaște pe deplin perfecțiunea și puterea. În afară de coordonații săi divini, el este singura ființă din univers a cărei aprecieri asupra sieși este perfectă, corectă și completă.

Tatăl face constant și infailibil față nevoilor ce rezultă din variațiile care i se cer pe măsură ce se efectuează, din timp în timp, schimbările în diversele secțiuni ale principalului său univers. Marele Dumnezeu se cunoaște și se înțelege pe sine. El este infinit conștient de toate atributele sale primordiale de perfecțiune. Dumnezeu nu este nici un accident cosmic, nici un experimentator al universului. Suveranii Universului pot să se angajeze în aventuri. Părinții de

We are also seriously handicapped in the execution of our assignment by the limitations of language and by the poverty of material which can be utilized for purposes of illustration or comparison in our efforts to portray divine values and to present spiritual meanings to the finite, mortal mind of man. All our efforts to enlarge the human concept of God would be well-nigh futile except for the fact that the mortal mind is indwelt by the bestowed Adjuster of the Universal Father and is pervaded by the Truth Spirit of the Creator Son. Depending, therefore, on the presence of these divine spirits within the heart of man for assistance in the enlargement of the concept of God, I cheerfully undertake the execution of my mandate to attempt the further portrayal of the nature of God to the mind of man.

1. THE INFINITY OF GOD

2:1.1 (33.4) "Touching the Infinite, we cannot find him out. The divine footsteps are not known." "His understanding is infinite and his greatness is unsearchable." The blinding light of the Father's presence is such that to his lowly creatures he apparently "dwells in the thick darkness." Not only are his thoughts and plans unsearchable, but "he does great and marvelous things without number." "God is great; we comprehend him not, neither can the number of his years be searched out." "Will God indeed dwell on the earth? Behold, the heaven (universe) and the heaven of heavens (universe of universes) cannot contain him." "How unsearchable are his judgments and his ways past finding out!"

2:1.2 (34.1) "There is but one God, the infinite Father, who is also a faithful Creator." "The divine Creator is also the Universal Disposer, the source and destiny of souls. He is the Supreme Soul, the Primal Mind, and the Unlimited Spirit of all creation." "The great Controller makes no mistakes. He is resplendent in majesty and glory." "The Creator God is wholly devoid of fear and enmity. He is immortal, eternal, self-existent, divine, and bountiful." "How pure and beautiful, how deep and unfathomable is the supernal Ancestor of all things!" "The Infinite is most excellent in that he imparts himself to men. He is the beginning and the end, the Father of every good and perfect purpose." "With God all things are possible; the eternal Creator is the cause of causes."

2:1.3 (34.2) Notwithstanding the infinity of the stupendous manifestations of the Father's eternal and universal personality, he is unqualifiedly self-conscious of both his infinity and eternity; likewise he knows fully his perfection and power. He is the only being in the universe, aside from his divine co-ordinates, who experiences a perfect, proper, and complete appraisal of himself.

2:1.4 (34.3) The Father constantly and unfailingly meets the need of the differential of demand for himself as it changes from time to time in various sections of his master universe. The great God knows and understands himself; he is infinitely self-conscious of all his primal attributes of perfection. God is not a cosmic accident; neither is he a universe experimenter. The Universe Sovereigns may engage in adventure; the Constellation Fathers may experiment; the system

Constelații pot face experiențe. Șefii sistemelor de lumi pot să se lase antrenați. Însă Tatăl Universal vede sfârșitul încă de la început; planul său divin și țelul său etern îmbrățișează și înțeleg efectiv toate experiențele și aventurile tuturor subordonaților săi din toate lumile, sistemele și constelațiile tuturor universurilor din vastele sale tărâmuri.

Nici un lucru nu este nou pentru Dumnezeu și nici un eveniment cosmic nu se întâmplă ca o surpriză; Dumnezeu locuiește în cercul eternității. Zilele sale nu au nici început, nici sfârșit. Pentru Dumnezeu nu există nici trecut, nici prezent, nici viitor. Totalitatea timpului este prezentă în orice clipă. El este marele și singurul EU SUNT.

Tatăl Universal este infinit în toate atributele sale, într-un mod absolut și necondiționat. Acest fapt în sine și prin sine îl separă de orice comunicare personală directă cu ființe materiale finite și cu alte inteligențe inferioare create.

Contactele și comunicările cu multiplele sale creaturi necesită deci dispozitive care au fost clasificate în trei categorii. În primul rând, personalitatea Fiilor Paradisiaci ai lui Dumnezeu care, cu toate că este perfectă în divinitate, participă adesea la natura trupului și a sângelui chiar a raselor planetare, devenind una din voi și una cu voi; în felul acesta, ca să spunem așa, Dumnezeu devine om, după cum s-a întâmplat cu coborârea lui Mihail, care a fost numit când Fiu al lui Dumnezeu când Fiu al Omului. În al doilea rând, există personalitățile Spiritului Infinit, diversele ordine ale oștirilor serafice și ale altor inteligențe celeste, care se apropie de ființele materiale de origine umilă, dându-le ajutor și servindu-le pe atât de multe căi. Și, în al treilea rând, există Veghetorii impersonali de Mister, Ajustorii Gândirii, darul efectiv al marelui Dumnezeu însuși, trimiși pentru a locui în ființe cum sunt oamenii de pe Urantia, și aceasta fără nici un avertisment sau explicație. Din înălțimile gloriei, ei se coboară nesfârșită pentru a onora și locui umilele minți ale muritorilor, care posedă în realitate sau în potențial capacitatea de a fi conștienți de Dumnezeu.

În acest fel, și în multe altele, prin mijloace care vă sunt necunoscute și depășesc în întregime înțelegerea finită, Tatăl Paradisului coboară în mod voluntar infinitatea sa cu iubire, o modifică, o diluează și o atenuază pentru a putea să se apropie de mintea finită a copiilor săi creați. Astfel, printr-o serie de repartizări de personalități din ce în ce mai puțin absolute, Tatăl infinit se poate bucura de un contact restrâns cu diversele inteligențe ale numeroaselor domenii din vastul său univers.

Toate aceste lucruri le-a făcut, le face și le va continua să le facă, fără a-și îndrepta câtuși de puțin atenția asupra faptului și realității infinității sale, eternității sale și primordialității sale. Iar toate aceste lucruri sunt absolut adevărate, în ciuda dificultății de a le înțelege, în ciuda misterului care le învăluie și în ciuda imposibilității pentru creaturile asemănătoare locuitorilor Urantiei de a le sesiza în întregime.

Datorită faptului că Tatăl Prim este infinit în planurile sale și etern în țelurile sale, există o imposibilitate inerentă a oricărei ființe finite de a sesiza vreodată sau a înțelege în plenitudinea lor aceste planuri și țeluri divine. Omul muritor nu poate întrevădea

heads may practice; but the Universal Father sees the end from the beginning, and his divine plan and eternal purpose actually embrace and comprehend all the experiments and all the adventures of all his subordinates in every world, system, and constellation in every universe of his vast domains.

2:1.5 (34.4) No thing is new to God, and no cosmic event ever comes as a surprise; he inhabits the circle of eternity. He is without beginning or end of days. To God there is no past, present, or future; all time is present at any given moment. He is the great and only I AM.

2:1.6 (34.5) The Universal Father is absolutely and without qualification infinite in all his attributes; and this fact, in and of itself, automatically shuts him off from all direct personal communication with finite material beings and other lowly created intelligences.

2:1.7 (34.6) And all this necessitates such arrangements for contact and communication with his manifold creatures as have been ordained, first, in the personalities of the Paradise Sons of God, who, although perfect in divinity, also often partake of the nature of the very flesh and blood of the planetary races, becoming one of you and one with you; thus, as it were, God becomes man, as occurred in the bestowal of Michael, who was called interchangeably the Son of God and the Son of Man. And second, there are the personalities of the Infinite Spirit, the various orders of the seraphic hosts and other celestial intelligences who draw near to the material beings of lowly origin and in so many ways minister to them and serve them. And third, there are the impersonal Mystery Monitors, Thought Adjusters, the actual gift of the great God himself sent to indwell such as the humans of Urantia, sent without announcement and without explanation. In endless profusion they descend from the heights of glory to grace and indwell the humble minds of those mortals who possess the capacity for God-consciousness or the potential therefor.

2:1.8 (35.1) In these ways and in many others, in ways unknown to you and utterly beyond finite comprehension, does the Paradise Father lovingly and willingly downstep and otherwise modify, dilute, and attenuate his infinity in order that he may be able to draw nearer the finite minds of his creature children. And so, through a series of personality distributions which are diminishingly absolute, the infinite Father is enabled to enjoy close contact with the diverse intelligences of the many realms of his far-flung universe.

2:1.9 (35.2) All this he has done and now does, and evermore will continue to do, without in the least detracting from the fact and reality of his infinity, eternity, and primacy. And these things are absolutely true, notwithstanding the difficulty of their comprehension, the mystery in which they are enshrouded, or the impossibility of their being fully understood by creatures such as dwell on Urantia.

2:1.10 (35.3) Because the First Father is infinite in his plans and eternal in his purposes, it is inherently impossible for any finite being ever to grasp or comprehend these divine plans and purposes in their fullness. Mortal man can glimpse the Father's purposes only now and then, here and there, as they are revealed

scopurile Tatălui decât ici și colo, din timp în timp, pe măsură ce ele sunt revelate în raport cu execuția planului de ascensiune a creaturilor, pe nivelele sale succesive de progres în univers. Cu toate că omul nu poate înțelege în totalitatea sa ce înseamnă infinitatea, este absolut sigur că Tatăl infinit înțelege pe deplin și învăluie cu iubire natura finită a tuturor copiilor săi în toate universurile.

Părintele împărtășește divinitatea și eternitatea cu un mare număr de ființe superioare din Paradis, însă noi ne întrebăm dacă împărtășește pe deplin infinitatea și primordialitatea universală rezultată, cu altcineva decât asociații săi coordonați ai Trinității din Paradis. Infinitatea personalității trebuie să înglobeze neapărat orice finitudine a personalității, de unde și adevărul - un adevăr literal - a învățăturii care spune „În El noi trăim, ne mișcăm și ne avem existența”. Fragmentul de pură Deitate a Tatălui Universal care locuiește omul muritor este o parte a infinității, a Marii Prime Surse-Centru, Părintele Părinților.

2. PERFECȚIUNEA ETERNĂ A TATĂLUI

Chiar și profeții voștri din vechime înțelegeau natura circulară eternă, fără început și sfârșit, a Tatălui Universal. Dumnezeu este literalmente veșnic prezent în universul universurilor. El locuiește în clipa prezentă cu întreaga sa maiestate absolută și măreție eternă. „Tatăl are viață în sine însuși și această viață este viață veșnică.” De-a lungul eternității vremurilor, Tatăl a fost cel „care a dat viață la toate.” În integritatea divină există o perfecțiune infinită. „Eu sunt Domnul; eu nu mă schimb.” Cunoașterea noastră asupra universului universurilor revelează nu numai că el este Tatăl luminilor, dar și că, în modul în care conduce problemele interplanetare, „nu există nici variabilitate, nici umbră de schimbare.” El „proclamă sfârșitul încă de la început.” El spune: „Țelul meu va dăinui. Voi duce la bun sfârșit tot ceea ce îmi place” „conform țelului etern pe care l-am stabilit în Fiul meu.” Astfel, planurile și scopurile Primei Surse-Centru sunt la fel cu ea însăși, eterne, perfecte și pe veci neschimbătoare.

Există o deplinătate finală și o perfectă plenitudine în ordinea Tatălui. „Tot ceea ce face Dumnezeu va dăinui pe vecie. Nu mai este nimic de adăugat și nimic de luat.” Tatăl Universal nu se căiește de intențiilor sale originare de înțelepciune și perfecțiune. Planurile sale sunt ferme, părerea sa este imuabilă, iar acțiunile sale sunt divine și infailibile. „În viziunea sa, o mie de ani sunt ca ziua de ieri care s-a dus și ca o veghe în noapte.” Perfecțiunea divinității și întinderea eternității sunt pentru totdeauna mai presus de deplina cuprindere a minții delimitate și restrânse a muritorilor.

Reacțiile unui Dumnezeu imuabil, în executarea planului său etern pot să varieze în funcție de atitudinea schimbătoare și de mintea nestatornică a inteligențelor sale create. Altfel spus, aceste reacții pot varia în aparență și superficial. Însă, mai jos de suprafață și sub orice manifestări exterioare, intenția invariantă, planul perpetuu al eternului Dumnezeu rămâne încă mereu prezent.

În afară, în universuri, perfecțiunea nu poate fi decât un termen relativ, însă, în universul central și mai

in relation to the outworking of the plan of creature ascension on its successive levels of universe progression. Though man cannot encompass the significance of infinity, the infinite Father does most certainly fully comprehend and lovingly embrace all the finity of all his children in all universes.

2:1.11 (35:4) Divinity and eternity the Father shares with large numbers of the higher Paradise beings, but we question whether infinity and consequent universal primacy is fully shared with any save his co-ordinate associates of the Paradise Trinity. Infinity of personality must, perforce, embrace all finitude of personality; hence the truth — literal truth — of the teaching which declares that “In Him we live and move and have our being.” That fragment of the pure Deity of the Universal Father which indwells mortal man *is* a part of the infinity of the First Great Source and Center, the Father of Fathers.

2. THE FATHER'S ETERNAL PERFECTION

2:2.1 (35:5) Even your olden prophets understood the eternal, never-beginning, never-ending, circular nature of the Universal Father. God is literally and eternally present in his universe of universes. He inhabits the present moment with all his absolute majesty and eternal greatness. “The Father has life in himself, and this life is eternal life.” Throughout the eternal ages it has been the Father who “gives to all life.” There is infinite perfection in the divine integrity. “I am the Lord; I change not.” Our knowledge of the universe of universes discloses not only that he is the Father of lights, but also that in his conduct of interplanetary affairs there “is no variableness neither shadow of changing.” He “declares the end from the beginning.” He says: “My counsel shall stand; I will do all my pleasures” “according to the eternal purpose which I purposed in my Son.” Thus are the plans and purposes of the First Source and Center like himself: eternal, perfect, and forever changeless.

2:2.2 (35:6) There is finality of completeness and perfection of repleteness in the mandates of the Father. “Whatsoever God does, it shall be forever; nothing can be added to it nor anything taken from it.” The Universal Father does not repent of his original purposes of wisdom and perfection. His plans are steadfast, his counsel immutable, while his acts are divine and infallible. “A thousand years in his sight are but as yesterday when it is past and as a watch in the night.” The perfection of divinity and the magnitude of eternity are forever beyond the full grasp of the circumscribed mind of mortal man.

2:2.3 (36:1) The reactions of a changeless God, in the execution of his eternal purpose, may seem to vary in accordance with the changing attitude and the shifting minds of his created intelligences; that is, they may apparently and superficially vary; but underneath the surface and beneath all outward manifestations, there is still present the changeless purpose, the everlasting plan, of the eternal God.

2:2.4 (36:2) Out in the universes, perfection must necessarily be a relative term, but in the central universe

ales în Paradis, perfecțiunea este nedivizată; în anumite faze, ea este chiar absolută. Manifestările Trinității aduc variație spectacolului perfecțiunii divine, însă nu o atenuază.

Perfecțiune primordială a lui Dumnezeu nu constă într-o presupusă dreptate, ci mai degrabă în perfecțiunea inerentă bunătății naturii sale divine. El este final, complet și perfect. Nimic nu lipsește frumuseții și perfecțiunii caracterului său just. Și întreaga orânduire a existențelor vii de pe lumile spațiului este centrată în planul divin de ridicare a tuturor creaturilor înzestrate cu voință până la un destin înalt, experiență împărtășirii perfecțiunii paradisiace a Tatălui. Dumnezeu nu este nici centrat pe sine, nici conținut în sine. El nu conține a se revărsa peste creaturile conștiente de ele însele din vastul univers al universurilor.

Dumnezeu este veșnic și infinit perfect. El nu poate să cunoască personal imperfecțiunea ca pe o experiență proprie, însă el împărtășește realmente conștiința întregii experiențe a imperfecțiunii tuturor creaturilor care luptă în universurile evolutive ale tuturor Fiilor Creatori ai Paradisului. Atingerea personală și eliberatoare a Dumnezeului perfecțiunii învâluie cu umbra sa inima tuturor muritorilor care s-au ridicat până la nivelul universal al discernământului moral, și pune în circuit naturile lor. În felul acesta, cât și prin contactele prezenței sale divine, Tatăl Universal participă efectiv la experiențele pe care toate ființele morale din tot universul le fac cu imaturitate și imperfecțiune de-a lungul carierei lor evolutive.

Limitările umane, răul potențial, nu sunt parte a naturii divine. Însă experiența muritoare cu răul și toate relațiile umane cu el fac cu siguranță parte dintr-o realizare de sine mereu mai extinsă a lui Dumnezeu prin intermediul copiilor timpului - creaturile învestite cu responsabilitate morală care au fost create sau dezvoltate de fiecare din Fiii Creatori ce ies din Paradis.

3. JUSTEȚE ȘI DREPTATE

Dumnezeu este drept; prin urmare, el este just. „Domnul este drept în toate căile sale.” „Nu am făcut fără motiv tot ceea ce am făcut, spune Domnul.” „Judecata Domnului este cu totul adevărată și dreaptă.” Justețea Tatălui Universal nu poate fi influențată de faptele și de realizările creaturilor sale, „câci nu există nedreptate în Domnul nostru Dumnezeu, nici deosebire de persoane, nici acceptare de daruri.”

Cât este de inutil și de pueril să se pretindă de la un asemenea Dumnezeu să își modifice hotărârile sale imuabile, pentru a evita justețele consecințe ale operării înțeleptelor lui legi naturale și ale justelor lui porunci spirituale. „Nu vă amăgiți. Dumnezeu nu se ia în derâdere, căci ce va semăna un om, aia va și culege.” Este adevărat, chiar și atunci când această dreptate face să se strângă recolta faptelor rele, această dreptate divină este întotdeauna moderată de îndurarea. Înțelepciunea infinită este arbitrul etern care determină proporțiile de dreptate și de milostenie care vor fi împărțite în orice circumstanță dată. Ceea mai mare pedeapsă (care este în realitate o consecință inevitabilă) pentru nelegiuire și pentru rebeliune deliberată contra guvernării lui Dumnezeu, este

and especially on Paradise, perfection is undiluted; in certain phases it is even absolute. Trinity manifestations vary the exhibition of the divine perfection but do not attenuate it.

2:25 (36:3) God's primal perfection consists not in an assumed righteousness but rather in the inherent perfection of the goodness of his divine nature. He is final, complete, and perfect. There is no thing lacking in the beauty and perfection of his righteous character. And the whole scheme of living existences on the worlds of space is centered in the divine purpose of elevating all will creatures to the high destiny of the experience of sharing the Father's Paradise perfection. God is neither self-centered nor self-contained; he never ceases to bestow himself upon all self-conscious creatures of the vast universe of universes.

2:26 (36:4) God is eternally and infinitely perfect, he cannot personally know imperfection as his own experience, but he does share the consciousness of all the experience of imperfectness of all the struggling creatures of the evolutionary universes of all the Paradise Creator Sons. The personal and liberating touch of the God of perfection overshadows the hearts and encircuits the natures of all those mortal creatures who have ascended to the universe level of moral discernment. In this manner, as well as through the contacts of the divine presence, the Universal Father actually participates in the experience *with* immaturity and imperfection in the evolving career of every moral being of the entire universe.

2:27 (36:5) Human limitations, potential evil, are not a part of the divine nature, but mortal experience *with* evil and all man's relations thereto are most certainly a part of God's ever-expanding self-realization in the children of time — creatures of moral responsibility who have been created or evolved by every Creator Son going out from Paradise.

3. JUSTICE AND RIGHTEOUSNESS

2:31 (36:6) God is righteous; therefore is he just. “The Lord is righteous in all his ways.” “I have not done without cause all that I have done,” says the Lord.” “The judgments of the Lord are true and righteous altogether.” The justice of the Universal Father cannot be influenced by the acts and performances of his creatures, “for there is no iniquity with the Lord our God, no respect of persons, no taking of gifts.”

2:32 (36:7) How futile to make puerile appeals to such a God to modify his changeless decrees so that we can avoid the just consequences of the operation of his wise natural laws and righteous spiritual mandates! “Be not deceived; God is not mocked, for whatsoever a man sows that shall he also reap.” True, even in the justice of reaping the harvest of wrongdoing, this divine justice is always tempered with mercy. Infinite wisdom is the eternal arbiter which determines the proportions of justice and mercy which shall be meted out in any given circumstance. The greatest punishment (in reality an inevitable consequence) for wrongdoing and deliberate rebellion against the government of God is loss of existence as an individual subject of that government. The final result of wholehearted sin is annihilation. In the

pierderea existenței ca supus individual al acelei guvernări. Rezultatul final al păcatului intenționat este anihilarea. În ultimă analiză, indivizii care sunt identificați cu păcatul s-au distrus pe ei înșiși, devenind într-un total ireali prin faptul că au adoptat inechitatea. Cu toate acestea, dispariția efectivă a acestor creaturi este întotdeauna amânată până când rânduiala stabilită a dreptății curente în universul respectiv a consimțit pe deplin la aceasta.

Încetarea existenței este de obicei decretată la judecata regatului sau a regatelor, care are loc într-o epocă de distribuție. Pe o lume așa cum este Urantia, ea are loc la sfârșitul unei distribuiri planetare. În astfel de momente, încetarea existenței poate fi decretată prin acțiunea coordonată a tuturor tribunalelor de jurisdicție, mergând de la consiliul planetar, trecând prin curțile Fiului Creator, până la tribunalele judecătorești ale Celor Îmbătrâniți de Zile. Decizia de disoluție pleacă de la curțile superioare ale suprauniversului ca urmare a unei confirmări neîntrerupte a acuzației provenind din sfera de rezidență a răufăcătorului. Și apoi, când sentința de anihilare a fost confirmată sus, execuția are loc printr-un act direct al judecătorilor care se găsesc în sediul suprauniversului și care activează de acolo.

Când această sentință este definitiv confirmată, ființa identificată cu păcatul devine instantaneu ca și cum nu existase. O astfel de soartă nu comportă nici o reînviere; ea este perpetuă și eternă. Factorii energetici vii ai identității se dizolvă, prin transformările timpului și prin metamorfozele spațiului, în potențialele cosmice din care au apărut anterior. Cât despre personalitatea celui nelegiuit, ea se găsește privată de un vehicul vital continuu din pricina nereușitei creaturii în alegerile și în deciziile finale care i-ar fi asigurat viața eternă. Când îmbrățișarea continuă a păcatului de către mintea asociată culminează în autoidentificarea completă cu nelegiuirea, atunci, după încetarea vieții și disoluția cosmică, această personalitate izolată este absorbită în suprasufletul creației și devine o fracțiune a experienței evolutive a Ființei Supreme. Ea nu mai apare niciodată ca personalitate. Identitatea sa devine ca și cum n-ar fi existat niciodată. Dacă este vorba de o personalitate locuită de un Ajustor, valorile spirituale ale experienței supraviețuiesc în realitatea Ajustorului care continuă să existe.

Cu prilejul oricărei dispute din univers dintre două nivele actuale de realitate, personalitatea de pe nivelul superior sfârșește prin a triumfa asupra celeia de nivel inferior. Acest rezultat inevitabil al controverselor universului este inerent faptului că divinitatea calității egalează gradul realității sau al actualității oricărei creaturi înzestrate cu voință. Răul nediluat, greșeala totală, păcatul voit și nelegiuirea neatenuată sunt inerente și automat fatale. Astfel de atitudini de irealitate cosmică nu pot supraviețui în univers decât din cauza unei toleranțe îngăduitoare provizorii, așteptând ca mecanismele tribunalelor universale de judecată pe cale directă să fi acționat determinând ceea ce este just și descoperind ceea ce este echitabil.

Regula Fiilor Creatori din universurile locale constă în a crea și a spiritualiza. Acești Fii se dedică executării efective a planului paradisiac de ascensiune progresivă a muritorilor, reabilitării rebelilor și a răugânditorilor. Însă, când toate aceste eforturi mărinimoase au fost definitiv respinse, hotărârea finală de disoluție este executată de forțe ce acționează sub jurisdicția Celor Îmbătrâniți de

last analysis, such sin-identified individuals have destroyed themselves by becoming wholly unreal through their embrace of iniquity. The factual disappearance of such a creature is, however, always delayed until the ordained order of justice current in that universe has been fully complied with.

2:3.3 (37.1) Cessation of existence is usually decreed at the dispensational or epochal adjudication of the realm or realms. On a world such as Urantia it comes at the end of a planetary dispensation. Cessation of existence can be decreed at such times by co-ordinate action of all tribunals of jurisdiction, extending from the planetary council up through the courts of the Creator Son to the judgment tribunals of the Ancients of Days. The mandate of dissolution originates in the higher courts of the superuniverse following an unbroken confirmation of the indictment originating on the sphere of the wrongdoer's residence; and then, when sentence of extinction has been confirmed on high, the execution is by the direct act of those judges residential on, and operating from, the headquarters of the superuniverse.

2:3.4 (37.2) When this sentence is finally confirmed, the sin-identified being instantly becomes as though he had not been. There is no resurrection from such a fate; it is everlasting and eternal. The living energy factors of identity are resolved by the transformations of time and the metamorphoses of space into the cosmic potentials whence they once emerged. As for the personality of the iniquitous one, it is deprived of a continuing life vehicle by the creature's failure to make those choices and final decisions which would have assured eternal life. When the continued embrace of sin by the associated mind culminates in complete self-identification with iniquity, then upon the cessation of life, upon cosmic dissolution, such an isolated personality is absorbed into the oversoul of creation, becoming a part of the evolving experience of the Supreme Being. Never again does it appear as a personality; its identity becomes as though it had never been. In the case of an Adjuster-indwelt personality, the experiential spirit values survive in the reality of the continuing Adjuster.

2:3.5 (37.3) In any universe contest between actual levels of reality, the personality of the higher level will ultimately triumph over the personality of the lower level. This inevitable outcome of universe controversy is inherent in the fact that divinity of quality equals the degree of reality or actuality of any will creature. Undiluted evil, complete error, willful sin, and unmitigated iniquity are inherently and automatically suicidal. Such attitudes of cosmic unreality can survive in the universe only because of transient mercy-tolerance pending the action of the justice-determining and fairness-finding mechanisms of the universe tribunals of righteous adjudication.

2:3.6 (37.4) The rule of the Creator Sons in the local universes is one of creation and spiritualization. These Sons devote themselves to the effective execution of the Paradise plan of progressive mortal ascension, to the rehabilitation of rebels and wrong thinkers, but when all such loving efforts are finally and forever rejected, the final decree of dissolution is executed by forces acting

Zile.

under the jurisdiction of the Ancients of Days.

4. ÎNDURAREA DIVINĂ

Îndurarea este pur și simplu justiție temperată de acel soi de înțelepciune care izvorăște din perfecta cunoaștere și completa recunoaștere a slăbiciunii naturale a creaturilor finite și a neajunsurilor datorate mediului lor. „Dumnezeul Nostru este plin de compasiune, mărinimos, îndurător și plin de milostenie.” De aceea „oricine va face apel la Domnul va fi salvat,” „căci el va ierta cu prisosință.” „Îndurarea Domnului merge din veșnicie în veșnicie.” Da, „îndurarea dăinuie de-a pururea”. „Eu sunt Domnul care aplică bunăvoința afectuoasă, judecata și dreptatea pe pământ, căci în aceste lucruri îmi găsesc plăcerea.” „Nu îi rănesc cu plăcere și nici nu îi fac să sufere pe copiii oamenilor,” deoarece sunt „Tatăl cel plin de îndurare și Dumnezeu oricărei consolări.”

Dumnezeu este binevoitor din fire, compătitor prin natura sa și mereu plin de milă. Nu este niciodată necesar să facem apel la vreun fel de influență pentru a obține bunăvoința sa afectuoasă. Nevoia creaturilor este în întregime suficientă pentru a da liber curs tandrei sale compătiri și grației sale salvatoare. De vreme ce Dumnezeu știe totul despre copiii săi, îi este ușor să-i ierte. Cu cât omul îl înțelege mai bine pe semenul său, cu atât îi este mai ușor să îl ierte și chiar să îl iubească.

Numai discernământul unei înțelepciuni infinite îi dă posibilitatea unui Dumnezeu al dreptății să acorde atât dreptate, cât și compasiune în oricare dintre situațiile universului. Tatăl ceresc nu este niciodată sfâșiat de atitudini contradictorii față de copiii săi din univers. Dumnezeu nu este niciodată victima antagonismelor în modul său de a vedea. Atotcunoașterea lui Dumnezeu dirijează infailibil liberul său arbitru în alegerea conduitei sale în univers pentru a satisface perfect, simultan, și egal cerințele tuturor atributelor sale divine și calitățile infinite ale naturii sale eterne.

Îndurarea este vlăstarul natural și inevitabil al bunătații și al iubirii. I-ar fi imposibil naturii bune a unui Tată iubitor să refuze înțeleapta acordare a grației fiecărui membru al fiecărui grup al copiilor săi din univers. Justiția eternă și îndurarea divină îmbinate constituie ceea ce în experiența umană s-ar numi nepărtinire.

Îndurarea divină reprezintă o tehnică nepărtinitoare pentru ajustarea nivelelor de perfecțiune și de imperfecțiune ale universului. Îndurarea este justiția Supremației adaptată la situațiile finitului în evoluție, dreptatea eternității modificată pentru a face față intereselor superioare și bunăstării universale a copiilor timpului. Îndurarea nu este o violare a dreptății, ci mai degrabă o interpretare comprehensivă a exigențelor justiției supreme, atunci când ea este imparțial aplicată ființelor spirituale subordonate și creaturilor materiale din universurile evolutive. Îndurarea este justiția Trinității Paradisului, aplicată cu înțelepciune și cu iubire multiplelor inteligențe ale creațiilor timpului și spațiului, așa cum această justiție este formulată de înțelepciunea divină și determinată de mintea atotcunoscătoare și de liberul arbitru suveran al Tatălui Universal și al tuturor Creatorilor săi asociați.

4. THE DIVINE MERCY

2:4.1 (38.1) Mercy is simply justice tempered by that wisdom which grows out of perfection of knowledge and the full recognition of the natural weaknesses and environmental handicaps of finite creatures. “Our God is full of compassion, gracious, long-suffering, and plenteous in mercy.” Therefore “whosoever calls upon the Lord shall be saved,” “for he will abundantly pardon.” “The mercy of the Lord is from everlasting to everlasting”; yes, “his mercy endures forever.” “I am the Lord who executes loving-kindness, judgment, and righteousness in the earth, for in these things I delight.” “I do not afflict willingly nor grieve the children of men,” for I am “the Father of mercies and the God of all comfort.”

2:4.2 (38.2) God is inherently kind, naturally compassionate, and everlastingly merciful. And never is it necessary that any influence be brought to bear upon the Father to call forth his loving-kindness. The creature's need is wholly sufficient to insure the full flow of the Father's tender mercies and his saving grace. Since God knows all about his children, it is easy for him to forgive. The better man understands his neighbor, the easier it will be to forgive him, even to love him.

2:4.3 (38.3) Only the discernment of infinite wisdom enables a righteous God to minister justice and mercy at the same time and in any given universe situation. The heavenly Father is never torn by conflicting attitudes towards his universe children; God is never a victim of attitudinal antagonisms. God's all-knowingness unfailingly directs his free will in the choosing of that universe conduct which perfectly, simultaneously, and equally satisfies the demands of all his divine attributes and the infinite qualities of his eternal nature.

2:4.4 (38.4) Mercy is the natural and inevitable offspring of goodness and love. The good nature of a loving Father could not possibly withhold the wise ministry of mercy to each member of every group of his universe children. Eternal justice and divine mercy together constitute what in human experience would be called *fairness*.

2:4.5 (38.5) Divine mercy represents a fairness technique of adjustment between the universe levels of perfection and imperfection. Mercy is the justice of Supremacy adapted to the situations of the evolving finite, the righteousness of eternity modified to meet the highest interests and universe welfare of the children of time. Mercy is not a contravention of justice but rather an understanding interpretation of the demands of supreme justice as it is fairly applied to the subordinate spiritual beings and to the material creatures of the evolving universes. Mercy is the justice of the Paradise Trinity wisely and lovingly visited upon the manifold intelligences of the creations of time and space as it is formulated by divine wisdom and determined by the all-knowing mind and the sovereign free will of the Universal Father and all his associated Creators.

5. IUBIREA LUI DUMNEZEU

"Dumnezeu este iubire." Drept urmare, singura sa atitudine personală față de problemele universului este întotdeauna o reacție de afecțiune divină. Tatăl ne iubește îndeajuns de mult ca să ne dea din viața sa. „El face ca soarele său să răsară asupra celor răi și a celor buni și trimite ploaia sa asupra celor drepti și a celor nedrepti.”

Este greșit a crede că Dumnezeu este făcut să-i iubească pe copiii săi datorită sacrificiilor Fiilor săi sau intervenției creaturilor sale subordonate, „căci însuși Tatăl vă iubește.” Tocmai ca urmare a acestei afecțiuni paternale, Dumnezeu trimite pe minunații Ajustori să locuiască mințile oamenilor. Iubirea lui Dumnezeu este universală. „Cine vrea, poate să vină.” El ar vrea” să-i vadă pe toți oamenii salvați și ajunși la cunoașterea adevărului.” „El nu dorește ca nici unul dintre ei să piară.”

Creatorii sunt primii tentați să salveze omul de rezultatele dezastuoase ale încălcărilor prostești ale legilor divine. Prin natură, iubirea lui Dumnezeu este o afecțiune paternă. Deci, uneori „el ne dojenește spre folosul nostru, pentru ca noi să ne putem împărtăși din sfințenia sa.” Chiar și toiul probelor voastre dure, aduceți-vă aminte că „în toate suferințele, el suferă odată cu noi.”

Dumnezeu este divin binevoitor față de păcătoși. Când rebelii revin pe calea dreaptă, ei sunt primiți cu compasiune, „deoarece Dumnezeu va ierta din abundență.” „Eu sunt cele care șterge păcatele voastre de dragul meu și nu îmi voi aminti de păcatele voastre.” „Vedeți ce fel de iubire ne-a acordat Tatăl, pentru ca noi să fim numiți fiii lui Dumnezeu.”

La urma urmei, cea mai mare dovadă a bunătății lui Dumnezeu precum și rațiunea supremă de a-l iubi este darul Tatălui care locuiește în noi - Ajustorul care așteaptă cu atâta răbdare ceasul în care el și voi veți fi făcuți una, pe vecie. Cu toate că nu îl puteți găsi pe Dumnezeu prin căutare, dacă vă veți supune îndrumărilor spiritului lăuntric, veți fi neabătut călăuziți pas cu pas, viață după viață, prin universuri și prin epoci succesive, până când veți sta în cele din urmă în prezența personalității paradisiace a Tatălui Universal.

Câtă nechibzuință din partea voastră să nu-l adorați pe Dumnezeu numai pentru că limitările naturii umane și neajunsurile creației voastre materiale vă împiedică să îl vedeți. Între voi și Dumnezeu este o distanță imensă (de spațiu fizic) de străbătut. Există de asemenea o mare prăpastie, cauzată de diferențe spirituale, care trebuie trecută. Însă, indiferent de tot ceea ce vă separă fizic și spiritual de prezența personală a Dumnezeului din Paradis, opriți-vă și meditați asupra faptului solemn că Dumnezeu trăiește în voi. În felul său propriu, el a construit deja un pod peste abis. El a trimis ceva din el, spiritul său, pentru a trăi în voi și a suferi împreună cu voi în timp ce vă urmați cariera eternă în univers.

Găsesc ușor și agreabil să ador pe cineva care este atât de mare și în același timp se dezvăluie cu atâta afecțiune unei slujiri înălțătoare pe lângă umilele sale creaturi. Este firesc să iubesc pe cineva care are atâta putere de a crea și de a-și controla creația și care,

5. THE LOVE OF GOD

2:51 (38.6) “God is love”; therefore his only personal attitude towards the affairs of the universe is always a reaction of divine affection. The Father loves us sufficiently to bestow his life upon us. “He makes his sun to rise on the evil and on the good and sends rain on the just and on the unjust.”

2:52 (39.1) It is wrong to think of God as being coaxed into loving his children because of the sacrifices of his Sons or the intercession of his subordinate creatures, “for the Father himself loves you.” It is in response to this paternal affection that God sends the marvelous Adjusters to indwell the minds of men. God’s love is universal; “whosoever will may come.” He would “have all men be saved by coming into the knowledge of the truth.” He is “not willing that any should perish.”

2:53 (39.2) The Creators are the very first to attempt to save man from the disastrous results of his foolish transgression of the divine laws. God’s love is by nature a fatherly affection; therefore does he sometimes “chasten us for our own profit, that we may be partakers of his holiness.” Even during your fiery trials remember that “in all our afflictions he is afflicted with us.”

2:54 (39.3) God is divinely kind to sinners. When rebels return to righteousness, they are mercifully received, “for our God will abundantly pardon.” “I am he who blots out your transgressions for my own sake, and I will not remember your sins.” “Behold what manner of love the Father has bestowed upon us that we should be called the sons of God.”

2:55 (39.4) After all, the greatest evidence of the goodness of God and the supreme reason for loving him is the indwelling gift of the Father — the Adjuster who so patiently awaits the hour when you both shall be eternally made one. Though you cannot find God by searching, if you will submit to the leading of the indwelling spirit, you will be unerringly guided, step by step, life by life, through universe upon universe, and age by age, until you finally stand in the presence of the Paradise personality of the Universal Father.

2:56 (39.5) How unreasonable that you should not worship God because the limitations of human nature and the handicaps of your material creation make it impossible for you to see him. Between you and God there is a tremendous distance (physical space) to be traversed. There likewise exists a great gulf of spiritual differential which must be bridged; but notwithstanding all that physically and spiritually separates you from the Paradise personal presence of God, stop and ponder the solemn fact that God lives within you; he has in his own way already bridged the gulf. He has sent of himself, his spirit, to live in you and to toil with you as you pursue your eternal universe career.

2:57 (39.6) I find it easy and pleasant to worship one who is so great and at the same time so affectionately devoted to the uplifting ministry of his lowly creatures. I naturally love one who is so powerful in creation and in the control thereof, and yet who is so perfect in

totuși, este atât de desăvârșit în bunătatea lui și atât de static în bunăvoința sa afectuoasă care ne acoperă cu umbra ei. Cred că l-aș iubi pe Dumnezeu tot atât de mult și dacă nu ar fi fost atât de mare și atât de puternic, câtă vreme ar fi atât de bun și atât de îndurător. Cu toții îl iubim pe Tatăl, mai mult pentru natura sa decât pentru nemaîntâlnitele sale atribute.

Atunci când îi observ pe Fiii Creatori și pe administratorii lor subordonați luptând cu atâta bărbăție contra multiplelor dificultăți ale timpului, inerente evoluției universurilor spațiului, descopăr că port acestor conducători secundari ai universurilor o mare și profundă afecțiune. La urma urmei, cred că toți, inclusiv muritorii tăramurilor, îl iubim pe Tatăl Universal și pe toate celelalte ființe divine și umane, deoarece ne dăm seama că aceste personalități ne iubesc cu adevărat. Experiența de a iubi este într-o mare măsură un răspuns direct la experiența de a fi iubit. Știind că Dumnezeu mă iubește, ar trebui să continui să îl iubesc în mod suprem, chiar dacă ar fi văduvit de toate atributele sale de supremație, de ultimitate și de absolutitate.

Iubirea Tatălui ne urmează acum și de-a lungul întregului cerc fără de sfârșit al epocilor eterne. Atunci când meditez asupra naturii iubitoare a lui Dumnezeu, nu există decât o singură reacție personală, rațională și naturală: l-ați iubi tot mai mult pe Făuritorul vostru; ați dăruit lui Dumnezeu o afecțiune analoagă celei pe care un copil i-o oferă unui părinte pământesc. În realitate, la fel cum un părinte - un tată real, un tată autentic - își iubește copiii, tot astfel, Tatăl Universal își iubește fiii și fiicele pe care i-a creat și caută în mod permanent bunăstarea lor.

Însă iubirea lui Dumnezeu este o afecțiune părintească, inteligentă și prevăzătoare. Iubirea divină funcționează în asociere unificată cu înțelepciunea divină și cu toate celelalte caracteristici infinite ale naturii perfecte a Tatălui Universal. Dumnezeu este iubire, însă iubirea nu este Dumnezeu. În atribuirea Ajustorilor Gândirii se observă cea mai mare manifestare a iubirii divine față de ființele muritoare. Însă în viața de fuziune a Fiului său Mihail, în viața spirituală ideală pe care a trăit-o pe pământ, veți vedea cea mai mare revelație a iubirii Tatălui. Ajustorul lăuntric este acela care individualizează iubirea lui Dumnezeu pentru fiecare suflet uman.

Uneori aproape că sunt îndurerat să mă văd nevoit să zugrăvesc afecțiunea divină a Tatălui celest pentru copiii săi în univers folosindu-mă de simbolul verbal omenesc al iubirii. Acest termen implică fără îndoială conceptul cel mai elevat al oamenilor pentru relațiile umane de respect și devoțiune, însă el desemnează prea adesea o parte cu totul josnică a relațiilor umane. Este absolut impropriu să se desemneze aceste raporturi folosind același cuvânt ca acela folosit pentru a indica incomparabila afecțiune a Dumnezeului viu pentru creaturile sale din univers. Este păcat că nu mă pot servi de un termen exclusiv și celest care ar transmite minții umane adevărata natură și semnificația minunată de frumoasă a afecțiunii divine a Tatălui din Paradis.

Când oamenii pierd din vedere iubirea unui Dumnezeu personal, împărăția lui Dumnezeu devine doar împărăția binelui. În ciuda unității infinite a naturii divine, iubirea este caracteristica dominantă a tuturor

goodness and so faithful in the loving-kindness which constantly overshadows us. I think I would love God just as much if he were not so great and powerful, as long as he is so good and merciful. We all love the Father more because of his nature than in recognition of his amazing attributes.

2:5.8 (39.7) When I observe the Creator Sons and their subordinate administrators struggling so valiantly with the manifold difficulties of time inherent in the evolution of the universes of space, I discover that I bear these lesser rulers of the universes a great and profound affection. After all, I think we all, including the mortals of the realms, love the Universal Father and all other beings, divine or human, because we discern that these personalities truly love us. The experience of loving is very much a direct response to the experience of being loved. Knowing that God loves me, I should continue to love him supremely, even though he were divested of all his attributes of supremacy, ultimacy, and absoluteness.

2:5.9 (40.1) The Father's love follows us now and throughout the endless circle of the eternal ages. As you ponder the loving nature of God, there is only one reasonable and natural personality reaction thereto: You will increasingly love your Maker; you will yield to God an affection analogous to that given by a child to an earthly parent; for, as a father, a real father, a true father, loves his children, so the Universal Father loves and forever seeks the welfare of his created sons and daughters.

2:5.10 (40.2) But the love of God is an intelligent and farseeing parental affection. The divine love functions in unified association with divine wisdom and all other infinite characteristics of the perfect nature of the Universal Father. God is love, but love is not God. The greatest manifestation of the divine love for mortal beings is observed in the bestowal of the Thought Adjusters, but your greatest revelation of the Father's love is seen in the bestowal of his Son Michael as he lived on earth the ideal spiritual life. It is the indwelling Adjuster who individualizes the love of God to each human soul.

2:5.11 (40.3) At times I am almost pained to be compelled to portray the divine affection of the heavenly Father for his universe children by the employment of the human word symbol *love*. This term, even though it does connote man's highest concept of the mortal relations of respect and devotion, is so frequently designative of so much of human relationship that is wholly ignoble and utterly unfit to be known by any word which is also used to indicate the matchless affection of the living God for his universe creatures! How unfortunate that I cannot make use of some supernal and exclusive term which would convey to the mind of man the true nature and exquisitely beautiful significance of the divine affection of the Paradise Father.

2:5.12 (40.4) When man loses sight of the love of a personal God, the kingdom of God becomes merely the kingdom of good. Notwithstanding the infinite unity of the divine nature, love is the dominant characteristic of all

raporturilor personale a lui Dumnezeu cu toate creaturile sale.

God's personal dealings with his creatures.

6. BUNĂTATEA LUI DUMNEZEU

Noi putem vedea frumusețea divină în universul fizic, putem discerne adevărul etern în lumea intelectuală, însă bunătatea lui Dumnezeu nu se descoperă decât în lumea spirituală a experienței religioase personale. Religia, în esența sa veritabilă, este o credință făcută din încredere în bunătatea lui Dumnezeu. În filozofie, Dumnezeu ar putea fi mare și absolut și, într-un fel, chiar inteligent și personal. Însă, în cadrul religiei, trebuie ca Dumnezeu să fie de asemenea moral; el trebuie să fie bun. S-ar putea ca omul să se teamă de un Dumnezeu mare, însă el nu are încredere decât într-un Dumnezeu bun, și doar pe un astfel de Dumnezeu poate iubi. Această bunătate al lui Dumnezeu face parte din personalitatea lui Dumnezeu și deplina sa revelație nu apare decât în experiența religioasă personală a fiilor care cred în Dumnezeu.

Religia implică faptul că lumea superioară a naturii spirituale cunoaște nevoile fundamentale ale lumii umane și răspunde acestora. Religia evolutivă poate deveni etică, însă numai religia revelată devine cu adevărat și în mod spiritual morală. Străvechiul concept că Dumnezeu este o Deitate dominată de o moralitate regală a fost înălțat de Isus până la nivelul care atinge cu atât delicatețe moralitatea familială intimă din relația părinte-copii. Nu există nimic mai tandru, nici mai frumos în experiența muritorilor.

"Bogăția frumuseții lui Dumnezeu îl conduce pe omul rătăcit către cântă." „Orice dar de folos, orice dar perfect provin din Tatăl luminilor.” „Dumnezeu este bun, el este eternul refugiu al sufletului oamenilor.” „Domnul Dumnezeu este milostiv și mărinimos. El este îndurător și debordează de bunătate și adevăr.” „Gustați și aflați că Domnul este bun! Binecuvântat este omul care i se dăruiește lui.” „Domnul este mărinimos și plin de compasiune. El este Domnul salvării.” „El vindecă inimile frânte și îngrijește rănila sufletului. El este atotputernicul binefăcător al omului.”

Conceptul de Dumnezeu ca rege-judecător a dezvoltat un înalt model moral și a creat un popor care, ca grup, respectă legea. Cu toate acestea, credincioșii individuali au rămas într-o nefericită poziție de nesiguranță vizavi de statutul lor în timp și în eternitate. Ultimii profeți evrei proclamau că Dumnezeu era un Tată pentru Israel. Isus l-a revelat pe Dumnezeu ca Tată al fiecărei ființe umane. Întregul concept muritor al lui Dumnezeu este pus într-o lumină transcendentă prin viața lui Isus. Lipsa de egoism este inerentă iubirii părinților, Dumnezeu nu iubește la fel cu un tată, ci în calitate de tată. El este Tatăl paradisiac al fiecărei personalități a universului.

Justețea implică faptul că Dumnezeu este sursa legii morale a universului. Adevărul îl pune în lumină pe Dumnezeu ca revelator, ca învățător. Însă iubirea dăruiește afecțiune și o dorește cu ardoare; ea caută o comuniune înțelegătoare, așa cum există între părinți și copii. Se poate ca dreptatea să fie gândirea divină, însă iubirea este atitudinea unui tată. Unii au presupus în mod greșit că dreptatea lui Dumnezeu era de

6. THE GOODNESS OF GOD

2:61 (40.5) In the physical universe we may see the divine beauty, in the intellectual world we may discern eternal truth, but the goodness of God is found only in the spiritual world of personal religious experience. In its true essence, religion is a faith-trust in the goodness of God. God could be great and absolute, somehow even intelligent and personal, in philosophy, but in religion God must also be moral; he must be good. Man might fear a great God, but he trusts and loves only a good God. This goodness of God is a part of the personality of God, and its full revelation appears only in the personal religious experience of the believing sons of God.

2:62 (40.6) Religion implies that the superworld of spirit nature is cognizant of, and responsive to, the fundamental needs of the human world. Evolutionary religion may become ethical, but only revealed religion becomes truly and spiritually moral. The olden concept that God is a Deity dominated by kingly morality was upstepped by Jesus to that affectionately touching level of intimate family morality of the parent-child relationship, than which there is none more tender and beautiful in mortal experience.

2:63 (41.1) The "richness of the goodness of God leads erring man to repentance." "Every good gift and every perfect gift comes down from the Father of lights." "God is good; he is the eternal refuge of the souls of men." "The Lord God is merciful and gracious. He is long-suffering and abundant in goodness and truth." "Taste and see that the Lord is good! Blessed is the man who trusts him." "The Lord is gracious and full of compassion. He is the God of salvation." "He heals the brokenhearted and binds up the wounds of the soul. He is man's all-powerful benefactor."

2:64 (41.2) The concept of God as a king-judge, although it fostered a high moral standard and created a law-respecting people as a group, left the individual believer in a sad position of insecurity respecting his status in time and in eternity. The later Hebrew prophets proclaimed God to be a Father to Israel; Jesus revealed God as the Father of each human being. The entire mortal concept of God is transcendently illuminated by the life of Jesus. Selflessness is inherent in parental love. God loves not *like* a father, but as a father. He is the Paradise Father of every universe personality.

2:65 (41.3) Righteousness implies that God is the source of the moral law of the universe. Truth exhibits God as a revealer, as a teacher. But love gives and craves affection, seeks understanding fellowship such as exists between parent and child. Righteousness may be the divine thought, but love is a father's attitude. The erroneous supposition that the righteousness of God was irreconcilable with the selfless love of the heavenly

neîmpăcat cu iubirea dezinteresată a Tatălui celest. Acest fapt ar fi presupus absența de unitate în natura Deității și ar fi condus direct la elaborarea doctrinei ispășirii, care este o sfidare filozofică atât a unității cât și a liberului arbitru al lui Dumnezeu.

Tatăl celest plin de afecțiune, al cărui spirit locuiește în copii săi de pe pământ, nu este o personalitate divizată - una a dreptății și una a compasiunii. Nici nu mai este nevoie de un mediator pentru a obține grația sau iertarea Tatălui. Dreptatea divină nu este dominată de o strictă dreptate distributivă. Dumnezeu ca Tată îl transcende pe Dumnezeuul ca judecător.

Dumnezeu nu este niciodată mândru, răzbunător ori supărat. Este adevărat că înțelepciunea înfrânează uneori iubirea sa, în timp ce justețea condiționează refuzul său de îndurare. Iubirea sa de dreptate n-are cum să nu se manifeste și ca o egală detestare a păcatului. Tatăl nu este o personalitate inconsecventă. Unitatea divină este perfectă. În Trinitatea Paradisului există o unitate absolută, în ciuda identităților eterne a coordonatelor lui Dumnezeu.

Dumnezeu iubește păcătoșii și detestă păcatul. Această afirmație este adevărată din punct de vedere filozofic, însă Dumnezeu este o personalitate transcendentă și persoanele nu pot iubi și urî decât alte persoane. Păcatul nu este o persoană. Dumnezeu iubește păcătosul, deoarece păcătosul este o realitate de personalitate (potențial eternă), însă Dumnezeu nu dramatizează în mod personal păcatul, căci păcatul nu este o realitate spirituală; el nu este personal. Așadar, numai dreptatea lui Dumnezeu este cea care ia la cunoștință de existența păcatului. Iubirea lui Dumnezeu salvează păcătosul. Legea lui Dumnezeu distruge păcatul. Această atitudine a naturii divine s-ar schimba în aparență în cazul în care păcătosul ar sfârși prin a se identifica total cu păcatul, la fel cum aceeași minte muritoare se poate de asemenea identifica total cu Ajustorul spiritual care locuiește în ea. Un muritor identificat cu păcatul ar deveni complet nespiritual în natura sa, (deci ireal din punct de vedere personal) și ar suferi anihilarea finală a ființei sale. Într-un Univers progresând în realitate și crescând în spiritualitate, irealitatea naturii unei creaturi și chiar neîmplinirea sa nu pot exista la infinit.

În fața lumii personalității, descoperim că Dumnezeu este o persoană iubitoare. În fața lumii spirituale, este o iubire personală; în experiența religioasă, este și una și alta. Iubirea identifică voința volitivă a lui Dumnezeu. Bunătatea lui Dumnezeu se află la baza liberului arbitru divin - tendința universală de a iubi, de a arăta îndurare, de a mărturisi răbdare și de a da iertare.

7. ADEVĂR ȘI FRUMUSEȚE DIVINE

Orice cunoaștere finită a creaturilor și orice înțelegere din partea lor sunt relative. Orice informație, orice cunoaștere, chiar din surse elevate nu sunt decât relativ complete, local exacte și personal adevărate.

Faptele fizice sunt destul de uniforme, însă adevărul este un factor viu și flexibil în filozofia universului. Personalitățile în evoluție nu sunt decât parțial înțelepte și relativ veridice în comunicările lor. Ele

Father, presupposed absence of unity in the nature of Deity and led directly to the elaboration of the atonement doctrine, which is a philosophic assault upon both the unity and the free-willness of God.

^{2:66 (41.4)} The affectionate heavenly Father, whose spirit indwells his children on earth, is not a divided personality — one of justice and one of mercy — neither does it require a mediator to secure the Father's favor or forgiveness. Divine righteousness is not dominated by strict retributive justice; God as a father transcends God as a judge.

^{2:67 (41.5)} God is never wrathful, vengeful, or angry. It is true that wisdom does often restrain his love, while justice conditions his rejected mercy. His love of righteousness cannot help being exhibited as equal hatred for sin. The Father is not an inconsistent personality; the divine unity is perfect. In the Paradise Trinity there is absolute unity despite the eternal identities of the co-ordinates of God.

^{2:68 (41.6)} God loves the sinner and *hates* the sin: such a statement is true philosophically, but God is a transcendent personality, and persons can only love and hate other persons. Sin is not a person. God loves the sinner because he is a personality reality (potentially eternal), while towards sin God strikes no personal attitude, for sin is not a spiritual reality; it is not personal; therefore does only the justice of God take cognizance of its existence. The love of God saves the sinner; the law of God destroys the sin. This attitude of the divine nature would apparently change if the sinner finally identified himself wholly with sin just as the same mortal mind may also fully identify itself with the indwelling spirit Adjuster. Such a sin-identified mortal would then become wholly unspiritual in nature (and therefore personally unreal) and would experience eventual extinction of being. Unreality, even incompleteness of creature nature, cannot exist forever in a progressively real and increasingly spiritual universe.

^{2:69 (42.1)} Facing the world of personality, God is discovered to be a loving person; facing the spiritual world, he is a personal love; in religious experience he is both. Love identifies the volitional will of God. The goodness of God rests at the bottom of the divine free-willness — the universal tendency to love, show mercy, manifest patience, and minister forgiveness.

7. DIVINE TRUTH AND BEAUTY

^{2:71 (42.2)} All finite knowledge and creature understanding are *relative*. Information and intelligence, gleaned from even high sources, is only relatively complete, locally accurate, and personally true.

^{2:72 (42.3)} Physical facts are fairly uniform, but truth is a living and flexible factor in the philosophy of the universe. Evolving personalities are only partially wise and relatively true in their communications. They can be

nu pot avea certitudini decât în limitele experienței lor personale. Un astfel de lucru, care poate părea în întregime adevărat într-un loc poate să nu fie decât relativ adevărat într-un alt segment al creației.

Adevărul divin, adevărul final, este uniform și universal, însă istoria lucrurilor spirituale, așa cum este ea povestită de numeroși indivizi provenind din diverse sfere, poate uneori să varieze în detalii. Aceasta se datorează acestei relativități în plenitudinea surselor lor de cunoaștere și în deplinătatea experienței lor personale, cât și lungimii și întinderii acestei experiențe, în timp ce legile și hotărârile, gândurile și atitudinile Marii Prime Surse-Centru sunt veșnic, infinit și universal adevărate; în același timp, aplicarea și adaptarea lor la orice univers, sistem, lume și inteligență create, este în acord cu planurile și cu tehnica Fiilor Creatori, după cum activează ei în universurile lor respective. Ele se armonizează, de asemenea, cu planurile locale și cu procedurile locale ale Spiritului Infinit și ale tuturor celorlalte personalități celeste asociate.

Știința falsă a materialismului i-ar condamna pe muritori să devină proscriși în univers. O astfel de cunoaștere parțială este potențial rea; este cunoașterea compusă atât din bine, cât și din rău. Adevărul este frumos, deoarece el este nu numai complet, dar și simetric. Când caută adevărul, omul urmărește ceea ce este real divin.

Filozofii comit eroarea cea mai gravă atunci când se pierd în sofismele abstractizării, în practica de a-și concentra atenția asupra unui aspect al realității și apoi de a afirma că acest aspect izolat constituie adevărul total. Filozoful înțelept va căuta întotdeauna modelul constructiv care se găsește înapoia oricărui fenomen al universului și este preexistent lui. Gândirea creatorului precede în mod invariabil acțiunea creativă.

Conștiința intelectuală de sine permite să se descopere frumusețea adevărului și calitatea sa spirituală, nu numai prin coerența filozofică a conceptelor sale, ci mai sigur și mai cert prin răspunsul infailibil al Spiritului Adevărului veșnic prezent. Fericirea rezultă din recunoașterea adevărului, deoarece ea poate fi pusă în practică; poate fi trăită. Decepția și tristețea însoțesc eroarea, deoarece ea nu este o realitate și nu poate fi deci realizată în experiență. Adevărul divin se recunoaște cel mai bine după savoarea lui spirituală.

Căutarea eternă este cea a unificării, a coerenței divine. Vastul univers fizic își găsește coeziunea în Insula Paradisului. Universul intelectual se contopește în Dumnezeuul minții, Autorul Comun. Universul spiritual este coerent în personalitatea Fiului Etern. Însă muritorii izolați ai spațio-timpului își au coerența în Dumnezeu Tatăl, ca urmare a relației directe între Ajustorul Gândirii lăuntric și Tatăl Universal. Ajustorul omului este un fragment de Dumnezeu și caută în permanență unificarea divină. El este o parte coerentă și integrantă a Deității paradisiace a Primei Surse-Centru.

A distinge frumusețea supremă înseamnă a descoperi și a integra realitatea. A distinge bunătatea divină în adevărul etern reprezintă frumusețea ultimă. Chiar și farmecul artei umane rezidă în armonia unității sale.

Marea eroare a religiei ebraice a fost aceea de a nu

certain only as far as their personal experience extends. That which apparently may be wholly true in one place may be only relatively true in another segment of creation.

2.7.3 (42.4) Divine truth, final truth, is uniform and universal, but the story of things spiritual, as it is told by numerous individuals hailing from various spheres, may sometimes vary in details owing to this relativity in the completeness of knowledge and in the repleteness of personal experience as well as in the length and extent of that experience. While the laws and decrees, the thoughts and attitudes, of the First Great Source and Center are eternally, infinitely, and universally true; at the same time, their application to, and adjustment for, every universe, system, world, and created intelligence, are in accordance with the plans and technique of the Creator Sons as they function in their respective universes, as well as in harmony with the local plans and procedures of the Infinite Spirit and of all other associated celestial personalities.

2.7.4 (42.5) The false science of materialism would sentence mortal man to become an outcast in the universe. Such partial knowledge is potentially evil; it is knowledge composed of both good and evil. Truth is beautiful because it is both replete and symmetrical. When man searches for truth, he pursues the divinely real.

2.7.5 (42.6) Philosophers commit their gravest error when they are misled into the fallacy of abstraction, the practice of focusing the attention upon one aspect of reality and then of pronouncing such an isolated aspect to be the whole truth. The wise philosopher will always look for the creative design which is behind, and pre-existent to, all universe phenomena. The creator thought invariably precedes creative action.

2.7.6 (42.7) Intellectual self-consciousness can discover the beauty of truth, its spiritual quality, not only by the philosophic consistency of its concepts, but more certainly and surely by the unerring response of the ever-present Spirit of Truth. Happiness ensues from the recognition of truth because it can be *acted out*; it can be lived. Disappointment and sorrow attend upon error because, not being a reality, it cannot be realized in experience. Divine truth is best known by its *spiritual flavor*.

2.7.7 (42.8) The eternal quest is for unification, for divine coherence. The far-flung physical universe coheres in the Isle of Paradise; the intellectual universe coheres in the God of mind, the Conjoint Actor; the spiritual universe is coherent in the personality of the Eternal Son. But the isolated mortal of time and space coheres in God the Father through the direct relationship between the indwelling Thought Adjuster and the Universal Father. Man's Adjuster is a fragment of God and everlastingly seeks for divine unification; it coheres with, and in, the Paradise Deity of the First Source and Center.

2.7.8 (43.1) The discernment of supreme beauty is the discovery and integration of reality: The discernment of the divine goodness in the eternal truth, that is ultimate beauty. Even the charm of human art consists in the harmony of its unity.

2.7.9 (43.2) The great mistake of the Hebrew religion was

reuși să asocieze bunătatea lui Dumnezeu cu adevărurile factice ale științei și cu frumusețea atrăgătoare a artei. În timp ce civilizația progresa, religia urma o cale nesocotită: pune un accent excesiv pe bunătatea lui Dumnezeu, excluzându-i în mod relativ adevărul și neglijându-i frumusețea. Atunci, anumite tipuri de oameni au avut tendința de a refuza din ce în ce mai mult conceptul abstract și disociat al bunătății izolate. Religia modernă insistă prea mult asupra unei morale izolate, care nu reușește să rețină devoțiunea și loialitatea a numeroase ființe umane din secolul al XX-lea. Ea s-ar reabilita dacă, pe lângă comandamentele sale morale, ar lua în considerare în egală măsură adevărurile științei, ale filozofiei și ale experienței spirituale, ale frumuseții creației fizice, ale încântării artei intelectuale și ale măreției împlinirii caracterelor autentice.

Provocarea religioasă a epocii prezente este adresată bărbaților și femeilor înzestrați cu clarviziune spirituală, prevăzători și orientați către viitor, care vor îndrăzni să construiască o filozofie nouă și atrăgătoare a vieții emanând din conceptele moderne ale adevărului cosmic, ale frumuseții universului și ale bunătății divine minunate amplificate și integrate. O astfel de viziune nouă și dreaptă a moralității va atrage tot ceea ce este bun în mintea oamenilor și va lansa o provocare către tot ceea ce este mai bun în sufletul lor. Adevărul, frumusețea și bunătatea sunt realități divine și, pe măsură ce omul urcă scara vieții spirituale, aceste calități supreme ale Eternului se coordonează și se unifică din ce în ce mai mult în Dumnezeu, care este iubire.

Orice adevăr - material, filozofic sau spiritual - este și frumos și bun. Orice frumusețe reală - artă materială sau simetrie spirituală - este atât adevărată, cât și bună. Orice bunătate autentică - indiferent că este vorba de moralitate personală, de echitate socială sau de ajutor divin - este deopotrivă de adevărată și de frumoasă. Sănătatea fizică, sănătatea mentală și fericirea sunt integrări ale adevărului, ale frumuseții și bunătății, amestecate în experiența umană. Aceste nivele de trăire eficientă sunt atinse unificând sistemele de energie, sistemele de idei și sistemele de spirit.

Adevărul este coerent, frumusețea este atrăgătoare, bunătatea este stabilizatoare. Iar atunci când aceste trei valori ale realității sunt coordonate în experiența personală, rezultă o înaltă calitate a iubirii, înrăurită de înțelepciune și modificată de loialitate. Adevăratul scop al oricărei educații în univers este de a-i coordona mai bine pe copiii izolați ai lumilor cu cele mai mari realități ale experienței lor crescătoare. Realitatea este finită la nivel uman, ea fiind infinită și eternă la nivelele superioare și divine.

[Prezentat de un Consilier Divin acționând prin autoritatea Îmbătrâniților de Zile de pe Uversa].

its failure to associate the goodness of God with the factual truths of science and the appealing beauty of art. As civilization progressed, and since religion continued to pursue the same unwise course of overemphasizing the goodness of God to the relative exclusion of truth and neglect of beauty, there developed an increasing tendency for certain types of men to turn away from the abstract and dissociated concept of isolated goodness. The overstressed and isolated morality of modern religion, which fails to hold the devotion and loyalty of many twentieth-century men, would rehabilitate itself if, in addition to its moral mandates, it would give equal consideration to the truths of science, philosophy, and spiritual experience, and to the beauties of the physical creation, the charm of intellectual art, and the grandeur of genuine character achievement.

2.7.10 (43.3) The religious challenge of this age is to those farseeing and forward-looking men and women of spiritual insight who will dare to construct a new and appealing philosophy of living out of the enlarged and exquisitely integrated modern concepts of cosmic truth, universe beauty, and divine goodness. Such a new and righteous vision of morality will attract all that is good in the mind of man and challenge that which is best in the human soul. Truth, beauty, and goodness are divine realities, and as man ascends the scale of spiritual living, these supreme qualities of the Eternal become increasingly co-ordinated and unified in God, who is love.

2.7.11 (43.4) All truth — material, philosophic, or spiritual — is both beautiful and good. All real beauty — material art or spiritual symmetry — is both true and good. All genuine goodness — whether personal morality, social equity, or divine ministry — is equally true and beautiful. Health, sanity, and happiness are integrations of truth, beauty, and goodness as they are blended in human experience. Such levels of efficient living come about through the unification of energy systems, idea systems, and spirit systems.

2.7.12 (43.5) Truth is coherent, beauty attractive, goodness stabilizing. And when these values of that which is real are co-ordinated in personality experience, the result is a high order of love conditioned by wisdom and qualified by loyalty. The real purpose of all universe education is to effect the better co-ordination of the isolated child of the worlds with the larger realities of his expanding experience. Reality is finite on the human level, infinite and eternal on the higher and divine levels.

2.7.13 (43.5) [Presented by a Divine Counselor acting by authority of the Ancients of Days on Uversa.]

Capitolul 3. Atributele lui Dumnezeu

⇨ 002

CARTEA URANTIA

004 ⇨

PARTE I. UNIVERSUL CENTRAL ȘI SUPRAUNVERSURILE

CAPITOLUL 3 ATRIBUTELE LUI DUMNEZEU

Secțiuni

Introduction

1. Omniprezența lui Dumnezeu
2. Puterea infinită a lui Dumnezeu
3. Cunoașterea universală a lui Dumnezeu
4. Caracterul nelimitat al lui Dumnezeu
5. Guvernarea supremă a Tatălui
6. Întâietatea Tatălui

PAPER 3 THE ATTRIBUTES OF GOD

SECTIONS

Introduction

1. God's Everywhere-ness
2. God's Infinite Power
3. God's Universal Knowledge
4. God's Limitlessness
5. The Father's Supreme Rule
6. The Father's Primacy

Introduction

DUMNEZEU este prezent pretutindeni; Tatăl Universal guvernează cercul eternității. În universurile locale însă, el guvernează prin persoanele Fiilor săi Creatori Paradisiaci, la fel cum dăruiește viață prin intermediul acestor Fii. „Dumnezeu ne-a dăruit viața eternă, iar această viață este în Fiii săi.” Acești Fii Creatori ai lui Dumnezeu sunt expresia personală de sine însuși în sectoarele timpului și pentru copiii planetelor care se rotesc în universurile evolutive ale spațiului.

Fiii lui Dumnezeu intens personalizați pot fi distinși cu claritate de ordinele inferioare ale inteligențelor create. Ei compensează astfel invizibilitatea Tatălui care este infinit și, prin urmare, mai dificil de recunoscut. Fiii Creatori Paradisiaci ai Tatălui Universal reprezintă o revelație a unei ființe care, altfel, ar fi invizibilă, din cauza caracterului absolut și infinit, inerent cercului eternității și al personalităților Deităților Paradisului.

Capacitatea de a crea nu reprezintă deloc un atribut al lui Dumnezeu; ea este mai degrabă ansamblul naturii sale în acțiune. Iar această funcțiune universală de creație este veșnic manifestată, tot așa cum este și condiționată și controlată de toate atributele coordonate ale realității infinite și divine a Primei Surse-Centru. Avem sincere îndoieli asupra faptului că o caracteristică oarecare a naturii divine ar putea să fie considerată ca fiind anterioară altora. Dacă ar fi astfel, atunci natura creatoare a lui Dumnezeu ar avea întâietate asupra tuturor celorlalte caracteristici, activități și atribute. Iar facultatea creatoare a Deității culminează în adevărul universal al Paternității lui Dumnezeu.

INTRODUCTION

3:0.1 (44.1) GOD is everywhere present; the Universal Father rules the circle of eternity. But he rules in the local universes in the persons of his Paradise Creator Sons, even as he bestows life through these Sons. “God has given us eternal life, and this life is in his Sons.” These Creator Sons of God are the personal expression of himself in the sectors of time and to the children of the whirling planets of the evolving universes of space.

3:0.2 (44.2) The highly personalized Sons of God are clearly discernible by the lower orders of created intelligences, and so do they compensate for the invisibility of the infinite and therefore less discernible Father. The Paradise Creator Sons of the Universal Father are a revelation of an otherwise invisible being, invisible because of the absoluteness and infinity inherent in the circle of eternity and in the personalities of the Paradise Deities.

3:0.3 (44.3) Creatorship is hardly an attribute of God; it is rather the aggregate of his acting nature. And this universal function of creatorship is eternally manifested as it is conditioned and controlled by all the co-ordinated attributes of the infinite and divine reality of the First Source and Center. We sincerely doubt whether any one characteristic of the divine nature can be regarded as being antecedent to the others, but if such were the case, then the creatorship nature of Deity would take precedence over all other natures, activities, and attributes. And the creatorship of Deity culminates in the universal truth of the Fatherhood of God.

1. OMNIPREZENȚA LUI DUMNEZEU

Aptitudinea Tatălui Universal de a fi prezent pretutindeni în același timp constituie omniprezența sa. Doar Dumnezeu poate fi în două locuri sau într-o multitudine de locuri în același timp. Dumnezeu este prezent simultan „sus în ceruri și jos pe pământ”. Psalmistul exclamă: „Unde să mă îndepărtez de spiritul tău?” „Unde să fug de prezența ta?”

„Eu sunt un Dumnezeu aflat atât la îndemână cât și în depărtare,” spune Domnul. „Nu umplu eu cerul și pământul?” Tatăl Universal este prezent simultan în toate părțile și în toate inimile vastei sale creații. El este „plenitudinea celui care umple totul și este în toate,” și „care face totul în toate”. Mai mult, conceptul personalității sale este de așa natură încât „cerul (universul) și cerul cerurilor (universul universurilor) nu îl pot cuprinde.” Este literalmente adevărat că Dumnezeu este totul și în toate. Însă nici măcar aceasta nu este totalitatea lui Dumnezeu. Infinitul poate fi revelat în cele din urmă numai în infinitate; cauza nu poate fi niciodată pe deplin înțeleasă printr-o analiză a efectelor. Dumnezeu viu este cu mult mai mare decât totalitatea creației care a luat ființă ca rezultat al actelor creatoare ale voinței sale nemărginite. Dumnezeu este revelat în întregul cosmos, însă cosmosul nu va putea niciodată să delimiteze sau să înglobeze în sânul lui eternitatea infinității lui Dumnezeu.

Prezența Tatălui străbate neîncetat Universul Principal. „El iese la iveală de la marginea cerurilor și circulă până la capătul lor, și nimic nu este ascuns luminii sale.”

Nu numai creatura există în Dumnezeu, dar și Dumnezeu trăiește în creatură. „Știm că ne aflăm în el pentru că el trăiește în noi; el ne-a dăruit spiritul lui. Acest dar de la Tatăl Paradisului este însoțitorul nedespărțit al omului.” „El este Dumnezeul mereu prezent și atotpătrunzător.” „Spiritul Tatălui etern este ascuns în mintea oricărui copil muritor.” „Omul continuă să caute un prieten, în timp ce tocmai acel prieten trăiește în propria sa inimă.” „Adevăratul Dumnezeu nu este departe, el este parte din noi, spiritul său vorbește dinăuntrul nostru.” „Tatăl trăiește în copil. Dumnezeu este întotdeauna cu noi. El este spiritul călăuzitor al destinului etern.”

S-a spus, pe bună dreptate, despre rasa umană: „Sunteți ai lui Dumnezeu”, căci „cel care rămâne în iubire rămâne în Dumnezeu, iar Dumnezeu în el.” Chiar și în acțiunile voastre greșite voi chinuiți darul lăuntric al lui Dumnezeu, deoarece Ajustorul Gândirii suportă consecințele relei gândirii odată cu mintea umană în care este prizonier.

Omniprezența lui Dumnezeu este, de fapt, o parte din natura sa infinită. Spațiul nu reprezintă o barieră pentru Deitate. Prezența lui Dumnezeu în perfecțiunea sa și în infinitatea sa se pot distinge numai în Paradis și în universul central. El nu este deci prezent sub o formă observabilă în creațiile care înconjoară Havona, deoarece Dumnezeu și-a limitat prezența sa directă și efectivă pentru a recunoaște suveranitatea și prerogativele divine ale creatorilor și ale conducătorilor coordonați ai universurilor timpului și spațiului. Prin

1. GOD'S EVERYWHERENESS

3:1.1 (44.4) The ability of the Universal Father to be everywhere present, and at the same time, constitutes his omnipresence. God alone can be in two places, in numberless places, at the same time. God is simultaneously present “in heaven above and on the earth beneath”; as the Psalmist exclaimed: “Whither shall I go from your spirit? or whither shall I flee from your presence?”

3:1.2 (44.5) “‘I am a God at hand as well as afar off,’ says the Lord. ‘Do not I fill heaven and earth?’” The Universal Father is all the time present in all parts and in all hearts of his far-flung creation. He is “the fullness of him who fills all and in all,” and “who works all in all,” and further, the concept of his personality is such that “the heaven (universe) and heaven of heavens (universe of universes) cannot contain him.” It is literally true that God is all and in all. But even that is not *all* of God. The Infinite can be finally revealed only in infinity; the cause can never be fully comprehended by an analysis of effects; the living God is immeasurably greater than the sum total of creation that has come into being as a result of the creative acts of his unfettered free will. God is revealed throughout the cosmos, but the cosmos can never contain or encompass the entirety of the infinity of God.

3:1.3 (45.1) The Father's presence unceasingly patrols the master universe. “His going forth is from the end of the heaven, and his circuit to the ends of it; and there is nothing hidden from the light thereof.”

3:1.4 (45.1) The creature not only exists in God, but God also lives in the creature. “We know we dwell in him because he lives in us; he has given us his spirit. This gift from the Paradise Father is man's inseparable companion.” “He is the ever-present and all-pervading God.” “The spirit of the everlasting Father is concealed in the mind of every mortal child.” “Man goes forth searching for a friend while that very friend lives within his own heart.” “The true God is not afar off; he is a part of us; his spirit speaks from within us.” “The Father lives in the child. God is always with us. He is the guiding spirit of eternal destiny.”

3:1.5 (45.1) Truly of the human race has it been said, “You are of God” because “he who dwells in love dwells in God, and God in him.” Even in wrongdoing you torment the indwelling gift of God, for the Thought Adjuster must needs go through the consequences of evil thinking with the human mind of its incarceration.

3:1.6 (45.1) The omnipresence of God is in reality a part of his infinite nature; space constitutes no barrier to Deity. God is, in perfection and without limitation, discernibly present only on Paradise and in the central universe. He is not thus observably present in the creations encircling Havona, for God has limited his direct and actual presence in recognition of the sovereignty and the divine prerogatives of the co-ordinate creators and rulers of the universes of time and space. Hence must the concept of the divine presence allow for a wide range of both

urmare, conceptul prezenței divine trebuie să permită un câmp larg de modalități și de canale de manifestare, cuprinzând prezența circuitelor Fiului Etern, ale Spiritului Infinit și ale Insulei Paradisului. Tot astfel, nu este întotdeauna posibil să se facă o distincție între prezența Tatălui Universal și acțiunile eternilor săi coordonați și agenți, atât de bine îndeplinesc aceștia toate cerințele infinite ale țelului său neschimbat. Însă nu tot așa este cu circuitul personalității și cu Ajustorii; în acest caz, Dumnezeu acționează în mod unic, direct și exclusiv.

Controlorul Universal este potențial prezent în circuitele de gravitație ale Insulei Paradisului, în toate părțile universului, în orice clipă și în același grad, corespunzător masei, răspunzând cerințelor fizice pentru această prezență, și datorită naturii inerente a oricărei creații care face ca toate lucrurile să adere la el și să rămână în el. Tot astfel este Prima Sursă-Centru potențial prezentă în Absolutul Necalificat, depozitarul universurilor necreate ale eternului viitor. Dumnezeu pătrunde astfel potențial universurile fizice ale trecutului, ale prezentului și ale viitorului. El reprezintă fundamentul primordial al coerenței așa-numitei creații materiale. Acest potențial nespiritual al Deității devine actual aici și colo, pe întregul nivel al existențelor fizice, prin intruziunea inexplicabilă a unora dintre intermediarii săi exclusivi în câmpul de acțiune al universului.

Prezența mentală a lui Dumnezeu este corelată cu mintea absolută a Autorului Comun, Spiritul Infinit; în creațiile finite ea este însă percepută mai bine în funcționarea atotprezentă a minții cosmice a Spiritelor Maestru ale Paradisului. Așa cum Prima Sursă-Centru este potențial prezentă în circuitele mentale ale Autorului Comun, tot astfel ea e potențial prezentă în tensiunile Absolutului Universal. Mintea ordinului uman este însă un dar al Fiicelor Autorului Comun, Divinele Slujitoare ale universurilor în evoluție.

Spiritul mereu prezent al Tatălui Universal este coordonat cu funcțiunea prezenței spiritului universal al Fiului Etern și cu potențialul divin perpetuu al Absolutului Deității. Însă nici activitatea spirituală a Fiului Etern și a Fiilor săi Paradisiaci nici efuziunile minții Spiritului Infinit nu par să excludă acțiunea directă a Ajustorilor Gândirii, fragmentele lăuntrice ale lui Dumnezeu din inimile creaturilor, copiii săi.

În ceea ce privește prezența lui Dumnezeu pe o planetă, pe un sistem, pe o constelație sau pe un univers, gradul acestei prezențe din orice unitate de creație de acest fel se măsoară prin gradul prezenței în evoluție a Ființei Supreme. El este determinat de recunoașterea în masă a lui Dumnezeu și de loialitatea față de el din partea vastei orânduiri a universului, coborând până la sistemele și la planetele însele. Prin urmare, uneori speranța de a conserva și păstra aceste faze ale prețioasei prezențe a lui Dumnezeu face ca, atunci când unele planete (sau chiar sisteme) s-au cufundat adânc în întunericul spiritual, ele să fie oarecum puse în carantină, sau parțial izolate de interacțiunea cu unitățile mai mari ale creației. Și toate acestea, așa cum se întâmplă și pe Urantia, reprezintă o reacție spirituală defensivă a majorității lumilor care se apără, pe cât posibil, pentru a nu suferi de izolarea care rezultă din acțiunile separatoare comise de o minoritate

mode and channel of manifestation embracing the presence circuits of the Eternal Son, the Infinite Spirit, and the Isle of Paradise. Nor is it always possible to distinguish between the presence of the Universal Father and the actions of his eternal co-ordinates and agencies, so perfectly do they fulfill all the infinite requirements of his unchanging purpose. But not so with the personality circuit and the Adjusters; here God acts uniquely, directly, and exclusively.

3:1.7 (45.1) The Universal Controller is potentially present in the gravity circuits of the Isle of Paradise in all parts of the universe at all times and in the same degree, in accordance with the mass, in response to the physical demands for this presence, and because of the inherent nature of all creation which causes all things to adhere and consist in him. Likewise is the First Source and Center potentially present in the Unqualified Absolute, the repository of the uncreated universes of the eternal future. God thus potentially pervades the physical universes of the past, present, and future. He is the primordial foundation of the coherence of the so-called material creation. This nonspiritual Deity potential becomes actual here and there throughout the level of physical existences by the inexplicable intrusion of some one of his exclusive agencies upon the stage of universe action.

3:1.8 (45.1) The mind presence of God is correlated with the absolute mind of the Conjoint Actor, the Infinite Spirit, but in the finite creations it is better discerned in the everywhere functioning of the cosmic mind of the Paradise Master Spirits. Just as the First Source and Center is potentially present in the mind circuits of the Conjoint Actor, so is he potentially present in the tensions of the Universal Absolute. But mind of the human order is a bestowal of the Daughters of the Conjoint Actor, the Divine Ministers of the evolving universes.

3:1.9 (46.1) The everywhere-present spirit of the Universal Father is co-ordinated with the function of the universal spirit presence of the Eternal Son and the everlasting divine potential of the Deity Absolute. But neither the spiritual activity of the Eternal Son and his Paradise Sons nor the mind bestowals of the Infinite Spirit seem to exclude the direct action of the Thought Adjusters, the indwelling fragments of God, in the hearts of his creature children.

3:1.10 (46.2) Concerning God's presence in a planet, system, constellation, or a universe, the degree of such presence in any creational unit is a measure of the degree of the evolving presence of the Supreme Being: It is determined by the en masse recognition of God and loyalty to him on the part of the vast universe organization, running down to the systems and planets themselves. Therefore it is sometimes with the hope of conserving and safeguarding these phases of God's precious presence that, when some planets (or even systems) have plunged far into spiritual darkness, they are in a certain sense quarantined, or partially isolated from intercourse with the larger units of creation. And all this, as it operates on Urantia, is a spiritually defensive reaction of the majority of the worlds to save themselves, as far as possible, from suffering the isolating consequences of the alienating acts of a headstrong, wicked, and rebellious minority.

încăpățânată, rea și rebelă.

În timp ce Tatăl înglobează părintește în circuitele sale pe toți fiii săi - toate personalitățile - influența sa în ei este limitată de îndepărtarea originii lor de a Doua și de a Treia Persoană a Deității și este sporită pe măsură ce realizarea destinului lor se apropie de astfel de nivele. Faptul prezenței lui Dumnezeu în mintea unei creaturi este determinat de prezența sau de absența interioară a unui fragment al Tatălui, cum ar fi un Veghetor de Mister. Prezența sa efectivă este însă determinată de gradul de cooperare acordat acestor Ajustori Interiori de mințile în care locuiesc.

Fluctuațiile prezenței Tatălui nu se datorează variabilității lui Dumnezeu. Tatăl nu se retrage în solitudine pentru că a fost subestimat, afecțiunea sa nu este înstrăinată din cauză că faptelor o creatură a acționat greșit. Fiind înzestrate cu puterea de a alege (în ceea ce îl privește pe El), copiii săi sunt mai degrabă cei care, exercitându-și respectiva alegere, determină în mod direct gradul și limitările influenței divine a Tatălui în propriile lor inimi și suflete. Tatăl s-a revărsat fără rezerve pe sine asupra noastră, fără limite și fără favoruri. El nu face deosebire de persoane, de planete, de sisteme sau de universuri. În sectoarele timpului, el nu conferă onoruri diferențiate decât personalităților paradisiace ale Dumnezeului Septuplu, creatorii coordonați ai universurilor finite.

2. PUTEREA INFINITĂ A LUI DUMNEZEU

Toate universurile știu că „Domnul Dumnezeu atotputernic domnește.” Problemele acestei lumi și ale celorlalte sunt supravegheate prin putere divină. „El acționează după voia sa în oastea cerurilor și printre locuitorii pământului.” Este un adevăr etern că „nu există nici o putere în afară de a lui Dumnezeu.”

În limitele a ceea ce este compatibil cu natura divină, este literalmente adevărat că „cu Dumnezeu toate lucrurile sunt cu putință.” Procesele evolutive prelungite ale popoarelor, ale planetelor și ale universurilor sunt controlate cu desăvârșire de creatorii și de administratorii universurilor și se desfășoară în acord cu țelul etern al Tatălui Universal, urmându-și cursul în armonie și în ordine și conformându-se preînțeleptului plan al lui Dumnezeu. Există doar un singur legislator. El susține lumile în spațiu și pune universurile în mișcare pe orbita nesfârșită a circuitului etern.

Dintre toate însușirile divine, cea mai bine înțeleasă este omnipotența sa, îndeosebi așa predomină ea în universurile materiale. Privit ca un fenomen nespirtual, Dumnezeu este energie. Această afirmație a unui fapt fizic este sprijinită pe adevărul de neînțeles că Prima Sursă-Centru este cauza primordială a fenomenelor fizice universale din tot spațiul. Din această activitate divină derivă întreaga energie fizică și toate celelalte manifestări materiale. Lumina, adică lumina fără căldură, este tot una dintre manifestările non-spirituale ale Deităților. Și mai există o formă de energie non-spirituală, care este practic necunoscută pe Urantia, căci este încă nerecunoscută.

Dumnezeu controlează întreaga putere; el a făcut „o cale pentru fulger.” El a ordonat circuitele tuturor energiilor. El a decretat ora și modul de manifestare al

3:1.11 (46.3) While the Father parentally encircuits all his sons — all personalities — his influence in them is limited by the remoteness of their origin from the Second and the Third Persons of Deity and augmented as their destiny attainment nears such levels. The *fact* of God's presence in creature minds is determined by whether or not they are indwelt by Father fragments, such as the Mystery Monitors, but his *effective* presence is determined by the degree of co-operation accorded these indwelling Adjusters by the minds of their sojourn.

3:1.12 (46.4) The fluctuations of the Father's presence are not due to the changeableness of God. The Father does not retire in seclusion because he has been slighted; his affections are not alienated because of the creature's wrongdoing. Rather, having been endowed with the power of choice (concerning Himself), his children, in the exercise of that choice, directly determine the degree and limitations of the Father's divine influence in their own hearts and souls. The Father has freely bestowed himself upon us without limit and without favor. He is no respecter of persons, planets, systems, or universes. In the sectors of time he confers differential honor only on the Paradise personalities of God the Sevenfold, the co-ordinate creators of the finite universes.

2. GOD'S INFINITE POWER

3:2.1 (46.5) All the universes know that “the Lord God omnipotent reigns.” The affairs of this world and other worlds are divinely supervised. “He does according to his will in the army of heaven and among the inhabitants of the earth.” It is eternally true, “there is no power but of God.”

3:2.2 (46.6) Within the bounds of that which is consistent with the divine nature, it is literally true that “with God all things are possible.” The long-drawn-out evolutionary processes of peoples, planets, and universes are under the perfect control of the universe creators and administrators and unfold in accordance with the eternal purpose of the Universal Father, proceeding in harmony and order and in keeping with the all-wise plan of God. There is only one lawgiver. He upholds the worlds in space and swings the universes around the endless circle of the eternal circuit.

3:2.3 (47.1) Of all the divine attributes, his omnipotence, especially as it prevails in the material universe, is the best understood. Viewed as an unspiritual phenomenon, God is energy. This declaration of physical fact is predicated on the incomprehensible truth that the First Source and Center is the primal cause of the universal physical phenomena of all space. From this divine activity all physical energy and other material manifestations are derived. Light, that is, light without heat, is another of the nonspiritual manifestations of the Deities. And there is still another form of nonspiritual energy which is virtually unknown on Urantia; it is as yet unrecognized.

3:2.4 (47.2) God controls all power; he has made “a way for the lightning”; he has ordained the circuits of all energy. He has decreed the time and manner of the

tutur formelor energiei-materii. Și toate aceste lucruri sunt ținute pentru totdeauna în perpetua sa îmbrățișare - în controlul gravitațional cu centrul în Paradisul inferior. Lumina și energia Dumnezeului etern se rotesc astfel pentru totdeauna în jurul circuitului său maiestuos, format din procesiunea nesfârșită dar ordonată a roiurilor de stele care compun universul universurilor. Întreaga creație se învârtă veșnic în jurul Personalității Paradisiace, centru al tuturor lucrurilor și ființelor.

Omnipotența Tatălui este legată de predominanța omniprezenței a nivelului absolut, în timp ce cele trei energii, materială, mentală și spirituală nu se pot distinge în apropierea sa - Sursa tuturor lucrurilor. Mentea creaturii, care nu este nici monota Paradisului, nici Spiritul Paradisului, nu corespunde decât Tatălui Universal. Dumnezeu se adaptează la mintea imperfecțiunii - cu muritorii de pe Urantia, prin intermediul Ajustorilor Gândirii.

Tatăl Universal nu este o forță tranzitorie sau o putere schimbătoare, ori o energie fluctuantă. Puterea și înțelepciunea Tatălui sunt pe deplin adecvate pentru a face față tuturor cerințelor universului. Așa cum apar situațiile critice în cadrul experienței umane, el le-a prevăzut pe toate și, prin urmare, nu reacționează cu detașare la problemele universului, ci mai degrabă potrivit dictatelor înțelepciunii eterne și în concordanță cu toate hotărârile judecății infinite. În ciuda aparențelor, puterea lui Dumnezeu nu funcționează în univers ca o forță oarbă.

Se ivesc uneori situații în care se pare că au fost stabilite reguli de urgență, în care legile naturale au fost suspendate, când unele neadaptări au fost recunoscute și se face un efort pentru a restabili situația, însă nu este așa. Aceste concepte despre Dumnezeu își au originea în orizontul mărginit al punctului vostru de vedere, în caracterul finit al înțelegerii voastre și în domeniul limitat al viziunii voastre; o astfel de neînțelegere a lui Dumnezeu se datorează profundeii ignoranțe în care vă aflați în ceea ce privește existența legilor superioare ale împărăției, dimensiunea caracterului Tatălui, infinitatea atributelor sale și realitatea liberului său arbitru.

Creaturile planetare locuite de spiritul lui Dumnezeu și dispersate prin universurile spațiului sunt atât de aproape de a fi infinite ca număr și ca ordine, intelctele lor sunt atât de diverse, mințile lor sunt atât de mărginite și uneori atât de groșiere, viziunea lor este atât de îngustă și de îngrădită, încât este aproape imposibil să se formuleze legi generale care să exprime adecvat atributele infinite ale Tatălui și care să le rămână în același timp cât de cât inteligibile acestor inteligențe create. De aceea, vouă, creaturilor, multe dintre acțiunile Creatorului atotputernic vi se par arbitrare, detașate, și nu de puține ori necruțătoare și crude. Vă asigur însă din nou că nu este așa. Acțiunile lui Dumnezeu sunt toate intenționate, inteligente, pline de înțelepciune, blânde și veșnic vizând cel mai mare bine, nu întotdeauna al unei ființe individuale, al unei rase individuale sau al unei planete individuale; ori chiar al unui univers individual; ele sunt însă îndreptate spre bunăstarea și binele tuturor celor interesați, de la cei mai mici la cei mai mari. În epocile timpului, se întâmplă ca bunăstarea unei părți să pară că se deosebește de cea a întregului; în cercul eternității, astfel de deosebiri aparente sunt inexistente.

manifestation of all forms of energy-matter. And all these things are held forever in his everlasting grasp — in the gravitational control centering on nether Paradise. The light and energy of the eternal God thus swing on forever around his majestic circuit, the endless but orderly procession of the starry hosts composing the universe of universes. All creation circles eternally around the Paradise-Personality center of all things and beings.

3:25 (47.3) The omnipotence of the Father pertains to the everywhere dominance of the absolute level, whereon the three energies, material, mindal, and spiritual, are indistinguishable in close proximity to him — the Source of all things. Creature mind, being neither Paradise monota nor Paradise spirit, is not directly responsive to the Universal Father. God *adjusts* with the mind of imperfection — with Urantia mortals through the Thought Adjusters.

3:26 (47.4) The Universal Father is not a transient force, a shifting power, or a fluctuating energy. The power and wisdom of the Father are wholly adequate to cope with any and all universe exigencies. As the emergencies of human experience arise, he has foreseen them all, and therefore he does not react to the affairs of the universe in a detached way but rather in accordance with the dictates of eternal wisdom and in consonance with the mandates of infinite judgment. Regardless of appearances, the power of God is not functioning in the universe as a blind force.

3:27 (47.5) Situations do arise in which it appears that emergency rulings have been made, that natural laws have been suspended, that misadaptations have been recognized, and that an effort is being made to rectify the situation; but such is not the case. Such concepts of God have their origin in the limited range of your viewpoint, in the finiteness of your comprehension, and in the circumscribed scope of your survey; such misunderstanding of God is due to the profound ignorance you enjoy regarding the existence of the higher laws of the realm, the magnitude of the Father's character, the infinity of his attributes, and the fact of his free-willness.

3:28 (47.6) The planetary creatures of God's spirit indwelling, scattered hither and yon throughout the universes of space, are so nearly infinite in number and order, their intellects are so diverse, their minds are so limited and sometimes so gross, their vision is so curtailed and localized, that it is almost impossible to formulate generalizations of law adequately expressive of the Father's infinite attributes and at the same time to any degree comprehensible to these created intelligences. Therefore, to you the creature, many of the acts of the all-powerful Creator seem to be arbitrary, detached, and not infrequently heartless and cruel. But again I assure you that this is not true. God's doings are all purposeful, intelligent, wise, kind, and eternally considerate of the best good, not always of an individual being, an individual race, an individual planet, or even an individual universe; but they are for the welfare and best good of all concerned, from the lowest to the highest. In the epochs of time the welfare of the part may sometimes appear to differ from the welfare of the whole; in the circle of eternity such apparent differences are nonexistent.

Noi facem cu toții parte din familia lui Dumnezeu și, de aceea, trebuie ca uneori să participăm la disciplina familiei. Multe din acțiunile lui Dumnezeu care ne tulbură atât de mult și ne derutează reprezintă rezultatul hotărârilor și al deciziilor finale ale înțelepciunii totale, înputernicindu-l pe Autorul Comun să execute alegerea voinței infailibile a minții infinite și să impună deciziile personalității perfecțiunii, a cărei privire de ansamblu, viziune, și solitudine îmbrățișează bunăstarea eternă cea mai elevată a imensei și a cuprinzătoare sale creații.

Punctul vostru de vedere izolat, fragmentar, finit, grosier, și extrem de materialist, precum și limitele inerente naturii ființei voastre, constituie un handicap care vă împiedică să vedeți, să înțelegeți sau să cunoașteți înțelepciunea și bunăvoința a numeroase acte divine, care vouă vi se par pline de o cruzime zdrobitoare și caracterizate de o indiferență totală față de confortul și bunăstarea semenilor voștri, față de fericirea planetară și de prosperitatea lor personală. Numai din cauza limitelor viziunii umane, numai din cauza intelectului vostru mărginit și a capacității voastre de pătrundere limitate, voi înțelegeți în mod greșit motivele lui Dumnezeu și îi denaturați intențiile. În lumile în evoluție apar însă multe lucruri care nu sunt înfăptuirea personală a Tatălui Universal.

Omnipotența divină este coordonată perfect cu celelalte atribute ale personalității lui Dumnezeu. Puterea lui Dumnezeu în manifestările lui spirituale din cadrul universului este limitată, de regulă, de numai trei condiții sau situații:

1. De natura lui Dumnezeu, îndeosebi de iubirea sa infinită, de adevăr, de frumusețe și de bunățate.
2. De voința lui Dumnezeu, de ajutorul lui mărinimos și de relațiile lui paterne cu personalitățile universului.
3. De legea lui Dumnezeu, de dreptatea și de justiția eternei Trinități a Paradisului

Dumnezeu este nelimitat în puterea sa, divin în natura sa, final în voința sa, infinit în atributele sale, etern în înțelepciunea sa și absolut în realitatea sa. Toate aceste caracteristici ale Tatălui Universal sunt însă unificate în Deitate și exprimate în mod universal în Trinitatea Paradisului și în Fiii Divini ai Trinității. Altminteri, în afara Paradisului și a Universului central al Havonei, tot ceea ce ține de Dumnezeu este limitat de prezența evolutivă a Supremului, condiționat de prezența în curs de actualizare a Ultimului și coordonat de cele trei Absoluturi existențiale - Absolutul Deității, Absolutul Universal și Absolutul Necalificat. Și prezența lui Dumnezeu este limitată astfel pentru că aceasta e voia lui Dumnezeu.

3. CUNOAȘTEREA UNIVERSALĂ A LUI DUMNEZEU

"Dumnezeu cunoaște toate lucrurile." „Mintea divină este conștientă de toate gândurile creației și familiară cu ele. Cunoașterea sa în ceea ce privește evenimentele este universală și perfectă. Entitățile divine care emană din el sunt o parte din el; cel care „precumpănește norii” este totodată „perfect în

3:2.9 (48.1) We are all a part of the family of God, and we must therefore sometimes share in the family discipline. Many of the acts of God which so disturb and confuse us are the result of the decisions and final rulings of all-wisdom, empowering the Conjoint Actor to execute the choosing of the infallible will of the infinite mind, to enforce the decisions of the personality of perfection, whose survey, vision, and solicitude embrace the highest and eternal welfare of all his vast and far-flung creation.

3:2.10 (48.2) Thus it is that your detached, sectional, finite, gross, and highly materialistic viewpoint and the limitations inherent in the nature of your being constitute such a handicap that you are unable to see, comprehend, or know the wisdom and kindness of many of the divine acts which to you seem fraught with such crushing cruelty, and which seem to be characterized by such utter indifference to the comfort and welfare, to the planetary happiness and personal prosperity, of your fellow creatures. It is because of the limits of human vision, it is because of your circumscribed understanding and finite comprehension, that you misunderstand the motives, and pervert the purposes, of God. But many things occur on the evolutionary worlds which are not the personal doings of the Universal Father.

3:2.11 (48.3) The divine omnipotence is perfectly coordinated with the other attributes of the personality of God. The power of God is, ordinarily, only limited in its universe spiritual manifestation by three conditions or situations:

3:2.12 (48.4) 1. By the nature of God, especially by his infinite love, by truth, beauty, and goodness.

3:2.13 (48.5) 2. By the will of God, by his mercy ministry and fatherly relationship with the personalities of the universe.

3:2.14 (48.6) 3. By the law of God, by the righteousness and justice of the eternal Paradise Trinity.

3:2.15 (48.6) God is unlimited in power, divine in nature, final in will, infinite in attributes, eternal in wisdom, and absolute in reality. But all these characteristics of the Universal Father are unified in Deity and universally expressed in the Paradise Trinity and in the divine Sons of the Trinity. Otherwise, outside of Paradise and the central universe of Havona, everything pertaining to God is limited by the evolutionary presence of the Supreme, conditioned by the eventuating presence of the Ultimate, and co-ordinated by the three existential Absolutes — Deity, Universal, and Unqualified. And God's presence is thus limited because such is the will of God.

3. GOD'S UNIVERSAL KNOWLEDGE

3:3.1 (48.8) "God knows all things." The divine mind is conscious of, and conversant with, the thought of all creation. His knowledge of events is universal and perfect. The divine entities going out from him are a part of him; he who "balances the clouds" is also "perfect in knowledge." "The eyes of the Lord are in every place."

cunoaștere." "Ochii Domnului sunt în fiecare loc." Marele vostru învățător a spus, despre neînsemnatele vrăbii: „Nici una dintre ele nu va cădea la pământ fără de știrea Tatălui meu” și, de asemenea, „Până și firele de păr din cap vă sunt numărate.” „El spune câte stele sunt și le dă la toate un nume.”

Tatăl Universal este singura personalitate din întregul univers care cunoaște efectiv numărul stelelor și al planetelor din spațiu. Toate lumile din fiecare univers sunt în permanență în lăuntrul conștiinței lui Dumnezeu. El mai spune: „Am văzut desigur mânia oamenilor mei, le-am auzit plânsetele și le cunosc suferințele.” Căci „Domnul se uită din ceruri; el îi privește pe toți fiii oamenilor; de acolo, de unde locuiește, el îi vede toți locuitorii pământului.” Fiecare copil al creației poate într-adevăr să zică: „El știe calea pe care o apuc și, după ce mă va fi încercat, voi ieși la fel ca aurul.” „Dumnezeu cunoaște căderile și înălțările noastre; el ne înțelege gândurile de departe și toate căile noastre îi sunt cunoscute.” „Toate lucrurile sunt dezgolate și deschise ochilor celui cu care avem de a face.” Și pentru fiecare ființă umană ar trebui să aducă o adevărată consolare înțelegerea că el „cunoaște alcătuirea voastră; el își amintește că sunteți doar pulbere.” „Vorbind despre Dumnezeu viu, Isus spunea: „Tatăl vostru știe care vă este nevoia chiar înainte de a cere.”

Dumnezeu are o putere nelimitată de a cunoaște toate lucrurile; conștiința sa este universală. Circuitul său personal îmbrățișează toate personalitățile, iar ceea ce cunoaște el despre creaturile sale, chiar și despre cele inferioare, este completat indirect de seria descendentă a Fiilor divini și direct prin intermediul Ajustorilor de Gândire lăuntrici. Și, mai mult, Spiritul Infinit este în permanență prezent pretutindeni.

Nu știm cu deplină certitudine dacă Dumnezeu alege sau nu să cunoască dinainte cazurile de păcat. Chiar dacă Dumnezeu ar cunoaște dinainte actele de liber arbitru ale copiilor săi, o astfel de previziune nu ar abroga în cele din urmă liberul lor arbitru. Un lucru este sigur: Dumnezeu nu este niciodată luat prin surprindere.

Omnipoteța nu implică puterea de a face ceea ce e de nefăcut, actul nedumnezeiesc. După cum nici atotcunoașterea nu implică cunoașterea a ceea ce este de necunoscut. Asemenea afirmații pot însă fi cu greu făcute inteligibile minții finite. Greu poate creatura înțelege întinderea și limitările voinței Creatorului.

4. CARACTERUL NELIMITAT AL LUI DUMNEZEU

Faptul că Dumnezeu se revarsă peste universuri pe măsură ce sunt înființate nu diminuează în nici un fel potențialul de putere sau rezerva de înțelepciune, care continuă să rămână și să se odihnească în personalitatea centrală a Deității. În potențialul de forță, de înțelepciune și de iubire, Tatăl nu și-a împuținat niciodată din ceea ce a avut, nici nu a fost văduvit de vreunul din atributele glorioasei sale personalități pentru faptul de a se fi dăruit fără măsură Fiilor Paradisului, creațiilor sale subordonate, și diverselor creaturi ale acestora.

De fiecare dată când este creat un nou univers, este nevoie de o nouă ajustare a gravitației; însă chiar

Said your great teacher of the insignificant sparrow, “One of them shall not fall to the ground without my Father’s knowledge,” and also, “The very hairs of your head are numbered.” “He tells the number of the stars; he calls them all by their names.”

3:3.2 (49.1) The Universal Father is the only personality in all the universe who does actually know the number of the stars and planets of space. All the worlds of every universe are constantly within the consciousness of God. He also says: “I have surely seen the affliction of my people, I have heard their cry, and I know their sorrows.” For “the Lord looks from heaven; he beholds all the sons of men; from the place of his habitation he looks upon all the inhabitants of the earth.” Every creature child may truly say: “He knows the way I take, and when he has tried me, I shall come forth as gold.” “God knows our downittings and our uprisings; he understands our thoughts afar off and is acquainted with all our ways.” “All things are naked and open to the eyes of him with whom we have to do.” And it should be a real comfort to every human being to understand that “he knows your frame; he remembers that you are dust.” Jesus, speaking of the living God, said, “Your Father knows what you have need of even before you ask him.”

3:3.3 (49.2) God is possessed of unlimited power to know all things; his consciousness is universal. His personal circuit encompasses all personalities, and his knowledge of even the lowly creatures is supplemented indirectly through the descending series of divine Sons and directly through the indwelling Thought Adjusters. And furthermore, the Infinite Spirit is all the time everywhere present.

3:3.4 (49.3) We are not wholly certain as to whether or not God chooses to foreknow events of sin. But even if God should foreknow the freewill acts of his children, such foreknowledge does not in the least abrogate their freedom. One thing is certain: God is never subjected to surprise.

3:3.5 (49.4) Omnipotence does not imply the power to do the nondoable, the ungodlike act. Neither does omniscience imply the knowing of the unknowable. But such statements can hardly be made comprehensible to the finite mind. The creature can hardly understand the range and limitations of the will of the Creator.

4. GOD’S LIMITLESSNESS

3:4.1 (49.5) The successive bestowal of himself upon the universes as they are brought into being in no wise lessens the potential of power or the store of wisdom as they continue to reside and repose in the central personality of Deity. In potential of force, wisdom, and love, the Father has never lessened aught of his possession nor become divested of any attribute of his glorious personality as the result of the unstinted bestowal of himself upon the Paradise Sons, upon his subordinate creations, and upon the manifold creatures thereof.

3:4.2 (49.6) The creation of every new universe calls for a new adjustment of gravity; but even if creation should

dacă creația ar continua la nesfârșit, veșnic, chiar și până la infinitate, astfel încât creația materială ar exista fără de limite, chiar și atunci s-ar constata că puterea de control și de coordonare care există în Insula Paradisului rămâne suficientă ori adecvată pentru stăpânirea, controlul și coordonarea unui astfel de univers infinit. Și, ca urmare a acestei revărsări de forță și de putere nelimitate peste un univers nemărginit, Infinitul ar fi supraîncărcat cu același grad de forță și de energie. Absolutul Necalificat ar fi tot nediminuat. Dumnezeu ar avea încă același potențial infinit, ca și cum forța, energia, și puterea lui nu ar fi fost niciodată răspândite pentru a înzestra univers după univers.

La fel și cu înțelepciunea: Faptul că mintea este atât de liber distribuită gândirii de pe diversele tărâmurile nu sărăcește în nici un fel sursa centrală a înțelepciunii divine. Pe măsură ce universurile se înmulțesc, iar ființele din aceste ținuturi sporesc la număr până la limitele imaginabilului, chiar dacă mintea continuă să fie acordată la nesfârșit acestor ființe de rang superior și de rang inferior, personalitatea centrală a lui Dumnezeu va continua să conțină aceeași minte eternă, infinită și pe deplin înțeleaptă.

Faptul că trimite de el însuși mesageri spirituali pentru a locui în bărbai și în femeile din lumea voastră și din alte lumi nu diminuează cu nimic aptitudinea sa de a funcționa ca un spirit personalitate divin și atotputernic; și nu este absolut nici o limită pentru mărirea și numărul unor astfel de Monitori ai spiritului care îi poate trimite Dumnezeu. Această dăruire de sine față de creaturile sale le deschide muritorilor înzestrați prin putere divină o posibilitate viitoare nelimitată și aproape de neconceput de existențe succesive și progresive. Iar această exuberantă distribuție de sine, sub forma acestor entități spirituale tutelare, nu diminuează în nici un fel înțelepciunea și perfecțiunea adevărului și a cunoașterii care se află în persoana Tatălui atotcunoscător, atotputernic și infinit de atotînțelegător.

Pentru muritorii aflați în timp, există un viitor, însă Dumnezeu locuiește în eternitate. Cu toate că vin chiar de lângă locul în care se găsește Deitatea, nu aș putea pretinde că vorbesc cu o înțelegere perfectă despre caracterul infinit al multora dintre atributele divine. Doar infinitatea minții poate înțelege pe deplin infinitatea existenței și eternitatea acțiunii.

Oamenii muritorii nu au absolut deloc posibilitatea de a cunoaște infinitatea Tatălui ceresc. Mintea finită nu poate concepe pe deplin un adevăr absolut sau un fapt absolut de felul acesta. Însă aceeași ființă umană finită poate să simtă efectiv - să experimenteze literalmente - impactul deplin și nediminuat al acestei IUBIRI infinite a Tatălui. O astfel de iubire poate fi cu adevărat experimentată, însă în timp ce calitatea experienței este nelimitată, cantitatea ei este strict limitată de capacitatea omului de a primi din punct de vedere spiritual și de capacitatea asociată acesteia de a-l iubi pe Tată la rândul lui.

Aprecierea finită a calităților infinite transcende de departe capacitățile limitate de logică ale creaturilor, datorită faptului că omul muritor este creat după chipul lui Dumnezeu - un fragment de infinitate trăiește în el. De aceea, dacă omul vrea să se apropie de Dumnezeu pe cât se poate de mult și de afectuos, el trebuie să o facă prin iubire, căci Dumnezeu este iubire. Iar

continue indefinit, eternally, even to infinity, so that eventually the material creation would exist without limitations, still the power of control and co-ordination reposing in the Isle of Paradise would be found equal to, and adequate for, the mastery, control, and co-ordination of such an infinite universe. And subsequent to this bestowal of limitless force and power upon a boundless universe, the Infinite would still be surcharged with the same degree of force and energy; the Unqualified Absolute would still be undiminished; God would still possess the same infinite potential, just as if force, energy, and power had never been poured forth for the endowment of universe upon universe.

3:4.3 (50.1) And so with wisdom: The fact that mind is so freely distributed to the thinking of the realms in no wise impoverishes the central source of divine wisdom. As the universes multiply, and beings of the realms increase in number to the limits of comprehension, if mind continues without end to be bestowed upon these beings of high and low estate, still will God's central personality continue to embrace the same eternal, infinite, and all-wise mind.

3:4.4 (50.2) The fact that he sends forth spirit messengers from himself to indwell the men and women of your world and other worlds in no wise lessens his ability to function as a divine and all-powerful spirit personality; and there is absolutely no limit to the extent or number of such spirit Monitors which he can and may send out. This giving of himself to his creatures creates a boundless, almost inconceivable future possibility of progressive and successive existences for these divinely endowed mortals. And this prodigal distribution of himself as these ministering spirit entities in no manner diminishes the wisdom and perfection of truth and knowledge which repose in the person of the all-wise, all-knowing, and all-powerful Father.

3:4.5 (50.3) To the mortals of time there is a future, but God inhabits eternity. Even though I hail from near the very abiding place of Deity, I cannot presume to speak with perfection of understanding concerning the infinity of many of the divine attributes. Infinity of mind alone can fully comprehend infinity of existence and eternity of action.

3:4.6 (50.4) Mortal man cannot possibly know the infinitude of the heavenly Father. Finite mind cannot think through such an absolute truth or fact. But this same finite human being can actually *feel* — literally experience — the full and undiminished impact of such an infinite Father's LOVE. Such a love can be truly experienced, albeit while quality of experience is unlimited, quantity of such an experience is strictly limited by the human capacity for spiritual receptivity and by the associated capacity to love the Father in return.

3:4.7 (50.5) Finite appreciation of infinite qualities far transcends the logically limited capacities of the creature because of the fact that mortal man is made in the image of God — there lives within him a fragment of infinity. Therefore man's nearest and dearest approach to God is by and through love, for God is love. And all of such a unique relationship is an actual experience in

totalitatea acestei relații unice reprezintă o experiență efectivă de sociologie cosmică, raporturile între Creator și creatură, afecțiunea între Tată și copil.

cosmic sociology, the Creator-creature relationship — the Father-child affection.

5. GUVERNAREA SUPREMĂ A TATĂLUI

În contactele sale cu creațiile posterioare Havonei, Tatăl Universal nu își exercită puterea infinită și autoritatea finală prin transmitere directă, ci mai degrabă prin intermediul Fiilor săi și a personalităților subordonate acestora. Iar Dumnezeu face toate acestea după voia sa liberă. Dacă s-ar ivi prilejul și dacă mintea divină ar decide astfel, orice putere delegată ar putea fi exercitată în mod direct. Dar, ca regulă generală, o astfel de acțiune are loc numai dacă personalitatea delegată nu a reușit să satisfacă pe deplin încrederea divină. În asemenea momente, în fața unei asemenea slăbiciuni și în limitele rezervei de putere și de potențial divin, Tatăl acționează din proprie inițiativă și în acord cu preceptele pe care le-a ales el însuși. În această alegere el manifestă în permanență o perfecțiune infailibilă și o înțelepciune infinită.

Tatăl guvernează prin intermediul Fiilor săi; coborând scara ierarhică a organizării universale găsim un lanț neîntrerupt de conducători, care se încheie cu Prinții Planetari, care conduc destinele sferelor evolutive din vastele domenii ale Tatălui. Exclamațiile următoare nu sunt doar expresii poetice: „Pământul aparține Domnului în întreaga sa plenitudine.” „El înălțură regii și el aduce regii la putere.” „Cei Preaînălți domnesc în regatele oamenilor.”

În chestiunile privitoare la inima oamenilor, se poate ca Tatăl Universal să nu își afle loc întotdeauna; însă în conduita și în destinul unei planete, planul divin este cel care prevalează; țelul etern al înțelepciunii și al iubirii triumfă.

Isus a spus: „Tatăl meu, care mi i-a dat, este mai mare decât toți; și nimeni nu este în stare să îi smulgă din mâna Tatălui meu.” În timp ce aruncați o privire asupra multiplelor lucrări ale lui Dumnezeu și contemplați uimitoarea imensitate a creației sale aproape nelimitate, s-ar putea să ezitați a-i concepe înțaietatea, însă voi nu ar trebui să refuzați a-l accepta pe Dumnezeu întronat în siguranță și pe vecie în centrul paradisiac al tuturor lucrurilor și ca Tată binefăcător al tuturor ființelor inteligente. Nu există decât „un singur Dumnezeu și Tată al tuturor, și care este deasupra tuturor și în toți,” „iar el este înainte de toate lucrurile și toate lucrurile rămân în el.”

Incertitudinile vieții și vicisitudinile existenței nu contrazic în nici un fel conceptul suveranității universale a lui Dumnezeu. Viața oricărei creaturi evolutive este asaltată de anumite inevitabilități, printre care:

1. Este oare curajul- tăria de caracter - de dorit? Atunci ar trebui ca omul să fie crescut într-un mediu în care să fie nevoie să înfrunte încercări dure și să facă față la decepții.

2. Este oare altruismul- servirea aproapelui - de dorit? Atunci trebuie ca experiențele vieții să ducă la întâlnirea cu situații de inegalitate socială.

3. Este oare speranța- noblețea încrederii - de

5. THE FATHER'S SUPREME RULE

3:51 (50.6) In his contact with the post-Havona creations, the Universal Father does not exercise his infinite power and final authority by direct transmittal but rather through his Sons and their subordinate personalities. And God does all this of his own free will. Any and all powers delegated, if occasion should arise, if it should become the choice of the divine mind, could be exercised direct; but, as a rule, such action only takes place as a result of the failure of the delegated personality to fulfill the divine trust. At such times and in the face of such default and within the limits of the reservation of divine power and potential, the Father does act independently and in accordance with the mandates of his own choice; and that choice is always one of unfailing perfection and infinite wisdom.

3:52 (51.1) The Father rules through his Sons; on down through the universe organization there is an unbroken chain of rulers ending with the Planetary Princes, who direct the destinies of the evolutionary spheres of the Father's vast domains. It is no mere poetic expression that exclaims: "The earth is the Lord's and the fullness thereof." "He removes kings and sets up kings." "The Most Highs rule in the kingdoms of men."

3:53 (51.2) In the affairs of men's hearts the Universal Father may not always have his way; but in the conduct and destiny of a planet the divine plan prevails; the eternal purpose of wisdom and love triumphs.

3:54 (51.3) Said Jesus: "My Father, who gave them to me, is greater than all; and no one is able to pluck them out of my Father's hand." As you glimpse the manifold workings and view the staggering immensity of God's well-nigh limitless creation, you may falter in your concept of his primacy, but you should not fail to accept him as securely and everlastingly enthroned at the Paradise center of all things and as the beneficent Father of all intelligent beings. There is but "one God and Father of all, who is above all and in all," "and he is before all things, and in him all things consist."

3:55 (51.4) The uncertainties of life and the vicissitudes of existence do not in any manner contradict the concept of the universal sovereignty of God. All evolutionary creature life is beset by certain *inevabilities*. Consider the following:

3:56 (51.5) 1. Is *courage* — strength of character — desirable? Then must man be reared in an environment which necessitates grappling with hardships and reacting to disappointments.

3:57 (51.6) 2. Is *altruism* — service of one's fellows — desirable? Then must life experience provide for encountering situations of social inequality.

3:58 (51.7) 3. Is *hope* — the grandeur of trust —

dorit? Existența umană trebuie atunci să fie confruntată mereu cu lipsa de siguranță și cu incertitudini recurente.

4. Este oare credința- confirmarea supremă a gândirii umane - de dorit? Atunci mintea umană trebuie să se pomenească în acea situație stânjenitoare în care cunoaște mereu mai puțin pe lângă ceea ce poate să creadă.

5. Este oare iubirea de adevăr- cu acceptarea de a o urma oriunde ar duce - de dorit? Omul trebuie să crească atunci într-o lume în care eroarea este prezentă, iar falsitatea întotdeauna posibilă.

6. Este oare idealismul- apariția conceptului de divin - de dorit? Atunci omul trebuie să lupte într-un mediu de bunătațe și de frumusețe relative, într-un cadru care stimulează tendința de nestăvilit către lucruri mai bune.

7. Este oare loialitatea- devotamentul față de datoria superioară - de dorit? Omul trebuie să își urmeze atunci calea printre posibilitățile de trădare și părăsire. Valoarea devoțiunii față de datorie constă în pericolul implicit al erorii .

8. Este lipsa de egoism- spiritul uitării de sine - de dorit? Omul muritor trebuie atunci să trăiască față în față cu cerințele permanente ale unui eu care dorește neîncetat recunoaștere și renume. Omul nu ar putea alege în mod dinamic viața divină dacă nu ar exista o viață a eului de care să se dezbrace. Omul nu ar putea niciodată să se bucure de justetea salvării sale dacă nu ar fi fost răul potențial prin contrast cu care să fie exaltat și diferențiat binele.

9. Este plăcerea- satisfacția fericirii - de dorit? Omul trebuie să trăiască atunci într-o lume în care alternativa durerii și probabilitatea suferinței să fie posibilități de experiență mereu prezente.

În întregul univers, fiecare unitate este considerată ca o parte a întregului. Supraviețuirea fragmentului depinde de cooperarea cu planul și cu țelul întregului, de dorința sinceră și de consimțământul perfect de a îndeplini voia divină a Tatălui. Singura lume evolutivă lipsită de eroare, de posibilitatea unei judecăți neînțelepte, ar fi o lume lipsită de inteligență liberă. În universul Havonei există un miliard de lumi perfecte împreună cu locuitorii lor perfecți, însă omul aflat în evoluție trebuie să fie failibil dacă este să fie liber. Posibilitatea judecății eronate (a răului) devine păcat numai atunci când voința umană își însușește în mod conștient și îmbrățișează cu bună știință o judecată imorală intenționată.

Aprecierea deplină a adevărului, a frumuseții și a bunătații este inerentă perfecțiunii universului divin. Locuitorii lumii Havonei nu au nevoie de potențialul nivelelor de valoare relativă pentru a le stimula alegerea. Aceste ființe perfecte sunt capabile să identifice și să aleagă binele în absența oricăror situații morale care să facă contrast și care să stimuleze gândirea. Toate aceste ființe perfecte posedă natura lor morală și starea lor spirituală prin însăși virtutea existenței lor. Ele nu au avansat prin intermediul experienței decât în limitele statutului lor inerent. Omul muritor își câștigă până și statutul său de candidat la ascensiune prin propria sa credință și prin propria sa speranță. Toate lucrurile divine pricepute de mintea umană și dobândite de sufletul uman reprezintă o încununare a experienței. Ele

desirable? Then human existence must constantly be confronted with insecurities and recurrent uncertainties.

3:5.9 (51.8) 4. Is *faith* — the supreme assertion of human thought — desirable? Then must the mind of man find itself in that troublesome predicament where it ever knows less than it can believe.

3:5.10 (51.9) 5. Is the *love of truth* and the willingness to go wherever it leads, desirable? Then must man grow up in a world where error is present and falsehood always possible.

3:5.11 (51.10) 6. Is *idealism* — the approaching concept of the divine — desirable? Then must man struggle in an environment of relative goodness and beauty, surroundings stimulative of the irrepressible reach for better things.

3:5.12 (51.11) 7. Is *loyalty* — devotion to highest duty — desirable? Then must man carry on amid the possibilities of betrayal and desertion. The valor of devotion to duty consists in the implied danger of default.

3:5.13 (51.12) 8. Is *unselfishness* — the spirit of self-forgetfulness — desirable? Then must mortal man live face to face with the incessant clamoring of an inescapable self for recognition and honor. Man could not dynamically choose the divine life if there were no self-life to forsake. Man could never lay saving hold on righteousness if there were no potential evil to exalt and differentiate the good by contrast.

3:5.14 (51.13) 9. Is *pleasure* — the satisfaction of happiness — desirable? Then must man live in a world where the alternative of pain and the likelihood of suffering are ever-present experiential possibilities.

3:5.15 (52.1) Throughout the universe, every unit is regarded as a part of the whole. Survival of the part is dependent on co-operation with the plan and purpose of the whole, the wholehearted desire and perfect willingness to do the Father's divine will. The only evolutionary world without error (the possibility of unwise judgment) would be a world without *free* intelligence. In the Havona universe there are a billion perfect worlds with their perfect inhabitants, but evolving man must be fallible if he is to be free. Free and inexperienced intelligence cannot possibly at first be uniformly wise. The possibility of mistaken judgment (evil) becomes sin only when the human will consciously endorses and knowingly embraces a deliberate immoral judgment.

3:5.16 (52.2) The full appreciation of truth, beauty, and goodness is inherent in the perfection of the divine universe. The inhabitants of the Havona worlds do not require the potential of relative value levels as a choice stimulus; such perfect beings are able to identify and choose the good in the absence of all contrastive and thought-compelling moral situations. But all such perfect beings are, in moral nature and spiritual status, what they are by virtue of the fact of existence. They have experientially earned advancement only within their inherent status. Mortal man earns even his status as an ascension candidate by his own faith and hope. Everything divine which the human mind grasps and the human soul acquires is an experiential attainment; it is a *reality* of personal experience and is therefore a unique

sunt realități ale experienței personale și deci posesiuni unice, spre deosebire de bunătatea și de justețea inerente personalităților infailibile ale Havonei.

Creaturile Havonei sunt brave din fire, însă nu sunt curajoase în sensul omenesc. Ele au născute prietenoase și pline de considerație, însă nu sunt altruiste într-un fel omenesc. Ele se așteaptă la un viitor plăcut, însă speranța lor nu este intensă precum a muritorilor încrezători aflați pe sferele evolutive nesigure. Ele au încredere în stabilitatea universului, însă sunt cu totul străine de credința salvatoare prin intermediul căreia omul muritor se ridică de la statutul de animal până la porțile Paradisului. Ele iubesc adevărul, însă nu știu nimic despre însușirile lui de salvator al sufletului; sunt idealiste, însă așa s-au născut ele; nu-și dau câtuși de puțin seama de extazul de a deveni astfel prin alegeri exaltante. Ele sunt loiale, însă nu au experimentat niciodată emoția vie a devotamentului sincer și inteligent față de datorie în opoziție cu tentațiile greșelii. Ele sunt lipsite de egoism, însă n-au atins niciodată acest nivel al experienței prin victoria magnifică asupra egoului beligerant. Ele se bucură de plăcere, însă nu înțeleg savoarea plăcerii dată de scăparea de potențialul durerii.

6. ÎNTÂIETATEA TATĂLUI

Cu un dezinteres divin și cu o generozitate desăvârșită, Tatăl Universal renunță la autoritate și dă împuterniciri, însă rămâne primordial. Mâna sa este pe mânerul puternic al împrejurărilor de pe tărâmurile universului. El și-a rezervat toate hotărârile finale și mănuește în mod infailibil atotputernicul sceptru de veto al planului său etern cu o autoritate indiscutabilă asupra bunăstării și a destinului vastei creații care se învâрте și se rotește perpetuu.

Suveranitatea lui Dumnezeu este nelimitată; este un fapt fundamental al oricărei creații. Universul nu era inevitabil. El nu este un accident, dar nici ceva care există prin sine. Universul este o lucrare de creație și, de aceea, în întregime supus voinței Creatorului. Voința lui Dumnezeu este adevărul divin, iubirea vie; așadar, creațiile perfectibile ale universurilor evolutive sunt caracterizate prin bunătate - apropierea de divinitate; prin răul potențial - îndepărtarea de divinitate.

Toate filozofiile religioase ajung, mai devreme sau mai târziu, la conceptul unei guvernări universale unificate, al unui unic Dumnezeu. Cauzele universului nu pot fi inferioare efectelor universului. Sursa curenților vieții universale și ai minții cosmice trebuie să se găsească mai presus de nivelele manifestării lor. Mentea umană nu poate fi explicată în mod coerent prin termenii ordinelor inferioare de existență. Mentea umană poate fi înțeleasă cu adevărat doar prin recunoașterea realității unor ordine mai înalte de gândire și de voință intenționată. Nu putem explica omul ca ființă morală fără recunoașterea realității Tatălui Universal.

Filozofii mecaniciști profesează respingerea ideii unei voințe universale și suverane, respectând în același timp în mod profund însăși activitatea respectivei voințe, suverană în elaborarea legilor universului. Ce omagiu involuntar aduce filozoful mecanicist Creatorului legilor când consideră că astfel de legi acționează și se explică de la sine!

possession in contrast to the inherent goodness and righteousness of the inerrant personalities of Havona.

3:5.17 (52.3) The creatures of Havona are naturally brave, but they are not courageous in the human sense. They are innately kind and considerate, but hardly altruistic in the human way. They are expectant of a pleasant future, but not hopeful in the exquisite manner of the trusting mortal of the uncertain evolutionary spheres. They have faith in the stability of the universe, but they are utter strangers to that saving faith whereby mortal man climbs from the status of an animal up to the portals of Paradise. They love the truth, but they know nothing of its soul-saving qualities. They are idealists, but they were born that way; they are wholly ignorant of the ecstasy of becoming such by exhilarating choice. They are loyal, but they have never experienced the thrill of wholehearted and intelligent devotion to duty in the face of temptation to default. They are unselfish, but they never gained such levels of experience by the magnificent conquest of a belligerent self. They enjoy pleasure, but they do not comprehend the sweetness of the pleasure escape from the pain potential.

6. THE FATHER'S PRIMACY

3:6.1 (52.4) With divine selflessness, consummate generosity, the Universal Father relinquishes authority and delegates power, but he is still primal; his hand is on the mighty lever of the circumstances of the universal realms; he has reserved all final decisions and unerringly wields the all-powerful veto scepter of his eternal purpose with unchallengeable authority over the welfare and destiny of the outstretched, whirling, and ever-circling creation.

3:6.2 (52.5) The sovereignty of God is unlimited; it is the fundamental fact of all creation. The universe was not inevitable. The universe is not an accident, neither is it self-existent. The universe is a work of creation and is therefore wholly subject to the will of the Creator. The will of God is divine truth, living love; therefore are the perfecting creations of the evolutionary universes characterized by goodness — nearness to divinity; by potential evil — remoteness from divinity.

3:6.3 (53.1) All religious philosophy, sooner or later, arrives at the concept of unified universe rule, of one God. Universe causes cannot be lower than universe effects. The source of the streams of universe life and of the cosmic mind must be above the levels of their manifestation. The human mind cannot be consistently explained in terms of the lower orders of existence. Man's mind can be truly comprehended only by recognizing the reality of higher orders of thought and purposive will. Man as a moral being is inexplicable unless the reality of the Universal Father is acknowledged.

3:6.4 (53.2) The mechanistic philosopher professes to reject the idea of a universal and sovereign will, the very sovereign will whose activity in the elaboration of universe laws he so deeply reverences. What unintended homage the mechanist pays the law-Creator when he conceives such laws to be self-acting and self-explanatory!

Este o mare gafă aceea de a-l umaniza pe Dumnezeu, mai puțin în cadrul conceptului Ajustorului de Gândire interior, însă nici măcar acest fapt nu este atât de prostesc ca acela de a mecaniza complet ideea Primei Mari Surse-Centru.

Suferă oare Tatăl Paradisului? Nu știu. Este însă sigur că Fii Creatori pot suferi, și uneori suferă, chiar asemenea muritorilor. Fiul Etern și Spiritul Infinit suferă într-un sens modificat. Cred că Tatăl Universal poate suferi, însă nu pot înțelege cum : poate prin intermediul circuitului personalității sau prin individualitatea Ajustorilor Gândirii și a altor efuziuni ale naturii sale eterne. El a spus despre rasele muritoare: „În toate durerile voastre, eu sunt cel îndurerat.” El experimentează neîndoiește o înțelegere părintească și plină de simpatie; s-ar putea ca el să sufere cu adevărat, însă nu înțeleg natura acestei suferințe.

Conducătorul infinit și etern al universului universurilor este putere, formă, energie, proces, arhetip, principiu, prezență și realitate idealizată. Însă este și mai mult de atât. El este personal, exercită o voință suverană, experimentează conștiința divinității sale, execută ordinele unei minți creatoare, urmărește satisfacția de a realiza un țel etern, și manifestă iubirea și afecțiunea unui Tată față de copiii săi din univers. Toate aceste trăsături mai personale ale Tatălui pot fi mai bine înțelese observându-le așa cum au fost revelate în viața de dăruire a lui Mihail, Fiul vostru Creator, pe când era încarnat pe Urantia.

Dumnezeu Tatăl iubește oamenii. Dumnezeu Fiul servește oamenii. Dumnezeu Spiritul inspiră copiii universului în aventura mereu ascendentă de a-l găsi pe Dumnezeu Tatăl pe căile stabilite de Dumnezeu Fiii prin intermediul și grația Dumnezeului Spirit.

[Fiind Consilierul Divin desemnat pentru a prezenta revelația Tatălui Universal, am continuat cu această declarație despre atributele Deității.]

3:65 (53.3) It is a great blunder to humanize God, except in the concept of the indwelling Thought Adjuster, but even that is not so stupid as completely to *mechanize* the idea of the First Great Source and Center.

3:66 (53.4) Does the Paradise Father suffer? I do not know. The Creator Sons most certainly can and sometimes do, even as do mortals. The Eternal Son and the Infinite Spirit suffer in a modified sense. I think the Universal Father does, but I cannot understand *how*; perhaps through the personality circuit or through the individuality of the Thought Adjusters and other bestowals of his eternal nature. He has said of the mortal races, “In all your afflictions I am afflicted.” He unquestionably experiences a fatherly and sympathetic understanding; he may truly suffer, but I do not comprehend the nature thereof.

3:67 (53.5) The infinite and eternal Ruler of the universe of universes is power, form, energy, process, pattern, principle, presence, and idealized reality. But he is more; he is personal; he exercises a sovereign will, experiences self-consciousness of divinity, executes the mandates of a creative mind, pursues the satisfaction of the realization of an eternal purpose, and manifests a Father's love and affection for his universe children. And all these more personal traits of the Father can be better understood by observing them as they were revealed in the bestowal life of Michael, your Creator Son, while he was incarnated on Urantia.

3:68 (53.6) God the Father loves men; God the Son serves men; God the Spirit inspires the children of the universe to the ever-ascending adventure of finding God the Father by the ways ordained by God the Sons through the ministry of the grace of God the Spirit.

3:69 (53.7) [Being the Divine Counselor assigned to the presentation of the revelation of the Universal Father, I have continued with this statement of the attributes of Deity.]

Capitolul 4. Relațiile lui Dumnezeu cu universul

⇐ 003

CARTEA URANTIA

005 ⇐

PARTE I. UNIVERSUL CENTRAL ȘI SUPRAUNVERSURILE

CAPITOLUL 4 RELAȚIILE LUI DUMNEZEU CU UNIVERSUL

Secțiuni

Introduction

1. Atitudinea Tatălui în univers
2. Dumnezeu și natura
3. Caracterul neschimbător al lui Dumnezeu
4. Realizarea lui Dumnezeu
5. Idei greșite despre Dumnezeu

Introduction

RELATIV la fenomenele materiale, intelectuale și spirituale ale universului de universuri Tatăl Universal are un plan etern, pe care îl pune constant în practică. Dumnezeu a creat universurile din voia sa liberă și suverană, și el le-a creat în acord cu țelul său veșnic și infinit înțelept. Cu excepția Deității Paradisului și a asociaților lor cei mai elevați, ne îndoiim că este cineva care să știe cu adevărat multe lucruri despre planul etern al lui Dumnezeu. Chiar și cetățenii sus puși din Paradis au opinii foarte diverse asupra naturii țelului etern al Deității lor.

Se poate deduce cu ușurință că prin crearea universului central perfect al Havonei țelul era pur și simplu satisfacerea naturii divine. Havona poate servi ca creație model pentru toate celelalte universuri și ca școală de ucenicie finală pentru pelerinii timpului în drumul lor către Paradis. Cu toate acestea, o astfel de creație celestă trebuie să existe inițial pentru plăcerea și satisfacția Creatorilor perfecți și infiniti.

Uimitorul plan de perfecționare a muritorilor evolutivi și, după ce au atins Paradisul și Corpul Finalității, de asigurare a unei instruirii suplimentare în vederea unor lucrări viitoare nedeazăluite, pare să fie, în prezent, de cel mai mare interes pentru cele șapte universuri cu numeroasele lor subdiviziuni. Însă acest plan de ascensiune pentru spiritualizarea și instruirea muritorilor din timp și spațiu nu este deloc ocupația exclusivă a inteligențelor universale. Într-adevăr, există numeroase alte activități captivante care ocupă timpul și înrolează energiile oștirilor cerești.

PAPER 4 GOD'S RELATION TO THE UNIVERSE

SECTIONS

Introduction

1. The Universe Attitude of the Father
2. God and Nature
3. God's Unchanging Character
4. The Realization of God
5. Erroneous Ideas of God

INTRODUCTION

4:0.1 (54.1) THE Universal Father has an eternal purpose pertaining to the material, intellectual, and spiritual phenomena of the universe of universes, which he is executing throughout all time. God created the universes of his own free and sovereign will, and he created them in accordance with his all-wise and eternal purpose. It is doubtful whether anyone except the Paradise Deities and their highest associates really knows very much about the eternal purpose of God. Even the exalted citizens of Paradise hold very diverse opinions about the nature of the eternal purpose of the Deities.

4:0.2 (54.2) It is easy to deduce that the purpose in creating the perfect central universe of Havona was purely the satisfaction of the divine nature. Havona may serve as the pattern creation for all other universes and as the finishing school for the pilgrims of time on their way to Paradise; however, such a supernal creation must exist primarily for the pleasure and satisfaction of the perfect and infinite Creators.

4:0.3 (54.3) The amazing plan for perfecting evolutionary mortals and, after their attainment of Paradise and the Corps of the Finality, providing further training for some undisclosed future work, does seem to be, at present, one of the chief concerns of the seven superuniverses and their many subdivisions; but this ascension scheme for spiritualizing and training the mortals of time and space is by no means the exclusive occupation of the universe intelligences. There are, indeed, many other fascinating pursuits which occupy the time and enlist the energies of the celestial hosts.

1. ATITUDINEA TATĂLUI ÎN UNIVERS

De-a lungul epocilor, locuitorii Urantiei au înțeles greșit providența lui Dumnezeu. Există un plan providențial divin pentru lumea voastră, însă acesta nu este ajutorul pueril, arbitrar și material, după cum și l-au închipuit numeroși muritori. Providența lui Dumnezeu constă din activitățile împletite ale ființelor celeste și ale spiritelor divine care, în armonie cu legea cosmică, trudesc fără încetare pentru onoarea lui Dumnezeu și pentru progresul spiritual al copiilor săi din univers.

Oare nu puteți voi avansa, în ceea ce privește conceptul vostru asupra manierei lui Dumnezeu de a se purta cu oamenii, până la acel nivel la care să recunoașteți că progres este parola universului? Vreme de îndelungate epoci, rasa umană a luptat pentru a atinge statutul ei prezent. De-a lungul tuturor acestor milenii, Providența lucra la planul evoluției progresive. Cele două idei nu sunt opuse în practică, ci doar în concepțiile eronate ale omului. Providența divină nu se ridică niciodată contra adevăratului progres uman temporal sau spiritual. Providența este întotdeauna în conformitate cu natura perfectă și invariantă a Legiutorului suprem.

„Dumnezeu este statornic” și „toate poruncile sale sunt juste”. „Fidelitatea sa este stabilită tocmai din ceruri.” „O, Doamne, cuvântul tău este fixat pentru totdeauna în ceruri. Statornicia ta atinge toate generațiile. Tu ai instaurat pământul și el rămâne.” „El este un Creator fidel.”

Nu există limitări pentru forțele și personalitățile de care se poate servi Tatăl pentru a face să i se urmeze planul și a susține pe creaturile sale. „Dumnezeul etern este refugiu nostru, și dedesubt sunt brațele eterne.” „Cel care locuiește în sălașul tainic al Preaînaltului va rămâne în umbra Atotputernicului.” „Luați seama, niciodată cel care ne ocrotește nu va adormi sau ațipi.” „Noi știm că toate lucrurile lucrează împreună pentru binele celor care îl iubesc pe Dumnezeu,” „căci ochii Domnului sunt ținute asupra celor drepti și urechile sale sunt deschise rugăciunilor lor.”

Dumnezeu susține „toate lucrurile prin cuvântul puterii sale.” Și, când noi lumi se nasc, el „își trimite Fiii, și ele sunt create.” Nu numai că Dumnezeu le creează, dar și „le păstrează pe toate”. Dumnezeu susține constant toate lucrurile materiale și toate ființele spirituale. Universurile sunt stabile pe veci. Există stabilitate în mijlocul unei aparente instabilități. Există o ordine și o siguranță subiacente în mijlocul frământărilor de energie și al cataclismelor fizice de pe tărâmurile stelare.

Tatăl Universal nu s-a retras de la conducerea universului. El nu este o Deitate inactivă. Dacă Dumnezeu ar renunța să mai fie susținătorul prezent al întregii creații, imediat s-ar produce o prăbușire universală. În afară de Dumnezeu, nu ar mai fi nici un lucru ca realitatea. În chiar momentul acesta, ca și de-a lungul vremurilor îndepărtate ale trecutului și în eternul viitor, Dumnezeu își continuă în rolul său de sprijin. Îmbrățișarea divină cuprinde întregul cerc al eternității. Universul nu este întors ca un mecanism de ceas, care merge cât merge și apoi se oprește. Toate lucrurile sunt în mod constant reînnoite. Tatăl iradiază fără încetare

1. THE UNIVERSE ATTITUDE OF THE FATHER

4:1.1 (54.4) For ages the inhabitants of Urantia have misunderstood the providence of God. There is a providence of divine outworking on your world, but it is not the childish, arbitrary, and material ministry many mortals have conceived it to be. The providence of God consists in the interlocking activities of the celestial beings and the divine spirits who, in accordance with cosmic law, unceasingly labor for the honor of God and for the spiritual advancement of his universe children.

4:1.2 (54.5) Can you not advance in your concept of God's dealing with man to that level where you recognize that the watchword of the universe is *progress*? Through long ages the human race has struggled to reach its present position. Throughout all these millenniums Providence has been working out the plan of progressive evolution. The two thoughts are not opposed in practice, only in man's mistaken concepts. Divine providence is never arrayed in opposition to true human progress, either temporal or spiritual. Providence is always consistent with the unchanging and perfect nature of the supreme Lawmaker.

4:1.3 (55.1) “God is faithful” and “all his commandments are just.” “His faithfulness is established in the very skies.” “Forever, O Lord, your word is settled in heaven. Your faithfulness is to all generations; you have established the earth and it abides.” “He is a faithful Creator.”

4:1.4 (55.2) There is no limitation of the forces and personalities which the Father may use to uphold his purpose and sustain his creatures. “The eternal God is our refuge, and underneath are the everlasting arms.” “He who dwells in the secret place of the Most High shall abide under the shadow of the Almighty.” “Behold, he who keeps us shall neither slumber nor sleep.” “We know that all things work together for good to those who love God,” “for the eyes of the Lord are over the righteous, and his ears are open to their prayers.”

4:1.5 (55.3) God upholds “all things by the word of his power.” And when new worlds are born, he “sends forth his Sons and they are created.” God not only creates, but he “preserves them all.” God constantly upholds all things material and all beings spiritual. The universes are eternally stable. There is stability in the midst of apparent instability. There is an underlying order and security in the midst of the energy upheavals and the physical cataclysms of the starry realms.

4:1.6 (55.4) The Universal Father has not withdrawn from the management of the universes; he is not an inactive Deity. If God should retire as the present upholder of all creation, there would immediately occur a universal collapse. Except for God, there would be no such thing as a *reality*. At this very moment, as during the remote ages of the past and in the eternal future, God continues to uphold. The divine reach extends around the circle of eternity. The universe is not wound up like a clock to run just so long and then cease to function; all things are constantly being renewed. The Father unceasingly pours forth energy, light, and life. The work of God is literal as well as spiritual. “He stretches out the north

energie, lumină și viață. Lucrarea lui Dumnezeu este atât materială, cât și spirituală. „El se întinde la nordul peste spațiul gol și atârnă Pământul de neant.”

O ființă din ordinul meu este capabilă să descopere armonia ultimă și să detecteze o coordonare adâncă și de mare întindere în problemele administrative curente ale universului. Numeroase evenimente pe care mintea umană le consideră disparate și întâmplătoare, îi apar ordonate și constructive înțelegerii mele, însă sunt foarte multe lucruri care se întâmplă în universuri și pe care nu le înțeleg pe deplin. Am studiat mult și sunt mai mult sau mai puțin familiar cu forțele, cu energiile, cu activitățile mentale, cu morontia, cu spiritele și cu personalitățile recunoscute ale universurilor locale și ale suprauniversurilor. Am o înțelegere de ansamblu a modului în care operează acești agenți și aceste personalități și cunosc foarte îndeaproape lucrările inteligențelor spirituale acreditate ale marelui univers. Cu toată cunoașterea mea a fenomenelor universale, sunt confruntat în mod constant cu reacții cosmice pe care nu le pot pătrunde pe deplin. Întâmpin continuu concursuri aparent fortuite de interasocieri de forțe, de energii, de intelecte și de spirite, pe care nu izbutesc să le explic satisfăcător.

Am deplina competență de a retrasa și analiza desfășurarea oricărui fenomen care rezultă direct din activitățile Tatălui Universal, ale Fiului Etern și ale Spiritului Infinit și, într-o mare măsură, ale Insulei Paradisului. Nedumerirea mea este prilejuită de întâlnirea a ceea ce pare a fi desfășurarea activității coordonatelor lor misterioase, cele trei Absolute de potențialitate. Aceste Absolute par să înlocuiască materia, să transească mintea și să intervină asupra spiritului. Sunt în constant tulburat și adesea nedumerit de inaptitudinii mele de a înțelege aceste tranzacții complexe, pe care le atribui prezenței și acțiunilor Absolutului Necalificat, ale Absolutului Deității și ale Absolutului Universal.

Aceste absolute sunt probabil prezențele nerevelate cu totul care, afară în univers, în fenomenele de putere spațială și în funcțiunile altor supraunități fac să le fie imposibil fizicienilor, filozofilor și chiar persoanelor religioase să prezică cu certitudine cum vor răspunde fundamentele forței, ale conceptului sau ale spiritului la necesitățile unei situații de realitate complexă care implică ajustări supreme și valori ultime.

Există, de asemenea, o unitate organică în universul timpului și spațiului, care pare să susțină întreaga țesătură a evenimentelor cosmice. Această prezență vie a Ființei Supreme în evoluție, această Imanență a Incompletului Proiectat, se manifestă inexplicabil din când în când prin ceea ce apare ca fiind o coordonare surprinzătoare de întâmplătoare a unor evenimente universale care aparent n-au nici o legătură între ele. Aceasta trebuie să fie funcția Providenței - tărâmul Ființei Supreme și al Autorului Comun.

Eu sunt înclinat să cred că acest vast control, în general de nerecunoscut, al coordonării și al interasocierii tuturor fazelor și formelor activității universului, este cel care face ca un amestec atât de variat și aparent atât de disperat de confuz de fenomene fizice, mentale și spirituale să se desfășoare atât de infailibil pentru gloria lui Dumnezeu și pentru

over the empty space and hangs the earth upon nothing.”

4:1.7 (55.5) A being of my order is able to discover ultimate harmony and to detect far-reaching and profound co-ordination in the routine affairs of universe administration. Much that seems disjointed and haphazard to the mortal mind appears orderly and constructive to my understanding. But there is very much going on in the universes that I do not fully comprehend. I have long been a student of, and am more or less conversant with, the recognized forces, energies, minds, morontias, spirits, and personalities of the local universes and the superuniverses. I have a general understanding of how these agencies and personalities operate, and I am intimately familiar with the workings of the accredited spirit intelligences of the grand universe. Notwithstanding my knowledge of the phenomena of the universes, I am constantly confronted with cosmic reactions which I cannot fully fathom. I am continually encountering apparently fortuitous conspiracies of the interassociation of forces, energies, intellects, and spirits, which I cannot satisfactorily explain.

4:1.8 (55.6) I am entirely competent to trace out and to analyze the working of all phenomena directly resulting from the functioning of the Universal Father, the Eternal Son, the Infinite Spirit, and, to a large extent, the Isle of Paradise. My perplexity is occasioned by encountering what appears to be the performance of their mysterious co-ordinates, the three Absolutes of potentiality. These Absolutes seem to supersede matter, to transcend mind, and to supervene spirit. I am constantly confused and often perplexed by my inability to comprehend these complex transactions which I attribute to the presences and performances of the Unqualified Absolute, the Deity Absolute, and the Universal Absolute.

4:1.9 (56.1) These Absolutes must be the not-fully-revealed presences abroad in the universe which, in the phenomena of space potency and in the function of other superultimates, render it impossible for physicists, philosophers, or even religionists to predict with certainty as to just how the primordials of force, concept, or spirit will respond to demands made in a complex reality situation involving supreme adjustments and ultimate values.

4:1.10 (56.2) There is also an organic unity in the universes of time and space which seems to underlie the whole fabric of cosmic events. This living presence of the evolving Supreme Being, this Immanence of the Projected Incomplete, is inexplicably manifested ever and anon by what appears to be an amazingly fortuitous co-ordination of apparently unrelated universe happenings. This must be the function of Providence — the realm of the Supreme Being and the Conjoint Actor.

4:1.11 (56.3) I am inclined to believe that it is this far-flung and generally unrecognizable control of the co-ordination and interassociation of all phases and forms of universe activity that causes such a variegated and apparently hopelessly confused medley of physical, mental, moral, and spiritual phenomena so unerringly to work out to the glory of God and for the good of men and

binele oamenilor și al îngerilor.

Însă, într-un sens mai larg, „accidentele” aparente ale cosmosului fac fără îndoială parte din epopeea finită a aventurii din spațiu-timp a Infinitului care manipulează veșnic Absoluturile.

2. DUMNEZEU ȘI NATURA

Într-un sens limitat, natura este veșmântul fizic al lui Dumnezeu. Conduita sau acțiunea lui Dumnezeu este condiționată și provizoriu modificată de planurile experimentale și de modelele evolutive ale unui univers local, ale unei constelații, ale unui sistem sau ale unei planete. Dumnezeu acționează în acord cu o lege bine definită, invariantă și imuabilă, în toată vasta întindere a universului principal. Însă el modifică tiparele acțiunii sale pentru a contribui la coordonarea și echilibrarea conduitei fiecărui univers, a fiecărei constelații, a fiecărui sistem, a fiecărei planete și a fiecărei personalități în acord cu obiectivele, cu țelurile și cu planurile locale ale proiectelor finite de dezvoltare evolutivă.

Natura, așa cum o înțeleg muritorii, prezintă deci fundamentul subiacent și fundalul fundamental ale unei Deități invariante și ale legilor sale imuabile, cu manifestări influențate de împrejurările locale. Acestea provoacă modificări, fluctuații și răsturnări de situații odată cu punerea în aplicare a planurilor, a țăelurilor, a modelelor și a condițiilor locale care au fost inaugurate și executate de forțele și de personalitățile universului local, ale constelației, ale sistemului și ale planetei. De exemplu, îndată ce legile lui Dumnezeu au fost decretate pentru Nebadon, ele sunt modificate potrivit planurilor stabilite de Fiul Creator și de Spiritul Creativ ai acestui univers local. Pe lângă toate acestea, acțiunea acestor legi a fost influențată mai departe de erorile, de defectele și de insurecțiile anumitor ființe aflate pe planeta voastră și aparținând sistemului planetar al Sataniei din care voi faceți parte.

Natura este rezultanta timp-spațiu a doi factori cosmici: în primul rând, invariabilitatea, perfecțiunea și rectitudinea Deității Paradisului, și în al doilea rând, planurile experimentale, stângăciei în executare, greșelile insurecționale, dezvoltarea incompletă și imperfecțiunea în înțelepciunea creaturilor extraparadisiace, de la cea mai înaltă până la cea mai mărunță. Natura comportă deci un fir al perfecțiunii uniform, imuabil, maiestuos și minunat, venind din cercul eternității. Însă, în fiecare univers, pe fiecare planetă și în fiecare viață individuală, această natură este modificată, condiționată și uneori dispartă de acțiunile, de erorile și de neloialitățile creaturilor, ale sistemelor și ale universurilor evolutive. Trebuie deci ca natura să fie întotdeauna într-o stare schimbătoare și chiar capricioasă cu toate că, în profunzime, ea este stabilă și variată în funcție de procedurile puse în aplicare într-un univers local.

Natura este perfecțiunea Paradisului divizată de neplenitudinea, de răul și de păcatul universurilor nedesăvârșite. Acest coeficient exprimă deci atât perfectul, cât și parțialul, atât eternul, cât și temporalul. Evoluția continuă modifică natura, sporind conținutul perfecțiunii Paradisului și reducând conținutul răului, al erorii și al disarmoniei realității relative.

angels.

4:1.12 (56.4) But in the larger sense the apparent “accidents” of the cosmos are undoubtedly a part of the finite drama of the time-space adventure of the Infinite in his eternal manipulation of the Absolutes.

2. GOD AND NATURE

4:2.1 (56.5) Nature is in a limited sense the physical habit of God. The conduct, or action, of God is qualified and provisionally modified by the experimental plans and the evolutionary patterns of a local universe, a constellation, a system, or a planet. God acts in accordance with a well-defined, unchanging, immutable law throughout the wide-spreading master universe; but he modifies the patterns of his action so as to contribute to the co-ordinate and balanced conduct of each universe, constellation, system, planet, and personality in accordance with the local objects, aims, and plans of the finite projects of evolutionary unfolding.

4:2.2 (56.6) Therefore, nature, as mortal man understands it, presents the underlying foundation and fundamental background of a changeless Deity and his immutable laws, modified by, fluctuating because of, and experiencing upheavals through, the working of the local plans, purposes, patterns, and conditions which have been inaugurated and are being carried out by the local universe, constellation, system, and planetary forces and personalities. For example: As God's laws have been ordained in Nebadon, they are modified by the plans established by the Creator Son and Creative Spirit of this local universe; and in addition to all this the operation of these laws has been further influenced by the errors, defaults, and insurrections of certain beings resident upon your planet and belonging to your immediate planetary system of Satania.

4:2.3 (56.7) Nature is a time-space resultant of two cosmic factors: first, the immutability, perfection, and rectitude of Paradise Deity, and second, the experimental plans, executive blunders, insurrectionary errors, incompleteness of development, and imperfection of wisdom of the extra-Paradise creatures, from the highest to the lowest. Nature therefore carries a uniform, unchanging, majestic, and marvelous thread of perfection from the circle of eternity; but in each universe, on each planet, and in each individual life, this nature is modified, qualified, and perchance marred by the acts, the mistakes, and the disloyalties of the creatures of the evolutionary systems and universes; and therefore must nature ever be of a changing mood, whimsical withal, though stable underneath, and varied in accordance with the operating procedures of a local universe.

4:2.4 (57.1) Nature is the perfection of Paradise divided by the incompleteness, evil, and sin of the unfinished universes. This quotient is thus expressive of both the perfect and the partial, of both the eternal and the temporal. Continuing evolution modifies nature by augmenting the content of Paradise perfection and by diminishing the content of the evil, error, and disharmony

Dumnezeu nu este personal prezent nici în natură, nici în vreo altă forță a naturii, căci fenomenul naturii este suprapunerea imperfecțiunilor evoluției progresive și, uneori, a consecințelor unei rebeliunii insurecționale, peste fundamentele paradisiace ale legii universale a lui Dumnezeu. Așa cum apare ea pe o lume ca Urantia, natura nu poate fi niciodată expresia adecvată, reprezentarea autentică, portretul fidel al unui Dumnezeu infinit și perfect înțelept.

În lumea voastră, natura reprezintă legile perfecțiunii condiționate de planurile evolutive ale universului local. Ce parodie este să te închini naturii doar pentru că, într-un sens anume, limitat, ea este impregnată de Dumnezeu; pentru că este o fază a puterii universale, deci divină! Natura este totodată manifestarea proceselor neîncheiate, incomplete, imperfecte ale dezvoltării, ale creșterii și ale progresului unei experiențe a universului în evoluție cosmică.

Defectele aparente ale lumii naturale nu indică nici un fel de defecte corespondente în caracterul lui Dumnezeu. Aceste imperfecțiuni observate reprezintă mai degrabă timpi de oprire inevitabili în desfășurarea constantă a spectacolului în care se zugrăvește infinitul. Aceste întreruperi defectuoase ale continuității perfecte sunt tocmai cele care dau posibilitate minții finite a oamenilor materiali să își facă o imagine fugară asupra realității divine în timp și spațiu. Manifestările materiale ale divinității apar ca defectuoase minții evolutive a oamenilor numai pentru că omul muritor persistă în a nu privi fenomenele naturii decât prin ochii lor trupești, vederea umană, neajutată de mota morontială sau de revelație, substitutul ei compensator în lumile timpului.

Iar natura este dispartă, chipul ei magnific este brăzdat de riduri, trăsăturile ei sunt împietrite de revolta, de conduita greșită și de gândurile rele ale miriadelor creaturi care fac parte din natură, și care au contribuit la desfigurarea ei în timp. Nu, natura nu este Dumnezeu. Natura nu este un obiect de adorare.

3. CARACTERUL NESCHIMBĂTOR AL LUI DUMNEZEU

Mult prea mult s-au gândit oamenii la Dumnezeu ca la ceva asemănător lor. Dumnezeu nu este, nu a fost niciodată, și nu va fi niciodată gelos pe un om sau pe vreo altă ființă din universul de universuri. Dumnezeu știe că Fiul Creator avea intenția să facă din om capodopera creației planetare, să-l facă să conducă întregul pământ, iar faptul de a vedea omul dominat de pasiunile sale cele mai joase, închinându-se în fața idoliilor de lemn, de piatră sau de aur, sau în fața ambiției egoiste, acest spectacol sordid îl stârnește pe Dumnezeu și pe Fiii săi să fie geloși pentru om, însă niciodată pe om.

Dumnezeul etern este incapabil de furie și de mânie în sensul omenesc al acestor emoții și așa cum înțeleg oamenii acest gen de reacții. Aceste sentimente sunt vulgare și de disprețuit, prea puțin demne de a fi numite umane, și cu atât mai puțin divine. Astfel de atitudini sunt pe deplin străine naturii perfecte și caracterului mărinimos al Tatălui Universal.

of relative reality.

4:25 (57.2) God is not personally present in nature or in any of the forces of nature, for the phenomenon of nature is the superimposition of the imperfections of progressive evolution and, sometimes, the consequences of insurrectionary rebellion, upon the Paradise foundations of God's universal law. As it appears on such a world as Urantia, nature can never be the adequate expression, the true representation, the faithful portrayal, of an all-wise and infinite God.

4:26 (57.3) Nature, on your world, is a qualification of the laws of perfection by the evolutionary plans of the local universe. What a travesty to worship nature because it is in a limited, qualified sense pervaded by God; because it is a phase of the universal and, therefore, divine power! Nature also is a manifestation of the unfinished, the incomplete, the imperfect outworkings of the development, growth, and progress of a universe experiment in cosmic evolution.

4:27 (57.4) The apparent defects of the natural world are not indicative of any such corresponding defects in the character of God. Rather are such observed imperfections merely the inevitable stop-moments in the exhibition of the ever-moving reel of infinity picturization. It is these very defect-interruptions of perfection-continuity which make it possible for the finite mind of material man to catch a fleeting glimpse of divine reality in time and space. The material manifestations of divinity appear defective to the evolutionary mind of man only because mortal man persists in viewing the phenomena of nature through natural eyes, human vision unaided by morontia mota or by revelation, its compensatory substitute on the worlds of time.

4:28 (57.5) And nature is marred, her beautiful face is scarred, her features are seared, by the rebellion, the misconduct, the misthinking of the myriads of creatures who are a part of nature, but who have contributed to her disfigurement in time. No, nature is not God. Nature is not an object of worship.

3. GOD'S UNCHANGING CHARACTER

4:31 (57.6) All too long has man thought of God as one like himself. God is not, never was, and never will be jealous of man or any other being in the universe of universes. Knowing that the Creator Son intended man to be the masterpiece of the planetary creation, to be the ruler of all the earth, the sight of his being dominated by his own baser passions, the spectacle of his bowing down before idols of wood, stone, gold, and selfish ambition — these sordid scenes stir God and his Sons to be jealous *for* man, but never of him.

4:32 (57.7) The eternal God is incapable of wrath and anger in the sense of these human emotions and as man understands such reactions. These sentiments are mean and despicable; they are hardly worthy of being called human, much less divine; and such attitudes are utterly foreign to the perfect nature and gracious character of the Universal Father.

O parte, o foarte mare parte a dificultăților avute de muritorii de pe Urantia în înțelegerea lui Dumnezeu provine din consecințele grele ale rebeliunii lui Lucifer și ale trădării lui Caligastia. Pe lumile neizolate de păcat, rasele evolutive pot să-și facă idei mult mai bune asupra Tatălui Universal. Ele suferă mai puțin de confuzie, de deformare și de pervertire în conceptele lor.

Dumnezeu nu se căiește pentru ceea ce a făcut, pentru ceea ce face acum, sau pentru ceea ce va face în viitor. El este infinit de înțelept și Atotputernic deopotrivă. Înțelepciunea omului se naște și crește din încercările și din greșelile experienței umane. Înțelepciunea lui Dumnezeu rezidă în perfecțiunea necalificată a infinitei sale clarvizioni universale, și această recunoaștere divină dirijează efectiv liberul arbitru creator.

Tatăl Universal nu face nimic care să cauzeze apoi amărăciune sau regrete, însă prin alegerea lor nefericită, creaturile înzestrate cu voință, care au fost formate după planurile Personalităților sale Creatoare din universurile exterioare, ajung uneori să pricinuiască emoții de mahnire divină, părinților lor Creatori. Însă, cu toate că Tatăl nici nu face greșeli, nici regrete nu are și nici amărăciuni nu încearcă, el este o ființă înzestrată cu o afecțiune paternă. Inima sa este neîndoiește îndurerată atunci când copiii săi nu ajung la nivele spirituale pe care sunt capabili să le atingă cu ajutorul care le-a fost acordat cu atâta mărinimie de planurile de împlinire spirituală și de modul de ascensiune al muritorilor pus în aplicare în universuri.

Bunătatea infinită a Tatălui depășește înțelegerea mentalului finit din timp. Pentru a expune efectiv toate fazele de bunătate relativă, trebuie întotdeauna să se permită un contrast cu un rău (nu cu un păcat) care să servească de comparație. Capacitatea de imperfectă de intuire a muritorilor poate distinge perfecțiunea bunătății divine numai pentru că aceasta se găsește asociată în relație de contrast cu imperfectiunea relativă a relațiilor de timp și de materie în mișcările din spațiu.

Caracterul lui Dumnezeu este infinit suprauman. De aceea, trebuie ca o astfel de natură divină să fie personalizată, precum în Fiii divini, chiar și mai înainte de a putea fi înțeleasă, cu ajutorul credinței, de mintea finită a omului.

4. REALIZAREA LUI DUMNEZEU

În întregul univers al universurilor, Dumnezeu este singura ființă staționară, conținută în sine și neschimbătoare, neavând nici exterior, nici dincolo, nici trecut, nici viitor. Dumnezeu este energie intențională (spirit creator) și voință absolută, iar aceste calități există prin ele însele și sunt universale.

De vreme ce Dumnezeu există prin el însuși, el este absolut independent. Însăși identitatea lui Dumnezeu este ostilă schimbării. „Eu, Domnul, nu mă schimb”. Dumnezeu este imuabil, dar până ce nu atingeți statutul Paradisului nici măcar nu începeți să înțelegeți cum trece Dumnezeu de la simplitate la complexitate, de la identitate la variație, de la repaus la mișcare, de la infinitate la finitudine, de la divin la uman și de la unitate la dualitate și triunitate. Și Dumnezeu

4:3.3 (58.1) Much, very much, of the difficulty which Urantia mortals have in understanding God is due to the far-reaching consequences of the Lucifer rebellion and the Caligastia betrayal. On worlds not segregated by sin, the evolutionary races are able to formulate far better ideas of the Universal Father; they suffer less from confusion, distortion, and perversion of concept.

4:3.4 (58.2) God repents of nothing he has ever done, now does, or ever will do. He is all-wise as well as all-powerful. Man's wisdom grows out of the trials and errors of human experience; God's wisdom consists in the unqualified perfection of his infinite universe insight, and this divine foreknowledge effectively directs the creative free will.

4:3.5 (58.3) The Universal Father never does anything that causes subsequent sorrow or regret, but the will creatures of the planning and making of his Creator personalities in the outlying universes, by their unfortunate choosing, sometimes occasion emotions of divine sorrow in the personalities of their Creator parents. But though the Father neither makes mistakes, harbors regrets, nor experiences sorrows, he is a being with a father's affection, and his heart is undoubtedly grieved when his children fail to attain the spiritual levels they are capable of reaching with the assistance which has been so freely provided by the spiritual-attainment plans and the mortal-ascension policies of the universes.

4:3.6 (58.4) The infinite goodness of the Father is beyond the comprehension of the finite mind of time; hence must there always be afforded a contrast with comparative evil (not sin) for the effective exhibition of all phases of relative goodness. Perfection of divine goodness can be discerned by mortal imperfection of insight only because it stands in contrastive association with relative imperfection in the relationships of time and matter in the motions of space.

4:3.7 (58.5) The character of God is infinitely superhuman; therefore must such a nature of divinity be personalized, as in the divine Sons, before it can even be faith-grasped by the finite mind of man.

4. THE REALIZATION OF GOD

4:4.1 (58.6) God is the only stationary, self-contained, and changeless being in the whole universe of universes, having no outside, no beyond, no past, and no future. God is purposive energy (creative spirit) and absolute will, and these are self-existent and universal.

4:4.2 (58.7) Since God is self-existent, he is absolutely independent. The very identity of God is inimical to change. "I, the Lord, change not." God is immutable; but not until you achieve Paradise status can you even begin to understand how God can pass from simplicity to complexity, from identity to variation, from quiescence to motion, from infinity to finitude, from the divine to the human, and from unity to duality and triunity. And God can thus modify the manifestations of his absoluteness

poate modifica astfel manifestările absolutității sale, deoarece invariabilitatea divină nu implică imobilitate. Dumnezeu are voință, el este voință.

Dumnezeu este ființa care se determină absolut prin sine. Reacțiile sale în univers nu au limite, în afară de cele pe care și le impune el însuși. Acțiunile sale de liber arbitru nu sunt condiționate decât de acele calități divine și atribute perfecte care sunt caracteristicile inerente naturii sale eterne. Legătura între Dumnezeu și univers este deci aceea a unei ființe de bunătate finală, căreia i se adaugă o liberă voință de infinitate creatoare.

Tatăl Absolut este creatorul universului central și perfect, și Tatăl tuturor celorlalți Creatori. Dumnezeu împărtășește, cu oamenii și cu alte ființe, personalitatea, bunătatea, și numeroase alte caracteristici, însă infinitatea de voință este a lui și numai a lui. Dumnezeu nu este limitat în acțiunile sale creatoare decât de sentimentele naturii sale eterne și de preceptele înțelepciunii sale infinite. Dumnezeu nu alege personal decât ceea ce este infinit perfect, de unde și perfecțiunea celestă a universului central; cu toate că Fiii Creatori împărtășesc pe deplin divinitatea sa și chiar anumite faze ale absolutității sale, ei nu sunt deloc limitați de finalitatea de înțelepciune care conduce infinitatea voinței Tatălui. În consecință, voința creatoare devine încă și mai activă, în întregime divină și aproape ultimă, dacă nu absolută, la Fiii săi din ordinul Mihaililor. Tatăl este infinit și etern, însă dacă s-ar nega faptul că ar putea să se limiteze el însuși în mod voluntar, aceasta ar nega conceptul însăși al absolutității voinței sale.

Absolutitatea lui Dumnezeu impregnează toate cele șapte nivele ale realității universului, și totalitatea acestei naturi absolute este supusă relației între Creator și familia sa universală de creaturi. Este posibil ca precizia să caracterizeze dreptatea trinitară în universul universurilor. Însă, în toate vastele lui relații familiale cu creaturile timpului, Dumnezeul universurilor este guvernat de sentimentul divin. Din toate punctele de vedere - veșnic - Dumnezeul infinit este un Tată. Dintre toate titlurile posibile după care ar putea fi cunoscut cum trebuie, eu am primit ordinul de a-l portretiza pe Dumnezeul întregii creștii ca fiind Tatăl Universal.

În Dumnezeu Tatăl, actele de liber arbitru nu sunt nici guvernate de puterea sa, nici guvernate doar de intelect. Personalitatea divină se definește ca un spirit și se manifestă față de universuri ca iubire. În consecință, în toate relațiile sale personale cu personalitățile create ale universurilor, Prima Sursă-Centru este întotdeauna și în mod consecvent un Tată iubitor. Dumnezeu este un Tată în sensul cel mai elevat al termenului. El este veșnic motivat de idealismul perfect al iubirii divine, și această natură tandră își găsește cea mai puternică expresie și cea mai mare satisfacție în a iubi și în a fi iubit.

În știință, Dumnezeu este Prima Cauză; în religie, el este Tatăl universal și iubitor; în filozofie, este unica ființă care există prin sine, nedepinzând de nici o altă ființă pentru existența sa, însă conferind salutar existență reală tuturor lucrurilor și tuturor celorlalte ființe. Revelația este totuși necesară pentru a arăta că această Cauză Primă a științei și Unitatea autonomă a filozofiei sunt Dumnezeul religiei, plin de îndurare și de bunătate și angajat să-i facă pe copiii săi pământești să supraviețuiască veșnic.

because divine immutability does not imply immobility; God has will — he *is* will.

4.4.3 (58.8) God is the being of absolute self-determination; there are no limits to his universe reactions save those which are self-imposed, and his freewill acts are conditioned only by those divine qualities and perfect attributes which inherently characterize his eternal nature. Therefore is God related to the universe as the being of final goodness plus a free will of creative infinity.

4.4.4 (58.9) The Father-Absolute is the creator of the central and perfect universe and the Father of all other Creators. Personality, goodness, and numerous other characteristics, God shares with man and other beings, but infinity of will is his alone. God is limited in his creative acts only by the sentiments of his eternal nature and by the dictates of his infinite wisdom. God personally chooses only that which is infinitely perfect, hence the supernal perfection of the central universe; and while the Creator Sons fully share his divinity, even phases of his absoluteness, they are not altogether limited by that finality of wisdom which directs the Father's infinity of will. Hence, in the Michael order of sonship, creative free will becomes even more active, wholly divine and well-nigh ultimate, if not absolute. The Father is infinite and eternal, but to deny the possibility of his volitional self-limitation amounts to a denial of this very concept of his volitional absoluteness.

4.4.5 (59.1) God's absoluteness pervades all seven levels of universe reality. And the whole of this absolute nature is subject to the relationship of the Creator to his universe creature family. Precision may characterize trinitarian justice in the universe of universes, but in all his vast family relationship with the creatures of time the God of universes is governed by *divine sentiment*. First and last — eternally — the infinite God is a *Father*. Of all the possible titles by which he might appropriately be known, I have been instructed to portray the God of all creation as the Universal Father.

4.4.6 (59.2) In God the Father freewill performances are not ruled by power, nor are they guided by intellect alone; the divine personality is defined as consisting in spirit and manifesting himself to the universes as love. Therefore, in all his personal relations with the creature personalities of the universes, the First Source and Center is always and consistently a loving Father. God is a Father in the highest sense of the term. He is eternally motivated by the perfect idealism of divine love, and that tender nature finds its strongest expression and greatest satisfaction in loving and being loved.

4.4.7 (59.3) In science, God is the First Cause; in religion, the universal and loving Father; in philosophy, the one being who exists by himself, not dependent on any other being for existence but beneficently conferring reality of existence on all things and upon all other beings. But it requires revelation to show that the First Cause of science and the self-existent Unity of philosophy are the God of religion, full of mercy and goodness and pledged to effect the eternal survival of his children on earth.

Noi căutăm cu insistență conceptul de Infinit, însă noi venerăm ideea-experiență de Dumnezeu, capacitatea noastră de a pricepe în orice loc și în orice moment factorii de personalitate și de divinitate ai conceptului nostru cel mai elevat despre Deitate.

Conștiința de a fi dus o viață victorioasă pe pământ se naște din credința unei creaturi confruntate cu teribilul spectacol al limitării umane, când la fiecare episod recurent al existenței sale și fără a ezita niciodată, ea îndrăznește să proclame această provocare: Chiar și dacă nu pot face lucrul acesta, în mine trăiește cineva care poate să o facă și o va face - o parte din Absolutul-Tatăl al universului universurilor. Aceasta este „victoria care triumfă asupra lumii, credința voastră însăși.”

5. IDEI GREȘITE DESPRE DUMNEZEU

Tradiția religioasă este istoria imperfect păstrată a experienței oamenilor care l-au cunoscut pe Dumnezeu în vremurile apuse. Însă nu ne putem bizui pe aceste scrieri pentru a călăuzi o viață religioasă sau pentru a dispune de o sursă de informații veridice în ceea ce privește pe Tatăl Universal. Aceste credințe vechi au fost invariabil denaturate deoarece oamenii primitivi erau întemeietori de mituri.

Pe Urantia, una din cele mai mari surse de confuzie în ceea ce privește natura lui Dumnezeu provine din faptul că propriile voastre cărți sacre nu au reușit să facă o distincție netă între personalitățile Trinității Paradisului, nici între Deitatea Paradisului și creatorii și administratorii universurilor locale. Pe parcursul dispensărilor trecute de înțelegere parțială, preoții și profeții voștri nu au știut să stabilească clar distincția dintre Prinții Planetari, Suveranii de Sisteme, Părinții Constelațiilor, Fiii Creatori, Șefii Superuniversurilor, Ființa Supremă și Tatăl Universal. Numeroase mesaje ale personalităților subordonate, cum ar fi Purtătorii Vieții, și ale diverselor ordine de îngeri, au fost prezentate în scrierile voastre ca venind de la Dumnezeu însuși. Viața religioasă de pe Urantia confundă încă personalitățile asociate Deității cu Tatăl Universal însuși, astfel încât toate sunt aduse sub o singură și aceeași denumire.

Locuitorii Urantie continuă să sufere de pe urma influenței conceptelor primitive despre Dumnezeu. Zeii care se înfurie odată cu furtuna, care zguduiesc pământul în mânia lor și îi lovesc pe oameni în crizele lor, care aplică judecățile lor din nemulțumire în epocile de foamete și de inundație - aceștia sunt zeii religiilor primitive. Ei nu sunt Zeii vii care guvernează universul. Astfel de concepte sunt relicve ale timpului în care oamenii presupuneau că universul este sub conducerea și sub dominația capriciilor acelor zei imaginari. Însă omul muritor începe să realizeze că trăiește sub un regim al legii și al ordinii comparative în ceea ce privește politica administrativă și conduita Creatorilor Supremi și a Controlorilor Supremi.

Ideea barbară de a îmblânzi un Zeu mânios, de a îmbuna un Domn ofensat, de a câștiga favorurile Deității prin sacrificii, prin penitențe și chiar prin vărsare de sânge, reprezintă o religie total puerilă și primitivă, o filozofie nedemnă de o epocă iluminată de știință și de adevăr. Astfel de credințe sunt absolut detestabile

4:4.8 (59.4) We crave the concept of the Infinite, but we worship the experience-idea of God, our anywhere and any-time capacity to grasp the personality and divinity factors of our highest concept of Deity.

4:4.9 (59.5) The consciousness of a victorious human life on earth is born of that creature faith which dares to challenge each recurring episode of existence when confronted with the awful spectacle of human limitations, by the unfailing declaration: Even if I cannot do this, there lives in me one who can and will do it, a part of the Father-Absolute of the universe of universes. And that is “the victory which overcomes the world, even your faith.”

5. ERRONEOUS IDEAS OF GOD

4:5.1 (59.6) Religious tradition is the imperfectly preserved record of the experiences of the God-knowing men of past ages, but such records are untrustworthy as guides for religious living or as the source of true information about the Universal Father. Such ancient beliefs have been invariably altered by the fact that primitive man was a mythmaker.

4:5.2 (60.1) One of the greatest sources of confusion on Urantia concerning the nature of God grows out of the failure of your sacred books clearly to distinguish between the personalities of the Paradise Trinity and between Paradise Deity and the local universe creators and administrators. During the past dispensations of partial understanding, your priests and prophets failed clearly to differentiate between Planetary Princes, System Sovereigns, Constellation Fathers, Creator Sons, Superuniverse Rulers, the Supreme Being, and the Universal Father. Many of the messages of subordinate personalities, such as Life Carriers and various orders of angels, have been, in your records, presented as coming from God himself. Urantian religious thought still confuses the associate personalities of Deity with the Universal Father himself, so that all are included under one appellation.

4:5.3 (60.2) The people of Urantia continue to suffer from the influence of primitive concepts of God. The gods who go on a rampage in the storm; who shake the earth in their wrath and strike down men in their anger; who inflict their judgments of displeasure in times of famine and flood — these are the gods of primitive religion; they are not the Gods who live and rule the universes. Such concepts are a relic of the times when men supposed that the universe was under the guidance and domination of the whims of such imaginary gods. But mortal man is beginning to realize that he lives in a realm of comparative law and order as far as concerns the administrative policies and conduct of the Supreme Creators and the Supreme Controllers.

4:5.4 (60.3) The barbarous idea of appeasing an angry God, of propitiating an offended Lord, of winning the favor of Deity through sacrifices and penance and even by the shedding of blood, represents a religion wholly puerile and primitive, a philosophy unworthy of an enlightened age of science and truth. Such beliefs are

pentru ființele celeste și pentru șefii divini care servesc și domnesc în universuri. Este un afront la adresa lui Dumnezeu a crede, a susține sau a propovădui că trebuie să se verse sânge nevinovat pentru a câștiga favorurile sale sau pentru a abate o mânie divină închipuită.

Evreii credeau că „fără vărsare de sânge nu se poate dobândi o iertare a păcatelor.” Ei nu s-au putut elibera de vechea idee păgână că Dumnezeu nu s-ar putea domoli decât la vederea sângelui, cu toate că Moise a făcut un salt distinct înainte atunci când a interzis sacrificiile umane și le-a înlocuit cu sacrificii ceremoniale de animale, potrivite mentalității primitive a discipolilor săi care erau niște beduini infantili.

Dăruirea unui Fiu al Paradisului lumii voastre era inerentă încheierii unei vârste planetare. Ea era inevitabilă, și nu a fost făcută neapărat în scopul de a câștiga favorurile lui Dumnezeu. S-a nimerit, totodată, ca această dăruire să reprezinte actul final personal al unui Fiu Creator în lunga aventură de câștigare prin experiență a suveranității asupra universului său. Oamenii au fost învățați că inima paternă a lui Dumnezeu, în toată răceala și asprimea ei austeră, era atât de neatinsă de nefericirile și de suferințele creaturilor sale, încât tandra sa mărinimie nu aveau cum să se manifeste până să-l fi văzut pe Fiul său ireproșabil sângerând și murind pe crucea Calvarului! Ce parodie a caracterului infinit al lui Dumnezeu !

Însă locuitorii Urantiei trebuie să găsească modalitatea de a se elibera de aceste vechi greșeli și de aceste superstiții păgâne legate de natura Tatălui Universal. Revelația adevărului despre Dumnezeu este în curs de manifestare. Rasa umană este destinată să îl cunoască pe Tatăl Universal în toată frumusețea sa de caracter și în toată minunăția însușirilor sale descrise atât de magnific de Fiul Creator care a locuit pe Urantia ca Fiu al Omului și Fiu al lui Dumnezeu.

[Prezentat de un Consilier Divin de pe Uversa.]

utterly repulsive to the celestial beings and the divine rulers who serve and reign in the universes. It is an affront to God to believe, hold, or teach that innocent blood must be shed in order to win his favor or to divert the fictitious divine wrath.

4:5.5 (60.4) The Hebrews believed that “without the shedding of blood there could be no remission of sin.” They had not found deliverance from the old and pagan idea that the Gods could not be appeased except by the sight of blood, though Moses did make a distinct advance when he forbade human sacrifices and substituted therefor, in the primitive minds of his childlike Bedouin followers, the ceremonial sacrifice of animals.

4:5.6 (60.5) The bestowal of a Paradise Son on your world was inherent in the situation of closing a planetary age; it was inescapable, and it was not made necessary for the purpose of winning the favor of God. This bestowal also happened to be the final personal act of a Creator Son in the long adventure of earning the experiential sovereignty of his universe. What a travesty upon the infinite character of God! this teaching that his fatherly heart in all its austere coldness and hardness was so untouched by the misfortunes and sorrows of his creatures that his tender mercies were not forthcoming until he saw his blameless Son bleeding and dying upon the cross of Calvary!

4:5.7 (60.6) But the inhabitants of Urantia are to find deliverance from these ancient errors and pagan superstitions respecting the nature of the Universal Father. The revelation of the truth about God is appearing, and the human race is destined to know the Universal Father in all that beauty of character and loveliness of attributes so magnificently portrayed by the Creator Son who sojourned on Urantia as the Son of Man and the Son of God.

4:5.8 (61.1) [Presented by a Divine Counselor of Uversa.]

Capitolul 5. Relația lui Dumnezeu cu individul

⇐ 004

CARTEA URANTIA

006 ⇐

PARTE I. UNIVERSUL CENTRAL ȘI SUPRAUNVERSURILE

CAPITOLUL 5

RELAȚIA LUI DUMNEZEU CU INDIVIDUL

Secțiuni

Introduction

1. Calea către Dumnezeu
2. Prezența lui Dumnezeu
3. Adevărata slăvire
4. Dumnezeu în religie
5. Conștiința de Dumnezeu
6. Dumnezeul personalității

Introduction

DACĂ mintea finită a omului nu este în stare să înțeleagă cum poate coborî un Dumnezeu atât de mare și maiestos ca Tatăl Universal din lăcașul său etern de perfecțiune infinită pentru a fraterniza cu creatura umană individuală, trebuie atunci ca intelectul finit să își întemeieze asigurarea sa de comuniune divină pe adevărul faptului că se află un fragment real al Dumnezeului viu în intelectul oricărui muritor de pe Urantia înzestrat cu o minte normală și cu o conștiință morală. Ajustorii Gândirii interioari sunt o fracțiune a Deității eterne a Tatălui Paradisiac. Când sufletul uman contemplă această prezență de realitate spirituală, omul nu are nevoie să meargă dincolo de propria sa experiență interioară pentru a-l găsi pe Dumnezeu și a se strădui să intre în comuniune cu el.

Dumnezeu a distribuit infinitatea naturii sale eterne în toate realitățile existențiale ale celor șase coordonați absoluți ai săi, însă, în orice moment, el poate stabili un contact personal cu orice parte, cu orice fază și cu orice fel de creație, prin intermediul fragmentelor sale prepersonale. Dumnezeul etern și-a rezervat de asemenea prerogativele de a conferi personalitate divinelor Creatori și creaturilor vii ale universului de universuri, în timp ce și-a rezervat mai departe prerogativele de a menține un contact direct și patern cu toate aceste ființe personale prin intermediul circuitului personalității.

1. CALEA CĂTRE DUMNEZEU

Incapacitatea creaturilor finite de a se apropia de

PAPER 5

GOD'S RELATION TO THE INDIVIDUAL

SECTIONS

Introduction

1. The Approach to God
2. The Presence of God
3. True Worship
4. God in Religion
5. The Consciousness of God
6. The God of Personality

INTRODUCTION

5:0.1 (62.1) IF THE finite mind of man is unable to comprehend how so great and so majestic a God as the Universal Father can descend from his eternal abode in infinite perfection to fraternize with the individual human creature, then must such a finite intellect rest assurance of divine fellowship upon the truth of the fact that an actual fragment of the living God resides within the intellect of every normal-minded and morally conscious Urantia mortal. The indwelling Thought Adjusters are a part of the eternal Deity of the Paradise Father. Man does not have to go farther than his own inner experience of the soul's contemplation of this spiritual-reality presence to find God and attempt communion with him.

5:0.2 (62.2) God has distributed the infinity of his eternal nature throughout the existential realities of his six absolute co-ordinates, but he may, at any time, make direct personal contact with any part or phase or kind of creation through the agency of his prepersonal fragments. And the eternal God has also reserved to himself the prerogative of bestowing personality upon the divine Creators and the living creatures of the universe of universes, while he has further reserved the prerogative of maintaining direct and parental contact with all these personal beings through the personality circuit.

1. THE APPROACH TO GOD

5:1.1 (62.3) The inability of the finite creature to approach

Tatăl infinit nu este inerentă unei îndepărtări a Tatălui, ci caracterului finit și limitărilor materiale ale ființelor create. Imensitatea deosebirii spirituale dintre cea mai înaltă personalitate de existență universală și grupurile inferioare de inteligențe create este de neconceput. Dacă ar fi posibil ca aceste inteligențe de ordin inferior să fie transportate instantaneu în prezența Tatălui însuși, ele nu ar ști că se află acolo. Acolo ar fi la fel de inconștiente de prezența Tatălui Universal ca și în situația lor prezentă. Stă un drum foarte lung înaintea oamenilor muritori, până ca ei să poată cere cu temei, și cu șanse de reușită, un bilet de liberă trecere în prezența Tatălui Universal din Paradis. Din punct de vedere spiritual, trebuie ca un om să fi fost ridicat și metamorfozat de numeroase ori înainte de a putea atinge un nivel care îl va da viziunea spirituală susceptibilă să îl facă să vadă chiar și numai un singur spirit din cele Șapte Spirite Maestru.

Tatăl nostru nu se ascunde, el nu trăiește într-o retragere arbitrară. El a mobilizat resursele înțelepciunii divine într-un efort nesfârșit de a se revela copiilor domeniilor sale universale. O măreție infinită și o generozitate inexprimabilă împreunate cu maiestatea iubirii sale sunt ceea ce îl face să năzuiască la asocierea cu el a fiecărei creaturi în stare să îl înțeleagă, să îl iubească, sau să se apropie de el. Prin urmare, limitările care vă sunt inerente, inseparabile de personalitatea voastră finită și de existența voastră materială, sunt cele care determină timpul, locul și circumstanțele în care veți putea să atingeți țelul călătoriei de ascensiune a muritorilor și să stați în prezența Tatălui, în centrul tuturor lucrurilor.

Cu toate că, pentru a vă apropia de prezența Tatălui Paradis, trebuie să atingeți nivelele finite cele mai înalte ale progresului în spirit, ar trebui să vă bucurați la recunoașterea posibilității mereu prezente de a intra într-o comuniune imediată cu spiritul dăruit al Tatălui, care este atât de intim asociat cu sufletul vostru interior și cu eul vostru în curs de spiritualizare.

Muritorii tărâmurilor timpului și spațiului se pot deosebi foarte mult în aptitudinile inerente și în înzestrarea intelectuală, pot beneficia de medii excepțional de favorabile promovării sociale și progresului moral sau, dimpotrivă, pot suferi de o absență aproape completă de ajutor uman pentru cultură și pentru un așa-zis progres în artele civilizației. Însă posibilitățile de progres spiritual în cariera de ascensiune sunt egale pentru toți. Se ating nivele tot mai înalte de clarviziune spirituală și de semnificație cosmică într-un mod cu totul independent de inegalitățile socio-morale din mediile materiale diversificate ale lumilor evolutive.

Oricare ar fi diferențele dintre muritorii de pe Urantia în șansele și înzestrările lor intelectuale, sociale, economice, și chiar morale, nu uitați că înzestrarea lor spirituală este uniformă și unică. Cu toții se bucură de aceeași prezență divină a darului venit de la Tată și toți sunt deopotrivă de privilegiați de a putea căuta o comuniune personală intimă cu acest spirit interior de origine divină. Toți sunt egali în putința de a alege să accepte îndrumarea spirituală uniformă a acestor Veghetori de Mister.

Dacă pe plan spiritual omul muritor este motivat din toată inima și se consacră fără rezerve facerii voii Tatălui, atunci, de vreme ce este atât de categoric și de

the infinite Father is inherent, not in the Father's aloofness, but in the finiteness and material limitations of created beings. The magnitude of the spiritual difference between the highest personality of universe existence and the lower groups of created intelligences is inconceivable. Were it possible for the lower orders of intelligence to be transported instantly into the presence of the Father himself, they would not know they were there. They would there be just as oblivious of the presence of the Universal Father as where they now are. There is a long, long road ahead of mortal man before he can consistently and within the realms of possibility ask for safe conduct into the Paradise presence of the Universal Father. Spiritually, man must be translated many times before he can attain a plane that will yield the spiritual vision which will enable him to see even any one of the Seven Master Spirits.

5:1.2 (62.4) Our Father is not in hiding; he is not in arbitrary seclusion. He has mobilized the resources of divine wisdom in a never-ending effort to reveal himself to the children of his universal domains. There is an infinite grandeur and an inexpressible generosity connected with the majesty of his love which causes him to yearn for the association of every created being who can comprehend, love, or approach him; and it is, therefore, the limitations inherent in you, inseparable from your finite personality and material existence, that determine the time and place and circumstances in which you may achieve the goal of the journey of mortal ascension and stand in the presence of the Father at the center of all things.

5:1.3 (63.1) Although the approach to the Paradise presence of the Father must await your attainment of the highest finite levels of spirit progression, you should rejoice in the recognition of the ever-present possibility of immediate communion with the bestowal spirit of the Father so intimately associated with your inner soul and your spiritualizing self.

5:1.4 (63.2) The mortals of the realms of time and space may differ greatly in innate abilities and intellectual endowment, they may enjoy environments exceptionally favorable to social advancement and moral progress, or they may suffer from the lack of almost every human aid to culture and supposed advancement in the arts of civilization; but the possibilities for spiritual progress in the ascension career are equal to all; increasing levels of spiritual insight and cosmic meanings are attained quite independently of all such sociomoral differentials of the diversified material environments on the evolutionary worlds.

5:1.5 (63.3) However Urantia mortals may differ in their intellectual, social, economic, and even moral opportunities and endowments, forget not that their spiritual endowment is uniform and unique. They all enjoy the same divine presence of the gift from the Father, and they are all equally privileged to seek intimate personal communion with this indwelling spirit of divine origin, while they may all equally choose to accept the uniform spiritual leading of these Mystery Monitors.

5:1.6 (63.4) If mortal man is wholeheartedly spiritually motivated, unreservedly consecrated to the doing of the Father's will, then, since he is so certainly and so

efectiv înzestrat din punct de vedere spiritual cu un Ajustor divin interior, în experiența acestui individ nu se poate să nu se materializeze conștiința sublimă a cunoașterii de Dumnezeu și încredințarea celestă de supraviețuire pentru a-l putea găsi pe Dumnezeu făcând experiența progresivă de a deveni tot mai asemănător cu el.

Pe plan spiritual omul este locuit de un Ajustor al Gândirii care supraviețuiește. Dacă o astfel de minte umană este motivată sincer și spiritual, dacă acest suflet uman dorește să-l cunoască pe Dumnezeu și să devină asemenea lui, să vrea în mod cinstit să facă voia Tatălui, atunci nici o influență negativă de frustrare, nici o putere pozitivă de interferență posibilă nu ar putea împiedica acest suflet motivat prin putere divină de la ascensiunea în siguranță până la porțile Paradisului.

Tatăl dorește ca toate creaturile sale să fie în comuniune personală cu el. Există, în Paradis, un loc pentru a-i primi pe toți cei care au un statut de supraviețuire și o natură spirituală care face posibilă o asemenea împlinire. De aceea, în filozofia voastră trebuie să se înscrie, odată pentru totdeauna, afirmațiile următoare: pentru fiecare dintre voi și pentru noi toți, Dumnezeu este abordabil, Tatăl este accesibil, calea este deschisă. Forțele iubirii divine, precum și căile și mijloacele administrării divine sunt toate împletite într-un efort pentru a ajuta, în toate universurile, orice inteligență care este demnă să se ridice până în prezența Tatălui Universal din Paradis.

Prezența și personalitatea Infinitului nu își pierde realitatea doar pentru că este necesar un timp considerabil pentru a-l atinge pe Dumnezeu. Ascensiunea voastră face parte din circuitul celor șapte suprauniversuri. Cu toate că îi faceți înconjurul de nenumărate ori, voi puteți să vă așteptați, în spirit și în statut, să circulați întotdeauna către interior. Puteți conta pe faptul că veți fi transferați, din sferă în sferă, de la circuitele exterioare mereu mai aproape de centrul interior. Nu vă îndoiiți de faptul că, într-o zi, vă veți găsi în prezența divină și centrală a lui Dumnezeu și îl veți vedea (la figurat vorbind) față în față. Este vorba efectiv de atingerea nivelelor spirituale actuale, și aceste nivele îi sunt accesibile oricărei ființe care a fost locuită de un Veghetor de Mister, și care a efectuat ulterior fuziunea sa eternă cu acest Ajustor al Gândirii.

Dumnezeu nu locuiește într-o ascunzătoare spirituală, însă prea multe din creaturile sale s-au ascuns în negura propriilor lor decizii încăpățănate. Deocamdată ele s-au separat de comuniunea cu spiritul său și cu spiritul Fiului său prin a fi ales propriile lor căi strâmbe și prin a se fi lăsat antrenate de indulgența minții lor intolerante și a naturii lor nespirituale.

Omul muritor se poate apropia de Dumnezeu și poate renunța în repetate rânduri să facă voia divină, și aceasta atât timp cât el păstrează puterea de a alege. Pierderea sa finală nu este decisă până ce el n-a pierdut puterea de a alege voia Tatălui. Tatăl nu își închide niciodată inima la nevoile și la cerințele copiilor săi. Numai că vlăstarele lui își închide inima pentru totdeauna la puterea de atracție a Tatălui atunci când ele pierd final și definitiv dorința de a face voia lui divină - care este aceea de a-l cunoaște și de a-i fi asemenea. Paralel, destinul etern al omului este asigurat atunci când fuziunea sa cu Ajustorul proclamă universului că

effectively spiritually endowed by the indwelling and divine Adjuster, there cannot fail to materialize in that individual's experience the sublime consciousness of knowing God and the supernal assurance of surviving for the purpose of finding God by the progressive experience of becoming more and more like him.

5:1.7 (63.5) Man is spiritually indwelt by a surviving Thought Adjuster. If such a human mind is sincerely and spiritually motivated, if such a human soul desires to know God and become like him, honestly wants to do the Father's will, there exists no negative influence of mortal deprivation nor positive power of possible interference which can prevent such a divinely motivated soul from securely ascending to the portals of Paradise.

5:1.8 (63.6) The Father desires all his creatures to be in personal communion with him. He has on Paradise a place to receive all those whose survival status and spiritual nature make possible such attainment. Therefore settle in your philosophy now and forever: To each of you and to all of us, God is approachable, the Father is attainable, the way is open; the forces of divine love and the ways and means of divine administration are all interlocked in an effort to facilitate the advancement of every worthy intelligence of every universe to the Paradise presence of the Universal Father.

5:1.9 (63.7) The fact that vast time is involved in the attainment of God makes the presence and personality of the Infinite none the less real. Your ascension is a part of the circuit of the seven superuniverses, and though you swing around it countless times, you may expect, in spirit and in status, to be ever swinging inward. You can depend upon being translated from sphere to sphere, from the outer circuits ever nearer the inner center, and some day, doubt not, you shall stand in the divine and central presence and see him, figuratively speaking, face to face. It is a question of the attainment of actual and literal spiritual levels; and these spiritual levels are attainable by any being who has been indwelt by a Mystery Monitor, and who has subsequently eternally fused with that Thought Adjuster.

5:1.10 (64.1) The Father is not in spiritual hiding, but so many of his creatures have hidden themselves away in the mists of their own willful decisions and for the time being have separated themselves from the communion of his spirit and the spirit of his Son by the choosing of their own perverse ways and by the indulgence of the self-assertiveness of their intolerant minds and unspiritual natures.

5:1.11 (64.2) Mortal man may draw near God and may repeatedly forsake the divine will so long as the power of choice remains. Man's final doom is not sealed until he has lost the power to choose the Father's will. There is never a closure of the Father's heart to the need and the petition of his children. Only do his offspring close their hearts forever to the Father's drawing power when they finally and forever lose the desire to do his divine will — to know him and to be like him. Likewise is man's eternal destiny assured when Adjuster fusion proclaims to the universe that such an ascender has made the final and irrevocable choice to live the Father's will.

acest ascender a realizat alegerea finală și irevocabilă de a trăi voința lui Dumnezeu.

Marele Dumnezeu stabilește un contact direct cu omul muritor, dându-i din sinea sa infinită, eternă și incomprehensibilă o fracțiune care va trăi și locui în el. Dumnezeu s-a angajat în aventura eternă odată cu omul. Dacă vă conformați îndrumărilor forțelor spirituale din voi, și celor din preajma voastră, nu aveți cum să nu atingeți înaltul destin pe care un Dumnezeu iubitor l-a instaurat ca țel universal pentru creaturile care se ridică în lumile evolutive ale spațiului.

2. PREZENȚA LUI DUMNEZEU

Prezența fizică a Infinitului este realitatea universului material. Prezența în minte a Deității trebuie să se determine după profunzimea experienței intelectuale a individului și după nivelul evolutiv al personalității. Cât despre prezența spirituală a Divinității, este absolut necesar ca ea să fie diferențială în univers. Ea este determinată de capacitatea spirituală de receptivitate și de gradul în care voința creaturii este consacrată facerii voii divine.

Dumnezeu trăiește în fiecare dintre fiii săi născuți din spirit. Fiii Paradisului au întotdeauna acces la prezența lui Dumnezeu, „la dreapta Tatălui”, și toate personalitățile sale create pot ajunge „la pieptul Tatălui”. Aceasta se referă la circuitul personalității, indiferent de timpul, de locul, și de modul în care este contactată, însă poate fi vorba și de un contact conștient și personal și de o comuniune cu Tatăl Universal, fie în lăcașul său central, fie într-un alt loc desemnat, cum ar fi una din cele șapte sfere sacre ale Paradisului.

Cu toate acestea, prezența divină nu se poate descoperi nicăieri în natură, nici chiar în viața muritorilor cunoscători de Dumnezeu, cu aceeași plenitudine și cu aceeași certitudine ca în comuniunea pe care o încercați cu Veghetorul lăuntric de Mister, Ajustorul Gândirii din Paradis. Ce greșală să visezi la un Dumnezeu îndepărtat în ceruri când spiritul Tatălui Universal trăiește în propria voastră minte!

Grație acestui fragment de Dumnezeu care locuiește în voi, și pe măsură ce înaintați în armonia voastră cu îndrumările spirituale ale Ajustorului, se face că voi puteți spera tot mai mult să distingeți prezența și puterea transformatoare ale unor alte influențe spirituale care vă înconjoară și vin peste voi, fără a funcționa ca parte integrantă din voi înșivă. Faptul că din punct de vedere intelectual nu sunteți conștienți de un contact strâns și intim cu Ajustorul interior nu contrazice câtuși de puțin o experiență atât de elevată. Proba fraternității cu Ajustorul divin constă în întregime în natura și în extinderea roadelor spiritului care produc experiența vieții credinciosului individual. „Îi veți cunoaște după roadele lor”.

Pentru mintea materială sărăcăcios spiritualizată a omului muritor, este extrem de dificil să atingă prin experiență o conștiință notabilă a activităților spirituale a entităților divine cum ar fi Ajustorii din Paradis. Pe măsură ce sufletul creat împreună de minte și Ajustor își afirmă progresiv existența, se produce o nouă fază de conștiință de suflet capabilă să resimtă prin experiență prezența Monitorilor de Mister și să recunoască directivele lor spirituale și celelalte activități

5:1.12 (64.3) The great God makes direct contact with mortal man and gives a part of his infinite and eternal and incomprehensible self to live and dwell within him. God has embarked upon the eternal adventure with man. If you yield to the leadings of the spiritual forces in you and around you, you cannot fail to attain the high destiny established by a loving God as the universe goal of his ascendant creatures from the evolutionary worlds of space.

2. THE PRESENCE OF GOD

5:2.1 (64.4) The physical presence of the Infinite is the reality of the material universe. The mind presence of Deity must be determined by the depth of individual intellectual experience and by the evolutionary personality level. The spiritual presence of Divinity must of necessity be differential in the universe. It is determined by the spiritual capacity of receptivity and by the degree of the consecration of the creature's will to the doing of the divine will.

5:2.2 (64.5) God lives in every one of his spirit-born sons. The Paradise Sons always have access to the presence of God, “the right hand of the Father,” and all of his creature personalities have access to the “bosom of the Father.” This refers to the personality circuit, whenever, wherever, and however contacted, or otherwise entails personal, self-conscious contact and communion with the Universal Father, whether at the central abode or at some other designated place, as on one of the seven sacred spheres of Paradise.

5:2.3 (64.6) The divine presence cannot, however, be discovered anywhere in nature or even in the lives of God-knowing mortals so fully and so certainly as in your attempted communion with the indwelling Mystery Monitor, the Paradise Thought Adjuster. What a mistake to dream of God far off in the skies when the spirit of the Universal Father lives within your own mind!

5:2.4 (64.7) It is because of this God fragment that indwells you that you can hope, as you progress in harmonizing with the Adjuster's spiritual leadings, more fully to discern the presence and transforming power of those other spiritual influences that surround you and impinge upon you but do not function as an integral part of you. The fact that you are not intellectually conscious of close and intimate contact with the indwelling Adjuster does not in the least disprove such an exalted experience. The proof of fraternity with the divine Adjuster consists wholly in the nature and extent of the fruits of the spirit which are yielded in the life experience of the individual believer. “By their fruits you shall know them.”

5:2.5 (65.1) It is exceedingly difficult for the meagerly spiritualized, material mind of mortal man to experience marked consciousness of the spirit activities of such divine entities as the Paradise Adjusters. As the soul of joint mind and Adjuster creation becomes increasingly existent, there also evolves a new phase of soul consciousness which is capable of experiencing the presence, and of recognizing the spirit leadings and other supermaterial activities, of the Mystery Monitors.

supramateriale ale lor.

Întreaga experiență a comuniunii cu un Ajustor implică un statut moral, niște mobiluri mentale și o experiență spirituală. Realizarea de sine a unei astfel de împliniri este limitată în principal, chiar dacă nu exclusiv, la domeniul conștiinței sufletului. Însă dovezile se produc din abundență prin manifestările roadelor spiritului în viața tuturor celor care iau astfel contact cu spiritul interior.

3. ADEVĂRATA SLĂVIRE

Din punct de vedere universal, Deitățile Paradisului sunt ca una singură, însă în relațiile lor cu ființe ca acelea care locuiesc pe Urantia ele sunt totodată trei persoane distincte și separate. Există o diferență între Divinități din punctul de vedere al chemărilor personale, al comuniunii și al altor relații intime. În sensul cel mai elevat, noi îl slăvim pe Tatăl Universal și numai pe el. Este adevărat că îl putem slăvi și îl slăvim efectiv pe Tată așa cum se manifestă el în Fiii săi Creatori, însă Tatăl este, direct sau indirect, cel care este slăvit și venerat.

Rugămintile de tot felul țin de domeniul Fiului Etern și organizației spirituale a Fiului. Rugăciunile, toate comunicările formale, totul, în afară de adorarea și de venerarea Tatălui Universal, sunt treburi care sunt de competența unui univers local. În general, ele nu depășesc limitele jurisdicționale ale unui Fiu Creator. Dar venerarea este cu siguranță încercuită și transmisă persoanei Creatorului prin funcționarea circuitului personalității Tatălui. Credem, printre altele, că această înregistrare a omagiului unei creaturi locuite de un Ajustor este înlesnită de prezența Tatălui în spirit. Există o imensă sumă de dovezi pentru a demonstra această credință. Știu că toate ordinele de fragmente ale Tatălui sunt împuternicite să înregistreze în mod valabil, în prezența Tatălui Universal, slăvirea de bună credință a supușilor lor. Fără îndoială, Ajustorii se folosesc și de canale prepersonale directe de comunicare cu Dumnezeu. Ei sunt capabili totodată să utilizeze circuitele de gravitație spirituală ale Fiului Etern.

Slăvirea își este de ajuns sieși. Rugăciunea încorporează un element de interes pentru sine sau pentru o altă făptură. Aceasta este marea diferență între slăvire și rugăciune. Adevărata slăvire nu comportă absolut nici o cerere pentru sine, nici vreun alt element de interes personal. Noi îl venerăm pur și simplu pe Dumnezeu datorită concepției noastre despre ceea ce este el. Venerarea nu cere nimic și nu speră nimic pentru cel care venerează. Noi nu venerăm Tatăl pentru că am putea să ne alegem cu ceva din această venerație. Noi îi arătăm această devoțiune și ne angajăm în această adorare printr-o reacție naturală și spontană, recunoscând personalitatea incomparabilă a Tatălui, și datorită naturii sale demne de a fi iubită și a atributelor sale adorabile.

În clipa când se introduce în adorare un element de interes personal, devoțiunea trece de la adorare la rugăciune, și ar fi mai indicat să i se adreseze persoanei Fiului Etern sau a Fiului Creator. Însă, în practica experienței religioase, nu există nici un motiv pentru a nu adresa rugăciunea lui Dumnezeu Tatăl ca

5:26 (65.2) The entire experience of Adjuster communion is one involving moral status, mental motivation, and spiritual experience. The self-realization of such an achievement is mainly, though not exclusively, limited to the realms of soul consciousness, but the proofs are forthcoming and abundant in the manifestation of the fruits of the spirit in the lives of all such inner-spirit contactors.

3. TRUE WORSHIP

5:31 (65.3) Though the Paradise Deities, from the universe standpoint, are as one, in their spiritual relations with such beings as inhabit Urantia they are also three distinct and separate persons. There is a difference between the Godheads in the matter of personal appeals, communion, and other intimate relations. In the highest sense, we worship the Universal Father and him only. True, we can and do worship the Father as he is manifested in his Creator Sons, but it is the Father, directly or indirectly, who is worshiped and adored.

5:32 (65.4) Supplications of all kinds belong to the realm of the Eternal Son and the Son's spiritual organization. Prayers, all formal communications, everything except adoration and worship of the Universal Father, are matters that concern a local universe; they do not ordinarily proceed out of the realm of the jurisdiction of a Creator Son. But worship is undoubtedly encircuited and dispatched to the person of the Creator by the function of the Father's personality circuit. We further believe that such registry of the homage of an Adjuster-indwelt creature is facilitated by the Father's spirit presence. There exists a tremendous amount of evidence to substantiate such a belief, and I know that all orders of Father fragments are empowered to register the bona fide adoration of their subjects acceptably in the presence of the Universal Father. The Adjusters undoubtedly also utilize direct prepersonal channels of communication with God, and they are likewise able to utilize the spirit-gravity circuits of the Eternal Son.

5:33 (65.5) Worship is for its own sake; prayer embodies a self- or creature-interest element; that is the great difference between worship and prayer. There is absolutely no self-request or other element of personal interest in true worship; we simply worship God for what we comprehend him to be. Worship asks nothing and expects nothing for the worshiper. We do not worship the Father because of anything we may derive from such veneration; we render such devotion and engage in such worship as a natural and spontaneous reaction to the recognition of the Father's matchless personality and because of his lovable nature and adorable attributes.

5:34 (65.6) The moment the element of self-interest intrudes upon worship, that instant devotion translates from worship to prayer and more appropriately should be directed to the person of the Eternal Son or the Creator Son. But in practical religious experience there exists no reason why prayer should not be addressed to

parte a unei adorări sincere.

Atunci când vă ocupați de problemele practice ale vieții voastre de zi cu zi, voi sunteți în mâinile personalităților spirituale care își au originea în a Treia Sursă Centru; voi cooperați cu agenții Autorului Comun. Și așa că voi îl slăviți pe Dumnezeu; vă rugați la Fiu și intrați în comuniune cu el; și vă ocupați de detaliile șederii pământești în legătură cu inteligențele Spiritului Infinit care acționează asupra lumii voastre și în întregul vostru univers.

Fiii Creatori sau Suverani care dirijează destinele universurilor locale țin loc atât Tatălui Universal, cât și Fiului Etern al Paradisului. Acești Fii ai Universului primesc în numele Tatălui adorația de slăvire și își pleacă urechea la cererile supușilor lor solicitanți de la un capăt la altul al creațiilor lor respective. În practică, și în toate privințele, un Fiu Mihail este Dumnezeu pentru copiii universului său local. El este personalizarea Tatălui Universal și a Fiului Etern în universul local. Spiritul Infinit menține un contact personal cu copiii acestor târâmuri prin Spiritele Universului, asociații administrativi și creativi ai Fiilor Creatori din Paradis.

Adorarea sinceră implică mobilizarea tuturor puterilor personalității umane sub dominația sufletului în evoluție, și subordonarea lor îndrumărilor divine ale Ajustorului Gândirii asociat. Minteaa supusă limitărilor materiale nu poate niciodată deveni suprem conștientă de semnificația reală a unei adevărate adorări. Realizarea de către om a realității experienței adorării este determinată mai ales de nivelul de dezvoltare al sufletului său muritor în evoluție. Creșterea spirituală a sufletului are loc într-un tot independent de conștiința intelectuală de sine.

Experiența adorării constă în încercarea sublimă a Ajustorului asociat de a comunica Tatălui Divin dorințele inexprimabile și aspirațiile de nespuse ale sufletului uman, creat în comun de mintea umană care îl caută pe Dumnezeu și de Ajustorul nemuritor care îl revelează pe Dumnezeu. Adorarea este, prin urmare, acțiunea de consimțire a minții materiale la încercarea sinelui său care spiritualizează, sub îndrumarea spiritului asociat, de a comunica cu Dumnezeu în calitate de fiu al Tatălui Universal prin credință. Minteaa muritoare consimte să venereze; sufletul muritor năzuiește să venereze și începe să preia inițiativa; prezența Ajustorului divin dirijează această venerare spre folosul minții muritoare și al sufletului nemuritor în evoluție. În ultimă analiză, adevărata venerare devine o experiență realizată pe patru nivele cosmice: intelectual, morontial, spiritual și personal. Ea reprezintă conștiința minții, a sufletului și a spiritului și unificarea lor în personalitate.

4. DUMNEZEU ÎN RELIGIE

Moralitatea religiilor evolutive mână pe oameni înainte în căutarea lui Dumnezeu prin putere motivațională a fricii. Religiile revelației îmbie pe oameni să caute un Dumnezeu al iubirii datorită faptului că ei încearcă năzuința de a deveni asemenea lui. Însă religia nu este doar un sentiment pasiv de „dependență absolută” și de „certitudine a supraviețuirii”. Este o experiență vie și dinamică a atingerii divinității întemeiată pe slujirea omenirii.

God the Father as a part of true worship.

5:3.5 (66.1) When you deal with the practical affairs of your daily life, you are in the hands of the spirit personalities having origin in the Third Source and Center; you are co-operating with the agencies of the Conjoint Actor. And so it is: You worship God; pray to, and commune with, the Son; and work out the details of your earthly sojourn in connection with the intelligences of the Infinite Spirit operating on your world and throughout your universe.

5:3.6 (66.2) The Creator or Sovereign Sons who preside over the destinies of the local universes stand in the place of both the Universal Father and the Eternal Son of Paradise. These Universe Sons receive, in the name of the Father, the adoration of worship and give ear to the pleas of their petitioning subjects throughout their respective creations. To the children of a local universe a Michael Son is, to all practical intents and purposes, God. He is the local universe personification of the Universal Father and the Eternal Son. The Infinite Spirit maintains personal contact with the children of these realms through the Universe Spirits, the administrative and creative associates of the Paradise Creator Sons.

5:3.7 (66.3) Sincere worship connotes the mobilization of all the powers of the human personality under the dominance of the evolving soul and subject to the divine directionization of the associated Thought Adjuster. The mind of material limitations can never become highly conscious of the real significance of true worship. Man's realization of the reality of the worship experience is chiefly determined by the developmental status of his evolving immortal soul. The spiritual growth of the soul takes place wholly independently of the intellectual self-consciousness.

5:3.8 (66.4) The worship experience consists in the sublime attempt of the betrothed Adjuster to communicate to the divine Father the inexpressible longings and the unutterable aspirations of the human soul — the conjoint creation of the God-seeking mortal mind and the God-revealing immortal Adjuster. Worship is, therefore, the act of the material mind's assenting to the attempt of its spiritualizing self, under the guidance of the associated spirit, to communicate with God as a faith son of the Universal Father. The mortal mind consents to worship; the immortal soul craves and initiates worship; the divine Adjuster presence conducts such worship in behalf of the mortal mind and the evolving immortal soul. True worship, in the last analysis, becomes an experience realized on four cosmic levels: the intellectual, the morontial, the spiritual, and the personal — the consciousness of mind, soul, and spirit, and their unification in personality.

4. GOD IN RELIGION

5:4.1 (66.5) The morality of the religions of evolution drives men forward in the God quest by the motive power of fear. The religions of revelation allure men to seek for a God of love because they crave to become like him. But religion is not merely a passive feeling of “absolute dependence” and “surety of survival”; it is a living and dynamic experience of divinity attainment predicated on humanity service.

5:4.2 (66.6)

Marele serviciu imediat al religiei autentice constă în stabilirea unei unități permanente în experiență umană, o pace durabilă și o încredințare profundă. La oamenii primitivi, chiar și politeismul este o unificare relativă a conceptului în evoluție al Deității. Politeismul este monoteismul în formare. Mai devreme sau mai târziu, Dumnezeu este destinat să fie înțeles ca fiind realitatea valorilor, substanța semnificațiilor și viața adevărului.

Dumnezeu nu este doar cel care determină destinul, el este destinația eternă a omului. Toate activitățile umane nereligioase încearcă să aplece universul către denaturanta servire de sine. Indivizii cu adevărat religioși caută să-și identifice sinele cu universul și să dedice apoi activitățile acestui sine unificat servirii familiei universale a semenilor lor, umani și supraumani.

Domeniile filozofiei și artei se interpun între activitățile religioase și nereligioase ale sinelui uman. Prin artă și filozofie, gânditorii materialişti sunt atrași către contemplarea realităților spirituale și a valorilor universale de semnificații eterne.

Toate religiile propovăduiesc slăvirea Deității și vreo doctrină de salvare umană. Religia budistă promite salvarea de suferință, pacea veșnică. Religia iudaică promite salvarea de greutate, prosperitatea bazată pe justete. Religia greacă promitea salvarea de disarmonie și de urătenie și realizarea frumuseții. Creștinismul promite salvarea de păcat, sfințenia. Mahomedanismul promite eliberarea de strictețea normelor morale ale iudaismului și ale creștinismului. Religia lui Isus este salvarea de sine, izbăvirea de relele care decurg din izolarea creaturii în timp și în eternitate.

Evreii își bazau religia pe bunătate, grecii și-o fundamentau pe frumusețe, și ambele religii căutau adevărul. Isus a revelat un Dumnezeu al iubirii, și iubirea înglobează în întregime adevărul, frumusețea și bunătatea.

Zoroastrienii aveau o religie a moralei, hindușii o religie a metafizicii, confucianiștii o religie a eticii. Isus a trăit o religie a servirii. Toate aceste religii sunt de valoare prin aceea că sunt apropiere valabile de religia lui Isus. Religia este destinată să devină realitatea unificării spirituale a tot ceea ce este bun, frumos și adevărat în experiența umană.

Religia greacă avea o lozincă universală: „Cunoaște-te pe tine însuși”. Centrul învățării evreilor era „Cunoașteți-l pe Dumnezeuul vostru”. Creștinii predică o evanghelie îndreptată spre „Cunoașterea Domnului Isus Christos.” Isus a proclamat vestea cea bună „Cunoașteți-l pe Dumnezeu și cunoașteți-vă pe voi înșivă ca Fii ai lui Dumnezeu.” Aceste concepte diferite asupra scopului religiei determină atitudinea unui individ în diverse situații ale vieții sale și lasă să întrevadă profunzimea venerației sale și natura obiceiurilor sale personale de rugăciune. Putem determina statutul spiritual al oricărei religii după natura rugăciunilor ei.

Conceptul unui Dumnezeu semiuman și gelos este o tranziție inevitabilă de la politeism la monoteismul sublim. Cel mai înalt nivel al unei religii pur evolutive este atins într-un antropomorfism exaltat. Conceptul

5:4.2 (66.9) The great and immediate service of true religion is the establishment of an enduring unity in human experience, a lasting peace and a profound assurance. With primitive man, even polytheism is a relative unification of the evolving concept of Deity; polytheism is monotheism in the making. Sooner or later, God is destined to be comprehended as the reality of values, the substance of meanings, and the life of truth.

5:4.3 (67.1) God is not only the determiner of destiny; he is man's eternal destination. All nonreligious human activities seek to bend the universe to the distorting service of self; the truly religious individual seeks to identify the self with the universe and then to dedicate the activities of this unified self to the service of the universe family of fellow beings, human and superhuman.

5:4.4 (67.2) The domains of philosophy and art intervene between the nonreligious and the religious activities of the human self. Through art and philosophy the material-minded man is inveigled into the contemplation of the spiritual realities and universe values of eternal meanings.

5:4.5 (67.3) All religions teach the worship of Deity and some doctrine of human salvation. The Buddhist religion promises salvation from suffering, unending peace; the Jewish religion promises salvation from difficulties, prosperity predicated on righteousness; the Greek religion promised salvation from disharmony, ugliness, by the realization of beauty; Christianity promises salvation from sin, sanctity; Mohammedanism provides deliverance from the rigorous moral standards of Judaism and Christianity. The religion of Jesus is salvation from self, deliverance from the evils of creature isolation in time and in eternity.

5:4.6 (67.4) The Hebrews based their religion on goodness; the Greeks on beauty; both religions sought truth. Jesus revealed a God of love, and love is all-embracing of truth, beauty, and goodness.

5:4.7 (67.5) The Zoroastrians had a religion of morals; the Hindus a religion of metaphysics; the Confucianists a religion of ethics. Jesus lived a religion of service. All these religions are of value in that they are valid approaches to the religion of Jesus. Religion is destined to become the reality of the spiritual unification of all that is good, beautiful, and true in human experience.

5:4.8 (67.6) The Greek religion had a watchword "Know yourself"; the Hebrews centered their teaching on "Know your God"; the Christians preach a gospel aimed at a "knowledge of the Lord Jesus Christ"; Jesus proclaimed the good news of "knowing God, and yourself as a son of God." These differing concepts of the purpose of religion determine the individual's attitude in various life situations and foreshadow the depth of worship and the nature of his personal habits of prayer. The spiritual status of any religion may be determined by the nature of its prayers.

5:4.9 (67.7) The concept of a semihuman and jealous God is an inevitable transition between polytheism and sublime monotheism. An exalted anthropomorphism is the highest attainment level of purely evolutionary

antropomorfismului a fost înălțat de creștinism de la idealul uman până la conceptul transcendent și divin al persoanei lui Cristos glorificat. Este antropomorfismul cel mai înalt pe care oamenii îl vor putea concepe vreodată.

Conceptul creștin de Dumnezeu tinde să combine trei învățături separate:

1. Conceptul ebraic- Dumnezeu ca apărător a valorilor morale, un Dumnezeu al dreptății.

2. Conceptul grec- Dumnezeu ca unificator, un Dumnezeu al înțelepciunii.

3. Conceptul lui Isus- Dumnezeu ca un prieten viu, un Tată iubitor, prezența divină.

Este deci evident că teologia compozită creștină întâmpină mari dificultăți în atingerea coerenței. Aceste dificultăți sunt încă agravate datorită faptului că doctrinele creștinismului primitiv erau în general fondate pe experiența religioasă a trei persoane diferite, Filon din Alexandria, Isus din Nazaret și Paul din Tarse.

Când studiați viața religioasă a lui Isus, vizualizați-o în mod pozitiv. Nu vă gândiți prea mult la faptul că el era fără de păcat, ci gândiți-vă mai degrabă la dreptatea sa, la servirea sa plină de iubire. Conceptul ebraic de Tată celest dădea la iveală o iubire pasivă. Isus a ridicat iubirea pasivă dezvăluită în conceptul ebraic de Tată ceresc la afecțiunea mai înaltă și mult mai activă și iubitoare a unui Dumnezeu pentru făpturile sale, Dumnezeu care este Tatăl tuturor indivizilor, chiar și al răufăcătorilor.

5. CONȘTIINȚA DE DUMNEZEU

Originea moralității se găsește în rațiunea conștiinței de sine. Moralitatea este supraanimală, însă în întregime evolutivă. Evoluția umană îmbrățișează în desfășurarea sa toate înzestrările anterioare dăruirii Ajustorilor și revărsării Spiritului Adevărului. Atingând însă nivelele moralității, omul nu este scutit de luptele efective ale vieții de muritor; mediul fizic în care trăiește comportă lupta pentru existență; anturajul social necesită ajustări de etică; situațiile morale cer ca el să facă alegeri în sferile cele mai înalte ale rațiunii, experiența spirituală (realizarea lui Dumnezeu) cere ca el să-l găsească și să se străduiască sincer să îl semene.

Religia nu se bazează nici pe faptele științei, nici pe obligațiile societății, nici pe ipotezele filozofiei, nici pe îndatoririle pe care le implică morala. Religia este un domeniu independent de răspuns al oamenilor la situațiile vieții, și ea apare infailibil în toate stadiile de dezvoltare umane posteroare moralei. Religia poate impregna cele patru nivele ale realizării valorilor și ale bucuriei fraternității universale: nivelul fizic sau material al autoconservării, nivelul social sau emoțional al fraternității, nivelul rațiunii morale sau a datoriei și nivelul spiritual în care există conștiința comuniunii universale prin adorare divină.

Savantul care caută faptele îl concepe pe Dumnezeu ca fiind Cauza Primă, un Dumnezeu al forței. Artistul care exprimă emoția îl vede pe Dumnezeu ca fiind idealul frumuseții, un Dumnezeu al

religion. Christianity has elevated the concept of anthropomorphism from the ideal of the human to the transcendent and divine concept of the person of the glorified Christ. And this is the highest anthropomorphism that man can ever conceive.

5:4.10 (67.8) The Christian concept of God is an attempt to combine three separate teachings:

5:4.11 (67.9) 1. *The Hebrew concept* — God as a vindicator of moral values, a righteous God.

5:4.12 (67.10) 2. *The Greek concept* — God as a unifier, a God of wisdom.

5:4.13 (68.1) 3. *Jesus' concept* — God as a living friend, a loving Father, the divine presence.

5:4.14 (68.2) It must therefore be evident that composite Christian theology encounters great difficulty in attaining consistency. This difficulty is further aggravated by the fact that the doctrines of early Christianity were generally based on the personal religious experience of three different persons: Philo of Alexandria, Jesus of Nazareth, and Paul of Tarsus.

5:4.15 (68.3) In the study of the religious life of Jesus, view him positively. Think not so much of his sinlessness as of his righteousness, his loving service. Jesus upstepped the passive love disclosed in the Hebrew concept of the heavenly Father to the higher *active* and creature-loving affection of a God who is the Father of every individual, even of the wrongdoer.

5. THE CONSCIOUSNESS OF GOD

5:5.1 (68.4) Morality has its origin in the reason of self-consciousness; it is superanimal but wholly evolutionary. Human evolution embraces in its unfolding all endowments antecedent to the bestowal of the Adjusters and to the pouring out of the Spirit of Truth. But the attainment of levels of morality does not deliver man from the real struggles of mortal living. Man's physical environment entails the battle for existence; the social surroundings necessitate ethical adjustments; the moral situations require the making of choices in the highest realms of reason; the spiritual experience (having realized God) demands that man find him and sincerely strive to be like him.

5:5.2 (68.5) Religion is not grounded in the facts of science, the obligations of society, the assumptions of philosophy, or the implied duties of morality. Religion is an independent realm of human response to life situations and is unfailingly exhibited at all stages of human development which are postmoral. Religion may permeate all four levels of the realization of values and the enjoyment of universe fellowship: the physical or material level of self-preservation; the social or emotional level of fellowship; the moral or duty level of reason; the spiritual level of the consciousness of universe fellowship through divine worship.

5:5.3 (68.6) The fact-seeking scientist conceives of God as the First Cause, a God of force. The emotional artist sees God as the ideal of beauty, a God of aesthetics. The reasoning philosopher is sometimes inclined to

esteticii. Filosoful care raționează înclină uneori să afirme principiul unui Dumnezeu al unității universale, adică Deitate Panteistă. Persoana religioasă încrezătoare crede într-un Dumnezeu care întreține supraviețuirea, Tatăl din Ceruri, Dumnezeul iubirii.

Conduita morală precede întotdeauna religia evolutivă, și ea face parte chiar și din religia revelată, însă nu este niciodată totalitatea experienței religioase. Servirea socială este rezultatul gândirii morale și al trăirii religioase. Moralitatea nu conduce biologic la nivele superioare ale experienței religioase. Adorarea frumosului abstract nu este slăvirea lui Dumnezeu, nici exaltarea naturii, nici respectul pentru unitate nu sunt slăvirea lui Dumnezeu.

Religia evolutivă este mama științei, a artei și a filozofiei, care au ridicat omul la nivelul receptivității la religia revelată, inclusiv la dăruirea Ajustorilor și la venirea Spiritului Adevărului. Tabloul evolutiv al existenței umane începe și se sfârșește cu religia, însă cu calități foarte diferite ale religiei, una evolutivă și biologică, alta revelatoare și periodică. Și astfel, în timp ce religia este normală și naturală pentru om, ea mai este și opțională totodată. Omul nu trebuie să fie religios împotriva voii sale.

Experiența religioasă fiind esențialmente spirituală nu poate fi pe deplin înțeleasă de mintea materială, de unde și rolul teologiei, care este psihologia religiei. Doctrina esențială a realizării de către om a lui Dumnezeu creează un paradox în înțelegerea finită. Îi este aproape imposibil logicii umane și rațiunii finite să armonizeze conceptul imanenței divine - un Dumnezeu lăuntric și parte din fiecare individ, cu ideea transcendenței lui Dumnezeu - dominația divină a universului universurilor. Aceste două concepte esențiale ale Deității trebuie să fie unificate prin priceperea, prin credință, a conceptului de transcendență a unui Dumnezeu personal și prin realizarea prezenței interioare a unui fragment din acest Dumnezeu cu scopul de a justifica o adorare inteligentă și a valida speranța într-o supraviețuire personală. Dificultățile și paradoxurile religiei sunt inerente faptului că realitățile religiei depășesc complet capacitățile de înțelegere intelectuală a muritorilor.

Omul muritor extrage trei mari satisfacții din experiența sa religioasă, chiar și în zilele trecerii sale temporale pe pământ.

1. Din punct de vedere intelectual, el dobândește satisfacția unei conștiințe umane mai bine unificate.

2. Din punct de vedere filosofic, el se bucură să-și vadă justificate idealurile sale de valori morale.

3. Din punct de vedere spiritual, el se dezvoltă în experiența de prietenie divină și în satisfacțiile spirituale ale adevăratei adorații.

Conștiința de Dumnezeu, așa cum o încearcă muritorii în evoluție ai tărâmurilor, trebuie să constea în trei factori variabili, trei nivele diferențiale de realizare a realității. Există, mai întâi, conștiința mentală - înțelegerea ideii de Dumnezeu. Urmează apoi conștiința sufletului - realizarea idealului de Dumnezeu. La urmă, începe să răsară conștiința spiritului - realizarea realității spirituale a lui Dumnezeu. Prin unificarea acestor factori ai realizării divine, oricât de incompletă ar fi ea, personalitatea muritoare

poartă un Dumnezeu al unității universale, even a pantheistic Deity. The religionist of faith believes in a God who fosters survival, the Father in heaven, the God of love.

5:5.4 (68.7) Moral conduct is always an antecedent of evolved religion and a part of even revealed religion, but never the whole of religious experience. Social service is the result of moral thinking and religious living. Morality does not biologically lead to the higher spiritual levels of religious experience. The adoration of the abstract beautiful is not the worship of God; neither is exaltation of nature nor the reverence of unity the worship of God.

5:5.5 (68.8) Evolutionary religion is the mother of the science, art, and philosophy which elevated man to the level of receptivity to revealed religion, including the bestowal of Adjusters and the coming of the Spirit of Truth. The evolutionary picture of human existence begins and ends with religion, albeit very different qualities of religion, one evolutionary and biological, the other revelational and periodical. And so, while religion is normal and natural to man, it is also optional. Man does not have to be religious against his will.

5:5.6 (69.1) Religious experience, being essentially spiritual, can never be fully understood by the material mind; hence the function of theology, the psychology of religion. The essential doctrine of the human realization of God creates a paradox in finite comprehension. It is well-nigh impossible for human logic and finite reason to harmonize the concept of divine immanence, God within and a part of every individual, with the idea of God's transcendence, the divine domination of the universe of universes. These two essential concepts of Deity must be unified in the faith-grasp of the concept of the transcendence of a personal God and in the realization of the indwelling presence of a fragment of that God in order to justify intelligent worship and validate the hope of personality survival. The difficulties and paradoxes of religion are inherent in the fact that the realities of religion are utterly beyond the mortal capacity for intellectual comprehension.

5:5.7 (69.2) Mortal man secures three great satisfactions from religious experience, even in the days of his temporal sojourn on earth:

5:5.8 (69.3) 1. *Intellectually* he acquires the satisfactions of a more unified human consciousness.

5:5.9 (69.4) 2. *Philosophically* he enjoys the substantiation of his ideals of moral values.

5:5.10 (69.5) 3. *Spiritually* he thrives in the experience of divine companionship, in the spiritual satisfactions of true worship.

5:5.11 (69.6) God-consciousness, as it is experienced by an evolving mortal of the realms, must consist of three varying factors, three differential levels of reality realization. There is first the mind consciousness — the comprehension of the *idea* of God. Then follows the soul consciousness — the realization of the *ideal* of God. Last, dawns the spirit consciousness — the realization of the *spirit reality* of God. By the unification of these factors of the divine realization, no matter how incomplete, the mortal personality at all times

răspândește constant, peste toate nivelele conștiente, o realizare a personalității lui Dumnezeu. La muritorii care au atins Corpul Finalității, toate acestea vor conduce la timpul cuvenit la realizarea supremației lui Dumnezeu și vor putea după aceea să ducă la realizarea ultimității lui Dumnezeu, la o fază a supraconștiinței absonite a Tatălui din Paradis.

Experiența conștiinței de Dumnezeu rămâne aceeași de la generație la generație. Însă cu fiecare epocă mai avansată în cunoașterea umană, conceptul filosofic și definițiile teologice despre Dumnezeu trebuie să se schimbe. Cunoașterea lui Dumnezeu sau conștiința religioasă este o realitate universală, însă, oricât de valabilă (reală) ar fi experiența religioasă, ea trebuie să accepte a se supune unei critici inteligente și unei interpretări filosofice rezonabile. Ea nu trebuie să caute să rămână un lucru izolat de totalitatea experienței umane.

Supraviețuirea eternă a personalității depinde în întregime de alegerea minții muritoare, ale cărei decizii determină potențialul de supraviețuire al sufletului nemuritor. Când mintea îl crede pe Dumnezeu, când sufletul îl cunoaște pe Dumnezeu și când, odată cu Ajustorul susținător, toți îl doresc pe Dumnezeu, atunci supraviețuirea este asigurată. Nici limitările intelectului, nici îngrădirea învățământului, nici privarea de cultură, nici sărăcia stării sociale, nici chiar un standard moral inferior, care sunt rezultatul unei lipse nefericite a avantajelor educative, culturale și sociale, nu pot infirma prezența spiritului divin în indivizii privați astfel de șansă și dezavantajați din punct de vedere uman, însă credincioși. Prezența lăuntrică a Veghetorului de Mister constituie începutul și asigură posibilitatea potențialului de creștere și de supraviețuire al sufletului nemuritor.

Aptitudinea părinților muritori de a procrea nu se bazează pe situația lor educativă, culturală, socială sau economică. Uniunea factorilor parentali în condiții naturale este într-un tot suficientă pentru a sădi un vlăstar. O minte umană care discernă binele și răul, care posedă capacitatea de a-l adora pe Dumnezeu, în uniune cu un Ajustor divin, reprezintă pentru un muritor tot ceea ce se cere pentru a declanșa și favoriza producerea sufletului său nemuritor cu calitățile sale de supraviețuire, cu condiția ca un atare individ înzestrat cu spirit să-l caute pe Dumnezeu, să dorească sincer să-i fie asemănător, și să aleagă cu onestitate să facă voia Tatălui din ceruri.

6. DUMNEZEUL PERSONALITĂȚII

Tatăl Universal este Dumnezeu personalităților. De la muritorii și creaturile materiale cel mai umile, care se bucură de un statut de personalitate, până la cele mai înalte persoane având demnitatea de creator și un statut divin, domeniul personalității universale își are centrul și circumferința în Tatăl Universal. Dumnezeu Tatăl este distribuitorul și păstrătorul fiecărei personalități. Iar Tatăl din Paradis este deopotrivă și destinul acelor personalități finite care aleg cu toată inima să facă voia divină, care îl iubesc pe Dumnezeu și năzuiesc să-i fie asemenea.

Personalitatea este unul din misterele nepătrunse ale universului. Noi suntem capabili să formăm concepte adecvate asupra factorilor care intră în

overspreads all conscious levels with a realization of the *personality* of God. In those mortals who have attained the Corps of the Finality all this will in time lead to the realization of the *supremacy* of God and may subsequently eventuate in the realization of the *ultimacy* of God, some phase of the absonite superconsciousness of the Paradise Father.

5:5.12 (69.7) The experience of God-consciousness remains the same from generation to generation, but with each advancing epoch in human knowledge the philosophic concept and the theologic definitions of God *must* change. God-knowingness, religious consciousness, is a universe reality, but no matter how valid (real) religious experience is, it must be willing to subject itself to intelligent criticism and reasonable philosophic interpretation; it must not seek to be a thing apart in the totality of human experience.

5:5.13 (69.8) Eternal survival of personality is wholly dependent on the choosing of the mortal mind, whose decisions determine the survival potential of the immortal soul. When the mind believes God and the soul knows God, and when, with the fostering Adjuster, they all *desire* God, then is survival assured. Limitations of intellect, curtailment of education, deprivation of culture, impoverishment of social status, even inferiority of the human standards of morality resulting from the unfortunate lack of educational, cultural, and social advantages, cannot invalidate the presence of the divine spirit in such unfortunate and humanly handicapped but believing individuals. The indwelling of the Mystery Monitor constitutes the inception and insures the possibility of the potential of growth and survival of the immortal soul.

5:5.14 (70.1) The ability of mortal parents to procreate is not predicated on their educational, cultural, social, or economic status. The union of the parental factors under natural conditions is quite sufficient to initiate offspring. A human mind discerning right and wrong and possessing the capacity to worship God, in union with a divine Adjuster, is all that is required in that mortal to initiate and foster the production of his immortal soul of survival qualities if such a spirit-endowed individual seeks God and sincerely desires to become like him, honestly elects to do the will of the Father in heaven.

6. THE GOD OF PERSONALITY

5:6.1 (70.2) The Universal Father is the God of personalities. The domain of universe personality, from the lowest mortal and material creature of personality status to the highest persons of creator dignity and divine status, has its center and circumference in the Universal Father. God the Father is the bestower and the conservator of every personality. And the Paradise Father is likewise the destiny of all those finite personalities who wholeheartedly choose to do the divine will, those who love God and long to be like him.

5:6.2 (70.3) Personality is one of the unsolved mysteries of the universes. We are able to form adequate concepts of the factors entering into the make-up of various

compunerea diverselor ordine și nivele de personalitate, însă nu înțelegem pe deplin natura reală a personalității însăși. Percepem cu claritate numeroșii factori care, odată puși laolaltă, constituie vehiculul personalității umane, însă nu pricepem pe deplin natura și semnificația acestei personalități finite.

Personalitatea este potențială în toate creaturile înzestrate cu o minte, de la minimul de conștiință de sine până la maximul de conștiință de Dumnezeu. Însă faptul singur al înzestrării cu o minte nu este personalitatea, după cum nici spiritul sau energia fizică nu sunt. Personalitatea este calitatea și valoarea realității cosmice care este conferită exclusiv de Dumnezeu Tatăl acestor sisteme vii, în care energiile materiei, ale minții și ale spiritului sunt asociate și coordonate. De asemenea, personalitatea nu este o înfăptuire progresivă. Personalitatea poate fi materială sau spirituală, însă ea există sau nu există. Altfel decât printr-un act direct al Tatălui din Paradis, ceea ce este altceva-decât-personal nu atinge niciodată nivelul personal.

Atribuirea personalității este funcțiunea exclusivă a Tatălui Universal. El personalizează sistemele energetice vii, pe care le înzestrează cu atributele unei conștiințe creative relative și cu controlul prin liber arbitru al acestor atribute. Nici o personalitate nu este separată de Dumnezeu Tatăl și nici una nu există decât pentru Dumnezeu Tatăl. Atributele fundamentale ale individualității umane, cum ar fi Ajustorul absolut, nucleul personalității umane, sunt conferite de Tatăl Universal acționând în domeniul său exclusiv personal al serviciului cosmic.

Ajustorii de statut prepersonal locuiesc în numeroase tipuri de creaturi muritoare. Ei asigură acestor ființe posibilitatea de a supraviețui morții fizice și de a se personaliza în calitate de creaturi morontiale cu potențial pentru înfăptuirile ultime ale spiritului. Căci, atunci când mintea unei creaturi înzestrate cu personalitate este locuită de un fragment al spiritului Dumnezeului Etern, darul prepersonal al Tatălui personal, atunci acea personalitate finită posedă potențialul divinului și al eternului și aspiră la un destin înrudit cu Ultimul, tinzând chiar către o realizare a Absolutului.

Capacitatea de a atinge personalitatea divină este inerentă Ajustorului prepersonal; capacitatea de a atinge personalitate umană este potențială în zestrea mentalului cosmic al ființei umane; însă personalitatea experiențială a omului muritor este observabilă ca realitate activă și funcțională numai după ce vehiculul material al vieții sale a fost atins de divinitatea eliberatoare a Tatălui Universal. Ea este atunci lansată pe mările experienței ca o personalitate conștientă de sine și (relativ) capabilă de a se determina și de a se crea pe sine. Sinele material este cu adevărat personal fără nici o restricție.

Eul material posedă o personalitate și o identitate, o identitate temporară. Ajustorul prepersonal al spiritului are de asemenea o identitate, o identitate eternă. Această personalitate materială și această prepersonalitate spirituală sunt capabile să-și unească atributele lor creatoare astfel încât să dea naștere identității supraviețuitoare a sufletului nemuritor.

După ce a avut astfel grijă de creșterea sufletului

orders and levels of personality, but we do not fully comprehend the real nature of the personality itself. We clearly perceive the numerous factors which, when put together, constitute the vehicle for human personality, but we do not fully comprehend the nature and significance of such a finite personality.

5:6.3 (70.4) Personality is potential in all creatures who possess a mind endowment ranging from the minimum of self-consciousness to the maximum of God-consciousness. But mind endowment alone is not personality, neither is spirit nor physical energy. Personality is that quality and value in cosmic reality which is exclusively bestowed by God the Father upon these living systems of the associated and co-ordinated energies of matter, mind, and spirit. Neither is personality a progressive achievement. Personality may be material or spiritual, but there either is personality or there is no personality. The other-than-personal never attains the level of the personal except by the direct act of the Paradise Father.

5:6.4 (70.5) The bestowal of personality is the exclusive function of the Universal Father, the personalization of the living energy systems which he endows with the attributes of relative creative consciousness and the freewill control thereof. There is no personality apart from God the Father, and no personality exists except for God the Father. The fundamental attributes of human selfhood, as well as the absolute Adjuster nucleus of the human personality, are the bestowals of the Universal Father, acting in his exclusively personal domain of cosmic ministry.

5:6.5 (70.6) The Adjusters of prepersonal status indwell numerous types of mortal creatures, thus insuring that these same beings may survive mortal death to personalize as morontia creatures with the potential of ultimate spirit attainment. For, when such a creature mind of personality endowment is indwelt by a fragment of the spirit of the eternal God, the prepersonal bestowal of the personal Father, then does this finite personality possess the potential of the divine and the eternal and aspire to a destiny akin to the Ultimate, even reaching out for a realization of the Absolute.

5:6.6 (71.1) Capacity for divine personality is inherent in the prepersonal Adjuster; capacity for human personality is potential in the cosmic-mind endowment of the human being. But the experiential personality of mortal man is not observable as an active and functional reality until after the material life vehicle of the mortal creature has been touched by the liberating divinity of the Universal Father, being thus launched upon the seas of experience as a self-conscious and a (relatively) self-determinative and self-creative personality. The material self is truly and *unqualifiedly personal*.

5:6.7 (71.2) The material self has personality and identity, temporal identity; the prepersonal spirit Adjuster also has identity, eternal identity. This material personality and this spirit prepersonality are capable of so uniting their creative attributes as to bring into existence the surviving identity of the immortal soul.

5:6.8 (71.3) Having thus provided for the growth of the immortal soul and having liberated man's inner self from

nemuritor și a eliberat sinele lăuntric al omului de lanțurile care îl făceau să depindă în mod absolut de cauze anterioare, Tatăl se ține deoparte. Astfel, omul a fost eliberat de lanțurile legii cauzei și a efectului, cel puțin în ceea ce privește destinul său etern, iar sufletul, sinele nemuritor, are ceea ce îi trebuie pentru a crește; îi revine acum ființei umane însăși să voiască sau să inhibeze crearea acestui sine supraviețuitor și etern pe care are posibilitatea să-l aleagă. Nici o altă ființă, nici o forță, nici un creator sau agent din vastul univers de universuri nu pot interfera, în nici o măsură, cu suveranitatea absolută a liberului arbitru uman care operează în domeniile opțiunii cu privire la destinul etern al personalității muritorului care alege. În ceea ce privește supraviețuirea eternă, Dumnezeu a hotărât suveranitatea voinței materiale și umane, și această hotărâre este absolută.

Dăruirea cu personalitate eliberează relativ creaturile de reacția servilă la cauze anterioare, iar personalitățile tuturor acestor ființe morale, evolutive sau de altă natură, sunt centrate în personalitatea Tatălui Universal. Ele sunt totdeauna atrase înspre prezența sa din Paradis de către acea înrudirea de ființă care constituie vastul și universalul cerc al familiei și circuit frater al Dumnezeului etern. Există o înrudire de spontaneitate divină în orice personalitate.

Circuitul personalității universului universurilor își are centrul în persoana Tatălui Universal, iar Tatăl din Paradis este conștient personal de toate personalitățile de pe toate nivelele de existență unde există conștiință de sine și este totodată în contact cu ele. Și această conștiință de personalitatea întregii creații există independent de misiunea Ajustorilor Gândirii.

Orice gravitație este pusă în circuit în Insula Paradisului, orice minte este încercuitată în Autorul Comun, iar orice spirit, în Fiul Etern; tot astfel, orice personalitate este încercuitată în prezența personală a Tatălui Universal, iar acest circuit îi transmite infailibil Personalității Originare și Eterne adorarea tuturor personalităților.

Cât despre personalitățile care nu sunt locuite de un Ajustor, atributul libertății de alegere le este dăruit tot de Tatăl Universal, iar astfel de persoane sunt îmbrățișate, la fel cu celelalte, în marele circuit al iubirii divine, circuitul personalității Tatălui Universal. Dumnezeu asigură suveranitatea de alegere a tuturor personalităților autentice. Nici o creatură personală nu poate fi constrânsă să se angajeze în aventura eternă. Poarta eternității nu se deschide decât ca răspuns la libera alegere a fiilor înzestrați cu liber arbitru ai Dumnezeului liber în voința sa.

Și toate acestea reprezintă eforturile mele de a prezenta relația Dumnezeului viu cu copiii timpului. Și acum, când totul e spus și făcut, eu nu pot face altceva mai util decât să repet că Dumnezeu este Tatăl vostru în univers, iar voi sunteți cu toții copiii săi planetari.

[Acest capitol este al cincilea și ultimul din seria referitoare la Tatăl Universal prezentată de un Consilier Divin de pe Uversa.]

the fetters of absolute dependence on antecedent causation, the Father stands aside. Now, man having thus been liberated from the fetters of causation response, at least as pertains to eternal destiny, and provision having been made for the growth of the immortal self, the soul, it remains for man himself to will the creation or to inhibit the creation of this surviving and eternal self which is his for the choosing. No other being, force, creator, or agency in all the wide universe of universes can interfere to any degree with the absolute sovereignty of the mortal free will, as it operates within the realms of choice, regarding the eternal destiny of the personality of the choosing mortal. As pertains to eternal survival, God has decreed the sovereignty of the material and mortal will, and that decree is absolute.

5:6.9 (71.4) The bestowal of creature personality confers relative liberation from slavish response to antecedent causation, and the personalities of all such moral beings, evolutionary or otherwise, are centered in the personality of the Universal Father. They are ever drawn towards his Paradise presence by that kinship of being which constitutes the vast and universal family circle and fraternal circuit of the eternal God. There is a kinship of divine spontaneity in all personality.

5:6.10 (71.5) The personality circuit of the universe of universes is centered in the person of the Universal Father, and the Paradise Father is personally conscious of, and in personal touch with, all personalities of all levels of self-conscious existence. And this personality consciousness of all creation exists independently of the mission of the Thought Adjusters.

5:6.11 (71.6) As all gravity is circuited in the Isle of Paradise, as all mind is circuited in the Conjoint Actor and all spirit in the Eternal Son, so is all personality circuited in the personal presence of the Universal Father, and this circuit unerringly transmits the worship of all personalities to the Original and Eternal Personality.

5:6.12 (71.7) Concerning those personalities who are not Adjuster indwelt: The attribute of choice-liberty is also bestowed by the Universal Father, and such persons are likewise embraced in the great circuit of divine love, the personality circuit of the Universal Father. God provides for the sovereign choice of all true personalities. No personal creature can be coerced into the eternal adventure; the portal of eternity opens only in response to the freewill choice of the freewill sons of the God of free will.

5:6.13 (72.1) And this represents my efforts to present the relation of the living God to the children of time. And when all is said and done, I can do nothing more helpful than to reiterate that God is your universe Father, and that you are all his planetary children.

5:6.14 (72.2) [This is the fifth and last of the series presenting the narrative of the Universal Father by a Divine Counselor of Uversa.]

Capitolul 6. Fiul Etern

⇐ 005

CARTEA URANTIA

007 ⇐

PARTE I. UNIVERSUL CENTRAL ȘI SUPRAUNVERSURILE

CAPITOLUL 6 FIUL ETERN

Secțiuni

Introduction

1. Identitatea Fiului Etern
2. Natura Fiului Etern
3. Grija iubirii tatălui
4. Atributele Fiului Divin
5. Limitările Fiului Etern
6. Mîntea spiritului
7. Personalitatea Fiului Etern
8. Realizarea Fiului Etern

PAPER 6

THE ETERNAL SON

SECTIONS

Introduction

1. Identity of the Eternal Son
2. Nature of the Eternal Son
3. Ministry of the Father's Love
4. Attributes of the Eternal Son
5. Limitations of the Eternal Son
6. The Spirit Mind
7. Personality of the Eternal Son
8. Realization of the Eternal Son

Introduction

FIUL etern este expresia finală și desăvârșită a „întâiului” concept personal și absolut al Tatălui Universal. În consecință, în toate circumstanțele în care Tatăl se exprimă într-o manieră personală și absolută, el o face prin Fiul său Etern, care a fost întotdeauna, este acum și va fi întotdeauna Cuvântul divin și viu. Acest Fiu Etern rămâne în centrul tuturor lucrurilor, în asociere cu prezența personală și imediat învăluitoare a Tatălui Universal și Etern.

Pentru a avea acces la canalele de gândire ale intelectului uman vorbim despre „întâiul” gând al lui Dumnezeu și facem aluzie la o imposibilă origine a Fiului Etern în timp. Asemenea deformări de limbaj reprezintă cele mai mari eforturi ale noastre de stabilire a unui compromis care să permită contactul cu mintea creaturilor muritoare legate de timp. În sensul secvențial, Tatăl Universal nu ar fi putut niciodată să aibă un prim gând, nici Fiul Etern să aibă un început. Însă eu am fost instruit să-i zugrăvesc minții muritoare limitate de timp realitățile eternității, servindu-mă de aceste simboluri ale gândirii, și de a desemna relațiile eternității prin aceste concepte temporale de secvență.

Fiul Etern este personalizarea spirituală a conceptului universal și infinit al Tatălui Paradisului relativ la realitatea sa divină, la spiritul său necalificat și la personalitatea sa absolută. Și în chipul acesta Fiul constituie revelația divină a identității de creator a Tatălui Universal. Personalitatea perfectă a Fiului dezvăluie că Tatăl este efectiv sursa eternă și universală a tuturor

INTRODUCTION

6:0.1 (73.1) THE Eternal Son is the perfect and final expression of the “first” personal and absolute concept of the Universal Father. Accordingly, whenever and however the Father personally and absolutely expresses himself, he does so through his Eternal Son, who ever has been, now is, and ever will be, the living and divine Word. And this Eternal Son is residential at the center of all things, in association with, and immediately enshrouding the personal presence of, the Eternal and Universal Father.

6:0.2 (73.2) We speak of God’s “first” thought and allude to an impossible time origin of the Eternal Son for the purpose of gaining access to the thought channels of the human intellect. Such distortions of language represent our best efforts at contact-compromise with the time-bound minds of mortal creatures. In the sequential sense the Universal Father never could have had a first thought, nor could the Eternal Son ever have had a beginning. But I was instructed to portray the realities of eternity to the time-limited minds of mortals by such symbols of thought and to designate the relationships of eternity by such time concepts of sequentiality.

6:0.3 (73.3) The Eternal Son is the spiritual personalization of the Paradise Father’s universal and infinite concept of divine reality, unqualified spirit, and absolute personality. And thereby does the Son constitute the divine revelation of the creator identity of the Universal Father. The perfect personality of the Son discloses that the Father is actually the eternal and

valorilor și semnificațiilor a ceea ce este spiritual, volițional, intențional și personal.

În efortul nostru de a-i înlesni minții finite din timp să-și formeze un concept secvențial al relațiilor dintre ființele infinite și eterne ale Trinității Paradisului, noi ne folosim de o astfel de înlesnire în formarea unei concepții pentru a ne referi la „primul concept personal, universal și infinit al Tatălui.” Îmi este imposibil să-i transmit minții umane o idee adecvată a relațiilor eterne dintre Deități. De aceea folosesc niște termeni care îi vor da minții finite o oarecare idee despre relațiile acestor ființe eterne în epocile subsecvente ale timpului. Noi credem că Fiul a izvorât din Tată. Suntem învățați că ambii sunt în mod necondiționat eterni. Se pare, așadar, că nici o creatură din timp nu va putea să înțeleagă vreodată pe deplin acest mister al unui Fiul care este provenit din Tată, și care este în același timp un veșnic coordonat al Tatălui însuși.

1. IDENTITATEA FIULUI ETERN

Fiul Etern este Fiul originar și unic zămislit de Dumnezeu. El este Dumnezeu Fiul, a Doua Persoană a Deității și creatorul asociat al tuturor lucrurilor. La fel cum Tatăl este Prima Mare Sursă-Centru, tot așa Fiul este a Doua Mare Sursă-Centru.

Fiul Etern este centrul spiritual și administratorul divin al guvernului spiritual al universului universurilor. Tatăl Universal este mai întâi un creator, și după aceea un controlor. Fiul Etern este mai întâi un cocreator, și după aceea un administrator spiritual. „Dumnezeu este spirit”, iar Fiul este o revelare personală a acestui spirit. Prima Sursă-Centru este Absolutul Volițional. A Doua Sursă-Centru este Absolutul Personalității.

Tatăl Universal nu acționează niciodată în calitate de creator, afară decât împreună cu Fiul sau cu acțiunea coordonată a Fiului. Dacă autorul Noului Testament s-ar fi referit la Fiul Etern, el ar fi exprimat adevărul atunci când a spus: „La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu. Toate lucrurile au fost făcute prin el, și nimic din ceea ce a fost făcut nu a fost făcut fără el.”

Când un Fiul al Fiului Etern a apărut pe Urantia, cei care au fraternizat cu această ființă divină sub formă umană au vorbit despre ea ca despre „Cel care era de la început, pe care l-am înțeles, pe care l-am văzut cu ochii noștri, pe care l-am privit, pe care l-am atins cu mâinile noastre, însăși Cuvântul vieții”. Iar acest Fiul de dar provenea de la Tată tot atât de mult ca și Fiul Original. Se face aluzie la acest fapt într-una din rugăciunile sale pământești: „Și acum, o, Tată, preamărește-mă cu sinele tău, cu slava pe care o aveam alături de tine dinainte ca lumea aceasta să fie.”

Fiul Etern este cunoscut sub diverse nume în diferitele universuri. În universul central, este numit Sursa Coordonată, Cocreatorul și Absolutul Asociat. Pe Uversa, sediul suprauniversului vostru, noi desemnăm Fiul ca Centru al Spiritului Coordonat și ca Etern Administrator al Spiritului. Pe Salvington, sediul universului vostru local, Fiul este cunoscut ca Sursă-Centru Eternă Secundă. Melchizedekii îl numesc Fiul

universal source of all the meanings and values of the spiritual, the volitional, the purposeful, and the personal.

6:04 (73.4) In an effort to enable the finite mind of time to form some sequential concept of the relationships of the eternal and infinite beings of the Paradise Trinity, we utilize such license of conception as to refer to the “Father’s first personal, universal, and infinite concept.” It is impossible for me to convey to the human mind any adequate idea of the eternal relations of the Deities; therefore do I employ such terms as will afford the finite mind something of an idea of the relationship of these eternal beings in the subsequent eras of time. We believe the Son sprang from the Father; we are taught that both are unqualifiedly eternal. It is apparent, therefore, that no time creature can ever fully comprehend this mystery of a Son who is derived from the Father, and yet who is co-ordinately eternal with the Father himself.

1. IDENTITY OF THE ETERNAL SON

6:11 (73.5) The Eternal Son is the original and only-begotten Son of God. He is God the Son, the Second Person of Deity and the associate creator of all things. As the Father is the First Great Source and Center, so the Eternal Son is the Second Great Source and Center.

6:12 (74.1) The Eternal Son is the spiritual center and the divine administrator of the spiritual government of the universe of universes. The Universal Father is first a creator and then a controller; the Eternal Son is first a cocreator and then a *spiritual administrator*. “God is spirit,” and the Son is a personal revelation of that spirit. The First Source and Center is the Volitional Absolute; the Second Source and Center is the Personality Absolute.

6:13 (74.2) The Universal Father never personally functions as a creator except in conjunction with the Son or with the co-ordinate action of the Son. Had the New Testament writer referred to the Eternal Son, he would have uttered the truth when he wrote: “In the beginning was the Word, and the Word was with God, and the Word was God. All things were made by him, and without him was not anything made that was made.”

6:14 (74.3) When a Son of the Eternal Son appeared on Urantia, those who fraternized with this divine being in human form alluded to him as “He who was from the beginning, whom we have heard, whom we have seen with our eyes, whom we have looked upon, and our hands have handled, even the Word of life.” And this bestowal Son came forth from the Father just as truly as did the Original Son, as is suggested in one of his earthly prayers: “And now, O my Father, glorify me with your own self, with the glory which I had with you before this world was.”

6:15 (74.4) The Eternal Son is known by different names in various universes. In the central universe he is known as the Co-ordinate Source, the Cocreator, and the Associate Absolute. On Uversa, the headquarters of the superuniverse, we designate the Son as the Co-ordinate Spirit Center and as the Eternal Spirit Administrator. On Salvington, the headquarters of your local universe, this Son is of record as the Second

Fiilor. În lumea voastră, dar nu în sistemul vostru de sfere locuite, Fiul Originar a fost confundat cu un Fiu Creator coordonat, Mihail din Nebadon, care s-a coborât pe sine peste rasele muritoare de pe Urantia.

Cu toate că orice Fiu al Paradisului poate fi pe drept cuvânt numit Fiu al lui Dumnezeu, noi avem obiceiul de a-i rezerva denumirea de „Fiu Etern” Fiului Originar, Cea de a Doua Sursă-Centru, cocreator cu Tatăl Universal al universului central putere și de perfecțiune, și cocreator al tuturor celorlalți Fii divini izvorâți din Deități infinite.

2. NATURA FIULUI ETERN

Fiul Etern este statomic și absolut vrednic de încredere, tot atât de mult cât și Tatăl Universal. El este, de asemenea, la fel de spiritual ca Tatăl, și tot un spirit cu adevărat nelimitat. Vouă, cei de origine umilă, Fiul vi se va părea a fi mai personal, de vreme ce vă va fi cu un pas mai aproape decât Tatăl Universal în ceea ce privește accesibilitatea.

Fiul Etern este Cuvântul etern al lui Dumnezeu. El este în întregime asemănător Tatălui. În realitate, Fiul Etern este Dumnezeu Tatăl așa cum se manifestă el personal universului universurilor. Și așa a fost și este și pentru totdeauna va fi adevărat despre Fiul Etern și despre toți Fiii săi Creatori coordonați: „Cine l-a văzut pe Fiu a văzut Tatăl”.

În natura lor, Fiul și Tatăl spiritual sunt în întregime asemănători. Când îl adorăm pe Tatăl Universal, noi îi adorăm efectiv în același timp pe Dumnezeu Fiul și pe Dumnezeu Spiritul. În sensul divin, Dumnezeu Fiul este tot atât de real și de etern în natură ca și Dumnezeu Tatăl.

Fiul nu numai că posedă toată justetea infinită și transcendentă a Tatălui, dar și reflectă toată sfințenia de caracter a Tatălui. Fiul împărtășește perfecțiunea Tatălui și împărtășește cu el responsabilitatea de a ajuta toate creaturile de imperfecțiune în eforturile lor spirituale de a atinge perfecțiunea divină.

Fiul Etern posedă întregul caracter de divinitate al Tatălui și toate atributele sale de spiritualitate. Fiul este plenitudinea absolutității lui Dumnezeu, în personalitate și în spirit, și Fiul revelează aceste calități în conducerea sa personală a guvernării spirituale a universului universurilor.

Dumnezeu este într-adevăr un spirit universal. Dumnezeu este spirit, și această natură spirituală a Tatălui este focalizată și personalizată în Deitatea Fiului Etern. În Fiu toate calitățile spirituale sunt aparent foarte mult dezvoltate de diferențierea față de universalitatea Primei Surse Centru. Și, la fel cum Tatăl împărtășește natura sa spirituală cu Fiul, tot astfel amândoi împărtășesc spiritul divin cu Autorul Comun, Spiritul Infinit, cu tot atâta plenitudine și lipsă de rezervă.

În iubirea de adevăr și în crearea de frumos, Tatăl și Fiul sunt egali, atâta doar că Fiul pare a se consacra mai mult realizării frumuseții exclusiv spirituale a valorilor universale.

Eternal Source and Center. The Melchizedeks speak of him as the Son of Sons. On your world, but not in your system of inhabited spheres, this Original Son has been confused with a co-ordinate Creator Son, Michael of Nebadon, who bestowed himself upon the mortal races of Urantia.

6:1.6 (74.5) Although any of the Paradise Sons may fittingly be called Sons of God, we are in the habit of reserving the designation “the Eternal Son” for this Original Son, the Second Source and Center, cocreator with the Universal Father of the central universe of power and perfection and cocreator of all other divine Sons who spring from the infinite Deities.

2. NATURE OF THE ETERNAL SON

6:2.1 (74.6) The Eternal Son is just as changeless and infinitely dependable as the Universal Father. He is also just as spiritual as the Father, just as truly an unlimited spirit. To you of lowly origin the Son would appear to be more personal since he is one step nearer you in approachability than is the Universal Father.

6:2.2 (74.7) The Eternal Son is the eternal Word of God. He is wholly like the Father; in fact, the Eternal Son is God the Father personally manifest to the universe of universes. And thus it was and is and forever will be true of the Eternal Son and of all the co-ordinate Creator Sons: “He who has seen the Son has seen the Father.”

6:2.3 (74.8) In nature the Son is wholly like the spirit Father. When we worship the Universal Father, actually we at the same time worship God the Son and God the Spirit. God the Son is just as divinely real and eternal in nature as God the Father.

6:2.4 (75.1) The Son not only possesses all the Father’s infinite and transcendent righteousness, but the Son is also reflective of all the Father’s holiness of character. The Son shares the Father’s perfection and jointly shares the responsibility of aiding all creatures of imperfection in their spiritual efforts to attain divine perfection.

6:2.5 (75.2) The Eternal Son possesses all the Father’s character of divinity and attributes of spirituality. The Son is the fullness of God’s absoluteness in personality and spirit, and these qualities the Son reveals in his personal management of the spiritual government of the universe of universes.

6:2.6 (75.3) God is, indeed, a universal spirit; God is spirit; and this spirit nature of the Father is focalized and personalized in the Deity of the Eternal Son. In the Son all spiritual characteristics are apparently greatly enhanced by differentiation from the universality of the First Source and Center. And as the Father shares his spirit nature with the Son, so do they together just as fully and unreservedly share the divine spirit with the Conjoint Actor, the Infinite Spirit.

6:2.7 (75.4) In the love of truth and in the creation of beauty the Father and the Son are equal except that the Son appears to devote himself more to the realization of the exclusively spiritual beauty of universal values.

În bunătatea divină eu nu disting nici o deosebire între Tată și Fiul. Tatăl își iubește copiii din univers precum un tată. Fiul Etern privește la toate creaturile atât ca un tată, cât și ca un frate.

6:28 (75.5) In divine goodness I discern no difference between the Father and the Son. The Father loves his universe children as a father; the Eternal Son looks upon all creatures both as father and as brother.

3. GRIJA IUBIRII TATĂLUI

Fiul împărtășește justiția și justetea Trinității, însă umbrește aceste trăsături de divinitate prin personalizarea infinită a iubirii și a îndurării Tatălui. Fiul este pentru univers revelația iubirii divine universului. Așa cum Dumnezeu este iubire, tot așa este Fiul milostenie. Fiul nu poate iubi mai mult decât Tatăl, însă poate arăta îndurare creaturilor și într-un alt chip, căci nu numai că el este un creator primordial precum Tatăl, dar este și Fiul Etern al aceluiași Tată, împărtășind prin aceasta experiența de filiație a tuturor celorlalți fii ai Tatălui Universal.

Fiul Etern este marele slujitor al milosteniei pe lângă întreaga creație. Milostenia este esența caracterului spiritual al Fiului. Când mandatele Fiului Etern sunt emise pe circuitele spiritului ale celei de-a Doua Surse-Centru, ele sunt în ton cu notele milosteniei.

Pentru a înțelege iubirea Fiului Etern, trebuie mai întâi să percepeți sursa sa divină, Tatăl, care este iubire, și apoi să vedem dezvăluirea acestei afecțiuni infinite în vasta grijă a Spiritului Infinit și a oștirii sale aproape nelimitate de personalități tutelare.

Slujirea Fiului Etern este consacrată revelării Dumnezeului iubirii universului universurilor. Acest Fiu divin nu este angajat în sarcina nedemă de a încerca să îl convingă pe îngăduitorul său Tată să le iubească pe umilele sale creaturi și să se arate îndurător cu răufăcătorii timpului. Cât e de greșit a vi-l închipui pe Fiul Etern rugându-se de Tatăl Universal să se arate îndurător față de umilele sale creaturi din lumile materiale ale spațiului! Asemenea concepte de Dumnezeu sunt grosolane și groțesti. Ar trebui mai degrabă să realizați că toate intervențiile pline de îndurare ale Fiilor lui Dumnezeu sunt o revelație directă a inimii pline de iubire universală și de compasiune infinită a Tatălui. Iubirea Tatălui este sursa reală și eternă a compătimirii Fiului.

Dumnezeu este iubire, Fiul este compătimire. Compătimirea este iubirea aplicată, iubirea Tatălui în acțiune în persoana Fiului său Etern. Iubirea acestui Fiu universal este tot atât de universală. Așa cum este ea înțeleasă, iubirea, pe o planetă sexuată, iubirea lui Dumnezeu se compară mai mult cu iubirea unui Tată, pe când iubirea Fiului Etern se aseamănă mai mult cu afecțiunea unei mame. Primitive, într-adevăr, sunt astfel de ilustrări, însă eu le folosesc cu speranța de a transmite minții umane ideea că există o diferență între iubirea Tatălui și iubirea Fiului, nu de conținut divin, ci de calitate și de tehnică de expresie.

3. MINISTRY OF THE FATHER'S LOVE

6:31 (75.6) The Son shares the justice and righteousness of the Trinity but overshadows these divinity traits by the infinite personalization of the Father's love and mercy; the Son is the revelation of divine love to the universes. As God is love, so the Son is mercy. The Son cannot love more than the Father, but he can show mercy to creatures in one additional way, for he not only is a primal creator like the Father, but he is also the Eternal Son of that same Father, thereby sharing in the sonship experience of all other sons of the Universal Father.

6:32 (75.7) The Eternal Son is the great mercy minister to all creation. Mercy is the essence of the Son's spiritual character. The mandates of the Eternal Son, as they go forth over the spirit circuits of the Second Source and Center, are keyed in tones of mercy.

6:33 (75.8) To comprehend the love of the Eternal Son, you must first perceive its divine source, the Father, who is love, and then behold the unfolding of this infinite affection in the far-flung ministry of the Infinite Spirit and his almost limitless host of ministering personalities.

6:34 (75.9) The ministry of the Eternal Son is devoted to the revelation of the God of love to the universe of universes. This divine Son is not engaged in the ignoble task of trying to persuade his gracious Father to love his lowly creatures and to show mercy to the wrongdoers of time. How wrong to envisage the Eternal Son as appealing to the Universal Father to show mercy to his lowly creatures on the material worlds of space! Such concepts of God are crude and grotesque. Rather should you realize that all the merciful ministrations of the Sons of God are a direct revelation of the Father's heart of universal love and infinite compassion. The Father's love is the real and eternal source of the Son's mercy.

6:35 (75.10) God is love, the Son is mercy. Mercy is applied love, the Father's love in action in the person of his Eternal Son. The love of this universal Son is likewise universal. As love is comprehended on a sex planet, the love of God is more comparable to the love of a father, while the love of the Eternal Son is more like the affection of a mother. Crude, indeed, are such illustrations, but I employ them in the hope of conveying to the human mind the thought that there is a difference, not in divine content but in quality and technique of expression, between the love of the Father and the love of the Son.

4. ATRIBUTELE FIULUI DIVIN

Fiul Etern motivează nivelul spiritual al realității cosmice; puterea spirituală a Fiului este absolută în raport cu toate actualitățile universului. El exercită un

4. ATTRIBUTES OF THE ETERNAL SON

6:41 (76.1) The Eternal Son motivates the spirit level of cosmic reality; the spiritual power of the Son is absolute in relation to all universe actualities. He exercises

control desăvârșit asupra interasocierii tuturor energiilor spirituale nediferențiate și a tuturor activităților spirituale actualizate prin intermediul stăpânirii lui absolute a gravitației spiritului. Orice spirit pur nefragmentat și toate ființele și valorile spirituale răspund la puterea de atracție infinită a Fiului originar din Paradis. Dacă eternul viitor ar fi să asiste la apariția unui univers nemărginit, gravitația spiritului și puterea de spirit a Fiului Originar s-ar vădi cu totul adecvate pentru controlul spiritual și administrarea efectivă a unei astfel de creații fără hotare.

Fiul este omnipotent numai în domeniul spiritual. În eterna economie a administrării universului, nu se întâlnește niciodată repetetarea irositoare și inutile a funcțiilor. Deitățile nu se dedau unei duplicări superflue a serviciului lor din univers.

Omniprezența Fiului Originar constituie unitatea spirituală a universului universurilor. Coeziunea spirituală a întregii creații se bazează pe prezența activă pretutindeni a spiritului divin al Fiului Etern. Când ne imaginăm prezența spirituală a Tatălui, găsim dificil să o diferențiem în gândirea noastră de prezența spirituală a Fiului Etern. Spiritul Tatălui se află veșnic în spiritul Fiului.

Tatăl trebuie să fie spiritualmente omniprezent, însă această omniprezență pare inseparabilă de activitățile de pretutindeni ale Fiului Etern. Cu toate acestea, noi credem cu adevărat că, în toate situațiile de natură spirituală dublă care comportă prezența Tatălui-Fiului, spiritul Fiului este coordonat cu cel al Tatălui.

În contactul său cu personalitățile, Tatăl acționează prin circuitul personalității. În contactul personal și detectabil cu creația spirituală, el apare în fragmentele Deității sale totale, și aceste fragmente ale Tatălui au o funcțiune solitară, unică și exclusivă oricând și oriunde apar ele în universuri. În toate aceste situații, spiritul Fiului este coordonat cu funcțiunea spirituală a prezenței fragmentate a Tatălui Universal.

Din punct de vedere spiritual, Fiul Etern este omniprezent. Spiritul Fiului Etern este cu toată certitudinea cu voi și în jurul vostru, însă nu în voi și ca o parte din voi, ca Veghetorul de Mister. Acest fragment interior al Tatălui ajustează mintea umană la atitudini progresiv divine; astfel, această minte care se înalță răspunde tot mai bine puterii spirituale de atracție a atotputernicului circuit gravitațional de spirit al celei de a Doua Surse-Centru.

Fiul originar este universal și spiritual conștient de sine însuși. În înțelepciune, Fiul este pe deplin egal cu Tatăl. În domeniile cunoașterii, ale omniscienței, noi nu putem distinge între Prima și a Doua Sursă. Ca și Tatăl, Fiul știe totul; el nu este niciodată surprins de nici un eveniment din univers; el înțelege sfârșitul încă dintru început.

Tatăl și Fiul cunosc realmente numărul și amplasarea tuturor spiritelor și ale tuturor ființelor spiritualizate din universul universurilor. Nu numai că Fiul cunoaște toate lucrurile în virtutea propriului său spirit omniprezent, dar, deopotrivă cu Tatăl și cu Autorul Comun, el are deplină cunoștință de vasta inteligență reflectivă a Ființei Supreme, inteligență care este

perfect control over the interassociation of all undifferentiated spirit energy and over all actualized spirit reality through his absolute grasp of spirit gravity. All pure unfragmented spirit and all spiritual beings and values are responsive to the infinite drawing power of the primal Son of Paradise. And if the eternal future should witness the appearance of an unlimited universe, the spirit gravity and the spirit power of the Original Son will be found wholly adequate for the spiritual control and effective administration of such a boundless creation.

6.4.2 (76.2) The Son is omnipotent only in the spiritual realm. In the eternal economy of universe administration, wasteful and needless repetition of function is never encountered; the Deities are not given to useless duplication of universe ministry.

6.4.3 (76.3) The omnipresence of the Original Son constitutes the spiritual unity of the universe of universes. The spiritual cohesion of all creation rests upon the everywhere active presence of the divine spirit of the Eternal Son. When we conceive of the Father's spiritual presence, we find it difficult to differentiate it in our thinking from the spiritual presence of the Eternal Son. The spirit of the Father is eternally resident in the spirit of the Son.

6.4.4 (76.4) The Father must be spiritually omnipresent, but such omnipresence appears to be inseparable from the everywhere spirit activities of the Eternal Son. We do, however, believe that in all situations of Father-Son presence of a dual spiritual nature the spirit of the Son is co-ordinate with the spirit of the Father.

6.4.5 (76.5) In his contact with personality, the Father acts in the personality circuit. In his personal and detectable contact with spiritual creation, he appears in the fragments of the totality of his Deity, and these Father fragments have a solitary, unique, and exclusive function wherever and whenever they appear in the universes. In all such situations the spirit of the Son is co-ordinate with the spiritual function of the fragmented presence of the Universal Father.

6.4.6 (76.6) Spiritually the Eternal Son is omnipresent. The spirit of the Eternal Son is most certainly with you and around you, but not within you and a part of you like the Mystery Monitor. The indwelling Father fragment adjusts the human mind to progressively divine attitudes, whereupon such an ascending mind becomes increasingly responsive to the spiritual drawing power of the all-powerful spirit-gravity circuit of the Second Source and Center.

6.4.7 (76.7) The Original Son is universally and spiritually self-conscious. In wisdom the Son is the full equal of the Father. In the realms of knowledge, omniscience, we cannot distinguish between the First and Second Sources; like the Father, the Son knows all; he is never surprised by any universe event; he comprehends the end from the beginning.

6.4.8 (77.1) The Father and the Son really know the number and whereabouts of all the spirits and spiritualized beings in the universe of universes. Not only does the Son know all things by virtue of his own omnipresent spirit, but the Son, equally with the Father and the Conjoint Actor, is fully cognizant of the vast reflectivity intelligence of the Supreme Being, which

conștientă tot timpul de toate cele ce se întâmplă în toate lumile celor șapte suprauniversuri. Iar omniștiința Fiului din Paradis este asigurată și pe alte căi.

Fiul Etern, în calitate de personalitate spirituală iubitoare, îndurătoare și tutelară este pe deplin și infinit egal cu Tatăl Universal. Cât despre toate contactele sale personale pline de îndurare și de afecțiune cu ființele ascendente ale tărâmurilor inferioare, Fiul Etern este la fel de mărinimos și de plin de considerație, la fel de răbdător și de îndurător ca și Fii săi paradisiaci din universurile locale, acești Fii care se lasă atât de frecvent peste lumile evolutive ale timpului.

Nu are rost să vorbim mai mult despre atributele Fiului Etern. Cu excepțiile semnalate, este necesar să studiem atributele spirituale ale lui Dumnezeu Tatăl numai pentru a înțelege și a evalua corect atributele lui Dumnezeu Fiul.

5. LIMITĂRILE FIULUI ETERN

Fiul Etern nu acționează personal în domeniile fizice. Pe nivelele de ajutor dat minții ființelor create, el nu operează decât prin Autorul Comun. Altfel însă, aceste condiții nu îl limitează în nici un fel pe Fiul Etern în deplina și libera exercitare a tuturor atributelor divine de omniștiință, de omniprezență și de omnipotență spirituală.

Fiul Etern nu impregnează personal potențialele de spirit inerente infinității Absolutului Deității. Însă, pe măsură ce aceste potențiale devin actuale, ele cad sub atotputernica dominație a circuitului gravitațional spiritual al Fiului.

Personalitatea este darul exclusiv al Tatălui Universal. Fiul Etern își trage personalitatea din Tată, însă el nu conferă personalitate fără Tată. Fiul dă naștere unei vaste oștiri de spirite, însă aceste derivații nu sunt personalități. Atunci când Fiul creează personalități, el o face în conjuncție cu Tatăl sau cu Creatorul Comun care poate acționa în locul Tatălui în acest gen de relații. Fiul Etern este astfel un cocreator de personalități, însă nu conferă personalitate nici unei ființe; el însuși, de unul singur, nu creează niciodată ființe personale. Totuși, această limitare nu îl privează pe Fiul de aptitudinea de a crea tot felul de tipuri de realitate altfel-decât-personale.

Fiul Etern este limitat în transmiterea prerogativelor de creator. Tatăl, eternizându-l pe Fiul Original, i-a conferit puterea și privilegiul de a se alătura ulterior Tatălui în actul divin de a mai produce și alți Fii care să posede atribute creatoare. Ei au făcut aceasta și îl mai fac încă. Însă, odată ce acești Fii coordonați au fost produși, se pare că prerogativele creatoare nu sunt transmisibile mai departe. Fiul Etern nu transmite facultatea creatoare decât primei personalizări directe. De aceea, atunci când Tatăl și Fiul se unesc pentru a personaliza un Fiu Creator, ei izbutesc în scopul lor. Însă Fiul Creator astfel adus în existență nu este niciodată apt să transmită sau să delege prerogativele creatoare diverselor ordine de Fii pe care le poate crea la rândul său, deși se poate vedea apărând la Fiii superiori ai universurilor locale o reflectare foarte limitată a atributelor creatoare ale unui Fiu Creator.

intelligence is at all times aware of all things that transpire on all the worlds of the seven superuniverses. And there are other ways in which the Paradise Son is omniscient.

6.4.9 (77.2) The Eternal Son, as a loving, merciful, and ministering spiritual personality, is wholly and infinitely equal with the Universal Father, while in all those merciful and affectionate personal contacts with the ascendant beings of the lower realms the Eternal Son is just as kind and considerate, just as patient and long-suffering, as are his Paradise Sons in the local universes who so frequently bestow themselves upon the evolutionary worlds of time.

6.4.10 (77.3) It is needless further to expatiate on the attributes of the Eternal Son. With the exceptions noted, it is only necessary to study the spiritual attributes of God the Father to understand and correctly evaluate the attributes of God the Son.

5. LIMITATIONS OF THE ETERNAL SON

6.5.1 (77.4) The Eternal Son does not personally function in the physical domains, nor does he function, except through the Conjoint Actor, in the levels of mind ministry to creature beings. But these qualifications do not in any manner otherwise limit the Eternal Son in the full and free exercise of all the divine attributes of *spiritual* omniscience, omnipresence, and omnipotence.

6.5.2 (77.5) The Eternal Son does not personally pervade the potentials of spirit inherent in the infinity of the Deity Absolute, but as these potentials become actual, they come within the all-powerful grasp of the spirit-gravity circuit of the Son.

6.5.3 (77.6) Personality is the exclusive gift of the Universal Father. The Eternal Son derives personality from the Father, but he does not, without the Father, bestow personality. The Son gives origin to a vast spirit host, but such derivations are not personalities. When the Son creates personality, he does so in conjunction with the Father or with the Conjoint Creator, who may act for the Father in such relationships. The Eternal Son is thus a cocreator of personalities, but he bestows personality upon no being and of himself, alone, never creates personal beings. This limitation of action does not, however, deprive the Son of the ability to create any or all types of other-than-personal reality.

6.5.4 (77.7) The Eternal Son is limited in transmittal of creator prerogatives. The Father, in eternalizing the Original Son, bestowed upon him the power and privilege of subsequently joining with the Father in the divine act of producing additional Sons possessing creative attributes, and this they have done and now do. But when these co-ordinate Sons have been produced, the prerogatives of creatorship are apparently not further transmissible. The Eternal Son transmits creatorship powers only to the first or direct personalization. Therefore, when the Father and the Son unite to personalize a Creator Son, they achieve their purpose; but the Creator Son thus brought into existence is never able to transmit or delegate the prerogatives of creatorship to the various orders of Sons which he may subsequently create, notwithstanding that, in the highest local universe Sons, there does appear a very limited reflection of the creative attributes of a Creator Son.

Fiul Etern, în calitate de ființă infinită și exclusiv personală, nu poate să își fragmenteze natura. El nu poate nici să distribuie, nici să confere părți individualizate din sinea sa altor persoane sau entități, așa cum fac Tatăl Universal și Spiritul Infinit. Însă Fiul se poate revărsa pe sine, ceea ce și face, ca spirit iluminat pentru a scălda întreaga creație și a atrage fără încetare către el toate personalitățile spiritului și toate realitățile spirituale.

Amintiți-vă întotdeauna că Fiul este portretul personal al Tatălui spiritual pentru întreaga creație. Fiul este personal și numai personal în sensul Deității. O astfel de personalitate divină și absolută nu ar putea fi dezintegrată sau fragmentată. Dumnezeu Tatăl și Dumnezeu Spiritul sunt cu adevărat personali însă, pe lângă faptul de a fi astfel de personalități ale Deității, ei sunt și tot ceea ce mai există.

Cu toate că Fiul Etern nu poate participa personal la crearea Ajustorilor Gândirii, el a făcut totuși parte din consiliu cu Tatăl Universal în eternul trecut. El a aprobat planul și a promis o cooperare permanentă atunci când Tatăl, proiectând acordarea Ajustorilor Gândirii, a propus Fiului: „Să facem omul muritor după propria noastră imagine.” Și, la fel cum fragmentul de spirit al Tatălui sălășluiește în voi, tot așa vă învâluie prezența din spirit a Fiului, și amândoi lucrează perpetuu ca unul singur la înobilarea voastră spirituală.

6. MINTEA SPIRITULUI

Fiul Etern este spirit și posedă o minte, însă nu o minte și un spirit pe care mintea umană le-ar putea înțelege. Un muritor poate percepe mintea la nivele finite, cosmice, materiale și personale. Omul observă fenomene mentale și la organismele vii care funcționează pe un nivel subpersonal (animal), însă îi este greu să priceapă natura minții atunci când ea este asociată cu unele ființe supramateriale și este parte din personalități exclusiv spirituale. Cu toate acestea, mintea cere definiții diferite atunci când se referă la nivelul spiritual de existență și atunci când este folosită pentru a marca funcțiuni spirituale de inteligență. Tipul de minte care este direct legat de spirit nu se compară nici cu mintea care coordonează spiritul și materia, nici cu cea care nu este legată decât de materie.

Spiritul este întotdeauna conștient, înzestrat cu o minte și posedă variate faze de identitate. Fără o minte, într-o fază sau alta, nu ar exista nici o conștiință spirituală în fraternitatea ființelor spiritului. Echivalentul minții, aptitudinea de a cunoaște și de a fi cunoscut, îi este ceva firesc Deității. Deitatea poate fi personală, prepersonală, subpersonală sau impersonală, însă nu este niciodată lipsită de minte, adică are cel puțin capacitatea de a comunica cu ființe, cu personalități sau cu entități similare.

Mintea Fiului Etern este asemănătoare celei a Tatălui, însă deosebită de orice alte minți din univers și, împreună cu mintea Tatălui, ea este ancestorul vastelor și diverselor minți ale Creatorului Comun. Mintea Tatălui și a Fiului, acel intelect care este ancestral în raport cu mintea absolută a celei de-a Treia Surse-Centru, este pote cel mai bine înfățișată în premintea unui Ajustor al Gândirii, căci, deși aceste fragmente de la Tată sunt în întregime în afara circuitelor de minte ale Autorului

6:5.5 (78.1) The Eternal Son, as an infinite and exclusively personal being, cannot fragmentize his nature, cannot distribute and bestow individualized portions of his selfhood upon other entities or persons as do the Universal Father and the Infinite Spirit. But the Son can and does bestow himself as an unlimited spirit to bathe all creation and unceasingly draw all spirit personalities and spiritual realities to himself.

6:5.6 (78.2) Ever remember, the Eternal Son is the personal portrayal of the spirit Father to all creation. The Son is personal and nothing but personal in the Deity sense; such a divine and absolute personality cannot be disintegrated or fragmentized. God the Father and God the Spirit are truly personal, but they are also everything else in addition to being such Deity personalities.

6:5.7 (78.3) Though the Eternal Son cannot personally participate in the bestowal of the Thought Adjusters, he did sit in council with the Universal Father in the eternal past, approving the plan and pledging endless co-operation, when the Father, in projecting the bestowal of the Thought Adjusters, proposed to the Son, "Let us make mortal man in our own image." And as the spirit fragment of the Father dwells within you, so does the spirit presence of the Son envelop you, while these two forever work as one for your spiritual advancement.

6. THE SPIRIT MIND

6:6.1 (78.4) The Eternal Son is spirit and has mind, but not a mind or a spirit which mortal mind can comprehend. Mortal man perceives mind on the finite, cosmic, material, and personal levels. Man also observes mind phenomena in living organisms functioning on the subpersonal (animal) level, but it is difficult for him to grasp the nature of mind when associated with supermaterial beings and as a part of exclusive spirit personalities. Mind must, however, be differently defined when it refers to the spirit level of existence, and when it is used to denote spirit functions of intelligence. That kind of mind which is directly allied with spirit is comparable neither to that mind which co-ordinates spirit and matter nor to that mind which is allied only with matter.

6:6.2 (78.5) Spirit is ever conscious, minded, and possessed of varied phases of identity. Without mind in some phase there would be no spiritual consciousness in the fraternity of spirit beings. The equivalent of mind, the ability to know and be known, is indigenous to Deity. Deity may be personal, prepersonal, superpersonal, or impersonal, but Deity is never mindless, that is, never without the ability at least to communicate with similar entities, beings, or personalities.

6:6.3 (78.6) The mind of the Eternal Son is like that of the Father but unlike any other mind in the universe, and with the mind of the Father it is ancestor to the diverse and far-flung minds of the Conjoint Creator. The mind of the Father and the Son, that intellect which is ancestral to the absolute mind of the Third Source and Center, is perhaps best illustrated in the premind of a Thought Adjuster, for, though these Father fragments are entirely outside of the mind circuits of the Conjoint Actor, they

Comun, au totuși o oarecare formă de preminte: ele cunosc și sunt deopotrivă cunoscute; ele se bucură de echivalentul gândirii umane.

Fiul Etern este în întregime spiritual. Omul este aproape-aproape în întregime material. De aceea, numeroase lucruri ce țin de personalitatea spirituală a Fiului Etern, de cele șapte sfere spirituale ale sale care înconjoară Paradisul, și de natura creațiilor impersonale ale Fiului din Paradis, vor trebui să aștepte ca voi să fi dobândit statutul spiritual care va urma împlinirii ascensiunii voastre morontiale a universului local din Nebadon. Atunci, pe când veți traversa suprauniversul și vă veți continua calea către Havona, numeroase mistere ascunse în spirit se vor clarifica pe măsură ce veți începe să fiți înzestrați cu „o minte a spiritului” - clarviziunea spirituală.

7. PERSONALITATEA FIULUI ETERN

Fiul Etern este aceeași personalitate infinită, din ale cărei lanțuri de personalitate necalificată Tatăl a scăpat prin tehnica trinitizării și prin virtutea căreia el a continuat mereu de atunci încolo să se reverse cu prisosință și la nesfârșit peste universul ei tot mai întins de Creatori și de creaturi. Fiul este personalitate absolută; Dumnezeu este personalitate paternă - sursa de personalitate, împărțitorul de personalitate, cauză a personalității. Orice ființă personală își trage personalitatea din Tatăl Universal, întocmai cum Fiul Originar își trage veșnic personalitatea din Tatăl Paradisului.

Personalitatea Fiului Paradisiac este absolută și pur spirituală, iar această personalitate absolută este, de asemenea, arhetipul divin și etern, mai întâi al acordării de personalitate Autorului Comun de către Tatăl și, ulterior, a acordării de personalitate miriadelor sale de creaturi din tot cuprinsul întinsului univers.

Fiul Etern este cu adevărat un slujitor mărinimos, un spirit divin, o putere spirituală și o personalitate reală. Fiul este natura spirituală și personală a lui Dumnezeu manifestată universurilor - suma și substanța Primei Surse-Centru, despuțată de tot ceea ce este nepersonal, extradivin, nespiritual și pur potențial. Însă este imposibil să îi transmitem minții umane o imagine în cuvinte a frumuseții și a măreției personalității celeste a Fiului Etern. Tot ceea ce tinde să obscureze Tatăl Etern lucrează cu o influență aproape egală la împiedicarea recunoașterii conceptuale a Fiului Etern. Trebuie să așteptați ajungerea voastră în Paradis, și atunci o să înțelegeți voi de ce n-am fost eu în stare să descriu caracterul acestei personalități absolute pe înțelesul minții finite.

8. REALIZAREA FIULUI ETERN

În ceea ce privește identitatea, natura și alte atribute ale personalității, Fiul Etern este egal deplin al Tatălui Universal, complementul său perfect, eterna sa contrapondere. În același sens în care Dumnezeu este Tatăl Universal, Fiul este Mama Universală, iar noi toți, umili sau mari, alcătuim familia lor universală.

have some form of premind; they know as they are known; they enjoy the equivalent of human thinking.

6:6.4 (78.7) The Eternal Son is wholly spiritual; man is very nearly entirely material; therefore much pertaining to the spirit personality of the Eternal Son, to his seven spiritual spheres encircling Paradise and to the nature of the impersonal creations of the Paradise Son, will have to await your attainment of spirit status following your completion of the morontia ascension of the local universe of Nebadon. And then, as you pass through the superuniverse and on to Havona, many of these spirit-concealed mysteries will clarify as you begin to be endowed with the “mind of the spirit” — spiritual insight.

7. PERSONALITY OF THE ETERNAL SON

6:7.1 (79.1) The Eternal Son is that infinite personality from whose unqualified personality fetters the Universal Father escaped by the technique of trinitization, and by virtue of which he has ever since continued to bestow himself in endless profusion upon his ever-expanding universe of Creators and creatures. The Son is *absolute personality*; God is *father personality* — the source of personality, the bestower of personality, the cause of personality. Every personal being derives personality from the Universal Father just as the Original Son eternally derives his personality from the Paradise Father.

6:7.2 (79.2) The personality of the Paradise Son is absolute and purely spiritual, and this absolute personality is also the divine and eternal pattern, first, of the Father's bestowal of personality upon the Conjoint Actor and, subsequently, of his bestowal of personality upon the myriads of his creatures throughout a far-flung universe.

6:7.3 (79.3) The Eternal Son is truly a merciful minister, a divine spirit, a spiritual power, and a real personality. The Son is the spiritual and personal nature of God made manifest to the universes — the sum and substance of the First Source and Center, divested of all that which is nonpersonal, extradivine, nonspiritual, and pure potential. But it is impossible to convey to the human mind a word picture of the beauty and grandeur of the supernal personality of the Eternal Son. Everything that tends to obscure the Universal Father operates with almost equal influence to prevent the conceptual recognition of the Eternal Son. You must await your attainment of Paradise, and then you will understand why I was unable to portray the character of this absolute personality to the understanding of the finite mind.

8. REALIZATION OF THE ETERNAL SON

6:8.1 (79.4) Concerning identity, nature, and other attributes of personality, the Eternal Son is the full equal, the perfect complement, and the eternal counterpart of the Universal Father. In the same sense that God is the Universal Father, the Son is the Universal Mother. And all of us, high and low, constitute their universal family.

Pentru a aprecia caracterul Fiului, ar trebui să studiați revelația caracterului divin al Tatălui. Ei sunt una, dintotdeauna și de nedespărțit. Ca personalități divine ei sunt practic de nedistins de către ordinele de inteligențe inferioare. Pentru cei a căror origine este în actele creative ale Deităților înseși, recunoașterea separată a Tatălui și a Fiului este mai puțin dificilă. Ființele native din universul central și din Paradis disting Tatăl și Fiul nu numai ca pe o singură unitate personală de control universal, dar și ca pe două personalități separate operând în domenii definite ale administrării universului.

În calitate de persoane, voi îl puteți concepe pe Tatăl Universal și pe Fiul Etern ca individualități separate, căci așa și sunt într-adevăr. Însă în administrarea universurilor ei sunt atât de împlețiți și de strâns legați unul de altul, încât nu este întotdeauna posibil să se distingă între ei. Când, în treburile universului, Tatăl și Fiul sunt întâlniți în interasocieri confuze, nu este întotdeauna benefic să se încerce să se izoleze operațiunile lor. Voi doar amintiți-vă că Dumnezeu este gândirea inițitoare, iar Fiul, cuvântul expresiv. În fiecare univers local, această inseparabilitate este personalizată în divinitatea Fiului Creator, care îl reprezintă atât pe Tată, cât și pe Fiul pe lângă creaturile a zece milioane de lumi locuite.

Fiul Etern este infinit, însă ni-l putem apropia prin persoanele Fiilor săi Paradisiaci și prin grija plină de răbdare a Spiritului Infinit. Fără serviciul dăruirii de sine al Fiilor Paradisului și fără grija plină de iubire a creaturilor Spiritului Infinit, ființele de origine materială cu greu ar mai putea avea spera să ajungă la Fiul Etern. Și este tot atât de adevărat că având ajutorul și îndrumarea acestor agenți celești, muritorii conștienți de Dumnezeu vor ajunge într-adevăr în Paradis și vor sta cândva în prezența personală a acestui maiestuos Fiul al Fiilor.

Cu toate că Fiul Etern este arhetipul la care trebuie să ajungă personalitățile muritoare, vă este mai ușor să pricepeți realitatea atât a Tatălui cât și a Spiritului, deoarece Tatăl este atributorul efectiv al personalității voastre umane, iar Spiritul Infinit este sursa absolută a minții voastre muritoare. Însă, pe măsură ce urcați pe calea progresului spiritual care duce în Paradis, personalitatea Fiului Etern vă va deveni tot mai reală, iar realitatea minții sale infinit spirituale va deveni mai ușor de distins de către mintea voastră spiritualizată progresiv.

Conceptul de Fiul Etern nu va putea niciodată să strălucească în mintea voastră materială sau în mintea morontială subsecventă. Și până nu vă veți spiritualiza și nu veți începe ascensiunea voastră de spirit, înțelegerea de către voi a personalității Fiului Etern nu va începe să devină la fel de vie ca și conceptul vostru asupra personalității Fiului Creator originar din Paradis care, în persoană și ca persoană, s-a încarnat odinioară pe Urantia și a trăit acolo ca un om printre oameni.

În orice experiență din universul vostru local trebuie ca Fiul Creator, căruia oamenii pot să-i înțeleagă personalitatea, să compenseze incapacitatea voastră de a pricepe deplina semnificație a Fiului Etern din Paradis, care este spiritual într-un mod mai exclusiv, dar totuși personal. Atunci când vă înălțați trecând prin Orvonton și Havona și lăsați în urmă imaginea vie și profunde amintiri ale Fiului Creator al universului

6:8.2 (79.5) To appreciate the character of the Son, you should study the revelation of the divine character of the Father; they are forever and inseparably one. As divine personalities they are virtually indistinguishable by the lower orders of intelligence. They are not so difficult of separate recognition by those whose origin is in the creative acts of the Deities themselves. Beings of nativity in the central universe and on Paradise discern the Father and the Son not only as one personal unity of universal control but also as two separate personalities functioning in definite domains of universe administration.

6:8.3 (79.6) As persons you may conceive of the Universal Father and the Eternal Son as separate individuals, for they indeed are; but in the administration of the universes they are so intertwined and interrelated that it is not always possible to distinguish between them. When, in the affairs of the universes, the Father and the Son are encountered in confusing interassociations, it is not always profitable to attempt to segregate their operations; merely recall that God is the initiating thought and the Son is the expressionful word. In each local universe this inseparability is personalized in the divinity of the Creator Son, who stands for both Father and Son to the creatures of ten million inhabited worlds.

6:8.4 (80.1) The Eternal Son is infinite, but he is approachable through the persons of his Paradise Sons and through the patient ministry of the Infinite Spirit. Without the bestowal service of the Paradise Sons and the loving ministry of the creatures of the Infinite Spirit, beings of material origin could hardly hope to attain the Eternal Son. And it is equally true: With the help and guidance of these celestial agencies the God-conscious mortal will certainly attain Paradise and sometime stand in the personal presence of this majestic Son of Sons.

6:8.5 (80.2) Even though the Eternal Son is the pattern of mortal personality attainment, you find it easier to grasp the reality of both the Father and the Spirit because the Father is the actual bestower of your human personality and the Infinite Spirit is the absolute source of your mortal mind. But as you ascend in the Paradise path of spiritual progression, the personality of the Eternal Son will become increasingly real to you, and the reality of his infinitely spiritual mind will become more discernible to your progressively spiritualizing mind.

6:8.6 (80.3) Never can the concept of the Eternal Son shine brightly in your material or subsequent morontial mind; not until you spiritize and commence your spirit ascension will the comprehension of the personality of the Eternal Son begin to equal the vividness of your concept of the personality of the Creator Son of Paradise origin who, in person and as a person, onetime incarnated and lived on Urantia as a man among men.

6:8.7 (80.4) Throughout your local universe experience the Creator Son, whose personality is comprehensible by man, must compensate for your inability to grasp the full significance of the more exclusively spiritual, but none the less personal, Eternal Son of Paradise. As you progress through Orvonton and Havona, as you leave behind you the vivid picture and deep memories of the Creator Son of your local universe, the passing of this

vostru local, depășirea experienței voastre materiale și morontiale va fi compensată de concepte mereu mai largi și de o înțelegere tot mai intensă a Fiului Etern al Paradisului, a cărei realitate și apropiere va crește întruna pe măsură ce veți progresa către Paradis.

Fiul Etern este o mare și glorioasă personalitate. Cu toate că mintea umană și materială nu are puterea de a sesiza actualitatea personalității unei asemenea ființe infinite, nu vă îndoiiți, ea este o persoană. Știu despre ce vorbesc. Am stat în prezența divină a acestui Fiu Etern de nenumărate ori și am pornit apoi în călătorie prin univers pentru a îndeplini mărinimoasele sale porunci.

[Compus de un Consilier Divin desemnat să formuleze acest capitol care îl descrie pe Fiul Etern al Paradisului.]

material and morontia experience will be compensated by ever-enlarging concepts and intensifying comprehension of the Eternal Son of Paradise, whose reality and nearness will ever augment as you progress Paradiseward.

6:8.8 (80.5) The Eternal Son is a grand and glorious personality. Although it is beyond the powers of the mortal and material mind to grasp the actuality of the personality of such an infinite being, doubt not, he is a person. I know whereof I speak. Times almost without number I have stood in the divine presence of this Eternal Son and then journeyed forth in the universe to execute his gracious bidding.

6:8.9 (80.6) [Indited by a Divine Counselor assigned to formulate this statement depicting the Eternal Son of Paradise.]

Capitolul 7. Poziția Fiului Etern față de univers

⇨ 006

CARTEA URANTIA

008 ⇨

PARTE I. UNIVERSUL CENTRAL ȘI SUPRAUNVERSURILE

CAPITOLUL 7 POZIȚIA FIULUI ETERN FAȚĂ DE UNIVERS

Secțiuni

Introduction

1. Circuitul gravitației spiritului
2. Administrarea Fiului Etern
3. Relația Fiului Etern cu individul
4. Planurile de perfecțiune divină
5. Spiritul de efuziune
6. Fii Paradisiaci ai lui Dumnezeu
7. Revelația supremă a Tatălui

Introduction

FIUL Originar este mereu preocupat de executarea aspectelor spirituale ale planului etern al Tatălui, așa cum se derulează el progresiv în fenomenele universurilor în evoluție, cu multiplele lor grupuri de ființe vii. Nu înțelegem pe deplin acest plan etern, însă nu încapem înțelegerea că Fiul Paradisului îl înțelege.

Fiul este asemănător Tatălui în sensul că încearcă să dea din sine tot ce-i este cu putință acestor Fii coordonați și Fiilor lor subordonați. Iar Fiul împărtășește natura autodistribuitoare a Tatălui, în revărsarea sa abundentă peste Spiritul Infinit, executantul lor comun.

Ca susținătoare a realităților spirituale, a Doua Sursă-Centru este contraponderea eternă a Insulei Paradisului care susține atât de magnific toate lucrurile materiale. Așa se revelează ea, Prima Sursă-Centru, în frumusețea materială a minunatelor arhetipuri ale Insulei centrale și în valorile spirituale ale personalității dumnezeiești a Fiului Etern.

Fiul Etern este adevăratul susținător al vastei creații de realități ale spiritului și de ființe spirituale. Lumea spiritului este obiceiu, conduita personală a Fiului, iar realitățile impersonale de natură spirituală răspund întotdeauna la voința și la intenția personalității perfecte a Fiului Absolut.

Totuși, Fiul nu este personal răspunzător de conduita tuturor personalităților spirituale. Voința

PAPER 7 RELATION OF THE ETERNAL SON TO THE UNIVERSE

SECTIONS

Introduction

1. The Spirit-Gravity Circuit
2. The Administration of the Eternal Son
3. Relation of the Eternal Son to the Individual
4. The Divine Perfection Plans
5. The Spirit of Bestowal
6. The Paradise Sons of God
7. The Supreme Revelation of the Father

INTRODUCTION

7:0.1 (81.1) THE Original Son is ever concerned with the execution of the spiritual aspects of the Father's eternal purpose as it progressively unfolds in the phenomena of the evolving universes with their manifold groups of living beings. We do not fully comprehend this eternal plan, but the Paradise Son undoubtedly does.

7:0.2 (81.2) The Son is like the Father in that he seeks to bestow everything possible of himself upon his co-ordinate Sons and upon their subordinate Sons. And the Son shares the Father's self-distributive nature in the unstinted bestowal of himself upon the Infinite Spirit, their conjoint executive.

7:0.3 (81.3) As the upholder of spirit realities, the Second Source and Center is the eternal counterpoise of the Isle of Paradise, which so magnificently upholds all things material. Thus is the First Source and Center forever revealed in the material beauty of the exquisite patterns of the central Isle and in the spiritual values of the supernal personality of the Eternal Son.

7:0.4 (81.4) The Eternal Son is the actual upholder of the vast creation of spirit realities and spiritual beings. The spirit world is the habit, the personal conduct, of the Son, and the impersonal realities of spirit nature are always responsive to the will and purpose of the perfect personality of the Absolute Son.

7:0.5 (81.5) The Son is not, however, personally responsible for the conduct of all spirit personalities.

creaturilor personale este relativ liberă, și prin urmare ea determină acțiunile acestor ființe voliționale. Așadar lumea spirituală a liberului arbitru nu reprezintă întotdeauna cu adevărat caracterul Fiului Etern, după cum nici natura de pe Urantia nu revelează cu adevărat perfecțiunea și imutabilitatea Paradisului și a Deității. Oricare ar fi caracteristicile actelor de liber arbitru ale unui om sau ale unui înger, deținerea eternă de către Fiul a controlului gravitației universale a tuturor realităților spirituale continuă să fie absolută.

1. CIRCUITUL GRAVITAȚIEI SPIRITULUI

Tot ceea ce s-a transmis cu privire la imanența lui Dumnezeu, la omniprezența, la omnipotența și la omnisciența lui este deopotrivă de adevărat și în legătură cu Fiul în domeniile spirituale. Gravitația pură și universală de spirit a întregii creații, acest circuit exclusiv spiritual, duce de-a dreptul înapoi la persoana celei de-a Doua Surse-Centru din Paradis. El deține controlul și acțiunea acelei dominații spirituale, veșnic prezente și infailibile, asupra tuturor valorilor autentice ale spiritului. Astfel exercită Fiul Etern o suveranitate spirituală absolută. El ține literalmente în căușul mâinii sale, ca să zicem așa, toate realitățile spiritului și toate valorile spiritualizate. Controlul gravitației spirituale universale este suveranitatea spirituală universală.

Acest control gravitațional al lucrurilor spirituale se exercită independent de timp și de spațiu. De aceea, energia spiritului este nediminuată prin transmisia ei. Gravitația spirituală nu este niciodată întârziată de timp nici micșorată de spațiu. Ea nu descrește proporțional cu pătratul distanței la care este transmisă. Circuitele puterii spirituale pure nu sunt înfrânate de masa creației materiale. Această transcendere a timpului și spațiului de către energiile spiritului pur este inerentă absolutității Fiului. Ea nu se datorează intervenției forțelor de antigravitație ale celei de-a Treia Sursă-Centru.

Realitățile spiritului reacționează la puterea de atracție a centrului de gravitație spiritual în acord cu valoarea lor calitativă, gradul actual al naturii lor spirituale. Substanța spiritului (calitatea) este tot atât de sensibilă la gravitația spiritului pe cât este de sensibilă energia organizată a materiei fizice (cantitatea) la gravitația fizică. Valorile spirituale și forțele spiritului sunt reale. Din punctul de vedere al personalității, spiritul este sufletul creației. Materia este corpul ei fizic efemer.

Reacțiile și fluctuațiile gravitației spirituale sunt întotdeauna conforme conținutului de valori spirituale, statutului spiritual calitativ al unui individ sau al unei lumi. Această putere de atracție răspunde instantaneu valorilor inter și intra spirituale ale oricărei situații din univers sau ale oricărei condiții planetare. De fiecare dată când o realitate spirituală se actualizează în universuri, această schimbare necesită o reajustare imediată și instantanee a gravitației spiritului. Un spirit nou ca acesta face efectiv parte din cea de-a Doua Sursă-Centru. Și, la fel de sigur, dacă un muritor devine o ființă spiritualizată, el va atinge Fiul Spiritual, centrul și sursa gravitației spiritului.

Puterea de atracție spirituală a Fiului este inerentă, într-un grad mai mic, la numeroase ordine paradisiace de filiație, căci există realmente, în interiorul circuitului absolut de gravitație a spiritului, acele sisteme locale de

The will of the personal creature is relatively free and hence determines the actions of such volitional beings. Therefore the freewill spirit world is not always truly representative of the character of the Eternal Son, even as nature on Urantia is not truly revelatory of the perfection and immutability of Paradise and Deity. But no matter what may characterize the freewill action of man or angel, the Son's eternal grasp of the universal gravity control of all spirit realities continues as absolute.

1. THE SPIRIT-GRAVITY CIRCUIT

7:1.1 (81.6) Everything taught concerning the immanence of God, his omnipresence, omnipotence, and omniscience, is equally true of the Son in the spiritual domains. The pure and universal spirit gravity of all creation, this exclusively spiritual circuit, leads directly back to the person of the Second Source and Center on Paradise. He presides over the control and operation of that ever-present and unerring spiritual grasp of all true spirit values. Thus does the Eternal Son exercise absolute spiritual sovereignty. He literally holds all spirit realities and all spiritualized values, as it were, in the hollow of his hand. The control of universal spiritual gravity is universal spiritual sovereignty.

7:1.2 (82.1) This gravity control of spiritual things operates independently of time and space; therefore is spirit energy undiminished in transmission. Spirit gravity never suffers time delays, nor does it undergo space diminution. It does not decrease in accordance with the square of the distance of its transmission; the circuits of pure spirit power are not retarded by the mass of the material creation. And this transcendence of time and space by pure spirit energies is inherent in the absoluteness of the Son; it is not due to the interposition of the antigravity forces of the Third Source and Center.

7:1.3 (82.2) Spirit realities respond to the drawing power of the center of spiritual gravity in accordance with their qualitative value, their actual degree of spirit nature. Spirit substance (quality) is just as responsive to spirit gravity as the organized energy of physical matter (quantity) is responsive to physical gravity. Spiritual values and spirit forces are *real*. From the viewpoint of personality, spirit is the soul of creation; matter is the shadowy physical body.

7:1.4 (82.3) The reactions and fluctuations of spirit gravity are ever true to the content of spiritual values, the qualitative spiritual status of an individual or a world. This drawing power is instantly responsive to the inter- and intraspirit values of any universe situation or planetary condition. Every time a spiritual reality actualizes in the universes, this change necessitates the immediate and instantaneous readjustment of spirit gravity. Such a new spirit is actually a part of the Second Source and Center; and just as certainly as mortal man becomes a spiritized being, he will attain the spiritual Son, the center and source of spirit gravity.

7:1.5 (82.4) The Son's spiritual drawing power is inherent to a lesser degree in many Paradise orders of sonship. For there do exist within the absolute spirit-gravity circuit those local systems of spiritual attraction that function in

atracție spirituală care funcționează în unitățile secundare ale creației. Aceste focalizări subabsolute ale gravitației spiritului fac parte din divinitatea personalităților din timp și din spațiu ale Creatorului și ele sunt în corelație cu supracontrolul experiențial emergent din Ființa Supremă.

Gravitația spiritului și sensibilitatea la atracția ei operează nu numai asupra universului ca întreg, ci și între indivizi și grupuri de indivizi. Există o coeziune spirituală între persoanele spirituale și spiritualizate din întreaga lume, de orice rasă, din orice națiune sau din orice grup de credincioși. Există o atracție directă de natură spirituală între persoane de orientare spirituală și având gusturi și năzuințe asemănătoare. Termenul de spirite înrudite nu este chiar într-un totu o figură de retorică.

Ca și gravitația materială a Paradisului, gravitația spirituală a Fiului Etern este absolută. Păcatul și rebeliunea pot interfera cu operațiunile circuitelor unui univers local, însă nimic nu poate suspenda gravitația spirituală a Fiului Etern. Rebeliunea lui Lucifer a produs numeroase schimbări în sistemul vostru de lumi locuite și pe Urantia, dar nu observăm că punerea în carantină spirituală a planetei voastre, fapt care a rezultat ulterior, ar fi afectat câtuși de puțin prezența și funcțiunea nici a spiritului omniprezent al Fiului Etern, nici a circuitului de gravitație spirituală care îi este asociat.

Toate reacțiile circuitului de gravitație spirituală al marelui univers sunt previzibile. Noi recunoaștem toate acțiunile și reacțiunile spiritului omniprezent al Fiului Etern și constatăm că se poate bizui pe ele. După niște legi bine cunoscute, noi putem măsura gravitația spirituală și chiar facem asta, întocmai cum oamenii încearcă să determine prin calcul funcționarea gravitației fizice finite. Spiritul Fiului reprezintă un răspuns invariant la toate lucrurile, la toate ființele și la toate persoanele spirituale; și acest răspuns este întotdeauna conform cu gradul de actualitate (gradul calitativ de realitate) a tuturor acestor valori spirituale.

Însă, pe lângă această funcțiune foarte fiabilă și previzibilă a prezenței spirituale a Fiului Etern, mai întâlnim și fenomene ale căror reacții nu sunt tot atât de previzibile. Aceste fenomene indică probabil acțiunea coordonată a Absolutului Deității în domeniile de potențiale spirituale emergente. Noi știm că prezența în spirit a Fiului Etern este influența unei personalități maiestose și infinite, însă cu greu considerăm ca fiind personale reacțiile asociate cu înfăptuirile pe care le atribuim Absolutului Deității.

Contemplați din punctul de vedere al personalității și de către persoane, Fiul Etern și Absolutul Deității par să se raporteze în felul următor: Fiul Etern domină sfera valorilor spirituale actuale, în timp ce Absolutul Deității pare să impregneze vastul domeniu al valorilor spirituale potențiale. Orice valoare actuală de natură spirituală își găsește adăpost în raza de gravitație a Fiului Etern; însă, dacă este potențială, ea își găsește locul, aparent, în prezența Absolutului Deității.

Spiritul pare să se ivească din potențialele Absolutului Deității; Spiritul în evoluție își găsește corelația în atracția experiențială și incompletă a Supremului și a Ultimului. Spiritul își găsește în cele din urmă destinația finală în controlul absolut al gravitației spirituale a Fiului Etern. Acesta pare să fie ciclul

the lesser units of creation. Such subabsolute focalizations of spirit gravity are a part of the divinity of the Creator personalities of time and space and are correlated with the emerging experiential overcontrol of the Supreme Being.

7:1.6 (82.5) Spirit-gravity pull and response thereto operate not only on the universe as a whole but also even between individuals and groups of individuals. There is a spiritual cohesiveness among the spiritual and spiritized personalities of any world, race, nation, or believing group of individuals. There is a direct attractiveness of a spirit nature between spiritually minded persons of like tastes and longings. The term *kindred spirits* is not wholly a figure of speech.

7:1.7 (82.6) Like the material gravity of Paradise, the spiritual gravity of the Eternal Son is absolute. Sin and rebellion may interfere with the operation of local universe circuits, but nothing can suspend the spirit gravity of the Eternal Son. The Lucifer rebellion produced many changes in your system of inhabited worlds and on Urantia, but we do not observe that the resultant spiritual quarantine of your planet in the least affected the presence and function of either the omnipresent spirit of the Eternal Son or the associated spirit-gravity circuit.

7:1.8 (82.7) All reactions of the spirit-gravity circuit of the grand universe are predictable. We recognize all actions and reactions of the omnipresent spirit of the Eternal Son and find them to be dependable. In accordance with well-known laws, we can and do measure spiritual gravity just as man attempts to compute the workings of finite physical gravity. There is an unvarying response of the Son's spirit to all spirit things, beings, and persons, and this response is always in accordance with the degree of actuality (the qualitative degree of reality) of all such spiritual values.

7:1.9 (83.1) But alongside this very dependable and predictable function of the spiritual presence of the Eternal Son, there are encountered phenomena which are not so predictable in their reactions. Such phenomena probably indicate the co-ordinate action of the Deity Absolute in the realms of emerging spiritual potentials. We know that the spirit presence of the Eternal Son is the influence of a majestic and infinite personality, but we hardly regard the reactions associated with the conjectured performances of the Deity Absolute as personal.

7:1.10 (83.2) Viewed from the personality standpoint and by persons, the Eternal Son and the Deity Absolute appear to be related in the following way: The Eternal Son dominates the realm of actual spiritual values, whereas the Deity Absolute seems to pervade the vast domain of potential spirit values. All actual value of spirit nature finds lodgment in the gravity grasp of the Eternal Son but, if potential, then apparently in the presence of the Deity Absolute.

7:1.11 (83.3) Spirit seems to emerge from the potentials of the Deity Absolute; evolving spirit finds correlation in the experiential and incomplete grasps of the Supreme and the Ultimate; spirit eventually finds final destiny in the absolute grasp of the spiritual gravity of the Eternal Son. This appears to be the cycle of experiential spirit, but

spiritului experiențial, însă spiritul existențial este inerent celei de-a Doua Surse-Centru infinite.

existential spirit is inherent in the infinity of the Second Source and Center.

2. ADMINISTRAREA FIULUI ETERN

În Paradis, prezența și activitatea personală a Fiului Originar sunt profunde și, în sensul spiritual, absolute. De cum ieșim din Paradis prin Havona și intrăm pe tărâmurile celor șapte suprauniversuri, noi detectăm tot mai puțin din activitatea personală a Fiului Etern. În universurile post-havoniene, prezența Fiului Etern este personalizată în Fii Paradisului, condiționată de realitățile experiențiale ale Suprem și ale Ultimului și coordonată cu nelimitatul potențial de spirit al Absolutului Deității.

În universul central, activitatea personală a Fiului Originar se poate distinge în subtila armonie spirituală a creației eterne. Havona este atât de minunat de perfectă, încât statutul spiritual și stările de energie ale acestui univers model sunt în echilibru perfect și și perpetuu.

Fiul nu este prezent personal în suprauniversuri și nu locuiește în acestea; în aceste creații el menține doar o reprezentare suprapersonală. Aceste manifestări de spirit ale Fiului nu sunt personale. Ele nu sunt în circuitul personalității al Tatălui Universal. Noi nu cunoaștem nici un termen mai bun pentru a le desemna decât acela de suprapersonalități; și ele sunt ființe finite; nu sunt nici absonite, nici absolute.

Administrarea Fiului Etern în suprauniversuri, fiind exclusiv spirituală și suprapersonală, nu este perceptibilă de personalitățile creaturilor. Cu toate acestea, imboldul spiritual al influenței personale a Fiului impregnează totul și se întâlnește în toate fazele de activitate și în toate sectoarele domeniilor Celor Îmbătrâniți de Zile. Cu toate acestea, în universurile locale, noi observăm că Fiul Etern este prezent personal în persoana Fiilor Paradisiaci. Aici, Fiul infinit funcționează în mod spiritual și creativ în persoanele maiestuosului corp ai Fiilor Creatori coordonați.

3. RELAȚIA FIULUI ETERN CU INDIVIDUL

În ascensiunea universului local, muritorii timpului îl consideră pe Fiul Creator ca fiind reprezentantul personal al Fiului Etern. Însă atunci când încep să avanseze în regimul de instruire al suprauniversului, pelerinii timpului sesizează tot mai mult prezența dumnezeiască a spiritului inspirator al Fiului Etern, și ei sunt în măsură să beneficieze de absorbția acestui ajutor de energizare spirituală. În Havona, ascenderii devin și mai conștienți de îmbrățișarea plină de iubire a spiritului atotpătrunzător a Fiului Originar. În nici un stadiu de pe tot parcursul ascensiunii muritorilor Spiritul Fiului Etern nu locuiește în mintea sau în sufletul pelerinilor timpului, însă binefacerea sa este mereu aproape și întotdeauna atentă la bunăstarea și la siguranța spirituală a copiilor timpului care se înalță.

Atracția gravitației spirituale a Fiului Etern constituie secretul inerent al ascensiunii în Paradis a

2. THE ADMINISTRATION OF THE ETERNAL SON

7:21 (83.4) On Paradise the presence and personal activity of the Original Son is profound, absolute in the spiritual sense. As we pass outward from Paradise through Havona and into the realms of the seven superuniverses, we detect less and less of the personal activity of the Eternal Son. In the post-Havona universes the presence of the Eternal Son is personalized in the Paradise Sons, conditioned by the experiential realities of the Supreme and the Ultimate, and co-ordinated with the unlimited spirit potential of the Deity Absolute.

7:22 (83.5) In the central universe the personal activity of the Original Son is discernible in the exquisite spiritual harmony of the eternal creation. Havona is so marvelously perfect that the spiritual status and the energy states of this pattern universe are in perfect and perpetual balance.

7:23 (83.6) In the superuniverses the Son is not personally present or resident; in these creations he maintains only a superpersonal representation. These spirit manifestations of the Son are not personal; they are not in the personality circuit of the Universal Father. We know of no better term to use than to designate them *superpersonalities*; and they are finite beings; they are neither absonite nor absolute.

7:24 (83.7) The administration of the Eternal Son in the superuniverses, being exclusively spiritual and superpersonal, is not discernible by creature personalities. Nonetheless, the all-pervading spiritual urge of the Son's personal influence is encountered in every phase of the activities of all sectors of the domains of the Ancients of Days. In the local universes, however, we observe the Eternal Son personally present in the persons of the Paradise Sons. Here the infinite Son spiritually and creatively functions in the persons of the majestic corps of the co-ordinate Creator Sons.

3. RELATION OF THE ETERNAL SON TO THE INDIVIDUAL

7:31 (84.1) In the local universe ascent the mortals of time look to the Creator Son as the personal representative of the Eternal Son. But when they begin the ascent of the superuniverse training regime, the pilgrims of time increasingly detect the supernal presence of the inspiring spirit of the Eternal Son, and they are able to profit by the intake of this ministry of spiritual energization. In Havona the ascenders become still more conscious of the loving embrace of the all-pervading spirit of the Original Son. At no stage of the entire mortal ascension does the spirit of the Eternal Son indwell the mind or soul of the pilgrim of time, but his beneficence is ever near and always concerned with the welfare and spiritual security of the advancing children of time.

7:32 (84.2) The spiritual-gravity pull of the Eternal Son constitutes the inherent secret of the Paradise

sufletelor umane care supraviețuiesc. Atracția nedeazămințită a gravitației spirituale a Fiului Etern menține toate valorile spirituale autentice și pe toți indivizii de bună credință spiritualizați. De exemplu, mintea muritoare debutează în cariera ei ca un mecanism material și este în cele din urmă reculeasă în Corpul Finalității ca o existență de spirit făcută aproape perfectă, devenind în mod progresiv mai puțin supusă gravitației materiale și în mod corespunzător mai sensibilă, în decursul acestei experiențe, la îndemnul presant către interior al gravitației spiritului. Circuitul gravitației spiritului trage literalmente de sufletul oamenilor către Paradis.

Circuitul gravitației spiritului este canalul de bază pentru transmiterea rugăciunilor sincere ale unei inimi omenești credincioase de la nivelul conștiinței umane până la conștiința efectivă a Deității. Ceea ce reprezintă o adevărată valoare spirituală în rugămintile voastre va fi recepționat de circuitul universal al gravitației spiritului și va trece imediat și simultan la toate personalitățile divine competente. Fiecare dintre ele se va ocupa de ceea ce ține de sfera ei personală de activitate. Așadar, în experiența voastră religioasă practică, atunci când vă adresați rugămintile, faptul că îl vizualizați pe Fiul Creator al universului vostru local ori că îl vizualizați pe Fiul Etern din centrul tuturor lucrurilor, este irelevant.

Operațiunea discriminativă a circuitului gravitației spiritului ar putea fi comparată cu funcțiunile circuitelor nervoase ale corpului material uman. Senzațiile se propagă către interior pe căile neurale. Unele sunt reținute de centrii spinali automați inferiori care reacționează la ele. Altele ajung la centrii mai puțin automați, dar condiționați de deprinderi, ai creierului inferior, în vreme ce mesaje vitale care intră străbat fulgerător acești centri subordonați și sunt imediat înregistrate în nivelele superioare ale conștiinței umane.

Dar cu cât mai desăvârșită este magnifica tehnică a lumii spirituale! Dacă din conștiința voastră izvorăște ceva care comportă o valoare spirituală supremă, de îndată ce exprimați lucrul acela, nici o putere din univers nu poate împiedica ca străfulgerarea lui până la Personalitatea Spirituală Absolută a întregii creații.

Dimpotrivă, dacă rugile voastre sunt pur materiale și în întregime egocentrate, nu există nici un plan potrivit căruia aceste rugăciuni nedemne să găsească vreun adăpost în circuitul spiritual al Fiului Etern. Conținutul oricărei rugăminți „nedictate de spirit” nu-și găsește nici un loc în circuitul spiritual universal. Aceste cereri pur egoiste și materialiste se veștejesc și mor. Ele nu se înalță în circuitul adevăratelor valori ale spiritului. Cuvintele respective seamănă cu „alăturile care răsună și cu talgerele care țiuie.”

Gândirea motivată, conținutul spiritual, sunt cele care validează ruga omenească. Cuvintele sunt fără valoare.

4. PLANURILE DE PERFECȚIUNE DIVINĂ

Fiul Etern este în permanentă legătură cu Tatăl în îndeplinirea cu succes a planului divin de progres, planul universal pentru crearea, evoluția, ascensiunea și desăvârșirea creaturilor înzestrate cu voință. Și, în materie de fidelitate divină, Fiul este egalul etern al

ascension of surviving human souls. All genuine spirit values and all bona fide spiritualized individuals are held within the unfailing grasp of the spiritual gravity of the Eternal Son. The mortal mind, for example, initiates its career as a material mechanism and is eventually mustered into the Corps of the Finality as a well-nigh perfected spirit existence, becoming progressively less subject to material gravity and correspondingly more responsive to the inward pulling urge of spirit gravity during this entire experience. The spirit-gravity circuit literally pulls the soul of man Paradiseward.

7:33 (84.3) The spirit-gravity circuit is the basic channel for transmitting the genuine prayers of the believing human heart from the level of human consciousness to the actual consciousness of Deity. That which represents true spiritual value in your petitions will be seized by the universal circuit of spirit gravity and will pass immediately and simultaneously to all divine personalities concerned. Each will occupy himself with that which belongs to his personal province. Therefore, in your practical religious experience, it is immaterial whether, in addressing your supplications, you visualize the Creator Son of your local universe or the Eternal Son at the center of all things.

7:34 (84.4) The discriminative operation of the spirit-gravity circuit might possibly be compared to the functions of the neural circuits in the material human body: Sensations travel inward over the neural paths; some are detained and responded to by the lower automatic spinal centers; others pass on to the less automatic but habit-trained centers of the lower brain, while the most important and vital incoming messages flash by these subordinate centers and are immediately registered in the highest levels of human consciousness.

7:35 (84.5) But how much more perfect is the superb technique of the spiritual world! If anything originates in your consciousness that is fraught with supreme spiritual value, when once you give it expression, no power in the universe can prevent its flashing directly to the Absolute Spirit Personality of all creation.

7:36 (84.6) Conversely, if your supplications are purely material and wholly self-centered, there exists no plan whereby such unworthy prayers can find lodgment in the spirit circuit of the Eternal Son. The content of any petition which is not “spirit indited” can find no place in the universal spiritual circuit; such purely selfish and material requests fall dead; they do not ascend in the circuits of true spirit values. Such words are as “sounding brass and a tinkling cymbal.”

7:37 (85.1) It is the motivating thought, the spiritual content, that validates the mortal supplication. Words are valueless.

4. THE DIVINE PERFECTION PLANS

7:41 (85.2) The Eternal Son is in everlasting liaison with the Father in the successful prosecution of the *divine plan of progress*: the universal plan for the creation, evolution, ascension, and perfection of will creatures. And, in divine faithfulness, the Son is the eternal equal

Tatălui.

Tatăl și Fiul acționează ca unul singur în întocmirea și în îndeplinirea acestui plan gigantic de împlinire care să le înalțe pe ființele materiale ale timpului la perfecțiunea eternității. Acest proiect de înălțare spirituală a sufletelor ascendente ale spațiului este o creație comună a Tatălui și a Fiului care sunt, cu cooperarea Spiritului Infinit, angajați în executarea laolaltă a planului lor divin.

Acest plan divin de atingere a perfecțiunii cuprinde trei întreprinderi unice, deși minunate îmbinate, de aventură universală.

1. Planul de Dobândire Progresivă. Acesta este planul de ascensiune evolutivă al Tatălui Universal, un program acceptat fără rezervă de Fiul Etern atunci când a fost de acord cu propunerea Tatălui: „Să facem creaturi muritoare după chipul nostru.” Această luare de măsuri pentru înălțarea creaturilor timpului implică acordarea de către Tată a Ajustorilor Gândirii și înzestrarea creaturilor muritoare cu prerogativele personalității.

2. Planul de Autorevărsare. Planul universal care urmează este marea întreprindere de revelație a Tatălui de către Fiul Etern cu Fiii lui coordonați. Aceasta este propunerea Fiului Etern și ea constă în revărsarea de către el a Fiilor lui Dumnezeu peste creațiile evolutive, pentru a personaliza și a actualiza, acolo, pentru a întrupa și a face reale iubirea Tatălui și compătimirea Fiului pentru creaturile din toate universurile. Inerent planului de revărsare de sine, și ca o verigă provizorie a acestei administrații a iubirii, Fiii Paradisului acționează pentru reabilitarea a ceea ce voința deviată a creaturilor a pus în pericol spiritual. Oricând și oriunde se produce o întârziere în funcționarea planului de dobândire progresivă, de-ar fi cumva ca vreo rebeliune să tulbure sau să complice această întreprindere, atunci dispozițiile de urgență ale planului de revărsare intră imediat în vigoare. Fiii Paradisului sunt angajați și gata să activeze ca mântuitori, să pătrundă tocmai în domeniile rebeliunii și să restaureze în acestea statutul spiritual al sferelor. Și acest serviciu eroic chiar a fost împlinit pe Urantia de un Fiu Creator coordonat, în legătură cu cariera sa de revărsare experiențială de dobândire a suveranității.

3. Planul de Susținere prin Compătimire. Când planul de dobândire și planul de revărsare au fost formulate și proclamate, Spiritul Infinit, de unul singur și cu de la sine putere, a proiectat și a pus în aplicare extraordinara întreprindere universală de intervenție a compătimirii. Acesta este serviciul atât de esențial funcționării efective și practice ambelor planuri, cel de realizare și cel de revărsare, iar personalitățile celei de-a Treia Surse-Centru participă toate la spiritul ajutorului plin de compasiune care face atât de mult parte din natura celei de-a Treia Persoane a Deității. Nu numai în creare, ci și în administrare, Spiritul Infinit acționează cu adevărat și literalmente ca executiv comun al Tatălui și al Fiului.

Fiul Etern este mandatarul personal, păzitorul divin al planului universal al Tatălui pentru ascensiunea creaturilor. După ce a promulgat mandatul universal „Fiți desăvârșiți, așa cum eu însumi sunt desăvârșit”, Tatăl a încredințat executarea acestei grandioase întreprinderi Fiului Etern. Iar Fiul Etern împărtășește

of the Father.

7:4.2 (85.3) The Father and his Son are as one in the formulation and prosecution of this gigantic attainment plan for advancing the material beings of time to the perfection of eternity. This project for the spiritual elevation of the ascendant souls of space is a joint creation of the Father and the Son, and they are, with the co-operation of the Infinite Spirit, engaged in associative execution of their divine purpose.

7:4.3 (85.4) This divine plan of perfection attainment embraces three unique, though marvelously correlated, enterprises of universal adventure:

7:4.4 (85.5) 1. *The Plan of Progressive Attainment.* This is the Universal Father's plan of evolutionary ascension, a program unreservedly accepted by the Eternal Son when he concurred in the Father's proposal, "Let us make mortal creatures in our own image." This provision for upstepping the creatures of time involves the Father's bestowal of the Thought Adjusters and the endowing of material creatures with the prerogatives of personality.

7:4.5 (85.6) 2. *The Bestowal Plan.* The next universal plan is the great Father-revelation enterprise of the Eternal Son and his co-ordinate Sons. This is the proposal of the Eternal Son and consists of his bestowal of the Sons of God upon the evolutionary creations, there to personalize and factualize, to incarnate and make real, the love of the Father and the mercy of the Son to the creatures of all universes. Inherent in the bestowal plan, and as a provisional feature of this ministration of love, the Paradise Sons act as rehabilitators of that which misguided creature will has placed in spiritual jeopardy. Whenever and wherever there occurs a delay in the functioning of the attainment plan, if rebellion, perchance, should mar or complicate this enterprise, then do the emergency provisions of the bestowal plan become active forthwith. The Paradise Sons stand pledged and ready to function as retrievers, to go into the very realms of rebellion and there restore the spiritual status of the spheres. And such a heroic service a co-ordinate Creator Son did perform on Urantia in connection with his experiential bestowal career of sovereignty acquirement.

7:4.6 (85.7) 3. *The Plan of Mercy Ministry.* When the attainment plan and the bestowal plan had been formulated and proclaimed, alone and of himself, the Infinite Spirit projected and put in operation the tremendous and universal enterprise of mercy ministry. This is the service so essential to the practical and effective operation of both the attainment and the bestowal undertakings, and the spiritual personalities of the Third Source and Center all partake of the spirit of mercy ministry which is so much a part of the nature of the Third Person of Deity. Not only in creation but also in administration, the Infinite Spirit functions truly and literally as the conjoint executive of the Father and the Son.

7:4.7 (86.1) The Eternal Son is the personal trustee, the divine custodian, of the Father's universal plan of creature ascension. Having promulgated the universal mandate, "Be you perfect, even as I am perfect," the Father intrusted the execution of this tremendous undertaking to the Eternal Son; and the Eternal Son shares the fostering of this supernal enterprise with his

susținerea acestei întreprinderi dumnezeiești cu coordonatul său divin, Spiritul Infinit. Atâta de efectivă este cooperarea Deităților în munca de creație, de control, de evoluție, de revelație și de susținere și, dacă se cere, de restaurare și de reabilitare.

5. SPIRITUL DE EFUZIUNE

Fiul Etern s-a alăturat fără nici o rezervă Tatălui Universal la difuzarea în toată creația a acestui îndemn formidabil: „Fiți desăvârșiți, așa cum Tatăl vostru din Havona este desăvârșit.” Și, de atunci încolo, acea invitație-poruncă a motivat toate planurile de supraviețuire și toate proiectele de revărsare ale Fiului Etern și ale vastei sale familii de Fii coordonați și asociați. Și în chiar aceste revărsări, Fiii lui Dumnezeu au devenit, pentru toate creaturile evoluției, „calea, adevărul și viața.”

Fiul Etern nu poate stabili un contact direct cu ființele umane așa cum o face Tatăl prin dăruirea Ajutorilor Gândirii prepersonală. Însă Fiul Etern se apropie efectiv de personalitățile create printr-o serie descendentă gradată de filiații divine, până când este în măsură să stea în prezența omului, uneori chiar și ca om.

Natura pur personală a Fiului Etern este incapabilă de fragmentare. Fiul Etern lucrează ca o influență spirituală sau ca o persoană, niciodată altfel. Fiului îi este imposibil să devină o fracțiune a experienței unei creaturi, în sensul în care participă la aceasta Tatăl-Ajutor, însă Fiul Etern compensează această limitare prin tehnica revărsării. Experiența entităților fragmentate înseamnă pentru Tatăl Universal ceea ce înseamnă experiențele de încarnare ale Fiilor Paradisului pentru Fiul Etern.

Fiul Etern nu vine la muritori ca și voința divină, Ajutorul Gândirii care locuiește în mintea umană, însă Fiul Etern a venit efectiv la oamenii muritori de pe Urantia atunci când personalitatea divină a Fiului său, Mihail din Nebadon, s-a încarnat în natura umană a lui Isus din Nazaret. Pentru a împărtăși experiența personalităților create, Fiii Paradisiaci ai lui Dumnezeu trebuie să își asume chiar naturile unor astfel de creaturi și să își încarneze personalitatea lor divină ca și creaturile însele. Încarnarea, secretul Sonaringtonului, este tehnica Fiului de scăpare din lanțurile absolutismului personalității, care altfel l-ar înălțui în întregime.

Cu multă, multă vreme în urmă Fiul Etern s-a revărsat peste fiecare din circuitele creației centrale pentru iluminarea și avansarea tuturor locuitorilor și pelerinilor Havonei, inclusiv a pelerinilor ascendenți ai timpului. În nici una dintre aceste șapte revărsări el nu a acționat nici ca un ascender, nici ca un havonian. El exista ca sine însuși. Experiența sa a fost unică. Ea nu a fost cu un om, nici ca un om sau ca vreun alt pelerin, însă într-un anumit fel asociativă în sensul suprapersonal.

El nu a trecut nici prin repausul care intervine între circuitul interior al Havonei și țărmurile Paradisului. Nu-i este posibil lui, o ființă absolută, să suspende conștiința de personalitate, căci în el se concentrează toate liniile de gravitație spirituală. De-a lungul vremurilor acestor

divine co-ordinate, the Infinite Spirit. Thus do the Deities effectively co-operate in the work of creation, control, evolution, revelation, and ministration — and if required, in restoration and rehabilitation.

5. THE SPIRIT OF BESTOWAL

7:5.1 (86.2) The Eternal Son without reservation joined with the Universal Father in broadcasting that tremendous injunction to all creation: “Be you perfect, even as your Father in Havona is perfect.” And ever since, that invitation-command has motivated all the survival plans and the bestowal projects of the Eternal Son and his vast family of co-ordinate and associated Sons. And in these very bestowals the Sons of God have become to all evolutionary creatures “the way, the truth, and the life.”

7:5.2 (86.3) The Eternal Son cannot contact directly with human beings as does the Father through the gift of the prepersonal Thought Adjusters, but the Eternal Son does draw near to created personalities by a series of downstepping gradations of divine sonship until he is enabled to stand in man's presence and, at times, as man himself.

7:5.3 (86.4) The purely personal nature of the Eternal Son is incapable of fragmentation. The Eternal Son ministers as a spiritual influence or as a person, never otherwise. The Son finds it impossible to become a part of creature experience in the sense that the Father-Adjuster participates therein, but the Eternal Son compensates this limitation by the technique of bestowal. What the experience of fragmented entities means to the Universal Father, the incarnation experiences of the Paradise Sons mean to the Eternal Son.

7:5.4 (86.5) The Eternal Son comes not to mortal man as the divine will, the Thought Adjuster indwelling the human mind, but the Eternal Son did come to mortal man on Urantia when the divine *personality* of his Son, Michael of Nebadon, incarnated in the human nature of Jesus of Nazareth. To share the experience of created personalities, the Paradise Sons of God must assume the very natures of such creatures and incarnate their divine personalities as the actual creatures themselves. Incarnation, the secret of Sonarington, is the technique of the Son's escape from the otherwise all-encompassing fetters of personality absolutism.

7:5.5 (86.6) Long, long ago the Eternal Son bestowed himself upon each of the circuits of the central creation for the enlightenment and advancement of all the inhabitants and pilgrims of Havona, including the ascending pilgrims of time. On none of these seven bestowals did he function as either an ascender or a Havoner. He existed as himself. His experience was unique; it was not *with* or as a human or other pilgrim but in some way associative in the superpersonal sense.

7:5.6 (86.7) Neither did he pass through the rest that intervenes between the inner Havona circuit and the shores of Paradise. It is not possible for him, an absolute being, to suspend consciousness of personality, for in him center all lines of spiritual gravity.

revărsări lăcașul paradisiac central al luminozității spirituale și-a păstrat strălucirea, iar dominația Fiului asupra gravitației spirituale universale a rămas nediminuată.

Revărsările Fiului Etern în Havona nu intră în orizontul imaginației umane; ele au fost transcendente. Atunci și ulterior, el a contribuit la experiența întregii Havone, însă noi nu știm dacă a adăugat ceva presupusei lui capacități experiențiale a naturii lui existențiale. Aceasta ar cădea în misterul revărsării Fiilor Paradisului. Noi credem, totuși, că orice a dobândit Fiul Etern, în cursul acestor misiuni de autorevărsare, el încă mai păstrează, însă nu știm ce anume.

Oricât de greu ne-ar fi să înțelegem autorevărsările celei de a Doua Persoane a Deității, noi înțelegem bine autorevărsarea în Havona a unui Fiu al Fiului Etern care a trecut literalmente prin circuitele universului central și a împărtășit efectiv acele experiențe care constituie pregătirea unui ascender pentru a atinge Deitatea. Este vorba de Mihail cel Originar, primul născut dintre Fiii Creatori. El a trecut prin experiențele vieții pelerinilor ascendenți, din circuit în circuit, traversând personal cu ei câte o etapă a fiecărui cerc din vremurile lui Grandfanda, primul dintre toții muritori care au ajuns în Havona.

Orice altceva ar mai fi revelat acest Mihail originar, el a făcut reală pentru creaturile Havonei revărsarea transcendentă a Fiului Mamă Originar. Atât de reală, încât de atunci și pentru totdeauna, fiecare pelerin al timpului care se trudește în aventura de parcurgere circuitelor Havonei, este însuflețit și întărit de certitudinea că Fiul Etern al lui Dumnezeu a abdicat de șapte ori de la puterea și de la gloria Paradisului pentru a participa la experiențele pelerinilor timpului-spațiu de pe cele șapte circuite de împlinire progresivă ale Havonei.

Fiul Etern este inspirația exemplară pentru toți Fiii lui Dumnezeu în intervențiile lor de revărsare pe tot cuprinsul universurilor timpului și spațiului. Fiii Creatori coordonați și Fiii Magistrali asociați, laolaltă cu alte ordine nedezvăluite de filiație, împărtășesc cu toții această minunată bunăvoință de a se dăruie diverselor ordine de viață ale creaturilor, și la fel cu creaturile înseși. De aceea, în spirit și datorită înrudirii lor prin natură precum și faptului originii lor, devine adevărat că, prin revărsarea fiecărui Fiu al lui Dumnezeu peste lumile spațiului, în și prin și cu aceste revărsări, Fiul Etern s-a dăruit pe sine creaturilor volitive inteligente ale universului.

În spirit și în natură, dacă nu în toate atributele sale, fiecare Fiu Paradisiac este, din punct de vedere divin, o portretizare perfectă a Fiului Originar. Este literalmente adevărat că cine a văzut un Fiu al Paradisului, l-a văzut pe Fiul Etern al lui Dumnezeu.

6. FII PARADISIACI AI LUI DUMNEZEU

Lipsa unei cunoașteri a multiplilor Fii ai lui Dumnezeu este o sursă de mare confuzie pe Urantia. Iar această ignoranță persistă în fața unor declarații precum darea de seamă a unei consfătuiri tainice a acestor personalități divine: „Când Fiii lui Dumnezeu au proclamat bucuria și când toate Stelele

And during the times of these bestowals the central Paradise lodgment of spiritual luminosity was undimmed, and the Son's grasp of universal spirit gravity was undiminished.

7:57 (87.1) The bestowals of the Eternal Son in Havona are not within the scope of human imagination; they were transcendental. He added to the experience of all Havona then and subsequently, but we do not know whether he added to the supposed experiential capacity of his existential nature. That would fall within the bestowal mystery of the Paradise Sons. We do, however, believe that whatever the Eternal Son acquired on these bestowal missions, he has ever since retained; but we do not know what it is.

7:58 (87.2) Whatever our difficulty in comprehending the bestowals of the Second Person of Deity, we do comprehend the Havona bestowal of a Son of the Eternal Son, who literally passed through the circuits of the central universe and actually shared those experiences which constitute an ascender's preparation for Deity attainment. This was the original Michael, the first-born Creator Son, and he passed through the life experiences of the ascending pilgrims from circuit to circuit, personally journeying a stage of each circle with them in the days of Grandfanda, the first of all mortals to attain Havona.

7:59 (87.3) Whatever else this original Michael revealed, he made the transcendent bestowal of the Original Mother Son real to the creatures of Havona. So real, that forevermore each pilgrim of time who labors in the adventure of making the Havona circuits is cheered and strengthened by the certain knowledge that the Eternal Son of God seven times abdicated the power and glory of Paradise to participate in the experiences of the time-space pilgrims on the seven circuits of progressive Havona attainment.

7:510 (87.4) The Eternal Son is the exemplary inspiration for all the Sons of God in their ministrations of bestowal throughout the universes of time and space. The co-ordinate Creator Sons and the associate Magisterial Sons, together with other unrevealed orders of sonship, all partake of this wonderful willingness to bestow themselves upon the varied orders of creature life and as the creatures themselves. Therefore, in spirit and because of kinship of nature as well as fact of origin, it becomes true that in the bestowal of each Son of God upon the worlds of space, in and through and by these bestowals, the Eternal Son has bestowed himself upon the intelligent will creatures of the universes.

7:511 (87.5) In spirit and nature, if not in all attributes, each Paradise Son is a divinely perfect portraiture of the Original Son. It is literally true, whosoever has seen a Paradise Son has seen the Eternal Son of God.

6. THE PARADISE SONS OF GOD

7:61 (87.6) The lack of a knowledge of the multiple Sons of God is a source of great confusion on Urantia. And this ignorance persists in the face of such statements as the record of a conclave of these divine personalities: "When the Sons of God proclaimed joy, and all of the Morning Stars sang together." Every millennium of

de Dimineată cântau împreună". La fiecare mileniu de timp standard al unui sector, diversele ordine de Fii divini se reunesc pentru conclavurile lor periodice.

Fiul Etern este sursa personală a adorabilelor atribute de milostenie și de servire care le caracterizează cu atâta prisosință pe toate ordinele de Fii descendenți ai lui Dumnezeu care activează pe tot cuprinsul creației. Fiul Etern transmite infailibil întreaga natură divină, dacă nu toată infinitatea de atribute, Fiilor Paradisului care ies din Insula eternă pentru a releva caracterul său divin universului universurilor.

Fiul Originar și Etern este vlăstarul-persoană al „primului” gând desăvârșit și infinit al Tatălui Universal. De fiecare dată când Tatăl Universal și Fiul Etern proiectează în comun un gând personal nou, original, identic, unic și absolut, această idee creatoare este în mod perfect și definitiv personalizată, în chiar clipa aceea, în ființa și personalitatea unui Fiu Creator nou și original. În natură spirituală, în înțelepciune divină și în putere creatoare coordonată, acești Fii Creatori sunt potențial egali lui Dumnezeu Tatăl și lui Dumnezeu Fiul.

Fiii Creatori pleacă din Paradis în universurile timpului și, odată cu cooperarea agenților controlori și creatori ai celei de-a Treia Surse-Centru, ei desăvârșesc organizarea universurilor locale de evoluție progresivă. Acești Fii nici nu se ocupă nici nu se preocupă de controlul central și universal al materiei, de cel al minții și de cel al spiritului. Ei sunt deci limitați în acatele lor creatoare de preexistența, prioritatea și primordialitatea Prime Surse-Centru și a Absolutelor sale coordonate. Acești Fii pot administra numai ceea ce ei aduc în existență. Administrarea absolută este inerentă priorității existenței și inseparabilă de eternitatea prezenței. Tatăl rămâne primordial în universuri.

Așa cum acești Fii Creatori sunt personalizați de Tatăl și de Fiu, la fel și Fiii Magistrali sunt personalizați de Fiu și de Spirit. Aceștia sunt Fii care, în experiențele de încarnare ca creaturi, câștigă dreptul de a servi ca judecători de supraviețuire în creațiile timpului și spațiului.

Tatăl, Fiul și Spiritul se unesc de asemenea pentru a personaliza pe abili Fiii Învățători ai Trinității, care cutreieră marele univers ca măștrii celești ai tuturor personalităților umane și divine. Și există numeroase alte ordine de filiații paradisiace care nu au fost aduse în atenția muritorilor de pe Urantia.

Între Fiul-Mamă Originar și aceste de Fii ai Paradisului, răspândiți pretutindeni în creație, există un canal de comunicare direct și exclusiv, canal a cărui funcțiune este inerentă calității de înrudire spirituală care îi unește prin legături de asociere spirituală aproape absolută. Acest circuit interfilial este în întregime diferit de circuitul universal al gravitației spiritului care converge de asemenea în persoana celei de-a Doua Surse-Centru. Toți Fiii lui Dumnezeu proveniți din persoanele Deităților Paradisului sunt în comunicare directă și constantă cu Fiul-Mamă Etern. Iar această comunicare este instantanee; ea este independentă de timp, deși condiționată uneori de spațiu.

Nu numai că Fiul Etern cunoaște perfect în tot timpul statutul, gândurile și multiplele activități ale tuturor ordinelor de filiație paradisiacă, dar el are, în tot timpul,

sector standard time the various orders of the divine Sons forgather for their periodic conclaves.

7:6.2 (87.7) The Eternal Son is the personal source of the adorable attributes of mercy and service which so abundantly characterize all orders of the descending Sons of God as they function throughout creation. All the divine nature, if not all the infinity of attributes, the Eternal Son unfailingly transmits to the Paradise Sons who go out from the eternal Isle to reveal his divine character to the universe of universes.

7:6.3 (88.1) The Original and Eternal Son is the offspring-person of the "first" completed and infinite thought of the Universal Father. Every time the Universal Father and the Eternal Son jointly project a new, original, identical, unique, and absolute personal thought, that very instant this creative idea is perfectly and finally personalized in the being and personality of a new and original *Creator Son*. In spirit nature, divine wisdom, and co-ordinate creative power, these Creator Sons are potentially equal with God the Father and God the Son.

7:6.4 (88.2) The Creator Sons go out from Paradise into the universes of time and, with the co-operation of the controlling and creative agencies of the Third Source and Center, complete the organization of the local universes of progressive evolution. These Sons are not attached to, nor are they concerned with, the central and universal controls of matter, mind, and spirit. Hence are they limited in their creative acts by the pre-existence, priority, and primacy of the First Source and Center and his co-ordinate Absolutes. These Sons are able to administer only that which they bring into existence. Absolute administration is inherent in priority of existence and is inseparable from eternity of presence. The Father remains primal in the universes.

7:6.5 (88.3) Much as the Creator Sons are personalized by the Father and the Son, so are the *Magisterial Sons* personalized by the Son and the Spirit. These are the Sons who, in the experiences of creature incarnation, earn the right to serve as the judges of survival in the creations of time and space.

7:6.6 (88.4) The Father, Son, and Spirit also unite to personalize the versatile *Trinity Teacher Sons*, who range the grand universe as the supernal teachers of all personalities, human and divine. And there are numerous other orders of Paradise sonship that have not been brought to the attention of Urantia mortals.

7:6.7 (88.5) Between the Original Mother Son and these hosts of Paradise Sons scattered throughout all creation, there is a direct and exclusive channel of communication, a channel whose function is inherent in the quality of spiritual kinship which unites them in bonds of near-absolute spiritual association. This intersonship circuit is entirely different from the universal circuit of spirit gravity, which also centers in the person of the Second Source and Center. All Sons of God who take origin in the persons of the Paradise Deities are in direct and constant communication with the Eternal Mother Son. And such communication is instantaneous; it is independent of time though sometimes conditioned by space.

7:6.8 (88.6) The Eternal Son not only has at all times perfect knowledge concerning the status, thoughts, and manifold activities of all orders of Paradise sonship, but

și o cunoaștere perfectă a tot ceea ce are o valoare spirituală în inima tuturor creaturilor creației primare centrale a eternității și a creațiilor temporale secundare ale Fiilor Creatori coordonați.

7. REVELAȚIA SUPREMĂ A TATĂLUI

Fiul Etern sete o revelație completă, exclusivă, universală și finală a spiritului și personalității Tatălui Universal. Trebuie ca toată cunoașterea Tatălui și toate informațiile referitoare la el să provină de la Fiul Etern și de la Fiii săi Paradisiaci. Fiul Etern vine din veșnicie și este în întregime și fără nici o limitare spirituală una cu Tatăl. În personalitate divină, ei sunt coordonați; în natură spirituală sunt egali; în divinitate sunt identici.

În persoana Fiului, din fire, caracterul lui Dumnezeu n-ar mai avea cum să fie îmbunătățit, căci Tatăl divin este infinit de perfect, însă acel caracter și personalitate sunt amplificate, prin despuieră de ceea ce nu este nici spiritual, nici personal, pentru a fi revelate creaturilor. Prima Sursă-Centru este cu mult mai mult decât o personalitate, însă toate calitățile de spirit ale personalității paterne a Primei Surse-Centru sunt spiritual prezente în personalitatea absolută a Fiului Etern.

Fiul Primordial și Fiii săi sunt angajați în a aduce, întregii creații, o revelație universală a naturii spirituale și personale a Tatălui. În universul central, în suprauniversuri, în universurile locale, sau pe planetele locuite, cel care îl revelează pe Tatăl Universal oamenilor și îngerilor este un Fiu al Paradisului. Fiul Etern și Fii săi dezvăluie drumul creaturii către Tatăl Universal. Chiar și noi, care suntem de înaltă origine, îl înțelegem mult mai bine pe Tatăl nostru pe măsură ce studiem revelarea caracterului și a personalității lui în Fiul Etern și în Fiul Fiului Etern.

Tatăl se coboară la voi ca personalitate numai prin Fiii divini ai Fiului Etern; iar voi atingeți Tatăl pe aceeași cale vie. Voi urcați la Tată conduși fiind de acest grup de Fii divini. Iar aceasta rămâne adevărat, cu toate că personalitatea voastră este ea însăși un dar direct al Tatălui Universal.

În toate aceste activități extinse ale vastei administrări spirituale a Fiului Etern, nu uitați că Fiul este o persoană într-un mod tot atât de real și de actual cum este și Tatăl. Într-adevăr, pentru ființele care au fost cândva umane, ar fi mai ușor să se apropie de Fiul Etern decât de Tatăl Universal. În progresul pelerinilor timpului prin circuitele Havonei, voi veți fi capabili să ajungeți la Fiu cu mult înainte de a fi pregătiți să distingeți Tatăl.

Ar trebui să înțelegeți mai bine caracterul și natura compătimitoare a Fiului Etern al compătimirii pe măsura adâncirii meditației asupra revelării acestor atribute divine care a fost făcută în servirea plină de iubire de către însuși Fiul vostru Creator, odinioară Fiu al Omului pe pământ, acum suveran înălțat al universului vostru local - Fiul Omului și Fiul lui Dumnezeu.

he also has perfection of knowledge at all times regarding everything of spiritual value which exists in the hearts of all creatures in the primary central creation of eternity and in the secondary time creations of the co-ordinate Creator Sons.

7. THE SUPREME REVELATION OF THE FATHER

7:7.1 (88.7) The Eternal Son is a complete, exclusive, universal, and final revelation of the spirit and the personality of the Universal Father. All knowledge of, and information concerning, the Father must come from the Eternal Son and his Paradise Sons. The Eternal Son is from eternity and is wholly and without spiritual qualification one with the Father. In divine personality they are co-ordinate; in spiritual nature they are equal; in divinity they are identical.

7:7.2 (89.1) The character of God could not possibly be intrinsically improved upon in the person of the Son, for the divine Father is infinitely perfect, but that character and personality are amplified, by divestment of the nonpersonal and nonspiritual, for revelation to creature beings. The First Source and Center is much more than a personality, but all of the spirit qualities of the father personality of the First Source and Center are spiritually present in the absolute personality of the Eternal Son.

7:7.3 (89.2) The primal Son and his Sons are engaged in making a universal revelation of the spiritual and personal nature of the Father to all creation. In the central universe, the superuniverses, the local universes, or on the inhabited planets, it is a Paradise Son who reveals the Universal Father to men and angels. The Eternal Son and his Sons reveal the avenue of creature approach to the Universal Father. And even we of high origin understand the Father much more fully as we study the revelation of his character and personality in the Eternal Son and in the Sons of the Eternal Son.

7:7.4 (89.3) The Father comes down to you as a personality only through the divine Sons of the Eternal Son. And you attain the Father by this same living way; you ascend to the Father by the guidance of this group of divine Sons. And this remains true notwithstanding that your very personality is a direct bestowal of the Universal Father.

7:7.5 (89.4) In all these widespread activities of the far-flung spiritual administration of the Eternal Son, do not forget that the Son is a person just as truly and actually as the Father is a person. Indeed, to beings of the onetime human order the Eternal Son will be more easy to approach than the Universal Father. In the progress of the pilgrims of time through the circuits of Havona, you will be competent to attain the Son long before you are prepared to discern the Father.

7:7.6 (89.5) More of the character and merciful nature of the Eternal Son of mercy you should comprehend as you meditate on the revelation of these divine attributes which was made in loving service by your own Creator Son, onetime Son of Man on earth, now the exalted sovereign of your local universe — the Son of Man and the Son of God.

[Redactat de un Consilier Divin însărcinat să formuleze această expunere descriindu-l pe Fiul Etern al Paradisului.]

7:7.7 (89.6) [Indited by a Divine Counselor assigned to formulate this statement depicting the Eternal Son of Paradise.]

Capitolul 8. Spiritul Infinit

⇐ 007

CARTEA URANTIA

009 ⇐

PARTE I. UNIVERSUL CENTRAL ȘI SUPRAUNVERSURILE

CAPITOLUL 8 SPIRITUL INFINIT

Secțiuni

Introduction

1. Dumnezeuul acțiunii
2. Natura Spiritului Infinit
3. Poziția spiritului față de Tată și Fiul
4. Spiritul de slujire divină
5. Prezența lui Dumnezeu
6. Personalitatea Spiritului Infinit

PAPER 8 THE INFINITE SPIRIT

SECTIONS

Introduction

1. The God of Action
2. Nature of the Infinite Spirit
3. Relation of the Spirit to the Father and the Son
4. The Spirit of Divine Ministry
5. The Presence of God
6. Personality of the Infinite Spirit

Introduction

CĂNDVA în eternitate, atunci când „primul” gând infinit și absolut al Tatălui Universal găsește în Fiul Etern un cuvânt atât de perfect și de potrivit pentru expresia sa divină, urmează acolo dorința supremă atât a Dumnezeuului-Gând, cât și a Dumnezeuului-Cuvânt de a avea un agent universal și infinit de exprimare reciprocă și de acțiune comună.

În zorile eternității, atât Tatăl, cât și Fiul devin amândoi infinit de înștiințați de interdependența lor reciprocă, de unitatea lor eternă și absolută. Prin urmare, ei încheie o înțelegere infinită și veșnică de asociere divină. Această convenție fără sfârșit este făcută pentru executarea conceptelor lor îmbinate pe tot cuprinsul cercului eternității. Și de la acest eveniment al eternității Tatăl și Fiul continuă această uniune divină.

Ne aflăm acum față în față cu originea eternă a Spiritului Infinit, a Treia Persoană a Deității. În chiar clipa în care Dumnezeu Tatăl și Dumnezeu Fiul concep în comun o asociere identică și infinită - executarea unui plan-gând absolut - chiar în momentul acela vine în existență, înzestrat cu toate atributele sale, Spiritul Infinit.

Expunând astfel ordinea originii Deităților, eu doar încerc să vă dau posibilitatea să vă gândiți la relațiile lor. În realitate, ele sunt tustrele existente de o veșnicie; ele sunt existențiale. Ele nu nici început nici sfârșit în timp. Ele sunt coordonate, supreme, ultime, absolute și infinite. Ele sunt și au fost dintotdeauna și vor fi întotdeauna. Și ele sunt trei persoane distinct

INTRODUCTION

8:0.1 (90.1) BACK in eternity, when the Universal Father's "first" infinite and absolute thought finds in the Eternal Son such a perfect and adequate word for its divine expression, there ensues the supreme desire of both the Thought-God and the Word-God for a universal and infinite agent of mutual expression and combined action.

8:0.2 (90.2) In the dawn of eternity both the Father and the Son become infinitely cognizant of their mutual interdependence, their eternal and absolute oneness; and therefore do they enter into an infinite and everlasting covenant of divine partnership. This never-ending compact is made for the execution of their united concepts throughout all of the circle of eternity; and ever since this eternity event the Father and the Son continue in this divine union.

8:0.3 (90.3) We are now face to face with the eternity origin of the Infinite Spirit, the Third Person of Deity. The very instant that God the Father and God the Son conjointly conceive an identical and infinite action — the execution of an absolute thought-plan — that very moment, the Infinite Spirit springs full-fledgedly into existence.

8:0.4 (90.4) In thus reciting the order of the origin of the Deities, I do so merely to enable you to think of their relationship. In reality they are all three existent from eternity; they are existential. They are without beginning or ending of days; they are co-ordinate, supreme, ultimate, absolute, and infinite. They are and always have been and ever shall be. And they are three

individualizate, însă asociate pe vecie, Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul și Dumnezeu Spiritul.

distinctly individualized but eternally associated persons, God the Father, God the Son, and God the Spirit.

1. DUMNEZEUL ACȚIUNII

În veșnicia trecutului, odată cu personalizarea Spiritului Infinit, ciclul divin al personalității devine perfect și complet. Dumnezeu Acțiunii este existent, iar vasta scenă a spațiului este pregătită pentru formidabila dramă a creației - aventura universală - panorama divină a veșnicilor.

Primul act al Spiritului Infinit este cercetarea și recunoașterea părinților săi divini, Tatăl-Tată și Fiul-Mamă. El, Spiritul, îi identifică clar pe amândoi. El este pe deplin conștient de personalitățile lor separate și de atributele lor infinite, precum și de natura lor conjugată și de acțiunea lor unificată. Pe urmă, și de bună voie, cu o bună voință transcendentă și o spontaneitate inspiratoare, a Treia Persoană a Deității, cu toată egalitatea ei cu Prima și a Doua Persoană, se angajează să fie pe vecie fidelă lui Dumnezeu Tatăl și recunoaște că depinde veșnic de Dumnezeu Fiul.

Inerent naturii acestei tranzacții și recunoașterii reciproce a independenței personalității fiecăreia dintre aceste Deități și a uniunii executive a tuturor celor trei, ciclul eternității este stabilit. Trinitatea Paradisului este existentă. Scena spațiului universal este pregătită pentru multipla panoramă fără de sfârșit a desfășurării creatoare a planului Tatălui Universal prin personalitatea Fiului Etern și prin acțiunile Dumnezeului Acțiunii, agentul executiv al înfăptuirilor realității asocierii creatoare Tată-Fiul.

Dumnezeul Acțiunii intră în acțiune și astfel sunt stărnite valurile inerte ale spațiului. Un miliard de sfere perfecte iau fulgerător viață. Înainte de această clipă ipotetică de eternitate, energiile spațiului inerente Paradisului sunt existente și potențial pregătite să funcționeze, însă nu au o existență actuală; gravitația fizică nu poate nici ea să fie măsurată altfel decât prin reacția acestor realități materiale la neîncetata ei atracție. Nu există nici un univers material în acest moment (presupus) veșnic îndepărtat, însă în chiar momentul în care un miliard de lumi se materializează, se vedește o gravitație suficientă și adecvată pentru a le menține sub eterna dominație a Paradisului.

Acum ia fulgerător ființă a doua formă de energie, prin creația Dumnezeilor, iar acest spirit în revărsare este prins imediat de gravitația spirituală a Fiului Etern. Astfel, universul, dublu îmbrățișat de gravitație, este atins de energia infinită și cufundat în spiritul divinității. Terenul vieții este în felul acesta pregătit pentru conștiința minții, făcută manifestă în circuitele inteligenței asociate Spiritului Infinit.

Tatăl acționează asupra acestor germeni de existență potențială răspândiți pe tot cuprinsul creației centrale a Dumnezeilor, și așa apare personalitatea creaturilor. Atunci, prezența Deităților Paradisiace umple întregul spațiu organizat și începe efectiv să atragă toate ființele și toate lucrurile către Paradis.

Spiritul Infinit se eternizează concomitent cu nașterea lumilor Havonei, acest univers central fiind

1. THE GOD OF ACTION

8:1.1 (90.5) In the eternity of the past, upon the personalization of the Infinite Spirit the divine personality cycle becomes perfect and complete. The God of Action is existent, and the vast stage of space is set for the stupendous drama of creation — the universal adventure — the divine panorama of the eternal ages.

8:1.2 (90.6) The first act of the Infinite Spirit is the inspection and recognition of his divine parents, the Father-Father and the Mother-Son. He, the Spirit, unqualifiedly identifies both of them. He is fully cognizant of their separate personalities and infinite attributes as well as of their combined nature and united function. Next, voluntarily, with transcendent willingness and inspiring spontaneity, the Third Person of Deity, notwithstanding his equality with the First and Second Persons, pledges eternal loyalty to God the Father and acknowledges everlasting dependence upon God the Son.

8:1.3 (90.7) Inherent in the nature of this transaction and in mutual recognition of the personality independence of each and the executive union of all three, the cycle of eternity is established. The Paradise Trinity is existent. The stage of universal space is set for the manifold and never-ending panorama of the creative unfolding of the purpose of the Universal Father through the personality of the Eternal Son and by the execution of the God of Action, the executive agency for the reality performances of the Father-Son creator partnership.

8:1.4 (91.1) The God of Action functions and the dead vaults of space are astir. One billion perfect spheres flash into existence. Prior to this hypothetical eternity moment the space-energies inherent in Paradise are existent and potentially operative, but they have no actuality of being; neither can physical gravity be measured except by the reaction of material realities to its incessant pull. There is no material universe at this (assumed) eternally distant moment, but the very instant that one billion worlds materialize, there is in evidence gravity sufficient and adequate to hold them in the everlasting grasp of Paradise.

8:1.5 (91.2) There now flashes through the creation of the Gods the second form of energy, and this outflowing spirit is instantly grasped by the spiritual gravity of the Eternal Son. Thus the twofold gravity-embraced universe is touched with the energy of infinity and immersed in the spirit of divinity. In this way is the soil of life prepared for the consciousness of mind made manifest in the associated intelligence circuits of the Infinite Spirit.

8:1.6 (91.3) Upon these seeds of potential existence, diffused throughout the central creation of the Gods, the Father acts, and creature personality appears. Then does the presence of the Paradise Deities fill all organized space and begin effectively to draw all things and beings Paradiseward.

8:1.7 (91.4) The Infinite Spirit eternalizes concurrently with the birth of the Havona worlds, this central universe

creat de el, cu el și în el pentru a se supune conceptelor conjugate și voinței unite a Tatălui și a Fiului. A Treia Persoană se deifică prin chiar acest act de creație asociată și devine astfel pentru totdeauna Creatorul Comun.

Așa sunt marile și solemnele momente de expansiune creatoare a Tatălui și a Fiului, prin și în acțiunea asociatului lor comun, a agentului lor exclusiv de execuție, a Treia Sursă-Centru. Nu există arhive referitoare la aceste vremuri pline de frământări. Nu dispunem decât de slabe dezvăluiri ale Spiritului Infinit ca să putem justifica aceste puternice operațiuni. Și el confirmă pur și simplu faptul că universul central, cu tot ceea ce îi aparține, a devenit etern odată cu atingerea de către Spiritul Etern a personalității și a existenței conștiente.

Pe scurt, Spiritul Infinit atestă faptul că, de vreme ce el este etern, tot așa este și universul central. Acesta este punctul de plecare tradițional al istoriei universului universurilor. Nu se știe absolut nimic și nici nu există arhive referitoare la vreun un eveniment sau la vreo operațiune anterioare acestei formidabile izbucniri de energie creatoare și de înțelepciune administrativă care a cristallizat imensul univers ce există și funcționează atât de minunat în centrul tuturor lucrurilor. Dincolo de acest eveniment se întind nepătrunsele operațiuni ale eternității și profunzimile infinității - misterul absolut.

Și astfel, originea secvențială a celei de-a Treia Surse-Centru, noi i-o descriem minții legate de timp și condiționate de spațiu a creaturilor muritoare ca fiind o condescendență interpretativă. Mintea omenească trebuie să aibă un punct de plecare pentru încât a-și putea reprezenta istoria universului, și am fost desemnat să ofer această tehnică de abordare a conceptului istoric de eternitate. În mintea materială, logica cere o Causă Primă. Noi postulăm deci faptul că Tatăl Universal este Sursa Primă și Centrul Absolut al întregii creații. Totodată, noi le propovăduim minților tuturor creaturilor că Fiul și Spiritul sunt coeterni cu Tatăl în toate fazele istoriei universale și în toate domeniile activității creatoare. Și asta o facem fără să neglijăm în nici un sens realitatea și eternitatea Insulei Paradisului și a Absolutelor, cel Necalificat, cel Universal și cel al Deității.

Este de ajuns și că mintea materială a copiilor timpului ajunge să îl conceapă pe Tatăl în eternitate. Noi știm că pentru orice copil cea mai bună cale de a se raporta la realitate este prin stăpânirea relațiilor din situația părinte-copil, și prin lărgirea acestui concept ulterior până la îmbrățișarea familiei ca un tot. Cu timpul, mintea în creștere a copilului va fi capabilă să se adapteze la conceptul de relații de familie, la relațiile comunității, ale rasei și ale lumii, și apoi la acelea ale universului, ale suprauniversului, și chiar și ale universului universurilor.

2. NATURA SPIRITULUI INFINIT

Creatorul Comun există dintotdeauna, și este în întregime și în mod categoric una cu Tatăl Universal și cu Fiul Etern. Spiritul Infinit reflectă nu numai desăvârșirea naturii Tatălui Paradisiac, ci și natura Fiului Originar.

being created by him and with him and in him in obedience to the combined concepts and united wills of the Father and the Son. The Third Person deities by this very act of conjoint creation, and he thus forever becomes the Conjoint Creator.

8:1.8 (91.5) These are the grand and awful times of the creative expansion of the Father and the Son by, and in, the action of their conjoint associate and exclusive executive, the Third Source and Center. There exists no record of these stirring times. We have only the meager disclosures of the Infinite Spirit to substantiate these mighty transactions, and he merely verifies the fact that the central universe and all that pertains thereto eternalized simultaneously with his attainment of personality and conscious existence.

8:1.9 (91.6) In brief, the Infinite Spirit testifies that, since he is eternal, so also is the central universe eternal. And this is the traditional starting point of the history of the universe of universes. Absolutely nothing is known, and no records are in existence, regarding any event or transaction prior to this stupendous eruption of creative energy and administrative wisdom that crystallized the vast universe which exists, and so exquisitely functions, at the center of all things. Beyond this event lie the unsearchable transactions of eternity and the depths of infinity — absolute mystery.

8:1.10 (91.7) And we thus portray the sequential origin of the Third Source and Center as an interpretative condescension to the time-bound and space-conditioned mind of mortal creatures. The mind of man must have a starting point for the visualization of universe history, and I have been directed to provide this technique of approach to the historic concept of eternity. In the material mind, consistency demands a First Cause; therefore do we postulate the Universal Father as the First Source and the Absolute Center of all creation, at the same time instructing all creature minds that the Son and the Spirit are coeternal with the Father in all phases of universe history and in all realms of creative activity. And we do this without in any sense being disregarding of the reality and eternity of the Isle of Paradise and of the Unqualified, Universal, and Deity Absolutes.

8:1.11 (92.1) It is enough of a reach of the material mind of the children of time to conceive of the Father in eternity. We know that any child can best relate himself to reality by first mastering the relationships of the child-parent situation and then by enlarging this concept to embrace the family as a whole. Subsequently the growing mind of the child will be able to adjust to the concept of family relations, to relationships of the community, the race, and the world, and then to those of the universe, the superuniverse, even the universe of universes.

2. NATURE OF THE INFINITE SPIRIT

8:2.1 (92.2) The Conjoint Creator is from eternity and is wholly and without qualification one with the Universal Father and the Eternal Son. The Infinite Spirit reflects in perfection not only the nature of the Paradise Father but also the nature of the Original Son.

A Treia Sursă-Centru este cunoscută sub diverse denumiri: Spiritul Universal, Călăuza Supremă, Creatorul Comun, Executorul Divin, Mîntea Infinită, Spiritul Spiritelor, Spiritul-Mamă din Paradis, Autorul Comun, Coordonatorul Final, Spiritul Atotprezent, Inteligența Absolută, Acțiunea Divină, iar pe Urantia ea este confundată uneori cu mîntea cosmică.

Este cât se poate de nimerit ca Spiritul Infinit să fie numit a Treia Persoană a Deității, deoarece Dumnezeu este spirit. Însă creaturile materiale au tendința să comită eroarea de a considera materia ca o realitate fundamentală, iar mîntea și spiritul ca postulate care își au rădăcina în materie. Ele vor înțelege mai bine a Treia Sursă-Centru dacă o vor numi Realitatea Infinită, Organizatorul Universal sau Coordonatorul Personalităților.

Ca revelație universală a divinității, Spiritul Infinit este insondabil și în întregime dincolo de limitele înțelegerii umane. Pentru a presimți caracterul absolut al Spiritului, vă este suficient să contemplați infinitatea Tatălui Universal și să fiți plini de respect în fața eternității Fiului Originar.

Există, într-adevăr, mult mister în persoana Spiritului Infinit însă nu atât de mult ca în Tată și în Fiu. Dintre toate aspectele naturii Tatălui, infinitatea sa este dezvăluită de Autorul Comun într-un chip cât se poate de frapant. Chiar dacă universul principal s-ar extinde în cele din urmă până la infinitate, prezența spirituală, controlul energetic și potențialul mîntea al Autorului Comun s-ar vădi potrivite pentru a face față cerințelor acestei creații nelimitate.

Cu toate că el împărtășește în toate privințele perfecțiunea, dreptatea și iubirea Tatălui Universal, Spiritul Infinit înclină către natura compătimitoare a Fiului Etern, devenind astfel slujitorul compătitor al Deităților Paradisului pe lângă marele univers. Mereu și dintotdeauna - în mod universal și veșnic - Spiritul este un slujitor al compătimirii, căci, la fel cum Fiii divini revelează iubirea lui Dumnezeu, Spiritul Divin descrie compătimirea lui Dumnezeu.

Spiritul nu ar putea să aibă mai multă bunătate decât Tatăl, de vreme ce toată bunătatea își are originea în Tată, însă în actele Spiritului putem să înțelegem cu atât mai bine această bunătate. Fidelitatea Tatălui și statornicia Fiului sunt făcute foarte reale pentru ființele spirituale și pentru creaturile materiale ale sferelor prin ocrotirea iubirii și prin serviciul continuu al personalităților Spiritului Infinit.

Creatorul Comun moștenește toată frumusețea de gândire Tatălui și tot caracterul de adevăr al Tatălui. Iar aceste trăsături sublime de divinitate sunt coordonate pe nivelele cvasisupreme ale minții cosmice care este subordonată înțelepciunii eterne și infinite a minții necondiționate și nemărginite a celei de-a Treia Surse-Centru.

3. POZIȚIA SPIRITULUI FAȚĂ DE TATĂ ȘI FIU

Fiul Etern este cuvîntul ce exprimă „primul” gând absolut și infinit al Tatălui Universal; tot astfel, Autorul

8:22 (92.3) The Third Source and Center is known by numerous titles: the Universal Spirit, the Supreme Guide, the Conjoint Creator, the Divine Executive, the Infinite Mind, the Spirit of Spirits, the Paradise Mother Spirit, the Conjoint Actor, the Final Co-ordinator, the Omnipresent Spirit, the Absolute Intelligence, the Divine Action; and on Urantia he is sometimes confused with the cosmic mind.

8:23 (92.4) It is altogether proper to denominate the Third Person of Deity the Infinite Spirit, for God is spirit. But material creatures who tend towards the error of viewing matter as basic reality and mind, together with spirit, as postulates rooted in matter, would better comprehend the Third Source and Center if he were called the Infinite Reality, the Universal Organizer, or the Personality Co-ordinator.

8:24 (92.5) The Infinite Spirit, as a universe revelation of divinity, is unsearchable and utterly beyond human comprehension. To sense the absoluteness of the Spirit, you need only contemplate the infinity of the Universal Father and stand in awe of the eternity of the Original Son.

8:25 (92.6) There is mystery indeed in the person of the Infinite Spirit but not so much as in the Father and the Son. Of all aspects of the Father's nature, the Conjoint Creator most strikingly discloses his infinity. Even if the master universe eventually expands to infinity, the spirit presence, energy control, and mind potential of the Conjoint Actor will be found adequate to meet the demands of such a limitless creation.

8:26 (92.7) Though in every way sharing the perfection, the righteousness, and the love of the Universal Father, the Infinite Spirit inclines towards the mercy attributes of the Eternal Son, thus becoming the mercy minister of the Paradise Deities to the grand universe. Ever and always — universally and eternally — the Spirit is a mercy minister, for, as the divine Sons reveal the love of God, so the divine Spirit depicts the mercy of God.

8:27 (93.1) It is not possible that the Spirit could have more of goodness than the Father since all goodness takes origin in the Father, but in the acts of the Spirit we can the better comprehend such goodness. The Father's faithfulness and the Son's constancy are made very real to the spirit beings and the material creatures of the spheres by the loving ministry and ceaseless service of the personalities of the Infinite Spirit.

8:28 (93.2) The Conjoint Creator inherits all the Father's beauty of thought and character of truth. And these sublime traits of divinity are co-ordinated in the near-supreme levels of the cosmic mind in subordination to the infinite and eternal wisdom of the unconditioned and limitless mind of the Third Source and Center.

8:31 (93.3) As the Eternal Son is the word expression of the "first" absolute and infinite thought of the Universal

3. RELATION OF THE SPIRIT TO THE FATHER AND THE SON

Comun este executarea perfectă a „primului” concept creator complet sau plan pentru o acțiune conjugată a asocierii de personalitate Tată-Fiu, făcută dintr-o uniune absolută gând-cuvânt. A Treia Sursă Centru se eternizează concomitent cu creația centrală provenită din Cuvântul creator și, singură printre universuri, această creație centrală se bucură de o existență eternă.

Din moment ce a Treia Sursă este personalizată, Prima Sursă nu mai participă personal la crearea universului. Tatăl Universal delegă tot ceea ce este posibil Fiului său Etern. Tot așa, Fiul Etern conferă Creatorului Comun toată autoritatea și toată putere posibile.

Ca parteneri și prin personalitățile lor coordonate, Fiul Etern și Creatorul Comun au proiectat și au modelat toate universurile care au fost aduse în existență după Havona. În toate creațiile ulterioare, Spiritul întreține aceleași relații cu Fiul precum Fiul cu Tatăl în prima creație centrală.

Un Fiu Creator al Fiului Etern și un Spirit Creativ al Spiritului Infinit sunt cei care v-au creat, atât pe voi, cât și universul vostru; și, în timp ce Tatăl sprijină cu fidelitate tot ceea ce au organizat ei, acestor Fii ai universului și acestor Spirite ale universului le revine să întrețină și să susțină lucrarea lor, precum și faptul de a le fi de ajutor creaturilor pe care le-au făcut ei înșiși.

Spiritul Infinit este agentul efectiv al Tatălui atotuibitor și al Fiului atotcompătitor pentru executarea proiectului lor comun de atragere către a tuturor sufletelor iubitoare de adevăr din toate lumile timpului și spațiului. Din clipa în care Fiul Etern a acceptat planul Tatălui său de a permite creaturilor universului să atingă perfecțiunea, imediat ce proiectul de ascensiune a devenit un plan al Tatălui-Fiu, Spiritul Infinit a devenit instantaneu administratorul comun al planului Tatălui și al Fiului în executarea proiectului lor etern și unificat. Și făcând așa, Spiritul Etern a încredințat Tatălui și Fiului toate resursele sale de prezență divină și de personalități spirituale. El a dedicat totul formidabilului plan destinat să înalțe toate creaturile supraviețuitoare înzestrate cu voință până la înălțimile divine ale perfecțiunii Paradisului.

Spiritul Infinit este o revelație completă, exclusivă și universală a Tatălui Universal și a Fiului său Etern. Orice cunoaștere a asocierii Tată-Fiu trebuie să se dobândească prin Spiritul Infinit, reprezentantul asociat al uniunii divine gând-cuvânt.

Fiul Etern este singura cale de apropiere de Tatăl Universal, iar Spiritul Infinit este singurul mijloc de a ajunge la Fiul Etern. Numai cu ajutorul plin de răbdare al Spiritului sunt ființele ascendente ale timpului în stare să descopere Fiul.

În centrul tuturor lucrurilor, Spiritul Infinit este prima Deitate a Paradisului atinsă de pelerinii ascendenți. A Treia Persoană le învâluie pe a Doua și a Treia, și acesta este motivul pentru care ea trebuie să fie întotdeauna prima recunoscută de candidații dornici de a fi prezenți în fața Fiului și a Tatălui.

Și mai sunt și multe alte moduri în care Spiritul îi reprezintă în egală măsură și îi servește într-un mod asemănător pe Tată și pe Fiu.

Father, so the Conjoint Actor is the perfect execution of the “first” completed creative concept or plan for combined action by the Father-Son personality partnership of absolute thought-word union. The Third Source and Center eternalizes concurrently with the central or fiat creation, and only this central creation is eternal in existence among universes.

8:32 (93.4) Since the personalization of the Third Source, the First Source no more personally participates in universe creation. The Universal Father delegates everything possible to his Eternal Son; likewise does the Eternal Son bestow all possible authority and power upon the Conjoint Creator.

8:33 (93.5) The Eternal Son and the Conjoint Creator have, as partners and through their co-ordinate personalities, planned and fashioned every post-Havona universe which has been brought into existence. The Spirit sustains the same personal relation to the Son in all subsequent creation that the Son sustains to the Father in the first and central creation.

8:34 (93.6) A Creator Son of the Eternal Son and a Creative Spirit of the Infinite Spirit created you and your universe; and while the Father in faithfulness upholds that which they have organized, it devolves upon this Universe Son and this Universe Spirit to foster and sustain their work as well as to minister to the creatures of their own making.

8:35 (93.7) The Infinite Spirit is the effective agent of the all-loving Father and the all-merciful Son for the execution of their conjoint project of drawing to themselves all truth-loving souls on all the worlds of time and space. The very instant the Eternal Son accepted his Father's plan of perfection attainment for the creatures of the universes, the moment the ascension project became a Father-Son plan, that instant the Infinite Spirit became the conjoint administrator of the Father and the Son for the execution of their united and eternal purpose. And in so doing the Infinite Spirit pledged all his resources of divine presence and of spirit personalities to the Father and the Son; he has dedicated *all* to the stupendous plan of exalting surviving will creatures to the divine heights of Paradise perfection.

8:36 (93.8) The Infinite Spirit is a complete, exclusive, and universal revelation of the Universal Father and his Eternal Son. All knowledge of the Father-Son partnership must be had through the Infinite Spirit, the conjoint representative of the divine thought-word union.

8:37 (93.9) The Eternal Son is the only avenue of approach to the Universal Father, and the Infinite Spirit is the only means of attaining the Eternal Son. Only by the patient ministry of the Spirit are the ascendant beings of time able to discover the Son.

8:38 (94.1) At the center of all things the Infinite Spirit is the first of the Paradise Deities to be attained by the ascending pilgrims. The Third Person enshrouds the Second and the First Persons and therefore must always be first recognized by all who are candidates for presentation to the Son and his Father.

8:39 (94.2) And in many other ways does the Spirit equally represent and similarly serve the Father and the Son.

4. SPIRITUL DE SLUJIRE DIVINĂ

În paralel cu universul fizic în care gravitația Paradisului menține coeziunea tuturor lucrurilor, există universul spiritual în care cuvântul Fiului interpretează gândirea lui Dumnezeu; iar când acest cuvânt „se face trup,” el demonstrează compătimirea plină de iubire a naturii conjugate a Creatorilor asociați. Însă, în toată această creație materială și spirituală, și prin ea, există o vastă scenă pe care Spiritul Infinit și vlăstarul său spiritual proclamă compătimirea, răbdarea și permanenta afecțiune îmbinate ale părinților divini față de copiii inteligenți pe care i-au proiectat și format în cooperare. Esența caracterului divin al Spiritului este de a servi în permanență mintea. Și întreaga descendență spirituală a Autorului Comun împărtășește această dorință de a sluji, acest imbold divin de a servi.

Dumnezeu este iubire, Fiul este compătimire, iar Spiritul este slujire - slujirea iubirii divine și a compătimirii nemărginite pentru întreaga creație inteligentă. Spiritul este personificarea iubirii Tatălui și a compasiunii Fiului; în el, ei sunt veșnic uniți pentru serviciul universal. Spiritul este iubirea aplicată creației creaturilor, iubirea conjugată a Tatălui și a Fiului.

Pe Urantia, Spiritul Infinit este cunoscut ca o influență omniprezentă, o prezență universală, însă pe Havona el trebuie cunoscut ca o prezență personală de ajutor actual. Aici, slujirea Spiritului Paradisului este un model exemplar și inspirator pentru fiecare dintre Spiritele sale coordonate și pentru personalitățile subordonate ce slujesc pe lângă ființele create pe lumile timpului și spațiului. În acest univers central divin, Spiritul Infinit a participat din plin la cele șapte apariții transcendente ale Fiului Etern; tot astfel, el a participat cu Fiul Mihail originar la cele șapte manifestări de pe circuitele Havonei, și a devenit astfel un slujitor spiritual simpatizant și pin de înțelegere pentru fiecare dintre pelerinii timpului care traversează aceste cercuri superioare perfecte.

Când un Fiu-Creator al lui Dumnezeu acceptă să devină răspunzător pentru un univers local în proiect, personalitățile Spiritului Infinit se angajează să fie slujitoarele neobosite ale acestui Fiu Mihail imediat ce el va întreprinde misiunea sa de aventură creatoare. În special în persoanele Fiicelor Creatoare, Spiritele-Mamă ale universului local, găsim Spiritul Infinit devotat sarcinii de a favoriza ascensiunea creaturilor materiale către nivele din tot mai elevate de împlinire spirituală. Și toată această lucrare de slujire pe lângă creaturi se efectuează în armonie desăvârșită cu intențiile Fiilor Creatori ale acestor universuri locale, și în strânsă asociere cu personalitatea lor.

La fel cum Fiii lui Dumnezeu sunt ocupați cu sarcina gigantică de revelare a personalității iubirii Tatălui unui univers, tot așa și Spiritul Infinit se consacră lucrării fără de sfârșit de revelare minții individuale a fiecăruia dintre copiii fiecărui univers a iubirii contopite a Tatălui și a Fiului. În creațiile locale, Spiritul nu se coboară la rasele materiale, sub înfățișarea trupului muritor, așa cum o fac unii dintre Fiii lui Dumnezeu, însă Spiritul Infinit și Spiritele lui coordonate realmente se coboară ei înșiși, trec cu bucurie printr-o serie de atenuări ale divinității lor, până

4. THE SPIRIT OF DIVINE MINISTRY

8:4.1 (94.3) Paralleling the physical universe wherein Paradise gravity holds all things together is the spiritual universe wherein the word of the Son interprets the thought of God and, when “made flesh,” demonstrates the loving mercy of the combined nature of the associated Creators. But in and through all this material and spiritual creation there is a vast stage whereon the Infinite Spirit and his spirit offspring show forth the combined mercy, patience, and everlasting affection of the divine parents towards the intelligent children of their co-operative devising and making. Everlasting ministry to mind is the essence of the Spirit’s divine character. And all the spirit offspring of the Conjoint Actor partake of this desire to minister, this divine urge to service.

8:4.2 (94.4) God is love, the Son is mercy, the Spirit is ministry — the ministry of divine love and endless mercy to all intelligent creation. The Spirit is the personification of the Father’s love and the Son’s mercy; in him are they eternally united for universal service. The Spirit is *love applied* to the creature creation, the combined love of the Father and the Son.

8:4.3 (94.5) On Urantia the Infinite Spirit is known as an omnipresent influence, a universal presence, but in Havona you shall know him as a personal presence of actual ministry. Here the ministry of the Paradise Spirit is the exemplary and inspiring pattern for each of his co-ordinate Spirits and subordinate personalities ministering to the created beings on the worlds of time and space. In this divine universe the Infinite Spirit fully participated in the seven transcendental appearances of the Eternal Son; likewise did he participate with the original Michael Son in the seven bestowals upon the circuits of Havona, thereby becoming the sympathetic and understanding spirit minister to every pilgrim of time traversing these perfect circles on high.

8:4.4 (94.6) When a Creator Son of God accepts the creatorship charge of responsibility for a projected local universe, the personalities of the Infinite Spirit pledge themselves as the tireless ministers of this Michael Son when he goes forth on his mission of creative adventure. Especially in the persons of the Creative Daughters, the local universe Mother Spirits, do we find the Infinite Spirit devoted to the task of fostering the ascension of the material creatures to higher and higher levels of spiritual attainment. And all this work of creature ministry is done in perfect harmony with the purposes, and in close association with the personalities, of the Creator Sons of these local universes.

8:4.5 (94.7) As the Sons of God are engaged in the gigantic task of revealing the Father’s personality of love to a universe, so is the Infinite Spirit dedicated to the unending ministry of revealing the combined love of the Father and the Son to the individual minds of all the children of each universe. In these local creations the Spirit does not come down to the material races in the likeness of mortal flesh as do certain of the Sons of God, but the Infinite Spirit and his co-ordinate Spirits do downstep themselves, do joyfully undergo an amazing series of divinity attenuations, until they appear as

când apar ca îngeri pentru a vă sta alături și a vă călăuzi pe joasele cărări ale existenței pământești.

Prin această serie descrescătoare, Spiritul Infinit reușește efectiv să vină, ca persoană, foarte aproape de fiecare ființă din sferile de origine animală. Iar Spiritul face toate acestea fără să invalideze câtuși de puțin existența lui ca a Treia Persoană a Deității la centrul tuturor lucrurilor.

Creatorul Comun este cu adevărat și pentru totdeauna marea personalitate tutelară, slujitorul universal al compătimirii. Pentru a înțelege ajutorul Spiritului, reflectați la adevărul acesta: că el este portretizarea combinată a iubirii nemărginite a Tatălui și a eternei compătimiri a Fiului. Cu toate acestea, ajutorul Spiritului nu este limitat doar la reprezentarea Fiului Etern și a Tatălui Universal. Spiritul Infinit deține, de asemenea, puterea de a servi creaturile tărâmului în numele lui și după cum i se și cuvine, a Treia Persoană este de o demnitate divină și, de asemenea, acordă slujirea universală a compătimirii cu de la sine putere.

Pe măsură ce omul va învăța mai mult despre slujirea afectuoasă și neobosită exercitată de ființele inferioare din familia creaturilor acestui Spirit Infinit, el va admira și va iubi cu atât mai mult natura transcendentă și caracterul incomparabil al acestei Acțiuni conjugate a Tatălui Universal și a Fiului Etern. În realitate, acest Spirit reprezintă „ochii Domnului care veghează asupra tuturor celor drepti” și „urechile divine care sunt întotdeauna deschise la rugăciunile lor.”

5. PREZENȚA LUI DUMNEZEU

Atributul remarcabil al Spiritului Infinit este omniprezența. De la un capăt la celălalt al universului universurilor, se constată pretutindeni prezența acestui spirit care pătrunde totul și care seamănă atât de mult cu prezența unei minți universale și divine. A Doua și a Treia Persoană a Deității sunt amândouă reprezentate pe toate lumile de spiritele lor mereu prezente.

Tatăl este infinit și, prin urmare, este limitat numai de voința sa. În atribuirea de Ajustori și în încercuirea personalității, Tatăl acționează singur însă, în contactul forțelor spiritului cu ființele inteligente, el utilizează spiritele și personalitățile Fiului Etern și Spiritului Infinit. Din punct de vedere spiritual, el este la voia sa deopotrivă de prezent cu Fiul lui Dumnezeu sau cu Autorul Comun. El este prezent cu Fiul și în Spirit. În mod foarte sigur, Tatăl este prezent pretutindeni, și noi îl distingem prezența prin și în toate aceste forțe, influențe și prezențe diverse, însă asociate.

În scrierile voastre sacre se pare că termenul de Spirit al lui Dumnezeu este folosit fără distincție atât pentru a desemna Spiritul Infinit al Paradisului, cât și Spiritul Creativ al universului vostru local. Spiritul Sfânt este circuitul spiritual al acestei Fiice Creatoare a Spiritului Paradisiac Infinit. Spiritul Sfânt este un circuit autohton al fiecărui univers local și este mărginit la domeniul spiritual al acestei creații, însă Spiritul Infinit este omniprezent.

Există numeroase influențe spirituale, însă ele sunt toate ca una singură. Chiar și activitatea Ajustorilor Gândirii, care este independentă de toate celelalte influențe, coincide invariabil cu ajutorul spiritual al

angels to stand by your side and guide you through the lowly paths of earthly existence.

8:4.6 (95.1) By this very diminishing series the Infinite Spirit does actually, and as a person, draw very near to every being of the animal-origin spheres. And all this the Spirit does without in the least invalidating his existence as the Third Person of Deity at the center of all things.

8:4.7 (95.2) The Conjoint Creator is truly and forever the great ministering personality, the universal mercy minister. To comprehend the ministry of the Spirit, ponder the truth that he is the combined portrayal of the Father's unending love and of the Son's eternal mercy. The Spirit's ministry is not, however, restricted solely to the representation of the Eternal Son and the Universal Father. The Infinite Spirit also possesses the power to minister to the creatures of the realm in his own name and right; the Third Person is of divine dignity and also bestows the universal ministry of mercy in his own behalf.

8:4.8 (95.3) As man learns more of the loving and tireless ministry of the lower orders of the creature family of this Infinite Spirit, he will all the more admire and adore the transcendent nature and matchless character of this combined Action of the Universal Father and the Eternal Son. Indeed is this Spirit "the eyes of the Lord which are ever over the righteous" and "the divine ears which are ever open to their prayers."

5. THE PRESENCE OF GOD

8:5.1 (95.4) The outstanding attribute of the Infinite Spirit is omnipresence. Throughout all the universe of universes there is everywhere present this all-pervading spirit, which is so akin to the presence of a universal and divine mind. Both the Second Person and the Third Person of Deity are represented on all worlds by their ever-present spirits.

8:5.2 (95.5) The Father is *infinite* and is therefore limited only by volition. In the bestowal of Adjusters and in the encirclement of personality, the Father acts alone, but in the contact of spirit forces with intelligent beings, he utilizes the spirits and personalities of the Eternal Son and the Infinite Spirit. He is at will spiritually present equally with the Son or with the Conjoint Actor; he is present *with* the Son and *in* the Spirit. The Father is most certainly everywhere present, and we discern his presence by and through any and all of these diverse but associated forces, influences, and presences.

8:5.3 (95.6) In your sacred writings the term *Spirit of God* seems to be used interchangeably to designate both the Infinite Spirit on Paradise and the Creative Spirit of your local universe. The Holy Spirit is the spiritual circuit of this Creative Daughter of the Paradise Infinite Spirit. The Holy Spirit is a circuit indigenous to each local universe and is confined to the spiritual realm of that creation; but the Infinite Spirit is omnipresent.

8:5.4 (95.7) There are many spiritual influences, and they are all as *one*. Even the work of the Thought Adjusters, though independent of all other influences, unvaryingly coincides with the spirit ministry of the combined

influențelor conjugate ale Spiritului Infinit și ale Spiritului Mamă ai unui univers local. Aceste prezențe spirituale, așa cum acționează ele în viața urantienilor, nu pot fi disociate. Ele acționează în mintea voastră și asupra sufletului vostru ca un singur spirit, deși au origini diverse. Și, pe măsură ce dobândiți experiența acestui ajutor spiritual unificat, ea devine pentru voi influența Supremului „care este întotdeauna în stare să prevină eșecurile voastre și să vă prezinte neprihăniți în fața Tatălui de sus.”

Amintiți-vă întotdeauna că Spiritul Infinit este Autorul Comun. Și Tatăl și Fiul acționează în el și prin el; el este prezent nu numai prin el însuși, ci și ca Tată, ca Fiul și ca Tată-Fiul. În recunoașterea acestui fapt și din multe alte rațiuni, se face adesea referire la prezența de spirit a Spiritului Infinit ca la „spiritul lui Dumnezeu.”

Ar fi deopotrivă de logic să se facă referire la legătura oricărui fel de ajutor spiritual ca la spiritul lui Dumnezeu, căci această legătură este într-adevăr uniunea spiritelor lui Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul, Dumnezeu Spiritul și Dumnezeu Septuplul - chiar și a spiritului Dumnezeului Suprem.

6. PERSONALITATEA SPIRITULUI INFINIT

Nu lăsați ca universală revărsare și vastă răspândire a celei de-a Treia Surse-Centru să eclipseze faptul personalității sale sau să abată în vreun alt chip atenția de la el. Spiritul Infinit este o prezență a universului, o acțiune eternă, o putere cosmică, o sfință influență și o minte universală; el este toate acestea și infinit mai mult, însă este deopotrivă o personalitate adevărată și divină.

Spiritul Infinit este o personalitate desăvârșită și perfectă, divinul egal și coordonat al Tatălui Universal și al Fiului Etern. Creatorul Comun este la fel de real și de vizibil pentru inteligențele superioare ale universului cum sunt și Tatăl și Fiul; într-adevăr, chiar mai mult, căci el este Spiritul pe care toți ascenderii trebuie să-l atingă înainte de a putea să se apropie de Tată prin intermediul Fiului.

Spiritul Infinit, a Treia Persoană a Deității, are toate atributele pe care voi le atașați personalității. El este înzestrat cu o minte absolută: „Spiritul cercetează toate lucrurile, chiar și lucrurile adânci ale lui Dumnezeu.” Spiritul este înzestrat nu numai cu minte, ci și cu voință. În ceea ce privește revărsarea darurilor sale, s-a scris: „Însă în toate acestea lucrează unul și același Spirit, dăruind fiecăruia în parte și după cum îi place.”

„Iubirea Spiritului” este reală, cum sunt de altfel suferințele sale; deci „nu îndurați Spiritul lui Dumnezeu.” Fie că privim Spiritul Infinit, fie ca pe o Deitate a Paradisului, fie ca pe un Spirit Creativ al unui univers local, noi constatăm că Creatorul Comun nu este numai a Treia Sursă-Centru, ci și o persoană divină. Această personalitate divină reacționează și ea la univers ca o persoană. Spiritul vă spune: „Cel care are urechi de auzit să audă ce-i spune Spiritul.” „Spiritul însuși intervine pentru voi.” Spiritul exercită o influență directă și personală asupra ființelor create, „căci toți, fie ei cât de mulți, care sunt conduși de Spiritul lui Dumnezeu, aceia sunt Fiii lui Dumnezeu.”

influences of the Infinite Spirit and a local universe Mother Spirit. As these spiritual presences operate in the lives of Urantians, they cannot be segregated. In your minds and upon your souls they function as one spirit, notwithstanding their diverse origins. And as this united spiritual ministration is experienced, it becomes to you the influence of the Supreme, “who is ever able to keep you from failing and to present you blameless before your Father on high.”

8:5.5 (96.1) Ever remember that the Infinite Spirit is the *Conjoint Actor*; both the Father and the Son are functioning in and through him; he is present not only as himself but also as the Father and as the Son and as the Father-Son. In recognition of this and for many additional reasons the spirit presence of the Infinite Spirit is often referred to as “the spirit of God.”

8:5.6 (96.2) It would also be consistent to refer to the liaison of all spiritual ministry as the spirit of God, for such a liaison is truly the union of the spirits of God the Father, God the Son, God the Spirit, and God the Sevenfold — even the spirit of God the Supreme.

6. PERSONALITY OF THE INFINITE SPIRIT

8:6.1 (96.3) Do not allow the widespread bestowal and the far-flung distribution of the Third Source and Center to obscure or otherwise detract from the fact of his personality. The Infinite Spirit is a universe presence, an eternal action, a cosmic power, a holy influence, and a universal mind; he is all of these and infinitely more, but he is also a true and divine personality.

8:6.2 (96.4) The Infinite Spirit is a complete and perfect personality, the divine equal and co-ordinate of the Universal Father and the Eternal Son. The Conjoint Creator is just as real and visible to the higher intelligences of the universes as are the Father and the Son; indeed more so, for it is the Spirit whom all ascenders must attain before they may approach the Father through the Son.

8:6.3 (96.5) The Infinite Spirit, the Third Person of Deity, is possessed of all the attributes which you associate with personality. The Spirit is endowed with absolute mind: “The Spirit searches all things, even the deep things of God.” The Spirit is endowed not only with mind but also with will. In the bestowal of his gifts it is recorded: “But all these works that one and the selfsame Spirit, dividing to every man severally and as he wills.”

8:6.4 (96.6) “The love of the Spirit” is real, as also are his sorrows; therefore “Grieve not the Spirit of God.” Whether we observe the Infinite Spirit as Paradise Deity or as a local universe Creative Spirit, we find that the Conjoint Creator is not only the Third Source and Center but also a divine person. This divine personality also reacts to the universe as a person. The Spirit speaks to you, “He who has an ear, let him hear what the Spirit says.” “The Spirit himself makes intercession for you.” The Spirit exerts a direct and personal influence upon created beings, “For as many as are led by the Spirit of God, they are the sons of God.”

Chiar dacă observăm fenomenul ajutorului acordat de Spiritul Infinit lumilor îndepărtate ale universului, chiar dacă luăm în considerare însăși această aceeași Deitate coordonatoare care acționează în și prin nespusele legiuni ale multiplelor ființe izvorâte din cea de-a Treia Sursă-Centru, chiar dacă recunoaștem omniprezența Spiritului, cu toate acestea, noi nu conținem a afirma că această a Treia Sursă-Centru este o persoană, Creatorul Comun al tuturor lucrurilor, al tuturor ființelor și al tuturor universurilor.

În administrarea universurilor, Tatăl, Fiul și Spiritul sunt perfecți și veșnic asociați între ei. Cu toate că fiecare dintre ei este angajat într-o slujire personală pe lângă întreaga creație, tustrei sunt divini și absolut solidari într-un serviciu de creare și de control care îi face pentru totdeauna unul.

În persoana Spiritului Infinit, Tatăl și Fiul sunt prezenți toți deodată, permanent și cu o desăvârșire lipsită de orice atribut, căci Spiritul este ca Tatăl și ca Fiul și, de asemenea, ca Tatăl și Fiul, căci amândoi sunt unul pe vecie.

[Prezentat pe Urantia de un Consilier Divin al Uversei însărcinat de Cei Îmbătrâniți de Zile să descrie natura și lucrarea Spiritului Infinit].

8:6.5 (96.7) Even though we behold the phenomenon of the ministry of the Infinite Spirit to the remote worlds of the universe of universes, even though we envisage this same co-ordinating Deity acting in and through the untold legions of the manifold beings who take origin in the Third Source and Center, even though we recognize the omnipresence of the Spirit, nonetheless, we still affirm that this same Third Source and Center is a person, the Conjoint Creator of all things and all beings and all universes.

8:6.6 (96.8) In the administration of universes the Father, Son, and Spirit are perfectly and eternally interassociated. Though each is engaged in a personal ministry to all creation, all three are divinely and absolutely interlocked in a service of creation and control which forever makes them *one*.

8:6.7 (97.1) In the person of the Infinite Spirit the Father and the Son are mutually present, always and in unqualified perfection, for the Spirit is like the Father and like the Son, and also like the Father and the Son as they two are forever one.

8:6.8 (97.2) [Presented on Urantia by a Divine Counselor of Uversa commissioned by the Ancients of Days to portray the nature and work of the Infinite Spirit.]

Capitolul 9. Relația Spiritului Infinit cu universul

⇐ 008

CARTEA URANTIA

010 ⇐

PARTE I. UNIVERSUL CENTRAL ȘI SUPRAUNVERSURILE

CAPITOLUL 9 RELAȚIA SPIRITULUI INFINIT CU UNIVERSUL

Secțiuni

Introduction

1. Atributele celei de-a Treia Surse-Centru
2. Spiritul omniprezent
3. Manipulatorul universal
4. Mîntea absolută
5. Ministerul minții
6. Circuitul de gravitație mentală
7. Reflexivitatea universului
8. Personalități ale Spiritului Infinit

Introduction

ATUNCI când Tatăl Universal și Spiritul Infinit s-au unit în prezența Paradisului pentru a se personaliza, s-a produs un lucru neobișnuit. Nimic din această situație de eternitate nu lăsa să se întrevadă faptul că Autorul Comun se va personaliza ca o spiritualitate nelimitată coordonată cu mîntea absolută și înzestrată cu prerogative unice pentru manipularea energiei. Venirea sa în existență duce la eliberarea Tatălui de lanțurile perfecțiunii centralizate și de lanțurile absolutismului personalității. Iar această eliberare este dezvăluită în stupefianta putere a Creatorului Comun de a crea ființe bine adaptate care să servească ca spirite tutelare, chiar și pe lângă creaturilor materiale ale universului care vor evolua ulterior.

Tatăl este infinit în iubire și în voință, în gândire și înțelegere spirituală; el este susținătorul universal. Fiul este infinit în înțelepciune și în adevăr, în expresie și în interpretări spirituale; el este revelatorul universal. Paradisul este infinit în potențialul lui de a înzestra cu forță, precum și în capacitatea de a domina energia; el este stabilizatorul universal. Autorul Comun are prerogative unice de sinteză, o capacitate infinită de a coordona toate energiile existente în univers, toate spiritele actuale din univers și toate intelectele reale din univers; a Treia Sursă Centru este unificatorul universal al multiplelor energii și al diverselor creații care sunt apărute ca niște consecințe ale planului divin și ale țelului etern al Tatălui Universal.

PAPER 9 RELATION OF THE INFINITE SPIRIT TO THE UNIVERSE

SECTIONS

Introduction

1. Attributes of the Third Source and Center
2. The Omnipresent Spirit
3. The Universal Manipulator
4. The Absolute Mind
5. The Ministry of Mind
6. The Mind-Gravity Circuit
7. Universe Reflectivity
8. Personalities of the Infinite Spirit

INTRODUCTION

^{9:01 (98.1)} A STRANGE thing occurred when, in the presence of Paradise, the Universal Father and the Eternal Son unite to personalize themselves. Nothing in this eternity situation foreshadows that the Conjoint Actor would personalize as an unlimited spirituality co-ordinated with absolute mind and endowed with unique prerogatives of energy manipulation. His coming into being completes the Father's liberation from the bonds of centralized perfection and from the fetters of personality absolutism. And this liberation is disclosed in the amazing power of the Conjoint Creator to create beings well adapted to serve as ministering spirits even to the material creatures of the subsequently evolving universes.

^{9:02 (98.2)} The Father is infinite in love and volition, in spiritual thought and purpose; he is the universal upholder. The Son is infinite in wisdom and truth, in spiritual expression and interpretation; he is the universal revealer. Paradise is infinite in potential for force endowment and in capacity for energy dominance; it is the universal stabilizer. The Conjoint Actor possesses unique prerogatives of synthesis, infinite capacity to co-ordinate all existing universe energies, all actual universe spirits, and all real universe intellects; the Third Source and Center is the universal unifier of the manifold energies and diverse creations which have appeared in consequence of the divine plan and the eternal purpose of the Universal Father.

Spiritul Infinit, Creatorul Comun, este un slujitor divin și universal. Spiritul împarte fără încetare compătimirea Fiului și iubirea Tatălui, în armonie cu justiția stabilă, invariantă și dreaptă a Trinității Paradisului. Influența și personalitățile sale vă sunt întotdeauna aproape; ele vă cunosc într-adevăr și vă înțeleg cu adevărat.

În toate universurile, agenții Autorului Comun mănuiesc fără încetare forțele și energiile întregului spațiu. La fel ca Prima Sursă-Centru, a Treia Sursă-Centru reacționează atât la spiritual cât și material. Autorul Comun este revelația unității lui Dumnezeu în care subzistă toate lucrurile - lucruri, semnificații și valori; energii, facultăți mentale și spirite.

Spiritul Infinit impregnează tot spațiul; el locuiește în cercul eternității; iar Spiritul, la fel ca Tatăl și Fiul, este absolut perfect și neschimbător.

1. ATRIBUTELE CELEI DE-A TREIA SURSE-CENTRU

A Treia Sursă-Centru este cunoscută sub numeroase nume, toate desemnând relații și recunoscând funcțiuni. În calitate de Dumnezeu Spirit, ea este personalitatea coordonată și egalul divin al lui Dumnezeu Fiul și al lui Dumnezeu Tatăl. În calitate de Spirit Infinit, ea este o influență spirituală omniprezentă. În calitate de Manipulator Universal, ea este predecesorul creaturilor care controlează puterea și activatorul forțelor cosmice ale spațiului. În calitate de Autor Comun, ea este co-reprezentantul și partenerul executiv al Tatălui Fiul. În calitate de Minte Absolută, ea este sursa intelectului pe tot cuprinsul universului. În calitate de Dumnezeu la Acțiunii, ea este predecesorul aparent al mișcării, al schimbării și al relațiilor.

Unele din atributele celei de-a Treia Surse-Centru sunt provenite de la Tată, altele de la Fiul, în timp ce prezența activă și personală a altora nu este observată nici la Tată, nici la Fiul. Acestea din urmă nu pot fi deloc explicate decât presupunând că asocierea Tată-Fiul, care eternizează cea de-a Treia Sursă-Centru, funcționează uniform, la unison, recunoscând faptul etern al absolutității Paradisului. Creatorul Comun încorporează în plenitudinea lor conceptele conjugate și infinite ale Primei și celei de-a Doua Persoane a Deității.

Când îl considerați pe Tată ca fiind un creator originar și pe Fiul ca un administrator spiritual, ar trebui să vă gândiți la a Treia Sursă-Centru ca la un coordonator universal, un serviciu de cooperare nelimitată. Autorul Comun este corelatorul întregii realități actuale. El este Deitatea deținătoare a gândirii Tatălui și a cuvântului Fiului, și, când acționează, este veșnic atent la absolutitatea materială a Insulei centrale. Trinitatea Paradisului a prescris ordinea universală a progresului, iar providența lui Dumnezeu este domeniul Creatorului Comun și al Ființei Supreme în evoluție. Nici o realitate actuală sau pe cale de actualizare nu poate evita, până la urmă, o relație cu a Treia Sursă-Centru.

Tatăl Universal domnește peste împărățiile

9:0.3 (98.3) The Infinite Spirit, the Conjoint Creator, is a universal and divine minister. The Spirit unceasingly ministers the Son's mercy and the Father's love, even in harmony with the stable, unvarying, and righteous justice of the Paradise Trinity. His influence and personalities are ever near you; they really know and truly understand you.

9:0.4 (98.4) Throughout the universes the agencies of the Conjoint Actor ceaselessly manipulate the forces and energies of all space. Like the First Source and Center, the Third is responsive to both the spiritual and the material. The Conjoint Actor is the revelation of the unity of God, in whom all things consist — things, meanings, and values; energies, minds, and spirits.

9:0.5 (98.5) The Infinite Spirit pervades all space; he indwells the circle of eternity; and the Spirit, like the Father and the Son, is perfect and changeless — absolute.

1. ATTRIBUTES OF THE THIRD SOURCE AND CENTER

9:1.1 (98.6) The Third Source and Center is known by many names, all designative of relationship and in recognition of function: As God the Spirit, he is the personality co-ordinate and divine equal of God the Son and God the Father. As the Infinite Spirit, he is an omnipresent spiritual influence. As the Universal Manipulator, he is the ancestor of the power-control creatures and the activator of the cosmic forces of space. As the Conjoint Actor, he is the joint representative and partnership executive of the Father-Son. As the Absolute Mind, he is the source of the endowment of intellect throughout the universes. As the God of Action, he is the apparent ancestor of motion, change, and relationship.

9:1.2 (99.19) Some of the attributes of the Third Source and Center are derived from the Father, some from the Son, while still others are not observed to be actively and personally present in either the Father or the Son — attributes that can hardly be explained except by assuming that the Father-Son partnership which eternalizes the Third Source and Center consistently functions in consonance with, and in recognition of, the eternal fact of the absoluteness of Paradise. The Conjoint Creator embodies the fullness of the combined and infinite concepts of the First and Second Persons of Deity.

9:1.3 (98.8) While you envisage the Father as an original creator and the Son as a spiritual administrator, you should think of the Third Source and Center as a universal co-ordinator, a minister of unlimited co-operation. The Conjoint Actor is the correlator of all actual reality; he is the Deity repository of the Father's thought and the Son's word and in action is eternally regardful of the material absoluteness of the central Isle. The Paradise Trinity has ordained the universal order of progress, and the providence of God is the domain of the Conjoint Creator and the evolving Supreme Being. No actual or actualizing reality can escape eventual relationship with the Third Source and Center.

9:1.4 (98.9) The Universal Father presides over the

preenergiei, prespiritului și ale personalității; Fiul Etern domină sferile activităților spirituale. Prezența Insulei Paradisului unifică domeniile energiei fizice și ale puterii materializatoare. Autorul Comun activează nu numai ca un spirit infinit reprezentând Fiul, ci de asemenea ca un manipulator universal de forțe și de energii ale Paradisului, aducând astfel în existență mintea universală și absolută. Autorul Comun funcționează în tot marele univers ca o personalitate pozitivă și distinctă, îndeosebi în sferele superioare ale valorilor spirituale, ale relațiilor dintre materie și energie, și ale adevăratelor semnificații mentale. El funcționează în mod specific oriunde și ori de câte ori energia și spiritul se asociază și reacționează unul la altul. El domină cu mintea sa toate reacțiile, exercită o mare putere în lumea spirituală și desfășoară o puternică influență asupra energiei și a materiei. În tot acest timp, a Treia Sursă exprimă natura Primei Surse-Centru.

A Treia Sursă-Centru împărtășește cu desăvârșire și categoric omniprezența Primei Surse-Centru și ea este uneori numită Spiritul Omniprezent. Dumnezeu minții împărtășește într-un mod specific și foarte personal cunoașterea de sine a Tatălui Universal și a Fiului său Etern. Spiritul cunoaște totul în mod profund și complet. Creatorul Comun manifestă anumite faze ale omnipotenței Tatălui Universal, însă nu este efectiv omnipotent decât în domeniul minții. A Treia Persoană a Deității este centrul intelectual și administratorul universal al domeniilor minții. Aici, el este absolut, suveranitatea lui este categorică.

Autorul Comun pare a găsi mobilurile sale în asocierea Tată-Fiu, însă toate acțiunile sale par a recunoaște relația Tată-Paradis. În anumite momente și în anumite funcțiuni, el pare a încheia dezvoltarea incompletă a Deităților experiențiale - Dumnezeu Supremul și Dumnezeu Ultimul.

Și acesta este locul în care se găsește un mister infinit: infinitul revelează simultan infinitatea sa în Fiu și sub forma Paradisului, și atunci este adusă la viață o ființă egală lui Dumnezeu în divinitate, care reflectă natura spirituală și este capabilă să facă activ arhetipul Paradisului, o ființă provizoriu subordonată în suveranitate, dar sub multe aspecte, aparent cea mai înzestrată cu felurite talente în acțiune. Și această superioritate aparentă în acțiune se descoperă într-o însușire a celei de-a Treia Surse-Centru care este superioară chiar și gravitației fizice - manifestarea universală a Insulei Paradisului.

Pe lângă acest supracontrol al energiei și al lucrurilor fizice, Spiritul Infinit este înzestrat în mod magnific cu acele însușiri care sunt răbdarea, compătimirea și iubire, care se revelează cu atâta grație în serviciul său spiritual. Spiritul este suprem capabil să nutrească iubirea și să domine dreptatea prin îndurare. Dumnezeu Spiritul deține întreaga binecuvântare ceaștă și afecțiune plină de compătimire a Fiului Originar și Etern. Universul originii voastre este călăt între nicovala dreptății și ciocanul suferinței, însă cei care țin acest ciocan sunt copii ai compătimirii și îndurării, vârstarele spirituale ale Spiritului Infinit.

realms of pre-energy, prespirit, and personality; the Eternal Son dominates the spheres of spiritual activities; the presence of the Isle of Paradise unifies the domain of physical energy and materializing power; the Conjoint Actor operates not only as an infinite spirit representing the Son but also as a universal manipulator of the forces and energies of Paradise, thus bringing into existence the universal and absolute mind. The Conjoint Actor functions throughout the grand universe as a positive and distinct personality, especially in the higher spheres of spiritual values, physical-energy relationships, and true mind meanings. He functions specifically wherever and whenever energy and spirit associate and interact; he dominates all reactions with mind, wields great power in the spiritual world, and exerts a mighty influence over energy and matter. At all times the Third Source is expressive of the nature of the First Source and Center.

9:1.5 (98.10) The Third Source and Center perfectly and without qualification shares the omnipresence of the First Source and Center, sometimes being called the Omnipresent Spirit. In a peculiar and very personal manner the God of mind shares the omniscience of the Universal Father and his Eternal Son; the knowledge of the Spirit is profound and complete. The Conjoint Creator manifests certain phases of the omnipotence of the Universal Father but is actually omnipotent only in the domain of mind. The Third Person of Deity is the intellectual center and the universal administrator of the mind realms; herein is he absolute — his sovereignty is unqualified.

9:1.6 (98.11) The Conjoint Actor seems to be motivated by the Father-Son partnership, but all his actions appear to recognize the Father-Paradise relationship. At times and in certain functions he seems to compensate for the incompleteness of the development of the experiential Deities — God the Supreme and God the Ultimate.

9:1.7 (100.1) And herein is an infinite mystery: That the Infinite simultaneously revealed his infinity in the Son and as Paradise, and then there springs into existence a being equal to God in divinity, reflective of the Son's spiritual nature, and capable of activating the Paradise pattern, a being provisionally subordinate in sovereignty but in many ways apparently the most versatile in action. And such apparent superiority in action is disclosed in an attribute of the Third Source and Center which is superior even to physical gravity — the universal manifestation of the Isle of Paradise.

9:1.8 (100.2) In addition to this supercontrol of energy and things physical, the Infinite Spirit is superbly endowed with those attributes of patience, mercy, and love which are so exquisitely revealed in his spiritual ministry. The Spirit is supremely competent to minister love and to overshadow justice with mercy. God the Spirit possesses all the supernal kindness and merciful affection of the Original and Eternal Son. The universe of your origin is being forged out between the anvil of justice and the hammer of suffering; but those who wield the hammer are the children of mercy, the spirit offspring of the Infinite Spirit.

2. SPIRITUL OMNIPREZENT

2. THE OMNIPRESENT SPIRIT

Dumnezeu este spirit în trei sensuri: este spirit el însuși; în Fiul său, apare ca spirit fără nici o restricție, iar la Autorul Comun ca un spirit aliat minții. Pe lângă aceste realități spirituale, noi credem că putem distinge și nivele de fenomene de spirit experiențiale - spiritele Ființei Supreme, ale Deității Ultime și ale Absolutului Deității.

Spiritul Infinit este la fel de mult un complement al Fiului Etern, pe cât Fiul Etern este un complement al Tatălui Universal. Fiul Etern este o personalizare spiritualizată a Tatălui; Spiritul Infinit este o spiritualizare personalizată a Fiului Etern și a Tatălui Universal.

Există numeroase linii de forță spirituală deschise și surse de putere supramaterială care leagă direct populația Urantiei de Deitățile Paradisului. Există legătura directă a Ajustorilor Gândirii cu Tatăl Universal, influența generală a impulsului gravitației spirituale a Fiului Etern, și prezența spirituală a Creatorului Comun. Există o diferență de funcțiune între spiritul Fiului și spiritul Spiritului. În slujirea sa spirituală, a Treia Persoană poate activa ca minte plus spirit, sau doar ca spirit.

În afară de aceste prezențe paradisiace, urantienii mai beneficiază de influențe și de activități spirituale ale universului local și ale suprauniversului, cu desfășurarea lor aproape infinită de personalități iubitoare care le conduc întotdeauna către idealurile divinității și către țelul perfecțiunii supreme, ascendent și către interior pe ființele cu intenții sincere și cu inima constituită.

Noi cunoaștem prezența spiritului universal al Fiului Etern - putem să o recunoaștem în mod infailibil. În ceea ce privește prezența Spiritului Infinit, a Treia Persoană a Deității, chiar și omul muritor poate să o cunoască, deoarece creaturile materiale pot efectiv să simtă efectul binefăcător al acestei influențedivine care funcționează ca revărsare a Spiritului Sfânt al universului local peste rasele omenirii. Într-o anumită măsură, ființele umane pot totodată deveni conștiente de Ajustor - prezența impersonală a Tatălui Universal. Aceste spirite divine care lucrează la înnobilarea oamenilor și la spiritualizarea lor acționează toate la unison și în perfectă cooperare. Ele sunt ca unul singur în îndeplinirea spirituală a planurilor de înălțare a muritorilor și de conducere a lor la perfecțiune.

3. MANIPULATORUL UNIVERSAL

Insula Paradisului este sursa și substanța gravitației fizice, și acest lucru ar trebui să fie de ajuns ca să vă învețe că gravitația este unul din lucrurile cele mai reale și mereu fiabile în ansamblul fizic al universului universurilor. Gravitația nu poate fi modificată sau anulată decât de forțele și energiile controlate în comun de Tată și de Fiu, și pe care le-au încredințat persoanei Celei de-a Treia Surse-Centru cu care sunt asociate în mod funcțional.

Spiritul Infinit posedă o putere unică și stupefiantă, antigravitația. Această putere nu este funcțional prezentă (observabilă) nici în Tată, nici în Fiu. Aptitudinea inerentă a celei de-a Treia Surse de a

9:21 (100.3) God is spirit in a threefold sense: He himself is spirit; in his Son he appears as spirit without qualification; in the Conjoint Actor, as spirit allied with mind. And in addition to these spiritual realities, we think we discern levels of experiential spirit phenomena — the spirits of the Supreme Being, Ultimate Deity, and Deity Absolute.

9:22 (100.4) The Infinite Spirit is just as much a complement of the Eternal Son as the Son is a complement of the Universal Father. The Eternal Son is a spiritualized personalization of the Father; the Infinite Spirit is a personalized spiritualization of the Eternal Son and the Universal Father.

9:23 (100.5) There are many untrammelled lines of spiritual force and sources of supermaterial power linking the people of Urantia directly with the Deities of Paradise. There exist the connection of the Thought Adjusters direct with the Universal Father, the widespread influence of the spiritual-gravity urge of the Eternal Son, and the spiritual presence of the Conjoint Creator. There is a difference in function between the spirit of the Son and the spirit of the Spirit. The Third Person in his spiritual ministry may function as mind plus spirit or as spirit alone.

9:24 (100.6) In addition to these Paradise presences, Urantians benefit by the spiritual influences and activities of the local and the superuniverse, with their almost endless array of loving personalities who ever lead the true of purpose and the honest of heart upward and inward towards the ideals of divinity and the goal of supreme perfection.

9:25 (100.7) The presence of the universal spirit of the Eternal Son we *know* — we can unmistakably recognize it. The presence of the Infinite Spirit, the Third Person of Deity, even mortal man may know, for material creatures can actually experience the beneficence of this divine influence which functions as the Holy Spirit of local universe bestowal upon the races of mankind. Human beings can also in some degree become conscious of the Adjuster, the impersonal presence of the Universal Father. These divine spirits which work for man's uplifting and spiritualization all act in unison and in perfect co-operation. They are as one in the spiritual operation of the plans of mortal ascension and perfection attainment.

3. THE UNIVERSAL MANIPULATOR

9:31 (101.1) The Isle of Paradise is the source and substance of physical gravity; and that should be sufficient to inform you that gravity is one of the most *real* and eternally dependable things in the whole physical universe of universes. Gravity cannot be modified or annulled except by the forces and energies conjointly sponsored by the Father and the Son, which have been intrusted to, and are functionally associated with, the person of the Third Source and Center.

9:32 (101.2) The Infinite Spirit possesses a unique and amazing power — *antigravity*. This power is not functionally (observably) present in either the Father or the Son. This ability to withstand the pull of material gravity, inherent in the Third Source, is revealed in the

rezista la atracția gravitațională materială se vedește în reacțiile personale ale Autorului Comun la anumite faze de relații ale universului. Iar acest atribut unic este transmisibil anumitor înalte personalități ale Spiritului Infinit.

Antigravitația poate anula gravitația într-un cadru local; ea face parte din activitatea prezenței unei forțe contrare echivalente. Ea nu operează decât asupra gravitației materială și nu este o acțiune a minții. Fenomenul unui giroscop ce rezistă gravitației este un frumos exemplu al efectului antigravitației, însă fără valoare în ilustrarea cauzei antigravitației.

Autorul Comun expune și alte puteri capabile să realizeze transcendența forței și să neutralizeze energia. Aceste puteri acționează încetinind energia până în punctul ei de materializare, și prin alte tehnici necunoscute de voi.

Creatorul Comun nu este nici energia, nici sursa energiei, nici destinul energiei; el este manipulatorul energiei. Creatorul Comun este acțiune - mișcare, schimbare, modificare, coordonare, stabilizare și echilibru. Energiile supuse controlului indirect sau direct al Paradisului răspund prin natura lor acțiunilor celei de-a Treia Surse-Centru și mulțiplilor săi agenți.

Universul universurilor este străbătut de creaturile celei de-a Treia Surse-Centru însărcinate cu controlul puterii: controlori fizici, canalizatori de putere, centre de putere, și alți reprezentanți ai Dumnezeului Acțiune care se ocupă cu reglarea și stabilizarea energiilor fizice. Aceste creaturi, unice în felul lor în ceea ce privește funcțiunile lor fizice, posedă toate diverse atribute de control al puterii, cum ar fi antigravitația, de care ele se folosesc în eforturile lor de stabilire a echilibrului fizic al materiei și al energiilor marelui univers.

Toate aceste activități materiale ale Dumnezeului Acțiunii par a pune în legătură funcțiunea sa cu Insula Paradisului, și într-adevăr, agenții de putere țin în cont de absolutitatea Insulei eterne, și chiar depind de ea. Însă Autorul Comun nu acționează nici în numele Paradisului, nici pentru a răspunde Paradisului. El acționează personal pentru Tată și Fiul. Paradisul nu este o persoană. Acțiunile nepersonale, impersonale sau altele decât cele personale ale celei de-a Treia Surse-Centru sunt toate acțiuni volitive ale Autorului Comun însuși; acestea nu sunt nici reflectări, nici derivate, nici repercusiuni a indiferent ce altceva.

Paradisul este arhetipul infinității; Dumnezeul Acțiunii este însușețitorul acestui arhetip. Paradisul este punctul de sprijin material al infinității; agenții celei de-a Treia Surse-Centru sunt levierile de inteligență care motivează nivelul material și insuflă spontaneitatea în mecanismele creației fizice.

4. MINTEA ABSOLUTĂ

A Treia Sursă-Centru are o natură intelectuală distinctă de atributele sale fizice și spirituale. Această natură nu poate fi contactată, însă ea este asociabilă - intelectual, fără a fi astfel în mod personal. Putem să o distingem de atributele fizice și de caracterul spiritual al celei de-a Treia Persoane pe nivelele de funcționare mental, însă, pentru personalitățile care caută să o

personal reactions of the Conjoint Actor to certain phases of universe relationships. And this unique attribute is transmissible to certain of the higher personalities of the Infinite Spirit.

9:33 (101.3) Antigravity can annul gravity within a local frame; it does so by the exercise of equal force presence. It operates only with reference to material gravity, and it is not the action of mind. The gravity-resistant phenomenon of a gyroscope is a fair illustration of the *effect* of antigravity but of no value to illustrate the *cause* of antigravity.

9:34 (101.4) Still further does the Conjoint Actor display powers which can transcend force and neutralize energy. Such powers operate by slowing down energy to the point of materialization and by other techniques unknown to you.

9:35 (101.5) The Conjoint Creator is not energy nor the source of energy nor the destiny of energy; he is the *manipulator* of energy. The Conjoint Creator is action — motion, change, modification, co-ordination, stabilization, and equilibrium. The energies subject to the direct or indirect control of Paradise are by nature responsive to the acts of the Third Source and Center and his manifold agencies.

9:36 (101.6) The universe of universes is permeated by the power-control creatures of the Third Source and Center: physical controllers, power directors, power centers, and other representatives of the God of Action who have to do with the regulation and stabilization of physical energies. These unique creatures of physical function all possess varying attributes of power control, such as antigravity, which they utilize in their efforts to establish the physical equilibrium of the matter and energies of the grand universe.

9:37 (101.7) All these material activities of the God of Action appear to relate his function to the Isle of Paradise, and indeed the agencies of power are all regardful of, even dependent on, the absoluteness of the eternal Isle. But the Conjoint Actor does not act for, or in response to, Paradise. He acts, personally, for the Father and the Son. Paradise is not a person. The nonpersonal, impersonal, and otherwise not personal doings of the Third Source and Center are all volitional acts of the Conjoint Actor himself; they are not reflections, derivations, or repercussions of anything or anybody.

9:38 (101.8) Paradise is the pattern of infinity; the God of Action is the activator of that pattern. Paradise is the material fulcrum of infinity; the agencies of the Third Source and Center are the levers of intelligence which motivate the material level and inject spontaneity into the mechanism of the physical creation.

4. THE ABSOLUTE MIND

9:41 (102.1) There is an intellectual nature of the Third Source and Center that is distinct from his physical and spiritual attributes. Such a nature is hardly contactable, but it is associable — intellectually though not personally. It is distinguishable from the physical attributes and the spiritual character of the Third Person on mind levels of function, but to the discernment of

distingă, această natură nu funcționează niciodată independent de orice manifestare fizică sau spirituală.

Mintea absolută este mintea celei de-a Treia Persoane; ea este inseparabilă de personalitatea Dumnezeului Spirit. La ființele în activitate, mintea nu este separată de energie, de spirit sau de amândouă. Mintea nu este inerentă energiei; energia este receptivă și reactivă la minte. Mintea se poate suprapune energiei, însă conștiința nu este inerentă nivelului pur material. Nu este nevoie absolut deloc ca mintea să se adauge spiritului pur, deoarece spiritul este prin natura sa conștient și capabil să se identifice. Spiritul este întotdeauna inteligent și, într-un fel, înzestrat cu minte. Poate fi vorba de cutare sau de cutare minte, de premintal sau de supramental sau chiar de minte a spiritului, însă facultatea respectivă echivalează cu gândirea și cunoașterea. Pătrunderea spiritului transcende, se suprapune și antedatează teoretic conștiința minții.

Creatorul Comun nu este absolut decât în domeniul minții, în domeniile inteligenței universale. Mintea celei de-a Treia Surse-Centru este infinită; ea transcende complet circuitele mentale active și funcționale ale universului universurilor. Înzestrarea mentală a celor șapte suprauniversuri provine de la cele Șapte Spirite Maestru, personalitățile primare ale Creatorului Comun. Aceste Spirite Maestru distribuie minte marelui univers ca minte cosmică, iar universul vostru local este pătruns de varianta nebadoniană a tipului de minte cosmică de pe Orvonton.

Mintea infinită ignoră timpul, mintea ultimă transcende timpul, mintea cosmică este condiționată de timp. Același lucru este valabil și cu spațiul: Mintea Infinită este independentă de spațiu, însă, pe măsură ce coboară din infinit către nivelele adjuvante ale minții, trebuie ca intelectul să țină din ce în ce mai mult seama de faptul și de limitările spațiului.

Forța cosmică reacționează la minte, la fel cum mintea cosmică reacționează la spirit. Spiritul este țelul divin și mintea spiritului este țelul divin în acțiune. Energia este lucrul, mintea este semnificația, spiritul este valoarea. Chiar în timp și spațiu, mintea stabilește între energie și spirit relații relative care sugerează o înrudire reciprocă în eternitate.

Mentalul transmută valorile spiritului în semnificații ale intelectului. Voința are puterea de a face să se fructifice semnificațiile minții atât în domeniile materiale cât și spirituale. Ascensiunea în Paradis implică o creștere relativă și diferențială în spirit, în minte și în energie. Personalitatea este unificatorul acestor componente ale individualității experiențiale.

5. MINISTERUL MINȚII

A Treia Sursă-Centru este infinită în minte. Chiar dacă universul ar trebui să crească până la infinitate, potențialul minții Spiritului ar rămâne adecvat pentru a înzestra un număr nelimitat de creaturi cu o minte pertinentă și alte atribute prelabile ale intelectului.

În domeniul minții create, a Treia Persoană, împreună cu asociații săi coordonați și subordonați, guvernează în mod suprem. Tărâmurile minții creaturilor își au originea exclusivă în a Treia Sursă-

personalities this nature never functions independently of physical or spiritual manifestations.

9:4.2 (102.2) The absolute mind is the mind of the Third Person; it is inseparable from the personality of God the Spirit. Mind, in functioning beings, is not separated from energy or spirit, or both. Mind is not inherent in energy; energy is receptive and responsive to mind; mind can be superimposed upon energy, but consciousness is not inherent in the purely material level. Mind does not have to be added to pure spirit, for spirit is innately conscious and identifying. Spirit is always intelligent, *minded* in some way. It may be this mind or that mind, it may be premind or supermind, even spirit mind, but it does the equivalent of thinking and knowing. The insight of spirit transcends, supervenes, and theoretically antedates the consciousness of mind.

9:4.3 (102.3) The Conjoint Creator is absolute only in the domain of mind, in the realms of universal intelligence. The mind of the Third Source and Center is infinite; it utterly transcends the active and functioning mind circuits of the universe of universes. The mind endowment of the seven superuniverses is derived from the Seven Master Spirits, the primary personalities of the Conjoint Creator. These Master Spirits distribute mind to the grand universe as the cosmic mind, and your local universe is pervaded by the Nebadon variant of the Orvonton type of cosmic mind.

9:4.4 (102.4) Infinite mind ignores time, ultimate mind transcends time, cosmic mind is conditioned by time. And so with space: The Infinite Mind is independent of space, but as descent is made from the infinite to the adjutant levels of mind, intellect must increasingly reckon with the fact and limitations of space.

9:4.5 (102.5) Cosmic force responds to mind even as cosmic mind responds to spirit. Spirit is divine purpose, and spirit mind is divine purpose in action. Energy is thing, mind is meaning, spirit is value. Even in time and space, mind establishes those relative relationships between energy and spirit which are suggestive of mutual kinship in eternity.

9:4.6 (102.6) Mind transmutes the values of spirit into the meanings of intellect; volition has power to bring the meanings of mind to fruit in both the material and spiritual domains. The Paradise ascent involves a relative and differential growth in spirit, mind, and energy. The personality is the unifier of these components of experiential individuality.

5. THE MINISTRY OF MIND

9:5.1 (102.7) The Third Source and Center is infinite in mind. If the universe should grow to infinity, still his mind potential would be adequate to endow limitless numbers of creatures with suitable minds and other prerequisites of intellect.

9:5.2 (102.8) In the domain of *created mind* the Third Person, with his co-ordinate and subordinate associates, rules supreme. The realms of creature mind are of exclusive origin in the Third Source and

Centru; ea este dezlegătorul minții. Chiar fragmentele Tatălui găsesc imposibil să locuiască în mintea oamenilor înainte ca drumul să fi fost convenabil pregătit pentru ei prin acțiunea mentală și funcțiunea spirituală a Spiritului Infinit.

Mintea posedă calitatea unică de a putea fi conferită unei atât de vaste diversități a vieții. Prin creatorii ei și prin creaturile ei asociate, a Treia Sursă-Centru își aduce ajutorul ei oricărei minți de pe orice sferă. Ea vine în ajutorul intelctelor umane și subumane prin adjuvanții universului local și prin intermediul controlorilor fizici; ea vine chiar și în ajutorul entităților celor mai umile și inapte în a experimenta, aflate printre tipurile cele mai primitive de ființe vii. Iar orientarea minții este întotdeauna un minister al personalităților minții-spirit sau al minții-energie.

Datorită faptului că a Treia Persoană a Deității este sursa minții, este absolut firesc ca creaturile evoluționare volitive să găsească mai ușor să formeze concepte comprehensibile în ceea ce privește Spiritul Infinit decât în ceea ce privește Fiul Etern sau Tatăl Universal. Realitatea Creatorului Asociat se dezvăluie imperfect prin existența însăși a minții umane. Creatorul Comun este strămoșul minții cosmice, iar mintea omului este un circuit individualizat, o porțiune impersonală a acestei minții cosmice, așa cum a fost ea difuzată într-un univers local de către o Fiică Creatoare provenită din a Treia Sursă-Centru.

Deoarece a Treia Persoană este sursa minții, nu trebuie să se tragă concluzia că toate fenomenele mentale sunt divine. Intelctul uman își are rădăcina în originea materială a raselor animale. Inteligența universală nu este o adevărată revelație a lui Dumnezeu, care este minte, tot astfel cum natura fizică nu este o adevărată revelație a frumuseții și armoniei Paradisului. Perfecțiunea este în natură, însă natura nu este perfectă. Creatorul Comun este sursa minții, însă mintea nu este Creatorul Comun.

Pe Urantia, mintea este un compromis între esența perfecțiunii gândirii și mentalitatea în evoluție a naturii voastre umane imature. Planul conceput pentru evoluția voastră intelectuală este într-adevăr de o perfecțiune sublimă, însă voi sunteți foarte departe de acest scop divin în timp ce funcționați în tabernaculele trupului. Mintea are într-adevăr o origine divină și, cu siguranță, un destin divin. Însă mintea voastră umană nu este încă dotată cu demnitate divină.

Prea adesea, mult prea adesea, vă risipiți mintea prin lipsă de sinceritate și o împietriți prin lipsă de dreptate; o supuneți fricii animale și o deformați prin anxietăți inutile. De asemenea, cu toate că sursa minții este divină, mintea, așa cum o cunoașteți în lumea voastră ascensională, nu poate deloc deveni obiectul unei mari admirații și cu atât mai puțin obiect de adorare sau de cult. Contemplarea intelctului uman imatur și inactiv nu ar trebui să conducă decât la reacții de umilință.

6. CIRCUITUL DE GRAVITAȚIE MENTALĂ

A Treia Sursă-Centru, inteligența universală, este personal conștientă de orice mental, de orice intelct, în întreaga creație, și ea menține un contact personal și perfect cu toate creaturile fizice, morontiale și spirituale

Center; he is the bestower of mind. Even the Father fragments find it impossible to indwell the minds of men until the way has been properly prepared for them by the mind action and spiritual function of the Infinite Spirit.

9:5.3 (103.1) The unique feature of mind is that it can be bestowed upon such a wide range of life. Through his creative and creature associates the Third Source and Center ministers to all minds on all spheres. He ministers to human and subhuman intellect through the adjutants of the local universes and, through the agency of the physical controllers, ministers even to the lowest nonexperiencing entities of the most primitive types of living things. And always is the direction of mind a ministry of mind-spirit or mind-energy personalities.

9:5.4 (103.2) Since the Third Person of Deity is the source of mind, it is quite natural that the evolutionary will creatures find it easier to form comprehensible concepts of the Infinite Spirit than they do of either the Eternal Son or the Universal Father. The reality of the Conjoint Creator is disclosed imperfectly in the very existence of human mind. The Conjoint Creator is the ancestor of the cosmic mind, and the mind of man is an individualized circuit, an impersonal portion, of that cosmic mind as it is bestowed in a local universe by a Creative Daughter of the Third Source and Center.

9:5.5 (103.3) Because the Third Person is the source of mind, do not presume to reckon that all phenomena of mind are divine. Human intellect is rooted in the material origin of the animal races. Universe intelligence is no more a true revelation of God who is mind than is physical nature a true revelation of the beauty and harmony of Paradise. Perfection is in nature, but nature is not perfect. The Conjoint Creator is the source of mind, but mind is not the Conjoint Creator.

9:5.6 (103.4) Mind, on Urantia, is a compromise between the essence of thought perfection and the evolving mentality of your immature human nature. The plan for your intellectual evolution is, indeed, one of sublime perfection, but you are far short of that divine goal as you function in the tabernacles of the flesh. Mind is truly of divine origin, and it does have a divine destiny, but your mortal minds are not yet of divine dignity.

9:5.7 (103.5) Too often, all too often, you mar your minds by insincerity and sear them with unrighteousness; you subject them to animal fear and distort them by useless anxiety. Therefore, though the source of mind is divine, mind as you know it on your world of ascension can hardly become the object of great admiration, much less of adoration or worship. The contemplation of the immature and inactive human intellect should lead only to reactions of humility.

6. THE MIND-GRAVITY CIRCUIT

9:6.1 (103.6) The Third Source and Center, the universal intelligence, is personally conscious of every *mind*, every intellect, in all creation, and he maintains a personal and perfect contact with all these physical,

înzestrate cu minte în vastele universuri. Toate aceste activități mentale sunt sesizate în circuitul absolut al gravitației mentale care se focalizează în a Treia Sursă-Centru și face parte din conștiința personală a Spiritului Infinit.

La fel cum Tatăl atrage orice personalitate la el însuși, și la fel cum Fiul atrage orice realitate spirituală, tot astfel Autorul Comun exercită o putere de atracție asupra oricărei minții. El domină și controlează fără rezervă circuitul mental universal. Toate valorile intelectuale adevărate și sincere, toate gândurile divine și ideile perfecte sunt infailibil atrase în acest circuit absolut al minții.

Gravitația mentală poate opera independent de gravitațiile materială și spirituală însă, întotdeauna și pretutindeni, când acestea două din urmă impietează una asupra celeilalte, gravitația mentală este cea care funcționează. Când ele sunt asociate toate trei, gravitația personalității poate îmbrățișa creatura materială - fizică sau morontială, finită sau absonită. Însă, independent de aceasta, dotarea mentală, chiar la ființele impersonale, le califică pentru a gândi și le dotează cu conștiință în ciuda absenței totale a personalității.

Individualitatea având demnitate de personalitate, umană sau divină, nemuritoare sau potențial nemuritoare, nu își are, cu toate acestea, originea nici în spirit, nici în minte, nici în materie; este darul Tatălui Universal. Interacțiunea spiritului, minții, și a gravitației materiale nu este nici ea o condiție prealabilă pentru apariția gravitației personalității. Circuitul Tatălui poate îmbrățișa o ființă mentală- materială insensibilă la gravitația spiritului, sau poate include o ființă minte-spirit insensibilă la gravitația materială. Operațiunea gravitației personalității este întotdeauna un act volitiv al Tatălui Universal.

În timp ce mintea este asociată energiei la ființele pur materiale și asociată spiritului la personalitățile pur spirituale, nenumărate ordine de personalități, inclusiv cele umane, posedă o minte asociată atât energiei cât și spiritului. Aspectele spirituale ale minții creaturilor reacționează infailibil la atracția gravitației spiritului Fiului Etern. Caracteristicile materiale răspund la impulsul gravitațional al universului material.

Atunci când mintea cosmică nu este asociată nici cu energia nici cu spiritul, ea nu este supusă nici exigențelor gravitaționale ale circuitelor materiale nici celor ale circuitelor spirituale. Mintea pură nu suportă decât influența gravitațională universală a Autorului Asociat. Mintea pură este aproape părintele minții infinite, iar mintea infinită (coordonatorul teoretic al absoluturilor spiritului și energiei) este în aparență o lege prin sine.

Cu cât mai mare este divergența între spirit și energie, cu atât mai bine putem observa funcțiunea minții. Cu cât există mai puțină diversitate între energie și spirit, cu atât funcțiunea minții este mai puțin observabilă. Funcțiunea maximă a minții cosmice se găsește aparent în universurile temporale ale spațiului. Mintea pare a funcționa în acestea într-o zonă intermediară între energie și spirit, însă acest lucru nu este adevărat pentru nivelele superioare ale mentalului. În Paradis, energia și spiritul sunt, în mod esențial, una.

morontial, and spiritual creatures of mind endowment in the far-flung universes. All these activities of mind are grasped in the absolute mind-gravity circuit which focalizes in the Third Source and Center and is a part of the personal consciousness of the Infinite Spirit.

9:6.2 (103.7) Much as the Father draws all personality to himself, and as the Son attracts all spiritual reality, so does the Conjoint Actor exercise a drawing power on all minds; he unqualifiedly dominates and controls the universal mind circuit. All true and genuine intellectual values, all divine thoughts and perfect ideas, are unerringly drawn into this absolute circuit of mind.

9:6.3 (104.1) Mind gravity can operate independently of material and spiritual gravity, but wherever and whenever the latter two impinge, mind gravity always functions. When all three are associated, personality gravity may embrace the material creature — physical or morontial, finite or absonite. But irrespective of this, the endowment of mind even in impersonal beings qualifies them to think and endows them with consciousness despite the total absence of personality.

9:6.4 (104.2) Selfhood of personality dignity, human or divine, immortal or potentially immortal, does not however originate in either spirit, mind, or matter; it is the bestowal of the Universal Father. Neither is the interaction of spirit, mind, and material gravity a prerequisite to the appearance of personality gravity. The Father's circuit may embrace a mind-material being who is unresponsive to spirit gravity, or it may include a mind-spirit being who is unresponsive to material gravity. The operation of personality gravity is always a volitional act of the Universal Father.

9:6.5 (104.3) While mind is energy associated in purely material beings and spirit associated in purely spiritual personalities, innumerable orders of personality, including the human, possess minds that are associated with both energy and spirit. The spiritual aspects of creature mind unfailingly respond to the spirit-gravity pull of the Eternal Son; the material features respond to the gravity urge of the material universe.

9:6.6 (104.4) Cosmic mind, when not associated with either energy or spirit, is subject to the gravity demands of neither material nor spiritual circuits. Pure mind is subject only to the universal gravity grasp of the Conjoint Actor. Pure mind is close of kin to infinite mind, and infinite mind (the theoretical co-ordinate of the absolutes of spirit and energy) is apparently a law in itself.

9:6.7 (104.5) The greater the spirit-energy divergence, the greater the observable function of mind; the lesser the diversity of energy and spirit, the lesser the observable function of mind. Apparently, the maximum function of the cosmic mind is in the time universes of space. Here mind seems to function in a mid-zone between energy and spirit, but this is not true of the higher levels of mind; on Paradise, energy and spirit are essentially one.

Circuitul gravitației mentale este fiabil; el emană din a Treia Persoană a Deității Paradisului. Însă nu orice funcțiune observabilă a minții este previzibilă. În orice creație cunoscută există, în paralel cu acest circuit al mentalului, o prezență puțin înțeleasă a cărei funcțiune este imprevizibilă. Noi credem că această imposibilitate de a prevedea trebuie să fie atribuită în parte funcțiunii Absolutului Universal. Ceea ce este această funcțiune, noi nu știm. Ceea ce o pune în acțiune, noi nu putem decât să deducem. În ceea ce privește relațiile sale cu creaturile, nu putem decât să speculăm.

Anumite faze ale imprevizibilității minții finite se pot datora incompletitudinii Ființei Supreme; și există o vastă zonă de activități în care Autorul Comun și Absolutul Universal sunt poate tangente. Numeroase lucruri referitoare la minte sunt necunoscute, însă noi suntem siguri de aceasta: Spiritul Infinit este, pentru toate creaturile, expresia perfectă a minții Creatorului, iar Ființa Supremă este expresia evoluândă a minții tuturor creaturilor către Creatorul lor.

7. REFLEXIVITATEA UNIVERSULUI

Autorul Comun este capabil să coordoneze toate nivelele de actualitate universală, astfel încât să facă posibilă recunoașterea simultană a minții, a materialului și spiritualului. Este fenomenul de reflexivitate a universului, această putere excepțională și inexplicabilă de a vedea, a auzi, a percepe și a cunoaște toate lucrurile pe măsură ce ele se întâmplă într-un întreg supraunivers, și apoi de a focaliza prin reflexivitate, într-un punct dorit oarecare, toate aceste informații și toate aceste cunoștințe. Acțiunea reflexivității este demonstrată în mod perfect pe fiecare din lumile sediu ale celor șapte suprauniversuri. Ea operează de asemenea de la un capăt la altul al sectoarelor suprauniversurilor, și în interiorul frontierelor universurilor locale. Reflexivitatea se focalizează în cele din urmă asupra Paradisului.

Fenomenul reflexivității, așa cum îl putem observa pe lumile sediu ale suprauniversului în stupefiantele realizări ale personalităților gânditoare care staționează acolo, reprezintă interasocierea cea mai complexă a tuturor fazelor de existență observabile în ansamblul creației. Putem retrasa originea liniilor spiritului până la Fiu, aceea a energiei fizice până în Paradis și pe aceea a mentalului până la a Treia Sursă; însă, în fenomenul extraordinar al reflexivității universului, există o fuziune unică și excepțională a celor trei. Ele sunt asociate astfel pentru a permite conducătorilor universului să fie informați instantaneu de condiții îndepărtate, chiar în clipa în care ele se produc.

Noi înțelegem o bună parte a tehnicii reflexivității, însă există numeroase din fazele ei care sunt pur și simplu deconcertante. Noi știm că Autorul Comun este centrul universal al circuitului minții, că este strămoșul minții cosmice și că mintea cosmică operează sub denumirea de gravitație mentală absolută a celei de-a Treia Surse-Centru. Noi știm, printre altele, că circuitele mentalului cosmic au influență asupra nivelelor intelectuale ale tuturor existențelor cunoscute. Ele conțin informațiile date din spațiul universal, și la fel de sigur ele se focalizează în cele Șapte Spirite Maestru, după care converg în a Treia Sursă-Centru.

9:6.8 (104.6) The mind-gravity circuit is dependable; it emanates from the Third Person of Deity on Paradise, but not all the observable function of mind is predictable. Throughout all known creation there parallels this circuit of mind some little-understood presence whose function is not predictable. We believe that this unpredictability is partly attributable to the function of the Universal Absolute. What this function is, we do not know; what actuates it, we can only conjecture; concerning its relation to creatures, we can only speculate.

9:6.9 (104.7) Certain phases of the unpredictability of finite mind may be due to the incompleteness of the Supreme Being, and there is a vast zone of activities wherein the Conjoint Actor and the Universal Absolute may possibly be tangent. There is much about mind that is unknown, but of this we are sure: The Infinite Spirit is the perfect expression of the mind of the Creator to all creatures; the Supreme Being is the evolving expression of the minds of all creatures to their Creator.

7. UNIVERSE REFLECTIVITY

9:7.1 (105.1) The Conjoint Actor is able to co-ordinate all levels of universe actuality in such manner as to make possible the simultaneous recognition of the mental, the material, and the spiritual. This is the phenomenon of *universe reflectivity*, that unique and inexplicable power to see, hear, sense, and know all things as they transpire throughout a superuniverse, and to focalize, by reflectivity, all this information and knowledge at any desired point. The action of reflectivity is shown in perfection on each of the headquarters worlds of the seven superuniverses. It is also operative throughout all sectors of the superuniverses and within the boundaries of the local universes. Reflectivity finally focalizes on Paradise.

9:7.2 (105.2) The phenomenon of reflectivity, as it is disclosed on the superuniverse headquarters worlds in the amazing performances of the reflective personalities there stationed, represents the most complex interassociation of all phases of existence to be found in all creation. Lines of spirit can be traced back to the Son, physical energy to Paradise, and mind to the Third Source; but in the extraordinary phenomenon of universe reflectivity there is a unique and exceptional unification of all three, so associated as to enable the universe rulers to know about remote conditions instantaneously, simultaneously with their occurrence.

9:7.3 (105.3) Much of the technique of reflectivity we comprehend, but there are many phases which truly baffle us. We know that the Conjoint Actor is the universe center of the mind circuit, that he is the ancestor of the cosmic mind, and that cosmic mind operates under the dominance of the absolute mind gravity of the Third Source and Center. We know further that the circuits of the cosmic mind influence the intellectual levels of all known existence; they contain the universal space reports, and just as certainly they focus in the Seven Master Spirits and converge in the Third Source and Center.

Relațiile între mintea cosmică finită și mintea divină absolută par a fi pe cale de a evolua în mintea experiențială a Supremului. Suntem învățați că, la începutul timpurilor, această minte experiențială a fost atribuită Ființei Supreme de Spiritul Infinit. Noi deducem că anumite trăsături ale fenomenului reflexivității nu pot să se explice decât presupunând activitatea Minții Supreme. Dacă Supremul nu este influențat prin reflexivitate, noi suntem puși în încercătură când sunt de explicat operațiunile complexe și infailibile ale acestei conștiințe a cosmosului.

Se pare că reflexivitatea este atotcunoașterea limitată la experiența finită și poate reprezenta emergența prezenței-conștiințe a Ființei Supreme. Dacă această ipoteză este exactă, atunci utilizarea reflexivității sub una din fazele ei echivalează cu un contact parțial cu conștiința Supremului.

8. PERSONALITĂȚI ALE SPIRITULUI INFINIT

Spiritul Infinit posedă deplina putere de a transmite numeroase din puterile și prerogativele sale personalităților sale și agenților coordonați și subordonați.

Primul act de creație al Deității Spiritului Infinit, operând în afara Trinității, însă sub o formă oarecare de asociere nerevelată împreună cu Tatăl și Fiul, s-a personalizat în existența celor Șapte Spirite Maestru ale Paradisului, repartizatorii Spiritului Infinit pentru univers.

Nu există reprezentant direct al celei de-a Treia Surse-Centru în sediile suprauniversului. Fiecare din cele șapte creații depinde de unul dintre Spiritele Maestru ale Paradisului, care acționează prin cele Șapte Spirite gânditoare situate în capitala acestui supraunivers.

Acțiunea subsecventă a creației continuă a Spiritului Infinit se revelează din când în când în producerea Spiritelor Creative. De fiecare dată când Tatăl Universal și Fiul Etern devin părinți ai unui Fiu Creator, Spiritul Infinit devine strămoșul unui Spirit Creativ al universului local, care devine strâns asociat cu acest Fiu Creator în toate experiențele subsecvente ale Universului.

La fel cum este necesar să se distingă între Fiul Etern și Fiii Creatori, tot astfel trebuie să se facă diferența între Spiritul Infinit și Spiritele Creative, coordonatele Fiilor Creatori în universurile locale. Un Spirit Creativ reprezintă pentru un univers local ceea ce Spiritul Infinit reprezintă pentru creația totală.

A Treia Sursă-Centru este reprezentată în marele univers de o vastă desfășurare de spirite tutelare, de mesageri, de educatori, de judecători, de ajutoare și de consilieri, cât și de supraveghetorii anumitor circuite de natură fizică, morontială și spirituală. Aceste ființe nu sunt în întregime personalități în sensul strict al termenului. Personalitatea la creaturile de tip finit este caracterizată de:

1. Conștiința subiectivă de sine.
2. Reacția obiectivă la circuitul personalității Tatălui.

9:7.4 (105.4) The relationship between the finite cosmic mind and the divine absolute mind appears to be evolving in the experiential mind of the Supreme. We are taught that, in the dawn of time, this experiential mind was bestowed upon the Supreme by the Infinite Spirit, and we conjecture that certain features of the phenomenon of reflectivity can be accounted for only by postulating the activity of the Supreme Mind. If the Supreme is not concerned in reflectivity, we are at a loss to explain the intricate transactions and unerring operations of this consciousness of the cosmos.

9:7.5 (105.5) Reflectivity appears to be omniscience within the limits of the experiential finite and may represent the emergence of the presence-consciousness of the Supreme Being. If this assumption is true, then the utilization of reflectivity in any of its phases is equivalent to partial contact with the consciousness of the Supreme.

8. PERSONALITIES OF THE INFINITE SPIRIT

9:8.1 (105.6) The Infinite Spirit possesses full power to transmit many of his powers and prerogatives to his coordinate and subordinate personalities and agencies.

9:8.2 (105.7) The first Deity-creating act of the Infinite Spirit, functioning apart from the Trinity but in some unrevealed association with the Father and the Son, personalized in the existence of the Seven Master Spirits of Paradise, the distributors of the Infinite Spirit to the universes.

9:8.3 (106.1) There is no direct representative of the Third Source and Center on the headquarters of a superuniverse. Each of these seven creations is dependent on one of the Master Spirits of Paradise, who acts through the seven Reflective Spirits situated at the capital of the superuniverse.

9:8.4 (106.2) The next and continuing creative act of the Infinite Spirit is disclosed, from time to time, in the production of the Creative Spirits. Every time the Universal Father and the Eternal Son become parent to a Creator Son, the Infinite Spirit becomes ancestor to a local universe Creative Spirit who becomes the close associate of that Creator Son in all subsequent universe experience.

9:8.5 (106.3) Just as it is necessary to distinguish between the Eternal Son and the Creator Sons, so it is necessary to differentiate between the Infinite Spirit and the Creative Spirits, the local universe co-ordinates of the Creator Sons. What the Infinite Spirit is to the total creation, a Creative Spirit is to a local universe.

9:8.6 (106.4) The Third Source and Center is represented in the grand universe by a vast array of ministering spirits, messengers, teachers, adjudicators, helpers, and advisers, together with supervisors of certain circuits of physical, morontial, and spiritual nature. Not all of these beings are personalities in the strict meaning of the term. Personality of the finite-creature variety is characterized by:

- 9:8.7 (106.5) 1. Subjective self-consciousness.
- 9:8.8 (106.6) 2. Objective response to the Father's personality circuit.

Există personalități de creatori și personalități de creatură, și în plus față de aceste două tipuri fundamentale, există personalități ale celei de- a Treia Surse- Centru, ființe care sunt personale față de Spiritul Infinit, însă care nu sunt personale în mod necondiționat față de creaturi. Aceste personalități ale celei de-a Treia Surse-Centru nu fac parte din circuitul personalității Tatălui. Personalitățile Primei Surse și ale celei de-a Treia sunt reciproc contactabile. Orice personalitate este contactabilă

Tatăl conferă personalitatea prin libera sa voință personală. Nu putem să deducem de ce o face și nu știm cum o face. Nu știm nici de ce a Treia Sursă atribuie personalități neprovenite din Tată, însă Spiritul Infinit face aceasta de la sine, în conjuncție creatoare cu Fiul Etern, și pe numeroase căi necunoscute vouă. Spiritul Infinit poate, de asemenea, să acționeze pentru Tată, conferind personalități de tipul Primei Surse.

Există numeroase tipuri de personalități ale celei de-a Treia Surse. Spiritul Infinit atribuie personalitate de tipul celei de-a Treia Surse la numeroase grupuri care nu sunt incluse în circuitul personalității Tatălui, ca anumiți directori de putere. Tot astfel, Spiritul Infinit tratează ca personalități numeroase grupuri de ființe cum ar fi Spiritele Creative, care formează o clasă în sine în relațiile lor cu creaturile puse în circuit de Tată.

Personalitățile celei de-a Treia Surse cât și cele ale Primei Surse sunt înzestrate cu tot ceea ce oamenii asociază cu conceptul personalității, și cu mai multe atribute încă. Ele au o minte îmbrățișând memoria, rațiunea, judecata, imaginația creatoare, asociațiile de idei, deciziile, alegerile, precum și numeroase puteri intelectuale suplimentare în întregime necunoscute muritorilor. Cu câteva excepții, ordinele de personalități care vă sunt revelate posedă o formă și o individualitate distincte; sunt ființe reale. Majoritatea lor este vizibilă tuturor ordinilor de spirite existente.

Chiar și voi veți ajunge să îi vedeți asociații voștri spirituali ai ordinilor inferioare imediat ce veți fi eliberați de viziunea limitată a ochilor voștri materiali și veți fi înzestrați cu o formă morontială cu sensibilitate crescută la realitatea lucrurilor spirituale.

Familia funcțională a celei de- a Treia Surse-Centru, așa cum este revelată în aceste expuneri, se împarte în trei mari grupuri:

I. Spiritele supreme. Un grup de origine compozită care îmbrățișează printre altele ordinele următoare:

1. Cele Șapte Spirite Maestru ale Paradisului.
2. Spiritele Gânditoare ale Suprauniversului.
3. Spiritele Creative ale Universurilor Locale.

II. Dirijorii de Putere. Un grup de creaturi și de agenți de control care operează în întregul spațiu organizat.

III. Personalitățile Spiritului Infinit. Această desemnare nu implică neapărat că aceste ființe sunt personalități ale celei de-a Treia Surse, cu toate că unele din ele sunt unice în calitate de creaturi volitive. Le

9:8.9 (106.7) There are creator personalities and creature personalities, and in addition to these two fundamental types there are *personalities of the Third Source and Center*, beings who are personal to the Infinite Spirit, but who are not unqualifiedly personal to creature beings. These Third Source personalities are not a part of the Father's personality circuit. First Source personality and Third Source personality are mutually contactable; all personality is contactable.

9:8.10 (106.8) The Father bestows personality by his personal free will. Why he does so we can only conjecture; how he does so we do not know. Neither do we know why the Third Source bestows non-Father personality, but this the Infinite Spirit does in his own behalf, in creative conjunction with the Eternal Son and in numerous ways unknown to you. The Infinite Spirit can also act for the Father in the bestowal of First Source personality.

9:8.11 (106.9) There are numerous types of Third Source personalities. The Infinite Spirit bestows Third Source personality upon numerous groups who are not included in the Father's personality circuit, such as certain of the power directors. Likewise does the Infinite Spirit treat as personalities numerous groups of beings, such as the Creative Spirits, who are in a class by themselves in their relations to encircled creatures of the Father.

9:8.12 (106.10) Both First Source and Third Source personalities are endowed with all and more than man associates with the concept of personality; they have minds embracing memory, reason, judgment, creative imagination, idea association, decision, choice, and numerous additional powers of intellect wholly unknown to mortals. With few exceptions the orders revealed to you possess form and distinct individuality; they are real beings. A majority of them are visible to all orders of spirit existence.

9:8.13 (107.1) Even you will be able to see your spiritual associates of the lower orders as soon as you are delivered from the limited vision of your present material eyes and have been endowed with a morontia form with its enlarged sensitivity to the reality of spiritual things.

9:8.14 (107.2) *The functional family of the Third Source and Center*, as it is revealed in these narratives, falls into three great groups:

9:8.15 (107.3) I. *The Supreme Spirits*. A group of composite origin that embraces, among others, the following orders:

9:8.16 (107.4) 1. The Seven Master Spirits of Paradise.

9:8.17 (107.5) 2. The Reflective Spirits of the Superuniverses.

9:8.18 (107.6) 3. The Creative Spirits of the Local Universes.

9:8.19 (107.7) II. *The Power Directors*. A group of control creatures and agencies that function throughout all organized space.

9:8.20 (107.8) III. *The Personalities of the Infinite Spirit*. This designation does not necessarily imply that these beings are Third Source personalities though some of them are unique as will creatures. They are usually

grupăm în general în trei clasificări majore:

1. Personalitățile Superioare ale Spiritului Infinit.
2. Oștirile Mesagerilor Spațiului.
3. Spiritele Tutelare al Timpului.

Aceste grupuri servesc în Paradis, în universul central sau rezidă în supraunivers; ele înglobează ordine care funcționează în universurile locale, chiar pe constelații, sisteme și planete.

Personalitățile spirituale aparținând vastei familii a Spiritului Divin și Infinit sunt dedicate pentru totdeauna serviciului tutelar al iubirii lui Dumnezeu și compasiunii Fiului către toate creaturile inteligente ale lumilor evoluționare ale timpului și spațiului. Aceste ființe spirituale constituie scara vie prin care muritorii se ridică din haos până la glorie.

[Revelat pe Urantia de un Consilier Divin de pe Uversa însărcinat de Cei Îmbătrâniți de Zile să descrie natura și munca Spiritului Infinit.]

grouped in three major classifications:

- 9:8.21 (107.9)* 1. The Higher Personalities of the Infinite Spirit.
- 9:8.22 (107.10)* 2. The Messenger Hosts of Space.
- 9:8.23 (107.11)* 3. The Ministering Spirits of Time.

9:8.24 (107.12) These groups serve on Paradise, in the central or residential universe, in the superuniverses, and they embrace orders that function in the local universes, even to the constellations, systems, and planets.

9:8.25 (107.13) The spirit personalities of the vast family of the Divine and Infinite Spirit are forever dedicated to the service of the ministry of the love of God and the mercy of the Son to all the intelligent creatures of the evolutionary worlds of time and space. These spirit beings constitute the living ladder whereby mortal man climbs from chaos to glory.

9:8.26 (107.14) [Revealed on Urantia by a Divine Counselor of Uversa commissioned by the Ancients of Days to portray the nature and work of the Infinite Spirit.]

Capitolul 10. Trinitatea paradisului

⇐ 009

CARTEA URANTIA

011 ⇐

PARTE I. UNIVERSUL CENTRAL ȘI SUPRAUNVERSURILE

CAPITOLUL 10 TRINITATEA PARADISULUI

Secțiuni

Introduction

1. Prima Sursă-Centru care se distribuie pe sine
2. Personalizarea deității
3. Cele trei persoane ale deității
4. Unitatea trinitară a deității
5. Funcțiuni ale Trinității
6. Fiii staționari ai trinității
7. Supracontrolul supremației
8. Trinitatea dincolo de finit

PAPER 10 THE PARADISE TRINITY

SECTIONS

Introduction

1. Self-Distribution of the First Source and Center
2. Deity Personalization
3. The Three Persons of Deity
4. The Trinity Union of Deity
5. Functions of the Trinity
6. The Stationary Sons of the Trinity
7. The Overcontrol of Supremacy
8. The Trinity Beyond the Finite

Introduction

TRINITATEA Paradisiacă a Deităților eterne îi ușurează Tatălui scăparea de absolutismul personalității. Trinitatea asociază perfect expresia nelimitată a voinței infinite personale a lui Dumnezeu cu absolutitatea Deității. Fiul Etern și felurii Fii de origine divină, împreună cu Autorul Comun și cu copiii acestuia din univers, îi îngăduie efectiv Tatălui să se elibereze de limitări care altfel ar fi inerente primordialității, perfecțiunii, invarianței, eternității, universalității, absolutității și infinității sale.

Trinitatea Paradisului asigură în mod eficient deplina expresie și perfectă revelație a naturii eterne a Deității. Fiii Staționari ai Trinității prilejuiesc în același mod o revelație deplină și perfectă a dreptății divine. Trinitatea este unitatea Deității, și această unitate se sprijină veșnic pe temelii absolute ale unității divine a celor trei personalități originare, coordonate și coexistente: Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul și Dumnezeu Spiritul.

Plecând de la situația prezentă pe cercul eternității, și privind în urmă în trecutul nesfârșit, noi nu putem descoperi decât o singură inevitabilitate ineluctabilă în chestiunile universului, iar aceasta este Trinitatea Paradisului. Socotesc că Trinitatea era inevitabilă. După cum văd eu trecutul, prezentul și viitorul timpului, consider că nimic altceva din tot universul universurilor nu a fost inevitabil. Prezentul univers principal, văzut în retrospectivă sau în prospectivă, este de neînchipuit

INTRODUCTION

10:0.1 (108:1) THE Paradise Trinity of eternal Deities facilitates the Father's escape from personality absolutism. The Trinity perfectly associates the limitless expression of God's infinite personal will with the absoluteness of Deity. The Eternal Son and the various Sons of divine origin, together with the Conjoint Actor and his universe children, effectively provide for the Father's liberation from the limitations otherwise inherent in primacy, perfection, changelessness, eternity, universality, absoluteness, and infinity.

10:0.2 (108:2) The Paradise Trinity effectively provides for the full expression and perfect revelation of the eternal nature of Deity. The Stationary Sons of the Trinity likewise afford a full and perfect revelation of divine justice. The Trinity is Deity unity, and this unity rests eternally upon the absolute foundations of the divine oneness of the three original and co-ordinate and coexistent personalities, God the Father, God the Son, and God the Spirit.

10:0.3 (108:3) From the present situation on the circle of eternity, looking backward into the endless past, we can discover only one inescapable inevitability in universe affairs, and that is the Paradise Trinity. I deem the Trinity to have been inevitable. As I view the past, present, and future of time, I consider nothing else in all the universe of universes to have been inevitable. The present master universe, viewed in retrospect or in prospect, is unthinkable without the Trinity. Given the Paradise

fără Trinitate. Ținând seama de Trinitatea Paradisului, putem admite alternative sau chiar și multiple moduri de a face toate lucrurile, însă, fără Trinitatea Tatălui, a Fiului și a Spiritului, noi suntem incapabili să concepem cum ar fi putut reuși Infinitul o personalizare triplă și coordonată în fața unității absolute a Deității. Nici un alt concept al creației nu se ridică la înălțimea statutului Trinității, în care desăvârșirea absolutității inerente unității Deității este îmbinată cu plenitudinea eliberării voluntare inerente triplei personalizări a Deității.

1. PRIMA SURSĂ-CENTRU CARE SE DISTRIBUIE PE

SINE

S-ar părea că Tatăl a inițiat în veșnicia trecutului o politică de profundă distribuire de sine. În natura generoasă, iubitoare și prietenoasă a Tatălui Universal există ceva care îl determină să nu își rezerve pentru sine însuși decât exercițiul puterilor și al autorității pe care le socotește aparent imposibil de delegat sau de conferit.

Tatăl Universal s-a despuat constant de fiecare parte a sa pe care se putea conferi oricărui alt Creator sau oricărei alte creaturi. El a delegat Fiilor săi divini și inteligențelor lor asociate toate puterile și întreaga autoritate care puteau fi delegate. El a transferat efectiv Fiilor săi Suverani, în universurile lor respective, toate prerogativele autorității administrative care erau transferabile. În treburile unui univers local, el a făcut pe fiecare Fiu Creator Suveran tot de perfect, de competent și de plin de autoritate pe cât este Fiul Etern în universul central și originar. Cu demnitatea și sancțiunea pe care le comportă posedarea unei personalități, el a împărțit, a dăruit efectiv tot ce avea el însuși, toate atributele sale, toate lucrurile de care se putea dispensa, în orice fel, în toate locurile, în favoarea tuturor persoanelor, și aceasta în toate universurile, în afară de cel al lăcașului său central.

Personalitatea divină nu este egocentrată. Distribuirea de sine și împărțirea personalității caracterizează individualitatea liberului arbitru divin. Creaturile aspiră la asocierea cu alte creaturi personale; Creatorii sunt incitați să împărtășească divinitatea cu copiii universului lor; personalitatea Infinitului este revelată în calitate de Tată Universal împărtășind realitatea ființei și egalitatea sinelui cu două personalități coordonate, Fiul Etern și Autorul Comun.

Pentru a dobândi o oarecare cunoaștere a personalității Tatălui și a atributelor sale divine, noi depindem întotdeauna de revelațiile Fiului Etern. În realitate, atunci când s-a îndeplinit actul comun de creație, când a Treia Persoană a Trinității s-a ivit în existență ca personalitate și a dus la îndeplinire conceptele conjugate ale părinților ei divini, Tatăl a încetat să existe în calitate de personalitate lipsită de atribute. Odată cu venirea în existență a Autorului Comun și cu materializarea nucleului central al creației, au avut loc anumite schimbări pe vecie. Dumnezeu s-a dăruit ca personalitate absolută Fiului său Etern. Acesta este modul în care Tatăl a oferit „personalitatea infinității” unicului său Fiu născut, astfel încât amândoi conferă „personalitatea asociată” a uniunii lor eterne Spiritului Infinit.

Trinity, we can postulate alternate or even multiple ways of doing all things, but without the Trinity of Father, Son, and Spirit we are unable to conceive how the Infinite could achieve threefold and co-ordinate personalization in the face of the absolute oneness of Deity. No other concept of creation measures up to the Trinity standards of the completeness of the absoluteness inherent in Deity unity coupled with the repleteness of volitional liberation inherent in the threefold personalization of Deity.

1. SELF-DISTRIBUTION OF THE FIRST SOURCE

AND CENTER

10:1.1 (108.4) It would seem that the Father, back in eternity, inaugurated a policy of profound self-distribution. There is inherent in the selfless, loving, and lovable nature of the Universal Father something which causes him to reserve to himself the exercise of only those powers and that authority which he apparently finds it impossible to delegate or to bestow.

10:1.2 (108.5) The Universal Father all along has divested himself of every part of himself that was bestowable on any other Creator or creature. He has delegated to his divine Sons and their associated intelligences every power and all authority that could be delegated. He has actually transferred to his Sovereign Sons, in their respective universes, every prerogative of administrative authority that was transferable. In the affairs of a local universe, he has made each Sovereign Creator Son just as perfect, competent, and authoritative as is the Eternal Son in the original and central universe. He has given away, actually bestowed, with the dignity and sanctity of personality possession, all of himself and all of his attributes, everything he possibly could divest himself of, in every way, in every age, in every place, and to every person, and in every universe except that of his central indwelling.

10:1.3 (109.1) Divine personality is not self-centered; self-distribution and sharing of personality characterize divine freewill selfhood. Creatures crave association with other personal creatures; Creators are moved to share divinity with their universe children; the personality of the Infinite is disclosed as the Universal Father, who shares reality of being and equality of self with two co-ordinate personalities, the Eternal Son and the Conjoint Actor.

10:1.4 (109.2) For knowledge concerning the Father's personality and divine attributes we will always be dependent on the revelations of the Eternal Son, for when the conjoint act of creation was effected, when the Third Person of Deity sprang into personality existence and executed the combined concepts of his divine parents, the Father ceased to exist as the unqualified personality. With the coming into being of the Conjoint Actor and the materialization of the central core of creation, certain eternal changes took place. God gave himself as an absolute personality to his Eternal Son. Thus does the Father bestow the “personality of infinity” upon his only-begotten Son, while they both bestow the “conjoint personality” of their eternal union upon the Infinite Spirit.

Din aceste motive, și pentru alte motive care depășesc capacitatea conceptuală a minții finite, creaturilor umane le este extrem de dificil să înțeleagă infinitatea personalității paterne a lui Dumnezeu altfel decât sub aspectul în care ea este universal revelată în Fiul Etern, iar odată cu Fiul ea este universal activă în Spiritul Infinit.

Din moment ce Fiii Paradisiaci ai lui Dumnezeu vizitează lumile evolutive, și uneori chiar și locuiesc sub înfățișarea trupească muritoare și din moment ce aceste revărsări le dau muritorilor posibilitatea să cunoască efectiv ceva din natura și din caracterul personalității divine, creaturile sferelor planetare trebuie deci să-și îndrepte atenția spre revărsările acestor Fii ai Paradisului pentru a obține informații sigure și demne de încredere despre Tată, despre Fiu și despre Spirit.

2. PERSONALIZAREA DEITĂȚII

Prin tehnica trinitizării, Tatăl se despoaie de personalitatea spirituală lipsită de calificative care este Fiul însă, făcând acest lucru, el se constituie drept Tată al acestui Fiu, și astfel intră în posesia capacității nelimitate de a deveni Tatăl divin al tuturor creaturilor volitive inteligente create ulterior, sau exteriorizate, sau aparținând altor tipuri personalizate. Ca personalitate absolută și necalificată, Tatăl nu poate acționa decât prin Fiu și cu el; însă, ca Tată personal, el continuă să confere personalitatea sub multitudinea diversă a diferitelor nivele de creaturi volitive inteligente, și el menține pentru totdeauna relații personale de asociere plină de iubire cu această vastă familie de copii ai universului.

După ce Tatăl a dăruit personalității Fiului propria-sa plenitudine, și când acest act de dăruire de sine este desăvârșit și perfect, partenerii eterni fac apel la natură și la puterea infinită care există astfel în uniunea Tată-Fiul și răspândesc astfel împreună aceste calități și atribute care constituie tot o altă ființă ca ei înșiși; iar această personalitate asociată, Spiritul Infinit, completează personalizarea existențială a Deității.

Fiul este indispensabil paternității lui Dumnezeu. Spiritul este indispensabil fraternității celei de-a Doua și celei de-a Treia Persoane. Sunt necesare minim trei persoane pentru a forma un grup social, însă acesta este cea mai palidă din toată mulțimea de rațiuni de a crede în inevitabilitatea Autorului Comun.

Prima Sursă-Centru este infinita personalitate-tată, personalitatea-sursă nelimitată. Fiul Etern este absolutul-personalitate lipsit de orice calitate, această ființă divină care reprezintă, peste timp și peste eternitate, revelația perfectă a naturii personale a lui Dumnezeu. Spiritul Infinit este personalitatea comună, unica consecință personală a veșnicei uniunii Tată-Fiul.

Personalitatea Primei Surse-Centru este personalitatea infinită minus personalitatea absolută a Fiului Etern. Personalitatea celei de-a Treia Surse-Centru este supraconsecința uniunii dintre personalitatea-Tată eliberată și personalitatea-Fiul absolută.

Tatăl Etern, Fiul Universal și Spiritul Infinit sunt

10:1.5 (109.3) For these and other reasons beyond the concept of the finite mind, it is exceedingly difficult for the human creature to comprehend God's infinite father-personality except as it is universally revealed in the Eternal Son and, with the Son, is universally active in the Infinite Spirit.

10:1.6 (109.4) Since the Paradise Sons of God visit the evolutionary worlds and sometimes even there dwell in the likeness of mortal flesh, and since these bestowals make it possible for mortal man actually to know something of the nature and character of divine personality, therefore must the creatures of the planetary spheres look to the bestowals of these Paradise Sons for reliable and trustworthy information regarding the Father, the Son, and the Spirit.

2. DEITY PERSONALIZATION

10:2.1 (109.5) By the technique of trinitization the Father divests himself of that unqualified spirit personality which is the Son, but in so doing he constitutes himself the Father of this very Son and thereby possesses himself of unlimited capacity to become the divine Father of all subsequently created, eventuated, or other personalized types of intelligent will creatures. As the *absolute and unqualified personality* the Father can function only as and with the Son, but as a *personal Father* he continues to bestow personality upon the diverse hosts of the differing levels of intelligent will creatures, and he forever maintains personal relations of loving association with this vast family of universe children.

10:2.2 (109.6) After the Father has bestowed upon the personality of his Son the fullness of himself, and when this act of self-bestowal is complete and perfect, of the infinite power and nature which are thus existent in the Father-Son union, the eternal partners conjointly bestow those qualities and attributes which constitute still another being like themselves; and this conjoint personality, the Infinite Spirit, completes the existential personalization of Deity.

10:2.3 (110.1) The Son is indispensable to the fatherhood of God. The Spirit is indispensable to the fraternity of the Second and Third Persons. Three persons are a minimum social group, but this is least of all the many reasons for believing in the inevitability of the Conjoint Actor.

10:2.4 (110.2) The First Source and Center is the infinite *father-personality*, the unlimited source personality. The Eternal Son is the unqualified *personality-absolute*, that divine being who stands throughout all time and eternity as the perfect revelation of the personal nature of God. The Infinite Spirit is the *conjoint personality*, the unique personal consequence of the everlasting Father-Son union.

10:2.5 (110.3) The personality of the First Source and Center is the personality of infinity minus the absolute personality of the Eternal Son. The personality of the Third Source and Center is the superadditive consequence of the union of the liberated Father-personality and the absolute Son-personality.

10:2.6 (110.4) The Universal Father, the Eternal Son, and

persoane unice. Nici una nu este o copie; fiecare este originală; toate trei sunt unite.

Singur Fiul Etern încearcă plenitudinea divinei relații de personalitate, conștiința filiației lui cu Tatăl și a paternității față de Spirit, precum și a egalității lui divine cu Tatăl-predecesor și Spiritul-asociat. Tatăl cunoaște experiența de a avea un Fiu care este egalul său, însă el nu cunoaște antecedente ancestrale. Fiul Etern are experiența filiației, recunoaște ascendența personalității, și totodată Fiul este conștient de a fi co-părinte pentru Spiritul Infinit. Spiritul Infinit este conștient de dubla ascendența a personalității, însă nu este părinte pentru o personalitate a unei Deități coordonate. Odată cu Spiritul, ciclul existențial al personalizării Deității este încheiat. Personalitățile primare provenite din a Treia Sursă-Centru sunt existențiale; ele sunt în număr de șapte.

De origine eu sunt din Trinitatea Paradisului. Cunosced Trinitatea ca Deitate unificată. Mai știu și că Tatăl, Fiul și Spiritul există și acționează după cele trei capacități ale lor personale definite. Cunosced fără îndoială nu numai că ei acționează în mod personal și colectiv, ci și că ei își coordonează înfăptuirile în variate grupări, astfel încât, în cele din urmă, acționează sub șapte capacități diferite, singure sau mai multe la un loc. Și, cum aceste șapte asocieri epuizează posibilitățile pentru această combinație a divinității, este inevitabil ca realitățile universului să apară în șapte variante de valori, de semnificații și de personalități.

3. CELE TREI PERSOANE ALE DEITĂȚII

Cu toate că nu există decât o singură Deitate, există trei personalizări pozitive și divine ale Deității. În ceea ce privește Ajustorii divini cu care a fost înzestrat omul, Tatăl a spus: „Să facem omul după chipul nostru”. Această referință la acțiuni și la faptele Deității plurale apare de în repetate rânduri prin scrierile de pe Urantia, demonstrând clar că se recunoaște existența și activitatea celor trei Surse-Centru.

Suntem învățați că Tatăl și Fiul întrețin ambii aceleași relații de egalitate cu Tatăl în asocierea Trinității. Fără îndoială că ei fac asta în eternitate și ca Deități, însă, în timp și ca personalități, ei dezvăluie cu siguranță relații de natură foarte variată. Privind din Paradis afară la universuri, aceste relații par într-adevăr foarte asemănătoare însă, atunci când sunt văzute din domeniile spațiului, ele apar ca fiind într-un totu diferite.

Fiii divini sunt într-adevăr „Cuvântul lui Dumnezeu,” însă copiii Spiritului sunt cu adevărat „Faptele lui Dumnezeu”. Dumnezeu vorbește prin Fiu și, împreună cu Fiul, el acționează prin Spiritul Infinit, în timp ce, în toate activitățile universului, Fiul și Spiritul sunt minunat de fraterni și lucrează ca doi frați egali, cu admirație și iubire pentru un tată comun onorat și respectat dumnezeiește.

Tatăl, Fiul și Spiritul sunt cu siguranță egali în natură și coordonați în existență, însă există diferențe inconfundabile în înfăptuirile lor universale și, când acționează singură, o persoană a Deității este aparent limitată în absolutitatea sa.

the Infinite Spirit are unique persons; none is a duplicate; each is original; all are united.

10:2.7 (110.5) The Eternal Son alone experiences the fullness of divine personality relationship, consciousness of both sonship with the Father and paternity to the Spirit and of divine equality with both Father-ancestor and Spirit-associate. The Father knows the experience of having a Son who is his equal, but the Father knows no ancestral antecedents. The Eternal Son has the experience of sonship, recognition of personality ancestry, and at the same time the Son is conscious of being joint parent to the Infinite Spirit. The Infinite Spirit is conscious of twofold personality ancestry but is not parental to a co-ordinate Deity personality. With the Spirit the existential cycle of Deity personalization attains completion; the primary personalities of the Third Source and Center are experiential and are seven in number.

10:2.8 (110.6) I am of origin in the Paradise Trinity. I know the Trinity as unified Deity; I also know that the Father, Son, and Spirit exist and act in their definite personal capacities. I positively know that they not only act personally and collectively, but that they also co-ordinate their performances in various groupings, so that in the end they function in seven different singular and plural capacities. And since these seven associations exhaust the possibilities for such divinity combination, it is inevitable that the realities of the universe shall appear in seven variations of values, meanings, and personality.

3. THE THREE PERSONS OF DEITY

10:3.1 (110.7) Notwithstanding there is only one Deity, there are three positive and divine personalizations of Deity. Regarding the endowment of man with the divine Adjusters, the Father said: “Let us make mortal man in our own image.” Repeatedly throughout the Urantian writings there occurs this reference to the acts and doings of plural Deity, clearly showing recognition of the existence and working of the three Sources and Centers.

10:3.2 (110.8) We are taught that the Son and the Spirit sustain the same and equal relations to the Father in the Trinity association. In eternity and as Deities they undoubtedly do, but in time and as personalities they certainly disclose relationships of a very diverse nature. Looking from Paradise out on the universes, these relationships do seem to be very similar, but when viewed from the domains of space, they appear to be quite different.

10:3.3 (111.1) The divine Sons are indeed the “Word of God,” but the children of the Spirit are truly the “Act of God.” God speaks through the Son and, with the Son, acts through the Infinite Spirit, while in all universe activities the Son and the Spirit are exquisitely fraternal, working as two equal brothers with admiration and love for an honored and divinely respected common Father.

10:3.4 (111.2) The Father, Son, and Spirit are certainly equal in nature, co-ordinate in being, but there are unmistakable differences in their universe performances, and when acting alone, each person of Deity is apparently limited in absoluteness.

Înainte de a se fi despuat de bună voie de personalitatea, de puterile și de atributele care constituie Fiul și Spiritul, Tatăl Universal spera să fi fost (din punct de vedere filosofic) o Deitate incalificabilă, absolută și infinită. Însă această teoretică Primă-Sursă Centru fără Fiu nu ar fi putut în nici un sens al cuvântului să fi fost considerată ca Tată Universal; paternitatea nu este reală fără filiație. Mai mult, pentru ca Tatăl să fi fost absolut în sensul total, trebuie ca el, într-un moment îndepărtat în veșnicie, să fii existat singur. Însă nu a existat niciodată o asemenea existență solitară; Fiul și Spiritul sunt amândoi co-eterni cu Tatăl. Prima Sursă-Centru a fost dintotdeauna, și va fi de-a pururea Tatăl Etern al Fiului Originar și, împreună cu Fiul, Străbunul Etern al Spiritului Infinit.

Noi observăm că Tatăl s-a despuat de toate manifestările directe de absolutitate, în afară de paternitatea absolută și de voința absolută. Noi nu știm dacă voința este un atribut inalienabil al Tatălui: putem doar să remarcăm că, de voința sa, el nu s-a despuat. O asemenea infinitate de voință trebuie să fi fost veșnic inerentă Primei Surse-Centru.

Conferind absolutitatea de personalitate Fiului Etern, Tatăl Universal se desface din lanțurile absolutismului de personalitate însă, făcând astfel, el face un pas care duce pentru totdeauna la imposibilitatea sa de a acționa singur ca absolut-personalitate. Și, odată cu personalizarea finală a Deității coexistente - Autorul Asociat - apare interdependența trinitară critică a celor trei personalități divine în ce privește funcționarea totală a Deității în absolut.

Dumnezeu este Absolutul-Tată al tuturor personalităților din universul universurilor. În mod personal, Tatăl este absolut în libertatea sa de a acționa, însă, în universurile timpului și spațiului, cele făcute, cele în plină facere și cele necreate încă, Tatăl nu este în mod vădit absolut ca Deitate totală altfel decât în Trinitatea Paradisului.

Prima Sursă-Centru operează în afara Havonei, în universurile fenomenale, după cum urmează:

1. În calitate de creator, prin Fiii Creatori, nepoții ei.
2. În calitate de controlor, prin centrul de gravitație al Paradisului.
3. Ca spirit, prin Fiul Etern.
4. Ca minte, prin Creatorul Asociat.
5. Ca Tată, ea menține un contact părintesc cu toate creaturile prin circuitul personalității sale.
6. Ca persoană, ea acționează direct în toată creația prin fragmentele sale exclusive - în oameni prin Ajustorii Gândirii
7. Ca Deitate totală, ea acționează numai în Trinitatea Paradisului.

Toate aceste renunțări și delegări de jurisdicție din partea Tatălui Universal sunt pe deplin voluntare și auto-impuse. Atotputernicul Tată își asumă cu un anume scop aceste limitări de autoritatea în univers.

Fiul Etern pare să acționeze în unitate cu Tatăl în toate aspectele spirituale, mai puțin în manifestările

10.3.5 (111.3) The Universal Father, prior to his self-willed divestment of the personality, powers, and attributes which constitute the Son and the Spirit, seems to have been (philosophically considered) an unqualified, absolute, and infinite Deity. But such a theoretical First Source and Center without a Son could not in any sense of the word be considered the *Universal Father*; fatherhood is not real without sonship. Furthermore, the Father, to have been absolute in a total sense, must have existed at some eternally distant moment alone. But he never had such a solitary existence; the Son and the Spirit are both coeternal with the Father. The First Source and Center has always been, and will forever be, the eternal Father of the Original Son and, with the Son, the eternal progenitor of the Infinite Spirit.

10.3.6 (111.4) We observe that the Father has divested himself of all direct manifestations of absoluteness except absolute fatherhood and absolute volition. We do not know whether volition is an inalienable attribute of the Father; we can only observe that he did *not* divest himself of volition. Such infinity of will must have been eternally inherent in the First Source and Center.

10.3.7 (111.5) In bestowing absoluteness of personality upon the Eternal Son, the Universal Father escapes from the fetters of personality absolutism, but in so doing he takes a step which makes it forever impossible for him to act alone as the personality-absolute. And with the final personalization of coexistent Deity — the Conjoint Actor — there ensues the critical trinitarian interdependence of the three divine personalities with regard to the totality of Deity function in absolute.

10.3.8 (111.6) God is the Father-Absolute of all personalities in the universe of universes. The Father is personally absolute in liberty of action, but in the universes of time and space, made, in the making, and yet to be made, the Father is not discernibly absolute as total Deity except in the Paradise Trinity.

10.3.9 (111.7) The First Source and Center functions outside of Havona in the phenomenal universes as follows:

10.3.10 (111.8) 1. As creator, through the Creator Sons, his grandsons.

10.3.11 (111.9) 2. As controller, through the gravity center of Paradise.

10.3.12 (111.10) 3. As spirit, through the Eternal Son.

10.3.13 (111.11) 4. As mind, through the Conjoint Creator.

10.3.14 (111.12) 5. As a Father, he maintains parental contact with all creatures through his personality circuit.

10.3.15 (111.13) 6. As a person, he acts *directly* throughout creation by his exclusive fragments — in mortal man by the Thought Adjusters.

10.3.16 (111.14) 7. As total Deity, he functions only in the Paradise Trinity.

10.3.17 (112.1) All these relinquishments and delegations of jurisdiction by the Universal Father are wholly voluntary and self-imposed. The all-powerful Father purposefully assumes these limitations of universe authority.

10.3.18 (112.2) The Eternal Son seems to function as one with the Father in all spiritual respects except in the

fragmentelor de Dumnezeu și în alte activități prepersonale. Dar el nu este nici prea tare identificat cu activitățile intelectuale ale creaturilor materiale, nici cu activitățile energiei din universurile materiale. În calitate de absolut, Tatăl operează ca o persoană și numai în domeniul universului spiritual.

Spiritul Infinit este uimitor de universal și este incredibil de priceput în toate operațiunile sale. El lucrează în sferele minții, ale materiei și ale spiritului. Autorul Comun reprezintă asocierea Tată-Fiu, însă el acționează și prin sine însuși. El nu este direct interesat nici de gravitația fizică, nici de gravitația spirituală, nici de circuitul personalității, însă participă, mai mult sau mai puțin, la toate celelalte activități din univers. Deși aparent Spiritul Infinit este dependent de trei mijloace de control ale gravitației existențiale și absolute, el pare să exercite trei moduri de supracontrol. Această triplă înzestrare este folosită în multe feluri pentru a transcende și după cât se pare pentru a neutraliza manifestările forțelor și energiilor primare, mergând până la limitele superultime ale absolutității. În anumite situații, aceste supracontroale transcend în mod absolut chiar și manifestările primordiale ale realității cosmice.

4. UNITATEA TRINITARĂ A DEITĂȚII

Dintre toate asocierile absolute, Trinitatea Paradisului (prima trinitate) este unică ca asociere exclusivă de Deitate personală. În raport cu Dumnezeu și cu cei care îl pot cunoaște, Dumnezeu acționează numai ca un Dumnezeu; însă, ca Deitate absolută, el nu acționează decât în Trinitatea Paradisului și în raport cu totalitatea universului.

Deitatea Eternă este perfect unificată; cu toate acestea, există trei persoane ale Deității perfect individualizate. Trinitatea Paradisului face posibilă exprimarea simultană a întregii diversități a trăsăturilor de caracter și a puterilor infinite ale Primei Surse-Centru și ale eternilor săi coordonați și totodată a întregii unități divine a funcțiunilor universale a Deității indivizibile.

Trinitatea este o asociere de persoane infinite funcționând în mod impersonal, însă fără a contraveni personalității. Ilustrarea noastră este simplă, grosolană: un tată, un fiu și un nepot ar putea forma o entitate corporativă care ar fi nepersonală, și cu toate acestea supusă voințelor lor personale.

Trinitatea Paradisului este reală. Ea există ca uniune de Deitate a Tatălui, a Fiului și a Spiritului; și totuși, Tatăl, Fiul sau Spiritul, sau numai câte doi dintre ei, pot acționa în raport cu această aceeași Trinitate a Paradisului. Tatăl, Fiul și Spiritul pot să colaboreze într-un mod ne-trinitar, dar nu ca trei Deități. Ca persoane, ei pot colabora după cum le este voia, însă aceasta nu este Trinitatea.

Amintiți-vă necontenit că ceea ce face Spiritul Infinit este funcțiunea Autorului Comun. Atât Tatăl, cât și Fiul funcționează în el, prin el și ca el. Însă n-ar avea rost să încercăm a elucida misterul Trinității: trei ca unul și în unul, și apoi unul ca doi și acționând pentru doi.

Trinitatea este atât de legată de toate treburile din universului încât trebuie să se țină seama de ea în

bestowals of the God fragments and in other prepersonal activities. Neither is the Son closely identified with the intellectual activities of material creatures nor with the energy activities of the material universes. As absolute the Son functions as a person and only in the domain of the spiritual universe.

10:3.19 (112.3) The Infinite Spirit is amazingly universal and unbelievably versatile in all his operations. He performs in the spheres of mind, matter, and spirit. The Conjoint Actor represents the Father-Son association, but he also functions as himself. He is not directly concerned with physical gravity, with spiritual gravity, or with the personality circuit, but he more or less participates in all other universe activities. While apparently dependent on three existential and absolute gravity controls, the Infinite Spirit appears to exercise three supercontrols. This threefold endowment is employed in many ways to transcend and seemingly to neutralize even the manifestations of primary forces and energies, right up to the superultimate borders of absoluteness. In certain situations these supercontrols absolutely transcend even the primal manifestations of cosmic reality.

4. THE TRINITY UNION OF DEITY

10:4.1 (112.4) Of all absolute associations, the Paradise Trinity (the first triunity) is unique as an exclusive association of personal Deity. God functions as God only in relation to God and to those who can know God, but as absolute Deity only in the Paradise Trinity and in relation to universe totality.

10:4.2 (112.5) Eternal Deity is perfectly unified; nevertheless there are three perfectly individualized persons of Deity. The Paradise Trinity makes possible the simultaneous expression of all the diversity of the character traits and infinite powers of the First Source and Center and his eternal co-ordinates and of all the divine unity of the universe functions of undivided Deity.

10:4.3 (112.6) The Trinity is an association of infinite persons functioning in a nonpersonal capacity but not in contravention of personality. The illustration is crude, but a father, son, and grandson could form a corporate entity which would be nonpersonal but nonetheless subject to their personal wills.

10:4.4 (112.7) The Paradise Trinity is *real*. It exists as the Deity union of Father, Son, and Spirit; yet the Father, the Son, or the Spirit, or any two of them, can function in relation to this selfsame Paradise Trinity. The Father, Son, and Spirit can collaborate in a non-Trinity manner, but not as three Deities. As persons they can collaborate as they choose, but that is not the Trinity.

10:4.5 (112.8) Ever remember that what the Infinite Spirit does is the function of the Conjoint Actor. Both the Father and the Son are functioning in and through and as him. But it would be futile to attempt to elucidate the Trinity mystery: three as one and in one, and one as two and acting for two.

10:4.6 (112.9) The Trinity is so related to total universe affairs that it must be reckoned with in our attempts to

încercările noastre de a explica totalitatea oricărui eveniment cosmic izolat sau a oricărei relații de personalitate. Trinitatea funcționează pe toate nivelele cosmosului, pe când omul muritor este limitat la nivelul finit; de aceea omul trebuie să se mulțumească cu un concept finit al Trinității ca Trinitate.

Ca muritori întrupați, voi trebuie să priviți Trinitatea în acord cu iluminarea voastră individuală și în armonie cu reacțiile minții voastre și ale sufletului vostru. Nu puteți să știți decât foarte puține lucruri despre absolutitatea Trinității, însă, pe parcursul ascensiunii voastre către Paradis, veți încerca de nenumărate ori mirarea în fața revelațiilor succesive și a descoperirilor neașteptate ale supremației și ale ultimității Trinității, dacă nu a absolutității.

5. FUNCȚIUNI ALE TRINITĂȚII

Deitățile personale au însușiri, însă nu prea ar avea relevanță să se vorbească despre Trinitate ca având însușiri. Mai potrivit ar fi să considerăm această asociere de ființe divine ca având funcțiuni, cum ar fi administrarea justiției, atitudinile de totalitate, acțiunea coordonată și supracontrolul cosmic. Aceste funcțiuni sunt active în mod suprem, ultime și (în limitele Deităților) absolute în măsura în care se referă la toate relațiile vi ale valorii personalității.

Funcțiunile Trinității Paradisului nu sunt pur și simplu suma aparentei înzestrării cu divinitate din partea Tatălui plus acele însușiri specializate unice din existența personală a Fiului și a Spiritului. Rezultatul asocierii trinitare a celor trei Deități ale Paradisului antrenează evoluția, exteriorizarea și deitizarea de noi puteri, semnificații, valori și capacități de revelație, de acțiune și de administrare universale. Asocierile vii, familiile umane, grupurile sociale sau Trinitatea Paradisului nu sporesc prin simple adunări aritmetice. Potențialul grupului depășește întotdeauna cu mult simpla sumă a însușirilor indivizilor care îl compun.

Trinitatea menține o atitudine unică în calitatea ei de Trinitate față de universul întreg al trecutului, al prezentului și al viitorului. Iar funcțiunile Trinității pot fi examinate cel mai bine în atitudinea Trinității față de univers. Aceste atitudini sunt simultane și pot fi multiple față de orice situație sau eveniment izolate.

1. Atitudinea față de finit. Maxima auto-limitare a Trinității este atitudinea ei față de finit. Trinitatea nu este o persoană, după cum nici Ființa Supremă nu este personalizează exclusivă a Trinității, însă Supremul este cea mai mare apropiere de o focalizare a personalității-putere a acestei Trinități și pe care o pot înțelege creaturile finite. De aceea se vorbește, câteodată, de Trinitatea aflată în raport cu finitul ca de Trinitatea Supremației.

2. Atitudinea față de Absonit. Trinitatea Paradisului ia în considerare acele nivele ale existenței care sunt mai mult decât finite însă mai puțin decât absolute, iar această relație este uneori denumită Trinitatea Ultimității. Nici Ultimul, nici Supremul nu reprezintă total Trinitatea Paradisului, însă, într-un sens restrictiv și pentru nivelele lor respective, fiecare pare să reprezinte Trinitatea aflată în cursul erelor ei prepersonale în care se dezvoltă puterea experiențială.

explain the totality of any isolated cosmic event or personality relationship. The Trinity functions on all levels of the cosmos, and mortal man is limited to the finite level; therefore must man be content with a finite concept of the Trinity as the Trinity.

10:4.7 (113.1) As a mortal in the flesh you should view the Trinity in accordance with your individual enlightenment and in harmony with the reactions of your mind and soul. You can know very little of the absoluteness of the Trinity, but as you ascend Paradiseward, you will many times experience astonishment at successive revelations and unexpected discoveries of Trinity supremacy and ultimacy, if not of absoluteness.

5. FUNCTIONS OF THE TRINITY

10:5.1 (113.2) The personal Deities have attributes, but it is hardly consistent to speak of the Trinity as having attributes. This association of divine beings may more properly be regarded as having *functions*, such as justice administration, totality attitudes, co-ordinate action, and cosmic overcontrol. These functions are actively supreme, ultimate, and (within the limits of Deity) absolute as far as all living realities of personality value are concerned.

10:5.2 (113.3) The functions of the Paradise Trinity are not simply the sum of the Father's apparent endowment of divinity plus those specialized attributes that are unique in the personal existence of the Son and the Spirit. The Trinity association of the three Paradise Deities results in the evolution, eventuation, and deitization of new meanings, values, powers, and capacities for universal revelation, action, and administration. Living associations, human families, social groups, or the Paradise Trinity are not augmented by mere arithmetical summation. The group potential is always far in excess of the simple sum of the attributes of the component individuals.

10:5.3 (113.4) The Trinity maintains a unique attitude as the Trinity towards the entire universe of the past, present, and future. And the functions of the Trinity can best be considered in relation to the universe attitudes of the Trinity. Such attitudes are simultaneous and may be multiple concerning any isolated situation or event:

10:5.4 (113.5) 1. *Attitude toward the Finite.* The maximum self-limitation of the Trinity is its attitude toward the finite. The Trinity is not a person, nor is the Supreme Being an exclusive personalization of the Trinity, but the Supreme is the nearest approach to a power-personality focalization of the Trinity which can be comprehended by finite creatures. Hence the Trinity in relation to the finite is sometimes spoken of as the Trinity of Supremacy.

10:5.5 (113.6) 2. *Attitude toward the Absonite.* The Paradise Trinity has regard for those levels of existence which are more than finite but less than absolute, and this relationship is sometimes denominated the Trinity of Ultimacy. Neither the Ultimate nor the Supreme are wholly representative of the Paradise Trinity, but in a qualified sense and to their respective levels, each seems to represent the Trinity during the prepersonal eras of experiential-power development.

3. Atitudinea Absolută a Trinității Paradisului se raportează la existențe absolute și culminează în acțiunea Deității totale.

Trinitatea Infinită implică acțiunea coordonată a tuturor relațiilor de trinitate ale Primei Surse-Centru - nedeificate precum și deificate - și, de aceea, le este foarte greu personalităților să o priceapă. În contemplarea Trinității ca infinit, nu neglijați cele șapte triunități; prin aceasta se pot evita anumite dificultăți de înțelegere și se pot rezolva parțial anumite paradoxuri.

Totuși, eu nu dispun de un limbaj care să îmi permită să transmit minții umane limitate întregul adevărul și semnificația eternă a Trinității Paradisului, nici natura interasocierii perpetue a acestor trei ființe de o infinitate perfectă.

6. FII STAȚIONARI AI TRINITĂȚII

Orice lege își are originea în Prima Sursă-Centru; ea este legea. Administrarea legii spirituale este inerentă celei de-a Doua Sursă-Centru. Revelarea legii, promulgarea și interpretarea statutelor divine, este funcțiunea celei de-a Treia Sursă-Centru. Aplicarea legii, justiția, ține de domeniul Trinității Paradisului și ea este îndeplinită de anumiți Fii ai Trinității.

Justiția este inerentă suveranității universale a Trinității Paradisului, însă bunătatea, îndurarea și adevărul formează slujba universală a personalităților divine a căror uniune în Deitate constituie Trinitatea. Justiția nu este atitudinea Tatălui, a Fiului sau a Spiritului. Dreptatea este atitudinea trinitară a acestor personalități de iubire, de îndurare și de slujire. Nici una dintre Deitățile Paradisului nu asigură de una singură administrarea dreptății. Dreptatea nu este niciodată o atitudine personală, ea este întotdeauna o funcțiune plurală.

Mărturia, întemeiată pe echitate (dreptate în armonie cu îndurare) este furnizată de personalitățile celei de-a Treia Sursă-Centru, reprezentantele comune ale Tatălui și ale Fiul pe toate domeniile și pentru mintea creaturilor inteligente din toată creația.

Judecata, aplicarea finală a dreptății în conformitate cu mărturiilor depuse de personalitățile Spiritului Infinit, este lucrarea Fiilor Staționari ai Trinității; aceste ființe participă la natura trinitară a uniunii Tatălui, Fiului și Spiritului.

Acest grup de Fii Staționari ai Trinității cuprinde următoarele personalități:

1. Secretele Trinitizate ale Supremației.
2. Eternii Zilelor.
3. Îmbătrâniții Zilelor.
4. Perfecțiunile Zilelor.
5. Recenții Zilelor.
6. Uniunile Zilelor.
7. Fidelii Zilelor.

10:5.6 (113.7) 3. *The Absolute Attitude* of the Paradise Trinity is in relation to absolute existences and culminates in the action of total Deity.

10:5.7 (113.8) The Trinity Infinite involves the co-ordinate action of all triunity relationships of the First Source and Center — undeified as well as deified — and hence is very difficult for personalities to grasp. In the contemplation of the Trinity as infinite, do not ignore the seven triunities; thereby certain difficulties of understanding may be avoided, and certain paradoxes may be partially resolved.

10:5.8 (114.1) But I do not command language which would enable me to convey to the limited human mind the full truth and the eternal significance of the Paradise Trinity and the nature of the never-ending interassociation of the three beings of infinite perfection.

6. THE STATIONARY SONS OF THE TRINITY

10:6.1 (114.2) All law takes origin in the First Source and Center; *he is law*. The administration of spiritual law inheres in the Second Source and Center. The revelation of law, the promulgation and interpretation of the divine statutes, is the function of the Third Source and Center. The application of law, justice, falls within the province of the Paradise Trinity and is carried out by certain Sons of the Trinity.

10:6.2 (114.3) *Justice* is inherent in the universal sovereignty of the Paradise Trinity, but goodness, mercy, and truth are the universe ministry of the divine personalities, whose Deity union constitutes the Trinity. Justice is not the attitude of the Father, the Son, or the Spirit. Justice is the Trinity attitude of these personalities of love, mercy, and ministry. No one of the Paradise Deities fosters the administration of justice. Justice is never a personal attitude; it is always a plural function.

10:6.3 (114.4) *Evidence*, the basis of fairness (justice in harmony with mercy), is supplied by the personalities of the Third Source and Center, the conjoint representative of the Father and the Son to all realms and to the minds of the intelligent beings of all creation.

10:6.4 (114.5) *Judgment*, the final application of justice in accordance with the evidence submitted by the personalities of the Infinite Spirit, is the work of the Stationary Sons of the Trinity, beings partaking of the Trinity nature of the united Father, Son, and Spirit.

10:6.5 (114.6) This group of Trinity Sons embraces the following personalities:

- 10:6.6 (114.7) 1. Trinitized Secrets of Supremacy.
- 10:6.7 (114.8) 2. Eternals of Days.
- 10:6.8 (114.9) 3. Ancients of Days.
- 10:6.9 (114.10) 4. Perfections of Days.
- 10:6.10 (114.11) 5. Recents of Days.
- 10:6.11 (114.12) 6. Unions of Days.
- 10:6.12 (114.13) 7. Faithfuls of Days.

8. Desăvârșitorii de Înțelepciune.

9. Consilierii Divini.

10. Cenzorii Universali.

Se nimereste ca eu să aparțin celui de-al zecelea ordin din grupul acesta, Cenzorii universali; noi suntem copii celor trei Deități ale Paradisului funcționând ca Trinitate. Aceste ordine nu reprezintă atitudinea Trinității într-un sens universal; ele nu reprezintă această atitudine colectivă a Deității decât în domeniile judecării executive - justiția. Ele au fost anume desemnate de Trinitate exact pentru munca care li s-a încredințat, și reprezintă Trinitatea doar în funcțiunile pentru care ele au fost personalizate.

Cei Îmbătrâniți de Zile și asociații lor de origine trinitară împart judecata dreaptă de supremă echitate celor șapte suprauniversuri. În universul central, aceste funcțiuni nu există decât teoretic; echitatea se evidențiază în perfecțiune, iar perfecțiunea Havonei exclude orice posibilitate de disarmonie.

Justiția este ideea colectivă asupra dreptății; îndurarea este expresia personală a acesteia. Îndurarea este atitudinea de iubire. Acțiunea legii se caracterizează prin precizie; judecata divină este sufletul echității, mereu conformându-se justiției Trinității, mereu îndeplinind iubirea divină Tatălui. Când sunt pe deplin percepute și complet înțelese, echitatea Trinității și iubirea plină de îndurare a Tatălui Universal coincid. Însă oamenilor le lipsește această înțelegere deplină a justiției divine. Astfel, în Trinitate, așa este ea văzută de oameni, personalitățile Tatălui, Fiului și Spiritului se ajustează pentru a coordona slujirea iubirii și a legii în universurile experiențiale ale timpului.

7. SUPRACONTROLUL SUPREMAȚIEI

Prima, a Doua și a Treia Persoană a Deității sunt egale între ele și toate trei sunt una. „Domnul Dumnezeu nostru este un Dumnezeu unic. Există o perfecțiune a scopului și o unitate de execuție în Trinitatea divină a Deităților eterne. Tatăl, Fiul și Autorul comun sunt cu adevărat și dumnezeiește unul singur. A fost scris, într-adevăr: „Eu sunt primul și tot eu sunt ultimul, și în afară de mine nu mai este nici un alt Dumnezeu.”

După felul cum le apar lucrurile muritorilor pe nivelul finit, Trinitatea Paradisului, ca Ființă Supremă, este preocupată numai de totalitate - planetă totală, univers total, supraunivers total, mare univers total. Această atitudine de totalitate există pentru că Trinitatea este totalitatea Deității precum și din multe alte motive.

Ființa Supremă este ceva mai puțin și mai altfel decât Trinitatea ce funcționează în universurile finite; însă, în anumite limite și pe parcursul prezentei ere de incompletă putere-personalizare, această Deitate evolutivă chiar pare să reflecte atitudinea Trinității de Supremație. Tatăl, Fiul și Spiritul nu lucrează personal cu Ființa Supremă, însă, pe parcursul prezentei vârste a universului, ei colaborează cu ea în calitate de Trinitate. Noi înțelegem că ei întrețin o relație asemănătoare și cu Ultimul. Noi facem adesea presupuneri cu privire la ceea ce au să fie relațiile personale între Deitățile Paradisului și Dumnezeu

10:6.13 (114.14) 8. Perfectioners of Wisdom.

10:6.14 (114.15) 9. Divine Counselors.

10:6.15 (114.16) 10. Universal Censors.

10:6.16 (114.17) We are the children of the three Paradise Deities functioning as the Trinity, for I chance to belong to the tenth order of this group, the Universal Censors. These orders are not representative of the attitude of the Trinity in a universal sense; they represent this collective attitude of Deity only in the domains of executive judgment — justice. They were specifically designed by the Trinity for the precise work to which they are assigned, and they represent the Trinity only in those functions for which they were personalized.

10:6.17 (115.1) The Ancients of Days and their Trinity-origin associates mete out the just judgment of supreme fairness to the seven superuniverses. In the central universe such functions exist in theory only; there fairness is self-evident in perfection, and Havona perfection precludes all possibility of disharmony.

10:6.18 (115.2) Justice is the collective thought of righteousness; mercy is its personal expression. Mercy is the attitude of love; precision characterizes the operation of law; divine judgment is the soul of fairness, ever conforming to the justice of the Trinity, ever fulfilling the divine love of God. When fully perceived and completely understood, the righteous justice of the Trinity and the merciful love of the Universal Father are coincident. But man has no such full understanding of divine justice. Thus in the Trinity, as man would view it, the personalities of Father, Son, and Spirit are adjusted to co-ordinate ministry of love and law in the experiential universes of time.

7. THE OVERCONTROL OF SUPREMACY

10:7.1 (115.3) The First, Second, and Third Persons of Deity are equal to each other, and they are one. “The Lord our God is one God.” There is perfection of purpose and oneness of execution in the divine Trinity of eternal Deities. The Father, the Son, and the Conjoint Actor are truly and divinely one. Of a truth it is written: “I am the first, and I am the last, and beside me there is no God.”

10:7.2 (115.4) As things appear to the mortal on the finite level, the Paradise Trinity, like the Supreme Being, is concerned only with the total — total planet, total universe, total superuniverse, total grand universe. This totality attitude exists because the Trinity is the total of Deity and for many other reasons.

10:7.3 (115.5) The Supreme Being is something less and something other than the Trinity functioning in the finite universes; but within certain limits and during the present era of incomplete power-personalization, this evolutionary Deity does appear to reflect the attitude of the Trinity of Supremacy. The Father, Son, and Spirit do not personally function with the Supreme Being, but during the present universe age they collaborate with him as the Trinity. We understand that they sustain a similar relationship to the Ultimate. We often conjecture as to what will be the personal relationship between the Paradise Deities and God the Supreme when he has

Suprem când acesta din urmă își va fi încheiat evoluția, dar în realitate nu știm.

Noi nu socotim că supracontrolul Supremației poate să fie în întregime previzibil. Mai mult, această imprevizibilitate pare caracterizată de o anumită nedeșăvârșire în dezvoltare, care este fără îndoială o marcă distinctivă a neplenitudinii Supremului și de incompletitudine a reacției finite față de Trinitatea Paradisului.

Mintea umană se poate gândi pe dată la o mie și una de lucruri - evenimente fizice catastrofale, accidente îngrozitoare, dezastre oribile, boli dureroase și flageluri mondiale - și să se întrebe dacă astfel de calamități sunt legate de manevrele necunoscute ale acestei funcționări probabile ale Ființei Supreme. Sincer vorbind, noi nu știm asta; noi nu suntem cu adevărat siguri. Însă, cu scurgerea timpului, noi observăm că aceste situații dificile și mai mult sau mai puțin misterioase se rezolvă întotdeauna pentru bunăstarea și progresul universului. Se poate ca împrejurările existenței și vicisitudinile inexplicabile ale trăirii să fie toate întrețesute într-un model semnificativ de înaltă valoare prin funcțiunea Supremului și prin supracontrolul Trinității.

În calitate de fiu al lui Dumnezeu, voi puteți distinge atitudinea personală de iubire a Dumnezeului Tată în toate acțiunile sale. Însă voi nu veți înțelege întotdeauna câte acte universale ale Trinității Paradisului contribuie la binele muritorilor individuali de pe lumile evolutive ale spațiului. Pe parcursul progresului eternității, acțiunile Trinității se vor revela ca pe deplin pline de înțeles și de considerație, însă ele nu le vor apărea întotdeauna ca atare creaturilor timpului.

8. TRINITATEA DINCOLO DE FINIT

Multe adevăruri și fapte referitoare la Trinitatea Paradisului pot să fie înțelese, fie și parțial, numai recunoscând o funcțiune care transcende finitul.

Ar fi inoportun să discutăm funcțiunile Trinității Ultimității, însă putem dezvălui faptul că Dumnezeu Ultimul este manifestarea Trinității așa cum o înțeleg Transcendenții. Noi avem tendința să credem că unificarea maestrului univers este actul de exteriorizare al Ultimului și că el reflectă probabil anumite faze, însă nu pe toate, ale supracontrolului absonit al Trinității Paradisului. Ultimul este o manifestare calificată a Trinității în relație cu absonitul, însă doar în sensul că Supremul reprezintă astfel parțial Trinitatea în raport cu finitul.

Tatăl Universal, Fiul Etern și Spiritul Infinit sunt într-un anumit sens personalitățile constituente ale Deității totale. Uniunea lor în Trinitatea Paradisului și funcțiunea absolută a Trinității este echivalentă cu funcțiunea Deității totale. Și această împlinire a Deității transcende atât finitul cât și absonitul.

În timp ce, câte una, nici una dintre persoanele Deității Paradisului nu umple întregul potențial al Deității, colectiv ele o fac toate trei. Trei persoane infinite par a constitui numărul minim de ființe necesare pentru a activa potențialul prepersonal și existențial al

finally evolved, but we do not really know.

10.7.4 (115.6) We do not find the overcontrol of Supremacy to be wholly predictable. Furthermore, this unpredictability appears to be characterized by a certain developmental incompleteness, undoubtedly an earmark of the incompleteness of the Supreme and of the incompleteness of finite reaction to the Paradise Trinity.

10.7.5 (115.7) The mortal mind can immediately think of a thousand and one things — catastrophic physical events, appalling accidents, horrific disasters, painful illnesses, and world-wide scourges — and ask whether such visitations are correlated in the unknown maneuvering of this probable functioning of the Supreme Being. Frankly, we do not know; we are not really sure. But we do observe that, as time passes, all these difficult and more or less mysterious situations *always* work out for the welfare and progress of the universes. It may be that the circumstances of existence and the inexplicable vicissitudes of living are all interwoven into a meaningful pattern of high value by the function of the Supreme and the overcontrol of the Trinity.

10.7.6 (116.1) As a son of God you can discern the personal attitude of love in all the acts of God the Father. But you will not always be able to understand how many of the universe acts of the Paradise Trinity redound to the good of the individual mortal on the evolutionary worlds of space. In the progress of eternity the acts of the Trinity will be revealed as altogether meaningful and considerate, but they do not always so appear to the creatures of time.

8. THE TRINITY BEYOND THE FINITE

10.8.1 (116.2) Many truths and facts pertaining to the Paradise Trinity can only be even partially comprehended by recognizing a function that transcends the finite.

10.8.2 (116.3) It would be inadvisable to discuss the functions of the Trinity of Ultimacy, but it may be disclosed that God the Ultimate is the Trinity manifestation comprehended by the Transcendentals. We are inclined to the belief that the unification of the master universe is the eventuating act of the Ultimate and is probably reflective of certain, but not all, phases of the absonite overcontrol of the Paradise Trinity. The Ultimate is a qualified manifestation of the Trinity in relation to the absonite only in the sense that the Supreme thus partially represents the Trinity in relation to the finite.

10.8.3 (116.4) The Universal Father, the Eternal Son, and the Infinite Spirit are, in a certain sense, the constituent personalities of total Deity. Their union in the Paradise Trinity and the absolute function of the Trinity equvalate to the function of total Deity. And such completion of Deity transcends both the finite and the absonite.

10.8.4 (116.5) While no single person of the Paradise Deities actually fills all Deity potential, collectively all three do. Three infinite persons seem to be the minimum number of beings required to activate the prepersonal and existential potential of total Deity — the

Deităţii totale - Absolutul Deităţii .

Noi îi cunoaştem pe Tatăl Universal, pe Fiul Etern şi pe Spiritul Infinit ca persoane, însă eu nu cunosc personal Absolutul Deităţii. Îl iubesc şi venerez pe Dumnezeu Tatăl; respect şi onorez Absolutul Deităţii.

Am petrecut odată într-un univers în care un anumit grup de fiinţe propovăduiau că, în eternitate, finalitarii vor deveni în cele din urmă copii ai Absolutului Deităţii. Însă refuz să accept această soluţie a misterului în care este învăluit viitorul finalitarilor.

Corpul Finalităţii cuprinde, printre alţii, pe muritorii timpului şi spaţiului care au atins perfecţiunea în tot ceea ce ţine de voia lui Dumnezeu. În calitate de creaturi şi în limitele capacităţii creaturilor, ei îl cunosc pe deplin şi cu adevărat pe Dumnezeu. Găsindu-l astfel pe Dumnezeu ca Tată al tuturor creaturilor, trebuie ca la un moment dat aceşti finalitari să înceapă a-l căuta pe Tatăl suprainfinit. Însă această căutare implică faptul că trebuie sesizată natura absonită a atributelor şi a caracterului ultim al Tatălui Paradisului. Eternitatea va dezvălui dacă o asemenea împlinire este posibilă, însă noi suntem convingi că, chiar dacă aceşti finalitari ar sesiza acest atribut ultim al divinităţii, ar fi probabil incapabili să atingă nivelele supraultime ale Deităţii absolute.

Poate că finalitarii vor atinge parţial Absolutul Deităţii, însă, chiar şi cazul acesta, ei ar rămâne încă în veşnicia eternităţilor problema Absolutului Universal care va continua să intrige, să mistifice, să deconcerteze şi să îi provoace pe finalitari în ascensiunea şi în progresul lor. În realitate, noi percepem că insondabilitatea relaţiilor cosmice ale Absolutului Universal va tinde să ia proporţii pe măsură ce universurile materiale şi administrarea lor spirituală vor continua să se extindă.

Numai infinitatea îl poate dezvălui pe Tatăl Infinit.

[Garantat de un Cenzor Universal acţionând prin autoritatea Celor Îmbătrâniţi de Zile aflaţi pe Uversa.]

Deity Absolute.

^{10:8.5 (116.6)} We know the Universal Father, the Eternal Son, and the Infinite Spirit as *persons*, but I do not personally know the Deity Absolute. I love and worship God the Father; I respect and honor the Deity Absolute.

^{10:8.6 (116.7)} I once sojourned in a universe where a certain group of beings taught that the finaliters, in eternity, were eventually to become the children of the Deity Absolute. But I am unwilling to accept this solution of the mystery which enshrouds the future of the finaliters.

^{10:8.7 (116.8)} The Corps of the Finality embrace, among others, those mortals of time and space who have attained perfection in all that pertains to the will of God. As creatures and within the limits of creature capacity they fully and truly know God. Having thus found God as the Father of all creatures, these finaliters must sometime begin the quest for the superfinite Father. But this quest involves a grasp of the absonite nature of the ultimate attributes and character of the Paradise Father. Eternity will disclose whether such an attainment is possible, but we are convinced, even if the finaliters do grasp this ultimate of divinity, they will probably be unable to attain the superultimate levels of absolute Deity.

^{10:8.8 (116.9)} It may be possible that the finaliters will partially attain the Deity Absolute, but even if they should, still in the eternity of eternities the problem of the Universal Absolute will continue to intrigue, mystify, baffle, and challenge the ascending and progressing finaliters, for we perceive that the unfathomability of the cosmic relationships of the Universal Absolute will tend to grow in proportions as the material universes and their spiritual administration continue to expand.

^{10:8.9 (117.1)} Only infinity can disclose the Father-Infinite.

^{10:8.10 (117.2)} [Sponsored by a Universal Censor acting by authority from the Ancients of Days resident on Uversa.]

Capitolul 11. Insula eternă a paradisului

⇨ 010

CARTEA URANTIA

012 ⇨

PARTE I. UNIVERSUL CENTRAL ȘI SUPRAUNVERSURILE

CAPITOLUL 11 INSULA ETERNĂ A PARADISULUI

Secțiuni

Introduction

1. Reședința divină
2. Natura insulei eterne
3. Paradisul de sus
4. Paradisul periferic
5. Paradisul de jos
6. Respirația spațiului
7. Funcțiunile spațiale ale paradisului
8. Gravitația paradisului
9. Caracterul unic al paradisului

PAPER 11 THE ETERNAL ISLE OF PARADISE

SECTIONS

Introduction

1. The Divine Residence
2. Nature of the Eternal Isle
3. Upper Paradise
4. Peripheral Paradise
5. Nether Paradise
6. Space Respiration
7. Space Functions of Paradise
8. Paradise Gravity
9. The Uniqueness of Paradise

Introduction

PARADISUL este centrul etern al universului universurilor și totodată sălașul Tatălui Universal, al Fiul Etern și al Spiritul Infinit, precum și al coordonatelor și asociaților lor divini. Această Insulă centrală este cel mai mare corp organizat de realitate cosmică din întregul univers principal. Paradisul este atât o sferă materială, cât și un lăcaș spiritual. Întreaga creație inteligentă a Tatălui Universal își are domiciliu în așezări materiale; de aceea trebuie ca și centrul lor de control absolut să fie material și fizic deopotrivă. Și mai trebuie să repetăm că lucrurile de spirit și ființele spirituale sunt reale.

Frumusețea materială a Paradisului constă în splendoarea perfecțiunii sale fizice; măreția Insulei lui Dumnezeu se vedește în minunatele împliniri intelectuale și dezvoltări mintale ale locuitorilor ei; gloria Insulei centrale se vede în infinita înzestrare a personalității spirituale divine - lumina vieții. Însă profunzimile frumuseții spirituale și minunile acestui splendid ansamblu sunt cu totul dincolo de înțelegerea minții finite a creaturilor materiale. Slava și splendoarea spirituală a locașului divin sunt inaccesibile înțelegerii muritorilor. Iar Paradisul există de o veșnicie; nu există nici consemnări, nici tradiții referitoare la originea acestei Insule nucleare de Lumină și de Viață .

INTRODUCTION

11:0.1 (118.1) PARADISE is the eternal center of the universe of universes and the abiding place of the Universal Father, the Eternal Son, the Infinite Spirit, and their divine co-ordinates and associates. This central Isle is the most gigantic organized body of cosmic reality in all the master universe. Paradise is a material sphere as well as a spiritual abode. All of the intelligent creation of the Universal Father is domiciled on material abodes; hence must the absolute controlling center also be material, literal. And again it should be reiterated that spirit things and spiritual beings are *real*.

11:0.2 (118.2) The material beauty of Paradise consists in the magnificence of its physical perfection; the grandeur of the Isle of God is exhibited in the superb intellectual accomplishments and mind development of its inhabitants; the glory of the central Isle is shown forth in the infinite endowment of divine spirit personality — the light of life. But the depths of the spiritual beauty and the wonders of this magnificent ensemble are utterly beyond the comprehension of the finite mind of material creatures. The glory and spiritual splendor of the divine abode are impossible of mortal comprehension. And Paradise is from eternity; there are neither records nor traditions respecting the origin of this nuclear Isle of Light and Life.

1. REȘEDINȚA DIVINĂ

1. THE DIVINE RESIDENCE

Paradisul servește multor scopuri în administrarea domeniilor universale însă, pentru ființele create, el există în principal ca loc de ședere al Deității. Prezența personală a Tatălui Universal se află chiar la centrul suprafeței superioare a acestui așezământ aproape circular, însă nu sferic, al Deităților. Această prezență în Paradis a Tatălui Universal este înconjurată imediat de prezența personală a Fiului Etern, iar amândoi sunt înveșmântați în slava de nedescris a Spiritului Infinit.

Dumnezeu locuiește, a locuit și va locui veșnic în acest același locaș central și etern. Acolo l-am găsit întotdeauna și splendid îl vom găsi tot acolo. Tatăl Universal este focalizat în mod cosmic și personalizat în mod spiritual și locuitor geografic în acest centru al universului universurilor.

Noi cunoaștem cu toții calea directă de urmat pentru a-l găsi pe Tatăl Universal. Voi nu sunteți în stare să înțelegeți mare lucru despre domiciliul divin din cauza îndepărtării lui de voi și a imensității spațiului dintre voi; însă aceia care pot pricepe semnificația acestor distanțe enorme cunosc cu la fel de multă siguranță și la fel de literal așezarea și domiciliul lui Dumnezeu așa cum cunoașteți așezarea orașelor New York, Londra, Roma sau Singapore, orașe clar situate geografic pe Urantia. Dacă ați fi un navigator inteligent, având pe mână un vapor, cu o hartă marinărească și cu un compas, ați putea cu ușurință să găsiți aceste orașe. Tot astfel, dacă ați avea timpul și mijloacele de trecere, dacă ați fi pregătiți din punct de vedere spiritual, și dacă ați avea călăuzirea necesară, voi ați putea fi conduși prin universuri și universuri, călătorind mereu către interior prin tărâmurile stelare, din circuit în circuit, până când vă veți pomeni, în cele din urmă în fața strălucirii centrale a slavei spirituale a Tatălui Universal. Dacă sunteți înzestrați cu tot ceea ce este necesar pentru călătorie, este tot atât de posibil să găsiți prezența personală a Tatălui în centrul tuturor lucrurilor, pe cât este și faptul de a găsi orașele îndepărtate de pe propria noastră planetă. Faptul că voi nu ați vizitat aceste locuri nu contrazice deloc realitatea sau existența lor efectivă. Faptul că atât de puține creaturi ale universului l-au găsit pe Dumnezeu din Paradis nu contrazice nici realitatea existenței sale, nici prezența efectivă a persoanei sale spirituale la centrul tuturor lucrurilor.

Tatăl este veșnic de găsit în acest așezământ central. Dacă s-ar mișca de acolo, acest lucru ar provoca o catastrofă universală, căci în acest centru rezidențial converg liniile de gravitație încă de la începuturile creației. Noi fie că mergem înapoi pe circuitul personalității, prin universuri, fie că urmărim personalitățile călătorind în interior către Tată; ori trasăm din nou liniile de gravitație materială până în Paradisul inferior, ori urmărim marea ciclice ale forței cosmice și retrasăm liniile de gravitație spirituală până la Fiul Etern; noi ori urmărim procesiunea centripetă a Fiilor Paradisiaci ai lui Dumnezeu și retrasăm circuitele mentale, ori ne luăm după miliardele și miliardele de ființe celeste ce izvorăsc din Spiritul Infinit - prin oricare dintre aceste practici sau prin toate laolaltă noi suntem conduși de-a dreptul înapoi în preajma Tatălui, în locașul său central. Aici este Dumnezeu, personal, literalmente și efectiv prezent. Și, din ființa sa infinită se revarsă apele vieții, ale energiei și ale personalității în toate

11:1.1 (118.3) Paradise serves many purposes in the administration of the universal realms, but to creature beings it exists primarily as the dwelling place of Deity. The personal presence of the Universal Father is resident at the very center of the upper surface of this well-nigh circular, but not spherical, abode of the Deities. This Paradise presence of the Universal Father is immediately surrounded by the personal presence of the Eternal Son, while they are both invested by the unspeakable glory of the Infinite Spirit.

11:1.2 (118.4) God dwells, has dwelt, and everlastingly will dwell in this same central and eternal abode. We have always found him there and always will. The Universal Father is cosmically focalized, spiritually personalized, and geographically resident at this center of the universe of universes.

11:1.3 (118.5) We all know the direct course to pursue to find the Universal Father. You are not able to comprehend much about the divine residence because of its remoteness from you and the immensity of the intervening space, but those who are able to comprehend the meaning of these enormous distances know God's location and residence just as certainly and literally as you know the location of New York, London, Rome, or Singapore, cities definitely and geographically located on Urantia. If you were an intelligent navigator, equipped with ship, maps, and compass, you could readily find these cities. Likewise, if you had the time and means of passage, were spiritually qualified, and had the necessary guidance, you could be piloted through universe upon universe and from circuit to circuit, ever journeying inward through the starry realms, until at last you would stand before the central shining of the spiritual glory of the Universal Father. Provided with all the necessities for the journey, it is just as possible to find the personal presence of God at the center of all things as to find distant cities on your own planet. That you have not visited these places in no way disproves their reality or actual existence. That so few of the universe creatures have found God on Paradise in no way disproves either the reality of his existence or the actuality of his spiritual person at the center of all things.

11:1.4 (119.1) The Father is always to be found at this central location. Did he move, universal pandemonium would be precipitated, for there converge in him at this residential center the universal lines of gravity from the ends of creation. Whether we trace the personality circuit back through the universes or follow the ascending personalities as they journey inward to the Father; whether we trace the lines of material gravity to nether Paradise or follow the insurging cycles of cosmic force; whether we trace the lines of spiritual gravity to the Eternal Son or follow the inward processional of the Paradise Sons of God; whether we trace out the mind circuits or follow the trillions upon trillions of celestial beings who spring from the Infinite Spirit — by any of these observations or by all of them we are led directly back to the Father's presence, to his central abode. Here is God personally, literally, and actually present. And from his infinite being there flow the flood-streams of life, energy, and personality to all universes.

universurile.

2. NATURA INSULEI ETERNE

Din moment ce începeți să sesizați imensitatea universului material perceptibil chiar și din așezarea voastră astronomică, poziția voastră spațială în sistemele stelare, ar trebui atunci să vă devină evident faptul că un univers material așa de imens trebuie să aibă o capitală pe măsura sa și demnă de el, un sediu central de aceeași măsură cu noblețea și infinitudinea Conducătorului universal al acestei vaste și colosale creații de tărâmurile materiale și de ființe vii.

Ca formă Paradisul se deosebește de corpurile locuite ale spațiului: el nu este sferic, el este de formă eliptică, axa sa nord-sud fiind cu o șesime mai mare decât axa sa est-vest. Insula Centrală este esențialmente plată, iar distanța dintre suprafața superioară și suprafața inferioară este a zecea parte a diametrului est-vest.

Aceste diferențe în dimensiuni, văzute în legătură cu statutul ei staționar și cu o mai puternică presiune de radiație de energie-forță în extremitatea nord a Insulei, fac posibilă stabilirea de direcții absolute în universul principal.

Insula centrală este divizată geografic în trei domenii de activitate:

1. Paradisul de Sus.
2. Paradisul Periferic.
3. Paradisul de jos

Noi vorbim despre acea parte superioară care este ocupată de activitățile de personalitate ca fiind partea de sus, iar despre cea opusă ca fiind partea de jos. Periferia Paradisului servește unor activități care nu sunt nici strict personale, nici nepersonale. Trinitatea pare să domine planul personal sau de sus, iar Absolutul Necalificat planul de jos sau impersonal. Cu greu ne putem închipui Absolutul Necalificat ca pe o persoană, însă ne gândim cu adevărat la prezența spațială funcțională a acestui Absolut ca fiind focalizată asupra Paradisului de jos.

Insula Eternă este compusă dintr-o singură formă de materializare - din sisteme staționare de realitate. Această substanță fizică a Paradisului este o organizare omogenă de putere a spațiului pe care nu o găsim în nici o altă parte în tot vastul univers al universurilor. Ea a primit numeroase nume în diferitele universuri și, cu mult timp în urmă, Melchizedekii din Nebadon au denumit-o absolutul. Această materie sursă a Paradisului nu este nici moartă, nici vie; ea este expresia originală nespirituală a Primei Surse-Centru; ea este Paradisul, iar Paradisul nu are nici o copie.

Ni se pare că Prima Sursă-Centru a concentrat în Paradis întregul potențial absolut al realității cosmice ca parte a tehnicii sale de a se elibera de limitările infinității, ca un mijloc de a face posibilă creația subfinită, chiar și pe aceea spațio-temporală. Însă nu rezultă că Paradisul este limitat în timp-spațiu doar pentru că universul universurilor dovedește aceste însușiri. Paradisul există fără timp și nu este localizat în spațiu.

2. NATURE OF THE ETERNAL ISLE

11:2.1 (119.2) Since you are beginning to glimpse the enormousness of the material universe discernible even from your astronomical location, your space position in the starry systems, it should become evident to you that such a tremendous material universe must have an adequate and worthy capital, a headquarters commensurate with the dignity and infinitude of the universal Ruler of all this vast and far-flung creation of material realms and living beings.

11:2.2 (119.3) In form Paradise differs from the inhabited space bodies: it is not spherical. It is definitely ellipsoid, being one-sixth longer in the north-south diameter than in the east-west diameter. The central Isle is essentially flat, and the distance from the upper surface to the nether surface is one tenth that of the east-west diameter.

11:2.3 (119.4) These differences in dimensions, taken in connection with its stationary status and the greater out-pressure of force-energy at the north end of the Isle, make it possible to establish absolute direction in the master universe.

11:2.4 (119.5) The central Isle is geographically divided into three domains of activity:

11:2.5 (119.6) 1. Upper Paradise.

11:2.6 (119.7) 2. Peripheral Paradise.

11:2.7 (119.8) 3. Nether Paradise.

11:2.8 (119.9) We speak of that surface of Paradise which is occupied with personality activities as the upper side, and the opposite surface as the nether side. The periphery of Paradise provides for activities that are not strictly personal or nonpersonal. The Trinity seems to dominate the personal or upper plane, the Unqualified Absolute the nether or impersonal plane. We hardly conceive of the Unqualified Absolute as a person, but we do think of the functional space presence of this Absolute as focalized on nether Paradise.

11:2.9 (120.1) The eternal Isle is composed of a single form of materialization — stationary systems of reality. This literal substance of Paradise is a homogeneous organization of space potency not to be found elsewhere in all the wide universe of universes. It has received many names in different universes, and the Melchizedeks of Nebadon long since named it *absolutum*. This Paradise source material is neither dead nor alive; it is the original nonspiritual expression of the First Source and Center; it is *Paradise*, and Paradise is without duplicate.

11:2.10 (120.2) It appears to us that the First Source and Center has concentrated all absolute potential for cosmic reality in Paradise as a part of his technique of self-liberation from infinity limitations, as a means of making possible subinfinite, even time-space, creation. But it does not follow that Paradise is time-space limited just because the universe of universes discloses these qualities. Paradise exists without time and has no location in space.

În mare, după câte se pare spațiul își are originea chiar sub Paradisul de Jos, iar timpul chiar deasupra Paradisului de Sus. Timpul, așa cum îl înțelegeți voi, nu este o caracteristică a existenței Paradisului, cu toate că cetățenii Insulei centrale sunt pe deplin conștienți de succesiunea netemporală a evenimentelor. Mișcarea nu este intrinsecă Paradisului; ea este voluntară. Însă conceptul de distanță, chiar și acela de distanță absolută, este foarte bogat în semnificații, de vreme ce se poate aplica unor așezări relative de pe Paradis. Paradisul este nespațial și, de aceea, suprafețele lui sunt absolute și prin aceasta folositoare, în multe feluri dincolo de concepțiile minții muritorilor.

3. PARADISUL DE SUS

Pe Paradisul de Sus există trei sfere mari de activitate, prezența Deității, Sfera Preasfântă și Zona Sfântă. Vasta regiune imediat înconjurătoare a prezenței Deităților este ținută de o parte în calitate de Sfera Preasfântă și rezervată funcțiunilor de adorare, de trinitizare și de împlinire spirituală superioară. În această zonă, nu există nici structuri materiale, nici creații pur intelectuale; ele nu ar putea exista acolo. N-are rost să încerc să-i descriu minții umane natura divină și splendida măreție a Sferei Preasfinte a Paradisului. Acest tărâm este în întregime spiritual, iar voi sunteți aproape în întregime materiali. Pentru o ființă pur materială, o realitate pur spirituală este aparent inexistentă.

Deși nu există materializări fizice în zona Celei Preasfinte, există totuși numeroase amintiri ale zilelor voastre materiale în sectoarele Ținutului Sfânt și chiar și mai multe în zonele istorice remănente ale Paradisului periferic.

Zona Sfântă, regiunea înconjurătoare sau rezidențială, este împărțită în șapte zone concentrice. Paradisul este uneori denumit „Casa Tatălui,” de vreme ce acesta este reședința sa eternă, iar cele șapte zone sunt adesea numite „lăcașurile paradisiace ale Tatălui.” Prima zonă, cea interioară, este ocupată de Cetățenii Paradisului și cei de origine din Havona care se găsesc în sejur în Paradis. Zona următoare, a doua, este regiunea de rezidență a nativilor celor șapte suprauniversuri ale timpului și spațiului. O parte a acestei zone secunde este subdivizată în șapte diviziuni imense, formând locașul paradisiac al ființelor spirituale și al creaturilor ascendente care provin din universurile de progres evolutiv. Fiecare din aceste sectoare este exclusiv consacrat bunăstării și avansării personalităților unui singur supraunivers, însă resursele pe care le oferă depășesc aproape infinit nevoile celor șapte suprauniversuri actuale.

Fiecare din cele șapte sectoare ale Paradisului este subdivizat în unități rezidențiale capabile să reprezinte sediul unui miliard de grupuri active de indivizi glorificați. O mie din aceste unități constituie o divizie. O sută de mii de divizii sunt egale cu o congregație. Zece milioane de congregații constituie o adunare. Un miliard de adunări formează o mare unitate. Iar această serie ascendentă continuă cu a doua mare unitate, a treia, și așa mai departe, până la a șaptea mare unitate; șapte mari unități formează unitățile maestru, iar șapte din aceste unități maestru constituie o unitate superioară, ș.a.m.d., înmulțit cu

11:2.11 (120.3) Roughly: space seemingly originates just below nether Paradise; time just above upper Paradise. Time, as you understand it, is not a feature of Paradise existence, though the citizens of the central Isle are fully conscious of nontime sequence of events. Motion is not inherent on Paradise; it is volitional. But the concept of distance, even absolute distance, has very much meaning as it may be applied to relative locations on Paradise. Paradise is nonspatial; hence its areas are absolute and therefore serviceable in many ways beyond the concept of mortal mind.

3. UPPER PARADISE

11:3.1 (120.4) On upper Paradise there are three grand spheres of activity, the *Deity presence*, the *Most Holy Sphere*, and the *Holy Area*. The vast region immediately surrounding the presence of the Deities is set aside as the Most Holy Sphere and is reserved for the functions of worship, trinitization, and high spiritual attainment. There are no material structures nor purely intellectual creations in this zone; they could not exist there. It is useless for me to undertake to portray to the human mind the divine nature and the beautiful grandeur of the Most Holy Sphere of Paradise. This realm is wholly spiritual, and you are almost wholly material. A purely spiritual reality is, to a purely material being, apparently nonexistent.

11:3.2 (120.5) While there are no physical materializations in the area of the Most Holy, there are abundant souvenirs of your material days in the Holy Land sectors and still more in the reminiscent historic areas of peripheral Paradise.

11:3.3 (120.6) The Holy Area, the outlying or residential region, is divided into seven concentric zones. Paradise is sometimes called “the Father’s House” since it is his eternal residence, and these seven zones are often designated “the Father’s Paradise mansions.” The inner or first zone is occupied by Paradise Citizens and the natives of Havona who may chance to be dwelling on Paradise. The next or second zone is the residential area of the natives of the seven superuniverses of time and space. This second zone is in part subdivided into seven immense divisions, the Paradise home of the spirit beings and ascendant creatures who hail from the universes of evolutionary progression. Each of these sectors is exclusively dedicated to the welfare and advancement of the personalities of a single superuniverse, but these facilities are almost infinitely beyond the requirements of the present seven superuniverses.

11:3.4 (121.1) Each of the seven sectors of Paradise is subdivided into residential units suitable for the lodgment headquarters of one billion glorified individual working groups. One thousand of these units constitute a division. One hundred thousand divisions equal one congregation. Ten million congregations constitute an assembly. One billion assemblies make one grand unit. And this ascending series continues through the second grand unit, the third, and so on to the seventh grand unit. And seven of the grand units make up the master units, and seven of the master units constitute a superior unit; and thus by sevens the ascending series expands

șapte, expansiunea unităților ascendente continuă cu unitățile superioare, supersuperioare, celeste și superceleste, până la unitățile supreme. Însă nici chiar acestea nu utilizează întregul spațiu disponibil. Acest număr stupefiant de desemnări rezidențiale în Paradis, un număr care depășește conceptele voastre, ocupă cu mult mai puțin de unu la sută din zona afectată Ținutului Sfânt. Există încă mult spațiu pentru cei care călătoresc către interior și chiar pentru cei care nu vor începe ascensiunea Paradisului înaintea epocilor eternului viitor.

4. PARADISUL PERIFERIC

Insula centrală se încheie în mod abrupt la periferia sa, însă dimensiunile sale sunt atât de enorme încât unghiul său terminal este relativ indiscernabil în interiorul unei zone circumscrise oarecare. Suprafața periferică a Paradisului este ocupată în parte de câmpurile de aterizare și de plecare a diverselor grupuri de personalități spirituale. Cum zonele spațiului de nepătruns mărginesc în întregime periferia, toate transporturile de personalități cu destinația Paradis aterizează în aceste regiuni. Paradisul de Sus și Cel de Jos nu sunt abordabile nici pentru supernafimii transportori, nici pentru celelalte tipuri de entități care străbat spațiul.

Cei Șapte Maeștri Spirite își au sediul personal de putere și autoritatea pe cele șapte sfere ale Spiritului care gravitează în jurul Paradisului, în spațiul situat între globurile strălucitoare ale Fiului și circuitul interior al lumilor Havonei, însă ei mențin un sediu cămin de forță pe periferia Paradisului. Aici, prezența celor șapte Dirijori Supremi de Putere circulă lent și marchează amplasarea celor șapte stații din care anumite energii ale Paradisului țâșnesc ca niște fulgere către cele șapte suprauniversuri.

Aici, pe Paradisul periferic, se găsesc enormele arii de expunere istorice și profetice afectate Fiilor Creatori, care sunt consacrați universurilor locale ale timpului și spațiului. Există exact șapte miliarde din aceste amplasamente istorice instalate sau în rezervă, însă ansamblul acestor dispozitive reunite nu ocupă deloc decât patru la sută din porțiunea zonei periferice care le este afectată. Noi deducem că aceste vaste rezerve aparțin creațiilor care vor găsi ulterior spațiul lor dincolo de frontierele celor șapte suprauniversuri cunoscute la ora actuală și locuite.

Porțiunea Paradisului care a fost desemnată pentru folosirea universurilor existente nu este utilizată decât în proporție de unu până la patru la sută, în timp ce întinderea afectată acestor activități este aproape de un milion mai mare decât cea care i-ar fi efectiv necesară. Paradisul este destul de mare pentru a face față activităților unei creații aproape infinite.

Însă orice tentativă suplimentară pentru a vă face să vă imaginați gloria Paradisului ar fi inutilă. Trebuie să așteptați și să vă înălțați în vreme ce așteptați, căci în adevăr, „Ochiul nu a văzut, urechea nu a auzit și mintea muritorilor nu a perceput lucrurile pe care Tatăl Universal le-a pregătit pentru cei care vor supraviețui vieții trupului, în lumile timpului și spațiului.”

through the superior, supersuperior, celestial, supercelestial, to the supreme units. But even this does not utilize all the space available. This staggering number of residential designations on Paradise, a number beyond your concept, occupies considerably less than one per cent of the assigned area of the Holy Land. There is still plenty of room for those who are on their way inward, even for those who shall not start the Paradise climb until the times of the eternal future.

4. PERIPHERAL PARADISE

11:4.1 (121.2) The central Isle ends abruptly at the periphery, but its size is so enormous that this terminal angle is relatively indiscernible within any circumscribed area. The peripheral surface of Paradise is occupied, in part, by the landing and dispatching fields for various groups of spirit personalities. Since the nonpervaded-space zones nearly impinge upon the periphery, all personality transports destined to Paradise land in these regions. Neither upper nor nether Paradise is approachable by transport supernaphim or other types of space traversers.

11:4.2 (121.3) The Seven Master Spirits have their personal seats of power and authority on the seven spheres of the Spirit, which circle about Paradise in the space between the shining orbs of the Son and the inner circuit of the Havona worlds, but they maintain force-focal headquarters on the Paradise periphery. Here the slowly circulating presences of the Seven Supreme Power Directors indicate the location of the seven flash stations for certain Paradise energies going forth to the seven superuniverses.

11:4.3 (121.4) Here on peripheral Paradise are the enormous historic and prophetic exhibit areas assigned to the Creator Sons, dedicated to the local universes of time and space. There are just seven trillion of these historic reservations now set up or in reserve, but these arrangements all together occupy only about four per cent of that portion of the peripheral area thus assigned. We infer that these vast reserves belong to creations sometime to be situated beyond the borders of the present known and inhabited seven superuniverses.

11:4.4 (121.5) That portion of Paradise which has been designated for the use of the existing universes is occupied only from one to four per cent, while the area assigned to these activities is at least one million times that actually required for such purposes. Paradise is large enough to accommodate the activities of an almost infinite creation.

11:4.5 (121.6) But a further attempt to visualize to you the glories of Paradise would be futile. You must wait, and ascend while you wait, for truly, “Eye has not seen, nor ear heard, neither has it entered into the mind of mortal man, the things which the Universal Father has prepared for those who survive the life in the flesh on the worlds of time and space.”

5. PARADISUL DE JOS

În ceea ce privește Paradisul de Jos, noi știm numai ceea ce este revelat; personalitățile nu locuiesc acolo. Nu are nici o legătură cu treburile inteligențelor spirituale, și nici Deitatea Absolută nu activează acolo. Noi suntem informați că toate circuitele de energie fizică și de forță cosmică își au originea în Paradisul de Jos, și că acesta este constituit după cum urmează:

1. Chiar dedesubtul locașului Trinității, în porțiunea centrală a Paradisului de Jos, se găsește Zona necunoscută și nerevelată a Infinității.

2. Aceasta zonă este înconjurată direct de o arie nedenumită.

3. Ocupând bordura exterioară a suprafeței inferioare, se găsește o regiune având de a face în principal cu puterea spațiului și cu energia-forță. Activitățile acestui vast centru eliptic de forță nu sunt asimilabile cu nici una din funcțiunile cunoscute ale unei triunități, însă încărcătura de forță primordială a spațiului pare a fi focalizată în această regiune. Acest centru constă din trei zone eliptice concentrice. Zona interioară este punctul focal al activităților de energie-forță a Paradisului însuși. Zona exterioară este foarte identificabilă cu funcțiunile Absolutului Necalificat, însă noi suntem nelămuriți în ceea ce privește funcțiunile spațiale ale zonei mediane.

Zona interioară acestui centru de forță pare a acționa ca o gigantică inimă, ale cărei pulsații dirijează curenții până la limitele extreme ale spațiului fizic. Ea dirijează și modifică energiile-forță, însă nu le acționează deloc. Prezența-presiune a acestei forțe primordiale este net mai mare în extremitatea nord a centrului Paradisului decât în regiunile sudice; această diferență este uniform înregistrată. Forța mamă a spațiului pare să intre prin sud și să iasă prin nord, sub acțiunea vreunui sistem circulator necunoscut însărcinat cu difuziunea acestei forme fundamentale de energie-forță. Din timp în timp, există și diferențe notabile de presiune între est și vest. Forțele emanând în această zonă interioară nu reacționează la gravitația fizică observabilă, însă se supun întotdeauna gravitației Paradisului.

Zona mediană a centrului de forță înconjoară imediat aria precedentă. Această zonă mediană ar părea statică, mai puțin dilatarea și contracția sa în mijlocul a trei cicluri de activitate. Cea mai slabă din aceste pulsații se efectuează în direcția est-vest, iar următoarea într-o direcție nord-sud, în timp ce cea mai puternică fluctuație se efectuează în toate direcțiile într-o expansiune și o contracție generalizate. Funcțiunea acestei arii mediane nu a fost niciodată identificată cu adevărat, însă ea trebuie să aibă un rol în ajustările reciproce între zona interioară și zona exterioară a centrului de forță. Mulți cred că zona mediană este mecanismul de control al spațiilor intermediare în care zone liniștite separă nivelele de spații succesive ale maestrului univers, însă nu există nici o probă sau revelație pe care să se bazeze această afirmație. Această deducție derivă din cunoașterea că această arie mediană are anumite raporturi cu funcționarea mecanismului spațiului nepătruns al maestrului univers.

Zona exterioară este cea mai vastă și cea mai activă din cele trei centuri eliptice concentrice de

5. NETHER PARADISE

11:5.1 (122.1) Concerning nether Paradise, we know only that which is revealed; personalities do not sojourn there. It has nothing whatever to do with the affairs of spirit intelligences, nor does the Deity Absolute there function. We are informed that all physical-energy and cosmic-force circuits have their origin on nether Paradise, and that it is constituted as follows:

11:5.2 (122.2) 1. Directly underneath the location of the Trinity, in the central portion of nether Paradise, is the unknown and unrevealed Zone of Infinity.

11:5.3 (122.3) 2. This Zone is immediately surrounded by an unnamed area.

11:5.4 (122.4) 3. Occupying the outer margins of the under surface is a region having mainly to do with space potency and force-energy. The activities of this vast elliptical force center are not identifiable with the known functions of any triunity, but the primordial force-charge of space appears to be focalized in this area. This center consists of three concentric elliptical zones: The innermost is the focal point of the force-energy activities of Paradise itself; the outermost may possibly be identified with the functions of the Unqualified Absolute, but we are not certain concerning the space functions of the mid-zone.

11:5.5 (122.5) *The inner zone* of this force center seems to act as a gigantic heart whose pulsations direct currents to the outermost borders of physical space. It directs and modifies force-energies but hardly drives them. The reality pressure-presence of this primal force is definitely greater at the north end of the Paradise center than in the southern regions; this is a uniformly registered difference. The mother force of space seems to flow in at the south and out at the north through the operation of some unknown circulatory system which is concerned with the diffusion of this basic form of force-energy. From time to time there are also noted differences in the east-west pressures. The forces emanating from this zone are not responsive to observable physical gravity but are always obedient to Paradise gravity.

11:5.6 (122.6) *The mid-zone* of the force center immediately surrounds this area. This mid-zone appears to be static except that it expands and contracts through three cycles of activity. The least of these pulsations is in an east-west direction, the next in a north-south direction, while the greatest fluctuation is in every direction, a generalized expansion and contraction. The function of this mid-area has never been really identified, but it must have something to do with reciprocal adjustment between the inner and the outer zones of the force center. It is believed by many that the mid-zone is the control mechanism of the midspace or quiet zones which separate the successive space levels of the master universe, but no evidence or revelation confirms this. This inference is derived from the knowledge that this mid-area is in some manner related to the functioning of the nonpervaded-space mechanism of the master universe.

11:5.7 (122.7) *The outer zone* is the largest and most active of the three concentric and elliptical belts of unidentified

potențial de spațiu neidentificat. Această arie este un loc de activități despre care nu avem nici o idee, punctul central al unui circuit de emanații care se duc în toate direcțiile spațiului, până la limitele extreme ale celor șapte suprauniversuri și care continuă dincolo pentru a se întinde peste unor enorme și incompreensibile domenii ale spațiului exterior. Această prezență spațială este pe deplin impersonală, cu toate că pe o cale necunoscută ea pare să răspundă direct voinței și îndrumărilor Deităților infinite atunci când ele acționează în calitate de Trinitate. Se crede că este vorba de focalizarea centrală, centrul paradisiac al prezenței spațiale a Absolutului Necalificat.

Toate formele de forță și toate fazele de energie par încercuite. Ele circulă peste tot în universuri și revin pe căi precise. În ceea ce privește emanațiile zonei active ale Absolutului Necalificat, ele par să sosească sau să plece - niciodată ambele deodată. Pulsațiile acestei zone exterioare se efectuează în funcție de cicluri foarte lungi, de proporții gigantice. Timp de peste un miliard de ani măsurați pe Urantia forța-spațiu a acestui centru este dirijată către exterior; apoi, pe parcursul unei durate similare, ea este dirijată către interior; iar manifestările forței spațiului acestui centru sunt universale; ele se întind în întregul spațiu penetrabil.

Întreaga forță fizică, întreaga energie și întreaga materie sunt una. Întreaga energie-forță este provenită originar din Paradisul de Jos și ea se va întoarce acolo în cele din urmă, după ce și-a completat circuitul în spațiu. Însa toate energiile și toate organizările materiale ale universului universurilor nu sunt toate venite din Paradisul de Jos în prezenta lor stare fenomenală; spațiul este matricea mai multor forme de materie și de prematerie. Cu toate că zona exterioară a centrului de forță a Paradisului este sursa energiilor spațiului, spațiul nu își are originea acolo. Spațiul nu este nici forță, nici energie, nici putere. Pulsațiile acestei zone nu explică nici respirația spațiului, însă fazele de intrare și de ieșire ale acestei zone sunt sincronizate cu ciclurile de expansiune-contrație ale spațiului, care durează două miliarde de ani.

6. RESPIRAȚIA SPAȚIULUI

Noi nu cunoaștem mecanismul efectiv al respirației spațiului; noi observăm pur și simplu că întregul spațiu este alternativ în contrație și în expansiune. Această respirație afectează atât expansiunea orizontală a spațiului pătruns cât și extensiile verticale ale spațiului nepătruns care există în vastele rezervoare ale spațiului din partea de jos și cea aflată deasupra Paradisului. Pentru a încerca să ne imaginăm forma volumetrică a acestor rezervoare de spațiu, puteți să vă gândiți la o clepsidră.

Pe măsură ce universurile extensiei orizontale ale spațiului penetrat se dilată, rezervoarele extensiei verticale ale spațiului nepătruns se contractă și apoi invers. Există o confluență a spațiului pătruns și nepătruns până deasupra Paradisului de Jos. Cele două tipuri de spațiu curg prin canale reglatoare care le transmută și în care se operează modificări făcând penetrabil spațiul nepătruns și reciproc, în ciclurile de contrație și de expansiune ale cosmosului.

space potential. This area is the site of unimagined activities, the central circuit point of emanations which proceed spaceward in every direction to the outermost borders of the seven superuniverses and on beyond to overspread the enormous and incomprehensible domains of all outer space. This space presence is entirely impersonal notwithstanding that in some undisclosed manner it seems to be indirectly responsive to the will and mandates of the infinite Deities when acting as the Trinity. This is believed to be the central focalization, the Paradise center, of the space presence of the Unqualified Absolute.

11:5.8 (123.1) All forms of force and all phases of energy seem to be encircuited; they circulate throughout the universes and return by definite routes. But with the emanations of the activated zone of the Unqualified Absolute there appears to be either an outgoing or an incoming — never both simultaneously. This outer zone pulsates in agelong cycles of gigantic proportions. For a little more than one billion Urantia years the space-force of this center is outgoing; then for a similar length of time it will be incoming. And the space-force manifestations of this center are universal; they extend throughout all pervadable space.

11:5.9 (123.2) All physical force, energy, and matter are one. All force-energy originally proceeded from nether Paradise and will eventually return thereto following the completion of its space circuit. But the energies and material organizations of the universe of universes did not all come from nether Paradise in their present phenomenal states; space is the womb of several forms of matter and prematter. Though the outer zone of the Paradise force center is the source of space-energies, space does not originate there. Space is not force, energy, or power. Nor do the pulsations of this zone account for the respiration of space, but the incoming and outgoing phases of this zone are synchronized with the two-billion-year expansion-contraction cycles of space.

6. SPACE RESPIRATION

11:6.1 (123.3) We do not know the actual mechanism of space respiration; we merely observe that all space alternately contracts and expands. This respiration affects both the horizontal extension of pervaded space and the vertical extensions of unpervaded space which exist in the vast space reservoirs above and below Paradise. In attempting to imagine the volume outlines of these space reservoirs, you might think of an hourglass.

11:6.2 (123.4) As the universes of the horizontal extension of pervaded space expand, the reservoirs of the vertical extension of unpervaded space contract and vice versa. There is a confluence of pervaded and unpervaded space just underneath nether Paradise. Both types of space there flow through the transmuting regulation channels, where changes are wrought making pervadable space nonpervadable and vice versa in the contraction and expansion cycles of the cosmos.

Spațiul „nepătruns” semnifică spațiul nepătruns de aceste forțe, energii, puteri și prezențe despre care știm că există în spațiul penetrat. Nu știm dacă spațiul vertical (rezervor) este menit să funcționeze întotdeauna ca contrapondere a spațiului orizontal (univers); nu știm dacă există o intenție creatoare în ceea ce privește spațiul nepătruns. În realitate, noi știm foarte puțin în ceea ce privește rezervoarele spațiului; știm doar că ele există și că par să contrabalanseze ciclurile de expansiune-contrație spațiale ale universului universurilor.

Fazele ciclurilor de respirație ale spațiului durează ceva mai mult de un miliard de ani pe Urantia. Pe parcursul unei faze, universurile sunt în expansiune; pe parcursul fazei următoare ele se contractă. Spațiul penetrat se apropie acum de punctul median al fazei sale de expansiune, în timp ce spațiul nepătruns se apropie de punctul median al fazei sale de contrație, și noi suntem informați că în prezent limitele extreme ale celor două extensiuni ale spațiului sunt, teoretic, aproape echidistante de Paradis. Rezervoarele spațiului nepătruns se întind acum pe verticală deasupra Paradisului de Sus și dedesubtul Paradisului de Jos la fel de departe ca spațiile penetrate ale universului care se întind orizontal la exteriorul Paradisului periferic până la al patrulea nivel al spațiului exterior și chiar mai departe.

Timp de un miliard de ani măsurați pe Urantia, aceste rezervoare ale spațiului se contractă, în timp ce universul principal și activitățile energetice ale întregului spațiu orizontal sunt în expansiune. Trebuie deci ceva mai mult de două miliarde de ani măsurați pe Urantia pentru a completa întregul ciclu de expansiune-contrație.

7. FUNCȚIUNILE SPAȚIALE ALE PARADISULUI

Spațiul nu există pe nici una din suprafețele Paradisului. Dacă am „privi” direct la zenit de la suprafața Paradisului de Sus, nu am vedea nimic altceva decât un du-te vino al spațiului nepătruns sau plecând; în acest moment el sosește. Spațiul nu atinge Paradisul; numai zonele liniștite ale spațiului median ajung în contact cu Insula centrală.

Paradisul este nucleul efectiv imobil al zonelor comparativ liniștite, care există între spațiul pătruns și spațiul nepătruns. Geografic, aceste zone par a fi o extensie relativă a Paradisului, însă se produc probabil câteva mișcări. Știm foarte puține lucruri despre ele, însă observăm că aceste zone de mișcare spațial încetinită separă spațiul penetrat și spațiul nepătruns. Zone similare au existat între diversele nivele ale spațiului penetrat, însă ele au devenit mai puțin liniștite.

Profilul unei secțiuni verticale a spațiului total ar fi ceva de genul unei cruci tip Malta ale cărei brațe orizontale ar reprezenta spațiul penetrat (universul) iar brațele verticale spațiul nepătruns (rezervorul). Ariile aflate între cele patru brațe le separă cam la fel ca zonele unui spațiu median care separă spațiul penetrat de spațiul nepătruns. Aceste zone liniștite ale spațiului median devin din ce în ce mai vaste pe măsură ce distanța lor de Paradis crește; în cele din urmă, ele înconjoară marginile întregului spațiu și închid în mod

11:6.3 (123.5) “Unpervaded” space means: unpervaded by those forces, energies, powers, and presences known to exist in pervaded space. We do not know whether vertical (reservoir) space is destined always to function as the equipoise of horizontal (universe) space; we do not know whether there is a creative intent concerning unpervaded space; we really know very little about the space reservoirs, merely that they exist, and that they seem to counterbalance the space-expansion-contraction cycles of the universe of universes.

11:6.4 (123.6) The cycles of space respiration extend in each phase for a little more than one billion Urantia years. During one phase the universes expand; during the next they contract. Pervaded space is now approaching the mid-point of the expanding phase, while unpervaded space nears the mid-point of the contracting phase, and we are informed that the outermost limits of both space extensions are, theoretically, now approximately equidistant from Paradise. The unpervaded-space reservoirs now extend vertically above upper Paradise and below nether Paradise just as far as the pervaded space of the universe extends horizontally outward from peripheral Paradise to and even beyond the fourth outer space level.

11:6.5 (124.1) For a billion years of Urantia time the space reservoirs contract while the master universe and the force activities of all horizontal space expand. It thus requires a little over two billion Urantia years to complete the entire expansion-contraction cycle.

7. SPACE FUNCTIONS OF PARADISE

11:7.1 (124.2) Space does not exist on any of the surfaces of Paradise. If one “looked” directly up from the upper surface of Paradise, one would “see” nothing but unpervaded space going out or coming in, just now coming in. Space does not touch Paradise; only the quiescent *mid-space zones* come in contact with the central Isle.

11:7.2 (124.3) Paradise is the actually motionless nucleus of the relatively quiescent zones existing between pervaded and unpervaded space. Geographically these zones appear to be a relative extension of Paradise, but there probably is some motion in them. We know very little about them, but we observe that these zones of lessened space motion separate pervaded and unpervaded space. Similar zones once existed between the levels of pervaded space, but these are now less quiescent.

11:7.3 (124.4) The vertical cross section of total space would slightly resemble a Maltese cross, with the horizontal arms representing pervaded (universe) space and the vertical arms representing unpervaded (reservoir) space. The areas between the four arms would separate them somewhat as the mid-space zones separate pervaded and unpervaded space. These quiescent mid-space zones grow larger and larger at greater and greater distances from Paradise and eventually encompass the borders of all space and

ermetic atât rezervoarele spațiului, cât și totalitatea extensiei orizontale a spațiului penetrat.

Spațiul nu este nici o stare subabsolută în interiorul Absolutului Necalificat, nici prezența acestui Absolut, nici o funcțiune a Ultimului. Este un dar al Paradisului. Noi credem că spațiul marelui univers și acela al tuturor regiunilor exterioare este efectiv pătruns de puterea spațiului ancestral a Absolutului Necalificat. Acest spațiu penetrat se întinde orizontal către exterior, din apropierea Paradisului periferic până la al patrulea nivel al spațiului exterior și dincolo de periferia universului principal; însă cât de departe se întinde, asta nu știm.

Dacă vă imaginați un plan în formă de V, finit însă neînchipuit de mare, situat în unghi drept față de cele doua suprafețe superioare și inferioare ale Paradisului și al cărui punct ar fi aproape tangent cu periferia Paradisului, iar apoi dacă ați vizualiza acest plan în revoluție eliptică în jurul Paradisului, atunci această revoluție ar delimita într-un mod brutal volumul spațiului penetrat.

Există o limită superioară și o limită inferioară a spațiului orizontal față de orice amplasament în univers. Dacă am putea merge destul de departe în unghi drept față de planul Orvontonului, fie în sus fie în jos, am întâlni în cele din urmă limita inferioară sau superioară a spațiului penetrat. În interiorul dimensiunilor cunoscute ale universului principal, aceste limite se îndepărtează din ce în ce mai mult una de alta pe măsură ce distanța de Paradis crește. Spațiul se restrânge, și se restrânge ceva mai repede decât planul creației, adică acela al universurilor.

Zonele relativ liniștite dintre nivelele spațiului, ca aceea care separă cele șapte suprauniversuri ale primului nivel de spațiul exterior, sunt enorme regiuni eliptice în care activitățile spațiale sunt în repaus. Aceste zone separă vastele galaxii care se învârt cu mare viteză în procesiunea ordonată în jurul Paradisului. Puteți vizualiza primul nivel al spațiului exterior, în care nenumărate universuri sunt acum în curs de formare, ca o vastă procesiune de galaxii învârtindu-se în jurul Paradisului, limitată în sus și în jos de zonele liniștite ale spațiului median și mărginite în interior și exterior de zonele spațiului relativ liniștite.

Un nivel al spațiului funcționează deci ca o regiune eliptică de mișcare înconjurată din toate părțile de o liniște relativă. Aceste relații între mișcare și repaus constituie o cale de spațiu curb de minimă rezistență la mișcare. Această cale este urmată universal de forța cosmică și energia emergentă pe parcursul circulației lor fără sfârșit în jurul Insulei Paradisului.

Această zonare alternativă a universului principal, însoțită de fluxul alternativ al galaxiilor în sensul acelor de ceasornic și în sens invers, este un factor de stabilizare al gravitației fizice destinat să împiedice ca presiunea gravitației să nu se accentueze până în punctul în care ar produce un efect de dezagregare și de dispersare. Acest dispozitiv exercită o influență antigravitațională și acționează ca o frână asupra vitezelor care, altfel, ar fi primejdioase.

completely incapsulate both the space reservoirs and the entire horizontal extension of pervaded space.

11:7.4 (124.5) Space is neither a subabsolute condition within, nor the presence of, the Unqualified Absolute, neither is it a function of the Ultimate. It is a bestowal of Paradise, and the space of the grand universe and that of all outer regions is believed to be actually pervaded by the ancestral space potency of the Unqualified Absolute. From near approach to peripheral Paradise, this pervaded space extends horizontally outward through the fourth space level and beyond the periphery of the master universe, but how far beyond we do not know.

11:7.5 (124.6) If you imagine a finite, but inconceivably large, V-shaped plane situated at right angles to both the upper and lower surfaces of Paradise, with its point nearly tangent to peripheral Paradise, and then visualize this plane in elliptical revolution about Paradise, its revolution would roughly outline the volume of pervaded space.

11:7.6 (124.7) There is an upper and a lower limit to horizontal space with reference to any given location in the universes. If one could move far enough at right angles to the plane of Orvonton, either up or down, eventually the upper or lower limit of pervaded space would be encountered. Within the known dimensions of the master universe these limits draw farther and farther apart at greater and greater distances from Paradise; space thickens, and it thickens somewhat faster than does the plane of creation, the universes.

11:7.7 (125.1) The relatively quiet zones between the space levels, such as the one separating the seven superuniverses from the first outer space level, are enormous elliptical regions of quiescent space activities. These zones separate the vast galaxies which race around Paradise in orderly procession. You may visualize the first outer space level, where untold universes are now in process of formation, as a vast procession of galaxies swinging around Paradise, bounded above and below by the midspace zones of quiescence and bounded on the inner and outer margins by relatively quiet space zones.

11:7.8 (125.2) A space level thus functions as an elliptical region of motion surrounded on all sides by relative motionlessness. Such relationships of motion and quiescence constitute a curved space path of lessened resistance to motion which is universally followed by cosmic force and emergent energy as they circle forever around the Isle of Paradise.

11:7.9 (125.3) This alternate zoning of the master universe, in association with the alternate clockwise and counterclockwise flow of the galaxies, is a factor in the stabilization of physical gravity designed to prevent the accentuation of gravity pressure to the point of disruptive and dispersive activities. Such an arrangement exerts antigravity influence and acts as a brake upon otherwise dangerous velocities.

8. GRAVITAȚIA PARADISULUI

Atracția ineluctabilă a gravitației atinge efectiv toate

8. PARADISE GRAVITY

11:8.1 (125.4) The inescapable pull of gravity effectively

lumile din toate universurile întregului spațiu. Gravitatia este constrângerea atotputernică a prezenței fizice a Paradisului. Gravitatia este coarda onnipotentă la care sunt acroșate stelele strălucitoare, sorii scânteietori și sferile care se învârt și care constituie veșmântul fizic universal al Dumnezeuului etern, care este totul, care umple toate lucrurile și în care toate lucrurile subzistă.

Centrul și punctul focal al gravitației materiale absolute este Insula Paradisului, completată de corpurile de gravitație obscure care încercuiesc Havona și echilibrată de rezervoarele spațiului situate deasupra și dedesubt. Toate emanațiile cunoscute ale Paradisului de Jos răspund inevitabil și infailibil la atracția gravitației centrale operând asupra circuitelor nesfârșite ale nivelelor eliptice ale spațiului maestrului univers. Tendința epocilor, curbura cercului și ciclul mării elipse caracterizează toate formele cunoscute ale realității cosmice.

Spațiul nu răspunde la gravitație, dar acționează asupra gravitației ca un echilibror. Fără perna spațiului, un efect exploziv ar îndepărta toate corpurile spațiale învecinate. Spațiul penetrat exercită, de asemenea, o influență de antigravitație asupra gravitației fizice sau liniare; spațiul poate efectiv neutraliza acțiunea gravitației fără a putea, totuși, s-o întârzie. Gravitatia absolută este gravitația Paradisului. Gravitatia locală sau liniară aparține stadiului electric al energiei sau al materiei. Ea operează în interiorul universului central, al suprauniversurilor și al universurilor exterioare, în toate locurile în care a avut loc o materializare corespunzătoare.

forme de forță cosmică, de energie fizică, de putere a universului și a diverselor materializări fac să apară trei stadii generale, cu toate că nu pe perfect delimitate, de reacție la gravitația Paradisului:

1. Stadiile de Pregravitație (Forța). Este primul pas în individualizarea puterii spațiului în forme preenergetice ale forței cosmice. Această stare este analoagă conceptului de sarcină-forță primordială a spațiului, pe care o numim uneori energie pură sau segregată.

2. Stadiile Gravitatiei (Energie). Această modificare a sarcinii-forță a spațiului este produsă de acțiunea organizatorilor forței Paradisului. Ea semnalează apariția sistemelor de energie răspunzând la atracția gravitației Paradisului. Această energie emergentă este neutră în mod original însă, după noi metamorfoze, ea arată calități așa zise pozitive și negative; noi numim aceste stadii ultimata.

3. Stadiile Postgravitației (Puterea universului). În acest stadiu, energia materie lasă să se vadă că ea răspunde la controlul gravitației liniare. În universul central, aceste sisteme fizice sunt organizări triple numite triata. Sunt sistemele de supraputere dând naștere la creații ale spațiului și timpului. Sistemele fizice ale suprauniversului sunt mobilizate de Directorii de Putere ai Universului și asociații lor. Aceste organizări materiale au o constituție dublă și se numesc gravita. Corpurile de gravitație întunecate care înconjoară Havona nu sunt făcute nici din triata nici din gravita; puterea lor de atracție denotă cele două forme de gravitație fizică, liniară și absolută.

Puterea spațiului nu este supusă interacțiunii nici

grips all the worlds of all the universes of all space. Gravity is the all-powerful grasp of the physical presence of Paradise. Gravity is the omnipotent strand on which are strung the gleaming stars, blazing suns, and whirling spheres which constitute the universal physical adornment of the eternal God, who is all things, fills all things, and in whom all things consist.

11:8.2 (125.5) The center and focal point of absolute material gravity is the Isle of Paradise, complemented by the dark gravity bodies encircling Havona and equilibrated by the upper and nether space reservoirs. All known emanations of nether Paradise invariably and unerringly respond to the central gravity pull operating upon the endless circuits of the elliptical space levels of the master universe. Every known form of cosmic reality has the bend of the ages, the trend of the circle, the swing of the great ellipse.

11:8.3 (125.6) Space is nonresponsive to gravity, but it acts as an equilibrant on gravity. Without the space cushion, explosive action would jerk surrounding space bodies. Pervaded space also exerts an antigravity influence upon physical or linear gravity; space can actually neutralize such gravity action even though it cannot delay it. Absolute gravity is Paradise gravity. Local or linear gravity pertains to the electrical stage of energy or matter; it operates within the central, super-, and outer universes, wherever suitable materialization has taken place.

11:8.4 (125.7) The numerous forms of cosmic force, physical energy, universe power, and various materializations disclose three general, though not perfectly clear-cut, stages of response to Paradise gravity:

11:8.5 (126.1) 1. *Pregravity Stages (Force)*. This is the first step in the individuation of space potency into the pre-energy forms of cosmic force. This state is analogous to the concept of the primordial force-charge of space, sometimes called *pure energy* or *segregated*.

11:8.6 (126.2) 2. *Gravity Stages (Energy)*. This modification of the force-charge of space is produced by the action of the Paradise force organizers. It signals the appearance of energy systems responsive to the pull of Paradise gravity. This emergent energy is originally neutral but consequent upon further metamorphosis will exhibit the so-called negative and positive qualities. We designate these stages *ultimata*.

11:8.7 (126.3) 3. *Postgravity Stages (Universe Power)*. In this stage, energy-matter discloses response to the control of linear gravity. In the central universe these physical systems are threefold organizations known as *triata*. They are the superpower mother systems of the creations of time and space. The physical systems of the superuniverses are mobilized by the Universe Power Directors and their associates. These material organizations are dual in constitution and are known as *gravita*. The dark gravity bodies encircling Havona are neither triata nor gravita, and their drawing power discloses both forms of physical gravity, linear and absolute.

11:8.8 (126.4) Space potency is not subject to the

unei forme de gravitație. Această dotare primitivă a Paradisului nu este un nivel actual al realității, însa ea este ancestrală tuturor realităților nespirtuale funcțional relative - tuturor manifestărilor energiei-forță și organizării puterii și a materiei. Puterea spațiului este un termen dificil de definit. El nu desemnează „ceea ce este ancestral spațiului”; semnificația sa ar trebuie să evoce ideea puterilor și potențialelor care există în spațiu. Putem concepe oarecum că el include toate potențialele și influențele absolute care emană din Paradis și constituie prezența spațială a Absolutului Necalificat.

Paradisul este sursa absolută și eternul punct focal al întregii energii-materii din universul universurilor. Absolutul Necalificat revelează, reglementează și interpune ceea ce își are sursa și originea în Paradis. Prezența universală a Absolutului Necalificat pare să echivaleze cu conceptul că extensia este potențial infinită, că ea este o tensiune elastică a prezenței Paradisului. Acest concept ne ajută să pricepem faptul că totul este supus unei atracții către interior, către Paradis. Acest exemplu este grosolan, însă poate fi totuși util. El explică și de ce gravitația acționează întotdeauna prin prioritate în planul perpendicular masei, fenomen denotând că dimensiunile Paradisului și creațiile care îl înconjoară sunt diferențiale.

9. CARACTERUL UNIC AL PARADISULUI

Paradisul este unic, în sensul că este un domeniu de origine primordială și scopul final al destinului pentru toate personalitățile spirituale. Este adevărat că ființele spirituale inferioare nu sunt toate imediat destinate Paradisului; cu toate acestea, Paradisul rămâne întotdeauna țelul dorit al tuturor personalităților supramateriale.

Paradisul este centrul geografic al infinității. El nu este o fracțiune a creației universale, nici chiar o veritabilă parte a eternului univers al Havonei. Noi ne referim în mod comun la Insula centrală ca aparținând universului divin, însă aceasta nu este realitatea. Paradisul este o existență eternă și exclusivă.

În eternitatea trecutului, atunci când Tatăl universal a dat o expresie personală infinită a sinelui său spiritual în ființa Fiului Etern, el a revelat simultan potențialul de univers al eului său nepersonal în calitate de Paradis. Paradisul nepersonal și nespirtual pare a fi fost corolarul inevitabil al voinței și al faptei Tatălui făcându-l etern pe Fiul Originar. Astfel a proiectat Tatăl realitatea în două faze actuale - cea personală și cea nepersonală, cea spirituală și cea nespirtuală. Tensiunile între aceste faze, în fața voinței comune de a acționa a Tatălui și a Fiului, au dat existență Autorului Comun și universului central al lumilor materiale și al ființelor spirituale.

Atunci când realitatea este diferențiată în personal și nepersonal (Fiul Etern și Paradis), nu prea este potrivit să se numească „Deitate” ceea ce este nepersonal, cel puțin pentru că acest nepersonal este calificat într-un anume fel. Energia și repercusiunile materiale ale acțiunilor Deității nu pot fi deloc numite Deitate. Deitatea poate fi cauza multor lucruri care nu sunt Deitate, iar Paradisul nu este o Deitate: el nu este nici conștient în sensul în care muritorii ar putea înțelege

interactions of any form of gravitation. This primal endowment of Paradise is not an actual level of reality, but it is ancestral to all relative functional nonspirit realities — all manifestations of force-energy and the organization of power and matter. Space potency is a term difficult to define. It does not mean that which is ancestral to space; its meaning should convey the idea of the potencies and potentials existent within space. It may be roughly conceived to include all those absolute influences and potentials which emanate from Paradise and constitute the space presence of the Unqualified Absolute.

11:8.9 (126.5) Paradise is the absolute source and the eternal focal point of all energy-matter in the universe of universes. The Unqualified Absolute is the revealer, regulator, and repository of that which has Paradise as its source and origin. The universal presence of the Unqualified Absolute seems to be equivalent to the concept of a potential infinity of gravity extension, an elastic tension of Paradise presence. This concept aids us in grasping the fact that everything is drawn inward towards Paradise. The illustration is crude but nonetheless helpful. It also explains why gravity always acts preferentially in the plane perpendicular to the mass, a phenomenon indicative of the differential dimensions of Paradise and the surrounding creations.

9. THE UNIQUENESS OF PARADISE

11:9.1 (126.6) Paradise is unique in that it is the realm of primal origin and the final goal of destiny for all spirit personalities. Although it is true that not all of the lower spirit beings of the local universes are immediately destined to Paradise, Paradise still remains the goal of desire for all supermaterial personalities.

11:9.2 (126.7) Paradise is the geographic center of infinity; it is not a part of universal creation, not even a real part of the eternal Havona universe. We commonly refer to the central Isle as belonging to the divine universe, but it really does not. Paradise is an eternal and exclusive existence.

11:9.3 (127.1) In the eternity of the past, when the Universal Father gave infinite personality expression of his spirit self in the being of the Eternal Son, simultaneously he revealed the infinity potential of his nonpersonal self as Paradise. Nonpersonal and nonspiritual Paradise appears to have been the inevitable repercussion to the Father's will and act which eternalized the Original Son. Thus did the Father project reality in two actual phases — the personal and the nonpersonal, the spiritual and the nonspiritual. The tension between them, in the face of will to action by the Father and the Son, gave existence to the Conjoint Actor and the central universe of material worlds and spiritual beings.

11:9.4 (127.2) When reality is differentiated into the personal and the nonpersonal (Eternal Son and Paradise), it is hardly proper to call that which is nonpersonal “Deity” unless somehow qualified. The energy and material repercussions of the acts of Deity could hardly be called Deity. Deity may cause much that is not Deity, and Paradise is not Deity; neither is it conscious as mortal man could ever possibly understand such a term.

cumva acest termen.

Paradisul nu este ancestral nici unei ființe sau entități vii; el nu este un creator. Personalitatea și relațiile minte-spirit sunt transmisibile, însă arhetipurile nu. Modelele nu sunt niciodată reflectări; ele sunt copii-reproduceri. Paradisul este absolutul arhetipurilor. Havona este o etalare a acestor potențiale în actualitate.

Reședința lui Dumnezeu este centrală și eternă, glorioasă și ideală. Locașul său este arhetipul splendid al tuturor lumilor-sedii din universuri; iar universul central al locuinței sale imediate este arhetipul tuturor universurilor pentru idealurile lor, organizările lor și destinul lor ultim.

Paradisul este sediul universal al tuturor activităților referitoare la personalitate și sursa-centru a tuturor manifestărilor de forță ale spațiului și energiei. Tot ceea ce a fost, ce este acum și ce va fi, a venit, vine acum sau va veni mai târziu din acest loc central unde locuiesc Zeii eterni. Paradisul este centrul întregii creații, sursa tuturor energiilor și locul primordial de origine al tuturor personalităților.

La urma urmei, lucrul cel mai important pentru muritori referitor la Paradisul etern este faptul că această locuință perfectă a Tatălui Universal este destinul real și îndepărtat al sufletelor nemuritoare ale fiilor muritori și materiali ai lui Dumnezeu, creaturile ascendente ale lumilor evolutive ale timpului și spațiului. Orice muritor cunoscându-l pe Dumnezeu și alegând cariera de împlinire a voinței Tatălui s-a angajat deja pe lunga cale a Paradisului, cale de cercetare a divinității și de ajungere la desăvârșire. Și, când o astfel de ființă de origine animală se ridică până la Paradis și stă în fața Zeilor, după ce s-a ridicat din sferile inferioare ale spațiului, așa cum o mulțime nenumărată de alte ființe fac la fel, acest demers reprezintă realitatea unei transformări spirituale aflate la limitele supremației.

[Prezentat de un Desăvârșitor al Înțelepciunii însărcinat de Cei Îmbătrâniți de Zile de pe Uversa să realizeze această expunere.]

11:9.5 (127.3) Paradise is not ancestral to any being or living entity; it is not a creator. Personality and mind-spirit relationships are *transmissible*, but pattern is not. Patterns are never reflections; they are duplications — reproductions. Paradise is the absolute of patterns; Havona is an exhibit of these potentials in actuality.

11:9.6 (127.4) God's residence is central and eternal, glorious and ideal. His home is the beautiful pattern for all universe headquarters worlds; and the central universe of his immediate indwelling is the pattern for all universes in their ideals, organization, and ultimate destiny.

11:9.7 (127.5) Paradise is the universal headquarters of all personality activities and the source-center of all force-space and energy manifestations. Everything which has been, now is, or is yet to be, has come, now comes, or will come forth from this central abiding place of the eternal Gods. Paradise is the center of all creation, the source of all energies, and the place of primal origin of all personalities.

11:9.8 (127.6) After all, to mortals the most important thing about eternal Paradise is the fact that this perfect abode of the Universal Father is the real and far-distant destiny of the immortal souls of the mortal and material sons of God, the ascending creatures of the evolutionary worlds of time and space. Every God-knowing mortal who has espoused the career of doing the Father's will has already embarked upon the long, long Paradise trail of divinity pursuit and perfection attainment. And when such an animal-origin being does stand, as countless numbers now do, before the Gods on Paradise, having ascended from the lowly spheres of space, such an achievement represents the reality of a spiritual transformation bordering on the limits of supremacy.

11:9.9 (127.7) [Presented by a Perfector of Wisdom commissioned thus to function by the Ancients of Days on Uversa.]

Capitolul 12. Universul universurilor

⇨ 011

CARTEA URANTIA

013 ⇨

PARTE I. UNIVERSUL CENTRAL ȘI SUPRAUNVERSURILE

CAPITOLUL 12 UNIVERSUL UNIVERSURILOR

Secțiuni

Introduction

1. Nivele de spațiu ale universului principal
2. Domeniile absolutului necalificat
3. Gravitația universală
4. Spațiu și mișcare
5. Spațiu și timp
6. Supercontrolul universal
7. Partea și totul
8. Materie, minte și spirit
9. Realități personale

PAPER 12 THE UNIVERSE OF UNIVERSES

SECTIONS

Introduction

1. Space Levels of the Master Universe
2. The Domains of the Unqualified Absolute
3. Universal Gravity
4. Space and Motion
5. Space and Time
6. Universal Overcontrol
7. The Part and the Whole
8. Matter, Mind, and Spirit
9. Personal Realities

Introduction

IMENSITATEA vastei creații a Tatălui Universal este cu totul dincolo de tot ce poate cuprinde imaginația finită; enormitatea universului principal clatină până și conceptul ordinului meu de ființă. Mintea muritoare poate însă învăța numeroase lucruri despre planul și aranjarea universurilor. Puteți dobândi noțiuni despre organizările fizice și despre minunata lor administrare. Puteți afla numeroase lucruri despre diversele grupuri de ființe inteligente care populează cele șapte suprauniversuri ale timpului și universul central al eternității.

În principiu, adică în etern potențial, noi concepem creația materială ca infinită, deoarece Tatăl Universal este efectiv infinit; cu toate acestea, pe măsură ce studiem și observăm creația materială totală, noi știm ea este limitată în orice moment din timp, cu toate că, pentru mintea voastră finită, ea este comparativ nelimitată, practic nemărginită.

Din studiul legilor fizice și din observațiile tăramurilor stelare, noi suntem convinși că Creatorul infinit nu a manifestat încă finalitatea expresiei sale cosmice, adică o mare parte a potențialului cosmic al Infinitului este conținută încă în el însuși și nerevelată. Pentru ființele create, universul principal poate părea aproape infinit, însă el este departe de a se sfârși; creația materială comportă încă limite fizice, iar revelația experiențială a țelului etern este încă în progres.

INTRODUCTION

12:0.1 (128.1) THE immensity of the far-flung creation of the Universal Father is utterly beyond the grasp of finite imagination; the enormousness of the master universe staggers the concept of even my order of being. But the mortal mind can be taught much about the plan and arrangement of the universes; you can know something of their physical organization and marvelous administration; you may learn much about the various groups of intelligent beings who inhabit the seven superuniverses of time and the central universe of eternity.

12:0.2 (128.2) In principle, that is, in eternal potential, we conceive of material creation as being infinite because the Universal Father is actually infinite, but as we study and observe the total material creation, we know that at any given moment in time it is limited, although to your finite minds it is comparatively limitless, virtually boundless.

12:0.3 (128.3) We are convinced, from the study of physical law and from the observation of the starry realms, that the infinite Creator is not yet manifest in finality of cosmic expression, that much of the cosmic potential of the Infinite is still self-contained and unrevealed. To created beings the master universe might appear to be almost infinite, but it is far from finished; there are still physical limits to the material creation, and the experiential revelation of the eternal purpose is still in progress.

1. NIVELE DE SPAȚIU ALE UNIVERSULUI PRINCIPAL

Universul universurilor nu este nici un plan infinit, nici un cub nelimitat, nici un cerc lipsit de frontiere; el are, cu siguranță, dimensiuni. Legile organizării și ale administrării dovedesc într-un mod concludent că tot acest vast agregat de energie-forță și de putere-materie funcționează în cele din urmă ca o unitate spațială, ca un întreg organizat și coordonat. Comportamentul observabil al creației materiale constituie proba că există un univers fizic cu limite definite. Proba decisivă că universul este atât circular cât și delimitat este adusă de faptul bine cunoscut (pentru noi) că toate formele energiei fundamentale se întorc pe traiectoria curbă a nivelelor spațiului universului principal, supunându-se atracției neîncetate și absolute a gravitației Paradisului.

Nivele spațiale succesive ale universului principal constituie diviziunile majore ale spațiului pătruns, ale creației totale, organizate și parțial locuite, sau așteptând să fie organizată și locuită. Dacă universul principal nu ar fi fost o serie de nivele eliptice de spațiu oferind o ultimă rezistență la mișcare, alternând cu zone de liniște relativă, noi credem că ar fi fost posibil să observăm anumite energii cosmice răspândindu-se la infinit, în linie dreaptă, în spațiul virgin. Însă noi nu găsim niciodată o forță sau o energie sau o materie care să se comporte astfel; ele se rotesc întotdeauna înaintând pe traiectorii de mari circuite ale spațiului.

Plecând din Paradis către exterior prin întinderea pe orizontală a spațiului pătruns, universul principal există în șase elipse concentrice, nivelele de spațiu care înconjoară Insula centrală:

1. Universul Central-Havona.
2. Cele Șapte Universuri.
3. Primul Nivel al Spațiului Exterior.
4. Al Doilea Nivel al Spațiului Exterior.
5. Al Treilea al Spațiului Exterior.
6. Al Patrulea Nivel al Spațiului Exterior.

Havona, universul central, nu este o creație a timpului; este o existență eternă. Acest univers fără început sau sfârșit este constituit într-un miliard de stele de o perfecțiune sublimă și este înconjurat de enorme corpuri de gravitație întunecate. Centrul Havonei se găsește în Insula Paradisului, staționară și absolut stabilizată, înconjurată de cei douăzeci și unu de sateliți ai ei. Din cauza enormelor mase ale corpurilor de gravitație obscure care circulă la marginea universului central, conținutul masic al acestui univers central depășește considerabil totalul maselor cunoscute al ansamblului celor șapte sectoare ale marelui univers.

Sistemul Paradis-Havona, eternul univers care încercuiește Insula eternă, constituie nucleul perfect și etern al universului principal; ansamblul celor șapte suprauniversuri și toate regiunile spațiului exterior se mișcă pe orbite stabilite în jurul gigantului conglomerat central al sateliților Paradisului și al sferelor Havonei.

1. SPACE LEVELS OF THE MASTER UNIVERSE

12.1.1 (128.4) The universe of universes is not an infinite plane, a boundless cube, nor a limitless circle; it certainly has dimensions. The laws of physical organization and administration prove conclusively that the whole vast aggregation of force-energy and matter-power functions ultimately as a space unit, as an organized and co-ordinated whole. The observable behavior of the material creation constitutes evidence of a physical universe of definite limits. The final proof of both a circular and delimited universe is afforded by the, to us, well-known fact that all forms of basic energy ever swing around the curved path of the space levels of the master universe in obedience to the incessant and absolute pull of Paradise gravity.

12.1.2 (128.5) The successive space levels of the master universe constitute the major divisions of pervaded space — total creation, organized and partially inhabited or yet to be organized and inhabited. If the master universe were not a series of elliptical space levels of lessened resistance to motion, alternating with zones of relative quiescence, we conceive that some of the cosmic energies would be observed to shoot off on an infinite range, off on a straight-line path into trackless space; but we never find force, energy, or matter thus behaving; ever they whirl, always swinging onward in the tracks of the great space circuits.

12.1.3 (129.1) Proceeding outward from Paradise through the horizontal extension of pervaded space, the master universe is existent in six concentric ellipses, the space levels encircling the central Isle:

- 12.1.4 (129.2) 1. The Central Universe — Havona.
- 12.1.5 (129.3) 2. The Seven Superuniverses.
- 12.1.6 (129.4) 3. The First Outer Space Level.
- 12.1.7 (129.5) 4. The Second Outer Space Level.
- 12.1.8 (129.6) 5. The Third Outer Space Level.
- 12.1.9 (129.7) 6. The Fourth and Outermost Space Level.

12.1.10 (129.8) *Havona*, the central universe, is not a time creation; it is an eternal existence. This never-beginning, never-ending universe consists of one billion spheres of sublime perfection and is surrounded by the enormous dark gravity bodies. At the center of Havona is the stationary and absolutely stabilized Isle of Paradise, surrounded by its twenty-one satellites. Owing to the enormous encircling masses of the dark gravity bodies about the fringe of the central universe, the mass content of this central creation is far in excess of the total known mass of all seven sectors of the grand universe.

12.1.11 (129.9) *The Paradise-Havona System*, the eternal universe encircling the eternal Isle, constitutes the perfect and eternal nucleus of the master universe; all seven of the superuniverses and all regions of outer space revolve in established orbits around the gigantic central aggregation of the Paradise satellites and the Havona spheres.

Cele Șapte suprauniversuri nu sunt organizări fizice primare; niciăieri frontierele lor nu fragmentează o familie nebulară sau nu traversează un univers local, o unitate creativă primordială. Fiecare supraunivers este pur și simplu, într-un spațiu geografic, o îngrămădire care cuprinde aproximativ o șeptime din creația posthavoniană organizată și parțial locuită. Ele sunt aproape echivalente în ceea ce privește numărul universurilor locale pe care le conțin și în ceea ce privește spațiul pe care-l îmbrățișează. Nebadon, universul vostru local, este una din cele mai recente creații ale Orvontonului, cel de-al șaptelea supraunivers.

Marele Univers este o creație în prezent organizată și locuită. El este compus din șapte suprauniversuri, cu un potențial evolutiv cumulat de aproximativ șapte miliarde de planete locuite, fără a număra sferile eterne ale creației centrale. Această estimare cu titlu de încercare nu cuprinde însă sferile arhitecturale administrative și nu include nici grupurile exterioare ale universurilor neorganizate. Oprirea aparent neregulată a marelui univers, periferia sa inegală și neîmplinită conjugată cu starea deosebit de agitată a întregului teren astronomic, sugerează observatorilor noștri că până și cele șapte universuri sunt încă incomplete. Atunci când pornim dinspre interior, de la centrul divin, către exterior în orice direcție, ajungem până la limitele exterioare ale creației organizate și locuite; ajungem la limitele exterioare ale marelui univers. Și, aproape de această frontieră exterioară, într-un colț îndepărtat al acestei magnifice creații, universul vostru local își urmează existența sa dinamică.

Nivelele de Spațiu Exterior. Departe în spațiu, la o distanță enormă de cele șapte suprauniversuri locuite, se grupează circuite de forțe și energii de materializare de o incredibilă și uluitoare imensitate. Între circuitele energiei celor șapte suprauniversuri și această gigantică centură exterioară de forțe în activitate, există o zonă de spațiu comparativ calmă a cărei lărgime variază, însă reprezintă în medie patru sute de mii de ani-lumină. Aceste zone ale spațiului sunt lipsite de praf stelar - de ceață cosmică. Aceia dintre noi care studiază aceste fenomene au îndoieli în privința statutului forțelor spațiului existent în această zonă de calm relativ înconjurând cele șapte suprauniversuri. Însă, la aproximativ o jumătate de milion de ani-lumină dincolo de periferia prezentului mare univers, noi observăm începuturile unei zone de activitate energetică incredibilă al cărei volum și intensitate cresc pe o distanță de mai mult de douăzeci și cinci de milioane de ani-lumină. Aceste formidabile roți de forțe energetice sunt situate pe primul nivel al spațiului exterior, o centură continuă de activitate cosmică care înconjoară totalitatea creației cunoscute, organizate și locuite.

Activități încă și mai mari au loc dincolo de aceste regiuni, căci fizicienii de pe Uversa au detectat semne premergătoare ale manifestărilor forței aflate la peste cincizeci de milioane de ani-lumină dincolo de regiunea cea mai exterioară a fenomenelor primului nivel al spațiului exterior. Aceste activități presupun indubitabil organizarea de creații materiale pe al doilea nivel al spațiului exterior al universului principal.

Universal central este creația eternității; cele șapte

12.1.12 (129.10) *The Seven Superuniverses are not primary physical organizations; nowhere do their boundaries divide a nebular family, neither do they cross a local universe, a prime creative unit. Each superuniverse is simply a geographic space clustering of approximately one seventh of the organized and partially inhabited post-Havona creation, and each is about equal in the number of local universes embraced and in the space encompassed. Nebadon, your local universe, is one of the newer creations in Orvonton, the seventh superuniverse.*

12.1.13 (129.11) *The Grand Universe is the present organized and inhabited creation. It consists of the seven superuniverses, with an aggregate evolutionary potential of around seven trillion inhabited planets, not to mention the eternal spheres of the central creation. But this tentative estimate takes no account of architectural administrative spheres, neither does it include the outlying groups of unorganized universes. The present ragged edge of the grand universe, its uneven and unfinished periphery, together with the tremendously unsettled condition of the whole astronomical plot, suggests to our star students that even the seven superuniverses are, as yet, uncompleted. As we move from within, from the divine center outward in any one direction, we do, eventually, come to the outer limits of the organized and inhabited creation; we come to the outer limits of the grand universe. And it is near this outer border, in a far-off corner of such a magnificent creation, that your local universe has its eventful existence.*

12.1.14 (129.12) *The Outer Space Levels.* Far out in space, at an enormous distance from the seven inhabited superuniverses, there are assembling vast and unbelievably stupendous circuits of force and materializing energies. Between the energy circuits of the seven superuniverses and this gigantic outer belt of force activity, there is a space zone of comparative quiet, which varies in width but averages about four hundred thousand light-years. These space zones are free from star dust — cosmic fog. Our students of these phenomena are in doubt as to the exact status of the space-forces existing in this zone of relative quiet which encircles the seven superuniverses. But about one-half million light-years beyond the periphery of the present grand universe we observe the beginnings of a zone of an unbelievable energy action which increases in volume and intensity for over twenty-five million light-years. These tremendous wheels of energizing forces are situated in the first outer space level, a continuous belt of cosmic activity encircling the whole of the known, organized, and inhabited creation.

12.1.15 (130.1) *Still greater activities are taking place beyond these regions, for the Uversa physicists have detected early evidence of force manifestations more than fifty million light-years beyond the outermost ranges of the phenomena in the first outer space level. These activities undoubtedly presage the organization of the material creations of the second outer space level of the master universe.*

12.1.16 (130.2) *The central universe is the creation of eternity; the seven superuniverses are the creations of*

suprauniversuri sunt creația timpului; cele patru nivele ale spațiului exterior sunt indiscutabil destinate să elaboreze exteriorizarea ultimității creației. Anumiți gânditori susțin că Infinitul nu va putea niciodată să atingă deplina sa expresie dincolo de infinitate. Ei postulează deci o creație adițională și nerevelată dincolo de cel de-al patrulea nivel, nivelul extrem al spațiului exterior, posibilitatea unui univers al infinității, mereu crescător și nesfârșindu-se niciodată. În mod teoretic, noi nu știm cum să limităm infinitatea Creatorului nici infinitatea potențială a creației, însă considerăm universul principal, așa cum există și după cum este administrat, ca având limitări, ca fiind net delimitat și îngrădit la marginile sale exterioare, de spațiul deschis.

2. DOMENIILE ABSOLUTULUI NECALIFICAT

Atunci când astronomii de pe Urantia scrutează cu telescoapele lor tot mai puternice întinderile misterioase ale spațiului exterior și atunci când observă uimitoare evoluție a universurilor fizice aproape nenumărate, ei ar trebui să realizeze că percep marea execuție a planurilor insondabile ale Arhitecților Universului principal. Este adevărat că suntem în posesia unor dovezi care sugerează influența prezenței anumitor personalități paradisiace colo și colo în imensele manifestări ale energiei care caracterizează actual aceste regiuni exterioare; cu toate acestea, dintr-un punct de vedere mai larg, regiunile spațiului care se întind dincolo de frontierele exterioare ale celor șapte suprauniversuri sunt în general recunoscute ca intrând în constituția domeniului Absolutului Necalificat.

Cu toate că ochiul uman lipsit de ajutor nu poate vedea decât două sau trei nebuloase în afară de frontierele suprauniversului Orvontonului, telescoapele voastre vă dezvăluie literalmente milioane și milioane dintre aceste universuri fizice în curs de formare. Cea mai mare parte a ținuturilor stelare expuse astăzi cercetării vizuale a telescoapelor voastre se găsesc în Orvonton, însă, cu tehnica fotografică, telescoapele voastre cele mai puternice penetrează cu mult dincolo de frontierele marelui univers, în domeniile spațiului exterior, în care nenumărate universuri sunt pe cale de organizare. Și există încă multe alte milioane de universuri aflate dincolo de puterea de penetrare a instrumentelor pe care le posedați acum.

Într-un viitor nu prea îndepărtat, noi telescoape vor revela privirilor uluite ale astronomilor de pe Urantia cel puțin 375 milioane de noi galaxii în întinderile îndepărtate ale spațiului exterior. În același timp, aceste telescoape mai puternice vor dezvălui că numeroase insule universale care fuseseră înainte situate în spațiul exterior, fac de fapt parte din sistemul galactic al Orvontonului. Cele șapte suprauniversuri sunt încă pe cale de a crește; periferia fiecăruia suportă o extindere treptată; se stabilizează și se organizează noi nebuloase; iar unele dintre nebuloasele pe care astronomii de pe Urantia le consideră ca extragalactice se găsesc în realitate la extremitatea Orvontonului și își urmează călătoria împreună cu noi.

Locuitorii de pe Uversa care studiază stelele observă că marele univers este înconjurat de

time; the four outer space levels are undoubtedly destined to eventuate-evolve the ultimacy of creation. And there are those who maintain that the Infinite can never attain full expression short of infinity; and therefore do they postulate an additional and unrevealed creation beyond the fourth and outermost space level, a possible ever-expanding, never-ending universe of infinity. In theory we do not know how to limit either the infinity of the Creator or the potential infinity of creation, but as it exists and is administered, we regard the master universe as having limitations, as being definitely delimited and bounded on its outer margins by open space.

2. THE DOMAINS OF THE UNQUALIFIED

ABSOLUTE

12:2.1 (130.3) When Urantia astronomers peer through their increasingly powerful telescopes into the mysterious stretches of outer space and there behold the amazing evolution of almost countless physical universes, they should realize that they are gazing upon the mighty outworking of the unsearchable plans of the Architects of the Master Universe. True, we do possess evidences which are suggestive of the presence of certain Paradise personality influences here and there throughout the vast energy manifestations now characteristic of these outer regions, but from the larger viewpoint the space regions extending beyond the outer borders of the seven superuniverses are generally recognized as constituting the domains of the Unqualified Absolute.

12:2.2 (130.4) Although the unaided human eye can see only two or three nebulae outside the borders of the superuniverse of Orvonton, your telescopes literally reveal millions upon millions of these physical universes in process of formation. Most of the starry realms visually exposed to the search of your present-day telescopes are in Orvonton, but with photographic technique the larger telescopes penetrate far beyond the borders of the grand universe into the domains of outer space, where untold universes are in process of organization. And there are yet other millions of universes beyond the range of your present instruments.

12:2.3 (130.5) In the not-distant future, new telescopes will reveal to the wondering gaze of Urantian astronomers no less than 375 million new galaxies in the remote stretches of outer space. At the same time these more powerful telescopes will disclose that many island universes formerly believed to be in outer space are really a part of the galactic system of Orvonton. The seven superuniverses are still growing; the periphery of each is gradually expanding; new nebulae are constantly being stabilized and organized; and some of the nebulae which Urantian astronomers regard as extragalactic are actually on the fringe of Orvonton and are traveling along with us.

12:2.4 (131.1) The Uversa star students observe that the grand universe is surrounded by the ancestors of a

predecesorii unei serii de îngrămădiri de stele și de planete care încercuiesc complet creația actualmente locuită la fel ca niște cercuri concentrice de universuri exterioare nenumărate. Fizicienii de pe Uversa calculează că energia și materia acestor regiuni exterioare neexplorate sunt deja de mai multe ori superioare totalului masei materiale și al sarcinilor de energie conținute în toate cele șapte suprauniversuri. Noi suntem informați că metamorfoza forței cosmice în aceste nivele ale spațiului exterior este o funcțiune a organizatorilor de forță ai Paradisului. Mai știm și că aceste forțe sunt ancestrale energiilor fizice care animă în prezent marele univers. Cu toate acestea, directorii de putere de pe Orvonton nu au cu nimic de-a face cu aceste ținuturi îndepărtate, iar mișcările de energie internă nu sunt nici ele legate într-un mod deslușit de circuitele de putere a creațiilor organizate și locuite.

Noi știm foarte puține despre semnificația acestor formidabile fenomene ale spațiului exterior. O viitoare creație mai mare este în curs de formare. Putem observa imensitatea sa, îi putem distinge întinderea și putem simți dimensiunile ei maiestuoase, însă altfel nu știm cu mult mai mult decât astronomii de pe Urantia despre aceste domenii. După câte știm, nu există în această centură exterioară de nebuloase, de sori și de planete nici ființe materiale de ordinul ființelor umane, nici îngeri sau alte creaturi spirituale. Acest domeniu îndepărtat este în afara jurisdicției și administrației guvernelor suprauniversurilor.

Pe tot cuprinsul Orvontonului se crede că este în gestație un nou tip de creație, un ordin de universuri destinat să devină scena activităților viitoare ale Corpurilor Finalității care se adună. Și în caz că ipotezele noastre sunt corecte, viitorul nelimitat poate să vă rezerve aceleași spectacole captivante ca trecutul nelimitat pentru strămoșii și predecesorii voștri.

3. GRAVITAȚIA UNIVERSALĂ

Toate formele de energie-forță - materiale, mentale sau spirituale - sunt supuse în mod egal constrângerilor, prezențelor universale pe care le numim gravitație. Personalitatea este și ea sensibilă la gravitației - la circuitul exclusiv al Tatălui; însă, cu toate ca acest circuit este rezervat doar Tatălui, el nu este exclus din alte circuite. Tatăl Universal este infinit și acționează asupra tuturor celor patru circuite de gravitație absolută în universul principal:

1. Gravitația Personalității Tatălui Universal.
2. Gravitația Spiritului Fiului Etern.
3. Gravitația Mentală a Autorului Comun.
4. Gravitația Cosmică a Insulei Paradisului.

Aceste patru circuite nu sunt conectate la centrul de forță din Paradisul de Jos; ele nu sunt circuite de forță, nici de energie, nici de putere. Sunt circuite absolute de prezență și, spre deosebire de Dumnezeu, ele sunt independente de timp și de spațiu.

Sub acest raport este interesant să notăm anumite observații făcute pe Uversa în cursul recentelor milenii

series of starry and planetary clusters which completely encircle the present inhabited creation as concentric rings of outer universes upon universes. The physicists of Uversa calculate that the energy and matter of these outer and uncharted regions already equal many times the total material mass and energy charge embraced in all seven superuniverses. We are informed that the metamorphosis of cosmic force in these outer space levels is a function of the Paradise force organizers. We also know that these forces are ancestral to those physical energies which at present activate the grand universe. The Orvonton power directors, however, have nothing to do with these far-distant realms, neither are the energy movements therein discernibly connected with the power circuits of the organized and inhabited creations.

12.2.5 (131.2) We know very little of the significance of these tremendous phenomena of outer space. A greater creation of the future is in process of formation. We can observe its immensity, we can discern its extent and sense its majestic dimensions, but otherwise we know little more about these realms than do the astronomers of Urantia. As far as we know, no material beings on the order of humans, no angels or other spirit creatures, exist in this outer ring of nebulae, suns, and planets. This distant domain is beyond the jurisdiction and administration of the superuniverse governments.

12.2.6 (131.3) Throughout Orvonton it is believed that a new type of creation is in process, an order of universes destined to become the scene of the future activities of the assembling Corps of the Finality; and if our conjectures are correct, then the endless future may hold for all of you the same enthralling spectacles that the endless past has held for your seniors and predecessors.

3. UNIVERSAL GRAVITY

12.3.1 (131.4) All forms of force-energy — material, mindal, or spiritual — are alike subject to those grasps, those universal presences, which we call gravity. Personality also is responsive to gravity — to the Father's exclusive circuit; but though this circuit is exclusive to the Father, he is not excluded from the other circuits; the Universal Father is infinite and acts over *all* four absolute-gravity circuits in the master universe:

- 12.3.2 (131.5) 1. The Personality Gravity of the Universal Father.
- 12.3.3 (131.6) 2. The Spirit Gravity of the Eternal Son.
- 12.3.4 (131.7) 3. The Mind Gravity of the Conjoint Actor.
- 12.3.5 (131.8) 4. The Cosmic Gravity of the Isle of Paradise.

12.3.6 (131.9) These four circuits are not related to the nether Paradise force center; they are neither force, energy, nor power circuits. They are absolute *presence* circuits and like God are independent of time and space.

12.3.7 (132.1) In this connection it is interesting to record certain observations made on Uversa during recent

de către corpul de cercetători care se ocupă de gravitație. Acest grup expert de lucrători a ajuns la următoarele concluzii în ceea ce privește diferitele sisteme de gravitație ale universului principal:

1. **Gravitația Fizică.** Socotind capacitatea gravitației fizice a marelui univers și formulând o estimare a totalului său, ei au efectuat în mod laborios o comparație a rezultatului lor cu totalul estimat al prezenței gravitației absolute care activează acum. Aceste calcule indică faptul că acțiunea totală a gravitației în marele univers nu reprezintă decât o foarte mică fracțiune a atracției gravitației Paradisului calculată pe baza reacției de gravitație a unităților fizice a materiei universale. Acești investigatori au ajuns la concluzia uimitoare că universul central și cele șapte universuri care-l înconjoară nu se folosesc în prezent decât de cinci procente din funcționarea activă a influenței gravitației absolute a Paradisului. În alte cuvinte: la ora actuală, aproximativ nouăzeci și cinci la sută din acțiunea activă a gravitației cosmice a Paradisului, evaluată conform acestei teorii a totalității, este ocupată cu controlul sistemelor materiale situate dincolo de frontierele prezentelor universuri organizate. Aceste calcule se referă toate la gravitația absolută; gravitația liniară este un fenomen de interacțiune calculabil numai cunoscând gravitația efectivă a Paradisului.

2. **Gravitația Spirituală.** Prin aceeași tehnică de estimare comparativă și de calcul, acești cercetători au explorat capacitatea prezentă de reacție la gravitația spiritului. Cu colaborarea Mesagerilor Solitari și a altor personalități spirituale, ei au reușit să facă totalul gravitației spirituale active a celei de a Doua Surse-Centru. Și este deosebit de instructiv să notăm ca ei au găsit aproape aceeași valoare pentru prezența efectivă și funcțională a gravitației spiritului în marele univers ca și cea pentru valoarea presupusă pe care au admis-o pentru totalul gravitației active a spiritului. În alte cuvinte: la ora actuală, practic întreaga gravitație a Fiului Etern, calculată conform acestei teorii a totalității, este observabilă în funcționarea ei în marele univers. Dacă aceste rezultate sunt demne de încredere, putem trage concluzia că universurile care evoluează în spațiul exterior sunt la ora actuală în întregime nespirtuale. Și dacă este așa, acest lucru explică satisfăcător de ce ființele înzestrate cu spirit posedă atât de puține sau chiar deloc dintre toate aceste învățături despre aceste vaste manifestări de energie, cu excepția cunoașterii faptului existenței fizice.

3. **Gravitația Mentală.** Cu ajutorul aceluiași principii de calcul comparativ, acești experți au atacat problema prezenței și a reacției gravitației mentale. Ei au obținut unitatea mentală de estimare făcând media acestor trei tipuri materiale și a trei tipuri spirituale de mentalitate, cu toate că tipul minte întâlnit la directorii de putere și la asociații lor a fost revelat ca un factor perturbator în efortul de a se ajunge la o unitate fundamentală care să permită să se calculeze gravitația mentală. Nu s-au întâmpinat mari piedici în estimarea capacității funcționale a gravitației mentale a celei de a Treia Sursă-Centru la ora actuală, conform acestei teorii a totalității. Cu toate că în acest exemplu rezultatele nu sunt atât de concludente ca pentru estimările gravitației fizice și spirituale, ele sunt prin comparație foarte instructive și chiar curioase. Acești cercetători au dedus că aproximativ nouăzeci și cinci la sută din reactivitatea gravitației mentale la atracția intelectuală a Autorului

millenniums by the corps of gravity researchers. This expert group of workers has arrived at the following conclusions regarding the different gravity systems of the master universe:

12.3.8 (132.2) 1. *Physical Gravity.* Having formulated an estimate of the summation of the entire physical-gravity capacity of the grand universe, they have laboriously effected a comparison of this finding with the estimated total of absolute gravity presence now operative. These calculations indicate that the total gravity action on the grand universe is a very small part of the estimated gravity pull of Paradise, computed on the basis of the gravity response of basic physical units of universe matter. These investigators reach the amazing conclusion that the central universe and the surrounding seven superuniverses are at the present time making use of only about five per cent of the active functioning of the Paradise absolute-gravity grasp. In other words: At the present moment about ninety-five per cent of the active cosmic-gravity action of the Isle of Paradise, computed on this totality theory, is engaged in controlling material systems beyond the borders of the present organized universes. These calculations all refer to absolute gravity; linear gravity is an interactive phenomenon which can be computed only by knowing the actual Paradise gravity.

12.3.9 (132.3) 2. *Spiritual Gravity.* By the same technique of comparative estimation and calculation these researchers have explored the present reaction capacity of spirit gravity and, with the co-operation of Solitary Messengers and other spirit personalities, have arrived at the summation of the active spirit gravity of the Second Source and Center. And it is most instructive to note that they find about the same value for the actual and functional presence of spirit gravity in the grand universe that they postulate for the present total of active spirit gravity. In other words: At the present time practically the entire spirit gravity of the Eternal Son, computed on this theory of totality, is observable as functioning in the grand universe. If these findings are dependable, we may conclude that the universes now evolving in outer space are at the present time wholly nonspiritual. And if this is true, it would satisfactorily explain why spirit-endowed beings are in possession of little or no information about these vast energy manifestations aside from knowing the fact of their physical existence.

12.3.10 (132.4) 3. *Mind Gravity.* By these same principles of comparative computation these experts have attacked the problem of mind-gravity presence and response. The mind unit of estimation was arrived at by averaging three material and three spiritual types of mentality, although the type of mind found in the power directors and their associates proved to be a disturbing factor in the effort to arrive at a basic unit for mind-gravity estimation. There was little to impede the estimation of the present capacity of the Third Source and Center for mind-gravity function in accordance with this theory of totality. Although the findings in this instance are not so conclusive as in the estimates of physical and spirit gravity, they are, comparatively considered, very instructive, even intriguing. These investigators deduce that about eighty-five per cent of the mind-gravity response to the intellectual drawing of the Conjoint Actor takes origin in the existing grand

Comun își are originea în marele univers așa cum există el. Acest fapt sugerează posibilitatea ca activitățile mentale să fie implicate în conexiune cu activitățile fizice observabile în curs de progres în toate domeniile spațiului exterior. Cu toate că această estimare este probabil departe de a fi exactă, ea se acordă în principiu cu credința noastră că organizatorii de forță inteligenți dirijează în prezent evoluția pe nivelele spațiului exterior dincolo de limitele prezente ale marelui univers. Oricare ar fi natura acestei inteligențe ipotetice, ea nu pare a fi sensibilă la gravitația spiritului.

Însă toate aceste calcule sunt, în cel mai bun caz, estimări bazate pe legi presupuse. Noi credem că ele sunt destul de fiabile. Chiar și dacă s-ar localiza câteva ființe spirituale în spațiul exterior, prezența lor colectivă nu ar influența în mod notabil niște calcule ce implică măsurători atât de colosale.

Gravitația Personalității nu este calculabilă. Recunoaștem circuitul, însă nu putem măsura realitățile calitative sau cantitative care sunt sensibile la ea.

4. SPAȚIU ȘI MIȘCARE

Toate unitățile de energie cosmică sunt într-o mișcare de revoluție primară, angajate în execuția misiunii lor în timp ce se învârt în jurul orbitei universale. Universurile spațiului, la fel ca și sistemele și lumile care le compun, sunt toate sfere care se învârt deplasându-se de-a lungul circuitelor nesfârșite ale nivelelor spațiului universului principal. Nu există absolut nimic staționar în universul principal, afară de centrul însuși al Havonei, eterna Insulă a Paradisului, centrul gravitației.

Absolutul Necalificat este în mod funcțional limitat la spațiu, însă noi nu avem aceeași certitudine în legătură cu relația acestui Absolut cu mișcarea. Îi este mișcarea inerentă? Nu știm. Noi știm că mișcarea nu este inerentă spațiului; nici chiar mișcările de spațiu nu sunt intrinseci. Însă noi nu suntem la fel de siguri asupra raporturilor Necalificatului cu mișcarea. Cărei persoană sau cărui lucru i se datorează cu adevărat activitățile de transmutări ale energiei-forță care se desfășoară acum dincolo de frontierele celor șapte suprauniversuri? În ceea ce privește originea mișcării, noi avem următoarele opinii:

1. Noi credem că Autorul Comun este inițiatorul mișcării în spațiu.

2. Dacă Autorul Comun este cel care produce mișcările spațiului, noi nu putem dovedi.

3. Absolutul Universal nu dă naștere unei mișcări inițiale, însă el egalizează și controlează toate tensiunile datorate mișcării.

În spațiul exterior, organizatorii de forțe sunt aparent cei răspunzători de producerea giganticelor roți ale universului care sunt în prezent în curs de evoluție stelară, însă aptitudinea lor de a funcționa astfel trebuie să fi fost făcută posibilă de o oarecare modificare a prezenței spațiale a Absolutului Necalificat.

Din punct de vedere uman, spațiul este neant-negativ; el nu există decât în raport cu ceva pozitiv și nespațial. Și totuși, spațiul este real. El conține și condiționează mișcarea. Chiar și se mișcă. În general,

universe. This would suggest the possibility that mind activities are involved in connection with the observable physical activities now in progress throughout the realms of outer space. While this estimate is probably far from accurate, it accords, in principle, with our belief that intelligent force organizers are at present directing universe evolution in the space levels beyond the present outer limits of the grand universe. Whatever the nature of this postulated intelligence, it is apparently not spirit-gravity responsive.

12.3.11 (133.1) But all these computations are at best estimates based on assumed laws. We think they are fairly reliable. Even if a few spirit beings were located in outer space, their collective presence would not markedly influence calculations involving such enormous measurements.

12.3.12 (133.2) *Personality Gravity* is noncomputable. We recognize the circuit, but we cannot measure either qualitative or quantitative realities responsive thereto.

4. SPACE AND MOTION

12.4.1 (133.3) All units of cosmic energy are in primary revolution, are engaged in the execution of their mission, while swinging around the universal orbit. The universes of space and their component systems and worlds are all revolving spheres, moving along the endless circuits of the master universe space levels. Absolutely nothing is stationary in all the master universe except the very center of Havona, the eternal Isle of Paradise, the center of gravity.

12.4.2 (133.4) The Unqualified Absolute is functionally limited to space, but we are not so sure about the relation of this Absolute to motion. Is motion inherent therein? We do not know. We know that motion is not inherent in space; even the motions of space are not innate. But we are not so sure about the relation of the Unqualified to motion. Who, or what, is really responsible for the gigantic activities of force-energy transmutations now in progress out beyond the borders of the present seven superuniverses? Concerning the origin of motion we have the following opinions:

12.4.3 (133.5) 1. We think the Conjoint Actor initiates motion in space.

12.4.4 (133.6) 2. If the Conjoint Actor produces the motions of space, we cannot prove it.

12.4.5 (133.7) 3. The Universal Absolute does not originate initial motion but does equalize and control all of the tensions originated by motion.

12.4.6 (133.8) In outer space the force organizers are apparently responsible for the production of the gigantic universe wheels which are now in process of stellar evolution, but their ability so to function must have been made possible by some modification of the space presence of the Unqualified Absolute.

12.4.7 (133.9) Space is, from the human viewpoint, nothing — negative; it exists only as related to something positive and nonspatial. Space is, however, real. It contains and conditions motion. It even moves. Space

putem clasifica mișcările spațiului după cum urmează:

1. Mișcarea primară - respirația spațiului, mișcarea spațiului însuși.
2. Mișcarea secundară - rotațiile în sensuri alternative ale nivelurilor succesive ale spațiului.
3. Mișcările relative - relative în sensul că nu sunt evaluate luând Paradisul drept punct de referință. Mișcarea primară și cea secundară sunt absolute, mișcări în raport cu Paradisul imobil.
4. Mișcarea compensatoare sau corelativă destinată să coordoneze toate celelalte mișcări.

Revelând numeroase mișcări relative și absolute din spațiu, relația actuală a soarelui vostru cu planetele lui asociate pare să producă asupra astronomilor voștri observatori impresia că sunteți comparativ staționari în spațiu și că roirile și curențele stelare care vă înconjoară sunt angajate într-un zbor către exterior la viteze mereu crescătoare pe măsură ce calculele voastre ating spații mai îndepărtate. Însă nu se întâmplă astfel. Voi omiteți să recunoașteți că creațiile fizice ale întregului spațiu pătruns sunt acum în expansiune uniformă către exterior. Creația voastră locală proprie (Nebadonul) participă la această mișcare de expansiune universală. Totalitatea celor șapte suprauniversuri participă la cicluri de câte două miliarde de ani de respirație a spațiului, laolaltă cu regiunile exterioare ale universului principal.

Când universurile se dilată și se contractă, masele materiale ale spațiului pătruns se deplasează alternativ cu sau împotriva atracției gravitației Paradisului. Munca efectuată în deplasarea masei energiei materiale a creației este munca spațiului, iar nu munca energiei-putere.

Cu toate că estimările voastre spectroscopice ale vitezelor astronomice sunt destul de fiabile atunci când se aplică domeniilor stelare aparținând propriului vostru supraunivers și suprauniversurilor asociate, calculele voastre nu sunt deloc fiabile atunci când se referă la domenii ale spațiului exterior. Liniile spectrale sunt deplasate de la normal către violet de către o stea care se apropie și către roșu de o stea care se îndepărtează. Numeroase influențe se interpun pentru a face să apară faptul că viteza de recesiune a universurilor exterioare crește cu peste o sută șazeci de kilometri pe secundă pentru fiecare milion de ani-lumină care se adaugă la distanța sa. Această metodă de calcul ulterioară perfecționării telescoapelor celor mai puternice va face ca din sectorul vostru de univers să pară că aceste sisteme stelare mult îndepărtate sunt în zbor la o viteză incredibilă, de peste cincizeci de mii de kilometri pe secundă. Însă această viteză aparentă de recesiune nu este reală; ea rezultă din numeroși factori eronați, incluzând unghiurile de observare și alte distorsiuni ale spațiului-timp.

Însă cea mai importantă dintre aceste distorsiuni provine din faptul că vastele universuri ale spațiului exterior situate în domeniile aflate în vecinătatea domeniilor celor șapte suprauniversuri par a efectua rotația lor în sens invers celei făcute de marele univers. Altfel spus, aceste miliarde de nebuloase, de sori și de sfere care îi înconjoară se învârt acum în jurul creației centrale în sensul acelor de ceasornic. Cele șapte suprauniversuri se rotesc însă în sens invers în jurul

motions may be roughly classified as follows:

12-4.8 (133.10) 1. Primary motion — space respiration, the motion of space itself.

12-4.9 (133.11) 2. Secondary motion — the alternate directional swings of the successive space levels.

12-4.10 (133.12) 3. Relative motions — relative in the sense that they are not evaluated with Paradise as a base point. Primary and secondary motions are absolute, motion in relation to unmoving Paradise.

12-4.11 (133.13) 4. Compensatory or correlating movement designed to co-ordinate all other motions.

12-4.12 (134.1) The present relationship of your sun and its associated planets, while disclosing many relative and absolute motions in space, tends to convey the impression to astronomic observers that you are comparatively stationary in space, and that the surrounding starry clusters and streams are engaged in outward flight at ever-increasing velocities as your calculations proceed outward in space. But such is not the case. You fail to recognize the present outward and uniform expansion of the physical creations of all pervaded space. Your own local creation (Nebadon) participates in this movement of universal outward expansion. The entire seven superuniverses participate in the two-billion-year cycles of space respiration along with the outer regions of the master universe.

12-4.13 (134.2) When the universes expand and contract, the material masses in pervaded space alternately move against and with the pull of Paradise gravity. The work that is done in moving the material energy mass of creation is *space* work but not *power-energy* work.

12-4.14 (134.3) Although your spectroscopic estimations of astronomic velocities are fairly reliable when applied to the starry realms belonging to your superuniverse and its associate superuniverses, such reckonings with reference to the realms of outer space are wholly unreliable. Spectral lines are displaced from the normal towards the violet by an approaching star; likewise these lines are displaced towards the red by a receding star. Many influences interpose to make it appear that the recessional velocity of the external universes increases at the rate of more than one hundred miles a second for every million light-years increase in distance. By this method of reckoning, subsequent to the perfection of more powerful telescopes, it will appear that these far-distant systems are in flight from this part of the universe at the unbelievable rate of more than thirty thousand miles a second. But this apparent speed of recession is not real; it results from numerous factors of error embracing angles of observation and other time-space distortions.

12-4.15 (134.4) But the greatest of all such distortions arises because the vast universes of outer space, in the realms next to the domains of the seven superuniverses, seem to be revolving in a direction opposite to that of the grand universe. That is, these myriads of nebulae and their accompanying suns and spheres are at the present time revolving clockwise about the central creation. The seven superuniverses revolve about Paradise in a counterclockwise direction.

Paradisului. Se pare că al doilea univers exterior de galaxii, la fel ca și cele șapte suprauniversuri, se rotește în jurul Paradisului în sens invers acelor de ceasornic. Astronomii observatori de pe Uversa cred că descoperă dovada că mișcările relative se efectuează într-o a treia centură a spațiului extrem de îndepărtată și că aceste mișcări încep să manifeste tendințe de orientare în sensul acelor unui ceasornic.

Este probabil ca aceste sensuri alternative ale unor procesiuni spațiale succesive ale universului să aibă legătură cu tehnica de gravitație universală folosită de Absolutul Universal în interiorul universului principal, tehnică ce constă în coordonarea forțelor și în egalizarea tensiunilor spațiale. Mișcarea, la fel ca și spațiul, este un complementar sau un echilibror al gravitației.

5. SPAȚIU ȘI TIMP

Ca și spațiul, timpul este o revărsare a Paradisului, însă nu în același sens, ci doar într-un mod indirect. Timpul vine în virtutea mișcării și datorită faptului că mintea este prin natură conștientă de secvențialitate. Din punct de vedere practic, mișcarea este esențială pentru timp, însă nu există unitate de timp universală bazată pe mișcare, decât în măsura în care ziua standard a Paradisului-Havona este recunoscută în mod arbitrar ca atare. Faptul că respirația spațiului ar fi totală, distruge valoarea sa locală ca sursă a timpului.

Spațiul nu este infinit, cu toate că își are originea în Paradis; el nu este absolut, deoarece este pătruns de Absolutul Necalificat. Noi nu cunoaștem limitele absolute ale spațiului, însă știm bine că absolutul timpului este eternitatea.

Timpul și spațiul nu sunt inseparabile decât în creațiile spațiului-timp, în cele șapte suprauniversuri. Spațiul netemporal (spațiul fără timp) există teoretic, însă singura localizare cu adevărat netemporală este aria Paradisului. Timpurile nespațiale (timpuri fără spațiu) există în minte la nivelul funcțional al Paradisului.

Zonele relativ imobile ale spațiului median care se suprapun cu Paradisul și separă spațiul pătruns de spațiul nepătruns sunt zonele de tranziție între timp și eternitate. Este deci necesar ca pelerinii Paradisului să devină inconștienți pe durata acestui tranzit până când acesta va ajunge să culmineze în obținerea cetățeniei Paradisului. Vizitatorii conștienți de timp pot merge în Paradis fără să adoarmă astfel, însă ei rămân creaturi ale timpului.

Raporturile cu timpul au nevoie de mișcare în spațiu pentru a exista, însă conștiința de timp nu are nevoie. Secvențialitatea poate să producă o conștientizare a timpului, chiar și în absența mișcării. Mintea umană este mai puțin legată de timp decât de spațiu din cauza naturii inerente a minții. Chiar și pe durata zilelor vieții terestre în trup, cu toate că mintea umană este strict legată de spațiu, imaginația creatoare umană este comparativ liberă de timp. Însă timpul în sine nu este în mod genetic o calitate a minții.

Există trei nivele diferite de cunoaștere a timpului:

1. Timpul perceput de minte - conștiința

It appears that the second outer universe of galaxies, like the seven superuniverses, revolves counterclockwise about Paradise. And the astronomic observers of Uversa think they detect evidence of revolutionary movements in a third outer belt of far-distant space which are beginning to exhibit directional tendencies of a clockwise nature.

12.4.16 (134.5) It is probable that these alternate directions of successive space processions of the universes have something to do with the intramaster universe gravity technique of the Universal Absolute, which consists of a co-ordination of forces and an equalization of space tensions. Motion as well as space is a complement or equilibrant of gravity.

5. SPACE AND TIME

12.5.1 (134.6) Like space, time is a bestowal of Paradise, but not in the same sense, only indirectly. Time comes by virtue of motion and because mind is inherently aware of sequentiality. From a practical viewpoint, motion is essential to time, but there is no universal time unit based on motion except in so far as the Paradise-Havona standard day is arbitrarily so recognized. The totality of space respiration destroys its local value as a time source.

12.5.2 (135.1) Space is not infinite, even though it takes origin from Paradise; not absolute, for it is pervaded by the Unqualified Absolute. We do not know the absolute limits of space, but we do know that the absolute of time is eternity.

12.5.3 (135.2) Time and space are inseparable only in the time-space creations, the seven superuniverses. Nontemporal space (space without time) theoretically exists, but the only truly nontemporal place is Paradise area. Nonspatial time (time without space) exists in mind of the Paradise level of function.

12.5.4 (135.3) The relatively motionless midspace zones impinging on Paradise and separating pervaded from unpervaded space are the transition zones from time to eternity, hence the necessity of Paradise pilgrims becoming unconscious during this transit when it is to culminate in Paradise citizenship. Time-conscious visitors can go to Paradise without thus sleeping, but they remain creatures of time.

12.5.5 (135.4) Relationships to time do not exist without motion in space, but consciousness of time does. Sequentiality can consciousnessize time even in the absence of motion. Man's mind is less time-bound than space-bound because of the inherent nature of mind. Even during the days of the earth life in the flesh, though man's mind is rigidly space-bound, the creative human imagination is comparatively time free. But time itself is not genetically a quality of mind.

12.5.6 (135.5) There are three different levels of time cognizance:

- 12.5.7 (135.6) 1. Mind-perceived time — consciousness of

succesiunii, mișcarea și un simț al duratei.

2. Timpul perceput de spirit - percepția mișcării către Dumnezeu și conștiința mișcării de ascensiune către nivele de divinitate crescândă.

3. Personalitatea creează un simț unic al timpului din intuirea Realității, plus o conștiință a prezenței și o percepție a duratei.

Animalele nespirtuale nu cunosc decât trecutul și trăiesc în prezent. Omul locuit de spirit are puteri de previziune (intuiție); ei pot vizualiza viitorul. Doar atitudinile progresive și orientate înainte sunt reale în mod personal. Etica statică și moralitatea tradițională nu depășesc decât foarte puțin animalitatea. Stoicismul nu este nici el o înaltă realizare de sine. Eticheta și morala devin cu adevărat umane atunci când sunt dinamice și progresive, însuflețite de realitate universală.

Personalitatea umană nu este doar o concomitență cu evenimentele din timp și spațiu; și personalitatea umană poate acționa, la rândul ei, în calitate de cauză cosmică a acestor evenimente.

6. SUPERCONTROLUL UNIVERSAL

Universul este nestatic. Stabilitatea nu este rezultatul inerției, ci mai degrabă produsul energiilor echilibrate, al cooperării mentale, al morontialelor coordonate, al supracontrolului spiritului și al unificării personalității. Stabilitatea este în întregime și întotdeauna proporțională cu divinitatea.

În controlul fizic al universului principal, Tatăl Universal își exercită prioritatea și întâietatea prin intermediul Insulei Paradisului. Dumnezeu este absolut în administrarea spirituală a cosmosului prin persoana Fiului Etern. În domeniile minții, Tatăl și Fiul activează prin coordonare cu Autorul Comun.

A Treia Sursă-Centru ajută la menținerea echilibrului și a coordonării sistemului conjugat al energiilor și organizărilor fizice și spirituale prin caracterul absolut al controlului său asupra minții cosmice și prin exercițiul complementelor sale înăscute de gravitație universală fizică și spirituală. În toate împrejurările în care se stabilește o legătură între material și spiritual, un astfel de fenomen minte reprezintă un act al Spiritului Infinit. Numai mintea poate asocia forțele și energiile fizice ale nivelului material cu puterile și ființele spirituale ale nivelului spiritului.

De fiecare dată când contemplați fenomene universale, asigurați-vă că luați în considerare interacțiunile energiilor fizice, intelectuale și spirituale. Și luați bine seama la fenomenele neașteptate însoțind unificarea lor de personalitate și fenomenelor imprevizibile ce rezultă din acțiunile și reacțiunile Deității experiențiale și ale Absolutelor.

Universul este extrem de previzibil doar în sensul cantitativ, sau al măsurării gravitației. Nici chiar forțele fizice primordiale nu reacționează la gravitația liniară, după cum nici semnificațiile mentale superioare și adevăratele valori spirituale ale realităților ultime ale

sequence, motion, and a sense of duration.

12.5.8 (135.7) 2. Spirit-perceived time — insight into motion Godward and the awareness of the motion of ascent to levels of increasing divinity.

12.5.9 (135.8) 3. Personality *creates* a unique time sense out of insight into Reality plus a consciousness of presence and an awareness of duration.

12.5.10 (135.9) Unspiritual animals know only the past and live in the present. Spirit-indwelt man has powers of prevision (insight); he may visualize the future. Only forward-looking and progressive attitudes are personally real. Static ethics and traditional morality are just slightly superanimal. Nor is stoicism a high order of self-realization. Ethics and morals become truly human when they are dynamic and progressive, alive with universe reality.

12.5.11 (135.10) The human personality is not merely a concomitant of time-and-space events; the human personality can also act as the cosmic cause of such events.

6. UNIVERSAL OVERCONTROL

12.6.1 (135.11) The universe is nonstatic. Stability is not the result of inertia but rather the product of balanced energies, co-operative minds, co-ordinated morontias, spirit overcontrol, and personality unification. Stability is wholly and always proportional to divinity.

12.6.2 (135.12) In the physical control of the master universe the Universal Father exercises priority and primacy through the Isle of Paradise; God is absolute in the spiritual administration of the cosmos in the person of the Eternal Son. Concerning the domains of mind, the Father and the Son function co-ordinately in the Conjoint Actor.

12.6.3 (135.1) The Third Source and Center assists in the maintenance of the equilibrium and co-ordination of the combined physical and spiritual energies and organizations by the absoluteness of his grasp of the cosmic mind and by the exercise of his inherent and universal physical- and spiritual-gravity complements. Whenever and wherever there occurs a liaison between the material and the spiritual, such a mind phenomenon is an act of the Infinite Spirit. Mind alone can interassociate the physical forces and energies of the material level with the spiritual powers and beings of the spirit level.

12.6.4 (135.14) In all your contemplation of universal phenomena, make certain that you take into consideration the interrelation of physical, intellectual, and spiritual energies, and that due allowance is made for the unexpected phenomena attendant upon their unification by personality and for the unpredictable phenomena resulting from the actions and reactions of experiential Deity and the Absolutes.

12.6.5 (135.15) The universe is highly predictable only in the quantitative or gravity-measurement sense; even the primal physical forces are not responsive to linear gravity, nor are the higher mind meanings and true spirit values of ultimate universe realities. Qualitatively, the

universului. În mod calitativ, universul nu este foarte previzibil cu privire la noile asocieri de forțe, fie ele fizice, mentale sau spirituale; cu toate acestea, multe dintre aceste combinații de energii sau de forțe devin parțial previzibile atunci când le supunem observației critice. Atunci când materia, mintea și spiritul sunt unificate de personalitatea unei creaturi, noi suntem incapabili să prezicem complet deciziile acestei ființe înzestrate cu liber arbitru.

Toate fazele forței primordiale, spiritul în devenire și alte ultimități nonpersonale par a reacționa în acord cu legi relativ stabile, dar necunoscute. Aceste faze sunt caracterizate printr-o latitudine a înfăptuirii și printr-o elasticitate a reacției care adesea sunt derutante când sunt întâlnite în fenomenele unei situații circumscrise și izolate. Cum se explică această imprevizibilă libertate de reacție demonstrată de aceste actualități ale universurilor emergente? Aceste date imprevizibile, necunoscute și insondabile - fie că țin de comportamentul unei unități primordiale de forță, reacția unui nivel minte neidentificat, fie că țin de fenomene ale unui vast preunivers în formare în domeniile spațiului exterior - revelează probabil activitățile Ultimului și împlinirile prezenței Absolutelor, care antedatează funcțiunile tuturor Creatorilor universului.

Nu știm realmente, dar presupunem că o varietate atât de uimitoare de aptitudini și o coordonare atât de profundă semnifică faptul că Absolutele sunt prezente și acționează. Noi deducem că o astfel de diversitate de reacții în fața unei cauzalități aparent uniforme revelează reacțiile Absolutelor nu numai la cauzalitatea imediată și de situație, ci și la orice alte cauzalități aferente de pe cuprinsul întregului maestru univers.

Indivizii au îngerii lor păzitori de destin. Planetele, sistemele, constelațiile, universurile și suprauniversurile au fiecare șefii lor respectivi care lucrează pentru binele domeniilor lor. Havona, și chiar marele univers, sunt vegheate de cei cărora le-au fost încredințate aceste responsabilități. Însă cine asigură și supraveghează necesitățile fundamentale ale universului principal în ansamblul său, de la Paradis până la al patrulea și cel din urmă nivel de spațiu exterior? Din punct de vedere existențial probabil că o asemenea supraveghere i se poate atribui Trinității Paradisului, însă, dacă ne plasăm în punctul de vedere experiențial, vedem că apariția universurilor posthavoniene depinde de:

1. Absolute în ceea ce privește potențialul.
2. Cel Ultim în ceea ce privește direcția.
3. Cel Suprem în ceea ce privește coordonarea evolutivă.
4. Arhitecții Universului principal în ceea ce privește administrarea anterioară apariției șefilor specifici.

Absolutul Necalificat penetrează întregul spațiu. Noi nu distingem cu perfectă claritate statutul exact al Absolutului Deității și al Absolutului Universal, însă știm că acesta din urmă acționează oriunde acționează Absolutul Deității și Absolutul Necalificat. Absolutul Deității se poate să fie prezent în mod universal, însă nu poate fi deloc prezent în mod spațial. Cel Ultim este prezent în spațiu, acum, sau va fi la un moment dat, până la limitele exterioare ale celui de-al patrulea nivel al spațiului exterior. Avem îndoieli că Cel Ultim va trebui

universe is not highly predictable as regards new associations of forces, either physical, mindal, or spiritual, although many such combinations of energies or forces become partially predictable when subjected to critical observation. When matter, mind, and spirit are unified by creature personality, we are unable fully to predict the decisions of such a freewill being.

12:6.6 (135.16) All phases of primordial force, nascent spirit, and other nonpersonal ultimates appear to react in accordance with certain relatively stable but unknown laws and are characterized by a latitude of performance and an elasticity of response which are often disconcerting when encountered in the phenomena of a circumscribed and isolated situation. What is the explanation of this unpredictable freedom of reaction disclosed by these emerging universe actualities? These unknown, unfathomable unpredictables — whether pertaining to the behavior of a primordial unit of force, the reaction of an unidentified level of mind, or the phenomenon of a vast preuniverse in the making in the domains of outer space — probably disclose the activities of the Ultimate and the presence-performances of the Absolutes, which antedate the function of all universe Creators.

12:6.7 (135.17) We do not really know, but we surmise that such amazing versatility and such profound co-ordination signify the presence and performance of the Absolutes, and that such diversity of response in the face of apparently uniform causation discloses the reaction of the Absolutes, not only to the immediate and situational causation, but also to all other related causations throughout the entire master universe.

12:6.8 (135.18) Individuals have their guardians of destiny; planets, systems, constellations, universes, and superuniverses each have their respective rulers who labor for the good of their domains. Havona and even the grand universe are watched over by those intrusted with such high responsibilities. But who fosters and cares for the fundamental needs of the master universe as a whole, from Paradise to the fourth and outermost space level? Existentially such overcare is probably attributable to the Paradise Trinity, but from an experiential viewpoint the appearance of the post-Havona universes is dependent on:

- 12:6.9 (135.19) 1. The Absolutes in potential.
- 12:6.10 (135.20) 2. The Ultimate in direction.
- 12:6.11 (137.1) 3. The Supreme in evolutionary co-ordination.
- 12:6.12 (137.2) 4. The Architects of the Master Universe in administration prior to the appearance of specific rulers.

12:6.13 (137.3) The Unqualified Absolute pervades all space. We are not altogether clear as to the exact status of the Deity and Universal Absolutes, but we know the latter functions wherever the Deity and Unqualified Absolutes function. The Deity Absolute may be universally present but hardly space present. The Ultimate is, or sometime will be, space present to the outer margins of the fourth space level. We doubt that the Ultimate will ever have a space presence beyond the periphery of the master universe, but within this limit

vreodată să fie spațial prezent dincolo de periferia universului principal, însă, dincoace de această limită, Cel Ultim este pe cale de a integra progresiv organizarea creatoare a potențialelor celor trei Absolute.

7. PARTEA ȘI TOTUL

Există o lege inexorabilă și impersonală, operativă în orice timp și în orice spațiu, cu aplicare asupra oricărei realități, indiferent de natura ei; această lege echivalează cu funcția unei providențe cosmice. Îndurarea caracterizează atitudinea iubirii lui Dumnezeu pentru indivizi; imparțialitatea motivează atitudinea lui Dumnezeu față de ansamblu. Voia lui Dumnezeu nu primează în mod necesar în parte - în inima unei anumite personalități - însă voința sa guvernează efectiv întregul, universul universurilor.

În toate raporturile lui Dumnezeu cu toate ființele sale, este adevărat că legile sale nu sunt în mod intrinsec arbitrare. Pentru voi, cu viziunea voastră limitată și cu punctul vostru de vedere finit, acțiunile lui Dumnezeu trebuie să pară deseori dictatoriale și arbitrare. Legile lui Dumnezeu sunt pur și simplu obiceiurile lui Dumnezeu, felul lui de a face în mod repetat anumite lucruri; și el le face întotdeauna pe toate bine. Voi remarcați că Dumnezeu face același lucru în același fel, în repetate rânduri, pur și simplu pentru că, în împrejurările date, este cea mai bună cale de a face acel lucru anume. Ori, cea mai bună cale este calea justă, și de aceea înțelepciunea infinită impune întotdeauna ca lucrul să fie făcut în acel mod precis și desăvârșit. Ar trebui, de asemenea, să vă amintiți că natura nu este actul exclusiv al Deității; sunt prezente și alte influențe în fenomenele pe care omul le numește natură.

Natura divină detestă faptul de a suferi vreodată deteriorare, de orice fel ar fi, sau să îngăduie vreodată ca un act pur personal să fie executat într-un mod ordinar. Să fie totuși clar că, dacă, în divinitatea oricărei situații, în împrejurările extreme și în cazurile în care cursul înțelepciunii supreme ar putea indica necesitatea unei conduite diferite - dacă nevoile de perfecțiune, ca urmare a unei anumite rațiuni, ar putea dicta o altă modalitate de reacțiune, una mai bună - atunci și acolo Dumnezeu cel atotînțelegător ar acționa în felul acela mai bun și mai potrivit cu putință. Aceea ar fi expresia unei legi mai înalte; nu anularea unei legi mai puțin elevate.

Dumnezeu nu este un sclav al obișnuinței, al cronicității repetării propriilor sale acte voluntare. Nu există conflict între legile Infinitului. Ele sunt toate perfecțiuni ale naturii infailibile a lui Dumnezeu, ele sunt toate acte de necontestat care exprimă decizii impecabile. Legea este reacția neschimbătoare a unei minți infinite, perfecte și divine. Acțiunile lui Dumnezeu sunt toate voluntare, deși sunt aparent identice. În Dumnezeu „nu există nici variație, nici umbră de schimbare”. Însă tot ceea ce poate fi spus cu adevărat despre Tatăl Universal nu poate fi afirmat cu aceeași certitudine și despre toate inteligențele sale subordonate sau despre creaturile sale evolutive.

Pentru că Dumnezeu este neschimbător, de aceea puteți voi să vă încredințați că, în toate împrejurările obișnuite, el va face același lucru în

the Ultimate is progressively integrating the creative organization of the potentials of the three Absolutes.

7. THE PART AND THE WHOLE

12.7.1 (137.4) There is operative throughout all time and space and with regard to all reality of whatever nature an inexorable and impersonal law which is equivalent to the function of a cosmic providence. Mercy characterizes God's attitude of love for the individual; impartiality motivates God's attitude toward the total. The will of God does not necessarily prevail in the part — the heart of any one personality — but his will does actually rule the whole, the universe of universes.

12.7.2 (137.5) In all his dealings with all his beings it is true that the laws of God are not inherently arbitrary. To you, with your limited vision and finite viewpoint, the acts of God must often appear to be dictatorial and arbitrary. The laws of God are merely the habits of God, his way of repeatedly doing things; and he ever does all things well. You observe that God does the same thing in the same way, repeatedly, simply because that is the best way to do that particular thing in a given circumstance; and the best way is the right way, and therefore does infinite wisdom always order it done in that precise and perfect manner. You should also remember that nature is not the exclusive act of Deity; other influences are present in those phenomena which man calls nature.

12.7.3 (137.6) It is repugnant to the divine nature to suffer any sort of deterioration or ever to permit the execution of any purely personal act in an inferior way. It should be made clear, however, that, if, in the divinity of any situation, in the extremity of any circumstance, in any case where the course of supreme wisdom might indicate the demand for different conduct — if the demands of perfection might for any reason dictate another method of reaction, a better one, then and there would the all-wise God function in that better and more suitable way. That would be the expression of a higher law, not the reversal of a lower law.

12.7.4 (137.7) God is not a habit-bound slave to the chronicity of the repetition of his own voluntary acts. There is no conflict among the laws of the Infinite; they are all perfections of the infallible nature; they are all the unquestioned acts expressive of faultless decisions. Law is the unchanging reaction of an infinite, perfect, and divine mind. The acts of God are all volitional notwithstanding this apparent sameness. In God there “is no variableness neither shadow of changing.” But all this which can be truly said of the Universal Father cannot be said with equal certainty of all his subordinate intelligences or of his evolutionary creatures.

12.7.5 (137.8) Because God is changeless, therefore can you depend, in all ordinary circumstances, on his doing the same thing in the same identical and ordinary way.

același mod identic și obișnuit. Dumnezeu este asigurarea stabilității pentru toate lucrurile și pentru toate ființele create. El este Dumnezeu și deci nu se schimbă.

Toată această statornicie a conduitei și această uniformitate de acțiune sunt personale, conștiente și cât se poate de voluntare, deoarece Dumnezeul Preaînalt nu este un sclav neputincios al propriei sale perfecțiuni și a infinității sale. Dumnezeu nu este o forță automată acționând de la sine; el nu este o putere servilă legată de lege. Dumnezeu nu este nici vreo ecuație matematică ori vreo formulă chimică. El este o personalitate primordială și cu o voință liberă. El este Tatăl Universal, o ființă supraîncărcată cu personalitate și sursa universală a oricărei personalități de creaturi.

Voia lui Dumnezeu nu predomină în mod uniform în inima muritorilor materiali care-l caută pe Dumnezeu, însă, dacă lărgim cadrul timpului dincolo de clipa prezentă pentru a îngloba ansamblul începuturilor vieții, atunci putem înțelege din ce în ce mai bine voința lui Dumnezeu prin roadele spirituale provenite din viața copiilor lui Dumnezeu călăuziți de spirit. Iar apoi, dacă lărgim și mai mult viața umană pentru a include experiența morontială, observăm că voința divină strălucește tot mai luminoasă în actele spiritualizatoare ale creaturilor timpului care au început să guste divinele delicii oferite de relațiile personalității omului cu personalitatea Tatălui Universal.

Paternitatea lui Dumnezeu și fraternitatea oamenilor prezintă paradoxul părții și al întregului la nivelul personalității. Dumnezeu îl iubește pe fiecare individ ca pe un copil distinct al familiei sale celeste. În același timp, Dumnezeu iubește astfel pe toți indivizii; el nu face deosebire de persoană și universalitatea iubirii sale face să se nască o relație de grup, fraternitatea universală.

Iubirea Tatălui o individualizează în mod absolut pe fiecare personalitate ca pe un copil unic al Tatălui Universal, un copil fără pereche în infinitate, o creatură volitivă fără seamăn în întreaga eternitate. Iubirea Tatălui slăvește pe fiecare copil al lui Dumnezeu, iluminând pe fiecare membru al familiei celeste, făcând categoric să rezulte natura unică a fiecărei ființe personale care se detașează pe nivelele impersonale situate în afara circuitului fratern al Tatălui care nostru al tuturor. Iubirea lui Dumnezeu descrie într-un mod uluitor valoarea transcendentă a fiecărei creaturi înzestrată cu voință și revelează în mod infailibil valoarea elevată pe care Tatăl Universal o atribuie fiecăruia dintre copiii săi, de la cea mai înaltă personalitate creatoare a statutului paradisiac până la personalitatea cea mai umilă, înzestrată cu demnitate voluntară, dintre triburile sălbatice ale oamenilor de la începuturile speciei umane de pe o lume evolutivă a timpului și spațiului.

Însăși această iubire a lui Dumnezeu pentru indivizi face să se nască familia divină a tuturor indivizilor, fraternitatea universală a copiilor Tatălui Paradisiac înzestrați cu liber arbitru. Iar această fraternitate, fiind universală, este o relație a întregului. Atunci când fraternitatea este universală, ea revelează nu relațiile dintre fiecare, ci relațiile dintre toți. Fraternitatea este o relație de ansamblu și revelează în consecință calitățile întregului în opoziție cu calitățile părții.

God is the assurance of stability for all created things and beings. He is God; therefore he changes not.

12.7.6 (138.1) And all this steadfastness of conduct and uniformity of action is personal, conscious, and highly volitional, for the great God is not a helpless slave to his own perfection and infinity. God is not a self-acting automatic force; he is not a slavish law-bound power. God is neither a mathematical equation nor a chemical formula. He is a freewill and primal personality. He is the Universal Father, a being surcharged with personality and the universal fount of all creature personality.

12.7.7 (138.2) The will of God does not uniformly prevail in the heart of the God-seeking material mortal, but if the time frame is enlarged beyond the moment to embrace the whole of the first life, then does God's will become increasingly discernible in the spirit fruits which are borne in the lives of the spirit-led children of God. And then, if human life is further enlarged to include the morontia experience, the divine will is observed to shine brighter and brighter in the spiritualizing acts of those creatures of time who have begun to taste the divine delights of experiencing the relationship of the personality of man with the personality of the Universal Father.

12.7.8 (138.3) The Fatherhood of God and the brotherhood of man present the paradox of the part and the whole on the level of personality. God loves *each* individual as an individual child in the heavenly family. Yet God thus loves every individual; he is no respecter of persons, and the universality of his love brings into being a relationship of the whole, the universal brotherhood.

12.7.9 (138.4) The love of the Father absolutely individualizes each personality as a unique child of the Universal Father, a child without duplicate in infinity, a will creature irreplaceable in all eternity. The Father's love glorifies each child of God, illuminating each member of the celestial family, sharply silhouetting the unique nature of each personal being against the impersonal levels that lie outside the fraternal circuit of the Father of all. The love of God strikingly portrays the transcendent value of each will creature, unmistakably reveals the high value which the Universal Father has placed upon each and every one of his children from the highest creator personality of Paradise status to the lowest personality of will dignity among the savage tribes of men in the dawn of the human species on some evolutionary world of time and space.

12.7.10 (138.5) This very love of God for the individual brings into being the divine family of all individuals, the universal brotherhood of the freewill children of the Paradise Father. And this brotherhood, being universal, is a relationship of the whole. Brotherhood, when universal, discloses not the *each* relationship, but the *all* relationship. Brotherhood is a reality of the total and therefore discloses qualities of the whole in contradistinction to qualities of the part.

Fraternitatea constituie o relație de fapt între toate personalitățile din existența universală. Nici o persoană nu ar putea scăpa de binefacerile sau sancțiunile care pot surveni ca rezultat al relațiilor cu alte persoane. Partea profită sau suferă în raport cu întregul. Efortul just al fiecărui om le este profitabil tuturor oamenilor; greșeala sau răul comise de fiecare om sporesc chinurile tuturor oamenilor. După cum se mișcă partea, tot așa se mișcă întregul. După cum progresează întregul, tot așa și partea. Vitezele relative ale părții și ale întregului determină dacă partea este trasă înapoi de inerția întregului sau purtată înainte de forța vie a fraternității cosmice.

Este un mister că Dumnezeu este o ființă înalt personală și conștientă de sine, care dispune de un cartier general rezidențial și care este totodată personal prezent într-un atât de vast univers și în contact personal cu un număr de ființe aproape infinit. Faptul că acest fenomen este un mister ce depășește puterea de pătrundere a oamenilor nu ar trebui câtuși de puțin să slăbească credința voastră. Nu lăsați nici grandoarea infinității, nici imensitatea eternității, nici splendoarea și gloria caracterului incomparabil al lui Dumnezeu să vă pună la încercare, să vă facă să șovăiți sau să vă descurajați, deoarece Tatăl nu este foarte departe de nici unul dintre voi; el locuiește în voi și literalmente în el ne aflăm cu toți mișcarea, viața efectivă și adevărata ființă.

Chiar dacă Tatăl Paradisului acționează prin creatorii săi divini și copiii săi creați, el se bucură de asemenea de contactul interior cel mai intim cu voi, un contact atât de sublim și atât de înalt personal încât depășește chiar și propria mea înțelegere. Este vorba de această misterioasă comuniune a unui fragment al Tatălui cu sufletul lui uman și cu mintea muritoare în care el locuiește efectiv. Știind că voi aveți cunoștință de aceste daruri ale lui Dumnezeu, voi știți deci că Tatăl este în contact intim nu numai cu asociații săi divini, ci și cu copiii săi muritori evolutivi din timp. Într-adevăr, Tatăl rămâne în Paradis, însă prezența sa divină locuiește totodată în mintea oamenilor.

Chiar dacă Spiritul unui Fiu este ceea ce a revărsat el peste orice trup, chiar dacă un Fiu a rămas cu voi sub înfățișarea trupului muritor, serafimii vă păzesc și vă călăuzesc personal; însă cum ar putea una dintre aceste ființe divine a celui de-al Doilea sau a celui de-al Treilea Centru să spere vreodată să vă vină aproape sau să vă înțeleagă tot atât de bine ca Tatăl, care a dat o parte din el însuși pentru a fi în voi, pentru a fi sinele vostru real și divin, și chiar etern?

8. MATERIE, MINTE ȘI SPIRIT

"Dumnezeu este Spirit", dar Paradisul nu. Universul material este întotdeauna arena în care au loc toate activitățile spirituale. Ființele spirituale și ascenderii spirituali trăiesc și lucrează pe sfere fizice de realitate materială.

Darul forței cosmice, domeniul gravitației cosmice, este funcțiunea Insulei Paradisului. Întreaga energie-forță originară provine din Paradis și materia destinată să formeze nenumărate universuri circulă în prezent în universul principal sub forma unei prezențe a supragravitației care constituie sarcina-forță a spațiului

12.7.11 (138.6) Brotherhood constitutes a fact of relationship between every personality in universal existence. No person can escape the benefits or the penalties that may come as a result of relationship to other persons. The part profits or suffers in measure with the whole. The good effort of each man benefits all men; the error or evil of each man augments the tribulation of all men. As moves the part, so moves the whole. As the progress of the whole, so the progress of the part. The relative velocities of part and whole determine whether the part is retarded by the inertia of the whole or is carried forward by the momentum of the cosmic brotherhood.

12.7.12 (139.1) It is a mystery that God is a highly personal self-conscious being with residential headquarters, and at the same time personally present in such a vast universe and personally in contact with such a well-nigh infinite number of beings. That such a phenomenon is a mystery beyond human comprehension should not in the least lessen your faith. Do not allow the magnitude of the infinity, the immensity of the eternity, and the grandeur and glory of the matchless character of God to overawe, stagger, or discourage you; for the Father is not very far from any one of you; he dwells within you, and in him do we all literally move, actually live, and veritably have our being.

12.7.13 (139.2) Even though the Paradise Father functions through his divine creators and his creature children, he also enjoys the most intimate inner contact with you, so sublime, so highly personal, that it is even beyond my comprehension — that mysterious communion of God to the Father fragment with the human soul and with the mortal mind of its actual indwelling. Knowing what you do of these gifts of God, you therefore know that the Father is in intimate touch, not only with his divine associates, but also with his evolutionary mortal children of time. The Father indeed abides on Paradise, but his divine presence also dwells in the minds of men.

12.7.14 (139.3) Even though the spirit of a Son be poured out upon all flesh, even though a Son once dwell with you in the likeness of mortal flesh, even though the seraphim personally guard and guide you, how can any of these divine beings of the Second and Third Centers ever hope to come as near to you or to understand you as fully as the Father, who has given a part of himself to be in you, to be your real and divine, even your eternal, self?

8. MATTER, MIND, AND SPIRIT

12.8.1 (139.4) "God is spirit," but Paradise is not. The material universe is always the arena wherein take place all spiritual activities; spirit beings and spirit ascenders live and work on physical spheres of material reality.

12.8.2 (139.5) The bestowal of cosmic force, the domain of cosmic gravity, is the function of the Isle of Paradise. All original force-energy proceeds from Paradise, and the matter for the making of untold universes now circulates throughout the master universe in the form of a supergravity presence which constitutes the force-

patruns.

Oricare ar fi transformările sale în spațiile exterioare, după ce a ieșit din Paradis, forța își continuă călătoria rămânând supusă atracției nesfârșite, mereu prezentă și infailibilă a Insulei eterne, rotindu-se la infinit, de la sine și cu fidelitate, de-a lungul eternelor căi ale spațiului universurilor. Energia fizică este unica realitate care este sinceră și statornică în supunerea sa la legea universală. Numai în domeniile voinței creaturii există o deviere de la căile divine și de la planurile originare. Puterea și energia sunt dovezile universale că Insula centrală a Paradisului este stabilă, constantă și eternă.

Revărsarea spiritului și spiritualizarea personalităților, domeniul gravitației spirituale, sunt ținutul Fiului Etern. Iar această gravitație a spiritului Fiului atrage întotdeauna către ea realitățile spirituale și este la fel de reală și de absolută ca atotputernica constrângere materială a Insulei Paradisului. Însă omul cu minte materială este, din fire, mai obișnuit cu manifestările materiale de natură fizică decât cu operațiunile la fel de reale și puternice de natură spirituală, pe care doar clarviziunea spirituală a sufletului le poate distinge.

Pe măsură ce mintea unei personalități a universului devine mai spirituală - mai asemănătoare cu Dumnezeu - ea răspunde mai puțin la gravitația materială. Realitatea măsurată de răspunsul său la gravitația fizică este antiteza realității determinate de calitatea conținutului ei spiritual. Acțiunea gravitației fizice determină cantitativ energia nespirtuală; acțiunea gravitației spirituale măsoară cantitativ energia vie a divinității.

Ceea ce este Paradisul pentru creația fizică și ceea ce este Fiul Etern pentru universul spiritual, Autorul Comun este pentru tărmurile minții - universul inteligent al ființelor și personalităților materiale, morontiale și spirituale.

Autorul Comun reacționează atât la realitățile materiale și spirituale și devine deci în mod inerent slujitorul universal pentru toate ființele inteligente, acestea putând reprezenta o uniune a fazelor materiale și spirituale ale creației. Revărsarea inteligenței, ajutorul adus materiei și spiritualului prin fenomenul minții, este domeniul exclusiv al Autorului Comun, care devine astfel partenerul minții spirituale, esența minții morontiale și substanța minții materiale a creaturii evolutive a timpului.

Mintea este tehnica prin care realitățile spiritului devin realități de experiență pentru personalitățile create. Și, în ultimă analiză, posibilitățile unificatoare ale minții umane însăși, aptitudinea de a coordona lucrurile, ideile și valorile, sunt supramateriale.

Cu toate că nu îi este posibil minții muritoare să înțeleagă cele șapte nivele ale realității cosmice relative, intelectul uman ar trebui să poată pricepe în mare parte semnificația trei nivele funcționale ale realității finite:

1. Materia. Energie organizată supusă gravitației liniare, mai puțin atunci când este modificată de mișcare și condiționată de minte.

2. Mintea. Conștiința organizată care nu este în întregime supusă gravitației materiale și care devine cu

charge of pervaded space.

12:8.3 (139.6) Whatever the transformations of force in the outlying universes, having gone out from Paradise, it journeys on subject to the never-ending, ever-present, unfailing pull of the eternal Isle, obediently and inherently swinging on forever around the eternal space paths of the universes. Physical energy is the one reality which is true and steadfast in its obedience to universal law. Only in the realms of creature volition has there been deviation from the divine paths and the original plans. Power and energy are the universal evidences of the stability, constancy, and eternity of the central Isle of Paradise.

12:8.4 (139.7) The bestowal of spirit and the spiritualization of personalities, the domain of spiritual gravity, is the realm of the Eternal Son. And this spirit gravity of the Son, ever drawing all spiritual realities to himself, is just as real and absolute as is the all-powerful material grasp of the Isle of Paradise. But material-minded man is naturally more familiar with the material manifestations of a physical nature than with the equally real and mighty operations of a spiritual nature which are discerned only by the spiritual insight of the soul.

12:8.5 (140.1) As the mind of any personality in the universe becomes more spiritual — Godlike — it becomes less responsive to material gravity. Reality, measured by physical-gravity response, is the antithesis of reality as determined by quality of spirit content. Physical-gravity action is a quantitative determiner of nonspirit energy; spiritual-gravity action is the qualitative measure of the living energy of divinity.

12:8.6 (140.2) What Paradise is to the physical creation, and what the Eternal Son is to the spiritual universe, the Conjoint Actor is to the realms of mind — the intelligent universe of material, morontial, and spiritual beings and personalities.

12:8.7 (140.3) The Conjoint Actor reacts to both material and spiritual realities and therefore inherently becomes the universal minister to all intelligent beings, beings who may represent a union of both the material and spiritual phases of creation. The endowment of intelligence, the ministry to the material and the spiritual in the phenomenon of mind, is the exclusive domain of the Conjoint Actor, who thus becomes the partner of the spiritual mind, the essence of the morontia mind, and the substance of the material mind of the evolutionary creatures of time.

12:8.8 (140.4) Mind is the technique whereby spirit realities become experiential to creature personalities. And in the last analysis the unifying possibilities of even human mind, the ability to co-ordinate things, ideas, and values, is supermaterial.

12:8.9 (140.5) Though it is hardly possible for the mortal mind to comprehend the seven levels of relative cosmic reality, the human intellect should be able to grasp much of the meaning of three functioning levels of finite reality:

12:8.10 (140.6) 1. *Matter*. Organized energy which is subject to linear gravity except as it is modified by motion and conditioned by mind.

12:8.11 (140.7) 2. *Mind*. Organized consciousness which is not wholly subject to material gravity, and which

adevărat liberă atunci când este modificată de spirit.

3. Spiritul. Cea mai înaltă realitate personală. Adevăratul spirit nu este supus gravitației materiale, însă devine în cele din urmă influența motivatoare a tuturor sistemelor evolutive de energie care posedă demnitatea personalității.

Scopul existenței tuturor personalităților este spiritul; manifestările materiale sunt relative, iar mintea cosmică intervine între aceste opozite universale. Revărsarea minții și slujirea spiritului sunt munca persoanelor asociate Deității, Spiritului Infinit și Fiului Etern. Realitatea Deității totale nu este minte, ci minte-spirit - spirit-minte unificate de personalitate. Cu toate acestea, absolutele spiritului și ale lucrurilor converg ambele în persoana Tatălui Universal.

În Paradis, cele trei energii, fizică, mentală și spirituală, sunt coordonate. În cosmosul evolutiv, energia-materie domină, mai puțin în cazul personalității în care spiritul luptă pentru a controla prin intermediul minții. Spiritul este realitate fundamentală a experienței personalității tuturor creaturilor, deoarece Dumnezeu este spirit. Spiritul este neschimbător și, în consecință, în toate relațiile personale, el transcende atât mintea, cât și materia, care sunt variabile experiențiale de dobândire progresivă.

În evoluția cosmică, materia devine o umbră filozofică proiectată de minte în prezența luminozității spirituale a iluminării divine, însă acest fapt nu invalidează realitatea energiei-materii. Mintea, materia și spiritul sunt deopotrivă de reale, însă nu au o valoare egală pentru personalitatea care caută să atingă divinitatea. Conștiința divinității este o experiență spirituală progresivă.

Cu cât este mai mare strălucirea personalității spirituale (Tatăl din univers, fragmentul personalității spirituale potențial în creatura individuală) cu atât mai mare este umbra proiectată de mintea intermediară asupra veșmântului său material. În timp, corpul oamenilor este tot atât de real ca mintea sau ca spiritul lor, însă, în moarte, mintea (identitatea) și spiritul supraviețuiesc, pe câtă vreme corpul nu supraviețuiește. O realitate cosmică poate să nu existe în experiența unei personalități. De aceea, figura voastră de retorică greacă - materia este umbra substanței spirituale mai reale - are într-adevăr o semnificație filozofică.

9. REALITĂȚI PERSONALE

Spiritul este realitatea personală fundamentală în univers, iar personalitatea este fundamentală pentru orice experiență progresivă cu realitatea spirituală. Toate fazele experienței personalității de pe toate nivelele succesive de înaintare universală abundă în indicii care conduc la descoperirea realităților personale atrăgătoare. Adevăratul destin al oamenilor constă în a crea țeluri noi și spirituale și apoi în a răspunde la atracțiile cosmice ale acestor scopuri celeste de valoare nematerială.

Iubirea este secretul asocierilor benefice între personalități. Un singur contact nu este de ajuns pentru a cunoaște cu adevărat o persoană. Nu putem aprecia

becomes truly liberated when modified by spirit.

12.8.12 (140.8) 3. *Spirit*. The highest personal reality. True spirit is not subject to physical gravity but eventually becomes the motivating influence of all evolving energy systems of personality dignity.

12.8.13 (140.9) The goal of existence of all personalities is spirit; material manifestations are relative, and the cosmic mind intervenes between these universal opposites. The bestowal of mind and the ministration of spirit are the work of the associate persons of Deity, the Infinite Spirit and the Eternal Son. Total Deity reality is not mind but spirit-mind — mind-spirit unified by personality. Nevertheless the absolutes of both the spirit and the thing converge in the person of the Universal Father.

12.8.14 (140.10) On Paradise the three energies, physical, mindal, and spiritual, are co-ordinate. In the evolutionary cosmos energy-matter is dominant except in personality, where spirit, through the mediation of mind, is striving for the mastery. Spirit is the fundamental reality of the personality experience of all creatures because God is spirit. Spirit is unchanging, and therefore, in all personality relations, it transcends both mind and matter, which are experiential variables of progressive attainment.

12.8.15 (140.11) In cosmic evolution matter becomes a philosophic shadow cast by mind in the presence of spirit luminosity of divine enlightenment, but this does not invalidate the reality of matter-energy. Mind, matter, and spirit are equally real, but they are not of equal value to personality in the attainment of divinity. Consciousness of divinity is a progressive spiritual experience.

12.8.16 (141.1) The brighter the shining of the spiritualized personality (the Father in the universe, the fragment of potential spirit personality in the individual creature), the greater the shadow cast by the intervening mind upon its material investment. In time, man's body is just as real as mind or spirit, but in death, both mind (identity) and spirit survive while the body does not. A cosmic reality can be nonexistent in personality experience. And so your Greek figure of speech — the material as the shadow of the more real spirit substance — does have a philosophic significance.

9. PERSONAL REALITIES

12.9.1 (141.2) Spirit is the basic personal reality in the universes, and personality is basic to all progressing experience with spiritual reality. Every phase of personality experience on every successive level of universe progression swarms with clues to the discovery of alluring personal realities. Man's true destiny consists in the creation of new and spirit goals and then in responding to the cosmic allurements of such supernal goals of nonmaterial value.

12.9.2 (141.3) Love is the secret of beneficial association between personalities. You cannot really know a person as the result of a single contact. You cannot

muzica prin deducții matematice, cu toate că muzica este o formă de ritm matematic. Numărul alocat unui abonat telefonic nu identifică în nici un fel personalitatea celui abonat și nu dă nici un indiciu asupra caracterului său.

Matematica, știința materială, este indispensabilă pentru a discuta în mod inteligibil aspecte materiale ale universului, însă cunoașterea ei nu este în mod necesar parte a unei realizări mai elevată a adevărului sau parte a unei aprecieri personale a realităților spirituale. Nu numai în domeniile vieții, ci și în lumile energiei fizice, suma a doi sau mai mulți factori reprezintă adesea ceva mai mult decât suma consecințelor previzibile ale acestei combinații, sau un lucru diferit. Toată știința a matematicii, întreg domeniul filozofiei, fizica și chimia cele mai avansate nu pot nici să prezică, nici să știe că uniunea a doi atomi gazeși de hidrogen cu un atom de oxigen ar produce o substanță nouă și calitativ superioară - apa lichidă. Prin ea însăși, constatarea acestui fenomen fizico-chimic ar fi trebuit să împiedice dezvoltarea filozofiei materialiste și a cosmologiei mecanice.

Analiza tehnică nu revelează ceea ce pot face o persoană sau un lucru. Apa, de exemplu, este folosită în mod efectiv la stingerea focului. Faptul că apa stinge focul este un fapt de experiență cotidiană, însă această proprietate a apei nu ar fi putut niciodată fi revelată prin analiză. Analiza determină că apa este compusă din hidrogen și oxigen; un studiu mai aprofundat al acestor elemente arată că oxigenul este suportul real al combustiei și că hidrogenul se va arde de la sine.

Religia voastră devine reală deoarece se ridică din sclavia temerii și din constrângerile superstițiilor. Filozofia voastră luptă pentru a se emancipa de dogme și de tradiție. Știința voastră se angajează în lupta milenară între adevăr și eroare, luptând totodată pentru a elibera omul de lanțurile abstracției, de robia matematicii și de orbirea relativă a materialismului mecanicist.

Muritorii au un nucleu format din spirit. Mintea este un sistem de energie personală existent în jurul unui nucleu divin de spirit și funcționând într-un mediu material. Această relație vie dintre mintea personală și spirit constituie potențialul universal al personalității eterne. Dificultăți reale, decepțiile îndelungate, înfrângerile grave sau moartea inevitabilă nu pot surveni decât dacă conceptele egocentrice pretind să șteargă complet puterea guvernării nucleului spiritual central, prin aceasta dezbinând planul cosmic de identitate a personalității.

[Prezentat de un Desăvârșitor al Înțelepciunii acționând prin autoritatea Celor Îmbătrâniți de Zile].

appreciatingly know music through mathematical deduction, even though music is a form of mathematical rhythm. The number assigned to a telephone subscriber does not in any manner identify the personality of that subscriber or signify anything concerning his character.

129.3 (141.4) Mathematics, material science, is indispensable to the intelligent discussion of the material aspects of the universe, but such knowledge is not necessarily a part of the higher realization of truth or of the personal appreciation of spiritual realities. Not only in the realms of life but even in the world of physical energy, the sum of two or more things is very often something *more* than, or something *different* from, the predictable additive consequences of such unions. The entire science of mathematics, the whole domain of philosophy, the highest physics or chemistry, could not predict or know that the union of two gaseous hydrogen atoms with one gaseous oxygen atom would result in a new and qualitatively superadditive substance — liquid water. The understanding knowledge of this one physiochemical phenomenon should have prevented the development of materialistic philosophy and mechanistic cosmology.

129.4 (141.5) Technical analysis does not reveal what a person or a thing can do. For example: Water is used effectively to extinguish fire. That water will put out fire is a fact of everyday experience, but no analysis of water could ever be made to disclose such a property. Analysis determines that water is composed of hydrogen and oxygen; a further study of these elements discloses that oxygen is the real supporter of combustion and that hydrogen will itself freely burn.

129.5 (141.6) Your religion is becoming real because it is emerging from the slavery of fear and the bondage of superstition. Your philosophy struggles for emancipation from dogma and tradition. Your science is engaged in the agelong contest between truth and error while it fights for deliverance from the bondage of abstraction, the slavery of mathematics, and the relative blindness of mechanistic materialism.

129.6 (142.1) Mortal man has a spirit nucleus. The mind is a personal-energy system existing around a divine spirit nucleus and functioning in a material environment. Such a living relationship of personal mind and spirit constitutes the universe potential of eternal personality. Real trouble, lasting disappointment, serious defeat, or inescapable death can come only after self-concepts presume fully to displace the governing power of the central spirit nucleus, thereby disrupting the cosmic scheme of personality identity.

129.7 (142.2) [Presented by a Perfector of Wisdom acting by authority of the Ancients of Days.]

Capitolul 13. Sferele sacre ale paradisului

⇨ 012

CARTEA URANTIA

014 ⇨

PARTE I. UNIVERSUL CENTRAL ȘI SUPRAUNVERSURILE

CAPITOLUL 13

SFERELE SACRE ALE PARADISULUI

Secțiuni

Introduction

1. Cele șapte lumi sacre ale Tatălui
2. Relații cu lumile Tatălui
3. Lumile sacre ale Fiului Etern
4. Lumile Spiritului Infinit

Introduction

ÎNTRE Insula centrală a Paradisului și cel mai central dintre circuitele planetare de pe Havona se intercalează în spațiu trei circuite minore de sfere speciale. Circuitul interior este compus din șapte sfere secrete ale Tatălui Universal; al doilea grup este format de cele șapte lumi luminoase ale Fiului Etern, iar la exterior se găsesc cele șapte imense sfere ale Spiritului Infinit, lumile constituind sediul administrativ al Celor Șapte Spirite Maestru.

Aceste trei circuite septuple ale Tatălui, Fiului și Spiritului sunt sfere de splendoare de nedepășit și de glorie inimaginabilă. Chiar și materialele construcției lor fizice sunt de un ordin care nu vă este revelat. Materialele fiecărui circuit sunt diverse, și fiecare lume a fiecărui circuit este diferită, mai puțin cele șapte lumi ale Fiului, care au toate aceeași constituție fizică. Aceste douăzeci și una de lumi sunt toate sfere enorme și fiecare grup de șapte este eternizat în mod diferit. Pe cât o știm noi, ele au existat întotdeauna; la fel ca și Paradisul, ele sunt eterne. Nu există nici arhive nici tradiții asupra originii lor.

Cele șapte sfere secrete ale Tatălui Universal circulă în jurul Paradisului, foarte aproape de Insula eternă; ele reflectă puternic luminozitatea spirituală a strălucirii centrale a Deităților eterne. Ele răspândesc această lumină de glorie divină asupra întregului Paradis și chiar asupra celor șapte circuite ale Havonei. Energiile impersonale de luminozitate spirituală își au originea tocmai pe cele șapte lumi sacre ale Fiului Etern. Nici o ființă personală nu poate să locuiască pe nici unul dintre aceste șapte târmuri strălucitoare care iluminează cu glorie spirituală tot Paradisul și toată Havona și dirijează pura luminozitate a spiritului către cele șapte suprauniversuri. Aceste sfere strălucitoare

PAPER 13

THE SACRED SPHERES OF PARADISE

SECTIONS

Introduction

1. The Seven Sacred Worlds of the Father
2. Father-World Relationships
3. The Sacred Worlds of the Eternal Son
4. The Worlds of the Infinite Spirit

INTRODUCTION

13:0.1 (143.1) BETWEEN the central Isle of Paradise and the innermost of the Havona planetary circuits there are situated in space three lesser circuits of special spheres. The innermost circuit consists of the seven secret spheres of the Universal Father; the second group is composed of the seven luminous worlds of the Eternal Son; in the outermost are the seven immense spheres of the Infinite Spirit, the executive-headquarters worlds of the Seven Master Spirits.

13:0.2 (143.2) These three seven-world circuits of the Father, the Son, and the Spirit are spheres of unexcelled grandeur and unimagined glory. Even their material or physical construction is of an order unrevealed to you. Each circuit is diverse in material, and each world of each circuit is different excepting the seven worlds of the Son, which are alike in physical constitution. All twenty-one are enormous spheres, and each group of seven is differently eternalized. As far as we know they have always been; like Paradise they are eternal. There exists neither record nor tradition of their origin.

13:0.3 (143.3) The seven secret spheres of the Universal Father, circulating about Paradise in close proximity to the eternal Isle, are highly reflective of the spiritual luminosity of the central shining of the eternal Deities, shedding this light of divine glory throughout Paradise and even upon the seven circuits of Havona.

ale celui de-al doilea circuit emit, de asemenea, lumina lor (lumină fără căldură) către Paradis și către miliardul de lumi al celor șapte circuite ale universului central.

Cele șapte lumi ale Spiritului Infinit sunt ocupate de Cele Șapte Spirite Maestru care prezidează destinele celor șapte suprauniversuri și transmit iluminarea spirituală a celei de a Treia Persoane a Deității acestor creații a timpului și spațiului. Havona întregă, însă nu și Insula Paradisului, este scăldată în aceste influențe spiritualizatoare.

Cu toate că lumile Tatălui sunt sfere de statut ultim pentru cei care au fost înzestrați cu personalitate de către Tată, nu aceasta este funcțiunea lor exclusivă. Numeroase ființe și entități, altele decât personale, locuiesc pe aceste lumi. Fiecare lume a circuitului Tatălui și a circuitului Spiritului adăpostește un tip distinct de locuitori permanenți. Însă noi credem că lumile Fiului sunt locuite de aceste tipuri uniforme de ființe diferite de cele personale. Fragmentele Tatălui fac parte din nativii Diviningtonului. Celelalte ordine au drept de cetățenie permanent, însă nu vă sunt revelate.

Cei douăzeci și unu de sateliți ai Paradisului servesc numeroaselor țeluri, care nu sunt revelate în aceste expuneri, atât în universul central, cât și în suprauniversuri.

Voi nu sunteți capabili să înțelegeți decât prea puțin din viața acestor sfere. Nu puteți obține o abordare valabilă, nici măcar una sumară a naturii și funcțiunii lor; miile de activități care nu vă sunt revelate continuă. Aceste douăzeci și una de sfere înglobează potențialele funcțiunii universului principal. Aceste capitole nu permit decât să facă posibilă întrezărirea anumitor activități circumscrise aparținând prezenței vaste a marelui univers; sau mai degrabă, a unuia din cele șapte sectoare ale marelui univers.

1. CELE ȘAPTE LUMI SACRE ALE TATĂLUI

Circuitul sferelor vieții sacre a Tatălui conține singurele secrete inerente personalității în universul universurilor. Acești sateliți ai Paradisului, formând circuitul cel mai central din cei trei, reprezintă singurele domenii interzise din universul central care sunt preocupate de personalitate. Paradisul de jos și lumile Fiului sunt, de asemenea, închise personalităților, însă aceste două domenii nu se preocupă nicicum direct de personalitate.

Lumile Paradisiace ale Tatălui sunt dirijate de ordinul mai elevat al Fiilor Staționari ai Trinității, Secretele Supremației Trinitizate. Despre lumile acestea există puține lucruri despre care pot vorbi; iar

13:0.4 (143.4) On the seven sacred worlds of the Eternal Son there appear to take origin the impersonal energies of spirit luminosity. No personal being may sojourn on any of these seven shining realms. With spiritual glory they illuminate all Paradise and Havona, and they directionize pure spirit luminosity to the seven superuniverses. These brilliant spheres of the second circuit likewise emit their light (light without heat) to Paradise and to the billion worlds of the seven-circuited central universe.

13:0.5 (143.5) The seven worlds of the Infinite Spirit are occupied by the Seven Master Spirits, who preside over the destinies of the seven superuniverses, sending forth the spiritual illumination of the Third Person of Deity to these creations of time and space. And all Havona, but not the Isle of Paradise, is bathed in these spiritualizing influences.

13:0.6 (143.6) Although the worlds of the Father are ultimate status spheres for all Father-endowed personalities, this is not their exclusive function. Many beings and entities other than personal sojourn on these worlds. Each world in the circuit of the Father and the circuit of the Spirit has a distinct type of permanent citizenship, but we think the Son's worlds are inhabited by uniform types of other-than-personal beings. Father fragments are among the natives of Divinington; the other orders of permanent citizenship are unrevealed to you.

13:0.7 (143.7) The twenty-one Paradise satellites serve many purposes in both central and superuniverses not disclosed in these narratives. You are able to understand so little of the life of these spheres that you cannot hope to gain anything like a consistent view of them, either as to nature or function; thousands of activities are there going on which are unrevealed to you. These twenty-one spheres embrace the *potentials* of the function of the master universe. These papers afford only a fleeting glimpse of certain circumscribed activities pertaining to the present universe age of the grand universe — rather, one of the seven sectors of the grand universe.

1. THE SEVEN SACRED WORLDS OF THE FATHER

13:1.1 (144.1) The Father's circuit of sacred life spheres contains the only inherent personality secrets in the universe of universes. These satellites of Paradise, the innermost of the three circuits, are the only forbidden domains concerned with personality in the central universe. Nether Paradise and the worlds of the Son are likewise closed to personalities, but neither of those realms is in any way directly concerned with personality.

13:1.2 (144.2) The Paradise worlds of the Father are directed by the highest order of the Stationary Sons of the Trinity, the Trinitized Secrets of Supremacy. Of these worlds I can tell little; of their manifold activities I

din multiplele lor activități sunt autorizat să dezvălui și mai puțin. Asemenea informații le privesc numai pe ființele care au activități acolo, precum și pe cele care sosesc. Cu toate că sunt puțin familiarizat cu șase dintre aceste lumi speciale, nu am aterizat niciodată pe Divinington; această lume îmi este total interzisă.

Una dintre rațiunile pentru care aceste lumi sunt secrete este aceea că fiecare dintre aceste sfere sacre beneficiază de o reprezentare sau de o manifestare specială a Deităților care compun Trinitatea Paradisului. Nu este vorba de o personalitate, ci de o prezență unică a Divinității, pe care o pot aprecia și înțelege doar grupurile speciale de inteligențe care locuiesc pe fiecare sferă specifică, sau susceptibile de a fi admise acolo. Secretele Supremației Trinitizate sunt agenții personali ai acestor prezențe specializate personale și impersonale ale Divinității; iar Secretele Supremației sunt ființe înalt personale, splendid înzestrate și magnific apte scopului lor exaltat și dificil.

1. DIVININGTON. Într-un sens cu totul special, această lume este „sânul Tatălui”, sfera de comuniune personală a Tatălui Universal, iar acolo există o manifestare specială a divinității sale. Divinington este locul de întâlnire Paradisiacă a Ajustorilor Gândirii, însă este și căminul multor altor entități, personalități și ființe diverse, care își au originea în Tatăl Universal. Există în afara Fiului Etern numeroase personalități provenite direct din acțiunile solitare ale Tatălui Universal. Doar fragmentele Tatălui și personalitățile, precum și alte ființe care se trag direct și exclusiv din Tatăl Universal fraternizează și activează în acest locaș.

Secretele Diviningtonului cuprind secretul manifestării și al misiunii Ajustorilor Gândirii. Natura lor, originea lor, și tehnica contactului lor cu umilele creaturi ale lumilor evolutive sunt secrete ale acestei sfere paradisiace. Aceste uimitoare operațiuni nu corespund personal celorlalte, și de aceea Deitățile socotesc oportun să nu ne lase să înțelegem pe deplin anumite trăsături ale acestui mare serviciu divin. În măsura în care noi intrăm în contact cu această fază a activității divine, ne este acordată deplina cunoaștere a operațiunilor, însă noi nu suntem complet informați în ceea ce privește detaliile intime ale acestei mari fuziuni.

Această sferă conține, de asemenea, secretele naturii, țelul activităților tuturor celorlalte forme de fragmente ale Tatălui, Mesagerii Gravației și o mulțime de alte ființe care nu vă sunt revelate. Este foarte posibil ca, în cazul în care adevărurile care îmi sunt ascunse, în ceea ce privește Diviningtonul, mi-ar fi revelate, ele nu ar face decât să mă tulbure și să mă handicapeze în munca mea actuală. De altfel, ele depășesc poate capacitatea de concepție a ființelor din ordinul meu.

2. SONARINGTON. Această sferă este „sânul Fiului”, lumea receptoare personală a Fiului Etern. Este cartierul general Paradisiac al Fiilor lui Dumnezeu ascendenți și descendenți începând cu momentul în care au fost pe deplin acreditați și definitiv confirmați. Această lume este căminul paradisiac pentru toți Fiii Fiului Etern și pentru cei ai Fiilor săi asociați și coordonați. Există numeroase ordine de filiație divină atașate acestui lăcaș celest care nu au fost revelate muritorilor, dat fiind faptul că ei nu sunt influențați de planurile programului de ascensiune care reglementează progresul spiritual uman din universuri și

may tell less. Such information concerns only those beings who function thereon and go forth therefrom. And though I am somewhat familiar with six of these special worlds, never have I landed on Divinington; that world is wholly forbidden to me.

13.1.3 (144.3) One of the reasons for the secrecy of these worlds is because each of these sacred spheres enjoys a specialized representation, or manifestation, of the Deities composing the Paradise Trinity; not a personality, but a unique presence of Divinity which can only be appreciated and comprehended by those particular groups of intelligences resident on, or admissible to, that particular sphere. The Trinitized Secrets of Supremacy are the personal agents of these specialized and impersonal presences of Divinity. And the Secrets of Supremacy are highly personal beings, superbly endowed and marvelously adapted to their exalted and exacting work.

13.1.4 (144.4) 1. DIVININGTON. This world is, in a unique sense, the “bosom of the Father,” the personal-communion sphere of the Universal Father, and thereon is a special manifestation of his divinity. Divinington is the Paradise rendezvous of the Thought Adjusters, but it is also the home of numerous other entities, personalities, and other beings taking origin in the Universal Father. Many personalities besides the Eternal Son are of direct origin by the solitary acts of the Universal Father. Only the Father fragments and those personalities and other beings of direct and exclusive origin in the Universal Father fraternize and function on this abode.

13.1.5 (144.5) *The secrets of Divinington* include the secret of the bestowal and mission of Thought Adjusters. Their nature, origin, and the technique of their contact with the lowly creatures of the evolutionary worlds is a secret of this Paradise sphere. These amazing transactions do not personally concern the rest of us, and therefore do the Deities deem it proper to withhold certain features of this great and divine ministry from our full understanding. In so far as we come in contact with this phase of divine activity, we are permitted full knowledge of these transactions, but concerning the intimate details of this great bestowal we are not fully informed.

13.1.6 (145.1) This sphere also holds the secrets of the nature, purpose, and activities of all other forms of Father fragments, of the Gravity Messengers, and of hosts of other beings unrevealed to you. It is highly probable that those truths pertaining to Divinington which are withheld from me, if revealed, would merely confuse and handicap me in my present work, and still again, perhaps they are beyond the conceptual capacity of my order of being.

13.1.7 (145.2) 2. SONARINGTON. This sphere is the “bosom of the Son,” the personal receiving world of the Eternal Son. It is the Paradise headquarters of the descending and ascending Sons of God when, and after, they are fully accredited and finally approved. This world is the Paradise home for all Sons of the Eternal Son and of his co-ordinate and associate Sons. There are numerous orders of divine sonship attached to this supernal abode which have not been revealed to mortals since they are not concerned with the plans of the ascension scheme of human spiritual progression through the universes and on to Paradise.

până în Paradis.

Secretele Sonaringtonului includ secretul întrupării Fiilor divini. Când un Fiu Divin devine Fiu al Omului, când el este realmente născut dintr-o femeie, așa cum a fost cazul pe lumea voastră acum o mie nouă sute de ani, este vorba de un mister universal. Acest mister se reproduce constant în toate activitățile și este un secret al Sonaringtonului referitor la filiația divină. Ajustorii sunt un mister al lui Dumnezeu Tatăl. Întruparea Fiilor divini este un mister al lui Dumnezeu Fiul; este un secret închis în al șaptelea sector al Sonaringtonului, un domeniu în care pot penetra doar cei care au trecut personal prin această experiență unică. Singurele care sunt aduse în focarul atenției voastre sunt fazele întrupării referitoare la cariera voastră ascensională. Misterul întrupării Fiului Paradisului comportă numeroase alte faze, anumite tipuri de Fii nerevelați efectuează misiuni de serviciu universal despre care nu vi s-a spus nimic. Iar Sonaringtonul comportă și alte mistere.

3. SPIRITINGTON. Această lume este „sânul Spiritului”, cămin Paradisiac al ființelor superioare care reprezintă exclusiv Spiritul Infinit. Aici se reunesc Cele Șapte Spirite Maestru și unii descendenți ai lor venind din toate universurile. Întâlnim, de asemenea, în acest domeniu celest numeroase ordine nerevelate de personalități spirituale. Este vorba de ființe afectate multiplelor activități ale universului, neasociate planurilor destinate să ridice creaturile muritoare din timp până la nivelele eternității Paradisului.

Secretele Spiritingtonului conțin misterele impenetrabile ale reflexivității. Noi vă vorbim de fenomenul vast și universal al reflexivității, mai special decât se produce pe lumile sedii ale celor șapte suprauniversuri, însă noi nu explicăm niciodată complet acest fenomen, deoarece nici chiar noi nu îl înțelegem în întregime. Noi știm ceva, în bună parte, însă numeroase detalii fundamentale rămân încă pline de mister pentru noi. Reflexivitatea este un secret al Dumnezeului Spirit. Voi ați fost instruiți asupra funcțiilor reflexivității în raport cu planul de ascensiune a supraviețuirii muritorilor și lucrurile se întâmplă întocmai; însă reflexivitatea este, de asemenea, un factor indispensabil desfășurării normale a multor alte faze ale activităților universale. Această înzestrare a Spiritului Infinit este utilizată și pe alte canale decât cele care servesc la culegerea învățămintelor și răspândirea informațiilor. Iar Spiritingtonul conține și alte secrete.

4. VICEGERINGTONUL. Această planetă este „sânul Tatălui și al Fiului” și sfera secretă a anumitor ființe nerevelate provenite din actele Tatălui și Fiului. Este, de asemenea, căminul Paradisiac a numeroase ființe gloriificate a căror ascendență este complexă, cele ale căror origini sunt complicate din cauza numeroaselor tehnici variate puse în mișcare în cele șapte universuri. Numeroase grupuri de ființe a căror identitate nu a fost revelată muritorilor de pe Urantia se reunesc pe această lume.

Secretele Vicegeringtonului le înglobează pe cele ale trinitizării, iar trinitizarea este secretul autorității care permite să se reprezinte Trinitatea, să se acționeze ca locuitor al Zeilor. Autoritatea pentru a reprezenta Trinitatea nu este atașată decât ființelor, revelate sau nerevelate, care sunt trinitizate, create, exteriorizate, sau eternizate de către două persoane ale Trinității

13:1.8 (145.3) *The secrets of Sonarington* include the secret of the incarnation of the divine Sons. When a Son of God becomes a Son of Man, is literally born of woman, as occurred on your world nineteen hundred years ago, it is a universal mystery. It is occurring right along throughout the universes, and it is a Sonarington secret of divine sonship. The Adjusters are a mystery of God the Father. The incarnation of the divine Sons is a mystery of God the Son; it is a secret locked up in the seventh sector of Sonarington, a realm penetrated by none save those who have personally passed through this unique experience. Only those phases of incarnation having to do with your ascension career have been brought to your notice. There are many other phases of the mystery of the incarnation of the Paradise Sons of unrevealed types on missions of universe service which are undisclosed to you. And there are still other Sonarington mysteries.

13:1.9 (145.4) 3. SPIRITINGTON. This world is the “bosom of the Spirit,” the Paradise home of the high beings that exclusively represent the Infinite Spirit. Here forgather the Seven Master Spirits and certain of their offspring from all universes. At this celestial abode may also be found numerous unrevealed orders of spirit personalities, beings assigned to the manifold activities of the universe not associated with the plans of upstepping the mortal creatures of time to the Paradise levels of eternity.

13:1.10 (145.5) *The secrets of Spiritington* involve the impenetrable mysteries of reflectivity. We tell you of the vast and universal phenomenon of reflectivity, more particularly as it is operative on the headquarters worlds of the seven superuniverses, but we never fully explain this phenomenon, for we do not fully understand it. Much, very much, we do comprehend, but many basic details are still mysterious to us. Reflectivity is a secret of God the Spirit. You have been instructed concerning reflectivity functions in relation to the ascension scheme of mortal survival, and it does so operate, but reflectivity is also an indispensable feature of the normal working of numerous other phases of universe occupation. This endowment of the Infinite Spirit is also utilized in channels other than those of intelligence gathering and information dissemination. And there are other secrets of Spiritington.

13:1.11 (145.6) 4. VICEGERINGTON. This planet is the “bosom of the Father and the Son” and is the secret sphere of certain unrevealed beings who take origin by the acts of the Father and the Son. This is also the Paradise home of many glorified beings of complex ancestry, those whose origin is complicated because of the many diverse techniques operative in the seven superuniverses. Many groups of beings forgather on this world whose identity has not been revealed to Urantia mortals.

13:1.12 (146.1) *The secrets of Vicegerington* include the secrets of trinitization, and trinitization constitutes the secret of authority to represent the Trinity, to act as vicegerents of the Gods. Authority to represent the Trinity attaches only to those beings, revealed and unrevealed, who are trinitized, created, eventuated, or eternalized by any two or all three of the Paradise

Paradisului sau de către toate trei împreună. Atunci când personalitățile au fost aduse la existență prin actele trinitizante ale anumitor tipuri de creaturi glorificate, ele nu reprezintă nimic mai mult decât potențialul conceptului mobilizat în această trinitizare, însă ele se pot eleva pe calea îmbrățișării Deității, care este deschisă tuturor creaturilor din specia lor.

Ființele netrinitizate nu înțeleg pe deplin tehnica de trinitizare prin doi sau trei Creatori sau prin anumite creaturi. Voi nu veți înțelege niciodată total un astfel de fenomen decât dacă în viitorul îndepărtat al carierei voastre glorificate, veți încerca și veți reuși această aventură. Altfel aceste secrete ale Vicegeringtonului vă vor fi întotdeauna pe deplin inaccesibile. Însă pentru mine, care sunt o ființă elevată provenită din trinitate, toate sectoarele Vicegeringtonului îmi sunt deschise. Înțeleg pe deplin secretul originii mele și al destinului meu și îl păstrez cu aceeași desăvârșire și religiozitate.

Există și alte forme și faze de trinitizare asupra cărora atenția popoarelor de pe Urantia nu a fost atrasă. Sub aspectul lor personal, aceste experiențe sunt bine protejate în sectorul secret al Vicegeringtonului.

5. SOLITARINGTONUL. Această lume este „sânul Tatălui și al Spiritului”. El este locul de întâlnire al unei magnifice oștiri de ființe nerevelate provenite din actele conjugate ale Tatălui Universal și al Spiritului Infinit. Aceste ființe, pe lângă ceea ce moștenesc în Spirit, împărtășesc și din trăsăturile Tatălui.

Solitaringtonul este, de asemenea, căminul Mesagerilor Solitari și al altor personalități aparținând acestor ordine supraîngerești. Voi știți de foarte puține dintre aceste ființe; există un număr imens de ordine nerevelate pe Urantia. Faptul că mesagerii solitari sau asociații lor supraîngerești sunt domiciliați pe a cincina lume nu implică în mod necesar că Tatăl a intervenit la vreun nivel în sectorul lor de creație, însă, în această epocă a Universului, le cunoaște bine funcțiile. Pe parcursul prezentei epoci a universului sfera în cauză este, de asemenea, aceea a statutului Directorilor de Putere ai Universului.

Există și numeroase alte ordine de personalități ale spiritului, ființe necunoscute muritorilor, care consideră Solitaringtonul ca sfera căminului lor paradisiac. Trebuie să ne amintim că toate diviziunile și toate nivelele de activități universale sunt tot atât de bine prevăzute cu servicii spirituale ca și domeniul ocupat cu ajutarea omului muritor în ascensiunea sa către destinul său divin din Paradis.

Secretul Solitaringtonului. În plus față de anumite secrete ale trinitizării, această lume deține secretul raporturilor personale între Spiritul Infinit și anumiți descendenți superiori ai celei de a Treia Surse Centru. Solitaringtonul conține misterul asocierii intime a numeroase ordine nerevelate cu spiritele Tatălui, Fiului și Spiritului, cu triplul spirit al Trinității și spiritele Supremului, Ultimului și Supremului-Ultim.

6. SERAFINGTONUL. Această sferă este „sânul Fiului și Spiritului” și este lumea care servește drept cămin mulțimii imense de ființe nerevelate create de Fiu și Spirit. Este, de asemenea, sfera de destin a tuturor ordinilor tutelare, a armatelor de îngeri, formate din

Trinity. Personalities brought into being by the trinitizing acts of certain types of glorified creatures represent no more than the conceptual potential mobilized in that trinitization, albeit such creatures may ascend the path of Deity embrace open to all of their kind.

13:1.13 (146.2) Nontrinitized beings do not fully understand the technique of trinitization by either two or three Creators or by certain creatures. You will never fully understand such a phenomenon unless, in the far-distant future of your glorified career, you should essay and succeed in such an adventure, because otherwise these secrets of Vicegerington will always be forbidden you. But to me, a high Trinity-origin being, all sectors of Vicegerington are open. I fully understand, and just as fully and sacredly protect, the secret of my origin and destiny.

13:1.14 (146.3) There are still other forms and phases of trinitization which have not been brought to the notice of the Urantia peoples, and these experiences, in their personal aspects, are duly protected in the secret sector of Vicegerington.

13:1.15 (146.4) **5. SOLITARINGTON.** This world is the “bosom of the Father and the Spirit” and is the rendezvous of a magnificent host of unrevealed beings of origin in the conjoint acts of the Universal Father and the Infinite Spirit, beings who partake of the traits of the Father in addition to their Spirit inheritance.

13:1.16 (146.5) This is also the home of the Solitary Messengers and of other personalities of the superangelic orders. You know of very few of these beings; there are vast numbers of orders unrevealed on Urantia. Because they are domiciled on the fifth world, it does not necessarily follow that the Father had ought to do with the creation of Solitary Messengers or their superangelic associates, but in this universe age he does have to do with their function. During the present universe age this is also the status sphere of the Universe Power Directors.

13:1.17 (146.6) There are numerous additional orders of spirit personalities, beings unknown to mortal man, who look upon Solitarington as their Paradise home sphere. It should be remembered that all divisions and levels of universe activities are just as fully provided with spirit ministers as is the realm concerned with helping mortal man ascend to his divine Paradise destiny.

13:1.18 (146.7) *The secrets of Solitarington.* Besides certain secrets of trinitization, this world holds the secrets of the personal relation of the Infinite Spirit with certain of the higher offspring of the Third Source and Center. On Solitarington are held the mysteries of the intimate association of numerous unrevealed orders with the spirits of the Father, of the Son, and of the Spirit, with the threefold spirit of the Trinity, and with the spirits of the Supreme, the Ultimate, and the Supreme-Ultimate.

13:1.19 (146.8) **6. SERAPHINGTON.** This sphere is the “bosom of the Son and the Spirit” and is the home world of the vast hosts of unrevealed beings created by the Son and the Spirit. This is also the destiny sphere of all ministering orders of the angelic hosts, including

supernafimi, seconafimi și serafimi. Există, de asemenea, în universul central și în universurile exterioare, numeroase ordine de spirite minunate care nu sunt „spirite tutelare pentru cei care vor moșteni mântuirea”. Toți acești lucrători ai spiritului în domeniile și nivelele de activitate universale consideră Serafingtonul ca fiind căminul lor Paradisiac.

Secrete Serafingtonului conțin un triplu mister și nu pot face referire decât la unul dintre ele, misterul transporturilor serafice. Diverse ordine de serafimi și de ființe spirituale aliate posedă facultatea de a înveșmânta în formele lor spirituale toate ordinele de personalități nemateriale și să le transporte pe lungi trasee interplanetare. Acesta este un secret închis în sectoarele sacre ale Serafingtonului. Serafimii transportori înțeleg aceste mistere, însă nu ni le comunică nouă celorlalți, sau poate că nu pot să o facă. Celelalte mistere ale Serafingtonului se referă la experiențele personale ale anumitor tipuri de slujitori spirituali nerevelați încă muritorilor. Noi evităm să discutăm secretele acestor ființe atât de apropiate, deoarece voi puteți aproape înțelege aceste ordine de existență vecine, iar dacă am oferi cunoștințele noastre, chiar și parțiale, în ceea ce privește aceste fenomene, acest lucru ar părea ca un abuz de încredere.

7. ASCENDINGTONUL. Această lume unică este „pieptul Tatălui, al Fiului și al Spiritului”, locul de întâlnire al creaturilor ascendente din spațiu, sfera de primire a pelerinilor timpului care trec prin universul Havonei pe calea lor către Paradis. Ascendingtonul este realmente căminul paradisiac al sufletelor ascendente ale timpului și spațiului până când ele ating statutul Paradisului. Voi muritorii, veți petrece cea mai mare parte a „vacanțelor” voastre de pe Havona pe Ascendington. Pe parcursul vieții voastre pe Havona, Ascendingtonul va juca pentru voi același rol pe care directorii de retrospecție îl au pe parcursul ascensiunii voastre din universul local și din supraunivers. Veți fi ocupați cu mii de activități care depășesc anvergura imaginației umane. Și, la fel ca în fiecare dintre aceste etape precedente ale ascensiunii voastre către Dumnezeu, eul vostru uman va pune aici bazele unor noi relații cu eul vostru divin.

Secretele Ascendingtonului conțin misterul formării treptate și sigure, în mintea materială și muritoare, a unei contraponderi spirituale și potențial nemuritoare a caracterului și identității. Acest fenomen este unul dintre cele mai neliniștitoare mistere a universului; mai exact, evoluția unui suflet nemuritor în mintea unei creaturi muritoare și materiale.

Voi nu veți înțelege niciodată complet această misterioasă operațiune înainte de a atinge Ascendingtonul. Și aceasta este motivul pentru care întregul Ascendington va fi deschis privirilor voastre uimite. A șaptea parte din Ascendington îmi este interzisă - este vorba de sectorul care se ocupă de însuși acest secret care este (sau va fi) posesiunea sau experiența exclusivă a tipului vostru de ființe. Această experiență aparține ordinului vostru uman de existență. Ordinul meu de personalitate nu este direct legat de astfel de operațiuni. În consecință, mie îmi este interzisă această experiență și vouă vă va fi în cele din urmă revelată. Însă și chiar și după ce vă va fi revelată, veți păstra întotdeauna secretul dintr-un anumit motiv. Voi nu-l veți revela, nici nouă, nici unui alt ordin de ființe. Noi suntem la curent în ceea ce privește fuziunea

supernaphim, seconaphim, and seraphim. There also serve in the central and outlying universes many orders of superb spirits who are not “ministering spirits to those who shall be heirs of salvation.” All these spirit workers in all levels and realms of universe activities look upon Seraphington as their Paradise home.

13:1.20 (147.1) *The secrets of Seraphington* involve a threefold mystery, only one of which I may mention — the mystery of seraphic transport. The ability of various orders of seraphim and allied spirit beings to envelop within their spirit forms all orders of nonmaterial personalities and to carry them away on lengthy interplanetary journeys, is a secret locked up in the sacred sectors of Seraphington. The transport seraphim comprehend this mystery, but they do not communicate it to the rest of us, or perhaps they cannot. The other mysteries of Seraphington pertain to the personal experiences of types of spirit servers as yet not revealed to mortals. And we refrain from discussing the secrets of such closely related beings because you can almost comprehend such near orders of existence, and it would be akin to betrayal of trust to present even our partial knowledge of such phenomena.

13:1.21 (147.2) 7. ASCENDINGTON. This unique world is the “bosom of the Father, Son, and Spirit,” the rendezvous of the ascendant creatures of space, the receiving sphere of the pilgrims of time who are passing through the Havona universe on their way to Paradise. Ascendington is the actual Paradise home of the ascendant souls of time and space until they attain Paradise status. You mortals will spend most of your Havona “vacations” on Ascendington. During your Havona life Ascendington will be to you what the reversion directors were during the local and superuniverse ascension. Here you will engage in thousands of activities which are beyond the grasp of mortal imagination. And as on every previous advance in the Godward ascent, your human self will here enter into new relationships with your divine self.

13:1.22 (147.3) *The secrets of Ascendington* include the mystery of the gradual and certain building up in the material and mortal mind of a spiritual and potentially immortal counterpart of character and identity. This phenomenon constitutes one of the most perplexing mysteries of the universes — the evolution of an immortal soul within the mind of a mortal and material creature.

13:1.23 (147.4) You will never fully understand this mysterious transaction until you reach Ascendington. And that is just why all Ascendington will be open to your wondering gaze. One seventh of Ascendington is forbidden to me — that sector concerned with this very secret which is (or will be) the exclusive experience and possession of your type of being. This experience belongs to your human order of existence. My order of personality is not directly concerned with such transactions. It is therefore forbidden to me and eventually revealed to you. But even after it is revealed to you, for some reason it forever remains your secret. You do not reveal it to us nor to any other order of beings. We know about the eternal fusion of a divine Adjuster and an immortal soul of human origin, but the ascendant finalizers know this very experience as an

eternă a unui Ajustor divin cu un suflet nemuritor de origine umană, însă finalitarii ascendenți cunosc această experiență ca o realitate absolută.

absolute reality.

2. RELAȚII CU LUMILE TATĂLUI

Aceste lumi-cămine de diverse ordine de ființe spirituale sunt sfere imense și uluitoare, care egalează Paradisul în frumusețea lor incomparabilă și gloria lor splendidă. Sunt lumi de întâlniri, sfere de reuniuni, care servesc ca adrese cosmice permanente. În calitate de finalitari, voi veți fi domiciliați în Paradis, însă Ascendingtonul este cel care va fi tot timpul adresa căminului vostru, chiar și atunci când veți începe să sluiți în spațiul exterior. De-a lungul întregii eternități, voi veți considera Ascendingtonul în ca fiind un cămin al amintirilor voastre afective și al reminiscențelor voastre. Atunci când veți deveni ființe ale spiritului aparținând celui de al șaptelea stadiu, este posibil să renunțați la statutul vostru de locuitori ai Paradisului.

Dacă universurile exterioare sunt în curs de formare, dacă ele trebuie să fie locuite de creaturi ale timpului înzestrate cu potențialul ascensiunii, atunci noi deducem că acești copii ai viitorului vor fi, de asemenea, meniți să vadă Ascendingtonul ca fiind căminul lor Paradisiac.

Ascendingtonul este singura sferă sacră care va fi deschisă fără rezervă inspecției voastre înainte de a sosi în Paradis. Vicegeringtonul este singura sferă sacră care va fi deschisă necondiționat examinării mele. Cu toate că secretele sale se referă la originea mea, nu consider Vicegeringtonul ca fiind căminul meu. În această epocă a universului, ființele provenite din Trinitate și ființele trinitizate nu sunt aceleași.

Ființele provenite din Trinitate nu împărtășesc complet lumile Tatălui; singurul lor lăcaș este pe Insula Paradisului, în imediata apropiere a Sferei Preasfinte. Ele apar adesea pe Ascendington, „în sânul Tatălui-Fiu-Spirit”, unde fraternizează cu tovarășii lor veniți din umilele lumi ale spațiului.

Voi ați putea presupune că Fiii Creatori, fiind proveniți din Tatăl-Fiu, consideră Vicegeringtonul ca fiind căminul lor, însă nu este cazul în această epocă a universului dominată de activitățile Dumnezeuului Septuplu. Și există numeroase probleme asemănătoare care vă vor face să rămâneți perplecși, deoarece cu siguranță veți întâmpina numeroase dificultăți în înțelegerea acestor lucruri atât de apropiate de Paradis. Cu cunoștințele voastre limitate, voi nu puteți nici să rezolvați această problemă prin raționament. Și dacă ați ști mai multe despre lumile Tatălui, voi a-și întâmpina pur și simplu mai multe dificultăți până când veți ști totul despre aceste lumi. Statutul uneia dintre aceste lumi secrete se dobândește atât prin servire cât și prin natura de origine, iar epocile succesive ale universului pot realmente să redistribuie unele dintre aceste grupări de personalitate.

Lumile circuitului interior sunt într-adevăr lumi de fraternitate sau de statut mai mult decât sfere de rezidență efectivă. Muritorii vor atinge un anumit statut pe fiecare dintre lumile Tatălui, mai puțin una. De exemplu: atunci când voi muritori veți atinge Havona, veți primi autorizarea de a pleca pe Ascendington, unde

2. FATHER-WORLD RELATIONSHIPS

13:2.1 (147.5) These home worlds of the diverse orders of spiritual beings are tremendous and stupendous spheres, and they are equal to Paradise in their matchless beauty and superb glory. They are rendezvous worlds, reunion spheres, serving as permanent cosmic addresses. As finaliters you will be domiciled on Paradise, but Ascendington will be your home address at all times, even when you enter service in outer space. Through all eternity you will regard Ascendington as your home of sentimental memories and reminiscent recollections. When you become seventh-stage spirit beings, possibly you will give up your residential status on Paradise.

13:2.2 (148.1) If outer universes are in the making, if they are to be inhabited by time creatures of ascension potential, then we infer that these children of the future will also be destined to look upon Ascendington as their Paradise home world.

13:2.3 (148.2) Ascendington is the only sacred sphere that will be unreservedly open to your inspection as a Paradise arrival. Vicegerington is the only sacred sphere that is wholly and unreservedly open to my scrutiny. Though its secrets are concerned in my origin, in this universe age I do not regard Vicegerington as my home. Trinity-origin beings and trinitized beings are not the same.

13:2.4 (148.3) The Trinity-origin beings do not fully share the Father's worlds; they have their sole homes on the Isle of Paradise in close proximity to the Most Holy Sphere. They often appear on Ascendington, the "bosom of the Father-Son-Spirit," where they fraternize with their brethren who have come up from the lowly worlds of space.

13:2.5 (148.4) You might assume that Creator Sons, being of Father-Son origin, would regard Vicegerington as their home, but such is not the case in this universe age of the function of God the Sevenfold. And there are many similar problems that will perplex you, for you are sure to encounter many difficulties as you attempt to understand these things which are so near Paradise. Nor can you successfully reason out these questions; you know so little. And if you knew more about the Father's worlds, you would simply encounter more difficulties until you knew *all* about them. Status on any of these secret worlds is acquired by service as well as by nature of origin, and the successive universe ages may and do redistribute certain of these personality groupings.

13:2.6 (148.5) The worlds of the inner circuit are really fraternal or status worlds more than actual residential spheres. Mortals will attain some status on each of the Father's worlds save one. For example: When you mortals attain Havona, you are granted clearance for Ascendington, where you are most welcome, but you

veți fi foarte bine veniți, însă nu veți avea permisiunea de a vizita celelalte șase lumi sacre. Ca urmare a trecerii voastre prin regimul Paradisului, și după ce veți fi fost admiși în Corpul Finalității, veți primi permisiunea de a merge pe Sonarington, deoarece sunteți atunci atât Fii ai lui Dumnezeu cât și ascendenți, și chiar mai mult. Însă va exista întotdeauna o șeptime din Sonarington care nu va fi deschisă inspecției voastre, sectorul care conține întrupările Fiilor divini. Aceste secrete nu au fost niciodată revelate fiilor ascendenți ai lui Dumnezeu.

În cele din urmă, veți avea deplin acces la Ascendington și acces relativ la alte sfere ale Tatălui, în afară de Divinington. Însă, chiar și cu permisiunea de a ateriza pe cinci alte sfere secrete, după ce veți fi devenit un finalitar, nu veți fi autorizați să vizitați toate sectoarele acestor lumi. Nu vă va fi permis nici să aterizați pe țărmurile Diviningtonului, în „sânul Tatălui”, însă veți sta cu siguranță de nenumărate ori „la dreapta Tatălui”. În întreaga eternitate, nu se vor ivi niciodată împrejurări care să necesite prezența voastră pe lumea Ajustorilor Gândirii.

Aceste lumi de întâlnire ale vieții în spirit sunt teritorii interzise în măsura în care ni se cere să nu punem condiții cu privire la trecerea în acele faze ale acestor sfere care sunt complet în afara domeniilor noastre de experiență. Voi puteți deveni o creatură perfectă, ca Tatăl Etern care este perfect în Deitate, însă nu trebuie să cunoașteți toate secretele de experiență ale tuturor celorlalte ordine de personalități universale. Atunci când Creatorul împărtășește cu creatura sa un secret experiențial al personalității, Creatorul păstrează acest secret cu o veșnică fidelitate.

Toate aceste secrete sunt încredințate pentru a fi cunoscute de ansamblul Secretelor Supremației Trinitizate. Aceste ființe nu sunt pe deplin cunoscute decât de grupurile lumilor lor speciale; ele sunt puțin înțelese de celelalte ordine. După ce veți fi atins Paradisul, veți cunoaște și veți iubi cu ardoare cele zece Secrete ale Supremației care conduc Ascendingtonul. Mai puțin pentru Divinington, veți ajunge, de asemenea, să înțelegeți parțial Secretele Supremației pe celelalte lumi ale Tatălui, însă nu la fel de perfect ca pe Ascendington.

Așa cum sugerează numele, Secretele Supremației Trinitizate sunt legate la Suprem; ele sunt legate, de asemenea, la Ultim și la viitorul Suprem-Ultim. Aceste secrete ale Supremației sunt secretele Supremului și, de asemenea, secretele Ultimului, și chiar secretele Supremului Ultim.

3. LUMILE SACRE ALE FIULUI ETERN

Cele șapte sfere luminoase ale Fiului Etern sunt lumile celor șapte faze de existență pur spirituală. Aceste globuri strălucitoare sunt sursa triplei lumini a Paradisului și Havonei, iar influența lor este limitată în mare, însă nu în întregime, la universul central.

Personalitatea este absentă pe acești sateliți ai Paradisului; este motivul pentru care nu putem expune personalităților muritoare și materiale decât foarte puține lucruri referitoare la aceste lăcașuri ale spiritului pur. Suntem învățați că aceste lumi sunt pline de viață diferită de cea personală a ființelor Fiului Etern. Noi

are not permitted to visit the other six sacred worlds. Subsequent to your passage through the Paradise regime and after your admission to the Corps of the Finality, you are granted clearance for Sonarington since you are sons of God as well as ascenders — and you are even more. But there will always remain one seventh of Sonarington, the sector of the incarnation secrets of the divine Sons, which will not be open to your scrutiny. Never will those secrets be revealed to the descendant sons of God.

13:2.7 (148.6) Eventually you will have full access to Ascendington and relative access to the other spheres of the Father except Divinington. But even when you are granted permission to land on five additional secret spheres, after you have become a finaliter, you will not be allowed to visit all sectors of such worlds. Nor will you be permitted to land on the shores of Divinington, the “bosom of the Father,” though you shall surely stand repeatedly at the “right hand of the Father.” Never throughout all eternity will there arise any necessity for your presence on the world of the Thought Adjusters.

13:2.8 (149.1) These rendezvous worlds of spirit life are forbidden ground to the extent that we are asked not to negotiate entrance to those phases of these spheres which are wholly outside our realms of experience. You may become creature perfect even as the Universal Father is deity perfect, but you may not know all the experiential secrets of all other orders of universe personalities. When the Creator has an experiential personality secret with his creature, the Creator preserves that secret in eternal confidence.

13:2.9 (149.2) All these secrets are supposedly known to the collective body of the Trinitized Secrets of Supremacy. These beings are fully known only by their special world groups; they are little comprehended by other orders. After you attain Paradise, you will know and ardently love the ten Secrets of Supremacy who direct Ascendington. Excepting Divinington, you will also achieve a partial understanding of the Secrets of Supremacy on the other worlds of the Father, though not so perfectly as on Ascendington.

13:2.10 (149.3) The Trinitized Secrets of Supremacy, as their name might suggest, are related to the Supreme; they are likewise related to the Ultimate and to the future Supreme-Ultimate. These Secrets of Supremacy are the secrets of the Supreme and also the secrets of the Ultimate, even the secrets of the Supreme-Ultimate.

3. THE SACRED WORLDS OF THE ETERNAL SON

13:3.1 (149.4) The seven luminous spheres of the Eternal Son are the worlds of the seven phases of pure-spirit existence. These shining orbs are the source of the threefold light of Paradise and Havona, their influence being largely, but not wholly, confined to the central universe.

13:3.2 (149.5) Personality is not present on these Paradise satellites; therefore is there little concerning these pure-spirit abodes which can be presented to the mortal and material personality. We are taught that these worlds teem with the otherwise-than-personal life of the beings of the Eternal Son. We infer that these entities are being

deducem că aceste entități sunt regrupate în vederea unui serviciu în noile universuri aflate în proiect în spațiul exterior. Filozofii Paradisului susțin că fiecare ciclu al Paradisului (aproximativ două miliarde de ani măsurate pe Urantia) vede crearea rezervelor suplimentare ale acestor ordine pe lumile secrete ale Fiului Etern.

După câte știu, nici o personalitate nu a mers niciodată pe nici una dintre aceste sfere ale Fiului Etern. Pe parcursul lungii mele experiențe în interiorul și exteriorul Paradisului, nu am fost niciodată însărcinat să vizitez una dintre aceste lumi. Nici chiar personalitățile co-create de Fiul Etern nu merg acolo. Noi deducem că toate tipurile de spirite impersonale, indiferent care ar fi originea lor, sunt admise în aceste lăcașuri ale spiritului. Cum eu sunt o persoană și cum am o formă spirituală, o astfel de lume mi-ar părea cu siguranță goală și deșartă, chiar dacă mi-ar fi permis s-o vizitez. Înaltele personalități spirituale nu satisfac curiozități fără scop, și nu se angrenează în aventuri complet inutile. Perpetuu se prezintă prea multe aventuri care sunt atât proprii să stimuleze curiozitatea cât și semnificative pentru a putea să ne angrenăm în acest gen de proiecte inutile sau iluzorii.

4. LUMILE SPIRITULUI INFINIT

Între circuitul interior al Havonei și strălucitoarele sfere ale Fiului Etern circulă cele șapte globuri ale Spiritului Infinit, lumi locuite de descendența Spiritului Infinit, de fiii trinitizați ai personalităților create glorificate și de alte tipuri de ființe nerevelate însărcinate să administreze efectiv numeroasele întreprinderi ale diverselor domenii ale activității universale.

Cele șapte Spirite Maestru sunt reprezentanții supremi și ulti ai Spiritului Infinit. Ei își mențin punctele lor de atașament personal, nucleeele lor de putere pe periferia Paradisului, însă toate operațiunile referitoare la controlul și direcția marelui univers sunt conduse pe și de pe aceste sfere administrative speciale ale Spiritului Infinit. Cele Șapte Spirite Maestru sunt efectiv volantul regulator minte-spirit al universului, o putere centralizată atotcuprinzătoare, înglobând totul și coordonând totul.

Plecând de la aceste șapte sfere speciale, Maeștrii Spirite acționează pentru a echilibra și stabiliza circuitele mentalului cosmic ale marelui univers. Ei au, de asemenea, de a face cu atitudinile și prezențele spirituale diferențiale ale Deităților în întregul mare univers. Reacțiile fizice sunt uniforme, invariante și mereu instantanee și automate. Însă prezența spirituală experiențială se adaptează la condițiile subiacente sau stările de receptivitate spirituale inerente fiecărei minți individuale a împărățiilor.

La nivel fizic autoritatea, prezența și funcțiunea sunt invariante în toate universurile, mici sau mari. La nivelul prezenței spirituale, există un factor sau o reacție variabilă; este fluctuația diferențială în maniera în care creaturile înzestrate cu voință o recunosc și o primesc. Prezența spirituală a Deității existențiale și absolute nu este influențată cu nici un chip de atitudinea loială sau neloială a ființelor create. Dimpotrivă, este în același timp adevărat că prezența funcțională a Deității

assembled for ministry in the projected new universes of outer space. The Paradise philosophers maintain that each Paradise cycle, about two billion years of Urantia time, witnesses the creation of additional reserves of these orders on the secret worlds of the Eternal Son.

13:3.3 (149.6) As far as I am informed, no personality has ever been on any one of these spheres of the Eternal Son. I have never been assigned to visit one of these worlds in all my long experience in and out of Paradise. Even the personalities cocreated by the Eternal Son do not go to these worlds. We infer that all types of impersonal spirits — regardless of parentage — are admitted to these spirit homes. As I am a person and have a spirit form, no doubt such a world would seem empty and deserted even if I were permitted to pay it a visit. High spirit personalities are not given to the gratification of purposeless curiosity, purely useless adventure. There is at all times altogether too much intriguing and purposeful adventure to permit the development of any great interest in those projects which are either futile or unreal.

4. THE WORLDS OF THE INFINITE SPIRIT

13:4.1 (149.7) Between the inner circuit of Havona and the shining spheres of the Eternal Son there circle the seven orbs of the Infinite Spirit, worlds inhabited by the offspring of the Infinite Spirit, by the trinitized sons of glorified created personalities, and by other types of unrevealed beings concerned with the effective administration of the many enterprises of the various realms of universe activities.

13:4.2 (150.1) The Seven Master Spirits are the supreme and ultimate representatives of the Infinite Spirit. They maintain their personal stations, their power focuses, on the periphery of Paradise, but all operations concerned with their management and direction of the grand universe are conducted on and from these seven special executive spheres of the Infinite Spirit. The Seven Master Spirits are, in reality, the mind-spirit balance wheel of the universe of universes, an all-embracing, all-encompassing, and all-co-ordinating power of central location.

13:4.3 (150.2) From these seven special spheres the Master Spirits operate to equalize and stabilize the cosmic-mind circuits of the grand universe. They also have to do with the differential spiritual attitude and presence of the Deities throughout the grand universe. Physical reactions are uniform, unvarying, and always instantaneous and automatic. But experiential spiritual presence is in accordance with the underlying conditions or states of spiritual receptivity inherent in the individual minds of the realms.

13:4.4 (150.3) Physical authority, presence, and function are unvarying in all the universes, small or great. The differing factor in spiritual presence, or reaction, is the fluctuating differential in its recognition and reception by will creatures. Whereas the spiritual presence of absolute and existential Deity is in no manner whatever influenced by attitudes of loyalty or disloyalty on the part of created beings, at the same time it is true that the functioning presence of subabsolute and experiential

subabsolute și experiențiale este net și direct influențată de deciziile, alegerile și atitudinile voluntare ale acestor creaturi finite, de fidelitatea și devoțiunea fiecărei ființe, planete, sistem, constelație sau univers. Însă această prezență spirituală a divinității nu este nici capricioasă nici arbitrară; varianta sa experiențială este inerentă liberului arbitru cu care creaturile personale sunt înzestrate.

Ceea ce determină diferențialul prezenței spirituale există în propria voastră inimă și în propria voastră minte și constă în propria voastră manieră de a alege, în deciziile minții voastre și în determinarea propriei voastre voințe. Acest diferențial este inerent reacțiilor liberului arbitru al ființelor personale inteligente, Tatăl Universal ordonând ca aceste ființe să exercite o libertate de alegere. Iar Deitățile țin întotdeauna în mod fidel cont de fluxul și refluxul spiritelor lor pentru a face față la condițiile și pentru a satisface exigențele acestui diferențial în alegerea creaturilor. Uneori ele își difuzează și mai mult prezența pentru a răspunde celor care o doresc sincer, alteori ele se retrag de pe scenă atunci când creaturile lor iau decizii adverse, exercitând libertatea de alegere care le-a fost în mod divin conferită. Acesta este modul în care spiritul divinității se supune în mod umil alegerilor creaturilor din împărății.

Reședințele administrative ale Celor Șapte Spirite Maestru sunt, în realitate, cartierele generale Paradisiace ale celor șapte suprauniversuri și segmente ale spațiului exterior care le sunt legate. Fiecare Maestru Spirit prezidează un supraunivers, și fiecare dintre aceste șapte lumi este exclusiv atribuită unui Maestru Spirit. Nu există literalmente nici o fază a administrării subparadisiace a celor șapte suprauniversuri la care aceste lumi administrative să nu contribuie. Ele nu sunt atât de exclusive ca sferile Tatălui sau acelea ale Fiului. Cu toate că statutul lor de rezidență este rezervat nativilor lor și celor care lucrează acolo, aceste șapte planete administrative sunt întotdeauna deschise tuturor ființelor care doresc să le viziteze și chiar pot dispune de mijloacele de transport necesare.

Pentru mine, aceste lumi administrative sunt punctele cele mai interesante și cele mai misterioase din afara Paradisului. În nici un alt loc al vastului univers nu putem observa activități atât de variate, implicând atât de multe ființe vii diferite și atingând atâtea nivele diverse, cu ocupații simultan materiale, intelectuale și spirituale. În timpul perioadele de libertate care îmi sunt acordate între misiunile mele, dacă am șansa să fiu în Paradis sau pe Havona, mă duc în general pe una dintre aceste lumi afectate Celor Șapte Spirite Maestru, pentru ca mintea mea să fie inspirată la vederea acestor spectacole de inițiativă, devoțiune, fidelitate, înțelepciune și eficiență. În nici o altă parte nu pot să observ o atât de uimitoare interasociere de împliniri de personalități pe ansamblul celor șapte nivele de realitate universală. Și sunt întotdeauna stimulat de activitățile celor care știu atât de bine cum să își facă munca și care găsesc o plăcere atât de completă în îndeplinirea ei.

[Prezentat de un Desăvârșitor al Înțelepciunii desemnat pentru această funcțiune de Cei Îmbătrâniți de Zile de pe Uversa.]

Deity is definitely and directly influenced by the decisions, choices, and will-attitudes of such finite creature beings — by the loyalty and devotion of the individual being, planet, system, constellation, or universe. But this spiritual presence of divinity is not whimsical nor arbitrary; its experiential variance is inherent in the freewill endowment of personal creatures.

13:4.5 (150.4) The determiner of the differential of spiritual presence exists in your own hearts and minds and consists in the manner of your own choosing, in the decisions of your minds, and in the determination of your own wills. This differential is inherent in the freewill reactions of intelligent personal beings, beings whom the Universal Father has ordained shall exercise this liberty of choosing. And the Deities are ever true to the ebb and flow of their spirits in meeting and satisfying the conditions and demands of this differential of creature choice, now bestowing more of their presence in response to a sincere desire for the same and again withdrawing themselves from the scene as their creatures decide adversely in the exercise of their divinely bestowed freedom of choice. And thus does the spirit of divinity become humbly obedient to the choosing of the creatures of the realms.

13:4.6 (150.5) The executive abodes of the Seven Master Spirits are, in reality, the Paradise headquarters of the seven superuniverses and their correlated segments in outer space. Each Master Spirit presides over one superuniverse, and each of these seven worlds is exclusively assigned to one of the Master Spirits. There is literally no phase of the sub-Paradise administration of the seven superuniverses which is not provided for on these executive worlds. They are not so exclusive as the spheres of the Father or those of the Son, and though residential status is limited to native beings and those who work thereon, these seven administrative planets are always open to all beings who desire to visit them, and who can command the necessary means of transit.

13:4.7 (151.1) To me, these executive worlds are the most interesting and intriguing spots outside of Paradise. In no other place in the wide universe can one observe such varied activities, involving so many different orders of living beings, having to do with operations on so many diverse levels, occupations at once material, intellectual, and spiritual. When I am accorded a period of release from assignment, if I chance to be on Paradise or in Havona, I usually proceed to one of these busy worlds of the Seven Master Spirits, there to inspire my mind with such spectacles of enterprise, devotion, loyalty, wisdom, and effectiveness. Nowhere else can I observe such an amazing interassociation of personality performances on all seven levels of universe reality. And I am always stimulated by the activities of those who well know how to do their work, and who so thoroughly enjoy doing it.

13:4.8 (151.2) [Presented by a Perfector of Wisdom commissioned thus to function by the Ancients of Days on Uversa.]

Capitolul 14. Universul central și divin

⇨ 013

CARTEA URANTIA

015 ⇨

PARTE I. UNIVERSUL CENTRAL ȘI SUPRAUNIVERSURILE

CAPITOLUL 14 UNIVERSUL CENTRAL ȘI DIVIN

Secțiuni

Introduction

1. Sistemul Paradis-Havona
2. Constituția Havonei
3. Lumile Havonei
4. Creaturile universului central
5. Viața pe Havona
6. Scopul universului central

PAPER 14 THE CENTRAL AND DIVINE UNIVERSE

SECTIONS

Introduction

1. The Paradise-Havona System
2. Constitution of Havona
3. The Havona Worlds
4. Creatures of the Central Universe
5. Life in Havona
6. The Purpose of the Central Universe

Introduction

UNIVERSUL perfect și divin ocupă centrul întregii creații; el este nucleul etern în jurul căruia se învârtă imensa creație a timpului și spațiului. Paradisul este gigantica Insulă nucleară de stabilitate absolută care rămâne imobilă în însăși inima magnificului univers etern. Această familie planetară centrală se numește Havona și se găsește foarte departe de universul local al Nebadonului. Dimensiunile sale sunt enorme și masa sa aproape incredibilă. Ea este formată dintr-un milion de sfere de o frumusețe inimaginabilă și de o splendoare superbă, însă adevăratele dimensiuni ale acestei vaste creații depășesc în realitate limitele înțelegerii minții umane.

Este unic agregat de lumi care sunt perfect ancorate și fixate în siguranță. Este un univers în întregime creat și perfect; el nu s-a dezvoltat prin evoluție. Este nucleul etern al perfecțiunii, în jurul căruia se învârtă interminabila procesiune a universurilor care constituie prodigioasa experiență evolutivă, aventura îndrăznească a Fiilor Creatori ai lui Dumnezeu, care aspiră să reproducă în timp și în spațiu universul model, idealul de împlinire divină, de finalitate supremă, de realitate ultimă și de perfecțiune eternă.

1. SISTEMUL PARADIS-HAVONA

De la periferia Paradisului și până la frontierele interioare ale celor șapte suprauniversuri se găsesc următoarele șapte condiții de spațiu și de mișcare:

INTRODUCTION

14:0.1 (152.1) THE perfect and divine universe occupies the center of all creation; it is the eternal core around which the vast creations of time and space revolve. Paradise is the gigantic nuclear Isle of absolute stability which rests motionless at the very heart of the magnificent eternal universe. This central planetary family is called Havona and is far-distant from the local universe of Nebadon. It is of enormous dimensions and almost unbelievable mass and consists of one billion spheres of unimagined beauty and superb grandeur, but the true magnitude of this vast creation is really beyond the understanding grasp of the human mind.

14:0.2 (152.2) This is the one and only settled, perfect, and established aggregation of worlds. This is a wholly created and perfect universe; it is not an evolutionary development. This is the eternal core of perfection, about which swirls that endless procession of universes which constitute the tremendous evolutionary experiment, the audacious adventure of the Creator Sons of God, who aspire to duplicate in time and to reproduce in space the pattern universe, the ideal of divine completeness, supreme finality, ultimate reality, and eternal perfection.

1. THE PARADISE-HAVONA SYSTEM

14:1.1 (152.3) From the periphery of Paradise to the inner borders of the seven superuniverses there are the following seven space conditions and motions:

1. Zonele liniștite ale spațiului median care ating Paradisul.

2. Procesiunea în sensul acelor de ceasornic a celor trei circuite ale Paradisului și a celor șapte circuite ale Havonei.

3. Zona de spațiu semiliniștită, formând separarea între circuitele Havonei și corpurile de gravitație obscure ale universului central.

4. Centura interioară a corpurilor de gravitație obscure care se deplasează în sens invers acelor de ceasornic.

5. A doua zonă de spațiu, unică în felul său, care divizează cele două parcursurile de corpurile de gravitație obscure.

6. Centura exterioară a corpurilor de gravitație obscure, care se învârt în jurul Paradisului în sensul acelor de ceasornic.

7. O a treia zonă de spațiu - o zonă semiliniștită - formând separarea între centura exterioară a corpurilor de gravitație obscure și circuitele interioare ale celor șapte suprauniversuri.

Miliardul de lumi ale Havonei este dispus în șapte circuite concentrice care înconjoară imediat cele trei circuite ale sateliților Paradisului. Există mai mult de treizeci și cinci de milioane dintre aceste lumi în circuitul cel mai apropiat de Paradis, și există în plus două sute patruzeci și cinci de milioane în circuitul cel mai îndepărtat, precum și cantități proporționale în circuitele intermediare. Fiecare circuit este diferit, însă toate sunt perfect echilibrate și delicat organizate, fiecare dintre ele este impregnat de o reprezentare specializată a Spiritului Infinit, unul dintre cele Șapte Spirite ale Circuitelor. În plus față de alte funcțiuni, acest Spirit impersonal coordonează conduita afacerilor celeste în fiecare circuit.

Circuitele planetare ale Havonei nu se suprapun; lumile lor se urmează unele pe altele într-o procesiune liniară ordonată. Universul central se învârt în jurul Paradisului într-un singur plan vast format din zece unități concentrice stabilizate; cele trei circuite ale sferelor Paradisului și cele șapte circuite ale lumilor Havonei. Considerate fizic, circuitele Paradisului și ale Havonei nu formează decât un singur și același sistem; noi le distingem pentru a face să iasă la iveală separarea lor funcțională și administrativă.

În Paradis timpul nu există; secvența de evenimente succesive este inerentă conceptului nativilor Insulei centrale. Însă timpul este legat la circuitele Havonei și la numeroase ființe de origine celestă sau terestră care locuiesc acolo. Fiecare lume a Havonei are propriul ei timp local, determinat de circuitul ei. Toate lumile unui circuit au un an de aceeași lungime, deoarece se învârt uniform în jurul Paradisului, iar lungimea acestui an descrește de la circuitul cel mai exterior până la cel mai interior.

În ceea ce privește timpul circuitelor Havonei, există ziua standard a Paradisului-Havona și alte unități de timp determinate pe cei șapte sateliți Paradisiaci ai Spiritului Infinit și comunicate de acolo. Ziua standard a Paradisului-Havona este bazată pe lungimea de timp necesară pentru ca planetele rezidențiale ale primului

14:1.2 (152.4) 1. The quiescent midspace zones impinging on Paradise.

14:1.3 (152.5) 2. The clockwise processional of the three Paradise and the seven Havona circuits.

14:1.4 (152.6) 3. The semiquiet space zone separating the Havona circuits from the dark gravity bodies of the central universe.

14:1.5 (152.7) 4. The inner, counterclockwise-moving belt of the dark gravity bodies.

14:1.6 (152.8) 5. The second unique space zone dividing the two space paths of the dark gravity bodies.

14:1.7 (152.9) 6. The outer belt of dark gravity bodies, revolving clockwise around Paradise.

14:1.8 (152.10) 7. A third space zone — a semiquiet zone — separating the outer belt of dark gravity bodies from the innermost circuits of the seven superuniverses.

14:1.9 (152.11) The billion worlds of Havona are arranged in seven concentric circuits immediately surrounding the three circuits of Paradise satellites. There are upwards of thirty-five million worlds in the innermost Havona circuit and over two hundred and forty-five million in the outermost, with proportionate numbers intervening. Each circuit differs, but all are perfectly balanced and exquisitely organized, and each is pervaded by a specialized representation of the Infinite Spirit, one of the Seven Spirits of the Circuits. In addition to other functions this impersonal Spirit co-ordinates the conduct of celestial affairs throughout each circuit.

14:1.10 (153.1) The Havona planetary circuits are not superimposed; their worlds follow each other in an orderly linear procession. The central universe whirls around the stationary Isle of Paradise in one vast plane, consisting of ten concentric stabilized units — the three circuits of Paradise spheres and the seven circuits of Havona worlds. Physically regarded, the Havona and the Paradise circuits are all one and the same system; their separation is in recognition of functional and administrative segregation.

14:1.11 (153.2) Time is not reckoned on Paradise; the sequence of successive events is inherent in the concept of those who are indigenous to the central Isle. But time is germane to the Havona circuits and to numerous beings of both celestial and terrestrial origin sojourning thereon. Each Havona world has its own local time, determined by its circuit. All worlds in a given circuit have the same length of year since they uniformly swing around Paradise, and the length of these planetary years decreases from the outermost to the innermost circuit.

14:1.12 (153.3) Besides Havona-circuit time, there is the Paradise-Havona standard day and other time designations which are determined on, and are sent out from, the seven Paradise satellites of the Infinite Spirit. The Paradise-Havona standard day is based on the length of time required for the planetary abodes of the

circuit, sau circuitul interior al Havonei, să realizeze o revoluție în jurul Insulei Paradisului. Cu toate că viteza lor este enormă, deoarece ele sunt situate între corpurile de gravitație obscure și gigantul Paradis, sunt necesari aproape o mie de ani acestor sfere să-și completeze circuitul. Voi ați citit adevărul fără a o ști atunci când ochii voștri au zărit propoziția: „o mie de ani sunt ca o zi pentru Domnul și ca o veghe în noapte”. O zi a Paradisului-Havona corespunde exact unei mii de ani, a prezentului calendar de pe Urantia care comportă ani bisextili, mai puțin șapte minute trei secunde și o optime de secundă.

Ziua Paradisului-Havona este măsura comună a timpului pentru cele șapte suprauniversuri, cu toate că fiecare dintre ele își menține standardele sale interne de timp.

La periferia acestui imens univers central, cu mult dincolo de a șaptea centură a lumilor Havonei, circulă un număr incredibil de enorme corpuri de gravitație obscure. Aceste nenumărate mase obscure nu seamănă cu nimic sub numeroase aspecte celorlalte corpuri ale spațiului; ele sunt foarte diferite chiar și ca formă. Aceste corpuri de gravitație obscure nu reflectă lumina și nici nu o absorb; ele nu reacționează la energia fizică a luminii, ele înconjoară și înfășoară Havona atât de complet încât o ascund vederii universurilor locuite ale timpului și spațiului, chiar și celor care sunt apropiate.

Marea centură de corpuri de gravitație obscură este divizată în două circuite eliptice egale printr-o intruziune unică a spațiului. Centura exterioară se învârtă în sensul acelor de ceasornic, iar centura interioară în sens invers. Aceste direcții alternative de mișcare, cuplate cu masa extraordinară a corpurilor obscure contrabalansează liniile de gravitație ale Havonei cu o astfel de eficiență încât ele fac din universul central o creație fizic echilibrată și perfect stabilizată.

Procesiunea interioară a corpurilor de gravitație obscure se efectuează conform unui dispozitiv tubular, format din trei grupări circulare. O tăietură transversală a acestui circuit ar face să iasă la iveală trei cercuri concentrice de densitate aproape egală. Circuitul exterior al corpurilor de gravitație obscură este dispus vertical; el este de o înălțime de zece mii de ori mai mare decât aceea a circuitului interior. Axa mare a circuitului exterior este de cincisprezece mii de ori mai lungă decât axa sa mică.

Spațiul intermediar între cele două circuite ale corpurilor de gravitație este unică în sensul că nu putem găsi nimic asemănător în întregul univers al universurilor. Această zonă este caracterizată de enorme mișcări ondulatorii în sensul vertical și ea este sediul unor formidabile activități energetice de un ordin necunoscut.

După părerea noastră, nimic asemănător corpurilor de gravitație obscure ale universului central nu va caracteriza evoluția viitoare a nivelelor spațiului exterior; noi considerăm aceste procesiuni alternate ale prodigioaselor corpuri echilibratoare ale gravitației, ca unice în universul maestrului.

first or inner Havona circuit to complete one revolution around the Isle of Paradise; and though their velocity is enormous, owing to their situation between the dark gravity bodies and gigantic Paradise, it requires almost one thousand years for these spheres to complete their circuit. You have unwittingly read the truth when your eyes rested on the statement “A day is as a thousand years with God, as but a watch in the night.” One Paradise-Havona day is just seven minutes, three and one-eighth seconds less than one thousand years of the present Urantia leap-year calendar.

14:1.13 (153.4) This Paradise-Havona day is the standard time measurement for the seven superuniverses, although each maintains its own internal time standards.

14:1.14 (153.5) On the outskirts of this vast central universe, far out beyond the seventh belt of Havona worlds, there swirl an unbelievable number of enormous dark gravity bodies. These multitudinous dark masses are quite unlike other space bodies in many particulars; even in form they are very different. These dark gravity bodies neither reflect nor absorb light; they are nonreactive to physical-energy light, and they so completely encircle and enshroud Havona as to hide it from the view of even near-by inhabited universes of time and space.

14:1.15 (153.6) The great belt of dark gravity bodies is divided into two equal elliptical circuits by a unique space intrusion. The inner belt revolves counterclockwise; the outer revolves clockwise. These alternate directions of motion, coupled with the extraordinary mass of the dark bodies, so effectively equalize the lines of Havona gravity as to render the central universe a physically balanced and perfectly stabilized creation.

14:1.16 (153.7) The inner procession of dark gravity bodies is tubular in arrangement, consisting of three circular groupings. A cross section of this circuit would exhibit three concentric circles of about equal density. The outer circuit of dark gravity bodies is arranged perpendicularly, being ten thousand times higher than the inner circuit. The up-and-down diameter of the outer circuit is fifty thousand times that of the transverse diameter.

14:1.17 (154.1) The intervening space which exists between these two circuits of gravity bodies is *unique* in that nothing like it is to be found elsewhere in all the wide universe. This zone is characterized by enormous wave movements of an up-and-down nature and is permeated by tremendous energy activities of an unknown order.

14:1.18 (154.2) In our opinion, nothing like the dark gravity bodies of the central universe will characterize the future evolution of the outer space levels; we regard these alternate processions of stupendous gravity-balancing bodies as unique in the master universe.

2. CONSTITUȚIA HAVONEI

2. CONSTITUTION OF HAVONA

Ființele spirituale nu locuiesc un spațiu nebulos, ele nu rămân în lumi eterate. Ele sunt domiciliate pe veritabile sfere de natură materială, lumi la fel de reale ca acelea în care trăiesc muritorii. Lumile Havonei sunt efectiv fizice, cu toate că substanța lor fizică diferă de organizarea materială a planetelor celor șapte suprauniversuri.

Realitățile fizice ale Havonei reprezintă un ordin de organizare energetică radical diferit de tot ceea ce prevalează în universurile evolutive ale spațiului. Energiile Havonei sunt triple, în timp ce unitățile suprauniversale ale energiei-materiei conțin o sarcină de energie dublă, cu toate că una din formele de energie există sub fazele pozitive și negative. Creația universului central este triplă (Trinitate); creația unui univers local (în mod direct) este dublă, fiind datorată unui Fiu Creator și un Spirit Creativ.

Materialele Havonei comportă exact o mie de elemente chimice de bază, plus funcțiunea echilibrată a șapte forme de energie havoniană. Fiecare dintre aceste energii fundamentale manifestă șapte faze de excitație, astfel încât nativii Havonei răspund la patruzeci și nouă de stimuli pentru senzații diferite. În alți termeni, dintr-un punct de vedere pur fizic, nativii universului central dispun de patruzeci și nouă de forme specializate de simț. Simțurile morontiale sunt în număr de șazece și două, iar reacțiile de ordin spiritual superior variază la diferitele tipuri de ființe între șaptezeci și două sute zece.

Nici una dintre ființele fizice ale universului central nu ar fi vizibilă pentru urantieni. Nici un stimul fizic al acestor lumi îndepărtate nu ar suscita o reacție în organele voastre de simț grosiere. Dacă un muritor de pe Urantia ar putea fi transportat pe Havona, el ar fi surd, orb și complet lipsit de orice altă reacție senzorială; el nu ar putea trăi decât ca o ființă limitată conștientă de sine, însă privată de orice stimul venind din mediu și de orice reacție corespunzătoare.

Numeroase fenomene fizice și reacții spirituale care se produc în creația centrală sunt necunoscute pe lumile cum ar fi Havona. Organizarea fundamentală a unei creații triple nu seamănă deloc cu constituția dublă a universurilor create ale timpului și ale spațiului.

Toate legile naturale sunt coordonate aici pe o bază care diferă în întregime de sistemele cu energie duală ale creațiilor în evoluție. Întregul univers central este organizat conform unui sistem triplu de control perfect și simetric. În întregul ansamblu al sistemului Paradis-Havona, un echilibru perfect este menținut între toate realitățile cosmice și toate forțele spirituale. Paradisul, cu controlul său absolut asupra creației materiale, reglează și menține perfect energiile fizice ale acestui univers central. Fiul Etern susține într-un mod absolut perfect statutul spiritual al tuturor ființelor care locuiesc Havona, ca parte a controlului său universal de spirit. În Paradis, nimic nu este experimental; sistemul Paradis-Havona este o unitate de perfecțiune creatoare.

Gravitația spirituală universală a Fiului Etern este uimitor de activă în întregul Univers central. Toate valorile spiritului și personalitățile spirituale sunt constant atrase în interior către reședința Zeilor. Acest impuls către Dumnezeu este intens și ineluctabil. Ambiția de a-l atinge pe Dumnezeu este mai marcată în

14:2.1 (154.3) Spirit beings do not dwell in nebulous space; they do not inhabit ethereal worlds; they are domiciled on actual spheres of a material nature, worlds just as real as those on which mortals live. The Havona worlds are actual and literal, albeit their literal substance differs from the material organization of the planets of the seven superuniverses.

14:2.2 (154.4) The physical realities of Havona represent an order of energy organization radically different from any prevailing in the evolutionary universes of space. Havona energies are threefold; superuniverse units of energy-matter contain a twofold energy charge, although one form of energy exists in negative and positive phases. The creation of the central universe is threefold (Trinity); the creation of a local universe (directly) is twofold, by a Creator Son and a Creative Spirit.

14:2.3 (154.5) The material of Havona consists of the organization of exactly one thousand basic chemical elements and the balanced function of the seven forms of Havona energy. Each of these basic energies manifests seven phases of excitation, so that the Havona natives respond to forty-nine differing sensation stimuli. In other words, viewed from a purely physical standpoint, the natives of the central universe possess forty-nine specialized forms of sensation. The morontia senses are seventy, and the higher spiritual orders of reaction response vary in different types of beings from seventy to two hundred and ten.

14:2.4 (154.6) None of the physical beings of the central universe would be visible to Urantians. Neither would any of the physical stimuli of those faraway worlds excite a reaction in your gross sense organs. If a Urantia mortal could be transported to Havona, he would there be deaf, blind, and utterly lacking in all other sense reactions; he could only function as a limited self-conscious being deprived of all environmental stimuli and all reactions thereto.

14:2.5 (154.7) There are numerous physical phenomena and spiritual reactions transpiring in the central creation which are unknown on worlds such as Urantia. The basic organization of a threefold creation is wholly unlike that of the twofold constitution of the created universes of time and space.

14:2.6 (154.8) All natural law is co-ordinated on a basis entirely different than in the dual-energy systems of the evolving creations. The entire central universe is organized in accordance with the threefold system of perfect and symmetrical control. Throughout the whole Paradise-Havona system there is maintained a perfect balance between all cosmic realities and all spiritual forces. Paradise, with an absolute grasp of material creation, perfectly regulates and maintains the physical energies of this central universe; the Eternal Son, as a part of his all-embracing spirit grasp, most perfectly sustains the spiritual status of all who indwell Havona. On Paradise nothing is experimental, and the Paradise-Havona system is a unit of creative perfection.

14:2.7 (155.1) The universal spiritual gravity of the Eternal Son is amazingly active throughout the central universe. All spirit values and spiritual personalities are unceasingly drawn inward towards the abode of the Gods. This Godward urge is intense and inescapable. The ambition to attain God is stronger in the central

universul central, nu pentru că gravitația spirituală este mai puternică aici decât în universurile exterioare, ci pentru că ființele care au atins Havona sunt mai deplin spiritualizate și în consecință răspund mai mult la acțiunea atracției întotdeauna prezentă a gravitației spiritului universal a Fiului Etern.

Similar, Spiritul Infinit atrage toate valorile intelectuale către Paradis. În întregul univers central, gravitația mentală a Spiritului Infinit funcționează în legătură cu gravitația Spiritului Fiului Etern. Împreună, cele două constituie stimularea conjugată a sufletelor ascendente pentru a-l găsi pe Dumnezeu, pentru a atinge Deitatea, pentru a ajunge în Paradis și a-l cunoaște pe Tatăl.

Havona este un univers spiritual perfect și fizic stabil. Controlul și stabilitatea echilibrată a universului central par a fi perfecte. Tot ceea ce este fizic sau spiritual este perfect previzibil, însă fenomenele mentale și voința personalităților nu sunt. Noi deducem efectiv că păcatul este imposibil aici, însă afirmând aceasta noi ne bazăm pe faptul că nativii Havonei dotați cu liber arbitru nu au fost niciodată vinovați de a fi transgresat voința Deității. De întreaga eternitate, aceste ființe celeste au fost constant loiale către Eternii de Zile. Păcatul nu a apărut nici la vreo creatură intrată ca pelerin în Havona. Nu a existat niciodată exemplu de rea purtare la vreo creatură din nici un grup de personalități create sau admise în universul central al Havonei. Metodele și mijloacele de selecție în universurile timpului sunt atât de perfecte și divine încât nici o eroare nu s-a produs vreodată în istoria Havonei. Nici o greșală nu a fost niciodată comisă. Nici un suflet ascendent nu a fost vreodată admis prematur în universul central.

3. LUMILE HAVONEI

În ceea ce privește guvernarea universului central, aceasta nu există. Havona este atât de perfectă, încât nici un sistem intelectual de guvernare nu este necesar. Nu există nici tribunale constituite în mod regulat, nici adunări legislative. Havona nu are nevoie decât de o direcție administrativă. Aici putem observa idealurile elevate ale unui veritabil guvern autonom.

Nu există nici o nevoie de guvernare la aceste inteligențe perfecte sau aproape perfecte. Reglementările le sunt inutile, deoarece acestea sunt ființe născute perfecte, amestecate cu creaturi evolutive care au trecut de mult timp prin sita tribunalelor supreme ale suprauniversurilor.

Administrarea Havonei nu este automată, însă ea este perfect minunată și divin eficientă. Ea este în principal planetară și conferită Eternilor de Zile rezidenți, fiecare sferă a Havonei fiind dirijată de una dintre aceste personalități de origine trinitară. Eternii de Zile nu sunt creatori, însă ei sunt administratori perfecți. Ei învață cu o abilitate perfectă și dirijează copiii lor planetari cu o înțelepciune atât de perfectă încât ea frizează absolutul.

Miliardul de sfere ale universului central constituie lumea educativă a înaltelor personalități native ale Paradisului și ale Havonei și servește printre altele drept teren de încercare final pentru creaturile ascendente ale lumilor evolutive ale timpului. În execuția

universe, not because spirit gravity is stronger than in the outlying universes, but because those beings who have attained Havona are more fully spiritualized and hence more responsive to the ever-present action of the universal spirit-gravity pull of the Eternal Son.

14:2.8 (155.2) Likewise does the Infinite Spirit draw all intellectual values Paradiseward. Throughout the central universe the mind gravity of the Infinite Spirit functions in liaison with the spirit gravity of the Eternal Son, and these together constitute the combined urge of the ascendant souls to find God, to attain Deity, to achieve Paradise, and to know the Father.

14:2.9 (155.3) Havona is a spiritually perfect and physically stable universe. The control and balanced stability of the central universe appear to be perfect. Everything physical or spiritual is perfectly predictable, but mind phenomena and personality volition are not. We do infer that sin can be reckoned as impossible of occurrence, but we do this on the ground that the native freewill creatures of Havona have never been guilty of transgressing the will of Deity. Through all eternity these supernal beings have been consistently loyal to the Eternals of Days. Neither has sin appeared in any creature who has entered Havona as a pilgrim. There has never been an instance of misconduct by any creature of any group of personalities ever created in, or admitted to, the central Havona universe. So perfect and so divine are the methods and means of selection in the universes of time that never in the records of Havona has an error occurred; no mistakes have ever been made; no ascendant soul has ever been prematurely admitted to the central universe.

3. THE HAVONA WORLDS

14:3.1 (155.4) Concerning the government of the central universe, there is none. Havona is so exquisitely perfect that no intellectual system of government is required. There are no regularly constituted courts, neither are there legislative assemblies; Havona requires only administrative direction. Here may be observed the height of the ideals of true *self-government*.

14:3.2 (155.5) There is no need of government among such perfect and near-perfect intelligences. They stand in no need of regulation, for they are beings of native perfection interspersed with evolutionary creatures who have long since passed the scrutiny of the supreme tribunals of the superuniverses.

14:3.3 (155.6) The administration of Havona is not automatic, but it is marvelously perfect and divinely efficient. It is chiefly planetary and is vested in the resident Eternal of Days, each Havona sphere being directed by one of these Trinity-origin personalities. Eternals of Days are not creators, but they are perfect administrators. They teach with supreme skill and direct their planetary children with a perfection of wisdom bordering on absoluteness.

14:3.4 (156.1) The billion spheres of the central universe constitute the training worlds of the high personalities native to Paradise and Havona and further serve as the final proving grounds for ascending creatures from the evolutionary worlds of time. In the execution of the

marelui plan al Tatălui Universal pentru ascensiunea creaturilor, pelerinii timpului sunt depuși pe lumile de recepție ale circuitului exterior, al șaptelea, după care, ca urmare a intensificării antrenamentului lor și al lărgirii experienței lor, ei sunt progresiv promovați către interior, planetă cu planetă, cerc cu cerc, până ce ating în cele din urmă Deitățile și ajung să locuiască în Paradis.

În prezent, cu toate că sferile celor șapte circuite sunt menținute în întreaga lor glorie celestă, numai unu la sută din întreaga capacitate planetară este utilizată să promoveze planul universal al Tatălui pentru ascensiunea muritorilor. Aproximativ a zecea parte dintr-o sutime din suprafața acestor enorme lumi este afectată vieții și activităților Corpului Finalității, compus din ființe eterne ancorate în lumină și viață care locuiesc adesea pe lumile Havonei și își exercită serviciul. Aceste ființe elevate își au reședința personală în Paradis.

Construcția planetară a sferelor Havonei diferă în întregime de cea a lumilor evolutive și a sistemelor spațiului. În nici o altă parte în marele univers nu convine să se utilizeze sfere atât de enorme ca lumi locuite. Este constituția lor fizică trinitară, cuplată cu efectul echilibror al imenselor corpuri de gravitație obscure, care face posibil să se egalizeze atât de perfect forțele fizice și să echilibreze atât de delicat diversele forțe atractive ale acestei prodigioase creații. Antigravitația este elementul folosit pentru a organiza funcțiunile materiale și activitățile spirituale ale acestor lumi colosale.

Arhitectura, iluminarea și încălzirea, precum și înfrumusețarea biologică și artistică a sferelor Havonei, depășesc cu mult imaginația umană în ceea ce poate avea mai dezvoltat. Nu putem să vă dăm numeroase detalii asupra Havonei. Pentru a înțelege frumusețea și magnificența acestui univers, trebuie să-l vedeți. Însă există adevărate lacuri și adevărate râuri pe aceste lumi perfecte.

Spiritual, aceste lumi sunt ideal dispuse și corespunzătoare scopului lor de a găzdui numeroasele feluri de ființe diferite care funcționează în universul central. Un mare număr de activități au loc pe aceste lumi magnifice, care depășesc de departe înțelegerea umană.

4. CREATURILE UNIVERSULUI CENTRAL

Pe lumile Havonei, există șapte forme fundamentale de lucruri și de ființe vii, și fiecare dintre aceste forme fundamentale există sub trei faze distincte. Fiecare dintre aceste trei faze este separată în șazeci și două de diviziuni majore, și fiecare diviziune majoră este compusă dintr-o mie de diviziuni minore, cu alte subdiviziuni, și așa mai departe. Aceste grupuri de viață fundamentale pot fi clasificate după cum urmează:

1. Material.
2. Morontial.
3. Spiritual.
4. Absonite.
5. Ultim.

Universal Father's great plan of creature ascension the pilgrims of time are landed on the receiving worlds of the outer or seventh circuit, and subsequent to increased training and enlarged experience, they are progressively advanced inward, planet by planet and circle by circle, until they finally attain the Deities and achieve residence on Paradise.

14:3.5 (156.2) At present, although the spheres of the seven circuits are maintained in all their supernal glory, only about one per cent of all planetary capacity is utilized in the work of furthering the Father's universal plan of mortal ascension. About one tenth of one per cent of the area of these enormous worlds is dedicated to the life and activities of the Corps of the Finality, beings eternally settled in light and life who often sojourn and minister on the Havona worlds. These exalted beings have their personal residences on Paradise.

14:3.6 (156.3) The planetary construction of the Havona spheres is entirely unlike that of the evolutionary worlds and systems of space. Nowhere else in all the grand universe is it convenient to utilize such enormous spheres as inhabited worlds. Triata physical constitution, coupled with the balancing effect of the immense dark gravity bodies, makes it possible so perfectly to equalize the physical forces and so exquisitely to balance the various attractions of this tremendous creation. Antigravity is also employed in the organization of the material functions and the spiritual activities of these enormous worlds.

14:3.7 (156.4) The architecture, lighting, and heating, as well as the biologic and artistic embellishment, of the Havona spheres, are quite beyond the greatest possible stretch of human imagination. You cannot be told much about Havona; to understand its beauty and grandeur you must see it. But there are real rivers and lakes on these perfect worlds.

14:3.8 (156.5) Spiritually these worlds are ideally appointed; they are fittingly adapted to their purpose of harboring the numerous orders of differing beings who function in the central universe. Manifold activities take place on these beautiful worlds which are far beyond human comprehension.

4. CREATURES OF THE CENTRAL UNIVERSE

14:4.1 (156.6) There are seven basic forms of living things and beings on the Havona worlds, and each of these basic forms exists in three distinct phases. Each of these three phases is divided into seventy major divisions, and each major division is composed of one thousand minor divisions, with yet other subdivisions, and so on. These basic life groups might be classified as:

- 14:4.2 (156.7) 1. Material.
- 14:4.3 (156.8) 2. Morontial.
- 14:4.4 (156.9) 3. Spiritual.
- 14:4.5 (156.10) 4. Absonite.
- 14:4.6 (156.11) 5. Ultimate.

6. Co-absolut.

7. Absolut.

Decrepitudinea și moartea nu fac parte din ciclul vieții pe lumile Havonei. În universul central, creaturile vii inferioare suportă transmutarea materializării. Ele își schimbă forma și manifestarea, însă nu se dizolvă prin decrepitudine și prin moartea celulelor lor.

Nativii Havonei sunt toți descendenți ai Trinității Paradisului. Ei nu au creaturi în calitate de strămoși și nu se reproduc. Nu am putea descrie creația acestor cetățeni ai universului central care nu a fost niciodată creat. Întreaga istorie a creației Havonei este o tentativă pentru a face temporal și spațial un fapt al eternității care nu are relație cu timpul și spațiul așa cum sunt concepute de oameni. Însă trebuie să concedem filozofiei umane un punct de plecare, deoarece chiar și personalitățile situate foarte sus față de nivelul uman au nevoie de un concept de „început”. Cu toate acestea, sistemul Paradis-Havona este etern.

Nativii Havonei trăiesc pe miliardul de sfere ale universului central la fel cum alte feluri de cetățeni permanenți locuiesc sferele lor respective de nativitate. La fel cum ordinul material de filiație întreține economia materială, intelectuală și spirituală a unui miliard de sisteme locale într-un supraunivers, tot astfel, într-un sens mai larg, nativii Havonei trăiesc și lucrează pe miliardul de lumi ale universului central. Poate ați putea să considerați acești havonieni în calitate de creaturi materiale, în sensul în care am putea înțelege cuvântul „material” pentru a descrie realitățile fizice ale universului divin.

Havona posedă o viață indigenă care are o semnificație în sine și prin sine. Havonienii își oferă serviciul de nenumărate maniere descendenților din Paradis și ascendenților din suprauniversuri, însă ei trăiesc de asemenea vieți care sunt unice în universul central și au o semnificație relativă cu totul separată de Paradis sau de suprauniversuri.

La fel cum adorarea fiilor prin credință pe lumile evolutive contribuie la satisfacerea iubirii Tatălui Universal, tot astfel adorația exaltată a creaturilor de pe Havona satisface sațietatea idealurilor perfecte de frumusețe și adevăr divine. În timp ce muritorii se străduiesc să facă voința lui Dumnezeu, aceste ființe ale universului central trăiesc pentru a satisface idealurile Trinității Paradisului. Prin însăși natura lor, ele sunt voința lui Dumnezeu. Oamenii se bucură de bunătatea lui Dumnezeu, Havonienii exultă în frumusețea divină, și ambii beneficiază de salvarea eliberatoare a adevărului viu.

Havonienii au atât destine pe care le aleg pentru prezent cât și destine nerevelate pentru viitor. Și există o înaintare specială pentru nativii universului central, o înaintare care nu implică nici ascensiunea lor în Paradis, nici penetrarea lor în suprauniversuri. Putem încerca să sugerăm după cum urmează această înaintare către un statut superior pe Havona :

1. Progresul experiențial către exterior, de la primul la al șaptelea circuit.
2. Progresul către interior, de la al șaptelea la primul circuit.

14:4.7 (156.12) 6. Coabsolute.

14:4.8 (156.13) 7. Absolute.

14:4.9 (157.1) Decay and death are not a part of the cycle of life on the Havona worlds. In the central universe the lower living things undergo the transmutation of materialization. They do change form and manifestation, but they do not resolve by process of decay and cellular death.

14:4.10 (157.2) The Havona natives are all the offspring of the Paradise Trinity. They are without creature parents, and they are nonreproducing beings. We cannot portray the creation of these citizens of the central universe, beings who never were created. The entire story of the creation of Havona is an attempt to time-space an eternity fact which has no relation to time or space as mortal man comprehends them. But we must concede human philosophy a point of origin; even personalities far above the human level require a concept of “beginnings.” Nevertheless, the Paradise-Havona system is eternal.

14:4.11 (157.3) The natives of Havona live on the billion spheres of the central universe in the same sense that other orders of permanent citizenship dwell on their respective spheres of nativity. As the material order of sonship carries on the material, intellectual, and spiritual economy of a billion local systems in a superuniverse, so, in a larger sense, do the Havona natives live and function on the billion worlds of the central universe. You might possibly regard these Havoners as material creatures in the sense that the word “material” could be expanded to describe the physical realities of the divine universe.

14:4.12 (157.4) There is a life that is native to Havona and possesses significance in and of itself. Havoners minister in many ways to Paradise descendents and to superuniverse ascenders, but they also live lives that are unique in the central universe and have relative meaning quite apart from either Paradise or the superuniverses.

14:4.13 (157.5) As the worship of the faith sons of the evolutionary worlds ministers to the satisfaction of the Universal Father's love, so the exalted adoration of the Havona creatures satiates the perfect ideals of divine beauty and truth. As mortal man strives to do the will of God, these beings of the central universe live to gratify the ideals of the Paradise Trinity. In their very nature they are the will of God. Man rejoices in the goodness of God, Havoners exult in the divine beauty, while you both enjoy the ministry of the liberty of living truth.

14:4.14 (157.6) Havoners have both optional present and future unrevealed destinies. And there is a progression of native creatures that is peculiar to the central universe, a progression that involves neither ascent to Paradise nor penetration of the superuniverses. This progression to higher Havona status may be suggested as follows:

- 14:4.15 (157.7) 1. Experiential progress outward from the first to the seventh circuit.
- 14:4.16 (157.8) 2. Progress inward from the seventh to the first circuit.

3. Progresul intern într-un circuit - progresul pe lumile interioare ale unui circuit dat.

În plus față de nativii Havonei, populația universului central înglobează numeroase clase de ființe modelate pentru diverse grupuri ale universului - consilieri, directori și educatori ai semenilor lor și pentru semenii lor din întreaga creație. Toate ființele, în toate universurile, sunt formate pe modelul vreunei creaturi arhetipale trăind pe una din cele o mie de milioane de lumi ale Havonei. Chiar și muritorii timpului găsesc scopul și idealurile lor de existență de creatură pe circuitele exterioare ale acestor sfere modele ale cerului.

Apoi există ființele care au atins Tatăl Universal, care sunt calificate pentru a pleca și a veni, și care sunt trimise ici și colo în universuri pentru misiuni de serviciu. Și, în fiecare lume a Havonei, vom găsi candidați la împlinire, cei care au atins fizic universul central, însă nu au realizat încă dezvoltarea spirituală permițându-le să pretindă rezidența în Paradis.

Spiritul Infinit este reprezentat pe lumile Havonei printr-o mulțime de personalități, ființe de grație și de glorie, care reglementează detaliile problemelor intelectuale și spirituale complexe ale universului central. Pe aceste lumi de perfecțiune divină, ele împlinesc munca specifică conduitei normale a acestei vaste creații. Printre altele, ele îndeplinesc numeroasele țeluri de a instrui, educa și ajuta numărul imens de creaturi ascendente care s-au ridicat până la glorie plecând din lumile tenebroase ale spațiului.

Numeroase grupuri de ființe native ale sistemului Paradis-Havona nu sunt cu nici un chip asociate direct cu planul de ascensiune permițând creaturilor să atingă perfecțiunea; de aceea, ele nu figurează în clasificările de personalități prezentate raselor muritoare. Noi nu menționăm aici decât grupurile majore de ființe supraumane și ordinele direct interesate în experiența voastră de supraviețuire.

Havona mișună de viață sub toate fazele sale de ființe inteligente, care caută acolo, în efortul lor de a atinge nivele mai înalte ale realizării divinității, să se ridice din circuitele inferioare spre circuitele superioare, și care caută o apreciere lărgită a semnificațiilor supreme, a valorilor ultime și a realității absolute.

5. VIAȚA PE HAVONA

Pe Urantia, voi treceți printr-o probă scurtă și intensă pe parcursul vieții voastre inițiale de existență materială. Pe lumile locuințelor și trecând prin sistemul vostru, constelația voastră și universul local, atingeți fazele morontiale de ascensiune. Pe lumile educative ale suprauniversurilor, traversați veritabile stadii spirituale de progres și vă pregătiți pentru tranzitul final către Havona. Pe cele șapte circuite ale Havonei, împlinirile voastre sunt intelectuale, spirituale și experiențiale. Și, pe fiecare dintre lumile fiecăruia dintre aceste circuite, trebuie să îndepliniți un obiectiv specific.

Pe lumile divine ale universului central, viața este atât de bogată și de plină, atât de completă și de umplută, încât transcende în întregime conceptul uman a tot ceea ce o ființă creată ar putea vreodată

14:4.17 (157.9) 3. Intracircuit progress — progression within the worlds of a given circuit.

14:4.18 (157.10) In addition to the Havona natives, the inhabitants of the central universe embrace numerous classes of pattern beings for various universe groups — advisers, directors, and teachers of their kind and to their kind throughout creation. All beings in all universes are fashioned along the lines of some one order of pattern creature living on some one of the billion worlds of Havona. Even the mortals of time have their goal and ideals of creature existence on the outer circuits of these pattern spheres on high.

14:4.19 (157.11) Then there are those beings who have attained the Universal Father, and who are entitled to go and come, who are assigned here and there in the universes on missions of special service. And on every Havona world will be found the attainment candidates, those who have physically attained the central universe, but who have not yet achieved that spiritual development which will enable them to claim Paradise residence.

14:4.20 (158.1) The Infinite Spirit is represented on the Havona worlds by a host of personalities, beings of grace and glory, who administer the details of the intricate intellectual and spiritual affairs of the central universe. On these worlds of divine perfection they perform the work indigenous to the normal conduct of this vast creation and, in addition, carry on the manifold tasks of teaching, training, and ministering to the enormous numbers of ascendant creatures who have climbed to glory from the dark worlds of space.

14:4.21 (158.2) There are numerous groups of beings native to the Paradise-Havona system that are in no way directly associated with the ascension scheme of creature perfection attainment; therefore are they omitted from the personality classifications presented to the mortal races. Only the major groups of superhuman beings and those orders directly connected with your survival experience are herein presented.

14:4.22 (158.3) Havona teems with the life of all phases of intelligent beings, who there seek to advance from lower to higher circuits in their efforts to attain higher levels of divinity realization and enlarged appreciation of supreme meanings, ultimate values, and absolute reality.

5. LIFE IN HAVONA

14:5.1 (158.4) On Urantia you pass through a short and intense test during your initial life of material existence. On the mansion worlds and up through your system, constellation, and local universe, you traverse the morontia phases of ascension. On the training worlds of the superuniverse you pass through the true spirit stages of progression and are prepared for eventual transit to Havona. On the seven circuits of Havona your attainment is intellectual, spiritual, and experiential. And there is a definite task to be achieved on each of the worlds of each of these circuits.

14:5.2 (158.5) Life on the divine worlds of the central universe is so rich and full, so complete and replete, that it wholly transcends the human concept of anything a created being could possibly experience. The social and

experimenta. Activitățile sociale și economice ale acestei creații eterne nu seamănă deloc cu ocupațiile creaturilor materiale trăind pe lumi evolutive ca Urantia. Chiar și tehnica de gândire de pe Havona este diferită de procesul de gândire de pe Urantia.

Regulamentele în vigoare în universul central îi sunt corespunzătoare și inerente într-un mod natural; regulile de conduită nu sunt arbitrare. Rezultă din toate obligațiile impuse din Havona că ele sunt motivate de justețe și conforme dreptății. Iar acești doi factori conjugați echivalează cu ceea ce am numi echitate pe Urantia. Când sosiți pe Havona, voi aveți pur și simplu firesc plăcerea de a face lucrurile în modul în care ele trebuie să fie făcute .

Atunci când ființe inteligente ating pentru prima dată universul central, ele sunt primite și domiciliate pe lumea pilot a celui de-al șaptelea circuit al Havonei. Pe măsură ce noii sosiți progresează spiritual și ajung să înțeleagă identitatea Spiritului Maestru și a suprauniversurilor lor, sunt transferate în al șaselea cerc. (De altfel, aceste cercuri de progres în mintea umană au fost denumite astfel după aceste dispozitive ale universului central). După ce au ajuns la o realizare a Supremației, care le pregătește pentru aventura Deității, ascendenții sunt aduși în al cincilea circuit, iar atunci când ating Spiritul Infinit, sunt transferați în al patrulea. După ce vor fi atins Fiul Etern, ei sunt dirijați pe al treilea, și când au recunoscut Tatăl Universal, ei merg să locuiască pe al doilea circuit al lumilor; ei se familiarizează cu multitudinea Paradisului. Sosirea pe primul circuit al Havonei semnifică faptul că acești candidați ai timpului au fost admiși în serviciul Paradisului. O perioadă de timp nedeterminată, depinzând de lungimea și de natura ascensiunilor lor de creaturi, ei vor întârzia pe acest circuit interior de împlinire spirituală progresivă. Din acest circuit interior, pelerinii ascendenți trec la reședința interioară a Paradisului și sunt admiși în Corpul Finalității.

Pe parcursul sejurului vostru pe Havona ca pelerini ai ascensiunii, vă va fi permis să vizitați liber lumile circuitului la care ați fost afectați. Voi puteți de asemenea să vă întoarceți pe planetele circuitelor pe care le-ați traversat deja. Și toate acestea sunt posibile celor care locuiesc pe cercurile Havonei, fără ca ei să aibă nevoie să fie transportați de supernafimi. Pelerinii timpului pot să se echipeze ei înșiși pentru a traversa spațiul „cucerit”, însă ei trebuie să facă recurs la o tehnică impusă pentru a traversa spațiul pe care nu l-au cucerit; un pelerin nu poate nici părăsi Havona, nici să avanseze dincolo de circuitul la care este afectat fără ajutorul unui supernafim transportor.

Există o originalitate liniștitoare în această vastă creație centrală. Pe lângă organizarea fizică a materiei și constituția de bază a ordinilor fundamentale a ființelor inteligente și altor lucruri vii, lumile Havonei nu au nimic în comun între ele. Fiecare dintre aceste planete este o creație originală, unică și exclusivă, fiecare planetă este o producție incomparabilă, superbă și perfectă. Iar această diversitate de individualități se întinde la toate caracteristicile aspectelor fizice, intelectuale și spirituale ale existenței planetare. Fiecare dintre aceste sfere de perfecțiune în număr de un miliard a fost dezvoltată și înfrumusețată conform planurilor Eternului de Zile rezident. Și tocmai acesta este motivul pentru care nu pot fi găsite două lumi asemănătoare.

economic activities of this eternal creation are entirely dissimilar to the occupations of material creatures living on evolutionary worlds like Urantia. Even the technique of Havona thought is unlike the process of thinking on Urantia.

14:5.3 (158.6) The regulations of the central universe are fittingly and inherently natural; the rules of conduct are not arbitrary. In every requirement of Havona there is disclosed the reason of righteousness and the rule of justice. And these two factors, combined, equal what on Urantia would be denominated *fairness*. When you arrive in Havona, you will naturally enjoy doing things the way they should be done.

14:5.4 (158.7) When intelligent beings first attain the central universe, they are received and domiciled on the pilot world of the seventh Havona circuit. As the new arrivals progress spiritually, attain identity comprehension of their superuniverse Master Spirit, they are transferred to the sixth circle. (It is from these arrangements in the central universe that the circles of progress in the human mind have been designated.) After ascenders have attained a realization of Supremacy and are thereby prepared for the Deity adventure, they are taken to the fifth circuit; and after attaining the Infinite Spirit, they are transferred to the fourth. Following the attainment of the Eternal Son, they are removed to the third; and when they have recognized the Universal Father, they go to sojourn on the second circuit of worlds, where they become more familiar with the Paradise hosts. Arrival on the first circuit of Havona signifies the acceptance of the candidates of time into the service of Paradise. Indefinitely, according to the length and nature of the creature ascension, they will tarry on the inner circuit of progressive spiritual attainment. From this inner circuit the ascending pilgrims pass inward to Paradise residence and admission to the Corps of the Finality.

14:5.5 (159.1) During your sojourn in Havona as a pilgrim of ascent, you will be allowed to visit freely among the worlds of the circuit of your assignment. You will also be permitted to go back to the planets of those circuits you have previously traversed. And all this is possible to those who sojourn on the circles of Havona without the necessity of being ensupernaphimed. The pilgrims of time are able to equip themselves to traverse “achieved” space but must depend on the ordained technique to negotiate “unachieved” space; a pilgrim cannot leave Havona nor go forward beyond his assigned circuit without the aid of a transport supernaphim.

14:5.6 (159.2) There is a refreshing originality about this vast central creation. Aside from the physical organization of matter and the fundamental constitution of the basic orders of intelligent beings and other living things, there is nothing in common between the worlds of Havona. Every one of these planets is an original, unique, and exclusive creation; each planet is a matchless, superb, and perfect production. And this diversity of individuality extends to all features of the physical, intellectual, and spiritual aspects of planetary existence. Each of these billion perfection spheres has been developed and embellished in accordance with the plans of the resident Eternal of Days. And this is just why no two of them are alike.

Nu înainte de a fi traversat ultimul din circuitele Havonei și vizitat ultima din lumile Havonei tonicul aventurii și stimularea curiozității vor dispărea din carierele voastre. Și atunci, impulsul, țâșnirea înaintea eternității, va înlocui înaintașul său, atracția aventurii timpului.

Monotonia este un semn de imaturitate a imaginației creatoare și a inactivității coordonării intelectului cu darurile spirituale. Atunci când un muritor ascendent începe să exploreze aceste lumi celeste, el a atins deja maturitatea emoțională, intelectuală și socială, dacă nu spirituală.

Atunci când avansați din circuit în circuit în Havona, nu numai că veți fi confrunțați cu schimbări la care nici măcar nu ați visat, însă uimirea voastră va fi inexprimabilă, chiar și în interiorul fiecărui circuit, atunci când progresați de la o planetă la alta. Fiecare dintre această o mie de milioane de lumi de studiu este o veritabilă universitate a surprizelor. Cei care traversează aceste circuite și parcurg aceste lumi gigantice încearcă o uimire continuă și o mirare fără sfârșit. Monotonia nu face parte din cariera Havonei.

Lubirea aventurii, curiozitatea și teama de monotonie - aceste trăsături inerente naturii umane în evoluție - nu au fost puse acolo doar pentru a agasa și a vă plictisi pe parcursul scurtului vostru sejur pe pământ, ci mai degrabă pentru a vă sugera că moartea nu este decât începutul unei cariere de aventuri fără sfârșit, viața perpetuă de anticipări, o eternă călătorie de descoperiri.

Curiozitatea - spiritul de investigație, nevoia de a descoperi, impulsul de a explora - fac parte din darurile înăscute și divine ale creaturilor evolutive ale spațiului. Aceste impulsuri naturale nu v-au fost date pur și simplu pentru a fi frustrați și refuzați. Este adevărat că adesea trebuie să rețineți aceste impulsuri ambițioase pe parcursul scurtei voastre vieți terestre și să suportați numeroase decepții, însă speranțele voastre sunt destinate să fie pe deplin realizate și glorios satisfăcute pe parcursul lungilor epoci care urmează.

6. SCOPUL UNIVERSULUI CENTRAL

Havona celor șapte circuite are activități imens de întinse. În mare, putem să le descriem după cum urmează:

1. Activități havoniene.
2. Activități paradisiace.
3. Activități finite-ascendente - evolutive Supreme-Ultime.

Numeroase activități superfinite se exercită în universul havonian al epocii prezente, într-o incredibilă diversitate de faze absonite și alte funcționări mentale și spirituale. Este posibil ca universul central să servească numeroaselor țeluri care nu îmi sunt revelate, deoarece el funcționează în numeroase maniere care depășesc înțelegerea minții create. Mă voi strădui cu toate acestea să descriu cum această creație perfectă contribuie să satisfacă șapte ordine de inteligențe universale și să contribuie la nevoile lor.

14:5.7 (159.3) Not until you traverse the last of the Havona circuits and visit the last of the Havona worlds, will the tonic of adventure and the stimulus of curiosity disappear from your career. And then will the urge, the forward impulse of eternity, replace its forerunner, the adventure lure of time.

14:5.8 (159.4) Monotony is indicative of immaturity of the creative imagination and inactivity of intellectual coordination with the spiritual endowment. By the time an ascendant mortal begins the exploration of these heavenly worlds, he has already attained emotional, intellectual, and social, if not spiritual, maturity.

14:5.9 (159.5) Not only will you find undreamed-of changes confronting you as you advance from circuit to circuit in Havona, but your astonishment will be inexpressible as you progress from planet to planet within each circuit. Each of these billion study worlds is a veritable university of surprises. Continuing astonishment, unending wonder, is the experience of those who traverse these circuits and tour these gigantic spheres. Monotony is not a part of the Havona career.

14:5.10 (159.6) Love of adventure, curiosity, and dread of monotony — these traits inherent in evolving human nature — were not put there just to aggravate and annoy you during your short sojourn on earth, but rather to suggest to you that death is only the beginning of an endless career of adventure, an everlasting life of anticipation, an eternal voyage of discovery.

14:5.11 (160.1) Curiosity — the spirit of investigation, the urge of discovery, the drive of exploration — is a part of the inborn and divine endowment of evolutionary space creatures. These natural impulses were not given you merely to be frustrated and repressed. True, these ambitious urges must frequently be restrained during your short life on earth, disappointment must be often experienced, but they are to be fully realized and gloriously gratified during the long ages to come.

6. THE PURPOSE OF THE CENTRAL UNIVERSE

14:6.1 (160.2) The range of the activities of seven-circuited Havona is enormous. In general, they may be described as:

- 14:6.2 (160.3) 1. Havonal.
- 14:6.3 (160.4) 2. Paradisiacal.
- 14:6.4 (160.5) 3. Ascendant-finite — Supreme-Ultimate evolutionary.

14:6.5 (160.6) Many superfinite activities take place in the Havona of the present universe age, involving untold diversities of absonite and other phases of mind and spirit functions. It is possible that the central universe serves many purposes which are not revealed to me, as it functions in numerous ways beyond the comprehension of the created mind. Nevertheless, I will endeavor to depict how this perfect creation ministers to the needs and contributes to the satisfactions of seven orders of universe intelligence.

1. Tatăl Universal- Prima Sursă-Centru. Dumnezeu Tatăl extrage o satisfacție parentală supremă din perfecțiunea creației centrale. El se bucură de experiența plenitudinii iubirii pe nivele apropiate de egalitate. Creatorul perfect este satisfăcut divin de adorarea creaturilor perfecte.

Havona îi oferă Tatălui satisfacția supremă a împlinirii; perfecțiunea realizată în Havona compensează întârzierea impusă de spațiu-timp impulsului etern al expansiunii infinite.

Tatăl se bucură de faptul că frumusețea divină a Havonei corespunde celei proprii. Mentea divină se mulțumește să ofere un model perfect de armonie schițată tuturor universurilor în evoluție.

Tatăl nostru contemplă universul central cu o plăcere perfectă, deoarece această creație revelează demn realitatea spirituală a tuturor personalităților universului universurilor.

Dumnezeul universurilor înfățișează favorabil Havona și Paradisul ca eternul nucleu de putere pentru toate expansiunile ulterioare ale universului în timp și spațiu.

Tatăl Etern consideră cu o satisfacție fără sfârșit creația Havonei ca un scop demn și atrăgător pentru candidații ascendenți ai timpului, micii săi copii muritori ai spațiului ajungând în căminul etern al Tatălui lor Creator. Iar Dumnezeu este plin de plăcere către universul Paradis-Havona în calitate de cămin central al Deității și al familiei divine.

2. Fiul Etern- a Doua Sursă-Centru. Fiului Etern, magnifica creație centrală îi aduce dovada eternă că asocierea familiei divine -Tată, Fiu și Spirit - este eficientă. Este fundamentul spiritual și material al unei încrederii absolute în Tatăl Universal.

Havona furnizează Fiului Etern o bază aproape nelimitată pentru realizarea mereu crescătoare a puterii spiritului. Universul central a oferit Fiului Etern cadrul în care acesta a putut să demonstreze, cu certitudine și siguranță, spiritul și tehnica slujirii manifestării pentru a instrui pe Fiii săi Paradisiaci asociați.

Havona este realitatea pe care se bazează controlul gravitației de spirit al universului universurilor de către Fiul Etern. Acest univers procură Fiului împlinirea dorinței sale părintești, reproducerea spirituală.

Lumile Havonei și locuitorii lor perfecți sunt demonstrația inițială și etern finală că Fiul este Cuvântul Tatălui. Astfel, conștiința Fiului ca complement infinit al Tatălui este perfect satisfăcută.

Iar acest univers oferă ocazia de a realiza o fraternitate reciprocă în egalitatea între Tatăl Universal și Fiul Etern, ceea ce constituie proba perpetuă că fiecare dintre ei este o personalitate infinită.

3. Spiritul Infinit- a Treia Sursă-Centru. Universul Havonei aduce Spiritul Infinit ca probă că el este Autorul Comun, reprezentantul infinit al unității Tată-Fiu. În Havona, Spiritul Infinit își extrage satisfacția sa

14:6.6 (160.7) 1. *The Universal Father* — the First Source and Center. God the Father derives supreme parental satisfaction from the perfection of the central creation. He enjoys the experience of love satiety on near-equality levels. The perfect Creator is divinely pleased with the adoration of the perfect creature.

14:6.7 (160.8) Havona affords the Father supreme achievement gratification. The perfection realization in Havona compensates for the time-space delay of the eternal urge of infinite expansion.

14:6.8 (160.9) The Father enjoys the Havona reciprocation of the divine beauty. It satisfies the divine mind to afford a perfect pattern of exquisite harmony for all evolving universes.

14:6.9 (160.10) Our Father beholds the central universe with perfect pleasure because it is a worthy revelation of spirit reality to all personalities of the universe of universes.

14:6.10 (160.11) The God of universes has favorable regard for Havona and Paradise as the eternal power nucleus for all subsequent universe expansion in time and space.

14:6.11 (160.12) The eternal Father views with never-ending satisfaction the Havona creation as the worthy and alluring goal for the ascension candidates of time, his mortal grandchildren of space achieving their Creator-Father's eternal home. And God takes pleasure in the Paradise-Havona universe as the eternal home of Deity and the divine family.

14:6.12 (160.13) 2. *The Eternal Son* — the Second Source and Center. To the Eternal Son the superb central creation affords eternal proof of the partnership effectiveness of the divine family — Father, Son, and Spirit. It is the spiritual and material basis for absolute confidence in the Universal Father.

14:6.13 (160.14) Havona affords the Eternal Son an almost unlimited base for the ever-expanding realization of spirit power. The central universe afforded the Eternal Son the arena wherein he could safely and securely demonstrate the spirit and technique of the bestowal ministry for the instruction of his associate Paradise Sons.

14:6.14 (161.1) Havona is the reality foundation for the Eternal Son's spirit-gravity control of the universe of universes. This universe affords the Son the gratification of parental craving, spiritual reproduction.

14:6.15 (161.2) The Havona worlds and their perfect inhabitants are the first and the eternally final demonstration that the Son is the Word of the Father. Thereby is the consciousness of the Son as an infinite complement of the Father perfectly gratified.

14:6.16 (161.3) And this universe affords the opportunity for the realization of reciprocation of equality fraternity between the Universal Father and the Eternal Son, and this constitutes the everlasting proof of the infinite personality of each.

14:6.17 (161.4) 3. *The Infinite Spirit* — the Third Source and Center. The Havona universe affords the Infinite Spirit proof of being the Conjoint Actor, the infinite representative of the unified Father-Son. In Havona the Infinite Spirit derives the combined satisfaction of

conjugată de a opera ca activitate creatoare bucurându-se în același timp de satisfacția coexistenței absolute cu această împlinire divină.

În Havona, Spiritul Infinit a găsit un cadru în care poate demonstra aptitudinea sa și slujirea sa ca instrument potențial al compasiunii. În această creație perfectă, Spiritul a făcut o repetiție generală a aventurii sale de slujire pe universurile evolutive.

Această creație perfectă a oferit Spiritului Infinit ocazia de a participa la administrarea universurilor cu cei doi părinți divini ai săi - administrarea unui univers ca descendent Creator-asociat, pregătindu-se astfel la administrarea asociată a universurilor locale în calitate de Spirite Creative asociate Fiilor Creatori.

Lumile Havonei sunt laboratorul minții al creatorilor minții cosmice și suporturile oricărei minți de creaturi care există. Mentea este diferită pe fiecare dintre lumile Havonei și servește drept model intelctelor tuturor creaturilor spirituale și materiale.

Aceste lumi perfecte sunt școli superioare de formare a minții pentru toate ființele destinate societății Paradisului. Ele au oferit Spiritului nenumărate ocazii de a testa tehnica de tutelă mentală pentru personalitățile de încredere și de bun consiliu.

Havona compensează pentru Spiritul Infinit munca sa întinsă și generoasă în universurile spațiului. Havona este un loc restrâns și un cămin perfect pentru neobositul Slujitor al Minții timpului și spațiului.

4. Ființa Supremă- unificarea evolutivă a Deității experiențiale. Creația Havonei este dovada eternă și perfectă a realității spirituale a Ființei Supreme. Această creație perfectă revelează natura spirituală, perfectă și simetrică a Dumnezeuului Suprem, înainte de a fi început sinteza putere-personalitate a reflectărilor finite a Deităților Paradisului în universurile experiențiale ale timpului și spațiului.

În Havona, potențialele de putere ale Atotputernicului sunt unificate cu natura spirituală a Supremului. Această creație centrală este expresia unității Supremului în eternul viitor.

Havona este o lume perfectă a potențialului de universalitate a Supremului. Acest univers descrie sub formă împlinită perfecțiunea viitoare a Supremului și dà o idee a potențialului Ultimului.

Havona arată finalitatea valorilor de spirit existând sub formă de creaturi volitive vii înzestrate cu un control suprem și perfect de sine; cu o minte existând ca un echivalent ultim al spiritului; a realității și a unității inteligenței având un potențial nelimitat.

5. Fiii Creatori Coordonăți. Havona este terenul de antrenament educativ în care Mihailii Paradisului sunt pregătiți pentru aventurile ulterioare în creația universurilor. Acest univers central divin și perfect este un model pentru toți Fii Creatori. Ei se străduiesc să facă să atingă, în cele din urmă, la propriile lor universuri, aceste nivele de perfecțiune a Paradisului și a Havonei.

Un Fiu Creator folosește creaturi din Havona ca posibile modele de personalitate pentru proprii săi copii muritori și pentru ființele sale spirituale. Mihailii și alte

functioning as a creative activity while enjoying the satisfaction of absolute coexistence with this divine achievement.

14:6.18 (161.5) In Havona the Infinite Spirit found an arena wherein he could demonstrate the ability and willingness to serve as a potential mercy minister. In this perfect creation the Spirit rehearsed for the adventure of ministry in the evolutionary universes.

14:6.19 (161.6) This perfect creation afforded the Infinite Spirit opportunity to participate in universe administration with both divine parents — to administer a universe as associate-Creator offspring, thereby preparing for the joint administration of the local universes as the Creative Spirit associates of the Creator Sons.

14:6.20 (161.7) The Havona worlds are the mind laboratory of the creators of the cosmic mind and the ministers to every creature mind in existence. Mind is different on each Havona world and serves as the pattern for all spiritual and material creature intellects.

14:6.21 (161.8) These perfect worlds are the mind graduate schools for all beings destined for Paradise society. They afforded the Spirit abundant opportunity to test out the technique of mind ministry on safe and advisory personalities.

14:6.22 (161.9) Havona is a compensation to the Infinite Spirit for his widespread and unselfish work in the universes of space. Havona is the perfect home and retreat for the untiring Mind Minister of time and space.

14:6.23 (161.10) 4. *The Supreme Being* — the evolutionary unification of experiential Deity. The Havona creation is the eternal and perfect proof of the spiritual reality of the Supreme Being. This perfect creation is a revelation of the perfect and symmetrical spirit nature of God the Supreme before the beginnings of the power-personality synthesis of the finite reflections of the Paradise Deities in the experiential universes of time and space.

14:6.24 (161.11) In Havona the power potentials of the Almighty are unified with the spiritual nature of the Supreme. This central creation is an exemplification of the future-eternal unity of the Supreme.

14:6.25 (161.12) Havona is a perfect pattern of the universality potential of the Supreme. This universe is a finished portrayal of the future perfection of the Supreme and is suggestive of the potential of the Ultimate.

14:6.26 (162.1) Havona exhibits finality of spirit values existing as living will creatures of supreme and perfect self-control; mind existing as ultimately equivalent to spirit; reality and unity of intelligence with an unlimited potential.

14:6.27 (162.2) 5. *The Co-ordinate Creator Sons*. Havona is the educational training ground where the Paradise Michaels are prepared for their subsequent adventures in universe creation. This divine and perfect creation is a pattern for every Creator Son. He strives to make his own universe eventually attain to these Paradise-Havona levels of perfection.

14:6.28 (162.3) A Creator Son uses the creatures of Havona as personality-pattern possibilities for his own mortal children and spirit beings. The Michael and other

ordine ale Fiilor Paradisiaci consideră Paradisul și Havona ca destinul divin al copiilor timpului.

Fiii Creatori știu că această creație centrală este sursa reală a supracontrolului universal indispensabil care stabilizează și unifică universurile lor locale. Ei știu că în Havona se găsește prezența personală a influenței mereu prezente a Supremului și Ultimului.

Havona și Paradisul sunt sursa de putere creatoare ale unui Fiu Mihail. Acesta este locul în care locuiesc ființele care cooperează cu el în crearea unui univers. Din Paradis vin Spiritele-Mamă ale Universului, cocreatoarele universurilor locale.

Fiii din Paradis consideră creația centrală ca lăcașul divinilor lor părinți - căminul lor. Este locul în care le place să se întoarcă din timp în timp.

6. Fiii Tutelari Coordonaji. Spiritele-Mamă ale Universului, cocreatoarele universurilor locale, își primesc educația prepersonală pe lumile Havonei, în asociere strânsă cu Spiritele Circuitelor. În universul central, Fiicele Spirituale ale universului local au fost instruite cu precizie asupra metodelor de cooperare cu Fiii Paradisului, rămânând în mod constant supuse voinței Tatălui.

Pe lumile Havonei, Spiritul și Fiicele Spiritului găsesc modelele mentale pentru toate grupurile lor de inteligențe spirituale și materiale. Creaturile pe care Spiritul-Mamă al unui Univers le concepe împreună cu un Fiu Creator asociat vor găsi într-o zi destinul lor în acest univers central.

Mama Creativă a Universului își amintește de Paradis și de Havona ca de locul originii sale și căminul Spiritului-Mamă Infinit, spațiul prezenței personalității Minții Infinite.

De asemenea, din acest univers central a venit protejarea prerogativelor personale de cocreator pe care un Slujitor Divin al Universului îl folosește în complement față de munca unui Fiu creând creaturi vii înzestrate cu voință.

În cele din urmă, deoarece este improbabil ca aceste fiice spirituale ale Spiritului-Mamă Infinit să se întoarcă vreodată la căminul lor din Paradis, ele se bucură de o mare satisfacție folosind fenomenul universal al reflexivității asociat Ființei Supreme în Havona și personalizat în Majeston în Paradis.

7. Muritorii evolutivi ai carierei ascendente. Havona este căminul modelului personalității tuturor tipurilor de muritori și căminul tuturor personalităților supraumane asociate muritorilor, fără a fi native creațiilor timpului.

Aceste lumi furnizează stimuli tuturor impulsurilor umane către îndeplinirea adevăratelor valori ale spiritului pe nivelele de realitate cele mai elevate pe care le putem concepe. Havona este scopul educației preparadisiace a tuturor ascendenților muritori. Muritorii ating Deitatea preparadisiacă - Ființa Supremă. Havona se ridică în fața tuturor creaturilor volitive ca poartă permițând intrarea în Paradis și atingerea lui Dumnezeu.

Paradisul este căminul, iar Havona atelierul și terenul de joacă al finalitarilor. Și orice muritor

Paradise Sons view Paradise and Havona as the divine destiny of the children of time.

14:6.29 (162.4) The Creator Sons know that the central creation is the real source of that indispensable universe overcontrol which stabilizes and unifies their local universes. They know that the personal presence of the ever-present influence of the Supreme and of the Ultimate is in Havona.

14:6.30 (162.5) Havona and Paradise are the source of a Michael Son's creative power. Here dwell the beings who co-operate with him in universe creation. From Paradise come the Universe Mother Spirits, the cocreators of local universes.

14:6.31 (162.6) The Paradise Sons regard the central creation as the home of their divine parents — their home. It is the place they enjoy returning to ever and anon.

14:6.32 (162.7) 6. *The Co-ordinate Ministering Daughters.* The Universe Mother Spirits, cocreators of the local universes, secure their prepersonal training on the worlds of Havona in close association with the Spirits of the Circuits. In the central universe the Spirit Daughters of the local universes were duly trained in the methods of co-operation with the Sons of Paradise, all the while subject to the will of the Father.

14:6.33 (162.8) On the worlds of Havona the Spirit and the Daughters of the Spirit find the mind patterns for all their groups of spiritual and material intelligences, and this central universe is the sometime destiny of those creatures which a Universe Mother Spirit jointly sponsors with an associated Creator Son.

14:6.34 (162.9) The Universe Mother Creator remembers Paradise and Havona as the place of her origin and the home of the Infinite Mother Spirit, the abode of the personality presence of the Infinite Mind.

14:6.35 (162.10) From this central universe also came the bestowal of the personal prerogatives of creatorship which a Universe Divine Minister employs as complementary to a Creator Son in the work of creating living will creatures.

14:6.36 (162.11) And lastly, since these Daughter Spirits of the Infinite Mother Spirit will not likely ever return to their Paradise home, they derive great satisfaction from the universal reflectivity phenomenon associated with the Supreme Being in Havona and personalized in Majeston on Paradise.

14:6.37 (162.12) 7. *The Evolutionary Mortals of the Ascending Career.* Havona is the home of the pattern personality of every mortal type and the home of all superhuman personalities of mortal association who are not native to the creations of time.

14:6.38 (162.13) These worlds provide the stimulus of all human impulses towards the attainment of true spirit values on the highest conceivable reality levels. Havona is the pre-Paradise training goal of every ascending mortal. Here mortals attain pre-Paradise Deity — the Supreme Being. Havona stands before every will creature as the portal to Paradise and God attainment.

14:6.39 (163.1) Paradise is the home, and Havona the workshop and playground, of the finaliters. And every

cunoscându-l pe Dumnezeu dorește cu ardoare să fie un finalitar.

Universul central nu este numai destinul fixat pentru oameni, ci și punctul de plecare al carierei eterne a finalitarilor când ei vor fi ulterior lansați în aventura nerevelată și universală de a explora prin experiență infinitatea Tatălui Universal.

Havona va continua indubitabil să funcționeze cu o semnificație absonită, chiar de-a lungul epocilor viitoare ale universului care vor asista poate la tentativele pelerinilor spațiului pentru a-l găsi pe Dumnezeu pe nivele superfinite. Havona este de asemenea destinată să servească ca univers educativ ființelor absonite. Va fi probabil școala terminală atunci când cele șapte suprauniversuri vor funcționa ca o școală intermediară pentru diplomații școlilor primare ale spațiului exterior. Noi împărtășim opinia că potențialele eternului Havona sunt cu adevărat nelimitate, că universul central are eterna capacitate de a servi ca univers educativ experiențial pentru toate tipurile de ființe create, trecute, prezente și viitoare.

[Prezentat de un Desăvârșitor al Înțelepciunii însărcinat cu această misiune de Cei Îmbătrâniți de Zile de pe Uversa.]

God-knowing mortal craves to be a finaliter.

14:6.40 (163.1) The central universe is not only man's established destiny, but it is also the starting place of the eternal career of the finaliters as they shall sometime be started out on the undisclosed and universal adventure in the experience of exploring the infinity of the Universal Father.

14:6.41 (163.1) Havona will unquestionably continue to function with absonite significance even in future universe ages which may witness space pilgrims attempting to find God on superfinite levels. Havona has capacity to serve as a training universe for absonite beings. It will probably be the finishing school when the seven superuniverses are functioning as the intermediate school for the graduates of the primary schools of outer space. And we incline to the opinion that the potentials of eternal Havona are really unlimited, that the central universe has eternal capacity to serve as an experiential training universe for all past, present, or future types of created beings.

14:6.42 (163.1) [Presented by a Perfector of Wisdom commissioned thus to function by the Ancients of Days on Uversa.]

Capitolul 15. Cele Șapte suprauniversuri

⇨ 014

CARTEA URANTIA

016 ⇨

PARTE I. UNIVERSUL CENTRAL ȘI SUPRAUNVERSURILE

CAPITOLUL 15 CELE ȘAPTE SUPRAUNIVERSURI

Secțiuni

Introduction

1. Nivelul de spațiu al suprauniversului
2. Organizarea suprauniversurilor
3. Suprauniversul Orvontonului
4. Nebuloase — strămoșii universurilor
5. Originea corpurilor spațiale
6. Sferele spațiului
7. Sferele arhitecturale
8. Control și reglare a energiei
9. Circuitele suprauniversurilor
10. Șefii suprauniversurilor
11. Adunarea deliberatoare
12. Tribunalele supreme
13. Guvernele sectoarelor
14. Scopul suprauniversurilor

PAPER 15 THE SEVEN SUPERUNIVERSES

SECTIONS

Introduction

1. The Superuniverse Space Level
2. Organization of the Superuniverses
3. The Superuniverse of Orvonton
4. Nebulae — The Ancestors of Universes
5. The Origin of Space Bodies
6. The Spheres of Space
7. The Architectural Spheres
8. Energy Control and Regulation
9. Circuits of the Superuniverses
10. Rulers of the Superuniverses
11. The Deliberative Assembly
12. The Supreme Tribunals
13. The Sector Governments
14. Purposes of the Seven Superuniverses

Introduction

PENTRU Tatăl Universal - în calitate de Tată - universurile sunt practic inexistente; el se ocupă de personalități, este Tatăl personalităților. Pentru Fiul Etern și pentru Spiritul Infinit - în calitate de creatori parteneri - universurile sunt localizate și individuale sub suveranitatea asociată a Fiilor Creatori și a Spiritelor Creative. Pentru Trinitatea Paradisului, în afară de Havona, mai există doar șapte universuri locuite, cele șapte suprauniversuri care dețin puterea peste cercul primului nivel al spațiului de după Havona. Cele Șapte Spirite Maestru emit razele lor de influență de pe Insula Centrală, făcând astfel din vasta creație o roată gigantică, al cărei butuc este eterna Insulă a Paradisului, cele șapte spițe sunt radiațiile Celor Șapte Spirite Maestru, iar obada regiunile exterioare ale marelui univers.

Planul septuplu de guvernare și de organizare a suprauniversurilor a fost întocmit pe la începuturile materializării creației universale. Atunci prima creație posthavoniană a fost divizată în șapte segmente colosale și totodată s-au proiectat și s-au construit lumile-sediu ale guvernelor acestor suprauniversuri. Planul prezent de administrare există aproape de-o

INTRODUCTION

15:0.1 (164.1) AS FAR as the Universal Father is concerned — as a Father — the universes are virtually nonexistent; he deals with personalities; he is the Father of personalities. As far as the Eternal Son and the Infinite Spirit are concerned — as creator partners — the universes are localized and individual under the joint rule of the Creator Sons and the Creative Spirits. As far as the Paradise Trinity is concerned, outside Havona there are just seven inhabited universes, the seven superuniverses which hold jurisdiction over the circle of the first post-Havona space level. The Seven Master Spirits radiate their influence out from the central Isle, thus constituting the vast creation one gigantic wheel, the hub being the eternal Isle of Paradise, the seven spokes the radiations of the Seven Master Spirits, the rim the outer regions of the grand universe.

15:0.2 (164.2) Early in the materialization of the universal creation the sevenfold scheme of the superuniverse organization and government was formulated. The first post-Havona creation was divided into seven stupendous segments, and the headquarters worlds of these superuniverse governments were designed and constructed. The present scheme of administration has

veșnicie, și pe drept cuvânt conducătorii acestor șapte suprauniversuri sunt numiți Cei Îmbătrâniți de Zile.

Nu prea sper să vă spun mare lucru din tot vastul volum de cunoștințe referitoare la suprauniversuri, însă pe toate aceste țărâmurile este operațională o tehnică pentru controlul inteligent al forțelor fizice și spirituale; prezențele gravitației universale funcționează aici cu o putere maiestuoasă și cu o armonie perfectă. Este important să vă faceți mai întâi o idee potrivită asupra alcătuirii fizice și a organizării materiale a domeniilor suprauniversale; veți fi atunci mai bine pregătiți să pricepeți minunata organizare realizată pentru guvernarea lor spirituală și pentru progresul intelectual al creaturilor volitive care se găsesc pe miliardele de planete locuite, împrăștiate peste tot în aceste șapte suprauniversuri.

1. NIVELUL DE SPAȚIU AL SUPRAUNIVERSULUI

În cadrul restrâns ar arhivelor, al observațiilor și al amintirilor generațiilor care se desfășoară pe o perioadă de un milion sau de un miliard din anii voștri scurți, și având în vedere toate rațiunile și scopurile practice, putem spune că Urantia și universul local căruia îi aparține trăiește la ora actuală aventura unei lungi explorări într-un nivel spațial neexplorat. Însă, potrivit arhivelor de pe Uversa și având în vedere coincidența cu unele observații mai vechi, în armonie cu experiențele și cu calculele mai avansate ale ordinului nostru, apoi ca urmare a unor concluzii întemeiate pe toate acestea, precum și pe alte descoperiri, noi știm că lumile sunt angajate într-o mișcare procesională ciclică ordonată, bine definită, perfect controlată rotindu-se cu o măreție maiestuoasă în jurul Primei Surse-Centru și a universului ei rezidențial.

Noi am descoperit deja de multă vreme că cele șapte universuri traversează o mare elipsă, un cerc gigantic și alungit. Sistemul vostru solar și celelalte lumi ale timpului nu se aruncă înainte, fără hartă și compas, într-un spațiu neexplorat. Universul local căruia îi aparține sistemul vostru urmează o traiectorie definită și bine înțeleasă, în sens invers acelor de ceasornic, în jurul vastului vârtej care înconjoară universul central. Această cale cosmică este bine trasată, și este cunoscută de observatorii stelelor suprauniversurilor tot atât de bine cum sunt și orbitele planetelor sistemului vostru solar observate de astronomii de pe Urantia.

Urantia este situată într-un univers local și într-un univers supraunivers care nu sunt pe deplin organizate, iar universul vostru local se găsește în apropierea imediată a numeroase creații fizice doar parțial împlinite. Voi aparțineți unuia dintre universurile relativ recente. Însă acum voi nu vă aruncați nebunește în spațiul neumblat și nu băjbâți orbește prin regiuni necunoscute. Voi urmați un calea ordonată și predeterminat a nivelului spațiului suprauniversurilor. Treceți acum exact prin același spațiu pe care sistemul vostru planetar sau predecesorii săi l-au traversat cu multe epoci în urmă și, cândva, în viitorul îndepărtat, sistemul vostru sau succesorii lui, vor traversa din nou același spațiu pe care îl străbateți astăzi atât de rapid.

În epoca prezentă și după cum este privită direcția de pe Urantia, suprauniversul numărul unu se rotește aproape spre nord; el se află pe direcția est, și aproape

existed from near eternity, and the rulers of these seven superuniverses are rightly called Ancients of Days.

15.0.3 (164.3) Of the vast body of knowledge concerning the superuniverses, I can hope to tell you little, but there is operative throughout these realms a technique of intelligent control for both physical and spiritual forces, and the universal gravity presences there function in majestic power and perfect harmony. It is important first to gain an adequate idea of the physical constitution and material organization of the superuniverse domains, for then you will be the better prepared to grasp the significance of the marvelous organization provided for their spiritual government and for the intellectual advancement of the will creatures who dwell on the myriads of inhabited planets scattered hither and yon throughout these seven superuniverses.

1. THE SUPERUNIVERSE SPACE LEVEL

15.1.1 (164.4) Within the limited range of the records, observations, and memories of the generations of a million or a billion of your short years, to all practical intents and purposes, Urantia and the universe to which it belongs are experiencing the adventure of one long and uncharted plunge into new space; but according to the records of Uversa, in accordance with older observations, in harmony with the more extensive experience and calculations of our order, and as a result of conclusions based on these and other findings, we know that the universes are engaged in an orderly, well-understood, and perfectly controlled processional, swinging in majestic grandeur around the First Great Source and Center and his residential universe.

15.1.2 (165.1) We have long since discovered that the seven superuniverses traverse a great ellipse, a gigantic and elongated circle. Your solar system and other worlds of time are not plunging headlong, without chart and compass, into unmapped space. The local universe to which your system belongs is pursuing a definite and well-understood counterclockwise course around the vast swing that encircles the central universe. This cosmic path is well charted and is just as thoroughly known to the superuniverse star observers as the orbits of the planets constituting your solar system are known to Urantia astronomers.

15.1.3 (165.2) Urantia is situated in a local universe and a superuniverse not fully organized, and your local universe is in immediate proximity to numerous partially completed physical creations. You belong to one of the relatively recent universes. But you are not, today, plunging on wildly into uncharted space nor swinging out blindly into unknown regions. You are following the orderly and predetermined path of the superuniverse space level. You are now passing through the very same space that your planetary system, or its predecessors, traversed ages ago; and some day in the remote future your system, or its successors, will again traverse the identical space through which you are now so swiftly plunging.

15.1.4 (165.3) In this age and as direction is regarded on Urantia, superuniverse number one swings almost due north, approximately opposite, in an easterly direction, to

în opoziție cu reședința paradisiacă a Marilor Surse-Centru și a universului central al Havonei. Această poziție, precum și cea corespondentă ei, cea din vest, reprezintă punctul în care sferile timpului se apropie cel mai mult de Insula eternă. Suprauniversul numărul doi se găsește în nord și se pregătește să se rotească către est, în timp ce numărul trei ocupă segmentul cel mai septentrional al mării căi a spațiului, amorsând deja curba care-l va conduce să alunece spre sud. Numărul patru își urmează zborul pe o linie comparativ dreaptă spre sud, regiunile sale avansate apropiindu-se acum de zona aflată în opoziția cu Marile Centre. Numărul cinci aproape că și-a părăsit poziția sa din partea opusă Centrului Centrelor și continuă pe traiectoria direct meridională, precedând rotația înspre est. Numărul șase ocupă cea mai mare parte a curbei meridionale, segment din care suprauniversul vostru aproape că a ieșit.

Universul vostru local al Nebadonului aparține Orvontonului, al șaptelea supraunivers, care se rotește între suprauniversul numărul unu și șase, care nu de multă vreme a luat (potrivit felului nostru de calculare timpului) o curbă dinspre sud-est a nivelului de spațiu al suprauniversurilor. Astăzi sistemul solar căruia îi aparține Urantia a depășit de câteva miliarde de ani curbura sudică, cu atât de mult încât, acum, voi înaintați dincolo de turnura sud-est și vă deplasați rapid pe lungă traiectoria comparativ rectilinie din către nord. De-a lungul a nenumărate epoci, Orvontonul va urma acest curs atât de apropiat de direcția nordică.

Urantia aparține unui sistem excentric care s-a depărtat bine de limitele exterioare ale universului vostru local, iar universul local este pe cale de a traversa periferia Orvontonului. Dincolo de voi mai există și alt-ii, însă voi sunteți destul de îndepărtați, în spațiu, de sistemele fizice care se rotesc pe marea orbită aflată în apropiere relativă de Marea Sursă Centru.

2. ORGANIZAREA SUPRAUNIVERSURILOR

Numai Tatăl Universal cunoaște amplasarea și numărul efectiv al lumilor din locuite în spațiu; el are un nume pentru toate și le știe numărul. Nu pot să dau decât numărul aproximativ al planetelor locuite sau locuibile, deoarece anumite universuri locale au mai multe lumi potrivite pentru viața inteligentă decât au altele. Pe de altă parte, nu toate universurile locale proiectate au fost organizate. Iată de ce eu fac o estimare doar pentru a vă da o idee asupra imensității creației materiale.

Există șapte suprauniversuri în marele univers, aproximativ după cum urmează :

1. Sistemul. Unitatea de bază a supraguvernului este formată din aproximativ o mie de lumi locuite sau locuibile. Sori înflăcărați, lumi reci, planete prea apropiate de sori fierbinți, precum și alte sfere neadecvate locuirii de către creaturi nu sunt incluse în grupul acesta. Numim sistem acest ansamblu de o mie de lumi apte să întrețină viața, însă, în sistemele tinere, doar un număr relativ restrâns dintre aceste lumi pot fi locuite. Fiecare planetă locuită este condusă de un Prinț Planetar; fiecare sistem local are ca sediu central o sferă arhitecturală și este guvernat de un Suveran

the Paradise residence of the Great Sources and Centers and the central universe of Havona. This position, with the corresponding one to the west, represents the nearest physical approach of the spheres of time to the eternal Isle. Superuniverse number two is in the north, preparing for the westward swing, while number three now holds the northernmost segment of the great space path, having already turned into the bend leading to the southerly plunge. Number four is on the comparatively straightaway southerly flight, the advance regions now approaching opposition to the Great Centers. Number five has about left its position opposite the Center of Centers while continuing on the direct southerly course just preceding the eastward swing; number six occupies most of the southern curve, the segment from which your superuniverse has nearly passed.

15:1.5 (165.4) Your local universe of Nebadon belongs to Orvonton, the seventh superuniverse, which swings on between superuniverses one and six, having not long since (as we reckon time) turned the southeastern bend of the superuniverse space level. Today, the solar system to which Urantia belongs is a few billion years past the swing around the southern curvature so that you are just now advancing beyond the southeastern bend and are moving swiftly through the long and comparatively straightaway northern path. For untold ages Orvonton will pursue this almost direct northerly course.

15:1.6 (165.5) Urantia belongs to a system which is well out towards the borderland of your local universe; and your local universe is at present traversing the periphery of Orvonton. Beyond you there are still others, but you are far removed in space from those physical systems which swing around the great circle in comparative proximity to the Great Source and Center.

2. ORGANIZATION OF THE SUPERUNIVERSES

15:2.1 (165.6) Only the Universal Father knows the location and actual number of inhabited worlds in space; he calls them all by name and number. I can give only the approximate number of inhabited or inhabitable planets, for some local universes have more worlds suitable for intelligent life than others. Nor have all projected local universes been organized. Therefore the estimates which I offer are solely for the purpose of affording some idea of the immensity of the material creation.

15:2.2 (166.1) There are seven superuniverses in the grand universe, and they are constituted approximately as follows:

15:2.3 (166.2) 1. *The System.* The basic unit of the supergovernment consists of about one thousand inhabited or inhabitable worlds. Blazing suns, cold worlds, planets too near the hot suns, and other spheres not suitable for creature habitation are not included in this group. These one thousand worlds adapted to support life are called a system, but in the younger systems only a comparatively small number of these worlds may be inhabited. Each inhabited planet is presided over by a Planetary Prince, and each local system has an architectural sphere as its headquarters

Sistemic.

2. Constelația. O sută de sisteme (aproximativ 100.000 de planete locuibile) alcătuiesc o constelație. Fiecare constelație ca sediu are o sferă arhitecturală și este condusă de trei Fii din ordinul Vorondandekilor, cei Preaînălți. Fiecărei constelații îi este, de asemenea, atașat ca observator un Fidel al Zilelor, ambasador al Trinității Paradisului.

3. Universul Local. O sută de constelații (aproximativ 10 milioane de planete locuibile) constituie un univers local. Fiecare univers local are drept sediu o magnifică lume arhitecturală și este condus de unul dintre Fiii lui Dumnezeu Creatori coordonați din ordinul Mihaailor. Fiecare univers este binecuvântat de prezența unei Uniuni a Zilelor, o reprezentantă a Trinității Paradisului.

4. Sectorul minor. O sută de universuri locale (aproximativ un miliard de planete locuibile) constituie un sector minor al guvernării suprauniversului. Fiecare sector minor are o minunată lume-sediu de unde conducătorii săi, Recenții Zilelor, administrează treburile acestui sector minor. Există câte trei Recenți ai Zilelor, Personalități Supreme ale Trinității, în sediul fiecărui sector minor.

5. Sectorul major. O sută de sectoare minore (aproximativ 100 de miliarde de planete locuibile) formează un sector major. Fiecare sector major are un sediu superb, condus de trei Perfecțiuni ale Zilelor, Personalități Supreme ale Trinității.

6. Suprauniversurile. Zece sectoare majore (aproximativ 1.000 de miliarde de planete locuibile) constituie un supraunivers. Fiecare supraunivers este are o lume sediu imensă și glorioasă, și condusă de trei Îmbătrâniți de Zile.

7. Marele univers. Șapte suprauniversuri alcătuiesc prezentul mare univers organizat, constând în șapte miliarde de lumi locuibile, plus sferile arhitecturale și miliardul de sfere locuite ale Havonei. Suprauniversurile sunt conduse și administrate indirect și în mod reflexiv din Paradis de Cele Șapte Spirite Maestru. Miliardul de lumi ale Havonei este administrat direct de Eternii de Zile, câte una dintre aceste Personalități Supreme ale Trinității prezidând asupra fiecăreia dintre aceste sfere perfecte.

Excluzând sferele Paradisului-Havona, planul organizării universului comportă următoarele unități :

Suprauniversul	7
Sectoarele majore	70
Sectoarele minore	7.000
Universurile locale	700.000
Constelațiile	70 milioane
Sistemele locale	7 miliarde
Planetele locuite	7.0000 miliarde

Fiecare dintre cele șapte suprauniversuri este constituit aproximativ după cum urmează :

and is ruled by a System Sovereign.

15:2.4 (166.3) 2. *The Constellation.* One hundred systems (about 100,000 inhabitable planets) make up a constellation. Each constellation has an architectural headquarters sphere and is presided over by three Vorondadek Sons, the Most Highs. Each constellation also has a Faithful of Days in observation, an ambassador of the Paradise Trinity.

15:2.5 (166.4) 3. *The Local Universe.* One hundred constellations (about 10,000,000 inhabitable planets) constitute a local universe. Each local universe has a magnificent architectural headquarters world and is ruled by one of the co-ordinate Creator Sons of God of the order of Michael. Each universe is blessed by the presence of a Union of Days, a representative of the Paradise Trinity.

15:2.6 (166.5) 4. *The Minor Sector.* One hundred local universes (about 1,000,000,000 inhabitable planets) constitute a minor sector of the superuniverse government; it has a wonderful headquarters world, wherefrom its rulers, the Recents of Days, administer the affairs of the minor sector. There are three Recents of Days, Supreme Trinity Personalities, on each minor sector headquarters.

15:2.7 (166.6) 5. *The Major Sector.* One hundred minor sectors (about 100,000,000,000 inhabitable worlds) make one major sector. Each major sector is provided with a superb headquarters and is presided over by three Perfections of Days, Supreme Trinity Personalities.

15:2.8 (166.7) 6. *The Superuniverse.* Ten major sectors (about 1,000,000,000,000 inhabitable planets) constitute a superuniverse. Each superuniverse is provided with an enormous and glorious headquarters world and is ruled by three Ancients of Days.

15:2.9 (166.8) 7. *The Grand Universe.* Seven superuniverses make up the present organized grand universe, consisting of approximately seven trillion inhabitable worlds plus the architectural spheres and the one billion inhabited spheres of Havona. The superuniverses are ruled and administered indirectly and reflectively from Paradise by the Seven Master Spirits. The billion worlds of Havona are directly administered by the Eternals of Days, one such Supreme Trinity Personality presiding over each of these perfect spheres.

15:2.10 (167.1) Excluding the Paradise-Havona spheres, the plan of universe organization provides for the following units:

15:2.11 (167.2)	Superuniverses..... 7
15:2.12 (167.3)	Major sectors..... 70
15:2.13 (167.4)	Minor sectors..... 7,000
15:2.14 (167.5)	Local universes..... 700,000
15:2.15 (167.6)	Constellations.....70,000,000
15:2.16 (167.7)	Local systems..... 7,000,000,000
15:2.17 (167.8)	Inhabitable planets.. 7,000,000,000,000

15:2.18 (167.9) Each of the seven superuniverses is constituted, approximately, as follows:

Un sistem conține (aproximativ)
1.000 de lumi

O constelație (o sută de sisteme)
. 100.000 de lumi

Un univers (o sută de constelații) 10
milioane de lumi

Un sector minor (o sută de universuri) 1
miliard de lumi

Un sector major (o sută de sectoare minore)
100 miliarde de lumi

Un supraunivers (10 sectoare majore) . . . 1.000
miliarde de lumi

Toate aceste estimări sunt cele mai bune
aproximări, căci apar constant noi sisteme, în timp ce
alte organizații ies temporar din existența materială.

15.2.19 (167.10) One system embraces,
approximately..... 1,000 worlds

15.2.20 (167.11) One constellation (100
systems).....100,000 worlds

15.2.21 (167.12) One universe (100 constellations).....
10,000,000 worlds

15.2.22 (167.13) One minor sector (100 universes).....
1,000,000,000 worlds

15.2.23 (167.14) One major sector (100 minor sectors)....
100,000,000,000 worlds

15.2.24 (167.15) One superuniverse (10 major
sectors)...1,000,000,000,000 worlds

15.2.25 (167.16) All such estimates are approximations at
best, for new systems are constantly evolving while
other organizations are temporarily passing out of
material existence.

3. SUPRAUNIVERSUL ORVONTONULUI

Practic toate domeniile stelare vizibile de pe
Urantia cu ochiul liber aparțin celei de a șaptea secțiuni
a marelui univers, suprauniversul Orvontonului. Vastul
sistem de stele al Căii Lactee reprezintă nucleul central
al Orvontonului și se găsește foarte departe de
frontierele universului vostru local. Acest mare agregat
de sori, de insule întunecate ale spațiului, de stele
duble, de îngrămădiri globulare, de nori stelari, de
nebuloase spirale sau de un alt fel, precum și miliardele
de planete individuale, formează o grupare ovală
alungită, un profil de turn de veghe, înglobând
aproximativ o șeptime din universurile evolutive locuite.

De pe poziția astronomică a Urantie, privind Calea
Lactee prin secțiunea transversală a sistemelor din
preajma ei, observăm că sferile Orvontonului
călătoresc pe un vast plan alungit a cărui lărgime este
mai mare decât adâncimea, iar a cărui lungime este
mult mai mare decât lățimea.

Observarea a ceea ce numim Calea Lactee
revelează că densitatea stelară a Orvontonului este
comparativ mai mare când privim cerul într-un anumit
plan, în timp ce ea se diminuează de fiecare parte a
acestui plan; numărul de stele și alte sfere descrește
când ne îndepărtăm de planul principal al
suprauniversului nostru material. Atunci când unghiul de
observație este propice, aruncându-vă privirea prin
corpul principal al acestei regiuni de densitate maximă,
vă uitați în același timp la universul rezidențial, centrul
tuturor lucrurilor.

Dintre cele zece sectoare majore ale Orvontonului,
opt au fost vag identificate de astronomii urantieni. Este
difícil să se recunoască separat celelalte două,
deoarece sunteți nevoiți să priviți aceste fenomene din
interior. Dacă ați putea examina suprauniversul
Orvontonului dintr-un loc foarte îndepărtat din spațiu, a-ți
recunoaște imediat cele zece sectoare majore ale celei
de-a șaptea galaxii.

Centrul de rotație al sectorului vostru minor este
situat foarte departe în enormul și densul nor stelar al
Săgetătorului, în jurul căruia se deplasează universul
vostru local și creațiile care îi sunt asociate. Iar de o

3. THE SUPERUNIVERSE OF ORVONTON

15.3.1 (167.17) Practically all of the starry realms visible to
the naked eye on Urantia belong to the seventh section
of the grand universe, the superuniverse of Orvonton.
The vast Milky Way starry system represents the
central nucleus of Orvonton, being largely beyond the
borders of your local universe. This great aggregation of
suns, dark islands of space, double stars, globular
clusters, star clouds, spiral and other nebulae, together
with myriads of individual planets, forms a watchlike,
elongated-circular grouping of about one seventh of the
inhabited evolutionary universes.

15.3.2 (167.18) From the astronomical position of Urantia,
as you look through the cross section of near-by
systems to the great Milky Way, you observe that the
spheres of Orvonton are traveling in a vast elongated
plane, the breadth being far greater than the thickness
and the length far greater than the breadth.

15.3.3 (167.19) Observation of the so-called Milky Way
discloses the comparative increase in Orvonton stellar
density when the heavens are viewed in one direction,
while on either side the density diminishes; the number
of stars and other spheres decreases away from the
chief plane of our material superuniverse. When the
angle of observation is propitious, gazing through the
main body of this realm of maximum density, you are
looking toward the residential universe and the center of
all things.

15.3.4 (167.20) Of the ten major divisions of Orvonton, eight
have been roughly identified by Urantian astronomers.
The other two are difficult of separate recognition
because you are obliged to view these phenomena from
the inside. If you could look upon the superuniverse of
Orvonton from a position far-distant in space, you would
immediately recognize the ten major sectors of the
seventh galaxy.

15.3.5 (168.1) The rotational center of your minor sector is
situated far away in the enormous and dense star cloud
of Sagittarius, around which your local universe and its
associated creations all move, and from opposite sides

parte și de alta a vastului sistem subgalactic al Săgetătorului puteți observa două mari curenți de nori stelari care se ridică sub forma unor magnifice spirale stelare

Nucleul sistemului fizic căruia îi aparține soarele vostru și planetele sale asociate este centrul a ceea ce a fost cândva nebuloasa Andronover. Această nebuloasă ancestrală spirală a fost ușor deformată de dislocările de gravitație care au însoțit nașterea sistemului vostru solar, care au fost cauzate de apropierea unei mari nebuloase din vecinătate. Această cvasicoliziune a transformat Andronover într-un agregat aproape globular, fără să distrugă în întregime dubla procesiune de sori și a grupărilor lor fizice asociate. Sistemul vostru solar ocupă acum o poziție destul de centrală pe unul dintre brațele acestei spirale deformate, aflat aproape la jumătatea distanței dintre centrul și marginea exterioară a curentului de stele.

Sectorul Săgetătorului și toate celelalte sectoare și diviziuni ale Orvontonului se rotesc în jurul Uversei, și o parte a confuziei observatorilor de stele de pe Urantia este pricinuită de iluzia optică și de deformările relative produse de multiplele mișcări de revoluție care urmează :

1. Revoluția Urantiei în jurul soarelui său.
2. Circuitul sistemului vostru solar în jurul nucleului vechii nebuloase Andronover.
3. Rotația familiei stelare a nebuloasei Andronover și a grupurilor asociate în jurul centrului complex de rotație-gravitație a norului de stele al Nebadonului.
4. Traectoria norului stelar local al Nebadonului și a creațiilor sale asociate în jurul centrului sectorului lor minor, centru situat în Săgetător.
5. Rotația celor o sută de sectoare minore, inclusiv Săgetătorul, în jurul sectorului lor major.
6. Învârtirea celor zece sectoare majore, așa zisele trene de stele, în jurul Uversei, lumea sediu a Orvontonului.
7. Mișcarea Orvontonului și a celor șase suprauniversuri asociate în jurul Paradisului și a Havonei, procesiune în sens invers acelor de ceasornic la nivelul spațiului suprauniversurilor.

Aceste mișcări multiple sunt de diverse ordine. Căile spațiale ale planetei voastre și ale sistemului vostru solar sunt genetice, adică inerente originii lor. Mișcarea absolută a Orvontonului în sens invers acelor de ceasornic este tot genetică, inerentă planurilor arhitecturale ale universului maestru. Însă mișcărilor intermediare sunt de origine complexă; pe de o parte, ele derivă din segmentarea constitutivă a energiei materiei în supraunivers, iar pe de altă parte sunt produse de acțiunea inteligentă și intențională a organizatorilor de forță Paradisului.

Universurile locale sunt mai vecine unele cu altele atunci când se apropie de Havona; circuitele sunt mai numeroase și se suprapun din ce în ce mai mult, strat peste strat. Însă, la o distanță mai mare de centrul etern, există din ce în ce mai puține sisteme, straturi, circuite și universuri.

of the vast Sagittarius subgalactic system you may observe two great streams of star clouds emerging in stupendous stellar coils.

^{15.3.6 (168.2)} The nucleus of the physical system to which your sun and its associated planets belong is the center of the onetime Andronover nebula. This former spiral nebula was slightly distorted by the gravity disruptions associated with the events which were attendant upon the birth of your solar system, and which were occasioned by the near approach of a large neighboring nebula. This near collision changed Andronover into a somewhat globular aggregation but did not wholly destroy the two-way procession of the suns and their associated physical groups. Your solar system now occupies a fairly central position in one of the arms of this distorted spiral, situated about halfway from the center out towards the edge of the star stream.

^{15.3.7 (168.3)} The Sagittarius sector and all other sectors and divisions of Orvonton are in rotation around Uversa, and some of the confusion of Urantian star observers arises out of the illusions and relative distortions produced by the following multiple revolutionary movements:

- ^{15.3.8 (168.4)} 1. The revolution of Urantia around its sun.
- ^{15.3.9 (168.5)} 2. The circuit of your solar system about the nucleus of the former Andronover nebula.
- ^{15.3.10 (168.6)} 3. The rotation of the Andronover stellar family and the associated clusters about the composite rotation-gravity center of the star cloud of Nebadon.
- ^{15.3.11 (168.7)} 4. The swing of the local star cloud of Nebadon and its associated creations around the Sagittarius center of their minor sector.
- ^{15.3.12 (168.8)} 5. The rotation of the one hundred minor sectors, including Sagittarius, about their major sector.
- ^{15.3.13 (168.9)} 6. The whirl of the ten major sectors, the so-called star drifts, about the Uversa headquarters of Orvonton.
- ^{15.3.14 (168.10)} 7. The movement of Orvonton and six associated superuniverses around Paradise and Havona, the counterclockwise processional of the superuniverse space level.

^{15.3.15 (168.11)} These multiple motions are of several orders: The space paths of your planet and your solar system are genetic, inherent in origin. The absolute counterclockwise motion of Orvonton is also genetic, inherent in the architectural plans of the master universe. But the intervening motions are of composite origin, being derived in part from the constitutive segmentation of matter-energy into the superuniverses and in part produced by the intelligent and purposeful action of the Paradise force organizers.

^{15.3.16 (168.12)} The local universes are in closer proximity as they approach Havona; the circuits are greater in number, and there is increased superimposition, layer upon layer. But farther out from the eternal center there are fewer and fewer systems, layers, circuits, and universes.

4. NEBULOASELE — STRĂMOȘII UNIVERSURILOR

Cu toate că creația și organizarea universului rămân întotdeauna sub controlul Creatorilor infiniți și al asociațiilor lor, orice fenomen se desfășoară conform unei tehnici ordonate și conform legilor gravitației-forță, energiei și materiei. Însă un element misterios este asociat sarcinii-forță universale a spațiului. Noi înțelegem foarte bine organizarea creațiilor materiale plecând de la stadiul ultimatonic, însă nu înțelegem pe deplin nașterea cosmică a ultimatonilor. Noi suntem convinși că aceste forțe ancestrale își au originea în Paradis, deoarece ele se rotesc perpetuu în spațiul străbătut, urmând exact traseul giganticelor contururi ale Paradisului. Cu toate că ea nu răspunde gravitației Paradisului, această sarcină-forță a spațiului, predecesor al întregii materializări, reacționează întotdeauna la prezența Paradisului de Jos; ea este aparent pusă în circuit în interiorul și în exteriorul centrului Paradisului de Jos.

Organizatorii forței Paradisului transmută puterea spațiului în forță primordială, și fac să evolueze acest potențial prematerial în manifestări de energii primare și secundare ale realității fizice. Când această energie atinge nivelele la care răspunde gravitației, intră în acțiune directorii de putere și asociații lor din regimul suprauniversal și își încep manipulările lor fără sfârșit destinate să stabilească multiplele circuite de putere și canale de energie ale universurilor spațiului și timpului. Astfel apare materia fizică în spațiu, și atunci cadrul este pregătit pentru a se începe organizarea universului.

Această segmentare a energiei este un fenomen care nu a putut fi clarificat niciodată de către fizicienii de pe Nebadon. Principala lor dificultate constă în faptul că organizatorii forței din Paradis sunt relativ inaccesibili, deoarece directorii de putere vii, cu toate că sunt competenți pentru a se ocupa de energia spațială, nu au nici cea mai vagă idee asupra originii energiilor pe care le manipulează cu atât de multă pricepere și îndemânare.

Organizatorii de forță ai Paradisului sunt la originea nebuloaselor. Ei sunt capabili să dea naștere în jurul prezenței lor spațiale la formidabili cicloni de forță care, odată formați, nu pot fi opriți, nici limitați până când aceste forțe care impregnează totul nu sunt mobilizate pentru a face să apară în cele din urmă unitățile ultimatonice ale materiei universale. Așa sunt aduse în existență nebuloasele spirale sau de orice alt gen, roțile mamă ale sorilor cu origine directă și ale diversele lor sisteme. În spațiul exterior, putem percepe zece forme diferite de nebuloase, zece faze de evoluție universală primară, și aceste vaste roți de energie au avut aceeași origine ca aceea a celor șapte suprauniversuri.

Există mari diferențe în mărimea nebuloaselor, precum și în numărul total și în masa de agregare a descendenților lor stelari și planetari. O nebuloasă formatoare de sori situată la nord de frontierele Orvontonului, însă în interiorul nivelului spațial al suprauniversurilor, a dat deja naștere la patruzeci de mii de sori, și roata mamă continuă să proiecteze sori dintre care majoritatea au mărimea soarelui vostru. Unele din cele mai mari nebuloase ale spațiului exterior dau naștere unui număr de sori de până la o sută de milioane.

4. NEBULAE — THE ANCESTORS OF UNIVERSES

15.4.1 (169.1) While creation and universe organization remain forever under the control of the infinite Creators and their associates, the whole phenomenon proceeds in accordance with an ordained technique and in conformity to the gravity laws of force, energy, and matter. But there is something of mystery associated with the universal force-charge of space; we quite understand the organization of the material creations from the ultimatonic stage forward, but we do not fully comprehend the cosmic ancestry of the ultimatoms. We are confident that these ancestral forces have a Paradise origin because they forever swing through pervaded space in the exact gigantic outlines of Paradise. Though nonresponsive to Paradise gravity, this force-charge of space, the ancestor of all materialization, does always respond to the presence of nether Paradise, being apparently circuited in and out of the nether Paradise center.

15.4.2 (169.2) The Paradise force organizers transmute space potency into primordial force and evolve this prematerial potential into the primary and secondary energy manifestations of physical reality. When this energy attains gravity-responding levels, the power directors and their associates of the superuniverse regime appear upon the scene and begin their never-ending manipulations designed to establish the manifold power circuits and energy channels of the universes of time and space. Thus does physical matter appear in space, and so is the stage set for the inauguration of universe organization.

15.4.3 (169.3) This segmentation of energy is a phenomenon which has never been solved by the physicists of Nebadon. Their chief difficulty lies in the relative inaccessibility of the Paradise force organizers, for the living power directors, though they are competent to deal with space-energy, do not have the least conception of the origin of the energies they so skillfully and intelligently manipulate.

15.4.4 (169.4) Paradise force organizers are nebulae originators; they are able to initiate about their space presence the tremendous cyclones of force which, when once started, can never be stopped or limited until the all-pervading forces are mobilized for the eventual appearance of the ultimatonic units of universe matter. Thus are brought into being the spiral and other nebulae, the mother wheels of the direct-origin suns and their varied systems. In outer space there may be seen ten different forms of nebulae, phases of primary universe evolution, and these vast energy wheels had the same origin as did those in the seven superuniverses.

15.4.5 (169.5) Nebulae vary greatly in size and in the resulting number and aggregate mass of their stellar and planetary offspring. A sun-forming nebula just north of the borders of Orvonton, but within the superuniverse space level, has already given origin to approximately forty thousand suns, and the mother wheel is still throwing off suns, the majority of which are many times the size of yours. Some of the larger nebulae of outer space are giving origin to as many as one hundred million suns.

Nebuloasele nu sunt în legătură directă cu nici una dintre unitățile administrative cum ar fi sectoarele minore sau universurile locale, cu toate că anumite universuri locale au fost organizate cu produsele unei singure nebuloase. Fiecare univers local îmbrățișează exact o sutime din sarcina totală de energie a unui supraunivers, independent de relațiile nebulare, deoarece energia nu este organizată de nebuloasă - ea este distribuită în mod universal.

Nu toate nebuloasele spirale sunt angajate în formarea de sori. Unele au păstrat controlul multora dintre descendenții lor stelari separați, iar aparența lor de spirală rezultă din faptul că sorii lor ies din brațul nebular în formație restrânsă, însă se întorc în aceasta pe căi diverse. Acest fapt ușurează observarea lor într-un singur punct, când sunt la un loc, însă îngreunează observarea lor atunci când sunt larg răspândiți pe diversele lor căi de întoarcere, mai departe și în afara brațului nebuloasei. Nu există prea multe nebuloase formatoare de sori care să fie în prezent active în Orvonton, cu toate că Andromeda, care este în afara suprauniversului locuit, este foarte activă. Această nebuloasă foarte îndepărtată este vizibilă cu ochiul liber; atunci când o priviți, opriți-vă pentru a vă gândi că lumina care ajunge la voi a părăsit acești sori îndepărtați de aproape un milion de ani.

Galaxia Căii Lactee este compusă din un uriaș număr de nebuloase care au fost spirale și din alte nebuloase, dintre care multe și-au păstrat configurația de la începuturi. Însă, ca urmare a catastrofelor interne și a atracțiilor externe, multe au trecut prin prefaceri și prin deformări de așa natură încât aceste enorme conglomerate apar ca gigantice mase luminoase de sori strălucitori, cum ar fi, de pildă, Norul lui Magellan. Tipul globular de îngrămădire de stele predomină în vecinătatea limitelor exterioare a Orvontonului.

Trebuie să considerăm imenșii nori stelari ai Orvontonului ca pe conglomerate individuale de materie, comparabile cu nebuloasele separate pe care le putem observa în regiunile spațiului exterioare galaxiei Căii Lactee. Cu toate acestea, mulți dintre presupușii nori stelari ai spațiului nu sunt formați decât din materie gazoasă. Potențialul de energie al acestor nori de gaze stelare este incredibil de colosal; și o parte este recuperată de sorii vecini și retrimisă în spațiu sub formă de emanații solare.

5. ORIGINEA CORPURILOR SPAȚIALE

Cea mai mare parte a masei conținută în sorii și în planetele unui supraunivers provine din roțile nebulare. O porțiune foarte mică din masa suprauniversurilor este organizată prin acțiunea directă a directorilor de putere (cum este în construcția sferelor arhitecturale); cu toate acestea, în spațiul deschis, se naște o cantitate constant variabilă de materie.

În ceea ce privește originea lor, majoritatea sorilor, a planetelor și a altor sfere se pot încadra într-una dintre cele zece grupuri următoare:

1. Inele de Con tracție Concentrice. Nu toate nebuloasele sunt spirale. Numeroase nebuloase imense suportă o condensare sub formă de inele multiple în loc de a se diviza într-un sistem de stele

15.4.6 (169.6) Nebulae are not directly related to any of the administrative units, such as minor sectors or local universes, although some local universes have been organized from the products of a single nebula. Each local universe embraces exactly one one-hundred-thousandth part of the total energy charge of a superuniverse irrespective of nebular relationship, for energy is not organized by nebulae — it is universally distributed.

15.4.7 (170.1) Not all spiral nebulae are engaged in sun making. Some have retained control of many of their segregated stellar offspring, and their spiral appearance is occasioned by the fact that their suns pass out of the nebular arm in close formation but return by diverse routes, thus making it easy to observe them at one point but more difficult to see them when widely scattered on their different returning routes farther out and away from the arm of the nebula. There are not many sun-forming nebulae active in Orvonton at the present time, though Andromeda, which is outside the inhabited superuniverse, is very active. This far-distant nebula is visible to the naked eye, and when you view it, pause to consider that the light you behold left those distant suns almost one million years ago.

15.4.8 (170.2) The Milky Way galaxy is composed of vast numbers of former spiral and other nebulae, and many still retain their original configuration. But as the result of internal catastrophes and external attraction, many have suffered such distortion and rearrangement as to cause these enormous aggregations to appear as gigantic luminous masses of blazing suns, like the Magellanic Cloud. The globular type of star clusters predominates near the outer margins of Orvonton.

15.4.9 (170.3) The vast star clouds of Orvonton should be regarded as individual aggregations of matter comparable to the separate nebulae observable in the space regions external to the Milky Way galaxy. Many of the so-called star clouds of space, however, consist of gaseous material only. The energy potential of these stellar gas clouds is unbelievably enormous, and some of it is taken up by near-by suns and redispersed in space as solar emanations.

5. THE ORIGIN OF SPACE BODIES

15.5.1 (170.4) The bulk of the mass contained in the suns and planets of a superuniverse originates in the nebular wheels; very little of superuniverse mass is organized by the direct action of the power directors (as in the construction of architectural spheres), although a constantly varying quantity of matter originates in open space.

15.5.2 (170.5) As to origin, the majority of the suns, planets, and other spheres can be classified in one of the following ten groups:

15.5.3 (170.6) 1. *Concentric Contraction Rings.* Not all nebulae are spiral. Many an immense nebula, instead of splitting into a double star system or evolving as a spiral, undergoes condensation by multiple-ring formation. For

duble, sau de a evolua în spirală. Pe lungi perioade de vreme, aceste nebuloase par ca enormi sori centrali înconjurați de un mare număr de nori gigantici semănând cu formațiile materiale inelare.

2. Stelele Turbionare cuprind acei sori care sunt aruncați afară de pe marile roți mamă de gaz la o înaltă temperatură. Ele nu sunt aruncate sub formă de inele, ci în procesiuni la dreapta și la stânga. Există stele turbionare provenite din nebuloase diferite de cele spirale.

3. Planete de Explozie Gravitatională. Când un soare este născut dintr-o nebuloasă spirală sau barată, el este destul de adesea proiectat la o distanță considerabilă. Un astfel de soare este în principal gazos și, ulterior, după ce s-a răcit puțin și s-a condensat, se poate întâmpla să alunge pe lângă vreo masă enormă de materie, vreun soare gigantic sau de o insulă întunecată a spațiului. Distanța de apropiere poate fi insuficientă pentru a se traduce într-o coliziune, însă cu toate acestea suficientă pentru a permite forței de atracție gravitaționale a corpului mai mare să provoace convulsii mareice pe corpul mai mic, ceea ce dă naștere la o serie de ridicări sub formă de marea care au loc simultan pe cele două fețe opuse ale soarelui în convulsie. La apogeul lor, aceste erupții explozive produc o serie de conglomerate de materie de diverse mărimi, care pot fi proiectate dincolo de zona de recuperare a gravitației soarelui în erupție. Aceste conglomerate se stabilizează atunci pe orbitele lor proprii în jurul unuia din cele două corpuri celeste implicate în episod. Mai târziu, alcătuirile mai mari de materie se contopesc și atrag progresiv spre ele corpuri mai mici. Acesta este modul în care sunt aduse la existență multe dintre planetele solide ale sistemelor secundare. Sistemul vostru solar are tocmai o astfel de origine,

4. Fiicele Planetare Centrifugale. În anumite stadii ale dezvoltării lor și dacă viteza lor de rotație se accelerează considerabil, anumiți sori enormi încep să arunce în exterior anumite cantități de materie, care pot apoi să fie reunite pentru a forma mici lumi continuând să se învârtă în jurul soarelui care le-a dat naștere.

5. Sferile Deficiente în Gravitatie. Există o limită critică a dimensiunii stelelor individuale. Când un soare atinge această limită, el este nu poate decât să se scindeze, dacă nu își încetinește viteza de rotație. Intervine atunci fisiunea solară, și se naște o nouă stea dublă din această categorie. Ulterior se pot forma numeroase mici planete ca subproduse ale acestei gigantice dislocări.

6. Stelele de Contractie. În micile sisteme, se întâmplă ca planeta mai mare exterioară să atragă către ea lumile vecine, în timp ce planetele mai apropiate de soare să își înceapă zborul final. În sistemul vostru solar, această fază finală ar semnifica reclamarea de către soare a celor patru planete interioare, în timp ce planeta majoră, Jupiter, ar fi mult mărită prin captarea lumilor rămase. Un astfel de sfârșit pentru un sistem solar ar duce la producerea a doi sori adiacenți însă inegali, unul dintre tipurile de formare a stelelor duble. Acest gen de catastrofă este foarte rar, mai puțin la extremitatea conglomeratelor stelare ale suprauniversurilor.

7. Sferile cumulative. Plecând de la imensele

long periods such a nebula appears as an enormous central sun surrounded by numerous gigantic clouds of encircling, ring-appearing formations of matter.

15.5.4 (170.7) 2. *The Whirled Stars* embrace those suns which are thrown off the great mother wheels of highly heated gases. They are not thrown off as rings but in right- and left-handed processions. Whirled stars are also of origin in other-than-spiral nebulae.

15.5.5 (170.8) 3. *Gravity-explosion Planets.* When a sun is born of a spiral or of a barred nebula, not infrequently it is thrown out a considerable distance. Such a sun is highly gaseous, and subsequently, after it has somewhat cooled and condensed, it may chance to swing near some enormous mass of matter, a gigantic sun or a dark island of space. Such an approach may not be near enough to result in collision but still near enough to allow the gravity pull of the greater body to start tidal convulsions in the lesser, thus initiating a series of tidal upheavals which occur simultaneously on opposite sides of the convulsed sun. At their height these explosive eruptions produce a series of varying-sized aggregations of matter which may be projected beyond the gravity-reclamation zone of the erupting sun, thus becoming stabilized in orbits of their own around one of the two bodies concerned in this episode. Later on the larger collections of matter unite and gradually draw the smaller bodies to themselves. In this way many of the solid planets of the lesser systems are brought into existence. Your own solar system had just such an origin.

15.5.6 (171.1) 4. *Centrifugal Planetary Daughters.* Enormous suns, when in certain stages of development, and if their revolutionary rate greatly accelerates, begin to throw off large quantities of matter which may subsequently be assembled to form small worlds that continue to encircle the parent sun.

15.5.7 (171.2) 5. *Gravity-deficiency Spheres.* There is a critical limit to the size of individual stars. When a sun reaches this limit, unless it slows down in revolutionary rate, it is doomed to split; sun fission occurs, and a new double star of this variety is born. Numerous small planets may be subsequently formed as a by-product of this gigantic disruption.

15.5.8 (171.3) 6. *Contractural Stars.* In the smaller systems the largest outer planet sometimes draws to itself its neighboring worlds, while those planets near the sun begin their terminal plunge. With your solar system, such an end would mean that the four inner planets would be claimed by the sun, while the major planet, Jupiter, would be greatly enlarged by capturing the remaining worlds. Such an end of a solar system would result in the production of two adjacent but unequal suns, one type of double star formation. Such catastrophes are infrequent except out on the fringe of the superuniverse starry aggregations.

15.5.9 (171.4) 7. *Cumulative Spheres.* From the vast quantity of matter circulating in space, small planets

cantități de materie ce circulă prin spațiu, pot să se formeze lent mici planete. Ele cresc prin adaosuri meteorice și prin coliziuni minore. În anumite sectoare ale spațiului, condițiile favorizează aceste forme de naștere planetară. Multe lumi locuite au fost formate astfel.

Unele dintre insulele dense și întunecoase provin direct dintr-un conglomerat de energie transmutantă în spațiu. Un alt grup dintre aceste insule întunecoase s-a născut prin acumularea de enorme cantități de materie rece, de simple fragmente și de meteoriți ce circulă în spațiu. Aceste agregate de materie nu au fost niciodată calde și, în afară de densitatea lor, compoziția este foarte asemănătoare celei a Urantiei.

8. Sori consumați. Unele din insulele obscure ale spațiului sunt sori izolați consumați, care au emis întreaga lor energie disponibilă. Aceste organizări de materie sunt aproape de condensarea totală, de o consolidare practic completă. Sunt necesare epoci și epoci pentru aceste mase atât de enorme de materie foarte condensată pentru a fi încărcate în circuitele spațiului și pregătite astfel pentru noi cicluri de funcționare în univers, ca urmare a unei coliziuni sau unui alt eveniment cosmic la fel de reînșuflețitor.

9. Sfere de Coliziune. În regiunile în care îngrămădirile sunt dense, coliziunile nu sunt rare. Aceste ajustări astronomice sunt însoțite de imense modificări ale energiei și de transmutări ale materiei. Coliziunile implică sori morți care contribuie particular la crearea fluctuațiilor de energie foarte întinse. Anvergura colizională constituie adesea nucleee materiale pentru formarea ulterioară a corpurilor planetare adaptate habitatului muritorilor.

10. Lumile Arhitecturale. Sunt lumi construite conform planurilor și specificărilor în vederea unui scop special. Este cazul Salvingtonului, sediul universului vostru local și al Uversei, sediul guvernării suprauniversului nostru.

Există numeroase alte tehnici pentru a elabora sori și a separa planete, însă procesele citate lasă să se întrezărească metodele prin care marea majoritate a sistemelor stelare și a familiilor planetare este adusă la existență. Dacă am vrea să expunem toate tehnicile variate implicate în metamorfozele stelare și evoluțiile planetare, ar trebui să descriem aproape o sută de moduri diferite pentru a forma stele sau a aduce la viață planete. Pe măsură ce astronomii voștri vor scruta cerurile, ei vor observa fenomene indicative ale tuturor acestor moduri de evoluție stelară, însă ei vor descoperi rar proba că se formează mici amestecuri de materie neluminoasă servind planetele locuite, care sunt sferele cele mai importante ale vastei creații materiale.

6. SFERELE SPAȚIULUI

Independent de originea lor, putem clasifica diversele sfere ale spațiului în diviziuni majore după cum urmează:

1. Sorii - stelele spațiului.
2. Insulele întunecate ale spațiului.
3. Corpurile spațiale minore - comete, meteori și

may slowly accumulate. They grow by meteoric accretion and by minor collisions. In certain sectors of space, conditions favor such forms of planetary birth. Many an inhabited world has had such an origin.

15.5.10 (171.5) Some of the dense dark islands are the direct result of the accretions of transmuting energy in space. Another group of these dark islands have come into being by the accumulation of enormous quantities of cold matter, mere fragments and meteors, circulating through space. Such aggregations of matter have never been hot and, except for density, are in composition very similar to Urantia.

15.5.11 (171.6) 8. *Burned-out Suns*. Some of the dark islands of space are burned-out isolated suns, all available space-energy having been emitted. The organized units of matter approximate full condensation, virtual complete consolidation; and it requires ages upon ages for such enormous masses of highly condensed matter to be recharged in the circuits of space and thus to be prepared for new cycles of universe function following a collision or some equally revivifying cosmic happening.

15.5.12 (171.7) 9. *Collisional Spheres*. In those regions of thicker clustering, collisions are not uncommon. Such an astronomic readjustment is accompanied by tremendous energy changes and matter transmutations. Collisions involving dead suns are peculiarly influential in creating widespread energy fluctuations. Collisional debris often constitutes the material nucleuses for the subsequent formation of planetary bodies adapted to mortal habitation.

15.5.13 (172.1) 10. *Architectural Worlds*. These are the worlds which are built according to plans and specifications for some special purpose, such as Salvington, the headquarters of your local universe, and Uversa, the seat of government of our superuniverse.

15.5.14 (172.2) There are numerous other techniques for evolving suns and segregating planets, but the foregoing procedures suggest the methods whereby the vast majority of stellar systems and planetary families are brought into existence. To undertake to describe all the various techniques involved in stellar metamorphosis and planetary evolution would require the narration of almost one hundred different modes of sun formation and planetary origin. As your star students scan the heavens, they will observe phenomena indicative of all these modes of stellar evolution, but they will seldom detect evidence of the formation of those small, nonluminous collections of matter which serve as inhabited planets, the most important of the vast material creations.

6. THE SPHERES OF SPACE

15.6.1 (172.3) Irrespective of origin, the various spheres of space are classifiable into the following major divisions:

15.6.2 (172.4) 1. The suns — the stars of space.

15.6.3 (173.1) 2. The dark islands of space.

15.6.4 (173.2) 3. Minor space bodies — comets, meteors,

corpuri meteoritice.

4. Planetele, inclusiv lumile locuite.

5. Sferile arhitecturale - lumile construite la comandă.

Cu excepția planetelor arhitecturale, toate corpurile spațiale au o origine evolutivă, în sensul că nu au fost aduse în existență printr-un ordin al Deității, însă actele creatoare ale lui Dumnezeu s-au derulat conform unei tehnici a spațiului-timp prin acțiunea numeroaselor inteligențe ale Deității, create și exteriorizate.

Sorii. Sunt stele ale spațiului în toate diversele lor stadii de existență. Anumiți sori sunt sisteme spațiale care evoluează solitar. Alții sunt stele duble, sisteme planetare pe cale de contracție sau de dispariție. Stelele spațiului există sub cel puțin o mie de stări sau stadii diferite. Vouă vă sunt familiari sorii care emit lumină însoțită de căldură, însă mai există și alți sori care strălucesc fără căldură.

Un soare obișnuit emite lumină și căldură timp de miliarde și miliarde de ani, fapt ce ilustrează imensa rezervă de energie constituită în fiecare unitate de materie. Energia actuală înmagazinată în aceste particule invizibile de materie fizică este aproape înimaginabilă, iar această energie devine aproape în întregime disponibilă sub formă de lumină atunci când este supusă enormei presiuni calorice și altor activități energetice asociate care domnesc în interiorul sorilor strălucitori. Alte condiții permit, de asemenea, acestor sori să transforme și să emită o mare parte a energiei spațiale care vine la ei prin circuitele spațiului stabilite. Numeroase faze ale energiei fizice și toate formele de materie sunt atrase de dinamul solar și ulterior redistribuite de el. Astfel, sorii servesc unor accelerații locale ale circulației energiei acționând ca centrale electrice automate de control.

Suprauniversul Orvontonului este luminat și încălzit de peste zece miliarde de sori strălucitori care sunt stele observabile din sistemul vostru astronomic. Mai mult de două miliarde dintre ele sunt prea îndepărtate sau prea mici pentru a fi văzute vreodată de pe Urantia. Însă, în universul maestru, există tot atâția sori câte picături de apă în oceanele lumii voastre.

Insulele Întunecate ale Spațiului. Sunt sori morți și alte mari agregate de materie lipsite de lumină și de căldură. Insulele obscure au uneori o masă enormă; ele exercită o puternică influență asupra echilibrului universului și a manipulării energiei. Densitatea anumitor mase imense este aproape incredibilă. Și această mare concentrare de masă permite insulelor întunecate să funcționeze ca puternici regulatori ținând sub control eficient marile sisteme vecine. Ele dețin puterea de a echilibra gravitația în numeroase constelații. Numeroase sisteme fizice, care altfel ar cădea rapid până în apropierea sorilor apropiați în care ar fi distruse, sunt menținute în siguranță în controlul gravitațional al acestor întunecate insule păzitoare. Din cauza acestei funcțiuni putem să le localizăm cu precizie. Noi am măsurat forța de atracție a corpurilor luminoase, și aceasta ne permite să calculăm dimensiunea și amplasarea exactă a insulelor întunecate ale spațiului, care funcționează atât de eficient pentru a menține stabil un anumit sistem pe

and planetesimals.

15:6.5 (173.3) 4. The planets, including the inhabited worlds.

15:6.6 (173.4) 5. Architectural spheres — worlds made to order.

15:6.7 (173.5) With the exception of the architectural spheres, all space bodies have had an evolutionary origin, evolutionary in the sense that they have not been brought into being by fiat of Deity, evolutionary in the sense that the creative acts of God have unfolded by a time-space technique through the operation of many of the created and eventuated intelligences of Deity.

15:6.8 (173.6) *The Suns.* These are the stars of space in all their various stages of existence. Some are solitary evolving space systems; others are double stars, contracting or disappearing planetary systems. The stars of space exist in no less than a thousand different states and stages. You are familiar with suns that emit light accompanied by heat; but there are also suns which shine without heat.

15:6.9 (173.7) The trillions upon trillions of years that an ordinary sun will continue to give out heat and light well illustrates the vast store of energy which each unit of matter contains. The actual energy stored in these invisible particles of physical matter is well-nigh unimaginable. And this energy becomes almost wholly available as light when subjected to the tremendous heat pressure and the associated energy activities which prevail in the interior of the blazing suns. Still other conditions enable these suns to transform and send forth much of the energy of space which comes their way in the established space circuits. Many phases of physical energy and all forms of matter are attracted to, and subsequently distributed by, the solar dynamos. In this way the suns serve as local accelerators of energy circulation, acting as automatic power-control stations.

15:6.10 (173.8) The superuniverse of Orvonton is illuminated and warmed by more than ten trillion blazing suns. These suns are the stars of your observable astronomic system. More than two trillion are too distant and too small ever to be seen from Urantia. But in the master universe there are as many suns as there are glasses of water in the oceans of your world.

15:6.11 (173.9) *The Dark Islands of Space.* These are the dead suns and other large aggregations of matter devoid of light and heat. The dark islands are sometimes enormous in mass and exert a powerful influence in universe equilibrium and energy manipulation. The density of some of these large masses is well-nigh unbelievable. And this great concentration of mass enables these dark islands to function as powerful balance wheels, holding large neighboring systems in effective leash. They hold the gravity balance of power in many constellations; many physical systems which would otherwise speedily dive to destruction in near-by suns are held securely in the gravity grasp of these guardian dark islands. It is because of this function that we can locate them accurately. We have measured the gravity pull of the luminous bodies, and we can therefore calculate the exact size and location of the dark islands of space which so effectively function to hold a given system steady in its course.

traiectoria sa.

Corpuri Spațiale Minore. Meteorii și alte mici particule de materie care circulă și evoluează în spațiu constituie un enorm conglomerat de energii și de substanță materială.

Numeroase comete sunt rămășițele necontrolate și nestabilite ale roților mamă solare și sunt aduse progresiv sub controlul soarelui central care le guvernează. Cometele au, de asemenea, multe alte origini. Coadă unei comete se orientează către polul opus corpului sau soarelui care o atrage, din cauza reacției electrice a gazelor sale extrem de diluate și a presiunii efective a luminii și a altor energii care vin de la soare. Acest fenomen constituie una dintre probele pozitive ale realității luminii și a energiilor ei asociate; el demonstrează că lumina are masă. Lumina este o substanță reală, ea nu este pur și simplu o mișcare ondulatorie a unui eter ipotetic.

Planetele. Sunt mari conglomerate de materie care urmează o orbită în jurul unui soare sau al unui alt corp spațial. Ca mărime sunt cuprinși între corpurile meteoritice și enormele sfere gazoase, lichide sau solide. Atunci când se află într-o relație corespunzătoare cu un soare apropiat, lumile reci, alcătuite prin îmbinarea materialelor plutitoare din spațiu, formează planetele ideale pentru a găzdui locuitori inteligenți. În general, sorii morți nu sunt potriviți vieții; ei sunt de obicei prea îndepărtați de un soare viu și strălucitor, și de altfel sunt mult prea masivi; la suprafața lor gravitația este enormă.

În suprauniversul vostru nu există decât o planetă rece din patruzeci care să fie locuibilă de ființe din ordinul vostru; și, bineînțeles, sorii supraîncălziți și lumile înconjurătoare nu sunt în stare să găzduiască o viață superioară. În sistemul vostru solar, numai trei plante sunt în prezent potrivite pentru a găzdui viața. Prin mărimea, prin densitatea și prin localizarea ei, Urantia este în multe privințe ideală pentru habitatul uman.

Legile comportării energiei fizice sunt esențialmente universale, însă influențele locale joacă un mare rol în condițiile fizice care prevalează pe planete individuale și în sisteme locale. Nenumăratele lumi ale spațiului sunt caracterizate de o varietate aproape infinită de creaturi și de alte manifestări vii. Cu toate acestea, există anumite puncte de asemănare într-un grup de lumi asociate unui sistem ordonat și există, de asemenea, un model universal al vieții inteligente. Există relații fizice între sistemele planetare care aparțin aceluiași circuit fizic și care se urmează îndeaproape în mișcarea lor interminabilă în jurul orbitei universurilor.

7. SFERELE ARHITECTURALE

Guvernarea fiecărui supraunivers rezidă în apropierea centrului universurilor evolutive din segmentul său de spațiu. El ocupă o lume făcută să comande și populată de personalități acreditate. Aceste lumi- sediu sunt sfere arhitecturale, corpuri spațiale construite specific pentru scopul lor special. Cu toate că ele primesc lumină de la sorii vecini, ele sunt luminate și încălzite independent. Fiecare dispune de un soare care emite lumină rece, la fel ca sateliții

15.6.12 (173.10) *Minor Space Bodies.* The meteors and other small particles of matter circulating and evolving in space constitute an enormous aggregate of energy and material substance.

15.6.13 (173.11) Many comets are unestablished wild offspring of the solar mother wheels, which are being gradually brought under control of the central governing sun. Comets also have numerous other origins. A comet's tail points away from the attracting body or sun because of the electrical reaction of its highly expanded gases and because of the actual pressure of light and other energies emanating from the sun. This phenomenon constitutes one of the positive proofs of the reality of light and its associated energies; it demonstrates that light has weight. Light is a real substance, not simply waves of hypothetical ether.

15.6.14 (173.12) *The Planets.* These are the larger aggregations of matter which follow an orbit around a sun or some other space body; they range in size from planetesimals to enormous gaseous, liquid, or solid spheres. The cold worlds which have been built up by the assemblage of floating space material, when they happen to be in proper relation to a near-by sun, are the more ideal planets to harbor intelligent inhabitants. The dead suns are not, as a rule, suited to life; they are usually too far away from a living, blazing sun, and further, they are altogether too massive; gravity is tremendous at the surface.

15.6.15 (173.13) In your superuniverse not one cool planet in forty is habitable by beings of your order. And, of course, the superheated suns and the frigid outlying worlds are unfit to harbor higher life. In your solar system only three planets are at present suited to harbor life. Urantia, in size, density, and location, is in many respects ideal for human habitation.

15.6.16 (173.14) The laws of physical-energy behavior are basically universal, but local influences have much to do with the physical conditions which prevail on individual planets and in local systems. An almost endless variety of creature life and other living manifestations characterizes the countless worlds of space. There are, however, certain points of similarity in a group of worlds associated in a given system, while there also is a universe pattern of intelligent life. There are physical relationships among those planetary systems which belong to the same physical circuit, and which closely follow each other in the endless swing around the circle of universes.

7. THE ARCHITECTURAL SPHERES

15.7.1 (174.1) While each superuniverse government presides near the center of the evolutionary universes of its space segment, it occupies a world made to order and is peopled by accredited personalities. These headquarters worlds are architectural spheres, space bodies specifically constructed for their special purpose. While sharing the light of near-by suns, these spheres are independently lighted and heated. Each has a sun which gives forth light without heat, like the satellites of

Paradisului, și fiecare primește căldură prin circulația anumitor curenți de energie, aproape de suprafața sferei lor. Aceste lumi-sediu aparțin unuia din sistemele principale situate în apropierea centrului astronomic al suprauniversului lor respectiv.

Timpul este standardizat în sedii suprauniversurilor. Ziua standard de pe Orvonton echivalează aproape cu treizeci de zile de pe Urantia, iar anul de pe Orvonton are o sută de zile standard. Acest an de pe Uversa este standard în întreg al șaptelea supraunivers, iar durata sa este mai mică cu douăzeci și două de minute față de trei mii de zile urantiene, aceasta reprezentând aproximativ opt ani și o cincime din anii voștri.

Lumile-sediu ale celor șapte suprauniversuri participă la natura și la splendoarea Paradisului, arhetipul lor central de perfecțiune. În realitate, toate lumile-sediu sunt paradisiace. Sunt efectiv lăcașuri celeste a căror dimensiune materială, frumusețe morontială și glorie spirituală merg în mod crescător de la Jerusem până la Insula centrală. Și toți sateliții acestor lumi sediu sunt, deopotrivă, sfere arhitecturale.

Diversele lumi-sediu au parte de toate fazele creației materiale și spirituale. Toate ordinele de ființe materiale, morontiale și spirituale sunt la ele acasă pe aceste lumi, locuri de întâlnire ale universurilor. Atunci când creaturile muritoare realizează ascensiunea universului, trecând din domeniul material în domeniul spiritual, ele nu își pierd niciodată aprecierea nivelurilor lor anterioare de existență, și nici plăcerea pe care au obținut-o dintre acestea.

Jerusem, sediul sistemului vostru local al Sataniei, are cele șapte lumi de cultură de tranziție, dintre care fiecare este înconjurată de șapte sateliți. Printre acești patruzeci și nouă de sateliți se găsesc cele șapte lumi casă de detenție morontială, prima reședință a oamenilor după moarte. În sensul în care s-a folosit cuvântul cer pe Urantia, el a desemnat uneori aceste șapte lumi casă, prima lume casă fiind numită primul cer, ș.a.m.d. până la al șaptelea.

Edentia, sediul constelației voastre din Norlatiadek, are șaptezeci de sateliți de cultivare și de pregătire sociale. Ascenderii stau pe acestea după încheierea regimului Jerusemului, în care personalitatea este mobilizată, unificată și realizată.

Salvingtonul, capitala Nebadonului, universul vostru local, este înconjurat de zece grupuri universitare de patruzeci și nouă de sfere fiecare. Aici oamenii sunt spiritualizați după ce au fost făcuți sociabili pe constelația lor.

Uminor a treia, sediul Ensei, sectorul vostru minor, este înconjurat de cele șapte sfere pe care se studiază fizica superioară a vieții ascendente.

Umajor a cincia, sediul Splandonului, sectorul vostru major, este înconjurat de șaptezeci de sfere de învățământ intelectual superior ale suprauniversurilor.

Uversa, sediul Orvontonului, suprauniversul vostru, este imediat înconjurat de cele șapte universități superioare de înaltă educație spirituală pentru creaturile volitive ascendente. Fiecare dintre aceste șapte grupuri de sfere minunate se constituie din șaptezeci de lumi specializate conținând mii și mii de instituții și de

Paradise, while each is supplied with heat by the circulation of certain energy currents near the surface of the sphere. These headquarters worlds belong to one of the greater systems situated near the astronomical center of their respective superuniverses.

15.7.2 (174.2) Time is standardized on the headquarters of the superuniverses. The standard day of the superuniverse of Orvonton is equal to almost thirty days of Urantia time, and the Orvonton year equals one hundred standard days. This Uversa year is standard in the seventh superuniverse, and it is twenty-two minutes short of three thousand days of Urantia time, about eight and one fifth of your years.

15.7.3 (174.3) The headquarters worlds of the seven superuniverses partake of the nature and grandeur of Paradise, their central pattern of perfection. In reality, all headquarters worlds are paradisiacal. They are indeed heavenly abodes, and they increase in material size, morontia beauty, and spirit glory from Jerusem to the central Isle. And all the satellites of these headquarters worlds are also architectural spheres.

15.7.4 (174.4) The various headquarters worlds are provided with every phase of material and spiritual creation. All kinds of material, morontial, and spiritual beings are at home on these rendezvous worlds of the universes. As mortal creatures ascend the universe, passing from the material to the spiritual realms, they never lose their appreciation for, and enjoyment of, their former levels of existence.

15.7.5 (174.5) *Jerusem*, the headquarters of your local system of Satania, has its seven worlds of transition culture, each of which is encircled by seven satellites, among which are the seven mansion worlds of morontia detention, man's first postmortal residence. As the term heaven has been used on Urantia, it has sometimes meant these seven mansion worlds, the first mansion world being denominated the first heaven, and so on to the seventh.

15.7.6 (174.6) *Edentia*, the headquarters of your constellation of Norlatiadek, has its seventy satellites of socializing culture and training, on which ascenders sojourn upon the completion of the Jerusem regime of personality mobilization, unification, and realization.

15.7.7 (174.7) *Salvington*, the capital of Nebadon, your local universe, is surrounded by ten university clusters of forty-nine spheres each. Hereon is man spiritualized following his constellation socialization.

15.7.8 (174.8) *Uminor the third*, the headquarters of your minor sector, Ensa, is surrounded by the seven spheres of the higher physical studies of the ascendant life.

15.7.9 (174.9) *Umajor the fifth*, the headquarters of your major sector, Splandon, is surrounded by the seventy spheres of the advancing intellectual training of the superuniverse.

15.7.10 (175.1) *Uversa*, the headquarters of Orvonton, your superuniverse, is immediately surrounded by the seven higher universities of advanced spiritual training for ascending will creatures. Each of these seven clusters of wonder spheres consists of seventy specialized worlds containing thousands upon thousands of replete

organizații complet consacrate educației universale și culturii spirituale în care pelerinii timpului sunt reeducați și reexaminați pentru a-și pregăti lunga călătorie până la Havona. Pelerinii timpului care sosesc sunt întotdeauna primiți pe aceste lumi asociate, însă absolvenții sunt detașați pe Havona întotdeauna direct de pe țărmurile Uversei.

Uversa servește drept sediu spiritual și administrativ pentru aproximativ o mie de miliarde de lumi locuite sau locuibile. Gloria, splendoarea și perfecțiunea capitalei Orvontonului depășesc toate lumile creației spațiului-timp.

Dacă toate universurile locale în stare de proiect și părțile lor componente ar fi realizate, ar exista ceva mai puțin de cinci sute miliarde de lumi arhitecturale în cele șapte suprauniversuri.

8. CONTROL ȘI REGLARE A ENERGIEI

Sferele-sediu ale suprauniversurilor sunt în așa fel construite astfel încât ele pot funcționa ca regulatori eficienți de energie-putere pentru diversele lor sectoare; ele servesc ca puncte focale pentru a dirija energia către universurile locale care depind de ele. Ele exercită o puternică influență asupra echilibrului și a controlului energiilor fizice care circulă prin spațiul organizat.

Alte funcțiuni reglatoare sunt exercitate de centri de putere și de controlorii fizici ai suprauniversurilor, care sunt entități inteligente vii și semi-vii constituite în mod expres pentru aceasta. Acești centri și controlorii de putere sunt dificil de înțeles; ordinele inferioare ale acestor entități nu sunt volitive, nu posedă voință, nu aleg; funcțiunile lor sunt foarte inteligente, însă aparent automate și inerente organizării lor înalt specializate. Centrii de putere și controlorii fizici ai suprauniversurilor preiau controlul parțial și dirijarea celor treizeci de sisteme energetice care formează sistemul gravitei. Circuitele energiei fizice administrate de centrele de putere de pe Uversa cer ceva mai mult de 968 de milioane de ani pentru a face turul suprauniversului.

Energia în evoluție are substanță; ea are greutate, cu toate că greutatea este întotdeauna relativă și depinde de viteza de rotație, de masă și de antigravitație. Masa materiei tinde să încetinească viteza energiei. În ceea ce privește viteza energiei prezente într-un sistem oarecare, ea reprezintă înzestrarea inițială de viteză, mai puțin încetinirea datorată maselor întâlnite în drumul ei, apoi funcțiunea reglatoare a controlorilor vii de energie din suprauniversuri și influența fizică a corpurilor celeste vecine foarte calde sau puternic încărcate.

Planul universal de menținere a echilibrului dintre materie și energie cere ca unitățile materiale inferioare să fie perpetuu construite sau distruse. Directorii de Putere ai Universului au facultatea de a condensa și a reține, sau de dilata și a elibera cantități variabile de energie.

Dată fiind o durată suficientă de influențe de întârziere, gravitația ar sfârși prin a converti întreaga energie în materie dacă nu ar intra în joc doi factori: în primul rând, influențele antigravitaționale ale controlorilor

institutions and organizations devoted to universe training and spirit culture wherein the pilgrims of time are re-educated and re-examined preparatory to their long flight to Havona. The arriving pilgrims of time are always received on these associated worlds, but the departing graduates are always dispatched for Havona direct from the shores of Uversa.

15.7.11 (175.2) Uversa is the spiritual and administrative headquarters for approximately one trillion inhabited or inhabitable worlds. The glory, grandeur, and perfection of the Orvonton capital surpass any of the wonders of the time-space creations.

15.7.12 (175.3) If all the projected local universes and their component parts were established, there would be slightly less than five hundred billion architectural worlds in the seven superuniverses.

8. ENERGY CONTROL AND REGULATION

15.8.1 (175.4) The headquarters spheres of the superuniverses are so constructed that they are able to function as efficient power-energy regulators for their various sectors, serving as focal points for the directionization of energy to their component local universes. They exert a powerful influence over the balance and control of the physical energies circulating through organized space.

15.8.2 (175.5) Further regulative functions are performed by the superuniverse power centers and physical controllers, living and semiliving intelligent entities constituted for this express purpose. These power centers and controllers are difficult of understanding; the lower orders are not volitional, they do not possess will, they do not choose, their functions are very intelligent but apparently automatic and inherent in their highly specialized organization. The power centers and physical controllers of the superuniverses assume direction and partial control of the thirty energy systems which comprise the gravita domain. The physical-energy circuits administered by the power centers of Uversa require a little over 968 million years to complete the encirclement of the superuniverse.

15.8.3 (175.6) Evolving energy has substance; it has weight, although weight is always relative, depending on revolutionary velocity, mass, and antigravity. Mass in matter tends to retard velocity in energy; and the anywhere-present velocity of energy represents: the initial endowment of velocity, minus retardation by mass encountered in transit, plus the regulatory function of the living energy controllers of the superuniverse and the physical influence of near-by highly heated or heavily charged bodies.

15.8.4 (175.7) The universal plan for the maintenance of equilibrium between matter and energy necessitates the everlasting making and unmaking of the lesser material units. The Universe Power Directors have the ability to condense and detain, or to expand and liberate, varying quantities of energy.

15.8.5 (175.8) Given a sufficient duration of retarding influence, gravity would eventually convert all energy into matter were it not for two factors: First, because of the antigravity influences of the energy controllers, and

energiei, și în al doilea rând faptul că materia organizată tinde să se dezagrege în anumite circumstanțe prevalând în stelele foarte calde, precum și în anumite condiții particulare întâlnite în spațiu în apropierea corpurilor reci de materie condensată puternic încărcate.

Când o masă devine supraagregată și amenință să dezechilibreze energia, să epuizeze circuitele puterii fizice, intervin controlorii fizici, mai puțin în cazul în care tendința proprie gravitației de a supramaterializa energia nu este învinsă ca urmare a unei coliziuni între giganții morți ai spațiului, ceea ce disipă complet într-o clipă acumulările datorate gravitației. Pe parcursul acestor episoade colizionale, enorme mase de materie sunt brusc transformate în energie de forma cea mai rară, și este reluată din nou lupta pentru echilibrul universal. În cele din urmă, cele mai mari sisteme fizice se stabilizează, devin ancore din punct de vedere fizic și sunt lansate în circuitele echilibrate bine stabilite ale suprauniversurilor. După acest eveniment, nu mai survin coliziuni și nici alte catastrofe devastatoare în sistemele astfel stabilite.

Pe parcursul perioadelor în care energia este excedentară, se produc perturbări de putere și fluctuații de temperatură însoțite de manifestări electrice. Pe parcursul perioadelor de deficiență de energie, materia manifestă tendințe sporite de a se agrega, de a se condensa și a scăpa oricărui control în circuitele cel mai delicat echilibrate; rezultă astfel ajustări prin marea sau coliziuni care stabilesc rapid echilibrul între energia circulantă și materia mai puțin stabilizată fizic. Unul dintre scopurile observatorilor celești ai stelelor constă în a prevedea și a înțelege comportamentul probabil al sorilor strălucitori și al insulelor întunecate din spațiu.

Noi suntem capabili să recunoaștem cea mai mare parte a legilor ce guvernează echilibrul universurilor și să facem numeroase preziceri cu privire la stabilitatea sa. Previzunile noastre sunt valabile în practică, însă noi suntem întotdeauna confrunțați cu anumite forțe care nu relevă în întregime legi pe care le cunoaștem asupra controlului energiei și comportamentului materiei. Devine din ce în ce mai dificil să prevedem fenomenele fizice pe măsură ce ne îndepărtăm de Paradis în univers. Când ieșim dintre granițele în care Directorii Paradisului administrează personal, ne devine din ce în ce mai puțin posibil să facem calcule conform standardelor stabilite și experienței dobândite referitor la observații care țin exclusiv de fenomenele fizice ale sistemelor astronomice apropiate. Chiar și în domeniul celor șapte suprauniversuri, noi trăim în mijlocul acțiunilor de forță și al reacțiunilor de energie care străbat toate domeniile noastre și se extind în echilibru unificat până în toate regiunile spațiului exterior.

Cu cât ne îndepărtăm mai mult, cu atât suntem mai siguri să întâlnim aceste fenomene variabile și imprevizibile care caracterizează atât de infailibil insondabilele înfăptuiri de prezență ale Absolutelor și ale Deităților experiențiale. Iar aceste fenomene trebuie să indice un anumit supracontrol universal al tuturor lucrurilor.

Suprauniversul Orvontonului pare în prezent să se descarce; universurile exterioare par să acumuleze energie în vederea activităților viitoare fără precedent; universul central al Havonei este permanent stabilizat. Gravitația și absența căldurii (frigul) organizează

second, because organized matter tends to disintegrate under certain conditions found in very hot stars and under certain peculiar conditions in space near highly energized cold bodies of condensed matter.

15.8.6 (176.1) When mass becomes overaggregated and threatens to unbalance energy, to deplete the physical power circuits, the physical controllers intervene unless gravity's own further tendency to overmaterialize energy is defeated by the occurrence of a collision among the dead giants of space, thus in an instant completely dissipating the cumulative collections of gravity. In these collisional episodes enormous masses of matter are suddenly converted into the rarest form of energy, and the struggle for universal equilibrium is begun anew. Eventually the larger physical systems become stabilized, become physically settled, and are swung into the balanced and established circuits of the superuniverses. Subsequent to this event no more collisions or other devastating catastrophes will occur in such established systems.

15.8.7 (176.2) During the times of plus energy there are power disturbances and heat fluctuations accompanied by electrical manifestations. During times of minus energy there are increased tendencies for matter to aggregate, condense, and to get out of control in the more delicately balanced circuits, with resultant tidal or collisional adjustments which quickly restore the balance between circulating energy and more literally stabilized matter. To forecast and otherwise to understand such likely behavior of the blazing suns and the dark islands of space is one of the tasks of the celestial star observers.

15.8.8 (176.3) We are able to recognize most of the laws governing universe equilibrium and to predict much pertaining to universe stability. Practically, our forecasts are reliable, but we are always confronted by certain forces which are not wholly amenable to the laws of energy control and matter behavior known to us. The predictability of all physical phenomena becomes increasingly difficult as we proceed outward in the universes from Paradise. As we pass beyond the borders of the personal administration of the Paradise Rulers, we are confronted with increasing inability to reckon in accordance with the standards established and the experience acquired in connection with observations having exclusively to do with the physical phenomena of the near-by astronomic systems. Even in the realms of the seven superuniverses we are living in the midst of force actions and energy reactions which pervade all our domains and extend in unified equilibrium on through all regions of outer space.

15.8.9 (176.4) The farther out we go, the more certainly we encounter those variational and unpredictable phenomena which are so unerringly characteristic of the unfathomable presence-performances of the Absolutes and the experiential Deities. And these phenomena must be indicative of some universal overcontrol of all things.

15.8.10 (176.5) The superuniverse of Orvonton is apparently now running down; the outer universes seem to be winding up for unparalleled future activities; the central Havona universe is eternally stabilized. Gravity and absence of heat (cold) organize and hold matter

materia și o mențin laolaltă: căldura și antigravitația dezagregă materia și disipă energia. Directorii de putere vii și organizatorii de forță sunt secretul controlului special și direcția inteligentă a metamorfozelor fără sfârșit pe parcursul cărora universurile se fac, se desfac și se refac. Nebuloasele pot să se disperseze, sori pot să se consume, sistemele pot să dispară și planetele să piară. Însă universurile nu se epuizează.

9. CIRCUITELE SUPRAUNIVERSURILOR

Circuitele universale ale Paradisului străbat efectiv domeniile celor șapte suprauniversuri. Aceste circuite de prezență sunt gravitația personalității Tatălui Universal, gravitația spirituală a Fiului Etern, gravitația mentală a Autorului Comun și gravitația materială a Insulei eterne.

În plus față de aceste circuite universale ale Paradisului și în plus față de împlinirile prezenței Absolutelor și a Deităților experiențiale, nu există, în nivelul spațiului suprauniversurilor, decât două diviziuni de circuite de energie sau de separație de putere: circuitele suprauniversurilor și circuitele suprauniversurilor locale.

Circuitele Suprauniversurilor sunt următoarele :

1. Circuitul inteligenței unificatoare al unuia dintre cele Șapte Spirite Maestru ale Paradisului. Acest circuit minte cosmic este limitat la un singur supraunivers.
2. Circuitul serviciului reflexiv al celor șapte Spirite Reflexive din fiecare supraunivers.
3. Circuitele secrete ale Monitorilor de Mister, interasociați într-un anumit fel din Divinington, apoi dirijați către Tatăl Universal pe Paradis.
4. Circuitul de comuniune dintre Fiul Etern și Fiii săi Paradisiaci.
5. Prezența instantanee a Spiritului Infinit.
6. Teledifuziunile Paradisului, comunicările spațiale ale Havonei.
7. Circuitele de energie ale centrelor de putere și ale controlorilor fizici.

Circuitele Universurilor Locale sunt următoarele :

1. Spiritul de manifestare al Fiilor Paradisului, Consolatorul lumilor de manifestare. Spiritul Adevărului, Spiritul lui Mihail pe Urantia.
2. Circuitul Divinelor Slujitoare, Spiritele Mamă ale universurilor locale, Spiritul Sfânt al lumii voastre.
3. Circuitul slujitorului de inteligență al unui univers local cuprinzând prezența spiritelor mentale adjuvante cu funcțiunile lor diversificate.

Când într-un univers local se desfășoară o astfel de armonie spirituală, când circuitele sale individuale și conjugate devin de nedistins de cele ale suprauniversurilor, când o astfel de identitate de funcțiune și de unitate de slujire prevalează efectiv, atunci universul local trece imediat în circuitele stabilite ale luminii și ale vieții; el devine imediat pregătit pentru a

together; heat and antigravity disrupt matter and dissipate energy. The living power directors and force organizers are the secret of the special control and intelligent direction of the endless metamorphoses of universe making, unmaking, and remaking. Nebulae may disperse, suns burn out, systems vanish, and planets perish, but the universes do not run down.

9. CIRCUITS OF THE SUPERUNIVERSES

^{15.9.1 (176.6)} The universal circuits of Paradise do actually pervade the realms of the seven superuniverses. These presence circuits are: the personality gravity of the Universal Father, the spiritual gravity of the Eternal Son, the mind gravity of the Conjoint Actor, and the material gravity of the eternal Isle.

^{15.9.2 (177.1)} In addition to the universal Paradise circuits and in addition to the presence-performances of the Absolutes and the experiential Deities, there function within the superuniverse space level only two energy-circuit divisions or power segregations: the superuniverse circuits and the local universe circuits.

^{15.9.3 (177.2)} *The Superuniverse Circuits:*

^{15.9.4 (177.3)} 1. The unifying intelligence circuit of one of the Seven Master Spirits of Paradise. Such a cosmic-mind circuit is limited to a single superuniverse.

^{15.9.5 (177.4)} 2. The reflective-service circuit of the seven Reflective Spirits in each superuniverse.

^{15.9.6 (177.5)} 3. The secret circuits of the Mystery Monitors, in some manner interassociated and routed by Divinington to the Universal Father on Paradise.

^{15.9.7 (177.6)} 4. The circuit of the intercommunion of the Eternal Son with his Paradise Sons.

^{15.9.8 (177.7)} 5. The flash presence of the Infinite Spirit.

^{15.9.9 (177.8)} 6. The broadcasts of Paradise, the space reports of Havona.

^{15.9.10 (177.9)} 7. The energy circuits of the power centers and the physical controllers.

^{15.9.11 (177.10)} *The Local Universe Circuits:*

^{15.9.12 (177.11)} 1. The bestowal spirit of the Paradise Sons, the Comforter of the bestowal worlds. The Spirit of Truth, the spirit of Michael on Urantia.

^{15.9.13 (177.12)} 2. The circuit of the Divine Ministers, the local universe Mother Spirits, the Holy Spirit of your world.

^{15.9.14 (177.13)} 3. The intelligence-ministry circuit of a local universe, including the diversely functioning presence of the adjutant mind-spirits.

^{15.9.15 (177.14)} When there develops such a spiritual harmony in a local universe that its individual and combined circuits become indistinguishable from those of the superuniverse, when such identity of function and oneness of ministry actually prevail, then does the local universe immediately swing into the settled circuits of light and life, becoming at once eligible for admission

face parte din confederația spirituală a uniunii perfecționate a supracreației. Iată condițiile necesare pentru a fi admis la consiliul Îmbătrâniților de Zile și a deveni membru al confederației suprauniversale:

1. Stabilitate Fizică. Stelele și planetele unui univers local trebuie să fie în echilibru; perioadele de metamorfoze stelare instantanee trebuie să fie depășite. Universul trebuie să înainteze pe o traiectorie clară; trebuie ca orbita sa să fie fixată cu siguranță și definitiv.

2. Loialitate Spirituală. Suveranul Fiu al lui Dumnezeu care prezidează peste treburile unui astfel de univers local trebuie să fie universal recunoscut și servit cu loialitate. Trebuie ca o stare de cooperare armonioasă să fi luat naștere între planete, sisteme și constelațiile individuale ale întregului univers local.

Universul vostru local nu este nici măcar considerat ca aparținând ordinului fizic stabil al suprauniversului, și cu atât mai puțin ca membru recunoscut al familiei spirituale recunoscute de supraguvern. Cu toate că Nebadonul nu are încă o reprezentare pe Uversa, noi care facem parte din guvernarea suprauniversală suntem trimiși din timp în timp în misiune specială pe lumile sale, așa cum am venit eu direct de pe Uversa pe Urantia. Noi oferim orice asistență posibilă conducătorilor și șefilor voștri pentru a rezolva problemele lor dificile; noi dorim să vedem universul vostru calificat pentru a fi pe deplin admis în creațiile asociate ale familiei suprauniversale.

10. ȘEFII SUPRAUNIVERSURILOR

Cartierele generale ale suprauniversurilor sunt sediile înaltului guvern spiritual al domeniilor spațiului-timpului. Ramura executivă a supraguvernului își are originea în Consilierii Trinității, și ea este condusă în primul rând de unul dintre Cele Șapte Spirite Maestru de supraveghere supremă. Aceste ființe sunt instalate în posturi de autoritate paradisiacă și administrează suprauniversul prin intermediul celor Șapte Administratori Supremi staționați pe cele șapte lumi speciale ale Spiritului Infinit, sateliți cei mai exteriori ai Paradisului.

Cartierele generale ale suprauniversurilor sunt locuri în care locuiesc Spiritele Reflexive și Ajutoarele-Imagini Reflexive. Din poziția lor mediană, aceste ființe minunate conduc imensele lor operații de reflexivitate, aducând astfel ajutorul lor universului central situat deasupra lor și universurilor locale situate dedesubt.

Fiecare supraunivers este condus de trei Străvechi de Zile, șefi executivi asociați ai supraguvernului. În branșa sa executivă, personalul guvernului suprauniversal este format din șapte grupe diferite:

1. Cei Îmbătrâniți de Zile.
2. Desăvârșitorii Înțelepciunii.
3. Consilierii Divini.
4. Cenzorii Universali.
5. Puternicii Mesageri.

into the spiritual confederation of the perfected union of the supercreation. The requisites for admission to the councils of the Ancients of Days, membership in the superuniverse confederation, are:

15.9.16 (177.15) 1. *Physical Stability.* The stars and planets of a local universe must be in equilibrium; the periods of immediate stellar metamorphosis must be over. The universe must be proceeding on a clear track; its orbit must be safely and finally settled.

15.9.17 (177.16) 2. *Spiritual Loyalty.* There must exist a state of universal recognition of, and loyalty to, the Sovereign Son of God who presides over the affairs of such a local universe. There must have come into being a state of harmonious co-operation between the individual planets, systems, and constellations of the entire local universe.

15.9.18 (177.17) Your local universe is not even reckoned as belonging to the settled physical order of the superuniverse, much less as holding membership in the recognized spiritual family of the supergovernment. Although Nebadon does not yet have representation on Uversa, we of the superuniverse government are dispatched to its worlds on special missions from time to time, even as I have come to Urantia directly from Uversa. We lend every possible assistance to your directors and rulers in the solution of their difficult problems; we are desirous of seeing your universe qualified for full admission into the associated creations of the superuniverse family.

10. RULERS OF THE SUPERUNIVERSES

15.10.1 (178.1) The headquarters of the superuniverses are the seats of the high spiritual government of the time-space domains. The executive branch of the supergovernment, taking origin in the Councils of the Trinity, is immediately directed by one of the Seven Master Spirits of supreme supervision, beings who sit upon seats of Paradise authority and administer the superuniverses through the Seven Supreme Executives stationed on the seven special worlds of the Infinite Spirit, the outermost satellites of Paradise.

15.10.2 (178.2) The superuniverse headquarters are the abiding places of the Reflective Spirits and the Reflective Image Aids. From this midway position these marvelous beings conduct their tremendous reflectivity operations, thus ministering to the central universe above and to the local universes below.

15.10.3 (178.3) Each superuniverse is presided over by three Ancients of Days, the joint chief executives of the supergovernment. In its executive branch the personnel of the superuniverse government consists of seven different groups:

- 15.10.4 (178.4) 1. Ancients of Days.
- 15.10.5 (178.5) 2. Perfectioners of Wisdom.
- 15.10.6 (178.6) 3. Divine Counselors.
- 15.10.7 (178.7) 4. Universal Censors.
- 15.10.8 (178.8) 5. Mighty Messengers.

6. Cei Ridicați în Autoritate.

7. Cei Fără de Nume și de Număr.

Cei trei Străvechi de Zile sunt imediat asistați de un corp de un miliard de Desăvârșitori ai Înțelepciunii cu care sunt asociate trei miliarde de Consilieri Divini. Un miliard de Cenzori Universali sunt atașați administrației fiecărui supraunivers. Membrii acestor trei grupuri sunt Personalități Trinitare Coordonate avându-și originea directă și divină în Trinitatea Paradisului.

Cele trei alte ordine, Puternicii Mesageri, Cei Ridicați în Autoritate și Cei Fără de Nume și de Număr, sunt muritori ascendenți glorificați. Membrii primului dintre aceste ordine se ridică prin regimul ascendent și trec prin Havona în zilele lui Grandfanda. Atingând Paradisul, ei au fost înrolați în Corpul Finalității, îmbrățișați de Trinitatea Paradisului, și apoi afectați serviciului celest al Îmbătrâniților de Zile. Considerate drept clase, aceste trei ordine sunt cunoscute ca Fii de Îndeplinire Trinitizați; originea lor este duală, însă acum ei sunt în serviciul Trinității. Acesta este modul în care branșa executivă a guvernului suprauniversului a fost lărgită pentru a include copiii glorificați și deveniți perfecți ai lumilor evolutive.

Consiliul coordonat al suprauniversurilor este compus din șapte grupuri administrative citate anterior și din șefi de sectoare și alți inspectori regionali după cum urmează:

1. Perfecțiunile de Zile - șefii de sectoare ai suprauniversului.

2. Recenții de Zile - directorii sectoarelor minore ai suprauniversului.

3. Uniunile de Zile - consilierii paradisiaci ai șefului universului local.

4. Fidelii de Zile - consultanți paradisiaci ai celor Preamănați șefi ai guvernelor constelațiilor.

5. Fii Instructori ai Trinității care pot să se găsească în serviciul cartierului general al suprauniversului.

6. Eternii de Zile care se găsesc prezenți în cartierul general al suprauniversului.

7. Cele șapte Ajutoare - Imagini Reflexive - purtătorii de cuvânt ai celor șapte Spirite Reflexive reprezentând prin ele Cele Șapte Spirite Maestru ale Paradisului.

Ajutoarele Imaginii Reflexive activează de asemenea ca reprezentanți ai unui număr grupat de ființe care sunt influente în guvernările suprauniversului, însă care din diverse motive nu exercită la ora actuală deplina activitate a aptitudinilor lor individuale. Cuprinse în acest grup sunt: manifestarea personalității suprauniversale a Ființelor Supreme în curs de evoluție, Supraveghetorii Necalificați ai Supremului, Locuitorii Calificați ai Ultimului, agenții de legătură nedenumiți, reflexivii Majestonului, și spiritele suprapersonale reprezentative ale Fiului Etern.

Aproape în orice moment, este posibil să găsim, pe lumile sediu ale suprauniversurilor, reprezentanți din

15:10.9 (178.9) 6. Those High in Authority.

15:10.10 (178.10) 7. Those without Name and Number.

15:10.11 (178.11) The three Ancients of Days are immediately assisted by a corps of one billion Perfectors of Wisdom, with whom are associated three billion Divine Counselors. One billion Universal Censors are attached to each superuniverse administration. These three groups are Co-ordinate Trinity Personalities, taking origin directly and divinely in the Paradise Trinity.

15:10.12 (178.12) The remaining three orders, Mighty Messengers, Those High in Authority, and Those without Name and Number, are glorified ascendant mortals. The first of these orders came up through the ascendant regime and passed through Havona in the days of Grandfanda. Having attained Paradise, they were mustered into the Corps of the Finality, embraced by the Paradise Trinity, and subsequently assigned to the supernal service of the Ancients of Days. As a class, these three orders are known as Trinitized Sons of Attainment, being of dual origin but now of Trinity service. Thus was the executive branch of the superuniverse government enlarged to include the glorified and perfected children of the evolutionary worlds.

15:10.13 (178.13) The co-ordinate council of the superuniverse is composed of the seven executive groups previously named and the following sector rulers and other regional overseers:

15:10.14 (179.1) 1. Perfections of Days — the rulers of the superuniverse major sectors.

15:10.15 (179.2) 2. Recents of Days — the directors of the superuniverse minor sectors.

15:10.16 (179.3) 3. Unions of Days — the Paradise advisers to the rulers of the local universes.

15:10.17 (179.4) 4. Faithfuls of Days — the Paradise counselors to the Most High rulers of the constellation governments.

15:10.18 (179.5) 5. Trinity Teacher Sons who may chance to be on duty at superuniverse headquarters.

15:10.19 (179.6) 6. Eternals of Days who may happen to be present at superuniverse headquarters.

15:10.20 (179.7) 7. The seven Reflective Image Aids — the spokesmen of the seven Reflective Spirits and through them representatives of the Seven Master Spirits of Paradise.

15:10.21 (179.8) The Reflective Image Aids also function as the representatives of numerous groups of beings who are influential in the superuniverse governments, but who are not, at present, for various reasons, fully active in their individual capacities. Embraced within this group are: the evolving superuniverse personality manifestation of the Supreme Being, the Unqualified Supervisors of the Supreme, the Qualified Vicegerents of the Ultimate, the unnamed liaison reflectivators of Majeston, and the superpersonal spirit representatives of the Eternal Son.

15:10.22 (179.9) At almost all times it is possible to find representatives of all groups of created beings on the

toate grupurile de ființe create. Munca tutelară curentă a suprauniversurilor este efectuată de puternicii seconafimi și de alți membri ai vastei familii a Spiritului Infinit. În munca acestor minunate centre de administrare, de control, de slujire și de judecată executivă a suprauniversurilor, inteligențele tuturor sferelor de viață universale sunt aliate într-o servire efectivă, o administrare înțeleaptă, o slujire plină de iubire și o judecată dreaptă.

Suprauniversurile nu întrețin nici un fel de reprezentare prin ambasade; ele sunt complet izolate unele de altele. Ele nu își cunosc problemele reciproce decât prin camera de compensare a Paradisului menținută de Cele Șapte Spirite Maestru. Șefii suprauniversurilor lucrează în consiliile înțelepciunii divine pentru bunăstarea propriului lor supraunivers, fără a se preocupa de ceea ce se poate întâmpla în alte secțiuni ale creației universale. Această izolare a suprauniversurilor va persista până în momentul în care coordonarea lor se va fi realizat, în sensul că suveranitatea personalității Ființei Supreme evoluând prin experiență va fi mai completă ca stare de fapt.

11. ADUNAREA DELIBERATOARE

Pe lumi cum este Uversa ființele ce reprezintă autocrația perfecțiunii și democrația evoluției se întâlnesc față în față. Branșa executivă a supraguvernului este provenită din împărățiile perfecțiunii; branșa legislativă iese din înflorirea universurilor evolutive.

Adunarea deliberativă a suprauniversurilor este limitată la lumea-sediu. Acest consiliu legislativ sau consultativ constă din șapte camere; pentru fiecare dintre ele, fiecare univers local admis la consiliul suprauniversului alege un reprezentant indigen. Consiliile superioare ale universurilor locale aleg acești reprezentanți printre ascendenții pelerini diplomați de pe Orvonton care locuiesc provizoriu pe Uversa și sunt acreditați pentru a fi transportați către Havona. Durata medie a serviciului lor este aproximativ o sută de ani ai timpului standard suprauniversal.

Nu am cunoscut niciodată un dezacord între administratorii Orvontonului și adunarea de pe Uversa. Deocamdată niciodată, în istoria suprauniversului nostru, corpul deliberativ nu a votat o recomandare pe care diviziunea executivă a supraguvernului să ezite să o pună în aplicare. Cea mai perfectă armonie și cel mai complet acord de muncă nu au încetat să prevaleze între ele, ceea ce demonstrează că ființele evolutive pot într-adevăr să atingă înălțimile unei înțelepciuni devenite perfecte și care le dă aptitudinea de a frecventa personalitățile de origine perfectă și de natură divină. Prezența adunărilor deliberative în sânul suprauniversului revelează înțelepciunea și lasă să se întrevadă triumful ultim al întregului vast concept evolutiv al Tatălui Universal și al Fiului său Etern.

12. TRIBUNALELE SUPREME

Când vorbim despre ramurile executive și deliberative ale guvernului Uversei, analogia cu anumite

headquarters worlds of the superuniverses. The routine ministering work of the superuniverses is performed by the mighty seconaphim and by other members of the vast family of the Infinite Spirit. In the work of these marvelous centers of superuniverse administration, control, ministry, and executive judgment, the intelligences of every sphere of universal life are mingled in effective service, wise administration, loving ministry, and just judgment.

15:10.23 (179.10) The superuniverses do not maintain any sort of ambassadorial representation; they are completely isolated from each other. They know of mutual affairs only through the Paradise clearinghouse maintained by the Seven Master Spirits. Their rulers work in the councils of divine wisdom for the welfare of their own superuniverses regardless of what may be transpiring in other sections of the universal creation. This isolation of the superuniverses will persist until such time as their co-ordination is achieved by the more complete factualization of the personality-sovereignty of the evolving experiential Supreme Being.

11. THE DELIBERATIVE ASSEMBLY

15:11.1 (179.11) It is on such worlds as Uversa that the beings representative of the autocracy of perfection and the democracy of evolution meet face to face. The executive branch of the supergovernment originates in the realms of perfection; the legislative branch springs from the flowering of the evolutionary universes.

15:11.2 (179.12) The deliberative assembly of the superuniverse is confined to the headquarters world. This legislative or advisory council consists of seven houses, to each of which every local universe admitted to the superuniverse councils elects a native representative. These representatives are chosen by the high councils of such local universes from among the ascending-pilgrim graduates of Orvonton who are tarrying on Uversa, accredited for transport to Havona. The average term of service is about one hundred years of superuniverse standard time.

15:11.3 (180.1) Never have I known of a disagreement between the Orvonton executives and the Uversa assembly. Never yet, in the history of our superuniverse, has the deliberative body ever passed a recommendation that the executive division of the supergovernment has even hesitated to carry out. There always has prevailed the most perfect harmony and working agreement, all of which testifies to the fact that evolutionary beings can really attain the heights of perfected wisdom which qualifies them to consort with the personalities of perfect origin and divine nature. The presence of the deliberative assemblies on the superuniverse headquarters reveals the wisdom, and foreshadows the ultimate triumph, of the whole vast evolutionary concept of the Universal Father and his Eternal Son.

12. THE SUPREME TRIBUNALS

15:12.1 (180.2) When we speak of executive and deliberative branches of the Uversa government, you

forme de guvern civil de pe Urantia ar putea să vă facă să vă gândiți că avem și o a treia diviziune, ramura judiciară, și chiar o avem, însă ea nu are funcționari speciali. Curțile noastre sunt constituite după cum urmează: după natura și gravitatea cazului, ele sunt prezidate de un Străvechi de Zile, un Desăvârșitor al Înțelepciunii sau un Consilier Divin. Dovezile în favoarea sau defavoarea unui individ, unei planete, unui sistem, unei constelații sau unui univers sunt prezentate și interpretate de Cenzori. Apărarea copiilor timpului și a planetelor evolutive este asigurată de Puternicii Mesageri, observatori oficiali ai guvernului suprauniversal de lângă universurile și sistemele locale. Atitudinea guvernului superior este descrisă de Cei Înalți în Autoritate. De obicei, verdictul este formulat de o comisie mai mult sau mai puțin numeroasă compusă pe jumătate din ființe Lipsite de Nume și Număr și pe jumătate dintr-un grup de personalități înțeleghătoare alese din adunarea deliberativă.

Curțile Îmbătrâniților de Zile sunt înaltele curți de casație pentru judecata spirituală a tuturor universurilor care depind de acestea. Fiii Suverani ai universurilor locale sunt supremi în domeniul lor propriu. Mai puțin pentru cazul care implică nimicirea creaturilor volitive, ele nu depind de supraguvern decât în măsura în care îi supun voluntar unele chestiuni pentru a primi sfatul sau judecata Îmbătrâniților de Zile. Ordonanțele de judecată sunt emise în universurile locale, însă sentințele comportând anihilarea creaturilor înzestrate cu voință sunt întotdeauna formulate în sediul suprauniversurilor și executate de acolo. Fiii universurilor locale pot să decreteze supraviețuirea omului muritor, însă doar Cei Îmbătrâniți de Zile pot să pronunțe o judecată executorie în ceea ce privește chestiunile de viață și de moarte eterne.

În toate problemele care nu necesită o comparație sau o aducere de probe, Cei Îmbătrâniți de Zile sau asociații lor iau deciziile, iar reglementările lor sunt întotdeauna unanime. Avem de-a face aici cu consilii ale perfecțiunii. Nu există nici dezacord, nici opinie minoritară în deciziile acestor tribunale de o excelență supremă.

Cu câteva rare excepții, supraguvernele exercită jurisdicția lor asupra tuturor lucrurilor și a tuturor ființelor de pe domeniile lor respective. Reglementările și deciziile autorităților suprauniversale sunt fără apel, deoarece ele reprezintă opiniile concordante ale Îmbătrâniților de Zile și ale Spiritului Maestru care, din Paradis, prezidează destinul suprauniversului interesat.

13. GUVERNELE SECTOARELOR

Un sector major conține aproape a zecea parte a unui supraunivers; ele sunt constituite din o sută de sectoare minore, zece mii de universuri locale, și aproximativ o sută de miliarde de lumi locuibile. Aceste sectoare majore sunt administrate de trei Perfecțiuni de Zile, Personalități Supreme ale Trinității.

Tribunalele Perfecțiunilor de Zile sunt constituite aproape la fel ca cele ale Îmbătrâniților de Zile, atâta doar că ele nu judecă spiritual împărățiile. Munca de guvernare a sectoarelor majore se referă în principal la statutul intelectual al vastei creații. Pentru a vă face o

may, from the analogy of certain forms of Urantian civil government, reason that we must have a third or judicial branch, and we do; but it does not have a separate personnel. Our courts are constituted as follows: There presides, in accordance with the nature and gravity of the case, an Ancient of Days, a Perfector of Wisdom, or a Divine Counselor. The evidence for or against an individual, a planet, system, constellation, or universe is presented and interpreted by the Censors. The defense of the children of time and the evolutionary planets is offered by the Mighty Messengers, the official observers of the superuniverse government to the local universes and systems. The attitude of the higher government is portrayed by Those High in Authority. And ordinarily the verdict is formulated by a varying-sized commission consisting equally of Those without Name and Number and a group of understanding personalities chosen from the deliberative assembly.

15:12.2 (180.3) The courts of the Ancients of Days are the high review tribunals for the spiritual adjudication of all component universes. The Sovereign Sons of the local universes are supreme in their own domains; they are subject to the supergovernment only in so far as they voluntarily submit matters for counsel or adjudication by the Ancients of Days except in matters involving the extinction of will creatures. Mandates of judgment originate in the local universes, but sentences involving the extinction of will creatures are always formulated on, and executed from, the headquarters of the superuniverse. The Sons of the local universes can decree the survival of mortal man, but only the Ancients of Days may sit in executive judgment on the issues of eternal life and death.

15:12.3 (180.4) In all matters not requiring trial, the submission of evidence, the Ancients of Days or their associates render decisions, and these rulings are always unanimous. We are here dealing with the councils of perfection. There are no disagreements nor minority opinions in the decrees of these supreme and superlative tribunals.

15:12.4 (180.5) With certain few exceptions the supergovernments exercise jurisdiction over all things and all beings in their respective domains. There is no appeal from the rulings and decisions of the superuniverse authorities since they represent the concurred opinions of the Ancients of Days and that Master Spirit who, from Paradise, presides over the destiny of the superuniverse concerned.

13. THE SECTOR GOVERNMENTS

15:13.1 (181.1) A major sector comprises about one tenth of a superuniverse and consists of one hundred minor sectors, ten thousand local universes, about one hundred billion inhabitable worlds. These major sectors are administered by three Perfections of Days, Supreme Trinity Personalities.

15:13.2 (181.2) The courts of the Perfections of Days are constituted much as are those of the Ancients of Days except that they do not sit in spiritual judgment upon the realms. The work of these major sector governments has chiefly to do with the intellectual status of a far-flung

imagine despre tribunalele Îmbătrâniților de Zile, sectoarele majore rețin, judecă, repartizează și clasifică toate problemele de importanță universală de natură curentă și administrativă atunci când ele nu privesc direct nici administrarea spirituală a domeniilor, nici execuția planurilor stabilite de Conducătorii Paradisului pentru ascensiunea muritorilor. Personalul guvernului unui sector major nu diferă de acela al suprauniversului.

La fel cum magnificii sateliți de pe Uversa se ocupă de pregătirea voastră spirituală finală pentru Havona, tot astfel cei șaptezeci de sateliți de pe Umajor a cincia sunt consacrați dezvoltării voastre și instrucției voastre intelectuale de ordin suprauniversal. Din întregul Orvonton se reunesc aici înțelepții care lucrează neobosit să pregătească muritorii timpului în vederea înaintării ulterioare către cariera eternității. Cea mai mare parte a instrucției muritorilor ascendenți este dată pe cele șapte zeci de lumi de studiu.

Guvernele sectoarelor minore sunt prezidate de trei Recenți de Zile. Administrarea lor se ocupă în principal de controlul, de unificarea și de stabilizarea fizică a universurilor locale ale unui sector, cât și cu coordonarea curentă a administrării lor. Fiecare sector minor înglobează până la o sută de universuri locale, zeci mii de constelații și un milion de sisteme, adică aproximativ un miliard de lumi locuibile.

Lumile-sediu ale sectoarelor minore reprezintă marele loc de întâlnire al Maeștrilor Controlori Fizici. Aceste lumi sediu sunt înconjurate de cele șapte sfere de instrucție care constituie școlile pregătitoare ale suprauniversurilor și sunt centrele în care se dobândesc cunoștințe fizice și administrative referitoare la universul universurilor.

Administratorii guvernelor sectoarelor minore sunt plasați sub jurisdicția imediată a șefilor sectorului major. Recenții de Zile primesc toate raporturile observațiilor și coordonează toate recomandările care trebuie să parvină suprauniversului provenind pe de o parte de la Uniunile de Zile care staționează, ca observatori și consilieri ai Trinității, pe sferele sediu ale universurilor locale, și pe de altă parte de la Fidelii de Zile, care sunt în mod asemănător atașați consiliilor celor Foarte Înalți de pe lumile sediu ale constelației. Toate aceste rapoarte sunt transmise Perfecțiunilor de Zile pe sectoarele majore, pentru a fi trecute apoi în curțile Îmbătrâniților de Zile. Astfel, regimul Trinității se întinde de la constelațiile universurilor locale până în sediul suprauniversului. Nu există reprezentanți ai Trinității în sediul sistemelor locale.

14. SCOPUL SUPRAUNIVERSURILOR

Evoluția celor șapte suprauniversuri face să apară șapte scopuri majore. Nici un scop major de evoluție suprauniversală nu își va găsi plenitudinea de expresie decât într-unul dintre cele șapte suprauniversuri, și de aceea fiecare supraunivers are o funcțiune specială și o natură unică.

Orvontonul, cel de al șaptelea supraunivers, celui căruia îi aparține universul vostru local, este cunoscut mai ales pentru imensa și prodigioasă manifestare a

creation. The major sectors detain, adjudicate, dispense, and tabulate, for reporting to the courts of the Ancients of Days, all matters of superuniverse importance of a routine and administrative nature which are not immediately concerned with the spiritual administration of the realms or with the outworking of the mortal-ascension plans of the Paradise Rulers. The personnel of a major sector government is no different from that of the superuniverse.

15:13.3 (181.3) As the magnificent satellites of Uversa are concerned with your final spiritual preparation for Havona, so are the seventy satellites of Umajor the fifth devoted to your superuniverse intellectual training and development. From all Orvonton, here are gathered together the wise beings who labor untiringly to prepare the mortals of time for their further progress towards the career of eternity. Most of this training of ascending mortals is conducted on the seventy study worlds.

15:13.4 (181.4) The *minor sector* governments are presided over by three Recents of Days. Their administration is concerned mainly with the physical control, unification, stabilization, and routine co-ordination of the administration of the component local universes. Each minor sector embraces as many as one hundred local universes, ten thousand constellations, one million systems, or about one billion inhabitable worlds.

15:13.5 (181.5) Minor sector headquarters worlds are the grand rendezvous of the Master Physical Controllers. These headquarters worlds are surrounded by the seven instruction spheres which constitute the entrance schools of the superuniverse and are the centers of training for physical and administrative knowledge concerning the universe of universes.

15:13.6 (181.6) The administrators of the minor sector governments are under the immediate jurisdiction of the major sector rulers. The Recents of Days receive all reports of observations and co-ordinate all recommendations which come up to a superuniverse from the Unions of Days who are stationed as Trinity observers and advisers on the headquarters spheres of the local universes and from the Faithfuls of Days who are similarly attached to the councils of the Most Highs at the headquarters of the constellations. All such reports are transmitted to the Perfections of Days on the major sectors, subsequently to be passed on to the courts of the Ancients of Days. Thus the Trinity regime extends from the constellations of the local universes up to the headquarters of the superuniverse. The local system headquarters do not have Trinity representatives.

14. PURPOSES OF THE SEVEN SUPERUNIVERSES

15:14.1 (181.7) There are seven major purposes which are being unfolded in the evolution of the seven superuniverses. Each major purpose in superuniverse evolution will find fullest expression in only one of the seven superuniverses, and therefore does each superuniverse have a special function and a unique nature.

15:14.2 (182.1) Orvonton, the seventh superuniverse, the one to which your local universe belongs, is known chiefly because of its tremendous and lavish bestowal

ajutorului plin de compasiune pe lângă muritorii tărâmurilor. El este renumit pentru maniera în care face dovada unei justiții temperate de compasiune și prin care exercită o putere condiționată de răbdare, în timp ce sacrificiile timpului sunt liber făcute pentru a asigura stabilizarea eternității. Orvontonul este, în univers, demonstrarea iubirii și îndurării.

Este totuși foarte dificil să descriem concepția noastră asupra adevăratei naturi a scopului evolutiv care se dezvoltă în Orvonton, însă asta se poate sugera prin a spune că noi încercăm, față de subiectul acestei supracreații, următorul sentiment: cele șase scopuri specifice evoluției cosmice, așa cum se manifestă ele în cele șase supracreații asociate, se interasociază aici pentru a degaja o semnificație a întregului. De aceea, noi am presupus câteodată că plecând de pe Uversa și în viitorul îndepărtat, personalizarea evoluată și împlinită a Dumnezeuului Suprem va guverna cele șapte suprauniversuri devenite perfecte și o va face cu toată măreția experiențială a puterii suverane atotputernice la care va fi fost ajuns atunci.

Orvontonul este unic și individual în destinul său, și este la fel pentru cele șase suprauniversuri asociate. Numeroase lucruri care se întâmplă în Orvonton nu sunt de altfel revelate, și printre caracteristicile nerevelate ale vieții Orvontonului sunt numeroase acelea care trebuie să își găsească expresia cea mai desăvârșită în alte suprauniversuri. Cele șapte scopuri ale evoluției suprauniversale acționează în ansamblul celor șapte suprauniversuri, nici o supracreație nu va da expresie deplină decât unuia dintre aceste scopuri. Pentru a înțelege și mai mult aceste țeluri suprauniversale, ar trebui să vă revelați numeroase lucruri pe care nu le sesizați și, chiar și atunci, nu veți înțelege decât foarte puțin. Ansamblul aceste expuneri nu dă decât o percepție fugitivă a imensei creații din care lumea voastră și sistemul vostru local fac parte.

Lumea voastră se numește Urantia, și poartă numărul 606 în grupul planetar sau sistemul Sataniei, care conține în prezent 619 lumi locuite. Mai mult de alte două sute de planete ale acestui sistem evoluează favorabil pentru a deveni lumi locuite într-un viitor încă nedeterminat.

Satania poartă numărul 24 în constelația Norlatiadek și posedă o lume sediu numită Jerusem. Constelația voastră, Norlatiadek, este compusă din o sută de sisteme locale; ea are o lume sediu numită Edentia. Norlatiadek poartă numărul 70 în universul local al Nebadonului. Universul local al Nebadonului este compus din o sută de constelații, posedă o capitală cunoscută sub numele de Salvington, și poartă numărul 84 în sectorul minor al Ensei.

Sectorul minor al Ensei este compus din o sută de universuri locale, și are o capitală numită Uminor a treia. Acest sector minor poartă numărul 3 în sectorul major al Splandonului. Splandonul este compus din o sută de sectoare minore și are o capitală numită Umajor a cincia. Este al cincilea sector major al suprauniversului Orvontonului, al șaptelea segment al marelui univers. Voi puteți astfel să situați planeta voastră în planul de organizare și administrare al universului universurilor.

of merciful ministry to the mortals of the realms. It is renowned for the manner in which justice prevails as tempered by mercy and power which as conditioned by patience, while the sacrifices of time are freely made to secure the stabilization of eternity. Orvonton is a universe demonstration of love and mercy.

15:14.3 (182.2) It is, however, very difficult to describe our conception of the true nature of the evolutionary purpose which is unfolding in Orvonton, but it may be suggested by saying that in this supercreation we feel that the six unique purposes of cosmic evolution as manifested in the six associated supercreations are here being interassociated into a meaning-of-the-whole; and it is for this reason that we have sometimes conjectured that the evolved and finished personalization of God the Supreme will in the remote future and from Uversa rule the perfected seven superuniverses in all the experiential majesty of his then attained almighty sovereign power.

15:14.4 (182.3) As Orvonton is unique in nature and individual in destiny, so also is each of its six associated superuniverses. A great deal that is going on in Orvonton is not, however, revealed to you, and of these unrevealed features of Orvonton life, many are to find most complete expression in some other superuniverse. The seven purposes of superuniverse evolution are operative throughout all seven superuniverses, but each supercreation will give fullest expression to only one of these purposes. To understand more about these superuniverse purposes, much that you do not understand would have to be revealed, and even then you would comprehend but little. This entire narrative presents only a fleeting glimpse of the immense creation of which your world and local system are a part.

15:14.5 (182.4) Your world is called Urantia, and it is number 606 in the planetary group, or system, of Satania. This system has at present 619 inhabited worlds, and more than two hundred additional planets are evolving favorably toward becoming inhabited worlds at some future time.

15:14.6 (182.5) Satania has a headquarters world called Jerusem, and it is system number twenty-four in the constellation of Norlatiadek. Your constellation, Norlatiadek, consists of one hundred local systems and has a headquarters world called Edentia. Norlatiadek is number seventy in the universe of Nebadon. The local universe of Nebadon consists of one hundred constellations and has a capital known as Salvington. The universe of Nebadon is number eighty-four in the minor sector of Ensa.

15:14.7 (182.6) The minor sector of Ensa consists of one hundred local universes and has a capital called Uminor the third. This minor sector is number three in the major sector of Splandon. Splandon consists of one hundred minor sectors and has a headquarters world called Umajor the fifth. It is the fifth major sector of the superuniverse of Orvonton, the seventh segment of the grand universe. Thus you can locate your planet in the scheme of the organization and administration of the universe of universes.

În marele univers, lumea voastră, Urantia, are numărul 5.342.482.337.666. Este numărul ei de înregistrare de pe Uversa și în Paradis, numărul vostru în catalogul lumilor locuite. Cunosc numărul ei de înregistrare evolutiv sferă fizică, însă acest număr este atât de extraordinar de elevat încât își pierde orice semnificație practică pentru mintea umană.

Planeta voastră este un membru al unui cosmos imens. Voi aparțineți unei familii aproape infinite de lumi, însă sfera voastră este administrată cu la fel de multă precizie și întreținută cu la fel de multă iubire ca și cum ea ar fi singura lume locuită existentă.

[Prezentat de un Cenzor Universal venind de pe Uversa]

^{15:14.8 (182.7)} The grand universe number of your world, Urantia, is 5,342,482,337,666. That is the registry number on Uversa and on Paradise, your number in the catalogue of the inhabited worlds. I know the physical-sphere registry number, but it is of such an extraordinary size that it is of little practical significance to the mortal mind.

^{15:14.9 (183.1)} Your planet is a member of an enormous cosmos; you belong to a well-nigh infinite family of worlds, but your sphere is just as precisely administered and just as lovingly fostered as if it were the only inhabited world in all existence.

^{15:14.10 (183.2)} [Presented by a Universal Censor hailing from Uversa.]

Capitolul 16. Cele Șapte Spirite Maestru

⇨ 015

CARTEA URANTIA

017 ⇨

PARTE I. UNIVERSUL CENTRAL ȘI SUPRAUNVERSURILE

CAPITOLUL 16 CELE ȘAPTE SPIRITE MAESTRU

Secțiuni

Introduction

1. Poziția față de Deitatea Triunică
2. Poziția față de Spiritul Infinit
3. Identitate și diversitate a Maeștrilor Spirite
4. Atribute și funcțiuni ale Maeștrilor Spirite
5. Poziția față de creaturi
6. Mîntea cosmică
7. Morală, virtute și personalitate
8. Personalitatea pe Urantia
9. Realitatea conștiinței umane

PAPER 16 THE SEVEN MASTER SPIRITS

SECTIONS

Introduction

1. Relation to Triune Deity
2. Relation to the Infinite Spirit
3. Identity and Diversity of the Master Spirits
4. Attributes and Functions of the Master Spirits
5. Relation to Creatures
6. The Cosmic Mind
7. Morals, Virtue, and Personality
8. Urantia Personality
9. Reality of Human Consciousness

Introduction

CELE Șapte Spirite Maestru ale Paradisului sunt personalitățile primare ale Spiritului Infinit. În acest act creativ septuplu de dedublare de sine, Spiritul Infinit a epuizat posibilitățile matematice de asociere inerente existenței factuale a trei persoane ale Deității. Dacă ar fi fost posibil să se producă un număr mai mare de Spirite Maestru, atunci s-ar fi creat; cu toate acestea, există doar șapte posibilități de asociere, și numai șapte, inerente celor trei Deități. Aceasta explică de ce funcționarea universului este scindată în șapte mari diviziuni și de ce numărul șapte reprezintă o bază fundamentală a organizării și administrării sale.

Originea celor Șapte Spirite Maestru provine din următoarele șapte similitudini din care își extrag caracteristicile individuale:

1. Tatăl Universal.
2. Fiul Etern.
3. Spiritul Infinit.
4. Tatăl și Fiul.
5. Tatăl și Spiritul.
6. Fiul și Spiritul.
7. Tatăl, Fiul și Spiritul.

Noi știm foarte puțin despre acțiunea Tatălui și a Fiului în creația Celor Șapte Spirite Maestru. Aparent, ei

INTRODUCTION

^{16:0.1 (184.1)} THE Seven Master Spirits of Paradise are the primary personalities of the Infinite Spirit. In this sevenfold creative act of self-duplication the Infinite Spirit exhausted the associative possibilities mathematically inherent in the factual existence of the three persons of Deity. Had it been possible to produce a larger number of Master Spirits, they would have been created, but there are just seven associative possibilities, and only seven, inherent in three Deities. And this explains why the universe is operated in seven grand divisions, and why the number seven is basically fundamental in its organization and administration.

^{16:0.2 (184.2)} The Seven Master Spirits thus have their origin in, and derive their individual characteristics from, the following seven likenesses:

- ^{16:0.3 (184.3)} 1. The Universal Father.
- ^{16:0.4 (184.4)} 2. The Eternal Son.
- ^{16:0.5 (184.5)} 3. The Infinite Spirit.
- ^{16:0.6 (184.6)} 4. The Father and the Son.
- ^{16:0.7 (184.7)} 5. The Father and the Spirit.
- ^{16:0.8 (184.8)} 6. The Son and the Spirit.
- ^{16:0.9 (184.9)} 7. The Father, Son, and Spirit.

^{16:0.10 (184.10)} We know very little about the action of the Father and the Son in the creation of the Master Spirits.

au fost aduși în existență prin acțiunile personale ale Spiritului Infinit, însă noi am fost clar informați că Tatăl și Fiul au participat la crearea lor.

Prin caracterul și prin natura spiritului, aceste Șapte Spirite ale Paradisului sunt identice, însă, sub toate celelalte aspecte ale identității, ele sunt foarte neasemănătoare, iar rezultatele activităților lor în suprauniversuri sunt de așa natură încât diferențele individuale se disting infailibil. Toate planurile subsecvente ale acelor șapte segmente ale marelui univers, și chiar ale segmentelor corelative ale spațiului exterior, au fost condiționate de o diversitate diferită de cea spirituală a acestor Șapte Spirite Maestru de supraveghere supremă și ultimă.

Spiritele Maestru au nenumărate funcțiuni, însă domeniul lor specific la ora actuală este supravegherea centrală a celor șapte suprauniversuri. Fiecare Maestru Spirit întreține un enorm sediu focal de forță, care circulă lent în jurul periferiei Paradisului, rămânând mereu în opoziție cu suprauniversul din care acest Maestru Spirit asigură supravegherea directă. Ei se mențin astfel în punctul focal de control de putere specializat al suprauniversului lor și de distribuție segmentară a energiei care le corespunde. Liniile radiale care marchează frontierele fiecărui supraunivers converg efectiv în cartierul general paradisiac al Spiritului Maestru care îl supraveghează.

1. POZIȚIA FAȚĂ DE DEITATEA TRIUNICĂ

Creatorul Comun, Spiritul Infinit, este necesar pentru a completa personalizarea triunică a Deității nedivizate. Această triplă personalizare a Deității are prin natura ei posibilitatea de a se exprima individual și în mod asociativ în șapte feluri. De aceea, planul ulterior pentru a crea universuri locuite de ființe inteligente și potențial spirituale, exprimând pe deplin Tatăl, Fiul și Spiritul, a făcut ineluctabilă personalizarea Celor Șapte Spirite Maestru. Noi am fost conduși să vorbim de tripla personalizare a Deității ca de inevitabilitatea absolută și considerăm apariția celor Șapte Spirite Maestru ca inevitabilitate subabsolută.

Nu am putea spune că Cele Șapte Spirite Maestru ar fi expresia Deității triple, însă ele sunt portretul etern al Deității septuple, funcțiile activă și asociativă a celor trei persoane ale Deității de existență eternă. Cu ajutorul acestor Șapte Spirite Maestru, în ele, și prin ele, Tatăl Universal, Fiul Etern sau Spiritul Infinit, sau orice asociere cuprinzând câte două dintre ele, sunt capabile să acționeze ca atare. Atunci când Tatăl, Fiul și Spiritul acționează împreună, ele pot acționa și acționează realmente prin Spiritul Maestru numărul șapte, însă nu ca Trinitate. Separat și colectiv, Spiritele Maestru reprezintă toate funcțiunile posibile ale Deității, pe cele simple și pe cele multiple, însă nu și pe cele colective sau pe acelea ale Trinității. Al Șaptea Spirit Maestru este personal nefuncțional față de Trinitatea Paradisului, și tocmai acesta este motivul pentru care el poate spera să acționeze personal pentru Ființa Supremă.

Însă, când Cele Șapte Spirite Maestru își părăsesc sediul lor de putere personal și de autoritate

Apparently they were brought into existence by the personal acts of the Infinite Spirit, but we have been definitely instructed that both the Father and the Son participated in their origin.

16.0.11 (184.11) In spirit character and nature these Seven Spirits of Paradise are as one, but in all other aspects of identity they are very unlike, and the results of their functioning in the superuniverses are such that the individual differences of each are unmistakably discernible. All the afterplans of the seven segments of the grand universe — and even the correlative segments of outer space — have been conditioned by the other-than-spiritual diversity of these Seven Master Spirits of supreme and ultimate supervision.

16.0.12 (184.12) The Master Spirits have many functions, but at the present time their particular domain is the central supervision of the seven superuniverses. Each Master Spirit maintains an enormous force-focal headquarters, which slowly circulates around the periphery of Paradise, always maintaining a position opposite the superuniverse of immediate supervision and at the Paradise focal point of its specialized power control and segmental energy distribution. The radial boundary lines of any one of the superuniverses do actually converge at the Paradise headquarters of the supervising Master Spirit.

1. RELATION TO TRIUNE DEITY

16.1.1 (185.1) The Conjoint Creator, the Infinite Spirit, is necessary to the completion of the triune personalization of undivided Deity. This threefold Deity personalization is inherently sevenfold in possibility of individual and associative expression; hence the subsequent plan to create universes inhabited by intelligent and potentially spiritual beings, duly expressive of the Father, Son, and Spirit, made the personalization of the Seven Master Spirits inescapable. We have come to speak of the threefold personalization of Deity as the *absolute inevitability*, while we have come to look upon the appearance of the Seven Master Spirits as the *subabsolute inevitability*.

16.1.2 (185.2) While the Seven Master Spirits are hardly expressive of *threefold* Deity, they are the eternal portrayal of *sevenfold* Deity, the active and associative functions of the three ever-existent persons of Deity. By and in and through these Seven Spirits, the Universal Father, the Eternal Son, or the Infinite Spirit, or any dual association, is able to function as such. When the Father, the Son, and the Spirit act together, they can and do function through Master Spirit Number Seven, but not as the Trinity. The Master Spirits singly and collectively represent any and all possible Deity functions, single and several, but not collective, not the Trinity. Master Spirit Number Seven is personally nonfunctional with regard to the Paradise Trinity, and that is just why he can function *personally* for the Supreme Being.

16.1.3 (185.3) But when the Seven Master Spirits vacate their individual seats of personal power and

suprauniversală pentru a se reuni în preajma Autorului Comun în prezența triunică a Deității Paradisului, imediat ele reprezintă colectiv puterea, înțelepciunea și autoritatea funcționale ale Deității indivizibile - Trinitatea - pentru și în universuri în evoluție. Această uniune paradisiacă a expresiei primordiale septuple a Deității cuprinde realmente, îmbrățișează literalmente, toate atributele și atitudinile celor trei Deități eterne în Supremație și Ultimitate. Pentru toate scopurile practice, Cele Șapte Spirite Maestru îmbrățișează atunci domeniul funcțional al Supremului-Ultim pentru universul maestru și în universul maestru.

Atât cât putem să distingem, aceste Șapte Spirite sunt asociate activităților divine a trei persoane eterne ale Deității. Noi nu descoperim nici o probă că ele sunt asociate direct la prezențele funcționale ale celor trei faze eterne ale Absolutului. Atunci când sunt asociați, Maeștrii Spirite reprezintă Deitățile Paradisului în ceea ce putem noi concepe în mare ca domeniu finit al acțiunii. Este posibil ca acest domeniu să îmbrățișeze numeroase activități ultime, însă nu absolute.

2. POZIȚIA FAȚĂ DE SPIRITUL INFINIT

La fel cum Fiul Etern și Originar este revelat prin persoanele în număr tot mai mare ale Fiilor Divini, tot astfel Spiritul Infinit și Divin este revelat prin canalul Celor Șapte Spirite Maestru și al grupurilor lor de spirite asociate. În centrul centrelor, Spiritul Infinit este accesibil, însă cei care ating Paradisul nu sunt toți imediat capabili să distingă personalitatea și prezența sa diferențiată. Dimpotrivă, toți cei care ating universul central pot intra în comuniune, și de fapt intră în comuniune imediat, cu unul dintre Cele Șapte Spirite Maestru, cel care prezidează suprauniversul de origine al pelerinului spațial nou sosit.

Tatăl Paradisului nu vorbește universului universurilor decât prin intermediul Fiului său, în timp ce el și Fiul nu acționează împreună decât prin intermediul Spiritului Infinit. În afara Paradisului și a Havonei, Spiritul Infinit nu vorbește decât prin vocea Celor Șapte Spirite Maestru.

Spiritul Infinit exercită o influență de prezență personală în interiorul limitelor sistemului Paradis-Havona; altfel, prezența sa spirituală personală se manifestă și prin intermediul unuia dintre Cele Șapte Spirite Maestru. Acesta este motivul pentru care, pe o lume sau la un individ dat, prezența spirituală suprauniversală a celei de-a Treia Surse-Centru este condiționată de natura unică a Spiritului Maestru care supraveghează segmentul interesat al creației. Invers, liniile conjugate de forță și de inteligență spirituale trec interior către a Treia Persoană a Deității prin canalul Celor Șapte Spirite Maestru.

Cele Șapte Spirite Maestru au toți la un loc atributele supreme ultime ale celei de a Treia Surse-Centru. Cu toate că fiecare dintre ele individual au această înzestrare, numai laolaltă manifestă atributele de omnipotență, de omnisciență și de omniprezență. Nici unul dintre ele nu poate acționa într-un mod atât de universal; ca indivizi și în exercitarea puterii sale de supremație și ultimitate, fiecare dintre ele este personal limitat la suprauniversul pe care-l supraveghează direct.

superuniverse authority and assemble about the Conjoint Actor in the triune presence of Paradise Deity, then and there are they collectively representative of the functional power, wisdom, and authority of undivided Deity — the Trinity — to and in the evolving universes. Such a Paradise union of the primal sevenfold expression of Deity does actually embrace, literally encompass, all of every attribute and attitude of the three eternal Deities in Supremacy and in Ultimacy. To all practical intents and purposes the Seven Master Spirits do, then and there, encompass the functional domain of the Supreme-Ultimate to and in the master universe.

16:1.4 (185.4) As far as we can discern, these Seven Spirits are associated with the divine activities of the three eternal persons of Deity; we detect no evidence of direct association with the functioning presences of the three eternal phases of the Absolute. When associated, the Master Spirits represent the Paradise Deities in what may be roughly conceived as the finite domain of action. It might embrace much that is ultimate but *not* absolute.

2. RELATION TO THE INFINITE SPIRIT

16:2.1 (185.5) Just as the Eternal and Original Son is revealed through the persons of the constantly increasing number of divine Sons, so is the Infinite and Divine Spirit revealed through the channels of the Seven Master Spirits and their associated spirit groups. At the center of centers the Infinite Spirit is approachable, but not all who attain Paradise are immediately able to discern his personality and differentiated presence; but all who attain the central universe can and do immediately commune with one of the Seven Master Spirits, the one presiding over the superuniverse from which the newly arrived space pilgrim hails.

16:2.2 (186.1) To the universe of universes the Paradise Father speaks only through his Son, while he and the Son conjointly act only through the Infinite Spirit. Outside of Paradise and Havona the Infinite Spirit *speaks* only by the voices of the Seven Master Spirits.

16:2.3 (186.2) The Infinite Spirit exerts an influence of *personal presence* within the confines of the Paradise-Havona system; elsewhere his personal spirit presence is exerted by and through one of the Seven Master Spirits. Therefore is the superuniverse spirit presence of the Third Source and Center on any world or in any individual conditioned by the unique nature of the supervisory Master Spirit of that segment of creation. Conversely, the combined lines of spirit force and intelligence pass inward to the Third Person of Deity by way of the Seven Master Spirits.

16:2.4 (186.3) The Seven Master Spirits are collectively endowed with the supreme-ultimate attributes of the Third Source and Center. While each one individually partakes of this endowment, only collectively do they disclose the attributes of omnipotence, omniscience, and omnipresence. No one of them can so function universally; as individuals and in the exercise of these powers of supremacy and ultimacy each is personally limited to the superuniverse of immediate supervision.

Tot ceea ce va fost spus în legătură cu divinitatea și personalitatea Autorului Comun se aplică în mod egal și deplin Celor Șapte Spirite Maestru, care împarte atât de eficient Spiritul Infinit celor șapte segmente ale marelui univers în acord cu înzestrarea lor divină și după felul naturii lor diferite și individual unice. S-ar potrivi așadar să aplicăm grupului lor colectiv de șapte toate numele Spiritului Infinit sau unul dintre ele. Colectiv, ele nu fac decât una cu Creatorul Comun pe toate nivelele subabsolute.

3. IDENTITATE ȘI DIVERSITATE A MAEȘTRILOR SPIRITE

Cele Șapte Spirite Maestru sunt ființe de nedescris, însă în mod distinct și net personale. Ele au nume, însă noi preferăm să le prezentăm prin număr. Ca personalizări primare ale Spiritului Infinit, ele sunt asemănătoare, însă ca expresii primare a celor șapte asocieri posibile ale Deității triunice, ele sunt esențial diferite în natură, iar această diversitate de natură determină diferențialul conduitei lor suprauniversale. Aceste Șapte Spirite Maestru pot fi descrise după cum urmează:

Spiritul Maestru Numărul Unu. Într-un mod special, acest Spirit este reprezentarea directă a Tatălui Paradisului. El este o manifestare specifică și eficientă a puterii, iubirii și înțelepciunii Tatălui Universal. El este asociatul apropiat și consilierul celest al șefilor Monitorilor de Mister, ființa care prezidează Colegiul Ajustorilor Personalizați de pe Divinington. În toate asocierile Celor Șapte Spirite Maestru, Spiritul Maestru Numărul Unu este întotdeauna cel care vorbește pentru Tatăl Universal.

Acest Spirit prezidează primul supraunivers și, cu toate că el manifestă infailibil natura divină a unei personalizări primare a Spiritului Infinit, el pare a semăna mai mult cu Tatăl Universal prin caracterul său. El este întotdeauna în legătură personală cu Spiritele Reflexive din sediul primului supraunivers.

Spiritul Maestru Numărul Doi. Acest Spirit descrie în mod adecvat natura incomparabilă și caracterul încântător al Fiului Etern, primul născut din întreaga creație. El este întotdeauna în strânsă asociere cu toate ordinele de Fii ai lui Dumnezeu de fiecare dată când acestora li se întâmplă să locuiască în universul de reședință ca indivizi sau într-o adunare comună. În toate reuniunile Celor Șapte Spirite Maestru, el vorbește întotdeauna pentru Fiul Etern și în numele său.

Acest Spirit dirijează destinele suprauniversului numărul doi și guvernează acest vast domeniu aproape așa cum ar face-o Fiul Etern. El este întotdeauna în legătură cu cele șapte Spirite Reflexive locuind în capitala celui de-al doilea supraunivers.

Spiritul Maestru Numărul Trei. Această personalitate spirituală seamănă în special cu Spiritul Infinit. Acest Spirit Maestru dirijează mișcările și lucrările unui mare număr de înalte personalități ale Spiritului Infinit. El prezidează reuniunile lor și este strâns asociat cu toate personalitățile care își atrag exclusiv originea din a Treia Sursă-Centru. Atunci când

16:2.5 (186.4) All of everything which has been told you concerning the divinity and personality of the Conjoint Actor applies equally and fully to the Seven Master Spirits, who so effectively distribute the Infinite Spirit to the seven segments of the grand universe in accordance with their divine endowment and in the manner of their differing and individually unique natures. It would therefore be proper to apply to the collective group of seven any or all of the names of the Infinite Spirit. Collectively they are one with the Conjoint Creator on all subabsolute levels.

3. IDENTITY AND DIVERSITY OF THE MASTER SPIRITS

16:3.1 (186.5) The Seven Master Spirits are indescribable beings, but they are distinctly and definitely personal. They have names, but we elect to introduce them by number. As primary personalizations of the Infinite Spirit, they are akin, but as primary expressions of the seven possible associations of triune Deity, they are essentially diverse in nature, and this diversity of nature determines their differential of superuniverse conduct. These Seven Master Spirits may be described as follows:

16:3.2 (186.6) *Master Spirit Number One.* In a special manner this Spirit is the direct representation of the Paradise Father. He is a peculiar and efficient manifestation of the power, love, and wisdom of the Universal Father. He is the close associate and supernal adviser of the chief of Mystery Monitors, that being who presides over the College of Personalized Adjusters on Divinington. In all associations of the Seven Master Spirits, it is always Master Spirit Number One who speaks for the Universal Father.

16:3.3 (186.7) This Spirit presides over the first superuniverse and, while unfailingly exhibiting the divine nature of a primary personalization of the Infinite Spirit, seems more especially to resemble the Universal Father in character. He is always in personal liaison with the seven Reflective Spirits at the headquarters of the first superuniverse.

16:3.4 (187.1) *Master Spirit Number Two.* This Spirit adequately portrays the matchless nature and charming character of the Eternal Son, the first-born of all creation. He is always in close association with all orders of the Sons of God whenever they may happen to be in the residential universe as individuals or in joyous conclave. In all the assemblies of the Seven Master Spirits he always speaks for, and in behalf of, the Eternal Son.

16:3.5 (187.2) This Spirit directs the destinies of superuniverse number two and rules this vast domain much as would the Eternal Son. He is always in liaison with the seven Reflective Spirits situated at the capital of the second superuniverse.

16:3.6 (187.3) *Master Spirit Number Three.* This Spirit personality especially resembles the Infinite Spirit, and he directs the movements and work of many of the high personalities of the Infinite Spirit. He presides over their assemblies and is closely associated with all personalities who take exclusive origin in the Third Source and Center. When the Seven Master Spirits are

Cele Șapte Spirite Maestru sunt în consiliu, Spiritul Maestru Numărul Trei este întotdeauna cel care vorbește pentru Spiritul Infinit.

Acest Spirit este răspunzător de al treilea supraunivers și administrează problemele acestui segment aproape așa cum ar face-o Spiritul Infinit. El este întotdeauna în legătură cu Spiritele Reflexive din sediul celui de-al treilea supraunivers.

Spiritul Maestru Numărul Patru. Împărtaşind naturile conjugate ale Tatălui și ale Fiului, acest Spirit Maestru este influența determinantă cu privire la politica și procedura Tatălui-Fiul în consiliile Celor Șapte Spirite Maestru. Acest Spirit este șeful care dirijează și sfătuiește ființele ascendente care au atins Spiritul Infinit și au devenit astfel candidați calificați pentru a-l vedea pe Fiul și pe Tată. El stimulează dezvoltarea imensului grup de personalități care își au originea în Tată și în Fiul. Atunci când devine necesar să fie reprezentat Tatăl și Fiul în asocierile Celor Șapte Spirite Maestru, cel care vorbește este întotdeauna Spiritul Maestru Numărul Patru.

Acest Spirit stimulează dezvoltarea celui de-al patrulea segment al marelui univers, potrivit felului său particular de a asocia atributele Tatălui Universal și ale Fiului Etern. El este întotdeauna în legătură personală cu Spiritele Reflexive din sediul celui de-al patrulea supraunivers.

Spiritul Maestru Numărul Cinci. Această personalitate divină, care unește cu atât de multă bucurie caracterele Tatălui Universal și ale Spiritului Infinit, este consilierul imensului grup de ființe cunoscut ca directori de putere, centre de putere și controlori fizici. Acest Spirit stimulează de asemenea dezvoltarea tuturor personalităților care își trag originea din Tată și din Autorul Comun. În consiliul Celor Șapte Spirite Maestru, când atitudinea Tatălui Spirit este în discuție, întotdeauna Spiritul Maestru Numărul Cinci este cel care ia cuvântul.

Acest Spirit dirijează bunăstarea celui de-al cincilea supraunivers într-un mod care sugerează acțiunea conjugată a Tatălui Universal și a Spiritului Infinit. El este întotdeauna în legătură cu Spiritele Reflexive din sediul celui de-al cincilea supraunivers.

Spiritul Maestru Numărul Șase. Această ființă divină pare a descrie caracterul conjugat al Fiului Etern și al Spiritului Infinit. De fiecare dată când ființele create în asociere de Fiul și de Spirit se reunesc în universul central, acest Spirit Maestru este cel care le este sfetnic. Și, în consiliile Celor Șapte Spirite Maestru, de fiecare dată când devine necesar să se vorbească atât pentru Fiul Etern cât și pentru Spiritul Infinit, cel care răspunde este Spiritul Maestru Numărul Șase.

Acest Spirit dirijează problemele celui de-al șaselea supraunivers aproape așa cum ar face-o Fiul Etern și Spiritul Infinit. El este întotdeauna în legătură cu Spiritele Reflexive din sediul celui de-al șaselea supraunivers.

Spiritul Maestru Numărul Șapte. Spiritul care conduce al șaptelea supraunivers este un portret fidel, unic în felul său, al Tatălui Universal, Fiului Etern și Spiritului Infinit. Al Șaptelea Spirit Maestru, consilierul stimulant al dezvoltării tuturor ființelor de origine triunică, este de asemenea consilierul și directorul tuturor

in council, it is Master Spirit Number Three who always speaks for the Infinite Spirit.

16.3.7 (187.4) This Spirit is in charge of superuniverse number three, and he administers the affairs of this segment much as would the Infinite Spirit. He is always in liaison with the Reflective Spirits at the headquarters of the third superuniverse.

16.3.8 (187.5) *Master Spirit Number Four.* Partaking of the combined natures of the Father and the Son, this Master Spirit is the determining influence regarding Father-Son policies and procedures in the councils of the Seven Master Spirits. This Spirit is the chief director and adviser of those ascendant beings who have attained the Infinite Spirit and thus have become candidates for seeing the Son and the Father. He fosters that enormous group of personalities taking origin in the Father and the Son. When it becomes necessary to represent the Father and the Son in the association of the Seven Master Spirits, it is always Master Spirit Number Four who speaks.

16.3.9 (187.6) This Spirit fosters the fourth segment of the grand universe in accordance with his peculiar association of the attributes of the Universal Father and the Eternal Son. He is always in personal liaison with the Reflective Spirits of the headquarters of the fourth superuniverse.

16.3.10 (187.7) *Master Spirit Number Five.* This divine personality who exquisitely blends the character of the Universal Father and the Infinite Spirit is the adviser of that enormous group of beings known as the power directors, power centers, and physical controllers. This Spirit also fosters all personalities taking origin in the Father and the Conjoint Actor. In the councils of the Seven Master Spirits, when the Father-Spirit attitude is in question, it is always Master Spirit Number Five who speaks.

16.3.11 (187.8) This Spirit directs the welfare of the fifth superuniverse in such a way as to suggest the combined action of the Universal Father and the Infinite Spirit. He is always in liaison with the Reflective Spirits at the headquarters of the fifth superuniverse.

16.3.12 (187.9) *Master Spirit Number Six.* This divine being seems to portray the combined character of the Eternal Son and the Infinite Spirit. Whenever the creatures jointly created by the Son and the Spirit forgather in the central universe, it is this Master Spirit who is their adviser; and whenever, in the councils of the Seven Master Spirits, it becomes necessary to speak conjointly for the Eternal Son and the Infinite Spirit, it is Master Spirit Number Six who responds.

16.3.13 (188.1) This Spirit directs the affairs of the sixth superuniverse much as would the Eternal Son and the Infinite Spirit. He is always in liaison with the Reflective Spirits at the headquarters of the sixth superuniverse.

16.3.14 (188.2) *Master Spirit Number Seven.* The presiding Spirit of the seventh superuniverse is a uniquely equal portrayal of the Universal Father, the Eternal Son, and the Infinite Spirit. The Seventh Spirit, the fostering adviser of all triune-origin beings, is also the adviser and director of all the ascending pilgrims of Havona, those

pelerinilor ascendenți de pe Havona, aceste ființe umile care au atins curțile gloriei cu ajutorul conjugat al Tatălui, Fiului și Spiritului.

Al Șaptea Spirit Maestru nu este reprezentantul organic al Trinității Paradisului, însă este un fapt stabilit că natura sa personală și spirituală este portretul Autorului Comun realizat în proporții egale din trei persoane infinite a căror uniune în Deitate este Trinitatea Paradisului, și a cărei funcție ca atare este sursa naturii personale și spirituale a Dumnezeuului Suprem. În consecință, al Șaptelea Spirit Maestru întreține o relație personală și organică cu persoana spirituală în evoluție a Supremului. Acesta este motivul pentru care, în consiliile superioare ale Maeștrilor Spirite, atunci când devine necesar să se dea votul cu privire la atitudinea conjugată a Tatălui, Fiului și a Spiritului, sau să se descrie atitudinea spirituală a ființei Supreme, Spiritul Maestru Numărul Șapte este cel care intră în acțiune. El devine astfel, de la sine, conducătorul care guvernează consiliul paradisiac al Celor Șapte Spirite Maestru.

Nici unul dintre cele Șapte Spirite nu reprezintă organic Trinitatea Paradisului, însă când ele se unesc în Deitate septuplă, această uniune în sensul deității - însă nu în sens personal - echivalează cu un nivel funcțional asociabil funcțiilor Trinității. În acest sens „Spiritul Septuplu” poate să se asocieze funcțional cu Trinitatea Paradisului. De asemenea, în acest sens Spiritul Maestru Numărul Șapte vorbește uneori pentru a confirma atitudinile Trinității, sau mai degrabă acționează ca purtător de cuvânt al atitudinii uniunii de Spirit Septuple cu privire la atitudinea uniunii Deității triune, atitudinea Trinității Paradisului.

Multiplele funcții ale celui de-al Șaptelea Spirit Maestru încep astfel cu un portret care îmbină naturile personale ale Tatălui, Fiului și ale Spiritului, trec printr-o reprezentare a atitudinii personale a Dumnezeuului Suprem, și merg până la a revela atitudinea deității Trinității din Paradis. Iar sub anumite raporturi acest Spirit care prezidează exprimă similar atitudinile Ultimului și Supremului-Ultim.

Spiritul Maestru Numărul Șapte este cel care, cu aptitudinile sale multiple, veghează personal la progresul candidaților în ascensiunea lor în lumile timpului în încercările lor de a înțelege Deitatea indivizibilă a Supremației. O astfel de înțelegere implică faptul că respectivii candidați trebuie să sesizeze suveranitatea existențială a Trinității Supremației, astfel coordonată cu un concept de suveranitate experiențială crescută a Ființei Supreme, încât să constituie înțelegerea de către creatură a unității Supremației. Realizarea de către creatură a acestor trei factori echivalează cu înțelegerea havoniană a realității Trinității; ceea ce conferă pelerinilor timpului aptitudinea de a penetra în cele din urmă Trinitatea, de a descoperi cele trei persoane infinite ale Deității.

Inaptitudinea pelerinilor Havonei de a găsi complet pe Dumnezeu Suprem este compensată de al Șaptelea Maestru Spirit, a cărui natură triunică revelează într-un mod atât de particular persoana spirituală a Supremului. Pe parcursul prezentei ere a universului, în care nu putem contacta persoana Supremului, Spiritul Maestru Numărul Șapte funcționează în locul lui Dumnezeu pentru creaturile ascendente în materie de relații personale. El este acel

lowly beings who have attained the courts of glory through the combined ministry of the Father, the Son, and the Spirit.

16.3.15 (188.3) The Seventh Master Spirit is not organically representative of the Paradise Trinity; but it is a known fact that his personal and spiritual nature *is* the Conjoint Actor's portraiture in equal proportions of the three infinite persons whose Deity union *is* the Paradise Trinity, and whose function as such *is* the source of the personal and spiritual nature of God the Supreme. Hence the Seventh Master Spirit discloses a personal and organic relationship to the spirit person of the evolving Supreme. Therefore in the Master Spirit councils on high, when it becomes necessary to cast the ballot for the combined personal attitude of the Father, Son, and Spirit or to depict the spiritual attitude of the Supreme Being, it is Master Spirit Number Seven who functions. He thus inherently becomes the presiding head of the Paradise council of the Seven Master Spirits.

16.3.16 (188.4) No one of the Seven Spirits is organically representative of the Paradise Trinity, but when they unite as sevenfold Deity, this union in a deity sense — not in a personal sense — equates to a functional level associable with Trinity functions. In this sense the “Sevenfold Spirit” is functionally associable with the Paradise Trinity. It is also in this sense that Master Spirit Number Seven sometimes speaks in confirmation of Trinity attitudes or, rather, acts as spokesman for the attitude of the Sevenfold-Spirit-union regarding the attitude of the Threefold-Deity-union, the attitude of the Paradise Trinity.

16.3.17 (188.5) The multiple functions of the Seventh Master Spirit thus range from a combined portraiture of the *personal natures* of the Father, Son, and Spirit, through a representation of the *personal attitude* of God the Supreme, to a disclosure of the *deity attitude* of the Paradise Trinity. And in certain respects this presiding Spirit is similarly expressive of the *attitudes* of the Ultimate and of the Supreme-Ultimate.

16.3.18 (188.6) It is Master Spirit Number Seven who, in his multiple capacities, personally sponsors the progress of the ascension candidates from the worlds of time in their attempts to achieve comprehension of the undivided Deity of Supremacy. Such comprehension involves a grasp of the existential sovereignty of the Trinity of Supremacy so co-ordinated with a concept of the growing experiential sovereignty of the Supreme Being as to constitute the creature grasp of the unity of Supremacy. Creature realization of these three factors equals Havona comprehension of Trinity reality and endows the pilgrims of time with the ability eventually to penetrate the Trinity, to discover the three infinite persons of Deity.

16.3.19 (188.7) The inability of the Havona pilgrims fully to find God the Supreme is compensated by the Seventh Master Spirit, whose triune nature in such a peculiar manner is revelatory of the spirit person of the Supreme. During the present universe age of the noncontactability of the person of the Supreme, Master Spirit Number Seven functions in the place of the God of ascendant creatures in the matter of personal relationships. He is the one high spirit being that all

spirit înalt pe care toți ascenderii cu siguranță îl vor recunoaște și îl vor înțelege într-un fel sau altul atunci când vor atinge centrele de glorie.

Acest Maestru Spirit este întotdeauna în legătură cu Spiritele Reflexive de pe Uversa, sediul celui de-al șaptelea supraunivers, propriul nostru segment al creației. Maniera în care el administrează Orvontonul revelează minunata armonie a amestecului său coordonat de naturi divine ale Tatălui, Fiului și Spiritului.

4. ATRIBUTE ȘI FUNCȚIUNI ALE MAEȘTRILOR SPIRITE

Cele Șapte Spirite Maestru sunt reprezentarea deplină a Spiritului Infinit pentru universurile evolutive. Ele reprezintă a Treia Sursă-Centru în relațiile de energie, minte și spirit. Atunci când acționează în calitate de șefi coordonatori ai controlului administrativ universal al Autorului Comun, nu uitați că ele își au originea în actele creatoare ale Deității Paradisului. Este literalmente adevărat că aceste Șapte Spirite Maestru sunt puterea fizică, mintea cosmică și prezența spirituală personalizată a Deității triunice „cele Șapte Spirite ale lui Dumnezeu trimise în tot universul”.

Spiritele Maestru sunt unice în sensul că funcționează pe nivelele universale ale realității, mai puțin pe nivelul absolut. Ele sunt deci supraveghetori eficienți și perfecți ai tuturor fazelor problemelor administrative, pe toate nivelele activităților suprauniversale. Este dificil pentru mintea muritoare să înțeleagă mare lucru în ceea ce privește rolul Spiritelor Maestru, deoarece munca lor este atât de înalt specializată și, în același timp, atotcuprinzătoare, atât de extraordinar de materială, și atât de delicat spirituală. Acești creatori cu daruri variate ale minții cosmice sunt strămoși ai Directorilor de Putere ai Universului și sunt ei înșiși directorii supremi ai imensului ansamblu al creației creaturilor spirituale.

Cele Șapte Spirite Maestru sunt creatorii Directorilor de Putere Universali și ai asociaților lor; aceste entități sunt indispensabile pentru a organiza, controla și regla energiile fizice ale marelui univers. Și aceste Spirite Maestru vin foarte material în ajutorul Fiilor Creatori în munca de formare și de organizare a universurilor locale.

Noi suntem incapabili să găsim o legătură personală oarecare între munca energiei cosmice a Spiritelor Maestru și funcțiunile de forță ale Absolutului Necalificat. Manifestările energiei care depind de Spiritele Maestru sunt toate dirijate de la periferia Paradisului; ele nu par în nici un fel direct asociate fenomenelor de forță identificate cu suprafața inferioară a Paradisului.

Atunci când întâlnim activitățile funcționale ale diverșilor Supervizori de Putere Morontiali, noi suntem indubitabil în fața anumitor activități nerezulate ale Spiritelor Maestru. În afara acestor strămoși ai controlorilor fizici precum și ai slujitorilor spirituali, cine s-ar fi putut apuca ca să combine și asocieze energiile materiale și spirituale astfel încât să producă o fază de realitate a universului care nu exista încă - substanța morontială și mintea morontială ?

ascenders are certain to recognize and somewhat comprehend when they reach the centers of glory.

16.3.20 (189.1) This Master Spirit is always in liaison with the Reflective Spirits of Uversa, the headquarters of the seventh superuniverse, our own segment of creation. His administration of Orvonton discloses the marvelous symmetry of the co-ordinate blending of the divine natures of Father, Son, and Spirit.

4. ATTRIBUTES AND FUNCTIONS OF THE MASTER SPIRITS

16.4.1 (189.2) The Seven Master Spirits are the full representation of the Infinite Spirit to the evolutionary universes. They represent the Third Source and Center in the relationships of energy, mind, and spirit. While they function as the co-ordinating heads of the universal administrative control of the Conjoint Actor, do not forget that they have their origin in the creative acts of the Paradise Deities. It is literally true that these Seven Spirits are the personalized physical power, cosmic mind, and spiritual presence of the triune Deity, “the Seven Spirits of God sent forth to all the universe.”

16.4.2 (189.3) The Master Spirits are unique in that they function on all universe levels of reality excepting the absolute. They are, therefore, efficient and perfect supervisors of all phases of administrative affairs on all levels of superuniverse activities. It is difficult for the mortal mind to understand very much about the Master Spirits because their work is so highly specialized yet all-embracing, so exceptionally material and at the same time so exquisitely spiritual. These versatile creators of the cosmic mind are the ancestors of the Universe Power Directors and are, themselves, supreme directors of the vast and far-flung spirit-creature creation.

16.4.3 (189.4) The Seven Master Spirits are the creators of the Universe Power Directors and their associates, entities who are indispensable to the organization, control, and regulation of the physical energies of the grand universe. And these same Master Spirits very materially assist the Creator Sons in the work of shaping and organizing the local universes.

16.4.4 (189.5) We are unable to trace any personal connection between the cosmic-energy work of the Master Spirits and the force functions of the Unqualified Absolute. The energy manifestations under the jurisdiction of the Master Spirits are all directed from the periphery of Paradise; they do not appear to be in any direct manner associated with the force phenomena identified with the nether surface of Paradise.

16.4.5 (189.6) Unquestionably, when we encounter the functional activities of the various Morontia Power Supervisors, we are face to face with certain of the unrevealed activities of the Master Spirits. Who, aside from these ancestors of both physical controllers and spirit ministers, could have contrived so to combine and associate material and spiritual energies as to produce a hitherto nonexistent phase of universe reality — morontia substance and morontia mind?

O mare parte a realității lumilor spirituale este de ordin morontial, fază a realității universale total necunoscută pe Urantia. Țelul existenței personalităților este spiritual, însă creațiile morontiale se interpun întotdeauna pentru a umple abisul între domeniile materiale de origine muritoare și sferile suprauniversale cu un statut spiritual în continuă înaintare. Aceasta este domeniul în care Spiritele Maestru își aduc marea lor contribuție la planul de ascensiune al oamenilor către Paradis.

Cele Șapte Spirite Maestru au reprezentări personale care funcționează în întregul mare univers, însă aproape nimic nu a fost revelat în ceea ce îi privește, deoarece marea majoritate a acestor ființe subordonate nu se ocupă direct de planul ascendent de înaintare a muritorilor pe calea perfecțiunii paradisiace. O mare parte, o foarte mare parte a activității Celor Șapte Spirite Maestru, rămâne ascunsă înțelegerii umane, deoarece ea nu corespunde direct cu nici un chip problemei voastre de ascensiune către Paradis.

Cu toate că noi nu putem oferi proba formală, este foarte probabil ca Spiritul Maestru al Orvontonului să exercite o influență decisivă în următoarele sfere de activitate:

1. Procedeele Purtătorilor Vieții ale unui univers local pentru a declanșa viața.

2. Activitățile date vieții de către spiritele-mentale adjuvante revărsate în lumi de către Spiritul Creativ al unui univers local.

3. Fluctuațiile în manifestările energiei desfășurate de unitățile de materie organizată răspunzând la gravitația liniară.

4. Comportamentul energiei emergente până când ea este pe deplin eliberată de controlul Absolutului Necalificat, devenind deci sensibilă la influența directă a gravitației liniare, precum și la manipulările Directorilor de Putere ai Universului și a asociațiilor lor.

5. Manifestarea spiritului tutelar și Spiritului Creativ al unui univers local cunoscută pe Urantia ca Spiritul Sfânt.

6. Manifestarea ulterioară a spiritului Fiilor de manifestare, numită pe Urantia Consolatorul sau Spiritul Adevărului.

7. Mecanismul de reflexivitate al universurilor locale și al suprauniversurilor. Nu este deloc posibil să se explice rațional și nici să se înțeleagă rezonabil numeroase din caracteristicile atașate acestui fenomen extraordinar fără a postula activitatea Spiritelor Maestru în asociere cu Autorul Comun și Ființa Supremă.

În ciuda nereușitelor noastre de a înțelege complet lucrările multiple ale Celor Șapte Spirite Maestru, suntem convingiți că, în vastul câmp al activităților universale, există două domenii cu care nu au absolut nimic de a face și anume: manifestarea și slujirea Ajustorilor Gândirii, precum și funcțiunile insondabile ale Absolutului Necalificat.

16:4.6 (189.7) Much of the reality of the spiritual worlds is of the morontia order, a phase of universe reality wholly unknown on Urantia. The goal of personality existence is spiritual, but the morontia creations always intervene, bridging the gulf between the material realms of mortal origin and the superuniverse spheres of advancing spiritual status. It is in this realm that the Master Spirits make their great contribution to the plan of man's Paradise ascension.

16:4.7 (190.1) The Seven Master Spirits have personal representatives who function throughout the grand universe; but since a large majority of these subordinate beings are not directly concerned with the ascendant scheme of mortal progression in the path of Paradise perfection, little or nothing has been revealed about them. Much, very much, of the activity of the Seven Master Spirits remains hidden from human understanding because in no way does it directly pertain to your problem of Paradise ascent.

16:4.8 (190.2) It is highly probable, though we cannot offer definite proof, that the Master Spirit of Orvonton exerts a decided influence in the following spheres of activity:

16:4.9 (190.3) 1. The life-initiation procedures of the local universe Life Carriers.

16:4.10 (190.4) 2. The life activations of the adjutant mind-spirits bestowed upon the worlds by a local universe Creative Spirit.

16:4.11 (190.5) 3. The fluctuations in energy manifestations exhibited by the linear-gravity-responding units of organized matter.

16:4.12 (190.6) 4. The behavior of emergent energy when fully liberated from the grasp of the Unqualified Absolute, thus becoming responsive to the direct influence of linear gravity and to the manipulations of the Universe Power Directors and their associates.

16:4.13 (190.7) 5. The bestowal of the ministry spirit of a local universe Creative Spirit, known on Urantia as the Holy Spirit.

16:4.14 (190.8) 6. The subsequent bestowal of the spirit of the bestowal Sons, on Urantia called the Comforter or the Spirit of Truth.

16:4.15 (190.9) 7. The reflectivity mechanism of the local universes and the superuniverse. Many features connected with this extraordinary phenomenon can hardly be reasonably explained or rationally understood without postulating the activity of the Master Spirits in association with the Conjoint Actor and the Supreme Being.

16:4.16 (190.10) Notwithstanding our failure adequately to comprehend the manifold workings of the Seven Master Spirits, we are confident there are two realms in the vast range of universe activities with which they have nothing whatever to do: the bestowal and ministry of the Thought Adjusters and the inscrutable functions of the Unqualified Absolute.

5. POZIȚIA FAȚĂ DE CREATURI

5. RELATION TO CREATURES

Fiecare segment al marelui univers, fiecare univers și fiecare dintre lumile individuale beneficiază de sfătuirea și de înțelepciunea conjugate ale tuturor Celor Șapte Spirite Maestru, însă nu primesc amprenta personală decât a unuia dintre ele. Iar natura personală a fiecărui Spirit Maestru impregnează în întregime suprauniversul său și îl condiționează într-un mod unic.

Prin această influență personală a Celor Șapte Spirite Maestru, fiecare creatură a tuturor ordinelor de ființe inteligente din afara Paradisului și a Havonei poartă în mod necesar marca caracteristică a unei individualități care amintește de natura ancestrală a unuia dintre aceste Șapte Spirite Maestru ai Paradisului. Cu privire la cele șapte suprauniversuri, fiecare creatură care își originea în unul dintre ele, om sau înger, va purta veșnic această marcă de identitate natală.

Cele Șapte Spirite Maestru nu invadează într-un mod direct mintea materială a creaturilor individuale pe lumile evolutive ale spațiului. Muritorii de pe Urantia nu resimt prezența personală a influenței spiritual-mentale a Spiritului Maestru al Orvontonului. Dacă acest Spirit Maestru reușește să stabilească un contact oarecare cu mintea muritoare individuală pe parcursul erelor evolutive primitive ale unei lumi locuite, aceasta trebuie să se întâmple prin intermediul Spiritului Creativ al universului local, consort și asociat al Fiului de Dumnezeu Creator care coordonează destinele fiecărei creații locale. Însă acest același Spirit Mamă Creativ este întru-totul asemănător Spiritului Maestru al Orvontonului în natură și în caracter.

Marca fizică a unui Spirit Maestru este o parte a originii materiale a oamenilor. Ei își trăiesc întreaga lor carieră morontială sub influența continuă a aceluiași Spirit Maestru. Nu este deloc neobișnuit faptul ca această carieră spirituală ulterioară a unui astfel de muritor ascendent să nu șteargă niciodată pe deplin marca specifică a acestui același Spirit supervisor. Amprenta unui Spirit Maestru este fundamentală pentru însăși existența tuturor stadiilor de ascensiune a muritorilor care preced Havona.

Pe parcursul experienței vieții lor, muritorii evolutivi fac să iasă la iveală tendințe de personalitate distinctive care sunt caracteristice în fiecare supraunivers și care exprimă direct natura Spiritului Maestru dominant. Aceste tendințe nu se șterg niciodată pe deplin, chiar și după ce ascendenții au suportat lunga educație și disciplină unificatoare întâlnite pe miliardul de sfere de instrucție ale Havonei. Nici măcar intensă cultură subsecventă a Paradisului nu este suficientă pentru a extirpa semnele de origine ale suprauniversului. De-a lungul întregii eternități, un muritor ascendent va scoate la iveală trăsături amintind de Spiritul care conduce suprauniversul său natal. Chiar și în Corpul Finalității, atunci când dorim să ajungem la o relație de Trinitate completă cu creația evolutivă sau să descriem această relație, reunim întotdeauna un grup de șapte finalitari, unul dintre fiecare supraunivers.

6. MINTEA COSMICĂ

Spiritele Maestru sunt sursa septuplă a minții cosmice, potențialul intelectual al marelui univers. Această minte cosmică este o manifestare subabsolută

16.5.1 (190.1) Each segment of the grand universe, each individual universe and world, enjoys the benefits of the united counsel and wisdom of all Seven Master Spirits but receives the personal touch and tinge of only one. And the personal nature of each Master Spirit entirely pervades and uniquely conditions his superuniverse.

16.5.2 (190.1) Through this personal influence of the Seven Master Spirits every creature of every order of intelligent beings, outside of Paradise and Havona, must bear the characteristic stamp of individuality indicative of the ancestral nature of some one of these Seven Paradise Spirits. As concerns the seven superuniverses, each native creature, man or angel, will forever bear this badge of natal identification.

16.5.3 (191.1) The Seven Master Spirits do not directly invade the material minds of the individual creatures on the evolutionary worlds of space. The mortals of Urantia do not experience the personal presence of the mind-spirit influence of the Master Spirit of Orvonton. If this Master Spirit does attain any sort of contact with the individual mortal mind during the earlier evolutionary ages of an inhabited world, it must occur through the ministry of the local universe Creative Spirit, the consort and associate of the Creator Son of God who presides over the destinies of each local creation. But this very Creative Mother Spirit is, in nature and character, quite like the Master Spirit of Orvonton.

16.5.4 (191.2) The physical stamp of a Master Spirit is a part of man's material origin. The entire morontia career is lived under the continuing influence of this same Master Spirit. It is hardly strange that the subsequent spirit career of such an ascending mortal never fully eradicates the characteristic stamp of this same supervising Spirit. The impress of a Master Spirit is basic to the very existence of every pre-Havona stage of mortal ascension.

16.5.5 (191.3) The distinctive personality trends exhibited in the life experience of evolutionary mortals, which are characteristic in each superuniverse, and which are directly expressive of the nature of the dominating Master Spirit, are never fully effaced, not even after such ascenders are subjected to the long training and unifying discipline encountered on the one billion educational spheres of Havona. Even the subsequent intense Paradise culture does not suffice to eradicate the earmarks of superuniverse origin. Throughout all eternity an ascendant mortal will exhibit traits indicative of the presiding Spirit of his superuniverse of nativity. Even in the Corps of the Finality, when it is desired to arrive at or to portray a *complete* Trinity relationship to the evolutionary creation, always a group of seven finaliters is assembled, one from each superuniverse.

6. THE COSMIC MIND

16.6.1 (191.4) The Master Spirits are the sevenfold source of the cosmic mind, the intellectual potential of the grand universe. This cosmic mind is a subabsolute

a minții celei de a Treia Surse-Centru, și sub anumite aspecte ea este legată funcțional la mintea Ființei Supreme în evoluție.

Pe o lume ca Urantia, noi nu întâlnim influența directă a Celor Șapte Spirite Maestru în problemele raselor umane. Voi trăiți sub influența imediată a Spiritului Creativ al Nebadonului. Cu toate acestea, tocmai aceste Spirite Maestru domină reacțiile fundamentale ale oricărui minții de creaturi, deoarece ele sunt sursa actuală a potențialelor intelectuale și spirituale specializate din universurile locale care să funcționeze în viața indivizilor care locuiesc în lumile evolutive ale spațiului și ale timpului.

Faptul minții cosmice explică înruditățile diverselor tipuri de minți umane și supraumane. Nu numai spiritele înrudite sunt atrase unele de altele, dar mințile înrudite sunt de asemenea foarte fraterne și înclinate să coopereze una cu alta. Observăm uneori că o minte umană urmează un curs uimitor de asemănător unei alte minți și se acordă inexplicabil cu ea.

Există, în toate asocierile personalității minții cosmice, o calitate pe care am putea-o numi „sensibilitate la realitate”. Această înzestrare cosmică universală a creaturilor cu voință este cea care le împiedică să cadă victime neputincioase afirmațiilor apriori emise de știință, filozofie și religie. Această sensibilitate la realitatea minții cosmice răspunde la anumite faze ale realității, exact cum energia-materie răspunde la gravitație. Ar fi chiar mai corect să spunem că aceste realități supramateriale conduc astfel la mintea cosmosului.

Mintea cosmică reacționează infailibil (recunoaște răspunsul) de pe trei nivele de realitate a universului. Aceste răspunsuri sunt evidente prin ele însele pentru persoanele cu gândirea clară și având o minte înzestrată cu o gândire profundă. Aceste nivele de realitate sunt următoarele:

1. Cauzalitatea- domeniul realității simțurilor fizice, ținutul științific al uniformității logice, diferențierea între faptic și nefaptic, concluziile gândite bazate pe reacție cosmică. Este forma matematică de discriminare cosmică.

2. Datoria- domeniul realității moralei în filozofie, cadrul rațiunii, recunoașterea a ceea ce este relativ just sau injust. Este forma judiciară a discriminării cosmice.

3. Venerarea- domeniul spiritual al realității experienței religioase, realizarea personală a comuniunii divine, recunoașterea valorilor spiritului, asigurarea supraviețuirii eterne, ascensiunea de la statutul de slujitori ai lui Dumnezeu până la bucuria și libertatea de fii ai lui Dumnezeu. Este cea mai înaltă formă de înțelegere a minții cosmice, forma reverențioasă și veneratoare a discriminării cosmice.

Aceste intuiții științifice, morale și spirituale, aceste reacții cosmice, sunt înnăscute în mintea cosmică cu care sunt înzestrate toate creaturile volitive. Experiența vieții nu eșuează niciodată în dezvoltarea acestor trei intuiții cosmice. Ele constituie baza conștiinței de sine gândirii care reflectă. Însă este trist să notăm că atât de puține persoane de pe Urantia își găsesc plăcerea în a

manifestation of the mind of the Third Source and Center and, in certain ways, is functionally related to the mind of the evolving Supreme Being.

16.6.2 (191.5) On a world like Urantia we do not encounter the direct influence of the Seven Master Spirits in the affairs of the human races. You live under the immediate influence of the Creative Spirit of Nebadon. Nevertheless these same Master Spirits dominate the basic reactions of all creature mind because they are the actual sources of the intellectual and spiritual potentials which have been specialized in the local universes for function in the lives of those individuals who inhabit the evolutionary worlds of time and space.

16.6.3 (191.6) The fact of the cosmic mind explains the kinship of various types of human and superhuman minds. Not only are kindred spirits attracted to each other, but kindred minds are also very fraternal and inclined towards co-operation the one with the other. Human minds are sometimes observed to be running in channels of astonishing similarity and inexplicable agreement.

16.6.4 (191.7) There exists in all personality associations of the cosmic mind a quality which might be denominated the “reality response.” It is this universal cosmic endowment of will creatures which saves them from becoming helpless victims of the implied a priori assumptions of science, philosophy, and religion. This reality sensitivity of the cosmic mind responds to certain phases of reality just as energy-material responds to gravity. It would be still more correct to say that these supermaterial realities so respond to the mind of the cosmos.

16.6.5 (192.1) The cosmic mind unfailingly responds (recognizes response) on three levels of universe reality. These responses are self-evident to clear-reasoning and deep-thinking minds. These levels of reality are:

16.6.6 (192.2) 1. *Causation* — the reality domain of the physical senses, the scientific realms of logical uniformity, the differentiation of the factual and the nonfactual, reflective conclusions based on cosmic response. This is the mathematical form of the cosmic discrimination.

16.6.7 (192.3) 2. *Duty* — the reality domain of morals in the philosophic realm, the arena of reason, the recognition of relative right and wrong. This is the judicial form of the cosmic discrimination.

16.6.8 (192.4) 3. *Worship* — the spiritual domain of the reality of religious experience, the personal realization of divine fellowship, the recognition of spirit values, the assurance of eternal survival, the ascent from the status of servants of God to the joy and liberty of the sons of God. This is the highest insight of the cosmic mind, the reverential and worshipful form of the cosmic discrimination.

16.6.9 (192.5) These scientific, moral, and spiritual insights, these cosmic responses, are innate in the cosmic mind, which endows all will creatures. The experience of living never fails to develop these three cosmic intuitions; they are constitutive in the self-consciousness of reflective thinking. But it is sad to record that so few persons on Urantia take delight in cultivating these qualities of courageous and independent cosmic thinking.

cultiva aceste calități ale gândirii cosmice curajoase și independente.

În manifestarea minții universurilor locale, aceste trei percepții interioare ale minții cosmice constituie afirmațiile apriori care fac posibil omului să acționeze ca personalitate rațională și conștientă de sine în domeniile științei, filozofiei și religiei. În alți termeni, recunoașterea realității acestor trei manifestări ale Infinitului se efectuează printr-o tehnică cosmică de revelare de sine. Energia-materie este recunoscută de logica matematică a simțurilor, rațiunea mentală cunoaște intuitiv datorită sa morală, iar credința spiritului (venerarea) este religia realității experienței spirituale. Acești trei factori de bază ai gândirii reflexive pot fi fie unificați și coordonați în dezvoltarea personalității, fie pot deveni disproporționați și virtual incoerenți în funcțiunile lor respective. Însă, atunci când ei sunt unificați, produc un caracter foarte puternic, constând în corelarea unei științe factuale, unei filozofii morale și unei experiențe religioase autentice. Iar aceste trei intuiții cosmice sunt cele care dau o validitate obiectivă, o realitate a experienței pe care omul o extrage din lucruri, semnificații și valori, și a experienței pe care o are cu ele.

Scopul educației este de a dezvolta și de a ascuți aceste facultăți înăscute ale minții umane; scopul civilizației, de a le exprima; scopul experienței vieții, de a le realiza; scopul religiei, de a le înnobila; iar scopul personalității, de a le unifica.

7. MORALĂ, VIRTUTE ȘI PERSONALITATE

Inteligența singură nu poate explica natura morală. Moralitatea (virtutea) este înăscută în personalitatea umană. Intuiția morală, sensul datoriei, este o componentă a înzestrării mentale umane și ea este asociată altor elemente inalienabile ale naturii umane: curiozitatea științifică și clarviziunea spirituală. Mentalitatea omului transcende de departe pe aceea a rudelor sale animale, însă natura sa morală și religioasă este cea care o distinge în mod special de lumea animală.

Răspunsul selectiv al unui animal este limitat la nivelul motor al comportamentului său. Presupusa intuiție a animalelor superioare se situează la un nivel motor, și nu apare de obicei decât după experiența încercărilor motoare și a erorilor motrice. Omul este capabil să își exercite intuiția științifică, morală și spirituală înainte de a explora sau experimenta ceva.

Numai o personalitate poate ști ceea ce face, înainte de a face respectivul lucru. Numai personalitățile posedă o intuiție care să anticipe orice experiență. O personalitate poate privi înainte de a sări, și poate deci învăța privind la fel de bine ca în cazul în care ar face efectiv saltul. Un animal nepersonal nu învață în general decât făcând saltul.

Experiența dobândită de un animal îl face capabil să examineze diferitele maniere de a atinge un scop și de a găsi o metodă fondată pe experiența acumulată. Însă o personalitate poate de asemenea să examineze scopul însuși și să îi judece validitatea, valoarea. Inteligența singură poate distinge cele mai bune modalități de a atinge scopuri încă indistincte, însă o ființă morală posedă o intuiție care îi permite să facă o

16.6.10 (192.6) In the local universe mind bestowals, these three insights of the cosmic mind constitute the a priori assumptions which make it possible for man to function as a rational and self-conscious personality in the realms of science, philosophy, and religion. Stated otherwise, the recognition of the *reality* of these three manifestations of the Infinite is by a cosmic technique of self-revelation. Matter-energy is recognized by the mathematical logic of the senses; mind-reason intuitively knows its moral duty; spirit-faith (worship) is the religion of the reality of spiritual experience. These three basic factors in reflective thinking may be unified and co-ordinated in personality development, or they may become disproportionate and virtually unrelated in their respective functions. But when they become unified, they produce a strong character consisting in the correlation of a factual science, a moral philosophy, and a genuine religious experience. And it is these three cosmic intuitions that give objective validity, reality, to man's experience in and with things, meanings, and values.

16.6.11 (192.7) It is the purpose of education to develop and sharpen these innate endowments of the human mind; of civilization to express them; of life experience to realize them; of religion to ennoble them; and of personality to unify them.

7. MORALS, VIRTUE, AND PERSONALITY

16.7.1 (192.8) Intelligence alone cannot explain the moral nature. Morality, virtue, is indigenous to human personality. Moral intuition, the realization of duty, is a component of human mind endowment and is associated with the other inalienables of human nature: scientific curiosity and spiritual insight. Man's mentality far transcends that of his animal cousins, but it is his moral and religious natures that especially distinguish him from the animal world.

16.7.2 (193.1) The selective response of an animal is limited to the motor level of behavior. The supposed insight of the higher animals is on a motor level and usually appears only after the experience of motor trial and error. Man is able to exercise scientific, moral, and spiritual insight prior to all exploration or experimentation.

16.7.3 (193.2) Only a personality can know what it is doing before it does it; only personalities possess insight in advance of experience. A personality can look before it leaps and can therefore learn from looking as well as from leaping. A nonpersonal animal ordinarily learns only by leaping.

16.7.4 (193.3) As a result of experience an animal becomes able to examine the different ways of attaining a goal and to select an approach based on accumulated experience. But a personality can also examine the goal itself and pass judgment on its worth-whileness, its value. Intelligence alone can discriminate as to the best means of attaining indiscriminate ends, but a moral being possesses an insight which enables him to

distincție între scopuri între mijloace. Iar o ființă morală care alege virtutea nu este mai puțin inteligentă. Ea știe ceea ce face, de ce o face, unde merge, și cum va ajunge acolo.

Când omul nu reușește să distingă scopurile eforturilor sale de muritor, el trăiește la același nivel de existență ca acela al animalelor. El nu a reușit să intre în posesia avantajelor superioare ale fineții materiale, ale discernământului moral și ale clarviziunii spirituale, care fac parte integrantă din înzestrarea sa cu mintea cosmică în ca ființă personală.

Virtutea este justete - conformitate cu cosmosul. A numi virtuți nu înseamnă a le defini, ci a le trăi, a le cunoaște. Virtutea nu este o simplă cunoaștere, nici înțelepciune, ci mai degrabă realitatea unei experiențe progresive pentru a atinge nivele ascendente de dezvoltare cosmică. În viața de zi cu zi a muritorilor, virtutea este realizată alegând în mod regulat binele mai degrabă decât răul, iar această aptitudine de a alege este dovada că posedăm o natură morală.

Alegerea dintre bine și rău a omului nu este influențată numai de finețea naturii sale morale, ci de asemenea de factori cum ar fi ignoranța, imaturitatea și iluziile. Un simț al proporției este de asemenea important în exercitarea virtuții, căci poate fi săvârșit răul în alegerea unui scop mai mic în locul unuia mai mare, ca urmare a distorsiunii sau a iluziei. Artă evaluării relative sau a măsurării comparative intră în practica virtuților din domeniul moral.

Natura morală a omului ar fi neputincioasă fără arta măsurării, a discriminării încorporate în aptitudinea sa de a cerceta semnificațiile. Tot astfel, alegerea morală ar fi inutilă fără clarviziunea cosmică care aduce cu sine cunoașterea valorilor spirituale. Din punct de vedere al inteligenței, omul se ridică la nivelul unei ființe morale deoarece el este înzestrat cu personalitate.

Nu putem face niciodată să progreseze moralitatea prin lege sau prin forță. Ea este o problemă personală și de liber arbitru. Ea trebuie să se răspândească prin contactul molipsitor al persoanelor care răspândesc o atmosferă de frumusețe morală cu persoane mai puțin sensibile moral, însă în același timp doritoare într-o oarecare măsură să facă voința Tatălui.

Actele morale sunt împliniri umane caracterizate de cea mai înaltă inteligență, dirijate de o discriminare selectivă atât în alegerea scopurilor superioare cât și în acela al mijloacelor morale pentru a le atinge. O astfel de conduită este virtuoasă. Virtutea supremă constă deci în a alege din toată inima faptul de a face voința Tatălui care este în ceruri.

8. PERSONALITATEA PE URANTIA

Tatăl Universal conferă personalitate numeroaselor ordine de ființe care își au activitățile pe diverse nivele de activitate ale universului. Ființele umane de pe Urantia sunt înzestrate cu o personalitate de tip muritor-finit funcționând la nivelul fiilor ascendenți ai lui Dumnezeu.

Cu toate că ne-ar fi greu să ne apucăm să definim personalitatea, putem încerca să expunem modul în

discriminate between ends as well as between means. And a moral being in choosing virtue is nonetheless intelligent. He knows what he is doing, why he is doing it, where he is going, and how he will get there.

16.7.5 (193.4) When man fails to discriminate the ends of his mortal striving, he finds himself functioning on the animal level of existence. He has failed to avail himself of the superior advantages of that material acumen, moral discrimination, and spiritual insight which are an integral part of his cosmic-mind endowment as a personal being.

16.7.6 (193.5) Virtue is righteousness — conformity with the cosmos. To name virtues is not to define them, but to live them is to know them. Virtue is not mere knowledge nor yet wisdom but rather the reality of progressive experience in the attainment of ascending levels of cosmic achievement. In the day-by-day life of mortal man, virtue is realized by the consistent choosing of good rather than evil, and such choosing ability is evidence of the possession of a moral nature.

16.7.7 (193.6) Man's choosing between good and evil is influenced, not only by the keenness of his moral nature, but also by such influences as ignorance, immaturity, and delusion. A sense of proportion is also concerned in the exercise of virtue because evil may be perpetrated when the lesser is chosen in the place of the greater as a result of distortion or deception. The art of relative estimation or comparative measurement enters into the practice of the virtues of the moral realm.

16.7.8 (193.7) Man's moral nature would be impotent without the art of measurement, the discrimination embodied in his ability to scrutinize meanings. Likewise would moral choosing be futile without that cosmic insight which yields the consciousness of spiritual values. From the standpoint of intelligence, man ascends to the level of a moral being because he is endowed with personality.

16.7.9 (193.8) Morality can never be advanced by law or by force. It is a personal and freewill matter and must be disseminated by the contagion of the contact of morally fragrant persons with those who are less morally responsive, but who are also in some measure desirous of doing the Father's will.

16.7.10 (193.9) Moral acts are those human performances which are characterized by the highest intelligence, directed by selective discrimination in the choice of superior ends as well as in the selection of moral means to attain these ends. Such conduct is virtuous. Supreme virtue, then, is wholeheartedly to choose to do the will of the Father in heaven.

8. URANTIA PERSONALITY

16.8.1 (194.1) The Universal Father bestows personality upon numerous orders of beings as they function on diverse levels of universe actuality. Urantia human beings are endowed with personality of the finite-mortal type, functioning on the level of the ascending sons of God.

16.8.2 (194.2) Though we can hardly undertake to define personality, we may attempt to narrate our

care înțelegem factorii cunoscuți care vor constitui ansamblul energiilor materiale, mentale și spirituale a căror interasociere constituie mecanismul în care, pe care și din care Tatăl Universal face să funcționeze personalitatea pe care a conferit-o.

Personalitatea este un dar unic de natură originară a cărei existență este independentă de sprijinul Ajustorilor Gândirii și anterioară acestui sprijin. Cu toate acestea, prezența Ajustorului crește efectiv manifestarea calitativă a personalității. În momentul în care Ajustorii Gândirii emană din Tată, ei sunt identici în natură, însă personalitatea este variată, originală și exclusivă, iar manifestarea personalității este printre altele condiționată de natura și calitățile energiilor asociate ale naturii materiale, mentale și spirituale care constituie vehiculul organic pentru manifestarea personalității.

Personalitățile pot fi asemănătoare, însă nu sunt niciodată aceleași. Persoanele aparținând unei serii, unui tip, ordin sau model dat pot să se asemeze, și există unele care se aseamănă, însă nu sunt niciodată identice. Personalitatea este această caracteristică a individului pe care o cunoaștem și care ne va permite să-l identificăm într-un viitor nedeterminat, independent de natura și de întinderea schimbărilor care s-au produs în forma, mintea și statutul său spiritual. Personalitatea este această parte a individului care ne permite să recunoaștem și să identificăm pozitiv această persoană ca aceea pe care am cunoscut-o precedent, chiar dacă ea s-a schimbat mult ca urmare a modificărilor în vehiculul de expresie și de manifestare a personalității sale.

Personalitatea creaturii se distinge prin două fenomene spontane și caracteristice de reacții de comportament ale muritorului: conștiința de sine și liberul arbitru relativ care îi este asociat.

Conștiința de sine constă în a-și da seama intelectual de actualitatea personalității. Ea include aptitudinea de a recunoaște realitatea altor personalități. Ea denotă faptul că ființa este capabilă de o experiență individualizată în și cu realitățile cosmice, ceea ce echivalează cu faptul de a atinge statutul de identitate în relațiile de personalitate ale universului. Conștiința de sine implică faptul că recunoaștem actualitatea ajutorului minții și realizăm independența relativă a liberului arbitru creativ și determinant.

Liber arbitru relativ care caracterizează conștiința de sine a personalității umane se găsește angajat în următoarele cazuri:

1. Decizie morală, cea mai înaltă înțelepciune.
2. Alegere spirituală, discernerea adevărului.
3. Iubire dezinteresată, serviciu frățesc.
4. Cooperare intențională, loialitate de grup.
5. Perspicacitate cosmică, înțelegere a semnificațiilor universale.
6. Consacrarea personalității, devoțiunea de a face din toată inima voința Tatălui.
7. Venerarea, atunci când se urmează sincer valorile divine și se iubește din toată inima Dăruitorul de Valori divin.

understanding of the known factors which go to make up the ensemble of material, mental, and spiritual energies whose interassociation constitutes the mechanism wherein and whereon and wherewith the Universal Father causes his bestowed personality to function.

16:8.3 (194.3) Personality is a unique endowment of original nature whose existence is independent of, and antecedent to, the bestowal of the Thought Adjuster. Nevertheless, the presence of the Adjuster does augment the qualitative manifestation of personality. Thought Adjusters, when they come forth from the Father, are identical in nature, but personality is diverse, original, and exclusive; and the manifestation of personality is further conditioned and qualified by the nature and qualities of the associated energies of a material, mindal, and spiritual nature which constitute the organismal vehicle for personality manifestation.

16:8.4 (194.4) Personalities may be similar, but they are never the same. Persons of a given series, type, order, or pattern may and do resemble one another, but they are never identical. Personality is that feature of an individual which we *know*, and which enables us to identify such a being at some future time regardless of the nature and extent of changes in form, mind, or spirit status. Personality is that part of any individual which enables us to recognize and positively identify that person as the one we have previously known, no matter how much he may have changed because of the modification of the vehicle of expression and manifestation of his personality.

16:8.5 (194.5) Creature personality is distinguished by two self-manifesting and characteristic phenomena of mortal reactive behavior: self-consciousness and associated relative free will.

16:8.6 (194.6) Self-consciousness consists in intellectual awareness of personality actuality; it includes the ability to recognize the reality of other personalities. It indicates capacity for individualized experience in and with cosmic realities, equating to the attainment of identity status in the personality relationships of the universe. Self-consciousness connotes recognition of the actuality of mind ministrations and the realization of relative independence of creative and determinative free will.

16:8.7 (194.7) The relative free will which characterizes the self-consciousness of human personality is involved in:

- 16:8.8 (194.8) 1. Moral decision, highest wisdom.
- 16:8.9 (194.9) 2. Spiritual choice, truth discernment.
- 16:8.10 (194.10) 3. Unselfish love, brotherhood service.
- 16:8.11 (194.11) 4. Purposeful co-operation, group loyalty.
- 16:8.12 (194.12) 5. Cosmic insight, the grasp of universe meanings.
- 16:8.13 (194.13) 6. Personality dedication, wholehearted devotion to doing the Father's will.
- 16:8.14 (195.1) 7. Worship, the sincere pursuit of divine values and the wholehearted love of the divine Value-Giver.

Putem considera că personalitatea umană de tip Urantia funcționează într-un mecanism fizic format de modificarea planetară a tipului nebadonian de organism care aparține ordinului electrochimic de activare vitală, și înzestrat cu un model de reproducere pârtească conform ordinului Nebadonului din seria Orvontonului a minții cosmice. Manifestarea darului divin al personalității pe un astfel de mecanism muritor înzestrat cu o minte îi conferă demnitatea de cetățean cosmic și permite acestei creaturi muritoare să reacționeze la recunoașterea constitutivă a trei realități mentale fundamentale ale cosmosului:

1. Recunoașterea matematică sau logică a uniformității cauzalității fizice.

2. Recunoașterea prin rațiune a obligației de a se conduce în mod moral.

3. Înțelegerea prin credință a venerării în comunitate a Deității, asociată cu serviciul plin de iubire al omenirii.

Deplina funcționare a acestei înzestrări cu personalitate este începutul realizării relației părintești cu Deitatea. O astfel de individualitate locuită de un fragment prepersonal al Dumnezeuului Tată este, în realitate și în fapt, un fiu spiritual al lui Dumnezeu. Nu numai că o astfel de creatură revelează capacitatea de a primi darul prezenței divine, însă ea face de asemenea să iasă la iveală o reacție sensibilă la circuitul gravitației personalității Tatălui Paradisiac al tuturor personalităților.

9. REALITATEA CONȘTIINȚEI UMANE

Creatura personală înzestrată cu minte cosmică și locuită de un Ajustor posedă facultatea înăscută de a recunoaște și realiza realitatea energiei, realitatea minții și realitatea spiritului. Creatura volitivă este astfel echipată pentru a distinge faptul lui Dumnezeu, legea lui Dumnezeu și iubirea lui Dumnezeu. Separată de aceste trei elemente inalienabile ale conștiinței umane, întreaga experiență umană este cu adevărat subiectivă, cu excepția acestei realizări intuitive de validitate atașată la unificarea acestor trei reacții de recunoaștere cosmică a realității universului.

Muritorul care-l distinge pe Dumnezeu este capabil să resimtă valoarea unificării acestor trei calități cosmice în evoluția sufletului supraviețuitor, evoluție care este întreprinderea supremă a omului în tabernaculul fizic în care mintea morală colaborează cu spiritul divin interior pentru a-l face dual pe sufletul nemuritor. De la primele începuturi, sufletul este real; el are calități de supraviețuire cosmică.

Dacă omul muritor nu reușește să supraviețuiască morții naturale, valorile spirituale reale ale experienței sale umane supraviețuiesc ca parte a experienței continue a Ajustorului Gândirii. Valorile de personalitate ale unui astfel de nesupraviețuitor persistă ca factor în personalitatea Ființei Supreme pe cale de actualizare. Aceste calități persistente ale personalității sunt lipsite de identitate, însă nu de valori experiențiale acumulate pe parcursul vieții muritoare în trup. Supraviețuirea identității depinde de supraviețuirea sufletului nemuritor, de statutul morontial și de valoarea divină crescătoare.

^{16.8.15 (195.2)} The Urantia type of human personality may be viewed as functioning in a physical mechanism consisting of the planetary modification of the Nebadon type of organism belonging to the electrochemical order of life activation and endowed with the Nebadon order of the Orvonton series of the cosmic mind of parental reproductive pattern. The bestowal of the divine gift of personality upon such a mind-endowed mortal mechanism confers the dignity of cosmic citizenship and enables such a mortal creature forthwith to become reactive to the constitutive recognition of the three basic mind realities of the cosmos:

^{16.8.16 (195.3)} 1. The mathematical or logical recognition of the uniformity of physical causation.

^{16.8.17 (195.4)} 2. The reasoned recognition of the obligation of moral conduct.

^{16.8.18 (195.5)} 3. The faith-grasp of the fellowship worship of Deity, associated with the loving service of humanity.

^{16.8.19 (195.6)} The full function of such a personality endowment is the beginning realization of Deity kinship. Such a selfhood, indwelt by a prepersonal fragment of God the Father, is in truth and in fact a spiritual son of God. Such a creature not only discloses capacity for the reception of the gift of the divine presence but also exhibits reactive response to the personality-gravity circuit of the Paradise Father of all personalities.

9. REALITY OF HUMAN CONSCIOUSNESS

^{16.9.1 (195.7)} The cosmic-mind-endowed, Adjuster-indwelt, personal creature possesses innate recognition-realization of energy reality, mind reality, and spirit reality. The will creature is thus equipped to discern the fact, the law, and the love of God. Aside from these three inalienables of human consciousness, all human experience is really subjective except that intuitive realization of validity attaches to the *unification* of these three universe reality responses of cosmic recognition.

^{16.9.2 (195.8)} The God-discerning mortal is able to sense the unification value of these three cosmic qualities in the evolution of the surviving soul, man's supreme undertaking in the physical tabernacle where the moral mind collaborates with the indwelling divine spirit to dualize the immortal soul. From its earliest inception the soul is *real*; it has cosmic survival qualities.

^{16.9.3 (195.9)} If mortal man fails to survive natural death, the real spiritual values of his human experience survive as a part of the continuing experience of the Thought Adjuster. The personality values of such a nonsurvivor persist as a factor in the personality of the actualizing Supreme Being. Such persisting qualities of personality are deprived of identity but not of experiential values accumulated during the mortal life in the flesh. The survival of identity is dependent on the survival of the immortal soul of morontia status and increasingly divine value. Personality identity survives in and by the survival

Identitatea personalității supraviețuiește în și prin supraviețuirea sufletului.

Conștiința umană de sine implică recunoașterea altor euri decât acest eu conștient, și implică în plus ca o astfel de conștiință să fie reciprocă; ca acest eu să fie cunoscut după felul cum cunoaște. Aceasta se vede într-un mod pur omenesc în viața în societate. Însă voi nu puteți fi la fel de absolut de siguri de realitatea unui însoțitor ca de realitatea prezenței lui Dumnezeu care locuiește în voi.

Conștiința socială nu este inalienabilă, așa cum este conștiința lui Dumnezeu; ea este o dezvoltare culturală și depinde de cunoștințe, de simboluri și de contribuția dotărilor constitutive ale omului - știința, moralitatea și religia. Iar aceste daruri cosmice, socializate, constituie civilizația. Civilizațiile sunt instabile deoarece nu sunt cosmice; ele nu sunt înnăscute la indivizii raselor. Trebuie să le susținem prin contribuții conjugate ale factorilor constitutivi ai omului - știința, moralitatea și religia. Civilizațiile apar și dispar, însă știința, morala și religia supraviețuiesc întotdeauna dispariției lor.

Isus nu s-a limita să-l reveleze pe Dumnezeu omului, el a efectuat de asemenea o revelație nouă către el însuși și către alți oameni. În viața lui Isus, vedem omul la apogeul său. Omul devine atât de magnific real deoarece Isus încorporează numeroase elemente divine în viața sa, iar realizarea (recunoașterea) lui Dumnezeu este inalienabilă și constitutivă la toți oamenii.

În afara instinctului părintesc, dezinteresarea nu este în întregime naturală; nu iubim și nu servim social într-un mod natural. Este necesară iluminarea prin rațiune, moralitate și impulsul religiei (cunoașterea lui Dumnezeu) pentru a crea un ordin social generos și altruist. Conștiința pe care omul o are de propria sa personalitate, conștiința de sine, depinde de asemenea direct de faptul însuși că este spontan conștient de un altul, de atitudinea înnăscută de a pricepe și a recunoaște realitatea altor personalități înlănțuindu-se de la uman la divin.

Este necesar ca o conștiință socială dezinteresată să fie, în cele din urmă, o conștiință religioasă dacă ea se vrea obiectivă; altfel, este o abstracție filozofică pur subiectivă, deci lipsită de iubire. Numai un individ cunoscător de Dumnezeu poate iubi o altă persoană așa cum se iubește pe sine.

Conștiința de sine este în esență o conștiință comunitară; Dumnezeu și omul, Tatăl și fiul, Creatorul și creatura. În conștiința umană de sine, patru realizări de realități ale universului sunt latente și inerente :

1. Căutarea cunoașterii, logica științifică.
2. Căutarea valorilor morale, sensul datoriei.
3. Căutarea valorilor spirituale, experiența

of the soul.

16:9.4 (195.10) Human self-consciousness implies the recognition of the reality of selves other than the conscious self and further implies that such awareness is mutual; that the self is known as it knows. This is shown in a purely human manner in man's social life. But you cannot become so absolutely certain of a fellow being's reality as you can of the reality of the presence of God that lives within you. The social consciousness is not inalienable like the God-consciousness; it is a cultural development and is dependent on knowledge, symbols, and the contributions of the constitutive endowments of man — science, morality, and religion. And these cosmic gifts, socialized, constitute civilization.

16:9.5 (196.1) Civilizations are unstable because they are not cosmic; they are not innate in the individuals of the races. They must be nurtured by the combined contributions of the constitutive factors of man — science, morality, and religion. Civilizations come and go, but science, morality, and religion always survive the crash.

16:9.6 (196.2) Jesus not only revealed God to man, but he also made a new revelation of man to himself and to other men. In the life of Jesus you see man at his best. Man thus becomes so beautifully real because Jesus had so much of God in his life, and the realization (recognition) of God is inalienable and constitutive in all men.

16:9.7 (196.3) Unselfishness, aside from parental instinct, is not altogether natural; other persons are not naturally loved or socially served. It requires the enlightenment of reason, morality, and the urge of religion, God-knowingness, to generate an unselfish and altruistic social order. Man's own personality awareness, self-consciousness, is also directly dependent on this very fact of innate other-awareness, this innate ability to recognize and grasp the reality of other personality, ranging from the human to the divine.

16:9.8 (196.4) Unselfish social consciousness must be, at bottom, a religious consciousness; that is, if it is objective; otherwise it is a purely subjective philosophic abstraction and therefore devoid of love. Only a God-knowing individual can love another person as he loves himself.

16:9.9 (196.5) Self-consciousness is in essence a communal consciousness: God and man, Father and son, Creator and creature. In human self-consciousness four universe-reality realizations are latent and inherent:

- 16:9.10 (196.6) 1. The quest for knowledge, the logic of science.
- 16:9.11 (196.7) 2. The quest for moral values, the sense of duty.
- 16:9.12 (196.8) 3. The quest for spiritual values, the

religioasă.

4. Căutarea valorilor personalității, aptitudinea de a recunoaște realitatea lui Dumnezeu ca personalitate și realizarea simultană a relațiilor noastre frățești cu personalitățile semenilor noștri.

Voi deveniți conștienți de om ca de o creatură frate, pentru că sunteți deja conștienți de Dumnezeu ca Tatăl vostru Creator. Paternitatea este relația din care extragem prin raționament recunoașterea fraternității. Iar Paternitatea devine sau poate deveni o realitate a universului pentru toate creaturile morale, deoarece Tatăl a conferit el însuși personalitate tuturor acestor ființe și le-a încercuitat în controlul circuitului universal al personalității. Noi venerăm pe Dumnezeu mai întâi pentru că el este, apoi pentru că el este în noi, și în cele din urmă pentru că noi suntem în el.

Este deci oare straniu ca mintea cosmică să fie conștientă de la sine de propria sursă, mintea infinită a Spiritului Infinit, și să fie în același timp conștientă de realitatea fizică a vastelor universuri, de realitatea spirituală a Fiului Etern și de realitatea personalității Tatălui Universal ?

[Sponsorizat de un Cenzor Universal de pe Uversa].

religious experience.

^{16:9.13 (196.9)} 4. The quest for personality values, the ability to recognize the reality of God as a personality and the concurrent realization of our fraternal relationship with fellow personalities.

^{16:9.14 (196.10)} You become conscious of man as your creature brother because you are already conscious of God as your Creator Father. Fatherhood is the relationship out of which we reason ourselves into the recognition of brotherhood. And Fatherhood becomes, or may become, a universe reality to all moral creatures because the Father has himself bestowed personality upon all such beings and has encircuited them within the grasp of the universal personality circuit. We worship God, first, because *he is*, then, because *he is in us*, and last, because *we are in him*.

^{16:9.15 (196.11)} Is it strange that the cosmic mind should be self-consciously aware of its own source, the infinite mind of the Infinite Spirit, and at the same time conscious of the physical reality of the far-flung universes, the spiritual reality of the Eternal Son, and the personality reality of the Universal Father?

^{16:9.16 (196.12)} [Sponsored by a Universal Censor from Uversa.]

Capitolul 17. Cele șapte grupuri de spirite supreme

⇨ 016

CARTEA URANTIA

018 ⇨

PARTE I. UNIVERSUL CENTRAL ȘI SUPRAUNVERSURILE

CAPITOLUL 17 CELE ȘAPTE GRUPURI DE SPIRITE SUPREME

Secțiuni

Introduction

1. Cei Șapte Agenți Executivi Supremi
2. Majeston — Șeful Reflexivității
3. Spiritele reflexive
4. Ajutoarele-imagini reflexivi
5. Cele șapte spirite ale circuitelor
6. Spiritele creative ale universurilor locale
7. Spiritele mentale adjuvante
8. Funcțiuni ale spiritelor supreme

Introduction

CELE șapte grupuri de Spirite Supreme sunt directori-coordonatori universali ai administrării celor șapte segmente ale marelui univers. Cu toate că sunt toate clasate în familia funcțională a Spiritului Infinit, următoarele trei grupuri sunt de obicei clasificate în calitate de copii ai Trinității Paradisului:

1. Cele Șapte Spirite Maestru.
2. Cei Șapte Agenți Executivi Supremi.
3. Spiritele reflexive

Cele patru grupuri restrânse sunt aduse la existență prin actele creatoare ale Spiritului Infinit sau a asociaților săi având statut de creator:

4. Ajutoarele-imagini reflexivi
5. Cele șapte spirite ale circuitelor
6. Spiritele creative ale universurilor locale
7. Spiritele mentale adjuvante

Aceste șapte ordine sunt cunoscute pe Uversa ca fiind cele șapte grupuri de Spirite Supreme. Domeniul lor funcțional se întinde de la prezența personală a Celor Șapte Spirite Maestru la periferia Insulei eterne, trecând prin cei șapte sateliți paradisiaci ai Spiritului, circuitele Havonei, guvernele suprauniversului, și administrarea și supravegherea universurilor locale, mergând chiar până la umilul serviciu de înlocuitori

PAPER 17 THE SEVEN SUPREME SPIRIT GROUPS SECTIONS

Introduction

1. The Seven Supreme Executives
2. Majeston — Chief of Reflectivity
3. The Reflective Spirits
4. The Reflective Image Aids
5. The Seven Spirits of the Circuits
6. The Local Universe Creative Spirits
7. The Adjutant Mind-Spirits
8. Functions of the Supreme Spirits

INTRODUCTION

17:0.1 (197.1) THE seven Supreme Spirit groups are the universal co-ordinating directors of the seven-segmented administration of the grand universe. Although all are classed among the functional family of the Infinite Spirit, the following three groups are usually classified as children of the Paradise Trinity:

- 17:0.2 (197.2) 1. The Seven Master Spirits.
- 17:0.3 (197.3) 2. The Seven Supreme Executives.
- 17:0.4 (197.4) 3. The Reflective Spirits.

17:0.5 (197.5) The remaining four groups are brought into being by the creative acts of the Infinite Spirit or by his associates of creative status:

- 17:0.6 (197.6) 4. The Reflective Image Aids.
- 17:0.7 (197.7) 5. The Seven Spirits of the Circuits.
- 17:0.8 (197.8) 6. The Local Universe Creative Spirits.
- 17:0.9 (197.9) 7. The Adjutant Mind-Spirits.

17:0.10 (197.10) These seven orders are known on Uversa as the seven Supreme Spirit groups. Their functional domain extends from the personal presence of the Seven Master Spirits on the periphery of the eternal Isle, through the seven Paradise satellites of the Spirit, the Havona circuits, the governments of the superuniverses, and the administration and supervision of the local universes, even to the lowly service of the

coborâți pe tărâmurile minții evolutive pe lumile timpului și ale spațiului.

Cele Șapte Spirite Maestru sunt directorii coordonatori ai acestui vast domeniu administrativ. În anumite probleme referitoare la reglementarea administrativă a puterii fizice organizate, a energiei mentale și a ajutorului spiritului impersonal, ele acționează personal și direct, pe când în alte situații, acționează prin diverșii lor asociați. În toate problemele relevante ale executivului - ordonanțe, reglementări, ajustări și decizii administrative - Spiritele Maestru acționează prin persoanele celor Șapte Agenți Executivi Supremi. În universul central, Spiritele Maestru pot opera prin cele Șapte Spirite ale Circuitelor Havonei. În sediul celor șapte universuri, ei sunt revelați prin canalul Spiritelor Reflexive și acționează prin persoanele Îmbătrâniților de Zile, cu care sunt în comunicare personală prin Ajutoarele-Imagine Reflexivi.

Cele Șapte Spirite Maestru nu au un contact direct și personal cu administrarea universului la un nivel inferior tribunalelor Îmbătrâniților de Zile. Universul vostru local este administrat ca o parte a suprauniversului nostru de Spiritul Maestru de pe Orvonton, însă funcțiunea sa față de ființele native din Nebadon este imediat umplută și pusă în lucrare personal de Spiritul Mamă Creativ care se află în Salvington, sediul universului vostru local.

1. CEI ȘAPTE AGENȚI EXECUTIVI SUPREMI

Sediile executive ale Celor Șapte Spirite Maestru ocupă cei șapte sateliți paradisiaci ai Spiritului Infinit care se învârt în jurul Insulei centrale între strălucitoarele sfere ale Fiului Etern și circuitul interior al Havonei. Aceste sfere executive sunt plasate sub îndrumarea Agenților Executivi Supremi, un grup de șapte care au fost trinitizați de către Tată, Fiu și Spirit conform specificărilor Celor Șapte Spirite Maestru pentru ființe tipic susceptibile să acționeze ca fiind reprezentanții lor universali.

Spirite Maestru mențin, prin acești Agenți Executivi Supremi, contactul cu diversele diviziuni ale guvernelor suprauniversului. Acești Agenți Executivi sunt cei care determină, într-o mare măsură, tendințele constitutive fundamentale ale celor șapte suprauniversuri. Ei sunt uniformi și divin perfecți, însă posedă de asemenea personalități diverse. Ei nu au un șef permanent; de fiecare dată când se reunesc, unul dintre ei este ales pentru a prezida consiliul lor reunit. Ei călătoresc periodic în Paradis pentru a rămâne în consiliu cu Cele Șapte Spirite Maestru.

Cei Șapte Agenți Executivi Supremi acționează în calitate de coordonatori administrativi ai marelui univers. Am putea să-i numim consiliul administratorilor-directori ai creației posterioare Havonei. Ei nu se ocupă de problemele interne ale Paradisului și își conduc sferile lor limitate de activitate havoniană prin cele Șapte Spirite ale Circuitelor. Altfel, există puține limite câmpului lor de supraveghere; ei se ocupă de direcția lucrurilor fizice, intelectuale și spirituale; ei văd totul, aud totul, simt totul și chiar știu tot ce se întâmplă în cele șapte suprauniversuri și în Havona.

adjutants bestowed upon the realms of evolutionary mind on the worlds of time and space.

17:0.11 (197.11) The Seven Master Spirits are the co-ordinating directors of this far-flung administrative realm. In some matters pertaining to the administrative regulation of organized physical power, mind energy, and impersonal spirit ministry, they act personally and directly, and in others they function through their multifarious associates. In all matters of an executive nature — rulings, regulations, adjustments, and administrative decisions — the Master Spirits act in the persons of the Seven Supreme Executives. In the central universe the Master Spirits may function through the Seven Spirits of the Havona Circuits; on the headquarters of the seven superuniverses they reveal themselves through the channel of the Reflective Spirits and act through the persons of the Ancients of Days, with whom they are in personal communication through the Reflective Image Aids.

17:0.12 (197.12) The Seven Master Spirits do not directly and personally contact universe administration below the courts of the Ancients of Days. Your local universe is administered as a part of our superuniverse by the Master Spirit of Orvonton, but his function in relation to the native beings of Nebadon is immediately discharged and personally directed by the Creative Mother Spirit resident on Salvington, the headquarters of your local universe.

1. THE SEVEN SUPREME EXECUTIVES

17:1.1 (198.1) The executive headquarters of the Master Spirits occupy the seven Paradise satellites of the Infinite Spirit, which swing around the central Isle between the shining spheres of the Eternal Son and the innermost Havona circuit. These executive spheres are under the direction of the Supreme Executives, a group of seven who were trinitized by the Father, Son, and Spirit in accordance with the specifications of the Seven Master Spirits for beings of a type that could function as their universal representatives.

17:1.2 (198.2) The Master Spirits maintain contact with the various divisions of the superuniverse governments through these Supreme Executives. It is they who very largely determine the basic constitutive trends of the seven superuniverses. They are uniformly and divinely perfect, but they also possess diversity of personality. They have no presiding head; each time they meet together, they choose one of their number to preside over that joint council. Periodically they journey to Paradise to sit in council with the Seven Master Spirits.

17:1.3 (198.3) The Seven Supreme Executives function as the administrative co-ordinators of the grand universe; they might be termed the board of managing directors of the post-Havona creation. They are not concerned with the internal affairs of Paradise, and they direct their limited spheres of Havona activity through the Seven Spirits of the Circuits. Otherwise there are few limits to the scope of their supervision; they engage in the direction of things physical, intellectual, and spiritual; they see all, hear all, feel all, even know all, that transpires in the seven superuniverses and in Havona.

Acești Agenți Executivi Supremi nu formulează nici o politică și nu modifică procedura universului; ei se ocupă de executarea planurilor divinității promulgate de Cele Șapte Spirite Maestru. Ei nu se amestecă nici cu autoritatea Îmbătrâniților de Zile în suprauniversuri, nici cu suveranitatea Fiilor Creatori în universurile locale. Ei sunt executivii coordonatori a căror funcțiune este de a realiza politica conjugată a tuturor șefilor acreditați ai marelui univers.

Fiecare dintre executivi și resursele sferei sale sunt consacrați administrării eficiente a unui singur supraunivers. Agentul Executiv Suprem Numărul Unu, operând asupra sferei executive numărul unu, este în întregime ocupat de problemele suprauniversului numărul unu, și așa mai departe, până la Agentul Executiv Suprem Numărul Șapte, care lucrează pe cel de-al șaptelea satelit paradisiac al Spiritului și își consacră energia dirijării celui de-al șaptelea supraunivers. Acest al șaptelea satelit se numește Orvonton, deoarece sferile paradisiace ale Spiritului poartă toate același nume ca suprauniversurile corespondente; în realitate, suprauniversurile au fost numite după ele.

Pe sfera executivă a celui de-al șaptelea supraunivers, numărul de persoane ocupate cu bunul mers al problemelor Orvontonului depășește înțelegerea umană și îmbrățișează practic toate ordinele de inteligențe celeste. Toate personalitățile trimise de serviciile suprauniversurilor (mai puțin Spiritele Inspirate ale Trinității și Ajustorii Gândirii) trec prin una din cele șapte lumi executive când călătoresc în univers plecând din Paradis sau mergând spre Paradis. Acolo este ținut registrul central al tuturor personalităților create de a Treia Sursă-Centru și operând în suprauniversuri. Sistemul arhivelor materiale, morontiale și spirituale al uneia dintre aceste lumi administrative ale Spiritului Infinit stupefiază chiar și o ființă aparținând ordinului meu.

Cea mai mare parte a subordonaților imediați ai Agenților Executivi Supremi este compusă pe de o parte din fii trinitizați de personalitățile Paradisiacale-Havona, și pe de altă parte de descendența trinitizată a muritorilor glorificați diplomați ai educației multimilenare a planului de ascensiune a timpului și a spațiului. Șeful Consiliului Suprem al Corpului Paradisiac al Finalității este cel care desemnează acești fii trinitizați aleși pentru a servi pe lângă Agenții Executivi Supremi.

Fiecare Agent Executiv Suprem are două cabinete consultative. Copiii Spiritului Infinit în sediul fiecărui supraunivers aleg în rangurile lor reprezentanți pentru a servi timp de un mileniu cabinetul consultativ primar al Agentului lor Executiv Suprem. Pentru toate problemele afectând muritorii ascendenți ai timpului, există un cabinet secundar format din muritori care au atins Paradisul și din fii trinitizați de muritori glorificați; acest corp este ales de ființele în curs de perfecționare și ascensiune care locuiesc pasager sediile celor șapte suprauniversuri. Toți ceilalți conducători ai problemelor sunt numiți de Agenții Executivi Supremi.

Din timp în timp, au loc mari întruniri pe sateliții paradisiaci ai Spiritului. Fii trinitizați afectați acestor lumi, precum și ascendenți care au atins Paradisul se reunesc cu personalitățile spirituale ale celei de-a Treia

17:1.4 (198.4) These Supreme Executives do not originate policies, nor do they modify universe procedures; they are concerned with the execution of the plans of divinity promulgated by the Seven Master Spirits. Neither do they interfere with the rule of the Ancients of Days in the superuniverses nor with the sovereignty of the Creator Sons in the local universes. They are the co-ordinating executives whose function it is to carry out the combined policies of all duly constituted rulers in the grand universe.

17:1.5 (198.5) Each of the executives and the facilities of his sphere are devoted to the efficient administration of a single superuniverse. Supreme Executive Number One, functioning on executive sphere number one, is wholly occupied with the affairs of superuniverse number one, and so on to Supreme Executive Number Seven, working from the seventh Paradise satellite of the Spirit and devoting his energies to the management of the seventh superuniverse. The name of this seventh sphere is Orvonton, for the Paradise satellites of the Spirit have the same names as their related superuniverses; in fact, the superuniverses were named after them.

17:1.6 (198.6) On the executive sphere of the seventh superuniverse the staff engaged in keeping straight the affairs of Orvonton runs into numbers beyond human comprehension and embraces practically every order of celestial intelligence. All superuniverse services of personality dispatch (except Inspired Trinity Spirits and Thought Adjusters) pass through one of these seven executive worlds on their universe journeys to and from Paradise, and here are maintained the central registries for all personalities created by the Third Source and Center who function in the superuniverses. The system of material, morontial, and spiritual records on one of these executive worlds of the Spirit amazes even a being of my order.

17:1.7 (199.1) The immediate subordinates of the Supreme Executives consist for the greater part of the trinitized sons of Paradise-Havona personalities and of the trinitized offspring of the glorified mortal graduates from the agelong training of the ascendant scheme of time and space. These trinitized sons are designated for service with the Supreme Executives by the chief of the Supreme Council of the Paradise Corps of the Finality.

17:1.8 (199.2) Each Supreme Executive has two advisory cabinets: The children of the Infinite Spirit on the headquarters of each superuniverse choose representatives from their ranks to serve for one millennium in the primary advisory cabinet of their Supreme Executive. In all matters affecting the ascending mortals of time, there is a secondary cabinet, consisting of mortals of Paradise attainment and of the trinitized sons of glorified mortals; this body is chosen by the perfecting and ascending beings who transiently dwell on the seven superuniverse headquarters. All other chiefs of affairs are appointed by the Supreme Executives.

17:1.9 (199.3) From time to time, great conclaves take place on these Paradise satellites of the Spirit. Trinitized sons assigned to these worlds, together with the ascenders who have attained Paradise, assemble with

Surse-Centru în reuniuni referitoare la luptele și triumfurile carierei de ascensiune. Aceste reuniuni frățești sunt întotdeauna prezidate de Agenții Executivi Supremi.

Odată pe mileniul paradisiac, cei Șapte Agenți Executivi Supremi părăsesc sediul lor de autoritate și merg în Paradis unde își țin conclavul lor milenar de salut universal și de bune urări multitudinii de inteligențe ale creației. Acest eveniment memorabil are loc în prezența imediată a lui Majeston, șeful tuturor grupurilor de spirite reflexive. Și ei pot astfel comunica simultan cu toți asociații lor în marele univers prin funcționarea excepțională a reflexivității universale.

2. MAJESTON — ȘEFUL REFLEXIVITĂȚII

Spiritele Reflexive sunt de origine trinitară divină. Aceste personalități excepționale și puțin misterioase sunt în număr de cinzeci. Aceste personalități extraordinare au fost create în grupuri de șapte, fiecare dintre aceste episoade creative rezultând dintr-o legătură a Trinității Paradisului cu unul dintre Maeștrii Spirite.

Această operațiune capitală intervenită la începutul timpurilor traduce efortul inițial al Personalităților Creatoare Supreme, reprezentate de Maeștrii Spirite, pentru a opera în calitate de cocreatori cu Trinitatea Paradisului. Această uniune a puterii creative a Creatorilor supremi cu potențialele creative ale Trinității este însăși sursa actualității Ființei Supreme. De aceea, atunci când ciclul creației reflexive și-a terminat cursa, când fiecare dintre Cele Șapte Spirite Maestru și-a găsit sincronismul creativ perfect cu Trinitatea Paradisului, și când al patruzeci și nouălea Spirit Reflexiv a fost personalizat, o nouă și profundă reacție se produce în Absolutul Deității. Această reacție va atribui noi prerogative de personalitate Ființei Supreme și va culmina în personalizarea lui Majeston, șeful reflexivității și centrul paradisiac al lucrării celor patruzeci și nouă de Spirite Reflexive și ale asociațiilor lor în universul universurilor.

Majeston este o adevărată persoană, centrul personal și infailibil al fenomenelor reflexivității în cele șapte suprauniversuri ale timpului și spațiului. El menține un cartier general permanent în Paradis, în apropierea centrului tuturor lucrurilor, în locul de întâlnire al Celor Șapte Spirite Maestru. El se ocupă doar cu coordonarea și menținerea serviciului reflexivității în vasta creație. El nu este altfel implicat în administrarea afacerilor universului.

Majeston nu este inclus în repertoriul nostru al personalităților Paradisului, deoarece el este singura personalitate divină existentă creată de Ființa Supremă în legătură funcțională cu Absolutul Deității. El este o persoană, însă el este exclusiv, și pare a fi automat, interesat de această unică fază a economiei universale. Funcțiunile sale nu îi dau actual nici un titlu personal în raport cu alte ordine (nereflexive) de personalități ale universului.

Crearea lui Majeston a marcat primul act creativ suprem al Ființei Supreme. Această acțiune era volitivă la Ființa Supremă, însă prodigioasa reacție Absolutului Deității nu a fost cunoscută dinainte. De la apariția

the spirit personalities of the Third Source and Center in the reunions of the struggles and triumphs of the ascendant career. The Supreme Executives always preside over such fraternal gatherings.

17:1.10 (199.4) Once in each Paradise millennium the Seven Supreme Executives vacate their seats of authority and go to Paradise, where they hold their millennial conclave of universal greeting and well-wishing to the intelligent hosts of creation. This eventful occasion takes place in the immediate presence of Majeston, the chief of all reflective spirit groups. And they are thus able to communicate simultaneously with all their associates in the grand universe through the unique functioning of universal reflectivity.

2. MAJESTON — CHIEF OF REFLECTIVITY

17:2.1 (199.5) The Reflective Spirits are of divine Trinity origin. There are fifty of these unique and somewhat mysterious beings. Seven of these extraordinary personalities were created at a time, and each such creative episode was effected by a liaison of the Paradise Trinity and one of the Seven Master Spirits.

17:2.2 (199.6) This momentous transaction, occurring in the dawn of time, represents the initial effort of the Supreme Creator Personalities, represented by the Master Spirits, to function as cocreators with the Paradise Trinity. This union of the creative power of the Supreme Creators with the creative potentials of the Trinity is the very source of the actuality of the Supreme Being. Therefore, when the cycle of reflective creation had run its course, when each of the Seven Master Spirits had found perfect creative synchrony with the Paradise Trinity, when the forty-ninth Reflective Spirit had personalized, then a new and far-reaching reaction occurred in the Deity Absolute which imparted new personality prerogatives to the Supreme Being and culminated in the personalization of Majeston, the reflectivity chief and Paradise center of all the work of the forty-nine Reflective Spirits and their associates throughout the universe of universes.

17:2.3 (200.1) Majeston is a true person, the personal and infallible center of reflectivity phenomena in all seven superuniverses of time and space. He maintains permanent Paradise headquarters near the center of all things at the rendezvous of the Seven Master Spirits. He is concerned solely with the co-ordination and maintenance of the reflectivity service in the far-flung creation; he is not otherwise involved in the administration of universe affairs.

17:2.4 (200.2) Majeston is not included in our catalogue of Paradise personalities because he is the only existing personality of divinity created by the Supreme Being in functional liaison with the Deity Absolute. He is a person, but he is exclusively and apparently automatically concerned with this one phase of universe economy; he does not now function in any personal capacity with relation to other (nonreflective) orders of universe personalities.

17:2.5 (200.3) The creation of Majeston signaled the first supreme creative act of the Supreme Being. This will to action was volitional in the Supreme Being, but the stupendous reaction of the Deity Absolute was not

Havonei în eternitate, universul nu a văzut niciodată înfăptuindu-se, la o scară atât de formidabilă, alinierea unei atât de gigantice puteri și coordonarea unor imense activități ale spiritului în funcționare. Răspunsul Deității la voința creativă a Ființei Supreme și a asociaților săi a depășit considerabil intențiile scopurilor lor și a depășit cu mult previziunile concepute.

În erele viitoare, Supremul și Ultimul ar putea atinge nivele noi de divinitate și s-ar putea ridica la noi domenii de funcțiune ale personalității. Noi rămânem sub imperiul unei temeri respectuoase în fața posibilităților la care aceste ere viitoare ar putea fi martore în domeniile în care se vor deitiza încă alte ființe neașteptate și nebănuite care ar poseda puteri inimaginabile de coordonare universală crescută. S-ar părea că nu există nici o limită la potențialul de reacție al Absolutului Deității față de această sinteză a relațiilor între Deitatea experiențială și Trinitatea existențială a Paradisului.

3. SPIRITELE REFLEXIVE

Cele patruzeci și nouă de Spirite Reflexive sunt de origine trinitară, însă fiecare dintre cele șapte episoade creative însoțind apariția lor a produs un tip de ființe a căror natură este asemănătoare cu caracteristicile Spiritului Maestru co-ancestral. Astfel încât, ei reflectă în mod divers natura și caracterul celor șapte combinații asociative posibile de caracteristici de divinitate ale Tatălui Universal, Fiului Etern și Spiritul Infinit. Din acest motiv, este necesar să avem șapte dintre aceste Spirite Reflexive în sediul fiecărui supraunivers. Este necesar un reprezentant al fiecăruia dintre cele șapte tipuri pentru a ajunge să se reflecte perfect toate fazele și toate manifestările posibile ale celor trei Deități ale Paradisului, deoarece aceste fenomene ar putea să se producă într-o parte oarecare a celor șapte suprauniversuri. În consecință, un membru al fiecărui tip a fost desemnat să servească în fiecare dintre suprauniversuri. Aceste grupuri de șapte Spirite Reflexive neasemănătoare mențin un cartier general în capitalele suprauniversurilor, în centrul reflexiv al fiecărui domeniu, care nu coincide cu centrul de polaritate spirituală.

Spiritele Reflexive au nume, însă denumirile lor nu sunt revelate în lumile spațiului. Ele sunt atașate naturii și caracterului acestor ființe și fac parte dintr-unul dintre cele șapte mistere universale ale sferelor secrete ale Paradisului.

Atributul reflexivității, fenomenul nivelelor mentale ale Autorului Comun, ale Ființei Supreme și ale Maeștrilor Spirite, este transmisibil tuturor ființelor ocupate să realizeze acest vast plan de inteligență universală. Și iată un mare mister; nici Maeștrii Spirite, nici Deitatea Paradisului, izolat sau colectiv, nu arată puteri de reflexivitate universală coordonată așa cum s-au manifestat ele la cele patruzeci și nouă de personalități de legătură ale lui Majeston, și cu toate acestea ele sunt creatorii acestor ființe minunate înzestrate. Ereditatea divină face uneori să iasă la iveală la creatură anumite atribute indiscernabile în cazul Creatorului.

Membrii serviciului reflexivității, cu excepția lui

foreknown. Not since the eternity-appearance of Havona had the universe witnessed such a tremendous factualization of such a gigantic and far-flung alignment of power and co-ordination of functional spirit activities. The Deity response to the creative wills of the Supreme Being and his associates was vastly beyond their purposeful intent and greatly in excess of their conceptual forecasts.

17:2.6 (200.4) We stand in awe of the possibility of what the future ages, wherein the Supreme and the Ultimate may attain new levels of divinity and ascend to new domains of personality function, may witness in the realms of the deitization of still other unexpected and undreamed of beings who will possess unimagined powers of enhanced universe co-ordination. There would seem to be no limit to the Deity Absolute's potential of response to such unification of relationships between experiential Deity and the existential Paradise Trinity.

3. THE REFLECTIVE SPIRITS

17:3.1 (200.5) The forty-nine Reflective Spirits are of Trinity origin, but each of the seven creative episodes attendant upon their appearance was productive of a type of being in nature resembling the characteristics of the coancestral Master Spirit. Thus they variously reflect the natures and characters of the seven possible combinations of the association of the divinity characteristics of the Universal Father, the Eternal Son, and the Infinite Spirit. For this reason it is necessary to have seven of these Reflective Spirits on the headquarters of each superuniverse. One of each of the seven types is required in order to achieve the perfect reflection of all phases of every possible manifestation of the three Paradise Deities as such phenomena might occur in any part of the seven superuniverses. One of each type was accordingly assigned to service in each of the superuniverses. These groups of seven dissimilar Reflective Spirits maintain headquarters on the capitals of the superuniverses at the reflective focus of each realm, and this is not identical with the point of spiritual polarity.

17:3.2 (200.6) The Reflective Spirits have names, but these designations are not revealed on the worlds of space. They pertain to the nature and character of these beings and are a part of one of the seven universal mysteries of the secret spheres of Paradise.

17:3.3 (201.1) The attribute of reflectivity, the phenomenon of the mind levels of the Conjoint Actor, the Supreme Being, and the Master Spirits, is transmissible to all beings concerned in the working of this vast scheme of universal intelligence. And herein is a great mystery: Neither the Master Spirits nor the Paradise Deities, singly or collectively, disclose these powers of co-ordinate universal reflectivity just as they are manifested in these forty-nine liaison personalities of Majeston, and yet they are the creators of all these marvelously endowed beings. Divine heredity does sometimes disclose in the creature certain attributes which are not discernible in the Creator.

17:3.4 (201.2) The personnel of the reflectivity service, with

Majeston și a Spiritelor Reflexive, sunt toți creaturi ale Spiritului Infinit și ale asociaților și subordonaților săi imediați. Spiritele Reflexive ale fiecărui supraunivers sunt creatorii Ajutoarelor-Imagine Reflexive care le aparțin, vocile lor personale în curțile Îmbătrâniților de Zile.

Spiritele Reflexive nu sunt pur și simplu agenți care transmit; ei sunt de asemenea personalități care rețin. Descendența lor, seconafimii, sunt de asemenea personalități care rețin și înregistrează. Tot ceea ce posedă o adevărată valoare spirituală este înregistrat în dublu exemplar, și una dintre impresii este păstrată în echipamentul personal al unui membru din numeroasele ordine de personalități seconafice aparținând imensului personal de Spirite Reflexive.

Arhivele oficiale ale universului sunt transmise eşaloanelor superioare la inițiativa și prin mijlocirea arhivistilor angelici, însă adevăratele anale spirituale sunt reunite prin reflexivitate și păstrate în mintea personalităților calificate și corespunzătoare aparținând familiei Spiritului Infinit. Acestea sunt arhivele vii, contrastând cu arhivele oficiale și moarte ale universului, și ele sunt perfect conservate în mintea vie a personalităților înregistratoare ale Spiritului Infinit.

Organizarea reflexivității este de asemenea mecanismul oricărei creații pentru a culege noutăți și a difuza decrete. Ea acționează continuu, contrar funcționării periodice a diverselor servicii de teledifuziune.

Orice eveniment important care se întâmplă în sediul unui univers local este reflectat spontan pe capitala suprauniversului său. Și invers, orice eveniment semnificativ pentru universurile locale este reflectat din sediul suprauniversului către capitalele universurilor locale. Am putea crede că serviciul de reflexivitate mergând din universul timpului către supraunivers este automat sau operând prin el însuși, însă nu este așa. Acest serviciu este foarte personal și inteligent; precizia sa rezultă dintr-o perfectă cooperare a personalităților, și în consecință nu-l putem deloc atribui împlinirilor personale de prezență ale Absolutelor.

Cu toate că Ajustorii Gândirii nu participă la funcționarea sistemului universal de reflexivitate, avem toate motivele să credem că toate fragmentele Tatălui sunt perfect la curent cu aceste operațiuni și sunt capabile să se preleveze de conținutul lor.

Pe parcursul prezentei ere a universului, serviciul de reflexivitate extraparadisiacă pare a fi limitat în spațiu la periferia celor șapte suprauniversuri. Altfel, funcțiunea acestui serviciu pare a fi independentă de timp și de spațiu la fel ca de toate circuitele universale subabsolute pe care le cunoaștem.

În sediul fiecărui supraunivers, organizarea reflexivă acționează ca o unitate separată, însă în anumite ocazii speciale, sub îndrumarea lui Majeston, cele șapte organizații pot acționa împreună, la unison universal, și o fac efectiv. Acesta este cazul pe parcursul jubileelor ocazionate de ancorarea unui întreg univers local în lumină și viață și în epocile de salutări milenare ale celor Șapte Agenți Executivi Supremi.

the exception of Majeston and the Reflective Spirits, are all the creatures of the Infinite Spirit and his immediate associates and subordinates. The Reflective Spirits of each superuniverse are the creators of their Reflective Image Aids, their personal voices to the courts of the Ancients of Days.

17:3.5 (201.3) The Reflective Spirits are not merely transmitting agents; they are retentive personalities as well. Their offspring, the seconaphim, are also retentive or record personalities. Everything of true spiritual value is registered in duplicate, and one impression is preserved in the personal equipment of some member of one of the numerous orders of seconaphic personalities belonging to the vast staff of the Reflective Spirits.

17:3.6 (201.4) The formal records of the universes are passed up by and through the angelic recorders, but the true spiritual records are assembled by reflectivity and are preserved in the minds of suitable and appropriate personalities belonging to the family of the Infinite Spirit. These are the *live* records in contrast with the formal and *dead* records of the universe, and they are perfectly preserved in the living minds of the recording personalities of the Infinite Spirit.

17:3.7 (201.5) The reflectivity organization is also the news-gathering and the decree-disseminating mechanism of all creation. It is in constant operation in contrast with the periodic functioning of the various broadcast services.

17:3.8 (201.6) Everything of import transpiring on a local universe headquarters is inherently reflected to the capital of its superuniverse. And conversely, everything of local universe significance is reflected outward to the local universe capitals from the headquarters of their superuniverse. The reflectivity service from the universes of time up to the superuniverses is apparently automatic or self-operating, but it is not. It is all very personal and intelligent; its precision results from perfection of personality co-operation and therefore can hardly be attributed to the impersonal presence-performances of the Absolutes.

17:3.9 (201.7) While Thought Adjusters do not participate in the operation of the universal reflectivity system, we have every reason to believe that all Father fragments are fully cognizant of these transactions and are able to avail themselves of their content.

17:3.10 (201.8) During the present universe age the space range of the extra-Paradise reflectivity service seems to be limited by the periphery of the seven superuniverses. Otherwise, the function of this service seems to be independent of time and space. It appears to be independent of all known subabsolute universe circuits.

17:3.11 (201.9) On the headquarters of each superuniverse the reflective organization acts as a segregated unit; but on certain special occasions, under the direction of Majeston, all seven may and do act in universal unison, as in the event of the jubilee occasioned by the settling of an entire local universe in light and life and at the times of the millennial greetings of the Seven Supreme Executives.

4. AJUTOARELE-IMAGINI REFLEXIVI

4. THE REFLECTIVE IMAGE AIDS

Cei patruzeci și nouă de Ajutoare-Imagine Reflexive au fost creați de Spiritele Reflexive, și există exact șapte Ajutoare în sediul fiecărui supraunivers. Primul act creativ al Spiritelor Reflexive de pe Uversa a fost de a produce cele șapte Ajutoare-Imagine ale lor, fiecare Spirit Reflexiv creând propriul său Ajutor. În anumite atribute și caracteristici, Ajutoarele-Imagini sunt reproduceri perfecte ale Spiritelor lor Mamă Reflexive; sunt dubluri virtuale, mai puțin atributul reflexivității. Ei sunt adevărate imagini și funcționează în calitate de canale de comunicare între Spiritele Reflexive și autoritățile suprauniversurilor. Ajutoarele-Imagini nu sunt numai asistenți; ele sunt reprezentări efective ale Spiritelor lor ancestrale respective; sunt imagini, și sunt fideli numelor lor.

Spiritele Reflexive însele sunt adevărate personalități, însă de un astfel de ordin încât sunt de neînțeles pentru ființele materiale. Chiar și pe sfera lor sediu a unui supraunivers, aceste Spirite au nevoie de asistența Ajutoarelor-Imagine pentru toate raporturile lor personale cu Cei Îmbătrâniți de Zile și asociații lor. În contactele între Ajutoarele-Imagini și Cei Îmbătrâniți de Zile, este suficient uneori un Ajutor pentru a opera acceptabil, în timp ce în alte ocazii sunt necesare două, trei, patru Ajutoare, sau chiar toate șapte, pentru a prezenta integral și convenabil comunicările a căror transmisie le este încredințată. Tot astfel, mesajele Ajutoarelor-Imagine sunt primite divers de unul sau doi Străvechi de Zile, sau de toți trei, conform exigențelor conținutului comunicării.

Ajutoarele-Imagini servesc indefinit alături de Spiritele lor ancestrale și au la dispoziția lor o incredibilă armată de seconafimi pentru a le asista. Ajutoarele-Imagini nu au funcțiuni legate direct la lumile educative ale muritorilor ascendenți. Ele sunt strâns asociate cu serviciul învățăturilor planului universal pentru progresia muritorilor, însă voi nu intrați personal în contact cu ei atunci când locuiți în școlile de pe Uversa, deoarece aceste ființe aparent personale sunt lipsite de voință; ele nu exercită puterea alegerii, ele sunt adevărate imagini reflectând în întregime personalitatea și mintea Spiritului lor ancestral individual. În calitate de clasă, muritorii ascendenți nu intră în contact restrâns cu reflexivitatea. Va exista întotdeauna o ființă de natură reflexivă interpusă între voi și operațiunea efectivă a serviciului.

5. CELE ȘAPTE SPIRITE ALE CIRCUITELOR

Cele Șapte Spirite ale Circuitelor Havonei sunt reprezentarea impersonală asociată a Spiritului Infinit și a Celor Șapte Spirite Maestru pe lângă cele șapte circuite ale universului central. Ei sunt slujitorii Maeștrilor Spirite din care își trag descendența colectivă. Maeștrii Spirite aduc în cele șapte suprauniversuri o individualitate administrativă distinctă și diversificată. Prin Spiritele uniforme ale Circuitelor Havonei, ei pot asigura universului central o supraveghere spirituală unificată, uniformă și coordonată.

Fiecare dintre cele Șapte Spirite ale Circuitelor este limitat să impregneze un singur circuit al Havonei. Ei nu se ocupă direct de regimurile guvernamentale ale Eternilor de Zile, șefii lumilor individuale ale Havonei, însă ei sunt în legătură cu cei Șapte Agenți Executivi

17:4.1 (202.1) The forty-nine Reflective Image Aids were created by the Reflective Spirits, and there are just seven Aids on the headquarters of each superuniverse. The first creative act of the seven Reflective Spirits of Uversa was the production of their seven Image Aids, each Reflective Spirit creating his own Aid. The Image Aids are, in certain attributes and characteristics, perfect reproductions of their Reflective Mother Spirits; they are virtual duplications minus the attribute of reflectivity. They are true images and constantly function as the channel of communication between the Reflective Spirits and the superuniverse authorities. The Image Aids are not merely assistants; they are actual representations of their respective Spirit ancestors; they are *images*, and they are true to their name.

17:4.2 (202.2) The Reflective Spirits themselves are true personalities but of such an order as to be incomprehensible to material beings. Even on a superuniverse headquarters sphere they require the assistance of their Image Aids in all personal intercourse with the Ancients of Days and their associates. In contacts between the Image Aids and the Ancients of Days, sometimes one Aid functions acceptably, while on other occasions two, three, four, or even all seven are required for the full and proper presentation of the communication intrusted to their transmission. Likewise, the messages of the Image Aids are variously received by one, two, or all three Ancients of Days, as the content of the communication may require.

17:4.3 (202.3) The Image Aids serve forever by the sides of their ancestral Spirits, and they have at their disposal an unbelievable host of helper seconaphim. The Image Aids do not directly function in connection with the training worlds of ascending mortals. They are closely associated with the intelligence service of the universal scheme of mortal progression, but you will not personally come in contact with them when you sojourn in the Uversa schools because these seemingly personal beings are devoid of will; they do not exercise the power of choice. They are true images, wholly reflective of the personality and mind of the individual Spirit ancestor. As a class, ascending mortals do not intimately contact with reflectivity. Always some being of the reflective nature will be interposed between you and the actual operation of the service.

5. THE SEVEN SPIRITS OF THE CIRCUITS

17:5.1 (202.4) The Seven Spirits of the Havona Circuits are the joint impersonal representation of the Infinite Spirit and the Seven Master Spirits to the seven circuits of the central universe. They are the servants of the Master Spirits, whose collective offspring they are. The Master Spirits provide a distinct and diversified administrative individuality in the seven superuniverses. Through these uniform Spirits of the Havona Circuits they are enabled to provide a unified, uniform, and co-ordinated spiritual supervision for the central universe.

17:5.2 (202.5) The Seven Spirits of the Circuits are each limited to the permeation of a single Havona circuit. They are not directly concerned with the regimes of the Eternals of Days, the rulers of the individual Havona worlds. But they are in liaison with the Seven Supreme

Supremi și se sincronizează cu prezența Ființei Supreme în universul central. Munca lor este în întregime limitată la Havona.

Prin descendența lor personală, supernafimii terțiari, Spiritele Circuitelor, stabilesc contactul cu persoanele care locuiesc pe Havona. Cu toate că Spiritele Circuitelor coexistă cu Cele Șapte Spirite Maestru, funcțiunea lor de a crea supernafimi terțiari nu atinge o importanță majoră înainte de sosirea primilor pelerini ai timpului pe circuitul exterior al Havonei, în zilele lui Grandfanda.

Avansând din circuit în circuit în Havona, veți fi învățați în ceea ce privește Spiritele Circuitelor, însă nu veți ajunge să vă puneți în comuniune personală cu ele, chiar dacă veți recunoaște prezența impersonală a influenței lor spirituale și veți extrage personal plăcere din aceasta.

Relația între Spiritele Circuitelor și locuitorii nativi ai Havonei seamănă mult cu cea a Ajustorilor Gândiri cu muritorii locuind lumile universurilor evolutive. Spre deosebire de Ajustorii Gândirii, Spiritele Circuitelor sunt impersonale și se asociază minții perfecte a ființelor Havonei la fel cu spiritele impersonale ale Tatălui Universal locuiesc mintea finită a omului muritor. Însă Spiritele Circuitelor nu devin niciodată o fracțiune permanentă a personalităților Havonei.

6. SPIRITELE CREATIVE ALE UNIVERSURILOR

LOCALE

În ceea ce privește natura și funcțiunea Spiritelor Creative ale universurilor locale, numeroase indicații vădesc mai degrabă expunerea asocierii lor cu Fiii Creatori pentru a organiza și dirija creațiile locale. Cu toate acestea, numeroase trăsături ale experiențelor acestor ființe minunate, anterioare universului local, își găsesc aici locul lor în studiul celor șapte grupuri ale Spiritelor Supreme.

Noi suntem puși la curent cu cele șase faze ale carierei unui Spirit Mamă al universului local, și facem numeroase speculații asupra probabilității unui al șaptelea stadiu de activitate. Aceste diverse stadii de existență sunt următoarele:

1. Diferențierea Inițială în Paradis. Atunci când un Fiu Creator este personalizat prin acțiunea conjugată a Tatălui Universal și al Fiului Etern, se produce simultan la persoana Spiritului Infinit ceea ce noi numim „suprema reacție de complement”. Noi nu sesizăm natura acestei reacții, însă noi înțelegem că ea desemnează o modificare spontană a posibilităților de personalizare incluse în potențialul creativ al Creatorului Asociat. Nașterea unui Fiu Creator coordonat este semnalul nașterii, la persoana Spiritului Infinit, a potențialului viitorului consort al universului local al acestui Fiu al Paradisului. Noi nu avem cunoștință de această nouă identificare prepersonală a unei entități, însă noi știm că faptul își găsește locul în biografia acestui Fiu Creator, înregistrat în Paradis.

2. Educația Preliminară în Arta de a Crea. Pe parcursul lungii perioade de educație preliminară a unui

Executives, and they synchronize with the central universe presence of the Supreme Being. Their work is wholly confined to Havona.

17.5.3 (203.1) These Spirits of the Circuits make contact with those who sojourn in Havona through their personal offspring, the tertiary supernaphim. While the Circuit Spirits are coexistent with the Seven Master Spirits, their function in the creation of tertiary supernaphim did not attain major importance until the first pilgrims of time arrived on the outer circuit of Havona in the days of Grandfanda.

17.5.4 (203.2) As you advance from circuit to circuit in Havona, you will learn of the Spirits of the Circuits, but you will not be able to hold personal communion with them, even though you may personally enjoy, and recognize the impersonal presence of, their spiritual influence.

17.5.5 (203.3) The Circuit Spirits are related to the native inhabitants of Havona much as the Thought Adjusters are related to the mortal creatures inhabiting the worlds of the evolutionary universes. Like the Thought Adjusters, the Circuit Spirits are impersonal, and they consort with the perfect minds of Havona beings much as the impersonal spirits of the Universal Father indwell the finite minds of mortal men. But the Spirits of the Circuits never become a permanent part of Havona personalities.

6. THE LOCAL UNIVERSE CREATIVE SPIRITS

17.6.1 (203.4) Much that pertains to the nature and function of the local universe Creative Spirits properly belongs to the narrative of their association with the Creator Sons in the organization and management of the local creations; but there are many features of the prelocal universe experiences of these marvelous beings which may be narrated as a part of this discussion of the seven Supreme Spirit groups.

17.6.2 (203.5) We are conversant with six phases of the career of a local universe Mother Spirit, and we speculate much concerning the probability of a seventh stage of activity. These different stages of existence are:

17.6.3 (203.6) 1. *Initial Paradise Differentiation.* When a Creator Son is personalized by the joint action of the Universal Father and the Eternal Son, simultaneously there occurs in the person of the Infinite Spirit what is known as the “supreme reaction of complement.” We do not comprehend the nature of this reaction, but we understand that it designates an inherent modification of those personalizable possibilities which are embraced within the creative potential of the Conjoint Creator. The birth of a co-ordinate Creator Son signalizes the birth within the person of the Infinite Spirit of the potential of the future local universe consort of this Paradise Son. We are not cognizant of this new prepersonal identification of entity, but we know that this fact finds place on the Paradise records of the career of such a Creator Son.

17.6.4 (203.7) 2. *Preliminary Creatorship Training.* During the long period of the preliminary training of a Michael

Fiul Mihail referitoare la organizarea și administrarea universurilor, viitoarea sa consoartă suportă noi dezvoltări de entitate și dobândește conștiința de grup a unui destin. Fără a fi siguri, noi bănuim că această entitate conștientă de grup ia cunoștință de spațiu și începe educarea preliminară necesară pentru a dobândi abilitatea spirituală indispensabilă muncii sale viitoare de colaborare cu Mihailul său complementar pentru a crea și administra un univers.

3. Stadiul Creației Fizice. În epoca în care misiunea de a crea este încredințată unui Fiul Mihail de către Fiul Etern, Spiritul Maestru care conduce suprauniversul la care noul Fiul Creator este destinat să dea expresie „rugăciunii de identificare” în prezența Spiritului Infinit; și, pentru prima dată, entitatea Spiritului Creativ subsecvent apare ca diferențiată de persoana Spiritului Infinit. Această entitate se îndreaptă direct către Spiritul Maestru care a formulat cererea și dispare imediat din câmpul nostru de cunoaștere; ea a devenit aparent o parte din persoana acestui Maestru Spirit. Spiritul Creativ nou identificat rămâne cu Spiritul Maestru până în momentul plecării Fiului Creator pentru aventura spațiului; atunci, Spiritul Maestru conferă noul Spirit consort în paza Fiului Creator și specifică în același timp Spiritului consort datoria de fidelitate eternă și de loialitate fără sfârșit. Atunci survine unul dintre episoadele cele mai profund emoționante care pot avea loc în Paradis. Tatăl Universal vorbește pentru a recunoaște uniunea eternă a Fiului Creator și a Spiritului Creativ și pentru a confirma anumite puteri asociate de administrare conferite de Spiritul Maestru ce are jurisdicția asupra suprauniversului.

Fiul Creator și Spiritul Creativ uniți de Tată pleacă atunci pentru aventura lor de creație a universului. Și ei călătoresc împreună sub această formă de asociere pe durata întregii perioade a lungii și ardent dificilei organizări materiale a universului lor.

4. Era Creației Vieții. Atunci când Fiul Creator și-a declarat intenția de a crea viața, în Paradis au loc „ceremoniile de personalizare” la care participă cei Șapte Maeștrii Spirite, și la care participă personal Spiritul Maestru supraveghetor. Este o contribuție a Deității Paradisului la individualitatea Spiritului consort al Fiului Creator, și această individualitate se manifestă universului prin fenomenul „erupției primare” în personalitatea Spiritului Infinit. Simultan acestui fenomen în Paradis, Spiritul consort (până acum impersonal) al Fiului Creator devine, pentru toate scopurile utile, o persoană autentică. Începând cu acest moment și pentru totdeauna, acest Spirit-Mamă al universului local va fi considerat ca o persoană și va menține relații personale cu mulțimea de personalități a creației vieții care urmează.

5. Epocile Posterioare Manifestării. O altă și mare schimbare se produce în cariera nesfârșită a Spiritului Creator atunci când Fiul Creator revine în sediul universului său după ce va fi împlinit cea de-a șaptea manifestare a sa și dobândit deplina sa suveranitate universală. Cu această ocazie, și în fața administratorilor universului reuniți, Fiul Creator triumfător ridică Spiritul Mamă al universului său la co-suveranitate și recunoaște Spiritul consort ca egal al său.

Son in the organization and administration of universes, his future consort undergoes further development of entity and becomes group conscious of destiny. We do not know, but we suspect that such a group-conscious entity becomes space cognizant and begins that preliminary training requisite to the acquirement of spirit skill in her future work of collaboration with the complemental Michael in universe creation and administration.

17:6.5 (204.1) 3. *The Stage of Physical Creation.* At the time the creatorship charge is administered to a Michael Son by the Eternal Spirit, the Master Spirit who directs the superuniverse to which this new Creator Son is destined gives expression to the “prayer of identification” in the presence of the Infinite Spirit; and for the first time, the entity of the subsequent Creative Spirit appears as differentiated from the person of the Infinite Spirit. And proceeding directly to the person of the petitioning Master Spirit, this entity is immediately lost to our recognition, becoming apparently a part of the person of this Master Spirit. The newly identified Creative Spirit remains with the Master Spirit until the moment of the departure of the Creator Son for the adventure of space; whereupon the Master Spirit commits the new Spirit consort to the keeping of the Creator Son, at the same time administering to the Spirit consort the charge of eternal fidelity and unending loyalty. And then occurs one of the most profoundly touching episodes which ever take place on Paradise. The Universal Father speaks in acknowledgment of the eternal union of the Creator Son and the Creative Spirit and in confirmation of the bestowal of certain joint powers of administration by the Master Spirit of superuniverse jurisdiction.

17:6.6 (204.2) The Father-united Creator Son and Creative Spirit then go forth on their adventure of universe creation. And they work together in this form of association throughout the long and arduous period of the material organization of their universe.

17:6.7 (204.3) 4. *The Life-Creation Era.* Upon the declaration of intention to create life by the Creator Son, there ensue on Paradise the “personalization ceremonies,” participated in by the Seven Master Spirits and personally experienced by the supervising Master Spirit. This is a Paradise Deity contribution to the individuality of the Spirit consort of the Creator Son and becomes manifest to the universe in the phenomenon of “the primary eruption” in the person of the Infinite Spirit. Simultaneously with this phenomenon on Paradise, the heretofore impersonal Spirit consort of the Creator Son becomes, to all practical intents and purposes, a bona fide person. Henceforth and forevermore, this same local universe Mother Spirit will be regarded as a person and will maintain personal relations with all the personality hosts of the ensuing life creation.

17:6.8 (204.4) 5. *The Postbestowal Ages.* Another and great change occurs in the never-ending career of a Creative Spirit when the Creator Son returns to universe headquarters after the completion of his seventh bestowal and subsequent to his acquirement of full universe sovereignty. On that occasion, before the assembled administrators of the universe, the triumphant Creator Son elevates the Universe Mother Spirit to cosovereignty and acknowledges the Spirit consort as his equal.

6. Epocile Luminii și Vieții. Odată ce era luminii și a vieții este stabilită, co-suveranul universului local intră în cea de-a șasea fază a carierei Spiritelor Creative. Însă nu ne este permis să descriem natura acestei mari experiențe. Aceste lucruri relevă despre un stadiu viitor al evoluției Nebadonului.

7. Cariera Nerevelată. Noi cunoaștem cele șase faze precedente ale carierei unui Spirit-Mamă al universului local. Este inevitabil să întrebăm: există o a șaptea carieră? Noi nu uităm că, în momentul în care finalitarii ating ceea ce pare a fi destinul final al ascensiunii lor de muritori, ei sunt clasati ca intrând în cariera spiritelor de al șaselea stadiu. Noi deducem că o altă carieră încă nerevelată de misiune universală îi așteaptă finalitari; este absolut natural ca să considerăm de asemenea Spiritele-Mamă ale Universului ca având în fața lor o carieră nerevelată care va constitui a șaptea fază a experienței lor personale în serviciul universului și cooperarea fidelă cu ordinul Mihaililor Creatori.

7. SPIRITELE MENTALE ADJUVANTE

Aceste spirite adjuvante sunt septuplul minte al unui Spirit-Mamă al universului local pentru ființelor vii create împreună de un Fiu Creator și de acest Spirit Creativ. Acest dar devine posibil în momentul în care Spiritul Creativ este ridicat la statutul prerogativelor personalității. Mărturia naturii și a funcționării celor șapte spirite mentale adjuvante aparține la modul propriu istoriei universului vostru local al Nebadonului.

8. FUNCȚIUNI ALE SPIRITELOR SUPREME

Cele șapte grupuri de Spirite Supreme constituie nucleul familiei funcționale ale celei de-a Treia Surse-Centru luate atât în calitate de Spirit Infinit cât și în calitate de Actor Asociat. Domeniul Spiritelor Supreme se întinde de la prezența Trinității din Paradis până la funcționarea mentală a ordinului muritorilor evolutivi pe planetele spațiului. Aceste Spirite unifică astfel nivelele administrative descendente și coordonează multiplele funcțiuni ale acestui personal. Când este vorba de un grup de Spirite Reflexive în legătură cu Cei Îmbătrâniți de Zile, sau de un Spirit Creativ acționând concertat cu un Fiu Mihail, sau de Șapte Spirite Maestru încercuite în jurul Trinității Paradisului, activitatea Spiritelor Supreme se întâlnește peste tot în universul central, în suprauniversuri și în universurile locale. Ele lucrează la fel de bine cu personalitatea Trinității de ordinul „Zilelor”, precum și cu personalitățile Paradisului din ordinul „Fiilor”.

Împreună cu Spiritul lor Mamă infinit, grupurile Spiritului Supreme sunt creatorii imediați ai vastei familii de creatori ai celei de-a Treia Surse-Centru. Toate ordinele de Spirite tutelare provin din această asociere. Supernafimii primari își au originea în Spiritul Infinit; ființele secundare ale acestui ordin sunt create de Maeștrii Spirite, iar supernafimii terțiari de cele Șapte Spirite ale circuitelor. Spiritele Reflexive acționând colectiv sunt părinți de parte maternă a unui ordin minunat de armate angelice, puternicii seconafimi ai serviciilor suprauniversale. Un Spirit Creativ este mama

17:6.9 (204.5) 6. *The Ages of Light and Life.* Upon the establishment of the era of light and life the local universe cosovereign enters upon the sixth phase of a Creative Spirit's career. But we may not portray the nature of this great experience. Such things pertain to a future stage of evolution in Nebadon.

17:6.10 (204.6) 7. *The Unrevealed Career.* We know of these six phases of the career of a local universe Mother Spirit. It is inevitable that we should ask: Is there a seventh career? We are mindful that, when finaliters attain what appears to be their final destiny of mortal ascension, they are of record as entering upon the career of sixth-stage spirits. We conjecture that there awaits the finaliters still another and unrevealed career in universe assignment. It is only to be expected that we would likewise regard the Universe Mother Spirits as having ahead of them some undisclosed career which will constitute their seventh phase of personal experience in universe service and loyal co-operation with the order of the Creator Michaels.

7. THE ADJUTANT MIND-SPIRITS

17:7.1 (205.1) These adjutant spirits are the sevenfold mind bestowal of a local universe Mother Spirit upon the living creatures of the conjoint creation of a Creator Son and such a Creative Spirit. This bestowal becomes possible at the time of the Spirit's elevation to the status of personality prerogatives. The narration of the nature and functioning of the seven adjutant mind-spirits belongs more appropriately to the story of your local universe of Nebadon.

8. FUNCTIONS OF THE SUPREME SPIRITS

17:8.1 (205.2) The seven groups of Supreme Spirits constitute the nucleus of the functional family of the Third Source and Center both as the Infinite Spirit and as the Conjoint Actor. The domain of the Supreme Spirits extends from the presence of the Trinity on Paradise to the functioning of mind of the evolutionary-mortal order on the planets of space. Thus do they unify the descending administrative levels and co-ordinate the manifold functions of the personnel thereof. Whether it is a Reflective Spirit group in liaison with the Ancients of Days, a Creative Spirit acting in concert with a Michael Son, or the Seven Master Spirits encircuited around the Paradise Trinity, the activity of the Supreme Spirits is encountered everywhere in the central, super-, and local universes. They function alike with the Trinity personalities of the order of "Days" and with the Paradise personalities of the order of "Sons."

17:8.2 (205.3) Together with their Infinite Mother Spirit, the Supreme Spirit groups are the immediate creators of the vast creature family of the Third Source and Center. All orders of the ministering spirits spring from this association. Primary supernaphim originate in the Infinite Spirit; secondary beings of this order are created by the Master Spirits; tertiary supernaphim by the Seven Spirits of the Circuits. The Reflective Spirits, collectively, are the mother-makers of a marvelous order of the angelic hosts, the mighty seconaphim of the superuniverse services. A Creative Spirit is the mother

ordinelor angelice a unei creații locale. Cu toate că slujitoarele serafice sunt formate după modelele universului central, ele își au originea în fiecare univers local. Toți acești creatori de spirite tutelare nu sunt asistați decât indirect de lăcașul central al Spiritului Infinit, mama originară și eternă a tuturor slujitoarelor angelice.

Cele șapte grupuri de Spirite Supreme sunt coordonatorii creației locuite. Asocierea șefilor lor conducători, Cele Șapte Spirite Maestru, pare să coordoneze vastele activități ale Dumnezeuului Septuplu:

1. Colectiv, Maeștrii Spirite sunt aproape echivalenți nivelului de divinitate al Trinității al Deităților Paradisului.

2. Individual, ei epuizează posibilitățile de asocieri primare ale Deității Triunice.

3. Ca reprezentanți diversificați ai Autorului Comun, ei sunt depozitarii suveranității spiritului-minteputere pe care Ființa Supremă nu o exercită încă personal.

4. Prin Spiritele Reflexive, ei sincronizează guvernele suprauniversale ale Îmbătrâniților de Zile cu Majeston, centrul paradisiac al reflexivității universale.

5. Luând parte la individualizarea Divinelor Mistere ale universurilor locale, Maeștrii Spirite își aduc contribuția la ultimul nivel al Deității Septuple, uniunea Fiilor Creatori și a Spiritelor Creative ale universurilor locale.

Unitatea funcțională inerentă Autorului Comun se revelează universurilor evolutive prin Cele Șapte Spirite Maestru, personalitățile sale primare, însă în suprauniversurile perfecționate ale viitorului, această unitate va fi cu siguranță inseparabilă de suveranitatea experiențială a Supremului.

[Prezentat de un Consilier Divin de pe Uversa.]

of the angelic orders of a local creation; such seraphic ministers are original in each local universe, though they are fashioned after the patterns of the central universe. All these creators of ministering spirits are only indirectly assisted by the central lodgment of the Infinite Spirit, the original and eternal mother of all the angelic ministers.

17:8.3 (205.4) The seven Supreme Spirit groups are the co-ordinators of the inhabited creation. The association of their directing heads, the Seven Master Spirits, appears to co-ordinate the far-flung activities of God the Sevenfold:

17:8.4 (205.5) 1. Collectively the Master Spirits near-equivalate to the divinity level of the Trinity of Paradise Deities.

17:8.5 (205.6) 2. Individually they exhaust the primary associable possibilities of triune Deity.

17:8.6 (206.1) 3. As diversified representatives of the Conjoint Actor they are the repositories of that spirit-mind-power sovereignty of the Supreme Being which he does not yet personally exercise.

17:8.7 (206.2) 4. Through the Reflective Spirits they synchronize the superuniverse governments of the Ancients of Days with Majeston, the Paradise center of universal reflectivity.

17:8.8 (206.3) 5. In their participation in the individualization of the local universe Divine Ministers, the Master Spirits contribute to the last level of God the Sevenfold, the Creator Son-Creative Spirit union of the local universes.

17:8.9 (206.4) Functional unity, inherent in the Conjoint Actor, is disclosed to the evolving universes in the Seven Master Spirits, his primary personalities. But in the perfected superuniverses of the future this unity will undoubtedly be inseparable from the experiential sovereignty of the Supreme.

17:8.10 (206.5) [Presented by a Divine Counselor of Uversa.]

Capitolul 18. Personalitățile Supreme ale Trinității

⇨ 017

CARTEA URANTIA

019 ⇨

PARTE I. UNIVERSUL CENTRAL ȘI SUPRAUNVERSURILE

CAPITOLUL 18 PERSONALITĂȚILE SUPREME ALE TRINITĂȚII

Secțiuni

Introduction

1. Secretele Supremației Trinitizate
2. Eternii de Zile
3. Cei Îmbătrâniți de Zile
4. Perfecțiunile de Zile
5. Recenții Zilelor
6. Uniunile de Zile
7. Fidelii de Zile

Introduction

PERSONALITĂȚILE Supreme ale Trinității sunt toate create pentru un serviciu specific. Ele sunt menite de Trinitatea divină să îndeplinească anumite sarcini specifice, și sunt calificate pentru a servi cu perfecțiune a tehnicii și finalitate a devoțiunii. Iată cele șapte ordine de Personalități Supreme ale Trinității:

1. Secretele Supremației Trinitizate
2. Eternii de Zile
3. Cei Îmbătrâniți de Zile
4. Perfecțiunile de Zile
5. Recenții Zilelor
6. Uniunile de Zile
7. Fidelii de Zile

Aceste ființe înzestrate cu perfecțiune administrativă există în număr precis și definitiv. Creația lor este un eveniment trecut; nu se mai personalizează altele.

În întregul mare univers, aceste Personalități Supreme ale Trinității reprezintă politica administrativă a Trinității Paradisului. Ele reprezintă dreptatea și sunt judecata executorie a Trinității Paradisului. Ele formează o linie independentă a perfecțiunii administrative, întinzându-se de la sferele paradisiace ale Tatălui până la lumile sediu ale universurilor locale și la capitalele constelațiilor care le compun.

PAPER 18 THE SUPREME TRINITY PERSONALITIES

SECTIONS

Introduction

1. The Trinitized Secrets of Supremacy
2. The Eternals of Days
3. The Ancients of Days
4. The Perfections of Days
5. The Recents of Days
6. The Unions of Days
7. The Faithfuls of Days

INTRODUCTION

18:0.1 (207.1) SUPREME Trinity Personalities are all created for specific service. They are designed by the divine Trinity for the fulfillment of certain specific duties, and they are qualified to serve with perfection of technique and finality of devotion. There are seven orders of the Supreme Trinity Personalities:

- 18:0.2 (207.2) 1. Trinitized Secrets of Supremacy.
- 18:0.3 (207.3) 2. Eternals of Days.
- 18:0.4 (207.4) 3. Ancients of Days.
- 18:0.5 (207.5) 4. Perfections of Days.
- 18:0.6 (207.6) 5. Recents of Days.
- 18:0.7 (207.7) 6. Unions of Days.
- 18:0.8 (207.8) 7. Faithfuls of Days.

18:0.9 (207.9) These beings of administrative perfection are of definite and final numbers. Their creation is a past event; no more are being personalized.

18:0.10 (207.10) Throughout the grand universe these Supreme Trinity Personalities represent the administrative policies of the Paradise Trinity; they represent the justice and are the executive judgment of the Paradise Trinity. They form an interrelated line of administrative perfection extending from the Paradise spheres of the Father to the headquarters worlds of the local universes and to the capitals of their component

Toate ființele de origine trinitară sunt create cu perfecțiunea Paradisului în toate atributele lor divine. Doar în domeniul experienței, curgerea timpului a adăugat echipamentului lor pentru serviciul cosmic. Nu există niciodată vreun pericol de nesubordonare, nici risc de rebeliune cu ființe de origine trinitară. Ele sunt de esență divină, și nu a existat niciodată o îndepărtare a lor de calea perfectă și divină a conduitei personalităților.

1. SECRETELE SUPREMAȚIEI TRINITIZATE

Există șapte lumi în circuitul interior al sateliților Paradisului, și fiecare dintre aceste lumi exaltate este prezidată de un corp de zece Secrete ale Supremației Trinitizate. Nu sunt creatori, ci administratori supremi și ultiți. Conduita problemelor acestor șapte sfere fraterne este încredințată în întregime acestui corp de șaptezeci de directori supremi. Cu toate că aceste șapte sfere sacre, cele mai apropiate de Paradis, sunt supravegheate de descendenții Trinității, acest grup de lumi este universal cunoscut în calitate de circuit personal al Tatălui Universal.

Secretele Supremației Trinitizate funcționează în grupuri de zece ca directori asociați și coordonați ai sferelor lor respective, însă ei funcționează de asemenea individual în domenii de responsabilitate specifice. Munca fiecăreia dintre aceste lumi speciale este împărțită în șapte departamente majore, și unul dintre zece șefi coordonați prezidează fiecare dintre aceste diviziuni de activități specializate. Ultimele trei acționează ca reprezentanți personali ai Deității triune pe lângă celelalte șapte, una din ele reprezentând Tatăl, o alta Fiul și a treia Spiritul.

Cu toate că există o netă asemănare de clasă care face tipice Secretele Supremației Trinitizate, ele fac să iasă la iveală de asemenea șapte caracteristici distincte de grup. Cei zece administratori supremi ai problemelor Diviningtonului reflectă caracterul și natura personală a Tatălui Universal, și este la fel pentru fiecare dintre cele șapte sfere ale acestui circuit: fiecare grup de zece seamănă cu Deitatea sau cu asocierea Deităților care caracterizează domeniul său. Cei zece administratori care dirijează Ascendingtonul reflectă naturile conjugate ale Tatălui, Fiului și Spiritului.

Nu pot să revelez decât puține lucruri despre munca acestor înalte personalități pe cele șapte lumi sacre ale Tatălui, deoarece ele sunt cu adevărat Secretele Supremației. Nu există nimic arbitrar în secretele referitoare la apropierea Tatălui Universal, Fiului Etern sau a Spiritului Infinit. Deitățile sunt o carte deschisă pentru toți cei care ating perfecțiunea divină, însă toate Secretele Supremației nu pot fi niciodată pe deplin atinse. Noi vom fi întotdeauna incapabili să pătrundem complet domeniile care să conțină secretele personalității asocierii Deităților cu septuplul grup de ființe create.

Munca administratorilor supremi corespunde contactului intim și personal al Deităților cu aceste șapte grupuri fundamentale de ființe ale universului atunci când ele sunt domiciliat pe aceste șapte lumi speciale sau în timp ce ele acționează în marele univers; s-ar cădea deci ca aceste relații foarte

constellations.

18:0.11 (207.11) All Trinity-origin beings are created in Paradise perfection in all their divine attributes. Only in the realms of experience has the passing of time added to their equipment for cosmic service. There is never any danger of default or risk of rebellion with Trinity-origin beings. They are of divinity essence, and they have never been known to depart from the divine and perfect path of personality conduct.

1. THE TRINITIZED SECRETS OF SUPREMACY

18:1.1 (207.5) There are seven worlds in the innermost circuit of the Paradise satellites, and each of these exalted worlds is presided over by a corps of ten Trinitized Secrets of Supremacy. They are not creators, but they are supreme and ultimate administrators. The conduct of the affairs of these seven fraternal spheres is wholly committed to this corps of seventy supreme directors. Though the offspring of the Trinity supervise these seven sacred spheres nearest Paradise, this group of worlds is universally known as the personal circuit of the Universal Father.

18:1.2 (208.1) The Trinitized Secrets of Supremacy function in groups of ten as co-ordinate and joint directors of their respective spheres, but they also function individually in particular fields of responsibility. The work of each of these special worlds is divided into seven major departments, and one of these co-ordinate rulers presides over each such division of specialized activities. The remaining three act as the personal representatives of triune Deity in relation to the other seven, one representing the Father, one the Son, and one the Spirit.

18:1.3 (208.2) Although there is a definite class resemblance which typifies the Trinitized Secrets of Supremacy, they also disclose seven distinct group characteristics. The ten supreme directors of Divinington affairs are reflective of the personal character and nature of the Universal Father; and so it is with each of these seven spheres: Each group of ten resembles that Deity or Deity association which is characteristic of their domain. The ten directors who rule Ascendington are reflective of the combined nature of the Father, Son, and Spirit.

18:1.4 (208.3) I can reveal very little about the work of these high personalities on the seven sacred worlds of the Father, for they are truly the *Secrets* of Supremacy. There are no arbitrary secrets associated with the approach to the Universal Father, the Eternal Son, or the Infinite Spirit. The Deities are an open book to all who attain divine perfection, but all the Secrets of Supremacy can never be fully attained. Always will we be unable fully to penetrate the realms containing the personality secrets of Deity association with the sevenfold grouping of created beings.

18:1.5 (208.4) Since the work of these supreme directors has to do with the intimate and personal contact of the Deities with these seven basic groupings of universe beings when domiciled on these seven special worlds or while functioning throughout the grand universe, it is fitting that these very personal relations and

personale și aceste contacte extraordinare să fie păstrate cu sfințenie secrete. Creatorii Paradisului respectă caracterul privat și sacru al personalității, chiar și la umilele lor creaturi. Și aceasta este adevărat atât pentru indivizi cât și pentru diversele ordine distincte ale personalităților.

Chiar și pentru ființe care au atins înalte nivele universale, aceste lumi secrete rămân întotdeauna o probă de loialitate. Ne este dat să cunoaștem pe deplin și personal Zeii eterni, să cunoaștem în mod voluntar caracterele lor de divinitate și de perfecțiune, însă nu ne este acordat să pătrundem pe deplin toate relațiile personale ale Șefilor Paradisului cu toate ființele lor create.

2. ETERNII DE ZILE

Fiecare dintre cele o mie de milioane de lumi ale Havonei este condusă de o Personalitate Supremă a Trinității. Acești șefi sunt cunoscuți sub numele de Eterni de Zile, și există exact un miliard, unul pentru fiecare dintre sferile Havonei. Ei sunt proveniți din Trinitatea Paradisului, însă, la fel ca pentru Secretele Supremației, nu există anale asupra originii lor. Din întreaga eternitate, aceste două grupuri de părinți înfinit de înțelepți au guvernat lumile lor proveniți din sistemul Paradis-Havona și ei călătoresc fără a fi transferați sau însărcinați din nou.

Eternii de Zile sunt vizibili pentru toate creaturile volitive care locuiesc în domeniul lor. Ei prezidează adunări planetare regulate. Periodic și prin rotație, ei vizitează lumile-sediu ale celor șapte suprauniversuri. Ei sunt apropiați părinți și divini egali ai Îmbătrâniților de Zile care prezidează destinele celor șapte supraguverne. Atunci când un Etern de Zile este absent din sfera sa, lumea sa este condusă de un Fiu Instructor al Trinității.

Mai puțin în ceea ce privește ordinele de viață stabilită, cum ar fi nativii Havonei și alte creaturi vii ale universului central, Eternii de Zile rezidenți au dezvoltat sfera lor respectivă în completă armonie cu propriile lor idei și idealuri. Ei vizitează reciproc planetele lor, însă nu copiază și nu imită; ei sunt întotdeauna pe deplin originali.

Arhitectura, înfrumusețările naturale, structurile morontiale și creațiile spirituale sunt exclusive și unice pe fiecare sferă. Fiecare lume este un loc de perpetuă frumusețe și complet diferită de orice altă lume în universul central. Fiecare dintre voi va petrece un timp mai mult sau mai puțin considerabil pe fiecare dintre aceste sfere extraordinare și palpitate de interes pe parcursul rutei sale interioare prin Havona către Paradis. Pe lumea voastră, este natural să se vorbească de Paradis ca situat în sus, însă ar fi mai exact să menționăm scopul divin al ascensiunii ca situat către interior.

3. CEI ÎMBĂTRÂNITI DE ZILE

Când muritorii timpului au terminat cu succes stadiul lor de antrenament pe lumile educative înconjurând sediul unui univers local și sunt ridicați în sferele de învățătură ale suprauniversului lor,

extraordinary contacts should be held sacredly secret. The Paradise Creators respect the privacy and sanctity of personality even in their lowly creatures. And this is true both of individuals and of the various separate orders of personalities.

18:1.6 (208.5) To beings of even high universe attainment these secret worlds ever remain a test of loyalty. It is given us fully and personally to know the eternal Gods, freely to know their characters of divinity and perfection, but it is not granted us fully to penetrate all of the personal relations of the Paradise Rulers with all of their creature beings.

2. THE ETERNALS OF DAYS

18:2.1 (208.6) Each of the billion worlds of Havona is directed by a Supreme Trinity Personality. These rulers are known as the Eternals of Days, and they number exactly one billion, one for each of the Havona spheres. They are the offspring of the Paradise Trinity, but like the Secrets of Supremacy there are no records of their origin. Forever have these two groups of all-wise fathers ruled their exquisite worlds of the Paradise-Havona system, and they function without rotation or reassignment.

18:2.2 (208.7) The Eternals of Days are visible to all will creatures dwelling in their domains. They preside over the regular planetary conclaves. Periodically, and by rotation, they visit the headquarters spheres of the seven superuniverses. They are close of kin to, and are the divine equals of, the Ancients of Days, who preside over the destinies of the seven supergovernments. When an Eternal of Days is absent from his sphere, his world is directed by a Trinity Teacher Son.

18:2.3 (209.1) Except for the established orders of life, such as the Havona natives and other living creatures of the central universe, the resident Eternals of Days have developed their respective spheres entirely in accordance with their own personal ideas and ideals. They visit each other's planets, but they do not copy or imitate; they are always and wholly original.

18:2.4 (209.2) The architecture, natural embellishment, morontia structures, and spirit creations are exclusive and unique on each sphere. Every world is a place of everlasting beauty and is wholly unlike any other world in the central universe. And you will each spend a longer or shorter time on each of these unique and thrilling spheres on your way inward through Havona to Paradise. It is natural, on your world, to speak of Paradise as *upward*, but it would be more correct to refer to the divine goal of ascension as *inward*.

3. THE ANCIENTS OF DAYS

18:3.1 (209.3) When mortals of time graduate from the training worlds surrounding the headquarters of a local universe and are advanced to the educational spheres of their superuniverse, they have progressed in spiritual

dezvoltarea lor spirituală a progresat până în punctul în care sunt capabili să recunoască înalții șefi spirituali și administratorii acestor domenii superioare, inclusiv Cei Îmbătrâniți de Zile, și să comunice cu ei.

Cei Îmbătrâniți de Zile sunt toți fundamental identici; ei fac să iasă la iveală caracterul conjugat și natura unificată a Trinității. Ei posedă o individualitate și personalitățile lor sunt diverse, însă ei nu diferă unii de alții așa cum se deosebesc Cele Șapte Spirite Maestru. Ele asigură o administrare uniformă celor șapte suprauniversuri, care altfel sunt diferite și din care fiecare este o creație distinctă, separată și unică. Cele Șapte Spirite Maestru au naturi și atribute care nu se aseamănă, însă Cei Îmbătrâniți de Zile, șefii personali ai suprauniversurilor, sunt toți descendenți uniformi și supraperefecți ai Trinității Paradisului.

Cele Șapte Spirite Maestru determină în cer natura suprauniversurilor lor respective, însă Cei Îmbătrâniți de Zile creează legea în administrarea acestor suprauniversuri. Ei suprapun o uniformitate administrativă unei diversități creative și asigură armonia ansamblului în fața diferențelor creațiilor subiacente în cele șapte grupări segmentare ale marelui univers.

Cei Îmbătrâniți de Zile au fost toți trinitizați în același timp. Ei reprezintă inaugurarea arhivelor referitoare la personalitățile din universul universurilor, de unde și numele lor - Cei Îmbătrâniți de Zile. Atunci când veți atinge Paradisul și veți răsfoi analele începuturilor lucrurilor, veți găsi ca primă mențiune, în secțiunea tratând personalitățile, mărturia trinitizării acestor douăzeci și unu de Îmbătrâniți de Zile.

Aceste ființe elevate guvernează întotdeauna în grupuri de trei. În numeroase faze de activitate, ele călătoresc individual, în altele pot opera câte doi, însă, în sferele superioare ale administrării lor, trebuie ca să acționeze toți trei unit. Ele nu părăsesc niciodată personal lumile lor rezidențiale și nu au de ce să o facă, deoarece aceste lumi sunt punctele focale suprauniversale ale vastului sistem de reflexivitate.

Domeniile personale ale fiecărui trio de Străvechi de Zile sunt situate în căminul polarității spirituale al sferei cartierului lor general. Aceste sfere sunt divizate în șaptezeci de sectoare administrative și au șaptezeci de capitale divizionare în care Cei Îmbătrâniți de Zile rezidă din timp în timp.

În materie de putere, de câmp al autorității și de limite ale jurisdicției, Cei Îmbătrâniți de Zile sunt cei mai puternici și cei mai solizi dintre toți șefii direcți ai creațiilor timpului-spațiu. În întregul vast univers al universurilor, numai ei sunt investiți cu înalte puteri de judecată executorie finală în ceea ce privește extincția eternă a creaturilor înzestrate cu voință. Și trebuie ca Cei Îmbătrâniți de Zile să participe toți trei la decretetele fără apel ale tribunalului suprem al unui supraunivers.

Cu excepția Deităților și asociaților lor din Paradis, Cei Îmbătrâniți de Zile sunt șefii cei mai perfecți, cei mai divini dotați și având cele mai mari varietăți de aptitudini dintre toți cei care există în timp-spațiu. În aparență, ei sunt șefii supremi ai suprauniversurilor, însă ei nu au câștigat prin experiență acest drept de a guverna; ei sunt deci destinați să fie înlocuiți într-o zi de Ființa Supremă, suveran experiențial pentru care ei vor deveni indubitabil vice-conducători.

development to that point where they are able to recognize and communicate with the high spiritual rulers and directors of these advanced realms, including the Ancients of Days.

18.3.2 (209.4) The Ancients of Days are all basically identical; they disclose the combined character and unified nature of the Trinity. They possess individuality and are in personality diverse, but they do not differ from each other as do the Seven Master Spirits. They provide the uniform directorship of the otherwise differing seven superuniverses, each of which is a distinct, segregated, and unique creation. The Seven Master Spirits are unlike in nature and attributes, but the Ancients of Days, the personal rulers of the superuniverses, are all uniform and superperfect offspring of the Paradise Trinity.

18.3.3 (209.5) The Seven Master Spirits on high determine the *nature* of their respective superuniverses, but the Ancients of Days dictate the *administration* of these same superuniverses. They superimpose administrative uniformity on creative diversity and insure the harmony of the whole in the face of the underlying creational differences of the seven segmental groupings of the grand universe.

18.3.4 (209.6) The Ancients of Days were all trinitized at the same time. They represent the beginning of the personality records of the universe of universes, hence their name — *Ancients* of Days. When you reach Paradise and search the written records of the beginning of things, you will find that the first entry appearing in the personality section is the recital of the trinitization of these twenty-one Ancients of Days.

18.3.5 (209.7) These high beings always govern in groups of three. There are many phases of activity in which they work as individuals, still others in which any two can function, but in the higher spheres of their administration they must act jointly. They never personally leave their residential worlds, but then they do not have to, for these worlds are the superuniverse focal points of the far-flung reflectivity system.

18.3.6 (209.8) The personal abodes of each trio of the Ancients of Days are located at the point of spiritual polarity on their headquarters sphere. Such a sphere is divided into seventy administrative sectors and has seventy divisional capitals in which the Ancients of Days reside from time to time.

18.3.7 (210.1) In power, scope of authority, and extent of jurisdiction the Ancients of Days are the most powerful and mighty of any of the direct rulers of the time-space creations. In all the vast universe of universes they alone are invested with the high powers of final executive judgment concerning the eternal extinction of will creatures. And all three Ancients of Days must participate in the final decrees of the supreme tribunal of a superuniverse.

18.3.8 (210.2) Aside from the Deities and their Paradise associates, the Ancients of Days are the most perfect, most versatile, and the most divinely endowed rulers in all time-space existence. Apparently they are the supreme rulers of the superuniverses; but they have not experientially earned this right to rule and are therefore destined sometime to be superseded by the Supreme Being, an experiential sovereign, whose vicegerents they will undoubtedly become.

Ființa Supremă este pe cale de a parveni la suveranitatea celor șapte suprauniversuri prin serviciul ei experiențial, la fel cum un Fiu Creator câștigă prin experiența suveranității universului său local. Însă pe durata epocii prezente, în care evoluția Ființei Supreme este neîncheiată, Cei Îmbătrâniți de Zile asigură supracontrolul administrativ coordonat și perfect al universurilor evolutive ale timpului și spațiului. Și toate decretul Îmbătrâniților de Zile sunt caracterizate de înțelepciune în originalitate și de inițiativă în individualitate.

4. PERFECȚIUNILE DE ZILE

Există exact două sute zece Perfecțiuni de Zile și ei prezidează guvernele celor zece sectoare majore ale fiecărui supraunivers. Ei au fost trinitizați în vederea misiunii speciale de a asista directorii suprauniversurilor și domnesc ca locuitori imediați și personali ai Îmbătrâniților de Zile.

Trei Perfecțiuni de Zile sunt atașate capitalei fiecărui sector major, însă, contrar Îmbătrâniților de Zile, nu este necesar să fie mereu prezenți toți trei. Unul dintre membrii trio-ului poate să absenteze din timp în timp pentru a se întreține personal cu Cei Îmbătrâniți de Zile în ceea ce privește bunăstarea regatului său.

Acești șefi triunici ai sectoarelor majore sunt special perfecți în controlul detaliilor administrative, de unde și numele lor - Perfecțiunile de Zile. Indicând numele acestor ființe din lumea spirituală, noi suntem confrunțați cu problema de a le traduce în limbajul lor, și este foarte dificil să se dea o traducere satisfăcătoare. Ne displace să utilizăm desemnări arbitrare, care ar fi lipsite de sens pentru voi; ne este deci adesea greu să alegem un nume corespunzător care să fie clar pentru voi, și în același timp să reprezinte câtuși de puțin originalul.

Perfecțiunile de Zile au un corp moderat de important de Consilieri Divini, de Desăvârșitori de Înțelepciune și de Cenzori Universali atașat guvernului lor. Ei dispun de un număr încă și mai important de Puternici Mesageri, de Înălțați în Autoritate și de Lipsiți de Nume și de Număr. Însă o mare parte a muncii curente ce se referă la problemele unui sector major este efectuată de Păzitorii Celești și de Asistenții Fiilor Înălțați. Aceste două grupe sunt asigurate de descendenți trinitizați fie de personalități ale Paradisului-Havona, fie de muritori finalitari glorificați. Anumiți membri aparținând acestor două ordine de ființe trinitizate de creaturi sunt retrinitizați de Deitățile Paradisului, apoi grăbiți pentru a ajuta la administrarea guvernelor suprauniversale.

Cea mai mare parte a Păzitorilor Celești și a Asistenților Fiilor Înălțați sunt afectați serviciului sectoarelor majore și minore, însă Conservatorii Trinitizați (serafimi și mediani îmbrățișați de Trinitate) sunt agenții curților celor trei diviziuni; ei activează în tribunalele Îmbătrâniților de Zile, Perfecțiunilor de Zile și Recenților de Zile. Ambasadorii Trinitizați (ascenderi muritori îmbrățișați de Trinitate și a căror natură era să fuzioneze cu Fiul sau Spiritul) pot să se întâlnească indiferent unde într-un supraunivers, însă marea majoritate se găsește în serviciul sectoarelor minore.

18:3.9 (210.3) The Supreme Being is achieving the sovereignty of the seven superuniverses by experiential service just as a Creator Son experientially earns the sovereignty of his local universe. But during the present age of the unfinished evolution of the Supreme, the Ancients of Days provide the co-ordinated and perfect administrative overcontrol of the evolving universes of time and space. And the wisdom of originality and the initiative of individuality characterize all the decrees and rulings of the Ancients of Days.

4. THE PERFECTIONS OF DAYS

18:4.1 (210.4) There are just two hundred and ten Perfections of Days, and they preside over the governments of the ten major sectors of each superuniverse. They were trinitized for the special work of assisting the superuniverse directors, and they rule as the immediate and personal vicegerents of the Ancients of Days.

18:4.2 (210.5) Three Perfections of Days are assigned to each major sector capital, but unlike the Ancients of Days, it is not necessary that all three be present at all times. From time to time one of this trio may absent himself to confer in person with the Ancients of Days concerning the welfare of his realm.

18:4.3 (210.6) These triune rulers of the major sectors are peculiarly perfect in the mastery of administrative details, hence their name — *Perfections* of Days. In recording the names of these beings of the spiritual world, we are confronted with the problem of translating into your tongue, and very often it is exceedingly difficult to render a satisfactory translation. We dislike to use arbitrary designations which would be meaningless to you; hence we often find it difficult to choose a suitable name, one which will be clear to you and at the same time be somewhat representative of the original.

18:4.4 (210.7) The Perfections of Days have a moderate-sized corps of Divine Counselors, Perfectors of Wisdom, and Universal Censors attached to their governments. They have still larger numbers of Mighty Messengers, Those High in Authority, and Those without Name and Number. But much of the routine work of major sector affairs is carried on by the Celestial Guardians and the High Son Assistants. These two groups are drawn from among the trinitized offspring of either Paradise-Havona personalities or glorified mortal finaliters. Certain of these two orders of creature-trinitized beings are retrinitized by the Paradise Deities and then are dispatched to assist in the administration of the superuniverse governments.

18:4.5 (211.1) Most of the Celestial Guardians and the High Son Assistants are assigned to the service of the major and the minor sectors, but the Trinitized Custodians (Trinity-embraced seraphim and midways) are the officers of the courts of all three divisions, functioning in the tribunals of the Ancients of Days, the Perfections of Days, and the Recents of Days. The Trinitized Ambassadors (Trinity-embraced ascendant mortals of Son- or Spirit-fused nature) may be encountered anywhere in a superuniverse, but the majority are in the service of the minor sectors.

Înainte de epoca în care planul de guvernare al celor șapte suprauniversuri a fost pe deplin dezvoltat, aproape toți administratorii diverselor diviziuni ale acestor guverne, mai puțin Cei Îmbătrâniți de Zile, au făcut o ucenicie de durată variabilă sub egida Eternilor de Zile, pe diversele lumi ale universului perfect al Havonei. Ființele trinitizate ulterior au trecut de asemenea printr-o perioadă de formare sub autoritatea Eternilor de Zile înainte de a fi atașate serviciului Îmbătrâniților de Zile, Perfecțiunilor de Zile și Recenților de Zile. Ei sunt toți administratori antrenați, încercați și experimentați.

Voi veți vedea imediat Perfecțiunile de Zile atunci când veți atinge cartierul general al Splandonului, după sejurul vostru pe lumile sectorului vostru minor, deoarece acești șefi exaltați sunt strâns asociați cu șaptezeci de lumi ale unui sector major care distribuie o instrucție superioară pentru creaturile ascendente ale timpului. Perfecțiunile de Zile în persoană administrează jurământul colectiv al diplomaților ascendenți ai școlilor sectoarelor majore.

Munca pelerinilor timpului pe lumile înconjurând sediul unui sector major este în principal de natură intelectuală, contrastând cu caracterul mai fizic și material al instrucției pe cele șapte sfere educative ale unui sector minor și cu întreprinderile spirituale pe cele patru sute nouăzeci de lumi universitare ale unui sediu al suprauniversurilor.

Cu toate că voi nu sunteți înscrși decât pe registrele sectorului major al Splandonului, care înglobează universul local al originii voastre, va trebui să treceți prin fiecare dintre cele zece diviziuni majore ale suprauniversului nostru. Veți vedea toate cele treizeci de Perfecțiuni de Zile de pe Orvonton înainte de a atinge Uversa.

5. RECENTII ZILELOR

Recentii Zilelor sunt cei mai tineri administratori supremi ai suprauniversurilor; în grupuri de trei, ei prezidează problemele sectoarelor minore. În natură, ei sunt coordonați cu Perfecțiunile de Zile, însă în autoritate administrativă le sunt subordonați. Există exact douăzeci și una de mii dintre aceste personalități ale Trinității, personal glorioase și divin eficiente. Ele au fost create simultan și și-au făcut împreună educația în Havona sub egida Eternilor de Zile.

Recentii Zilelor dispun de un corp de asociați și de asistenți asemănători celui Perfecțiunilor de Zile. Printre altele, le sunt atașate un număr enorm de ființe celeste de diverse ordine subordonate. În administrarea sectoarelor minore, ei utilizează un mare număr de muritori ascendenți rezidenți, personalul coloniilor de curtoazie și grupurile variate provenite din Spiritul Infinit.

Guvernele sectoarelor minore sunt în foarte mare măsură, deși nu exclusiv, ocupate de marile probleme fizice ale suprauniversurilor.

18:4.6 (211.2) Before the times of the full unfolding of the governmental scheme of the seven superuniverses, practically all administrators of the various divisions of these governments, excepting the Ancients of Days, served apprenticeships of varying duration under the Eternals of Days on the various worlds of the perfect Havona universe. The later trinitized beings likewise passed through a season of training under the Eternals of Days before they were attached to the service of the Ancients of Days, the Perfections of Days, and the Recents of Days. They are all seasoned, tried, and experienced administrators.

18:4.7 (211.3) You will early see the Perfections of Days when you advance to the headquarters of Splandon after your sojourn on the worlds of your minor sector, for these exalted rulers are closely associated with the seventy major sector worlds of higher training for the ascendant creatures of time. The Perfections of Days, in person, administer the group pledges to the ascending graduates of the major sector schools.

18:4.8 (211.4) The work of the pilgrims of time on the worlds surrounding a major sector headquarters is chiefly of an intellectual nature in contrast with the more physical and material character of the training on the seven educational spheres of a minor sector and with the spiritual undertakings on the four hundred ninety university worlds of a superuniverse headquarters.

18:4.9 (211.5) Although you are entered only upon the registry of the major sector of Splandon, which embraces the local universe of your origin, you will have to pass through every one of the ten major divisions of our superuniverse. You will see all thirty of the Orvonton Perfections of Days before you reach Uversa.

5. THE RECENTS OF DAYS

18:5.1 (211.6) The Recents of Days are the youngest of the supreme directors of the superuniverses; in groups of three they preside over the affairs of the minor sectors. In nature they are co-ordinate with the Perfections of Days, but in administrative authority they are subordinate. There are just twenty-one thousand of these personally glorious and divinely efficient Trinity personalities. They were created simultaneously, and together they passed through their Havona training under the Eternals of Days.

18:5.2 (211.7) The Recents of Days have a corps of associates and assistants similar to that of the Perfections of Days. In addition they have assigned to them enormous numbers of the various subordinate orders of celestial beings. In the administration of the minor sectors they utilize large numbers of the resident ascending mortals, the personnel of the various courtesy colonies, and the various groups originating in the Infinite Spirit.

18:5.3 (211.8) The governments of the minor sectors are very largely, though not exclusively, concerned with the great physical problems of the superuniverses. The minor sector spheres are the headquarters of the Master Physical Controllers. On these worlds ascending mortals carry on studies and experiments

Sferele sectoarelor minore sunt cartierele generale ale Maeștrilor Controlori Fizici. Pe aceste lumi, ascenderii urmează studii și experiențe referitoare la analiza activităților celui de-al treilea ordin al Centrelor Supreme de Putere și ale celor șapte ordine de Maeștri Controlori Fizici. Imediat ce regimul unui sector minor alocă un loc atât de considerabil problemelor fizice, cei trei Recenți de Zile din acest sector sunt rareori împreună pe sfera capitală. În cea mai mare parte a timpului, unul dintre ei este plecat să se întâlnească cu Perfecțiunile de Zile din sectorul major care îi supraveghează sau absentează pentru a reprezenta pe Cei Îmbătrâniți de Zile în Paradis, în conclavurile ființelor elevate de origine trinitară. Recenții Zilelor alternează cu Perfecțiunile de Zile pentru a reprezenta Cei Îmbătrâniți de Zile la consiliile supreme ale Paradisului. Între timp, un alt Recent de Zile poate fi plecat în turneu de inspecție pe lumile-sediu ale universurilor locale aparținând jurisdicției sale. Însă rămâne întotdeauna cel puțin unul dintre acești conducători în funcțiune în cartierul general al unui sector minor.

Voi veți cunoaște cu toții într-o zi pe cei trei Recenți de Zile responsabili ai Ensei, sectorul vostru minor, deoarece va trebui să treceți prin mâinile lor pe calea voastră interioară către lumile educative ale sectoarelor majore. Pe parcursul ascensiunii voastre către Uversa, voi nu veți trece decât printr-un singur grup de sfere educative ale unui sector minor.

6. UNIUNILE DE ZILE

Personalitățile Trinității aparținând ordinilor „Zilelor” nu acționează în capacitatea administrativă sub nivelul de guvernare al suprauniversurilor. În universurile locale în evoluție, ele nu acționează decât în calitate de consilieri și consultanți. Uniunile de Zile sunt un grup de personalități de legătură acreditate de Trinitatea Paradisului pe lângă conducătorii de origine duală ai universurilor locale. Fiecare univers local organizat și locuit își vede desemnat unul dintre acești consilieri paradisiaci care acționează ca reprezentant al Trinității și, sub anumite raporturi, ca agent al Tatălui Universal pe lângă creația locală.

Există șapte sute de mii dintre aceste ființe în existență, cu toate că ele nu au primit toate o misiune. Corpul de rezervă al Uniunilor de Zile funcționează în Paradis, în calitate de Consiliu Suprem al Ajustărilor Universale.

Într-un mod special, acești observatori trinitari coordonează activitățile administrative ale tuturor ramurilor guvernului universal, de la guvernele universurilor locale, trecând prin cele ale sectoarelor, până la cele ale suprauniversului, de unde numele lor - Uniunile de Zile. Aceștia din urmă fac un triplu raport superiorilor lor. Ei fac un raport asupra datelor pertinente de natură fizică și semi-intelectuală Recenților Zilelor din sectorul lor minor; ei fac un raport asupra evenimentelor intelectuale și cvasispirituale Perfecțiunilor de Zile din sectorul lor major; ei fac un raport asupra problemelor spirituale și semi-paradisiace Îmbătrâniților de Zile în capitala suprauniversului lor.

having to do with an examination of the activities of the third order of the Supreme Power Centers and of all seven orders of the Master Physical Controllers.

18:5.4 (212.1) Since the regime of a minor sector is so extensively concerned with physical problems, its three Recents of Days are seldom together on the capital sphere. Most of the time one is away in conference with the Perfections of Days of the supervising major sector or absent while representing the Ancients of Days at the Paradise conclaves of the high Trinity-origin beings. They alternate with the Perfections of Days in representing the Ancients of Days at the supreme councils on Paradise. Meanwhile, another Recent of Days may be away on a tour of inspection of the headquarters worlds of the local universes belonging to his jurisdiction. But at least one of these rulers always remains on duty at the headquarters of a minor sector.

18:5.5 (212.2) You will all sometime know the three Recents of Days in charge of Ensa, your minor sector, since you must pass through their hands on your way inward to the training worlds of the major sectors. In ascending to Uversa, you will pass through only one group of minor sector training spheres.

6. THE UNIONS OF DAYS

18:6.1 (212.3) The Trinity personalities of the order of "Days" do not function in an administrative capacity below the level of the superuniverse governments. In the evolving local universes they act only as counselors and advisers. The Unions of Days are a group of liaison personalities accredited by the Paradise Trinity to the dual rulers of the local universes. Each organized and inhabited local universe has assigned to it one of these Paradise counselors, who acts as the representative of the Trinity, and in some respects, of the Universal Father, to the local creation.

18:6.2 (212.4) There are seven hundred thousand of these beings in existence, though they have not all been commissioned. The reserve corps of the Unions of Days functions on Paradise as the Supreme Council of Universe Adjustments.

18:6.3 (212.5) In a special manner these Trinity observers co-ordinate the administrative activities of all branches of the universal government, from those of the local universes up through the sector governments to those of the superuniverse, hence their name — *Unions of Days*. They make a threefold report to their superiors: They report pertinent data of a physical and semi-intellectual nature to the Recents of Days of their minor sector; they report intellectual and quasi-spiritual happenings to the Perfections of Days of their major sector; they report spiritual and semiparadisiacal matters to the Ancients of Days at the capital of their superuniverse.

Deoarece sunt ființe de origine trinitară, toate circuitele Paradisului le sunt deschise pentru intercomunicările lor și astfel ei sunt întotdeauna în contact între ei și cu toate personalitățile necesare, până la cele care fac parte din consiliile supreme ale Paradisului.

O Uniune de Zile nu are o relație organică cu guvernul universului local căruia îi este atașată. În afara misiunii sale de observator, ea nu acționează decât la cererea autorităților locale. Ea este din oficiu membră în toate consiliile primare și în toate conclavurile importante ale creației locale, însă nu participă la studii tehnice la problemelor administrative.

Atunci când un univers local este ancorat în lumină și în viață, ființele sale glorificate se asociază liber cu Uniunile de Zile. Aceasta activează atunci cu funcțiuni crescute în această împărăție a perfecțiunii evolutive, însă rămâne primordial în calitate de ambasador al Trinității și de Consilier al Paradisului.

Un Univers local este guvernat direct de un Fiu divin de origine de Deitate duală, însă acesta are constant alături un frate din Paradis, o personalitate originară a Trinității. În cazul în care un Fiu creator ar fi temporar absent din cartierul general al universului său local, conducătorii care îl înlocuiesc sunt în mare parte îndrumați în deciziile lor majore de sfaturile Uniunilor lor de Zile.

7. FIDELII DE ZILE

Aceste înalte personalități originare din Trinitate sunt consultanții Paradisului pe lângă șefii celor o sută de constelații ale fiecărui univers local. Există șaptezeci de milioane de Fideli de Zile și, la fel ca Uniunile de Zile, ei nu sunt toți în serviciu. Corpul lor de rezervă în Paradis este Comisia Consultativă a Eticii și a Autarhiei Interuniversale. Fidelii de Zile realizează permutări în serviciul lor conform ordonanțelor consiliului suprem al corpului lor de rezervă.

Tot ceea ce o Uniune de Zile este față de un Fiu Creator al unui univers local, Fidelii de Zile sunt față de Fii Vorondadek care guvernează constelațiile acestei creații locale. Ei sunt suprem devotați și divin fideli bunăstării constelațiilor locale la care sunt afectați, de unde și numele lor - Fidelii de Zile. Ei nu acționează decât în calitate de consilieri; ei nu participă niciodată la activitățile administrative decât dacă au fost invitați de autoritățile constelației. Ei nu se ocupă direct nici de serviciul educativ al pelerinilor ascensiunii pe sferele arhitecturale de instruire care înconjoară un sediu al constelației. Toate întreprinderile acestui ordin sunt supravegheate de Fii Vorondadek.

Toți Fidelii de Zile care activează în constelațiile unui univers local sunt plasați sub jurisdicția Uniunilor de Zile și le dau direct rapoarte. Ei nu au un sistem vast de intercomunicare, deoarece în general ei se limitează voluntar la o asociere în interiorul frontierelor unui univers local. Orice Fidel de Zile în misiune pe Nebadon

^{18:6.4 (212.6)} Since they are Trinity-origin beings, all of the Paradise circuits are available to them for intercommunication, and thus are they always in touch with each other and with all other required personalities up to the supreme councils of Paradise.

^{18:6.5 (212.7)} A Union of Days is not organically connected with the government of the local universe of his assignment. Aside from his duties as an observer, he acts only at the request of the local authorities. He is an ex officio member of all primary councils and all important conclaves of the local creation, but he does not participate in the technical consideration of administrative problems.

^{18:6.6 (213.1)} When a local universe is settled in light and life, its glorified beings associate freely with the Union of Days, who then functions in an enlarged capacity in such a realm of evolutionary perfection. But he is still primarily a Trinity ambassador and Paradise counselor.

^{18:6.7 (213.2)} A local universe is directly ruled by a divine Son of dual Deity origin, but he has constantly by his side a Paradise brother, a Trinity-origin personality. In the event of the temporary absence of a Creator Son from the headquarters of his local universe, the acting rulers are largely guided in their major decisions by the counsel of their Union of Days.

7. THE FAITHFULS OF DAYS

^{18:7.1 (213.3)} These high Trinity-origin personalities are the Paradise advisers to the rulers of the one hundred constellations in each local universe. There are seventy million Faithfuls of Days, and like the Unions of Days, not all are in service. Their Paradise reserve corps is the Advisory Commission of Interuniverse Ethics and Self-government. Faithfuls of Days rotate in service in accordance with the rulings of the supreme council of their reserve corps.

^{18:7.2 (213.4)} All that a Union of Days is to a Creator Son of a local universe, the Faithfuls of Days are to the Vorondadek Sons who rule the constellations of that local creation. They are supremely devoted and divinely faithful to the welfare of their constellations of assignment, hence the name — *Faithfuls* of Days. They act only as counselors; never do they participate in administrative activities except upon the invitation of the constellation authorities. Neither are they directly concerned in the educational ministry to the pilgrims of ascension on the architectural training spheres surrounding a constellation headquarters. All such undertakings are under the supervision of the Vorondadek Sons. Neither are they directly concerned in the educational ministry to the pilgrims of ascension on the architectural training spheres surrounding a constellation headquarters. All such undertakings are under the supervision of the Vorondadek Sons.

^{18:7.3 (213.5)} All Faithfuls of Days functioning in the constellations of a local universe are under the jurisdiction of, and report directly to, the Union of Days. They do not have a far-flung system of intercommunication, being ordinarily self-limited to an interassociation within the limits of a local universe. Any

poate comunica, și comunică de fapt, cu toți membrii ordinului său în serviciu în acel univers local.

La fel ca Uniunile de Zile în sediul unui univers, Fideliile de Zile mențin, pe capitalele constelației, reședința lor personală separată de cea a directorilor administrativi ai acestor domenii. Domiciliile lor sunt relativ modeste în comparație cu locuințele șefilor Vorondadeki ai constelației.

Fidelii de Zile sunt ultima verigă în lungul lanț de consultare administrativă care se întinde de la sferele sacre ale Tatălui Universal, în apropierea centrului tuturor lucrurilor, până la diviziunile primare ale universurilor locale. Regimul provenit din Trinitate se oprește la constelație; nu mai există consultanți ai Paradisului în reședință permanentă nici în sistemele componente, nici pe lumile locuite. Aceste ultime unități administrative sunt plasate în întregime sub jurisdicția ființelor native ale universurilor locale.

[Prezentat de un Consilier Divin de pe Uversa.]

Faithful of Days on duty in Nebadon can and does communicate with all others of his order on duty in this local universe.

^{18:7.4 (213.6)} Like the Union of Days on a universe headquarters, the Faithfuls of Days maintain their personal residences on the constellation capitals separate from those of the administrative directors of such realms. Their abodes are indeed modest in comparison with the homes of the Vorondadek rulers of the constellations.

^{18:7.5 (213.7)} The Faithfuls of Days are the last link in the long administrative-advisory chain which reaches from the sacred spheres of the Universal Father near the center of all things to the primary divisions of the local universes. The Trinity-origin regime stops with the constellations; no such Paradise advisers are permanently situated on their component systems or on the inhabited worlds. These latter administrative units are wholly under the jurisdiction of beings native to the local universes.

^{18:7.6 (213.8)} [Presented by a Divine Counselor of Uversa.]

Capitolul 19. Ființe coordonate de origine trinitară

⇨ 018

CARTEA URANTIA

020 ⇨

PARTE I. UNIVERSUL CENTRAL ȘI SUPRAUNVERSURILE

CAPITOLUL 19 FIINȚE COORDONATE DE ORIGINE TRINITARĂ

Secțiuni

Introduction

1. Fiii Instructorii ai Trinității
2. Desăvârșitorii Înțelepciunii
3. Consilierii Divini
4. Cenzorii Universali
5. Spiritele Inspirate ale Trinității
6. Nativii Havonei
7. Cetățenii paradisului

Introduction

GRUPUL paradisiac pe care îl numim Ființe Coordonate de Origine Trinitară conține Fiii Instructorii ai Trinității (care sunt de asemenea clasați printre Fiii Paradisiaci ai lui Dumnezeu), trei grupuri de înalți administratori suprauniversali, și categoria relativ impersonală a Spiritelor Inspirate ale Trinității. Putem chiar include, pe drept cuvânt, în această clasificare de personalități trinitare, nativii de pe Havona precum și numeroasele grupuri de ființe care locuiesc în Paradis. Ființele de origine trinitară despre care vom vorbi în această expunere sunt următoarele:

1. Fiii Instructorii ai Trinității
2. Desăvârșitorii Înțelepciunii
3. Consilierii Divini
4. Cenzorii Universali
5. Spiritele Inspirate ale Trinității
6. Nativii Havonei
7. Cetățenii paradisului

Mai puțin Fiii Instructorii ai Trinității, și poate Spiritele Inspirate ale Trinității, personalitățile acestor grupe sunt în număr definit. Creația lor este un eveniment trecut și depășit.

1. FIII INSTRUCTORII AI TRINITĂȚII

PAPER 19 THE CO-ORDINATE TRINITY-ORIGIN BEINGS SECTIONS

Introduction

1. The Trinity Teacher Sons
2. The Perfectors of Wisdom
3. The Divine Counselors
4. The Universal Censors
5. Inspired Trinity Spirits
6. Havona Natives
7. Paradise Citizens

INTRODUCTION

19:0.1 (214.1) THIS Paradise group, designated the Co-ordinate Trinity-origin Beings, embraces the Trinity Teacher Sons, also classed among the Paradise Sons of God, three groups of high superuniverse administrators, and the somewhat impersonal category of the Inspired Trinity Spirits. Even the Havona natives may properly be included in this classification of Trinity personalities along with numerous groups of beings resident on Paradise. Those Trinity-origin beings to be considered in this discussion are:

- 19:0.2 (214.2) 1. Trinity Teacher Sons.
- 19:0.3 (214.3) 2. Perfectors of Wisdom.
- 19:0.4 (214.4) 3. Divine Counselors.
- 19:0.5 (214.5) 4. Universal Censors.
- 19:0.6 (214.6) 5. Inspired Trinity Spirits.
- 19:0.7 (214.7) 6. Havona Natives.
- 19:0.8 (214.8) 7. Paradise Citizens.

19:0.9 (214.9) Excepting the Trinity Teacher Sons and possibly the Inspired Trinity Spirits, these groups are of definite numbers; their creation is a finished and past event.

1. THE TRINITY TEACHER SONS

Printre toate ordinele elevate de personalități celeste care v-au fost revelate, numai Fiii Instructori ai Trinității acționează cu o dublă capacitate. Prin originea lor de natură trinitară, funcțiunile lor sunt aproape în întregime consacrate serviciilor filiației divine. Ei sunt ființele de legătură care unesc cele două margini ale abisului universal dintre personalitățile trinitare și personalitățile de origine duală.

În timp ce Fiii Staționari ai Trinității sunt numeric compleți, numărul Fiilor Instructori crește constant. Nu știu care va fi numărul lor final, însă pot indica că, pe parcursul ultimului raport periodic pe Uversa, arhivele paradisiace menționau că erau în serviciu 21.001.624.821.

Aceste ființe formează singurul grup al Fiilor lui Dumnezeu care vă este revelat și care a provenit din Trinitatea Paradisului. Ei au parcurs universul central și suprauniversul, și un număr considerabil dintre ei este atașat fiecărui univers local. Ei servesc de asemenea planetele individuale așa cum o fac ceilalți Fii Paradisiaci ai lui Dumnezeu. Deoarece planul marelui univers nu este pe deplin manifestat, un mare număr de Fii Instructori sunt păstrați în rezervă în Paradis, și se oferă voluntari pentru misiuni de urgență și servicii neobișnuite în toate diviziunile marelui univers, în lumile izolate ale spațiului, în universurile locale și suprauniversuri și pe lumile Havonei. Ei activează de asemenea în Paradis, însă este mai bine să amânăm studiul lor detaliat până în momentul în care vom aborda discuția asupra Fiilor Paradisiaci ai lui Dumnezeu.

Putem, cu toate acestea, nota din acest punct de vedere că Fiii Instructori sunt personalitățile coordonatoare supreme provenite din Trinitate. Într-un univers al universurilor atât de vast, există întotdeauna marele pericol de a cădea în eroarea de a avea un punct de vedere restrâns, până la răul inerent unei concepții fragmentare a realității și a divinității.

De exemplu: mintea umană ar încerca de obicei să abordeze filozofia cosmică descrisă în prezentele revelații, pornind de la simplu și finit la complex și infinit, de la originile umane la destinele divine. Însă această cale nu conduce la înțelepciunea spirituală. Este calea cea mai ușoară către o anumită formă de cunoaștere genetică, susceptibilă cel mult să dezvăluie pur și simplu originea oamenilor; ea nu revelează decât foarte puțin sau nimic despre destinul lor divin.

Chiar și în studiul evoluției biologice a oamenilor de pe Urantia, există grave obiecții în abordarea prezentului lor statut și a problemelor lor curente exclusiv pe cale istorică. Nu putem pricepe adevărata perspectivă a vreunei probleme a realității - umane sau divine, terestre sau cosmice - decât prin studiul și corelarea completă și fără prejudecăți a trei faze ale realității universale: origine, istorie și destin. Buna înțelegere a acestor trei realități experiențiale furnizează baza necesară unei înțelepte evaluări a statutului prezent.

Când mintea umană se apucă de urmarea tehnicilor filozofice de începere de la inferior pentru a se apropia de superior, fie biologic fie teologic, există întotdeauna pericolul de a comite patru erori de raționament:

1. Ea poate ignora total percepția scopului evolutiv final și îndeplinirea țelului personal sau a destinului cosmic.

19:1.1 (214.10) Of all the high orders of celestial personalities revealed to you, the Trinity Teacher Sons alone act in a dual capacity. By origin of Trinity nature, in function they are almost wholly devoted to the services of divine sonship. They are the liaison beings who bridge the universe gulf between Trinity- and dual-origin personalities.

19:1.2 (214.11) While the Stationary Sons of the Trinity are of completed numbers, the Teacher Sons are constantly increasing. What the final number of Teacher Sons will be I do not know. I can, however, state that, at the last periodic report to Uversa, the Paradise records indicated 21,001,624,821 of these Sons in service.

19:1.3 (214.12) These beings are the only group of the Sons of God revealed to you whose origin is in the Paradise Trinity. They range the central and superuniverses, and an enormous corps is assigned to each local universe. They also serve the individual planets as do the other Paradise Sons of God. Since the scheme of the grand universe is not fully developed, large numbers of Teacher Sons are held in the reserves on Paradise, and they volunteer for emergency duty and unusual service in all divisions of the grand universe, on the lone worlds of space, in the local and superuniverses, and on the worlds of Havona. They also function on Paradise, but it will be more helpful to postpone their detailed consideration until we come to the discussion of the Paradise Sons of God.

19:1.4 (215.1) In this connection, however, it may be noted that Teacher Sons are the supreme co-ordinating personalities of Trinity origin. In such a far-flung universe of universes there is always great danger of succumbing to the error of the circumscribed viewpoint, to the evil inherent in a segmentalized conception of reality and divinity.

19:1.5 (215.2) For example: The human mind would ordinarily crave to approach the cosmic philosophy portrayed in these revelations by proceeding from the simple and the finite to the complex and the infinite, from human origins to divine destinies. But that path does not lead to *spiritual wisdom*. Such a procedure is the easiest path to a certain form of *genetic knowledge*, but at best it can only reveal man's origin; it reveals little or nothing about his divine destiny.

19:1.6 (215.3) Even in the study of man's biologic evolution on Urantia, there are grave objections to the exclusive historic approach to his present-day status and his current problems. The true perspective of any reality problem — human or divine, terrestrial or cosmic — can be had only by the full and unprejudiced study and correlation of three phases of universe reality: origin, history, and destiny. The proper understanding of these three experiential realities affords the basis for a wise estimate of the current status.

19:1.7 (215.4) When the human mind undertakes to follow the philosophic technique of starting from the lower to approach the higher, whether in biology or theology, it is always in danger of committing four errors of reasoning:

- 19:1.8 (215.5) 1. It may utterly fail to perceive the final and completed evolutionary goal of either personal attainment or cosmic destiny.

2. Ea poate comite eroarea filozofică supremă, simplificând în exces realitatea cosmică evolutivă (experiențială), ceea ce conduce la deformarea faptelor, pervertirea adevărului și la conceperea unor destine false.

3. Studiul cauzelor este lectura aprofundată a istoriei. Însă nu este suficient să se știe cum o ființă a devenit ceea ce este pentru a înțelege inteligent statutul ei prezent și caracterul ei autentic.

4. Istoria singură nu reușește să reveleze convenabil dezvoltarea viitoare - destinul. Originile finite sunt utile, însă doar cauzele divine revelează efectele finale. Țelurile eterne nu se arată în începuturile temporale. Nu putem interpreta cu adevărat prezentul decât în lumina corelației trecutului și viitorului.

Prin urmare, din toate aceste motive și din multe altele, noi folosim deci tehnica constând în abordarea omului și a problemelor sale planetare, întreprinzând călătoria în timp-spațiu plecând de la infinit, Sursa Centru Paradisiacă infinită eternă și divină a oricărei realități de personalitate și a oricărei existențe cosmice.

2. DESĂVÂRȘITORII ÎNȚELEPCIUNII

Desăvârșitorii Înțelepciunii sunt o creație specializată a Trinității Paradisului, destinată să personifice înțelepciunea divinității în suprauniversuri. Există exact șapte miliarde dintre aceste ființe, din care un miliard sunt atașate fiecăruia dintre cele șapte suprauniversuri.

În comun cu Consilierii Divini și Cenzorii Universali, coordonații lor, Desăvârșitorii Înțelepciunii au trecut prin înțelepciunea Paradisului, înțelepciunea Havonei și înțelepciunea sferelor paradisiace ale Tatălui, mai puțin Divinington. După aceste experiențe, Desăvârșitorii Înțelepciunii au fost numiți permanent în serviciul Îmbătrâniților de Zile. Ei nu servesc nici în Paradis, nici pe lumile circuitelor Paradis-Havona; ei sunt în întregime ocupați cu administrarea guvernelor suprauniversurilor.

În orice loc și în orice moment în care activează un Desăvârșitor al Înțelepciunii, înțelepciunea divină activează la rândul ei. Există actualitatea prezenței și perfecțiunii manifestării în cunoașterea și înțelepciunea pe care o comportă actele acestor puternice și maiestruase personalități. Ele nu reflectă înțelepciunea Trinității Paradisului, ele sunt această înțelepciune. Ele sunt sursele înțelepciunii pentru toți instructorii în aplicarea cunoașterii universale; ele sunt izvoare de discernământ și surse de discriminare pentru instituțiile de învățătură și de discernământ în toate universurile.

Înțelepciunea are o origine dublă: ea derivă din perfecțiunea clarviziunii divine inerentă ființelor perfecte, și din experiența personală dobândită de creaturile evolutive. Desăvârșitorii Înțelepciunii sunt înțelepciunea divină, perfectă și paradisiacă a clarviziunii Divine. Când asociații lor administrativi pe Uversa, Puternicii Mesageri, Cei Lipsiți de Nume și de Număr, și cei Înălțați în Autoritate, acționează împreună, ei sunt înțelepciunea experienței universului. O ființă divină poate avea perfecțiunea cunoașterii divine, un muritor evolutiv poate atinge la un moment dat perfecțiunea

19:1.9 (215.6) 2. It may commit the supreme philosophical blunder by oversimplifying cosmic evolutionary (experiential) reality, thus leading to the distortion of facts, to the perversion of truth, and to the misconception of destinies.

19:1.10 (215.7) 3. The study of causation is the perusal of history. But the knowledge of *how* a being becomes does not necessarily provide an intelligent understanding of the present status and true character of such a being.

19:1.11 (215.8) 4. History alone fails adequately to reveal future development — destiny. Finite origins are helpful, but only divine causes reveal final effects. Eternal ends are not shown in time beginnings. The present can be truly interpreted only in the light of the correlated past and future.

19:1.12 (215.9) Therefore, because of these and for still other reasons, do we employ the technique of approaching man and his planetary problems by embarkation on the time-space journey from the infinite, eternal, and divine Paradise Source and Center of all personality reality and all cosmic existence.

2. THE PERFECTORS OF WISDOM

19:2.1 (215.10) The Perfectors of Wisdom are a specialized creation of the Paradise Trinity designed to personify the wisdom of divinity in the superuniverses. There are exactly seven billion of these beings in existence, and one billion are assigned to each of the seven superuniverses.

19:2.2 (215.11) In common with their co-ordinates, the Divine Counselors and the Universal Censors, the Perfectors of Wisdom passed through the wisdom of Paradise, of Havona, and except for Divinington, of the Father's Paradise spheres. After these experiences the Perfectors of Wisdom were permanently assigned to the service of the Ancients of Days. They serve neither on Paradise nor on the worlds of the Paradise-Havona circuits; they are wholly occupied with the administration of the superuniverse governments.

19:2.3 (216.1) Wherever and whenever a Perfector of Wisdom functions, there and then divine wisdom functions. There is actuality of presence and perfection of manifestation in the knowledge and wisdom represented in the doings of these mighty and majestic personalities. They do not *reflect* the wisdom of the Paradise Trinity; they *are* that wisdom. They are the sources of wisdom for all teachers in the application of universe knowledge; they are the fountains of discretion and the wellsprings of discrimination to the institutions of learning and discernment in all universes.

19:2.4 (216.2) Wisdom is twofold in origin, being derived from the perfection of divine insight inherent in perfect beings and from the personal experience acquired by evolutionary creatures. The Perfectors of Wisdom are the divine wisdom of the Paradise perfection of Deity insight. Their administrative associates on Uversa, the Mighty Messengers, Those without Name and Number, and Those High in Authority, when acting together, *are* the universe wisdom of experience. A divine being can have perfection of divine knowledge. An evolutionary mortal can sometime attain perfection of ascendant

cunoașterii ascendente, însă nici una dintre aceste ființe nu epuizează singură potențialul întregii înțelepciuni posibile. În consecință, atunci când conduita suprauniversurilor face dezirabil să se atingă maximum de înțelepciune administrativă, acești Desăvârșitori ai înțelepciunii clarvizunii divine sunt întotdeauna asociați personalităților ascendente care au ajuns la înalte responsabilități de autoritate suprauniversală prin tribulațiile experiențiale ale progresului evolutiv.

Desăvârșitorii Înțelepciunii vor avea întotdeauna nevoie de acest complement de înțelepciune experiențială pentru a realiza perspicacitatea lor administrativă. Însă a fost emisă ipoteza că finalitarii Paradisului ar putea poate ajunge la un nivel de înțelepciune elevat încă neatins acum, după ce vor fi fost admiși la un moment dat în al șaptelea stadiu al existenței spirituale. Dacă această deducție este exactă, atunci acești ascenderi evolutivi perfecționați ar deveni indubitabil administratorii universului cei mai eficienți care au fost vreodată cunoscuți în întreaga creație. Cred că aceasta este înaltul destin al finalitarilor.

Varietatea aptitudinilor Desăvârșitorilor Înțelepciunii le permite să ia parte practic la toate serviciile celeste ale creaturilor ascendente. Ordinul meu de personalitate, Consilierii Divini, precum și cel ai Desăvârșitorilor Înțelepciunii și al Cenzorilor Universali, constituie ordinele cele mai elevate de ființe care se pot angaja și se angajează efectiv în munca constând în revelarea adevărului planetelor și sistemelor individuale, fie în stadiul lor primitiv, fie în epoca în care sunt ancorate în lumină și viață. Noi luăm cu toții contact din timp în timp cu serviciul muritorilor ascendenți, de la planetele pe care apare viața, până la universurile locale și la suprauniversul nostru, și în special în acesta din urmă.

3. CONSILIERII DIVINI

Aceste ființe de origine trinitară sunt consiliul Deității pentru domeniile celor șapte suprauniversuri. Ei nu sunt reflectarea consiliului divin al Trinității; ei sunt acest consiliu. Există douăzeci și una de miliarde de Consilieri în serviciu, din care trei miliarde sunt afectați fiecărui supraunivers.

Consilierii Divini sunt asociații și egali Cenzorilor Universali și Desăvârșitorilor Înțelepciunii, existând unul până la șapte Consilieri pe lângă fiecare Cenzor sau Desăvârșitor. Cele trei ordine participă la guvernarea Îmbătrâniților de Zile, inclusiv ramificațiile sale în sectoarele majore și minore, universurile locale, constelațiile și consiliile suveranilor sistemelor locale.

Noi acționăm în calitate de indivizi, așa cum o fac redactând această expunere, însă noi funcționăm de asemenea în calitate de trio atunci când împrejurările ne-o cer. Atunci când ne asumăm un rol executiv, sunt întotdeauna asociați un Desăvârșitor al Înțelepciunii, un Cenzor Universal și unul până la șapte Consilieri Divini.

Un Desăvârșitor al Înțelepciunii, șapte Consilieri Divini, și un Cenzor Universal, constituie un tribunal de divinitate trinitară, corpul consultativ mobil cel mai elevat al universului timpului și spațiului. Aceste grupuri de nouă sunt cunoscute ca tribunale însărcinate fie să

knowledge, but neither of these beings alone exhausts the potentials of all possible wisdom. Accordingly, whenever in the conduct of the superuniverse it is desired to achieve the maximum of administrative wisdom, these perfectors of the wisdom of divine insight are always associated with those ascendant personalities who have come up to the high responsibilities of superuniverse authority through the experiential tribulations of evolutionary progression.

19:2.5 (216.3) The Perfectors of Wisdom will always require this complement of experiential wisdom for the completion of their administrative sagacity. But it has been postulated that a high and hitherto unattained level of wisdom may possibly be achieved by the Paradise finalizers *after* they are sometime inducted into the seventh stage of spirit existence. If this inference is correct, then would such perfected beings of evolutionary ascent undoubtedly become the most effective universe administrators ever to be known in all creation. I believe that such is the high destiny of finalizers.

19:2.6 (216.4) The versatility of the Perfectors of Wisdom enables them to participate in practically all of the celestial services of the ascendant creatures. The Perfectors of Wisdom and my order of personality, the Divine Counselors, together with the Universal Censors, constitute the highest orders of beings who may and do engage in the work of revealing truth to the individual planets and systems, whether in their earlier epochs or when settled in light and life. From time to time we all make contact with the service of the ascending mortals, from an initial-life planet on up through a local universe and the superuniverse, particularly the latter.

3. THE DIVINE COUNSELORS

19:3.1 (216.5) These Trinity-origin beings are the counsel of Deity to the realms of the seven superuniverses. They are not *reflective* of the divine counsel of the Trinity; they *are* that counsel. There are twenty-one billion Counselors in service, and three billion are assigned to each superuniverse.

19:3.2 (217.1) Divine Counselors are the associates and equals of the Universal Censors and the Perfectors of Wisdom, from one to seven Counselors being associated with each of these latter personalities. All three orders participate in the government of the Ancients of Days, including major and minor sectors, in the local universes and constellations, and in the councils of the local system sovereigns.

19:3.3 (217.2) We act as individuals, as I do in inditing this statement, but we also function as a trio whenever the occasion requires. When we act in an executive capacity, always there are associated together a Perfector of Wisdom, a Universal Censor, and from one to seven Divine Counselors.

19:3.4 (217.3) One Perfector of Wisdom, seven Divine Counselors, and one Universal Censor constitute a tribunal of Trinity divinity, the highest mobile advisory body in the universes of time and space. Such a group of nine is known either as a fact-finding or as a truth-

stabilească faptele, fie să reveleze adevărul, și atunci când ele iau o decizie asupra unei probleme, este exact ca și cum un Străvechi de Zile s-a și pronunțat asupra problemei, deoarece, în toate analele suprauniversurilor, nu am văzut nicodată un astfel de verdict neaprobabil de Cei Îmbătrâniți de Zile.

Când cei trei Cei Îmbătrâniți de Zile funcționează, funcționează Trinitatea Paradisului. Când tribunalul celor nouă ajunge la o decizie după ce a deliberat în comun, putem spune practic că au vorbit Cei Îmbătrâniți de Zile. Acesta este modul în care Șefii Paradisului stabilesc un contact personal în materie de administrare și de reguli de guvernare, cu lumile, sistemele și universurile individuale.

Consilierii Divini sunt perfecțiunea consiliului divin al Trinității Paradisului. Noi reprezentăm, în realitate noi suntem, consiliul perfecțiunii. Atunci când dispunem printre altele de consilii experiențiale ale asociațiilor noastre, ascenderii evolutivi deveniți perfecți și îmbrățișați de Trinitate, concluziile noastre conjugate sunt nu numai complete, ci ele au și atins plenitudinea. Când consiliul nostru unificat a fost admis, judecat, confirmat și promulgat de un Cenzor Universal, este foarte probabil că el se învecinează cu pragul totalității universale. Aceste verdicturi se apropie cât mai mult posibil de atitudinea absolută a Deității în limitele temporale și spațiale ale situației implicate și ale problemei respective.

Cei Șapte Consilieri Divini în legătură cu un trio evolutiv trinitizat - un Puternic Mesager, un Elevat în Autoritate și un Lipsit de Nume și de Număr - reprezintă cea mai bună aproximare suprauniversală pentru a fuziona punctul de vedere uman și atitudinea divină pe nivelele cvasiparadisiale ale semnificațiilor spirituale și ale valorilor realității. O apropiere atât de strânsă a atitudinilor cosmice unificate a creaturilor și Creatorului nu este depășită decât la Fiii Paradisiaci de manifestare, care sunt Dumnezeu și om în toate fazele experienței personalității.

4. CENZORII UNIVERSALI

Există exact opt miliarde de Cenzori Universali în existență. Aceste ființe unice sunt judecata Deității. Ele nu se mărginesc să reflecte deciziile perfecțiunii; ele sunt judecata Trinității Paradisului. Nici măcar Cei Îmbătrâniți de Zile nu judecă altfel decât în asociere cu Cenzorii Universali.

Un Cenzor este trimis pe fiecare din miliardul de lumi ale universului central, fiind atașat administrației planetare a Eternului de Zile care se află acolo. Nici Desăvârșitorii Înțelepciunii, nici Consilierii Divini, nu sunt astfel atașați în permanență administrațiilor Havonei. Noi nu înțelegem de altfel pe deplin de ce Cenzorii Universali sunt staționați în universul central. Activitățile lor nu justifică deloc desemnarea lor pe Havona. Noi bănuim deci că ei se află acolo pentru a veni în întâmpinarea nevoilor unei epoci universale viitoare, în care populația Havonei ar putea practic să se schimbe.

Un miliard de Cenzori sunt atașați fiecăruia dintre cele șapte suprauniversuri, și ei acționează în toate diviziunile lor, atât în calitate individuală cât și în

revealing tribunal, and when it sits in judgment upon a problem and renders a decision, it is just as if an Ancient of Days had adjudicated the matter, for in all the annals of the superuniverses such a verdict has never been reversed by the Ancients of Days.

19:3.5 (217.4) When the three Ancients of Days function, the Paradise Trinity functions. When the tribunal of nine arrives at a decision following its united deliberations, to all intents and purposes the Ancients of Days have spoken. And it is in this manner that the Paradise Rulers make personal contact, in administrative matters and governmental regulation, with the individual worlds, systems, and universes.

19:3.6 (217.5) Divine Counselors are the perfection of the divine counsel of the Paradise Trinity. We represent, in fact *are*, the counsel of perfection. When we are supplemented by the experiential counsel of our associates, the perfected and Trinity-embraced beings of evolutionary ascent, our combined conclusions are not only complete but replete. When our united counsel has been associated, adjudicated, confirmed, and promulgated by a Universal Censor, it is very probable that it approaches the threshold of universal totality. Such verdicts represent the nearest possible approach to the absolute attitude of Deity within the time-space limits of the situation involved and the problem concerned.

19:3.7 (217.6) Seven Divine Counselors in liaison with a trinitized evolutionary trio — a Mighty Messenger, One High in Authority, and One without Name and Number — represent the nearest superuniverse approach to the union of the human viewpoint and the divine attitude on near-paradisiacal levels of spiritual meanings and reality values. Such close approximation of the united cosmic attitudes of the creature and the Creator is only surpassed in the Paradise bestowal Sons, who are, in every phase of personality experience, God and man.

4. THE UNIVERSAL CENSORS

19:4.1 (217.7) There are exactly eight billion Universal Censors in existence. These unique beings *are* the judgment of Deity. They are not merely reflective of the decisions of perfection; they *are* the judgment of the Paradise Trinity. Even the Ancients of Days do not sit in judgment except in association with the Universal Censors.

19:4.2 (217.8) One Censor is commissioned on each of the billion worlds of the central universe, being attached to the planetary administration of the resident Eternal of Days. Neither Perfector of Wisdom nor Divine Counselors are thus permanently attached to the Havona administrations, nor do we altogether understand why Universal Censors are stationed in the central universe. Their present activities hardly account for their assignment in Havona, and we therefore suspect that they are there in anticipation of the needs of some future universe age in which the Havona population may partially change.

19:4.3 (218.1) One billion Censors are assigned to each of the seven superuniverses. Both in an individual capacity and in association with Perfector of Wisdom and

asociere cu Desăvârșitorii Înțelepciunii și Consilierii Divini. Astfel, Cenzorii acționează pe toate nivelele marelui univers, de la lumile perfecte ale Havonei până la consiliile Suveranilor Sistemelor, și ei fac organic parte din toate judecățile de dezlegare ale lumilor evolutive.

În orice loc și în orice moment în care un Cenzor Universal este prezent, judecata Deității este de asemenea acolo. Și, cum acești Cenzori dau întotdeauna verdictele lor în legătură cu Desăvârșitorii Înțelepciunii și Consilierii Divini, aceste decizii îmbrățișează înțelepciunea, consiliul și judecata unificate ale Trinității Paradisului. În acest trio juridic, Desăvârșitorul Înțelepciunii ar fi „Eu am fost”, Consilierul Divin ar fi „Voi fi”, iar Cenzorul Universal este întotdeauna „Eu sunt”.

Acești Cenzori sunt personalități totalizante ale universului. Când mii de martori sau un milion și-au adus mărturia, când vocea înțelepciunii a vorbit și consiliul divinității a înregistrat, când mărturia perfecțiunii ascendente a fost adăugată, atunci Cenzorul acționează, și o totalizare infailibilă și divină a tot ceea ce s-a întâmplat se găsește imediat revelată; iar aceste expuneri reprezintă concluzia divină, suma și substanța unei decizii finale și perfecte. Acesta este motivul pentru care, atunci când un Cenzor a vorbit, nimeni altcineva nu este mai calificat pentru a vorbi, deoarece Cenzorul a descris adevărata și evidentă totalitate a tot ceea ce sa întâmplat. Când el vorbește, nu există nici un apel.

Înțeleg integral operațiunile mentale ale unui Desăvârșitor al Înțelepciunii, însă nu sesizez, cu siguranță, în întregime, procesele mentale de judecată ale unui Cenzor Universal. Mi se pare că Cenzorii formulează noi semnificații și fac să se nască noi valori, asociind faptele, adevărurile și constatările care le sunt prezentate pe parcursul unei anchete asupra problemelor universului. Pare probabil că Cenzorii Universali să fie apti să dea interpretări originale, conjugând perspicacitatea perfectă a Creatorului și experiența creaturilor devenite perfecte. Această asociere a perfecțiunii Paradisului și a experienței universului face indubitabil să iasă la iveală o nouă valoare de ultimitate.

Însă acesta nu este sfârșitul dificultății noastre referitoare la funcționarea minții Cenzorilor Universali. După ce am ținut cont cu atenție de tot ceea ce știm sau ceea ce presupunem asupra activității unui Cenzor într-o situație universală dată, noi descoperim că suntem încă incapabili să prezicem deciziile sale și să îi prevedem verdictele. Noi determinăm cu multă precizie rezultatul probabil al unei asocieri între atitudinea unui Cenzor și experiența unei creaturi, însă aceste concluzii nu sunt întotdeauna previziuni exacte ale declarațiilor unui Cenzor. Pare probabil ca Cenzorii să fie într-un anumit fel în legătură cu Absolutul Deității; noi suntem incapabili să explicăm altfel un mare număr din deciziile și ordonanțele lor.

Desăvârșitorii Înțelepciunii, Consilierii Divini, Cenzorii Universali, precum și cele șapte ordine ale Personalităților Supreme ale Trinității, constituie cele zece grupe pe care le numim uneori Fiii Staționari ai Trinității. Împreună, ei formează marele corp al administratorilor, conducătorilor, agenților executivi, consultanților, consilierilor și judecătorilor Trinității. Numărul lor depășește cu puțin treizeci și șapte de

Divine Counselors, they operate throughout all divisions of the seven superuniverses. Thus the Censors act on all levels of the grand universe, from the perfect worlds of Havona to the councils of the System Sovereigns, and they are an organic part of all dispensational adjudications of the evolutionary worlds.

19:4.4 (218.2) Whenever and wherever a Universal Censor is present, then and there is the judgment of Deity. And since the Censors always render their verdicts in liaison with Perfector of Wisdom and Divine Counselors, such decisions embrace the united wisdom, counsel, and judgment of the Paradise Trinity. In this juridical trio the Perfector of Wisdom would be the “I was,” the Divine Counselor the “I will be,” but the Universal Censor is always “I am.”

19:4.5 (218.3) The Censors are universe totaling personalities. When a thousand witnesses have given testimony — or a million — when the voice of wisdom has spoken and the counsel of divinity has recorded, when the testimony of ascendant perfection has been added, then the Censor functions, and there is immediately revealed an unerring and divine totaling of all that has transpired; and such a disclosure represents the divine conclusion, the sum and substance of a final and perfect decision. Therefore, when a Censor has spoken, no one else may speak, for the Censor has depicted the true and unmistakable total of all that has gone before. When he speaks, there is no appeal.

19:4.6 (218.4) Most fully do I understand the operation of the mind of a Perfector of Wisdom, but I certainly do not fully comprehend the working of the adjudicating mind of a Universal Censor. It appears to me that the Censors formulate new meanings and originate new values from the association of the facts, truths, and findings presented to them in the course of an investigation of universe affairs. It seems probable that the Universal Censors are able to bring forth original interpretations of the combination of perfect Creator insight and the perfected creature experience. This association of Paradise perfection and universe experience undoubtedly eventuates a new value in ultimates.

19:4.7 (218.5) But this is not the end of our difficulties regarding the working of the minds of the Universal Censors. Having made due allowances for all that we know or conjecture about the functioning of a Censor in any given universe situation, we find that we are still unable to predict decisions or to forecast verdicts. We very accurately determine the probable result of the association of Creator attitude and creature experience, but such conclusions are not always accurate forecasts of Censor disclosures. It seems likely that the Censors are in some manner in liaison with the Deity Absolute; we are otherwise unable to explain many of their decisions and rulings.

19:4.8 (218.6) Perfector of Wisdom, Divine Counselors, and Universal Censors, together with the seven orders of Supreme Trinity Personalities, constitute those ten groups which have been sometimes designated *Stationary Sons of the Trinity*. Together they comprise the grand corps of Trinity administrators, rulers, executives, advisers, counselors, and judges. Their numbers slightly exceed thirty-seven billion. Two billion

miliarde. Două miliarde șaptezeci sunt staționați în universul central, și ceva mai mult de cinci miliarde în fiecare supraunivers.

Este destul de dificil să descriem limitele funcțiunilor Fiilor Staționari ai Trinității. Ar fi inexact să spunem că acțiunile lor se limitează la finit, deoarece anumite probleme înregistrate în suprauniversuri infirmă acest lucru. Ei acționează pe toate nivelele administrative sau juridice ale universului în care condițiile timpului-spațiu o cer și care se raportează la evoluția trecută, prezentă și viitoare a universului maestru.

5. SPIRITELE INSPIRATE ALE TRINITĂȚII

Nu aș putea să vă spun aproape nimic despre Spiritele Inspirate ale Trinității, deoarece ele sunt unul dintre rarele ordine în întregime secrete de ființe existente. Fără nici o îndoială, secretul se datorează imposibilităților de a se revela pe deplin, chiar și aceluia dintre noi a căror origine este atât de apropiată de sursa creației lor. Ele vin în existență printr-un act al Trinității Paradisului, și pot fi utilizate de una sau două din Deități, la fel de bine ca și de cele trei luate împreună. Noi nu știm dacă numărul acestor Spirite este complet și fix sau crește în mod constant, însă avem tendința să credem că nu este fixat.

Noi nu înțelegem pe deplin nici natura, nici conduita Spiritelor Inspirate. Ele aparțin poate categoriei spiritelor suprapersonale. Ele par a opera pe toate circuitele cunoscute și par a acționa destul de independent de timp și de spațiu. Însă noi nu cunoaștem mare lucru despre ele, decât ceea ce încercăm să deducem din caracterul lor după natura activităților lor, ale căror rezultate le observăm cu certitudine aici și colo în universuri.

Sub anumite condiții, Spiritele Inspirate pot să se individualizeze suficient pentru a fi recunoscute de ființele de origine trinitară. Eu le-am văzut, însă nu ar fi niciodată posibil ființelor celeste aparținând ordinilor inferioare să recunoască unul dintre ele. Se produc de asemenea, din timp în timp, în conduita universurilor în evoluție, împrejurări în care orice ființă de origine trinitară poate folosi direct aceste spirite pentru a îndeplini mai bine sarcinile care îi revin. Noi știm deci că ele există și că, în anumite condiții, putem cere să primim asistența lor, și uneori să recunoaștem prezența lor. Însă ele nu fac parte din organizarea manifestă și net revelată, însărcinată să dirijeze universurile spațiului-timp înainte ca aceste creații materiale să fie ancorate în lumină și în viață. Aceste Spirite nu au loc care să se distingă clar în economia prezentă sau în administrarea prezentă a celor șapte suprauniversuri în evoluție. Ele sunt un secret al Trinității Paradisului.

Melchizedekii Nebadonului învață că Spiritele Inspirate ale Trinității sunt destinate, într-o anumită epocă dată a eternului viitor, să înlocuiască Mesagerii Solitari, al căror număr scade încet dar sigur, ca urmare a afectării lor ca asociați anumitor tipuri de fii trinitizați.

Spiritele Inspirate sunt Spiritele solitare ale universului universurilor. În calitate de Spirite, ele seamănă mult Mesagerilor Solitari, mai puțin că aceștia

and seventy are stationed in the central universe and just over five billion in each superuniverse.

19:4.9 (219.1) It is very difficult to portray the functional limits of the Stationary Sons of the Trinity. It would be incorrect to state that their acts are finite limited, for there are transactions of superuniverse record which indicate otherwise. They act on any level of universe administration or adjudication that may be required by time-space conditions and that pertains to the past, present, and future evolution of the master universe.

5. INSPIRED TRINITY SPIRITS

19:5.1 (219.2) I will be able to tell you very little concerning the Inspired Trinity Spirits, for they are one of the few wholly secret orders of beings in existence, secret, no doubt, because it is impossible for them fully to reveal themselves even to those of us whose origin is so near the source of their creation. They come into being by the act of the Paradise Trinity and may be utilized by any one or two of the Deities as well as by all three. We do not know whether these Spirits are of completed numbers or are constantly increasing, but we incline to the belief that their number is not fixed.

19:5.2 (219.3) We fully understand neither the nature nor the conduct of the Inspired Spirits. They may possibly belong to the category of superpersonal spirits. They seem to operate over all known circuits and appear to act well-nigh independently of time and space. But we know little about them except as we deduce their character from the nature of their activities, the results of which we certainly observe here and there in the universes.

19:5.3 (219.4) Under certain conditions these Inspired Spirits can individualize themselves sufficiently for recognition by beings of Trinity origin. I have seen them; but it would never be possible for the lower orders of celestial beings to recognize one of them. Certain circumstances also arise from time to time in the conduct of the evolving universes in which any being of Trinity origin may directly employ these Spirits in the furtherance of his assignments. We therefore know that they exist, and that under certain conditions we may command and receive their assistance, sometimes recognize their presence. But they are not a part of the manifest and definitely revealed organization intrusted with the conduct of the time-space universes before such material creations are settled in light and life. They have no clearly discernible place in the present economy or administration of the evolving seven superuniverses. They are a secret of the Paradise Trinity.

19:5.4 (219.5) The Melchizedeks of Nebadon teach that Inspired Trinity Spirits are destined, sometime in the eternal future, to function in the places of the Solitary Messengers, whose ranks are slowly but certainly being depleted by their assignment as associates of certain types of trinitized sons.

19:5.5 (219.6) The Inspired Spirits are the solitary Spirits of the universe of universes. As Spirits they are very much like the Solitary Messengers except that the latter are

din urmă sunt personalități distincte. Noi dobândim o mare parte a cunoștințelor noastre despre Spiritele Inspirate prin intermediul Mesagerilor Solitari. Aceștia detectează apropierea Spiritelor Inspirate în virtutea unei sensibilități inerente acestei prezențe care funcționează la fel de infailibil ca un ac magnetic întors către polul magnetic. Când un Mesager Solitar se găsește în apropierea unui Spirit Inspirat al Trinității, este conștient de un efect calitativ datorat acestei prezențe divine; el înregistrează de asemenea un efect cantitativ foarte net, care îi permite să cunoască efectiv clasificarea sau numărul prezenței sau prezențelor Spiritului.

Pot menționa un alt fapt interesant. Când un Mesager Solitar se găsește pe o planetă a cărei locuitori au primit Ajustori ai Gândirii ca pe Urantia, el încearcă o excitație calitativă în sensibilitatea sa detectoare a prezențelor spiritelor. În acest caz, nu există o excitație cantitativă, ci doar o reacție calitativă. Când un Mesager Solitar se găsește pe o planetă în care Ajustorii nu vin, contactul său cu nativii nu produce această reacție. Acest fapt ne face să presupunem faptul că Ajustorii Gândirii sunt legați într-o anumită manieră de Spiritele Inspirate ale Trinității Paradisului sau sunt în contact cu ele. Ei sunt poate asociați cu ele în anumite faze ale muncii lor, însă noi nu știm acest lucru cu adevărat. Ambii își au originea în apropierea sursei centrale a tuturor lucrurilor, însă nu sunt ființe din același ordin. Ajustorii Gândirii sunt proveniți doar din Tată; Spiritele Inspirate își au descendența în Trinitatea Paradisului.

Spiritele Inspirate nu par a face parte din planul evolutiv al planetelor sau universurilor individuale, și cu toate acestea se pare că există câteva dintre ele aproape peste tot. Chiar în momentul în care formulez această expunere, sensibilitatea personală la prezența acestui ordin de spirit a Mesagerului meu Solitar asociat, a detectat, la mai puțin de opt metri de noi, chiar în această clipă, un Spirit al ordinului Inspirațiilor având o prezență putere de al treilea volum. Prezența putere de al treilea volum ne sugerează o prezență probabilă a trei Spirite Inspirate operând în legătură.

Printre cele peste douăsprezece ordine de ființe asociate cu mine în acest moment, Mesagerul Solitar este singurul conștient de prezența acestor misterioase entități ale Trinității. Mai mult, atunci când suntem astfel informați că aceste Spirite divine sunt apropiate, noi ignorăm în întregime misiunea lor. Noi nu știm cu adevărat dacă sunt simpli observatori care se interesează de acțiunile noastre sau dacă, într-un mod care ne este necunoscut, contribuie efectiv la succesul întreprinderii noastre.

Noi știm că Fiii Instructori ai Trinității se consacră iluminării conștiinței a creaturilor universului. Am ajuns la concluzia fermă că, prin tehnici supraconștiinței, Spiritele Inspirate ale Trinității acționează de asemenea ca instructori ai împărățiilor. Sunt convins că o vastă sumă de cunoștințe spirituale esențiale, de adevăruri indispensabile unei împliniri spirituale elevate, nu pot fi primite în mod conștient. Conștiința de sine ar compromite efectiv certitudinea recepției lor. Dacă această concepție este justă (și toate ființele ordinului meu împărtășesc acest lucru) Spiritele Inspirate au poate misiunea de a învinge această dificultate, de a umple această lacună în programul universal de

distinct personalities. We obtain much of our knowledge of the Inspired Spirits from the Solitary Messengers, who detect their nearness by virtue of an inherent sensitivity to the presence of the Inspired Spirits which functions just as unfailingly as a magnetic needle points to a magnetic pole. When a Solitary Messenger is near an Inspired Trinity Spirit, he is conscious of a qualitative indication of such a divine presence and also of a very definite quantitative registration which enables him actually to know the classification or number of the Spirit presence or presences.

19:5.6 (220.1) I may relate a further interesting fact: When a Solitary Messenger is on a planet whose inhabitants are indwelt by Thought Adjusters, as on Urantia, he is aware of a qualitative excitation in his detection-sensitivity to spirit presence. In such instances there is no quantitative excitation, only a qualitative agitation. When on a planet to which Adjusters do not come, contact with the natives does not produce any such reaction. This suggests that Thought Adjusters are in some manner related to, or are connected with, the Inspired Spirits of the Paradise Trinity. In some way they may possibly be associated in certain phases of their work; but we do not really know. They both originate near the center and source of all things, but they are not the same order of being. Thought Adjusters spring from the Father alone; Inspired Spirits are the offspring of the Paradise Trinity.

19:5.7 (220.2) The Inspired Spirits do not apparently belong to the evolutionary scheme of the individual planets or universes, and yet they seem to be almost everywhere. Even as I am engaged in the formulation of this statement, my associated Solitary Messenger's personal sensitivity to the presence of this order of Spirit indicates that there is with us at this very moment, not over twenty-five feet away, a Spirit of the Inspired order and of the third volume of power presence. The third volume of power presence suggests to us the probability that three Inspired Spirits are functioning in liaison.

19:5.8 (220.3) Of more than twelve orders of beings associated with me at this time, the Solitary Messenger is the only one aware of the presence of these mysterious entities of the Trinity. And further, while we are thus apprised of the nearness of these divine Spirits, we are all equally ignorant of their mission. We really do not know whether they are merely interested observers of our doings, or whether they are, in some manner unknown to us, actually contributing to the success of our undertaking.

19:5.9 (220.4) We know that the Trinity Teacher Sons are devoted to the *conscious* enlightenment of universe creatures. I have arrived at the settled conclusion that the Inspired Trinity Spirits, by *superconscious* techniques, are also functioning as teachers of the realms. I am persuaded that there is a vast body of essential spiritual knowledge, truth indispensable to high spiritual attainment, which cannot be consciously received; self-consciousness would effectively jeopardize the certainty of reception. If we are right in this concept, and my entire order of being shares it, it may be the mission of these Inspired Spirits to overcome this difficulty, to bridge this gap in the

iluminare morală și de înălțare spirituală. Noi credem că aceste două tipuri de instructori proveniți din Trinitate efectuează un fel de legătură între activitățile lor, însă în realitate nu știm acest lucru.

Pe lumile educative ale suprauniversurilor și pe circuitele eterne ale Havonei, am fraternizat cu muritori care se perfecționează - sufletele ascendente și spiritualizate ale domeniilor evolutive - însă ei nu au fost niciodată conștienți de Spirite Inspirate, pe care Mesagerii Solitari, datorită puterilor de detecție pe care le posedă, le semnalează din timp în timp ca foarte apropiate de noi. Am vorbit liber cu toate ordinele Fiului lui Dumnezeu, umile și elevate, și nici ele nu sunt conștiente de existența Spiritelor Inspirate ale Trinității. Ele pot examina, și examinează retrospectivă ale experiențelor lor și povestesc evenimente care sunt dificil de explicat dacă nu ținem cont de acțiunea acestor Spirite. Însă, cu excepția Mesagerilor Solitari, și uneori cu excepția ființelor provenite din Trinitate, nici un membru al familiei celeste nu a fost vreodată conștient de apropierea Spiritelor Inspirate.

Nu cred că Spiritele Inspirate ale Trinității se joacă de-a v-ați ascunselea cu mine. Ele încearcă probabil la fel de energetic să se facă cunoscute mie așa cum încerc eu să comunic cu ele; dificultățile și limitările noastre trebuie să fie reciproce și inerente naturilor noastre. Sunt convins că nu există secrete arbitrare în univers; de aceea, nu voi înceta niciodată eforturile mele de a rezolva misterul izolării acestor Spirite care aparțin ordinului meu de creație.

Voi muritorii, care faceți doar primii pași în călătoria eternă, puteți vedea după toate acestea că trebuie să faceți o cale lungă înainte de a progresa prin „vedere” și prin certitudini „materiale”. Dacă sperați să avansați rapid și sigur, veți folosi mult timp credința și veți depinde de revelație.

6. NATIVII HAVONEI

Nativii Havonei sunt creația directă a Trinității Paradisului, și numărul lor depășește concepțiile minții voastre limitate. Nu este posibil pentru Urantieni nici faptul de a concepe darurile inerente acestor creaturi perfect divine, acestor rase ale universului etern provenite din Trinitate. Voi nu vă puteți niciodată imagina aceste creaturi glorioase; trebuie să așteptați sosirea voastră pe Havona, și atunci puteți să îi salutați ca tovarăși ai spiritului.

Pe parcursul lungului vostru sejur pe miliardul de lumi de cultură havoniană, o prietenie eternă pentru aceste ființe splendide se va dezvolta în voi. Și cât de profundă este această prietenie care crește între creaturile personale cele mai umile ale lumilor spațiului și aceste ființe personale spirituale elevate, native ale sferelor perfecte ale universului central! În lunga și afectuoasă lor asociere cu nativii Havonei, ascenderii fac numeroase lucruri pentru a compensa starea spirituală săracă a stadiilor primitive ale progresului uman. În același timp, prin contactele lor cu pelerinii ascendenți, Havonienii câștigă o experiență care, în mare măsură, triumfă din handicapul experiențial de a fi trăit întotdeauna o viață de perfecțiune divină. Rezultă un mare bine reciproc, atât pentru muritorii ascendenți cât și pentru nativii Havonei.

universal scheme of moral enlightenment and spiritual advancement. We think that these two types of Trinity-origin teachers effect some kind of liaison in their activities, but we do not really know.

19:5.10 (220.5) On the superuniverse training worlds and on the eternal circuits of Havona, I have fraternized with the perfecting mortals — spiritualized and ascendant souls from the evolutionary realms — but never have they been aware of the Inspired Spirits, which ever and anon the powers of detection resident in the Solitary Messengers would indicate were very near us. I have freely conversed with all orders of the Sons of God, high and low, and they likewise are unconscious of the admonitions of the Inspired Trinity Spirits. They can and do look back in their experiences and recount happenings which are difficult to explain if the action of such Spirits is not taken into account. But excepting Solitary Messengers, and sometimes Trinity-origin beings, none of the celestial family have ever been conscious of the nearness of the Inspired Spirits.

19:5.11 (221.1) I do not believe the Inspired Trinity Spirits are playing hide and seek with me. They are probably trying just as hard to disclose themselves to me as I am to communicate with them; our difficulties and limitations must be mutual and inherent. I am satisfied that there are no arbitrary secrets in the universe; therefore will I never cease in my efforts to solve the mystery of the isolation of these Spirits belonging to my order of creation.

19:5.12 (221.2) And from all this, you mortals, just now taking your first step on the eternal journey, can well see that you must advance a long way before you will progress by “sight” and “material” assurance. You will long use faith and be dependent on revelation if you hope to progress quickly and safely.

6. HAVONA NATIVES

19:6.1 (221.3) The Havona natives are the direct creation of the Paradise Trinity, and their number is beyond the concept of your circumscribed minds. Neither is it possible for Urantians to conceive of the inherent endowments of such divinely perfect creatures as these Trinity-origin races of the eternal universe. You can never truly envisage these glorious creatures; you must await your arrival in Havona, when you can greet them as spirit comrades.

19:6.2 (221.4) During your long sojourn on the billion worlds of Havona culture you will develop an eternal friendship for these superb beings. And how deep is that friendship which grows up between the lowest personal creature from the worlds of space and these high personal beings native to the perfect spheres of the central universe! Ascending mortals, in their long and loving association with the Havona natives, do much to compensate for the spiritual impoverishment of the earlier stages of mortal progression. At the same time, through their contacts with ascending pilgrims, the Havoners gain an experience which to no small extent overcomes the experiential handicap of having always lived a life of divine perfection. The good to both ascending mortal and Havona native is great and mutual.

Nativii Havonei sunt proiectați în perfecțiune divină, ca toate celelalte personalități provenite din Trinitate; la fel ca pentru acestea, scurgerea timpului poate crește rezervele lor de înzestrare experiențială. Însă, spre deosebire de Fiii Staționari ai Trinității, Havonienii pot evolua în statut, ei pot avea un destin etern viitor nerevelat. Există, de exemplu, havonieni care transpun în fapt prin serviciu capacitatea lor de a fuziona cu un fragment al Tatălui diferit de un Ajustor, și se califică astfel pentru a deveni membri ai Corpului Muritorilor Finalității. Și există alte corpuri finalitare, a căror acces este deschis nativilor universului central.

Evoluția statutului nativilor Havonei a dat naștere la numeroase speculații pe Uversa. Pe de o parte, acești nativi se înfiltrează constant în diversele Corpuri Paradisiace ale Finalității, iar pe de altă parte nu sunt creați noi nativi. Numărul celor care rămân în Havona se diminuează în mod continuu. Consecințele ultime ale acestor operațiuni nu ne-au fost niciodată revelate, însă noi nu credem că Havona va fi vreodată lipsită de nativii ei. Noi am susținut teoria că Havonienii vor înceta poate să intre în corpul finalitarilor la un moment dat, pe parcursul epocilor în care nivele ale spațiului exterior vor fi succesiv create. Noi am auzit de asemenea ideea că, în aceste epoci universale viitoare, universul central ar putea fi populat de un grup mixt de rezidenți, o populație care nu ar cuprinde decât în parte nativii originari ai Havonei. Noi nu știm ce ordin sau tip de creaturi ar putea fi destinat să primească statutul rezidențial pe viitoarea Havona, însă noi ne-am gândit la:

1. Univitatias, care sunt în prezent cetățenii permanenți ai constelațiilor universurilor locale.
2. Tipurilor viitoare de muritori care s-ar putea naște pe sferile locuite ale suprauniversurilor pe parcursul înfloririi erelor luminii și vieții.
3. Aristocrația spirituală sosind din universurile exterioare succesive.

Noi știm că Havona aparținând precedentei epoci universale era într-o oarecare măsură diferită de Havona epocii prezente. Ni se pare deci cel puțin rezonabil să presupunem că asistăm acum la lente modificări ale universului central, anticipând epocile care urmează. Un lucru este sigur: universul nu este static; numai și numai Dumnezeu singur este neschimbător.

7. CETĂȚENII PARADISULUI

Numeroase grupuri de ființe splendide își au reședința în Paradis; sunt cetățenii Paradisului. Ei nu se ocupă direct de planul de perfecționare al creaturilor volitive ascendente, și de aceea ei nu sunt pe deplin revelați muritorilor de pe Urantia. Există mai mult de trei mii de ordine dintre aceste inteligențe celeste. Ultimul lor grup a fost personalizat în același timp cu emiterea ordinului Trinității care promulga planul creativ al celor șapte suprauniversuri ale timpului și spațiului.

Cetățenii Paradisului și nativii Havonei sunt uneori desemnați cu numele colectiv de Personalitățile Paradisului Havona.

Acest lucru completează istoria acestor ființe care

19:6.3 (221.5) Havona natives, like all other Trinity-origin personalities, are projected in divine perfection, and as with other Trinity-origin personalities, the passing of time may add to their stores of experiential endowments. But unlike the Stationary Sons of the Trinity, Havoners may evolve in status, may have an unrevealed future eternity-destiny. This is illustrated by those Havoners who service-factualize capacity for fusion with a non-Adjuster Father fragment and so qualify for membership in the Mortal Corps of the Finality. And there are other finaliter corps open to these natives of the central universe.

19:6.4 (221.6) The status evolution of Havona natives has occasioned much speculation on Uversa. Since they are constantly filtering into the several Paradise Corps of the Finality, and since no more are being created, it is apparent that the number of natives remaining in Havona is constantly diminishing. The ultimate consequences of these transactions have never been revealed to us, but we do not believe that Havona will ever be entirely depleted of its natives. We have entertained the theory that Havoners will possibly cease entering the finaliter corps sometime during the ages of the successive creations of the outer space levels. We have also entertained the thought that in these subsequent universe ages the central universe may be peopled by a mixed group of resident beings, a citizenship consisting only in part of the original Havona natives. We do not know what order or type of creature may be thus destined to residential status in the future Havona, but we have thought of:

- 19:6.5 (222.1) 1. The univitalia, who are at present the permanent citizens of the local universe constellations.
- 19:6.6 (222.2) 2. Future types of mortals who may be born on the inhabited spheres of the superuniverses in the flowering of the ages of light and life.
- 19:6.7 (222.3) 3. The incoming spiritual aristocracy of the successive outer universes.

19:6.8 (222.4) We know that the Havona of the previous universe age was somewhat different from the Havona of the present age. We deem it no more than reasonable to assume that we are now witnessing those slow changes in the central universe that are anticipatory of the ages to come. One thing is certain: The universe is nonstatic; only God is changeless.

7. PARADISE CITIZENS

19:7.1 (222.5) There are resident on Paradise numerous groups of superb beings, the Paradise Citizens. They are not directly concerned with the scheme of perfecting ascending will creatures and are not, therefore, fully revealed to Urantia mortals. There are more than three thousand orders of these supernal intelligences, the last group having been personalized simultaneously with the mandate of the Trinity which promulgated the creative plan of the seven superuniverses of time and space.

19:7.2 (222.6) Paradise Citizens and Havona natives are sometimes designated collectively as *Paradise-Havona personalities*.

19:7.3 (222.7) This completes the story of those beings

sunt aduse la existență de Trinitatea Paradisului. Nici una dintre ele nu s-a dezvăluit și, cu toate acestea, în sensul cel mai elevat, ele sunt toate înzestrate cu liber arbitru.

Ființele provenite din Trinitate posedă prerogative de tranzit care le fac independente de personalitățile de transport cum ar fi serafimii. Noi posedăm toți puterea de a ne deplasa liber și rapid în universul universurilor. Cu excepția Spiritelor Inspirate ale Trinității, noi nu putem atinge viteza aproape incredibilă a Mesageriilor Solitari, însă suntem capabili să folosim totalitatea mijloacelor de transport spațiale, astfel încât plecând de pe o lume-sediu, putem atinge indiferent ce punct al unui supraunivers în mai puțin de un an al timpului măsurat pe Urantia. Mi-au fost necesare 109 zile ale timpului vostru pentru a veni de pe Uversa pe Urantia.

Pe aceleași căi, noi avem posibilitatea unei intercomunicări instantanee. Întregul nostru ordin de creație se găsește în contact cu toți indivizii cuprinși în fiecare dintre diviziunile copiilor Trinității Paradisului, cu excepția Spiritelor Inspirate.

[Prezentat de un Consilier Divin de pe Uversa.]

who are brought into existence by the Paradise Trinity. None of them have ever gone astray. And yet, in the highest sense, they are all freewill endowed.

19:7.4 (222.8) Trinity-origin beings possess prerogatives of transit which make them independent of transport personalities, such as seraphim. We all possess the power of moving about freely and quickly in the universe of universes. Excepting the Inspired Trinity Spirits, we cannot attain the almost unbelievable velocity of the Solitary Messengers, but we are able so to utilize the sum total of the transport facilities in space that we can reach any point in a superuniverse, from its headquarters, in less than one year of Urantia time. It required 109 days of your time for me to journey from Uversa to Urantia.

19:7.5 (222.9) Through these same avenues we are enabled to intercommunicate instantaneously. Our entire order of creation finds itself in touch with every individual embraced within every division of the children of the Paradise Trinity save only the Inspired Spirits.

19:7.6 (222.10) [Presented by a Divine Counselor of Uversa.]

Capitolul 20. Fiii paradisiaci ai lui Dumnezeu

⇨ 019

CARTEA URANTIA

021 ⇨

PARTE I. UNIVERSUL CENTRAL ȘI SUPRAUNVERSURILE

CAPITOLUL 20

FIII PARADISIACI AI LUI DUMNEZEU

Secțiuni

Introduction

1. Fiii lui Dumnezeu descendenți
2. Fiii Magistrali
3. Acțiuni judecătorești
4. Misiunile de magistrat
5. Manifestarea Fiilor Paradisiaci ai lui Dumnezeu
6. Carierele de consacrare ca muritori
7. Fiii Instructori ai Grinității
8. Slujirea Daynailor într-un univers local
9. Serviciul planetar al Daynailor
10. Slujirea unificată a Fiilor Paradisului

PAPER 20

THE PARADISE SONS OF GOD

SECTIONS

Introduction

1. The Descending Sons of God
2. The Magisterial Sons
3. Judicial Actions
4. Magisterial Missions
5. Bestowal of the Paradise Sons of God
6. The Mortal-Bestowal Careers
7. The Trinity Teacher Sons
8. Local Universe Ministry of the Daynals
9. Planetary Service of the Daynals
10. United Ministry of the Paradise Sons

Introduction

CONFORM funcțiunilor lor în suprauniversul Orvontonului, Fiii lui Dumnezeu se împart în trei categorii:

1. Fiii lui Dumnezeu descendenți
2. Fiii lui Dumnezeu Ascendenți.
3. Fiii lui Dumnezeu Trinitizați.

Ordinile descendente ale filiației includ personalitățile de creație directă și divină. Fiii ascendenți, ca făpturi muritoare, ating acest statut participând prin experiență la tehnica creatoare numită evoluție. Fiii Trinitizați sunt un grup de origine complexă, conținând toate ființele îmbrățișate de Trinitatea Paradisului, chiar dacă ele nu sunt provenite direct din Trinitate.

1. FIII LUI DUMNEZEU DESCENDENȚI

Toți Fiii lui Dumnezeu descendenți sunt de origine elevată și divină. Ei se dedică serviciului descendent de slujire pe lumile și sistemele spațiului și timpului, pentru a facilita progresul ascensional, către Paradis, al unor creaturi de origine evolutivă - fiii lui Dumnezeu ascendenți. Dintre numeroasele ordine de Fii

INTRODUCTION

20:0.1 (223.1) AS THEY function in the superuniverse of Orvonton, the Sons of God are classified under three general heads:

- 20:0.2 (223.2) 1. The Descending Sons of God.
- 20:0.3 (223.3) 2. The Ascending Sons of God.
- 20:0.4 (223.4) 3. The Trinitized Sons of God.

20:0.5 (223.5) Descending orders of sonship include personalities who are of direct and divine creation. Ascending sons, such as mortal creatures, achieve this status by experiential participation in the creative technique known as evolution. Trinitized Sons are a group of composite origin which includes all beings embraced by the Paradise Trinity even though not of direct Trinity origin.

1. THE DESCENDING SONS OF GOD

20:1.1 (223.3) All descending Sons of God have high and divine origins. They are dedicated to the descending ministry of service on the worlds and systems of time and space, there to facilitate the progress in the Paradise climb of the lowly creatures of evolutionary origin — the ascending sons of God. Of the numerous

descendenți, vom descrie în această expunere șapte. Fiii care sunt proveniți din Deități pe Insula centrală de Lumină și de Viață sunt numiți Fiii Paradisiaci ai lui Dumnezeu; ei îmbrățișează următoarele trei ordine:

1. Fii Creatori - Mihailii.
2. Fii Magistrali - Avonali.
3. Fii Instructori ai Trinității - Daynalii.

Cele patru alte ordine de filiație descendentă sunt cunoscute ca Fii ai lui Dumnezeu a Universurilor Locale.

4. Fii Melchizedeki.
5. Fii Vorondadeki.
6. Fii Lanonandeki.
7. Purtători ai Vieții.

Melchizedekii sunt descendența unită a Fiului Creator, a Spiritului Creativ și a Tatălui Melchizedek al unui univers local. Vorondadekii și Lanonandekii sunt ambii aduși la existență de un Fiu Creator și de Spiritul său Creativ asociat. Vorondadekii sunt mai bine cunoscuți ca Cei Preaînalti, Părinții Constelațiilor, iar Lanonandekii ca Suverani ai Sistemelor și ca Prinți Planetari. Ordinul triplu al Purtătorilor Vieții este adus la existență de un Fiu Creator și un Spirit Creativ asociați unul dintre cei trei Îmbătrâniți de Zile din suprauniversul jurisdicției lor. Însă natura și activitățile acestor Fii ai lui Dumnezeu într-un univers local sunt mai bine descrise în capitolele care tratează afacerile creațiilor locale.

Fiii Paradisiaci ai lui Dumnezeu au o origine triplă. Fiii primordialii sau Creatori sunt aduși la existență de Tatăl Universal și Fiul Etern. Fiii secundari sau Magistrali sunt copiii Fiului Etern și Spiritului Infinit. Fiii Instructori ai Trinității sunt descendenții Tatălui, Fiului și Spiritului. Din punctul de vedere al slujirii, închinării și al rugăciunii, Fii Paradisiaci sunt una; spiritul lor este una și munca lor este identică în calitate și în deplinătate.

La fel cum ordinele paradisiace ale Zilelor au arătat că erau administratori divini, tot astfel, ordinele Fiilor Paradisului s-au revelat ca slujitori divini - creatori, slujitori, împărțitori, judecatori, instructori și revelatori ai adevărului. Ele au parcurs universul universurilor, de pe malurile Insulei eterne până la lumile locuite ale spațiului și timpului, și îndeplinesc, în universul central și suprauniversuri, multiplele servicii nementionate în aceste expuneri. Ei sunt în mod divers organizați conform naturii și domeniului serviciului lor, însă într-un univers local, Fii Magistrali și Fii Instructori servesc ambii sub îndrumarea Fiului Creator care prezidează asupra domeniului respectiv.

Fiii Creatori par a poseda o înzestrare spirituală al cărei centru este persoana lor, pe care o controlează și pe care o pot conferi, așa cum a făcut-o propriul vostru Fiu Creator când și-a răspândit spiritul asupra oricărui trup muritor de pe Urantia. Fiecare Fiu Creator este înzestrat cu această putere de atracție spirituală în propriul său tărâm; există o conștiință personală a tuturor acțiunilor și a tuturor emoțiilor fiecărui Fiu descendent al lui Dumnezeu care servește în domeniul

orders of descending Sons, seven will be depicted in these narratives. Those Sons who come forth from the Deities on the central Isle of Light and Life are called the *Paradise Sons of God* and embrace the following three orders:

20:1.2 (223.4) 1. Creator Sons — the Michaels.

20:1.3 (223.5) 2. Magisterial Sons — the Avonals.

20:1.4 (223.6) 3. Trinity Teacher Sons — the Daynals.

20:1.5 (223.7) The remaining four orders of descending sonship are known as the *Local Universe Sons of God*:

20:1.6 (223.8) 4. Melchizedek Sons.

20:1.7 (223.9) 5. Vorondadek Sons.

20:1.8 (223.10) 6. Lanonandek Sons.

20:1.9 (223.11) 7. The Life Carriers.

20:1.10 (223.12) Melchizedeks are the joint offspring of a local universe Creator Son, Creative Spirit, and Father Melchizedek. Both Vorondadeks and Lanonandeks are brought into being by a Creator Son and his Creative Spirit associate. Vorondadeks are best known as the Most Highs, the Constellation Fathers; Lanonandeks as System Sovereigns and as Planetary Princes. The threefold order of Life Carriers is brought into being by a Creator Son and Creative Spirit associated with one of the three Ancients of Days of the superuniverse of jurisdiction. But the natures and activities of these Local Universe Sons of God are more properly portrayed in those papers dealing with the affairs of the local creations.

20:1.11 (224.1) The Paradise Sons of God are of threefold origin: The primary or Creator Sons are brought into being by the Universal Father and the Eternal Son; the secondary or Magisterial Sons are children of the Eternal Son and the Infinite Spirit; the Trinity Teacher Sons are the offspring of the Father, Son, and Spirit. From the standpoint of service, worship, and supplication the Paradise Sons are as one; their spirit is one, and their work is identical in quality and completeness.

20:1.12 (224.2) As the Paradise orders of Days proved to be divine administrators, so have the orders of Paradise Sons revealed themselves as divine ministers — creators, servers, bestowers, judges, teachers, and truth revealers. They range the universe of universes from the shores of the eternal Isle to the inhabited worlds of time and space, performing manifold services in the central and superuniverses not disclosed in these narratives. They are variously organized, dependent on the nature and whereabouts of their service, but in a local universe both Magisterial and Teacher Sons serve under the direction of the Creator Son who presides over that domain.

20:1.13 (224.3) The Creator Sons seem to possess a spiritual endowment centering in their persons, which they control and which they can bestow, as did your own Creator Son when he poured out his spirit upon all mortal flesh on Urantia. Each Creator Son is endowed with this spiritual drawing power in his own realm; he is personally conscious of every act and emotion of every descending Son of God serving in his domain. Here is a divine reflection, a local universe duplication, of that

său. Există acolo o divină reverberație, o duplicare în universurile locale a puterii absolute de atracție spirituală a Fiului Etern, care îi permite o expansiune pentru a intra în contact și a păstra legătura cu toți Fiii săi Paradisiaci, oricare ar fi locul în care ei se găsesc în întregul univers al universurilor.

Fiii Paradisiaci Creatori nu servesc doar ca Fii în slujbele lor descendente de sprijin și consacrare; atunci când și-au terminat cariera lor de consacrare, fiecare dintre ei acționează ca un Tată al universului în propria sa creație. În acest timp, ceilalți Fii ai lui Dumnezeu își continuă serviciul lor de consacrare și de înălțare spirituală destinat să aducă planetele una câte una la recunoașterea voluntară a legii iubirii Tatălui Universal. Punctul culminant este atins atunci când creatura se consacră voinței Tatălui din Paradis, iar planeta este loială suveranității Fiului Creator în universul său.

La un Fiu Creator cu manifestare septuplă, Creatorul și creatura sunt contopite pentru totdeauna într-o asociere plină de înțelegere, de compătimire și de îndurare. Întregul ordin al Mihaailor, Fiii Creatori, este atât de excepțional încât noi vom consacra următorul capitol al acestei serii studiului naturii și activităților lor, în timp ce prezenta expunere se va referi în principal la două ordine restante de filiație paradisiacă: Fiii Magistrali și Fiii Instructori ai Trinității.

2. FIII MAGISTRALI

De fiecare dată când un concept de existență, original și absolut, formulat de Fiul Etern, se unește cu un ideal nou și divin de slujire plină de iubire conceput de Spiritul Infinit, se produce un Fiu al lui Dumnezeu nou și original, un Fiu Magistral Paradisiac. Acești Fii constituie ordinul Avonalilor, în opoziție cu ordinul Mihaailor, Fiii Creatori. Cu toate că nu sunt creatori în sens personal, ei sunt strâns asociați cu Mihaailii în întreaga lor muncă. Avonali sunt slujitori și judecători planetari, magistrații domeniilor timpului-spațiu, a tuturor raselor, pentru toate lumile și în toate universurile.

Avem motive să credem că numărul total al Fiilor Magistrali în marele univers este de aproximativ un miliard. Este un ordin care se guvernează prin sine; el este dirijat în Paradis de către consiliul său suprem, care este compus din avonali experimentați, aleși din serviciile tuturor universurilor. Însă, atunci când sunt trimiși și împuterniciți pe un univers local, acolo ei servesc sub îndrumarea Fiului Creator al acestui tărâm.

Avonali sunt Fiii Paradisiaci de slujire și de consacrare pentru planetele individuale ale universurilor locale. Datorită faptului că fiecare Fiu Avonal are o personalitate exclusivă și nu există doi asemănători, munca lor individuală este unică pe tărâmurile pe care locuiesc. Ei iau adesea înfățișarea unui trup muritor, și uneori sunt născuți din mame terestre pe lumi evolutive.

În plus față de serviciul lor pe nivelele administrative superioare, avonali au o triplă funcțiune pe lumile locuite:

1. Acțiuni Judiciare. Ei acționează la încheierea distribuțiilor planetare. În timp, ei pot executa zeci sau sute dintre aceste misiuni pe fiecare lume individuală, și

absolute spiritual drawing power of the Eternal Son which enables him to reach out to make and maintain contact with all his Paradise Sons, no matter where they may be in all the universe of universes.

20:1.14 (224.4) The Paradise Creator Sons serve not only as Sons in their descending ministrations of service and bestowal, but when they have completed their bestowal careers, each functions as a universe Father in his own creation, while the other Sons of God continue the service of bestowal and spiritual uplifting designed to win the planets, one by one, to the willing recognition of the loving rule of the Universal Father, culminating in creature consecration to the will of the Paradise Father and in planetary loyalty to the universe sovereignty of his Creator Son.

20:1.15 (224.5) In a sevenfold Creator Son, Creator and creature are forever blended in understanding, sympathetic, and merciful association. The entire order of Michael, the Creator Sons, is so unique that the consideration of their natures and activities will be reserved to the next paper in this series, while this narrative will be chiefly concerned with the two remaining orders of Paradise sonship: the Magisterial Sons and the Trinity Teacher Sons.

2. THE MAGISTERIAL SONS

20:2.1 (224.6) Every time an original and absolute concept of being formulated by the Eternal Son unites with a new and divine ideal of loving service conceived by the Infinite Spirit, a new and original Son of God, a Paradise Magisterial Son, is produced. These Sons constitute the order of Avonals in contradistinction to the order of Michael, the Creator Sons. Though not creators in the personal sense, they are closely associated with the Michaels in all their work. The Avonals are planetary ministers and judges, the magistrates of the time-space realms — of all races, to all worlds, and in all universes.

20:2.2 (225.1) We have reasons for believing that the total number of Magisterial Sons in the grand universe is about one billion. They are a self-governing order, being directed by their supreme council on Paradise, which is made up of experienced Avonals drawn from the services of all universes. But when assigned to, and commissioned in, a local universe, they serve under the direction of the Creator Son of that domain.

20:2.3 (225.2) Avonals are the Paradise Sons of service and bestowal to the individual planets of the local universes. And since each Avonal Son has an exclusive personality, since no two are alike, their work is individually unique in the realms of their sojourn, where they are often incarnated in the likeness of mortal flesh and sometimes are born of earthly mothers on the evolutionary worlds.

20:2.4 (225.3) In addition to their services on the higher administrative levels, the Avonals have a threefold function on the inhabited worlds:

20:2.5 (225.4) 1. *Judicial Actions.* They act at the close of the planetary dispensations. In time, scores — hundreds — of such missions may be executed on

pot merge de nenumărate ori pe aceeași lume sau pe altele pentru a face dezlegări și ai elibera supraviețuitorii adormiți.

2. Misiuni Magistrale. O vizitare planetară de acest tip are loc în general înaintea sosirii unui Fiu de consacrare. În această misiune, un avonal apare ca un adult al tărâmului, printr-o tehnică de întrupare care evită nașterea umană. Ca urmare a acestei prime și obișnuite vizite magistrale, avonali pot servi de mai multe ori la capacitate magistrală pe aceeași planetă, atât înainte cât și după apariția Fiului de consacrare. Pe parcursul acestor misiuni magistrale adiționale, un avonal poate apărea sau nu sub formă materială și vizibilă, însă în nici una dintre ele el nu se va naște în lume ca un copil lipsit de apărare.

3. Misiuni de Revărsare. Fiii Avonali se revarsă cel puțin o dată asupra unei rase muritoare pe o lume evolutivă. Vizitele judiciare sunt numeroase, misiunile magistrale pot fi plurale, însă pe fiecare planetă nu apare decât un singur Fiu de manifestare. Avonali de manifestare sunt născuți din femei, așa cum Mihail din Nebadon s-a întrupat pe Urantia.

De un număr nelimitat de ori în care avonali pot servi în misiune magistrală sau în misiune de consacrare. Însă, atunci când au traversat de șapte ori această experiență, există în general o suspensie în favoarea celor care au practicat mai puțin acest serviciu. Acești Fii cu experiențe multiple de manifestare sunt atunci numiți în consiliul personal superior al unui Fiu Creator și participă astfel la administrarea problemelor universului său local.

În întreaga lor muncă și pe toate lumile locuite, Fiii Magistrali sunt asistați de două ordine de creaturi ale universurilor locale, Melchizedekii și arhanghelii, în timp ce în misiunile lor de manifestare ei sunt însoțiți și de Strălucitoarele Stele de Seară născute de asemenea din creațiile locale. În întregul efort planetar, Fiii secundari ai Paradisului, avonali, sunt susținuți de puterea și autoritatea întreagă a unui Fiu primar al Paradisului, Fiul Creator al universului local în care servesc. Pentru toate scopurile utile, munca lor pe sferele locuite este la fel de eficientă și acceptabilă ca serviciul unui Fiu Creator pe aceste lumi locuite de muritori.

3. ACȚIUNI JUDECĂTOREȘTI

Avonali sunt cunoscuți ca Fii Magistrali deoarece sunt înalți mesageri ai tărâmului, judecătorii dezlegărilor succesive ale lumilor timpului. Ei prezidează trezirea supraviețuitorilor adormiți, judecă tărâmul, duc la bun sfârșit o dezlegare a justiției suspendată, îndeplinesc mandatele unei epoci în care compasiunea este pusă la încercare, le reatribuie creaturilor spațiale de tutelă planetară țeluri noi, dezlegări, și se întorc în cartierul general al universului lor local după ce și-au îndeplinit misiunea.

Atunci când avonali judecă destinele unei epoci, ei decretează soarta raselor evolutive, însă, cu toate că ei pot face judecăți anihilând identitatea creaturilor personale, ei nu execută astfel de sentințe. Nici unul nu execută verdicte de o asemenea natură, în afara autorităților unui supraunivers.

each individual world, and they may go to the same or to other worlds times without number as dispensation terminators, liberators of the sleeping survivors.

20:2.6 (225.5) 2. *Magisterial Missions.* A planetary visitation of this type usually occurs prior to the arrival of a bestowal Son. On such a mission an Avonal appears as an adult of the realm by a technique of incarnation not involving mortal birth. Subsequent to this first and usual magisterial visit, Avonals may repeatedly serve in a magisterial capacity on the same planet both before and after the appearance of the bestowal Son. On these additional magisterial missions an Avonal may or may not appear in material and visible form, but on none of them will he be born into the world as a helpless babe.

20:2.7 (225.6) 3. *Bestowal Missions.* The Avonal Sons do all, at least once, bestow themselves upon some mortal race on some evolutionary world. Judicial visits are numerous, magisterial missions may be plural, but on each planet there appears but one bestowal Son. Bestowal Avonals are born of woman as Michael of Nebadon was incarnated on Urantia.

20:2.8 (225.7) There is no limit to the number of times the Avonal Sons may serve on magisterial and on bestowal missions, but usually, when the experience has been seven times traversed, there is suspension in favor of those who have had less of such service. These Sons of multiple bestowal experience are then assigned to the high personal council of a Creator Son, thus becoming participants in the administration of universe affairs.

20:2.9 (225.8) In all their work for and on the inhabited worlds, the Magisterial Sons are assisted by two orders of local universe creatures, the Melchizedeks and the archangels, while on bestowal missions they are also accompanied by the Brilliant Evening Stars, likewise of origin in the local creations. In every planetary effort the secondary Paradise Sons, the Avonals, are supported by the full power and authority of a primary Paradise Son, the Creator Son of their local universe of service. To all intents and purposes their work on the inhabited spheres is just as effective and acceptable as would have been the service of a Creator Son upon such worlds of mortal habitation.

3. JUDICIAL ACTIONS

20:3.1 (226.1) The Avonals are known as Magisterial Sons because they are the high magistrates of the realms, the adjudicators of the successive dispensations of the worlds of time. They preside over the awakening of the sleeping survivors, sit in judgment on the realm, bring to an end a dispensation of suspended justice, execute the mandates of an age of probationary mercy, reassign the space creatures of planetary ministry to the tasks of the new dispensation, and return to the headquarters of their local universe upon the completion of their mission.

20:3.2 (226.2) When they sit in judgment on the destinies of an age, the Avonals decree the fate of the evolutionary races, but though they may render judgments extinguishing the identity of personal creatures, they do not execute such sentences. Verdicts of this nature are executed by none but the authorities of a superuniverse.

Sosirea unui avonal din Paradis pe o lume evolutivă, pe cale de a face o dezlegare și de a inaugura o nouă eră de progres planetar, nu este neapărat o misiune magistrală sau o misiune de manifestare. Misiunile magistrale sunt uneori întrupări, iar misiunile de manifestare sunt întotdeauna astfel, adică, pentru aceste desemnări, avonali servesc pe o planetă sub o formă materială în mod fizic. Celelalte vizite sunt „tehnice”, și în acest caz avonalul nu se încadrează pentru serviciul planetar. Dacă un Fiu Magistral nu vine ca judecător al unei dezlegări, el sosește pe o planetă ca o ființă spirituală invizibilă creaturilor materiale ale țărâmului. Aceste vizite tehnice se repetă de nenumărate ori în lunga istorie a unei lumi locuite.

Fiii Avonali pot acționa ca judecători planetari înaintea experienței magistrale și înaintea aceleia a manifestării. Cu toate acestea, în una sau alta dintre aceste misiuni, Fiul întrupat va judeca epoca planetară care se încheie. Tot așa face și un Fiu Creator, când se întrupează, sub înfățișarea trupului muritor pe parcursul unei misiuni de manifestare. Atunci când un Fiu al Paradisului vizitează o lume evolutivă și devine asemănător unuia din locuitorii săi, prezența sa termină o dezlegare și constituie o judecată a țărâmului.

4. MISIUNILE DE MAGISTRAT

Înainte de apariția planetară a unui Fiu de consacrare, o lume locuită primește de obicei vizita unui Avonal din Paradis în misiune magistrală. Dacă este vorba de o primă vizitare magistrală, Avonalul este întotdeauna întrupat ca o ființă materială. El apare pe planeta care i-a fost încredințată ca un mascul al raselor muritoare în plină posesiune a mijloacelor sale, o ființă pe deplin vizibilă creaturilor muritoare ale epocii și generației sale, și în contact fizic cu ele. Pe parcursul întregii sale întrupări magistrale, Fiul Avonal rămâne în legătură completă și neîntreruptă cu forțele spirituale locale și universale.

O planetă poate primi numeroase vizite magistrale, atât înainte cât și după apariția Fiilor de consacrare. Și ea poate fi vizitată de multe ori de același Avonal sau de alții, acționând ca judecător de dezlegare, însă aceste misiuni tehnice de judecată nu sunt nici misiuni de consacrare nici misiuni de autoritate, iar în respectivele cazuri Avonali nu sunt niciodată întrupați. Chiar și atunci când o planetă este binecuvântată de misiuni magistrale repetate, Avonali nu se supun întotdeauna întrupării muritoare; iar atunci când servesc sub înfățișarea trupului muritor, ei apar întotdeauna ca ființe adulte ale țărâmului; ei nu sunt născuți din femei.

Atunci când sunt întrupați în misiunile lor de manifestare sau de autoritate, Fiii Paradisiaci au Ajustori experimentați, iar acești Ajustori sunt diferiți pentru fiecare întrupare. Ajustorii care ocupă mintea Fiilor lui Dumnezeu nu pot niciodată spera să dobândească personalitatea prin fuziunea cu ființele umane-divine pe care le locuiesc, însă sunt adesea personalizați printr-un decret al Tatălui Universal. Acești Ajustori formează pe Divinington consiliul suprem al direcției care administrează, identifică și trimite Monitorii de Mister pe țărmurile locuite. Ei primesc astfel și acreditează Ajustorii revenind în „sânul Tatălui” după soluția muritoare a tabernaculului lor terestru. Astfel,

20:3.3 (226.3) The arrival of a Paradise Avonal on an evolutionary world for the purpose of terminating a dispensation and of inaugurating a new era of planetary progression is not necessarily either a magisterial mission or a bestowal mission. Magisterial missions sometimes, and bestowal missions always, are incarnations; that is, on such assignments the Avonals serve on a planet in material form — literally. Their other visits are “technical,” and in this capacity an Avonal is not incarnated for planetary service. If a Magisterial Son comes solely as a dispensational adjudicator, he arrives on a planet as a spiritual being, invisible to the material creatures of the realm. Such technical visits occur repeatedly in the long history of an inhabited world.

20:3.4 (226.4) Avonal Sons may act as planetary judges prior to both the magisterial and bestowal experiences. On either of these missions, however, the incarnated Son will judge the passing planetary age; likewise does a Creator Son when incarnated on a mission of bestowal in the likeness of mortal flesh. When a Paradise Son visits an evolutionary world and becomes like one of its people, his presence terminates a dispensation and constitutes a judgment of the realm.

4. MAGISTERIAL MISSIONS

20:4.1 (226.5) Prior to the planetary appearance of a bestowal Son, an inhabited world is usually visited by a Paradise Avonal on a magisterial mission. If it is an initial magisterial visitation, the Avonal is always incarnated as a material being. He appears on the planet of assignment as a full-fledged male of the mortal races, a being fully visible to, and in physical contact with, the mortal creatures of his day and generation. Throughout a magisterial incarnation the connection of the Avonal Son with the local and the universal spiritual forces is complete and unbroken.

20:4.2 (226.6) A planet may experience many magisterial visitations both before and after the appearance of a bestowal Son. It may be visited many times by the same or other Avonals, acting as dispensational adjudicators, but such technical missions of judgment are neither bestowal nor magisterial, and the Avonals are never incarnated at such times. Even when a planet is blessed with repeated magisterial missions, the Avonals do not always submit to mortal incarnation; and when they do serve in the likeness of mortal flesh, they always appear as adult beings of the realm; they are not born of woman.

20:4.3 (227.1) When incarnated on either bestowal or magisterial missions, the Paradise Sons have experienced Adjusters, and these Adjusters are different for each incarnation. The Adjusters that occupy the minds of the incarnated Sons of God can never hope for personality through fusion with the human-divine beings of their indwelling, but they are often personalized by fiat of the Universal Father. Such Adjusters form the supreme Divinington council of direction for the administration, identification, and dispatch of Mystery Monitors to the inhabited realms. They also receive and accredit Adjusters on their return to the “bosom of the Father” upon the mortal dissolution of their earthly tabernacles. In this way the faithful Adjusters of the

fidelii Ajustori ai judecătorilor lumii devin șefii exaltați ai spațiului lor.

Urantia nu a primit încă niciodată un Fiu Avonal în misiune magistrală. Dacă planeta voastră ar fi urmat planul general al lumilor locuite, ea ar fi fost binecuvântată de o misiune magistrală la un moment cuprins între epoca lui Adam și coborârea lui Cristos Mihail. Însă succesiunea regulată a Fiilor Paradisului pe planeta voastră a fost complet bulversată de apariția Fiului vostru Creator în manifestarea sa finală acum o mie nouă sute de ani.

Urantia poate încă să fie vizitată de un Avonal însărcinat să se întrupeze în misiune magistrală, însă, în ceea ce privește apariția viitoare a Fiilor Paradisului, nici măcar „îngerii din cer nu cunosc ora sau modalitățile unei astfel de vizitări”. De fapt, lumea de manifestare a unui Mihail devine elevul individual și personal al unui Maestru Fiu și, ca atare, ea este în întregime supusă planurilor și regulilor sale. Pentru lumea voastră, problema este încă complicată prin promisiunea de întoarcere a lui Mihail. Independent de neînțelegerile referitoare la șederea pe Urantia a lui Mihail din Nebadon, un lucru este cu siguranță autentic - promisiunea sa de a reveni pe lumea voastră. În vederea acestei perspective, doar timpul poate revela ordinea viitoare în care Fiii Paradisiaci ai lui Dumnezeu vor vizita Urantia.

5. MANIFESTAREA FIILOR PARADISIACI AI LUI DUMNEZEU

Fiul Etern este Cuvântul etern al lui Dumnezeu. Fiul Etern este expresia perfectă a „primului” gând absolut și infinit al Tatălui său etern. Când un dublură personal, sau prelungirea divină, a acestui Fiu Original pleacă pentru o misiune de manifestare în întrupare umană, devine literalmente adevărat că „Cuvântul divin s-a făcut trup” și că fiecare Cuvânt locuiește astfel printre umilele ființe de origine animală.

Pe Urantia este larg răspândită credința că scopul manifestării unui Fiu este de a influența într-un fel atitudinea Tatălui Universal. Însă voi ar trebui de asemenea să fiți destul de luminați pentru a ști că acest lucru nu este adevărat. Manifestările Fiilor Avonali și ale Mihaailor sunt una din necesitățile procesului experiențial stabilit pentru a face dintre acești Fii magistrați siguri și șefi plini de compasiune pentru popoarele și planetele timpului și spațiului. Cariera de manifestare septuplă este scopul suprem al tuturor Ființelor Paradisiace Creatoare. Și toți Fiii Magistrali sunt animați de același spirit de servire care caracterizează atât de abundent Fiii Creatori primari și Fiul Etern al Paradisului.

Trebuie ca un anumit ordin al Fiilor Paradisului să fie coborât pe fiecare lume locuită de muritori pentru a face posibil Ajustorilor Gândirii să locuiască în mintea tuturor ființelor umane normale ale acestei sfere. De fapt, Ajustorii Gândirii nu vin la toți oamenii de bună credință înainte ca Spiritul Adevărului să fie răspândit asupra tuturor trupurilor. Iar trimiterea Spiritului Adevărului depinde de întoarcerea la cartierului său general al unui Fiu al Paradisului, care a executat cu succes o misiune de manifestare muritoare pe o lume

world judges become the exalted chiefs of their kind.

20:4.4 (227.2) Urantia has never been host to an Avonal Son on a magisterial mission. Had Urantia followed the general plan of inhabited worlds, it would have been blessed with a magisterial mission sometime between the days of Adam and the bestowal of Christ Michael. But the regular sequence of Paradise Sons on your planet was wholly deranged by the appearance of your Creator Son on his terminal bestowal nineteen hundred years ago.

20:4.5 (227.3) Urantia may yet be visited by an Avonal commissioned to incarnate on a magisterial mission, but regarding the future appearance of Paradise Sons, not even “the angels in heaven know the time or manner of such visitations,” for a Michael-bestowal world becomes the individual and personal ward of a Master Son and, as such, is wholly subject to his own plans and rulings. And with your world, this is further complicated by Michael's promise to return. Regardless of the misunderstandings about the Urantian sojourn of Michael of Nebadon, one thing is certainly authentic — his promise to come back to your world. In view of this prospect, only time can reveal the future order of the visitations of the Paradise Sons of God on Urantia.

5. BESTOWAL OF THE PARADISE SONS OF GOD

20:5.1 (227.4) The Eternal Son is the eternal Word of God. The Eternal Son is the perfect expression of the “first” absolute and infinite thought of his eternal Father. When a personal duplication or divine extension of this Original Son starts on a bestowal mission of mortal incarnation, it becomes literally true that the divine “Word is made flesh,” and that the Word thus dwells among the lowly beings of animal origin.

20:5.2 (227.5) On Urantia there is a widespread belief that the purpose of a Son's bestowal is, in some manner, to influence the attitude of the Universal Father. But your enlightenment should indicate that this is not true. The bestowals of the Avonal and the Michael Sons are a necessary part of the experiential process designed to make these Sons safe and sympathetic magistrates and rulers of the peoples and planets of time and space. The career of sevenfold bestowal is the supreme goal of all Paradise Creator Sons. And all Magisterial Sons are motivated by this same spirit of service which so abundantly characterizes the primary Creator Sons and the Eternal Son of Paradise.

20:5.3 (227.6) Some order of Paradise Son must be bestowed upon each mortal-inhabited world in order to make it possible for Thought Adjusters to indwell the minds of all normal human beings on that sphere, for the Adjusters do not come to all bona fide human beings until the Spirit of Truth has been poured out upon all flesh; and the sending of the Spirit of Truth is dependent upon the return to universe headquarters of a Paradise Son who has successfully executed a mission of mortal bestowal upon an evolving world.

în evoluție.

Pe parcursul lungii istorii a unei planete locuite, au loc numeroase judecăți de dezlegare, și pot exista mai multe misiuni magistrale, însă de obicei un Fiu al manifestării va servi numai odată pe respectiva sferă. Venirea unui singur Fiu de manifestare este suficientă fiecărui lumi locuite, cu condiția ca el să trăiască întreaga viață umană de la naștere până la moarte. Mai devreme sau mai târziu, independent de statutul său spiritual, fiecărei lumi locuite de muritori îi este destinată să primească un Fiu Magistral în misiune de manifestare, cu excepția planetei unice a fiecărui univers local în care Fiul Creator alege să facă manifestarea sa de muritor.

Înțelegând mai bine ce este un Fiu al Manifestării, realizăm de ce Urantia prezintă atât de mult interes în istoria Nebadonului. Mica și nesemnificativa voastră planetă interesează universul local pur și simplu pentru că ea este lumea în care a sălășluit în trup uman Isus din Nazaret. Ea a fost scena manifestării finale și triumfale a Fiului vostru Creator, cadrul în care Mihail și-a câștigat suveranitatea personală supremă asupra universului Nebadonului.

În sediul universului său local, și în special după ce și-a încheiat propria sa consacrare de muritor, un Fiu Creator petrece mult din timpul său cu sfătuirea și instruirea colegiului Fiilor asociați, Fiilor Magistrali, și a altora. În iubire și devoțiune, cu o tandră compasiune și o afectuoasă considerație, acești Fii Magistrali se revarsă pe sine asupra lumilor spațiului. În nici un fel aceste servicii planetare nu sunt inferioare manifestării de muritori ale Mihaililor. Este adevărat că, pentru tărâmul aventurii sale finale în experiența creaturilor, Fiul vostru Creator a ales o lume încercată de nefericiri neobișnuite. Însă niciodată o planetă nu ar putea să se găsească într-o astfel de condiție încât consacrarea unui Fiu Creator să-i fie indispensabilă pentru a o reabilita spiritual. Orice Fiu din grupul de consacrare ar fi fost de asemenea suficient, deoarece în întreaga lor muncă pe lumile unui univers local, Fiii Magistrali sunt la fel de divin eficienți și înfinit de înțelepți ca fratele lor Paradisiac, Fiul Creator.

Cu toate că posibilitatea unui dezastru însoțește întotdeauna acești Fii ai Paradisului în întrupările lor de consacrare, nu am văzut încă nici un caz de eșec sau de nereușită în misiunea de consacrare a unui Fiu Magistral sau Creator. Ei sunt toți de origine prea apropiată de perfecțiunea absolută pentru a eșua. Ei își asumă pe deplin conștient riscul, ei devin cu adevărat asemănători creaturilor muritoare având trup și sânge, și dobândesc astfel experiența unică a creaturii, însă în limitele observabile pentru mine, ei reușesc întotdeauna. Ei nu ratează niciodată atingerea scopului misiunii lor de consacrare. Mărturia consacrărilor lor și serviciilor lor planetare în întregul Nebadon formează capitolul cel mai nobil și cel mai fascinant al istoriei universului vostru local.

6. CARIERELE DE CONSACRARE CA MURITORI

Metoda prin care un Fiu al Paradisului se pregătește pentru o întrupare de muritor ca Fiu al consacrării, și intră în interiorul mamei sale pe planeta de consacrare, este un mister universal. Și orice efort

20:5.4 (228.1) During the course of the long history of an inhabited planet, many dispensational adjudications will take place, and more than one magisterial mission may occur, but ordinarily only once will a bestowal Son serve on the sphere. It is only required that each inhabited world have one bestowal Son come to live the full mortal life from birth to death. Sooner or later, regardless of spiritual status, every mortal-inhabited world is destined to become host to a Magisterial Son on a bestowal mission except the one planet in each local universe whereon a Creator Son elects to make his mortal bestowal.

20:5.5 (228.2) Understanding more about the bestowal Sons, you discern why so much interest attaches to Urantia in the history of Nebadon. Your small and insignificant planet is of local universe concern simply because it is the mortal home world of Jesus of Nazareth. It was the scene of the final and triumphant bestowal of your Creator Son, the arena in which Michael won the supreme personal sovereignty of the universe of Nebadon.

20:5.6 (228.3) At the headquarters of his local universe a Creator Son, especially after the completion of his own mortal bestowal, spends much of his time in counseling and instructing the college of associate Sons, the Magisterial Sons and others. In love and devotion, with tender mercy and affectionate consideration, these Magisterial Sons bestow themselves upon the worlds of space. And in no way are these planetary services inferior to the mortal bestowals of the Michaels. It is true that your Creator Son selected for the realm of his final adventure in creature experience one which had had unusual misfortunes. But no planet could ever be in such a condition that it would require the bestowal of a Creator Son to effect its spiritual rehabilitation. Any Son of the bestowal group would have equally sufficed, for in all their work on the worlds of a local universe the Magisterial Sons are just as divinely effective and all wise as would have been their Paradise brother, the Creator Son.

20:5.7 (228.4) Though the possibility of disaster always attends these Paradise Sons during their bestowal incarnations, I have yet to see the record of the failure or default of either a Magisterial or a Creator Son on a mission of bestowal. Both are of origin too close to absolute perfection to fail. They indeed assume the risk, really become like the mortal creatures of flesh and blood and thereby gain the unique creature experience, but within the range of my observation they always succeed. They never fail to achieve the goal of the bestowal mission. The story of their bestowal and planetary service throughout Nebadon constitutes the most noble and fascinating chapter in the history of your local universe.

6. THE MORTAL-BESTOWAL CAREERS

20:6.1 (228.5) The method whereby a Paradise Son becomes ready for mortal incarnation as a bestowal Son, becomes enmothered on the bestowal planet, is a universal mystery; and any effort to detect the working of

de a detecta acțiunea acestei tehnici sonaringtoniene este sortită unui eșec sigur. Fie ca cunoașterea sublimă a vieții de muritor a lui Isus din Nazaret să pătrundă în sufletele voastre, însă nu vă risipiți gândurile în speculații inutile asupra modului în care s-a efectuat această misterioasă întrupare a lui Mihail din Nebadon. Să ne mulțumim cu cunoașterea și asigurarea că astfel de înfăptuiri îi sunt posibile naturii divine, și să nu ne pierdem timpul în deducții inutile în ceea ce privește tehnica folosită de înțelepciunea divină pentru a produce astfel de fenomene.

Într-o misiune de manifestare ca muritor, un Fiu al Paradisului se naște întotdeauna din femeie și este crescut ca băiat al tărâmului, așa cum a făcut-o Isus pe Urantia. Acești Fii de slujire supremă trec toți de la copilărie la tinerețe și apoi la virilitate exact ca o ființă umană. Sub toate aspectele, ei devin asemănători muritorilor rasei în care s-au născut. Ei fac cereri Tatălui la fel ca și copiii tărâmurilor pe care slujesc. Din punct de vedere material, acești Fii umani-divini trăiesc vieți obișnuite, cu o singură excepție: ei nu au descendenți în lumea pe care locuiesc. Este o restricție universală impusă tuturor ordinelor Fiilor de consacrare a Paradisului.

La fel cum Isus a lucrat pe lumea voastră ca fiu de tâmplar, și alți Fii ai Paradisului lucrează după diverse capacități pe planetele lor de consacrare. Este dificil să ne imaginăm o profesie care nu a fost urmată de vreun Fiu al Paradisului pe parcursul manifestării sale pe una din planetele evolutive ale timpului.

Atunci când un Fiu de consacrare a dobândit măiestrie în experiența vieții de muritor, atunci când a reușit să se acorde perfect cu Ajustorul său interior, el inițiază atunci partea misiunii sale destinată să ilumineze mintea și să inspire sufletul fraților săi din trup. Ca instructori, acești Fii se consacră exclusiv iluminării spirituale a raselor muritorilor lumilor șederilor lor.

Deși carierele de manifestare, ca muritori, ale Mihaililor și Avonailor sunt comparabile sub numeroase aspecte, ele nu sunt identice în întregime. Niciodată un Fiu Magistral nu proclamă: „Cine l-a văzut pe Fiu la văzut pe Tată”, așa cum a făcut Fiul vostru Creator pe parcursul întrupării sale pe Urantia. Însă, un Avonal de manifestare declară literalmente „Oricine m-a văzut l-a văzut pe Fiul Etern al lui Dumnezeu”. Fiii Magistrali nu sunt descendenții imediați ai Tatălui Universal și nu se întrupează doar prin voința Tatălui. Ei sunt dăruți ca Fii ai Paradisului supuși voinței Fiului Etern al Paradisului.

Atunci când Fiii de consacrare, Creatori sau Magistrali, ajung la porțile morții, ei reapar a treia zi. Însă nu trebuie să aveți ideea că ei ajung întotdeauna la finalul tragic întâlnit de Fiul Creator care a locuit în lumea voastră acum o mie nouă sute de ani. Experiența extraordinară și deosebit de crudă prin care a trecut Isus din Nazaret a făcut ca Urantia să fie numită local „lumea crucii”. Nu este necesar ca un tratament atât de inuman să fie aplicat unuia din Fiii lui Dumnezeu, și marea majoritate a planetelor le-a oferit o primire mai respectuoasă, permițându-le să termine cariera lor muritoare, să încheie epoca, să judece supraviețuitorii adormiți și să inaugureze o nouă dezlegare fără a li se provoca o moarte violentă. Trebuie ca un Fiu de

this Sonarington technique is doomed to meet with certain failure. Let the sublime knowledge of the mortal life of Jesus of Nazareth sink into your souls, but waste no thought in useless speculation as to how this mysterious incarnation of Michael of Nebadon was effected. Let us all rejoice in the knowledge and assurance that such achievements are possible to the divine nature and waste no time on futile conjectures about the technique employed by divine wisdom to effect such phenomena.

20:6.2 (229.1) On a mortal-bestowal mission a Paradise Son is always born of woman and grows up as a male child of the realm, as Jesus did on Urantia. These Sons of supreme service all pass from infancy through youth to manhood just as does a human being. In every respect they become like the mortals of the race into which they are born. They make petitions to the Father as do the children of the realms in which they serve. From a material viewpoint, these human-divine Sons live ordinary lives with just one exception: They do not beget offspring on the worlds of their sojourn; that is a universal restriction imposed on all orders of the Paradise bestowal Sons.

20:6.3 (229.2) As Jesus worked on your world as the carpenter's son, so do other Paradise Sons labor in various capacities on their bestowal planets. You could hardly think of a vocation that has not been followed by some Paradise Son in the course of his bestowal on some one of the evolutionary planets of time.

20:6.4 (229.3) When a bestowal Son has mastered the experience of living the mortal life, when he has achieved perfection of attunement with his indwelling Adjuster, thereupon he begins that part of his planetary mission designed to illuminate the minds and to inspire the souls of his brethren in the flesh. As teachers, these Sons are exclusively devoted to the spiritual enlightenment of the mortal races on the worlds of their sojourn.

20:6.5 (229.4) The mortal-bestowal careers of the Michaels and the Avonals, while comparable in most respects, are not identical in all: Never does a Magisterial Son proclaim, “Whosoever has seen the Son has seen the Father,” as did your Creator Son when on Urantia and in the flesh. But a bestowal Avonal does declare, “Whosoever has seen me has seen the Eternal Son of God.” The Magisterial Sons are not of immediate descent from the Universal Father, nor do they incarnate subject to the Father's will; always do they bestow themselves as Paradise Sons subject to the will of the Eternal Son of Paradise.

20:6.6 (229.5) When the bestowal Sons, Creator or Magisterial, enter the portals of death, they reappear on the third day. But you should not entertain the idea that they always meet with the tragic end encountered by the Creator Son who sojourned on your world nineteen hundred years ago. The extraordinary and unusually cruel experience through which Jesus of Nazareth passed has caused Urantia to become locally known as “the world of the cross.” It is not necessary that such inhuman treatment be accorded a Son of God, and the vast majority of planets have afforded them a more considerate reception, allowing them to finish their mortal careers, terminate the age, adjudicate the sleeping survivors, and inaugurate a new dispensation,

manifestare să întâlnească moartea, să treacă prin întreaga experiență efectivă a muritorilor târâmurilor, însă planul divin nu cere deloc ca această moarte să fie violentă sau anormală.

Când Fiii de manifestare nu sunt supuși morții violente, ei abandonează de bună voie viața lor și trec porțile morții, nu pentru a satisface exigențele unei „dreptăți severe” sau ale unei „mâini divine”, ci mai degrabă pentru a desăvârși manifestarea, pentru „a bea paharul” carierei întrupării și experienței personale în tot ceea ce constituie viața unei creaturi, așa cum este ea trăită pe planetele de existență muritoare. Manifestarea este o necesitate planetară și universală, iar moartea fizică nu este nimic mai mult decât o parte necesară a unei misiuni de manifestare.

Când întruparea sa ca muritor s-a încheiat, Avonalul de serviciu pornește către Paradis, este acceptat de Tatăl Universal, și se întoarce în universul local care-i fusese încredințat, unde este recunoscut de Fiul Creator. Apoi, Avonalul de manifestare și Fiul Creator trimit Spiritul lor al Adevărului asociat pentru a acționa în inima raselor muritoare care locuiesc pe lumea manifestării. În epocile de presuveranitate ale unui univers local, acesta este spiritul comun al acestor doi Fii pus în lucrare de Spiritul Creativ. El diferă puțin de Spiritul Adevărului care caracterizează epocile universului local consecutive celei de-a șaptea manifestări a unui Mihail.

Când un Fiu Creator și-a încheiat manifestarea sa finală, Spiritul Adevărului, care a fost trimis înainte în toate lumile acestui univers local în care un Avonal și-a realizat manifestarea, își schimbă natura și devine efectiv spiritul suveranului Mihail. Acest fenomen are loc concurrent cu eliberarea Spiritului Adevărului destinat să servească pe planeta manifestării muritoare a lui Mihail. După care, fiecare lume onorată de o manifestare Magistrală va primi de la septuplul Fiu Creator, în asociere cu Fiul Magistral, același Consolator spiritual pe care l-ar fi primit dacă Suveranul universului local s-ar fi întrupat personal ca Fiu al manifestării.

7. FIII INSTRUCȚORI AI GRINITĂȚII

Acești Fii ai Paradisului înalt personali și înalt spirituali sunt aduși la existență de Trinitatea Paradisului. Ei sunt cunoscuți în Havona ca ordinul Daynalilor. În Orvonton, ne referim la ei ca Fiii Instrucțori ai Trinității, numiți astfel din cauza descendenței lor. Pe Salvington, îi numim uneori Fiii Spirituali ai Paradisului.

Numărul Fiilor Instrucțori crește în mod constant. Ultimul recensământ universal teledifuzat dădea o cifră ceva mai mare de douăzeci și una de miliarde pentru acești Fii ai Trinității care acționează în universul central și suprauniversuri, fără a lua în calcul rezervele Paradisului, care conțin mai mult de o treime din Fiii Instrucțori ai Trinității existenți.

Ordinul de filiație al Daynalilor nu este o parte organică a administrațiilor universale locale sau suprauniversale. Membrii săi nu sunt nici creaturi sau mântuitori, nici judecători sau conducători. Ei se ocupă cu atât mai puțin de administrarea universală ca de

without imposing a violent death. A bestowal Son must encounter death, must pass through the whole of the actual experience of mortals of the realms, but it is not a requirement of the divine plan that this death be either violent or unusual.

20:6.7 (229.6) When bestowal Sons are not put to death by violence, they voluntarily relinquish their lives and pass through the portals of death, not to satisfy the demands of “stern justice” or “divine wrath,” but rather to complete the bestowal, “to drink the cup” of the career of incarnation and personal experience in all that constitutes a creature’s life as it is lived on the planets of mortal existence. Bestowal is a planetary and a universe necessity, and physical death is nothing more than a necessary part of a bestowal mission.

20:6.8 (230.1) When the mortal incarnation is finished, the Avonal of service proceeds to Paradise, is accepted by the Universal Father, returns to the local universe of assignment, and is acknowledged by the Creator Son. Thereupon the bestowal Avonal and the Creator Son send their conjoint Spirit of Truth to function in the hearts of the mortal races dwelling on the bestowal world. In the presovereignty ages of a local universe, this is the joint spirit of both Sons, implemented by the Creative Spirit. It differs somewhat from the Spirit of Truth which characterizes the local universe ages following a Michael’s seventh bestowal.

20:6.9 (230.2) Upon the completion of a Creator Son’s final bestowal the Spirit of Truth previously sent into all Avonal-bestowal worlds of that local universe changes in nature, becoming more literally the spirit of the sovereign Michael. This phenomenon takes place concurrently with the liberation of the Spirit of Truth for service on the Michael-mortal-bestowal planet. Thereafter, each world honored by a Magisterial bestowal will receive the same spirit Comforter from the sevenfold Creator Son, in association with that Magisterial Son, which it would have received had the local universe Sovereign personally incarnated as its bestowal Son.

7. THE TRINITY TEACHER SONS

20:7.1 (230.3) These highly personal and highly spiritual Paradise Sons are brought into being by the Paradise Trinity. They are known in Havona as the order of Daynals. In Orvonton they are of record as Trinity Teacher Sons, so named because of their parentage. On Salvington they are sometimes denominated the Paradise Spiritual Sons.

20:7.2 (230.4) In numbers the Teacher Sons are constantly increasing. The last universal census broadcast gave the number of these Trinity Sons functioning in the central and superuniverses as a little more than twenty-one billion, and this is exclusive of the Paradise reserves, which include more than one third of all Trinity Teacher Sons in existence.

20:7.3 (230.5) The Daynal order of sonship is not an organic part of the local or superuniverse administrations. Its members are neither creators nor retrievers, neither judges nor rulers. They are not so much concerned with universe administration as with

iluminarea morală și de dezvoltarea spirituală. Ei sunt educatori universali, și se consacră trezirii spirituale și guvernării morale a tuturor tărmurilor. Serviciul lor este intim legat la acela al personalităților Spiritului Infinit și strâns asociat cu ascensiunea în Paradis al ființelor create.

Acești Fii ai Trinității participă la naturile conjugate ale celor trei Deități ale Paradisului, însă, în Havona, ei par mai degrabă să reflecte natura Tatălui Universal. În suprauniversuri, ei par a descrie natura Fiului Etern, în timp ce, în creațiile locale, ei par a manifesta caracterul Spiritului Infinit. În toate universurile, ei sunt personificarea slujirii și discreției înțelepciunii.

Spre deosebire de frații lor, Mihailii și Avonali, Paradisului, Fiii Instructori ai Trinității nu primesc un antrenament preliminar în universul central. Ei sunt trimiși direct în cartierele generale ale suprauniversurilor și delegați acolo pentru a putea servi într-un univers local. În ajutorul acestor domenii evolutive, ei utilizează influența spirituală combinată a unui Fiu Creator și a Fiilor Magistrali asociați, deoarece Daynali nu posedă nici în ei înșiși nici prin ei înșiși putere de atracție spirituală.

8. SLUIREA DAYNALILOR ÎNTR-UN UNIVERS

LOCAL

Fii Spirituali ai Paradisului sunt ființe unice de origine trinitară și singurele creaturi ale Trinității atât de complet asociate conduitei universurilor de origine duală. Ei sunt afectuos devotați slujirii educative a creaturilor muritoare și ordinelor inferioare de creaturi spirituale. Ei încep prin a lucra în sistemele locale. Apoi, conform experienței lor și împlinirilor lor, ei progresează către interior, prin sluirea lor în constelații, până la munca cea mai înaltă a creației locale. După certificare, ei pot deveni ambasadori spirituali reprezentând universul local în care servesc.

Nu cunosc numărul exact al Fiilor Instructori în Nebadon; există câteva mii. Numeroșii șefi de departamente în școlile Melchizedekilor aparțin acestui ordin. Ansamblul cadrelor Universității regulat constituite a Salvingtonului înglobează mai mult de o sută de mii de personalități, inclusiv acești Fii. Un mare număr dintre ei staționează pe diversele lumi educative morontiale, însă nu sunt pe deplin ocupați cu avansarea spirituală și intelectuală a creaturilor muritoare; ei se interesează de asemenea de instruirea ființelor serafice și altor nativi ai creațiilor locale. Numeroși din asistenții lor ies din rangurile ființelor trinitizate de creaturi.

Fiii Instructori formează facultățile care administrează toate examenele și organizează toate probele pentru calificarea și certificarea tuturor fazelor subordonate ale serviciului universal, de la funcțiunile sale de santinele și avanposturi până la cele de observatori ai stelelor. Ei fac, de-a lungul epocilor, un curs de instrucție mergând de la programele planetare până la Colegiul superior al Înțelepciunii situat pe Salvington. Tuturor celor care încheie aceste aventuri în

moral enlightenment and spiritual development. They are the universal educators, being dedicated to the spiritual awakening and moral guidance of all realms. Their ministry is intimately interrelated with that of the personalities of the Infinite Spirit and is closely associated with the Paradise ascension of creature beings.

20:7.4 (230.6) These Sons of the Trinity partake of the combined natures of the three Paradise Deities, but in Havona they seem more to reflect the nature of the Universal Father. In the superuniverses they seem to portray the nature of the Eternal Son, while in the local creations they appear to show forth the character of the Infinite Spirit. In all universes they are the embodiment of service and the discretion of wisdom.

20:7.5 (230.7) Unlike their Paradise brethren, Michaels and Avonals, Trinity Teacher Sons receive no preliminary training in the central universe. They are dispatched directly to the headquarters of the superuniverses and from there are commissioned for service in some local universe. In their ministry to these evolutionary realms they utilize the combined spiritual influence of a Creator Son and the associated Magisterial Sons, for the Daynals do not possess a spiritual drawing power in and of themselves.

8. LOCAL UNIVERSE MINISTRY OF THE

DAYNALS

20:8.1 (231.1) The Paradise Spiritual Sons are unique Trinity-origin beings and the only Trinity creatures to be so completely associated with the conduct of the dual-origin universes. They are affectionately devoted to the educational ministry to mortal creatures and the lower orders of spiritual beings. They begin their labors in the local systems and, in accordance with experience and achievement, are advanced inward through the constellation service to the highest work of the local creation. Upon certification they may become spiritual ambassadors representing the local universes of their service.

20:8.2 (231.2) The exact number of Teacher Sons in Nebadon I do not know; there are many thousands of them. Many of the heads of departments in the Melchizedek schools belong to this order, while the combined staff of the regularly constituted University of Salvington embraces over one hundred thousand including these Sons. Large numbers are stationed on the various morontia-training worlds, but they are not wholly occupied with the spiritual and intellectual advancement of mortal creatures; they are equally concerned with the instruction of seraphic beings and other natives of the local creations. Many of their assistants are drawn from the ranks of the creature-trinitized beings.

20:8.3 (231.3) The Teacher Sons compose the faculties who administer all examinations and conduct all tests for the qualification and certification of all subordinate phases of universe service, from the duties of outpost sentinels to those of star students. They conduct an agelong course of training, ranging from the planetary courses up to the high College of Wisdom located on Salvington. Recognition indicative of effort and attainment is granted to all, ascending mortal or

înțelepciune și adevăr, muritori ascendenți sau heruvimi ambițioși, li se acordă o mărturie de recunoaștere pentru eforturile și împlinirile lor.

În toate universurile, toții Fiii lui Dumnezeu sunt recunoscători față de acești Fii Instructori ai Trinității, întotdeauna fideli și universal eficienți. Ei sunt măștrii exaltați ai tuturor personalităților spirituale, și chiar instructorii loiali și încercați ai Fiilor lui Dumnezeu înșiși. Însă nu pot deloc să vă dau detaliile interminabile ale responsabilității și funcțiunilor Fiilor Instructori ai Trinității. Vastul domeniu de activitate al ordinului filial al Daynalilor va fi mai bine înțeles pe Urantia atunci când veți fi progresat în inteligență, iar izolarea spirituală a planetei voastre se va fi sfârșit.

9. SERVICIUL PLANETAR AL DAYNAILOR

Atunci când progresia evenimentelor pe o lume evolutivă indică faptul că timpul a venit pentru a inaugura o vârstă spirituală, Fiii Instructori ai Trinității se oferă întotdeauna ca voluntari pentru acest serviciu. Voi cunoașteți puțin Fiii acestui ordin, deoarece Urantia nu a trecut niciodată printr-o vârstă spirituală, un mileniu de iluminare cosmică. Însă Fiii Instructori vizitează de acum lumea voastră, în vederea stabilirii planurilor referitoare la proiectele lor de ședere pe sfera voastră. Ei vor fi gata să apară pe Urantia atunci când locuitorii săi se vor fi eliberat suficient de urmele de animalitate și de lanțurile materialismului.

Fiii Instructorilor Trinității nu au nimic de a face cu terminarea dezlegărilor planetare. Ei nu judecă morții și nu transferă viii, însă, în fiecare misiune planetară, ei sunt însoțiți de un Fiu Magistral care îndeplinește aceste lucruri. Fiii Instructori sunt în întregime ocupați de inaugurarea unei epoci spirituale, de începerea erei realităților spirituale pe o planetă evolutivă. Ei fac manifeste contrapărților spirituale ale cunoașterii materiale și ale înțelepciunii temporale.

Fiii Instructori rămân de obicei pe planeta lor de vizitare pe parcursul a o mie de ani ai timpului planetar. Un singur Fiu Instructor prezidează domnia mileniului planetar, și este asistat de șaptezeci de asociați ai ordinului său. Daynalii nu se materializează nici prin întrupare nici altfel pentru a deveni vizibili ființelor muritoare. De aceea, contactul cu lumea vizitării este menținut prin Strălucitoarele Stele de Seară, personalități ale universului local asociate Fiilor Instructori ai Trinității.

Daynalii pot reveni de multe ori pe o lume locuită; ca urmare a misiunii lor finale, planeta va fi admisă în statutul stabilit al unei sfere de lumină și de viață, ceea ce este scopul evolutiv al tuturor lumilor locuite de muritori pe parcursul prezentei epoci a universului. Corpul Muritorilor Finalității a avut mult de a face cu sferile ancorate în lumină și viață, iar activitățile sale planetare sunt în relație cu cele ale Fiilor Instructori. În realitate, întregul ordin de filiație Daynal este în raport intim cu toate fazele de activitate ale finalitarilor în creațiile evolutive ale spațiului și timpului.

Pe parcursul stadiilor inițiale ale ascensiunii evolutive, Fiii Instructori ai Trinității par atât de complet identificați cu regimul de progresare muritor încât noi suntem adesea conduși să speculăm asupra posibilității asocierii lor cu finalitarii în cariera nerevelată

ambitious cherubim, who complete these adventures in wisdom and truth.

20:8.4 (231.4) In all universes all the Sons of God are beholden to these ever-faithful and universally efficient Trinity Teacher Sons. They are the exalted teachers of all spirit personalities, even the tried and true teachers of the Sons of God themselves. But of the endless details of the duties and functions of the Teacher Sons I can hardly instruct you. The vast domain of Daynal-sonship activities will be better understood on Urantia when you are more advanced in intelligence, and after the spiritual isolation of your planet has been terminated.

9. PLANETARY SERVICE OF THE DAYNALS

20:9.1 (231.5) When the progress of events on an evolutionary world indicates that the time is ripe to initiate a spiritual age, the Trinity Teacher Sons always volunteer for this service. You are not familiar with this order of sonship because Urantia has never experienced a spiritual age, a millennium of cosmic enlightenment. But the Teacher Sons even now visit your world for the purpose of formulating plans concerning their projected sojourn on your sphere. They will be due to appear on Urantia after its inhabitants have gained comparative deliverance from the shackles of animalism and from the fetters of materialism.

20:9.2 (231.6) Trinity Teacher Sons have nothing to do with terminating planetary dispensations. They neither judge the dead nor translate the living, but on each planetary mission they are accompanied by a Magisterial Son who performs these services. Teacher Sons are wholly concerned with the initiation of a spiritual age, with the dawn of the era of spiritual realities on an evolutionary planet. They make real the spiritual counterparts of material knowledge and temporal wisdom.

20:9.3 (232.1) The Teacher Sons usually remain on their visitation planets for one thousand years of planetary time. One Teacher Son presides over the planetary millennial reign and is assisted by seventy associates of his order. The Daynals do not incarnate or otherwise so materialize themselves as to be visible to mortal beings; therefore is contact with the world of visitation maintained through the activities of the Brilliant Evening Stars, local universe personalities who are associated with the Trinity Teacher Sons.

20:9.4 (232.2) The Daynals may return many times to an inhabited world, and following their final mission the planet will be ushered into the settled status of a sphere of light and life, the evolutionary goal of all the mortal-inhabited worlds of the present universe age. The Mortal Corps of the Finality has much to do with the spheres settled in light and life, and their planetary activities touch upon those of the Teacher Sons. Indeed, the whole order of Daynal sonship is intimately connected with all phases of finaliter activities in the evolutionary creations of time and space.

20:9.5 (232.3) The Trinity Teacher Sons seem to be so completely identified with the regime of mortal progression through the earlier stages of evolutionary ascension that we are often led to speculate regarding their possible association with the finaliters in the

a universurilor viitoare. Noi constatăm că administratorii suprauniversurilor sunt în parte personalități de origine trinitară și în parte creaturi evolutive ascendente îmbrățișate de Trinitate. Noi credem ferm că Fiii Instructori și finalitarii se ocupă acum cu dobândirea experienței asocierii în timp, ceea ce ar putea fi antrenamentul preliminar în vederea unei asocieri strânse în vreun oarecare destin viitor încă nerevelat. Pe Uversa, noi credem că în epoca în care suprauniversurile vor fi definitiv ancorate în lumină și viață, acești Fii Instructori ai Paradisului care vor fi atât de familiarizați cu problemele lumilor evolutive și asociați atât de mult cu cariera muritorilor evolutivi, vor fi probabil transferați către o asociere eternă cu Corpul Paradisiac al Finalității.

10. SLUJIREA UNIFICATĂ A FIILOR PARADISULUI

Toți Fiii Paradisiaci ai lui Dumnezeu sunt de origine și de natură divină. Fiecare Fiu al Paradisului lucrează în favoarea fiecărei lumi exact ca și cum Fiul care a împlinit acest serviciu ar fi primul și unicul Fiu al lui Dumnezeu.

Fiii Paradisului sunt prezentarea divină a naturii lor în acțiune a trei persoane ale Deității în domeniile timpului și spațiului. Fiii Creatori, Magistrali, și Instructori, sunt darurile Deităților eterne pentru copiii oamenilor și pentru toate celelalte creaturi ale universului care au un potențial de ascensiune. Acești Fii ai lui Dumnezeu sunt slujitori divini care se consacră neîncetat ajutorului creaturilor timpului, pentru a-și atinge scopul spiritual elevat al eternității.

În Fiii Creatori, iubirea Tatălui Universal se amestecă cu compasiunea Fiului Etern și este revelată universurilor locale în puterea creativă, slujirea plină de iubire și suveranitatea plină de înțelegere a Mihaililor. La Fiii Magistrali, compasiunea Fiului Etern, îmbinată cu serviciul Spiritului Infinit, este revelată domeniilor evolutive în carierele Avonalilor de judecată, de slujire și de consacrare. La Fiii Instructori ai Trinității, iubirea, compasiunea și grija celor trei Deități ale Paradisului sunt coordonate pe nivelele de valori cele mai elevate ale timpului-spațiu și prezentate universului ca adevărul viu, bunătatea divină și adevărata frumusețe spirituală.

În universurile locale, aceste ordine de filiație colaborează pentru a revela Deitățile Paradisului creaturilor spațiului. Ca Tată al unui univers local, un Fiu Creator descrie caracterul infinit al Tatălui Universal. Ca Fii ai manifestării plin de compasiune, Avonaliile revelează natura incomparabilă a Fiului Etern de compasiune infinită. Ca veritabili instructori ai personalităților ascendente, Fiii Daynali ai Trinității revelează personalitatea educatoare a Spiritului Infinit. Pe parcursul cooperării lor divine perfecte, Mihailii, Avonaliile și Daynaliile contribuie la actualizarea și revelarea personalității și suveranității lui Dumnezeu Supremul în și pentru universurile timpului-spațiu. În armonia activităților lor triune, acești Fii Paradisiaci ai lui Dumnezeu activează întotdeauna în avangarda personalităților Deității. Ei urmează expansiunea fără sfârșit a divinității Primei Mari Surse-Centru, de la Insula eternă a Paradisului până în profunzimile necunoscute ale spațiului.

undisclosed career of the future universes. We observe that the administrators of the superuniverses are part Trinity-origin personalities and part Trinity-embraced ascendant evolutionary creatures. We firmly believe that the Teacher Sons and the finaliters are now engaged in acquiring the experience of time-association which may be the preliminary training to prepare them for close association in some unrevealed future destiny. On Uversa it is our belief that, when the superuniverses are finally settled in light and life, these Paradise Teacher Sons, who have become so thoroughly familiar with the problems of evolutionary worlds and have been so long associated with the career of evolutionary mortals, will probably be transferred to eternal association with the Paradise Corps of the Finality.

10. UNITED MINISTRY OF THE PARADISE SONS

20:10.1 (232.4) All the Paradise Sons of God are divine in origin and in nature. The work of each Paradise Son in behalf of each world is just as if the Son of service were the first and only Son of God.

20:10.2 (232.5) The Paradise Sons are the divine presentation of the acting natures of the three persons of Deity to the domains of time and space. The Creator, Magisterial, and Teacher Sons are the gifts of the eternal Deities to the children of men and to all other universe creatures of ascension potential. These Sons of God are the divine ministers who are unceasingly devoted to the work of helping the creatures of time attain the high spiritual goal of eternity.

20:10.3 (232.6) In the Creator Sons the love of the Universal Father is blended with the mercy of the Eternal Son and is disclosed to the local universes in the creative power, loving ministry, and understanding sovereignty of the Michaels. In the Magisterial Sons the mercy of the Eternal Son, united with the ministry of the Infinite Spirit, is revealed to the evolutionary domains in the careers of these Avonals of judgment, service, and bestowal. In the Trinity Teacher Sons the love, mercy, and ministry of the three Paradise Deities are co-ordinated on the highest time-space value-levels and are presented to the universes as living truth, divine goodness, and true spiritual beauty.

20:10.4 (233.1) In the local universes these orders of sonship collaborate to effect the revelation of the Deities of Paradise to the creatures of space: As the Father of a local universe, a Creator Son portrays the infinite character of the Universal Father. As the bestowal Sons of mercy, the Avonals reveal the matchless nature of the Eternal Son of infinite compassion. As the true teachers of ascending personalities, the Trinity Daynal Sons disclose the teacher personality of the Infinite Spirit. In their divinely perfect co-operation, Michaels, Avonals, and Daynals are contributing to the actualization and revelation of the personality and sovereignty of God the Supreme in and to the time-space universes. In the harmony of their triune activities these Paradise Sons of God ever function in the vanguard of the personalities of Deity as they follow the never-ending expansion of the divinity of the First Great Source and Center from the everlasting Isle of Paradise into the unknown depths of space.

[Prezentat de un Desăvârșitor al Înțelepciunii de pe
Uversa.]

^{20:10.5 (233.2)} [Presented by a Perfector of Wisdom from
Uversa.]

Capitolul 21. Fiii Creatori Paradisiaci

⇐ 020

CARTEA URANTIA

022 ⇐

PARTE I. UNIVERSUL CENTRAL ȘI SUPRAUNVERSURILE

CAPITOLUL 21 FIII CREATORI PARADISIACI

Secțiuni

Introduction

1. Originea și natura Fiilor Creatori
2. Creatorii universurilor locale
3. Suveranitatea în universul local
4. Dăruirea Mihaililor
5. Poziția Măștrilor Fii față de univers
6. Destinul Măștrilor Mihaili

PAPER 21 THE PARADISE CREATOR SONS

SECTIONS

Introduction

1. Origin and Nature of Creator Sons
2. The Creators of Local Universes
3. Local Universe Sovereignty
4. The Michael Bestowals
5. Relation of Master Sons to the Universe
6. Destiny of the Master Michaels

Introduction

Fiii Creatori sunt constructorii și conducătorii Universurilor Locale ale timpului și spațiului. Acești creatori și suverani ai Universului sunt de origine duală, încorporând caracteristicile lui Dumnezeu Tatăl și cele ale lui Dumnezeu Fiul. Însă fiecare Fiu Creator este diferit de toți ceilalți; fiecare este unic atât în natura sa cât și în personalitatea sa; fiecare este „Fiul unic creat al perfectului ideal a Deității originii sale”.

În vasta muncă destinată organizării, evoluției și perfecționării unui Univers Local acești Fii elevați beneficiază întotdeauna de susținerea aprobatoare a Tatălui Universal. Raporturile Fiilor Creatori cu Tatăl lor din Paradis sunt emoționante și de o excelență supremă. Nu există nici îndoială că profunda afecțiune parentală a Deităților pentru progenitura lor divină este sursa vie a iubirii magnifice și aproape divine pe care chiar și părinții muritori o împărtășesc față de copiii lor.

Acești Fii Paradisiaci primari sunt personalizați ca Mihaili. Atunci când ies din Paradis pentru o fonda universurile lor, îi numim Mihaili Creatori. Atunci când sunt instalați în autoritatea supremă, îi numim Măștri Mihaili. Uneori ne referim la suveranul universului vostru din Nebadon numindu-l Cristos Mihail. Fiii Creatori domnesc întotdeauna și etern conform „ordinului Mihaililor”, numele primului fiu al ordinului lor și al naturii lor.

Mihailul original sau primul născut nu a suportat niciodată o întrupare ca o ființă materială, însă el a trecut de șapte ori prin experiența ascensiunii spirituale a creaturilor pe cele șapte circuite ale Havonei, progresând de la sferele exterioare până la circuitul cel

INTRODUCTION

21:0.1 (234.1) THE Creator Sons are the makers and rulers of the local universes of time and space. These universe creators and sovereigns are of dual origin, embodying the characteristics of God the Father and God the Son. But each Creator Son is different from every other; each is unique in nature as well as in personality; each is the “only-begotten Son” of the perfect deity ideal of his origin.

21:0.2 (234.2) In the vast work of organizing, evolving, and perfecting a local universe, these high Sons always enjoy the sustaining approval of the Universal Father. The relationship of the Creator Sons with their Paradise Father is touching and superlative. No doubt the profound affection of the Deity parents for their divine progeny is the wellspring of that beautiful and well-nigh divine love which even mortal parents bear their children.

21:0.3 (234.3) These primary Paradise Sons are personalized as Michaels. As they go forth from Paradise to found their universes, they are known as Creator Michaels. When settled in supreme authority, they are called Master Michaels. Sometimes we refer to the sovereign of your universe of Nebadon as Christ Michael. Always and forever do they reign after the “order of Michael,” that being the designation of the first Son of their order and nature.

21:0.4 (234.4) The original or first-born Michael has never experienced incarnation as a material being, but seven times he passed through the experience of spiritual creature ascent on the seven circuits of Havona, advancing from the outer spheres to the innermost

mai interior al creației centrale. Ordinul Mihaililor cunoaște marele univers de la o extremitate la alta; nu există experiență esențială suportată de un copil oarecare al timpului și al spațiului la care Mihailii să nu fi luat parte personal; în realitate, ei nu participă doar la natura divină ci și la natura voastră, adică la toate naturile, de la cea mai elevată până la cea mai umilă.

Mihailul original este șeful care prezidează Fiii primari ai Paradisului atunci când se reunesc pentru o conferință în centrul tuturor lucrurilor. Nu de mult, noi am înregistrat pe Uversa teledifuziunea universală a unui conclave extraordinar a cinci sute de mii de Fii Creatori, reuniți pe Insula Eternă în prezența părinților lor și angajați în deliberări referitoare la progresul unificării și la stabilizarea Universului Universurilor. Era vorba de un grup selecționat de Mihaili Suverani, Fii ai celor șapte manifestări.

1. ORIGINEA ȘI NATURA FIILOR CREATORI

Atunci când plenitudinea ideatei spirituale absolute la Fiul Etern întâlnește plenitudinea conceptului absolut al personalității la Tatăl Universal, când această uniune creativă este complet și definitiv atinsă, când o astfel de identitate absolută de spirit și o astfel de unitate infinită de concept al personalității se produc, atunci, chiar în acea clipă și fără ca vreuna din Deitățile infinite să piardă indiferent ce din personalitatea sau din prerogativele sale, un nou Fiu Creator original și în deplină posesie a mijloacelor sale vine în existență; este Fiul unic creat de idealul perfect și ideea perfectă care, împreună, produc această nouă personalitate creatoare înzestrată cu putere și perfecțiune.

Fiecare Fiu Creator este singurul descendent născut și singurul care poate fi adus la viață prin perfecta uniune a conceptelor originale ale minții infinite și perfecte a fiecăruia dintre creatorii eterni ai universului universurilor. Nu poate niciodată să existe un alt Fiu asemănător, deoarece fiecare Fiu Creator este expresia și încorporarea necalificată împlinită și definitivă a totalității fiecărei faze, fiecărei caracteristici, fiecărei posibilități, fiecărei realități divine care poate vreodată, în întreaga Eternitate, să fie găsită în aceste potențiale creative divine, să fie exprimată sau derivată, și tocmai aceste potențiale creative divine sunt cele care se unifică pentru a aduce Fiul Mihail la existență. Fiecare Fiu Creator este absolutul conceptelor deităților unificate care constituie originea sa divină.

În principiu, natura divină a acestor Fii Creatori derivă de asemenea din atributele fiecărui părinte paradisiac. Ei participă toți la plenitudinea naturii divine a Tatălui Universal și la prerogativele creatoare ale Fiului Etern, însă când observăm execuția practică a funcțiilor Mihaililor în universuri, noi distingem diferențe aparente. Anumiți Fii Creatori par a semăna mai mult cu Dumnezeu Tatăl, alții mai mult cu Dumnezeu Fiul. De exemplu: tendința administrării în universul Nebadonului sugerează că Fiul său Creator și domnitor are o natură și un caracter care sunt mai asemănătoare celor ale Fiului Mamă Etern. Este bine să adăugăm că anumite universuri sunt prezidate de Mihailii Paradisului care par să semene atât cu Dumnezeu Tatăl cât și cu Dumnezeu Fiul. Aceste observații nu implică nici un fel de critică, ele se

circuit de la creația centrală. The order of Michael knows the grand universe from one end to the other; there is no essential experience of any of the children of time and space in which the Michaels have not personally participated; they are in fact partakers not only of the divine nature but also of your nature, meaning all natures, from the highest to the lowest.

21:0.5 (234.5) The original Michael is the presiding head of the primary Paradise Sons when they assemble for conference at the center of all things. Not long since on Uversa we recorded a universal broadcast of a conclave extraordinary on the eternal Isle of one hundred fifty thousand Creator Sons assembled in the parental presence and engaged in deliberations having to do with the progress of the unification and stabilization of the universe of universes. This was a selected group of Sovereign Michaels, sevenfold bestowal Sons.

1. ORIGIN AND NATURE OF CREATOR SONS

21:1.1 (234.6) When the fullness of absolute spiritual ideation in the Eternal Son encounters the fullness of absolute personality concept in the Universal Father, when such a creative union is finally and fully attained, when such absolute identity of spirit and such infinite oneness of personality concept occur, then, right then and there, without the loss of anything of personality or prerogative by either of the infinite Deities, there flashes into full-fledged being a new and original Creator Son, the only-begotten Son of the perfect ideal and the powerful idea whose union produces this new creator personality of power and perfection.

21:1.2 (235.1) Each Creator Son is the only-begotten and only-begettable offspring of the perfect union of the original concepts of the two infinite and eternal and perfect minds of the ever-existent Creators of the universe of universes. There never can be another such Son because each Creator Son is the unqualified, finished, and final expression and embodiment of all of every phase of every feature of every possibility of every divine reality that could, throughout all eternity, ever be found in, expressed by, or evolved from, those divine creative potentials which united to bring this Michael Son into existence. Each Creator Son is the absolute of the united deity concepts which constitute his divine origin.

21:1.3 (235.2) The divine natures of these Creator Sons are, in principle, derived equally from the attributes of both Paradise parents. All partake of the fullness of the divine nature of the Universal Father and of the creative prerogatives of the Eternal Son, but as we observe the practical outworking of the Michael functions in the universes, we discern apparent differences. Some Creator Sons appear to be more like God the Father; others more like God the Son. For example: The trend of administration in the universe of Nebadon suggests that its Creator and ruling Son is one whose nature and character more resemble that of the Eternal Mother Son. It should be further stated that some universes are presided over by Paradise Michaels who appear equally to resemble God the Father and God the Son. And these observations are in no sense implied criticisms;

mărginesc să înregistreze un fapt.

Nu cunosc numărul exact al Fiilor Creatori în existență, însă am motive bune să cred că există mai mult de șapte sute de mii. Or, știm că există exact șapte sute de Uniuni de Zile și că nu se creează altele noi. Noi observăm, de asemenea, că planurile ordonate ale prezentei epoci ale universului par să indice că o Uniune de Zile trebuie să staționeze în fiecare univers local cu titlul consultativ de ambasador al Trinității. Mai mult, noi notăm că numărul constant crescător al Fiilor Creatori depășește deja numărul fix al Uniunilor de Zile, însă în ceea ce privește destinul Mihaililor aflați dincolo de cifra de șapte sute de mii, noi nu am fost niciodată informați.

2. CREATORII UNIVERSURILOR LOCALE

Fiii Paradisiaci de ordin primar sunt autorii planului, creatorii, constructorii și administratorii domeniilor lor respective, universurile locale ale timpului și spațiului, unitățile creative de bază ale celor șapte suprauniversuri evolutive. Fiului Creator îi este permis să aleagă locul de spațiu al viitoarei sale activități cosmice, însă chiar înainte de a putea începe organizarea fizică a universului său, el trebuie să treacă printr-o lungă perioadă de observare, consacrată studiului eforturilor fraților săi mai în vârstă din diversele creații situate în suprauniversul în care se gândește să acționeze. Iar înainte de toate acestea, trebuie ca Fiul Mihail să își fi încheiat lunga și unica sa experiență de observare a Paradisului și de antrenament pe Havona.

Atunci când un Fiu Creator părăsește Paradisul pentru a se lansa în aventura construirii unui univers, pentru a deveni șeful virtual - Dumnezeu Universului Local - al propriei sale organizații atunci, pentru prima dată, el se găsește în contact intim cu a Treia Sursă-Centru și depinde de ea în numeroase feluri. Cu toate că Spiritul Infinit rămâne cu Tatăl și Fiul în centrul tuturor lucrurilor, el este destinat să acționeze ca sprijin actual și efectiv al fiecărui Fiu Creator. De aceea, fiecare Fiu Creator este însoțit de o Fiică Creatoare a Spiritului Infinit, această ființă destinată să devină Slujitorul Divin, Spiritul Mamă al noului univers local.

Cu această ocazie, plecarea unui Fiu Mihail eliberează pentru totdeauna prerogativele lui creatoare de legăturile cu Sursele-Centru ale Paradisului, mai puțin pentru anumite limitări inerente preexistenței acestor Surse-Centru și anumitor puteri și prezențe antercedente. Printre limitările prerogativelor creatoare, dealtfel atotputernice, ale unui Tată al universului local noi vom cita următoarele:

1. Energia-materie este dominată de Spiritul Infinit. Înainte de a putea crea noi forme mari sau mici, înainte de a putea încerca orice nouă transformare a energiei-materiei, trebuie ca un Fiu Creator să se asigure de consimțământul și cooperarea activă a Spiritului Infinit.

2. Proiectele și tipurile de creaturi sunt controlate de Fiul Etern. Înainte ca un Fiu Creator să se poată angaja în creația unui nou tip de ființă, a unui nou proiect de creatură, trebuie ca el să se asigure de consimțământul Fiului Mamă Etern și Originar.

they are simply a recording of fact.

21:1.4 (235.3) I do not know the exact number of Creator Sons in existence, but I have good reasons for believing that there are more than seven hundred thousand. Now, we know that there are exactly seven hundred thousand Unions of Days and no more are being created. We also observe that the ordained plans of the present universe age seem to indicate that one Union of Days is to be stationed in each local universe as the counseling ambassador of the Trinity. We note further that the constantly increasing number of Creator Sons already exceeds the stationary number of the Unions of Days. But concerning the destiny of the Michaels beyond seven hundred thousand, we have never been informed.

2. THE CREATORS OF LOCAL UNIVERSES

21:2.1 (235.4) The Paradise Sons of the primary order are the designers, creators, builders, and administrators of their respective domains, the local universes of time and space, the basic creative units of the seven evolutionary superuniverses. A Creator Son is permitted to choose the space site of his future cosmic activity, but before he may begin even the physical organization of his universe, he must spend a long period of observation devoted to the study of the efforts of his older brothers in various creations located in the superuniverse of his projected action. And prior to all this, the Michael Son will have completed his long and unique experience of Paradise observation and Havona training.

21:2.2 (235.5) When a Creator Son departs from Paradise to embark upon the adventure of universe making, to become the head — virtually the God — of the local universe of his own organization, then, for the first time, he finds himself in intimate contact with, and in many respects dependent upon, the Third Source and Center. The Infinite Spirit, though abiding with the Father and the Son at the center of all things, is destined to function as the actual and effective helper of each Creator Son. Therefore is each Creator Son accompanied by a Creative Daughter of the Infinite Spirit, that being who is destined to become the Divine Minister, the Mother Spirit of the new local universe.

21:2.3 (236.1) The departure of a Michael Son on this occasion forever liberates his creator prerogatives from the Paradise Sources and Centers, subject only to certain limitations inherent in the pre-existence of these Sources and Centers and to certain other antecedent powers and presences. Among these limitations to the otherwise all-powerful creator prerogatives of a local universe Father are the following:

21:2.4 (236.2) 1. *Energy-matter* is dominated by the Infinite Spirit. Before any new forms of things, great or small, may be created, before any new transformations of energy-matter may be attempted, a Creator Son must secure the consent and working co-operation of the Infinite Spirit.

21:2.5 (236.3) 2. *Creature designs and types* are controlled by the Eternal Son. Before a Creator Son may engage in the creation of any new type of being, any new design of creature, he must secure the consent of the Eternal and Original Mother Son.

3. Personalitatea este concepută și conferită de Tatăl Universal.

Tipurile și arhetipurile minții sunt determinate de factorii de existență precedând creatura. După ce aceștia au fost asociați pentru a constitui o creatură (personală sau de un alt fel), mintea este înzestrarea celei de-a Treia Surse-Centru, sursa universală a călăuzirii minții pentru toate ființele aflate sub nivelul Creaturilor Paradisului.

Controlul proiectelor și a tipurilor de spirit depinde de nivelul manifestării lor. În ultimă analiză, proiectele de ordin spiritual sunt controlate de Trinitate sau de darurile spirituale pre-Trinitare ale personalităților Trinității - Tată, Fiu și Spirit.

Când un astfel de Fiu perfect și divin a luat în posesie nucleul spațial al universului pe care l-a ales; când problemele inițiale ale materializării universului și ale echilibrului său aproximativ au fost rezolvate; când el a format o uniune de muncă eficientă și operațională cu Fiica complementară a Spiritului Infinit - atunci acest Fiu și acest Spirit al universului inițiază legătură lor pregătită pentru a da naștere nenumăratelor oștiri ale copiilor lor din universul local. În legătură cu acest eveniment, focalizarea Spiritului Infinit referitoare la Spiritul Creativ își schimbă natura și îmbracă calitățile personale ale Spiritului Mamă ale unui univers local.

Cu toate că toți Fiii Creatori sunt divin asemănători părinților lor din Paradis, nici unul nu este exact asemănător altuia; fiecare dintre ei este unic, diversificat și original atât în natura cât și în personalitatea sa. Și cum ei sunt arhitecții și autorii planurilor de viață ale țărmurilor respective, însăși această diversitate asigură că și țărmurile lor vor fi diferite în toate formele și fazele de existență vie, derivând din Mihaili - indiferent că aceste faze sunt create sau doar dezvoltate ulterior. În consecință, ordinele de creaturi native ale universurilor locale sunt extrem de variate. Nu există două dintre aceste universuri care să fie administrate sau locuite de autohtoni de origine duală identică în toate privințele. În interiorul unui supraunivers, jumătate din atributele lor inerente sunt cu totul asemănătoare, deoarece ele derivă din Spiritele Creative care sunt uniforme; cealaltă jumătate variază, deoarece ea derivă din Fiii Creatori diversificați. Însă creaturile provenite doar din Spiritul Creativ și din ființele importate native ale universului central sau ale suprauniversului, nu prezintă aceeași diversitate caracteristică.

Atunci când un Fiu Mihail este absent din universul său, guvernarea sa este dirijată de prima din ființele născute acolo, Steaua Strălucitoare a Dimineții, șeful executiv al universului local. Sfaturile și povețele Uniunilor de Zile sunt neprețuite în acele momente. Pe parcursul acestor absențe, un Fiu Creator poate investi Spiritul Mamă asociat cu supracontrolul prezenței sale spirituale pe lumile locuite și în inima copiilor săi muritori. Spiritul Mamă al unui univers local, rămâne întotdeauna în cartierul său general, de unde se întinde cu grija lui delicată și ajutorul său spiritual până la părțile cele mai îndepărtate ale acestui domeniu evolutiv.

Prezența personală a unui Fiu Creator în universul său local nu este necesară pentru ca o creație materială stabilă să își urmeze mersul său regulat.

21:2.6 (236.4) 3. *Personality* is designed and bestowed by the Universal Father.

21:2.7 (236.5) The types and patterns of *mind* are determined by the precreature factors of being. After these have been associated to constitute a creature (personal or otherwise), mind is the endowment of the Third Source and Center, the universal source of mind ministry to all beings below the level of Paradise Creators.

21:2.8 (236.6) The control of *spirit* designs and types depends on the level of their manifestation. In the last analysis, spiritual design is controlled by the Trinity or by the pre-Trinity spirit endowments of the Trinity personalities — Father, Son, and Spirit.

21:2.9 (236.7) When such a perfect and divine Son has taken possession of the space site of his chosen universe; when the initial problems of universe materialization and of gross equilibrium have been resolved; when he has formed an effective and co-operative working union with the complemental Daughter of the Infinite Spirit — then do this Universe Son and this Universe Spirit initiate that liaison which is designed to give origin to the innumerable hosts of their local universe children. In connection with this event the Creative Spirit focalization of the Paradise Infinite Spirit becomes changed in nature, taking on the personal qualities of the Mother Spirit of a local universe.

21:2.10 (236.8) Notwithstanding that all Creator Sons are divinely like their Paradise parents, none exactly resembles another; each is unique, diverse, exclusive, and original in *nature* as well as in personality. And since they are the architects and makers of the life plans of their respective realms, this very diversity insures that their domains will also be diverse in every form and phase of Michael-derived living existence which may be created or subsequently evolved therein. Hence the orders of creatures native to the local universes are quite varied. No two are administered or inhabited by dual-origin native beings who are in all respects identical. Within any superuniverse, one half of their inherent attributes are quite alike, being derived from the uniform Creative Spirits; the other half vary, being derived from the diversified Creator Sons. But such diversity does not characterize those creatures of sole origin in the Creative Spirit nor those imported beings who are native to the central or superuniverses.

21:2.11 (237.1) When a Michael Son is absent from his universe, its government is directed by the first-born native being, the Bright and Morning Star, the local universe chief executive. The advice and counsel of the Union of Days is invaluable at such times. During these absences a Creator Son is able to invest the associated Mother Spirit with the overcontrol of his spiritual presence on the inhabited worlds and in the hearts of his mortal children. And the Mother Spirit of a local universe remains always at its headquarters, extending her fostering care and spiritual ministry to the uttermost parts of such an evolutionary domain.

21:2.12 (237.2) The personal presence of a Creator Son in his local universe is not necessary to the smooth running of an established material creation. Such Sons

Acești Fii pot să meargă în Paradis, iar universurile lor vor continua să se învârtă în spațiu. Ei pot abandona frăiele puterii lor, pentru a se întrupa sub forma de copii ai timpului. Tărâmurile lor se vor roti încă în jurul centrelor lor respective. Nici o organizație materială nu este independentă de controlul circuitul gravitației absolute a Paradisului, nici de supracontrolul cosmic inherent prezenței în spațiu a Absolutului Necalificat.

3. SUVERANITATEA ÎN UNIVERSUL LOCAL

Un Fiu Creator primește spațiul unui univers cu consimțământul Trinității Paradisului și cu confirmarea Spiritului Maestru care supraveghează suprauniversul interesat. Această acțiune constituie titlul unei luări în posesie fizică, un fel de închiriere cosmică. Însă înălțarea unui Fiu Mihail de la acest stadiu inițial și autolimitat de dominație, până la supremația experiențială a unei suveranități dobândite prin el însuși, vine să încoroneze propriile sale experiențe personale, munca de creație a unui univers de fuziune înrădăcită. Până când a ajuns la o suveranitate câștigată prin consacrare, el domnește ca locuitor al Tatălui Universal.

Un Fiu Creator ar putea să își afirme deplina sa suveranitate asupra creației sale personale în orice moment, însă el alege să nu facă nimic. Dacă și-ar asuma o suveranitate supremă necâștigată înainte de a trece prin manifestările de creatură, personalitățile Paradisului aflate în universul său local s-ar retrage. Însă acest lucru nu s-a întâmplat niciodată în nici o creație din timp și din spațiu.

Faptul de a putea crea implică plenitudinea suveranității, însă Mihailii aleg să o câștige prin experiență, păstrând astfel deplina cooperare a tuturor personalităților Paradisului atașate la administrația universului local. Noi nu am auzit niciodată vorbindu-se de un Mihail care să fi acționat altfel, însă ei ar putea să o facă; ei sunt adevărații Fii, dotați cu liber arbitru.

Suveranitatea unui Fiu Creator într-un univers local trece prin șase, poate șapte stadii de manifestare experiențială, care apar în ordinea următoare:

1. Suveranitatea inițială de locotenentă - autoritatea provizorie solitară exercitată de un Fiu Creator înainte de a dobândi calități personale prin Spiritul Creativ asociat.

2. Suveranitatea asociată de locotenentă - domnia conjugată a cuplului Paradisiac ca urmare a împlinirii personalității Spiritului Mamă al Universului.

3. Suveranitatea crescătoare de locotenentă - autoritatea progresivă a unui Fiu Creator pe parcursul perioadei celor șapte manifestări ale sale sub formă de creatură.

4. Suveranitatea supremă - autoritatea stabilită care urmează după desăvârșirea celei de-a șaptea manifestări. În Nebadon, suveranitatea supremă datează de la desăvârșirea manifestării lui Mihail pe Urantia. Ea există deci de ceva mai mult de o mie nouă sute de ani ai timpului vostru planetar.

5. Suveranitate supremă crescătoare - relațiile evolute care rezultă din fixarea în lumină și viață a unei majorități a domeniilor creaturilor. Acest stadiu aparține

may journey to Paradise, and still their universes swing on through space. They may lay down their lines of power to incarnate as the children of time; still their realms whirl on about their respective centers. No material organization is independent of the absolute-gravity grasp of Paradise or of the cosmic overcontrol inherent in the space presence of the Unqualified Absolute.

3. LOCAL UNIVERSE SOVEREIGNTY

21:3.1 (237.3) A Creator Son is given the range of a universe by the consent of the Paradise Trinity and with the confirmation of the supervising Master Spirit of the superuniverse concerned. Such action constitutes title of physical possession, a cosmic leasehold. But the elevation of a Michael Son from this initial and self-limited stage of rulership to the experiential supremacy of self-earned sovereignty comes as a result of his own personal experiences in the work of universe creation and incarnated bestowal. Until the achievement of bestowal-earned sovereignty, he rules as vicegerent of the Universal Father.

21:3.2 (237.4) A Creator Son could assert full sovereignty over his personal creation at any time, but he wisely chooses not to. If, prior to passing through the creature bestowals, he assumed an unearned supreme sovereignty, the Paradise personalities resident in his local universe would withdraw. But this has never happened throughout all the creations of time and space.

21:3.3 (237.5) The fact of creatorship implies the fullness of sovereignty, but the Michaels choose to experientially *earn* it, thereby retaining the full co-operation of all Paradise personalities attached to the local universe administration. We know of no Michael who ever did otherwise; but they all could, they are truly freewill Sons.

21:3.4 (237.6) The sovereignty of a Creator Son in a local universe passes through six, perhaps seven, stages of experiential manifestation. These appear in the following order:

21:3.5 (237.7) 1. Initial vicegerent sovereignty — the solitary provisional authority exercised by a Creator Son before the acquirement of personal qualities by the associated Creative Spirit.

21:3.6 (237.8) 2. Conjoint vicegerent sovereignty — the joint rule of the Paradise pair subsequent to the personality achievement of the Universe Mother Spirit.

21:3.7 (238.1) 3. Augmenting vicegerent sovereignty — the advancing authority of a Creator Son during the period of his seven creature bestowals.

21:3.8 (238.2) 4. Supreme sovereignty — the settled authority following the completion of the seventh bestowal. In Nebadon, supreme sovereignty dates from the completion of Michael's bestowal on Urantia. It has existed just slightly over nineteen hundred years of your planetary time.

21:3.9 (238.3) 5. Augmenting supreme sovereignty — the advanced relationship growing out of the settling of a majority of the creature domains in light and life. This

viitorului încă neatins de universul vostru local.

6. Suveranitate trinitară - exercitată după ce universul local întreg s-a stabilit în lumină și viață.

7. Suveranitate nerevelată - relații necunoscute ale unei epoci viitoare ale universului.

Acceptând suveranitatea inițială de locotenentă a unui univers local în proiect, Mihailul Creator face un legământ în fața Trinității de a nu-și asuma suveranitatea supremă înainte ca cele șapte manifestări ale sale de creatură să fi fost terminate și atestate de șefii suprauniversului său. Însă, dacă un Fiu Creator nu ar fi putut, la voință, să afirme această suveranitate necăștigată, legământul de a nu se afirma astfel nu ar avea nici un sens.

Chiar pe parcursul epocilor anterioare manifestărilor, un Fiu Creator guvernează domeniul său, aproape suprem, deoarece nu este nici o neînțelegere în nici una dintre părțile sale. Autoritatea limitată cu greu s-ar manifesta dacă suveranitatea nu ar fi fost niciodată provocată. Suveranitatea exercitată de un Fiu Creator pe parcursul predifuziunii într-un univers fără rebeliune nu este mai mare decât un univers în care avut loc o rebeliune; însă în primul caz limitările de suveranitate nu sunt aparente, în timp ce ele sunt în al doilea caz.

Dacă vreodată autoritatea sau administrația unui Fiu Creator sunt contestate, atacate sau compromise, acest fiu este veșnic angajat în susținerea, protejarea, apărarea și, dacă este necesar, în redobândirea creației sale personale. Astfel de Fii nu pot fi tulburați sau stingeriți decât de ființe create de ei înșiși, sau de ființe mai elevate alese de ei înșiși. Putem deduce că „ființe mai elevate” a căror origine se situează la nivele superioare celor ale unui univers local au puține șanse să stingherească un Fiu Creator, și acest lucru este adevărat. Însă ele ar putea să o facă dacă ar dori. Virtutea este volitivă la personalități; dreptatea nu este automată la creaturile înzestrate cu liber arbitru.

Înainte de a-și fi încheiat cariera de manifestare, un Fiu Creator guvernează cu anumite limitări de suveranitate pe care și le impune, însă după terminarea serviciului său de consacrare el guvernează în virtutea experienței sale efective în forma și sub înfățișarea felurilor lui creaturi. Când un Creator a locuit de șapte ori printre creaturile sale, când cariera de consacrare este împlinită, atunci el este stabilit în suprema sa autoritate universală; el a devenit un Fiu Maestru, un șef suveran și suprem.

Tehnica pentru a obține suveranitatea supremă asupra unui univers local implică următoarele șapte etape experiențiale:

1. Străbaterea prin experiență a celor șapte nivele de existență ale creaturii prin tehnica de manifestare întrupată chiar sub forma creaturilor nivelului respectiv.

2. Consacrarea experiențială fiecărei faze a voinței septuple a Deității Paradisului, așa cum este ea personificată în Cele Șapte Spirite Maestru.

3. Traversarea fiecăreia dintre cele șapte experiențe la nivelul creaturilor în același timp cu

stage pertains to the unachieved future of your local universe.

21:3.10 (238.4) 6. Trinitarian sovereignty — exercised subsequent to the settling of the entire local universe in light and life.

21:3.11 (238.5) 7. Unrevealed sovereignty — the unknown relationships of a future universe age.

21:3.12 (238.6) In accepting the initial vicegerent sovereignty of a projected local universe, a Creator Michael takes an oath to the Trinity not to assume supreme sovereignty until the seven creature bestowals have been completed and certified by the superuniverse rulers. But if a Michael Son could not, at will, assert such unearned sovereignty, there would be no meaning in taking an oath not to do so.

21:3.13 (238.7) Even in the prebestowal ages a Creator Son rules his domain well-nigh supremely when there is no dissent in any of its parts. Limited rulership would hardly be manifest if sovereignty were never challenged. The sovereignty exercised by a prebestowal Creator Son in a universe without rebellion is no greater than in a universe with rebellion; but in the first instance sovereignty limitations are not apparent; in the second, they are.

21:3.14 (238.8) If ever the authority or administration of a Creator Son is challenged, attacked, or jeopardized, he is eternally pledged to uphold, protect, defend, and if necessary retrieve his personal creation. Such Sons can be troubled or harassed only by the creatures of their own making or by higher beings of their own choosing. It might be inferred that “higher beings,” those of origin on levels above a local universe, would be unlikely to trouble a Creator Son, and this is true. But they could if they chose to. Virtue is volitional with personality; righteousness is not automatic in freewill creatures.

21:3.15 (238.9) Before the completion of the bestowal career a Creator Son rules with certain self-imposed limitations of sovereignty, but subsequent to his finished bestowal service he rules by virtue of his actual experience in the form and likeness of his manifold creatures. When a Creator has seven times sojourned among his creatures, when the bestowal career is finished, then is he supremely settled in universe authority; he has become a Master Son, a sovereign and supreme ruler.

21:3.16 (238.10) The technique of obtaining supreme sovereignty over a local universe involves the following seven experiential steps:

21:3.17 (238.11) 1. Experientially to penetrate seven creature levels of being through the technique of incarnated bestowal in the very likeness of the creatures on the level concerned.

21:3.18 (238.12) 2. To make an experiential consecration to each phase of the sevenfold will of Paradise Deity as it is personified in the Seven Master Spirits.

21:3.19 (239.1) 3. To traverse each of the seven experiences on the creature levels simultaneously with

împlinirea uneia din cele șapte consacărări voinței Deității Paradisului.

4. Pe fiecare nivel de creatură, să se descrie experimental, Deității Paradisului și a tuturor inteligențelor universului, apogeul vieții creaturilor.

5. Pe fiecare nivel de creatură, să reveleze prin experiență, ființelor de pe nivelul de manifestare și întregului univers, o fază a voinței septuple a Deității.

6. Unificarea experiențială a septuplei experiențe a creaturilor cu septupla experiență de consacrare relevării naturii și voinței Deității.

7. Stabilirea relațiilor noi și mai elevate cu Ființa Supremă. Repercusiunea totalității acestei experiențe Creator-creatură, măresc realitatea suprauniversală a Dumnezeuului septuplu și suveranitatea asupra timpului-spațiu a Atotputernicului Suprem. Ea transpune în faptă suveranitatea supremă a unui Mihail al Paradisului asupra universului său local.

Rezolvând problema suveranității într-un univers local, Fiul Creator nu se limitează să demonstreze propria sa competență de a guverna; el revelează de asemenea natura Deităților Paradisului și descrie atitudinea lor septuplă. Înțelegerea finită și aprecierea înțaietății Tatălui de către creaturi ține de aventura unui Fiu Creator care consimte să-și asume forma și experiențele creaturilor sale. Acești Fii primari ai Paradisului sunt adevărații revelatori ai naturii iubitoare și autorității benefice a Tatălui, a aceluiași Tată care, în asociere cu Fiul și Spiritul, este conducătorul universal al oricărei puteri, oricărei personalități și oricărui guvern din ansamblul tăramurilor universului.

4. DĂRUIREA MIHAILILOR

Fiii Creatori se împart în șapte grupe, conform numărului manifestărilor lor pe lângă creaturile tăramurilor lor. Ei merg de la experiența inițială, trecând prin cinci sfere adiționale de manifestare progresivă, până când ating al șaptelea și ultimul episod al experienței de Creator-creatură.

Manifestările avonailor se produc întotdeauna sub înfățișarea trupului muritor, însă cele șapte manifestări ale unui Fiu Creator implică apariția sa pe șapte nivele de existență creată și sunt legate de revelația a șapte expresii primare a voinței și naturii Deității. Toți Fiii Creatori, fără excepție, fac experiența de a se dăruia de șapte ori copiilor lor creați, înainte de a asuma jurisdicția stabilă și supremă asupra universului pe care l-au creat ei înșiși.

Cu toate că aceste șapte manifestări variază în diferitele sectoare și universuri, ele cuprind întotdeauna aventura de fuziune ca muritor. În manifestarea finală, un Fiu Creator apare ca membru din rasele superioare ale unei planete locuite, în general în grupul rasial care conține cele mai mari ramuri ereditare ale viței adamice importat anterior pentru a înălța statutul fizic al populațiilor de origine animală. Odată doar, în cariera sa septuplă de Fiu al manifestării, un Mihail al Paradisului se naște din femeie, ca în povestea voastră a născutului din Bethlehem. El nu trăiește și nu moare

the execution of one of the seven consecrations to the will of Paradise Deity.

21:3.20 (239.2) 4. On each creature level, experientially to portray the acme of creature life to Paradise Deity and to all universe intelligences.

21:3.21 (239.3) 5. On each creature level, experientially to reveal one phase of the sevenfold will of Deity to the bestowal level and to all the universe.

21:3.22 (239.4) 6. Experientially to unify the sevenfold creature experience with the sevenfold experience of consecration to the revelation of the nature and will of Deity.

21:3.23 (239.5) 7. To achieve new and higher relationship with the Supreme Being. The repercussion of the totality of this Creator-creature experience augments the superuniverse reality of God the Supreme and the time-space sovereignty of the Almighty Supreme and factualizes the supreme local universe sovereignty of a Paradise Michael.

21:3.24 (239.6) In settling the question of sovereignty in a local universe, the Creator Son is not only demonstrating his own fitness to rule but is also revealing the nature and portraying the sevenfold attitude of the Paradise Deities. The finite understanding and creature appreciation of the Father's primacy is concerned in the adventure of a Creator Son when he condescends to take upon himself the form and experiences of his creatures. These primary Paradise Sons are the real revealers of the Father's loving nature and beneficent authority, the same Father who, in association with the Son and the Spirit, is the universal head of all power, personality, and government throughout all the universal realms.

4. THE MICHAEL BESTOWALS

21:4.1 (239.7) There are seven groups of bestowal Creator Sons, and they are so classified in accordance with the number of times they have bestowed themselves upon the creatures of their realms. They range from the initial experience up through five additional spheres of progressive bestowal until they attain the seventh and final episode of creature-Creator experience.

21:4.2 (239.8) Avonal bestowals are always in the likeness of mortal flesh, but the seven bestowals of a Creator Son involve his appearing on seven creature levels of being and pertain to the revelation of the seven primary expressions of the will and nature of Deity. Without exception, all Creator Sons pass through this seven times giving of themselves to their created children before they assume settled and supreme jurisdiction over the universes of their own creation.

21:4.3 (239.9) Though these seven bestowals vary in the different sectors and universes, they always embrace the mortal-bestowal adventure. In the final bestowal a Creator Son appears as a member of one of the higher mortal races on some inhabited world, usually as a member of that racial group which contains the largest hereditary legacy of the Adamic stock which has previously been imported to upstep the physical status of the animal-origin peoples. Only once in his sevenfold career as a bestowal Son is a Paradise Michael born of woman as you have the record of the babe of

decât odată ca membru al celui mai umil ordin de creaturi evolutive înzestrate cu voință.

După fiecare dintre manifestările sale, un Fiu Creator se duce „la dreapta Tatălui” pentru ca acolo să dobândească acceptul Tatălui de a se manifesta și să primească instrucțiuni pregătitoare pentru episodul următor al serviciului universal. Ca urmare a celei de-a șaptea și din urmă manifestări, un Fiu Creator primește de la Tatăl Universal autoritatea și jurisdicția supreme ale universului său.

Este de notorietate istorică faptul că ultimul Fiu Divin apărut pe planeta voastră era un Fiu Creator Paradisiac care încheiase șase faze ale carierei sale de manifestare. În consecință, atunci când el a renunțat la faptul conștiinței vieții întrupate pe Urantia, el a putut spune, și chiar a făcut-o: „Totul este împlinit” - și era literalmente împlinit. Moartea sa pe Urantia a încheiat cariera sa de manifestare; era ultima etapă pentru a împlini jurământul sacru al unui Fiu Creator al Paradisului. Și, atunci când această experiență a fost dobândită, astfel de Fii sunt suverani supremi ai universului; ei nu domnesc ca locuitori ai Tatălui, ci prin propriul lor drept și în propriul lor nume ca „Rege al Regilor și Domn al Domnilor”. Sub rezerva anumitor excepții citate, acești Fii cu manifestări septuple dispun de o supremație necondiționată în universul lor de reședință. În ceea ce privește universul său local, acest Fiu Maestru al vostru triumfător și instalat pe tronul său a primit „toate puterile în cer și pe pământ”.

Fiii Creatori care și-au încheiat cariera lor de manifestare sunt considerați ca făcând parte dintr-un ordin separat, acela al Fiilor Maestru septupli. În persoana lor, Maeștrii sunt identici cu Fiii Creatori, însă au suportat o experiență de manifestare atât de extraordinară încât sunt considerați, de obicei, ca făcând parte dintr-un ordin diferit. Atunci când un Creator se încumetă să efectueze o manifestare trebuie să se producă o schimbare reală și permanentă. Este adevărat că Fiul de manifestare este încă tot la fel de mult un Creator însă el a adăugat naturii sale experiența de creatură. Aceasta îl îndepărtează definitiv de nivelul divin de Fiu Creator, și îl ridică pe planul experiențial de Fiu Maestru, o ființă care a câștigat pe deplin dreptul de a guverna un univers și de a administra lumile sale. Astfel de ființe încorporează tot ceea ce se poate extrage din paternitatea divină, și înglobează tot ceea ce poate rezulta din experiența unei creaturi făcute perfecte. De ce s-ar plânge omul cu privire la modestia originii sale și la necesitatea carierei sale evolutive, atunci când înșiși zei trebuie să treacă printr-o experiență echivalentă înainte de a fi considerați ca experiențial calificați și competenți pentru a guverna definitiv și pe deplin tărâmurile universului lor?

5. POZIȚIA MAEȘTRILOR FII FAȚĂ DE UNIVERS

Puterea unui Maestru Mihail este nelimitată, deoarece ea derivă dintr-o asociere realizată cu Trinitatea Paradisului și este de necontestat, deoarece decurge dintr-o experiență actuală sub însăși forma creaturilor supuse acestei autorități. Natura suveranității unui Fiu Creator septuplu este supremă din

Bethlehem. Only once does he live and die as a member of the lowest order of evolutionary will creatures.

21:4.4 (239.10) After each of his bestowals a Creator Son proceeds to the “right hand of the Father,” there to gain the Father’s acceptance of the bestowal and to receive instruction preparatory to the next episode of universe service. Following the seventh and final bestowal a Creator Son receives from the Universal Father supreme authority and jurisdiction over his universe.

21:4.5 (240.1) It is of record that the divine Son of last appearance on your planet was a Paradise Creator Son who had completed six phases of his bestowal career; consequently, when he gave up the conscious grasp of the incarnated life on Urantia, he could, and did, truly say, “It is finished” — it was literally finished. His death on Urantia completed his bestowal career; it was the last step in fulfilling the sacred oath of a Paradise Creator Son. And when this experience has been acquired, such Sons are supreme universe sovereigns; no longer do they rule as vicegerents of the Father but in their own right and name as “King of Kings and Lord of Lords.” With certain stated exceptions these sevenfold bestowal Sons are unqualifiedly supreme in the universes of their abode. Concerning his local universe, “all power in heaven and on earth” was relegated to this triumphant and enthroned Master Son.

21:4.6 (240.2) Creator Sons, subsequent to the completion of their bestowal careers, are reckoned as a separate order, sevenfold Master Sons. In person the Master Sons are identical with the Creator Sons, but they have undergone such a unique bestowal experience that they are commonly regarded as a different order. When a Creator deigns to effect a bestowal, a real and permanent change is destined to take place. True, the bestowal Son is still and none the less a Creator, but he has added to his nature the experience of a creature, which forever removes him from the divine level of a Creator Son and elevates him to the experiential plane of a Master Son, one who has fully earned the right to rule a universe and administer its worlds. Such beings embody all that can be secured from divine parentage and embrace everything to be derived from perfected-creature experience. Why should man bemoan his lowly origin and enforced evolutionary career when the very Gods must pass through an equivalent experience before they are accounted experientially worthy and competent finally and fully to rule over their universe domains!

5. RELATION OF MASTER SONS TO THE UNIVERSE

21:5.1 (240.3) The power of a Master Michael is unlimited because derived from experienced association with the Paradise Trinity, is unquestioned because derived from actual experience as the very creatures subject to such authority. The nature of the sovereignty of a sevenfold Creator Son is supreme because it:

următoarele motive:

1. Ea adoptă punctul de vedere septuplu al Deității Paradisului.
2. Ea încorporează o atitudine septuplă a creaturilor din timp-spațiu.
3. Ea sintetizează perfect atitudinea Paradisului și punctul de vedere al creaturilor.

Această suveranitate experiențială include deci întreaga divinitate a Dumnezeuului Septuplu, culminând cu Fiii Supremi. Iar suveranitatea personală a unui Fiu septuplu este asemănătoare suveranității viitoare a Ființei Supreme, care trebuie să fie împlinită într-o bună zi, deoarece ea cuprinde întregul conținut posibil al puterii și autorității pe care Trinitatea Paradisului o poate manifesta în limitele spațiului-timp interesat.

Atunci când un Fiu Mihail împlinește suveranitatea sa asupra universului său local, el pierde puterea și ocazia de a crea tipuri în întregime noi de creaturi pe parcursul epocii prezente a universului. Însă faptul că un Fiu Maestru își pierde puterea sa de a da origine unor ordine de existență în întregime noi nu interferează deloc cu opera de elaborare a vieții deja stabilite și în curs de dezvoltare. Acest vast program de evoluție universală continuă fără întrerupere sau îngrădire. Dobândirea suveranității supreme de către un Fiu Maestru nu implică responsabilitatea de a se consacra susținerii și administrării a ceea ce a fost deja conceput și creat, și care va fi produs ulterior de cei care au fost astfel concepuți și creați. Cu timpul, se poate dezvolta o evoluție aproape fără sfârșit de ființe diverse, însă începând cu acest moment nu ar mai exista modele sau tipuri în întregime noi de creaturi inteligente, trăgându-și direct originea din Fiu Maestru. Acesta este primul pas, începutul unei administrări bine stabilite în întregul univers local.

Înălțarea unui Fiu septuplu de manifestare la suveranitatea de necontestat a universului său semnifică începutul sfârșitului lungilor epoci de incertitudine și de confuzie relativă. Ca urmare a acestei evenimente, tot ceea ce nu are posibilitatea de a fi într-o zi spiritualizat va fi, în final, dezagregat; tot ceea ce nu are posibilitatea de a fi într-o zi coordonat cu realitatea cosmică, va fi în cele din urmă distrus. Când rezervele de nesfârșită îndurare și de nespusă răbdare vor fi fost epuizate într-un efort pentru a câștiga fidelitatea și devoțiunea creaturilor cu voință ale împărățiilor, vor prevala atunci dreptatea și justetea. Dreptatea va sfârși prin a anihila ceea ce nu a putut să fie reabilitat prin îndurare.

Maestrii Mihaili sunt supremi în propriul lor univers local odată ce au fost instalați acolo ca conducători suverani. Rarele limitări ale domniei lor sunt inerente preexistenței cosmice a anumitor forțe și personalități. Altfel, acești Fii Maestru sunt supremi în autoritate, în responsabilitate, și în puterea administrativă în universurile lor respective; ca Creatori și Zei ei sunt virtuali supremi în toate lucrurile. Nimic nu poate pătrunde dincolo de înțelepciunea lor în ceea ce privește funcționarea unui univers dat.

După înălțarea sa la suveranitatea stabilită a unui univers local, un Mihail al Paradisului are deplinul control asupra celorlalți Fii ai lui Dumnezeu care lucrează pe tărâmul său, și poate governa liber conform

21:5.2 (240.4) 1. Embraces the sevenfold viewpoint of Paradise Deity.

21:5.3 (240.5) 2. Embodies a sevenfold attitude of time-space creatures.

21:5.4 (240.6) 3. Perfectly synthesizes Paradise attitude and creature viewpoint.

21:5.5 (240.7) This experiential sovereignty is thus all-inclusive of the divinity of God the Sevenfold culminating in the Supreme Being. And the personal sovereignty of a sevenfold Son is like the future sovereignty of the sometime-to-be-completed Supreme Being, embracing as it does the fullest possible content of the power and authority of the Paradise Trinity manifestable within the time-space limits concerned.

21:5.6 (240.8) With the achievement of supreme local universe sovereignty, there passes from a Michael Son the power and opportunity to create entirely new types of creature beings during the present universe age. But a Master Son's loss of power to originate entirely new orders of beings in no way interferes with the work of life elaboration already established and in process of unfoldment; this vast program of universe evolution goes on without interruption or curtailment. The acquirement of supreme sovereignty by a Master Son implies the responsibility of personal devotion to the fostering and the administering of that which has already been designed and created, and of that which will subsequently be produced by those who have been thus designed and created. In time there may develop an almost endless evolution of diverse beings, but no entirely new pattern or type of intelligent creature will henceforth take direct origin from a Master Son. This is the first step, the beginning, of a settled administration in any local universe.

21:5.7 (241.1) The elevation of a sevenfold bestowal Son to the unquestioned sovereignty of his universe means the beginning of the end of agelong uncertainty and relative confusion. Subsequent to this event, that which cannot be sometime spiritualized will eventually be disorganized; that which cannot be sometime coordinated with cosmic reality will eventually be destroyed. When the provisions of endless mercy and nameless patience have been exhausted in an effort to win the loyalty and devotion of the will creatures of the realms, justice and righteousness will prevail. That which mercy cannot rehabilitate justice will eventually annihilate.

21:5.8 (241.2) The Master Michaels are supreme in their own local universes when once they have been installed as sovereign rulers. The few limitations upon their rule are those inherent in the cosmic pre-existence of certain forces and personalities. Otherwise these Master Sons are supreme in authority, responsibility, and administrative power in their respective universes; they are as Creators and Gods, supreme in virtually all things. There is no penetration beyond their wisdom regarding the functioning of a given universe.

21:5.9 (241.3) After his elevation to settled sovereignty in a local universe a Paradise Michael is in full control of all other Sons of God functioning in his domain, and he may freely rule in accordance with his concept of the

concepției asupra nevoilor tăramurilor sale. Un Fiu Maestru poate modifica așa cum dorește ordinul judecării spirituale și al ajustării evolutive al planetelor locuite. El stabilește și execută planurile proprii sale alegeri în toate problemele de nevoi planetare speciale, îndeosebi în ceea ce privește lumile în care a locuit ca și creatură, și mai mult în ceea ce privește lumea manifestării sale finale, planeta în care s-a încarnat sub înfățișarea trupului muritor.

Fii Maestru par în perfectă comunicare cu lumile lor de manifestare, nu numai cu cele ale șederii lor personale, dar și cu toate lumile în care s-a coborât un Fiu Magistral. Acest contact este menținut de propria lor prezență spirituală, Spiritul Adevărului care poate să se „reverse peste orice trup”. Acești Fii Maestru mențin de asemenea o legătură neîntreruptă cu Fiul Mamă Etern, în centrul tuturor lucrurilor. Compătimirea lor poate să se întindă de la Tatăl Universal din ceruri până la umilele rase ale vieții planetare în tăramurile timpului.

6. DESTINUL MAEȘTRILOR MIHAILI

Nimeni nu ar putea să pretindă că poate analiza cu autoritate finală fie naturile fie destinele Suveranilor Maeștri septupli ai universurilor locale; cu toate acestea, noi speculăm, cu toții, foarte mult în aceste probleme. Suntem învățați, și noi credem, că fiecare Mihail al Paradisului este absolutul conceptelor de deitate duală a originii sale; el încorporează astfel fazele actuale ale infinității Tatălui Universal și ale Fiului Etern. Mihailii trebuie să fie parțiali față de infinitatea totală, însă ei sunt probabili absoluți față de fracțiunea de infinitate care se raportează la originea lor. Cu toate acestea, observând activitățile lor în prezenta vârstă a universului, noi nu detectăm nici o acțiune care să fie mai mult decât finită; toate capacitățile lor superfinite pe care noi le deducem trebuie să fie conținute în ei și încă nerevelate.

Împlinirea carierei de manifestare ca și creatură și înălțarea la suveranitatea supremă a unui univers trebuie să semnifice eliberarea completă a capacităților de acțiune finită a unui Mihail însoțit de apariția unei capacități de slujire mai mult decât finită. În realitate, noi remarcăm referitor la acest subiect că acești Fii Maestru sunt atunci îngrădiți în producerea de noi tipuri de creaturi, îngrădire neîndoielnic făcută necesară prin eliberarea de potențialitățile lor superfinite.

Este foarte probabil ca aceste puteri creatoare latente să rămână conținute în ei pe parcursul întregii epoci prezente a universului. Însă, la un moment dat, în viitorul îndepărtat, în universurile care sunt în prezent în curs de mobilizare în spațiul exterior, noi credem că legătura dintre un Fiu Maestru septuplu și un Spirit Creativ care aparține celui de-al șaptelea stadiu ar putea să atingă nivele absonite de serviciu, însoțite de apariția de noi lucruri, semnificații și valori pe nivele transcendente și de semnificație universală ultimă.

La fel cum Deitatea Supremă este în plină actualizare datorită serviciului experiențial, tot astfel Fiii Creatorii sunt pe cale de a atinge realizarea personală a potențialelor de divinitate paradisiacă conținute în natura lor insondabilă. Pe Urantia, Christos Mihail a spus odată: „Eu sunt calea, adevărul și viața”. Și noi credem

needs of his realms. A Master Son may at will vary the order of the spiritual adjudication and evolutionary adjustment of the inhabited planets. And such Sons do make and carry out the plans of their own choosing in all matters of special planetary needs, in particular regarding the worlds of their creature sojourn and still more concerning the realm of terminal bestowal, the planet of incarnation in the likeness of mortal flesh.

21:5.10 (241.4) The Master Sons seem to be in perfect communication with their bestowal worlds, not only the worlds of their personal sojourn but all worlds whereon a Magisterial Son has bestowed himself. This contact is maintained by their own spiritual presence, the Spirit of Truth, which they are able to “pour out upon all flesh.” These Master Sons also maintain an unbroken connection with the Eternal Mother Son at the center of all things. They possess a sympathetic reach which extends from the Universal Father on high to the lowly races of planetary life in the realms of time.

6. DESTINY OF THE MASTER MICHAELS

21:6.1 (241.5) No one may with finality of authority presume to discuss either the natures or the destinies of the sevenfold Master Sovereigns of the local universes; nevertheless, we all speculate much regarding these matters. We are taught, and we believe, that each Paradise Michael is the *absolute* of the dual deity concepts of his origin; thus he embodies actual phases of the infinity of the Universal Father and the Eternal Son. The Michaels must be partial in relation to total infinity, but they are probably absolute in relation to that part of infinity concerned in their origin. But as we observe their work in the present universe age, we detect no action that is more than finite; any conjectured superfinite capacities must be self-contained and as yet unrevealed.

21:6.2 (242.1) The completion of the creature-bestowal careers and the elevation to supreme universe sovereignty must signify the completed liberation of a Michael's finite-action capacities accompanied by the appearance of capacity for more-than-finite service. For in this connection we note that such Master Sons are then restricted in the production of new types of creature beings, a restriction undoubtedly made necessary by the liberation of their superfinite potentialities.

21:6.3 (242.2) It is highly probable that these undisclosed creator powers will remain self-contained throughout the present universe age. But sometime in the far-distant future, in the now mobilizing universes of outer space, we believe that the liaison between a sevenfold Master Son and a seventh-stage Creative Spirit may attain to absonite levels of service attended by the appearance of new things, meanings, and values on transcendental levels of ultimate universe significance.

21:6.4 (242.3) Just as the Deity of the Supreme is actualizing by virtue of experiential service, so are the Creator Sons achieving the personal realization of the Paradise-divinity potentials bound up in their unfathomable natures. When on Urantia, Christ Michael once said, “I am the way, the truth, and the life.” And we

că, în eternitate, Mihailii sunt literalmente destinați să fie „calea, adevărul și viața” deschizând întotdeauna, pentru toate personalitățile universului, calea care merge de la divinitatea supremă, prin absonitatea ultimă, până la finalitatea de deitate eternă.

[Prezentat de un Desăvârșitor al Înțelepciunii de pe Uversa.]

believe that in eternity the Michaels are literally destined to be “the way, the truth, and the life,” ever blazing the path for all universe personalities as it leads from supreme divinity through ultimate absonity to eternal deity finality.

^{21:6.5 (242.4)} [Presented by a Perfector of Wisdom from Uversa.]

Capitolul 22. Fiii lui Dumnezeu trinitizați

⇨ 021

CARTEA URANTIA

023 ⇨

PARTE I. UNIVERSUL CENTRAL ȘI SUPRAUNVERSURILE

CAPITOLUL 22

FIII LUI DUMNEZEU TRINITIZAȚI

Secțiuni

Introduction

1. Fiii îmbrățișați de trinitate
2. Puternicii Mesageri
3. Cei Înălțați în Autoritate
4. Cei Fără de Nume și Fără de Număr
5. Conservatorii Trinitizați
6. Ambasadorii Trinitizați
7. Tehnica Trinitizării
8. Fiii trinitizați de creaturi
9. Păzitorii Celești
10. Asistenții Fiilor Elevați

PAPER 22

THE TRINITIZED SONS OF GOD

SECTIONS

Introduction

1. The Trinity-Embraced Sons
2. The Mighty Messengers
3. Those High in Authority
4. Those Without Name and Number
5. The Trinitized Custodians
6. The Trinitized Ambassadors
7. Technique of Trinitization
8. The Creature-Trinitized Sons
9. The Celestial Guardians
10. High Son Assistants

Introduction

TREI grupuri de ființe sunt numite Fii ai lui Dumnezeu. În plus față de ordinele de filiație descendente și ascendente, există un al treilea grup cunoscut sub numele de Fii ai lui Dumnezeu Trinitizați. Ordinul trinitizat de filiație este subdivizat în trei diviziuni primare, conform originilor numeroaselor sale tipuri de personalități, revelate sau nerevelate. Iată aceste diviziuni primare:

1. Fii trinitizați de Deitate.
2. Fii îmbrățișați de Trinitate.
3. Fii trinitizați de creaturi.

Independent de originea lor, toți Fiii lui Dumnezeu Trinitizați au în comun experiența trinitizării, fie ca o parte a originii lor, fie ca o experiență a îmbrățișării de către Trinitatea atinsă ulterior. Fii Trinitizați de Deitate nu sunt revelați în aceste expuneri. Prezentarea noastră se va limita deci, la descrierea celor două grupuri rămase și, în special, la fiii lui Dumnezeu îmbrățișați de trinitate.

1. FIII ÎMBRĂȚIȘAȚI DE TRINITATE

Toți fiii îmbrățișați de Trinitate au o origine inițială simplă sau duală, însă, ca urmare a îmbrățișării lor de

INTRODUCTION

22:0.1 (243.1) THERE are three groups of beings who are called Sons of God. In addition to descending and ascending orders of sonship there is a third group known as the Trinitized Sons of God. The trinitized order of sonship is subdivided into three primary divisions in accordance with the origins of its many types of personalities, revealed and unrevealed. These primary divisions are:

- 22:0.2 (243.2) 1. Deity-trinitized Sons.
- 22:0.3 (243.3) 2. Trinity-embraced Sons.
- 22:0.4 (243.4) 3. Creature-trinitized Sons.

22:0.5 (243.5) Irrespective of origin all Trinitized Sons of God have in common the experience of trinitization, either as a part of their origin or as an experience of Trinity embrace subsequently attained. The Deity-trinitized Sons are unrevealed in these narratives; therefore will this presentation be confined to a portrayal of the remaining two groups, more particularly the Trinity-embraced sons of God.

1. THE TRINITY-EMBRACED SONS

22:1.1 (243.6) All Trinity-embraced sons are originally of dual or single origin, but subsequent to the Trinity

Trinitate, ei sunt consacrați și afectați pentru totdeauna serviciului Trinității. Acest corp, așa cum este el revelat și organizat pentru serviciul suprauniversurilor, îmbrățișează șapte ordine de personalități:

1. Puternicii Mesageri.
2. Înălțații în Autoritate.
3. Cei Lipsiți de Nume și Număr.
4. Conservatorii Trinitizați.
5. Ambasadorii Trinitizați.
6. Păzitorii Celești.
7. Asistenții Fiilor Înălțați.

Aceste șapte grupuri de personalități mai sunt clasificate conform originii lor, naturii lor și funcțiunii lor în trei diviziuni majore: Fii de Împlinire Trinitizați, Fii de Selecție Trinitizați și Fii de Perfecțiune Trinitizați.

Fiii de Împlinire Trinitizați- Puternicii Mesageri, Înălțații în Autoritate și cei Lipsiți de Nume și de Număr - sunt toți muritori ascendenți care au fuzionat cu Ajustorul lor și au atins Paradisul și Corpul Finalității. Însă ei nu sunt finalitari; atunci când au fost îmbrățișați de Trinitate, numele lor au fost șterse de pe lista de apel a finalitarilor. Noii fii ai acestui ordin trec prin cursuri de formare specială, pe parcursul unor perioade relativ scurte, pe planetele-sediul ale circuitelor Havonei, sub îndrumarea Eternilor de Zile. După aceasta, ei sunt desemnați pentru serviciul Îmbătrâniților de Zile în cele șapte suprauniversuri.

Fiii de Selecție Trinitizați înglobează Conservatorii Trinitizați și Ambasadorii Trinitizați. Ei sunt recrutați dintre anumiți serafimi evolutivi și anumite creaturi mediane transferate care au traversat Havona și au atins Paradisul, cât și dintre anumiți muritori care au fuzionat cu Spiritul sau cu Fiii, și care sunt de asemenea înălțați până la Insula centrală de Lumină și de Viață. Ca urmare a îmbrățișării lor de către Trinitatea Paradisului, și după un scurt antrenament pe Havona, Fiii de Selecție Trinitizați sunt desemnați cursurilor Îmbătrâniților de Zile.

Fiii de Perfecțiune Trinitizați. Păzitorii Celești și coordonații lor, Asistenții Fiilor Înălțați, includ un grup unic de personalități, de două ori trinitizate. Ei sunt fiii trinitizați de creaturi și proveniți din personalitățile Paradisului-Havona sau din muritori ascendenți deveniți perfecți care s-au distins în Corpul Finalității. După ce au servit ca Agenți Executivi Supremi ai Celor Șapte Spirite Maestru și sub ordinele Fiilor Instructori ai Trinității, unii dintre acești fii trinitizați de creaturi sunt retrinitizați (îmbrățișați) de Trinitatea Paradisului, apoi împuterniciți pe lângă tribunalele Îmbătrâniților de Zile ca Păzitori Celești și ca Asistenți ai Fiilor Înălțați. Fii de Perfecțiune Trinitizați sunt afectați direct serviciului suprauniversurilor, fără nici un alt antrenament.

Asociații noștri de origine trinitară - Desăvârșitorii Înțelepciunii, Consilierii Divinii și Cenzorii Universali - există în număr determinat, însă numărul de fii îmbrățișați de Trinitate crește constant. Cele șapte ordine de fii îmbrățișați de Trinitate sunt delegați ca membri ai guvernului unuia din cele șapte universuri, și

embrace they are forever devoted to Trinity service and assignment. This corps, as revealed and as organized for superuniverse service, embraces seven orders of personalities:

- 22:1.2 (243.7) 1. Mighty Messengers.
- 22:1.3 (243.8) 2. Those High in Authority.
- 22:1.4 (243.9) 3. Those without Name and Number.
- 22:1.5 (243.10) 4. Trinitized Custodians.
- 22:1.6 (243.11) 5. Trinitized Ambassadors.
- 22:1.7 (243.12) 6. Celestial Guardians.
- 22:1.8 (243.13) 7. High Son Assistants.

22:1.9 (243.14) These seven groups of personalities are further classified, according to origin, nature, and function, into three major divisions: the Trinitized Sons of Attainment, the Trinitized Sons of Selection, and the Trinitized Sons of Perfection.

22:1.10 (244.1) *The Trinitized Sons of Attainment* — the Mighty Messengers, Those High in Authority, and Those without Name and Number — are all Adjuster-fused ascendant mortals who have attained Paradise and the Corps of the Finality. But they are not finalizers; when they have been Trinity embraced, their names are removed from the finaliter roll call. The new sons of this order pass through specific courses of training, for comparatively short periods, on the circuit headquarters planets of the Havona circuits under the direction of the Eternals of Days. Thereafter they are assigned to the services of the Ancients of Days in the seven superuniverses.

22:1.11 (244.2) *The Trinitized Sons of Selection* embrace the Trinitized Custodians and the Trinitized Ambassadors. They are recruited from certain of the evolutionary seraphim and translated midway creatures who have traversed Havona and have attained Paradise, as well as from certain of the Spirit-fused and the Son-fused mortals who have likewise ascended to the central Isle of Light and Life. Subsequent to their embrace by the Paradise Trinity and after a brief training in Havona, the Trinitized Sons of Selection are assigned to the courts of the Ancients of Days.

22:1.12 (244.3) *The Trinitized Sons of Perfection*. The Celestial Guardians and their co-ordinates, the High Son Assistants, comprise a unique group of twice-trinitized personalities. They are the creature-trinitized sons of Paradise-Havona personalities or of perfected ascendant mortals who have long distinguished themselves in the Corps of the Finality. Some of these creature-trinitized sons, after service with the Supreme Executives of the Seven Master Spirits and after serving under the Trinity Teacher Sons, are retrinitized (embraced) by the Paradise Trinity and then commissioned to the courts of the Ancients of Days as Celestial Guardians and as High Son Assistants. Trinitized Sons of Perfection are assigned directly to the superuniverse service without further training.

22:1.13 (244.4) Our Trinity-origin associates — Perfectors of Wisdom, Divine Counselors, and Universal Censors — are of stationary numbers, but the Trinity-embraced sons are constantly increasing. All seven orders of Trinity-embraced sons are commissioned as members of one of the seven superuniverse governments, and the

numărul lor aflat în serviciul fiecărui supraunivers este exact același; nici unul dintre ei nu și-a neglijat vreodată datoriile. Ființele îmbrățișate de Trinitate nu s-au rătăcit niciodată; ele pot poticni temporar, însă nu există nici un exemplu ca vreuna din ele să fi fost condamnată pentru ofensă față de guvernele suprauniversurilor. Fiii de Împlinire și Fiii de Selecție nu au trădat niciodată serviciul Orvontonului, însă Fiii de Perfecțiune Trinitizați au comis uneori erori de judecată și au provocat astfel o confuzie trecătoare.

Sub îndrumarea Îmbătrâniților de Zile, cele șapte ordine funcționează aproape ca grupuri autonome. Întinderea serviciilor lor este foarte vastă. Fiii Perfecțiunii Trinitizați nu părăsesc suprauniversul pe care au fost trimiși, însă asociații lor trinitizați parcurg marele univers, călătorind între lumi evolutive ale timpului și spațiului și spre eterna Insulă a Paradisului. Ei pot acționa în orice supraunivers, însă întotdeauna ca membri ai supraguvernului desemnării lor inițiale.

Se pare că fii îmbrățișați de Trinitate au fost desemnați într-un mod permanent serviciului celor șapte suprauniversuri. Aceasta desemnare este sigură pentru durata prezentei epoci a universului, însă noi nu am fost niciodată informați că ea trebuie să fie eternă.

2. PUTERNICII MESAGERI

Puternicii Mesageri aparțin grupului ascendent al Fiilor Trinitizați. Ei formează o clasă de muritori deveniți perfecți, care au fost puși la încercare la rebeliune, sau a căror loialitate personală a fost demonstrată într-un mod echivalent; ei au trecut toți printr-o probă determinată de fidelitate universală. La un moment dat al ascensiunii lor către Paradis, ei au rămas fermi și loiali, în fața lipsei de loialitate a superiorilor lor, iar unii dintre ei au funcționat activ și loial în locul acestor conducători neîncrezători.

Cu astfel de dosare personale de fidelitate și de devoțiune, acești muritori ascendenți traversează Havona cu curentul pelerinilor timpului, ating Paradisul, sunt absolvenți, după care sunt reușiți în Corpul Finalității. Apoi ei sunt trinitizați în îmbrățișarea secretă a Trinității Paradisului și apoi desemnați pentru a fi asociați Îmbătrâniților de Zile în administrarea guvernelor celor șapte suprauniversuri.

Orice muritor ascendent care a trecut printr-o experiență insurecțională și a acționat loial în fața rebeliunii este, în cele din urmă, destinat să devină un Puternic Mesager al serviciului suprauniversal. Și este la fel pentru orice creatură ascendentă care împiedică efectiv aceste mișcări ale greșelii, ale răului sau ale păcatului, deoarece o acțiune concepută pentru a preveni rebeliunea sau pentru a produce tipuri mai elevate de loialitate într-o criză universală este considerată ca având și mai multă valoare decât simpla loialitate în fața unei rebeliuni efective.

Ajutoarele Puternicilor Mesageri au fost alese dintre muritorii timpului și spațiului care făceau parte din primul grup al celor sosiți în Paradis, mulți dintre ei traversând Havona în timpurile lui Grandfanda. Însă prima trinitizare a Puternicilor Mesageri nu a fost efectuată înainte ca grupul candidaților să conțină

number in the service of each superuniverse is exactly the same; not one has ever been lost. Trinity-embraced beings have never gone astray; they may stumble temporarily, but not one has ever been adjudged in contempt of the superuniverse governments. The Sons of Attainment and the Sons of Selection have never faltered in the service of Orvonton, but the Trinitized Sons of Perfection have sometimes erred in judgment and thereby caused transient confusion.

22:1.14 (244.5) Under the direction of the Ancients of Days all seven orders function very much as self-governing groups. Their scope of service is far-flung; Trinitized Sons of Perfection do not leave the superuniverse of assignment, but their trinitized associates range the grand universe, journeying from the evolutionary worlds of time and space to the eternal Isle of Paradise. They may function in any of the superuniverses, but they do so always as members of the supergovernment of original designation.

22:1.15 (244.6) Apparently the Trinity-embraced sons have been permanently assigned to the service of the seven superuniverses; certainly this assignment is for the duration of the present universe age, but we have never been informed that it is to be eternal.

2. THE MIGHTY MESSENGERS

22:2.1 (245.1) Mighty Messengers belong to the ascendant group of the Trinitized Sons. They are a class of perfected mortals who have been rebellion tested or otherwise equally proved as to their personal loyalty; all have passed through some definite test of universe allegiance. At some time in their Paradise ascent they stood firm and loyal in the face of the disloyalty of their superiors, and some did actively and loyally function in the places of such unfaithful leaders.

22:2.2 (245.2) With such personal records of fidelity and devotion, these ascending mortals pass on through Havona with the stream of the pilgrims of time, attain Paradise, graduate therefrom, and are mustered into the Corps of the Finality. Thereupon they are trinitized in the secret embrace of the Paradise Trinity and subsequently are commissioned to become associated with the Ancients of Days in the administration of the governments of the seven superuniverses.

22:2.3 (245.3) Every ascendant mortal of insurrectionary experience who functions loyally in the face of rebellion is eventually destined to become a Mighty Messenger of the superuniverse service. Likewise is any ascendant creature who effectively prevents such upheavals of error, evil, or sin; for action designed to prevent rebellion or to effect higher types of loyalty in a universe crisis is regarded as of even greater value than loyalty in the face of actual rebellion.

22:2.4 (245.4) The senior Mighty Messengers were chosen from those ascendant mortals of time and space who were among the earlier Paradise arrivals, many having traversed Havona in the times of Grandfanda. But the first trinitizing of Mighty Messengers was not effected until the candidate corps contained representatives from

reprezentanți ai fiecăruia dintre cele șapte suprauniversuri. Iar ultimul grup al acestui ordin care s-a calificat pentru Paradis îngloba pelerinii ascendenți ai universului local din Nebadon.

Puternicii Mesageri sunt îmbrățișați de Trinitatea Paradisului în clase de șapte sute de mii, din care o sută de mii sunt desemnați fiecărui supraunivers. Există aproape o mie de miliarde de Puternici Mesageri desemnați pe Uversa, și avem toate motivele să credem că numărul celor care servesc în fiecare dintre suprauniversuri este exact același.

Eu sunt un Puternic Mesager, și Urantienii ar putea fi interesați să știe că însoțitorul și asociatul experienței mele umane a triumfat, de asemenea, în marea probă. Cu toate că noi am fost separați de numeroase ori și pentru lungi perioade în ascensiunea interioară către Havona, care durează epoci, noi am fost îmbrățișați în același grup de șapte-sute de mii. Timpul trecerii noastre prin Vicegerington s-a scurs în strânsă și afectuoasă asociere. Noi am fost în cele din urmă împuterniciți și desemnați împreună pe Uversa de pe Orvonton, și suntem frecvent delegați drept companie pentru a executa misiuni care necesită serviciul a doi Mesageri.

Puternicii Mesageri, la fel ca toți fii îmbrățișați de Trinitate, sunt afectați tuturor fazelor de activități ale suprauniversurilor. Ei mențin o legătură constantă cu cartierele lor generale prin serviciul de reflexivitate suprauniversal. Puternicii Mesageri servesc în toate sectoarele unui supraunivers, ei execută frecvent misiuni pe lângă universurile locale, și chiar pe lângă lumi individuale, așa cum o fac eu în prezenta ocazie.

În fața tribunalelor suprauniversale, Puternicii Mesageri acționează ca apărători atât a indivizilor cât și a planetelor care apar în instanță. Ei asistă de asemenea Perfecțiunile de Zile în dirijarea treburilor din sectoarele majore. Ca grup, principala lor funcțiune este aceea de observatori suprauniversali. Ei sunt staționați pe diversele lumi-sedii și pe planetele individuale importante, ca observatori oficiali ai Îmbătrâniților de Zile. Atunci când sunt astfel trimiși, ei servesc de asemenea în calitate de consilieri ai autorităților care dirijează problemele sferei șederii lor. Mesagerii iau parte la toate fazele planului ascendent de progres al muritorilor. Împreună cu asociații lor de origine muritoare, ei mențin supraguvernele în contact strâns și personal cu statutul și progresia planurilor Fiilor lui Dumnezeu descendenți.

Puternicii Mesageri sunt pe deplin conștienți de întreaga lor carieră ascendentă, și de aceea ei sunt ajutoare atât de utile și de pline de compasiune, mesageri atât de comprehensivi pentru a servi pe orice lume a spațiului și pe lângă oricare creatură a timpului. Imediat ce veți fi eliberați de trup, veți comunica liber și plini de înțelegere cu noi, deoarece noi suntem proveniți din toate rasele de pe toate lumile evolutive ale spațiului, adică din toate rasele de muritori locuiți de Ajustori ai Gândirii cu care ei fuzionează ulterior.

3. CEI ÎNĂLȚAȚI ÎN AUTORITATE

Înălțații în Autoritate, al doilea grup de Fii de Împlinire Trinitizați, sunt toți ființe de origine muritoare fuzionate cu Ajustorul lor. Ei sunt muritori perfecționați,

each of the seven superuniverses. And the last group of this order to qualify on Paradise embraced ascendant pilgrims from the local universe of Nebadon.

22:2.5 (245.5) Mighty Messengers are embraced by the Paradise Trinity in classes of seven hundred thousand, one hundred thousand for assignment to each superuniverse. Almost one trillion Mighty Messengers are commissioned on Uversa, and there is every reason to believe that the number serving in each of the seven superuniverses is exactly the same.

22:2.6 (245.6) I am a Mighty Messenger, and it may interest Urantians to know that the companion and associate of my mortal experience was also triumphant in the great test, and that, though we were many times and for long periods separated in the agelong inward ascent to Havona, we were embraced in the same seven-hundred-thousand group, and that we spent our time passing through Vicegerington in close and loving association. We were finally commissioned and together assigned to Uversa of Orvonton, and we are often dispatched in company for the execution of assignments requiring the services of two Messengers.

22:2.7 (245.7) Mighty Messengers, in common with all Trinity-embraced sons, are assigned to all phases of superuniverse activities. They maintain constant connection with their headquarters through the superuniverse reflectivity service. Mighty Messengers serve in all sectors of a superuniverse and frequently execute missions to the local universes and even to the individual worlds, as I do on this occasion.

22:2.8 (245.8) In the superuniverse courts, Mighty Messengers act as defenders of both individuals and planets when they come up for adjudication; they also assist the Perfections of Days in the direction of the affairs of the major sectors. As a group, their chief assignment is that of superuniverse observers. They are stationed on the various headquarters worlds and on individual planets of importance as the official observers of the Ancients of Days. When so assigned, they also serve as advisers to the authorities directing the affairs of the spheres of their sojourn. The Messengers take active part in all phases of the ascendant scheme of mortal progression. With their associates of mortal origin they keep the supergovernments in close and personal touch with the status and progression of the plans of the descending Sons of God.

22:2.9 (246.1) Mighty Messengers are fully conscious of their entire ascendant careers, and that is why they are such useful and sympathetic ministers, understanding messengers, for service on any world of space and to any creature of time. As soon as you are delivered from the flesh, you will communicate freely and understandingly with us since we spring from all the races on all the evolutionary worlds of space, that is, from those mortal races that are indwelt by, and subsequently fused with, Thought Adjusters.

3. THOSE HIGH IN AUTHORITY

22:3.1 (246.2) Those High in Authority, the second group of the Trinitized Sons of Attainment, are all Adjuster-fused beings of mortal origin. These are the perfected mortals

care au manifestat aptitudini administrative superioare sau au arătat un geniu executiv extraordinar pe parcursul întregii lor nesfârșite cariere de ascensiune. Ei sunt floarea aptitudinilor de guvernare derivată din muritorii supraviețuitori ai spațiului.

Șaptezeci de mii dintre acești Înălțați în Autoritate sunt trinitizați pe parcursul fiecărei legături a Trinității. Cu toate că universul local al Nebadonului este o creație relativ tânără, există reprezentanți care aparțin unei clase a acestui ordin recent trinitizat. Există în prezent mai mult de zece miliarde dintre acești abili administratori trimiși pe Orvonton. La fel ca toate ordinele separate de ființe celeste, ei își păstrează propriile lor cartiere generale pe Uversa și, spre deosebire de alții îmbrățișați de Trinitate, rezervele lor pe Uversa acționează ca și corp conducător central al ordinului lor în Orvonton.

Înălțații în Autoritate sunt administratori fără limitări. Ei sunt agenții executivi atotprezenți și mereu eficienți ai Îmbătrâniților de Zile. Ei slujesc pe orice sferă, pe orice lume locuită, și în orice fază de activitate a unui supraunivers oarecare.

Dotați cu o magnifică înțelepciune administrativă și o abilitate executivă excepțională, aceste ființe strălucitoare se însărcinează să prezinte cauza dreptății tribunalelor suprauniversale. Ei veghează asupra execuției dreptății și la rectificarea defectelor de adaptare în universurile evolutive. De aceea, dacă voi trebuie să fiți vreodată citați pentru erori de judecată pe parcursul ascensiunii voastre a lumilor și a sferelor de progres cosmic a destinului vostru, există puține șanse pentru voi să suferiți vreo nedreptate. În realitate, acuzatorii voștri au fost deja creaturi ascendente, personal familiarizate cu fiecare etapă a carierei pe care ați traversat-o voi și pe care sunteți pe cale de a o parcurge.

4. CEI FĂRĂ DE NUME ȘI FĂRĂ DE NUMĂR

Cei Lipsiți de Nume și de Număr constituie a treia și ultima grupă a Fiilor de Împlinire Trinitizați. Ei sunt sufletele ascendente care au dezvoltat o aptitudine de adorație care depășește abilitatea tuturor fiilor și fiicelor raselor revoluționare a lumilor timpului și spațiului. Ei au dobândit un concept spiritual al țelului etern al Tatălui Universal într-un mod care, prin comparație, transcende înțelegerea creaturilor evolutive având un nume și un număr; de aceea, îi numim cei Lipsiți de Nume și de Număr. O traducere mai strictă a numelui lor ar fi „Cei care au transcens Numele și Numărul”.

Acest ordin de fii este îmbrățișat de Trinitatea Paradisului în grupe de șapte mii. Arhivele Uversei menționează peste o sută de milioane dintre acești fii în serviciu în Orvonton.

Imediat ce cei Lipsiți de Nume și de Număr sunt gânditori spirituali superiori ai raselor supraviețuitoare, ei sunt special calificați pentru a judeca și pentru a formula opinii atunci când este dezirabil să avem un punct de vedere spiritual, iar experiența carierei de ascensiune este esențială pentru a înțelege problemele incluse în subiectul care trebuie judecat. Ei sunt jurații supremi ai Orvontonului. Un sistem de jurați rău

who have exhibited superior administrative ability and have shown extraordinary executive genius throughout their long ascending careers. They are the cream of governing ability derived from the surviving mortals of space.

22.3.2 (246.3) Seventy thousand of Those High in Authority are trinitized at each Trinity liaison. Though the local universe of Nebadon is a comparatively young creation, it has representatives among a recently trinitized class of this order. There are now commissioned in Orvonton more than ten billion of these skillful administrators. Like all separate orders of celestial beings, they maintain their own headquarters on Uversa, and like the other Trinity-embraced sons, their reserves on Uversa act as the central directing body of their order in Orvonton.

22.3.3 (246.4) Those High in Authority are administrators without limitation. They are the everywhere-present and always-efficient executives of the Ancients of Days. They serve on any sphere, on any inhabited world, and in any phase of activity in any of the seven superuniverses.

22.3.4 (246.5) Having superb administrative wisdom and unusual executive skill, these brilliant beings assume to present the cause of justice in behalf of the superuniverse tribunals; they foster the execution of justice and the rectification of misadaptations in the evolutionary universes. Therefore, if you should ever be cited for errors of judgment while you are ascending the worlds and spheres of your ordained cosmic progression, it is hardly likely that you would suffer injustice since your prosecutors would be onetime ascendant creatures who are personally familiar with every step of the career you have traversed and are traversing.

4. THOSE WITHOUT NAME AND NUMBER

22.4.1 (246.6) Those without Name and Number constitute the third and last group of the Trinitized Sons of Attainment; they are the ascendant souls who have developed the ability to worship beyond the skill of all the sons and daughters of the evolutionary races from the worlds of time and space. They have acquired a spiritual concept of the eternal purpose of the Universal Father which comparatively transcends the comprehension of the evolutionary creatures of name or number; therefore are they denominated Those without Name and Number. More strictly translated, their name would be “Those above Name and Number.”

22.4.2 (247.1) This order of sons is embraced by the Paradise Trinity in groups of seven thousand. There are of record on Uversa over one hundred million of these sons commissioned in Orvonton.

22.4.3 (247.2) Since Those without Name and Number are the superior spiritual minds of the survival races, they are especially qualified to sit in judgment and to render opinions when a spiritual viewpoint is desirable, and when experience in the ascendant career is essential to an adequate comprehension of the questions involved in the problem to be adjudicated. They are the supreme jurors of Orvonton. A maladministered jury system may

administrat este mai mult sau mai puțin o parodie de justiție în anumite lumi, însă pe Uversa și în tribunalele care depind de acesta, noi folosim ca judecători- jurați tipurile cele mai elevate de mentalități spirituale evaluate. Judecata este funcțiunea cea mai elevată a întregului guvern, iar cei care au însărcinarea de a construi verdicturile ar trebui să fie aleși dintre tipurile cele mai elevate și cele mai nobile dintre indivizii cei mai experimentați și comprehensivi.

Selecția candidaților pentru clasele de trinitizare a Puternicilor Mesageri, a Înălțaților în Autoritate și a celor Lipsiți de Nume și de Număr este naturală și automată. Tehnicile selectiv ale Paradisului nu sunt în nici un sens arbitrare. Experiența personală și valorile spirituale determină apartenența la personalul Fiilor de Împlinire Trinitizați. Aceste ființe sunt egale în ceea ce privește autoritatea și uniforme în ceea ce privește statutul administrativ, însă ele posedă toate o individualitate proprie și caractere diferite. Ele nu sunt ființe standardizate, ele sunt caracteristic neasemănătoare, în funcție de diferențele carierei lor de ascendență.

În plus față de aceste calificări experiențiale, Fiii de Împlinire Trinitizați au fost trinitizați în îmbrățișarea divină de Deitățile Paradisului. În consecință, ei activează ca asociați coordonați ai Fiilor Staționari ai Trinității, deoarece îmbrățișarea Trinității pare a avea drept efect faptul de a proiecta în afara curentului viitorului numeroase potențiale nerealizate de creaturi. Însă acest lucru nu este adevărat decât pentru lucrurile referitoare la prezenta vârstă a universului.

Acest grup de fii este principal, însă nu în întregime, ocupat cu serviciile carierei ascendente a muritorilor timpului-spațiu. Dacă se întâmplă ca punctul de vedere al unei creaturi muritoare este pus la îndoială, problema este reglată prin apelul la o comisie ascendentă compusă dintr-un Puternic Mesager, un Elevat în Autoritate și un Lipsit de Nume și de Număr.

Voi, muritorii care citiți acest mesaj, puteți voi înșivă să urcați în Paradis, să atingeți îmbrățișarea Trinității și, în epoci îndepărtate ale viitorului, să fiți atașați serviciului Îmbătrâniților de Zile într-unul dintre cele șapte suprauniversuri. Poate veți fi într-o zi însărcinați să lărgiți revelația adevărului pentru vreo planetă locuită în evoluție, așa cum o fac eu pe Urantia.

5. CONSERVATORII TRINITIZAȚI

Conservatorii Trinitizați sunt Fii de Selecție Trinitizați. Nu numai rasele voastre, împreună cu alte lumi demne de supraviețuire, traversează Havona, ating Paradisul, și se pomenesc destinate serviciului suprauniversal împreună cu Fii Staționari ai Trinității, ci și fideli voștri păzitori serafici și nu mai puțin fideli voștri asociați mediani pot, la rândul lor, deveni candidați la aceeași recunoaștere a Trinității și același magnific destin al personalității.

Conservatorii Trinitizați sunt serafimi ascendenți și creaturi mediane transferate care au trecut prin Havona și au atins Paradisul și Corpul Finalității. Apoi, ele au fost îmbrățișate de Trinitatea Paradisului și atașate serviciului Îmbătrâniților de Zile.

Această recunoaștere este acordată serafimilor

be more or less of a travesty of justice on some worlds, but on Uversa and its extension tribunals we employ the highest type of evolved spiritual mentality as juror-judges. Adjudication is the highest function of any government, and those who are intrusted with verdict rendering should be chosen from the highest and most noble types of the most experienced and understanding individuals.

22.4.4 (247.3) The selection of candidates for the trinitization classes of Mighty Messengers, Those High in Authority, and Those without Name and Number is inherent and automatic. The selective techniques of Paradise are not in any sense arbitrary. Personal experience and spiritual values determine the personnel of the Trinitized Sons of Attainment. Such beings are equal in authority and uniform in administrative status, but they all possess individuality and diverse characters; they are not standardized beings. All are characteristically different, depending on the differentials of their ascendant careers.

22.4.5 (247.4) In addition to these experiential qualifications, the Trinitized Sons of Attainment have been trinitized in the divine embrace of the Paradise Deities. Consequently they function as the co-ordinate associates of the Stationary Sons of the Trinity, for the Trinity embrace does seem to precipitate out of the stream of future time many of the unrealized potentials of creature beings. But this is true concerning only that which pertains to the present universe age.

22.4.6 (247.5) This group of sons is chiefly, but not wholly, concerned with the services of the ascendant career of the time-space mortals. If the viewpoint of a mortal creature is ever in doubt, the question is settled by appeal to an ascendant commission consisting of a Mighty Messenger, One High in Authority, and One without Name and Number.

22.4.7 (247.6) You mortals who read this message may yourselves ascend to Paradise, attain the Trinity embrace, and in remote future ages be attached to the service of the Ancients of Days in one of the seven superuniverses, and sometime be assigned to enlarge the revelation of truth to some evolving inhabited planet, even as I am now functioning on Urantia.

5. THE TRINITIZED CUSTODIANS

22.5.1 (247.7) The Trinitized Custodians are Trinitized Sons of Selection. Not only do your races and other mortals of survival value traverse Havona, attain Paradise, and sometimes find themselves destined to superuniverse service with the Stationary Sons of the Trinity, but your faithful seraphic guardians and your equally faithful midway associates may also become candidates for the same Trinity recognition and superb personality destiny.

22.5.2 (248.1) Trinitized Custodians are ascendant seraphim and translated midway creatures who have passed through Havona and have attained Paradise and the Corps of the Finality. Subsequently they were embraced by the Paradise Trinity and were assigned to the service of the Ancients of Days.

22.5.3 (248.2) The candidates for the Trinity embrace from

ascendenți, candidați la îmbrățișarea Trinității, deoarece ei au cooperat în mod valabil cu un muritor ascendent care a atins Corpul Finalității și a fost, ca urmare, trinitizat. Păzitorul serafic al carierei mele muritoare a traversat împreună cu mine, a fost trinitizat mai târziu, și acum el este atașat guvernului Uversei ca și Conservator Trinitizat.

La fel se întâmplă și pentru mediani; mulți dintre ei sunt transferați, reușesc să atingă Paradisul, apoi împreună cu serafimii și din aceleași motive, sunt îmbrățișați de Trinitate și trimiși ca și Conservatori în suprauniversuri.

Conservatorii Trinitizați sunt îmbrățișați de Trinitatea Paradisului în grupuri de șaptezeci de mii, iar a șaptea parte a fiecărui grup este atașată unui supraunivers. Există acum în serviciul Orvontonului ceva mai mult de zece milioane dintre acești Conservatori elevați și demni de încredere. Ei servesc pe Uversa și pe sferile-sedii ale sectoarelor majore și minore. Ei sunt asistați în lucrările lor de un corp de mai multe miliarde de seconafimi și de alte personalități suprauniversale competente.

Conservatorii Trinitizați își încep cariera lor ca și Conservatorii și o continuă, ca atare, în problemele supraguvernului. Într-un sens, ei sunt funcționarii guvernelor lor suprauniversale, însă nu se ocupă de indivizi așa cum o fac Păzitorii Celești. Conservatorii Trinitizați administrează problemele de grup, ei susțin proiectele colective; ei sunt conservatorii arhivelor planurilor și instituțiilor; ei acționează ca comisari fideli ai întreprinderilor, grupurilor de personalități, proiectelor ascendente, planurilor morontiale, proiectelor universului și a multor alte chestiuni.

6. AMBASADORII TRINITIZAȚI

Ambasadorii Trinitizați sunt al doilea ordin al Fiilor de Selecție Trinitizați. La fel ca asociații lor, Conservatorii, ei sunt recrutați dintre două tipuri de creaturi ascendente. Nu toți muritorii ascendenți au fuzionat cu Ajustorul lor sau cu Tatăl; unii sunt fuzionați cu Spiritul, alții sunt fuzionați cu Fiul. Iar unii dintre acești muritori fuzionați cu Spiritul sau cu Fiul ating Havona și ajung în Paradis. Candidații sunt aleși dintre acești ascendenți ai Paradisului pentru a fi îmbrățișați de Trinitate și, din timp în timp, ei sunt trinitizați în clase de șapte mii. Ei sunt apoi trimiși în suprauniversuri ca Ambasadori Trinitizați ai Îmbătrâniților de Zile. Există aproape o jumătate de miliard înregistrați pe Uversa.

La avizul instructorilor de pe Havona, Ambasadorii Trinitizați sunt aleși pentru îmbrățișarea Trinității. Ei reprezintă indivizii a căror minte este cea mai înaltă în grupurile lor respective și sunt cel mai bine calificați pentru a asista conducătorii suprauniversurilor în vederea înțelegerii și administrării intereselor lumilor de unde provin muritorii fuzionați cu Spiritul. Ambasadorii Trinitizați fuzionați cu Fiul ne sunt de un mare ajutor pentru a trata probleme atingând ordinul personalităților fuzionate cu Fiul.

Ambasadorii Trinitizați sunt emisarii Îmbătrâniților de Zile pentru orice țel, pe lângă toate lumile sau universurile făcând parte din suprauniversul afectării lor. Ei fac servicii importante și specifice cartierelor generale ale sectoarelor minore și îndeplinesc

among the ascendant seraphim are accorded this recognition because of their valiant co-operation with some ascendant mortal who attained the Corps of the Finality and was subsequently trinitized. My own seraphic guardian of the mortal career went through with me, was later trinitized, and now is attached to the Uversa government as a Trinitized Custodian.

22.5.4 (248.3) And so with the midway creatures; many are translated and achieve Paradise and, along with the seraphim and for the same reasons, are Trinity embraced and commissioned as Custodians in the superuniverses.

22.5.5 (248.4) The Trinitized Custodians are embraced by the Paradise Trinity in groups of seventy thousand, and one seventh of each group is assigned to a superuniverse. There are now in the service of Orvonton slightly over ten million of these trusted and high Custodians. They serve on Uversa and on the major and minor headquarters spheres. In their labors they are assisted by a corps of several billion seconaphim and other able superuniverse personalities.

22.5.6 (248.5) The Trinitized Custodians start out their careers as custodians, and they continue as such in the affairs of the supergovernments. In a way, they are officers of their superuniverse governments, but they do not deal with individuals, as do the Celestial Guardians. The Trinitized Custodians administer group affairs and foster collective projects. They are the custodians of records, plans, and institutions; they act as the trustees of undertakings, personality groups, ascendant projects, morontia plans, universe projections, and innumerable other enterprises.

6. THE TRINITIZED AMBASSADORS

22.6.1 (248.6) Trinitized Ambassadors are the second order of the Trinitized Sons of Selection and like their associates, the Custodians, are recruited from two types of ascendant creatures. Not all ascending mortals are Adjuster or Father fused; some are Spirit fused, some are Son fused. Certain of these Spirit- and Son-fused mortals reach Havona and attain Paradise. From among these Paradise ascenders, candidates are selected for the Trinity embrace, and from time to time they are trinitized in classes of seven thousand. They are then commissioned in the superuniverses as Trinitized Ambassadors of the Ancients of Days. Almost one-half billion are registered on Uversa.

22.6.2 (248.7) Trinitized Ambassadors are selected for the Trinity embrace upon the advices of their Havona teachers. They represent the superior minds of their respective groups and are, therefore, best qualified to assist the superuniverse rulers in understanding and in administering the interests of those worlds from which the Spirit-fused mortals hail. The Son-fused Ambassadors are of great assistance in our dealings with problems involving the Son-fused order of personality.

22.6.3 (248.8) Trinitized Ambassadors are the emissaries of the Ancients of Days for any and all purposes, to any and all worlds or universes within the superuniverse of their assignment. They render particular and important services on the headquarters of the minor sectors, and

nenumăratele sarcini diverse ale unui supraunivers. Ei formează corpurile de ajutor sau de rezervă ale Fiilor Trinitizați ai supraguvernelor, și sunt deci disponibili pentru o mare varietate de sarcini. Ei se angajează în mii și mii de întreprinderi referitoare la problemele suprauniversurilor, indescriptibile unei minți umane, pentru că nu există nimic analog acestor activități pe Urantia.

they perform the numberless miscellaneous assignments of a superuniverse. They are the emergency or reserve corps of the Trinitized Sons of the supergovernments, and they are therefore available for a great range of duties. They engage in thousands upon thousands of undertakings in superuniverse affairs which it is impossible to portray to human minds since there is nothing transpiring on Urantia that is in any way analogous to these activities.

7. TEHNICA TRINITIZĂRII

Nu pot descrie pe deplin minții materiale experiența actului creativ suprem împlinit de ființe spirituale perfecte și devenite perfecte - actul trinitizării. Tehnicile trinitizării figurează printre secretele Vicegeringtonului și Solitaringtonului și pot fi înțelese doar de cei care au trecut prin aceste experiențe unice și pot fi revelate numai lor. Nici o ființă nu are deci posibilitatea de a descrie cu succes minții umane natura și scopul acestei lucrări extraordinare.

Cu excepția Deităților, numai personalitățile Paradisului- Havona și anumiți membrii ai fiecăruia dintre corpurile finalitarilor se angajează în trinitizare. În condițiile specializate de perfecțiune Paradisiacă, aceste ființe magnifice pot să se lanseze în aventura unică de identitate de concept, și ele reușesc adesea să producă o ființă nouă, un fiu trinitizat de o creatură.

Creaturile glorificate care se angajează în astfel de aventuri de trinitizare nu pot participa decât la o experiență de acest fel, în timp ce pentru Deitățile Paradisului pare să nu existe nici o limită la desfășurarea continuă a episoadelor de trinitizare. Deitatea nu pare a fi limitată decât sub un singur aspect: nu poate să existe decât un singur Spirit Originar și Infinit, un singur executant infinit al voinței conjugate a Tatălui-Fiului.

Muritorii ascendenți finalitari, care au fuzionat cu ajutorul lor și au atins anumite nivele de cultură paradisiacă și de dezvoltare spirituală, se numără printre cei care pot încerca să trinitizeze o creatură. Când însoțitori ai muritorilor finalitari sunt staționați în Paradis, li se acordă vacanțe cu ocazia fiecărui mileniu de timp al Havonei. Finalitarii pot alege dintre șapte modalități diferite de a petrece această perioadă lipsită de obligații. Una din ele constă din în a încerca, împreună cu un însoțitor finalitar sau o personalitate a Paradisului-Havona, să realizeze trinitizarea unei creaturi.

Dacă doi muritori finalitari se prezintă în fața Arhitecților Universului maestru și demonstrează că ei au ales independent unul de altul un concept identic pentru o trinitizare, Arhitecții pot, la rândul lor, promulga ordine care permit acestor ascendenți muritori glorificați să își prelungească vacanțele lor și să se retragă pentru un anumit timp în sectorul Cetățenilor Paradisului rezervat trinitizării. La sfârșitul retragerii acordate, dacă finalitarii mărturisesc că au ales separat și împreună să facă efortul paradisiac de a spiritualiza, de a idealiza și de a actualiza un concept selecționat și original care nu a fost încă trinitizat, atunci Spiritul Maestru Numărul Șapte emite ordine care autorizează această

7. TECHNIQUE OF TRINITIZATION

22:7.1 (249.1) I cannot fully unfold to the material mind the experience of the supreme creative performance of perfect and perfected spiritual beings — the act of trinitization. The techniques of trinitization are among the secrets of Vicegerington and Solitarington and are revealable to, and understandable by, none save those who have passed through these unique experiences. Therefore is it beyond the possibility of any being successfully to portray to the human mind the nature and purport of this extraordinary transaction.

22:7.2 (249.2) Aside from the Deities, only Paradise-Havona personalities and certain members of each of the finaliter corps engage in trinitization. Under specialized conditions of Paradise perfection, these superb beings may embark upon the unique adventure of concept-identity, and they are many times successful in the production of a new being, a creature-trinitized son.

22:7.3 (249.3) The glorified creatures who engage in such adventures of trinitization may participate in only one such experience, whereas with the Paradise Deities there seems to be no limit to the continued enactment of trinitization episodes. Deity seems to be limited in just one respect: There can be only one Original and Infinite Spirit, only one infinite executive of the united will of the Father-Son.

22:7.4 (249.4) The ascendant Adjuster-fused mortal finaliters who have attained certain levels of Paradise culture and spiritual development are among those who can essay to trinitize a creature being. Mortal-finaliter companies, when stationed on Paradise, are granted a recess every millennium of Havona time. There are seven different ways such finaliters may elect to spend this duty-free period, and one of these is, in association with some fellow finaliter or some Paradise-Havona personality, to attempt the enactment of creature trinitization.

22:7.5 (249.5) If two mortal finaliters, on going before the Architects of the Master Universe, demonstrate that they have independently chosen an identical concept for trinitization, the Architects are empowered, on their own discretion, to promulgate mandates permitting these glorified mortal ascenders to extend their recess and to remove themselves for a time to the trinitizing sector of the Paradise Citizens. At the end of this assigned retreat, if they report that they have singly and jointly elected to make the paradisiacal effort to spiritualize, idealize, and actualize a selected and original concept which has not theretofore been trinitized, then does Master Spirit Number Seven issue orders authorizing

întreprindere extraordinară.

Aceste aventuri cer uneori perioade de timp incredibili de lungi; pare să se scurgă o epocă înainte ca străvechii muritori fideli și hotărâți și uneori personalitățile Paradisului-Havona să își atingă în cele din urmă scopul, reușind să facă efectiv existent conceptul de adevăr universal pe care l-au ales. Aceste cupluri devotate nu au întotdeauna parte de succes; ele eșuează adesea, și aceasta fără a se putea descoperi vreo eroare din partea lor. Candidații la trinitizare care eșuează astfel sunt admiși într-un grup de finalitari desemnați ca ființe care au făcut efortul suprem și au suportat decepția supremă. Când Deitățile Paradisului se unesc pentru a trinitiza, ele reușesc întotdeauna, însă nu și în cazul unei perechi omogene de creaturi, încercarea de uniune a doi membri din același ordin de ființe.

Când o ființă nouă și originală este trinitizată de Zei, părinții săi divini rămân neschimbați în ceea ce privește potențialul lor divin; însă atunci când creaturi exaltate îndeplinesc un asemenea episod creativ, unul dintre indivizii care participă la el și îl execută suportă o modificare excepțională de personalitate. Într-un anumit sens, cei doi strămoși ai unui fiu trinitizat de o creatură sunt unul singur din punct de vedere spiritual. Noi credem că acest statut de biunificare a anumitor faze spirituale ale personalității va preleva probabil până în epoca în care Ființa Supremă va fi atins deplină și întreaga sa manifestare de personalitate în marele univers.

Deodată cu apariția unui nou fiu trinitizat de o creatură, se stabilește uniunea spirituală funcțională a celor doi strămoși ai săi; cei doi părinți trinitizanți devin una, pe nivelul funcțional ultim. Nici o creatură din univers nu poate explica total acest fenomen uluitor; este o experiență cvasidivină. Atunci când Tatăl și Fiul s-au unit pentru a eterniza Spiritul Infinit, iar scopul lor a fost împlinit, ei au devenit ca unul singur și de atunci încolo sunt unul. Însă, cu toate că uniunea trinitizantă a două creaturi face parte din același ordin ca îmbrățișarea infinită a uniunii perfecte a Deității dintre Tatăl Universal și Fiul Etern, repercusiunile unei trinitizări de către creaturi nu sunt de natură eternă; ele vor lua sfârșit atunci când transpunerea în fapt a Deităților experiențiale va fi încheiată.

Cu toate că părinții fiilor trinitizați de creaturi sunt una, pentru desemnările lor în univers ei continuă să fie numărați ca două personalități în compoziția și în listele de apel ale Corpului Finalității și al Arhitecților Universului maestru. Pe parcursul epocii prezente a universului, toți părinții trinitizanți uniți sunt inseparabili în ceea ce privește atribuțiile și funcțiunile lor; acolo unde merge unul merge și celălalt, ceea ce face unul face și celălalt. Dacă biunificarea parentală a avut loc între un finalitar (muritor sau de alt gen) și o personalitate a Paradisului-Havona, ființele paterne unite nu lucrează nici cu Cetățenii Paradisului sau Havonei, nici cu finalitarii; aceste cupluri mixte se reunesc într-un corp special, compus de ființe asemănătoare și, în toate uniunile trinitizatorilor, mixte sau de alt fel, ființele parentale sunt conștiente una de alta. Ele pot comunica între ele și împlini sarcini care nu ar fi putut să le fie încredințate anterior.

Cele Șapte Spirite Maestru au autoritatea de a sancționa uniunea trinitizantă a finalitarilor și a

such an extraordinary undertaking.

22.7.6 (249.6) Unbelievably long periods of time are sometimes consumed in these adventures; an age seems to pass before these faithful and determined onetime mortals — and sometimes Paradise-Havona personalities — finally achieve their goal, really succeed in bringing their chosen concept of universal truth into actual being. And not always do these devoted couples meet with success; many times they fail, and that through no discoverable error on their part. Candidates for trinitization who thus fail are admitted to a special group of finalizers who are designated as beings who have made the supreme effort and sustained the supreme disappointment. When the Paradise Deities unite to trinitize, they always succeed, but not so with a homogeneous pair of creatures, the attempted union of two members of the same order of being.

22.7.7 (250.1) When a new and original being is trinitized by the Gods, the divine parents are in deity potential unchanged; but when exalted creature beings enact such a creative episode, one of the contracting and participating individuals undergoes a unique personality modification. The two ancestors of a creature-trinitized son become in a certain sense spiritually as one. We believe that this status of bi-unification of certain spiritual phases of personality will probably prevail until such time as the Supreme Being shall have attained full and completed manifestation of personality in the grand universe.

22.7.8 (250.2) Simultaneously with the appearance of a new creature-trinitized son, there occurs this functional spiritual union of the two ancestors; the two trinitizing parents become one on the ultimate functional level. No created being in the universe can fully explain this amazing phenomenon; it is a near-divine experience. When the Father and the Son united to eternalize the Infinite Spirit, upon the accomplishment of their purpose they immediately became as one and ever since have been one. And while the trinitization union of two creatures is on the order of the infinite scope of the perfect Deity union of the Universal Father and the Eternal Son, the repercussions of creature trinitization are not eternal in nature; they will terminate upon the completed factualization of the experiential Deities.

22.7.9 (250.3) While these parents of creature-trinitized sons become as one in their universe assignments, they continue to be reckoned as two personalities in the make-up and roll calls of the Corps of the Finality and of the Architects of the Master Universe. During the current universe age, all trinitization-united parents are inseparable in assignment and function; where one goes the other goes, what one does the other does. If parental bi-unification involves a mortal (or other) finaliter and a Paradise-Havona personality, the united parental beings function neither with the Paradisers, Havoners, nor finalizers. Such mixed unions forgather in a special corps made up of similar beings. And in all trinitization unions, mixed or otherwise, the parental beings are conscious of, and can communicate with, each other, and they can perform duties that neither could have previously discharged.

22.7.10 (250.4) The Seven Master Spirits have authority to sanction the trinitizing union of finalizers and Paradise-

personalităților Paradisului-Havona, iar aceste legături mixte sunt întotdeauna încoronate de succes. Magnificii fii trinitizați de creaturi provenite dintre aceste legături, reprezintă concepte pe care nici creaturile eterne ale Paradisului, nici creaturile temporale ale spațiului nu le pot înțelege; acești fii devin elevii Arhitecților Universului maestru. Acești fii ai destinului trinitizați încorporează idei, idealuri și o experiență care se pare că aparțin unei epoci viitoare a universului și nu au deci valoare practică imediată nici pentru administrațiile suprauniversului nici pentru acelea ale universului central. Acești fii unici ai copiilor timpului și cetățenii ai eternității sunt toți ținuti în rezervă pe Vicegerington. Ei studiază acolo conceptele timpului și realitățile eternității, într-un sector special al sferei ocupate de colegiile secrete ale corpului Fiilor Creatori.

Ființa Supremă este unificarea a trei faze următoare ale realității Deității: Dumnezeu Supremul, unificare spirituală a anumitor aspecte finite ale Trinității Paradisului; Atotputernicul Suprem, unificare a puterii Creatorilor marelui univers; și Mentea Supremă, contribuție individuală a celei de-a Treia Surse-Centru și a coordonatelor săi la realitatea Ființei Supreme. În aventurile lor de trinitizare, splendorile creaturi ale universului central și ale Paradisului sunt lansate într-o triplă explorare a Deității Supreme, ceea ce are drept rezultat producerea a trei ordine de fii trinitizați de creaturi:

1. Fiii trinitizați de Ascendenți. În eforturile lor creative, finalitari încearcă să trinitizeze anumite realități conceptuale ale Atotputernicului Suprem, pe care le-au încorporat prin experiență pe parcursul ascensiunii lor spre Paradis prin timp și spațiu.

2. Fiii trinitizați de Cetățenii Paradisului-Havona. Eforturile creative ale Cetățenilor Paradisului și ale havonienilor sfârșesc prin trinitizarea anumitor aspecte spirituale elevate ale Ființei Supreme, pe care le-au dobândit prin experiență într-un plan secundar suprasuprem care se învecinează cu Ultimul și Eternul.

3. Fiii Destinului Trinitizați. Însă atunci când un finalitar și un Cetățean al Paradisului-Havona trinitizează împreună o creatură nouă, acest efort conjugat se răsfrânge în anumite faze ale Minții Supreme Ultime. Fiii astfel trinitizați de creaturi sunt supracreaturi; ei reprezintă actualități ale Deității Supreme-Ultime care nu au fost atinse altfel prin experiență și care cad deci automat în domeniul Arhitecților Universului maestru, conservatori ai lucrurilor care transcend limitele creative ale prezentei epoci a universului. Fiii destinului trinitizați încorporează anumite aspecte ale funcțiunii nerevelate ale Supremului-Ultim în universul maestru. Noi nu cunoaștem mare lucru despre acești copii ai timpului și eternității, însă noi știm mult mai mult decât avem permisiunea de a releva.

8. FII TRINITIZAȚI DE CREATURI

În plus față de fiii trinitizați de creaturile studiate în această expunere, există numeroase ordine nerevelate de alte ființe trinitizate de creaturi - progenitura variată a multiplexelor legături a celor șapte corpuri de finalitari și a personalităților Paradisului-Havona. Însă toate aceste ființe trinitizate, revelate sau nerevelate, sunt înzestrate

Havona personalities, and such mixed liaisons are always successful. The resultant magnificent creature-trinitized sons are representative of concepts unsuited to the comprehension of either the eternal creatures of Paradise or the time creatures of space; hence they become the wards of the Architects of the Master Universe. These trinitized sons of destiny embody ideas, ideals, and *experience* which apparently pertain to a future universe age and are therefore of no immediate practical value to either the super- or central universe administrations. These unique sons of the children of time and the citizens of eternity are all held in reserve on Vicegerington, where they are engaged in the study of the concepts of time and the realities of eternity in a special sector of the sphere occupied by the secret colleges of the corps of the Creator Sons.

22.7.11 (251.1) The Supreme Being is the unification of three phases of Deity reality: God the Supreme, the spiritual unification of certain finite aspects of the Paradise Trinity; the Almighty Supreme, the power unification of the grand universe Creators; and the Supreme Mind, the individual contribution of the Third Source and Center and his co-ordinates to the reality of the Supreme Being. In their trinitization adventures the superb creatures of the central universe and Paradise are engaged in a threefold exploration of the Deity of the Supreme which results in the production of three orders of creature-trinitized sons:

22.7.12 (251.2) 1. *Ascender-trinitized Sons*. In their creative efforts the finalizers are attempting to trinitize certain conceptual realities of the Almighty Supreme which they have experientially acquired in their ascension through time and space to Paradise.

22.7.13 (251.3) 2. *Paradise-Havona-trinitized Sons*. The creative efforts of the Paradise Citizens and the Havoners result in the trinitization of certain high spiritual aspects of the Supreme Being which they have experientially acquired on a supersupreme background bordering on the Ultimate and the Eternal.

22.7.14 (251.4) 3. *Trinitized Sons of Destiny*. But when a finaliter and a Paradise-Havoner together trinitize a new creature, this conjoint effort repercusses in certain phases of the Supreme-Ultimate Mind. The resulting creature-trinitized sons are supercreational; they represent actualities of Supreme-Ultimate Deity which have not been otherwise experientially attained, and which, therefore, automatically fall within the province of the Architects of the Master Universe, custodians of those things which transcend the creational limits of the present universe age. The trinitized sons of destiny embody certain aspects of the unrevealed master universe function of the Supreme-Ultimate. We do not know a great deal about these conjoint children of time and eternity, but we know much more than we are permitted to reveal.

8. THE CREATURE-TRINITIZED SONS

22.8.1 (251.5) In addition to the creature-trinitized sons considered in this narrative, there are numerous unrevealed orders of creature-trinitized beings — the diverse progeny of the multiple liaisons of seven finaliter corps and Paradise-Havona personalities. But all these creature-trinitized beings, revealed and unrevealed, are

cu personalitate de Tatăl Universal.

Atunci când noii fii trinitizați de ascendenți și de personalități ale Paradisului-Havona sunt tineri și neexperimentați, ei sunt trimiși în general, timp de lungi perioade, pe cele șapte sfere paradisiace ale Spiritului Infinit, unde ei servesc sub tutela celor Șapte Agenți Executivi Supremi. Ca urmare, ei pot fi adoptați de Fiii Instructori ai Trinității pentru a primi un antrenament complementar în universurile locale.

Acești fii adoptați care își au originea în creaturi elevate și glorificate sunt ucenicii, ajutoarele care studiază ale Fiilor Învățători. În ceea ce privește clasificarea lor, ei sunt adesea socotiți în mod temporar deodată cu acești Fii. Ei pot executa, și execută de fapt, misiuni numeroase și nobile, dezinteresate, pentru binele tăramurilor alese pentru serviciul lor.

În universurile locale, Fiii Instructori îi pot desemna pe elevii lor trinitizați de creaturi pentru a fi îmbrățișați de Trinitatea Paradisului. Ridicându-se din această îmbrățișare ca fii ai perfecțiunii trinitizați, ei intră în serviciul Îmbătrâniților de Zile în cele șapte universuri, acesta fiind destinul cunoscut în prezent al acestui grup unic de ființe de două ori trinitizate.

Fiii trinitizați de creaturi nu sunt toți îmbrățișați de Trinitate; mulți dintre ei devin asociații și ambasadorii Celor Șapte Spirite Maestru ale Paradisului, ale Spiritelor Reflexive ale suprauniversurilor și ale Spiritelor-Mamă ale creațiilor locale. Alții pot accepta misiuni speciale pe Insula eternă. O altă categorie poate intra în servicii speciale, pe lumile secrete ale Tatălui și pe sferile Paradisiace ale Spiritului. În sfârșit, mulți dintre ei sunt admiși în corpul asociat al Fiilor Trinitizați, pe circuitul interior al Havonei.

Cu excepția Fiilor de Perfecțiune Trinitizați și a celor care se reunesc pe Vicegerington, destinul suprem al tuturor fiilor trinitizați de creaturi pare a fi intrarea în Corpul Finalitarilor Trinitizați, unul dintre cele șapte corpuri ale finalității în Paradis.

9. PĂZITORII CELEȘTI

Fiii trinitizați de creaturi sunt îmbrățișați de Trinitatea Paradisului în clase de șapte mii. Acești descendenți trinitizați din ființe umane devenite perfecte și din personalitățile Paradisului-Havona sunt toți, în egală măsură, îmbrățișați de Deități, însă ei sunt desemnați suprauniversurilor conform sfatului vechilor lor maeștri, Fiii Instructori ai Trinității. Cei ale căror servicii sunt cele mai bune sunt numiți Asistenți ai Fiilor Înalțați; cei ale căror performanțe sunt mai puțin remarcabile sunt numiți Păzitorii Celești.

Când aceste ființe unice au fost îmbrățișate de Trinitate, ele devin adjuncți prețioși pentru guvernele suprauniversurilor. Ele sunt competente în problemele carierei ascendente, nu ca urmare a unei ascensiuni personale, ci pentru că au servit cu Fiii Instructori ai Trinității pe lumile spațiului.

Există aproape un miliard de Păzitori Celești trimiși pe Orvonton. Ei sunt în principal angajați în administrațiile Perfecțiunilor de Zile în sediile sectoarelor majore, și ei sunt ajutați în mod eficient de

endowed with personality by the Universal Father.

22:8.2 (251.6) When new ascender-trinitized and Paradise-Havona-trinitized sons are young and untrained, they are usually dispatched for long periods of service on the seven Paradise spheres of the Infinite Spirit, where they serve under the tutelage of the Seven Supreme Executives. Subsequently they may be adopted for further training in the local universes by the Trinity Teacher Sons.

22:8.3 (251.7) These adopted sons of high and glorified creature origin are the apprentices, student helpers, of the Teacher Sons, and as regards classification they are often temporarily numbered with these Sons. They may and do execute many noble assignments in self-denial in behalf of their chosen realms of service.

22:8.4 (251.8) The Teacher Sons in the local universes may nominate their creature-trinitized wards for embrace by the Paradise Trinity. Emerging from this embrace as Trinitized Sons of Perfection, they enter the service of the Ancients of Days in the seven superuniverses, that being the present known destiny of this unique group of twice-trinitized beings.

22:8.5 (252.1) Not all creature-trinitized sons are Trinity embraced; many become the associates and ambassadors of the Seven Master Spirits of Paradise, of the Reflective Spirits of the superuniverses, and of the Mother Spirits of the local creations. Others may accept special assignments on the eternal Isle. Still others may enter the special services on the secret worlds of the Father and on the Paradise spheres of the Spirit. Eventually many find their way into the conjoint corps of the Trinitized Sons on the inner circuit of Havona.

22:8.6 (252.2) Excepting the Trinitized Sons of Perfection and those who are forgathering on Vicegerington, the supreme destiny of all creature-trinitized sons appears to be entrance into the Corps of Trinitized Finaliters, one of the seven Paradise Corps of the Finality.

9. THE CELESTIAL GUARDIANS

22:9.1 (252.3) Creature-trinitized sons are embraced by the Paradise Trinity in classes of seven thousand. These trinitized offspring of perfected humans and of Paradise-Havona personalities are all equally embraced by the Deities, but they are assigned to the superuniverses in accordance with the advice of their former instructors, the Trinity Teacher Sons. Those of more acceptable service are commissioned High Son Assistants; those of less distinguished performance are designated Celestial Guardians.

22:9.2 (252.4) When these unique beings have been Trinity embraced, they become valuable adjuncts to the superuniverse governments. They are versed in the affairs of the ascendant career, not by personal ascension, but as a result of their service with the Trinity Teacher Sons on the worlds of space.

22:9.3 (252.5) Almost one billion Celestial Guardians have been commissioned in Orvonton. They are chiefly assigned to the administrations of the Perfections of Days on the headquarters of the major sectors and are

un corp de muritori ascendenți fuzionați cu Fiul.

Păzitorii Celești sunt ofițerii de justiție ai tribunalelor Îmbătrâniților de Zile acționând ca mesageri ai curților și purtători ai convocărilor și deciziilor diverselor tribunale ale guvernelor suprauniversale. Cei Îmbătrâniți de Zile îi însărcinează cu arestările. Păzitorii Celești pleacă de pe Uversa pentru a aduce aici ființe a căror prezență este cerută în fața judecătorilor suprauniversurilor. Ei execută ordinele de detenție referitoare la orice personalitate a suprauniversului; ei însoțesc de asemenea muritorii universurilor locale care au fuzionat cu Spiritul atunci când, pentru un motiv oarecare, prezența lor este necesară pe Uversa.

Păzitorii Celești și asociații lor, Asistenții Fiilor Înnălțați, nu au fost niciodată locuiți de Ajustori. Ei nu au fuzionat nici cu Spiritul. Cu toate acestea, îmbrățișarea Trinității Paradisului compensează statutul de necontopire a Fiilor de Perfecțiune Trinitizați. Îmbrățișarea Trinității poate să nu acționeze decât asupra ideii personificate într-un fiu trinitizat al creaturii, altfel lăsându-l pe fiul îmbrățișat neschimbat, însă o asemenea limitare se întâmplă decât dacă s-a hotărât așa înainte.

Acești fii de două ori trinitizați sunt ființe minunate, însă nu sunt dotați cu aptitudini la fel de variate și nu sunt la fel de demni de încredere ca asociații lor ascendenți; le lipsește bogata și profunda experiență personală pe care restul fiilor care aparțin acestui grup au dobândit-o ridicându-se efectiv până la glorie plecând din întunecatele tărâmurile ale spațiului. Noi, cei care aparținem carierei ascendente, îi iubim și facem tot ceea ce este în puterea noastră pentru a compensa deficiențele lor, însă în fața lor suntem întotdeauna recunoscători pentru faptul de a avea o origine umilă și de a fi apti pentru experiență. Bunăvoința de a recunoaște și admite deficiențele lor în realitățile experimentabile ale ascensiunii universului este de o frumusețe transcendentă și uneori de un patetism cât se poate de emoționant.

Fiii de Perfecțiune Trinitizați sunt limitați, spre deosebire de ceilalți îmbrățișați de Trinitate, deoarece capacitatea lor de experiență este inhibată în timp-spațiu. Ei sunt deficienți în experiență, în ciuda lungii lor pregătiri cu Agenții Executivi Supremi și Fiii Instructori, și dacă nu ar fi astfel, ar fi saturați de experiență, fapt care ar împiedica punerea lor în rezervă în vederea dobândirii experienței într-o eră viitoare a universului. Nu există absolut nimic în existența universală care să poată lua locul unei experiențe efectiv personale, iar acești fii trinitizați de creaturi sunt ținuti în rezervă pentru o funcțiune experiențială într-o eră viitoare a universului.

Pe lumile casă am văzut adesea ofițeri impunători ai înaltelor tribunale ale suprauniversurilor privind cu nostalgie și atracție către cei care sosesc, chiar și cei recent, din lumile evolutive ale spațiului. Era imposibil să nu ne dăm seama că acești posesori ai unei trinitizări neexperiențiale îi invidiau cu adevărat pe frații lor, presupuși mai puțin norocoși, care au urcat calea universală prin etapele experienței bune credințe și vieții actuale. În ciuda handicapurilor și limitărilor lor, ei formează un corp de lucrători extraordinari de utili și întotdeauna binevoitori atunci când se cere executarea planurile administrative complexe ale guvernelor suprauniversurilor.

ably assisted by a corps of ascendant Son-fused mortals.

22:9.4 (252.6) The Celestial Guardians are the officers of the courts of the Ancients of Days, functioning as court messengers and as bearers of the summonses and decisions of the various tribunals of the superuniverse governments. They are the apprehending agents of the Ancients of Days; they go forth from Uversa to bring back beings whose presence is required before the superuniverse judges; they execute the mandates for the detention of any personality in the superuniverse. They also accompany Spirit-fused mortals of the local universes when, for any reason, their presence is required on Uversa.

22:9.5 (252.7) The Celestial Guardians and their associates, the High Son Assistants, have never been indwelt by Adjusters. Neither are they Spirit nor Son fused. The embrace of the Paradise Trinity does, however, compensate for the nonfused status of the Trinitized Sons of Perfection. The Trinity embrace may act solely upon the idea which is personified in a creature-trinitized son, leaving the embraced son otherwise unchanged, but such a limitation occurs only when so planned.

22:9.6 (252.8) These twice-trinitized sons are marvelous beings, but they are neither as versatile nor dependable as their ascendant associates; they lack that tremendous and profound personal experience which the rest of the sons belonging to this group have acquired by actually climbing up to glory from the dark domains of space. We of the ascendant career love them and do all in our power to compensate their deficiencies, but they make us ever grateful for our lowly origin and our capacity for experience. Their willingness to recognize and acknowledge their deficiencies in the experiential realities of universe ascension is transcendently beautiful and sometimes most touchingly pathetic.

22:9.7 (253.1) Trinitized Sons of Perfection are limited in contrast to other Trinity-embraced sons because their experiential capacity is time-space inhibited. They are experience-deficient, despite long training with the Supreme Executives and the Teacher Sons, and if this were not the case, experiential saturation would preclude their being left in reserve for acquiring experience in a future universe age. There is simply nothing in all universal existence which can take the place of actual personal experience, and these creature-trinitized sons are held in reserve for experiential function in some future universe epoch.

22:9.8 (253.2) On the mansion worlds I have often seen these dignified officers of the high courts of the superuniverse look so longingly and appealingly at even the recent arrivals from the evolutionary worlds of space that one could not help realizing that these possessors of nonexperiential trinitization really envied their supposedly less fortunate brethren who ascend the universal path by steps of bona fide experience and actual living. Notwithstanding their handicaps and limitations they are a wonderfully useful and ever-willing corps of workers when it comes to the execution of the complex administrative plans of the superuniverse governments.

10. ASISTENȚII FIILOR ELEVĂȚI

Asistenții Fiilor Înălțați sunt grupul superior retrinitizat al fiilor trinitizați ai ascendenților glorificați ai Corpului Muritorilor Finalității și asociaților lor eterni, personalitățile Paradisului-Havona. Ei sunt afectați serviciului suprauniversurilor și lucrează ca ajutoare personale pe lângă fiii elevați ai guvernelor Îmbătrâniților de Zile. Am putea să-i numim, pe drept cuvânt, secretari privați. Ei acționează din timp în timp ca angajați pe lângă comisii speciale sau alte grupuri de fii elevați. Ei îi servesc pe Desăvârșitorii Înțelepciunii, Consilierii Divini, Cenzorii Universali, Puternicii Mesageri și Înălțații în Autoritate, precum și pe cei Lipsiți de Nume și de Număr.

Dacă analizându-i pe Păzitorii Celești am părut să atrag atenția asupra limitărilor și handicapurilor acestor fii de două ori trinitizați, permiteți-mi acum, pe bună dreptate, să subliniez punctul lor forte, atributul care îi transformă de fapt pentru noi în colaboratori aproape neprețuiți. Aceste ființe își datorează existența însăși faptului că sunt personificarea unui concept unic și suprem. Ei sunt întruparea personalizată a unei idei divine, a vreunui ideal universal sub o formă în care nu a fost niciodată concepută, exprimată sau trinitizată. Ei au fost apoi îmbrățișați de Trinitate; ei exprimă deci și încorporează efectiv înțelepciunea proprie a Trinității în ceea ce privește idealul - idee al existenței lor personale. În măsura în care acest concept particular poate fi revelat universului, aceste personalități încorporează totalul lucrurilor pe care o inteligență de creatură sau de Creator le poate concepe, exprima sau ilustra prin exemplu; ele sunt această idee personificată.

Nu vedeți oare că astfel de concentrări vii ale unui singur concept suprem al realității universale fac servicii nebanuite celor care au însărcinarea de a administra suprauniversul?

Nu demult am primit ordinul să prezidez o comisie de șase personalități - câte una pentru fiecare dintre fii elevați - însărcinată să studieze trei probleme referitoare la un grup de noi universuri în regiunile meridionale ale Orvontonului. Mi-am dat bine seama de valoarea Asistenților Fiilor Înălțați atunci când am cerut șefului acestui ordin de pe Uversa să pună temporar la dispoziția comisiei mele secretari de acest fel. Prima din ideile noastre a fost reprezentată de un Asistent al Fiilor Înălțați pe Uversa, care a fost imediat atașat grupului nostru. A doua noastră problemă a fost întru chipată într-un Asistent al Fiilor Înălțați afectați suprauniversului numărul trei. Noi am primit un important ajutor din această sursă, prin intermediul camerei de compensare a universului central pentru coordonarea și răspândirea cunoștințelor esențiale, însă nimic comparabil cu asistența asigurată de prezența efectivă a unei personalități care este un concept trinitizat în supremație de către creaturi și în finalitate de către Deități. În ceea ce privește a treia problemă a noastră, arhivele Paradisului au dezvăluit faptul că o astfel de idee nu a fost niciodată trinitizată de creaturi.

Asistenții Fiilor Înălțați sunt personalizări unice și originale de concepte extraordinare și de idealuri uluitoare. Ca atare, ei sunt apți să confere o inexprimabilă iluminare hotărârilor noastre. Când lucrez

10. HIGH SON ASSISTANTS

22:10.1 (253.3) The High Son Assistants are the superior group of the retrinitized trinitized sons of glorified ascendant beings of the Mortal Corps of the Finality and of their eternal associates, the Paradise-Havona personalities. They are assigned to the superuniverse service and function as personal aids to the high sons of the governments of the Ancients of Days. They might fittingly be denominated private secretaries. They act, from time to time, as clerks for special commissions and other group associations of the high sons. They serve Perfectors of Wisdom, Divine Counselors, Universal Censors, Mighty Messengers, Those High in Authority, and Those without Name and Number.

22:10.2 (253.4) If, in discussing the Celestial Guardians, I have seemed to call attention to the limitations and handicaps of these twice-trinitized sons, let me now, in all fairness, call attention to their one point of great strength, the attribute which makes them almost invaluable to us. These beings owe their very existence to the fact that they are the personification of a single and supreme concept. They are the personality embodiment of some divine idea, some universal ideal, as it has never before been conceived, expressed, or trinitized. And they have subsequently been Trinity embraced; thus they show forth and actually embody the very wisdom of the divine Trinity as concerns the idea-ideal of their personality existence. As far as that particular concept is revealable to the universes, these personalities embody all of everything that any creature or Creator intelligence could possibly conceive, express, or exemplify. *They are that idea personified.*

22:10.3 (253.5) Can you not see that such living concentrations of a single supreme concept of universe reality would be of untold service to those who are intrusted with the administration of the superuniverses?

22:10.4 (254.1) Not long since I was directed to head a commission of six — one of each of the high sons — assigned to the study of three problems pertaining to a group of new universes in the south parts of Orvonton. I was made acutely aware of the value of the High Son Assistants when I made requisition on the chief of their order on Uversa for temporary assignment of such secretaries to my commission. The first of our ideas was represented by a High Son Assistant on Uversa, who was forthwith attached to our group. Our second problem was embodied in a High Son Assistant assigned to superuniverse number three. We secured much help from this source through the central universe clearinghouse for the co-ordination and dissemination of essential knowledge, but nothing comparable to the assistance afforded by the actual presence of a personality who is a concept creature-trinitized in supremacy and Deity-trinitized in finality. Concerning our third problem, the records of Paradise disclosed that such an idea had never been creature trinitized.

22:10.5 (254.2) High Son Assistants are unique and original personalizations of tremendous concepts and stupendous ideals. And as such they are able to impart inexpressible illumination to our deliberations from time

într-un post îndepărtat al universului spațiului, gândiți-vă ce înseamnă, ca ajutor, dacă sunt atât de norocos să am atașat misiunii mele un Asistent al Fiilor Înălțați care să fie plenitudinea conceptului divin referitor la problema pe care am fost trimis să o abordez și să o rezolv; și am trecut de nenumărate ori prin această experiență. Cu acest plan, singura dificultate provine din faptul că nici un supraunivers nu poate avea o ediție completă a acestor idei trinitizate; noi nu primim decât o șeptime dintre aceste ființe, astfel încât doar aproximativ într-un caz din șapte beneficiem de o asociere personală cu aceste ființe, chiar și atunci când arhivele indică faptul că ideea a fost trinitizată.

Noi am putea folosi, într-un mod foarte avantajos, un număr mult mai mare dintre aceste ființe de pe Uversa. Datorită valorii lor pentru administrațiile suprauniversului noi încurajăm pe toate căile pelerinii timpului și rezidenții Paradisului să încerce trinitizări după ce au contribuit unul față de altul cu acele realități experiențiale care sunt esențiale desfășurării unor astfel de aventuri creative.

Noi avem acum în Orvonton un milion și un sfert de Asistenți ai Fiilor Înălțați; ei servesc în sectoarele majore și minore, ca și pe Uversa. Ei ne însoțesc foarte des pe parcursul misiunilor noastre în universuri îndepărtate. Asistenții Fiilor Înălțați nu sunt în permanență atașați vreunui Fiu sau vreunei comisii. Ei circulă constant, servind în locul în care ideea sau idealul care sunt ei poate favoriza mai bine țelurile eterne ale Trinității Paradisului pentru care ei au devenit fii.

Ei sunt plini de afecțiune, magnific de loiali, extraordinar de inteligenți, suprem de înțelepți - în ceea ce privește ideea unică - și de o umilință transcendentă. Pe de altă parte, ei vă pot comunica cunoștințele universului referitoare la unica lor idee sau ideal, iar pe de altă parte este aproape patetic faptul de a-i vedea căutând cunoștințe și informații despre multe alte subiecte, chiar și pe lângă muritorii ascendenți.

Aceasta este mărturia în ceea ce privește originea, natura și funcțiunile unei părți din cei care sunt numiți Fiii lui Dumnezeu Trinitizați, în special a celor care au trecut prin îmbrățișarea divină a Trinității Paradisului, și care au fost ulterior afectați serviciilor suprauniversurilor pentru a-și aduce cooperarea înțeleaptă și plină de înțelegere administratorilor Îmbătrâniților de Zile în eforturile lor neobosite pentru a facilita progresul interior al muritorilor ascendenți ai timpului către destinația lor imediată în Havona și țelul lor Paradisiac final.

[Expus de un Puternic Mesager al corpului de revelație al Orvontonului.]

to time. When I am acting on some remote assignment out in the universes of space, think what it means, by way of assistance, if I am so fortunate as to have attached to my mission a High Son Assistant who is the fullness of divine concept regarding the very problem I have been sent to attack and solve; and I have repeatedly had this very experience. The only difficulty with this plan is that no superuniverse can have a complete edition of these trinitized ideas; we only get one seventh of these beings; so it is only about one time in seven that we enjoy the personal association of these beings even when the records indicate that the idea has been trinitized.

22:10.6 (254.3) We could use to great advantage much larger numbers of these beings on Uversa. Because of their value to the superuniverse administrations, we, in every way possible, encourage the pilgrims of space and also the residents of Paradise to attempt trinitization after they have contributed to one another those experiential realities which are essential to the enactment of such creative adventures.

22:10.7 (254.4) We now have in our superuniverse about one and a quarter million High Son Assistants, and they serve on both the major and minor sectors, even as they function on Uversa. They very often accompany us on our assignments to the remote universes. High Son Assistants are not permanently assigned to any Son or to any commission. They are in constant circulation, serving where the idea or ideal which they are can best further the eternal purposes of the Paradise Trinity, whose sons they have become.

22:10.8 (254.5) They are touchingly affectionate, superbly loyal, exquisitely intelligent, supremely wise — regarding a single idea — and transcendently humble. While they can impart to you the lore of the universe concerning their one idea or ideal, it is well-nigh pathetic to observe them seeking knowledge and information on hosts of other subjects, even from the ascending mortals.

22:10.9 (254.6) And this is the narrative of the origin, nature, and functioning of certain of those who are called the Trinitized Sons of God, more particularly of those who have passed through the divine embrace of the Paradise Trinity, and who have then been assigned to the services of the superuniverses, there to give wise and understanding co-operation with the administrators of the Ancients of Days in their untiring efforts to facilitate the inward progress of the ascending mortals of time toward their immediate Havona destination and their eventual Paradise goal.

22:10.10 (255.1) [Narrated by a Mighty Messenger of the revelatory corps of Orvonton.]

Capitolul 23. Mesagerii solitari

⇐ 022

CARTEA URANTIA

024 ⇐

PARTE I. UNIVERSUL CENTRAL ȘI SUPRAUNVERSURILE

CAPITOLUL 23 MESAGERII SOLITARI

Secțiuni

Introduction

1. Natura și originea Mesagerilor Solitari
2. Desemnările de Mesageri Solitari
3. Serviciul Mesagerilor Solitari în timp și spațiu
4. Ajutorul special al Mesagerilor Solitari

Introduction

MESAGERII Solitari formează legiunea personală și universală a Creatorului Comun; ei sunt primul și cel mai vechi ordin al Personalităților Superioare ale Spiritului Infinit. Ei reprezintă acțiunea creatoare inițială a Spiritului Infinit, lucrând solitar pentru a aduce la existență spirite personale solitare. Nici Tatăl, nici Fiul, nu au participat direct la această prodigioasă spiritualizare.

Acești mesageri spirituali au fost personalizați într-un singur episod creativ, iar numărul lor este staționar. Cu toate că una dintre aceste ființe extraordinare este asociată cu mine în prezenta misiune, nu știu câte personalități ale acestui ordin există în universul universurilor. Știu doar, din timp în timp, câți sunt înscrși în registrele noastre ca funcționând în momentul respectiv, în jurisdicția suprauniversului nostru. Conform acestui ultim raport de pe Uversa, observ că existau aproape 7.690 de miliarde de Mesageri Solitari operând în interiorul frontierelor Orvontonului, și presupun că această cifră este considerabil inferioară unei șeptimi din numărul lor total.

1. NATURA ȘI ORIGINEA MESAGERILOR SOLITARI

Imediat după creația celor Șapte Spirite ale Circuitelor Havonei, Spiritul Infinit a adus la existență vastul corp al Mesagerilor Solitari. Nici o parte a creației universale nu este preexistentă Mesagerilor Solitari, mai puțin Paradisul și circuitele Havonei; ei au operat în marele univers aproape din eternitate. Ei sunt

PAPER 23 THE SOLITARY MESSENGERS

SECTIONS

Introduction

1. Nature and Origin of Solitary Messengers
2. Assignments of Solitary Messengers
3. Time and Space Services of Solitary Messengers
4. Special Ministry of Solitary Messengers

INTRODUCTION

^{23:0.1 (256.1)} SOLITARY Messengers are the personal and universal corps of the Conjoint Creator; they are the first and senior order of the Higher Personalities of the Infinite Spirit. They represent the initial creative action of the Infinite Spirit in solitary function for the purpose of bringing into existence solitary personality spirits. Neither the Father nor the Son directly participated in this stupendous spiritualization.

^{23:0.2 (256.2)} These spirit messengers were personalized in a single creative episode, and their number is stationary. Although I have one of these extraordinary beings associated with me on this present mission, I do not know how many such personalities exist in the universe of universes. I only know, from time to time, how many are of registry-record as functioning for the time being within the jurisdiction of our superuniverse. From the last Uversa report I observe that there were almost 7,690 trillion Solitary Messengers then operating within the boundaries of Orvonton; and I conjecture that this is considerably less than one seventh of their total number.

1. NATURE AND ORIGIN OF SOLITARY MESSENGERS

^{23:1.1 (256.3)} Immediately following the creation of the Seven Spirits of the Havona Circuits the Infinite Spirit brought into being the vast corps of Solitary Messengers. There is no part of the universal creation which is pre-existent to the Solitary Messengers except Paradise and the Havona circuits; they have functioned

fundamentali pentru tehnica divină a Spiritului Infinit care încearcă să se reveleze pe sine imenselor creații ale timpului și spațiului și să ia un contact personal cu ele.

Cu toate că acești mesageri există din timpuri apropiate de eternitate, ei au cu toții conștiința unui început al individualității. Ei sunt conștienți de timp, deoarece sunt primii dintre creațiile Spiritului Infinit care posedă această conștiință a timpului. Ei sunt primii născuți din creaturile Spiritului Infinit care au fost personalizate în timp și spiritualizate în spațiu.

Aceste spirite solitare provin de la începuturile timpurilor, ca ființe spirituale desăvârșite și perfect înzestrate. Ele sunt toate egale, nu există nici clase nici subdiviziuni fondate pe variante personale. Clasificarea lor este în întregime bazată pe tipul de muncă pentru care sunt desemnați din vreme în vreme.

Muritorii debutează ca ființe aproape materiale pe lumi ale spațiului și se ridică lăuntric către Marile Centre; aceste spirite solitare debutează în centrul tuturor lucrurilor și aspiră profund la primirea de sarcini în creațiile îndepărtate, mergând până la lumile individuale ale universurilor locale cele mai din afară, și chiar dincolo de ele.

Cu toate că sunt numiți Mesageri Solitari, ei nu suferă din cauza solitudinii lor, deoarece le place cu adevărat să lucreze singuri. Sunt singurele ființe din întreaga creație care pot să se bucure de o existență solitară și care se bucură de ea într-adevăr, cu toate că le place, de asemenea, să se asocieze cu câteva, dar foarte puține, ordine de inteligență universale cu care pot fraterniza.

Mesagerii Solitari nu sunt izolați în serviciul lor; ei sunt constant în contact cu bogățiile intelectului din întreaga creație, deoarece sunt capabili să „se branșeze” pe toate teledifuziunile domeniilor sejurului lor. Ei pot de asemenea intercomunica cu membrii propriului lor grup imediat, ființe făcând același gen de muncă ca și ele în același supraunivers. Ei ar putea comunica cu alți Mesageri Solitari, însă au primit de la consiliul Celor Șapte Spirite Maestru ordinul de a nu o face, și ei sunt un grup loial; nu vor încălca acest ordin. Nu există nici un exemplu ca vreun Mesager Solitar să se fi poticnit în întuneric.

Mesagerii Solitari, la fel ca și Directorii de Putere ai Universului, figurează printre rarele tipuri de ființe care activează în toate domeniile, fiind lipsite de riscul de a fi arestate sau deținute de tribunalele timpului și spațiului. Ei nu ar putea fi citați să apară în fața altor persoane decât Cele Șapte Spirite Maestru, însă în toate anele universului principal nu s-a menționat niciodată că acest consiliu al Paradisului ar fi fost chemat să judece cazul unui Mesager Solitar.

Acești mesageri care se trimit singuri sunt un grup de ființe create demne de încredere, independente, înzestrate cu aptitudini variate, profund spirituale și compătimitoare, care derivă din a Treia Sursă-Centru; ei acționează prin autoritatea Spiritului Infinit care locuiește pe Insula centrală a Paradisului, așa cum este ea personalizată pe lumile sediu ale universurilor locale. Ei participă constant la circuitul direct care emană din Spiritul Infinit chiar și atunci când activează în creațiile locale sub influența imediată a Spiritelor-Mamă ale universurilor locale.

throughout the grand universe from near eternity. They are fundamental to the divine technique of the Infinite Spirit for self-revelation to, and personal contact with, the far-flung creations of time and space.

23:1.2 (256.4) Notwithstanding that these messengers are existent from the near times of eternity, they are all aware of a beginning of selfhood. They are conscious of time, being the first of the creation of the Infinite Spirit to possess such a time consciousness. They are the first-born creatures of the Infinite Spirit to be personalized in time and spiritualized in space.

23:1.3 (256.5) These solitary spirits came forth in the dawn of time as full-fledged and perfectly endowed spirit beings. They are all equal, and there are no classes or subdivisions founded on personal variation. Their classifications are based wholly on the type of work to which they are assigned from time to time.

23:1.4 (256.6) Mortals start out as well-nigh material beings on the worlds of space and ascend inward towards the Great Centers; these solitary spirits start out at the center of all things and crave assignment to the remote creations, even to the individual worlds of the outermost local universes and even on beyond.

23:1.5 (256.7) Though denominated Solitary Messengers, they are not lonesome spirits, for they truly like to work alone. They are the only beings in all creation who can and do enjoy a solitary existence, albeit they equally enjoy association with the very few orders of universe intelligence with whom they can fraternize.

23:1.6 (257.1) Solitary Messengers are not isolated in their service; they are constantly in touch with the wealth of the intellect of all creation as they are capable of “listening in” on all the broadcasts of the realms of their sojourn. They can also intercommunicate with members of their own immediate corps, those beings doing the same kind of work in the same superuniverse. They could communicate with others of their number, but they have been directed by the council of the Seven Master Spirits not to do so, and they are a loyal group; they do not disobey or default. There is no record that a Solitary Messenger ever stumbled into darkness.

23:1.7 (257.2) The Solitary Messengers, like the Universe Power Directors, are among the very few types of beings operating throughout the realms who are exempt from apprehension or detention by the tribunals of time and space. They could be cited to appear before no one except the Seven Master Spirits, but not in all the annals of the master universe has this Paradise council ever been called upon to adjudicate the case of a Solitary Messenger.

23:1.8 (257.3) These messengers of solitary assignment are a dependable, self-reliant, versatile, thoroughly spiritual, and broadly sympathetic group of created beings derived from the Third Source and Center; they operate by the authority of the Infinite Spirit resident on the central Isle of Paradise and as personalized on the headquarters spheres of the local universes. They are constant partakers of the direct circuit emanating from the Infinite Spirit, even when they function in the local creations under the immediate influence of the local universe Mother Spirits.

Există un motiv tehnic pentru care Mesagerii Solitari trebuie să călătorească și să lucreze singuri. Pe parcursul a scurte perioade, și atunci când sunt staționari, ei pot colabora cu un grup, însă această încorporare îi privează radical de susținerea și de orientarea circuitului lor din Paradis; ei sunt atunci în întregime izolați. Atunci când se găsesc în tranzit sau activează în circuitele spațiului și în curenții timpului, dacă unul dintre ei se găsește în vecinătatea imediată a unuia sau mai multora Mesageri Solitari contactul cu forțele circulante superioare este imediat întrerupt. În limbajul simbolurilor voastre, voi spuneți că sunt toți „scurcircuitați”. De aceea, ei posedă în mod inerent o putere de avertizare automată, un semnal de alarmă care acționează infailibil pentru a-i preveni de orice risc de coliziune și pentru a-i menține la o distanță suficientă pentru a nu exista o interferență cu propria lor funcționare efectivă. Ei posedă astfel puteri inerente și automate care detectează și indică apropierea spiritelor inspirate ale Trinității și a Ajustorilor Gândirii divini.

Acești Mesageri Solitari nu au puterea de a își extinde sau de a-și reproduce propria lor personalitate, însă nu există practic nici o muncă în universuri la care ei să nu poată participa, aducând o contribuție esențială și sigură. Ei sunt în special marii salvatori ai timpului pentru administratorii problemelor universului; și ei ne asistă toți, de la cel mai nobil până la cel mai umil.

2. DESEMNĂRILE DE MESAGERI SOLITARI

Mesagerii Solitari nu sunt atașați în permanență nici indivizilor nici grupurilor de personalități celeste. Misiunile lor le sunt întotdeauna precizate, iar pe parcursul acestui serviciu ei lucrează sub supravegherea imediată a celor care dirijează domeniile care li se încredințează. Între ei, nu au nici organizație, nici guvern de nici un fel; ei sunt Mesageri Solitari.

Mesageri Solitari sunt afectați de Spiritul Infinit următoarelor șapte diviziuni de serviciu:

1. Mesageri ai Trinității Paradisului.
2. Mesageri ai Circuitelor Havonei.
3. Mesageri ai suprauniversurilor.
4. Mesageri ai Universurilor Locale.
5. Exploratori de Desemnare Nedirecționată.
6. Ambasadori și Emisari de Misiune Specială.
7. Revelatori ai Adevărului.

Sub toate raporturile, acești mesageri solitari sunt interschimbabili între un tip de serviciu și un altul; astfel de transferuri au loc constant. Nu există ordine separate de Mesageri Spirituali; ei sunt spiritual asemănători și egali din toate punctele de vedere. Cu toate că sunt în general desemnați de numărul lor, ei sunt cunoscuți de Spiritul Infinit sub nume personale. Celelalte ființe îi cunosc pe nume sau după numărul ce desemnează afectarea lor curentă.

1. Mesagerii Trinității Paradisului. Nu am permisiunea de a revela multe lucruri asupra muncii de

23:1.9 (257.4) There is a technical reason why these Solitary Messengers must travel and work alone. For short periods and when stationary, they can collaborate in a group, but when thus ensembled, they are altogether cut off from the sustenance and direction of their Paradise circuit; they are wholly isolated. When in transit, or when operating in the circuits of space and the currents of time, if two or more of this order are in close proximity, both or all are thrown out of liaison with the higher circulating forces. They are “short circuited” as you might describe it in illustrative symbols. Therefore they have inherent within them a power of automatic alarm, a warning signal, which unerringly operates to apprise them of approaching conflicts and unfailingly keeps them sufficiently separated as not to interfere with their proper and effective functioning. They also possess inherent and automatic powers which detect and indicate the proximity of both the Inspired Trinity Spirits and the divine Thought Adjusters.

23:1.10 (257.5) These messengers possess no power of personality extension or reproduction, but there is practically no work of the universes in which they cannot engage, and to which they cannot contribute something essential and helpful. Especially are they the great timesavers for those who are concerned in the administration of universe affairs; and they assist us all, from the highest to the lowest.

2. ASSIGNMENTS OF SOLITARY MESSENGERS

23:2.1 (257.6) Solitary Messengers are not permanently attached to any individual or group of celestial personalities. They are on duty, always by assignment, and during such service they work under the immediate supervision of those who direct the realms of their attachment. Among themselves they have neither organization nor government of any kind; they are *Solitary Messengers*.

23:2.2 (258.1) Solitary Messengers are assigned by the Infinite Spirit to the following seven divisions of service:

23:2.3 (258.2) 1. Messengers of the Paradise Trinity.

23:2.4 (258.3) 2. Messengers of the Havona Circuits.

23:2.5 (258.4) 3. Messengers of the Superuniverses.

23:2.6 (258.5) 4. Messengers of the Local Universes.

23:2.7 (258.6) 5. Explorers of Undirected Assignment.

23:2.8 (258.7) 6. Ambassadors and Emissaries of Special Assignment.

23:2.9 (258.8) 7. Revelators of Truth.

23:2.10 (258.9) These spirit messengers are in every sense interchangeable from one type of service to another; such transfers are constantly taking place. There are no separate orders of Solitary Messengers; they are spiritually alike and in every sense equal. While they are generally designated by number, they are known to the Infinite Spirit by personal names. They are known to the rest of us by the name or number designative of their current assignment.

23:2.11 (258.10) 1. *Messengers of the Paradise Trinity*. I am not permitted to reveal much of the work of the group of

grup a mesagerilor afectați Trinității. Ei sunt slujitorii secreți de încredere ai Deităților. Când sunt trimiși cu mesaje speciale implicând politica nerevelată și conduita viitoare a Zeilor, noi nu cunoaștem nici un caz în care ei să fi divulgat vreun secret sau să fi trădat încrederea pusă în ordinul lor. Și toate acestea sunt spuse aici nu pentru a lăuda perfecțiunea lor, ci mai degrabă pentru a scoate la iveală faptul că Deitățile pot să creeze și chiar creează ființe perfecte.

Confuzia și zbuciumul Urantiei nu semnifică faptul că Șefilor Paradisului le lipsește interesul sau abilitatea în rezolvarea problemelor în mod diferit. Creatorii posedă deplină putere de a face din Urantia un adevărat paradis, însă un astfel de Eden nu ar contribui la dezvoltarea unor caractere viguroase, nobile și experimentate, pe care Zeii le călesc cu atât de multă siguranță pe lumea voastră între nicovala necesității și ciocanul neliniștii. Temerile și tristețile voastre, încercările și dezamăgirile voastre fac la fel de mult parte din planul divin de pe sfera voastră, ca perfecțiunea cea mai înaltă și adaptarea infinită a tuturor lucrurilor la scopul lor suprem pe lumile universului central și perfect.

2. Mesageri ai Circuitelor Havonei. Pe tot parcursul carierei voastre ascendente veți fi capabili să detectați vag, dar tot mai bine, prezența Mesagerilor Solitari; cu toate acestea, numai înainte de a fi atins Havona îi veți recunoaște negreșit. Primii dintre acești mesageri pe care îi veți vedea față în față vor fi aceia ai circuitelor Havonei.

Mesagerii Solitari se bucură de relații speciale cu nativii lumilor Havonei. Acești mesageri, care sunt atât de handicapați funcțional când sunt asociați unul cu altul, pot fi în comuniune foarte strânsă și personală cu nativii Havonei și ei sunt efectiv. Însă este cu totul imposibil să comunicăm minții umane satisfacția supremă care rezultă din contactul între mintea acestor ființe divin perfecte și spiritul acestor personalități aproape transcendente.

3. Mesageri ai suprauniversurilor. Cei Îmbătrâniți de Zile, aceste personalități originare ale Trinității care prezidează destinele celor șapte suprauniversuri, aceste trio-uri de putere divină și de înțelepciune administrativă, sunt însoțiți din abundență de Mesageri Solitari. Numai prin acest ordin de mesageri șefii triunici ai unui supraunivers pot comunica direct și personal cu șefii unui alt univers. Mesagerii Solitari sunt sigurul tip de inteligențe spirituale, cu excepția Spiritelor Inspirate ale Trinității, care să poată fi trimis direct de la un sediu al unui supraunivers la un altul. Toate celelalte personalități sunt nevoite să treacă prin Havona și prin lumile administrative ale Spiritelor Maestru pentru a face astfel de deplasări.

Există anumite tipuri de informații care nu pot fi obținute nici de Mesagerii Gravitației, nici prin reflexivitate, nici prin teledifuziune. Și când Cei Îmbătrâniți de Zile vor să cunoască cu toată certitudinea aceste lucruri, ei trebuie să trimită un Mesager Solitar la sursa de cunoaștere. Cu mult timp în urmă de prezența vieții pe Urantia, Mesagerul Solitar asociat acum cu mine a fost însărcinat cu o misiune în afară de Uversa, în universul central - el a fost absent de pe listele de apel de pe Orvonton aproape un milion de ani, însă a revenit la timpul convenit și cu informațiile dorite.

messengers assigned to the Trinity. They are the trusted and secret servants of the Deities, and when intrusted with special messages which involve the unrevealed policies and future conduct of the Gods, they have never been known to divulge a secret or betray the confidence reposed in their order. And all this is related in this connection, not to appear boastful of their perfection, but rather to point out that the Deities can and do create *perfect beings*.

23.2.12 (258.11) The confusion and turmoil of Urantia do not signify that the Paradise Rulers lack either interest or ability to manage affairs differently. The Creators are possessed of full power to make Urantia a veritable paradise, but such an Eden would not contribute to the development of those strong, noble, and experienced characters which the Gods are so surely forging out on your world between the anvils of necessity and the hammers of anguish. Your anxieties and sorrows, your trials and disappointments, are just as much a part of the divine plan on your sphere as are the exquisite perfection and infinite adaptation of all things to their supreme purpose on the worlds of the central and perfect universe.

23.2.13 (258.12) 2. *Messengers of the Havona Circuits.* Throughout the ascendant career you will be vaguely, but increasingly, able to detect the presence of the Solitary Messengers, but not until you reach Havona will you recognize them unmistakably. The first of the messengers you will see face to face will be those of the Havona circuits.

23.2.14 (258.13) Solitary Messengers enjoy special relations with the natives of the Havona worlds. These messengers, who are so functionally handicapped when associating with one another, can and do have a very close and personal communion with the Havona natives. But it is quite impossible to convey to human minds the supreme satisfactions consequent upon the contact of the minds of these divinely perfect beings with the spirits of such near-transcendent personalities.

23.2.15 (259.1) 3. *Messengers of the Superuniverses.* The Ancients of Days, those personalities of Trinity origin who preside over the destinies of the seven superuniverses, those trios of divine power and administrative wisdom, are bountifully supplied with Solitary Messengers. It is only through this order of messengers that the triune rulers of one superuniverse can directly and personally communicate with the rulers of another. Solitary Messengers are the only available type of spirit intelligence — aside, possibly, from the Inspired Trinity Spirits — that can be dispatched from the headquarters of one superuniverse directly to the headquarters of another. All other personalities must make such excursions by way of Havona and the executive worlds of the Master Spirits.

23.2.16 (259.2) There are some kinds of information which cannot be obtained either by Gravity Messengers, reflectivity, or broadcast. And when the Ancients of Days would certainly know these things, they must dispatch a Solitary Messenger to the source of knowledge. Long before the presence of life on Urantia the messenger now associated with me was assigned on a mission out of Uversa to the central universe — was absent from the roll calls of Orvonton for almost a million years but returned in due time with the desired information.

Nu există limitări care să se impună serviciului Mesagerilor Solitari în suprauniversuri; ei pot opera ca executori ai înaltelor tribunale sau pot strânge informații pentru binele tărâmului. Între toate supracreațiile, cel mai mult le place să slujească pe Orvonton, căci aici nevoile sunt cele mai presante și prilejurile de a face eforturi eroice sunt mult înmulțite. Pe tărâmurile în care necesitățile sunt cele mai mari, ne bucurăm toți de satisfacția unei activități cât mai complete.

4. Mesageri ai Universurilor Locale. În serviciile unui univers local, nu există limite la funcțiunile Mesagerilor Solitari. Ei sunt fideli revelatori ai motivațiilor și ai intențiilor Spiritului-Mamă al universului local, cu toate că ei sunt sub deplina jurisdicție a Fiului Maestru domnitor. Și acest lucru este adevărat pentru toți mesagerii care activează într-un univers local, fie că ei călătoresc plecând direct din cartierul general al universului, fie că acționează temporar în legătură cu Părinții Constelațiilor, Suveranii Sistemelor sau Prinții Planetari. Înainte de concentrarea tuturor puterilor în mâinile unui Fiu Creator în epoca revelării sale ca șef suveran al universului său, mesagerii universurilor locale activează sub îndrumarea generală a Îmbătrâniților de Zile și sunt imediat responsabili în fața reprezentantului lor rezident, Uniunea de Zile.

5. Exploratori de Desemnare Nedirecționată. Atunci când corpul de rezervă al corpului Mesagerilor Solitari are recruți în număr prea mare, este emis un apel pentru exploratori voluntari prin unul dintre cei Șapte Directori Supremi de Putere; voluntarii nu lipsesc niciodată, deoarece mesagerii adoră să fie trimiși ca exploratori liberi și nelimitați pentru a încerca emoția vie de a descoperi embrionii de organizare ai unor lumi și universuri noi.

Ei se duc să examineze indiciile oferite de contemplatorii de spațiu ai tărâmurilor. Deitățile Paradisului cunosc indubitabil existența acestor sisteme energetice spațiale încă nedescoperite, însă nu divulgă niciodată astfel de informații. Dacă Mesagerii Solitari nu ar explora și nu ar repera aceste centre energetice în curs de organizare, aceste fenomene ar rămâne mult timp fără să fie remarcate chiar și de inteligențele tărâmurilor adiacente. În calitate de clasă, Mesagerii Solitari sunt extrem de sensibili la gravitație; în consecință, ei pot uneori detecta prezența probabilă a foarte mici planete întunecate, chiar lumile care sunt cele mai adaptate pentru a experimenta viața.

Acești mesageri exploratori de desemnare ndirecționată patrulează prin universul principal. Ei sunt mereu plecați în expediții de cercetare în regiunile neexplorate ale întregului spațiu exterior. O foarte mare parte a informațiilor pe care le deținem asupra problemelor domeniilor spațiului exterior este datorată explorărilor Mesagerilor Solitari, deoarece ei lucrează și studiază adesea cu astronomii celești.

6. Ambasadorii și Emisarii de Misiune Specială. Universurile locale situate în interiorul unui același supraunivers obișnuiesc să facă schimb de ambasadori aleși dintre nativii ordinilor lor de filiație. Cu toate acestea, pentru a evita întârzierile li se cere adesea Mesagerilor Solitari să meargă, în calitate de ambasadori, de la o creație locală la alta pentru a reprezenta și a interpreta un tărâm pe lângă altul. De exemplu, atunci când un nou este descoperit un nou

23:2.17 (259.3) There is no limitation upon the service of Solitary Messengers in the superuniverses; they may function as executioners of the high tribunals or as intelligence gatherers for the good of the realm. Of all the supercreations they most delight to serve in Orvonton because here the need is greatest and the opportunities for heroic effort are greatly multiplied. In the more needy realms we all enjoy the satisfaction of a more replete function.

23:2.18 (259.4) 4. *Messengers of the Local Universes.* In the services of a local universe there is no limit upon the functioning of the Solitary Messengers. They are the faithful revealers of the motives and intent of the local universe Mother Spirit, although they are under the full jurisdiction of the reigning Master Son. And this is true of all messengers operating in a local universe, whether they are traveling out directly from universe headquarters, or whether they are acting temporarily in liaison with Constellation Fathers, System Sovereigns, or Planetary Princes. Before the concentration of all power in the hands of a Creator Son at the time of his elevation as sovereign ruler of his universe, these messengers of the local universes function under the general direction of the Ancients of Days and are immediately responsible to their resident representative, the Union of Days.

23:2.19 (259.5) 5. *Explorers of Undirected Assignment.* When the reserve corps of the Solitary Messengers is overrecruited, there issues from one of the Seven Supreme Power Directors a call for exploration volunteers; and there is never a lack of volunteers, for they delight to be dispatched as free and untrammelled explorers, to experience the thrill of finding the organizing nucleuses of new worlds and universes.

23:2.20 (259.6) They go forth to investigate the clues furnished by the space contemplators of the realms. Undoubtedly the Paradise Deities know of the existence of these undiscovered energy systems of space, but they never divulge such information. If the Solitary Messengers did not explore and chart these newly organizing energy centers, such phenomena would long remain unnoticed even by the intelligences of adjacent realms. Solitary Messengers, as a class, are highly sensitive to gravity; accordingly they can sometimes detect the probable presence of very small dark planets, the very worlds which are best adapted to life experiments.

23:2.21 (260.1) These messenger-explorers of undirected assignment patrol the master universe. They are constantly out on exploring expeditions to the uncharted regions of all outer space. Very much of the information which we possess of transactions in the realms of outer space, we owe to the explorations of the Solitary Messengers as they often work and study with the celestial astronomers.

23:2.22 (260.2) 6. *Ambassadors and Emissaries of Special Assignment.* Local universes situated within the same superuniverse customarily exchange ambassadors selected from their native orders of sonship. But to avoid delay, Solitary Messengers are frequently asked to go as ambassadors from one local creation to another, to represent and interpret one realm to another. For example: When a newly inhabited realm is discovered, it may prove to be so remote in space that a long time will

tărâm locuit, el se poate găsi atât de departe în spațiu încât ar fi necesar foarte mult timp ca un ambasador înserafimat să poată atinge acest univers îndepărtat. O ființă înserafimată nu are posibilitatea de a depăși viteza de 899.370 de kilometri urantieni pe secundă din timpul vostru. Stelele masive, curenții încrucișați și ocolurile, precum și tangentele de atracție vor tinde toate să micșoreze această viteză, astfel încât pe parcursul unei lungi călătorii media sa se va stabili în jurul cifrei de 899.370 kilometri pe secundă.

Atunci când se constată că vor fi necesari sute de ani unui ambasador nativ pentru a atinge un univers local foarte îndepărtat, cerem adesea unui Mesager Solitar să se ducă imediat pentru a activa ca ambasador interimar. Mesagerii Solitari pot pleca cu un foarte scurt preaviz, nu independent de timp și de spațiu, cum fac Mesagerii Gravităției, însă cam tot așa. Ei servesc și în alte împrejurări ca emisari în misiune specială.

7. Revelatori ai Adevărului. Mesagerii Solitari consideră misiunea de a revela adevărul ca cea mai înaltă datorie a ordinului lor. Și ei acționează din timp în timp în această calitate, de la suprauniversuri până la planetele individuale ale spațiului. Ei sunt frecvent atașați unor comisii însărcinate să lărgască revelația adevărului lumilor și sistemelor.

3. SERVICIUL MESAGERILOR SOLITARI ÎN TIMP ȘI SPAȚIU

Mesagerii Solitari sunt tipul cel mai elevat de personalități perfecte, de încredere, disponibile în toate domeniile, pentru a transmite rapid mesaje importante și urgente pentru care ar fi contraindicat să se utilizeze serviciul de teledifuziune sau mecanismul de reflexivitate. Ei servesc într-o nesfârșită varietate de misiuni, venind în ajutorul ființelor materiale și spirituale ale tărâmurilor, în special atunci când este implicat elementul timp. Dintre toate ordinele atașate serviciilor domeniilor suprauniversale, ei sunt ființele personalizate cele mai înalte și cele mai înzestrate, și care sunt, totodată, atât de aproape de a sfida timpul și spațiul.

Universul este bine înzestrat cu spirite care utilizează gravitația în scopul deplasării; ele pot merge oriunde și oricând - instantaneu - însă nu sunt persoane. Anumiți traversatori ai gravitației, alții, sunt ființe personale, de exemplu Mesagerii de Gravităție și Arhiviștii Transcendenți, însă ei nu sunt la dispoziția administratorilor suprauniversurilor și ai universurilor locale. Lumile sunt pline de îngeri, de oameni, precum și de alte ființe înalt personale, însă acestea sunt handicapate de timp și de spațiu. Limita de viteză pentru cea mai mare parte a ființelor neînserafimate este de 299.790 kilometri de-ai lumii voastre pe secundă a timpului vostru. Creaturile mediene, precum și anumite alte ființe, pot atinge și ating adesea o viteză dublă, de 599.850 kilometri pe secundă, în timp ce serafimii și alte ordine pot traversa spațiul cu o viteză triplă, de aproximativ 899.370 de kilometri pe secundă.

Cu toate acestea, în afara Mesagerilor Solitari, nu există personalități purtătoare de mesaje sau care să

pass before an enseraphimed ambassador can reach this far-distant universe. An enseraphimed being cannot possibly exceed the velocity of 558,840 Urantia miles in one second of your time. Massive stars, crosscurrents, and detours, as well as attraction tangents, will all tend to retard such speed so that on a long journey the velocity will average about 550,000 miles per second.

23:2.23 (260.3) When it develops that it will require hundreds of years for a native ambassador to reach a far-distant local universe, a Solitary Messenger is often asked to proceed there immediately to act as ambassador ad interim. Solitary Messengers can go in very short order, not independently of time and space as do the Gravity Messengers, but nearly so. They also serve in other circumstances as emissaries of special assignment.

23:2.24 (260.4) 7. *Revelators of Truth.* The Solitary Messengers regard the assignment to reveal truth as the highest trust of their order. And they function ever and anon in this capacity, from the superuniverses to the individual planets of space. They are frequently attached to commissions which are sent to enlarge the revelation of truth to the worlds and systems.

3. TIME AND SPACE SERVICES OF SOLITARY MESSENGERS

23:3.1 (260.5) The Solitary Messengers are the highest type of perfect and confidential personality available in all realms for the quick transmission of important and urgent messages when it is inexpedient to utilize either the broadcast service or the reflectivity mechanism. They serve in an endless variety of assignments, helping out the spiritual and material beings of the realms, particularly where the element of time is involved. Of all orders assigned to the services of the superuniverse domains, they are the highest and most versatile personalized beings who can come so near to defying time and space.

23:3.2 (260.6) The universe is well supplied with spirits who utilize gravity for purposes of transit; they can go anywhere any time — instant — but they are not persons. Certain other gravity traversers are personal beings, such as Gravity Messengers and Transcendental Recorders, but they are not available to the super- and the local universe administrators. The worlds teem with angels and men and other highly personal beings, but they are handicapped by time and space: The limit of velocity for most nonenseraphimed beings is 186,280 miles of your world per second of your time; the midway creatures and certain others can, often do, attain double velocity — 372,560 miles per second — while the seraphim and others can traverse space at triple velocity, about 558,840 miles per second. There are, however, no transit or messenger personalities who function between the instantaneous velocities of the gravity traversers and the comparatively slow speeds of the seraphim, except the Solitary Messengers.

23:3.3 (261.1) Solitary Messengers are, therefore, generally used for dispatch and service in those situations where

efectueze tranzituri la viteze intermediare între deplasările instantanee ale traversatorilor gravitației și vitezele relativ lente ale serafimilor. De aceea, Mesagerii Solitari sunt în general folosiți pentru mesaje și servicii în situații în care personalitatea este esențială pentru reușita misiunii și în care se dorește să se evite pierderile de timp care ar fi ocazionate de trimiterea oricărui alt tip rapid disponibil de mesageri personali. Ei sunt singurele ființe bine personalizate care pot să se sincronizeze cu curenții universali conjugați ai marelui univers. Viteza lor în traversarea spațiului este variabilă, și depinde de o mare diversitate de influențe interferente, însă arhivele indică faptul că, în călătoria de îndeplinire a acestei misiuni, mesagerul meu însoțitor s-a deplasat cu 1.354.169.220.000 kilometri pe secunda timpului vostru.

Sunt pe deplin incapabil să explic minții de tip material cum un spirit poate fi o adevărată persoană, traversând în același timp spațiul cu o viteză atât de colosală. Însă acești Mesageri Solitari înșiși vin efectiv pe Urantia și pleacă la aceste viteze de neînțeles. Într-adevăr, dacă nu ar fi așa, întreaga economie a administrației universale ar fi în mare parte lipsită de elementul ei personal.

Mesagerii Solitari sunt apti să servească în calitate de linii de comunicare de intervenție în toate regiunile îndepărtate ale spațiului, ale unor ținuturi neincluse în circuitele stabilite ale marelui univers. Se dovedește că un mesager funcționând astfel poate transmite un mesaj sau trimite un impuls prin spațiu unui tovarăș mesager îndepărtat la o sută de ani-lumină, după cum estimează distanțele stelar astronomii de pe Urantia.

Dintre miliardele de ființe care cooperează cu noi în dirijarea treburilor suprauniversului, nu există altele mai importante decât Mesagerii Solitari prin utilitatea lor practică și prin ajutorul lor câștigător de timp. În universurile spațiului, noi trebuie să ținem cont de neajunsurile timpului; de aici decurg marile servicii realizate de Mesagerii Solitari care, datorită prerogativelor lor personale de comunicare, sunt aproape independenți de spațiu, și care, din cauza imensei lor viteze de tranzit, sunt aproape independenți de timp.

Mă aflu în încurcătură atunci când trebuie să le explic muritorilor de pe Urantia felul în care Mesagerii Solitari pot să nu aibă formă, dar să aibă totodată personalități reale și definite. Cu toate că ei sunt lipsiți de forma care s-ar asocia normal unei personalități, ei dețin o prezență de spirit, care îi distinge de toate tipurile superioare de ființe spirituale. Mesagerii Solitari sunt singura clasă de ființe care par a fi înzestrate cu aproape toate avantajele unui spirit fără formă, laolaltă cu toate prerogativele unei personalități în deplina posesie a mijloacelor sale. Ei sunt adevărate persoane și, în același timp, înzestrați cu aproape toate atributele unei manifestări spirituale impersonale.

În cele șapte suprauniversuri, în general - însă nu întotdeauna - tot ceea ce ține să facă o creatură liberă de neajunsurile timpului și ale spațiului reduce proporțional prerogativele sale de personalitate. Mesagerii Solitari fac excepție de la această lege generală. În activitățile lor, ei nu sunt supuși aproape nici unei îngrădiri în utilizarea vreunei modalități de expresie spirituală, de serviciu divin, de slujire personală și de comunicare cosmică. Dacă ați putea contempla

personality is essential to the achievement of the assignment, and where it is desired to avoid the loss of time which would be occasioned by the sending of any other readily available type of personal messenger. They are the only definitely personalized beings who can synchronize with the combined universal currents of the grand universe. Their velocity in traversing space is variable, depending on a great variety of interfering influences, but the record shows that on the journey to fulfill this mission my associate messenger proceeded at the rate of 841,621,642,000 of your miles per second of your time.

23:3.4 (261.2) It is wholly beyond my ability to explain to the material type of mind how a spirit can be a real person and at the same time traverse space at such tremendous velocities. But these very Solitary Messengers actually come to, and go from, Urantia at these incomprehensible speeds; indeed, the whole economy of universal administration would be largely deprived of its personal element were this not a fact.

23:3.5 (261.3) The Solitary Messengers are able to function as emergency lines of communication throughout remote space regions, realms not embraced within the established circuits of the grand universe. It develops that one messenger, when so functioning, can transmit a message or send an impulse through space to a fellow messenger about one hundred light-years away as Urantia astronomers estimate stellar distances.

23:3.6 (261.4) Of the myriads of beings who co-operate with us in the conduct of the affairs of the superuniverse, none are more important in practical helpfulness and timesaving assistance. In the universes of space we must reckon with the handicaps of time; hence the great service of the Solitary Messengers, who, by means of their personal prerogatives of communication, are somewhat independent of space and, by virtue of their tremendous transit velocities, are so nearly independent of time.

23:3.7 (261.5) I am at a loss to explain to Urantia mortals how the Solitary Messengers can be without form and yet possess real and definite personalities. Although they are without that form which would naturally be associated with personality, they do possess a spirit presence which is discernible by all higher types of spirit beings. The Solitary Messengers are the only class of beings who seem to be possessed of well-nigh all the advantages of a formless spirit coupled with all the prerogatives of a full-fledged personality. They are true persons, yet endowed with nearly all of the attributes of impersonal spirit manifestation.

23:3.8 (261.6) In the seven superuniverses, ordinarily — but not always — everything which tends to increase any creature's liberation from the handicaps of time and space proportionately diminishes personality prerogatives. Solitary Messengers are an exception to this general law. They are in their activities all but unrestricted in the utilization of any and all of the limitless avenues of spiritual expression, divine service, personal ministry, and cosmic communication. If you

aceste ființe extraordinare prin prisma experienței mele în administrația universului, ați înțelege cât ar fi de dificil să se coordoneze problemele suprauniversale fără abila lor cooperarea.

Indiferent de cât de mult s-ar lărgi universul, probabil că nu se vor mai crea niciodată alți Mesageri Solitari. Pe măsură ce universul crește, trebuie ca munca extinsă de administrare să fie tot mai mult purtată de alte tipuri de ajutoare spirituale și de acele ființe care își au originea în aceste noi creații, cum ar fi creatorii Fiilor Suverani și Spiritele-Mamă ale universurilor locale.

4. AJUTORUL SPECIAL AL MESAGERILOR SOLITARI

Mesagerii Solitari par a fi coordonatorii personalităților pentru toate tipurile de ființe spirituale. Slujba lor ajută la înfrățirea tuturor personalităților vastei lumi spirituale. Ei contribuie mult la dezvoltarea, în toate ființele spirituale, a unei conștiințe a identității de grup. Fiecare tip de ființă spirituală este servit de grupuri speciale de Mesageri Solitari, care dezvoltă abilitatea acestor ființe de a înțelege toate celelalte tipuri și ordine și de a fraternizeze cu acestea, oricât ar fi ele de neasemănătoare.

Mesagerii Solitari fac dovada unei atât de uimitoare aptitudini de a coordona toate ordinele și tipurile de personalități finite - și chiar de a lua contact cu regimul absonit al supracontrolorilor universului maestru - încât unii dintre noi facem următoarea presupunere: crearea acestor mesageri de către Spiritul Infinit trebuie să fie legată într-o fel sau altul de manifestarea de către Autorul Comun a Minții Supreme-Ultime.

Atunci când un finalitar și un Cetățean al Paradisului cooperează pentru a trinitiza un „copil al timpului și al eternității” - operațiune care implică potențiale mentale nerevelate ale Supremului-Ultim - și când această personalitate neclasificată este trimisă pe Vicegerington, un Mesager Solitar (repercusiunea personalității presupuse a manifestării unei astfel de minți a deității) este întotdeauna desemnat ca însoțitor păzitor al acestui fiu trinitizat de creaturi. Acest mesager însoțește noul fiu de destin în lumea în care el este desemnat și nu părăsește niciodată Vicegeringtonul. Atunci când el este astfel atașat destinului unui copil al timpului și al eternității, un Mesager Solitar este transferat pentru totdeauna sub singura supraveghere a Arhitecților Universului maestru. Noi nu știm ce îi poate rezerva viitorul unei astfel de asocieri extraordinare. Epoci de-a rândul, aceste asocieri de personalități unice au continuat să se reunească pe Vicegerington, însă nici una dintre aceste perechi nu a plecat vreodată de acolo.

Mesagerii Solitari sunt în număr staționar, însă trinitizarea fiilor destinului pare a revela o tehnică nelimitată. Cum fiecare fiu al destinului trinitizat își vede desemnat un Mesager Solitar, ni se pare că la un moment dat, în viitorul îndepărtat, rezerva de mesageri se va epuiza. Cine va prelua ștafeta muncii lor în marele univers? Serviciul lor va fi el oare asigurat de vreo dezvoltare nouă printre Spiritele inspirate ale

could view these extraordinary beings in the light of my experience in universe administration, you would comprehend how difficult it would be to co-ordinate superuniverse affairs were it not for their versatile co-operation.

23:3.9 (262.1) No matter how much the universe may enlarge, no more Solitary Messengers will probably ever be created. As the universes grow, the expanded work of administration must be increasingly borne by other types of spirit ministers and by those beings who take origin in these new creations, such as the creatures of the Sovereign Sons and the local universe Mother Spirits.

4. SPECIAL MINISTRY OF SOLITARY MESSENGERS

23:4.1 (262.2) The Solitary Messengers seem to be personality co-ordinators for all types of spirit beings. Their ministry helps to make all the personalities of the far-flung spiritual world akin. They contribute much to the development, in all spirit beings, of a consciousness of group identity. Every type of spirit being is served by special groups of Solitary Messengers who foster the ability of such beings to understand and fraternize with all other types and orders, however dissimilar.

23:4.2 (262.3) The Solitary Messengers demonstrate such an amazing ability to co-ordinate all types and orders of finite personality — even to make contact with the absonite regime of the master universe overcontrollers — that some of us postulate that the creation of these messengers by the Infinite Spirit is in some manner related to the Conjoint Actor's bestowal of Supreme-Ultimate Mind.

23:4.3 (262.4) When a finaliter and a Paradise Citizen co-operate in the trinitization of a “child of time and eternity” — a transaction involving the unrevealed mind potentials of the Supreme-Ultimate — and when such an unclassified personality is dispatched to Vicegerington, a Solitary Messenger (a conjectured personality repercussion of the bestowal of such deity mind) is always assigned as guardian-companion to such a creature-trinitized son. This messenger accompanies the new son of destiny to the world of his assignment and nevermore leaves Vicegerington. When thus attached to the destinies of a child of time and eternity, a Solitary Messenger is forever transferred to the sole supervision of the Architects of the Master Universe. What the future of such an extraordinary association may be, we do not know. For ages these partnerships of unique personalities have continued to forgather on Vicegerington, but not even a single pair has ever gone forth therefrom.

23:4.4 (262.5) Solitary Messengers are of stationary numbers, but the trinitization of the sons of destiny is apparently an unlimited technique. Since each trinitized son of destiny has assigned to him a Solitary Messenger, it appears to us that at some time in the remote future the supply of messengers will become exhausted. Who will take up their work in the grand universe? Will their service be assumed by some new development among the Inspired Trinity Spirits? Is the

Trinității? Într-o epocă foarte îndepărtată, marele univers va fi el oare administrat mai îndeaproape de ființe de origine trinitară, în timp ce creaturile de origine simplă și duală vor pleca în domeniile spațiului exterior? Dacă mesagerii se întorc la vechiul lor serviciu, acești fii ai destinului îi vor însoți oare? Trinitizările dintre finalitari și Cetățenii Paradisului-Havona vor înceta ele atunci când rezerva de Mesageri Solitari va fi absorbită pentru a acorda însoțitori-păzitori ai acestor fii ai destinului? Toți Mesagerii noștri Solitari eficienți vor fi concentrați pe Vicegerington? Aceste personalități spirituale extraordinare vor fi ele etern asociate acestor fii trinitizați ai unui destin nerevelat? Ce semnificație ar trebui să atașăm faptului că aceste cupluri care se reunesc pe Vicegerington sunt sub îndrumarea exclusivă a Arhitecților Universului maestru, aceste puternice ființe de mister? Noi ne punem întrebări și multe altele similare, și ne punem întrebări și asupra multor alte ordine de ființe celeste, însă nu cunoaștem răspunsurile.

Această operațiune, odată cu multe alte evenimente asemănătoare din administrarea universului, indică faptul că nu trebuie să ne amăgim, și că personalul marelui univers, și chiar și acela al Paradisului și al Havonei, este supus unei reorganizări precise și sigure în coordonare și în raport cu colosalele evoluții de energie care au loc în prezent în ansamblul domeniilor spațiului interior.

Noi înclinăm să credem că eternul viitor va fi martorul unor fenomene de evoluție universale care vor transcende de departe tot ceea ce a experimentat eternul trecut. Și noi anticipăm aceste prodigioase aventuri așa cum ar trebui să o faceți voi înșivă, cu o vie plăcere și cu o speranță mereu crescătoare.

[Prezentat de un Consilier Divin de pe Uversa.]

grand universe at some remote period going to be more nearly administered by Trinity-origin beings while the single- and dual-origin creatures move on into the realms of outer space? If the messengers return to their former service, will these sons of destiny accompany them? Will the trinitizations between finaliters and Paradise-Havoners cease when the supply of Solitary Messengers has been absorbed as guardian-companions of these sons of destiny? Are all our efficient Solitary Messengers going to be concentrated on Vicegerington? Are these extraordinary spirit personalities going to be eternally associated with these trinitized sons of unrevealed destiny? What significance should we attach to the fact that these couples forgoing on Vicegerington are under the exclusive direction of those mighty mystery beings, the Architects of the Master Universe? These and many similar questions we ask ourselves, and ask numerous other orders of celestial beings, but we do not know the answers.

23:4.5 (263.1) This transaction, together with many similar occurrences in universe administration, unmistakably indicates that the personnel of the grand universe, even that of Havona and Paradise, is undergoing a definite and certain reorganization in co-ordination with, and with reference to, the vast energy evolutions now taking place throughout the realms of outer space.

23:4.6 (263.2) We incline to the belief that the eternal future will witness phenomena of universe evolution which will far transcend all that the eternal past has experienced. And we anticipate such tremendous adventures, even as you should, with keen relish and ever-heightening expectation.

23:4.7 (263.3) [Presented by a Divine Counselor from Uversa.]

Capitolul 24. Personalități superioare ale spiritului infinit

⇨ 023

CARTEA URANTIA

025 ⇨

PARTE I. UNIVERSUL CENTRAL ȘI SUPRAUNVERSURILE

CAPITOLUL 24 PERSONALITĂȚI SUPERIOARE ALE SPIRITULUI INFINIT

Secțiuni

Introduction

1. Supraveghetorii Circuitelor Universale
2. Directorii de Recensământ
3. Ajutorii personali ai Spiritului Infinit
4. Inspectorii Asociați
5. Santinelele Afectate
6. Îndrumătorii absolvenți
7. Originea Îndrumătorilor absolvenți

Introduction

PE UVERSA noi clasificăm toate personalitățile și entitățile Creatorului Comun în trei mari diviziuni: Personalitățile Superioare ale Spiritului Infinit, Oștirile Mesagerilor Spațiului și Spiritele Tutelare ale Timpului, aceste ființe spirituale care se ocupă cu propovăduirea de învățături și ajutarea creaturilor volitive din planul ascendent de înaintare a muritorilor.

Personalitățile Superioare ale Spiritului Infinit care se găsesc menționate în aceste expuneri activează în întregul mare univers în șapte diviziuni:

1. Mesagerii Solitari.
2. Supraveghetorii Circuitelor Universale.
3. Directorii de Recensământ.
4. Ajutorii Personali ai Spiritului Infinit.
5. Inspectorii Asociați.
6. Santinelele Desemnate.
7. Îndrumătorii Diplomaților.

Mesagerii Solitari, Supraveghetorii Circuitelor, Directorii de Recensământ și Ajutorii Personali sunt caracterizați prin posesia unor imense facultăți de antigravitație. Mesagerii Solitari nu au un cartier general cunoscut; ei circulă în universul universurilor. Supraveghetorii Circuitelor Universale și Directorii de Recensământ mențin cartiere generale în capitalele suprauniversurilor. Ajutorii Personali ai Spiritului Infinit

PAPER 24 HIGHER PERSONALITIES OF THE INFINITE SPIRIT

SECTIONS

Introduction

1. The Universe Circuit Supervisors
2. The Census Directors
3. Personal Aids of the Infinite Spirit
4. The Associate Inspectors
5. The Assigned Sentinels
6. The Graduate Guides
7. Origin of the Graduate Guides

INTRODUCTION

24:0.1 (264.1) ON UVERSA we divide all personalities and entities of the Conjoint Creator into three grand divisions: the Higher Personalities of the Infinite Spirit, the Messenger Hosts of Space, and the Ministering Spirits of Time, those spirit beings who are concerned with teaching and ministering to the will creatures of the ascendant scheme of mortal progression.

24:0.2 (264.2) Those Higher Personalities of the Infinite Spirit that find mention in these narratives function throughout the grand universe in seven divisions:

- 24:0.3 (264.3) 1. Solitary Messengers.
- 24:0.4 (264.4) 2. Universe Circuit Supervisors.
- 24:0.5 (264.5) 3. Census Directors.
- 24:0.6 (264.6) 4. Personal Aids of the Infinite Spirit.
- 24:0.7 (264.7) 5. Associate Inspectors.
- 24:0.8 (264.8) 6. Assigned Sentinels.
- 24:0.9 (264.9) 7. Graduate Guides.

24:0.10 (264.10) Solitary Messengers, Circuit Supervisors, Census Directors, and the Personal Aids are characterized by the possession of tremendous endowments of antigravity. The Solitary Messengers are without known general headquarters; they roam the universe of universes. The Universe Circuit Supervisors and the Census Directors maintain headquarters on the capitals of the superuniverses. The Personal Aids of the

sunt staționați pe Insula centrală de Lumină. Inspectorii Asociați și Santinelele Desemnate sunt staționați respectiv în capitalele universurilor locale și în cele ale sistemelor care le compun. Îndrumătorii Diplomaților rezidă în universul Havonei și activează pe întregul miliard de lumi al ei. Cea mai mare parte a acestor personalități superioare au posturi în universurile locale, însă ele nu sunt organic atașate administrării domeniilor evolutive.

Printre cele șapte clase care compun acest grup, doar Mesagerii Solitari și poate Ajutorii Personali străbat universul universurilor. Mergând din Paradis către exterior, întâlnim Mesageri Solitari de la circuitele Havonei până la capitalele suprauniversurilor, și de acolo în sectoarele și în universurile locale cu subdiviziunile lor, și chiar până pe lumile locuite. Cu toate că Mesagerii Solitari fac parte din Personalitățile Superioare ale Spiritului infinit, originea lor, natura lor și serviciul lor au fost analizate în capitolul precedent.

1. SUPRAVEGHETORII CIRCUITELOR UNIVERSALE

Curenții vaști de putere spațială și circuitele de energie spirituală pot da impresia că ar opera automat; ele pot părea a funcționa fără obstacole sau impedimente, însă nu este așa. Toate aceste imense sisteme de energie sunt sub control; ele sunt supuse unei supravegheri inteligente. Supraveghetorii Circuitelor Universale se ocupă nu de domeniile energiei pur fizice sau materiale, domeniu al Directorilor de Putere ai universului, ci de circuitele de energie relativ spirituală și de circuitele modificate care sunt esențiale pentru a întreține atât ființele spirituale înalt dezvoltate, cât și tipurile morontiale sau tranziționale de creaturi inteligente. Supraveghetorii nu dau naștere unor circuite de energie și de supraesență de divinitate însă, în general, ei au de a face cu toate circuitele superioare ale timpului și eternității și cu toate circuitele relativ spirituale care țin de administrarea părților componente ale marelui univers. Ei dirijează și manipulează toate aceste circuite de energie spirituală în afara Insulei Paradisului.

Supraveghetorii Circuitelor Universale sunt creația exclusivă a Spiritului Infinit și acționează numai ca agenți ai Autorului Comun. Ei sunt personalizați pentru serviciu în următoarele patru ordine:

1. Supraveghetorii Supremi ai Circuitelor.
2. Supraveghetorii Asociați ai Circuitelor.
3. Supraveghetorii Secundari ai Circuitelor.
4. Supraveghetorii Terțieri ai Circuitelor.

Numărul supraveghetorilor supremi ai Havonei și a supraveghetorilor asociați ai celor șapte suprauniversuri este complet; nici o persoană dintre aceste ordine nu mai este creată. Supraveghetorii supremi sunt în număr de șapte și sunt staționați pe lumile pilot ale celor șapte circuite ale Havonei. Circuitele celor șapte suprauniversuri sunt încredințate unui grup de șapte supraveghetori asociați, care mențin cartiere generale pe cele șapte sfere Paradisiace ale Spiritului Infinit, lumile celor Șapte Agenți Executivi Supremi. De aici, ei

Infinite Spirit are stationed on the central Isle of Light. The Associate Inspectors and the Assigned Sentinels are respectively stationed on the capitals of the local universes and on the capitals of their component systems. The Graduate Guides are resident in the Havona universe and function on all its billion worlds. Most of these higher personalities have stations in the local universes, but they are not organically attached to the administrations of the evolutionary realms.

24:0.11 (264.11) Of the seven classes composing this group, only the Solitary Messengers and perhaps the Personal Aids range the universe of universes. Solitary Messengers are encountered from Paradise outward: through the Havona circuits to the superuniverse capitals and thence out through the sectors and local universes, with their subdivisions, and even to the inhabited worlds. Although Solitary Messengers belong to the Higher Personalities of the Infinite Spirit, their origin, nature, and service have been discussed in the preceding paper.

1. THE UNIVERSE CIRCUIT SUPERVISORS

24:1.1 (265.1) The vast power currents of space and the circuits of spirit energy may seem to operate automatically; they may appear to function without let or hindrance, but such is not the case. All these stupendous systems of energy are under control; they are subject to intelligent supervision. Universe Circuit Supervisors are concerned, not with the realms of purely physical or material energy — the domain of the Universe Power Directors — but with the circuits of relative spiritual energy and with those modified circuits which are essential to the maintenance of both the highly developed spiritual beings and the morontia or transition type of intelligent creatures. The supervisors do not give origin to circuits of energy and superessence of divinity, but in general they have to do with all higher spirit circuits of time and eternity and with all relative spirit circuits concerned in the administration of the component parts of the grand universe. They direct and manipulate all such spirit-energy circuits outside the Isle of Paradise.

24:1.2 (265.2) Universe Circuit Supervisors are the exclusive creation of the Infinite Spirit, and they function solely as the agents of the Conjoint Actor. They are personalized for service in the following four orders:

- 24:1.3 (265.3) 1. Supreme Circuit Supervisors.
- 24:1.4 (265.4) 2. Associate Circuit Supervisors.
- 24:1.5 (265.5) 3. Secondary Circuit Supervisors.
- 24:1.6 (265.6) 4. Tertiary Circuit Supervisors.

24:1.7 (265.7) The supreme supervisors of Havona and the associate supervisors of the seven superuniverses are of completed numbers; no more of these orders are being created. The supreme supervisors are seven in number and are stationed on the pilot worlds of the seven Havona circuits. The circuits of the seven superuniverses are in the charge of a marvelous group of seven associate supervisors, who maintain headquarters on the seven Paradise spheres of the Infinite Spirit, the worlds of the Seven Supreme

supraveghează și dirijează circuitele suprauniversurilor spațiului.

Pe aceste șapte sfere Paradisiace ale Spiritului cei șapte supraveghetori asociați ai circuitelor și primul ordin al Centrelor Supreme de Putere efectuează o legătură care, sub îndrumarea Agenților Executivi Supremi, se traduce prin coordonarea subparadisiacă a tuturor circuitelor materiale și spirituale care sunt distribuite celor șapte suprauniversuri.

Pe lumile sediu ale fiecăruia dintre suprauniversuri sunt staționați supraveghetorii secundari pentru universurile locale ai timpului și spațiului. Sectoarele majore și minore sunt diviziuni administrative ale supraguvernelor, însă nu iau parte la această supraveghere a energiei spirituale. Nu știu câți supraveghetori secundari ai circuitelor există în marele univers, însă pe Uversa există 84.691. Supraveghetorii secundari sunt creați constant; din timp în timp ei apar în grupuri de șaptezeci pe lumile Agenților Executivi Supremi. Noi îi obținem la cerere atunci când luăm măsuri pentru a stabili circuite separate de energie de spirit și de putere de legătură, destinate universurilor noi care evoluează sub jurisdicția noastră.

Un supraveghetor terțiar al circuitelor activează pe lumea sediu a fiecărui univers local. Acest ordin, ca și supraveghetorii secundari, este în continuă creație. Ei sunt creați în grupuri de șapte sute și trimiși pe universurile locale de Cei Îmbătrâniți de Zile.

Supraveghetorii circuitelor sunt creați pentru îndatoririle lor specifice și servesc veșnic în grupurile pentru care au fost desemnați inițial. Ei nu sunt mutați în serviciul lor și, în consecință, ei studiază de-a lungul epocilor problemele întâlnite pe tărâmurile pe care au fost trimiși inițial. De exemplu, supraveghetorul circuitelor terțiare cu numărul 572.842 a funcționat pe Salvington de la începuturile conceperii universului vostru local și el este membru în statul major personal al lui Mihail din Nebadon.

Atât în universurile locale, cât și în universurile superioare, supraveghetorii circuitelor conduc tot ceea ce corespunde alegerii circuitelor care trebuie folosite pentru transmiterea tuturor mesajelor spirituale și pentru transportul tuturor personalităților. În munca lor de supraveghere a circuitelor, aceste ființe eficiente utilizează toate dispozitivele, forțele și personalitățile universului universurilor. Ele folosesc „înalte personalități nerevelate de control al circuitelor” și sunt ajutate cu pricepere de numeroasele state majore compuse din personalități ale Spiritului Infinit. Ele sunt cele care ar izola o lume evolutivă dacă Prințul ei Planetar s-ar răscula împotriva Tatălui Universal și Fiului său locuitor. Ei sunt capabili să excludă orice lume din anumite circuite universale de ordin spiritual superior, însă nu pot anula curenții materiali ai directorilor de putere.

Supraveghetorii Circuitelor Universale au cu circuitele spiritului o relație aproximativ asemănătoare celei a Directorilor de Putere ai universului cu circuitele materiale. Aceste două ordine sunt complementare și asigură împreună supravegherea tuturor circuitelor spirituale și materiale pe care le pot controla și manipula creaturile.

Executives. From here they supervise and direct the circuits of the superuniverses of space.

24:1.8 (265.8) On these Paradise spheres of the Spirit the seven associate circuit supervisors and the first order of the Supreme Power Centers effect a liaison which, under the direction of the Supreme Executives, results in the sub-Paradise co-ordination of all material and spiritual circuits passing out to the seven superuniverses.

24:1.9 (265.9) On the headquarters worlds of each superuniverse are stationed the secondary supervisors for the local universes of time and space. The major and minor sectors are administrative divisions of the supergovernments but are not concerned in these matters of spirit-energy supervision. I do not know how many secondary circuit supervisors there are in the grand universe, but on Uversa there are 84,691 of these beings. Secondary supervisors are being created right along; from time to time they appear in groups of seventy on the worlds of the Supreme Executives. We obtain them on requisition as we arrange for the establishment of separate circuits of spirit energy and liaison power to the newly evolving universes of our jurisdiction.

24:1.10 (265.10) A tertiary circuit supervisor functions on the headquarters world of every local universe. This order, like the secondary supervisors, is of continuous creation, being created in groups of seven hundred. They are assigned to the local universes by the Ancients of Days.

24:1.11 (266.1) Circuit supervisors are created for their specific tasks, and they eternally serve in the groups of their original assignment. They are not rotated in service and hence make an agelong study of the problems found in the realms of their original assignment. For example: Tertiary circuit supervisor number 572,842 has functioned on Salvington since the early concept of your local universe, and he is a member of the personal staff of Michael of Nebadon.

24:1.12 (266.2) Whether acting in the local or higher universes, circuit supervisors direct all concerned as to the proper circuits to employ for the transmission of all spirit messages and for the transit of all personalities. In their work of circuit supervision these efficient beings utilize all agencies, forces, and personalities in the universe of universes. They employ the unrevealed "high spirit personalities of circuit control" and are ably assisted by numerous staffs composed of personalities of the Infinite Spirit. It is they who would isolate an evolutionary world if its Planetary Prince should rebel against the Universal Father and his vicegerent Son. They are able to throw any world out of certain universe circuits of the higher spiritual order, but they cannot annul the material currents of the power directors.

24:1.13 (266.3) The Universe Circuit Supervisors have something of the same relationship to spirit circuits that the Universe Power Directors have to material circuits. The two orders are complementary, together having the oversight of all spirit and all material circuits that are controllable and manipulatable by creatures.

Supraveghetorii circuitelor exercită o anumită supraveghere asupra circuitelor mentale asociate Spiritului; tot astfel, directorii de putere au anumită jurisdicție asupra fazelor minții care sunt asociate energetic-fizic - mintea automată. În general, funcțiunile fiecărui ordin sunt sporite de legătura lor cu celălalt ordin, însă circuitele minții pure nu sunt subiectul supravegherii nici uneia dintre cele două. Cele două ordine nu sunt nici coordonate; în multiplele lor lucrări, Supraveghetorii Circuitelor Universale sunt supuși celor Șapte Directori Supremi de Putere și subordonaților lor.

Cu toate că în interiorul ordinelor lor respective supraveghetorii circuitelor sunt în întregime asemănători, ei sunt toți indivizi distincți. Sunt ființe cu adevărat personale, însă posedă un tip de personalitate diferit de aceea conferită de Tată, tip care nu se întâlnește la nici o altă specie de creatură în întreaga existență universală.

Voi îi veți recunoaște și cunoaște pe parcursul călătoriei voastre interioare către Paradis, însă nu veți avea relații personale cu ei. Ei sunt supraveghetori ai circuitelor și se ocupă strict și eficient de treaba lor. Ei se ocupă doar de personalitățile și de entitățile care supraveghează activitățile referitoare la circuitele supuse supravegherii lor.

2. DIRECTORII DE RECENSĂMÂNT

Cu toate că mintea cosmică a Inteligenței Universale cunoaște prezența și locul de ședere al tuturor creaturilor gânditoare, există în universul universurilor o metodă de lucru independentă pentru a ține socoteala tuturor creaturilor volitive.

Directorii de Recensământ sunt o creație specială și completă a Spiritului Infinit. Numărul lor ne este necunoscut. Ei sunt creați cu facultatea de a menține o sincronizare perfectă cu tehnica de reflexivitate a suprauniversurilor, și în același timp ei sunt personal sensibili și receptivi la voința inteligentă. Printr-o tehnică neînțeleasă pe deplin, acești directori sunt imediat informați despre nașterea unei voințe în orice parte a marelui univers. Ei sunt deci întotdeauna competenți pentru a ne indica numărul, natura și locul tuturor creaturilor volitive în toate părțile creației centrale și ale celor șapte suprauniversuri. Însă ei nu activează în Paradis; aici nu este nevoie de ei. În Paradis, cunoașterea este înăscută; Deitățile cunosc toate lucrurile.

În Havona există Șapte Directori de Recensământ, unul pe lumea pilot a fiecărui circuit Havonian. Cu excepția acestor șapte și a rezervelor ordinului lor de pe lumile Paradisiace ale Spiritului, toți Directorii de Recensământ activează sub jurisdicția Îmbătrâniților de Zile.

Un Director de Recensământ prezidează în sediul fiecărui supraunivers; sub comandamentul acestui director general, există mii și mii de directori în capitala fiecărui univers local. Toate personalitățile acestui ordin sunt egale, mai puțin cele ale lumilor pilot ale Havonei și ale celor șapte șefi suprauniversali.

În al șaptelea supraunivers, există o sută de mii de

24:1.14 (266.4) The circuit supervisors exercise certain oversight of those mind circuits which are spirit associated much as the power directors have certain jurisdiction over those phases of mind which are physical-energy associated — mechanical mind. In general the functions of each order are expanded by liaison with the other, but the circuits of pure mind are subject to the supervision of neither. Neither are the two orders co-ordinate; in all their manifold labors the Universe Circuit Supervisors are subject to the Seven Supreme Power Directors and their subordinates.

24:1.15 (266.5) While the circuit supervisors are entirely alike within their respective orders, they are all distinct individuals. They are truly personal beings, but they possess a type of other-than-Father-endowed personality not encountered in any other type of creature in all universal existence.

24:1.16 (266.6) Although you will recognize and know them as you journey inward towards Paradise, you will have no personal relations with them. They are circuit supervisors, and they attend strictly and efficiently to their business. They deal solely with those personalities and entities having the oversight of those activities which are concerned with the circuits subject to their supervision.

2. THE CENSUS DIRECTORS

24:2.1 (266.7) Notwithstanding that the cosmic mind of the Universal Intelligence is cognizant of the presence and whereabouts of all *thinking* creatures, there is operative in the universe of universes an independent method of keeping count of all *will* creatures.

24:2.2 (266.8) The Census Directors are a special and completed creation of the Infinite Spirit, and they exist in numbers unknown to us. They are so created as to be able to maintain perfect synchrony with the reflectivity technique of the superuniverses, while at the same time they are personally sensitive and responsive to intelligent *will*. These directors, by a not-fully-understood technique, are made immediately aware of the birth of will in any part of the grand universe. They are, therefore, always competent to give us the number, nature, and whereabouts of all will creatures in any part of the central creation and the seven superuniverses. But they do not function on Paradise; there is no need for them there. On Paradise knowledge is inherent; the Deities know all things.

24:2.3 (267.1) Seven Census Directors operate in Havona, one being stationed on the pilot world of each Havona circuit. Excepting these seven and the reserves of the order on the Paradise worlds of the Spirit, all Census Directors function under the jurisdiction of the Ancients of Days.

24:2.4 (267.2) One Census Director presides at the headquarters of each superuniverse, while subject to such a chief director are thousands upon thousands, one on the capital of every local universe. All personalities of this order are equal excepting those on the Havona pilot worlds and the seven superuniverse chiefs.

24:2.5 (267.3) In the seventh superuniverse there are one

Directorii de Recensământ, iar acest număr se compune în întregime din cei care pot fi desemnați pe universurile locale. El nu conține statul major personal al lui Usatia, șeful suprauniversal al Directorilor de Recensământ al Orvontonului. La fel ca ceilalți șefi suprauniversali, Usatia nu este direct acordat cu înregistrarea voinței inteligente. El este în mod exclusiv la unison cu subordonații săi staționați în universurile Orvontonului. El acționează deci ca o magnifică personalitate totalizatoare pentru raporturile lor sosind din capitalele creațiilor locale.

Din timp în timp, arhivarii oficiali ai Uversei consemnează în analele lor situația suprauniversului, așa cum rezultă ea din înregistrările din și de pe personalitatea lui Usatia. Aceste date ale recensământului sunt proprii suprauniversului; aceste rapoarte nu sunt transmise nici Havonei nici Paradisului.

Directorii de Recensământ sunt preocupați de ființele umane - ca și de alte creaturi cu voință - doar atâta cât să înregistreze faptul că voința funcționează. Ei nu se ocupă de povestea vieții voastre și de faptele ei; ei nu sunt în nici un sens niște personalități care fac rapoarte. Directorul de Recensământ al Nebadonului, numărul 81.412 din Orvonton, staționează în prezent pe Salvington și, în vremea aceasta, este personal conștient de prezența voastră vie pe Urantia; el va da arhivelor confirmarea morții voastre în momentul în care veți înceta să funcționați ca o creatură înzestrată cu voință.

Directorii de Recensământ înregistrează existența unei noi creaturi volitive imediat ce ea realizează primul său act de voință. Ei indică moartea unei creaturi volitive atunci când are lor ultimul ei act de voință. Emergența parțială a voinței observate în reacțiilor anumitor animale superioare nu intră în domeniul Directorilor de Recensământ. Ei nu țin cont de nimic altceva decât de creaturile volitive autentice și nu sunt sensibilizați la nimic altceva decât la funcțiunea voinței. În ceea ce privește modalitatea exactă în care ei înregistrează funcționarea voinței, noi nu o cunoaștem.

Aceste ființe au fost întotdeauna, și vor fi întotdeauna, Directorii de Recensământ. Ei ar fi relativ inutile în orice altă diviziune a muncii universale. Însă ei sunt infailibili în funcțiunea lor; nu greșesc și nu falsifică niciodată și, în ciuda minunatelor lor puteri și incredibilelor lor prerogative, ei sunt persoane; ei au o prezență spirituală și o formă care pot fi recunoscute.

3. AJUTORII PERSONALI AI SPIRITULUI INFINIT

Noi nu avem cunoștințe autentice despre epoca în care au fost create Ajutoarele Personale, nici despre modalitatea în care a fost realizat acest lucru. Numărul trebuie să fie mare, însă el nu figurează în arhivele Uversei. Conform unor deducții chibzuite, bazate pe ceea ce știm noi despre munca lor, mă încumet să estimez că acest număr se ridică până la miliarde. Noi știm că Spiritul Infinit nu este limitat de considerente ce țin de număr pentru a crea acești Ajutori Personali.

Ajutorii Personali alei Spiritului Infinit există exclusiv pentru a asista prezența Paradisiacă a Celei de a Trei Persoane a Deității. Cu toate că sunt atașați direct Spiritului Infinit și sunt localizați în Paradis, ei circulă ici

hundred thousand Census Directors. And this number consists entirely of those assignable to local universes; it does not include the personal staff of Usatia, the superuniverse chief of all Orvonton directors. Usatia, like the other superuniverse chiefs, is not directly attuned to the registration of intelligent will. He is solely attuned to his subordinates stationed in the Orvonton universes; thus he acts as a magnificent totaling personality for their reports coming in from the capitals of the local creations.

24:2.6 (267.4) From time to time the official recorders of Uversa place on their records the status of the superuniverse as it is indicated by the registrations in and upon the personality of Usatia. Such census data is indigenous to the superuniverses; these reports are transmitted neither to Havona nor to Paradise.

24:2.7 (267.5) The Census Directors are concerned with human beings — as with other will creatures — only to the extent of recording the fact of will function. They are not concerned with the records of your life and its doings; they are not in any sense recording personalities. The Census Director of Nebadon, number 81,412 of Orvonton, now stationed on Salvington, is at this very moment personally conscious and aware of your living presence here on Urantia; and he will afford the records confirmation of your death the moment you cease to function as a will creature.

24:2.8 (267.6) Census Directors register the existence of a new will creature when the first act of will is performed; they indicate the death of a will creature when the last act of will takes place. The partial emergence of will observed in the reactions of certain of the higher animals does not belong to the domain of the Census Directors. They keep count of nothing but bona fide will creatures, and they are responsive to nothing but *will function*. Exactly how they register the function of will, we do not know.

24:2.9 (267.7) These beings always have been, and always will be, Census Directors. They would be comparatively useless in any other division of universe labor. But they are infallible in function; they never default, neither do they falsify. And notwithstanding their marvelous powers and unbelievable prerogatives, they are persons; they have recognizable spirit presence and form.

3. PERSONAL AIDS OF THE INFINITE SPIRIT

24:3.1 (268.1) We have no authentic knowledge as to the time or manner of the creation of the Personal Aids. Their number must be legion, but it is not of record on Uversa. From conservative deductions based on our knowledge of their work, I venture to estimate that their number extends high into the trillions. We hold the opinion that the Infinite Spirit is not limited as to numbers in the creation of these Personal Aids.

24:3.2 (268.2) The Personal Aids of the Infinite Spirit exist for the exclusive assistance of the Paradise presence of the Third Person of Deity. Although attached directly to the Infinite Spirit and located on Paradise, they flash to

și colo ca niște fulgere până la extremitățile creației. Oriunde s-ar extinde circuitele Creatorului Comun, acolo pot să apară acești Ajutori Personali în scopul de a executa ordinea Spiritului Infinit. Ei traversează spațiul într-un mod foarte apropiat de acela al Mesagerilor Solitari, însă ei nu sunt persoane în sensul în care sunt mesagerii.

Ajutorii Personali sunt toți egali și identici; ei nu scot la iveală nici o diferențiere a individualității. Cu toate că Autorul Comun îi privește ca adevărate personalități, altora le vine greu să îi considere ca adevărate persoane; pentru alte ființe spirituale ei nu manifestă o prezență spirituală. Ființele originare din Paradis sunt întotdeauna conștiente de apropierea acestor ajutoare, însă noi nu recunoaștem prezența unei personalități. Absența unei astfel de forme de prezență le face neîndoielnic cu atât mai de folos pentru Cea de-a Treia Persoană a Deității.

Pentru toate ordinele revelate de ființe spirituale avându-și originea în Spiritul Infinit, Ajutorii Personali sunt aproape singurii pe care nu îi veți recunoaște pe parcursul ascensiunii voastre interioare către Paradis.

4. INSPECTORII ASOCIAȚI

Cei Șapte Agenți Executivi Supremi, pe cele șapte sfere Paradisiace ale Spiritului Infinit, acționează colectiv, ca un consiliu administrativ al supradirectorilor celor șapte suprauniversuri. Inspectorii Asociați încorporează, sub formă personală, autoritatea Agenților Executivi Supremi pe lângă universurile locale ale timpului și spațiului. Acești observatori superiori ai treburilor creațiilor locale sunt urmașii asociați ai Spiritului Infinit și ai Celor Șapte Spirite Maestru ale Paradisului. Într-o vreme de aproape o veșnicie, au fost personalizați șapte sute de mii, iar corpul lor de rezervă locuiește în Paradis.

Inspectorii Asociați lucrează sub supravegherea directă a celor Șapte Agenți Executivi Supremi, și sunt puternicii lor reprezentanți personali pe lângă universurile locale ale timpului și spațiului. Un inspector este staționat pe sfera-sediu a fiecărei creații locale și este strâns asociat cu Uniunea de Zile care locuiește acolo.

Inspectorii Asociați nu primesc rapoarte și recomandări decât de la subordonații lor, Santinelele Desemnate, staționate pe capitalele sistemelor locale ale lumilor locuite. Ei înșiși nu fac rapoarte decât către superiorul lor imediat, Agentul Executiv Suprem al suprauniversului respectiv.

5. SANTINELELE AFECTATE

Santinelele Desemnate sunt personalități coordonatoare și reprezentanți de legătură ai celor Șapte Agenți Executivi Supremi. Ele au fost personalizate în Paradis de Spiritul Infinit și au fost create pentru scopurile specifice ale desemnării lor. Numărul lor este staționar și există exact șapte miliarde în existență.

La fel cum un Inspector Asociat reprezintă pe cei Șapte Agenți Executivi Supremi pe lângă un univers

and fro to the uttermost parts of creation. Wherever the circuits of the Conjoint Creator extend, there these Personal Aids may appear for the purpose of executing the bidding of the Infinite Spirit. They traverse space much as do the Solitary Messengers but are not persons in the sense that the messengers are.

24:3.3 (268.3) The Personal Aids are all equal and identical; they disclose no differentiation of individuality. Though the Conjoint Actor looks upon them as true personalities, it is difficult for others to regard them as real persons; they do not manifest a spirit presence to other spirit beings. Paradise-origin beings are always aware of the proximity of these Aids; but we do not recognize a personality presence. The lack of such a presence-form undoubtedly renders them all the more serviceable to the Third Person of Deity.

24:3.4 (268.4) Of all the revealed orders of spirit beings taking origin in the Infinite Spirit, the Personal Aids are about the only ones you will not encounter on your inward ascent to Paradise.

4. THE ASSOCIATE INSPECTORS

24:4.1 (268.5) The Seven Supreme Executives, on the seven Paradise spheres of the Infinite Spirit, collectively function as the administrative board of supermanagers for the seven superuniverses. The Associate Inspectors are the personal embodiment of the authority of the Supreme Executives to the local universes of time and space. These high observers of the affairs of the local creations are the joint offspring of the Infinite Spirit and the Seven Master Spirits of Paradise. In the near times of eternity seven hundred thousand were personalized, and their reserve corps abides on Paradise.

24:4.2 (268.6) Associate Inspectors work under the direct supervision of the Seven Supreme Executives, being their personal and powerful representatives to the local universes of time and space. An inspector is stationed on the headquarters sphere of each local creation and is a close associate of the resident Union of Days.

24:4.3 (268.7) The Associate Inspectors receive reports and recommendations only from their subordinates, the Assigned Sentinels, stationed on the capitals of the local systems of inhabited worlds, while they make reports only to their immediate superior, the Supreme Executive of the superuniverse concerned.

5. THE ASSIGNED SENTINELS

24:5.1 (268.8) The Assigned Sentinels are co-ordinating personalities and liaison representatives of the Seven Supreme Executives. They were personalized on Paradise by the Infinite Spirit and were created for the specific purposes of their assignment. They are of stationary numbers, and there are exactly seven billion in existence.

24:5.2 (269.1) Much as an Associate Inspector represents the Seven Supreme Executives to a whole local

local întreg, tot astfel, în fiecare dintre cele zece mii sisteme ale acestei creații locale există o Santinelă Desemnată, acționând ca reprezentant direct al îndepărtatului și supremului consiliu de supracontrol pentru treburile tuturor celor șapte suprauniversuri. Santinelele de serviciu în guvernele sistemelor locale de pe Orvonton acționează sub autoritatea directă a Agentului Executiv Suprem Numărul Șapte, coordonatorul celui de-al șaptelea supraunivers. Însă în organizarea lor administrativă, toate santinele delegate într-un univers local sunt subordonate Inspectorului Asociat staționat în sediul acestui univers.

În interiorul unei creații locale, Santinele Desemnate servesc prin rotație; ele sunt transferate de la un sistem la altul. Ele sunt schimbate, de obicei, din postul lor, la fiecare mileniu din timpul unui univers local. Ele figurează printre personalitățile de rangul cel mai elevat staționate pe capitala unui sistem, însă nu participă niciodată la deliberări referitoare la problemele sistemului. În sistemele locale, ele servesc cu drept deplin ca șefi ai celor optzeci de administratori care vin din lumile evolutive, însă altminteri, muritorii ascendenți au puține contacte cu ele. Santinele sunt aproape exclusiv preocupate de a-l ține pe Inspectorul Asociat al universului lor pe deplin informat cu privire la toate chestiunile referitoare la bunăstarea și la starea sistemelor desemnării lor.

Santinele Desemnate și Inspectorii Asociați nu raportează Agenților Executivi Supremi prin sediul unui supraunivers. Ele nu sunt răspunzătoare decât față de Agentul Executiv Suprem al suprauniversului respectiv. Activitățile lor sunt distincte de administrarea Îmbătrâniților de Zile.

Agenții Executivi Supremi, Inspectorii Asociați și Santinelele Desemnate, precum și omniafimii și o mulțime de personalități nerevelate, constituie un sistem eficient, direct, centralizat, însă foarte vast, de coordonare consultativă și administrativă pentru întregul mare univers de lucruri și de ființe.

6. ÎNDRUMĂTORII ABSOLVENȚI

Îndrumătorii Absolvenți, ca grup, se ocupă și conduc universitatea de înalte studii de instruire tehnică și de educație spirituală, care este atât de esențială pentru ca muritorii să atingă țelul timpurilor: Dumnezeu, tihna, și apoi o eternitate de serviciu făcut perfect. Aceste ființe înalt personale își iau numele din natura și din țelul muncii lor. Ele se consacră exclusiv țelului de a îndruma pe muritorii absolvenți ai suprauniversurilor timpului în cursul instrucției și pregătirii Havonei care servește la pregătirea pelerinilor ascendenți pentru admiterea în Paradis și în Corpul Finalității.

Nu îmi este interzis să încerc să vă vorbesc despre munca acestor Îndrumători Absolvenți, însă este ceva atât de supraspiritual încât nu pot să sper a descrie cum se cuvine minții materiale un concept al multiplelor activități ale acestor călăuze. Pe lumile locuințelor, atunci când câmpul vostru de viziune va fi mai vast și veți fi eliberați de limitările comparațiilor materiale, veți putea să înțelegeți semnificația unor realități pe care „ochiul nu ar ști să le vadă și nici urechea să le audă și care nu au fost niciodată concepute de către mintea umană”, și chiar și acele

universe, so in each of the ten thousand systems of that local creation there is an Assigned Sentinel, who acts as the direct representative of the far-distant and supreme board of supercontrol for the affairs of all seven superuniverses. The sentinels on duty in the local system governments of Orvonton are acting under the direct authority of Supreme Executive Number Seven, the co-ordinator of the seventh superuniverse. But in their administrative organization all sentinels commissioned in a local universe are subordinate to the Associate Inspector stationed at universe headquarters.

24:5.3 (269.2) Within a local creation the Assigned Sentinels serve in rotation, being transferred from system to system. They are usually changed every millennium of local universe time. They are among the highest ranking personalities stationed on a system capital, but they never participate in deliberations concerned with system affairs. In the local systems they serve as the ex officio heads of the four and twenty administrators hailing from the evolutionary worlds, but otherwise, ascending mortals have little contact with them. The sentinels are almost exclusively concerned in keeping the Associate Inspector of their universe fully informed on all matters relating to the welfare and state of the systems of their assignment.

24:5.4 (269.3) Assigned Sentinels and Associate Inspectors do not report to the Supreme Executives through a superuniverse headquarters. They are responsible solely to the Supreme Executive of the superuniverse concerned; their activities are distinct from the administration of the Ancients of Days.

24:5.5 (269.4) The Supreme Executives, Associate Inspectors, and Assigned Sentinels, together with the omniaphim and a host of unrevealed personalities, constitute an efficient, direct, centralized, but far-flung system of advisory and administrative co-ordination of all the grand universe of things and beings.

6. THE GRADUATE GUIDES

24:6.1 (269.5) The Graduate Guides, as a group, sponsor and conduct the high university of technical instruction and spiritual training which is so essential to mortal attainment of the goal of the ages: God, rest, and then eternity of perfected service. These highly personal beings take their name from the nature and purpose of their work. They are exclusively devoted to the tasks of guiding the mortal graduates from the superuniverses of time through the Havona course of instruction and training which serves to prepare the ascending pilgrims for admission to Paradise and the Corps of the Finality.

24:6.2 (269.6) I am not forbidden to undertake to tell you of the work of these Graduate Guides, but it is so ultraspiritual that I despair of being able to adequately portray to the material mind a concept of their manifold activities. On the mansion worlds, after your vision range is extended and you are freed from the fetters of material comparisons, you can begin to comprehend the meaning of those realities which "eye cannot see nor ear hear, and which have never entered the concept of human minds," even those things which "God has prepared for those who love such eternal verities." You

lucruri pe care „Dumnezeu le-a pregătit pentru cei care iubesc astfel de adevăruri eterne”. Voi nu veți fi întotdeauna limitați ca acum în lărgimea viziunii voastre și în înțelegerea voastră spirituală.

Îndrumătorii Absolvenți se ocupă de călăuzirea pelerinilor timpului prin cele șapte circuite ale lumilor Havonei. Călăuza care vă va întâmpina la sosirea voastră pe lumea primitoare a circuitului exterior al Havonei va rămâne cu voi pe parcursul întregii voastre cariere celeste. Vă veți asocia cu nenumărate personalități în șederea voastră pe miliardul lor de lumi, însă Îndrumătorul vostru Absolvent vă va urma până la sfârșitul înaintării voastre havoniene și va fi martorul intrării voastre în trecerea finală a timpului, a somnului de tranzit al eternității, către țelul Paradisului. Când vă veți trezi, veți fi salutați de Însoțitorul Paradisului însărcinat să vă primească și, probabil, să rămână cu voi până când veți fi inițiați ca membri ai Corpului Muritorilor al Finalității.

Îndrumătorii Absolvenți sunt într-un număr atât de mare încât acesta depășește înțelegerea umană, și se nasc în mod constant. Originea lor are ceva misterios. Ei nu au existat de o veșnicie; ei apar misterios de cum este nevoie de ei. Pe nici unul dintre tărâmurile universului central nu se face nici o mențiune la vreun Îndrumător Absolvent până la ziua aceea foarte îndepărtată când primul pelerin muritor din toate timpurile a atins centura exterioară a creației centrale. În clipa în care a ajuns pe lumea călăuză a circuitului exterior, el a fost primit acolo prietenește de Malvorian, primul dintre Îndrumătorii Absolvenți, care este acum șeful Consiliului lor Suprem și directorul vastei lor organizații educative.

În analele paradisiace ale Havonei, în secțiunea numită „Îndrumători Absolvenți” găsim următoarea inscripție inițială:

”Și Malvorian, primul din acest ordin, a primit și instruit pelerinul descoperitor al Havonei și l-a condus de la circuitele exterioare ale experienței inițiale, pas cu pas și circuit cu circuit, până când acesta a putut sta în prezența sursei și destinului întregii personalități, după care a trecut pragul eternității către Paradis”.

În această epocă foarte îndepărtată eram atașat serviciului Îmbătrâniților de Zile pe Uversa și noi ne-am bucurat toți să știm că, în cele urmă, pelerini din suprauniversul nostru ating Havona. Pe parcursul acestor epoci am fost învățați că anumite creaturi evolutive ale spațiului ating Paradisul, și cel mai mare fior de bucurie a tuturor timpurilor a străbătut curțile celeste atunci când primul pelerin a sosit efectiv acolo.

Numele acestui pelerin care a descoperit Havona este Grandfanda. El venea din planeta 341 a sistemului 84 din constelația 62 a universului local 1.131 situată în suprauniversul numărul 1. Sosirea sa a fost semnalul de stabilire a serviciului de teledifuziune a universului universurilor. Până atunci, nu funcționau decât teledifuziunile suprauniversurilor și ale universurilor locale, însă anunțul sosirii lui Grandfanda la marginile Paradisului a marcat inaugurarea „raporturilor spațiale de glorie”, numite astfel deoarece prima misiune universală a anunțat sosirea pe Havona a primei ființe evolutive care a atins țelul existenței ascendente.

are not always to be so limited in the range of your vision and spiritual comprehension.

24:6.3 (270.1) The Graduate Guides are engaged in piloting the pilgrims of time through the seven circuits of Havona worlds. The guide who greets you upon your arrival on the receiving world of the outer Havona circuit will remain with you throughout your entire career on the heavenly circuits. Though you will associate with countless other personalities during your sojourn on a billion worlds, your Graduate Guide will follow you to the end of your Havona progression and will witness your entrance into the terminal slumber of time, the sleep of eternity transit to the Paradise goal, where, upon awakening, you will be greeted by the Paradise Companion assigned to welcome you and perhaps to remain with you until you are initiated as a member of the Mortal Corps of the Finality.

24:6.4 (270.2) The number of Graduate Guides is beyond the power of human minds to grasp, and they continue to appear. Their origin is something of a mystery. They have not existed from eternity; they mysteriously appear as they are needed. There is no record of a Graduate Guide in all the realms of the central universe until that far-distant day when the first mortal pilgrim of all time made his way to the outer belt of the central creation. The instant he arrived on the pilot world of the outer circuit, he was met with friendly greetings by Malvorian, the first of the Graduate Guides and now the chief of their supreme council and the director of their vast educational organization.

24:6.5 (270.3) On the Paradise records of Havona, in the section denominated “Graduate Guides,” there appears this initial entry:

24:6.6 (270.4) “And Malvorian, the first of this order, did greet and instruct the pilgrim discoverer of Havona and did conduct him from the outer circuits of initial experience, step by step and circuit by circuit, until he stood in the very presence of the Source and Destiny of all personality, subsequently crossing the threshold of eternity to Paradise.”

24:6.7 (270.5) At that far-distant time I was attached to the service of the Ancients of Days on Uversa, and we all rejoiced in the assurance that, eventually, pilgrims from our superuniverse would reach Havona. For ages we had been taught that the evolutionary creatures of space would attain Paradise, and the thrill of all time swept through the heavenly courts when the first pilgrim actually arrived.

24:6.8 (270.6) The name of this pilgrim discoverer of Havona is *Grandfanda*, and he hailed from planet 341 of system 84 in constellation 62 of local universe 1,131 situated in superuniverse number one. His arrival was the signal for the establishment of the broadcast service of the universe of universes. Theretofore only the broadcasts of the superuniverses and the local universes had been in operation, but the announcement of the arrival of Grandfanda at the portals of Havona signalized the inauguration of the “space reports of glory,” so named because the initial universe broadcast reported the Havona arrival of the first of the evolutionary beings to attain entrance upon the goal of ascendant existence.

Îndrumătorii Diplomaților nu prădesc niciodată lumile Havonei; ei sunt consacrați serviciului pelerinilor care sunt absolvenți ai timpului și spațiului. Într-o zi, veți întâlni acești nobili frați față în față, dacă nu veți refuza planul sigur și perfect pregătit pentru a asigura supraviețuirea și ascensiunea voastră.

7. ORIGINEA ÎNDRUMĂTORILOR ABSOLVENȚI

Cu toate că evoluția nu este reglementată din universul central, noi credem că Îndrumătorii Absolvenți sunt membri deveniți perfecți sau mai experimentați ai unui alt ordin de creaturi ai universului central, Slujitorii Havonei. Îndrumătorii Absolvenți fac dovada unei compătineri atât de largi și a unei astfel de capacități de a înțelege creaturile ascendente, încât suntem convinși că au dobândit această cultură servind efectiv în domeniile suprauniversale ca Slujitorii Havonieni ai serviciului universal. Dacă acest punct de vedere nu este exact, atunci cum am putea să explicăm dispariția continuă a slujitorilor cei mai vechi și mai experimentați?

Un slujitor va fi mult timp absent din Havona, cu o desemnare într-un supraunivers, după ce a fost însărcinat înainte cu numeroase misiuni asemănătoare; el se va întoarce în căminul său primind privilegiul „contactului personal” cu Strălucirea Centrală a Paradisului, fiind îmbrățișat de Persoane Luminoase și dispărând din câmpul de recunoaștere a tovarășilor ei spirituali, pentru a nu mai apărea niciodată printre cei asemenea ei.

La revenirea sa dintr-o misiune suprauniversală, un Slujitor Havonian poate beneficia de numeroase îmbrățișări divine, și poate ieși dintre acestea pur și simplu ca slujitor exaltat. Faptul de a primi amprenta luminoasă nu semnifică neapărat faptul că slujitorul trebuie să fie transformat în Ghid al Absolvenților, însă aproape un sfert din cei care ajung la îmbrățișarea divină nu se întorc niciodată în serviciul împărățiilor.

Găsim în arhivele superioare o succesiune de consemnări cum ar fi:

”Iar slujitorul numărul 842.842.682.846.782 de pe Havona, numit Sudna, a revenit în serviciul suprauniversurilor, a fost primit în Paradis, l-a cunoscut pe Tată, a intrat în îmbrățișarea divină, și nu există”.

Când în arhive, apare o astfel de consemnare cariera slujitorului este închisă. Însă, în numai trei clipe după (ceva mai puțin de trei zile din timpul vostru) un Îndrumător Absolut nou apare „spontan” pe circuitul exterior al universului Havonei. Iar numărul Îndrumătorilor Absolvenți, dacă ținem seama de o mică diferență datorată numărului celor care tranzitează, este egal, exact, cu numărul slujitorilor dispăruți.

Există un motiv în plus care ne permite să presupunem că Îndrumătorii Absolvenți sunt Slujitorii Havonieni evoluți; este tendința infailibilă a acestor călăuze și a slujitorilor lor asociați să formeze legături atât de extraordinare. Modalitatea în care aceste ordine de ființe, presupuse separate, se înțeleg și simpatizează unele cu altele este total inexplicabilă. Este înșuflețitor și inspirator să fi martorul devoțiunii lor reciproce.

24:6.9 (270.7) Graduate Guides never leave the Havona worlds; they are dedicated to the service of the graduate pilgrims of time and space. And you will sometime meet these noble beings face to face if you do not reject the certain and all-perfected plan designed to effect your survival and ascension.

7. ORIGIN OF THE GRADUATE GUIDES

24:7.1 (270.8) Though evolution is not the order of the central universe, we believe that the Graduate Guides are the perfected or more experienced members of another order of central universe creatures, the Havona Servitals. Graduate Guides show such a breadth of sympathy and such a capacity for understanding the ascendant creatures that we are convinced they have gained this culture by actual service in the superuniverse realms as the Havona Servitals of universal ministry. If this view is not correct, how then can we account for the continuous disappearance of the senior or more experienced servitals?

24:7.2 (271.1) A servital will be long absent from Havona on superuniverse assignment, having been on many such missions previously, will return home, be granted the privilege of “personal contact” with the Paradise Central Shining, will be embraced by the Luminous Persons, and disappear from the recognition of his spirit fellows, never more to reappear among those of his kind.

24:7.3 (271.2) On returning from superuniverse service, a Havona Servital may enjoy numerous divine embraces and emerge therefrom merely an exalted servital. Experiencing the luminous embrace does not necessarily signify that the servital must translate into a Graduate Guide, but almost one quarter of those who achieve the divine embrace never return to the service of the realms.

24:7.4 (271.3) There appears on the high records a succession of such entries as this:

24:7.5 (271.4) “And servital number 842,842,682,846,782 of Havona, named Sudna, came over from the superuniverse service, was received on Paradise, knew the Father, entered the divine embrace, and is not.”

24:7.6 (271.5) When such an entry appears on the records, the career of such a servital is closed. But in just three moments (a little less than three days of your time) a newborn Graduate Guide “spontaneously” appears on the outer circuit of the Havona universe. And the number of Graduate Guides, allowing for a slight difference, due no doubt to those in transition, exactly equals the number of vanished servitals.

24:7.7 (271.6) There is an additional reason for supposing the Graduate Guides to be evolved Havona Servitals, and that is the unfailing tendency of these guides and their associated servitals to form such extraordinary attachments. The manner in which these supposedly separate orders of beings understand and sympathize with one another is wholly inexplicable. It is refreshing and inspiring to witness their mutual devotion.

Cele Șapte Spirite Maestru și Cei Șapte Directori Supremi de Putere asociați sunt, respectiv, depozitarii ai potențialului mentalului și potențialului puterii Ființei Supreme, de care nu se servesc încă personal. Iar atunci când acești asociați Paradisiaci colaborează pentru a crea slujitorii Havonei, aceștia din urmă sunt implicați, în mod inerent, în anumite faze ale Supremației. Slujitorii Havonei sunt deci un reflex actual, în universul central perfect, a anumitor potențiale evolutive ale domeniilor timpului și spațiului, toate acestea fiind revelate atunci când un slujitor suportă transformarea și re-creația sa. Noi credem că această transformare are loc ca răspuns la voința Spiritului Infinit acționând indubitabil pentru Suprem. Îndrumătorii Diplomaților nu sunt creați de Ființa Supremă, însă noi deducem că Deitatea experimentală este interesată într-un anumit fel de operațiunile care aduc aceste ființe în existență.

Universul Havonei, traversat acum de muritorii ascendenți, diferă în multe privințe de universul central, așa cum exista înaintea epocii lui Grandfanda. Sosirea ascendenților muritori pe circuitele Havonei a inaugurat schimbări radicale în organizarea creației centrale și divine. Aceste schimbări au fost fără nici o îndoială instaurate de Ființa Supremă - Dumnezeuul creaturilor evolutive - răspunzând la sosirea primului dintre copiii săi experimentali ai celor șapte suprauniversuri. Apariția Îndrumătorilor Absolvenți, cât și creația supernafimilor terțiari sunt dovada acestor înfăptuiri ale Dumnezeuului Suprem.

[Prezentat de un Consilier Divin de pe Uversa.]

^{24:1.8 (271.1)} The Seven Master Spirits and the associated Seven Supreme Power Directors, respectively, are the personal repositories of the mind potential and of the power potential of the Supreme Being which he does not, as yet, operate personally. And when these Paradise associates collaborate to create the Havona Servitals, the latter are inherently involved in certain phases of Supremacy. Havona Servitals are thus, in actuality, a reflection in the perfect central universe of certain evolutionary potentialities of the time-space domains, all of which is disclosed when a servital undergoes transformation and re-creation. We believe that this transformation takes place in response to the will of the Infinite Spirit, undoubtedly acting in behalf of the Supreme. Graduate Guides are not created by the Supreme Being, but we all conjecture that experiential Deity is in some way concerned in those transactions which bring these beings into existence.

^{24:7.9 (271.8)} The Havona now traversed by ascending mortals differs in many respects from the central universe as it was before the times of Grandfanda. The arrival of mortal ascenders on the Havona circuits inaugurated sweeping modifications in the organization of the central and divine creation, modifications undoubtedly initiated by the Supreme Being — the God of evolutionary creatures — in response to the arrival of the first of his experiential children from the seven superuniverses. The appearance of the Graduate Guides, together with the creation of the tertiary supernaphim, is indicative of these performances of God the Supreme.

^{24:7.10 (271.1)} [Presented by a Divine Counselor of Uversa.]

Capitolul 25. Oștirile mesagerilor spațiului

⇨ 024

CARTEA URANTIA

026 ⇨

PARTE I. UNIVERSUL CENTRAL ȘI SUPRAUNVERSURILE

CAPITOLUL 25 OȘTIRILE MESAGERILOR SPAȚIULUI

Secțiuni

Introduction

1. Servitorii Havonei
2. Conciliatorii Universali
3. Serviciul de mare importanță al Conciliatorilor
4. Consilierii Tehnici
5. Deținătorii arhivelor din paradis
6. Arhivarii Celești
7. Însoțitorii Morontiei
8. Însoțitorii Paradisului

Introduction

PE O poziție intermediară a familiei Spiritului Infinit se găsesc Oștirile Mesagerilor Spațiului. Aceste ființe multilaterale activează ca agenți de legătură între personalitățile superioare și spiritele ocrotitoare. Oștirile de mesageri includ următoarele ordine de ființe celeste:

1. Servitorii Havonei
2. Conciliatorii Universali
3. Consilierii Tehnici.
4. Păstrătorii Arhivelor din Paradis.
5. Arhivarii Celești.
6. Însoțitorii Morontiei.
7. Însoțitorii Paradisiaci.

Printre cele șapte grupuri enumerate, numai trei - servitorii, conciliatorii și Însoțitorii Morontiei - au fost create ca atare; celelalte patru reprezintă nivele de împlinire ale ordinelor îngerești. Conform naturii lor intrinseci și statutului atins, oștirile de mesageri servesc în diferite moduri în universul universurilor, însă rămân întotdeauna sub conducerea celor care guvernează domeniile afectării lor.

1. SERVITORII HAVONEI

PAPER 25 THE MESSENGER HOSTS OF SPACE

SECTIONS

Introduction

1. The Havona Servitals
2. The Universal Conciliators
3. The Far-Reaching Service of Conciliators
4. Technical Advisers
5. The Custodians of Records on Paradise
6. The Celestial Recorders
7. The Morontia Companions
8. The Paradise Companions

INTRODUCTION

25:0.1 (273.1) RANKING intermediately in the family of the Infinite Spirit are the Messenger Hosts of Space. These versatile beings function as the connecting links between the higher personalities and the ministering spirits. The messenger hosts include the following orders of celestial beings:

- 25:0.2 (273.2)* 1. Havona Servitals.
- 25:0.3 (273.3)* 2. Universal Conciliators.
- 25:0.4 (273.4)* 3. Technical Advisers.
- 25:0.5 (273.5)* 4. Custodians of Records on Paradise.
- 25:0.6 (273.6)* 5. Celestial Recorders.
- 25:0.7 (273.7)* 6. Morontia Companions.
- 25:0.8 (273.8)* 7. Paradise Companions.

25:0.9 (273.9) Of the seven groups enumerated, only three — servitals, conciliators, and Morontia Companions — are created as such; the remaining four represent attainment levels of the angelic orders. In accordance with inherent nature and attained status, the messenger hosts variously serve in the universe of universes but always subject to the direction of those who rule the realms of their assignment.

1. THE HAVONA SERVITALS

Cu toate că sunt denumite slujitori, aceste „creaturi mediane” ale universului central nu sunt servitori în nici unul dintre sensurile slugarnice ale cuvântului. În lumea spirituală nu există nimic care să se asemele unei munci servile; orice serviciu este ceva sacru și înveselitor; însă ființele de ordin superior nu le desconsideră pe ordinele inferioare de existență.

Servitorii Havonei sunt opera creativă comună a celor Șapte Spirite Maestru și a asociaților lor, cei Șapte Directori Supremi de Putere. Această colaborare creativă aproape că ajunge să fie un arhetip pentru lunga listă de reproducere a ordinii duale în universurile evolutive, extinzându-se de la crearea unui Luceafăr de Dimineată printr-o legătură Fiu Creator-Spirit Creativ, până la procrearea sexuată de pe lumi ca Urantia.

Numărul de slujitori este mare, și se creează într-una tot mai mulți. Ei apar în grupuri de câte o mie în al treilea moment de după alăturarea Spiritelor Maestru cu Directorii Supremi de Putere în zona lor comună situată în sectorul cel mai nordic al Paradisului. Fiecare al patrulea slujitor este de un tip mai fizic decât ceilalți; altfel spus, în cadrul fiecărei mii, șapte sute cincizeci sunt aparent în acord cu tipul spiritual, în timp ce două sute cincizeci sunt de natură semifizică. Fiecare a patra creatură de tipul acesta aparține oarecum ordinului ființelor materiale (materiale în sens Havonian), semănând mai mult cu directorii de putere fizici decât cu Spiritele Maestru.

În relațiile personalității, spiritualul domină materialul, chiar dacă acum nu pare să fie astfel pe Urantia. În crearea Slujitorilor Havonei, legea predominanței spiritului primează. Proporția stabilită indică trei ființe spirituale la una semifizică.

Servitorii nou creați, la fel ca și Îndrumătorii de Absolvire nou apăruiți, trec cu toții prin cursurile de instruire pe care îndrumătorii veterani le dirijează continuu pe fiecare dintre cele șapte circuite ale Havonei. Servitorii sunt apoi însărcinați cu activitățile pentru care sunt cel mai bine adaptați, și cum sunt de două tipuri - spirituali și semifizici - există niște limite la domeniul muncii pe care o pot face aceste ființe multilaterale. Grupurile cele mai elevate sau cele spirituale sunt desemnate, selectiv, pentru slujirea Tatălui, a Fiului și a Spiritului, precum și pentru lucrarea celor Șapte Spirite Maestru. Din timp în timp, ei sunt trimiși în mare număr pe lumile de studiu care înconjoară cele șapte sfere sediu ale celor șapte suprauniversuri, lumile consacrate instruirii finale și cultivării spirituale a sufletelor ascendente ale timpului care se pregătesc să înainteze către circuitele Havonei. Atât servitorii spirituali, cât și însoțitorii lor mai materiali, sunt astfel desemnați ca asistenți și asociați ai Îndrumătorilor Absolvenților pentru a instrui și ajuta diversele ordine de creaturi ascendente care au ajuns deja în Havona și caută să atingă Paradisul.

Servitorii Havonei și Îndrumătorii Absolvenților manifestă un atașament transcendent față de munca lor și o afecțiune extraordinară unii pentru alții, o afecțiune care, cu toate că este spirituală, ați putea să o înțelegeți numai prin comparare cu fenomenul iubirii umane. Când servitorii sunt trimiși în misiune dincolo de marginile universului central, așa cum se întâmplă atât de adesea, despărțirea lor de îndrumători prezintă un

25:1.1 (273.10) Though denominated servitals, these “midway creatures” of the central universe are not servants in any menial sense of the word. In the spiritual world there is no such thing as menial work; all service is sacred and exhilarating; neither do the higher orders of beings look down upon the lower orders of existence.

25:1.2 (273.11) The Havona Servitals are the joint creative work of the Seven Master Spirits and their associates, the Seven Supreme Power Directors. This creative collaboration comes the nearest to being the pattern for the long list of reproductions of the dual order in the evolutionary universes, extending from the creation of a Bright and Morning Star by a Creator Son-Creative Spirit liaison down to sex procreation on worlds like Urantia.

25:1.3 (273.12) The number of servitals is prodigious, and more are being created all the time. They appear in groups of one thousand on the third moment following the assembly of the Master Spirits and the Supreme Power Directors at their joint area in the far northerly sector of Paradise. Every fourth servital is more physical in type than the others; that is, out of each thousand, seven hundred and fifty are apparently true to spirit type, but two hundred and fifty are semiphysical in nature. These *fourth creatures* are somewhat on the order of material beings (material in the Havona sense), resembling the physical power directors more than the Master Spirits.

25:1.4 (274.1) In personality relationships the spiritual is dominant over the material, even though it does not now so appear on Urantia; and in the production of Havona Servitals the law of spirit dominance prevails; the established ratio yields three spiritual beings to one semiphysical.

25:1.5 (274.2) The newly created servitals, together with newly appearing Graduate Guides, all pass through the courses of training which the senior guides continuously conduct on each of the seven Havona circuits. Servitals are then assigned to the activities for which they are best adapted, and since they are of two types — spiritual and semiphysical — there are few limits to the range of work these versatile beings can do. The higher or spirit groups are assigned selectively to the services of the Father, the Son, and the Spirit, and to the work of the Seven Master Spirits. In large numbers they are dispatched, from time to time, to serve on the study worlds encircling the headquarters spheres of the seven superuniverses, the worlds devoted to the final training and spiritual culture of the ascending souls of time who are preparing for advancement to the circuits of Havona. Both spirit servitals and their more physical fellows are also designated assistants and associates of the Graduate Guides in helping and instructing the various orders of ascending creatures who have attained Havona, and who seek to attain Paradise.

25:1.6 (274.3) The Havona Servitals and the Graduate Guides manifest a transcendent devotion to their work and a touching affection for one another, an affection which, while spiritual, you could only understand by comparison with the phenomenon of human love. There is divine pathos in the separation of the servitals from the guides, as so often occurs when the servitals are dispatched on missions beyond the limits of the central

aspect patetic divin; însă ei pleacă cu bucurie, iar nu cu tristețe. Bucuria plină de mulțumire a datoriei elevate este emoția dominantă a ființelor spirituale. Tristețea nu poate exista în fața conștiinței unei datorii divine împlinite cu fidelitate, iar când sufletul ascendent al omului va sta în fața Judecătorului Suprem, decizia de importanță eternă nu va fi determinată de succesele materiale, nici de reușitele cantitative; verdictul care reverberează în tribunalele supreme proclamă: „Bravo, bun și fidel slujitor; ai fost fidel în câteva puncte esențiale; vei fi făcut stăpân peste realităților universului”.

În slujba suprauniversului, Servitorii Havonei sunt întotdeauna atașați domeniului prezidat de Spiritul Maestru cu care ei se aseamănă cel mai mult prin prerogativele lor de spirit speciale și generale. Ei nu servesc decât pe lumile educative ce înconjoară capitalele celor șapte suprauniversuri, și ultimul raport de pe Uversa indică faptul că aproape 138 de miliarde de servitori slujeau pe cei 490 de sateliți. Ei se angajează într-o nesfârșită varietate de activități legate de munca acestor lumi educative care includ suprauniversitățile suprauniversului Orvontonului. Acolo, ei sunt tovarășii voștri; s-au coborât din domeniul următoarei voastre cariere pentru a vă studia și a vă insufla realitatea și certitudinea absolvirii voastre finale de ieșire din universurile timpului către tărâmurile eternității. Pe parcursul acestor contacte, servitorii câștigă experiența preliminară a slujirii pe lângă creaturile ascendente ale timpului, experiență atât de utilă în munca lor ulterioară pe circuitele Havonei ca asociați ai Îndrumătorilor de Absolvire sau - ca slujitori transferați - întocmai ca Îndrumătorii de Absolvire.

2. CONCILIATORII UNIVERSALI

Pentru fiecare Slujitor al Havonei creat, sunt aduși în existență șapte Conciliatorii Universali, unul în fiecare supraunivers. Această împlinire creativă implică o tehnică suprauniversală precisă de reacție reflexivă la operațiuni care au loc în Paradis.

Pe lumile sediu ale celor șapte suprauniversuri funcționează cel șapte reflexii ale celor Șapte Spirite Maestru. Este dificil să te apuci a-i descrie minții materiale natura acestor Spirite Reflexive. Ele sunt adevărate personalități; totuși, fiecare membru al unui grup suprauniversal este perfect reflexiv numai al unui singur Spirit Maestru dintre cei Șapte. Și, de fiecare dată când Spiritele Maestru se asociază cu directorii de putere pentru a crea un grup de Servitori Havonieni, există simultan o focalizare asupra unuia dintre Spiritele Reflexive în fiecare dintre grupurile suprauniversale; imediat, un număr egal de Conciliatorii Universali, aflați în plenitudinea mijloacelor lor, apare pe lumile sediu ale supracreațiilor. Pe parcursul creației slujitorilor, dacă cel care ar avea inițiativa este Spiritul Maestru Numărul Șapte, numai Spiritele Reflexive ale celui de al șaptelea ordin ar zămislî conciliatori; și, deodată cu creația a o mie de slujitori de tip orvontonian, vor apărea pe fiecare capitală suprauniversală câte o mie de conciliatori ai celui de-al șaptelea ordin. Din aceste episoade, reflectând natura septuplă a Spiritelor Maestru, se nasc cele șapte ordine create de conciliatori care servesc în fiecare supraunivers.

Conciliatorii cu statut preparadisiac nu servesc alternativ în mai multe suprauniversuri; ei sunt restrânși

universe; but they go with joy and not with sorrow. The satisfying joy of high duty is the eclipsing emotion of spiritual beings. Sorrow cannot exist in the face of the consciousness of divine duty faithfully performed. And when man's ascending soul stands before the Supreme Judge, the decision of eternal import will not be determined by material successes or quantitative achievements; the verdict reverberating through the high courts declares: "Well done, good and *faithful* servant; you have been faithful over a few essentials; you shall be made ruler over universe realities."

25:1.7 (274.4) On superuniverse service the Havona Servitals are always assigned to that domain presided over by the Master Spirit whom they most resemble in general and special spirit prerogatives. They serve only on the educational worlds surrounding the capitals of the seven superuniverses, and the last report of Uversa indicates that almost 138 billion servitals were ministering on its 490 satellites. They engage in an endless variety of activities in connection with the work of these educational worlds comprising the superuniversities of the superuniverse of Orvonton. Here they are your companions; they have come down from your next career to study you and to inspire you with the reality and certainty of your eventual graduation from the universes of time to the realms of eternity. And in these contacts the servitals gain that preliminary experience of ministering to the ascending creatures of time which is so helpful in their subsequent work on the Havona circuits as associates of the Graduate Guides or — as translated servitals — as Graduate Guides themselves.

2. THE UNIVERSAL CONCILIATORS

25:2.1 (275.1) For every Havona Servital created, seven Universal Conciliators are brought into being, one in each superuniverse. This creative enactment involves a definite superuniverse technique of reflective response to transactions taking place on Paradise.

25:2.2 (275.2) On the headquarters worlds of the seven superuniverses there function the seven reflections of the Seven Master Spirits. It is difficult to undertake to portray the natures of these Reflective Spirits to material minds. They are true personalities; still each member of a superuniverse group is perfectly reflective of just one of the Seven Master Spirits. And every time the Master Spirits associate themselves with the power directors for the purpose of creating a group of Havona Servitals, there is a simultaneous focalization upon one of the Reflective Spirits in each of the superuniverse groups, and forthwith and full-fledgedly an equal number of Universal Conciliators appear on the headquarters worlds of the supercreations. If, in the creation of servitals, Master Spirit Number Seven should take the initiative, none but the Reflective Spirits of the seventh order would become pregnant with conciliators; and concurrently with the creation of one thousand Orvontonlike servitals, one thousand of the seventh-order conciliators would appear on each superuniverse capital. Out of these episodes, reflecting the sevenfold nature of the Master Spirits, arise the seven created orders of conciliators serving in each superuniverse.

25:2.3 (275.3) Conciliators of pre-Paradise status do not serve interchangeably between superuniverses, being

la segmentul lor de creație natal. Fiecare corp suprauniversal îmbrățișează câte o șeptime a fiecărui ordin creat, rămânând așadar o perioadă foarte lungă de timp sub influența numai a unuia dintre Spiritele Maestru, excluzându-i pe ceilalți, căci, deși cele șapte ordine sunt reflectate pe capitalele suprauniversurilor, numai unul dintre ele este dominant în fiecare supracreație.

Fiecare din cele șapte supracreații este efectiv impregnată de acela dintre Spiritele Maestru care îi dirijează destinul. Fiecare supraunivers devine astfel asemănător unei uriașe oglinzi care reflectă natura și caracterul Spiritului Maestru care îl supraveghează, și toate acestea se produc în fiecare univers local subsidiar prin prezența și funcțiunea Spiritelor Mamă Creative. Efectul unui astfel de mediu asupra creșterii evolutive este atât de profund, încât în carierele lor post-suprauniversale conciliatorii manifestă toți la un loc patruzeci și nouă de puncte de vedere sau de percepții experiențiale, limitate fiecare - deci incomplete - însă compensându-se reciproc și tinzând împreună să cuprindă cercul Supremației.

În fiecare supraunivers, printr-un proces ciudat și înăscut, Conciliatorii Universali se pomenesc separați în grupuri de câte patru, asocieri în care ei continuă să servească. În fiecare grup, trei sunt personalități spirituale și una, cum este a patra creatură dintre slujitori, este o ființă semimaterială. Acest cvartet formează o comisie de conciliere compusă după cum urmează:

1. Judecătorul Arbitru. Cel care este desemnat unanim de ceilalți trei ca fiind cel mai competent și cel mai în măsură să acționeze ca șef judiciar al grupului.

2. Avocatul Spiritual. Cel care este numit de judecătorul arbitru pentru a prezenta depozițiile și a apăra drepturile tuturor personalităților implicate într-o problemă oarecare supusă judecății comisiei conciliatoare.

3. Executorul Divin. Conciliatorul capabil prin natura sa inerentă să ia contact cu ființele materiale ale tărâmurilor și pentru a executa deciziile comisiei. Executorii divini fiind creaturi de al patrulea tip - ființe cvasimateriale - sunt aproape vizibili, însă nu în întregime pentru viziunea îngustă a raselor muritoare.

4. Arhivarul. Membrul rămas al comisiei devine automat arhivarul, grefierul tribunalului. El se asigură că toate dosarele sunt pregătite cum se cuvine pentru arhivele suprauniversului și pentru analele universului local. În cazul în care comisia servește pe o lume evolutivă, un al treilea raport este pregătit, cu ajutorul executorului, pentru arhivele fizice ale guvernului sistemic care are jurisdicția.

O comisie în sesiune funcționează ca un grup de trei, deoarece avocatul este detașat pe durata judecății și nu participă la formularea verdictului decât la încheierea audierii. De aceea, o asemenea comisie este uneori numită trio de arbitri de raport.

Conciliatorii sunt importanți în menținerea armoniei în funcționarea universului universurilor. Traversând spațiul într-un ritm serafic, triplu vitezei luminii, ei servesc ca tribunale călătorești ale lumilor, drept comisii

restricted to their native segments of creation. Every superuniverse corps, embracing one seventh of each created order, therefore spends a very long time under the influence of one of the Master Spirits to the exclusion of the others, for, while all seven are reflected on the superuniverse capitals, only one is *dominant* in each supercreation.

25:2.4 (275.4) Each of the seven supercreations is actually pervaded by that one of the Master Spirits who presides over its destinies. Each superuniverse thus becomes like a gigantic mirror reflecting the nature and character of the supervising Master Spirit, and all of this is further continued in every subsidiary local universe by the presence and function of the Creative Mother Spirits. The effect of such an environment upon evolutionary growth is so profound that in their postsuperuniverse careers the conciliators collectively manifest forty-nine experiential viewpoints, or insights, each angular — hence incomplete — but all mutually compensatory and together tending to encompass the circle of Supremacy.

25:2.5 (275.5) In each superuniverse the Universal Conciliators find themselves strangely and innately segregated into groups of four, associations in which they continue to serve. In each group, three are spirit personalities, and one, like the fourth creatures of the servitals, is a semimaterial being. This quartet constitutes a conciliating commission and is made up as follows:

25:2.6 (275.6) 1. *The Judge-Arbiter*. The one unanimously designated by the other three as the most competent and best qualified to act as judicial head of the group.

25:2.7 (275.7) 2. *The Spirit-Advocate*. The one appointed by the judge-arbiter to present evidence and to safeguard the rights of all personalities involved in any matter assigned to the adjudication of the conciliating commission.

25:2.8 (276.1) 3. *The Divine Executioner*. The conciliator qualified by inherent nature to make contact with the material beings of the realms and to execute the decisions of the commission. Divine executioners, being fourth creatures — quasi-material beings — are almost, but not quite, visible to the short-range vision of the mortal races.

25:2.9 (276.2) 4. *The Recorder*. The remaining member of the commission automatically becomes the recorder, the clerk of the tribunal. He makes certain that all records are properly prepared for the archives of the superuniverse and for the records of the local universe. If the commission is serving on an evolutionary world, a third report, with the assistance of the executioner, is prepared for the physical records of the system government of jurisdiction.

25:2.10 (276.3) When in session a commission functions as a group of three since the advocate is detached during adjudication and participates in the formulation of the verdict only at the conclusion of the hearing. Hence these commissions are sometimes called referee trios.

25:2.11 (276.4) The conciliators are of great value in keeping the universe of universes running smoothly. Traversing space at the seraphic rate of triple velocity, they serve as the traveling courts of the worlds,

consacrate judecării rapide a dificultăților minore. Dacă nu ar exista aceste comisii mobile și eminente echitabile, tribunalele sferelor ar fi iremediabil copleșite de neînțelegerile minore ale tăramurilor.

Aceste trio-uri de arbitri nu judecă afacerile de importanță eternă. Sufletul, perspectiva eternă a unei creaturi a timpului, nu este niciodată pusă în pericol prin acțiunea lor. Conciliatorii nu se ocupă de problemele depășind existența temporală și bunăstarea cosmică a creaturilor timpului. Însă, atunci când o comisie a acceptat o dată să judece o problemă, verdictul ei este definitiv și întotdeauna unanim; decizia judecătorului-arbitru este fără apel.

3. SERVICIUL DE MARE IMPORTANȚĂ AL CONCILIATORILOR

Conciliatorii mențin un cartier general colectiv pe capitala suprauniversului lor, unde se află corpul lor de rezervă primară. Rezervele lor secundare sunt staționate pe capitalele universului local. Membri de comisie mai tineri și mai puțin experimentați își încep serviciul pe lumile inferioare, pe lumi ca Urantia. Ei sunt avansați la judecarea problemelor mai importante după ce au dobândit o experiență mai matură.

Ordinul conciliatorilor este întru totul demn de încredere; nici un conciliator nu s-a rătăcit vreodată. Cu toate că ei nu sunt infailibili în înțelepciune și în judecată, statornicia lor este de netăgăduit, iar fidelitatea lor este de neabătut. Ei își au obârșia în sediul unui supraunivers și sfârșesc prin a se întoarce acolo, după ce au înaintat prin următoarele nivele de serviciu universal:

1. Conciliatori pe lângă Lumi. Când personalitățile care supraveghează lumile individuale sunt nedumerite sau sunt într-un impas în ceea ce privește procedura specifică de urmat în circumstanțele existente, și dacă problema nu este destul de importantă pentru a fi adusă în fața tribunalelor regulat constituite ale tăramului, atunci, la primirea unei petiții a două personalități, câte una de la fiecare din părțile aflate în litigiu, o comisie de conciliere începe să funcționeze odată cu deschiderea ședinței.

Atunci când dificultățile administrative și juridictionale au fost încredințate conciliatorilor pentru a fi studiate și judecate, ele se bucură de o autoritate supremă. Însă ei nu formulează decizii înainte ca toate depozițiile să fi fost auzite și nu există absolut nici o îngrădire a dreptului lor de a chema martori, indiferent de oriunde și de peste tot. Cu toate că deciziile lor nu sunt susceptibile de a fi apelate, lucrurile iau uneori o asemenea întorsătură încât, la un moment dat, comisia închide dosarul, își formulează concluziile și transferă întreaga problemă tribunalelor superioare ale tăramului.

Deciziile membrilor de comisie sunt consemnate în analele planetare și, când este necesar, sunt puse în aplicare de executorul divin. Puterea sa este foarte mare, iar gama activităților sale asupra unei lumi locuite este deosebit de largă. Executorii divini au dobândit iscusință în manipularea a ceea ce este în interesul a ceea ce ar trebui să fie. Uneori munca lor este înfăptuită pentru aparenta bunăstare a tăramului, iar uneori

commissions devoted to the quick adjudication of minor difficulties. Were it not for these mobile and eminently fair commissions, the tribunals of the spheres would be hopelessly overspread with the minor misunderstandings of the realms.

25:2.12 (276.5) These referee trios do not pass upon matters of eternal import; the soul, the eternal prospects of a creature of time, is never placed in jeopardy by their acts. Conciliators do not deal with questions extending beyond the temporal existence and the cosmic welfare of the creatures of time. But when a commission has once accepted jurisdiction of a problem, its rulings are final and always unanimous; there is no appeal from the decision of the judge-arbiter.

3. THE FAR-REACHING SERVICE OF CONCILIATORS

25:3.1 (276.6) Conciliators maintain group headquarters on the capital of their superuniverse, where their primary reserve corps is held. Their secondary reserves are stationed on the capitals of the local universes. The younger and less experienced commissioners begin their service on the lower worlds, worlds like Urantia, and are advanced to the adjudication of greater problems after they have acquired riper experience.

25:3.2 (276.7) The order of conciliators is wholly dependable; not one has ever gone astray. Though not infallible in wisdom and judgment, they are of unquestioned reliability and unerring in faithfulness. They take origin on the headquarters of a superuniverse and eventually return thereto, advancing through the following levels of universe service:

25:3.3 (276.8) 1. *Conciliators to the Worlds.* Whenever the supervising personalities of the individual worlds become greatly perplexed or actually deadlocked concerning the proper procedure under existing circumstances, and if the matter is not of sufficient importance to be brought before the regularly constituted tribunals of the realm, then, upon the receipt of a petition of two personalities, one from each contention, a conciliating commission will begin to function forthwith.

25:3.4 (277.1) When these administrative and jurisdictional difficulties have been placed in the hands of the conciliators for study and adjudication, they are supreme in authority. But they will not formulate a decision until all the evidence has been heard, and there is absolutely no limit to their authority to call witnesses from anywhere and everywhere. And while their decisions may not be appealed, sometimes matters so develop that the commission closes its records at a given point, concludes its opinions, and transfers the whole question to the higher tribunals of the realm.

25:3.5 (277.2) The commissioners' decisions are placed on the planetary records and, if necessary, are put into effect by the divine executioner. His power is very great, and the range of his activities on an inhabited world is very wide. Divine executioners are masterful manipulators of that which is in the interests of that which ought to be. Their work is sometimes carried out for the apparent welfare of the realm, and sometimes

acțiunile lor asupra lumilor timpului și spațiului sunt dificil de explicat. Cu toate că ei aplică decrete fără să sfideze legile naturale sau uzanțele în vigoare ale tărâmului, se întâmplă adesea ca executorii divini să îndeplinească straniile lor acțiuni și să impună dispozițiile conciliatorilor în acord cu legile mai înalte ale administrării sistemului.

2. Conciliatorii pe lângă Sediile Sistemelor. După ce au servit pe lumile evolutive, aceste comisii de câte patru sunt avansate la alte îndatoriri pe lumea sediu a unui sistem. Aici au foarte multe de făcut și se dovedesc a fi prietenii înțelegători ai oamenilor, ai îngerilor și ai altor ființe spirituale. Trio-urile de arbitri nu se interesează atât de mult de diferențele dintre persoane, cât de disputele de grup și de neînțelegerile ce se ivesc între diversele ordine de creaturi; iar pe lumea-sediu a unui sistem trăiesc atât ființe materiale, cât și ființe spirituale, precum și tipuri combinate, cum ar fi Fiii Materiali.

Când Creatorii aduc pe lume indivizi în evoluție care au puterea de a alege, în momentul acela se produce o depărtare de la lucrarea lină a perfecțiunii divine. Se ivesc desigur neînțelegeri și trebuie să se ia măsuri pentru ajustarea echitabilă a acestor diferențe sincere de puncte de vedere. Noi ar trebui ținem minte cu toții că o serie de Creatori atotînțelegători și atotputernici ar fi putut să facă universurile locale la fel de perfecte ca și Havona. În universul central nu este nevoie să funcționeze nici o comisie de conciliere. Însă, în deplina lor înțelepciune, Creatorii nu au ales să facă așa ceva. Și în timp ce ei au produs universuri care abundă de neînțelegeri și care mișună de dificultăți, ei au furnizat, deopotrivă, mecanismele și mijloacele pentru a stăpâni toate aceste diferențe și pentru a armoniza toată această confuzie aparentă.

3. Conciliatorii pe lângă Constelații. De la serviciul lor din sisteme, conciliatorii sunt avansați la judecata problemelor unei constelații și iau cunoștință de dificultățile minore care se ivesc între cele o sută de sisteme ale ei de lumi locuite. Nu multe dintre problemele care se produc pe lumile-sediu ale constelațiilor cad sub jurisdicția lor, însă conciliatorii sunt ocupați cu mersul dintr-un sistem într-altul pentru a aduna mărturii și a pregăti declarații preliminare. Dacă disputa este cinstită, dacă dificultățile provin din diferențe sincere de opinie și dintr-o diversitate reală de puncte de vedere, se poate întotdeauna avea o comisie de conciliere care să judece valorile controverselor, oricât de puține ar fi persoanele ce pot fi implicate și oricât ar părea ea de mărunță neînțelegerea.

4. Conciliatorii pe lângă Universurilor locale. În munca mai vastă a unui univers, membrii de comisie sunt de un mare ajutor atât Melchizedekilor, cât și Fiilor Magistrali, precum și șefilor constelațiilor și mulțimii de personalități care se ocupă cu coordonarea și de administrarea celor o sută de constelații. Diferitele ordine de serafimi și alți locuitori stabili ai sferelor-sediu ale universului local fac, de asemenea, apel la ajutorul și la deciziile acestor trio-uri de arbitri.

Este aproape imposibil să explicăm natura diferendelor care pot să apară în detaliul problemelor unui sistem, ale unei constelații sau ale unui univers. Dificultăți apar, însă ele nu seamănă deloc cu măruntele încercări și eforturi ale existenței materiale,

their acts on the worlds of time and space are difficult of explanation. Though executing decrees in defiance of neither natural law nor the ordained usages of the realm, they do oftentimes effect their strange doings and enforce the mandates of the conciliators in accordance with the higher laws of the system administration.

25.3.6 (277.3) *2. Conciliators to the System Headquarters.*

From service on the evolutionary worlds these commissions of four are advanced to duty on a system headquarters. Here they have much work to do, and they prove to be the understanding friends of men, angels, and other spirit beings. The referee trios are not so much concerned with personal differences as with group contentions and with misunderstandings arising between different orders of creatures; and on a system headquarters there live both spiritual and material beings, as well as the combined types, such as the Material Sons.

25.3.7 (277.4) *The moment the Creators bring into*

existence evolving individuals with the power of choice, that moment a departure is made from the smooth working of divine perfection; misunderstandings are certain to arise, and provision for the fair adjustment of these honest differences of viewpoint must be made. We should all remember that the all-wise and all-powerful Creators could have made the local universes just as perfect as Havona. No conciliating commissions need function in the central universe. But the Creators did not choose in their all-wisdom to do this. And while they have produced universes which abound in differences and teem with difficulties, they have likewise provided the mechanisms and the means for composing all these differences and for harmonizing all this seeming confusion.

25.3.8 (277.5) *3. The Constellation Conciliators.*

From service in the systems the conciliators are promoted to the adjudication of the problems of a constellation, taking up the minor difficulties arising between its one hundred systems of inhabited worlds. Not many problems developing on the constellation headquarters fall under their jurisdiction, but they are kept busy going from system to system gathering evidence and preparing preliminary statements. If the contention is honest, if the difficulties arise out of sincere differences of opinion and honest diversity of viewpoints, no matter how few persons may be involved, no matter how apparently trivial the misunderstanding, a conciliating commission can always be had to pass upon the merits of the controversy.

25.3.9 (277.6) *4. Conciliators to the Local Universes.*

In this larger work of a universe the commissioners are of great assistance to both the Melchizedeks and the Magisterial Sons and to the constellation rulers and the hosts of personalities concerned with the co-ordination and administration of the one hundred constellations. The different orders of seraphim and other residents of the headquarters spheres of a local universe also avail themselves of the help and decisions of the referee trios.

25.3.10 (278.1) *It is almost impossible to explain the nature*

of those differences which may arise in the detailed affairs of a system, a constellation, or a universe. Difficulties do develop, but they are very unlike the petty trials and travails of material existence as it is lived on

așa cum este ea trăită pe lumile evolutive.

5. Conciliatori pe lângă Sectoarele Minore ale Suprauniversurilor. De la problemele universurilor locale, membrii de comisii sunt avansați la studierea problemelor ridicate în sectoarele minore ale suprauniversului lor. Cu cât ei se înalță mai sus în interiorul lor, îndepărtându-se de planetele individuale, cu atât executorul divin are mai puține îndatoriri materiale; el preia, treptat, un nou rol de interpret de îndurare-justiție și în același timp - datorită faptului că este cvasimaterial - menține comisia în ansamblul ei într-un contact compătitor cu aspectele materiale ale cercetărilor sale.

6. Conciliatori pe lângă Sectoarele Majore ale Suprauniversului. Caracterul muncii membrilor de comisii continuă să se modifice pe măsura înaintării lor. Există tot mai puține neînțelegeri de judecată și tot mai multe fenomene misterioase de explicat și interpretat. Pas cu pas, membrii comisiei evoluează de la stadiul de arbitri de diferențe până la stadiul de explicatori de mistere - judecătorii transformându-se în învățători-tălmăcitori. Ei au fost înainte arbitrii celor care din ignoranță permit dificultăților și neînțelegerilor să se ivească; însă acum ei devin instructorii celor care sunt îndeajuns de inteligenți și toleranți pentru a evita ciocnirile mentale și războaiele de opinii. Cu cât o creatură are o educație mai elevată, cu cât are mai mult respect pentru cunoașterea, experiența și opinia altuia.

7. Conciliatori pe lângă Supraunivers. Aici conciliatorii devin coordonați - patru arbitri-educatori înțelegându-se reciproc și cooperând perfect. Executorul divin își pierde puterea sa de retribuire și devine vocea fizică a trio-ului spiritual. În acest stadiu, conciliatorii și învățătorii au devenit experți, obișnuiți cu cea mai mare parte a dificultăților și problemelor actuale întâmpinate în dirijarea treburilor suprauniversale. Ei devin astfel minunați sfetnici și înțelepți învățători pentru pelerinii ascendenți care se află permanent pe sferele educative înconjurând lumile-sediu ale suprauniversurilor.

Toți conciliatorii servesc sub supravegherea generală a Celor Îmbătrâniți de Zile și sub ordinele imediate ale Ajutorilor-Imagine până în momentul în care sunt avansați în Paradis. Pe parcursul sederii lor în Paradis, ei dau raporturi Spiritului Maestru care prezidează suprauniversul originii lor.

Registrele suprauniversurilor nu-i menționează pe conciliatorii care au trecut dincolo de jurisdicția lor și astfel de comisii sunt larg răspândite în marele univers. Ultimul raport statistic de pe Uversa dă pentru comisiile ce activează în Orvonton un număr de aproape optsprezece miliarde - peste șaptezeci de miliarde de indivizi. Însă aceasta nu reprezintă decât o foarte mică fracțiune a multitudinii conciliatorilor care au fost creați în Orvonton; numărul lor este de un ordin mult mai înalt și este echivalentul numărului total de Servitori ai Havonei, dacă ținem cont de transmutările în Îndrumători ai Diplomaților.

Din timp în timp, pe măsură ce numărul conciliatorilor suprauniversali sporește, ei sunt transferați în consiliul perfecțiunii din Paradis, de unde ajung apoi să fie corpul coordonator dezvoltat de Spiritul Infinit pentru universul universurilor, un grup minunat de ființe al căror număr și eficacitate cresc constant. Prin

the evolutionary worlds.

25:3.11 (278.2) 5. *Conciliators to the Superuniverse Minor Sectors.* From the problems of local universes the commissioners are advanced to the study of questions arising in the minor sectors of their superuniverse. The farther they ascend inward from the individual planets, the fewer are the material duties of the divine executioner; gradually he assumes a new role of mercy-justice interpreter, at the same time — being quasi-material — keeping the commission as a whole in sympathetic touch with the material aspects of its investigations.

25:3.12 (278.3) 6. *Conciliators to the Superuniverse Major Sectors.* The character of the work of the commissioners continues to change as they advance. There is less and less of misunderstanding to adjudicate and more and more of mysterious phenomena to explain and interpret. From stage to stage they are evolving from arbiters of differences to *explainers of mysteries* — judges evolving into interpretative teachers. Arbiters of those who through ignorance permit difficulties and misunderstandings to arise, they once were; but they are now becoming instructors of those who are sufficiently intelligent and tolerant to avoid clashes of mind and wars of opinions. The higher a creature's education, the more respect he has for the knowledge, experience, and opinions of others.

25:3.13 (278.4) 7. *Conciliators to the Superuniverse.* Here the conciliators become co-ordinate — four mutually understood and perfectly functioning arbiter-teachers. The divine executioner is divested of retributive power and becomes the physical voice of the spirit trio. By this time these counselors and teachers have become expertly familiar with most of the actual problems and difficulties encountered in the conduct of superuniverse affairs. Thus they become wonderful advisers and wise teachers of the ascending pilgrims who are in residence on the educational spheres surrounding the headquarters worlds of the superuniverses.

25:3.14 (278.5) All conciliators serve under the general supervision of the Ancients of Days and under the immediate direction of the Image Aids until such time as they are advanced to Paradise. During the Paradise sojourn they report to the Master Spirit who presides over the superuniverse of their origin.

25:3.15 (278.6) The superuniverse registries do not enumerate those conciliators who have passed beyond their jurisdiction, and such commissions are widely scattered through the grand universe. The last report of registry on Uversa gives the number operating in Orvonton as almost eighteen trillion commissions — over seventy trillion individuals. But these are only a very small fraction of the multitude of conciliators that have been created in Orvonton; that number is of an altogether higher magnitude and is the equivalent of the total number of Havona Servitals, with allowances for the transmutation into Graduate Guides.

25:3.16 (278.7) From time to time, as the numbers of the superuniverse conciliators increase, they are translated to the council of perfection on Paradise, from which they subsequently emerge as the co-ordinating corps evolved by the Infinite Spirit for the universe of universes, a marvelous group of beings which is

ascensiune experiențială și prin instruire în Paradis, ei au dobândit o înțelegere excepțională a realității emergente a Ființei Supreme, și cutreieră universul universurilor în misiune specială.

Membrii unei comisii de conciliatori nu sunt niciodată separați. Un grup de patru servește veșnic împreună, întocmai așa cum a fost el constituit la origine. Chiar în strălucita lor slujire, ei continuă să activeze ca un cvartet de experiență cosmică acumulată și de înțelepciune experiențială devenită perfectă. Cei patru conciliatori asociați pe vecie ca întruchipare a justiției supreme a timpului și spațiului.

4. CONSILIERII TEHNICI

Acești gânditori juridici și tehnici ai lumii spirituale nu au fost creați ca atare. Dintre primii supernafimi și omniafimi, un milion de gânditori dintre cei mai ordonați, au fost aleși de Spiritul Infinit drept nucleu al acestui vast grup multilateral. Și mereu, din epoca aceea foarte îndepărtată, s-a cerut o experiență efectivă în aplicarea legilor perfecțiunii în planurile creației evolutive tuturor celor care aspiră să devină Consilieri Tehnici.

Consilierii Tehnici sunt recrutați din rândurile următoarelor ordine de personalități:

1. Supernafimi.
2. Seconafimi.
3. Terțiafimi.
4. Omniafimi.
5. Serafimi.
6. Anumite Tipuri de Muritori Ascendenți.
7. Anumite Tipuri de Mediani Ascendenți.

La ora actuală, fără a socoti pe muritorii și mediani a căror detașare acolo este provizorie, numărul de Consilieri Tehnici înscriși pe Uversa și activând în Orvonton trece lejer de șaiszeci și unu de miliarde.

Consilierii Tehnici lucrează adesea individual, însă sunt organizați pentru serviciul și menținerea cartierelor generale comune, în grupuri de câte șapte pe sferile pentru care au fost desemnați. În fiecare grup trebuie ca cel puțin cinci membri, să aibă statut permanent, în timp ce doi pot fi asociați doar temporar. Muritorii ascendenți și creaturile mediane ascendente servesc în aceste comisii consultative urmându-și totodată ascensiunea către Paradis, însă nu participă la cursurile de instruire regulate ale Consilierilor Tehnici și nu devin niciodată membri permanenți ai ordinului.

Acei muritori și mediani care servesc temporar cu consilierii sunt aleși pentru această muncă pentru că sunt experți în conceptul legii universale și al justiției supreme. Pe măsură ce înaintați către țelul paradisiac, dobândind mereu cunoștințe suplimentare și o iscusință superioară, vi se oferă constant ocazia de a transmite altora înțelepciunea și experiența pe care le-ați acumulat deja. Pe tot drumul înspre Havona veți juca rolul unui elev-învățător. Vă veți croi drum prin nivelele

constantly increasing in numbers and efficiency. By experiential ascent and Paradise training they have acquired a unique grasp of the emerging reality of the Supreme Being, and they roam the universe of universes on special assignment.

25:3.17 (279.1) The members of a conciliating commission are never separated. A group of four forever serve together just as they were originally associated. Even in their glorified service they continue to function as quartets of accumulated cosmic experience and perfected experiential wisdom. They are eternally associated as the embodiment of the supreme justice of time and space.

4. TECHNICAL ADVISERS

25:4.1 (279.2) These legal and technical minds of the spirit world were not created as such. From the early supernaphim and omniaphim, one million of the most orderly minds were chosen by the Infinite Spirit as the nucleus of this vast and versatile group. And ever since that far-distant time, actual experience in the application of the laws of perfection to the plans of evolutionary creation has been required of all who aspire to become Technical Advisers.

25:4.2 (279.3) The Technical Advisers are recruited from the ranks of the following personality orders:

25:4.3 (279.4) 1. The Supernaphim.

25:4.4 (279.5) 2. The Seconaphim.

25:4.5 (279.6) 3. The Tertiaphim.

25:4.6 (279.7) 4. The Omniaphim.

25:4.7 (279.8) 5. The Seraphim.

25:4.8 (279.9) 6. Certain Types of Ascending Mortals.

25:4.9 (279.10) 7. Certain Types of Ascending Midwayers.

25:4.10 (279.11) At the present time, not counting the mortals and midwayers who are all of transient attachment, the number of Technical Advisers registered on Uversa and operating in Orvonton is slightly in excess of sixty-one trillion.

25:4.11 (279.12) Technical Advisers frequently function as individuals but are organized for service and maintain common headquarters on the spheres of assignment in groups of seven. In each group at least five must be of permanent status, while two may be of temporary association. Ascending mortals and ascending midway creatures serve on these advisory commissions while pursuing the Paradise ascent, but they do not enter the regular courses of training for Technical Advisers, nor do they ever become permanent members of the order.

25:4.12 (279.13) Those mortals and midwayers who serve transiently with the advisers are chosen for such work because of their expertness in the concept of universal law and supreme justice. As you journey toward your Paradise goal, constantly acquiring added knowledge and enhanced skill, you are continuously afforded the opportunity to give out to others the wisdom and experience you have already accumulated; all the way in to Havona you enact the role of a pupil-teacher. You will

progresive ale acestei vaste universități experiențiale transmițând celor imediat aflați sub voi cunoștințele nou descoperite ale carierei voastre ascendente. În regimul universal nu sunteți considerați a vă fi însușit știința și adevărul înainte de a vă fi demonstrat priceperea și bunăvoința de a comunica și altora această știință și adevăr.

După o instruire îndelungată și o experiență efectivă, oricărui spirit ocrotitor având un statut mai înalt decât al heruvimilor i se permite să primească o ocupație permanentă de Consilier Tehnic. Toți candidații intră voluntar în acest ordin, însă odată ce au preluat responsabilitățile lui, nu le mai pot abandona. Numai Cei Îmbătrâniți de Zile îi pot transfera pe acești consilieri la alte activități.

Instruirea Consilierilor Tehnici începe în colegiile Melchizedekilor ale universurilor locale și se continuă până la curțile Celor Îmbătrâniți de Zile. După această instruire suprauniversală, consilierii merg în „școlile celor șapte cercuri” situate pe lumile-călăuză ale circuitelor Havonei. După lumile-călăuză, ei sunt primiți în „colegiul de etică a legii și de tehnică a Supremăției”, școala de instruire a Paradisului pentru perfecționarea Consilierilor Tehnici.

Acești consilieri sunt mai mult decât experți juridici; ei studiază și învață legea aplicată, legile universului aplicate la viața și la destinul tuturor celor care locuiesc pe vastele domenii ale întinsei creații. Odată cu trecerea timpului, ei devin biblioteci juridice vii ale timpului și spațiului; ei împiedică grijile fără de sfârșit și întârzierile inutile, instruind personalitățile timpului în ceea ce privește formele și modurile de procedură cele mai acceptabile pentru guvernatorii eternității. Ei sunt capabili să îi sfătuiască pe lucrătorii spațiului într-un fel care să le îngăduie să acționeze în armonie cu exigențele Paradisului. Ei sunt învățătorii tuturor creaturilor în ceea ce ține de tehnica Creatorilor.

Ar fi fost imposibil să se creeze o astfel de bibliotecă vie de legi aplicate; trebuie ca astfel de ființe să evolueze prin experiență efectivă. Deitățile infinite sunt existențiale, fapt ce compensează lipsa lor de experiență; ele știu totul chiar de mai înainte de a experimenta totul, însă nu transmit creaturilor lor subordonate această învățătură neexperiențială.

Consilierii Tehnici se consacră muncii de împiedicare a întârzierilor, de înlesnire a progresului și de coordonare a înfăptuirilor. Există întotdeauna o cale dreaptă, sau cea mai bună, de a face lucrurile; există întotdeauna tehnica perfecțiunii, o metodă divină, iar consilierii știu cum să ne dirijeze pe toți în descoperirea acestei căi mai bune.

Aceste ființe cât se poate de înțelepte și practice sunt întotdeauna strâns legate de serviciul și de munca Cenzorilor Universali. Melchizedekii beneficiază de un corp foarte capabil. Șefii sistemelor, ai constelațiilor, ai universurilor și ai sectoarelor de supraunivers sunt toți dăruiți din plin cu acești gânditori de recomandări tehnice și juridice ai lumii spirituale. Membrii unui grup special acționează în calitate de consilieri juridici pe lângă Purtătorii Vieții, sfătuindu-i pe acești Fii cu privire la îndepărtarea îngăduită de la ordinea prestabilită de propagare a vieții și instruindu-i, printre altele, în chestiunea prerogativelor și a latitudinii lor de funcționare. Ei sunt consilierii tuturor categoriilor de

work your way through the ascending levels of this vast experiential university by imparting to those just below you the new-found knowledge of your advancing career. In the universal regime you are not reckoned as having possessed yourself of knowledge and truth until you have demonstrated your ability and your willingness to impart this knowledge and truth to others.

25:4.13 (280.1) After long training and actual experience, any of the ministering spirits above the status of cherubim are permitted to receive permanent appointment as Technical Advisers. All candidates voluntarily enter this order of service; but having once assumed such responsibilities, they may not relinquish them. Only the Ancients of Days can transfer these advisers to other activities.

25:4.14 (280.2) The training of Technical Advisers, begun in the Melchizedek colleges of the local universes, continues to the courts of the Ancients of Days. From this superuniverse training they proceed to the “schools of the seven circles” located on the pilot worlds of the Havona circuits. And from the pilot worlds they are received into the “college of the ethics of law and the technique of Supremacy,” the Paradise training school for the perfecting of Technical Advisers.

25:4.15 (280.3) These advisers are more than legal experts; they are students and teachers of *applied* law, the laws of the universe applied to the lives and destinies of all who inhabit the vast domains of the far-flung creation. As time passes, they become the living law libraries of time and space, preventing endless trouble and needless delays by instructing the personalities of time regarding the forms and modes of procedure most acceptable to the rulers of eternity. They are able so to counsel the workers of space as to enable them to function in harmony with the requirements of Paradise; they are the teachers of all creatures concerning the technique of the Creators.

25:4.16 (280.4) Such a living library of applied law could not be created; such beings must be evolved by actual experience. The infinite Deities are existential, hence are compensated for lack of experience; they know all even before they experience all, but they do not impart this nonexperiential knowledge to their subordinate creatures.

25:4.17 (280.5) Technical Advisers are dedicated to the work of preventing delay, facilitating progress, and counseling achievement. There is always a *best* and *right* way to do things; there is always the technique of perfection, a divine method, and these advisers know how to direct us all in the finding of this better way.

25:4.18 (280.6) These exceedingly wise and practical beings are always closely associated with the service and work of the Universal Censors. The Melchizedeks are provided with an able corps. The rulers of the systems, constellations, universes, and superuniverse sectors are all bountifully supplied with these technical or legal reference minds of the spiritual world. A special group act as law counselors to the Life Carriers, advising these Sons concerning the extent of permissible departure from the established order of life propagation and otherwise instructing them respecting their prerogatives and latitudes of function. They are the advisers of all classes of beings regarding the proper usages and techniques of all spirit-world transactions.

ființe în ceea ce privește tehnicile și utilizarea corespunzătoare a tuturor operațiunilor lumii spiritului, însă ei nu se confruntă direct și personal cu creaturile materiale ale împărățiilor.

În afară de sfaturile lor cu privire la folosirea legii, Consilierii Tehnici se mai consacră și interpretării eficiente a tuturor legilor privitoare la ființele create - fizice, mentale și spirituale. Ei sunt la dispoziția Conciliatorilor Universali și a tuturor celorlalte persoane care doresc să cunoască adevărul legii; altfel spus, să știe cum se poate conta pe reacția Supremației Deității într-o situație dată, comportând factori ai unei ordini stabilite, fizice, mentale și spirituale. Ei încearcă chiar și să elucideze tehnica Celui Ultim.

Consilierii Tehnici sunt ființe alese și încercate. Nu am auzit niciodată ca vreunul dintre ei să se fi abătut de la drumul drept. Noi nu avem nici o urmă, pe Uversa, a unui exemplu în care unul dintre ei să fi fost condamnat pentru încălcarea legilor divine pe care le interpretează cu atâta eficiență și le expun cu atât elocvență. Nu se știe de nici o limitare a domeniului lor de slujire, dar nici că s-ar fi impus vreuna asupra progresului lor. Ei continuă în funcția de consilieri chiar și până la porțile Paradisului; le este deschis întreg universul legii și al experienței.

5. DEȚINĂTORII ARHIVELOR DIN PARADIS

Printre supernafimii terțiari ai Havonei, unii dintre șefii arhivari mai bătrâni sunt aleși drept Deținători ai Arhivelor, ca păstrători ai arhivelor formale ale Insulei de Lumină, acele arhive care se disting de arhivele vii înregistrate în mintea deținătorilor de cunoaștere, numiți uneori „bibliotecile vii ale Paradisului”.

Îngerii înregistrații ai planetelor locuite întocmesc toate dosarele individuale. În toate universurile, unii sunt arhivarii desemnați pentru a înregistra arhivele formale, și alții sunt aceia pentru arhivele vii. De la Urantia până în Paradis se întâlnesc ambele tipuri de înregistrări: în universurile locale, există mai multe arhive scrise și mai puține din cele vii; în Paradis, există mai multe arhivele vii și mai puține din cele formale; pe Uversa, ele sunt disponibile în egală măsură.

Orice eveniment însemnat din creația organizată și locuită este supus înregistrării. În timp ce evenimentele care au doar o importanță locală nu sunt înregistrate decât local, cele care au o însemnătate mai largă sunt tratate corespunzător. Tot ceea ce se întâmplă pe planetele, pe sistemele și pe constelațiile Nebadonului, și care are o importanță universală, este transcris pe Salvington; iar dintre aceste capitale ale universului episoadele sunt transmise unor arhive superioare, în funcție de treburilor supraguvernelor și ale sectoarelor. Paradisul are, de asemenea, un rezumat relevant al datelor din supraunivers și din Havona; și această descriere istorică și cumulativă a universului universurilor este dată în seama acestor slăviți supernafimi terțiari.

Deși unele dintre aceste ființe au fost detașate în supraunivers pentru a servi ca Șefi ai Arhivelor, coordonând activitățile Arhivarilor Celești, nici una nu a fost vreodată scoasă de pe lista de apel permanentă a ordinului ei.

But they do not directly and personally deal with the material creatures of the realms.

^{25.4.19 (280.7)} Besides counseling regarding legal usages, Technical Advisers are equally devoted to the efficient interpretation of all laws concerning creature beings — physical, mindal, and spiritual. They are available to the Universal Conciliators and to all others who desire to know the truth of law; in other words, to know how the Supremacy of Deity may be depended upon to react in a given situation having factors of an established physical, mindal, and spiritual order. They even essay to elucidate the technique of the Ultimate.

^{25.4.20 (281.1)} Technical Advisers are selected and tested beings; I have never known one of them to go astray. We have no records on Uversa of their ever having been adjudged in contempt of the divine laws they so effectively interpret and so eloquently expound. There is no known limit to the domain of their service, neither has any been placed upon their progress. They continue as advisers even to the portals of Paradise; the whole universe of law and experience is open to them.

5. THE CUSTODIANS OF RECORDS ON PARADISE

^{25.5.1 (281.2)} From among the tertiary supernaphim in Havona, certain of the senior chief recorders are chosen as Custodians of Records, as keepers of the formal archives of the Isle of Light, those archives which stand in contrast to the living records of registry in the minds of the custodians of knowledge, sometimes designated the “living library of Paradise.”

^{25.5.2 (281.3)} The recording angels of the inhabited planets are the source of all individual records. Throughout the universes other recorders function regarding both formal records and living records. From Urantia to Paradise, both recordings are encountered: in a local universe, more of the written records and less of the living; on Paradise, more of the living and less of the formal; on Uversa, both are equally available.

^{25.5.3 (281.4)} Every occurrence of significance in the organized and inhabited creation is a matter of record. While events of no more than local importance find only a local recording, those of wider significance are dealt with accordingly. From the planets, systems, and constellations of Nebadon, everything of universe import is posted on Salvington; and from such universe capitals those episodes are advanced to higher recording which pertain to the affairs of the sector and supergovernments. Paradise also has a relevant summary of superuniverse and Havona data; and this historic and cumulative story of the universe of universes is in the custody of these exalted tertiary supernaphim.

^{25.5.4 (281.5)} While certain of these beings have been dispatched to the superuniverses to serve as Chiefs of Records directing the activities of the Celestial Recorders, not one has ever been transferred from the permanent roll call of their order.

6. ARHIVARIILE CELEȘTI

Aceștia sunt arhivarii care fac toate înregistrările în duplicat. Ei fac o înregistrare spirituală originală, și o contrapondere semimaterială - care s-ar putea numi o copie la indigo. Aceasta o pot face datorită abilității lor specifice de a mânui simultan energia spirituală și energia materială. Arhivarii Celești nu sunt creați ca atare; ei sunt serafimi în ascensiune de pe universurile locale. Ei sunt primiți, clasați și desemnați pe sferele lor de lucru de către Consilierii Șefilor Arhivelor, pe lumile sediu ale celor șapte suprauniversuri. Tot acolo se află și școlile de instruire a Arhivarilor Celești. Cele de pe Uversa sunt dirijate de Desăvârșitorii de Înțelepciune și de Consilierii Divini.

Pe măsură ce arhivarii progresează în slujba universurilor, ei continuă cu sistemul lor de înregistrare dublă, făcând astfel înregistrările lor întotdeauna disponibile pentru toate categoriile de ființe, de la acelea aparținând ordinului material până la înaltele spirite de lumină. În experiența voastră de tranziție, pe măsura înălțării voastre de pe această lume materială, veți fi întotdeauna capabili să consultați arhivele istoriei sferei voastre de statut și să cunoașteți tradițiile ei.

Arhivarii formează un corp verificat și pus la încercare. Nu am auzit niciodată de vreo neregulă a vreunui Arhivar Celest, și niciodată nu s-a descoperit vreo falsificare în arhivele lor. Ei sunt supuși unei duble inspecții, înregistrările fiindu-le minuțios examinate de tovarășii lor înălțați de pe Uversa și de Puternicii Mesageri, care atestă corectitudinea duplicatelor cvasifizice ale înregistrărilor de spirit originale.

În timp ce arhivarii în progres staționați pe sferele de înregistrare subordonate universului Orvontonului numără miliarde și miliarde, aceia care au atins un statut pe Uversa nu trec de opt milioane. Acești arhivari seniori sau de absolvire sunt păstrătorii și transmițătorii suprauniversali ai arhivelor atestate ale timpului și ale spațiului. Sediile lor permanente se găsesc pe așezările lor circulare ce înconjoară zona de înregistrări de pe Uversa. Ei nu lasă niciodată aceste arhive în seama altora; ca indivizi ei pot să lipsească, însă niciodată într-un număr mare.

La fel ca și supernafimii care au devenit Păstrătorii Arhivelor, corpul Arhivarilor Celești are o însărcinare permanentă. Odată ce serafimii și supernafimii sunt angajați în aceste servicii, ei vor rămâne Arhivari Celești, respectiv Păstrători de Arhive, până în ziua administrării noi și modificate a deplinei personalizări a lui Dumnezeu Supremul.

Pe Uversa, acești Arhivari Celești de rag înalt pot arăta arhivele a tot ceea ce a fost de importanță cosmică în tot Orvontonul de la mult îndepărtatele timpuri ale sosirii Celor Îmbătrâniți de Zile, în timp ce, pe Insula Eternă, Păstrătorii Arhivelor păzesc arhivele acestei împărății care atestă operațiunile Paradisului încă din vremea personificării Spiritului Infinit.

7. ÎNSOȚITORII MORONTIEI

6. THE CELESTIAL RECORDERS

25:6.1 (281.6) These are the recorders who execute all records in duplicate, making an original spirit recording and a semimaterial counterpart — what might be called a carbon copy. This they can do because of their peculiar ability simultaneously to manipulate both spiritual and material energy. Celestial Recorders are not created as such; they are ascendant seraphim from the local universes. They are received, classified, and assigned to their spheres of work by the councils of the Chiefs of Records on the headquarters of the seven superuniverses. There also are located the schools for training Celestial Recorders. The school on Uversa is conducted by the Perfectors of Wisdom and the Divine Counselors.

25:6.2 (281.7) As the recorders advance in universe service, they continue their system of dual recording, thus making their records always available to all classes of beings, from those of the material order to the high spirits of light. In your transition experience, as you ascend from this material world, you will always be able to consult the records of, and to be otherwise conversant with, the history and traditions of your status sphere.

25:6.3 (282.1) The recorders are a tested and tried corps. Never have I known of the defection of a Celestial Recorder, and never has there been discovered a falsification in their records. They are subjected to a dual inspection, their records being scrutinized by their exalted fellows from Uversa and by the Mighty Messengers, who certify to the correctness of the quasi-physical duplicates of the original spirit records.

25:6.4 (282.2) While the advancing recorders stationed on the subordinate spheres of record in the Orvonton universes number trillions upon trillions, those of attained status on Uversa are not quite eight million in number. These senior or graduate recorders are the superuniverse custodians and forwarders of the sponsored records of time and space. Their permanent headquarters are in the circular abodes surrounding the area of records on Uversa. They never leave the custody of these records to others; as individuals they may be absent, but never in large numbers.

25:6.5 (282.3) Like those supernaphim who have become Custodians of Records, the corps of Celestial Recorders is of permanent assignment. Once seraphim and supernaphim are mustered into these services, they will respectively remain Celestial Recorders and Custodians of Records until the day of the new and modified administration of the full personalization of God the Supreme.

25:6.6 (282.4) On Uversa these senior Celestial Recorders can show the records of everything of cosmic import in all Orvonton since the far-distant times of the arrival of the Ancients of Days, while on the eternal Isle the Custodians of Records guard the archives of that realm which testify to the transactions of Paradise since the times of the personification of the Infinite Spirit.

7. THE MORONTIA COMPANIONS

Acești copii ai Spiritelor-Mamă ale universurilor locale sunt prietenii și aliații tuturor celor care trăiesc viața morontială de înaintare. Ei nu sunt indispensabili adevăratei lucrări de ascender la înălțarea creaturilor și nici nu înlocuiesc în vreun fel munca păzitorilor serafici care îi însoțesc adesea pe tovarășii lor muritori pe drumul Paradisului. Însoțitorii Morontiei sunt niște gazde mărinimoase pentru aceia care tocmai pornesc în lungul urcuș lăuntric. Ei sunt, totodată, organizatori pricepuți ai timpului liber, și sunt cu iscusință ajutați în această muncă de directorii de retrospecție.

Voi aveți sarcini serioase și tot mai dificil de îndeplinit pe lumile de instruire morontiale ale Nebadonului, însă vi se vor da întotdeauna perioade regulate de destindere și de retrospecție. Pe parcursul întregii călătorii către Paradis, va exista întotdeauna timp pentru jocurile spirituale și pentru repaus; iar în cariera luminii și vieții există întotdeauna timp pentru adorare și noi împliniri.

Acești Însoțitori ai Morontiei sunt tovarăși atât de prietenoși, încât în momentul în care veți părăsi în cele din urmă faza finală a experienței morontiale și vă veți pregăti pentru a vă lansa în aventura de spirit suprauniversală, veți regreta sincer că aceste creaturi atât de sociabile nu pot să vă însoțească, însă ele servesc exclusiv în universurile locale. În toate stadiile carierei ascendente, toate personalitățile ce pot fi contactate vor fi prietenoase și sociabile, însă înainte de a întâlni acești Însoțitori ai Paradisului nu veți fi găsit nici un alt grup la fel de devotat ca prieteni și tovarăși.

Munca Însoțitorilor Morontiei este mai complet descrisă în expunerile tratând problemele universului vostru local.

8. ÎNSOȚITORII PARADISULUI

Însoțitorii Paradisului sunt un grup compozit recrutat din rândurile serafimilor, ale seconafimilor, ale supernafimilor și ale omniafimilor. Deși slujirea lor se desfășoară pe o perioadă pe care voi a-ți considera-o extrem de lungă, ei nu au un statut permanent. Când misiunea lor s-a încheiat, ei se întorc, de regulă, (însă nu în mod invariabil), la îndatoririle pe care le îndeplinesc înainte de a fi chemați în slujba Paradisului.

Membrii oștirii îngerești sunt numiți pentru acest serviciu de Spiritele-Mamă ale universurilor locale, de Spiritele Reflexive ale suprauniversurilor și de Maiestonii din Paradis. Ei sunt convocați în Insula centrală și trimiși ca Însoțitori ai Paradisului de către unul dintre cele Șapte Spirite Maestru. Deși fără statut permanent în Paradis, acest serviciu temporar întovărășire în Paradis reprezintă cea mai mare onoare care a fost conferită vreodată spiritelor slujitoare.

Acești îngeri aleși se consacră serviciului de însoțire și sunt desemnați ca asociați ai tuturor claselor de ființe care se nimeresc singure în Paradis, în principal ai muritorilor ascendenți, însă și ai tuturor celorlalți care sunt singuri pe Insula centrală. Însoțitorii Paradisului nu au nimic special de înfăptuit în numele celor cu care se înfrățesc; ei sunt doar niște însoțitori. Aproape toate celelalte ființe pe care voi muritorii le veți întâlni pe parcursul șederii voastre în Paradis - făcând abstracție de tovarășii voștri pelerini - vor avea ceva

25.7.1 (282.5) These children of the local universe Mother Spirits are the friends and associates of all who live the ascending morontia life. They are not indispensable to an ascender's real work of creature progression, neither do they in any sense displace the work of the seraphic guardians who often accompany their mortal associates on the Paradise journey. The Morontia Companions are simply gracious hosts to those who are just beginning the long inward ascent. They are also skillful play sponsors and are ably assisted in this work by the reversion directors.

25.7.2 (282.6) Though you will have earnest and progressively difficult tasks to perform on the morontia training worlds of Nebadon, you will always be provided with regular seasons of rest and reversion. Throughout the journey to Paradise there will always be time for rest and spirit play; and in the career of light and life there is always time for worship and new achievement.

25.7.3 (282.7) These Morontia Companions are such friendly associates that, when you finally leave the last phase of the morontia experience, as you prepare to embark upon the superuniverse spirit adventure, you will truly regret that these companionable creatures cannot accompany you, but they serve exclusively in the local universes. At every stage of the ascending career all contactable personalities will be friendly and companionable, but not until you meet the Paradise Companions will you find another group so devoted to friendship and companionship.

25.7.4 (283.1) The work of the Morontia Companions is more fully depicted in those narratives dealing with the affairs of your local universe.

8. THE PARADISE COMPANIONS

25.8.1 (283.2) The Paradise Companions are a composite or assembled group recruited from the ranks of the seraphim, seconaphim, supernaphim, and omniaphim. Though serving for what you would regard as an extraordinary length of time, they are not of permanent status. When this ministry has been completed, as a rule (but not invariably) they return to those duties they performed when summoned to Paradise service.

25.8.2 (283.3) Members of the angelic hosts are nominated for this service by the local universe Mother Spirits, by the superuniverse Reflective Spirits, and by Majeston of Paradise. They are summoned to the central Isle and are commissioned as Paradise Companions by one of the Seven Master Spirits. Aside from permanent status on Paradise, this temporary service of Paradise companionship is the highest honor ever conferred upon the ministering spirits.

25.8.3 (283.4) These selected angels are dedicated to the service of companionship and are assigned as associates to all classes of beings who may chance to be alone on Paradise, chiefly to the ascendant mortals but also to all others who are alone on the central Isle. Paradise Companions have nothing especial to accomplish in behalf of those with whom they fraternize; they are simply companions. Almost every other being you mortals will encounter during your Paradise sojourn — aside from your fellow pilgrims — will have

anume de făcut cu voi sau pentru voi; însă acești însoțitori sunt puși doar să fie pe lângă voi și să comunice cu voi, ca aliați de personalitate. Ei sunt ajutați în munca lor de mărinimoșii și strălucitorii Cetățeni ai Paradisului.

Muritorii provin din rase care sunt foarte sociale. Creatorii știu bine că „nu este bine ca omul să fie singur”, așa că au grijă să i se asigure tovarășia, până și în Paradis.

Dacă voi, ca ascenderi muritori, a-ți ajunge în Paradis în tovarășia însoțitorului sau a asociatului apropiat al carierei voastre pămâtenene, ori dacă păzitorul vostru serafic de destin ar sosi cumva deodată cu voi sau ar fi în așteptarea voastră, atunci nu vi s-ar mai da un alt însoțitor permanent. Însă, dacă veți sosi singuri, un însoțitor vă va întâmpina, cu siguranță, atunci când vă veți fi trezit pe Insula de Lumină după somnul de pe urmă al timpului. Chiar dacă se știe că veți fi însoțiți de vreun aliat al ascensiunii voastre, se vor desemna totuși însoțitori temporari care să vă întâmpine pe țărmurile eterne și să vă ducă până la locul pregătit pentru primirea voastră și a asociaților voștri. Puteți fi siguri de primirea caldă atunci când treceți de experiența reînvierii în eternitate pe țărmurile veșnice ale Paradisului.

Însoțitorii de primire sunt desemnați în cursul zilelor finale ale șederii ascenderilor pe ultimul circuit al Havonei și ei examinează cu grijă dosarul lor de origine umană și de ascensiune plină de peripeții prin lumile spațiului și prin cercurile Havonei. Atunci când îi salută pe muritorii timpului, ei sunt deja bine informați asupra carierei acestor pelerini ce tocmai sosesc și se dovedesc numaidecât a fi niște tovarăși compătimitori și care stărnesc interesul.

Pe durata șederii voastre pefinalitare în Paradis, dacă dintr-un motiv oarecare ar trebui să fiți temporar separați de asociatul vostru - muritor sau serafic - al carierei ascendente, atunci vi s-ar acorda imediat un Însoțitor al Paradisului pentru a vă da sfaturi sau pentru a vă ține companie. Odată atașat unui muritor ascendent care stă permanent și solitar în Paradis, însoțitorul rămâne cu persoana până când aceasta ori este regăsită de asociații ei ascendente ori este înrolată cum se cuvine în Corpul Finalității.

Însoțitorii Paradisului sunt atribuiți, în ordinea listei lor de așteptare, atâta doar că un ascender nu este niciodată dat în sarcina unui însoțitor de natură diferită de tipul său suprauniversal. Dacă un muritor de pe Urantia ar ajunge astăzi în Paradis, i s-ar acorda primul însoțitor ce în așteptare, care este unul de origine orvontoniană ori, dacă nu, unul de natura celui Șaptelea Spirit Maestru. De aceea, omniaphimii nu slujesc pe lângă creaturile ascendente ale celor șapte suprauniversuri.

Însoțitorii Paradisului fac multe alte servicii: dacă un ascender ar trebui să atingă singur universul central și dacă pe parcursul traversării Havonei el ar eșua într-una dintre fazele aventurii Deității, atunci ar fi retrimis la timpul convenit în universul timpului și s-ar face numaidecât un apel către rezervele Însoțitorilor Paradisului. Un membru al acestui ordin ar fi desemnat să îl urmeze pe pelerinul nevoit a se întoarce, să îl însoțească, să îl reînvioreze, să îl încurajeze și să rămână cu el până când acesta revine în universul

something definite to do with you or for you; but these companions are assigned only to be with you and to commune with you as personality associates. They are often assisted in their ministry by the gracious and brilliant Paradise Citizens.

25:8.4 (283.5) Mortals come from races that are very social. The Creators well know that it is “not good for man to be alone,” and provision is accordingly made for companionship, even on Paradise.

25:8.5 (283.6) If you, as an ascendant mortal, should reach Paradise in the company of the companion or close associate of your earthly career, or if your seraphic guardian of destiny should chance to arrive with you or were waiting for you, then no permanent companion would be assigned you. But if you arrive alone, a companion will certainly welcome you as you awaken on the Isle of Light from the terminal sleep of time. Even if it is known that you will be accompanied by someone of ascendant association, temporary companions will be designated to welcome you to the eternal shores and to escort you to the reservation made ready for the reception of you and your associates. You may be certain of being warmly welcomed when you experience the resurrection into eternity on the everlasting shores of Paradise.

25:8.6 (283.7) Reception companions are assigned during the terminal days of the ascenders' sojourn on the last circuit of Havona, and they carefully examine the records of mortal origin and eventful ascent through the worlds of space and the circles of Havona. When they greet the mortals of time, they are already well versed in the careers of these arriving pilgrims and immediately prove to be sympathetic and intriguing companions.

25:8.7 (283.8) During your pefinaliter sojourn on Paradise, if for any reason you should be temporarily separated from your associate of the ascending career — mortal or seraphic — a Paradise Companion would be forthwith assigned for counsel and companionship. When once assigned to an ascendant mortal of solitary residence on Paradise, the companion remains with this person until he either is rejoined by his ascendant associates or is duly mustered into the Corps of the Finality.

25:8.8 (284.1) Paradise Companions are assigned in order of waiting except that an ascender is never placed in the charge of a companion whose nature is unlike his superuniverse type. If a Urantia mortal were arriving on Paradise today, there would be assigned to him the first waiting companion either of origin in Orvonton or otherwise of the nature of the Seventh Master Spirit. Hence the omniaphim serve not with the ascendant creatures from the seven superuniverses.

25:8.9 (284.2) Many additional services are performed by the Paradise Companions: If an ascending mortal should reach the central universe alone and, while traversing Havona, should fail in some phase of the Deity adventure, in due course he would be remanded to the universes of time, and forthwith a call would be made to the reserves of the Paradise Companions. One of this order would be assigned to follow the defeated pilgrim, to be with him and to comfort and cheer him, and to remain with him until he returned to the central universe to resume the Paradise ascent.

central pentru a relua ascensiunea Paradisului.

Dacă un pelerin ascendent ar avea o înfrângere în aventura Deității pe când traversează Havona în compania unui serafim ascendent, îngerul păzitor al carierei sale muritoare, acesta din urmă ar alege să îl însoțească pe asociatul lui muritor. Acești serafimi sunt întotdeauna voluntari și au permisiunea de a-i însoți pe camarazii lor muritori atunci când aceștia se întorc în serviciul timpului și spațiului.

Însă nu tot așa este pentru doi ascenderi muritori când sunt asociați: dacă unul dintre ei ajunge la Dumnezeu, în timp ce celălalt eșuează temporar, individul care a reușit alege, invariabil, să se întoarcă la creațiile evolutive cu personalitatea decepționată, însă nu i se permite acest lucru. În loc de aceasta, este lansat un apel rezervelor Însoțitorilor Paradisului, și unul dintre voluntari este ales pentru a-l însoți pe pelerinul decepționat. În acest timp, un Cetățean al Paradisului voluntar devine asociat al muritorului care a reușit. Acesta din urmă rămâne pe Insula centrală așteptând ca asociatul său, mai puțin norocos, să revină din Havona și, între timp, el predă în anumite școli ale Paradisului, prezentând istoria aventuroasă a ascensiunii evolutive

[Prezentat de un Înălțat în Autoritate original pe Uversa.]

25:8.10 (284.3) If an ascending pilgrim met defeat in the Deity adventure while traversing Havona in the company of an ascending seraphim, the guardian angel of the mortal career, she would elect to accompany her mortal associate. These seraphim always volunteer and are permitted to accompany their long-time mortal comrades back to the service of time and space.

25:8.11 (284.4) But not so with two closely associated mortal ascenders: If one attains God while the other temporarily fails, the successful individual invariably chooses to go back to the evolutionary creations with the disappointed personality, but this is not permitted. Instead, a call is made to the reserves of the Paradise Companions, and one of the volunteers is selected to accompany the disappointed pilgrim. A volunteer Paradise Citizen then becomes associated with the successful mortal, who carries on the central Isle awaiting the Havona return of the defeated comrade and in the meantime teaches in certain Paradise schools, presenting the adventurous story of the evolutionary ascent.

25:8.12 (284.5) [Sponsored by One High in Authority from Uversa.]

Capitolul 26. Spiritele ocrotitoare ale universului central

⇨ 025

CARTEA URANTIA

027 ⇨

PARTE I. UNIVERSUL CENTRAL ȘI SUPRAUNVERSURILE

CAPITOLUL 26 SPIRITELE OCROTITOARE ALE UNIVERSULUI CENTRAL

Secțiuni

Introduction

1. Spiritele ocrotitoare
2. Puternicii Supernafimi
3. Supernafimii Terțiari
4. Supernafimii Secundari
5. Ajutoarele Pelerinilor
6. Îndrumătorii Supremației
7. Îndrumătorii Trinității
8. Descoperitorii Fiului
9. Îndrumătorii Tatălui
10. Consilierii și consultanții
11. Complementele Repausului

PAPER 26 MINISTERING SPIRITS OF THE CENTRAL UNIVERSE

SECTIONS

Introduction

1. The Ministering Spirits
2. The Mighty Supernaphim
3. The Tertiary Supernaphim
4. The Secondary Supernaphim
5. The Pilgrim Helpers
6. The Supremacy Guides
7. The Trinity Guides
8. The Son Finders
9. The Father Guides
10. The Counselors and Advisers
11. The Complements of Rest

Introduction

SUPERNAFIMII sunt spiritele ocrotitoare ale Paradisului și ale universului central; ei formează ordinul cel mai elevat al grupului cel mai umil al copiilor Spiritului Infinit - oștirile îngerești. Întâlnim aceste spirite ocrotitoare de la Insula Paradisului până la lumile spațiului și timpului. Nici o parte majoră a creației locuite și organizate nu este lipsită de serviciile lor.

INTRODUCTION

26:0.1 (285.1) SUPERNAPHIM are the ministering spirits of Paradise and the central universe; they are the highest order of the lowest group of the children of the Infinite Spirit — the angelic hosts. Such ministering spirits are to be encountered from the Isle of Paradise to the worlds of time and space. No major part of the organized and inhabited creation is without their services.

1. SPIRITELE OCROTITOARE

Îngerii sunt aliații ocrotitori de spirit ai creaturilor cu voință evolutivă și ascendente din întregul spațiu; ei sunt, de asemenea, tovarășii și asociații activi ai oștirilor superioare ale personalităților divine ale sferelor. Îngerii de toate ordinele sunt personalități distincte și deosebit de individualizate. Ei au toți o mare pricepere în aprecierea ajutorului directorilor de retrospecție. În aceeași măsură ca și oștirile Mesagerilor Spațiului, spiritele ocrotitoare beneficiază de perioade de odihnă și de schimbare. Ei au o natură foarte sociabilă și o aptitudine de a se asocia care transcende de departe pe cea a ființelor umane.

Spiritele ocrotitoare ale marelui univers sunt

1. THE MINISTERING SPIRITS

26:1.1 (285.2) Angels are the ministering-spirit associates of the evolutionary and ascending will creatures of all space; they are also the colleagues and working associates of the higher hosts of the divine personalities of the spheres. The angels of all orders are distinct personalities and are highly individualized. They all have a large capacity for appreciation of the ministrations of the reversion directors. Together with the Messenger Hosts of Space, the ministering spirits enjoy seasons of rest and change; they possess very social natures and have an associative capacity far transcending that of human beings.

26:1.2 (285.3) The ministering spirits of the grand universe

clasificate după cum urmează:

1. Supernafimii.
2. Seconafimii.
3. Terțiafimii.
4. Omniafimii.
5. Serafimii.
6. Heruvimii și Sanovimii.
7. Creaturile Mediane.

Membrii individuali ai ordinelor îngerești nu sunt complet staționari în ceea ce privește statutul lor personal în univers. Îngerii de anumite ordine pot deveni Însoțitori în Paradis pentru o perioadă; alții devin Arhivari Celești; alții se ridică la rangul de Consilieri Tehnici. Unii dintre heruvimi pot aspira la statutul și destinul serafic, în timp ce serafimii evolutivi pot atinge nivelele spirituale ale Fiilor ascendenți ai lui Dumnezeu.

Cele șapte ordine de spirite ocrotitoare, așa cum sunt ele revelate, au fost grupate pentru prezentare după funcția lor cea mai importantă pentru creaturile ascendente:

1. Spiritele Ocrotitoare ale Universului Central. Cele trei ordine de supernafimi slujesc în sistemul Paradis-Havona. Supernafimii principali sau Paradisiaci sunt creați de Spiritul Infinit. Ordinul secundar și cel terțiar, care slujesc în Havona sunt fiecare în parte atât descendenți ai Spiritelor Maestru, cât și ai Spiritelor Circuitelor.

2. Spiritele Ocrotitoare ale Suprauniversurilor-seconafimii, terțiafimii și omniafimii. Seconafimii, copii ai Spiritelor Reflexive, servesc în mod diferit în cele șapte suprauniversuri. Terțiafimii, avându-și originea în Spiritul Infinit, se consacră în cele din urmă serviciului de legătură al Fiilor Creatori și al Celor Îmbătrâniți de Zile. Omniafimii sunt creați de Spiritul Infinit laolaltă cu cei Șapte Agenți Executivi Supremi și sunt slujitorii exclusivi ai acestora din urmă. Analiza acestor trei ordine formează subiectul unei expuneri ulterioare din prezenta serie.

3. Spiritele Ocrotitoare ale Universurilor Locale cuprind pe serafimi și pe asistenții lor, heruvimii. Ascenderii iau un contact inițial tocmai cu acești urmași ai unui Spirit-Mamă Universal. Creaturile mediane sunt autohtone ale lumilor locuite și nu fac cu adevărat parte din ordinele îngerești propriu zise, cu toate că ele sunt adesea grupate funcțional cu spiritele ocrotitoare. Povestea lor, însoțită de o expunere referitoare la serafimi și heruvimi, este prezentată în capitolele care tratează problemele universului vostru local.

Toate ordinele oștirilor îngerești sunt consacrate diverselor servicii universale; într-un fel sau altul, ele slujesc pe lângă ordinele superioare de ființe celeste; supernafimii, seconafimii și serafimii sunt însă cei care sunt folosiți în mare număr la înfăptuirea planului ascendent de perfecțiune progresivă pentru copiii timpului. Acționând în universul central, în supraunivers și în universurile locale, ei formează șirul neîntrerupt de ajutoare spirituale stabilit de Spiritul Infinit pentru a-i ajuta și îndruma pe toți cei care caută să ajungă la Tatăl

are classified as follows:

- 26:1.3 (285.4) 1. Supernaphim.
- 26:1.4 (285.5) 2. Seconaphim.
- 26:1.5 (285.6) 3. Tertiaphim.
- 26:1.6 (285.7) 4. Omniaphim.
- 26:1.7 (285.8) 5. Seraphim.
- 26:1.8 (285.9) 6. Cherubim and Sanobim.
- 26:1.9 (285.10) 7. Midway Creatures.

26:1.10 (285.11) The individual members of the angelic orders are not altogether stationary as to personal status in the universe. Angels of certain orders may become Paradise Companions for a season; some become Celestial Recorders; others ascend to the ranks of the Technical Advisers. Certain of the cherubim may aspire to seraphic status and destiny, while evolutionary seraphim can achieve the spiritual levels of the ascending Sons of God.

26:1.11 (285.12) The seven orders of ministering spirits, as revealed, are grouped for presentation in accordance with their functions of greatest importance to ascending creatures:

26:1.12 (285.13) 1. *The Ministering Spirits of the Central Universe.* The three orders of *supernaphim* serve in the Paradise-Havona system. Primary or Paradise supernaphim are created by the Infinite Spirit. The secondary and tertiary orders, serving in Havona, are respectively the offspring of the Master Spirits and of the Spirits of the Circuits.

26:1.13 (286.1) 2. *The Ministering Spirits of the Superuniverses* — the seconaphim, the tertiaphim, and the omniaphim. *Seconaphim*, the children of the Reflective Spirits, variously serve in the seven superuniverses. *Tertiaphim*, of origin in the Infinite Spirit, are eventually dedicated to the liaison service of the Creator Sons and the Ancients of Days. *Omniaphim* are created concertedly by the Infinite Spirit and the Seven Supreme Executives, and they are the exclusive servants of the latter. The discussion of these three orders forms the subject of a succeeding narrative in this series.

26:1.14 (286.2) 3. *The Ministering Spirits of the Local Universes* embrace the *seraphim* and their assistants, the *cherubim*. With these offspring of a Universe Mother Spirit mortal ascenders have initial contact. The *midway creatures*, of nativity on the inhabited worlds, are not really of the angelic orders proper, though often functionally grouped with the ministering spirits. Their story, with an account of the seraphim and cherubim, is presented in those papers dealing with the affairs of your local universe.

26:1.15 (286.3) All orders of the angelic hosts are devoted to the various universe services, and they minister in one way or another to the higher orders of celestial beings; but it is the supernaphim, seconaphim, and seraphim who, in large numbers, are employed in the furtherance of the ascending scheme of progressive perfection for the children of time. Functioning in the central, super-, and local universes, they form that unbroken chain of spirit ministers which has been provided by the Infinite Spirit for the help and guidance of all who seek to attain

Universal prin Fiul Etern.

Supernafimii nu sunt limitați în „polaritate spirituală” decât în faza lor de acțiune, în aceea cu Tatăl Universal. Ei pot lucra singuri, mai puțin atunci când folosesc direct circuitele executive ale Tatălui. Când beneficiază de puterea ajutorului direct al Tatălui, trebuie ca supernafimii să se asocieze voluntar în perechi pentru a avea posibilitatea de a acționa. Seconafimii sunt limitați și ei cam la fel; dealtfel ei trebuie să lucreze în perechi pentru a se sincroniza cu circuitele Fiului Etern. Serafimii pot lucra izolat, ca personalități distincte și localizate, însă nu se pot pune în circuit decât dacă sunt polarizați în perechi, unul fiind complementar față de celălalt. Relațiile complementare pot fi tranzitorii; ele nu sunt neapărat de natură permanentă.

Aceste strălucitoare creaturi de lumină sunt susținute direct de absorbția de energie spirituală a circuitelor primare ale universului. Muritorii de pe Urantia trebuie să obțină energia-lumină prin absorbția de vegetale, însă oștirile îngerești sunt puse în circuit; ele au „o hrană de care nu știți.” Ele participă, de asemenea, la învățăturile în circulație ale minunaților Fii Învățători ai Trinității. Ele primesc cunoașterea și absorb înțelepciunea într-un mod foarte asemănător cu tehnica lor de asimilare a energilor vitale.

2. PUTERNICII SUPERNAFIMI

Supernafimii sunt pricepuții ocrotitori ai tuturor tipurilor de ființe care locuiesc în Paradis și în universul central. Acești îngeri elevați sunt creați în trei ordine majore: primari, secundari și terțiari.

Supernafimii primari coboară exclusiv de la Creatorul Asociat. Ei își împart grija lor aproape în mod egal între anumite grupe de Cetățeni ai Paradisului și corpul, mereu crescând, al pelerinilor ascendenți. Acești îngeri ai Insulei eterne sunt extrem de eficienți în promovarea educației esențiale a acestor două grupuri de locuitori ai Paradisului. Ei contribuie în mare parte la înțelegerea reciprocă a acestor două ordine unice de creaturi universale - dintre care unul este tipul cel mai elevat de creatură volitivă divină și perfectă, iar celălalt este evoluția desăvârșită a tipului cel mai umil de creaturi volitive din tot universul universurilor.

Munca supernafimilor primari este atât de unică și de remarcabilă încât va fi studiată separat în capitolul următor.

Supernafimii secundari dirijează problemele ființelor ascendente de pe cele șapte circuite ale Havonei. Ei sunt preocupați, de asemenea, să vegheze la instruirea educativă a numeroaselor ordine de Cetățeni ai Paradisului care locuiesc lungi perioade de timp pe circuitele lumilor creației centrale, însă nu putem discuta această fază a serviciului lor.

Există șapte tipuri ale acestor îngeri înalți; fiecare tip își are originea într-unul dintre Spiritele Maestru, iar natura sa se conformează modelului lor. Laolaltă, cele Șapte Spirite Maestru creează numeroase grupuri diferite de ființe și entități unice, iar membrii individuali ai fiecărui ordin sunt relativ uniformi în natură. Însă, atunci când aceste Șapte Spirite creează individual, ordinea

the Universal Father through the Eternal Son.

26:1.16 (286.4) Supernaphim are limited in “spirit polarity” regarding only one phase of action, that with the Universal Father. They can work singly except when directly employing the exclusive circuits of the Father. When they are in power reception on the Father's direct ministry, supernaphim must voluntarily associate in pairs to be able to function. Seconaphim are likewise limited and in addition must work in pairs in order to synchronize with the circuits of the Eternal Son. Seraphim can work singly as discrete and localized personalities, but they are able to encircuit only when polarized as liaison pairs. When such spirit beings are associated as pairs, the one is spoken of as complementary to the other. Complementary relationships may be transient; they are not necessarily of a permanent nature.

26:1.17 (286.5) These brilliant creatures of light are sustained directly by the intake of the spiritual energy of the primary circuits of the universe. Urantia mortals must obtain light-energy through the vegetative incarnation, but the angelic hosts are encircuited; they “have food that you know not.” They also partake of the circulating teachings of the marvelous Trinity Teacher Sons; they have a reception of knowledge and an intake of wisdom much resembling their technique of assimilating the life energies.

2. THE MIGHTY SUPERNAPHIM

26:2.1 (286.6) The supernaphim are the skilled ministers to all types of beings who sojourn on Paradise and in the central universe. These high angels are created in three major orders: primary, secondary, and tertiary.

26:2.2 (287.1) *Primary supernaphim* are the exclusive offspring of the Conjoint Creator. They divide their ministry about equally between certain groups of the Paradise Citizens and the ever-enlarging corps of ascendant pilgrims. These angels of the eternal Isle are highly efficacious in furthering the essential training of both groups of Paradise dwellers. They contribute much that is helpful to the mutual understanding of these two unique orders of universe creatures — the one being the highest type of divine and perfect will creature, and the other, the perfected evolution of the lowest type of will creature in all the universe of universes.

26:2.3 (287.2) The work of the primary supernaphim is so unique and distinctive that it will be separately considered in the succeeding narrative.

26:2.4 (287.3) *Secondary supernaphim* are the directors of the affairs of ascending beings on the seven circuits of Havona. They are equally concerned in ministering to the educational training of numerous orders of Paradise Citizens who sojourn for long periods on the world circuits of the central creation, but we may not discuss this phase of their service.

26:2.5 (287.4) There are seven types of these high angels, each of origin in one of the Seven Master Spirits and in nature patterned accordingly. Collectively, the Seven Master Spirits create many different groups of unique beings and entities, and the individual members of each order are comparatively uniform in nature. But when these same Seven Spirits create individually, the

rezultante sunt întotdeauna de natură septuplă; copiii fiecărui Spirit Maestru se împartășesc din natura creatorului lor și diferă deci, de ceilalți. Aceasta este originea supernafimilor secundari și a îngerilor fiecăruia dintre cele șapte tipuri care funcționează în toate modurile de activitate deschise întregului lor ordin, mai ales pe cele șapte circuite ale universului central și divin.

Fiecare din cele șapte circuite planetare ale Havonei este supravegheat direct de unul dintre cele Șapte Spirite ale Circuitelor, care sunt, ele însele, creația colectivă și, deci, uniformă a celor Șapte Spirite Maestru. Cu toate că se împartășesc din natura celei de a Treia Surse-Centru, aceste șapte Spirite subsidiare ale Havonei nu fac parte din universul arhetipal originar. Ele intră în acțiune după creația originară (eternă), însă cu mult înainte de vremea lui Grandfanda. Ele au apărut fără îndoială ca un răspuns creativ al Spiritelor Maestru la țelul tot mai manifest al Ființei Supreme și au fost găsite în plină activitate pe parcursul organizării marelui univers. Spiritul Infinit și toți asociații săi creativi, în calitate de coordonatori universali, par a fi din plin înzestrați cu aptitudinea de a produce răspunsuri creative corespunzătoare dezvoltărilor simultane în Deitățile experiențiale și în universurile în evoluție.

Supernafimii terțiari își au originea în cele Șapte Spirite ale Circuitelor. Pe cercurile separate ale Havonei, fiecare dintre aceste spirite au primit de la Spiritul Infinit puterea de a crea un număr suficient de înalți slujitori serafici ai ordinului terțiar pentru a face față necesităților universului central. Spiritele Circuitelor au produs un număr destul de restrâns de felul acesta de slujitori îngerești înainte de sosirea pe Havona a pelerinilor timpului. Cât despre cele Șapte Spirite Maestru, ele nici nu începuseră să creeze supernafimi secundari până la aterizarea lui Grandfanda. Cum supernafimii terțiari sunt cel mai vârstnici, ordinul lor este cel pe care îl vom lua mai întâi în considerare.

3. SUPERNAFIMII TERȚIARI

Acești slujitori ai celor Șapte Spirite Maestru sunt specialiștii îngerești ai diverselor circuite ale Havonei, iar serviciul lor se extinde atât la pelerinii ascendenți ai timpului, cât și la pelerinii descendenți ai eternității. Pe miliardul de lumi de studiu al creației perfecte centrale, însoțitorii voștri superafici de toate ordinele vă vor fi pe deplin vizibili. În sensul cel mai elevat, veți fi cu toții ființe fraterne și pline de înțelegere, având un contact și o simpatie reciprocă. Îi veți recunoaște, de asemenea, în întregime pe pelerinii descendenți, cetățenii Paradisului, și veți fraterniza profund cu ei; ei traversează aceste circuite din interior către exterior, intrând în Havona prin lumea călăuză a primului circuit și mergând spre exterior, până la al șaptelea.

Pelerinii ascendenți ai celor șapte suprauniversuri traversează Havona în sens invers, intrând prin lumea călăuză a celui de al șaptelea circuit și mergând spre interior. Nu există limită de timp impusă progresului creaturilor ascendente de la o lume la alta și dintr-un circuit în altul, și nici o durată determinată, impusă arbitrar, șederii pe lumile morontiale. Însă, în timp ce unii indivizi bine dezvoltati pot fi scutiți de ședere pe una sau mai multe lumi educative ale universului local, nici

resulting orders are always sevenfold in nature; the children of each Master Spirit partake of the nature of their creator and are accordingly diverse from the others. Such is the origin of the secondary supernaphim, and the angels of all seven created types function in all channels of activity open to their entire order, chiefly on the seven circuits of the central and divine universe.

26:2.6 (287.5) Each of the seven planetary circuits of Havona is under the direct supervision of one of the Seven Spirits of the Circuits, themselves the collective — hence uniform — creation of the Seven Master Spirits. Though partaking of the nature of the Third Source and Center, these seven subsidiary Spirits of Havona were not a part of the original pattern universe. They were in function after the original (eternal) creation but long before the times of Grandfanda. They undoubtedly appeared as a creative response of the Master Spirits to the emerging purpose of the Supreme Being, and they were discovered in function upon the organization of the grand universe. The Infinite Spirit and all his creative associates, as universal co-ordinators, seem abundantly endowed with the ability to make suitable creative responses to the simultaneous developments in the experiential Deities and in the evolving universes.

26:2.7 (287.6) *Tertiary supernaphim* take origin in these Seven Spirits of the Circuits. Each one of them, on the separate Havona circles, is empowered by the Infinite Spirit to create a sufficient number of high superaphic ministers of the tertiary order to meet the needs of the central universe. While the Circuit Spirits produced comparatively few of these angelic ministers prior to the arrival in Havona of the pilgrims of time, the Seven Master Spirits did not even begin the creation of secondary supernaphim until the landing of Grandfanda. As the older of the two orders, the tertiary supernaphim will therefore receive first consideration.

3. THE TERTIARY SUPERNAPHIM

26:3.1 (288.1) These servants of the Seven Master Spirits are the angelic specialists of the various circuits of Havona, and their ministry extends to both the ascending pilgrims of time and the descending pilgrims of eternity. On the billion study worlds of the perfect central creation, your superaphic associates of all orders will be fully visible to you. There you will all be, in the highest sense, fraternal and understanding beings of mutual contact and sympathy. You will also fully recognize and exquisitely fraternize with the descending pilgrims, the Paradise Citizens, who traverse these circuits from within outward, entering Havona through the pilot world of the first circuit and proceeding outward to the seventh.

26:3.2 (288.2) The ascending pilgrims from the seven superuniverses pass through Havona in the opposite direction, entering by way of the pilot world of the seventh circuit and proceeding inward. There is no time limit set on the progress of the ascending creatures from world to world and from circuit to circuit, just as no fixed span of time is arbitrarily assigned to residence on the morontia worlds. But, whereas adequately developed individuals may be exempted from sojourn on

un pelerin nu poate evita să treacă prin cele șapte circuite havoniene de spiritualizare progresivă.

Corpul supernafimilor terțiari special afectați serviciilor pelerinilor timpului este clasificat după cum urmează:

1. **Supraveghetorii Armoniei.** Este evident că un fel de influență coordonatoare este necesară chiar și în universul perfect al Havonei, la menținerea unui sistem și la asigurarea unei armonii în toată munca de pregătire a pelerinilor timpului pentru realizările lor ulterioare în Paradis. Aceasta este adevărata misiune a supraveghetorilor armoniei - să vegheze ca totul să funcționeze fără întreruperi și uniform. Ei își au originea în primul circuit și slujesc pe tot cuprinsul Havonei, iar prezența lor pe circuite semnifică faptul că nimic nu merge, și nici nu are cum să meargă aiurea. Acești supernafimi au o mare pricepere în coordonarea unor activități deosebit de variate implicând personalități din toate diversele ordine - și chiar de pe mai multe nivele - ceea ce le permite să își ofere ajutorul oricând și oriunde s-ar cere. Ei contribuie enorm la înțelegerea reciprocă dintre pelerinii timpului și pelerinii eternității.

2. **Arhivarii Principali.** Acești îngeri sunt creați pe al doilea circuit, însă ei operează peste tot în universul central. Ei își înregistrează arhivele în triplu exemplar, o dată pentru dosarele literale ale Havonei, o dată pentru dosarele spirituale ale ordinului lor, și o dată pentru arhivele oficiale ale Paradisului. Dealtfel, atunci când au loc operațiuni importante pentru cunoașterea adevărului, ei le transmit automat bibliotecilor vii ale Paradisului, deținătorii cunoașterii ai ordinului primar al supernafimilor.

3. **Emitătorii.** Copiii Spiritului celui de al treilea Circuit operează în toată Havona, cu toate că stația lor oficială este situată pe planeta numărul șaptezeci a circuitului cel mai exterior. Acești tehnicieni maestru primesc și emit teledifuziunile creației centrale și sunt directorii rapoartelor spațiale ale tuturor fenomenelor Deității de pe cuprinsul Paradisului. Ei se pot folosi de toate circuitele fundamentale ale spațiului.

4. **Mesagerii** își au originea pe circuitul numărul patru. Ei parcurg sistemul Paradis-Havona ca purtători ai tuturor mesajelor care necesită o transmisie personală. Ei servesc atât pe tovarășii lor, cât și pe personalitățile celeste, pelerinii Paradisului, și chiar pe sufletele ascendente ale timpului.

5. **Coordonatorii de Informații.** Acești supernafimi terțiari, copiii Spiritului celui de-al cincilea Circuit, sunt întotdeauna promotorii chibzuți și prietenoși de asocierii fraterne, între pelerinii ascendenți și descendenți. Ei slujesc pe lângă toți locuitorii Havonei și în special pe lângă ascendenți, menținându-i cu regularitate informații în privința treburilor universului universurilor. Datorită contactelor lor personale cu emițătorii și reflectorii, aceste „ziare vii” ale Havonei pe dată la curent cu toate informațiile care trec peste vastul circuit de știri ale universului central. Ei își notează informațiile prin metoda grafică a Havonei, care le permite să asimileze automat, într-o oră a timpului de pe Urantia, atâta informație cât i-ar lua celei mai rapide tehnici telegrafice să înregistreze într-o mie de ani.

6. **Personalitățile Transporturilor.** Aceste ființe își au

one or more of the local universe training worlds, no pilgrim may avoid passing through all seven of the Havona circuits of progressive spiritualization.

26:3.3 (288.3) That corps of tertiary supernaphim which is chiefly assigned to the service of the pilgrims of time is classified as follows:

26:3.4 (288.4) 1. *The Harmony Supervisors.* It must be apparent that some sort of co-ordinating influence would be required, even in perfect Havona, to maintain system and to insure harmony in all the work of preparing the pilgrims of time for their subsequent Paradise achievements. Such is the real mission of the harmony supervisors — to keep everything moving along smoothly and expeditiously. Originating on the first circuit, they serve throughout Havona, and their presence on the circuits means that nothing can possibly go amiss. A great ability to co-ordinate a diversity of activities involving personalities of differing orders — even multiple levels — enables these supernaphim to give assistance wherever and whenever required. They contribute enormously to the mutual understanding of the pilgrims of time and the pilgrims of eternity.

26:3.5 (288.5) 2. *The Chief Recorders.* These angels are created on the second circuit but operate everywhere in the central universe. They record in triplicate, executing records for the literal files of Havona, for the spiritual files of their order, and for the formal records of Paradise. In addition they automatically transmit the transactions of true-knowledge import to the living libraries of Paradise, the custodians of knowledge of the primary order of supernaphim.

26:3.6 (288.6) 3. *The Broadcasters.* The children of the third Circuit Spirit function throughout Havona, although their official station is located on planet number seventy in the outermost circle. These master technicians are the broadcast receivers and senders of the central creation and the directors of the space reports of all Deity phenomena on Paradise. They can operate all of the basic circuits of space.

26:3.7 (288.7) 4. *The Messengers* take origin on circuit number four. They range the Paradise-Havona system as bearers of all messages requiring personal transmission. They serve their fellows, the celestial personalities, the Paradise pilgrims, and even the ascendant souls of time.

26:3.8 (289.1) 5. *The Intelligence Co-ordinators.* These tertiary supernaphim, the children of the fifth Circuit Spirit, are always the wise and sympathetic promoters of fraternal association between the ascending and the descending pilgrims. They minister to all the inhabitants of Havona, and especially to the ascenders, by keeping them currently informed regarding the affairs of the universe of universes. By virtue of personal contacts with the broadcasters and the reflectors, these “living newspapers” of Havona are instantly conversant with all information passing over the vast news circuits of the central universe. They secure intelligence by the Havona graph method, which enables them automatically to assimilate as much information in one hour of Urantia time as would require a thousand years for your most rapid telegraphic technique to record.

26:3.9 (289.2) 6. *The Transport Personalities.* These

originea pe circuitul numărul șase și, de regulă, își exercită acțiunea de pe planeta numărul patruzeci a circuitului cel mai exterior. Ele sunt cele care îi duc pe candidații dezamăgiți, care temporar au eșuat în aventura Deității. Ei stau gata să servească toate ființele care trebuie să vină apoi să plece din serviciul Havonei și care nu pot străbate spațiul singure.

7. Corpurile de Rezervă. Fluctuațiile din lucrul cu ascenderii, cu pelerinii Paradisului și cu alte ordine de ființe ce locuiesc pe Havona fac necesară menținerea unor rezerve de supernafimi pe lumea călăuză a celui ce-al șaptelea cerc, în care își au originea. Ele nu sunt create după un model special și sunt capabile să servească în fazele cel mai puțin constrângătoare, ale oricăreia dintre îndatoririle asociațiilor lor suprafici din ordinul terțiar.

4. SUPERNAFIMII SECUNDARI

Supernafimii Secundari își exercită slujba în cele șapte circuite planetare ale universului central. O parte dintre ei se dedică slujirii pelerinilor timpului, iar jumătate din întregul ordin este desemnată pentru instruirea pelerinilor Paradisiaci ai eternității. Acești cetățeni ai Paradisului sunt, de asemenea, însoțiți în pelerinajul lor prin circuitele Havonei, de voluntari ai Corpului Finalității Muritor; acest aranjament este în vigoare din momentul în care s-a regăsit primul grup de finalitari.

Conform trimeriei lor periodice în serviciul pelerinilor ascendenți, supernafimii secundari lucrează în următoarele șapte grupe:

1. Ajutoarele Pelerinilor.
2. Îndrumătorii Supremației.
3. Îndrumătorii Trinității.
4. Descoperitorii Fiului.
5. Îndrumătorii Tatălui.
6. Consilierii și Consultanții.
7. Complementele Repausului.

Fiecare dintre aceste grupe de lucru cuprinde și îngeri ai fiecăreia dintre cele șapte tipuri create, iar un pelerin al spațiului este întotdeauna instruit de supernafimi secundari ce își au originea în Spiritul Maestru care dirijează suprauniversul natal al acestui pelerin. Atunci când voi, muritorii de pe Urantia, veți ajunge în Havona, veți fi cu siguranță conduși acolo de supernafimi, a căror natură creată - la fel ca natura voastră evoluată - va fi derivată din Spiritul Maestru al Orvontonului. Cum ocrotitorii voștri vor fi proveniți din Spiritul Maestru al propriului vostru supraunivers, ei vor fi anume calificați pentru a vă înțelege, pentru a vă încuraja și ajuta în toate eforturile voastre de a atinge perfecțiunea Paradisiacă.

Pelerinii timpului sunt transportați dincolo de corpurile de gravitație întunecate ale Havonei, până la circuitul planetar exterior, de personalitățile transportoare ale ordinului primar al seconafimilor, operând din cartierele generale ale celor șapte suprauniversuri. În majoritate, însă nu în totalitate, serafimii serviciului planetelor și ai universurilor locale acreditați pentru ascensiunea către Paradis se despart

beings, of origin on circuit number six, usually operate from planet number forty in the outermost circuit. It is they who take away the disappointed candidates who transiently fail in the Deity adventure. They stand ready to serve all who must come and go in the service of Havona, and who are not space traversers.

^{26:3.10 (289.3)} 7. *The Reserve Corps.* The fluctuations in the work with the ascendant beings, the Paradise pilgrims, and other orders of beings sojourning in Havona, make it necessary to maintain these reserves of supernaphim on the pilot world of the seventh circle, where they take origin. They are created without special design and are competent to take up service in the less exacting phases of any of the duties of their superaphic associates of the tertiary order.

4. THE SECONDARY SUPERNAPHIM

^{26:4.1 (289.4)} The secondary supernaphim are ministers to the seven planetary circuits of the central universe. Part are devoted to the service of the pilgrims of time, and one half of the entire order is assigned to the training of the Paradise pilgrims of eternity. These Paradise Citizens, in their pilgrimage through the Havona circuits, are also attended by volunteers from the Mortal Finality Corps, an arrangement that has prevailed since the completion of the first finaliter group.

^{26:4.2 (289.5)} According to their periodic assignment to the ministry of the ascending pilgrims, secondary supernaphim work in the following seven groups:

- ^{26:4.3 (289.6)} 1. Pilgrim Helpers.
- ^{26:4.4 (289.7)} 2. Supremacy Guides.
- ^{26:4.5 (289.8)} 3. Trinity Guides.
- ^{26:4.6 (289.9)} 4. Son Finders.
- ^{26:4.7 (289.10)} 5. Father Guides.
- ^{26:4.8 (289.11)} 6. Counselors and Advisers.
- ^{26:4.9 (289.12)} 7. Complements of Rest.

^{26:4.10 (289.13)} Each of these working groups contains angels of all seven created types, and a pilgrim of space is always tutored by secondary supernaphim of origin in the Master Spirit who presides over that pilgrim's superuniverse of nativity. When you mortals of Urantia attain Havona, you will certainly be piloted by supernaphim whose created natures — like your own evolved natures — are derived from the Master Spirit of Orvonton. And since your tutors spring from the Master Spirit of your own superuniverse, they are especially qualified to understand, comfort, and assist you in all your efforts to attain Paradise perfection.

^{26:4.11 (290.1)} The pilgrims of time are transported past the dark gravity bodies of Havona to the outer planetary circuit by the transport personalities of the primary order of seconaphim, operating from the headquarters of the seven superuniverses. A majority, but not all, of the seraphim of planetary and local universe service who have been accredited for the Paradise ascent will part with their mortal associates before the long flight to

de asociații lor muritori înainte de lungul lor zbor către Havona. Ei încep imediat o pregătire intensivă și prelungită în vederea unei misiuni celeste, așteptând să dobândească, ca serafimi, perfecțiunea existenței și supremația serviciului. Ei o fac cu speranța de a se alătura pelerinilor timpului și de a se număra, totodată, printre cei care urmează pentru totdeauna soarta muritorilor care au ajuns la Tatăl Universal și care au primit funcție în serviciul nerevelat al Corpului Finalității.

Pelerinii se coboară pe planeta primitoare a Havonei, lumea călăuză a celui de al șaptelea circuit, cu o singură înzestrare de perfecțiune, perfecțiunea țelului. Tatăl Universal a decretat: „Fiți perfecți, așa cum și eu însumi sunt perfect”. Aceasta este uluitoarea poruncă-invitație teledifuzată copiilor finiți ai lumilor spațiului. Promulgarea acestei cereri a pus în mișcare întreaga creație, în efortul cooperativ al ființelor celeste pentru a ajuta să se atingă țelul și realizarea prodigioasei porunci a Marii Surse-Centru Prime.

Când, datorită slujirii tuturor oștirilor de ajutoare ale planului universal de supraviețuire, sunteți în cele din urmă depuși pe lumea de primire a Havonei, voi ajungeți aici cu un singur fel de perfecțiune - perfecțiunea intenției. Intenția voastră a fost bine dovedită; credința voastră a fost pusă la încercare. Sunteți cunoscuți ca o ființă neafectată de dezamăgiri. Nici măcar eșecul în ceea ce privește discernerea Tatălui Universal nu poate să clatine credința sau să tulbure serios încrederea unui muritor ascendent, care a trecut prin experiența prin care trebuie să treacă fiecare pentru a atinge sferile desăvârșite ale Havonei. Pe când veți ajunge în Havona, sinceritatea voastră va fi devenit sublimă. Perfecțiunea intenției și divinitatea dorinței, însoțite de statornicia credinței, au asigurat intrarea voastră în lăcașurile neclintite ale eternității; eliberarea voastră de incertitudinea timpului este deplină și completă. Acum trebuie să ajungeți față în față cu probleme Havonei și cu imensitățile Paradisului, ca să înfrunțați toate cele pentru care ați trecut printr-o atât de îndelungată pregătire în epocile experiențiale ale timpului și în școlile lumilor spațiului.

Credința a câștigat pentru pelerinii ascendenți o perfecțiune a intenției care deschide copiilor timpului porțile eternității. Acum trebuie ca ajutoarele pelerinilor să înceapă lucrul la dezvoltarea acelei perfecțiuni a inteligenței și a acelei tehnici de înțelegere care sunt indispensabile perfecțiunii paradisiace a personalității.

Aptitudinea de a înțelege este pașaportul muritorilor pentru Paradis. Bunăvoința de a crede este cheia către Havona. Acceptarea filiației, cooperarea cu Ajustorul interior, este prețul supraviețuirii evolutive.

5. AJUTOARELE PELERINILOR

Prima dintre cele șapte grupe de supernafimi secundari pe care o întâlnim este aceea a ajutoarelor pelerinilor, aceste ființe cu o rapidă înțelegere și cu o largă compătimire, care îi întâmpină pe mult umblații ascendenți ai spațiului pe lumile stabilizate și în economia stabilă a universului central. Simultan, acești înalți slujitori își încep munca lor pentru pelerinii paradisiaci ai eternității, primii dintre cei care au ajuns

Havona and will at once begin a long and intense training for supernal assignment, expecting to achieve, as seraphim, perfection of existence and supremacy of service. And this they do, hoping to rejoin the pilgrims of time, to be reckoned among those who forever follow the course of such mortals as have attained the Universal Father and have received assignment to the undisclosed service of the Corps of the Finality.

26:4.12 (290.2) The pilgrim lands on the receiving planet of Havona, the pilot world of the seventh circuit, with only one endowment of perfection, perfection of purpose. The Universal Father has decreed: “Be you perfect, even as I am perfect.” That is the astounding invitation-command broadcast to the finite children of the worlds of space. The promulgation of that injunction has set all creation astir in the co-operative effort of the celestial beings to assist in bringing about the fulfillment and realization of that tremendous command of the First Great Source and Center.

26:4.13 (290.3) When, through and by the ministry of all the helper hosts of the universal scheme of survival, you are finally deposited on the receiving world of Havona, you arrive with only one sort of perfection — *perfection of purpose*. Your purpose has been thoroughly proved; your faith has been tested. You are known to be disappointment proof. Not even the failure to discern the Universal Father can shake the faith or seriously disturb the trust of an ascendant mortal who has passed through the experience that all must traverse in order to attain the perfect spheres of Havona. By the time you reach Havona, your sincerity has become sublime. Perfection of purpose and divinity of desire, with steadfastness of faith, have secured your entrance to the settled abodes of eternity; your deliverance from the uncertainties of time is full and complete; and now must you come face to face with the problems of Havona and the immensities of Paradise, to meet which you have so long been in training in the experiential epochs of time on the world schools of space.

26:4.14 (290.4) Faith has won for the ascendant pilgrim a perfection of purpose which admits the children of time to the portals of eternity. Now must the pilgrim helpers begin the work of developing that perfection of understanding and that technique of comprehension which are so indispensable to Paradise perfection of personality.

26:4.15 (290.5) *Ability to comprehend is the mortal passport to Paradise.* Willingness to believe is the key to Havona. The acceptance of sonship, co-operation with the indwelling Adjuster, is the price of evolutionary survival.

5. THE PILGRIM HELPERS

26:5.1 (291.1) The first of the seven groups of secondary supernaphim to be encountered are the pilgrim helpers, those beings of quick understanding and broad sympathy who welcome the much-traveled ascenders of space to the stabilized worlds and settled economy of the central universe. Simultaneously these high ministers begin their work for the Paradise pilgrims of eternity, the first of whom arrived on the pilot world of the

pe lumea călăuză a circuitului interior al Havonei deodată cu Grandfanda, care se cobora pe lumea călăuză a circuitului exterior. În vremurile acelea foarte îndepărtate s-au întâlnit pentru prima dată, pelerinii Paradisului și pelerinii timpului, pe lumea primitoare a circuitului numărul patru.

Aceste ajutoare ale pelerinilor, acționând pe al șaptelea cerc al lumilor Havonei, își organizează munca pentru muritorii ascendenți în trei diviziuni majore: prima, înțelegerea supremă a Deității paradisului; a doua, înțelegerea spirituală a tovarășiei Tată-Fiu; și a treia, recunoașterea intelectuală a Spiritului Infinit. Fiecare dintre aceste faze ale instrucției este împărțită în șapte brațe de câte douăsprezece diviziuni minore, cu câte șaptezeci de grupe subsidiare; iar fiecare dintre aceste șaptezeci de grupări subsidiare de instrucție sunt prezentate într-o mie de clasificări. Se dau instrucțiuni mai detaliate pe cercurile următoare, însă fiecare dintre cerințele Paradisului este conturată în învățăturile date de ajutoarele pelerinilor.

Acesta este deci cursul primar sau elementar care stă înaintea pelerinilor care au cutreierat mult spațiul și a căror credință a fost pusă la încercare. Însă, cu mult timp înainte de sosi pe Havona, acești copii ascendenți ai timpului au învățat să găsească plăcere în incertitudini, să se hrănească din dezamăgiri, să se înflăcăreze în cazul înfrângerilor aparente, să se întărească în prezența dificultăților, să dovedească un curaj de neînfrânt în fața imensității și să exercite o credință invincibilă atunci când sunt în fața sfidării inexplicabilului. De mult timp, strigătul de război al acestor pelerini a devenit: „Cu Dumnezeu nimic - absolut nimic - nu este imposibil”.

Pe fiecare dintre cercurile Havonei se impun pelerinilor timpului anumite condiții, bine definite. Cu toate că fiecare pelerin continuă sub supravegherea supernafimilor adaptați prin natura lor la ajutorul acestui tip particular de creaturi ascendente, cursul care trebuie însușit este relativ uniform pentru toți ascenderii care ating universul central. Acest program de împlinire este cantitativ, calitativ și experiențial - intelectual, spiritual și suprem.

Timpul este puțin important pe cercurile Havonei. El intervine într-un mod limitat în posibilitățile de avansare, însă împlinirea este proba finală și supremă. Începând cu momentul în care asociatul vostru suprafic va socoti că sunteți în măsură să treceți în cercul interior următor, veți fi aduși în fața celor doisprezece adjutanți ai Spiritului celui de-al șaptelea Circuit. Aici vi se va cere să treceți probele cercului determinat de suprauniversul originii voastre și de sistemul vostru natal. Gradul de divinitate al acestui cerc este atins pe lumea călăuză; el constă în recunoașterea spirituală și în înțelegerea clară a Spiritului Maestru al suprauniversului pelerinului ascendent.

Când munca cercului exterior al Havonei este îndeplinită, iar programul oferit este însușit, ajutoarele pelerinilor îi aduc pe cei care sunt subiectele lor pe lumea călăuză a cercului următor și îi dau în grija îndrumătorilor supremației. Ajutoarele pelerinilor rămân întotdeauna o anumită perioadă de timp cu aceștia pentru a face ca transferul să fie și plăcut, și benefic.

inner Havona circuit concomitantly with the landing of Grandfanda on the pilot world of the outer circuit. Back in those far-distant days the pilgrims from Paradise and the pilgrims of time first met on the receiving world of circuit number four.

26:5.2 (291.2) These pilgrim helpers, functioning on the seventh circle of Havona worlds, conduct their work for the ascending mortals in three major divisions: first, the supreme understanding of the Paradise Trinity; second, the spiritual comprehension of the Father-Son partnership; and third, the intellectual recognition of the Infinite Spirit. Each of these phases of instruction is divided into seven branches of twelve minor divisions of seventy subsidiary groups; and each of these seventy subsidiary groupings of instruction is presented in one thousand classifications. More detailed instruction is provided on subsequent circles, but an outline of every Paradise requirement is taught by the pilgrim helpers.

26:5.3 (291.3) That, then, is the primary or elementary course which confronts the faith-tested and much-traveled pilgrims of space. But long before reaching Havona, these ascendant children of time have learned to feast upon uncertainty, to fatten upon disappointment, to enthuse over apparent defeat, to invigorate in the presence of difficulties, to exhibit indomitable courage in the face of immensity, and to exercise unconquerable faith when confronted with the challenge of the inexplicable. Long since, the battle cry of these pilgrims became: "In liaison with God, nothing — absolutely nothing — is impossible."

26:5.4 (291.4) There is a definite requirement of the pilgrims of time on each of the Havona circles; and while every pilgrim continues under the tutelage of supernaphim by nature adapted to helping that particular type of ascendant creature, the course that must be mastered is fairly uniform for all ascenders who reach the central universe. This course of achievement is quantitative, qualitative, and experiential — intellectual, spiritual, and supreme.

26:5.5 (291.5) Time is of little consequence on the Havona circles. In a limited manner it enters into the possibilities of advancement, but achievement is the final and supreme test. The very moment your superaphic associate deems you to be competent to pass inward to the next circle, you will be taken before the twelve adjutants of the seventh Circuit Spirit. Here you will be required to pass the tests of the circle determined by the superuniverse of your origin and by the system of your nativity. The divinity attainment of this circle takes place on the pilot world and consists in the spiritual recognition and realization of the Master Spirit of the ascending pilgrim's superuniverse.

26:5.6 (291.6) When the work of the outer Havona circle is finished and the course presented is mastered, the pilgrim helpers take their subjects to the pilot world of the next circle and commit them to the care of the supremacy guides. The pilgrim helpers always tarry for a season to assist in making the transfer both pleasant and profitable.

6. ÎNDRUMĂTORII SUPREMAȚIEI

Ascenderii spațiului sunt numiți „absolvenți spirituali” atunci când trec de la al șaptelea la al șaselea cerc și sunt puși sub supravegherea imediată a îndrumătorilor supremației. Nu trebuie să îi confundăm pe acești îndrumători cu Îndrumătorii Diplomaților - aparținând Personalităților Superioare ale Spiritului Infinit - care, împreună cu asociații lor slujitori, își exercită serviciul asupra tuturor circuitelor Havonei, atât pe lângă pelerinii ascendenți, cât și descendenți. Îndrumătorii supremației nu lucrează decât pe al șaselea cerc al universului central.

În acest cerc ascenderii ajung la o nouă realizare a Divinității Supreme. Pe parcursul lungii lor cariere în universurile evolutive, pelerinii timpului fac experiența unei conștiințe în creștere a realității unui supracontrol atotputernic al creațiilor timpului-spațiu. Aici, pe al șaselea circuit al Havonei, ei sunt foarte aproape de a întâlni sursa unității timpului-spațiu a universului central - realitatea spirituală a Dumnezeuului Suprem.

Sunt pus în încercătură atunci când trebuie să explic ceea ce se întâmplă pe cercul acesta. Nici o prezență personalizată a Supremației nu este perceptibilă aici pentru ascendenți. În anumite privințe, noile relații cu cel de al Șaptelea Spirit Maestru compensează această imposibilitate de a contacta Ființa Supremă. Însă, independent de incapacitatea noastră de a pricepe tehnica, fiecare creatură ascendentă pare să sufere o creștere transformatoare, o nouă integrare de conștiință, o nouă spiritualizare de intenție, o nouă sensibilitate la divinitate, pe care nu o putem deloc explica într-un mod satisfăcător, fără a presupune activitatea nerevelată a Ființei Supreme. Pentru aceia dintre noi care au observat aceste acțiuni misterioase, totul se întâmplă ca și cum Dumnezeu Supremul ar revărsa cu afecțiune peste copii lui experiențiali, până la limitele extreme ale capacităților lor experiențiale, acele perfecționări ale înțelegerii intelectuale, ale clarviziunii spirituale și ale extensiei personalității, de care vor avea atât de multă nevoie în toate eforturile lor de a pătrunde pe nivelul de divinitate al Trinității Supremației, spre a ajunge până la Deitățile eterne și existențiale ale Paradisului.

Atunci când îndrumătorii supremației îi socotesc pe elevii lor pregătiți să înainteze, ei îi duc în fața comisiei celor șaptezeci, un grup mixt, care servesc ca examinatori pe lumea călăuză a circuitului numărul șase. După ce au lămurit această comisie în privința înțelegerii Ființei Supreme și a Trinității Supremației, pelerinii primesc confirmarea că pot fi transferați pe al cincilea circuit.

7. ÎNDRUMĂTORII TRINITĂȚII

Călăuzitorii Trinității sunt slujitorii neobosiți ai celui de-al cincilea cerc de instruire havonian pentru pelerinii aflați în progres ai timpului și ai spațiului. Absolvenții spirituali sunt numiți aici „candidați la aventura Deității”, deoarece pe acest cerc, sub călăuzirea îndrumătorilor Trinității, pelerinii primesc o instrucție avansată în ceea ce privește Trinitatea divină pentru a se pregăti în încercarea de a întâmpina personalitatea Spiritului Infinit. Aici este locul în care pelerinii ascendenți

6. THE SUPREMACY GUIDES

^{26:6.1 (292.1)} Ascenders of space are designated “spiritual graduates” when translated from the seventh to the sixth circle and are placed under the immediate supervision of the supremacy guides. These guides should not be confused with the Graduate Guides — belonging to the Higher Personalities of the Infinite Spirit — who, with their servital associates, minister on all circuits of Havona to both ascending and descending pilgrims. The supremacy guides function only on the sixth circle of the central universe.

^{26:6.2 (292.2)} It is in this circle that the ascenders achieve a new realization of Supreme Divinity. Through their long careers in the evolutionary universes the pilgrims of time have been experiencing a growing awareness of the reality of an almighty overcontrol of the time-space creations. Here, on this Havona circuit, they come near to encountering the central universe source of time-space unity — the spiritual reality of God the Supreme.

^{26:6.3 (292.3)} I am somewhat at a loss to explain what takes place on this circle. No personalized presence of Supremacy is perceptible to the ascenders. In certain respects, new relationships with the Seventh Master Spirit compensate this noncontactability of the Supreme Being. But regardless of our inability to grasp the technique, each ascending creature seems to undergo a transforming growth, a new integration of consciousness, a new spiritualization of purpose, a new sensitivity for divinity, which can hardly be satisfactorily explained without assuming the unrevealed activity of the Supreme Being. To those of us who have observed these mysterious transactions, it appears as if God the Supreme were affectionately bestowing upon his experiential children, up to the very limits of their experiential capacities, those enhancements of intellectual grasp, of spiritual insight, and of personality outreach which they will so need, in all their efforts at penetrating the divinity level of the Trinity of Supremacy, to achieve the eternal and existential Deities of Paradise.

^{26:6.4 (292.4)} When the supremacy guides deem their pupils ripe for advancement, they bring them before the commission of seventy, a mixed group serving as examiners on the pilot world of circuit number six. After satisfying this commission as to their comprehension of the Supreme Being and of the Trinity of Supremacy, the pilgrims are certified for translation to the fifth circuit.

7. THE TRINITY GUIDES

^{26:7.1 (292.5)} Trinity guides are the tireless ministers of the fifth circle of the Havona training of the advancing pilgrims of time and space. The spiritual graduates are here designated “candidates for the Deity adventure” since it is on this circle, under the direction of the Trinity guides, that the pilgrims receive advanced instruction concerning the divine Trinity in preparation for the attempt to achieve the personality recognition of the Infinite Spirit. And here the ascending pilgrims discover

descoperă ce înseamnă adevăratul studiu și realul efort mental; ei încep să distingă natura efortului spiritual încă și mai constrângător și mai înflăcărat care le va fi cerut pentru a satisface exigențele țelului înalt fixat pentru trecerea lumilor acestui circuit.

Îndrumătorii Trinității sunt cei mai fideli și mai eficienți; fiecare pelerin primește întreaga atenție a unui supernafim secundar aparținând acestui ordin și se bucură de afecțiunea sa totală. Un pelerin al timpului nu ar găsi niciodată prima persoană abordabilă a Trinității Paradisului de nu ar fi ajutorul și asistența acestor îndrumători și a mulțimii de alte ființe spirituale angajate în instruirea ascenderilor cu privire la natura și la tehnica aventurii Deității care se apropie.

După ce s-a încheiat cursul lor de instruire pe acest circuit, îndrumătorii Trinității îi duc pe elevii lor pe lumea călăuză a acestui circuit și îi prezintă uneia din numeroasele comisii triunice, a căror funcție este de a examina și a certifica pe candidații la aventura Deității. Aceste comisii sunt compuse dintr-un tovarăș al finalitarilor, dintr-un director de conduită aparținând ordinului supernafimilor primari și ori dintr-un Mesager Solitar al spațiului ori un Fiu Trinitizat al Paradisului.

Când un suflet ascendent pleacă efectiv către Paradis, el nu este însoțit decât de trioul de tranzit: asociatul serafic al cercului, Îndrumătorul de Absolvire și slujitorul mereu prezent, asociat al acestuia din urmă. Aceste călătorii de pe cercurile Havonei către Paradis, sunt de încercare; ascenderii nu au încă statutul Paradisului. Ei nu obțin statutul de locuitor permanent în Paradis înainte de a fi trecut prin perioada de repaus final ulterioară ajungerii la Tatăl Universal și traversării definitive a circuitelor Havonei. Înainte de acest repaus divin, ei nu participă la „esența divinității” și la „spiritul supremației” și nu încep să lucreze cu adevărat decât în cercul eternității și în prezența Trinității.

Însoțitorii ce compun trioul de tranzit al ascenderului nu au o misiune care să-i permită să localizeze prezența geografică a luminozității spirituale a Trinității. Ei sunt mai degrabă însărcinați să acorde întregul ajutor posibil unui pelerin în dificila sa sarcină de a recunoaște, a distinge și a înțelege îndeajuns Spiritul Infinit pentru a efectua recunoașterea personalității sale. În Paradis, orice pelerin ascendent poate distinge prezența geografică sau localizată a Trinității, iar pelerinii sunt, în mare majoritate, capabili să intre în contact cu realitatea intelectuală a Deităților, în special a celei de-a Treia Persoane; însă ei nu pot să recunoască toți, și nici să înțeleagă parțial, realitatea prezenței spirituale a Tatălui și a Fiului. Este și mai dificil să aibă chiar și un minim de înțelegere spirituală a Tatălui Universal.

Rar se întâmplă ca căutarea Spiritului Infinit să nu ajungă la bun sfârșit, iar când căutătorii lor au reușit în această fază a aventurii Deității, Îndrumătorii Trinității se pregătesc să îi transfere în grija descoperitorilor Fiului de pe al patrulea cerc al Havonei.

8. DESCOPERITORII FIULUI

Al patrulea circuit al Havonei este uneori numit „circuitul Fiilor”. De pe lumile acestui circuit, pelerinii

what true study and real mental effort mean as they begin to discern the nature of the still-more-taxing and far-more-arduous spiritual exertion that will be required to meet the demands of the high goal set for their achievement on the worlds of this circuit.

26:7.2 (292.6) Most faithful and efficient are the Trinity guides; and each pilgrim receives the undivided attention, and enjoys the whole affection, of a secondary supernaphim belonging to this order. Never would a pilgrim of time find the first approachable person of the Paradise Trinity were it not for the help and assistance of these guides and the host of other spiritual beings engaged in instructing the ascenders respecting the nature and technique of the forthcoming Deity adventure.

26:7.3 (293.1) After the completion of the course of training on this circuit the Trinity guides take their pupils to its pilot world and present them before one of the many triune commissions functioning as examiners and certifiers of candidates for the Deity adventure. These commissions consist of one fellow of the finalizers, one of the directors of conduct of the order of primary supernaphim, and either a Solitary Messenger of space or a Trinitized Son of Paradise.

26:7.4 (293.2) When an ascendant soul actually starts for Paradise, he is accompanied only by the transit trio: the superaphic circle associate, the Graduate Guide, and the ever-present servital associate of the latter. These excursions from the Havona circles to Paradise are trial trips; the ascenders are not yet of Paradise status. They do not achieve residential status on Paradise until they have passed through the terminal rest of time subsequent to the attainment of the Universal Father and the final clearance of the Havona circuits. Not until after the divine rest do they partake of the “essence of divinity” and the “spirit of supremacy” and thus really begin to function in the circle of eternity and in the presence of the Trinity.

26:7.5 (293.3) The ascender's companions of the transit trio are not required to enable him to locate the geographic presence of the spiritual luminosity of the Trinity, rather to afford all possible assistance to a pilgrim in his difficult task of recognizing, discerning, and comprehending the Infinite Spirit sufficiently to constitute personality recognition. Any ascendant pilgrim on Paradise can discern the geographic or locational presence of the Trinity, the great majority are able to contact the intellectual reality of the Deities, especially the Third Person, but not all can recognize or even partially comprehend the reality of the spiritual presence of the Father and the Son. Still more difficult is even the minimum spiritual comprehension of the Universal Father.

26:7.6 (293.4) Seldom does the quest for the Infinite Spirit fail of consummation, and when their subjects have succeeded in this phase of the Deity adventure, the Trinity guides prepare to transfer them to the ministry of the Son finders on the fourth circle of Havona.

8. THE SON FINDERS

26:8.1 (293.5) The fourth Havona circuit is sometimes called the “circuit of the Sons.” From the worlds of this

ascendenți se duc în Paradis pentru a stabili un contact de înțelegere cu Fiul Etern, în timp ce pe lumile acestui circuit pelerinii descendenți ajung la o nouă pricepere a naturii și a misiunii Fiilor Creatori ai timpului și spațiului. Există în acest circuit șapte lumi pe care corpul de rezervă al Mihaililor Paradisiaci menține școli speciale de servire, care oferă un ajutor reciproc atât pelerinilor ascendenți, cât și celor descendenți; iar pe aceste lumi ale Fiilor Mihaili, pelerinii timpului și pelerinii eternității ajung pentru prima dată la o adevărată înțelegere reciprocă. În multe privințe, experiențele acestui circuit sunt cele mai impresionante din toată șederea havoniană.

Descoperitorii Fiului sunt ajutoarele superafice acordate ascenderilor muritori ai celui de al patrulea circuit. Pe lângă munca generală de pregătire a candidaților lor la realizarea relațiilor Fiului Etern cu Trinitatea, trebuie ca acești descoperitori ai Fiului să îi instruiască atât de bine pe cei aflați în grija lor, încât aceștia din urmă să reușească pe de-a-ntregul: mai întâi în buna înțelegere spirituală a Fiului; iar apoi în recunoașterea satisfăcătoare a personalității Fiului; și, în al treilea rând, în justa diferențiere a Fiului de personalitatea Spiritului Infinit.

După atingerea Spiritului Infinit, nu se mai dă nici un examen. Probele cercurilor launtrice sunt înfăptuirile pelerinilor candidați în vremea când sunt cuprinși de învăluirea Deităților. Avansarea este determinată numai de spiritualitatea individului, și nimeni altul în afara Zeilor nu poate pretinde să se pronunțe asupra acestei aptitudini. În caz de nereușită, nu se dă niciodată vina pe nimeni și nimic; nici candidații, nici ocrotitorii și îndrumătorii lor nu sunt muștrați sau criticați vreodată. În Paradis, dezamăgirea nu este niciodată considerată ca o înfrângere; amânarea nu este niciodată privită cu dispreț; văditele eșecuri ale timpului nu sunt niciodată confundate cu semnificativele întârzieri ale eternității.

Puțini sunt pelerinii care trec prin experiența întârzierii cauzate de o aparentă nereușită în aventura Deității. Aproape toți ating Spiritul Infinit, deși, uneori, câte un pelerin al suprauniversului numărul unu nu reușește din prima încercare. Rareori se întâmplă ca pelerinii care ating Spiritul să nu îl găsească pe Fiu; dintre aceia care eșuează în prima aventură, aproape toți vin din suprauniversurile numărul trei și cinci. Marea majoritate a celor care nu reușesc să îl găsească pe Tată cu prilejul primei lor aventuri, după ce găsiseră Spiritul și Fiul, vin din universul numărul șase, deși foarte puțini de pe numărul doi și trei sunt tot atâta de lipsiți de succes. ; toate acestea par să indice clar că există o rațiune valabilă și suficientă pentru toate aceste eșecuri aparente; în realitate sunt numai niște întârzieri implacabile.

Candidații înfrânți în aventura Deității sunt plasați sub jurisdicția șefilor de însărcinare, un grup de supernafimi primari, și sunt trimiși înapoi la munca tărâmurilor spațiului pentru o perioadă de cel puțin un mileniu. Ei nu se mai întorc niciodată în suprauniversurile lor natale, ci întotdeauna la supracreația cea mai favorabilă reinstruirii lor în vederea celei de-a doua aventuri a Deității. În urma acestui serviciu și a propriei lor mișcări, ei revin pe cercul exterior al Havonei, sunt apoi imediat escortați pe cercul carierei lor întrerupte, și își reîncep îndată pregătirile

circuit the ascending pilgrims go to Paradise to achieve an understanding contact with the Eternal Son, while on the worlds of this circuit the descending pilgrims achieve a new comprehension of the nature and mission of the Creator Sons of time and space. There are seven worlds in this circuit on which the reserve corps of the Paradise Michaels maintain special service schools of mutual ministry to both the ascending and descending pilgrims; and it is on these worlds of the Michael Sons that the pilgrims of time and the pilgrims of eternity arrive at their first truly mutual understanding of one another. In many respects the experiences of this circuit are the most intriguing of the entire Havona sojourn.

26:8.2 (294.1) The Son finders are the superaphic ministers to the ascending mortals of the fourth circuit. In addition to the general work of preparing their candidates for a realization of the Trinity relationships of the Eternal Son, these Son finders must so fully instruct their subjects that they will be wholly successful: first, in the adequate spiritual comprehension of the Son; second, in the satisfactory personality recognition of the Son; and third, in the proper differentiation of the Son from the personality of the Infinite Spirit.

26:8.3 (294.2) After the attainment of the Infinite Spirit, no more examinations are conducted. The tests of the inner circles are the performances of the pilgrim candidates when in the embrace of the enshroudment of the Deities. Advancement is determined purely by the spirituality of the individual, and no one but the Gods presumes to pass upon this possession. In the event of failure no reasons are ever assigned, neither are the candidates themselves nor their various tutors and guides ever chided or criticized. On Paradise, disappointment is never regarded as defeat; postponement is never looked upon as disgrace; the apparent failures of time are never confused with the significant delays of eternity.

26:8.4 (294.3) Not many pilgrims experience the delay of seeming failure in the Deity adventure. Nearly all attain the Infinite Spirit, though occasionally a pilgrim from superuniverse number one does not succeed on the first attempt. The pilgrims who attain the Spirit seldom fail in finding the Son; of those who do fail on the first adventure, almost all hail from superuniverses three and five. The great majority of those who fail on the first adventure to attain the Father, after finding both the Spirit and the Son, hail from superuniverse number six, though a few from numbers two and three are likewise unsuccessful. And all this seems clearly to indicate that there is some good and sufficient reason for these apparent failures; in reality, simply unescapable delays.

26:8.5 (294.4) The defeated candidates for the Deity adventure are placed under the jurisdiction of the chiefs of assignment, a group of primary supernaphim, and are remanded to the work of the realms of space for a period of not less than one millennium. They never return to the superuniverse of their nativity, always to that supercreation most propitious for their retraining in preparation for the second Deity adventure. Following this service, on their own motion, they return to the outer circle of Havona, are immediately escorted to the circle of their interrupted career, and at once resume their

pentru aventura Deității. Supernafimii secundari nu întârzie niciodată să-i îndrume cu succes pe cei dați în seama lor, pe parcursul celei de a doua încercări, și aceiași slujitori superafici, precum și alți îndrumători, îi ajută întotdeauna pe acești candidați pe parcursul celei de a doua aventuri.

9. ÎNDRUMĂTORII TATĂLUI

Când sufletul unui pelerin atinge al treilea cerc al Havonei, el intră sub ocrotirea îndrumătorilor Tatălui, slujitorii superafici cei mai bătrâni, cei mai iscusiți și cei mai experimentați. Pe lumile acestui circuit, îndrumătorii Tatălui mențin școli de înțelepciune și colegii de tehnică în care ființele locuind universul central servesc ca învățători. Nu este neglijat nimic din ceea ce i-ar putea fi de folos unei creaturi a timpului în această aventură transcendentă de atingere a eternității.

A fi fost ajuns la Tatăl Universal este pașaportul pentru eternitate, în ciuda circuitelor care mai rămân de traversat. Este vorba deci de o ocazie importantă pe lumea călăuză a cercului numărul trei, atunci când trioul de tranzit anunță că stă să vină ultima aventură a timpului și că o nouă creatură a spațiului caută să intre în Paradis pe porțile eternității.

Proba timpului este aproape trecută; cursa pentru eternitate este aproape încheiată; zilele de incertitudine sunt pe sfârșite; ispita îndoielii se stinge; îndemnul de a fi perfect a fost urmat. Din străfundurile existenței inteligente, creatura de personalitate temporală și materială a urcat sferile evolutive ale spațiului, dovedind astfel viabilitatea planului de ascensiune și demonstrând totodată pe vecie dreptatea și justețea poruncii data de Tatăl Universal umilelor sale creaturi ale lumilor: „Fiți perfecți, așa cum eu însumi sunt perfect.”

Pas cu pas, viață de viață, lume după lume, s-a ajuns la înstăpânirea carierei de ascensiune și s-a atins țelul Deității. Supraviețuirea se termină în perfecțiune, iar perfecțiunea este desăvârșită în supremația divinității. Timpul se pierde în eternitate, spațiul este înghițit într-o identitate și o armonie veneratoare cu Tatăl Universal. Teledifuziunile Havonei emit fulgerătoare rapoarte spațiale de glorie, vestea cea bună că, într-adevăr, creaturile conștiente de natură animală și de origine materială au devenit, în realitate și în veșnicie, prin ascensiune evolutivă, fiii desăvârșiți ai lui Dumnezeu.

10. CONSILIERII ȘI CONSULTANȚII

Consilierii și consultanții superafici ai celui de al doilea cerc sunt instructorii copiilor timpului în ceea ce privește cariera eternității. Atingerea Paradisului antrenează responsabilități de ordin nou și mai înalt, iar șederea pe al doilea cerc oferă marele prilej de a primi sfaturile de folos ale acestor supernafimi devotați.

Pelerinii care nu reușesc în primul lor efort de atingere a Deității sunt transferați direct din cercul nereușitei lor la al doilea cerc, înainte de a fi trimiși în slujba unui supraunivers. Consilierii și consultanții

preparations for the Deity adventure. Never do the secondary supernaphim fail to pilot their subjects successfully on the second attempt, and the same superaphic ministers and other guides always attend these candidates during this second adventure.

9. THE FATHER GUIDES

26:9.1 (294.5) When the pilgrim soul attains the third circle of Havona, he comes under the tutelage of the Father guides, the older, highly skilled, and most experienced of the superaphic ministers. On the worlds of this circuit the Father guides maintain schools of wisdom and colleges of technique wherein all the beings inhabiting the central universe serve as teachers. Nothing is neglected which would be of service to a creature of time in this transcendent adventure of eternity attainment.

26:9.2 (294.6) The attainment of the Universal Father is the passport to eternity, notwithstanding the remaining circuits to be traversed. It is therefore a momentous occasion on the pilot world of circle number three when the transit trio announce that the last venture of time is about to ensue; that another creature of space seeks entry to Paradise through the portals of eternity.

26:9.3 (295.1) The test of time is almost over; the race for eternity has been all but run. The days of uncertainty are ending; the temptation to doubt is vanishing; the injunction to be *perfect* has been obeyed. From the very bottom of intelligent existence the creature of time and material personality has ascended the evolutionary spheres of space, thus proving the feasibility of the ascension plan while forever demonstrating the justice and righteousness of the command of the Universal Father to his lowly creatures of the worlds: “Be you perfect, even as I am perfect.”

26:9.4 (295.2) Step by step, life by life, world by world, the ascendant career has been mastered, and the goal of Deity has been attained. Survival is complete in perfection, and perfection is replete in the supremacy of divinity. Time is lost in eternity; space is swallowed up in worshipful identity and harmony with the Universal Father. The broadcasts of Havona flash forth the space reports of glory, the good news that in very truth the conscientious creatures of animal nature and material origin have, through evolutionary ascension, become in reality and eternally the perfected sons of God.

10. THE COUNSELORS AND ADVISERS

26:10.1 (295.3) The superaphic counselors and advisers of the second circle are the instructors of the children of time regarding the career of eternity. The attainment of Paradise entails responsibilities of a new and higher order, and the sojourn on the second circle affords ample opportunity to receive the helpful counsel of these devoted supernaphim.

26:10.2 (295.4) Those who are unsuccessful in the first effort at Deity attainment are advanced from the circle of failure directly to the second circle before they are returned to superuniverse service. Thus the counselors

serves deci și ca sfătuitori și consolatori ai pelerinilor decepționați. Ei tocmai ce s-au confruntat cu cea mai mare dezamăgire a lor, care nu diferă în nici un sens - decât prin amplitudinea ei - de lunga listă de experiențe analoage pe care au cățărat, ca pe o scară, de la haos până la strălucire. Ei sunt aceia care au băut paharul experienței până la fund; și am observat că ei se întorc temporar în slujba suprauniversurilor, în calitate de slujitori iubitori de rangul cel mai înalt alături de copiii timpului și ai dezamăgirilor temporale.

După o lungă ședere pe circuitul numărul doi, cei care au avut parte de dezamăgiri sunt examinați de consiliile perfecțiunii de pe lumea călăuză a acestui cerc și sunt primesc atestarea că au trecut proba Havonei; și aceasta le garantează (în ceea ce privește statutul lor nonspiritual) aceeași poziție în universurile timpului ca și când ar fi reușit în aventura Deității. Spiritul acestor candidați era într-un totu demn de a fi acceptat; eșecul lor era inherent unei anumite faze a tehnicii de abordare sau unei anumite părți a bagajului lor experiențial.

Ei sunt atunci trimiși de consilierii cercului în fața șefilor de însărcinare ai Paradisului și trimiși înapoi la munca timpului pe lumile spațiului; și ei pleacă cu bucurie și cu voioșie spre muncile din zilele de altădată ale vremurilor trecute. Ei se vor reîntoarce într-o altă zi pe cercul celei mai mari decepții a lor și se vor lansa, din nou, în aventura Deității.

Pentru pelerinii ale căror eforturi sunt încununate de succes pe al doilea circuit, stimulul incertitudinii evolutive a trecut, însă aventura misiunii eterne nu a început încă. Însă atunci când șederea pe acest cerc este într-un totu agreabilă și cât se poate de folositoare, se simte oarecum ceva din entuziasmul anticipator al cercurilor precedente. Mulți sunt pelerinii care, în astfel de momente, aruncă o privire în urmă la îndelungatul zbucium, cu o ușoară invidie, dorindu-și cu adevărat să se poată întoarce cumva pe lumile timpului și să înceapă din nou, după cum și voi, muritorii, apropiindu-vă de o vârstă înaintată, priviți uneori în urmă la luptele din tinerețe și din prima parte a vieții și ați dori sincer să puteți să vă mai trăiți o dată viața de la început.

Însă străbaterea cercului cel mai interior stă chiar înaintea voastră. Curând după aceea, ultimul somn de tranzit va lua sfârșit și va începe noua carieră a aventurii eterne. Consilierii și consultanții celui de al doilea cerc încep să-i pregătească pe cei aflați în grija lor pentru această lungă și ultimă odihnă, somnul inevitabil care intervine întotdeauna între stadiile epocale ale carierei ascendente.

Atunci când pelerinii ascendenți care au ajuns la Tatăl Universal își încheie experiența celui de al doilea cerc, Îndrumătorii de Absolvire, care îi veghează în permanență, dau ordinul care îi admite în cercul final. Acești îndrumători îi călăuzesc personal pe cei încredințați lor până în cercul interior, iar aici îi dau în sarcina complementelor repausului, ultimul ordin de supernașimi secundari desemnați să aibă grijă de pelerinii timpului pe circuitele lumilor Havonei.

and advisers also serve as the counselors and comforters of these disappointed pilgrims. They have just encountered their greatest disappointment, in no way differing from the long list of such experiences whereon they climbed, as on a ladder, from chaos to glory — except in its magnitude. These are they who have drained the experiential cup to its dregs; and I have observed that they temporarily return to the services of the superuniverses as the highest type of loving ministrators to the children of time and temporal disappointments.

26:10.3 (295.5) After a long sojourn on circuit number two the subjects of disappointment are examined by the councils of perfection sitting on the pilot world of this circle and are certified as having passed the Havona test; and this, so far as nonspiritual status is concerned, grants them the same standing in the universes of time as if they had actually succeeded in the Deity adventure. The spirit of such candidates was wholly acceptable; their failure was inherent in some phase of the technique of approach or in some part of their experiential background.

26:10.4 (295.6) They are then taken by the counselors of the circle before the chiefs of assignment on Paradise and are remanded to the service of time on the worlds of space; and they go with joy and gladness to the tasks of former days and ages. In another day they will return to the circle of their greatest disappointment and attempt anew the Deity adventure.

26:10.5 (296.1) For the successful pilgrims on the second circuit the stimulus of evolutionary uncertainty is over, but the adventure of the eternal assignment has not yet begun; and while the sojourn on this circle is wholly pleasurable and highly profitable, it lacks some of the anticipative enthusiasm of the former circles. Many are the pilgrims who, at such a time, look back upon the long, long struggle with a joyous envy, really wishing they might somehow go back to the worlds of time and begin it all over again, just as you mortals, in approaching advanced age, sometimes look back over the struggles of youth and early life and truly wish you might live your lives over once again.

26:10.6 (296.2) But the traversal of the innermost circle lies just ahead, and soon thereafter the last transit sleep will terminate, and the new adventure of the eternal career will begin. The counselors and advisers on the second circle begin the preparation of their subjects for this great and final rest, the inevitable sleep which ever intervenes between the epochal stages of the ascendant career.

26:10.7 (296.3) When those ascendant pilgrims who have attained the Universal Father complete the second-circle experience, their ever-attendant Graduate Guides issue the order admitting them to the final circle. These guides personally pilot their subjects to the inner circle and there place them in the custody of the complements of rest, the last of those orders of secondary supernaphim assigned to the ministry of the pilgrims of time on the world circuits of Havona.

11. COMPLEMENTELE REPAUSULUI

11. THE COMPLEMENTS OF REST

O mare parte a timpului ascenderilor pe ultimul circuit este consacrată continuării studiului problemelor iminente stabilirii în Paradis. O mulțime variată de ființe, în majoritate nerevelate, locuiește permanent sau temporar pe acest inel interior al lumilor Havonei. Împietirea acestor multiple tipuri oferă complementelor suprafece ale repausului un bogat concurs de împrejurări pe care le utilizează eficient ducerea mai departe a educației pelerinilor ascendenți, mai ales în ceea ce privește problemele de adaptare la numeroase grupuri de ființe pe care le vor întâlni în curând în Paradis.

Printre locuitorii circuitului interior se găsesc fiii trinitizați prin creaturi. Supernafimul primar și cel secundar sunt protectorii generali ai corpului comun al acestor fii, incluzându-se aici și vlăstarul trinitizat al finalitarilor muritori și progenitura asemănătoare a Cetățenilor Paradisului. Unii dintre acești fii sunt îmbrățișați de Trinitate și recrutați în supraguverne, iar alții primesc altfel de sarcini, însă marea majoritate este reunită în corpul comun al lumilor perfecte din circuitul interior al Havonei. Aici, sub supravegherea supernafimilor, ei sunt pregătiți pentru o muncă viitoare, de către un corp nedenumit de înalți Cetățeni ai Paradisului care, înainte de epoca lui Grandfanda, erau primii asistenți administrativi ai Eternilor de Zile. Există numeroase motive pentru a se deduce că aceste două grupuri unice de ființe trinitizate vor lucra împreună într-un viitor îndepărtat. Unul dintre aceste motive, însă nu cel mai mic dintre ele, este destinul lor comun în rezervele Corpului Paradisiac de Finalitari Trinitizați.

Pe acest ultim circuit interior, pelerinii, atât ascendenți, cât și descendenți, fraternizează unii cu alții și cu fiii trinitizați de creaturi. La fel ca părinții lor, acești fii trag mari foloase din interesocieri și intră în misiunea specială a supernafimilor înlesnirea și asigurarea co-fraternizării acestor fii trinitizați ai finalitarilor muritori și ai fiilor trinitizați ai Cetățenilor Paradisului. Complementele de repaus suprafece nu se preocupă atât de mult de instruirea acestor fii cât de promovarea asocierii lor înțelegătoare cu diverse grupuri.

Muritorii au primit în Paradis porunca: „Fiți perfecți, așa cum Tatăl vostru din Paradis este perfect”. Supernafimii supraveghetori nu încetează niciodată să proclame acestor fii trinitizați ai corpului asociat: „Fiți înțelegători cu frații voștri care se ridică, după cum și Fiii Creatorii Paradisiaci îi cunosc și îi iubesc”.

Creatura muritoare trebuie să îl găsească pe Dumnezeu. Fiul Creator nu se oprește niciodată înainte de fi găsit omul, cea mai umilă dintre creaturile volitive. Nu încapă îndoială că Fiii Creator și copiii lor muritori se pregătesc pentru un serviciu universal viitor și necunoscut. Cele două grupuri traversează gama universului experiențial și așa sunt ei pregătiți și educați pentru misiunea lor eternă. În toate universurile, vedem producându-se această contopire unică a umanului și a divinului, acest amestec de creatură și Creator. Muritorii nechibzuți au considerat manifestarea de îndurare și de tandrețe divine ca indicii ale unui Dumnezeu antropomorf, mai ales atunci când era îndreptată către cei slabi și în favoarea celor aflați la nevoie. Ce greșală! Ar trebui, mai degrabă, ca ființele umane să considere asemenea manifestări de îndurare și de

26:11.1 (296.4) Much of an ascender's time on the last circuit is devoted to a continuation of the study of the impending problems of Paradise residence. A vast and diverse host of beings, the majority unrevealed, are permanent and transient residents of this inner ring of Havona worlds. And the commingling of these manifold types provides the superaphic complements of rest with a rich situational environment which they effectively utilize in furthering the education of the ascending pilgrims, especially with regard to the problems of adjustment to the many groups of beings soon to be encountered on Paradise.

26:11.2 (296.5) Among those who dwell on this inner circuit are the creature-trinitized sons. The primary and the secondary supernaphim are the general custodians of the conjoint corps of these sons, including the trinitized offspring of the mortal finaliters and similar progeny of the Paradise Citizens. Certain of these sons are Trinity embraced and commissioned in the supergovernments, others are variously assigned, but the great majority are being gathered together in the conjoint corps on the perfect worlds of the inner Havona circuit. Here, under the supervision of the supernaphim, they are being prepared for some future work by a special and unnamed corps of high Paradise Citizens who were, prior to the times of Grandfanda, first executive assistants to the Eternals of Days. There are many reasons for conjecturing that these two unique groups of trinitized beings are going to work together in the remote future, not the least of which is their common destiny in the reserves of the Paradise Corps of Trinitized Finaliters.

26:11.3 (296.6) On this innermost circuit, both the ascending and the descending pilgrims fraternize with each other and with the creature-trinitized sons. Like their parents, these sons derive great benefits from interassociation, and it is the special mission of the supernaphim to facilitate and to insure the confraternity of the trinitized sons of the mortal finaliters and the trinitized sons of the Paradise Citizens. The superaphic complements of rest are not so much concerned with their training as with promoting their understanding association with diverse groups.

26:11.4 (297.1) Mortals have received the Paradise command: "Be you perfect, even as your Paradise Father is perfect." To these trinitized sons of the conjoint corps the supervising supernaphim never cease to proclaim: "Be you understanding of your ascendant brethren, even as the Paradise Creator Sons know and love them."

26:11.5 (297.2) The mortal creature must find God. The Creator Son never stops until he finds man — the lowest will creature. Beyond doubt, the Creator Sons and their mortal children are preparing for some future and unknown universe service. Both traverse the gamut of the experiential universe and so are educated and trained for their eternal mission. Throughout the universes there is occurring this unique blending of the human and the divine, the commingling of creature and Creator. Unthinking mortals have referred to the manifestation of divine mercy and tenderness, especially towards the weak and in behalf of the needy, as indicative of an anthropomorphic God. What a mistake! Rather should such manifestations of mercy and forbearance by human beings be taken as evidence that mortal man is indwelt by the spirit of the living God;

mare răbdare ca fiind proba că omul muritor este locuit de spiritul Dumnezeu viu și că, în cele din urmă, creatura este animată de motive divine.

Către finalul șederii lor pe primul cerc, pelerinii ascendenți întâlnesc pentru prima dată pe Provocatorii de Repaus provocai primului ordin al supernafimilor. Sunt îngerii Paradisului, care ies pentru a-i saluta pe cei care se găsesc în pragul eternității și pentru a desăvârși pregătirea lor pentru somnul de tranziție al ultimei reînvieri. Voi nu sunteți cu adevărat copii ai Paradisului înainte a fi traversat cercul interior și a fi făcut experiența reînvierii eternității din somnul de pe urmă al timpului. Pelerinii care ating perfecțiunea încep această odihnă, adorm pe primul cerc al Havonei, însă se trezesc pe țămurile Paradisului. Dintre toți cei care se ridică în Insula eternă, doar cei care sosesc astfel sunt copiii eternității; ceilalți merg acolo ca vizitatori, ca oaspeți fără statut domiciliar stabil.

Și acum, la apogeul carierei havoniene, în momentul în care voi muritorii adormiți pe lumea călăuză a circuitului interior, nu mergeți să vă odihniți singuri, așa cum ați făcut pe lumile voastre de origine atunci când ați închis ochii pentru somnul natural al morții, dar nici cum ați făcut atunci când ați intrat în lunga transă de tranziție pregătitoare pentru călătoria voastră către Havona. Acum, în timp ce vă pregătiți pentru repausul înfăptuirii, merge alături de voi asociatul vostru de lungă durată al primului circuit; el este maiestuosul complement al repausului care se pregătește să intre în repaus odată cu voi; este garanția Havonei că tranziția voastră este completă și că mai așteptați doar ultimele atingeri ale perfecțiunii.

Prima voastră tranziție era, într-adevăr, moartea, a doua un somn ideal, iar acum, a treia metamorfoză este adevărata odihnă, destinderea timpurilor.

[Prezentat de un Desăvârșitor al Înțelepciunii venit de pe Uversa.]

that the creature is, after all, divinity motivated.

26:11.6 (297.3) Near the end of the first-circle sojourn the ascending pilgrims first meet the instigators of rest of the primary order of supernaphim. These are the angels of Paradise coming out to greet those who stand at the threshold of eternity and to complete their preparation for the transition slumber of the last resurrection. You are not really a child of Paradise until you have traversed the inner circle and have experienced the resurrection of eternity from the terminal sleep of time. The perfected pilgrims begin this rest, go to sleep, on the first circle of Havona, but they awaken on the shores of Paradise. Of all who ascend to the eternal Isle, only those who thus arrive are the children of eternity; the others go as visitors, as guests without residential status.

26:11.7 (297.4) And now, at the culmination of the Havona career, as you mortals go to sleep on the pilot world of the inner circuit, you go not alone to your rest as you did on the worlds of your origin when you closed your eyes in the natural sleep of mortal death, nor as you did when you entered the long transit trance preparatory for the journey to Havona. Now, as you prepare for the attainment rest, there moves over by your side your long-time associate of the first circle, the majestic complement of rest, who prepares to enter the rest as one with you, as the pledge of Havona that your transition is complete, and that you await only the final touches of perfection.

26:11.8 (297.5) Your first transition was indeed death, the second an ideal sleep, and now the third metamorphosis is the true rest, the relaxation of the ages.

26:11.9 (297.6) [Presented by a Perfector of Wisdom from Uversa.]

Capitolul 27. Serviciul supernafimilor primari

⇨ 026

CARTEA URANTIA

028 ⇨

PARTE I. UNIVERSUL CENTRAL ȘI SUPRAUNVERSURILE

CAPITOLUL 27

SERVICIUL SUPERNAFIMILOR PRIMARI

Secțiuni

Introduction

1. Provocatorii Repausului
2. Șefii de Însărcinare
3. Tălmăcitorii de Etică
4. Îndrumătorii de Conduită
5. Deținătorii de Cunoaștere
6. Măestrii Filozofiei
7. Conducătorii Închinării

Introduction

SUPERNAFIMII primari sunt slujitorii celești ai Deităților pe Insula eternă a Paradisului. Nu s-a aflat niciodată ca vreunul dintre aceștia să se fi îndepărtat de la căile luminii și dreptății. Lista lor de apel este completă; cât îi eternitatea de lungă, nu s-a pierdut nici unul dintre acești îngeri magnifici. Acești înalți supernafimi sunt ființe perfecte, supremi în perfecțiune, însă nu sunt nici absoniți, nici absoluți. Fiind din esența perfecțiunii, acești copii ai Spiritului Infinit lucrează cu schimbul și după voia lor în toate fazele multiplelor lor îndatoriri. Activitatea lor nu se extinde cu mult în afara Paradisului, cu toate că ei participă la diversele reuniuni milenare și la uniunile de grup ale universului central. Ei se duc înainte și ca mesageri speciali ai Deităților, și se înalță în grupuri mari pentru a deveni Consilieri Tehnici.

Supernafimii primari sunt, de asemenea, plasați în fruntea oștirilor serafice care își exercită serviciul pe lumi izolate din cauza rebeliunii. Când un Fiu al Paradisului se manifestă pe o astfel de lume, el își încheie misiunea, se ridică la Tatăl Universal, este acceptat, și se întoarce ca eliberator acreditat al acestei lumi izolate, întotdeauna se desemnează un supernafim primar de către șefii de însărcinare pentru a prelua comanda spiritelor ocrotitoare aflate în funcțiune pe sfera recent recuperată. Supernafimii acestui serviciu special sunt schimbați cu rândul. Pe Urantia, actualul „șef al serafimilor” este cel de-al doilea din ordinul acesta aflat în funcție din timpul efuziunii lui Cristos Mihail.

PAPER 27

MINISTRY OF THE PRIMARY SUPERNAPHIM

SECTIONS

Introduction

1. Instigators of Rest
2. Chiefs of Assignment
3. Interpreters of Ethics
4. Directors of Conduct
5. The Custodians of Knowledge
6. Masters of Philosophy
7. Conductors of Worship

INTRODUCTION

27:0.1 (298.1) PRIMARY supernaphim are the supernal servants of the Deities on the eternal Isle of Paradise. Never have they been known to depart from the paths of light and righteousness. The roll calls are complete; from eternity not one of this magnificent host has been lost. These high supernaphim are perfect beings, supreme in perfection, but they are not absonite, neither are they absolute. Being of the essence of perfection, these children of the Infinite Spirit work interchangeably and at will in all phases of their manifold duties. They do not function extensively outside Paradise, though they do participate in the various millennial gatherings and group reunions of the central universe. They also go forth as special messengers of the Deities, and in large numbers they ascend to become Technical Advisers.

27:0.2 (298.2) Primary supernaphim are also placed in command of the seraphic hosts ministering on worlds isolated because of rebellion. When a Paradise Son is bestowed upon such a world, completes his mission, ascends to the Universal Father, is accepted, and returns as the accredited deliverer of this isolated world, a primary supernaphim is always designated by the chiefs of assignment to assume command of the ministering spirits on duty in the newly reclaimed sphere. Supernaphim in this special service are periodically rotated. On Urantia the present “chief of seraphim” is the second of this order to be on duty since the times of the bestowal of Christ Michael.

Din veșnicie, supernafimii primari au servit pe Insula de Lumină și s-au dus înainte pe lumile spațiului în misiuni de conducere, însă după felul în care sunt clasificați acum nu au activat decât de la sosirea în Paradis a pelerinilor havonieni ai timpului. Acești înalți îngeri lucrează acum, în principal, în următoarele șapte ordine de serviciu:

1. Conducătorii de Închinare.
2. Maeștrii de Filozofie.
3. Deținătorii Cunoașterii.
4. Îndrumătorii de Conduită
5. Tălmăcitorii de Etică.
6. Șefii de Însărcinare.
7. Provocatorii Repausului.

Pelerinii ascendenți nu intră sub influența directă a acestor supernafimi înainte de a fi dobândit efectiv domiciliul stabil în Paradisului. Ei trec printr-o perioadă de formare sub îndrumarea acestor îngeri în ordinea inversă celei în care au fost numiți. Altfel spus, voi intrați în cariera voastră paradisiacă sub tutela provocatorilor de repaus, apoi după perioade succesive petrecute cu ordinele intermediare vă încheiați această perioadă de pregătire cu conducătorii de închinare. După aceasta, sunteți gata să începeți cariera fără de sfârșit a unui finalitar.

1. PROVOCATORII REPAUSULUI

Provocatorii de repaus sunt inspectori ai Paradisului care pleacă din Insula centrală către circuitul interior al Havonei pentru a colabora cu colegii lor, complementele repausului, din ordinul secundar al supernafimilor. Elementul esențial pentru desfătarea în Paradis este odihna, repausul divin; iar acești provocatori de repaus sunt instructorii de pe urmă care îi pregătesc pe pelerinii timpului pentru introducerea lor în eternitate. Ei își încep activitatea pe cercul final de împlinire a al universului central și o continuă atunci când un pelerin se trezește din ultimul somn, al tranziției, somnul care o avansează pe o creatură a spațiului pe tărâmul eternului.

Repausul este de natură septuplă. Există repausul pentru somn și recreație la ordinele de viață de mai de jos, apoi acela pentru descoperire la ființele mai înalte, și apoi acela pentru închinare la tipurile cele mai înalte de personalități spirituale. Și mai este apoi repausul normal pentru dobândirea de energie, reîncărcarea ființelor cu energie fizică sau spirituală., iar apoi somnul de trecere, somnolența inconștientă, când ființa este înserafimată, când este în trecere de la o sferă la alta. În întregime diferit de toate cele precedente este somnul profund al metamorfozei, repausul de tranziție de la un stadiu al ființei și la un altul, de la o viață la alta, de la o stare de existență la alta, somnul care însoțește întotdeauna tranziția de la un statut actual al universului, în contrast cu evoluția prin diverse stadii ale unui singur statut.

Ultimul somn metamorfic este însă ceva mai mult decât somnolența tranzițiilor precedente care au marcat obținerea statutelor succesive ale carierei ascendente;

27:0.3 (298.3) From eternity the primary supernaphim have served on the Isle of Light and have gone forth on missions of leadership to the worlds of space, but they have functioned as now classified only since the arrival on Paradise of the Havona pilgrims of time. These high angels now minister chiefly in the following seven orders of service:

27:0.4 (298.4) 1. Conductors of Worship.

27:0.5 (298.5) 2. Masters of Philosophy.

27:0.6 (298.6) 3. Custodians of Knowledge.

27:0.7 (298.7) 4. Directors of Conduct.

27:0.8 (298.8) 5. Interpreters of Ethics.

27:0.9 (298.9) 6. Chiefs of Assignment.

27:0.10 (298.10) 7. Instigators of Rest.

27:0.11 (298.11) Not until the ascending pilgrims actually attain Paradise residence do they come under the direct influence of these supernaphim, and then they pass through a training experience under the direction of these angels in the reverse order of their naming. That is, you enter upon your Paradise career under the tutelage of the instigators of rest and, after successive seasons with the intervening orders, finish this training period with the conductors of worship. Thereupon are you ready to begin the endless career of a finaliter.

1. INSTIGATORS OF REST

27:1.1 (299.1) The instigators of rest are the inspectors of Paradise who go forth from the central Isle to the inner circuit of Havona, there to collaborate with their colleagues, the complements of rest of the secondary order of supernaphim. The one essential to the enjoyment of Paradise is rest, divine rest; and these instigators of rest are the final instructors who make ready the pilgrims of time for their introduction to eternity. They begin their work on the final attainment circle of the central universe and continue it when the pilgrim awakes from the last transition sleep, the slumber which graduates a creature of space into the realm of the eternal.

27:1.2 (299.2) Rest is of a sevenfold nature: There is the rest of sleep and of play in the lower life orders, discovery in the higher beings, and worship in the highest type of spirit personality. There is also the normal rest of energy intake, the recharging of beings with physical or with spiritual energy. And then there is the transit sleep, the unconscious slumber when enseraphimed, when in passage from one sphere to another. Entirely different from all of these is the deep sleep of metamorphosis, the transition rest from one stage of being to another, from one life to another, from one state of existence to another, the sleep which ever attends transition from actual universe *status* in contrast to evolution through various *stages* of any one status.

27:1.3 (299.3) But the last metamorphic sleep is something more than those previous transition slumbers which have marked the successive status attainments of the

prin acest somn, creaturile timpului și spațiului traversează ultimele frontiere interioare ale temporalului și spațialului pentru a atinge statutul domiciliilor în așezămintele fără de spațiu și de timp ale Paradisului. Provocatorii și complementele repausului sunt la fel de esențiali pentru această metamorfoză transcendentă ca și serafimii și ființele asociate care permit creaturilor muritoare să supraviețuiască morții.

Voi intrați în repausul de pe circuitul final al Havonei și sunteți reînviați pe vecie în Paradis. Și în timp ce vă repersonalizați aici spiritual, îl recunoașteți imediat pe provocatorul de repaus care vă întâmpină pe țărmurile eterne ca fiind însuși supernafimul primar care a produs somnul vostru final de pe circuitul interior al Havonei; vă veți aminti ultima voastră mare încordare a credinței pe măsură ce vă veți pregăti încă o dată să încredințați identitatea voastră în mâinile Tatălui Universal.

Vă veți fi bucurat astfel de ultimul repaus al timpului; veți fi făcut atunci experiența ultimului somn de tranziției; acum vă veți trezi la viața veșnică de pe țărmurile lăcașului etern. „Și se va termina cu somnul. Prezența lui Dumnezeu și a Fiului Său este în fața voastră și voi sunteți de-a pururi slujitorii săi; i-ați văzut chipul, iar numele lui este spiritul vostru. Acolo nu va mai fi noapte; și ei nu mai au nevoie de lumina soarelui deoarece Marea Sursă-Centru le dă lor lumină; ei vor trăi pentru totdeauna, iar Dumnezeu va șterge toate lacrimile din ochii lor; nu va mai fi moarte, nici tristețe, nici plâns; dar nici nu vor mai fi alte dureri, căci primele lucruri vor fi trecut.”

2. ȘEFII DE ÎNSĂRCINARE

Acesta este un grup desemnat, din timp în timp, de supernafimul șef, „îngerul model original”, pentru a prezida organizarea a trei ordine dintre acești îngeri - primar, secundar și terțiar. Ca un tot, supernafimii se autoguvernează și se autoreglementează în întregime, , excepție făcând funcțiunile șefului lor comun, întâiul înger al Paradisului, care are întotdeauna întâietate față de toate aceste personalități spirituale.

Până la admiterea lor în Corpul Finalității, îngerii însărcinați au multe de făcut cu muritorii slăviți care au dobândit domiciliu permanent în Paradis, . Studiul și instrucția nu sunt ocupațiile exclusive ale sosiților în Paradis; slujirea joacă, și ea, rolul ei esențial în experiențele de educație prefinalitare ale Paradisului. Și am observat că, atunci când muritorii ascendenți au perioade de tihnă, ei vădesc o anumită predilecție spre a se înfrăți cu corpul de rezervă al șefilor superafici de însărcinare .

Atunci când voi, ascenderii muritori, veți atinge Paradisul, relațiile voastre sociale vor implica mult mai mult decât un contact cu o oaste de ființe superioare și divine și cu o mulțime familiară de însoțitori muritori. Trebuie, de asemenea, ca voi să vă înfrățiți cu peste trei mii de ordine de Cetățeni ai Paradisului, cu diversele grupuri de Transcendențali și cu numeroase alte tipuri de locuitori ai Paradisului, permanenți și trecători, care nu au fost revelate pe Urantia. După un contact prelungit cu aceste puternice inteligențe ale Paradisului, este ceva foarte odihnitor a te afla în compania minților de tip angelic; ele amintesc muritorilor timpului de serafimii cu care au avut contacte atât de îndelungate și

ascendant career; thereby do the creatures of time and space traverse the innermost margins of the temporal and the spatial to attain residential status in the timeless and spaceless abodes of Paradise. The instigators and the complements of rest are just as essential to this transcending metamorphosis as are the seraphim and associated beings to the mortal creature's survival of death.

27:1.4 (299.4) You enter the rest on the final Havona circuit and are eternally resurrected on Paradise. And as you there spiritually repersonalize, you will immediately recognize the instigator of rest who welcomes you to the eternal shores as the very primary supernaphim who produced the final sleep on the innermost circuit of Havona; and you will recall the last grand stretch of faith as you once again made ready to commend the keeping of your identity into the hands of the Universal Father.

27:1.5 (299.5) The last rest of time has been enjoyed; the last transition sleep has been experienced; now you awake to life everlasting on the shores of the eternal abode. “And there shall be no more sleep. The presence of God and his Son are before you, and you are eternally his servants; you have seen his face, and his name is your spirit. There shall be no night there; and they need no light of the sun, for the Great Source and Center gives them light; they shall live forever and ever. And God shall wipe away all tears from their eyes; there shall be no more death, neither sorrow nor crying, neither shall there be any more pain, for the former things have passed away.”

2. CHIEFS OF ASSIGNMENT

27:2.1 (300.1) This is the group designated from time to time by the chief supernaphim, “the original pattern angel,” to preside over the organization of all three orders of these angels — primary, secondary, and tertiary. The supernaphim, as a body, are wholly self-governing and self-regulatory except for the functions of their mutual chief, the first angel of Paradise, who ever presides over all these spirit personalities.

27:2.2 (300.2) The angels of assignment have much to do with glorified mortal residents of Paradise before they are admitted to the Corps of the Finality. Study and instruction are not the exclusive occupations of Paradise arrivals; service also plays its essential part in the prefinaliter educational experiences of Paradise. And I have observed that, when the ascendant mortals have periods of leisure, they evince a predilection to fraternize with the reserve corps of the superaphic chiefs of assignment.

27:2.3 (300.3) When you mortal ascenders attain Paradise, your societal relationships involve a great deal more than contact with a host of exalted and divine beings and with a familiar multitude of glorified fellow mortals. You must also fraternize with upwards of three thousand different orders of Paradise Citizens, with the various groups of the Transcendentalers, and with numerous other types of Paradise inhabitants, permanent and transient, who have not been revealed on Urantia. After sustained contact with these mighty intellects of Paradise, it is very restful to visit with the angelic types of mind; they remind the mortals of time of the seraphim with whom they have had such long contact and such

de întăritoare.

refreshing association.

3. TĂLMĂCITORII DE ETICĂ

Cu cât ființa urcă mai mult pe scara vieții, cu atât este mai mare atenția care trebuie să se acorde eticii universului. Conștiința etică nu este altceva decât recunoașterea de către individ a drepturilor inerente existenței ale tuturor celorlalți indivizi, însă etica spirituală transcende, pe departe, conceptul muritor și chiar morontial al relațiilor personale și de grup.

Etica a fost bine predată și transmisă cum se cuvine de către pelerinii timpului, în lungul lor urcuș pe culmile Paradisului. Pe măsura desfășurării acestei cariere de ascensiune interioară, pornită de pe lumile de naștere ale spațiului, ascenderii au continuat să adauge, grup după grup, la cercul lor tot mai lărgit de asociați din univers. Odată cu fiecare nou grup de colegi întâlnit, se adaugă încă un nivel de etică care să fie recunoscută și respectată până când, odată ajunși în Paradis, muritorii care au urcat până acolo au realmente nevoie de cineva care să le dea sfaturi folositoare și prietenești cu privire la interpretările etice. Nu este necesar să li se predea etica, însă, atunci când sunt confrunțați cu extraordinara încercare de a lua contact cu atât de multe lucruri noi, ei au nevoie să li se interpreteze corespunzător ceea ce au învățat cu atâta sârguință.

Tălmăcitorii de etică sunt de un ajutor inestimabil pentru cei care sosesc în Paradis; ei îi ajută să se adapteze la numeroase grupuri de ființe maiestuoase pe parcursul frământatei perioade care se întinde de la dobândirea de către ei a statutului domiciliar până la admiterea lor oficială în Corpul Muritorilor Finalitari. Pelerinii ascendenți au întâlnit deja numeroase tipuri de Cetățeni ai Paradisului pe cele șapte circuite ale Havonei. Muritorii înălțați au beneficiat, de asemenea, de un contact intim cu fiii trinitizați ai creaturii din corpul comun de pe circuitul interior al Havonei, unde aceste ființe primesc o mare parte a educației lor. Pe celelalte circuite, pelerinii ascendenți au întâlnit numeroși locuitori permanenți nerevelați ai sistemului Paradis-Havona care își urmează acolo pregătirea de grup în vederea îndeplinirii sarcinilor încă nedezvăluite ale viitorului.

Toate aceste camaraderii celeste sunt invariabil reciproce. Ca muritori ascendenți, nu numai că veți profita de pe urma acestor tovărășii universale succesive și a acestor numeroase ordine de asociați din ce în ce mai divini, însă veți împărtăși, totodată, fiecareia dintre aceste ființe fraterne ceva din propria voastră personalitate și din experiența voastră, ceea ce îl face pentru totdeauna pe fiecare dintre ei diferit și mai bun pentru că a fost asociat cu un muritor ascendent venind din lumile evolutive ale timpului și ale spațiului.

4. ÎNDRUMĂTORII DE CONDUITĂ

Fiind deja pe deplin instruiți în etica relațiilor Paradisului - care nu sunt niște formalități lipsite de sens, dar nici dictatele unor caste artificiale, ci mai degrabă niște proprietăți - muritorii ascendenți găsesc de folos să primească sfatul îndrumătorilor de conduită

3. INTERPRETERS OF ETHICS

27:3.1 (300.4) The higher you ascend in the scale of life, the more attention must be paid to universe ethics. Ethical awareness is simply the recognition by any individual of the rights inherent in the existence of any and all other individuals. But spiritual ethics far transcends the mortal and even the morontia concept of personal and group relations.

27:3.2 (300.5) Ethics has been duly taught and adequately learned by the pilgrims of time in their long ascent to the glories of Paradise. As this inward-ascending career has unfolded from the nativity worlds of space, the ascenders have continued to add group after group to their ever-widening circle of universe associates. Every new group of colleagues met with adds one more level of ethics to be recognized and complied with until, by the time the mortals of ascent reach Paradise, they really need someone to provide helpful and friendly counsel regarding ethical interpretations. They do not need to be taught ethics, but they do need to have what they have so laboriously learned properly *interpreted* to them as they are brought face to face with the extraordinary task of contacting with so much that is new.

27:3.3 (300.6) The interpreters of ethics are of inestimable assistance to the Paradise arrivals in helping them to adjust to numerous groups of majestic beings during that eventful period extending from the attainment of residential status to formal induction into the Corps of Mortal Finaliters. Many of the numerous types of Paradise Citizens the ascendant pilgrims have already met on the seven circuits of Havona. The glorified mortals have also enjoyed intimate contact with the creature-trinitized sons of the conjoint corps on the inner Havona circuit, where these beings are receiving much of their education. And on the other circuits the ascending pilgrims have met numerous unrevealed residents of the Paradise-Havona system who are there pursuing group training in preparation for the unrevealed assignments of the future.

27:3.4 (301.1) All these celestial companionships are invariably mutual. As ascending mortals you not only derive benefit from these successive universe companions and such numerous orders of increasingly divine associates, but you also impart to each of these fraternal beings something from your own personality and experience which forever makes every one of them different and better for having been associated with an ascending mortal from the evolutionary worlds of time and space.

4. DIRECTORS OF CONDUCT

27:4.1 (301.2) Having already been fully instructed in the ethics of Paradise relationships — neither meaningless formalities nor the dictations of artificial castes but rather the inherent proprieties — the ascendant mortals find it helpful to receive the counsel of the superaphic

superafici, cei care îi instruiesc pe noii membri ai societății Paradisului în uzanțele conduitei perfecte a ființelor elevate care se află pe Insula Centrală de Lumină și de Viață.

Armonia este nota fundamentală a universului central, și predomină în Paradis o ordine distinctă în . O bună conduită este esențială progresului prin mijlocirea cunoașterii, trecând prin filozofie, până la înălțimile spirituale ale venerației spontane. Există o tehnică divină în apropierea de Divinitate; și pentru dobândirea acestei tehnici trebuie să se aștepte sosirea pelerinului în Paradis. Spiritul acesteia a fost dezvăluit pe cercurile Havonei, însă înrămurile finale ale pregătirii pelerinilor timpului se pot aplica numai după ce aceștia ating efectiv Insula de Lumină.

În Paradis, orice conduită este total spontană; în toate privințele naturală și liberă. Există totuși o cale potrivită și desăvârșită de a face lucrurile pe Insula eternă, iar îndrumătorii de conduită sunt întotdeauna alături de „străinii de dincoace de porți” pentru a-i instrui și pentru a le îndruma în așa fel pașii, încât să-i facă pe pelerini să se simtă în largul lor și, în același timp, să ajute să evite confuzia și incertitudinea care, altfel, ar fi inevitabile. Numai printr-un aranjament ca acesta s-a putut evita o nesfârșită confuzie , iar în Paradis nu se va produce niciodată confuzie.

Acești directori de conduită servesc realmente ca învățători și ca îndrumători înălțați. Ei se ocupă, în principal, de instruirea noilor locuitori permanenți muritori cu privire la desfășurarea aproape interminabilă a situațiilor noi și a uzanțelor neobișnuite. Cu toată îndelunga pregătire pentru șederea acolo, și în ciuda lungii călătorii de ajungere acolo, Paradisul rămâne încă nespus de straniu și neașteptat de nou pentru aceia care ating, în cele din urmă, statutul de locuitor permanent.

5. DEȚINĂTORII DE CUNOAȘTERE

Deținătorii suprafici ai cunoașterii sunt „epistolele vii” superioare cunoscute și citite de toți aceia care sălășluiesc în Paradis. Ei sunt înscrisurile divine ale adevărului, cărțile vii ale cunoașterii adevărate. Voi ați auzit de însemnări în „cartea vieții”. Deținătorii de cunoaștere sunt tocmai astfel de cărți vii, inscripții ale perfecțiunii gravate pe tăblițele eterne ale vieții divine și ale siguranței supreme. Ei sunt în realitate biblioteci vii, automate. Faptele universurilor sunt inerente acestor supernafimi primari și sunt realmente înregistrate în acești îngeri. De altfel, este imposibil, prin natura lucrurilor, ca un neadevăr să își facă loc în mintea acestor păstrători perfecți și compleți ai adevărului eternității și ai inteligenței timpului.

Acești deținători țin cursuri formale de instrucție pentru locuitorii stabili ai Insulei eterne, însă funcțiunea lor principală este aceea de raportare și de verificare. Toți cei care stau în Paradis pot, la voință, să îl aibă alături de ei pe deținătorul viu al unui anumit fapt sau adevăr pe care ar dori să îl cunoască. În marginea nordică a Paradisului se găsesc descoperitorii vii ai cunoașterii care îl vor desemna pe îndrumătorul de grup care deține informațiile căutate și, de îndată vor apărea strălucitoarele ființe care sunt lucrul însuși pe care doriți să îl știți. Nu mai este nevoie să căutați informațiile în

directors of conduct, who instruct the new members of Paradise society in the usages of the perfect conduct of the high beings who sojourn on the central Isle of Light and Life.

27:4.2 (301.3) Harmony is the keynote of the central universe, and detectable order prevails on Paradise. Proper conduct is essential to progress by way of knowledge, through philosophy, to the spiritual heights of spontaneous worship. There is a divine technique in the approach to Divinity; and the acquirement of this technique must await the pilgrims' arrival on Paradise. The spirit of it has been imparted on the circles of Havona, but the final touches of the training of the pilgrims of time can be applied only after they actually attain the Isle of Light.

27:4.3 (301.4) All Paradise conduct is wholly spontaneous, in every sense natural and free. But there still is a proper and perfect way of doing things on the eternal Isle, and the directors of conduct are ever by the side of the "strangers within the gates" to instruct them and so guide their steps as to put them at perfect ease and at the same time to enable the pilgrims to avoid that confusion and uncertainty which would otherwise be inevitable. Only by such an arrangement could endless confusion be avoided; and confusion never appears on Paradise.

27:4.4 (301.5) These directors of conduct really serve as glorified teachers and guides. They are chiefly concerned with instructing the new mortal residents regarding the almost endless array of new situations and unfamiliar usages. Notwithstanding all the long preparation therefor and the long journey thereto, Paradise is still inexpressibly strange and unexpectedly new to those who finally attain residential status.

5. THE CUSTODIANS OF KNOWLEDGE

27:5.1 (301.6) The superaphic custodians of knowledge are the higher "living epistles" known and read by all who dwell on Paradise. They are the divine records of truth, the living books of real knowledge. You have heard about records in the "book of life." The custodians of knowledge are just such living books, records of perfection imprinted upon the eternal tablets of divine life and supreme surety. They are in reality living, automatic libraries. The facts of the universes are inherent in these primary supernaphim, actually recorded in these angels; and it is also inherently impossible for an untruth to gain lodgment in the minds of these perfect and replete repositories of the truth of eternity and the intelligence of time.

27:5.2 (302.1) These custodians conduct informal courses of instruction for the residents of the eternal Isle, but their chief function is that of reference and verification. Any sojourner on Paradise may at will have by his side the living repository of the particular fact or truth he may wish to know. At the northern extremity of the Isle there are available the living finders of knowledge, who will designate the director of the group holding the information sought, and forthwith will appear the brilliant beings who are the very thing you wish to know. No longer must you seek enlightenment from engrossed

pagini voluminoase; comunicați acum cu inteligența vie, față în față. Voi căpătați astfel cunoașterea supremă de la ființele vii care sunt deținătorii ei finali.

Când reperați supernafimul care este exact ceea ce doriți să verificați, veți afla la dispoziție toate faptele cunoscute ale tuturor universurilor, deoarece acești deținători ai cunoașterii sunt rezumatele vii și finale ale vastei rețele a îngerilor înregistratori care se întinde de la serafimii și seconafimii universurilor locale și ai suprauniversurilor până la șeful arhivar al supernafimilor terțiari din Havona; iar această acumulare vie de cunoaștere se distinge de înregistrările formale ale Paradisului, care sunt rezumatul cumulativ al istoriei universale.

Înțelepciunea adevărului își are originea în divinitatea universului central, însă cunoașterea, cunoașterea prin experiență, își are începuturile, în mare parte, în domeniile timpului și spațiului - de aici și necesitatea de a menține vastele organizații suprauniversale ale serafimilor și supernafimilor înregistratori, susținute de Arhivarii Celești.

Acești supernafimi primari, care sunt prin naștere în posesia cunoașterii universului, sunt, totodată, răspunzători de organizarea și de clasificarea ei. Desemnându-se ca biblioteci vii de rapoarte ale universului universurilor, ei au clasificat cunoașterea în șapte mari ordine, dintre care fiecare are aproximativ un milion de subdiviziuni. Ușurința cu care locuitorii stabili ai Paradisului pot consulta acest vast depozit de cunoaștere se datorează numai eforturilor voluntare și înțelepte ale deținătorilor de cunoaștere. Acești deținători sunt, totodată, învățătorii slăviți ai universului central, care dăruiesc cu mărînimie din comorile lor vii tuturor ființelor de pe fiecare dintre circuitele Havonei, și sunt larg folosiți, deși indirect, de către tribunalele Celor Îmbătrâniți de Zile. Însă această bibliotecă vie, care este la dispoziția universului central și a suprauniversurilor, nu este accesibilă creațiilor locale. În universurile locale, binefacerile cunoașterii din Paradis se pot primi numai indirect și prin reflexie.

6. MAESTRII FILOZOFIEI

Imediat alături de satisfacția supremă a închinării se situează însuflețirea filozofiei. Niciodată nu urcați atâta de sus și nu înaintați atât de mult, încât să nu rămână mii de mistere care să necesite recurgerea la filozofie într-o încercare de soluționare.

Maeștrii filozofi ai Paradisului sunt bucuroși să îndrume mintea locuitorilor lui, autohtoni sau ascendenți, în urmărirea însuflețitoare a încercărilor de rezolvare a problemelor universale. Acești maeștri superafici ai filozofiei sunt „înțelepții cerului”, ființele de înțelepciune care se folosesc adevărul cunoașterii și de faptele experienței în eforturile lor de a pune stăpânire pe necunoscut. Cu ei, cunoașterea atinge adevărul și experiența se înalță la înțelepciune. În Paradis, personalitățile ascendente ale spațiului fac experiența înălțimilor existenței: ele au cunoașterea; cunosc adevărul; pot filozofa - pot gândi adevărul; ele pot căuta chiar și să cuprindă conceptele asupra Celui Ultim și să încerce să priceapă tehnicile Absoluturilor.

La marginea sudică a vastului domeniu al Paradisului, maeștrii filozofiei țin cursuri elaborate în

pages; you now commune with living intelligence face to face. Supreme knowledge you thus obtain from the living beings who are its final custodians.

27:5.3 (302.2) When you locate that supernaphim who is exactly what you desire to verify, you will find available *all* the known facts of all universes, for these custodians of knowledge are the final and living summaries of the vast network of the recording angels, ranging from the seraphim and seconaphim of the local and superuniverses to the chief recorders of the tertiary supernaphim in Havona. And this living accumulation of knowledge is distinct from the formal records of Paradise, the cumulative summary of universal history.

27:5.4 (302.3) The wisdom of truth takes origin in the divinity of the central universe, but knowledge, experiential knowledge, largely has its beginnings in the domains of time and space — therefore the necessity for the maintenance of the far-flung superuniverse organizations of the recording seraphim and supernaphim sponsored by the Celestial Recorders.

27:5.5 (302.4) These primary supernaphim who are inherently in possession of universe knowledge are also responsible for its organization and classification. In constituting themselves the living reference library of the universe of universes, they have classified knowledge into seven grand orders, each having about one million subdivisions. The facility with which the residents of Paradise can consult this vast store of knowledge is solely due to the voluntary and wise efforts of the custodians of knowledge. The custodians are also the exalted teachers of the central universe, freely giving out their living treasures to all beings on any of the Havona circuits, and they are extensively, though indirectly, utilized by the courts of the Ancients of Days. But this living library, which is available to the central and superuniverses, is not accessible to the local creations. Only by indirection and reflectively are the benefits of Paradise knowledge secured in the local universes.

6. MASTERS OF PHILOSOPHY

27:6.1 (302.5) Next to the supreme satisfaction of worship is the exhilaration of philosophy. Never do you climb so high or advance so far that there do not remain a thousand mysteries which demand the employment of philosophy in an attempted solution.

27:6.2 (302.6) The master philosophers of Paradise delight to lead the minds of its inhabitants, both native and ascendant, in the exhilarating pursuit of attempting to solve universe problems. These superaphic masters of philosophy are the “wise men of heaven,” the beings of wisdom who make use of the truth of knowledge and the facts of experience in their efforts to master the unknown. With them knowledge attains to truth and experience ascends to wisdom. On Paradise the ascendant personalities of space experience the heights of being: They have knowledge; they know the truth; they may philosophize — think the truth; they may even seek to encompass the concepts of the Ultimate and attempt to grasp the techniques of the Absolutes.

27:6.3 (303.1) At the southern extremity of the vast Paradise domain the masters of philosophy conduct

cele șaptezeci de diviziuni funcționale ale înțelepciunii. Aici, ei discută despre planurile și despre țelurilor Infinității, și caută să coordoneze experiențele și integreze cunoașterea tuturor celor care au acces la înțelepciunea lor. Ei au dezvoltat o atitudine cât se poate de distinctă față de feluritele probleme din univers, însă concluziile lor finale prezintă întotdeauna un acord uniform.

Acești filozofi ai Paradisului predau după toate metodele de instruire posibile, inclusiv după tehnica grafică superioară a Havonei și după anumite metode ale Paradisului de comunicare a informațiilor. Toate aceste tehnici superioare de comunicare a cunoașterii și de transmitere a ideilor depășesc complet capacitatea de înțelegere a minții umane, chiar și a celei mai înalt dezvoltate. O oră de instruire în Paradis ar fi echivalentul a zece mii de ani de metode de memorare ale Urantie. Voi nu puteți pricepe asemenea tehnici de comunicare și chiar nu se pot compara cu nimic din experiența de muritor, nimic cu care să poată fi asemuite.

Maeștrii filozofiei găsesc o plăcere supremă în a comunica ființelor care s-au înălțat de pe lumile spațiului interpretarea lor cu privire la universul universurilor. Și, cu toate că filozofia nu poate fi la fel de fermă în concluziile sale precum sunt faptele cunoașterii și adevărurile experienței, totuși, atunci când veți fi auzit discursul acestor supernafimi primari asupra problemelor nerezolvate ale eternității și ale înfăptuirilor absolutelor, veți simți o mulțumire certă și durabilă în ceea ce privește aceste chestiuni nelămurite.

Aceste căutări intelectuale din Paradis nu sunt teledifuzate; filozofia perfecțiunii este doar la dispoziția celor care sunt prezenți personal. Creațiile înconjurătoare nu cunosc aceste învățături decât de la cei care au trecut prin această experiență și care, ulterior, au dus-o cu ei afară universurilor spațiului.

7. CONDUCĂTORII ÎNCHINĂRII

Închinarea este cel mai înalt privilegiu și cea dintâi îndatorire a tuturor inteligențelor create. Închinarea este actul conștient și plin de bucurie de recunoaștere și de sesizare a adevărului și a faptului relațiilor intime și personale ale Creatorilor cu creaturile lor. Calitatea închinării este determinată de profunzimea percepției creaturii; și, pe măsură ce cunoașterea caracterului infinit al Dumnezeuilor avansează, actul închinării devine tot mai atotcuprinzător, până când atinge în cele din urmă gloria celei mai înalte desfătării experiențiale și cea mai intensă plăcere cunoscută ființelor create.

Cu toate că Insula Paradisului conține anumite locuri de închinare, ea este mai degrabă un vast sanctuar de slujire divină. Venerația este pasiunea primă și dominantă a tuturor celor care se cațără până la țărmurile ei beatifice - este izbucnirea spontană a ființelor care au aflat îndeajuns de mult despre Dumnezeu pentru a-i atinge prezența. Cerc după cerc, pe parcursul călătoriei lăuntrice prin Havona, venerația este o pasiune crescândă până când, în Paradis, devine necesar ca expresia ei să fie canalizată sau controlată cumva.

elaborate courses in the seventy functional divisions of wisdom. Here they discourse upon the plans and purposes of Infinity and seek to co-ordinate the experiences, and to compose the knowledge, of all who have access to their wisdom. They have developed a highly specialized attitude toward various universe problems, but their final conclusions are always in uniform agreement.

27:6.4 (303.2) These Paradise philosophers teach by every possible method of instruction, including the higher graph technique of Havona and certain Paradise methods of communicating information. All of these higher techniques of imparting knowledge and conveying ideas are utterly beyond the comprehension capacity of even the most highly developed human mind. One hour's instruction on Paradise would be the equivalent of ten thousand years of the word-memory methods of Urantia. You cannot grasp such communication techniques, and there is simply nothing in mortal experience with which they may be compared, nothing to which they can be likened.

27:6.5 (303.3) The masters of philosophy take supreme pleasure in imparting their interpretation of the universe of universes to those beings who have ascended from the worlds of space. And while philosophy can never be as settled in its conclusions as the facts of knowledge and the truths of experience, yet, when you have listened to these primary supernaphim discourse upon the unsolved problems of eternity and the performances of the Absolutes, you will feel a certain and lasting satisfaction concerning these unmastered questions.

27:6.6 (303.4) These intellectual pursuits of Paradise are not broadcast; the philosophy of perfection is available only to those who are personally present. The encircling creations know of these teachings only from those who have passed through this experience, and who have subsequently carried this wisdom out to the universes of space.

7. CONDUCTORS OF WORSHIP

27:7.1 (303.5) Worship is the highest privilege and the first duty of all created intelligences. Worship is the conscious and joyous act of recognizing and acknowledging the truth and fact of the intimate and personal relationships of the Creators with their creatures. The quality of worship is determined by the depth of creature perception; and as the knowledge of the infinite character of the Gods progresses, the act of worship becomes increasingly all-encompassing until it eventually attains the glory of the highest experiential delight and the most exquisite pleasure known to created beings.

27:7.2 (303.6) While the Isle of Paradise contains certain places of worship, it is more nearly one vast sanctuary of divine service. Worship is the first and dominant passion of all who climb to its blissful shores — the spontaneous ebullition of the beings who have learned enough of God to attain his presence. Circle by circle, during the inward journey through Havona, worship is a growing passion until on Paradise it becomes necessary to direct and otherwise control its expression.

27:7.3 (303.7)

Izbucnirile periodice, spontane și colective de adorație supremă și de slăvire spirituală petrecute în Paradis, se manifestă sub supravegherea unui corp special de supernafimi primari. Sub călăuzirea acestor îndrumători ai închinării, acest omagiu atinge țelul plăcerii supreme a creaturilor și ajunge pe înălțimile de perfecțiune ale sublimiei exprimări de sine și ale bucuriei personale. Toți supernafimii primari ar dori cu ardoare să fie conducători ai închinării și toate ființele ascendente s-ar bucura să rămână pentru totdeauna în atitudinea de închinare dacă șefii de însărcinare nu ar dispersa periodic grupările lor. Însă nici unei ființe ascendente nu i s-a cerut vreodată să se angajeze în sarcinile serviciului etern înainte de a fi dobândit deplina mulțumire în închinăciune.

Este sarcina conducătorilor închinării aceea de a le învăța în așa fel pe creaturile ascendente cum să se închine încât ele să poată avea această satisfacție a exprimării de sine și, în același timp, să își poată îndrepta atenția asupra activităților esențiale ale regimului Paradisului. Fără perfecționarea tehnicii de închinare, i-ar trebui sute de ani muritorului de rând care ajunge în Paradis ca să poată da o expresie deplină și satisfăcătoare emoțiilor sale de apreciere inteligentă și de recunoștință crescândă. Conducătorii închinării deschid căi de expresie noi și până atunci nemaicunoscute, astfel încât copiii minunați ai pântecului spațiului și ai travaliului timpului să fie îndreptățiți să obțină deplinele satisfacții ale închinării într-un timp mai scurt.

Toate artele tuturor ființelor din întreg universul care sunt în măsură să intensifice și să exalte deprinderile exprimării de sine și comunicarea aprecierii sunt folosite la maximul eficienței lor în venerarea Deităților Paradisului. Venerația este cea mai mare bucurie a existenței paradisiace; este jocul întineritor al Paradisului. Ceea ce jocul face pentru mintea voastră istovită pe pământ, venerația o va face pentru sufletul vostru făcut perfect în Paradis. Modul de venerare în Paradis depășește complet puterea de înțelegere a muritorului, însă puteți începe să îi apreciați spiritul chiar și aici jos, pe Urantia, căci spiritele Dumnezeilor locuiesc chiar și acum în voi, planează deasupra voastră și vă inspiră pentru adevărata venerație.

Există în Paradis anumite momente și locuri de închinare, acestea nu sunt nimerite să găzduiască revărsarea tot mai mare a emoțiilor spirituale născute în inteligența crescândă și în larga recunoaștere a divinității, care se dezvoltă în strălucitoarele ființe care fac urcă prin experiență către Insula eternă. De pe vremea lui Grandfanda, supernafimii nu au mai putut găzdui niciodată pe deplin spiritul de venerare al Paradisului. Există întotdeauna un exces de venerație, dacă este să judecăm după pregătirea în această direcție. Și aceasta din pricină că personalitățile care sunt perfecte din fire nu pot niciodată prețui pe deplin uluitoarele reacții emoționale spirituale ale ființelor care și-au croit încet și cu trudă calea în sus către gloria Paradisului, plecând din străfundurile întunericului spiritual al lumilor de jos ale timpului și spațiului. Când asemenea îngeri și muritorii ai timpului ajung în prezența puterilor Paradisului, se produce atunci expresia emoțiilor acumulate de-a lungul timpurilor, un spectacol care îi uluiește pe îngerii Paradisului și care provoacă o bucurie supremă de satisfacție divină în Deitățile Paradisului.

27:1.3 (304.1) The periodic, spontaneous, group, and other special outbursts of supreme adoration and spiritual praise enjoyed on Paradise are conducted under the leadership of a special corps of primary supernaphim. Under the direction of these conductors of worship, such homage achieves the creature goal of supreme pleasure and attains the heights of the perfection of sublime self-expression and personal enjoyment. All primary supernaphim crave to be conductors of worship; and all ascendant beings would enjoy forever remaining in the attitude of worship did not the chiefs of assignment periodically disperse these assemblages. But no ascendant being is ever required to enter upon the assignments of eternal service until he has attained full satisfaction in worship.

27:7.4 (304.2) It is the task of the conductors of worship so to teach the ascendant creatures how to worship that they may be enabled to gain this satisfaction of self-expression and at the same time be able to give attention to the essential activities of the Paradise regime. Without improvement in the technique of worship it would require hundreds of years for the average mortal who reaches Paradise to give full and satisfactory expression to his emotions of intelligent appreciation and ascendant gratitude. The conductors of worship open up new and hitherto unknown avenues of expression so that these wonderful children of the womb of space and the travail of time are enabled to gain the full satisfactions of worship in much less time.

27:7.5 (304.3) All the arts of all the beings of the entire universe which are capable of intensifying and exalting the abilities of self-expression and the conveyance of appreciation, are employed to their highest capacity in the worship of the Paradise Deities. *Worship is the highest joy of Paradise existence*; it is the refreshing play of Paradise. What play does for your jaded minds on earth, worship will do for your perfected souls on Paradise. The mode of worship on Paradise is utterly beyond mortal comprehension, but the spirit of it you can begin to appreciate even down here on Urantia, for the spirits of the Gods even now indwell you, hover over you, and inspire you to true worship.

27:7.6 (304.4) There are appointed times and places for worship on Paradise, but these are not adequate to accommodate the ever-increasing overflow of the spiritual emotions of the growing intelligence and expanding divinity recognition of the brilliant beings of experiential ascension to the eternal Isle. Never since the times of Grandfanda have the supernaphim been able fully to accommodate the spirit of worship on Paradise. Always is there an excess of worshipfulness as gauged by the preparation therefor. And this is because personalities of inherent perfection never can fully appreciate the tremendous reactions of the spiritual emotions of beings who have slowly and laboriously made their way upward to Paradise glory from the depths of the spiritual darkness of the lower worlds of time and space. When such angels and mortals of time attain the presence of the Powers of Paradise, there occurs the expression of the accumulated emotions of the ages, a spectacle astounding to the angels of Paradise and productive of the supreme joy of divine satisfaction in the Paradise Deities.

Uneori întregul Paradis este inundat de un flux dominant de expresie spirituală și veneratoare. Adesea conducătorii venerării nu pot controla astfel de fenomene înainte de apariția triplei fluctuații a luminii lăcașului Deității. Acest semn denotă că inima divină a Dumnezeilor a fost pe deplin și complet satisfăcută de adorația sinceră a locuitorilor permanenți ai Paradisului, cetățenii perfecți ai strălucirii și creaturile ascendente ale timpului. Ce triumf al tehnicii! Ce fructificare a planului și țelului etern al Zeilor, când iubirea inteligentă a copilului creat dă deplină satisfacție iubirii infinite a Tatălui Creator!

După ce ați atins suprema satisfacție a plenitudinii adorației, ați fost îndreptățiți pentru admiterea în Corpul Finalității. Cariera ascendentă este aproape terminată și se pregătește celebrarea celui de al șaptelea jubileu. Primul jubileu marca acordul muritorului cu Ajustorul Gândirii, când țelul supraviețuirii a fost pecetluit; al doilea a fost deșteptarea la viața morontială; al treilea, contopirea cu Ajustorul Gândirii; al patrulea, trezirea pe Havona. Al cincilea a celebrat descoperirea Tatălui Universal, iar al șaselea jubileu a fost ocazia trezirii în Paradis după somnul final de tranzit al timpului. Al șaptelea jubileu marchează intrarea în corpul finalităților muritori și începerea serviciului eternității. Când un finalitar va atinge al șaptelea stadiu de realizare a spiritului, acest fapt va da probabil semnalul primului jubileu al eternității.

Și așa se sfârșește povestea supernafimilor Paradisului, ordinul cel mai înalt al spiritelor ocrotitoare, aceste ființe care, în calitatea lor de clasă universală, vă însoțesc întotdeauna, de la lumea originii voastre până când, în cele din urmă, conducătorii venerației își iau rămas bun de la voi de îndată ce faceți legământul trinitar al eternității și sunteți încorporați în Corpul Muritorilor Finalitari.

Serviciul perpetuu al Trinității Paradisului este pe cale să înceapă, iar finalitarul face acum față provocării Dumnezeului Ultim.

[Prezentat de un Desăvârșitor al Înțelepciunii venit de pe Uversa.]

27:7.7 (304.5) Sometimes all Paradise becomes engulfed in a dominating tide of spiritual and worshipful expression. Often the conductors of worship cannot control such phenomena until the appearance of the threefold fluctuation of the light of the Deity abode, signifying that the divine heart of the Gods has been fully and completely satisfied by the sincere worship of the residents of Paradise, the perfect citizens of glory and the ascendant creatures of time. What a triumph of technique! What a fruition of the eternal plan and purpose of the Gods that the intelligent love of the creature child should give full satisfaction to the infinite love of the Creator Father!

27:7.8 (305.1) After the attainment of the supreme satisfaction of the fullness of worship, you are qualified for admission to the Corps of the Finality. The ascendant career is well-nigh finished, and the seventh jubilee prepares for celebration. The first jubilee marked the mortal agreement with the Thought Adjuster when the purpose to survive was sealed; the second was the awakening in the morontia life; the third was the fusion with the Thought Adjuster; the fourth was the awakening in Havona; the fifth celebrated the finding of the Universal Father; and the sixth jubilee was the occasion of the Paradise awakening from the final transit slumber of time. The seventh jubilee marks entrance into the mortal finaliter corps and the beginning of the eternity service. The attainment of the seventh stage of spirit realization by a finaliter will probably signalize the celebration of the first of the jubilees of eternity.

27:7.9 (305.2) And thus ends the story of the Paradise supernaphim, the highest order of all the ministering spirits, those beings who, as a universal class, ever attend you from the world of your origin until you are finally bidden farewell by the conductors of worship as you take the Trinity oath of eternity and are mustered into the Mortal Corps of the Finality.

27:7.10 (305.3) The endless service of the Paradise Trinity is about to begin; and now the finaliter is face to face with the challenge of God the Ultimate.

27:7.11 (305.4) [Presented by a Perfector of Wisdom from Uversa.]

Capitolul 28. Spiritele ocrotitoare ale suprauniversurilor

⇨ 027

CARTEA URANTIA

029 ⇨

PARTE I. UNIVERSUL CENTRAL ȘI SUPRAUNIVERSURILE

CAPITOLUL 28 SPIRITELE OCROTITOARE ALE SUPRAUNIVERSURILOR

Secțiuni

Introduction

1. Terțiafimii
2. Omniafimii
3. Seconafimii
4. Seconafimii Primari
5. Seconafimii Secundari
6. Seconafimii Terțiari
7. Serviciul Seconafimilor

Introduction

CUM supernafimii sunt oștirile îngerești ale universului central, iar serafimii acelea ale universurilor locale, seconafimii sunt, la rândul lor, spiritele ocrotitoare ale suprauniversurilor. Ca grad de divinitate și ca potențial de supremație, acești copii ai Spiritelor Reflectante seamănă totuși mult mai mult cu supernafimii decât cu serafimii. Ei nu slujesc singuri în supracreații, iar operațiunile care sunt aflate în sarcina asociațiilor lor nearătați sunt numeroase, și misterioase deopotrivă.

După cum sunt se prezintă în aceste expuneri, spiritele ocrotitoare ale suprauniversurilor cuprind următoarele trei ordine:

1. Seconafimii.
2. Terțiafimii.
3. Omniafimii.

De vreme ce ultimele două ordine nu sunt atât de direct preocupate de planul ascendent de înaintare a muritorilor, ele vor fi discutate pe scurt mai înainte de se trece la mai îndelunga considerație rezervată seconafimilor. Din punct de vedere tehnic, nici terțiafimii, nici omniafimii nu sunt spirite ocrotitoare ale suprauniversurilor, cu toate că și unii și ceilalți servesc ca ocrotitori spirituali în aceste domenii.

1. TERȚIAFIMII

PAPER 28 MINISTERING SPIRITS OF THE SUPERUNIVERSES

SECTIONS

Introduction

1. The Tertiaphim
2. The Omniaphim
3. The Seconaphim
4. The Primary Seconaphim
5. The Secondary Seconaphim
6. The Tertiary Seconaphim
7. Ministry of the Seconaphim

INTRODUCTION

28:0.1 (306.1) AS THE supernaphim are the angelic hosts of the central universe and the seraphim of the local universes, so are the seconaphim the ministering spirits of the superuniverses. In degree of divinity and in potential of supremacy, however, these children of the Reflective Spirits are much more like supernaphim than seraphim. They serve not alone in the supercreations, and both numerous and intriguing are the transactions sponsored by their unrevealed associates.

28:0.2 (306.2) As presented in these narratives, the ministering spirits of the superuniverses embrace the following three orders:

28:0.3 (306.3) 1. The Seconaphim.

28:0.4 (306.4) 2. The Tertiaphim.

28:0.5 (306.5) 3. The Omniaphim.

28:0.6 (306.6) Since the latter two orders are not so directly concerned with the ascendant scheme of mortal progression, they will be briefly discussed prior to the more extended consideration of seconaphim. Technically, neither tertiaphim nor omniaphim are ministering spirits of the superuniverses, though both serve as spirit ministers *in* these domains.

1. THE TERTIAPHIM

Acești înalți îngeri sunt înscrși în sediile suprauniversurilor și, în ciuda serviciului lor în creațiile locale, ei sunt, din punct de vedere tehnic, locuitori permanenți ai acestor capitale suprauniversale, prin aceea că nu sunt născuți în universurile locale. Terțafimi sunt copiii Spiritului Infinit și sunt personalizați în Paradis în grupuri de câte o mie, iar aceste ființe celeste, de o originalitate divină și de o versatilitate aproape supremă, sunt darul Spiritului Infinit către Fiii Creatori ai lui Dumnezeu.

Când un Fiu Mihail este detașat din regimul părintesc al Paradisului și este pregătit să plece în aventura universală a spațiului, atunci Spiritul Infinit zămislește un grup de o mie dintre aceste spirite însoțitoare. Acești terțafimi maiestuoși îl însoțesc pe acest Fiu Creator atunci când el se angajează în aventura de organizare a unui univers.

Pe tot parcursul perioadei inițiale de construire a unui univers, acești o mie de terțafimi formează singurul corp personal al Fiului Creator. Ei dobândesc o foarte bogată experiență ca asistenți ai Fiului, de-a lungul vremurilor frământate ale alcătuirii universului și ale altor manevre astronomice. Ei servesc alături de Fiul Creator până în ziua personalizării Strălucitoarei Stele de Dimineată, prima născută a unui univers local, fapt după care demisiile oficiale ale terțafimilor sunt înaintate și acceptate. O dată cu apariția ordinelor inițiale de viață îngerească naturală, ei se retrag din serviciul activ din universul local și devin agenți de legătură dintre Fiul Creator, căruia îi fuseseră atașați anterior, și Îmbătrâniții de Zile ai suprauniversului respectiv.

2. OMNIAFIMII

Omniafimii sunt creați de Spiritul Infinit în legătură cu cei Șapte Agenți Executivi Supremi, și sunt totodată slujitorii și mesagerii exclusivi ai acestor Agenți Executivi Supremi. Omniafimii au misiuni în marele univers. În Orvonton, ei mențin un cartier general în părțile nordice ale Uversei, unde se afla ca o colonie specială de complezență. Ei nu sunt nici înregistrați pe Uversa, nici atașați administrației noastre. Și nu sunt nici direct interesați de planul ascendent de înaintare a muritorilor.

Omniafimii sunt, în întregime, ocupați cu supravegherea suprauniversurilor în interesul unei coordonări administrative din punctul de vedere al celor Șapte Agenți Executivi Supremi. Colonia noastră de omniafimi de pe Uversa nu primește ordine decât de la Agentul Executiv Suprem al Orvontonului, și nu face rapoarte decât către el. Acesta se situează pe sfera administrativă comună numărul șapte, în inelul exterior al sateliților Paradisului.

3. SECONAFIMII

Oștirile secorafice sunt produse de cele șapte Spirite Reflectante atașate cartierului general de pe fiecare supraunivers. Paradisul are o tehnică precisă de reacție în legătură cu creația acestor îngeri în grupuri de câte șapte. Fiecare grup de șapte este compus dintr-un

28:1.1 (306.4) These high angels are of record on the superuniverse headquarters, and despite service in the local creations, technically they are residents of these superuniverse capitals inasmuch as they are not native to the local universes. Tertiaphim are children of the Infinite Spirit and are personalized on Paradise in groups of one thousand. These supernal beings of divine originality and near-supreme versatility are the gift of the Infinite Spirit to the Creator Sons of God.

28:1.2 (306.5) When a Michael Son is detached from the parental regime of Paradise and is made ready to go forth on the universe adventure of space, the Infinite Spirit is delivered of a group of one thousand of these companion spirits. And these majestic tertiaphim accompany this Creator Son when he embarks upon the adventure of universe organization.

28:1.3 (306.6) Throughout the early times of universe building, these one thousand tertiaphim are the only personal staff of a Creator Son. They acquire a mighty experience as Son assistants during these stirring ages of universe assembling and other astronomical manipulations. They serve by the side of the Creator Son until the day of the personalization of the Bright and Morning Star, the first-born of a local universe. Thereupon the formal resignations of the tertiaphim are tendered and accepted. And with the appearance of the initial orders of native angelic life, they retire from active service in the local universe and become the liaison ministers between the Creator Son of former attachment and the Ancients of Days of the superuniverse concerned.

2. THE OMNIAPHIM

28:2.1 (307.1) Omniaphim are created by the Infinite Spirit in liaison with the Seven Supreme Executives, and they are the exclusive servants and messengers of these same Supreme Executives. Omniaphim are of grand universe assignment, and in Orvonton their corps maintains headquarters in the northerly parts of Uversa, where they reside as a special courtesy colony. They are not of registry on Uversa, nor are they attached to our administration. Neither are they directly concerned with the ascendant scheme of mortal progression.

28:2.2 (307.2) The omniaphim are wholly occupied with the oversight of the superuniverses in the interests of administrative co-ordination from the viewpoint of the Seven Supreme Executives. Our colony of omniaphim on Uversa receives instructions from, and makes reports to, only the Supreme Executive of Orvonton, situated on conjoint executive sphere number seven in the outer ring of Paradise satellites.

3. THE SECONAPHIM

28:3.1 (307.3) The secoraphic hosts are produced by the seven Reflective Spirits assigned to the headquarters of each superuniverse. There is a definite Paradise-responsive technique associated with the creation of these angels in groups of seven. In each seven there

seconafim primar, din trei seconafimi secundari și din trei terțiari; ei se personalizează întotdeauna exact în această proporție. De cum sunt creați șapte astfel de seconafimi, unul dintre ei, cel primar, este atașat serviciului Celor Îmbătrâniți de Zile. Cei trei îngeri secundari sunt asociați cu trei grupuri de administratori de origine paradisiacă din supraguverne: Consilierii Divini, Desăvârșitorii Înțelepciunii și Cenzorii Universali. Cei trei îngeri terțiari sunt atașați asociațiilor trinitizate ascendenți ai șefilor suprauniversului: Puternicii Mesageri, Cei Înalți în Autoritate și Cei fără de Nume și Număr.

Seconafimii suprauniversurilor sunt urmașii Spiritelor Reflectante; reflexivitatea este deci inerentă naturii lor. Ei sunt sensibili în mod reflexiv la ansamblul fiecărei etape a fiecărei creaturi originare din cea de a Treia Sursă-Centru și din Fii Creatori ai Paradisului, însă ei nu sunt direct reflexivi ai ființelor sau entităților, personale sau de un alt fel, originare exclusiv din Prima Sursă-Centru. Noi posedăm numeroase dovezi ale actualității circuitelor universale de inteligență ale Spiritului Infinit, dar și dacă n-am avea nici o altă dovadă, activitățile reflectante ale seconafimilor ar fi arhisuficiente pentru a demonstra realitatea prezenței universale a minții infinite a Autorului Comun.

4. SECONAFIMII PRIMARI

Seconafimii primari intrați în serviciul Celor Îmbătrâniți de Zile sunt oglinzile vii ale acestor conducători triunici. Închipuiți-vă ce înseamnă în economia unui supraunivers a te putea întoarce, ca să zicem, spre o oglindă vie, și a vedea acolo, în ea, și a auzi totodată, răspunsurile categorice ale unei alte ființe, aflată la o distanță de o mie sau o sută de mii de ani lumină, și a face toate acestea cu promptitudine și cu precizie. Înregistrările sunt esențiale pentru conducerea universurilor, teledifuziunile sunt folosite, munca mesagerilor Solitari sau a altor mesageri este de foarte mare ajutor, însă de pe poziția lor de mijloc situată între lumile locuite și Paradis - între om și Dumnezeu - Cei Îmbătrâniți de Zile pot privi instantaneu în ambele direcții, pot auzi din ambele direcții și pot cunoaște ambele direcții.

Această aptitudine - de a vedea și de a auzi, ca să zicem așa, toate lucrurile - nu poate fi realizată perfect în suprauniversuri decât de către Cei Îmbătrâniți de Zile și doar pe lumile lor sediu respective. Chiar și acolo, ei întâmpină limitări: de pe Uversa, acest gen de comunicare este limitat la lumile și universurile Orvontonului și, cu toate că această aceeași tehnică de reflectare ar fi neoperativă între suprauniversuri, ea le menține pe fiecare dintre ele în contact cu universul central și cu Paradisul. Cele șapte supraguverne, deși separate individual, reflectă perfect autoritatea de sus și sunt pe deplin sensibile la nevoile lumii de jos, pe care le cunosc foarte bine.

Prin firea lor intimă, seconafimii primari manifestă înclinație către șapte tipuri de servicii, și s-ar cuveni ca cei din prima serie a acestui ordin să fie înzestrați în așa fel încât să tâlmăcească de la sine mintea Spiritului pentru Cei Îmbătrâniți de Zile:

1. Vocea Autorului Comun. În fiecare supraunivers,

are always one primary, three secondary, and three tertiary seconaphim; they always personalize in this exact proportion. When seven such seconaphim are created, one, the primary, becomes attached to the service of the Ancients of Days. The three secondary angels are associated with three groups of Paradise-origin administrators in the supergovernments: the Divine Counselors, the Perfectors of Wisdom, and the Universal Censors. The three tertiary angels are attached to the ascendant trinitized associates of the superuniverse rulers: the Mighty Messengers, Those High in Authority, and Those without Name and Number.

28:3.2 (307.4) These seconaphim of the superuniverses are the offspring of the Reflective Spirits, and therefore reflectivity is inherent in their nature. They are reflectively responsive to all of each phase of every creature of origin in the Third Source and Center and the Paradise Creator Sons, but they are not directly reflective of the beings and entities, personal or otherwise, of sole origin in the First Source and Center. We possess many evidences of the actuality of the universal intelligence circuits of the Infinite Spirit, but even if we had no other proof, the reflective performances of the seconaphim would be quite sufficient to demonstrate the reality of the universal presence of the infinite mind of the Conjoint Actor.

4. THE PRIMARY SECONAPHIM

28:4.1 (307.5) The primary seconaphim, of assignment to the Ancients of Days, are living mirrors in the service of these triune rulers. Think what it means in the economy of a superuniverse to be able to turn, as it were, to a living mirror and therein to see and therewith to hear the certain responses of another being a thousand or a hundred thousand light-years distant and to do all this instantly and unerringly. Records are essential to the conduct of the universes, broadcasts are serviceable, the work of the Solitary and other messengers is very helpful, but the Ancients of Days from their position midway between the inhabited worlds and Paradise — between man and God — can instantly look both ways, hear both ways, and *know* both ways.

28:4.2 (308.1) This ability — to hear and see, as it were, all things — can be perfectly realized in the superuniverses only by the Ancients of Days and only on their respective headquarters worlds. Even there limits are encountered: From Uversa, such communication is limited to the worlds and universes of Orvonton, and while inoperative between the superuniverses, this same reflective technique keeps each one of them in close touch with the central universe and with Paradise. The seven supergovernments, though individually segregated, are thus perfectly reflective of the authority above and are wholly sympathetic, as well as perfectly conversant, with the needs below.

28:4.3 (308.2) The primary seconaphim are found to incline by inherent nature towards seven types of service, and it is befitting that the first serials of this order should be so endowed as inherently to interpret the mind of the Spirit to the Ancients of Days:

28:4.4 (308.3) 1. *The Voice of the Conjoint Actor.* In each

primul seconafim primar și fiecare al șaptelea din acel ordin creat ulterior dovedesc un înalt grad de adaptabilitate în înțelegerea minții Spiritului Infinit și în interpretarea ei Celor Îmbătrâniți de Zile și asociațiilor lor din supraguverne, lucru de mare valoare pe centrele de comandă ale suprauniversurilor, căci, spre deosebire de creațiile locale împreună cu Divinele lor Slujitoare, sediul unui supraguvern nu dispune de o personalizare diferențiată a Spiritului Infinit. De aceea vocile secorafice se apropie mai mult decât orice de faptul de a fi reprezentantele personale ale celei de Treia Surse-Centru pe aceste sfere capitale. Este adevărat că cele șapte Spirite Reflectante sunt aici, însă aceste mame ale oștirilor secorafice nu îl reflectă pe Autorul Comun tot atât de fidel și de automat pe cât le reflectă pe cele Șapte Spirite Maestru.

2. Vocea celor Șapte Spirite Maestru. Al doilea seconafim primar, și fiecare al șaptelea creat mai apoi ai ordinului aceluia, au tendința de a descrie naturile și reacțiile colective ale celor Șapte Spirite Maestru. Cu toate că fiecare Spirit Maestru este deja reprezentat în capitala unui univers de către unul dintre cele șapte Spirite Reflectante desemnate, această reprezentare este individuală și nu colectivă. Colectiv, Spiritele Maestru nu sunt prezente decât prin reflectare; de aceea, ei primesc cu bucurie serviciile acestor îngeri cât se poate de personali aparținând celei de a doua serii de seconafimi primari, care sunt atât de potriviți pentru a-i reprezenta înaintea Celor Îmbătrâniți de Zile.

3. Vocea Fiilor Creatori. Spiritul Infinit trebuie să fi avut un rol în creația sau în pregătirea Fiilor Paradisiaci ai ordinului Mihaililor, deoarece al treilea seconafim primar și fiecare al șaptelea din seriile create ulterior posedă darul remarcabil de a fi reflectanți ai minții acestor Fii Creatori. Dacă Cei Îmbătrâniți de Zile ar dori să cunoască - să cunoască cu adevărat - atitudinea lui Mihail din Nebadon cu privire la vreo chestiune de lămurit, ei nu trebuie să îl cheme pe liniile spațiului, ci doar să îl cheme pe Șeful Vocilor Nebadonului care, la cerere, îl va prezenta pe seconafimul de înregistrare al lui Mihail; și chiar atunci și acolo, Cei Îmbătrâniți de Zile vor percepe vocea Fiului Maestru din Nebadon.

Nici un alt ordin de filiație nu este „reflexibil” în chipul acesta, și nici un alt ordin de îngeri nu poate funcționa astfel. Noi nu înțelegem pe deplin cum anume se realizează acest lucru, și eu tare mă îndoiesc că înșiși Fiii Creatori ar înțelege asta pe deplin. Însă știm cu certitudine că asta funcționează, și mai știm și că funcționează negreșit într-un mod corespunzător, căci în toată istoria Uversei, vocile secorafice nu s-au înșelat niciodată în prezentările lor.

Voi începeți să vedeți aici ceva din modul în care divinitatea cuprinde spațiul timpului și pune stăpânire pe timpul spațiului. Voi căpătați aici una dintre primele voastre străfulgerări fugitive cu privire la tehnica ciclului eternității, care este divergentă pentru moment, în vederea asistării copiilor timpului în țelul lor de a stăpâni dificultățile handicapuri ale spațiului. Și aceste fenomene se adaugă tehnicilor universale stabilite de Spiritele Reflectante.

Deși aparent privați de prezența personală a Spiritelor Maestru de deasupra și a Fiilor Creatori de dedesubt, Cei Îmbătrâniți de Zile au la dispoziția lor ființe vii, acordate cu mecanismele cosmice ale

superuniverse the first primary seconaphim and every seventh one of that order subsequently created exhibit a high order of adaptability for understanding and interpreting the mind of the Infinite Spirit to the Ancients of Days and their associates in the supergovernments. This is of great value on the headquarters of the superuniverses, for, unlike the local creations with their Divine Ministers, the seat of a supergovernment does not have a specialized personalization of the Infinite Spirit. Hence these secoraphic voices come the nearest to being the personal representatives of the Third Source and Center on such a capital sphere. True, the seven Reflective Spirits are there, but these mothers of the secoraphic hosts are less truly and automatically reflective of the Conjoint Actor than of the Seven Master Spirits.

28:4.5 (308.4) 2. *The Voice of the Seven Master Spirits.*

The second primary seconaphim and every seventh one thereafter created incline towards portraying the collective natures and reactions of the Seven Master Spirits. Though each Master Spirit is already represented on a superuniverse capital by some one of the seven Reflective Spirits of assignment, such representation is individual, not collective. Collectively, they are only reflectively present; therefore do the Master Spirits welcome the services of these highly personal angels, the second serials of the primary seconaphim, who are so competent to represent them before the Ancients of Days.

28:4.6 (308.5) 3. *The Voice of the Creator Sons.*

The Infinite Spirit must have had something to do with the creation or training of the Paradise Sons of the order of Michael, for the third primary seconaphim and every seventh serial thereafter possess the remarkable gift of being reflective of the minds of these Creator Sons. If the Ancients of Days would like to know — really know — the attitude of Michael of Nebadon regarding some matter under consideration, they do not have to call him on the lines of space; they need only call for the Chief of Nebadon Voices, who, upon request, will present the Michael seconaphim of record; and right then and there the Ancients of Days will perceive the voice of the Master Son of Nebadon.

28:4.7 (309.1) No other order of sonship is thus “reflectible,” and no other order of angel can thus function. We do not fully understand just how this is accomplished, and I doubt very much that the Creator Sons themselves fully understand it. But of a certainty we know it works, and that it unfailingly works acceptably we also know, for in all the history of Uversa the secoraphic voices have never erred in their presentations.

28:4.8 (309.2) You are here beginning to see something of the manner in which divinity encompasses the space of time and masters the time of space. You are here obtaining one of your first fleeting glimpses of the technique of the eternity cycle, divergent for the moment to assist the children of time in their tasks of mastering the difficult handicaps of space. And these phenomena are additional to the established universe technique of the Reflective Spirits.

28:4.9 (309.3) Though apparently deprived of the personal presence of the Master Spirits above and of the Creator Sons below, the Ancients of Days have at their command living beings attuned to cosmic mechanisms

perfecțiunii reflectante și ale preciziei ultime; ei pot astfel să se bucure de prezența prin reflectare a tuturor acelor ființe de sus de a căror prezență personală sunt lipsiți. Cu și prin aceste mijloace, precum și prin altele necunoscute vouă, Dumnezeu este potențial prezent în cartierele generale ale suprauniversurilor.

Cei Îmbătrâniți de Zile cunosc perfect voința tatălui, prin deducție, îmbinând vocea fulgerătoare a Spiritului din înalt cu vocile fulgerătoare de jos ale Mihaililor. Aceasta le dă o certitudine infailibilă în aprecierea voii Tatălui cu privire la treburile administrative ale universului local. Însă, pentru a deduce voia unuia dintre Dumnezeii din cunoașterea voii celorlalți doi, Cei trei Îmbătrâniți de Zile trebuie să acționeze împreună; doi n-ar fi în stare să obțină răspunsul. Și de aceea, și să nu mai fie alții, peste suprauniversuri domnesc întotdeauna câte trei Îmbătrâniți de Zile, iar nu unul singur, nici chiar doi.

4. Vocea Oștirilor Îngerești. Al patrulea seconafim primar și toate seriile de câte șapte create ulterior se dovedesc a fi îngeri deosebit de sensibili la sentimentele tuturor ordinilor de îngeri, inclusiv supernafimii de deasupra și serafimii de dedesubt. Astfel atitudinea oricărui înger comandant sau supraveghetor poate fi luată pe loc în considerare la oricare dintre consfăturile Celor Îmbătrâniți de Zile. Nu trece nici măcar o zi pe lumea voastră, fără ca șeful serafimilor de pe Urantia să nu fie făcut conștient de fenomenul transferului prin reflectare, de faptul că s-a recurs la el de pe Uversa dintr-un anumit motiv; însă, dacă nu este înștiințat dinainte de un Mesager Solitar, el rămâne complet neștiutor de ceea ce se caută și de cum anume se găsește. Spiritele ocrotitoare ale timpului oferă constant acest fel de mărturie inconștientă și, deci, cu siguranță lipsită de părtinire referitoare la interminabilul șir de materii care angajează atenția și sfătuirea Celor Îmbătrâniți de Zile și a asociaților lor.

5. Receptorii Teledifuziunilor. Există o categorie specială de mesaje teledifuzate care sunt primite doar de acești seconafimi primari. Cu toate că nu sunt emițătorii reguțați ai Uversei, ei lucrează în legătură cu îngerii vocilor reflectante în vederea sincronizării viziunii reflectante a Celor Îmbătrâniți de Zile cu anumite mesaje actuale care vin pe circuitele stabilite de comunicare universală. Receptorii teledifuziunilor sunt seconafimii de ordinul cinci, cel de-al cincilea seconafim primar care urmează să fie creat și fiecare al șaptelea care urmează după aceea.

6. Personalitățile de Transport. Sunt seconafimii care îi transportă pe pelerinii timpului de pe lumile-sedii ale suprauniversurilor până la cercul exterior al Havonei. Ei formează corpul de transport al suprauniversurilor, acționând în interior, spre Paradis, și în exterior spre lumile sectoarelor lor respective. Acest corp este compus din al șaselea seconafim primar și din fiecare al șaptelea creat ulterior.

7. Corpul de Rezervă. Un foarte vast grup de seconafimi, primarii de ordinul șapte, sunt ținuti în rezervă pentru misiunile neclasate și pentru desemnările de urgență ale tăramurilor. Nefiind înalt specializați, ei pot la fel de bine să acționeze în orice calitate dintre cele deținute de diverșii lor asociați, însă ei se angajează într-o muncă atât de specializată numai în cazuri de urgență. Sarcinile lor obișnuite constau în îndeplinirea acelor îndatoriri generalizate dintr-un

of reflective perfection and ultimate precision whereby they may enjoy the reflective presence of all those exalted beings whose personal presence is denied them. By and through these means, and others unknown to you, God is potentially present on the headquarters of the superuniverses.

28:4.10 (309.4) The Ancients of Days perfectly deduce the Father's will by equating the Spirit voice-flash from above and the Michael voice-flashes from below. Thus may they be unerringly certain in calculating the Father's will concerning the administrative affairs of the local universes. But to deduce the will of one of the Gods from a knowledge of the other two, the three Ancients of Days must act together; two would not be able to achieve the answer. And for this reason, even were there no others, the superuniverses are always presided over by three Ancients of Days, and not by one or even two.

28:4.11 (309.5) 4. *The Voice of the Angelic Hosts.* The fourth primary seconaphim and every seventh serial prove to be angels peculiarly responsive to the sentiments of all orders of angels, including the supernaphim above and the seraphim below. Thus the attitude of any commanding or supervising angel is immediately available for consideration at any council of the Ancients of Days. Never a day passes on your world that the chief of seraphim on Urantia is not made conscious of the phenomenon of reflective transference, of being drawn upon from Uversa for some purpose; but unless forewarned by a Solitary Messenger, she remains wholly ignorant of what is sought and of how it is secured. These ministering spirits of time are constantly furnishing this sort of unconscious and certainly, therefore, unprejudiced testimony concerning the endless array of matters engaging the attention and counsel of the Ancients of Days and their associates.

28:4.12 (309.6) 5. *Broadcast Receivers.* There is a special class of broadcast messages which are received only by these primary seconaphim. While they are not the regular broadcasters of Uversa, they work in liaison with the angels of the reflective voices for the purpose of synchronizing the reflective vision of the Ancients of Days with certain actual messages coming in over the established circuits of universe communication. Broadcast receivers are the fifth serials, the fifth primary seconaphim to be created and every seventh one thereafter.

28:4.13 (310.1) 6. *Transport Personalities.* These are the seconaphim who carry the pilgrims of time from the headquarters worlds of the superuniverses to the outer circle of Havona. They are the transport corps of the superuniverses, operating inward to Paradise and outward to the worlds of their respective sectors. This corps is composed of the sixth primary seconaphim and every seventh one subsequently created.

28:4.14 (310.2) 7. *The Reserve Corps.* A very large group of seconaphim, the seventh primary serials, are held in reserve for the unclassified duties and the emergency assignments of the realms. Not being highly specialized, they can function fairly well in any of the capacities of their diverse associates, but such specialized work is undertaken only in emergencies. Their usual tasks are the performance of those generalized duties of a superuniverse which do not fall

supraunivers, acelea care nu intră în atribuțiile îngerilor care au o datorie anume.

within the scope of the angels of specific assignment.

5. SECONAFIMII SECUNDARI

Seconafimii ordinului secundar nu sunt mai puțin reflectanți decât semenii lor primari. În cazul seconafimilor, faptul că sunt clasați ca primar, ca secundar și ca terțiar nu indică o diferență de statut sau de funcție; asta denotă doar ordinea de procedură. Cele trei grupuri dovedesc calități identice în activitățile lor.

Cele șapte tipuri reflectante ale seconafimilor secundari sunt atașate serviciului asociaților coordonați de origine trinitară a Celor Îmbătrâniți de Zile după cum urmează:

Desăvârșitorilor Înțelepciunii - Vocile Înțelepciunii, Sufletele Filozofiei și Uniunile Sufletelor.

Consilierilor Divini - Inimile Sfătuirii, Bucuriile Existenței și Satisfacțiile Servirii.

Cenzorilor Universali - Discernătorii Spiritelor.

Ca și ordinul primar, acest grup este creat în serie; adică, primul născut a fost o Voce a Înțelepciunii, iar al șaptelea care a urmat a fost la fel; și tot așa este cu celelalte șase tipuri ale acestor îngeri reflectanți.

1. Vocea Înțelepciunii. Unii dintre seconafimii aceștia sunt într-o perpetuă legătură cu bibliotecile vii ale Paradisului, păzitorii cunoștințelor făcând parte dintre supernafimii primari. În serviciul lor reflectant specializat, Vocile Înțelepciunii sunt concentrări și focalizări vii, curente, complete și în întregul demne de încredere ale înțelepciunii coordonate a universului universurilor. La volumul aproape infinit de informații care circulă pe circuitele principale ale suprauniversurilor, aceste ființe supreme sunt atât de reflectante și de selective, atât de sensibile încât să fie capabile să extragă și să primească esența înțelepciunii, și să transmită cu precizie aceste bijuterii de activitate mentală superiorilor lor, Desăvârșitorii Înțelepciunii. Și ei acționează în așa fel încât Desăvârșitorii Înțelepciunii nu numai că aud expresiile actuale și originale ale acestei înțelepciuni, dar și le văd, prin reflectare, pe înșeși ființele care au exprimat-o, ființe de origine înaltă ori umilă.

Stă scris: „Dacă unui om îi lipsește înțelepciunea, să o ceară”. Pe Uversa, când devine necesar să se ajungă la decizii de înțelepciune în situațiile problematice ale treburilor complexe ale guvernului suprauniversului, când atât înțelepciunea perfecțiunii cât și cea a practicabilității trebuie să își facă apariția, atunci Desăvârșitorii Înțelepciunii convoacă o baterie a Vocilor Înțelepciunii. Cu iscusința desăvârșită a ordinului lor, Desăvârșitorii îi acordă și îi orientează pe acești receptori vii ai înțelepciunii mentalizate și circulante a universului universurilor, astfel încât, în mod necesar, de la aceste voci secorafice vine un curent al înțelepciunii divine din universul de deasupra, precum și o revărsare a înțelepciunii practice de la spiritele înalte ale universurilor de jos.

5. THE SECONDARY SECONAPHIM

28:5.1 (310.3) Seconaphim of the secondary order are no less reflective than their primary fellows. Being classed as primary, secondary, and tertiary does not indicate a differential of status or function in the case of seconaphim; it merely denotes orders of procedure. Identical qualities are exhibited by all three groups in their activities.

28:5.2 (310.4) The seven reflective types of secondary seconaphim are assigned to the services of the co-ordinate Trinity-origin associates of the Ancients of Days as follows:

28:5.3 (310.5) To the Perfectors of Wisdom — the Voices of Wisdom, the Souls of Philosophy, and the Unions of Souls.

28:5.4 (310.6) To the Divine Counselors — the Hearts of Counsel, the Joys of Existence, and the Satisfactions of Service.

28:5.5 (310.7) To the Universal Censors — the Discerners of Spirits.

28:5.6 (310.8) Like the primary order, this group is created serially; that is, the first-born was a Voice of Wisdom, and the seventh thereafter was similar, and so with the six other types of these reflective angels.

28:5.7 (310.9) 1. *The Voice of Wisdom.* Certain of these seconaphim are in perpetual liaison with the living libraries of Paradise, the custodians of knowledge belonging to the primary supernaphim. In specialized reflective service the Voices of Wisdom are living, current, replete, and thoroughly reliable concentrations and focalizations of the co-ordinated wisdom of the universe of universes. To the well-nigh infinite volume of information circulating on the master circuits of the superuniverses, these superb beings are so reflective and selective, so sensitive, as to be able to segregate and receive the essence of wisdom and unerringly to transmit these jewels of mentation to their superiors, the Perfectors of Wisdom. And they so function that the Perfectors of Wisdom not only hear the actual and original expressions of this wisdom but also reflectively see the very beings, of high or lowly origin, who gave voice to it.

28:5.8 (310.10) It is written, “If any man lack wisdom, let him ask.” On Uversa, when it becomes necessary to arrive at the decisions of wisdom in the perplexing situations of the complex affairs of the superuniverse government, when both the wisdom of perfection and of practicability must be forthcoming, then do the Perfectors of Wisdom summon a battery of the Voices of Wisdom and, by the consummate skill of their order, so attune and directionize these living receivers of the enminded and circulating wisdom of the universe of universes that presently, from these seconaphic voices, there ensues a stream of the wisdom of divinity from the universe above and a flood of the wisdom of practicality from the higher minds of the universes below.

Dacă se iscă confuzie în ceea ce privește armonizarea acestor două versiuni ale înțelepciunii, se face imediat apel la Consilierii Divini, care aleg pe loc combinația potrivită de proceduri. Dacă există vreo îndoielă asupra autenticității unui lucru care vine de pe tărâmurile unde s-a răspândit rebeliunea, se face atunci apel la Cenzorii care, cu Discernătorii lor de Spirite, sunt capabili să determine imediat „ce fel de spirit” l-a făcut să acționeze pe sfătuitor. Așa sunt înțelepciunea vremurilor și intelectul momentului mereu prezente pentru Cei Îmbătrâniți de Zile, ca și o carte deschisă sub privirea lor binevoitoare.

Voi nu puteți înțelege decât vag ce înseamnă toate acestea pentru cei care sunt răspunzători de dirijarea guvernelor suprauniversale. Imensitatea acestor operațiuni, și posibilitatea lor de a fi înțelese sunt cu totul dincolo de concepțiile finite. Când veți sta, așa cum am stat și eu în repetate rânduri, în sălile speciale de primire ale templului înțelepciunii de pe Uversa, și când veți vedea toate acestea în plină desfășurare, veți fi îndemnați la adorație de perfecțiunea complexității și de siguranța funcționării comunicărilor interplanetare ale universului. Veți aduce omagiu divinei înțelepciuni și bunătății a Dumnezeuilor, care fac planuri și le duc la îndeplinire cu o tehnică atât de minunată. Iar aceste lucruri se petrec întocmai după cum le-am descris.

2. *Sufletul Filozofiei.* Acești minunați educatori sunt, de asemenea, atașați Desăvârșitorilor Înțelepciunii și, când nu au fost direcționați altfel, ei rămân în sincronism focal cu maeștrii filozofiei din Paradis. Închipuiți-vă că vă așezați în fața unei oglinzi vii, ca să zicem așa, dar în loc de a zări înfățișarea eului vostru finit și material, voi să percepeți o imagine reflectată a înțelepciunii divinității și a filozofiei Paradisului. Și dacă devine un lucru de dorit „înruparea” acestei filozofii a perfecțiunii, să o diluați în așa fel încât să o faceți aplicabilă și asimilabilă de către umilele popoare ale lumilor inferioare, aceste oglinzi vii nu trebuie decât să-și îndrepte fața în jos pentru a reflecta normele și nevoile unei alte lumi sau ale unui alt univers.

Prin chiar folosirea acestor tehnici, Desăvârșitorii Înțelepciunii își adaptează deciziile și recomandările la nevoile reale și la statutul actual al popoarelor și al lumilor luate în considerare; și ei acționează întotdeauna laolaltă cu Consilierii Divini și cu Cenzorii Universali. Însă plenitudinea sublimă a acestor operațiuni depășește chiar și facultatea mea de înțelegere.

3. *Uniunea Sufletelor.* Statul major triunic atașat Desăvârșitorilor Înțelepciunii este completat de acești reflectori ai idealurilor și al statutului relațiilor etice. Dintre toate problemele universului necesitând exercițiul unei înțelepciuni desăvârșite întemeiate pe experiență și pe adaptabilitate, nici una nu este mai importantă decât acelea care se ivesc din relațiile și din asocierile ființelor inteligente. Fie în asociațiile umane de comerț, în prietenii și în căsătorii, fie în legăturile oștirilor îngerești, continuă să se iște unele fricțiuni mărunte, neînțelegeri minore, prea banale până și pentru a atrage atenția conciliatorilor, însă îndeajuns de iritante și de supărătoare pentru a strica bunul mers al universului dacă li s-ar permite să se înmulțească și să dureze. De aceea, Desăvârșitorii Înțelepciunii ne pun la dispoziție experiența plină de înțelepciune a ordinului lor ca fiind „uleiul împăcării” pentru un supraunivers întreg. În toată

28:5.9 (311.1) If confusion arises regarding the harmonization of these two versions of wisdom, immediate appeal is made to the Divine Counselors, who forthwith rule as to the proper combination of procedures. If there is any doubt as to the authenticity of something coming in from realms where rebellion has been rife, appeal is made to the Censors, who, with their Discerners of Spirits, are able to rule immediately as to “what manner of spirit” actuated the adviser. So are the wisdom of the ages and the intellect of the moment ever present with the Ancients of Days, like an open book before their beneficent gaze.

28:5.10 (311.2) You can just faintly comprehend what all this means to those who are responsible for the conduct of the superuniverse governments. The immensity and the comprehensiveness of these transactions are quite beyond finite conception. When you stand, as I repeatedly have, in the special receiving chambers of the temple of wisdom on Uversa and see all this in actual operation, you will be moved to adoration by the perfection of the complexity, and by the surety of the working, of the interplanetary communications of the universes. You will pay homage to the divine wisdom and goodness of the Gods, who plan and execute with such superb technique. And these things actually happen just as I have portrayed them.

28:5.11 (311.3) 2. *The Soul of Philosophy.* These wonderful teachers are also attached to the Perfectors of Wisdom and, when not otherwise directionized, remain in focal synchrony with the masters of philosophy on Paradise. Think of stepping up to a huge living mirror, as it were, but instead of beholding the likeness of your finite and material self, of perceiving a reflection of the wisdom of divinity and the philosophy of Paradise. And if it becomes desirable to “incarnate” this philosophy of perfection, so to dilute it as to make it practical of application to, and assimilation by, the lowly peoples of the lower worlds, these living mirrors have only to turn their faces downward to reflect the standards and needs of another world or universe.

28:5.12 (311.4) By these very techniques do the Perfectors of Wisdom adapt decisions and recommendations to the real needs and actual status of the peoples and worlds under consideration, and always do they act in concert with the Divine Counselors and the Universal Censors. But the sublime repleteness of these transactions is beyond even my ability to comprehend.

28:5.13 (311.5) 3. *The Union of Souls.* Completing the triune staff of attachment to the Perfectors of Wisdom, are these reflectors of the ideals and status of ethical relationships. Of all the problems in the universe requiring an exercise of the consummate wisdom of experience and adaptability, none are more important than those arising out of the relationships and associations of intelligent beings. Whether in human associations of commerce and trade, friendship and marriage, or in the liaisons of the angelic hosts, there continue to arise petty frictions, minor misunderstandings too trivial even to engage the attention of conciliators but sufficiently irritating and disturbing to mar the smooth working of the universe if they were allowed to multiply and continue. Therefore do the Perfectors of Wisdom make available the wise experience of their order as the “oil of reconciliation” for

această muncă, acești înțelepți ai suprauniversurilor sunt secondanți cu pricepere de asociații lor reflectanți, Uniunile Sufletelor, care fac să fie accesibile informațiile curente referitoare la statutul universului și descriu totodată idealul paradisiac cu privire la cea mai bună elucidare a acestor probleme tulburătoare. Atunci când nu sunt precis direcționați altundeva, acești seconafimi rămân în legătură reflexivă cu interpreții de etică din Paradis.

Aceștia sunt îngerii care încurajează și ușurează munca de echipă a întregului Orvonton. Una dintre cele mai importante lecții de învățat pe parcursul carierei voastre muritoare este aceea de muncă în echipă. Sferele perfecțiunii sunt populate de cei care și-au însușit această artă de a lucra cu alte ființe. Puține sunt sarcinile din Univers încredințate slujitorului solitar. Cu cât urcați mai sus, cu atât mai însingurați deveniți atunci când sunteți temporar lipsiți de tovarășia semenilor voștri.

4. Inima Sfatului. Acesta este primul grup de genii reflexive puse sub supravegherea Consilierilor Divini. Seconafimii de acest tip sunt în posesia faptelor spațiului, ei selectând astfel de date din circuitele timpului. Ei îi reflectă în special pe coordonatorii suprafaței de informații, însă, într-un mod selectiv, ei reflectă, totodată sfatul tuturor ființelor, atât cele de rang înalt, cât și cele de rang inferior. De fiecare dată când Consilierii Divini sunt chemați să dea vreun sfat important sau să ia vreo decizie însemnată, ei solicită imediat un ansamblu de Inimi ale Sfatului și transmit de îndată o hotărâre care încorporează efectiv înțelepciunea și judecata coordonate ale minților celor mai competente ale suprauniversurilor, după ce totul a fost verificat și revizuit în lumina sfatului prealuminatelor minți ale Havonei și chiar și ale Paradisului.

5. Bucuria Existenței. Prin natura lor, aceste ființe sunt, prin reflexie, acordate cu supraveghetorii serafici de mai sus ai armoniei și cu unii dintre serafimii de mai jos, însă este greu de explicat ce anume fac cu adevărat membrii acestui grup interesant. Activitățile lor principale sunt îndreptate către încurajarea la reacții de bucurie printre diversele ordine ale oștirilor îngerești sau ale umilelor creaturi volitive. Consilierii Divini cărora le sunt atașate Bucuriile Existenței se folosesc rareori pentru a găsi neapărat bucuria. Într-o manieră mai generală și în colaborare cu îndrumătorii de retrospecție, ele operează ca centru de coordonare a bucuriilor, căutând să intensifice reacțiile de plăcere ale tărâmurilor, încercând totodată să ascute simțul umorului, să dezvolte un umor superior printre muritori și îngeri. Ele se străduiesc să demonstreze că există o bucurie intrinsecă existenței ființelor înzestrate cu liberă voință, independent de toate influențele exterioare; și au dreptate, cu toate că întâlnesc mari dificultăți în insuflarea acestui adevăr minții oamenilor primitivi. Personalitățile spirituale mai înalte și îngerii răspund mai rapid la aceste eforturi educative.

6. Satisfacția Serviciului. Acești îngeri reflectă în cel mai înalt grad atitudinea directorilor de conduită din Paradis și operează într-un mod foarte asemănător celui al Bucuriilor Existenței. Ei se străduiesc să pună în valoare serviciul și să sporească satisfacția care are să decurgă din asta. Ei au contribuit mult la punerea în valoare a recompenselor amânate, inerente serviciilor dezinteresate, serviciu în vederea extinderii regatului

an entire superuniverse. In all this work these wise men of the superuniverses are ably seconded by their reflective associates, the Unions of Souls, who make available current information regarding the status of the universe and concurrently portray the Paradise ideal of the best adjustment of these perplexing problems. When not specifically directionized elsewhere, these seconaphim remain in reflective liaison with the interpreters of ethics on Paradise.

28:5.14 (312.1) These are the angels who foster and promote the teamwork of all Orvonton. One of the most important lessons to be learned during your mortal career is *teamwork*. The spheres of perfection are manned by those who have mastered this art of working with other beings. Few are the duties in the universe for the lone servant. The higher you ascend, the more lonely you become when temporarily without the association of your fellows.

28:5.15 (312.2) 4. *The Heart of Counsel*. This is the first group of these reflective geniuses to be placed under the supervision of the Divine Counselors. Seconaphim of this type are in possession of the facts of space, being selective for such data in the circuits of time. Especially are they reflective of the superaphic intelligence co-ordinators, but they are also selectively reflective of the counsel of all beings, whether of high or low estate. Whenever the Divine Counselors are called upon for important advice or decisions, they immediately requisition an ensemble of the Hearts of Counsel, and presently there is handed down a ruling which actually incorporates the co-ordinated wisdom and advice of the most competent minds of the entire superuniverse, all of which has been censored and revised in the light of the counsel of the high minds of Havona and even of Paradise.

28:5.16 (312.3) 5. *The Joy of Existence*. By nature these beings are reflectively attuned to the superaphic harmony supervisors above and to certain of the seraphim below, but it is difficult to explain just what the members of this interesting group really do. Their principal activities are directed toward promoting reactions of joy among the various orders of the angelic hosts and the lower will creatures. The Divine Counselors, to whom they are attached, seldom use them for specific joy finding. In a more general manner and in collaboration with the reversion directors, they function as joy clearinghouses, seeking to upstep the pleasure reactions of the realms while trying to improve the humor taste, to develop a superhumor among mortals and angels. They endeavor to demonstrate that there is inherent joy in freewill existence, independent of all extraneous influences; and they are right, although they meet with great difficulty in inculcating this truth in the minds of primitive men. The higher spirit personalities and the angels are more quickly responsive to these educational efforts.

28:5.17 (312.4) 6. *The Satisfaction of Service*. These angels are highly reflective of the attitude of the directors of conduct on Paradise, and functioning much as do the Joys of Existence, they strive to enhance the value of service and to augment the satisfactions to be derived therefrom. They have done much to illuminate the deferred rewards inherent in unselfish service, service for the extension of the kingdom of truth.

adevărului.

Consilierii Divini, cărora le este atașat acest ordin, îi folosesc pentru a reflecta de la o lume la alta binefacerile care rezultă din serviciul spiritual. Și, folosindu-se de înfăptuirile celor mai buni pentru a inspira și încuraja pe cei mediocri, acești seconafimi contribuie imens la calitatea serviciului devotat în suprauniversuri. Se face uz efectiv de spiritul competitiv frătesc, transmițând către oricare dintre lumi informații despre ceea ce fac celelalte, îndeosebi cele mai bune. O rivalitate înviorătoare și sănătoasă este încurajată chiar și printre oștirile serafice.

7. Discernătorul de Spirite. Există o legătură specială între consilierii și sfătătorii celui de al doilea cerc al Havonei și acești îngeri reflectanți. Ei sunt singurii seconafimi atașați Cenzorilor Universal, însă sunt probabil specializați în modul cel mai unic dintre toți semenii lor. Fără a se ține seama de sursa sau de canalul de informație, și oricât de slabă ar fi mărturia adusă, când este supusă scrutării lor reflexive, acești discernători ne vor informa pe loc asupra adevărului motiv, a țelului efectiv și a naturii reale a originii lui. Mă minunez adesea în fața superbe funcționări a acestor îngeri care reflectă atât de infailibil caracterul moral și spiritual actual al oricărui individ asupra căruia ei se concentrează.

Discernătorii Spiritelor îndeplinesc aceste servicii complexe datorită „clarviziunii spirituale” inerente, dacă se poate să folosesc această expresie într-o încercare de a transmite minții umane gândul că așa funcționează acești îngeri reflectanți: intuitiv, natural și infailibil. Atunci când Cenzorii Universal văd aceste prezentări, ei se găsesc față în față cu sufletul dezgolit al individului reflectat; și chiar această certitudine și perfecțiune a portretizării explică în parte de ce Cenzorii pot să opereze atât de just ca judecători drepti. Discernătorii îi însoțesc întotdeauna pe Cenzori în orice misiune în afara Uversei; și ei sunt la fel de eficienți în afară, în universuri, ca și în cartierul lor general de pe Uversa.

Vă asigur că toate aceste tranzacții ale lumii spiritului sunt reale, că ele au loc în acord cu uzanțele stabilite și în armonie cu legile imuabile ale domeniilor universale. Imediat ce au primit suflul vieții, ființele fiecărui ordin nou creat sunt instantaneu reflectate sus; un portret viu al naturii și al potențialului creaturii este transmis ca un fulger sediului suprauniversului. Astfel, prin intermediul discernătorilor, Cenzorii sunt pe deplin informați exact de „felul de spirit” care a fost născut pe lumile spațiului.

Așa este cu oamenii muritori: Spiritul-Mamă al Salvingtonului vă cunoaște pe deplin, căci Spiritul Sfânt de pe lumea voastră „cercetează toate lucrurile”, și tot ceea ce Spiritul divin cunoaște despre voi este imediat accesibil ori de câte ori discernătorii secorafici reflectă Spiritul cu privire la ceea ce Spiritul cunoaște din voi. Trebuie totuși să se menționeze că cunoașterea și planurile fragmentelor Tatălui nu se pot reflecta. Discernătorii pot reflecta prezența Ajustorilor și o fac (iar Cenzorii îi declară divini), însă nu pot descifra conținutul minții a Veghetorilor de Mister.

28:5.18 (312:5) The Divine Counselors, to whom this order is attached, utilize them to reflect from one world to another the benefits to be derived from spiritual service. And by using the performances of the best to inspire and encourage the mediocre, these seconaphim contribute immensely to the quality of devoted service in the superuniverses. Effective use is made of the fraternal competitive spirit by circulating to any one world information about what the others, particularly the best, are doing. A refreshing and wholesome rivalry is promoted even among the seraphic hosts.

28:5.19 (313:1) 7. *The Discerner of Spirits.* A special liaison exists between the counselors and advisers of the second Havona circle and these reflective angels. They are the only seconaphim attached to the Universal Censors but are probably the most uniquely specialized of all their fellows. Regardless of the source or channel of information, no matter how meager the evidence at hand, when it is subjected to their reflective scrutiny, these discerners will forthwith inform us as to the true motive, the actual purpose, and the real nature of its origin. I marvel at the superb functioning of these angels, who so unerringly reflect the actual moral and spiritual character of any individual concerned in a focal exposure.

28:5.20 (313:2) The Discerners of Spirits carry on these intricate services by virtue of inherent “spiritual insight,” if I may use such words in an endeavor to convey to the human mind the thought that these reflective angels thus function intuitively, inherently, and unerringly. When the Universal Censors behold these presentations, they are face to face with the naked soul of the reflected individual; and this very certainty and perfection of portraiture in part explains why the Censors can always function so justly as righteous judges. The discerners always accompany the Censors on any mission away from Uversa, and they are just as effective out in the universes as at their Uversa headquarters.

28:5.21 (313:3) I assure you that all these transactions of the spirit world are real, that they take place in accordance with established usages and in harmony with the immutable laws of the universal domains. The beings of every newly created order, immediately upon receiving the breath of life, are instantly reflected on high; a living portrayal of the creature nature and potential is flashed to the superuniverse headquarters. Thus, by means of the discerners, are the Censors made fully cognizant of exactly “what manner of spirit” has been born on the worlds of space.

28:5.22 (313:4) So it is with mortal man: The Mother Spirit of Salvington knows you fully, for the Holy Spirit on your world “searches all things,” and whatsoever the divine Spirit knows of you is immediately available whenever the secoraphic discerners reflect with the Spirit concerning the Spirit’s knowledge of you. It should, however, be mentioned that the knowledge and plans of the Father fragments are not reflectible. The discerners can and do reflect the presence of the Adjusters (and the Censors pronounce them divine), but they cannot decipher the content of the mindedness of the Mystery Monitors.

6. SECONAFIMII TERȚIARI

6. THE TERTIARY SECONAPHIM

În aceeași chip ca și semenii lor, acești îngeri sunt creați în serie și în șapte tipuri reflectante, însă aceste tipuri nu sunt desemnate individual pentru serviciile separate ale administratorilor de supraunivers. Toți seconafimii terțiari sunt atașați colectiv Fiilor de Împlinire Trinitizați, iar acești fii ascendenți îi utilizează cu schimb; adică Puternicii Mesageri se pot folosi de oricare dintre tipurile terțiare, și la fel fac și coordonatorii lor, Cei Înalți în Autoritate și Cei fără de Nume și Număr. Iată cele șapte tipuri de seconafimi terțiari:

1. Semnificația Originilor. Fiii Trinitizați ascendenți ai guvernului unui supraunivers au responsabilitatea de a se ocupa de toate problemele legate de originea oricărui individ, a oricărei rase și a oricărei lumi; iar semnificația originii este chestiunea cea mai importantă pentru toate planurile noastre de avansare cosmică a creaturilor vii ale tărâmului. Toate relațiile și aplicarea legilor eticii decurg din faptele fundamentale ale originii. Originea este baza reacției relaționale a Dumnezeilor. Autorul Comun întotdeauna „ia seama la om, la felul în care s-a născut”.

La ființele descendente superioare, originea este pur și simplu un fapt care trebuie verificat; la ființele ascendente însă, inclusiv la ordinele inferioare de îngeri, natura și circumstanțele originii lor nu sunt întotdeauna destul de clare, deși au o importanță deopotrivă de vitală la aproape fiecare cotitură în treburile universului - de unde și utilitatea de a avea la dispoziția noastră o serie de seconafimi reflexivi capabili să descrie instantaneu tot ce se cere privitor la geneza oricărei ființe, atât în universul central, cât și pe tot cuprinsul tărâmului unui supraunivers.

Semnificațiile Originii sunt genealogiile vii de referință imediată ale imensei mulțimi de ființe - umane, îngerești și de altă natură - care locuiesc în cele șapte suprauniversuri. Ei sunt întotdeauna gata să ofere superiorilor lor o estimare la zi, completă și credibilă a factorilor ancestrali și a statutului curent actual al oricărui individ de pe orice lume a suprauniversurilor lor respective; iar aprecierea faptelor deținute este mereu la zi, aproape la minut.

2. Memoria Milosteniei. Acestea sunt arhivele vii, actuale, totale și complete, ale milosteniei care a fost extinsă la indivizi și la rase, prin grija delicată a intermediarilor Spiritului Infinit în misiunile lor de a adapta justețea dreptății la statutul tărâmurilor, așa cum este ea destăinuită prin descrierile Semnificațiilor Originii. Memoria Milosteniei dezvăluie datoria morală a copiilor milosteniei - datoriile lor spirituale - de pus în balanță cu bunurile rezervei lor salvatoare stabilite de Fiii lui Dumnezeu. Revelând milostenia preexistentă a Tatălui, Fii lui Dumnezeu stabilesc creditul necesar pentru a asigura supraviețuirea tuturor. Apoi, și conform concluziilor Semnificațiilor Originii, este deschis câte un credit de milostenie pentru supraviețuirea fiecărei creaturi raționale, un credit de proporții generoase și de o grație suficientă pentru a asigura supraviețuirea oricărui suflet care dorește cu adevărat cetățenia divină.

Amintirea Milosteniei este o balanță vie de încercare, o dare de seamă a contului pe care îl aveți la forțele supranaturale ale tărâmurilor. Acestea sunt

28:6.1 (313.5) In the same manner as their fellows, these angels are created serially and in seven reflective types, but these types are not assigned individually to the separate services of the superuniverse administrators. All tertiary seconaphim are collectively assigned to the Trinitized Sons of Attainment, and these ascendant sons use them interchangeably; that is, the Mighty Messengers can and do utilize any of the tertiary types, and so do their co-ordinates, Those High in Authority and Those without Name and Number. These seven types of tertiary seconaphim are:

28:6.2 (314.1) 1. *The Significance of Origins.* The ascendant Trinitized Sons of a superuniverse government are charged with the responsibility of dealing with all issues growing out of the origin of any individual, race, or world; and the significance of origin is the paramount question in all our plans for the cosmic advancement of the living creatures of the realm. All relationships and the application of ethics grow out of the fundamental facts of origin. Origin is the basis of the relational reaction of the Gods. Always does the Conjoint Actor “take note of the man, in what manner he was born.”

28:6.3 (314.2) With the higher descendant beings, origin is simply a fact to be ascertained; but with the ascending beings, including the lower orders of angels, the nature and circumstances of origin are not always so clear, though of equally vital importance at almost every turn of universe affairs — hence the value of having at our disposal a series of reflective seconaphim who can instantly portray anything required respecting the genesis of any being in either the central universe or throughout the entire realm of a superuniverse.

28:6.4 (314.3) The Significances of Origins are the living ready-reference genealogies of the vast hosts of beings — men, angels, and others — who inhabit the seven superuniverses. They are always ready to supply their superiors with an up-to-date, replete, and trustworthy estimate of the ancestral factors and the current actual status of any individual on any world of their respective superuniverses; and their computation of possessed facts is always up to the minute.

28:6.5 (314.4) 2. *The Memory of Mercy.* These are the actual, full and replete, living records of the mercy which has been extended to individuals and races by the tender ministrations of the instrumentalities of the Infinite Spirit in the mission of adapting the justice of righteousness to the status of the realms, as disclosed by the portrayals of the Significance of Origins. The Memory of Mercy discloses the moral debt of the children of mercy — their spiritual liabilities — to be set down against their assets of the saving provision established by the Sons of God. In revealing the Father's pre-existent mercy, the Sons of God establish the necessary credit to insure the survival of all. And then, in accordance with the findings of the Significance of Origins, a mercy credit is established for the survival of each rational creature, a credit of lavish proportions and one of sufficient grace to insure the survival of every soul who really desires divine citizenship.

28:6.6 (314.5) The Memory of Mercy is a living trial balance, a current statement of your account with the supernatural forces of the realms. These are the living records of mercy ministration which are read into the

arhivele vii de manifestare a compătimirii care vor fi aduse drept mărturie în fața tribunalelor de pe Uversa atunci când va fi judecat dreptul fiecărui individ la viața veșnică, atunci când „tronurile sunt așezate și sunt întronăți Cei Îmbătrâniți de Zile. Teledifuziunile Uversei de la ei sunt emise, și dinaintea lor ies; sunt mii și mii cei care slujesc pe lângă ei, și sunt de zece mii de ori câte zece mii aceia care stau înaintea lor. Judeca este hotărâtă și cărțile sunt deschise”, iar cărțile care sunt deschise cu un prilej atât de important sunt înscrisurile vii ale seconafimilor terțiari ai suprauniversurilor. Analele oficiale figurează la dosar pentru a corobora, dacă este necesar, mărturia Amintirea Milosteniei.

Amintirea Milosteniei trebuie să arate că creditul de economii deschis de Fiii lui Dumnezeu a fost din plin și cu fidelitate utilizat în slujirea afectuoasă a personalităților pline de răbdare ale Celei de a Treia Surse-Centru. Însă atunci când milostenia este epuizată, când „amintirea” atestă epuizarea sa, atunci justiția prevalează și dreptatea hotărăște. Milostenia nu este menită să fie impusă celor care o disprețuiesc; milostenia nu este un dar de călcat în picioare de rebelii stăruitori ai timpului. Cu toate acestea, deși milostenia este astfel cu măsură și cu mărînimie acordată, soldurile voastre de credit individuale depășesc întotdeauna cu mult puțința voastră de a epuiza rezerva dacă sunteți sinceri în intențiile voastre și cinstiți în inima voastră.

Reflectorii milosteniei, cu asociații lor terțiari, se angajează în numeroase servicii suprauniversale, inclusiv învățarea creaturilor ascendente. Printre multe alte lucruri, Semnificațiile Originii îi învață pe ascenderi cum să aplice etica spirituală, și după o astfel de pregătire, Amintirile Milosteniei îi învață să fie cu adevărat milostivi. În timp ce tehnicile spirituale ale serviciului de milostenie depășesc concepțiile voastre, trebuie să înțelegeți, încă de pe acum, că milostenia este o calitate a creșterii. Ar trebui să realizați că există o mare răsplată sub forma satisfacției personale care decurge din a fi mai întâi de toate drept, apoi nepărtinitor, apoi răbdător, și apoi îngăduitor. Și după aceea, pe această temelie, voi puteți, dacă alegeți și dacă o aveți în inima voastră, să faceți pasul următor și să arătați realmente milostenie; însă nu puteți demonstra milostenie în mod izolat și de la sine. Trebuie făcuți toți pașii aceștia, altfel nu poate exista o milostenie autentică. Poate să existe ocrotire, îngăduință sau caritate - chiar și milă - însă nu milostenie. Adevărata milostenie vine doar ca încununarea magnifică a acestor ajutoare precedente pentru înțelegerea de grup, pentru prețuirea reciprocă, pentru camaraderia frățască, pentru comuniunea spirituală și pentru armonia divină.

3. Importanța Timpului. Timpul este unica înzestrare universală comună tuturor creaturilor volitive. Este „talentul” încredințat tuturor ființelor inteligente. Aveți cu toții timp pentru a vă asigura supraviețuirea. Timpul se irosește în mod fatal doar dacă este înăbușit sub neglijență, atunci când nu reușiți să îl folosiți pentru a face sigură supraviețuirea sufletului vostru. A nu fi reușit să profitați în cea mai mare măsură posibilă de timpul vostru, nu atrage sancțiuni fatale; această nereușită nu face decât să întârzie pelerinul timpului în călătoria sa de ascensiune. Dacă supraviețuirea este câștigată, se pot atunci recupera toate celelalte pierderi de timp.

testimony of the courts of Uversa when each individual's right to unending life comes up for adjudication, when "thrones are cast up and the Ancients of Days are seated. The broadcasts of Uversa issue and come forth from before them; thousands upon thousands minister to them, and ten thousand times ten thousand stand before them. The judgment is set, and the books are opened." And the books which are opened on such a momentous occasion are the living records of the tertiary seconaphim of the superuniverses. The formal records are on file to corroborate the testimony of the Memories of Mercy if they are required.

28:6.7 (314.6) The Memory of Mercy must show that the saving credit established by the Sons of God has been fully and faithfully paid out in the loving ministry of the patient personalities of the Third Source and Center. But when mercy is exhausted, when the "memory" thereof testifies to its depletion, then does justice prevail and righteousness decree. For mercy is not to be thrust upon those who despise it; mercy is not a gift to be trampled under foot by the persistent rebels of time. Nevertheless, though mercy is thus precious and dearly bestowed, your individual drawing credits are always far in excess of your ability to exhaust the reserve if you are sincere of purpose and honest of heart.

28:6.8 (315.1) The mercy reflectors, with their tertiary associates, engage in numerous superuniverse ministries, including the teaching of the ascending creatures. Among many other things the Significances of Origins teach these ascenders how to apply spirit ethics, and following such training, the Memories of Mercy teach them how to be truly merciful. While the spirit techniques of mercy ministry are beyond your concept, you should even now understand that mercy is a quality of growth. You should realize that there is a great reward of personal satisfaction in being first just, next fair, then patient, then kind. And then, on that foundation, if you choose and have it in your heart, you can take the next step and really show mercy; but you cannot exhibit mercy in and of itself. These steps must be traversed; otherwise there can be no genuine mercy. There may be patronage, condescension, or charity — even pity — but not mercy. True mercy comes only as the beautiful climax to these preceding adjuncts to group understanding, mutual appreciation, fraternal fellowship, spiritual communion, and divine harmony.

28:6.9 (315.2) 3. *The Import of Time.* Time is the one universal endowment of all will creatures; it is the "one talent" intrusted to all intelligent beings. You all have time in which to insure your survival; and time is fatally squandered only when it is buried in neglect, when you fail so to utilize it as to make certain the survival of your soul. Failure to improve one's time to the fullest extent possible does not impose fatal penalties; it merely retards the pilgrim of time in his journey of ascent. If survival is gained, all other losses can be retrieved.

În atribuirea sarcinilor, consiliul Importanței Timpului este de neprețuit. Timpul este un factor vital pentru tot ceea ce este situat de partea aceasta a Havonei și a Paradisului. La judecata de la urmă, în fața Celor Îmbătrâniți de Zile, timpul este un element de probă. Importanța Timpului trebuie întotdeauna să aducă mărturia lor pentru a arăta că fiecare persoană pusă în cauză a avut tot timpul necesar pentru a lua decizii și pentru a alege la o alegere.

Acești evaluatori ai timpului mai sunt și secretul profeției. Ei fac să se întrevadă elementul timp care va fi necesar la finalizarea oricărui plan, și te poți bizui pe ei, ca indicatoare, tot atât de mult ca pe frandalankii și pe cronoldekii aparținând altor ordine vii. Zeii prevăd, deci ei știu dinainte; însă autoritățile ascendente ale universurilor timpului trebuie să consulte Importanța Timpului pentru a fi capabile să prezică evenimentele viitoare.

Veți recunoaște aceste ființe pentru prima dată pe lumile palat; ele vă vor învăța aici folosirea avantajoasă a ceea ce voi numiți „timp”, atât în întrebuintarea sa pozitivă, munca, cât și în utilizarea sa negativă, odihna. Ambele moduri de a folosi timpul sunt importante.

4. Solemnitatea Încrederii. Încrederea este proba crucială a creaturilor volitive. Faptul de a fi demn de încredere este adevărata măsură a stăpânirii de sine, a caracterului. Acești seconafimi îndeplinesc un rost dublu în economia suprauniversurilor: ei descriu tuturor creaturilor volitive simțul datoriei, sacralitatea și solemnitatea încrederii. În același timp, ei reflectă infailibil către autoritățile guvernante loialitatea oricărui candidat, cât este el de demn de crezare și de încredere.

Pe Urantia voi încercați, într-un chip grotesc, să citiți caracterele și să evaluați anumite capacități, însă pe Uversa noi efectiv facem lucrurile acestea la perfecție. Acești seconafimi cântăresc loialitatea în balanțele vii de evaluare infailibilă a caracterului, și de cum s-au uitat la voi, noi nu trebuie decât să ne uităm la ei pentru a cunoaște limitările aptitudinii voastre de a avea responsabilități, de a duce la bun sfârșit o sarcină și de a îndeplini misiuni. Activul vostru de loialitate figurează clar, alături de pasivul vostru de posibile greșeli sau trădări.

Planul superiorilor voștri constă în a vă face să avansați sporindu-vă sarcinile de încredere în măsura în care caracterul vostru este suficient dezvoltat pentru a vă permite să purtați cu eleganță aceste responsabilități suplimentare, , însă a împovăra individul ar aduce doar dezastru și dezamăgire. Se poate evita greșeala de a plasa prematur responsabilități pe umerii unui om sau ai unui înger făcând uz de serviciul acestor infailibili evaluatori ai capacității de încredere pe care o pot merita indivizii timpului și spațiului. Acești seconafimi îi însoțesc întotdeauna pe Aceia Înălțați în Autoritate, iar acești administratori nu dau niciodată sarcini până ce candidații lor nu au fost cântăriți în balanțele secorafice și apoi declarați „fără lipsuri”.

5. Sfințenia Serviciului. Privilegiul de a servi urmează imediat descoperirii loialității. Nimic nu poate sta între voi și prilejul de a primi sarcini mai mari , afară de propria voastră neloialitate, lipsa voastră de capacitate de apreciere a solemnității de încredere.

28:6.10 (315.3) In the assignment of trusts the counsel of the Imports of Time is invaluable. Time is a vital factor in everything this side of Havona and Paradise. In the final judgment before the Ancients of Days, time is an element of evidence. The Imports of Time must always afford testimony to show that every defendant has had ample time for making decisions, achieving choice.

28:6.11 (315.4) These time evaluators are also the secret of prophecy; they portray the element of time which will be required in the completion of any undertaking, and they are just as dependable as indicators as are the frandalanks and chronoldeks of other living orders. The Gods foresee, hence foreknow; but the ascendant authorities of the universes of time must consult the Imports of Time to be able to forecast events of the future.

28:6.12 (315.5) You will first encounter these beings on the mansion worlds, and they will there instruct you in the advantageous use of that which you call “time,” both in its positive employment, work, and in its negative utilization, rest. Both uses of time are important.

28:6.13 (315.6) 4. *The Solemnity of Trust.* Trust is the crucial test of will creatures. Trustworthiness is the true measure of self-mastery, character. These seconaphim accomplish a double purpose in the economy of the superuniverses: They portray to all will creatures the sense of the obligation, sacredness, and solemnity of trust. At the same time they unerringly reflect to the governing authorities the exact trustworthiness of any candidate for confidence or trust.

28:6.14 (316.1) On Urantia, you grotesquely essay to read character and to estimate specific abilities, but on Uversa we actually do these things in perfection. These seconaphim weigh trustworthiness in the living scales of unerring character appraisal, and when they have looked at you, we have only to look at them to know the limitations of your ability to discharge responsibility, execute trust, and fulfill missions. Your assets of trustworthiness are clearly set forth alongside your liabilities of possible default or betrayal.

28:6.15 (316.2) It is the plan of your superiors to advance you by augmented trusts just as fast as your character is sufficiently developed to gracefully bear these added responsibilities, but to overload the individual only courts disaster and insures disappointment. And the mistake of placing responsibility prematurely upon either man or angel may be avoided by utilizing the ministry of these infallible estimators of the trust capacity of the individuals of time and space. These seconaphim ever accompany Those High in Authority, and never do these executives make assignments until their candidates have been weighed in the secoraphic balances and pronounced “not wanting.”

28:6.16 (316.3) 5. *The Sanctity of Service.* The privilege of service immediately follows the discovery of trustworthiness. Nothing can stand between you and opportunity for increased service except your own untrustworthiness, your lack of capacity for appreciation of the solemnity of trust.

Slujirea - slujirea cu bună știință, iar nu robia - produce cea mai înaltă satisfacție și exprimă cea mai divină demnitate. Serviciul - servicii mai multe, servicii mai mari, servicii dificile, servicii aventuroase și, în cele din urmă, serviciile divine și perfecte - acesta este rostul timpului și menirea spațiului. Însă ciclurile jocurilor timpului vor alterna întotdeauna cu ciclurile de slujire ale progresului, iar după slujirea în timp urmează supraslujirea în eternitate. Pe parcursul jocului timpului, trebuie să luați în considerare munca eternității, la fel cum pe parcursul slujirii în eternitate vă veți aminti de jocul timpului.

Economia universală este bazată pe consum și producție. În întreaga carieră eternă, nu veți întâlni niciodată nici monotonia inacțiunii, nici stagnarea personalității. Progresul este făcut posibil prin mișcarea în sine, avansarea decurge din capacitatea divină de acțiune, iar înfăptuirea este copilul aventurii imaginative. Însă, inerentă acestei capacități de înfăptuire îi este responsabilitatea etică, necesitatea de a recunoaște că lumea și universul sunt pline de o multitudine de tipuri de ființe diferite. Ansamblul acestei magnifice creații, inclusiv voi înșivă, nu s-a făcut doar pentru voi. Universul nu este egocentric. Dumnezeui au decretat: „Este mai mare binecuvântare să dai decât să primești”, iar Fiul vostru Suveran a spus: „Acela care vrea să fie cel mai mare între voi să fie slujitorul tuturor”.

Natura reală a oricărui serviciu - făcut fie de un om, fie de un înger este pe deplin revelată pe chipul acestor indicatoare secorafice ale serviciului, Sfințiile Serviciului. Analiza completă a adevăratelor și tainicelor motive este clar arătată. Acești îngeri sunt într-adevăr cititorii minții, cercetătorii inimii și revelatorii sufletului universului. Muritorii se pot folosi de cuvinte pentru a-și ascunde gândurile, însă acești înalți seconafimi dezvăluie motivele adânci ale inimii omenesci și ale minții îngerești.

6 și 7. Secretul Măreției și Sufletul Bunătății. Pelerinii ascendenți care și-au dat seama de importanța timpului au drumul pregătit pentru realizarea solemnității încrederii și pentru aprecierea sfințeniei serviciului. Deși acestea sunt elementele morale ale măreției, există totuși, și unele secrete ale măreției. Atunci când se aplică probele spirituale de încercare a măreției, elementele morale nu sunt desconsiderate, însă măsura reală a măreției planetare este calitatea altruismului revelat în munca dezinteresată pentru bunăstarea semenilor tăi pământeni, cu deosebire ființe demne care aflate la nevoie și la strâmtoare. Și manifestarea măreției pe o lume ca Urantia este demonstrarea stăpânirii de sine. Un om mare nu este acela care „pune mâna pe un oraș” sau „doboară o națiune”, ci mai degrabă cel „care își stăpânește propria limbă”.

Măreția este sinonimă cu divinitatea. Dumnezeu este mare și bun în mod suprem. Măreția și bunătatea nu se pot despărți nicicum. Ele sunt pe vecie făcute una în Dumnezeu. Acest adevăr este literalmente și izbitor ilustrat prin interdependența în reflectare a Secretului Măreției și a Sufletului Bunătății, căci nici una nu poate funcționa fără cealaltă. Pentru a reflecta alte calități ale divinității, supernafimii suprauniversului pot acționa singuri, și chiar așa fac, însă evaluările prin reflectare ale măreției și bunătății par inseparabile. În consecință, pe orice lume și în orice univers, trebuie ca acești reflectori ai măreției și bunătății să lucreze

28:6.17 (316.4) Service — purposeful service, not slavery — is productive of the highest satisfaction and is expressive of the divinest dignity. Service — more service, increased service, difficult service, adventurous service, and at last divine and perfect service — is the goal of time and the destination of space. But ever will the play cycles of time alternate with the service cycles of progress. And after the service of time there follows the superservice of eternity. During the play of time you should envision the work of eternity, even as you will, during the service of eternity, reminisce the play of time.

28:6.18 (316.5) The universal economy is based on intake and output; throughout the eternal career you will never encounter monotony of inaction or stagnation of personality. Progress is made possible by inherent motion, advancement grows out of the divine capacity for action, and achievement is the child of imaginative adventure. But inherent in this capacity for achievement is the responsibility of ethics, the necessity for recognizing that the world and the universe are filled with a multitude of differing types of beings. All of this magnificent creation, *including yourself*, was not made just for you. This is not an egocentric universe. The Gods have decreed, “It is more blessed to give than to receive,” and said your Master Son, “He who would be greatest among you let him be server of all.”

28:6.19 (316.6) The real nature of any service, be it rendered by man or angel, is fully revealed in the faces of these secoraphic service indicators, the Sanctities of Service. The full analysis of the true and of the hidden motives is clearly shown. These angels are indeed the mind readers, heart searchers, and soul revealers of the universe. Mortals may employ words to conceal their thoughts, but these high seconaphim lay bare the deep motives of the human heart and of the angelic mind.

28:6.20 (317.1) 6 and 7. *The Secret of Greatness and the Soul of Goodness.* The ascending pilgrims having awakened to the import of time, the way is prepared for the realization of the solemnity of trust and for the appreciation of the sanctity of service. While these are the moral elements of greatness, there are also secrets of greatness. When the spiritual tests of greatness are applied, the moral elements are not disregarded, but the quality of unselfishness revealed in disinterested labor for the welfare of one's earthly fellows, particularly worthy beings in need and in distress, that is the real *measure* of planetary greatness. And the *manifestation* of greatness on a world like Urantia is the exhibition of self-control. The great man is not he who “takes a city” or “overthrows a nation,” but rather “he who subdues his own tongue.”

28:6.21 (317.2) Greatness is synonymous with divinity. God is supremely great and good. *Greatness and goodness simply cannot be divorced.* They are forever made one in God. This truth is literally and strikingly illustrated by the reflective interdependence of the Secret of Greatness and the Soul of Goodness, for neither can function without the other. In reflecting other qualities of divinity, the superuniverse seconaphim can and do act alone, but the reflective estimates of greatness and of goodness appear to be inseparable. Hence, on any world, in any universe, must these reflectors of greatness and of goodness work together, always

împreună și să arate întotdeauna o dare de seamă reciprocă și duală cu privire la orice ființă asupra căreia se focalizează aceștia. Nu se poate aprecia măreția fără ai cunoaște conținutul de bunătate, și nu se poate descrie bunătatea fără a arăta măreția ei inerentă și divină.

Aprecierea măreției variază de la o sferă la alta. A fi mare înseamnă a fi asemeni lui Dumnezeu. Și cum calitatea măreției este în întregime determinată de conținutul bunătății, urmează că, chiar și în starea voastră prezentă umană, dacă prin grație puteți deveni buni, voi deveniți prin aceasta mari. Cu cât contemplați mai constant și cu cât urmăriți mai perseverent conceptele de bunătate divină, cu atât mai sigură va fi creșterea voastră în măreție, în adevărata mărime a unui caracter autentic pregătit pentru supraviețuire.

7. SERVICIUL SECONAFAMILOR

Seconafimii își au originea și cartierele generale pe capitalele suprauniversurilor, însă, împreună cu tovărășii lor de legătură, ei sunt răspândiți de pe țărmurile Paradisului până pe lumile evolutive ale spațiului. Ei servesc ca asistenți apreciați pe lângă membrii adunărilor deliberatoare ale supraguvernelor și sunt de un mare ajutor pentru coloniile de curtoazie de pe Uversa: studenții stelelor, călătorii milenilor, observatorii celești, și o mulțime de alte ființe, inclusiv ascenderii care așteaptă să fie transportați pe Havona. Celor Îmbătrâniți de Zile le place să trimită pe unii dintre seconafimii primari în ajutorul creaturilor ascendente domiciliat pe o cele sută nouăzeci de lumi de studiu care înconjoară Uversa, și tot aici servesc ca învățători, de asemenea, mulți reprezentanți ai ordinelor secundar și terțiar. Acești sateliți ai Uversei sunt școlile de perfecționare ale universurilor timpului, unde se dau cursuri pregătitoare pentru universitatea havoniană cu cele șapte circuite ale ei.

Dintre cele trei ordine de seconafimi, grupul terțiar este cel care, atașat autorităților ascendente, slujește cel mai mult pe lângă creaturile ascendente ale timpului. Voi îi veți întâlni la timpul convenit, puțin după plecarea voastră de pe Urantia, deși nu vă veți folosi în mod liber de serviciile lor înainte de a fi ajuns la lumile de ședere ale Orvontonului. Voi vă veți bucura de tovărășia lor atunci când veți fi făcut pe deplin cunosțință cu ei în cursul șederii voastre pe lumile școlare ale Uversei.

Acești seconafimi terțieri sunt economii de timp, scurtătorii spațiului, detectorii de erori, învățătorii fideli și eternii stâlpi indicatori - semne vii ale siguranței divine - puse din milostenie la răspântiile timpului, pentru a îndruma pașii pelerinilor șovăielnici în momentele de mare nedumerire și incertitudine spirituală. Cu mult înainte de a atinge pragul perfecțiunii, veți începe să aveți acces la uneltele divinității și să luați contact cu tehnicile Deității. Din clipa în care veți sosi pe lumea inițială a locuințelor, până când veți închide ochii în somnul Havonian pregătit pentru tranzitul vostru către Paradis, voi veți fi recurs tot mai mult la ajutoarele de urgență ale acestor ființe minunate care reflectă atât de complet și atât de liber cunoașterea sigură și înțelepciunea certă a pelerinilor siguri și loiali care v-au precedat în lunga călătorie către porțile perfecțiunii.

showing a dual and mutually dependent report of every being upon whom they focalize. Greatness cannot be estimated without knowing the content of goodness, while goodness cannot be portrayed without exhibiting its inherent and divine greatness.

28:6.22 (317.3) The estimate of greatness varies from sphere to sphere. To be great is to be Godlike. And since the quality of greatness is wholly determined by the content of goodness, it follows that, even in your present human estate, if you can through grace become good, you are thereby becoming great. The more steadfastly you behold, and the more persistently you pursue, the concepts of divine goodness, the more certainly will you grow in greatness, in true magnitude of genuine survival character.

7. MINISTRY OF THE SECONAPHIM

28:7.1 (317.4) The seconaphim have their origin and headquarters on the capitals of the superuniverses, but with their liaison fellows they range from the shores of Paradise to the evolutionary worlds of space. They serve as valued assistants to the members of the deliberative assemblies of the supergovernments and are of great help to the courtesy colonies of Uversa: the star students, millennial tourists, celestial observers, and a host of others, including the ascendant beings in waiting for Havona transport. The Ancients of Days take pleasure in assigning certain of the primary seconaphim to assist the ascending creatures domiciled on the four hundred ninety study worlds surrounding Uversa, and here also do many of the secondary and tertiary orders serve as teachers. These Uversa satellites are the finishing schools of the universes of time, presenting the preparatory course for the seven-circuited university of Havona.

28:7.2 (317.5) Of the three orders of seconaphim, the tertiary group, attached to the ascendant authorities, minister most extensively to the ascending creatures of time. You will on occasion meet them soon after your departure from Urantia, though you will not freely make use of their services until you reach the tarrying worlds of Orvonton. You will enjoy their companionship when you become fully acquainted with them during your sojourn on the Uversa school worlds.

28:7.3 (318.1) These tertiary seconaphim are the timesavers, space abridgers, error detectors, faithful teachers, and everlasting guideposts — living signs of divine surety — in mercy placed at the crossroads of time, there to guide the feet of anxious pilgrims in moments of great perplexity and spiritual uncertainty. Long before attaining the portals of perfection, you will begin to gain access to the tools of divinity and to make contact with the techniques of Deity. Increasingly, from the time you arrive on the initial mansion world until you close your eyes in the Havona sleep preparatory to your Paradise transit, you will avail yourself of the emergency help of these marvelous beings, who are so fully and freely reflective of the sure knowledge and certain wisdom of those safe and dependable pilgrims who have preceded you on the long journey to the portals of perfection.

Ne este tăgăduit privilegiul deplin de a utiliza acești îngeri ai ordinelor reflexive pe Urantia. Ei vizitează frecvent lumea voastră, însoțind personalitățile care sunt trimise acolo, însă aici ei nu pot opera în mod liber. Sfera aceasta este încă în carantină spirituală parțială, iar unele dintre circuitele esențiale serviciilor lor nu funcționează în prezent. Când lumea voastră va fi restabilită din nou în circuitele reflectante respective, o mare parte a activității de comunicare interplanetară și interuniversală va fi mult simplificată și accelerată. Lucrătorii celești aflați pe Urantia întâlnesc numeroase dificultăți ca urmare a acestei îngrădiri funcționale a asociaților lor reflectanți. Însă noi vom continua, plini de bucurie, să ne conducem treburile cu intermediarii aflați la dispoziția noastră, cu toate că local suntem privați de multe din serviciile acestor ființe minunate, oglinzile vii ale spațiului și proiectoarele de prezență a timpului.

[Prezentat de un Puternic Mesager de pe Uversa.]

28:7.4 (318.2) We are denied the full privilege of using these angels of the reflective order on Urantia. They are frequent visitors on your world, accompanying assigned personalities, but here they cannot freely function. This sphere is still under partial spiritual quarantine, and some of the circuits essential to their services are not here at present. When your world is once more restored to the reflective circuits concerned, much of the work of interplanetary and interuniverse communication will be greatly simplified and expedited. Celestial workers on Urantia encounter many difficulties because of this functional curtailment of their reflective associates. But we go on joyfully conducting our affairs with the instrumentalities at hand, notwithstanding our local deprivation of many of the services of these marvelous beings, the living mirrors of space and the presence projectors of time.

28:7.5 (318.3) [Sponsored by a Mighty Messenger of Uversa.]

Capitolul 29. Directorii de putere ai universului

⇨ 028

CARTEA URANTIA

030 ⇨

PARTE I. UNIVERSUL CENTRAL ȘI SUPRAUNVERSURILE

CAPITOLUL 29 DIRECTORII DE PUTERE AI UNIVERSULUI

Secțiuni

Introduction

1. Cei șapte directori supremi de putere
2. Centrele supreme de putere
3. Domeniul centrelor de putere
4. Controlorii Fizici Maestru
5. Organizatorii Principali ai Forței

Introduction

DINTRE toate personalitățile universului interesate de reglementarea treburilor interplanetare și intrauniversale, directorii de putere și asociații lor sunt cei care au fost cel mai puțin înțeleși pe Urantia. Cu toate că a trecut multă vreme de când rasele voastre, știu de existența îngerilor și a ordinelor similare de ființe celeste, nu ați primit decât puține informații despre controlorii și regulatorii domeniului fizic. Nici chiar astăzi nu mi se îngăduie să dezvălui pe deplin decât pe ultimul dintre aceste trei grupuri de ființe vii, care se ocupă de controlul forței și de reglementarea energiei în universul principal:

1. Organizatorii Principali ai Forței de Exteriorizare Primară.
2. Organizatorii Principali ai Forței Transcendentale Aliați.
3. Directorii de Putere ai Universului.

Deși socotesc imposibil a portretiza individualitatea diverselor grupuri de directori, de centri și de controlorii de putere ai universului, sper să fiu în stare să explic ceva despre domeniul activităților lor. Ei formează un grup unic de ființe vii, ocupându-se de reglementarea inteligentă a energiei pretutindeni în marele univers. Incluzându-i și pe directorii supremi, ei îmbrățișează următoarele patru diviziuni majore:

1. Cei Șapte Directori Supremi de Putere.
2. Centrele Supreme de Putere.
3. Controlorii Fizici Principali.

PAPER 29 THE UNIVERSE POWER DIRECTORS SECTIONS

Introduction

1. The Seven Supreme Power Directors
2. The Supreme Power Centers
3. The Domain of Power Centers
4. The Master Physical Controllers
5. The Master Force Organizers

INTRODUCTION

29:0.1 (319.1) OF ALL the universe personalities concerned in the regulation of interplanetary and interuniverse affairs, the power directors and their associates have been the least understood on Urantia. While your races have long known of the existence of angels and similar orders of celestial beings, little information concerning the controllers and regulators of the physical domain has ever been imparted. Even now I am permitted fully to disclose only the last of the following three groups of living beings having to do with force control and energy regulation in the master universe:

- 29:0.2 (319.2) 1. Primary Eventuated Master Force Organizers.
- 29:0.3 (319.3) 2. Associate Transcendental Master Force Organizers.
- 29:0.4 (319.4) 3. Universe Power Directors.

29:0.5 (319.5) Though I deem it impossible to portray the individuality of the various groups of directors, centers, and controllers of universe power, I hope to be able to explain something about the domain of their activities. They are a unique group of living beings having to do with the intelligent regulation of energy throughout the grand universe. Including the supreme directors, they embrace the following major divisions:

- 29:0.6 (319.6) 1. The Seven Supreme Power Directors.
- 29:0.7 (319.7) 2. The Supreme Power Centers.
- 29:0.8 (319.8) 3. The Master Physical Controllers.

4. Supraveghetorii de Putere Morontială.

Directorii și Centrele Supreme de Putere există de aproape o veșnicie și, din câte știm noi, nu au mai fost create alte ființe de astfel de ordine. Cei Șapte Directori Supremi au fost personalizați de către Cele Șapte Spirite Maestru și au colaborat apoi cu părinții lor la producerea a peste zece miliarde de asociați. Înainte de vremea directorilor de putere, circuitele de energie ale spațiului exterior ale universului central erau sub supravegherea inteligentă a Organizatorilor Principali ai Forței din Paradis.

Având cunoștințe despre creaturile materiale, voi aveți cel puțin o concepție contrastantă asupra ființelor spirituale; însă este foarte dificil pentru mintea muritorilor să vizualizeze pe directorii de putere. În planul înaintării ascendente către nivele mai înalte de existență nu veți avea de a face în mod direct cu directorii supremi, nici cu centrele de putere. În anumite momente rare, veți avea de-a face cu controlorii fizici. În ceea ce privește însă supraveghetorii puterii morontiale, veți lucra în deplină libertate cu ei atunci când veți ajunge pe lumile palat. Acești Supraveghetori de Putere Morontială operează atât de exclusiv în regimul morontial al creațiilor locale, încât socotim că este mai bine să le descriem activitățile în secțiunea care tratează despre universul local.

1. CEI ȘAPTE DIRECTORI SUPREMI DE PUTERE

Cei Șapte Directori Supremi de Putere sunt regulatorii de energie fizică ai marelui univers. Crearea lor de către Cele Șapte Spirite Maestru este primul exemplu înregistrat al unei progenituri semimateriale provenită dintr-o ascendență pur spirituală. Când Cele Șapte Spirite Maestru creează individual, ele dau naștere unor personalități înalt spirituale, de ordinul îngerilor. Atunci când creează colectiv, ei produc uneori aceste tipuri elevate de ființe semimateriale. Însă chiar și aceste ființe cvasi-fizice ar fi invizibile pentru vederea cu bătaie scurtă a muritorilor de pe Urantia.

Directorii Supremi de Putere sunt în număr de șapte; ei sunt identici în aparență și în funcție. Nici unul dintre ei nu ar putea fi distins de ceilalți decât de Spiritul Maestru cu care este în asociere imediată și căruia îi este complet subordonat în ceea ce privește funcțiunile sale. Fiecare dintre Spiritele Maestru este astfel în uniune eternă cu unul dintre vlăstarele lor colective. Același director rămâne întotdeauna asociat cu același Spirit, iar cooperarea lor activă se manifestă printr-o asociere unică de energii fizice și spirituale, a unei ființe semifizice cu o personalitate spirituală.

Cei Șapte Directori Supremi de Putere sunt staționați la periferia Paradisului, unde prezența lor se mișcă lent, indicând locul în care se găsesc sediile centrelor de forță ale Spiritelor Maestru. Acești directori de putere funcționează în mod individual pentru a regla energia-putere în suprauniversuri, precum și colectiv, în administrarea creației centrale. Ei acționează din Paradis, însă se mențin ca centri de putere efectivi în toate diviziunile marelui univers.

Aceste ființe puternice sunt antecesorii fizici ai

29:0.9 (319.9) 4. The Morontia Power Supervisors.

29:0.10 (319.10) The Supreme Power Directors and Centers have existed from the near times of eternity, and as far as we know, no more beings of these orders have been created. The Seven Supreme Directors were personalized by the Seven Master Spirits, and then they collaborated with their parents in the production of more than ten billion associates. Before the days of the power directors the energy circuits of space outside of the central universe were under the intelligent supervision of the Master Force Organizers of Paradise.

29:0.11 (319.11) Having knowledge about material creatures, you have at least a contrastive conception of spiritual beings; but it is very difficult for the mortal mind to envisage the power directors. In the scheme of ascendant progression to higher levels of existence you have nothing directly to do with either the supreme directors or the power centers. On certain rare occasions you will have dealings with the physical controllers, and you will work freely with the supervisors of morontia power upon reaching the mansion worlds. These Morontia Power Supervisors function so exclusively in the morontia regime of the local creations that it is deemed best to narrate their activities in the section dealing with the local universe.

1. THE SEVEN SUPREME POWER DIRECTORS

29:1.1 (320.1) The Seven Supreme Power Directors are the physical-energy regulators of the grand universe. Their creation by the Seven Master Spirits is the first recorded instance of the derivation of semimaterial progeny from true spirit ancestry. When the Seven Master Spirits create individually, they bring forth highly spiritual personalities on the angelic order; when they create collectively, they sometimes produce these high types of semimaterial beings. But even these quasi-physical beings would be invisible to the short-range vision of Urantia mortals.

29:1.2 (320.2) The Supreme Power Directors are seven in number, and they are identical in appearance and function. One cannot be distinguished from another except by that Master Spirit with whom each is in immediate association, and to whom each is in complete functional subservience. Each of the Master Spirits is thus in eternal union with one of their collective offspring. The same director is always in association with the same Spirit, and their working partnership results in a unique association of physical and spiritual energies, of a semiphysical being and a spirit personality.

29:1.3 (320.3) The Seven Supreme Power Directors are stationed on peripheral Paradise, where their slowly circulating presences indicate the whereabouts of the force-focal headquarters of the Master Spirits. These power directors function singly in the power-energy regulation of the superuniverses but collectively in the administration of the central creation. They operate from Paradise but maintain themselves as effective power centers in all divisions of the grand universe.

29:1.4 (320.4) These mighty beings are the physical

vastei mulțimi de centri de putere și, prin intermediul lor, ai controlorilor fizici răspândiți în toate cele șapte suprauniversuri. Aceste organisme subordonate de control fizic sunt esențial uniforme și identice, mai puțin în ceea ce privește sintonizarea diferențială a fiecărui corp suprauniversal. Pentru a schimba serviciul lor în supraunivers, le-ar fi suficient să se întoarcă în Paradis pentru a fi reacordați. Administrarea creației fizice este esențialmente uniformă.

2. CENTRELE SUPREME DE PUTERE

Individual, Cei Șapte Directori Supremi de Putere nu sunt capabili să se reproducă, însă, în mod colectiv, și în asociere cu Cele Șapte Spirite Maestru, ei pot reproduce - crea - ființe care le sunt asemănătoare, și ei chiar fac acest lucru. Aceasta este originea Centrelor Supreme de Putere ale marelui univers, care operează în șapte grupe, după cum urmează:

1. Supraveghetorii Supremi ai Centrelor.
2. Centrele Havonei.
3. Centrele Suprauniversurilor.
4. Centrele Universurilor Locale.
5. Centrele Constelațiilor.
6. Centrele Sistemelor.
7. Centrele Neclasificate.

Aceste centre de putere, precum și Directorii Supremi de Putere, sunt ființe care dispun de o mare libertate de voință și de acțiune. Ele sunt toate înzestrate cu o personalitate din Cea de-șa Treia Surse și prezintă o capacitate volitivă indiscutabilă de un ordin mai înalt. Acești centri directori ai sistemului de putere al universului sunt înzestrați cu o inteligență ieșită din comun. Ei sunt intelectul sistemului de putere al marelui univers și secretul tehnicii prin control mental al întregii imense rețele a vastelor funcțiuni exercitate de Controlorii Fizici Maestru și de Supraveghetorii de Putere Morontială.

1. Supraveghetorii Supremi ai Centrelor. Acești șapte coordonați și asociați ai Directorilor Supremi de Putere sunt regulatorii circuitelor principale ale marelui univers. Fiecare supraveghetor al centrelor are cartierul său general pe una dintre lumile speciale ale celor Șapte Agenți Executivi Supremi și lucrează în strânsă asociere cu acești coordonatori ai treburilor generale ale universului.

Directorii Supremi de Putere și Supraveghetorii Supremi ai Centrelor operează atât individual, cât și colectiv cu privire la toate fenomenele cosmice care se produc mai jos de nivelele de „energie a gravitației”. Atunci când aceste paisprezece ființe acționează în legătură ele sunt, în ceea ce privește puterea universului, ceea ce sunt Cei Șapte Agenți Executivi Supremi pentru treburile generale ale universului și Cele Șapte Spirite Maestru pentru mintea cosmică.

2. Centrele Havonei. Înainte de creația universurilor timpului și ale spațiului, centrele de putere nu erau necesare în Havona, însă de la aceste vremuri foarte îndepărtate, un milion dintre ele au funcționat întotdeauna în creația centrală, fiecare centru având

ancestors of the vast host of the power centers and, through them, of the physical controllers scattered throughout the seven superuniverses. Such subordinate physical-control organisms are basically uniform, identical except for the differential toning of each superuniverse corps. In order to change in superuniverse service, they would merely have to return to Paradise for retoning. The physical creation is fundamentally uniform in administration.

2. THE SUPREME POWER CENTERS

29:2.1 (320.5) The Seven Supreme Power Directors are not able, individually, to reproduce themselves, but collectively, and in association with the Seven Master Spirits, they can and do reproduce — create — other beings like themselves. Such is the origin of the Supreme Power Centers of the grand universe, who function in the following seven groups:

29:2.2 (320.6) 1. Supreme Center Supervisors.

29:2.3 (320.7) 2. Havona Centers.

29:2.4 (320.8) 3. Superuniverse Centers.

29:2.5 (320.9) 4. Local Universe Centers.

29:2.6 (320.10) 5. Constellation Centers.

29:2.7 (320.11) 6. System Centers.

29:2.8 (320.12) 7. Unclassified Centers.

29:2.9 (321.1) These power centers together with the Supreme Power Directors are beings of high will freedom and action. They are all endowed with Third-Source personality and disclose unquestioned volitional capacity of a high order. These directing centers of the universe power system are the possessors of exquisite intelligence endowment; they are the intellect of the power system of the grand universe and the secret of the technique of the mind control of all the vast network of the far-flung functions of the Master Physical Controllers and the Morontia Power Supervisors.

29:2.10 (321.2) 1. *Supreme Center Supervisors.* These seven co-ordinates and associates of the Supreme Power Directors are the regulators of the master energy circuits of the grand universe. Each center supervisor is headquartered on one of the special worlds of the Seven Supreme Executives, and they work in close association with these co-ordinators of general universe affairs.

29:2.11 (321.3) The Supreme Power Directors and the Supreme Center Supervisors function both as individuals and conjointly with regard to all cosmic phenomena below the levels of “gravity energy.” When acting in liaison, these fourteen beings are to universe power what the Seven Supreme Executives are to general universe affairs, and what the Seven Master Spirits are to the cosmic mind.

29:2.12 (321.4) 2. *Havona Centers.* Before the creation of the universes of time and space, power centers were not required in Havona, but ever since these far-distant times, one million have functioned in the central creation, each center having the supervision of a

sarcina de a supraveghea o mie de lumi ale Havonei. În acest univers divin există un control perfect al energiei, condiție care nu există în nici o altă parte. Perfecțiunea în reglementarea energiei este țelul ultim al tuturor centrelor de putere și al controlorilor fizici ai spațiului.

3. Centrele Suprauniversurilor. Ocupând o suprafață enormă pe sfera capitală a fiecărui supraunivers, există o mie de centre de putere de al treilea ordin. Trei curenți de energie primară, care se subîmpart la rândul lor în zece segregări, intră în aceste centre de putere, în timp ce șapte circuite de putere specializate și bine dirijate, deși imperfect controlate, ies din sediul lor de acțiune unificată. Aceasta este organizarea electronică a puterii universului.

Întreaga energie este pusă în circuit în ciclul Paradisului, însă Directorii de Putere ai Universului dirijează energiile-forță ale Paradisului de Jos așa cum le găsesc ei după modificările în funcțiunile spațiale ale universului central și ale suprauniversurilor. Ei convertesc aceste energii și le dirijează în canale de aplicație utile și constructive. Există o diferență între energia Havonei și energiile suprauniversurilor. Sarcina de energie a unui supraunivers constă în trei faze ale energiei care se subîmpart fiecare în zece segregări. Această triplă încărcătură energetică se răspândește în întregul spațiu al marelui univers; ea seamănă cu un vast ocean în mișcare de energie care împresoară și scaldă întregul fiecareia dintre cele șapte supracreații.

Organizarea electronică a puterii universului funcționează în șapte faze și revelează o sensibilitate variabilă la gravitația locală sau liniară. Acest circuit septuplu pornește din centrele de putere ale suprauniversului și străbate fiecare supracreație. Acești curenți specializați ai timpului și spațiului sunt mișcări de energie precise și localizate, inițiate și direcționate către țeluri specifice, asemănătoare Curentului Golfului, care operează ca un fenomen circumscribit în mijlocul Oceanului Atlantic.

4. Centrele Universurilor Locale. O sută de centre de putere de al patrulea ordin staționează pe lumea sediu a fiecărui univers local. Ele operează astfel încât să scadă și să modifice cumva cele șapte circuite de putere care emană din sediul suprauniversului lor, astfel încât să le facă aplicabile serviciilor constelațiilor și sistemelor. Aceste centre de putere manifestă o preocupare trecătoare pentru catastrofele astronomice locale ale spațiului; ele sunt angajate în transmiterea ordonată de energie efectivă constelațiilor și sistemelor subsidiare. Ele sunt de un mare ajutor pentru Fiilor Creatori pe parcursul perioadelor finale de organizare ale universului și de mobilizare a energiei. Aceste centre sunt capabile să ofere liniile intensificate de energie utile în comunicările interplanetare dintre importante puncte locuite. Aceste trasee sau linii de energie, numite uneori și cărări de energie, sunt circuite de energie directe între două centre de putere sau între doi controlori fizici. Sunt curenți de putere individualizați aflați în contrast cu mișcările libere ale energiei nediferențiate din spațiu liber.

5. Centrele Constelațiilor. Zece dintre aceste centre vii de putere sunt staționate în fiecare constelație și operează acolo ca proiectoare de energie către cele o sută de sisteme locale tributare. De la aceste ființe pleacă liniile de putere destinate comunicărilor și transporturilor, precum și alimentării energetice a

thousand Havona worlds. Here in the divine universe there is perfection of energy control, a condition not existing elsewhere. Perfection of energy regulation is the ultimate goal of all the power centers and the physical controllers of space.

29:2.13 (321.5) 3. *Superuniverse Centers.* Occupying an enormous area on the capital sphere of each of the seven superuniverses are one thousand power centers of the third order. Three currents of primary energy of ten segregations each come in to these power centers, but seven specialized and well-directed, though imperfectly controlled, circuits of power go forth from their seat of united action. This is the electronic organization of universe power.

29:2.14 (321.6) All energy is circuited in the Paradise cycle, but the Universe Power Directors *direct* the force-energies of nether Paradise as they find them modified in the space functions of the central and superuniverses, converting and directing these energies into channels of useful and constructive application. There is a difference between Havona energy and the energies of the superuniverses. The power charge of a superuniverse consists of three phases of energy of ten segregations each. This threefold energy charge spreads throughout the space of the grand universe; it is like a vast moving ocean of energy which engulfs and bathes the whole of each of the seven supercreations.

29:2.15 (321.7) The electronic organization of universe power functions in seven phases and discloses varying response to local or linear gravity. This sevenfold circuit proceeds from the superuniverse power centers and pervades each supercreation. Such specialized currents of time and space are definite and localized energy movements initiated and directed for specific purposes, much as the Gulf Stream functions as a circumscribed phenomenon in the midst of the Atlantic Ocean.

29:2.16 (321.8) 4. *Local Universe Centers.* On the headquarters of each local universe are stationed one hundred power centers of the fourth order. They function to downstep and otherwise to modify the seven power circuits emanating from superuniverse headquarters, thus making them applicable to the services of the constellations and systems. The local astronomical catastrophes of space are of passing concern to these power centers; they are engaged in the orderly dispatch of effective energy to the subsidiary constellations and systems. They are of great assistance to the Creator Sons during the later times of universe organization and energy mobilization. These centers are able to provide intensified lanes of energy useful for interplanetary communication between important inhabited points. Such a *lane* or *line* of energy, sometimes also called an energy path, is a direct circuit of energy from one power center to another power center or from one physical controller to another controller. It is an individualized stream of power and stands in contrast to the free space movements of undifferentiated energy.

29:2.17 (322.1) 5. *Constellation Centers.* Ten of these living power centers are stationed in each constellation, functioning as energy projectors to the one hundred tributary local systems. From these beings there go forth the power lines for communication and transport and for the energizing of those living creatures who are

creaturilor vii care depind de anumite forme de energie fizică pentru a se menține în viață. Însă nici centrele de putere, nici controlorii lor fizici subordonați, nu sunt în vreun alt fel preocupați de viața ca organizare funcțională.

6. Centrele Sistemelor. Un Centru Suprem de Putere este afectat în permanență fiecărui sistem local. Aceste centre sistemice trimit circuitele de putere lumilor locuite ale timpului și spațiului. Ele coordonează activitățile controlorilor fizici subordonați și acționează astfel pentru a asigura distribuirea satisfăcătoare a puterii în sistemul local. Legăturile circuitelor dintre planete depind de coordonarea perfectă a anumitor energii materiale și de reglementarea eficientă a puterii fizice.

7. Centrele Neclasificate. Sunt centrele care operează în situații locale speciale, dar nu pe planetele locuite. Lumile individuale sunt încredințate grijii Maeștrilor Controlori Fizici și primesc liniile de putere încercuite trimise de centrele de putere ale sistemului lor. Doar acele sfere ale relațiilor energetice cu totul extraordinare au centre de putere de al șaptelea ordin acționând ca roți de echilibru universale sau ca guvernatoare de energie. În toate fazele lor de activitate, aceste centre de putere sunt în întregime echivalente cu cele care operează pe unitățile superioare de control, însă nu există nici măcar un corp spațial la un milion care să conțină o astfel de organizare vie de putere.

3. DOMENIUL CENTRELOR DE PUTERE

Centrele Supreme de Putere repartizate în suprauniversuri, inclusiv asociații și subordonații lor, sunt în număr de peste zece miliarde. Și ele sunt toate în sincronism perfect și în legătură completă cu antecesorii lor din Paradis, Cei Șapte Directori Supremi de Putere. Controlul puterii marelui univers este astfel dat în păstrarea și sub îndrumarea Celor Șapte Spirite Maestru, creatori ai Celor Șapte Directori Supremi de Putere.

Directorii Supremi de Putere și toți asociații, asistenții și subordonații lor, sunt pentru totdeauna scutiți de orice grijă legată de orice amestec din partea vreunui tribunal al spațiului. Ei nu sunt supuși nici conducerii administrative a guvernului suprauniversal al Celor Îmbătrâniți de Zile, nici administrațiilor universului local al Fiilor Creator.

Aceste centre și directoare de putere sunt înființate de copiii Spiritului Infinit. Ele nu sunt în raporturi cu administrarea Fiilor lui Dumnezeu, cu toate că se afiliază cu Fiii Creatori de-a lungul epocilor mai târzii de organizare materială a universurilor. Însă centrele de putere sunt într-un fel strâns asociate cu supracontrolul cosmic al Ființei Supreme.

Centrele de putere și controlorii fizici nu trec prin nici o pregătire; ei sunt toți creați perfecți, iar perfecțiunea în acțiune le este intrinsecă. Ei nu își schimbă niciodată funcțiunea, și servesc întotdeauna după cum au fost desemnați inițial. Nu există evoluție în rangul lor, și acest lucru este adevărat pentru toate cele șapte diviziuni ale celor două ordine.

Neavând un trecut ascendent de rememorat,

dependent upon certain forms of physical energy for the maintenance of life. But neither the power centers nor the subordinate physical controllers are otherwise concerned with life as a functional organization.

29:2.18 (322.2) 6. *System Centers*. One Supreme Power Center is permanently assigned to each local system. These system centers dispatch the power circuits to the inhabited worlds of time and space. They co-ordinate the activities of the subordinate physical controllers and otherwise function to insure the satisfactory distribution of power in the local system. The circuit relay between the planets depends upon the perfect co-ordination of certain material energies and upon the efficient regulation of physical power.

29:2.19 (322.3) 7. *Unclassified Centers*. These are the centers who function in special local situations but not on the inhabited planets. The individual worlds are in the charge of Master Physical Controllers and receive the encircuited lines of power dispatched by the power center of their system. Only those spheres of the most extraordinary energy relationships have power centers of the seventh order acting as universe balance wheels or energy governors. In every phase of activity these power centers are the full equals of those who function on the higher units of control, but not one space body in a million harbors such a living power organization.

3. THE DOMAIN OF POWER CENTERS

29:3.1 (322.4) The Supreme Power Centers distributed throughout the superuniverses number, with their associates and subordinates, upward of ten billion. And they are all in perfect synchrony and complete liaison with their Paradise progenitors, the Seven Supreme Power Directors. The power control of the grand universe is thus intrusted to the keeping and direction of the Seven Master Spirits, the creators of the Seven Supreme Power Directors.

29:3.2 (322.5) The Supreme Power Directors and all their associates, assistants, and subordinates are forever exempt from apprehension or interference by all the tribunals of all space; neither are they subject to the administrative direction either of the superuniverse government of the Ancients of Days or of the local universe administration of the Creator Sons.

29:3.3 (323.1) These power centers and directors are brought into being by the children of the Infinite Spirit. They are not germane to the administration of the Sons of God, though they affiliate with the Creator Sons during the later epochs of universe material organization. But the power centers are in some way closely associated with the cosmic overcontrol of the Supreme Being.

29:3.4 (323.2) Power centers and physical controllers undergo no training; they are all created in perfection and are inherently perfect in action. Never do they pass from one function to another; always do they serve as originally assigned. There is no evolution in their ranks, and this is true of all seven divisions of both orders.

29:3.5 (323.3) Having no ascendant past to revert to in

centrele de putere și controlorii fizici nu se joacă niciodată; ei sunt cât se poate de pragmatici în toate acțiunile lor, și sunt întotdeauna la datorie; nu există nici o dispoziție în schema universală pentru întreruperea liniilor fizice de energie. Aceste ființe nu pot niciodată să abandoneze, nici măcar pentru o fracțiune de secundă, supravegherea lor directă a circuitelor energiei ale timpului și ale spațiului.

Directorii, centrele și controlorii de putere nu au de a face, din toată creația, decât cu puterea, cu energia materială sau semifizică. Ei nu o emit, însă o modifică, o manipulează și o orientează. Ei nu au nimic de a face nici cu gravitația fizică, decât că trebuie să reziste puterii ei de atracție. Relația lor cu gravitația este în întregime negativă.

Centrele de putere utilizează vaste mecanisme și coordonări de ordin material în legătură cu mecanismele vii ale diverselor concentrări de energie segregate. Fiecare centru de putere individual este compus exact dintr-un milion de unități de control funcțional, iar aceste unități modificatoare de energie nu sunt staționare, așa cum sunt organele vitale ale corpului fizic ale omului; aceste „organe vitale” de reglare a puterii sunt mobile și cu adevărat caleidoscopice prin posibilitățile lor de asociere.

Sunt absolut incapabil să explic modul în care aceste ființe vii înglobează manipularea și reglarea circuitelor principale ale energiei universale. Dacă aș încerca să vă învăț mai multe cu privire la dimensiunea și la funcțiunea acestor centre de putere gigantice și aproape perfect eficiente, acest fapt nu ar face decât să vă mărească confuzia și consternarea. Ele sunt atât vii, cât și „personale”, însă se situează dincolo de înțelegerea voastră.

În afara Havonei, Centrele Supreme de Putere nu operează decât pe sfere special construite (arhitecturale) sau pe alte corpuri spațiale corespunzător constituite. Lumile arhitecturale sunt construite în așa fel încât centrele de putere vii să poată acționa drept comutatori selectivi pentru a orienta, modifica și concentra energiile spațiului, pe măsură ce ele se revarsă peste aceste sfere. Ele nu ar putea funcționa tot astfel pe un soare sau o planetă evolutivă obișnuită. Anumite grupuri se ocupă, de asemenea, de încălzire și de alte necesități materiale ale acestor lumii sediu speciale. Și cu toate că acest lucru depășește sfera cunoștințelor de pe Urantia, pot să spun că aceste ordine de personalități de putere vie au mult de a face cu distribuția luminii care strălucește fără căldură. Ele nu produc acest fenomen, dar se ocupă cu diseminarea și orientarea lui.

Centrele de putere și controlorii lor subordonați sunt desemnați pentru punerea în aplicare a tuturor energiilor fizice ale spațiului organizat. Ei lucrează cu cei trei curenți fundamentali având zece energii fiecare, reprezentând încărcătura de energie a spațiului organizat; iar spațiul organizat este domeniul lor. Directorii de Putere ai Universului nu au absolut nimic de a face cu extraordinarele acțiuni de forță care acum au loc în afara prezentelor frontiere ale celor șapte suprauniversuri.

Centrele și controlorii de putere nu exercită un control perfect decât asupra a șapte din cele zece forme de energie conținute în fiecare dintre curenții

memory, power centers and physical controllers never play; they are thoroughly businesslike in all their actions. They are always on duty; there is no provision in the universal scheme for the interruption of the physical lines of energy; never for a fraction of a second can these beings relinquish their direct supervision of the energy circuits of time and space.

29:3.6 (323.4) The directors, centers, and controllers of power have nothing to do with anything in all creation except power, material or semiphysical energy; they do not originate it, but they do modify, manipulate, and directionize it. Neither do they have anything whatever to do with physical gravity except to resist its drawing power. Their relation to gravity is wholly negative.

29:3.7 (323.5) The power centers utilize vast mechanisms and co-ordinations of a material order in liaison with the living mechanisms of the various segregated energy concentrations. Each individual power center is constituted in exactly one million units of functional control, and these energy-modifying units are not stationary as are the vital organs of man's physical body; these "vital organs" of power regulation are mobile and truly kaleidoscopic in associative possibilities.

29:3.8 (323.6) It is utterly beyond my ability to explain the manner in which these living beings encompass the manipulation and regulation of the master circuits of universe energy. To undertake to inform you further concerning the size and function of these gigantic and almost perfectly efficient power centers, would only add to your confusion and consternation. They are both living and "personal," but they are beyond your comprehension.

29:3.9 (323.7) Outside of Havona the Supreme Power Centers function only on especially constructed (architectural) spheres or on otherwise suitably constituted space bodies. The architectural worlds are so constructed that the living power centers can act as selective switches to directionize, modify, and concentrate the energies of space as they pour over these spheres. They could not so function on an ordinary evolutionary sun or planet. Certain groups are also concerned in the heating and other material necessities of these special headquarters worlds. And though it is beyond the scope of Urantia knowledge, I may state that these orders of living power personalities have much to do with the distribution of the light that shines without heat. They do not produce this phenomenon, but they are concerned with its dissemination and directionization.

29:3.10 (323.8) The power centers and their subordinate controllers are assigned to the working of all of the physical energies of organized space. They work with the three basic currents of ten energies each. That is the energy charge of organized space; and organized space is their domain. The Universe Power Directors have nothing whatever to do with those tremendous actions of force which are now taking place outside the present boundaries of the seven superuniverses.

29:3.11 (324.1) The power centers and controllers exert perfect control over only seven of the ten forms of energy contained in each basic universe current; those forms which are partly or wholly exempt from their

universali de bază; formele care scapă total sau parțial controlului lor reprezintă probabil domeniile imprevizibile ale manifestării de energie dominate de Absolutul Necalificat. Chiar dacă este posibil ca centrele de putere să exercite o influență asupra forțelor primordiale ale acestui Absolut, noi nu avem cunoștință de asemenea funcțiuni. Există, cu toate acestea, ușoare indicii care să justifice opinia că anumiți controlori fizici reacționează uneori automat la anumite impulsuri ale Absolutului Universal.

Aceste mecanisme vii ale puterii nu sunt racordate în mod conștient la supracontrolul energetic al universului principal al Absolutului Necalificat, însă noi deducem că întregul și aproape perfectul lor plan de dirijare a puterii, este subordonat într-un mod necunoscut acestei prezențe a supragravitației. În toate situațiile energetice locale, centrele și controlorii exercită o suprație aproape totală, însă sunt întotdeauna conștienți de prezența supraenergetică și de înfăptuirea de nerecunoscut a Absolutului Necalificat.

4. CONTROLORII FIZICI MAESTRU

Aceste ființe sunt subordonații mobili ai Centrilor Supremi de Putere. Controlorii fizici sunt înzestrați cu aptitudini de metamorfozare individuală de așa natură încât să se poată angaja într-o diversitate remarcabilă de autotransporturi; ei sunt capabili să traverseze spațiul local la viteze apropiindu-se de acelea ale Mesagerilor Solitari. Cu toate acestea, la fel ca și celorlalți traversatori ai spațiului, le este necesar atât ajutorul tovarășilor lor, cât și a altor tipuri de ființe, pentru a învinge acțiunea gravitației și rezistența inerției atunci când se depărtează de pe o sferă materială.

Controlorii Fizici Maestru servesc peste tot în marele univers. Ei sunt guvernați direct din Paradis de Cei Șapte Directori Supremi de Putere, până în cartierele generale ale suprauniversurilor; de aici ei sunt dirijați și repartizați de Consiliul Echilibrului compus din înalți mandatar de putere, detașați din personalul Organizatorilor Principali ai Forței Asociate de către Cele Șapte Spirite Maestru. Acești înalți mandatar sunt împuterniciți să interpreteze observațiile și înregistrările frandalankilor principali, aceste instrumente vii care indică presiunea de forță și sarcina energetică ale unui întreg supraunivers.

În timp ce prezența Deităților Paradisului înglobează marele univers și străbate cercul eternității, influența unuia dintre Cele Șapte Spirite Maestru este limitată la un singur supraunivers. Există o netă segregare a energiei și o separare a circuitelor de putere între fiecare dintre cele șapte supracreații, de unde și necesitatea metodelor individuale de control care trebuie să prevaleze și care prevalează în cele din urmă.

Controlorii Fizici Principali provin direct de la Centrele Supreme de Putere și se numără printre ordinele următoare:

1. Directorii de Putere Asociați.
2. Controlorii Mașinali.
3. Transformatorii de Energie.

control must represent the unpredictable realms of energy manifestation dominated by the Unqualified Absolute. If they exert an influence upon the primordial forces of this Absolute, we are not cognizant of such functions, though there is some slight evidence which would warrant the opinion that certain of the physical controllers are sometimes automatically reactive to certain impulses of the Universal Absolute.

29:3.12 (324.2) These living power mechanisms are not consciously related to the master universe energy overcontrol of the Unqualified Absolute, but we surmise that their entire and almost perfect scheme of power direction is in some unknown manner subordinated to this supergravity presence. In any local energy situation the centers and controllers exert near-supremacy, but they are always conscious of the superenergy presence and the unrecognizable performance of the Unqualified Absolute.

4. THE MASTER PHYSICAL CONTROLLERS

29:4.1 (324.3) These beings are the mobile subordinates of the Supreme Power Centers. The physical controllers are endowed with capabilities of individuality metamorphosis of such a nature that they can engage in a remarkable variety of autotransport, being able to traverse local space at velocities approaching the flight of Solitary Messengers. But like all other space traversers they require the assistance of both their fellows and certain other types of beings in overcoming the action of gravity and the resistance of inertia in departing from a material sphere.

29:4.2 (324.4) The Master Physical Controllers serve throughout the grand universe. They are directly governed from Paradise by the Seven Supreme Power Directors as far as the headquarters of the superuniverses; from here they are directed and distributed by the Council of Equilibrium, the high commissioners of power dispatched by the Seven Master Spirits from the personnel of the Associate Master Force Organizers. These high commissioners are empowered to interpret the readings and registrations of the master frandalanks, those living instruments which indicate the power pressure and the energy charge of an entire superuniverse.

29:4.3 (324.5) While the presence of the Paradise Deities encircles the grand universe and sweeps around the circle of eternity, the influence of any one of the Seven Master Spirits is limited to a single superuniverse. There is a distinct segregation of energy and a separation of the circuits of power between each of the seven supercreations; hence individualized control methods must and do prevail.

29:4.4 (324.6) The Master Physical Controllers are the direct offspring of the Supreme Power Centers, and their numbers include the following:

- 29:4.5 (324.7) 1. Associate Power Directors.
- 29:4.6 (324.8) 2. Mechanical Controllers.
- 29:4.7 (324.9) 3. Energy Transformers.

4. Transmițătorii de Energie.

5. Asociatorii Primari.

6. Disociatorii Secundari.

7. Frandalankii și Cronoldekii.

Nici unii dintre membri acestor ordine nu sunt persoane, în sensul posedării unor puteri individuale de alegere. În particular, ultimele patru ordine par în întregime automate și mecanice în răspunsurile la impulsurile superiorilor lor și în reacțiile lor la condițiile de energie existente. Însă, cu toate că acest răspuns pare în întregime mecanic, el nu este astfel; aceste ființe pot să semene cu niște automate, însă ele revelează întreaga funcțiune diferențială a inteligenței.

Personalitatea nu coincide neapărat cu mintea. Mintea poate gândi chiar și atunci când este lipsită de orice putere de alegere, așa cum se întâmplă la numeroase animale de tip inferior și la anumiți controlori fizici subordonați. Mulți dintre acești regulatori, care sunt cei mai automați în puterea lor fizică, nu sunt persoane în nici un sens al termenului. Ei nu sunt înzestrați nici cu voință, nici cu independență de decizie, fiind în întregime aserviți perfecțiunii mecanice a planurilor de îndeplinire a sarcinilor care le revin; cu toate acestea, ei sunt cu toții ființe deosebit de inteligente.

Controlorii fizici se ocupă, în principal, cu ajustarea energiilor fundamentale nedescoperite pe Urantia. Aceste energii necunoscute sunt esențiale pentru sistemul interplanetar de transport și pentru anumite tehnici de comunicare. Când noi punem linii de energie în vederea transmiterii unor echivalente ale sunetului sau ale unei viziuni largite, aceste forme nedescoperite de energie sunt utilizate de controlorii fizici vii și de către asociații lor. Câteodată, aceleași energii sunt folosite și de creaturile mediane în munca lor de rutină.

1. Directorii de Putere Asociați. Aceste ființe minunate de eficiente sunt însărcinate cu desemnarea și cu detașarea Controlorilor Fizici Principali ai tuturor ordinelor, în funcție de nevoile mereu schimbătoare ale statutului energetic, în continuă schimbare, al tărâmurilor. Vastele rezerve de controlori fizici sunt menținute pe lumile-sediu ale sectoarelor minore și, de pe aceste puncte de concentrare, aceștia sunt periodic trimiși de directorii de putere aliați în sediile universurilor, ale constelațiilor și ale sistemelor, precum și pe planetele individuale. Când controlorii fizici sunt astfel delegați, ei sunt provizoriu supuși ordinelor executorilor divini ai comisiilor de conciliere, dar altminteri ei sunt răspunzători doar în fața directorilor lor aliați și a Centrele Supreme de Putere.

Trei milioane de directori de putere aliați sunt desemnați pentru fiecare dintre sectoarele minore ale Orvontonului, ceea ce reprezintă pentru suprauniversul nostru o cotă parte de trei miliarde dintre aceste ființe înzestrate cu o uimitoare abilitate. Propriile lor rezerve sunt menținute pe aceste lumi-sediu ale sectoarelor minore în care ele servesc ca instructori ai tuturor celor care studiază știința și tehnica controlului și a transmutării energiei prin inteligență.

Acești directori fac, alternativ, perioade de serviciu

29:4.8 (325.1) 4. Energy Transmitters.

29:4.9 (325.2) 5. Primary Associators.

29:4.10 (325.3) 6. Secondary Dissociators.

29:4.11 (325.4) 7. The Frandalanks and Chronoldeks.

29:4.12 (325.5) Not all of these orders are persons in the sense of possessing individual powers of choice. Especially do the last four seem to be wholly automatic and mechanical in response to the impulses of their superiors and in reaction to existing energy conditions. But though such response appears wholly mechanistic, it is not; they may seem to be automatons, but all of them disclose the differential function of intelligence.

29:4.13 (325.6) Personality is not necessarily a concomitant of mind. Mind can think even when deprived of all power of choice, as in numerous of the lower types of animals and in certain of these subordinate physical controllers. Many of these more automatic regulators of physical power are not persons in any sense of the term. They are not endowed with will and independence of decision, being wholly subservient to the mechanical perfection of design for the tasks of their allotment. Nonetheless all of them are highly intelligent beings.

29:4.14 (325.7) The physical controllers are chiefly occupied in the adjustment of basic energies undiscovered on Urantia. These unknown energies are very essential to the interplanetary system of transport and to certain techniques of communication. When we lay lines of energy for the purpose of conveying sound equivalents or of extending vision, these undiscovered forms of energy are utilized by the living physical controllers and their associates. These same energies are also, on occasion, used by the midway creatures in their routine work.

29:4.15 (325.8) 1. *Associate Power Directors.* These marvelously efficient beings are intrusted with the assignment and dispatch of all orders of the Master Physical Controllers in accordance with the ever-shifting needs of the constantly changing energy status of the realms. The vast reserves of the physical controllers are maintained on the headquarters worlds of the minor sectors, and from these concentration points they are periodically dispatched by the associate power directors to the headquarters of the universes, constellations, and systems, and to the individual planets. When thus assigned, the physical controllers are provisionally subject to the orders of the divine executioners of the conciliating commissions but are otherwise solely amenable to their associate directors and to the Supreme Power Centers.

29:4.16 (325.9) Three million associate power directors are assigned to each of the Orvonton minor sectors, making a total of three billion as the superuniverse quota of these amazingly versatile beings. Their own reserves are maintained on these same minor sector worlds, where they also serve as instructors of all who study the sciences of the techniques of intelligent energy control and transmutation.

29:4.17 (325.10) These directors alternate periods of

administrativ în sectoarele minore, precum și perioade de serviciu de inspecție în domeniile spațiului. Există întotdeauna cel puțin un inspector în activitate prezent în fiecare sistem local; el își păstrează cartierul general pe sfera lui capitală. Inspectorii mențin ansamblul imensului agregat al energiei vii într-un sincronism armonios.

2. Controlorii Mecanici. Sunt ajutorii mobili și extrem de multilaterali ai directorilor de putere aliați. Miliarde și miliarde dintre ei sunt trimiși pe Ensa, sectorul vostru minor. Numim aceste ființe controlorii mecanici, pentru că sunt atât de complet dominate de superiorii lor, și atât de supuse voinței directorilor de putere aliați. Cu toate acestea, ei sunt, prin ei înșiși, foarte inteligenți, și cu toate că munca lor este de natură mașinală și directă, ea este realizată cu competență.

Dintre toți acești Controlori Fizici Principali atașați lumilor locuite, controlorii mașinali sunt, de departe, cei mai puternici. Ei posedă darul viu al antigravitației, într-un grad care îl depășește pe cel al tuturor celorlalte ființe. Fiecare controlor are o rezistență la gravitație egalată doar de sferile enorme ce se învârt cu o viteză imensă. Zece dintre acești controlori sunt acum staționați pe Urantia, unde una dintre principalele lor activități planetare constă în a înlesni plecarea transporturilor serafice. În această funcțiune, cei zece controlori mecanici acționează toți la unison, în timp ce o serie cumulată de mii de transmițători de energie oferă forța vie inițială pentru plecarea serafică.

Controlorii mecanici sunt calificați pentru orientarea fluxului de energie și pentru înlesnirea concentrării ei în curenți sau în circuite specializate. Aceste ființe puternice au mult de a face cu segregarea, cu orientarea și cu intensificarea energiilor fizice, precum și cu egalizarea presiunilor circuitelor interplanetare. Ele sunt experte în manipularea a douăzeci și una dintre cele treizeci de energii fizice ale spațiului, care constituie sarcina de energie a unui supraunivers. Ele sunt, de asemenea, capabile să practice în parte gestiunea și controlul a șase dintre celelalte nouă forme mai subtile ale energiei fizice. Punând acești controlori în relații tehnice corespunzătoare unii cu alții și cu anumite centre de putere, directorii de putere asociați sunt în măsură să efectueze schimbări incredibile în ajustarea puterii și în controalele energiei.

Controlorii Fizici Principali operează adesea în baterii de câte o sută, o mie, și chiar de milioane și, prin varierea pozițiilor și a formațiilor lor, ei pot controla atât energia colectivă, cât și cea individuală. În funcție de necesități variabile, ei pot spori volumul și accelera mișcarea energiei sau, dimpotrivă, pot reține, condensa și întârzia curenții de energie. Ei influențează transformările de energie și de forță, oarecum asemenea așa-numiților agenți catalitici, care accelerează reacțiile chimice. Ei funcționează printr-o aptitudine înăscută și în cooperare cu Centrele Supreme ale Puterii.

3. Transformatorii de Energie. Numărul acestor ființe într-un supraunivers este incredibil. Există aproape un milion doar în sistemul Sataniei, și cota parte obișnuită este de câte o sută în fiecare lume locuită.

Transformatorii de Energie sunt creația asociată a Celor Șapte Directori Supremi de Putere și a Celor Șapte Supraveghetori Centrali. Ei figurează printre

executive service in the minor sectors with equal periods of inspection service to the realms of space. At least one acting inspector is always present in each local system, maintaining headquarters on its capital sphere. They keep the whole vast living energy aggregation in harmonious synchrony.

29:4.18 (325.11) 2. *Mechanical Controllers*. These are the exceedingly versatile and mobile assistants of the associate power directors. Trillions upon trillions of them are commissioned in Ensa, your minor sector. These beings are called mechanical controllers because they are so completely dominated by their superiors, so fully subservient to the will of the associate power directors. Nevertheless they are, themselves, very intelligent, and their work, though mechanical and matter-of-fact in nature, is skillfully performed.

29:4.19 (326.1) Of all the Master Physical Controllers assigned to the inhabited worlds, the mechanical controllers are by far the most powerful. Possessing the living endowment of antigravity in excess of all other beings, each controller has a gravity resistance equaled only by enormous spheres revolving at tremendous velocity. Ten of these controllers are now stationed on Urantia, and one of their most important planetary activities is to facilitate the departure of seraphic transports. In so functioning, all ten of the mechanical controllers act in unison while a battery of one thousand energy transmitters provides the initial momentum for the seraphic departure.

29:4.20 (326.2) The mechanical controllers are competent to directionize the flow of energy and to facilitate its concentration into the specialized currents or circuits. These mighty beings have much to do with the segregation, directionization, and intensification of the physical energies and with the equalization of the pressures of the interplanetary circuits. They are expert in the manipulation of twenty-one of the thirty physical energies of space, constituting the power charge of a superuniverse. They are also able to accomplish much towards the management and control of six of the nine more subtle forms of physical energy. By placing these controllers in proper technical relationship to each other and to certain of the power centers, the associate power directors are enabled to effect unbelievable changes in power adjustment and energy control.

29:4.21 (326.3) The Master Physical Controllers often function in batteries of hundreds, thousands, and even millions and by varying their positions and formations are able to effect energy control in a collective as well as an individual capacity. As requirements vary, they can upstep and accelerate the energy volume and movement or detain, condense, and retard the energy currents. They influence energy and power transformations somewhat as so-called catalytic agents augment chemical reactions. They function by inherent ability and in co-operation with the Supreme Power Centers.

29:4.22 (326.4) 3. *Energy Transformers*. The number of these beings in a superuniverse is unbelievable. There are almost one million in Satania alone, and the usual quota is one hundred for each inhabited world.

29:4.23 (326.5) The energy transformers are the conjoint creation of the Seven Supreme Power Directors and the Seven Center Supervisors. They are among the

ordinele cele mai personale de controlori fizici. Afară de cazul când un director de putere asociat este prezent pe o lume locuită, transformatorii sunt cei care dețin comanda. Ei sunt inspectorii planetari ai tuturor transporturilor serafice care pleacă. Diversele clase de viață celestă nu pot utiliza ordinele mai puțin personale de controlori fizici decât prin legătura cu ordinele mai personale de directori aliați și de transformatori ai energiei.

Acești transformatori sunt întrerupătoare vii, puternice și eficiente. Ei pot lua poziție pentru sau contra unei dispoziții sau unei orientări date de putere. Ei sunt, de asemenea, iscusiți în eforturile lor de a izola planetele de puternicii curenți de energie care circulă între gigantici vecini planetari sau stelari. Atributele lor de transmutare a energiei îi fac deosebit de utili în importanta sarcină de menținere a echilibrului universal al energiei sau a echilibrului puterii. În anumite momente, ei par să consume sau să acumuleze energie; în altele, ei par să elimine sau să elibereze energie. Transformatorii sunt capabili să crească sau să reducă potențialul „acumulatorilor de energie” vii și moarte din domeniile lor respective. Însă ei se ocupă doar de energiile fizice și semimateriale, ei nu acționează direct în domeniul vieții și nu nici nu schimbă formele de ființe vii.

În anumite privințe, transformatorii de energie sunt creaturile semimateriale vii cele mai remarcabile și cele mai misterioase. Într-un chip necunoscut, ei sunt diferențiați din punct de vedere fizic și, variind legăturile în relațiile lor, ei pot exercita o influență profundă asupra energiei care trece prin prezențele lor asociate. Statutul domeniilor fizice pare să suporte o transformare sub îndemânata lor manipulare. Ei pot schimba și chiar schimbă forma fizică a energiilor spațiului. Cu ajutorul tovarășilor lor controlori, ei sunt efectiv capabili să modifice forma și potențialul celor șapte sute treizeci de energii fizice ale sarcinii de putere a suprauniversului. Faptul că trei dintre aceste energii scapă controlului lor dovedește că ei nu sunt agenți ai Absolutului Necalificat.

Cele patru grupuri rămase de Controlori Fizici Principali sunt prea puțin persoane în sensul unei definiții acceptabile a acestui cuvânt. Acești transmițători, asociatori, disociatori, și frandalanki, sunt complet automați în reacțiile lor însă, cu toate acestea, ei sunt inteligenți din toate punctele de vedere. Noi suntem foarte mult limitați în cunoașterea acestor entități minunate, deoarece nu putem comunica cu ele. Ele par să înțeleagă limbajul tărâmului, însă nu pot comunica cu noi. Ele par pe deplin capabile să primească mesajele noastre, dar total neputincioase în a le răspunde.

4. Transmițătorii de Energie. Operațiunile acestor ființe sunt în principal, însă nu în întregime, interplanetare. Sunt minunații distribuitori de energie, așa cum este ea manifestată pe lumile individuale.

Când energia trebuie să fie abătută către un alt circuit, transmițătorii se desfășoară într-o linie, de-a lungul parcursului dorit pentru energie și, prin virtutea atributelor lor extraordinare de atracție energetică, ei pot cu adevărat induce un flux crescut de energie în direcția dorită. Ceea ce fac ei este la fel de real ca orientarea fluxului anumitor forme de energie electrică de către

more personal orders of physical controllers, and except when an associate power director is present on an inhabited world, the transformers are in command. They are the planetary inspectors of all departing seraphic transports. All classes of celestial life can utilize the less personal orders of the physical controllers only by liaison with the more personal orders of the associate directors and the energy transformers.

29:4.24 (326.6) These transformers are powerful and effective living switches, being able to dispose themselves for or against a given power disposition or directionization. They are also skillful in their efforts to insulate the planets against the powerful energy streams passing between gigantic planetary and starry neighbors. Their energy-transmutive attributes render them most serviceable in the important task of maintaining universal energy balance, or power equilibrium. At one time they seem to consume or store energy; at other times they appear to exude or liberate energy. The transformers are able to increase or to diminish the “storage-battery” potential of the living and dead energies of their respective realms. But they deal only with physical and semimaterial energies, they do not directly function in the domain of life, neither do they change the forms of living beings.

29:4.25 (327.1) In some respects the energy transformers are the most remarkable and mysterious of all semimaterial living creatures. They are in some unknown manner physically differentiated, and by varying their liaison relationships, they are able to exert a profound influence upon the energy which passes through their associated presences. The status of the physical realms seems to undergo a transformation under their skillful manipulation. *They can and do change the physical form of the energies of space.* With the aid of their fellow controllers they are actually able to change the form and potential of twenty-seven of the thirty physical energies of the superuniverse power charge. That three of these energies are beyond their control proves that they are not instrumentalities of the Unqualified Absolute.

29:4.26 (327.2) The remaining four groups of the Master Physical Controllers are hardly persons within any acceptable definition of that word. These transmitters, associators, dissociators, and frandalanks are wholly automatic in their reactions; nevertheless they are in every sense intelligent. We are greatly limited in our knowledge of these wonderful entities because we cannot communicate with them. They appear to understand the language of the realm, but they cannot communicate with us. They seem fully able to receive our communications but quite powerless to make response.

29:4.27 (327.3) 4. *Energy Transmitters.* These beings function chiefly, but not wholly, in an intraplanetary capacity. They are marvelous dispatchers of energy as it is manifested on the individual worlds.

29:4.28 (327.4) When energy is to be diverted to a new circuit, the transmitters deploy themselves in a line along the desired energy path, and by virtue of their unique attributes of energy-attraction, they can actually induce an increased energy flow in the desired direction. This they do just as literally as certain metallic circuits directionize the flow of certain forms of electric energy;

anumite circuite metalice; ei sunt superconductorii vii pentru mai mult de jumătate din cele treizeci de forme de energie fizică.

Transmițătorii formează legături pricepute, eficiente în întărirea curenților care slăbesc ai energiei specializate trecând din planetă în planetă și din stație în stație pe o planetă individuală. Ei pot detecta curenți mult prea slabi pentru a fi recunoscuți de orice alt tip de ființe vii, și pot spori energia astfel încât mesajele însoțitoare să devină perfect inteligibile. Serviciile lor sunt de neprețuit pentru receptorii teledifuziunilor.

Transmițătorii de energie pot reacționa asupra tuturor formelor de percepție comunicabile; ei pot la fel de bine să facă „vizibilă” o scenă îndepărtată, precum și să facă „audibil” un sunet îndepărtat. Ei furnizează liniile de comunicare de urgență în sistemele locale și pe planetele individuale. Practic, toate creaturile sunt nevoite să recurgă la aceste servicii pentru a comunica în afara circuitelor stabilite în mod regulat.

Atât transmițătorii, cât și transformatorii de energie sunt indispensabili în menținerea existenței muritoare pe lumile a căror atmosferă este sărăcită, și ei formează o parte integrantă din tehnica vieții pe planetele pe care nu se respiră.

5. Asociatorii Principali. Aceste entități interesante și de neprețuit sunt deținătorii și păstrătorii desăvârșiți ai energiei. Oarecum asemenea unei plante, care înmagazinează lumină solară, aceste organisme vii acumulează energie pe parcursul perioadelor de manifestare excedentară. Ele lucrează la o scară gigantică, și convertesc energiile spațiului la o stare fizică necunoscută pe Urantia. Ele sunt, de asemenea, capabile să împingă transformările până într-un punct în care să producă anumite unități primitive de existență materială. Aceste ființe acționează pur și simplu prin prezența lor. Ele nu sunt în nici un fel epuizate sau diminuate de această funcțiune; ele operează ca niște catalizatori vii.

Pe parcursul perioadelor de manifestări deficitare, ele au puterea de a elibera aceste energii acumulate. Însă cunoștințele voastre despre energie și materie nu sunt destul de avansate pentru a permite să se explice tehnica acestei faze a muncii lor. Asociatorii lucrează întotdeauna în conformitate cu legea universală, mânuind și manipulând atomii, electronii și ultimatorii, tot cam așa cum mânuieți voi literele de tipar ajustabile pentru a face ca aceleași simboluri alfabetică să spună povești vast distincte.

Asociatorii sunt primul grup viu care apare pe o sferă materială pe cale de organizare, și ei pot opera la temperaturi fizice pe care voi le-ați considera absolut incompatibile cu existența ființelor vii. Ei reprezintă un ordin de viață aflat cu totul dincolo de orizontul imaginației umane. Împreună cu colaboratorii lor, disociatorii, ei sunt creaturile inteligente cele mai aservite.

6. Disociatorii Secundari. Comparați cu asociatorii primari, aceste ființe înzestrate cu imense facultăți antigravitaționale sunt lucrătorii ale căror funcțiuni sunt inversate. Nu există nici un risc de a vedea epuizându-se formele speciale sau modificate de energie fizică pe lumile locale sau în sistemele locale, deoarece aceste organizări vii sunt înzestrate cu facultatea excepțională

and they are living superconductors for more than half of the thirty forms of physical energy.

29:4.29 (327.5) Transmitters form skillful liaisons which are effective in rehabilitating the weakening currents of specialized energy passing from planet to planet and from station to station on an individual planet. They can detect currents which are much too feeble to be recognized by any other type of living being, and they can so augment these energies that the accompanying message becomes perfectly intelligible. Their services are invaluable to the broadcast receivers.

29:4.30 (327.6) Energy transmitters can function with regard to all forms of communicable perception; they can render a distant scene “visible” as well as a distant sound “audible.” They provide the emergency lines of communication in the local systems and on the individual planets. These services must be used by practically all creatures for purposes of communication outside of the regularly established circuits.

29:4.31 (327.7) These beings, together with the energy transformers, are indispensable to the maintenance of mortal existence on those worlds having an impoverished atmosphere, and they are an integral part of the technique of life on the nonbreathing planets.

29:4.32 (328.1) 5. *Primary Associators*. These interesting and invaluable entities are masterly energy conservators and custodians. Somewhat as a plant stores solar light, so do these living organisms store energy during times of plus manifestations. They work on a gigantic scale, converting the energies of space into a physical state not known on Urantia. They are also able to carry forward these transformations to the point of producing some of the primitive units of material existence. These beings simply act by their presence. They are in no way exhausted or depleted by this function; they act like living catalytic agents.

29:4.33 (328.2) During seasons of minus manifestations they are empowered to release these accumulated energies. But your knowledge of energy and matter is not sufficiently advanced to make it possible to explain the technique of this phase of their work. They always labor in compliance with universal law, handling and manipulating atoms, electrons, and ultimatons much as you maneuver adjustable type to make the same alphabetical symbols tell vastly different stories.

29:4.34 (328.3) The associators are the first group of life to appear on an organizing material sphere, and they can function at physical temperatures which you would regard as utterly incompatible with the existence of living beings. They represent an order of life which is simply beyond the range of human imagination. Together with their co-workers, the dissociators, they are the most slavish of all intelligent creatures.

29:4.35 (328.4) 6. *Secondary Dissociators*. Compared with the primary associators, these beings of enormous antigravity endowment are the reverse workers. There is never any danger that the special or modified forms of physical energy on the local worlds or in the local systems will be exhausted, for these living organizations are endowed with the unique power of evolving limitless

de a putea degaja cantități nelimitate de energie. Disociatorii sunt preocupați, în principal, de evoluția unor forme de energii puțin cunoscute pe Urantia, provenind dintr-o formă de materie care este și mai puțin recunoscută. Ei sunt cu adevărat alchimiștii spațiului și magicienii timpului. Însă, în nici unul dintre miracolele lor, ei nu încalcă ordinele Supremației Cosmice.

7. Frandalankii. Aceste ființe sunt creația asociată a tuturor celor trei ordine de controlori de energie: organizatorii de forță primari și secundari și directorii de putere. Frandalankii sunt cei mai numeroși dintre toți Controlorii Fizici Principali. Fie și numai în sistemul Sataniei, numărul lor depășește conceptele voastre numerice. Ei sunt staționați pe toate lumile locuite, și sunt întotdeauna atașați ordinelor superioare de controlori fizici. Ei funcționează într-un mod alternant în universul central, în suprauniversuri, precum și în domeniile spațiului exterior.

Frandalankii sunt creați în treizeci de diviziuni, pentru fiecare formă fundamentală de forță universală, și acționează exclusiv ca indicatori vii și automați ai prezențelor, ai presiunilor și ai vitezelor. Aceste barometre vii se ocupă doar de înregistrarea automată și fără greșală a statutului tuturor formelor de energie-forță. Ei sunt pentru universul fizic ceea ce vastul mecanism de reflexivitate este pentru universul minte. Frandalankii care înregistrează timpul în plus față de prezența cantitativă și calitativă a energiei sunt numiți cronoldeki.

Recunosc că frandalankii sunt inteligenți, însă nu aș ști să îi clasific altfel decât în calitate de mașini vii. Singura cale prin care v-aș putea ajuta la înțelegerea acestor mecanisme vii este prin compararea lor cu propriile voastre dispozitive mecanice care funcționează cu o precizie și cu o exactitate aproape asemănătoare inteligenței. Deci, dacă doriți să vă faceți o idee despre aceste ființe, faceți apel la imaginația voastră până când recunoașteți că în marele univers noi avem efectiv mecanisme (entități) inteligente și vii care pot înfăptui lucruri mai complexe decât mașinile voastre și care implică calcule mai prodigioase, cu o finețe a exactității chiar mai mare, mergând până la ultimitatea preciziei.

5. ORGANIZATORII PRINCIPALI AI FORȚEI

Organizatorii forței locuiesc în Paradis, însă operează în tot universul principal, în special în domeniile spațiului neorganizat. Aceste ființe extraordinare nu sunt nici creatori, nici creaturi, și se clasează în două mari diviziuni de serviciu:

1. Organizatori Principali de Forță Exteriorizați Primari.
2. Organizatori Principali de Forță Transcendentali Aliați.

Aceste două puternice ordine de manipulatori de forță primordială lucrează exclusiv sub supravegherea Arhitecților Universului Maestru; la ora actuală, ei nu operează prea mult în interiorul frontierelor marelui univers.

supplies of energy. They are chiefly concerned with the evolution of a form of energy which is hardly known on Urantia from a form of matter which is recognized still less. They are truly the alchemists of space and the wonder-workers of time. But in all the wonders they work, they never transgress the mandates of Cosmic Supremacy.

29:4.36 (328.5) 7. *The Frandalanks.* These beings are the joint creation of all three orders of energy-control beings: the primary and secondary force organizers and the power directors. Frandalanks are the most numerous of all the Master Physical Controllers; the number functioning in Satania alone is beyond your numerical concept. They are stationed on all inhabited worlds and are always attached to the higher orders of physical controllers. They function interchangeably in the central and superuniverses and in the domains of outer space.

29:4.37 (328.6) The frandalanks are created in thirty divisions, one for each form of basic universe force, and they function exclusively as living and automatic presence, pressure, and velocity gauges. These living barometers are solely concerned with the automatic and unerring registration of the status of all forms of force-energy. They are to the physical universe what the vast reflectivity mechanism is to the minded universe. The frandalanks that register time in addition to quantitative and qualitative energy presence are called *chronoldeks*.

29:4.38 (328.7) I recognize that the frandalanks are intelligent, but I cannot classify them as other than living machines. About the only way I can help you to understand these living mechanisms is to compare them to your own mechanical contrivances which perform with almost intelligentlike precision and accuracy. Then if you would conceive of these beings, draw upon your imagination to the extent of recognizing that in the grand universe we actually have intelligent and *living* mechanisms (entities) that can perform more intricate tasks involving more stupendous computations with even greater delicacy of accuracy, even with ultimacy of precision.

5. THE MASTER FORCE ORGANIZERS

29:5.1 (329.1) The force organizers are resident on Paradise, but they function throughout the master universe, more particularly in the domains of unorganized space. These extraordinary beings are neither creators nor creatures, and they comprise two grand divisions of service:

- 29:5.2 (329.2) 1. Primary Eventuated Master Force Organizers.
- 29:5.3 (329.3) 2. Associate Transcendental Master Force Organizers.

29:5.4 (329.4) These two mighty orders of primordial-force manipulators work exclusively under the supervision of the Architects of the Master Universe, and at the present time they do not function extensively within the boundaries of the grand universe.

Organizatorii Principali ai Forței Primare sunt manipulatorii forțelor spațiale primordiale sau fundamentale ale Absolutului Necalificat; sunt creatorii nebuloaselor. Ei sunt provocatorii vii ai cicloanelor energetice ale spațiului, și primii organizatori și canalizatori ai acestor gigantice manifestări. Acești organizatori de forțe transmută forța primordială (pre-energie nesensibilă la gravitația directă a Paradisului) în energie potențială sau primară, ceea ce o face să treacă sub controlul exclusiv al Absolutului Necalificat, sub controlul gravitațional al Insulei Paradisului. După aceasta, organizatorii de forță aliați îi succed, și continuă procesul de transmutare a energiei de la stadiul primar la stadiul secundar de energie-gravitație.

Când planurile de creare unui univers local sunt realizate, fapt semnalat de sosirea Fiului Creator, Organizatorii Principali de Forță Aliați cedează locul ordinilor directorilor de putere care operează în suprauniversul de care acest univers local depinde din punct de vedere astronomic. Însă, în absența unor astfel de planuri, organizatorii de forță aliați continuă, la nesfârșit, să se ocupe de aceste creații materiale, așa cum o fac în prezent în spațiul exterior.

Organizatorii Principali ai Forței rezistă la temperaturi și operează în condiții fizice care ar fi intolerabile chiar și pentru supradotatele centrele de putere și pentru controlorii fizici ai Orvontonului. Singurele alte tipuri de ființe revelate capabile să opereze în aceste domenii ale spațiului exterior sunt Mesagerii Solitari și Spiritele Inspirate ale Trinității.

[Prezentat de un Cenzor Universal acționând prin autoritatea Celor Îmbătrâniți de Zile de pe Uversa.]

29:5.5 (329.5) Primary Master Force Organizers are the manipulators of the primordial or basic space-forces of the Unqualified Absolute; they are nebulae creators. They are the living instigators of the energy cyclones of space and the early organizers and directionizers of these gigantic manifestations. These force organizers transmute *primordial force* (pre-energy not responsive to direct Paradise gravity) into primary or *puissant energy*, energy transmuting from the exclusive grasp of the Unqualified Absolute to the gravity grasp of the Isle of Paradise. They are thereupon succeeded by the associate force organizers, who continue the process of energy transmutation from the primary through the secondary or *gravity-energy* stage.

29:5.6 (329.6) Upon the completion of the plans for the creation of a local universe, signaled by the arrival of a Creator Son, the Associate Master Force Organizers give way to the orders of power directors acting in the superuniverse of astronomic jurisdiction. But in the absence of such plans the associate force organizers continue on indefinitely in charge of these material creations, even as they now operate in outer space.

29:5.7 (329.7) The Master Force Organizers withstand temperatures and function under physical conditions which would be intolerable even to the versatile power centers and physical controllers of Orvonton. The only other types of revealed beings capable of functioning in these realms of outer space are the Solitary Messengers and the Inspired Trinity Spirits.

29:5.8 (329.8) [Sponsored by a Universal Censor acting by authority of the Ancients of Days on Uversa.]

Capitolul 30. Personalități ale marelui univers

⇐ 029

CARTEA URANTIA

031 ⇐

PARTE I. UNIVERSUL CENTRAL ȘI SUPRAUNVERSURILE

CAPITOLUL 30 PERSONALITĂȚI ALE MARELUI UNIVERS

Secțiuni

Introduction

1. Clasificarea paradisiacă a ființelor vii
2. Registrul personalităților de pe Uversa
3. Coloniile de curtoazie
4. Muritorii ascendenți

Introduction

PERSONALITĂȚILE și entitățile altfel decât personale care activează în prezent în Paradis și în marele univers constituie un număr aproape nelimitat de ființe vii. Chiar și numărul de ordine și de tipuri majore depășește imaginația umană, fără a mai vorbi de nenumăratele subtipuri și varietăți. Este, cu toate acestea, de dorit să prezentăm câte ceva din cele două clasificări fundamentale de ființe vii - o sugestie a clasificării Paradisului și o prescurtare a Registrului Personalităților de pe Uversa.

Este imposibil să se formuleze o clasificare detaliată, completă și pe deplin coerentă a personalităților marelui univers, deoarece grupurile lor nu sunt toate revelate. Ar fi nevoie de numeroase capitole suplimentare pentru a se acoperi revelația ulterioară necesară pentru clasificarea sistematică a tuturor grupurilor. O astfel de extensiune conceptuală nu prea ar fi de dorit, de vreme ce ea ar priva pe gânditorii muritori ai următorului mileniu de acel stimulente pentru speculația creativă pe care ar oferi-o revelarea parțială a acestor concepte. Cel mai bine este ca oamenii să nu primească o revelație peste măsură de amplă; acest fapt înăbușă imaginația.

1. CLASIFICAREA PARADISIACĂ A FIINȚELOR VII

În Paradis, ființele vii sunt clasificate în acord cu relațiile înăscute sau dobândite cu Deitățile Paradisului. Pe parcursul marilor adunări ale universului central și ale suprauniversurilor, persoanele prezente

PAPER 30 PERSONALITIES OF THE GRAND UNIVERSE

SECTIONS

Introduction

1. The Paradise Classification of Living Beings
2. The Uversa Personality Register
3. The Courtesy Colonies
4. The Ascending Mortals

INTRODUCTION

30:0.1 (330.1) THE personalities and other-than-personal entities now functioning on Paradise and in the grand universe constitute a well-nigh limitless number of living beings. Even the number of major orders and types would stagger the human imagination, let alone the countless subtypes and variations. It is, however, desirable to present something of two basic classifications of living beings — a suggestion of the Paradise classification and an abbreviation of the Uversa Personality Register.

30:0.2 (330.2) It is not possible to formulate comprehensive and entirely consistent classifications of the personalities of the grand universe because *all* of the groups are not revealed. It would require numerous additional papers to cover the further revelation required to systematically classify all groups. Such conceptual expansion would hardly be desirable as it would deprive the thinking mortals of the next thousand years of that stimulus to creative speculation which these partially revealed concepts supply. It is best that man not have an overrevelation; it stifles imagination.

1. THE PARADISE CLASSIFICATION OF LIVING BEINGS

30:1.1 (330.3) Living beings are classified on Paradise in accordance with inherent and attained relationship to the Paradise Deities. During the grand gatherings of the central and superuniverses those present are often

sunt adesea grupate în acord cu originea lor: cele de origine triunică, sau cele de dobândire trinitară; acelea de origine dublă; și cele de origine unică. Este dificil să se interpreteze minții umane a muritorilor clasificările paradisiace ale ființelor vii, însă noi suntem autorizați să prezentăm ceea ce urmează:

I. FIINȚE DE ORIGINE TRIUNICĂ. Ființele create de toate cele Trei Deități ale Paradisului, fie ca atare, fie ca Trinitate, laolaltă cu corpul trinitizat, desemnare care se referă la toate grupurile de ființe trinitizate, revelate și nerevelate.

A. Spiritele Supreme.

1. Cele Șapte Spirite Maestru.
2. Cei Șapte Agenți Executivi Supremi.
3. Cele Șapte Ordine de Spirite Reflectante.

B. Fiii Staționari ai Trinității.

1. Secretele Supremației Trinitizate.
2. Eternii de Zile.
3. Cei Îmbătrâniți de Zile.
4. Perfecțiunile de Zile.
5. Recenții de Zile.
6. Uniunile de Zile.
7. Fidelii de Zile.

8. Desăvârșitorii Înțelepciunii.

9. Consilierii Divini.

10. Cenzorii Universali.

C. Ființe de origine Trinitară și Ființe Trinitizate.

1. Fiii Învățători ai Trinității.
2. Spiritele Inspirate ale Trinității.
3. Nativii Havonei.
4. Cetățenii Paradisului.
5. Ființele Nerevelate de origine trinitară.
6. Ființele Nerevelate trinitizate de Deitate.
7. Fiii de Împlinire Trinitizați.
8. Fiii de Selecție Trinitizați.
9. Fiii de Perfecțiune Trinitizați.
10. Fiii Trinitizați de Creaturi.

II. FIINȚE DE ORIGINE DUALĂ. Acelea ce își au originea în oricare două Deități din Paradis sau care au fost create altfel de orice două ființe descendente direct sau indirect din Deitățile Paradisului.

A. Ordinele Descendente.

1. Fiii Creatori.
2. Fiii Magistrali.
3. Strălucitoarele Stele de Dimineață.
4. Părinții Melchizedeki.
5. Melchizedekii.

grouped in accordance with origin: those of triune origin, or of Trinity attainment; those of dual origin; and those of single origin. It is difficult to interpret the Paradise classification of living beings to the mortal mind, but we are authorized to present the following:

30:1.2 (330.4) I. *TRIUNE-ORIGIN BEINGS*. Beings created by all three Paradise Deities, either as such or as the Trinity, together with the Trinitized Corps, which designation refers to all groups of trinitized beings, revealed and unrevealed.

30:1.3 (330.5) A. *The Supreme Spirits*.

30:1.4 (330.6) 1. The Seven Master Spirits.

30:1.5 (330.7) 2. The Seven Supreme Executives.

30:1.6 (330.8) 3. The Seven Orders of Reflective Spirits.

30:1.7 (330.9) B. *The Stationary Sons of the Trinity*.

30:1.8 (330.10) 1. Trinitized Secrets of Supremacy.

30:1.9 (330.11) 2. Eternals of Days.

30:1.10 (330.12) 3. Ancients of Days.

30:1.11 (330.13) 4. Perfections of Days.

30:1.12 (331.1) 5. Recents of Days.

30:1.13 (331.2) 6. Unions of Days.

30:1.14 (331.3) 7. Faithfuls of Days.

30:1.15 (331.4) 8. Perfectors of Wisdom.

30:1.16 (331.5) 9. Divine Counselors.

30:1.17 (331.6) 10. Universal Censors.

30:1.18 (331.7) C. *Trinity-origin and Trinitized Beings*.

30:1.19 (331.8) 1. Trinity Teacher Sons.

30:1.20 (331.9) 2. Inspired Trinity Spirits.

30:1.21 (331.10) 3. Havona Natives.

30:1.22 (331.11) 4. Paradise Citizens.

30:1.23 (331.12) 5. Unrevealed Trinity-origin Beings.

30:1.24 (331.13) 6. Unrevealed Deity-trinitized Beings.

30:1.25 (331.14) 7. Trinitized Sons of Attainment.

30:1.26 (331.15) 8. Trinitized Sons of Selection.

30:1.27 (331.16) 9. Trinitized Sons of Perfection.

30:1.28 (331.17) 10. Creature-trinitized Sons.

30:1.29 (331.18) II. *DUAL-ORIGIN BEINGS*. Those of origin in any two of the Paradise Deities or otherwise created by any two beings of direct or indirect descent from the Paradise Deities.

30:1.30 (331.19) A. *The Descending Orders*.

30:1.31 (331.20) 1. Creator Sons.

30:1.32 (331.21) 2. Magisterial Sons.

30:1.33 (331.22) 3. Bright and Morning Stars.

30:1.34 (331.23) 4. Father Melchizedeks.

30:1.35 (331.24) 5. The Melchizedeks.

6. Vorondadekii.	30:1.36 (331.25) 6. The Vorondadeks.
7. Lanonandekii.	30:1.37 (331.26) 7. The Lanonandeks.
8. Strălucitoarele Stele de Seară.	30:1.38 (331.27) 8. Brilliant Evening Stars.
9. Arhanghelii.	30:1.39 (331.28) 9. The Archangels.
10. Purtătorii Vieții.	30:1.40 (331.29) 10. Life Carriers.
11. Ajutorii Nerevelați ai Universurilor.	30:1.41 (331.30) 11. Unrevealed Universe Aids.
12. Fiii lui Dumnezeu Nerevelați.	30:1.42 (331.31) 12. Unrevealed Sons of God.
B. Ordinele Staționare.	30:1.43 (331.32) B. <i>The Stationary Orders.</i>
1. Abandonterii.	30:1.44 (331.33) 1. Abandoners.
2. Susații.	30:1.45 (331.34) 2. Susatia.
3. Univitații.	30:1.46 (331.35) 3. Univitatie.
4. Spirongii.	30:1.47 (331.36) 4. Spironga.
5. Ființe Nerevelate de origine Duală.	30:1.48 (331.37) 5. Unrevealed Dual-origin Beings.
C. Ordinele Ascendente.	30:1.49 (331.38) C. <i>The Ascending Orders.</i>
1. Muritori care s-au contopit cu Ajustorul lor.	30:1.50 (331.39) 1. Adjuster-fused Mortals.
2. Muritori care s-au contopit cu Fiul.	30:1.51 (331.40) 2. Son-fused Mortals.
3. Muritori care s-au contopit cu Spiritul.	30:1.52 (331.41) 3. Spirit-fused Mortals.
4. Medianii Transferați.	30:1.53 (331.42) 4. Translated Midwayers.
5. Ascendenți Nerevelați.	30:1.54 (331.43) 5. Unrevealed Ascenders.
III. FIINȚE DE ORIGINE UNICĂ. Acelea care provin din oricare dintre Deitățile Paradisului sau care au fost creați altfel de orice ființă singură care descinde direct sau indirect din Deitățile Paradisului.	30:1.55 (332.1) III. <i>SINGLE-ORIGIN BEINGS.</i> Those of origin in any one of the Paradise Deities or otherwise created by any one being of direct or indirect descent from the Paradise Deities.
A. Spiritele Supreme.	30:1.56 (332.2) A. <i>The Supreme Spirits.</i>
1. Mesagerii Graviției.	30:1.57 (332.3) 1. Gravity Messengers.
2. Cele Șapte Spirite ale Circuitelor Havonei.	30:1.58 (332.4) 2. The Seven Spirits of the Havona Circuits.
3. Adjutanții în Grup de Doisprezece ai Circuitelor Havonei.	30:1.59 (332.5) 3. The Twelvefold Adjutants of the Havona Circuits.
4. Ajutoarele-Imagini Reflectante.	30:1.60 (332.6) 4. The Reflective Image Aids.
5. Spiritele-Mamă ale Universurilor.	30:1.61 (332.7) 5. Universe Mother Spirits.
6. Spiritele Mentale Adjutante Septuple.	30:1.62 (332.8) 6. The Sevenfold Adjutant Mind-Spirits.
7. Ființele Nerevelate provenite din Deitate.	30:1.63 (332.9) 7. Unrevealed Deity-origin Beings.
B. Ordinele Ascendente.	30:1.64 (332.10) B. <i>The Ascending Orders.</i>
1. Ajutorii Personalizați.	30:1.65 (332.11) 1. Personalized Adjusters.
2. Fiii Materiali Ascenderi.	30:1.66 (332.12) 2. Ascending Material Sons.
3. Serafimii Evolutivi.	30:1.67 (332.13) 3. Evolutionary Seraphim.
4. Heruvimii Evolutivi.	30:1.68 (332.14) 4. Evolutionary Cherubim.
5. Ascenderii Nerevelați.	30:1.69 (332.15) 5. Unrevealed Ascenders.
C. Familia Spiritului Infinit.	30:1.70 (332.16) C. <i>The Family of the Infinite Spirit.</i>
1. Mesagerii Solitari.	30:1.71 (332.17) 1. Solitary Messengers.
2. Supraveghetorii Circuitelor Universului.	30:1.72 (332.18) 2. Universe Circuit Supervisors.
3. Directorii Recensământului.	30:1.73 (332.19) 3. Census Directors.
4. Ajutorii Personali ai Spiritului Infinit.	30:1.74 (332.20) 4. Personal Aids of the Infinite Spirit.

5. Inspectorii Asociați.
6. Santinelele desemnate.
7. Îndrumătorii Absolvenților.
8. Slujitorii Havonei.
9. Conciliatorii Universali.
10. Însoțitorii Morontiei.
11. Supernafimii.
12. Seconafimii.
13. Terțiafimii.
14. Omniafimii.
15. Serafimii.
16. Heruvimii și Sanovimii.
17. Ființele Nerevelate provenite din Spirit.
18. Cei Șapte Directori Supremi de Putere.
19. Centrele Supreme de Putere.
20. Controlorii Fizici Principali.
21. Supraveghetorii de Putere Morontială.

IV. FIINȚE TRANSCENDENTALE EXTERIORIZATE. În Paradis se găsește o imensă mulțime de ființe transcendente a căror origine nu este de obicei revelată universurilor timpului și spațiului înainte ca aceste universuri să se stabilizeze în lumină și viață. Acești Transcendenți nu sunt nici creatori, nici creaturi; ei sunt copiii exteriorizați ai divinității, ai ultimității și ai eternității. Acești „exteriorizați” nu sunt nici finiți, nici infiniti - ei sunt absoniți; iar absonitatea nu este nici infinitate, nici absolutitate.

Acești necreatori necreați sunt întotdeauna loiali Trinității Paradisului și supuși Celui Ultim. Ei există pe patru nivele ultime de activitate a personalității și sunt funcționali pe cele șapte nivele ale absonității în douăsprezece mari diviziuni, constând dintr-o mie de grupuri de lucru majore de câte șapte clase fiecare. Aceste ființe exteriorizate conțin următoarele ordine:

1. Arhitecții Maestrului Univers.
2. Arhivarii Transcendenți.
3. Alți Transcendenți.
4. Organizatorii Principali ai Forței Exteriorizați Primari.
5. Organizatorii Principali ai Forței Transcendenți Aliați.

Dumnezeu, ca suprapersoană, exteriorizează; Dumnezeu, ca persoană, creează; Dumnezeu, ca prepersoană, se fragmentează; și un astfel de fragment din el însuși, Ajustorul, este cel care dezvoltă sufletul spirit în mintea materială și muritoare în acord cu libera alegere a personalității conferite creaturii muritoare prin actul părintesc a lui Dumnezeu ca Tată.

V. ENTITĂȚI FRAGMENTATE ALE DEITĂȚII. Acest ordin de existență vie, provenind din Tatăl Universal, se manifestă cel mai clar în Ajustorii Gândirii, cu toate că aceste entități nu sunt, în nici un fel,

- 30:1.75 (332.21) 5. Associate Inspectors.
- 30:1.76 (332.22) 6. Assigned Sentinels.
- 30:1.77 (332.23) 7. Graduate Guides.
- 30:1.78 (332.24) 8. Havona Servitals.
- 30:1.79 (332.25) 9. Universal Conciliators.
- 30:1.80 (332.26) 10. Morontia Companions.
- 30:1.81 (332.27) 11. Supernaphim.
- 30:1.82 (332.28) 12. Seconaphim.
- 30:1.83 (332.29) 13. Tertiaphim.
- 30:1.84 (332.30) 14. Omniaphim.
- 30:1.85 (332.31) 15. Seraphim.
- 30:1.86 (332.32) 16. Cherubim and Sanobim.
- 30:1.87 (332.33) 17. Unrevealed Spirit-origin Beings.
- 30:1.88 (332.34) 18. The Seven Supreme Power Directors.
- 30:1.89 (332.35) 19. The Supreme Power Centers.
- 30:1.90 (332.36) 20. The Master Physical Controllers.
- 30:1.91 (332.37) 21. The Morontia Power Supervisors.

IV. EVENTUATED TRANSCENDENTAL BEINGS. There is to be found on Paradise a vast host of transcendental beings whose origin is not ordinarily disclosed to the universes of time and space until they are settled in light and life. These Transcendentals are neither creators nor creatures; they are the *eventuated* children of divinity, ultimacy, and eternity. These “eventuators” are neither finite nor infinite — they are *absonite*; and absonity is neither infinity nor absoluteness.

30:1.93 (333.1) These uncreated noncreators are ever loyal to the Paradise Trinity and obedient to the Ultimate. They are existent on four ultimate levels of personality activity and are functional on the seven levels of the absonite in twelve grand divisions consisting of one thousand major working groups of seven classes each. These eventuated beings include the following orders:

- 30:1.94 (333.2) 1. The Architects of the Master Universe.
- 30:1.95 (333.3) 2. Transcendental Recorders.
- 30:1.96 (333.4) 3. Other Transcendentals.
- 30:1.97 (333.5) 4. Primary Eventuated Master Force Organizers.
- 30:1.98 (333.6) 5. Associate Transcendental Master Force Organizers.

30:1.99 (333.7) God, as a superperson, eventuates; God, as a person, creates; God, as a preperson, fragments; and such an Adjuster fragment of himself evolves the spirit soul upon the material and mortal mind in accordance with the freewill choosing of the personality which has been bestowed upon such a mortal creature by the parental act of God as a Father.

30:1.100 (333.8) V. FRAGMENTED ENTITIES OF DEITY. This order of living existence, originating in the Universal Father, is best typified by the Thought Adjusters, though these entities are by no means the

singurele fragmentări ale realității prepersonale a Primei Surse-Centru. Funcțiunile fragmentelor ce se disting de Ajustori sunt multiple și puțin cunoscute. Fuziunea cu un Ajustor sau cu unul dintre celelalte fragmente face din creatură o ființă contopită cu Tatăl.

Cu toate că fragmentările spiritului preminte ale Celei de a Treia Sursă-Centru nu sunt deloc comparabile cu fragmentele Tatălui, noi trebuie să le menționăm aici. Astfel de entități diferă considerabil de Ajustori; ele nu locuiesc în Spiritington ca atare, ele nu traversează circuitele de gravitație mentală și nu înlocuiesc creaturile umane pe parcursul șederii lor în trup. Ele nu sunt prepersonale în sensul în care sunt Ajustorii, însă asemenea fragmente ale spiritului preminte sunt revărsate peste unii muritori supraviețuitori, iar contopirea cu ei îi transformă în muritori contopiți cu Spiritul, în contrast cu muritorii contopiți cu Ajustorul lor.

Spiritul individualizat al unui Fiu Creator este și mai dificil de descris. Uniunea cu el face din creatură un muritor contopit cu Fiul. Și mai există și alte fragmentări ale Deităților.

VI. FIINȚE SUPERPERSONALE. Există o vastă multitudine de ființe distincte de cele personale, care sunt de origine divină și aduc multiple servicii în universul universurilor. Unele dintre aceste ființe locuiesc pe lumile paradisiace ale Fiului; altele, cum ar fi reprezentanții suprapersonali ai Fiului Etern, se întâlnesc în altă parte. Cea mai mare parte din ele nu sunt menționate în aceste expuneri, iar încercarea de a le descrie unor ființe personale ar fi de-a dreptul zadarnică.

VII. ORDINE NECLASIFICATE ȘI NEREVELATE. Pe parcursul prezentei vârste a universului nu ar fi posibil să rânduim toate ființele personale sau de altă natură în clasificări ținând de prezenta epocă a universului. De altfel, nici nu au fost revelate toate categoriile lor în aceste expuneri; numeroase ordine au fost omise în listele citate. Considerați următoarele:

Consumatorii Destinului Universului.

Locuitorii Calificați ai Ultimului.

Supraveghetorii Necalificați ai Supremului.

Agenții Creativi Nerevelați ai Celor Îmbătrâniți de Zile.

Maiestonii din Paradis.

Agenții de Legătură Reflexivi Nedenumiți ai lui Majeston.

Ordinile Midsonite ale Universurilor Locale.

Nu este necesar să atribuim nici o semnificație specială enumerării acestor ordine la un loc, decât că nici unul dintre ele nu apare în clasificarea Paradisului așa cum este revelată în această carte. Acestea sunt puținele ordine neclasificate. Nu ați aflat încă de multe dintre cele nerevelate.

Există spirite: entități spirituale, prezențe spirituale, spirite personale, spirite prepersonale, spirite suprapersonale, existențe spirituale, personalități

only fragmentations of the prepersonal reality of the First Source and Center. The functions of the other-than-Adjuster fragments are manifold and little known. Fusion with an Adjuster or other such fragment constitutes the creature a *Father-fused being*.

30:1.101 (333.9) The fragmentations of the premind spirit of the Third Source and Center, though hardly comparable to the Father fragments, should be here recorded. Such entities differ very greatly from Adjusters; they do not as such dwell on Spiritington, nor do they as such traverse the mind-gravity circuits; neither do they indwell mortal creatures during the life in the flesh. They are not prepersonal in the sense that the Adjusters are, but such fragments of premind spirit are bestowed upon certain of the surviving mortals, and fusion therewith constitutes them *Spirit-fused mortals* in contradistinction to Adjuster-fused mortals.

30:1.102 (333.10) Still more difficult of description is the individualized spirit of a Creator Son, union with which constitutes the creature a *Son-fused mortal*. And there are still other fragmentations of Deity.

30:1.103 (333.11) VI. *SUPERPERSONAL BEINGS*. There is a vast host of other-than-personal beings of divine origin and of manifold service in the universe of universes. Certain of these beings are resident on the Paradise worlds of the Son; others, like the superpersonal representatives of the Eternal Son, are encountered elsewhere. They are for the most part unmentioned in these narratives, and it would be quite futile to attempt their description to *personal* creatures.

30:1.104 (333.12) VII. *UNCLASSIFIED AND UNREVEALED ORDERS*. During the present universe age it would not be possible to place all beings, personal or otherwise, within classifications pertaining to the present universe age; nor have all such categories been revealed in these narratives; hence numerous orders have been omitted from these lists. Consider the following:

30:1.105 (333.13) The Consummator of Universe Destiny.

30:1.106 (333.14) The Qualified Vicegerents of the Ultimate.

30:1.107 (334.1) The Unqualified Supervisors of the Supreme.

30:1.108 (334.2) The Unrevealed Creative Agencies of the Ancients of Days.

30:1.109 (334.3) Majeston of Paradise.

30:1.110 (334.4) The Unnamed Reflectivator Liaisons of Majeston.

30:1.111 (334.5) The Midsonite Orders of the Local Universes.

30:1.112 (334.6) No especial significance need attach to the listing of these orders together except that none of them appear in the Paradise classification as revealed herein. These are the unclassified few; you have yet to learn of the unrevealed many.

30:1.113 (334.7) There are spirits: spirit entities, spirit presences, personal spirits, prepersonal spirits, superpersonal spirits, spirit existences, spirit

spirituale - însă nici limba, nici intelectul muritorilor nu sunt pe potrivă. Noi putem, cu toate acestea, indica faptul că nu există personalități de „minte pură”; nici o entitate nu are personalitate dacă ea nu a fost înzestrată cu ea de Dumnezeu, care este spirit. Nici o entitate mentală neasociată unei energii fizice sau spirituale nu este o personalitate. Însă, în același sens în care există personalități spirituale înzestrate cu minte, există personalități mentale înzestrate cu spirit. Majeston și asociații săi sunt ilustrări destul de bune de ființe dominate de minte, există însă niște ilustrări și mai bune ale acestui tip de personalitate necunoscute vouă. Există chiar ordine întregi și nerevelate de personalități mentale, însă spiritul le este asociat întotdeauna. Anumite alte creaturi nerevelate sunt ceea ce am putea numi personalități de energie mentală și fizică. Acest tip de ființe nu sunt sensibile la gravitația spiritului, însă sunt, cu toate acestea, adevărate personalități - ele sunt cuprinse în circuitul Tatălui.

Aceste capitole nici măcar nu încep - nu pot începe - să epuizeze istoria creaturilor vii, a creatorilor, a ființelor exteriorizate și a ființelor existând sub alte forme, care trăiesc și se închină și servesc în universurile populate ale timpului și în universul central al eternității. Voi muritorii sunteți persoane și, de aceea, noi putem să vă descriem ființe personalizate, însă cum vi s-ar putea oare explica vreodată o ființă absonitizată ?

personalities — but neither mortal language nor mortal intellect are adequate. We may however state that there are no personalities of “pure mind”; no entity has personality unless he is endowed with it by God who is spirit. Any mind entity that is not associated with either spiritual or physical energy is not a personality. But in the same sense that there are spirit personalities who have mind there are mind personalities who have spirit. Majeston and his associates are fairly good illustrations of mind-dominated beings, but there are better illustrations of this type of personality unknown to you. There are even whole unrevealed orders of such *mind personalities*, but they are always spirit associated. Certain other unrevealed creatures are what might be termed *mindal- and physical-energy personalities*. This type of being is nonresponsive to spirit gravity but is nonetheless a true personality — is within the Father's circuit.

30:1.114 (334.8) These papers do not — cannot — even begin to exhaust the story of the living creatures, creators, eventuator, and still-otherwise-existent beings who live and worship and serve in the swarming universes of time and in the central universe of eternity. You mortals are persons; hence we can describe beings who are *personalized*, but how could an *absonitized* being ever be explained to you?

2. REGISTRUL PERSONALITĂȚILOR DE PE UVERSA

Familia divină a ființelor vii este înregistrată pe Uversa în șapte mari diviziuni:

1. Deitățile Paradisului.
2. Spiritele Supreme.
3. Ființele provenite din Trinitate.
4. Fiii lui Dumnezeu.
5. Personalitățile Spiritului Infinit.
6. Directorii de Putere ai Universului.
7. Corpul de Cetățenie Permanentă.

Aceste grupe de creaturi volitive sunt împărțite în numeroase clase și subdiviziuni minore. Prezentarea acestei clasificări a personalităților marelui univers caută totuși, în principal, să enunțe ordinele de ființe inteligente care au fost revelate în aceste expuneri, și din care cea mai mare parte vor fi întâlnite de muritorii timpului, pe parcursul experienței lor ascendente de înălțare progresivă către Paradis. Enumerările următoare nu menționează vastele ordine de ființe universale care își urmează munca în afara planului de ascensiune a muritorilor.

I. DEITĂȚILE PARADISULUI.

1. Tatăl Universal.
2. Fiul Etern.
3. Spiritul Infinit.

II. SPIRITELE SUPREME.

2. THE UVERSA PERSONALITY REGISTER

30:2.1 (334.9) The divine family of living beings is registered on Uversa in seven grand divisions:

- 30:2.2 (334.10) 1. The Paradise Deities.
- 30:2.3 (334.11) 2. The Supreme Spirits.
- 30:2.4 (334.12) 3. The Trinity-origin Beings.
- 30:2.5 (334.13) 4. The Sons of God.
- 30:2.6 (334.14) 5. Personalities of the Infinite Spirit.
- 30:2.7 (334.15) 6. The Universe Power Directors.
- 30:2.8 (334.16) 7. The Corps of Permanent Citizenship.

30:2.9 (334.17) These groups of will creatures are divided into numerous classes and minor subdivisions. The presentation of this classification of the personalities of the grand universe is however chiefly concerned in setting forth those orders of intelligent beings who have been revealed in these narratives, most of whom will be encountered in the ascendant experience of the mortals of time on their progressive climb to Paradise. The following listings make no mention of vast orders of universe beings who carry forward their work apart from the mortal ascension scheme.

30:2.10 (335.1) I. THE PARADISE DEITIES.

- 30:2.11 (335.2) 1. The Universal Father.
- 30:2.12 (335.3) 2. The Eternal Son.
- 30:2.13 (335.4) 3. The Infinite Spirit.

30:2.14 (335.5) II. THE SUPREME SPIRITS.

1. Cele Șapte Spirite Maestru. 30:2.15 (335.6) 1. The Seven Master Spirits.
2. Cei Șapte Agenți Executivi Supremi. 30:2.16 (335.7) 2. The Seven Supreme Executives.
3. Cele Șapte Grupuri de Spirite Reflectante. 30:2.17 (335.8) 3. The Seven Groups of Reflective Spirits.
4. Ajutoarele-Imagini Reflectante. 30:2.18 (335.9) 4. The Reflective Image Aids.
5. Cele Șapte Spirite ale Circuitelor. 30:2.19 (335.10) 5. The Seven Spirits of the Circuits.
6. Spiritele Creative ale Universurilor Locale. 30:2.20 (335.11) 6. Local Universe Creative Spirits.
7. Spiritele Mentale Adjutante. 30:2.21 (335.12) 7. Adjutant Mind-Spirits.
- III. FIINȚELE PROVENITE DIN TRINITATE. 30:2.22 (335.13) III. *THE TRINITY-ORIGIN BEINGS.*
1. Secretele Supremației Trinitizate. 30:2.23 (335.14) 1. Trinitized Secrets of Supremacy.
2. Eternii de Zile. 30:2.24 (335.15) 2. Eternals of Days.
3. Cei Îmbătrâniți de Zile. 30:2.25 (335.16) 3. Ancients of Days.
4. Perfecțiunile de Zile. 30:2.26 (335.17) 4. Perfections of Days.
5. Recenții de Zile. 30:2.27 (335.18) 5. Recents of Days.
6. Uniunile de Zile. 30:2.28 (335.19) 6. Unions of Days.
7. Fidelii de Zile. 30:2.29 (335.20) 7. Faithfuls of Days.
8. Fiii Învățătorii ai Trinității. 30:2.30 (335.21) 8. Trinity Teacher Sons.
9. Desăvârșitorii de Înțelepciune. 30:2.31 (335.22) 9. Perfectors of Wisdom.
10. Consilierii Divini. 30:2.32 (335.23) 10. Divine Counselors.
11. Cenzorii Universali. 30:2.33 (335.24) 11. Universal Censors.
12. Spiritele Inspirate ale Trinității. 30:2.34 (335.25) 12. Inspired Trinity Spirits.
13. Nativii Havonei. 30:2.35 (335.26) 13. Havona Natives.
14. Cetățenii Paradisului. 30:2.36 (335.27) 14. Paradise Citizens.
- IV. FIII LUI DUMNEZEU. 30:2.37 (335.28) IV. *THE SONS OF GOD.*
- A. Fiii Descendenți. 30:2.38 (335.29) A. *Descending Sons.*
1. Fiii Creator - Mihailii. 30:2.39 (335.30) 1. Creator Sons — Michaels.
2. Fiii Magistrali - Avonalii. 30:2.40 (335.31) 2. Magisterial Sons — Avonals.
3. Fiii Învățători ai Trinității - Daynalii. 30:2.41 (335.32) 3. Trinity Teacher Sons — Daynals.
4. Fiii Melchizedeki. 30:2.42 (335.33) 4. Melchizedek Sons.
5. Fiii Vorondadeki. 30:2.43 (335.34) 5. Vorondadek Sons.
6. Fiii Lanondadeki. 30:2.44 (335.35) 6. Lanonandek Sons.
7. Fiii Purtători ai Vieții. 30:2.45 (335.36) 7. Life Carrier Sons.
- B. Fiii Ascendenți. 30:2.46 (335.37) B. *Ascending Sons.*
1. Muritori Contopiți cu Tatăl. 30:2.47 (335.38) 1. Father-fused Mortals.
2. Muritori Contopiți cu Fiul. 30:2.48 (335.39) 2. Son-fused Mortals.
3. Muritori Contopiți cu Spiritul. 30:2.49 (335.40) 3. Spirit-fused Mortals.
4. Serafimi Evolutivi. 30:2.50 (335.41) 4. Evolutionary Seraphim.
5. Fii Materiali Ascendenți. 30:2.51 (335.42) 5. Ascending Material Sons.
6. Medianii Transferați. 30:2.52 (335.43) 6. Translated Midwayers.
7. Ajustori Personalizați. 30:2.53 (335.44) 7. Personalized Adjusters.
- C. Fiii Trinitizați. 30:2.54 (336.1) C. *Trinitized Sons.*
1. Puternicii Mesageri. 30:2.55 (336.2) 1. Mighty Messengers.
2. Cei Înalți în Autoritate. 30:2.56 (336.3) 2. Those High in Authority.

3. Cei Fără de Nume și de Număr.	30:2.57 (336.4) 3. Those without Name and Number.
4. Păstrătorii Trinitizați.	30:2.58 (336.5) 4. Trinitized Custodians.
5. Ambasadorii Trinitizați.	30:2.59 (336.6) 5. Trinitized Ambassadors.
6. Păzitorii Celești.	30:2.60 (336.7) 6. Celestial Guardians.
7. Asistenții Înălților Fii.	30:2.61 (336.8) 7. High Son Assistants.
8. Fiii Trinitizați de Ascenderi.	30:2.62 (336.9) 8. Ascender-trinitized Sons.
9. Fiii Paradisului Havona Trinitizați.	30:2.63 (336.10) 9. Paradise-Havona-trinitized Sons.
10. Fiii Destinului Trinitizați.	30:2.64 (336.11) 10. Trinitized Sons of Destiny.
V. PERSONALITĂȚILE SPIRITULUI INFINIT.	30:2.65 (336.12) V. PERSONALITIES OF THE INFINITE SPIRIT.
A. Personalități Superioare ale Spiritului Infinit.	30:2.66 (336.13) A. Higher Personalities of the Infinite Spirit.
1. Mesagerii Solitari.	30:2.67 (336.14) 1. Solitary Messengers.
2. Supraveghetorii Circuitelor Universului.	30:2.68 (336.15) 2. Universe Circuit Supervisors.
3. Directorii de Recensământ.	30:2.69 (336.16) 3. Census Directors.
4. Ajutoarele Personale ale Spiritului Infinit.	30:2.70 (336.17) 4. Personal Aids of the Infinite Spirit.
5. Inspectorii Asociați.	30:2.71 (336.18) 5. Associate Inspectors.
6. Santinelele desemnate.	30:2.72 (336.19) 6. Assigned Sentinels.
7. Îndrumătorii Diplomaților.	30:2.73 (336.20) 7. Graduate Guides.
B. Oștirile Mesagerilor Spațiului.	30:2.74 (336.21) B. The Messenger Hosts of Space.
1. Slujitorii Havonei.	30:2.75 (336.22) 1. Havona Servitals.
2. Conciliatorii Universali.	30:2.76 (336.23) 2. Universal Conciliators.
3. Consilierii Tehnici.	30:2.77 (336.24) 3. Technical Advisers.
4. Păstrătorii Arhivelor în Paradis.	30:2.78 (336.25) 4. Custodians of Records on Paradise.
5. Arhivarii Celești.	30:2.79 (336.26) 5. Celestial Recorders.
6. Însoțitorii Morontiali.	30:2.80 (336.27) 6. Morontia Companions.
7. Însoțitorii Paradisului.	30:2.81 (336.28) 7. Paradise Companions.
C. Spiritele Ocrotitoare.	30:2.82 (336.29) C. The Ministering Spirits.
1. Supernafimii.	30:2.83 (336.30) 1. Supernaphim.
2. Seconafimii.	30:2.84 (336.31) 2. Seconaphim.
3. Terțiafimii.	30:2.85 (336.32) 3. Tertiaphim.
4. Omniafimii.	30:2.86 (336.33) 4. Omniaphim.
5. Serafimii.	30:2.87 (336.34) 5. Seraphim.
6. Heruvimii și Sanovimii.	30:2.88 (336.35) 6. Cherubim and Sanobim.
7. Medianii.	30:2.89 (336.36) 7. Midwayers.
VI. DIRECTORII DE PUTERE AI UNIVERSULUI.	30:2.90 (336.37) VI. THE UNIVERSE POWER DIRECTORS.
A. Cei Șapte Directori Supremi de Putere.	30:2.91 (336.38) A. The Seven Supreme Power Directors.
B. Centrele Supreme de Putere.	30:2.92 (336.39) B. Supreme Power Centers.
1. Supraveghetorii Supremi ai Centrelor.	30:2.93 (336.40) 1. Supreme Center Supervisors.
2. Centrele Havonei.	30:2.94 (336.41) 2. Havona Centers.
3. Centrele Suprauniversurilor.	30:2.95 (336.42) 3. Superuniverse Centers.
4. Centrele Universurilor Locale.	30:2.96 (336.43) 4. Local Universe Centers.
5. Centrele Constelațiilor.	30:2.97 (336.44) 5. Constellation Centers.

6. Centrele Sistemelor.

7. Centrele Neclasificate.

C. Controlorii Fizici Maestru.

1. Directorii de Putere Asociați.

2. Controlorii Mecanici.

3. Transformatorii de Energie.

4. Transmițătorii de Energie.

5. Asociatorii Primari.

6. Disociatorii Secundari.

7. Frandalankii și Cronoldekii.

D. Supraveghetorii de Putere Morontială.

1. Regulatorii Circuitelor.

2. Coordonatorii Sistemelor.

3. Păstrătorii Planetari.

4. Controlorii Conjugați.

5. Stabilizatorii Legăturilor.

6. Asortatorii Selectivi.

7. Arhivarii Asociați.

VII. CORPURILE DE CETĂȚENIE PERMANENTĂ.

1. Medianii Planetari.

2. Fiii Adamici ai Sistemelor.

3. Univitații Constelațiilor.

4. Susații Universurilor Locale.

5. Muritorii Universurilor Locale Contopiți cu Spiritul.

6. Abandonterii Suprauniversurilor.

7. Muritorii Suprauniversurilor Contopiți cu Fiul.

8. Nativii Havonei.

9. Nativii Sferelor Paradisiace ale Spiritului.

10. Nativii Sferelor Paradisiace ale Tatălui.

11. Cetățenii Paradisului Creați.

12. Cetățenii Muritori ai Paradisului contopiți cu Ajustorul lor.

Aceasta este clasificarea funcțională a personalităților universului așa cum sunt ele înregistrate pe lumea-sediu a Uversei.

GRUPURI DE PERSONALITĂȚI COMPOZITE. Există pe Uversa dosarele a numeroase alte grupuri de ființe inteligente, ființe care sunt, de asemenea, strâns legate de organizarea și de administrarea marelui univers. Printre aceste ordine, iată trei grupuri de personalități compozite:

30:2.98 (336.45) 6. System Centers.

30:2.99 (336.46) 7. Unclassified Centers.

30:2.100 (337.1) C. Master Physical Controllers.

30:2.101 (337.2) 1. Associate Power Directors.

30:2.102 (337.3) 2. Mechanical Controllers.

30:2.103 (337.4) 3. Energy Transformers.

30:2.104 (337.5) 4. Energy Transmitters.

30:2.105 (337.6) 5. Primary Associators.

30:2.106 (337.7) 6. Secondary Dissociators.

30:2.107 (337.8) 7. Frandalanks and Chronoldeks.

30:2.108 (337.9) D. Morontia Power Supervisors.

30:2.109 (337.10) 1. Circuit Regulators.

30:2.110 (337.11) 2. System Co-ordinators.

30:2.111 (337.12) 3. Planetary Custodians.

30:2.112 (337.13) 4. Combined Controllers.

30:2.113 (337.14) 5. Liaison Stabilizers.

30:2.114 (337.15) 6. Selective Assorters.

30:2.115 (337.16) 7. Associate Registrars.

30:2.116 (337.17) VII. THE CORPS OF PERMANENT CITIZENSHIP.

30:2.117 (337.18) 1. The Planetary Midwayers.

30:2.118 (337.19) 2. The Adamic Sons of the Systems.

30:2.119 (337.20) 3. The Constellation Univitania.

30:2.120 (337.21) 4. The Local Universe Susatia.

30:2.121 (337.22) 5. Spirit-fused Mortals of the Local Universes.

30:2.122 (337.23) 6. The Superuniverse Abandoners.

30:2.123 (337.24) 7. Son-fused Mortals of the Superuniverses.

30:2.124 (337.25) 8. The Havona Natives.

30:2.125 (337.26) 9. Natives of the Paradise Spheres of the Spirit.

30:2.126 (337.27) 10. Natives of the Father's Paradise Spheres.

30:2.127 (337.28) 11. The Created Citizens of Paradise.

30:2.128 (337.29) 12. Adjuster-fused Mortal Citizens of Paradise.

30:2.129 (337.30) This is the working classification of the personalities of the universes as they are of record on the headquarters world of Uversa.

30:2.130 (337.31) COMPOSITE PERSONALITY GROUPS. There are on Uversa the records of numerous additional groups of intelligent beings, beings that are also closely related to the organization and administration of the grand universe. Among such orders are the following three composite personality groups:

A. Corpul Paradisiac al Finalității.

1. Corpul de Finalitari Muritori.
2. Corpul de Finalitari Paradisiaci.
3. Corpul de Finalitari Trinitizați.
4. Corpul de Finalitari Trinitizați Aliați.
5. Corpul de Finalitari al Havonei.
6. Corpul de Finalitari Transcendentali.
7. Corpul de Fii Nerevelați ai Destinului.

Corpul de Muritori al Finalității este studiat în parte în capitolul următor, ultimul din această serie.

B. Ajutoarele Universurilor.

1. Strălucitoarele Stele de Dimineată.
2. Strălucitoarele Stele de Seară.
3. Arhanghelii.
4. Preaînălții Asistenți.
5. Înălții Mandatari.
6. Supraveghetorii Celești.
7. Învățătorii Lumilor palat.

Pe toate lumile-sedii ale universurilor locale și ale suprauniversurilor se iau măsuri în favoarea acestor ființe angajate în misiuni specifice pentru Fiii Creatori, șefi ai universurilor locale. Noi primim aceste Ajutoare ale Universurilor pe Uversa, însă nu avem co-jurisdicție asupra lor. Acești emisari execută munca lor și își urmează observațiile sub autoritatea Fiilor Creatori. Activitățile lor sunt descrise mai pe îndelete în istoria universului vostru local.

C. Cele Șapte Colonii de Curtoazie.

1. Studenții Stelelor.
2. Artiștii Celești.
3. Îndrumătorii de Retrospecție.
4. Învățătorii Școlilor Complementare.
5. Diversele Corpuri de Rezervă.
6. Vizitatorii Studenți.
7. Pelerinii Ascendenți.

Întâlnim aceste șapte grupuri de ființe astfel organizate și guvernate pe toate lumile sediu, de la sistemele locale până la capitalele suprauniversurilor, și mai ales în acestea din urmă. Capitalele celor Șapte suprauniversuri sunt locurile de întâlnire pentru aproape toate clasele și ordinele de ființe inteligente. Cu excepția numeroaselor grupuri ale Paradisului-Havona, se pot studia și observa aici creaturile volitive ale fiecărei faze a existenței.

30:2.131 (337.32) A. *The Paradise Corps of the Finality.*

30:2.132 (337.33) 1. The Corps of Mortal Finaliters.

30:2.133 (337.34) 2. The Corps of Paradise Finaliters.

30:2.134 (337.35) 3. The Corps of Trinitized Finaliters.

30:2.135 (337.36) 4. The Corps of Conjoint Trinitized Finaliters.

30:2.136 (337.37) 5. The Corps of Havona Finaliters.

30:2.137 (337.38) 6. The Corps of Transcendental Finaliters.

30:2.138 (337.39) 7. The Corps of Unrevealed Sons of Destiny.

30:2.139 (337.40) The Mortal Corps of the Finality is dealt with in the next and final paper of this series.

30:2.140 (338.1) B. *The Universe Aids.*

30:2.141 (338.2) 1. Bright and Morning Stars.

30:2.142 (338.3) 2. Brilliant Evening Stars.

30:2.143 (338.4) 3. Archangels.

30:2.144 (338.5) 4. Most High Assistants.

30:2.145 (338.6) 5. High Commissioners.

30:2.146 (338.7) 6. Celestial Overseers.

30:2.147 (338.8) 7. Mansion World Teachers.

30:2.148 (338.9) On all headquarters worlds of both local and superuniverses, provision is made for these beings who are engaged in specific missions for the Creator Sons, the local universe rulers. We welcome these *Universe Aids* on Uversa, but we have no jurisdiction over them. Such emissaries prosecute their work and carry on their observations under authority of the Creator Sons. Their activities are more fully described in the narrative of your local universe.

30:2.149 (338.10) C. *The Seven Courtesy Colonies.*

30:2.150 (338.11) 1. Star Students.

30:2.151 (338.12) 2. Celestial Artisans.

30:2.152 (338.13) 3. Reversion Directors.

30:2.153 (338.14) 4. Extension-school Instructors.

30:2.154 (338.15) 5. The Various Reserve Corps.

30:2.155 (338.16) 6. Student Visitors.

30:2.156 (338.17) 7. Ascending Pilgrims.

30:2.157 (338.18) These seven groups of beings will be found thus organized and governed on all headquarters worlds from the local systems up to the capitals of the superuniverses, particularly the latter. The capitals of the seven superuniverses are the meeting places for almost all classes and orders of intelligent beings. With the exception of numerous groups of Paradise-Havoners, here the will creatures of every phase of existence may be observed and studied.

3. COLONIILE DE CURTOAZIE

Cele șapte colonii de curtoazie locuiesc un timp

3. THE COURTESY COLONIES

30:3.1 (338.19) The seven courtesy colonies sojourn on the

mai lung sau mai scurt pe sferele arhitecturale, în timp ce sunt angajate în urmarea misiunilor și în executarea sarcinilor lor speciale. Putem descrie munca lor după cum urmează:

1. Studenții Stelelor, astronomii celești, aleg să lucreze pe sfere ca Uversa, deoarece aceste lumi special construite sunt excepțional de favorabile observațiilor și calculelor lor. Uversa este situată în mod avantajos pentru munca acestei colonii, nu numai datorită amplasării sale centrale, ci și pentru că nu există sori giganti, vii sau morți, atât de aproape încât să tulbure curenții de energie. Acești studenți nu au din punct de vedere organic nici un fel de legătură cu treburile suprauniversului; ei nu sunt decât oaspeți.

Colonia astronomică a Uversei conține indivizi provenind din multe târmuri învecinate, din universul central, și chiar și din Norlatiadek. Orice ființă, de pe orice lume, din orice sistem al oricărui univers poate deveni un student al stelelor, poate aspira să se alăture vreunui corp de astronomi celești. Singurele condiții necesare sunt: viața continuă și cunoașterea suficientă a lumilor spațiului, în special a legilor lor fizice de evoluție și de control. Nu se cere studenților stelelor să servească o veșnicie în acest corp, însă nici o persoană admisă în grup nu poate să se retragă înainte de un mileniu măsurat în timpul Uversei.

Colonia observatorilor stelelor de pe Uversa numără în prezent mai mult de un milion de membri. Acești astronomi pleacă și vin, cu toate că unii dintre ei rămân aici pe parcursul unor perioade relativ lungi. Ei își duc la îndeplinire lucrările cu ajutorul unei multitudini de instrumente mecanice și de aparate fizice; ei sunt, de asemenea, foarte mult ajutați de Mesagerii Solitari și de alți exploratori spirituali. În studiul stelelor și în supravegherea spațiului, acești astronomi celești fac mereu apel la transformatorii și transmițătorii vii de energie, precum și la personalitățile reflectante. Ei studiază toate formele și fazele de materiale ale spațiului și ale manifestărilor energiei; iar funcțiunea forțelor îi interesează la fel de mult ca și fenomenele stelar; nimic, în tot spațiul, nu scapă examinării lor.

Găsim colonii similare de astronomi pe lumile-sediu ale sectoarelor suprauniversurilor, precum și pe capitalele arhitecturale ale universurilor locale, și în subdiviziunile lor administrative. Făcând abstracție de Paradis, nicăieri cunoașterea nu este înăscută; înțelegerea universului fizic depinde foarte mult de observație și de cercetare.

2. Artizanii Celești servesc în toate cele șapte suprauniversuri. Muritorii ascendenți au primul lor contact cu aceste grupuri în cariera morontială a universului local, prilej cu care ei vor fi analizați mai complet.

3. Directorii de Retrospecție sunt promotorii destinderii și umorului - ai reîntoarcerii la amintirile trecutului. Ei fac mari servicii în execuția practică a planului ascendent de înaintare umană, în special pe parcursul fazelor inițiale de tranziție morontială și de experiență spirituală. Povestea lor aparține relatării carierei muritorilor în universul local.

4. Instructorii Școlilor Complementare. În cariera ascendentă, fiecare lume stabilă menține pe lumea

arhitectural spheres for a longer or shorter time while engaged in the furtherance of their missions and in the execution of their special assignments. Their work may be described as follows:

30:3.2 (338.20) 1. *The Star Students*, the celestial astronomers, choose to work on spheres like Uversa because such specially constructed worlds are unusually favorable for their observations and calculations. Uversa is favorably situated for the work of this colony, not only because of its central location, but also because there are no gigantic living or dead suns near at hand to disturb the energy currents. These students are not in any manner organically connected with the affairs of the superuniverse; they are merely guests.

30:3.3 (338.21) The astronomical colony of Uversa contains individuals from many near-by realms, from the central universe, and even from Norlatiadek. Any being on any world in any system of any universe may become a star student, may aspire to join some corps of celestial astronomers. The only requisites are: continuing life and sufficient knowledge of the worlds of space, especially their physical laws of evolution and control. Star students are not required to serve eternally in this corps, but no one admitted to this group may withdraw under one millennium of Uversa time.

30:3.4 (339.1) The star-observer colony of Uversa now numbers over one million. These astronomers come and go, though some remain for comparatively long periods. They carry on their work with the aid of a multitude of mechanical instruments and physical appliances; they are also greatly assisted by the Solitary Messengers and other spirit explorers. These celestial astronomers make constant use of the living energy transformers and transmitters, as well as of the reflective personalities, in their work of star study and space survey. They study all forms and phases of space material and energy manifestations, and they are just as much interested in force function as in stellar phenomena; nothing in all space escapes their scrutiny.

30:3.5 (339.2) Similar astronomer colonies are to be found on the sector headquarters worlds of the superuniverse as well as on the architectural capitals of the local universes and their administrative subdivisions. Except on Paradise, knowledge is not inherent; understanding of the physical universe is largely dependent on observation and research.

30:3.6 (339.3) 2. *The Celestial Artisans* serve throughout the seven superuniverses. Ascending mortals have their initial contact with these groups in the morontia career of the local universe in connection with which these artisans will be more fully discussed.

30:3.7 (339.4) 3. *The Reversion Directors* are the promoters of relaxation and humor — reversion to past memories. They are of great service in the practical operation of the ascending scheme of mortal progression, especially during the earlier phases of morontia transition and spirit experience. Their story belongs to the narrative of the mortal career in the local universe.

30:3.8 (339.5) 4. *Extension-School Instructors*. The next higher residential world of the ascendant career always

care îi este imediat inferioară un important contingent de educatori, un fel de școală pregătitoare pentru rezidenții care progresează pe această sferă. Este vorba de o fază a planului ascendent de avansare a pelerinilor timpului. Aceste școli, precum și metodele lor de instrucție și de examen sunt în întregime diferite de tot ceea ce încercați voi să realizați pe Urantia.

Întregul plan ascendent de înaintare a muritorilor este caracterizat de practica de a comunica altor ființe experiențe și adevăruri noi, de îndată ce ele sunt dobândite. Voi vă croiți drum prin lunga școală de dobândire a Paradisului, servind ca învățători pentru acei elevi situați imediat în urma voastră pe scara de progres.

5. Diversele Corpuri de Rezervă. Vaste rezerve de ființe care nu sunt sub supravegherea noastră imediată sunt mobilizate pe Uversa cu funcția de colonie a corpurilor de rezervă. Există șaptezeci de diviziuni primare ale acestei colonii pe Uversa, și putem califica drept liberală educația care vă permite să petreceți un timp cu aceste personalități extraordinare. Niște rezerve generale similare sunt menținute pe Salvington și pe alte capitale ale universului. Ele sunt trimise în serviciu activ la cererea directorilor și a grupurilor lor respective.

6. Vizitatorii Studenți. Venind din întregul univers, pe diversele lumi-sediu se revarsă un flux constant de vizitatori celești. Ca indivizi și clase, aceste diverse tipuri de ființe vin cu duiumul peste noi ca observatori, ca elevi de schimb sau ca ajutoare de studenți. Există în prezent pe Uversa peste un miliard de persoane în această colonie de curtoazie. Unii dintre acești vizitatori pot zăbovi o zi, alții pot rămâne un an; totul depinde de natura misiunii lor. Această colonie conține practic aproape toate clasele de ființe ale universului, cu excepția personalităților Creatoare și a muritorilor morontiali.

Muritorii morontiali nu sunt vizitatori studenți decât în cuprinsul hotarelor universului local al originii lor. Ei nu pot să facă vizite cu titlu suprauniversal decât după ce au atins statutul de spirit. Mai mult de jumătate din colonia noastră de vizitatori constă în „trecători”, ființe aflate în drum spre alte destinații, însă care fac o pauză pentru a vizita capitala Orvontonului. Poate că aceste personaje execută o sarcină încredințată universal, sau poate că se bucură de o perioadă de tihnă - libere de orice sarcină. Privilegiul călătoriilor și al observațiilor intrauniversale face parte din cariera tuturor ființelor ascendente. Dorința umană de a călători și de a observa noi popoare și noi lumi va fi pe deplin satisfăcută pe parcursul lungii și aventuroasei ascensiuni către Paradis prin universul local, prin supraunivers și prin universul central.

7. Pelerinii Ascendenți. În același timp în care sunt afectați diverselor servicii interesând progresul lor către Paradis, pelerinii ascendenți sunt domiciliați, ca o colonie de curtoazie, pe diversele lumi-sediu. Grupurilor lor sunt în mare parte autonome, în timp ce funcționează ici și colo pe tot cuprinsul suprauniversului. Ele sunt colonii în veșnică schimbare, îmbrățișând toate ordinele muritorilor evolutivi și ale asociațiilor lor ascendenți.

4. MURITORII ASCENDENȚI

maintains a strong corps of teachers on the world just below, a sort of preparatory school for the progressing residents of that sphere; this is a phase of the ascendant scheme for advancing the pilgrims of time. These schools, their methods of instruction and examinations, are wholly unlike anything which you essay to conduct on Urantia.

30:3.9 (339.6) The entire ascendant plan of mortal progression is characterized by the practice of giving out to other beings new truth and experience just as soon as acquired. You work your way through the long school of Paradise attainment by serving as teachers to those pupils just behind you in the scale of progression.

30:3.10 (339.7) 5. *The Various Reserve Corps.* Vast reserves of beings not under our immediate supervision are mobilized on Uversa as the reserve-corps colony. There are seventy primary divisions of this colony on Uversa, and it is a liberal education to be permitted to spend a season with these extraordinary personalities. Similar general reserves are maintained on Salvington and other universe capitals; they are dispatched on active service on the requisition of their respective group directors.

30:3.11 (339.8) 6. *The Student Visitors.* From all the universe a constant stream of celestial visitors pours through the various headquarters worlds. As individuals and as classes these various types of beings flock in upon us as observers, exchange pupils, and student helpers. On Uversa, at present, there are over one billion persons in this courtesy colony. Some of these visitors may tarry a day, others may remain a year, all dependent on the nature of their mission. This colony contains almost every class of universe beings except Creator personalities and morontia mortals.

30:3.12 (340.1) Morontia mortals are student visitors only within the confines of the local universe of their origin. They may visit in a superuniverse capacity only after they have attained spirit status. Fully one half of our visitor colony consists of “stopovers,” beings en route elsewhere who pause to visit the Orvonton capital. These personalities may be executing a universe assignment, or they may be enjoying a period of leisure — freedom from assignment. The privilege of intrauniverse travel and observation is a part of the career of all ascending beings. The human desire to travel and observe new peoples and worlds will be fully gratified during the long and eventful climb to Paradise through the local, super-, and central universes.

30:3.13 (340.2) 7. *The Ascending Pilgrims.* As the ascending pilgrims are assigned to various services in connection with their Paradise progression, they are domiciled as a courtesy colony on the various headquarters spheres. While functioning here and there throughout a superuniverse, such groups are largely self-governing. They are an ever-shifting colony embracing all orders of evolutionary mortals and their ascending associates.

4. THE ASCENDING MORTALS

Supraviețuitorii muritori ai timpului și spațiului sunt numiți pelerini ascendenți atunci când sunt acreditați pentru ascensiunea progresivă către Paradis, însă aceste creaturi evolutive ocupă în expunerile noastre un loc atât de important încât dorim să prezentăm aici un tablou sinoptic al următoarelor șapte stadii ale carierei universale ascendente.

1. Muritorii Planetari.
2. Supraviețuitorii Adormiți.
3. Studenții Lumilor palat.
4. Progresiștii Morontiali.
5. Elevii Suprauniversali.
6. Pelerinii Havonei.
7. Sosiții în Paradis.

Următoarea relatarea prezintă cariera în univers a unui muritor locuit de un Ajustor. Muritorii contopiți cu Fiul sau cu Spiritul împărtășesc unele porțiuni ale acestei cariere, însă noi am ales să povestim această istorie după cum se aplică ea muritorilor contopiți cu Ajustorul lor, căci acesta este destinul la care pot să se aștepte toate rasele umane de pe Urantia.

1. Muritorii Planetari. Muritorii sunt toți ființe evolutive de origine animală având un potențial ascendent. Prin originea, prin natura, și prin destinul lor, aceste diverse grupuri și tipuri de ființe umane nu sunt în întregime diferite de popoarele de pe Urantia. Rasele umane ale fiecărei lumi primesc același ajutor din partea Fiilor lui Dumnezeu și beneficiază de prezența spiritelor ocrotitoare ale timpului. După moartea naturală, toate tipurile de ascendenți se înfrățesc ca o singură familie morontială pe lumile palat.

2. Supraviețuitorii Adormiți. Toți muritorii având statutul de supraviețuire, aflați în grija unui păzitor personal al destinului, trec pragul morții naturale și se personalizează pe lumile palat în a treia perioadă. Ființele acreditate, care dintr-un motiv oarecare nu au fost capabile să atingă acest nivel de stăpânire al inteligenței și de înzestrare a spiritualității care le-ar da dreptul la îngeri păzitori personali, nu pot să plece imediat și direct pe lumea palat în felul acesta. Trebuie ca aceste suflete supraviețuitoare să se odihnească într-un somn inconstient până în ziua judecății unei noi epoci, a unei noi dispense, a venirii unui nou Fiu al lui Dumnezeu, care să facă apelul nominal al epocii și să judece tărâmul. Aceasta este practica generală în întregul Nebadon. S-a spus despre Cristos Mihail că, pe parcursul ascensiunii sale în ceruri, la terminarea lucrării sale pe pământ, „conducea o mare mulțime de captivi”. Acești captivi erau supraviețuitorii adormiți din vremurile lui Adam până în ziua reînvierii Maestrului pe Urantia.

Trecerea timpului nu are nici o importanță pentru muritorii adormiți; ei sunt într-o totală inconstiență și uitare pe toată durata repausului lor. Pe parcursul reasamblării personalității lor la sfârșitul unei epoci, cei care vor fi dormit cinci mii de ani nu vor reacționa diferit față de cei care s-au odihnit cinci zile. Afară de această întârziere în timp, acești supraviețuitori trec prin regimul de ascensiune întocmai precum aceia care evită mai lungul sau mai scurtul somn al morții.

30:4.1 (340.3) While the mortal survivors of time and space are denominated *ascending pilgrims* when accredited for the progressive ascent to Paradise, these evolutionary creatures occupy such an important place in these narratives that we here desire to present a synopsis of the following seven stages of the ascending universe career:

- 30:4.2 (340.4) 1. Planetary Mortals.
- 30:4.3 (340.5) 2. Sleeping Survivors.
- 30:4.4 (340.6) 3. Mansion World Students.
- 30:4.5 (340.7) 4. Morontia Progressors.
- 30:4.6 (340.8) 5. Superuniverse Wards.
- 30:4.7 (340.9) 6. Havona Pilgrims.
- 30:4.8 (340.10) 7. Paradise Arrivals.

30:4.9 (340.11) The following narrative presents the universe career of an Adjuster-indwelt mortal. The Son-and Spirit-fused mortals share portions of this career, but we have elected to tell this story as it pertains to the Adjuster-fused mortals, for such a destiny may be anticipated by all of the human races of Urantia.

30:4.10 (340.12) 1. *Planetary Mortals*. Mortals are all animal-origin evolutionary beings of ascendant potential. In origin, nature, and destiny these various groups and types of human beings are not wholly unlike the Urantia peoples. The human races of each world receive the same ministry of the Sons of God and enjoy the presence of the ministering spirits of time. After natural death all types of ascenders fraternize as one morontia family on the mansion worlds.

30:4.11 (341.1) 2. *Sleeping Survivors*. All mortals of survival status, in the custody of personal guardians of destiny, pass through the portals of natural death and, on the third period, personalize on the mansion worlds. Those accredited beings who have, for any reason, been unable to attain that level of intelligence mastery and endowment of spirituality which would entitle them to personal guardians, cannot thus immediately and directly go to the mansion worlds. Such surviving souls must rest in unconscious sleep until the judgment day of a new epoch, a new dispensation, the coming of a Son of God to call the rolls of the age and adjudicate the realm, and this is the general practice throughout all Nebadon. It was said of Christ Michael that, when he ascended on high at the conclusion of his work on earth, “He led a great multitude of captives.” And these captives were the sleeping survivors from the days of Adam to the day of the Master’s resurrection on Urantia.

30:4.12 (341.2) The passing of time is of no moment to sleeping mortals; they are wholly unconscious and oblivious to the length of their rest. On reassembly of personality at the end of an age, those who have slept five thousand years will react no differently than those who have rested five days. Aside from this time delay these survivors pass on through the ascension regime identically with those who avoid the longer or shorter sleep of death.

Aceste clase dispensaționale de pelerini ai lumii sunt utilizate pentru activități morontiale de grup în munca universurilor locale. Există un mare avantaj în mobilizarea unor grupuri atât de enorme; ele sunt ținute astfel laolaltă pe parcursul unor lungi perioade de serviciu efectiv.

3. Studenți ai Lumilor palat. Toți muritorii supraviețuitori care se trezesc pe lumile palat aparțin acestei clase.

Corpul fizic de carne muritoare nu face parte din reasamblarea supraviețuitorului adormit; corpul fizic s-a reîntors la țărână. Serafimul desemnat răspunde de noul corp, forma morontială, ca nou vehicul al vieții pentru sufletul nemuritor și ca lăcaș al Ajustorului care îl locuiește din nou. Ajustorul este păstrătorul transcrierii spirituale a minții supraviețuitorului adormit. Serafimul afectat este păzitorul identității supraviețuitoare - sufletul nemuritor - atâta cât a evoluat ea. Și când aceștia doi, Ajustorul și îngerul păzitor, reunesc elementele personalității care le-au fost încredințate, noul individ constituie reînvierea vechii personalități, supraviețuirea identității morontiale evoluând a sufletului. O astfel de reasociere a unui suflet și a unui Ajustor este numită pe drept cuvânt reînviere; este o reasamblare a factorilor personalității, însă nici măcar acest lucru nu explică pe deplin reapariția personalității supraviețuitoare. Cu toate că voi nu trebuie niciodată să înțelegeți faptul unei acțiuni atât de inexplicabile, îi veți cunoaște într-o bună zi adevărul prin experiență dacă nu veți refuza planul supraviețuirii umane.

Planul de reținere inițială a muritorilor pe șapte lumi de educație progresivă este aproape universal în Orvonton. În fiecare sistem local de aproximativ o mie de planete locuite există șapte lumi palat, în general sateliți sau subsateliți ai capitalei sistemului. Sunt lumile în care se primesc majoritatea muritorilor ascendenți.

Toate lumile educative de reședință ale muritorilor sunt uneori numite „palate” ale universului, și la aceste sfere făcea Isus aluzie atunci când a spus: „Există numeroase lăcașuri în casa Tatălui meu”. De aici, în interiorul unui grup dat de sfere, asemănătoare lumilor palat, ascenderii vor progresa individual de la o sferă la alta și de la o fază a vieții la o alta, însă vor avansa întotdeauna într-o formație de clasă de la un stadiu de studiu al universului la un altul.

4. Progresiștii Morontiali. De la lumile palat în sus prin sferele sistemului, ale constelației și ale universului local, muritorii sunt clasați ca progresiști morontiali; ei traversează sferele de tranziție ale ascensiunii muritoare. Pe parcursul înaintării lor de la sferele inferioare până la sferele superioare ale lumilor morontiale, muritorii ascendenți slujesc în nenumărate misiuni în asociere cu învățătorii lor și în tovărășia fraților lor mai mari și mai avansați.

Progresul morontial face parte din continua avansarea intelectului, a spiritului, și a formei personalității. Supraviețuitorii sunt încă ființe de natură triplă. Pe tot parcursul existenței morontiale ei sunt pupili universului local. Regimul suprauniversului nu funcționează până când nu începe cariera lor spirituală.

Muritorii dobândesc identitatea lor spirituală reală imediat înainte de a pleca din sediul universului local în lumile de primire ale sectoarelor minore ale

30:4.13 (341.3) These dispensational classes of world pilgrims are utilized for group morontia activities in the work of the local universes. There is a great advantage in the mobilization of such enormous groups; they are thus kept together for long periods of effective service.

30:4.14 (341.4) 3. *Mansion World Students.* All surviving mortals who reawaken on the mansion worlds belong to this class.

30:4.15 (341.5) The physical body of mortal flesh is not a part of the reassembly of the sleeping survivor; the physical body has returned to dust. The seraphim of assignment sponsors the new body, the morontia form, as the new life vehicle for the immortal soul and for the indwelling of the returned Adjuster. The Adjuster is the custodian of the spirit transcript of the mind of the sleeping survivor. The assigned seraphim is the keeper of the surviving identity — the immortal soul — as far as it has evolved. And when these two, the Adjuster and the seraphim, reunite their personality trusts, the new individual constitutes the resurrection of the old personality, the survival of the evolving morontia identity of the soul. Such a reassociation of soul and Adjuster is quite properly called a resurrection, a reassembly of personality factors; but even this does not entirely explain the reappearance of the surviving *personality*. Though you will probably never understand the fact of such an inexplicable transaction, you will sometime experientially know the truth of it if you do not reject the plan of mortal survival.

30:4.16 (341.6) The plan of initial mortal detention on seven worlds of progressive training is nearly universal in Orvonton. In each local system of approximately one thousand inhabited planets there are seven mansion worlds, usually satellites or subsatellites of the system capital. They are the receiving worlds for the majority of ascending mortals.

30:4.17 (341.7) Sometimes all training worlds of mortal residence are called universe “mansions,” and it was to such spheres that Jesus alluded when he said: “In my Father’s house are many mansions.” From here on, within a given group of spheres like the mansion worlds, ascenders will progress individually from one sphere to another and from one phase of life to another, but they will always advance from one stage of universe study to another in class formation.

30:4.18 (342.1) 4. *Morontia Progressors.* From the mansion worlds on up through the spheres of the system, constellation, and the universe, mortals are classed as morontia progressors; they are traversing the transition spheres of mortal ascension. As the ascending mortals progress from the lower to the higher of the morontia worlds, they serve on countless assignments in association with their teachers and in company with their more advanced and senior brethren.

30:4.19 (342.2) Morontia progression pertains to continuing advancement of intellect, spirit, and personality form. Survivors are still three-natured beings. Throughout the entire morontia experience they are wards of the local universe. The regime of the superuniverse does not function until the spirit career begins.

30:4.20 (342.3) Mortals acquire real spirit identity just before they leave the local universe headquarters for the receiving worlds of the minor sectors of the

suprauniversului. Trecerea de la stadiul morontial final la statutul spiritual inițial sau cel mai de jos nu este decât o ușoară trecere. Minte, personalitatea și caracterul, rămân neschimbate în această înaintare; numai forma suferă cu adevărat o modificare. Însă forma spirituală este la fel de reală ca și corpul morontial, și este la fel de observabilă.

Înainte de a pleca din universurile lor locale de origine către lumile de primire ale suprauniversurilor, muritorii timpului primesc o confirmare spirituală din partea Fiului Creator și a Spiritului-Mamă al universului local. Din acest moment înainte, statutul muritorilor ascendenți este fixat pentru totdeauna. Nu s-a auzit niciodată ca vreun pupil al suprauniversului să se fi rătăcit. Prestanța îngerească a serafimilor ascendenți este, de asemenea, sporită în momentul în care ei părăsesc universurile locale.

5. Pupili Suprauniversali. Toți ascenderii ce sosesc pe lumile educative ale suprauniversurilor devin pupili Celor Îmbătrâniți de Zile; ei au trecut pragul vieții morontiale a universului local și sunt de acum spirite acreditate. Ca spirite tinere, ei își încep ascensiunea sistemului suprauniversal de instruire și de cultivare, care se întinde de la sferele receptoare ale sectorului lor minor spre interior, prin lumile de studiu ale celor zece sectoare majore și mai departe către în sferele culturale superioare al sediului suprauniversului.

Spiritele student se clasează în trei ordine în funcție de locul lor de ședere în sectorul minor, în sectoarele majore, sau în lumile-sedii suprauniversale de înaintare spirituală. Așa cum ascenderii morontiali au studiat și au lucrat pe lumile universului local, tot așa ascenderii spirituali continuă să se familiarizeze cu noi lumi prin practica de a transmite altora ceea ce au absorbit din izvoarele experiențiale ale înțelepciunii. Însă faptul de a merge la școală ca ființă spirituală, pe parcursul carierei suprauniversale, nu seamănă deloc cu nimic din ceea ce a putut să pătrundă în domeniul imaginativ al minții materiale a oamenilor.

Înainte de a pleca din supraunivers către Havona, spiritele ascendente primesc, în materie de administrare suprauniversală, o instrucție la fel de completă ca și pe parcursul experienței lor morontiale în supravegherea universului local. Înainte ca muritorii spirituali să ajungă în Havona, principalul lor subiect de studiu, dar nu și ocupația lor exclusivă, este deprinderea cu administrarea universului local și a suprauniversului. Rațiunea unei Motivul tuturor acestor experiențe nu este cu totul clar, dar fără îndoială că o asemenea instruire este înțeleaptă și necesară în vederea posibilului lor destin viitor ca membri ai Corpului Finalității.

Regimul suprauniversal nu mai este același pentru toți muritorii ascendenți. Ei primesc aceeași educație generală, însă unele grupuri și clase speciale sunt trecute prin cursuri speciale de instrucție și prin cursuri specifice de pregătire.

6. Pelerinii Havonei. Când dezvoltarea lor spirituală este completă, chiar dacă nu este supradesăvârșită, muritorii supraviețuitori se pregătesc pentru lungul zbor către Havona, portul spiritelor evolutive. Pe pământ, erați o creatură de carne și sânge; prin universul local, erați o ființă morontială; prin supraunivers erați un spirit în evoluție; odată cu sosirea voastră pe lumile de

superuniverse. Passing from the final morontia stage to the first or lowest spirit status is but a slight transition. The mind, personality, and character are unchanged by such an advance; only does the form undergo modification. But the spirit form is just as real as the morontia body, and it is equally discernible.

30:4.21 (342.4) Before departing from their native local universes for the superuniverse receiving worlds, the mortals of time are recipients of spirit confirmation from the Creator Son and the local universe Mother Spirit. From this point on, the status of the ascending mortal is forever settled. Superuniverse wards have never been known to go astray. Ascending seraphim are also advanced in angelic standing at the time of their departure from the local universes.

30:4.22 (342.5) 5. *Superuniverse Wards.* All ascenders arriving on the training worlds of the superuniverses become the wards of the Ancients of Days; they have traversed the morontia life of the local universe and are now accredited spirits. As young spirits they begin the ascension of the superuniverse system of training and culture, extending from the receiving spheres of their minor sector in through the study worlds of the ten major sectors and on to the higher cultural spheres of the superuniverse headquarters.

30:4.23 (342.6) There are three orders of student spirits in accordance with their sojourn upon the minor sector, major sectors, and the superuniverse headquarters worlds of spirit progression. As morontia ascenders studied and worked on the worlds of the local universe, so spirit ascenders continue to master new worlds while they practice at giving out to others that which they have imbibed at the experiential fountains of wisdom. But going to school as a spirit being in the superuniverse career is very unlike anything that has ever entered the imaginative realms of the material mind of man.

30:4.24 (342.7) Before leaving the superuniverse for Havona, these ascending spirits receive the same thorough course in superuniverse management that they received during their morontia experience in local universe supervision. Before spirit mortals reach Havona, their chief study, but not exclusive occupation, is the mastery of local and superuniverse administration. The reason for all of this experience is not now fully apparent, but no doubt such training is wise and necessary in view of their possible future destiny as members of the Corps of the Finality.

30:4.25 (342.8) The superuniverse regime is not the same for all ascending mortals. They receive the same general education, but special groups and classes are carried through special courses of instruction and are put through specific courses of training.

30:4.26 (343.1) 6. *Havona Pilgrims.* When spirit development is complete, even though not replete, then the surviving mortal prepares for the long flight to Havona, the haven of evolutionary spirits. On earth you were a creature of flesh and blood; through the local universe you were a morontia being; through the superuniverse you were an evolving spirit; with your arrival on the receiving worlds of Havona your spiritual

primire ale Havonei, educația voastră spirituală începe în realitate și cu seriozitate. Apariția voastră finală în Paradis va fi ca spirit perfecționat.

Călătoria de la sediul suprauniversului la sferele receptoare ale Havonei se face întotdeauna de unul singur. De acum înainte, instruirea nu se va mai da în clase sau în grupuri. Ați terminat cu instruirea tehnică și administrativă a lumilor evolutive ale timpului și spațiului. Acum începe educația voastră personală, instruirea voastră spirituală individuală. De la început până la sfârșit, pe tot parcursul Havonei, instrucția este personală și de natură triplă: intelectuală, spirituală și experiențială.

Primul act al carierei voastre Havoniene va consta în a recunoaște și a mulțumi seconafimului vostru de transport pentru acea călătorie îndelungă și sigură. Apoi veți fi prezentați ființelor care vor răspunde pentru activitățile voastre inițiale în Havona. Pe urmă veți merge să vă înscrieți sosirea și să vă pregătiți mesajul de mulțumire și de închinare care va fi trimis Fiului Creator al universului vostru local, Tatăl universului vostru, care a făcut posibilă cariera voastră de filiație. Aceasta încheie formalitățile de sosire pe Havona, și vi se acordă o lungă perioadă de tihnă pentru o liberă observare. Acest fapt vă dă prilejul de a trece pe la prietenii voștri, pe la însoțitorii și asociații lungii voastre experiențe de ascensiune. Puteți, de asemenea, să consultați teledifuziunile pentru a ști care dintre tovarășii voștri pelerini au plecat către Havona de la plecarea voastră de pe Uversa încoace.

Faptul sosirii voastre pe lumile de primire ale Havonei va fi transmis cum se cuvine cartierului general al universului vostru local și comunicat personal păzitorului vostru serafic, oriunde s-ar nimeri să fie acest serafim.

Muritorii ascendenți au fost minuțios instruiți în treburile lumilor evolutive ale spațiului; acum își încep lungul și profitabilul lor contact cu sferele perfecțiunii create. Ce pregătire pentru o muncă viitoare se oferă prin această experiență combinată, unică și extraordinară! Însă nu am cum să vă povestesc despre Havona; trebuie să vedeți aceste lumi pentru a le aprecia gloria sau a le sesiza măreția.

7. Sosiții în Paradis. Ajungând în Paradis cu statut de rezident, voi începeți programul progresiv de divinitate și de absonitate. Rezidența voastră în Paradis înseamnă că l-ați găsit pe Dumnezeu și că veți fi înrolați în Corpurile de Muritori ale Finalității. Dintre toate creaturile marelui univers, doar indivizii care s-au contopit cu Tatăl sunt înrolați în Corpul Muritorilor Finalității. Doar ei prestează jurământul finalitarilor. Alte ființe perfecte ale Paradisului, sau care au atins Paradisul, pot să facă temporar parte din acest corp al finalității, însă ele nu sunt însărcinate pe vecie cu misiunea necunoscută și nerevelată a acestei oștiri în creștere de veterani evolutivi și perfecționați ai timpului și ai spațiului.

Celor care sosesc în Paradis li se acordă o perioadă de libertate, după care încep asocierile lor cu cele șapte grupuri de supernafimi primari. Când au terminat cursul lor cu conducătorii adorației, aceștia sunt numiți diplomați ai Paradisului, apoi, ca finalitari, sunt desemnați pentru serviciile de observare și de cooperare până la marginile vastei creații. Totuși, se

education begins in reality and in earnest; your eventual appearance on Paradise will be as a perfected spirit.

30:4.27 (343.2) The journey from the superuniverse headquarters to the Havona receiving spheres is always made alone. From now on no more class or group instruction will be administered. You are through with the technical and administrative training of the evolutionary worlds of time and space. Now begins your *personal education*, your individual spiritual training. From first to last, throughout all Havona, the instruction is personal and threefold in nature: intellectual, spiritual, and experiential.

30:4.28 (343.3) The first act of your Havona career will be to recognize and thank your transport seconaphim for the long and safe journey. Then you are presented to those beings who will sponsor your early Havona activities. Next you go to register your arrival and prepare your message of thanksgiving and adoration for dispatch to the Creator Son of your local universe, the universe Father who made possible your sonship career. This concludes the formalities of the Havona arrival; whereupon you are accorded a long period of leisure for free observation, and this affords opportunity for looking up your friends, fellows, and associates of the long ascension experience. You may also consult the broadcasts to ascertain who of your fellow pilgrims have departed for Havona since the time of your leaving Uversa.

30:4.29 (343.4) The fact of your arrival on the receiving worlds of Havona will be duly transmitted to the headquarters of your local universe and personally conveyed to your seraphic guardian, wherever that seraphim may chance to be.

30:4.30 (343.5) The ascendant mortals have been thoroughly trained in the affairs of the evolutionary worlds of space; now they begin their long and profitable contact with the created spheres of perfection. What a preparation for some future work is afforded by this combined, unique, and extraordinary experience! But I cannot tell you about Havona; you must see these worlds to appreciate their glory or to understand their grandeur.

30:4.31 (343.6) 7. *Paradise Arrivals.* On reaching Paradise with residential status, you begin the progressive course in divinity and absonity. Your residence on Paradise signifies that you have found God, and that you are to be mustered into the Mortal Corps of the Finality. Of all the creatures of the grand universe, only those who are Father fused are mustered into the Mortal Corps of the Finality. Only such individuals take the finaliter oath. Other beings of Paradise perfection or attainment may be temporarily attached to this finality corps, but they are not of eternal assignment to the unknown and unrevealed mission of this accumulating host of the evolutionary and perfected veterans of time and space.

30:4.32 (343.7) Paradise arrivals are accorded a period of freedom, after which they begin their associations with the seven groups of the primary supernaphim. They are designated Paradise graduates when they have finished their course with the conductors of worship and then, as finaliters, are assigned on observational and co-operative service to the ends of the far-flung creation. As

pare că încă nu există nici un angajament specific sau determinat pentru Finalitarii Corpului Muritorilor, cu toate că ei servesc în numeroase posturi pe lumile stabilizate în lumină și viață.

Chiar dacă nu ar exista un destin viitor și nerevelat pentru Corpul de Muritori al Finalității, angajarea prezentă a acestor ființe ascendente ar fi deja pe deplin adecvată și glorioasă. Destinul lor prezent justifică pe deplin planul universal de ascensiune evolutivă. Însă epocile viitoare ale evoluției sferelor spațiului exterior se vor dezvolta cu siguranță mai mult și vor ilumina mai bine și mai divin înțelepciunea și bunăvoința afectuoasă a Zeilor în execuția planului lor divin de supraviețuire umană și de ascensiune a muritorilor.

Această relatare, laolaltă cu tot ceea ce v-a fost revelat și cu tot ceea ce puteți dobândi în legătură cu instrucțiunile referitoare la propria voastră lume, prezintă o conturare a carierei unui muritor ascendent. Istoria variază considerabil în diferitele suprauniversuri, însă prezenta relatare lasă să se întrevadă ceva din planul mediu de avansare a muritorilor, așa cum este el pus în aplicare în universul local al Nebadonului și în al șaptelea segment al marelui univers, suprauniversul Orvontonului.

[Prezentat de un Puternic Mesager de pe Uversa.]

yet there seems to be no specific or settled employment for the Mortal Corps of Finaliters, though they serve in many capacities on worlds settled in light and life.

30:4.33 (344.1) If there should be no future or unrevealed destiny for the Mortal Corps of the Finality, the present assignment of these ascendant beings would be altogether adequate and glorious. Their present destiny wholly justifies the universal plan of evolutionary ascent. But the future ages of the evolution of the spheres of outer space will undoubtedly further elaborate, and with more repleteness divinely illuminate, the wisdom and loving-kindness of the Gods in the execution of their divine plan of human survival and mortal ascension.

30:4.34 (344.2) This narrative, together with what has been revealed to you and with what you may acquire in connection with instruction respecting your own world, presents an outline of the career of an ascending mortal. The story varies considerably in the different superuniverses, but this recital affords a glimpse of the average plan of mortal progression as it is operative in the local universe of Nebadon and in the seventh segment of the grand universe, the superuniverse of Orvonton.

30:4.35 (344.3) [Sponsored by a Mighty Messenger from Uversa.]

Capitolul 31. Corpul Finalității

⇨ 030

CARTEA URANTIA

032 ⇨

PARTE II. UNIVERSUL LOCAL

CAPITOLUL 31 CORPUL FINALITĂȚII

Secțiuni

Introduction

1. Indigenii Havonei
2. Mesagerii Gravităției
3. Muritorii Glorificați
4. Serafimii adoptați
5. Fiii Muritori glorificați
6. Creaturile mediane preamărite
7. Îngerii de Lumină
8. Transcendentalii
9. Arhitecții Universului Principal
10. Aventura ultimă

PAPER 31 THE CORPS OF THE FINALITY

SECTIONS

Introduction

1. The Havona Natives
2. Gravity Messengers
3. Glorified Mortals
4. Adopted Seraphim
5. Glorified Material Sons
6. Glorified Midway Creatures
7. The Evangels of Light
8. The Transcendentals
9. Architects of the Master Universe
10. The Ultimate Adventure

Introduction

CORPUL Finalitarilor Muritori reprezintă destinația actual cunoscută a muritorilor ascendenți ai timpului contopiți cu Ajustorul lor. Însă mai există și alte grupuri care sunt atașate acestui corp. Corpul finalitar primar este compus după cum urmează:

1. Nativii Havonei.
2. Mesagerii Gravităției
3. Muritorii Glorificați
4. Serafimii adoptați
5. Fiii Muritori glorificați
6. Creaturile mediane preamărite

Aceste șase grupuri de ființe glorificate compun acest corp unic cu destin etern. Noi credem că le cunoaștem munca viitoare, însă nu suntem siguri. Corpul de Finalitate al Muritorilor este în curs de mobilizare în Paradis. În prezent membrii săi slujesc din plin pe lângă universurile spațiului și administrează lumile stabilizate în lumină și viață. Totodată, ei trebuie să aibă drept destinație viitoare universurile care se organizează acum în spațiul exterior. Cel puțin asta este concluzia Uversei.

Corpul Finalității este organizat în acord cu asocierile de lucru ale lumilor spațiului, în armonie cu

INTRODUCTION

31:0.1 (345.1) THE Corps of Mortal Finaliters represents the present known destination of the ascending Adjuster-fused mortals of time. But there are other groups who are also assigned to this corps. The primary finaliter corps is composed of the following:

- 31:0.2 (345.2) 1. Havona Natives.
- 31:0.3 (345.3) 2. Gravity Messengers.
- 31:0.4 (345.4) 3. Glorified Mortals.
- 31:0.5 (345.5) 4. Adopted Seraphim.
- 31:0.6 (345.6) 5. Glorified Material Sons.
- 31:0.7 (345.7) 6. Glorified Midway Creatures.

31:0.8 (345.8) These six groups of glorified beings compose this unique body of eternal destiny. We think we know their future work, but we are not certain. While the Corps of the Mortal Finality is mobilizing on Paradise, and while they now so extensively minister to the universes of space and administer the worlds settled in light and life, their future destination must be the now-organizing universes of outer space. At least that is the conjecture of Uversa.

31:0.9 (345.9) The corps is organized in accordance with the working associations of the worlds of space and in

experiența asociativă dobândită pe tot parcursul îndelungii și frământatei cariere ascensionale. Toate creaturile ascendente admise în acest corp sunt primite la egalitate, însă această egalitate la un nivel elevat nu abrogă individualitatea și nu distruge în nici un fel identitatea personală. Comunicând cu un finalitar, noi putem imediat distinge dacă este un muritor ascendent, un nativ al Havonei, un serafim adoptat, un median sau un Fiu Material.

Pe parcursul epocii prezente a universului, finalitarii se întorc în universurile timpului pentru a servi acolo. Ei sunt trimiși să muncească succesiv în diferitele suprauniversuri, însă nu și în suprauniversurile lor natale, nu înainte de a fi servit în fiecare dintre celelalte șase supracreații. Ei pot astfel dobândi conceptul septuplu al Ființei Supreme.

Există în permanență una sau mai multe companii de finalitari muritori în serviciu pe Urantia. Nu există nici un domeniu de serviciu universal în care să nu fie angajați; ei activează în tot universul, cu perioade alternante și egale de datorii atribuite lor și de serviciu liber.

Noi nu avem nici o idee asupra naturii organizării viitoare a acestui grup extraordinar, însă finalitarii sunt în prezent un grup în întregime autonom. Ei singuri îi aleg pe conducătorii și pe îndrumătorii lor permanenți, periodici și desemnați. Nici o influență exterioară nu poate să exercite vreo presiune asupra politicii lor, iar jurământul lor de loialitate credință nu este depus decât înaintea Trinității Paradisului.

Finalitarii mențin propriile lor cartiere generale în Paradis, în suprauniversuri, în universurile locale, și pe toate capitalele divizionare. Ei formează un ordin separat de creație evolutivă. Noi nu îi dirijăm și nici nu îi controlăm în mod direct; și totuși, ei sunt absolut loiali și cooperează totdeauna cu toate planurile noastre. Ei sunt într-adevăr acumularea sufletelor încercate și sincere ale timpului și spațiului - sarea evolutivă a universului - fiind pentru totdeauna feriți atât de rău, cât și de păcat.

1. INDIGENII HAVONEI

Mulți dintre nativii Havonei, care servesc ca învățători în școlile universului central în care sunt instruiți pelerinii, devin foarte tare atașați de muritori ascendenți și mai simt totodată și o mare curiozitate pentru munca și destinele viitoare ale Corpului Finalitarilor Muritori. Există în Paradis, în sediul administrativ al corpului, un oficiu de înscriere pentru voluntarii Havonei, prezidat de asociatul lui Grandfanda. Astăzi, veți găsi milioane și milioane de nativi ai Havonei pe această listă de așteptare. Aceste ființe perfecte, de creație directă și divină, sunt de un mare ajutor pentru Corpul Muritor al Finalității și vor face, neîndoindu-se, servicii și mai importante în viitorul îndepărtat. Ele aduc punctul de vedere al ființelor născute în perfecțiune și în plenitudine divină. Finalitarii îmbrățișează astfel cele două faze ale existenței experiențiale - cea perfectă și cea perfecționată.

Trebuie ca nativii Havonei să dobândească anumite dezvoltări experiențiale în legătură cu ființele evolutive, dezvoltări care vor crea capacitatea de a primi dăruirea unui fragment din spiritul Tatălui

keeping with the associative experience acquired throughout the long and eventful ascendant career. All the ascendant creatures admitted to this corps are received in equality, but this exalted equality in no way abrogates individuality or destroys personal identity. We can immediately discern, in communicating with a finaliter, whether he is an ascendant mortal, Havona native, adopted seraphim, midway creature, or Material Son.

31:0.10 (345.10) During the present universe age the finaliters return to serve in the universes of time. They are assigned to labor successively in the different superuniverses and never in their native superuniverses until after they have served in all the other six supercreations. Thus may they acquire the sevenfold concept of the Supreme Being.

31:0.11 (345.11) One or more companies of the mortal finaliters are constantly in service on Urantia. There is no domain of universe service to which they are not assigned; they function universally and with alternating and equal periods of assigned duty and free service.

31:0.12 (345.12) We have no idea as to the nature of the future organization of this extraordinary group, but the finaliters are now wholly a self-governing body. They choose their own permanent, periodic, and assignment leaders and directors. No outside influence can ever be brought to bear upon their policies, and their oath of allegiance is only to the Paradise Trinity.

31:0.13 (346.1) The finaliters maintain their own headquarters on Paradise, in the superuniverses, in the local universes, and on all the divisional capitals. They are a separate order of evolutionary creation. We do not directly manage them or control them, and yet they are absolutely loyal and always co-operative with all our plans. They are indeed the accumulating tried and true souls of time and space — the evolutionary salt of the universe — and they are forever proof against evil and secure against sin.

1. THE HAVONA NATIVES

31:1.1 (346.2) Many of the Havona natives who serve as teachers in the pilgrim-training schools of the central universe become greatly attached to the ascending mortals and still more intrigued with the future work and destiny of the Corps of Mortal Finaliters. On Paradise there is maintained, at the administrative headquarters of the corps, a registry for Havona volunteers presided over by the associate of Grandfanda. Today, you will find millions upon millions of Havona natives upon this waiting list. These perfect beings of direct and divine creation are of great assistance to the Mortal Corps of Finality, and they will undoubtedly be of even greater service in the far-distant future. They provide the viewpoint of one born in perfection and divine repleteness. The finaliters thus embrace both phases of experiential existence — perfect and perfected.

31:1.2 (346.3) Havona natives must achieve certain experiential developments in liaison with evolutionary beings which will create reception capacity for the bestowal of a fragment of the spirit of the Universal

Universal. Corpul Muritorilor Finalitari nu are drept membri permanenți decât pe ființele contopite cu spiritul Primei Surse-Centru sau care, asemenea Mesagerilor Gravităției, încorporează la naștere acest spirit al Dumnezeuului Tată.

Locuitorii universului central sunt primiți în corp în proporție de unu la mie - câte unul la fiecare companie de finalitari. Corpul este organizat pentru un serviciu temporar în companii de câte o mie, creaturile ascendente fiind în număr de 997 pentru un singur nativ al Havonei și un Mesager al Gravităției. Finalitarii sunt astfel mobilizați în companii, însă jurământul de finalitate este depus individual. Este un jurământ care comportă consecințe radicale și de importanță eternă. Nativul Havonei prestează același jurământ și este atașat corpului pentru totdeauna.

Recruții Havonei urmează compania pentru care au fost desemnați; oriunde se duce grupul, se duc și ei. Și ar trebui să vedeți entuziasmul lor în noua lor muncă de finalitari. Posibilitatea de a atinge Corpul Finalității este una dintre magnificele emoții ale Havonei; posibilitatea de a deveni un finalitar este una dintre aventurile supreme ale acestor rase perfecte.

Nativii Havonei sunt primiți și ei, în aceeași proporție, în Corpul Finalitarilor Trinitizați Asociați de pe Vicegerington și în Corpul Finalitarilor Transcendentali din Paradis. Cetățenii Havonei consideră aceste trei destine, precum și admiterea lor posibilă în Corpul Finalitarilor al Havonei, ca fiind scopurile supreme ale carierei lor celeste.

2. MESAGERII GRAVITAȚIEI

Oriunde și oricând acționează Mesagerii Gravităției, finalitarii sunt la comandă. Toți Mesagerii Gravităției sunt sub jurisdicția exclusivă a lui Grandfanda, și sunt atașați numai Corpurilor principale ale Finalității. Ei sunt, mereu de acum încolo, de un ajutor inestimabil pentru finalitari, și vor fi de folos peste tot în eternul viitor. Nici un alt grup de creaturi inteligente nu posedă un corp asemănător de mesageri personalizați, capabili de a transcende timpul și spațiul. Tipuri similare de mesageri înregistratori atașați altor corpuri finalitare nu personalizate, ci sunt absonitizate.

Mesagerii Gravităției vin din Divinington și sunt Ajustori modificați și personalizați, însă nici un membru din grupul nostru de pe Uversa nu s-ar încumeta să explice natura acestor mesageri. Noi știm că sunt ființe înalt personale, divine, inteligente și emoționant de înțelegătoare, însă nu pricepem tehnica lor neîngrădită de timp de traversare a spațiului. Ei par capabili să utilizeze toate energiile, toate circuitele, și chiar și gravitația. Finalitarii corpului muritorilor nu pot sfida timpul și spațiul, însă ei au asociați cu ei și sub comanda lor personalități spirituale practic infinite, care pot să o facă. Noi ne permitem să îi numim personalități pe Mesagerii Gravităției, dar în realitate ei sunt ființe supraspirituale, personalități nelimitate și nemărginite. Prin comparație cu Mesagerii Solitari personalitatea lor este de un ordin în întregime diferit.

Mesagerii Gravităției pot să fie atașați în număr nelimitat unei companii de finalitari, însă numai un

Father. The Mortal Finaliter Corps has as permanent members only such beings as have been fused with the spirit of the First Source and Center, or who, like the Gravity Messengers, innately embody this spirit of God the Father.

31:1.3 (346.4) The inhabitants of the central universe are received into the corps in the ratio of one in a thousand — a finaliter company. The corps is organized for temporary service in companies of one thousand, the ascendant creatures numbering 997 to one Havona native and one Gravity Messenger. Finaliters are thus mobilized in companies, but the finality oath is administered individually. It is an oath of sweeping implications and eternal import. The Havona native takes the same oath and becomes forever attached to the corps.

31:1.4 (346.5) The Havona recruits follow the company of their assignment; wherever the group goes, they go. And you should see their enthusiasm in the new work of the finaliters. The possibility of attaining the Corps of the Finality is one of the superb thrills of Havona; the possibility of becoming a finaliter is one of the supreme adventures of these perfect races.

31:1.5 (346.6) The Havona natives are also received, in the same ratio, into the Corps of Conjoint Trinitized Finaliters on Vicegerington and into the Corps of Transcendental Finaliters on Paradise. The Havona citizens regard these three destinies as constituting the supreme goals of their supernal careers, together with their possible admission to the Corps of Havona Finaliters.

2. GRAVITY MESSENGERS

31:2.1 (346.7) Wherever and whenever Gravity Messengers are functioning, the finaliters are in command. All Gravity Messengers are under the exclusive jurisdiction of Grandfanda, and they are assigned only to the primary Corps of the Finality. They are invaluable to the finaliters even now, and they will be all-serviceable in the eternal future. No other group of intelligent creatures possesses such a personalized messenger corps able to transcend time and space. Similar types of messenger-recorders attached to other finaliter corps are not personalized; they are absonitized.

31:2.2 (347.1) Gravity Messengers hail from Divinington, and they are modified and personalized Adjusters, but no one of our Uversa group will undertake to explain the nature of one of these messengers. We know they are highly personal beings, divine, intelligent, and touchingly understanding, but we do not comprehend their timeless technique of traversing space. They seem to be competent to utilize any and all energies, circuits, and even gravity. Finaliters of the mortal corps cannot defy time and space, but they have associated with them and subject to their command all but infinite spirit personalities who can. We presume to call Gravity Messengers personalities, but in reality they are superspirit beings, unlimited and boundless personalities. They are of an entirely different order of personality as compared with Solitary Messengers.

31:2.3 (347.2) Gravity Messengers may be attached to a finaliter company in unlimited numbers, but only one

singur mesager, căpetenia semenilor săi, este încorporat în Corpul Muritor al Finalității. Acest șef are totuși la dispoziția sa un stat major permanent de 999 de mesageri; în funcție de necesități, el poate face apel la rezervele ordinului pentru a obține asistenți în număr nelimitat.

Mesagerii Gravației și finalitarii muritori glorificați sfârșesc prin a dobândi o emoționantă și profundă afecțiune unii față de alții. Ei au multe lucruri în comun: unii sunt personalizări directe ale fragmentelor Tatălui Universal, ceilalți personalități create existând în sufletul nemuritor supraviețuitor contopit cu un fragment din același Tată Universal, Ajustorul Gândirii spiritual.

3. MURITORII GLORIFICAȚI

Muritorii ascendenți contopiți cu Ajustorul lor compun partea majoră a Corpului Primar al Finalității. Împreună cu serafimii adoptați și cu cei glorificați, numărul lor se ridică, de regulă, la 990 în fiecare companie de finalitari. Proportia de muritori și de îngeri variază în funcție de grupuri, însă muritorii sunt întotdeauna mult mai numeroși decât serafimii. Nativii Havonei, Fiii Materiali glorificați, medianii glorificați, Mesagerii Gravației, și membrul necunoscut care lipsește, nu constituie decât unu la sută din întregul corp. Fiecare companie de o mie de finalitari nu are locuri decât pentru zece dintre aceste personalități nemuritoare și neserafice.

Noi ceilalți, de pe Uversa, nu cunoaștem „destinul finalitar” al muritorilor ascendenți ai timpului. Ei locuiesc în prezent în Paradis și servesc temporar în Corpul Luminii și al Vieții, însă un curs atât de extraordinar de pregătire ascendentă și o atât de îndelungată disciplină universală prin care au trecut trebuie să fie în așa fel proiectate încât să îi califice pentru probe de încredere și mai mari și pentru servicii de răspundere încă și mai sublime.

Cu toate că acești muritori ascendenți au atins Paradisul, ei au fost înrolați în Corpul Finalității, și au fost trimiși înapoi în mare număr pentru a participa la conducerea universurilor locale și pentru a ajuta la administrarea treburilor suprauniversale — chiar și în fața acestui destin aparent rămâne faptul semnificativ că ei sunt clasați doar ca spirite de al șaselea stadiu. Mai rămâne fără îndoială încă un pas de făcut în cariera Corpului de Muritori al Finalității. Noi nu cunoaștem natura acestuia, însă noi am luat la cunoștință de trei fapte asupra cărora atragem atenția:

1. Știm din arhive faptul că muritorii sunt clasați ca spirite de prim ordin pe durata șederii lor în sectoarele minore, că ei avansează la al doilea ordin atunci când sunt transferați în sectoarele majore, și la cel de-al treilea atunci când înaintază până la lumile de instruire centrale ale suprauniversurilor. Muritorii ajung la al patrulea stadiu, acela de spirite absolvente după ce ajung pe cel de-al șaselea cerc al Havonei și devin spirite de al cincilea ordin atunci când îl găsesc pe Tatăl Universal. Ei ating ulterior al șaselea stadiu de existență spirituală, depunând jurământul care îi înrolează pentru totdeauna în munca de o veșnicie a Corpului Finalității al Muritorilor.

messenger, the chief of his fellows, is mustered into the Mortal Corps of the Finality. This chief however has assigned to him a permanent staff of 999 fellow messengers, and as occasion may require, he may call upon the reserves of the order for assistants in unlimited numbers.

31:2.4 (347.3) Gravity Messengers and glorified mortal finalizers achieve a touching and profound affection for one another; they have much in common: One is a direct personalization of a fragment of the Universal Father, the other a creature personality existent in the surviving immortal soul fused with a fragment of the same Universal Father, the spirit Thought Adjuster.

3. GLORIFIED MORTALS

31:3.1 (347.4) Ascendant Adjuster-fused mortals compose the bulk of the primary Corps of the Finality. Together with the adopted and glorified seraphim they usually constitute 990 in each finalizer company. The proportion of mortals and angels in any one group varies, though the mortals far outnumber the seraphim. The Havona natives, glorified Material Sons, glorified midway creatures, the Gravity Messengers, and the unknown and missing member make up only one per cent of the corps; each company of one thousand finalizers has places for just ten of these nonmortal and nonseraphic personalities.

31:3.2 (347.5) We of Uversa do not know the “finality destiny” of the ascendant mortals of time. At present they reside on Paradise and temporarily serve in the Corps of Light and Life, but such a tremendous course of ascendant training and such lengthy universe discipline must be designed to qualify them for even greater tests of trust and more sublime services of responsibility.

31:3.3 (347.6) Notwithstanding that these ascendant mortals have attained Paradise, have been mustered into the Corps of the Finality, and have been sent back in large numbers to participate in the conduct of local universes and to assist in the administration of superuniverse affairs — in the face of even this *apparent* destiny, there remains the significant fact that they are of record as only sixth-stage spirits. There undoubtedly remains one more step in the career of the Mortal Corps of the Finality. We do not know the nature of that step, but we have taken cognizance of, and here call attention to, three facts:

31:3.4 (348.1) 1. We know from the records that mortals are spirits of the first order during their sojourn in the minor sectors, and that they advance to the second order when translated to the major sectors, and to the third when they go forward to the central training worlds of the superuniverse. Mortals become quartan or graduate spirits after reaching the sixth circle of Havona and become spirits of the fifth order when they find the Universal Father. They subsequently attain the sixth stage of spirit existence upon taking the oath that musters them forever into the eternity assignment of the Corps of the Mortal Finality.

Noi observăm că clasificarea sau desemnarea spiritelor a fost determinată de avansarea lor efectivă de la un domeniu al serviciului universal la un alt domeniu al serviciului universal, sau de la un univers la un alt univers. Noi presupunem că acordarea clasificării ca spirit de al șaptelea ordin al Corpului Muritorilor Finalității va avea loc deodată cu promovarea membrilor săi la sarcina eternă de servire pe sferele încă neînregistrate și nerevelate până acum, și că ea va coincide cu atingerea de către ei a Dumnezeuului Suprem. Însă, făcând abstracție de aceste concluzii îndrăznețe, noi realmente nu știm nimic mai mult decât voi despre toate aceste lucruri; cunoștințele noastre despre cariera muritorilor nu se trec dincolo de prezentul destin paradisiac.

2. Finalitarii muritori au dus la îndeplinire îndemnul timpurilor: „Fiți perfecți”; ei au urcat calea universală de împlinire a muritorilor; ei l-au găsit pe Dumnezeu și au fost instalați cum se cuvine în Corpul Finalității. Aceste ființe au atins limita prezentă a avansării spirituale, însă nu și finalitatea statutului spiritual ultim. Ele au ajuns limita prezentă a perfecțiunii creaturilor, însă nu și finalitatea de serviciu a creaturilor. Ele au făcut experiența adorării Deității în plenitudinea sa, însă nu și a finalității împlinirii Deității experiențiale.

3. Muritorii glorificați ai Corpului Finalității Paradisului sunt ființe ascendente posedând cunoașterea experiențială a fiecărui pas al actualității și al filozofiei vieții celei mai depline posibile de existență inteligentă. De-a lungul epocilor ascensiunii lor, de la lumile materiale cele mai umile până la înălțimile spirituale ale Paradisului, aceste creaturi supraviețuitoare au fost pregătite până la limita capacității lor în fiecare detaliu al fiecărui principiu divin al administrării juste și eficiente, și totodată îngăduitoare și răbdătoare, a întregii creații universale a timpului și spațiului.

Noi socotim că ființele umane sunt îndreptățite să împărtășească opiniile noastre, și că voi aveți libertate de a trage, odată cu noi, concluziile cu privire la misterul destinului ultim al Corpului de Finalitate al Paradisului. Ne pare evident că prezentele sarcini ale creaturilor evolutive perfecționate țin de natura studiilor specializate asupra înțelegerii universale și a administrării suprauniversale. Și ne întrebăm cu toții: „De ce ar fi Dumnezeii atât de preocupați să îi pregătească atât de deplin pe muritorii supraviețuitori în tehnica de guvernare a universului?”

4. SERAFIMII ADOPTAȚI

Mulți dintre fideliilor păzitori serafici ai muritorilor li se permite să străbată cariera ascendentă cu pupiliilor lor umani, și mulți dintre acești îngeri păzitori, după ce s-au contopit cu Tatăl, se alătură supușilor lor pentru a depune jurământul finalitar al eternității și a accepta, pentru totdeauna, destinul asociaților lor muritori. Îngerii care trec prin experiența ascendentă a ființelor muritoare pot împărtăși destinul naturii omenești; ei se pot înrola la egalitate și pe vecie în acest Corp al Finalității. Un mare număr de serafimi adoptați și glorificați este atașat diverselor corpuri finalitare de nemuritorilor.

31:3.5 (348.2) We observe that spirit classification, or designation, has been determined by actual advancement from one realm of universe service to another realm of universe service or from one universe to another universe; and we surmise that the bestowal of seventh-spirit classification upon the Mortal Corps of the Finality will be simultaneous with their advancement to eternal assignment for service on hitherto unrecorded and unrevealed spheres and concomitant with their attainment of God the Supreme. But aside from these bold conjectures, we really know no more about all this than you do; our knowledge of the mortal career does not go beyond present Paradise destiny.

31:3.6 (348.3) 2. The mortal finaliters have fully complied with the injunction of the ages, “Be you perfect”; they have ascended the universal path of mortal attainment; they have found God, and they have been duly inducted into the Corps of the Finality. Such beings have attained the present limit of spirit progression but not *finality of ultimate spirit status*. They have achieved the present limit of creature perfection but not *finality of creature service*. They have experienced the fullness of Deity worship but not *finality of experiential Deity attainment*.

31:3.7 (348.4) 3. The glorified mortals of the Paradise Corps of Finality are ascendant beings in possession of experiential knowledge of every step of the actuality and philosophy of the fullest possible life of intelligent existence, while during the ages of this ascent from the lowest material worlds to the spiritual heights of Paradise, these surviving creatures have been trained to the limits of their capacity respecting every detail of every divine principle of the just and efficient, as well as merciful and patient, administration of all the universal creation of time and space.

31:3.8 (348.5) We deem that human beings are entitled to share our opinions, and that you are free to conjecture with us respecting the mystery of the ultimate destiny of the Paradise Corps of Finality. It seems evident to us that the present assignments of the perfected evolutionary creatures partake of the nature of postgraduate courses in universe understanding and superuniverse administration; and we all ask, “Why should the Gods be so concerned in so thoroughly training surviving mortals in the technique of universe management?”

4. ADOPTED SERAPHIM

31:4.1 (348.6) Many of the faithful seraphic guardians of mortals are permitted to go through the ascendant career with their human wards, and many of these guardian angels, after becoming Father fused, join their subjects in taking the finaliter oath of eternity and forever accept the destiny of their mortal associates. Angels who pass through the ascending experience of mortal beings may share the destiny of human nature; they may equally and eternally be mustered into this Corps of the Finality. Large numbers of the adopted and glorified seraphim are attached to the various nonmortal finaliter corps.

5. FII MURITORI GLORIFICAȚI

Există în universurile timpului și spațiului dispoziții permițând cetățenilor adamici ai sistemelor locale, atunci când s-a întârziat mult desemnarea lor planetară, să depună o cerere pentru a fi eliberați de statutul lor de cetățenie permanentă. Dacă i se dă curs, ei se asociază pelerinilor ascendenți de pe capitalele universului și, de acolo, ei se îndreaptă către Paradis și către Corpul Finalității.

Atunci când o lume evolutivă avansată atinge ultimele epoci ale erei luminii și vieții, Fiii săi Materiali, Adamul și Eva Planetari, pot alege să se umanizeze, să primească Ajustori și să se lanseze în curentul evolutiv de ascensiune universală care conduce la Corpul Finalităților Muritori. Unii dintre acești Fii Materiali au eșuat parțial ori au greșit tehnic în misiunea lor de acceleratori biologici, așa cum a făcut Adam pe Urantia; ei sunt atunci nevoiți să urmeze cursul natural al popoarelor târâmului, să primească Ajustori, să treacă prin moarte, și să progreseze prin credință, prin regimul ascendent, pentru a ajunge ulterior în Paradis și la Corpul Finalității.

Acești Fii Materiali nu pot fi de găsit în multe companii finalitare. Prezența lor adaugă un mare potențial posibilităților de serviciu elevat pentru un astfel de grup, și ei sunt invariabil aleși drept conducătorii lui. Dacă amândoi membri ai cuplului edenice sunt atașați aceluiași grup, atunci li se permite, de regulă, să acționeze împreună, ca o singură personalitate. Aceste cupluri ascendente reușesc mult mai bine decât muritorii ascendenți în aventura trinitizării.

6. CREATURILE MEDIANE PREAMĂRITE

Pe numeroase planete, creaturile mediane se nasc în mare număr, însă rareori zăbovesc pe lumea lor natală după ce aceasta a fost stabilizată în lumină și viață. În acest moment, sau puțin după aceea, ele sunt eliberate de statutul de cetățenie permanentă și își încep ascensiunea către Paradis, trecând prin lumile morontiale, prin supraunivers și prin Havona, în tovărășia muritorilor timpului și spațiului.

Creaturile mediane ale diverselor universuri diferă mult în origine și în natură, însă sunt toate destinate unuia sau altuia dintre Corpurile Finalității Paradisului. Medianii secundari sfârșesc toți prin a fuziona cu Ajustorul lor și a fi apoi înrolați în corpurile muritorilor. Numeroase companii de finalitari conțin una dintre aceste ființe glorificate.

7. ÎNGERII DE LUMINĂ

În epoca actuală, din o mie de personalități ale fiecărei companii finalitare, 999 au depus jurământ și posedă statutul de membri permanenți. Locul vacant este ocupat de căpetenia Evangheliilor de Lumină atașate companiei și însărcinate cu o misiune determinată. Însă aceste ființe nu sunt decât membri tranzitorii ai corpului finalității.

Orice personalitate celestă angajată în serviciul unui corp finalitar este denumită Evanghelie a Luminii.

5. GLORIFIED MATERIAL SONS

31:5.1 (349.1) There is provision in the universes of time and space whereby the Adamic citizens of the local systems, when long delayed in receiving planetary assignment, may initiate a petition for release from permanent-citizenship status. And if granted, they join the ascending pilgrims on the universe capitals and thence proceed onward to Paradise and the Corps of the Finality.

31:5.2 (349.2) When an advanced evolutionary world attains the later eras of the age of light and life, the Material Sons, the Planetary Adam and Eve, may elect to humanize, receive Adjusters, and embark upon the evolutionary course of universe ascent leading to the Corps of Mortal Finality. Certain of these Material Sons have partially failed or technically defaulted in their mission as biologic accelerators, as Adam did on Urantia; and then are they compelled to take the natural course of the peoples of the realm, receive Adjusters, pass through death, and progress by faith through the ascendant regime, subsequently attaining Paradise and the Corps of the Finality.

31:5.3 (349.3) These Material Sons are not to be found in many finaliter companies. Their presence lends great potential to the possibilities of high service for such a group, and they are invariably chosen as its leaders. If both of the Edenic pair are attached to the same group, they are usually permitted to function jointly, as one personality. Such ascendant pairs are far more successful in the adventure of trinitizing than are the ascendant mortals.

6. GLORIFIED MIDWAY CREATURES

31:6.1 (349.4) On many planets the midway creatures are produced in large numbers, but they seldom tarry on their native world subsequent to its being settled in light and life. Then, or soon thereafter, they are released from permanent-citizenship status and start on the ascension to Paradise, passing through the morontia worlds, the superuniverse, and Havona in company with the mortals of time and space.

31:6.2 (349.5) The midway creatures from various universes differ greatly in origin and nature, but they are all destined to one or another of the Paradise finality corps. The secondary midwayers are all eventually Adjuster fused and are mustered into the mortal corps. Many finaliter companies have one of these glorified beings in their group.

7. THE EVANGELS OF LIGHT

31:7.1 (349.6) At the present time every finaliter company numbers 999 personalities of oath status, permanent members. The vacant place is occupied by the chief of attached Evangelists of Light assigned on any single mission. But these beings are only transient members of the corps.

31:7.2 (349.7) Any celestial personality assigned to the service of any finaliter corps is denominated an Evangel

Aceste ființe nu depun legământul finalitar și, cu toate că sunt supuse organizației corpului, ele nu îi sunt atașate în permanență. Grupul lor poate cuprinde Mesageri Solitari, supernafimi, seconafimi, Cetățeni ai Paradisului sau pe urmașii lor trinitizați - orice ființă necesară pentru îndeplinirea unui rol finalitar tranzitoriu. Noi nu știm dacă aceste ființe sunt menite sau nu să rămână atașate misiunii eterne a corpului. La terminarea atașării lor, Evangheliile Luminii își reiau statutul lor anterior.

În Corpul Muritor al Finalității, așa cum este constituit în prezent, există doar șase clase de membrii permanenți. Cum ar fi de așteptat, finalitarii se angajează în multe speculații cu privire la identitatea viitorilor lor camarazi, însă nu prea sunt de acord între ei.

Noi ceilalți, de pe Uversa, emitem adesea ipoteze asupra identității celui de al șaptelea grup de finalitari. Noi avem numeroase idei, care o cuprind și pe aceea a posibilei implicări a unora dintre aceste corpuri, care se acumulează, ale numeroaselor grupuri trinitizate din Paradis, din Vicegerington sau din circuitul interior al Havonei. Noi ne imaginăm chiar că acest Corp al Finalității va primi permisiunea de a trinitiza pe mulți din cei care îl ajută în munca de administrare universală, în cazul în care ei vor fi destinați să servească în universurile aflate acum în curs de formare.

Unul dintre noi susține opinia că locul vacant al corpului va fi luat de tipuri de ființe avându-și originea în noul univers al viitorului lor serviciu. Un altul înclină să creadă că acest loc va fi ocupat de vreun tip de personalitate a Paradisului necreată încă, neexteriorizată, saunetrinitizată. Însă este cât se poate de probabil că va trebui să așteptăm intrarea finalitarilor în al șaptelea lor stadiu de împlinire spirituală pentru a o ști cu adevărat.

8. TRANSCENDENTALII

O parte a experienței muritorilor perfecționați în Paradis ca finalitari, constă în efortul lor de dobândi înțelegerea naturii și funcțiunii a mai mult de o mie de grupuri de supracetățeni transcendentali ai Paradisului, ființe exteriorizate cu atribute absonite. În asocierea lor cu aceste suprapersonalități, finalitarii ascendenți primesc un mare ajutor de la îndrumările folositoare ale numeroaselor ordine de slujitori transcendentali care au drept misiune să îi prezinte pe finalitarii evoluți noilor lor frați din Paradis. Întregul ordin al transcendentalilor trăiește în vestul Paradisului, într-o vastă zonă pe care o ocupă în exclusivitate.

În discutarea Transcendentalilor noi suntem îngrădiți nu numai de limitele înțelegerii umane ci și de termenii mandatului nostru cu privire la revelarea personalităților Paradisului. Aceste ființe nu au nici un fel de legătură cu ascensiunea muritorilor către Havona. Vasta oaste a Transcendentalilor Paradisului nu intervine absolut deloc în treburile Havonei sau ale celor șapte suprauniversuri. Ea se ocupă doar de supraadministrarea treburilor universului principal.

Fiind o creatură, voi puteți să vă închipuiți un

of Light. These beings do not take the finaliter oath, and though subject to the corps organization they are not of permanent attachment. This group may embrace Solitary Messengers, supernaphim, seconaphim, Paradise Citizens, or their trinitized offspring — any being required in the prosecution of a transient finaliter assignment. Whether or not the corps is to have these beings attached to the eternal mission, we do not know. At the conclusion of attachment these Evangels of Light resume their former status.

31:7.3 (350.1) As the Mortal Corps of the Finality is at present constituted, there are just six classes of permanent members. The finaliters, as might be expected, engage in much speculation as to the identity of their future comrades, but there is little agreement among them.

31:7.4 (350.2) We of Uversa often conjecture respecting the identity of the seventh group of finaliters. We entertain many ideas, embracing possible assignment of some of the accumulating corps of the numerous trinitized groups on Paradise, Vicegerington, and the inner Havona circuit. It is even conjectured that the Corps of the Finality may be permitted to trinitize many of their assistants in the work of universe administration in the event they are destined to the service of universes now in the making.

31:7.5 (350.3) One of us holds the opinion that this vacant place in the corps will be filled by some type of being of origin in the new universe of their future service; the other inclines to the belief that this place will be occupied by some type of Paradise personality not yet created, eventuated, or trinitized. But we will most likely await the entrance of the finaliters upon their seventh stage of spirit attainment before we really know.

8. THE TRANSCENDENTALERS

31:8.1 (350.4) Part of the perfected mortal's experience on Paradise as a finaliter consists in the effort to achieve comprehension of the nature and function of more than one thousand groups of the transcendental supercitizens of Paradise, eventuated beings of absonite attributes. In their association with these superpersonalities, the ascendant finaliters receive great assistance from the helpful guidance of numerous orders of transcendental ministers who are assigned to the task of introducing the evolved finaliters to their new Paradise brethren. The entire order of the Transcendentals live in the west of Paradise in a vast area which they exclusively occupy.

31:8.2 (350.5) In the discussion of Transcendentals we are restricted, not only by the limitations of human comprehension, but also by the terms of the mandate governing these disclosures concerning the personalities of Paradise. These beings are in no way connected with the mortal ascent to Havona. The vast host of the Paradise Transcendentals have nothing whatever to do with the affairs of either Havona or the seven superuniverses, being concerned only with the superadministration of the affairs of the master universe.

31:8.3 (350.6) You, being a creature, can conceive of a

Creator, însă greu puteți înțelege că există un enorm agregat compozit de ființe inteligente care nu sunt nici Creatori, nici creaturi. Acești Transcendentali nu creează ființe, iar ei înșiși nu au fost nicicând creați. Vorbind de originea lor, pentru a evita folosirea unui nou termen - a unei desemnări arbitrare și lipsite de înțeles - noi considerăm ce cel mai bine este să spunem pur și simplu că Transcendentalii se exteriorizează. Este posibil ca Absolutul Deității să se fi ocupat de originea lor și să se fi implicat în destinul lor, însă aceste ființe unice nu sunt, acum, dominate de Absolutul Deității. Ele sunt supuse Dumnezeului Ultim, iar șederea lor actuală în Paradis este dirijată și supravegheată, sub toate aspectele, de către Trinitate.

Cu toate că toți muritorii care atingând Paradisul se înfrățesc adesea cu Transcendentalii, așa cum o fac și cu Cetățenii Paradisului, se pare că primul contact serios al unui om cu un Transcendental se petrece cu prilejul acelei asocieri fructuoase în care ascenderul muritor se prezintă ca membru al unui nou grup finalitar, în cercul de primire al finalitarilor, și unde prestarea Trinitară a jurământului eternității este prezidată de șeful Transcendentalilor, președintele Arhitecților Universului Principal.

9. ARHITECȚII UNIVERSULUI PRINCIPAL

Arhitecții Universului Principal formează corpul guvernator al Transcendentalilor Paradisului. Acest corp guvernator numără 28.011 de personalități posedând minți stăpânitoare, spirite superbe și facultăți absonite celeste. Conducătorul Maeștrilor Arhitecți, demnitar care conduce acest grup magnific, este șeful coordonator al tuturor inteligențelor Paradisului de sub nivelul Deității.

A șaisprezecea prescripție a ordinului care autorizează aceste expuneri zice astfel: „dacă acest lucru este judecat cu înțelepciune, existența Arhitecților Universului Principal va putea fi dezvăluită, însă originea lor, natura lor, precum și destinul lor, nu trebuie să fie pe deplin revelate”. Ne este totuși posibil să vă informăm că acești Maeștri Arhitecți există pe șapte nivele ale absonității și că aceste grupuri sunt clasificate după cum urmează:

1. Nivelul Paradisului. Doar decanul, primul Arhitect exteriorizat, funcționează pe acest nivel, care este cel mai înalt al absonitului. Această personalitate ultimă - nici Creator, nici creatură - s-a exteriorizat în zorii eternității și operează astăzi ca fin coordonator al Paradisului și al celor douăzeci și una de lumi ale sale de activități asociate.

2. Nivelul Havonei. A doua exteriorizare de Arhitecți a produs trei planificatori decani și administratori absoniți, care s-au consacrat întotdeauna coordonării miliardului de sfere perfecte ale universului central. Tradiția Paradisului afirmă că acești trei Arhitecți, cu sfătuirea Arhitectului conducător exteriorizat precedent, au contribuit la planul Havonei, însă în realitate nu știm acest lucru.

3. Nivelul Suprauniversurilor. Al treilea nivel absonit îi cuprinde pe cei șapte Maeștri Arhitecți ai celor șapte suprauniversuri. Ca grup, ei petrec în prezent aproape la fel de mult timp în compania celor Șapte Spirite Maestru ale Paradisului, și cu cei Șapte Agenți

Creator, but you can hardly comprehend that there exists an enormous and diversified aggregation of intelligent beings who are neither Creators nor creatures. These Transcendentals create no beings, neither were they ever created. In speaking of their origin, in order to avoid using a new term — an arbitrary and meaningless designation — we deem it best to say that Transcendentals simply *eventuate*. The Deity Absolute may well have been concerned in their origin and may be implicated in their destiny, but these unique beings are not now dominated by the Deity Absolute. They are subject to God the Ultimate, and their present Paradise sojourn is in every way Trinity supervised and directed.

31:8.4 (351.1) Although all mortals who attain Paradise frequently fraternize with the Transcendentals as they do with the Paradise Citizens, it develops that man's first serious contact with a Transcendental occurs on that eventful occasion when, as a member of a new finaliter group, the mortal ascender stands in the finaliter receiving circle as the Trinity oath of eternity is administered by the chief of Transcendentals, the presiding head of the Architects of the Master Universe.

9. ARCHITECTS OF THE MASTER UNIVERSE

31:9.1 (351.2) The Architects of the Master Universe are the governing corps of the Paradise Transcendentals. This governing corps numbers 28,011 personalities possessing master minds, superb spirits, and supernal absonites. The presiding officer of this magnificent group, the senior Master Architect, is the co-ordinating head of all Paradise intelligences below the level of Deity.

31:9.2 (351.3) The sixteenth proscription of the mandate authorizing these narratives says: "If deemed wise, the existence of the Architects of the Master Universe and their associates may be disclosed, but their origin, nature, and destiny may not be fully revealed." We may, however, inform you that these Master Architects exist in seven levels of the absonite. These seven groups are classified as follows:

31:9.3 (351.4) 1. *The Paradise Level*. Only the senior or first-eventuated Architect functions on this highest level of the absonite. This ultimate personality — neither Creator nor creature — eventuated in the dawn of eternity and now functions as the exquisite co-ordinator of Paradise and its twenty-one worlds of associated activities.

31:9.4 (351.5) 2. *The Havona Level*. The second Architect eventuation yielded three master planners and absonite administrators, and they have always been devoted to the co-ordination of the one billion perfect spheres of the central universe. Paradise tradition asserts that these three Architects, with the counsel of the pre-eventuated senior Architect, contributed to the planning of Havona, but we really do not know.

31:9.5 (351.6) 3. *The Superuniverse Level*. The third absonite level embraces the seven Master Architects of the seven superuniverses, who now, as a group, spend about equal time in the company of the Seven Master Spirits on Paradise and with the Seven Supreme

Executivi Supremi, pe cele șapte lumi speciale ale Spiritului Infinit. Ei sunt supracoordonatorii marelui univers.

4. Nivelul Spațiului Primar. Acest grup conține șaptezeci de Arhitecți. Noi tragem concluzia că ei se preocupă de planurile ultime pentru cel dintâi univers al spațiului exterior, care este acum în curs de mobilizare dincolo de frontierele celor șapte suprauniversuri existente în prezent.

5. Nivelul Spațiului Secundar. Acest al cincilea corp conține 490 de Arhitecți și noi concluzionăm, de asemenea, că ei probabil se preocupă de universul celui de al doilea spațiu exterior, în care fizicienii noștri au detectat deja nete mobilizări de energie.

6. Nivelul Spațiului Terțiar. Acest al șaselea grup de Maeștri Arhitecți conține 3.430 de membri, și noi conchidem, de asemenea, că este probabil ca ei să se preocupe de giganticele planuri al universului celui de al treilea spațiu exterior.

7. Nivelul Spațiului Cuaternar. Acest corp, ultimul și cel mai mare dintre toate, este constituit din 24.010 Maeștri Arhitecți, și dacă ipotezele noastre anterioare sunt valabile, probabil că este în relație cu universul celui de al patrulea și din urmă spațiu exterior, ale cărui dimensiuni sunt mereu crescătoare.

Aceste șapte grupuri de Maeștri Arhitecți conțin, deci, în total, 28.011 autori ai proiectului universului. Există în Paradis o tradiție cum că, departe în negura eternității, s-a făcut o încercare de exteriorizare a celui de-al 28.012-lea Maestru Arhitect, dar că absonitizarea acestei ființe a eșuat, personalitatea sa fiind cuprinsă de Absolutul Universal. Este posibil ca limita absonității să fi fost atinsă de seria ascendentă de Maeștri Arhitecți odată cu cel de al 28.011-lea, iar a 28.012-a încercare să fi întâlnit nivelul matematic al prezenței Absolutului. Altfel spus, la nivelul celei de a 28.012-a exteriorizări, calitatea de absonitate echivala cu nivelul Universalului și atingea valoarea Absolutului.

În organizarea lor funcțională, cei trei Arhitecți supraveghetori ai Havonei acționează ca ajutoari aliați ai Arhitectului solitar din Paradis. Cei șapte Arhitecți ai suprauniversurilor acționează în calitate de coordonați ai celor trei supraveghetori ai Havonei. Cei șaptezeci de planificatori ai universului la nivel primar al spațiului exterior servesc în prezent ca ajutoare asociate ale celor șapte Arhitecți ai celor șapte suprauniversuri.

Arhitecții Universului Principal au la dispoziția lor numeroase ajutoare și asistenți, inclusiv două ordine vaste de organizatori de forță, cei exteriorizați în mod primar, și asociații transcendentali. Nu trebuie să-i confundăm pe acești Maeștri Organizatori de Forță cu directorii de putere; aceștia din urmă au legătură cu marele univers.

Toate ființele create prin uniunea copiilor timpului și a copiilor eternității, cum sunt descendenții trinitizați ai finalitarilor și Cetățenii Paradisului, devin pupili ai Maeștrilor Arhitecți. Însă printre toate celelalte creaturi sau entități revelate ca activând în prezentele universuri organizate, doar Mesagerii Solitari și Spiritele Inspirate ale Trinității mențin o asociere organică cu Transcendentalii și cu Arhitecții Universului Maestru.

Executives on the seven special worlds of the Infinite Spirit. They are the superco-ordinators of the grand universe.

31:9.6 (351.7) 4. *The Primary Space Level.* This group numbers seventy Architects, and we conjecture that they are concerned with the ultimate plans for the first universe of outer space, now mobilizing beyond the borders of the present seven superuniverses.

31:9.7 (351.8) 5. *The Secondary Space Level.* This fifth corps of Architects numbers 490, and again we conjecture that they must be concerned with the second universe of outer space, where already our physicists have detected definite energy mobilizations.

31:9.8 (352.1) 6. *The Tertiary Space Level.* This sixth group of Master Architects numbers 3,430, and we likewise infer that they may be occupied with the gigantic plans for the third universe of outer space.

31:9.9 (352.2) 7. *The Quartan Space Level.* This, the final and largest corps, consists of 24,010 Master Architects, and if our former conjectures are valid, it must be related to the fourth and last of the ever-increasing-sized universes of outer space.

31:9.10 (352.3) These seven groups of Master Architects total 28,011 universe planners. On Paradise there is a tradition that far back in eternity there was attempted the eventuation of the 28,012th Master Architect, but that this being failed to absonitize, experiencing personality seizure by the Universal Absolute. It is possible that the ascending series of the Master Architects attained the limit of absonity in the 28,011th Architect, and that the 28,012th attempt encountered the mathematical level of the presence of the Absolute. In other words, at the 28,012th eventuation level the quality of absonity equaled to the level of the Universal and attained the value of the Absolute.

31:9.11 (352.4) In their functional organization the three supervising Architects of Havona act as associate assistants to the solitary Paradise Architect. The seven Architects of the superuniverses act as co-ordinates of the three supervisors of Havona. The seventy planners of the universes of the primary outer space level are at present serving as associate assistants to the seven Architects of the seven superuniverses.

31:9.12 (352.5) The Architects of the Master Universe have at their disposal numerous groups of assistants and helpers, including two vast orders of force organizers, the primary eventuated and the associate transcendental. These Master Force Organizers are not to be confused with the power directors, who are germane to the grand universe.

31:9.13 (352.6) All beings produced by the union of the children of time and eternity, such as the trinitized offspring of the finaliters and the Paradise Citizens, become wards of the Master Architects. But of all other creatures or entities revealed as functioning in the present organized universes, only Solitary Messengers and Inspired Trinity Spirits maintain any organic association with the Transcendentalers and the Architects of the Master Universe.

Maeștrii Arhitecți contribuie la aprobarea tehnică a trimerii Fiilor Creatori în amplasamentele lor spațiale destinate organizării universurilor locale. Există o foarte strânsă asociere între Maeștri Arhitecți și Fiii Creatori Paradisiaci și, cu toate că această relație nu este revelată, voi ați fost informați de asocierea Arhitecților cu Creaturile Supreme ale marelui univers în relația primei Trinități experiențiale. Aceste două grupuri, împreună cu Spiritul Suprem în evoluție și experiențial, constituie Ultimul Trinității valorilor transcendente și al semnificațiilor universului maestru.

10. AVENTURA ULTIMĂ

Decanul Maeștrilor Arhitecți deține supravegherea celor șapte Corpuri ale Finalității, care sunt următoarele:

1. Corpul Finalitarilor Muritori.
2. Corpul Finalitarilor din Paradis.
3. Corpul Finalitarilor Trinitizați.
4. Corpul Finalitarilor Trinitizați în Comun.
5. Corpul Finalitarilor Havonei.
6. Corpul Finalitarilor Transcendentali.
7. Corpul Fiilor Nerevelați ai Destinului.

Fiecare dintre aceste corpuri ale destinului are un șef care îl prezidează, iar ansamblul celor șapte constituie Consiliul Suprem al Destinului din Paradis și, pe parcursul prezentei epoci a universului, Grandfanda este șeful acestui corp suprem de desemnare universală pentru copiii destinului ultim.

Reunirea acestor șapte corpuri finalitare semnifică mobilizarea efectivă a potențialelor, a personalităților, a puterilor, a minților, a spiritelor, a absoniților și a actualităților experiențiale care transcend, probabil, chiar funcțiunile viitoare ale Ființei Supreme în raport cu universul maestru. Aceste șapte corpuri finalitare reprezintă, probabil, activitatea prezentă a Trinității Ultime, angajată în integrarea forțelor finitului și ale absonitului în vederea unor dezvoltări de neconceput în universul spațiului exterior. Nimic asemănător acestei mobilizări nu a mai avut loc din timpuri care aproape că se pierd în eternitate, când Trinitatea Paradisului a mobilizat într-un mod analog personalitățile existente atunci în Paradis și în Havona, și le-a desemnat ca administratori și șefi ai celor șapte suprauniversuri ale timpului și spațiului pe care le-a proiectat. Cele șapte corpuri finalitare reprezintă răspunsul divinității marelui univers la nevoile viitoare ale potențialelor de putere în universurile exterioare de activități viitoare eterne.

Noi ne încumetăm să prevedem viitorul unor și mai mari universuri exterioare de lumi locuite, noi sfere populate de noi ordine de ființe deosebite și unice în felul lor, un univers material sublim în ultimitatea sa, o imensă creație căreia îi va lipsi doar un singur detaliu important - prezența unei experiențe finite efective în viața universală a existenței ascendente. Acest univers va lua ființă cu un mare handicap experiențial: el va fi privat de participarea la evoluția Atotputernicului

31:9.14 (352.7) The Master Architects contribute technical approval of the assignment of the Creator Sons to their space sites for the organization of the local universes. There is a very close association between the Master Architects and the Paradise Creator Sons, and while this relationship is unrevealed, you have been informed of the association of the Architects and the grand universe Supreme Creators in the relationship of the first experiential Trinity. These two groups, together with the evolving and experiential Supreme Being, constitute the Trinity Ultimate of transcendental values and master universe meanings.

10. THE ULTIMATE ADVENTURE

31:10.1 (352.8) The senior Master Architect has the oversight of the seven Corps of the Finality, and they are:

31:10.2 (352.9) 1. The Corps of Mortal Finaliters.

31:10.3 (352.10) 2. The Corps of Paradise Finaliters.

31:10.4 (352.11) 3. The Corps of Trinitized Finaliters.

31:10.5 (353.1) 4. The Corps of Conjoint Trinitized Finaliters.

31:10.6 (353.2) 5. The Corps of Havona Finaliters.

31:10.7 (353.3) 6. The Corps of Transcendental Finaliters.

31:10.8 (353.4) 7. The Corps of Unrevealed Sons of Destiny.

31:10.9 (353.5) Each of these destiny corps has a presiding head, and the seven constitute the Supreme Council of Destiny on Paradise; and during the present universe age Grandfanda is the chief of this supreme body of universe assignment for the children of ultimate destiny.

31:10.10 (353.6) The gathering together of these seven finaliter corps signifies reality mobilization of potentials, personalities, minds, spirits, absonites, and experiential actualities that probably transcend even the future master universe functions of the Supreme Being. These seven finaliter corps probably signify the present activity of the Ultimate Trinity engaged in mustering the forces of the finite and the absonite in preparation for inconceivable developments in the universes of outer space. Nothing like this mobilization has taken place since the near times of eternity when the Paradise Trinity similarly mobilized the then existing personalities of Paradise and Havona and commissioned them as administrators and rulers of the projected seven superuniverses of time and space. The seven finaliter corps represent the divinity response of the grand universe to the future needs of the undeveloped potentials in the outer universes of future-eternal activities.

31:10.11 (353.7) We venture the forecast of future and greater outer universes of inhabited worlds, new spheres peopled with new orders of exquisite and unique beings, a material universe sublime in its ultimacy, a vast creation lacking in only one important detail — the presence of actual *finite experience* in the universal life of ascendant existence. Such a universe will come into being under a tremendous experiential handicap: the deprivation of participation in the evolution

Suprem. Aceste universuri exterioare vor beneficia, toate, de serviciul incomparabil și de supracontrolul celest al Ființei Supreme, însă faptul însuși al prezenței sale active exclude participarea lor la actualizarea Deității Supreme.

Pe parcursul prezentei epoci a universului, personalitățile evoluând ale marelui univers trec prin numeroase dificultăți din cauza actualizării incomplete a suveranității Dumnezeului Suprem, însă noi participăm toți la experiența unică a evoluției sale. Noi evoluăm în el și el evoluează în noi. La un moment dat al eternului viitor, evoluția Deității Supreme va deveni un fapt împlinit al istoriei universale, iar ocazia de a participa la această minunată experiență va fi dispărut de pe scena acțiunii cosmice.

Însă aceia dintre noi care vor fi dobândit această experiență unică pe parcursul tinereții universului o vor îndrăgi și tăinu cu bucurie pe parcursul întregii eternități viitoare. Și mulți dintre noi speculează asupra misiunii rezervelor muritorilor ascendenți și perfecționați din Corpul Finalității care se acumulează treptat. În asociere cu cele șase corpuri similare de recrutare, această misiune ar putea consta în administrarea universurilor exterioare într-un efort de a compensa deficiențele lor experiențiale care decurg din neparticiparea la evoluția temporal-spațială a Ființei Supreme.

Aceste deficiențe sunt inevitabile pe toate nivelele de existență ale universului. În cursul prezentei epoci a universului, noi, care aparținem nivelelor superioare de existență spirituală, ne coborâm acum pentru a administra universurile evolutive și a sluji pe lângă muritorii ascendenți, străduindu-ne astfel să remediem neajunsurile lor în realitățile experienței spirituale superioare.

Cu toate că în realitate nu știm nimic despre planurile Arhitecților Maestrului Univers în ceea ce privește creațiile exterioare, noi suntem totuși siguri de trei lucruri:

1. Există, actualmente, un vast și nou sistem de universuri care se organizează treptat în domeniile spațiului exterior. Noi ordine de creații fizice, enorme inele și gigantice roiri de universuri situate cu mult dincolo de prezentele limite ale creațiilor populate și organizate sunt deja vizibile prin telescoapele voastre. La ora actuală, aceste creații exterioare sunt în întregime fizice; ele sunt aparent nelocuite și par lipsite de administrare avreunor creaturi.

2. De epoci și epoci, continuă în Paradis mobilizarea inexplicabilă și în întregime misterioasă a ființelor perfecționate și ascendente ale timpului și ale spațiului, în asociere cu celelalte șase corpuri finalitare.

3. Concomitent cu aceste operațiuni, Persoana Supremă a Deității câștigă în putere, în calitate de suveran atotputernic al supracreațiilor.

Luând în considerație această dezvoltare triunică care îmbrățișează creaturile, universurile și Deitatea, putem noi oare să fim criticați dacă afirmăm, cu anticipație, că ceva nou și nerevelat se apropie de apogeul său în maestrul univers? Nu este oare natural ca noi să asociem această mobilizare și această organizare a universurilor fizice care au avut loc vreme

of the Almighty Supreme. These outer universes will all enjoy the matchless ministry and supernal overcontrol of the Supreme Being, but the very fact of his active presence precludes their participation in the actualization of the Supreme Deity.

31:10.12 (353.8) During the present universe age the evolving personalities of the grand universe suffer many difficulties due to the incomplete actualization of the sovereignty of God the Supreme, but we are all sharing the unique experience of his evolution. We evolve in him and he evolves in us. Sometime in the eternal future the evolution of Supreme Deity will become a completed fact of universe history, and the opportunity to participate in this wonderful experience will have passed from the stage of cosmic action.

31:10.13 (353.9) But those of us who have acquired this unique experience during the youth of the universe will treasure it throughout all future eternity. And many of us speculate that it may be the mission of the gradually accumulating reserves of the ascendant and perfected mortals of the Corps of the Finality, in association with the other six similarly recruiting corps, to administer these outer universes in an effort to compensate their experiential deficiencies in not having participated in the time-space evolution of the Supreme Being.

31:10.14 (353.10) These deficiencies are inevitable on all levels of universe existence. During the present universe age we of the higher levels of spiritual existences now come down to administer the evolutionary universes and minister to the ascending mortals, thus endeavoring to atone for their deficiencies in the realities of the higher spiritual experience.

31:10.15 (354.1) But though we really know nothing about the plans of the Architects of the Master Universe respecting these outer creations, nevertheless, of three things we are certain:

31:10.16 (354.2) 1. There actually is a vast and new system of universes gradually organizing in the domains of outer space. New orders of physical creations, enormous and gigantic circles of swarming universes upon universes far out beyond the present bounds of the peopled and organized creations, are actually visible through your telescopes. At present, these outer creations are wholly physical; they are apparently uninhabited and seem to be devoid of creature administration.

31:10.17 (354.3) 2. For ages upon ages there continues the unexplained and wholly mysterious Paradise mobilization of the perfected and ascendant beings of time and space, in association with the six other finaliter corps.

31:10.18 (354.4) 3. Concomitantly with these transactions the Supreme Person of Deity is powerizing as the almighty sovereign of the supercreations.

31:10.19 (354.5) As we view this triune development, embracing creatures, universes, and Deity, can we be criticized for anticipating that something new and unrevealed is approaching culmination in the master universe? Is it not natural that we should associate this agelong mobilization and organization of physical universes on such a hitherto unknown scale and the

de epoci și la o scară până acum necunoscută și emergența personalității Ființei Supreme cu acest plan extraordinar vizând înălțarea muritorilor timpului la perfecțiunea divină, precum și cu mobilizarea lor ulterioară în Paradis în Corpul Finalității - o desemnare și un destin învăluite în misterul universului? Se crede tot mai ferm, în întreaga Uversa, că Corpurile Finalității pe cale asamblare sunt destinate unui serviciu viitor în universurile spațiului exterior în care noi putem deja identifica gruparea a cel puțin șaptezeci de mii de agregate de materie, dintre care fiecare este mai mare decât oricare supraunivers al timpului prezent.

Muritorii evolutivi se nasc pe planetele spațiului, trec prin lumile morontiale, urcă prin universurile spirituale, traversează sferile Havonei, îl găsesc pe Dumnezeu, ating Paradisul și sunt înrolați în Corpul primar al Finalității pentru a aștepta aici următoarea lor angajare în serviciul universal. Există șase alte corpuri de finalitate în curs de reunire, însă Grandfanda, primul ascender muritor, prezidează ca șef Paradisiac al tuturor ordinelor finalitarilor. Atunci când contemplăm acest spectacol sublim, noi exclamăm cu toții: Ce glorios destin pentru copiii de origine animală ai timpului, fiii materiali ai spațiului!

[Prezentat în comun de un Consilier Divin și de Unul fără de Nume și de Număr autorizați să funcționeze astfel de către Cei Îmbătrâniți de Zile de pe Uversa.]

Aceste treizeci și una de capitole descriu natura Deității, realitatea Paradisului, organizarea și funcționarea universului central și a suprauniversurilor, personalitățile marelui univers și înaltul destin al muritorilor evolutivi, au fost prezentate, formulate și expuse în limba engleză de o înaltă comisie compusă din douăzeci și patru de administratori ai Orvontonului acționând conform unui ordin promulgat de Cei Îmbătrâniți de Zile de pe Uversa și specificând că va trebui să efectuăm această lucrare pe Urantia, planeta 606 de pe Satania, în Norlatiadekul Nebadonului, în anul 1934 al erei creștine.

personality emergence of the Supreme Being with this stupendous scheme of upstepping the mortals of time to divine perfection and with their subsequent mobilization on Paradise in the Corps of the Finality — a designation and destiny enshrouded in universe mystery? It is increasingly the belief of all Uversa that the assembling Corps of the Finality are destined to some future service in the universes of outer space, where we already are able to identify the clustering of at least seventy thousand aggregations of matter, each of which is greater than any one of the present superuniverses.

31:10.20 (354.6) Evolutionary mortals are born on the planets of space, pass through the morontia worlds, ascend the spirit universes, traverse the Havona spheres, find God, attain Paradise, and are mustered into the primary Corps of the Finality, therein to await the next assignment of universe service. There are six other assembling finality corps, but Grandfanda, the first mortal ascender, presides as Paradise chief of all orders of finaliters. And as we view this sublime spectacle, we all exclaim: What a glorious destiny for the animal-origin children of time, the material sons of space!

31:10.21 (354.7) [Jointly sponsored by a Divine Counselor and One without Name and Number authorized so to function by the Ancients of Days on Uversa.]

31:10.22 (354.8) These thirty-one papers depicting the nature of Deity, the reality of Paradise, the organization and working of the central and superuniverses, the personalities of the grand universe, and the high destiny of evolutionary mortals, were sponsored, formulated, and put into English by a high commission consisting of twenty-four Orvonton administrators acting in accordance with a mandate issued by the Ancients of Days of Uversa directing that we should do this on Urantia, 606 of Satania, in Norlatiadekul of Nebadon, in the year A.D. 1934.

CARTEA URANTIA

PARTE II. UNIVERSUL LOCAL

Capitolul 32. Evoluția universurilor locale

⇨ 031

CARTEA URANTIA

033 ⇨

PARTE II. UNIVERSUL LOCAL

CAPITOLUL 32 EVOLUȚIA UNIVERSURILOR LOCALE

Secțiuni

Introduction

1. Apariția fizică a universurilor
2. Organizarea universului
3. Ideea evolutivă
4. Relația lui Dumnezeu cu un univers local
5. Țelul etern și divin

Introduction

UN UNIVERS local este opera unui Fiu Creator din ordinul paradisiac al Mihaililor. El cuprinde o sută de constelații, fiecare având o sută de sisteme de lumi locuite. Fiecare sistem va conține în cele din urmă aproximativ o mie de sfere locuite.

Aceste universuri din timp și spațiu sunt toate evolutive. Planul creativ al Mihaililor din Paradis urmează întotdeauna calea evoluției treptate și a dezvoltării progresive a naturilor și capacităților fizice, intelectuale și spirituale ale multitudinii de creaturi care locuiesc pe diversele sfere de ordin variat cuprinse într-un astfel de univers local.

Urantia aparține unui univers local al cărui suveran este Dumnezeu-om din Nebadon, Isus din Nazaret și Mihail din Salvington, iar toate planurile lui Mihail pentru acest univers local au fost aprobate în întregime de Trinitatea Paradisului înainte ca el să se fi angajat în suprema aventură din spațiu.

Fiii lui Dumnezeu își pot alege tărmurile activităților lor de creatori, însă inițial aceste creații materiale au fost proiectate și planificate de Arhitecții Universului Maestru.

1. APARIȚIA FIZICĂ A UNIVERSURILOR

Manipulările preuniversale ale forței-spațiu și ale energiilor primordiale reprezintă munca Organizatorilor de Forță Principali din Paradis; în

PAPER 32 THE EVOLUTION OF LOCAL UNIVERSES

SECTIONS

Introduction

1. Physical Emergence of Universes
2. Universe Organization
3. The Evolutionary Idea
4. God's Relation to a Local Universe
5. The Eternal and Divine Purpose

INTRODUCTION

32:0.1 (357.1) A LOCAL universe is the handiwork of a Creator Son of the Paradise order of Michael. It comprises one hundred constellations, each embracing one hundred systems of inhabited worlds. Each system will eventually contain approximately one thousand inhabited spheres.

32:0.2 (357.2) These universes of time and space are all evolutionary. The creative plan of the Paradise Michaels always proceeds along the path of gradual evolution and progressive development of the physical, intellectual, and spiritual natures and capacities of the manifold creatures who inhabit the varied orders of spheres comprising such a local universe.

32:0.3 (357.3) Urantia belongs to a local universe whose sovereign is the God-man of Nebadon, Jesus of Nazareth and Michael of Salvington. And all of Michael's plans for this local universe were fully approved by the Paradise Trinity before he ever embarked upon the supreme adventure of space.

32:0.4 (357.4) The Sons of God may choose the realms of their creator activities, but these material creations were originally projected and planned by the Paradise Architects of the Master Universe.

1. PHYSICAL EMERGENCE OF UNIVERSES

32:1.1 (357.5) The preuniverse manipulations of space-force and the primordial energies are the work of the Paradise Master Force Organizers; but in the superuniverse domains, when emergent energy

domeniile suprauniversului însă, când energia emergentă devine sensibilă la gravitația locală sau liniară, ei se retrag în favoarea directorilor de putere ai suprauniversului respectiv.

În crearea unui univers local acești directori de putere funcționează numai în fazele de creație premateriale și în fazele posterioare forței; Pentru un Fiu Creator nu există nici o oportunitate de a începe organizarea universului până când directorii de putere nu au efectuat o mobilizare suficientă a energiilor-spațiu pentru a oferi o bază materială - sori fizici și sfere materiale - universului emergent.

Universurile locale au toate aproximativ același potențial energetic, cu toate că diferă foarte mult în dimensiuni fizice, și pot varia din când în când în ceea ce privește conținutul lor de materie vizibilă. Încărcătura de energie și înzestrarea de potențial material ale unui univers local sunt determinate de manipulările directorilor de putere și ale predecesorilor acestora, precum și de activitățile Fiului Creator și de înzestrarea cu control fizic inerent posedată de asociatul său creativ.

Încărcătura energetică a unui univers local este de aproximativ o sută de ori mai mică decât înzestrarea cu forță a suprauniversului lui. În cazul Nebadonului, universul vostru local, materializarea masei este doar cu puțin mai mică. Din punct de vedere fizic, Nebadonul posedă toată dotarea fizică de energie și de materie care poate fi găsită în oricare din creațiile locale din Orvonton. Singura limitare fizică a extinderii universului local al Nebadonului comportă în încărcătura cantitativă de energie-spațiu supusă controlului gravitațional al puterilor și al personalităților asociate reprezentând ansamblul mecanismului acestui univers.

Când energia-materie a atins un anumit stadiu de materializare a masei, pe scenă își face apariția un Fiu Creator, însoțit de o Fiică Creatoare a Spiritului Infinit. Odată cu apariția Fiului Creator, începe construcția sferei arhitecturale care este destinată să devină lumea-sediu a universului local proiectat. Vreme de epoci îndelungate, o astfel de creație locală evoluează, sori se stabilizează, planetele se formează și se lansează pe orbitele lor, în timp ce se continuă munca de creație a lumilor arhitecturale destinate să servească drept cartiere generale pentru constelațiile și drept capitale sistemelor.

2. ORGANIZAREA UNIVERSULUI

Fiii Creatori sunt precedați în organizarea universului de directorii de putere și de alte ființe care au provenit din a Treia Sursă-Centru. Pe baza energiilor spațiului, care au fost astfel organizate în prealabil, Mihail, Fiul vostru Creator, a fondat ținuturile locuite ale universului Nebadonului și de atunci până acum s-a consacrat cu asiduitate administrării lor. Din energia preexistentă, acești Fii divini materializează materie vizibilă, proiectează creaturi vii și, în cooperare cu prezența universală a Spiritului Infinit, creează o suită variată de personalități spirituale.

Acești directori de putere și controlori de energie, care l-au precedat mult timp pe Fiul Creator în munca fizică preliminară de organizare a universului, servesc mai târziu într-o legătură magnifică cu acest Fiu al

becomes responsive to local or linear gravity, they retire in favor of the power directors of the superuniverse concerned.

32:1.2 (357.6) These power directors function alone in the prematerial and postforce phases of a local universe creation. There is no opportunity for a Creator Son to begin universe organization until the power directors have effected the mobilization of the space-energies sufficiently to provide a material foundation — literal suns and material spheres — for the emerging universe.

32:1.3 (357.7) The local universes are all approximately of the same energy potential, though they differ greatly in physical dimensions and may vary in visible-matter content from time to time. The power charge and potential-matter endowment of a local universe are determined by the manipulations of the power directors and their predecessors as well as by the Creator Son's activities and by the endowment of the inherent physical control possessed by his creative associate.

32:1.4 (358.1) The energy charge of a local universe is approximately one one-hundred-thousandth of the force endowment of its superuniverse. In the case of Nebadon, your local universe, the mass materialization is a trifle less. Physically speaking, Nebadon possesses all of the physical endowment of energy and matter that may be found in any of the Orvonton local creations. The only physical limitation upon the developmental expansion of the Nebadon universe consists in the quantitative charge of space-energy held captive by the gravity control of the associated powers and personalities of the combined universe mechanism.

32:1.5 (358.2) When energy-matter has attained a certain stage in mass materialization, a Paradise Creator Son appears upon the scene, accompanied by a Creative Daughter of the Infinite Spirit. Simultaneously with the arrival of the Creator Son, work is begun upon the architectural sphere which is to become the headquarters world of the projected local universe. For long ages such a local creation evolves, suns become stabilized, planets form and swing into their orbits, while the work of creating the architectural worlds which are to serve as constellation headquarters and system capitals continues.

2. UNIVERSE ORGANIZATION

32:2.1 (358.3) The Creator Sons are preceded in universe organization by the power directors and other beings originating in the Third Source and Center. From the energies of space, thus previously organized, Michael, your Creator Son, established the inhabited realms of the universe of Nebadon and ever since has been painstakingly devoted to their administration. From pre-existent energy these divine Sons materialize visible matter, project living creatures, and with the co-operation of the universe presence of the Infinite Spirit, create a diverse retinue of spirit personalities.

32:2.2 (358.4) These power directors and energy controllers who long preceded the Creator Son in the preliminary physical work of universe organization later serve in magnificent liaison with this Universe Son,

Universului, păstrând pentru totdeauna controlul asociat al energiilor pe care le-au organizat și le-au pus în circuit inițial. Pe Salvington funcționează acum aceleași o sută de centre care au cooperat cu Fiul vostru Creator la formarea originară acestui univers local.

Primul act înfăptuit de creație fizică în Nebadon a constat în organizarea lumii-sediu, sfera arhitecturală a Salvingtonului cu sateliții ei. Din perioada acțiunilor inițiale ale centrelor de putere și ale controlorilor fizici până la sosirea statului major viu pe sferele desăvârșite ale Salvingtonului, s-au scurs ceva mai mult de un miliard de ani ai timpului vostru planetar actual. Construcția Salvingtonului a fost urmată imediat de crearea celor o sută de lumi-sediu ale Constelațiilor proiectate și a celor zece mii de sfere-sediu ale sistemelor locale proiectate de control și de administrare planetară, împreună cu sateliții lor arhitecturali. Astfel de lumi arhitecturale sunt concepute pentru a găzdui atât personalități fizice, cât și spirituale, precum și ființele aflate în stadiile morontiale mediatore și de tranziție ale existenței.

Salvingtonul, lumea-sediu a Nebadonului, este situat exact în centrul energiei masice a universului local. Universul vostru local nu este însă un sistem astronomic individual, deși în centrul lui fizic există un sistem vast.

Salvington este cartierul general personal al lui Mihail din Nebadon, însă acesta din urmă nu se va găsi întotdeauna acolo. Funcționarea armonioasă a universului vostru local nu mai necesită prezența continuă a Fiului Creator pe sfera capitală, însă nu tot așa se întâmplă în epocile primitive ale organizării fizice. Un Fiu Creator nu poate să își părăsească lumea sediu înainte ca stabilizarea gravitațională a domeniului să fi fost efectuată, prin materializarea unei energii suficiente pentru a permite diverselor circuite și sisteme să se echilibreze unele pe altele prin atracție materială reciprocă.

În curând, planul fizic al universului este înfăptuit, iar Fiul Creator, în asociere cu Spiritul Creativ, proiectează planul său de creare a vieții, după care acest reprezentant al Spiritului Infinit își începe funcționarea ca personalitate creativă distinctă. Când primul său act creativ este formulat și executat, i-a ființă Steaua Strălucitoare a Dimineții, personificarea conceptului creativ inițial de identitate și de ideal al divinității. Aceasta este șeful executiv al universului, asociatul personal al Fiului Creator, o ființă asemenea lui sub toate aspectele caracterului, însă deosebit de limitată în atributele divinității.

Iar acum, după ce mâna-dreaptă și șeful executiv al Fiului Creator a fost pusă la dispoziție, urmează aducerea în existență a unei vaste și minunate desfășurări de creaturi diverse. Fiii și fiicele universului local își fac apariția, și la puțin timp după aceea, acestei creații i se asigură un guvern, care se extinde de la consiliile supreme ale universului până la părinții constelațiilor și la suveranii sistemelor locale. Aceste sisteme sunt agregatele acelor lumi care sunt desemnate apoi să devină lăcașurile diverselor rase muritoare ale creaturilor înzestrate cu voință; și fiecare dintre aceste lumi va fi prezidată de un Prinț Planetar.

forever remaining in associated control of those energies which they originally organized and circuitized. On Salvington there now function the same one hundred power centers who co-operated with your Creator Son in the original formation of this local universe.

32:2.3 (358.5) The first completed act of physical creation in Nebadon consisted in the organization of the headquarters world, the architectural sphere of Salvington, with its satellites. From the time of the initial moves of the power centers and physical controllers to the arrival of the living staff on the completed spheres of Salvington, there intervened a little over one billion years of your present planetary time. The construction of Salvington was immediately followed by the creation of the one hundred headquarters worlds of the projected constellations and the ten thousand headquarters spheres of the projected local systems of planetary control and administration, together with their architectural satellites. Such architectural worlds are designed to accommodate both physical and spiritual personalities as well as the intervening morontia or transition stages of being.

32:2.4 (359.1) Salvington, the headquarters of Nebadon, is situated at the exact energy-mass center of the local universe. But your local universe is not a single astronomic system, though a large system does exist at its physical center.

32:2.5 (359.2) Salvington is the personal headquarters of Michael of Nebadon, but he will not always be found there. While the smooth functioning of your local universe no longer requires the fixed presence of the Creator Son at the capital sphere, this was not true of the earlier epochs of physical organization. A Creator Son is unable to leave his headquarters world until such a time as gravity stabilization of the realm has been effected through the materialization of sufficient energy to enable the various circuits and systems to counterbalance one another by mutual material attraction.

32:2.6 (359.3) Presently, the physical plan of a universe is completed, and the Creator Son, in association with the Creative Spirit, projects his plan of life creation; whereupon does this representation of the Infinite Spirit begin her universe function as a distinct creative personality. When this first creative act is formulated and executed, there springs into being the Bright and Morning Star, the personification of this initial creative concept of identity and ideal of divinity. This is the chief executive of the universe, the personal associate of the Creator Son, one like him in all aspects of character, though markedly limited in the attributes of divinity.

32:2.7 (359.4) And now that the right-hand helper and chief executive of the Creator Son has been provided, there ensues the bringing into existence of a vast and wonderful array of diverse creatures. The sons and daughters of the local universe are forthcoming, and soon thereafter the government of such a creation is provided, extending from the supreme councils of the universe to the fathers of the constellations and the sovereigns of the local systems — the aggregations of those worlds which are designed subsequently to become the homes of the varied mortal races of will creatures; and each of these worlds will be presided over by a Planetary Prince.

32:2.8 (359.5)

Iar apoi, când un astfel de univers a fost astfel complet organizat și pe deplindotat, Fiul Creator răspunde la propunerea Tatălui de a crea omul muritor în imaginea lor divină.

Organizarea lăcașurilor planetare este încă în curs de desfășurare în Nebadon, deoarece acest univers este de fapt un grup tânăr în ținuturile stelare și planetare din Orvonton. La ultima înregistrare, în Nebadon existau 3.840.101 planete locuite, iar Satania, sistemul local al lumii voastre, este destul de tipic în alte sisteme.

Satania nu este un sistem fizic uniform, o unitate sau o organizare astronomică simplă. Cele 619 lumi locuite ale ei sunt situate în peste cinci sute de sisteme fizice diferite. Numai cinci dintre aceste sisteme au mai mult de două lumi locuite, iar dintre acestea numai una are patru planete populate, în timp ce patruzeci și șase de sisteme au două lumi locuite.

Sistemul Satania de lumi locuite este foarte îndepărtat de Uversa și de marele roi de sori care funcționează ca centru fizic și astronomic al celui de-al șaptelea supraunivers. Din Jerusem, capitala Sataniei, sunt peste două sute de mii de ani lumină până în centrul fizic al suprauniversului din Orvonton, departe, foarte departe în diametrul dens al Căii Lactee. Satania se află la periferia universului local, iar Nebadonul este acum foarte mult în afară, aproape de marginea exterioară a Orvontonului. De la cel mai exterior sistem de lumi locuite până în centrul suprauniversului, distanța este un pic mai mică de două sute cincizeci de mii de ani-lumină.

Universul Nebadonului se rotește acum departe în sud-estul circuitului suprauniversal al Orvontonului. Universurile cele mai apropiate de el sunt: Avalon, Henselon, Sanselon, Portalon, Wolvering, Fanoving și Alvorning.

Evoluția unui univers local este însă o poveste lungă. Capitolele care se referă la supraunivers introduc acest subiect; cele din această secțiune, referitoare la creațiile locale, îl continuă, în timp ce acelea care urmează, abordând istoria și destinul Urantiei, completează relatarea. Însă voi nu puteți înțelege în mod adecvat destinul muritorilor unei astfel de creații locale decât printr-o examinare atentă a expunerilor ce se referă la viața și la învățăturile Fiului vostru Creator, așa cum a trăit el odinioară viața de om, sub înfățișarea trupului muritor, în propria voastră lume evolutivă.

3. IDEEA EVOLUTIVĂ

Singura creație perfect stabilizată este Havona, universul central, care a fost creat direct de gândirea Tatălui Universal și de cuvântul Fiului Etern. Havona este un univers existențial, perfect și complet, înconjurând lăcașul Deităților eterne, centru al tuturor lucrurilor. Creațiile celor șapte suprauniversuri sunt finite, evolutive și progresive fără excepție.

Sistemele fizice din timp și spațiu au toate o origine evolutivă. Ele nu sunt nici măcar stabilizate fizic înainte de a fi lansate pe orbitele lor în circuitele stabilite ale suprauniversurilor lor. Si nici un univers local nu este stabilizat în lumină și viață până când posibilitățile sale

32.2.8 (359.5) And then, when such a universe has been so completely organized and so repletely manned, does the Creator Son enter into the Father's proposal to create mortal man in their divine image.

32.2.9 (359.6) The organization of planetary abodes is still progressing in Nebadon, for this universe is, indeed, a young cluster in the starry and planetary realms of Orvonton. At the last registry there were 3,840,101 inhabited planets in Nebadon, and Satania, the local system of your world, is fairly typical of other systems.

32.2.10 (359.7) Satania is not a uniform physical system, a single astronomic unit or organization. Its 619 inhabited worlds are located in over five hundred different physical systems. Only five have more than two inhabited worlds, and of these only one has four peopled planets, while there are forty-six having two inhabited worlds.

32.2.11 (359.8) The Satania system of inhabited worlds is far removed from Uversa and that great sun cluster which functions as the physical or astronomic center of the seventh superuniverse. From Jerusem, the headquarters of Satania, it is over two hundred thousand light-years to the physical center of the superuniverse of Orvonton, far, far away in the dense diameter of the Milky Way. Satania is on the periphery of the local universe, and Nebadon is now well out towards the edge of Orvonton. From the outermost system of inhabited worlds to the center of the superuniverse is a trifle less than two hundred and fifty thousand light-years.

32.2.12 (360.1) The universe of Nebadon now swings far to the south and east in the superuniverse circuit of Orvonton. The nearest neighboring universes are: Avalon, Henselon, Sanselon, Portalon, Wolvering, Fanoving, and Alvorning.

32.2.13 (360.2) But the evolution of a local universe is a long narrative. Papers dealing with the superuniverse introduce this subject, those of this section, treating of the local creations, continue it, while those to follow, touching upon the history and destiny of Urantia, complete the story. But you can adequately comprehend the destiny of the mortals of such a local creation only by a perusal of the narratives of the life and teachings of your Creator Son as he once lived the life of man, in the likeness of mortal flesh, on your own evolutionary world.

3. THE EVOLUTIONARY IDEA

32.3.1 (360.3) The only creation that is perfectly settled is Havona, the central universe, which was made directly by the thought of the Universal Father and the word of the Eternal Son. Havona is an existential, perfect, and replete universe, surrounding the home of the eternal Deities, the center of all things. The creations of the seven superuniverses are finite, evolutionary, and consistently progressive.

32.3.2 (360.4) The physical systems of time and space are all evolutionary in origin. They are not even physically stabilized until they are swung into the settled circuits of their superuniverses. Neither is a local universe settled in light and life until its physical possibilities of expansion

fizice de expansiune și de dezvoltare nu au fost epuizate, și până când statutul spiritual al tuturor lumilor sale locuite nu a fost stabilit și stabilizat pentru totdeauna.

Mai puțin în universul central, perfecțiunea este o realizare progresivă. Creația centrală ne oferă un model de perfecțiune, însă toate celelalte tărâmurî trebuie să atingă acea perfecțiune prin metodele stabilite pentru avansarea acelor lumi sau universuri particulare, iar planurile Fiului Creator de realizare a organizării, evoluția, disciplinarea și stabilizarea respectivelor universuri locale sunt caracterizate de o varietate aproape infinită.

Cu excepția prezenței deității Tatălui, fiecare univers local este, într-un anumit sens, o reproducere a organizării administrative a creației centrale sau arhetipului central. Cu toate că Tatăl Universal este prezent personal în universul rezidențial, el nu locuiește în mințile ființelor care își au originea în acel univers, așa cum o face efectiv cu sufletele muritorilor din timp și spațiu. Se pare că există o compensație infinit de înțeleaptă în ajustarea și în reglarea problemelor spirituale ale vastei creații. În universul central, Tatăl este prezent personal ca atare, însă este absent din mintea copiilor acelei creații perfecte; în universurile din spațiu, Tatăl nu este prezent în persoană, fiind reprezentat de Fiii Săi Suverani, în timp ce este prezent în mod intim în mințile copiilor săi muritori, fiind reprezentat spiritual de prezența prepersonală a Veghetorilor de Mister rezidenți în mintea acestor creaturi volitive.

În cartierul general al unui univers local locuiesc toate personalitățile Creatoare și creative care reprezintă o autoritate conținută în sine și o autonomie administrativă, cu excepția prezenței personale a Tatălui Universal. În universul local se găsesc reprezentanți ai tuturor categoriilor și ai aproape tuturor claselor de ființe inteligente existând în universul central, cu excepția Tatălui Universal. Cu toate că Tatăl Universal nu este prezent personal într-un univers local, el este reprezentat personal de Fiul Său Creator, mai întâi ca reprezentant al lui Dumnezeu, iar apoi în calitate de conducător suprem și suveran în virtutea propriului său drept.

Cu cât coborâm mai mult pe scara vieții, cu atât ne este mai greu să localizăm, cu ochiul credinței, pe Tatăl invizibil. Creaturile inferioare - și uneori chiar și cele de ordin mai înalt - întâmpină dificultăți în perceperea Tatălui Universal în Fiii săi Creatori. Și astfel, așteptând epoca exaltării lor spirituale, când perfecțiunea dezvoltării voinței le va permite să îl vadă pe Dumnezeu în persoană, ele se satură de progresul lor, nutresc îndoieli spirituale, se poticnesc în confuzie, și astfel se izolează de țelurile spirituale progresive ale epocii și universului lor. În acest fel, ele pierd capacitatea de a-l vedea pe Tatăl atunci când privesc Fiul Creator. Pe parcursul îndelungatei lupte pentru atingerea Tatălui, și pe parcursul perioadei în care condițiile inerente fac o astfel de realizare imposibilă, cea mai bună salvare pentru creaturi este aceea de a menține faptul-adevăr al prezenței Tatălui în Fiii săi. La modul literal și figurat, spiritual și personal, Tatăl și Fiul sunt una. Este un fapt: cel care a văzut un Fiul Creator l-a văzut pe Tatăl.

Personalitățile unui univers dat nu sunt statornice

and development have been exhausted, and until the spiritual status of all its inhabited worlds has been forever settled and stabilized.

32:3.3 (360.5) Except in the central universe, perfection is a progressive attainment. In the central creation we have a pattern of perfection, but all other realms must attain that perfection by the methods established for the advancement of those particular worlds or universes. And an almost infinite variety characterizes the plans of the Creator Sons for organizing, evolving, disciplining, and settling their respective local universes.

32:3.4 (360.6) With the exception of the deity presence of the Father, every local universe is, in a certain sense, a duplication of the administrative organization of the central or pattern creation. Although the Universal Father is personally present in the residential universe, he does not indwell the minds of the beings originating in that universe as he does literally dwell with the souls of the mortals of time and space. There seems to be an all-wise compensation in the adjustment and regulation of the spiritual affairs of the far-flung creation. In the central universe the Father is personally present as such but absent in the minds of the children of that perfect creation; in the universes of space the Father is absent in person, being represented by his Sovereign Sons, while he is intimately present in the minds of his mortal children, being spiritually represented by the prepersonal presence of the Mystery Monitors that reside in the minds of these will creatures.

32:3.5 (360.7) On the headquarters of a local universe there reside all those creator and creative personalities who represent self-contained authority and administrative autonomy except the personal presence of the Universal Father. In the local universe there are to be found something of everyone and someone of almost every class of intelligent beings existing in the central universe except the Universal Father. Although the Universal Father is not personally present in a local universe, he is personally represented by its Creator Son, sometime vicegerent of God and subsequently supreme and sovereign ruler in his own right.

32:3.6 (361.1) The farther down the scale of life we go, the more difficult it becomes to locate, with the eye of faith, the invisible Father. The lower creatures — and sometimes even the higher personalities — find it difficult always to envisage the Universal Father in his Creator Sons. And so, pending the time of their spiritual exaltation, when perfection of development will enable them to see God in person, they grow weary in progression, entertain spiritual doubts, stumble into confusion, and thus isolate themselves from the progressive spiritual aims of their time and universe. In this way they lose the ability to see the Father when beholding the Creator Son. The surest safeguard for the creature throughout the long struggle to attain the Father, during this time when inherent conditions make such attainment impossible, is tenaciously to hold on to the truth-fact of the Father's presence in his Sons. Literally and figuratively, spiritually and personally, the Father and the Sons are one. It is a fact: He who has seen a Creator Son has seen the Father.

32:3.7 (361.2) The personalities of a given universe are

și demne de încredere, la început, decât în măsura gradului lor de înrudire cu Deitatea. Când originile creaturii se îndepărtează suficient de mult de Sursele originare și divine, indiferent că avem de a face cu Fiii lui Dumnezeu sau cu creaturile ocrotitoare aparținând Spiritului Infinit, există o posibilitate sporită de disarmonie, de confuzie și de rebeliune - de păcătuire.

Cu excepția ființelor perfecte care își au originea în Deitate, toate creaturile volitive ale suprauniversurilor au o natură evolutivă, începând de la o stare modestă și urcând tot mai sus, în realitate spre interior. Chiar și personalitățile deosebit de spirituale continuă să urce scara vieții prin transferuri progresive din viață în viață și din sferă în sferă, iar în cazul celor care adăpostesc Veghetori de Mister, nu există în realitate limite la înălțimile pe care le pot atinge în ascensiunea lor spirituală și în dobândirea lor universală.

Când perfecțiunea creaturilor din timp a fost în cele din urmă atinsă, ea reprezintă în totalitate ceva dobândit, o posesiune de bună credință a personalității. Cu toate că elementele harului sunt prezente în mare măsură, nu este mai puțin adevărat că tot ceea ce a fost dobândit de creaturi reprezintă rezultatul efortului individual și al vieții lor efective, al reacției lor de personalitate la mediul existent.

Faptul originii evolutive animale nu își pune stigmatul asupra nici unei personalități în ochii universului, deoarece aceasta reprezintă metoda exclusivă de a produce unul dintre cele două tipuri fundamentale de creaturi finite inteligente înzestrate cu voință. Când culmile perfecțiunii și eternității sunt atinse, cei care au început de jos și au urcat bucuroși, treaptă cu treaptă școala vieții, vor fi cu atât mai onorați și, când vor fi ajuns pe culmile gloriei, vor fi câștigat o experiență personală care încorporează o cunoaștere efectivă a fiecărei faze a vieții de jos și până sus.

Toate acestea arată înțelepciunea Creatorilor. Pentru Tatăl Universal ar fi la fel de ușor să facă di toți muritorii ființe perfecte, să le transmită perfecțiunea prin cuvântul său divin. Aceasta i-ar priva însă de minunata experiență a aventurii și a pregătirii asociate cu lungul și treptatul urcuș lăuntric, o experiență rezervată doar celor care au avut șansa de a începe din străfundurile existenței vii.

Universurile care înconjoară Havona nu sunt populate cu creaturi perfecte decât într-un număr suficient pentru a răspunde nevoii de îndrumători-învățători model necesari celor care se ridică pe scara evolutivă a vieții. Natura experiențială a tipului evolutiv de personalitate reprezintă complementul cosmic natural al naturii mereu perfecte a creaturilor Paradisului Havona. În realitate, atât creaturile perfecte, cât și cele care au ajuns la perfecțiune sunt incomplete în raport cu totalitatea finită. Însă în asocierea complementară a creaturilor existențial perfecte ale Paradisului-Havona cu finalitarii ajunși la perfecțiune prin experiență, care se ridică din universurile evolutive, ambele tipuri ajung să se elibereze de limitările înăscute, și astfel pot încerca împreună să atingă înălțimile sublime ale statutului ultim al creaturii.

Aceste tranzacții ale creaturilor sunt repercusiunile universale ale acțiunilor și reacțiunilor în interiorul Deității Septuple, în care divinitatea eternă a Trinității Paradisului este unită cu divinitatea în evoluție a

settled and dependable, at the start, only in accordance with their degree of kinship to Deity. When creature origin departs sufficiently far from the original and divine Sources, whether we are dealing with the Sons of God or the creatures of ministry belonging to the Infinite Spirit, there is an increase in the possibility of disharmony, confusion, and sometimes rebellion — sin.

32:3.8 (361.3) Excepting perfect beings of Deity origin, all will creatures in the superuniverses are of evolutionary nature, beginning in lowly estate and climbing ever upward, in reality inward. Even highly spiritual personalities continue to ascend the scale of life by progressive translations from life to life and from sphere to sphere. And in the case of those who entertain the Mystery Monitors, there is indeed no limit to the possible heights of their spiritual ascent and universe attainment.

32:3.9 (361.4) The perfection of the creatures of time, when finally achieved, is wholly an acquirement, a bona fide personality possession. While the elements of grace are freely admixed, nevertheless, the creature attainments are the result of individual effort and actual living, personality reaction to the existing environment.

32:3.10 (361.5) The fact of animal evolutionary origin does not attach stigma to any personality in the sight of the universe as that is the exclusive method of producing one of the two basic types of finite intelligent will creatures. When the heights of perfection and eternity are attained, all the more honor to those who began at the bottom and joyfully climbed the ladder of life, round by round, and who, when they do reach the heights of glory, will have gained a personal experience which embodies an actual knowledge of every phase of life from the bottom to the top.

32:3.11 (361.6) In all this is shown the wisdom of the Creators. It would be just as easy for the Universal Father to make all mortals perfect beings, to impart perfection by his divine word. But that would deprive them of the wonderful experience of the adventure and training associated with the long and gradual inward climb, an experience to be had only by those who are so fortunate as to begin at the very bottom of living existence.

32:3.12 (362.1) In the universes encircling Havona there are provided only a sufficient number of perfect creatures to meet the need for pattern teacher guides for those who are ascending the evolutionary scale of life. The experiential nature of the evolutionary type of personality is the natural cosmic complement of the ever-perfect natures of the Paradise-Havona creatures. In reality, both perfect and perfected creatures are incomplete as regards finite totality. But in the complemental association of the existentially perfect creatures of the Paradise-Havona system with the experientially perfected finalizers ascending from the evolutionary universes, both types find release from inherent limitations and thus may conjointly attempt to reach the sublime heights of the ultimate of creature status.

32:3.13 (362.2) These creature transactions are the universe repercussions of actions and reactions within the Sevenfold Deity, wherein the eternal divinity of the Paradise Trinity is conjoined with the evolving divinity of

Creatorilor Supremi ai universurilor temporal-spațiale în, prin și cu Deitatea Ființei Supreme care actualizează puterea.

Creatura perfectă prin divinitate și creatura ajunsă la perfecțiune prin evoluție sunt egale în ceea ce privește gradul de potențial al divinității, însă ele sunt diferite ca specii. Fiecare dintre ele trebuie să depindă de cealaltă pentru a atinge supremația serviciului. Suprauniversurile evolutive depind de universul perfect al Havonei pentru a oferi educația finală cetățenilor lor ascendenți, însă la fel se întâmplă și cu universul central perfect, care are nevoie de existența universurilor pe cale de perfecționare pentru a oferi deplina dezvoltare locuitorilor săi descendenți.

Cele două manifestări primordiale ale realității finite, perfecțiunea înăscută și perfecțiunea dobândită prin evoluție, indiferent că sunt personalități sau universuri, sunt coordonate, dependente și integrate. Fiecare are nevoie de cealaltă pentru ca funcțiunea, serviciul și destinul lor să devină complete.

4. RELAȚIA LUI DUMNEZEU CU UN UNIVERS

LOCAL

Să nu aveți impresia că, datorită faptului că Tatăl Universal a delegat altora o atât de mare parte din el însuși și din puterea sa, el este un membru tăcut sau inactiv al asocierii Deităților. Făcând abstracție de domeniile personalității și de acordarea de Ajustori, el este în aparență cea mai puțin activă dintre Deitățile Paradisului, prin aceea că permite coordonărilor săi în Deitate, Fiilor săi și numeroaselor inteligențe create, să îndeplinească atât de multe lucruri spre îndeplinirea țelului său etern. El este membrul tăcut al trio-ului creativ doar în sensul că nu face niciodată nimic din ceea ce oricare din asociații săi coordonați sau subordonați pot face.

Dumnezeu înțelege pe deplin nevoia fiecărei creaturi inteligente de a acționa și a experimenta și de aceea, în orice situație, indiferent că este vorba de destinul unui univers sau de binele celei mai umile dintre creaturile sale, Dumnezeu se retrage din activitate în favoarea galaxiei sau a personalităților create sau Creatoare care intervin prin firea lor, între el însuși și orice situație universală sau eveniment creativ date. Însă cu toată această retragere, această desfășurare de coordonare infinită, există din partea lui Dumnezeu o participare efectivă, literală și personală în aceste evenimente, prin intermediul acestor agenți și al acestor personalități desemnate. Tatăl lucrează în și prin aceste canale pentru bunăstare întregii sale vaste creații.

În ceea ce privește strategia, conducerea și administrarea unui univers local, Tatăl Universal acționează în persoana Fiului său Creator. În raporturile reciproce dintre Fiii lui Dumnezeu, în asocierile de grup ale personalităților care își au originea în a Treia Sursă-Centru, sau în relațiile dintre toate celelalte creaturi, cum ar fi ființele umane, Tatăl Universal nu intervine niciodată. Legea Fiului Creator, guvernarea Părinților Constelației, Suveranii Sistemelor și Prinții Planetari - politica și procedurile stabilite pentru acel univers - sunt întotdeauna prevalente. Nu există nici o împărțire a autorității; nu există niciodată nici un conflict între

the Supreme Creators of the time-space universes in, by, and through the power-actualizing Deity of the Supreme Being.

32.3.14 (362.3) The divinely perfect creature and the evolutionary perfected creature are equal in degree of divinity potential, but they differ in kind. Each must depend on the other to attain supremacy of service. The evolutionary superuniverses depend on perfect Havona to provide the final training for their ascending citizens, but so does the perfect central universe require the existence of the perfecting superuniverses to provide for the full development of its descending inhabitants.

32.3.15 (362.4) The two prime manifestations of finite reality, innate perfection and evolved perfection, be they personalities or universes, are co-ordinate, dependent, and integrated. Each requires the other to achieve completion of function, service, and destiny.

4. GOD'S RELATION TO A LOCAL UNIVERSE

32.4.1 (362.5) Do not entertain the idea that, since the Universal Father has delegated so much of himself and his power to others, he is a silent or inactive member of the Deity partnership. Aside from personality domains and Adjuster bestowal, he is apparently the least active of the Paradise Deities in that he allows his Deity co-ordinates, his Sons, and numerous created intelligences to perform so much in the carrying out of his eternal purpose. He is the silent member of the creative trio only in that he never does aught which any of his co-ordinate or subordinate associates can do.

32.4.2 (362.6) God has full understanding of the need of every intelligent creature for function and experience, and therefore, in every situation, be it concerned with the destiny of a universe or the welfare of the humblest of his creatures, God retires from activity in favor of the galaxy of creature and Creator personalities who inherently intervene between himself and any given universe situation or creative event. But notwithstanding this retirement, this exhibition of infinite co-ordination, there is on God's part an actual, literal, and personal participation in these events by and through these ordained agencies and personalities. The Father is working in and through all these channels for the welfare of all his far-flung creation.

32.4.3 (363.1) As regards the policies, conduct, and administration of a local universe, the Universal Father acts in the person of his Creator Son. In the interrelationships of the Sons of God, in the group associations of the personalities of origin in the Third Source and Center, or in the relationship between any other creatures, such as human beings — as concerns such associations the Universal Father never intervenes. The law of the Creator Son, the rule of the Constellation Fathers, the System Sovereigns, and the Planetary Princes — the ordained policies and procedures for that universe — always prevail. There is

puterea divină și țelul divin. Deitățile sunt într-un acord perfect și etern.

Fiul Creator guvernează suprem în toate chestiunile de asocieri etice, în relațiile oricărei diviziuni de creaturi cu orice altă clasă de creaturi sau dintre doi sau mai mulți indivizi din interiorul oricărui grup dat; un astfel de plan nu înseamnă însă că Tatăl Universal nu poate interveni în propria sa manieră și că nu poate face tot ceea ce i-ar satisface mintea divină cu orice creatură individuală din întreaga creație, în funcție de statutul actual sau de perspectivele viitoare ale individului respectiv și conform planului etern și țelului infinit al Tatălui.

În creaturile muritoare înzestrate cu voință, Tatăl este efectiv prezent prin Ajustorul Interior, un fragment al spiritului său prepersonal; iar Tatăl reprezintă și sursa personalității unei astfel de creaturi muritoare înzestrată cu voință.

Acești Ajustori ai Gândirii, dăruți de Tatăl Universal, sunt relativ izolați; ei locuiesc în mințile umane, însă nu au nici o legătură perceptibilă cu chestiunile etice ale unei creații locale. Ei nu sunt coordonați direct nici cu serviciul serafic, nici cu administrarea sistemelor, a constelațiilor sau a unui univers local, nici măcar cu guvernarea unui Fiu Creator, a cărui voință este legea supremă a universului său.

Ajustorii Interiori reprezintă unul dintre modurile de contact separate, însă unificate, ale lui Dumnezeu cu creaturile din creația sa aproape infinită. Cel care este invizibil muritorilor își manifestă astfel prezența, iar dacă ar fi posibil, el ni s-ar arăta și în alte chipuri, însă o astfel de revelație suplimentară nu este divin posibilă.

Noi putem vedea și înțelege mecanismul prin care Fiii se bucură de cunoașterea intimă și completă a universurilor din jurisdicția lor; însă nu putem înțelege pe deplin metodele prin care Dumnezeu este atât de complet și de personal la curent cu detaliile universului universurilor, cu toate că putem cel puțin înțelege calea prin care Tatăl Universal poate primi informații referitoare la ființele imensei sale creații și își poate manifesta prezența sa în fața lor. Prin intermediul circuitului personalității, Tatăl este informat - ia personal la cunoștință - de toate gândurile și acțiunile tuturor ființelor din toate sistemele și din toate universurile întregii creații. Cu toate că nu putem înțelege pe deplin această tehnică a comuniunii lui Dumnezeu cu copiii săi, putem fi întăriți în încredințarea că „Domnul își cunoaște copiii,” și că pentru fiecare dintre noi „ține seama de locul unde am fost născuți.”

În universul vostru și în inima voastră, Tatăl Universal este prezent, în sens spiritual, prin unul dintre cele Șapte Spirite Maestru ale reședinței centrale și, mai ales, prin Ajustorul divin care trăiește și lucrează și așteaptă în profunzimile minții muritoare.

Dumnezeu nu este o personalitate egocentrică; Tatăl se dăruiește liber pe sine creației sale și creaturilor sale. El trăiește și acționează nu numai în Deități, ci și în Fiii săi, pe care îi însărcinează să facă tot ceea ce le este divin posibil să facă. Tatăl Universal a renunțat la orice funcție pe care o poate îndeplini o altă ființă, iar aceasta este la fel de adevărat pentru omul muritor, cât și pentru Fiul creator care guvernează

no division of authority; never is there a cross working of divine power and purpose. The Deities are in perfect and eternal unanimity.

32-4.4 (363.2) The Creator Son rules supreme in all matters of ethical associations, the relations of any division of creatures to any other class of creatures or of two or more individuals within any given group; but such a plan does not mean that the Universal Father may not in his own way intervene and do aught that pleases the divine mind with any *individual creature* throughout all creation, as pertains to that individual's present status or future prospects and as concerns the Father's eternal plan and infinite purpose.

32-4.5 (363.3) In the mortal will creatures the Father is actually present in the indwelling Adjuster, a fragment of his prepersonal spirit; and the Father is also the source of the personality of such a mortal will creature.

32-4.6 (363.4) These Thought Adjusters, the bestowals of the Universal Father, are comparatively isolated; they indwell human minds but have no discernible connection with the ethical affairs of a local creation. They are not directly co-ordinated with the seraphic service nor with the administration of systems, constellations, or a local universe, not even with the rule of a Creator Son, whose will is the supreme law of his universe.

32-4.7 (363.5) The indwelling Adjusters are one of God's separate but unified modes of contact with the creatures of his all but infinite creation. Thus does he who is invisible to mortal man manifest his presence, and could he do so, he would show himself to us in still other ways, but such further revelation is not divinely possible.

32-4.8 (363.6) We can see and understand the mechanism whereby the Sons enjoy intimate and complete knowledge regarding the universes of their jurisdiction; but we cannot fully comprehend the methods whereby God is so fully and personally conversant with the details of the universe of universes, although we at least can recognize the avenue whereby the Universal Father can receive information regarding, and manifest his presence to, the beings of his immense creation. Through the personality circuit the Father is cognizant — has personal knowledge — of all the thoughts and acts of all the beings in all the systems of all the universes of all creation. Though we cannot fully grasp this technique of God's communion with his children, we can be strengthened in the assurance that the “Lord knows his children,” and that of each one of us “he takes note where we were born.”

32-4.9 (363.7) In your universe and in your heart the Universal Father is present, spiritually speaking, by one of the Seven Master Spirits of central abode and, specifically, by the divine Adjuster who lives and works and waits in the depths of the mortal mind.

32-4.10 (363.8) God is not a self-centered personality; the Father freely distributes himself to his creation and to his creatures. He lives and acts, not only in the Deities, but also in his Sons, whom he intrusts with the doing of everything that it is divinely possible for them to do. The Universal Father has truly divested himself of every function which it is possible for another being to perform. And this is just as true of mortal man as of the

în locul lui Dumnezeu în cartierul general al unui univers local. Astfel, putem vedea punerea în practică a iubirii ideale și infinite a Tatălui Universal.

În această dăruire universală de sine, avem dovada deplină atât a măreției, cât și a generozității naturii divine a Tatălui. Dacă Dumnezeu s-a abținut de a da din sine totul creației universale, este pentru că, din acea rămășiță, el revarsă, cu o generozitate nestăvilită, Ajustorii Gândirii peste muritorii tărâmului, Veghetorii de Mister din timp, care sălășluiesc cu atâta răbdare în candidații muritori la viața eternă.

Tatăl Universal s-a revărsat pe sine, ca să zicem așa, pentru a îmbogăți toată creația cu posesiunea personalității și cu potențialul de împlinire spirituală. Dumnezeu ni s-a dăruit pentru ca noi să putem fi asemenea lui, și nu a păstrat pentru sine putere și glorie decât atâta cât este necesar pentru întreținerea acestor lucruri pentru iubirea cărora s-a despuat astfel de toate celelalte lucruri.

5. ȚELUL ETERN ȘI DIVIN

Există un țel măreț și glorios în marșul universurilor prin spațiu. Toate luptele voastre de muritori nu sunt zadarnice. Noi facem cu toții parte dintr-un plan imens, un proiect gigantic, iar imensitatea întreprinderii este cea care face imposibil să se vadă foarte mult din aceasta la un moment dat și într-o viață dată. Noi suntem cu toții o parte dintr-un proiect etern, pe care Dumnezeii îl supraveghează și îl pun în aplicare. Întregul mecanism minunat și universal se mișcă maiestuos prin spațiu în cadența muzicii gândirii infinite și a țelului etern a Primei Surse-Centru.

Țelul etern al Dumnezeului etern este un ideal spiritual elevat. Evenimentele din timp și luptele existenței materiale nu reprezintă decât eșafodajul provizoriu care face legătura cu cealaltă parte, cu ținutul făgăduit al realității spirituale și al existenței celeste. Desigur voi, muritorii, găsiți că este dificil să pricepeți ideea unui țel etern; sunteți aproape incapabili să înțelegeți gândul de eternitate, ideea de ceva care nu începe și nu se termină niciodată. Tot ceea ce vă este familiar are un sfârșit.

În ceea ce privește o viață individuală, durata unui tărâm, ori cronologia oricărei serii de evenimente interconectate, pare a fi vorba de un interval de timp izolat; totul pare a avea un început și un sfârșit. Și s-ar părea că o serie de asemenea experiențe, vieți, epoci sau ere, atunci când este aranjată în mod secvențial, are aspectul unei linii drepte, un eveniment izolat în timp, brăzdând pentru o clipă ca un fulger chipul infinit al eternității. Însă atunci când privim toate acestea din culise, o viziune mai sintetică și o înțelegere mai completă sugerează că o astfel de explicație este nenimerită, dezlănătă, și cu totul nepotrivită pentru a explica tranzacțiile din timp și pentru a le corela cumva cu țelurile subiacente și cu reacțiile fundamentale ale eternității.

Pentru a da explicații minții muritorilor, mie mi se pare mai nimerit să se conceapă eternitatea ca pe un ciclu, iar țelul etern ca pe un cerc nemărginit, un ciclu al eternității sincronizat oarecum cu ciclurile materiale

Creator Son who rules in God's stead at the headquarters of a local universe. Thus we behold the outworking of the ideal and infinite love of the Universal Father.

32:4.11 (364.1) In this universal bestowal of himself we have abundant proof of both the magnitude and the magnanimity of the Father's divine nature. If God has withheld aught of himself from the universal creation, then of that residue he is in lavish generosity bestowing the Thought Adjusters upon the mortals of the realms, the Mystery Monitors of time, who so patiently indwell the mortal candidates for life everlasting.

32:4.12 (364.2) The Universal Father has poured out himself, as it were, to make all creation rich in personality possession and potential spiritual attainment. God has given us himself that we may be like him, and he has reserved for himself of power and glory only that which is necessary for the maintenance of those things for the love of which he has thus divested himself of all things else.

5. THE ETERNAL AND DIVINE PURPOSE

32:5.1 (364.3) There is a great and glorious purpose in the march of the universes through space. All of your mortal struggling is not in vain. We are all part of an immense plan, a gigantic enterprise, and it is the vastness of the undertaking that renders it impossible to see very much of it at any one time and during any one life. We are all a part of an eternal project which the Gods are supervising and outworking. The whole marvelous and universal mechanism moves on majestically through space to the music of the meter of the infinite thought and the eternal purpose of the First Great Source and Center.

32:5.2 (364.4) The eternal purpose of the eternal God is a high spiritual ideal. The events of time and the struggles of material existence are but the transient scaffolding which bridges over to the other side, to the promised land of spiritual reality and supernal existence. Of course, you mortals find it difficult to grasp the idea of an eternal purpose; you are virtually unable to comprehend the thought of eternity, something never beginning and never ending. Everything familiar to you has an end.

32:5.3 (364.5) As regards an individual life, the duration of a realm, or the chronology of any connected series of events, it would seem that we are dealing with an isolated stretch of time; everything seems to have a beginning and an end. And it would appear that a series of such experiences, lives, ages, or epochs, when successively arranged, constitutes a straightaway drive, an isolated event of time flashing momentarily across the infinite face of eternity. But when we look at all this from behind the scenes, a more comprehensive view and a more complete understanding suggest that such an explanation is inadequate, disconnected, and wholly unsuited properly to account for, and otherwise to correlate, the transactions of time with the underlying purposes and basic reactions of eternity.

32:5.4 (364.6) To me it seems more fitting, for purposes of explanation to the mortal mind, to conceive of eternity as a cycle and the eternal purpose as an endless circle, a cycle of eternity in some way synchronized with the

tranzitorii ale timpului. În ceea ce privește sectoarele timpului conectate cu cercul eternității și făcând parte din el, suntem siliți să recunoaștem că astfel de epoci temporare se nasc, trăiesc și mor la fel cum ființele din timp se nasc, trăiesc și mor. Majoritatea ființelor umane mor deoarece, neatingând nivelul spiritual de contopire cu Ajustorul, metamorfoza morții constituie singurul proces posibil prin care pot scăpa de lanțurile timpului și de legăturile creației materiale, fiind prin urmare capabile să intre în cadență cu procesiunea progresivă a eternității. Supraviețuind vieții de încercare în timp și existenței materiale, devine posibil pentru voi să mergeți în continuare în legătură cu eternitatea, fie și numai ca o parte a ei, într-o nesfârșită rotație împreună cu lumile spațiului în jurul cercului epocilor eterne.

Sectoarele timpului sunt la fel ca scânteierile personalității în formă temporală; ele apar pentru un anotimp, după care dispar din câmpul viziunii umane, doar pentru a apărea ca noi actori și factori de continuitate în viața mai înaltă a rotirii nesfârșite în jurul cercului etern. Eternitatea nu se poate concepe ca parcurgerea unei linii drepte, de vreme ce noi credem într-un univers delimitat, care se mișcă pe o imensă elipsă în jurul așezământului central al Tatălui Universal.

De fapt, eternitatea este incomprehensibilă pentru mintea finită din timp. Pur și simplu nu o puteți nici sesiza nici înțelege. Nu o pot nici eu vizualiza pe deplin, și chiar dacă aș face-o, mi-ar fi cu neputință să comunic conceptul meu minții umane. Cu toate acestea, am făcut tot ceea ce mi-a stat în putință pentru a descrie ceva din punctul nostru de vedere, pentru a vă transmite cumva din înțelegerea noastră asupra lucrurilor eterne. Mă străduiesc să vă ajut să vă cristalizați gândurile asupra acestor valori a căror natură este infinită și de importanță eternă.

În mintea lui Dumnezeu există un plan care îmbrățișează fiecare creatură din imensele sale domenii, iar acest plan este un țel etern de oportunități nelimitate, de progres nelimitat și de viață nesfârșită., iar comorile infinite ale unei astfel de cariere incomparabile vă răsplătesc eforturile!

Țelul eternității este înainte! Aventura dobândirii divinității se așterne în fața voastră! Cursa pentru perfecțiune a început! Oricine vrea poate să intre, iar o victorie certă va încununa eforturile fiecărei ființe umane care va alerza în cursa credinței și a încrederii, ascultând la fiecare pas îndrumările Ajustorului interior și fiind sub călăuzirea bunului spirit al Fiului Universului, care s-a răspândit atât de liber asupra tuturor timpurilor.

[Prezentat de un Puternic Mesager atașat temporar Consiliului Suprem al Nebadonului și afectat acestei misiuni de Gabriel din Salvington.]

transient material cycles of time. As regards the sectors of time connected with, and forming a part of, the cycle of eternity, we are forced to recognize that such temporary epochs are born, live, and die just as the temporary beings of time are born, live, and die. Most human beings die because, having failed to achieve the spirit level of Adjuster fusion, the metamorphosis of death constitutes the only possible procedure whereby they may escape the fetters of time and the bonds of material creation, thereby being enabled to strike spiritual step with the progressive procession of eternity. Having survived the trial life of time and material existence, it becomes possible for you to continue on in touch with, even as a part of, eternity, swinging on forever with the worlds of space around the circle of the eternal ages.

32:5.5 (365.1) The sectors of time are like the flashes of personality in temporal form; they appear for a season, and then they are lost to human sight, only to reappear as new actors and continuing factors in the higher life of the endless swing around the eternal circle. Eternity can hardly be conceived as a straightaway drive, in view of our belief in a delimited universe moving over a vast, elongated circle around the central dwelling place of the Universal Father.

32:5.6 (365.2) Frankly, eternity is incomprehensible to the finite mind of time. You simply cannot grasp it; you cannot comprehend it. I do not completely visualize it, and even if I did, it would be impossible for me to convey my concept to the human mind. Nevertheless, I have done my best to portray something of our viewpoint, to tell you somewhat of our understanding of things eternal. I am endeavoring to aid you in the crystallization of your thoughts about these values which are of infinite nature and eternal import.

32:5.7 (365.3) There is in the mind of God a plan which embraces every creature of all his vast domains, and this plan is an eternal purpose of boundless opportunity, unlimited progress, and endless life. And the infinite treasures of such a matchless career are yours for the striving!

32:5.8 (365.4) The goal of eternity is ahead! The adventure of divinity attainment lies before you! The race for perfection is on! whosoever will may enter, and certain victory will crown the efforts of every human being who will run the race of faith and trust, depending every step of the way on the leading of the indwelling Adjuster and on the guidance of that good spirit of the Universe Son, which so freely has been poured out upon all flesh.

32:5.9 (365.5) [Presented by a Mighty Messenger temporarily attached to the Supreme Council of Nebadon and assigned to this mission by Gabriel of Salvington.]

Capitolul 33. Administrarea universului local

⇨ 032

CARTEA URANTIA

034 ⇨

PARTE II. UNIVERSUL LOCAL

CAPITOLUL 33

ADMINISTRAREA UNIVERSULUI LOCAL

Secțiuni

Introduction

1. Mihail din Nebadon
2. Suveranul din Nebadon
3. Fiul și Spiritul Universului
4. Gabriel — șeful executiv
5. Ambasadorii trinității
6. Administrarea generală
7. Tribunalele Nebadonului
8. Funcțiunile legislativă și executivă

Introduction

ÎN TIMP ce Tatăl Universal guvernează cu siguranță vasta sa creație, el funcționează în administrarea unui univers local prin persoana Fiului Creator. Tatăl nu acționează personal într-nici un alt mod în treburile administrative ale unui univers local. Aceste probleme sunt încredințate Fiului Creator și Mamei Spirit a Universului local, precum și numeroșilor lor copii. Planurile, strategia și acțiunile administrative ale universului local sunt formate și executate de acest Fiu care, împreună cu Spiritul său asociat, delegă puterea executivă lui Gabriel, iar pe aceea a autorității jurisdicționale Părinților Constelației, Suveranilor de Sistem și Prinților Planetari.

1. MIHAIL DIN NEBADON

Fiul nostru Creator este personificarea celui de-al 611.121-lea concept original al identității infinite avându-și originea atât în Tatăl Universal, cât și în Fiul Etern. Mihail din Nebadon este „Unicul Fiu personalizând acest al 611.121-lea concept universal al divinității și infinității. Cartierul său general este în triplul palat de lumină din Salvington, iar acest sălaș este dispus astfel deoarece Mihail a avut experiența vieții tuturor celor trei faze ale existenței creaturii inteligente: morontială, materială și spirituală. Datorită numelui asociat cu cea de-a șaptea și ultima sa manifestare pe Urantia, el este uneori numit Cristos Mihail.

PAPER 33

ADMINISTRATION OF THE LOCAL UNIVERSE

SECTIONS

Introduction

1. Michael of Nebadon
2. The Sovereign of Nebadon
3. The Universe Son and Spirit
4. Gabriel — The Chief Executive
5. The Trinity Ambassadors
6. General Administration
7. The Courts of Nebadon
8. The Legislative and Executive Functions

INTRODUCTION

^{33:0.1 (366.1)} WHILE the Universal Father most certainly rules over his vast creation, he functions in a local universe administration through the person of the Creator Son. The Father does not otherwise personally function in the administrative affairs of a local universe. These matters are intrusted to the Creator Son and to the local universe Mother Spirit and to their manifold children. The plans, policies, and administrative acts of the local universe are formed and executed by this Son, who, in conjunction with his Spirit associate, delegates executive power to Gabriel and jurisdictional authority to the Constellation Fathers, System Sovereigns, and Planetary Princes.

1. MICHAEL OF NEBADON

^{33:1.1 (366.2)} Our Creator Son is the personification of the 611,121st original concept of infinite identity of simultaneous origin in the Universal Father and the Eternal Son. The Michael of Nebadon is the “only-begotten Son” personalizing this 611,121st universal concept of divinity and infinity. His headquarters is in the threefold mansion of light on Salvington. And this dwelling is so ordered because Michael has experienced the living of all three phases of intelligent creature existence: spiritual, morontial, and material. Because of the name associated with his seventh and final bestowal on Urantia, he is sometimes spoken of as

Fiul nostru Creator nu este Fiul Etern, asociatul existențial din Paradis al Tatălui Universal și Spiritului Infinit. Mihail din Nebadon nu este un membru al Trinității Paradisului. Cu toate acestea, Fiul nostru Maestru are pe tărâmul său toate atributele și puterile divine pe care Fiul Etern însuși le-ar manifesta dacă ar fi prezent în Salvington și ar activa în Nebadon. Mihail posedă chiar mai multă putere și autoritate, căci el nu numai că îl personifică pe Fiul Etern, ci și reprezintă pe deplin și întrupează efectiv prezența de personalitate a Tatălui Universal pentru și în acest univers local. El îl reprezintă chiar și pe Tatăl-Fiu. Aceste relații fac dintr-un Fiu Creator cea mai puternică, cea mai iscusită și cea mai influentă dintre toate ființele divine care sunt capabile să administreze direct universuri evolutive și să realizeze contacte de personalitate cu ființe create neajunse încă la maturitate. Din cartierul general al universului local, Fiul nostru creator exercită o putere de atracție spirituală, o gravitație a spiritului similară celei pe care Fiul Etern al Paradisului ar exercita-o dacă ar fi prezent personal pe Salvington, și chiar mai mult de atât; acest Fiu Universal reprezintă și personificarea Tatălui Universal pentru universul Nebadonului. Fiii Creatori reprezintă centre de personalitate pentru forțele spirituale ale Tatălui-Fiu Paradisiac.

Fiii Creatori sunt concentrările de putere-personalitate finale ale puternicelor atribute temporal-spațiale ale Dumnezeuului Septuplu.

Fiul Creator este personalizarea locuitoare a Tatălui Universal, coordonatul în divinitate al Fiului Etern și asociatul creativ al Spiritului Infinit. Pentru universul nostru, și pentru toate lumile sale locuite, Fiul Suveran este, practic vorbind, chiar Dumnezeu. El le personifică pe toate Deitățile Paradisului pe care muritorii evolutivi le pot înțelege cu discernământ. Acest Fiu și spiritul său asociat sunt părinții voștri creatori. Pentru voi, Mihail, Fiul Creator, este personalitatea supremă; pentru voi, Fiul Etern este suprasuprem - o personalitate infinită Deității.

În persoana fiului Creator, avem un conducător și un părinte divin care este tot atât de puternic, de eficient și de benefic ca și Tatăl Universal și Fiul Etern dacă ar fi ambii prezenți pe Salvington și ar fi angajați în administrarea treburilor universului Nebadonului.

2. SUVERANUL DIN NEBADON

Observarea Fiilor Creator relevă că unii seamănă mai mult cu Tatăl, alții mai mult cu Fiul, în timp ce alții sunt un amestec al ambilor lor părinți infiniți. Fiul nostru creator manifestă foarte clar trăsături și atribute care se aseamănă mai mult celor ale Fiului Etern.

Mihail a ales să organizeze acest univers local, și prin urmare domnește acum în mod suprem. Puterea sa personală este limitată de circuitele gravitației

Christ Michael.

33:1.2 (366.3) Our Creator Son is not the Eternal Son, the existential Paradise associate of the Universal Father and the Infinite Spirit. Michael of Nebadon is not a member of the Paradise Trinity. Nevertheless our Master Son possesses in his realm all of the divine attributes and powers that the Eternal Son himself would manifest were he actually to be present on Salvington and functioning in Nebadon. Michael possesses even additional power and authority, for he not only personifies the Eternal Son but also fully represents and actually embodies the personality presence of the Universal Father to and in this local universe. He even represents the Father-Son. These relationships constitute a Creator Son the most powerful, versatile, and influential of all divine beings who are capable of direct administration of evolutionary universes and of personality contact with immature creature beings.

33:1.3 (366.4) Our Creator Son exerts the same spiritual drawing power, spirit gravity, from the headquarters of the local universe that the Eternal Son of Paradise would exert if he were personally present on Salvington, and more; this Universe Son is also the personification of the Universal Father to the universe of Nebadon. Creator Sons are personality centers for the spiritual forces of the Paradise Father-Son. Creator Sons are the final power-personality focalizations of the mighty time-space attributes of God the Sevenfold.

33:1.4 (367.1) The Creator Son is the vicegerent personalization of the Universal Father, the divinity co-ordinate of the Eternal Son, and the creative associate of the Infinite Spirit. To our universe and all its inhabited worlds the Sovereign Son is, to all practical intents and purposes, God. He personifies all of the Paradise Deities which evolving mortals can discerningly comprehend. This Son and his Spirit associate are your creator parents. To you, Michael, the Creator Son, is the supreme personality; to you, the Eternal Son is supersupreme — an infinite Deity personality.

33:1.5 (367.2) In the person of the Creator Son we have a ruler and divine parent who is just as mighty, efficient, and beneficent as would be the Universal Father and the Eternal Son if both were present on Salvington and engaged in the administration of the affairs of the universe of Nebadon.

2. THE SOVEREIGN OF NEBADON

33:2.1 (367.3) Observation of Creator Sons discloses that some resemble more the Father, some the Son, while others are a blend of both their infinite parents. Our Creator Son very definitely manifests traits and attributes which more resemble the Eternal Son.

33:2.2 (367.4) Michael elected to organize this local universe, and herein he now reigns supreme. His personal power is limited by the pre-existent gravity

preexistente care își au centrul în Paradis și de faptul că Îmbătrâniții de Zile ai guvernului suprauniversului și-au rezervat toate deciziile executive finale referitoare la distrugerea personalității. Personalitatea este darul exclusiv al Tatălui, însă Fiii Creatori inițiază, cu aprobarea Fiului Etern, noi modele de creaturi și, prin cooperarea activă cu Spiritele lor asociate, pot încerca noi transformări ale energiei-materii.

Mihail este personificarea Tatălui-Fiu al Paradisului pentru și în universul local al Nebadonului; așadar, atunci când Spiritul-Mamă Creativ, reprezentantul în universul local a Spiritului Infinit, s-a subordonat lui Cristos Mihail după revenirea acestuia din manifestarea lui finală pe Urantia, Maestrul Fiu a dobândit jurisdicție asupra "tuturor puterilor din cer și de pe pământ."

Această subordonare a Slujitoarelor Divine față de Fiii Creatori ai universurilor locale face dintre acești Fii Suverani depozitarii personali ai divinității manifestabile sub formă finită a Tatălui, a Fiului și a Spiritului, în timp ce experiențele de manifestare ale Mihaililor sub forma creaturilor îi califică pentru a reprezenta divinitatea experiențială a Ființei Supreme. Nu mai există alte ființe în universuri care să fi epuizat astfel potențialele experienței finite actuale, și nu există alte ființe în universuri care să posede astfel de înzestrări pentru o suveranitate solitară.

Deși cartierul general al lui Mihail este situat oficial în Salvington, capitala Nebadonului, el petrece o mare parte din timp vizitând cartierele generale ale constelațiilor și sistemelor, și chiar planetele individuale. El se duce periodic în Paradis, și adesea pe Uversa, unde se consultă cu Cei Îmbătrâniți de Zile. Atunci când este plecat din Salvington, este înlocuit de Gabriel, care funcționează ca regent al universului Nebadonului.

3. FIUL ȘI SPIRITUL UNIVERSULUI

Cu toate că pătrunde toate universurile de timp și spațiu, Spiritul Infinit funcționează din cartierul general al fiecărui univers local ca o focalizare specifică, dobândind calități depline de personalitate prin tehnica de cooperare creativă cu Fiul Creator. Cât despre un univers local, autoritatea administrativă a Fiului Creator este supremă; Spiritul Infinit, în calitate de Slujitor Divin, este în întregime cooperat deși perfect coordonat.

Spiritul-Mamă al Universului din Salvington, asociat lui Mihail în controlul și în administrarea Nebadonului, face parte din al șaselea grup de Spirite Supreme, fiind a 611.121-a din acel ordin. El s-a oferit voluntar pentru a-l însoți pe Mihail cu prilejul eliberării sale de obligațiile din Paradis și, de atunci, a lucrat împreună cu el la crearea și la guvernarea universului său.

Maestrul Fiu Creator este suveranul personal al universului său, însă - în toate detaliile conducerii sale - Spiritul Universului este codirector cu Fiul. În timp ce Spiritul îl recunoaște întotdeauna pe Fiudrept suveran și conducător, Fiul acordă întotdeauna Spiritului o poziție coordonată și o autoritate egală în toate treburile tărâmului. În toată lucrarea sa de dăruire de iubire și de viață, Fiul Creator este întotdeauna și pentru totdeauna

circuits centering at Paradise and by the reservation on the part of the Ancients of Days of the superuniverse government of all final executive judgments regarding the extinction of personality. Personality is the sole bestowal of the Father, but the Creator Sons, with the approval of the Eternal Son, do initiate new creature designs, and with the working co-operation of their Spirit associates they may attempt new transformations of energy-matter.

33:2.3 (367.5) Michael is the personification of the Paradise Father-Son to and in the local universe of Nebadon; therefore, when the Creative Mother Spirit, the local universe representation of the Infinite Spirit, subordinated herself to Christ Michael upon the return from his final bestowal on Urantia, the Master Son thereby acquired jurisdiction over "all power in heaven and on earth."

33:2.4 (367.6) This subordination of the Divine Ministers to the Creator Sons of the local universes constitutes these Master Sons the personal repositories of the finitely manifestable divinity of the Father, Son, and Spirit, while the creature-bestowal experiences of the Michaels qualify them to portray the experiential divinity of the Supreme Being. No other beings in the universes have thus personally exhausted the potentials of present finite experience, and no other beings in the universes possess such qualifications for solitary sovereignty.

33:2.5 (367.7) Although Michael's headquarters is officially located on Salvington, the capital of Nebadon, he spends much of his time visiting the constellation and system headquarters and even the individual planets. Periodically he journeys to Paradise and often to Uversa, where he counsels with the Ancients of Days. When he is away from Salvington, his place is assumed by Gabriel, who then functions as regent of the universe of Nebadon.

3. THE UNIVERSE SON AND SPIRIT

33:3.1 (368.1) While pervading all the universes of time and space, the Infinite Spirit functions from the headquarters of each local universe as a specialized focalization acquiring full personality qualities by the technique of creative co-operation with the Creator Son. As concerns a local universe, the administrative authority of a Creator Son is supreme; the Infinite Spirit, as the Divine Minister, is wholly co-operative though perfectly co-ordinate.

33:3.2 (368.2) The Universe Mother Spirit of Salvington, the associate of Michael in the control and administration of Nebadon, is of the sixth group of Supreme Spirits, being the 611,121st of that order. She volunteered to accompany Michael on the occasion of his liberation from Paradise obligations and has ever since functioned with him in creating and governing his universe.

33:3.3 (368.3) The Master Creator Son is the personal sovereign of his universe, but in all the details of its management the Universe Spirit is codirector with the Son. While the Spirit ever acknowledges the Son as sovereign and ruler, the Son always accords the Spirit a co-ordinate position and equality of authority in all the affairs of the realm. In all his work of love and life bestowal the Creator Son is always and ever perfectly

perfect susținut și ajutat cu pricepere de către preaînțeleptul și preacredinciosul Spirit al Universului și de toată suita sa diversificată de personalități îngerești. Un astfel de Slujitor Divin este de fapt mama spiritelor și a personalităților spirituale, omniprezentul și preaînțeleptul sfetnic al Fiului Creator, o manifestare fidelă și autentică a Spiritului Infinit al Paradisului.

Fiul îndeplinește funcția unui părinte în universul său local. Spiritul, așa cum l-ar putea înțelege creaturile muritoare, rolul unei mame, fiind mereu în preajma Fiului și veșnic indispensabilă administrării universului. În fața unei insurecții, numai Fiul și Fiii săi asociați pot funcționa ca salvatori. Spiritul nu poate niciodată să se opună unei rebeliuni sau să protejeze autoritatea, însă Spiritul susține întotdeauna Fiul în tot ce i se cere să experimenteze în eforturile sale de a stabili guvernarea și de a menține autoritatea în lumi pângărite de rău sau dominate de păcat. Numai un Fiu poate salva opera creației lor comune, însă nici un Fiu nu poate spera să obțină succesul final fără cooperarea neîncetată a Divinei Slujitoare și a vastei sale adunări de colaboratoare spirituale, fiicele lui Dumnezeu, care luptă cu atâta loialitate și atât de vitejește pentru bunătața muritorilor și pentru gloria divinelor lor părinți.

Odată cu încheierea celei de-a șaptea și din urmă manifestări în chip de creatură a Fiului Creator, incertitudinile izolării periodice se sfârșesc pentru Divina Slujitoare, iar ajutoarea universală a Fiului divin se instalează pentru totdeauna în siguranță și control. La întronarea Fiului Creator ca Maestru Fiu, la jubileul jubileelor, în fața oștirilor adunate, Spiritul Universului recunoaște pentru prima dată public și universal subordonarea sa față de Fiu, jurându-i credință și supunere. Acest eveniment a avut loc în Nebadon în perioada întoarcerii lui Mihail pe Salvington după manifestarea sa pe Urantia. Spiritul Universului nu a recunoscut niciodată, înainte de acest eveniment important, subordonarea față de Fiul Universului, și numai după această abandonare voluntară a puterii și autorității din partea Spiritului s-a putut proclama în adevăr despre Fiu că "toată puterea din cer și de pe pământ a fost pusă în mâinile sale."

După acest legământ de supunere al Spiritului-Mamă Creativ, Mihail din Nebadon a recunoscut cu noblețe eterna sa dependență de spiritul său însoțitor, instaurând Spiritul asociat la conducerea domeniilor universului său și cerând tuturor creaturilor să își ia un angajament de loialitate față de Spirit așa cum au făcut-o față de Fiu; și atunci a fost emisă și răspândită "Proclamația finală de egalitate." Cu toate că era suveranul acestui univers local, Fiul a proclamat în fața lumilor faptul egalității cu el a Spiritului în toate înzestrările de personalitate și atributele caracterului divin., iar acesta a devenit arhetipul transcendent pentru organizarea familială, chiar și pentru creaturile umile din lumile spațiului. Acesta este, în fapt și în adevăr, idealul înalt al familiei și instituția căsătoriei cu bună știință.

Fiul și spiritul prezidează acum universul, așa cum un tată și o mamă supraveghează familia lor de fii și fiice și le satisfac nevoile. Nu este deloc exagerat faptul de a ne referi la Spiritul Universului ca la însoțitoarea creativă a Fiului Creator, iar cu privire la creaturile tărâmului ca la fiii și fiicele lor - o mare și glorioasă familie, însă una care necesită niște responsabilități

sustained and ably assisted by the all-wise and ever-faithful Universe Spirit and by all of her diversified retinue of angelic personalities. Such a Divine Minister is in reality the mother of spirits and spirit personalities, the ever-present and all-wise adviser of the Creator Son, a faithful and true manifestation of the Paradise Infinite Spirit.

33:3.4 (368.4) The Son functions as a father in his local universe. The Spirit, as mortal creatures would understand, enacts the role of a mother, always assisting the Son and being everlastingly indispensable to the administration of the universe. In the face of insurrection only the Son and his associated Sons can function as deliverers. Never can the Spirit undertake to contest rebellion or defend authority, but ever does the Spirit sustain the Son in all of everything he may be required to experience in his efforts to stabilize government and uphold authority on worlds tainted with evil or dominated by sin. Only a Son can retrieve the work of their joint creation, but no Son could hope for final success without the incessant co-operation of the Divine Minister and her vast assemblage of spirit helpers, the daughters of God, who so faithfully and valiantly struggle for the welfare of mortal men and the glory of their divine parents.

33:3.5 (368.5) Upon the completion of the Creator Son's seventh and final creature bestowal, the uncertainties of periodic isolation terminate for the Divine Minister, and the Son's universe helper becomes forever settled in surety and control. It is at the enthronement of the Creator Son as a Master Son, at the jubilee of jubilees, that the Universe Spirit, before the assembled hosts, first makes public and universal acknowledgment of subordination to the Son, pledging fidelity and obedience. This event occurred in Nebadon at the time of Michael's return to Salvington after the Urantian bestowal. Never before this momentous occasion did the Universe Spirit acknowledge subordination to the Universe Son, and not until after this voluntary relinquishment of power and authority by the Spirit could it be truthfully proclaimed of the Son that "all power in heaven and on earth has been committed to his hand."

33:3.6 (369.1) After this pledge of subordination by the Creative Mother Spirit, Michael of Nebadon nobly acknowledged his eternal dependence on his Spirit companion, constituting the Spirit coruler of his universe domains and requiring all their creatures to pledge themselves in loyalty to the Spirit as they had to the Son; and there issued and went forth the final "Proclamation of Equality." Though he was the sovereign of this local universe, the Son published to the worlds the fact of the Spirit's equality with him in all endowments of personality and attributes of divine character. And this becomes the transcendent pattern for the family organization and government of even the lowly creatures of the worlds of space. This is, in deed and in truth, the high ideal of the family and the human institution of voluntary marriage.

33:3.7 (369.2) The Son and the Spirit now preside over the universe much as a father and mother watch over, and minister to, their family of sons and daughters. It is not altogether out of place to refer to the Universe Spirit as the creative companion of the Creator Son and to regard the creatures of the realms as their sons and daughters — a grand and glorious family but one of

incalculabile și o vigilență perpetuă.

Fiul inițiază crearea anumitor copii ai universului, în timp ce Spiritul este singurul răspunzător pentru înființarea unor numeroase ordine de personalități spirituale care ajută și servesc sub îndrumarea și conducerea aceleiași Mame-Spirit. În crearea altor tipuri de personalități ale universului, Fiul și Spiritul acționează împreună, și în nici un act creativ nici unul dintre ei nu întreprinde ceva fără consultarea și aprobarea celuilalt.

4. GABRIEL — ȘEFUL EXECUTIV

Steaua Strălucitoare de Dimineată este personalizarea primului concept de identitate și al de personalitate conceput de Fiul Creator și de manifestarea Spiritului Infinit în universul local. Întorcându-ne la zilele dintâi ale universului local, înaintea uniunii Fiului Creator și a Spiritului Mamă prin legăturile unei asocieri creative, înapoi în vremurile de dinaintea începerii creației familiei lor de fii și fiice multilaterali, primul act comun al asocierii de început și libere a acestor două persoane divine rezultă în crearea celei mai înalte personalități spirituale provenite din Fiu și din Spirit, Steaua Strălucitoare a Dimineții.

În fiecare univers local este făurită numai o singură ființă având o asemenea înțelepciune și maiestate. Tatăl Universal și Fiul Etern pot crea, și creează realmente, un număr nelimitat de Fii egali cu ei înșiși în divinitate; însă acești Fii, în uniune cu Fiicele Spiritului Infinit, pot crea numai câte o singură Stea Strălucitoare a Dimineții în fiecare univers, o ființă asemenea lor și împărțându-se liber din naturile lor îmbinate, însă nu și din prerogativele lor creative. Gabriel din Salvington este asemenea Fiului Universal în divinitatea naturii, fiind însă considerabil limitat în atributele Deității.

Primul născut din părinții unui nou univers este o personalitate unică, posedând numeroase trăsături minunate care nu sunt prezente în mod vizibil în nici unul dintre predecesori, o ființă de o pricepere neegalată și de o strălucire inimaginabilă. Această personalitate celestă îmbrățișează voința divină a Fiului, combinată cu imaginația creativă a Spiritului. Gândurile și acțiunile Stelei Strălucitoare de Dimineată îi vor reprezenta mereu și pe deplin atât pe Fiul Creator, cât și pe Spiritul Creativ. O astfel de ființă este capabilă de o mare înțelegere, și de un contact de compătimire atât a oștirilor spirituale serafice, cât și a creaturilor volitive ale evoluției materiale.

Steaua Strălucitoare a Dimineții nu este o creatoare; ea administrează însă minunat, fiind reprezentanta administrativă personală a Fiului Creator. În afară de creație și de implantarea de viață, Fiul și Spiritul nu deliberază niciodată procedurilor ale universului fără prezența lui Gabriel.

Gabriel din Salvington este șeful executiv al universului Nebadonului și arbitrul tuturor apelurilor executive privitoare la administrația sa. Acest agent executiv al universului a fost creat pe deplin înzestrat pentru munca sa, însă a câștigat experiență odată cu creșterea și cu evoluția creației noastre locale.

Gabriel este șeful agenților de execuție pentru ordinele suprauniversului legate de treburile

untold responsibilities and endless watchcare.

33:3.8 (369.3) The Son initiates the creation of certain of the universe children, while the Spirit is solely responsible for bringing into existence the numerous orders of spirit personalities who minister and serve under the direction and guidance of this selfsame Mother Spirit. In the creation of other types of universe personalities, both the Son and the Spirit function together, and in no creative act does the one do aught without the counsel and approval of the other.

4. GABRIEL — THE CHIEF EXECUTIVE

33:4.1 (369.4) The Bright and Morning Star is the personalization of the first concept of identity and ideal of personality conceived by the Creator Son and the local universe manifestation of the Infinite Spirit. Going back to the early days of the local universe, before the union of the Creator Son and the Mother Spirit in the bonds of creative association, back to the times before the beginning of the creation of their versatile family of sons and daughters, the first conjoint act of this early and free association of these two divine persons results in the creation of the highest spirit personality of the Son and the Spirit, the Bright and Morning Star.

33:4.2 (369.5) Only one such being of wisdom and majesty is brought forth in each local universe. The Universal Father and the Eternal Son can, in fact do, create an unlimited number of Sons in divinity equal to themselves; but such Sons, in union with the Daughters of the Infinite Spirit, can create only one Bright and Morning Star in each universe, a being like themselves and partaking freely of their combined natures but not of their creative prerogatives. Gabriel of Salvington is like the Universe Son in divinity of nature though considerably limited in the attributes of Deity.

33:4.3 (369.6) This first-born of the parents of a new universe is a unique personality possessing many wonderful traits not visibly present in either ancestor, a being of unprecedented versatility and unimagined brilliance. This supernal personality embraces the divine will of the Son combined with the creative imagination of the Spirit. The thoughts and acts of the Bright and Morning Star will ever be fully representative of both the Creator Son and the Creative Spirit. Such a being is also capable of a broad understanding of, and sympathetic contact with, both the spiritual seraphic hosts and the material evolutionary will creatures.

33:4.4 (370.1) The Bright and Morning Star is not a creator, but he is a marvelous administrator, being the personal administrative representative of the Creator Son. Aside from creation and life impartation the Son and the Spirit never confer upon important universe procedures without Gabriel's presence.

33:4.5 (370.2) Gabriel of Salvington is the chief executive of the universe of Nebadon and the arbiter of all executive appeals respecting its administration. This universe executive was created fully endowed for his work, but he has gained experience with the growth and evolution of our local creation.

33:4.6 (370.3) Gabriel is the chief officer of execution for superuniverse mandates relating to nonpersonal affairs

nepersonale din universul local. Majoritatea chestiunilor care țin de judecățile colective și de reînvierile dispensaționale, adjuocate de Cei Îmbătrâniți de Zile, sunt, de asemenea, delegate spre executare lui Gabriel și statului său major. Gabriel este astfel șeful executiv comun atât pentru conducătorii suprauniversului, cât și pentru cei ai universului local. El are sub conducerea sa un corp competent de asistenți administrativi, creați special pentru munca pe care o întreprind, ei nefiind revelați muritorilor evolutivi. Pe lângă acești asistenți, Gabriel se mai poate folosi de toate ordinele de ființe celeste care activează în Nebadon, el fiind, totodată, și comandantul suprem al "oștilor cerului" - oștile celeste.

Gabriel și statul său major nu sunt învățători; ei sunt administratori. Nu s-a auzit niciodată ca ei să își fi părăsit îndatoririle obișnuite, în afară de momentele când Mihail s-a întrupat sub formă unor creaturi manifestate. Pe parcursul acestor manifestări, Gabriel a fost întotdeauna la dispoziția voii Fiului întrupat și, în colaborare cu Uniunea de Zile, a devenit conducătorul efectiv al treburilor universului pe parcursul ultimelor manifestări. Gabriel a fost strâns identificat cu istoria și cu dezvoltarea Urantiei de la manifestarea umană a lui Mihail.

În afară de întâlnirea cu Gabriel în lumile de manifestare și în afară de perioadele de apeluri nominale ce însoțesc reînvierile generale și speciale, muritorii nu îl vor întâlni decât arareori pe măsură ce își urmează ascensiunea lor prin universul local, până când nu sunt admiși în munca administrativă a creației locale. Ca administratori, indiferent de ordin sau grad, veți trece sub conducerea lui Gabriel.

in the local universe. Most matters pertaining to mass judgment and dispensational resurrections, adjudicated by the Ancients of Days, are also delegated to Gabriel and his staff for execution. Gabriel is thus the combined chief executive of both the super- and the local universe rulers. He has at his command an able corps of administrative assistants, created for their special work, who are unrevealed to evolutionary mortals. In addition to these assistants, Gabriel may employ any and all of the orders of celestial beings functioning in Nebadon, and he is also the commander in chief of "the armies of heaven" — the celestial hosts.

33:4.7 (370.4) Gabriel and his staff are not teachers; they are administrators. They were never known to depart from their regular work except when Michael was incarnated on a creature bestowal. During such bestowals Gabriel was ever attendant on the will of the incarnated Son, and with the collaboration of the Union of Days, he became the actual director of universe affairs during the later bestowals. Gabriel has been closely identified with the history and development of Urantia ever since the mortal bestowal of Michael.

33:4.8 (370.5) Aside from meeting Gabriel on the bestowal worlds and at the times of general- and special-resurrection roll calls, mortals will seldom encounter him as they ascend through the local universe until they are inducted into the administrative work of the local creation. As administrators, of whatever order or degree, you will come under the direction of Gabriel.

5. AMBASADORII TRINITĂȚII

Administrarea de către personalitățile de origine Trinitară merge până la guvernarea suprauniversurilor. Universurile locale sunt caracterizate printr-o supraveghere duală, începutul conceptului de tată-mamă. Tatăl universului este Fiul Creator; mama universului este Divina Slujitoare, Spiritul Creativ al Universului local. Fiecare univers local este, cu toate acestea, binecuvântat cu prezența anumitor personalități din universul central și din Paradis. În fruntea acestui grup paradisiac aflat în Nebadon se află ambasadorul Trinității Paradisului - Emmanuel din Salvington - Uniunea de Zile atașată universului local din Nebadon. Într-un anumit sens, acest înalt Fiu al Trinității este și reprezentantul personal al Tatălui Universal în fața curții Fiului Creator; de aici și numele său, Emmanuel.

Emmanuel din Salvington, numărul 611.121 din al șaselea ordin al Personalităților Supreme ale Trinității, este o ființă de o demnitate sublimă și de o asemenea condescendență încât refuză cultul și adorația tuturor creaturilor vii. El se distinge prin faptul că este singura personalitate din întregul Nebadon care nu s-a recunoscut niciodată ca subordonată față de fratele ei, Mihail. El operează în calitate de sfetnic al Fiului Suveran, însă nu dă sfaturi decât atunci când i se cere acest lucru. În absența Fiului Creator, el poate prezida orice înalt consiliu al universului, însă nu participă la problemele executive ale universului decât atunci când i se cere.

5. THE TRINITY AMBASSADORS

33:5.1 (370.6) The administration of Trinity-origin personalities ends with the government of the superuniverses. The local universes are characterized by dual supervision, the beginning of the father-mother concept. The universe father is the Creator Son; the universe mother is the Divine Minister, the local universe Creative Spirit. Every local universe is, however, blessed with the presence of certain personalities from the central universe and Paradise. At the head of this Paradise group in Nebadon is the ambassador of the Paradise Trinity — Immanuel of Salvington — the Union of Days assigned to the local universe of Nebadon. In a certain sense this high Trinity Son is also the personal representative of the Universal Father to the court of the Creator Son; hence his name, Immanuel.

33:5.2 (370.7) Immanuel of Salvington, number 611,121 of the sixth order of Supreme Trinity Personalities, is a being of sublime dignity and of such superb condescension that he refuses the worship and adoration of all living creatures. He bears the distinction of being the only personality in all Nebadon who has never acknowledged subordination to his brother Michael. He functions as adviser to the Sovereign Son but gives counsel only on request. In the absence of the Creator Son he might preside over any high universe council but would not otherwise participate in the executive affairs of the universe except as requested.

Acest ambasador al Paradisului pe Nebadon nu este supus jurisdicției guvernului universului local. El nu exercită nici o autoritate juridică în treburile executive ale unui univers local în evoluție, decât pentru a supraveghea pe frații săi de legătură, Fideții de Zile, care servesc în sediile constelațiilor.

Credincioșii de Zile, la fel ca Uniunea de Zile, nu își dau sfatul și nu își oferă asistența conducătorilor constelației decât dacă li se cere. Acești ambasadori paradisiaci din constelații reprezintă prezența personală finală a Fiilor Staționari ai Trinității funcționând în roluri de consilieri în universurile locale. Constelațiile sunt mai legate de administrarea suprauniversului decât sunt sistemele locale, care sunt administrate exclusiv de personalități native ale universului local.

6. ADMINISTRAREA GENERALĂ

Gabriel este șeful executiv și administratorul efectiv al Nebadonului. Absența lui Mihail din Salvington nu influențează în nici un fel conducerea ordonată a treburilor universului. Pe durata absenței lui Mihail, ca în recenta misiune de reunire în Paradis a Maeștrilor Fii din Orvonton, Gabriel este regentul universului. În astfel de perioade, Gabriel caută întotdeauna să obțină sfatul lui Emmanuel din Salvington în legătură cu toate problemele majore.

Tatăl Melchizedek este primul asistent al lui Gabriel. Când Steaua Strălucitoare a Dimineții lipsește din Salvington, responsabilitățile sale sunt preluate de acest Fiu Melchizedek originar.

Diverselor subadministrații ale universului li s-au încredințat anumite domenii speciale de responsabilitate. În timp ce, în general, un guvern al sistemului veghează asupra bunăstării planetelor sale, mai în particular el este preocupat de starea fizică a ființelor vii, de problemele biologice. În schimb, conducătorii constelației acordă o atenție specială condițiilor sociale și guvernamentale existând pe diferite planete și sisteme. Un guvern al constelației se preocupă mai ales de unificare și stabilizare. La un nivel și mai înalt, conducătorii universului se ocupă mai mult de statutul spiritual al domeniilor.

Ambasadorii sunt numiți prin decret juridic și reprezintă universurile în alte universuri. Consulii sunt reprezentanți ai constelațiilor, una pe lângă alta, și în sediul universului; ei sunt numiți prin decret legislativ și funcționează numai în limitele universului local. Observatorii sunt numiți prin decret executiv al unui suveran de sistem pentru a reprezenta acel sistem pe lângă alte sisteme și în capitala constelației; nici ei nu operează decât în limitele universului local.

Din Salvington transmisiunile sunt dirijate simultan către cartierele generale ale constelației, ale sistemelor și spre planetele individuale. Toate ființele celeste din ordinele superioare sunt capabile să utilizeze acest serviciu pentru comunicarea cu tovarășii lor răspândiți prin tot universul. Transmisiunea universală este extinsă la toate lumile locuite, indiferent de statutul lor spiritual. Comunicarea interplanetară este interzisă

33:5.3 (371.1) This ambassador of Paradise to Nebadon is not subject to the jurisdiction of the local universe government. Neither does he exercise authoritative jurisdiction in the executive affairs of an evolving local universe except in the supervision of his liaison brethren, the Faithfuls of Days, serving on the headquarters of the constellations.

33:5.4 (371.2) The Faithfuls of Days, like the Union of Days, never proffer advice or offer assistance to the constellation rulers unless it is asked for. These Paradise ambassadors to the constellations represent the final personal presence of the Stationary Sons of the Trinity functioning in advisory roles in the local universes. Constellations are more closely related to the superuniverse administration than local systems, which are administered exclusively by personalities native to the local universe.

6. GENERAL ADMINISTRATION

33:6.1 (371.3) Gabriel is the chief executive and actual administrator of Nebadon. Michael's absence from Salvington in no way interferes with the orderly conduct of universe affairs. During the absence of Michael, as recently on the mission of reunion of Orvonton Master Sons on Paradise, Gabriel is the regent of the universe. At such times Gabriel always seeks the counsel of Immanuel of Salvington regarding all major problems.

33:6.2 (371.4) The Father Melchizedek is Gabriel's first assistant. When the Bright and Morning Star is absent from Salvington, his responsibilities are assumed by this original Melchizedek Son.

33:6.3 (371.5) The various subadministrations of the universe have assigned to them certain special domains of responsibility. While, in general, a system government looks after the welfare of its planets, it is more particularly concerned with the physical status of living beings, with biologic problems. In turn, the constellation rulers pay especial attention to the social and governmental conditions prevailing on the different planets and systems. A constellation government is chiefly exercised over unification and stabilization. Still higher up, the universe rulers are more occupied with the spiritual status of the realms.

33:6.4 (371.6) Ambassadors are appointed by judicial decree and represent universes to other universes. Consuls are representatives of constellations to one another and to the universe headquarters; they are appointed by legislative decree and function only within the confines of the local universe. Observers are commissioned by executive decree of a System Sovereign to represent that system to other systems and at the constellation capital, and they, too, function only within the confines of the local universe.

33:6.5 (371.7) From Salvington, broadcasts are simultaneously directed to the constellation headquarters, the system headquarters, and to individual planets. All higher orders of celestial beings are able to utilize this service for communication with their fellows scattered throughout the universe. The universe broadcast is extended to all inhabited worlds regardless of their spiritual status. Planetary

doar acelor lumi aflate în carantină spirituală.

Transmisiunile constelației sunt difuzate periodic din cartierul general al constelației de conducătorul Părinților Constelației.

Cronologia este calculată, estimată și rectificată de un grup special de ființe de pe Salvington. Ziua standard de pe Nebadon este egală cu optsprezece zile și șase ore ale timpului de pe Urantia, plus două minute și jumătate. Anul nebadonian constă într-un segment de timp din rotația universului în relație cu circuitul Uversei și este egal cu o sută de zile din timpul standard al universului, aproximativ cinci ani ai timpului de pe Urantia.

Ora Nebadonului, difuzată de pe Salvington, reprezintă timpul standard pentru toate constelațiile și sistemele din acest univers local. Fiecare constelație își conduce treburile după ora Nebadonului, însă sistemele își păstrează propria lor cronologie, așa cum fac planetele individuale.

Ziua în Satania, așa cum este calculată pe Jerusem, este cu ceva mai mică (cu 1 oră, 4 minute, 15 secunde) decât trei zile de pe Urantia. Aceste perioade de timp sunt general numite timp al Salvingtonului sau universal și timp al Sataniei sau sistemic. Timpul standard este timpul universului.

7. TRIBUNALELE NEBADONULUI

Fiul Maestru nu se interesează în mod suprem decât de trei lucruri: creația, susținerea și slujirea. El nu participă personal la activitatea judiciară a universului. Creatorii nu participă niciodată la judecarea creaturilor lor; aceasta este funcțiunea exclusivă a creaturilor cu o înaltă pregătire și cu o experiență reală de creatură.

Întregul mecanism judiciar al Nebadonului se află sub supravegherea lui Gabriel. Înaltele curți, situate în Salvington, sunt ocupate cu probleme generale având o importanță universală și cu cazuri de apel venind de la tribunalele sistemelor. Există șaptezeci de branșe ale acestor curți universale, și ele funcționează în șapte diviziuni a câte zece secții fiecare. În toate problemele de judecare, președenția este asigurată de o dublă magistratură constând dintr-un judecător cu antecedente perfecte și un magistrat cu experiență ascendentă.

În ceea ce privește jurisdicția, curțile universului local sunt limitate în următoarele probleme:

1. Administrarea universului local se preocupă de creație, de evoluție, de întreținere și de slujire. Tribunalele universului li setăgăduiește, prin urmare, dreptul de judecare a cazurilor implicând chestiunea vieții și a morții eterne. Aceasta nu se referă deloc moartea naturală așa cum există ea pe Urantia, însă, dacă chestiune dreptului de continuare a existenței - a vieții eterne - se impune a fi judecată, ea trebuie trimisă tribunalelor din Orvonton, iar dacă decizia este împotriva individului, toate sentințele de anihilare sunt duse la îndeplinire conform ordinelor, și prin intermediul agenților conducătorilor supraguvernului.

2. Lipsurile sau greșelile oricăruia dintre Fiii lui

intercommunication is denied only those worlds under spiritual quarantine.

33:6.6 (372.1) Constellation broadcasts are periodically sent out from the headquarters of the constellation by the chief of the Constellation Fathers.

33:6.7 (372.2) Chronology is reckoned, computed, and rectified by a special group of beings on Salvington. The standard day of Nebadon is equal to eighteen days and six hours of Urantia time, plus two and one-half minutes. The Nebadon year consists of a segment of the time of universe swing in relation to the Uversa circuit and is equal to one hundred days of standard universe time, about five years of Urantia time.

33:6.8 (372.3) Nebadon time, broadcast from Salvington, is the standard for all constellations and systems in this local universe. Each constellation conducts its affairs by Nebadon time, but the systems maintain their own chronology, as do the individual planets.

33:6.9 (372.4) The day in Satania, as reckoned on Jerusem, is a little less (1 hour, 4 minutes, 15 seconds) than three days of Urantia time. These times are generally known as Salvington or universe time, and Satania or system time. Standard time is universe time.

7. THE COURTS OF NEBADON

33:7.1 (372.5) The Master Son, Michael, is supremely concerned with but three things: creation, sustenance, and ministry. He does not personally participate in the judicial work of the universe. Creators never sit in judgment on their creatures; that is the exclusive function of creatures of high training and actual creature experience.

33:7.2 (372.6) The entire judicial mechanism of Nebadon is under the supervision of Gabriel. The high courts, located on Salvington, are occupied with problems of general universe import and with the appellate cases coming up from the system tribunals. There are seventy branches of these universe courts, and they function in seven divisions of ten sections each. In all matters of adjudication there presides a dual magistracy consisting of one judge of perfection antecedents and one magistrate of ascendant experience.

33:7.3 (372.7) As regards jurisdiction, the local universe courts are limited in the following matters:

33:7.4 (372.8) 1. The administration of the local universe is concerned with creation, evolution, maintenance, and ministry. The universe tribunals are, therefore, denied the right to pass upon those cases involving the question of eternal life and death. This has no reference to natural death as it obtains on Urantia, but if the question of the right of continued existence, life eternal, comes up for adjudication, it must be referred to the tribunals of Orvonton, and if decided adversely to the individual, all sentences of extinction are carried out upon the orders, and through the agencies, of the rulers of the supergovernment.

33:7.5 (372.9) 2. The default or defection of any of the Local

Dumnezeu din Universul Local, care pun în pericol statutul și autoritatea lor în calitate de Fii, nu este niciodată judecată în tribunalele unui Fiu; o astfel de neînțelegere ar fi întotdeauna adusă în fața curților suprauniversului.

3. Chestiunea readmiterii oricărei părți constitutive a unui univers local - cum ar fi un sistem local - pentru a participa la statutul spiritual deplin în creația locală, după ce a fost izolată spiritual, trebuie să fie hotărâtă de înalta adunare a suprauniversului.

În toate celelalte cazuri, tribunalele din Salvington judecă în ultimă instanță și în mod suprem. Nu există nici apel, nici cale de scăpare de deciziile și de decretele lor.

Oricât ar părea de nedrept judecate uneori diferențele umane pe Urantia, dreptatea și echitatea divină domnesc în univers. Voi trăiți într-un univers bine ordonat, și mai devreme sau mai târziu puteți fi siguri că veți fi tratați cu justețe, chiar cumilostenie.

8. FUNCȚIUNILE LEGISLATIVĂ ȘI EXECUTIVĂ

Pe Salvington, lumea-sediu a Nebadonului, nu există corpuri legislative autentice. Lumile-sediu ale universurilor se ocupă mai mult cu judecarea. Adunările legislative ale universului local sunt situate în lumile-sediu ale celor o sută de constelații. Sistemele se ocupă mai ales cu munca executivă și administrativă a creațiilor locale. Suveranii Sistemelor și asociații lor pun în aplicare mandatele legislative ale conducătorilor constelației și execută decretele judiciare ale înaltelor curți ale universului.

Cu toate că adevărata legislație nu este decretată în sediul universului, pe Salvington funcționează o serie de adunări consultative și deinvestigare, divers constituite și conduse conform orizontului și scopului lor. Unele sunt permanente; altele se dizolvă după ce și-au atins obiectivul.

Consiliul suprem al universului local este compus din trei membri din fiecare sistem și șapte reprezentanți din fiecare constelație. Sistemele aflate în izolare nu au reprezentare în această adunare, însă li se permite să trimită observatori care asistă și studiază toate deliberările ei.

Cele o sută de consilii de sancțiune supremă sunt, de asemenea, situate pe Salvington. Președinții acestor consilii constituie cabinetul imediat de lucru lui Gabriel.

Toate constatările înaltelor consilii consultative ale universului sunt transmise fie corpurilor judiciare din Salvington, fie adunărilor legislative ale constelațiilor. Aceste înalte consilii nu au nici o autoritate sau putere pentru a pune în aplicare recomandările lor. Dacă părerea lor se bazează pe legile fundamentale ale universului, curțile din Nebadon vor emite ordine de execuție; însă dacă recomandările lor au de a face cu condiții locale sau de urgență, ele trebuie să coboare la adunările legislative ale constelației pentru ordonanță deliberativă și apoi la autoritățile sistemului pentru execuție. Aceste înalte consilii sunt, în realitate,

Universe Sons of God which jeopardizes their status and authority as Sons is never adjudicated in the tribunals of a Son; such a misunderstanding would be immediately carried to the superuniverse courts.

33:7.6 (372.10) 3. The question of the readmission of any constituent part of a local universe — such as a local system — to the fellowship of full spiritual status in the local creation subsequent to spiritual isolation must be concurred in by the high assembly of the superuniverse.

33:7.7 (373.1) In all other matters the courts of Salvington are final and supreme. There is no appeal and no escape from their decisions and decrees.

33:7.8 (373.2) However unfairly human contentions may sometimes appear to be adjudicated on Urantia, in the universe justice and divine equity do prevail. You are living in a well-ordered universe, and sooner or later you may depend upon being dealt with justly, even mercifully.

8. THE LEGISLATIVE AND EXECUTIVE FUNCTIONS

33:8.1 (373.3) On Salvington, the headquarters of Nebadon, there are no true legislative bodies. The universe headquarters worlds are concerned largely with adjudication. The legislative assemblies of the local universe are located on the headquarters of the one hundred constellations. The systems are chiefly concerned with the executive and administrative work of the local creations. The System Sovereigns and their associates enforce the legislative mandates of the constellation rulers and execute the judicial decrees of the high courts of the universe.

33:8.2 (373.4) While true legislation is not enacted at the universe headquarters, there do function on Salvington a variety of advisory and research assemblies, variously constituted and conducted in accordance with their scope and purpose. Some are permanent; others disband upon the accomplishment of their objective.

33:8.3 (373.5) *The supreme council* of the local universe is made up of three members from each system and seven representatives from each constellation. Systems in isolation do not have representation in this assembly, but they are permitted to send observers who attend and study all its deliberations.

33:8.4 (373.6) *The one hundred councils of supreme sanction* are also situated on Salvington. The presidents of these councils constitute the immediate working cabinet of Gabriel.

33:8.5 (373.7) All findings of the high universe advisory councils are referred either to the Salvington judicial bodies or to the legislative assemblies of the constellations. These high councils are without authority or power to enforce their recommendations. If their advice is founded on the fundamental laws of the universe, then will the Nebadon courts issue rulings of execution; but if their recommendations have to do with local or emergency conditions, they must pass down to the legislative assemblies of the constellation for deliberative enactment and then to the system authorities for execution. These high councils are, in

supralegislatorile universului, însă ele funcționează fără autoritate de decizie și fără putere de execuție.

Când ne referim la administrarea universală în termeni de "tribunale" și "adunări", trebuie să fie bine înțeles că aceste operațiuni spirituale sunt foarte diferite de activitățile mai primitive și materiale de pe Urantia, care poartă nume corespunzătoare.

[Prezentat de Căpetenia Arhanghelilor din Nebadon.]

reality, the universe superlegislatures, but they function without the authority of enactment and without the power of execution.

^{33:8.6 (373.8)} While we speak of universe administration in terms of "courts" and "assemblies," it should be understood that these spiritual transactions are very different from the more primitive and material activities of Urantia which bear corresponding names.

^{33:8.7 (373.9)} [Presented by the Chief of the Archangels of Nebadon.]

Capitolul 34. Spiritul-mamă al universului local

⇨ 033

CARTEA URANTIA

035 ⇨

PARTE II. UNIVERSUL LOCAL

CAPITOLUL 34 SPIRITUL-MAMĂ AL UNIVERSULUI LOCAL

Secțiuni

Introduction

1. Personalizarea Spiritului Creativ
2. Natura Slujitorului Divin
3. Fiul și Spiritul în timp și spațiu
4. Circuitele universului local
5. Slujirea Spiritului
6. Spiritul din om
7. Spiritul și carnea

Introduction

CÂND un Fiu Creator este personalizat de Tatăl Universal și de Fiul Etern, atunci Spiritul Infinit individualizează o reprezentare nouă și unică de sine pentru a-l însoți pe acest Fiu Creator către ținuturile spațiului, și acolo să-i fie tovarăș, mai întâi în organizarea fizică, și mai apoi, în creație și în slujirea pe lângă creaturile universului nou proiectat.

Un Spirit Creativ reacționează atât la realitățile fizice, cât și la cele spirituale; tot așa face și un Fiu Creator. Și astfel ele se coordonează și se asociază în dirijarea unui univers local al spațiului și timpului.

Aceste Spirite Fiice sunt de esența Spiritului Infinit, dar ele nu pot funcționa simultan în munca de creație fizică și de slujire spirituală. În creația fizică, Fiul Universului oferă modelul, în timp ce Spiritul Universului declanșează materializarea realităților fizice. Fiul stabilește planurile puterii, dar Spiritul transformă aceste creații de energie în substanțe fizice. Cu toate că este destul de dificil să se zugrăvească această prezență universală inițială a Spiritului Infinit ca pe o persoană, nu este mai puțin adevărat că, pentru Fiul Creator, asociatul său Spirit este personal și a funcționat întotdeauna ca o individualitate distinctă.

1. PERSONALIZAREA SPIRITULUI CREATIV

PAPER 34

THE LOCAL UNIVERSE MOTHER SPIRIT

SECTIONS

Introduction

1. Personalization of the Creative Spirit
2. Nature of the Divine Minister
3. The Son and Spirit in Time and Space
4. The Local Universe Circuits
5. The Ministry of the Spirit
6. The Spirit in Man
7. The Spirit and the Flesh

INTRODUCTION

34:0.1 (374.1) WHEN a Creator Son is personalized by the Universal Father and the Eternal Son, then does the Infinite Spirit individualize a new and unique representation of himself to accompany this Creator Son to the realms of space, there to be his companion, first, in physical organization and, later, in creation and ministry to the creatures of the newly projected universe.

34:0.2 (374.2) A Creative Spirit reacts to both physical and spiritual realities; so does a Creator Son; and thus are they co-ordinate and associate in the administration of a local universe of time and space.

34:0.3 (374.3) These Daughter Spirits are of the essence of the Infinite Spirit, but they cannot function in the work of physical creation and spiritual ministry simultaneously. In physical creation the Universe Son provides the pattern while the Universe Spirit initiates the materialization of physical realities. The Son operates in the power designs, but the Spirit transforms these energy creations into physical substances. Although it is somewhat difficult to portray this early universe presence of the Infinite Spirit as a person, nevertheless, to the Creator Son the Spirit associate is personal and has always functioned as a distinct individual.

1. PERSONALIZATION OF THE CREATIVE SPIRIT

După desăvârșirea organizării fizice a unui ansamblu stelar și planetar și după stabilirea circuitelor de energie de către centri suprauniversali de putere, ca urmare a acestei lucrări preliminare de creație făcută de către agenții Spiritului Infinit, care operează după și sub ordinele focalizării sale creative din universul local, Fiului Mihail proclamă că viața urmează acum să fie proiectată în universul nou organizat. Când Paradisul a recunoscut această declarație de intenție, s-a produs o reacție de aprobare în Trinitatea Paradisului, în urma căreia Spiritul Maestru, din al cărui supraunivers se organizează această nouă creație, dispare în strălucirea spirituală a Deităților. Între timp, celelalte Spirite Maestru se apropie de lăcașul central al Deităților Paradisului și apoi, când Spiritul Maestru îmbrățișat de Deități iese la iveală pentru a fi recunoscut de semenii lui, se produce ceea ce se numește o „erupție primară”. Aceasta este o formidabilă străfulgerare spirituală, un fenomen care se poate distinge clar chiar și în sediul îndepărtat al suprauniversurilor interesate; și simultan cu această puțin înțeleasă manifestare a Trinității, are loc o schimbare însemnată în natura prezenței și puterii spirituale creative a Spiritului Infinit aflat în universul local respectiv. Ca răspuns la aceste fenomene din Paradis și chiar în prezența Fiului Creator, se personalizează imediat o nouă reprezentare personală a Spiritului Infinit. Aceasta este Slujitoarea Divină. Spiritul Creativ individualizat, ajutor al Fiului Creator, a devenit asociatul lui creativ personal, Spiritul-Mamă al universului local.

Din această nouă segregare personală a Creatorului Comun, și prin ea, pornesc curenții stabiliți și circuitele ordonate ale puterii de spirit și ale influenței spirituale menite să impregneze toate lumile și toate ființele acelui univers local. În realitate, această prezență nouă și personală nu este decât o transformare a asociatului preexistent și mai puțin personal al Fiului în lucrarea lui anterioară de organizare fizică a universului.

Aceasta este, în câteva cuvinte, relatarea unei drame uluitoare, însă ea reprezintă tot ce se poate spune cu privire la aceste operațiuni memorabile. Ele sunt instantanee, insondabile, și incompreensibile; secretul tehnicii și al procedurilor lor se află în sânul Trinității Paradisului. Numai de un singur lucru suntem siguri: prezența Spiritului în universul local, în epoca creației sau a organizării pur fizice, era incomplet diferențiată de spiritul Spiritului Infinit al Paradisului; pe de altă parte, după ce Spiritul Maestru supraveghetor a reapărut din îmbrățișarea secretă a Dumnezeilor, și în urma străfulgerării energiei spirituale, manifestarea Spiritului Infinit în universul local se preschimbă deodată și complet sub înfățișarea personală a Spiritului Maestru care era în legătură transmutantă cu Spiritul Infinit. Spiritul-Mamă al universului local dobândește astfel o natură personală, nuanțată de aceea a Spiritului Maestru al suprauniversului sub jurisdicția astronomică în care este plasat universul local.

Această prezență personalizată a Spiritului Infinit, Spiritul-Mamă Creativ al universului local, este cunoscută în Satania sub numele de Slujitoarea Divină. Spre toate intențiile practice și către toate scopurile spirituale, această manifestare a Deității este o ființă divină, o persoană spirituală. Ea este recunoscută și

34:1.1 (374.4) After the completion of the physical organization of a starry and planetary cluster and the establishment of the energy circuits by the superuniverse power centers, subsequent to this preliminary work of creation by the agencies of the Infinite Spirit, operating through, and under the direction of, his local universe creative focalization, there goes forth the proclamation of the Michael Son that life is next to be projected in the newly organized universe. Upon the Paradise recognition of this declaration of intention, there occurs a reaction of approval in the Paradise Trinity, followed by the disappearance in the spiritual shining of the Deities of the Master Spirit in whose superuniverse this new creation is organizing. Meanwhile the other Master Spirits draw near this central lodgment of the Paradise Deities, and subsequently, when the Deity-embraced Master Spirit emerges to the recognition of his fellows, there occurs what is known as a “primary eruption.” This is a tremendous spiritual flash, a phenomenon clearly discernible as far away as the headquarters of the superuniverse concerned; and simultaneously with this little-understood Trinity manifestation there occurs a marked change in the nature of the creative spirit presence and power of the Infinite Spirit resident in the local universe concerned. In response to these Paradise phenomena there immediately personalizes, in the very presence of the Creator Son, a new personal representation of the Infinite Spirit. This is the Divine Minister. The individualized Creative Spirit helper of the Creator Son has become his personal creative associate, the local universe Mother Spirit.

34:1.2 (375.1) From and through this new personal segregation of the Conjoint Creator there proceed the established currents and the ordained circuits of spirit power and spiritual influence destined to pervade all the worlds and beings of that local universe. In reality, this new and personal presence is but a transformation of the pre-existent and less personal associate of the Son in his earlier work of physical universe organization.

34:1.3 (375.2) This is the relation of a stupendous drama in few words, but it represents about all that can be told regarding these momentous transactions. They are instantaneous, inscrutable, and incomprehensible; the secret of the technique and procedure resides in the bosom of the Paradise Trinity. Of only one thing are we certain: The Spirit presence in the local universe during the time of purely physical creation or organization was incompletely differentiated from the spirit of the Paradise Infinite Spirit; whereas, after the reappearance of the supervising Master Spirit from the secret embrace of the Gods and following the flash of spiritual energy, the local universe manifestation of the Infinite Spirit suddenly and completely changes to the personal likeness of that Master Spirit who was in transmuting liaison with the Infinite Spirit. The local universe Mother Spirit thus acquires a personal nature tinged by that of the Master Spirit of the superuniverse of astronomic jurisdiction.

34:1.4 (375.3) This personalized presence of the Infinite Spirit, the Creative Mother Spirit of the local universe, is known in Satania as the Divine Minister. To all practical intents and spiritual purposes this manifestation of Deity is a divine individual, a spirit person. And she is so recognized and regarded by the Creator Son. It is

respectată ca atare de către Fiul Creator. Prin această localizare și prin această personalizare a celei de Treia Surse-Centru în universul nostru local se face că Spiritul a putut apoi să se supună atât de complet Fiului Creator, încât s-a putut zice pe bună dreptate despre acest Fiu că: „toate puterile din ceruri și de pe pământ i-au fost încredințate lui.”

2. NATURA SLUJITORULUI DIVIN

După ce a suferit o metamorfoză însemnată a personalității sale în epoca creației vieții, Divina Slujitoare funcționează după aceea ca persoană, și cooperează într-o manieră foarte personală cu Fiul Creator pentru stabilirea planurilor și pentru dirijarea vastelor treburi ale creației lor locale. Pentru multe tipuri de ființe din univers, chiar și această reprezentare a Spiritului Infinit poate să nu pară în întregime personală în cursul epocilor care preced efuziunea finală a lui Mihail; însă, după ce Fiul Creator a fost înălțat la autoritatea supremă a unui Fiu Maestru, se produce o asemenea intensificare a calităților Spiritului-Mamă Creativ, încât el este personal recunoscut de toți indivizii care îl contactează.

De la începutul asocierii lui cu Fiul Creator, Spiritul Universului posedă toate atributele Spiritului Infinit privitoare la controlul fizic, incluzând deplina capacitate de antigravitație. La dobândirea statutului personal Spiritul Universului exercită în universul local un control al gravitației mentale tot atât de deplin și complet cum ar face-o Spiritul Infinit dacă ar fi prezent personal.

În fiecare univers local, Divina Slujitoare funcționează în concordanță cu natura și cu caracteristicile inerente Spiritului Infinit, așa cum este el întrupat într-unul dintre cele Șapte Spirite Maestru ai Paradisului. Deși există o uniformitate fundamentală de caracter în toate Spiritele Universului, există și o diversitate a funcțiilor, determinată de originea lor prin unul dintre cele Șapte Spirite Maestru. Această diferență de origine explică de ce Spiritele-Mamă ale universului local folosesc tehnici funcționale diferite în diverse suprauniversuri. Dar, în toate atributele lor spirituale esențiale, aceste Spirite sunt identice, deopotrivă de spirituale și în întregime divine, oricare ar fi diferențierea lor suprauniversală.

Spiritul Creativ este coresponsabil cu Fiul Creator în zămislirea creaturilor lumilor și nu se sustrage niciodată de la angajamentele sale față de Fiu, în toate eforturile de a susține și de a conserva aceste creații. Viața este ocrotită și menținută prin intermediul Spiritului Creativ. „Tu îți trimiți Spiritul, și ele sunt create. Tu reînnoiești fața pământului.”

În crearea unui univers de făpturi inteligente, Spiritul-Mamă Creativ funcționează mai întâi în sfera perfecțiunii universale unde colaborează cu Fiul la zămislirea Strălucitoarei Stele de Dimineață. După aceea, descendența Spiritului se apropie tot mai mult de ordinul ființelor create de pe planete, tot așa cum Fiii se coboară treptat de la Melchizedeki până la Fiii Materiali, care iau efectiv contact cu muritorii ținuturilor. În evoluția ulterioară a creaturilor muritoare, Fiii Purtători ai Vieții furnizează corpul fizic, fabricat din materialele organizate existente aletărâmului, în timp ce

through this localization and personalization of the Third Source and Center in our local universe that the Spirit could subsequently become so fully subject to the Creator Son that of this Son it was truly said, “All power in heaven and on earth has been intrusted to him.”

2. NATURE OF THE DIVINE MINISTER

34:2.1 (375.4) Having undergone marked personality metamorphosis at the time of life creation, the Divine Minister thereafter functions as a person and co-operates in a very personal manner with the Creator Son in the planning and management of the extensive affairs of their local creation. To many universe types of being, even this representation of the Infinite Spirit may not appear to be wholly personal during the ages preceding the final Michael bestowal; but subsequent to the elevation of the Creator Son to the sovereign authority of a Master Son, the Creative Mother Spirit becomes so augmented in personal qualities as to be personally recognized by all contacting individuals.

34:2.2 (375.5) From the earliest association with the Creator Son the Universe Spirit possesses all the physical-control attributes of the Infinite Spirit, including the full endowment of antigravity. Upon the attainment of personal status the Universe Spirit exerts just as full and complete control of mind gravity, in the local universe, as would the Infinite Spirit if personally present.

34:2.3 (375.6) In each local universe the Divine Minister functions in accordance with the nature and inherent characteristics of the Infinite Spirit as embodied in one of the Seven Master Spirits of Paradise. While there is a basic uniformity of character in all Universe Spirits, there is also a diversity of function, determined by their origin through one of the Seven Master Spirits. This differential of origin accounts for the diverse techniques in the function of the local universe Mother Spirits in different superuniverses. But in all essential spiritual attributes these Spirits are identical, equally spiritual and wholly divine, irrespective of superuniverse differentiation.

34:2.4 (376.1) The Creative Spirit is coresponsible with the Creator Son in producing the creatures of the worlds and never fails the Son in all efforts to uphold and conserve these creations. Life is ministered and maintained through the agency of the Creative Spirit. “You send forth your Spirit, and they are created. You renew the face of the earth.”

34:2.5 (376.2) In the creation of a universe of intelligent creatures the Creative Mother Spirit functions first in the sphere of universe perfection, collaborating with the Son in the production of the Bright and Morning Star. Subsequently the offspring of the Spirit increasingly approach the order of created beings on the planets, even as the Sons grade downward from the Melchizedeks to the Material Sons, who actually contact with the mortals of the realms. In the later evolution of mortal creatures the Life Carrier Sons provide the physical body, fabricated out of the existing organized

Spiritul Universului contribuie cu „suflul vieții.”

În vreme ce al șaptelea segment al marelui univers se poate, în multe privințe, să fie lent în dezvoltarea sa, cei care studiază profund problemele noastre prevăd evoluția unei creații extraordinar de bine echilibrate în epocile care vor veni. Noi prezicem acest înalt grad de simetrie din Orvonton, deoarece Spiritul care prezidează acest supraunivers este conducătorul Spiritelor Maestru din înalt, datorită faptului că el este o inteligență spirituală care întrupează uniunea echilibrată și perfectă coordonare a trăsăturilor și a caracterelor tuturor celor trei Deități eterne. Noi suntem întârziați și înapoiați în comparație cu alte sectoare, dar ne așteaptă fără îndoială o dezvoltare transcendentă și o înfăptuire fără precedent cândva în epocile eterne ale viitorului.

3. FIUL ȘI SPIRITUL ÎN TIMP ȘI SPAȚIU

Nici Fiul Etern, nici Spiritul Infinit nu sunt limitați sau condiționați de timp ori de spațiu, dar majoritatea descendenților lor sunt.

Spiritul Infinit impregnează tot spațiul și sălășluiește în cercul eternității. În contactul lor personal cu copiii timpului, personalitățile Spiritului Infinit trebuie totuși să țină adesea seama de elementele temporale, însă mai puțin de spațiu. Mulți slujitori ai minții sunt independenți de spațiu, dar suferă o întârziere în timp în coordonarea mai multor nivele ale realității universale. Un Mesager Solitar este practic independent de spațiu, mai puțin în sensul că îi trebuie efectiv timp pentru a merge dintr-un loc în altul. Există și alte entități similare care vă sunt necunoscute.

În aceste prerogative personale, un Spirit Creativ este totalmente și în întregime independent de spațiu, însă nu și de timp. Nu se întâlnește nici o prezență personală specializată a Spiritului Universului, nici în sediile constelațiilor, nici în cele ale sistemelor. El este în mod egal și difuz prezent pretutindeni în întregul lui univers local și este, prin urmare, într-un mod tot atât de literal și de personal prezent într-o lume ca și în toate celelalte.

Numai în ceea ce privește elementul timp se face că un Spirit Creativ este mereu limitat în slujirea lui universală. Un Fiu Creator acționează instantaneu în tot universul său, dar Spiritul Creativ trebuie să țină seama de timp în slujirea minții universale, afară de cazul când el se lipsește conștient și cu un scop bine determinat de prerogativele personale ale Fiului Universului. În funcția de pur spirit, Spiritul Creativ acționează, de asemenea, fără a depinde de timp. El este la fel în colaborarea lui cu funcția misterioasă de reflexivitate universală.

Deși circuitul de gravitație al spiritului Fiului Etern operează independent de spațiu și de timp, funcțiile Fiilor Creator nu sunt toate scutite de limitările de spațiu. Exceptând treburile lumilor evolutive, Fiii Mihail par capabili să opereze rămânând relativ independenți de timp. Un Fiu Creator nu este handicapat de timp, dar este condiționat de spațiu; el nu poate fi personal în două locuri, în același timp. Mihail din Nebadon acționează independent de timp în propriul său univers, și practic tot așa în supraunivers prin jocul reflexivității. El comunică direct și independent de timp cu Fiul

material of the realm, while the Universe Spirit contributes the “breath of life.”

34:2.6 (376.3) While the seventh segment of the grand universe may, in many respects, be tardy in development, thoughtful students of our problems look forward to the evolution of an extraordinarily well-balanced creation in the ages to come. We predict this high degree of symmetry in Orvonton because the presiding Spirit of this superuniverse is the chief of the Master Spirits on high, being a spirit intelligence embodying the balanced union and perfect co-ordination of the traits and character of all three of the eternal Deities. We are tardy and backward in comparison with other sectors, but there undoubtedly awaits us a transcendent development and an unprecedented achievement sometime in the eternal ages of the future.

3. THE SON AND SPIRIT IN TIME AND SPACE

34:3.1 (376.4) Neither the Eternal Son nor the Infinite Spirit is limited or conditioned by either time or space, but most of their offspring are.

34:3.2 (376.5) The Infinite Spirit pervades all space and indwells the circle of eternity. Still, in their personal contact with the children of time, the personalities of the Infinite Spirit must often reckon with temporal elements, though not so much with space. Many mind ministries ignore space but suffer a time lag in effecting co-ordination of diverse levels of universe reality. A Solitary Messenger is virtually independent of space except that time is actually required in traveling from one location to another; and there are similar entities unknown to you.

34:3.3 (376.6) In personal prerogatives a Creative Spirit is wholly and entirely independent of space, but not of time. There is no specialized personal presence of such a Universe Spirit on either the constellation or system headquarters. She is equally and diffusely present throughout her entire local universe and is, therefore, just as literally and personally present on one world as on any other.

34:3.4 (376.7) Only as regards the element of time is a Creative Spirit ever limited in her universe ministrations. A Creator Son acts instantaneously throughout his universe; but the Creative Spirit must reckon with time in the ministration of the universal mind except as she consciously and designedly avails herself of the personal prerogatives of the Universe Son. In pure-spirit function the Creative Spirit also acts independently of time as well as in her collaboration with the mysterious function of universe reflectivity.

34:3.5 (377.1) Though the spirit-gravity circuit of the Eternal Son operates independently of both time and space, all functions of the Creator Sons are not exempt from space limitations. If the transactions of the evolutionary worlds are excepted, these Michael Sons seem to be able to operate relatively independent of time. A Creator Son is not handicapped by time, but he is conditioned by space; he cannot personally be in two places at the same time. Michael of Nebadon acts timelessly within his own universe and by reflectivity practically so in the superuniverse. He communicates timelessly with the

Etern.

Divina Slujitoare este ajutorul înțelegător al Fiului Creator, căruia îi îngăduie să-și învingă și să-și compenseze limitările inerente privitoare la spațiu; într-adevăr, atunci când aceste două personalități funcționează în uniune administrativă, ele sunt practic independente de timp și de spațiu în cuprinsul hotarelor creației lor locale. Prin urmare, se poate observa practic peste tot într-un univers local că Fiul Creator și Spiritul Creativ funcționează independent atât de timp, cât și de spațiu, din moment ce fiecare poate să dispună de celălalt, care este eliberat fie de spațiu, fie de timp.

Numai ființele absolute sunt independente de timp și de spațiu în sensul absolut. Majoritatea persoanelor subordonate ale Fiului Etern și ale Spiritului Infinit sunt dependente și de spațiu și de timp.

Când un Spirit-Mamă Creativ devine „conștient de spațiu”, el se pregătește să recunoască ca fiind al său un „domeniu de spațiu” circumscris, un tărâm unde ar fi liber de spațiu prin opoziție cu tot restul spațiului de care ar putea fi condiționat. Nu ești liber să alegi și să acționezi decât pe tărâmul propriei tale conștiințe.

4. CIRCUITELE UNIVERSULUI LOCAL

Există trei circuite ale spiritului distincte în universul local al Nebadonului:

1. Spiritul de manifestare al Fiului Creator, Consolatorul, Spiritul Adevărului.

2. Circuitul spiritului Divinei Slujitoare, Spiritul Sfântul Sfânt.

3. Circuitul de slujire al inteligenței, incluzând activități mai mult sau mai puțin unificate, dar funcționând în mod divers, ale celor șapte spirite-mentale adjutante.

Fiii Creatori sunt înzestrați cu un spirit de prezență universală analog, în multe feluri, aceluia al celor Șapte Spirite Maestru ale Paradisului. Este vorba de Spiritul Adevărului pe care un Fiu de manifestare îl revarsă peste o lume după ce a fost spiritual investit pentru această sferă. Acest Consolator dăruit este forța spirituală care îi atrage mereu pe toți căutătorii de adevăr către El, care este personificarea adevărului în universul local. Acest spirit este o înzestrare inerentă Fiului Creator, care se ivește din natura lui divină tot așa cum circuitele principale ale marelui univers provin din prezențele de personalitate ale Deităților Paradisului.

Fiul Creator poate să vină și să plece; prezența lui personală se poate găsi în universul local sau oriunde altundeva. Aceasta nu îl împiedică pe Spiritul Adevărului să funcționeze liniștit, căci, deși această prezență divină provine din personalitatea Fiului Creator, ea este funcțional centrată în persoana Divinei Slujitoare.

Spiritul-Mamă Universal nu părăsește totuși niciodată lumea-sediu a universului local. Spiritul Fiului Creator poate funcționa independent de prezența personală a Fiului, și așa se și întâmplă, dar nu este la fel și cu spiritul personal al Divinei Slujitoare. Spiritul Sfânt al Divinei Slujitoare ar înceta să mai fie funcțional

Eternal Son directly.

34:3.6 (377.2) The Divine Minister is the understanding helper of the Creator Son, enabling him to overcome and atone for his inherent limitations regarding space, for when these two function in administrative union, they are practically independent of time *and* space within the confines of their local creation. Therefore, as practically observed throughout a local universe, the Creator Son and the Creative Spirit usually function independently of both time and space since there is always available to each the time and the space liberation of the other.

34:3.7 (377.3) Only absolute beings are independent of time and space in the absolute sense. The majority of the subordinate persons of both the Eternal Son and the Infinite Spirit are subject to both time and space.

34:3.8 (377.4) When a Creative Spirit becomes “space conscious,” she is preparing to recognize a circumscribed “space domain” as hers, a realm in which to be space free in contradistinction to all other space by which she would be conditioned. One is free to choose and act only within the realm of one’s consciousness.

4. THE LOCAL UNIVERSE CIRCUITS

34:4.1 (377.5) There are three distinct spirit circuits in the local universe of Nebadon:

34:4.2 (377.6) 1. The bestowal spirit of the Creator Son, the Comforter, the Spirit of Truth.

34:4.3 (377.7) 2. The spirit circuit of the Divine Minister, the Holy Spirit.

34:4.4 (377.8) 3. The intelligence-ministry circuit, including the more or less unified activities but diverse functioning of the seven adjutant mind-spirits.

34:4.5 (377.9) The Creator Sons are endowed with a spirit of universe presence in many ways analogous to that of the Seven Master Spirits of Paradise. This is the Spirit of Truth which is poured out upon a world by a bestowal Son after he receives spiritual title to such a sphere. This bestowed Comforter is the spiritual force which ever draws all truth seekers towards Him who is the personification of truth in the local universe. This spirit is an inherent endowment of the Creator Son, emerging from his divine nature just as the master circuits of the grand universe are derived from the personality presences of the Paradise Deities.

34:4.6 (377.10) The Creator Son may come and go; his personal presence may be in the local universe or elsewhere; yet the Spirit of Truth functions undisturbed, for this divine presence, while derived from the personality of the Creator Son, is functionally centered in the person of the Divine Minister.

34:4.7 (378.1) The Universe Mother Spirit, however, never leaves the local universe headquarters world. The spirit of the Creator Son may and does function independently of the personal presence of the Son, but not so with her personal spirit. The Holy Spirit of the Divine Minister would become nonfunctional if her

dacă prezența sa personală ar fi retrasă din Salvington. Prezența sa spirituală pare să fie fixată în lumea-sediul a universului, și chiar acest fapt îngăduie spiritului Fiului Creator să funcționeze independent de locul în care se află Fiul. Spiritul-Mamă al Universului acționează ca centru și ca focar universale ale Spiritului Adevărului, precum și al propriei sale influențe personale, Spiritul Sfânt.

Fiul-Tată Creator și Spiritul-Mamă Creativ contribuie amândoi, în diverse moduri, la înzestrarea mentală a copiilor universului lor local, însă Spiritul Creativ nu atribuie minte până ce el însuși nu este înzestrat cu prerogative personale.

Ordinele de personalități supraevolutive dintr-un univers local sunt înzestrate cu model minte suprauniversal de tip adaptat la acest univers local. Ordinele umane și cele subumane de viață evolutivă sunt înzestrate cu un slujitor minte de tipul spiritelor adjutante.

Cele șapte spirite-mentale adjutante sunt creația Divinei Slujitoare a unui univers local. Aceste spirite-minte au caractere asemănătoare, dar puteri diferite; toate participă identic la natura Spiritului Universului, deși ele sunt prea puțin privite ca personalități, în afară de Mama lor Creatoare. Cele șapte adjutante au primit următoarele nume: spiritul înțelepciunii, spiritul adorării, spiritul sfătuirii, spiritul cunoașterii, spiritul curajului, spiritul înțelegerii, spiritul intuiției- al percepției rapide.

Acestea sunt cele „șapte spirite ale lui Dumnezeu,” „asemeni lămpilor arzând din fața tronului,” pe care profetul le-a perceput în simbolurile viziunii. Dar el n-a văzut tronurile celor douăzeci și patru de sentințele din jurul acestor șapte spirite-minte adjutante. Acest pasaj reprezintă confundarea a două prezentări, una care ține de sediul universului și cealaltă de capitala sistemului. Tronurile celor douăzeci și patru de venerabili se află în Jerusem, sediul sistemului vostru local de lumi locuite.

În schimb, despre Salvington a scris Ioan: „Și din tron au pornit lumini și fulgere și voci” - transmisiile universului către sistemele locale. El și-a dat seama, de asemenea, de creaturile care asigurau controlul direcțional al universului local, busolele vii ale lumii-sediului. Acest control direcțional, în Nebadon, este asigurat de către cele patru creaturi controlatoare ale Salvingtonului. Ele operează asupra curenților universali și sunt ajutate cu pricepere de spiritul-minte care acționează primul, adjutantul intuiției, spiritul „înțelegerii rapide”. Dar descrierea acestor patru creaturi - numite animale în Apocalipsă - a fost jalnic denaturată; ele sunt de o frumusețe inegalabilă și au forme delicate.

Cele patru puncte cardinale sunt universale și inerente în viața Nebadonului. Toate creaturile vii posedă unități corporale care sunt sensibile și simțitoare la acești curenți orientatori. Aceste atribute ale creaturilor sunt reproduse coborând din univers până la planetele individuale, și, în combinație cu forțele magnetice ale lumilor, ele activează mulțimile de corpuri microscopice din organismele animale, astfel încât aceste celule orientatoare indică mereu către nord și către sud. În felul acesta este simțul de orientare fixat pentru totdeauna în ființele vii ale universului. Omenirea

personal presence should be removed from Salvington. Her spirit presence seems to be fixed on the universe headquarters world, and it is this very fact that enables the spirit of the Creator Son to function independently of the whereabouts of the Son. The Universe Mother Spirit acts as the universe focus and center of the Spirit of Truth as well as of her own personal influence, the Holy Spirit.

34:4.8 (378.2) The Creator Father-Son and the Creative Mother Spirit both contribute variously to the mind endowment of their local universe children. But the Creative Spirit does not bestow mind until she is endowed with personal prerogatives.

34:4.9 (378.3) The superevolutionary orders of personality in a local universe are endowed with the local universe type of the superuniverse pattern of mind. The human and the subhuman orders of evolutionary life are endowed with the adjutant spirit types of mind ministration.

34:4.10 (378.4) The seven adjutant mind-spirits are the creation of the Divine Minister of a local universe. These mind-spirits are similar in character but diverse in power, and all partake alike of the nature of the Universe Spirit, although they are hardly regarded as personalities apart from their Mother Creator. The seven adjutants have been given the following names: the spirit of *wisdom*, the spirit of *worship*, the spirit of *counsel*, the spirit of *knowledge*, the spirit of *courage*, the spirit of *understanding*, the spirit of *intuition* — of quick perception.

34:4.11 (378.5) These are the “seven spirits of God,” “like lamps burning before the throne,” which the prophet saw in the symbols of vision. But he did not see the seats of the four and twenty sentinels about these seven adjutant mind-spirits. This record represents the confusion of two presentations, one pertaining to the universe headquarters and the other to the system capital. The seats of the four and twenty elders are on Jerusem, the headquarters of your local system of inhabited worlds.

34:4.12 (378.6) But it was of Salvington that John wrote: “And out of the throne proceeded lightnings and thunderings and voices” — the universe broadcasts to the local systems. He also envisaged the directional control creatures of the local universe, the living compasses of the headquarters world. This directional control in Nebadon is maintained by the four control creatures of Salvington, who operate over the universe currents and are ably assisted by the first functioning mind-spirit, the adjutant of intuition, the spirit of “quick understanding.” But the description of these four creatures — called beasts — has been sadly marred; they are of unparalleled beauty and exquisite form.

34:4.13 (378.7) The four points of the compass are universal and inherent in the life of Nebadon. All living creatures possess bodily units which are sensitive and responsive to these directional currents. These creature creations are duplicated on down through the universe to the individual planets and, in conjunction with the magnetic forces of the worlds, so activate the hosts of microscopic bodies in the animal organism that these direction cells ever point north and south. Thus is the sense of orientation forever fixed in the living beings of the universe. This sense is not wholly wanting as a

nu este totalmente privată de posedarea conștiință a acestui simț. Aceste corpuri au fost observate prima dată pe Urantia aproape de epoca acestei povestiri.

5. SLUJIREA SPIRITULUI

Până în momentul celei de-a șaptea efuziuni a Fiului Creator, Divina Slujitoare cooperează cu el la formularea vieții și la crearea de noi ordine de ființe. Apoi, după înălțarea lui până la deplina suveranitate a universului, ea continuă să colaboreze cu Fiul și cu spiritul manifestat al Fiului în urmărirea lucrării de slujire a lumii și a progresului planelar.

Pe lumile locuite, Spiritul-Mamă întreprinde munca de progres evolutiv, începând cu materiile neînsușite ale ținutului. El înzestrează mai întâi viața vegetală, apoi organismele animale, apoi primele ordine de existență umană. Fiecare transmitere succesivă a vieții contribuie și mai mult la dezvoltarea potențialului evolutiv al vieții planetare, de la stadiile inițiale și primitive până la apariția creaturilor înzestrate cu voință. Această muncă a Spiritului este în mare măsură efectuată de cele șapte adjutante, de spiritele promisiunii, de spiritul-minte al planetelor în evoluție care unifică și coordonează, care conduce mereu și laolaltă rasele oamenilor către idei și idealuri spirituale mai înalte.

Omul muritor simte pentru prima dată slujirea Spiritului în conjuncție cu mintea atunci când mintea pur animală a creaturilor evolutive dezvoltă o capacitate de recepție față de adjutantele adorării și înțelepciunii. Această slujire a celei de-al șasea și a celei de-a șaptea dintre adjutante denotă că evoluția mentală a trecut pragul slujirii spirituale, iar o astfel de minte având funcția de venerare și de înțelepciune este imediat inclusă în circuitele spirituale ale Divinei Slujitoare.

Când mintea este astfel înzestrată cu slujirea Spiritului Sfântului Sfânt, ea posedă capacitatea de a alege (conștient sau inconștient) prezența spirituală a Tatălui Universal - Ajustorul Gândirii. Dar numai după ce un Fiu manifestat a eliberat Spiritul Adevărului pentru o slujire planetară a tuturor muritorilor, se face că toate mințile normale sunt automat pregătite pentru recepționarea Ajustorilor Gândirii. Spiritul Adevărului lucrează în uniune completă cu prezența spiritului Divinei Slujitoare. Această legătură spirituală duală planează asupra lumilor, căutând să propovăduiască adevărul și să ilumineze spiritual mințile oamenilor, să inspire sufletele raselor în ascensiune și să conducă mereu popoarele care sălășluiesc pe planetele evolutive către țelul paradisiac al destinului lor divin.

Deși Spiritul Adevărului este răspândit peste toată carnea, acest spirit al Fiului este aproape în întregime limitat în funcțiile sale și în puterea sa de receptivitatea personală a oamenilor la ceea ce constituie suma și substanța misiunii Fiului de manifestare. Spiritul Sfânt este parțial independent de atitudinea umană și parțial condiționat de deciziile și de cooperarea voinței omului. Cu toate acestea, slujirea Spiritului Sfânt devine tot mai efectivă în sanctificarea și în spiritualizarea vieții lăuntrice a muritorilor care ascultă cu atât mai mult de îndrumările divine.

Ca indivizi, voi nu posedați un fragment sau o entitate separată a spiritului Fiului-Tată Creator sau a Spiritului-Mamă Creativ; aceste slujiri nu intră în contact

conscious possession by mankind. These bodies were first observed on Urantia about the time of this narration.

5. THE MINISTRY OF THE SPIRIT

34:5.1 (379.1) The Divine Minister co-operates with the Creator Son in the formulation of life and the creation of new orders of beings up to the time of his seventh bestowal and, subsequently, after his elevation to the full sovereignty of the universe, continues to collaborate with the Son and the Son's bestowed spirit in the further work of world ministry and planetary progression.

34:5.2 (379.2) On the inhabited worlds the Spirit begins the work of evolutionary progression, starting with the lifeless material of the realm, first endowing vegetable life, then the animal organisms, then the first orders of human existence; and each succeeding impartation contributes to the further unfolding of the evolutionary potential of planetary life from the initial and primitive stages to the appearance of will creatures. This labor of the Spirit is largely effected through the seven adjutants, the spirits of promise, the unifying and co-ordinating spirit-mind of the evolving planets, ever and unitedly leading the races of men towards higher ideas and spiritual ideals.

34:5.3 (379.3) Mortal man first experiences the ministry of the Spirit in conjunction with mind when the purely animal mind of evolutionary creatures develops reception capacity for the adjutants of worship and of wisdom. This ministry of the sixth and seventh adjutants indicates mind evolution crossing the threshold of spiritual ministry. And immediately are such minds of worship- and wisdom-function included in the spiritual circuits of the Divine Minister.

34:5.4 (379.4) When mind is thus endowed with the ministry of the Holy Spirit, it possesses the capacity for (consciously or unconsciously) choosing the spiritual presence of the Universal Father — the Thought Adjuster. But it is not until a bestowal Son has liberated the Spirit of Truth for planetary ministry to all mortals that all normal minds are automatically prepared for the reception of the Thought Adjusters. The Spirit of Truth works as one with the presence of the spirit of the Divine Minister. This dual spirit liaison hovers over the worlds, seeking to teach truth and to spiritually enlighten the minds of men, to inspire the souls of the creatures of the ascending races, and to lead the peoples dwelling on the evolutionary planets ever towards their Paradise goal of divine destiny.

34:5.5 (379.5) Though the Spirit of Truth is poured out upon all flesh, this spirit of the Son is almost wholly limited in function and power by man's personal reception of that which constitutes the sum and substance of the mission of the bestowal Son. The Holy Spirit is partly independent of human attitude and partially conditioned by the decisions and co-operation of the will of man. Nevertheless, the ministry of the Holy Spirit becomes increasingly effective in the sanctification and spiritualization of the inner life of those mortals who the more fully obey the divine leadings.

34:5.6 (379.6) As individuals you do not personally possess a segregated portion or entity of the spirit of the Creator Father-Son or the Creative Mother Spirit; these

cu centrele gânditoare ale minții individuale, și nici nu le locuiesc, așa cum o fac Monitorii de Mister. Ajustorii Gândirii sunt individualizări definite ale realității prepersonale a Tatălui Universal, sălășluind efectiv în mintea muritoare ca parte integrantă a acelei minți, și ei lucrează mereu în perfectă armonie cu spiritele conjugate ale Fiului Creator și ale Spiritului Creativ.

Prezența Spiritului Sfânt al Fiicei Universului Spiritului Infinit, cea a Spiritului Adevărului al Fiului Universului Fiului Etern, și cea a Spiritului Ajustor al Tatălui Paradisiac într-un și cu un muritor evolutiv, denotă simetria înzestrării spirituale și a slujirii spirituale, și califică un astfel de muritor pentru a realiza în mod conștient faptul că el este fiu al lui Dumnezeu prin credință.

6. SPIRITUL DIN OM

Când o planetă locuită avansează în evoluția ei și când locuitorii ei se spiritualizează tot mai mult, aceste personalități mature pot primi influențe spirituale adiționale. Pe măsură ce muritorii progresează în controlul minții și în percepția spiritului, aceste multiple slujiri spirituale funcționează într-o manieră tot mai bine coordonată; ele se amestecă tot mai mult cu supraslujirea Trinității Paradisiului.

Deși Divinitatea poate fi plurală în manifestările ei, în experiența umană Deitatea este singulară, întotdeauna una. Nici slujirea spirituală nu este plurală în experiența umană. Fără a ține seama de pluralitatea lor de origine, toate influențele spiritului funcționează ca o singură unitate. Într-adevăr, ele sunt una, căci ele sunt slujirea spirituală a Dumnezeului Septuplu în și pentru făpturile marelui univers; și, pe măsură ce această slujire unificatoare a spiritului este dintre cele mai apreciate și mai bine primite de către creaturi, ea devine în experiența lor slujirea lui Dumnezeu Supremul.

De pe culmile gloriei eterne se coboară Spiritul divin, printr-o lungă serie de pași, ca să vă întâlnească pe voi așa cum sunteți și acolo unde sunteți și atunci, în tovărășia credinței, să îmbrățișeze cu dragoste sufletul de origine muritoare și să pornească pe drumul sigur și cert de reîntoarcere pe urmele pașilor lui de coborâre, nemaioprindu-se până când sufletul evolutiv nu este înălțat cu siguranță chiar până la înălțimile beatitudinii de la care Spiritul divin s-a pornit inițial la drum în această misiune de milostenie și de slujire.

Forțele spirituale caută și își ating infailibil propriul lor nivel originar. După ce au ieșit din Etern, este sigur că ele se vor reîntoarce la acesta, aducând cu ele pe toți acei copii ai timpului și spațiului care au îmbrățișat călăuzirea și învățătura Ajustorului interior, aceia care au fost cu adevărat „născuți din Spirit”, fiii lui Dumnezeu prin credință.

Spiritul divin este sursa unei slujiri și a unei încurajări continue pentru copiii oamenilor. Puterea și înfăptuirea voastră „depind de milostenia lui, prin reînnoirea Spiritului.” Viața spirituală, ca și energia fizică, este consumată. Efortul spiritual rezultă într-o relativă epuizare spirituală. Toată experiența ascendentă este reală, precum și spirituală; de aceea, este scris într-adevăr, „Spiritul e cel care însușește.” „Spiritul dă viață.”

ministries do not contact with, nor indwell, the thinking centers of the individual's mind as do the Mystery Monitors. Thought Adjusters are definite individualizations of the prepersonal reality of the Universal Father, actually indwelling the mortal mind as a very part of that mind, and they ever work in perfect harmony with the combined spirits of the Creator Son and Creative Spirit.

34:5.7 (380.1) The presence of the Holy Spirit of the Universe Daughter of the Infinite Spirit, of the Spirit of Truth of the Universe Son of the Eternal Son, and of the Adjuster-spirit of the Paradise Father in or with an evolutionary mortal, denotes symmetry of spiritual endowment and ministry and qualifies such a mortal consciously to realize the faith-fact of sonship with God.

6. THE SPIRIT IN MAN

34:6.1 (380.2) With the advancing evolution of an inhabited planet and the further spiritualization of its inhabitants, additional spiritual influences may be received by such mature personalities. As mortals progress in mind control and spirit perception, these multiple spirit ministries become more and more co-ordinate in function; they become increasingly blended with the overministry of the Paradise Trinity.

34:6.2 (380.3) Although Divinity may be plural in manifestation, in human experience Deity is singular, always *one*. Neither is spiritual ministry plural in human experience. Regardless of plurality of origin, all spirit influences are one in function. Indeed they are one, being the spirit ministry of God the Sevenfold in and to the creatures of the grand universe; and as creatures grow in appreciation of, and receptivity for, this unifying ministry of the spirit, it becomes in their experience the ministry of God the Supreme.

34:6.3 (380.4) From the heights of eternal glory the divine Spirit descends, by a long series of steps, to meet you as you are and where you are and then, in the partnership of faith, lovingly to embrace the soul of mortal origin and to embark on the sure and certain retracement of those steps of condensation, never stopping until the evolutionary soul is safely exalted to the very heights of bliss from which the divine Spirit originally sallied forth on this mission of mercy and ministry.

34:6.4 (380.5) Spiritual forces unerringly seek and attain their own original levels. Having gone out from the Eternal, they are certain to return thereto, bringing with them all those children of time and space who have espoused the leading and teaching of the indwelling Adjuster, those who have been truly “born of the Spirit,” the faith sons of God.

34:6.5 (380.6) The divine Spirit is the source of continual ministry and encouragement to the children of men. Your power and achievement is “according to his mercy, through the renewing of the Spirit.” Spiritual life, like physical energy, is consumed. Spiritual effort results in relative spiritual exhaustion. The whole ascendant experience is real as well as spiritual; therefore, it is truly written, “It is the Spirit that quickens.” “The Spirit gives life.”

Teoria moartă, chiar și a celor mai înalte doctrine religioase, este neputincioasă în transformarea caracterului uman sau în controlarea comportamentului muritor. Ceea ce îi trebuie lumii de azi este adevărul pe care învățătorul vostru de demult l-a proclamat: „nu numai în cuvinte, ci și în putere și în Spiritul Sfânt.” Germenul adevărului teoretic este inert, cele mai elevate concepte morale sunt fără efect, dacă Spiritul divin nu suflă asupra formelor adevărului și nu însufletește formulele dreptății.

Aceia care au primit și au recunoscut locuirea în interior a lui Dumnezeu au fost născuți din Spirit. „Voi sunteți templul lui Dumnezeu, și spiritul lui Dumnezeu locuiește în voi.” Nu este de ajuns ca acest spirit să fie revărsat peste voi; Spiritul divin trebuie să controleze și să domine fiecare fază a experienței umane.

Prezența Spiritului divin, apa vieții, este ceea ce împiedică setea devoratoare a nemulțumirii muritorilor, precum și acea foame de nedescris a minții umane nespiritualizate. Ființele motivate de Spirit „nu-s însetate niciodată, căci această apă spirituală va fi la ele un izvor de satisfacție care țâșnește în viața veșnic.” Asemenea suflete divin udate sunt aproape independente de mediul înconjurător material în ceea ce privește bucuriile trăirii și satisfacțiile existenței pământești. Ele sunt iluminate și reîmprospătate spiritual, întărite și înzestrate moral.

În fiecare muritor există o natură duală: moștenirea tendințelor animale și impulsul elevat al înzestrării cu spirit. În cursul scurtei vieți pe care o trăiți pe Urantia, aceste două diverse și opuse imbolduri rareori pot fi pe deplin împăcate; ele cu greu pot fi armonizate și unificate; dar, pe tot parcursul vieții voastre, Spiritul conjugat se străduiește mereu să vă ajute să vă supuneți tot mai mult trupul la îndrumările Spiritului. Chiar dacă trebuie să vă trăiți viața voastră materială, chiar dacă nu puteți să scăpați de trup și de necesitățile lui, totuși, în ceea ce privește scopurile și idealurile voastre, voi aveți tot mai multă putere să vă supuneți natura voastră animală stăpânirii Spiritului. Înăuntrul vostru există cu adevărat o conspirație de forțe spirituale, o confederație de puteri divine, al căror scop exclusiv constă în a vă elibera definitiv din sclavia voastră materială și de handicapurile finite.

Scopul acestei slujiri este „ca voi să puteți fi întăriți cu putere de spiritul Lui din omul lăuntric.” Și toate astea reprezintă doar pașii preliminari către atingerea finală a perfecțiunii de credință și de servire, aceea experiență în care veți fi „umpluți de toată plenitudinea lui Dumnezeu”, „căci toți cei care sunt conduși de spiritul lui Dumnezeu sunt fiii lui Dumnezeu.”

Spiritul nu constrânge niciodată, el nu face decât să călăuzească. Dacă sunteți un elev atent, dacă vreți să atingeți nivele de spirit și înălțimi divine, dacă doriți în mod sincer să atingeți țelul etern, atunci Spiritul divin vă va conduce cu blândețe și cu dragoste pe cărarea filiației și a progresului spiritual. Fiecare pas pe care îl faceți trebuie să fie unul de cooperare binevoitoare, inteligentă și voioasă. Dominarea Spiritului nu-i niciodată pângărită de siluire, nici compromisă de constrângere.

Și când o asemenea viață de călăuzire spirituală este liber și inteligent acceptată, în mintea umană se dezvoltă treptat o conștiință pozitivă de contact divin și o

34:6.6 (380.7) The dead theory of even the highest religious doctrines is powerless to transform human character or to control mortal behavior. What the world of today needs is the truth which your teacher of old declared: “Not in word only but also in power and in the Holy Spirit.” The seed of theoretical truth is dead, the highest moral concepts without effect, unless and until the divine Spirit breathes upon the forms of truth and quickens the formulas of righteousness.

34:6.7 (381.1) Those who have received and recognized the indwelling of God have been born of the Spirit. “You are the temple of God, and the spirit of God dwells in you.” It is not enough that this spirit be poured out upon you; the divine Spirit must dominate and control every phase of human experience.

34:6.8 (381.2) It is the presence of the divine Spirit, the water of life, that prevents the consuming thirst of mortal discontent and that indescribable hunger of the unspiritualized human mind. Spirit-motivated beings “never thirst, for this spiritual water shall be in them a well of satisfaction springing up into life everlasting.” Such divinely watered souls are all but independent of material environment as regards the joys of living and the satisfactions of earthly existence. They are spiritually illuminated and refreshed, morally strengthened and endowed.

34:6.9 (381.3) In every mortal there exists a dual nature: the inheritance of animal tendencies and the high urge of Spirit endowment. During the short life you live on Urantia, these two diverse and opposing urges can seldom be fully reconciled; they can hardly be harmonized and unified; but throughout your lifetime the combined Spirit ever ministers to assist you in subjecting the flesh more and more to the leading of the Spirit. Even though you must live your material life through, even though you cannot escape the body and its necessities, nonetheless, in purpose and ideals you are empowered increasingly to subject the animal nature to the mastery of the Spirit. There truly exists within you a conspiracy of spiritual forces, a confederation of divine powers, whose exclusive purpose is to effect your final deliverance from material bondage and finite handicaps.

34:6.10 (381.4) The purpose of all this ministration is, “That you may be strengthened with power through His spirit in the inner man.” And all this represents but the preliminary steps to the final attainment of the perfection of faith and service, that experience wherein you shall be “filled with all the fullness of God,” “for all those who are led by the spirit of God are the sons of God.”

34:6.11 (381.5) The Spirit never *drives*, only leads. If you are a willing learner, if you want to attain spirit levels and reach divine heights, if you sincerely desire to reach the eternal goal, then the divine Spirit will gently and lovingly lead you along the pathway of sonship and spiritual progress. Every step you take must be one of willingness, intelligent and cheerful co-operation. The domination of the Spirit is never tainted with coercion nor compromised by compulsion.

34:6.12 (381.6) And when such a life of spirit guidance is freely and intelligently accepted, there gradually develops within the human mind a positive

asigurare a unei comuniuni de spirit; mai devreme ori mai târziu „Spiritul este martor împreună cu spiritul vostru (Ajustorul) cum că voi sunteți un copil al lui Dumnezeu.” Propriul vostru Ajustor al Gândirii va indicat deja înrudirea voastră cu Dumnezeu, iar Scripturile confirmă că spiritul poartă mărturie „împreună cu spiritul vostru”, nu pentru spiritul vostru.

Conștiința dominării unei vieți umane de către spirit este în prezent însoțită de o demonstrație crescândă a caracteristicilor Spiritului în reacțiile vitale ale muritorului astfel călăuzit de spirit, „căci roadele sunt iubirea, pacea, îndurarea, blândețea, bunătatea, credința, umilinta, cumpătarea.” Acești muritori divin iluminați și călăuziți de spirit, deși pășesc încă pe umilele cărări ale trudei și deși își îndeplinesc cu fidelitate umană îndatoririle misiunii lor pământești, au început deja să distingă luminile vieții eterne pe măsură ce ele licăresc pe malurile îndepărtate ale unei alte lumi; ei au început deja să cuprindă realitatea aceluși adevăr inspirator și încurajator că „regatul lui Dumnezeu nu este carne și băutură, ci dreptate, pace și bucurie în Spiritul Sfânt.” Și în cursul fiecărei încercări și în prezența fiecărei greutăți, sufletele născute din spirit sunt susținute de acea speranță care transcende orice teamă, deoarece iubirea lui Dumnezeu este larg răspândită în toate inimile prin prezența Spiritului divin.

7. SPIRITUL ȘI CARNEA

Carnea, natura inherentă provenită din rasele de origine animală, se bucură de roadele Spiritului divin. Când natura muritoare a fost înălțată prin adăugarea naturii Fiilor Materiali ai lui Dumnezeu, întrucât rasele urantiene au fost ameliorate într-o oarecare măsură prin manifestarea lui Adam, atunci este mai bine pregătită calea pentru ca Spiritul Adevărului să coopereze cu Ajustorul lăuntric în vederea magnificei recolte a roadelor spirituale ale caracterului. Dacă voi nu respingeți acest spirit, chiar dacă vă trebuie o eternitate pentru a vă îndeplini misiunea, „el vă va îndruma în tot adevărul.”

Muritorii evolutivi care locuiesc lumile normale ale progresului spiritual nu suferă de conflictele acute dintre spirit și trup, care caracterizează rasele Urantiei din epoca noastră. Dar până și pe planetele ideale, omul preadamic trebuie să facă eforturi pozitive pentru a se ridica de la planul pur animalic al existenței la nivele succesive de semnificații intelectuale tot mai mari și de valori spirituale superioare.

Muritorii unei lumi normale nu suferă constant de războiul dintre natura lor fizică și natura lor spirituală. Ei se confruntă cu necesitatea de a se îndepărta de la nivelele animale ale existenței urcând la planurile mai înalte ale trăirii spirituale, dar această ascensiune este mai asemănătoare, prin comparație, cu o pregătire educativă decât cu intensele conflicte ale muritorilor Urantiei din acest domeniu al divergenței dintre natura spirituală și natura materială.

În această sarcină de realizare spirituală progresivă pe planeta lor, popoarele Urantiei suferă consecințele unei duble privări de ajutor. Răscularea lui Caligastia a aruncat întreaga lume într-o confuzie generală și le-a privat pe toate generațiile ulterioare de

consciousness of divine contact and assurance of spirit communion; sooner or later “the Spirit bears witness with your spirit (the Adjuster) that you are a child of God.” Already has your own Thought Adjuster told you of your kinship to God so that the record testifies that the Spirit bears witness “*with* your spirit,” not *to* your spirit.

^{34:6.13 (381.7)} The consciousness of the spirit domination of a human life is presently attended by an increasing exhibition of the characteristics of the Spirit in the life reactions of such a spirit-led mortal, “for the fruits of the spirit are love, joy, peace, long-suffering, gentleness, goodness, faith, meekness, and temperance.” Such spirit-guided and divinely illuminated mortals, while they yet tread the lowly paths of toil and in human faithfulness perform the duties of their earthly assignments, have already begun to discern the lights of eternal life as they glimmer on the faraway shores of another world; already have they begun to comprehend the reality of that inspiring and comforting truth, “The kingdom of God is not meat and drink but righteousness, peace, and joy in the Holy Spirit.” And throughout every trial and in the presence of every hardship, spirit-born souls are sustained by that hope which transcends all fear because the love of God is shed abroad in all hearts by the presence of the divine Spirit.

7. THE SPIRIT AND THE FLESH

^{34:7.1 (382.1)} The flesh, the inherent nature derived from the animal-origin races, does not naturally bear the fruits of the divine Spirit. When the mortal nature has been upstepped by the addition of the nature of the Material Sons of God, as the Urantia races were in a measure advanced by the bestowal of Adam, then is the way better prepared for the Spirit of Truth to co-operate with the indwelling Adjuster to bring forth the beautiful harvest of the character fruits of the spirit. If you do not reject this spirit, even though eternity may be required to fulfill the commission, “he will guide you into all truth.”

^{34:7.2 (382.2)} Evolutionary mortals inhabiting normal worlds of spiritual progress do not experience the acute conflicts between the spirit and the flesh which characterize the present-day Urantia races. But even on the most ideal planets, pre-Adamic man must put forth positive efforts to ascend from the purely animalistic plane of existence up through successive levels of increasingly intellectual meanings and higher spiritual values.

^{34:7.3 (382.3)} The mortals of a normal world do not experience constant warfare between their physical and spiritual natures. They are confronted with the necessity of climbing up from the animal levels of existence to the higher planes of spiritual living, but this ascent is more like undergoing an educational training when compared with the intense conflicts of Urantia mortals in this realm of the divergent material and spiritual natures.

^{34:7.4 (382.4)} The Urantia peoples are suffering the consequences of a double deprivation of help in this task of progressive planetary spiritual attainment. The Caligastia upheaval precipitated world-wide confusion and robbed all subsequent generations of the moral

ajutorul moral pe care l-ar fi oferit o societate bine ordonată. Dar și mai dezastruoasă a fost vina adamică, în sensul că ea a privat rasele de tip superior de natura fizică care ar fi fost mai mult în acord cu aspirațiile spirituale.

Muritorii Urantieii sunt forțați să treacă prin această luptă pronunțată dintre spirit și carne deoarece strămoșii lor îndepărtați n-au fost destul de complet adamizați de manifestarea edenică. Planul divin prevăzuse că rasele de muritori de pe Urantia ar fi trebuit să aibă o natură fizică mai spontan sensibilă la spirit.

Cu tot acest dublu dezastru pentru natura oamenilor și pentru anturajul lor, muritorii de astăzi ar resimți mai puțin acest război aparent dintre carne și spirit dacă ar intra în împărăția spiritului. Acolo, fiii lui Dumnezeu prin credință se bucură de o relativă descătușare din robia cărnii în serviciul iluminat și eliberator al unei devoțiuni sincere pentru a face voia Tatălui din ceruri. Isus a arătat omenirii noul mod de a trăi o viață de muritor, mod prin care ființele umane pot să scape într-o foarte mare măsură de consecințele cumplite ale rebeliunii caligastice și să compenseze foarte eficient zădărniciile care rezultă din greșeala adamică. „Spiritul vieții lui Isus Cristos ne-a eliberat de legea vieții animale și de tentațiile răului și ale păcatului.” „Aceasta este victoria care învinge carnea, chiar credința voastră.”

Acei bărbați și femei cunoscători de Dumnezeu care au fost născuți din Spirit nu încearcă un conflict mai intens cu naturile lor muritoare decât locuitorii celor mai normale dintre lumi, planete care n-au fost niciodată pângărite de păcat, nici atinse de rebeliune. Fiii de credință lucrează pe nivelele intelectuale și trăiesc pe planurile spirituale aflate cu mult deasupra conflictelor produse de dorințe fizice neînfrânate și nenaturale. Imboldurile normale ale unei ființe animal și apetiturile și elanurile naturale ale naturii sale fizice nu sunt în conflict nici chiar cu cea mai înaltă realizare spirituală, decât doar în mințile persoanelor ignorante, greșit învățate sau ale persoanelor din nenorocire exagerat de conștiincioase.

După ce ați pornit pe calea vieții veșnice, după ce ați acceptat misiunea și v-ați primit ordinele de a progresa, să nu vă temeți de primejdii lipsei de memorie a oamenilor și ale inconstanței muritorilor, nu vă lăsați tulburați de temeri, de eșecuri sau de confuzii derutante, nu șovăiți și nu puneți sub semnul întrebării statutul și poziția voastră, căci în toate orele sumbre, la toate intersecțiile luptei pentru progres, Spiritul Adevărului va vorbi întotdeauna, zicându-vă, „Aceasta este calea.”

[Prezentat de un Puternic Mesager numit în serviciu temporar pe Urantia.]

assistance which a well-ordered society would have provided. But even more disastrous was the Adamic default in that it deprived the races of that superior type of physical nature which would have been more consonant with spiritual aspirations.

34:7.5 (382.5) Urantia mortals are compelled to undergo such marked struggling between the spirit and the flesh because their remote ancestors were not more fully Adamized by the Edenic bestowal. It was the divine plan that the mortal races of Urantia should have had physical natures more naturally spirit responsive.

34:7.6 (382.6) Notwithstanding this double disaster to man's nature and his environment, present-day mortals would experience less of this apparent warfare between the flesh and the spirit if they would enter the spirit kingdom, wherein the faith sons of God enjoy comparative deliverance from the slave-bondage of the flesh in the enlightened and liberating service of wholehearted devotion to doing the will of the Father in heaven. Jesus showed mankind the new way of mortal living whereby human beings may very largely escape the dire consequences of the Caligastic rebellion and most effectively compensate for the deprivations resulting from the Adamic default. "The spirit of the life of Christ Jesus has made us free from the law of animal living and the temptations of evil and sin." "This is the victory that overcomes the flesh, even your faith."

34:7.7 (383.1) Those God-knowing men and women who have been born of the Spirit experience no more conflict with their mortal natures than do the inhabitants of the most normal of worlds, planets which have never been tainted with sin nor touched by rebellion. Faith sons work on intellectual levels and live on spiritual planes far above the conflicts produced by unrestrained or unnatural physical desires. The normal urges of animal beings and the natural appetites and impulses of the physical nature are not in conflict with even the highest spiritual attainment except in the minds of ignorant, mistaught, or unfortunately overconscientious persons.

34:7.8 (383.2) Having started out on the way of life everlasting, having accepted the assignment and received your orders to advance, do not fear the dangers of human forgetfulness and mortal inconstancy, do not be troubled with doubts of failure or by perplexing confusion, do not falter and question your status and standing, for in every dark hour, at every crossroad in the forward struggle, the Spirit of Truth will always speak, saying, "This is the way."

34:7.9 (383.3) [Presented by a Mighty Messenger temporarily assigned to service on Urantia.]

Capitolul 35. Fiii lui Dumnezeu ai universului local

⇨ 034

CARTEA URANTIA

036 ⇨

PARTE II. UNIVERSUL LOCAL

CAPITOLUL 35

FIII LUI DUMNEZEU AI UNIVERSULUI LOCAL

Secțiuni

Introduction

1. Tatăl Melchizedek
2. Fiii melchizedeki
3. Lumile Melchizedekilor
4. Munca specială a Melchizedekilor
5. Fiii Vorondadeki
6. Părinții Constelațiilor
7. Lumile Vorondadek
8. Fiii Lanonandeki
9. Șefii Lanonandeki
10. Lumile Lanonandeki

Introduction

Fiii lui Dumnezeu prezentați anterior au avut o origine paradisiacă. Ei sunt descendenții Guvernaorilor divini ai domeniilor universale. Fiii Creatori aparțin primului ordin de filiație al Paradisului și nu există decât unul singur în Nebadon, Mihail, tatăl și suveranul universului. În ceea ce privește Avonali sau Fiii Magistrali, al doilea ordin de filiație al Paradisului, Nebadonul are cota sa parte completă de 1.062., iar acești „Cristi minori” sunt la fel de eficienți și atotputernici în manifestările lor planetare ca și Fiul Creator și Maestru pe Urantia. Ființele de al treilea ordin, fiind provenite din Trinitate, nu sunt înregistrate într-un univers local, însă socotesc că există în Nebadon între cincisprezece și douăzeci de mii de Fii Învățători ai Trinității, în afară de 9.642 de asistenți trinitizați de creaturi care sunt înregistrați. Acești Daynali ai Paradisului nu sunt nici magistrali, nici administratori, ci sunt suprainvățători.

Tipurile de Fii pe care le vom studia își au originea în universul local. Ei sunt descendenții unui Fiu Creator al Paradisului în diverse asocieri cu complementul său, Spiritul-Mamă al Universului. Următoarele ordine de filiație al universului local își găsesc loc în prezenta expunere:

1. Fiii Melchizedeki.

PAPER 35

THE LOCAL UNIVERSE SONS OF GOD SECTIONS

Introduction

1. The Father Melchizedek
2. The Melchizedek Sons
3. The Melchizedek Worlds
4. Special Work of the Melchizedeks
5. The Vorondadek Sons
6. The Constellation Fathers
7. The Vorondadek Worlds
8. The Lanonandek Sons
9. The Lanonandek Rulers
10. The Lanonandek Worlds

INTRODUCTION

^{35:0.1 (384.1)} THE Sons of God previously introduced have had a Paradise origin. They are the offspring of the divine Rulers of the universal domains. Of the first Paradise order of sonship, the Creator Sons, there is in Nebadon only one, Michael, the universe father and sovereign. Of the second order of Paradise sonship, the Avonal or Magisterial Sons, Nebadon has its full quota — 1,062. And these “lesser Christs” are just as effective and all-powerful in their planetary bestowals as was the Creator and Master Son on Urantia. The third order, being of Trinity origin, do not register in a local universe, but I estimate there are in Nebadon between fifteen and twenty thousand Trinity Teacher Sons exclusive of 9,642 creature-trinitized assistants of record. These Paradise Daynals are neither magistrates nor administrators; they are superteachers.

^{35:0.2 (384.2)} The types of Sons about to be considered are of local universe origin; they are the offspring of a Paradise Creator Son in varied association with the complemental Universe Mother Spirit. The following orders of local universe sonship find mention in these narratives:

- ^{35:0.3 (384.3)} 1. Melchizedek Sons.

2. Fiii Vorondadeki.

3. Fiii Lanonandeki.

4. Fiii Purtători de Viață.

Deitatea Trinitară a Paradisului funcționează pentru crearea a trei ordine de filiație: Mihailii, Avonali și Daynali. Deitatea Duală a universului local, Fiul și Spiritul, funcționează, de asemenea, pentru crearea a trei ordine elevate de Fii: Melchizedekii, Vorondadekii și Lanondadekii, și, după ce au împlinit această triplă expresie, ea colaborează cu nivelul următor al Dumnezeui Septuplu pentru a produce ordinul multilateral al Purtătorilor Vieții. Aceste ființe sunt clasificate cu Fiii descinzând din Dumnezeu, însă reprezintă o formă unică și originală al vieții în univers. Întregul capitol următor va fi consacrat studiului lor.

1. TATĂL MELCHIZEDEK

După aducerea în existență a ființelor de ajutor personal, cum ar fi Strălucitoarea Stea de Dimineată și alte personalități administrative, în acord cu țelul divin și cu planurile creative ale unui univers dat, se produce o nouă formă de uniune creativă între Fiul Creator și Spiritul Creativ, Fiica Spiritului Infinit din universul local. Personalitatea provenită din asociere creativă este Melchizedekul original - Tatăl Melchizedek - ființă unică, și care colaborează ulterior cu Fiul Creator și cu Spiritul Creativ pentru a aduce la existență întregul grup care poartă acest nume.

În universul Nebadonului, Tatăl Melchizedek acționează ca prim asociat executiv al Strălucitoarei Stele de Dimineată. Gabriel se ocupă mai degrabă de politica universului, iar Melchizedek de metodele practice de urmat. Gabriel prezidează comisiile și corpurile consultative reunite special, extraordinar sau în caz de urgență. Gabriel și Tatăl Melchizedek nu părăsesc niciodată Salvingtonul în același timp, deoarece în absența lui Gabriel, Tatăl Melchizedek funcționează ca șef executiv al Nebadonului.

Melchizedekii universului nostru au fost toți creați pe parcursul unui mileniu al timpului standard de către Fiul Creator și Spiritul Creativ în legătură cu Tatăl Melchizedek. Fiind un ordin de filiație în care unul dintre proprii lor membri a funcționat ca un creator coordonat, Melchizedekii sunt parțial de origine autonomă în constituția lor și, în consecință, candidați pentru a realiza un tip celest de guvern autonom. Ei își aleg periodic șeful lor administrativ pe un termen de șapte ani din timpul standard și funcționând, de altfel, ca un ordin care se autoconduce, cu toate că Melchizedekul original exercită anumite prerogative inerente copaternității sale. Din timp în timp, acest Tatăl Melchizedek desemnează anumiți indivizi din ordinul său pentru a funcționa ca Purtători ai Vieții speciali pe lângă lumi midsonite, un tip de planete locuite care nu au fost revelate până acum pe Urantia.

Melchizedekii nu operează mult în afara universului local, decât atunci când sunt chemați ca martori în chestiunile în curs, în fața tribunalelor suprauniversurilor,

35:0.4 (384.4) 2. Vorondadek Sons.

35:0.5 (384.5) 3. Lanonandek Sons.

35:0.6 (384.6) 4. Life Carrier Sons.

35:0.7 (384.7) Triune Paradise Deity functions for the creation of three orders of sonship: the Michaels, the Avonals, and the Daynals. Dual Deity in the local universe, the Son and the Spirit, also functions in the creation of three high orders of Sons: the Melchizedeks, the Vorondadeks, and the Lanonandeks; and having achieved this threefold expression, they collaborate with the next level of God the Sevenfold in the production of the versatile order of Life Carriers. These beings are classified with the descending Sons of God, but they are a unique and original form of universe life. Their consideration will occupy the whole of the next paper.

1. THE FATHER MELCHIZEDEK

35:1.1 (384.4) After bringing into existence the beings of personal aid, such as the Bright and Morning Star and other administrative personalities, in accordance with the divine purpose and creative plans of a given universe, there occurs a new form of creative union between the Creator Son and the Creative Spirit, the local universe Daughter of the Infinite Spirit. The personality offspring resulting from this creative partnership is the original Melchizedek — the Father Melchizedek — that unique being who subsequently collaborates with the Creator Son and the Creative Spirit to bring into existence the entire group of that name.

35:1.2 (385.1) In the universe of Nebadon the Father Melchizedek acts as the first executive associate of the Bright and Morning Star. Gabriel is occupied more with universe policies, Melchizedek with practical procedures. Gabriel presides over the regularly constituted tribunals and councils of Nebadon, Melchizedek over the special, extraordinary, and emergency commissions and advisory bodies. Gabriel and the Father Melchizedek are never away from Salvington at the same time, for in Gabriel's absence the Father Melchizedek functions as the chief executive of Nebadon.

35:1.3 (385.2) The Melchizedeks of our universe were all created within one millennial period of standard time by the Creator Son and the Creative Spirit in liaison with the Father Melchizedek. Being an order of sonship wherein one of their own number functioned as co-ordinate creator, Melchizedeks are in constitution partly of self-origin and therefore candidates for the realization of a supernal type of self-government. They periodically elect their own administrative chief for a term of seven years of standard time and otherwise function as a self-regulating order, though the original Melchizedek does exercise certain inherent coparental prerogatives. From time to time this Father Melchizedek designates certain individuals of his order to function as special Life Carriers to the midsonite worlds, a type of inhabited planet not heretofore revealed on Urantia.

35:1.4 (385.3) The Melchizedeks do not function extensively outside the local universe except when they are called as witnesses in matters pending before the

și când sunt desemnați, așa cum se întâmplă uneori, ca ambasadori speciali reprezentând un univers pe lângă un altul, în interiorul aceluiași supraunivers. Melchizedekul originar, sau primul născut din fiecare univers, este întotdeauna liber de a merge în universurile vecine sau în Paradis în misiuni care au de a face cu interesele și cu îndatoririle ordinului său.

2. FII MELCHITEDEKI

Melchizedekii sunt primul ordin de Fii divini care se apropie suficient de mult de viața creaturilor inferioare pentru a putea funcționa direct în serviciul de înălțare a muritorilor și pentru a servi rasele evolutive fără necesitatea recurgerii la înțarnare. Acești fii se găesc, prin natura lor, la mijlocul mării scări descendente a personalităților, originea lor plasându-i aproape exact la jumătatea distanței dintre divinitatea cea mai înaltă și creaturile volitive înzestrate cu viața cea mai umilă. Ei devin astfel intermediarii naturali dintre nivelele superioare și divine de existență vie și formele de viață inferioare, sau chiar materiale de pe lumile evolutive. Ordinele serafice, îngerii, sunt încântați să lucreze cu Melchizedekii; în realitate, toate formele de viață inteligentă găsesc în acești Fii prieteni înțelegători, instructori compătimitori și consilieri chibzuți.

Melchizedekii formează un ordin care se autoguvernează. La acest grup unic noi întâlnim prima încercare de autodeterminare din partea unor ființe ale universului local și observăm tipul cel mai elevat de guvernare autonomă. Acești Fii își organizează propriul lor mecanism de administrare pentru propriul lor grup și propriul lor cămin planetar, cât și pentru cele șase sfere asociate și lumile lor tributare. Și trebuie consemnat că ei nu au abuzat niciodată de prerogativele lor. Nici măcar odată în tot suprauniversul Orvontonului, acești Fii Melchizedeci nu au trădat încrederea pusă în ei. Ei sunt speranța tuturor grupurilor universurilor care aspiră la autogovernare. Ei sunt modelul originar și învățătorii autogovernării pentru toate sferile Nebadonului. Toate ordinele de ființe inteligente, de la cele superioare până la cele inferioare, sunt unanime în omagiile lor aduse guvernelor Melchizedekilor.

Ordinul de filiație al Melchizedekilor ocupă poziția fiului cel mare dintr-o mare familie și își asumă responsabilitățile acestuia. Cea mai mare parte a muncii lor este regulată și într-o oarecare măsură de rutină, însă o mare parte din ea este voluntară și ei și-o impun în întregime. Majoritatea adunărilor speciale care se reunesc din timp în timp pe Salvington sunt convocate la inițiativa Melchizedekilor. Din proprie inițiativă, acești Fii patrulează universul lor natal. Ei mențin o organizație autonomă consacrată informării universale și fac Fiului Creator rapoarte periodice independente de toate informațiilor care ajung sus în sediul universului prin agențiile regulate ale administrării obișnuite a tărâmului. Ei sunt prin natura lor observatori imparțiali. Ei se bucură de deplina încredere a tuturor claselor de ființe inteligente.

Melchizedekii operează ca tribunale de revizie mobile și consultative. Acești Fii ai universului merg pe lumi în mici grupuri, pentru a servi acolo în calitate de comisii consultative, pentru a primi depoziții, a primi sugestii și pentru a acționa în calitate de consilieri, ajutând astfel să se depășească dificultățile majore și

tribunals of the superuniverse, and when designated special ambassadors, as they sometimes are, representing one universe to another in the same superuniverse. The original or first-born Melchizedek of each universe is always at liberty to journey to the neighboring universes or to Paradise on missions having to do with the interests and duties of his order.

2. THE MELCHIZEDEK SONS

^{35:2.1 (385.4)} The Melchizedeks are the first order of divine Sons to approach sufficiently near the lower creature life to be able to function directly in the ministry of mortal uplift, to serve the evolutionary races without the necessity of incarnation. These Sons are naturally at the mid-point of the great personality descent, by origin being just about midway between the highest Divinity and the lowest creature life of will endowment. They thus become the natural intermediaries between the higher and divine levels of living existence and the lower, even the material, forms of life on the evolutionary worlds. The seraphic orders, the angels, delight to work with the Melchizedeks; in fact, all forms of intelligent life find in these Sons understanding friends, sympathetic teachers, and wise counselors.

^{35:2.2 (385.5)} The Melchizedeks are a self-governing order. With this unique group we encounter the first attempt at self-determination on the part of local universe beings and observe the highest type of true self-government. These Sons organize their own machinery for their group and home-planet administration, as well as that for the six associated spheres and their tributary worlds. And it should be recorded that they have never abused their prerogatives; not once throughout all the superuniverse of Orvonton have these Melchizedek Sons ever betrayed their trust. They are the hope of every universe group which aspires to self-government; they are the pattern and the teachers of self-government to all the spheres of Nebadon. All orders of intelligent beings, superiors from above and subordinates from below, are wholehearted in their praise of the government of the Melchizedeks.

^{35:2.3 (386.1)} The Melchizedek order of sonship occupies the position, and assumes the responsibility, of the eldest son in a large family. Most of their work is regular and somewhat routine, but much of it is voluntary and altogether self-imposed. A majority of the special assemblies which, from time to time, convene on Salvington are called on motion of the Melchizedeks. On their own initiative these Sons patrol their native universe. They maintain an autonomous organization devoted to universe intelligence, making periodical reports to the Creator Son independent of all information coming up to universe headquarters through the regular agencies concerned with the routine administration of the realm. They are by nature unprejudiced observers; they have the full confidence of all classes of intelligent beings.

^{35:2.4 (386.2)} The Melchizedeks function as mobile and advisory review courts of the realms; these universe Sons go in small groups to the worlds to serve as advisory commissions, to take depositions, to receive suggestions, and to act as counselors, thus helping to compose the major difficulties and settle the serious

să se aplaneze diferențele serioase care se ivesc din timp în timp în treburile domeniilor evolutive.

Acești Fii ai unui univers sunt principalii ajutoari ai Strălucitoarei Stele de Dimineață în executarea ordinelor Fiului Creator. Atunci când un Melchizedek merge în numele lui Gabriel pe o lume îndepărtată el poate, în vederea acestei misiuni specifice, să fie delegat în numele celui care îl trimite; în acest caz, el va apărea pe planeta respectivă cu deplina autoritate a Strălucitoarei Stele de Dimineață. Acesta este adevărat mai ales pentru sferele pe care un Fiu superior nu a apărut încă sub înfățișarea creaturilor tărâmului.

Când un Fiu Creator intră în cariera de manifestare pe o lume evolutivă, el merge singur; însă atunci când unul dintre frații săi din Paradis, un Fiu Avonal, se manifestă, pentru a fi susținut el este însoțit de Melchizedeki, în număr de doisprezece, care contribuie atât de eficient la succesul misiunii de manifestare. Ei susțin, de asemenea, pe Avonali Paradisiaci în misiunile lor magistrale pe lumile locuite; pe parcursul acestor misiuni, Melchizedeki sunt vizibili ochilor muritorilor dacă Fiul Avonal se manifestă, de asemenea, în felul acesta.

Nu există aspecte ale nevoilor spirituale planetare la care ei să nu răspundă. Ei sunt învățătorii care aduc atât de adesea lumi întregi de viață evoluată la recunoașterea deplină și definitivă a Fiului Creator și a Tatălui său din Paradis.

Înțelepciunea Melchizedekilor este aproape perfectă, însă judecata lor nu este infailibilă. Uneori, când au fost detașați și izolați în misiuni planetare, ei s-au înșelat în privința unor probleme minore; altfel spus, ei au ales să facă anumite lucruri pe care superiorii lor nu le-au aprobat ulterior. O astfel de eroare de judecată descalifică temporar un Melchizedek, până când el merge pe Salvington și, pe parcursul unei audiențe cu Fiul Creator, el primește instrucțiunile care îl vor elibera de dizarmonia care a cauzat un dezacord cu tovarășii săi, iar după repausul de corecție, el se reintegrează în serviciul său în ziua a treia. Aceste probleme de adaptare minore în funcțiunea Melchizedekilor s-au produs rar în Nebadon.

Acești Fii nu formează un ordin în creștere; numărul lor este staționar, cu toate că diferă în fiecare univers local. Numărul Melchizedekilor înregistrați pe planeta-sediu a Nebadonului depășește zece milioane.

3. LUMILE MELCHIZEDEKILOR

Melchizedeki ocupă o lume care le este proprie, în apropiere de Salvington, lumea-sediu a universului. Această sferă, numită Melchizedek, este lumea-călăuză a circuitului salvingtonian da șaptezeci de sfere primare, dintre care fiecare este înconjurată de șase sfere tributare consacrate unor activități specializate. Aceste sfere minunate - 70 primare și 420 tributare - sunt adesea numite Universitatea Melchizedek. Muritorii ascendenți din toate constelațiile Nebadonului trec la instruire pe fiecare dintre aceste 490 lumi, pentru a dobândi statutul lor rezidențial pe Salvington. Însă educația ascendenților nu este decât o fază a multiplelor activități care au loc pe mulțimea de sfere arhitecturale ale Salvingtonului.

differences which arise from time to time in the affairs of the evolutionary domains.

35:2.5 (386.3) These eldest Sons of a universe are the chief aids of the Bright and Morning Star in carrying out the mandates of the Creator Son. When a Melchizedek goes to a remote world in the name of Gabriel, he may, for the purposes of that particular mission, be deputized in the name of the sender and in that event will appear on the planet of assignment with the full authority of the Bright and Morning Star. Especially is this true on those spheres where a higher Son has not yet appeared in the likeness of the creatures of the realm.

35:2.6 (386.4) When a Creator Son enters upon the bestowal career on an evolutionary world, he goes alone; but when one of his Paradise brothers, an Avonal Son, enters upon a bestowal, he is accompanied by the Melchizedek supporters, twelve in number, who so efficiently contribute to the success of the bestowal mission. They also support the Paradise Avonals on magisterial missions to the inhabited worlds, and in these assignments the Melchizedeks are visible to mortal eyes if the Avonal Son is also thus manifest.

35:2.7 (386.5) There is no phase of planetary spiritual need to which they do not minister. They are the teachers who so often win whole worlds of advanced life to the final and full recognition of the Creator Son and his Paradise Father.

35:2.8 (386.6) The Melchizedeks are well-nigh perfect in wisdom, but they are not infallible in judgment. When detached and alone on planetary missions, they have sometimes erred in minor matters, that is, they have elected to do certain things which their supervisors did not subsequently approve. Such an error of judgment temporarily disqualifies a Melchizedek until he goes to Salvington and, in audience with the Creator Son, receives that instruction which effectually purges him of the disharmony which caused disagreement with his fellows; and then, following the correctional rest, reinstatement to service ensues on the third day. But these minor misadaptations in Melchizedek function have rarely occurred in Nebadon.

35:2.9 (387.1) These Sons are not an increasing order; their number is stationary, although varying in each local universe. The number of Melchizedeks of record on their headquarters planet in Nebadon is upward of ten million.

3. THE MELCHIZEDEK WORLDS

35:3.1 (387.2) The Melchizedeks occupy a world of their own near Salvington, the universe headquarters. This sphere, by name Melchizedek, is the pilot world of the Salvington circuit of seventy primary spheres, each of which is encircled by six tributary spheres devoted to specialized activities. These marvelous spheres — seventy primaries and 420 tributaries — are often spoken of as the Melchizedek University. Ascending mortals from all the constellations of Nebadon pass through training on all 490 worlds in the acquirement of residential status on Salvington. But the education of ascenders is only one phase of the manifold activities taking place on the Salvington cluster of architectural spheres.

Cele 490 de sfere ale circuitului Salvingtonului sunt împărțite în zece grupuri, fiecare conținând câte șapte sfere primare și câte patruzeci și două tributare. Fiecare dintre aceste grupuri este plasat sub supravegherea generală a unuia dintre ordinele majore de viață universală. Primul grup, conținând lumea-călăuză și cele șase sfere care urmează în procesiunea planetară încercuitoare este supravegheat de Melchizedeki. Aceste lumi ale Melchizedekilor sunt următoarele:

1. Lumea-călăuză - lumea lăcaș a Fiilor Melchizedeki.
2. Lumea școlilor de viață fizică și a laboratoarelor de energii vii.
3. Lumea vieții morontiale.
4. Sfera vieții spirituale inițiale.
5. Lumea vieții semispirituale.
6. Sfera vieții spirituale progresive.
7. Domeniul realizării de sine coordonat și suprem.

Cele șase lumi tributare ale fiecăreia dintre aceste sfere Melchizedek sunt consacrate unor activități care țin de munca sferelor primare asociate.

Lumea-călăuză, sfera Melchizedek, este terenul de reuniune comun tuturor ființelor care se ocupă de educația și de spiritualizarea muritorilor ascendenți ai timpului și spațiului. Pentru un ascender, această lume este probabil locul cel mai interesant al întregului Nebadon. Toți muritorii evolutivi care și-au desăvârșit pregătirea lor pe constelații sunt destinați să aterizeze pe Melchizedek, unde sunt inițiați în regimul disciplinei și al progresului spiritual al sistemului educativ al Salvingtonului. Și voi nu veți uita niciodată reacțiile primei voastre zi de viață pe această lume unică, nici chiar după ce ați atins destinația voastră în Paradis.

Muritorii ascendenți continuă să locuiască permanent pe lumea Melchizedek în timp ce își urmează pregătirea pe cele șase sfere încercuitoare ale educației specializate, iar această metodă este aplicată pe parcursul întregii șederi pe cele șaptezeci de lumi culturale, sferile primare ale circuitului Salvingtonului.

Numeroase activități diverse ocupă timpul numeroaselor ființe care locuiesc pe cele șase lumi tributare ale sferei Melchizedek, însă în ceea ce privește muritorii ascendenți, acești sateliți sunt consacrați unor faze speciale de studii, după cum urmează:

1. Sfera numărul unu este consacrată recapitulării vieții planetare inițiale a muritorilor ascendenți. Această muncă se efectuează în clase compuse din cei care sosesc dintr-o lume originară muritoare dată. Cei de pe Urantia urmăresc împreună această recapitulare experiențială.
2. Munca specială a sferei numărul doi constă într-o revizuire similară a experiențelor traversate pe lumile palat care înconjoară primul satelit al sediului sistemului local.
3. Recapitulările acestei sfere țin deșederea în capitala sistemului local și îmbrățișează activitățile restului lumilor arhitecturale din roiul ce formează sediul

^{35.3.2 (387.3)} The 490 spheres of the Salvington circuit are divided into ten groups, each containing seven primary and forty-two tributary spheres. Each of these groups is under the general supervision of some one of the major orders of universe life. The first group, embracing the pilot world and the next six primary spheres in the encircling planetary procession, is under the supervision of the Melchizedeks. These Melchizedek worlds are:

- ^{35.3.3 (387.4)} 1. The pilot world — the home world of the Melchizedek Sons.
- ^{35.3.4 (387.5)} 2. The world of the physical-life schools and the laboratories of living energies.
- ^{35.3.5 (387.6)} 3. The world of morontia life.
- ^{35.3.6 (387.7)} 4. The sphere of initial spirit life.
- ^{35.3.7 (387.8)} 5. The world of mid-spirit life.
- ^{35.3.8 (387.9)} 6. The sphere of advancing spirit life.
- ^{35.3.9 (387.10)} 7. The domain of co-ordinate and supreme self-realization.

^{35.3.10 (387.11)} The six tributary worlds of each of these Melchizedek spheres are devoted to activities germane to the work of the associated primary sphere.

^{35.3.11 (387.12)} The pilot world, the sphere *Melchizedek*, is the common meeting ground for all beings who are engaged in educating and spiritualizing the ascending mortals of time and space. To an ascender this world is probably the most interesting place in all Nebadon. All evolutionary mortals who graduate from their constellation training are destined to land on Melchizedek, where they are initiated into the regime of the disciplines and spirit progression of the Salvington educational system. And never will you forget your reactions to the first day of life on this unique world, not even after you have reached your Paradise destination.

^{35.3.12 (387.13)} Ascending mortals maintain residence on the Melchizedek world while pursuing their training on the six encircling planets of specialized education. And this same method is adhered to throughout their sojourn on the seventy cultural worlds, the primary spheres of the Salvington circuit.

^{35.3.13 (387.14)} Many diverse activities occupy the time of the numerous beings who reside on the six tributary worlds of the Melchizedek sphere, but as concerns the ascending mortals, these satellites are devoted to the following special phases of study:

- ^{35.3.14 (388.1)} 1. Sphere number one is occupied with the review of the initial planetary life of the ascending mortals. This work is carried on in classes composed of those who hail from a given world of mortal origin. Those from Urantia pursue such an experiential review together.
- ^{35.3.15 (388.2)} 2. The special work of sphere number two consists in a similar review of the experiences passed through on the mansion worlds encircling the premier satellite of the local system headquarters.
- ^{35.3.16 (388.3)} 3. The reviews of this sphere pertain to the sojourn on the capital of the local system and embrace the activities of the remainder of the architectural worlds

sistemului.

4. Pe a patra sferă, ființele se ocupă de recapitularea experiențelor pe cale șaptezeci de lumi tributare constelației și sferelor lor asociate.

5. Pe a cincia sferă, se recapitulează șederea ascendentă de pe lumea- sediu a constelației.

6. Pe sfera numărul șase, timpul este consacrat unei încercări de corelare între aceste cinci epoci, în vederea ajungerii la o coordonare de experiență pregătitoare intrării în școlile primare Melchizedek de instrucție universală.

Școlile de administrare universală și de înțelepciune spirituală sunt situate pe lumea-cămin a Melchizedekilor unde găsim, de asemenea, școlile consacrate unei singure linii de cercetări, cum ar fi energia, materia, organizarea, comunicarea, arhivele, etica și existența comparată a creaturilor.

În Colegiul Melchizedekilor de Înzestrări Spirituale, toate ordinele Fiilor de Dumnezeu - chiar și cele din Paradis - cooperează cu educatorii Melchizedeki și serafici în instruirea multîmilor de îngeri ai destinului, care merg să proclame libertatea spirituală și filiația divină chiar și lumilor îndepărtate ale universului. Această școală specifică a Universității Melchizedek este o instituție exclusiv a universului. Studenții vizitatori provenind din alte țărâmurii nu sunt primiți.

Cursul de învățământ cel mai elevat al administrării universului este dat de Melchizedeki pe lumea lor sediu. Acest Colegiu de Etică Superioară este prezidat de Tatăl Melchizedek originar. În aceste școli, diferitele universuri procedează la schimburi de studenți. Tânărul univers al Nebadonului se situează foarte jos pe scala universurilor în ceea ce privește reușita spirituală și dezvoltarea unei etici elevate. Cu toate acestea, problemele noastre administrative au transformat atât de mult întregul nostru univers într-o vastă clinică în folosul altor creații apropiate, încât colegiile Melchizedekilor sunt pline de studenți vizitatori și observatori provenind și din alte domenii. Alături de grupul imens de înscriși locali, există întotdeauna mai mult de o sută de mii de studenți străini care frecventează școlile Melchizedekilor, deoarece ordinul Melchizedekilor Nebadonului este renumit în întregul Splandon.

4. MUNCA SPECIALĂ A MELCHIZEDEKILOR

O ramură înalt specializată a activităților Melchizedekilor se ocupă de supravegherea carierei morontiale progresive a muritorilor ascendenți. O mare parte a acestei instruiți este dată de răbdătoarele și înțeleptele slujitoare serafice ajutate de muritorii care s-au ridicat la nivele relativ superioare de împlinire universală, însă toată această muncă educativă este plasată sub supravegherea generală a Melchizedekilor în asociere cu Fiii Învățători ai Trinității.

Ordinile Melchizedekilor se consacră în principal vastului sistem educativ și regimului de instruire experiențială al universului local, însă ei funcționează, de asemenea, în misiuni excepționale și în împrejurări neobișnuite. Într-un univers în evoluție, care va sfârși

of the system headquarters cluster.

^{35.3.17 (388.4)} 4. The fourth sphere is occupied with a review of the experiences of the seventy tributary worlds of the constellation and of their associated spheres.

^{35.3.18 (388.5)} 5. On the fifth sphere there is conducted the review of the ascendant sojourn on the constellation headquarters world.

^{35.3.19 (388.6)} 6. The time on sphere number six is devoted to an attempt to correlate these five epochs and thus achieve co-ordination of experience preparatory to entering the Melchizedek primary schools of universe training.

^{35.3.20 (388.7)} The schools of universe administration and spiritual wisdom are located on the Melchizedek home world, where also are to be found those schools devoted to a single line of research, such as energy, matter, organization, communication, records, ethics, and comparative creature existence.

^{35.3.21 (388.8)} In the Melchizedek College of Spiritual Endowment all orders — even the Paradise orders — of the Sons of God co-operate with the Melchizedek and the seraphic teachers in training the hosts who go forth as evangelists of destiny, proclaiming spiritual liberty and divine sonship even to the remote worlds of the universe. This particular school of the Melchizedek University is an exclusive universe institution; student visitors are not received from other realms.

^{35.3.22 (388.9)} The highest course of training in universe administration is given by the Melchizedeks on their home world. This College of High Ethics is presided over by the original Father Melchizedek. It is to these schools that the various universes send exchange students. While the young universe of Nebadon stands low in the scale of universes as regards spiritual achievement and high ethical development, nevertheless, our administrative troubles have so turned the whole universe into a vast clinic for other near-by creations that the Melchizedek colleges are thronged with student visitors and observers from other realms. Besides the immense group of local registrants there are always upward of one hundred thousand foreign students in attendance upon the Melchizedek schools, for the order of Melchizedeks in Nebadon is renowned throughout all Splandon.

4. SPECIAL WORK OF THE MELCHIZEDEKS

^{35.4.1 (388.10)} A highly specialized branch of Melchizedek activities has to do with the supervision of the progressive morontia career of the ascending mortals. Much of this training is conducted by the patient and wise seraphic ministers, assisted by mortals who have ascended to relatively higher levels of universe attainment, but all of this educational work is under the general supervision of the Melchizedeks in association with the Trinity Teacher Sons.

^{35.4.2 (389.1)} While the Melchizedek orders are chiefly devoted to the vast educational system and experiential training regime of the local universe, they also function in unique assignments and in unusual circumstances. In an evolving universe eventually embracing

prin a îngloba aproximativ zece milioane de lumi locuite, se întâmplă în mod necesar numeroase lucruri care ies din obișnuit, iar Melchizedekii acționează tocmai în aceste cazuri de urgență. Pe Edentia, cartierul general al constelației voastre, ei sunt numiți Fii de intervenție. Ei sunt întotdeauna gata să servească în toate situațiile critice fizice, intelectuale sau spirituale, indiferent că este vorba de o planetă, de un sistem, de o constelație sau de un univers. În toate împrejurările timpului și spațiului în care nevoia unui ajutor special se face simțită, întâlnim unul sau mai mulți Fii Melchizedeki.

Când vreun aspect al planului Fiului Creator amenință să eșueze, un Melchizedek pleacă imediat după ajutor. Cu toate acestea, ei sunt rar chemați să funcționeze în prezența unei rebeliuni păcătoase, ca aceea care s-a produs pe Satania.

Melchizedekii sunt primii care intervin în toate cazurile de urgență, de orice natură, pe lumile în care locuiesc creaturi volitive. Ei acționează uneori ca păstrători temporari pe planete nesupuse, în care îndeplinesc slujba de administratori provizorii ai unui guvern planetar care nu și-a făcut datoria. Într-o criză planetară, Fiii Melchizedeki servesc în multe calități unice. Un astfel de Fiu poate ușor să se facă vizibil ființelor muritoare, și uneori chiar s-a întâmplat ca un membru al ordinului lor să se încarneze sub înfățișarea trupului muritor. De șapte ori în istoria Nebadonului, unul dintre ei a servit sub înfățișarea trupului muritor pe o lume evolutivă, și cu numeroase prilejuri Fiii Melchizedeki au apărut și sub înfățișarea altor ordine de creaturi ale universului. Ei sunt, într-adevăr, slujitori de urgență voluntari și înzestrați cu aptitudini variate pe lângă ordinele de inteligențe ale universului și ale tuturor lumilor și sistemelor de lumi.

Melchizedekul care a trăit pe Urantia în timpul lui Abraham era cunoscut local ca Prinț din Salem, deoarece prezida peste o mică colonie de căutători ai adevărului care locuia într-un loc denumit Salem. El s-a oferit voluntar pentru a se încarna sub înfățișarea trupului muritor, iar faptul a fost realizat cu aprobarea administratorilor provizorii Melchizedeki ai planetei. Aceștia se temeau să nu vadă cumva stingându-se lumina vieții pe parcursul acestei perioade de tenebre spirituale crescătoare. Ei au întreținut efectiv adevărul timpului lor și l-au transmis în siguranță lui Abraham și tovarășilor săi.

5. FIII VORONDADEKI

După creația ajutoarelor personale și a primului grup de Melchizedeki multilaterali, Fiul Creator și Spiritul Creativ ai universului local au conceput și au adus la existență al doilea mare ordin variat de filiație universală, Vorondadekii. Ei sunt mai bine cunoscuți ca Părinți ai Constelațiilor, deoarece un fiu al acestui ordin este găsit în mod uniform la conducerea fiecărui guvern al constelației în fiecare univers local.

Numărul Vorondadekilor variază în fiecare univers local. În Nebadon, ei sunt înscrși exact în număr de un milion. Acești Fii, la fel ca și coordonații lor, Melchizedekii, nu posedă puterea de a se reproduce. Nu există metodă cunoscută prin care ei să își poată înmulți numărul.

approximately ten million inhabited worlds, many things out of the ordinary are destined to happen, and it is in such emergencies that the Melchizedeks act. On Edentia, your constellation headquarters, they are known as emergency Sons. They are always ready to serve in all exigencies — physical, intellectual, or spiritual — whether on a planet, in a system, in a constellation, or in the universe. Whenever and wherever special help is needed, there you will find one or more of the Melchizedek Sons.

^{35:4.3 (389.2)} When failure of some feature of the Creator Son's plan is threatened, forthwith will go a Melchizedek to render assistance. But not often are they summoned to function in the presence of sinful rebellion, such as occurred in Satania.

^{35:4.4 (389.3)} The Melchizedeks are the first to act in all emergencies of whatever nature on all worlds where will creatures dwell. They sometimes act as temporary custodians on wayward planets, serving as receivers of a defaulting planetary government. In a planetary crisis these Melchizedek Sons serve in many unique capacities. It is easily possible for such a Son to make himself visible to mortal beings, and sometimes one of this order has even incarnated in the likeness of mortal flesh. Seven times in Nebadon has a Melchizedek served on an evolutionary world in the similitude of mortal flesh, and on numerous occasions these Sons have appeared in the likeness of other orders of universe creatures. They are indeed the versatile and volunteer emergency ministers to all orders of universe intelligences and to all the worlds and systems of worlds.

^{35:4.5 (389.4)} The Melchizedek who lived on Urantia during the time of Abraham was locally known as Prince of Salem because he presided over a small colony of truth seekers residing at a place called Salem. He volunteered to incarnate in the likeness of mortal flesh and did so with the approval of the Melchizedek receivers of the planet, who feared that the light of life would become extinguished during that period of increasing spiritual darkness. And he did foster the truth of his day and safely pass it on to Abraham and his associates.

5. THE VORONDADEK SONS

^{35:5.1 (389.5)} After the creation of the personal aids and the first group of the versatile Melchizedeks, the Creator Son and the local universe Creative Spirit planned for, and brought into existence, the second great and diverse order of universe sonship, the Vorondadeks. They are more generally known as Constellation Fathers because a Son of this order is uniformly found at the head of each constellation government in every local universe.

^{35:5.2 (389.6)} The number of Vorondadeks varies in each local universe, just one million being the recorded number in Nebadon. These Sons, like their co-ordinates, the Melchizedeks, possess no power of reproduction. There exists no known method whereby they can increase their numbers.

35:5.3 (389.7)

În multe privințe, acești Fii formează un corp autonom; ca indivizi, ca grupuri, și chiar ca ordin, ei se autodetermină într-o mare măsură, așa cum o fac Melchizedekii, însă Vorondadekii nu funcționează într-un domeniu atât de vast de activități. Ei nu ating strălucita varietate de însușiri a fraților lor Melchizedeki, însă ei sunt chiar mai demni de încredere și mai eficienți în calitate de conducători și de administratori prevăzători. Ei nu sunt în întregime egali administrativi ai subordonaților lor, Lanonandekii, suverani ai sistemelor, însă depășesc toate ordinele de filiație universală în statornicia intenției și în divinitatea judecății.

Cu toate că deciziile și ordonanțele acestui ordin de Fii sunt întotdeauna în acord cu spiritul de filiație divină și în armonie cu politica Fiului Creator, ei au fost citați în fața Fiului Creator pentru anumite erori, iar decizia lor referitoare la detaliile tehnice a fost uneori revocată în apel de tribunalele superioare ale universului. Însă rareori se întâmplă ca acești Fii să cadă îngreșeală, și ei nu s-au lăsat niciodată antrenati într-o rebeliune. În întreaga istorie a Nebadonului, nu am găsit niciodată un Vorondadek care să ofenseze guvernul universului.

Serviciul Vorondadekilor în universurile locale este amplu și variat. Ei servesc în calitate de ambasadori pe lângă celelalte universuri și de consuli reprezentând constelațiile în interiorul universului lor natal. Printre toate ordinele de filiație ale unui univers local, lor le este încredințată cel mai adesea deplina delegare a puterilor suverane de exercitat în situațiile critice ale universului.

Un observator Vorondadek este de obicei prezent pe lumi izolate, afundate în întunericul spiritual, aceste sfere supuse izolării planetare din cauza rebeliunii și a greșelilor lor, până la restabilirea statutului lor normal. Pe parcursul anumitor crize, acest observator Preaînalt ar putea exercita o autoritate absolută și arbitrară asupra tuturor ființelor celeste atașate acestei planete. Analele Salvingtonului menționează că Vorondadekii au uzat uneori de această autoritate ca regenți ai Preaînaltului anumitor planete. Și tot așa s-a petrecut chiar și pe lumi locuite care au fost neatinse de rebeliune.

Se întâmplă adesea ca un corp de doisprezece sau de mai mulți Fii Vorondadeki să se constituie într-un înalt tribunal de revizie și de apel cu privire la cazurile speciale implicând statutul unei planete sau al unui sistem. Cu toate acestea, munca lor relevă mai mult funcțiunea legislativă nativă a guvernelor constelațiilor. Ca urmare a tuturor acestor servicii, Fiii Vorondadeki au devenit istoricii universurilor locale. Ei sunt personal la curent cu toate luptele politice și răsturnările sociale ale lumilor locuite.

6. PĂRINȚII CONSTELAȚIILOR

Cel puțin trei Vorondadeki sunt atașați guvernului fiecăreia din cele o sută de constelații ale unui univers local. Ei sunt aleși de Fiul Creator și desemnați de Gabriel cu titlul de Preaînalti ai constelațiilor pentru a servi acolo pe parcursul unui decamileniu - 10.000 de ani standard, sau 50.000 de ani ai timpului Urantiei. Preaînaltul care domnește, Tatăl Constelației, are doi aliați, un senior și un junior. La fiecare schimbare de administrație, asociatul senior devine șef al guvernului,

35:5.3 (389.1) In many respects these Sons are a self-governing body; as individuals and as groups, even as a whole, they are largely self-determinative, much as are the Melchizedeks, but Vorondadeks do not function through such a wide range of activities. They do not equal their Melchizedek brethren in brilliant versatility, but they are even more reliable and efficient as rulers and farseeing administrators. Neither are they quite the administrative peers of their subordinates, the Lanonandek System Sovereigns, but they excel all orders of universe sonship in stability of purpose and in divinity of judgment.

35:5.4 (390.1) Although the decisions and rulings of this order of Sons are always in accordance with the spirit of divine sonship and in harmony with the policies of the Creator Son, they have been cited for error to the Creator Son, and in details of technique their decisions have sometimes been reversed on appeal to the superior tribunals of the universe. But these Sons rarely fall into error, and they have never gone into rebellion; never in all the history of Nebadon has a Vorondadek been found in contempt of the universe government.

35:5.5 (390.2) The service of the Vorondadeks in the local universes is extensive and varied. They serve as ambassadors to other universes and as consuls representing constellations within their native universe. Of all orders of local universe sonship they are the most often intrusted with the full delegation of sovereign powers to be exercised in critical universe situations.

35:5.6 (390.3) On those worlds segregated in spiritual darkness, those spheres which have, through rebellion and default, suffered planetary isolation, an observer Vorondadek is usually present pending the restoration of normal status. In certain emergencies this Most High observer could exercise absolute and arbitrary authority over every celestial being assigned to that planet. It is of record on Salvington that the Vorondadeks have sometimes exercised such authority as Most High regents of such planets. And this has also been true even of inhabited worlds that were untouched by rebellion.

35:5.7 (390.4) Often a corps of twelve or more Vorondadek Sons sits en banc as a high court of review and appeal concerning special cases involving the status of a planet or a system. But their work more largely pertains to the legislative functions indigenous to the constellation governments. As a result of all these services, the Vorondadek Sons have become the historians of the local universes; they are personally familiar with all the political struggles and the social upheavals of the inhabited worlds.

6. THE CONSTELLATION FATHERS

35:6.1 (390.5) At least three Vorondadeks are assigned to the rulership of each of the one hundred constellations of a local universe. These Sons are selected by the Creator Son and are commissioned by Gabriel as the *Most Highs* of the constellations for service during one dekamillennium — 10,000 standard years, about 50,000 years of Urantia time. The reigning Most High, the Constellation Father, has two associates, a senior and a junior. At each change of administration the senior

cel junior preluând datoriile seniorului, iar Vorondadekii fără nici o însărcinare rămași pe lumile Salvingtonului desemnează pe unul dintre ei în calitate de candidat susceptibil de a prelua responsabilitățile asociatului junior. Astfel, conform politicii de moment, fiecare dintre șefii Preaînălți petrece, în sediul unei constelații, o perioadă de serviciu de trei decamilenii, sau 150.000 de ani pe Urantia.

Cei o sută de Tați ai Constelațiilor, capii actuali prezidând peste guvernele constelațiilor, constituie cabinetul consultativ suprem al Fiului Creator. Consiliul lor ne reunește adesea pe lumea sediu a universului. Câmpul de acțiune și sfera de influență a deliberărilor sale este nelimitată, însă el se ocupă, în principal, de bunăstarea constelației și de unificarea și administrarea întregului univers local.

Când obligațiile Tatălui unei Constelații îl fac să plece în sediul universului său local, ceea ce se întâmplă adesea, asociatul său senior devine directorul în exercițiu al treburilor constelației. Funcția normală a asociatului senior este să supravegheze a treburilor spirituale, în timp ce asociatul junior se ocupă personal de bunăstarea fizică a constelațiilor. Cu toate acestea, nici o politică majoră nu este pusă în aplicare într-o constelație fără ca cei trei Preaînălți să fie de acord asupra tuturor detaliilor de execuție a ei.

Întregul mecanism de informare spirituală și de canale de comunicare este la dispoziția Preaînălților constelațiilor. Ei sunt în perfect contact cu superiorii lor de pe Salvington și cu subordonații lor direcți, suveranii sistemelor locale. Ei se reunesc frecvent în consiliu cu suveranii sistemelor pentru a delibera asupra stării constelației.

Preaînălții se înconjoară cu un corp de consilieri ai căror număr și componență variază de la o vreme la alta, conform prezenței grupurilor diverse în sediul constelației și, de asemenea, conform variației nevoilor locale. Pe parcursul unor perioade de tensiune ei pot cere un complement al ordinului Fiilor Vorondadekii pentru ai ajuta în munca administrativă, și îl vor primi repede. Norlatiadek, propria voastră constelație, este în prezent administrată de doisprezece Fii Vorondadekii.

7. LUMILE VORONDADEK

Al doilea grup de șapte lumi din circuitul celor șaptezeci de sfere primare înconjurând Salvingtonul conține planetele Vorondadek. Fiecare dintre aceste sfere, cu cei zece sateliți care o înconjoară, este consacrată unei faze speciale a activităților Vorondadekilor. Muritorii ascendenți ating pe aceste patruzeci și nouă de domenii apogeul educației lor în ceea ce privește legislația universului.

Ascenderii muritori au observat funcționarea adunărilor legislative pe lumile sediu ale constelației, însă aici, pe lumile Vorondadek, ei participă la stabilirea legislației generale actuale a universului local, sub tutela Vorondadekilor seniori. Aceste ordonanțe sunt menite să coordoneze diversele decizii ale adunărilor legislative autonome ale celor o sută de constelații. Instrucția procurată de școlile Vorondadek nu este depășită nici

asociate devine capul guvernului, iar juniorul asumă datoriile seniorului, în timp ce asociații Vorondadekii rezidenți pe Salvingtonul lor numesc unul dintre ei în calitate de candidat pentru selecție pentru a asuma responsabilitățile juniorului asociat. Astfel, fiecare dintre cei o sută de Preaînălți, în conformitate cu politica prezentă, are o perioadă de serviciu la sediul unei constelații de trei decamilenii, sau 150.000 de ani pe Urantia.

35.6.2 (390.6) The one hundred Constellation Fathers, the actual presiding heads of the constellation governments, constitute the supreme advisory cabinet of the Creator Son. This council is in frequent session at universe headquarters and is unlimited in the scope and range of its deliberations but is chiefly concerned with the welfare of the constellations and with the unification of the administration of the entire local universe.

35.6.3 (391.1) When a Constellation Father is in attendance upon duties at the universe headquarters, as he frequently is, the senior associate becomes acting director of constellation affairs. The normal function of the senior associate is the oversight of spiritual affairs, while the junior associate is personally occupied with the physical welfare of the constellation. No major policy, however, is ever carried out in a constellation unless all three of the Most Highs are agreed upon all the details of its execution.

35.6.4 (391.2) The entire mechanism of spirit intelligence and communication channels is at the disposal of the constellation Most Highs. They are in perfect touch with their superiors on Salvington and with their direct subordinates, the sovereigns of the local systems. They frequently convene in council with these System Sovereigns to deliberate upon the state of the constellation.

35.6.5 (391.3) The Most Highs surround themselves with a corps of counselors, which varies in number and personnel from time to time in accordance with the presence of the various groups at constellation headquarters and also as the local requirements vary. During times of stress they may ask for, and will quickly receive, additional Sons of the Vorondadek order to assist with the administrative work. Norlatiadek, your own constellation, is at present administered by twelve Vorondadek Sons.

7. THE VORONDADEK WORLDS

35.7.1 (391.4) The second group of seven worlds in the circuit of seventy primary spheres surrounding Salvington comprise the Vorondadek planets. Each of these spheres, with its six encircling satellites, is devoted to a special phase of Vorondadek activities. On these forty-nine realms the ascending mortals secure the acme of their education respecting universe legislation.

35.7.2 (391.5) The ascending mortals have observed the legislative assemblies as they functioned on the headquarters worlds of the constellations, but here on these Vorondadek worlds they participate in the enactment of the actual general legislation of the local universe under the tutelage of the senior Vorondadeks. Such enactments are designed to co-ordinate the varied pronouncements of the autonomous legislative

măcar pe Uversa. Această instruire este progresivă; extinzându-se de pe prima sferă, cu muncă suplimentară pe cei șase sateliți ai ei, în sus prin cele șase sfere rămase și prin grupurile lor satelit asociate.

Pelerinii ascendenți vor lua contact cu numeroase activități noi pe aceste lumi de studiu și de muncă practică. Nu ne este interzis să revelăm aceste ocupații noi și nebănuite, însă noi abandonăm orice speranță de a-i putea descrie aceste întreprinderi minții materiale a ființelor muritoare. Ne lipsește terminologia de a transmite semnificația acestor activități celeste și nu există activități umane analoge care să ne poată permite să ilustrăm aceste noi ocupații ale muritorilor ascendenți pe măsură ce aceștia își urmează studiile pe aceste patruzeci și nouă de lumi. Și mai sunt multe alte activități care, deși nefăcând parte din regimul ascendent, sunt centrate pe lumile Vorondadek ale circuitului Salvingtonului.

8. FIII LANONANDEKI

După creația Vorondadekilor, Fiul Creator și Spiritul Mamă ai Universului se unesc în vederea aducerii la existență a celui de al treilea ordin de filiație universală, Lanonandekii. Cu toate că Lanonandekii se ocupă de diverse probleme legate de administrarea sistemelor, ei sunt cel mai bine cunoscuți ca Suverani ai Sistemelor, guvernând sistemele locale, și ca Prinți Planetari, șefi administrativi ai lumilor locuite.

Aceste ființe fac parte dintr-un ordin de filiație mai tardiv și inferior în ceea ce privește nivelul de divinitate. Le-a fost deci necesar să urmeze anumite cursuri de instruire pe lumile Melchizedek pentru a-și pregăti serviciul lor ulterior. Ele au fost primii studenți ai Universității Melchizedek, și au fost clasate și confirmate de maeștrii lor și de examinatorii Melchizedeki, conform cu aptitudinile lor, cu personalitățile lor și cu înfăptuirile lor.

Universul Nebadonului și-a început existența exact cu douăsprezece milioane de Lanonandeki și atunci când au trecut prin sfera Melchizedek ei au fost împărțiți pe parcursul probelor finale în trei clase:

1. Lanonandekii Primari. Rangul cel mai elevat conține 709.841. Aceștia sunt Fiii desemnați ca Suverani ai Sistemelor și ca asistenți pe lângă consiliile supreme ale constelațiilor, precum și ca consilieri în munca administrativă superioară a universului.

2. Lanonandekii Secundari. Când Fiii din acest ordin au ieșit din sfera Melchizedek, erau în număr de 10.234.601. Ei au primit misiuni de Prinți Planetari, unde sunt atașați rezervelor ordinului.

3. Lanonandekii Terțiari. Acest grup conținea 1,055,558 Fiii, care au fost asistenți subordonați, mesageri conservatori, comisionarmandatari și observatori. Ei au asigurat serviciile diverse ale unui sistem și ale lumilor care îl compun.

Nu le este posibil acestor Fii să progreseze de la un grup la altul așa cum se întâmplă cu ființele

assemblies of the one hundred constellations. The instruction to be had in the Vorondadek schools is unexcelled even on Uversa. This training is progressive, extending from the first sphere, with supplemental work on its six satellites, on up through the remaining six primary spheres and their associated satellite groups.

^{35.7.3 (391.6)} The ascending pilgrims will be introduced to numerous new activities on these worlds of study and practical work. We are not forbidden to undertake the revelation of these new and undreamed-of pursuits, but we despair of being able to portray these undertakings to the material mind of mortal beings. We are without words to convey the meanings of these supernal activities, and there are no analogous human engagements which might be utilized as illustrations of these new occupations of the ascending mortals as they pursue their studies on these forty-nine worlds. And many other activities, not a part of the ascendant regime, are centered on these Vorondadek worlds of the Salvington circuit.

8. THE LANONANDEK SONS

^{35.8.1 (392.1)} After the creation of the Vorondadeks, the Creator Son and the Universe Mother Spirit unite for the purpose of bringing into existence the third order of universe sonship, the Lanonandeks. Although occupied with varied tasks connected with the system administrations, they are best known as System Sovereigns, the rulers of the local systems, and as Planetary Princes, the administrative heads of the inhabited worlds.

^{35.8.2 (392.2)} Being a later and lower — as concerns divinity levels — order of sonship creation, these beings were required to pass through certain courses of training on the Melchizedek worlds in preparation for subsequent service. They were the first students in the Melchizedek University and were classified and certified by their Melchizedek teachers and examiners according to ability, personality, and attainment.

^{35.8.3 (392.3)} The universe of Nebadon began its existence with exactly twelve million Lanonandeks, and when they had passed through the Melchizedek sphere, they were divided in the final tests into three classes:

^{35.8.4 (392.4)} 1. *Primary Lanonandeks.* Of the highest rank there were 709,841. These are the Sons designated as System Sovereigns and assistants to the supreme councils of the constellations and as counselors in the higher administrative work of the universe.

^{35.8.5 (392.5)} 2. *Secondary Lanonandeks.* Of this order emerging from Melchizedek there were 10,234,601. They are assigned as Planetary Princes and to the reserves of that order.

^{35.8.6 (392.6)} 3. *Tertiary Lanonandeks.* This group contained 1,055,558. These Sons function as subordinate assistants, messengers, custodians, commissioners, observers, and prosecute the miscellaneous duties of a system and its component worlds.

^{35.8.7 (392.7)} It is not possible, as it is with evolutionary beings, for these Sons to progress from one group to

evolutive. După ce au fost instruiți de Melchizedek, după ce au fost o dată puși la încercare și clasificați, ei servesc întotdeauna conform rangului acordat. Ei nu se reproduc, iar numărul lor în univers este staționar.

În cifre rotunde, Fiii ordinului Lanonandek se clasează pe Salvington după cum urmează:

Coordonatori de Univers și Consilieri de Constelație . 100.000

Suverani de Sistem și Asistenți 600.000

Prinți Planetari și Rezerve 10.000.000

Corpuri de Mesageri 400.000

Conservatori și Arhivari 100.000

Corp de Rezervă 800.000

Lanonandekii aparțin acestui ordin de filiație puțin inferior celui al Melchizedekilor și Voronandekilor. Ei aduc deci servicii încă și mai mari în unitățile subordonate ale universului, deoarece pot să se apropie și mai mult de umilele creaturi ale raselor inteligente. Ei suportă, de asemenea, cele mai mari riscuri de a se rătăci, de a nu respecta tehnica acceptabilă a unui guvern al universului. Însă acești Lanonandekii, în special cei al ordinului primar, sunt cei mai capabili și mai înzestrați dintre toți administratorii unui univers local. În ceea ce privește aptitudinea lor de a executa, ei nu sunt depășiți decât de Gabriel și de aliații săi nerevelați.

9. ȘEFII LANONANDEKI

Lanonandeki sunt permanenți în calitate de conducători ai planetelor și acționează, la rândul lor, ca suverani ai sistemelor. Un Fiu al ordinului lor domnește astăzi pe Jerusem, cartierul general al sistemului vostru local de lumi locuite.

Suveranii Sistemelor guvernează în comisii de câte doi sau trei, în sediul fiecărui sistem locuit. La fiecare zece mii de ani, Tatăl Constelației numește unul dintre acești Lanonandeki ca șef, însă se întâmplă uneori ca șeful acestui trio să nu fie schimbat, guvernatorii constelațiilor având deplină libertate în privința acesteieștiuni. Personalul guvernelor sistemului nu se schimbă dintr-o dată, decât în cazul în care se întâmplă vreun fel de tragedie.

Când Suveranii de Sistem sau asistenții sunt rechemați, consiliul suprem situat în sediul constelației îi înlocuiește luând din rezervele ordinului. Pe Edentia, rezervele sunt mai mari decât media indicată.

Consiliile supreme ale lanonandekilor sunt staționate în sediile diverselor constelații. Aceste corpuri sunt prezidate de Preaînaltul asociat senior al Tatălui Constelației, în timp ce asociatul junior supraveghează rezervele ordinului secundar.

another. When subjected to the Melchizedek training, when once tested and classified, they serve continuously in the rank assigned. Neither do these Sons engage in reproduction; their number in the universe is stationary.

35:8.8 (392.8) In round numbers the Lanonandek order of Sons is classified on Salvington as follows:

35:8.9 (392.9) Universe Co-ordinators and Constellation Counselors. 100,000

35:8.10 (392.10) System Sovereigns and Assistants..... 600,000

35:8.11 (392.11) Planetary Princes and Reserves.....10,000,000

35:8.12 (392.12) Messenger Corps..... 400,000

35:8.13 (392.13) Custodians and Recorders..... 100,000

35:8.14 (392.14) Reserve Corps..... 800,000

35:8.15 (392.15) Since Lanonandeks are a somewhat lower order of sonship than the Melchizedeks and the Voronandeks, they are of even greater service in the subordinate units of the universe, for they are capable of drawing nearer the lower creatures of the intelligent races. They also stand in greater danger of going astray, of departing from the acceptable technique of universe government. But these Lanonandeks, especially the primary order, are the most able and versatile of all local universe administrators. In executive ability they are excelled only by Gabriel and his unrevealed associates.

9. THE LANONANDEK RULERS

35:9.1 (393.1) The Lanonandeks are the continuous rulers of the planets and the rotating sovereigns of the systems. Such a Son now rules on Jerusem, the headquarters of your local system of inhabited worlds.

35:9.2 (393.2) The System Sovereigns rule in commissions of two or three on the headquarters of each system of inhabited worlds. The Constellation Father names one of these Lanonandeks as chief every dekamillennium. Sometimes no change in the head of the trio is made, the matter being entirely optional with the constellation rulers. System governments do not suddenly change in personnel unless a tragedy of some sort occurs.

35:9.3 (393.3) When System Sovereigns or assistants are recalled, their places are filled by selections made by the supreme council located on the constellation headquarters from the reserves of that order, a group which is larger on Edentia than the average indicated.

35:9.4 (393.4) The supreme Lanonandek councils are stationed on the various constellation headquarters. Such a body is presided over by the senior Most High associate of the Constellation Father, while the junior associate supervises the reserves of the secondary order.

Suveranii Sistemului își merită cu adevărat numele; ei sunt aproape suverani în treburile locale ale lumilor locuite. Ei sunt aproape paterni după felul în care îi conduc pe Prinții Planetari, Fiii Materiali și spiritele ocrotitoare. Controlul personal al suveranilor este aproape complet. Acești șefi nu sunt supravegheați de observatori ai trinității venind din universul central. Ei sunt subdiviziunea executivă a universului local. Ca custozii însărcinați să pună în execuție ordonanțele legislative, precum și ca executivi însărcinați cu aplicarea verdictelor judecătorești, ei se găsesc în singurul loc din întreaga administrație a universului în care lipsa de loialitate personală față de voința Fiului Mihail poate cel mai ușor să se implanteze și caută să se afirme.

Universul nostru local a avut neșansa ca mai mult de șapte sute de Fii ai acestui ordin al lanonandekilor să se fi răsculat contra guvernului universului, aruncând astfel în confuzie mai multe sisteme și numeroase planete. Printre acești delicvenți nu au existat decât trei Suverani de Sisteme; practic toți acești fii aparțineau celui de al doilea sau celui de al treilea ordin, Prinții Planetari sau Lanonandekii Terțieri.

Marele număr de Fii care nu au rămas integrați nu implică nici o greșeală la creatorii lor. Ei ar fi putut să fie făcuți divin perfecți, însă au fost creați astfel încât să înțeleagă mai bine creaturile evolutive care locuiesc pe lumile timpului și ale spațiului, și pentru a putea să se apropie de ele.

Dintre toate universurile locale ale Orvontonului, cu excepția Henselonului, al nostru este cel care a pierdut cel mai mare număr de Fii din acest ordin. Opinia generală despre Uversa este că noi am avut atât de multe dificultăți administrative în Nebadon din cauza Fiilor noștri din ordinul lanonandekilor, care au fost creați cu un foarte mare grad de libertate personală în a realiza alegeri și proiecte. Nu prezintă aceste observații ca pe o critică. Creatorul universului nostru local are deplină autoritate și depline puteri pentru a acționa în acest fel. Cu toate că acești Fii înzestrați cu un astfel de liber arbitru provoacă necazuri excesive în primele etape ale universului, Preaînălții noștri conducători susțin că în momentul în care lucrurile vor fi complet cernute și definitiv așternute, câștigurile de loialitate superioară și serviciul voluntar mai complet din partea acestor Fii, de acum bine puși la încercare, vor compensa de departe confuzia și tribulațiile epocilor primitive.

În caz de rebeliune în cartierul general al unui sistem, într-un interval de timp relativ scurt este instalat un nou suveran, însă nu este la fel pe planetele individuale. Ele sunt unitățile care compun creația materială, iar liberul arbitru al creaturilor este un factor în judecata finală a tuturor acestor probleme. Prinții Planetari succesivi sunt desemnați pentru lumile izolate, planetele ale căror prinți de autoritate se poate să se fi răătăcit, însă ei nu preiau guvernarea activă a acestor lumi înainte ca efectele insurecției să fi fost parțial dominate și înlocuite cu măsuri reparatoare adoptate de Melchizedeki și de alte personalități slujitoare. Rebeliunea unui Prinț Planetar izolează instantaneu planeta sa; circuitele spirituale locale sunt imediat întrerupte. Doar un Fiu de manifestare poate restabili liniile de comunicare interplanetară pe o astfel de lume spirituală izolată.

35:9.5 (393.5) The System Sovereigns are true to their names; they are well-nigh sovereign in the local affairs of the inhabited worlds. They are almost paternal in their direction of the Planetary Princes, the Material Sons, and the ministering spirits. The personal grasp of the sovereign is all but complete. These rulers are not supervised by Trinity observers from the central universe. They are the executive division of the local universe, and as custodians of the enforcement of legislative mandates and as executives for the application of judicial verdicts, they present the one place in all universe administration where personal disloyalty to the will of the Michael Son could most easily and readily intrench itself and seek to assert itself.

35:9.6 (393.6) Our local universe has been unfortunate in that over seven hundred Sons of the Lanonandek order have rebelled against the universe government, thus precipitating confusion in several systems and on numerous planets. Of this entire number of failures only three were System Sovereigns; practically all of these Sons belonged to the second and third orders, Planetary Princes and tertiary Lanonandeks.

35:9.7 (393.7) The large number of these Sons who have lapsed from integrity does not indicate any fault in creatorship. They could have been made divinely perfect, but they were so created that they might better understand, and draw near to, the evolutionary creatures dwelling on the worlds of time and space.

35:9.8 (393.8) Of all the local universes in Orvonton, our universe has, with the exception of Henselon, lost the largest number of this order of Sons. On Uversa it is the consensus that we have had so much administrative trouble in Nebadon because our Sons of the Lanonandek order have been created with such a large degree of personal liberty in choosing and planning. I do not make this observation by way of criticism. The Creator of our universe has full authority and power to do this. It is the contention of our high rulers that, while such free-choosing Sons make excessive trouble in the earlier ages of the universe, when things are fully sifted and finally settled, the gains of higher loyalty and fuller volitional service on the part of these thoroughly tested Sons will far more than compensate for the confusion and tribulations of earlier times.

35:9.9 (394.1) In the event of rebellion on a system headquarters, a new sovereign is usually installed within a comparatively short time, but not so on the individual planets. They are the component units of the material creation, and creature free will is a factor in the final adjudication of all such problems. Successor Planetary Princes are designated for isolated worlds, planets whose princes of authority may have gone astray, but they do not assume active rulership of such worlds until the results of insurrection are partially overcome and removed by the remedial measures adopted by the Melchizedeks and other ministering personalities. Rebellion by a Planetary Prince instantly isolates his planet; the local spiritual circuits are immediately severed. Only a bestowal Son can re-establish interplanetary lines of communication on such a spiritually isolated world.

Există un plan pentru salvarea Fiilor Lanonandeki nesupuși și nesocotiți. Mulți dintre ei au profitat de această provizie de milostenie, însă nu li se va mai permite niciodată să opereze în acele poziții din care au eșuat. După reabilitare, lor li se încredințează cu îndatoriri unor țeluri de conservatori în departamente de administrare fizică.

35:9.10 (394.2) There exists a plan for saving these wayward and unwise Sons, and many have availed themselves of this merciful provision; but never again may they function in those positions wherein they defaulted. After rehabilitation they are assigned to custodial duties and to departments of physical administration.

10. LUMILE LANONANDEKE

În circuitul celor șaptezeci de planete ale Salvingtonului, al treilea grup de șapte lumi cu cei patruzeci și doi de sateliți respectivi, constituie grupul Lanonandek de sfere administrative. Pe aceste domenii, Lanonandekii experimentați, aparținând corpului celor care au fost Suverani de Sisteme împlinesc funcțiunile de instructori administrativi ai pelerinilor ascendenți și ai oștirilor serafice. Pe capitalele sistemice, muritorii evolutivi observă munca administratorilor ai sistemului, însă aici participă la coordonarea efectivă a deciziilor administrative a celor zece mii de sisteme locale.

Aceste școli administrative ale universului local sunt supravegheate de un corp de Fiii Lanonandeki înzestrat cu o experiență îndelungată ca Suverani de Sistem și în calitate de consilieri ai constelațiilor. Aceste colegii executive nu sunt depășite decât de școlile administrative ale Ensei.

În același timp în care servesc ca sfere de pregătire pentru ascenderii muritori, lumile Lanonandek sunt centrele de vaste întreprinderi care legate de operațiunile administrative normale și obișnuite ale universului. Pe tot drumul către Paradis, pelerinii ascendenți își urmează studiile în școlile practice de cunoaștere aplicată - se pregătesc făcând efectiv lucrurile care li se predau. Sistemul educativ universal, prezentat de Melchizedeki, este practic progresiv, semnificativ și experiențial. El înglobează instruirea în lucrurile materiale, intelectuale, morontiale, și spirituale.

Referitor la sferile administrative ale lanonandekilor, cea mai mare parte a Fiilor salvați ai acestui ordin servesc ca deținători și directori ai treburilor planetare. Și acești Prinții Planetari neglijenți și aliații lor rebeli care aleg să accepte reabilitarea oferită, vor continua să servească în aceste posturi de muncă curentă cel puțin până când universul Nebadonului va fi stabilizat în lumină și viață.

Mulți dintre acești Fii Lanonandeki din sistemele mai vechi au stabilit, cu toate acestea, magnifice pagini de serviciu, de administrare și de înfăptuire spirituală. Ei formează un grup nobil, fidel și loial, în ciuda tendinței lor de a cădea în greșeală prin sofisme de libertate personală și ficțiuni de autodeterminare.

[Prezentat de Căpetenia Arhanghelilor acționând prin autoritatea lui Gabriel din Salvington.]

10. THE LANONANDEK WORLDS

35:10.1 (394.3) The third group of seven worlds in the Salvington circuit of seventy planets, with their respective forty-two satellites, constitute the Lanonandek cluster of administrative spheres. On these realms the experienced Lanonandeks belonging to the ex-System Sovereign corps officiate as administrative teachers of the ascending pilgrims and the seraphic hosts. The evolutionary mortals observe the system administrators at work on the system capitals, but here they participate in the actual co-ordination of the administrative pronouncements of the ten thousand local systems.

35:10.2 (394.4) These administrative schools of the local universe are supervised by a corps of Lanonandek Sons who have had long experience as System Sovereigns and as constellation counselors. These executive colleges are excelled only by the administrative schools of Ensa.

35:10.3 (394.5) While serving as training spheres for ascending mortals, the Lanonandek worlds are the centers for extensive undertakings having to do with the normal and routine administrative operations of the universe. All the way in to Paradise the ascending pilgrims pursue their studies in the practical schools of applied knowledge — actual training in really doing the things they are being taught. The universe educational system sponsored by the Melchizedeks is practical, progressive, meaningful, and experiential. It embraces training in things material, intellectual, morontial, and spiritual.

35:10.4 (394.6) It is in connection with these administrative spheres of the Lanonandeks that most of the salvaged Sons of that order serve as custodians and directors of planetary affairs. And these defaulting Planetary Princes and their associates in rebellion who choose to accept the proffered rehabilitation will continue to serve in these routine capacities, at least until the universe of Nebadon is settled in light and life.

35:10.5 (394.7) Many of the Lanonandek Sons in the older systems, however, have established wonderful records of service, administration, and spiritual achievement. They are a noble, faithful, and loyal group, notwithstanding their tendency to fall into error through fallacies of personal liberty and fictions of self-determination.

35:10.6 (394.8) [Sponsored by the Chief of Archangels acting by authority of Gabriel of Salvington.]

Capitolul 36. Purtătorii vieții

⇨ 035

CARTEA URANTIA

037 ⇨

PARTE II. UNIVERSUL LOCAL

CAPITOLUL 36 PURTĂTORII VIEȚII

Secțiuni

Introduction

1. Originea și natura Purtătorilor Vieții
2. Lumile Purtătorilor Vieții
3. Transplantarea vieții
4. Purtătorii de viață Melchizedeki
5. Cele Șapte Spirite-Minte Adjutante
6. Forțele vii

PAPER 36 THE LIFE CARRIERS

SECTIONS

Introduction

1. Origin and Nature of Life Carriers
2. The Life Carrier Worlds
3. Life Transplantation
4. Melchizedek Life Carriers
5. The Seven Adjutant Mind-Spirits
6. Living Forces

Introduction

VIAȚA nu ia naștere în mod spontan. Ea este construită conform planurilor formulate de Arhitecții Ființei (nerevelați) și apare pe planetele locuite fie prin importare directă, fie ca rezultat al operațiunilor Purtătorilor Vieții din universurile locale. Acești Purtători ai Vieții se numără printre membrii cei mai interesați și cei mai înzestrați ai familiei diversificate a Fiilor universali. Ei sunt însărcinați să elaboreze viața creaturilor și să o transporte în sferile planetare. După ce au implantat această viață pe lumile noi, ei rămân acolo timp de lungi perioade pentru a favoriza dezvoltarea ei.

1. ORIGINEA ȘI NATURA PURTĂTORILOR VIEȚII

Cu toate că Purtătorii Vieții aparțin familiei filiației divine, ei sunt un tip particular și distinct de Fii universali, deoarece ei constituie într-un univers local singurul grup de viață inteligentă la creația căruia participă conducătorii suprauniversurilor. Purtătorii Vieții sunt descendenții a trei personalități preexistente: Fiul Creator, Spiritul-Mamă al Universului și, prin desemnare, unul dintre cei trei Îmbătrâniți de Zile prezidând peste destinele suprauniversului respectiv. Cei Îmbătrâniți de Zile, singurii care pot decreta anihilarea vieții inteligente, participă la crearea Purtătorilor Vieții care sunt însărcinați să stabilească viața fizică pe lumile în evoluție.

În lumile Nebadonului, arhivele noastre menționează creația a o sută de milioane de Purtători ai Vieții. Acest corp eficient de răspânditori ai vieții nu este

INTRODUCTION

^{36:0.1 (396.1)} LIFE does not originate spontaneously. Life is constructed according to plans formulated by the (unrevealed) Architects of Being and appears on the inhabited planets either by direct importation or as a result of the operations of the Life Carriers of the local universes. These carriers of life are among the most interesting and versatile of the diverse family of universe Sons. They are intrusted with designing and carrying creature life to the planetary spheres. And after planting this life on such new worlds, they remain there for long periods to foster its development.

1. ORIGIN AND NATURE OF LIFE CARRIERS

^{36:1.1 (396.2)} Though the Life Carriers belong to the family of divine sonship, they are a peculiar and distinct type of universe Sons, being the only group of intelligent life in a local universe in whose creation the rulers of a superuniverse participate. The Life Carriers are the offspring of three pre-existent personalities: the Creator Son, the Universe Mother Spirit, and, by designation, one of the three Ancients of Days presiding over the destinies of the superuniverse concerned. These Ancients of Days, who alone can decree the extinction of intelligent life, participate in the creation of the Life Carriers, who are intrusted with establishing physical life on the evolving worlds.

^{36:1.2 (396.3)} In the universe of Nebadon we have on record the creation of one hundred million Life Carriers. This efficient corps of life disseminators is not a truly

un grup cu adevărat autonom. El este dirijat de trioul determinant al vieții constituit din Gabriel, din Tatăl Melchizedek și din Nambia, Purtătorul de Viață originar și primul născut al Nebadonului. Însă, în toate fazele administrării sale divizionare, el este autonom.

Purtătorii Vieții sunt împărțiți în trei mari categorii: prima categorie este cea a Purtătorilor Vieții seniori, a doua este cea a asistenților lor, și a treia cea a păstrătorilor. Categoria primară este subîmpărțită în doisprezece grupuri de specialiști în diverse forme de manifestare a vieții. Segregarea în aceste trei diviziuni a fost efectuată de Melchizedeki, care au condus experiențe în acest sens pe sfera-sediu a Purtătorilor Vieții. De atunci, Melchizedekii au fost întotdeauna strâns asociați cu Purtătorii Vieții și îi însoțesc întotdeauna atunci când pleacă pentru a implanta viața pe o nouă planetă.

Când o planetă evolutivă este definitiv stabilizată în lumină și viață, Purtătorii Vieții se organizează în corpuri deliberative superioare, având capacitate consultativă, pentru a contribui la administrarea și la dezvoltarea ulterioară a lumii și a ființelor ei slăvite. În epocile posterioare și bine stabilite ale unui univers în evoluție, numeroase alte sarcini sunt încredințate Purtătorilor Vieții.

2. LUMILE PURTĂTORILOR VIEȚII

Melchizedekii exercită supravegherea generală a celui de al patrulea grup de șapte sfere primare în circuitul Salvingtonului. Aceste lumi de Purtători ai Vieții sunt desemnate după cum urmează:

1. Sediul Purtătorilor Vieții.
2. Sfera de proiecte viții.
3. Sfera de conservare a vieții.
4. Sfera de evoluție a vieții.
5. Sfera vieții asociate cu mintea.
6. Sfera minții și a spiritului în ființele vii.
7. Sfera vieții nerevelate.

Fiecare dintre aceste sfere este înconjurată de șase sateliți, pe care sunt centrate fazele speciale ale tuturor activităților Purtătorilor Vieții în univers.

Lumea Numărul Unu, sfera sediu, cât și cei șase sateliți ai săi tributari, este consacrată studiului vieții universale, viața în toate fazele sale de manifestare cunoscute. Aici este locul în care este situat colegiul de planuire a vieții în care funcționează maeștrii și consilierii Uversei, ai Havonei și chiar ai Paradisului. Am permisiunea să destăinui că cele șapte amplasări centrale ale spiritelor minte adjutante sunt situate pe această lume a Purtătorilor Vieții.

Numărul zece - baza sistemului zecimal - este inherent universului fizic, însă nu și universului spiritual. Domeniul vieții este caracterizat de trei, de șapte și de doisprezece, sau de multipli și de combinațiile acestor trei numere fundamentale. Există trei planuri de viață primordiale și esențial diferite, urmând ordinului celor

self-governing group. They are directed by the life-determining trio, consisting of Gabriel, the Father Melchizedek, and Nambia, the original and first-born Life Carrier of Nebadon. But in all phases of their divisional administration they are self-governing.

36:1.3 (396.4) Life Carriers are graded into three grand divisions: The first division is the senior Life Carriers, the second, assistants, and the third, custodians. The primary division is subdivided into twelve groups of specialists in the various forms of life manifestation. The segregation of these three divisions was effected by the Melchizedeks, who conducted tests for such purposes on the Life Carriers' headquarters sphere. The Melchizedeks have ever since been closely associated with the Life Carriers and always accompany them when they go forth to establish life on a new planet.

36:1.4 (396.5) When an evolutionary planet is finally settled in light and life, the Life Carriers are organized into the higher deliberative bodies of advisory capacity to assist in the further administration and development of the world and its glorified beings. In the later and settled ages of an evolving universe these Life Carriers are intrusted with many new duties.

2. THE LIFE CARRIER WORLDS

36:2.1 (397.1) The Melchizedeks have the general oversight of the fourth group of seven primary spheres in the Salvington circuit. These worlds of the Life Carriers are designated as follows:

- 36:2.2 (397.2) 1. The Life Carrier headquarters.
- 36:2.3 (397.3) 2. The life-planning sphere.
- 36:2.4 (397.4) 3. The life-conservation sphere.
- 36:2.5 (397.5) 4. The sphere of life evolution.
- 36:2.6 (397.6) 5. The sphere of life associated with mind.
- 36:2.7 (397.7) 6. The sphere of mind and spirit in living beings.
- 36:2.8 (397.8) 7. The sphere of unrevealed life.

36:2.9 (397.9) Each of these primary spheres is surrounded by six satellites, on which the special phases of all the Life Carrier activities in the universe are centered.

36:2.10 (397.10) *World Number One*, the headquarters sphere, together with its six tributary satellites, is devoted to the study of universal life, life in all of its known phases of manifestation. Here is located the college of life planning, wherein function teachers and advisers from Uversa and Havona, even from Paradise. And I am permitted to reveal that the seven central emplacements of the adjutant mind-spirits are situated on this world of the Life Carriers.

36:2.11 (397.11) The number ten — the decimal system — is inherent in the physical universe but not in the spiritual. The domain of life is characterized by three, seven, and twelve or by multiples and combinations of these basic numbers. There are three primal and essentially different life plans, after the order of the three

trei Surse-Centru ale Paradisului, iar în universul Nebadonului aceste trei forme fundamentale de viață sunt separate în trei tipuri diferite de planete. La origine, existau douăsprezece concepte distincte și divine de viață transmisibilă. Acest număr, doisprezece, cu subdiviziunile și cu multiplii săi, se regăsește în toate modelele fundamentale de viață ale celor șapte suprauniversuri. Există, de asemenea, șapte tipuri arhitecturale de modele vitale, șapte combinații fundamentale de configurații de reproducere ale materiei vii. Modelele vieții Orvontonului sunt organizate sub forma a doisprezece purtători de ereditate. Diferitele ordine de creaturi volitive sunt organizate conform numerelor 12, 24, 48, 96, 192, 384 și 768. Pe Urantia, celulele sexuale ale reproducerii umane conțin 48 de unități de control arhetipal, determinanți caracteristicilor.

Lumea Numărul Doi este sfera proiectelor vieții; acolo se elaborează toate modurile noi de organizare a vieții. Modelele vieții originare sunt oferite de Fiul Creator, însă realizarea efectivă a planurilor este încredințată Purtătorilor Vieții și asociaților lor. Atunci când planurile generale ale vieții pentru o nouă lume au fost formulate, ele sunt transmise sferei-sediu, unde sunt minuțios cercetate de consiliul suprem al Purtătorilor Vieții seniori, în colaborare cu un corp consultativ de Melchizedeki. Dacă planurile se îndepărtează de formulele admise anterior, trebuie ca Fiul Creator să decidă și să le aprobe. Șeful Melchizedekilor îl reprezintă adesea pe Fiul Creator în aceste deliberări.

Viața planetară comportă, deci, numeroase variante pe fiecare lume evolutivă. Rămânând, totodată, similară sub anumite aspecte. Chiar și într-o serie de viață uniformă a unei singure familii de lumi, viața nu este exact aceeași pe două planete date; există întotdeauna un tip planetar, deoarece Purtătorii Vieții depun un efort constant pentru a ameliora formulele vitale încredințate lor spre păstrare.

Modelele de origine și numeroasele variante funcționale de bază ale manifestărilor vieții sunt constituite din mai mult de un milion de formule chimice fundamentale sau cosmice. Satelitul numărul unu al sferei proiectelor vieții este domeniul fizicienilor și al electrochimicilor universali, care servesc drept asistenți tehnici Purtătorilor Vieții în munca de captare, organizarea și manipularea unităților esențiale de energie care sunt folosite pentru a construi vehiculele materiale de transmitere a vieții, cele care sunt desemnate sub numele de plasmă germinativă.

Laboratoarele planetare ale proiectelor vieții sunt situate pe al doilea satelit al acestei lumi numărul doi. Purtătorii Vieții, precum și toți aliații lor, colaborează cu Melchizedekii în aceste laboratoare, făcând eforturi de a modifica și de a ameliora cu vreun chip viața destinată implantării pe planetele decimale ale Nebadonului. Viața care evoluează astăzi pe Urantia a fost pregătită, și parțial dezvoltată, chiar pe lumea aceasta, căci Urantia este o planetă decimale, o lume experimentală a vieții. Nouă lumi din zece nu sunt experimentale; pe a zecea este permis să se realizeze o îndepărtare mai mare de modelele vieții.

Lumea Numărul Trei este consacrată conservării vieții. Asistenții și custozii corpului Purtătorilor Vieții studiază și dezvoltă diverse moduri de protejare și de

Paradise Sources and Centers, and in the universe of Nebadon these three basic forms of life are segregated on three different types of planets. There were, originally, twelve distinct and divine concepts of transmissible life. This number twelve, with its subdivisions and multiples, runs throughout all basic life patterns of all seven superuniverses. There are also seven architectural types of life design, fundamental arrangements of the reproducing configurations of living matter. The Orvonton life patterns are configured as twelve inheritance carriers. The differing orders of will creatures are configured as 12, 24, 48, 96, 192, 384, and 768. On Urantia there are forty-eight units of pattern control — trait determiners — in the sex cells of human reproduction.

^{36:2.12 (397.12)} *The Second World* is the life-designing sphere; here all new modes of life organization are worked out. While the original life designs are provided by the Creator Son, the actual outworking of these plans is intrusted to the Life Carriers and their associates. When the general life plans for a new world have been formulated, they are transmitted to the headquarters sphere, where they are minutely scrutinized by the supreme council of the senior Life Carriers in collaboration with a corps of consulting Melchizedeks. If the plans are a departure from previously accepted formulas, they must be passed upon, and endorsed by, the Creator Son. The chief of Melchizedeks often represents the Creator Son in these deliberations.

^{36:2.13 (397.13)} Planetary life, therefore, while similar in some respects, differs in many ways on each evolutionary world. Even in a uniform life series in a single family of worlds, life is not exactly the same on any two planets; there is always a planetary type, for the Life Carriers work constantly in an effort to improve the vital formulas committed to their keeping.

^{36:2.14 (398.1)} There are over one million fundamental or cosmic chemical formulas which constitute the parent patterns and the numerous basic functional variations of life manifestations. Satellite number one of the life-planning sphere is the realm of the universe physicists and electrochemists who serve as technical assistants to the Life Carriers in the work of capturing, organizing, and manipulating the essential units of energy which are employed in building up the material vehicles of life transmission, the so-called germ plasm.

^{36:2.15 (398.2)} The planetary life-planning laboratories are situated on the second satellite of this world number two. In these laboratories the Life Carriers and all their associates collaborate with the Melchizedeks in the effort to modify and possibly improve the life designed for implantation on the *decimal planets* of Nebadon. The life now evolving on Urantia was planned and partially worked out on this very world, for Urantia is a decimal planet, a life-experiment world. On one world in each ten a greater variance in the standard life designs is permitted than on the other (nonexperimental) worlds.

^{36:2.16 (398.3)} *World Number Three* is devoted to the conservation of life. Here various modes of life protection and preservation are studied and developed

păstrare a vieții. Pentru fiecare lume nouă, planurile vieții prevăd întotdeauna că se va instala din timp comisia de conservare a vieții compusă din custozii specializați în manipularea expertă a modelelor de viață fundamentale. Pe Urantia au existat douăzeci și patru de comisionar-custozii comisionari conservatori din acest ordin, câte doi pentru fiecare model fundamental sau ancestral al organizării arhitecturale a materialelor vieții. Pe planete ca a voastră, forma vieții cea mai elevată este reprodusă de un fascicul purtător al vieții conținând douăzeci și patru de unități modele. (Și cum viața intelectuală se dezvoltă plecând de la viața fizică și bazându-se pe ea, acesta este modul în care se nasc cele douăzeci și patru de ordine fundamentale ale organizării fizice.)

Sfera Numărul Patru și sateliții săi tributari sunt consacrate studiului evoluției vieții creaturilor în general, precum și antecedentelor evolutive ale fiecărui nivel de viață în particular. Trebuie ca plasma vitală originară a unei lumi evolutive să conțină în plenitudinea sa potențialul necesar tuturor variațiilor de dezvoltări viitoare, precum și al tuturor schimbărilor și modificărilor evolutive ulterioare. Dispozițiile de luat pentru proiecte cu o bătaie atât de lungă de metamorfoze vitale, pot necesita apariția numeroaselor forme, aparent inutile, de viață animală și vegetală. Aceste subproduse prevăzute sau neprevăzute ale evoluției planetare nu apar în câmpul acțiunii decât pentru a dispărea, însă în și prin tot acest lung proces se poate vedea firul formulelor înțelepte și inteligente stabilite de autorii originari al planului vieții planetare și al dezvoltării speciilor. Multiplele subproduse ale evoluției biologice sunt toate esențiale pentru ca formele superioare de viață inteligente să poată funcționa pe deplin și definitiv, cu toate că o mare dizarmonie exterioară poate să-și facă apariția din timp în timp în lunga luptă ascendentă a creaturilor superioare pentru dobândirea controlului formelor inferioare ale vieții, din care multe sunt uneori atât de opuse păcii și confortului creaturilor evoluând înzestrate cu voință.

Lumea Numărul Cinci se ocupă în întregime de viața asociată minții. Fiecare dintre sateliții ei este consacrat studiului unei singure faze a minții creaturii corelate cu viața de creatură. Mintea, așa cum o înțeleg oamenii, este o înzestrare a celor șapte spirite-minte adjutant, suprapus de agenții Spiritului Infinit, la nivelele incomunicabile sau mecanice ale minții. Modelele de viață reacționează în chip divers la aceste adjutante și la diferitele slujitoare spirituale operând în universurile timpului și spațiului. Capacitatea creaturilor materiale de a reacționa spiritual depinde în întregime de facultățile lor mentale asociate care, la rândul lor, au orientat cursul evoluției biologice a însăși acestor creaturi muritoare.

Lumea Numărul Șase este consacrată corelației dintre minte și spirit, așa cum sunt ele asociate în formele și în organismele vitale. Această lume și cei șase sateliți tributari ai ei înglobează școlile de coordonare ale creaturilor sau ale măștrilor venind din universul central sau din supraunivers, colaborează cu instructorii Nebadonului pentru a prezenta nivelele cele mai înalte la care pot ajunge creaturile în timp și spațiu.

A Șaptea Sferă a Purtătorilor Vieții este consacrată domeniilor nerevelate ale vieții evolutive a creaturilor în legătură cu filozofia cosmică care traduce actualizarea extensivă a Ființei Supreme.

by the assistants and custodians of the Life Carrier corps. The life plans for every new world always provide for the early establishment of the life-conservation commission, consisting of custodian specialists in the expert manipulation of the basic life patterns. On Urantia there were twenty-four such custodian commissioners, two for each fundamental or parent pattern of the architectural organization of the life material. On planets such as yours the highest form of life is reproduced by a life-carrying bundle which possesses twenty-four pattern units. (And since the intellectual life grows out of, and upon the foundation of, the physical, there come into existence the four and twenty basic orders of psychic organization.)

36:2.17 (398.4) *Sphere Number Four* and its tributary satellites are devoted to the study of the evolution of creature life in general and to the evolutionary antecedents of any one life level in particular. The original life plasm of an evolutionary world must contain the full potential for all future developmental variations and for all subsequent evolutionary changes and modifications. The provision for such far-reaching projects of life metamorphosis may require the appearance of many apparently useless forms of animal and vegetable life. Such by-products of planetary evolution, foreseen or unforeseen, appear upon the stage of action only to disappear, but in and through all this long process there runs the thread of the wise and intelligent formulations of the original designers of the planetary life plan and species scheme. The manifold by-products of biologic evolution are all essential to the final and full function of the higher intelligent forms of life, notwithstanding that great outward disharmony may prevail from time to time in the long upward struggle of the higher creatures to effect the mastery of the lower forms of life, many of which are sometimes so antagonistic to the peace and comfort of the evolving will creatures.

36:2.18 (398.5) *Number Five World* is concerned wholly with life associated with mind. Each of its satellites is devoted to the study of a single phase of creature mind correlated with creature life. Mind such as man comprehends is an endowment of the seven adjutant mind-spirits superimposed on the nonteachable or mechanical levels of mind by the agencies of the Infinite Spirit. The life patterns are variously responsive to these adjutants and to the different spirit ministries operating throughout the universes of time and space. The capacity of material creatures to effect spirit response is entirely dependent on the associated mind endowment, which, in turn, has directionized the course of the biologic evolution of these same mortal creatures.

36:2.19 (399.1) *World Number Six* is dedicated to the correlation of mind with spirit as they are associated with living forms and organisms. This world and its six tributaries embrace the schools of creature co-ordination, wherein teachers from both the central universe and the superuniverse collaborate with the Nebadon instructors in presenting the highest levels of creature attainment in time and space.

36:2.20 (399.2) *The Seventh Sphere* of the Life Carriers is dedicated to the unrevealed domains of evolutionary creature life as it is related to the cosmic philosophy of the expanding factualization of the Supreme Being.

3. TRANSPLANTAREA VIEȚII

Viața nu apare spontan în universuri; pe planetele sterile trebuie ca a ea să fie instaurată de Purtătorii Vieții. Ei sunt transportorii, răspânditorii și păzitorii vieții, așa cum apare ea pe lumile evolutive ale spațiului. Întreaga viață a speciilor și a formelor cunoscute pe Urantia se ivește cu acești Fii, cu toate că nu există toate formele de viață planetară pe Urantia.

Corpul Purtătorilor Vieții trimiși pentru a implanta viața pe o lume nouă se compune de obicei dintr-o sută de purtători seniori, o sută de asistenți și o mie de conservatori. Purtătorii Vieții transportă adesea adevărata plasmă vitală pe o lume nouă, însă nu întotdeauna. Ei organizează uneori modelele vieții după sosirea lor pe planetele pentru care au fost desemnați și conform unor formule anterior aprobate pentru o nouă aventură de stabilire a vieții. Aceasta a fost originea vieții planetare pe Urantia.

Când modelele fizice conforme formulelor aprobate au fost furnizate, atunci Purtătorii Vieții catalizează aceste materiale neînsuflite, transmițându-le prin persoana lor scânteia vitală a spiritului și, de îndată, modelele inerte devin materie vie.

Scânteia vitală - misterul vieții - este conferită prin intervenția Purtătorilor Vieții, însă nu vine de la ei. Este adevărat că ei supraveghează operațiunea și că elaborează însăși plasma vitală, însă Spiritul-Mamă al Universului este cel care oferă factorul esențial al plasmii vii. Fiica Creativă a Spiritului Infinit este cea de la care provine scânteia de energie care învie corpul și lasă mintea săprezică.

Conferind viața, Purtătorii Vieții nu transmit nimic din natura lor personală, nici măcar pe sferele unde sunt proiectate noile ordine de viață. În aceste momente, ei se mulțumesc să facă să iasă la iveală și să transmită scânteia vieții, să facă să demareze mișcările de revoluție necesare ale materiei conform specificațiilor fizice, chimice și electrice ale planurilor și ale modelelor prescrise. Purtătorii Vieții sunt prezențe vii catalitice care agită, organizează, și vitalizează elementele, altminteri inerte, ale ordinului material al existenței.

Pentru a stabili viața pe o lume nouă, Purtătorilor Vieții aparținând unui corp planetar li se acordă o anumită întârziere, de aproximativ jumătate de milion de ani ai timpului planetar respectiv. La sfârșitul acestei perioade marcată de anumite realizări în dezvoltarea vieții planetare, ei își încetează eforturile de implantare și le este interzis să adauge vreun element nou sau suplimentar vieții respectivei planete.

Pe durata epocilor cuprinse între stabilirea vieții și emergența creaturilor umane având un statut moral, Purtătorii Vieții sunt autorizați să manipuleze mediul vital și să orienteze favorabil cursul evoluției biologice. Ei acționează astfel pe parcursul unor lungi perioade.

Îndată ce Purtătorii Vieții operând pe o lume nouă au reușit să producă o ființă înzestrată cu voință, având puterea de decizie morală și de alegere spirituală - munca lor se termină; ei au ajuns la capăt, nu mai pot

3. LIFE TRANSPLANTATION

36:3.1 (399.3) Life does not spontaneously appear in the universes; the Life Carriers must initiate it on the barren planets. They are the carriers, disseminators, and guardians of life as it appears on the evolutionary worlds of space. All life of the order and forms known on Urantia arises with these Sons, though not all forms of planetary life are existent on Urantia.

36:3.2 (399.4) The corps of Life Carriers commissioned to plant life upon a new world usually consists of one hundred senior carriers, one hundred assistants, and one thousand custodians. The Life Carriers often carry actual life plasm to a new world, but not always. They sometimes organize the life patterns after arriving on the planet of assignment in accordance with formulas previously approved for a new adventure in life establishment. Such was the origin of the planetary life of Urantia.

36:3.3 (399.5) When, in accordance with approved formulas, the physical patterns have been provided, then do the Life Carriers catalyze this lifeless material, imparting through their persons the vital spirit spark; and forthwith do the inert patterns become living matter.

36:3.4 (399.6) The vital spark — the mystery of life — is bestowed through the Life Carriers, not by them. They do indeed supervise such transactions, they formulate the life plasm itself, but it is the Universe Mother Spirit who supplies the essential factor of the living plasm. From the Creative Daughter of the Infinite Spirit comes that energy spark which enlivens the body and presages the mind.

36:3.5 (399.7) In the bestowal of life the Life Carriers transmit nothing of their personal natures, not even on those spheres where new orders of life are projected. At such times they simply initiate and transmit the spark of life, start the required revolutions of matter in accordance with the physical, chemical, and electrical specifications of the ordained plans and patterns. Life Carriers are living catalytic presences which agitate, organize, and vitalize the otherwise inert elements of the material order of existence.

36:3.6 (400.1) The Life Carriers of a planetary corps are given a certain period in which to establish life on a new world, approximately one-half million years of the time of that planet. At the termination of this period, indicated by certain developmental attainments of the planetary life, they cease implantation efforts, and they may not subsequently add anything new or supplemental to the life of that planet.

36:3.7 (400.2) During the ages intervening between life establishment and the emergence of human creatures of moral status, the Life Carriers are permitted to manipulate the life environment and otherwise favorably directionize the course of biologic evolution. And this they do for long periods of time.

36:3.8 (400.3) When the Life Carriers operating on a new world have once succeeded in producing a being with will, with the power of moral decision and spiritual choice, then and there their work terminates — they are through; they may manipulate the evolving life no further.

manipula viața evoluândă. Evoluția creaturilor vii trebuie, de acum încolo, să urmeze potrivit cu înzeștrările inerente naturii lor și cu tendințele deja imprimate și fixate în formulele și în modelele planetare. Purtătorii Vieții nu au permisiunea să experimenteze cu voința sau să se amestece în cadrul voinței; le este interzis să domine sau să influențeze arbitrar creaturi morale.

Pe parcursul sosirii unui Prinț Planetar, ei se pregătesc să plece, însă doi purtători seniori și doisprezece conservatori pot să facă legăminte temporare de renunțare și să se ofere drept voluntari pentru a rămâne pe planetă un timp nedeterminat în calitate de consilieri în materie de dezvoltare ulterioară și de conservare a plasmei vitale. Doi dintre acești Fii și doisprezece dintre asociații lor servesc în prezent pe Urantia.

4. PURTĂTORII DE VIAȚĂ MELCHIZEDEKI

În fiecare dintre sistemele de lumi locuite ale întregului Nebadon există o sferă unică în care Melchizedekii au funcționat în calitate de Purtători ai Vieții. Aceste reședințe se numesc lumile midsonite ale sistemelor, și pe fiecare dintre ele un Fiu Melchizedek material modificat s-a împreunat cu o Fiică selecționată a ordinului material de filiație. Mamele Eve ale acestor lumi midsonite provin din sediul jurisdicției sistemului, fiind alese de acest purtător al vieții Melchizedek; ele sunt alese dintre numeroasele voluntare care au răspuns apelului adresat de Suveranul Sistemelor Fiicelor Materiale din sfera sa.

Descendenții unui purtător de viață Melchizedek și ai unei Fiice Materiale sunt cunoscuți sub numele de midsonitari. Tatăl Melchizedek al acestei rase de creaturi celeste sfârșește prin a părăsi planeta în care și-a exercitat funcțiunea sa vitală excepțională, iar Mama Evă a acestui ordin special de ființe ale universului pleacă, și ea, odată cu apariția celei de-a șaptea generație a descendenței sale planetare. Conducerea acestei lumi îi revine atunci fiului ei.

Creaturile midsonite trăiesc și funcționează pe lumile lor magnifice ca ființe reproducătoare, până când ating vârsta de o mie de ani standard, după care sunt transferate în altă parte prin transport serafic. După aceasta, midsonitarii nu mai pot să se reproducă, deoarece tehnica de dematerializare prin care trec pentru a fi transportabili de către serafimi îi privează definitiv de facultățile lor reproducătoare.

Prezentul statut al acestor ființe nu poate deloc să fie calificat drept muritor sau nemuritor și nu putem nici să le clasăm, net, ca umane ori divine. Aceste creaturi nu sunt locuite de un Ajustor, deci nu sunt deloc nemuritoare; însă ele nu par nici a fi muritoare. Nici una dintre ele nu a trecut prin moarte. Toți midsonitarii născuți în Nebadon sunt încă vii și astăzi. Ei funcționează fie pe lumile lor de origine, fie pe sfere intermediare, fie pe sfera midsonită a Salvingtonului în grupul lumilor finalitarilor.

Lumiledin Salvington ale Finalitarilor. Purtătorii vieții Melchizedeki, precum și Mamele Eve asociate pleacă de pe sferele midsonitare sistemice pe lumile finalitare ale circuitului Salvingtonului unde descendenții lor sunt,

From this point forward the evolution of living things must proceed in accordance with the endowment of the inherent nature and tendencies which have already been imparted to, and established in, the planetary life formulas and patterns. The Life Carriers are not permitted to experiment or to interfere with will; they are not allowed to dominate or arbitrarily influence moral creatures.

36:3.9 (400.4) Upon the arrival of a Planetary Prince they prepare to leave, though two of the senior carriers and twelve custodians may volunteer, by taking temporary renunciation vows, to remain indefinitely on the planet as advisers in the matter of the further development and conservation of the life plasm. Two such Sons and their twelve associates are now serving on Urantia.

4. MELCHIZEDEK LIFE CARRIERS

36:4.1 (400.5) In every local system of inhabited worlds throughout Nebadon there is a single sphere whereon the Melchizedeks have functioned as life carriers. These abodes are known as the system *midsonite* worlds, and on each of them a materially modified Melchizedek Son has mated with a selected Daughter of the material order of sonship. The Mother Eves of such midsonite worlds are dispatched from the system headquarters of jurisdiction, having been chosen by the designated Melchizedek life carrier from among the numerous volunteers who respond to the call of the System Sovereign addressed to the Material Daughters of his sphere.

36:4.2 (400.6) The progeny of a Melchizedek life carrier and a Material Daughter are known as *midsoniters*. The Melchizedek father of such a race of supernal creatures eventually leaves the planet of his unique life function, and the Mother Eve of this special order of universe beings also departs upon the appearance of the seventh generation of planetary offspring. The direction of such a world then devolves upon her eldest son.

36:4.3 (400.7) The midsonite creatures live and function as reproducing beings on their magnificent worlds until they are one thousand standard years of age; whereupon they are translated by seraphic transport. Midsoniters are nonreproducing beings thereafter because the technique of dematerialization which they pass through in preparation for enseraphing forever deprives them of reproductive prerogatives.

36:4.4 (400.8) The present status of these beings can hardly be reckoned as either mortal or immortal, neither can they be definitely classified as human or divine. These creatures are not Adjuster indwelt, hence hardly immortal. But neither do they seem to be mortal; no midsoniter has experienced death. All midsoniters ever born in Nebadon are alive today, functioning on their native worlds, on some intervening sphere, or on the Salvington midsonite sphere in the finaliters' group of worlds.

36:4.5 (401.1) *The Salvington Worlds of the Finaliters.* The Melchizedek life carriers, as well as the associated Mother Eves, go from the system midsonite spheres to the finaliters' worlds of the Salvington circuit, where their

de asemenea, destinați să se reunească.

Se cade să explicăm cu această ocazie că al cincilea grup de șapte sfere primare din circuitul Salvingtonului este acela al lumilor finalitare ale Nebadonului. Copiii purtătorilor vieții Melchizedeki și ai Fiicelor Materiale sunt domiciliați pe a șaptea lume a finalitarilor, sfera midsonită a Salvingtonului.

Satelii celor șapte lumi primare ale finalitarilor sunt locul de întâlnire al personalităților universului central și ale suprauniversurilor care se găsesc în misiune în Nebadon. În vreme ce muritorii ascendenți se pot veni și plecade pe toate lumile culturale și sferile educative ale celor 490 de lumi înglobând Universitatea Melchizedek, există anumite școli speciale și numeroase zone rezervate în care nu sunt lăsați să intre. Această interdicție este valabilă pentru cele patruzeci și nouă de sfere plasate sub jurisdicția finalitarilor.

În prezent rostul creaturilor midsonite nu este cunoscut, însă, se pare că aceste personalități se reunesc pe a șaptea lume finalitară în vederea unei eventualități viitoare în evoluția universului. Cererile noastre de informații în ceea ce privește rasele midsonite sunt întotdeauna supuse finalitarilor, iar aceștia refuză orice discuție asupra destinului pupilor lor. Independent de incertitudinea noastră în ceea ce privește viitorul midsonitarilor, noi știm că fiecare univers local găzduiește o acumulare crescândă a acestor creaturi misterioase. Purtătorii vieții Melchizedeki au credința că copiii lor midsoniți vor fi într-o bună zi înzestrați Dumnezeui Ultim cu spiritul transcendent și etern de absonitate.

5. CELE ȘAPTE SPIRITE-MINTE ADJUTANTE

Prezența celor șapte spirite mentale adjutante pe lumile primitive este cea ce condiționează cursul evoluției organice. Aceasta explică de ce evoluția este intenționată și nu accidentală. Adjutantele reprezintă funcțiunea de slujire a minții Spiritului Infinit, care se extinde până la ordinele inferioare ale vieții inteligente prin intermediul Spiritului-Mamă al unui univers local. Adjutantele sunt copiii Spiritului-Mamă al Universului și constituie grija ei personală pe lângă mintea materială atărâmurilor. Oricare ar fi locul sau timpul în care se manifestă o astfel de minte, aceste spirite sunt, în mod divers, în funcțiune.

Cele șapte spirite mentale adjutante au primit nume care echivalează cu desemnările următoare: intuiție, înțelegere, curaj, cunoaștere, sfătuire, adorație și înțelepciune. Aceste spirite mentale fac simțită influența lor pe toate lumile locuite sub forma unui impuls diferențial, fiecare căutând capacitatea de recepție care să îi permită să se manifeste în întregime independent de gradul de receptivitate și de ocaziile de funcționare întâlnite la tovarășii săi.

Punctele de sprijin centrale ale spiritelor adjutante pe lumea sediu a Purtătorilor Vieții indică supraveghetorilor Purtătorilor Vieții extinderea și calitatea funcțiunii mentale a adjutantelor, pe orice lume și în oricare organism viu dat, având statut intelectual. Aceste lăcașuri ale minții vii sunt perfecte indicatoare ale funcțiunilor mentale vii pentru primele cinci

offspring are also destined to forgather.

^{36:4.6 (401.2)} It should be explained in this connection that the fifth group of seven primary worlds in the Salvington circuit are the Nebadon worlds of the finaliters. The children of the Melchizedek life carriers and the Material Daughters are domiciled on the seventh world of the finaliters, the Salvington midsonite sphere.

^{36:4.7 (401.3)} The satellites of the seven primary worlds of the finaliters are the rendezvous of the personalities of the super- and central universes who may be executing assignments in Nebadon. While the ascending mortals go about freely on all of the cultural worlds and training spheres of the 490 worlds comprising the Melchizedek University, there are certain special schools and numerous restricted zones which they are not permitted to enter. This is especially true of the forty-nine spheres under the jurisdiction of the finaliters.

^{36:4.8 (401.4)} The purpose of the midsonite creatures is not at present known, but it would appear that these personalities are forgathering on the seventh finaliter world in preparation for some future eventuality in universe evolution. Our inquiries concerning the midsonite races are always referred to the finaliters, and always do the finaliters decline to discuss the destiny of their wards. Regardless of our uncertainty as to the future of the midsoniters, we do know that every local universe in Orvonton harbors such an accumulating corps of these mysterious beings. It is the belief of the Melchizedek life carriers that their midsonite children will some day be endowed with the transcendental and eternal spirit of absonity by God the Ultimate.

5. THE SEVEN ADJUTANT MIND-SPIRITS

^{36:5.1 (401.5)} It is the presence of the seven adjutant mind-spirits on the primitive worlds that conditions the course of organic evolution; that explains why evolution is purposeful and not accidental. These adjutants represent that function of the mind ministry of the Infinite Spirit which is extended to the lower orders of intelligent life through the operations of a local universe Mother Spirit. The adjutants are the children of the Universe Mother Spirit and constitute her personal ministry to the material minds of the realms. Wherever and whenever such mind is manifest, these spirits are variously functioning.

^{36:5.2 (401.6)} The seven adjutant mind-spirits are called by names which are the equivalents of the following designations: intuition, understanding, courage, knowledge, counsel, worship, and wisdom. These mind-spirits send forth their influence into all the inhabited worlds as a differential urge, each seeking receptivity capacity for manifestation quite apart from the degree to which its fellows may find reception and opportunity for function.

^{36:5.3 (401.7)} The central lodgments of the adjutant spirits on the Life Carrier headquarters world indicate to the Life Carrier supervisors the extent and quality of the mind function of the adjutants on any world and in any given living organism of intellect status. These life-mind emplacements are perfect indicators of living mind function for the first five adjutants. But with regard to the sixth and seventh adjutant spirits — worship and

adjutante. Însă, în ceea ce privește al șaselea și al șaptelea spirit adjutant - adorația și înțelepciunea - aceste puncte de sprijin centrale nu traduc decât o funcțiune calitativă. Activitatea cantitativă a adjutantului adorației și a adjutantului înțelepciunii se înregistrează în prezența imediată a Divinei Slujitoare pe Salvington, deoarece este vorba de o experiență personală a Spiritului-Mamă al Universului.

Cele șapte spirite mentale adjutante însoțesc întotdeauna pe Purtătorii Vieții pe o nouă planetă, însă nu trebuie să le considerăm ca entități; ele seamănă mai mult cu niște circuite. Spiritele celor șapte adjutante ale universului nu funcționează ca personalități distincte ale prezenței universale ale Divinei Slujitoare; ele sunt în realitate unul dintre nivelele ei de conștiință, și rămân întotdeauna subordonate acțiunii și prezenței mamei lor creative.

Ne lipsește terminologia pentru a desemna într-un mod adecvat aceste spirite mentale adjutante. Ele sunt slujitoarele nivelelor inferioare ale minții experiențiale, și noi le putem descrie după cum urmează, în ordinea realizărilor evolutive:

1. Spiritul intuiției- percepția rapidă, instinctele reflexe fizice primitive inerente tuturor creațiilor mentale, facultatea lor de orientare și diversele forme ale instinctului lor de conservare; este singurul adjutant care funcționează atât de larg în ordinele inferioare ale vieții animale, și singurul care stabilește un contact funcțional extins cu nivelele care nu pot fi învățate ale minții automate.

2. Spiritul de înțelegere- impulsul de coordonare, asocierii de idei spontană și aparent automată. Este darul coordonării cunoștințelor dobândite, fenomenul rațiunii vii, al judecății rapide și al deciziei prompte.

3. Spiritul curajului- înzestrarea cu fidelitate - la ființele personale este baza formării caracterului, rădăcina intelectuală a vigoriei morale și a vitejiei spirituale. Când acest spirit este iluminat de fapte și inspirat de adevăr, el devine secretul impulsului ascensiunii evolutive pe canalele guvernării autonome inteligente și conștiente.

4. Spiritul cunoașterii- curiozitatea - mama aventurii și a descoperiri, spiritul științific, călăuza și fidelul asociat al spiritelor curajului și sfatului; impulsul de a orienta darurile curajului pe căi de creștere utile și progresive.

5. Spiritul consiliului- impulsul social, darul cooperării cu specia, aptitudinea creaturilor volitive de a se armoniza cu semenii lor; originea instinctului gregar la creaturile cele mai umile.

6. Spiritul adorației- impulsul religios, primul impuls diferențial separând creaturile mentale în două domenii fundamentale de existență muritoare. Spiritul adorației distinge pentru totdeauna ființa animală căreia îi este asociat, de creaturile fără suflet înzestrate cu minte. Adorația este insiga candidaturii la ascensiunea spirituală.

7. Spiritul înțelepciunii- tendința naturală la toate creaturile muritoare de a progresa în cadrul unei evoluții ordonate. Acesta este cel mai înalt dintre adjutanți; este acela care coordonează spiritul și articulează munca tuturor celorlalte. Acest spirit este secretul impulsului

wisdom — these central lodgments record only a qualitative function. The quantitative activity of the adjutant of worship and the adjutant of wisdom is registered in the immediate presence of the Divine Minister on Salvington, being a personal experience of the Universe Mother Spirit.

36:5.4 (402.1) The seven adjutant mind-spirits always accompany the Life Carriers to a new planet, but they should not be regarded as entities; they are more like circuits. The spirits of the seven universe adjutants do not function as personalities apart from the universe presence of the Divine Minister; they are in fact a level of consciousness of the Divine Minister and are always subordinate to the action and presence of their creative mother.

36:5.5 (402.2) We are handicapped for words adequately to designate these seven adjutant mind-spirits. They are ministers of the lower levels of experiential mind, and they may be described, in the order of evolutionary attainment, as follows:

36:5.6 (402.3) 1. *The spirit of intuition* — quick perception, the primitive physical and inherent reflex instincts, the directional and other self-preservative endowments of all mind creations; the only one of the adjutants to function so largely in the lower orders of animal life and the only one to make extensive functional contact with the nonteachable levels of mechanical mind.

36:5.7 (402.4) 2. *The spirit of understanding* — the impulse of co-ordination, the spontaneous and apparently automatic association of ideas. This is the gift of the co-ordination of acquired knowledge, the phenomenon of quick reasoning, rapid judgment, and prompt decision.

36:5.8 (402.5) 3. *The spirit of courage* — the fidelity endowment — in personal beings, the basis of character acquirement and the intellectual root of moral stamina and spiritual bravery. When enlightened by facts and inspired by truth, this becomes the secret of the urge of evolutionary ascension by the channels of intelligent and conscientious self-direction.

36:5.9 (402.6) 4. *The spirit of knowledge* — the curiosity-mother of adventure and discovery, the scientific spirit; the guide and faithful associate of the spirits of courage and counsel; the urge to direct the endowments of courage into useful and progressive paths of growth.

36:5.10 (402.7) 5. *The spirit of counsel* — the social urge, the endowment of species co-operation; the ability of will creatures to harmonize with their fellows; the origin of the gregarious instinct among the more lowly creatures.

36:5.11 (402.8) 6. *The spirit of worship* — the religious impulse, the first differential urge separating mind creatures into the two basic classes of mortal existence. The spirit of worship forever distinguishes the animal of its association from the soulless creatures of mind endowment. Worship is the badge of spiritual-ascension candidacy.

36:5.12 (402.9) 7. *The spirit of wisdom* — the inherent tendency of all moral creatures towards orderly and progressive evolutionary advancement. This is the highest of the adjutants, the spirit co-ordinator and articulator of the work of all the others. This spirit is the

înnăscut al creaturilor mentale de a începe și a susține programul efectiv și practic al scării ascendente a existenței. Acest dar al lucrurilor vii care explică aptitudinea incomprehensibilă a creaturilor vii de a supraviețui și de a utiliza în supraviețuirea lor coordonarea întregii lor experiențe trecute și a tuturor ocaziilor lor prezente de a dobândi totalitatea a ceea ce toate celelalte șase slujitoare mentale pot mobiliza în mintea organismului interesat. Înțelepciunea este apogeul realizării intelectuale. Înțelepciunea este țelul unei existențe pur mentale și morale.

Spiritele-minte adjutante cresc în experiență, însă nu devin niciodată personale. Ele evoluează în funcția lor, iar funcția primelor cinci adjutante în regnul animal este într-o anumită măsură esențială pentru a permite ansamblului celor șapte să funcționeze ca intelect uman. Această relație cu animalele le face pe adjutante mai eficiente din punct de vedere practic, în calitate de minte umană. Animalele sunt deci, într-o anumită măsură, indispensabile evoluției intelectuale a omului, precum și evoluției sale fizice.

Aceste adjutante mentale ale Spiritului-Mamă al unui univers local sunt legate de viața creaturilor, având statut de inteligență într-un mod asemănător legăturii centrelor de putere și a controlorilor fizici cu forțele nevie ale universului. Ele fac servicii inestimabile în circuitele mentale ale lumilor locuite. Ele colaborează efectiv cu Controlorii Fizici Principali care servesc, de asemenea, în calitate de controlori și directori ai nivelelor mentale pre-adjutante, nivelele care nu pot fi transmise, sau nivelele mecanice ale minții.

Înainte de apariția capacității de a învăța prin experiență, mintea vie iese din domeniul Controlorilor Fizici Principali. Înainte de a dobândi aptitudinea de a recunoaște divinitatea și de a adora Deitatea, mintea creaturilor este domeniul exclusiv al spiritelor adjutante. Când apare sensibilitatea spirituală a intelectului creaturilor, mintea creată devine imediat supraminte și se găsește imediat încercuită de ciclurile spirituale ale Spiritului-Mamă al universului local.

În absolut nici un fel spiritele mentale adjutante nu sunt legate direct la funcțiunea variată și înalt spirituală a spiritului prezenței personale a Divinei Slujitoare, a Spiritului Sfânt al lumilor locuite; însă ele sunt funcțional anterioare și pregătitoare apariției însuși a acestui spirit la omul evolutiv. Adjutantele procură Spiritului-Mamă al Universului un contact variat cu creaturile materiale vii ale unui univers local și un control asupra lor, însă nu au nici o repercusiune în Fiiința Supremă atunci când acționează pe nivelele prepersonale.

Mintea nonspirituală este fie o manifestare de energie a spiritului, fie un fenomen de energie fizică. Nici chiar mintea umană, mintea personală, nu posedă calități de supraviețuire în afara identificării cu spiritul. Mintea este un dar al divinității, însă nu este nemuritoare atunci când funcționează fără clarviziune spirituală și este lipsită de aptitudinea de a adora și de a aspira la supraviețuire.

6. FORȚELE VII

Viața este atât automată, cât și vitalistă - materială

secret of that inborn urge of mind creatures which initiates and maintains the practical and effective program of the ascending scale of existence; that gift of living things which accounts for their inexplicable ability to survive and, in survival, to utilize the co-ordination of all their past experience and present opportunities for the acquisition of all of everything that all of the other six mental ministers can mobilize in the mind of the organism concerned. Wisdom is the acme of intellectual performance. Wisdom is the goal of a purely mental and moral existence.

36:5.13 (403.1) The adjutant mind-spirits experientially grow, but they never become personal. They evolve in function, and the function of the first five in the animal orders is to a certain extent essential to the function of all seven as human intellect. This animal relationship makes the adjutants more practically effective as human mind; hence animals are to a certain extent indispensable to man's intellectual as well as to his physical evolution.

36:5.14 (403.2) These mind-adjutants of a local universe Mother Spirit are related to creature life of intelligence status much as the power centers and physical controllers are related to the nonliving forces of the universe. They perform invaluable service in the mind circuits on the inhabited worlds and are effective collaborators with the Master Physical Controllers, who also serve as controllers and directors of the preadjutant mind levels, the levels of nonteachable or mechanical mind.

36:5.15 (403.3) Living mind, prior to the appearance of capacity to learn from experience, is the ministry domain of the Master Physical Controllers. Creature mind, before acquiring the ability to recognize divinity and worship Deity, is the exclusive domain of the adjutant spirits. With the appearance of the spiritual response of the creature intellect, such created minds at once become superminded, being instantly encircled in the spirit cycles of the local universe Mother Spirit.

36:5.16 (403.4) The adjutant mind-spirits are in no manner directly related to the diverse and highly spiritual function of the spirit of the personal presence of the Divine Minister, the Holy Spirit of the inhabited worlds; but they are functionally antecedent to, and preparatory for, the appearance of this very spirit in evolutionary man. The adjutants afford the Universe Mother Spirit a varied contact with, and control over, the material living creatures of a local universe, but they do not repercuss in the Supreme Being when acting on prepersonality levels.

36:5.17 (403.5) Nonspiritual mind is either a spirit-energy manifestation or a physical-energy phenomenon. Even human mind, personal mind, has no survival qualities apart from spirit identification. Mind is a divinity bestowal, but it is not immortal when it functions without spirit insight, and when it is devoid of the ability to worship and crave survival.

6. LIVING FORCES

36:6.1 (403.6) Life is both mechanistic and vitalistic —

și spirituală. Fizicienii și chimiștii de pe Urantia progresează mereu în înțelegerea formelor protoplasmice ale vieții animale și vegetale, însă ei nu vor fi niciodată capabili să producă organisme vii. Viața este ceva care diferă de toate manifestările energiei; nici chiar viața materială a creaturilor fizice nu este inherentă materiei.

Lucrurile materiale pot să se bucure de o existență independentă, însă viața nu provine decât din viață. Mentea nu poate deriva decât dintr-o minte preexistentă. Spiritul nu își are originea decât în strămoși spirituali. Creatura poate produce formele de viață, însă doar o personalitate creatoare sau o forță creativă pot furniza scânteia de viață animatoare.

Purtătorii Vieții pot să organizeze formele materiale sau modelele fizice ale ființelor vii, însă Spiritul este cel care dă scânteia inițială a vieții și conferă darul minții. Chiar și formele vii ale vieții experimentale pe care Purtătorii Vieții le organizează pe lumile lor, ale Salvingtonului, sunt întotdeauna lipsite de puteri reproducătoare. Când formulele vieții și modelele vitale sunt corect asamblate și convenabil organizate, prezența unui Purtător al Vieții este suficientă pentru a inaugura viața, însă acestor organisme vii le lipsesc două atribute esențiale: darul minții și puterile reproducătoare. Mentea animală și mintea umană sunt daruri ale Spiritului-Mamă al universului local, acționând prin intermediul a șapte spirite mentale adjutante, în timp ce aptitudinea creaturilor de a se reproduce este aportul specific și personal al Spiritului Universului la plasma vitală ancestrală inaugurată de Purtătorii Vieții.

Când Purtătorii Vieții au elaborat modelele vieții, după ce au asigurat sistemele de energie, trebuie să se producă încă un fenomen suplimentar. Trebuie ca „sufiul vieții” să fie comunicat acestor forme neanimate. Fiii lui Dumnezeu pot construi formele vieții, însă Spiritul lui Dumnezeu este cel care oferă cu adevărat scânteia vitală, iar când viața astfel transmisă este epuizată, corpul material care rămâne devine materie moartă. Când doza de viață oferită este epuizată, corpul se întoarce în sânul universului material de la care a fost împrumutat de către Purtătorii Vieții pentru a servi drept vehicul provizoriu înzestrării cu viață pe care ei au transmis-o acestei asocieri vizibile de energie materială.

Viața atribuită plantelor și animalelor de către Purtătorii Vieții nu se întoarce la Purtătorii Vieții după moartea plantei sau a animalului. Viața care abandonează creatura vie nu posedă nici identitate, nici personalitate; ea nu supraviețuiește individual morții. Pe parcursul existenței sale și pe parcursul timpului său de ședere în corpul material, ea a suportat o schimbare, o evoluție energetică, și supraviețuiește doar ca fracțiune a forțelor cosmice ale universului; ea nu supraviețuiește în calitate de viață individuală. Supraviețuirea creaturilor muritoare este, în întregime, bazată pe evoluția unui suflet nemuritor în interiorul minții muritoare.

Noi vorbim despre viață ca despre o „energie” și de o „forță”, însă în realitate ea nu este nici una, nici alta. Energia forță este divers sensibilă la gravitație; viața nu este. Arhetipul nu este nici el sensibil la gravitație, fiind o configurație de energii care și-au încheiat deja toate obligațiile reacționale față de gravitație. Viața însăși constituie animația unui sistem de energii material, minte sau spiritual, conformă unui arhetip sau

material and spiritual. Ever will Urantia physicists and chemists progress in their understanding of the protoplasmic forms of vegetable and animal life, but never will they be able to produce living organisms. Life is something different from all energy manifestations; even the material life of physical creatures is not inherent in matter.

36:6.2 (403.7) Things material may enjoy an independent existence, but life springs only from life. Mind can be derived only from pre-existent mind. Spirit takes origin only from spirit ancestors. The creature may produce the forms of life, but only a creator personality or a creative force can supply the activating living spark.

36:6.3 (404.1) Life Carriers can organize the material forms, or physical patterns, of living beings, but the Spirit provides the initial spark of life and bestows the endowment of mind. Even the living forms of experimental life which the Life Carriers organize on their Salvington worlds are always devoid of reproductive powers. When the life formulas and the vital patterns are correctly assembled and properly organized, the presence of a Life Carrier is sufficient to initiate life, but all such living organisms are lacking in two essential attributes — mind endowment and reproductive powers. Animal mind and human mind are gifts of the local universe Mother Spirit, functioning through the seven adjutant mind-spirits, while creature ability to reproduce is the specific and personal impartation of the Universe Spirit to the ancestral life plasm inaugurated by the Life Carriers.

36:6.4 (404.2) When the Life Carriers have designed the patterns of life, after they have organized the energy systems, there must occur an additional phenomenon; the “breath of life” must be imparted to these lifeless forms. The Sons of God can construct the forms of life, but it is the Spirit of God who really contributes the vital spark. And when the life thus imparted is spent, then again the remaining material body becomes dead matter. When the bestowed life is exhausted, the body returns to the bosom of the material universe from which it was borrowed by the Life Carriers to serve as a transient vehicle for that life endowment which they conveyed to such a visible association of energy-matter.

36:6.5 (404.3) The life bestowed upon plants and animals by the Life Carriers does not return to the Life Carriers upon the death of plant or animal. The departing life of such a living thing possesses neither identity nor personality; it does not individually survive death. During its existence and the time of its sojourn in the body of matter, it has undergone a change; it has undergone energy evolution and survives only as a part of the cosmic forces of the universe; it does not survive as individual life. The survival of mortal creatures is wholly predicated on the evolution of an immortal soul within the mortal mind.

36:6.6 (404.4) We speak of life as “energy” and as “force,” but it is really neither. Force-energy is variously gravity responsive; life is not. Pattern is also nonresponsive to gravity, being a configuration of energies that have already fulfilled all gravity-responsive obligations. Life, as such, constitutes the animation of some pattern-configured or otherwise segregated system of energy — material, mindal, or spiritual.

selecționată altfel.

Anumite lucruri, referitoare la dezvoltarea vieții pe planetele evolutive nu sunt în întregime clare pentru noi. Înțelegem pe deplin organizarea fizică a formulelor electrochimice ale Purtătorilor Vieții, însă nu sesizăm complet natura și sursa scânteii animatoare a vieții. Noi știm că viața curge din Tată, trece prin Fiu și se răspândește prin Spirit. Este probabil ca Spiritele Maestru să fie canalul septuplu al fluviului vieții răspândit asupra întregii creații. Însă noi nu înțelegem tehnica prin care Spiritul Maestru supraveghetor participă la episodul inițial al darului vieții către o nouă planetă. Noi suntem convingeți că Cei Îmbătrâniți de Zile joacă un rol în implantarea vieții pe o lume nouă, dar ignorăm complet natura acesteia. Noi știm că Spiritul-Mamă al Universului vitalizează efectiv modelele neînsuflețite și comunică plasmei astfel activate prerogativele de reproducere organice. Noi remarcăm că acest trio reprezintă nivelele Dumnezeului Septuplu și că membrii săi sunt uneori numiți Creatorii Supremi ai timpului și spațiului, însă altfel noi nu știm nimic mai mult decât muritorii de pe Urantia - doar că conceptul este inerent Tatălui, expresia, Fiului, iar realizarea vie, Spiritului.

[Redactat de un Fiu Vorondadek staționat pe Urantia ca observator și acționând în această calitate la cererea Șefului Melchizedek al Corpului Revelator Supraveghetor.]

36:6.7 (404.5) There are some things connected with the elaboration of life on the evolutionary planets which are not altogether clear to us. We fully comprehend the physical organization of the electrochemical formulas of the Life Carriers, but we do not wholly understand the nature and source of the *life-activation spark*. We know that life flows from the Father through the Son and *by* the Spirit. It is more than possible that the Master Spirits are the sevenfold channel of the river of life which is poured out upon all creation. But we do not comprehend the technique whereby the supervising Master Spirit participates in the initial episode of life bestowal on a new planet. The Ancients of Days, we are confident, also have some part in this inauguration of life on a new world, but we are wholly ignorant of the nature thereof. We do know that the Universe Mother Spirit actually vitalizes the lifeless patterns and imparts to such activated plasm the prerogatives of organismal reproduction. We observe that these three are the levels of God the Sevenfold, sometimes designated as the Supreme Creators of time and space; but otherwise we know little more than Urantia mortals — simply that concept is inherent in the Father, expression in the Son, and life realization in the Spirit.

36:6.8 (405.1) [Indited by a Vorondadek Son stationed on Urantia as an observer and acting in this capacity by request of the Melchizedek Chief of the Supervising Revelatory Corps.]

Capitolul 37. Personalități ale universului local

⇨ 036

CARTEA URANTIA

038 ⇨

PARTE II. UNIVERSUL LOCAL

CAPITOLUL 37 PERSONALITĂȚI ALE UNIVERSULUI LOCAL

Secțiuni

Introduction

1. Ajutoarele Universului
2. Strălucitoarele Stele de Seară
3. Arhanghelii
4. Preaînălții Asistenți
5. Înălții Comisionari
6. Supraveghetorii Celești
7. Învățătorii lumilor palat
8. Ordine de spirite superioare afectate
9. Cetățenii permanenți ai universului local
10. Alte grupuri ale universului local

PAPER 37 PERSONALITIES OF THE LOCAL UNIVERSE

SECTIONS

Introduction

1. The Universe Aids
2. The Brilliant Evening Stars
3. The Archangels
4. Most High Assistants
5. High Commissioners
6. Celestial Overseers
7. Mansion World Teachers
8. Higher Spirit Orders of Assignment
9. Permanent Citizens of the Local Universe
10. Other Local Universe Groups

Introduction

ÎN FRUNTEA tuturor personalităților Nebadonului stă Fiul Creator și Maestru, Mihail, tatăl și suveranul universului. Coordonat în divinitate și complementar în atribute creative, se menține Spiritul-Mamă al universului local, Divina Slujitoare a Salvingtonului., iar acești creatori sunt, într-un sens foarte literal, Tatăl, Fiul și Spiritul-Mamă ai tuturor creaturilor de origine ale Nebadonului.

Pe parcursul capitolelor precedente, am descris ordinele de filiație create. Expunerile ulterioare vor descrie spiritele slujitoare și ordinele ascendente ale filiației. În capitolul prezent vom analiza, în principal, un grup intermediar, Ajutoarele Universului, însă vom studia pe scurt și anumite spirite superioare staționate în Nebadon, precum și anumite ordine de cetățeni permanenți ai acestui univers local.

1. AJUTOARELE UNIVERSULUI

Numeroase ordine excepționale, în general grupate în această categorie, nu sunt revelate, însă Ajutoarele Universului, așa cum sunt prezentate în aceste capitole, conțin următoarele șapte ordine:

1. Strălucitoarele Stele de Dimineață.

INTRODUCTION

37:0.1 (406.1) AT THE head of all personality in Nebadon stands the Creator and Master Son, Michael, the universe father and sovereign. Co-ordinate in divinity and complementary in creative attributes is the local universe Mother Spirit, the Divine Minister of Salvington. And these creators are in a very literal sense the Father-Son and the Spirit-Mother of all the native creatures of Nebadon.

37:0.2 (406.2) Preceding papers have dealt with the created orders of sonship; succeeding narratives will portray the ministering spirits and the ascending orders of sonship. This paper is chiefly concerned with an intervening group, the Universe Aids, but it will also give brief consideration to certain of the higher spirits stationed in Nebadon and to certain of the orders of permanent citizenship in the local universe.

1. THE UNIVERSE AIDS

37:1.1 (406.3) Many of the unique orders generally grouped in this category are unrevealed, but as presented in these papers, the Universe Aids include the following seven orders:

- 37:1.2 (406.4)* 1. Bright and Morning Stars.

2. Strălucitoare Stele de Seară
3. Arhanghelii
4. Preaînălții Asistenți
5. Înalții Comisionari
6. Supraveghetorii Celești
7. Învățătorii lumilor palat

Primul ordin de Ajutoare ale Universului, Strălucitoare Stele de Dimineată, nu are decât un singur reprezentant în fiecare univers local, și este prima născută dintre toate creaturile native ale unui univers local. Strălucitoarea Stea de Dimineată a universului nostru este cunoscută sub numele de Gabriel al Salvingtonului. El este șeful executiv al întregului Nebadon; el operează ca reprezentant personal al Fiului Suveran și ca purtător de cuvânt al consoartei sale creative.

În primele epoci ale Nebadonului, Gabriel lucra complet singur cu Mihail și cu Spiritul Creativ. Pe măsură ce universul creștea și problemele administrative se multiplicau, el a beneficiat de un stat major personal, de asistenți nerevelați și, în cele din urmă, acest grup a crescut prin crearea corpului de Stele de Seară al Nebadonului.

2. STRĂLUCITOARELE STELE DE SEARĂ

Aceste strălucitoare creaturi au fost concepute de Melchizedeki și apoi aduse la existență de Fiul Creator și de Spiritul Creativ. Ele servesc în numeroase calități, însă, în principal, ca agenți de legătură ai lui Gabriel, șeful executiv al universului local. Una sau mai multe dintre ele au drept funcțiune faptul de a-l reprezenta pe sfera capitală a fiecărei constelații și a fiecărui sistem al Nebadonului.

În calitate de șef executiv al Nebadonului, Gabriel asistă la cea mai mare parte a conclavelor Salvingtonului, fie ca președinte din oficiu, fie ca observator, și se întâmplă adesea ca o mie dintre aceste conclave să-și țină sesiunile lor simultan. Strălucitoare Stele de Seară îl reprezintă pe Gabriel cu aceste ocazii; el nu se poate găsi simultan în două locuri deodată, iar acești supraîngerii compensează această limitare. Ei realizează un serviciu analog pentru corpul Fiilor Învățători ai Trinității.

Cu toate că Gabriel este personal ocupat cu lucrările sale administrative, el menține prin Strălucitoare Stele de Seară contactul cu toate celelalte faze ale vieții și ale treburilor universului. Ele îl însoțesc întotdeauna în turneele sale planetare și merg adesea în misiune specială pe planete individuale, ca reprezentanții lui personali. Pe parcursul unor astfel de misiuni, ele au fost uneori numite „îngerul Domnului”. Ele merg adesea pe Uversa pentru a reprezenta Steaua Strălucitoare de Dimineată în fața tribunalelor și ale adunărilor Celor Îmbătrâniți de Zile, însă călătoresc rar în afara granițelor Orvontonului.

Strălucitoare Stele de Seară formează un ordin de două ori unic, din care anumiți membri fac parte prin demnitate creată, și alții prin împlinirea serviciului. În Nebadon, acest corp numără 13.641 de supraîngerii, din

37:1.3 (406.5) 2. Brilliant Evening Stars.

37:1.4 (406.6) 3. Archangels.

37:1.5 (406.7) 4. Most High Assistants.

37:1.6 (406.8) 5. High Commissioners.

37:1.7 (406.9) 6. Celestial Overseers.

37:1.8 (406.10) 7. Mansion World Teachers.

37:1.9 (406.11) Of the first order of Universe Aids, the Bright and Morning Stars, there is just one in each local universe, and he is the first-born of all creatures native to a local universe. The Bright and Morning Star of our universe is known as Gabriel of Salvington. He is the chief executive of all Nebadon, functioning as the personal representative of the Sovereign Son and as spokesman for his creative consort.

37:1.10 (406.12) During the earlier times of Nebadon, Gabriel worked quite alone with Michael and the Creative Spirit. As the universe grew and administrative problems multiplied, he was provided with a personal staff of unrevealed assistants, and eventually this group was augmented by the creation of the Nebadon corps of Evening Stars.

2. THE BRILLIANT EVENING STARS

37:2.1 (407.1) These brilliant creatures were planned by the Melchizedeks and were then brought into being by the Creator Son and the Creative Spirit. They serve in many capacities but chiefly as liaison officers of Gabriel, the local universe chief executive. One or more of these beings function as his representatives at the capital of every constellation and system in Nebadon.

37:2.2 (407.2) As chief executive of Nebadon, Gabriel is ex officio chairman of, or observer at, most of the Salvington conclaves, and as many as one thousand of these are often in session simultaneously. The Brilliant Evening Stars represent Gabriel on these occasions; he cannot be in two places at the same time, and these superangels compensate for this limitation. They perform an analogous service for the corps of the Trinity Teacher Sons.

37:2.3 (407.3) Though personally occupied with administrative duties, Gabriel maintains contact with all other phases of universe life and affairs through the Brilliant Evening Stars. They always accompany him on his planetary tours and frequently go on special missions to the individual planets as his personal representatives. On such assignments they have sometimes been known as “the angel of the Lord.” They frequently go to Uversa to represent the Bright and Morning Star before the courts and assemblies of the Ancients of Days, but they seldom journey beyond the confines of Orvonton.

37:2.4 (407.4) The Brilliant Evening Stars are a unique twofold order, embracing some of created dignity and others of attained service. The Nebadon corps of these superangels now numbers 13,641. There are 4,832 of

care 4.832 sunt de demnitate creată și 8.809 sunt spirite ascendente care au atins acest țel de serviciu exaltat. Printre aceste Stele de Seară ascendente, multe dintre ele și-au început cariera lor universală ca serafimi, iar altele sau ridicat plecând de la nivele nerevelate ale vieții creaturilor. Atâta timp cât un univers nu este stabilizat în lumină și viață, acest corp superior rămâne accesibil, ca țel de înfăptuire, candidaților la ascensiune.

Cele două categorii de Strălucitoare Stele de Seară sunt ușor vizibile personalităților morontiale și anumitor tipuri de ființe materiale supramuritoare. Membrii creații ai acestui ordin interesant și versatil, posedă o forță de spirit care se poate manifesta independent de prezența lor personală.

Șeful acestor supraîngerii este Gavalia, primul născut al ordinului Nebadonului. Din momentul în care Cristos Mihail a revenit din triumfala sa efuziune pe Urantia, Gavalia a fost însărcinat cu slujirea muritorilor ascendenți și, pe parcursul ultimilor o mie nouă sute de ani, asociatul său, Galantia, a menținut cartierul său general pe Jerusem unde și-a petrecut aproape jumătate din timpul său. Galantia este primul dintre supraîngerii ascendenți care a atins această înaltă situație.

Strălucitoarele Stele de Seară nu se grupează, nici nu se organizează în companii altfel decât în asocierea lor obișnuită în perechi pentru numeroase însărcinări. Ele nu sunt însărcinate cu multe misiuni privitoare la cariera ascendentă a muritorilor. Cu toate acestea, atunci când sunt astfel trimiși, acești supraîngerii nu acționează niciodată singuri. Ei lucrează, întotdeauna, în perechi - o ființă de demnitate creată și o Stea de Seară ascendentă.

Una dintre aceste înalte însărcinări a Stelelor de Seară constă în însoțirea Fiilor Avonali de manifestare în misiunile lor planetare, așa cum Gabriel l-a însoțit pe Mihail pe parcursul efuziunii sale pe Urantia. Cei doi supraîngerii însoțitori sunt superiori ierarhici ai misiunii și servesc acolo în calitate de comandanți aliați ai arhanghelilor și ai tuturor celorlalte personalități desemnate pentru aceste proiecte. Seniorul acestor comandanți supraîngerești este cel care, la momentul și vârsta oportune, spune Fiului Avonal de consacrare: „Ocupă-te de treburile fratelui tău”.

Perechi similare ale acestor supraîngerii sunt afectate corpului planetar al Fiilor Învățători ai Trinității, care funcționează pentru a stabili era consecutivă consacrării sau vârsta aurorei spirituale pe o lume locuită. În aceste misiuni, Stelele de Seară servesc ca legătură între muritorii domeniului și corpul invizibil al Fiilor Învățători.

Lumile Stelelor de Seară. Al șaselea grup al lumilor Salvingtonului și al celor patruzeci și doi de sateliți tributari ai lui sunt afectați administrării Strălucitoarelor Stele de Seară. Cele șapte lumi primare sunt prezidate de ordinele create ale acestor supraîngerii, în timp ce sateliții tributari sunt administrați de Stelele de Seară ascendente.

Sateliții primelor trei lumi sunt ocupați de școlile Fiilor Învățători și ale Stelelor de Seară consacrate personalităților spirituale ale universului local. Cele trei grupe următoare sunt ocupate de școlile asociate similare consacrate instruirii muritorilor ascendenți.

created dignity, while 8,809 are ascendant spirits who have attained this goal of exalted service. Many of these ascendant Evening Stars started their universe careers as seraphim; others have ascended from unrevealed levels of creature life. As an attainment goal this high corps is never closed to ascension candidates so long as a universe is not settled in light and life.

37:2.5 (407.5) Both types of Brilliant Evening Stars are easily visible to morontia personalities and certain types of supermortal material beings. The created beings of this interesting and versatile order possess a spirit force which can be manifested independently of their personal presence.

37:2.6 (407.6) The head of these superangels is Gavalia, the first-born of this order in Nebadon. Since the return of Christ Michael from his triumphant bestowal on Urantia, Gavalia has been assigned to the ascendant mortal ministry, and for the last nineteen hundred Urantia years his associate, Galantia, has maintained headquarters on Jerusem, where he spends about half of his time. Galantia is the first of the ascendant superangels to attain this high estate.

37:2.7 (407.7) No grouping or company organization of the Brilliant Evening Stars exists other than their customary association in pairs on many assignments. They are not extensively assigned on missions pertaining to the ascendant career of mortals, but when thus commissioned, they never function alone. They always work in pairs — one a created being, the other an ascendant Evening Star.

37:2.8 (407.8) One of the high duties of the Evening Stars is to accompany the Avonal bestowal Sons on their planetary missions, even as Gabriel accompanied Michael on his Urantia bestowal. The two attending superangels are the ranking personalities of such missions, serving as cocommanders of the archangels and all others assigned to these undertakings. It is the senior of these superangel commanders who, at the significant time and age, bids the Avonal bestowal Son, “Be about your brother's business.”

37:2.9 (408.1) Similar pairs of these superangels are assigned to the planetary corps of Trinity Teacher Sons that functions to establish the postbestowal or dawning spiritual age of an inhabited world. On such assignments the Evening Stars serve as liaisons between the mortals of the realm and the invisible corps of Teacher Sons.

37:2.10 (408.2) *The Worlds of the Evening Stars.* The sixth group of seven Salvington worlds and their forty-two tributary satellites are assigned to the administration of the Brilliant Evening Stars. The seven primary worlds are presided over by the created orders of these superangels, while the tributary satellites are administered by ascendant Evening Stars.

37:2.11 (408.3) The satellites of the first three worlds are devoted to the schools of the Teacher Sons and the Evening Stars dedicated to the spirit personalities of the local universe. The next three groups are occupied by similar joint schools devoted to the training of ascending

Sateliții celei de a șaptea lumi sunt rezervați deliberărilor triunice ale Fiilor Învățători, ale Stelelor de Seară și ale finalitarilor. De câțva timp, acești supraîngerii au fost strâns identificați cu munca Corpului Finalității în universul local; ei sunt tovarăși de lungă durată cu Fiii Învățători. Există o legătură de o putere și de o importanță uimitoare între Stelele de Seară și Mesagerii Gravității atașați grupurilor de muncă ale finalitarilor. În ceea ce privește cea de-a șaptea lume primară însăși, ea este rezervată chestiunilor nedezvăluite referitoare la relațiile viitoare care se vor stabili între Fiii Învățători, finalitari și Stelele de Seară, când manifestarea suprauniversală a personalității Dumnezeuului Supremul va fi ieșit pe deplin la iveală.

3. ARHANGHELII

Arhanghelii sunt progenitura Fiului Creator și a Spiritului-Mamă al Universului. Ei sunt tipul cel mai elevat de ființe spirituale superioare produse în mare număr într-un univers local, iar pe parcursul ultimului recensământ în Nebadon existau aproape opt sute de mii.

Arhanghelii sunt unul dintre rarele grupuri de personalități ale universului local care în mod normal nu stau sub jurisdicția lui Gabriel. Ei nu se ocupă în nici un fel de administrarea curentă a universului; ei se consacră muncii de supraviețuire a creaturilor și progresului carierei ascendente a muritorilor timpului și spațiului. Cu toate că, în general, arhanghelii nu sunt supuși ordinelor Strălucitoarei Stele de Dimineată, li se întâmplă să acționeze prin autoritatea ei. Ei colaborează astfel cu alte Ajutoare ale Universului cum ar fi Stelele de Seară; exemple sunt oferite de anumite operațiuni descrise în relatarea transplantării vieții pe lumea voastră.

Corpurile de arhangheli ale Nebadonului sunt dirijate de primul născut din acest ordin și, într-o epocă mai recentă, s-a stabilit pe Urantia un cartier general divizionar de arhangheli. Acest fapt neobișnuit este ceea ce atrage atenția vizitatorilor studenți venind de dincolo de Nebadon. Printre primele lor observații asupra operațiunilor interioare ale universului este și descoperirea că numeroase activități ascendente ale Strălucitoarelor Stele de Seară se dirijează din capitala unui sistem local, Satania.

Continuându-și examinarea, ei descoperă că anumite activități arhanghelice sunt dirijate de pe o mică planetă locuită, aparent insignifiantă, numită Urantia. Urmează apoi revelația că Mihail s-a coborât pe Urantia, și imediat acești vizitatori se interesează mai viu de voi și de sfera voastră umilă. Sesizați voi semnificația faptului că umila voastră planetă aflată în confuzie, a devenit un cartier general divizionar pentru administrarea universului și pentru conducerea anumitor activități arhanghelice raportându-se la planul de ascensiune al Paradisului? Aceasta prezice indubitabil concentrarea viitoare și a altor activități ascensionale pe lumea de manifestare a lui Mihail, iar

mortals. The seventh-world satellites are reserved for the triune deliberations of the Teacher Sons, the Evening Stars, and the finaliters. During recent times these superangels have been closely identified with the local universe work of the Corps of the Finality, and they have long been associated with the Teacher Sons. There exists a liaison of tremendous power and import between the Evening Stars and the Gravity Messengers attached to the finaliter working groups. The seventh primary world itself is reserved for those unrevealed matters which pertain to the future relationship that will obtain between the Teacher Sons, the finaliters, and the Evening Stars consequent upon the completed emergence of the superuniverse manifestation of the personality of God the Supreme.

3. THE ARCHANGELS

37:3.1 (408.4) Archangels are the offspring of the Creator Son and the Universe Mother Spirit. They are the highest type of high spirit being produced in large numbers in a local universe, and at the time of the last registry there were almost eight hundred thousand in Nebadon.

37:3.2 (408.5) Archangels are one of the few groups of local universe personalities who are not normally under the jurisdiction of Gabriel. They are not in any manner concerned with the routine administration of the universe, being dedicated to the work of creature survival and to the furtherance of the ascending career of the mortals of time and space. While not ordinarily subject to the direction of the Bright and Morning Star, the archangels do sometimes function by his authority. They also collaborate with others of the Universe Aids, such as the Evening Stars, as is illustrated by certain transactions depicted in the narrative of life transplantation on your world.

37:3.3 (408.6) The archangel corps of Nebadon is directed by the first-born of this order, and in more recent times a divisional headquarters of the archangels has been maintained on Urantia. It is this unusual fact that soon arrests the attention of extra-Nebadon student visitors. Among their early observations of intrauniverse transactions is the discovery that many ascendant activities of the Brilliant Evening Stars are directed from the capital of a local system, Satania. On further examination they discover that certain archangel activities are directed from a small and apparently insignificant inhabited world called Urantia. And then ensues the revelation of Michael's bestowal on Urantia and their immediately quickened interest in you and your lowly sphere.

37:3.4 (409.1) Do you grasp the significance of the fact that your lowly and confused planet has become a divisional headquarters for the universe administration and direction of certain archangel activities having to do with the Paradise ascension scheme? This undoubtedly presages the future concentration of other ascendant activities on the bestowal world of Michael and lends a tremendous and solemn import to the Master's personal promise, "I will come again."

acest fapt dă o importanță imensă și solemnă promisiunii personale a Maestrului: „Am să mai vin”.

Arhanghelii sunt, în general, desemnați pentru servirea și susținerea ordinului Avonal de filiație, însă numai după ce au trecut printr-o pregătire preliminară îndelungată în toate fazele muncii diverselor spirite slujitoare. Un corp de o sută de arhangheli însoțește pe fiecare Fiu Paradisiac care se coboară pe o lume locuită; acest corp este temporar afectat pe durata acestei manifestări. Dacă Fiul Magistral ar fi adus să guverneze provizoriu planeta, arhanghelii ar acționa ca șefi îndrumători ai întregii vieți celeste de pe această sferă.

Doi arhangheli seniori sunt întotdeauna desemnați ca ajutoare personale ale unui Avonal al Paradisului pentru toate misiunile planetare, indiferent că ele implică acțiuni judiciare, misiuni magistrale sau întrupări de consacrare. Când Fii Paradisului au încheiat judecarea unui tărâm și morții sunt chemați la înscriere (ceea ce se numește reînviere) este literalmente adevărat că păzitorii serafici ai personalităților adormite răspund la „vocea arhanghelului”. Lista de apel la sfârșitul unei dispensații este promulgată de un arhanghel asistent. Este arhanghelul reînvierii, uneori numit „arhanghelul lui Mihail”.

Lumile Arhanghelilor. Al șaptelea grup de lumi înconjurând Salvingtonul, precum și sateliții lor aliați, este afectat arhanghelilor. Sfera numărul unu, din totalitatea celor șase sateliți tributari ai ei, este ocupată de păstrătorii de înregistrare a personalității. Acest imens grup de arhivari se ocupă cu menținerea la zi a înregistrării biografiei fiecărui muritor al timpului începând cu clipa nașterii sale, trecând prin cariera lui universală, până când respectivul părăsește Salvingtonul pentru a trece la regimul suprauniversal, sau este „șters din registrele existenței” de ordinul Celor Îmbătrâniți de Zile.

Pe aceste lumi sunt puse în ordine dosarele personalității și garanțiile de identificare sunt clasate și păstrate pe parcursul perioadei intermediare dintre decesul uman și ora repersonalizării, reînvierea din morți.

4. PREAÎNALȚII ASISTENȚI

Preaînălții Asistenți sunt un grup de voluntari a căror origine este în afara universului local, pe care conducătorii universului central și a suprauniversurilor îi trimit în misiune temporară ca reprezentanți sau observatori. Numărul lor variază constant, însă se ridică întotdeauna la o cifră mare, de ordinul milioane.

Din timp în timp, noi beneficiem astfel de servicii și de ajutorul ființelor originare ale Paradisului, cum ar fi Desăvârșitorii Înțelepciunii, Consilierii Divini, Cenzorii Universali, Spiritele Inspirate ale Trinității, Fiii Trinitizați, Mesagerii Solitari, supernafimii, seconafimii, terțafimii și alte slujitori binevoitori. Ei locuiesc pe lângă noi pentru a ajuta personalitățile noastre native în efortul lor de a aduce întregul Nebadon în armonie mai completă cu ideile Orvontonului și cu idealurile Paradisului.

Oricare dintre aceste ființe poate servi voluntar în Nebadon și poate fi, deci, tehnic în afara jurisdicției

37:3.5 (409.2) In general, the archangels are assigned to the service and ministry of the Avonal order of sonship, but not until they have passed through extensive preliminary training in all phases of the work of the various ministering spirits. A corps of one hundred accompanies every Paradise bestowal Son to an inhabited world, being temporarily assigned to him for the duration of such a bestowal. If the Magisterial Son should become temporary ruler of the planet, these archangels would act as the directing heads of all celestial life on that sphere.

37:3.6 (409.3) Two senior archangels are always assigned as the personal aids of a Paradise Avonal on all planetary missions, whether involving judicial actions, magisterial missions, or bestowal incarnations. When this Paradise Son has finished the judgment of a realm and the dead are called to record (the so-called resurrection), it is literally true that the seraphic guardians of the slumbering personalities respond to “the voice of the archangel.” The roll call of a dispensation termination is promulgated by an attendant archangel. This is the archangel of the resurrection, sometimes referred to as the “archangel of Michael.”

37:3.7 (409.4) *The Worlds of the Archangels.* The seventh group of the encircling Salvington worlds, with their associated satellites, is assigned to the archangels. Sphere number one and all of its six tributary satellites are occupied by the personality record keepers. This enormous corps of recorders busy themselves with keeping straight the record of each mortal of time from the moment of birth up through the universe career until such an individual either leaves Salvington for the superuniverse regime or is “blotted out of recorded existence” by the mandate of the Ancients of Days.

37:3.8 (409.5) It is on these worlds that personality records and identification sureties are classified, filed, and preserved during that time which intervenes between mortal death and the hour of repersonalization, the resurrection from death.

4. MOST HIGH ASSISTANTS

37:4.1 (409.6) The Most High Assistants are a group of volunteering beings, of origin outside the local universe, who are temporarily assigned as central and superuniverse representatives to, or observers of, the local creations. Their number varies constantly but is always far up in the millions.

37:4.2 (409.7) From time to time we thus benefit from the ministry and assistance of such Paradise-origin beings as Perfectioners of Wisdom, Divine Counselors, Universal Censors, Inspired Trinity Spirits, Trinitized Sons, Solitary Messengers, supernaphim, seconaphim, tertianaphim, and other gracious ministers, who sojourn with us for the purpose of helping our native personalities in the effort to bring all Nebadon into fuller harmony with the ideas of Orvonton and the ideals of Paradise.

37:4.3 (410.1) Any of these beings may be voluntarily serving in Nebadon and hence be technically outside

noastre, însă când aceste personalități ale suprauniversului și ale universului central operează aici în misiune, ele nu sunt în întregime libere de regulile universului local în care locuiesc, deși continuă să acționeze ca reprezentante ale universurilor superioare și să lucreze conform instrucțiunilor care constituie misiunea lor pe tărâmul nostru. Preaînălții Asistenți își au cartierul general pe Salvington, în sectorul Uniunilor de Zile, și operează în Nebadon sub supravegherea supremă a acestui ambasador al Trinității Paradisului. Când ei servesc în grupuri, pe lângă angajamentele lor, aceste personalități ale tărâmurilor superioare se conduc de obicei singure, însă atunci când serviciul lor este efectuat la cerere, ele se plasează adesea, de bună voie, sub jurisdicția totală a directorilor care supraveghează tărâmurile pe care sunt aduși să acționeze.

Preaînălții Asistenți servesc la scara universului local și a constelațiilor, fără a fi direct atașați guvernelor sistemelor și ale planetelor. Ei pot, cu toate acestea, opera oriunde în universul local și pot fi afectați oricărei faze de activitate a Nebadonului - administrativă, executivă, educativă și altele.

Cea mai mare parte a acestui corp este înrolată în serviciul personalităților Paradisiace ale Nebadonului - Uniunile de Zile, Fiul Creator, Fidelii de Zile, Fiii Magistrali și Fiii Învățători ai Trinității. În conducerea treburilor unui univers local, este uneori înțelept ca temporar, anumite detalii, să se ferească de a fi cunoscute de practic toate personalitățile native din acest univers local. Anumite planuri avansate și anumite ordonanțe complexe sunt, de asemenea, mai bine pricepute și mai pe deplin înțelese de corpul mai matur și cu o mai amplă viziune al Preaînălților Asistenți, și în astfel de situații, și în multe altele, ajung ei să fie atât de utili guvernatorilor și administratorilor universului local.

5. ÎNALȚII COMISIONARI

Înalții Comisionari sunt muritori ascendenți care s-au contopit cu Spiritul; ei nu s-au contopit cu un Ajustor. Voi înțelegeți bine cariera de ascensiune a universului, a unui candidat muritor de contopire cu Ajustorul, deoarece aceasta fiind înaltul destin în perspectivă pentru toți muritorii de pe Urantia, de la manifestarea lui Cristos Mihail. Însă acesta nu este destinul exclusiv al tuturor muritorilor de-a lungul epocilor precedând o manifestare pe planete asemănătoare cu a voastră, și există un alt tip de lumi, ale căror locuitori nu beneficiază niciodată de prezența permanentă a unui Ajustor al Gândirii. Acești muritori nu sunt niciodată uniți definitiv cu un Veghetor de Mister coborât din Paradis; cu toate acestea Ajustorii locuiesc temporar în ei, le servesc drept îndrumători și modele, pe toată durata vieții lor trupești. Pe parcursul acestei șederi provizorii Ajustorii stimulează evoluția unui suflet nepieritor exact așa cum o fac ei în acele ființe cu care speră să se contopească, însă atunci când cursa muritoare este încheiată, ei se despart pentru totdeauna de aceste creaturi cu care au fost temporar asociate.

Sufletele supraviețuitoare ale acestui ordin ating nemurirea prin contopire eternă cu un fragment individualizat al spiritului, Spiritului-Mamă al universului local. Ele nu formează un grup numeros, cel puțin în

our jurisdiction, but when functioning by assignment, such personalities of the super- and central universes are not wholly exempt from the regulations of the local universe of their sojourn, though they continue to function as representatives of the higher universes and to work in accordance with the instructions which constitute their mission in our realm. Their general headquarters is situated in the Salvington sector of the Union of Days, and they operate in Nebadon subject to the oversupervision of this ambassador of the Paradise Trinity. When serving in unattached groups, these personalities from the higher realms are usually self-directing, but when serving on request, they often voluntarily place themselves wholly under the jurisdiction of the supervising directors of the realms of assigned function.

37:4.4 (410.2) Most High Assistants serve in local universe and in constellation capacities but are not directly attached to the system or planetary governments. They may, however, function anywhere in the local universe and may be assigned to any phase of Nebadon activity — administrative, executive, educational, and others.

37:4.5 (410.3) Most of this corps is enlisted in assisting the Nebadon Paradise personalities — the Union of Days, the Creator Son, the Faithfuls of Days, the Magisterial Sons, and the Trinity Teacher Sons. Now and then in the transaction of the affairs of a local creation it becomes wise to withhold certain details, temporarily, from the knowledge of practically all of the native personalities of that local universe. Certain advanced plans and complex rulings are also better grasped and more fully understood by the more mature and farseeing corps of Most High Assistants, and it is in such situations, and many others, that they are so highly serviceable to the universe rulers and administrators.

5. HIGH COMMISSIONERS

37:5.1 (410.4) The High Commissioners are Spirit-fused ascendant mortals; they are not Adjuster fused. You quite well understand about the universe-ascension career of a mortal candidate for Adjuster fusion, that being the high destiny in prospect for all Urantia mortals since the bestowal of Christ Michael. But this is not the exclusive destiny of all mortals in the prebestowal ages of worlds like yours, and there is another type of world whose inhabitants are never permanently indwelt by Thought Adjusters. Such mortals are never permanently joined in union with a Mystery Monitor of Paradise bestowal; nevertheless, the Adjusters do transiently indwell them, serving as guides and patterns for the duration of the life in the flesh. During this temporary sojourn they foster the evolution of an immortal soul just as in those beings with whom they hope to fuse, but when the mortal race is run, they take eternal leave of the creatures of temporary association.

37:5.2 (410.5) Surviving souls of this order attain immortality by eternal fusion with an individualized fragment of the spirit of the local universe Mother Spirit. They are not a numerous group, at least not in

Nebadon. Pe lumile casă, voi veți recunoaște acești muritori care s-au contopit cu Spiritul și vă veți înfrăți cu ei pe calea de ascensiune către Paradis, în timp ce vă vor însoți până pe Salvington unde se vor opri. Unii dintre ei pot să se ridice ulterior la nivele universale superioare, însă majoritatea vor rămâne pentru totdeauna în serviciul universului local. În calitate de clasă, ei nu sunt destinați să atingă Paradisul.

Nefiind contopiți cu Ajustorul ei nu devin niciodată finalitari, însă ei sfârșesc prin a fi înrolați în Corpul de Perfecțiune al universului local. Ei s-au supus în spirit poruncii Tatălui: „Fiți perfecți”.

După ce au atins Corpul de Perfecțiune al Nebadonului, ascenderii care s-au contopit cu Spiritul pot să accepte rolul de Ajutoare ale Universului. Este una dintre căile care li se deschid pentru a continua creșterea lor experiențială. Ei devin atunci candidați la comisii însărcinate cu înaltul serviciu de a interpreta punctele de vedere ale creaturilor evolutive în lumile materiale, pe lângă autoritățile celeste ale universului local.

Înălții Comisionari își încep serviciul pe planete, ca comisionari rasiali. În această calitate, ei interpretează punctele de vedere ale diverselor rase muritoare și descriu nevoile lor. Ei sunt suprem devotați bunăstării raselor umane pentru care sunt purtători de cuvânt. Ei caută întotdeauna să obțină pentru ele învingătoare, dreptatea și un tratament nepărtinitor în toate relațiile cu celelalte popoare. Comisionarii rasiali intervin într-o nesfârșită serie de crize planetare și servesc drept expresie articulată unor grupuri întregi de muritori în luptă.

După o lungă experiență în soluționarea problemelor pe lumile locuite, comisionarii rasiali sunt ridicați la funcții de un nivel superior, și sfârșesc prin a atinge statutul Înălților Comisionari ai universului local, și în acest univers local. Ultimul recensământ indica în Nebadon prezența a peste un miliard și jumătate de Înălți Comisionari. Aceste ființe nu sunt finalitari, ci ascendenți care au o lungă experiență și care fac mari servicii universului lor natal.

Noi îi regăsim invariabil pe acești comisionari în toate tribunalele de justiție, de la cele mai umile până la cele mai elevate. Ei nu participă la procedurile de justiție, însă acționează ca prieteni ai curții și dau sfaturi magistraților care prezidează în ceea ce privește antecedentele, mediul și natura specifică a persoanelor implicate în judecată.

Înălții Comisionari sunt atașați diverselor oștiri de mesageri ai spațiului și, întotdeauna, spiritelor ocrotitoare ale timpului. Îi întâlnim la reuniuni ale diverselor adunări universale, și acești aceiași comisionari înzestrați cu înțelepciunea omului muritor sunt întotdeauna atașați misiunilor Fiilor lui Dumnezeu pe lângă lumile spațiului.

De fiecare dată când echitatea și dreptatea cer să se înțeleagă felul în care vreun proiect de politică sau de procedură ar afecta rasele evolutive ale timpului, acești comisionari sunt la dispoziție pentru a prezenta recomandările lor. Ei sunt întotdeauna prezenți pentru a vorbi în locul celor care nu pot fi acolo pentru vorbi în propriul lor nume.

Lumile muritorilor contopiți cu Spiritul. Al optulea

Nebadon. On the mansion worlds you will meet and fraternize with these Spirit-fused mortals as they ascend the Paradise path with you as far as Salvington, where they stop. Some of them may subsequently ascend to higher universe levels, but the majority will forever remain in the service of the local universe; as a class they are not destined to attain Paradise.

37:5.3 (411.1) Not being Adjuster fused, they never become finaliters, but they do eventually become enrolled in the local universe Corps of Perfection. They have in spirit obeyed the Father's command, "Be you perfect."

37:5.4 (411.2) After attaining the Nebadon Corps of Perfection, Spirit-fused ascenders may accept assignment as Universe Aids, this being one of the avenues of continuing experiential growth which is open to them. Thus do they become candidates for commissions to the high service of interpreting the viewpoints of the evolving creatures of the material worlds to the celestial authorities of the local universe.

37:5.5 (411.3) The High Commissioners begin their service on the planets as race commissioners. In this capacity they interpret the viewpoints and portray the needs of the various human races. They are supremely devoted to the welfare of the mortal races whose spokesmen they are, ever seeking to obtain for them mercy, justice, and fair treatment in all relationships with other peoples. Race commissioners function in an endless series of planetary crises and serve as the articulate expression of whole groups of struggling mortals.

37:5.6 (411.4) After long experience in problem solving on the inhabited worlds, these race commissioners are advanced to the higher levels of function, eventually attaining the status of High Commissioners of and in the local universe. The last registration recorded slightly over one and one-half billion of these High Commissioners in Nebadon. These beings are not finaliters, but they are ascendant beings of long experience and of great service to their native realm.

37:5.7 (411.5) We invariably find these commissioners in all the tribunals of justice, from the lowest to the highest. Not that they participate in the proceedings of justice, but they do act as friends of the court, advising the presiding magistrates respecting the antecedents, environment, and inherent nature of those concerned in the adjudication.

37:5.8 (411.6) High Commissioners are attached to the various messenger hosts of space and always to the ministering spirits of time. They are encountered on the programs of various universe assemblies, and these same mortal-wise commissioners are always attached to the missions of the Sons of God to the worlds of space.

37:5.9 (411.7) Whenever fairness and justice require an understanding of how a contemplated policy or procedure would affect the evolutionary races of time, these commissioners are at hand to present their recommendations; they are always present to speak for those who cannot be present to speak for themselves.

37:5.10 (411.8) *The Worlds of the Spirit-fused Mortals.* The

grup de șapte lumi primare și de sateliți tributari din circuitul Salvingtonului este proprietatea exclusivă a muritorilor Nebadonului care s-au contopit cu Spiritul. Ascenderii care s-au contopit cu Ajustorul lor nu sunt interesați de aceste lumi decât pentru a face numeroase șederi agreabile și profitabile ca oaspeți invitați de rezidenții contopiți cu Spiritul. Aceste lumi constituie reședința permanentă a supraviețuitorilor contopite cu Spiritul, mai puțin pentru cei câțiva dintre ei care ating Uversa și Paradisul. Această limită prevăzută pentru ascensiunea muritorilor există pentru binele universurilor locale prin reținerea unei populații permanente evolute a cărei experiență crescândă va continua să întărească stabilitatea și diversificarea viitoare a administrării universului local.

Aceste ființe pot să nu atingă Paradisul, însă ele ating în stăpânirea problemelor Nebadonului o înțelepciune experiențială care depășește totalmente tot ceea ce pot dobândi ascenderii în trecere. Și aceste suflete supraviețuitoare, combinații unice ale umanului și divinului, urmează cariera lor cu o pricepere tot mai mare de a uni punctele de vedere ale acestor nivele atât de îndepărtate unul de altul și să prezinte acest dublu punct de vedere cu o înțelepciune mereu mai înaltă.

6. SUPRAVEGHETORII CELEȘTI

Sistemul educativ al Nebadonului este administrat împreună de Fiii Învățători ai Trinității și de corpul învățător al Melchizedekilor, însă o mare parte a muncii menite să îl întrețină și să îl construiască este executată de Supraveghetorii Celești. Aceste ființe fac parte dintr-un corp recrutat, înglobând toate tipurile de indivizi în contact cu planul de educare și de instrucție a muritorilor ascendenți. În Nebadon, ei sunt peste trei milioane și toți sunt voluntari calificați prin experiența lor pentru a servi în calitate de consultanți educativi ai întregului domeniu. Din cartierul lor general, pe lumile Melchizedekilor ai Salvingtonului, supraveghetorii parcurg universul local ca inspecitori ai tehnicii școlare a Nebadonului prevăzută pentru pregătirea mentală și pentru educația spirituală a creaturilor ascendente.

Această pregătire a minții și această educație a spiritului continuă de la lumile de origine umană, trec prin lumile palat ale sistemului și prin celelalte sfere de progres asociate Jerusemului, până la cele șaptezeci de tărâmurile de socializare atașate Edentiei și la cele patru sute nouăzeci de sfere de progres spiritual care înconjoară Salvingtonul. În însăși sediul universului, există numeroase școli ale Melchizedekilor, colegiile Fiilor Universului, universitățile serafice și școlile Fiilor Învățători și ale Uniunilor de Zile. Se iau toate măsurile posibile pentru a se pune diversele personalități ale universului în starea de a aduce cele mai bune servicii și de a îmbunătăți funcțiunile lor. Universul întreg este o vastă școală.

Metodele folosite în numeroase școli superioare

eighth group of seven primary worlds and tributary satellites in the Salvington circuit are the exclusive possession of the Spirit-fused mortals of Nebadon. Ascending Adjuster-fused mortals are not concerned with these worlds except to enjoy many pleasant and profitable sojourns as the invited guests of the Spirit-fused residents.

37:5.11 (411.9) Except for those few who attain Uversa and Paradise, these worlds are the permanent residence of the Spirit-fused survivors. Such designed limitation of mortal ascent reacts to the good of the local universes by insuring the retention of a permanent evolved population whose augmenting experience will continue to enhance the future stabilization and diversification of the local universe administration. These beings may not attain Paradise, but they achieve an experiential wisdom in the mastery of Nebadon problems that utterly surpasses anything attained by the transient ascenders. And these surviving souls continue as unique combinations of the human and the divine, being increasingly able to unite the viewpoints of these two widely separate levels and to present such a dual viewpoint with ever-heightening wisdom.

6. CELESTIAL OVERSEERS

37:6.1 (412.1) The Nebadon educational system is jointly administered by the Trinity Teacher Sons and the Melchizedek teaching corps, but much of the work designed to effect its maintenance and upbuilding is carried on by the Celestial Overseers. These beings are a recruited corps embracing all types of individuals connected with the scheme of educating and training the ascending mortals. There are upward of three million of them in Nebadon, and they are all volunteers who have qualified by experience to serve as educational advisers to the entire realm. From their headquarters on the Salvington worlds of the Melchizedeks, these overseers range the local universe as inspectors of the Nebadon school technique designed to effect the mind training and the spirit education of the ascending creatures.

37:6.2 (412.2) This training of mind and education of spirit is carried on from the worlds of human origin up through the system mansion worlds and the other spheres of progress associated with Jerusem, on the seventy socializing realms attached to Edentia, and on the four hundred and ninety spheres of spirit progress encircling Salvington. On the universe headquarters itself are numerous Melchizedek schools, the colleges of the Universe Sons, the seraphic universities, and the schools of the Teacher Sons and the Union of Days. Every possible provision is made to qualify the various personalities of the universe for advancing service and improving function. The entire universe is one vast school.

37:6.3 (412.3) The methods employed in many of the

transcend concepțiile umane asupra artei de predare a adevărului, însă nota dominantă a întregului sistem educativ este de a dobândi caracter printr-o experiență iluminată. Învățătorii oferă iluminarea; postul ocupat în univers și statutul de ascender dă prilejuri de experiență; înțeleapta utilizare a celor doi factori face să progreseze caracterul.

În esență, sistemul educativ al Nebadonului are grijă ca voi să primiți o sarcină, iar apoi vă oferă prilejurile de a vă instrui asupra metodei ideale și divine de a realiza mai bine acest țel. Vi se dă o sarcină bine definită și, în același timp vi se acordă învățători care sunt în măsură să vă învețe cea mai bună metodă de îndeplinire a misiunii voastre. Planul divin de educație asociază intim munca și instrucția. Noi vă învățăm cea mai bună modalitate de a executa lucrurile pe care vi le poruncim noi să le faceți.

Rostul pe care îl are toată această pregătire și experiență este de a vă pregăti pentru a fi admiși în sferele de instruire mai înalte și mai spirituale ale suprauniversului. Progresul din cadrul unui tărâm oarecare este individual, însă tranziția de la o fază la alta se efectuează în general în clase.

Progresul eternității nu constă doar într-o dezvoltare spirituală. Acumularea intelectuală face, de asemenea, parte din educația universală. Experiența mentală se lărgeste în paralel cu extinderea orizontului spiritual. Minții și spiritului li se oferă aceleași oportunități de a se instrui și de a progresa, însă pe tot parcursul acestei magnifice instruiți mentale și spirituale voi sunteți eliberați pentru totdeauna de handicapurile trupului muritor. Nu mai aveți nevoie să arbitrați constant între pretențiile naturii voastre spirituale și materiale divergente. În sfârșit, sunteți calificați pentru a beneficia de impulsurile unificate ale unei minți glorificate, dezbărate deja de multă vreme de atracțiile sale animale primitive pentru lucrurile materiale.

Înainte de a părăsi universul Nebadonului, cea mai mare parte a muritorilor Urantiei vor avea ocazia de a servi mai mult, pe o perioadă mai lungă sau mai scurtă, în calitate de membri ai corpului Nebadonian de Supraveghetori Celești.

7. ÎNVĂȚĂTORII LUMILOR PALAT

Învățătorii Lumilor Palat sunt heruvimi recrutați și glorificați. Ca și majoritatea celorlalți instructori din Nebadon, ei sunt numiți de Melchizedeki. Ei funcționează în aproape toate proiectele educative ale vieții morontiale, iar numărul lor depășește cu mult înțelegerea minții muritorilor.

Ca nivel de înfăptuire a heruvimilor și sanovimilor, Învățătorii Lumilor casă vor face obiectul unui studiu mai aprofundat în capitolul următor. Ca învățători care joacă un rol important în viața morontială, noi îi vom discuta mai pe larg în capitolul intitulat „viața morontială”.

8. ORDINE DE SPIRITE SUPERIOARE AFECTATE

higher schools are beyond the human concept of the art of teaching truth, but this is the keynote of the whole educational system: character acquired by enlightened experience. The teachers provide the enlightenment; the universe station and the ascender's status afford the opportunity for experience; the wise utilization of these two augments character.

37:6.4 (412.4) Fundamentally, the Nebadon educational system provides for your assignment to a task and then affords you opportunity to receive instruction as to the ideal and divine method of best performing that task. You are given a definite task to perform, and at the same time you are provided with teachers who are qualified to instruct you in the best method of executing your assignment. The divine plan of education provides for the intimate association of work and instruction. We teach you how best to execute the things we command you to do.

37:6.5 (412.5) The purpose of all this training and experience is to prepare you for admission to the higher and more spiritual training spheres of the superuniverse. Progress within a given realm is individual, but transition from one phase to another is usually by classes.

37:6.6 (412.6) The progression of eternity does not consist solely in spiritual development. Intellectual acquisition is also a part of universal education. The experience of the mind is broadened equally with the expansion of the spiritual horizon. Mind and spirit are afforded like opportunities for training and advancement. But in all this superb training of mind and spirit you are forever free from the handicaps of mortal flesh. No longer must you constantly referee the conflicting contentions of your divergent spiritual and material natures. At last you are qualified to enjoy the unified urge of a glorified mind long since divested of primitive animalistic trends towards things material.

37:6.7 (413.1) Before leaving the universe of Nebadon, most Urantia mortals will be afforded opportunity to serve for a longer or shorter time as members of the Nebadon corps of Celestial Overseers.

7. MANSION WORLD TEACHERS

37:7.1 (413.2) The Mansion World Teachers are recruited and glorified cherubim. Like most other instructors in Nebadon they are commissioned by the Melchizedeks. They function in most of the educational enterprises of the morontia life, and their number is quite beyond the comprehension of mortal mind.

37:7.2 (413.3) As an attainment level of cherubim and sanobim, the Mansion World Teachers will receive further consideration in the next paper, while as teachers playing an important part in the morontia life, they will be more extensively discussed in the paper of that name.

8. HIGHER SPIRIT ORDERS OF ASSIGNMENT

În afară de centrele de putere și de controlorii fizici, unele dintre ființele spirituale de origine superioară ale familiei Spiritului Infinit sunt atașate permanent universului local. Printre ordinele de spirite superioare ale Spiritului Infinit, următoarele sunt desemnate în felul următor:

Mesagerii Solitari, când sunt atașați funcțional administrației universului local, ne fac servicii inestimabile ajutându-ne în eforturile noastre de a depăși impedimentele timpului și ale spațiului. Noi, care aparținem universului local, nu avem absolut nici o autoritate asupra lor atunci când ei nu sunt desemnați astfel, însă, chiar și în acest caz, aceste ființe unice sunt întotdeauna gata să ne ajute pentru a ne rezolva problemele și a ne îndeplini misiunile.

Andovontia este numele Supraveghetorului terțiar al Circuitelor Universale staționat în universul nostru local. El nu se ocupă decât de circuitele spirituale și morontiale, și nu de acelea care sunt plasate sub jurisdicția directorilor de putere. El este cel care a izolat Urantia în momentul în care Caligastia a trădat planeta, pe parcursul perioadelor pline de încercări ale rebeliunii lui Lucifer. Trimițând salutările sale muritorilor Urantie, el a exprimat plăcerea la anticiparea reintegrării voastre, într-o bună zi, în circuitele universale pe care le supraveghează.

Directorul de Recensământ al Nebadonului, Salsatia, menține cartierul său general pe Salvington în sectorul lui Gabriel. El este automat înștiințat de nașterea și de moartea voinței. El înregistrează la zi numărul exact al creaturilor volitive care trăiesc în universul local. El trăiește în strânsă asociere cu înregistratorii de personalități domiciliați pe lumile arhivelor arhanghelilor.

Un Inspector Asociat rezidă pe Salvington. El este reprezentantul personal al Agentului Executiv Suprem al Orvontonului. Aliații săi, Santinelele Desemnate din sistemele locale, îl reprezintă deopotrivă pe Agentului Executiv Suprem al Orvontonului.

Consiliatorii Universali sunt tribunalele voiajore ale universului timpului și spațiului. Ei funcționează pe lumile evolutive și în diversele sectoare ale universului local și chiar și dincolo de el. Acești arbitri sunt înscriși pe Uversa. Numărul exact al celor care activează în Nebadon nu este dat, însă estimez că universul nostru local conține aproximativ o sută de milioane de comisii de conciliere.

În ceea ce privește Consultanții Tehnici, gânditorii juridici ai tărâmului, noi avem cota noastră parte de aproximativ o jumătate de miliard. Aceste ființe sunt bibliotecile juridice vii și circulante, experiențiale, ale întregului spațiu.

Cât despre Arhivarii Celești, serafimii ascendenți ai tărâmului, noi avem cota noastră parte de șaptezeci și cinci în Nebadon. Sunt arhivarii seniori sau supraveghetori. Studenții în progres ai acestui ordin în pregătire sunt în număr de aproape patru miliarde.

Serviciul celor șaptezeci de miliarde de Însoțitori ai Morontiei este descris în expunerile referitoare la planetele de tranziție ale pelerinilor timpului.

Fiecare univers are propriul său corp de îngeri

37:8.1 (413.4) Besides the power centers and the physical controllers, certain of the higher-origin spirit beings of the family of the Infinite Spirit are of permanent assignment to the local universe. Of the higher spirit orders of the family of the Infinite Spirit the following are so assigned:

37:8.2 (413.5) The *Solitary Messengers*, when functionally attached to the local universe administration, render invaluable service to us in our efforts to overcome the handicaps of time and space. When they are not thus assigned, we of the local universes have absolutely no authority over them, but even then these unique beings are always willing to help us with the solution of our problems and with the execution of our mandates.

37:8.3 (413.6) Andovontia is the name of the tertiary *Universe Circuit Supervisor* stationed in our local universe. He is concerned only with spirit and morontia circuits, not with those under the jurisdiction of the power directors. It was he who isolated Urantia at the time of the Caligastia betrayal of the planet during the testing seasons of the Lucifer rebellion. In sending greetings to the mortals of Urantia, he expresses pleasure in the anticipation of your sometime restoration to the universe circuits of his supervision.

37:8.4 (413.7) The *Nebadon Census Director*, Salsatia, maintains headquarters within the Gabriel sector of Salvington. He is automatically cognizant of the birth and death of will and currently registers the exact number of will creatures functioning in the local universe. He works in close association with the personality recorders domiciled on the record worlds of the archangels.

37:8.5 (413.8) An *Associate Inspector* is resident on Salvington. He is the personal representative of the Supreme Executive of Orvonton. His associates, the *Assigned Sentinels* in the local systems, are also representatives of the Supreme Executive of Orvonton.

37:8.6 (414.1) The *Universal Conciliators* are the traveling courts of the universes of time and space, functioning from the evolutionary worlds up through every section of the local universe and on beyond. These referees are registered on Uversa; the exact number operating in Nebadon is not of record, but I estimate that there are in the neighborhood of one hundred million conciliating commissions in our local universe.

37:8.7 (414.2) Of the *Technical Advisers*, the legal minds of the realm, we have our quota, about one-half billion. These beings are the living and circulating experiential law libraries of all space.

37:8.8 (414.3) Of the *Celestial Recorders*, the ascendant seraphim, we have in Nebadon seventy-five. These are the senior or supervising recorders. The advancing students of this order in training number almost four billion.

37:8.9 (414.4) The ministry of the seventy billion *Morontia Companions* in Nebadon is described in those narratives dealing with the transition planets of the pilgrims of time.

37:8.10 (414.5) Each universe has its own native angelic

nativi. Există totuși situații, când este foarte util să avem ajutorul spiritelor superioare care își au originea în afara creației locale. Supernafimii fac anumite servicii rare și unice; cel care este în prezent șeful serafimilor Urantiei este un supernafim primar al Paradisului. Se pot întâlni seconafimi reflexivi în toate locurile unde operează personalul suprauniversului, iar un mare număr de terțafimi sunt temporar de serviciu, în calitate de Preaînălți Asistenți.

corps; nevertheless, there are occasions on which it is very helpful to have the assistance of those higher spirits of origin outside the local creation. Supernaphim perform certain rare and unique services; the present chief of Urantia seraphim is a primary supernaphim of Paradise. The reflective seconaphim are encountered wherever the superuniverse personnel is functioning, and a great many tertiaphim are of temporary service as Most High Assistants.

9. CETĂȚENII PERMANENȚI AI UNIVERSULUI LOCAL

Spre deosebire de supraunivers și de universul central, universul local are ordinele sale de cetățenie permanentă care includ următoarele tipuri create:

1. Susația.
2. Univitația.
3. Fiii Materiali.
4. Creaturile Mediene.

Acești autohtoni ai creației locale, precum și ascenderii contopiți cu Spiritul și spirongii (care sunt clasificați altfel), constituie o populație relativ permanentă. În linii mari, aceste ordine de ființe nu sunt nici ascendente, nici descendente. Ele sunt toate creaturi experiențiale, dar experiența lor crescândă continuă să fie pusă în slujba universului pe nivelul lor de origine. Cu toate că aceasta nu este pe de-a întregul adevărat pentru Fiii Adamici și pentru creaturile mediene, este relativ adevărat pentru celelalte ordine.

Susații. Aceste ființe minunate rezidă pe Salvington, sediul universului nostru local, și lucrează acolo ca cetățeni permanenți. Ei sunt străluciți descendenți ai Fiului Creator și ai Spiritului Creativ, și sunt îndeaproape însoțiți de cetățenii ascendenți ai universului local, muritorii contopiți cu Spiritul, care aparțin Corpului de Perfecțiune al Nebadonului.

Univitații. Fiecare dintre roirile de sfere arhitecturale care formează cartierul general al celor o sută de constelații beneficiază de slujirea continuă a unui ordin de ființe rezidențiale cunoscute sub numele de univitați. Acești copii ai Fiului Creator și ai Spiritului Creativ constituie populația permanentă a lumilor-sediu ale constelațiilor. Acestea sunt ființe nereproducătoare, existând pe un plan al vieții situat aproape la jumătatea drumului dintre statutul semimaterial al Fiilor Materiali domiciliați în sediile sistemelor, și planul mai vădit spiritual al muritorilor contopiți cu Spiritul și cu susații Salvingtonului; univitații nu sunt însă ființe morontiale. Ei înfăptuiesc pentru muritorii ascendenți care traversează sferile constelațiilor echivalentul a ceea ce autohtonii de pe Havona oferă spiritelor pelerini care trec prin creația centrală.

Fiii Materiali ai lui Dumnezeu. Atunci când legătura creativă dintre Fiul Creator și reprezentantul din univers al Spiritului Infinit, Spiritul-Mamă al Universului, și-a încheiat ciclul, când nu mai survin descendenți din naturile lor conjugate, Fiul Creator personalizează atunci sub formă duală conceptul lui final de ființă și confirmă astfel definitiv propria sa origine duală. În el însuși și din el însuși, el îi creează atunci pe admirabili

9. PERMANENT CITIZENS OF THE LOCAL UNIVERSE

37:9.1 (414.6) As with the super- and central universes, the local universe has its orders of permanent citizenship. These include the following created types:

- 37:9.2 (414.7) 1. Susatia.
- 37:9.3 (414.8) 2. Univitalia.
- 37:9.4 (414.9) 3. Material Sons.
- 37:9.5 (414.10) 4. Midway Creatures.

37:9.6 (414.11) These natives of the local creation, together with the Spirit-fused ascenders and the spironga (who are otherwise classified), constitute a relatively permanent citizenship. These orders of beings are by and large neither ascending nor descending. They are all experiential creatures, but their enlarging experience continues to be available to the universe on their level of origin. While this is not wholly true of the Adamic Sons and midway creatures, it is relatively true of these orders.

37:9.7 (414.12) *The Susatia.* These marvelous beings reside and function as permanent citizens on Salvington, the headquarters of this local universe. They are the brilliant offspring of the Creator Son and Creative Spirit and are closely associated with the ascendant citizens of the local universe, the Spirit-fused mortals of the Nebadon Corps of Perfection.

37:9.8 (414.13) *The Univitalia.* Each of the one hundred constellation headquarters clusters of architectural spheres enjoys the continuous ministry of a residential order of beings known as the univitalia. These children of the Creator Son and the Creative Spirit constitute the permanent population of the constellation headquarters worlds. They are nonreproducing beings existing on a plane of life about halfway between the semimaterial status of the Material Sons domiciled on the system headquarters and the more definitely spiritual plane of the Spirit-fused mortals and the susatia of Salvington; but the univitalia are not morontial beings. They accomplish for ascending mortals during the traversal of the constellation spheres what the Havona natives contribute to the pilgrim spirits passing through the central creation.

37:9.9 (415.1) *The Material Sons of God.* When a creative liaison between the Creator Son and the universe representative of the Infinite Spirit, the Universe Mother Spirit, has completed its cycle, when no more offspring of the combined nature are forthcoming, then does the Creator Son personalize in dual form his last concept of being, thus finally confirming his own and original dual origin. In and of himself he then creates the beautiful

și superbii Fii și Fiice ai ordinului material de filiație universală. Aceasta este originea lui Adam și a Evei originari ai fiecărui sistem local al Nebadonului. Ei formează un ordin de filiație reproducător, fiind creați masculi și femele. Urmașii lor activează ca cetățeni relativ permanenți ai capitalelor sistemelor, cu toate că unii dintre ei sunt desemnați ca Adami Planetari.

Când un Fiu și o Fiică Materiali sunt trimiși într-o misiune planetară, ei au sarcina de a întemeia rasa adamică a lumii în chestiune, o rasă prevăzută să se amestece în cele din urmă cu locuitorii muritori ai acelei sfere. Adamii Planetari sunt atât Fii ascendenți, cât și descendenți, dar noi îi clasăm în general ca ascendenți.

Creaturile Mediene. În epocile primitive, anumite ființe supraumane, însă materializate, sunt atașate celor mai multe dintre lumile locuite; ele se retrag în general atunci când sosesc Adamii Planetari. Operațiunile acestor ființe și eforturile Fiilor Materiali pentru ameliorarea raselor evolutive se traduc frecvent prin apariția unui număr limitat de creaturi dificil de clasat. Aceste ființe unice se găsesc adesea la jumătatea drumului dintre Fiii Materiali și creaturile evolutive, de unde și numele lor de creaturi mediene. Într-un sens comparativ, acești mediani sunt cetățenii permanenți ai lumilor evolutive. Din primele zile ale sosirii unui Prinț Planetar până în epoca viitorului îndepărtat în care planeta va fi statornică în lumină și viață, ei sunt singurul grup de ființe inteligente care rămâne în permanență pe sferă. Pe Urantia, slujitorii medieni sunt, în realitate, conservatorii efectivi ai planetei. În practică, ei sunt cetățenii Urantie. Este adevărat că muritorii sunt locuitorii fizici și materiali ai unei lumi evolutive, însă voi aveți o viață atât de scurtă; voi zăboviți atât de puțin pe planeta voastră natală; vă nașteți, trăiți și muriți și treceți apoi pe alte lumi de progres evolutiv. Chiar ființele supraumane care servesc pe planete ca slujitoare celeste nu au decât afectări temporare. Foarte puține dintre ele sunt atașate mult timp unei sfere date. În același timp, creaturile mediene asigură continuitatea administrării planetare în fața agenților celești mereu schimbători și a locuitorilor muritorivariind constant. Pe parcursul tuturor acestor schimbări și înlocuiri neîncetate, creaturile mediene rămân pe planetă, unde își urmează munca lor fără întrerupere.

Tot astfel, toate diviziunile organizării administrative a universurilor locale și a suprauniversurilor au populația lor mai mult sau mai puțin permanentă, locuitorii lor având statut de cetățenie. La fel cum Urantia are medienii săi, Jerusem, capitala sistemului vostru, are pe Fiii și pe Fiicele Materiale; Edentia, sediul constelației are Univitații, în timp ce cetățenii Salvingtonului sunt de două ordine, Susații creați și muritori evoluți care s-au contopit cu Spiritul. Lumile administrative ale sectoarelor minore și majore ale suprauniversului nu au cetățeni permanenți; însă lumile sediu ale Uversei sunt continuu întreținute de un uimitor grup de ființe cunoscute sub numele de abandonteri, creați de agenții nerevelați ai Celor Îmbătrâniți de Zile și ai celor Șapte Spirite Reflexive care se află pe capitala Orvontonului. Acești cetățeni stabili ai Uversei administrează actual treburile curente ale lumii lor sub supravegherea imediată a corpului muritorilor de pe Uversa care s-au contopit cu Fiul. Universul central al Havonei însuși are nativii săi, iar Insula centrală de Lumină și de Viață este lăcașul diverselor grupuri de

and superb Sons and Daughters of the material order of universe sonship. This is the origin of the original Adam and Eve of each local system of Nebadon. They are a reproducing order of sonship, being created male and female. Their progeny function as the relatively permanent citizens of a system capital, though some are commissioned as Planetary Adams.

37:9.10 (415.2) On a planetary mission the Material Son and Daughter are commissioned to found the Adamic race of that world, a race designed eventually to amalgamate with the mortal inhabitants of that sphere. Planetary Adams are both descending and ascending Sons, but we ordinarily class them as ascending.

37:9.11 (415.3) *The Midway Creatures.* In the early days of most inhabited worlds, certain superhuman but materialized beings are of assignment, but they usually retire upon the arrival of the Planetary Adams. The transactions of such beings and the efforts of the Material Sons to improve the evolutionary races often result in the appearance of a limited number of creatures who are difficult to classify. These unique beings are often midway between the Material Sons and the evolutionary creatures; hence their designation, midway creatures. In a comparative sense these midwayers are the permanent citizens of the evolutionary worlds. From the early days of the arrival of a Planetary Prince to the far-distant time of the settling of the planet in light and life, they are the only group of intelligent beings to remain continuously on the sphere. On Urantia the midway ministers are in reality the actual custodians of the planet; they are, practically speaking, the citizens of Urantia. Mortals are indeed the physical and material inhabitants of an evolutionary world, but you are all so short-lived; you tarry on your nativity planet such a short time. You are born, live, die, and pass on to other worlds of evolutionary progression. Even the superhuman beings who serve on the planets as celestial ministers are of transient assignment; few of them are long attached to a given sphere. The midway creatures, however, provide continuity of planetary administration in the face of ever-changing celestial ministries and constantly shifting mortal inhabitants. Throughout all of this never-ceasing changing and shifting, the midway creatures remain on the planet uninterruptedly carrying on their work.

37:9.12 (415.4) In like manner, all divisions of the administrative organization of the local universes and superuniverses have their more or less permanent populations, inhabitants of citizenship status. As Urantia has its midwayers, Jerusem, your system capital, has the Material Sons and Daughters; Edentia, your constellation headquarters, has the univitaia, while the citizens of Salvington are twofold, the created susatia and the evolved Spirit-fused mortals. The administrative worlds of the minor and major sectors of the superuniverses do not have permanent citizens. But the Uversa headquarters spheres are continuously fostered by an amazing group of beings known as the *abandonters*, the creation of the unrevealed agents of the Ancients of Days and the seven Reflective Spirits resident on the capital of Orvonton. These residential citizens on Uversa are at present administering the routine affairs of their world under the immediate supervision of the Uversa corps of the Son-fused mortals. Even Havona has its native beings, and the central Isle of Light and Life is the home of the various groups of Paradise Citizens.

cetățeni ai Paradisului.

10. ALTE GRUPURI ALE UNIVERSULUI LOCAL

Pe lângă ordinele serafice și ordinele muritorilor, pe care le vom lua în considerare în capitolele ulterioare, numeroase alte ființe lucrează la întreținerea și la perfecționarea unei organizări atât de gigantice ca universul Nebadonului, unde există deja mai mult de trei milioane de lumi locuite, cu cifra de zece milioane, în perspectivă. Diversele tipuri de viață ale Nebadonului sunt mult prea numeroase pentru a fi catalogate în acest capitol, însă noi putem menționa aici două ordine neobișnuite care funcționează din plin pe cele 647.591 sfere arhitecturale ale universului local.

Spirongii sunt descendenții spirituali ai Strălucitoarei Stele de Dimineață și ai Tatălui Melchizedek. Ei rămân personalizați la nesfârșit, însă nu sunt nici ființe ascendente, nici ființe evolutive. Ei nu se ocupă nici funcțional de regimul de ascensiune evolutivă. Sunt ajutoarele spirituale ale universului local executând sarcinile spirituale de rutină ale Nebadonului.

Spornagii. Lumile sedii arhitecturale ale universului local sunt lumi reale - creații fizice. Întreținerea lor fizică implică multă muncă, în care noi suntem ajutați de un grup de creaturi fizice numite spornagi, care se consacră îngrijirii și cultivării aspectelor materiale ale lumilor sediu, de la Jerusem până în Salvington. Spornagii nu sunt nici spirite, nici persoane; ei sunt un ordin animal de existență, însă dacă ați putea să-i vedeți, ați fi de acord că ei par a fi animale perfecte.

Diversele colonii de curtoazie sunt domiciliate pe Salvington și în altă parte. În constelații, noi beneficiem în mod special de serviciul artizanilor celești, de activitatea directorilor de retrospecție care operează, în principal, pe capitalele sistemelor locale.

Un corp de muritori ascendenți, cuprinzând creaturi mediene înălțate, este întotdeauna atașat serviciului universului. După ce au atins Salvingtonul, acești ascendenți sunt utilizați într-o varietate aproape nesfârșită de activități în conducerea treburilor universului. Plecând de la fiecare nivel de împlinire, acești muritori în progres se întorc în urmă și întind o mână semenilor care îi urmează în urcușul lor. Muritorii acestui ordin, care se află temporar pe Salvington, sunt atașați, la cerere, aproape tuturor corpurilor de personalități celeste ca ajutoare, studenți, observatori și instructori.

Există și alte tipuri de viață inteligentă care se preocupă de administrarea unui univers local, însă planul acestei expuneri nu mai comportă nici o altă revelație a acestor ordine de creație. Noi am descris deja suficient de mult viața și administrarea acestui univers pentru a permite minții umane să sesizeze realitatea și măreția supraviețuirii. Pe parcursul avansării în cariera voastră, alte experiențe vă vor revela tot mai mult aceste ființe interesante și fermecătoare. Expunerea prezentă nu poate fi mai mult decât o scurtă conturare a naturii și a muncii numeroaselor personalități care populează universurile spațiului. Ele administrează aceste creații ca imense școli de

10. OTHER LOCAL UNIVERSE GROUPS

37:10.1 (416.1) Besides the seraphic and mortal orders, who will be considered in later papers, there are numerous additional beings concerned in the maintenance and perfecting of such a gigantic organization as the universe of Nebadon, which even now has more than three million inhabited worlds, with ten million in prospect. The various Nebadon types of life are much too numerous to be catalogued in this paper, but there are two unusual orders that function extensively on the 647,591 architectural spheres of the local universe, that may be mentioned.

37:10.2 (416.2) The *Spironga* are the spirit offspring of the Bright and Morning Star and the Father Melchizedek. They are exempt from personality termination but are not evolutionary or ascending beings. Neither are they functionally concerned with the evolutionary ascension regime. They are the spirit helpers of the local universe, executing the routine spirit tasks of Nebadon.

37:10.3 (416.3) The *Spornagia*. The architectural headquarters worlds of the local universe are real worlds — physical creations. There is much work connected with their physical upkeep, and herein we have the assistance of a group of physical creatures called spornagia. They are devoted to the care and culture of the material phases of these headquarters worlds, from Jerusem to Salvington. Spornagia are neither spirits nor persons; they are an animal order of existence, but if you could see them, you would agree that they seem to be perfect animals.

37:10.4 (416.4) The various *courtesy colonies* are domiciled on Salvington and elsewhere. We especially profit from the ministry of the celestial artisans on the constellations and benefit from the activities of the reversion directors, who operate chiefly on the capitals of the local systems.

37:10.5 (416.5) Always there is attached to the universe service a corps of ascending mortals, including the glorified midway creatures. These ascenders, after attaining Salvington, are used in an almost endless variety of activities in the conduct of universe affairs. From each level of achievement these advancing mortals reach back and down to extend a helping hand to their fellows who follow them in the upward climb. Such mortals of temporary sojourn on Salvington are assigned on requisition to practically all corps of celestial personalities as helpers, students, observers, and teachers.

37:10.6 (416.6) There are still other types of intelligent life concerned with the administration of a local universe, but the plan of this narrative does not provide for the further revelation of these orders of creation. Enough of the life and administration of this universe is being herewith portrayed to afford the mortal mind a grasp of the reality and grandeur of the survival existence. Further experience in your advancing careers will increasingly reveal these interesting and charming beings. This narrative cannot be more than a brief outline of the nature and work of the manifold personalities who throng the universes of space administering these creations as enormous training

instruire în care pelerinii timpului avansează din viață în viață și din lume în lume, până când sunt trimiși cu dragoste în afara frontierelor universului lor natal, către regimul educativ superior al suprauniversului, și de acolo în lumile de instruire spirituală ale Havonei; ei vor atinge în cele din urmă Paradisul și înaltul destin finalitarilor - trimiterea pe vecie în misiuni încă nerevelate în universurile timpului și spațiului.

[Dictat de o Strălucitoare Stea de Seară a Nebadonului, Numărul 1.146 a Corpului Creat.]

schools, schools wherein the pilgrims of time advance from life to life and from world to world until they are lovingly dispatched from the borders of the universe of their origin to the higher educational regime of the superuniverse and thence on to the spirit-training worlds of Havona and eventually to Paradise and the high destiny of the finaliters — the eternal assignment on missions not yet revealed to the universes of time and space.

^{37:10.7 (417.1)} [Dictated by a Brilliant Evening Star of Nebadon, Number 1,146 of the Created Corps.]

Capitolul 38. Spirite ocrotitoare ale universului local

⇨ 037

CARTEA URANTIA

039 ⇨

PARTE II. UNIVERSUL LOCAL

CAPITOLUL 38 SPIRITE OCROTITOARE ALE UNIVERSULUI LOCAL

Secțiuni

Introduction

1. Originea Serafimilor
2. Naturile îngeresti
3. Îngeri nerevelați
4. Lumile serafice
5. Instruirea serafică
6. Organizarea serafică
7. Heruvimii și Sanovimii
8. Evoluția Heruvimilor și a Sanovimilor
9. Creaturile mediene

PAPER 38 MINISTERING SPIRITS OF THE LOCAL UNIVERSE

SECTIONS

Introduction

1. Origin of Seraphim
2. Angelic Natures
3. Unrevealed Angels
4. The Seraphic Worlds
5. Seraphic Training
6. Seraphic Organization
7. Cherubim and Sanobim
8. Evolution of Cherubim and Sanobim
9. The Midway Creatures

Introduction

PERSONALITĂȚILE Spiritului Infinit se împart în trei ordine distincte. Impetuosul apostol știa asta atunci când a scris, făcând referire la Isus „care s-a dus în cer la dreapta Tatălui, și îngeri și autorități și puteri ajungându-i supuse”. Îngerii sunt spiritele slujitoare ale timpului; autoritățile sunt oștirile mesagerilor spațiului; puterile sunt personalitățile superioare ale Spiritului Infinit.

Asemenea supernafimilor în universul central, și seconafimilor în supraunivers, serafimii, împreună cu heruvimii și cu sanovimii asociați, constituie corpul îngeresc al unui univers local.

Serafimii sunt toți un prototip destul de uniform. De la un univers la altul și în cele șapte suprauniversuri, ei prezintă un minimum de variație. Dintre toate ființele personale de tip spiritual, ei sunt cei care se apropie cel mai mult de tipul standard. Diversele lor ordine constituie corpul slujitorilor experimentați și obișnuiți ai creațiilor locale.

1. ORIGINEA SERAFIMILOR

Serafimii sunt creați de Spiritul-Mamă al Universului. Ei au fost făuriți în formații unitare - de câte 41.472 - încă din epocile primitive ale Nebadonului în

INTRODUCTION

38:0.1 (418.1) THERE are three distinct orders of the personalities of the Infinite Spirit. The impetuous apostle understood this when he wrote respecting Jesus, “who has gone to heaven and is on the right hand of God, angels and authorities and powers being made subject to him.” Angels are the ministering spirits of time; authorities, the messenger hosts of space; powers, the higher personalities of the Infinite Spirit.

38:0.2 (418.2) As the supernaphim in the central universe and the seconaphim in a superuniverse, so the seraphim, with the associated cherubim and sanobim, constitute the angelic corps of a local universe.

38:0.3 (418.3) The seraphim are all fairly uniform in design. From universe to universe, throughout all seven of the superuniverses, they show a minimum of variation; they are the most nearly standard of all spirit types of personal beings. Their various orders constitute the corps of the skilled and common ministers of the local creations.

1. ORIGIN OF SERAPHIM

38:1.1 (418.4) Seraphim are created by the Universe Mother Spirit and have been projected in unit formation — 41,472 at a time — ever since the creation of the

care au fost create „modelele de îngeri” și anumite arhetipuri îngerești. Fiul Creator și reprezentantul Spiritului Infinit în univers colaborează în crearea unui mare număr de Fii și a altor personalități ale universului. Urmând desăvârșirii acestui efort unificat, Fiii se angajează în creația Fiilor Materiali, primele creaturi sexuate, în timp ce Spiritul-Mamă al Universului se angajează, în același timp, în primul său efort solitar de reproducere a spiritelor. Acesta este modul în care începe creația oștrilor serafice ale unui univers local.

Aceste ordine îngerești sunt create în epoca în care se trasează planurile pentru evoluția creaturilor volitive muritoare. Creația serafimilor datează din momentul în care Spiritul-Mamă al Universului a atins o personalitate relativă, nu în calitate de coordonat ulterior al Fiului Maestru, ci în calitate de asistent creativ inițial al Fiului Creator. Înainte de acest eveniment, serafimii aflați în serviciu în Nebadon erau împrumutați temporar de un univers vecin.

Crearea periodică a serafimilor se mai continuă încă și azi. Universul Nebadonului este încă în construcție. Spiritul-Mamă nu își încetează niciodată activitatea creativă într-un univers pe cale de creștere și de perfecționare.

2. NATURILE ÎNGEREȘTI

Îngerii nu au corpuri materiale, însă sunt ființe bine precizate și discrete. Ei sunt de natură și origine spirituale. Cu toate că sunt invizibili muritorilor, ei vă percep așa cum există în trup, fără ajutorul transformatorilor sau translatorilor. Ei înțeleg intelectual modul de viață al muritorilor, și împărtășesc toate sentimentele și emoțiile nesenzuale ale oamenilor. Ei apreciază eforturile voastre în muzică, în artă și în adevăratul umor, și se bucură mult de aceste lucruri. Ei își dau pe deplin seama de luptele voastre morale și de dificultățile voastre spirituale. Ei iubesc mult ființele umane, iar din eforturile voastre de a-i înțelege și de a-i iubi nu poate să rezulte decât bine.

Cu toate că serafimii sunt ființe afectuoase și pline de compasiune, ei nu sunt creaturi care să aibă emoții sexuale. Ei seamănă mult cu ceea ce veți fi voi pe lumilepalat, în care „ființele nu se căsătoresc, ci sunt ca îngerii din ceruri”. Căci toți cei care „vor fi socotiți demni să ajungă pe lumile palat nu se căsătoresc și nu sunt dați în căsătorie, și ei nu mai mor, căci le sunt egali îngerilor”. Cu toate acestea, vorbind creaturilor sexuate, noi avem obiceiul să le numim fii ai lui Dumnezeu pe ființele care coboară mai direct din Tată și din Fiu, și să folosim termenul de fiice ale lui Dumnezeu când ne referim la copiii Spiritului. De aceea, îngerii sunt desemnați de obicei cu prenume feminine pe planetele în care viața este sexuată.

Serafimii sunt creați astfel încât să poată funcționa atât pe nivelul spiritual, cât și pe nivelul material. Sunt rare câmpurile de activități spirituale sau morontiale care să nu fie deschise serviciilor lor. Îngerii nu sunt foarte îndepărtați de oameni în ceea ce privește statutul lor personal, însă în anumite înfăptuiri funcționale ei îi depășesc de departe. Ei posedă numeroase puteri care depășesc cu mult înțelegerea umană. De exemplu, vi s-a spus că „până și firele de păr din capul vostru sunt numărate”, și este adevărat că sunt, însă un serafim nu

“pattern angels” and certain angelic archetypes in the early times of Nebadon. The Creator Son and the universe representation of the Infinite Spirit collaborate in the creation of a large number of Sons and other universe personalities. Following the completion of this united effort, the Son engages in the creation of the Material Sons, the first of the sex creatures, while the Universe Mother Spirit concurrently engages in her initial solitary effort at spirit reproduction. Thus begins the creation of the seraphic hosts of a local universe.

38:1.2 (418.5) These angelic orders are projected at the time of planning for the evolution of mortal will creatures. The creation of seraphim dates from the attainment of relative personality by the Universe Mother Spirit, not as the later co-ordinate of the Master Son, but as the early creative helper of the Creator Son. Previous to this event the seraphim on duty in Nebadon were temporarily loaned by a neighboring universe.

38:1.3 (418.6) Seraphim are still being periodically created; the universe of Nebadon is still in the making. The Universe Mother Spirit never ceases creative activity in a growing and perfecting universe.

2. ANGELIC NATURES

38:2.1 (419.1) Angels do not have material bodies, but they are definite and discrete beings; they are of spirit nature and origin. Though invisible to mortals, they perceive you as you are in the flesh without the aid of transformers or translators; they intellectually understand the mode of mortal life, and they share all of man's nonsensuous emotions and sentiments. They appreciate and greatly enjoy your efforts in music, art, and real humor. They are fully cognizant of your moral struggles and spiritual difficulties. They love human beings, and only good can result from your efforts to understand and love them.

38:2.2 (419.2) Though seraphim are very affectionate and sympathetic beings, they are not sex-emotion creatures. They are much as you will be on the mansion worlds, where you will “neither marry nor be given in marriage but will be as the angels of heaven.” For all who “shall be accounted worthy to attain the mansion worlds neither marry nor are given in marriage; neither do they die any more, for they are equal to the angels.” Nevertheless, in dealing with sex creatures it is our custom to speak of those beings of more direct descent from the Father and the Son as the sons of God, while referring to the children of the Spirit as the daughters of God. Angels are, therefore, commonly designated by feminine pronouns on the sex planets.

38:2.3 (419.3) The seraphim are so created as to function on both spiritual and literal levels. There are few phases of morontia or spirit activity which are not open to their ministrations. While in personal status angels are not so far removed from human beings, in certain functional performances seraphim far transcend them. They possess many powers far beyond human comprehension. For example: You have been told that the “very hairs of your head are numbered,” and it is true they are, but a seraphim does not spend her time

își petrece timpul să le numere și mențină la zi numărul lor corect. Îngerii posedă puteri înăscute și automate (adică automate atâta cât puteți voi percepe) pentru a cunoaște astfel de lucruri. Voi ați considera, într-adevăr, un serafim ca o minune matematică. De aceea, numeroase îndatoriri, care ar fi copleșitoare pentru muritori, sunt îndeplinite cu o extremă ușurință de serafimi.

Îngerii vă sunt superiori în statut spiritual, însă nu sunt nici judecătorii voștri, nici acuzatorii voștri. Oricare ar fi greșelile voastre, „îngerii, cu toate că ei sunt mai mari în putere și forță, nu îndreaptă nici o acuzație împotriva voastră”. Îngerii nu judecă omenirea, iar muritorii individuali nu trebuie, la rândul lor, să formuleze prejudecăți la adresa semenilor lor.

Aveți dreptate să iubiți îngerii, însă nu trebuie să îi adorați; ei nu sunt obiecte de cult. Atunci când profetul vostru „a căzut în adorație la picioarele îngerului”, marele serafim Loyalatia i-a spus: „Vezi să nu mai faci aceasta; eu sunt un slujitor la fel ca și tine și cei din rasa ta, care cu toții au primit porunca de a-l adora pe Dumnezeu”.

Înzestrările naturale și personalitatea serafimilor nu depășesc decât foarte puțin pe cele ale raselor muritoare pe scara existenței creaturilor. Într-adevăr, după ce vă veți fi eliberat de trup, veți semăna mult cu ei. Pe lumile palat, veți începe să apreciați serafimii și vă veți bucura de compania lor pe sferele constelațiilor, în timp ce pe Salvington ei vor împărtăși cu voi locurile lor de odihnă și de adorare. În întreaga ascensiune morontială și ascensiune spirituală subsecventă, fraternitatea voastră cu serafimii va fi ideală, iar camaraderia voastră magnifică.

3. ÎNGERI NEREVELAȚI

În toate domeniile universului local funcționează numeroase ordine de ființe spirituale nerevelate muritorilor, deoarece ele nu au nici o legătură cu planul evolutiv de ascensiune al Paradisului. În prezentul capitol, cuvântul „înger” este folosit pentru a desemna restrictiv pe descendenții serafici și asociați ai Spiritului-Mamă al Universului, care se preocupă atât de tare de aplicarea planului de supraviețuire a muritorilor. Șase alte ordine de ființe înrudite, îngerii nerevelați, servesc în universul local fără a fi în nici un fel legați de acele activități universale care țin de ascensiunea în Paradis a muritorilor evolutivi. Aceste șase grupuri îngerești asociate nu sunt niciodată numiți serafimi, nici menționați în calitate de spirite slujitoare. Aceste personalități sunt în întregime ocupate cu treburile administrative și de altă natură ale Nebadonului, care nu au nici un fel de legătură cu cariera progresivă a oamenilor de înălțare spirituală și de atingere a perfecțiunii.

4. LUMILE SERAFICE

În circuitul Salvingtonului, cele șapte sfere primare ale celui de al nouălea grup sunt lumile serafimilor. Fiecare dintre aceste lumi are șase sateliți tributari, pe care se găsesc școlile speciale consacrate tuturor fazelor instruirii serafice. Cu toate că serafimii au acces

counting them and keeping the number corrected up to date. Angels possess inherent and automatic (that is, automatic as far as you could perceive) powers of knowing such things; you would truly regard a seraphim as a mathematical prodigy. Therefore, numerous duties which would be tremendous tasks for mortals are performed with exceeding ease by seraphim.

38:2.4 (419.4) Angels are superior to you in spiritual status, but they are not your judges or accusers. No matter what your faults, “the angels, although greater in power and might, bring no accusation against you.” Angels do not sit in judgment on mankind, neither should individual mortals prejudice their fellow creatures.

38:2.5 (419.5) You do well to love them, but you should not adore them; angels are not objects of worship. The great seraphim, Loyalatia, when your seer “fell down to worship before the feet of the angel,” said: “See that you do it not; I am a fellow servant with you and with your races, who are all enjoined to worship God.”

38:2.6 (419.6) In nature and personality endowment the seraphim are just a trifle ahead of mortal races in the scale of creature existence. Indeed, when you are delivered from the flesh, you become very much like them. On the mansion worlds you will begin to appreciate the seraphim, on the constellation spheres to enjoy them, while on Salvington they will share their places of rest and worship with you. Throughout the whole morontia and subsequent spirit ascent, your fraternity with the seraphim will be ideal; your companionship will be superb.

3. UNREVEALED ANGELS

38:3.1 (420.1) Numerous orders of spirit beings function throughout the domains of the local universe that are unrevealed to mortals because they are in no manner connected with the evolutionary plan of Paradise ascension. In this paper the word “angel” is purposely limited to the designation of those seraphic and associated offspring of the Universe Mother Spirit who are so largely concerned with the operation of the plans of mortal survival. There serve in the local universe six other orders of related beings, the unrevealed angels, who are not in any specific manner connected with those universe activities pertaining to the Paradise ascent of evolutionary mortals. These six groups of angelic associates are never called seraphim, neither are they referred to as ministering spirits. These personalities are wholly occupied with the administrative and other affairs of Nebadon, engagements which are in no way related to man's progressive career of spiritual ascent and perfection attainment.

4. THE SERAPHIC WORLDS

38:4.1 (420.2) The ninth group of seven primary spheres in the Salvington circuit are the worlds of the seraphim. Each of these worlds has six tributary satellites, whereon are the special schools devoted to all phases of seraphic training. While the seraphim have access to

la toate cele patruzeci și nouă de lumi care alcătuiesc acest roi de sfere ale acestui ansamblu, ei ocupă, în particular, numai primul roi din cele șapte. Celelalte șase roiuri sunt ocupate de cele șase ordine de aliați îngerești nerevelați pe Urantia. Fiecare dintre aceste grupuri menține un cartier general pe una dintre cele șase lumi primare și exercită activități specializate pe sateliții săi tributari. Fiecare ordin îngeresc are acces liber la toate lumile acestor șapte grupuri diversificate.

Aceste lumi-sedii se numără printre domeniile magnifice ale Nebadonului; domeniile serafice sunt caracterizate atât prin frumusețe, cât și prin întindere. Fiecare serafim are un adevărat cămin, și „cămin” semnifică domiciliul a doi serafimi; ei trăiesc în perechi.

Fără a fi mascul și femelă, așa cum sunt Fiii Materiali și membrii raselor muritoare, serafimii sunt pozitivi și negativi. În majoritatea însărcinărilor sunt necesari doi îngeri pentru a îndeplini misiunea. Când nu sunt încircuiți, ei pot lucra singuri, iar atunci când sunt staționari ei pot, de asemenea, să se lipsească de complementul lor. Ei păstrează, de regulă, complementul lor original, însă nu neapărat. Aceste asocieri sunt necesitate în principal prin funcțiune. Ele nu sunt caracterizate de o emoție sexuală, cu toate că ele sunt extrem de personale și cu adevărat afectuoase.

În afara lăcașurilor lor desemnate, serafimii au, de asemenea, sedii de grupuri, de companii, de batalioane și de unități. Ei se adună la fiecare o mie de ani pentru reuniuni și sunt toți prezenți în funcție de momentul creației lor. Dacă un serafim are responsabilități care îi interzic să își părăsească misiunea, el alternează cu complementul său pentru a asista la reuniune și a se lăsa înlocuit de un serafim născut la o altă dată. Fiecare dintre partenerii serafici asistă, deci, la cel puțin o reuniune din două.

5. INSTRUIREA SERAFICĂ

Serafimii petrec primul mileniu al existenței lor ca observatori neîmpuneriți pe Salvington și pe lumile lui de școli asociate. Ei petrec al doilea mileniu pe lumile serafice ale circuitului Salvingtonului. Școala lor centrală de instruire este acum dirijată de cei o sută de mii de serafimi primi ai Nebadonului, având în fruntea lor pe îngerul original sau primul născut al acestui univers local. Primul grup creat de serafimi al Nebadonului a fost educat de un corp de o mie de serafimi veniți din Avalon; îngerii noștri au fost, ulterior, educați de proprii lor seniori. Melchizedekii joacă și ei un mare rol în educația și în instruirea tuturor îngerilor universului local - serafimi, heruvimi și sanovimi.

La sfârșitul perioadei lor de instruire pe lumile serafice ale Salvingtonului, serafimii sunt mobilizați în grupuri și unități clasice de organizare a îngerilor și sunt afectați uneia dintre constelații. Ei nu sunt încă desemnați ca spirite ocrotitoare, cu toate că sunt deja la curent cu fazele de preîmpunerică ale instruirii îngerești.

Serafimii încep ca spirite slujitoare care servesc ca observatori pe lumile evolutive mai puțin evolute. După această experiență, ei revin pe lumile asociate ale sediului constelației lor de afectare pentru a-și începe studiile superioare, și mai ales pentru a se pregăti să

all forty-nine worlds comprising this group of Salvington spheres, they exclusively occupy only the first cluster of seven. The remaining six clusters are occupied by the six orders of angelic associates unrevealed on Urantia; each such group maintains headquarters on one of these six primary worlds and carries on specialized activities on the six tributary satellites. Each angelic order has free access to all the worlds of these seven diverse groups.

38:4.2 (420.3) These headquarters worlds are among the magnificent realms of Nebadon; the seraphic estates are characterized by both beauty and vastness. Here each seraphim has a real home, and “home” means the domicile of two seraphim; they live in pairs.

38:4.3 (420.4) Though not male and female as are the Material Sons and the mortal races, seraphim are negative and positive. In the majority of assignments it requires two angels to accomplish the task. When they are not encircled, they can work alone; neither do they require complements of being when stationary. Ordinarily they retain their original complements of being, but not necessarily. Such associations are primarily necessitated by function; they are not characterized by sex emotion, though they are exceedingly personal and truly affectionate.

38:4.4 (420.5) Besides designated homes, seraphim also have group, company, battalion, and unit headquarters. They forgather for reunions every millennium and are all present in accordance with the time of their creation. If a seraphim bears responsibilities which forbid absence from duty, she alternates attendance with her complement, being relieved by a seraphim of another birth date. Each seraphic partner is thereby present at least every other reunion.

5. SERAPHIC TRAINING

38:5.1 (420.6) Seraphim spend their first millennium as noncommissioned observers on Salvington and its associated world schools. The second millennium is spent on the seraphic worlds of the Salvington circuit. Their central training school is now presided over by the first one hundred thousand Nebadon seraphim, and at their head is the original or first-born angel of this local universe. The first created group of Nebadon seraphim were trained by a corps of one thousand seraphim from Avalon; subsequently our angels have been taught by their own seniors. The Melchizedeks also have a large part in the education and training of all local universe angels — seraphim, cherubim, and sanobim.

38:5.2 (421.1) At the termination of this period of training on the seraphic worlds of Salvington, seraphim are mobilized in the conventional groups and units of the angelic organization and are assigned to some one of the constellations. They are not yet commissioned as ministering spirits, although they have well entered upon the precommissioned phases of angelic training.

38:5.3 (421.2) Seraphim are initiated as ministering spirits by serving as observers on the lowest of the evolutionary worlds. After this experience they return to the associate worlds of the headquarters of the assigned constellation to begin their advanced studies

servească într-un sistem local specific. Ca urmare a acestei educații generale, ei sunt promovați în serviciul unuia dintre sistemele locale. Serafimii noștri își încheie instruirea pe lumile arhitecturale asociate capitalei unui sistem al Nebadonului și sunt desemnați ca spirite ocrotitoare ale timpului.

Odată împuterniciți, serafimii pot fi trimiși în misiune, oriunde în Nebadon, și chiar în Orvonton. Munca lor în univers nu are nici obstacole, nici limitări. Ei sunt strâns asociați creațiilor materiale ale lumilor și sunt întotdeauna în serviciul ordinilor inferioare de personalități spirituale, stabilind contactul dintre aceste ființe ale lumii spiritului și muritorii tărmurilor materiale.

6. ORGANIZAREA SERAFICĂ

După al doilea mileniu de ședere în cartierul general serafic, serafimii sunt organizați sub comanda unui șef în grupuri de doisprezece (12 perechi, 24 de serafimi), și doisprezece dintre aceste grupuri constituie o companie (144 perechi, 288 serafimi), care este comandată de un conducător. Doisprezece companii, sub ordinele unui comandant, constituie un batalion (1.728 de perechi sau 3.456 de serafimi), iar doisprezece batalioane, sub ordinele unui director, formează o unitate serafică (20.736 de cupluri sau 41.472 de indivizi). În sfârșit, douăsprezece unități supuse comandamentului unui supraveghetor constituie o legiune numărând 248.832 cupluri sau 497.664 indivizi. În grădina Getsemani, Isus a făcut aluzie la acestea, în noaptea în care a spus: „Chiar și acum îi pot cere Tatălui meu și el îmi va da de îndată mai mult de doisprezece legiuni de îngeri”.

O oștire numără doisprezece legiuni de îngeri și conține 2.985.984 cupluri sau 5.971.968 indivizi, și doisprezece dintre aceste corpuri de oaste (35.831.808 cupluri sau 71.663.616 indivizi) constituie cea mai mare organizație operațională de serafimi, o oștire îngerească. O oaste serafică este comandată de un arhanghel sau de o altă personalitate de statut coordonat, în timp ce oștirile îngerești sunt conduse de Strălucitoarele Stele de Seară sau de alți locotenenți imediați ai lui Gabriel, iar Gabriel este „comandantul suprem al oștirilor cerului,” șeful executiv al suveranului Nebadonului, „Domnul Dumnezeu al oștirilor”.

De la manifestarea lui Mihail pe Urantia, cu toate că ei servesc sub supravegherea directă a Spiritului Infinit, așa cum este el personalizat pe Salvington, serafimii tuturor celorlalte ordine ale universului local au devenit supuși suveranității Fiului Maestru. Chiar și atunci când Mihail s-a născut în trup pe Urantia, un mesaj teledifuzat a fost trimis din supraunivers în întregul Nebadon pentru a proclama: „fie ca toți îngerii să îl adore”. Îngerii tuturor categoriilor sunt supuși suveranității sale; ei fac parte din grupul care a fost denumit „preaputernicii lui îngeri”.

7. HERUVIMII ȘI SANOVIMII

În toate înzestrările lor esențiale, heruvimii și sanovimii sunt asemănători cu serafimii. Ei au aceeași

and more definitely to prepare for service in some particular local system. Following this general education they are advanced to the service of some one of the local systems. On the architectural worlds associated with the capital of some Nebadon system our seraphim complete their training and are commissioned as ministering spirits of time.

38:5.4 (421.3) When once seraphim are commissioned, they may range all Nebadon, even Orvonton, on assignment. Their work in the universe is without bounds and limitations; they are closely associated with the material creatures of the worlds and are ever in the service of the lower orders of spiritual personalities, making contact between these beings of the spirit world and the mortals of the material realms.

6. SERAPHIC ORGANIZATION

38:6.1 (421.4) After the second millennium of sojourn at seraphic headquarters the seraphim are organized under chiefs into groups of twelve (12 pairs, 24 seraphim), and twelve such groups constitute a company (144 pairs, 288 seraphim), which is commanded by a leader. Twelve companies under a commander constitute a battalion (1,728 pairs or 3,456 seraphim), and twelve battalions under a director equal a seraphic unit (20,736 pairs or 41,472 individuals), while twelve units, subject to the command of a supervisor, constitute a legion numbering 248,832 pairs or 497,664 individuals. Jesus alluded to such a group of angels that night in the garden of Gethsemane when he said: “I can even now ask my Father, and he will presently give me more than twelve legions of angels.”

38:6.2 (421.5) Twelve legions of angels comprise a host numbering 2,985,984 pairs or 5,971,968 individuals, and twelve such hosts (35,831,808 pairs or 71,663,616 individuals) make up the largest operating organization of seraphim, an angelic army. A seraphic host is commanded by an archangel or by some other personality of co-ordinate status, while the angelic armies are directed by the Brilliant Evening Stars or by other immediate lieutenants of Gabriel. And Gabriel is the “supreme commander of the armies of heaven,” the chief executive of the Sovereign of Nebadon, “the Lord God of hosts.”

38:6.3 (421.6) Though serving under the direct supervision of the Infinite Spirit as personalized on Salvington, since the bestowal of Michael on Urantia, seraphim and all other local universe orders have become subject to the sovereignty of the Master Son. Even when Michael was born of the flesh on Urantia, there issued the superuniverse broadcast to all Nebadon which proclaimed, “And let all the angels worship him.” All ranks of angels are subject to his sovereignty; they are a part of that group which has been denominated “his mighty angels.”

7. CHERUBIM AND SANOBIM

38:7.1 (422.1) In all essential endowments cherubim and sanobim are similar to seraphim. They have the same

origine, însă nu întotdeauna același destin. Ei sunt nespus de inteligenți, minunat de eficienți, de o afecțiune mișcătoare, și aproape umani. Ei reprezintă ordinul îngeresc cel mai umil, deci cu atât mai aproape ca paternitate de tipurile umane cele mai avansate ale lumilor evolutive.

Heruvimii și sanovimii sunt prin natura lor asociați, fiind uniți funcțional. Uniți sunt personalități de energie pozitivă, ceilalți de energie negativă. Deflectorul din dreapta sau îngerul încărcat pozitiv este heruvimul - personalitatea senior sau controlatoare. Deflectorul de stânga, sau îngerul încărcat negativ, este sanovimul - complementul ființei. Funcțiunile solitare ale fiecărui tip de înger sunt puternic limitate, și de aceea ei servesc, de obicei, în perechi. Atunci când servesc independent de directorii lor serafici, ei depind mai mult ca niciodată de contactul lor reciproc și funcționează întotdeauna împreună.

Heruvimii și sanovimii sunt ajutoarele fidele și eficiente ale slujitorilor serafici, și cele șapte ordine ale serafimilor au întotdeauna la dispoziția lor pe acești asistenți subordonați. Heruvimii și sanovimii servesc vreme de mai multe epoci în această calitate, însă nu îi însoțesc pe serafimi în misiunile lor din afara frontierelor universului local.

Heruvimii și sanovimii sunt lucrătorii spirituali de rutină pe lumile individuale ale sistemelor. În caz de urgență și pentru misiuni nepersonale, ei pot servi în locul unui cuplu serafic, însă ei nu funcționează niciodată, nici măcar temporar, ca îngeri însoțitori ai ființelor umane; această funcțiune este un privilegiu exclusiv al serafimilor.

Când sunt trimiși pe o planetă, heruvimii intră în cursurile locale de instruire, inclusiv cele în care se studiază obiceiurile și limbile planetare. Spiritele slujitoare ale timpului sunt toate bilingve, ele vorbesc limba universului lor local de origine, precum și pe aceea a suprauniversului lor natal. Studiind în școlile tărâmurilor, ei învață alte limbi. Ca și serafimii și ca toate celelalte ordine de ființe spirituale, heruvimii și sanovimii se străduiesc în continuu să se perfecționeze. Doar ființe cum ar fi subordonații însărcinați să controleze puterea și să orienteze energia sunt incapabile de progres. Toate creaturile înzestrate cu o voință de personalitate actuală sau potențială caută noi dobândiri.

Heruvimii și sanovimii sunt prin natură foarte apropiați de nivelul morontial de existență, și ei fac dovada unui maxim de eficacitate în munca de frontieră a domeniului fizic, a celui morontial și a celui spiritual. Acești copii ai Spiritului-Mamă al universului local sunt caracterizați de prezența „fiecărei a patra creaturi” într-un mod foarte asemănătoare Servitorilor Havonei și comisiilor de consiliere. Fiecare al patrulea heruvim și fiecare al patrulea sanovim sunt aproape materiali; ei se apropie foarte net de nivelul morontial de existență.

Aceste creaturi de ordinul al patrulea îngeresc sunt de un mare ajutor pentru serafimi în fazele mai concrete ale activităților lor planetare și universale. Acești heruvimi morontiali îndeplinesc, de asemenea, numeroase sarcini marginale indispensabile pe lumile morontiale de instruire, și sunt angajați în mare număr în serviciul Însoțitorilor Morontiei. Pentru sferile

origin but not always the same destiny. They are wonderfully intelligent, marvelously efficient, touchingly affectionate, and almost human. They are the lowest order of angels, hence all the nearer of kin to the more progressive types of human beings on the evolutionary worlds.

38:7.2 (422.2) Cherubim and sanobim are inherently associated, functionally united. One is an energy positive personality; the other, energy negative. The right-hand deflector, or positively charged angel, is the cherubim — the senior or controlling personality. The left-hand deflector, or negatively charged angel, is the sanobim — the complement of being. Each type of angel is very limited in solitary function; hence they usually serve in pairs. When serving independently of their seraphic directors, they are more than ever dependent on mutual contact and always function together.

38:7.3 (422.3) Cherubim and sanobim are the faithful and efficient aids of the seraphic ministers, and all seven orders of seraphim are provided with these subordinate assistants. Cherubim and sanobim serve for ages in these capacities, but they do not accompany seraphim on assignments beyond the confines of the local universe.

38:7.4 (422.4) The cherubim and sanobim are the routine spirit workers on the individual worlds of the systems. On a nonpersonal assignment and in an emergency, they may serve in the place of a seraphic pair, but they never function, even temporarily, as attending angels to human beings; that is an exclusive seraphic privilege.

38:7.5 (422.5) When assigned to a planet, cherubim enter the local courses of training, including a study of planetary usages and languages. The ministering spirits of time are all bilingual, speaking the language of the local universe of their origin and that of their native superuniverse. By study in the schools of the realms they acquire additional tongues. Cherubim and sanobim, like seraphim and all other orders of spirit beings, are continuously engaged in efforts at self-improvement. Only such as the subordinate beings of power control and energy direction are incapable of progression; all creatures having actual or potential personality volition seek new achievements.

38:7.6 (422.6) Cherubim and sanobim are by nature very near the morontia level of existence, and they prove to be most efficient in the borderland work of the physical, morontial, and spiritual domains. These children of the local universe Mother Spirit are characterized by “fourth creatures” much as are the Havona Servitors and the conciliating commissions. Every fourth cherubim and every fourth sanobim are quasi-material, very definitely resembling the morontia level of existence.

38:7.7 (422.7) These angelic fourth creatures are of great assistance to the seraphim in the more literal phases of their universe and planetary activities. Such morontia cherubim also perform many indispensable borderline tasks on the morontia training worlds and are assigned to the service of the Morontia Companions in large numbers. They are to the morontia spheres about what the midway creatures are to the evolutionary planets.

morontiale ei reprezintă aproape tot atâta cât și creaturilor mediene față de planetele evolutive. Pe lumile locuite, acești heruvimi morontiali lucrează frecvent în legătură cu creaturile mediene. Hruvimii și creaturile mediene formează ordine de creaturi net separate; ei sunt de origine neasemănătoare, însă fac dovada unei mari similitudini de natură și de funcțiuni.

8. EVOLUȚIA HERUVIMILOR ȘI A SANOVIMILOR

Numeroase căi de serviciu progresiv sunt deschise heruvimilor și sanovimilor pentru a ridica statutul lor, care poate fi elevat și mai mult prin îmbrățișarea Divinei Slujitoare. Există trei mari clase de heruvimi și sanovimi în ceea ce privește potențialul lor evolutiv:

1. **Candidații la Ascensiune.** Aceste ființe sunt, prin natură, candidați la statutul serafic. Hruvimii și sanovimii acestui ordin sunt străluciți, cu toate că darurile lor naturale nu le egalează pe acelea ale serafimilor. Este, cu toate acestea, posibil să atingă, prin aplicație și prin experiență, statutul deplin al serafimilor.

2. **Hruvimii Fazei Mediene.** Nu toți heruvimii și sanovimii posedă un potențial de ascensiune egal. Hruvimii medieni sunt ființe ale creațiilor îngerești limitate în mod inerent. Cea mai mare parte dintre ei vor rămâne heruvimi și sanovimi, cu toate că indivizii cei mai înzestrați pot dobândi un serviciu serafic restrâns.

3. **Hruvimii Morontiali.** Aceste creaturi „de ordinul patru” ale ordinelor îngerești păstrează întotdeauna caracteristicile lor cvasimateriale. Ele vor continua în calitate de heruvimi și sanovimi împreună cu o majoritate a fraților lor, ai fazei mediene, așteptând factualizarea completă a Ființei Supreme.

În timp ce al doilea și al treilea grup sunt puțin limitate în potențialul de creștere, candidații la ascensiune pot atinge înălțimile serviciului serafic universal. Numeroși heruvimi mai experimentați ai primului grup sunt atașați păzitorilor serafici ai destinului și plasați astfel în linie directă, pentru a se ridica la statutul Învățătorilor Lumilor Palat atunci când seniorii lor serafici îi vor abandona. Păzitorii destinului nu mai au heruvimi și sanovimi pentru a-i ajuta atunci când elevii lor muritori au atins viața morontială. Și când alte tipuri de serafimi evolutivi primesc autorizația de a pleca pe Salvington și în Paradis, ei trebuie să îi abandoneze pe vechii lor subordonați atunci când ies în afara granițelor Nebadonului. Acești heruvimi și sanovimi astfel abandonați sunt în general deținuți de Spiritul-Mamă al Universului, ceea ce îi pune la nivelul unui Educator de Lumi casă pe scara statutului serafic.

Hruvimii și sanovimii reținuți o dată de Spiritul-Mamă servesc mult timp ca Învățători ai Lumilor casă pe sferele morontiale, de la cea mai evoluată până la cea mai înaltă. Atunci când corpul lor reunit pe Salvington cuprinde prea mulți recruți, Strălucitoarea Stea de Dimineată convoacă pe acești fideli servitori ai creaturilor timpului să apară în prezența sa. Ei depun jurământul de transformare a personalității, după care Spiritul-Mamă al Universului strânge din nou, în grupuri de câte șapte mii, pe acești heruvimi și sanovimi seniori și avansați. Ei ies atunci din acest al doilea grup ca

On the inhabited worlds these morontia cherubim frequently work in liaison with the midway creatures. Cherubim and midway creatures are distinctly separate orders of beings; they have dissimilar origins, but they disclose great similarity in nature and function.

8. EVOLUTION OF CHERUBIM AND SANOBIM

^{38:8.1 (423.1)} Numerous avenues of advancing service are open to cherubim and sanobim leading to an enhancement of status, which may be still further augmented by the embrace of the Divine Minister. There are three great classes of cherubim and sanobim with regard to evolutionary potential:

^{38:8.2 (423.2)} 1. *Ascension Candidates.* These beings are by nature candidates for seraphic status. Cherubim and sanobim of this order are brilliant, though not by inherent endowment equal to the seraphim; but by application and experience it is possible for them to attain full seraphic standing.

^{38:8.3 (423.3)} 2. *Mid-phase Cherubim.* All cherubim and sanobim are not equal in ascension potential, and these are the inherently limited beings of the angelic creations. Most of them will remain cherubim and sanobim, although the more gifted individuals may achieve limited seraphic service.

^{38:8.4 (423.4)} 3. *Morontia Cherubim.* These “fourth creatures” of the angelic orders always retain their quasi-material characteristics. They will continue on as cherubim and sanobim, together with a majority of their mid-phase brethren, pending the completed factualization of the Supreme Being.

^{38:8.5 (423.5)} While the second and third groups are somewhat limited in growth potential, the ascension candidates may attain the heights of universal seraphic service. Many of the more experienced of these cherubim are attached to the seraphic guardians of destiny and are thus placed in direct line for advancement to the status of Mansion World Teachers when deserted by their seraphic seniors. Guardians of destiny do not have cherubim and sanobim as helpers when their mortal wards attain the morontia life. And when other types of evolutionary seraphim are granted clearance for Seraphington and Paradise, they must forsake their former subordinates when they pass out of the confines of Nebadon. Such deserted cherubim and sanobim are usually embraced by the Universe Mother Spirit, thus achieving a level equivalent to that of a Mansion World Teacher in the attainment of seraphic status.

^{38:8.6 (423.6)} When, as Mansion World Teachers, the once-embraced cherubim and sanobim have long served on the morontia spheres, from the lowest to the highest, and when their corps on Salvington is overrecruited, the Bright and Morning Star summons these faithful servants of the creatures of time to appear in his presence. The oath of personality transformation is administered; and thereupon, in groups of seven thousand, these advanced and senior cherubim and sanobim are re-embraced by the Universe Mother Spirit. From this second embrace they emerge as full-

serafimi calificați. De acum, plina și deplina carieră a unui serafim, cu toate posibilitățile sale Paradisiace, este deschisă acestor heruvimi și sanovimi născuți a doua oară. Acești îngeri pot fi acordați unui muritor, ca păzitori ai destinului; dacă elevul lor muritor atinge supraviețuirea, ei devin eligibili pentru a fi promovați în Salvington și în cele șapte cercuri de împlinire serafică, și chiar și pentru a intra în Paradis și în Corpul Finalității.

9. CREATURILE MEDIENE

Creaturile mediene au o triplă clasificare: ele sunt clasate, pe drept cuvânt, ca Fiii ascendenți ai lui Dumnezeu; ele sunt efectiv grupate cu ordinele de cetățenie permanentă, fiind însă funcțional numărate cu spiritele ocrotitoare ale timpului, din cauza asocierii lor intime și efective cu oștirile îngerești în serviciul muritorilor de pe lumile individuale ale spațiului.

Aceste creaturi unice apar pe majoritatea lumilor locuite și au fost găsite întotdeauna pe planetele decimale, ca Urantia, pe care se fac experiențele vieții. Medienii sunt de două tipuri - primari și secundari - și apar prin folosirea următoarelor tehnici:

1. Medianii Primari. Ei formează grupul cel mai spiritual și un ordin aproape standardizat. Aceste ființe derivă uniform din muritorii ascendenți modificați aparținând statului major al Prinților Planetari. Numărul creaturilor mediene primare este întotdeauna de cincizeci de mii, și nici o planetă care beneficiază de serviciul lor nu are mai mulți.

2. Medianii Secundari. Ei formează grupul cel mai material al acestor creaturi, iar numărul lor variază considerabil pe diferitele lumi, cu toate că media este apropiată de cincizeci de mii. Ei derivă, pe căi diverse, din înobilatorii lor biologici planetari, Adamii și Evele, sau din descendența lor imediată. Există nu mai puțin de optzeci de tehnici pentru producerea medienilor secundari pe lumile evolutive ale spațiului. Modul lor de origine pe Urantia a fost neobișnuit și extraordinar.

Nici unul dintre aceste două grupuri nu provine dintr-un accident al evoluției. Ambele sunt elemente esențiale în planurile predeterminate ale arhitecților universului. Apariția lor la momentul oportun pe lumile în evoluție concordă cu proiectele originare ale planurilor de dezvoltare ale Purtătorilor Vieții supraveghetori.

Medienii primari primesc energia lor intelectuală și spirituală prin tehnica îngerească, iar statutul lor intelectual este uniform. Cele șapte spirite mentale adjutante nu intră în contact cu ei. Doar al șaselea și al șaptelea, spiritul adorației și spiritul înțelepciunii, pot veni în ajutorul grupului secundar.

Medienii secundari primesc energia lor fizică prin tehnica adamică și sunt spiritual încircuiți prin tehnica serafică. Ei sunt înzestrați intelectual cu tipul minții de tranziție morontială. Ei se împart din punct de vedere fizic în patru tipuri, spiritual în șapte ordine, și intelectual în douăsprezece nivele, în funcție de sensibilitatea lor la slujitorul comun al ultimelor două spirite adjutante și la mintea morontială. Aceste variante determină diferențele lor de activitate și de afectare planetară.

fledged seraphim. Henceforth, the full and complete career of a seraphim, with all of its Paradise possibilities, is open to such reborn cherubim and sanobim. Such angels may be assigned as guardians of destiny to some mortal being, and if the mortal ward attains survival, then do they become eligible for advancement to Seraphington and the seven circles of seraphic attainment, even to Paradise and the Corps of the Finality.

9. THE MIDWAY CREATURES

38:9.1 (424.1) The midway creatures have a threefold classification: They are properly classified with the ascending Sons of God; they are factually grouped with the orders of permanent citizenship, while they are functionally reckoned with the ministering spirits of time because of their intimate and effective association with the angelic hosts in the work of serving mortal man on the individual worlds of space.

38:9.2 (424.2) These unique creatures appear on the majority of the inhabited worlds and are always found on the decimal or life-experiment planets, such as Urantia. Midwayers are of two types — primary and secondary — and they appear by the following techniques:

38:9.3 (424.3) 1. *Primary Midwayers*, the more spiritual group, are a somewhat standardized order of beings who are uniformly derived from the modified ascendant-mortal staffs of the Planetary Princes. The number of primary midway creatures is always fifty thousand, and no planet enjoying their ministry has a larger group.

38:9.4 (424.4) 2. *Secondary Midwayers*, the more material group of these creatures, vary greatly in numbers on the different worlds, though the average is around fifty thousand. They are variously derived from the planetary biologic uplifters, the Adams and Eves, or from their immediate progeny. There are no less than twenty-four diverse techniques involved in the production of these secondary midway creatures on the evolutionary worlds of space. The mode of origin for this group on Urantia was unusual and extraordinary.

38:9.5 (424.5) Neither of these groups is an evolutionary accident; both are essential features in the predetermined plans of the universe architects, and their appearance on the evolving worlds at the opportune juncture is in accordance with the original designs and developmental plans of the supervising Life Carriers.

38:9.6 (424.6) Primary midwayers are energized intellectually and spiritually by the angelic technique and are uniform in intellectual status. The seven adjutant mind-spirits make no contact with them; and only the sixth and the seventh, the spirit of worship and the spirit of wisdom, are able to minister to the secondary group.

38:9.7 (424.7) Secondary midwayers are physically energized by the Adamic technique, spiritually encircled by the seraphic, and intellectually endowed with the morontia transition type of mind. They are divided into four physical types, seven orders spiritually, and twelve levels of intellectual response to the joint ministry of the last two adjutant spirits and the morontia mind. These diversities determine their differential of activity and of planetary assignment.

Medienii principali seamănă mai mult cu îngerii decât cu muritorii; cei secundarii sunt mult mai asemănători ființelor umane. Fiecare din ei face un serviciu neprețuit celuilalt în executarea multelor lor însărcinări planetare. Slujitorii primari pot stabili o legătură cooperativă atât cu controlorii energiei morontiale și spirituale, cât și cu agenții care pun în circuit mintea. Grupul secundar nu poate stabili relații de muncă numai cu controlorii fizici și cu manipulatorii circuitelor materiale. Însă din moment ce fiecare grup de medieni poate stabili un sincronism perfect de contact unul cu celălalt, ele pot practic utiliza, amândouă, totalitatea gamei de energii, mergând de la puterea fizică brută a lumilor materiale, trecând prin fazele de tranziție ale energiei universale și până la forțele superioare ale realității spiritului tăramurilor celeste.

Vidul dintre lumea materială și lumea spirituală este acoperit perfect de seria de asocieri: om muritor, median secundar, median primar, heruvim morontial, heruvim de fază intermediară și serafim. În experiența personală a unui muritor individual este neîndoiește că aceste patru nivele sunt mai mult sau mai puțin unificate de Ajustorul divin al Gândirii, care le dă o semnificație personală prin acțiunile sale neobservate și misterioase.

Pe lumile normale, medienii primari mențin serviciul lor în calitate de corpuri de învățătură și gazde celeste din partea Prințului Planetar, în timp ce slujitorii secundari continuă cooperarea lor cu regimul adamic pentru a face să avanseze cauza civilizației planetare progresive. Atunci când Prințul Planetar face o greșală, iar Fiii Materiali eșuează, cum a fost cazul pe Urantia, creaturile mediene devin pupili Suveranului de Sistem și servesc sub conducerea custodelui în funcție al planetei. Însă nu mai există decât alte trei alte în sistemul Sataniei în care aceste ființe operează într-un singur grup sub un comandament unificat, așa cum o fac slujitorii mediani uniți ai Urantiei.

Pentru medieni, atât pentru cei primari, cât și pentru cei secundari, munca planetară este variată și diversificată pe numeroasele lumi individuale ale unui univers, însă pe planetele normale și medii activitățile lor sunt foarte diferite de îndatoririle care ocupă timpul lor pe sfere izolate cum este Urantia.

Medianii primari sunt istoricii planetei care, de la sosirea Prințului Planetar până la era în care lumina și viața sunt statornicite, formulează procesiunile și elaborează descrierile istoriei planetare pentru reprezentațiile planetelor pe lumile-sediu sisteme.

Medienii rămân timp de lungi perioade pe o lume locuită, însă, dacă sunt fideli misiunii lor, serviciile lor de-a lungul epocilor în menținerea suveranității Fiului Creator vor sfârși foarte sigur prin a fi recunoscute; ei vor primi răsplata care le este datorată pentru slujirea lor plină de răbdare pe lângă muritorii materiali, pe lumea lor a timpului și a spațiului. Mai devreme sau mai târziu, toate creaturile mediene acreditate vor fi înrolate în rândurile Fiilor ascendenți ai lui Dumnezeu, și angajate cum se cuvine în lunga aventură de ascensiune a Paradisului, în compania acelorași muritori de origine animală, frații lor pământeni pe care i-au păzit cu atâta patimă și i-au servit cu atâta

38:9.8 (424.8) Primary midwayers resemble angels more than mortals; the secondary orders are much more like human beings. Each renders invaluable assistance to the other in the execution of their manifold planetary assignments. The primary ministers can achieve liaison co-operation with both morontia- and spirit-energy controllers and mind circuiters. The secondary group can establish working connections only with the physical controllers and the material-circuit manipulators. But since each order of midwayer can establish perfect synchrony of contact with the other, either group is thereby able to achieve practical utilization of the entire energy gamut extending from the gross physical power of the material worlds up through the transition phases of universe energies to the higher spirit-reality forces of the celestial realms.

38:9.9 (425.1) The gap between the material and spiritual worlds is perfectly bridged by the serial association of mortal man, secondary midwayer, primary midwayer, morontia cherubim, mid-phase cherubim, and seraphim. In the personal experience of an individual mortal these diverse levels are undoubtedly more or less unified and made personally meaningful by the unobserved and mysterious operations of the divine Thought Adjuster.

38:9.10 (425.2) On normal worlds the primary midwayers maintain their service as the intelligence corps and as celestial entertainers in behalf of the Planetary Prince, while the secondary ministers continue their co-operation with the Adamic regime of furthering the cause of progressive planetary civilization. In case of the defection of the Planetary Prince and the failure of the Material Son, as occurred on Urantia, the midway creatures become the wards of the System Sovereign and serve under the directing guidance of the acting custodian of the planet. But on only three other worlds in Satania do these beings function as one group under unified leadership as do the united midway ministers of Urantia.

38:9.11 (425.3) The planetary work of both primary and secondary midwayers is varied and diverse on the numerous individual worlds of a universe, but on the normal and average planets their activities are very different from the duties which occupy their time on isolated spheres, such as Urantia.

38:9.12 (425.4) The primary midwayers are the planetary historians who, from the time of the arrival of the Planetary Prince to the age of settled light and life, formulate the pageants and design the portrayals of planetary history for the exhibits of the planets on the system headquarters worlds.

38:9.13 (425.5) Midwayers remain for long periods on an inhabited world, but if faithful to their trust, they will eventually and most certainly be recognized for their agelong service in maintaining the sovereignty of the Creator Son; they will be duly rewarded for their patient ministry to the material mortals on their world of time and space. Sooner or later all accredited midway creatures will be mustered into the ranks of the ascending Sons of God and will be duly initiated into the long adventure of the Paradise ascent in company with those very mortals of animal origin, their earth brethren, whom they so jealously guarded and so effectively served during the long planetary sojourn.

eficacitate pe parcursul lungii lor şederi planetare.

[Prezentat de un Melchizedek acţionând la cererea
Şefului Oştirilor Serafice ale Nebadonului.]

38:9.14 (425.6) [Presented by a Melchizedek acting by
request of the Chief of the Seraphic Hosts of Nebadon.]

Capitolul 39. Oștirile serafice

⇨ 038

CARTEA URANTIA

040 ⇨

PARTE II. UNIVERSUL LOCAL

CAPITOLUL 39 OȘTIRILE SERAFICE

Secțiuni

Introduction

1. Serafimii Supremi
2. Serafimii Superiori
3. Serafimii Supraveghetori
4. Serafimii administratori
5. Ajutoarele planetare
6. Slujitorii de tranziție
7. Serafimii viitorului
8. Destinul serafimilor
9. Corpul de împlinire serafic

PAPER 39 THE SERAPHIC HOSTS

SECTIONS

Introduction

1. Supreme Seraphim
2. Superior Seraphim
3. Supervisor Seraphim
4. Administrator Seraphim
5. Planetary Helpers
6. Transition Ministers
7. Seraphim of the Future
8. Seraphic Destiny
9. The Corps of Seraphic Completion

Introduction

DIN CÂTE știm, Spiritul Infinit, așa cum este personalizat în sediile universurilor locale, își propune să procreeze serafimi uniform perfecți, însă dintr-un motiv necunoscut acești descendenți serafici sunt foarte diferiți. Această diversitate se poate să rezulte din interpunerea necunoscută a Deității experiențiale evoluând; chiar dacă este așa, noi nu putem demonstra acest lucru. Constatăm, cu toate acestea că, după ce au fost supuși la probe educative și la o disciplină de instruire, serafimii se clasează infailibil și net în șapte grupe, după cum urmează:

1. Serafimii Supremi
2. Serafimii Superiori
3. Serafimii Supraveghetori
4. Serafimii administratori
5. Ajutoarele planetare
6. Slujitorii de tranziție
7. Serafimii viitorului

Nu prea ar fi exact să spunem că un serafim oarecare este inferior unui înger din orice alt grup. Cu toate acestea, serviciul fiecărui înger este mai întâi limitat la grupul clasificării originare și naturale. Manotia, asociatul meu serafic în pregătirea prezentei expunerii, este un serafim suprem care a activat cândva doar ca serafim suprem. Prin sângea sa și prin devotamentul

INTRODUCTION

39:0.1 (426.1) AS FAR as we are cognizant, the Infinite Spirit, as personalized on the local universe headquarters, intends to produce uniformly perfect seraphim, but for some unknown reason these seraphic offspring are very diverse. This diversity may be a result of the unknown interposition of evolving experiential Deity; if so, we cannot prove it. But we do observe that, when seraphim have been subjected to educational tests and training discipline, they unfailingly and distinctly classify into the following seven groups:

- 39:0.2 (426.2) 1. Supreme Seraphim.
- 39:0.3 (426.3) 2. Superior Seraphim.
- 39:0.4 (426.4) 3. Supervisor Seraphim.
- 39:0.5 (426.5) 4. Administrator Seraphim.
- 39:0.6 (426.6) 5. Planetary Helpers.
- 39:0.7 (426.7) 6. Transition Ministers.
- 39:0.8 (426.8) 7. Seraphim of the Future.

39:0.9 (426.9) To say that any one seraphim is inferior to an angel of any other group would hardly be true. Nevertheless every angel is at first service-limited to the group of original and inherent classification. My seraphic associate in the preparation of this statement, Manotia, is a supreme seraphim and onetime functioned only as a supreme seraphim. By application and devoted

servirii sale, el a fost în funcție în aproape toate domeniile de activitate deschise unui serafim, și acum el ocupă postul de șef asociat al serafimilor de pe Urantia.

Ființele umane găsesc uneori dificil să înțeleagă că o aptitudine creată pentru o slujire de nivel superior nu implică neapărat capacitatea de a opera la nivele de servire relativ inferioare. Omul începe în viață ca un prunc neputincios; fiecare înfăptuire omenească trebuie deci să includă toate condițiile experiențiale prealabile; serafimii nu trec prin această viață preadultă - ei nu au copilărie. Ei sunt, cu toate acestea, creaturi experiențiale. Prin experiență și printr-un plus de educație, ei pot spori patrimoniul lor de aptitudini divine și înnăscute, dobândind experimental competența funcțională într-unul sau mai multe servicii serafice.

După ce au fost împuterniciți, serafimii sunt atașați rezervelor grupului lor natural. Cei care au statutul planetar de administrator servesc adesea, pe parcursul unor lungi perioade, după cum au fost clasificați inițial, însă cu cât este mai înalt nivelul lor funcțional intrinsec, cu atât mai stăruitor încearcă slujitorii îngerești să fie atașați ordinilor inferioare ale serviciului universal. Ei doresc, în special, să fie încorporați în rezervele ajutoarelor planetare și, dacă reușesc, se înrolează în școlile celeste atașate cartierului general al Prințului Planetar al vreunei lumi evolutive. Ei încep aici să studieze limbile, istoria și obiceiurile locale ale raselor omenirii. Serafimii trebuie să dobândească cunoașterea și să câștige experiența într-un mod foarte asemănător celui al oamenilor. Ei sunt apropiați de voi prin anumite atribute ale personalității, și se străduiesc toți să înceapă de bază, de la nivelul de slujire cel mai de jos posibil. Acest fapt le permite să speră că vor atinge nivelul cel mai înalt posibil al destinului experiențial.

1. SERAFIMII SUPREMI

Acești serafimi formează cel mai înalt dintre cele șapte ordine de îngeri revelați într-un univers local. Ei operează în șapte grupuri, din care fiecare este strâns asociat cu slujitorii îngerești ai Corpului Serafic de Înăfăptuire.

1. Slujitorii Fiului Spirit. Serafimii supremi din primul grup sunt angajați în serviciul înalților Fii și al ființelor provenite din Spirit care locuiesc și lucrează în universul local. Slujitorii îngerești ai acestui grup servesc, de asemenea, pe Fiul Universului și pe Spiritul Universului, și sunt strâns afiliați serviciului de informații al Strălucitoarei Stele de Dimineată, șeful executiv pentru univers al voințelor unite ale Fiului Creator și Spiritului Creativ.

Datorită atașării lor pe lângă înalții Fii și înaltele Spirite, acești serafimi se găsesc natural asociați unor vaste servicii de Avonali Paradisiaci, divinii descendenți ai Fiului Etern și ai Spiritului Infinit. Avonali Paradisului sunt întotdeauna însoțiți, în toate misiunile lor de control și de manifestare, de serafimi din acest ordin înalt și experimentat. Aceștia din urmă se consacră atunci organizării și administrării muncii speciale care ține de sfârșitul unei dispensații planetare și de inaugurarea unei noi epoci; ei nu se ocupă însă de munca de eventuală judecare incidentală unei asemenea

service she has, one by one, achieved all seven of the seraphic services, having functioned in well-nigh every avenue of activity open to a seraphim, and now holds the commission of associate chief of seraphim on Urantia.

39:0.10 (426.10) Human beings sometimes find it hard to understand that a created capacity for higher-level ministry does not necessarily imply ability to function on relatively lower service levels. Man begins life as a helpless infant; hence every mortal attainment must embrace all experiential prerequisites; seraphim have no such preadult life — no childhood. They are, however, experiential creatures, and by experience and through additional education they can augment their divine and inherent endowment of ability by the experiential acquirement of functional skill in one or more of the seraphic services.

39:0.11 (426.11) After being commissioned, seraphim are assigned to the reserves of their inherent group. Those of planetary and administrator status often serve for long periods as originally classified, but the higher the inherent function level, the more persistently do the angelic ministers seek assignment to the lower orders of universe service. Especially do they desire assignment to the reserves of the planetary helpers, and if successful they enroll in the celestial schools attached to the headquarters of the Planetary Prince of some evolutionary world. Here they begin the study of the languages, history, and local habits of the races of mankind. Seraphim must acquire knowledge and gain experience much as do human beings. They are not far removed from you in certain personality attributes. And they all crave to start at the bottom, on the lowest possible level of ministry; thus may they hope to achieve the highest possible level of experiential destiny.

1. SUPREME SERAPHIM

39:1.1 (427.1) These seraphim are the highest of the seven revealed orders of local universe angels. They function in seven groups, each of which is closely associated with the angelic ministers of the Seraphic Corps of Completion.

39:1.2 (427.2) 1. *Son-Spirit Ministers.* The first group of the supreme seraphim are assigned to the service of the high Sons and Spirit-origin beings resident and functioning in the local universe. This group of angelic ministers also serve the Universe Son and the Universe Spirit and are closely affiliated with the intelligence corps of the Bright and Morning Star, the universe chief executive of the united wills of the Creator Son and the Creative Spirit.

39:1.3 (427.3) Being of assignment to the high Sons and Spirits, these seraphim are naturally associated with the far-flung services of the Paradise Avonals, the divine offspring of the Eternal Son and the Infinite Spirit. The Paradise Avonals are always attended on all magisterial and bestowal missions by this high and experienced order of seraphim, who are at such times devoted to organizing and administering the special work connected with the termination of one planetary dispensation and the inauguration of a new age. But they are not concerned in the work of adjudication which

schimbări în dispensație.

Asistenții de Manifestare. Când îndeplinesc o misiune de manifestare Avonali Paradisului, însă nu și Fiii Creator, sunt întotdeauna însoțiți de un corp de 144 de asistenți de manifestare. Acești 144 de îngeri sunt conducătorii tuturor celorlalți slujitori proveniți din Fiu și din Spirit care se găsesc însărcinați cu o misiune de manifestare. Pot exista legiuni de îngeri supuse comenzii unui Fiu al lui Dumnezeu încarnat printr-o manifestare planetară, însă toți acești serafimi vor fi organizați și dirijați de cei 144 de asistenți de manifestare. Mai înaltele ordine de îngeri, supernafimi și seconafimi pot, de asemenea, să facă parte din oștile asistenților și, cu toate că misiunile lor sunt distincte de cele ale serafimilor, toate activitățile lor vor fi coordonate de asistenții de manifestare.

Acești asistenți de efuziune sunt serafimi împliniți; ei au trecut toți de cercurile Serafingtonului și au atins Corpul Serafic de Înfăptuire. Dealtfel, ei au fost special antrenați să facă față dificultăților și să depășească crizele asociate manifestărilor Fiilor lui Dumnezeu pentru avansarea copiilor timpului. Acești serafimi au atins toți Paradisul și îmbrățișarea personală a celei de a Două Surse-Centru, Fiul Etern.

Serafimii doresc de asemenea, cu ardoare, să facă parte din misiunile Fiilor încarnați, și să fie atașați ca păzitori ai destinului muritorilor tărâmului; acest din urmă rol este cel mai sigur pașaport pentru Paradis, în timp ce asistenții de manifestare au îndeplinit serviciul cel mai înalt al universului local printre serafimii împliniți care au atins Paradisul.

2. Consultanții Tribunalelor. Aceștia sunt serafimii consultanți și ajutoarele atașate tuturor ordinelor de judecată, de la consiliatori până la tribunalele cele mai înalte ale tărâmului. Aceste tribunale nu au drept scop emiterea unor sentințe punitive, ci mai degrabă judecarea divergențelor autentice de opinie și decretarea supraviețuirii eterne a muritorilor ascendenți. Datoria consultanților constă în a veghea ca toate aceste acuzații împotriva creaturilor muritoare să fie expuse cu justețe și judecate cu milostenie. În această muncă, ei sunt strâns asociați cu Înălții Comisionari, ascendenți contopiți cu Spiritul și servind în universul local.

Consultanții serafici pe lângă tribunale servesc foarte adesea ca apărători ai muritorilor. Noi nu vrem să spunem că a existat vreodată vreo tendință de a fi nedrept față de umilele creaturi ale tărâmurilor, însă atunci când dreptatea impune judecarea fiecărei greșeli din ascensiunea către perfecțiunea divină, îngăduința cere ca fiecare pas greșit să fie judecat în acord cu natura creaturii și cu țelul divin. Acești îngeri sunt exponenții, prin cuvânt și exemplu, ai elementului de milostenie inerent dreptății divine - o echitate bazată pe cunoașterea faptelor subiacente ale motivațiilor personale și ale tendințelor rasiale.

Îngerii acestui ordin servesc de la consiliile Prinților Planetari până la tribunalele cele mai înalte ale universului local, în timp ce asociații lor din Corpul Serafic de Desăvârșire acționează pe tărâmurile mi înalte ale Orvontonului, chiar și pe lângă tribunalele Celor Îmbătrâniți de Zile de pe Uversa.

might be incidental to such a change in dispensations.

39:1.4 (427.4) *Bestowal Attendants.* Paradise Avonals, but not Creator Sons, when on a bestowal mission are always accompanied by a corps of 144 bestowal attendants. These 144 angels are the chiefs of all other Son-Spirit ministers who may be associated with a bestowal mission. There might possibly be legions of angels subject to the command of an incarnated Son of God on a planetary bestowal, but all these seraphim would be organized and directed by the 144 bestowal attendants. Higher orders of angels, supernaphim and seconaphim, might also form a part of the attending host, and though their missions are distinct from those of the seraphim, all these activities would be coordinated by the bestowal attendants.

39:1.5 (427.5) These bestowal attendants are completion seraphim; they have all traversed the circles of Serafington and have attained the Seraphic Corps of Completion. And they have been further especially trained to meet the difficulties and to cope with the emergencies associated with the bestowals of the Sons of God for the advancement of the children of time. Such seraphim have all achieved Paradise and the personal embrace of the Second Source and Center, the Eternal Son.

39:1.6 (427.6) Seraphim equally crave assignment to the missions of the incarnated Sons and attachment as destiny guardians to the mortals of the realms; the latter is the surest seraphic passport to Paradise, while the bestowal attendants have achieved the highest local universe service of the completion seraphim of Paradise attainment.

39:1.7 (428.1) 2. *Court Advisers.* These are the seraphic advisers and helpers attached to all orders of adjudication, from the conciliators up to the highest tribunals of the realm. It is not the purpose of such tribunals to determine punitive sentences but rather to adjudicate honest differences of opinion and to decree the everlasting survival of ascending mortals. Herein lies the duty of the court advisers: to see that all charges against mortal creatures are stated in justice and adjudicated in mercy. In this work they are closely associated with the High Commissioners, Spirit-fused ascendant mortals serving in the local universe.

39:1.8 (428.2) The seraphic court advisers serve extensively as defenders of mortals. Not that there ever exists any disposition to be unfair to the lowly creatures of the realms, but while justice demands the adjudication of every default in the climb towards divine perfection, mercy requires that every such misstep be fairly adjudged in accordance with the creature nature and the divine purpose. These angels are the exponents and exemplification of the element of mercy inherent in divine justice — of fairness based on the knowledge of the underlying facts of personal motives and racial tendencies.

39:1.9 (428.3) This order of angels serves from the councils of the Planetary Princes to the highest tribunals of the local universe, while their associates of the Seraphic Corps of Completion function in the higher realms of Orvonton, even to the courts of the Ancients of Days on Uversa.

3. **Orientatorii Universali.** Ei sunt prietenii fideli și sfătuitorii post-calificați ai tuturor creaturilor ascendente care fac o ultimă pauză pe Salvington, în universul originii lor, până în ajunul aventurii spirituale care li se prezintă în imensitatea suprauniversului Orvontonului. În aceste momente, mulți ascendenți încearcă un sentiment pe care muritorii pot să-l înțeleagă doar prin comparație cu emoția umană a nostalgiei. În urma lor stau târâmurile de înfăptuire cu care s-au obișnuit prin servire îndelungată și prin împlinire morontială; în fața lor se ridică misterioasa sfidare a unui univers mai mare și mai vast.

Orientatorii universali au sarcina de a înlesni pelerinilor ascendenți trecerea de la nivelele de serviciu universal deja dobândite la cele nedobândite încă. Ei îi ajută pe pelerini să facă acele ajustări caleidoscopice în înțelegerea semnificațiilor și a valorilor intrinseci realizării că o ființă spirituală de primul stadiu stă nu la capătul și la apogeul ascensiunii morontiale a universului local, ci mai degrabă chiar la baza lungii scări de ascensiune spirituală care conduce la Tatăl Universal al Paradisului.

Mulți dintre absolvenții de pe Serafington, membri ai Corpului Serafic de Desăvârșire care sunt asociați cu acești serafimi, se angajează într-o predare intensivă în anumite școli ale Salvingtonului consacrate pregătirii creaturilor Nebadonului pentru relațiile următoare epoci a universului.

4. **Consilierii de Învățare.** Acești îngeri aduc un ajutor inestimabil corpului de învățare spirituală al universului local. Consilierii învățători sunt secretari ai maeștrilor tuturor ordinilor, de la Melchizedeki și de la Fiii Învățători ai Trinității, până la muritorii morontiali însărcinați să-i ajute pe cei din specia lor, care îi urmează imediat pe scara vieții ascendente. Veți vedea pentru prima dată acești serafimi învățători pe una dintre cele șapte lumi palat care înconjoară Jerusemul.

Acești serafimi devin aliați ai șefilor de divizii ai numeroaselor instituții ale universurilor locale, în care se educă și se instruește. Ei sunt atașați, în mare număr, facultăților celor șapte lumi de instruire a sistemelor locale, precum și celor de pe cele șaptezeci de sfere educative ale constelațiilor. Aceste servicii se extind până la lumile individuale. Chiar educatorii sinceri și devotați ai timpului sunt ajutați, și adesea însoțiți, de acești consilieri ai serafimilor supremi.

A patra manifestare a Fiului Creator sub formă de creatură a avut loc sub înfățișarea unui consilier învățător al serafimilor supremi ai Nebadonului.

5. **Directorii de Desemnare.** Un corp de 144 de serafimi supremi este ales, din timp în timp, de îngerii care servesc pe sferile evolutive și arhitecturale locuite de creaturi. Acest corp formează consiliul îngeresc cel mai înalt pe orice sferă, și el coordonează fazele autonome de servicii și de afectări serafice. Acești îngeri prezidează toate adunările serafice care țin de linia datoriei sau de apelul la adorație.

6. **Arhivarii.** Ei sunt cei care păstrează oficial arhivele pentru serafimii supremi. Mulți dintre acești îngeri elevați sunt născuți cu darurile lor pe deplin dezvoltate; alții s-au calificat pentru posturile lor de

39:1.10 (428.4) 3. *Universe Orientators.* These are the true friends and postgraduate counselors of all those ascending creatures who are pausing for the last time on Salvington, in their universe of origin, as they stand on the brink of the spirit adventure stretching out before them in the vast superuniverse of Orvonton. And at such a time many an ascender has a feeling which mortals could understand only by comparison with the human emotion of nostalgia. Behind lie the realms of achievement, realms grown familiar by long service and morontia attainment; ahead lies the challenging mystery of a greater and vaster universe.

39:1.11 (428.5) It is the task of the universe orientators to facilitate the passage of the ascending pilgrims from the attained to the unattained level of universe service, to help these pilgrims in making those kaleidoscopic adjustments in the comprehension of meanings and values inherent in the realization that a first-stage spirit being stands, not at the end and climax of the local universe morontia ascent, but rather at the very bottom of the long ladder of spiritual ascent to the Universal Father on Paradise.

39:1.12 (428.6) Many of the Serafington graduates, members of the Seraphic Corps of Completion who are associated with these seraphim, engage in extensive teaching in certain Salvington schools concerned with the preparation of the creatures of Nebadon for the relationships of the next universe age.

39:1.13 (428.7) 4. *The Teaching Counselors.* These angels are the invaluable assistants of the spiritual teaching corps of the local universe. Teaching counselors are secretaries to all orders of teachers, from the Melchizedeks and the Trinity Teacher Sons down to the morontia mortals who are assigned as helpers to those of their kind who are just behind them in the scale of ascendant life. You will first see these associate teaching seraphim on some one of the seven mansion worlds surrounding Jerusem.

39:1.14 (428.8) These seraphim become associates of the division chiefs of the numerous educational and training institutions of the local universes, and they are attached in large numbers to the faculties of the seven training worlds of the local systems and of the seventy educational spheres of the constellations. These ministrations extend on down to the individual worlds. Even the true and consecrated teachers of time are assisted, and often attended, by these counselors of the supreme seraphim.

39:1.15 (429.1) The fourth creature bestowal of the Creator Son was in the likeness of a teaching counselor of the supreme seraphim of Nebadon.

39:1.16 (429.2) 5. *Directors of Assignment.* A body of 144 supreme seraphim is elected from time to time by the angels serving on the evolutionary and on the architectural spheres of creature habitation. This is the highest angelic council on any sphere, and it coordinates the self-directed phases of seraphic service and assignment. These angels preside over all seraphic assemblies pertaining to the line of duty or the call to worship.

39:1.17 (429.3) 6. *The Recorders.* These are the official recorders for the supreme seraphim. Many of these high angels were born with their gifts fully developed; others have qualified for their positions of trust and

încredere și de responsabilitate străduindu-se cu sârg să studieze și îndeplinind cu fidelitate îndatoriri similare în vreme ce erau atașați unor ordine mai umile sau mai puțin încărcate de responsabilități.

7. Slujitorii Neatașați. Un mare număr de serafimi neatașați ai ordinului suprem sunt servitori care se autodirijează pe sferile arhitecturale și pe planetele locuite. Acești slujitori satisfac de bună voie indicele diferențial al solicitării de servire a serafimilor supremi, constituind astfel rezerva generală a acestui ordin.

2. SERAFIMII SUPERIORI

Numele de serafimii superiori le-a fost dat fără ca ei să fie, în nici un sens, cantitativ superiori altor ordine de îngeri, ci pentru că ei au în sarcină activitățile superioare ale unui univers local. Numeroși membri din primele două grupuri ale acestui corp sunt serafimi de înfăptuire, îngeri care au servit în toate fazele de pregătire și au preluat din nou o funcție avansată ca îndrumători ai ființelor din specia lor în sferele activităților lor de început. Fiind un univers tânăr, Nebadonul nu are mulți îngeri de ordinul acesta.

Serafimii superiori funcționează în următoarele șapte grupe:

1. Corpul de Informare. Acești serafimi aparțin statului major personal al lui Gabriel, Strălucitoarea Stea de Dimineață. Ei parcurg universul local culegând informațiile târâmurilor pentru guvernarea lui în consiliile Nebadonului. Ei sunt serviciul de informare al puternicelor oștiri conduse de Gabriel, în calitate de locțiitor al Fiului Maestru. Acești serafimi nu sunt direct afiliați nici sistemelor, nici constelațiilor. Informațiile lor se scurg direct în Salvington, pe un circuit continuu, direct și independent.

Serviciile de informare ale diverselor universuri locale pot avea, și au, intercomunicări, însă doar în interiorul unui anumit supraunivers dat. Există o diferențială de energie care separă efectiv treburile și operațiunile diverselor supraguverne. În general, un supraunivers nu poate comunica cu un altul decât prin mijloacele și dispozitivele camerei de compensare a Paradisului.

2. Vocea Milosteniei. Milostenia este vocea dominantă a serviciului serafimilor și a slujirii îngerilor. Se cade, deci, să existe un corp îngeresc care să întruchieze, într-un chip special, milostenia. Acești serafimi sunt adevărații slujitori milostivi ai universurilor locale. Ei sunt îndrumătorii inspirați care întrețin impulsurile superioare și emoțiile cele mai sacre ale oamenilor și îngerilor. Directorii acestor legiuni sunt, de acum, întotdeauna serafimi de împlinire deoarece sunt, de asemenea, păzitori calificați ai destinului uman; altfel spus, fiecare cuplu îngeresc a călăuzit cel puțin un suflet de origine animală pe parcursul vieții sale umane, apoi a traversat cercurile Serafingtonului și a fost înrolat în Corpurile Serafice de Desăvârșire.

3. Coordonatorii Spiritului. Serafimii superiori ai celui de-al treilea grup își au baza pe Salvington, însă operează în universul local și în toate locurile în care pot aduce servicii fructuoase. Deși sarcinile lor sunt

responsability by diligent application to study and faithful performance of similar duties while attached to lower or less responsible orders.

^{39:1.18 (429.4)} 7. *Unattached Ministers*. Large numbers of unattached seraphim of the supreme order are self-directed servers on the architectural spheres and on the inhabited planets. Such ministers voluntarily meet the differential of demand for the service of the supreme seraphim, thus constituting the general reserve of this order.

2. SUPERIOR SERAPHIM

^{39:2.1 (429.5)} Superior seraphim receive their name, not because they are in any sense qualitatively superior to other orders of angels, but because they are in charge of the higher activities of a local universe. Very many of the first two groups of this seraphic corps are attainment seraphim, angels who have served in all phases of training and have returned to a glorified assignment as directors of their kind in the spheres of their earlier activities. Being a young universe, Nebadon does not have many of this order.

^{39:2.2 (429.6)} The superior seraphim function in the following seven groups:

^{39:2.3 (429.7)} 1. *The Intelligence Corps*. These seraphim belong to the personal staff of Gabriel, the Bright and Morning Star. They range the local universe gathering the information of the realms for his guidance in the councils of Nebadon. They are the intelligence corps of the mighty hosts over which Gabriel presides as vicegerent of the Master Son. These seraphim are not directly affiliated with either the systems or the constellations, and their information pours in direct to Salvington upon a continuous, direct, and independent circuit.

^{39:2.4 (429.8)} The intelligence corps of the various local universes can and do intercommunicate but only within a given superuniverse. There is a differential of energy which effectively segregates the business and transactions of the various supergovernments. One superuniverse can ordinarily communicate with another superuniverse only through the provisions and facilities of the Paradise clearinghouse.

^{39:2.5 (430.1)} 2. *The Voice of Mercy*. Mercy is the keynote of seraphic service and angelic ministry. It is therefore fitting that there should be a corps of angels who, in a special manner, portray mercy. These seraphim are the real mercy ministers of the local universes. They are the inspired leaders who foster the higher impulses and holier emotions of men and angels. The directors of these legions are now always completion seraphim who are also graduate guardians of mortal destiny; that is, each angelic pair has guided at least one soul of animal origin during the life in the flesh and has subsequently traversed the circles of Serafington and has been mustered into the Seraphic Corps of Completion.

^{39:2.6 (430.2)} 3. *Spirit Co-ordinators*. The third group of superior seraphim are based on Salvington but function in the local universe anywhere they can be of fruitful service. While their tasks are essentially spiritual and

esențial spirituală și prin urmare dincolo de înțelegerea reală a minții umane, Voi veți înțelege cu toate acestea, într-o oarecare măsură, slujba lor pe lângă muritori dacă explicăm că li s-a încredințat acestor îngeri sarcina de a pregăti pe ascenderii de pe Salvington pentru ultimul lor tranzit în universul local - trecerea de la nivelul morontial cel mai înalt la statutul de ființă spirituală nou născută. La fel cum pe lumile palat organizatorii mentali ajută creaturile supraviețuitoare să se adapteze potențialelor minții morontiale și să se servească efectiv de ele, tot astfel, pe Salvington, acești serafimi îi instruiesc pe absolvenții morontiali în privința facultăților nou dobândite ale minții spiritului. Și ei îi servesc pe muritorii ascendenți și în alte feluri.

4. **Învățătorii Asistenți.** Învățătorii asistenți sunt ajutoarele și asociații tovarășilor lor serafimi, consilierii de învățare. Ei sunt, de asemenea, în contact individual cu vastele instituții educative ale universului local și, în special, cu planul septuplu de instruire pus în aplicare pe lumile palat ale sistemelor locale. Un minunat corp al acestui ordin de serafimi funcționează pe Urantia pentru a susține și a face să progreseze cauza adevărului și a dreptății.

5. **Transportorii.** Toate grupurile de spirite slujitoare își au corpurile lor de transport, ordine îngerești consacrate serviciului de transportare a acelor personalități care sunt incapabile să călătorească singure de pe o sferă pe alta. Serafimii superiori ai celui de al cincilea grup își au sediul instalat pe Salvington și servesc ca străbătători ai spațiului pentru a merge în sediul universului local sau pentru a pleca de acolo. Ca și alte subdiviziuni de serafimii superiori, unele au fost create ca atare, iar altele s-au ridicat din grupuri inferioare sau mai puțin înzestrate.

Serafimii au o „rezervă de energie” pe deplin adecvată nevoilor universului local și chiar celor ale suprauniversului, însă ei nu pot niciodată să reziste exigențelor energetice impuse de o călătorie atât de lungă ca aceea de pe Uversa pe Havona. Un traseu atât de epuizant necesită puterile speciale ale unui seconafim primar, calificat pentru transporturi. Transportorii se încarcă cu energie pentru călătorie atunci când sunt în tranzit, și își recapătă puterea lor personală la sfârșitul călătoriei.

Nici chiar pe Salvington, muritorii ascendenți nu posedă forme personale de tranzit. Ascenderii trebuie să recurgă la transporturile serafice pentru a înainta de la o lume la alta atâtă timp cât nu au trecut de ultimul somn de odihnă de pe cercul intern al Havonei urmat de trezirea eternă în Paradis. După aceea, nu veți mai depinde de îngeri pentru a vă transporta din univers în univers.

Procesul de înserafimare seamănă puțin cu experiența morții sau a somnului, cu excepția faptului că adormirea de tranzit comportă un element automat al timpului. Voi sunteți conștient inconștient pe durata repausului serafic. Însă Ajustorul vostru de Gândire este pe deplin conștient, de fapt, excepțional de eficient, deoarece voi sunteți incapabili să vă opuneți muncii sale creative și transformatoare, să îi rezistați sau să-l îl stingheriți în vreun fel.

Când sunteți înserafimați voi adormiți pentru o perioadă specificată, și vă veți trezi la momentul indicat. În somnul de tranzit, lungimea călătoriei nu are

therefore beyond the real understanding of human minds, you will perhaps grasp something of their ministry to mortals if it is explained that these angels are intrusted with the task of preparing the ascendant sojourners on Salvington for their last transition in the local universe — from the highest morontia level to the status of newborn spirit beings. As the mind planners on the mansion worlds help the surviving creature to adjust to, and make effective use of, the potentials of morontia mind, so do these seraphim instruct the morontia graduates on Salvington regarding the newly attained capacities of the mind of the spirit. And they serve the ascendant mortals in many other ways.

39:2.7 (430.3) 4. *Assistant Teachers.* The assistant teachers are the helpers and associates of their fellow seraphim, the teaching counselors. They are also individually connected with the extensive educational enterprises of the local universe, especially with the sevenfold scheme of training operative on the mansion worlds of the local systems. A marvelous corps of this order of seraphim functions on Urantia for the purpose of fostering and furthering the cause of truth and righteousness.

39:2.8 (430.4) 5. *The Transporters.* All groups of ministering spirits have their transport corps, angelic orders dedicated to the ministry of transporting those personalities who are unable, of themselves, to journey from one sphere to another. The fifth group of the superior seraphim are headquartered on Salvington and serve as space traversers to and from the headquarters of the local universe. Like other subdivisions of the superior seraphim, some were created as such while others have risen from the lower or less endowed groups.

39:2.9 (430.5) The “energy range” of seraphim is wholly adequate for local universe and even for superuniverse requirements, but they could never withstand the energy demands entailed by such a long journey as that from Uversa to Havona. Such an exhaustive journey requires the special powers of a primary seconaphim of transport endowments. Transporters take on energy for flight while in transit and recuperate personal power at the end of the journey.

39:2.10 (430.6) Even on Salvington ascending mortals do not possess personal transit forms. Ascenders must depend upon seraphic transport in advancing from world to world until after the last rest of sleep on the inner circle of Havona and the eternal awakening on Paradise. Subsequently you will not be dependent on angels for transport from universe to universe.

39:2.11 (430.7) The process of being enseraphimed is not unlike the experience of death or sleep except that there is an automatic time element in the transit slumber. You are consciously unconscious during seraphic rest. But the Thought Adjuster is wholly and fully conscious, in fact, exceptionally efficient since you are unable to oppose, resist, or otherwise hinder creative and transforming work.

39:2.12 (431.1) When enseraphimed, you go to sleep for a specified time, and you will awake at the designated moment. The length of a journey when in transit sleep is

importantă. Voi nu vă dați seama în mod direct de timpul care se scurge. Totul se întâmplă ca și cum ați adormi într-un vehicul de transport, într-un oraș, și, după ce ați dormit liniștiți toată noaptea, vă treziți într-o altă metropolă îndepărtată. Ați călătorit adormiți. Și acesta este modul în care veți zbura prin spațiu, înserafimați, odihnindu-vă - dormind. Somnul de tranzit este provocat de legătura dintre Ajustor și transportatorii serafici.

Îngerii nu pot să transporte corpuri combustibile - carne și sânge - așa cum posedăți astăzi, însă ei le pot transporta pe toate celelalte, de la formele morontiale inferioare până la formele spirituale cele mai elevate. Ei nu acționează în caz de moarte naturală. Atunci când terminați cariera voastră terestră, corpul vostru rămâne pe această planetă. Ajustorul vostru de Gândire se întoarce în sânul Tatălui, iar îngerii transportatori nu sunt direct implicați în reconstrucția ulterioară a personalității voastre pe lumea de identificare a locuințelor. Aici corpul nostru nou este o formă morontială susceptibilă să fie înserafimată. Voi „semănați un corp muritor” în mormânt și voi „recoltați o formă morontială” pe lumile palat.

6. Arhivarii. Aceste personalități se preocupă în special de primirea, clasarea și reexpedierea registrelor Salvingtonului și ale lumilor lui asociate. Ei servesc, deopotrivă, ca arhivari speciali pentru grupuri stabile de personalități superioare și suprauniversale, ca funcționari ai tribunalelor Salvingtonului și ca secretari ai conducătorilor lor.

Emitătorii - receptori și difuzori - formează o subdiviziune specială a arhivarilor serafici. Ei se ocupă de expedierea documentelor și de răspândirea informațiilor esențiale. Munca lor este de un ordin mai înalt; în realitate, ea comportă circuite multiple, permițând unui număr de 144.000 de mesaje să treacă simultan printr-o singură linie de energie. Ei adaptează tehnicile ideografice superioare ale șefilor arhivari superafici și, datorită acestor simboluri comune, ei mențin un contact reciproc atât cu coordonatorii de informații ai supernafimilor terțiari, cât și cu coordonatorii de informații glorificați ai Corpului Serafic de Desăvârșire.

Arhivarii serafici ai ordinului superior se angajează astfel într-o legătură strânsă cu serviciul de informații al propriului lor ordin și cu toți arhivarii subordonați, în timp ce teledifuziunile le permit să rămână în comunicare constantă cu arhivarii superiori ai suprauniversului și, prin acest canal, cu arhivarii Havonei și cu deținătorii de cunoaștere din Paradis. Numeroși arhivari ai ordinului superior sunt serafimi care au ocupat funcțiuni similare în secțiuni inferioare ale universului.

7. Rezervele. Vaste rezerve ale tuturor tipurilor de serafimi superiori sunt menținute pe Salvington, disponibili instantaneu pentru a fi expediați în lumile cele mai îndepărtate ale Nebadonului, atunci când sunt ceruți de directorii de desemnare sau la solicitarea administratorilor de univers. Rezervele de serafimi superiori dau, de asemenea, mesageri ajutători care sunt ceruți de șeful Strălucitoarelor Stele de Seară care este însărcinat cu păstrarea și expedierea tuturor comunicărilor personale. Un univers local este din plin echipat cu toate mijloacele adecvate de intercomunicare, însă rămâne întotdeauna un surplus

immaterial. You are not directly aware of the passing of time. It is as if you went to sleep on a transport vehicle in one city and, after resting in peaceful slumber all night, awakened in another and distant metropolis. You journeyed while you slumbered. And so you take flight through space, enseraphimed, while you rest — sleep. The transit sleep is induced by the liaison between the Adjusters and the seraphic transporters.

39:2.13 (431.2) The angels cannot transport combustion bodies — flesh and blood — such as you now have, but they can transport all others, from the lowest morontia to the higher spirit forms. They do not function in the event of natural death. When you finish your earthly career, your body remains on this planet. Your Thought Adjuster proceeds to the bosom of the Father, and these angels are not directly concerned in your subsequent personality reassembly on the identification mansion world. There your new body is a morontia form, one that can enseraphim. You “sow a mortal body” in the grave; you “reap a morontia form” on the mansion worlds.

39:2.14 (431.3) 6. *The Recorders*. These personalities are especially concerned with the reception, filing, and redispach of the records of Salvington and its associated worlds. They also serve as special recorders for resident groups of superniverse and higher personalities and as clerks of the courts of Salvington and secretaries to the rulers thereof.

39:2.15 (431.4) *Broadcasters* — receivers and dispatchers — are a specialized subdivision of the seraphic recorders, being concerned with the dispatch of records and with the dissemination of essential information. Their work is of a high order, being so multicircuited that 144,000 messages can simultaneously traverse the same lines of energy. They adapt the higher ideographic techniques of the superaphic chief recorders and with these common symbols maintain reciprocal contact with both the intelligence co-ordinators of the tertiary supernaphim and the glorified intelligence co-ordinators of the Seraphic Corps of Completion.

39:2.16 (431.5) Seraphic recorders of the superior order thus effect a close liaison with the intelligence corps of their own order and with all subordinate recorders, while the broadcasts enable them to maintain constant communication with the higher recorders of the superniverse and, through this channel, with the recorders of Havona and the custodians of knowledge on Paradise. Many of the superior order of recorders are seraphim ascended from similar duties in lower sections of the universe.

39:2.17 (431.6) 7. *The Reserves*. Large reserves of all types of the superior seraphim are held on Salvington, instantly available for dispatch to the farthestmost worlds of Nebadon as they are requisitioned by the directors of assignment or upon the request of the universe administrators. The reserves of superior seraphim also furnish messenger aids upon requisition by the chief of the Brilliant Evening Stars, who is intrusted with the custody and dispatch of all personal communications. A local universe is fully provided with adequate means of intercommunication, but there is always a residue of messages which requires dispatch by personal

de mesaje care se cer expediate prin mesagerii personali.

Rezervele de bază pentru ansamblul universului local sunt menținute pe lumile serafice ale Salvingtonului. Corpul lor include toate tipurile tuturor grupelor de îngeri.

3. SERAFIMII SUPRAVEGHETORI

Acest ordin de îngeri universali, multilaterali, este angajat exclusiv în serviciul constelațiilor. Acești slujitori iscusii își instalează cartierele generale pe capitalele constelațiilor, însă operează pe tot cuprinsul Nebadonului, în beneficiul tărmurilor care le sunt încredințate.

1. Asistenții Supraveghetori. Primul ordin de serafimi supraveghetori este desemnat pentru munca colectivă a Părinților Constelațiilor și îi asistă întotdeauna în mod eficient pe cei Preaînălți. Serafimii se ocupă, în primul rând, de unificarea și stabilizarea unei constelații întregi.

2. Previzionarii Legilor. Fundamentul intelectual al dreptății este legea, iar într-un univers local legea își are originea în adunările legislative ale constelațiilor. Aceste corpuri deliberative codifică și promulgă oficial legile fundamentale ale Nebadonului, legi care au drept scop să procure unei întregi constelații maximul de coordonare compatibilă cu politica stabilită și să nu încalce liberul arbitru moral al creaturilor personale. Serafimii supraveghetori ai celui de al doilea ordin au datoria de a aduce înaintea legislatorilor constelațiilor o previziune asupra modului în care o ordonanță propusă ar afecta viața creaturilor înzestrate cu liber arbitru. Ei sunt bine calificați pentru a îndeplini acest serviciu, datorită lungii lor experiențe în sistemele locale și pe lumile locuite. Acești serafimi nu încearcă să favorizeze în mod special un grup sau altul, însă ei apar în fața legislatorilor celești pentru a vorbi în numele celor care nu pot să se prezinte pentru a se exprima personal. Muritorii înșiși pot contribui la evoluția legii universale, căci acești serafimi descriu pe deplin și fidel, nu atât dorințele tranzitorii și conștientele ale oamenilor, cât mai degrabă adevăratele aspirații ale omului interior, ale sufletului morontial evoluând al muritorilor materiali pe lumile spațiului.

3. Arhitecții Sociali. De la planetele individuale până la lumile educative morontiale, acești serafimi lucrează la înfrumusețarea tuturor contactelor sociale sincere și la favorizarea evoluției sociale a creaturilor universului. Ei sunt îngerii care încearcă să lipsească de orice caracter artificial asocierile de ființe inteligente, străduindu-se în același timp să ușureze interasocierile de creaturi volitive pe baza unei adevărate înțelegeri de sine și a unei stime reciproce sincere.

Arhitecții sociali fac tot ceea ce este în puterea lor și în domeniul lor pentru a reuni indivizi care se aseamănă și a forma pe pământ grupuri de lucru eficiente și agreabile. Astfel de grupuri s-au pomenit uneori reasociate pe lumile palat pentru continua fructuoasă lor servicii. Însă acești serafimi nu își ating întotdeauna scopurile; ei nu reușesc întotdeauna să adune laolaltă pe cei care ar forma grupul cel mai ideal pentru a atinge un obiectiv dat sau pentru a împlini un scop determinat. Atunci trebuie să utilizeze tot ce-i mai

messengers.

39:2.18 (432.1) The basic reserves for the entire local universe are held on the seraphic worlds of Salvington. This corps includes all types of all groups of angels.

3. SUPERVISOR SERAPHIM

39:3.1 (432.2) This versatile order of universe angels is assigned to the exclusive service of the constellations. These able ministers make their headquarters on the constellation capitals but function throughout all Nebadon in the interests of their assigned realms.

39:3.2 (432.3) 1. *Supervising Assistants.* The first order of the supervising seraphim are assigned to the collective work of the Constellation Fathers, and they are the ever-efficient helpers of the Most Highs. These seraphim are primarily concerned with the unification and stabilization of a whole constellation.

39:3.3 (432.4) 2. *Law Forecasters.* The intellectual foundation of justice is law, and in a local universe law originates in the legislative assemblies of the constellations. These deliberative bodies codify and formally promulgate the basic laws of Nebadon, laws designed to afford the greatest possible co-ordination of a whole constellation consistent with the fixed policy of noninfringement of the moral free will of personal creatures. It is the duty of the second order of supervisor seraphim to place before the constellation lawmakers a forecast of how any proposed enactment would affect the lives of freewill creatures. This service they are well qualified to perform by virtue of long experience in the local systems and on the inhabited worlds. These seraphim seek no special favors for one group or another, but they do appear before the celestial lawmakers to speak for those who cannot be present to speak for themselves. Even mortal man may contribute to the evolution of universe law, for these very seraphim do faithfully and fully portray, not necessarily man's transient and conscious desires, but rather the true longings of the inner man, the evolving morontia soul of the material mortal on the worlds of space.

39:3.4 (432.5) 3. *Social Architects.* From the individual planets up through the morontia training worlds, these seraphim labor to enhance all sincere social contacts and to further the social evolution of universe creatures. These are the angels who seek to divest the associations of intelligent beings of all artificiality while endeavoring to facilitate the interassociation of will creatures on a basis of real self-understanding and genuine mutual appreciation.

39:3.5 (432.6) Social architects do everything within their province and power to bring together suitable individuals that they may constitute efficient and agreeable working groups on earth; and sometimes such groups have found themselves reassociated on the mansion worlds for continued fruitful service. But not always do these seraphim attain their ends; not always are they able to bring together those who would form the most ideal group to achieve a given purpose or to accomplish a certain task; under these conditions they must utilize the

bun din materialul disponibil.

Acești îngeri își continuă slujba pe lumile palat și pe lumile morontiale superioare. Ei se ocupă de orice inițiativă privitoare la progresul pe lumile palat și care interesează mai mult de trei persoane. Când este vorba de numai două ființe, ele sunt considerate ca operând pe baza căsătoriei, a complementului sau a asocierii, însă atunci când trei sau mai multe ființe sunt grupate pentru un serviciu, ele constituie o problemă socială și cad, în consecință, sub jurisdicția arhitecților sociali. Pe Edentia, acești serafimi eficienți sunt organizați în șaptezeci de diviziuni care servesc pe șaptezeci de lumi de progres morontial înconjurând sfera-sediu.

4. Sensibilizatorii de Etică. Acești serafimi au drept misiune întreținerea și promovarea în creaturi a aprecierii crescătoare a moralității relațiilor dintre persoane, căci aceasta este sămânța și secretul creșterii continue și cu bună știință a societăților și guvernelor umane sau supraumane. Acești serafimi care pun la locul ei aprecierea etică, operează în toate circumstanțele de timp și de loc în care pot să își aducă serviciul, fie în calitate de consilieri voluntari pe lângă conducătorii planetari, fie în calitate de instructori de schimb pe lumile educative ale sistemelor. Cu toate acestea, voi nu veți fi plasați sub deplina lor guvernare înainte de a fi atins școlile fraterne ale Edentiei, unde ei vor stimula prețuirea adevărilor referitoare la fraternitate; sunt aceleași adevăruri pe care le veți aprofunda serios făcând experiența actuală a trăirii cu univitații în laboratoarele sociale ale Edentiei, cei șaptezeci de sateliți ai capitalei Norlatiadekului.

5. Transportatorii. Serafimii supraveghetori ai celui de al cincilea grup operează în calitate de transportori de personalitate, mergând și venind între sediile constelațiilor. În timp ce acești serafimi de transport sunt pe traseu, de la o sferă la alta, ei sunt pe deplin conștienți de viteza lor, de direcția lor și de poziția lor astronomică. Ei nu străbat spațiul ca niște proiectile neînsuflețite. Ei pot trece unul pe lângă altul în cursul zborului lor spațial fără a exista nici cel mai mic pericol de coliziune. Ei sunt perfect capabili să varieze viteza lor de înaintare, să își modifice direcția zborului și chiar să-și schimbe destinația dacă directorii lor le ordonă acest lucru la orice răscruce spațială a circuitelor de inteligență a universului.

Aceste personalități de tranzit sunt organizate astfel încât ele pot utiliza simultan cele trei linii de energie universal repartizate, din care fiecare are o viteză proprie de 299.725 de kilometri pe secundă. Serafimii transportori pot deci supraimpune viteza energiei peste cea a puterii, ceea ce le permite să atingă, pe parcursul lungii lor călătorii, o viteză medie cuprinsă între 893.000 și 899.400 de kilometri pe secundă ai timpului vostru. Viteza lor este afectată de proximitatea maselor de materie învecinate și de intensitatea și direcția principalelor circuite de putere ale universurilor din apropiere. Există numeroase tipuri de ființe similare serafimilor care sunt, de asemenea, capabile să traverseze spațiul și să transporte alte ființe care au fost pregătite cum trebuie.

6. Arhivarii. Serafimii superiori de al șaselea ordin acționează ca arhivari speciali ai treburilor constelațiilor. Un corp numeros și eficient al acestora funcționează pe Edentia, cartierul general al constelației Norlatiadekului, căruia îi aparțin sistemul și planeta voastră.

best of the material available.

39:3.6 (432.7) These angels continue their ministry on the mansion and higher morontia worlds. They are concerned with any undertaking having to do with progress on the morontia worlds and which concerns three or more persons. Two beings are regarded as operating on the mating, complemental, or partnership basis, but when three or more are grouped for service, they constitute a social problem and therefore fall within the jurisdiction of the social architects. These efficient seraphim are organized in seventy divisions on Edentia, and these divisions minister on the seventy morontia progress worlds encircling the headquarters sphere.

39:3.7 (433.1) 4. *Ethical Sensitizers*. It is the mission of these seraphim to foster and to promote the growth of creature appreciation of the morality of interpersonal relationships, for such is the seed and secret of the continued and purposeful growth of society and government, human or superhuman. These enhancers of ethical appreciation function anywhere and everywhere they may be of service, as volunteer counselors to the planetary rulers and as exchange teachers on the system training worlds. You will not, however, come under their full guidance until you reach the brotherhood schools on Edentia, where they will quicken your appreciation of those very truths of fraternity which you will even then be so earnestly exploring by the actual experience of living with the univitaia in the social laboratories of Edentia, the seventy satellites of the Norlatiadek capital.

39:3.8 (433.2) 5. *The Transporters*. The fifth group of supervisor seraphim operate as personality transporters, carrying beings to and from the headquarters of the constellations. Such transport seraphim, while in flight from one sphere to another, are fully conscious of their velocity, direction, and astronomic whereabouts. They are not traversing space as would an inanimate projectile. They may pass near one another during space flight without the least danger of collision. They are fully able to vary speed of progression and to alter direction of flight, even to change destinations if their directors should so instruct them at any space junction of the universe intelligence circuits.

39:3.9 (433.3) These transit personalities are so organized that they can simultaneously utilize all three of the universally distributed lines of energy, each having a clear space velocity of 186,280 miles per second. These transporters are thus able to superimpose velocity of energy upon velocity of power until they attain an average speed on their long journeys varying anywhere from 555,000 to almost 559,000 of your miles per second of your time. The velocity is affected by the mass and proximity of neighboring matter and by the strength and direction of the near-by main circuits of universe power. There are numerous types of beings, similar to the seraphim, who are able to traverse space, and who also are able to transport other beings who have been properly prepared.

39:3.10 (433.4) 6. *The Recorders*. The sixth order of supervising seraphim act as the special recorders of constellation affairs. A large and efficient corps functions on Edentia, the headquarters of the constellation of Norlatiadek, to which your system and planet belong.

7. Rezervele. Rezervele generale ale serafimilor supraveghetori sunt menținute pe sediile constelațiilor. Acești îngeri ținută în rezervă nu sunt, în nici un sens, inactivi; mulți dintre ei servesc în calitate de ajutoari mesageri pe lângă conducătorii constelațiilor; alții sunt atașați pe Salvington rezervelor de Vorondadeki neangajați încă; alții pot să se găsească atașați Fiilor Vorondadeki în misiune specială, de exemplu observatorului Vorondadek de pe Urantia, sau uneori Regentului Preaînalt al Urantiei.

4. SERAFIMII ADMINISTRATORI

Serafimii celui de al patrulea ordin sunt desemnați pentru îndatoririle administrative ale sistemelor locale. Ei sunt nativi ai capitalelor sistemice, însă staționați în mare număr pe lumile palat, pe sferele morontiale și pe lumile locuite. Serafimii de al patrulea ordin sunt înzestrați, în mod natural, cu calități administrative excepționale. Ei ajută cu competență pe directorii diviziilor subalterne guvernului universal al Fiului Creator, și se ocupă în principal de treburile sistemelor locale și ale lumilor care le compun. Ei sunt organizați pentru a servi în felul următor:

1. Asistenții Administrativi. Acești serafimi foarte capabili sunt asistenții imediați ai unui suveran al sistemului, un Fiu Lanonandek primar. Ei sunt ajutoare inestimabile în executarea detaliilor complicate ale activității statului major în sediul sistemului. Ei servesc, de asemenea, ca agenți personali ai conducătorilor sistemului, mergând și venind, în mare număr, între capitală, diversele lumi de tranziție și planetele locuite, executând numeroase mandate pentru bunăstarea sistemului și în interesul fizic și biologic al lumilor sale locuite.

Aceeași administratori serafici sunt, de asemenea, atașați guvernelor conducătorilor lumilor, Prinți Planetari. Într-un univers dat, majoritatea planetelor se găsesc plasate sub jurisdicția unui Fiu Lanonandek secundar, însă pe anumite lumi, cum ar fi Urantia, planul divin a eșuat. În caz de trădare a unui Prinț Planetar, acești serafimi sunt atașați administratorilor provizorii Melchizedeki și succesorilor lor în autoritatea planetară. Prezentul șef în exercițiu pe Urantia este ajutat de un corp de o mie de serafimi ai acestui ordin foarte înzestrat.

2. Călăuzele justiției. Sunt îngerii care prezintă rezumatul mărturiilor referitoare la bunăstarea eternă a oamenilor și a îngerilor atunci când asemenea chestiuni ajung să fie pledate în fața tribunalelor unui sistem sau ale unei planete. Ei pregătesc expuneri pentru toate audierile preliminare implicând supraviețuirea muritorilor, și aceste expuneri sunt apoi purtate împreună cu dosarul cazului în fața tribunalelor superioare ale universului și suprauniversului. Dacă justificarea unei supraviețuiri este îndoielnică, apărarea cazului este pregătită de acești serafimi care înțeleg perfect toate detaliile caracteristice ale fiecărui cap de acuzare formulat de administrații justiției universului.

Acești îngeri nu au drept misiune să învingă sau să întârzie dreptatea, ci mai degrabă să vegheze justiție să fie aplicată cu o îngăduință generoasă și cu o echitate desăvârșită tuturor creaturilor. Acești serafimi sunt

39:3.11 (433.5) 7. *The Reserves.* General reserves of the supervisor seraphim are held on the headquarters of the constellations. Such angelic reservists are in no sense inactive; many serve as messenger aids to the constellation rulers; others are attached to the Salvington reserves of unassigned Vorondadeks; still others may be attached to Vorondadek Sons on special assignment, such as the Vorondadek observer, and sometimes Most High regent, of Urantia.

4. ADMINISTRATOR SERAPHIM

39:4.1 (434.1) The fourth order of seraphim are assigned to the administrative duties of the local systems. They are indigenous to the system capitals but are stationed in large numbers on the mansion and morontia spheres and on the inhabited worlds. Fourth-order seraphim are by nature endowed with unusual administrative ability. They are the able assistants of the directors of the lower divisions of the universe government of a Creator Son and are mainly occupied with the affairs of the local systems and their component worlds. They are organized for service as follows:

39:4.2 (434.2) 1. *Administrative Assistants.* These able seraphim are the immediate assistants of a System Sovereign, a primary Lanonandek Son. They are invaluable aids in the execution of the intricate details of the executive work of the system headquarters. They also serve as the personal agents of the system rulers, journeying back and forth in large numbers to the various transition worlds and to the inhabited planets, executing many commissions for the welfare of the system and in the physical and biologic interests of its inhabited worlds.

39:4.3 (434.3) These same seraphic administrators are also attached to the governments of the world rulers, the Planetary Princes. The majority of planets in a given universe are under the jurisdiction of a secondary Lanonandek Son, but on certain worlds, such as Urantia, there has been a miscarriage of the divine plan. In the event of the defection of a Planetary Prince, these seraphim become attached to the Melchizedek receivers and their successors in planetary authority. The present acting ruler of Urantia is assisted by a corps of one thousand of this versatile order of seraphim.

39:4.4 (434.4) 2. *Justice Guides.* These are the angels who present the summary of evidence concerning the eternal welfare of men and angels when such matters come up for adjudication in the tribunals of a system or a planet. They prepare the statements for all preliminary hearings involving mortal survival, statements which are subsequently carried with the records of such cases to the higher tribunals of the universe and the superuniverse. The defense of all cases of doubtful survival is prepared by these seraphim, who have a perfect understanding of all the details of every feature of every count in the indictments drawn by the administrators of universe justice.

39:4.5 (434.5) It is not the mission of these angels to defeat or to delay justice but rather to insure that unerring justice is dealt out with generous mercy in fairness to all creatures. These seraphim often function on the local

adesea în funcțiune pe lumile locale, prezentându-se de obicei în fața trio-urilor de arbitri ale comisiilor de consiliere - tribunalele judecând neînțelegerile minore. Dintre cei care au servit la un moment dat în calitate de călăuze ale justiției în lumile inferioare, mulți apar mai târziu în calitate de Voci ale Milosteniei pe sferele superioare și pe Salvington.

Pe parcursul rebeliunii lui Lucifer în Satania, foarte puține dintre călăuzele justiției au fost pierdute, însă mai mult de un sfert din ceilalți serafimi administratori și din ordinele inferioare ale slujitorilor serafici au fost derutați și amăgiți de sofismele unei libertăți personale neînfrânate.

3. *Interpreții Cetățeniei Cosmice.* Când ascenderii au terminat instruirea lor pe lumile palat, primul stadiu de ucenicie a studenților în cariera universală, lor le este permis să se bucure de satisfacțiile trecătoare ale unei maturități relative, cetățenia pe capitala sistemului. Deși atingerea fiecărui țel ascendent constituie un succes faptic, aceste scopuri nu sunt, într-un sens mai larg, decât borne pe lunga cale urcând către Paradis. Oricât de relative ar fi aceste succese, nu se refuză niciodată unei creaturi evolutive satisfacția completă, dar efemeră, de a fi atins un țel. Din timp în timp, în ascensiunea către Paradis există o pauză, un scurt răgaz să-ți tragi sufletul, pe durata căruia orizonturile universului sunt nemișcate, statutul creaturii este staționar, iar personalitatea gustă dulceața împlinirii scopului.

Prima dintre aceste perioade în cariera unui muritor ascendent are loc pe capitala unui sistem local. Pe parcursul acestei pauze, ca cetățeni ai Jerusemului, voi veți încerca să exprimați, prin viața voastră de creatură, lucrurile pe care le-ați dobândit pe parcursul celor opt experiențe vitale precedente, îmbrățișând Urantia și cele șapte lumi palat.

Interpreții serafici de cetățenie cosmică îndrumă pe noii cetățeni ai capitalelor sistemului și le înviorează aprecierea responsabilităților unui guvern al universului. Acești serafimi sunt, de asemenea, strâns asociați cu Fii Materiali în administrarea acestor sisteme atunci când descriu responsabilitatea și moralitatea cetățeniei cosmice muritorilor materiali pe lumile locuite.

4. *Stimulatorii Moralității.* Pe lumile palat, veți începe să învățați să vă guvernați voi înșivă spre avantajul tuturor celor interesați. Mintea voastră învață cooperarea, astfel încât să facă planuri cu alte ființe, mai înțelepte. În cartierele generale ale sistemelor, maeștrii serafici vor stimula și mai mult prețuirea de către voi a moralității cosmice - interacțiunile libertății și ale loialității.

Ce este loialitatea? Este fructul unei aprecieri inteligente a fraternității universale. Nu s-ar putea să iei atâta de mult și să nu se dea nimic. Pe măsură ce vă ridicați pe scara personalității, veți învăța mai întâi să fiți loiali, apoi să iubiți, apoi să fiți filiali, iar apoi puteți fi liberi; înainte de a fi devenit un finalitar, înainte de a fi atins perfecțiunea loialității, nu veți putea realiza, prin voi înșivă, finalitatea libertății.

Acești serafimi vă învață fecunditatea răbdării: ei vă învață că stagnarea conduce la o moarte sigură, însă că și creșterea prea rapidă echivalează, de asemenea, cu o sinucidere; o picătură de apă, de la mare înălțime,

worlds, commonly appearing before the referee trios of the conciliating commissions — the courts for minor misunderstandings. Many who at one time served as justice guides in the lower realms later appear as Voices of Mercy in the higher spheres and on Salvington.

39:4.6 (434.6) In the Lucifer rebellion in Satania very few of the justice guides were lost, but more than one quarter of the other administrator seraphim and of the lower orders of seraphic ministers were misled and deluded by the sophistries of unbridled personal liberty.

39:4.7 (434.7) 3. *Interpreters of Cosmic Citizenship.* When ascending mortals have completed the mansion world training, the first student apprenticeship in the universe career, they are permitted to enjoy the transient satisfactions of relative maturity — citizenship on the system capital. While the attainment of each ascendant goal is a factual achievement, in the larger sense such goals are simply milestones on the long ascending path to Paradise. But however relative such successes may be, no evolutionary creature is ever denied the full though transient satisfaction of goal attainment. Ever and anon there is a pause in the Paradise ascent, a short breathing spell, during which universe horizons stand still, creature status is stationary, and the personality tastes the sweetness of goal fulfillment.

39:4.8 (435.1) The first of such periods in the career of a mortal ascender occurs on the capital of a local system. During this pause you will, as a citizen of Jerusem, attempt to express in creature life those things which you have acquired during the eight preceding life experiences — embracing Urantia and the seven mansion worlds.

39:4.9 (435.2) The seraphic interpreters of cosmic citizenship guide the new citizens of the system capitals and quicken their appreciation of the responsibilities of universe government. These seraphim are also closely associated with the Material Sons in the system administration, while they portray the responsibility and morality of cosmic citizenship to the material mortals on the inhabited worlds.

39:4.10 (435.3) 4. *Quickeners of Morality.* On the mansion worlds you begin to learn self-government for the benefit of all concerned. Your mind learns co-operation, learns how to plan with other and wiser beings. On the system headquarters the seraphic teachers will further quicken your appreciation of cosmic morality — of the interactions of liberty and loyalty.

39:4.11 (435.4) What is loyalty? It is the fruit of an intelligent appreciation of universe brotherhood; one could not take so much and give nothing. As you ascend the personality scale, first you learn to be loyal, then to love, then to be filial, and then may you be free; but not until you are a finaliter, not until you have attained perfection of loyalty, can you self-realize finality of liberty.

39:4.12 (435.5) These seraphim teach the fruitfulness of patience: That stagnation is certain death, but that overrapid growth is equally suicidal; that as a drop of water from a higher level falls to a lower and, flowing

cade la un nivel mai jos și continuă să curgă, coborând tot mai jos printr-o succesiune de mici căderi. Progresul în lumile morontiale și spirituale este similar, însă întotdeauna dirijat în sus, și el are loc la fel de lent și în stadii la fel de gradate.

Stimulatorii de moralitate descriu lumilor locuite viața muritoare ca un lanț neîntrerupt format din numeroase zale. Șederea voastră scurtă pe Urantia, sfera copilăriei ființei muritoare, nu este decât o singură verigă, prima din lungul lanț care se întinde pe parcursul universurilor și de-a lungul epocilor eterne. Nu este vorba atât de mult de ceea ce învățați în această primă viață; experiența trăirii acestei vieți este de mare importanță. Chiar și munca în această lume, oricât ar fi ea de importantă, nu este tot atât de importantă ca modul în care faceți această muncă. O viață de dreptate nu aduce o răsplată materială, ci o satisfacție profundă - o conștiință a dobândirii - care transcende orice remunerație materială imaginabilă.

Cheile împărăției cerurilor sunt: sinceritatea, mai multă sinceritate, și o și mai mare sinceritate. Toți oamenii posedă aceste chei. Oamenii se servesc de ele - își ridică statutul lor spiritual - prin decizii, mai multe decizii, și prin și mai multe decizii. Alegerea morală cea mai înaltă este aceea a celei mai înalte valori posibile și întotdeauna - în fiecare sferă și în toate sferele - ea este alegerea de a face voia lui Dumnezeu. Dacă un om efectuează această alegere, el este mare, chiar dacă nu este decât cel mai umil cetățean al Ierusalimului sau chiar cel mai insignifiant muritor de pe Urantia.

5. Transportorii. Sunt serafimii transportori care operează în sistemele locale. În Satania, sistemul vostru, ei transportă pasageri care provin din Ierusem sau îl au drept destinație, și servesc, de asemenea, în calitate de transportori interplanetari. Rar trece vreo zi fără ca un serafim transportator al Sataniei să nu depună pe țărmurile Urantiei un vizitator student sau vreun alt călător de natură spirituală sau semispirituală. Aceeași străbătători ai spațiului vă vor transborda într-o bună zi de pe o lume pe alta dintre diversele lumi ale grupului-sediu al sistemului, iar atunci când lucrarea voastră pe Ierusem se va fi sfârșit, ei vă vor purta înainte până pe Edentia. Însă în nici un fel nu vă vor transporta înapoi pe lumea originii voastre umane. Un muritor nu se întoarce niciodată pe planeta sa natală pe parcursul dispensației existenței sale temporale, iar dacă ar trebui să se întoarcă în cursul unei dispensații ulterioare, el ar fi însoțit de un serafim din grupul transportor al sediului universului.

6. Arhivarii. Acești serafimi sunt păstrători ai triplelor arhive ale sistemelor locale. Templul arhivelor pe capitala unui sistem este o structură unică, o treime materială, construită din metale și cristale luminoase, o treime morontială, fabricată printr-o legătură de energie materială și spirituală, dar în afara câmpului de percepție umană, și o treime spirituală. Arhivarii acestui ordin conduc și întrețin acest triplu sistem de arhivare. Muritorii ascendenți încep să consulte arhivele materiale, Fiii Materiali și ființele superioare de tranziție le consultă pe cele ale sălilor morontiale, în timp ce serafimii și personalitățile spirituale superioare ale tărâmului citesc cu grijă analele secțiunii spiritului.

7. Rezervele. Serafimi administratori ai corpului de rezervă a Ierusemului petrec o mare parte din timpul

onward, passes ever downward through a succession of short falls, so ever upward is progress in the morontia and spirit worlds — and just as slowly and by just such gradual stages.

39:4.13 (435.6) To the inhabited worlds the quickeners of morality portray mortal life as an unbroken chain of many links. Your short sojourn on Urantia, on this sphere of mortal infancy, is only a single link, the very first in the long chain that is to stretch across universes and through the eternal ages. It is not so much what you learn in this first life; it is the experience of living this life that is important. Even the *work* of this world, paramount though it is, is not nearly so important as the *way* in which you do this work. There is no material reward for righteous living, but there is profound satisfaction — consciousness of achievement — and this transcends any conceivable material reward.

39:4.14 (435.7) The keys of the kingdom of heaven are: sincerity, more sincerity, and more sincerity. All men have these keys. Men use them — advance in spirit status — by decisions, by more decisions, and by more decisions. The highest moral choice is the choice of the highest possible value, and always — in any sphere, in all of them — this is to choose to do the will of God. If man thus chooses, he *is* great, though he be the humblest citizen of Ierusem or even the least of mortals on Urantia.

39:4.15 (436.1) 5. *The Transporters.* These are the transport seraphim who function in the local systems. In Satania, your system, they carry passengers back and forth from Ierusem and otherwise serve as interplanetary transporters. Seldom does a day pass in which a transport seraphim of Satania does not deposit some student visitor or some other traveler of spirit or semispirit nature on the shores of Urantia. These very space traversers will sometime carry you to and from the various worlds of the system headquarters group, and when you have finished the Ierusem assignment, they will carry you forward to Edentia. But under no circumstances will they carry you backward to the world of human origin. A mortal never returns to his native planet during the dispensation of his temporal existence, and if he should return during a subsequent dispensation, he would be escorted by a transport seraphim of the universe headquarters group.

39:4.16 (436.2) 6. *The Recorders.* These seraphim are the keepers of the threefold records of the local systems. The temple of records on a system capital is a unique structure, one third material, constructed of luminous metals and crystals; one third morontial, fabricated of the liaison of spiritual and material energy but beyond the range of mortal vision; and one third spiritual. The recorders of this order preside over and maintain this threefold system of records. Ascending mortals will at first consult the material archives, Material Sons and the higher transition beings consult those of the morontia halls, while seraphim and the higher spirit personalities of the realm peruse the records of the spirit section.

39:4.17 (436.3) 7. *The Reserves.* The reserve corps of administrator seraphim on Ierusem spend much of

lor de aşteptare întreţinând relaţii sociale de camaraderie spirituală cu ascenderii muritori care tocmai au sosit din diversele lumi ale sistemului - absolvenţii acreditaţi ai lumilor palat. Una dintre plăcerile şederii voastre pe Jerusem, pe parcursul perioadelor voastre de vacanţă, va fi să vă întâlniţi şi să staţi de vorbă cu aceşti serafimi din corpul de rezervă, care au călătorit atât de mult şi care au trecut prin atât de multe experienţe.

Tocmai aceste relaţii amicale de felul acesta sunt cele care fac o capitală sistemică atât de dragă muritorilor ascendenţi. Pe Jerusem veţi găsi pentru prima dată Fii Materiali, îngeri şi pelerini ascendenţi interesasociaţi. Se văd aici înfrăţindu-se fiinţe pe deplin spirituale şi semispirituale cu indivizi care tocmai se desprind din existenţa materială. Formele muritoare sunt aici atât de modificate, iar câmpurile reacţiilor umane la lumină sunt atât de întinse, încât toţi se pot bucura de recunoaşterea reciprocă şi de înţelegerea compătimitoare a personalităţii lor.

5. AJUTOARELE PLANETARE

Aceşti serafimi menţin cartiere generale pe capitalele sistemelor şi, cu toate că sunt strâns asociaţi cu cetăţenii adamici care locuiesc acolo, ei sunt în principal ataşaţi serviciului Adamilor Planetari, înnobilitorii biologici sau fizici ai raselor materiale pe lumile evolutive. Munca de slujire a îngerilor capătă un interes tot mai mare pe măsura apropierii lor de lumile locuite, a apropierii de problemele efective cu care se confruntă bărbaţii şi femeile timpului care se pregătesc de încercarea de a atinge ţelul eternităţii.

Ajutoarele planetare au fost, în marea majoritate, retrase de pe Urantia după căderea regimului adamici, iar supravegherea serafică a lumii voastre a fost atunci transferată într-o mai mare măsură administratorilor, slujitorilor de tranziţie şi păzitorilor de destin. Cu toate acestea, ajutoarele serafice ale Fiilor voştri Materiali nedeşăvârşiţi servesc încă Urantia în următoarele grupuri:

1. Vocile Grădinii. Când cursul planetar al evoluţiei umane atinge nivelul său biologic cel mai înalt, apariţia Fiicelor şi a Fiilor Materiali, Adamii şi Evele, survine întotdeauna pentru a face să avanseze evoluţia raselor prin aportul efectiv al plasmei lor vitale superioare. Cartierul general planetar al unui Adam şi al unei Eve se numeşte, în general, Grădina Edenului, iar serafimii lor personali sunt adesea cunoscuţi sub numele de Voci ale Grădinii. Aceşti serafimi aduc servicii inestimabile Adamilor Planetari în toate planurile lor de înălţare fizică şi intelectuală a raselor evolutive. După eşecul lui Adam pe Urantia, unii dintre aceşti serafimi au fost lăsaţi pe planetă şi acordaţi succesorilor lui Adam în autoritate.

2. Spiritele Fraternităţii. Atunci când un Adam şi o Evă sosesc pe o lume evolutivă, este evident că stabilirea unei armonii rasiale şi a unei cooperări sociale între diversele rase reprezintă un ţel important. Este rar ca aceste rase de culori diferite şi natuiri variate să accepte de bunăvoie planul fraternităţii umane. Aceşti oameni primitivi nu ajung să realizeze înţelepciunea asocierilor paşnice decât după ce s-au copt în

their waiting time in visiting, as spirit companions, with the newly arrived ascending mortals from the various worlds of the system — the accredited graduates of the mansion worlds. One of the delights of your sojourn on Jerusem will be to talk and visit, during recess periods, with these much-traveled and many-experienced seraphim of the waiting reserve corps.

39:4.18 (436.4) It is just such friendly relationships as these that so endear a system capital to the ascending mortals. On Jerusem you will find the first intermingling of Material Sons, angels, and ascending pilgrims. Here fraternize beings who are wholly spiritual and semispiritual and individuals just emerging from material existence. Mortal forms are there so modified and human ranges of light reaction so extended that all are able to enjoy mutual recognition and sympathetic personality understanding.

5. PLANETARY HELPERS

39:5.1 (436.5) These seraphim maintain headquarters on the system capitals and, though closely associated with the resident Adamic citizens, are primarily assigned to the service of the Planetary Adams, the biologic or physical uplifters of the material races on the evolutionary worlds. The ministering work of angels becomes of increasing interest as it nears the inhabited worlds, as it nears the actual problems faced by the men and women of time who are preparing themselves for the attempt to attain the goal of eternity.

39:5.2 (437.1) On Urantia the majority of the planetary helpers were removed upon the collapse of the Adamic regime, and the seraphic supervision of your world devolved to a greater extent upon the administrators, the transition ministers, and the guardians of destiny. But these seraphic aids of your defaulting Material Sons still serve Urantia in the following groups:

39:5.3 (437.2) 1. *The Voices of the Garden.* When the planetary course of human evolution is attaining its highest biologic level, there always appear the Material Sons and Daughters, the Adams and Eves, to augment the further evolution of the races by an actual contribution of their superior life plasm. The planetary headquarters of such an Adam and Eve is usually denominated the Garden of Eden, and their personal seraphim are often known as the "voices of the Garden." These seraphim are of invaluable service to the Planetary Adams in all their projects for the physical and intellectual upstepping of the evolutionary races. After the Adamic default on Urantia, some of these seraphim were left on the planet and were assigned to Adam's successors in authority.

39:5.4 (437.3) 2. *The Spirits of Brotherhood.* It should be apparent that, when an Adam and Eve arrive on an evolutionary world, the task of achieving racial harmony and social co-operation among its diverse races is one of considerable proportions. Seldom do these races of different colors and varied natures take kindly to the plan of human brotherhood. These primitive men only come to realize the wisdom of peaceful interassociation as a

experiența umană și datorită slujirii fidele a spiritelor serafice de fraternitate. Fără munca acestor serafimi, eforturile Fiilor Materiali de a armoniza și a face să progreseze rasele unei lumi în evoluție ar fi fost mult întârziate, iar dacă Adamul vostru ar fi respectat planul originar de avansare a Urantiei, spiritele de fraternitate ar fi produs deja transformări incredibile în rasa umană. Ținând cont de greșeala lui Adam, rămâne remarcabil că aceste ordine serafice au reușit să întrețină și să realizeze chiar și gradul relativ de fraternitate care există în prezent pe Urantia.

3. *Sufletele Păcii.* Primele milenii de eforturi ascensionale ale oamenilor evolutivi sunt marcate de numeroase lupte. Pacea nu este starea naturală a domeniilor materiale. Mai întâi, prin intermediul sufletelor serafice ale păcii, oamenii realizează sensul „păcii pe pământ și al bunăvoinței printre oameni”. Cu toate că acești îngeri au fost în mare măsură zădărniciți în încercările lor inițiale de pe Urantia, Vevona, șeful sufletelor păcii în epoca lui Adam, a fost lăsat pe Urantia, și el este acum atașat statului major al guvernatorului general rezident. Și tot același Vevona este acela care, acționând ca șef al oștirilor îngerești, a proclamat lumilor, pe parcursul nașterii lui Mihail, „Slavă lui Dumnezeu în Havona și pe pământ, pace și bunăvoință printre oameni”.

În epocile mai avansate ale evoluției planetare, acești serafimi contribuie la substituirea vechii idei de ispășire cu conceptul de acordare divină ca filozofie a supraviețuirii muritorilor.

4. *Spiritele Încrederii.* Suspiciunea este reacția inerentă oamenilor primitivi; luptele de supraviețuire din timpul primelor epoci nu generează în mod natural încrederea. Încrederea este o nouă achiziție umană datorată slujirii acestor serafimi planetari ai regimului adamic. Ei au drept misiune faptul de a însufla credința în mintea oamenilor aflați în evoluție. Zeii sunt foarte încrezători; Tatăl Universal dorește să se bizuiască, într-un mod liber - în calitate de Ajustor - pe o asociere cu omul.

Tot acest grup de serafimi a fost transferat noului regim după eșecul misiunii lui Adam, și de atunci ei și-au continuat întotdeauna lucrările pe Urantia. Și ei nu au eșuat cu totul, căci putem vedea acum dezvoltându-se o civilizație care încorporează multe dintre idealurile lor de încredere și de încredințare.

În epocile planetare mai avansate, acești serafimi fac ca oamenii să aprecieze mai bine adevărul că incertitudinea este taina unei continuități mulțumitoare. Ei ajută pe filozofii muritori să înțeleagă că, în condițiile în care este esențială ignoranța pentru o reușită, ar fi o greșeală colosală de a lăsa creaturile să știe ce se va întâmpla în viitor. Ei trezesc gustul oamenilor pentru dulceața incertitudinii, pentru spiritul romantic și pentru încântarea unui viitor imprecis și necunoscut.

5. *Transportorii.* Transportorii planetari sunt în serviciul lumilor individuale. Majoritatea ființelor înserafimate aduse pe această planetă sunt în trecere; ele doar zăbovesc; și rămân sub paza propriilor lor transportatori serafici. Există însă un mare număr dintre acești serafimi care sunt staționați pe Urantia. Acestea sunt personalitățile transportoare care operează pornind

result of ripened human experience and through the faithful ministry of the seraphic spirits of brotherhood. Without the work of these seraphim the efforts of the Material Sons to harmonize and advance the races of an evolving world would be greatly delayed. And had your Adam adhered to the original plan for the advancement of Urantia, by this time these spirits of brotherhood would have worked unbelievable transformations in the human race. In view of the Adamic default, it is indeed remarkable that these seraphic orders have been able to foster and bring to realization even as much of brotherhood as you now have on Urantia.

39:5.5 (437.4) 3. *The Souls of Peace.* The early millenniums of the upward strivings of evolutionary men are marked by many a struggle. Peace is not the natural state of the material realms. The worlds first realize “peace on earth and good will among men” through the ministry of the seraphic souls of peace. Although these angels were largely thwarted in their early efforts on Urantia, Vevona, chief of the souls of peace in Adam’s day, was left on Urantia and is now attached to the staff of the resident governor general. And it was this same Vevona who, when Michael was born, heralded to the worlds, as the leader of the angelic host, “Glory to God in Havona and on earth peace and good will among men.”

39:5.6 (437.5) In the more advanced epochs of planetary evolution these seraphim are instrumental in supplanting the atonement idea by the concept of divine attunement as a philosophy of mortal survival.

39:5.7 (437.6) 4. *The Spirits of Trust.* Suspicion is the inherent reaction of primitive men; the survival struggles of the early ages do not naturally breed trust. Trust is a new human acquisition brought about by the ministry of these planetary seraphim of the Adamic regime. It is their mission to inculcate trust into the minds of evolving men. The Gods are very trustful; the Universal Father is willing freely to trust himself — the Adjuster — to man’s association.

39:5.8 (438.1) This entire group of seraphim was transferred to the new regime after the Adamic miscarriage, and they have ever since continued their labors on Urantia. And they have not been wholly unsuccessful since a civilization is now evolving which embodies much of their ideals of confidence and trust.

39:5.9 (438.2) In the more advanced planetary ages these seraphim enhance man’s appreciation of the truth that uncertainty is the secret of contented continuity. They help the mortal philosophers to realize that, when ignorance is essential to success, it would be a colossal blunder for the creature to know the future. They heighten man’s taste for the sweetness of uncertainty, for the romance and charm of the indefinite and unknown future.

39:5.10 (438.3) 5. *The Transporters.* The planetary transporters serve the individual worlds. The majority of enseraphimed beings brought to this planet are in transit; they merely stop over; they are in custody of their own special seraphic transporters; but there are a large number of such seraphim stationed on Urantia. These are the transport personalities operating from the local planets, as from Urantia to Jerusalem.

de la planetele locale, de exemplu de la Urantia la Ierusalim.

Iată maniera în care sunt formate ideile voastre clasice asupra îngerilor: în clipele care preced imediat moartea fizică, se produce uneori în mintea umană fenomen de reflectare, iar această conștiință vagă pare să vizualizeze ceva din forma îngerului însoțitor, iar aceasta este imediat tradus în termenii conceptelor obișnuite de îngeri conținute în mintea individului.

Ideea greșită că îngerii posedă aripi nu rezultă în întregime din ideea antică că ele le sunt necesare pentru a zbura prin aer. Ființele umane au primit uneori permisiunea de a observa serafimi care se pregăteau să efectueze un transport, și tradițiile relative la aceste experiențe au contribuit mult la determinarea conceptului urantian de îngeri. Observând cum este pregătit un serafim de transport pentru a primi un pasager pentru tranzitul interplanetar, se poate vedea ceva ce seamănă cu un dublu set de aripi, plecând de la cap către picioarele îngerului. În realitate, aceste aripi sunt izolatorii de energie - scuturile antifricțiune.

Atunci când ființe celeste trebuie să fie înserafimate pentru un transport de la o lume la alta, ele sunt aduse în cartierul general al sferei unde, după înregistrarea cuvenită, li se induce somnul de tranzit. Între timp, serafimul de transport se pune în poziție orizontală, imediat deasupra polului de energie universală al planetei. În timp ce scuturile energetice sunt larg deschise, asistenții serafici de serviciu depun cu îndemănare personalitatea adormită direct pe îngerul transportator, după ce perechile superioare și inferioare de scuturi sunt închise cu grijă și ajustate.

Apoi, sub influența transformatorilor și transmițătorilor, o ciudată metamorfoză începe deodată cu pregătirea îngerului de a se lansa în curenții de energie ai circuitelor universale. Înfațișarea exterioară a serafimului devine ascuțită la ambele extremități și este tot mai învăluită de o lumină stranie, de tentă chilimbarie încât devine foarte repede imposibil să se distingă personalitatea înserafimată. Când totul este gata de plecare, șeful de transport inspectează cu grijă vehiculul purtător de viață și procedează la verificările de rutină pentru a se asigura dacă îngerul este sau nu încercuitat cum trebuie; apoi el anunță că respectivul călător este bine înserafimat, că energiile sunt ajustate, că îngerul este izolat și că totul este gata pentru semnalul de pornire. Controlorii mecanici, doi dintre ei, se pun atunci pe poziție. În acest moment, serafimul transportator a devenit o siluetă de luminozitate pâlpâitoare, vibrantă, aproape transparentă și de forma unei torpile. Expeditorul de transporturi al tărâmului convoacă atunci bateriile auxiliare de transmițători vii de energie, de regulă în număr de o mie; în același timp în care anunță destinația transportului, el se întinde și atinge punctul cel mai apropiat al vehiculului serafic care se lansează atunci cu viteza unui fulger, lăsând în urma lui o dâră de luminozitate celestă, atâta cât se întinde atmosfera planetei. În mai puțin de zece minute, minunatul spectacol se va pierde din vedere, chiar și pentru viziunea reîntărită a serafimilor.

Rapoartele spațiale ale planetei sunt primite la prânz pe meridianul cartierului general spiritual desemnat, iar transportatorii sunt expediați din același loc la miezul nopții. Este ora cea mai favorabilă pentru

39:5.11 (438.4) Your conventional idea of angels has been derived in the following way: During moments just prior to physical death a reflective phenomenon sometimes occurs in the human mind, and this dimming consciousness seems to visualize something of the form of the attending angel, and this is immediately translated into terms of the habitual concept of angels held in that individual's mind.

39:5.12 (438.5) The erroneous idea that angels possess wings is not wholly due to olden notions that they must have wings to fly through the air. Human beings have sometimes been permitted to observe seraphim that were being prepared for transport service, and the traditions of these experiences have largely determined the Urantian concept of angels. In observing a transport seraphim being made ready to receive a passenger for interplanetary transit, there may be seen what are apparently double sets of wings extending from the head to the foot of the angel. In reality these wings are energy insulators — friction shields.

39:5.13 (438.6) When celestial beings are to be enseraphimed for transfer from one world to another, they are brought to the headquarters of the sphere and, after due registry, are inducted into the transit sleep. Meantime, the transport seraphim moves into a horizontal position immediately above the universe energy pole of the planet. While the energy shields are wide open, the sleeping personality is skillfully deposited, by the officiating seraphic assistants, directly on top of the transport angel. Then both the upper and lower pairs of shields are carefully closed and adjusted.

39:5.14 (438.7) And now, under the influence of the transformers and the transmitters, a strange metamorphosis begins as the seraphim is made ready to swing into the energy currents of the universe circuits. To outward appearance the seraphim grows pointed at both extremities and becomes so enshrouded in a queer light of amber hue that very soon it is impossible to distinguish the enseraphimed personality. When all is in readiness for departure, the chief of transport makes the proper inspection of the carriage of life, carries out the routine tests to ascertain whether or not the angel is properly encircuited, and then announces that the traveler is properly enseraphimed, that the energies are adjusted, that the angel is insulated, and that everything is in readiness for the departing flash. The mechanical controllers, two of them, next take their positions. By this time the transport seraphim has become an almost transparent, vibrating, torpedo-shaped outline of glistening luminosity. Now the transport dispatcher of the realm summons the auxiliary batteries of the living energy transmitters, usually one thousand in number; as he announces the destination of the transport, he reaches out and touches the near point of the seraphic carriage, which shoots forward with lightninglike speed, leaving a trail of celestial luminosity as far as the planetary atmospheric investment extends. In less than ten minutes the marvelous spectacle will be lost even to reinforced seraphic vision.

39:5.15 (439.1) While planetary space reports are received at noon at the meridian of the designated spiritual headquarters, the transporters are dispatched from this same place at midnight. That is the most favorable time

plecarea lor și aceasta este ora standard dacă nu se specifică altfel.

6. Arhivarii. Sunt conservatorii chestiunilor majore ale planetei cu privire la funcțiunile ei ca parte a sistemului și la relațiile ei cu guvernul universului. Funcția lor constă în a înregistra chestiunile planetare, însă ei nu se ocupă de treburi referitoare la viața și la existența individuale.

7. Rezervele. Corpul rezervelor serafimilor planetari ai Sataniei este menținut în Jerusem, în strânsă asociere cu rezervele Fiilor Materiali. Aceste rezerve sunt îndeajuns de abundente cât pentru toate fazele multiplexelor activități ale acestui ordin serafic. Acești îngeri sunt, de asemenea, purtătorii mesajelor personale ale sistemelor locale. Ei servesc muritorii de tranziție, îngerii și Fiii Materiali, precum și alte ființe domiciliate în sediile sistemelor. Cu toate că Urantia este actual exclusă din circuitele spirituale ale Sataniei și Norlatiadekului, veți rămâne, pe o altă cale, în contact intim cu treburile interplanetare, căci mesagerii Jerusemului vin frecvent pe această lume, la fel ca pe toate celelalte sfere ale sistemului.

6. SLUJITORII DE TRANZIȚIE

Așa cum sugerează numele lor, serafimii slujirii de tranziție își oferă serviciile oriunde pot contribui la tranziția creaturilor între starea materială și starea spirituală. Acești îngeri slujesc de la lumile locuite până la capitalele sistemelor, însă cei de pe Satania își îndreaptă, în prezent, cele mai mari eforturi către educarea muritorilor supraviețuitori de pe cele șapte lumi palat. Slujirea lor este diversificată în funcție de următoarele șapte ordine de însărcinare:

1. Îngerii Serafici.
2. Tălmăcitorii Rasiali.
3. Organizatorii Mentali.
4. Consilierii Morontiei.
5. Tehnicienii.
6. Arhivarii Învățători.
7. Rezervele Protectoare.

În expunerea referitoare la lumile palat și la viața morontială veți afla mai multe despre slujirea acestor serafimi pe lângă ascenderii de tranziție.

7. SERAFIMII VIITORULUI

Acești îngeri nu slujesc prea mult în afara domeniilor cele mai vechi și a planetelor cele mai evolute ale Nebadonului. Un mare număr dintre ei sunt ținuți în rezervă pe lumile serafice apropiate de Salvington, unde se ocupă de cercetări relevante pentru epoca luminii și vieții ale cărei zori se vor ivi într-o bună zi pentru Nebadon. Funcția acestor serafimi se leagă de cariera muritoare ascendentă, însă ei se ocupă aproape exclusiv de muritorii supraveghetori ai unuia dintre ordinele de ascensiune modificate.

for departure and is the standard hour when not otherwise specified.

^{39:5.16 (439.2)} 6. *The Recorders*. These are the custodians of the major affairs of the planet as it functions as a part of the system, and as it is related to, and concerned in, the universe government. They function in the recording of planetary affairs but are not concerned with matters of individual life and existence.

^{39:5.17 (439.3)} 7. *The Reserves*. The Satania reserve corps of the planetary seraphim is maintained on Jerusem in close association with the reserves of the Material Sons. These abundant reserves repletely provide for every phase of the manifold activities of this seraphic order. These angels are also the personal message bearers of the local systems. They serve transition mortals, angels, and the Material Sons as well as others domiciled on the system headquarters. While Urantia is, at present, outside the spiritual circuits of Satania and Norlatiadek, you are otherwise in intimate touch with interplanetary affairs, for these messengers from Jerusem frequently come to this world as to all the other spheres of the system.

6. TRANSITION MINISTERS

^{39:6.1 (439.4)} As their name might suggest, seraphim of transitional ministry serve wherever they can contribute to creature transition from the material to the spiritual estate. These angels serve from the inhabited worlds to the system capitals, but those in Satania at present direct their greatest efforts toward the education of the surviving mortals on the seven mansion worlds. This ministry is diversified in accordance with the following seven orders of assignment:

- ^{39:6.2 (439.5)} 1. Seraphic Evangers.
- ^{39:6.3 (439.6)} 2. Racial Interpreters.
- ^{39:6.4 (439.7)} 3. Mind Planners.
- ^{39:6.5 (439.8)} 4. Morontia Counselors.
- ^{39:6.6 (439.9)} 5. Technicians.
- ^{39:6.7 (439.10)} 6. Recorder-Teachers.
- ^{39:6.8 (439.11)} 7. Ministering Reserves.

^{39:6.9 (439.12)} More about these seraphic ministers to transitional ascenders you will learn in connection with the narratives dealing with the mansion worlds and the morontia life.

7. SERAPHIM OF THE FUTURE

^{39:7.1 (440.1)} These angels do not minister extensively except in older realms and on the more advanced planets of Nebadon. Large numbers of them are held in reserve on the seraphic worlds near Salvington, where they are engaged in pursuits relevant to the sometime dawning of the age of light and life in Nebadon. These seraphim do function in connection with the ascendant-mortal career but minister almost exclusively to those mortals who survive by some one of the modified orders of ascension.

În măsura în care acești îngeri nu sunt acum direct preocupați nici de Urantia, nici de urantieni, noi socotim că este preferabil să ne abținem de la descrierea fascinantelor lor activități.

8. DESTINUL SERAFIMILOR

Serafimii își au originea în universurile locale, iar unii dintre ei își împlinesc destinul de slujire chiar pe tărâmurile pe care s-au născut. Cu ajutorul și cu sfatul arhanghelilor seniori, unii serafimi pot fi înălțați la serviciile exaltate ale Strălucitoarelor Stele de Seară, în timp ce alții dobândesc statutul și serviciul de coordonați nearătați ai Stelelor de Seară. Ei pot trăi și alte aventuri într-un destin al universului local, însă Serafingtonul rămâne pentru totdeauna țelul tuturor îngerilor. Serafingtonul este pragul îngeresc de acces către Paradis și de împlinire a Deității, sfera de tranziție dintre slujirea din timp și serviciul elevat din eternitate.

Serafimii pot atinge Paradisul prin zeci și chiar sute de căi, însă cele mai importante, studiate în aceste expuneri, sunt următoarele:

1. Câștigarea cu titlu personal a admiterii în lăcașul serafic al Paradisului, ajungând la perfecțiune într-un serviciu specializat ca artizan celest, ca Consilier Tehnic sau ca Arhivar Celest. A deveni un Însoțitor al Paradisului și poate atunci, după ce s-a atins astfel centrul tuturor lucrurilor, a deveni un slujitor și un consilier etern pe lângă ordine serafice sau de altă natură.

2. Convocarea pe Serafington. În anumite condiții, serafimii sunt convocați pe sferele superioare; în alte împrejurări, îngerii vor atinge uneori Paradisul într-un timp mult mai scurt decât muritorii. Însă, oricât de potrivită ar fi o pereche de serafimi, ea nu poate lua inițiativa de a pleca nici pe Serafington, nici în vreun alt loc. Numai păzitorii destinului care au reușit pot fi siguri că vor merge în Paradis pe o cale progresivă de ascensiune evolutivă. Toți ceilalți trebuie să aștepte ca răbdare sosirea supernafimilor terțiari, mesagerii Paradisului, cu convocări ordonându-le să apară în acest loc înalt.

3. Atingerea Paradisului prin tehnica umană evolutivă. Alegerea supremă a serafimilor în cariera timpului este postul de înger păzitor, pentru ca ei să poată atinge cariera finalității și să poată fi calificați pentru desemnarea lor pe sferele lor eterne de serviciu serafic. Acești îndrumători personali ai copiilor timpului se numesc păzitori ai destinului, acesta însemnând că ei păzesc creaturi muritoare pe calea destinului divin și că, făcând astfel, ei își determină propriul destin.

Păzitorii destinului sunt aleși dintre personalitățile îngerești cele mai experimentate, dintre toate ordinele de serafimi care s-au calificat pentru acest serviciu. Păzitori temporari sunt atribuiți tuturor muritorilor supraviețuitori al căror destin este să lucreze cu Ajustorul lor, și acești asociați le vor putea fi atașați permanent atunci când supraviețuitorii muritori vor atinge dezvoltarea intelectuală și spirituală necesare. Înainte de a părăsi lumile palat, ascenderii muritori au toți aliați serafici permanenți. Acest grup de spirite slujitoare va fi discutat în capitolele referitoare la Urantia.

39:7.2 (440.2) Inasmuch as these angels are not now directly concerned with either Urantia or Urantians, it is deemed best to withhold the description of their fascinating activities.

8. SERAPHIC DESTINY

39:8.1 (440.3) Seraphim are of origin in the local universes, and in these very realms of their nativity some achieve service destiny. With the help and counsel of the senior archangels some seraphim may be elevated to the exalted duties of Brilliant Evening Stars, while others attain the status and service of the unrevealed co-ordinates of the Evening Stars. Still other adventures in local universe destiny may be attempted, but Serafington ever remains the eternal goal of all angels. Serafington is the angelic threshold to Paradise and Deity attainment, the transition sphere from the ministry of time to the exalted service of eternity.

39:8.2 (440.4) Seraphim may attain Paradise in scores — hundreds — of ways, but the most important as elaborated in these narratives are the following:

39:8.3 (440.5) 1. To gain admission to the Paradise seraphic abode in a personal capacity by achieving perfection of specialized service as a celestial artisan, a Technical Adviser, or a Celestial Recorder. To become a Paradise Companion and, having thus attained the center of all things, perhaps then to become an eternal minister and adviser to the seraphic orders and others.

39:8.4 (440.6) 2. To be summoned to Serafington. Under certain conditions seraphim are commanded on high; in other circumstances angels sometimes achieve Paradise in a much shorter time than mortals. But no matter how fitted any seraphic pair may be, they cannot initiate departure for Serafington or elsewhere. None but successful destiny guardians can be sure of proceeding to Paradise by a progressive path of evolutionary ascent. All others must patiently await the arrival of the Paradise messengers of the tertiary supernaphim who come with the summons commanding them to appear on high.

39:8.5 (440.7) 3. To attain Paradise by the evolutionary mortal technique. The supreme choice of seraphim in the career of time is the post of guardian angel in order that they may attain the career of finality and be qualified for assignment to the eternal spheres of seraphic service. Such personal guides of the children of time are called guardians of destiny, signifying that they guard mortal creatures in the path of divine destiny, and that in so doing they are determining their own high destiny.

39:8.6 (440.8) Guardians of destiny are drawn from the ranks of the more experienced angelic personalities of all orders of seraphim who have qualified for this service. All surviving mortals of Adjuster-fusion destiny have temporary guardians assigned, and these associates may become permanently attached when mortal survivors attain the requisite intellectual and spiritual development. Before mortal ascenders leave the mansion worlds, they all have permanent seraphic associates. This group of ministering spirits is discussed in connection with the Urantia narratives.

Îngerii nu pot să plece de la nivelul uman pentru a-l atinge pe Dumnezeu, căci ei sunt creați „puțin mai sus decât voi”; însă lucrurile au fost atât de înțelept aranjate încât, deși ei nu pot cu nici un chip să pornească chiar de la baza existenței, din ținuturile spirituale cele mai de joase ale existenței muritoare, ei se pot coborî la creaturile care chiar pornesc de jos de tot și le pot călăuzi pas cu pas, de la o lume la alta, până la porțile Havonei. Atunci când ascenderii muritori părăsesc Uversa pentru a înainta pe cercurile Havonei, păzitorii care le-au fost atașați după viața lor în trup își iau rămas bun temporar de la asociații lor pelerini și pleacă pe Serafington, destinația îngerilor marelui univers. Acești păzitori vor încerca să străbată cele șapte cercuri de lumină serafică și vor ajunge acolo indubitabil.

Mulți dintre acești serafimi desemnați ca păzitori ai destinului pe parcursul vieții materiale, însă nu toți, îi însoțesc pe asociații lor muritori prin cercurile Havonei, și alți câțiva serafimi trec prin circuitele universului central într-un mod care este în întregime diferit de ascensiunea muritorilor. Însă, oricare ar fi traseul lor ascensional, toți serafimii evolutivi traversează Serafingtonul, și cea mai mare parte trec prin această experiență mai degrabă decât prin circuitele Havonei.

Serafingtonul este sfera de destinație a îngerilor, iar ajungerea în această lume este în întregime diferită de experiențele pelerinilor muritori pe Ascendington. Îngerii nu sunt absolut siguri de viitorul lor etern înainte de a fi atins Serafingtonul. Nu s-a auzit niciodată ca vreunui înger care a atins Serafingtonul să se fi rătăcit; păcatul nu va găsi niciodată răspuns în inima unui serafim desăvârșit.

Absolvenții Serafingtonului primesc misiuni diverse: păzitorii Destinului, având experiența cercurilor Havonei, intră de obicei într-un Corp al Finalitarilor Muritori. Alți păzitori, după ce au fost trecuți prin probele de separare Havoniană, se alătură adesea în Paradis asociațiilor lor muritori; unii dintre ei devin asociații permanenți ai finalitarilor muritori, în timp ce alții intră în diversele corpuri finalitare nemuritoare, și mulți dintre ei sunt reușiți în Corpul de Desăvârșire Serafic.

9. CORPUL DE ÎMPLINIRE SERAFIC

După ce au ajuns la Tatăl spiritelor și au fost admiși în serviciul serafic de împlinire, îngerii sunt uneori trimiși să slujească lumile statornice în lumină și viață. Ei obțin atașarea pe lângă înaltele ființe trinitizate ale universurilor și pe lângă serviciile exaltate ale Paradisului și Havonei. Acești serafimi ai universurilor locale au compensat prin experiență diferența de potențial divin care îi separa anterior de spiritele slujitoare ale universului central și ale suprauniversurilor. Îngerii Corpul de Desăvârșire Serafic servesc în calitate de asociați ai seconafimilor suprauniversali și ca asistenți ai supernafimilor înaltelor ordine ale Paradisului și ale Havonei. Pentru acești îngeri, cariera timpului este finită; de acum și pentru totdeauna ei sunt servitorii lui Dumnezeu, însoțitorii personalităților divine și perechile finalitarilor Paradisului.

Un mare număr de serafimi desăvârșiți se întorc la universul lor natal pentru a-și completa slujirea de

39:8.7 (441.1) It is not possible for angels to attain God from the human level of origin, for they are created a "little higher than you"; but it has been wisely arranged that, while they cannot possibly start up from the very bottom, the spiritual lowlands of mortal existence, they may go down to those who do start from the bottom and pilot such creatures, step by step, world by world, to the portals of Havona. When mortal ascenders leave Uversa to begin the circles of Havona, those guardians of attachment subsequent to the life in the flesh will bid their pilgrim associates a temporary farewell while they journey to Seraphington, the angelic destination of the grand universe. Here will these guardians attempt, and undoubtedly achieve, the seven circles of seraphic light.

39:8.8 (441.2) Many, but not all, of those seraphim assigned as destiny guardians during the material life accompany their mortal associates through the Havona circles, and certain other seraphim pass through the circuits of the central universe in a way that is wholly different from the mortal ascent. But irrespective of the route of ascent, all evolutionary seraphim traverse Seraphington, and the majority pass through this experience instead of the Havona circuits.

39:8.9 (441.3) Seraphington is the destiny sphere for angels, and their attainment of this world is quite different from the experiences of the mortal pilgrims on Ascendington. Angels are not absolutely sure of their eternal future until they have attained Seraphington. No angel attaining Seraphington has ever been known to go astray; sin will never find response in the heart of a seraphim of completion.

39:8.10 (441.4) The graduates of Seraphington are variously assigned: Destiny guardians of Havona-circle experience usually enter the Mortal Finaliter Corps. Other guardians, having passed their Havona separation tests, frequently rejoin their mortal associates on Paradise, and some become the everlasting associates of the mortal finaliters, while others enter the various nonmortal finaliter corps, and many are mustered into the Corps of Seraphic Completion.

9. THE CORPS OF SERAPHIC COMPLETION

39:9.1 (441.5) After attainment of the Father of spirits and admission to the seraphic service of completion, angels are sometimes assigned to the ministry of worlds settled in light and life. They gain attachment to the high trinitized beings of the universes and to the exalted services of Paradise and Havona. These seraphim of the local universes have experientially compensated the differential in divinity potential formerly setting them apart from the ministering spirits of the central and superuniverses. Angels of the Seraphic Corps of Completion serve as associates of the superuniverse seconaphim and as assistants to the high Paradise-Havona orders of supernaphim. For such angels the career of time is finished; henceforth and forever they are the servants of God, the consorts of divine personalities, and the peers of the Paradise finaliters.

39:9.2 (441.6) Large numbers of the completion seraphim return to their native universes, there to complement the

înzestrare divină cu slujirea de perfecțiune experiențială. Nebadonul este, dacă ar fi să facem o comparație, unul dintre cele mai tinere universuri, și nu numără atât de mulți îngeri absolvenți revenind de pe Serafington cât un tărâm mai vechi, însă universul nostru local este înzestrat cu un număr adecvat de serafimi împliniți, deoarece este semnificativ faptul de a vedea că tărâmurile evolutive vădesc tot mai mult nevoia de serviciile lor, pe măsură ce se apropie de statutul de lumină și de viață. Serafimii desăvârșiți sunt acum, în majoritate, în serviciul ordinilor supreme de serafimi, însă unii sunt în serviciul fiecăruia dintre celelalte ordine îngerești. Însăși lumea voastră beneficiază de slujirea extinsă a douăsprezece grupuri specializate ale Corpului de Desăvârșire Serafic; acești serafimi principali de supraveghere planetară îi însoțesc pe lumile locuite pe toți Prinții Planetari care sunt proaspăt desemnați.

Multe căi fascinante de slujire se deschid serafimilor desăvârșiți. În zilele precedând sosirea lor în Paradis ei năzuiau cu toții la o sarcină de păzitori ai destinului. În experiența lor posterioară Paradisului, ei doresc mai ales să servească ca însoțitori de manifestare pe lângă Fiii Paradisului încarnați. Ei rămân suprem devotați planului universal, lansând creaturile muritoare ale lumilor evolutive pe lungă și atrăgătoare călătorie către țelul paradisiac de divinitate și de eternitate. Pe parcursul întregii aventuri muritoare pentru de găsire a lui Dumnezeu și de ajungere la perfecțiunea divină, aceste ajutoare spirituale de împlinire serafică și fidelele spirite slujitoare ale timpului sunt întotdeauna prietenii voștri și rămân întotdeauna ajutoarele voastre infailibile.

[Prezentat de un Melchizedek acționând la cererea Șefului Oștirilor Serafice ale Nebadonului.]

ministry of divine endowment by the ministry of experiential perfection. Nebadon is, comparatively speaking, one of the younger universes and therefore does not have so many of these returned Seraphington graduates as would be found in an older realm; nonetheless our local universe is adequately supplied with the completion seraphim, for it is significant that the evolutionary realms disclose increasing need for their services as they near the status of light and life. Completion seraphim now serve more extensively with the supreme orders of seraphim, but some serve with each of the other angelic orders. Even your world enjoys the extensive ministry of twelve specialized groups of the Seraphic Corps of Completion; these master seraphim of planetary supervision accompany each newly commissioned Planetary Prince to the inhabited worlds.

39:9.3 (442.1) Many fascinating avenues of ministry are open to the completion seraphim, but just as they all craved assignment as destiny guardians in the pre-Paradise days, so in the post-Paradise experience they most desire to serve as bestowal attendants of the incarnated Paradise Sons. They are still supremely devoted to that universal plan of starting the mortal creatures of the evolutionary worlds out upon the long and enticing journey towards the Paradise goal of divinity and eternity. Throughout the whole mortal adventure of finding God and of achieving divine perfection, these spirit ministers of seraphic completion, together with the faithful ministering spirits of time, are always and forever your true friends and unfailing helpers.

39:9.4 (442.2) [Presented by a Melchizedek acting by request of the Chief of the Seraphic Hosts of Nebadon.]

Capitolul 40. Fiii ascendenți ai lui Dumnezeu

⇐ 039

CARTEA URANTIA

041 ⇐

PARTE II. UNIVERSUL LOCAL

CAPITOLUL 40 FII ASCENDENȚI AI LUI DUMNEZEU

Secțiuni

Introduction

1. Serafimii evolutivi
2. Fiii Materiali ascendenți
3. Medienii transferați
4. Ajustorii Personalizați
5. Muritorii timpului și spațiului
6. Fiii lui Dumnezeu prin credință
7. Muritori contopiți cu Tatăl
8. Muritori contopiți cu Fiul
9. Muritori contopiți cu Spiritul
10. Destine ascendente

PAPER 40 THE ASCENDING SONS OF GOD

SECTIONS

Introduction

1. Evolutionary Seraphim
2. Ascending Material Sons
3. Translated Midwayers
4. Personalized Adjusters
5. Mortals of Time and Space
6. The Faith Sons of God
7. Father-Fused Mortals
8. Son-Fused Mortals
9. Spirit-Fused Mortals
10. Ascendant Destinies

Introduction

LA FEL ca pentru numeroase grupuri majore de ființe universale, au fost revelate șapte clase generale de Fii Ascendenți ai lui Dumnezeu:

1. Muritori contopiți cu Tatăl.
2. Muritori contopiți cu Fiul.
3. Muritori contopiți cu Spiritul.
4. Serafimi Evolutivi.
5. Fii Materiali Ascendenți.
6. Medieni Transferați.
7. Ajustorii Personalizați.

Povestea acestor ființe, de la cei mai umili muritori de origine animală ai lumilor evolutive, până la Ajustorii Personalizați ai Tatălui Universal oferă o descriere splendidă a revărsării neîncetate a iubirii divine și a bunăvoinței îngăduitoare, de-a lungul tuturor epocilor și peste toate universurile vastei creații a Deităților Paradisului.

Aceste expuneri au început printr-o descriere a Deităților și, grup după grup, povestea a urmat scara universală a ființelor vii până la ordinul cel mai umil înzestrat cu potențialul nemuririi; am fost în trecut un muritor originar al unei lumi evolutive a spațiului - sunt acum trimis din Salvington pentru a face și a continua

INTRODUCTION

40:0.1 (443.1) AS IN many of the major groups of universe beings, seven general classes of the Ascending Sons of God have been revealed:

- 40:0.2 (443.2)* 1. Father-fused Mortals.
- 40:0.3 (443.3)* 2. Son-fused Mortals.
- 40:0.4 (443.4)* 3. Spirit-fused Mortals.
- 40:0.5 (443.5)* 4. Evolutionary Seraphim.
- 40:0.6 (443.6)* 5. Ascending Material Sons.
- 40:0.7 (443.7)* 6. Translated Midwayers.
- 40:0.8 (443.8)* 7. Personalized Adjusters.

40:0.9 (443.9) The story of these beings, from the lowly animal-origin mortals of the evolutionary worlds to the Personalized Adjusters of the Universal Father, presents a glorious recital of the unstinted bestowal of divine love and gracious condescension throughout all time and in all universes of the far-flung creation of the Paradise Deities.

40:0.10 (443.10) These presentations began with a description of the Deities, and group by group, the narrative has descended the universal scale of living beings until it has reached the lowest order of life endowed with the potential of immortality; and now am I dispatched from Salvington — onetime a mortal of origin

descrierea țelului etern al dumnezeilor referitor la ordinele ascendente de filiație, mai ales cu privire la creaturile muritoare ale timpului și spațiului.

Cum cea mai mare parte a acestei descrieri va fi consacrată analizării a trei ordine fundamentale de muritori ascendenți, vom începe prin a studia ordinele nemuritoare de filiație ascendentă - cele ale serafimilor, ale Adamilor, ale medienilor și ale Ajustorilor.

1. SERAFIMII EVOLUTIVI

Creaturile muritoare de origine animală nu sunt singurele ființe care se bucură de privilegiul filiației; oștirile îngerești împărtășesc și ele oportunitatea celestă de a atinge Paradisul. Păzitorii serafici, prin experiența și serviciul lor pe lângă muritorii ascendenți ai timpului, ajung, de asemenea, la statutul de filiație ascendentă. Ei ajung în Paradis prin Serafington, și mulți dintre ei sunt chiar înrolați în Corpul de Finalitate al Muritorilor.

Când un înger urcă la înălțimile celeste ale filiației finalitare cu Dumnezeu, pentru el este o înfăptuire magistrală, o împlinire care transcende cu mult împlinirea voastră, prin ajungerea la supraviețuirea eternă datorită planului Fiului Etern și ajutorului mereu prezent al Ajustorului interior; însă păzitorii serafici, și câteodată alți serafimi, ajung de fapt să efectueze asemenea ascensiuni.

2. FII MATERIALI ASCENDENȚI

Fiii Materiali ai lui Dumnezeu sunt creați în universul local după Melchizedeki și asociații lor, care sunt toți clasificați ca Fiii descendenți. Și este adevărat că Adamii Planetari - Fiii și Fiicele Materiale ai lumilor evolutive - sunt Fiii descendenți care se coboară din sferele lor de origine, capitalele sistemelor locale, la lumile locuite.

Când un Adam și o Evă reușesc în întregime în misiunea lor planetară conjugată de elevatori biologici, ei împărtășesc destinul locuitorilor lumii lor. Când această lume este stabilizată în stadiile avansate ale luminii și vieții, acești fideli Fiii și Fiice Materiale sunt autorizați să se elibereze de toate funcțiunile lor administrative planetare. După ce au fost astfel eliberați de aventura descendentă, li se permite să se înscrie în registrele universului local ca Fii Materiali deveniți perfecți. Tot așa, când trimiterea lor pe o planetă a fost mult timp întârziată, Fiii Materiali de statut staționar - cetățenii sistemelor locale - pot să se retragă din activitățile sferelor statutului lor și să se înscrie similar ca Fii Materiali deveniți perfecți. După aceste formalități, Adamii și Evele eliberați sunt acreditați ca Fii ascendenți ai lui Dumnezeu, și pot începe imediat lunga lor călătorie către Havona și Paradis, pornind din punctul exact al statutului lor momentan și al spiritualității pe care au atins-o. Ei întreprind această călătorie în compania muritorilor și a altor Fii ascendenți, și o continuă până când l-au găsit pe Dumnezeu și au înfăptuit serviciul etern al Deităților

on an evolutionary world of space — to elaborate and continue the recital of the eternal purpose of the Gods respecting the ascending orders of sonship, more particularly with regard to the mortal creatures of time and space.

40:0.11 (443.11) Since the greater part of this narrative will be devoted to a discussion of the three basic orders of ascending mortals, consideration will first be given to the nonmortal ascending orders of sonship — seraphic, Adamic, midwayer, and Adjuster.

1. EVOLUTIONARY SERAPHIM

40:1.1 (443.5) Mortal creatures of animal origin are not the only beings privileged to enjoy sonship; the angelic hosts also share the supernal opportunity to attain Paradise. Guardian seraphim, through experience and service with the ascending mortals of time, also achieve the status of ascendant sonship. Such angels attain Paradise through Serafington, and many are even mustered into the Corps of Mortal Finality.

40:1.2 (443.6) To climb to the supernal heights of finaliter sonship with God is a masterly achievement for an angel, an accomplishment far transcending your attainment of eternal survival through the plan of the Eternal Son and the ever-present help of the indwelling Adjuster; but the guardian seraphim, and occasionally others, do actually effect such ascensions.

2. ASCENDING MATERIAL SONS

40:2.1 (444.1) The Material Sons of God are created in the local universe along with the Melchizedeks and their associates, who are all classified as descending Sons. And indeed, the Planetary Adams — the Material Sons and Daughters of the evolutionary worlds — are descending Sons, coming down to the inhabited worlds from their spheres of origin, the capitals of the local systems.

40:2.2 (444.2) When such an Adam and Eve are wholly successful in their joint planetary mission as biologic uplifters, they share the destiny of the inhabitants of their world. When such a world is settled in the advanced stages of light and life, this faithful Material Son and Daughter are permitted to resign all planetary administrative duties, and after being thus liberated from the descending adventure, they are permitted to register themselves as perfected Material Sons on the records of the local universe. Likewise, when planetary assignment is long delayed, may the Material Sons of stationary status — the citizens of the local systems — withdraw from the activities of their status spheres and similarly register as perfected Material Sons. After these formalities such liberated Adams and Eves are accredited as ascending Sons of God and may immediately begin the long journey to Havona and Paradise, starting at the exact point of their then present status and spiritual attainment. And they make this journey in company with the mortal and other ascending Sons, continuing until they have found God and have achieved the Corps of Mortal Finality in the eternal

Paradisului în Corpul Finalității Muritorilor.

service of the Paradise Deities.

3. MEDIENII TRANSFERAȚI

La puțin timp după ce o planetă evolutivă a atins epocile intermediare ale luminii și vieții sau chiar mai înainte, cele două grupuri de creaturi mediene sunt eliberate de sarcinile lor planetare. Evenimentul are loc, cu toate că medienii sunt privați de binefacerile imediate ale manifestărilor planetare ale Fiilor descendenți ai lui Dumnezeu și, cu toate că ascensiunea lor către Paradis este mult timp întârziată. Medienii sunt, uneori, mutați în majoritate cu verii lor umani în ziua în care templul de lumină coboară din cer și în care Prințul Planetar este înălțat la demnitatea de Suveran Planetar. După ce au fost eliberați din serviciul lor planetar, cele două ordine de medieni sunt înscrise în universul local ca Fii ascendenți ai lui Dumnezeu și încep, imediat, lunga lor ascensiune către Paradis pe căile deja prescrise pentru înaintarea raselor muritoare ale lumilor materiale. Grupul primar este destinat diverselor corpuri finalitare, însă toți medienii secundari sau adamici sunt dirijați pentru a fi înrolați în Corpul de Muritori al Finalității.

3. TRANSLATED MIDWAYERS

^{40:3.1 (444.3)} Although deprived of the immediate benefits of the planetary bestowals of the descending Sons of God, though the Paradise ascent is long deferred, nevertheless, soon after an evolutionary planet has attained the intermediate epochs of light and life (if not before), both groups of midway creatures are released from planetary duty. Sometimes the majority of them are translated, along with their human cousins, on the day of the descent of the temple of light and the elevation of the Planetary Prince to the dignity of Planetary Sovereign. Upon being relieved of planetary service, both orders are registered in the local universe as ascending Sons of God and immediately begin the long Paradise ascent by the very routes ordained for the progression of the mortal races of the material worlds. The primary group are destined to various finaliter corps, but the secondary or Adamic midwayers are all routed for enrollment in the Mortal Corps of Finality.

4. AJUSTORII PERSONALIZAȚI

Când muritorii timpului nu reușesc să dobândească supraviețuirea eternă a sufletului lor în asociere planetară cu darul spiritual al Tatălui Universal, această nereușită nu este niciodată pricinuită, în nici un fel, de vreo neglijare a îndatoririlor, a serviciului, a slujbei sau a devotamentului din partea Ajustorului. Cu prilejul decedului muritorului lor, Veghetorii astfel părăsiți se întorc pe Divinington și, ulterior, după judecarea nesupraviețuitorului, ei pot fi retrimiși pe lumile timpului și spațiului. Uneori, după servicii repetate de felul acesta, sau ca urmare a unei experiențe neobișnuite, cum ar fi funcționarea ca Ajustori launtrici ai unui Fiu de manifestare încarnat, acești Ajustori eficienți sunt personalizați de Tatăl Universal.

4. PERSONALIZED ADJUSTERS

^{40:4.1 (444.4)} When the mortals of time fail to achieve the eternal survival of their souls in planetary association with the spirit gifts of the Universal Father, such failure is never in any way due to neglect of duty, ministry, service, or devotion on the part of the Adjuster. At mortal death, such deserted Monitors return to Divinington, and subsequently, following the adjudication of the nonsurvivor, they may be reassigned to the worlds of time and space. Sometimes, after repeated services of this sort or following some unusual experience, such as functioning as the indwelling Adjuster of an incarnated bestowal Son, these efficient Adjusters are personalized by the Universal Father.

Ajustorii Personalizați sunt ființe de un ordin unic și insondabil. Originar având un statut existențial și prepersonal, ei au devenit experiențiali prin participarea la viața și la cariera umililor muritori ai lumilor materiale. Și cum personalitatea conferită acestor Ajustori ai Gândirii experimentați își are originea și izvorul în ajutorul personal și continuu al Tatălui Universal care își revarsă personalitatea experiențială peste creaturilor creației sale, Ajustorii Personalizați sunt clasificați ca Fii ascendenți ai lui Dumnezeu și formează cel mai înalt dintre ordinele de filiație de genul acesta.

^{40:4.2 (445.1)} Personalized Adjusters are beings of a unique and unfathomable order. Originally of existential prepersonal status, they have experientialized by participation in the lives and careers of the lowly mortals of the material worlds. And since the personality bestowed upon these experienced Thought Adjusters takes origin, and has its wellspring, in the Universal Father's personal and continuing ministry of the bestowals of experiential personality upon his creature creation, these Personalized Adjusters are classified as ascending Sons of God, the highest of all such orders of sonship.

5. MURITORII TIMPULUI ȘI SPAȚIULUI

Muritorii reprezintă ultima verigă din lanțul acelor ființe numiți fii ai lui Dumnezeu. Atingerea personală a Fiului Originar și Etern se transmite printr-o serie de personalizări, tot mai puțin divine și tot mai umane, până când sunteți făcuți conștienți, pe cale spirituală, de marele adevăr accesibil prin credință - filiația voastră cu Dumnezeu etern!

5. MORTALS OF TIME AND SPACE

^{40:5.1 (445.2)} Mortals represent the last link in the chain of those beings who are called sons of God. The personal touch of the Original and Eternal Son passes on down through a series of decreasingly divine and increasingly human personalizations until there arrives a being much like yourselves, one you can see, hear, and touch. And then you are made spiritually aware of the great truth

Similar, printr-o lungă serie de ordine de divinitate descrescătoare și de umanitate crescătoare, Spiritul Originar și Infinit se apropie tot mai mult de creaturile care luptă de pe tărâmurile, atingând limita sa de expresie în îngeri, față de care ați fost creați puțin inferiori - și care vă păzesc și vă îndrumă personal în călătoria de o viață a carierei muritoare a timpului.

Dumnezeu Tatăl nu se coboară, nu se poate coborî, pentru a stabili un contact personal atât de apropiat cu creaturile ascendente, în număr aproape nelimitat, care populează universul universurilor. Însă Tatăl nu este lipsit de contact personal cu umilele sale creaturi; voi nu ați fost privați de prezența divină. Cu toate că Dumnezeu Tatăl nu poate să vă abordeze printr-o manifestare directă a personalității sale, el este în voi și face parte din voi prin identitatea Ajustorilor de Gândire interioari, Veghetorii divini. Astfel, Tatăl, care este cel mai îndepărtat de voi în personalitate și în spirit, se apropie cel mai mult de voi în circuitul personalității și în contactul spiritual al comuniunii interioare cu sufletele fiicelor și ale fiilor lui muritori.

Identificarea cu Spiritul constituie secretul supraviețuirii personale și determină destinul ascensiunii spirituale. Ajustorii Gândirii sunt singurele spirite care au un potențial de fuziune și care pot să se identifice cu omul pe parcursul vieții sale încarnate. De aceea muritorii timpului și ai spațiului sunt clasificați conform relației lor cu Veghetorii de Mister interioari, aceste daruri divine. Această clasificare este după cum urmează:

1. Muritori în care șederea Ajustorului este efemeră sau experiențială.
2. Muritori de tipul celor care nu fuzionează cu Ajustorii.
3. Muritori având potențialul de a fuziona cu Ajustorul lor.

Seria Întâi-muritori în care șederea Ajustorului este trecătoare sau experiențială. Această denumire de serie este temporară pentru orice planetă în evoluție și se folosește pe parcursul stadiilor primitive ale tuturor lumilor locuite, cu excepția celor din seria a doua.

Muritorii primei serii locuiesc în lumile spațiului pe parcursul epocilor inițiale de evoluție a umanității și conțin tipurile cele mai primitive ale minții umane. În numeroase lumi asemănătoare Urantiei, înainte de Adam, un mare număr de oameni primitivi de tipurile superioare cele mai înalte au dobândit capacitatea de a supraviețui, însă nu au reușit să atingă contopirea cu Ajustorul. Pe parcursul unor epoci numeroase, înainte de ridicarea oamenilor la nivelul de voință spirituală superioară, Ajustorii ocupă mintea acestor creaturi, pe parcursul scurtei lor vieți carnale și, din clipa în care asemenea creaturi cu voință sunt locuite de Ajustori, îngerii păzitori ai grupului intră în funcțiune. Muritorii acestei prime serii nu au păzitori personali, însă au păzitori de grup.

Un Ajustor experiențial rămâne într-o ființă umană primitivă pe toată durata vieții ei în trup. Ajustorii contribuie mult la avansarea oamenilor primitivi, însă sunt neputincioși în formarea unor uniuni eterne cu acești muritori. Serviciul tranzitoriu al Ajustorilor

which your faith may grasp — sonship with the eternal God!

40:5.2 (445.3) Likewise does the Original and Infinite Spirit, by a long series of decreasingly divine and increasingly human orders, draw nearer and nearer to the struggling creatures of the realms, reaching the limit of expression in the angels — than whom you were created but a little lower — who personally guard and guide you in the life journey of the mortal career of time.

40:5.3 (445.4) God the Father does not, cannot, thus downstep himself to make such near personal contact with the almost limitless number of ascending creatures throughout the universe of universes. But the Father is not deprived of personal contact with his lowly creatures; you are not without the divine presence. Although God the Father cannot be with you by direct personality manifestation, he is in you and of you in the identity of the indwelling Thought Adjusters, the divine Monitors. Thus does the Father, who is the farthest from you in personality and in spirit, draw the nearest to you in the personality circuit and in the spirit touch of inner communion with the very souls of his mortal sons and daughters.

40:5.4 (445.5) Spirit identification constitutes the secret of personal survival and determines the destiny of spiritual ascension. And since the Thought Adjusters are the only spirits of fusion potential to be identified with man during the life in the flesh, the mortals of time and space are primarily classified in accordance with their relation to these divine gifts, the indwelling Mystery Monitors. This classification is as follows:

40:5.5 (445.6) 1. Mortals of the transient or experiential Adjuster sojourn.

40:5.6 (445.7) 2. Mortals of the non-Adjuster-fusion types.

40:5.7 (445.8) 3. Mortals of Adjuster-fusion potential.

40:5.8 (445.9) *Series one — mortals of the transient or experiential Adjuster sojourn.* This series designation is temporary for any evolving planet, being used during the early stages of all inhabited worlds except those of the second series.

40:5.9 (445.10) Mortals of series one inhabit the worlds of space during the earlier epochs of the evolution of mankind and embrace the most primitive types of human minds. On many worlds like pre-Adamic Urantia great numbers of the higher and more advanced types of primitive men acquire survival capacity but fail to attain Adjuster fusion. For ages upon ages, before man's ascent to the level of higher spiritual volition, the Adjusters occupy the minds of these struggling creatures during their short lives in the flesh, and the moment such will creatures are indwelt by Adjusters, the group guardian angels begin to function. While these mortals of the first series do not have personal guardians, they do have group custodians.

40:5.10 (446.1) An experiential Adjuster remains with a primitive human being throughout his entire lifetime in the flesh. The Adjusters contribute much to the advancement of primitive men but are unable to form eternal unions with such mortals. This transient ministry

realizează două lucruri: în primul rând, acești Ajustori câștigă o experiență prețioasă și efectivă în natura și în funcționarea intelectului evolutiv; o experiență care va fi inestimabilă în vederea unor contacte ulterioare stabilite pe alte lumi, cu ființe de o mai înaltă dezvoltare. În al doilea rând, șederea tranzitorie a Ajustorilor contribuie mult la pregătirea subiecților lor muritori pentru posibilitatea unei fuziuni ulterioare cu Spiritul. Toate sufletele de acest tip, care îl caută pe Dumnezeu, dobândesc viața eternă prin îmbrățișarea spirituală a Spiritului-Mamă al universului local și devin astfel muritori ascendenți supuși regimului universului local. Multe persoane care au trăit pe Urantia înainte de Adam au fost astfel avansate la lumile palat de pe Satania.

Dumnezeii care au poruncit ca omul muritor să se ridice la nivele superioare de inteligență spirituală, prin lungi epoci de probe și de încercări evolutive, iau notă de statutul lui și de nevoile lui în toate stadiile sale de ascensiune. Ei sunt întotdeauna divin echitabili și drepecți, manifestând o îngăduință fermecătoare în judecățile lor finale asupra muritorilor luptători din perioadele primitive ale raselor în evoluție.

A doua serie-muritori de tipul celor care nu fuzionează cu Ajustorul lor. Acestea sunt tipuri specializate de ființe umane care nu sunt capabile să efectueze o uniune eternă cu Ajustorul lor interior. Faptul că ei sunt clasificați printre tipurile unu, cu două sau cu trei creiere nu contează în contopirea cu Ajustorul lor, deoarece toți acești muritori sunt înrudiți. Însă aceste tipuri care nu fuzionează cu Ajustorii lor aparțin unui ordin în întregime diferit și considerabil modificat de creaturi volitive. Numeroase tipuri de ființe care nu respiră întră în această categorie, și există numeroase alte grupuri care nu fuzionează, în general, cu Ajustorii.

La fel ca în prima serie, fiecare membru al acestui grup beneficiază de slujirea unui singur Ajustor pe toată durata vieții sale încarnate. Pe parcursul vieții temporale, acești Ajustori fac pentru subiecții pe care îi locuiesc temporar tot ceea ce se face pe celelalte lumi în care muritorii sunt înzestrați cu un potențial de fuziune. Muritorii acestei a doua serii sunt adesea locuiți de Ajustori virgini, însă tipurile umane superioare sunt frecvent în legătură cu Veghetori iscusiți și experimentați.

În planul ascendent de înălțare a creaturilor de origine animală, aceste ființe beneficiază de același serviciu devotat din partea Fiilor lui Dumnezeu ca și muritorii de tipul urantian. Cooperarea serafimilor cu Ajustorii este asigurată la fel de bine pe planetele de nefuziune ca pe lumile având un potențial de fuziune; păzitorii destinului își fac datoria pe aceste sfere exact la fel ca pe Urantia și acționează la fel în momentul supraviețuirii muritorilor, când se produce contopirea sufletului supraviețuitor cu Spiritul.

Când veți întâlni aceste tipuri de muritori modificați pe lumile palat, nu veți încerca nici o dificultate în a comunica cu ei. Ei vorbesc același limbaj sistemic, însă folosind o tehnică modificată. Aceste ființe sunt identice cu cele din ordinul vostru de viață de creatură în ceea ce privește manifestările spiritului și ale personalității. Ele nu diferă decât prin anumite trăsături fizice, precum și prin faptul că nu pot fuziona cu Ajustorii Gândirii.

of the Adjusters accomplishes two things: First, they gain valuable and actual experience in the nature and working of the evolutionary intellect, an experience which will be invaluable in connection with later contacts on other worlds with beings of higher development. Second, the transient sojourn of the Adjusters contributes much towards preparing their mortal subjects for possible subsequent Spirit fusion. All God-seeking souls of this type achieve eternal life through the spiritual embrace of the Mother Spirit of the local universe, thus becoming ascending mortals of the local universe regime. Many persons from pre-Adamic Urantia were thus advanced to the mansion worlds of Satania.

40:5.11 (446.1) The Gods who ordained that mortal man should climb to higher levels of spiritual intelligence through long ages of evolutionary trials and tribulations, take note of his status and needs at every stage of the ascent; and always are they divinely fair and just, even charmingly merciful, in the final judgments of these struggling mortals of the early days of the evolving races.

40:5.12 (446.2) *Series two — mortals of the non-Adjuster-fusion types.* These are specialized types of human beings who are not able to effect eternal union with their indwelling Adjusters. Type classification among the one-, two-, and three-brained races is not a factor in Adjuster fusion; all such mortals are akin, but these non-Adjuster-fusion types are a wholly different and markedly modified order of will creatures. Many of the nonbreathers belong to this series, and there are numerous other groups who do not ordinarily fuse with Adjusters.

40:5.13 (446.3) Like series number one, each member of this group enjoys the ministry of a single Adjuster during lifetime in the flesh. During temporal life these Adjusters do everything for their subjects of temporary indwelling that is done on other worlds where the mortals are of fusion potential. The mortals of this second series are often indwelt by virgin Adjusters, but the higher human types are often in liaison with masterful and experienced Monitors.

40:5.14 (446.4) In the ascendant plan for upstepping the animal-origin creatures, these beings enjoy the same devoted service of the Sons of God as is extended to the Urantia type of mortals. Seraphic co-operation with Adjusters on the nonfusion planets is just as fully provided as on the worlds of fusion potential; the guardians of destiny minister on such spheres just as on Urantia and similarly function at the time of mortal survival, at which time the surviving soul becomes Spirit fused.

40:5.15 (446.5) When you encounter these modified mortal types on the mansion worlds, you will find no difficulty in communicating with them. There they speak the same system language but by a modified technique. These beings are identical with your order of creature life in spirit and personality manifestations, differing only in certain physical features and in the fact that they are nonfusible with Thought Adjusters.

Cât despre motivul exact pentru care creaturile de acest tip nu sunt niciodată apte să se contopească cu Ajustorii Tatălui Universal, eu sunt incapabil să vi-l spun. Unii dintre noi înclină să creadă că Purtătorii Vieții, în eforturile lor de a dezvolta ființe apte să mențină existența într-un mediu planetar neobișnuit, sunt confrunțați cu necesitatea de a aduce modificări atât de radicale planului universal privitor la creaturile volitive inteligente, încât devine imposibil, prin inerță, să se ajungă la uniunea permanentă cu Ajustorii. Noi am întrebat adesea dacă acest lucru făcea intenționat sau nu parte din planul ascensiunii, însă nu am găsit răspunsul.

Seria a treia- Muritori având potențial de fuziune cu Ajustorul lor. Toți muritorii contopiți cu Tatăl au o origine animală, la fel cu rasele de pe Urantia. Sunt formați din muritori cu potențial de contopire cu Ajustorii și aparțin tipurilor mono-, bi- și tri-cerebrale. Urantienii sunt de tip intermediar sau bicerebral. În multe privințe ei sunt din punct de vedere uman superiori grupurilor monocerebrale, însă net limitați față de ordinele tricerebrale. Dotarea fizico-cerebrală a acestor trei tipuri nu joacă nici un rol, nici în darul Ajustorilor, nici în serviciul serafic, nici într-o altă fază de slujire spirituală. Diferențele intelectuale și spirituale dintre cele trei tipuri cerebrale caracterizează indivizi care sunt, altminteri, întru totul asemănători în înzestrarea mentală și în potențialul spiritual. Diferența este însă maximă în viața temporală, și tinde să se diminueze pe măsură ce lumile palat sunt străbătute una câte una. Pe baza sediilor sistemelor progresul celor trei tipuri este același, iar destinul lor final în Paradis este identic.

Seriile nenumerotate. Nu este posibil să includem în aceste descrieri totalitatea fascinantelor variațiuni ale lumilor evolutive. Voi știți că fiecare a zecea lume este o planetă decimală sau experiențială, însă nu știți nimic despre celelalte variante care marchează procesiunea sferelor evolutive. Chiar între ordinele revelate de creaturi vii, precum și între planetele aceluiași grup, diferențele sunt prea numeroase pentru a fi relateate, însă prezenta expunere clarifică variantele esențiale în ceea ce privește cariera ascensiunii. Or, cariera ascensiunii este factorul cel mai important al întregului studiu referitor la lumile timpului și spațiului.

În ceea ce privește șansele de supraviețuire ale muritorilor, să precizăm odată pentru totdeauna că sufletele aparținând fiecăreia dintre fazele de existență umană vor supraviețui, cu condiția să manifeste bunăvoința de a coopera cu Ajustorul lor interior și să arate dorința lor de a-l găsi pe Dumnezeu și de a atinge perfecțiunea divină, chiar dacă aceste dorințe nu reprezintă decât primele slabe licăriri ale înțelegerii primitive a acelei „adevărata lumini, care luminează pe fiecare om care vine pe lume”.

6. FIIII LUI DUMNEZEU PRIN CREDINȚĂ

Rasele muritoare reprezintă ordinul cel mai de jos al creației inteligente și personale. Voi, muritorii, sunteți iubiți în chip divin, și fiecare dintre voi poate accepta destinul cert al unei experiențe magnifice, însă voi nu aparțineți încă, prin natură, ordinului divin; voi sunteți pe deplin muritori. Imediat ce contopirea cu Ajustorul va avea loc, veți fi considerați printre fiii ascendenți, însă,

^{40:5.16 (447.1)} As to just why this type of creature is never able to fuse with the Adjusters of the Universal Father, I am unable to say. Some of us incline to the belief that the Life Carriers, in their efforts to formulate beings capable of maintaining existence in an unusual planetary environment, are confronted with the necessity of making such radical modifications in the universe plan of intelligent will creatures that it becomes inherently impossible to bring about permanent union with the Adjusters. Often have we asked: Is this an intended or an unintended part of the ascension plan? but we have not found the answer.

^{40:5.17 (447.2)} *Series three — mortals of Adjuster-fusion potential.* All Father-fused mortals are of animal origin, just like the Urantia races. They embrace mortals of the one-brained, two-brained, and three-brained types of Adjuster-fusion potential. Urantians are of the intermediate or two-brained type, being in many ways humanly superior to the one-brained groups but definitely limited in comparison with the three-brained orders. These three types of physical-brain endowment are not factors in Adjuster bestowal, in seraphic service, or in any other phase of spirit ministry. The intellectual and spiritual differential between the three brain types characterizes individuals who are otherwise quite alike in mind endowment and spiritual potential, being greatest in the temporal life and tending to diminish as the mansion worlds are traversed one by one. From the system headquarters on, the progression of these three types is the same, and their eventual Paradise destiny is identical.

^{40:5.18 (447.3)} *The unnumbered series.* These narratives cannot possibly embrace all of the fascinating variations in the evolutionary worlds. You know that every tenth world is a decimal or experimental planet, but you know nothing of the other variables that punctuate the processional of the evolutionary spheres. There are differences too numerous to narrate even between the revealed orders of living creatures as between planets of the same group, but this presentation makes clear the essential differences in relation to the ascension career. And the ascension career is the most important factor in any consideration of the mortals of time and space.

^{40:5.19 (447.4)} As to the chances of mortal survival, let it be made forever clear: All souls of every possible phase of mortal existence will survive provided they manifest willingness to co-operate with their indwelling Adjusters and exhibit a desire to find God and to attain divine perfection, even though these desires be but the first faint flickers of the primitive comprehension of that “true light which lights every man who comes into the world.”

6. THE FAITH SONS OF GOD

^{40:6.1 (447.5)} The mortal races stand as the representatives of the lowest order of intelligent and personal creation. You mortals are divinely beloved, and every one of you may choose to accept the certain destiny of a glorious experience, but you are not yet by nature of the divine order; you are wholly mortal. You will be reckoned as ascending sons the instant fusion takes

înainte de amalgamarea finală a sufletului uman supraviețuitor cu unul dintre tipurile de spirit eterne și nemuritoare, statutul de muritori ai timpului și spațiului este acela de fii ai lui Dumnezeu prin credință.

Este un fapt solemn și celest că astfel de creaturi, umile și materiale, precum ființele umane de pe Urantia sunt Fii ai lui Dumnezeu, copiii ai celui Preaînalt prin credință. „Priviți, ce fel de iubire a revărsat Tatăl peste noi, pentru ca noi să fim numiți Fii ai lui Dumnezeu”. „Tuturor celor care l-au primit, le-a dat puterea de a recunoaște că ei sunt Fii ai lui Dumnezeu”. Cu toate că „starea voastră viitoare nu este încă aparentă”, de acum „voi sunteți Fii ai lui Dumnezeu prin credință,” deoarece voi nu ați primit spiritul de robie ca să vă temeți iar, ci ați primit spiritul de filiație care vă face să strigați „Tatăl nostru”. Vorbind în numele Dumnezeului etern, profetul de odinioară a spus: „Chiar și lor le voi da un loc în casa mea și un nume mai bun decât acela de fii; le voi da un nume veșnic, un nume care nu se va șterge niciodată”. „Și pentru că voi sunteți fii, Dumnezeu a trimis spiritul Fiului său în inima voastră”.

Toate lumile evolutive locuite de muritori adăpostesc fii ai lui Dumnezeu prin credință, fii de har și de compătimire, ființe muritoare aparținând familiei divine, numiți prin urmare fii ai lui Dumnezeu. Muritorii de pe Urantia au dreptul de a se considera drept fii ai lui Dumnezeu din următoarele motive:

1. Voi sunteți fii de făgăduință spirituală, fii prin credință. Ați acceptat statutul de filiație, credeți în realitatea filiației voastre cu Dumnezeu și astfel ea devine veșnic reală.

2. Un Fiu Creator al lui Dumnezeu a devenit unul de-al vostru; el a devenit fratele vostru geamăn; iar dacă în spirit voi deveniți cu adevărat frați prin înrudire cu Cristos, victoriosul Mihail, atunci trebuie ca și în spirit să fiți fii ai Tatălui pe care îl aveți în comun - Tatăl tuturor, Tatăl Universal însuși.

3. Voi sunteți fii deoarece spiritul unui fiu a fost revărsat peste voi, a fost liber și sigur revărsat peste toate rasele de pe Urantia. Acest spirit vă atrage veșnic către Fiul divin, care este sursa lui, și către Tatăl Paradisului, care este sursa aceluia Fiu divin.

4. Din liberul său arbitru divin, Tatăl Universal v-a dat personalitatea voastră de creatură. Ați fost înzestrați cu o măsură a acelei spontaneității divine acțiune liberă pe care Dumnezeu o împărtășește cu toți cei care pot deveni fiii săi.

5. Un fragment al Tatălui Universal locuiește în voi, ceea ce vă leagă astfel direct de Tatăl divin al tuturor Fiilor lui Dumnezeu.

7. MURITORI CONTOPIȚI CU FATĂL

Trimiterea Ajustorilor, prezența lor interioară, este într-adevăr unul dintre misterele insondabile ale Dumnezeului Tată. Aceste fragmente ale naturii divine a Tatălui Universal aduc cu ele potențialul de nemurire al creaturilor. Ajustorii sunt spirite nemuritoare, și uniunea cu ei conferă viață eternă sufletului muritorului contopit.

Propriile voastre rase de muritori supraviețuitori

place, but the status of the mortals of time and space is that of faith sons prior to the event of the final amalgamation of the surviving mortal soul with some type of eternal and immortal spirit.

40:6.2 (448.1) It is a solemn and supernal fact that such lowly and material creatures as Urantia human beings are the sons of God, faith children of the Highest. “Behold, what manner of love the Father has bestowed upon us that we should be called the sons of God.” “As many as received him, to them gave he the power to recognize that they are the sons of God.” While “it does not yet appear what you shall be,” even now “you are the faith sons of God”; “for you have not received the spirit of bondage again to fear, but you have received the spirit of sonship, whereby you cry, ‘our Father.’” Spoke the prophet of old in the name of the eternal God: “Even to them will I give in my house a place and a name better than sons; I will give them an everlasting name, one that shall not be cut off.” “And because you are sons, God has sent forth the spirit of his Son into your hearts.”

40:6.3 (448.2) All evolutionary worlds of mortal habitation harbor these faith sons of God, sons of grace and mercy, mortal beings belonging to the divine family and accordingly called the sons of God. Urantia mortals are entitled to regard themselves as being the sons of God because:

40:6.4 (448.3) 1. You are sons of spiritual promise, faith sons; you have accepted the status of sonship. You believe in the reality of your sonship, and thus does your sonship with God become eternally real.

40:6.5 (448.4) 2. A Creator Son of God became one of you; he is your elder brother in fact; and if in spirit you become truly related brothers of Christ, the victorious Michael, then in spirit must you also be sons of that Father which you have in common — even the Universal Father of all.

40:6.6 (448.5) 3. You are sons because the spirit of a Son has been poured out upon you, has been freely and certainly bestowed upon all Urantia races. This spirit ever draws you toward the divine Son, who is its source, and toward the Paradise Father, who is the source of that divine Son.

40:6.7 (448.6) 4. Of his divine free-willness, the Universal Father has given you your creature personalities. You have been endowed with a measure of that divine spontaneity of freewill action which God shares with all who may become his sons.

40:6.8 (448.7) 5. There dwells within you a fragment of the Universal Father, and you are thus directly related to the divine Father of all the Sons of God.

7. FATHER-FUSED MORTALS

40:7.1 (448.8) The sending of Adjusters, their indwelling, is indeed one of the unfathomable mysteries of God the Father. These fragments of the divine nature of the Universal Father carry with them the potential of creature immortality. Adjusters are immortal spirits, and union with them confers eternal life upon the soul of the fused mortal.

40:7.2 (448.9) Your own races of surviving mortals belong

aparțin acestui grup de Fii ascendenți ai lui Dumnezeu. Voi sunteți astăzi fii planetari, creaturi evolutive derivate din implanturile Purtătorilor Vieții și modificate de influxul vieții Adamice; voi nu sunteți încă fii ascendenți, însă sunteți, în mod real, fii înzestrați cu potențialul ascensiunii - chiar și până pe culmile cele mai înalte ale înfăptuirii de glorie și de divinitate. Și voi puteți atinge acest statut de filiație ascendentă prin credință și prin cooperarea liber acceptată cu activitățile spiritualizatoare ale Ajustorului interior. Atunci când veți fi contopiți, definitiv și pentru totdeauna, cu Ajustorul vostru, când amândoi veți fi doar unul, așa cum Fiul lui Dumnezeu și Fiul Omului sunt una în Cristos Mihail, atunci veți fi devenit, în realitate, fii ascendenți ai lui Dumnezeu.

Nu intra în sarcina mea să ofer detaliile de realizare a slujirii interioare a Ajustorilor pe o planetă evolutivă de probare; elaborarea acestui mare adevăr îmbrățișează întreaga voastră carieră. Menționez, cu toate acestea, anumite funcțiuni ale Ajustorilor, pentru a realiza o expunere completă referitoare la muritorii contopiți cu Ajustorii. Aceste fragmente interioare ale lui Dumnezeu locuiesc în ființele din ordinul vostru încă din primele zile ale existenței voastre fizice apoi de-a lungul întregii voastre cariere ascendente în Nebadon și în Orvonton și, în cele din urmă, prin Havona până în Paradis. Pe urmă, în aventura eternă, acest același Ajustor este unit cu voi și face parte din voi.

Noi ne referim aici la muritorii care au primit de la Tatăl Universal porunca „Fiți perfecți, așa cum eu însumi sunt perfect”. Tatăl s-a revărsat peste voi și a pus propriul său spirit în voi. De aceea el cere de la voi o perfecțiune ultimă. Descrierea urcușului uman, de la sferile muritoare ale timpului până la tărâmurile divine ale eternității, constituie o descriere care stărnește curiozitatea, însă care nu face parte din misiunea mea. Totuși, această aventură celestă ar trebui să fie supremul obiect de studiu pentru omul muritor.

Contopirea cu un fragment al Tatălui Universal echivalează cu o validare divină a ajungerii finale în Paradis, și acești muritori contopiți cu Ajustorul lor formează singura clasă de ființe umane dintre care toate traversează circuitele Havonei și îl găsesc pe Dumnezeu în Paradis. Pentru muritorul contopit cu Ajustorul, cariera de servire universală este larg deschisă. Gândiți-vă la demnitatea destinului și la măreția împlinirii care vă așteaptă pe fiecare! Apreciați voi pe deplin ceea ce s-a făcut pentru voi? Înțelegeți voi oare măreția nivelelor de înfăptuire eternă care se aștern în fața voastră - voi, care vă târâți picioarele pe umila cale a vieții prin ceea ce numiți „vale a lacrimilor”?

8. MURITORI CONTOPIȚI CU FIUL

În timp ce practic toți muritorii supraviețuitori sunt contopiți cu Ajustorul lor pe una dintre lumile palat, sau de la sosirea lor pe sferile morontiale superioare, există anumite cazuri în care contopirea este întârziată, iar respectivii nu încearcă siguranța finală a supraviețuirii înainte de a fi atins ultimele lumi educative ale cartierului general al universului; și unii dintre acești muritori, candidați la viața fără sfârșit, nu reușesc absolut deloc să atingă contopirea de identitate cu Ajustorul lor fidel.

Acești muritori au fost socotiți demni de

to this group of the ascending Sons of God. You are now planetary sons, evolutionary creatures derived from the Life Carrier implantations and modified by the Adamic-life infusion, hardly yet ascending sons; but you are indeed sons of ascension potential — even to the highest heights of glory and divinity attainment — and this spiritual status of ascending sonship you may attain by faith and by freewill co-operation with the spiritualizing activities of the indwelling Adjuster. When you and your Adjusters are finally and forever fused, when you two are made one, even as in Christ Michael the Son of God and the Son of Man are one, then in fact have you become the ascending sons of God.

40:7.3 (449.1) The details of the Adjuster career of indwelling ministry on a probationary and evolutionary planet are not a part of my assignment; the elaboration of this great truth embraces your whole career. I include the mention of certain Adjuster functions in order to make a replete statement regarding Adjuster-fused mortals. These indwelling fragments of God are with your order of being from the early days of physical existence through all of the ascending career in Nebadon and Orvonton and on through Havona to Paradise itself. Thereafter, in the eternal adventure, this same Adjuster is one with you and of you.

40:7.4 (449.2) These are the mortals who have been commanded by the Universal Father, “Be you perfect, even as I am perfect.” The Father has bestowed himself upon you, placed his own spirit within you; *therefore* does he demand ultimate perfection of you. The narrative of human ascent from the mortal spheres of time to the divine realms of eternity constitutes an intriguing recital not included in my assignment, but this supernal adventure should be the supreme study of mortal man.

40:7.5 (449.3) Fusion with a fragment of the Universal Father is equivalent to a divine validation of eventual Paradise attainment, and such Adjuster-fused mortals are the only class of human beings who all traverse the Havona circuits and find God on Paradise. To the Adjuster-fused mortal the career of universal service is wide open. What dignity of destiny and glory of attainment await every one of you! Do you fully appreciate what has been done for you? Do you comprehend the grandeur of the heights of eternal achievement which are spread out before you? — even you who now trudge on in the lowly path of life through your so-called “vale of tears”?

8. SON-FUSED MORTALS

40:8.1 (449.4) While practically all surviving mortals are fused with their Adjusters on one of the mansion worlds or immediately upon their arrival on the higher morontia spheres, there are certain cases of delayed fusion, some not experiencing this final surety of survival until they reach the last educational worlds of the universe headquarters; and a few of these mortal candidates for never-ending life utterly fail to attain identity fusion with their faithful Adjusters.

40:8.2 (449.5) Such mortals have been deemed worthy of

supraviețuire de către autoritățile de judecată, și chiar și Ajustorii lor au contribuit, prin revenirea lor din Divinington, la urcarea lor la lumile palat. Aceste ființe s-au ridicat străbătând un sistem, o constelație și lumile educative ale circuitului Salvingtonului; ele au beneficiat de „șaptezeci de ori câte șapte” prilejuri de contopire și încă n-au fost în stare să atingă unitatea cu Ajustorul lor.

Atunci când se pare că o dificultate de sincronizare împiedică contopirea cu Tatăl, se reunesc arbitrii de supraviețuire ai Fiului Creator, iar când membrii acestui tribunal de anchetă, sancționați de un reprezentant personal al Celor Îmbătrâniți de Zile, decid că nu se poate descoperi nici o vină imputabilă muritorului ascendent pentru a nu fi reușit să atingă contopirea, ei certifică aceasta în registrele universului local și transmit cum se cuvine concluziile lor Celor Îmbătrâniți de Zile. Ajustorul interior se întoarce atunci imediat pe Divinington pentru a fi confirmat de Veghetorii Personalizați. Odată ce această plecare a avut loc, muritorul morontial este imediat contopit cu un dar individualizat al spiritului Fiului Creator.

Așa cum sferile morontiale ale Nebadonului sunt împărțite cu muritori contopiți cu Spiritul, tot astfel aceste creaturi contopite cu Fiul împart serviciile Orvontonului cu frații lor contopiți cu un Ajustor, care călătoresc interior către în depărtata Insulă a Paradisului. Aceste creaturi sunt cu adevărat frații voștri și voi vă veți bucura mult de asocierea cu ei la trecerea prin lumile de instruire ale suprauniversurilor.

Muritorii contopiți cu Fiul formează un grup numeros; există mai puțin de un milion în suprauniversul Orvontonului. Ei sunt, în toate privințele, egali asociaților lor contopiți cu Ajustorul, atâta doar că aceștia din urmă au destinul de a rămâne permanent în Paradis. Ei merg frecvent în Paradis, în misiune suprauniversală, însă rareori rămân permanent acolo, căci clasa lor este limitată la suprauniversul lor nativ.

9. MURITORI CONTOPIȚI CU SPIRITUL

Muritorii ascendenți contopiți cu Spiritul nu sunt personalități ale celei de a Treia Surse; ei sunt incluși în circuitul personalității Tatălui, însă s-au contopit cu individualizările de spirit premental ale celei de a Treia Surse-Centru. O astfel de contopire cu Spiritul nu intervine niciodată pe parcursul vieții materiale; ea nu are loc decât în epoca în care muritorul se trezește în starea morontială pe lumile palat. Nu există nici o supraîmpunere în experiența contopirii; creaturile volitive sunt contopite cu Spiritul, cu Fiul sau cu Tatăl. Cele care s-au contopit cu Ajustorul, adică cu Tatăl, nu fuzionează niciodată cu Spiritul, nici cu Fiul.

Faptul că creaturile muritoare de acest tip nu sunt candidate la contopirea cu Ajustorii nu împiedică pe Ajustori să locuiască în ele pe parcursul vieții lor încarnate. Ajustorii lucrează, desigur, în mintea acestor ființe pe parcursul vieții lor materiale, însă nu se unifică niciodată pentru totdeauna cu sufletul elevilor lor. Pe parcursul acestei șederi temporare, Ajustorii clădesc aceeași contrapondere spirituală a naturii muritoare - sufletul - ca aceea pe care o clădesc pentru candidații la contopirea cu ei. Până în epoca morții fizice, munca Ajustorilor este în întregime asemănătoare funcțiunii lor

survival by the adjudicational authorities, and even their Adjusters, by returning from Divinington, have concurred in their ascension to the mansion worlds. Such beings have ascended through a system, a constellation, and through the educational worlds of the Salvington circuit; they have enjoyed the “seventy times seven” opportunities for fusion and still have been unable to attain oneness with their Adjusters.

40:8.3 (449.6) When it becomes apparent that some synchronizing difficulty is inhibiting Father fusion, the survival referees of the Creator Son are convened. And when this court of inquiry, sanctioned by a personal representative of the Ancients of Days, finally determines that the ascending mortal is not guilty of any discoverable cause for failure to attain fusion, they so certify on the records of the local universe and duly transmit this finding to the Ancients of Days. Thereupon does the indwelling Adjuster return forthwith to Divinington for confirmation by the Personalized Monitors, and upon this leave-taking the morontia mortal is immediately fused with an individualized gift of the spirit of the Creator Son.

40:8.4 (450.1) Much as the morontia spheres of Nebadon are shared with the Spirit-fused mortals, so do these Son-fused creatures share the services of Orvonton with their Adjuster-fused brethren who are journeying inward towards the far-distant Isle of Paradise. They are truly your brethren, and you will greatly enjoy their association as you pass through the training worlds of the superuniverse.

40:8.5 (450.2) Son-fused mortals are not a numerous group, there being less than one million of them in the superuniverse of Orvonton. Aside from residential destiny on Paradise they are in every way the equals of their Adjuster-fused associates. They frequently journey to Paradise on superuniverse assignment but seldom permanently reside there, being, as a class, confined to the superuniverse of their nativity.

9. SPIRIT-FUSED MORTALS

40:9.1 (450.3) Ascending Spirit-fused mortals are not Third Source personalities; they are included in the Father's personality circuit, but they have fused with individualizations of the premind spirit of the Third Source and Center. Such Spirit fusion never occurs during the span of natural life; it takes place only at the time of mortal reawakening in the morontia existence on the mansion worlds. In the fusion experience there is no overlapping; the will creature is either Spirit fused, Son fused, or Father fused. Those who are Adjuster or Father fused are never Spirit or Son fused.

40:9.2 (450.4) The fact that these types of mortal creatures are not Adjuster-fusion candidates does not prevent the Adjusters from indwelling them during the life in the flesh. Adjusters do work in the minds of such beings during the span of material life but never become everlastingly one with their pupil souls. During this temporary sojourn the Adjusters effectively build up the same spirit counterpart of mortal nature — the soul — that they do in the candidates for Adjuster fusion. Up to the time of mortal death the work of the Adjusters is wholly akin to their function in your own races, but upon

în propriile voastre rase, însă după soluția prin moarte, Ajutorii pleacă pentru totdeauna de la acești candidați la contopirea cu Spiritul. Ei merg atunci direct pe Divinington, cartier general al tuturor Veghetorilor divini, pentru a aștepta aici noile sarcini ale ordinului lor.

Când acești supraviețuitori adormiți sunt repersonalizați pe lumile palat, locul Ajutorilor plecați este luat de o individualizare a Spiritului, Divina Slujitoare, reprezentantă a Spiritului Infinit în universul local respectiv. Această infuziune a spiritului face din aceste creaturi supraviețuitoare muritori contopiți cu Spiritul. Asemenea ființe sunt egali voștri în toate privințele, în minte și în spirit, și cu adevărat contemporanii voștri, împărțind sferele morontiale și cele ale locuințelor în comun cu ordinele voastre de candidați la contopire și cu cei care vor fuziona cu Fiul.

Există, cu toate acestea, o particularitate care îi diferențiază pe muritorii contopiți cu Spiritul de frații lor ascendenți. Memoria muritoare a experienței umane pe lumile materiale de origine supraviețuiește morții trupului, deoarece Ajutorii interiori au dobândit o contrapondere spirituală, transcrierea evenimentelor vieții umane care au prezentat o semnificație spirituală. Pentru muritorii contopiți cu Spiritul nu există mecanism prin care memoria umană să poată persista. Transcrierile memoriei Ajutorilor sunt complete și intacte, însă aceste achiziții sunt proprietatea experiențială a Ajutorilor plecați; ele nu sunt la dispoziția creaturilor pe care le-au locuit ei înainte. Acestea se trezesc, deci, în sălile de reînviere ale sferelor morontiale ale Nebadonului, ca și cum ar fi fost nou create, fără a avea conștiința unei existențe anterioare.

Acești copii ai universului local sunt capabili să recupereze o mare parte a experienței lor anterioare din memoria umană, dacă aceasta le este povestită de serafimii și heruvimii asociați, precum și prin consultarea arhivelor carierei lor muritoare clasate de îngerii înregistratori. Ei pot să o facă cu o încredințare indiscutabilă deoarece, cu toate că nu își amintesc evenimentele pământești, sufletele supraviețuitoare care au o origine experiențială în viața materială și muritoare au o sensibilitate de recunoaștere experiențială reziduală la evenimentele uitate din experiența lor trecută.

Când unui muritor contopit cu Spiritul i se povestesc evenimentele uitate ale experienței sale trecute, în sufletul (identitatea) acestui supraviețuitor se produce o reacție imediată de recunoaștere experiențială, care conferă imediat evenimentului întâlnit nuanța emoțională a realității și calitatea intelectuală a faptului. Această dublă sensibilitate constituie reconstrucția, recunoașterea și validarea unei fațete uitate a experienței muritorului.

Chiar și la candidații la contopire cu Ajutorul, singurele experiențe umane care ar prezenta o valoare spirituală sunt proprietatea comună a muritorului supraviețuitor și a Ajutorului revenit și sunt deci, imediat, rememorate după supraviețuirea muritorului. În ceea ce privește evenimentele care erau lipsite de semnificație spirituală, chiar și cei contopiți cu Ajutorul trebuie să se bazeze pe atributul recunoașterii prin sensibilitate din sufletul supraviețuitor. Or, orice eveniment poate avea o valoare spirituală pentru un muritor, fără a avea nici una pentru altul. Este, deci,

mortal dissolution the Adjusters take eternal leave of these Spirit-fusion candidates and, proceeding directly to Divinington, the headquarters of all divine Monitors, there await the new assignments of their order.

40:9.3 (450.5) When such sleeping survivors are repersonalized on the mansion worlds, the place of the departed Adjuster is filled by an individualization of the spirit of the Divine Minister, the representative of the Infinite Spirit in the local universe concerned. This spirit infusion constitutes these surviving creatures Spirit-fused mortals. Such beings are in every way your equals in mind and spirit; and they are indeed your contemporaries, sharing the mansion and morontia spheres in common with your order of fusion candidates and with those who are to be Son fused.

40:9.4 (450.6) There is, however, one particular in which Spirit-fused mortals differ from their ascendant brethren: Mortal memory of human experience on the material worlds of origin survives death in the flesh because the indwelling Adjuster has acquired a spirit counterpart, or transcript, of those events of human life which were of spiritual significance. But with Spirit-fused mortals there exists no such mechanism whereby human memory may persist. The Adjuster transcripts of memory are full and intact, but these acquisitions are experiential possessions of the departed Adjusters and are not available to the creatures of their former indwelling, who therefore awaken in the resurrection halls of the morontia spheres of Nebadon as if they were newly created beings, creatures without consciousness of former existence.

40:9.5 (451.1) Such children of the local universe are enabled to repossess themselves of much of their former human memory experience through having it retold by the associated seraphim and cherubim and by consulting the records of the mortal career filed by the recording angels. This they can do with undoubted assurance because the surviving soul, of experiential origin in the material and mortal life, while having no memory of mortal events, does have a residual experiential-recognition-response to these unremembered events of past experience.

40:9.6 (451.2) When a Spirit-fused mortal is told about the events of the unremembered past experience, there is an immediate response of experiential recognition within the soul (identity) of such a survivor which instantly invests the narrated event with the emotional tinge of reality and with the intellectual quality of fact; and this dual response constitutes the reconstruction, recognition, and validation of an unremembered facet of mortal experience.

40:9.7 (451.3) Even with Adjuster-fusion candidates, only those human experiences which were of spiritual value are common possessions of the surviving mortal and the returning Adjuster and hence are immediately remembered subsequent to mortal survival. Concerning those happenings which were not of spiritual significance, even these Adjuster-fusers must depend upon the attribute of recognition-response in the surviving soul. And since any one event may have a spiritual connotation to one mortal but not to another, it becomes possible for a group of contemporary

posibil pentru un grup de ascenderi contemporani, venind de pe aceeași planetă, să pună în comun rezerva lor de evenimente reamintite de către Ajustor și să reconstituie astfel întreaga experiență pe care au făcut-o împreună, și care a avut o valoare spirituală în viața unuia dintre ei.

Noi cunoaștem destul de bine tehnicile de reconstituire a amintirilor, însă nu pricepem tehnica de recunoaștere a personalității. Personalitățile care au fost odată asociate au una pentru alta o sensibilitate cu totul independentă de operațiunile memoriei; și, cu toate acestea, memoria însăși și tehnicile ei de reconstituire sunt necesare pentru a conferi acestei sensibilități personale reciproce plenitudinea recunoașterii.

Un supraviețuitor contopit cu Spiritul poate astfel afla mult despre viața sa încarnată trecută, revizitând lumea sa de nativitate ulterior dispensației planetare în cursul căreia a trăit. Acestor copii contopiți cu Spiritul li se dă posibilitatea de a se bucura de aceste oportunități de investigare a carierei lor umane întrucât ei sunt, în general, limitați la serviciul universului local. Ei nu împărtășesc destinul vostru înalt și exaltat în Corpul de Finalitate al Paradisului; doar muritorii contopiți cu Ajustorul precum și alte ființe ascendente, special îmbrățișate, sunt reunite în rândurile celor care așteaptă aventura eternă a Deității. Muritorii contopiți cu Spiritul sunt cetățenii permanenți ai universurilor locale; ei pot aspira la destinul Paradisului, însă fără a putea să fie siguri de el. În Nebadon, căminul lor universal este al optulea grup de lumi înconjurând Salvingtonul, un cer de destinație a cărui natură și poziție seamănă mult cu cele care sunt descrise de tradițiile planetare ale Urantiei.

10. DESTINE ASCENDENTE

În general vorbind, muritorii contopiți cu Spiritul sunt cantonați într-un univers local; supraviețuitorii contopiți cu Fiul sunt îngrediți într-un supraunivers; muritorii contopiți cu Ajustorul sunt destinați să străbată universul universurilor. Spiritele care fuzionează cu muritorii urcă întotdeauna la nivelul lor de origine; aceste entități spirituale se întorc neabătut la sfera sursei lor primordiale.

Muritorii contopiți cu Spiritul aparțin universului local; ei nu se ridică, în general, dincolo de limitele domeniului lor natal, dincolo de frontierele câmpului spațial al spiritului care îi impregnează. Ascenderii contopiți cu Spiritul urcă parțial la sursa care le-a dat spiritul, pentru că, la fel cum Spiritul Adevărului al unui Fiu Creator se focalizează în Divina Slujitoare asociată, tot astfel „spiritul său de manifestare” este implementat în Spiritele Reflexive ale universurilor superioare. Aceste relații spirituale între nivelele universale locale și nivelele suprauniversale ale Dumnezeuului Septuplu sunt foarte greu de explicat, însă nu și greu de distins, deoarece ele sunt revelate în mod negreșit la copiii Spiritelor Reflexive - Vocile secorafice ale Fiilor Creatori. Ajustorul Gândirii, venind de la Tatăl din Paradis, nu se oprește niciodată până când fiul muritor nu se va afla față în față cu Dumnezeuul etern.

Variabila misterioasă în tehnica asociativă prin care o ființă muritoare nu fuzionează sau nu poate fuziona pe vecie cu Ajustorul său de Gândire interior poate părea

ascenders from the same planet to pool their store of Adjuster-remembered events and thus to reconstruct any experience which they had in common, and which was of spiritual value in the life of any one of them.

40:9.8 (451.4) While we understand such techniques of memory reconstruction fairly well, we do not grasp the technique of personality recognition. Personalities of onetime association mutually respond quite independently of the operation of memory, albeit, memory itself and the techniques of its reconstruction are necessary to invest such mutual personality response with the fullness of recognition.

40:9.9 (451.5) A Spirit-fused survivor is also able to learn much about the life he lived in the flesh by revisiting his nativity world subsequent to the planetary dispensation in which he lived. Such children of Spirit fusion are enabled to enjoy these opportunities for investigating their human careers since they are in general confined to the service of the local universe. They do not share your high and exalted destiny in the Paradise Corps of the Finality; only Adjuster-fused mortals or other especially embraced ascendant beings are mustered into the ranks of those who await the eternal Deity adventure. Spirit-fused mortals are the permanent citizens of the local universes; they may aspire to Paradise destiny, but they cannot be sure of it. In Nebadon their universe home is the eighth group of worlds encircling Salvington, a destiny-heaven of nature and location much like the one envisioned by the planetary traditions of Urantia.

10. ASCENDANT DESTINIES

40:10.1 (452.1) Spirit-fused mortals are, generally speaking, confined to a local universe; Son-fused survivors are restricted to a superuniverse; Adjuster-fused mortals are destined to penetrate the universe of universes. The spirits of mortal fusion always ascend to the level of origin; such spirit entities unfailingly return to the sphere of primal source.

40:10.2 (452.2) Spirit-fused mortals are of the local universe; they do not, ordinarily, ascend beyond the confines of their native realm, beyond the boundaries of the space range of the spirit that pervades them. Son-fused ascenders likewise rise to the source of spirit endowment, for much as the Truth Spirit of a Creator Son focalizes in the associated Divine Minister, so is his “fusion spirit” implemented in the Reflective Spirits of the higher universes. Such spirit relationship between the local and the superuniverse levels of God the Sevenfold may be difficult of explanation but not of discernment, being unmistakably revealed in those children of the Reflective Spirits — the secoraphic Voices of the Creator Sons. The Thought Adjuster, hailing from the Father on Paradise, never stops until the mortal son stands face to face with the eternal God.

40:10.3 (452.3) The mysterious variable in associative technique whereby a mortal being does not or cannot become eternally fused with the indwelling Thought

că denotă o fisură în planul de ascensiune. Fuziunile cu Fiul sau cu Spiritul, considerate superficiale, seamănă cu niște compensații ale unor eșecuri inexplicabile în anumite detalii ale planului de atingere a Paradisului. Însă orice concluzie de felul acesta este greșită. Suntem învățați că toate aceste evenimente se derulează supunându-se legilor stabilite de Conducătorii Supremi ai Universului.

Noi am analizat această problemă și ajuns la concluzia indubitabilă că trimiterea tuturor muritorilor către un destin ultim în Paradis ar fi inechitabilă pentru universurile spațio-temporale. În realitate, tribunalele Fiilor Creatori și ale Celor Îmbătrâniți de Zile ar depinde atunci în întregime de serviciile personalităților în tranzit către domeniile superioare. Și pare a fi cât se poate de just ca guvernele universurilor locale și ale suprauniversurilor să fie, fiecare în parte, prevăzute cu un grup permanent de cetățenie ascendentă, și ca funcțiunile acestor administratori să fie îmbogățite de eforturile anumitor grupuri de muritori glorificați având statut permanent și formând complementele evolutive ale abandonterilor și ale susațiilor. Or, este cu totul evident că prezentul plan de ascensiune oferă tocmai administrațiilor timpului-spațiu aceste grupe de creaturi ascendente. Noi ne-am întrebat de nenumărate ori: reprezintă oare toate acestea o parte intențională a planurilor înfinit de înțelepte ale Arhitecților Universului Principal concepute pentru a le asigura Fiilor Creatori și Celor Îmbătrâniți de Zile o populație ascendentă permanentă de ordine evolute de cetățenie care vor deveni tot mai competente să conducă treburile acestor domenii în epocile ce au să vină ale universului?

Faptul că destinele muritoare variază astfel nu dovedește în nici un fel că unul dintre ele este mai mare sau mai mic decât celălalt, ci pur și simplu că ele diferă. Ascenderii contopiți cu Ajustorul au, într-adevăr, o mare și strălucitoare carieră de finalitari, așternându-se în fața lor în eternul viitor, însă asta nu înseamnă că ei sunt preferați fraților lor ascendenți. Nu există nici un favoritism, nimic arbitrar în operațiunea selectivă a planului divin de supraviețuire a muritorilor.

În timp ce finalitarii contopiți cu Ajustorul beneficiază în mod vădit de ocazii mai ample de a servi, faptul de a atinge acest scop îi exclude automat de la șansa de a participa la lupta milenară a unui univers sau a unui supraunivers, de la epocile cele mai primitive și cele mai puțin stabile până la epocile posteroare și bine stabilite în care este atinsă o perfecțiune relativă. Finalitarii dobândesc o vastă și minunată experiență de serviciu tranzitoriu în cele șapte segmente ale marelui univers, însă ei nu dobândesc, în general, cunoașterea intimă a unui univers dat, cunoaștere care îi caracterizează chiar și acum pe veteranii Corpului de Desăvârșire a Nebadonului contopiți cu Spiritul. Aceștia beneficiază de prilejul de a asista la procesiunea ascendentă a epocilor planetare care se derulează una câte una, pe zece milioane de lumi locuite. Pe parcursul fidelelor servicii ale acestor cetățeni ai universului local, experiențele se adaugă experiențelor până când, în plenitudinea timpurilor, se coace înalta înțelepciune generată de experiența focalizată - înțelepciunea autoritară- ceea ce este în sine un factor vital pentru stabilizarea oricărui univers local.

Destinul celor contopiți cu Spiritul are paralela lui în muritorii contopiți cu Fiul care au atins statutul

Adjuster may seem to disclose a flaw in the ascension scheme; Son and Spirit fusion do, superficially, resemble compensations of unexplained failures in some detail of the Paradise-attainment plan; but all such conclusions stand in error; we are taught that all these happenings unfold in obedience to the established laws of the Supreme Universe Rulers.

40:10.4 (452.4) We have analyzed this problem and have reached the undoubted conclusion that the consignment of all mortals to an ultimate Paradise destiny would be unfair to the time-space universes inasmuch as the courts of the Creator Sons and of the Ancients of Days would then be wholly dependent on the services of those who were in transit to higher realms. And it does seem to be no more than fitting that the local and the superuniverse governments should each be provided with a permanent group of ascendant citizenship; that the functions of these administrations should be enriched by the efforts of certain groups of glorified mortals who are of permanent status, evolutionary complements of the abandonters and of the susatia. Now it is quite obvious that the present ascension scheme effectively provides the time-space administrations with just such groups of ascendant creatures; and we have many times wondered: Does all this represent an intended part of the all-wise plans of the Architects of the Master Universe designed to provide the Creator Sons and the Ancients of Days with a permanent ascendant population? with evolved orders of citizenship that will become increasingly competent to carry forward the affairs of these realms in the universe ages to come?

40:10.5 (452.5) That mortal destinies do thus vary in no wise proves that one is necessarily greater or lesser than another, merely that they differ. Adjuster-fused ascenders do indeed have a grand and glorious career as finaliters spread out before them in the eternal future, but this does not mean that they are preferred above their ascendant brethren. There is no favoritism, nothing arbitrary, in the selective operation of the divine plan of mortal survival.

40:10.6 (453.1) While the Adjuster-fused finaliters obviously enjoy the widest service opportunity of all, the attainment of this goal automatically shuts them off from the chance to participate in the agelong struggle of some one universe or superuniverse, from the earlier and less settled epochs to the later and established eras of relative perfection attainment. Finaliters acquire a marvelous and far-flung experience of transient service in all seven segments of the grand universe, but they do not ordinarily acquire that intimate knowledge of any one universe which even now characterizes the Spirit-fused veterans of the Nebadon Corps of Completion. These individuals enjoy an opportunity to witness the ascending processional of the planetary ages as they unfold one by one on ten million inhabited worlds. And in the faithful service of such local universe citizens, experience superimposes upon experience until the fullness of time ripens that high quality of wisdom which is engendered by focalized experience — *authoritative wisdom* — and this in itself is a vital factor in the settling of any local universe.

40:10.7 (453.2) As it is with the Spirit fusers, so is it with those Son-fused mortals who have achieved residential

rezidențial pe Uversa. Unele dintre aceste ființe datează din primele timpuri ale Orvontonului. Ele reprezintă un corp ce crește lent, cu o înțelepciune tot mai adânc pătrunzătoare, care își aduce contribuția prin servicii tot mai mari la bunăstarea și stabilizarea definitivă a celui de al șaptelea supraunivers.

Noi nu știm care va fi destinul acestor ordine staționare de cetățenie ale unui univers local și ale suprauniversului, însă este cu totul posibil ca în momentul în care finalitarii Paradisului vor explora frontierele în expansiune ale divinității în sistemele planetare ale primului nivel de spațiu exterior, frații lor de luptă evolutivă ascendentă contopiți cu Fiul sau cu Spiritul vor contribui într-un mod corespunzător la menținerea echilibrului experiențial al suprauniversurilor devenite perfecte. În același timp, ei vor fi gata să primească, la sosirea lui, curentul de pelerini care ar putea în acel viitor îndepărtat să se verse către Paradis, prin Orvonton și prin creațiile sale surori, ca un vast torrent, căutând spiritul, venind din galaxiile în prezent neexplorate și nelocuite ale spațiului exterior.

Deși majoritatea ființelor care fuzionează cu Spiritul servesc în permanență ca cetățeni ai universurilor locale, nu toate fac astfel. Dacă o fază a slujirii lor în universul local ar cere prezența lor în supraunivers, asupra acestor cetățeni s-ar opera transformările care să le permită să se ducă în universul superior; iar la sosirea Păzitorilor Celești, cu ordinul de a-i prezenta în fața tribunalelor Celor Îmbătrâniți de Zile, acești muritori contopiți cu Spiritul ar urca în capitala suprauniversului pentru a nu mai reveni niciodată. Ei devin atunci elevii suprauniversului, și vor servi permanent ca asistenți ai Păzitorilor Celești, în afară de un mic număr care, la rândul lor, sunt chemați în serviciul Paradisului și al Havonei.

La fel ca frații lor contopiți cu Spiritul, cei contopiți cu Fiul nu traversează Havona și nu ating Paradisul decât dacă au suferit anumite transformări modificatoare ale ființei lor. Din rațiuni bune și suficiente, aceste schimbări au fost efectuate în anumiți supraviețuitori contopiți cu Fiul, și aceste ființe ale timpului au să fie întâlnite, din timp în timp, pe cele șapte circuite ale universului central. Așa se face că un anumit număr de muritori contopiți cu Fiul sau cu Spiritul urcă efectiv în Paradis și ating efectiv un țel echivalent, în multe privințe, cu cel care îi așteaptă pe muritorii contopiți cu Tatăl.

Muritorii contopiți cu Tatăl sunt finalitari potențiali; scopul lor este de a atinge Tatăl Universal și chiar îl ating, însă în perspectiva prezentei epoci a universului, finalitarii, ca atare, nu sunt în punctul ultim al destinului lor. Ei rămân creaturi nedesăvârșite - spirite de al șaselea stadiu - deci fără activitate în domeniile evolutive ale statutului care îl precedă pe acela al luminii și al vieții.

Atunci când un finalitar muritor este îmbrățișat de Trinitate - când devine un Fiu Trinitizat, de exemplu un Puternic Mesager - acest finalitar și-a împlinit destinul, cel puțin pentru prezenta vârstă a universului. Mai exact, este posibil ca Puternicii Mesageri și tovarășii lor să nu fie spirite de al șaptelea stadiu, însă, pe lângă alte lucruri, îmbrățișarea Trinității îi înzestrează cu tot ceea ce un finalitar va atinge într-o bună zi ca spirit de al șaptelea stadiu. După ce au fost trinitizați, muritorii contopiți cu Fiul sau cu Spiritul trec prin experiența

status on Uversa. Some of these beings hail from the earliest epochs of Orvonton, and they represent a slowly accumulating body of insight-deepening wisdom which is making ever-augmenting service contributions to the welfare and eventual settlement of the seventh superuniverse.

40:10.8 (453.3) What the ultimate destiny of these stationary orders of local and of superuniverse citizenship will be we do not know, but it is quite possible that, when the Paradise finaliters are pioneering the expanding frontiers of divinity in the planetary systems of the first outer space level, their Son- and Spirit-fused brethren of the ascendant evolutionary struggle will be acceptably contributing to the maintenance of the experiential equilibrium of the perfected superuniverses while they stand ready to welcome the incoming stream of Paradise pilgrims who may, at that distant day, pour in through Orvonton and its sister creations as a vast spirit-questing torrent from these now uncharted and uninhabited galaxies of outer space.

40:10.9 (453.4) While the majority of Spirit fusers serve permanently as citizens of the local universes, all do not. If some phase of their universe ministry should require their personal presence in the superuniverse, then would such transformations of being be wrought in these citizens as would enable them to ascend to the higher universe; and upon the arrival of the Celestial Guardians with orders to present such Spirit-fused mortals at the courts of the Ancients of Days, they would so ascend, never to return. They become wards of the superuniverse, serving as assistants to the Celestial Guardians and permanently, save for those few who are in turn summoned to the service of Paradise and Havona.

40:10.10 (453.5) Like their Spirit-fused brethren, the Son fusers neither traverse Havona nor attain Paradise unless they have undergone certain modifying transformations. For good and sufficient reasons, such changes have been wrought in certain Son-fused survivors, and these beings are to be encountered ever and anon on the seven circuits of the central universe. Thus it is that certain numbers of both the Son- and the Spirit-fused mortals do actually ascend to Paradise, do attain a goal in many ways equal to that which awaits the Father-fused mortals.

40:10.11 (453.6) Father-fused mortals are potential finaliters; their destination is the Universal Father, and him they do attain, but within the purview of the present universe age, finaliters, as such, are not destiny attainers. They remain unfinished creatures — sixth-stage spirits — and hence nonactive in the evolutionary domains of prelight-and-life status.

40:10.12 (454.1) When a mortal finaliter is Trinity embraced — becomes a Trinitized Son, such as a Mighty Messenger — then has that finaliter attained destiny, at least for the present universe age. Mighty Messengers and their fellows may not in the exact sense be seventh-stage spirits, but in addition to other things the Trinity embrace endows them with everything which a finaliter will sometime achieve as a seventh-stage spirit. After Spirit-fused or Son-fused mortals are trinitized, they pass through the Paradise experience with the Adjuster-

Paradisului cu ascenderii contopiți cu Ajustorul și ei sunt atunci identici în toate chestiunile referitoare la administrarea suprauniversală. Acești Fii de Selecție sau de Desăvârșire Trinitizați sunt, cel puțin pentru moment, creaturi desăvârșite, în contrast cu finalitarii, care sunt în prezent creaturi nedesăvârșite.

În ultimă analiză, este deci mai degrabă impropriu să folosim termenii „mai mare” și „mai mic” când comparăm destinele ordinelor ascendente de filiație. Toți acești fii ai lui Dumnezeu împărtășesc paternitatea lui Dumnezeu, iar Dumnezeu îi iubește pe fiecare dintre fiii săi creați. El nu se referă la destinele ascendente sau la creaturile susceptibile să atingă aceste destine. Tatăl îi iubește pe fiecare dintre fiii săi, și această afecțiune nu este mai puțin adevărată, sfântă, divină, nelimitată, eternă și unică - o iubire revărsată numai peste acest fiu și peste acel fiu, individual, personal și exclusiv. Iar o astfel de iubire eclipsează total toate celelalte fapte. Filiația este relația supremă dintre creatură și Creator.

Ca muritori puteți acum recunoaște locul vostru în familia filiației divine, și puteți începe să simțiți obligația de a vă folosi de avantajele atât de liber acordate de planul Paradisului pentru supraviețuirea muritorilor, plan care a fost atât de înnobilit și de iluminat de experiența vieții unui Fiu de manifestare. S-au acordat toate înlesnirile și toate puterile pentru a asigura înfăptuirii voastre ultime, atingerea țelului paradisiac de perfecțiune divină.

[Prezentat de un Puternic Mesager temporar atașat statului major al lui Gabriel din Salvington.]

fused ascenders, with whom they are then identical in all matters pertaining to superuniverse administration. These Trinitized Sons of Selection or of Attainment at least for now are finished creatures, in contrast to the finaliters, who are at present unfinished creatures.

^{40:10.13 (454.2)} Thus, in the final analysis, it would be hardly proper to use the words “greater” or “lesser” in contrasting the destinies of the ascending orders of sonship. Every such son of God shares the fatherhood of God, and God loves each of his creature sons alike; he is no more a respecter of ascendant destinies than is he of the creatures who may attain such destinies. The Father loves *each* of his sons, and that affection is not less than true, holy, divine, unlimited, eternal, and unique — a love bestowed upon *this* son and upon *that* son, individually, personally, and exclusively. And such a love utterly eclipses all other facts. Sonship is the supreme relationship of the creature to the Creator.

^{40:10.14 (454.3)} As mortals you can now recognize your place in the family of divine sonship and begin to sense the obligation to avail yourselves of the advantages so freely provided in and by the Paradise plan for mortal survival, which plan has been so enhanced and illuminated by the life experience of a bestowal Son. Every facility and all power have been provided for insuring your ultimate attainment of the Paradise goal of divine perfection.

^{40:10.15 (454.4)} [Presented by a Mighty Messenger temporarily attached to the staff of Gabriel of Salvington.]

Capitolul 41. Aspecte fizice ale universului local

⇨ 040

CARTEA URANTIA

042 ⇨

PARTE II. UNIVERSUL LOCAL

CAPITOLUL 41 ASPECTE FIZICE ALE UNIVERSULUI LOCAL

Secțiuni

Introduction

1. Centrele de putere ale Nebadonului
2. Controlorii Fizici ai Sataniei
3. Asociații noștri stelari
4. Densitatea soarelui
5. Radiația solară
6. Calciul — rătăcitorul din spațiu
7. Sursele energiei solare
8. Reacții ale energiei solare
9. Stabilitatea sorilor
10. Originea lumilor locuite

PAPER 41 PHYSICAL ASPECTS OF THE LOCAL UNIVERSE

SECTIONS

Introduction

1. The Nebadon Power Centers
2. The Satania Physical Controllers
3. Our Starry Associates
4. Sun Density
5. Solar Radiation
6. Calcium — The Wanderer of Space
7. Sources of Solar Energy
8. Solar-Energy Reactions
9. Sun Stability
10. Origin of Inhabited Worlds

Introduction

FENOMENUL spațial caracteristic care distinge fiecare creație locală de celelalte este prezența Spiritului Creativ. Tot Nebadonul este cu siguranță impregnat de prezența spațială a Divinei Slujitoare a Salvingtonului, iar această prezență ia, la fel de sigur, sfârșit la frontierele exterioare ale universului nostru local. Nebadonul este spațiul impregnat de Spiritul-Mamă al universului nostru local. Ceea ce se întinde dincolo de această prezență de spirit a Spiritului-Mamă este exterior Nebadonului, fiind regiunile spațiale extra-nebadoniene ale suprauniversului Orvontonului - alte universuri locale.

Organizarea administrativă a marelui univers arată o diviziune bine împărțită între guvernele universului central, supraunivers și universurile locale. Aceste diviziuni au paralelele lor astronomice în separarea spațială a Havonei și a celor șapte suprauniversuri, însă nu există linii de demarcație fizice atât de clare încât să facă să iasă în evidență creațiile locale. Chiar și sectoarele majore și minore ale Orvontonului sunt ușor de recunoscut (pentru noi), însă nu este ușor să se identifice frontierele fizice ale universurilor locale. Aceasta ține de organizarea administrativă a creațiilor locale, conform anumitor principii creative ce guvernează segmentarea încărcăturii energetice totale a unui supraunivers, în timp ce componentele lor fizice,

INTRODUCTION

41:0.1 (455.1) THE characteristic space phenomenon which sets off each local creation from all others is the presence of the Creative Spirit. All Nebadon is certainly pervaded by the space presence of the Divine Minister of Salvington, and such presence just as certainly terminates at the outer borders of our local universe. That which is pervaded by our local universe Mother Spirit is Nebadon; that which extends beyond her space presence is outside Nebadon, being the extra-Nebadon space regions of the superuniverse of Orvonton — other local universes.

41:0.2 (455.2) While the administrative organization of the grand universe discloses a clear-cut division between the governments of the central, super-, and local universes, and while these divisions are astronomically paralleled in the space separation of Havona and the seven superuniverses, no such clear lines of physical demarcation set off the local creations. Even the major and minor sectors of Orvonton are (to us) clearly distinguishable, but it is not so easy to identify the physical boundaries of the local universes. This is because these local creations are administratively organized in accordance with certain *creative* principles governing the segmentation of the total energy charge of a superuniverse, whereas their physical components,

sferelor spațiului - sorii, insulele întunecate, planetele, etc. - își au originea în principal în nebuloase. Or, nebuloasele își fac apariția astronomică conform anumitor planuri precreative (transcendentale) ale Arhitecților Maestrului Univers.

Domeniul unui univers local poate cuprinde una sau câteva - și chiar mai multe - nebuloase și acesta este modul în care asamblarea fizică a Nebadonului provine de la progenitura stelară și planetară a nebuloasei Andronover și a altor nebuloase. Sferele Nebadonului au drept antecesorii diverse nebuloase, însă ele aveau în comun un anumit minimum de mișcare de spațiu, care a fost ajustată prin eforturile inteligente ale directorilor de putere, astfel încât să se producă prezentul nostru agregat de corpuri spațiale. Acest ansamblu călătorește dintr-o bucată pe orbitele suprauniversului.

Aceasta este alcătuirea norului local de stele al Nebadonului care circulă astăzi pe o orbită tot mai bine stabilită în jurul centrului (situat în Săgetător) sectorului minor al Orvontonului căruia îi aparține creația noastră locală.

1. CENTRELE DE PUTERE ALE NEBADONULUI

Nebuloasele spirale și de altă natură, roțile-mamă ale sferelor spațiului, sunt pornite de organizatorii de forțe Paradisiului. Când evoluția nebuloasei o face sensibilă la gravitație, ei sunt înlocuiți în funcțiile lor suprauniversale de centrele de putere și de controlorii fizici, care preiau imediat deplina responsabilitate de a dirija evoluția fizică a generațiilor următoare de resturi stelare și planetare. La sosirea Fiului nostru Creator, această supraveghere fizică a preuniversului Nebadonului a fost imediat coordonată cu planul său de organizare a universului. În interiorul domeniului acestui Fiu Paradisiac al lui Dumnezeu, Centrele Supreme de Putere și Controlorii Fizici Maestru au colaborat cu Supraveghetorii Puterii Morontiale apăruiți mai târziu și cu alte entități pentru a produce vastul complex de linii de comunicare, de circuite de energie și de canale de putere care leagă ferm multiplele corpuri spațiale ale Nebadonului într-o singură unitate administrativă integrată.

O sută de Centre Supreme de Putere de al patrulea ordin sunt atașate permanent universului nostru local. Aceste ființe primesc liniile de putere sosind din centrele ternare ale Uversei și, după ce au coborât intensitatea circuitelor și le-au modificat, le transmit prin legături centrelor de putere ale constelațiilor și sistemelor noastre. Atunci când aceste centre de putere funcționează în asociere, ele produc sistemul viu de control și de egalizare care acționează la menținerea echilibrului și la distribuția energiilor; altfel, acestea ar fi fluctuante și variabile. Cu toate acestea, centrele de putere nu se preocupă de bulversările energetice pasagere și locale, cum ar fi petele solare și perturbările electrice ale sistemului; lumina și electricitatea nu sunt energiile fundamentale ale spațiului, ci doar manifestări secundare și subsidiare.

Cele o sută centre de putere ale universului local sunt staționate pe Salvington, unde funcționează exact în centrul de energie al acestei sfere. Sferele arhitecturale cum ar fi Salvingtonul, Edentia și

the spheres of space — suns, dark islands, planets, etc. — take origin primarily from nebulae, and these make their astronomical appearance in accordance with certain *precreative* (transcendental) plans of the Architects of the Master Universe.

41:0.3 (455.3) One or more — even many — such nebulae may be encompassed within the domain of a single local universe even as Nebadon was physically assembled out of the stellar and planetary progeny of Andronover and other nebulae. The spheres of Nebadon are of diverse nebular ancestry, but they all had a certain minimum commonness of space motion which was so adjusted by the intelligent efforts of the power directors as to produce our present aggregation of space bodies, which travel along together as a contiguous unit over the orbits of the superuniverse.

41:0.4 (455.4) Such is the constitution of the local star cloud of Nebadon, which today swings in an increasingly settled orbit about the Sagittarius center of that minor sector of Orvonton to which our local creation belongs.

1. THE NEBADON POWER CENTERS

41:1.1 (455.5) The spiral and other nebulae, the mother wheels of the spheres of space, are initiated by Paradise force organizers; and following nebular evolution of gravity response, they are superseded in superuniverse function by the power centers and physical controllers, who thereupon assume full responsibility for directing the physical evolution of the ensuing generations of stellar and planetary offspring. This physical supervision of the Nebadon preuniverse was, upon the arrival of our Creator Son, immediately co-ordinated with his plan for universe organization. Within the domain of this Paradise Son of God, the Supreme Power Centers and the Master Physical Controllers collaborated with the later appearing Morontia Power Supervisors and others to produce that vast complex of communication lines, energy circuits, and power lanes which firmly bind the manifold space bodies of Nebadon into one integrated administrative unit.

41:1.2 (456.1) One hundred Supreme Power Centers of the fourth order are permanently assigned to our local universe. These beings receive the incoming lines of power from the third-order centers of Uversa and relay the down-stepped and modified circuits to the power centers of our constellations and systems. These power centers, in association, function to produce the living system of control and equalization which operates to maintain the balance and distribution of otherwise fluctuating and variable energies. Power centers are not, however, concerned with transient and local energy upheavals, such as sun spots and system electric disturbances; light and electricity are not the basic energies of space; they are secondary and subsidiary manifestations.

41:1.3 (456.2) The one hundred local universe centers are stationed on Salvington, where they function at the exact energy center of that sphere. Architectural spheres, such as Salvington, Edentia, and Jerusem, are lighted,

Jerusemul sunt iluminate, încălzite și alimentate energetic prin metode care le fac în întregime independente de sorii spațiului. Aceste sfere au fost construite - făcute la comandă - de centrele de putere și de controlorii fizici și concepute pentru a exercita o puternică influență asupra distribuției energiei. Bazându-și activitățile lor pe aceste puncte focale de control energetic, centrele de putere, prin prezența lor vie, orientează și canalizează energiile fizice ale spațiului. Și aceste circuite de energie sunt fundamentale pentru toate fenomenele fizico-materiale și morontiale spirituale.

Zece Centre Supreme de Putere de al cincilea ordin sunt afectate fiecareia dintre subdiviziunile primare ale Nebadonului, cele o sută de constelații. În a voastră, cea a Norlatiadekului, ele nu sunt instalate pe sfera-sediu, ci în centrul enormului sistem stelar care constituie nucleul fizic al constelației. Pe Edentia, există zece controlori mașinali asociați și zece frandalanki care sunt în legătură constantă și perfectă cu centrele de putere vecine.

Un singur Centru Suprem de Putere de al șaselea ordin are postul său exact în centrul de gravitație al fiecărui sistem local. În sistemul Sataniei, centrul de putere desemnat ocupă o insulă de spațiu întunecată situată în centrul astronomic al sistemului. Multe dintre aceste insule întunecate sunt imense dinamuri care mobilizează și orientează anumite energii ale spațiului, și aceste împrejurări naturale sunt eficient utilizate de Centrul de Putere al Sataniei, a cărui masă vie servește ca legătură cu centrele superioare, orientând curenții de putere mai materializată către Controlorii Fizici Principali ai planetelor evolutive ale spațiului.

2. CONTROLORII FIZICI AI SATANIEI

Controlorii Fizici Principali servesc pe lângă centre de putere din întregul mare univers, însă funcțiunile lor într-un sistem local, cum ar fi Satania, sunt mai ușor de înțeles. Satania este unul dintre cele o sută de sisteme locale care alcătuiesc organizarea administrativă a constelației Norlatiadekului. Există drept vecini imediați sistemele Sandmatia, Assuntia, Porogia, Sortoria, Rantulia și Glantonia. Sistemele Norlatiadekului sunt diferite sub multe aspecte, însă toate sunt evolutive și progresive, la fel ca Satania.

Satania însăși este compusă din mai mult de șapte mii de grupuri astronomice sau sisteme fizice, din care foarte puține au avut o origine similară celui al sistemului vostru solar. Centrul astronomic al Sataniei este o imensă insulă întunecată de spațiu care este situată, împreună cu sferile sale adiacente, nu departe de sediul guvernului sistemului.

Cu excepția prezenței centrului de putere afectat, supravegherea întregului sistem de energie fizică al Sataniei este centrată pe Jerusem. Un Controlor Fizic Principal staționează pe această sferă sediu, lucrând în coordonare cu centrul de putere al sistemului. El servește ca șef de legătură al inspectorilor de putere, avându-și sediul în Jerusem și operând în întregul sistem local.

Punerea în circuit și canalizarea energiei sunt

heated, and energized by methods which make them quite independent of the suns of space. These spheres were constructed — made to order — by the power centers and physical controllers and were designed to exert a powerful influence over energy distribution. Basing their activities on such focal points of energy control, the power centers, by their living presences, directionize and channelize the physical energies of space. And these energy circuits are basic to all physical-material and morontia-spiritual phenomena.

41:1.4 (456.3) Ten Supreme Power Centers of the fifth order are assigned to each of Nebadon's primary subdivisions, the one hundred constellations. In Norlatiadek, your constellation, they are not stationed on the headquarters sphere but are situated at the center of the enormous stellar system which constitutes the physical core of the constellation. On Edentia there are ten associated mechanical controllers and ten frandalanks who are in perfect and constant liaison with the near-by power centers.

41:1.5 (456.4) One Supreme Power Center of the sixth order is stationed at the exact gravity focus of each local system. In the system of Satania the assigned power center occupies a dark island of space located at the astronomic center of the system. Many of these dark islands are vast dynamos which mobilize and directionize certain space-energies, and these natural circumstances are effectively utilized by the Satania Power Center, whose living mass functions as a liaison with the higher centers, directing the streams of more materialized power to the Master Physical Controllers on the evolutionary planets of space.

2. THE SATANIA PHYSICAL CONTROLLERS

41:2.1 (456.5) While the Master Physical Controllers serve with the power centers throughout the grand universe, their functions in a local system, such as Satania, are more easy of comprehension. Satania is one of one hundred local systems which make up the administrative organization of the constellation of Norlatiadek, having as immediate neighbors the systems of Sandmatia, Assuntia, Porogia, Sortoria, Rantulia, and Glantonia. The Norlatiadek systems differ in many respects, but all are evolutionary and progressive, very much like Satania.

41:2.2 (457.1) Satania itself is composed of over seven thousand astronomical groups, or physical systems, few of which had an origin similar to that of your solar system. The astronomic center of Satania is an enormous dark island of space which, with its attendant spheres, is situated not far from the headquarters of the system government.

41:2.3 (457.2) Except for the presence of the assigned power center, the supervision of the entire physical-energy system of Satania is centered on Jerusem. A Master Physical Controller, stationed on this headquarters sphere, works in co-ordination with the system power center, serving as liaison chief of the power inspectors headquartered on Jerusem and functioning throughout the local system.

41:2.4 (457.3) The circuitizing and channelizing of energy is

supravegheate de cinci sute de mii de manipulatori de energie vii și inteligenți, repartizați în întreaga Satania. Prin acțiunea acestor controlori fizici, centrele de putere supraveghetoare dețin controlul complet și perfect al majorității acestor energii fundamentale ale spațiului, inclusiv emanațiile globurilor incandescente și ale sferelor întunecate încărcate de energie. Acest grup de entități vii poate mobiliza, transforma, transmuta, manipula și transmite aproape toate energiile fizice ale spațiului organizat.

Viața are o capacitate inerentă de a mobiliza și a transmuta energia universală. Voi sunteți familiarizați cu acțiunea vieții vegetale transformând energia materială a luminii în manifestările variate ale regnului vegetal. Voi cunoașteți, de asemenea, într-o oarecare măsură, metoda prin care această energie vegetală poate fi convertită în fenomene de activitate animală, însă nu știți practic nimic în ceea ce privește tehnica directorilor de putere și a controlorilor fizici care sunt înzestrați cu aptitudinea de a mobiliza, transforma, orienta și concentra multiplele energii ale spațiului.

Aceste ființe ale domeniilor energetice nu se ocupă direct de energie în calitate de factor component al creaturilor vii, și nici măcar de domeniul chimiei fiziologice. Ei se ocupă uneori de preliminariile fizice ale vieții, de elaborarea sistemelor energetice care pot servi ca vehicule fizice energiilor vii ale organismelor materiale elementare. Într-un anumit sens, controlorii fizici sunt legați de manifestările pre-vii ale energiei materiale, tot astfel cum spiritele mentale adjutante se interesează de funcțiunile pre-spirituale ale minții materiale.

Aceste ființe inteligente care controlează puterea și orientează energia trebuie să ajusteze tehnica lor pe fiecare sferă, în funcție de constituția și de arhitectura fizice ale acestei planete. Ei utilizează, fără greșală, calculele și deducțiile statelor lor majore respective, de fizicieni și alți consilieri tehnici, referitoare la influența locală a sorilor foarte calzi și a altor tipuri de stele supraactivate. Ei trebuie să țină cont și de enormii giganți reci și întunecați ai spațiului și de ținuturile noroase de praf stelar; toate aceste elemente materiale joacă un rol în problemele practice ale manipulării energiei.

Controlorii Fizici Principali au responsabilitatea de a supraveghea energia-putere în lumile evolutive locuite, însă nu sunt răspunzători de toate reglementările de energie pe Urantia. Există nenumărate cauze care generează aceste perturbații, din care unele ies din domeniul și controlul conservatorilor fizici. Urantia se găsește pe traiectul unor energii formidabile; este o mică planetă în circuitul unor mase colosale, iar controlorii locali folosesc uneori un număr enorm de membri din ordinul lor pentru a echilibra aceste linii de energie. Ei reușesc foarte bine să facă acest lucru cu circuitele fizice ale Sataniei, însă încearcă dificultăți în izolarea planetei de puternicii curenți ai Norlatiadekului.

3. ASOCIAȚII NOȘTRI STELARI

Mai mult de două mii de sori scânteietori deversează lumină și energie în Satania, iar propriul

supervised by the five hundred thousand living and intelligent energy manipulators scattered throughout Satania. Through the action of such physical controllers the supervising power centers are in complete and perfect control of a majority of the basic energies of space, including the emanations of highly heated orbs and the dark energy-charged spheres. This group of living entities can mobilize, transform, transmute, manipulate, and transmit nearly all of the physical energies of organized space.

41:2.5 (457.4) Life has inherent capacity for the mobilization and transmutation of universal energy. You are familiar with the action of vegetable life in transforming the material energy of light into the varied manifestations of the vegetable kingdom. You also know something of the method whereby this vegetative energy can be converted into the phenomena of animal activities, but you know practically nothing of the technique of the power directors and the physical controllers, who are endowed with ability to mobilize, transform, directionize, and concentrate the manifold energies of space.

41:2.6 (457.5) These beings of the energy realms do not directly concern themselves with energy as a component factor of living creatures, not even with the domain of physiological chemistry. They are sometimes concerned with the physical preliminaries of life, with the elaboration of those energy systems which may serve as the physical vehicles for the living energies of elementary material organisms. In a way the physical controllers are related to the preliving manifestations of material energy as the adjutant mind-spirits are concerned with the prespiritual functions of material mind.

41:2.7 (457.6) These intelligent creatures of power control and energy direction must adjust their technique on each sphere in accordance with the physical constitution and architecture of that planet. They unflinchingly utilize the calculations and deductions of their respective staffs of physicists and other technical advisers regarding the local influence of highly heated suns and other types of supercharged stars. Even the enormous cold and dark giants of space and the swarming clouds of star dust must be reckoned with; all of these material things are concerned in the practical problems of energy manipulation.

41:2.8 (457.7) The power-energy supervision of the evolutionary inhabited worlds is the responsibility of the Master Physical Controllers, but these beings are not responsible for all energy misbehavior on Urantia. There are a number of reasons for such disturbances, some of which are beyond the domain and control of the physical custodians. Urantia is in the lines of tremendous energies, a small planet in the circuit of enormous masses, and the local controllers sometimes employ enormous numbers of their order in an effort to equalize these lines of energy. They do fairly well with regard to the physical circuits of Satania but have trouble insulating against the powerful Norlatiadek currents.

3. OUR STARRY ASSOCIATES

41:3.1 (458.1) There are upward of two thousand brilliant suns pouring forth light and energy in Satania, and your

vostru soare este un glob încins mediu. Printre cei treizeci de sori aflați cel mai aproape de voi, doar trei sunt mai strălucitori. Directorii de Putere ai Universului declanșează curenți specializați de energie care se deplasează între stelele individuale și sistemele lor respective. Aceste furnale solare, precum și giganții întunecați ai spațiului, servesc drept legături pentru centrele de putere și pentru controlorii fizici pentru a concentra și orienta în mod eficient circuitele de energie ale creațiilor materiale.

Sorii Nebadonului nu diferă de cei ai altor universuri. Componenta materială a tuturor sorilor, a insulelor întunecate, a planetelor, a sateliților, și chiar și a meteorilor, este absolut identică. Diametrul mediu al sorilor este de aproximativ un milion șase sute de mii de kilometri; acela al globului vostru solar este puțin inferior. Cea mai mare stea a universului, norul stelar al Antaresului, are de patru sute cincizeci de ori diametrul soarelui vostru, și de șaiszeci de milioane de ori volumul său. Însă este suficient loc pentru a găzdui toți acești sori enormi. Prin comparație, ei au la fel de mult spațiu ca o duzină de portocale circulând în interiorul Urantiei, dacă planeta ar fi goală.

Când o roată-mamă nebuloasă proiectează sori prea mari, aceștia nu întârzie să se fracționeze sau să formeze stele duble. La origine, toți sorii sunt pur gazoși, cu toate că ei pot exista pasager, mai târziu, în stare semilichidă. Atunci când soarele vostru a atins această stare semilichidă de presiune supergazoasă, el nu era destul de mare pentru a se scinda la ecuator, acesta fiind unul dintre modurile de formare al stelelor duble.

Când sferile înflăcărâte au mai puțin din a zecea parte a mărimii soarelui vostru, ele se contractă, se condensează, și se răcesc rapid. Când sorii au mai mult de treizeci de ori mărime sa, sau mai degrabă de treizeci de ori conținutul său global de materiale efective, acești sori se scindează prompt în două corpuri separate, care pot fie să devină centrii unor noi sisteme, fie să rămână prizonierii câmpului lor de gravitație reciprocă și să se învârtă în jurul unui centru comun, conform unui tip de stele duble.

Cea mai recentă din exploziile cosmice majore ale Orvontonului a fost extraordinara explozie a unei stele duble a cărei lumină a atins Urantia în 1572. Conflagrația a fost atât de intensă încât explozia a fost clar vizibilă în plină zi.

Stele nu sunt toate solide, însă numeroase stele mai vechi sunt. Unele dintre stelele roșii, care proiectează lumini slabe, au dobândit în centrul enormelor lor mase o densitate pe care am putea-o exprima spunând că, dacă un centimetru cub ar fi transpus pe Urantia, ar cântări o sută șaiszeci și șase de kilograme. Presiunea colosală, însoțită de pierderi de energie circulantă, a avut drept rezultat restrângerea, tot mai mult, a orbitelor unităților materiale de bază, până a le face să se apropie acum de starea de condensare electronică. Acest proces de răcire și contracție poate să urmeze până în punctul critic limită de explozie a condensării ultimatonice.

Cea mai mare parte a sorilor giganți sunt relativ tineri; cea mai mare parte a stelelor pitice sunt vechi, însă nu toate. Piticele rezultând din coliziuni pot fi foarte tinere și pot străluci cu o intensă lumină albă, fără a fi

own sun is an average blazing orb. Of the thirty suns nearest yours, only three are brighter. The Universe Power Directors initiate the specialized currents of energy which play between the individual stars and their respective systems. These solar furnaces, together with the dark giants of space, serve the power centers and physical controllers as way stations for the effective concentrating and directionizing of the energy circuits of the material creations.

41:3.2 (458.2) The suns of Nebadon are not unlike those of other universes. The material composition of all suns, dark islands, planets, and satellites, even meteors, is quite identical. These suns have an average diameter of about one million miles, that of your own solar orb being slightly less. The largest star in the universe, the stellar cloud Antares, is four hundred and fifty times the diameter of your sun and is sixty million times its volume. But there is abundant space to accommodate all of these enormous suns. They have just as much comparative elbow room in space as one dozen oranges would have if they were circulating about throughout the interior of Urantia, and were the planet a hollow globe.

41:3.3 (458.3) When suns that are too large are thrown off a nebular mother wheel, they soon break up or form double stars. All suns are originally truly gaseous, though they may later transiently exist in a semiliquid state. When your sun attained this quasi-liquid state of supergas pressure, it was not sufficiently large to split equatorially, this being one type of double star formation.

41:3.4 (458.4) When less than one tenth the size of your sun, these fiery spheres rapidly contract, condense, and cool. When upwards of thirty times its size — rather thirty times the gross content of actual material — suns readily split into two separate bodies, either becoming the centers of new systems or else remaining in each other's gravity grasp and revolving about a common center as one type of double star.

41:3.5 (458.5) The most recent of the major cosmic eruptions in Orvonton was the extraordinary double star explosion, the light of which reached Urantia in A.D. 1572. This conflagration was so intense that the explosion was clearly visible in broad daylight.

41:3.6 (458.6) Not all stars are solid, but many of the older ones are. Some of the reddish, faintly glimmering stars have acquired a density at the center of their enormous masses which would be expressed by saying that one cubic inch of such a star, if on Urantia, would weigh six thousand pounds. The enormous pressure, accompanied by loss of heat and circulating energy, has resulted in bringing the orbits of the basic material units closer and closer together until they now closely approach the status of electronic condensation. This process of cooling and contraction may continue to the limiting and critical explosion point of ultimatonic condensation.

41:3.7 (459.1) Most of the giant suns are relatively young; most of the dwarf stars are old, but not all. The collisional dwarfs may be very young and may glow with an intense white light, never having known an initial red

cunoscut niciodată stadiul roșu inițial al strălucirii tinereții. Sorii foarte tineri și sorii foarte bătrâni strălucesc de obicei cu o lumină roșie. Tenta portocalie indică o tinerețe relativă sau apropierea de bătrânețe, însă strălucitoarea lumină albă este semnul unei vieți adulte, robuste și îndelungate.

Sorii adolescenți nu trec toți, cel puțin în mod vizibil, prin stadiul de pulsații, însă privind în spațiu putem observa numeroase stele destul de tinere, ale căror gigantice puseuri respiratorii cer două până la șapte zile pentru a-și completa ciclul. Propriul nostru soare poartă încă vestigii în descreștere ale puternicelor umflări din perioada tinereții lui, însă perioada de pulsație primitivă de trei zile și jumătate s-a mărit, pentru a deveni prezentul ciclu de unsprezece ani și jumătate de pete solare.

Stelele variabile au numeroase origini. La anumite stele duble, mareele cauzate de rapidele schimbări de distanță dintre cele două corpuri care se învârtesc pe orbitele lor, prilejuiesc, de asemenea, fluctuații periodice de lumină. Aceste variații de gravitație produc flăcări regulate și recurente, la fel cum captarea meteoritilor produce, prin adăugarea materiei energetice la suprafață, o strălucire relativ bruscă, a cărei lumină se atenuează rapid și lasă soarele să își reia strălucirea sa normală. Se întâmplă ca un soare să capteze un curent de meteoriti într-o linie de opoziție gravitațională slabă, și coliziuni ocazionale cauzează flambările stelare, însă majoritatea acestor fenomene sunt datorate în întregime unor fluctuații interne.

Într-un grup de stele variabile, perioada de fluctuație a luminii depinde direct de luminozitate. Cunoașterea acestui fapt permite astronomilor să utilizeze acești sori ca faruri universale sau puncte de măsură precise pentru a explora mai bine îngrămădirea de stele îndepărtate. Prin această tehnică, este posibil să se măsoare distanțe stelare, cu o mare exactitate, până la mai mult de un milion de ani-lumină distanță. Metode mai bune pentru a măsura spațiul și o tehnică ameliorată a telescoapelor vă vor permite într-o bună zi să decelați mai complet cele zece mari diviziuni ale suprauniversului Orvontonului; veți recunoaște cel puțin opt dintre aceste imense sectoare ca fiind enorme îngrămădiri de stele destul de simetrice.

4. DENSITATEA SOARELUI

Masa soarelui nostru este ceva mai mare decât o estimează fizicienii voștri, care o evaluează la aproximativ la o mie opt sute de cvadrilioane de tone ($1,8 \times 10^{27}$). Densitatea sa actuală este aproape o dată și jumătate aceea a apei, și se situează la jumătatea drumului dintre cea a sorilor cei mai denși și a stelelor celor mai diluate. Însă soarele nostru nu este nici lichid, nici solid. El este gazos, și acest lucru este adevărat, în ciuda dificultății de a explica cum materia gazoasă poate atinge această densitate, și chiar densități mult mai înalte.

Stările gazoasă, lichidă și solidă sunt dependente de relațiile atomico-moleculare, însă densitatea este o relație dintre spațiu și masă. Densitatea variază direct cu cantitatea de masă în spațiu, și invers cu cantitatea de spațiu în masă, de spațiu dintre nucleele centrale ale materiei și particulele care se învârt în jurul acestor

stage of youthful shining. Both very young and very old suns usually shine with a reddish glow. The yellow tinge indicates moderate youth or approaching old age, but the brilliant white light signifies robust and extended adult life.

^{41:3.8 (459.2)} While all adolescent suns do not pass through a pulsating stage, at least not visibly, when looking out into space you may observe many of these younger stars whose gigantic respiratory heaves require from two to seven days to complete a cycle. Your own sun still carries a diminishing legacy of the mighty upswellings of its younger days, but the period has lengthened from the former three and one-half day pulsations to the present eleven and one-half year sunspot cycles.

^{41:3.9 (459.3)} Stellar variables have numerous origins. In some double stars the tides caused by rapidly changing distances as the two bodies swing around their orbits also occasion periodic fluctuations of light. These gravity variations produce regular and recurrent flares, just as the capture of meteors by the accretion of energy-material at the surface would result in a comparatively sudden flash of light which would speedily recede to normal brightness for that sun. Sometimes a sun will capture a stream of meteors in a line of lessened gravity opposition, and occasionally collisions cause stellar flare-ups, but the majority of such phenomena are wholly due to internal fluctuations.

^{41:3.10 (459.4)} In one group of variable stars the period of light fluctuation is directly dependent on luminosity, and knowledge of this fact enables astronomers to utilize such suns as universe lighthouses or accurate measuring points for the further exploration of distant star clusters. By this technique it is possible to measure stellar distances most precisely up to more than one million light-years. Better methods of space measurement and improved telescopic technique will sometime more fully disclose the ten grand divisions of the superuniverse of Orvonton; you will at least recognize eight of these immense sectors as enormous and fairly symmetrical star clusters.

4. SUN DENSITY

^{41:4.1 (459.5)} The mass of your sun is slightly greater than the estimate of your physicists, who have reckoned it as about two octillion (2×10^{27}) tons. It now exists about halfway between the most dense and the most diffuse stars, having about one and one-half times the density of water. But your sun is neither a liquid nor a solid — it is gaseous — and this is true notwithstanding the difficulty of explaining how gaseous matter can attain this and even much greater densities.

^{41:4.2 (459.6)} Gaseous, liquid, and solid states are matters of atomic-molecular relationships, but density is a relationship of space and mass. Density varies directly with the quantity of mass in space and inversely with the amount of space in mass, the space between the central cores of matter and the particles which whirl

centri și, de asemenea, de spațiu în interiorul acestor particule materiale.

Stelele care se răcesc pot fi, în același timp, gazoase din punct de vedere fizic și extraordinar de dense. Voi nu cunoașteți foarte bine supergazele solare, însă acestea, precum și forme neobișnuite de materie, explică cum sorii, chiar și cei nesolizi, pot atinge densități egale celei a fierului - aproape densitatea Urantie - și, în același timp, să se găsească într-o stare gazoasă supraîncălzită și să continue să funcționeze ca sori. În aceste supergaze dense, atomii sunt extrem de mici, și conțin puțini electroni. Acești sori au pierdut astfel, într-o mare măsură, rezervele lor de energie ultimatică liberă.

Unul dintre sorii foarte apropiați de voi, care și-a început viața cu o masă aproape egală celei a voastre, s-a menținut contractat până nu a mai avut decât mărimea Urantie, și a atins o densitate de patruzeci de mii de ori superioară celei a soarelui vostru. Greutatea acestui solid gazos cald-rece este de aproximativ cincizeci și cinci de kilograme pe centimetru cub, iar acest soare strălucește încă de o slabă luminozitate roșie, ultima strălucire senilă a unui monarh de lumină muribund.

Cu toate acestea, cea mai mare parte a sorilor nu sunt atât de denși. Unul dintre vecinii voștri apropiați are o densitate exact egală celei a atmosferei voastre la nivelul mării. Dacă ați fi în interiorul acestui soare, nu ați putea să distingeți nimic, iar dacă temperatura ar permite, ați putea penetra majoritatea sorilor care strălucesc pe bolta cerească nocturnă, fără a observa mai multă materie decât percepeți voi în aerul camerelor voastre pământești de fiecare zi.

Soarele masiv al Veluntiei, unul dintre cei mai mari ai Orvontonului, este de o mie de ori mai puțin dens decât atmosfera Urantie. În cazul în care compoziția sa ar fi asemănătoare celei a atmosferei voastre, și dacă nu ar fi supraîncălzit, el ar reprezenta un astfel de vid, încât ființele umane s-ar sufoca acolo imediat.

Un alt gigant al Orvontonului are acum o temperatură periferică de ordinul a o mie șase sute cincizeci de grade. Diametrul său depășește patru sute optzeci de milioane de kilometri, ceea ce oferă din plin loc pentru a găzdui soarele vostru și orbita actuală a pământului. Cu toate acestea, în ciuda volumului său enorm, de patruzeci de milioane de ori superior celui al soarelui vostru, masa sa nu este decât, aproximativ, de treizeci de ori mai mare. Acești imenși sori au o margine în continuă extindere care aproape că ajunge de la unul până la celălalt.

5. RADIAȚIA SOLARĂ

Sorii spațiului nu sunt foarte denși, și acest fapt este dovedit de curenții continui de energie-lumină care scapă de acolo. O densitate mai elevată ar reține lumina prin opacitate, până când presiunea energiei luminoase ar atinge punctul de explozie. Trebuie ca presiunea luminii sau a gazului să fie formidabilă în interiorul unui soare pentru a-l duce să emită curenți de energie capabili să străbată spațiul de milioane și milioane de kilometri și să aducă energie, lumină și căldură planetelor îndepărtate. O crustă de cinci metri profunzime și de densitatea Urantie ar fi suficientă

around these centers as well as the space within such material particles.

41:4.3 (459.7) Cooling stars can be physically gaseous and tremendously dense at the same time. You are not familiar with the solar *supergases*, but these and other unusual forms of matter explain how even nonsolid suns can attain a density equal to iron — about the same as Urantia — and yet be in a highly heated gaseous state and continue to function as suns. The atoms in these dense supergases are exceptionally small; they contain few electrons. Such suns have also largely lost their free ultimatic stores of energy.

41:4.4 (460.1) One of your near-by suns, which started life with about the same mass as yours, has now contracted almost to the size of Urantia, having become forty thousand times as dense as your sun. The weight of this hot-cold gaseous-solid is about one ton per cubic inch. And still this sun shines with a faint reddish glow, the senile glimmer of a dying monarch of light.

41:4.5 (460.2) Most of the suns, however, are not so dense. One of your nearer neighbors has a density exactly equal to that of your atmosphere at sea level. If you were in the interior of this sun, you would be unable to discern anything. And temperature permitting, you could penetrate the majority of the suns which twinkle in the night sky and notice no more matter than you perceive in the air of your earthly living rooms.

41:4.6 (460.3) The massive sun of Veluntia, one of the largest in Orvonton, has a density only one one-thousandth that of Urantia's atmosphere. Were it in composition similar to your atmosphere and not superheated, it would be such a vacuum that human beings would speedily suffocate if they were in or on it.

41:4.7 (460.4) Another of the Orvonton giants now has a surface temperature a trifle under three thousand degrees. Its diameter is over three hundred million miles — ample room to accommodate your sun and the present orbit of the earth. And yet, for all this enormous size, over forty million times that of your sun, its mass is only about thirty times greater. These enormous suns have an extending fringe that reaches almost from one to the other.

5. SOLAR RADIATION

41:5.1 (460.5) That the suns of space are not very dense is proved by the steady streams of escaping light-energies. Too great a density would retain light by opacity until the light-energy pressure reached the explosion point. There is a tremendous light or gas pressure within a sun to cause it to shoot forth such a stream of energy as to penetrate space for millions upon millions of miles to energize, light, and heat the distant planets. Fifteen feet of surface of the density of Urantia would effectually prevent the escape of all X rays and light-energies from a sun until the rising

pentru a împiedica emisia de către un soare a tuturor razelor X și a tuturor energiilor luminoase, până când dezmembrările atomice ar acumula energii, ridicând presiunea internă până în punctul în care ea ar triumfa asupra gravitației printr-o formidabilă explozie către exterior.

În prezența gazelor propulsive, și atunci când ea este limitată la înalte temperaturi prin înfundări opace, lumina este puternic explozivă. Lumina există în mod real. După modul în care evaluați energia și puterea pe lumea voastră, lumina solară ar fi economică la două milioane de dolari kilogramul.

Interiorul soarelui vostru este un imens generator de raze X. Sorii sunt întreținuți din interior prin bombardamentul neîncetat al acestor puternice emanații.

Sunt necesari mai mult de o jumătate de milion de ani unui electron stimulat de razele X pentru a-și străbate drumul său de la centrul unui soare mediu până la suprafața sa. El va porni în aventura sa spațială, poate pentru a încălzi o planetă locuită sau poate pentru a fi captat de un meteor sau a participa la nașterea unui atom sau pentru a fi atras de o insulă întunecată a spațiului puternic încărcată sau pentru a-și termina zborul său printr-o plonjare finală pe suprafața unui soare asemănător celui de pe care a plecat.

Razele X din interiorul unui soare încarcă electroni puternic încălziți și agitați cu energie suficientă pentru a-i trimite în spațiu, dincolo de mulțimea influențelor îngrăditoare ale materiei interpușe, și până la sferele distante ale sistemelor îndepărtate, în ciuda atracțiilor gravitaționale divergente. Marea energie cinetică necesară pentru a scăpa de controlul gravitației unui soare este suficientă pentru a asigura că raza soarelui va călători fără a-și pierde viteza, până când va întâlni mase mari de materie. Atunci, ea va fi rapid transformată în căldură, cu eliberarea altor energii.

Fie ca lumină, fie sub alte forme, energia se mișcă în linie dreaptă, în zborul său spațial. Particulele actuale, existând material, traversează spațiul ca un glonț. Ele se deplasează în linie dreaptă, neîntreruptă, sau în procesiune, cel puțin atunci când nu sunt influențate de forțe superioare; dealtfel, ele se supun întotdeauna atracției gravitaționale liniare, inerente maselor materiale și prezenței gravitației circulare a Insulei Paradisului.

Energia solară poate părea a se propaga în unde, însă acest fapt este datorat acțiunii coexistente a diverselor influențe. Orice formă înzestrată cu energie organizată se deplasează în linie dreaptă, și nu în valuri. Prezența unei a doua sau a treia forme de energii-forță poate face ca respectivul curent observat să pară a călători în formațiuni ondulatorii, tot astfel cum într-o furtună orbitoare, însoțită de vânturi violente, ploaia ar părea uneori să cadă în snopi sau să coboare în valuri. Picăturile cad, totuși, în procesiune neîntreruptă de linii drepte, însă acțiunea vântului dă aparența vizibilă a cortinelor de ploaie și a valurilor de picături.

Acțiunea anumitor energii secundare și a altor energii nedescoperite, prezente în regiunile spațiale ale universului vostru local, este astfel încât emanațiile de lumină solară par a produce fenomene ondulatorii, și a fi decupate în porțiuni infinitesimale, de o lungime și de o

internal pressure of accumulating energies resulting from atomic dismemberment overcame gravity with a tremendous outward explosion.

41:5.2 (460.6) Light, in the presence of the propulsive gases, is highly explosive when confined at high temperatures by opaque retaining walls. Light is real. As you value energy and power on your world, sunlight would be economical at a million dollars a pound.

41:5.3 (460.7) The interior of your sun is a vast X-ray generator. The suns are supported from within by the incessant bombardment of these mighty emanations.

41:5.4 (460.8) It requires more than one-half million years for an X-ray-stimulated electron to work its way from the very center of an average sun up to the solar surface, whence it starts out on its space adventure, maybe to warm an inhabited planet, to be captured by a meteor, to participate in the birth of an atom, to be attracted by a highly charged dark island of space, or to find its space flight terminated by a final plunge into the surface of a sun similar to the one of its origin.

41:5.5 (461.1) The X rays of a sun's interior charge the highly heated and agitated electrons with sufficient energy to carry them out through space, past the hosts of detaining influences of intervening matter and, in spite of divergent gravity attractions, on to the distant spheres of the remote systems. The great energy of velocity required to escape the gravity clutch of a sun is sufficient to insure that the sunbeam will travel on with unabated velocity until it encounters considerable masses of matter; whereupon it is quickly transformed into heat with the liberation of other energies.

41:5.6 (461.2) Energy, whether as light or in other forms, in its flight through space moves straight forward. The actual particles of material existence traverse space like a fusillade. They go in a straight and unbroken line or procession except as they are acted on by superior forces, and except as they ever obey the linear-gravity pull inherent in material mass and the circular-gravity presence of the Isle of Paradise.

41:5.7 (461.3) Solar energy may seem to be propelled in waves, but that is due to the action of coexistent and diverse influences. A given form of organized energy does not proceed in waves but in direct lines. The presence of a second or a third form of force-energy may cause the stream under observation to *appear* to travel in wavy formation, just as, in a blinding rainstorm accompanied by a heavy wind, the water sometimes appears to fall in sheets or to descend in waves. The raindrops are coming down in a direct line of unbroken procession, but the action of the wind is such as to give the visible appearance of sheets of water and waves of raindrops.

41:5.8 (461.4) The action of certain secondary and other undiscovered energies present in the space regions of your local universe is such that solar-light emanations appear to execute certain wavy phenomena as well as to be chopped up into infinitesimal portions of definite

greutate determinată. Și, dintr-un punct de vedere practic, acest lucru se petrece în realitate. Voi nu puteți deloc să sperați să ajungeți la o înțelegere mai bună a comportamentului luminii înainte de epoca în care veți fi dobândit un concept clar al interacțiunii și al relațiilor dintre diversele forțe spațiale și energii solare operând în regiunile spațiului Nebadonului. Confuzia voastră prezentă este, de asemenea, cauzată de faptul că nu pricepeți decât incomplet această problemă, care implică activitățile interasociate ale controlului personal și impersonal al universului principal - prezențele, înfăptuirile și coordonarea Autorului Comun și a Absolutului Necalificat.

6. CALCIUL — RĂȚĂCITORUL DIN SPAȚIU

Descifrând fenomenele spectrale, trebuie să ne amintim că spațiul nu este vid și că, traversându-l, lumina este uneori ușor modificată de diversele forme de energie și de materie care circulă în întregul spațiu organizat. Anumite raze, indicând materii necunoscute care apar în spectrul soarelui vostru, sunt datorate unor modificări de elemente binecunoscute, care plutesc în spațiu sub formă de fulgere, victime atomice ale unor întâlniri violente, pe parcursul luptei elementelor solare. Spațiul este plin de aceste epave rățăcitoare și, în special, de sodiu și de calciu.

Calciul este, de fapt, principalul element al impregnării de către materie a întregului spațiu al Orvontonului. Suprauniversul nostru întreg este presărat cu piatră fin pulverizată. Piatra este, literalmente, materialul de construcție fundamental pentru planetele și sferile spațiului. Norul cosmic, marea manta a spațiului, este compus, în mare parte, din atomi de calciu modificați. Atomul de piatră este unul dintre elementele cele mai răspândite și cele mai tenace. Nu numai că el suportă ionizarea solară, sciziunea, însă el persistă ca identitate asociabilă chiar după ce a fost bombardat de razele X distrugătoare și uzat de înalte temperaturi solare. Calciul posedă o individualitate și o longevitate superioare celei aparținând tuturor formelor mai obișnuite de materie.

După cum au presupus fizicienii voștri, aceste reziduuri mutilate de calciu solar încălesc literalmente razele de lumină pe distanțe variate, ceea ce facilitează mult răspândirea lor în spațiu. Cu anumite modificări, atomul de sodiu este, de asemenea, capabil de locomoție de către lumină și energie. Realizarea calciului este cu atât mai remarcabilă cu cât masa acestui element este aproape dublă celei a sodiului. Impregnarea spațiului local de către calciu este datorată faptului că el scapă sub formă modificată din fotosfera solară încălescând, literalmente, razele de soare emise. În ciuda greutății sale relative, deoarece el conține douăzeci de electroni în rotație, calciul este cel care, printre toate elementele solare, reușește cel mai bine să scape din interiorul soarelui către domeniile spațiului. Aceasta explică de ce există pe soare un strat de calciu, o crustă de piatră gazoasă, groasă de zece mii de kilometri, cu toate că nouăsprezece elemente mai ușoare și numeroase alte elemente mai grele se găsesc dedesubt.

La temperaturi solare, calciul este un element activ și flexibil. Acest atom de piatră are doi electroni agili flotând pe cele două circuite electronice exterioare, care

length and weight. And, practically considered, that is exactly what happens. You can hardly hope to arrive at a better understanding of the behavior of light until such a time as you acquire a clearer concept of the interaction and interrelationship of the various space-forces and solar energies operating in the space regions of Nebadon. Your present confusion is also due to your incomplete grasp of this problem as it involves the interassociated activities of the personal and nonpersonal control of the master universe — the presences, the performances, and the co-ordination of the Conjoint Actor and the Unqualified Absolute.

6. CALCIUM — THE WANDERER OF SPACE

41:6.1 (461.5) In deciphering spectral phenomena, it should be remembered that space is not empty; that light, in traversing space, is sometimes slightly modified by the various forms of energy and matter which circulate in all organized space. Some of the lines indicating unknown matter which appear in the spectra of your sun are due to modifications of well-known elements which are floating throughout space in shattered form, the atomic casualties of the fierce encounters of the solar elemental battles. Space is pervaded by these wandering derelicts, especially sodium and calcium.

41:6.2 (461.6) Calcium is, in fact, the chief element of the matter-permeation of space throughout Orvonton. Our whole superuniverse is sprinkled with minutely pulverized stone. Stone is literally the basic building matter for the planets and spheres of space. The cosmic cloud, the great space blanket, consists for the most part of the modified atoms of calcium. The stone atom is one of the most prevalent and persistent of the elements. It not only endures solar ionization — splitting — but persists in an associative identity even after it has been battered by the destructive X rays and shattered by the high solar temperatures. Calcium possesses an individuality and a longevity excelling all of the more common forms of matter.

41:6.3 (462.1) As your physicists have suspected, these mutilated remnants of solar calcium literally ride the light beams for varied distances, and thus their widespread dissemination throughout space is tremendously facilitated. The sodium atom, under certain modifications, is also capable of light and energy locomotion. The calcium feat is all the more remarkable since this element has almost twice the mass of sodium. Local space-permeation by calcium is due to the fact that it escapes from the solar photosphere, in modified form, by literally riding the outgoing sunbeams. Of all the solar elements, calcium, notwithstanding its comparative bulk — containing as it does twenty revolving electrons — is the most successful in escaping from the solar interior to the realms of space. This explains why there is a calcium layer, a gaseous stone surface, on the sun six thousand miles thick; and this despite the fact that nineteen lighter elements, and numerous heavier ones, are underneath.

41:6.4 (462.2) Calcium is an active and versatile element at solar temperatures. The stone atom has two agile and loosely attached electrons in the two outer electronic

sunt foarte apropiate unul de altul. În lupta atomică, el pierde de la primele începuturi electronul său exterior, după care începe să jongleze magistral cu al nouăsprezecelea electron, între al nouăsprezecelea și al douăzeciulea circuit de revoluție electronică. Mai mult de douăzeci și cinci de mii de ori pe secundă, el proiectează acest al nouăsprezecelea electron într-o mișcare de dute-vino între propria sa orbită și cea a însoțitorului său pierdut. Acesta este modul în care un atom de piatră mutilat poate sfida parțial gravitația și reuși să încalce curenții emergenți de lumină și de energie, razele de soare, către libertate și aventură. Acest atom de calciu pleacă în ritmuri sacadate, alternate, de propulsie înainte, agățând și eliberând raza de soare de aproximativ douăzeci și cinci de mii de ori pe secundă. Și de aceea piatra este principalul component al lumilor spațiului. Calciul este cel mai expert în a scăpa din închisoarea solare.

Agilitatea acestui electron acrobatic al calciului este indicată de faptul că, odată proiectat pe a douăzecea orbită de forțele solare de temperatură și de razele X, nu mai rămâne decât o milionime de secundă, însă înainte ca puterea electro-gravitațională a nucleului atomic să îl aducă pe vechea sa orbită cu numărul nouăsprezece, el a făcut un milion de tururi în jurul centrului atomic.

Soarele vostru s-a eliberat de o imensă cantitate din calciul său. El a pierdut mase colosale în epoca erupțiilor convulsive legate de formarea sistemului solar. O mare parte calculului care a rămas se găsește acum în crusta exterioră a soarelui.

Nu trebuie să uităm că analiza spectrală nu decelează decât componentele de la suprafața soarelui. De exemplu, spectrele solare conțin numeroase raze de fier, fără ca fierul să fie principalul element al soarelui. Acest fenomen se datorează aproape în întregime prezentei temperaturi a suprafeței soarelui. Această temperatură, puțin inferioară celei de 3.300 grade este foarte favorabilă înregistrării spectrului fierului.

7. SURSELE ENERGIEI SOLARE

Temperatura internă a numeroși sori, și chiar a soarelui vostru, este mult mai ridicată decât se crede. Nu există practic atomi întregi în interiorul unui soare; ei sunt, cu toții, mai mult sau mai puțin uzați de bombardamentul intensiv al razelor X, care însoțește firesc aceste temperaturi înalte. Independent de elementele materiale care pot să apară la suprafață, cele din interior sunt făcute foarte asemănătoare unele cu altele prin acțiunea disociată a razelor X distructive. Raza X este marele nivelator al existenței atomice.

Temperatura superficială a soarelui vostru este de aproximativ 3.300 de grade centigrade, însă ea crește rapid când se penetrează în interior, și sfârșește prin a atinge elevația incredibilă de 19.400.000 de grade în regiunile centrale. (Toate aceste temperaturi sunt exprimate în grade Celsius).

Toate aceste fenomene denotă o risipă enormă de energie. Iată sursele de energie solară, citate în ordinea importanței lor:

1. Anihilarea atomilor și, în cele din urmă, a

circuits, which are very close together. Early in the atomic struggle it loses its outer electron; whereupon it engages in a masterful act of juggling the nineteenth electron back and forth between the nineteenth and twentieth circuits of electronic revolution. By tossing this nineteenth electron back and forth between its own orbit and that of its lost companion more than twenty-five thousand times a second, a mutilated stone atom is able partially to defy gravity and thus successfully to ride the emerging streams of light and energy, the sunbeams, to liberty and adventure. This calcium atom moves outward by alternate jerks of forward propulsion, grasping and letting go the sunbeam about twenty-five thousand times each second. And this is why stone is the chief component of the worlds of space. Calcium is the most expert solar-prison escaper.

41:6.5 (462.3) The agility of this acrobatic calcium electron is indicated by the fact that, when tossed by the temperature-X-ray solar forces to the circle of the higher orbit, it only remains in that orbit for about one one-millionth of a second; but before the electric-gravity power of the atomic nucleus pulls it back into its old orbit, it is able to complete one million revolutions about the atomic center.

41:6.6 (462.4) Your sun has parted with an enormous quantity of its calcium, having lost tremendous amounts during the times of its convulsive eruptions in connection with the formation of the solar system. Much of the solar calcium is now in the outer crust of the sun.

41:6.7 (462.5) It should be remembered that spectral analyses show only sun-surface compositions. For example: Solar spectra exhibit many iron lines, but iron is not the chief element in the sun. This phenomenon is almost wholly due to the present temperature of the sun's surface, a little less than 6,000 degrees, this temperature being very favorable to the registry of the iron spectrum.

7. SOURCES OF SOLAR ENERGY

41:7.1 (463.1) The internal temperature of many of the suns, even your own, is much higher than is commonly believed. In the interior of a sun practically no whole atoms exist; they are all more or less shattered by the intensive X-ray bombardment which is indigenous to such high temperatures. Regardless of what material elements may appear in the outer layers of a sun, those in the interior are rendered very similar by the dissociative action of the disruptive X rays. X ray is the great leveler of atomic existence.

41:7.2 (463.2) The surface temperature of your sun is almost 6,000 degrees, but it rapidly increases as the interior is penetrated until it attains the unbelievable height of about 35,000,000 degrees in the central regions. (All of these temperatures refer to your Fahrenheit scale.)

41:7.3 (463.3) All of these phenomena are indicative of enormous energy expenditure, and the sources of solar energy, named in the order of their importance, are:

- 41:7.4 (463.4)* 1. Annihilation of atoms and, eventually, of

electronilor.

2. Transmutarea elementelor, inclusiv grupul de energii radioactive astfel eliberate.

3. Acumularea și transmiterea anumitor energii de spațiu universale.

4. Materia spațială și meteori, care se scufundă constant în sorii înflăcărați.

5. Con tracția solară; răcirea și con tracția consecutivă a unui soare produc o energie și o căldură uneori mai mari decât cele furnizate de materia spațiului.

6. Acțiunea gravitației la înalte temperaturi transformă anumite puteri de circuite în energii radiante.

7. Lumina recaptată și alte materii care sunt atrase înapoi în soare după ce l-au părăsit, precum și anumite energii de origine extrasolară.

Un strat regulator de gaze calde (la o temperatură atingând uneori milioane de grade) înfășoară sorii, stabilizează pierderile de căldură și împiedică alte fluctuații periculoase de disipare a căldurii. Pe parcursul vieții active a unui soare, temperatura internă de 19.500.000 de grade rămâne aproape constantă și cu totul independentă de scăderea progresivă a temperaturii externe.

Puteți încerca să vă imaginați că 19.500.000 de grade de căldură, asociate cu anumite presiuni de gravitație, reprezintă punctul de fierbere electronică. Sub aceste presiuni, și la aceste temperaturi, toți atomii sunt dezintegrați și dezagregați în electronii lor și celelalte elemente ale lor ancestrale. Electronii înșiși, și alte combinații de ultimatonii, pot fi dezagregați, însă sorii sunt incapabili de a dezintegra ultimatonii.

Aceste temperaturi solare au drept efect accelerarea enormă a ultimatonilor și a electronilor, cel puțin a acelor electroni care se mențin în existență în aceste condiții. Veți înțelege mai clar ceea ce înseamnă o temperatură înaltă prin referire la accelerația gravitațiilor electronice și ultimatonice, considerând că o picătură de apă obișnuită conține mai mult de o mie de trilioane de atomi. Este energia a peste o sută de cai putere, exercitată într-un mod continuu, timp de doi ani. Căldura totală emisă în prezent de soarele sistemului nostru în fiecare secundă este suficientă pentru a face să fiarbă într-o secundă întreaga apă a tuturor oceanelor de pe Urantia.

Nu pot străluci veșnic decât sorii care funcționează în canalele directe ale principalilor curenți de energie ai universului. Aceste furnale solare strălucesc indefinit, deoarece ele pot recupera pierderile lor materiale absorbând forța spațiului și a energiilor circulante analoge. Însă stelele foarte îndepărtate de aceste principale canale de reîncărcare sunt destinate să treacă prin epuizarea energiei lor, să se răcească progresiv și, în cele din urmă, să se consume.

Astfel de sori morți sau muribunzi pot fi întineriți de o coliziune sau pot fi reîncărcați de anumite insule neluminate ale spațiului sau furând, cu ajutorul gravitației, mai mulți sori mici sau sisteme vecine. În majoritate, sorii morți vor fi reînviați prin aceste mijloace sau prin alte tehnici evolutive. Cei care, în cele din

electrons.

41:7.5 (463.5) 2. Transmutation of elements, including the radioactive group of energies thus liberated.

41:7.6 (463.6) 3. The accumulation and transmission of certain universal space-energies.

41:7.7 (463.7) 4. Space matter and meteors which are incessantly diving into the blazing suns.

41:7.8 (463.8) 5. Solar contraction; the cooling and consequent contraction of a sun yields energy and heat sometimes greater than that supplied by space matter.

41:7.9 (463.9) 6. Gravity action at high temperatures transforms certain circuitized power into radiative energies.

41:7.10 (463.10) 7. Recaptive light and other matter which are drawn back into the sun after having left it, together with other energies having extrasolar origin.

41:7.11 (463.11) There exists a regulating blanket of hot gases (sometimes millions of degrees in temperature) which envelops the suns, and which acts to stabilize heat loss and otherwise prevent hazardous fluctuations of heat dissipation. During the active life of a sun the internal temperature of 35,000,000 degrees remains about the same quite regardless of the progressive fall of the external temperature.

41:7.12 (463.12) You might try to visualize 35,000,000 degrees of heat, in association with certain gravity pressures, as the electronic boiling point. Under such pressure and at such temperature all atoms are degraded and broken up into their electronic and other ancestral components; even the electrons and other associations of ultimatonii may be broken up, but the suns are not able to degrade the ultimatonii.

41:7.13 (463.13) These solar temperatures operate to enormously speed up the ultimatonii and the electrons, at least such of the latter as continue to maintain their existence under these conditions. You will realize what high temperature means by way of the acceleration of ultimatonii and electronic activities when you pause to consider that one drop of ordinary water contains over one billion trillions of atoms. This is the energy of more than one hundred horsepower exerted continuously for two years. The total heat now given out by the solar system sun each second is sufficient to boil all the water in all the oceans on Urantia in just one second of time.

41:7.14 (464.1) Only those suns which function in the direct channels of the main streams of universe energy can shine on forever. Such solar furnaces blaze on indefinitely, being able to replenish their material losses by the intake of space-force and analogous circulating energy. But stars far removed from these chief channels of recharging are destined to undergo energy depletion — gradually cool off and eventually burn out.

41:7.15 (464.2) Such dead or dying suns can be rejuvenated by collisional impact or can be recharged by certain nonluminous energy islands of space or through gravity-robbery of near-by smaller suns or systems. The majority of dead suns will experience revivification by these or other evolutionary techniques. Those which are

urmă, nu vor fi reîncărcați astfel, sunt destinați să suporte o împrăștiere prin explozie a masei lor, când condensarea determinată de gravitație va atinge nivelul critic în care ultimatonii se condensează sub presiunea energiei. Acești sori care dispar se transformă astfel în energie de forma cea mai rară, admirabil adaptată pentru a activa alți sori situați mai favorabil.

8. REACȚII ALE ENERGIEI SOLARE

În sorii plasați pe circuitele energiei spațiului, energia solară este eliberată prin diverse lanțuri de reacții nucleare complexe din care cea mai comună este reacția hidrogen-carbon-heliu. În această metamorfoză, carbonul acționează în calitate de catalizator al energiei deoarece, el nu suportă în nici un fel o schimbare efectivă în acest proces de convertire din hidrogen în heliu. În anumite condiții de înaltă temperatură, hidrogenul penetrează nucleele de carbon. Cum carbonul nu poate să conțină mai mult de patru dintre acești protoni atunci când atinge starea sa de saturație, el începe să emită protoni la fel de repede cum sosesc alții noi. În această reacție, din particulele de intrare de hidrogen ies atomi de heliu.

Reducerea conținutului de hidrogen mărește luminozitatea unui soare. Pentru sorii destinați să se consume, maximul de luminozitate este atins în momentul în care hidrogenul este epuizat. Apoi strălucirea este menținută prin procesul rezultând din contracția de către gravitație. În cele din urmă, o astfel de stea va deveni ceea ce numim o pitică albă, o sferă puternic condensată.

În marii sori - micile nebuloase sferice - când hidrogenul este epuizat, iar contracția gravitațională urmează, dacă un astfel de corp nu este suficient de opac pentru a reține presiunea interioară care susține regiunile gazoase exterioare, se produce o prăbușire subită. Schimbările electro-gravitaționale dau naștere unor imense cantități de minuscule particule lipsite de potențial electric, iar acestea scapă prompt din interiorul soarelui, ceea ce duce, în câteva zile, la prăbușirea unui soare gigantic. O astfel de migrație a acestor „particule fugitive” a provocat prăbușirea uriașei nove a nebuloasei Andromedei, cu aproximativ cincizeci de ani în urmă. Acest imens corp solar s-a prăbușit în patruzeci de minute din timpul Urantiei.

De regulă, aceste vaste prăbușiri de materie rămân sub formă de nori întinși de gaze nebulare în jurul soarelui rezidual care se răcește. Toate acestea explică originea a numeroase tipuri de nebuloase neregulate, cum ar fi nebuloasa Crabului, care s-a născut în urmă cu aproximativ nouă sute de ani, și arată încă globul său mamă ca o mică stea izolată, în apropierea de centrul acestei mase nebulare neregulate.

9. STABILITATEA SORILOR

Cei mai mari sori conservă pe electronii lor un control gravitațional suficient pentru ca lumina să nu scape decât cu ajutorul puternicelor raze X. Aceste raze auxiliare penetrează întregul spațiu și servesc la menținerea asocierilor ultimatonice fundamentale ale

not thus eventually recharged are destined to undergo disruption by mass explosion when the gravity condensation attains the critical level of ultimatonic condensation of energy pressure. Such disappearing suns thus become energy of the rarest form, admirably adapted to energize other more favorably situated suns.

8. SOLAR-ENERGY REACTIONS

41:8.1 (464.3) In those suns which are encircuited in the space-energy channels, solar energy is liberated by various complex nuclear-reaction chains, the most common of which is the hydrogen-carbon-helium reaction. In this metamorphosis, carbon acts as an energy catalyst since it is in no way actually changed by this process of converting hydrogen into helium. Under certain conditions of high temperature the hydrogen penetrates the carbon nuclei. Since the carbon cannot hold more than four such protons, when this saturation state is attained, it begins to emit protons as fast as new ones arrive. In this reaction the ingoing hydrogen particles come forth as a helium atom.

41:8.2 (464.4) Reduction of hydrogen content increases the luminosity of a sun. In the suns destined to burn out, the height of luminosity is attained at the point of hydrogen exhaustion. Subsequent to this point, brilliance is maintained by the resultant process of gravity contraction. Eventually, such a star will become a so-called white dwarf, a highly condensed sphere.

41:8.3 (464.5) In large suns — small circular nebulae — when hydrogen is exhausted and gravity contraction ensues, if such a body is not sufficiently opaque to retain the internal pressure of support for the outer gas regions, then a sudden collapse occurs. The gravity-electric changes give origin to vast quantities of tiny particles devoid of electric potential, and such particles readily escape from the solar interior, thus bringing about the collapse of a gigantic sun within a few days. It was such an emigration of these “runaway particles” that occasioned the collapse of the giant nova of the Andromeda nebula about fifty years ago. This vast stellar body collapsed in forty minutes of Urantia time.

41:8.4 (464.6) As a rule, the vast extrusion of matter continues to exist about the residual cooling sun as extensive clouds of nebular gases. And all this explains the origin of many types of irregular nebulae, such as the Crab nebula, which had its origin about nine hundred years ago, and which still exhibits the mother sphere as a lone star near the center of this irregular nebular mass.

9. SUN STABILITY

41:9.1 (465.1) The larger suns maintain such a gravity control over their electrons that light escapes only with the aid of the powerful X rays. These helper rays penetrate all space and are concerned in the maintenance of the basic ultimatonic associations of

energiei. Pe parcursul tinereții unui soare, marile pierderi de energie survenind după ce a atins temperatura sa maximă - peste 19.500.000 de grade - nu sunt cauzate atât de scăparea luminii, cât de fugii ultimatonilor. Aceste energii ultimatonice scapă în spațiu, în epoca adolescenței solare, ca o veritabilă explozie de energie, pentru a se lansa în aventura asociației electronice și a materializării energiei.

Atomii și electronii sunt supuși gravitației. Ultimatonii nu sunt supuși gravitației locale, efectului reciproc al atracției materiale, însă ei se supun pe deplin gravitației absolute sau gravitației Paradisului, în direcția și în ritmul cercului universal și etern al universului universurilor. Energia ultimatonică nu se supune atracției gravitaționale liniare sau directe a maselor materiale apropiate sau îndepărtate, ci se învâрте întotdeauna cu fidelitate pe circuitul marii eclipse a vastei creații.

Propriul vostru centru solar iradiază, anual, aproape o sută de miliarde de tone de materie efectivă, în timp ce sorii giganți pierd materie la o alură prodigioasă pe parcursul creșterii lor inițiale, primul miliard de ani al existenței lor. Viața unui soare devine stabilă după ce a atins maximumul temperaturii sale interne, și energiile subatomice încep să fie eliberate. Tocmai în acest punct critic, cei mai mari sori suportă pulsații convulsive.

Stabilitatea sorilor depinde în întregime de echilibrul în rivalitate al gravitației și căldurii - presiuni formidabile contrabalansate de temperaturi inimaginabile. Elasticitatea gazelor solare interioare susține straturile externe de materiale variate și, când gravitația și căldura se echilibrează, greutatea materialelor exterioare egalează exact presiunea temperaturii gazelor interioare subiacente. În numeroase stele tinere, condensarea continuă datorată gravitației produce temperaturi interne întotdeauna crescătoare și, pe măsură ce căldura internă crește, presiunea interioară a razelor X provenind din vânturile de supergaz devine atât de puternică încât, în legătură cu mișcarea centrifugă, un soare începe să arunce straturile sale exterioare în spațiu, ceea ce refacă dezechilibrul dintre gravitație și căldură.

Soarele vostru a atins de mult un echilibru relativ între ciclurile sale de expansiune și de contracție, aceste perturbații care provoacă gigantele pulsații ale numeroaselor stele mai tinere. Soarele vostru a depășit recent vârsta de șase miliarde de ani. Funcționarea sa trece în prezent prin perioada de cea mai mare economie. El va străluci cu eficiența sa prezentă peste douăzeci și cinci de miliarde de ani. Apoi va trece printr-o perioadă de declin, parțial eficientă, la fel de lungă ca ansamblul perioadelor tinereții sale și a funcționării sale stabilizate.

10. ORIGINEA LUMILOR LOCUITE

Unele dintre stelele variabile care se găsesc în stare de pulsație maximă, sau care se apropie de ea, sunt pe cale de a da naștere unor sisteme subsidiare, din care multe vor sfârși prin a fi asemănătoare soarelui vostru și planetelor sale în rotație. Soarele vostru se găsea tocmai în această stare de puternică pulsație când sistemul masiv al Angonei s-a apropiat

energy. The great energy losses in the early days of a sun, subsequent to its attainment of maximum temperature — upwards of 35,000,000 degrees — are not so much due to light escape as to ultimatonic leakage. These ultimaton energies escape out into space, to engage in the adventure of electronic association and energy materialization, as a veritable energy blast during adolescent solar times.

41:9.2 (465.2) Atoms and electrons are subject to gravity.

The ultimatons are *not* subject to local gravity, the interplay of material attraction, but they are fully obedient to absolute or Paradise gravity, to the trend, the swing, of the universal and eternal circle of the universe of universes. Ultimatonic energy does not obey the linear or direct gravity attraction of near-by or remote material masses, but it does ever swing true to the circuit of the great ellipse of the far-flung creation.

41:9.3 (465.3) Your own solar center radiates almost one

hundred billion tons of actual matter annually, while the giant suns lose matter at a prodigious rate during their earlier growth, the first billion years. A sun's life becomes stable after the maximum of internal temperature is reached, and the subatomic energies begin to be released. And it is just at this critical point that the larger suns are given to convulsive pulsations.

41:9.4 (465.4) Sun stability is wholly dependent on the

equilibrium between gravity-heat contention — tremendous pressures counterbalanced by unimagined temperatures. The interior gas elasticity of the suns upholds the overlying layers of varied materials, and when gravity and heat are in equilibrium, the weight of the outer materials exactly equals the temperature pressure of the underlying and interior gases. In many of the younger stars continued gravity condensation produces ever-heightening internal temperatures, and as internal heat increases, the interior X-ray pressure of supergas winds becomes so great that, in connection with the centrifugal motion, a sun begins to throw its exterior layers off into space, thus redressing the imbalance between gravity and heat.

41:9.5 (465.5) Your own sun has long since attained relative

equilibrium between its expansion and contraction cycles, those disturbances which produce the gigantic pulsations of many of the younger stars. Your sun is now passing out of its six billionth year. At the present time it is functioning through the period of greatest economy. It will shine on as of present efficiency for more than twenty-five billion years. It will probably experience a partially efficient period of decline as long as the combined periods of its youth and stabilized function.

10. ORIGIN OF INHABITED WORLDS

41:10.1 (465.6) Some of the variable stars, in or near the

state of maximum pulsation, are in process of giving origin to subsidiary systems, many of which will eventually be much like your own sun and its revolving planets. Your sun was in just such a state of mighty pulsation when the massive Angona system swung into near approach, and the outer surface of the sun began

considerabil. Suprafața exterioară a soarelui vostru a început să emită, prin erupție, veritabili curenți - pânze continue - de materie. Acest fapt a continuat cu o violență tot mai mare până la maximul de apropiere, când limitele coeziunii solare au fost atinse, și o altă țâșnire de materie, mai bătrână decât planetele sistemului vostru solar, a fost emisă. În împrejurări asemănătoare, proximitatea maximă a corpului care atrage extrage uneori de pe un soare întregi planete, și chiar un sferă sau o treime din soare. Aceste extruziuni majore formează anumite tipuri speciale de lumi înconjurate de nori, sfere semănând mult cu Jupiter sau cu Saturn.

Majoritatea sistemelor solare au avut, cu toate acestea, o origine în întregime diferită de cea a soarelui vostru, și acest lucru este adevărat chiar și pentru cei care au fost produși prin tehnica mareelor gravitaționale. Însă, oricare ar fi tehnica care prevalează pentru formarea lumilor, gravitația produce întotdeauna tipul de creație al sistemului solar, adică un soare central și o insulă întunecată cu planete, sateliți, subsateliți și meteori.

Aspectele fizice ale lumilor individuale sunt larg determinate de modul lor de origine, de situația lor astronomică și de mediul lor fizic. Vârsta, mărimea, viteza de rotație și viteza prin spațiu sunt, de asemenea, factori determinanți. Lumile provenind fie din contracții gazoase, fie din conglomerate solide, sunt caracterizate de munți și, pe parcursul vieții lor primitive, dacă ele nu sunt prea mici, de prezența apei și a aerului. Lumile scindate ale unui astru în fuziune și lumile colizionale sunt uneori lipsite de mari lanțuri muntoase.

În epocile primitive ale tuturor acestor noi lumi, cutremurele de pământ sunt frecvente, și ele sunt toate caracterizate de importante perturbări fizice. Aceasta este adevărat mai ales pentru sferile de contracție gazoasă, lumile născute din imensele inele de origine nebulară lăsate în urmă pe parcursul primelor condensări și contracții ale anumitor sori individuali. Planetele având o origine dublă, ca Urantia, trec printr-o carieră de tinerețe mai puțin violentă și mai puțin furtunoasă. Chiar astfel, lumea voastră a suportat o fază primitivă de puternice bulversări caracterizate de erupții vulcanice, cutremure de pământ, inundații și ploi violente.

Urantia este relativ izolată la periferia Sataniei. Cu o singură excepție, sistemul vostru este cel mai îndepărtat de Jerusem. Satania însăși este vecină cu sistemul cel mai exterior al Norlatiadekului, iar această constelație circulă acum pe bordura exterioară a Nebadonului. Lumea voastră se numără, cu adevărat, printre cele mai puțin importante ale întregii creații, înainte ca efuziunea lui Mihail să fi ridicat planeta voastră la o poziție de onoare și de mare interes pentru univers. Ultimul este uneori primul, însă cu adevărat cel care este mai mic a devenit cel mai mare.

[Prezentat de un Arhanghel în colaborare cu Șeful Centrelor de Putere al Nebadonului.]

to erupt veritable streams — continuous sheets — of matter. This kept up with ever-increasing violence until nearest apposition, when the limits of solar cohesion were reached and a vast pinnacle of matter, the ancestor of the solar system, was disgorged. In similar circumstances the closest approach of the attracting body sometimes draws off whole planets, even a quarter or third of a sun. These major extrusions form certain peculiar cloud-bound types of worlds, spheres much like Jupiter and Saturn.

41:10.2 (466.1) The majority of solar systems, however, had an origin entirely different from yours, and this is true even of those which were produced by gravity-tidal technique. But no matter what technique of world building obtains, gravity always produces the solar system type of creation; that is, a central sun or dark island with planets, satellites, subsatellites, and meteors.

41:10.3 (466.2) The physical aspects of the individual worlds are largely determined by mode of origin, astronomical situation, and physical environment. Age, size, rate of revolution, and velocity through space are also determining factors. Both the gas-contraction and the solid-accretion worlds are characterized by mountains and, during their earlier life, when not too small, by water and air. The molten-split and collisional worlds are sometimes without extensive mountain ranges.

41:10.4 (466.3) During the earlier ages of all these new worlds, earthquakes are frequent, and they are all characterized by great physical disturbances; especially is this true of the gas-contraction spheres, the worlds born of the immense nebular rings which are left behind in the wake of the early condensation and contraction of certain individual suns. Planets having a dual origin like Urantia pass through a less violent and stormy youthful career. Even so, your world experienced an early phase of mighty upheavals, characterized by volcanoes, earthquakes, floods, and terrific storms.

41:10.5 (466.4) Urantia is comparatively isolated on the outskirts of Satania, your solar system, with one exception, being the farthest removed from Jerusem, while Satania itself is next to the outermost system of Norlatiadek, and this constellation is now traversing the outer fringe of Nebadon. You were truly among the least of all creation until Michael's bestowal elevated your planet to a position of honor and great universe interest. Sometimes the last is first, while truly the least becomes greatest.

41:10.6 (466.5) [Presented by an Archangel in collaboration with the Chief of Nebadon Power Centers.]

Capitolul 42. Energia — mintea și materia

⇨ 041

CARTEA URANTIA

043 ⇨

PARTE II. UNIVERSUL LOCAL

CAPITOLUL 42

ENERGIA — MINTEA ȘI MATERIA

Secțiuni

Introduction

1. Forțe și energii ale paradisului
2. Sisteme universale de energie nenspirituală(energii fizice)
3. Clasificarea materiei
4. Transmutări ale energiei și ale materiei
5. Manifestări ale energiei ondulatorii
6. Ultimatonii, electronii și atomii
7. Materia atomică
8. Coeziunea atomică
9. Filozofia naturală
10. Sisteme universale de energie nenspirituală(sisteme ale minții materiale)
11. Mecanismele universului
12. Modele și forme — dominația minții

PAPER 42

ENERGY — MIND AND MATTER

SECTIONS

Introduction

1. Paradise Forces and Energies
2. Universal Nonspiritual Energy Systems (Physical Energies)
3. Classification of Matter
4. Energy and Matter Transmutations
5. Wave-Energy Manifestations
6. Ultimatons, Electrons, and Atoms
7. Atomic Matter
8. Atomic Cohesion
9. Natural Philosophy
10. Universal Nonspiritual Energy Systems (Material Mind Systems)
11. Universe Mechanisms
12. Pattern and Form — Mind Dominance

Introduction

TEMLIA universului este materială, în sensul că energia este baza întregii existențe și energia pură este controlată de Tatăl Universal. Forța, energia, este singurul lucru care se ridică ca un monument perpetuu demonstrând existența și dovedind prezența Absolutului Universal. Acest imens curent de energie provenit din Prezențele Paradisului nu s-a întrerupt niciodată, nu a lipsit niciodată; nu a existat nici o ruptură în această susținere infinită.

Manipularea energiei universale este întotdeauna conformă voinței personale și indicațiilor infinit de înțelepte ale Tatălui Universal. Acest control personal al puterii manifestate și al energiei circulante este modificat de acțiunile și de deciziile coordonate ale Fiului Etern, precum și de țelurile unificate ale Fiului și ale Tatălui executate de Autorul Comun. Aceste ființe divine acționează cu titlu personal și în calitate de indivizi. Ele operează, de asemenea, prin intermediul persoanelor și al puterilor unui număr aproape nelimitat de subordonați, exprimând fiecare în mod diferit țelul etern și divin în universul universurilor. Însă aceste modificări funcționale și provizorii sau aceste transmutări de putere divină nu diminuează cu nimic

INTRODUCTION

^{42:0.1 (467.1)} THE foundation of the universe is material in the sense that energy is the basis of all existence, and pure energy is controlled by the Universal Father. Force, energy, is the one thing which stands as an everlasting monument demonstrating and proving the existence and presence of the Universal Absolute. This vast stream of energy proceeding from the Paradise Presences has never lapsed, never failed; there has never been a break in the infinite upholding.

^{42:0.2 (467.2)} The manipulation of universe energy is ever in accordance with the personal will and the all-wise mandates of the Universal Father. This personal control of manifested power and circulating energy is modified by the co-ordinate acts and decisions of the Eternal Son, as well as by the united purposes of the Son and the Father executed by the Conjoint Actor. These divine beings act personally and as individuals; they also function in the persons and powers of an almost unlimited number of subordinates, each variously expressive of the eternal and divine purpose in the universe of universes. But these functional and provisional modifications or transmutations of divine power in no way lessen the truth of the statement that all

adevărul afirmației că întreaga energie-forță se găsește sub controlul ultim al unui Dumnezeu personal care rămâne în centrul tuturor lucrurilor.

force-energy is under the ultimate control of a personal God resident at the center of all things.

1. FORȚE ȘI ENERGII ALE PARADISULUI

Temelia universului este materială, însă esența vieții este spirituală. Tatăl spiritelor este, de asemenea, strămoșul universurilor; Tatăl etern al Fiului Originar este, de asemenea, sursa de eternitate a arhetipului originar, Insula Paradisului.

Materia - energia - căci ele nu sunt decât manifestări diverse ale aceleiași realități cosmice, ca fenomen universal, este inerentă Tatălui Universal. „În el toate lucrurile subzistă”. Materia poate să pară că manifestă o energie înăscută și puteri autonome, însă liniile de gravitație implicate în energiile relative tuturor acestor fenomene fizice derivă din Paradis și depind de el. Ultimatonul, prima formă măsurabilă de energie are drept nucleu Paradisul.

Există o formă de energie necunoscută pe Urantia, care este înăscută în materie și prezintă în spațiul universal. Când ea va fi în cele din urmă descoperită, fizicienii vor avea sentimentul că au rezolvat aproape în întregime misterul materiei. Și așa se vor fi apropiat ei cu încă un pas de Creator; așa își vor fi însușit ei încă o fază a tehnicii divine; însă, în nici un sens, ei nu îl vor fi găsit pe Dumnezeu, nici nu vor fi stabilit existența materiei sau punerea în aplicare a legilor naturale în afara tehnicii cosmice a Paradisului și a intenției motivatoare al Tatălui Universal.

Chiar și în urma unor progrese și mai mari, precum și a unor descoperiri și mai noi, după ce Urantia va fi avansat nemăsurat de mult în comparație cu cunoașterea lor prezentă, deși veți fi dobândit un control asupra mișcărilor de revoluție energetice ale unităților electrice ale materiei până într-acolo încât să puteți modifica manifestările lor fizice - chiar și după toate aceste progrese posibile, savanții vor fi întotdeauna neputincioși în a crea măcar un singur atom de materie sau în a genera vreun fulger de energie sau de a alătura vreodată materiei ceea ce numim noi viață.

Creația energiei și darul vieții sunt prerogativele Tatălui Universal și ale personalităților creatoare care îi sunt asociate. Fluviul de energie și de viață este o revărsare continuă a Deităților, curentul universal și unificat al forțelor paradisiace răspândindu-se în tot spațiul. Această energie divină impregnează întreaga creație. Organizatorii de forță declanșează schimbările și instituie modificările forței spațiului, care se traduc în energie; directorii de putere transmută energia în materie; și așa se nasc lumile materiale. Purtătorii Vieții declanșează în materia moartă procesele pe care le numim viață, viața materială. Tot astfel, Supraveghetorii de Putere Morontială își îndeplinesc misiunea în toate domeniile de tranziție dintre lumile materiale și cele spirituale. Creatorii spirituali superiori inițiază procese similare în formele divine ale energiei, și de aici rezultă formele spirituale superioare ale vieții inteligente.

Energia provine din Paradis, unde este modelată conform ordinii divine. Energia - energia pură - participă la natura organizării divine; ea este modelată după

1. PARADISE FORCES AND ENERGIES

42:1.1 (467.3) The foundation of the universe is material, but the essence of life is spirit. The Father of spirits is also the ancestor of universes; the eternal Father of the Original Son is also the eternity-source of the original pattern, the Isle of Paradise.

42:1.2 (467.4) Matter — energy — for they are but diverse manifestations of the same cosmic reality, as a universe phenomenon is inherent in the Universal Father. “In him all things consist.” Matter may appear to manifest inherent energy and to exhibit self-contained powers, but the lines of gravity involved in the energies concerned in all these physical phenomena are derived from, and are dependent on, Paradise. The ultimat, the first measurable form of energy, has Paradise as its nucleus.

42:1.3 (467.5) There is innate in matter and present in universal space a form of energy not known on Urantia. When this discovery is finally made, then will physicists feel that they have solved, almost at least, the mystery of matter. And so will they have approached one step nearer the Creator; so will they have mastered one more phase of the divine technique; but in no sense will they have found God, neither will they have established the existence of matter or the operation of natural laws apart from the cosmic technique of Paradise and the motivating purpose of the Universal Father.

42:1.4 (468.1) Subsequent to even still greater progress and further discoveries, after Urantia has advanced immeasurably in comparison with present knowledge, though you should gain control of the energy revolutions of the electrical units of matter to the extent of modifying their physical manifestations — even after all such possible progress, forever will scientists be powerless to create one atom of matter or to originate one flash of energy or ever to add to matter that which we call life.

42:1.5 (468.2) The creation of energy and the bestowal of life are the prerogatives of the Universal Father and his associate Creator personalities. The river of energy and life is a continuous outpouring from the Deities, the universal and united stream of Paradise force going forth to all space. This divine energy pervades all creation. The force organizers initiate those changes and institute those modifications of space-force which eventuate in energy; the power directors transmute energy into matter; thus the material worlds are born. The Life Carriers initiate those processes in dead matter which we call life, material life. The Morontia Power Supervisors likewise perform throughout the transition realms between the material and the spiritual worlds. The higher spirit Creators inaugurate similar processes in divine forms of energy, and there ensue the higher spirit forms of intelligent life.

42:1.6 (468.3) Energy proceeds from Paradise, fashioned after the divine order. Energy — pure energy — partakes of the nature of the divine organization; it is

înfățișarea celor trei Dumnezeu contopiți într-unul, așa cum activează ei în sediul universului universurilor. Întreaga forță este pusă în circuit în Paradis, vine din prezențele Paradisului și se întoarce acolo, iar ea este esențialmente o manifestare a Cauzei fără cauză - a Tatălui Universal; iar fără Tată, nimic din ceea ce există nu ar putea exista.

Forța derivată de la Deitatea existentă în sine are o existență perpetuă în ea însăși. Forța-energie este nepieritoare și indestructibilă; aceste manifestări ale infinitului pot fi supuse unor transmutări nelimitate, unor transformări fără sfârșit și unor metamorfoze eterne, însă în nici un sens și în nici un grad, nici chiar în cea mai mică măsură imaginabilă, ea nu poate suferi anihilarea, și nu o va suferi niciodată. Însă energia, cu toate că izvorăște din infinit, nu se manifestă la infinit; universul principal, așa cum este conceput în prezent, are limite exterioare.

Energia este eternă, însă nu infinită; ea reacționează întotdeauna la influența Infinității care îmbrățișează totul. Forța și energia își urmează la nesfârșit cursul; fiind ieșite din Paradis, ele trebuie să se întoarcă acolo, chiar dacă sunt necesare epoci de-a rândul pentru a completa circuitul ordonat. Ceea ce își are originea în Deitatea Paradisului nu poate avea decât o destinație paradisiacă sau un destin al Deității.

Toate acestea confirmă credința noastră într-un univers al universurilor circular, aproape limitat, însă ordonat și imens. Dacă acest lucru nu ar fi fost adevărat, ar apărea, mai devreme sau mai târziu, într-un punct oarecare, o dovadă de diminuare a energiei. Toate legile, organizările, administrările și mărturiile exploratorilor universului, totul, indică existența unui Dumnezeu infinit, însă, deocamdată, a unui univers finit, de o formă circulară de existență fără sfârșit, aproape fără limite, însă, cu toate acestea finit, în contrast cu infinitatea.

2. SISTEME UNIVERSALE DE ENERGIE NONSPIRITUALĂ(ENERGII FIZICE)

Este cu adevărat dificil să se găsească cuvinte în limba engleză (sau română) pentru a desemna și descrie diversele nivele ale forței și energiei - fizice, mentale sau spirituale. Aceste expuneri nu se pot conforma definițiilor voastre acceptate asupra forței, a energiei și a puterii. Sărăcia limbajului este atât de mare încât suntem nevoiți să folosim acești termeni dându-le înțelesuri multiple. În capitolul de față, de exemplu, cuvântul energie este utilizat pentru a desemna toate fazele și formele fenomenelor de mișcare, de acțiune și de potențial, în timp ce cuvântul forță se aplică stadiilor de energie precedând gravitația, iar cuvântul putere stadiilor posterioare gravitației.

Totuși, pentru a încerca să evit confuzia conceptelor, sugerez ca fiind recomandabil să se adopte următoarea clasificare pentru forța cosmică, energia emergentă și puterea universului - energia fizică:

1. Puterea spațiului. Este prezența necontestată în spațiul liber a Absolutului Necalificat. Extensiunea

fashioned after the similitude of the three Gods embraced in one, as they function at the headquarters of the universe of universes. And all force is circuited in Paradise, comes from the Paradise Presences and returns thereto, and is in essence a manifestation of the uncaused Cause — the Universal Father; and without the Father would not anything exist that does exist.

42:1.7 (468.4) Force derived from self-existent Deity is in itself ever existent. Force-energy is imperishable, indestructible; these manifestations of the Infinite may be subject to unlimited transmutation, endless transformation, and eternal metamorphosis; but in no sense or degree, not even to the slightest imaginable extent, could they or ever shall they suffer extinction. But energy, though springing from the Infinite, is not infinitely manifest; there are outer limits to the presently conceived master universe.

42:1.8 (468.5) Energy is eternal but not infinite; it ever responds to the all-embracing grasp of Infinity. Forever force and energy go on; having gone out from Paradise, they must return thereto, even if age upon age be required for the completion of the ordained circuit. That which is of Paradise Deity origin can have only a Paradise destination or a Deity destiny.

42:1.9 (468.6) And all this confirms our belief in a circular, somewhat limited, but orderly and far-flung universe of universes. If this were not true, then evidence of energy depletion at some point would sooner or later appear. All laws, organizations, administration, and the testimony of universe explorers — everything points to the existence of an infinite God but, as yet, a finite universe, a circularity of endless existence, well-nigh limitless but, nevertheless, finite in contrast with infinity.

2. UNIVERSAL NONSPIRITUAL ENERGY SYSTEMS (PHYSICAL ENERGIES)

42:2.1 (469.1) It is indeed difficult to find suitable words in the English language whereby to designate and wherewith to describe the various levels of force and energy — physical, mindal, or spiritual. These narratives cannot altogether follow your accepted definitions of force, energy, and power. There is such paucity of language that we must use these terms in multiple meanings. In this paper, for example, the word *energy* is used to denote all phases and forms of phenomenal motion, action, and potential, while *force* is applied to the pregravity, and *power* to the postgravity, stages of energy.

42:2.2 (469.2) I will, however, endeavor to lessen conceptual confusion by suggesting the advisability of adopting the following classification for cosmic force, emergent energy, and universe power — physical energy:

42:2.3 (469.3) 1. *Space potency*. This is the unquestioned free space presence of the Unqualified Absolute. The

acestui concept este conotația potențialului de forță spațială a universului inerent totalității funcționale a Absolutului Necalificat, în timp ce intensiunea conceptului implică totalitatea realității cosmice - universuri care, la fel ca eternitatea, au emanat din Insula Paradisului, care nu are nici început, nici sfârșit; nici mișcare, nici schimbare.

Fenomenele specifice laturii inferioare a Paradisului îmbrățișează, probabil, trei zone de prezență și de activitate a forței absolute: zona punct de sprijin a Absolutului Necalificat, zona Insulei Paradisului însăși, și zona intermediară a anumitor operațiuni sau funcțiuni echilibratoare și compensatoare neidentificate. Aceste trei zone concentrice formează centrul ciclului paradisiac al realității cosmice.

Puterea spațiului este o prerealitate; ea este domeniul Absolutului Necalificat și nu este sensibilă decât la controlul personal al Tatălui Universal, cu toate că în aparență ea poate fi modificabilă prin prezența Organizatorilor Principali de Forță Primari.

Pe Uversa puterea spațiului este numită absolută.

2. Forța primordială. Ea reprezintă prima schimbare fundamentală în potența spațiului și poate fi una dintre funcțiunile Absolutului Necalificat în Paradisul de jos. Noi știm că prezența spațiului ieșind din Paradisul de jos este modificată sub anumite aspecte față de cea care intră. Însă, independent de relațiile lor posibile, transmutarea recunoscută deschis a potenței spațiului în forță primordială, este funcțiunea primară a diferențierii exercitate de prezența-tensiune a organizatorilor forței vii ai Paradisului.

Forța pasivă și potențială devine activă și primordială ca răspuns la rezistența oferită de prezența în spațiu a Organizatorilor Forță Principali de exteriorizare primari. Forța iese atunci din domeniul exclusiv al Absolutului Necalificat în domeniile de reacție multiplă - reacție la anumite mișcări primitive declanșate de Dumnezeu Acțiunii, și apoi la anumite mișcări compensatoare, emanând din Absolutul Universal. Forța primordială pare a reacționa la cauzele transcendente proporțional cu absolutitatea lor.

Forța primordială este uneori numită energie pură; pe Uversa, noi o numim segregată.

3. Energii emergente. Prezența pasivă a organizatorilor forței primari este suficientă pentru a transforma puterea spațiului în forță primordială, iar în câmpul spațial astfel activat, aceeași organizatori ai forței încep primele lor operațiuni active. Forța primordială este destinată să treacă prin două faze distincte de transmutare în domeniile manifestărilor energiei, înainte de a apărea ca putere a universului. Aceste două nivele ale energiei emergente sunt:

a. Energie potentă. Este energia puternică de orientare, de mișcări de masă, de înaltă tensiune și de reacție forțată - sisteme de energie gigantice puse în mișcare de activitățile organizatorilor de forță primari. Această energie primară sau energie potentă nu este de la început net sensibilă la atracția gravitațională a Paradisului, cu toate că masa sa agregată și direcția sa în spațiu sunt probabil sensibile la grupul colectiv de influențe absolute venind din Paradisul de jos. Atunci

extension of this concept connotes the universe force-space potential inherent in the functional totality of the Unqualified Absolute, while the intension of this concept implies the totality of cosmic reality — universes — which emanated eternitywise from the never-beginning, never-ending, never-moving, never-changing Isle of Paradise.

42.2.4 (469.4) The phenomena indigenous to the nether side of Paradise probably embrace three zones of absolute force presence and performance: the fulcral zone of the Unqualified Absolute, the zone of the Isle of Paradise itself, and the intervening zone of certain unidentified equalizing and compensating agencies or functions. These triconcentric zones are the centrum of the Paradise cycle of cosmic reality.

42.2.5 (469.5) Space potency is a prereality; it is the domain of the Unqualified Absolute and is responsive only to the personal grasp of the Universal Father, notwithstanding that it is seemingly modifiable by the presence of the Primary Master Force Organizers.

42.2.6 (469.6) On Uversa, space potency is spoken of as ABSOLUTA.

42.2.7 (469.7) 2. *Primordial force*. This represents the first basic change in space potency and may be one of the nether Paradise functions of the Unqualified Absolute. We know that the space presence going out from nether Paradise is modified in some manner from that which is incoming. But regardless of any such possible relationships, the openly recognized transmutation of space potency into primordial force is the primary differentiating function of the tension-presence of the living Paradise force organizers.

42.2.8 (469.8) Passive and potential force becomes active and primordial in response to the resistance afforded by the space presence of the Primary Eventuated Master Force Organizers. Force is now emerging from the exclusive domain of the Unqualified Absolute into the realms of multiple response — response to certain primal motions initiated by the God of Action and thereupon to certain compensating motions emanating from the Universal Absolute. Primordial force is seemingly reactive to transcendental causation in proportion to absoluteness.

42.2.9 (469.9) Primordial force is sometimes spoken of as *pure energy*; on Uversa we refer to it as SEGREGATA.

42.2.10 (470.1) 3. *Emergent energies*. The passive presence of the primary force organizers is sufficient to transform space potency into primordial force, and it is upon such an activated space field that these same force organizers begin their initial and active operations. Primordial force is destined to pass through two distinct phases of transmutation in the realms of energy manifestation before appearing as universe power. These two levels of emerging energy are:

42.2.11 (470.2) a. *Puissant energy*. This is the powerful-directional, mass-movemented, mighty-tensioned, and forcible-reacting energy — gigantic energy systems set in motion by the activities of the primary force organizers. This primary or puissant energy is not at first definitely responsive to the Paradise-gravity pull though probably yielding an aggregate-mass or space-directional response to the collective group of absolute influences operative from the nether side of Paradise.

când energia se ridică la nivelul sensibilității inițiale la controlul circular al gravitației absolute a Paradisului, organizatorii de forță primari fac loc acțiunii asociaților lor secundari.

b. *Energie gravitațională.* Energia care apare atunci și care este sensibilă la gravitație conține potențialul de putere al universului și devine antecesorul activ al întregii materii a universului. Această energie secundară sau gravitațională este produsul elaborărilor de energie rezultând din prezența-presiune și din tendințele-tensiuni stabilite de Organizatorii de Forță Transcendentală Asociați. Ca răspuns la munca acestor manipulatori de forță, energia spațiului trece rapid de la stadiul puternic la stadiul gravitațional, și devine astfel direct sensibilă la controlul circular (absolut) al gravitației Paradisului.

Ea revelează, în același timp, un anumit potențial de sensibilitate la atracția gravitației liniare inerente maselor materiale care apar imediat odată cu stadiile electronic și postelectronic ale energiei și materiei. Când survine sensibilitatea la gravitație, Organizatorii de Forță Asociați se pot retrage din cicloanele energetice ale spațiului datorită faptului că Directorii de Putere ai Universului pot fi afectați acestui câmp de acțiune. Noi suntem, cu toate acestea, în incertitudine în ceea ce privește cauzele exacte ale stadiilor primitive de evoluție ale forței, însă recunoaștem activitatea inteligentă a celui Ultim în cele două nivele de manifestare ale energiei emergente. Energiile potente și gravitaționale sunt numite ultimata pe Uversa, atunci când ele sunt considerate în mod colectiv.

4. *Putere universală.* Forța-spațiului a fost schimbată în energia-spațiului și apoi în energie sub control gravitațional. Energia fizică a fost astfel maturizată până în punctul de a putea fi dirijată în canale de putere și pusă în serviciul multiplelor scopuri ale Creatorilor universului. Această muncă este continuată de versatili directori, centri și controlori ai energiei fizice în marele univers - acela al creațiilor organizate și locuite. Acești Directori de Putere ai Universului preiau controlul, mai mult sau mai puțin complet, a douăzeci și una dintre cele treizeci de faze ale energiei constituind prezentul sistem energetic al celor șapte suprauniversuri. Acest domeniu de putere-energie-materie este ținutul activităților inteligente ale Septuplului, funcționând sub supracontrolul spațiului-timp exercitat de Suprem.

Pe Uversa, noi numim gravita domeniul puterii universului.

5. *Energia Havonei.* Conceptele acestei expunerii s-au deplasat către Paradis urmând, nivel după nivel, forța-spațiului care se transmută până la nivelul operator al energiei-putere a universurilor timpului și spațiului. Continuând spre Paradis, noi vom întâlni acum o fază preexistentă a energiei caracteristice universului local. Aici, ciclul evolutiv pare să se răsfrângă asupra lui însuși; energia-putere pare acum a veni înapoi către forță, însă o forță de natură foarte diferită de puterea spațiului și de forța primordială.

When energy emerges to the level of initial response to the circular and absolute-gravity grasp of Paradise, the primary force organizers give way to the functioning of their secondary associates.

^{42.2.12 (470.3)} b. *Gravity energy.* The now-appearing gravity-responding energy carries the potential of universe power and becomes the active ancestor of all universe matter. This secondary or gravity energy is the product of the energy elaboration resulting from the pressure-presence and the tension-trends set up by the Associate Transcendental Master Force Organizers. In response to the work of these force manipulators, space-energy rapidly passes from the puissant to the gravity stage, thus becoming directly responsive to the circular grasp of Paradise (absolute) gravity while disclosing a certain potential for sensitivity to the linear-gravity pull inherent in the soon appearing material mass of the electronic and the postelectronic stages of energy and matter. Upon the appearance of gravity response, the Associate Master Force Organizers may retire from the energy cyclones of space provided the Universe Power Directors are assignable to that field of action.

^{42.2.13 (470.4)} We are quite uncertain regarding the exact causes of the early stages of force evolution, but we recognize the intelligent action of the Ultimate in both levels of emergent-energy manifestation. Puissant and gravity energies, when regarded collectively, are spoken of on Uversa as ULTIMATA.

^{42.2.14 (470.5)} 4. *Universe power.* Space-force has been changed into space-energy and thence into the energy of gravity control. Thus has physical energy been ripened to that point where it can be directed into channels of power and made to serve the manifold purposes of the universe Creators. This work is carried on by the versatile directors, centers, and controllers of physical energy in the grand universe — the organized and inhabited creations. These Universe Power Directors assume the more or less complete control of twenty-one of the thirty phases of energy constituting the present energy system of the seven superuniverses. This domain of power-energy-matter is the realm of the intelligent activities of the Sevenfold, functioning under the time-space overcontrol of the Supreme.

^{42.2.15 (470.6)} On Uversa we refer to the realm of universe power as GRAVITA.

^{42.2.16 (470.7)} 5. *Havona energy.* In concept this narrative has been moving Paradiseward as transmuting space-force has been followed, level by level, to the working level of the energy-power of the universes of time and space. Continuing Paradiseward, there is next encountered a pre-existent phase of energy which is characteristic of the central universe. Here the evolutionary cycle seems to turn back upon itself; energy-power now seems to begin to swing back towards force, but force of a nature very unlike that of

Sistemele de energie ale Havonei nu sunt duale; ele sunt triunice. Este domeniul existențial de energie al Autorului Comun, funcționând în numele Trinității Paradisului.

Pe Uversa, aceste energii ale Havonei sunt cunoscute sub numele de triata.

6. Energie transcendentală. Acest sistem energetic funcționează pe și de la nivelul superior al Paradisului și numai în relație cu populațiile absonite. Pe Uversa se numește tranosta.

7. Monota. Energia este apropiată, ca geneză, de divinitate atunci când este vorba de energia Paradisului. Noi înclinăm să credem că monota este energia vie și nespirtuală a Paradisului, o energie în contrapondere a energiei vii și spirituale a Fiului Originar - de unde și sistemul energetic nespirtual al Tatălui Universal.

Noi nu putem diferenția, prin natura lor, spiritul Paradisului și monota Paradisului; ele sunt, aparent, asemănătoare. Ele au nume diferite, însă nu putem deloc să vă vorbim de o realitate ale cărei manifestări spirituale și nespirtuale nu se disting decât prin nume.

Noi știm că făpturile finite pot atinge experiența de adorație a Tatălui Universal datorită ajutorului din partea Dumnezeuului Septuplu și a Ajustorilor Gândirii, însă noi ne îndoiim că vreo personalitate subabsolută, chiar și directorii de putere, pot înțelege infinitatea energiei Marii Surse-Centru Prime. Un lucru este sigur: dacă directorii de putere sunt la curent cu tehnica de metamorfozare a forței-spațiului, ei nu ne revelează acest secret. După părerea mea, ei nu înțeleg pe deplin funcțiunea organizatorilor forței.

Directorii de putere înșiși sunt catalizatori ai energiei; adică simpla lor prezență face ca energia să se segmenteze, să se organizeze sau să se reunească în formațiuni unitare. Și toate acestea implică că trebuie să existe ceva inherent energiei care o face să funcționeze astfel în prezența acestor entități de putere. Fenomenul de transmutare a forței cosmice în puterea universului a fost numit, de mult timp, una dintre cele șapte „infinități ale divinității” de Melchizedekii Nebadonului. Voi nu veți afla mai multe în legătură cu acest punct pe parcursul ascensiunii universului vostru local.

În ciuda inaptitudinii noastre de a înțelege în întregime originea, natura și transmutările forței cosmice, suntem perfect la curent cu toate fazele de comportare a energiei emergente, începând din momentul reacției ei directe și inconfundabile la acțiunea gravitațională a Paradisului - cam prin vremea când încep să opereze directorii de putere ai suprauniversului.

3. CLASIFICAREA MATERIEI

Materia din toate universurile, exceptând universul central, este identică. Proprietățile fizice ale materiei depind de viteza de rotație a elementelor sale componente, de numărul și de dimensiunea elementelor în rotație, de distanța lor de corpul nuclear sau de conținutul de spațiu al materiei, precum și de

space potency and primordial force. Havona energy systems are not dual; they are triune. This is the existential energy domain of the Conjoint Actor, functioning in behalf of the Paradise Trinity.

42.2.17 (471.1) On Uversa these energies of Havona are known as TRIATA.

42.2.18 (471.2) 6. *Transcendental energy*. This energy system operates on and from the upper level of Paradise and only in connection with the absonite peoples. On Uversa it is denominated TRANOSTA.

42.2.19 (471.3) 7. *Monota*. Energy is close of kin to divinity when it is Paradise energy. We incline to the belief that monota is the living, nonspirit energy of Paradise — an eternity counterpart of the living, spirit energy of the Original Son — hence the nonspiritual energy system of the Universal Father.

42.2.20 (471.4) We cannot differentiate the *nature* of Paradise spirit and Paradise monota; they are apparently alike. They have different names, but you can hardly be told very much about a reality whose spiritual and whose nonspiritual manifestations are distinguishable only by *name*.

42.2.21 (471.5) We know that finite creatures can attain the worship experience of the Universal Father through the ministry of God the Sevenfold and the Thought Adjusters, but we doubt that any subabsolute personality, even power directors, can comprehend the energy infinity of the First Great Source and Center. One thing is certain: If the power directors are conversant with the technique of the metamorphosis of space-force, they do not reveal the secret to the rest of us. It is my opinion that they do not fully comprehend the function of the force organizers.

42.2.22 (471.6) These power directors themselves are energy catalyzers; that is, they cause energy to segment, organize, or assemble in unit formation by their presence. And all this implies that there must be something inherent in energy which causes it thus to function in the presence of these power entities. The Nebadon Melchizedeks long since denominated the phenomenon of the transmutation of cosmic force into universe power as one of the seven “infinities of divinity.” And that is as far as you will advance on this point during your local universe ascension.

42.2.23 (471.7) Notwithstanding our inability fully to comprehend the origin, nature, and transmutations of cosmic force, we are fully conversant with all phases of emergent-energy behavior from the times of its direct and unmistakable response to the action of Paradise gravity — about the time of the beginning of the function of the superuniverse power directors.

3. CLASSIFICATION OF MATTER

42.3.1 (471.8) Matter in all universes, excepting in the central universe, is identical. Matter in its physical properties depends on the revolutionary rates of its component members, the number and size of the revolving members, their distance from the nuclear body or the space content of matter, as well as on the presence of certain forces as yet undiscovered on

prezența anumitor forțe încă nedescoperite pe Urantia.

Materia diferiților sori, planete și corpuri din spațiu comportă zece mari diviziuni:

1. Materia ultimatică - unitățile fizice primordiale ale existenței materiale, particulele de energie care contribuie la compunerea electronilor.

2. Materia subelectronică - stadiul exploziv și repulsiv a supergazelor solare.

3. Materia electronică - stadiul electric de diferențiere materială - electroni, protoni și diverse alte unități intrând în constituția variată a grupurilor electronice.

4. Materia subatomică - care există în mare cantitate în interiorul sorilor calzi.

5. Atomii sfărâmați - ei se găsesc în sorii care se răcesc și prin tot spațiul.

6. Materia ionizată - atomi individuali despuiți de electronii lor exteriori (chimic activi) prin electricitate, prin căldură, prin raze X și prin solvenți.

7. Materia atomică - stadiul chimic de organizare elementară, unitățile componente ale materiei moleculare sau vizibile.

8. Stadiul molecular al materiei - așa cum există ea pe Urantia, în stare de materializare relativ stabilă în condițiile obișnuite.

9. Materia radioactivă - tendința și activitatea dezorganizatoare a elementelor grele în condiții de căldură moderată și de presiune gravitațională diminuată.

10. Materia topită - materie relativ staționară, aflată în interiorul sorilor reci sau morți. Aceste forme de materie nu sunt cu adevărat staționare; există puțină activitate ultimatică și chiar electronică, însă aceste unități sunt puternic comprimate și vitezele lor de rotație mult diminuate.

Clasificarea de mai sus se referă la organizarea materiei, mai degrabă decât la formele sub care ea apare ființelor create. Ea nu ține cont nici de stadiile pre-emergente ale energiei, nici de materializările eterne în Paradis și în universul central.

4. TRANSMUTĂRI ALE ENERGIEI ȘI ALE MATERIEI

Lumina, căldura, electricitatea, magnetismul, chimia, energia și materia sunt - în ceea ce privește originea, natura și destinul lor - unul și același lucru, la fel ca și alte realități materiale încă nedescoperite pe Urantia.

Noi nu înțelegem complet schimbările aproape infinite la care poate fi supusă energia fizică. Într-un univers ea apare ca lumină, într-un altul ca lumină plus căldură, într-un altul sub forme de energie necunoscute pe Urantia; într-un număr incalculabil de milioane de ani ea poate reapărea sub vreo formă de energie electrică agitată și tumultuoasă sau de putere magnetică; iar și mai târziu ea poate apărea din nou într-un univers

Urantia.

^{42.3.2 (471.9)} In the varied suns, planets, and space bodies there are ten grand divisions of matter:

^{42.3.3 (472.1)} 1. Ultimatonic matter — the prime physical units of material existence, the energy particles which go to make up electrons.

^{42.3.4 (472.2)} 2. Subelectronic matter — the explosive and repellent stage of the solar supergases.

^{42.3.5 (472.3)} 3. Electronic matter — the electrical stage of material differentiation — electrons, protons, and various other units entering into the varied constitution of the electronic groups.

^{42.3.6 (472.4)} 4. Subatomic matter — matter existing extensively in the interior of the hot suns.

^{42.3.7 (472.5)} 5. Shattered atoms — found in the cooling suns and throughout space.

^{42.3.8 (472.6)} 6. Ionized matter — individual atoms stripped of their outer (chemically active) electrons by electrical, thermal, or X-ray activities and by solvents.

^{42.3.9 (472.7)} 7. Atomic matter — the chemical stage of elemental organization, the component units of molecular or visible matter.

^{42.3.10 (472.8)} 8. The molecular stage of matter — matter as it exists on Urantia in a state of relatively stable materialization under ordinary conditions.

^{42.3.11 (472.9)} 9. Radioactive matter — the disorganizing tendency and activity of the heavier elements under conditions of moderate heat and diminished gravity pressure.

^{42.3.12 (472.10)} 10. Collapsed matter — the relatively stationary matter found in the interior of the cold or dead suns. This form of matter is not really stationary; there is still some ultimatic even electronic activity, but these units are in very close proximity, and their rates of revolution are greatly diminished.

^{42.3.13 (472.11)} The foregoing classification of matter pertains to its organization rather than to the forms of its appearance to created beings. Neither does it take into account the pre-emergent stages of energy nor the eternal materializations on Paradise and in the central universe.

4. ENERGY AND MATTER TRANSMUTATIONS

^{42.4.1 (472.12)} Light, heat, electricity, magnetism, chemism, energy, and matter are — in origin, nature, and destiny — one and the same thing, together with other material realities as yet undiscovered on Urantia.

^{42.4.2 (472.13)} We do not fully comprehend the almost endless changes to which physical energy may be subject. In one universe it appears as light, in another as light plus heat, in another as forms of energy unknown on Urantia; in untold millions of years it may reappear as some form of restless, surging electrical energy or magnetic power; and still later on it may again appear in a subsequent universe as some form of variable matter

subsecvent sub formă de materie variabilă, trecând printr-o serie de metamorfoze urmată de dispariția sa fizică exterioară în vreun mare cataclism al tărâmurilor. Și apoi, după epoci fără de număr și o rătăcire aproape nesfârșită prin nenumărate universuri, aceeași energie poate încă reapărea și schimba de nenumărate ori forma și potențialul; iar transformările continuă astfel, pe parcursul unor epoci succesive și prin tărâmuri nenumărate. Astfel materia își urmează drumul, suportând transformările timpului, însă aliniindu-se întotdeauna fidel pe cercul eternității; chiar dacă este mult timp împiedicată să se întoarcă la sursa sa, ea rămâne întotdeauna sensibilă și urmează la nesfârșit calea trasată de Personalitatea Infinită care a emis-o.

Centrele de putere și asociații lor se ocupă de activitățile de transmutare a ultimatonului în circuitele și în revoluțiile electronilor. Aceste ființe unice controlează și compun puterea, manipulând de obicei unitățile de bază ale energiei materializate, ultimatonii. Ei sunt măștrii energiei care circulă în această stare primitivă. În legătură cu controlorii fizici, ei sunt capabili să controleze eficient energia și să o dirijeze chiar după transmutarea ei la nivel electric sau la stadiul așa zis electronic. Însă câmpul lor de acțiune este considerabil scăzut când energia organizată electronic se lansează în turbioanele sistemelor atomice. După această manifestare, energiile cad sub controlul complet al puterii de atracție al gravitației liniare.

Gravitația acționează pozitiv pe liniile de putere și canalele de energie ale centrelor de putere și ale controlorilor fizici, însă aceste ființe nu doar o reacție negativă la gravitație - exercitarea facultăților lor antigravitaționale.

În întregul spațiu, frigul și alte influențe sunt prezente pentru a organiza creativ ultimatonii în electroni. Căldura este măsura activității electronice, în timp ce frigul semnifică pur și simplu absența căldurii - repausul relativ al energiei - ceea ce este statutul schimbării-forță universală a spațiului dacă nici energia emergentă, nici materia organizată nu sunt prezente pentru a reacționa la gravitație.

Prezența și acțiunea gravitației sunt cele care împiedică apariția zeroului teoretic absolut, deoarece spațiul interstelar nu este la temperatura de zero absolut. În tot spațiul organizat există curenți de energie sensibili la gravitație, circuite de putere, activități ultimatonice, precum și energii electronice organizatoare. Din punct de vedere practic, spațiul nu este vid. Chiar și atmosfera Urantiei se subțiază tot mai mult, până la înălțimea de cinci mii de kilometri unde ea începe să se împrăștie în materia spațială medie a acestei secțiuni a universului. Spațiul, care după cunoștințele noastre se apropie cel mai mult de vid în Nebadon, conține încă o sută de ultimatonii, echivalentul unui electron - pe șaisprezece centimetri cub. O astfel de rarefiere a materiei este considerată ca fiind, practic, spațiul vid.

Temperatura - căldura sau frigul - nu este secundară, decât față de gravitație, în domeniile evoluției energiei și materiei. Ultimatonii se supun umil temperaturilor extreme. Temperaturile joase favorizează anumite forme de structuri electronice și de asamblări atomice, în timp ce înaltele temperaturi facilitează tot felul de rupturi atomice și de dezintegrări ale materiei.

going through a series of metamorphoses, to be followed by its outward physical disappearance in some great cataclysm of the realms. And then, after countless ages and almost endless wandering through numberless universes, again may this same energy re-emerge and many times change its form and potential; and so do these transformations continue through successive ages and throughout countless realms. Thus matter sweeps on, undergoing the transmutations of time but swinging ever true to the circle of eternity; even if long prevented from returning to its source, it is ever responsive thereto, and it ever proceeds in the path ordained by the Infinite Personality who sent it forth.

42-4.3 (473.1) The power centers and their associates are much concerned in the work of transmuting the ultimaton into the circuits and revolutions of the electron. These unique beings control and compound power by their skillful manipulation of the basic units of materialized energy, the ultimatoms. They are masters of energy as it circulates in this primitive state. In liaison with the physical controllers they are able to effectively control and direct energy even after it has transmuted to the electrical level, the so-called electronic stage. But their range of action is enormously curtailed when electronically organized energy swings into the whirls of the atomic systems. Upon such materialization, these energies fall under the complete grasp of the drawing power of linear gravity.

42-4.4 (473.2) Gravity acts positively on the power lanes and energy channels of the power centers and the physical controllers, but these beings have only a negative relation to gravity — the exercise of their antigravity endowments.

42-4.5 (473.3) Throughout all space, cold and other influences are at work creatively organizing ultimatoms into electrons. Heat is the measurement of electronic activity, while cold merely signifies absence of heat — comparative energy rest — the status of the universal force-charge of space provided neither emergent energy nor organized matter were present and responding to gravity.

42-4.6 (473.4) Gravity presence and action is what prevents the appearance of the theoretical absolute zero, for interstellar space does not have the temperature of absolute zero. Throughout all organized space there are gravity-responding energy currents, power circuits, and ultimatomic activities, as well as organizing electronic energies. Practically speaking, space is not empty. Even the atmosphere of Urantia thins out increasingly until at about three thousand miles it begins to shade off into the average space matter in this section of the universe. The most nearly empty space known in Nebadon would yield about one hundred ultimatoms — the equivalent of one electron — in each cubic inch. Such scarcity of matter is regarded as practically empty space.

42-4.7 (473.5) Temperature — heat and cold — is secondary only to gravity in the realms of energy and matter evolution. Ultimatoms are humbly obedient to temperature extremes. Low temperatures favor certain forms of electronic construction and atomic assembly, while high temperatures facilitate all sorts of atomic breakup and material disintegration.

Când sunt supuse temperaturilor și presiunilor anumitor stări solare interne, toate asocierile de atomi, în afară de cele mai primitive, pot fi dezintegrate. Căldura poate deci învinge în mare măsură stabilitatea gravitațională, însă nici o căldură sau presiune solară cunoscute nu pot reconverti ultimatonii în energie puternică.

Sorii aprinși pot transforma materia în diverse forme de energie, însă lumile întunecate și întregul spațiu exterior pot întârzia activitatea electronilor și ultimatonilor, până la a converti aceste energii în materia tărmurilor. Anumite asocieri de electroni de natură vecină și multe asocieri fundamentale ale materiei nucleare se formează în temperaturile excesiv de joase ale spațiului liber, și cresc ulterior prin asocieri cu adăugări mai mari de energie materializantă.

În toate aceste metamorfoze nesfârșite ale energiei și ale materiei, trebuie să se țină cont de influența presiunii gravitaționale și de comportamentul antigravitațional al energiilor ultimatonice în anumite condiții de temperatură, de viteză și de rotație. Temperatura, curenții de energie, distanța, prezența viilor organizatori ai forței și a directorilor de putere influențează, de asemenea, toate fenomenele de transmutare a energiei și a materiei.

Creșterea masei în materie este egală cu creșterea energiei divizate cu pătratul vitezei luminii. Într-un sens dinamic, munca care poate fi îndeplinită de materia în repaus este egală cu energia consumată pentru a reuni elementele sale din Paradis minus rezistența forțelor de învins, pe parcursul tranzitului și atracției exercitate de părțile materiei una față de alta.

Existența formelor preelectronice ale materiei este indicată de cele două greutate atomice ale plumbului. Plumbul de formație originală cântărește puțin mai mult decât plumbul produs prin dezintegrarea uraniului cu ajutorul emanațiilor de radium; diferența de masă atomică reprezintă pierderea efectivă de energie în dezintegrarea atomului.

Integritatea relativă a materiei este asigurată de faptul că energia nu poate fi absorbită sau emisă decât de cantități exacte, numite quante de savanții de pe Urantia. Acest aranjament înțelept în domeniile materiale servește la menținerea universurilor ca unități funcționale.

Cantitatea de energie absorbită sau eliberată pe parcursul unei schimbări de poziție a electronilor sau a altor elemente este întotdeauna un „quantum” sau un multiplu al unui quantum, însă componenta vibratorie sau ondulatorie a acestor unități de energie este în întregime determinată de dimensiunile structurilor materiale implicate. Aceste valori energetice ondulatorii au de 860 de ori diametrul ultimatonilor, al electronilor, al atomilor sau al altor unități care le dau naștere. Interminabila confuzie care însoțește observarea mecanicii ondulatorii a comportamentului quantelor este datorată suprapunerii undelor de energie: două creste se pot combina pentru a forma o creastă de o înălțime dublă, în timp ce o creastă și o prăpastie pot să se combine pentru a se anula reciproc.

42-4.8 (473.6) When subjected to the heat and pressure of certain internal solar states, all but the most primitive associations of matter may be broken up. Heat can thus largely overcome gravity stability. But no known solar heat or pressure can convert ultimaton back into puissant energy.

42-4.9 (473.7) The blazing suns can transform matter into various forms of energy, but the dark worlds and all outer space can slow down electronic and ultimaton activity to the point of converting these energies into the matter of the realms. Certain electronic associations of a close nature, as well as many of the basic associations of nuclear matter, are formed in the exceedingly low temperatures of open space, being later augmented by association with larger accretions of materializing energy.

42-4.10 (473.8) Throughout all of this never-ending metamorphosis of energy and matter we must reckon with the influence of gravity pressure and with the antigravity behavior of the ultimaton energies under certain conditions of temperature, velocity, and revolution. Temperature, energy currents, distance, and the presence of the living force organizers and the power directors also have a bearing on all transmutation phenomena of energy and matter.

42-4.11 (474.1) The increase of mass in matter is equal to the increase of energy divided by the square of the velocity of light. In a dynamic sense the work which resting matter can perform is equal to the energy expended in bringing its parts together from Paradise minus the resistance of the forces overcome in transit and the attraction exerted by the parts of matter on one another.

42-4.12 (474.2) The existence of pre-electronic forms of matter is indicated by the two atomic weights of lead. The lead of original formation weighs slightly more than that produced through uranium disintegration by way of radium emanations; and this difference in atomic weight represents the actual loss of energy in the atomic breakup.

42-4.13 (474.3) The relative integrity of matter is assured by the fact that energy can be absorbed or released only in those exact amounts which Urantia scientists have designated quanta. This wise provision in the material realms serves to maintain the universes as going concerns.

42-4.14 (474.4) The quantity of energy taken in or given out when electronic or other positions are shifted is always a “quantum” or some multiple thereof, but the vibratory or wavelike behavior of such units of energy is wholly determined by the dimensions of the material structures concerned. Such wavelike energy ripples are 860 times the diameters of the ultimaton, electrons, atoms, or other units thus performing. The never-ending confusion attending the observation of the wave mechanics of quantum behavior is due to the superimposition of energy waves: Two crests can combine to make a double-height crest, while a crest and a trough may combine, thus producing mutual cancellation.

5. MANIFESTĂRI ALE ENERGIEI ONDULATORII

5. WAVE-ENERGY MANIFESTATIONS

În suprauniversul Orvontonului există o sută de octave de energie ondulatorie. Printre cele o sută de grupuri de manifestări energetice, șaiszeci și patru sunt total sau parțial recunoscute pe Urantia. Razele soarelui constituie patru octave pe scara suprauniversală. Razele vizibile îmbrățișează doar o octavă, care poartă numărul patruzeci și șase al acestei serii. Urmează apoi grupul ultraviolet, în timp ce la zece octave mai sus se găsesc razele X, urmate de razele gama ale radiumului. La treizeci și două de octave, sub lumina vizibilă a soarelui, întâlnim razele energetice ale spațiului exterior, atât de frecvent amestecate cu minusculele particule de materie, formând activitățile care le sunt asociate. Imediat, sub lumina solară vizibilă, apar razele infraroșii și cu treizeci de octave mai jos, grupul transmițător al radiodifuziunii.

Din punctul de vedere al cunoașterii științifice de pe Urantia secolului douăzeci - manifestările energiei ondulatorii se pot clasa în următoarele zece grupuri:

1. Razele infraultramionice- rotațiile marginale ale ultimatonilor, atunci când ei încep să ia o formă definită. Este primul stadiu al energiei emergente în care se pot detecta și măsura fenomene ondulatorii.

2. Raze ultimatonice. Asamblarea energiei în sferele minuscule ale ultimatonilor ocazională în conținutul spațiului vibrații sesizabile și măsurabile. Cu mult înainte ca fizicienii să descopere ultimatonul, ei vor fi detectat, indubitabil, fenomenele datorate ploii acestor raze pe Urantia. Aceste raze scurte și potente reprezintă activitatea inițială a ultimatonilor atunci când sunt încetiniți până într-atâta încât să vireze către organizarea electronică a materiei. Pe măsură ce ultimatonii se aglomerează în electroni, se produce o condensare cu punerea în rezervă corespondentă de energie.

3. Razele spațiale scurte. Sunt cele mai scurte dintre toate vibrațiile pur electronice; ele reprezintă stadiul preatomic al acestei forme de materie. Sunt necesare temperaturi extraordinar de joase sau de înalte pentru a produce aceste raze, care sunt de două feluri: una, care însoțește nașterea atomilor și alta, care denotă dislocarea lor. Cea mai mare cantitate dintre ele emană din planul cel mai dens al suprauniversului, acela al Căii Lactee, care este, de asemenea, planul de cea mai mare densitate a universurilor exterioare.

4. Stadiul electronic. Acest stadiu de energie este baza întregii materializări în cele șapte suprauniversuri. Atunci când electronii trec prin nivele energetice superioare de revoluție orbitală la nivele inferioare sunt întotdeauna emise quantele. Schimbările de orbită a electronilor produc ejecția sau absorbția particulelor măsurabile de energie-lumină foarte bine determinate și uniforme, în timp ce electronii individuali abandonează întotdeauna o particulă de energie-lumină atunci când ei suportă o coliziune. Manifestări de energie ondulatorie, însoțesc, de asemenea, activitățile corpurilor pozitive și a altor elemente ale stadiului electronic.

5. Razele gama. Sunt emanațiile care caracterizează disocierea spontană a materiei atomice. Cel mai bun exemplu al acestei forme de activitate

^{42:5.1 (474.5)} In the superuniverse of Orvonton there are one hundred octaves of wave energy. Of these one hundred groups of energy manifestations, sixty-four are wholly or partially recognized on Urantia. The sun's rays constitute four octaves in the superuniverse scale, the visible rays embracing a single octave, number forty-six in this series. The ultraviolet group comes next, while ten octaves up are the X rays, followed by the gamma rays of radium. Thirty-two octaves above the visible light of the sun are the outer-space energy rays so frequently commingled with their associated highly energized minute particles of matter. Next downward from visible sunlight appear the infrared rays, and thirty octaves below are the radio transmission group.

^{42:5.2 (474.6)} Wavelike energy manifestations — from the standpoint of twentieth-century Urantia scientific enlightenment — may be classified into the following ten groups:

^{42:5.3 (474.7)} 1. *Infraultramionic rays* — the borderland revolutions of ultimatoms as they begin to assume definite form. This is the first stage of emergent energy in which wavelike phenomena can be detected and measured.

^{42:5.4 (474.8)} 2. *Ultimaton rays*. The assembly of energy into the minute spheres of the ultimatoms occasions vibrations in the content of space which are discernible and measurable. And long before physicists ever discover the ultimaton, they will undoubtedly detect the phenomena of these rays as they shower in upon Urantia. These short and powerful rays represent the initial activity of the ultimatoms as they are slowed down to that point where they veer towards the electronic organization of matter. As the ultimatoms aggregate into electrons, condensation occurs with a consequent storage of energy.

^{42:5.5 (475.1)} 3. *The short space rays*. These are the shortest of all purely electronic vibrations and represent the preatomic stage of this form of matter. These rays require extraordinarily high or low temperatures for their production. There are two sorts of these space rays: one attendant upon the birth of atoms and the other indicative of atomic disruption. They emanate in the largest quantities from the densest plane of the superuniverse, the Milky Way, which is also the densest plane of the outer universes.

^{42:5.6 (475.2)} 4. *The electronic stage*. This stage of energy is the basis of all materialization in the seven superuniverses. When electrons pass from higher to lower energy levels of orbital revolution, quanta are always given off. Orbital shifting of electrons results in the ejection or the absorption of very definite and uniform measurable particles of light-energy, while the individual electron always gives up a particle of light-energy when subjected to collision. Wavelike energy manifestations also attend upon the performances of the positive bodies and the other members of the electronic stage.

^{42:5.7 (475.3)} 5. *Gamma rays* — those emanations which characterize the spontaneous dissociation of atomic matter. The best illustration of this form of electronic

electronică se găsește în fenomenele asociate dezintegrării radiumului.

6. Grupul razelor X. Etapa următoare în încetinirea electronului furnizează diversele forme de raze X solare, cât și razele X produse în mod artificial. Încărcătura electronică creează un câmp electric; mișcarea dă naștere unui curent electric; curentul produce un câmp magnetic. Atunci când un electron este brusc oprit, comotia electromagnetică rezultantă produce raza X; raza X este această perturbare. Razele X solare sunt identice celor care sunt produse mecanic pentru a explora interiorul corpului uman, mai puțin lungimea lor de undă care este ceva mai mare.

7. Razele ultraviolete sau chimice ale luminii soarelui și diversele lor producții mecanice.

8. Lumina albă- întreaga lumină vizibilă a sorilor.

9. Razele infraroșii- încetinirea activității electronice apropiindu-se și mai mult de căldura apreciabilă.

10. Undele hertziene- energiile utilizate pe Urantia pentru teledifuziuni.

Pe aceste zece faze de activitate energetică ondulatorie, ochiul uman nu poate reacționa decât la o singură octavă, aceea a totalității luminii solare obișnuite.

Ceea ce se numește eter este pur și simplu un nume colectiv pentru a desemna un grup de activități de forță și de energie care au loc în spațiu. Ultimatonii, electronii și celelalte conglomerate masice ale energiei sunt particule uniforme de materie. În tranzitul lor prin spațiu, ele urmează în realitate linii drepte. Lumina și toate celelalte forme de manifestări energetice recunoscutibile constă într-o succesiune de particule energetice determinate, care se deplasează în linie dreaptă, mai puțin în măsura în care traiectoria lor este modificată de gravitație și alte forțe interferente. Procesionile de particule de energie apar ca fenomene ondulatorii atunci când sunt observate într-un anumit fel; acest fapt este datorat rezistenței câmpului de forță nediferențiat al întregului spațiu, eterul ipotetic, și tensiunii intergravitaționale a agregatelor de materie asociate. Lărgimea intervalelor dintre particulele de materie, precum și viteza inițială a razelor de energie provoacă aparența ondulatorie a numeroaselor forme de energie materială.

Excitația conținutului de spațiu produce o reacție ondulatorie la trecerea particulelor de materie în deplasare rapidă, la fel cum trecerea unei nave pe apă declanșează valuri de amplitudini și intervale variate.

Comportamentul forței primordiale dă naștere unor fenomene analoage, sub numeroase aspecte, eterului pe care îl imaginați voi. Spațiul nu este vid; sferele spațiului se învârtesc și plonjează într-un imens ocean de energie-forță desfășurată. Conținutul spațial al unui atom nu este nici el vid. Oricum ar fi, eterul nu există; tocmai absența acestui eter ipotetic este cea care permite planetelor locuite să evite să cadă în soare și electronilor circulând pe orbitele lor atomice să reziste căderii în nucleu.

activity is in the phenomena associated with radium disintegration.

^{42-5.8 (475.4)} 6. *The X-ray group.* The next step in the slowing down of the electron yields the various forms of solar X rays together with artificially generated X rays. The electronic charge creates an electric field; movement gives rise to an electric current; the current produces a magnetic field. When an electron is suddenly stopped, the resultant electromagnetic commotion produces the X ray; the X ray is *that* disturbance. The solar X rays are identical with those which are mechanically generated for exploring the interior of the human body except that they are a trifle longer.

^{42-5.9 (475.5)} 7. *The ultraviolet or chemical rays of sunlight and the various mechanical productions.*

^{42-5.10 (475.6)} 8. *The white light* — the whole visible light of the suns.

^{42-5.11 (475.7)} 9. *Infrared rays* — the slowing down of electronic activity still nearer the stage of appreciable heat.

^{42-5.12 (475.8)} 10. *Hertzian waves* — those energies utilized on Urantia for broadcasting.

^{42-5.13 (475.9)} Of all these ten phases of wavelike energy activity, the human eye can react to just one octave, the whole light of ordinary sunlight.

^{42-5.14 (475.10)} The so-called ether is merely a collective name to designate a group of force and energy activities occurring in space. Ultimatoms, electrons, and other mass aggregations of energy are uniform particles of matter, and in their transit through space they really proceed in direct lines. Light and all other forms of recognizable energy manifestations consist of a succession of definite energy particles which proceed in direct lines except as modified by gravity and other intervening forces. That these processions of energy particles appear as wave phenomena when subjected to certain observations is due to the resistance of the undifferentiated force blanket of all space, the hypothetical ether, and to the intergravity tension of the associated aggregations of matter. The spacing of the particle-intervals of matter, together with the initial velocity of the energy beams, establishes the undulatory appearance of many forms of energy-matter.

^{42-5.15 (476.1)} The excitation of the content of space produces a wavelike reaction to the passage of rapidly moving particles of matter, just as the passage of a ship through water initiates waves of varying amplitude and interval.

^{42-5.16 (476.2)} Primordial-force behavior does give rise to phenomena which are in many ways analogous to your postulated ether. Space is not empty; the spheres of all space whirl and plunge on through a vast ocean of outspread force-energy; neither is the space content of an atom empty. Nevertheless there is no ether, and the very absence of this hypothetical ether enables the inhabited planet to escape falling into the sun and the encircling electron to resist falling into the nucleus.

6. ULTIMATONI, ELECTRONI ȘI ATOMI

În timp ce încărcătura de spațiu a forței universale este omogenă și nediferențiată, organizarea în materie a energiei evoluate antrenează concentrarea energiei în mase discontinue de dimensiuni definite și greutate stabile - o reacție gravitațională precisă.

Gravitația locală sau liniară intră, pe deplin, în acțiune atunci când apare organizarea atomică a materiei. Materia preatomică devine ușor sensibilă la gravitație atunci când este activată de raze X și de alte energii similare, însă gravitația liniară nu exercită atracție măsurabilă nici asupra particulelor de energie electronică liberă, neatașate și neîncărcate, nici asupra ultimatonilor neasociați.

Ultimatonii funcționează prin atracție reciprocă și sunt sensibili numai la câmpul de gravitație circular al Paradisului. Nereacționând la gravitația liniară, ei se găsesc astfel menținuți în curentul universal al spațiului. Ultimatonii sunt capabili să își accelereze viteza de rotație până la a se comporta parțial ca înzestrați cu antigravitație, însă fără intervenția organizatorilor forței sau a directorilor de putere, ei nu pot atinge viteza critică de eliberare, caz în care și-ar pierde individualitatea și s-ar întoarce în stadiul de energie de putere. În natură, ultimatonii nu scapă statutului lor de existență fizică, decât dacă participă la o dislocare terminală a unui soare răcit și pe cale de a muri.

Ultimatonii necunoscuți pe Urantia își încetinesc mișcarea trecând prin numeroase faze de activitate fizică, înainte de a îndeplini condițiile de energie revoluționară prealabilă organizării electronice. Ultimatonii au trei tipuri de mișcări: rezistența lor reciprocă la forța cosmică, revoluția lor individuală cu potențial de antigravitație și potențialul din interiorul electronului, a anumitor ultimatonii reciproc interasociați.

Atracția reciprocă asigură coeziunea a o sută de ultimatonii în constituția unui electron și nu există niciodată cu unul mai puțin sau cu unul mai mult într-un electron tipic. Pierderea unuia sau a mai multor ultimatonii distruge identitatea tipică a electronului, ceea ce duce la existența uneia din cele zece forme modificate ale electronului.

Ultimatonii nu descriu orbite și nu se învârt în circuite în interiorul electronilor, ci se răspândesc sau se grupează conform vitezelor de rotație axiale, ceea ce determină dimensiunile diferențiale ale electronilor. Această aceeași viteză de rotație a ultimatonilor în jurul axei lor determină totodată reacțiile negative sau pozitive ale diferitelor tipuri de unități electronice. Ansamblul segregărilor și grupărilor materiei electronice, precum și diferențierea electrică a corpurilor negative și pozitive de energie-materie, rezultă din diversele funcțiuni ale asocierilor ultimatonilor care le compun.

Fiecare atom are un diametru ușor superior unui sfert de milionime de milimetru, iar un electron cântărește puțin mai mult decât a două mia parte a celui mai mic atom, cel de hidrogen. Protonul pozitiv caracteristic nucleului atomic, cu toate că nu este cu mult mai mare decât un electron negativ, cântărește aproximativ de două mii de ori mai mult.

6. ULTIMATONS, ELECTRONS, AND ATOMS

^{42.6.1 (476.3)} While the space charge of universal force is homogeneous and undifferentiated, the organization of evolved energy into matter entails the concentration of energy into discrete masses of definite dimensions and established weight — precise gravity reaction.

^{42.6.2 (476.4)} Local or linear gravity becomes fully operative with the appearance of the atomic organization of matter. Preatomic matter becomes slightly gravity responsive when activated by X ray and other similar energies, but no measurable linear-gravity pull is exerted on free, unattached, and uncharged electronic-energy particles or on unassociated ultimatons.

^{42.6.3 (476.5)} Ultimatons function by mutual attraction, responding only to the circular Paradise-gravity pull. Without linear-gravity response they are thus held in the universal space drift. Ultimatons are capable of accelerating revolutionary velocity to the point of partial antigravity behavior, but they cannot, independent of force organizers or power directors, attain the critical escape velocity of deindividuation, return to the puissant-energy stage. In nature, ultimatons escape the status of physical existence only when participating in the terminal disruption of a cooled-off and dying sun.

^{42.6.4 (476.6)} The ultimatons, unknown on Urantia, slow down through many phases of physical activity before they attain the revolutionary-energy prerequisites to electronic organization. Ultimatons have three varieties of motion: mutual resistance to cosmic force, individual revolutions of antigravity potential, and the intraelectronic positions of the one hundred mutually interassociated ultimatons.

^{42.6.5 (476.7)} Mutual attraction holds one hundred ultimatons together in the constitution of the electron; and there are never more nor less than one hundred ultimatons in a typical electron. The loss of one or more ultimatons destroys typical electronic identity, thus bringing into existence one of the ten modified forms of the electron.

^{42.6.6 (476.8)} Ultimatons do not describe orbits or whirl about in circuits within the electrons, but they do spread or cluster in accordance with their axial revolutionary velocities, thus determining the differential electronic dimensions. This same ultimatonic velocity of axial revolution also determines the negative or positive reactions of the several types of electronic units. The entire segregation and grouping of electronic matter, together with the electric differentiation of negative and positive bodies of energy-matter, result from these various functions of the component ultimatonic interassociation.

^{42.6.7 (477.1)} Each atom is a trifle over 1/100,000,000th of an inch in diameter, while an electron weighs a little more than 1/2,000th of the smallest atom, hydrogen. The positive proton, characteristic of the atomic nucleus, while it may be no larger than a negative electron, weighs almost two thousand times more.

Dacă s-ar mări masa materiei până când un electron ar cântări o zecime de uncie (2,83 grame), și dacă dimensiunile sale ar fi crescute în măsura proporției, volumul acestui electron ar deveni la fel de mare ca acela al pământului. Dacă volumul unui proton - de o mie opt sute de ori mai greu decât un electron - ar fi mărit până la mărimea unui ac de gămlie, atunci, în comparație, un ac de gămlie ar avea un diametru egal celui al orbitei pământului în jurul soarelui.

7. MATERIA ATOMICĂ

Întreaga materie se formează conform ordinii sistemului solar. În centrul fiecărui minuscul univers de energie există o porțiune nucleară de existență materială relativ stabilă și comparativ staționară. Această unitate centrală este înzestrată cu o triplă posibilitate de manifestare. În jurul acestui centru de energie și într-o adâncime fără fund, însă în circuite fluctuante, se rotesc unitățile de energie vag comparabile cu planetele ce înconjoară soarele unui grup stelar asemănător propriului vostru sistem solar.

În interiorul atomului, electronii se învârt în jurul protonului central, la distanțe proporționale cu celor ale planetelor care se învârt în jurul soarelui, în spațiul sistemului solar. În comparație cu mărimea lor reală, distanța relativă dintre nucleul atomic și circuitul electronic cel mai apropiat este aceeași ca cea dintre Soare și Mercur, planeta învecinată cu soarele.

Vitezele de rotație axiale ale electronilor și vitezele lor pe orbitele lor în jurul nucleului atomic depășesc, ambele, imaginația umană, fără a mai menționa vitezele ultimatonilor care îi compun. Particulele pozitive ale radiumului își iau zborul în spațiu cu șaisprezece mii de kilometri pe secundă, în timp ce particulele negative ating o viteză apropiată de aceea a luminii.

Universurile locale sunt construite conform sistemului zecimal. Există exact o sută de materializări atomice de energie a spațiului detectabile într-un univers de constituție duală; este maximul posibil al organizărilor materiei în Nebadon. Aceste o sută de forme de materie constă într-o serie regulată, în care electroni, în număr de o sută, se învârt în jurul unui nucleu central relativ compact. Această asociere ordonată și sigură a diverselor energii este cea care constituie materia.

La suprafața lor, lumile nu au toate o sută de elemente recunoscutibile, însă aceste elemente sunt prezente pe undeva în aceste lumi: ele au fost fie prezente, fie sunt în curs de evoluție. Circumstanțele originii unei planete și ale evoluției ei subsecvente determină numărul de tipuri atomice care vor fi observabile în raport cu cele o sută de tipuri posibile. Atomii cei mai grei nu se găsesc la suprafața numeroaselor lumi. Chiar și pe Urantia, elementele grele cunoscute manifestă o tendință de a zbura în străfulgerări la fel ca și comportamentul radiumului, de exemplu.

Stabilitatea atomului depinde de numărul de neutroni electric inactivi în nucleul central. Comportamentul chimic depinde în întregime de activitatea electronilor care se învârt liber în jurul nucleului.

42:6.8 (477.2) If the mass of matter should be magnified until that of an electron equaled one tenth of an ounce, then were size to be proportionately magnified, the volume of such an electron would become as large as that of the earth. If the volume of a proton — eighteen hundred times as heavy as an electron — should be magnified to the size of the head of a pin, then, in comparison, a pin's head would attain a diameter equal to that of the earth's orbit around the sun.

7. ATOMIC MATTER

42:7.1 (477.3) The formation of all matter is on the order of the solar system. There is at the center of every minute universe of energy a relatively stable, comparatively stationary, nuclear portion of material existence. This central unit is endowed with a threefold possibility of manifestation. Surrounding this energy center there whirl, in endless profusion but in fluctuating circuits, the energy units which are faintly comparable to the planets encircling the sun of some starry group like your own solar system.

42:7.2 (477.4) Within the atom the electrons revolve about the central proton with about the same comparative room the planets have as they revolve about the sun in the space of the solar system. There is the same relative distance, in comparison with actual size, between the atomic nucleus and the inner electronic circuit as exists between the inner planet, Mercury, and your sun.

42:7.3 (477.5) The electronic axial revolutions and their orbital velocities about the atomic nucleus are both beyond the human imagination, not to mention the velocities of their component ultimatons. The positive particles of radium fly off into space at the rate of ten thousand miles a second, while the negative particles attain a velocity approximating that of light.

42:7.4 (477.6) The local universes are of decimal construction. There are just one hundred distinguishable atomic materializations of space-energy in a dual universe; that is the maximum possible organization of matter in Nebadon. These one hundred forms of matter consist of a regular series in which from one to one hundred electrons revolve around a central and relatively compact nucleus. It is this orderly and dependable association of various energies that constitutes matter.

42:7.5 (477.7) Not every world will show one hundred recognizable elements at the surface, but they are somewhere present, have been present, or are in process of evolution. Conditions surrounding the origin and subsequent evolution of a planet determine how many of the one hundred atomic types will be observable. The heavier atoms are not found on the surface of many worlds. Even on Urantia the known heavier elements manifest a tendency to fly to pieces, as is illustrated by radium behavior.

42:7.6 (477.8) Stability of the atom depends on the number of electrically inactive neutrons in the central body. Chemical behavior is wholly dependent on the activity of the freely revolving electrons.

În Orvonton nu a fost niciodată posibil să se asambleze natural mai mult de o sută de electroni orbitali într-un același sistem atomic. Când un al o sută unulea a fost introdus artificial în câmpul orbitelor, a rezultat întotdeauna o dislocare aproape instantanee a protonului central și o dispersie necontrolată a electronilor și a altor energii eliberate.

Cu toate că atomii pot conține de la unu la o sută de electroni orbitali, numai cei zece electroni exteriori ai celor mai mari atomi se învârt în jurul nucleului central, ca corpuri distincte și discontinue, rămânând intacti și compacți în rotația lor pe orbite precise și definite. Cei treizeci de electroni mai apropiați de centru sunt dificil de observat sau detectat, ca corpuri separate și organizate. Aceeași proporție relativă de comportament al electronilor față de proximitatea de nucleu există în toți atomii, oricare ar fi numărul electronilor conținuți. Cu cât ne apropiem mai mult de nucleu, cu atât mai puțin individualizarea electronilor este netă. Prolungirea electronico-ondulatorie a unui electron poate să se răspândească astfel încât să ocupe total orbitele atomice cele mai mici. Acest lucru este în special adevărat, în ceea ce privește electronii cei mai apropiați ai nucleului central.

Cei treizeci de electroni ai orbitelor celor mai interioare au o individualitate, însă sistemele lor energetice tind să se amestece, întinzându-se de la un electron la altul și, aproape, din orbită în orbită. Cei treizeci de electroni următori constituie a doua familie sau zonă energetică, individualitatea lor este mai pronunțată, corpul lor de materie exercită un control mai complet asupra sistemelor de energie care îi însoțesc. Următorii treizeci de electroni, a treia zonă electronică, sunt încă și mai individualizați și circulă pe orbite mai distincte și mai bine definite. Ultimii zece electroni nu sunt prezenți decât în cele zece elemente, cele mai grele, și au demnitatea independenței, fiind deci capabili să scape mai mult sau mai puțin liber de controlul nucleului mamă. Cu un minim de variație în temperatură și presiune, membrii acestui al patrulea grup, numiți electroni externi, vor scăpa de controlul nucleului central, așa cum ne este dat exemplul de dislocare spontană a uraniului și a elementelor similare.

Primii patruzeci și șapte de atomi, cei care conțin de la unu la patruzeci și șapte de electroni orbitali, sunt mai ușor de definit decât ceilalți. De la cel de al patruzeci și optulea, și după el, caracterul imprevizibil al prezenței presupuse a Absolutului Necalificat se face tot mai mult simțit, însă o parte a acestei imprevizibilități electronice se datorează diferențelor în vitezele de rotație axiale ale ultimatoanelor și proprietății lor inexplicabile de a se amesteca. Alte influențe fizice, electrice, magnetice și gravitaționale acționează, de asemenea, pentru a produce un comportament electronic variabil. Atomii sunt, deci, similari persoanelor în ceea ce privește posibilitățile de a prevedea comportamentul lor. Statisticienii pot enunța legi guvernând un mare număr de atomi sau de persoane, dar sunt reduși la tăcere atunci când este vorba de un singur atom sau de o singură persoană.

8. COEZIUNEA ATOMICĂ

În timp ce gravitația este unul dintre diferiții factori

42:7.7 (478.1) In Orvonton it has never been possible naturally to assemble over one hundred orbital electrons in one atomic system. When one hundred and one have been artificially introduced into the orbital field, the result has always been the instantaneous disruption of the central proton with the wild dispersion of the electrons and other liberated energies.

42:7.8 (478.2) While atoms may contain from one to one hundred orbital electrons, only the outer ten electrons of the larger atoms revolve about the central nucleus as distinct and discrete bodies, intactly and compactly swinging around on precise and definite orbits. The thirty electrons nearest the center are difficult of observation or detection as separate and organized bodies. This same comparative ratio of electronic behavior in relation to nuclear proximity obtains in all atoms regardless of the number of electrons embraced. The nearer the nucleus, the less there is of electronic individuality. The wavelike energy extension of an electron may so spread out as to occupy the whole of the lesser atomic orbits; especially is this true of the electrons nearest the atomic nucleus.

42:7.9 (478.3) The thirty innermost orbital electrons have individuality, but their energy systems tend to intermingle, extending from electron to electron and well-nigh from orbit to orbit. The next thirty electrons constitute the second family, or energy zone, and are of advancing individuality, bodies of matter exerting a more complete control over their attendant energy systems. The next thirty electrons, the third energy zone, are still more individualized and circulate in more distinct and definite orbits. The last ten electrons, present in only the ten heaviest elements, are possessed of the dignity of independence and are, therefore, able to escape more or less freely from the control of the mother nucleus. With a minimum variation in temperature and pressure, the members of this fourth and outermost group of electrons will escape from the grasp of the central nucleus, as is illustrated by the spontaneous disruption of uranium and kindred elements.

42:7.10 (478.4) The first twenty-seven atoms, those containing from one to twenty-seven orbital electrons, are more easy of comprehension than the rest. From twenty-eight upward we encounter more and more of the unpredictability of the supposed presence of the Unqualified Absolute. But some of this electronic unpredictability is due to differential ultimatonic axial revolutionary velocities and to the unexplained "huddling" proclivity of ultimatons. Other influences — physical, electrical, magnetic, and gravitational — also operate to produce variable electronic behavior. Atoms therefore are similar to persons as to predictability. Statisticians may announce laws governing a large number of either atoms or persons but not for a single individual atom or person.

8. ATOMIC COHESION

42:8.1 (478.5) While gravity is one of several factors

contribuind la menținerea ansamblului unui minuscul sistem de energie atomică există, de asemenea, prezentă în și printre unitățile de bază, o energie puternică și necunoscută; este secretul constituției lor fundamentale și a comportamentului lor ultim, o forță care rămâne să fie descoperită pe Urantia. Această influență universală impregnează întregul spațiu interior al minusculei organizări energetice.

Spațiul dintre electronii unui atom nu este vid. În orice atom, acest spațiu interelectronic este animat de manifestări ondulatorii perfecte sincronizate cu viteza electronilor și rotația ultimatonilor. Această forță nu este în întregime dominată de legile voastre recunoscute ale atracției pozitive și negative; de aceea, ea se conduce uneori într-un mod imprevizibil. Această influență anonimă pare a fi o reacție a spațiului-forță al Absolutului Necalificat.

Coeziunea protonilor încărcăți și a electronilor neîncărcăți la nivelul atomului este asigurată de funcțiunea alternativă a mezotronului, particulă de materie de o sută optzeci de ori mai grea decât electronul. Fără acest dispozitiv, încărcătura electrică adusă de protoni ar disloca nucleul atomic.

Așa cum sunt constituiți atomii, nici o forță gravitațională sau electrică nu ar putea asigura coeziunea nucleului lor. Integritatea nucleului este menținută de funcțiunea coezivă alternativă a mezotronului care este capabil să reunească particulele încărcate și neîncărcate datorită puterii masice superioare a forței sale și de o funcțiune suplimentară care face, constant să se schimbe locul protonilor și al neutronilor. Mezotronul face, constant, să plece și să vină încărcătura electrică a particulelor nucleare dintre protoni și neutroni. Pe parcursul unei fracțiuni infime de secundă, o particulă nucleară dată este un proton încărcat, iar pe parcursul fracțiunii următoare, ea este un neutron lipsit de încărcătură, iar aceste alternanțe de statut energetic sunt atât de incredibil de rapide, încât încărcătura electrică este privată de orice oportunitate de a funcționa ca influență dislocatoare. Acesta este modul în care mezotronul funcționează ca o particulă „purtaoare de energie” care contribuie puternic la stabilitatea nucleară a atomului.

Prezența și funcțiunea mezotronilor explică, de asemenea, o altă enigmă referitoare la atom. Când atomii acționează radioactiv, ei emit mult mai multă energie decât s-ar putea crede. Acest excedent de radiație provine din dezmembrarea mezotronului „purtaor de energie”, care devine atunci un simplu electron. Dezintegrarea mezotronului este însoțită, de asemenea, de emisia anumitor mici particule lipsite de încărcătură.

Mezotronul explică anumite proprietăți de coeziune ale nucleului atomic, însă nu explică nici coeziunea dintre protoni, nici adeziunea dintre neutroni. Forța puternică și paradoxală care asigură integritatea coezivă a atomului este o formă de energie încă nedescoperită pe Urantia.

Acești mezotroni se găsesc în abundență în razele cosmice care se lovesc continuu de planeta noastră.

concerned in holding together a tiny atomic energy system, there is also present in and among these basic physical units a powerful and unknown energy, the secret of their basic constitution and ultimate behavior, a force which remains to be discovered on Urantia. This universal influence permeates all the space embraced within this tiny energy organization.

42.8.2 (478.6) The interelectronic space of an atom is not empty. Throughout an atom this interelectronic space is activated by wavelike manifestations which are perfectly synchronized with electronic velocity and ultimaton revolutions. This force is not wholly dominated by your recognized laws of positive and negative attraction; its behavior is therefore sometimes unpredictable. This unnamed influence seems to be a space-force reaction of the Unqualified Absolute.

42.8.3 (479.1) The charged protons and the uncharged neutrons of the nucleus of the atom are held together by the reciprocating function of the mesotron, a particle of matter 180 times as heavy as the electron. Without this arrangement the electric charge carried by the protons would be disruptive of the atomic nucleus.

42.8.4 (479.2) As atoms are constituted, neither electric nor gravitational forces could hold the nucleus together. The integrity of the nucleus is maintained by the reciprocal cohering function of the mesotron, which is able to hold charged and uncharged particles together because of superior force-mass power and by the further function of causing protons and neutrons constantly to change places. The mesotron causes the electric charge of the nuclear particles to be incessantly tossed back and forth between protons and neutrons. At one infinitesimal part of a second a given nuclear particle is a charged proton and the next an uncharged neutron. And these alternations of energy status are so unbelievably rapid that the electric charge is deprived of all opportunity to function as a disruptive influence. Thus does the mesotron function as an “energy-carrier” particle which mightily contributes to the nuclear stability of the atom.

42.8.5 (479.3) The presence and function of the mesotron also explains another atomic riddle. When atoms perform radioactively, they emit far more energy than would be expected. This excess of radiation is derived from the breaking up of the mesotron “energy carrier,” which thereby becomes a mere electron. The mesotronic disintegration is also accompanied by the emission of certain small uncharged particles.

42.8.6 (479.4) The mesotron explains certain cohesive properties of the atomic nucleus, but it does not account for the cohesion of proton to proton nor for the adhesion of neutron to neutron. The paradoxical and powerful force of atomic cohesive integrity is a form of energy as yet undiscovered on Urantia.

42.8.7 (479.5) These mesotrons are found abundantly in the space rays which so incessantly impinge upon your planet.

9. FILOZOFIA NATURALĂ

9. NATURAL PHILOSOPHY

Religia nu este singura care e dogmatică; filozofia naturală tinde, de asemenea, să se dogmatizeze. Atunci când un educator religios binecunoscut a ajuns la concluzia că numărul șapte era fundamental în natură deoarece există șapte deschideri în capul uman, ar fi putut, dacă ar fi cunoscut mai bine chimia, să-și susțină opinia bazând-o pe un fenomen veritabil al lumii fizice. În toate universurile fizice ale timpului și spațiului și, cu toate că constituția decimală a energiei se manifestă universal, rămâne întotdeauna o reminiscență a faptului că premateria are o organizare electronică septuplă.

Numărul șapte este fundamental pentru universul central și pentru sistemul spiritual de transmisii înăscute al caracterelor, însă numărul zece, sistemul zecimal, este inerent energiei materiei și creației materiale. În ciuda acestui lucru, lumea atomică prezintă anumite caracteristici periodice care reapar în grupe de șapte, o marcă de naștere purtată de lumea materială și amintind de foarte îndepărtata sa origine spirituală.

Când se clasează elementele fundamentale în ordinea greutatei lor atomice, această persistență septuplă a constituției creative rezultă în domeniul chimiei ca o recurență a proprietăților fizice și chimice similare, în grupe septuple, periodice și distincte. Când elementele chimice de pe Urantia se aranjează astfel într-un șir, orice cantitate sau proprietate dată, are tendința de a se repeta la toate cele șapte elemente. Această schimbare periodică prin șapte se reproduce, atenuându-se și cu variante, în întregul sistem periodic. Ea se observă mai net în primele grupări de atomi ușori. Plecând de la un element oarecare, după ce s-a observat una dintre proprietățile sale, această calitate se schimbă pe parcursul celor șase elemente consecutive, însă are tendința de a reapărea atunci când se ajunge la al optulea, altfel spus, al optulea element chimic activ seamănă cu primul, al nouălea cu al doilea, și așa mai departe. Un astfel de fapt în lumea fizică reamintește indubitabil de constituția septuplă a energiei ancestrale, și indică realitatea fundamentală a diversității septuple a creațiilor timpului și spațiului. Omul ar trebui, de asemenea, să noteze faptul că există șapte culori în spectrul natural.

Însă presupunerile filozofiei naturale nu sunt toate valabile; eterul ipotetic, de exemplu, reprezintă o ingenioasă încercare a oamenilor pentru a o unifica ignoranța lor în ceea ce privește fenomenele spațiului. Nu putem afirma filozofia universului conform observațiilor a ceea ce se numește știință. Savanții ar avea tendința să nege că un fluture poate să rezulte dintr-o omidă, dacă nu ar vedea această metamorfoză cu proprii lor ochi.

Dacă stabilitatea fizică, asociată elasticității biologice, este prezentă în natură acest fapt se datorează doar înțelepciunii aproape infinite posedată de Maeștrii Arhitecți ai creației. Nu trebuie nimic mai puțin ca o înțelepciune transcendentă pentru a concepe unități de materie atât stabile și atât de eficient flexibile

42:9.1 (479.6) Religion is not alone dogmatic; natural philosophy equally tends to dogmatize. When a renowned religious teacher reasoned that the number seven was fundamental to nature because there are seven openings in the human head, if he had known more of chemistry, he might have advocated such a belief founded on a true phenomenon of the physical world. There is in all the physical universes of time and space, notwithstanding the universal manifestation of the decimal constitution of energy, the ever-present reminder of the reality of the sevenfold electronic organization of prematter.

42:9.2 (479.7) The number seven is basic to the central universe and the spiritual system of inherent transmissions of character, but the number ten, the decimal system, is inherent in energy, matter, and the material creation. Nevertheless the atomic world does display a certain periodic characterization which recurs in groups of seven — a birthmark carried by this material world indicative of its far-distant spiritual origin.

42:9.3 (480.1) This sevenfold persistence of creative constitution is exhibited in the chemical domains as a recurrence of similar physical and chemical properties in segregated periods of seven when the basic elements are arranged in the order of their atomic weights. When the Urantia chemical elements are thus arranged in a row, any given quality or property tends to recur by sevens. This periodic change by sevens recurs diminishingly and with variations throughout the entire chemical table, being most markedly observable in the earlier or lighter atomic groupings. Starting from any one element, after noting some one property, such a quality will change for six consecutive elements, but on reaching the eighth, it tends to reappear, that is, the eighth chemically active element resembles the first, the ninth the second, and so on. Such a fact of the physical world unmistakably points to the sevenfold constitution of ancestral energy and is indicative of the fundamental reality of the sevenfold diversity of the creations of time and space. Man should also note that there are seven colors in the natural spectrum.

42:9.4 (480.2) But not all the suppositions of natural philosophy are valid; for example, the hypothetical ether, which represents an ingenious attempt of man to unify his ignorance of space phenomena. The philosophy of the universe cannot be predicated on the observations of so-called science. If such a metamorphosis could not be seen, a scientist would be inclined to deny the possibility of developing a butterfly out of a caterpillar.

42:9.5 (480.3) Physical stability associated with biologic elasticity is present in nature only because of the well-nigh infinite wisdom possessed by the Master Architects of creation. Nothing less than transcendental wisdom could ever design units of matter which are at the same time so stable and so efficiently flexible.

10. SISTEME UNIVERSALE DE ENERGIE NESPIRITUALĂ(SISTEME ALE MINȚII

10. UNIVERSAL NONSPIRITUAL ENERGY SYSTEMS

MATERIALE)

Desfășurarea nesfârșită a realității cosmice relative de la absolutitatea monotei Paradisului până la absolutitatea puterii spațiului lasă să se presupună evoluția anumitor relații dintre realitățile nespirtuale ale Primei Surse-Centru - aceste realități ascunse în puterea spațiului care sunt revelate în monota și provizoriu divulgate pe nivelele cosmice intermediare. Acest ciclu etern de energie este pus în circuit la Tatăl universurilor. El este deci absolut, și de aceea el nu este nici expansibil, nici în fapt, nici în valoare. În același timp, Tatăl Primordial, acum ca și întotdeauna, realizează în sine, pe baza unui cadru de semnificații de spațiu-timp și de spațiu-timp transcens, un cadru de relații schimbătoare în care energia-materie este progresiv supusă supracontrolului spiritului viu și divin, prin efortul experiențial al minții vii și personale.

Energiile universale nespirtuale sunt reasociate în sistemele vii ale minții ne-Creatorului pe diverse nivele, din care unele pot fi descrise după cum urmează:

1. Minte care precedă spiritele adjutante. Este un nivel al minții neexperiențial; pe lumile locuite, aceștia sunt Controlorii Fizici Principali, care îi aduc sprijinul lor. Este mintea automată, intelectul care nu poate fi învățat al formelor cele mai primitive ale vieții materiale, însă mintea care nu poate fi învățată funcționează pe numeroase nivele, în afara vieții planetare primitive.

2. Mintea spiritelor adjutante. Aceasta este slujirea Spiritului-Mamă al unui univers local, funcționând prin cele șapte spirite mentale adjutante ale sale, pe nivelul care poate fi predat (nemechanic) al minții materiale. La acest nivel, mintea materială experimentează: ca intelect subuman (animal), în primele cinci spiritele adjutante; ca intelect uman (moral), în cele șapte spirite adjutante; în calitate de intelect suprauman (median), la ultimele două adjutante.

3. Minte morontială în evoluție. Este conștiința în expansiune la personalitățile evoluând, în carierele ascendente ale unui univers local. Ea este darul Spiritului-Mamă al universului local, în legătură cu Fiul Creator. Acest nivel minte implică organizarea tipului morontial de vehicul vital, sinteză a materialului și a spiritualului efectuată de supraveghetorii puterii morontiale a universului local. Mintea morontială funcționează diferențiat, în răspuns la aceste șaptezeci de nivele de viață morontială, revelând o capacitate crescătoare de a se asocia minții cosmice pe nivelele superioare de împlinire. Este evoluția normală a creaturilor umane, însă un minte de ordin nemorontial este, de asemenea, atribuit de Fiul și Spiritul unui Univers copiilor nemorontiali ai creațiilor locale.

Mintea cosmică. Este mintea septuplă diversificată a timpului și a spațiului și, pentru fiecare dintre fazele sale, unul dintre cele Șapte Spirite Maestru își aduce sprijinul unuia dintre cele șapte suprauniversuri. Mintea cosmică înglobează toate nivelele minții finite și se coordonează în mod experiențial cu nivelele de deitate evolutivă ale Minții Supreme și, în mod transcendent, cu nivelele existențiale ale minții absolute - circuitele directe ale Autorului Comun.

(MATERIAL MIND SYSTEMS)

42:10.1 (480.4) The endless sweep of relative cosmic reality, from the absoluteness of Paradise monota to the absoluteness of space potency, is suggestive of certain evolutions of relationship in the nonspiritual realities of the First Source and Center — those realities which are concealed in space potency, revealed in monota, and provisionally disclosed on intervening cosmic levels. This eternal cycle of energy, being circuited in the Father of universes, is absolute and, being absolute, is expansible in neither fact nor value; nevertheless the Primal Father is even now — as always — self-realizing of an ever-expanding arena of time-space, and of time-space-transcended, meanings, an arena of changing relationships wherein energy-matter is being progressively subjected to the overcontrol of living and divine spirit through the experiential striving of living and personal mind.

42:10.2 (480.5) The universal nonspiritual energies are reassociated in the living systems of non-Creator minds on various levels, certain of which may be depicted as follows:

42:10.3 (480.6) 1. *Preadjutant-spirit minds*. This level of mind is nonexperiencing and on the inhabited worlds is ministered by the Master Physical Controllers. This is mechanical mind, the nonteachable intellect of the most primitive forms of material life, but the nonteachable mind functions on many levels beside that of primitive planetary life.

42:10.4 (481.1) 2. *Adjutant-spirit minds*. This is the ministry of a local universe Mother Spirit functioning through her seven adjutant mind-spirits on the teachable (nonmechanical) level of material mind. On this level material mind is experiencing: as subhuman (animal) intellect in the first five adjutants; as human (moral) intellect in the seven adjutants; as superhuman (midwayer) intellect in the last two adjutants.

42:10.5 (481.2) 3. *Evolving morontia minds* — the expanding consciousness of evolving personalities in the local universe ascending careers. This is the bestowal of the local universe Mother Spirit in liaison with the Creator Son. This mind level connotes the organization of the morontia type of life vehicle, a synthesis of the material and the spiritual which is effected by the Morontia Power Supervisors of a local universe. Morontia mind functions differentially in response to the 570 levels of morontia life, disclosing increasing associative capacity with the cosmic mind on the higher levels of attainment. This is the evolutionary course of mortal creatures, but mind of a nonmorontia order is also bestowed by a Universe Son and a Universe Spirit upon the nonmorontia children of the local creations.

42:10.6 (481.3) *The cosmic mind*. This is the sevenfold diversified mind of time and space, one phase of which is ministered by each of the Seven Master Spirits to one of the seven superuniverses. The cosmic mind encompasses all finite-mind levels and co-ordinates experientially with the evolutionary-deity levels of the Supreme Mind and transcendentally with the existential levels of absolute mind — the direct circuits of the Conjoint Actor.

În Paradis, mintea este absolută; în Havona, este absonită; în Orvonton este finită. Mintea implică, întotdeauna, activitatea de prezență a unui slujitor viu la care se adaugă sisteme energetice variate, iar acest fapt este adevărat în ceea ce privește mintea, indiferent de nivele sau de varietăți. Însă, dincolo de mintea cosmică, devine tot mai dificil să se descrie relațiile minții cu energia nespirtuală. Mintea Havonei este subabsolută, însă supraevolutivă; fiind existențială-experiențială este mai aproape de absonit decât orice alt concept revelat urantienilor. Mintea Paradisului depășește comprehensiunea umană; ea este existențială, nespațială și netemporală. Cu toate acestea, toate aceste nivele mentale sunt dominate de prezența universală a Autorului Comun - prin controlul gravitației mentale a Dumnezeuului minții din Paradis.

11. MECANISMELE UNIVERSULUI

În evaluarea și în recunoașterea minții, trebuie să ne amintim că universul nu este nici automat nici magic; el este o creație a minții și un mecanism al legilor. În practică, legile naturii operează pe ceea ce par a fi tărmurile duale ale fizicului și ale spiritualului, însă în realitate ele sunt una. Prima Sursă-Centru este cauza primordială a tuturor materializărilor și, în același timp, primul Tată și Tatăl final al tuturor spiritelor. În universurile exterioare ale Havonei, Tatăl Paradisiac nu apare decât ca pură energie și pur spirit - sub forma Ajustorilor Gândirii și altor fragmentări similare.

Mecanismele nu domină într-un mod absolut toată creația; universul universurilor, considerat ca un tot, este conceput de minte, construit de minte și administrat de minte. Însă mecanismul divin al universului universurilor este mult mai desăvârșit pentru ca metodele științifice ale minții umane finite să poată distinge chiar și o urmă a dominației minții infinite. Căci această minte creatoare, controloare și susținătoare nu este nici o minte materială, nici o minte de creatură; este mintea-spirit funcționând pe și de la nivelele creatoare ale realității divine.

Aptitudinea de a distinge și a descoperi mintea în mecanismele universului depinde, în întregime, de aptitudinea, de amplitudinea și de capacitățile minții angajate într-o asemenea sarcină de observare. Mintea spațio-temporală, organizată pe baza energiilor timpului și spațiului este supusă mecanismelor timpului și spațiului.

Mișcarea și gravitația universală sunt fațete gemene ale mecanismului impersonal timp-spațiu al universului universurilor. Nivelele la care spiritul, mintea și materia reacționează la gravitație sunt în întregime independente de timp, însă independente de spațiu (nespațiale) sunt doar veritabilele nivele spirituale ale realității. Nivelele superioare ale minții universului - nivelele minții-spirit - pot, de asemenea, să fie nespațiale, însă nivelele minții materiale, așa cum este mintea umană, sunt sensibile interacțiunilor gravitației universale; ele nu pierd această sensibilitate decât în măsura în care sunt identificate cu spiritul. Nivelele realității spirituale se recunosc după conținutul lor în spirit, iar spiritualitatea în timp și spațiu este invers proporțională cu sensibilitatea sa la gravitația liniară.

42:10.7 (481.4) On Paradise, mind is absolute; in Havona, absonite; in Orvonton, finite. Mind always connotes the presence-activity of living ministry plus varied energy systems, and this is true of all levels and of all kinds of mind. But beyond the cosmic mind it becomes increasingly difficult to portray the relationships of mind to nonspiritual energy. Havona mind is subabsolute but superevolutionary; being existential-experiential, it is nearer the absonite than any other concept revealed to you. Paradise mind is beyond human understanding; it is existential, nonspatial, and nontemporal. Nevertheless, all of these levels of mind are overshadowed by the universal presence of the Conjoint Actor — by the mind-gravity grasp of the God of mind on Paradise.

11. UNIVERSE MECHANISMS

42:11.1 (481.5) In the evaluation and recognition of mind it should be remembered that the universe is neither mechanical nor magical; it is a creation of mind and a mechanism of law. But while in practical application the laws of nature operate in what seems to be the dual realms of the physical and the spiritual, in reality they are one. The First Source and Center is the primal cause of all materialization and at the same time the first and final Father of all spirits. The Paradise Father appears personally in the extra-Havona universes only as pure energy and pure spirit — as the Thought Adjusters and other similar fragmentations.

42:11.2 (481.6) Mechanisms do not absolutely dominate the total creation; the universe of universes *in toto* is mind planned, mind made, and mind administered. But the divine mechanism of the universe of universes is altogether too perfect for the scientific methods of the finite mind of man to discern even a trace of the dominance of the infinite mind. For this creating, controlling, and upholding mind is neither material mind nor creature mind; it is spirit-mind functioning on and from creator levels of divine reality.

42:11.3 (482.1) The ability to discern and discover mind in universe mechanisms depends entirely on the ability, scope, and capacity of the investigating mind engaged in such a task of observation. Time-space minds, organized out of the energies of time and space, are subject to the mechanisms of time and space.

42:11.4 (482.2) Motion and universe gravitation are twin facets of the impersonal time-space mechanism of the universe of universes. The levels of gravity response for spirit, mind, and matter are quite independent of time, but only true spirit levels of reality are independent of space (nonspatial). The higher mind levels of the universe — the spirit-mind levels — may also be nonspatial, but the levels of material mind, such as human mind, are responsive to the interactions of universe gravitation, losing this response only in proportion to spirit identification. Spirit-reality levels are recognized by their spirit content, and spirituality in time and space is measured inversely to the linear-gravity response.

Sensibilitatea la gravitația liniară este o măsură cantitativă a energiei nespirtuale. Toate masele energiei organizate sunt supuse controlului ei, mai puțin în măsura în care mișcarea și mintea acționează asupra lor. Gravitația liniară este forța coezivă de anvergură scurtă a macrocosmosului, așa cum forțele de coeziune intraatomice sunt forțele cu bătaie scurtă ale microcosmosului. Energia fizică materializată organizată în ceea ce numim materie nu poate traversa spațiul fără să influențeze sensibilitatea la gravitația liniară. Cu toate că sensibilitatea gravitațională este direct proporțională cu masa, ea este modificată prin spațiul intermediar astfel încât, dacă o considerăm invers proporțională cu pătratul distanței, rezultatul nu ajunge decât la o aproximație destul de grosolană. Spațiul triumfă în cele din urmă asupra gravitației liniare, deoarece el conține influențe antigravitaționale ale numeroaselor forțe supramateriale care acționează pentru a neutraliza acțiunea gravitației și toate reacțiile asociate.

Mecanisme cosmice extrem de complexe și care par destul de automate tind întotdeauna să ascundă prezența minții interioare inventive sau creative în toate inteligențele situate foarte mult deasupra nivelelor universale ale naturii și ale posibilităților mecanismului însuși. Este, deci, inevitabil ca mecanismele superioare ale universului să pară lipsite de minte ordinelor inferioare de creaturi. Singura excepție posibilă la această concluzie ar fi atribuii o facultate mentală uimitorului fenomen al unui univers care pare a se susține pe el însuși- însă aceasta este o problemă de filozofie, mai degrabă decât de experiență actuală.

De vreme ce mintea coordonează universul, fixitatea mecanismelor este inexistentă. Evoluția progresivă asociată întreținerii cosmice autonome este un fenomen universal. Capacitatea universului de a evolua este inepuizabilă în infinitul spontaneității. Progresul către o unitate armonioasă, o sinteză experiențială crescătoare, superimpuse unei complexități întotdeauna crescândă a relațiilor, nu se poate efectua decât printr-o minte dominantă având o intenție.

Cu cât mintea universală asociată unui fenomen oarecare al universului este mai elevată cu atât le este mai dificil tipurilor mentale inferioare să o descopere. Deoarece mintea mecanismului universului este o minte-spirit creativă (facultatea mentală însăși a Infinitului), ea nu poate fi niciodată descoperită sau distinsă de organisme mentale ale nivelelor inferioare ale universului, și cu atât mai puțin de mintea cea mai umilă dintre toate, mintea umană. Cu toate că mintea animală evoluândă îl caută, în mod natural, pe Dumnezeu, ea nu poate, singură și prin ea însăși, să îl cunoască pe Dumnezeu în mod inerent.

12. MODELE ȘI FORME — DOMINAȚIA MINȚII

Evoluția mecanismelor implică și indică prezența ascunsă a dominației minții creatoare. Aptitudinea intelectului muritor de a concepe, proiecta și crea mecanisme automate demonstrează calitățile superioare, creative și intenționale ale minții umane ca influență dominantă pe planetă. Mintea tinde întotdeauna să:

42:11.5 (482:3) Linear-gravity response is a quantitative measure of nonspirit energy. All mass — organized energy — is subject to this grasp except as motion and mind act upon it. Linear gravity is the short-range cohesive force of the macrocosmos somewhat as the forces of intra-atomic cohesion are the short-range forces of the microcosmos. Physical materialized energy, organized as so-called matter, cannot traverse space without affecting linear-gravity response. Although such gravity response is directly proportional to mass, it is so modified by intervening space that the final result is no more than roughly approximated when expressed as inversely according to the square of the distance. Space eventually conquers linear gravitation because of the presence therein of the antigravity influences of numerous supermaterial forces which operate to neutralize gravity action and all responses thereto.

42:11.6 (482:4) Extremely complex and highly automatic-appearing cosmic mechanisms always tend to conceal the presence of the originative or creative indwelling mind from any and all intelligences very far below the universe levels of the nature and capacity of the mechanism itself. Therefore is it inevitable that the higher universe mechanisms must appear to be mindless to the lower orders of creatures. The only possible exception to such a conclusion would be the implication of mindedness in the amazing phenomenon of an *apparently self-maintaining universe* — but that is a matter of philosophy rather than one of actual experience.

42:11.7 (482:5) Since mind co-ordinates the universe, fixity of mechanisms is nonexistent. The phenomenon of progressive evolution associated with cosmic self-maintenance is universal. The evolutionary capacity of the universe is inexhaustible in the infinity of spontaneity. Progress towards harmonious unity, a growing experiential synthesis superimposed on an ever-increasing complexity of relationships, could be effected only by a purposive and dominant mind.

42:11.8 (482:6) The higher the universe mind associated with any universe phenomenon, the more difficult it is for the lower types of mind to discover it. And since the mind of the universe mechanism is creative spirit-mind (even the mindedness of the Infinite), it can never be discovered or discerned by the lower-level minds of the universe, much less by the *lowest* mind of all, the human. The evolving animal mind, while naturally God-seeking, is not alone and of itself inherently God-knowing.

12. PATTERN AND FORM — MIND DOMINANCE

42:12.1 (483:1) The evolution of mechanisms implies and indicates the concealed presence and dominance of creative mind. The ability of the mortal intellect to conceive, design, and create automatic mechanisms demonstrates the superior, creative, and purposive qualities of man's mind as the dominant influence on the planet. Mind always reaches out towards:

1. Creeze mecanisme materiale.
2. Descopere mistere ascunse.
3. Exploreze situații îndepărtate.
4. Formuleze sisteme mentale.
5. Atingă scopuri de înțelepciune.
6. Ajungă la nivele spirituale.
7. Împlinească destinele divine - supreme, ultime și absolute.

Mintea este întotdeauna creatoare. Dotarea mentală individuală a unui animal, a unei ființe umane și a unui morontial, a unui ascender spiritual, sau a unui finalitar, este întotdeauna capabilă să producă un corp corespunzător și utilizabil pentru a identifica creatura vie. Însă fenomenul prezenței unei personalități sau modelul unei identități nu sunt, ca atare, manifestări ale energiei, fie că ea este fizică, mentală sau spirituală. Forma personalității este aspectul arhetipal al unei ființe vii; ea implică un dispozitiv de energii care adăugat vieții și mișcării este mecanismul existenței creaturilor.

Chiar ființele spirituale au o formă, și aceste forme de spirit (modele) sunt reale. Chiar și tipurile cele mai elevate de personalități spirituale au forme - prezențe de personalitate analoage în toate privințele corpurilor muritoare de pe Urantia. Aproape toate ființele întâlnite în cele șapte suprauniversuri posedă forme. Însă această regulă generală comportă câteva excepții: Ajustorii Gândirii par lipsiți de formă până la contopirea cu sufletul supraviețuitor al asociatului lor muritor. Mesagerii Solitari, Spiritele Inspirate ale Trinității și Ajutorii Personali ai Spiritului Infinit, Mesagerii Gravației, Arhivarii Transcendentali și câteva alte categorii nu au nici ele, forme sesizabile. Însă acestea sunt rarele excepții tipice; marea majoritate a ființelor au forme personale specifice care caracterizează fiecare individ; ele sunt susceptibile de a fi recunoscute și personal deslușite.

Legătura dintre mintea cosmică și slujirea spiritelor mentale adjutante dă naștere unui tabernacul fizic potrivit ființei umane în evoluție. Mintea morontială individualizează similar forme morontiale pentru toți supraviețuitorii muritori. La fel cum corpul muritor este personal și caracteristic pentru orice ființă umană, tot astfel forma morontială va fi înalt individuală și adecvat caracteristică minții creatoare care o domină. Două forme morontiale nu se aseamănă niciodată, nu mai mult decât două corpuri umane. Supraveghetorii Puterii Morontiale pun la dispoziție materialele morontiale nediferențiate cu ajutorul cărora viața morontială poate începe să opereze, iar serafimii care îi asistă furnizează aceste materiale. Și, după viața morontială, se va constata că formele spirituale sunt, de asemenea, diverse, personale și caracteristice locuitorilor lor mentali-spirituali respectivi.

Pe o lume materială, voi vă gândiți la un corp ca având un spirit, însă noi, noi considerăm spiritul ca prevăzut cu un corp. Ochii fizici sunt cu adevărat ferestre ale sufletului născut din spirit. Spiritul este arhitectul, mintea este constructorul, corpul este construcția materială.

Energiiile fizice, spirituale și mentale ca atare și în stare pură nu reacționează complet una la alta ca

42:12.2 (483.2) 1. Creation of material mechanisms.

42:12.3 (483.3) 2. Discovery of hidden mysteries.

42:12.4 (483.4) 3. Exploration of remote situations.

42:12.5 (483.5) 4. Formulation of mental systems.

42:12.6 (483.6) 5. Attainment of wisdom goals.

42:12.7 (483.7) 6. Achievement of spirit levels.

42:12.8 (483.8) 7. The accomplishment of divine destinies — supreme, ultimate, and absolute.

42:12.9 (483.9) Mind is always creative. The mind endowment of an individual animal, mortal, morontian, spirit ascender, or finality attainer is always competent to produce a suitable and serviceable body for the living creature identity. But the presence phenomenon of a personality or the pattern of an identity, as such, is not a manifestation of energy, either physical, mindal, or spiritual. The personality form is the *pattern* aspect of a living being; it connotes the *arrangement* of energies, and this, plus life and motion, is the *mechanism* of creature existence.

42:12.10 (483.10) Even spirit beings have form, and these spirit forms (patterns) are real. Even the highest type of spirit personalities have forms — personality presences in every sense analogous to Urantia mortal bodies. Nearly all beings encountered in the seven superuniverses are possessed of forms. But there are a few exceptions to this general rule: Thought Adjusters appear to be without form until after fusion with the surviving souls of their mortal associates. Solitary Messengers, Inspired Trinity Spirits, Personal Aids of the Infinite Spirit, Gravity Messengers, Transcendental Recorders, and certain others are also without discoverable form. But these are typical of the exceptional few; the great majority have bona fide personality forms, forms which are individually characteristic, and which are recognizable and personally distinguishable.

42:12.11 (483.11) The liaison of the cosmic mind and the ministry of the adjutant mind-spirits evolve a suitable physical tabernacle for the evolving human being. Likewise does the morontia mind individualize the morontia form for all mortal survivors. As the mortal body is personal and characteristic for every human being, so will the morontia form be highly individual and adequately characteristic of the creative mind which dominates it. No two morontia forms are any more alike than any two human bodies. The Morontia Power Supervisors sponsor, and the attending seraphim provide, the undifferentiated morontia material wherewith the morontia life can begin to work. And after the morontia life it will be found that spirit forms are equally diverse, personal, and characteristic of their respective spirit-mind indwellers.

42:12.12 (483.12) On a material world you think of a body as having a spirit, but we regard the spirit as having a body. The material eyes are truly the windows of the spirit-born soul. The spirit is the architect, the mind is the builder, the body is the material building.

42:12.13 (484.1) Physical, spiritual, and mindal energies, as such and in their pure states, do not fully interact as

actuale ale universurilor fenomenale. În Paradis, cele trei energii sunt coordonate, în Havona se asigură coordonarea lor, în timp ce la nivelul activităților finite ale universului, se poate întâlni întreaga gamă de denumiri materiale, mentale și spirituale. În situațiile nepersonale ale timpului și ale spațiului, energia fizică pare a domina, însă se pare, de asemenea, că cu cât mai mult funcțiunea minte-spirit se apropie de divinitatea intenției și de supremația acțiunii, cu atât faza spirituală are tendința să preia controlul. La nivelul ultim, mintea-spirit poate deveni aproape complet preponderentă. Pe nivelul absolut, spiritul domină cu siguranță. Plecând de aici către domeniile timpului și ale spațiului, oriunde este prezentă o realitate de spirit și oricând funcționează mintea-spirit reală, există întotdeauna tendința să se formeze o contrapondere materială sau fizică a acestei realități spirituale.

Spiritul este realitatea creatoare; contraponderea fizică este reflectarea realității spirituale în timp-spațiu, repercusiunea fizică a acțiunii creatoare a minții-spirit.

Mintea umană domină universal materia, întocmai cum și ea, răspunde supracontrolului ultim al spiritului, iar în omul muritor, numai mintea care se supune liber îndrumării spiritului poate spera să supraviețuiască existenței muritoare în timp-spațiu, în calitate de copil nemuritor al lumii spirituale eterne a Supremului, a Ultimului și a Absolutului: a Infinitului.

[Prezentat la cererea lui Gabriel de un Puternic Mesager în serviciu în Nebadon.]

actuals of the phenomenal universes. On Paradise the three energies are co-ordinate, in Havona co-ordinated, while in the universe levels of finite activities there must be encountered all ranges of material, mindal, and spiritual dominance. In nonpersonal situations of time and space, physical energy seems to predominate, but it also appears that the more nearly spirit-mind function approaches divinity of purpose and supremacy of action, the more nearly does the spirit phase become dominant; that on the ultimate level spirit-mind may become all but completely dominant. On the absolute level spirit certainly is dominant. And from there on out through the realms of time and space, wherever a divine spirit reality is present, whenever a real spirit-mind is functioning, there always tends to be produced a material or physical counterpart of that spirit reality.

42:12.14 (484.2) The spirit is the creative reality; the physical counterpart is the time-space reflection of the spirit reality, the physical repercussion of the creative action of spirit-mind.

42:12.15 (484.3) Mind universally dominates matter, even as it is in turn responsive to the ultimate overcontrol of spirit. And with mortal man, only that mind which freely submits itself to the spirit direction can hope to survive the mortal time-space existence as an immortal child of the eternal spirit world of the Supreme, the Ultimate, and the Absolute: the Infinite.

42:12.16 (484.4) [Presented by a Mighty Messenger on duty in Nebadon and by the request of Gabriel.]

Capitolul 43. Constelațiile

⇐ 042

CARTEA URANTIA

044 ⇐

PARTE II. UNIVERSUL LOCAL

CAPITOLUL 43 CONSTELAȚIILE

Secțiuni

Introduction

1. Sedile constelațiilor
2. Guvernul constelației
3. Prea Înălții din Norlatiadek
4. Muntele adunării — Fidelul Zilelor
5. Tații Edentiei de la rebeliunea lui Lucifer
6. Grădinile lui Dumnezeu
7. Univitații
8. Lumile educative ale Edentiei
9. Cetățenia pe Edentia

PAPER 43 THE CONSTELLATIONS

SECTIONS

Introduction

1. The Constellation Headquarters
2. The Constellation Government
3. The Most Highs of Norlatiadek
4. Mount Assembly — The Faithful of Days
5. The Edentia Fathers since the Lucifer Rebellion
6. The Gardens of God
7. The Univitania
8. The Edentia Training Worlds
9. Citizenship on Edentia

Introduction

URANTIA este numită, de obicei, 606 a Sataniei din Norlatiadek din Nebadon, aceasta semnificând că ea este a șase sute șasea lume locuită din sistemul local al Sataniei, situat în constelația Norlatiadekului, una dintre cele o sută de constelații ale universului local al Nebadonului. Constelațiile fiind diviziunile primare ale unui univers local, conducătorii lor fac legătura dintre sistemele locale de lumi locuite și administrația centrală a universului local pe Salvington și, prin reflectare, cu supraadministrația Celor Îmbătrâniți de Zile pe Uversa.

Guvernul constelației voastre este situat într-unciorchine de 771 de sfere arhitecturale, din care cea mai centrală și cea mai mare este Edentia, sediul administrativ al Părinților Constelației, Preaînălții Norlatiadekului. Edentia însăși, este aproape de o sută de ori mai mare decât lumea voastră. Cele șazeci și șase de sfere majore care o înconjoară au aproape de zece ori dimensiunea Urantie, pe când cei zece sateliți care se învârt în jurul fiecăreia dintre aceste șazeci și șase de lumi sunt aproape de mărimea Urantie. Aceste 771 de sfere arhitecturale au dimensiuni în întregime comparabile celor care prevalează în alte constelații.

Calculul timpului și măsura distanței pe Edentia sunt aceleași ca pe Salvington și, spre deosebire de sferele capitalei universului, lumile-sediu ale constelațiilor sunt amplu prevăzute cu toate ordinele de

INTRODUCTION

^{43:0.1 (485.1)} URANTIA is commonly referred to as 606 of Satania in Norlatiadek of Nebadon, meaning the six hundred sixth inhabited world in the local system of Satania, situated in the constellation of Norlatiadek, one of the one hundred constellations of the local universe of Nebadon. Constellations being the primary divisions of a local universe, their rulers link the local systems of inhabited worlds to the central administration of the local universe on Salvington and by reflectivity to the superadministration of the Ancients of Days on Uversa.

^{43:0.2 (485.2)} The government of your constellation is situated in a cluster of 771 architectural spheres, the centermost and largest of which is Edentia, the seat of the administration of the Constellation Fathers, the Most Highs of Norlatiadek. Edentia itself is approximately one hundred times as large as your world. The seventy major spheres surrounding Edentia are about ten times the size of Urantia, while the ten satellites which revolve around each of these seventy worlds are about the size of Urantia. These 771 architectural spheres are quite comparable in size to those of other constellations.

^{43:0.3 (485.3)} Edentia time reckoning and distance measurement are those of Salvington, and like the spheres of the universe capital, the constellation headquarters worlds are fully supplied with all orders of

inteligentă celeste. În general, aceste personalități nu sunt foarte diferite de cele descrise în legătură cu administrația universului.

Serafimii supraveghetori, al treilea ordin de îngeri ai universului local, sunt puși în serviciul constelațiilor. Ei își stabilesc cartierul general pe sferile capitalelor, și dau un ajutor considerabil lumilor de educație morontială care le înconjoară. În Norlatiadek, cele șaptezeci de sfere majore, precum și cei șapte sute de sateliți, sunt locuiți de univitați, cetățenii permanenți ai constelației. Toate aceste lumi arhitecturale sunt în întregime administrate de diversele grupuri care le sunt native și dintre care cea mai mare parte nu sunt revelate, însă care îi conțin pe eficienții spirongi și pe minunații spornagi. Reprezentând punctul median al regimului de educație morontială, viața morontială a constelațiilor este, după cum este de închipuit, atât tipică, cât și ideală.

1. SEDIILE CONSTELAȚIILOR

Edentia abundă de înalte ținuturi fascinante, de ridicături întinse de materie fizică, încununate de viața morontială și învăluite de strălucire spirituală, însă nu există lanțuri risipite de munți așa cum apar pe Urantia. Există zeci de mii de lacuri sclipitoare și alte mii și mii de pâraie care le leagă, însă nu există mari oceane sau râuri torențiale. Doar pământurile înalte sunt lipsite de cursuri de apă la suprafața lor.

Apa de pe Edentia și din sferile arhitecturale similare nu este diferită de cea a planetelor evolutive. Sistemele hidraulice ale acestor sfere sunt atât de suprafață, cât și subterane, iar umiditatea circulă constant. Se poate naviga în jurul Edentiei urmând diversele trasee acvatice, însă principala cale de transport este atmosfera. Ființele spirituale călătoresc în chip firesc deasupra suprafeței sferei, în timp ce ființele morontiale și fizice se servesc de mijloace materiale și semimateriale pentru a traversa atmosfera.

Edentia și lumile sale asociate au o atmosferă veritabilă, amestecul obișnuit de trei gaze, caracteristic creațiilor arhitecturale, care conține cele două elemente ale atmosferei Urantiene, plus gazul morontial convenabil respirației creaturilor morontiale. Însă, cu toate că această atmosferă este atât materială, cât și morontială, nu se produc nici furtuni, nici uragane și nu există nici veri, nici ierni. Această absență a problemelor atmosferice și a variațiilor sezoniere permite înfrumusețarea tuturor exterioarelor pe aceste lumi special create.

Pământurile înalte ale Edentiei prezintă o topografie fizică magnifică, a cărei frumusețe este sporită de răspândirea nesfârșită a vieții care abundă pe întreaga lor lungime și lărgime. Spre deosebire de câteva structuri, mai degrabă izolate, aceste pământuri înalte nu conțin nici o construcție făcută de mâna creaturilor. Ornamentațiile materiale și morontiale sunt limitate la zonele de locuit. Colinele sunt locuri de rezidență speciale și sunt magnific înfrumusețate de opere de artă biologice și morontiale.

Pe culmea celui de-al șaptelea lanț de pământuri înalte se găsesc sălile de reînviere ale Edentiei, în care

celestial intelligences. In general, these personalities are not very different from those described in connection with the universe administration.

43:0.4 (485.4) The supervisor seraphim, the third order of local universe angels, are assigned to the service of the constellations. They make their headquarters on the capital spheres and minister extensively to the encircling morontia-training worlds. In Norlatiadek the seventy major spheres, together with the seven hundred minor satellites, are inhabited by the univitaia, the permanent citizens of the constellation. All these architectural worlds are fully administered by the various groups of native life, for the greater part unrevealed but including the efficient spironga and the beautiful spornagia. Being the mid-point in the morontia-training regime, as you might suspect, the morontia life of the constellations is both typical and ideal.

1. THE CONSTELLATION HEADQUARTERS

43:1.1 (485.5) Edentia abounds in fascinating highlands, extensive elevations of physical matter crowned with morontia life and overspread with spiritual glory, but there are no rugged mountain ranges such as appear on Urantia. There are tens of thousands of sparkling lakes and thousands upon thousands of interconnecting streams, but there are no great oceans nor torrential rivers. Only the highlands are devoid of these surface streams.

43:1.2 (486.1) The water of Edentia and similar architectural spheres is no different from the water of the evolutionary planets. The water systems of such spheres are both surface and subterranean, and the moisture is in constant circulation. Edentia can be circumnavigated via these various water routes, though the chief channel of transportation is the atmosphere. Spirit beings would naturally travel above the surface of the sphere, while the morontia and material beings make use of material and semimaterial means to negotiate atmospheric passage.

43:1.3 (486.2) Edentia and its associated worlds have a true atmosphere, the usual three-gas mixture which is characteristic of such architectural creations, and which embodies the two elements of Urantian atmosphere plus that morontia gas suitable for the respiration of morontia creatures. But while this atmosphere is both material and morontial, there are no storms or hurricanes; neither is there summer nor winter. This absence of atmospheric disturbances and of seasonal variation makes it possible to embellish all outdoors on these especially created worlds.

43:1.4 (486.3) The Edentia highlands are magnificent physical features, and their beauty is enhanced by the endless profusion of life which abounds throughout their length and breadth. Excepting a few rather isolated structures, these highlands contain no work of creature hands. Material and morontial ornamentations are limited to the dwelling areas. The lesser elevations are the sites of special residences and are beautifully embellished with both biologic and morontia art.

43:1.5 (486.4) Situated on the summit of the seventh highland range are the resurrection halls of Edentia,

se trezesc muritorii ascendenți aparținând ordinului modificat secundar de ascensiune. Aceste camere de reasamblare a creaturilor sunt puse sub supravegherea Melchizedekilor. Prima dintre sferele receptoare ale Edentiei (ca planeta Melchizedekde lângă Salvington) posedă, de asemenea, săli de reînviere speciale sau în care se reasamblează muritorii ordinelor de ascensiune modificate.

Melchizedekii întrețin, de asemenea, pe Urantia două colegii speciale. Unul, școala de urgență, este consacrat studiului problemelor iscate de rebeliunea de pe Satania. Celălalt, școala demanifestare, este dedicat cunoașterii aprofundate a noilor probleme rezultând din faptul că Mihail a efectuat manifestarea sa finală pe una dintre lumile Norlatiadekului. Acest al doilea colegiu a fost stabilit în urmă cu aproape patruzeci de mii de ani, imediat după ce Mihail a proclamat că Urantia a fost aleasă ca lume a manifestării sale finale.

Marea decristal, aria de primire a Edentiei, este apropiată de centrul administrativ și înconjurată de amfiteatrul cartierului general. În jurul acestei zone, se găsesc centrele guvernamentale pentru cele șaptezeci de diviziuni ale treburilor constelației. Jumătate din Edentia este împărțită în șaptezeci de secțiuni triunghiulare, ale căror frontiere converg în clădirile sediului sectoarelor lor respective. Restul formează un singur imens parc natural, grădinile lui Dumnezeu.

Pe parcursul vizitelor voastre periodice pe Edentia, întreaga planetă va fi deschisă inspecției voastre, însă vă veți petrece cea mai mare parte a timpului în triunghiul administrativ al cărui număr corespunde cu acela al lumii voastre curente de reședință. Veți fi întotdeauna bineveniți ca observatori în adunările legislative.

Zona morontială afectată muritorilor ascendenți, aflați pe Edentia, este situată în regiunea mediană a celui de al treizeci și cincilea triunghi învecinat cu cartierul general al finalitarilor, situat în al treizeci și șaselea. Sediul general al univitațiilor ocupă o enormă suprafață în regiunea mediană a triunghiului al treizeci și patruilea, învecinat cu rezerva rezidențială a cetățenilor morontiali. După aceste aranjamente, putem vedea că s-au luat măsuri pentru a găzdui cel puțin șaptezeci de diviziuni majore ale vieții celeste și, de asemenea, că fiecare dintre cele șaptezeci de zone triunghiulare este legată la una dintre cele șaptezeci de sfere majore de instruire morontială.

Marea de cristal a Edentiei este formată dintr-un singur cristal circular imens, de aproximativ o sută șazeci de kilometri circumferință și de aproape cincizeci de kilometri în adâncime. Acest cristal magnific servește drept câmp de primire pentru toți serafimii transportori și pentru alte ființe care sosesc din punctele exterioare ale sferei. Această mare de sticlă ușurează mult aterizarea serafimilor transportori.

Un câmp de cristal de acest ordin se găsește pe aproape toate lumile arhitecturale. În afară de valoare sa decorativă, el servește la multe alte scopuri: este utilizat pentru a descrie reflectivitatea suprauniversală unor grupuri asemănătoare, precum și ca factor în tehnica transformării energiei pentru a modifica curenții spațiului și pentru a adapta alți curenți de energie fizică sosind pe lumea arhitecturală respectivă.

wherein awaken the ascending mortals of the secondary modified order of ascension. These chambers of creature reassembly are under the supervision of the Melchizedeks. The first of the receiving spheres of Edentia (like the planet Melchizedek near Salvington) also has special resurrection halls, wherein the mortals of the modified orders of ascension are reassembled.

43:1.6 (486.5) The Melchizedeks also maintain two special colleges on Edentia. One, the emergency school, is devoted to the study of problems growing out of the Satania rebellion. The other, the bestowal school, is dedicated to the mastery of the new problems arising out of the fact that Michael made his final bestowal on one of the worlds of Norlatiadek. This latter college was established almost forty thousand years ago, immediately after the announcement by Michael that Urantia had been selected as the world for his final bestowal.

43:1.7 (486.6) The sea of glass, the receiving area of Edentia, is near the administrative center and is encircled by the headquarters amphitheater. Surrounding this area are the governing centers for the seventy divisions of constellation affairs. One half of Edentia is divided into seventy triangular sections, whose boundaries converge at the headquarters buildings of their respective sectors. The remainder of this sphere is one vast natural park, the gardens of God.

43:1.8 (486.7) During your periodic visits to Edentia, though the entire planet is open to your inspection, most of your time will be spent in that administrative triangle whose number corresponds to that of your current residential world. You will always be welcome as an observer in the legislative assemblies.

43:1.9 (486.8) The morontia area assigned to ascending mortals resident on Edentia is located in the mid-zone of the thirty-fifth triangle adjoining the headquarters of the finaliters, situated in the thirty-sixth triangle. The general headquarters of the univitatia occupies an enormous area in the mid-region of the thirty-fourth triangle immediately adjoining the residential reservation of the morontia citizens. From these arrangements it may be seen that provision is made for the accommodation of at least seventy major divisions of celestial life, and also that each of these seventy triangular areas is correlated with some one of the seventy major spheres of morontia training.

43:1.10 (487.9) The Edentia sea of glass is one enormous circular crystal about one hundred miles in circumference and about thirty miles in depth. This magnificent crystal serves as the receiving field for all transport seraphim and other beings arriving from points outside the sphere; such a sea of glass greatly facilitates the landing of transport seraphim.

43:1.11 (487.2) A crystal field on this order is found on almost all architectural worlds; and it serves many purposes aside from its decorative value, being utilized for portraying superuniverse reflectivity to assembled groups and as a factor in the energy-transformation technique for modifying the currents of space and for adapting other incoming physical-energy streams.

2. GUVERNUL CONSTELAȚIEI

Constelațiile sunt unitățile autonome ale unui univers local, fiecare constelație fiind administrată conform propriilor sale texte legislative. Când tribunalele Nebadonului se reunesc pentru a cumpăni asupra treburilor universului, toate chestiunile interne sunt judecate în acord cu legile în vigoare în constelația respectivă. Decretele judiciare ale Salvingtonului, precum și textele legislative ale constelațiilor sunt aplicate de administratorii sistemelor locale.

Astfel, constelațiile funcționează ca unități legislative sau ordonatoare de legi, în timp ce sistemele locale servesc drept unități de aplicare sau de impunere a acestor legi. Guvernul Salvingtonului este suprema autoritate judiciară și coordonatoare.

Cu toate că funcțiunea juridică supremă se bazează pe administrarea centrală a universului local, există două tribunale subsidiare, însă majore, în sediul fiecărei constelații, consiliul Melchizedekilor și tribunalul celor Preaînălți.

Toate problemele judiciare sunt mai întâi trecute în revistă de consiliul Melchizedekilor. Doisprezece membri ai acestui ordin, care au primit pe planetele evolutive și lumile-sedii ale sistemelor o anumită experiență necesară, sunt împuterniciți să reexamineze dovezile, să rezume plângerile și să formuleze verdicte provizorii, care sunt transmise curții celor Preaînălți, Tatăl domnind în Constelație. Departamentul treburilor muritoare în acest ultim tribunal este compus din șapte judecători care sunt, toți, muritori ascendenți. Cu cât vă ridicați mai mult în univers, cu atât sunteți mai siguri de a fi judecați de persoane din specia voastră.

Corpul legislativ al constelației este împărțit în trei grupe. Programul legislativ al unei constelații își are sursa în camera de jos a ascenderilor, grup condus de un finalitar și compus dintr-o mie de muritori reprezentativi. Fiecare sistem numește zece membri pentru a participa la acest ansamblu deliberativ. Pe Edentia, acest corp nu este în prezent complet.

Camera mediană a legislatorilor provine din oștirile serafice și asociații lor, alți copii ai Spiritului-Mamă al universului local. Acest grup comportă o sută de membri numiți de personalitățile supraveghetoare care prezidează diversele activități ale acestor ființe în timp ce sunt în funcțiune în cadrul constelației.

Corpul consultativ sau superior al legislatorilor constelației este camera părilor - camera Fiilor divini. Acest corp este ales de Preaînălții Părinți și conține zece membri. Pot servi în această cameră înaltă, doar Fiii cu o experiență specială. Este grupul care stabilește legile, economisește timpul și servește în mod foarte eficient cele două diviziuni inferioare ale adunării legislative.

Consiliul conjugat al legislatorilor este compus din câte trei membri din fiecare dintre aceste branșe distincte ale adunării deliberatoare a constelațiilor, și este prezidat de Preaînaltul junior domnitor. Acest grup sancționează forma definitivă a tuturor textelor și

2. THE CONSTELLATION GOVERNMENT

^{43:2.1 (487.3)} The constellations are the autonomous units of a local universe, each constellation being administered according to its own legislative enactments. When the courts of Nebadon sit in judgment on universe affairs, all internal matters are adjudicated in accordance with the laws prevailing in the constellation concerned. These judicial decrees of Salvington, together with the legislative enactments of the constellations, are executed by the administrators of the local systems.

^{43:2.2 (487.4)} Constellations thus function as the legislative or lawmaking units, while the local systems serve as the executive or enforcement units. The Salvington government is the supreme judicial and co-ordinating authority.

^{43:2.3 (487.5)} While the supreme judicial function rests with the central administration of a local universe, there are two subsidiary but major tribunals at the headquarters of each constellation, the Melchizedek council and the court of the Most High.

^{43:2.4 (487.6)} All judicial problems are first reviewed by the council of the Melchizedeks. Twelve of this order who have had certain requisite experience on the evolutionary planets and on the system headquarters worlds are empowered to review evidence, digest pleas, and formulate provisional verdicts, which are passed on to the court of the Most High, the reigning Constellation Father. The mortal division of this latter tribunal consists of seven judges, all of whom are ascendant mortals. The higher you ascend in the universe, the more certain you are to be judged by those of your own kind.

^{43:2.5 (487.7)} The constellation legislative body is divided into three groups. The legislative program of a constellation originates in the lower house of ascenders, a group presided over by a finaliter and consisting of one thousand representative mortals. Each system nominates ten members to sit in this deliberative assembly. On Edentia this body is not fully recruited at the present time.

^{43:2.6 (487.8)} The mid-chamber of legislators is composed of the seraphic hosts and their associates, other children of the local universe Mother Spirit. This group numbers one hundred and is nominated by the supervising personalities who preside over the various activities of such beings as they function within the constellation.

^{43:2.7 (488.1)} The advisory or highest body of constellation legislators consists of the house of peers — the house of the divine Sons. This corps is chosen by the Most High Fathers and numbers ten. Only Sons of special experience may serve in this upper house. This is the fact-finding and timesaving group which very effectively serves both of the lower divisions of the legislative assembly.

^{43:2.8 (488.2)} The combined council of legislators consists of three members from each of these separate branches of the constellation deliberative assembly and is presided over by the reigning junior Most High. This group sanctions the final form of all enactments and authorizes their promulgation by the broadcasters. The

autorizează promulgarea lor prin teledifuziuni. Aprobarea comisiei supreme transformă textele legislative în legi ale tărâmului; decretele sunt finale. Promulgările legislative ale Edentiei constituie legea fundamentală a întregului Norlatiadek.

approval of this supreme commission renders legislative enactments the law of the realm; their acts are final. The legislative pronouncements of Edentia constitute the fundamental law of all Norlatiadek.

3. PREA ÎNALȚII DIN NORLATIADEK

Conducătorii constelațiilor aparțin ordinului Vorondadekilor de filiație a universului local. Când sunt însărcinați cu un serviciu activ în univers, ca șefi ai constelațiilor sau în altă calitate, acești Fiii sunt cunoscuți sub numele de cei Preaînălți, deoarece ei încorporează cea mai înaltă înțelepciune administrativă dublată de loialitatea cea mai clarvăzătoare și cea mai inteligentă dintre toate ordinele Fiilor de Dumnezeu ai Universului Local. Integritatea lor personală și loialitatea lor de grup nu au fost niciodată puse în discuție; în Nebadon nu s-a produs niciodată vreo nemulțumire ori lipsă de loialitate din partea a Fiilor Vorondadeki.

Trei Fii Vorondadeki cel puțin sunt împuterniciți de Gabriel ca Preaînălți ai fiecărei constelații a Nebadonului. Cel care prezidează acest trio se numește Tatăl Constelației, iar cei doi asociați ai săi Preaînaltul senior și Preaînaltul junior. Un Tată al Constelației domnește pe parcursul a zece mii de ani standard (aproximativ 50.000 de ani de pe Urantia), după ce a servit ca asociat junior și asociat senior pe parcursul unor perioade egale.

Psalmistul știa că Edentia era guvernată de trei Părinți ai Constelațiilor și, în consecință, vorbea de locurile lor la plural: „Există un fluviu ale cărui ape vor bucura cetatea lui Dumnezeu, locul cel mai sfânt al tabernaculelor celor Preaînălți”.

De-a lungul vremurilor a existat o mare confuzie pe Urantia în ceea ce privește diversii conducători ai universului. Mulți învățători de mai târziu le-au confundat cu Părinții Preaînălți pe zeitățile lor tribale nedesluite și nedefinite. Chiar și mai târziu, evreii au contopit toți conducătorii celești într-o Deitate complexă. Un învățător a înțeles că cei Preaînălți nu erau Șefii Supremi, deoarece el a spus: „Cel care locuiește lăcașul secret al celor Preaînălți va locui la umbra celui Atotputernic”. În analele Urantiei este uneori foarte dificil să se știe exact cine este cel desemnat prin termenul „Preaînălți”. Însă Daniel înțelegea prea bine aceste probleme. El spune, „Cei Preaînălți domnesc în împărăția oamenilor, pe care o dau cui vor”.

Părinții Constelațiilor se ocupă foarte puțin de indivizii unei planete locuite, însă sunt strâns asociați cu funcțiunile legislative ale constelațiilor care preocupă atât de mult pe fiecare rasă muritoare și pe fiecare grup național de lumi locuite.

Cu toate că regimul constelației se interpune între voi și administrația universului local, în mod obișnuit voi vă veți îndrepta foarte puțin atenția către guvernul constelației voastre. Interesul vostru se va concentra, în principal, asupra sistemului vostru local, Satania. Însă Urantia este temporar în legătură strânsă cu șefii constelației ei, din cauza anumitor condiții sistemice și planetare iscate de rebeliunea lui Lucifer.

Pe parcursul secesiunii lui Lucifer, Preaînălții

3. THE MOST HIGHS OF NORLATIADEK

43:3.1 (488.3) The rulers of the constellations are of the Vorondadek order of local universe sonship. When commissioned to active duty in the universe as constellation rulers or otherwise, these Sons are known as the *Most Highs* since they embody the highest administrative wisdom, coupled with the most farseeing and intelligent loyalty, of all the orders of the Local Universe Sons of God. Their personal integrity and their group loyalty have never been questioned; no disaffection of the Vorondadek Sons has ever occurred in Nebadon.

43:3.2 (488.4) At least three Vorondadek Sons are commissioned by Gabriel as the Most Highs of each of the Nebadon constellations. The presiding member of this trio is known as the *Constellation Father* and his two associates as the *senior Most High* and the *junior Most High*. A Constellation Father reigns for ten thousand standard years (about 50,000 Urantia years), having previously served as junior associate and as senior associate for equal periods.

43:3.3 (488.5) The Psalmist knew that Edentia was ruled by three Constellation Fathers and accordingly spoke of their abode in the plural: “There is a river, the streams whereof shall make glad the city of God, the most holy place of the tabernacles of the Most Highs.”

43:3.4 (488.6) Down through the ages there has been great confusion on Urantia regarding the various universe rulers. Many later teachers confused their vague and indefinite tribal deities with the Most High Fathers. Still later, the Hebrews merged all of these celestial rulers into a composite Deity. One teacher understood that the Most Highs were not the Supreme Rulers, for he said, “He who dwells in the secret place of the Most High shall abide under the shadow of the Almighty.” In the Urantia records it is very difficult at times to know exactly who is referred to by the term “Most High.” But Daniel fully understood these matters. He said, “The Most High rules in the kingdom of men and gives it to whomsoever he will.”

43:3.5 (488.7) The Constellation Fathers are little occupied with the individuals of an inhabited planet, but they are closely associated with those legislative and lawmaking functions of the constellations which so greatly concern every mortal *race* and national *group* of the inhabited worlds.

43:3.6 (489.1) Although the constellation regime stands between you and the universe administration, as individuals you would ordinarily be little concerned with the constellation government. Your great interest would normally center in the local system, Satania; but temporarily, Urantia is closely related to the constellation rulers because of certain system and planetary conditions growing out of the Lucifer rebellion.

43:3.7 (489.2) The Edentia Most Highs seized certain

Edentiei au pus stăpânire pe anumite faze ale autorității planetare de pe lumile rebele. Ei au continuat să exercite această putere, iar Cei Îmbătrâniți de Zile au confirmat de mult că ei puteau prelua controlul acestor lumi nesupuse. Cei Preaînălți vor continua cu siguranță să exercite această jurisdicție pe care au preluat-o atâta timp cât mai trăiește Lucifer. Într-un sistem loial, o mare parte a acestei autorități ar fi, în mod normal, i-ar reveni suveranului sistemului.

Însă mai există și un alt fel în care Urantia se leagă într-un mod special de cei Preaînălți de o altă manieră. În timp ce Mihail, Fiul Creator, își efectua misiunea sa terminală de manifestare, succesorul lui Lucifer nu dispunea de deplină autoritate în sistemul local, și toate chestiunile Urantiei privitoare la manifestarea lui Mihail au fost imediat supravegheate de cei Preaînălți ai Norlatiadekului.

4. MUNTELE ADUNĂRII — FIDELUL ZILELOR

Prea sfântul munte al adunării este reședința Fidelului Zilelor, reprezentantul Trinității Paradisului în funcțiune pe Edentia.

Acest Fidel al Zilelor este un Fiu al Trinității Paradisului care locuiește pe Edentia ca reprezentant personal al lui Emmanuel pe parcursul creației acestei lumi-sediu. Fidelul Zilelor se găsește la dreapta Părinților Constelației pentru a-i sfătui, însă nu formulează niciodată sfatul său decât dacă i s-a cerut. Înălții Fii ai Paradisului nu participă niciodată la conducerea problemelor unui univers local, decât la solicitarea conducătorilor în exercițiu ai acestor domenii. Însă un Fidel al Zilelor este pentru cei Preaînălți ai unei constelații ceea ce este o Uniune a Zilelor pentru un Fiu Creator.

Reședința Fidelului Zilelor din Edentia este pentru constelație centrul sistemului paradisiac de comunicări și informații exterioare universului local. Acești Fii ai Trinității, cu statele lor majore de personalități ale Paradisului și ale Havonei, în legătură cu Uniunea Zilelor supraveghetoare, sunt în comunicare directă și constantă cu membrii ordinului lor din toate universurile, chiar până în Havona și Paradis.

Preasfântul munte este încântător de frumos și minunatînțezestrat, însă reședința efectivă a Fiilor Paradisului este modestă în comparație cu lăcașul central al celor Preaînălți și tot ceea ce îl înconjoară, cele șaptezeci de edificii compunând habitatul Fiilor Vorondadeki. Aceste instalații sunt exclusiv rezidențiale și în întregime separate de vastele clădiri administrative ale cartierului general în care se reglează problemele constelației.

Reședința Fidelului de Zile pe Edentia este situată la nord de lăcașurile celor Preaînălți, și ea este cunoscută sub numele de „munte al adunării Paradisului”. Pe aceste pământuri înalte consacrate, muritorii ascendenți se reunesc periodic pentru a-l asculta pe acest Fiu al Paradisului vorbindu-le despre lunga și uluitoarea călătorie a muritorilor în progres, care trec prin miliardul de lumi de perfecționare ale Havonei, și despre desfășurările de nedescris ale Paradisului, iar pe parcursul acestor reuniuni speciale pe Muntele Adunării, muritorii morontiali fac mai bine cunoștință cu diversele grupuri de personalități originare

phases of planetary authority on the rebellious worlds at the time of the Lucifer secession. They have continued to exercise this power, and the Ancients of Days long since confirmed this assumption of control over these wayward worlds. They will no doubt continue to exercise this assumed jurisdiction as long as Lucifer lives. Much of this authority would ordinarily, in a loyal system, be invested in the System Sovereign.

43:3.8 (489.3) But there is still another way in which Urantia became peculiarly related to the Most Highs. When Michael, the Creator Son, was on his terminal bestowal mission, since the successor of Lucifer was not in full authority in the local system, all Urantia affairs which concerned the Michael bestowal were immediately supervised by the Most Highs of Norlatiadek.

4. MOUNT ASSEMBLY — THE FAITHFUL OF DAYS

43:4.1 (489.4) The most holy mount of assembly is the dwelling place of the Faithful of Days, the representative of the Paradise Trinity who functions on Edentia.

43:4.2 (489.5) This Faithful of Days is a Trinity Son of Paradise and has been present on Edentia as the personal representative of Immanuel since the creation of the headquarters world. Ever the Faithful of Days stands at the right hand of the Constellation Fathers to counsel them, but never does he proffer advice unless it is asked for. The high Sons of Paradise never participate in the conduct of the affairs of a local universe except upon the petition of the acting rulers of such domains. But all that a Union of Days is to a Creator Son, a Faithful of Days is to the Most Highs of a constellation.

43:4.3 (489.6) The residence of the Edentia Faithful of Days is the constellation center of the Paradise system of extrauniverse communication and intelligence. These Trinity Sons, with their staffs of Havona and Paradise personalities, in liaison with the supervising Union of Days, are in direct and constant communication with their order throughout all the universes, even to Havona and Paradise.

43:4.4 (489.7) The most holy mount is exquisitely beautiful and marvelously appointed, but the actual residence of the Paradise Son is modest in comparison with the central abode of the Most Highs and the surrounding seventy structures comprising the residential unit of the Vorondadek Sons. These appointments are exclusively residential; they are entirely separate from the extensive administrative headquarters buildings wherein the affairs of the constellation are transacted.

43:4.5 (489.8) The residence of the Faithful of Days on Edentia is located to the north of these residences of the Most Highs and is known as the “mount of Paradise assembly.” On this consecrated highland the ascending mortals periodically assemble to hear this Son of Paradise tell of the long and intriguing journey of progressing mortals through the one billion perfection worlds of Havona and on to the indescribable delights of Paradise. And it is at these special gatherings on Mount Assembly that the morontia mortals become more fully acquainted with the various groups of personalities of origin in the central universe.

ale universului local.

Când trădătorul Lucifer, altă dată suveran al Sataniei, și-a proclamat pretențiile sale la o jurisdicție mai extinsă, el încerca să depășească toate ordinele superioare de filiație în planul guvernamental al universului local. El avea intenția aceasta în inima sa, spunând: „Îmi voi înălța tronul mai presus de Fiii lui Dumnezeu; voi ședea pe muntele adunării în nord; voi fi ca cei Preaînălți”.

Cei o sută de Suverani ai Sistemelor se reunesc periodic în conclave pe Edentia, care deliberează asupra bunăstării constelației. După rebeliunea din Satania, rebelii Jerusemului au păstrat obiceiul de a participa la aceste consilii de pe Edentia, așa cum au făcut-o înainte. Nu a fost găsită nici o modalitate de a se pune capăt acestei arogante insolente. A trebuit să se aștepte ca Mihail să își fi terminat efuziunea sa pe Urantia și să preia, prin urmare, suveranitatea nelimitată asupra întregului Nebadon. Din ziua aceea, acestor instigatori ai păcatului nu li s-a mai permis să mai șadă în consiliile Edentiei cu loialii Suveranilor Sistemelor.

Învățătorii din vremurile de demult cunoșteau aceste lucruri, așa cum o arată registrele: „Și a existat o zi când Fii lui Dumnezeu au venit să se prezinte în fața celor Preaînălți și Satan a venit, și el acolo, și s-a prezentat printre ei”. Acesta este o declarație de fapt, fără a se face mai face nici o legătură cu textul în care se găsește.

De la triumful lui Cristos, întregul Norlatiadek este pe cale de a fi curățit de păcat și de rebeli. Cu câțva timp înainte de moartea fizică a lui Mihail, Satan, asociatul lui Lucifer cel decăzut, a încercat să asiste la un astfel de conclave pe Edentia, însă sentimentul celorlalți membri față de arhirebelilor s-a concretizat în așa fel încât porțile compătimirii le-au fost aproape universal închise, și adversarii satanici nu au găsit nici un loc unde să se reunească. Când nu este nici o poartă deschisă pentru a lăsa să intre răul, nu există nici o ocazie de a întreține păcatul. Porțile inimilor din toată Edentia s-au închis în fața lui Satan; el a fost unanim respins de Suveranii Sistemului aliați, și acela a fost momentul în care Fiul Omului „l-a văzut pe Satan căzând din cer ca un fulger”.

De la rebeliunea lui Lucifer o nouă clădire a fost construită în apropierea reședinței Fidelilor Zilelor. Acest edificiu temporar este sediul agentului de legătură al celor Preaînălți care operează în contact strâns cu Fiul Paradisului în calitate de consultanți pe lângă guvernul constelației pentru toate problemele referitoare la politica și la atitudinea ordinului Zilelor față de păcat și de rebeliune.

5. TAȚII EDENTIEI DE LA REBELIUNEA LUI LUCIFER

Rotația celor Preaînălți de pe Edentia a fost suspendată pe parcursul rebeliunii lui Lucifer. Cei care ne conduc astăzi sunt aceiași conducători care erau de serviciu pe vremurile acelea. Noi deducem că acești șefi nu vor fi schimbați înainte de rezolvarea definitivă a cazului lui Lucifer și a asociaților săi.

Prezentul guvern al constelației a fost, cu toate

^{43:4.6 (490.1)} The traitorous Lucifer, onetime sovereign of Satania, in announcing his claims to increased jurisdiction, sought to displace all superior orders of sonship in the governmental plan of the local universe. He purposed in his heart, saying: “I will exalt my throne above the Sons of God; I will sit upon the mount of assembly in the north; I will be like the Most High.”

^{43:4.7 (490.2)} The one hundred System Sovereigns come periodically to the Edentia conclaves which deliberate on the welfare of the constellation. After the Satania rebellion the archrebels of Jerusem were wont to come up to these Edentia councils just as they had on former occasions. And there was found no way to stop this arrogant effrontery until after the bestowal of Michael on Urantia and his subsequent assumption of unlimited sovereignty throughout all Nebadon. Never, since that day, have these instigators of sin been permitted to sit in the Edentia councils of the loyal System Sovereigns.

^{43:4.8 (490.3)} That the teachers of olden times knew of these things is shown by the record: “And there was a day when the Sons of God came to present themselves before the Most Highs, and Satan came also and presented himself among them.” And this is a statement of fact regardless of the connection in which it chances to appear.

^{43:4.9 (490.4)} Since the triumph of Christ, all Norlatiadek is being cleansed of sin and rebels. Sometime before Michael's death in the flesh the fallen Lucifer's associate, Satan, sought to attend such an Edentia conclave, but the solidification of sentiment against the archrebels had reached the point where the doors of sympathy were so well-nigh universally closed that there could be found no standing ground for the Satania adversaries. When there exists no open door for the reception of evil, there exists no opportunity for the entertainment of sin. The doors of the hearts of all Edentia closed against Satan; he was unanimously rejected by the assembled System Sovereigns, and it was at this time that the Son of Man “beheld Satan fall as lightning from heaven.”

^{43:4.10 (490.5)} Since the Lucifer rebellion a new structure has been provided near the residence of the Faithful of Days. This temporary edifice is the headquarters of the Most High liaison, who functions in close touch with the Paradise Son as adviser to the constellation government in all matters respecting the policy and attitude of the order of Days toward sin and rebellion.

5. THE EDENTIA FATHERS SINCE THE LUCIFER REBELLION

^{43:5.1 (490.6)} The rotation of the Most Highs on Edentia was suspended at the time of the Lucifer rebellion. We now have the same rulers who were on duty at that time. We infer that no change in these rulers will be made until Lucifer and his associates are finally disposed of.

^{43:5.2 (490.7)} The present government of the constellation,

acestea, lărgit pentru a include pe cei doisprezece Fii ai ordinului Vorondadekilor. Aceștia doisprezece sunt după cum urmează:

1. Tatăl Constelației. Preaînaltul șef actual al Norlatiadekului poartă numărul 617.318 din seria Vorondadek din Nebadon. El a trecut prin serviciul a numeroase constelații în universul nostru local înainte de a lua responsabilitatea Edentiei.

2. Preaînaltul asociat senior.

3. Preaînaltul asociat junior.

4. Preaînaltul consultant, reprezentantul personal al lui Mihail de la dobândirea acestuia din urmă a statutul de Fiu Maestru.

5. Preaînaltul executiv, reprezentantul personal al lui Gabriel, staționat încă pe Edentia de la rebeliunea lui Lucifer.

6. Preaînaltul șef al observatorilor planetari, directorul observatorilor Vorondadeki staționați pe lumile izolate ale Sataniei.

7. Preaînaltul arbitru, Fiul Vorondadek însărcinat să regleze toate problemele consecutive rebeliunii în interiorul constelației.

8. Preaînaltul administrator de urgență, Fiul Vorondadek însărcinat să adapteze legile de excepție ale legislaturii Norlatiadekului la lumile Sataniei izolate în rebeliunea lor.

9. Preaînaltul mediator, Fiul Vorondadek însărcinat să armonizeze ajustările speciale ale manifestării pe Urantia cu administrarea curentă a constelației. Funcțiunile acestui Fiu sunt făcute necesare de prezența pe Urantia a anumitor activități arhanghelice și a unor numeroase alte ajutoare neregulate, precum și de activitățile speciale ale Strălucitoarelor Stele de Seară de pe Jerusem.

10. Preaînaltul judecător-avocat, șef al tribunalului de ajutor consacrat reglementării problemelor speciale ale Norlatiadekului rezultând din confuzia consecutivă rebeliunii de pe Satania.

11. Preaînaltul agent de legătură, Fiul Vorondadek asociat cu conducătorii Edentiei, însă desemnat drept consilier special pe lângă Fidelul Zilelor în ceea ce privește cea mai bună linie de conduită de urmat pentru a trata problemele referitoare la rebeliunea și la neloialitatea creaturilor.

12. Preaînaltul director, președinte al consiliului de urgență pe Edentia. Toate personalitățile atașate Norlatiadekului ca urmare a insurecției Sataniei, constituie consiliul de urgență, iar delegatul care le prezidează este un Fiu Vorondadek extraordinar de experimentat.

Toate acestea nu țin cont de numeroșii Vorondadeki, ambasadori ai constelațiilor Nebadonului, și de alții care locuiesc, la rândul lor, pe Edentia.

De la rebeliunea lui Lucifer, Părinții Edentiei au adus întotdeauna îngrijiri speciale Urantiei și altor lumi izolate ale Sataniei. Profetul de odinioară recunoștea mâna directoare a Părinților Constelației în problemele națiunilor, spunând: „Când cei Preaînalti au împărțit moștenirea lor între națiuni, când au separat pe fiii lui

however, has been expanded to include twelve Sons of the Vorondadek order. These twelve are as follows:

^{43:5.3 (490.8)} 1. The Constellation Father. The present Most High ruler of Norlatiadek is number 617,318 of the Vorondadek series of Nebadon. He saw service in many constellations throughout our local universe before taking up his Edentia responsibilities.

^{43:5.4 (490.9)} 2. The senior Most High associate.

^{43:5.5 (491.1)} 3. The junior Most High associate.

^{43:5.6 (491.2)} 4. The Most High adviser, the personal representative of Michael since his attainment of the status of a Master Son.

^{43:5.7 (491.3)} 5. The Most High executive, the personal representative of Gabriel stationed on Edentia ever since the Lucifer rebellion.

^{43:5.8 (491.4)} 6. The Most High chief of planetary observers, the director of the Vorondadek observers stationed on the isolated worlds of Satania.

^{43:5.9 (491.5)} 7. The Most High referee, the Vorondadek Son intrusted with the duty of adjusting all difficulties consequential to rebellion within the constellation.

^{43:5.10 (491.6)} 8. The Most High emergency administrator, the Vorondadek Son charged with the task of adapting the emergency enactments of the Norlatiadek legislature to the rebellion-isolated worlds of Satania.

^{43:5.11 (491.7)} 9. The Most High mediator, the Vorondadek Son assigned to harmonize the special bestowal adjustments on Urantia with the routine administration of the constellation. The presence of certain archangel activities and numerous other irregular ministrations on Urantia, together with the special activities of the Brilliant Evening Stars on Jerusem, necessitates the functioning of this Son.

^{43:5.12 (491.8)} 10. The Most High judge-advocate, the head of the emergency tribunal devoted to the adjustment of the special problems of Norlatiadek growing out of the confusion consequent upon the Satania rebellion.

^{43:5.13 (491.9)} 11. The Most High liaison, the Vorondadek Son attached to the Edentia rulers but commissioned as a special counselor with the Faithful of Days regarding the best course to pursue in the management of problems pertaining to rebellion and creature disloyalty.

^{43:5.14 (491.10)} 12. The Most High director, the president of the emergency council of Edentia. All personalities assigned to Norlatiadek because of the Satania upheaval constitute the emergency council, and their presiding officer is a Vorondadek Son of extraordinary experience.

^{43:5.15 (491.11)} And this takes no account of the numerous Vorondadeks, envoys of Nebadon constellations, and others who are also resident on Edentia.

^{43:5.16 (491.12)} Ever since the Lucifer rebellion the Edentia Fathers have exercised a special care over Urantia and the other isolated worlds of Satania. Long ago the prophet recognized the controlling hand of the Constellation Fathers in the affairs of nations. "When the Most High divided to the nations their inheritance,

Adam, au fixat limitele popoarelor”.

Orice lume izolată sau pusă în carantină găzduiește un Fiu Vorondadek acționând ca observator. El nu participă la administrarea planetară, mai puțin atunci când Tatăl Constației îi ordonă să intervină în problemele națiunilor. În prezent, acest Preaînalt observator este cel care „domnește în împărățiile oamenilor”. Urantia este una dintre lumile izolate ale Norlatiadekului, și un observator Vorondadek a fost întotdeauna staționat pe planetă de la trădarea lui Caligastia. Atunci când Machiventa Melchizedek și-a acordat sprijinul sub formă semimaterială pe Urantia, el a adus un respectuos omagiu Preaînaltului observator, aflat atunci în misiune, așa cum este scris: „Și Melchizedek, rege al Salemului, era preotul celor Preaînalti”. Melchizedek a revelat relațiile acestui Preaînalt observator lui Abraham atunci când a spus: „Și binecuvântat fie cel Preaînalt, care i-a predat pe dușmanii tăi în mâinile tale”.

6. GRĂDINILE LUI DUMNEZEU

Capitalele sistemelor sunt deosebit de înfrumusețate de construcții materiale și minerale, în timp ce sediul universului reflectă mai mult strălucirea spirituală, însă capitalele constelațiilor reprezintă apogeul activităților morontiale și al podoabelor vie. Pe lumile sediu ale constelațiilor, se utilizează, în general, împodobirile vie și această preponderență a vieții - această artă botanică - a făcut ca ele să fie numite „grădinile lui Dumnezeu”.

Aproximativ jumătate din Edentia se consacră minunatelor grădini ale celor Preaînalti, iar aceste grădini se numără printre creațiile morontiale cele mai încântătoare ale universului local. Acest lucru explică de ce locurile extraordinar de frumoase ale lumilor locuite ale Norlatiadekului sunt atât de adesea numite „grădinile Edenului”.

Sanctuarul de adorație al celor Preaînalti ocupă un loc central în această grădină magnifică. Psalmistul trebuie să fi știut ceva atunci când a scris: „Cine va urca dealul celor Preaînalti? Cine se va sta în acest loc sfânt? Cel care are mâinile curate și inima pură, cel care nu și-a înălțat sufletul în vanitate și nici nu a jurat strâmb.” În fiecare a zecea zi de destindere, cei Preaînalti conduc către acest sanctuar întreaga Edentia în adorarea contemplatoare a Dumnezeului Suprem.

Lumile arhitecturale se bucură de zece forme de viață de ordin material. Pe Urantia există viața vegetală și viața animală, însă pe o lume cum este Edentia, ordinele materiale de viață comportă zece diviziuni. Dacă ați putea vedea aceste zece diviziuni ale vieții Edenice, ați clasa rapid primele trei ca vegetale, și ultimele trei ca animale, însă ați fi total incapabili să înțelegeți natura celor patru grupe intermediare de forme de viață prolife și fascinante.

Chiar viața distinct animală este foarte diferită pe Edentia de cea a lumilor evolutive, atât de diferită încât este în întregime imposibil să i se descrie unei minți muritoare caracterul excepțional și natura afectuoasă a acestor creaturi negrăitoare. Există mii și mii de creaturi vie pe care imaginația voastră nu și le-ar putea reprezenta cu nici un chip. Toată această creație

when he separated the sons of Adam, he set the bounds of the people.”

^{43:5.17 (491.13)} Every quarantined or isolated world has a Vorondadek Son acting as an observer. He does not participate in planetary administration except when ordered by the Constellation Father to intervene in the affairs of the nations. Actually it is this Most High observer who “rules in the kingdoms of men.” Urantia is one of the isolated worlds of Norlatiadek, and a Vorondadek observer has been stationed on the planet ever since the Caligastia betrayal. When Machiventa Melchizedek ministered in semimaterial form on Urantia, he paid respectful homage to the Most High observer then on duty, as it is written, “And Melchizedek, king of Salem, was the priest of the Most High.” Melchizedek revealed the relations of this Most High observer to Abraham when he said, “And blessed be the Most High, who has delivered your enemies into your hand.”

6. THE GARDENS OF GOD

^{43:6.1 (492.1)} The system capitals are particularly beautified with material and mineral constructions, while the universe headquarters is more reflective of spiritual glory, but the capitals of the constellations are the acme of morontia activities and living embellishments. On the constellation headquarters worlds living embellishment is more generally utilized, and it is this preponderance of life — botanic artistry — that causes these worlds to be called “the gardens of God.”

^{43:6.2 (492.2)} About one half of Edentia is devoted to the exquisite gardens of the Most Highs, and these gardens are among the most entrancing morontia creations of the local universe. This explains why the extraordinarily beautiful places on the inhabited worlds of Norlatiadek are so often called “the garden of Eden.”

^{43:6.3 (492.3)} Centrally located in this magnificent garden is the worship shrine of the Most Highs. The Psalmist must have known something about these things, for he wrote: “Who shall ascend the hill of the Most Highs? Who shall stand in this holy place? He who has clean hands and a pure heart, who has not lifted up his soul to vanity nor sworn deceitfully.” At this shrine the Most Highs, on every tenth day of relaxation, lead all Edentia in the worshipful contemplation of God the Supreme.

^{43:6.4 (492.4)} The architectural worlds enjoy ten forms of life of the material order. On Urantia there is plant and animal life, but on such a world as Edentia there are ten divisions of the material orders of life. Were you to view these ten divisions of Edentia life, you would quickly classify the first three as vegetable and the last three as animal, but you would be utterly unable to comprehend the nature of the intervening four groups of prolific and fascinating forms of life.

^{43:6.5 (492.5)} Even the distinctively animal life is very different from that of the evolutionary worlds, so different that it is quite impossible to portray to mortal minds the unique character and affectionate nature of these nonspeaking creatures. There are thousands upon thousands of living creatures which your imagination could not possibly picture. The whole animal creation is

animală de pe Edentia este de un ordin în întregime diferit de speciile animale grosiere ale planetelor evolutive. Însă toată această viață animală este foarte inteligentă și deosebit de serviabilă și, toate diversele specii sunt surprinzător de blânde și emoționant de prietenoase. Nu există creaturi carnivore pe lumile arhitecturale, nu există nimic în întreaga Edentia care să poată înspăimânta o ființă vie.

Viața vegetală este, de asemenea, foarte diferită de cea de pe Urantia. Ea comportă atât varietăți materiale, cât și varietăți morontiale. Plantele materiale au o colorație verde caracteristică, însă echivalentele morontiale ale vieții vegetale au o culoare violetă sau de orhidee, cu tente și reflexe variabile. Această vegetație morontială este pur și simplu o creștere de energie; când este mâncată, ea nu lasă reziduuri.

Fiind înzestrate cu zece diviziuni de viață fizică, fără a menționa variantele morontiale, aceste lumi arhitecturale oferă imense posibilități pentru a înfrumuseța biologic peisajele și structurile materiale și morontiale. Artizanii celești conduc pe spornagii autohtoni în această vastă operă de decorare botanică și de înfrumusețare biologică. În vreme ce artiștii voștri sunt nevoiți să recurgă la pictura inertă și la marmura neînsuflețită pentru a-și descrie conceptele, artizanii celești și univitații folosesc mai frecvent materiale vii pentru a-și reprezenta ideile și a-și fixa idealurile.

Dacă iubiți florile, arbuștii și arborii de pe Urantia, atunci vă veți bucura ochii cu frumusețea botanică și cu măreția florală a grădinilor din Edentia. Dar este peste puterea mea de descriere a transmite minții muritoare un concept adecvat al acestor frumuseți ale lumilor celeste. Într-adevăr, ochiul nu a văzut niciodată strălucire asemănătoare acelora care vor aștepta sosirea voastră pe aceste lumi ale aventurii ascensiunii muritorilor.

7. UNIVITAȚII

Univitații sunt cetățenii permanenți ai Edentiei și ai lumilor ei asociate, toate cele șapte sute șaptezeci de lumi care înconjoară sediul constelației, fiind plasate sub supravegherea lor. Acești copii ai Fiului Creator și ai Spiritului Creativ sunt proiectați pe un plan de existență intermediară între material și spiritual, însă nu sunt creaturi morontiale. Nativii fiecăreia din cele șaptezeci de sfere majore ale Edentiei posedă forme vizibile diferite. În ceea ce privește formele morontiale ale muritorilor, ele sunt puse în rezonanță cu scala ascendentă a univitaților, la fiecare schimbare de sferă de reședință, pe măsură ce acești ascendenți trec succesiv de la lumea numărul unu la lumea numărul șaptezeci.

Spiritual, univitații sunt toți asemănători; intelectual, ei variază la fel ca și muritorii; prin forma lor, ei se aseamănă mult stării de existență morontială, ei sunt creați pentru a funcționa în șaptezeci de ordine diferite de personalitate. Fiecare dintre aceste ordine de univitați prezintă zece variante majore de activitate intelectuală, și fiecare dintre aceste tipuri intelectuale variate conduce școlile speciale pregătitoare și culturale de socializare progresivă în practică sau în meserie pe unul dintre cei zece sateliți care se învârt în jurul

of an entirely different order from the gross animal species of the evolutionary planets. But all this animal life is most intelligent and exquisitely serviceable, and all the various species are surprisingly gentle and touchingly companionable. There are no carnivorous creatures on such architectural worlds; there is nothing in all Edentia to make any living being afraid.

^{43:6.6 (492.6)} The vegetable life is also very different from that of Urantia, consisting of both material and morontia varieties. The material growths have a characteristic green coloration, but the morontia equivalents of vegetative life have a violet or orchid tinge of varying hue and reflection. Such morontia vegetation is purely an energy growth; when eaten there is no residual portion.

^{43:6.7 (492.7)} Being endowed with ten divisions of physical life, not to mention the morontia variations, these architectural worlds provide tremendous possibilities for the biologic beautification of the landscape and of the material and the morontia structures. The celestial artisans direct the native spornagia in this extensive work of botanic decoration and biologic embellishment. Whereas your artists must resort to inert paint and lifeless marble to portray their concepts, the celestial artisans and the univitalia more frequently utilize living materials to represent their ideas and to capture their ideals.

^{43:6.8 (493.1)} If you enjoy the flowers, shrubs, and trees of Urantia, then will you feast your eyes upon the botanical beauty and the floral grandeur of the supernal gardens of Edentia. But it is beyond my powers of description to undertake to convey to the mortal mind an adequate concept of these beauties of the heavenly worlds. Truly, eye has not seen such glories as await your arrival on these worlds of the mortal-ascension adventure.

7. THE UNIVITALIA

^{43:7.1 (493.2)} Univitalia are the permanent citizens of Edentia and its associated worlds, all seven hundred seventy worlds surrounding the constellation headquarters being under their supervision. These children of the Creator Son and the Creative Spirit are projected on a plane of existence in between the material and the spiritual, but they are not morontia creatures. The natives of each of the seventy major spheres of Edentia possess different visible forms, and the morontia mortals have their morontia forms attuned to correspond with the ascending scale of the univitalia each time they change residence from one Edentia sphere to another as they pass successively from world number one to world number seventy.

^{43:7.2 (493.3)} Spiritually, the univitalia are alike; intellectually, they vary as do mortals; in form, they much resemble the morontia state of existence, and they are created to function in seventy diverse orders of personality. Each of these orders of univitalia exhibits ten major variations of intellectual activity, and each of these varying intellectual types presides over the special training and cultural schools of progressive occupational or practical socialization on some one of the ten satellites which swing around each of the major Edentia

fiecăreia dintre lumile majore ale Edentiei.

Aceste șapte sute de lumi minore sunt sferele tehnice de instrucție practică referitoare la operațiunile universului local întreg, și ele sunt deschise tuturor claselor de ființe inteligente. Aceste școli în care se învață specialitățile și cunoștințele tehnice nu sunt organizate exclusiv pentru muritorii ascendenți, cu toate că studenții morontiali constituie, de departe, grupul cel mai numeros care le frecventează. Când sunteți primiți pe una dintre cele șaptezeci de lumi majore de cultură socială vi se dă, în același timp, autorizația de a vizita cei zece sateliți care o înconjoară.

În diversele colonii de curtoazie, ascenderii muritorii predomină printre directorii de retrospecție, însă univitații reprezintă grupul cel mai important asociat corpului de artiști celești ai Nebadonului. În întregul Orvonton, nici o ființă exterioară Havonei, mai puțin abandonterii, nu poate rivaliza cu univitații în iscusință artistică, în adaptabilitate socială și în inteligență coordonatoare.

Acești cetățeni ai constelațiilor nu sunt efectiv membri ai corpului artiștilor, însă ei lucrează liber cu toate grupurile și contribuie mult la transformarea lumilor constelațiilor în sfere principale pentru realizarea magnificelor posibilități artistice ale culturii de tranziție. Univitații nu operează dincolo de lumile-sediu ale constelațiilor.

8. LUMILE EDUCATIVE ALE EDENTIEI

Edentia și sferele care o înconjoară au primit o înzestrare fizică aproape perfectă; ele nu ar putea deloc atinge marea spirituală a sferelor Salvingtonului, însă ele depășesc de departe strălucirea lumilor educative ale Jerusemului. Toate sferele Edentiei sunt activate direct de curenții universali ai spațiului, și enormele lor sisteme de putere, atât materiale, cât și morontiale, sunt supravegheate și repartizate cu competență de centrele de putere ale constelațiilor asistate de un corp calificat de Controlori Fizici Principali și de Supraveghetori de Putere Morontială.

Timpu petrecut pe cele șaptezeci de sfere educative de cultură morontială tranzitorie asociat cu epoca ascensiunii muritoare pe Edentia reprezintă perioada cea mai calmă a carierei unui muritor ascendent până când el a atins statutul de finaliter. Aceasta este, într-adevăr, viața morontială tipică; voi sunteți reacordați de fiecare dată când treceți de la o lume culturală majoră la o alta, însă veți păstra același corp morontial, fără a pierde niciodată conștiința personalității voastre.

Șederea voastră pe Edentia și pe sferele ei asociate se va petrece, în principal, pentru a controla etica de grup, secretul relațiilor agreabile și profitabile dintre diversele ordine universale și suprauniversale de personalități inteligente.

Pe lumile palat, ați ajuns la unificarea personalității muritoare evoluând. Pe capitala sistemului, ați obținut cetățenia Jerusemului și ați dobândit bunăvoința de a vă supune sinele disciplinelor activităților de grup și ale întreprinderilor coordonate. Acum, pe lumile educative ale constelațiilor, trebuie să înfăptuiți socializarea reală a personalității voastre morontiale în evoluție. Această

worlds.

43:7.3 (493.4) These seven hundred minor worlds are technical spheres of practical education in the working of the entire local universe and are open to all classes of intelligent beings. These training schools of special skill and technical knowledge are not conducted exclusively for ascending mortals, although morontia students constitute by far the largest group of all those who attend these courses of training. When you are received on any one of the seventy major worlds of social culture, you are immediately given clearance for each of the ten surrounding satellites.

43:7.4 (493.5) In the various courtesy colonies, ascending morontia mortals predominate among the reversion directors, but the univitații represent the largest group associated with the Nebadon corps of celestial artisans. In all Orvonton no extra-Havona beings excepting the Uversa abandonters can equal the univitații in artistic skill, social adaptability, and co-ordinating cleverness.

43:7.5 (493.6) These citizens of the constellation are not actually members of the artisan corps, but they freely work with all groups and contribute much to making the constellation worlds the chief spheres for the realization of the magnificent artistic possibilities of transition culture. They do not function beyond the confines of the constellation headquarters worlds.

8. THE EDENTIA TRAINING WORLDS

43:8.1 (493.7) The physical endowment of Edentia and its surrounding spheres is well-nigh perfect; they could hardly equal the spiritual grandeur of the spheres of Salvington, but they far surpass the glories of the training worlds of Jerusem. All these Edentia spheres are energized directly by the universal space currents, and their enormous power systems, both material and morontial, are expertly supervised and distributed by the constellation centers, assisted by a competent corps of Master Physical Controllers and Morontia Power Supervisors.

43:8.2 (494.1) The time spent on the seventy training worlds of transition morontia culture associated with the Edentia age of mortal ascension, is the most settled period in an ascending mortal's career up to the status of a finaliter; this is really the typical morontia life. While you are re-keyed each time you pass from one major cultural world to another, you retain the same morontia body, and there are no periods of personality unconsciousness.

43:8.3 (494.2) Your sojourn on Edentia and its associated spheres will be chiefly occupied with the mastery of group ethics, the secret of pleasant and profitable interrelationship between the various universe and superuniverse orders of intelligent personalities.

43:8.4 (494.3) On the mansion worlds you completed the unification of the evolving mortal personality; on the system capital you attained Jerusem citizenship and achieved the willingness to submit the self to the disciplines of group activities and co-ordinated undertakings; but now on the constellation training worlds you are to achieve the real socialization of your

achiziție culturală celestă constă în a învăța să:

1. Trăiți fericiți și să lucrați eficient cu zece tovarăși morontiali diverși, în timp ce zece grupuri asemănătoare sunt asociate în companii de o sută și apoi adunate în federații dintr-un corp de o mie de tovarăși.

2. Locuiți în mod fericit și să cooperați sincer cu zece univitați care, dacă sunt intelectual similari ființelor morontiale, sunt foarte diferiți sub toate celelalte raporturi și trebuie apoi să funcționați cu acest grup de zece în timp ce el se coordonează cu zece alte familii care sunt, la rândul lor, confederate într-un corp de o mie de univitați.

3. Reușiți să vă adaptați simultan tovarășilor voștri morontiali și gazdelor voastre, univitații. Să dobândiți aptitudinea de a coopera de bună voie și eficient cu ființe ale ordinului vostru în asociere strânsă de muncă cu un grup de creaturi inteligente destul de neasemănătoare.

4. În timp ce funcționați astfel, din punct de vedere social, cu ființe care vă sunt asemănătoare și neasemănătoare, voi să stabiliți o armonie intelectuală și o ajustare profesională cu cele două grupe asociate vouă.

5. În timp ce ajungeți la o socializare satisfăcătoare a personalității voastre pe planurile intelectual și profesional, să perfecționați și mai mult aptitudinea voastră de a trăi în contact intim cu ființe asemănătoare și ușor neasemănătoare, cu o iritabilitate tot mai scăzută și cu resentimentul tot mai diminuat. Directorii de retrospecție contribuie mult la acest ultim rezultat prin activitățile lor de jocuri în grupe.

6. Să ajustați toate aceste tehnici de socializare variată astfel încât să faceți să progreseze coordonarea carierei de ascensiune în Paradis. Să sporți perspicacitatea voastră de înțelegere a universului ridicând aptitudinea de a sesiza eterna semnificație a scopurilor ascunse în aceste activități ale spațiului-timp în aparență nesemnificative.

7. În sfârșit, să aduceți la apogeul lor toate aceste proceduri de multisocializare odată cu rafinarea clarvizunii spirituale, din moment ce asta ține de creșterea tuturor fazelor de înzestrare personală prin asocierea spirituală de grupuri și prin coordonarea morontială. Intelectual, social și spiritual, atunci când două creaturi morale folosesc tehnica asocierii, ele fac mai mult decât să dubleze potențialul lor personal de înfăptuire universală; este, mai degrabă, o împătrire a ceea ce poartă în ele ca reușită și ca posibilități de împlinire.

Noi am descris socializarea Edentiei ca o asociere a unui muritor morontial cu un grup familiar de univitați compus din zece indivizi intelectual neasemănători, dublat de o asociere similară cu zece tovarăși morontiali. Însă, pe primele șapte lumi majore, un singur muritor ascendent trăiește cu câte zece univitați. Pe al doilea grup de șapte lumi majore, doi muritori rămân cu fiecare grup indigen de zece, și așa mai departe până la ultimul grup de șapte lumi majore, unde zece ființe morontiale trăiesc cu zece univitați. Pe măsură ce învățați să stabiliți mai bine relațiile voastre sociale cu univitații, veți pune în practică etica voastră

evolving morontia personality. This supernal cultural acquirement consists in learning how to:

43:8.5 (494.4) 1. Live happily and work effectively with ten diverse fellow morontians, while ten such groups are associated in companies of one hundred and then federated in corps of one thousand.

43:8.6 (494.5) 2. Abide joyfully and co-operate heartily with ten univitalia, who, though similar intellectually to morontia beings, are very different in every other way. And then must you function with this group of ten as it co-ordinates with ten other families, which are in turn confederated into a corps of one thousand univitalia.

43:8.7 (494.6) 3. Achieve simultaneous adjustment to both fellow morontians and these host univitalia. Acquire the ability voluntarily and effectively to co-operate with your own order of beings in close working association with a somewhat dissimilar group of intelligent creatures.

43:8.8 (494.7) 4. While thus socially functioning with beings like and unlike yourself, achieve intellectual harmony with, and make vocational adjustment to, both groups of associates.

43:8.9 (494.8) 5. While attaining satisfactory socialization of the personality on intellectual and vocational levels, further perfect the ability to live in intimate contact with similar and slightly dissimilar beings with ever-lessening irritability and ever-diminishing resentment. The reversion directors contribute much to this latter attainment through their group-play activities.

43:8.10 (494.9) 6. Adjust all of these various socialization techniques to the furtherance of the progressive co-ordination of the Paradise-ascension career; augment universe insight by enhancing the ability to grasp the eternal goal-meanings concealed within these seemingly insignificant time-space activities.

43:8.11 (494.10) 7. And then, climax all of these procedures of multisocialization with the concurrent enhancement of spiritual insight as it pertains to the augmentation of all phases of personal endowment through group spiritual association and morontia co-ordination. Intellectually, socially, and spiritually two moral creatures do not merely double their personal potentials of universe achievement by partnership technique; they more nearly quadruple their attainment and accomplishment possibilities.

43:8.12 (495.1) We have portrayed Edentia socialization as an association of a morontia mortal with a univitalia family group consisting of ten intellectually dissimilar individuals concomitant with a similar association with ten fellow morontians. But on the first seven major worlds only one ascending mortal lives with ten univitalia. On the second group of seven major worlds two mortals abide with each native group of ten, and so on up until, on the last group of seven major spheres, ten morontia beings are domiciled with ten univitalia. As you learn how better to socialize with the univitalia, you will practice such improved ethics in your relations with

ameliorată în relațiile voastre cu tovarășii morontiali care progresează împreună cu voi.

Ca muritori ascendenți, vă va face plăcere să locuiți pe lumile de progres ale Edentiei, însă nu veți simți acest fior de satisfacție personală care caracterizează contactul vostru inițial cu treburile universului pe lumile sediu ale sistemului sau ultimul vostru contact de bun rămas de la aceste realități de pe lumile finale ale capitalei universului.

9. CETĂȚENIA PE ESENTIA

După ce au fost diplomați ieșind din lumea numărul șaptezeci, muritorii ascendenți stabilesc rezidența lor pe Edentia. Acum, pentru prima dată, ascenderii asistă la „reuniunile Paradisului” și ascultă istoria vastei lor cariere descrisă de Fidelul Zilelor, prima Personalitate Supremă provenită din Trinitate pe care ei au întâlnit-o.

Toată aceasta ședere pe lumile educative ale constelației, cu apogeul ei în cetățenia Edentiei, este o perioadă de adevărată fericire celestă pentru morontiali care progresează. Pe toată durata șederii voastre pe lumile sistemelor, ați evoluat de la stadiul apropiat de animal la acela de creatură morontială; ați fost mai mult material decât spirituali. Pe sferile Salvingtonului, veți evolua de la stadiul de creatură morontială la statutul de adevărat spirit; veți fi mai mult spirituali decât material. Însă, pe Edentia, ascenderii se găsesc la jumătatea drumului dintre starea lor anterioară și starea lor viitoare, la jumătatea drumului de trecere de la animalul evolutiv la acela de spirit ascendent. Pe parcursul întregului timp pe care îl veți petrece pe Edentia și pe lumile ei, veți fi „asemănători îngerilor”; veți progresa constant, însă păstrând întotdeauna statut morontial general și tipic.

Această ședere a unui ascender în constelație este perioada cea mai uniformă și cea mai stabilă din întreaga sa carieră de progres morontial. Această experiență constituie educația ascendenților în ceea ce privește socializarea prespirituală. Ea este analoagă experienței spirituale prefinalitare din Havona și instruirii preabsonite din Paradis.

Pe Edentia, ascenderii muritori sunt, în principal, ocupați cu detașările lor pe cele șaptezeci de lumi progresive ale univitaților. Ei servesc, de asemenea, în calități diverse pe Edentia însăși, principala legătură cu programul constelației referitor la bunăstarea grupurilor, a raselor, a națiunilor și a planetelor. Cei Preaînălți se ocupă relativ puțin de avansarea individului pe lumile locuite. Ei domnesc în tărâmurile oamenilor mai degrabă decât în inimile indivizilor.

Iar în ziua în care veți fi gata să părăsiți Edentia pentru cariera Salvingtonului, veți face o pauză și veți contempla în mod retrospectiv una dintre cele mai frumoase și cele mai odihnitoare perioade de instruire de partea asta a Paradisului. Însă strălucirea tuturor acestor lucruri nu va înceta să sporească odată cu progresul lucrării voastre către interior și cu capacitatea voastră mai mare de apreciere a semnificațiilor divine și a valorilor spirituale.

[Prezentat de Malavatia Melchizedek.]

your fellow morontia progressors.

43:8.13 (495.2) As ascending mortals you will enjoy your sojourn on the progress worlds of Edentia, but you will not experience that personal thrill of satisfaction which characterizes your initial contact with universe affairs on the system headquarters or your farewell touch with these realities on the final worlds of the universe capital.

9. CITIZENSHIP ON ESENTIA

43:9.1 (495.3) After graduation from world number seventy, ascending mortals take up residence on Edentia. Ascenders now, for the first time, attend the “assemblies of Paradise” and hear the story of their far-flung career as it is depicted by the Faithful of Days, the first of the Supreme Trinity-origin Personalities they have met.

43:9.2 (495.4) This entire sojourn on the constellation training worlds, culminating in Edentia citizenship, is a period of true and heavenly bliss for the morontia progressors. Throughout your sojourn on the system worlds you were evolving from a near-animal to a morontia creature; you were more material than spiritual. On the Salvington spheres you will be evolving from a morontia being to the status of a true spirit; you will be more spiritual than material. But on Edentia, ascenders are midway between their former and their future estates, midway in their passage from evolutionary animal to ascending spirit. During your whole stay on Edentia and its worlds you are “as the angels”; you are constantly progressing but all the while maintaining a general and a typical morontia status.

43:9.3 (495.5) This constellation sojourn of an ascending mortal is the most uniform and stabilized epoch in the entire career of morontia progression. This experience constitutes the prespirit socialization training of the ascenders. It is analogous to the prefinaliter spiritual experience of Havona and to the preabsonite training on Paradise.

43:9.4 (495.6) Ascending mortals on Edentia are chiefly occupied with the assignments on the seventy progressive univitația worlds. They also serve in varied capacities on Edentia itself, mainly in conjunction with the constellation program concerned with group, racial, national, and planetary welfare. The Most Highs are not so much engaged in fostering individual advancement on the inhabited worlds; they rule in the kingdoms of men rather than in the hearts of individuals.

43:9.5 (495.7) And on that day when you are prepared to leave Edentia for the Salvington career, you will pause and look back on one of the most beautiful and most refreshing of all your epochs of training this side of Paradise. But the glory of it all augments as you ascend inward and achieve increased capacity for enlarged appreciation of divine meanings and spiritual values.

43:9.6 (496.1) [Sponsored by Malavatia Melchizedek.]

Capitolul 44. Artizanii celești

⇐ 043

CARTEA URANTIA

045 ⇐

PARTE II. UNIVERSUL LOCAL

CAPITOLUL 44 ARTIZANII CELEȘTI

Secțiuni

Introduction

1. Muzicienii celești
2. Reproducătorii celești
3. Constructorii divini
4. Înregistratorii gândurilor
5. Manipulatorii energiei
6. Modelatorii și decoratorii
7. Lucrătorii armoniei
8. Aspirații umane și înfăptuiri morontiale

PAPER 44

THE CELESTIAL ARTISANS

SECTIONS

Introduction

1. The Celestial Musicians
2. The Heavenly Reproducers
3. The Divine Builders
4. The Thought Recorders
5. The Energy Manipulators
6. The Designers and Embellishers
7. The Harmony Workers
8. Mortal Aspirations and Morontia Achievements

Introduction

PRINTRE coloniile de curtoazie ale diverselor lumi-sediu divizionare sau universale putem găsi un ordin unic de personalități compozite numit artizanii celești. Aceste ființe sunt maeștrii artiști și artizani ai domeniilor morontiale și domeniilor spirituale inferioare. Ei sunt spiritele și semispiritele ocupate cu ornamentarea morontială și cu înfrumusețarea spirituală. Acești artizani sunt răspândiți în întregul mare univers - pe lumile-sediu ale suprauniversurilor, ale universurilor locale, ale constelațiilor și ale sistemelor, precum și pe toate sferile stabilizate în lumină și în viață; însă domeniul lor principal de activitate se găsește în constelații și, în special, pe cele șapte sute șaptezeci de lumi care înconjoară pe fiecare dintre sferile lor sediu.

Cu toate că această lucrare este aproape de neînțeles pentru o minte materială, trebuie să fie posibil să se înțeleagă că lumile morontiale și spirituale nu sunt lipsite nici de arte superioare, nici de cultură celestă.

Artizanii celești nu sunt creați ca atare; ei formează un grup de recruți selecționați, compus din anumite personalități educatoare născute în universul central și din elevii lor voluntari aleși dintre muritorii ascendenți și dintre numeroasele alte grupuri celeste. Corpul de învățământ inițial al acestor artizani a fost desemnat de Spiritul Infinit în colaborare cu cele Șapte Spirite Maestru. El se compunea atunci din șapte mii de instructori ai Havonei, o mie pentru fiecare dintre cele

INTRODUCTION

44:0.1 (497.1) AMONG the courtesy colonies of the various divisional and universe headquarters worlds may be found the unique order of composite personalities denominated the celestial artisans. These beings are the master artists and artisans of the morontia and lower spirit realms. They are the spirits and semispirits who are engaged in morontia embellishment and in spiritual beautification. Such artisans are distributed throughout the grand universe — on the headquarters worlds of the superuniverses, the local universes, the constellations, and systems, as well as on all spheres settled in light and life; but their chief realm of activity is in the constellations and especially on the seven hundred seventy worlds surrounding each headquarters sphere.

44:0.2 (497.2) Though their work may be almost incomprehensible to the material mind, it should be understood that the morontia and spirit worlds are not without their high arts and supernal cultures.

44:0.3 (497.3) The celestial artisans are not created as such; they are a selected and recruited corps of beings composed of certain teacher personalities native to the central universe and their volunteer pupils drawn from the ascending mortals and numerous other celestial groups. The original teaching corps of these artisans was sometime assigned by the Infinite Spirit in collaboration with the Seven Master Spirits and consisted of seven thousand Havona instructors, one

șapte diviziuni de artizani. Având ca punct de plecare acest nucleu, acest strălucitor corp de lucrători experimentați în treburile morontiale și spirituale s-a dezvoltat de-a lungul vremurilor.

Orice personalitate morontială sau orice entitate spirituală; adică orice ființă având un rang inferior celui de filiație divină înăscută, este eligibilă pentru corpul artizanilor celești. După sosirea lor pe lumile morontiale Fiii Ascendenți ai lui Dumnezeu, venind din sferele evolutive, pot cere să fie admiși în corpul artiștilor. Dacă sunt suficient de înzestrați, ei pot alege această carieră pentru o perioadă mai mult sau mai puțin lungă, însă nimeni nu se poate înrola în rândul artizanilor celești pentru mai puțin de un mileniu, o mie de ani ai timpului suprauniversal.

Toți artizanii celești sunt înscrși în sediul suprauniversului, însă dirijați de supraveghetorii morontiei pe capitalele universurilor locale. Corpul central al supraveghetorilor morontiei, funcționând pe lumea-sediul a fiecărui univers local, îi desemnează în șapte diviziuni majore având următoarele activități:

1. Muzicienii celești
2. Reproducătorii celești
3. Constructorii divini
4. Înregistratorii gândurilor
5. Manipulatorii energiei
6. Modelatorii și decoratorii
7. Lucrătorii armoniei

Învățătorii originari ai acestor șapte grupe sunt toți veniți din lumi perfecte ale Havonei, și Havona conține modelele, studiile modelelor pentru toate fazele și formele de activități artistice ale spiritului. Sarcina de a întreprinde transferul artelor de pe Havona pe lumile spațiului este uriașă, însă tehnica și execuția artiștilor celești s-au ameliorat din epocă în epocă. La fel ca în toate fazele carierei ascendente, ființele cele mai avansate pe o anumită cale sunt rugate să își comunice constant cunoștințele și competența lor superioară însoțitorilor lor mai puțin favorizați.

Pe lumile palat, veți arunca o primă privire asupra artelor transplantate de pe Havona. Frumusețea lor și aprecierea voastră a frumuseții lor nu vor înceta să crească din ce în ce mai mult, până când veți ajunge în sălile spirituale ale Salvingtonului, unde veți vedea capodoperele care îi inspiră pe artizanii celești ai domeniului spiritului.

Toate aceste activități ale lumilor morontiale și spirituale sunt reale. Lumea spiritului este o realitate pentru ființele spirituale, și lumea materială este cea care e mai ireală pentru noi. Spiritele de formă superioară trec liber prin materia obișnuită. Spiritele elevate nu reacționează la nimic material, decât doar la anumite energii fundamentale. Pentru ființele materiale, lumea spiritului este mai mult sau mai puțin ireală. Pentru ființele spirituale, lumea materială este aproape în întregime ireală, o simplă umbră a substanței realităților spirituale.

Dacă mă folosesc doar de viziunea spirituală, nu pot percepe clădirea în care este tradusă și înregistrată

thousand to each of the seven divisions of artisans. With such a nucleus to start with, there has developed through the ages this brilliant body of skillful workers in spirit and morontia affairs.

44:0.4 (497.4) Any morontia personality or spirit entity is eligible for admission to the corps of the celestial artisans; that is, any being below the rank of inherent divine sonship. Ascending sons of God from the evolutionary spheres may, after their arrival on the morontia worlds, apply for admission to the artisan corps and, if sufficiently gifted, may choose such a career for a longer or shorter period. But no one may enlist with the celestial artisans for less than one millennium, one thousand years of superuniverse time.

44:0.5 (497.5) All celestial artisans are registered on the superuniverse headquarters but are directed by morontia supervisors on the local universe capitals. They are commissioned in the following seven major divisions of activity by the central corps of morontia supervisors functioning on the headquarters world of each local universe:

- 44:0.6 (497.6) 1. Celestial Musicians.
- 44:0.7 (497.7) 2. Heavenly Reproducers.
- 44:0.8 (497.8) 3. Divine Builders.
- 44:0.9 (497.9) 4. Thought Recorders.
- 44:0.10 (498.1) 5. Energy Manipulators.
- 44:0.11 (498.2) 6. Designers and Embellishers.
- 44:0.12 (498.3) 7. Harmony Workers.

44:0.13 (498.4) The original teachers of these seven groups all hailed from the perfect worlds of Havona, and Havona contains the patterns, the pattern studies, for all phases and forms of spirit artistry. While it is a gigantic task to undertake to transfer these arts of Havona to the worlds of space, the celestial artisans have improved in technique and execution from age to age. As in all other phases of the ascending career those who are most advanced in any line of endeavor are required constantly to impart their superior knowledge and skill to their less favored fellows.

44:0.14 (498.5) You will first begin to glimpse these transplanted arts of Havona on the mansion worlds, and their beauty and your appreciation of their beauty will heighten and brighten until you stand in the spirit halls of Salvington and behold the inspiring masterpieces of the supernal artists of the spirit realms.

44:0.15 (498.6) All these activities of the morontia and spirit worlds are real. To spirit beings the spirit world is a reality. To us the material world is the more unreal. The higher forms of spirits freely pass through ordinary matter. High spirits are reactive to nothing material excepting certain of the basic energies. To material beings the spirit world is more or less unreal; to spirit beings the material world is almost entirely unreal, being merely a shadow of the substance of spirit realities.

44:0.16 (498.7) I cannot, with exclusive spirit vision, perceive the building in which this narrative is being

această expunere. Un Consilier Divin al Uversei care se găsește lângă mine percepe încă și mai puțin bine aceste creații pur materiale. Pentru a distinge cum vă apar aceste structuri materiale, noi contemplăm o contrapondere spirituală prezentată minții noastre de unul dintre transformatorii energiei care ne însoțesc. Această clădire materială nu este exact reală pentru o ființă spirituală ca mine, însă desigur, ea este foarte reală și foarte utilă pentru muritorii materiali.

Anumite tipuri de ființe sunt capabile să discearnă atât realitatea creaturilor lumii spirituale, cât și a lumii materiale. Aparțin acestei clase cele numite creaturi „de ordinul patru” ale Servitorilor Havonei și creaturi de ordinul patru ale conciliatorilor. Îngerii timpului și spațiului sunt înzestrați cu aptitudinea de a distinge atât ființele spirituale, cât și ființele materiale. După eliberarea lor de viața trupească, muritorii ascendenți au același dar. Atunci când au atins nivelele spirituale superioare, ascenderii sunt capabili să recunoască realitățile materiale morontiale și spirituale.

Am, de asemenea, aici lângă mine un Puternic Mesager de pe Uversa, un ascender contopit cu Ajustorul său. El a fost înainte un muritor, și vă percepe așa cum sunteți; în același timp, el poate vedea Mesagerul Solitar, supernafimul și alte ființe celeste prezente. Pe parcursul lungii voastre ascensiuni, voi nu veți pierde niciodată puterea de a recunoaște pe asociații voștri din existențele anterioare. Pe parcursul înaintării voastre ascendente pe scara vieții, vă veți păstra întotdeauna aptitudinea de a recunoaște pe tovarășii nivelelor voastre de experiență anterioare și inferioare și de a fraterniza cu ei. Fiecare reînvieri sau nou transfer va adăuga un grup suplimentar de ființe spirituale câmpului vostru de viziune, fără să vă priveze câtuși de puțin de lumea aptitudinii voastre de a-i recunoaște pe prietenii și pe tovarășii voștri din stările precedente.

Toate acestea sunt făcute posibile în experiența muritorilor ascendenți prin acțiunea Ajustorului Gândirii interioare, care păstrează duplicatul experiențelor întregii voastre vieți. Voi sunteți astfel asigurați de a nu pierde niciodată o însușire adevărată după ce ați avut-o odată, iar acești Ajustori vă însoțesc peste tot, ca o parte a voastră și în realitate ca fiind voi.

Însă sunt aproape disperat din cauza neputinței de a comunica minții materiale natura muncii artiștilor celești. Sunt continuu pus în situația de a deforma gândirea și de a deforma limbajul pentru a încerca să desfășor în fața minții umane realitatea operațiunilor morontiale și a fenomenelor cvasispirituale. Înțelegerea voastră este incapabilă să sesizeze, iar limbajul vostru este inapt să transmită semnificația, valoarea și raportul acestor activități semispirituale. Îmi continui totuși efortul meu de a ilumina mintea umană în ceea ce privește aceste realități, înțelegând pe deplin că îmi este pe deplin imposibil să reușesc într-un asemenea proiect.

Nu pot să fac altceva decât să schițez o paralelă grosolană între activitățile materiale ale muritorilor și multiplele funcțiuni ale artiștilor celești. Dacă arta și împlinirile culturale ale rasei Urantiei ar fi mai elevate, aș putea să merg mult mai departe în eforturile mele pentru a proiecta mintea umană de la lucrurile materiale către lucrurile morontiale. Tot ce pot eu spera să fac este să insist asupra faptului că aceste operațiuni ale

translated and recorded. A Divine Counselor from Uversa who chances to stand by my side perceives still less of these purely material creations. We discern how these material structures appear to you by viewing a spirit counterpart presented to our minds by one of our attending energy transformers. This material building is not exactly real to me, a spirit being, but it is, of course, very real and very serviceable to material mortals.

44:0.17 (498.8) There are certain types of beings who are capable of discerning the reality of the creatures of both the spirit and the material worlds. Belonging to this class are the so-called fourth creatures of the Havona Servitals and the fourth creatures of the conciliators. The angels of time and space are endowed with the ability to discern both spirit and material beings as also are the ascending mortals subsequent to deliverance from the life in the flesh. After attainment of the higher spirit levels the ascenders are able to recognize material, morontia, and spirit realities.

44:0.18 (498.9) There is also here with me a Mighty Messenger from Uversa, an ascendant Adjuster-fused, onetime mortal being, and he perceives you as you are, and at the same time he visualizes the Solitary Messenger, the supernaphim, and other celestial beings present. Never in your long ascendancy will you lose the power to recognize your associates of former existences. Always, as you ascend inward in the scale of life, will you retain the ability to recognize and fraternize with the fellow beings of your previous and lower levels of experience. Each new translation or resurrection will add one more group of spirit beings to your vision range without in the least depriving you of the ability to recognize your friends and fellows of former estates.

44:0.19 (498.10) All this is made possible in the experience of ascending mortals by the action of the indwelling Thought Adjusters. Through their retention of the duplicates of your entire life's experiences, you are assured of never losing any true attribute you once had; and these Adjusters are going through with you, as a part of you, in reality, as you.

44:0.20 (499.1) But I almost despair of being able to convey to the material mind the nature of the work of the celestial artisans. I am under the necessity of constantly perverting thought and distorting language in an effort to unfold to the mortal mind the reality of these morontia transactions and near-spirit phenomena. Your comprehension is incapable of grasping, and your language is inadequate for conveying, the meaning, value, and relationship of these semispirit activities. And I proceed with this effort to enlighten the human mind concerning these realities with the full understanding of the utter impossibility of my being very successful in such an undertaking.

44:0.21 (499.2) I can do no more than attempt to sketch a crude parallelism between mortal material activities and the manifold functions of the celestial artisans. If the Urantia races were more advanced in art and other cultural accomplishments, then could I go that much farther in an effort to project the human mind from the things of matter to those of morontia. About all I can hope to accomplish is to make emphatic the fact of the

lumilor morontiale și spirituale sunt absolut reale.

reality of these transactions of the morontia and the spirit worlds.

1. MUZICIENII CELEȘTI

Cu câmpul limitat al auzului uman, nu puteți deloc să concepeți melodiile morontiale. Ele comportă chiar o gamă materială de sunete magnifice, nerecunoscute de simțul uman al auzului, fără a menționa întinderea de neconceput a armoniilor morontiale și spirituale. Melodiile spirituale nu sunt unde sonore materiale, ci pulsații spirituale primite de spiritele personalităților celeste. Amplitudinea gamei, sufletul expresiei și măreția execuției, asociate cu melodia sferelor, depășesc în întregime înțelegerea umană. Am văzut milioane de ființe fermecate și menținute într-un extaz sublim, în timp ce melodia domeniului se desfășura pe circuitele celeste de energie spirituală. Aceste minunate melodii pot fi teledifuzate până la marginile unui univers.

Muzicienii celești se ocupă de producerea armoniilor celeste manipulând următoarele forțe spirituale:

1. Sunetele spirituale- întreruperile curentului spiritualui.

2. Lumina spirituală- controlul și intensificarea luminii domeniilor morontiale și spirituale.

3. Interferențele energetice- melodia produsă prin folosirea abilității a energiilor morontiale și spirituale.

4. Simfoniile colorate- melodia tonurilor morontiale colorate, care se numără printre cele mai înalte împliniri ale muzicienilor celești.

5. Armonia spiritelor asociate- aranjamentul și asocierea diverselor ordine de ființe morontiale și spirituale producând melodii maiestuoase.

6. Melodia gândirii- meditația gândurilor spirituale poate fi perfecționată astfel încât să explodeze în melodii ale Havonei.

7. Muzica spațiului- printr-un acord corespunzător, se pot primi melodiile altor sfere pe circuitele de teledifuziune ale universului.

Există mai mult de cinci mii de moduri diferite de a manipula sunetele, culorile și energiile. Acestea sunt tehnici analoage folosirii instrumentelor muzicale de către oameni. Figurile de ansamblu de dans ale creaturilor materiale reprezintă indubitabil o încercare rudimentară și caricaturală pentru a se apropia de armonia celestă care pune în locul lor ființele și personalitățile. Mecanismul senzorial al corpurilor materiale nu recunoaște celelalte cinci forme de melodii morontiale.

Armonia, muzica celor șapte nivele de asocieri melodioase, este unicul cod universal de comunicare al spiritualui. Muzica, așa cum o înțeleg muritorii Urantiei, atinge expresia cea mai înaltă în școlile Jerusemului, cartier general al sistemului vostru, unde se învață armoniile sunetului ființelor semimateriale. Muritorii nu reacționează la alte forme de melodii morontiale și de

1. THE CELESTIAL MUSICIANS

44:1.1 (499.3) With the limited range of mortal hearing, you can hardly conceive of morontia melodies. There is even a material range of beautiful sound unrecognized by the human sense of hearing, not to mention the inconceivable scope of morontia and spirit harmony. Spirit melodies are not material sound waves but spirit pulsations received by the spirits of celestial personalities. There is a vastness of range and a soul of expression, as well as a grandeur of execution, associated with the melody of the spheres, that are wholly beyond human comprehension. I have seen millions of enraptured beings held in sublime ecstasy while the melody of the realm rolled in upon the spirit energy of the celestial circuits. These marvelous melodies can be broadcast to the uttermost parts of a universe.

44:1.2 (499.4) The celestial musicians are occupied with the production of celestial harmony by the manipulation of the following spirit forces:

44:1.3 (499.5) 1. *Spiritual sound* — spirit current interruptions.

44:1.4 (499.6) 2. *Spiritual light* — the control and intensification of the light of the morontia and spiritual realms.

44:1.5 (499.7) 3. *Energy impingements* — melody produced by the skillful management of the morontia and spirit energies.

44:1.6 (499.8) 4. *Color symphonies* — melody of morontia color tones; this ranks among the highest accomplishments of the celestial musicians.

44:1.7 (499.9) 5. *Harmony of associated spirits* — the very arrangement and association of different orders of morontia and spirit beings produce majestic melodies.

44:1.8 (499.10) 6. *Melody of thought* — the thinking of spiritual thoughts can be so perfected as to burst forth in the melodies of Havona.

44:1.9 (499.11) 7. *The music of space* — by proper attunement the melodies of other spheres can be picked up on the universe broadcast circuits.

44:1.10 (500.1) There are over one hundred thousand different modes of sound, color, and energy manipulation, techniques analogous to the human employment of musical instruments. Your ensembles of dancing undoubtedly represent a crude and grotesque attempt of material creatures to approach the celestial harmony of being placement and personality arrangement. The other five forms of morontia melody are unrecognized by the sensory mechanism of material bodies.

44:1.11 (500.2) Harmony, the music of the seven levels of melodious association, is the one universal code of spirit communication. Music, such as Urantia mortals understand, attains its highest expression in the schools of Jerusem, the system headquarters, where semimaterial beings are taught the harmonies of sound. Mortals do not react to the other forms of morontia

armonii celeste.

Aprecierea muzicii pe Urantia este atât fizică, cât și spirituală, iar muzicienii umani au făcut mult pentru a rafina gustul muzical, de la barbaria monotonă a strămoșilor voștri primitivi până la nivelele superioare de apreciere ale sunetelor. Cea mai mare parte a muritorilor de pe Urantia reacționează la muzică mai mult cu mușchii lor materiali decât cu mintea și spiritul, însă aprecierea muzicii s-a ameliorat constant pe parcursul ultimelor treizeci și cinci de milenii.

Melodia sincopată reprezintă o tranziție între monotonia muzicală a oamenilor primitivi și armonia deplină a expresiei a melodiilor semnificative ale celor mai recentți muzicieni ai voștri. Aceste tipuri primitive de ritmuri stimulează reacțiile simțurilor care iubesc muzica, fără a antrena exercițiul puterilor intelectuale superioare apreciatore ale armoniilor. Ele oferă deci, în general, mai multă atracție pentru indivizii imaturi sau spiritual indolenți.

Cea mai bună muzică a Urantiei nu este decât un ecou fugitiv al magnificelor acorduri auzite de asociații celești ai muzicienilor voștri, care nu au păstrat decât câteva măsuri în aceste armonii de forțe morontiale înregistrate sub forma melodiilor muzicale de armonii sonore. Muzica morontio-spirituală folosește destul de adesea cele șapte moduri de expresie și de reproducere, astfel încât mintea umană se găsește mult handicapată atunci când încearcă să reducă aceste melodii ale sferelor superioare la simple note de sunete muzicale. Aceasta seamănă cu o încercare de a reproduce acordurile unei mari orchestre cu ajutorul unui singur instrument muzical.

Voi ați compus câteva melodii foarte frumoase pe Urantia, însă progresele voastre muzicale sunt foarte departe de a le atinge pe acelea ale numeroaselor planete ale Sataniei, care sunt vecinele voastre. Dacă Adam și Eva ar fi supraviețuit, atunci ați fi avut adevărată muzică; însă darul armoniei, care era atât de dezvoltat în natura lor, a fost atât de diluat de liniile în tendințele nemuzicale, încât o apreciere serioasă a armoniei se întâlnește doar la un muritor dintr-o mie. Însă nu trebuie să vă descurajați; un adevărat muzician poate să apară într-o bună zi pe Urantia, și popoare întregi vor fi captivate de magnificele acorduri ale melodiilor ei. O singură ființă umană din acest ordin ar putea să schimbe definitiv orientarea unei întregi națiuni, și chiar a întregii lumi civilizate. Este literalmente adevărat că „melodia are puterea de a transforma o întreagă lume”. Muzica va rămâne întotdeauna limba universală a oamenilor, a îngerilor și a spiritelor. Armonia este limba Havonei.

2. REPRODUCĂTORII CELEȘTI

Omul muritor cu greu ar putea concepe altfel decât într-un mod restrânsă și deformată funcțiunile reproducătorilor celești, pe care sunt nevoit să încerc a le ilustra, servindu-mă de simbolismul grosolan și limitat al limbii voastre materiale. Lumea morontio-spirituală comportă o mie și una de valori supreme, lucruri meritând să fie reproduse, însă rămânând necunoscute pe Urantia, experiențe aparținând unor categorii de activități care au „pătruns foarte puțin mintea oamenilor”, realități pe care Dumnezeu le ține în

melody and celestial harmony.

44:1.12 (500.3) Appreciation of music on Urantia is both physical and spiritual; and your human musicians have done much to elevate musical taste from the barbarous monotony of your early ancestors to the higher levels of sound appreciation. The majority of Urantia mortals react to music so largely with the material muscles and so slightly with the mind and spirit; but there has been a steady improvement in musical appreciation for more than thirty-five thousand years.

44:1.13 (500.4) Tuneful syncopation represents a transition from the musical monotony of primitive man to the expressionful harmony and meaningful melodies of your later-day musicians. These earlier types of rhythm stimulate the reaction of the music-loving sense without entailing the exertion of the higher intellectual powers of harmony appreciation and thus more generally appeal to immature or spiritually indolent individuals.

44:1.14 (500.5) The best music of Urantia is just a fleeting echo of the magnificent strains heard by the celestial associates of your musicians, who left but snatches of these harmonies of morontia forces on record as the musical melodies of sound harmonics. Spirit-morontia music not infrequently employs all seven modes of expression and reproduction, so that the human mind is tremendously handicapped in any attempt to reduce these melodies of the higher spheres to mere notes of musical sound. Such an effort would be something like endeavoring to reproduce the strains of a great orchestra by means of a single musical instrument.

44:1.15 (500.6) While you have assembled some beautiful melodies on Urantia, you have not progressed musically nearly so far as many of your neighboring planets in Satania. If Adam and Eve had only survived, then would you have had music in reality; but the gift of harmony, so large in their natures, has been so diluted by strains of unmusical tendencies that only once in a thousand mortal lives is there any great appreciation of harmonics. But be not discouraged; some day a real musician may appear on Urantia, and whole peoples will be enthralled by the magnificent strains of his melodies. One such human being could forever change the course of a whole nation, even the entire civilized world. It is literally true, “melody has power a whole world to transform.” Forever, music will remain the universal language of men, angels, and spirits. Harmony is the speech of Havona.

2. THE HEAVENLY REPRODUCERS

44:2.1 (500.7) Mortal man can hardly hope for more than a meager and distorted concept of the functions of the heavenly reproducers, which I must attempt to illustrate through the gross and limited symbolism of your material language. The spirit-morontia world has a thousand and one things of supreme value, things worthy of reproduction but unknown on Urantia, experiences that belong in the category of the activities which have hardly “entered into the mind of man,” those realities which God has in waiting for those who survive

rezervă pentru cei care supraviețuiesc vieții trupesti.

Există șapte grupe de reproducători celești și voi încerca să explic munca lor, clasându-i în felul următor:

1. Cântăreții- armonizatorii care reprezintă armoniile specifice ale trecutului și interpretează melodiile prezentului. Însă toate acestea sunt efectuate pe nivelul morontial.

2. Coloriștii- acești artiști de lumină și umbră pe care î-am putea numi desenatori și pictori. Ei notează scene pasagere și episoade tranzitorii pentru plăcerea viitoare a morontialilor.

3. Cineaștii ai luminii- realizatori ai reproducerii fenomenelor semispirituale reale, pentru care filmul cinematografic nu ar fi decât o ilustrare rudimentară.

4. Dramaturgi ai istoriei- cei care reproduc prin spectacole evenimentele decisive din istoria și din analele universului.

5. Artizanii profetici- cei care proiectează semnificațiile istoriei în viitor.

6. Povestitorii de istorii vii- cei care perpetuează sensul și semnificația experienței de viață. Ei proiectează experiența personală prezentă în valorile de împlinire viitoare.

7. Interpreții administrării- cei care descriu semnificația filozofiei guvernamentale și a tehnicii administrative, dramaturgii celești ai suveranității.

Reproducătorii celești colaborează foarte adesea și în mod eficient cu directorii de retrospecție pentru a combina recapitulări ale amintirilor cu anumite forme de repaus mintal și de divertisment personal. Înainte de conclavurile morontiale și de adunările spirituale, acești reproducători celești se asociază uneori pentru a da spectacole dramatice uluitoare, reprezentând scopurile acestor reuniuni. Am asistat recent la una dintre aceste fantastice reprezentări, în care peste un milion de actori au produs o succesiune de o mie de scene.

În activitățile lor educative morontiale, învățătorii intelectuali superiori și Slujitoarele de tranziție utilizează foarte pe larg și în mod eficient aceste diverse grupuri de reproducători celești. Însă ei nu orientează toate eforturile lor către exemple tranzitorii; o mare, o foarte mare parte a muncii lor, prezintă un caracter permanent, și va rămâne moștenire perpetuă pentru toate timpurile viitoare. Acești artiști sunt atât de multilateral înzestrați, încât dacă ei lucrează în masă, sunt capabili să reinterpreteze o epocă. În colaborare cu slujitorii serafici ei pot, efectiv, descrie valori eterne ale lumii spirituale, muritorilor timpului care le vizionează.

3. CONSTRUCTORII DIVINI

Există orașe „ale căror constructor și întemeietor este Dumnezeu”. Din tot ceea ce este familiar muritorilor, noi posedăm contraponderea spirituală și chiar mult mai mult. Noi avem case, confort spiritual și necesarul morontial. Pentru orice satisfacție materială de care ființele umane se pot bucura, noi dispunem de mii de realități spirituale care servesc la îmbogățirea și

the life in the flesh.

44:2.2 (501.1) There are seven groups of the heavenly reproducers, and I will attempt to illustrate their work by the following classification:

44:2.3 (501.2) 1. *The singers* — harmonists who reiterate the specific harmonies of the past and interpret the melodies of the present. But all of this is effected on the morontia level.

44:2.4 (501.3) 2. *The color workers* — those artists of light and shade you might call sketchers and painters, artists who preserve passing scenes and transient episodes for future morontia enjoyment.

44:2.5 (501.4) 3. *The light picturizers* — the makers of the real semispirit-phenomena preservations of which motion pictures would be a very crude illustration.

44:2.6 (501.5) 4. *The historic pageanteers* — those who dramatically reproduce the crucial events of universe records and history.

44:2.7 (501.6) 5. *The prophetic artists* — those who project the meanings of history into the future.

44:2.8 (501.7) 6. *The life-story tellers* — those who perpetuate the meaning and significance of life experience. The projection of present personal experiences into future attainment values.

44:2.9 (501.8) 7. *The administrative enactors* — those who depict the significance of governmental philosophy and administrative technique, the celestial dramatists of sovereignty.

44:2.10 (501.9) Very often and effectively the heavenly reproducers collaborate with the reversion directors in combining memory recapitulation with certain forms of mind rest and personality diversion. Before the morontia conclaves and spirit assemblies these reproducers sometimes associate themselves in tremendous dramatic spectacles representative of the purpose of such gatherings. I recently witnessed such a stupendous presentation in which more than one million actors produced a succession of one thousand scenes.

44:2.11 (501.10) The higher intellectual teachers and the transition ministers freely and effectively utilize these various groups of reproducers in their morontia educational activities. But not all of their efforts are devoted to transient illustration; much, very much, of their work is of a permanent nature and will forever remain as a legacy to all future time. So versatile are these artisans that, when they function en masse, they are able to re-enact an age, and in collaboration with the seraphic ministers they can actually portray the eternal values of the spirit world to the mortal seers of time.

3. THE DIVINE BUILDERS

44:3.1 (501.11) There are cities “whose builder and maker is God.” In spirit counterpart we have all that you mortals are familiar with and inexpressibly more. We have homes, spirit comforts, and morontia necessities. For every material satisfaction which humans are capable of enjoying, we have thousands of spiritual realities that serve to enrich and enlarge our existence.

lărgirea existenței noastre. Constructorii divini operează în șapte grupe:

1. Desenatorii și constructorii de locuințe- cei care construiesc și refac lăcașurile afectate indivizilor și grupurilor de muncă. Aceste domiciliu morontiale și spirituale sunt reale. Ele ar fi invizibile viziunii voastre limitate, însă pentru noi ele sunt foarte reale și foarte frumoase. Într-o anumită măsură, toate ființele spirituale au un cuvânt de spus constructorilor cu privire la anumite detalii ale planurilor și ale proiectelor lăcașurilor lor spirituale sau morontiale. Aceste locuințe sunt amenajate și ornate conform nevoilor creaturilor morontiale sau spirituale care trebuie să le locuiască. Toate aceste construcții prezintă o mare varietate și oferă indivizilor ample oportunități de a se exprima.

2. Constructorii din domeniul meseriilor- cei a căror funcțiune este de a desena și asambla locurile lucrătorilor obișnuiți ai domeniilor spirituale și morontiale. Acești constructori sunt comparabili celor care construiesc pe Urantia atelierele și uzinele industriale. Lumile de tranziție comportă, în mod necesar, o economie de întraajutorare reciprocă și o diviziune specializată a muncii. Fiecare din noi nu face de toate; există diversitatea funcțiilor la ființele morontiale și spirituale evoluând. Constructorii acestor clădiri construiesc nu numai cele mai bune ateliere, însă ei contribuie, de asemenea, la avansarea profesională a lucrătorilor.

3. Constructorii de edificii recreative- imensele edificii sunt utilizate pe parcursul perioadelor de repaus pe care muritorii le-ar numi recreații și, într-un anumit sens, jocuri. Un cadru convenabil este prevăzut pentru directorii de retrospectivă, umoriștii lumilor morontiale, aceste sfere de tranziție pe care au loc educația ființelor ascendente, care au fost recent retrase de pe planetele evolutive. Chiar și spiritele superioare se anume forme de umor reminiscent pe parcursul perioadei lor de reîncărcare spirituală.

4. Constructorii edificiilor culturale- arhitecții experimentați ai templelor spirituale și morontiale. Toate lumile de ascensiune muritoare posedă temple de cult, care sunt creațiile cele mai înaintate ale domeniilor morontiale și ale sferelor spirituale.

5. Constructorii de școli- cei care construiesc cartierele generale de pregătire morontială și de instruire spirituală superioară. Calea este întotdeauna deschisă pentru a dobândi mai multe cunoștințe, pentru a primi învățăminte suplimentare în ceea ce privește munca voastră prezentă și viitoare, precum și cunoașterea culturală universală, învățăminte destinate să facă muritorii ascendenți cetățeni mai inteligenți și mai eficienți în lumile morontiale și spirituale.

6. Planificatorii Morontiei- cei care construiesc pentru asocierea coordonată a tuturor personalităților, a tuturor domeniilor, așa cum se găsesc ele, în orice moment, prezente pe orice sferă. Acești autori de proiecte colaborează cu Supraveghetorii Puterii Morontiale pentru a îmbogăți coordonarea vieții morontiale progresive.

7. Constructorii de edificii publice- artizani care stabilesc planurile și construiesc locurile de reuniune, altele decât cele destinate cultului. Mari și magnifice sunt aceste locuri de reuniune publică.

The divine builders function in seven groups:

44:3.2 (502.1) 1. *The home designers and builders* — those who construct and remodel the abodes assigned to individuals and working groups. These morontia and spirit domiciles are real. They would be invisible to your short-range vision, but they are very real and beautiful to us. To a certain extent, all spirit beings may share with the builders certain details of the planning and creation of their morontia or spirit abodes. These homes are fitted up and embellished in accordance with the needs of the morontia or of the spirit creatures who are to inhabit them. There is abundant variety and ample opportunity for individual expression in all these constructions.

44:3.3 (502.2) 2. *The vocation builders* — those who function in designing and assembling the abodes of the regular and routine workers of the spirit and morontia realms. These builders are comparable to those who construct the Urantia workshops and other industrial plants. The transition worlds have a necessary economy of mutual ministry and specialized division of labor. We do not all do everything; there is diversity of function among morontia beings and evolving spirits, and these vocation builders not only build better workshops but also contribute to the vocational enhancement of the worker.

44:3.4 (502.3) 3. *The play builders*. Enormous edifices are utilized during the seasons of rest, what mortals would call recreation and, in a certain sense, play. Provision is made for a suitable setting for the reversion directors, the humorists of the morontia worlds, those transition spheres whereon takes place the training of ascendant beings but recently removed from the evolutionary planets. Even the higher spirits engage in a certain form of reminiscent humor during their periods of spiritual recharging.

44:3.5 (502.4) 4. *The worship builders* — the experienced architects of the spirit and the morontia temples. All the worlds of mortal ascent have temples of worship, and they are the most exquisite creations of the morontia realms and the spirit spheres.

44:3.6 (502.5) 5. *The education builders* — those who build the headquarters of morontia training and advanced spirit learning. Always is the way open to acquire more knowledge, to gain additional information respecting one's present and future work as well as universal cultural knowledge, information designed to make ascending mortals more intelligent and effective citizens of the morontia and spirit worlds.

44:3.7 (502.6) 6. *Morontia planners* — those who build for the co-ordinate association of all the personalities of all realms as they are at any one time present on any one sphere. These planners collaborate with the Morontia Power Supervisors to enrich the co-ordination of the progressive morontia life.

44:3.8 (502.7) 7. *The public builders* — the artisans who plan and construct the designated places of assembly other than those of worship. Great and magnificent are the places of common assembly.

Nici acești constructori și nici ornamentarea lor nu ar fi cu adevărat reale pentru înțelegerea senzorială a muritorilor materiali, însă ele sunt foarte reale pentru noi. Dacă voi ați putea să vă găsiți aici, în carne și oase, nu ați putea vedea aceste temple; însă, cu toate acestea, toate aceste creații supramateriale sunt efectiv aici. Noi le distingem clar și ne bucurăm la fel de deplin de ele.

4. ÎNREGISTRATORII GÂNDURILOR

Acești artiști se consacră păstrării și reproducerii gândirii superioare a domeniilor și funcționează în șapte grupuri:

1. Păstrătorii Gândirii. Sunt artizani dedicați conservării gândirii superioare a domeniilor. Pe lumile morontiale, ei adună prețioasele perle ale funcțiunii mentale. Înainte de a veni pentru prima dată pe Urantia, am văzut documente și am auzit difuziunea ideatei anumitor mari gânditori ai acestei planete. Înregistratorii gândirii conservă aceste nobile idei în limba Uversei.

Fiecare supraunivers are propria sa limbă, o limbă vorbită de personalitățile sale și care este răspândită în toate sectoarele sale. Ea se numește limba Uversei în suprauniversul nostru. Fiecare univers local are, de asemenea, propriul său limbaj. Ființele dintre toate ordinele superioare ale Nebadonului sunt bilingve; ele vorbesc atât limba Nebadonului, cât și aceea al Uversei. Atunci când doi indivizi provenind din universuri locale diferite se întâlnesc, ei comunică în limba Uversei. Cu toate acestea, dacă unul dintre ei vine dintr-un alt supraunivers, ei trebuie să facă apel la un traducător. În universul central, nu este deloc nevoie de o limbă, înțelegerea este perfectă și aproape completă; doar Zeii nu sunt în întregime înțeleși. Suntem învățați că o întâlnire întâmplătoare în Paradis revelează mai multă înțelegere reciprocă decât o limbă muritoare ar putea comunica în o mie de ani. Chiar și pe Salvington, noi „cunoaștem la fel cum suntem cunoscuți”.

Aptitudinea de a traduce gândirea în limbaj, în sferele morontiale și spirituale, depășește înțelegerea muritorilor. Viteza cu care noi putem condensa gândurile într-o inscripție permanentă poate fi accelerată de înregistratorii abili, astfel încât echivalentul de mai mult de cinci sute de mii de cuvinte sau simboluri mentale poate fi înregistrat într-un minut din timpul Urantiei. Aceste limbaje ale universului sunt mult mai bogate decât limbajele lumilor în evoluție. Simbolurile conceptuale ale Uversei cuprind peste un miliard de caractere, cu toate că alfabetul său fundamental nu conține decât șaptezeci de simboluri. Limbajul Nebadonului nu este la fel de dezvoltat, simbolurile sale de bază, alfabetul său nu conțin decât patruzeci și opt de caractere.

2. Înregistratorii conceptului. Acest al doilea grup se ocupă de păstrarea imaginilor conceptuale, modelele ideilor. Este o formă de înregistrare permanentă, necunoscută în domeniile materiale. Prin această metodă, pot dobândi într-o oră a timpului vostru, mai multe cunoștințe decât ați putea voi câștiga citind cu atenție scrieri obișnuite pe parcursul a o sută de ani.

3. Înregistratorii ideografici. Noi posedăm

44:3.9 (502.8) While neither these structures nor their embellishment would be exactly real to the sensory comprehension of material mortals, they are very real to us. You would be unable to see these temples could you be there in the flesh; nevertheless, all of these supermaterial creations are actually there, and we clearly discern them and just as fully enjoy them.

4. THE THOUGHT RECORDERS

44:4.1 (503.1) These artisans are devoted to the preservation and reproduction of the superior thought of the realms, and they function in seven groups:

44:4.2 (503.2) 1. *Thought preservers.* These are the artisans dedicated to the preservation of the higher thought of the realms. On the morontia worlds they truly treasure the gems of mentation. Before first coming to Urantia, I saw records and heard broadcasts of the ideation of some of the great minds of this planet. Thought recorders preserve such noble ideas in the tongue of Uversa.

44:4.3 (503.3) Each superuniverse has its own language, a tongue spoken by its personalities and prevailing throughout its sectors. This is known as the tongue of Uversa in our superuniverse. Each local universe also has its own language. All of the higher orders of Nebadon are bilingual, speaking both the language of Nebadon and the tongue of Uversa. When two individuals from different local universes meet, they communicate in the tongue of Uversa; if, however, one of them hails from another superuniverse, they must have recourse to a translator. In the central universe there is little need of a language; there exists perfect and well-nigh complete understanding; there, only the Gods are not fully comprehended. We are taught that a chance meeting on Paradise reveals more of mutual understanding than could be communicated by a mortal language in a thousand years. Even on Salvington we “know as we are known.”

44:4.4 (503.4) The ability to translate thought into language in the morontia and spirit spheres is beyond mortal comprehension. Our rate of reducing thought to a permanent record can be so speeded up by the expert recorders that the equivalent of over half a million words, or thought symbols, can be registered in one minute of Urantia time. These universe languages are far more replete than the speech of the evolving worlds. The concept symbols of Uversa embrace more than a billion characters, although the basic alphabet contains only seventy symbols. The language of Nebadon is not quite so elaborate, the basic symbols, or alphabet, being forty-eight in number.

44:4.5 (503.5) 2. *Concept recorders.* This second group of recorders are concerned with the preservation of concept pictures, idea patterns. This is a form of permanent recording unknown on the material realms, and by this method I could gain more knowledge in one hour of your time than you could gain in one hundred years of perusing ordinary written language.

44:4.6 (503.6) 3. *Ideograph recorders.* We have the

echivalentul limbii voastre scrise și vorbite, însă pentru a conserva gândurile folosim, în general, punerea în imagine conceptuală și tehnicile ideografice. Cei care păstrează ideogramele pot ameliora de o mie de ori munca înregistratorilor conceptelor.

4. Promotorii artei oratorice. Acest grup de înregistratori este dedicat scopului de a păstra gândirea pentru a o reproduce prin arta oratorică. Însă în limbajul Nebadonului, într-o cuvântare de jumătate de oră, noi putem expune tema întregii vieți a unui muritor de pe Urantia. Singura voastră speranță de a înțelege aceste operațiuni constă în a face o pauză și a examina tehnica vieții voastre de vis dezordonată și mutilată - maniera în care voi puteți, în câteva secunde, să traversați ani de experiență în fantasmalele somnului din perioada nocturnă.

Arta oratorică a lumii spirituale este una dintre rarele desfătări care vă așteaptă, voi care ați auzit doar discursurile nepricepute și șovăitoare de pe Urantia. Există în discursurile Salvingtonului și ale Edentiei o armonie muzicală și o eufonie de expresii inspiratoare, aflate dincolo de orice descriere. Aceste concepte înflăcărate seamănă cu niște bijuterii de mare frumusețe în cununi de glorie. Dar n-o pot face! Nu pot să îi transmit minții umane întinderea și adâncimea acestor realități ale unei alte lumi!

5. Directorii de teledifuziune. Teledifuziunile Paradisului, suprauniversurilor și universurilor locale sunt plasate sub supravegherea generală a acestui grup de conservatori ai gândirii. Ei servesc atât în calitate de cenzori și de editori, cât și de coordonatori ai materialelor de teledifuziune; ei adaptează pentru suprauniversuri toate difuziunile Paradisului și traduc mesajele Celor Îmbătrâniți de Zile în limbile individuale ale universurilor locale.

Trebuie, de asemenea, să se modifice difuziunile universurilor locale pentru ca ele să poată fi primite de sistemele și de planetele individuale. Transmisia rapoartelor spațiale este întotdeauna cu grijă supravegheată și comportă, în mod regulat, o înregistrare de întoarcere pentru a confirma că fiecare raport a fost bine primit pe fiecare lume a unui anume circuit. Acești directori de teledifuziuni sunt experți în tehnica de utilizare a curenților spațiului pentru tot ceea ce privește comunicările de informații.

6. Înregistratorii ritmurilor. Urantienii i-ar numi, fără îndoială, pe acești artiști poeți, cu toate că lucrările lor sunt foarte diferite de producțiile voastre poetice și le transcend aproape infinit. Atât pentru creaturile morontiale, cât și pentru cele spirituale, este mai puțin epuizant să se recurgă la ritm. Prin urmare, se face adesea un efort de a crește eficiența, sporind în același timp plăcerea, executând ritmic numeroase funcțiuni. Aș dori să aveți privilegiul să auziți câteva teledifuziuni poetice ale ansamblurilor Edentiei, pentru a vă bucura de frumusețea culorii și a tonului, a geniilor constelației care sunt maeștri în această formă specială de expresie de sine și de armonizare socială.

7. Înregistratorii morontiei. Nu știu cum să descriu minții materiale funcțiunea acestui important grup de înregistratori ai gândirii, care lucrează pentru a conserva imaginile de ansamblu ale diverselor grupări de treburi morontiale și de operațiuni spirituale; printr-o comparație grosolană, ei sunt fotografii de grup ai

equivalentul de both your written and spoken word, but in preserving thought, we usually employ concept picturization and ideograph techniques. Those who preserve ideographs are able to improve one thousandfold upon the work of the concept recorders.

44:4.7 (503.7) 4. *Promoters of oratory.* This group of recorders are occupied with the task of preserving thought for reproduction by oratory. But in the language of Nebadon we could, in a half hour's address, cover the subject matter of the entire lifetime of a Urantia mortal. Your only hope of comprehending these transactions is to pause and consider the technique of your disordered and garbled dream life — how you can in a few seconds traverse years of experience in these fantasies of the night season.

44:4.8 (503.8) The oratory of the spirit world is one of the rare treats which await you who have heard only the crude and stumbling orations of Urantia. There is harmony of music and euphony of expression in the orations of Salvington and Edentia which are inspiring beyond description. These burning concepts are like gems of beauty in diadems of glory. But I cannot do it! I cannot convey to the human mind the breadth and depth of these realities of another world!

44:4.9 (504.1) 5. *The broadcast directors.* The broadcasts of Paradise, the superuniverses, and the local universes are under the general supervision of this group of thought conservers. They serve as censors and editors as well as co-ordinators of the broadcast material, making a superuniverse adaptation of all Paradise broadcasts and adapting and translating the broadcasts of the Ancients of Days into the individual tongues of the local universes.

44:4.10 (504.2) The local universe broadcasts must also be modified for reception by the systems and the individual planets. The transmittal of these space reports is carefully supervised, and there is always a back registry to insure the proper reception of every report on every world in a given circuit. These broadcast directors are technically expert in the utilization of the currents of space for all purposes of intelligence communication.

44:4.11 (504.3) 6. *The rhythm recorders.* Urantians would undoubtedly denominate these artisans poets, although their work is very different from, and almost infinitely transcends, your poetic productions. Rhythm is less exhausting to both morontia and spirit beings, and so an effort is frequently made to increase efficiency, as well as to augment pleasure, by executing numerous functions in rhythmic form. I only wish you might be privileged to hear some of the poetic broadcasts of the Edentia assemblies and to enjoy the richness of the color and tone of the constellation geniuses who are masters of this exquisite form of self-expression and social harmonization.

44:4.12 (504.4) 7. *The morontia recorders.* I am at a loss to know how to depict to the material mind the function of this important group of thought recorders assigned to the work of preserving the ensemble pictures of the various groupings of morontia affairs and spirit transactions; crudely illustrated, they are the group photographers of the transition worlds. They save for

lumilor de tranziție. Ei păstrează pentru viitor scenele și asociațiile vitale ale epocilor progresive, păstrându-le în arhivele sălilor de înregistrări morontiale.

the future the vital scenes and associations of these progressive epochs, preserving them in the archives of the morontia halls of records.

5. MANIPULATORII ENERGIEI

Acești artiști interesanți și eficienți se ocupă de toate tipurile de energii: fizice, mentale și spirituale.

1. Manipulatorii de energie fizică. Manipulatorii de energie fizică servesc pe parcursul unor lungi perioade cu directorii de putere și sunt experți în manipularea și în controlul numeroaselor faze de energie fizică. Competența lor se întinde la cei trei curenți fundamentali și la cele treizeci de segregări subsidiare ale energiei suprauniversurilor. Aceste ființe aduc un ajutor inestimabil Supraveghetorilor de Putere Morontială ai lumilor de tranziție. Ei sunt studenții proiecțiilor cosmice ale Paradisului.

2. Manipulatorii de energie mentală. Sunt experți în intercomunicarea dintre lumile morontiale și celelalte tipuri de creaturi inteligente. Această formă de comunicare între muritori nu există practic pe Urantia. Acești artizani sunt specialiști care contribuie în a-i face pe ascenderii morontiali apti să comunice între ei. Munca lor înglobează numeroase aventuri unice de legături intelectuale, care sunt peste puterea mea de a descrie minții materiale. Acești artiști sunt studenții plini de zel ai circuitelor mentale ale Spiritului Infinit.

3. Manipulatorii de energie spirituală. Manipulatorii de energie spirituală formează un grup misterios. Energia spirituală acționează conform unor legi bine stabilite, exact ca energia fizică. Altfel spus, când se studiază forța spiritului, se pot face deducții sigure pentru a obține efecte precise, așa cum se face pentru energiile fizice. Legile lumii spiritului sunt la fel de sigure și demne de încredere ca acelea ale domeniilor materiale. Pe parcursul câtorva din ultimele milioane de ani, numeroase tehnici pentru a absorbi energia spirituală au fost îmbunătățite de acești studenți ai legilor fundamentale ale Fiului Etern, legi care guvernează energia spirituală așa cum ea este aplicată ființelor celeste ale ordinelor morontiale și de altă natură, în întregul univers.

4. Manipulatorii de compoziție. Formează grupul aventuros al ființelor bine instruite, care se consacră asocierii fundamentale a celor trei faze originale de energie divină manifestate în toate universurile ca energii fizice, mentale și spirituale. Ei sunt personalitățile agere care caută, în realitate, să descopere prezența în univers a Dumnezeuului Suprem, deoarece în această personalitate a Deității trebuie să se producă unificarea experiențială a oricărei divinități a marelui univers. Și, într-o anumită măsură, acești artiști au obținut, în vremurile din urmă, câteva succese bune.

5. Consilierii de transporturi. Acest corp de consilieri tehnici pe lângă serafimii transportori este foarte capabil pentru a colabora cu studenții stelelor în vederea stabilirii traseelor și de a ajuta într-un alt fel pe șefii transporturilor în lumile spațiului. Ei sunt supraveghetorii traficului sferelor și sunt prezenți pe toate planetele locuite. Urantia este servită de un corp de șaptezeci de consilieri de transport.

5. THE ENERGY MANIPULATORS

44:5.1 (504.5) These interesting and effective artisans are concerned with every kind of energy: physical, mindal, and spiritual.

44:5.2 (504.6) 1. *Physical-energy manipulators.* The physical-energy manipulators serve for long periods with the power directors and are experts in the manipulation and control of many phases of physical energy. They are conversant with the three basic currents and the thirty subsidiary energy segregations of the superuniverses. These beings are of inestimable assistance to the Morontia Power Supervisors of the transition worlds. They are the persistent students of the cosmic projections of Paradise.

44:5.3 (504.7) 2. *Mind-energy manipulators.* These are the experts of intercommunication between morontia and other types of intelligent beings. This form of communication between mortals is practically nonexistent on Urantia. These are the specialists who promote the ability of the ascending morontia beings to communicate with one another, and their work embraces numerous unique adventures in intellect liaison which are far beyond my power to portray to the material mind. These artisans are the keen students of the mind circuits of the Infinite Spirit.

44:5.4 (505.1) 3. *Spiritual-energy manipulators.* The manipulators of spiritual energy are an intriguing group. Spiritual energy acts in accordance with established laws, just as does physical energy. That is, spirit force, when studied, yields dependable deductions and can be precisely dealt with, even as can the physical energies. There are just as certain and reliable laws in the spirit world as obtain in the material realms. During the last few millions of years many improved techniques for the intake of spiritual energy have been effected by these students of the fundamental laws of the Eternal Son governing spirit energy as applied to the morontia and other orders of celestial beings throughout the universes.

44:5.5 (505.2) 4. *The compound manipulators.* This is the adventurous group of well-trained beings who are dedicated to the functional association of the three original phases of divine energy manifested throughout the universes as physical, mindal, and spiritual energies. These are the keen personalities who are in reality seeking to discover the universe presence of God the Supreme, for in this Deity personality there must occur the experiential unification of all grand universe divinity. And to a certain extent, these artisans have in recent times met with some success.

44:5.6 (505.3) 5. *The transport advisers.* This corps of technical advisers to the transport seraphim are most proficient in collaborating with the star students in working out routings and in otherwise assisting the chiefs of transport on the worlds of space. They are the traffic supervisors of the spheres and are present on all inhabited planets. Urantia is served by a corps of seventy transport advisers.

6. Specialiștii de comunicații. Urantia este, de asemenea, servită de doisprezece tehnicieni de comunicare interplanetară și interuniversală. Aceste ființe cu îndelungată experiență cunosc profund legile transmisiei și ale interferenței în aplicațiile lor în ceea ce privește comunicările domeniilor. Acest corp se ocupă de toate formele de mesaje spațiale, mai puțin cele ale Mesagerilor Gravității și ale Mesagerilor Solitari. Pe Urantia, ei trebuie să îndeplinească o mare parte a muncii lor pe circuitul arhanghelilor.

7. Învățătorii de odihnă. Odihna divină este asociată cu tehnica de absorbție de energie spirituală. Este necesară o revitalizare în energie morontială și spirituală, tot atât de sigur ca în energie fizică, dar nu pentru aceleași motive. Sunt nevoit să folosesc exemple grosolane pentru a încerca să vă iluminez; oricum ar fi, noi, care aparținem lumii spiritului, trebuie să ne oprim periodic activitățile regulate și să mergem în locuri corespunzătoare de întâlnire, unde intrăm în repausul divin în care recuperăm astfel energiile noastre care se epuizează.

Veți primi primele voastre lecții în aceste domenii atunci când veți atinge lumile palat după ce ați devenit ființe morontiale și ați început să experimentați tehnica problemelor spirituale. Voi știți ceva despre cercul interior al Havonei și al pelerinilor care, după ce au traversat cercurile precedente, trebuie să fie instalați în lungul repaus reînsoțitor al Paradisului. Nu este vorba doar de o necesitate tehnică referitoare la tranzitul dintre cariera timpului și serviciul eternității ci, de asemenea, de o exigență, de o formă de repaus indispensabilă pentru a recupera pierderile de energie incidente ultimelor etape ale carierei ascendente și a înmagazina rezerve de putere spirituale în vederea stadiului următor al carierei fără sfârșit.

Acești manipulatori ai energiilor funcționează și în multe alte sute de moduri, prea numeroase pentru a fi catalogate; de exemplu, ei se sfătuiesc cu serafimii, cu heruvimii și cu sanovimii cu privire la mijloacele cele mai eficiente pentru a se alimenta cu energie și pentru a menține echilibrul cele mai utile ale forțelor divergente dintre heruvimii activi și sanovimii pasivi. Acești experți își aduc ajutorul sub numeroase alte forme creaturilor morontiale și spirituale în eforturile lor de a înțelege repausul divin care este atât de esențial pentru folosirea eficientă a energiilor fundamentale ale spațiului.

6. MODELATORII ȘI DECORATORII

Cât aș fi dorit să știu să descriu munca distinsă a acestor artizani unici. Orice încercare din partea mea de a explica munca de înfrumusețare spirituală nu ar face decât să reamintească minții materiale propriile voastre eforturi jalnice, însă valoroase, pentru a îndeplini aceste lucruri pe lumea voastră, a minții și a materiei.

Deși toate corpurile modelatorilor și decoratorilor cuprind peste o mie de subdiviziuni de activități, ele sunt grupate în următoarele șapte categorii majore:

1. Artizanii coloriști. Ei fac să vibreze cele zece mii de tonuri de culoare ale reverberației spirituale, mesaje delicate de o frumusețe plină de armonie. În afară de percepția culorilor, nu mai există nimic comparabil în experiența umană.

44:5.7 (505.4) 6. *The experts of communication.* Urantia, likewise, is served by twelve technicians of interplanetary and interuniverse communication. These long-experienced beings are expert in the knowledge of the laws of transmittal and interference as applied to the communications of the realms. This corps is concerned with all forms of space messages except those of Gravity and Solitary Messengers. On Urantia much of their work must be accomplished over the archangels' circuit.

44:5.8 (505.5) 7. *The teachers of rest.* Divine rest is associated with the technique of spiritual-energy intake. Morontia and spirit energy must be replenished just as certainly as physical energy, but not for the same reasons. I am, perforce, compelled to employ crude illustrations in my attempts to enlighten you; nevertheless, we of the spirit world must stop our regular activities periodically and betake ourselves to suitable places of rendezvous where we enter the divine rest and thus recuperate our depleting energies.

44:5.9 (505.6) You will receive your first lessons in these matters when you reach the mansion worlds after you have become morontia beings and have begun to experience the technique of spirit affairs. You know of the innermost circle of Havona and that, after the pilgrims of space have traversed the preceding circles, they must be inducted into the long and revivifying rest of Paradise. This is not only a technical requirement of transit from the career of time to the service of eternity, but it is also a necessity, a form of rest required to replenish the energy losses incident to the final steps of the ascendant experience and to store reserves of spirit power for the next stage of the endless career.

44:5.10 (506.1) These energy manipulators also function in hundreds of other ways too numerous to catalogue, such as counseling with the seraphim, cherubim, and sanobim regarding the most efficient modes of energy intake and as to the maintenance of the most helpful balances of divergent forces between active cherubim and passive sanobim. In many other ways do these experts lend assistance to morontia and spirit creatures in their efforts to understand the divine rest, which is so essential to the effective utilization of the basic energies of space.

6. THE DESIGNERS AND EMBELLISHERS

44:6.1 (506.2) How I wish I knew how to portray the exquisite work of these unique artisans! Every attempt on my part to explain the work of spirit embellishment would only recall to material minds your own pitiful but worthy efforts to do these things on your world of mind and matter.

44:6.2 (506.3) This corps, while embracing over one thousand subdivisions of activity, is grouped under the following seven major heads:

44:6.3 (506.4) 1. *The craftworkers of color.* These are they who make the ten thousand color tones of spirit reflection peel forth their exquisite messages of harmonious beauty. Aside from color perception there is nothing in human experience to which these activities

2. Creatorii de sunete. Unde spirituale de diverse identități și de aprecieri morontiale sunt descrise de aceste creaturi prin ceea ce voi ați numi sunete. Aceste impulsuri sunt în realitate superbe oglindiri ale sufletelor spirituale dezvăluite și strălucitoare ale mulțimilor celeste.

3. Creatorii de emoții. Ei păstrează și conservă senzațiile. Ei sunt cei care păstrează sentimentele morontiale și emoțiile divine pentru a le permite copiilor timpului să le studieze, pentru a-i înălța sufletește și pentru a-i inspira și înfrumuseța pe progresiștii morontiali și pe spiritele care se înalță.

4. Artiștii mirosului. Comparția anumitor activități spirituale celeste cu recunoașterea fizică a mirosurilor chimice este cu adevărat nefericită, însă le-ar fi practic imposibil muritorilor de pe Urantia să sesizeze vreo aluzie la acești slujitori sub orice alt nume. Acești artiști își creează simfoniile lor variate pentru prefacerea morală și pentru plăcerea copiilor luminii care progresează. Voi nu aveți nimic pe pământ cu care să poată fi comparate, chiar și de departe, cu acest tip de măreție spirituală.

5. Împodobitorii prezenței. Acești artiști nu se ocupă nici de arta împodobirii de sine, nici de tehnica de înfrumusețare a creaturilor. Ei se consacră producerii multitudinii de reacții fericite în fiecare creatură muritoare și spirituală, adaptând la scenă simțul relațiilor prin mijlocirea valorilor poziționale pe care le atribuie diferitelor ordine morontiale și spirituale în ansamblul compozit acestor ființe atât de diverse. Acești artiști le așează pe ființele supramateriale, așa cum ați face voi cu niște note muzicale vii, cu mirosuri și cu priveliști, și apoi ei le amestecă în imnurile de slăvire.

6. Modelatorii gustului. Oare cum vi s-ar putea vorbi despre acești artiști! Cu oarecare șovăială aș putea sugera că ei ameliorează gustul morontial și că se străduiesc să mărească aprecierea frumuseții ascuțind simțul spiritual în evoluție.

7. Sintetizatorii morontiali. Sunt maeștrii artizanii care intervin după ce toți ceilalți și-au adus contribuțiile lor respective. Ei adaugă atunci retușurile culminante de finisare a ansamblului morontial și încheie astfel un portret a ceea ce este divin, frumos, și realizând o inspirație durabilă pentru ființele spirituale și asociații lor morontiali. Însă trebuie să așteptați să fiți eliberați de corpul vostru animal pentru a începe să concepeți gloriile artistice și frumusețile estetice ale lumilor morontiale și spirituale.

7. LUCRĂTORII ARMONIEI

Contrar a ceea ce ați putea presupune, acești artiști nu sunt preocupați de de muzică sau de pictură sau de orice altceva asemănător. Ei se ocupă de manipularea și de organizarea forțelor și energiilor specializate care există în lumea spiritului, dar care nu sunt recunoscute de muritori. Dacă aș avea și cea mai mică bază de comparație, aș încerca să descriu acest câmp unic de împliniri spirituale, însă deznădăduiesc - nu există nici o speranță de a comunica minții umane noțiunea acestui domeniu de artă celestială. Cu toate

may be compared.

44:6.4 (506.5) 2. *The sound designers.* Spirit waves of diverse identity and morontia appreciation are depicted by these designers of what you would call sound. These impulses are in reality the superb reflections of the naked and glorious spirit-souls of the celestial hosts.

44:6.5 (506.6) 3. *The emotion designers.* These enhancers and conservators of feeling are those who preserve the sentiments of morontia and the emotions of divinity for the study and edification of the children of time and for the inspiration and beautification of morontia progressors and advancing spirits.

44:6.6 (506.7) 4. *The artists of odor.* This comparison of supernal spirit activities to the physical recognition of chemical odors is, indeed, unfortunate, but Urantia mortals could hardly recognize this ministry by any other name. These artisans create their varied symphonies for the edification and delight of the advancing children of light. You have nothing on earth to which this type of spiritual grandeur can be even remotely compared.

44:6.7 (506.8) 5. *The presence embellishers.* These artisans are not occupied with the arts of self-adornment or the technique of creature beautification. They are devoted to the production of multitudinous and joyous reactions in individual morontia and spirit creatures by dramatizing the significance of relationship through the positional values assigned to different morontia and spirit orders in the composite ensembles of these diversified beings. These artists arrange supermaterial beings as you would living musical notes, odors, sights, and then blend them into the anthems of glory.

44:6.8 (506.9) 6. *The taste designers.* And how can you be told of these artists! Faintly I might suggest that they are improvers of morontia taste, and they also endeavor to increase the appreciation of beauty through the sharpening of the evolving spirit senses.

44:6.9 (507.1) 7. *The morontia synthesizers.* These are the master craftsmen who, when all others have made their respective contributions, then add the culminating and finishing touches to the morontia ensemble, thus achieving an inspiring portrayal of the divinely beautiful, an enduring inspiration to spirit beings and their morontia associates. But you must await your deliverance from the animal body before you can begin to conceive of the artistic glories and aesthetic beauties of the morontia and spirit worlds.

7. THE HARMONY WORKERS

44:7.1 (507.2) These artists are not concerned with music, painting, or anything similar, as you might be led to surmise. They are occupied with the manipulation and organization of specialized forces and energies which are present in the spirit world, but which are not recognized by mortals. If I had the least possible basis for comparison, I would attempt to portray this unique field of spirit achievement, but I despair — there is no hope of conveying to mortal minds this sphere of celestial artistry. Nevertheless, that which cannot be

acestea, ceea ce poate fi descris poate fi și sugerat:

Frumusețea, ritmul și armonia sunt intelectual asociate și spiritual înfrățite. Adevărul, faptele și relațiile sunt, din punct de vedere intelectual, inseparabile și legate de conceptele filozofice asupra frumuseții. Bunătatea, justiția și dreptatea sunt filozofice în corelație și spiritual în legătură intimă cu adevărul viu și cu frumusețea divină.

Conceptele cosmice ale adevăratei filozofii, descrierea artei celeste sau încercările muritorilor de a zugrăvi maniera umană de a recunoaște frumusețea divină, nu pot fi niciodată satisfăcătoare dacă nu există o unificare în încercările de progres ale creaturilor. Aceste expresii ale impulsului divin în creaturile evoluând pot fi intelectual adevărate, emoțional frumoase și spiritual bune, însă adevăratul suflet al expresiei este absent atâta timp cât realitățile adevărului, semnificațiile frumuseții și valorile bunătății nu sunt unificate în experiența vie a artizanului, a savantului sau a filozofului.

Aceste calități divine sunt perfect și absolut unificate în Dumnezeu, și orice om sau înger care îl cunoaște pe Dumnezeu posedă potențialul de expresie nelimitată de sine, pe nivele întotdeauna progresive de realizare de sine, unificată prin tehnica de nesfârșită dobândire a asemănării cu Dumnezeu - amestecarea experiențială în experiența evolutivă a adevărului etern, a frumuseții universale și a bunătății divine.

8. ASPIRAȚII UMANE ȘI ÎNFĂPTUIRI MORONTIALE

Cu toate că artizanii celești nu lucrează personal pe planetele materiale cum ar fi Urantia, ei părăsesc din timp în timp sediul sistemului, pentru a-și oferi ajutorul lor indivizilor înzestrați ai raselor muritoare. Când sunt însărcinați astfel, ei lucrează temporar sub supravegherea îngerilor planetari ai progresului. Oștirile serafice cooperează cu acești artizani pentru a încerca să îi ajute pe artiștii umani care posedă daruri naturale și care sunt, de asemenea, înzestrați cu Ajustori având o experiență prealabilă și specială.

Aptitudinile umane speciale provin din trei surse posibile: la bază există întotdeauna aptitudinea naturală sau inerentă. O aptitudine specială nu este niciodată un dar arbitrar al Zeilor; există întotdeauna o temelie ancestrală pentru fiecare talent eminent. Pe lângă, sau mai degrabă în completare la această aptitudine naturală, poate să existe contribuția îndrumărilor Ajustorului Gândirii în indivizi la care acești Ajustori ar fi avut în acest domeniu experiențe efective și autentice pe alte lumi și în alte creaturi muritoare. În cazul în care mintea umană și Ajustorul interior sunt ambii neobișnuit deiscușiți, artizanii spirituali pot fi delegați pentru a acționa ca armonizatori ai acestor talente și, de asemenea, pentru a-i ajuta și a-i inspira pe acești muritori să caute idealuri tot mai perfecte și să încerce ilustrarea lor elevată pentru prefacerea morală a târâmului.

În rândurile artizanilor spirituali nu există caste. Indiferent cât de umilă ar fi originea voastră și, cu toate că ați avea aptitudinea și darul exprimării, veți primi

described may still be implied:

44:7.2 (507.3) Beauty, rhythm, and harmony are intellectually associated and spiritually akin. Truth, fact, and relationship are intellectually inseparable and associated with the philosophic concepts of beauty. Goodness, righteousness, and justice are philosophically interrelated and spiritually bound up together with living truth and divine beauty.

44:7.3 (507.4) Cosmic concepts of true philosophy, the portrayal of celestial artistry, or the mortal attempt to depict the human recognition of divine beauty can never be truly satisfying if such attempted creature progression is ununified. These expressions of the divine urge within the evolving creature may be intellectually true, emotionally beautiful, and spiritually good; but the real soul of expression is absent unless these realities of truth, meanings of beauty, and values of goodness are unified in the life experience of the artisan, the scientist, or the philosopher.

44:7.4 (507.5) These divine qualities are perfectly and absolutely unified in God. And every God-knowing man or angel possesses the potential of unlimited self-expression on ever-progressive levels of unified self-realization by the technique of the never-ending achievement of Godlikeness — the experiential blending in the evolutionary experience of eternal truth, universal beauty, and divine goodness.

8. MORTAL ASPIRATIONS AND MORONTIA ACHIEVEMENTS

44:8.1 (507.6) Although celestial artisans do not personally work on material planets, such as Urantia, they do come, from time to time, from the headquarters of the system to proffer help to the naturally gifted individuals of the mortal races. When thus assigned, these artisans temporarily work under the supervision of the planetary angels of progress. The seraphic hosts co-operate with these artisans in attempting to assist those mortal artists who possess inherent endowments, and who also possess Adjusters of special and previous experience.

44:8.2 (507.7) There are three possible sources of special human ability: At the bottom *always* there exists the natural or inherent aptitude. Special ability is never an arbitrary gift of the Gods; there is always an ancestral foundation for every outstanding talent. In addition to this natural ability, or rather supplemental thereto, there may be contributed the leadings of the Thought Adjuster in those individuals whose indwelling Adjusters may have had actual and bona fide experiences along such lines on other worlds and in other mortal creatures. In those cases where both the human mind and the indwelling Adjuster are unusually skillful, the spirit artisans may be delegated to act as harmonizers of these talents and otherwise to assist and inspire these mortals to seek for ever-perfecting ideals and to attempt their enhanced portrayal for the edification of the realm.

44:8.3 (508.1) There is no caste in the ranks of spirit artisans. No matter how lowly your origin, if you have ability and the gift of expression, you will gain adequate

recunoașterea cuvenită și aprecierea meritată, în timp ce vă veți ridica pe scara experiențelor morontiale și a împlinirilor spirituale. Nu poate exista nici un handicap uman ereditar, nici o privare de mediu pământesc, pe care cariera morontială să nu le poată compensa pe deplin și să nu le poată face să dispară în întregime. Și toate aceste satisfacții ale reușitei artistice și ale realizării de sine, prin plenitudinea expresiei, vor fi realizate prin propriile voastre eforturi personale pentru a avansa progresiv. Aspirațiile mediocrității evolutive vor putea, în sfârșit, să se realizeze. Cu toate că Zeii nu dăruiesc arbitrar talente și aptitudini copiilor timpului, ei fac tot ceea ce este necesar pentru a satisface toate nobilele lor dorințe și a potoli întreaga sete umană de expresie de sine celestă.

Însă toate ființele umane ar trebui să țină minte aceasta: multele ambiții de a excela, care îi ațâță și îi chinuiesc pe muritorii întrupați, nu vor persista în cariera morontială și spirituală a acestor aceiași muritori. Ființele morontiale ascendente învață să socializeze dorințele fostele lor dorințe pur personale și ambiții egoiste. În ceea ce privește lucrurile pe care ați năzuit cu atâta stăruință să le faceți pe pământ și pe care împrejurările vi le-au refuzat cu atâtă persistență, dacă doriți încă să le faceți după ce veți fi dobândit adevărata clarviziune a motei în cariera morontială, vi se vor oferi cu siguranță toate oportunitățile de a satisface pe deplin dorințele voastre atât de multnutrite.

Înainte ca ascenderii umani să părăsească universul local pentru a se angaja în cariera lor spirituală, ei vor fi săturați în ceea ce privește toate dorințele lor intelectuale, artistice și sociale sau toate ambițiile sincere corespondente care au putut să caracterizeze planurile lor existență terestră sau morontială. Aceasta este realizarea egalității în domeniul expresiei de sine și a realizării de sine, însă nu și obținerea unui statut de experiență identică, nici ștergerea completă a caracterului individual în materie de pricepere, de tehnică și de expresie. Pentru ca nouă diferențială spirituală în împlinirea experiențială personală să fie complet nivelată și egalizată, trebuie așteptat ca voi să fi încheiat parcurgerea ultimului cerc al carierei Havonei, iar locuitorii permanenți ai Paradisului se vor găsi atunci în fața necesității de a se ajusta diferențialei absonite de experiență personală, care nu poate fi nivelată decât atingând în grup statutul ultim al creaturilor - destinul spiritului celui de al șaptelea stadiu al finalităților muritori.

Aceasta este povestea artizanilor celești, acest corp cosmopolit de lucrători delicați care contribuie atât de mult la glorificarea sferelor arhitecturale prin reprezentările lor artistice ale frumuseții divine a Creatorilor Paradisului.

[Redactat de un Arhanghel din Nebadon.]

recognition and receive due appreciation as you ascend upward in the scale of morontia experience and spiritual attainment. There can be no handicap of human heredity or deprivation of mortal environment which the morontia career will not fully compensate and wholly remove. And all such satisfactions of artistic achievement and expressionful self-realization will be effected by your own personal efforts in progressive advancement. At last the aspirations of evolutionary mediocrity may be realized. While the Gods do not arbitrarily bestow talents and ability upon the children of time, they do provide for the attainment of the satisfaction of all their noble longings and for the gratification of all human hunger for supernal self-expression.

44:8.4 (508.2) But every human being should remember: Many ambitions to excel which tantalize mortals in the flesh will not persist with these same mortals in the morontia and spirit careers. The ascending morontians learn to socialize their former purely selfish longings and egoistic ambitions. Nevertheless, those things which you so earnestly longed to do on earth and which circumstances so persistently denied you, if, after acquiring true insight in the morontia career, you still desire to do, then will you most certainly be granted every opportunity fully to satisfy your long-cherished desires.

44:8.5 (508.3) Before ascending mortals leave the local universe to embark upon their spirit careers, they will be satiated respecting every intellectual, artistic, and social longing or true ambition which ever characterized their mortal or morontia planes of existence. This is the achievement of equality of the satisfaction of self-expression and self-realization but not the attainment of identical experiential status nor the complete obliteration of characteristic individuality in skill, technique, and expression. But the new spirit differential of personal experiential attainment will not become thus leveled off and equalized until after you have finished the last circle of the Havona career. And then will the Paradise residents be confronted with the necessity of adjusting to that absonite differential of personal experience which can be leveled off only by the group attainment of the ultimate of creature status — the seventh-stage-spirit destiny of the mortal finalizers.

44:8.6 (508.4) And this is the story of the celestial artisans, that cosmopolitan body of exquisite workers who do so much to glorify the architectural spheres with the artistic portrayals of the divine beauty of the Paradise Creators.

44:8.7 (508.5) [Indited by an Archangel of Nebadon.]

Capitolul 45. Administrarea sistemului local

⇐ 044

CARTEA URANTIA

046 ⇐

PARTE II. UNIVERSUL LOCAL

CAPITOLUL 45

ADMINISTRAREA SISTEMULUI LOCAL

Secțiuni

Introduction

1. Lumii tranziționale de cultură
2. Suveranul Sistemului
3. Guvernarea sistemului
4. Cei Douăzeci și Patru de Consilieri
5. Fiii Materiali
6. Educația Adamică a ascenderilor
7. Școlile Melchizedekilor

Introduction

CENTRUL administrativ al Sataniei este constituit -dintr-un grup de cincizeci și șapte de sfere arhitecturale - Jerusem, cei șapte sateliți majori, și cei patruzeci și nouă de subsateliți. Jerusem, capitala sistemului, are aproape de cinci sute de ori mărimea Urantiei, însă gravitația ei este puțin mai mică. Sateliții majori ai Jerusemului sunt cele șapte lumi de tranziție, fiecare fiind de aproximativ zece ori mai mare decât Urantia, pe când cei șapte sateliți ai fiecăreia dintre sferile de tranziție au aproape dimensiunea Urantiei.

Cele șapte lumi palat sunt cei șapte subsateliți ai lumii de tranziție numărul unu.

Întregul sistem al acestor cincizeci și șapte de lumi arhitecturale este iluminat, încălzit, irigat și alimentat cu energie într-un mod independent, prin acțiunea conjugată a centrului de putere al Sataniei și a Controlorilor Fizici Principali, totul conform tehnicii stabilite a organizării fizice și a dispozitivelor proprii acestor sfere special create. Dealtfel, spornagii nativi le îngrijesc fizic și le întrețin și într-un alt fel.

1. LUMII TRANZIȚIONALE DE CULTURĂ

Cele șapte lumi majore care se învârt în jurul Jerusemului sunt, în general, numite sferele de cultură tranzițională. Șefii lor sunt desemnați din timp în timp de consiliul executiv suprem al Jerusemului. Aceste sfere sunt numerotate și numite după cum urmează:

PAPER 45

THE LOCAL SYSTEM ADMINISTRATION

SECTIONS

Introduction

1. Transitional Culture Worlds
2. The System Sovereign
3. The System Government
4. The Four and Twenty Counselors
5. The Material Sons
6. Adamic Training of Ascenders
7. The Melchizedek Schools

INTRODUCTION

45:0.1 (509.1) THE administrative center of Satania consists of a cluster of architectural spheres, fifty-seven in number — Jerusem itself, the seven major satellites, and the forty-nine subsatellites. Jerusem, the system capital, is almost one hundred times the size of Urantia, although its gravity is a trifle less. Jerusem's major satellites are the seven transition worlds, each of which is about ten times as large as Urantia, while the seven subsatellites of these transition spheres are just about the size of Urantia.

45:0.2 (509.2) The seven mansion worlds are the seven subsatellites of transition world number one.

45:0.3 (509.3) This entire system of fifty-seven architectural worlds is independently lighted, heated, watered, and energized by the co-ordination of the Satania Power Center and the Master Physical Controllers in accordance with the established technique of the physical organization and arrangement of these specially created spheres. They are also physically cared for and otherwise maintained by the native spornagia.

1. TRANSITIONAL CULTURE WORLDS

45:1.1 (509.4) The seven major worlds swinging around Jerusem are generally known as the transitional culture spheres. Their rulers are designated from time to time by the Jerusem supreme executive council. These spheres are numbered and named as follows:

Numărul 1. Lumea finalitară. Este sediul corpului finalitar al sistemului local; ea este înconjurată de lumi de primire, cele șapte lumi palat atât de deplin consacrate planului de ascensiune al muritorilor. Lumea finalitară este accesibilă locuitorilor celor șapte lumi palat. Serafimii transportori asigură transportul de venire și plecare al personalităților ascendente care efectuează aceste pelerinaje destinate să cultive credința lor în destinul ultim al muritorilor de tranziție. Cu toate că finalitarii și edificiile lor nu sunt în mod obișnuit perceptibile viziunii morontiale, voi veți fi mai mult decât emoționați când transformatorii de energie și Supraveghetorii Puterii Morontiale vă vor permite să percepeți, din când în când, aceste înalte personalități ale spiritului care au terminat efectiv ascensiunea Paradisului și care au revenit chiar pe lumile în care voi vă începeți această lungă călătorie pentru a garanta că aveți facultatea și puterea de a reuși în acest proiect uluitor. Toți oaspeții lumilor palat merg pe sfera finalitară cel puțin o dată pe an pentru aceste adunări de vizualizare a finalitarilor.

Numărul 2. Lumea morontială. Această planetă este sediul supraveghetorilor vieții morontiale. Ea este înconjurată de șapte sfere, în care șefii morontiali îi instruiesc pe asociații și pe asistenții lor, atât ființe morontiale, cât și muritori ascendenți.

Trecând prin cele șapte lumi palat voi veți înainta, de asemenea, prin aceste sfere culturale și sociale în care se stabilește un contact crescut cu morontia. Când avansați de la prima lume palat la a doua, deveniți îndreptățiți să primiți permisiunea de a vizita sediul tranzițional numărul doi, lumea morontială, și așa mai departe, iar când vă veți găsi pe vreuna dintre cele șase sfere culturale veți putea, dacă veți fi invitați, să vizitați și să observați pe oricare dintre cele șapte lumi care o înconjoară, în care se exercită activitățile colective asociate.

Numărul 3. Lumea îngerească. Este sediul tuturor oștirilor serafice angajate în activitățile sistemului. Este înconjurată de șapte lumi în care se pregătesc și se instruiesc îngerii. Sunt sferile sociale serafice.

Numărul 4. Lumea supraîngerilor. Această sferă este, în Satania, lăcașul Strălucitoarelor Stele de Seară, și a unei vaste afluențe de ființe coordonate sau aproape coordonate. Cei șapte sateliți ai acestei lumi sunt afectați celor șapte grupuri majore ale acestor ființe celeste nedenumite.

Numărul 5. Lumea Fiilor. Această planetă este cartierul general al Fiilor divini de toate ordinele, inclusiv fiii trinitizați de creaturi. Cele șapte lumi care le înconjoară sunt afectate anumitor grupări individuale ale acestor fii prin înrudire divină.

Numărul 6. Lumea Spiritului. Această sferă servește ca loc de întâlnire sistemic pentru înaltele personalități ale Spiritului Infinit. Cei șapte sateliți care o înconjoară sunt afectați unor grupe individuale ale acestor diverse ordine. Însă nu există reprezentant al Spiritului pe lumea numărul șase, și nu putem observa nici o astfel de prezență pe capitalele sistemului. Divina Slujitoare a Salvingtonului este pretutindeni în Nebadon.

Numărul 7. Lumea Tatălui. Este sfera tăcută a sistemului. Nici un grup de ființe nu este domiciliat aici. Marele templu de lumină ocupă un amplasament

45:1.2 (509.5) *Number 1. The Finaliter World.* This is the headquarters of the finaliter corps of the local system and is surrounded by the receiving worlds, the seven mansion worlds, dedicated so fully to the scheme of mortal ascension. The finaliter world is accessible to the inhabitants of all seven mansion worlds. Transport seraphim carry ascending personalities back and forth on these pilgrimages, which are designed to cultivate their faith in the ultimate destiny of transition mortals. Although the finaliters and their structures are not ordinarily perceptible to morontia vision, you will be more than thrilled, from time to time, when the energy transformers and the Morontia Power Supervisors enable you momentarily to glimpse these high spirit personalities who have actually completed the Paradise ascension, and who have returned to the very worlds where you are beginning this long journey, as the pledge of assurance that you may and can complete the stupendous undertaking. All mansion world sojourners go to the finaliter sphere at least once a year for these assemblies of finaliter visualization.

45:1.3 (510.1) *Number 2. The Morontia World.* This planet is the headquarters of the supervisors of morontia life and is surrounded by the seven spheres whereon the morontia chiefs train their associates and helpers, both morontia beings and ascending mortals.

45:1.4 (510.2) In passing through the seven mansion worlds, you will also progress through these cultural and social spheres of increasing morontia contact. When you advance from the first to the second mansion world, you will become eligible for a visitor's permit to transitional headquarters number two, the morontia world, and so on. And when present on any one of these six cultural spheres, you may, on invitation, become a visitor and observer on any of the seven surrounding worlds of associated group activities.

45:1.5 (510.3) *Number 3. The Angelic World.* This is the headquarters of all the seraphic hosts engaged in system activities and is surrounded by the seven worlds of angelic training and instruction. These are the seraphic social spheres.

45:1.6 (510.4) *Number 4. The Superangel World.* This sphere is the Satania home of the Brilliant Evening Stars and a vast concourse of co-ordinate and near-co-ordinate beings. The seven satellites of this world are assigned to the seven major groups of these unnamed celestial beings.

45:1.7 (510.5) *Number 5. The World of the Sons.* This planet is the headquarters of the divine Sons of all orders, including the creature-trinitized sons. The surrounding seven worlds are devoted to certain individual groupings of these divinely related sons.

45:1.8 (510.6) *Number 6. The World of the Spirit.* This sphere serves as the system rendezvous of the high personalities of the Infinite Spirit. Its seven surrounding satellites are assigned to individual groups of these diverse orders. But on transition world number six there is no representation of the Spirit, neither is such a presence to be observed on the system capitals; the Divine Minister of Salvington is *everywhere* in Nebadon.

45:1.9 (510.7) *Number 7. The World of the Father.* This is the silent sphere of the system. No group of beings is domiciled on it. The great temple of light occupies a

central, însă nu putem distinge pe nimeni în interior. Toate ființele din toate lumile sistemului sunt binevenite ca adoratoare.

Cei șapte sateliți înconjurând lumea Tatălui sunt divers utilizați în diferite sisteme. În Satania, sunt folosiți în prezent ca sfere de detenție pentru grupurile interne ale rebeliunii lui Lucifer. Edentia, capitala constelației, nu are lumi închisori analoge; cei câțiva serafimi și heruvimi care au trecut în câmpul rebel pe parcursul rebeliunii Sataniei, au fost închiși de mult timp pe lumile de izolare ale Jerusemului.

Ca oaspete al celei de-a șaptea lumi palat, veți avea acces la a șaptea lume de tranziție, sfera Tatălui Universal, și veți avea, de asemenea, permisiunea de a vizita lumile-închisori ale Sataniei, care înconjoară această planetă și unde sunt, în prezent, închiși Lucifer și majoritatea personalităților care l-au urmat în rebeliunea sa contra lui Mihail. Acest trist spectacol a putut fi observat de-a lungul epocilor recente, și va continua să servească drept avertisment solemn pentru întregul Nebadon, până când Cei Îmbătrâniți de Zile vor fi judecat păcatul lui Lucifer și al asociaților săi decăzuți, care au refuzat salvarea oferită de Mihail, Tatăl universului lor.

2. SUVERANUL SISTEMULUI

Șeful executiv al unui sistem local de lumi locuite este un Fiu Lanonandek primar, Suveran al Sistemului. În universul nostru local, acești suverani se văd însărcinați cu mari responsabilități executive, prerogative personale neobișnuite. Chiar și în Orvonton, nu toate universurile sunt organizate astfel încât să permită Suveranilor Sistemelor să exercite puteri discreționare personale atât de neobișnuit de întinse în direcția problemelor sistemice. Însă, în toată istoria Nebadonului, acești agenți executivi neîngrădiți nu au manifestat neloialitate decât de trei ori. Rebeliunea lui Lucifer în sistemul Sataniei a fost ultima și cea mai extinsă dintre toate.

În Satania, chiar după această bulversare dezastruoasă, tehnica administrativă a sistemului nu a suferit nici o schimbare. Prezentul Suveran Sistemic posedă toate puterile și exercită întreaga autoritate care au fost conferite predecesorului său nedemn, mai puțin în anumite treburile aflate acum sub supravegherea Părinților Constelației și pe care Cei Îmbătrâniți de Zile nu le-au încredințat încă în totalitate lui Lanaforge, succesorul lui Lucifer.

Prezentul conducător al Sataniei este un mărinimos și strălucit guvernator și un suveran încercat contra rebeliunii. În timp ce servea, în calitate de Suveran asistent Sistemic, Lanaforge a fost fidel lui Mihail în timpul unei revoluții anterioare în universul Nebadonului. Acest puternic și strălucit Domn al Sataniei este un administrator încercat și experimentat. În epoca celei de a doua rebeliuni sistemice în Nebadon, când Suveranul Sistemic s-a împiedicat și a căzut în întuneric, Lanaforge era primul asistent devotat conducătorului răătăcit. El a preluat controlul guvernului și a dirijat afacerile sistemului în așa fel încât un număr relativ restrâns de personalități au fost pierdute, atât pe lumile sedii, cât și pe planetele locuite ale acestui

central place, but no one can be discerned therein. All beings of all the system worlds are welcomed as worshippers.

45:1.10 (510.8) The seven satellites surrounding the Father's world are variously utilized in the different systems. In Satania they are now used as the detention spheres for the interned groups of the Lucifer rebellion. The constellation capital, Edentia, has no analogous prison worlds; the few seraphim and cherubim who went over to the rebels in the Satania rebellion have been long since confined on these isolation worlds of Jerusem.

45:1.11 (510.9) As a sojourner on the seventh mansion world, you have access to the seventh transition world, the sphere of the Universal Father, and are also permitted to visit the Satania prison worlds surrounding this planet, whereon are now confined Lucifer and the majority of those personalities who followed him in rebellion against Michael. And this sad spectacle has been observable during these recent ages and will continue to serve as a solemn warning to all Nebadon until the Ancients of Days shall adjudicate the sin of Lucifer and his fallen associates who rejected the salvation proffered by Michael, their universe Father.

2. THE SYSTEM SOVEREIGN

45:2.1 (511.1) The chief executive of a local system of inhabited worlds is a primary Lanonandek Son, the System Sovereign. In our local universe these sovereigns are intrusted with large executive responsibilities, unusual personal prerogatives. Not all universes, even in Orvonton, are so organized as to permit the System Sovereigns to exercise such unusually wide powers of personal discretion in the direction of system affairs. But in all the history of Nebadon these untrammelled executives have exhibited disloyalty only three times. The Lucifer rebellion in the system of Satania was the last and the most widespread of all.

45:2.2 (511.2) In Satania, even after this disastrous upheaval, absolutely no changes have been made in the technique of system administration. The present System Sovereign possesses all the power and exercises all the authority that were invested in his unworthy predecessor except for certain matters now under the supervision of the Constellation Fathers which the Ancients of Days have not yet fully restored to Lanaforge, the successor of Lucifer.

45:2.3 (511.3) The present head of Satania is a gracious and brilliant ruler, and he is a rebellion-tested sovereign. When serving as an assistant System Sovereign, Lanaforge was faithful to Michael in an earlier upheaval in the universe of Nebadon. This mighty and brilliant Lord of Satania is a tried and tested administrator. At the time of the second system rebellion in Nebadon, when the System Sovereign stumbled and fell into darkness, Lanaforge, the first assistant to the erring chief, seized the reins of government and so conducted the affairs of the system that comparatively few personalities were lost either on the headquarters worlds or on the inhabited planets of that unfortunate system. Lanaforge bears the distinction of being the only primary

sistem nefericit. Lanaforge poartă distincția de a fi singurul Fiu Lanonandek primar în tot Nebadonul care a funcționat astfel cu loialitate în serviciul lui Mihail și chiar în prezența decăderii fratelui său, care avea o autoritate superioară și un rang cu întâietate. Lanaforge nu va fi, probabil, mutat din Jerusem înainte ca toate consecințele fostei nesocotite să fi stăpânite, iar urmările rebeliunii eliminate de pe Satania.

Chiar dacă nu toate problemele lumilor izolate ale Sataniei au fost puse sub jurisdicția sa, Lanaforge arată un mare interes față de bunăstarea acestor planete și vizitează frecvent Urantia. Ca și pe alte sisteme (normale), Suveranul prezidează consiliul sistemic alcătuit din șefi ai lumilor, Prinți Planetari și guvernatorii generali locuitori ai acestor lumi izolate. Acest consiliu planetar se adună din timp în timp în sediul sistemului - „Atunci când se adună Fiii lui Dumnezeu”.

O dată pe săptămână, la fiecare zece zile pe Jerusem, Suveranul ține un conclave cu un grup al unuia dintre diversele ordine de personalități domiciliat pe lumea-sediu. Acelea sunt ocazii încântătoare lipsite de ceremonie de pe Jerusem, prilejuri de neuitat. Pe Jerusem domnește o mare frăție între diversele ordine de ființe, precum și între fiecare dintre aceste grupuri și Suveranul Sistemului.

Aceste reuniuni unice au loc pe marea de cristal, marele câmp de adunări al capitalei sistemice. Sunt evenimente pur sociale și spirituale; nu se discută niciodată nimic referitor la administrarea planetară, nici măcar planul de ascensiune. În acest moment, ascenderii se reunesc pur și simplu de plăcere și de dragul întâlnirii tovarășii lor ierusemiți. Grupurile care nu sunt primite de Suveran la aceste reuniuni hebdomadare se reunesc în propriile lor cartiere generale.

3. GUVERNAREA SISTEMULUI

Șeful executiv al unui sistem local, Suveranul Sistemic, este întotdeauna susținut de doi sau trei Fii Lanonandeki, care funcționează ca asistenți primi și secunzi. Astăzi, sistemul Sataniei este însă administrat de un stat major format din șapte Lanonandeki:

1. Suveranul Sistemului- Lanaforge, numărul 2.709 al ordinului primar și succesor al apostatului Lucifer.

2. Primul Suveran asistent- Mansurotia, numărul 17.841 al lanonandekilor terțiari. El a fost trimis pe Satania în același timp cu Lanaforge.

3. Al doilea Suveran asistent- Sadib, numărul 271.402 de ordin terțiar. Sadib a venit, de asemenea, pe Satania împreună cu Lanaforge.

4. Conservatorul sistemului- Holdant, numărul 19 al corpului terțiar, susținătorul și controlorul tuturor spiritelor interne de statut superior ordinului de existență al muritorilor. Holdant a venit, și el, pe Satania împreună cu Lanaforge.

5. Arhivarul sistemului- Vilton, secretarul slujitorului Lanonandek al Sataniei, poartă numărul 374 al celui de

Lanonandek Son in all Nebadon who thus functioned loyally in the service of Michael and in the very presence of the default of his brother of superior authority and antecedent rank. Lanaforge will probably not be removed from Jerusem until all the results of the former folly have been overcome and the products of rebellion removed from Satania.

^{45:2.4 (511.4)} While all the affairs of the isolated worlds of Satania have not been returned to his jurisdiction, Lanaforge discloses great interest in their welfare, and he is a frequent visitor on Urantia. As in other and normal systems, the Sovereign presides over the system council of world rulers, the Planetary Princes and the resident governors general of the isolated worlds. This planetary council assembles from time to time on the headquarters of the system — “When the Sons of God come together.”

^{45:2.5 (511.5)} Once a week, every ten days on Jerusem, the Sovereign holds a conclave with some one group of the various orders of personalities domiciled on the headquarters world. These are the charmingly informal hours of Jerusem, and they are never-to-be-forgotten occasions. On Jerusem there exists the utmost fraternity between all the various orders of beings and between each of these groups and the System Sovereign.

^{45:2.6 (511.6)} These unique assemblages occur on the sea of glass, the great gathering field of the system capital. They are purely social and spiritual occasions; nothing pertaining to the planetary administration or even to the ascendant plan is ever discussed. Ascending mortals come together at these times merely to enjoy themselves and to meet their fellow Jerusemites. Those groups which are not being entertained by the Sovereign at these weekly relaxations meet at their own headquarters.

3. THE SYSTEM GOVERNMENT

^{45:3.1 (512.1)} The chief executive of a local system, the System Sovereign, is always supported by two or three Lanonandek Sons, who function as first and second assistants. But at the present time the system of Satania is administered by a staff of seven Lanonandeks:

^{45:3.2 (512.2)} 1. *The System Sovereign* — Lanaforge, number 2,709 of the primary order and successor to the apostate Lucifer.

^{45:3.3 (512.3)} 2. *The first assistant Sovereign* — Mansurotia, number 17,841 of the tertiary Lanonandeks. He was dispatched to Satania along with Lanaforge.

^{45:3.4 (512.4)} 3. *The second assistant Sovereign* — Sadib, number 271,402 of the tertiary order. Sadib also came to Satania with Lanaforge.

^{45:3.5 (512.5)} 4. *The custodian of the system* — Holdant, number 19 of the tertiary corps, the holder and controller of all interned spirits above the order of mortal existence. Holdant likewise came to Satania with Lanaforge.

^{45:3.6 (512.6)} 5. *The system recorder* — Vilton, secretary of the Lanonandek ministry of Satania, number 374 of

al treilea ordin. Vilton era un membru al grupului inițial al lui Lanaforge.

6. Conducătorul de manifestare- Fortant, numărul 319.847 al rezervelor lanonandekilor secundari și director temporar al tuturor activităților universale transplantate pe Jerusem de la manifestarea lui Mihail pe Urantia. Fortant este atașat statului major al lui Lanaforge, de nouăsprezece mii de ani ai timpului de pe Urantia.

7. Înaltul consilier- Hanavard, numărul 67 al Fiilor Lanonandeki primari și membru al corpului superior al consilierilor și al coordonatorilor universali. El acționează ca președinte în exercițiu al consiliului executiv al Sataniei. Hanavard este al doisprezecelea din acest ordin care a servit astfel de la rebeliunea lui Lucifer.

Acest grup executiv de șapte Lanonandeki constituie administrația extinsă de urgență făcută necesară de exigențele rebeliunii lui Lucifer. Nu există decât tribunale minore pe Jerusem, deoarece sistemul este unitatea administrativă și nu judiciară, însă administrația lanonandekă este susținută de consiliul executiv al Jerusemului, corp consultativ suprem al Sataniei. Acest consiliu este compus din doisprezece membri:

1. Hanavard, președintele Lanonandek.
2. Lanaforge, Suveranul Sistemului.
3. Mansurotia, primul Suveran asistent.
4. Șeful Melchizedekilor din Satania.
5. Directorul în exercițiu al Purtătorilor Vieții din Satania.
6. Șeful finalitarilor din Satania.
7. Adamul original al Sataniei, șeful supraveghetor al Fiilor Materiali.
8. Directorul oștirilor serafice ale Sataniei.
9. Șeful controlorilor fizici din Satania.
10. Directorul Supraveghetorilor de Putere Morontiali ai sistemului.
11. Directorul în exercițiu al medienilor sistemului.
12. Șeful în exercițiu al corpului muritorilor ascendenți.

Acest consiliu alege periodic trei membri pentru a reprezenta sistemul local la consiliul suprem al sediului universului, însă această reprezentare este suspendată din cauza rebeliunii. Satania a menținut un observator în sediul universului local însă, de la efuziunea lui Mihail, sistemul a recomandat să se aleagă zece membri pe lângă legislatura Edentiei.

4. CEI DOUĂZECI ȘI PATRU DE CONSILIERI

În centrul celor șapte cercuri îngerești ale reședinței de pe Jerusem se găsește cartierul general al consiliului consultativ al Urantiei, cei douăzeci și patru

the third order. Vilton was a member of the original Lanaforge group.

^{45.3.7 (512.7)} 6. *The bestowal director* — Fortant, number 319,847 of the reserves of the secondary Lanonandeks and temporary director of all universe activities transplanted to Jerusem since Michael's bestowal on Urantia. Fortant has been attached to the staff of Lanaforge for nineteen hundred years of Urantia time.

^{45.3.8 (512.8)} 7. *The high counselor* — Hanavard, number 67 of the primary Lanonandek Sons and a member of the high corps of universe counselors and co-ordinators. He functions as acting chairman of the executive council of Satania. Hanavard is the twelfth of this order so to serve on Jerusem since the Lucifer rebellion.

^{45.3.9 (512.9)} This executive group of seven Lanonandeks constitutes the expanded emergency administration made necessary by the exigencies of the Lucifer rebellion. There are only minor courts on Jerusem since the system is the unit of administration, not adjudication, but the Lanonandek administration is supported by the Jerusem executive council, the supreme advisory body of Satania. This council consists of twelve members:

- ^{45.3.10 (512.10)} 1. Hanavard, the Lanonandek chairman.
- ^{45.3.11 (512.11)} 2. Lanaforge, the System Sovereign.
- ^{45.3.12 (512.12)} 3. Mansurotia, the first assistant Sovereign.
- ^{45.3.13 (512.13)} 4. The chief of Satania Melchizedeks.
- ^{45.3.14 (512.14)} 5. The acting director of the Satania Life Carriers.
- ^{45.3.15 (512.15)} 6. The chief of the Satania finaliters.
- ^{45.3.16 (512.16)} 7. The original Adam of Satania, the supervising head of the Material Sons.
- ^{45.3.17 (512.17)} 8. The director of the Satania seraphic hosts.
- ^{45.3.18 (512.18)} 9. The chief of the Satania physical controllers.
- ^{45.3.19 (512.19)} 10. The director of the system Morontia Power Supervisors.
- ^{45.3.20 (513.1)} 11. The acting director of system midway creatures.
- ^{45.3.21 (513.2)} 12. The acting head of the corps of ascending mortals.

^{45.3.22 (513.3)} This council periodically chooses three members to represent the local system on the supreme council at universe headquarters, but this representation is suspended by rebellion. Satania now has an observer at the headquarters of the local universe, but since the bestowal of Michael the system has resumed the election of ten members to the Edentia legislature.

4. THE FOUR AND TWENTY COUNSELORS

^{45.4.1 (513.4)} At the center of the seven angelic residential circles on Jerusem is located the headquarters of the Urantia advisory council, the four and twenty

de consilieri. Ioan Evanghelistul îi numea cei douăzeci și patru de bătrâni: „Și în jurul tronului erau douăzeci și patru de scaune, și pe scaune am văzut așezați douăzeci și patru de bătrâni, înveșmântați în haine albe”. Tronul din centrul acestui grup este locul de judecator al arhanghelului președinte, tronul de unde se face chemarea la reînviere, făcută în spiritul milosteniei și al justiției pentru toată Satania. Acest loc de judecată a fost întotdeauna pe Ierusem, însă cele douăzeci și patru de locuri care îl înconjoară au fost așezate pe locul lor acum o mie nouă sute de ani, puțin după ridicarea lui Cristos Mihail la deplina suveranitate a Nebadonului. Acești douăzeci și patru de consilieri sunt agenții săi personali pe Ierusem. Ei au autoritatea de a reprezenta pe Fiul Maestru în toate problemele referitoare la apelurile nominale ale Sataniei și în numeroase alte faze ale planului de ascensiune al muritorilor pe lumile izolate ale sistemului. Ei sunt agenții desemnați să execute cererile speciale ale lui Gabriel și ordinele neobișnuite ale lui Mihail.

Acești douăzeci și patru de consilieri au fost recrutați din rândurile celor opt rase ale Urantiei, iar ultimii din grupă au fost alăturați în epoca apelului de reînviere făcut de Mihail acum o mie nouă sute de ani. Acest consiliu consultativ al Urantiei este compus din următorii membri:

1. Onagar, magistrul gânditor din vremea de dinaintea de epoca Prințului Planetar și care și-a îndrumat semenii înspre adorarea „Celui care dăruiește suflul”.

2. Mansant, marele învățător al epocii posteroare Prințului Planetar pe Urantia, care și-a orientat semenii către venerarea „Marii Lumini”.

3. Onamonalonton, un foarte vechi șef al oamenilor roșii, care a îndreptat această rasă de la adorarea mai multor dumnezei spre venerarea „Marelui Spirit”.

4. Orlandof, un prinț al oamenilor albaștri, călăuzitorul lor înspre recunoașterea divinității „Șefului Suprem”.

5. Porshunta, oracolul rasei portocalii stinse și cărmuitorul acestui popor în adorarea „Marelui Maestru”.

6. Singlangton, primul dintre oamenii galbeni care și-a învățat și și-a îndrumat poporul în venerarea „Unicului Adevăr”, în locul adevărilor multiple. Cu multe mii de ani în urmă oamenii galbeni știau de unicul Dumnezeu.

7. Fantad, care i-a scos pe oamenii verzi din obscuritate și a fost conducătorul lor în adorarea „Sursei Unice a Vieții”.

8. Orvonon, care a iluminat rasele indigo și a fost cărmuitorul lor în slujirea de odinioară a „Dumnezeului Dumnezeilor”.

9. Adam, tatăl planetar al Urantiei, discreditat, însă reabilitat, un Fiu Material al lui Dumnezeu, care a fost trimis sub înfățișarea trupului muritor, însă care a supraviețuit și a fost apoi înălțat la această poziție prin decretul lui Mihail.

10. Eva, mama rasei violete a Urantiei, care a suportat împreună cu soțul ei pedeapsa greșelii. Ea a

counselors. John the Revelator called them the four and twenty elders: “And round about the throne were four and twenty seats, and upon the seats I saw four and twenty elders sitting, clothed in white raiment.” The throne in the center of this group is the judgment seat of the presiding archangel, the throne of the resurrection roll call of mercy and justice for all Satania. This judgment seat has always been on Ierusem, but the twenty-four surrounding seats were placed in position no more than nineteen hundred years ago, soon after Christ Michael was elevated to the full sovereignty of Nebadon. These four and twenty counselors are his personal agents on Ierusem, and they have authority to represent the Master Son in all matters concerning the roll calls of Satania and in many other phases of the scheme of mortal ascension on the isolated worlds of the system. They are the designated agents for executing the special requests of Gabriel and the unusual mandates of Michael.

45.4.2 (513.5) These twenty-four counselors have been recruited from the eight Urantia races, and the last of this group were assembled at the time of the resurrection roll call of Michael, nineteen hundred years ago. This Urantia advisory council is made up of the following members:

45.4.3 (513.6) 1. *Onagar*, the master mind of the pre-Planetary Prince age, who directed his fellows in the worship of “The Breath Giver.”

45.4.4 (513.7) 2. *Masant*, the great teacher of the post-Planetary Prince age on Urantia, who pointed his fellows to the veneration of “The Great Light.”

45.4.5 (513.8) 3. *Onamonalonton*, a far-distant leader of the red man and the one who directed this race from the worship of many gods to the veneration of “The Great Spirit.”

45.4.6 (513.9) 4. *Orlandof*, a prince of the blue men and their leader in the recognition of the divinity of “The Supreme Chief.”

45.4.7 (513.10) 5. *Porshunta*, the oracle of the extinct orange race and the leader of this people in the worship of “The Great Teacher.”

45.4.8 (513.11) 6. *Singlangton*, the first of the yellow men to teach and lead his people in the worship of “One Truth” instead of many. Thousands of years ago the yellow man knew of the one God.

45.4.9 (513.12) 7. *Fantad*, the deliverer of the green men from darkness and their leader in the worship of “The One Source of Life.”

45.4.10 (513.13) 8. *Orvonon*, the enlightener of the indigo races and their leader in the onetime service of “The God of Gods.”

45.4.11 (514.1) 9. *Adam*, the discredited but rehabilitated planetary father of Urantia, a Material Son of God who was relegated to the likeness of mortal flesh, but who survived and was subsequently elevated to this position by the decree of Michael.

45.4.12 (514.2) 10. *Eve*, the mother of the violet race of Urantia, who suffered the penalty of default with her

fost, de asemenea, reabilitată odată cu el și pusă să servească împreună cu acest grup de supraviețuitori muritori.

11. Enoe, primul om de pe Urantia care s-a contopit cu Ajustorul Gândirii din el pe parcursul vieții de muritor în trup.

12. Moise, emancipatorul unei rămășițe a rasei violete decăzute, și inițiatorul reînsuflețirii adorării Tatălui Universal sub numele de „Dumnezeu al Israelului”.

13. Ilie, un suflet transfigurat care a avut strălucitoare înfăptuiri spirituale pe parcursul epocii posterioare Fiului Material.

14. Machiventa Melchizedek, singurul Fiu al acestui ordin care s-a coborât peste rasele Urantie. Cu toate că el face încă parte din ordinul Melchizedekilor, el a devenit „pentru todeauna un slujitor al celor Preaînălți” veșnic preluând un angajament de serviciu ca ascender muritor, după ce a locuit pe Urantia sub înfățișarea trupului muritor în Salem, pe vremea lui Avraam. Acest Melchizedek a fost proclamat ulterior Prinț Planetar locuitor al Urantie, cu cartier general pe Jerusem. El are autoritatea de a acționa în numele lui Mihail care este efectiv Prințul Planetar al lumii în care a efectuat consacrarea sa finală sub formă umană. În ciuda acestor lucruri, Urantia este încă supravegheată de guvernatori generali rezidenți succesivi, făcând parte din cei douăzeci și patru de consilieri.

15. Ioan Botezătorul, precursorul misiunii lui Mihail pe Urantia și, în trup, era un văr îndepărtat al Fiului Omului.

16. 1-2-3 cel Dintâi, șeful creaturilor mediene loiale serviciului lui Gabriel în epoca trădării lui Caligastia, ridicat la această poziție de Mihail puțin după ceea ce acesta din urmă a dobândit suveranitatea sa necondiționată.

Pentru moment, și la cererea lui Gabriel, aceste personalități selecționate sunt scutite de regimul de ascensiune, și noi nu avem nici o idee câtă vreme vor servi ele în această calitate.

Locurile numărul 17, 18, 19 și 20 nu sunt ocupate în permanență. Ele sunt ocupate temporar, prin consimțământul unanim al celor șaisprezece membri permanenți, și lăsate libere pentru a fi acordate ulterior unor muritori ascendenți ai prezentei epoci, epoca posterioară Fiului de efuziune.

Locurile numărul 21, 22, 23 și 24 sunt ocupate provizoriu într-un mod asemănător, fiind păstrate, totodată, în rezervă pentru marii învățători ai epocilor care vor veni fără îndoială după epoca prezentă. Putem prevedea că vor exista pe Urantia ere ale Fiilor Magistrali și ale Fiilor Învățători, precum și epoci de lumină și viață, independent de vizitele neașteptate ale Fiilor divini care ar putea să aibă sau nu loc.

mate and was also rehabilitated with him and assigned to serve with this group of mortal survivors.

45.4.13 (514.3) 11. *Enoch*, the first of the mortals of Urantia to fuse with the Thought Adjuster during the mortal life in the flesh.

45.4.14 (514.4) 12. *Moses*, the emancipator of a remnant of the submerged violet race and the instigator of the revival of the worship of the Universal Father under the name of “The God of Israel.”

45.4.15 (514.5) 13. *Elijah*, a translated soul of brilliant spiritual achievement during the post-Material Son age.

45.4.16 (514.6) 14. *Machiventa Melchizedek*, the only Son of this order to bestow himself upon the Urantia races. While still numbered as a Melchizedek, he has become “forever a minister of the Most Highs,” eternally assuming the assignment of service as a mortal ascender, having sojourned on Urantia in the likeness of mortal flesh at Salem in the days of Abraham. This Melchizedek has latterly been proclaimed vicegerent Planetary Prince of Urantia with headquarters on Jerusem and authority to act in behalf of Michael, who is actually the Planetary Prince of the world whereon he experienced his terminal bestowal in human form. Notwithstanding this, Urantia is still supervised by successive resident governors general, members of the four and twenty counselors.

45.4.17 (514.7) 15. *John the Baptist*, the forerunner of Michael’s mission on Urantia and, in the flesh, distant cousin of the Son of Man.

45.4.18 (514.8) 16. 1-2-3 *the First*, the leader of the loyal midway creatures in the service of Gabriel at the time of the Caligastia betrayal, elevated to this position by Michael soon after his entrance upon unconditioned sovereignty.

45.4.19 (514.9) These selected personalities are exempt from the ascension regime for the time being, on Gabriel’s request, and we have no idea how long they may serve in this capacity.

45.4.20 (514.10) Seats numbers 17, 18, 19, and 20 are not permanently occupied. They are temporarily filled by the unanimous consent of the sixteen permanent members, being kept open for later assignment to ascending mortals from the present postbestowal Son age on Urantia.

45.4.21 (514.11) Numbers 21, 22, 23, and 24 are likewise temporarily filled while being held in reserve for the great teachers of other and subsequent ages which undoubtedly will follow the present age. Eras of the Magisterial Sons and Teacher Sons and the ages of light and life are to be anticipated on Urantia, regardless of unexpected visitations of divine Sons which may or may not occur.

5. FII MATERIALI

Marile diviziuni ale vieții celeste au cartierele lor generale și niște imense rezerve pe Jerusem, inclusiv diversele ordine de Fii divini, de spirite elevate, de supraîngeri, de îngeri și creaturi mediene. Lăcașul

5. THE MATERIAL SONS

45.5.1 (514.12) The great divisions of celestial life have their headquarters and immense preserves on Jerusem, including the various orders of divine Sons, high spirits, superangels, angels, and midway creatures. The

central al acestui sector minunat este marele templu al Fiilor Materiali.

Domeniul Adamilor este centrul de atracție al tuturor noilor sosiți pe Jerusem. Este o enormă zonă conținând o mie de centre, deși fiecare familie a Fiului și Fiicelor Materiali trăiește în propriul său domeniu, până în momentul în care membrii ei pleacă pentru a servi pe lumile evolutive ale spațiului sau până când intră în cariera de ascensiune a Paradisului.

Acești Fii Materiali reprezintă tipul cel mai elevat de ființe cu reproducere sexuată care a fost întâlnit pe sferele educative ale universurilor în evoluție. Ei sunt cu adevărat materiali; Adamii și Evele Planetari sunt chiar clar vizibili raselor muritorilor din lumile locuite. Acești Fii Materiali sunt ultima verigă fizică din lanțul personalităților care coboară de la divinitate și perfecțiune către umanitate și existența materială. Acești Fii oferă lumilor locuite un intermediar având contacte reciproce cu Prințul Planetar invizibil și cu creaturile materiale ale tăramurilor.

La ultimul recensământ milenar, pe Salvington, în Nebadon s-au înregistrat 161.432.840 de Fii și Fiice Materiali, având statutul de cetățenie pe capitalele sistemelor locale. Numărul Fiilor Materiali variază în diversele sisteme, și crește constant prin reproducere naturală. În exercițiul funcțiilor lor reproducătoare, ei nu se orientează în întregime după dorințele personale ale personalităților contactate ci și după sfatul înaltelor corpuri de guvernare și al consiliilor consultative superioare.

Acești Fii și Fiice Materiali sunt locuitorii permanenți ai Jerusemului și a lumilor sale asociate. Ei ocupă vaste domenii pe Jerusem și participă larg la conducerea locală a sferei capitale, administrând practic toate treburile curente cu ajutorul medienilor și al ascenderilor.

Pe Jerusem, acești Fiii de reproducere au permisiunea de a experimenta idealurile de guvernare autonomă, în maniera Melchizedekilor, și ei ajung la un tip de societate foarte elevat. Ordinele superioare de filiație își rezervă dreptul de veto al tăramului, însă în aproape toate privințele, Adamii Jerusemului se conduc prin sufragiu universal și printr-un guvern reprezentativ. Ei speră să primească într-o bună zi o autonomie practic completă.

Caracterul serviciului Fiilor Materiali este în mare măsură determinat de vârsta lor. Ei nu sunt eligibili pentru admiterea la Universitatea Melchizedekă de pe Salvington, deoarece sunt materiali și, în general, limitați la anumite planete. Cu toate acestea, Melchizedekii mențin importante facultăți de profesori în sediul fiecărui sistem pentru a instrui tinerele generații ale Fiilor Materiali. Sistemele de pregătire educative și spirituale prevăzute pentru dezvoltarea tinerilor Fii și Fiice Materiali reprezintă o culme a perfecțiunii în dezvoltare, în tehnică și în aplicare practică.

central abode of this wonderful sector is the chief temple of the Material Sons.

^{45:5.2 (515.1)} The domain of the Adams is the center of attraction to all new arrivals on Jerusem. It is an enormous area consisting of one thousand centers, although each family of Material Sons and Daughters lives on an estate of its own up to the time of the departure of its members for service on the evolutionary worlds of space or until their embarkation upon the Paradise-ascension career.

^{45:5.3 (515.2)} These Material Sons are the highest type of sex-reproducing beings to be found on the training spheres of the evolving universes. And they are really material; even the Planetary Adams and Eves are plainly visible to the mortal races of the inhabited worlds. These Material Sons are the last and physical link in the chain of personalities extending from divinity and perfection above down to humanity and material existence below. These Sons provide the inhabited worlds with a mutually contactable intermediary between the invisible Planetary Prince and the material creatures of the realms.

^{45:5.4 (515.3)} At the last millennial registration on Salvington there were of record in Nebadon 161,432,840 Material Sons and Daughters of citizenship status on the local system capitals. The number of Material Sons varies in the different systems, and their number is being constantly increased by natural reproduction. In the exercise of their reproductive functions they are not guided wholly by the personal desires of the contacting personalities but also by the higher governing bodies and advisory councils.

^{45:5.5 (515.4)} These Material Sons and Daughters are the permanent inhabitants of Jerusem and its associated worlds. They occupy vast estates on Jerusem and participate liberally in the local management of the capital sphere, administering practically all routine affairs with the assistance of the midwayers and the ascenders.

^{45:5.6 (515.5)} On Jerusem these reproducing Sons are permitted to experiment with the ideals of self-government after the manner of the Melchizedeks, and they are achieving a very high type of society. The higher orders of sonship reserve the veto functions of the realm, but in nearly every respect the Jerusem Adamites govern themselves by universal suffrage and representative government. Sometime they hope to be granted virtually complete autonomy.

^{45:5.7 (515.6)} The character of the service of the Material Sons is largely determined by their ages. While they are not eligible for admission to the Melchizedek University of Salvington — being material and ordinarily limited to certain planets — nevertheless, the Melchizedeks maintain strong faculties of teachers on the headquarters of each system for the instruction of the younger generations of Material Sons. The educational and spiritual training systems provided for the development of the younger Material Sons and Daughters are the acme of perfection in scope, technique, and practicability.

6. EDUCAȚIA ADAMICĂ A ASCENDERILOR

6. ADAMIC TRAINING OF ASCENDERS

Fiii și Fiicele Materiali, precum și copiii lor, prezintă un spectacol încântător, care stârnește întotdeauna curiozitatea și atrage atenția tuturor muritorilor ascendenți. Ei sunt atât de asemănători raselor voastre materiale sexuate, încât veți găsiși la voi și la ei un destul de mare interes comun care să angajeze gândirile voastre și să vă facă să vă ocupați timpul cu contacte fraterne.

Supraviețuitorii muritori petrec mult din timpul lor liber pe capitala sistemului, pentru a observa și a studia obiceiurile de viață și de comportament ale acestor creaturi sexuate, superioare și semifizice, căci acești cetățeni ai Jerusemului sunt susținătorii și mentorii imediați ai supraviețuitorilor muritori, din clipa când ei dobândesc cetățenia pe lumea sediu, până când pleacă îndreptându-se către Edentia.

Pe cele șapte lumi palat, sunt oferite ample oportunități muritorilor ascendenți pentru a compensa toate zădărniciile experiențiale pe care le-au suportat pe lumile lor de origine, fie că ele au fost au fost cauzate de ereditate, fie de mediu, ori de un prematur și trist sfârșit de carieră în trup. Acest fapt este exact, sub toate raporturile, mai puțin pentru viața sexuală terestră și ajustările care vin odată cu ea. Mii de muritori sosesc pe lumile palat fără a fi beneficiat în mod special de disciplinele derivând din relațiile sexuale normale medii pe sfera lor natală. Experiența lumii palat nu prea oferă șanse de a compensa aceste frustrări foarte personale. În sens fizic, experiența sexuală pentru acești ascendenți aparține domeniului trecutului însă, în strânsă asociere cu Fiii și cu Fiicele Materiali, atât individual, cât și ca membrii ai familiilor lor, acestor muritori deficienți din punct de vedere sexual li se dă posibilitatea să compenseze aspectele sociale, intelectuale, emoționale și spirituale ale carențelor lor. Astfel, pentru toți cei care, prin împrejurări sau prin judecata lor greșită, au fost privați de beneficiile unor relații sexuale avantajoase pe lumile evolutive, capitalele sistemice oferă toate șansele de a dobândi aceste experiențe esențiale pentru muritori în strânsă și afectuoasă asociere cu creaturile celeste din ordinul Adamic, care își au domiciliul permanentă pe capitalele sistemice.

Nici un muritor supraviețuitor, nici un median, nici un serafim nu pot urca în Paradis, nu pot ajunge la Tată și nu pot fi înrolați în Corpul Finalității fără a fi trecut prin acea experiență sublimă de a fi stabilit relații părintești cu un copil evolutiv al lumilor, sau fără a fi trecut printr-o experiență analoagă sau echivalentă. Relația dintre părinți și copii este fundamentală pentru a concepe relația esențială dintre Tatăl Universal și copiii săi în univers. De aceea această experiență este indispensabilă în educația experiențială a tuturor ascendenților.

Creaturile mediene ascendente și serafimii evolutivi trebuie să treacă prin această experiență părintească în asociere cu Fiii și Fiicele Materiali din sediul sistemului. Așa dobândesc ascenderii nereproducători experiența părintească venindu-le în ajutor Adamilor și Evelor din Jerusem la creșterea și la instruirea progenerurii lor.

Toți supraviețuitorii muritori care nu au trăit prin experiența părintească pe lumile evolutive trebuie, de asemenea, să dobândească această pregătire necesară în timpul șederii lor în căminele Fiilor Materiali

45.6.1 (515.7) The Material Sons and Daughters, together with their children, present an engaging spectacle which never fails to arouse the curiosity and intrigue the attention of all ascending mortals. They are so similar to your own material sex races that you both find much of common interest to engage your thoughts and occupy your seasons of fraternal contact.

45.6.2 (515.8) Mortal survivors spend much of their leisure on the system capital observing and studying the life habits and conduct of these superior semiphysical sex creatures, for these citizens of Jerusem are the immediate sponsors and mentors of the mortal survivors from the time they attain citizenship on the headquarters world until they take leave for Edentia.

45.6.3 (516.1) On the seven mansion worlds ascending mortals are afforded ample opportunities for compensating any and all experiential deprivations suffered on their worlds of origin, whether due to inheritance, environment, or unfortunate premature termination of the career in the flesh. This is in every sense true except in the mortal sex life and its attendant adjustments. Thousands of mortals reach the mansion worlds without having benefited particularly from the disciplines derived from fairly average sex relations on their native spheres. The mansion world experience can provide little opportunity for compensating these very personal deprivations. Sex experience in a physical sense is past for these ascenders, but in close association with the Material Sons and Daughters, both individually and as members of their families, these sex-deficient mortals are enabled to compensate the social, intellectual, emotional, and spiritual aspects of their deficiency. Thus are all those humans whom circumstances or bad judgment deprived of the benefits of advantageous sex association on the evolutionary worlds, here on the system capitals afforded full opportunity to acquire these essential mortal experiences in close and loving association with the supernal Adamic sex creatures of permanent residence on the system capitals.

45.6.4 (516.2) No surviving mortal, midwayer, or seraphim may ascend to Paradise, attain the Father, and be mustered into the Corps of the Finality without having passed through that sublime experience of achieving parental relationship to an evolving child of the worlds or some other experience analogous and equivalent thereto. The relationship of child and parent is fundamental to the essential concept of the Universal Father and his universe children. Therefore does such an experience become indispensable to the experiential training of all ascenders.

45.6.5 (516.3) The ascending midway creatures and the evolutionary seraphim must pass through this parenthood experience in association with the Material Sons and Daughters of the system headquarters. Thus do such nonreproducing ascenders obtain the experience of parenthood by assisting the Jerusem Adams and Eves in rearing and training their progeny.

45.6.6 (516.4) All mortal survivors who have not experienced parenthood on the evolutionary worlds must also obtain this necessary training while sojourning in the homes of the Jerusem Material Sons

ai Jerusemului, ca asociați părințești ai acestor minunați tați și mame. Acest lucru este adevărat, mai puțin în măsura în care asemenea muritori au fost deja în stare să compenseze carențele lor în creșa sistemului, situată pe prima lume de cultură tranzițională a Jerusemului.

Creșa de probație a Sataniei este întreținută de anumite personalități morontiale pe lumea finalitarilor, unde jumătate din planetă este consacrată acestei munci de creștere și educare a copiilor. Aici sunt primiți și strânși din nou anumiți copii ai muritorilor supraviețuitori, cum ar fi acele vlăstare care au pierit pe lumile evolutive înainte de a fi dobândit statut spiritual de indivizi. Ascensiunea unuia sau a altuia dintre proprii lor părinți garantează că unor astfel de copii muritori ai tărâmurilor li se va acorda repersonalizarea pe planeta finalitară a sistemului, și vor putea demonstra, prin libera lor alegere ulterioară dacă decid sau nu să urmeze drumul părintesc de ascensiune muritoare. Copiii apar aici întocmai ca pe lumea lor de nativitate, atâta doar că aici este absentă diferențierea sexuală. Nu mai există reproducere în maniera muritorilor după experiența de viață trăită pe lumile locuite.

Studentii din lumile palat care au avut unul sau mai mulți copii în creșa de probație de pe lumea finalitară și a căror experiență părintească esențială este deficitară, pot cere Melchizedekilor permisiunea de a întrerupe momentan cariera lor de ascensiune pe lumile palat. Ei vor fi atunci transferați pe lumea finalitară, unde li se va da prilejul de a acționa ca părinți asociați ai propriilor lor copii și ai altora. Mai târziu, pe Jerusem, acest serviciu părintesc se va considera ca fiind îndeplinirea a jumătate din educația la care trebuie să se supună ascenderii în familiile Fiicelor și ale Fiilor Materiali.

Creșa de probație este supravegheată de o mie de cupluri de Fii și fiice Materiali, voluntari, din colonia ordinului lor de pe Jerusem. Ei au drept asistenți imediați un număr aproape egal de grupuri părințești midsonite voluntare, care se opresc aici pentru a face acest serviciu în drumul lor dintre lumea midsonită a Sataniei și destinul lor nerevelat pe lumile care le sunt special rezervate printre sferele finalitare ale Salvingtonului.

7. ȘCOLILE MELCHIZEDEKILOR

Melchizedekii sunt cârmuitorii acestui mare corp de instructori - creaturi cu voință parțial spiritualizate și altele - care funcționează într-un mod atât acceptabil pe Jerusem și lumile sale asociate, dar mai ales pe cele șapte lumi palat. Acestea sunt planetele de detenție, unde se muritorii care nu reușesc să fuzioneze cu Ajustorul lor interior pe parcursul vieții în trup, sunt reabilitați sub o formă provizorie, pentru ca să primească un ajutor suplimentar și să beneficieze de noi ocazii pentru a-și intensifica eforturile de dobândire spirituală, chiar aceleași eforturi care au fost întrerupte prematur de moarte. Or dacă, din orice alte rațiuni de handicap ereditar sau de mediu defavorabil sau de concurs de împrejurări, această dobândire a sufletului nu a putut fi înfăptuită, indiferent de rațiuni, toți cei care au intenții sincere și un spirit merituos se regăsesc, ca atare, prezenți pe planetele de continuare. Aici, ei trebuie să învețe să stăpânească factorii esențiali ai

and as parental associates of these superb fathers and mothers. This is true except in so far as such mortals have been able to compensate their deficiencies on the system nursery located on the first transitional-culture world of Jerusem.

^{45.6.7 (516.5)} This probation nursery of Satania is maintained by certain morontia personalities on the finaliters' world, one half of the planet being devoted to this work of child rearing. Here are received and reassembled certain children of surviving mortals, such as those offspring who perished on the evolutionary worlds before acquiring spiritual status as individuals. The ascension of either of its natural parents insures that such a mortal child of the realms will be accorded repersonalization on the system finaliter planet and there be permitted to demonstrate by subsequent freewill choice whether or not it elects to follow the parental path of mortal ascension. Children here appear as on the nativity world except for the absence of sex differentiation. There is no reproduction of mortal kind after the life experience on the inhabited worlds.

^{45.6.8 (517.1)} Mansion world students who have one or more children in the probationary nursery on the finaliters' world, and who are deficient in essential parental experience, may apply for a Melchizedek permit which will effect their temporary transfer from ascension duties on the mansion worlds to the finaliter world, where they are granted opportunity to function as associate parents to their own and other children. This service of parental ministry may be later accredited on Jerusem as the fulfillment of one half of the training which such ascenders are required to undergo in the families of the Material Sons and Daughters.

^{45.6.9 (517.2)} The probation nursery itself is supervised by one thousand couples of Material Sons and Daughters, volunteers from the Jerusem colony of their order. They are immediately assisted by about an equal number of volunteer midsonite parental groups who stop off here to render this service on their way from the midsonite world of Satania to the unrevealed destiny on their special worlds of reservation among the finaliter spheres of Salvington.

7. THE MELCHIZEDEK SCHOOLS

^{45.7.1 (517.3)} The Melchizedeks are the directors of that large corps of instructors — partially spiritualized will creatures and others — who function so acceptably on Jerusem and its associated worlds but especially on the seven mansion worlds. These are the detention planets, where those mortals who fail to achieve fusion with their indwelling Adjusters during the life in the flesh are rehabilitated in transient form to receive further help and to enjoy extended opportunity for continuing their strivings for spiritual attainment, those very efforts which were prematurely interrupted by death. Or if, for any other reason of hereditary handicap, unfavorable environment, or conspiracy of circumstances, this soul attainment was not completed, no matter what the reason, all who are true of purpose and worthy in spirit find themselves, as themselves, present on the continuing planets, where they must learn to master the essentials of the eternal career, to possess themselves

carierii eterne, să obțină calităților pe care nu le-au dobândit sau nu le-au putut dobândi pe parcursul vieții lor în trup.

Strălucitoare Stele de Seară (și coordonații lor nedenumiți) servesc frecvent ca instructori în diversele proiecte educaționale ale universului, inclusiv cele care sunt susținute de Melchizedeki. Fiii Învățători ai Trinității colaborează în egală măsură și le adaugă atingerea perfecțiunii Paradisului acestor școli de pregătire progresivă. Însă nu toate aceste activități sunt consacrate exclusiv avansării muritorilor ascendenți; multe dintre ele se preocupă, de asemenea, de pregătirea progresivă a personalităților spirituale native ale Nebadonului.

Fiii Melchizedeki conduc mai mult de treizeci de centre educative diferite pe Jerusem. Aceste școli încep cu colegiul în care se realizează evaluarea de sine, și sfârșesc cu școlile de cetățenie ale Jerusemului, în care Fiii și Fiicele Materiali se alătură Melchizedekilor și celorlalți. Ei fac împreună un efort suprem pentru a-i face pe supraviețuitorii muritori capabili să își asume înaltele responsabilități ale unui guvern reprezentativ. Întregul univers este organizat și administrat pe planul reprezentativ. Un guvern reprezentativ este idealul divin de autonomie pentru ființele imperfecte.

La fiecare o sută de ani din timpul universului, fiecare sistem selecționează cei zece reprezentanți ai săi care să participe la legislatura constelației. Ei sunt numiți de consiliul celor o mie de electori ai Jerusemului, un corp electiv căruia îi revine datoria de a reprezenta grupurile sistemice în toate treburile justificând o delegare sau o desemnare. Toți reprezentanții sau alți delegați sunt desemnați de consiliul celor o mie de electori, și trebuie să fie absolvenți ai celei mai înalte școli ale Colegiului de Administrație Melchizedek, așa cum sunt toți cei care compun acest grup de o mie de electori. Această școală este întreținută de Melchizedeki, asistați mai apoi de finalitieri.

Pe Jerusem există numeroase corpuri electiv; autoritatea lor le este conferită din timp în timp de votul a trei ordine de cetățenie - Fiii și Fiicele Materiali, serafimii și asociații lor, inclusiv creaturile mediene, precum și muritorii ascendenți. Pentru a primi onoarea de a fi numit reprezentant, un candidat trebuie să fi fost recunoscut demn de către școlile melchizedeke de administrare.

Pe Jerusem, sufragiul este universal printre aceste trei grupuri de cetățeni, însă votul este emis diferențiat, în acord cu posesia personală a motei (înțelepciunea morontială) recunoscută și înregistrată cum se cuvine. Votul emis la o alegere de pe Jerusem de către o personalitate oarecare are o valoare cuprinsă între una și o mie de voci. Cetățenii Jerusemului sunt deci clasati în funcție de dobândirea lor de mota.

Din timp în timp, cetățenii Jerusemului se prezintă în fața examinatorilor melchizedeki, care certifică gradul lor de dobândire în înțelepciune morontială. Apoi se prezintă corpului examinator al Strălucitoarelor Stele de Seară sau al delegaților lor, care se asigură de gradul lor de clarviziune spirituală. Apoi ei trec prin fața celor douăzeci și patru de consilieri și a asociațiilor lor, care judecă statutul lor de împlinire, de socializare experiențială. Acești trei factori sunt apoi transmiși

of traits which they could not, or did not, acquire during the lifetime in the flesh.

45.7.2 (517.4) The Brilliant Evening Stars (and their unnamed co-ordinates) frequently serve as teachers in the various educational enterprises of the universe, including those sponsored by the Melchizedeks. Also do the Trinity Teacher Sons collaborate, and they impart the touches of Paradise perfection to these progressive training schools. But all these activities are not exclusively devoted to the advancement of ascending mortals; many are equally occupied with the progressive training of the native spirit personalities of Nebadon.

45.7.3 (517.5) The Melchizedek Sons conduct upward of thirty different educational centers on Jerusem. These training schools begin with the college of self-evaluation and end with the schools of Jerusem citizenship, wherein the Material Sons and Daughters join with the Melchizedeks and others in their supreme effort to qualify the mortal survivors for the assumption of the high responsibilities of representative government. The entire universe is organized and administered on the *representative* plan. Representative government is the divine ideal of self-government among nonperfect beings.

45.7.4 (517.6) Every one hundred years of universe time each system selects its ten representatives to sit in the constellation legislature. They are chosen by the Jerusem council of one thousand, an elective body charged with the duty of representing the system groups in all such delegated or appointive matters. All representatives or other delegates are selected by the council of one thousand electors, and they must be graduates of the highest school of the Melchizedek College of Administration, as also are all of those who constitute this group of one thousand electors. This school is fostered by the Melchizedeks, latterly assisted by the finaliters.

45.7.5 (518.1) There are many elective bodies on Jerusem, and they are voted into authority from time to time by three orders of citizenship — the Material Sons and Daughters, the seraphim and their associates, including midway creatures, and the ascending mortals. To receive nomination for representative honor a candidate must have gained requisite recognition from the Melchizedek schools of administration.

45.7.6 (518.2) Suffrage is universal on Jerusem among these three groups of citizenship, but the vote is differentially cast in accordance with the recognized and duly registered personal possession of mota — morontia wisdom. The vote cast at a Jerusem election by any one personality has a value ranging from one up to one thousand. Jerusem citizens are thus classified in accordance with their mota achievement.

45.7.7 (518.3) From time to time Jerusem citizens present themselves to the Melchizedek examiners, who certify to their attainment of morontia wisdom. Then they go before the examining corps of the Brilliant Evening Stars or their designates, who ascertain the degree of spirit insight. Next they appear in the presence of the four and twenty counselors and their associates, who pass upon their status of experiential attainment of socialization. These three factors are then carried to the

înregistratorilor de cetățenie ai guvernului reprezentativ, care evaluează rapid statutul motei și atribuie sufragiului o valoare corespunzătoare.

Sub supravegherea Melchizedekilor, muritorii ascendenți, în special cei care sunt au întârziat în unificarea personalității pe noile nivele morontiale, sunt luați în grijă de Fiii Materiali și primesc o pregătire intensivă destinată să redreseze carențele lor. Nici un muritor ascendent nu părăsește cartierul general al sistemului pentru o socializare mai întinsă și mai variată în constelație înainte ca Fiii Materiali să fi certificată că el a dobândit o personalitate de mota - o individualitate conjugând existența pământească desăvârșită în asociere experiențială cu cariera morontială aflată la începuturile ei, cele două fiind amestecate de controlul spiritual al Ajustorului Gândirii.

[Prezentat de un Melchizedek având o misiune temporară pe Urantia.]

citizenship registrars of representative government, who quickly compute the mota status and assign suffrage qualifications in accordance therewith.

^{45:7.8 (518.4)} Under the supervision of the Melchizedeks the ascending mortals, especially those who are tardy in their personality unification on the new morontia levels, are taken in hand by the Material Sons and are given intensive training designed to rectify such deficiencies. No ascending mortal leaves the system headquarters for the more extensive and varied socialization career of the constellation until these Material Sons certify to the achievement of mota personality — an individuality combining the completed mortal existence in experiential association with the budding morontia career, both being duly blended by the spiritual overcontrol of the Thought Adjuster.

^{45:7.9 (518.5)} [Presented by a Melchizedek of temporary assignment on Urantia.]

Capitolul 46. Sediul sistemului local

⇨ 045

CARTEA URANTIA

047 ⇨

PARTE II. UNIVERSUL LOCAL

CAPITOLUL 46 SEDIUL SISTEMULUI LOCAL

Secțiuni

Introduction

1. Aspecte fizice ale Jerusemului
2. Caracteristici fizice ale Jerusemului
3. Telecomunicațiile Jerusemului
4. Zone rezidențiale și administrative
5. Cercurile Jerusemului
6. Pătratele executiv-administrative
7. Dreptunghiurile — Spornagii
8. Triunghiurile Jerusemului

PAPER 46 THE LOCAL SYSTEM HEADQUARTERS

SECTIONS

Introduction

1. Physical Aspects of Jerusem
2. Physical Features of Jerusem
3. The Jerusem Broadcasts
4. Residential and Administrative Areas
5. The Jerusem Circles
6. The Executive-Administrative Squares
7. The Rectangles — The Spornagia
8. The Jerusem Triangles

Introduction

JERUSEM, sediul Sataniei, este o capitală medie a sistemului local și, în afară de numeroase neregularități provenind din rebeliunea lui Lucifer și de coborârea lui Mihail pe Urantia, ea este tipică sistemelor similare. Sistemul vostru local a trecut prin câteva experiențe tumultuoase, însă astăzi el este administrat deosebit de eficient și, odată cu trecerea epocilor, rezultatele dizarmoniei sunt lent, dar sigur, eliminate. Ordinea și bunăvoința sunt restabilite, iar condițiile pe Jerusem se apropie din ce în ce mai mult de statutul celest al tradițiilor voastre, deoarece sediul sistemului este cu adevărat cerul imaginat de majoritatea credincioșilor religioși din secolul al douăzecilea.

INTRODUCTION

^{46:0.1 (519.1)} JERUSEM, the headquarters of Satania, is an average capital of a local system, and aside from numerous irregularities occasioned by the Lucifer rebellion and the bestowal of Michael on Urantia, it is typical of similar spheres. Your local system has passed through some stormy experiences, but it is at present being administered most efficiently, and as the ages pass, the results of disharmony are being slowly but surely eradicated. Order and good will are being restored, and the conditions on Jerusem are more and more approaching the heavenly status of your traditions, for the system headquarters is truly the heaven visualized by the majority of twentieth-century religious believers.

1. ASPECTE FIZICE ALE JERUSEMULUI

Jerusemul este împărțit în o mie de sectoare latitudinale și zece mii de zone longitudinale. Sfera are șapte capitale majore și șaptezeci de centre administrative minore. Cele șapte capitale de sector se ocupă de diverse activități, iar Suveranul Sistemului le vizitează pe fiecare, cel puțin o dată pe an.

Kilometrul standard al Jerusemului echivalează cu aproape șapte kilometri de pe Urantia. Greutatea standard, „gradantul”, este stabilită de sistemul zecimal pe baza ultimatonului complet, și reprezintă aproximativ două sute opt zeci de grame de-ale voastre. Ziua pe Satania echivalează cu trei zile ale Urantiei, mai puțin o

1. PHYSICAL ASPECTS OF JERUSEM

^{46:1.1 (519.2)} Jerusem is divided into one thousand latitudinal sectors and ten thousand longitudinal zones. The sphere has seven major capitals and seventy minor administrative centers. The seven sectional capitals are concerned with diverse activities, and the System Sovereign is present in each at least once a year.

^{46:1.2 (519.3)} The standard mile of Jerusem is equivalent to about seven Urantia miles. The standard weight, the “gradant,” is built up through the decimal system from the mature ultimaton and represents almost exactly ten ounces of your weight. The Satania day equals three days of Urantia time, less one hour, four minutes, and

oră, patru minute și cincisprezece secunde, și reprezintă durata de rotație axială a Jerusemului. Anul sistemului comportă o sută de zile ale Jerusemului. Ora sistemului este teledifuzată de cronoldekii maestru.

Energia Jerusemului este magnific controlată și circulă în jurul sferei, în canale longitudinale alimentate direct de încărcături de energie ale spațiului, ea fiind iscusit distribuită de Controlorii Fizici Principali. Rezistența naturală la trecerea acestei energii în canalele conducătoare fizice furnizează căldura necesară pentru a produce temperatura regulată a Jerusemului. În plină lumină, această temperatură este menținută la aproximativ douăzeci și unu de grade Celsius, în timp ce în perioada regresiei luminii ea scade cu puțin sub zece grade.

Înțelegerea sistemului de iluminare al Jerusemului nu ar trebui să vă fie prea dificilă. Nu există nici zile, nici nopți, nici perioade de căldură și de frig. Transformatorii de putere întrețin o sută de mii de centri, din care energiile rarefiate sunt proiectate în sus, prin atmosfera planetară. Ele suportă anumite modificări, până când ating acest plafon atmosferic electric al sferei; apoi aceste energii sunt reflectate înapoi în jos, sub forma unei luminii, cernute și uniforme, având aproape intensitatea luminii solare pe Urantia când soarele strălucește deasupra capetelor voastre la ora 10 dimineața.

În aceste condiții de iluminare, razele luminoase nu par să vină dintr-un punct; ele se cern pur și simplu din cer, emanându-se în mod egal din toate direcțiile spațiului. Această lumină este foarte asemănătoare luminii naturale a soarelui, atâta doar că ea conține mai puțină căldură. Vedem astfel de ce lumile-sedii nu sunt luminoase în spațiu; chiar dacă Jerusem ar fi foarte aproape de Urantia, ea ar rămâne invizibilă.

Gazul ionosferei superioare a Jerusemului care reflectă energia luminoasă către sol este foarte asemănător celor din păturile atmosferice superioare ale Urantiei, unde se produc fenomenele pe care voi le numiți aurore boreale, cu toate că acestea sunt produse de cauze diferite. Pe Urantia el este același strat gazos care împiedică undele hertziane să scape și le reflectă înapoi către pământ atunci când se lovesc de această centură gazoasă în traiectoria lor directă către exterior. Undele de radiodifuziune sunt astfel păstrate în apropierea suprafeței, în timp ce ele călătoresc, prin aer, în jurul lumii voastre.

Iluminarea sferei este menținută uniformă pe parcursul a șaiszeci și cinci la sută din ziua Jerusemului și apoi intensitatea ei se diminuează treptat până în punctul minim, unde este aproape aceeași cu cea a lunii voastre pline pe o noapte senină. Este ora de calm pentru întregul Jerusem. Doar stațiile receptoare ale teledifuziunilor funcționează în timpul acestei perioade de repaus și de refacere.

Jerusemul primește o lumină slabă de la mai mulți sori vecini, un fel de lumină stelară strălucitoare, însă nu depinde de ei. Lumile asemănătoare Jerusemului nu sunt supuse vicisitudinilor perturbațiilor solare, nici confruntate cu problemele unui soare care se răcește sau care moare.

Cele șapte lumi de studiu tranziționale cu cei patruzeci și nouă de sateliți ai lor sunt încălzite, iluminate, alimentate cu energie și irigate conform

fifteen seconds, that being the time of the axial revolution of Jerusem. The system year consists of one hundred Jerusem days. The time of the system is broadcast by the master chronoldeks.

46:1.3 (519.4) The energy of Jerusem is superbly controlled and circulates about the sphere in the zone channels, which are directly fed from the energy charges of space and expertly administered by the Master Physical Controllers. The natural resistance to the passage of these energies through the physical channels of conduction yields the heat required for the production of the equable temperature of Jerusem. The full-light temperature is maintained at about 70 degrees Fahrenheit, while during the period of light recession it falls to a little lower than 50 degrees.

46:1.4 (519.5) The lighting system of Jerusem should not be so difficult for you to comprehend. There are no days and nights, no seasons of heat and cold. The power transformers maintain one hundred thousand centers from which rarefied energies are projected upward through the planetary atmosphere, undergoing certain changes, until they reach the electric air-ceiling of the sphere; and then these energies are reflected back and down as a gentle, sifting, and even light of about the intensity of Urantia sunlight when the sun is shining overhead at ten o'clock in the morning.

46:1.5 (520.1) Under such conditions of lighting, the light rays do not seem to come from one place; they just sift out of the sky, emanating equally from all space directions. This light is very similar to natural sunlight except that it contains very much less heat. Thus it will be recognized that such headquarters worlds are not luminous in space; if Jerusem were very near Urantia, it would not be visible.

46:1.6 (520.2) The gases which reflect this light-energy from the Jerusem upper ionosphere back to the ground are very similar to those in the Urantia upper air belts which are concerned with the auroral phenomena of your so-called northern lights, although these are produced by different causes. On Urantia it is this same gas shield which prevents the escape of the terrestrial broadcast waves, reflecting them earthward when they strike this gas belt in their direct outward flight. In this way broadcasts are held near the surface as they journey through the air around your world.

46:1.7 (520.3) This lighting of the sphere is uniformly maintained for seventy-five per cent of the Jerusem day, and then there is a gradual recession until, at the time of minimum illumination, the light is about that of your full moon on a clear night. This is the quiet hour for all Jerusem. Only the broadcast-receiving stations are in operation during this period of rest and rehabilitation.

46:1.8 (520.4) Jerusem receives faint light from several near-by suns — a sort of brilliant starlight — but it is not dependent on them; worlds like Jerusem are not subject to the vicissitudes of sun disturbances, neither are they confronted with the problem of a cooling or dying sun.

46:1.9 (520.5) The seven transitional study worlds and their forty-nine satellites are heated, lighted, energized, and watered by the Jerusem technique.

tehnicii Jerusemului.

2. CARACTERISTICI FIZICE ALE JERUSEMULUI

Pe Jerusem, lanțurile de munți povârniți ai Urantiei și ai altor lumi evolute vă vor lipsi, deoarece nu există nici cutremure de pământ, nici căderi de ploaie, însă vă veți bucura de magnifice pământuri înalte și alte variații extraordinare de topografie și de peisaje. Imense suprafețe ale Jerusemului sunt păstrate în „stare naturală” și măreția acestor ținuturi depășește cu mult puterea imaginației umane.

Există mii și mii de mici lacuri, însă nu există nici râuri torențiale, nici oceane imense. Nu plouă și nu există furtuni sau uragane pe nici una dintre lumile arhitecturale, însă condensarea umidității face să apară un fel de precipitație zilnică în momentul minimului de temperatură care însoțește retragerea luminii. (Picătura de rouă este mai distilată pe o lume cu trei gaze decât pe o lume cu două gaze ca Urantia.) Atât viața fizică a plantelor, cât și lumea morontială a creaturilor vii au nevoie de umezeală, însă aceasta este larg oferită de sistemul subteran de circulație a apelor care acoperă toată sfera, ajungând chiar și până la părțile mai înălțate ale platourilor. Această circulație de apă nu se face în întregime în subsol, căci numeroase canale reunesc lacurile scânteietoare ale Jerusemului.

Atmosfera Jerusemului este un amestec de trei gaze. Aerul este foarte asemănător celui de pe Urantia, adăugându-se un gaz adaptat la respirația acestor ordine de viață morontiale. În nici un fel, acest al treilea gaz nu face aerul impropriu respirației animalelor și a plantelor de ordine materiale.

Sistemul de transport este conjugat cu curenții circulatorii ai mișcărilor de energie, curenții de energie principali fiind distanțați la intervale de șaisprezece kilometri. Printr-o adaptare a mecanismelor fizice, ființele materiale ale planetei pot să se deplaseze cu o viteză variind de la trei sute la opt sute de kilometri pe oră. Păsările transportoare zboară la aproximativ o sută șizeci de kilometri pe oră. Mașinile aeriene ale Fiilor Materiali fac în jur de opt sute de kilometri pe oră. Ființele materiale și tinerele ființe morontiale trebuie să folosească aceste mecanisme de transport, însă ființele spirituale se deplasează în legătură cu forțele superioare și cu sursele spirituale de energie.

Jerusemul și lumile sale asociate sunt înzestrate cu zece diviziuni normale de viață fizică, specifice sferelor arhitecturale ale Nebadonului. Și cum nu există evoluție organică pe Jerusem, nu există nici forme antagoniste de viață, nici luptă pentru existență, nici supraviețuire a celor mai adaptați. Găsim, mai degrabă, o adaptare creativă care lasă să se întrevadă frumusețea, armonia și perfecțiunea lumilor eterne ale universului central și divin. Toată această perfecțiune creativă conține un amestec uimitor de vieți fizice și morontiale, ale căror contraste sunt artistic scoase în relief de artizanii celești și de tovarășii lor.

Jerusemul oferă, într-adevăr, o imagine preliminară a gloriei și a măreției paradisiace. Însă nu vă așteptați niciodată să puteți căpăta o idee exactă asupra acestor glorioase lumi arhitecturale prin încercări descriptive. Nu se găsește aproape nimic comparabil cu lucrurile lumii voastre și, chiar și atunci, lucrurile de pe Jerusem

2. PHYSICAL FEATURES OF JERUSEM

^{46.2.1 (520.6)} On Jerusem you will miss the rugged mountain ranges of Urantia and other evolved worlds since there are neither earthquakes nor rainfalls, but you will enjoy the beauteous highlands and other unique variations of topography and landscape. Enormous areas of Jerusem are preserved in a “natural state,” and the grandeur of such districts is quite beyond the powers of human imagination.

^{46.2.2 (520.7)} There are thousands upon thousands of small lakes but no raging rivers nor expansive oceans. There is no rainfall, neither storms nor blizzards, on any of the architectural worlds, but there is the daily precipitation of the condensation of moisture during the time of lowest temperature attending the light recession. (The dew point is higher on a three-gas world than on a two-gas planet like Urantia.) The physical plant life and the morontia world of living things both require moisture, but this is largely supplied by the subsoil system of circulation which extends all over the sphere, even up to the very tops of the highlands. This water system is not entirely subsurface, for there are many canals interconnecting the sparkling lakes of Jerusem.

^{46.2.3 (520.8)} The atmosphere of Jerusem is a three-gas mixture. This air is very similar to that of Urantia with the addition of a gas adapted to the respiration of the morontia order of life. This third gas in no way unfits the air for the respiration of animals or plants of the material orders.

^{46.2.4 (521.1)} The transportation system is allied with the circulatory streams of energy movement, these main energy currents being located at ten-mile intervals. By adjustment of physical mechanisms the material beings of the planet can proceed at a pace varying from two to five hundred miles per hour. The transport birds fly at about one hundred miles an hour. The air mechanisms of the Material Sons travel around five hundred miles per hour. Material and early morontia beings must utilize these mechanical means of transport, but spirit personalities proceed by liaison with the superior forces and spirit sources of energy.

^{46.2.5 (521.2)} Jerusem and its associated worlds are endowed with the ten standard divisions of physical life characteristic of the architectural spheres of Nebadon. And since there is no organic evolution on Jerusem, there are no conflicting forms of life, no struggle for existence, no survival of the fittest. Rather is there a creative adaptation which foreshadows the beauty, the harmony, and the perfection of the eternal worlds of the central and divine universe. And in all this creative perfection there is the most amazing intermingling of physical and of morontia life, artistically contrasted by the celestial artisans and their fellows.

^{46.2.6 (521.3)} Jerusem is indeed a foretaste of paradisiacal glory and grandeur. But you can never hope to gain an adequate idea of these glorious architectural worlds by any attempted description. There is so little that can be compared with aught on your world, and even then the things of Jerusem so transcend the things of Urantia

le transcend cu mult pe cele de pe Urantia, astfel încât comparația devine aproape grotescă. Înainte de a ajunge efectiv pe Jerusem, nu prea aveți cum să vă faceți un concept asupra lumilor celeste care să se apropie de adevăr, însă după aceea nu vă va mai trebui mult timp pentru a compara experiența voastră următoare pe capitala sistemică cu viitoarea voastră sosire pe sferile educative mai îndepărtate ale universului, ale suprauniversului și ale Havonei.

Sectorul industrial sau al laboratoarelor Jerusemului ocupă o suprafață întinsă, pe care Urantienii o vor recunoaște cu dificultate, deoarece coșurile care scot fum sunt absente. Există totuși o economie materială complexă asociată acestor lumi speciale; perfecțiunea tehnicilor lor mecanice și ale realizărilor fizice, care ar uimi și ar nedumeri chiar și pe chimiștii și pe inventatorii voștri cei mai experimentați. Zăboviți un pic și considerați că, în călătoria spre Paradis, această primă lume unde sunteți deținuți, este mai mult materială decât spirituală. Pe toata durata șederii voastre pe Jerusem și pe lumile sale de tranziție voi sunteți mult mai aproape de viața voastră pământească de lucruri materiale, decât de viața voastră ulterioară, de existență spirituală progresivă.

Muntele Seraf este vârful cel mai înalt al Jerusemului; el are aproximativ patru mii cinci sute de metri altitudine, și este punctul de plecare al tuturor serafimilor transportori. Numeroase dispozitive mecanice sunt folosite pentru a acorda energia inițială necesară pentru a scăpa de gravitația planetară și a învinge rezistenței aerului. Un transport serafic pleacă la fiecare trei secunde (din timpul Urantie), pe tot parcursul perioadei luminate a zilei, și, uneori, continuând până într-un moment mai îndepărtat al regresiei luminii. Transportorii pleacă cu o viteză de aproximativ opt zeci și cinci de mii standard pe secundă și nu ating viteza lor normală decât după ce s-au îndepărtat de Jerusem la peste două mii de mii.

Transporturile sosesc pe câmpul de cristal numit, de asemenea, și marea de sticlă. În jurul acestei zone, se găsesc stațiile receptoare pentru diversele ordine de ființe care traversează spațiul prin transportul serafic. În apropierea stației receptoare de cristal polar destinat studenților vizitatori, puteți urca pe observatorul înalt și privi imensa hartă în relief a întregii planete capitale a sistemului vostru.

3. TELECOMUNICAȚIILE JERUSEMULUI

Transmisiunile suprauniversului și ale Paradisului-Havona sunt primite pe Jerusem în legătură cu Salvingtonul și printr-o tehnică ce pune în joc cristalul polar, marea de sticlă. Pe lângă dispozitivele de primire a acestor comunicări ce vin din exteriorul Nebadonului există trei grupe distincte de stații receptoare. Aceste grupe de stații separate, însă dispuse pe trei cercuri concentrice, sunt adaptate la recepția telecomunicațiilor venind din lumi locale ale sediului și ale constelației, precum și din capitala universului local. Toate aceste mesaje sunt automat prezentate, astfel încât ele să se poată discerne de către toate tipurile de ființe prezente în amfiteatrul central de transmisiuni; dintre toate ocupațiile unui muritor ascendent de pe Jerusem, nici una nu este mai antrenantă și mai captivantă decât aceea de a asculta curentul fără de sfârșit de rapoarte

that the comparison is almost grotesque. Until you actually arrive on Jerusem, you can hardly entertain anything like a true concept of the heavenly worlds, but that is not so long a time in the future when your coming experience on the system capital is compared with your sometime arrival on the more remote training spheres of the universe, the superuniverse, and of Havona.

^{46:2.7 (521.4)} The manufacturing or laboratory sector of Jerusem is an extensive domain, one which Urantians would hardly recognize since it has no smoking chimneys; nevertheless, there is an intricate material economy associated with these special worlds, and there is a perfection of mechanical technique and physical achievement which would astonish and even awe your most experienced chemists and inventors. Pause to consider that this first world of detention in the Paradise journey is far more material than spiritual. Throughout your stay on Jerusem and its transition worlds you are far nearer your earth life of material things than your later life of advancing spirit existence.

^{46:2.8 (521.5)} Mount Seraph is the highest elevation on Jerusem, almost fifteen thousand feet, and is the point of departure for all transport seraphim. Numerous mechanical developments are used in providing initial energy for escaping the planetary gravity and overcoming the air resistance. A seraphic transport departs every three seconds of Urantia time throughout the light period and, sometimes, far into the recession. The transporters take off at about twenty-five standard miles per second of Urantia time and do not attain standard velocity until they are over two thousand miles away from Jerusem.

^{46:2.9 (521.6)} Transports arrive on the crystal field, the so-called sea of glass. Around this area are the receiving stations for the various orders of beings who traverse space by seraphic transport. Near the polar crystal receiving station for student visitors you may ascend the pearly observatory and view the immense relief map of the entire headquarters planet.

3. THE JERUSEM BROADCASTS

^{46:3.1 (522.1)} The superuniverse and Paradise-Havona broadcasts are received on Jerusem in liaison with Salvington and by a technique involving the polar crystal, the sea of glass. In addition to provisions for the reception of these extra-Nebadon communications, there are three distinct groups of receiving stations. These separate but tricircular groups of stations are adjusted to the reception of broadcasts from the local worlds, from the constellation headquarters, and from the capital of the local universe. All these broadcasts are automatically displayed so as to be discernible by all types of beings present in the central broadcast amphitheater; of all preoccupations for an ascendant mortal on Jerusem, none is more engaging and engrossing than that of listening in on the never-ending stream of universe space reports.

spațiale ale universului.

Această stație receptoare a Jerusemului este înconjurată de un imens amfiteatru construit din materiale scânteietoare, în cea mai mare parte necunoscute pe Urantia. Ea conține locuri pentru cinci miliarde de persoane, materiale și morontiale, fără a mai pune la socoteală locurile pentru nenumărate personalități spirituale. Destinderea preferată de toți locuitorii Jerusemului este de a-și petrece ceasurile de răgaz la stația de emisie pentru a auzi știrile privitoare la bunăstarea și la starea universului. Aceasta este unica activitate planetară care nu încetează în cursul regresiei luminii.

În acest amfiteatru receptor, mesajele Salvingtonului ajung fără întrerupere. Nu departe de aici, venind de pe Edentia, cuvântarea Preaînaltilor Părinți ai Constelației este primită cel puțin odată pe zi. Emisiunile regulate și speciale de pe Uversa sunt transmise periodic prin Salvington, iar atunci când sosesc mesaje din Paradis, întreaga populație se reunește în jurul mării de sticlă, iar prietenii Uversei adaugă atunci fenomenul de reflectivitate la tehnica difuziunilor Paradisului, astfel încât tot ceea ce se aude devine și vizibil. Acesta este felul în care li se permite supraviețuitorilor muritori să încerce continuu ceva din gustul frumuseții tot mai mari și al măreției pe măsura înaintării lor în călătoria lor lăuntrică în aventura eternă.

Stația de emisie a Jerusemului este situată la polul opus al sferei. Toate transmisiunile destinate lumilor individuale sunt retransmise din capitalele sistemelor, cu excepția mesajelor lui Mihail, care merg uneori drept la destinația lor prin circuitul arhanghelilor.

4. ZONE REZIDENȚIALE ȘI ADMINISTRATIVE

Porțiuni mari din Jerusem sunt rezervate ca zone rezidențiale, în timp ce alte porțiuni ale capitalei sistemice sunt afectate funcțiunilor administrative necesare, implicând supravegherea treburilor a șase sute nouăsprezece sfere locuite, a cinci zeci și șase de lumi de cultură tranzițională și a capitalei sistemului. Pe Jerusem și pe Nebadon, aceste aranjamente sunt făcute după cum urmează:

1. Cercurile- zonele de reședință ale ființelor neautohtone.
2. Pătratele- zonele administrative executive ale sistemelor.
3. Dreptunghiurile- locurile de întâlnire ale vieții indigene inferioare.
4. Triunghiurile- zonele administrative locale sau ale Jerusemului.

Această aranjare a activităților sistemului în cercuri, în pătrate, în dreptunghiuri și în triunghiuri sunt comune tuturor capitalelor sistemice ale Nebadonului. Într-un alt univers, un dispozitiv în întregime diferit poate să fie prezent. Acestea sunt probleme determinate de diversele planuri ale Fiilor Creator.

Descrierea noastră a acestor zone rezidențiale și administrative, nu ține deloc seama de vastele și magnifice lăcașuri ale Fiilor Materiali ai lui Dumnezeu, cetățenii permanenți ai Jerusemului, și noi nu

46:3.2 (522.2) This Jerusem broadcast-receiving station is encircled by an enormous amphitheater, constructed of scintillating materials largely unknown on Urantia and seating over five billion beings — material and morontia — besides accommodating innumerable spirit personalities. It is the favorite diversion for all Jerusem to spend their leisure at the broadcast station, there to learn of the welfare and state of the universe. And this is the only planetary activity which is not slowed down during the recession of light.

46:3.3 (522.3) At this broadcast-receiving amphitheater the Salvington messages are coming in continuously. Near by, the Edentia word of the Most High Constellation Fathers is received at least once a day. Periodically the regular and special broadcasts of Uversa are relayed through Salvington, and when Paradise messages are in reception, the entire population is assembled around the sea of glass, and the Uversa friends add the reflectivity phenomena to the technique of the Paradise broadcast so that everything heard becomes visible. And it is in this manner that continual foretastes of advancing beauty and grandeur are afforded the mortal survivors as they journey inward on the eternal adventure.

46:3.4 (522.4) The Jerusem sending station is located at the opposite pole of the sphere. All broadcasts to the individual worlds are relayed from the system capitals except the Michael messages, which sometimes go direct to their destinations over the archangels' circuit.

4. RESIDENTIAL AND ADMINISTRATIVE AREAS

46:4.1 (522.5) Considerable portions of Jerusem are assigned as residential areas, while other portions of the system capital are given over to the necessary administrative functions involving the supervision of the affairs of 619 inhabited spheres, 56 transitional-culture worlds, and the system capital itself. On Jerusem and in Nebadon these arrangements are designed as follows:

- 46:4.2 (522.6) 1. *The circles* — the nonnative residential areas.
- 46:4.3 (522.7) 2. *The squares* — the system executive-administrative areas.
- 46:4.4 (522.8) 3. *The rectangles* — the rendezvous of the lower native life.
- 46:4.5 (522.9) 4. *The triangles* — the local or Jerusem administrative areas.

46:4.6 (522.10) This arrangement of the system activities into circles, squares, rectangles, and triangles is common to all the system capitals of Nebadon. In another universe an entirely different arrangement might prevail. These are matters determined by the diverse plans of the Creator Sons.

46:4.7 (523.1) Our narrative of these residential and administrative areas takes no account of the vast and beautiful estates of the Material Sons of God, the permanent citizens of Jerusem, neither do we mention

menționăm nici numeroasele alte ordine fascinante de creaturi spirituale și cvasispirituale. De exemplu: Jerusem beneficiază de servicii eficiente de spirongi, concepuți pentru a lucra în sistem. Aceștia se consacră unui slujiri spirituale în favoarea rezidenților și a vizitatorilor supramateriali. Ei formează un grup minunat de ființe inteligente și frumoase, care sunt servitori de tranziție pentru creaturile morontiale superioare și pentru ajutoarele morontiale care lucrează la întreținerea și la înfrumusețarea tuturor creațiilor morontiale. Ei reprezintă pe Jerusem ceea ce creaturile mediene reprezintă pe Urantia, ajutoare mediene operând între material și spiritual.

Capitalele sistemelor sunt unice, în sensul că ele sunt singurele lumi unde se pot observa aproape perfect cele trei faze: materială, morontială și spirituală ale existenței universale. Că sunteți o personalitate materială, ori morontială, ori spirituală, vă veți simți la voi acasă pe Jerusem; este la fel pentru ființele mixte, cum ar fi medienii și Fiii Materiali.

Jerusemul are mari clădiri de tip material, precum și de tip morontial, iar împodobirea zonelor pur spirituale nu este mai puțin rafinată și bogată. Măcar de-aș avea cuvinte să vă vorbesc de contraponderile morontiale ale minunatului echipament fizic al Jerusemului! Măcar de-aș putea continua să descriu sublima grandoare și distinsa perfecțiune a instalațiilor spirituale ale acestei lumi sediu! Cel mai avansat dintre conceptele voastre de perfecțiune în frumusețe și plenitudine în instalații nu s-ar apropia deloc de aceste grandorii. Și Jerusem nu este decât prima pe drumul către perfecțiunea celestă a frumuseții Paradisului.

5. CERCURILE JERUSEMULUI

Rezervele rezidențiale afectate grupurilor majore de viață a universului sunt denumite cercurile Jerusemului. Grupurile circulare menționate în aceste expuneri sunt următoarele:

1. Cercurile Fiilor lui Dumnezeu.
2. Cercurile îngerilor și ale spiritelor superioare.
3. Cercurile Ajutorilor Universului, inclusiv fiii trinitizați de către creaturile neatașate pe lângă Fiii Învățători ai Trinității.
4. Cercurile Controlorilor Fizici Principali.
5. Cercurile muritorilor ascendenți detașați, inclusiv creaturile mediene.
6. Cercurile coloniilor de curtoazie.
7. Cercurile Corpului Finalității.

Fiecare dintre aceste grupuri rezidențiale constă în șapte cercuri concentrice și tot mai elevate. Ele sunt toate construite după același model, însă dimensiunile lor sunt diferite, și ele sunt făcute din materiale distincte. Ele sunt împrejmuite toate de îngrădituri de mare întindere care se înalță formând largi coridoare, îmbrățișând fiecare grup de șapte cercuri concentrice.

1. Cercurile Fiilor lui Dumnezeu. Cu toate că Fiii lui

numerous other fascinating orders of spirit and near-spirit creatures. For example: Jerusem enjoys the efficient services of the spironga of design for system function. These beings are devoted to spiritual ministry in behalf of the supermaterial residents and visitors. They are a wonderful group of intelligent and beautiful beings who are the transition servants of the higher morontia creatures and of the morontia helpers who labor for the upkeep and embellishment of all morontia creations. They are on Jerusem what the midway creatures are on Urantia, midway helpers functioning between the material and the spiritual.

^{46:4.8 (523.2)} The system capitals are unique in that they are the only worlds which exhibit well-nigh perfectly all three phases of universe existence: the material, the morontial, and the spiritual. Whether you are a material, morontia, or spirit personality, you will feel at home on Jerusem; so also do the combined beings, such as the midway creatures and the Material Sons.

^{46:4.9 (523.3)} Jerusem has great buildings of both material and morontia types, while the embellishment of the purely spiritual zones is no less exquisite and replete. If I only had words to tell you of the morontia counterparts of the marvelous physical equipment of Jerusem! If I could only go on to portray the sublime grandeur and exquisite perfection of the spiritual appointments of this headquarters world! Your most imaginative concept of perfection of beauty and repleteness of appointment would hardly approach these grandeurs. And Jerusem is but the first step on the way to the supernal perfection of Paradise beauty.

5. THE JERUSEM CIRCLES

^{46:5.1 (523.4)} The residential reservations assigned to the major groups of universe life are designated the Jerusem circles. Those circle groups which find mention in these narratives are the following:

- ^{46:5.2 (523.5)} 1. The circles of the Sons of God.
- ^{46:5.3 (523.6)} 2. The circles of the angels and higher spirits.
- ^{46:5.4 (523.7)} 3. The circles of the Universe Aids, including the creature-trinitized sons not assigned to the Trinity Teacher Sons.
- ^{46:5.5 (523.8)} 4. The circles of the Master Physical Controllers.
- ^{46:5.6 (523.9)} 5. The circles of the assigned ascending mortals, including the midway creatures.
- ^{46:5.7 (523.10)} 6. The circles of the courtesy colonies.
- ^{46:5.8 (523.11)} 7. The circles of the Corps of the Finality.

^{46:5.9 (523.12)} Each of these residential groupings consists of seven concentric and successively elevated circles. They are all constructed along the same lines but are of different sizes and are fashioned of differing materials. They are all surrounded by far-reaching enclosures, which mount up to form extensive promenades entirely encompassing every group of seven concentric circles.

- ^{46:5.10 (524.1)} 1. *Circles of the Sons of God.* Though the

Dumnezeu posedă o planetă socială numai a lor, una dintre lumile de cultură tranzițională, ei ocupă, de asemenea, aceste domenii întinse ale Jerusemului. Pe lumea lor de cultură tranzițională, muritorii ascendenți se amestecă liber cu toate ordinele de filiație divină. Voi îi veți iubi și îi veți cunoaște personal pe acești fii, însă viața lor socială este în mare măsură limitată la lumea aceasta specială și la sateliții ei. Cu toate acestea, în cercurile Jerusemului putem vedea la lucru aceste grupuri variate de filiație. Și, datorită faptului că viziunea morontială are o bătaie enormă, veți putea circula pe coridoarele Fiilor și observa activitățile misterioase ale numeroaselor lor ordine.

Aceste șapte cercuri ale Fiilor sunt concentrice și succesiv elevate, astfel încât fiecare dintre cercurile exterioare mai mari oferă o panoramă a cercurilor interioare și mai mici, fiecare dintre ele fiind împrejmuit de un zid formând o promenadă publică. Aceste ziduri sunt construite din gemeni de cristal de o strălucire orbitoare și sunt ridicate atâta cât să le ofere o panoramă a întregului cerc de reședință pe care îl înconjoară. Numeroasele porți - de la cincizeci de mii la o sută cincizeci de mii - se deschid în fiecare dintre aceste ziduri, și sunt făcute din câte un singur cristal sdefat.

Primul cerc al domeniului Fiilor este ocupat de Fiii Magistrali și de statul lor major personal. Aici este locul în care se concentrează toate planurile și activitățile imediate ale serviciilor acestor Fii judiciari în ceea ce privește manifestările și judecățile. De asemenea, prin acest centru, avonali sistemului mențin contactul cu universul.

Al doilea cerc este ocupat de Fiii Învățători ai Trinității. În acest domeniu sacru, daynali și asociații lor preiau instruirea Fiilor Învățători primari nou sosiți. Și în toată această muncă ei sunt ajutați în cu pricepere de o diviziune de anumite ființe coordonate ale Strălucitoarelor Stele de Seară. Fiii trinitizați de creaturi ocupă un sector al cercului daynalilor. Într-un sistem local Fiii Învățători ai Trinității sunt cei care îl reprezintă în cea mai mare măsură pe Tatăl Universal; cel puțin sunt ființe cu origine în Trinitate. Al doilea cerc este un domeniu care prezintă un interes extraordinar pentru toate populațiile Jerusemului.

Al treilea cerc este consacrat Melchizedekilor. Aici este locul de rezidență al șefilor sistemici care supraveghează activitățile aproape nelimitate ale acestor Fii versatili. De la prima lume palat, și de-a lungul întregii cariere a muritorilor ascendenți pe Jerusem, Melchizedekii sunt părinții lor adoptivi și sfătuitoarii lor mereu prezenți. Putem spune fără a greși că ei reprezintă influența dominantă pe Jerusem, în afară de activitățile continue ale Fiicelor și ale fiilor Materiali.

Al patrulea cerc este lăcașul vorondadekilor și al tuturor celorlalte ordine de Fii vizitatori și observatori care nu sunt găzduiți altundeva. Preaînălții Părinți ai Constelațiilor locuiesc în acest cerc pe parcursul vizitelor lor de inspecție în sistemul local. Desăvârșitorii Înțelepciunii, Consilierii Divini și Cenzorii Universali locuiesc toți în acest cerc când sunt trimiși să slujească în sistem.

Al cincilea cerc este lăcașul lanonandekilor, ordinul de filiație al Suveranilor Sistemici și al Prinților

Sons of God possess a social planet of their own, one of the transitional-culture worlds, they also occupy these extensive domains on Jerusem. On their transitional-culture world the ascending mortals freely mingle with all orders of divine sonship. There you will personally know and love these Sons, but their social life is largely confined to this special world and its satellites. In the Jerusem circles, however, these various groups of sonship may be observed at work. And since morontia vision is of enormous range, you can walk about on the Sons' promenades and overlook the intriguing activities of their numerous orders.

46:5.11 (524.2) These seven circles of the Sons are concentric and successively elevated so that each of the outer and larger circles overlooks the inner and smaller ones, each being surrounded by a public promenade wall. These walls are constructed of crystal gems of gleaming brightness and are so elevated as to overlook all of their respective residential circles. The many gates — from fifty to one hundred and fifty thousand — which penetrate each of these walls consist of single pearly crystals.

46:5.12 (524.3) The first circle of the domain of the Sons is occupied by the Magisterial Sons and their personal staffs. Here center all of the plans and immediate activities of the bestowal and adjudicational services of these juridical Sons. It is also through this center that the Avonals of the system maintain contact with the universe.

46:5.13 (524.4) The second circle is occupied by the Trinity Teacher Sons. In this sacred domain the Daynals and their associates carry forward the training of the newly arrived primary Teacher Sons. And in all of this work they are ably assisted by a division of certain co-ordinates of the Brilliant Evening Stars. The creature-trinitized sons occupy a sector of the Daynal circle. The Trinity Teacher Sons come the nearest to being the personal representatives of the Universal Father in a local system; they are at least Trinity-origin beings. This second circle is a domain of extraordinary interest to all the peoples of Jerusem.

46:5.14 (524.5) The third circle is devoted to the Melchizedeks. Here the system chiefs reside and supervise the almost endless activities of these versatile Sons. From the first of the mansion worlds on through all the Jerusem career of ascending mortals, the Melchizedeks are foster fathers and ever-present advisers. It would not be amiss to say that they are the dominant influence on Jerusem aside from the ever-present activities of the Material Sons and Daughters.

46:5.15 (524.6) The fourth circle is the home of the Vorondadeks and all other orders of the visiting and observer Sons who are not otherwise provided for. The Most High Constellation Fathers take up their abode in this circle when on visits of inspection to the local system. Perfectors of Wisdom, Divine Counselors, and Universal Censors all reside in this circle when on duty in the system.

46:5.16 (524.7) The fifth circle is the abode of the Lanonandeks, the sonship order of the System Sovereigns and the Planetary Princes. The three

Planetari. Cele trei grupuri se contopesc într-unul atunci când locuiesc acest domeniu. Rezervele sistemului sunt menținute pe acest cerc, iar Suveranul Sistemului are un templu situat în centrul clădirilor grupului guvernamental de pe dealul administrației.

Al șaselea cerc este locul de ședere al Purtătorilor de Viață ai sistemului. Toate ordinele acestor Fii aici se adună, și de aici pleacă în misiunile lor din lumi.

Al șaptelea cerc este locul de întâlnire al fiilor ascendenți, muritori desemnați care sunt temporar în funcțiune în sediul sistemului, laolaltă cu consoartele lor serafice. Toți foștii muritorii având un statut superior celui de cetățeni ai Jerusemului și inferior celui de finalitari sunt considerați că aparțin grupului avându-și cartierul general în acest cerc.

Aceste rezerve circulare ale Fiilor ocupă o suprafață enormă și, până acum o mie nouă sute de ani, exista un mare spațiu liber în centrul său. Această regiune centrală este acum ocupată de monumentul comemorativ a lui Mihail, care a fost realizat acum aproximativ cinci sute de ani. În urmă cu patru sute nouăzeci și cinci de ani, în momentul dedicării acestui templu, Mihail era prezent în persoană și întregul Jerusem a auzit emoționanta poveste a coborârii Fiului Maestru pe Urantia, cea mai mică dintre planetele Sataniei. Monumentul lui Mihail este acum centrul tuturor activităților incluse în administrarea sistemului modificat ca urmare a manifestării lui Mihail, inclusiv cea mai mare parte a activităților Salvingtonului, care au fost recent transferate aici. Statul major comemorativ cuprinde peste un milion de personalități.

2. Cercul îngerilor. La fel ca zona rezidențială a Fiilor, cercurile îngerilor constau în șapte ridicături circulare concentrice succesive, având fiecare o deschidere către zonele interioare.

Primul dintre cercurile îngerilor este ocupat de Personalitățile Superioare ale Spiritului Infinit care se găsesc staționate pe lumile-sediu - Mesagerii Solitari și asociații lor. Al doilea cerc este consacrat oștirii mesagerilor, Consilierilor Tehnici, însoțitorilor, inspectorilor și arhivarilor, care pot fi aduși să lucreze din când în când pe Jerusem. Al treilea cerc este ocupat de spiritele slujitoare din ordinele și grupările mai înalte.

Al patrulea cerc este ocupat de serafimii administratori, iar serafimii care servesc într-un sistem local ca Satania, alcătuiesc „o oaste nenumărată de îngeri”. Al cincilea cerc este ocupat de serafimii planetari, în timp ce al șaselea este lăcașul slujitorilor de tranziție. Al șaptelea cerc este sfera de ședere a anumitor ordine revelate ale serafimilor. Arhivarii tuturor acestor grupuri de îngeri nu locuiesc împreună cu semenii lor. Ei sunt domiciliați în templul arhivelor Jerusemului. Toate documentele sunt păstrate în trei exemplare în această triplă sală a arhivelor. În sediul unui sistem, documentele sunt întotdeauna păstrate sub o formă materială, sub una morontială și sub una spirituală.

Aceste șapte cercuri de îngeri sunt înconjurată de expunerea panoramică a Jerusemului, cu o circumferință de cinci mii de mile standard. Este prezentat aici statutul progresiv al lumilor populate ale Sataniei sub o formă mereu revizuită, astfel încât să

groups mingle as one when at home in this domain. The system reserves are held in this circle, while the System Sovereign has a temple situated at the center of the governing group of structures on administration hill.

46:5.17 (524.8) The sixth circle is the tarrying place of the system Life Carriers. All orders of these Sons are here assembled, and from here they go forth on their world assignments.

46:5.18 (524.9) The seventh circle is the rendezvous of the ascending sons, those assigned mortals who may be temporarily functioning on the system headquarters, together with their seraphic consorts. All ex-mortals above the status of Jerusem citizens and below that of finaliters are reckoned as belonging to the group having its headquarters in this circle.

46:5.19 (525.1) These circular reservations of the Sons occupy an enormous area, and until nineteen hundred years ago there existed a great open space at its center. This central region is now occupied by the Michael memorial, completed some five hundred years ago. Four hundred and ninety-five years ago, when this temple was dedicated, Michael was present in person, and all Jerusem heard the touching story of the Master Son's bestowal on Urantia, the least of Satania. The Michael memorial is now the center of all activities embraced in the modified management of the system occasioned by Michael's bestowal, including most of the more recently transplanted Salvington activities. The memorial staff consists of over one million personalities.

46:5.20 (525.2) 2. *The circles of the angels.* Like the residential area of the Sons, these circles of the angels consist of seven concentric and successively elevated circles, each overlooking the inner areas.

46:5.21 (525.3) The first circle of the angels is occupied by the Higher Personalities of the Infinite Spirit who may be stationed on the headquarters world — Solitary Messengers and their associates. The second circle is dedicated to the messenger hosts, Technical Advisers, companions, inspectors, and recorders as they may chance to function on Jerusem from time to time. The third circle is held by the ministering spirits of the higher orders and groupings.

46:5.22 (525.4) The fourth circle is held by the administrator seraphim, and the seraphim serving in a local system like Satania are an “innumerable host of angels.” The fifth circle is occupied by the planetary seraphim, while the sixth is the home of the transition ministers. The seventh circle is the tarrying sphere of certain unrevealed orders of seraphim. The recorders of all these groups of angels do not sojourn with their fellows, being domiciled in the Jerusem temple of records. All records are preserved in triplicate in this threefold hall of archives. On a system headquarters, records are always preserved in material, in morontia, and in spirit form.

46:5.23 (525.5) These seven circles are surrounded by the exhibit panorama of Jerusem, five thousand standard miles in circumference, which is devoted to the presentation of the advancing status of the peopled worlds of Satania and is constantly revised so as to truly

reprezintă cu adevărat condițiile de actualitate de pe planetele individuale. Nu mă îndoiesc că această imensă promenadă care se înalță deasupra cercurilor îngerilor va fi prima văzută în Jerusem, care va atrage atenția voastră atunci când vi se va acorda ceva mai mult răgaz în timpul vizitelor voastre inițiale.

Aceste expuneri sunt în sarcina nativilor Jerusemului, însă ei sunt asistați de ascenderii diverselor lumi ale Sataniei, care locuiesc pe Jerusem în drumul lor către Edentia. Descrierea condițiilor planetare și a progreselor mondiale se efectuează prin numeroase metode, dintre care unele vă sunt cunoscute, însă, în cea mai mare parte, prin tehnici necunoscute pe Urantia. Aceste expuneri ocupă marginea exterioară a vastului zid. Restul promenadei este aproape în întregime deschis, fiind în același timp foarte împodobit, și aceasta într-un mod magnific.

3. Cercurile Ajutoarelor Universului. Cartierul general al Stelelor de Seară este situat în enormul spațiu central. Aici se găsește sediul sistemic al lui Galantia, șeful adjutant al acestui puternic grup de supraîngeri, primul împuternicit dintre toate Stelele de Seară ascendente. Cu toate că este vorba de una dintre cele mai recente construcții, este și unul dintre magnificele sectoare administrative ale Jerusemului. Acest centru are optzeci de kilometri diametru. Cartierul general al lui Galantia este un cristal monolitic, turnat, în întregime transparent. Ființele materiale, precum și cele morontiale, apreciază mult aceste cristale material-morontiale. Stelele de Seară create își exercită influența pe tot cuprinsul Jerusemului, și posedă attribute extrapersonale. Toată această lume a dobândit o salvare spirituală dat fiind faptul că numeroase activități ale Stelelor de Seară au fost transferate aici de pe Salvington.

4. Cercurile Controlorilor Fizici Principali. Diversele ordine de Controlori Fizici Principali sunt dispuse concentric în jurul vastului templu de putere în care prezidează șeful puterii sistemului în asociere cu șeful Supraveghetorilor de Putere Morontială. Acest templu de putere este unul dintre cele două sectoare ale Jerusemului, în care intrarea este interzisă muritorilor ascendenți și creaturilor mediene. Celălalt este sectorul de dematerializare din zona Fiilor Materiali, cu o serie de laboratoare unde serafimii transportori transformă ființele într-o stare întru totul asemănătoare aceleia a ordinului morontial de existență.

5. Cercurile muritorilor ascendenți. Zona centrală a cercurilor muritorilor ascendenți este ocupată de un grup de 619 monumente comemorative planetare, reprezentând cele șase sute nouăsprezece lumi locuite ale sistemului, și aceste structuri suportă periodic transformări extinse. Muritorii fiecăreia dintre lumi au privilegiul de a-și da acordul din timp în timp pentru anumite transformări sau adăugări pentru aceste monumente planetare. Chiar și astăzi se mai fac încă numeroase schimbări în structurile Urantiei. Acest centru de 619 temple este ocupat de un model de lucru al Edentiei și a numeroaselor sale lumi de cultură ascendentă. Acest model are un diametru de șaiszeci și patru de kilometri, și este o reproducere veridică a sistemului real al Edentiei în toate detaliile sale.

Ascenderii au plăcerea de a sluji pe Jerusem și a observa tehnicile celorlalte grupuri. Tot ceea ce se

represent up-to-date conditions on the individual planets. I doubt not that this vast promenade overlooking the circles of the angels will be the first sight of Jerusem to claim your attention when you are permitted extended leisure on your earlier visits.

46:5.24 (525.6) These exhibits are in charge of the native life of Jerusem, but they are assisted by the ascenders from the various Satania worlds who are tarrying on Jerusem en route to Edentia. The portrayal of planetary conditions and world progress is effected by many methods, some known to you, but mostly by techniques unknown on Urantia. These exhibits occupy the outer edge of this vast wall. The remainder of the promenade is almost entirely open, being highly and magnificently embellished.

46:5.25 (525.7) 3. *The circles of the Universe Aids* have the headquarters of the Evening Stars situated in the enormous central space. Here is located the system headquarters of Galantia, the associate head of this powerful group of superangels, being the first commissioned of all the ascendant Evening Stars. This is one of the most magnificent of all the administrative sectors of Jerusem, even though it is among the more recent constructions. This center is fifty miles in diameter. The Galantia headquarters is a monolithic cast crystal, wholly transparent. These material-morontia crystals are greatly appreciated by both morontia and material beings. The created Evening Stars exert their influence all over Jerusem, being possessed of such extrapersonality attributes. The entire world has been rendered spiritually fragrant since so many of their activities were transferred here from Salvington.

46:5.26 (526.1) 4. *The circles of the Master Physical Controllers.* The various orders of the Master Physical Controllers are concentrically arranged around the vast temple of power, wherein presides the power chief of the system in association with the chief of the Morontia Power Supervisors. This temple of power is one of two sectors on Jerusem where ascending mortals and midway creatures are not permitted. The other one is the dematerializing sector in the area of the Material Sons, a series of laboratories wherein the transport seraphim transform material beings into a state quite like that of the morontia order of existence.

46:5.27 (526.2) 5. *The circles of the ascending mortals.* The central area of the circles of the ascending mortals is occupied by a group of 619 planetary memorials representative of the inhabited worlds of the system, and these structures periodically undergo extensive changes. It is the privilege of the mortals from each world to agree, from time to time, upon certain of the alterations or additions to their planetary memorials. Many changes are even now being made in the Urantia structures. The center of these 619 temples is occupied by a working model of Edentia and its many worlds of ascendant culture. This model is forty miles in diameter and is an actual reproduction of the Edentia system, true to the original in every detail.

46:5.28 (526.3) Ascenders enjoy their Jerusem services and take pleasure in observing the techniques of other

întâmplă în aceste diverse cercuri se află deschis sub deplina observare a întregului Jerusem.

Activitățile acestei lumi comportă trei varietăți distincte: munca, progresul și jocul; altfel spus, serviciul, studiul, și destinderea. Activitățile complexe constau în raporturi sociale, jocuri colective și adorație divină. Există o mare valoare educativă în combinarea de diverse grupuri de personalități, de ordine foarte distincte unele de altele.

6. Cercurile coloniilor de curtoazie. Cele șapte cercuri ale coloniilor de curtoazie sunt împodobite cu trei structuri colosale: enormul observator astronomic al Jerusemului, gigantica galerie de artă a Sataniei și imensa sală de adunări a îndrumătorilor de retrospecție, teatrul activităților morontiale consacrate odihnei și recreației.

Artizanii celești îi îndrumă pe spornagi și furnizează marea mulțime de decorațiuni creative și de monumente comemorative care abundă în toate locurile de reuniune publică. Studiourile acestor artizani se numără printre cele mai mari și mai frumoase dintre toate aceste edificii neasemuite ale acestei lumi magnifice. Celelalte colonii de curtoazie mențin întinse și frumoase cartiere generale. Multe dintre aceste clădiri sunt construite în întregime din gemeni cristalini. Toate lumile arhitecturale sunt pline de cristale și de metale prețioase.

7. Cercurile finalităților au în centrul lor o structură unică, iar un templu gol analog se găsește pe toate lumile-sedii sistemice de pe tot cuprinsul Nebadonului. Acest edificiu al Jerusemului poartă pecetea sigiliului lui Mihail și următoarea inscripție: „Neînchinat, celui de-al șaptelea stadiu al spiritului - misiunii eterne”. Gabriel este cel care a pus pecetea pe acest templu de mister și nimeni, în afară de Mihail, nu poate rupe sigiliul suveranității puse de Strălucitoarea Stea de Dimineată. Într-o bună zi veți putea contempla acest templu tăcut, chiar dacă nu îi veți putea pătrunde misterul.

Alte cercuri ale Jerusemului. Pe lângă cercurile rezidențiale, pe Jerusem mai sunt și multe alte lăcașuri cu destinație specială.

6. PĂTRATELE EXECUTIV-ADMINISTRATIVE

Diviziunile executiv-administrative ale sistemului sunt situate în imense pătrate departamentale, în număr de o mie. Fiecare unitate administrativă se împarte într-o sută de subdiviziuni, a câte zece subgrupe fiecare. Aceste o mie de pătrate sunt grupate în zece mari diviziuni, formând astfel următoarele zece departamente administrative:

1. Întreținere fizică și ameliorare materială, domeniile puterii și energiei fizice.

2. Arbitraje, etică și judecăți administrative.

3. Probleme planetare și locale.

4. Probleme ale constelațiilor și ale universului.

5. Educație și alte activități a Melchizedekilor.

groups. Everything done in these various circles is open to the full observation of all Jerusem.

46:5.29 (526.4) The activities of such a world are of three distinct varieties: work, progress, and play. Stated otherwise, they are: service, study, and relaxation. The composite activities consist of social intercourse, group entertainment, and divine worship. There is great educational value in mingling with diverse groups of personalities, orders very different from one's own fellows.

46:5.30 (526.5) 6. *The circles of the courtesy colonies.* The seven circles of the courtesy colonies are graced by three enormous structures: the vast astronomic observatory of Jerusem, the gigantic art gallery of Satania, and the immense assembly hall of the reversion directors, the theater of morontia activities devoted to rest and recreation.

46:5.31 (526.6) The celestial artisans direct the spornagia and provide the host of creative decorations and monumental memorials which abound in every place of public assembly. The studios of these artisans are among the largest and most beautiful of all the matchless structures of this wonderful world. The other courtesy colonies maintain extensive and beautiful headquarters. Many of these buildings are constructed wholly of crystal gems. All the architectural worlds abound in crystals and the so-called precious metals.

46:5.32 (527.1) 7. *The circles of the finalizers* have a unique structure at the center. And this same vacant temple is found on every system headquarters world throughout Nebadon. This edifice on Jerusem is sealed with the insignia of Michael, and it bears this inscription: "Undedicated to the seventh stage of spirit — to the eternal assignment." Gabriel placed the seal on this temple of mystery, and none but Michael can or may break the seal of sovereignty affixed by the Bright and Morning Star. Some day you shall look upon this silent temple, even though you may not penetrate its mystery.

46:5.33 (527.2) *Other Jerusem circles:* In addition to these residential circles there are on Jerusem numerous additional designated abodes.

6. THE EXECUTIVE-ADMINISTRATIVE SQUARES

46:6.1 (527.3) The executive-administrative divisions of the system are located in the immense departmental squares, one thousand in number. Each administrative unit is divided into one hundred subdivisions of ten subgroups each. These one thousand squares are clustered in ten grand divisions, thus constituting the following ten administrative departments:

46:6.2 (527.4) 1. Physical maintenance and material improvement, the domains of physical power and energy.

46:6.3 (527.5) 2. Arbitration, ethics, and administrative adjudication.

46:6.4 (527.6) 3. Planetary and local affairs.

46:6.5 (527.7) 4. Constellation and universe affairs.

46:6.6 (527.8) 5. Education and other Melchizedek activities.

6. Progres fizic planetar și sistemic, domeniul științific al activităților Sataniei.

7. Chestiuni morontiale.

8. Activități și etică pur spirituale.

9. Slujire ascendentă.

10. Filozofie a marelui univers.

Aceste structuri sunt transparente, astfel încât toate activitățile lor sistemice pot fi observate chiar și de studenții aflați în vizită.

7. DREPTUNGHIRILE — SPORNAGII

Cele o mie de dreptunghiuri ale Jerusemului sunt ocupate de viața autohtonă inferioară a planetei-sediu, iar în centrul lor se situează vastul cartier general circular al spornagilor.

Pe Jerusem veți fi stupefiați de realizările agricole ale minunaților spornagi. Pământul este cultivat aici mai mult pentru efecte estetice și ornamentale. Spornagii sunt grădinarii peisagiști ai lumilor-sediu, și ei amenajează spațiile deschise ale Jerusemului într-o manieră atât originală, cât și artistică. La cultivarea pământului ei folosesc atât animale, cât și numeroase dispozitive mecanice. Ei sunt pricepuți la utilizarea inteligentă a influențelor de putere ale tărâmului lor, precum și la angajarea numeroaselor ordine ale fraților lor mai mici din creațiile animale inferioare, dintre care multe le sunt puse la dispoziție pe aceste lumi speciale. Acest ordin de viață animală este acum cârmuit, în mare parte, de către creaturile mediene ascendente ale sferelor evolutive.

Spornagii nu sunt locuiți de Ajustori. Ei nu posedă suflet de supraviețuire, însă se pot bucura de o viață foarte lungă, ajungând uneori și până la patruzeci sau cincizeci de mii de ani standard. Numărul lor este foarte mare, și ei oferă sprijinul lor fizic tuturor ordinilor de personalități universale având nevoie de servicii materiale.

Deși spornagii nu posedă și nici nu dezvoltă suflete de supraviețuire, deși sunt lipsiți de personalitate, ei elaborează, totuși, o individualitate susceptibilă să se reîncarneze. Când, odată cu trecerea timpului, corpul fizic al acestor creaturi unice se deteriorează prin uzură și îmbătrânire, creatorii lor, în colaborare cu Purtătorii Vieții, fabrică noi corpuri, în care aceiași vechi spornagi își restabilesc rezidența.

Din tot universul Nebadonului, spornagii sunt singurele creaturi care se reîncarnează într-un fel sau altul. Ele nu sunt sensibile decât la primele cinci spirite mentale adjutante; ele nu reacționează la spiritele de adorație și de înțelepciune, însă mintea sensibilă la cele cinci adjutante este echivalentă cu un nivel de totalitate sau de a șasea realitate, și acest factor este cel care persistă ca identitate experiențială.

Sunt lipsit de orice termen de comparație în încercarea de a descrie aceste creaturi utile și neobișnuite, din moment ce pe lumile evolutive nu se găsește nici un animal asemănător. Spornagii nu sunt ființe evolutive, deoarece au fost proiectați de Purtătorii

46:6.7 (527.9) 6. Planetary and system physical progress, the scientific domains of Satania activities.

46:6.8 (527.10) 7. Morontia affairs.

46:6.9 (527.11) 8. Pure spirit activities and ethics.

46:6.10 (527.12) 9. Ascendant ministry.

46:6.11 (527.13) 10. Grand universe philosophy.

46:6.12 (527.14) These structures are transparent; hence all system activities can be viewed even by student visitors.

7. THE RECTANGLES — THE SPORNAGIA

46:7.1 (527.15) The one thousand *rectangles* of Jerusem are occupied by the lower native life of the headquarters planet, and at their center is situated the vast circular headquarters of the spornagia.

46:7.2 (527.16) On Jerusem you will be amazed by the agricultural achievements of the wonderful spornagia. There the land is cultivated largely for aesthetic and ornamental effects. The spornagia are the landscape gardeners of the headquarters worlds, and they are both original and artistic in their treatment of the open spaces of Jerusem. They utilize both animals and numerous mechanical contrivances in the culture of the soil. They are intelligently expert in the employment of the power agencies of their realms as well as in the utilization of numerous orders of their lesser brethren of the lower animal creations, many of which are provided them on these special worlds. This order of animal life is now largely directed by the ascending midway creatures from the evolutionary spheres.

46:7.3 (528.1) Spornagia are not Adjuster indwelt. They do not possess survival souls, but they do enjoy long lives, sometimes to the extent of forty to fifty thousand standard years. Their number is legion, and they afford physical ministry to all orders of universe personalities requiring material service.

46:7.4 (528.2) Although spornagia neither possess nor evolve survival souls, though they do not have personality, nevertheless, they do evolve an individuality which can experience reincarnation. When, with the passing of time, the physical bodies of these unique creatures deteriorate from usage and age, their creators, in collaboration with the Life Carriers, fabricate new bodies in which the old spornagia re-establish their residences.

46:7.5 (528.3) Spornagia are the only creatures in all the universe of Nebadon who experience this or any other sort of reincarnation. They are only reactive to the first five of the adjutant mind-spirits; they are not responsive to the spirits of worship and wisdom. But the five-adjutant mind equivalates to a totality or sixth reality level, and it is this factor which persists as an experiential identity.

46:7.6 (528.4) I am quite without comparisons in undertaking to describe these useful and unusual creatures as there are no animals on the evolutionary worlds comparable to them. They are not evolutionary beings, having been projected by the Life Carriers in

Vieții în forma lor prezentă și cu statutul lor actual. Ei sunt bisexuali și se procrează după necesitate, pentru a se face față nevoilor unei populații în creștere.

Pentru a sugera minților Urantiei o noțiune a naturii acestor frumoase și utile creaturi, aş spune că ele înglobează trăsăturile de caracter combinate ale unui cal credincios și ale unui câine iubitor, și că ele manifestă o inteligență ce o depășește cu mult pe aceea a tipurilor superioare de cimpanzei; Și, judecând după standardele fizice ale Urantiei, sunt și niște ființe foarte frumoase. Spornagii apreciază mult atențiile care le sunt oferite de gazdele lor materiale și semimateriale de pe lumile lor arhitecturale. Vederea lor le permite să recunoască, în plus, ființele materiale, creațiile morontiale și ordinele îngerești inferioare, creaturile mediene, precum și câteva ordine inferioare de personalități spirituale. Ei nu înțeleg adorația infinitului și nu sesizează importanța eternului, însă, din afecțiune pentru stăpânii lor, participă la devoțiunile spirituale exterioare ale tărâmului lor.

Unii cred că, într-o epocă viitoare a universului, acești spornagi fideli vor scăpa de nivelul lor animalic de existență și vor dobândi un destin evolutiv valabil de creștere intelectuală progresivă și chiar de împlinire spirituală.

8. TRIUNGHIURILE JERUSEMULUI

Treburile pur locale și de rutină ale Jerusemului sunt dirijate din cele o sută de triunghiuri. Aceste unități sunt grupate în jurul a zece magnifice structuri care arbitrează organizația locală a Jerusemului. Triunghiurile sunt înconjurare de panouri descriptive panoramice ale istoriei cartierului general sistemic. Există acum un hiat de peste două mii de mile standard în această istorie circulară. Acest sector va fi restaurat atunci când Satania va fi reintegrată în familia constelațiilor. Toate dispozițiile pentru întâmpinarea acestui eveniment au fost date prin decretele lui Mihail, însă tribunalul Celor Îmbătrâniți de Zile nu a sfârșit încă să se pronunțe asupra chestiunilor legate de rebeliunea lui Lucifer. Satania nu poate să reintre în deplina comunitate a Norlatiadekului, atâta timp cât sistemul adăpostește arhirebeli, ființe care au fost create superioare și care au căzut din lumină în întuneric.

Când Satania se va putea întoarce în sânul constelației, se va lua din nou în considerație readmiterea acestor lumi izolate în familia sistemică a planetelor locuite, în același timp cu restabilirea lor în comuniunea spirituală a domeniilor. Însă chiar dacă Urantia ar fi reîncorporată în circuitele sistemice, voi veți rămâne încă stânjeniți de faptul că ansamblul sistemului rămâne supus unei carantine a norlatiadekilor, care îl izolează parțial de toate celelalte sisteme.

Însă, nu peste mult timp, judecata lui Lucifer și a asociaților săi va reinstaura sistemul Sataniei în constelația Norlatiadekului, și prin urmare Urantia și celelalte sfere izolate vor fi restabilite în circuitul Sataniei. Aceste lumi se vor bucura atunci din nou de privilegiul comunicărilor interplanetare și al comuniunii intersistemice.

Rebelii și rebeliunea vor avea un sfârșit. Șefii Supremi sunt îndurători și răbdători, însă legea referitoare la răul nutrit cu bună știință este aplicată

their present form and status. They are bisexual and procreate as they are required to meet the needs of a growing population.

^{46:7.7 (528.5)} Perhaps I can best suggest to Urantia minds something of the nature of these beautiful and serviceable creatures by saying that they embrace the combined traits of a faithful horse and an affectionate dog and manifest an intelligence exceeding that of the highest type of chimpanzee. And they are very beautiful, as judged by the physical standards of Urantia. They are most appreciative of the attentions shown them by the material and semimaterial sojourners on these architectural worlds. They have a vision which permits them to recognize — in addition to material beings — the morontia creations, the lower angelic orders, midway creatures, and some of the lower orders of spirit personalities. They do not comprehend worship of the Infinite, nor do they grasp the import of the Eternal, but they do, through affection for their masters, join in the outward spiritual devotions of their realms.

^{46:7.8 (528.6)} There are those who believe that, in a future universe age, these faithful spornagia will escape from their animal level of existence and attain a worthy evolutionary destiny of progressive intellectual growth and even spiritual achievement.

8. THE JERUSEM TRIANGLES

^{46:8.1 (528.7)} The purely local and routine affairs of Jerusem are directed from the one hundred *triangles*. These units are clustered around the ten marvelous structures domiciling the local administration of Jerusem. The triangles are surrounded by the panoramic depiction of the system headquarters history. At present there is an erasure of over two standard miles in this circular story. This sector will be restored upon the readmission of Satania into the constellation family. Every provision for this event has been made by the decrees of Michael, but the tribunal of the Ancients of Days has not yet finished the adjudication of the affairs of the Lucifer rebellion. Satania may not come back into the full fellowship of Norlatiadek so long as it harbors archrebels, high created beings who have fallen from light into darkness.

^{46:8.2 (529.1)} When Satania can return to the constellation fold, then will come up for consideration the readmission of the isolated worlds into the system family of inhabited planets, accompanied by their restoration to the spiritual communion of the realms. But even if Urantia were restored to the system circuits, you would still be embarrassed by the fact that your whole system rests under a Norlatiadek quarantine partially segregating it from all other systems.

^{46:8.3 (529.2)} But ere long, the adjudication of Lucifer and his associates will restore the Satania system to the Norlatiadek constellation, and subsequently, Urantia and the other isolated spheres will be restored to the Satania circuits, and again will such worlds enjoy the privileges of interplanetary communication and intersystem communion.

^{46:8.4 (529.3)} There will come an end for rebels and rebellion. The Supreme Rulers are merciful and patient, but the law of deliberately nourished evil is universally

universal și infailibil. „Plata pentru păcat este moartea” -
anihilarea pentru totdeauna.

[Prezentat de un Arhanghel din Nebadon.]

and unerringly executed. “The wages of sin is death” —
eternal obliteration.

^{46:8.5 (529.4)} [Presented by an Archangel of Nebadon.]

Capitolul 47. Cele șapte lumi palat

⇐ 046

CARTEA URANTIA

048 ⇐

PARTE II. UNIVERSUL LOCAL

CAPITOLUL 47 CELE ȘAPTE LUMI PALAT

Secțiuni

Introduction

1. Lumea Finalitarilor
2. Creșa de probație
3. Prima lume palat
4. A doua lume palat
5. A treia lume palat
6. A patra lume palat
7. A cincia lume palat
8. A șasea lume palat
9. A șaptea lume palat
10. Cetățeni ai Jerusemului

PAPER 47 THE SEVEN MANSION WORLDS

SECTIONS

Introduction

1. The Finaliters' World
2. The Probationary Nursery
3. The First Mansion World
4. The Second Mansion World
5. The Third Mansion World
6. The Fourth Mansion World
7. The Fifth Mansion World
8. The Sixth Mansion World
9. The Seventh Mansion World
10. Jerusem Citizenship

Introduction

ATUNCI când Fiul Creator a locuit pe Urantia, el a vorbit despre „numeroase lăcașuri din universul Tatălui”. Într-un anumit sens, cele cincizeci și șase de lumi care înconjoară Jerusemul sunt toate consacrate culturii tranziționale a muritorilor ascendenți, însă numele de lumi palat este atribuit cu precădere celor șapte sateliți ai lumii numărul unu.

Lumea de tranziție numărul unu este în sine pe deplin și exclusiv consacrată activităților ascendente, ea fiind cartierul general al corpului finalitarilor atașați Sataniei. Această lume servește în prezent drept sediu pentru mai mult de o sută de mii de companii de finalitari, și fiecare dintre ele conține o mie de ființe glorificate.

Când un sistem este stabilizat în lumină și viață, și când una câte una lumile palat încetează să servească drept stații educative pentru muritori, ele sunt ocupate de populația finalitară în creștere, care se acumulează în aceste sisteme mai vechi și mai perfecționate.

Cele șapte lumi palat sunt date în grija supraveghetorilor morontiali și a Melchizedekilor. Pe fiecare dintre ele, un guvernator în exercițiu este direct răspunzător înaintea șefilor Jerusemului. Conciliatorii Uversei mențin un sediu pe fiecare lume palat, și în vecinătate se găsește locul de întâlnire local al Consilierilor Tehnici. Îndrumătorii de retrospecție și artizanii celești întrețin, de asemenea, câte un sediu de

INTRODUCTION

47:0.1 (530.1) THE Creator Son, when on Urantia, spoke of the “many mansions in the Father’s universe.” In a certain sense, all fifty-six of the encircling worlds of Jerusem are devoted to the transitional culture of ascending mortals, but the seven satellites of world number one are more specifically known as the mansion worlds.

47:0.2 (530.2) Transition world number one itself is quite exclusively devoted to ascendant activities, being the headquarters of the finaliter corps assigned to Satania. This world now serves as the headquarters for more than one hundred thousand companies of finaliters, and there are one thousand glorified beings in each of these groups.

47:0.3 (530.3) When a system is settled in light and life, and as the mansion worlds one by one cease to serve as mortal-training stations, they are taken over by the increasing finaliter population which accumulates in these older and more highly perfected systems.

47:0.4 (530.4) The seven mansion worlds are in charge of the morontia supervisors and the Melchizedeks. There is an acting governor on each world who is directly responsible to the Jerusem rulers. The Uversa conciliators maintain headquarters on each of the mansion worlds, while adjoining is the local rendezvous of the Technical Advisers. The reversion directors and celestial artisans maintain group headquarters on each

grup pe fiecare dintre aceste lumi. Spirongii acționează de pe a doua lume palat și de pe următoarele, în vreme ce toate șapte, laolaltă cu celelalte planete de cultură tranzițională și cu lumile sediu sunt din abundență populate cu spornagi de tip normal.

1. LUMEA FINALITARILOR

Cu toate că lumea tranzițională numărul unu nu conține ca rezidenți decât finalitari și anumite grupuri de copii salvați, însoțiți de aceia care au grijă de ei, sunt date dispoziții să fie permise toate clasele de ființe spirituale, de muritori în tranziție și de vizitatori studenți. Spornagii, care activează pe toate aceste lumi, sunt gazde ospitaliere pentru toate ființele pe care le pot recunoaște. Ei au un vag sentiment în legătură cu finalitarii, însă nu pot să îi perceapă. Probabil că își fac o imagine foarte asemănătoare cu aceea pe care v-o faceți voi despre îngeri în prezenta voastră stare fizică.

Lumea finalitarilor este o sferă de o distinsă frumusețe fizică și de o extraordinară împodobire morontială, însă marele lăcaș spiritual situat în centru de activități, templul finalitarilor, nu este vizibil vederii materiale neajutate sau viziunii morontiale inițiale. Însă transformatorii de energie sunt capabili să le facă vizibile multe dintre aceste realități muritorilor ascendenți, și așa și fac din când în când, de pildă cu ocazia reuniunilor claselor studenților lumii palat pe această sferă culturală.

Pe parcursul întregii voastre experiențe pe lumile palat, veți avea o anumită conștiință spirituală a prezenței fraților voștri înălțați care au atins Paradisul, însă din când în când este foarte relaxant să se perceapă modul în care ei trăiesc în domiciliile cartierului lor general. Voi nu îi veți percepe în mod spontan pe finalitari până ce nu veți dobândi adevărata viziune spirituală.

Pe prima lume palat, toți supraviețuitorii trebuie să treacă prin filtrul comisiei parentale a planetei lor natale. Comisia Urantiei se compune, în prezent, din douăsprezece cupluri de părinți recent sosiți, care au avut, în ca muritori, experiența creșterii a cel puțin trei copii până la vârsta pubertății. Serviciul în această comisie se face cu rândul, de regulă numai pe o durată de zece ani. Toți cei examinați, a căror experiență părintească nu este satisfăcătoare pentru comisionari, trebuie să își desăvârșească calificarea lor servind în domeniile Fiilor Materiali ai Jerusemului sau, în parte, în creșa de probație a lumii finalitare.

Însă, independent de experiența lor părintească, părinților lumii palat ai căror copii cresc în creșa de probație, li se acordă orice prilej de a colabora cu păzitorii morontiali ai acestor copii la instruirea și la pregătirea lor. Acești părinți au permisiunea de a le face până la patru vizite pe an. Și a-i vedea părinții lumii palat îmbrățișându-i pe copiii lor materiali cu ocazia pelerinajelor lor periodice în lumea finalitară este unul dintre spectacolele cele mai frumoase și cele mai mișcătoare ale întregii cariere ascendente. Deși unul dintre părinți, sau chiar amândoi, pot să părăsească lumile palat înaintea copilului, ei sunt foarte adesea contemporani pentru o anumită perioadă.

Nici un ascender muritor nu poate fi scutit de

of these worlds. The spironga function from mansion world number two onward, while all seven, in common with the other transitional-culture planets and the headquarters world, are abundantly provided with spornagia of standard creation.

1. THE FINALITERS' WORLD

47:1.1 (530.5) Although only finaliters and certain groups of salvaged children and their caretakers are resident on transitional world number one, provision is made for the entertainment of all classes of spirit beings, transition mortals, and student visitors. The spornagia, who function on all of these worlds, are hospitable hosts to all beings whom they can recognize. They have a vague feeling concerning the finaliters but cannot visualize them. They must regard them much as you do the angels in your present physical state.

47:1.2 (530.6) Though the finaliter world is a sphere of exquisite physical beauty and extraordinary morontia embellishment, the great spirit abode located at the center of activities, the temple of the finaliters, is not visible to the unaided material or early morontia vision. But the energy transformers are able to visualize many of these realities to ascending mortals, and from time to time they do thus function, as on the occasions of the class assemblies of the mansion world students on this cultural sphere.

47:1.3 (531.1) All through the mansion world experience you are in a way spiritually aware of the presence of your glorified brethren of Paradise attainment, but it is very refreshing, now and then, actually to perceive them as they function in their headquarters abodes. You will not spontaneously visualize finaliters until you acquire true spirit vision.

47:1.4 (531.2) On the first mansion world all survivors must pass the requirements of the parental commission from their native planets. The present Urantia commission consists of twelve parental couples, recently arrived, who have had mortal experience in rearing three or more children to the pubescent age. Service on this commission is rotational and is for only ten years as a rule. All who fail to satisfy these commissioners as to their parental experience must further qualify by service in the homes of the Material Sons on Jerusem or in part in the probationary nursery on the finaliters' world.

47:1.5 (531.3) But irrespective of parental experience, mansion world parents who have growing children in the probation nursery are given every opportunity to collaborate with the morontia custodians of such children regarding their instruction and training. These parents are permitted to journey there for visits as often as four times a year. And it is one of the most touchingly beautiful scenes of all the ascending career to observe the mansion world parents embrace their material offspring on the occasions of their periodic pilgrimages to the finaliter world. While one or both parents may leave a mansion world ahead of the child, they are quite often contemporary for a season.

47:1.6 (531.4) No ascending mortal can escape the experience of rearing children — their own or others —

experiența de a crește copii - pe ai lui sau pe ai altora - fie pe lumile materiale fie, mai târziu, pe lumea finalitară sau pe Jerusem. Neapărat tații trebuie să treacă prin această experiență esențială, precum mamele. La popoarele moderne de pe Urantia există concepția nefericită și greșită că cultivarea copiilor le revine în principal în sarcina mamelor. Copiii au nevoie de un tată tot atât de mult cât de o mamă, iar tații au nevoie de experiența părintească ca și mamele.

2. CREȘA DE PROBAȚIE

Școlile Sataniei unde sunt primiți copiii sunt situate pe lumea finalitară, prima dintre sferile de cultură tranzițională a Jerusemului. Aceste școli în care se primesc copii sunt acțiuni consacrate creșterii și educării copiilor timpului, inclusiv a celor care au murit pe lumile evolutive ale spațiului, înainte de a fi dobândit un statut individual înscris în arhivele universului. Dacă unul dintre părinți sau ambii părinți ai acestor copii supraviețuiesc, veghetorul destinului îl desemnează pe heruvimul său asociat ca păstrător al identității potențiale a copilului, însărcinându-l pe heruvim cu responsabilitatea de a preda acest suflet nedevelopat în mâinile Învățătorilor Lumilor Palat, în creșa de probație a lumilor morontiale.

Acești aceiași heruvimii trimiși care, ca Învățători ai Lumilor Palat și sub îndrumarea Melchizedekilor, întrețin o organizație educativă extinsă pentru instruirea pupilor de probație ai finalitarilor. Acești pupili ai finalitarilor, acești copii de muritori ascendenți, sunt întotdeauna personalizați după statutul lor fizic exact, în ceasul morții, lipsind doar potențialul de reproducere. Această trezire are loc în momentul sosirii unuia dintre părinți pe prima lume palat. Li se dă atunci acestor copii, așa cum sunt ei, toate ocaziile de a alege calea cerească întocmai cum ar fi făcut o astfel de alegere pe lumile în care moartea a pus atât de prematur sfârșit carierei lor.

Pe lumea creșă, creaturile de probație sunt grupate după următorul criteriu: au sau nu au un Ajustor, căci Ajustorii vin să locuiască în acești copii materiali întocmai ca pe lumile timpului. Copiii încă prea mici pentru a fi avut un Ajustor sunt crescuți în familii de câte cinci, de vârste care variază de la un an, ori mai puțin, până la cinci ani, sau până la vârsta sosirii Ajustorului.

Toți copiii lumilor în evoluție care au Ajustori de Gândire, dar care nu au făcut înainte de moarte o alegere în ceea ce privește cariera Paradisului sunt, de asemenea, repersonalizați pe lumea finalitară a sistemului, unde cresc în familiile Fiilor Materiali și în cele ale asociaților lor la fel ca micii copii care sosesc fără Ajustor, însă care vor primi mai târziu Veghetori de Mister după ce vor fi atins vârsta care să le permită o alegere morală.

Copiii și adolescenții locuiți de un Ajustor și trăind pe lumea finalitarilor sunt crescuți tot în familii de câte cinci în care vârsta este cuprinsă între șase și paisprezece ani. Cu aproximație, aceste familii sunt compuse din copii în vârstă de șase, de opt, de zece, de doisprezece și de paisprezece ani. Oricând după șaisprezece ani, dacă alegerea finală a fost făcută, ei sunt transferați în prima lume palat și își încep

either on the material worlds or subsequently on the finaliter world or on Jerusem. Fathers must pass through this essential experience just as certainly as mothers. It is an unfortunate and mistaken notion of modern peoples on Urantia that child culture is largely the task of mothers. Children need fathers as well as mothers, and fathers need this parental experience as much as do mothers.

2. THE PROBATIONARY NURSERY

47:2.1 (531.5) The infant-receiving schools of Satania are situated on the finaliter world, the first of the Jerusem transition-culture spheres. These infant-receiving schools are enterprises devoted to the nurture and training of the children of time, including those who have died on the evolutionary worlds of space before the acquirement of individual status on the universe records. In the event of the survival of either or both of such a child's parents, the guardian of destiny deputizes her associated cherubim as the custodian of the child's potential identity, charging the cherubim with the responsibility of delivering this undeveloped soul into the hands of the Mansion World Teachers in the probationary nurseries of the morontia worlds.

47:2.2 (531.6) It is these same deserted cherubim who, as Mansion World Teachers, under the supervision of the Melchizedeks, maintain such extensive educational facilities for the training of the probationary wards of the finaliters. These wards of the finaliters, these infants of ascending mortals, are always personalized as of their exact physical status at the time of death except for reproductive potential. This awakening occurs at the exact time of the parental arrival on the first mansion world. And then are these children given every opportunity, as they are, to choose the heavenly way just as they would have made such a choice on the worlds where death so untimely terminated their careers.

47:2.3 (532.1) On the nursery world, probationary creatures are grouped according to whether or not they have Adjusters, for the Adjusters come to indwell these material children just as on the worlds of time. Children of pre-Adjuster ages are cared for in families of five, ranging in ages from one year and under up to approximately five years, or that age when the Adjuster arrives.

47:2.4 (532.2) All children on the evolving worlds who have Thought Adjusters, but who before death had not made a choice concerning the Paradise career, are also repersonalized on the finaliter world of the system, where they likewise grow up in the families of the Material Sons and their associates as do those little ones who arrived without Adjusters, but who will subsequently receive the Mystery Monitors after attaining the requisite age of moral choice.

47:2.5 (532.3) The Adjuster-indwelt children and youths on the finaliter world are also reared in families of five, ranging in ages from six to fourteen; approximately, these families consist of children whose ages are six, eight, ten, twelve, and fourteen. Any time after sixteen, if final choice has been made, they translate to the first mansion world and begin their Paradise ascent. Some make a choice before this age and go on to the

ascensiunea către Paradis. Unii din ei ajung să facă o alegere înainte împlinirii acestei vârste și merg pe sferile de ascensiune, însă pe lumile palat sunt recunoscuți doar foarte puțini copii sub vârsta de șaisprezece ani, socotiți după standardele Urantiei.

Păzitorii serafici îi însoțesc acești tineri în pepiniera de probație a lumii finalitare, tot așa cum, din punct de vedere spiritual, au grijă de muritorii de pe planetele evolutive, în timp ce fideli spornagi se îngrijesc de nevoile lor fizice. Acești copii cresc astfel pe lumea de tranziție până la vremea în care ei fac alegerea lor definitivă.

Când viața materială și-a terminat cursul, dacă acești copii ai timpului nu au ales viața ascendentă sau dacă au luat o poziție categorică contra aventurii Havonei, moartea pune în mod automat capăt carierei lor de probație. Nu există judecată pentru astfel de cazuri. Nu mai există reînviere din această a doua moarte. Acești copii devin pur și simplu ca și cum n-ar fi existat.

Însă dacă ei aleg calea paradisiacă a desăvârșirii atunci ei sunt pregătiți imediat pentru a fi mutați pe prima lume palat unde mulți sosesc, în timp, pentru a se alătura părinților lor în ascensiunea Havonei. După ce au trecut prin Havona și au atins Deitățile aceste suflete salvate, de origine muritoare, constituie populația ascendentă permanentă a Paradisului. Acești copii care au fost privați de prețioasa și esențiala experiență evolutivă pe lumile de natură muritoare nu sunt înrolați în Corpurile Finalității.

3. PRIMA LUME PALAT

Pe lumile palat supraviețuitorii muritori reînviați reiau firul vieții lor exact din punctul în care l-au lăsat când au fost surprinși de moarte. Când veți trece de pe Urantia pe prima lume palat, veți remarca o schimbare considerabilă, însă dacă ați veni de pe o sferă a timpului mai normală și care progresează cu greu v-ați putea da seama de vreo diferență, în afară de faptul că v-ați pomeni în posesia unui alt corp; tabernaculul de carne și sânge a fost lăsat în urmă, pe lumea natală.

Adevăratul centru al tuturor activităților pe prima lume palat este sala de reînviere, enormul templu de asamblare a personalității. Această construcție gigantică este locul de întâlnire central al păzitorilor serafici de destin, al Ajustorilor Gândirii și al arhanghelilor reînvierii. Purtătorii Vieții lucrează și ei cu aceste ființe celeste la reînvierea celor morți.

Transcrierile minții muritoare și tiparele active ale memoriei creaturii, transpuse de la nivelele materiale la nivele spirituale sunt proprietatea individuală a Ajustorilor Gândirii detașați. Acești factori spiritualizați ai minții, ai memoriei și ai personalității creaturii fac pentru totdeauna parte integrantă din acești Ajustori. Matricea mentală a creaturii și potențialele de identitate pasive sunt prezente în sufletul morontial dat în grija păzitorilor serafici ai destinului. Și tocmai reunirea sufletului morontial încredințat serafimilor cu mintea spirituală încredințată Ajustorului este cea ce reconstituie personalitatea creaturii și constituie reînvierea supraviețuitorilor adormiți.

ascension spheres, but very few children under sixteen years of age, as reckoned by Urantia standards, will be found on the mansion worlds.

47:2.6 (532.4) The guardian seraphim attend these youths in the probationary nursery on the finaliter world just as they spiritually minister to mortals on the evolutionary planets, while the faithful spornagi minister to their physical necessities. And so do these children grow up on the transition world until such time as they make their final choice.

47:2.7 (532.5) When material life has run its course, if no choice has been made for the ascendant life, or if these children of time definitely decide against the Havona adventure, death automatically terminates their probationary careers. There is no adjudication of such cases; there is no resurrection from such a second death. They simply become as though they had not been.

47:2.8 (532.6) But if they choose the Paradise path of perfection, they are immediately made ready for translation to the first mansion world, where many of them arrive in time to join their parents in the Havona ascent. After passing through Havona and attaining the Deities, these salvaged souls of mortal origin constitute the permanent ascendant citizenship of Paradise. These children who have been deprived of the valuable and essential evolutionary experience on the worlds of mortal nativity are not mustered into the Corps of the Finality.

3. THE FIRST MANSION WORLD

47:3.1 (532.7) On the mansion worlds the resurrected mortal survivors resume their lives just where they left off when overtaken by death. When you go from Urantia to the first mansion world, you will notice considerable change, but if you had come from a more normal and progressive sphere of time, you would hardly notice the difference except for the fact that you were in possession of a different body; the tabernacle of flesh and blood has been left behind on the world of nativity.

47:3.2 (532.8) The very center of all activities on the first mansion world is the resurrection hall, the enormous temple of personality assembly. This gigantic structure consists of the central rendezvous of the seraphic destiny guardians, the Thought Adjusters, and the archangels of the resurrection. The Life Carriers also function with these celestial beings in the resurrection of the dead.

47:3.3 (533.1) The mortal-mind transcripts and the active creature-memory patterns as transformed from the material levels to the spiritual are the individual possession of the detached Thought Adjusters; these spiritized factors of mind, memory, and creature personality are forever a part of such Adjusters. The creature mind-matrix and the passive potentials of identity are present in the morontia soul intrusted to the keeping of the seraphic destiny guardians. And it is the reuniting of the morontia-soul trust of the seraphim and the spirit-mind trust of the Adjuster that reassembles creature personality and constitutes resurrection of a sleeping survivor.

Dacă o personalitate tranzitorie de origine muritoare nu ar fi niciodată reconstituită astfel, elementele spirituale ale acestei creaturi nesupraviețuitoare ar continua veșnic să facă parte integrală din înzestrarea experiențială individuală a celui care a fost cândva Ajustorul său interior.

De la Templul Vieții Noi se întind șapte aripi radiale, sălile de reînviere ale raselor muritoare. Fiecare dintre aceste structuri este consacrată reconstituirii celor care aparțin uneia din cele șapte rase ale timpului. Fiecare din cele șapte aripi conțin sute de mii de încăperi de reînviere personale și se termină cu sălile circulare de asamblare în clasă, care servesc drept camere de trezire pentru un număr de indivizi ajungând până la un milion. Aceste săli sunt înconjurată de camere în care sunt reconstituite personalitățile raselor mixte ale lumilor postadamice normale. Indiferent de tehnica ce poate fi folosită pe lumile individuale ale timpului pe parcursul reînvierilor dispensaționale sau speciale, reconstituirea reală și conștientă a unei personalități actuale și complete are loc în sălile de reînviere ale primei lumi palat. Veți păstra pe vecie amintirea profundelor impresii pe care le-ați trăit când ați asistat pentru prima dată la aceste dimineți de reînviere.

Din sălile de reînviere porniți către sectorul Melchizedekilor unde vi se acordă o reședință permanentă. Intrați atunci într-o perioadă de zece zile de libertate personală. Sunteți liber să explorați vecinătatea imediată a noului vostru cămin și să vă familiarizați cu programul care vă așteaptă în viitorul imediat. Aveți, de asemenea, timp să vă satisfaceți dorința de a consulta registrul înscrierilor și ai le face vizite celor pe care i-ați iubit și celorlalți prieteni pământeni care v-au precedat pe aceste lumi. La sfârșitul celor zece zile de tihnă veți începe a doua etapă a călătoriei către Paradis, căci lumile palat nu sunt doar planete de detenție, ci sfere de pregătire efectivă.

Pe lumea palat numărul unu (sau pe alta, dacă statutul vostru este mai elevat) vă veți relua pregătirea intelectuală și dezvoltarea spirituală exact de la nivelul la care au fost întrerupte de moarte. Între momentul morții planetare sau al transferului și acela al reînvierii pe lumea palat, muritorii nu câștigă absolut nimic în afară de experiența faptului supraviețuirii. Voi începeți acolo exact din punctul în care v-ați oprit aici.

Aproape toate experiențele lumii palat numărul unu țin de sprijinul acordat deficiențelor. Supraviețuitorii care sosesc pe această primă sferă de detenție prezintă atât de numeroase și de variate defecte de caracter de creatură și deficiențe de experiență umană încât activitățile majore ale țărâmului urmăresc corectarea și tratarea acestor multiple moșteniri ale vieții încarnate de pe lumile materiale evolutive ale timpului și spațiului.

Sederea pe lumea palat numărul unu este menită să dezvolte supraviețuitorii muritori cel puțin până la statutul dispensației postadamice pe lumile evolutive normale. Din punct de vedere spiritual, studenții lumii palat au depășit desigur cu mult această stare de simplă dezvoltare umană.

Dacă nu trebuie să fiți reținuți pe lumea palat numărul unu veți intra, după zece zile, în somnul de

47:3.4 (533.2) If a transitory personality of mortal origin should never be thus reassembled, the spirit elements of the nonsurviving mortal creature would forever continue as an integral part of the individual experiential endowment of the onetime indwelling Adjuster.

47:3.5 (533.3) From the Temple of New Life there extend seven radial wings, the resurrection halls of the mortal races. Each of these structures is devoted to the assembly of one of the seven races of time. There are one hundred thousand personal resurrection chambers in each of these seven wings terminating in the circular class assembly halls, which serve as the awakening chambers for as many as one million individuals. These halls are surrounded by the personality assembly chambers of the blended races of the normal post-Adamic worlds. Regardless of the technique which may be employed on the individual worlds of time in connection with special or dispensational resurrections, the real and conscious reassembly of actual and complete personality takes place in the resurrection halls of mansion number one. Throughout all eternity you will recall the profound memory impressions of your first witnessing of these resurrection mornings.

47:3.6 (533.4) From the resurrection halls you proceed to the Melchizedek sector, where you are assigned permanent residence. Then you enter upon ten days of personal liberty. You are free to explore the immediate vicinity of your new home and to familiarize yourself with the program which lies immediately ahead. You also have time to gratify your desire to consult the registry and call upon your loved ones and other earth friends who may have preceded you to these worlds. At the end of your ten-day period of leisure you begin the second step in the Paradise journey, for the mansion worlds are actual training spheres, not merely detention planets.

47:3.7 (533.5) On mansion world number one (or another in case of advanced status) you will resume your intellectual training and spiritual development at the exact level whereon they were interrupted by death. Between the time of planetary death or translation and resurrection on the mansion world, mortal man gains absolutely nothing aside from experiencing the fact of survival. You begin over there right where you leave off down here.

47:3.8 (533.6) Almost the entire experience of mansion world number one pertains to deficiency ministry. Survivors arriving on this first of the detention spheres present so many and such varied defects of creature character and deficiencies of mortal experience that the major activities of the realm are occupied with the correction and cure of these manifold legacies of the life in the flesh on the material evolutionary worlds of time and space.

47:3.9 (534.1) The sojourn on mansion world number one is designed to develop mortal survivors at least up to the status of the post-Adamic dispensation on the normal evolutionary worlds. Spiritually, of course, the mansion world students are far in advance of such a state of mere human development.

47:3.10 (534.2) If you are not to be detained on mansion world number one, at the end of ten days you will enter

tranzitie și veți mergea pe lumea numărul doi, Și la fiecare zece zile după aceea veți înainta astfel până când veți ajunge pe lumea menirii voastre.

Centrul celor șapte cercuri majore ale administrării primei lumi palat este ocupat de templul Însoțitorilor Morontiei, îndrumătorii personali atașați ascendenților muritori. Acești însoțitori sunt vârstare ale Spiritului Mamă al universului local și se găsesc mai multe milioane pe lumile morontiale ale Sataniei. În afară de cei care sunt atașați ca însoțitori de grup, veți avea tangență cu tălmăcitorii și traducătorii, cu deținătorii de clădiri și cu supraveghetorii de călătorii. Și toți acești însoțitori manifestă un puternic spirit de cooperare cu cei care caută să dezvolte factorii voștri de personalitate mentală și spirituală în interiorul corpului morontial.

De la debutul vostru pe prima lume palat, un însoțitor morontial este atașat fiecărei companii de o mie de ascendenți muritori însă, veți întâlni și mai mulți înaintând prin cele șapte sfere ale locuințelor. Aceste frumoase și iscusite ființe sunt niște tovarăși sociabili și niște îndrumători fermecători. Ei sunt liberi să însoțească indivizi sau grupuri alese din orice sferă de cultură tranzițională și de pe sateliții ei. Ei sunt călăuzele de călătorie și tovarășii de odihnă ai tuturor muritorilor ascendenți. Ei însoțesc adesea grupuri de supraviețuitori pe parcursul vizitelor periodice pe Jerusem, și în fiecare zi, cât timp sunteți acolo, voi puteți merge în sectorul de înscrieri al capitalei sistemului și să întâlniți ascenderi care vin din cele șapte lumi palat, căci aceștia din urmă călătoresc liber încolo și înapoi între lăcașurile lor de reședință și cartierul general al sistemului.

4. A DOUA LUME PALAT

Pe această sferă vă instalați cel mai mult în viața lumilor palat. Încep să ia formă regroupările vieții morontiale; grupuri de lucru și organizații sociale încep să funcționeze, comunitățile ating niște proporții formale, iar muritorii care în progres inaugurează noi ordine sociale și inițiază noi aranjamente guvernamentale.

Supraviețuitorii contopiți cu Spiritul ocupă lumile palat în comun cu muritorii ascendenți contopiți cu Ajustorul. Cu toate că diversele ordine de viață pe lumile celeste diferă, ele sunt toate prietenoase și fraterne. Pe nici una dintre lumile ascensiunii nu veți găsi ceva care să semene cu intoleranța umană și cu discriminarea sistemelor lipsite de considerație ale castelor.

Pe măsură ce urcați una câte una lumile palat, voi le găsiți tot mai animate de activitățile morontiale ale supraviețuitorilor care progresează. Înaintând, veți recunoaște o tot mai multe caracteristici ale Jerusemului. Marea de cristal își face apariția pe a doua lume palat.

Pe parcursul fiecărei avansări de la o lume palat la alta veți dobândi un corp morontial nou dezvoltat și bine ajustat. Veți adormi pentru transportul serafic și vă veți trezi în sălile de reînviere cu corpul nou, dar nedevelopat, foarte mult ca atunci când ați ajuns pentru prima dată pe lumea palat numărul unu, numai că Ajustorul Gândirii nu vă părăsește pe parcursul somnului de tranzit între

the translation sleep and proceed to world number two, and every ten days thereafter you will thus advance until you arrive on the world of your assignment.

47:3.11 (534.3) The center of the seven major circles of the first mansion world administration is occupied by the temple of the Morontia Companions, the personal guides assigned to ascending mortals. These companions are the offspring of the local universe Mother Spirit, and there are several million of them on the morontia worlds of Satania. Aside from those assigned as group companions, you will have much to do with the interpreters and translators, the building custodians, and the excursion supervisors. And all of these companions are most co-operative with those who have to do with developing your personality factors of mind and spirit within the morontia body.

47:3.12 (534.4) As you start out on the first mansion world, one Morontia Companion is assigned to each company of one thousand ascending mortals, but you will encounter larger numbers as you progress through the seven mansion spheres. These beautiful and versatile beings are companionable associates and charming guides. They are free to accompany individuals or selected groups to any of the transition-culture spheres, including their satellite worlds. They are the excursion guides and leisure associates of all ascending mortals. They often accompany survivor groups on periodic visits to Jerusem, and on any day you are there, you can go to the registry sector of the system capital and meet ascending mortals from all seven of the mansion worlds since they freely journey back and forth between their residential abodes and the system headquarters.

4. THE SECOND MANSION WORLD

47:4.1 (534.5) It is on this sphere that you are more fully inducted into the mansonia life. The groupings of the morontia life begin to take form; working groups and social organizations start to function, communities take on formal proportions, and the advancing mortals inaugurate new social orders and governmental arrangements.

47:4.2 (534.6) Spirit-fused survivors occupy the mansion worlds in common with the Adjuster-fused ascending mortals. While the various orders of celestial life differ, they are all friendly and fraternal. In all the worlds of ascension you will find nothing comparable to human intolerance and the discriminations of inconsiderate caste systems.

47:4.3 (534.7) As you ascend the mansion worlds one by one, they become more crowded with the morontia activities of advancing survivors. As you go forward, you will recognize more and more of the Jerusem features added to the mansion worlds. The sea of glass makes its appearance on the second mansonia.

47:4.4 (534.8) A newly developed and suitably adjusted morontia body is acquired at the time of each advance from one mansion world to another. You go to sleep with the seraphic transport and awake with the new but undeveloped body in the resurrection halls, much as when you first arrived on mansion world number one except that the Thought Adjuster does not leave you

lumile palat. Odată trecuți de la o lume evolutivă la lumea palat inițială, personalitatea voastră rămâne intactă.

În timpul ascensiunii voastre în viața morontială voi păstrați integral memoria Ajustorului vostru. Asociațiile mentale care erau pur animale și în întregime materiale au pierit în mod natural împreună cu creierul fizic, însă toate lucrurile valabile ale vieții voastre mentale, și care aveau o valoare de supraviețuire, au fost contrabalansate de Ajustor și au fost reținute ca parte a memoriei personale de-a lungul întregii cariere ascendente. Voi rămâneți conștienți de toate experiențele voastre valabile atunci când avansați de la o lume palat la alta și de la un sector al universului la altul - chiar și până în Paradis.

Cu toate că voi aveți corpuri morontiale, voi continuați să mâncați, să beți și să vă odihniți în cursul trecerii voastre prin cele șapte lumi palat. Voi absorbiți alimente de ordin morontial, un domeniu de energie vie necunoscută pe lumile materiale. Corpul morontial utilizează pe deplin hrana și apa, însă fără deșeuri reziduale. Reflecțați o clipă: lumea palat numărul unu este o sferă foarte materială, reprezentând începuturile regimului morontial; voi sunteți încă aproape umani și nu prea îndepărtați de punctele de vedere limitate ale vieții pământești, însă fiecare lume vădește un progres evident. De la o sferă la alta, voi deveniți mai puțin materiali, mai intelectuali și un pic mai spirituali. Pe ultimele trei dintre aceste șapte lumi de progres, progresul spiritual este cel mai accentuat.

Deficiențe biologice au fost larg compensate pe prima lume palat. Defectele de experiență planetară ce țin de viața sexuală, asocierile în familie și funcțiunile parentale au fost fie corectate, fie incluse în proiecte de rectificări viitoare în sânul unor familii de Fii Materiali în Jerusem.

Lumea palat numărul doi contribuie într-un mod mai specific la eliminarea tuturor fazelor de conflicte intelectuale și la tratarea tuturor felurilor de dizarmonie mentală. Efortul de a aprofunda semnificația motei morontiale, început pe prima lume palat, este aici urmat într-un mod mai serios. Dezvoltarea atinsă pe lumea palat numărul doi se aseamănă cu statutul intelectual al culturii care urmează după venirea Fiilor Magistrali pe lumile evolutive ideale.

5. A TREIA LUME PALAT

A treia lume palat este cartierul general al Învățătorilor Lumilor Palat. Cu toate că ei lucrează pe cele șapte sfere ale lumilor palat, ei își mențin sediul de grup în centrul cercurilor școlare ale lumii numărul trei. Există milioane de asemenea instructori pe lumile palat și pe lumile morontiale superioare. Acești heruvimii elevați și glorificați servesc ca învățători morontiali pe tot drumul în sus, de jos de pe lumile palat până la ultima sferă de pregătire ascendentă a universului local. Ei vor fi printre ultimii de la care vă veți lua un călduros adio atunci când va veni vremea plecării, clipa când vă veți lua rămas bun, cel puțin pentru câteva epoci, de la universul vostru natal și veți fi înserafimați pentru tranzitul către lumile de primire ale sectorului minor al suprauniversului vostru.

during these transit sleeps between the mansion worlds. Your personality remains intact after you once pass from the evolutionary worlds to the initial mansion world.

47:4.5 (535.1) Your Adjuster memory remains fully intact as you ascend the morontia life. Those mental associations that were purely animalistic and wholly material naturally perished with the physical brain, but everything in your mental life which was worth while, and which had survival value, was counterparted by the Adjuster and is retained as a part of personal memory all the way through the ascendant career. You will be conscious of all your worth-while experiences as you advance from one mansion world to another and from one section of the universe to another — even to Paradise.

47:4.6 (535.2) Though you have morontia bodies, you continue, through all seven of these worlds, to eat, drink, and rest. You partake of the morontia order of food, a kingdom of living energy unknown on the material worlds. Both food and water are fully utilized in the morontia body; there is no residual waste. Pause to consider: Mansonia number one is a very material sphere, presenting the early beginnings of the morontia regime. You are still a near human and not far removed from the limited viewpoints of mortal life, but each world discloses definite progress. From sphere to sphere you grow less material, more intellectual, and slightly more spiritual. The spiritual progress is greatest on the last three of these seven progressive worlds.

47:4.7 (535.3) Biological deficiencies were largely made up on the first mansion world. There defects in planetary experiences pertaining to sex life, family association, and parental function were either corrected or were projected for future rectification among the Material Son families on Jerusem.

47:4.8 (535.4) Mansonia number two more specifically provides for the removal of all phases of intellectual conflict and for the cure of all varieties of mental disharmony. The effort to master the significance of morontia mota, begun on the first mansion world, is here more earnestly continued. The development on mansonia number two compares with the intellectual status of the post-Magisterial Son culture of the ideal evolutionary worlds.

5. THE THIRD MANSION WORLD

47:5.1 (535.5) Mansonia the third is the headquarters of the Mansion World Teachers. Though they function on all seven of the mansion spheres, they maintain their group headquarters at the center of the school circles of world number three. There are millions of these instructors on the mansion and higher morontia worlds. These advanced and glorified cherubim serve as morontia teachers all the way up from the mansion worlds to the last sphere of local universe ascendant training. They will be among the last to bid you an affectionate adieu when the farewell time draws near, the time when you bid good-bye — at least for a few ages — to the universe of your origin, when you enseraphim for transit to the receiving worlds of the minor sector of the superuniverse.

În cursul șederii voastre pe prima lume palat aveți permisiunea să vizitați prima lume de tranziție, cartierul general al finalităților și creșa de probație a sistemului, unde sunt crescuți copiii evolutivi nedevelopați. Când ajungeți pe lumea palat numărul doi, vi se îngăduie să vizitați periodic lumea de tranziție numărul doi, unde se găsesc sediul supraveghetorilor morontiei pentru toată Satania și școlile de pregătire pentru diversele ordine morontiale. Atunci când veți ajunge pe lumea palat numărul trei vi se va acorda imediat permisiunea de a vizita a treia sferă de tranziție, sediul ordinelor îngerești și al diverselor lor școli de instruire sistemică. Vizitele făcute din această lume pe Jerusem sunt tot mai benefice pentru muritorii în progres și prezintă pentru ei un interes tot mai mare.

A treia lume palat este o lume de mari înfăptuiri personale și sociale pentru toți cei care nu au experimentat echivalentul acestor cercuri de cultură pe lumile lor natale muritoare, înainte de a fi dezbărați de trupul lor. Începe pe această sferă o muncă educativă mai pozitivă. Educația pe primele două lumi palat este mai degrabă de natură negativă, preocupându-se de deficiențe, în sensul că ea se ocupă de completarea experienței vieții întrupate. Pe aceasta a treia lume palat supraviețuitorii încep, în mod real, cultivarea lor morontială progresivă. Această pregătire are ca obiectiv principal să întărească înțelegerea corelației dintre mota morontială și logica muritorilor, coordonarea motei morontiale cu filozofia umană. Atunci muritorii supraviețuitori dobândesc o clarviziune practică și cu adevărat metafizică. Este veritabila introducere în înțelegerea inteligentă a semnificațiilor cosmice și a inter-relațiilor universale. Cultura celei de a treia lumi palat participă la natura epocii posterioare, aceea a manifestării unui Fiu pe o planetă normală locuită.

6. A PATRA LUME PALAT

Atunci când veți ajunge pe a patra lume palat veți fi bine angajați în cariera morontială; ați făcut o cale lungă de la existența voastră materială inițială. Primiți permisiunea de a face vizite în lumea de tranziție numărul patru pentru a vă familiariza cu cartierul general și cu școlile de pregătire ale supraîngerilor, inclusiv cu Strălucitoarele Stele de Seară. Datorită bunelor oficii ale acestor supraîngeri din a patra lume de tranziție, vizitatorii morontiali pot să se apropie foarte mult de diversele ordine de Fii ai lui Dumnezeu în cursul vizitelor lor periodice pe Jerusem. În realitate, noi sectoare ale capitalei sistemică se deschid treptat muritorilor în progres, atunci când ei fac vizite repetate în lumea sediu. Noi lucruri mărețe se dezvoltă progresiv înaintea minții în expansiune a acestor ascenderi.

Pe a patra lume ascenderul individual găsește cu mai mare exactitate locul său în munca colectivă și funcțiunile de clasă ale vieții morontiale. Ascenderii învață aici să aprecieze mai bine transmisiunile și alte faze ale culturii și ale progresului din universul local.

Pe parcursul perioadei lor de pregătire pe cea de a patra lume palat, muritorii ascendenți iau pentru prima dată cunoștință de cerințele și de încântările adevăratei vieți sociale a creaturilor morontiale. Este, realmente, o

47:5.2 (535.6) When sojourning on the first mansion world, you have permission to visit the first of the transition worlds, the headquarters of the finalizers and the system probationary nursery for the nurture of undeveloped evolutionary children. When you arrive on mansionia number two, you receive permission periodically to visit transition world number two, where are located the morontia supervisor headquarters for all Satania and the training schools for the various morontia orders. When you reach mansion world number three, you are immediately granted a permit to visit the third transition sphere, the headquarters of the angelic orders and the home of their various system training schools. Visits to Jerusem from this world are increasingly profitable and are of ever-heightening interest to the advancing mortals.

47:5.3 (536.1) Mansionia the third is a world of great personal and social achievement for all who have not made the equivalent of these circles of culture prior to release from the flesh on the mortal nativity worlds. On this sphere more positive educational work is begun. The training of the first two mansion worlds is mostly of a deficiency nature — negative — in that it has to do with supplementing the experience of the life in the flesh. On this third mansion world the survivors really begin their progressive morontia culture. The chief purpose of this training is to enhance the understanding of the correlation of morontia mota and mortal logic, the coordination of morontia mota and human philosophy. Surviving mortals now gain practical insight into true metaphysics. This is the real introduction to the intelligent comprehension of cosmic meanings and universe interrelationships. The culture of the third mansion world partakes of the nature of the postbestowal Son age of a normal inhabited planet.

6. THE FOURTH MANSION WORLD

47:6.1 (536.2) When you arrive on the fourth mansion world, you have well entered upon the morontia career; you have progressed a long way from the initial material existence. Now are you given permission to make visits to transition world number four, there to become familiar with the headquarters and training schools of the superangels, including the Brilliant Evening Stars. Through the good offices of these superangels of the fourth transition world the morontia visitors are enabled to draw very close to the various orders of the Sons of God during the periodic visits to Jerusem, for new sectors of the system capital are gradually opening up to the advancing mortals as they make these repeated visits to the headquarters world. New grandeurs are progressively unfolding to the expanding minds of these ascenders.

47:6.2 (536.3) On the fourth mansionia the individual ascender more fittingly finds his place in the group working and class functions of the morontia life. Ascenders here develop increased appreciation of the broadcasts and other phases of local universe culture and progress.

47:6.3 (536.4) It is during the period of training on world number four that the ascending mortals are really first introduced to the demands and delights of the true social life of morontia creatures. And it is indeed a new

experiență nouă pentru creaturile evolutive să participe la activități sociale care nu sunt întemeiate nici pe dorința de preamărire de sine, nici pe căutarea triumfurilor personale. Sunteți introduși într-o nouă ordine socială bazată pe compătimirea înțelegătoare a unei prețuiri reciproce, iubirea dezinteresată a serviciilor reciproce și, mai ales, mobilul de a realiza un destin comun și suprem - țelul Paradisiac al perfecțiunii adoratoare și divine. Ascenderii devin toți conștienți, prin ei înșiși, de cunoașterea de Dumnezeu, de revelarea lui Dumnezeu, de căutarea de Dumnezeu și de găsirea lui.

Cultura intelectuală și socială a celei de a patra lumi palat poate fi asemuită cu viața mentală și socială a epocii posterioare celei a Fiului Învățător pe planetele care evoluează normal. Statutul său spiritual este cu mult înaintea acestei dispensații muritoare.

7. A CINCIA LUME PALAT

Transportul în a cincia lume palat reprezintă un extraordinar pas înainte în viața unui progresist morontial. Experiența acestei lumi este o adevărată anticipare a vieții Jerusemului. Aici începeți să realizați care este înaltul destin al lumilor evolutive loiale, de vreme ce, în mod normal, ele pot progresa până la acest stadiu pe parcursul dezvoltării lor planetare naturale. Cultura acestei lumi palat corespunde, în general, celei din perioada primitivă a luminii și vieții de pe planetele în care evoluția progresează normal. Și din aceasta puteți înțelege de ce este rânduit ca aceste tipuri de ființe înalt cultivate și progresive, care locuiesc uneori pe lumile evolutive avansate, să fie scutite de a mai trece prin una sau mai multe sfere palat, dacă nu chiar și prin toate.

Însușindu-vă limbajul universului local înainte de a părăsi a patra lume palat, veți consacra acum mai mult timp perfecționării limbii Uversei pentru a poseda bine cunoașterea celor două limbi înainte de a ajunge pe Jerusem cu statut rezidențial. Toți muritorii ascendenți sunt bilingvi, de la sediul sistemului lor până în Havona. Aici este de ajuns să se lărgască vocabularul suprauniversului, însă este necesară o lărgire și mai mare pentru a se putea locui în Paradis.

La sosirea pe a cincia lume palat pelerinul primește permisiunea de a vizita lumea tranzițională corespunzătoare numărului respectiv, cartierul general al Fiilor. Aici muritorul ascendent se familiarizează personal cu diversele grupări de filiație divină. El a auzit vorbindu-se de aceste ființe superbe și a întâlnit deja câteva pe Jerusem, însă acum începe să le cunoască cu adevărat.

Pe a cincia lume voi începeți să vă informați despre lumile de studiu ale constelațiilor. Aici întâlniți primii instructori care încep să vă pregătească pentru șederea ulterioară în constelație. Aceste pregătiri se continuă pe lumile numărul șase și șapte, în vreme ce rețușurile finale sunt efectuate în sectorul muritorilor ascendenți de pe Jerusem.

O adevărată naștere a conștiinței cosmice are lor pe locuința a cincia. Voi începeți să gândiți în termeni de univers. Aceasta este într-adevăr o perioadă de lărgire a orizonturilor. Începe să îi fie limpede minții în continuă

experience for evolutionary creatures to participate in social activities which are predicated neither on personal aggrandizement nor on self-seeking conquest. A new social order is being introduced, one based on the understanding sympathy of mutual appreciation, the unselfish love of mutual service, and the overmastering motivation of the realization of a common and supreme destiny — the Paradise goal of worshipful and divine perfection. Ascenders are all becoming self-conscious of God-knowing, God-revealing, God-seeking, and God-finding.

47:6.4 (536.5) The intellectual and social culture of this fourth mansion world is comparable to the mental and social life of the post-Teacher Son age on the planets of normal evolution. The spiritual status is much in advance of such a mortal dispensation.

7. THE FIFTH MANSION WORLD

47:7.1 (537.1) Transport to the fifth mansion world represents a tremendous forward step in the life of a morontia progressor. The experience on this world is a real foretaste of Jerusem life. Here you begin to realize the high destiny of the loyal evolutionary worlds since they may normally progress to this stage during their natural planetary development. The culture of this mansion world corresponds in general to that of the early era of light and life on the planets of normal evolutionary progress. And from this you can understand why it is so arranged that the highly cultured and progressive types of beings who sometimes inhabit these advanced evolutionary worlds are exempt from passing through one or more, or even all, of the mansion spheres.

47:7.2 (537.2) Having mastered the local universe language before leaving the fourth mansion world, you now devote more time to the perfection of the tongue of Uversa to the end that you may be proficient in both languages before arriving on Jerusem with residential status. All ascending mortals are bilingual from the system headquarters up to Havona. And then it is only necessary to enlarge the superuniverse vocabulary, still additional enlargement being required for residence on Paradise.

47:7.3 (537.3) Upon arrival on mansonia number five the pilgrim is given permission to visit the transition world of corresponding number, the Sons' headquarters. Here the ascendant mortal becomes personally familiar with the various groups of divine sonship. He has heard of these superb beings and has already met them on Jerusem, but now he comes really to know them.

47:7.4 (537.4) On the fifth mansonia you begin to learn of the constellation study worlds. Here you meet the first of the instructors who begin to prepare you for the subsequent constellation sojourn. More of this preparation continues on worlds six and seven, while the finishing touches are supplied in the sector of the ascending mortals on Jerusem.

47:7.5 (537.5) A real birth of cosmic consciousness takes place on mansonia number five. You are becoming universe minded. This is indeed a time of expanding horizons. It is beginning to dawn upon the enlarging

deschidere a muritorilor ascendenți că un destin extraordinar și magnific, celest și divin îi așteaptă pe toți cei care desăvârșesc ascensiunea progresivă a Paradisului, întreprinsă cu atâta străduință, însă cu atâta bucurie și în mod atât de favorabil. Aproape că acesta este punctul în care media ascenderilor muritori încep să manifeste un entuziasm experiențial autentic pentru ascensiunea Havonei. Studiul devine voluntar, serviciul dezinteresat devine natural și adorația devine spontană. Începe acum să înmugurească un adevărat caracter morontial; se dezvoltă o reală creatură morontială.

8. A ȘASEA LUME PALAT

Oaspeții acestei sfere au permisiunea de a vizita lumea de tranziție numărul șase, unde ei învață mai multe despre înaltele spirite ale suprauniversului, deși nu sunt în stare să vizualizeze multe dintre aceste ființe celeste. Aici este și locul în care ascenderii primesc primele lor lecții despre cariera spirituală în perspectivă, care vine atât de curând după încercările finale ale educației morontiale din universul local.

Suveranul Sistemic asistent face frecvente vizite pe această lume, și aici începe instruirea inițială în tehnica administrării universului. Acum sunt date primele lecții cuprinzând problemele unui întreg univers.

Aceasta este o epocă strălucitoare pentru muritorii ascendenți și se asistă în general la contopirea perfectă a minții umane și a Ajustorului divin. În potențial, această contopire poate să se fi produs înainte, însă se întâmplă adesea ca identitatea funcțională efectivă să nu fie dobândită înainte de vremea șederii pe a cincia lume palat și chiar pe a șasea.

Uniunea sufletului nemuritor aflat în evoluție și a Ajustorului etern și divin este marcată de convocarea serafică a supraîngerului supraveghetor pentru supraviețuitorii reînviați și a arhanghelului de înregistrare pentru cei care merg să fie judecați a treia zi; atunci, în prezența unor asemenea asociați morontiali ai respectivului, acești mesageri de confirmare proclamă: „Acesta este un fiu iubit în care îmi găsesc plăcerea”. Această simplă ceremonie marchează intrarea unui muritor ascendent în cariera eternă a serviciului în Paradis.

Imediat după confirmarea contopirii cu Ajustorul noua ființă morontială este pentru prima dată prezentată semenilor ei sub noul ei nume; apoi se i se acordă patruzeci de zile de retragere spirituală din toate activitățile de rutină pentru a comunica cu sine și a alege una dintre traseele opționale către Havona și pentru a face o selecție dintre tehnicile diferențiale de atingere a Paradisului.

Totuși aceste ființe strălucitoare sunt încă mai mult sau mai puțin materiale și sunt departe de a fi adevărate spirite; din punct de vedere spiritual ele se aseamănă mai mult cu niște supramuritori, rămânând puțin inferioare îngerilor, însă devin cu adevărat creaturi minunate.

Pe durata șederii lor pe lumea numărul șase, studenții lumilor palat dobândesc un statut comparabil cu dezvoltarea superioară ce caracterizează lumile

minds of the ascending mortals that some stupendous and magnificent, some supernal and divine, destiny awaits all who complete the progressive Paradise ascension, which has been so laboriously but so joyfully and auspiciously begun. At about this point the average mortal ascender begins to manifest bona fide experiential enthusiasm for the Havona ascent. Study is becoming voluntary, unselfish service natural, and worship spontaneous. A real morontia character is budding; a real morontia creature is evolving.

8. THE SIXTH MANSION WORLD

47:8.1 (537.6) Sojourners on this sphere are permitted to visit transition world number six, where they learn more about the high spirits of the superuniverse, although they are not able to visualize many of these celestial beings. Here they also receive their first lessons in the prospective spirit career which so immediately follows graduation from the morontia training of the local universe.

47:8.2 (537.7) The assistant System Sovereign makes frequent visits to this world, and the initial instruction is here begun in the technique of universe administration. The first lessons embracing the affairs of a whole universe are now imparted.

47:8.3 (538.1) This is a brilliant age for ascending mortals and usually witnesses the perfect fusion of the human mind and the divine Adjuster. In potential, this fusion may have occurred previously, but the actual working identity many times is not achieved until the time of the sojourn on the fifth mansion world or even the sixth.

47:8.4 (538.2) The union of the evolving immortal soul with the eternal and divine Adjuster is signaled by the seraphic summoning of the supervising superangel for resurrected survivors and of the archangel of record for those going to judgment on the third day; and then, in the presence of such a survivor's morontia associates, these messengers of confirmation speak: "This is a beloved son in whom I am well pleased." This simple ceremony marks the entrance of an ascending mortal upon the eternal career of Paradise service.

47:8.5 (538.3) Immediately upon the confirmation of Adjuster fusion the new morontia being is introduced to his fellows for the first time by his new name and is granted the forty days of spiritual retirement from all routine activities wherein to commune with himself and to choose some one of the optional routes to Havona and to select from the differential techniques of Paradise attainment.

47:8.6 (538.4) But still are these brilliant beings more or less material; they are far from being true spirits; they are more like supermortals, spiritually speaking, still a little lower than the angels. But they are truly becoming marvelous creatures.

47:8.7 (538.5) During the sojourn on world number six the mansion world students achieve a status which is comparable with the exalted development characterizing

evolutive care au progresat, în mod normal, dincolo de stadiul inițial al luminii și vieții. Organizarea societății de pe această lume palat este de un ordin elevat. Umbra naturii muritoare se micșorează treptat, pe măsură ce aceste lumi sunt urcate una câte una. Voi veți dobândi tot mai mult farmec, pe măsură ce veți lăsa în urmă vestigiile grosiere ale originii voastre animale planetare. „Ridicarea prin mari încercări” servește la a-i face pe muritorii gloriificați foarte buni și înțelegători, foarte compătimitori și toleranți.

9. A ȘAPTEA LUME PALAT

Experiența pe această sferă este încununarea carierei care urmează imediat morții. În decursul șederii voastre aici veți primi îndrumările a numeroși învățători care vor contribui cu toții în munca de pregătire a voastră pentru a vă stabili domiciliul pe Jerusem. Toate diferențele perceptibile dintre muritorii venind din lumile izolate și înapoiate și supraviețuitorii sferelor celor mai avansate și mai iluminate sunt practic șterse pe durata șederii pe cea de-a șaptea lume palat. Aici veți fi curățiți de toate urmele unei eredități nefericite ale unui mediu bolnav și ale unor tendințe planetare nespirtuale. Ultimele urme ale „însemnului de fiară” sunt extirpate aici.

Pe durata șederii voastre pe a șaptea lume palat veți primi permisiunea de a vizita lumea de tranziție numărul șapte, sfera Tatălui Universal. Veți începe aici o nouă adorare, mai spirituală, a Tatălui nevăzut, un obicei de care vă veți lega tot mai mult de-a lungul întregului drum al lungii voastre cariere ascendente. Găsiți templul Tatălui pe această lume de cultură tranzițională, însă nu vedeți Tatăl.

Acum începe formarea claselor de calificare pentru cetățenia Jerusemului. Ați mers de la o lume la alta ca indivizi, însă acum vă pregătiți să plecați către Jerusem în grupuri, deși, în anumite limite, un ascender poate alege să mai zăbovească pe a șaptea lume palat pentru a da posibilitatea vreunui membru mai întârziat al grupului său de lucru de pe pământ sau de pe lumea palat să i se alăture.

Personalul lumii numărul șapte se adună pe marea de cristal pentru a asista la plecarea voastră către Jerusem cu statut rezidențial. Se poate să fi vizitat Jerusemul de sute sau de mii de ori, dar întotdeauna ca musafiri; niciodată nu ați mai călătorit către capitala sistemului în compania unui grup de tovarășilor voștri care și-au luat rămas bun de la întreaga lor carieră de pe lumea palat ca muritori ascendenți. Veți fi, în curând, întâmpinați pe câmpul de primire al lumii sediu ca cetățeni ai Jerusemului.

Vă veți bucura foarte mult de progresul vostru prin cele șapte lumi de dematerializare; ele sunt realmente sfere în care ființa încetează treptat să mai fie muritoare. Sunteți în mare măsură umani pe prima lume palat, doar o ființă muritoare minus un corp material, o minte umană găzduită de o formă morontială, un corp material al lumii morontiale - însă nu o casă muritoare făcută din carne și sânge. În momentul contopirii cu Ajustorul veți trece cu adevărat de la starea muritoare la statutul nemuritor și, în epoca în care veți fi terminat cariera Jerusemului, veți fi

those evolutionary worlds which have normally progressed beyond the initial stage of light and life. The organization of society on this mansionia is of a high order. The shadow of the mortal nature grows less and less as these worlds are ascended one by one. You are becoming more and more adorable as you leave behind the coarse vestiges of planetary animal origin. “Coming up through great tribulation” serves to make glorified mortals very kind and understanding, very sympathetic and tolerant.

9. THE SEVENTH MANSION WORLD

47:9.1 (538.6) The experience on this sphere is the crowning achievement of the immediate postmortal career. During your sojourn here you will receive the instruction of many teachers, all of whom will co-operate in the task of preparing you for residence on Jerusem. Any discernible differences between those mortals hailing from the isolated and retarded worlds and those survivors from the more advanced and enlightened spheres are virtually obliterated during the sojourn on the seventh mansion world. Here you will be purged of all the remnants of unfortunate heredity, unwholesome environment, and unspiritual planetary tendencies. The last remnants of the “mark of the beast” are here eradicated.

47:9.2 (538.7) While sojourning on mansionia number seven, permission is granted to visit transition world number seven, the world of the Universal Father. Here you begin a new and more spiritual worship of the unseen Father, a habit you will increasingly pursue all the way up through your long ascending career. You find the Father’s temple on this world of transitional culture, but you do not see the Father.

47:9.3 (538.8) Now begins the formation of classes for graduation to Jerusem. You have gone from world to world as individuals, but now you prepare to depart for Jerusem in groups, although, within certain limits, an ascender may elect to tarry on the seventh mansion world for the purpose of enabling a tardy member of his earthly or mansionia working group to catch up with him.

47:9.4 (539.1) The personnel of the seventh mansionia assemble on the sea of glass to witness your departure for Jerusem with residential status. Hundreds or thousands of times you may have visited Jerusem, but always as a guest; never before have you proceeded toward the system capital in the company of a group of your fellows who were bidding an eternal farewell to the whole mansionia career as ascending mortals. You will soon be welcomed on the receiving field of the headquarters world as Jerusem citizens.

47:9.5 (539.2) You will greatly enjoy your progress through the seven dematerializing worlds; they are really demortalizing spheres. You are mostly human on the first mansion world, just a mortal being minus a material body, a human mind housed in a morontia form — a material body of the morontia world but not a mortal house of flesh and blood. You really pass from the mortal state to the immortal status at the time of Adjuster fusion, and by the time you have finished the Jerusem career, you will be full-fledged morontians.

morontiali în posesia tuturor mijloacelor lor.

10. CETĂȚENI AI JERUSEMULUI

Primirea unei noi clase de absolvenți ai lumii palat este semnalul pentru tot Jerusemul de a se aduna ca un comitet de întâmpinare. Chiar și spornagii se bucură de sosirea acestor ascendenți triumfători de origine evolutivă care au alergat în cursa planetară și au terminat progresul lor pe lumile palat. Doar controlorii fizici și Supraveghetorii de Putere Morontială sunt absenți de la aceste prilejuri de bucurie.

Ioan Evanghelistul a avut o viziune a sosirii unei clase de muritori ce avansau de la a șaptea lume palat la primul lor cer, slava Jerusemului. El a remarcat: „Și am văzut, ca să zic așa, o mare de cristal amestecat cu foc; și pe aceia care câștigaseră victoria asupra fiarei care era de la origine în ei și asupra imaginii care a persistat de-a lungul trecerii prin lumile palat și, în cele din urmă, asupra ultimului ei însemn și urmă stăteau pe marea de cristal, având harpe de la Dumnezeu și cântând cântecul izbăvirii de frica muritoare și de moarte”. (Comunicarea spațială desăvârșită poate fi percepută pe toate aceste lumi și voi puteți să le recepționați oriunde dacă aveți la voi „harpa lui Dumnezeu”, un aparat morontial care compensează incapacitatea de a acorda direct mecanismul senzorial morontial încă nepregătit pentru recepționare comunicărilor spațiului).

Pavel a avut, de asemenea, viziunea corpurilor de cetățenie ascendentă ale muritorilor care se perfecționează pe Jerusem, căci el scria: „Dar voi ați venit la Muntele Sionului și în orașul Dumnezeului viu, Ierusalimul celest, și la miriadele de îngeri, la marea adunare a lui Mihail și la spiritele oamenilor drepti care sunt făcute perfecte”.

După ce au dobândit rezidența pe lumea sedii sistemice muritorii nu mai trec prin reînviere propriu-zise. Forma morontială care vă este acordată când părăsiți cariera lumii palat este suficientă pentru a vă permite să duceți până la capăt experiența trăită de voi în universul local. Schimbări vor fi efectuate din timp în timp, însă voi veți păstra aceeași formă până când vă veți lua adio de la ea atunci când vă veți ridica, ca spirit de prim stadiu, pregătindu-vă pentru tranzitul către lumile de cultură ascendentă și de instruire spirituală ale suprauniversului.

Muritorii care trec prin întreaga carieră a lumilor palat au de șapte ori experiența somnului de adaptare și a trezirii reînvierii. Însă ultima sală de reînviere, camera trezirii definitive de pe a șaptea lume palat a rămas acum în urmă. Nici o schimbare a formei nu va mai necesita pierderea conștiinței sau vreo întrerupere în continuitatea memoriei personale.

Personalitatea muritorului inițiată pe lumile evolutive și conținută în trup - primită de un Veghetor de Mister și investită cu Spiritul Adevărului - nu este pe deplin mobilizată, realizată și unificată înainte de ziua aceea în care i se dă unui astfel de cetățean al Jerusemului aprobarea pentru Edentia, când acesta va fi proclamat un adevărat membru al corpului morontial al Nebadonului - un supraviețuitor nemuritor asociat cu

10. JERUSEM CITIZENSHIP

47:10.1 (539.3) The reception of a new class of mansion world graduates is the signal for all Jerusem to assemble as a committee of welcome. Even the spornagia enjoy the arrival of these triumphant ascenders of evolutionary origin, those who have run the planetary race and finished the mansion world progression. Only the physical controllers and Morontia Power Supervisors are absent from these occasions of rejoicing.

47:10.2 (539.4) John the Revelator saw a vision of the arrival of a class of advancing mortals from the seventh mansion world to their first heaven, the glories of Jerusem. He recorded: “And I saw as it were a sea of glass mingled with fire; and those who had gained the victory over the beast that was originally in them and over the image that persisted through the mansion worlds and finally over the last mark and trace, standing on the sea of glass, having the harps of God, and singing the song of deliverance from mortal fear and death.” (Perfect space communication is to be had on all these worlds; and your anywhere reception of such communications is made possible by carrying the “harp of God,” a morontia contrivance compensating for the inability to directly adjust the immature morontia sensory mechanism to the reception of space communications.)

47:10.3 (539.5) Paul also had a view of the ascendant-citizen corps of perfecting mortals on Jerusem, for he wrote: “But you have come to Mount Zion and to the city of the living God, the heavenly Jerusalem, and to an innumerable company of angels, to the grand assembly of Michael, and to the spirits of just men being made perfect.”

47:10.4 (539.6) After mortals have attained residence on the system headquarters, no more literal resurrections will be experienced. The morontia form granted you on departure from the mansion world career is such as will see you through to the end of the local universe experience. Changes will be made from time to time, but you will retain this same form until you bid it farewell when you emerge as first-stage spirits preparatory for transit to the superuniverse worlds of ascending culture and spirit training.

47:10.5 (540.1) Seven times do those mortals who pass through the entire mansionia career experience the adjustment sleep and the resurrection awakening. But the last resurrection hall, the final awakening chamber, was left behind on the seventh mansion world. No more will a form-change necessitate the lapse of consciousness or a break in the continuity of personal memory.

47:10.6 (540.2) The mortal personality initiated on the evolutionary worlds and tabernacled in the flesh — indwelt by the Mystery Monitors and invested by the Spirit of Truth — is not fully mobilized, realized, and unified until that day when such a Jerusem citizen is given clearance for Edentia and proclaimed a true member of the morontia corps of Nebadon — an immortal survivor of Adjuster association, a Paradise

Ajustorul său, ascender al Paradisului, o personalitate de statut morontial și un adevărat copil al celor Preaînălți.

Moartea fizică este o tehnică de a scăpa de viața materială trupească; experiența din lumea palat de viață progresivă prin cele șapte lumi de instruire corectoare și educativ-culturală reprezintă intrarea supraviețuitorilor muritori în cariera morontială, viața de tranziție care intervine între existența materială evolutivă și împlinirea spirituală superioară a ascenderilor timpului cărora le este hărăzit să ajungă la porțile eternității.

[Prezentat de o Strălucitoare Stea de Seară.]

ascender, a personality of morontia status, and a true child of the Most Highs.

^{47:10.7 (540.3)} Mortal death is a technique of escape from the material life in the flesh; and the mansionia experience of progressive life through seven worlds of corrective training and cultural education represents the introduction of mortal survivors to the morontia career, the transition life which intervenes between the evolutionary material existence and the higher spirit attainment of the ascenders of time who are destined to achieve the portals of eternity.

^{47:10.8 (540.4)} [Sponsored by a Brilliant Evening Star.]

Capitolul 48. Viața morontială

⇐ 047

CARTEA URANTIA

049 ⇐

PARTE II. UNIVERSUL LOCAL

CAPITOLUL 48 VIAȚA MORONTIALĂ

Secțiuni

Introduction

1. Materiale morontiale
2. Supraveghetorii de putere morontială
3. Însotitorii morontiei
4. Îndrumătorii de Retrospecție
5. Învățătorii lumilor palat
6. Serafimii lumii morontiale — slujitorii de tranziție
7. Mota morontială
8. Progresorii morontiali

PAPER 48 THE MORONTIA LIFE

SECTIONS

Introduction

1. Morontia Materials
2. Morontia Power Supervisors
3. Morontia Companions
4. The Reversion Directors
5. The Mansion World Teachers
6. Morontia World Seraphim — Transition Ministers
7. Morontia Mota
8. The Morontia Progressors

Introduction

DUMNEZEII nu pot să transforme o creatură de natură animală grosieră într-un spirit desăvârșit prin vreun act misterios de magie creativă - cel puțin nu o fac. Când Creatorii doresc să producă ființe perfecte, ei o fac printr-o creație directă și originară, însă ei nu încearcă niciodată să convertească creaturile materiale de origine animală în ființe ale perfecțiunii într-o singură etapă.

Viața morontială, așa cum se desfășoară ea pe diversele stadii ale carierei universului local, este singura metodă posibilă prin care muritorii materiali pot să atingă pragul lumii spirituale. Ce virtute magică ar putea să aibă moartea, disoluția naturală a corpului material, pentru ca, printr-un pas atât de simplu, să poată transforma instantaneu mintea muritoare și materială într-un spirit nemuritor și desăvârșit? Aceste credințe nu sunt decât niște superstiții ignorante și niște fabule amuzante.

Tranziția morontială se interpune întotdeauna între starea muritoare și statutul spiritual ulterior al ființelor umane care supraviețuiesc. Aceste stări intermediare de progres în univers variază notabil în diversele creații locale, însă intenția și scopul lor rămân întru totul asemănătoare. Aranjamentul lumilor palat și al lumilor morontiale superioare din Nebadon este destul de tipic pentru regimurile de tranziție morontială din această parte a Orvontonului.

INTRODUCTION

48:0.1 (541.1) THE Gods cannot — at least they do not — transform a creature of gross animal nature into a perfected spirit by some mysterious act of creative magic. When the Creators desire to produce perfect beings, they do so by direct and original creation, but they never undertake to convert animal-origin and material creatures into beings of perfection in a single step.

48:0.2 (541.2) The morontia life, extending as it does over the various stages of the local universe career, is the only possible approach whereby material mortals could attain the threshold of the spirit world. What magic could death, the natural dissolution of the material body, hold that such a simple step should instantly transform the mortal and material mind into an immortal and perfected spirit? Such beliefs are but ignorant superstitions and pleasing fables.

48:0.3 (541.3) Always this morontia transition intervenes between the mortal estate and the subsequent spirit status of surviving human beings. This intermediate state of universe progress differs markedly in the various local creations, but in intent and purpose they are all quite similar. The arrangement of the mansion and higher morontia worlds in Nebadon is fairly typical of the morontia transition regimes in this part of Orvonton.

1. MATERIALE MORONTIALE

Domeniile morontiale sunt sferile de legătură ale universului local între nivelele materiale și nivelele spirituale de existență a creaturilor. Această viață morontială este cunoscută pe Urantia încă din primele zile ale Prințului Planetar. Această stare de tranziție a fost, din timp în timp, propovăduită muritorilor. Sub o formă denaturată, conceptul și-a găsit locul în religiile de astăzi.

Sferele morontiale sunt fazele tranziționale ale ascensiunii muritorilor prin lumile de progres ale universului local. Doar cele șapte lumi ce înconjoară sfera finalitară a sistemelor locale sunt numite lumi palat, însă cele cincizeci și șase de lăcașuri tranziționale sistemic, precum și sferele superioare care înconjoară capitalele constelațiilor și ale universului, se numesc toate lumi morontiale. Aceste creații au o notă din frumusețea fizică și din măreția morontială a sferelor-sediu ale universului local.

Toate aceste lumi sunt sfere arhitecturale care conțin exact de două ori mai multe elemente decât planetele evolute. Aceste lumi făcute la comandă nu abundă doar în metale grele și în cristale, având o sută de elemente fizice, ci mai au și exact o sută de forme ale unei organizări unice de energie numite material morontial. Controlorii Fizici Principali și Supraveghetorii de Putere Morontială în așa fel pot modifica mișcările de revoluție ale unităților primare de materie și, totodată, în așa fel pot transforma aceste asocieri de energii încât să creeze această nouă substanță.

Viața morontială primitivă din sistemele locale seamănă mult cu cea a prezentei voastre lumi materiale. Ea devine mai puțin fizică și mai autentic morontială pe lumile de studiu ale constelației. Și pe măsură ce avansați către sferele Salvingtonului, voi atingeți tot mai multe nivele spirituale.

Supraveghetorii Puterii Morontiale pot, de asemenea, să efectueze o uniune a energiilor materiale și a celor spirituale și să organizeze astfel o formă morontială de materializare receptivă la suprapunerea unui spirit care o controlează. Când veți traversa viața morontială a Nebadonului, aceiași răbdători și pricepuți supraveghetori ai puterii morontiale vă vor acorda succesiv 570 de corpuri morontiale, dintre care fiecare constituie o fază a transformării voastre progresive. Din momentul în care veți părăsi lumile materiale, până când veți fi stabiliți ca spirite de prim stadiu pe Salvington, veți trece exact prin 570 de schimbări morontiale ascensionale distincte, din care 8 au loc în sistem, 71 în constelație, și 491 pe durata șederii pe sferele Salvingtonului.

În ziua încarnării voastre de muritor, spiritul divin locuiește în voi, aproape ca un corp străin - în realitate ca o invadare a omului de către spiritul revărsat al Tatălui Universal. Însă în viața morontială, spiritul devine parte integrantă din personalitatea voastră și, trecând succesiv prin cele 570 de transformări progresive, vă ridicați de la starea materială la starea spirituală a vieții creaturilor.

Pavel știa de existența lumilor morontiale și de realitatea materiei morontiale, deoarece scria: „Ei au în cer o substanță mai bună și mai permanentă”. Și

1. MORONTIA MATERIALS

48:1.1 (541.4) The morontia realms are the local universe liaison spheres between the material and spiritual levels of creature existence. This morontia life has been known on Urantia since the early days of the Planetary Prince. From time to time this transition state has been taught to mortals, and the concept, in distorted form, has found a place in present-day religions.

48:1.2 (541.5) The morontia spheres are the transition phases of mortal ascension through the progression worlds of the local universe. Only the seven worlds surrounding the finaliters' sphere of the local systems are called mansion worlds, but all fifty-six of the system transition abodes, in common with the higher spheres around the constellations and the universe headquarters, are called morontia worlds. These creations partake of the physical beauty and the morontia grandeur of the local universe headquarters spheres.

48:1.3 (541.6) All of these worlds are architectural spheres, and they have just double the number of elements of the evolved planets. Such made-to-order worlds not only abound in the heavy metals and crystals, having one hundred physical elements, but likewise have exactly one hundred forms of a unique energy organization called *morontia material*. The Master Physical Controllers and the Morontia Power Supervisors are able so to modify the revolutions of the primary units of matter and at the same time so to transform these associations of energy as to create this new substance.

48:1.4 (542.1) The early morontia life in the local systems is very much like that of your present material world, becoming less physical and more truly morontial on the constellation study worlds. And as you advance to the Salvington spheres, you increasingly attain spiritual levels.

48:1.5 (542.2) The Morontia Power Supervisors are able to effect a union of material and of spiritual energies, thereby organizing a morontia form of materialization which is receptive to the superimposition of a controlling spirit. When you traverse the morontia life of Nebadon, these same patient and skillful Morontia Power Supervisors will successively provide you with 570 morontia bodies, each one a phase of your progressive transformation. From the time of leaving the material worlds until you are constituted a first-stage spirit on Salvington, you will undergo just 570 separate and ascending morontia changes. Eight of these occur in the system, seventy-one in the constellation, and 491 during the sojourn on the spheres of Salvington.

48:1.6 (542.3) In the days of the mortal flesh the divine spirit indwells you, almost as a thing apart — in reality an invasion of man by the bestowed spirit of the Universal Father. But in the morontia life the spirit will become a real part of your personality, and as you successively pass through the 570 progressive transformations, you ascend from the material to the spiritual estate of creature life.

48:1.7 (542.4) Paul learned of the existence of the morontia worlds and of the reality of morontia materials, for he wrote, "They have in heaven a better and more enduring

aceste materiale morontiale sunt literalmente reale, ca în „Orașul care are temelii, și al cărui arhitect și constructor este Dumnezeu”. Și fiecare dintre aceste sfere minunate este o „patrie mai bună, adică una cerească”.

2. SUPRAVEGHETORII DE PUTERE MORONTIALĂ

Aceste ființe unice se ocupă exclusiv de supravegherea activităților care reprezintă o combinație viabilă de energii spirituale și fizice sau semimateriale. Ei se consacră exclusiv susținerii progresului morontial, nu atât ca să îi sprijine pe muritori pe parcursul experienței de tranziție, ci mai degrabă pentru a face posibil un mediu de tranziție pentru creaturile morontiale care progresează. Ei sunt canale de putere morontială care susțin și dinamizează fazele morontiale ale lumilor de tranziție.

Supraveghetorii de Putere Morontială sunt vlăstarul Spiritului-Mamă al universului local. Ei sunt de un tip destul de uniform, cu toate că comportă ușoare diferențe de natură în diversele creații locale. Ei sunt creați pentru funcțiunea lor specifică și nu au nevoie de educație înainte de a-și prelua responsabilitățile.

Crearea primilor Supraveghetori de Putere Morontială coincide cu sosirea primului muritor supraviețuitor pe țărmurile uneia dintre primele lumi palat dintr-un univers local. Ei sunt creați în grupuri de câte o mie și clasificați după cum urmează:

1. Regulatori de circuite . . . 400
2. Coordonatori de sisteme . . 200
3. Conservatori planetari . . 100
4. Controlori combinați . . 100
5. Stabilizatori de legături . . . 100
6. Asortatori selectivi 50
7. Arhivari asociați . . . 50

Supraveghetorii de putere servesc întotdeauna în universul lor natal. Ei sunt exclusiv dirijați de activitatea în comun a Fiului Universului și a Spiritului Universului însă, altfel, ei sunt un grup care se autoguvernează în întregime. Ei mențin un cartier general pe prima lume palat a fiecărui sistem local, unde lucrează în asociere strânsă cu controlorii fizici și cu serafimii, însă acționează într-o lume care le este proprie în ceea ce privește manifestările energiei și aplicarea spiritului.

Acești supraveghetori sunt uneori și slujitori, primind sarcina temporară de a lucra în legătură cu fenomenele supramateriale de pe lumile evolutive. Însă ei rareori servesc pe planetele locuite; ei nu lucrează nici pe lumile educative superioare ale suprauniversului, fiind devotați în principal regimului de tranziție al avansării morontiale într-un univers local.

1. Regulatorii de Circuite. Sunt ființele unice care coordonează energia fizică și spirituală și regularizează cursul ei în canalele selecționate ale sferelor morontiale, iar aceste circuite sunt exclusiv planetare, limitate la o singură lume. Circuitele morontiale sunt distincte atât de circuitele fizice, cât și de cele spirituale ale lumilor de

substance.” And these morontia materials are real, literal, even as in “the city which has foundations, whose builder and maker is God.” And each of these marvelous spheres is “a better country, that is, a heavenly one.”

2. MORONTIA POWER SUPERVISORS

^{48:2.1 (542.5)} These unique beings are exclusively concerned with the supervision of those activities which represent a working combination of spiritual and physical or semimaterial energies. They are exclusively devoted to the ministry of morontia progression. Not that they so much minister to mortals during the transition experience, but they rather make possible the transition environment for the progressing morontia creatures. They are the channels of morontia power which sustain and energize the morontia phases of the transition worlds.

^{48:2.2 (542.6)} Morontia Power Supervisors are the offspring of a local universe Mother Spirit. They are fairly standard in design though differing slightly in nature in the various local creations. They are created for their specific function and require no training before entering upon their responsibilities.

^{48:2.3 (542.7)} The creation of the first Morontia Power Supervisors is simultaneous with the arrival of the first mortal survivor on the shores of some one of the first mansion worlds in a local universe. They are created in groups of one thousand, classified as follows:

- ^{48:2.4 (542.8)} 1. Circuit Regulators... 400
- ^{48:2.5 (542.9)} 2. System Co-ordinators.. 200
- ^{48:2.6 (542.10)} 3. Planetary Custodians.. 100
- ^{48:2.7 (543.1)} 4. Combined Controllers.. 100
- ^{48:2.8 (543.2)} 5. Liaison Stabilizers... 100
- ^{48:2.9 (543.3)} 6. Selective Assorters....50
- ^{48:2.10 (543.4)} 7. Associate Registrars...50

^{48:2.11 (543.5)} The power supervisors always serve in their native universe. They are directed exclusively by the joint spirit activity of the Universe Son and the Universe Spirit but are otherwise a wholly self-governing group. They maintain headquarters on each of the first mansion worlds of the local systems, where they work in close association with both the physical controllers and the seraphim but function in a world of their own as regards energy manifestation and spirit application.

^{48:2.12 (543.6)} They also sometimes work in connection with supermaterial phenomena on the evolutionary worlds as ministers of temporary assignment. But they rarely serve on the inhabited planets; neither do they work on the higher training worlds of the superuniverse, being chiefly devoted to the transition regime of morontia progression in a local universe.

^{48:2.13 (543.7)} 1. *Circuit Regulators.* These are the unique beings who co-ordinate physical and spiritual energy and regulate its flow into the segregated channels of the morontia spheres, and these circuits are exclusively planetary, limited to a single world. The morontia circuits are distinct from, and supplementary to, both physical

tranzitie la care se adaugă. Și sunt necesari milioane de asemenea regulatori, chiar pentru a activa doar un singur sistem de lumi palat, precum acela al Sataniei.

Regulatorii de circuite provoacă în energiile materiale schimbările care îi pun sub controlul și regulamentele asociațiilor lor. Aceste ființe sunt generatori de putere morontială, precum și regulatori ai circuitelor. La fel cum aparent un dinam generează electricitate din atmosferă, tot astfel aceste dinamuri morontiale vii par a transforma energiile omniprezente ale spațiului în materiale pe care supraveghetorii morontiali le introduc în corpul și în activitățile vitale ale muritorilor ascendenți.

2. Coordonatorii de Sisteme. Cum fiecare lume morontială are un ordin distinct de energie morontială, le este extrem de dificil ființelor umane să vizualizeze aceste sfere, însă, pe fiecare sferă succesivă de tranziție, muritorii vor vedea că viața vegetală și tot ceea ce se raportează la existența morontială sunt progresiv modificate pentru a corespunde spiritualizării crescătoare a ascenderilor supraviețuitori. Și cum sistemul energetic al fiecărei lumi este astfel individualizat, acești coordonatori acționează pentru a armoniza și amalgama sistemele de putere diferite într-o unitate funcțională pentru sferele asociate ale oricărui grup specific.

Muritorii ascendenți progresează treptat, de la fizic la spiritual, pe măsură ce avansează de la o lume morontială la alta; de unde și necesitatea de a le oferi o scară ascendentă de sfere morontiale și o scară ascendentă forme morontiale.

Când ascenderii lumii palat trec de la o sferă la alta, ei sunt încredințați de către serafimii transportori coordonatorilor sistemici însărcinați cu primirea lor pe lumea avansată. Acolo în acele temple unice situate în centrul celor șaptezeci de aripi iradiante unde se află camerele de tranziție asemănătoare sălilor de reînviere de pe lumea inițială de primire pentru muritorii de origine terestră. Aici, coordonatorii sistemici efectuează cu iscusință schimbările necesare în forma creaturilor. Pentru a realiza aceste modificări inițiale de forme morontiale, sunt necesare aproape șapte zile de timp standard.

3. Conservatorii Planetari. Fiecare lume morontială, de la sferele locuințelor și până sus la sediul universului este dată - în ceea ce privește problemele morontiale - în grija a șaptezeci de păzitori. Ei formează consiliul planetar local, dispunând de autoritatea morontială supremă. Acest consiliu acordă tuturor creaturilor ascendente care aterizează pe sfera sa materiale destinate formei lor morontiale și autorizează toate schimbările de formă care permit unui ascender să meargă pe sfera următoare. După traversarea lumilor palat, voi veți trece de la o fază a vieții morontiale la o alta, fără a trebui să vă pierdeți conștiința. Inconștiența nu însoțește decât metamorfozele inițiale, precum și tranzițiile de la un univers la altul și de la Havona în Paradis.

4. Controlori Conjugați. Una dintre aceste ființe, a căror muncă este cât se poate de mecanică, este întotdeauna staționată în centrul fiecărei unități administrative a unei lumi morontiale. Un controlor combinat este sensibil la energiile fizice, spirituale și morontiale; el acționează în simbioză cu ele, și se

and spiritual circuits on the transition worlds, and it requires millions of these regulators to energize even a system of mansion worlds like that of Satania.

48:2.14 (543.8) Circuit regulators initiate those changes in material energies which render them subject to the control and regulation of their associates. These beings are morontia power generators as well as circuit regulators. Much as a dynamo apparently generates electricity out of the atmosphere, so do these living morontia dynamos seem to transform the everywhere energies of space into those materials which the morontia supervisors weave into the bodies and life activities of the ascending mortals.

48:2.15 (543.9) 2. *System Co-ordinators.* Since each morontia world has a separate order of morontia energy, it is exceedingly difficult for humans to visualize these spheres. But on each successive transition sphere, mortals will find the plant life and everything else pertaining to the morontia existence progressively modified to correspond with the advancing spiritization of the ascending survivor. And since the energy system of each world is thus individualized, these co-ordinators operate to harmonize and blend such differing power systems into a working unit for the associated spheres of any particular group.

48:2.16 (543.10) Ascending mortals gradually progress from the physical to the spiritual as they advance from one morontia world to another; hence the necessity for providing an ascending scale of morontia spheres and an ascending scale of morontia forms.

48:2.17 (543.11) When mansion world ascenders pass from one sphere to another, they are delivered by the transport seraphim to the receivers of the system co-ordinators on the advanced world. Here in those unique temples at the center of the seventy radiating wings wherein are the chambers of transition similar to the resurrection halls on the initial world of reception for earth-origin mortals, the necessary changes in creature form are skillfully effected by the system co-ordinators. These early morontia-form changes require about seven days of standard time for their accomplishment.

48:2.18 (544.1) 3. *Planetary Custodians.* Each morontia world, from the mansion spheres up to the universe headquarters, is in the custody — as regards morontia affairs — of seventy guardians. They constitute the local planetary council of supreme morontia authority. This council grants material for morontia forms to all ascending creatures who land on the spheres and authorizes those changes in creature form which make it possible for an ascender to proceed to the succeeding sphere. After the mansion worlds have been traversed, you will translate from one phase of morontia life to another without having to surrender consciousness. Unconsciousness attends only the earlier metamorphoses and the later transitions from one universe to another and from Havona to Paradise.

48:2.19 (544.2) 4. *Combined Controllers.* One of these highly mechanical beings is always stationed at the center of each administrative unit of a morontia world. A combined controller is sensitive to, and functional with, physical, spiritual, and morontial energies; and with this being there are always associated two system co-ordinators, four circuit regulators, one planetary

găsește întotdeauna asociat cu doi coordonatori de sisteme, cu patru regulatori de circuite, cu un conservator planetar, cu un stabilizator de legături și, fie cu un arhivar asociat, fie cu un asortator selectiv.

5. Stabilizatori de Legături. Ei sunt regulatori energiiilor morontiale în asociere cu forțele fizice și spirituale ale domeniului. Ei fac posibilă conversia energiei morontiale în materiale morontiale. Întreaga organizare morontială a existenței depinde de stabilizatori. Ei încetinesc mișcarea de revoluție a energiilor până în punctul în care ele pot deveni fizice. Însă eu nu găsesc termeni cu care să pot compara și ilustra serviciul acestor ființe. El depășește în întregime imaginația umană.

6. Asortatori Selectivi. Pe măsură ce veți progresa de la o clasă sau o fază a unei lumi morontiale la o alta trebuie să fiți reaccordați, ori accordați într-un mod mai avansat. Asortatorilor selectivi le revine sarcina de a vă menține în sincronism progresiv cu viața morontială.

În timp ce formele morontiale fundamentale de viață și de materie sunt identice, de la prima lume palat până la ultima sferă de tranziție a universului, există un progres funcțional care se extinde treptat de la material la spiritual. Adaptarea voastră la această creație esențialmente uniformă, însă marcată de etape de avansare și de spiritualizare, se efectuează prin această reaccordare selectivă. O astfel de ajustare a mecanismului personalității echivalează cu o nouă creație, cu toate că voi vă păstrați aceeași formă morontială.

Voi vă puteți supune în mai multe rânduri încercărilor acestor examinatori, de îndată ce veți face dovada progresului spiritual cuvenit, ei vor atesta cu bucurie că sunteți gata să fiți avansați. Aceste schimbări progresive se traduc prin felurite reacții la mediul morontial, cum ar fi modificări în nevoile alimentare și în numeroase alte practici personale.

Asortatorii selectivi fac, de asemenea, mari servicii în gruparea personalităților morontiale, contribuind la studii, la învățături și la alte proiecte. Ei indică în mod natural ființele care vor lucra cel mai bine în asociere temporară.

7. Arhivari Asociați. Lumea morontială are proprii ei arhivari, care servesc în asociere cu arhivarii spirituali în supravegherea și în păstrarea arhivelor și a altor date intrinseci creațiilor morontiale. Arhivele morontiale sunt la dispoziția tuturor ordinilor de personalități.

Toate tărâmurile de tranziție morontiale sunt deopotrivă de accesibile ființelor materiale și spirituale. Ca progresori morontiali, voi veți rămâne în deplin contact cu lumea materială și cu personalitățile materiale, distingând, în același timp, tot mai bine ființele spirituale și fraternizând tot mai mult cu ele; iar când veți părăsi regimul morontial, veți fi văzut toate ordinele de spirite, cu excepția câtorva tipuri superioare, cum ar fi Mesagerii Solitari.

3. ÎNSOȚITORII MORONTIEI

Aceste gazde ale lumilor palat și ale lumilor morontiale sunt vlăstarul Spiritului-Mamă al universului

custodian, one liaison stabilizer, and either an associate registrar or a selective assorter.

48:2.20 (544.3) 5. *Liaison Stabilizers.* These are the regulators of the morontia energy in association with the physical and spirit forces of the realm. They make possible the conversion of morontia energy into morontia material. The whole morontia organization of existence is dependent on the stabilizers. They slow down the energy revolutions to that point where physicalization can occur. But I have no terms with which I can compare or illustrate the ministry of such beings. It is quite beyond human imagination.

48:2.21 (544.4) 6. *Selective Assorters.* As you progress from one class or phase of a morontia world to another, you must be re-keyed or advance-tuned, and it is the task of the selective assorters to keep you in progressive synchrony with the morontia life.

48:2.22 (544.5) While the basic morontia forms of life and matter are identical from the first mansion world to the last universe transition sphere, there is a functional progression which gradually extends from the material to the spiritual. Your adaptation to this basically uniform but successively advancing and spiritizing creation is effected by this selective re-keying. Such an adjustment in the mechanism of personality is tantamount to a new creation, notwithstanding that you retain the same morontia form.

48:2.23 (544.6) You may repeatedly subject yourself to the test of these examiners, and as soon as you register adequate spiritual achievement, they will gladly certify you for advanced standing. These progressive changes result in altered reactions to the morontia environment, such as modifications in food requirements and numerous other personal practices.

48:2.24 (544.7) The selective assorters are also of great service in the grouping of morontia personalities for purposes of study, teaching, and other projects. They naturally indicate those who will best function in temporary association.

48:2.25 (544.8) 7. *Associate Registrars.* The morontia world has its own recorders, who serve in association with the spirit recorders in the supervision and custody of the records and other data indigenous to the morontia creations. The morontia records are available to all orders of personalities.

48:2.26 (545.1) All morontia transition realms are accessible alike to material and spirit beings. As morontia progressors you will remain in full contact with the material world and with material personalities, while you will increasingly discern and fraternize with spirit beings; and by the time of departure from the morontia regime, you will have seen all orders of spirits with the exception of a few of the higher types, such as Solitary Messengers.

3. MORONTIA COMPANIONS

48:3.1 (545.2) These hosts of the mansion and morontia worlds are the offspring of a local universe Mother Spirit.

local. Ele sunt create din epocă în epocă, în grupuri de câte o sută de mii. Nebadonul numără în prezent peste șaptezeci de miliarde de aceste ființe unice.

Însoțitorii Morontiei sunt instruiți pentru a servi de către Melchizedeki, pe o planetă specială, în apropiere de Salvington. Ei nu trec prin școlile centrale ale Melchizedekilor. Serviciul lor se extinde de la cele mai umile lumi palat ale sistemului până la cele mai înalte sfere de studiu ale Salvingtonului, însă rareori sunt întâlniți pe lumile locuite. Ei servesc sub supravegherea generală a Fiilor lui Dumnezeu, și sub îndrumarea imediată a Melchizedekilor.

Însoțitorii Morontiei mențin zece mii de cartiere generale într-un univers local, unul pe fiecare primă lume palat a fiecărui sistem local. Ordinul lor se bucură de o guvernare aproape în întregime autonomă. Ei formează, în general, un grup de ființe inteligente și loiale, însă din când în când, în raport cu anumite prefaceri cerești nefericite, se știe că au apucat pe o cale greșită. Mii dintre aceste creaturi utile au fost pierdute în epoca rebeliunii lui Lucifer în Satania. Sistemul vostru local dispune acum de întregul său contingent de însoțitori, pierderile datorate rebeliunii lui Lucifer nefiind compensate decât recent.

Există două tipuri distincte de Însoțitori ai Morontiei; unul dinamic, și unul rezervat, însă altfel ei sunt egali în statut. Ei nu sunt creaturi sexuate, însă manifestă o frumoasă și emoționantă afecțiune unii pentru alții. Nu se poate spune că ei trăiesc în uniune liberă în sensul material (uman), dar se apropie foarte mult de rasele umane în ordinea de existență a creaturilor. Medienii lumilor sunt părinți voștri cei mai apropiați. Urmează apoi heruvimii morontiali, și apoi Însoțitorii Morontiei.

Acești Însoțitori dovedesc o afecțiune vie și sunt ființe fermecător de sociabile. Ele posedă personalități distincte, și atunci când le întâlniți pe lumile palat, după ce ați învățat să le recunoașteți drept o clasă, le veți distinge curând individualitatea. Muritorii seamănă toți unii cu alții și, în același timp, fiecare dintre voi posedă o personalitate distinctă și recunoscutibilă.

Vă puteți face o idee despre natura muncii acestor Însoțitori ai Morontiei plecând de la clasificarea următoare a activităților lor dintr-un sistem local:

1. Păzitori ai Pelerinilor nu au primit misiuni specifice în asocierea lor cu cei progresorii morontiali. Acești însoțitori poartă responsabilitatea întregii cariere morontiale și, de aceea, ei coordonează munca tuturor celorlalți slujitori morontiali de tranziție.

2. Primitori ai Pelerinilor și Asociatori Liberi. Ei sunt însoțitorii sociali ai noilor sosiți pe lumile palat. Unul dintre ei va fi, cu siguranță, prezent pentru a vă primi când vă veți trezi din primul vostru somn de tranziție temporal, pe lumea palat inițială, când veți face experiența reînvierii la viața morontială de după moartea în trup. Din acest moment, în care veți fi astfel oficial primiți la trezirea voastră și până în ziua în care veți părăsi universul local ca spirit de prim stadiu, acești Însoțitori ai Morontiei vă vor fi întotdeauna alături.

Însoțitorii nu sunt acordați în permanență unor indivizi. Pe una dintre lumile palat sau pe lumi

They are created from age to age in groups of one hundred thousand, and in Nebadon there are at present over seventy billion of these unique beings.

48:3.2 (545.3) Morontia Companions are trained for service by the Melchizedeks on a special planet near Salvington; they do not pass through the central Melchizedek schools. In service they range from the lowest mansion worlds of the systems to the highest study spheres of Salvington, but they are seldom encountered on the inhabited worlds. They serve under the general supervision of the Sons of God and under the immediate direction of the Melchizedeks.

48:3.3 (545.4) The Morontia Companions maintain ten thousand headquarters in a local universe — on each of the first mansion worlds of the local systems. They are almost wholly a self-governing order and are, in general, an intelligent and loyal group of beings; but every now and then, in connection with certain unfortunate celestial upheavals, they have been known to go astray. Thousands of these useful creatures were lost during the times of the Lucifer rebellion in Satania. Your local system now has its full quota of these beings, the loss of the Lucifer rebellion having only recently been made up.

48:3.4 (545.5) There are two distinct types of Morontia Companions; one type is aggressive, the other retiring, but otherwise they are equal in status. They are not sex creatures, but they manifest a touchingly beautiful affection for one another. And while they are hardly companionate in the material (human) sense, they are very close of kin to the human races in the order of creature existence. The midway creatures of the worlds are your nearest of kin; then come the morontia cherubim, and after them the Morontia Companions.

48:3.5 (545.6) These companions are touchingly affectionate and charmingly social beings. They possess distinct personalities, and when you meet them on the mansion worlds, after learning to recognize them as a class, you will soon discern their individuality. Mortals all resemble one another; at the same time each of you possesses a distinct and recognizable personality.

48:3.6 (545.7) Something of an idea of the nature of the work of these Morontia Companions may be derived from the following classification of their activities in a local system:

48:3.7 (545.8) 1. *Pilgrim Guardians* are not assigned to specific duties in their association with the morontia progressors. These companions are responsible for the whole of the morontia career and are therefore the co-ordinators of the work of all other morontia and transition ministers.

48:3.8 (546.1) 2. *Pilgrim Receivers and Free Associators*. These are the social companions of the new arrivals on the mansion worlds. One of them will certainly be on hand to welcome you when you awaken on the initial mansion world from the first transit sleep of time, when you experience the resurrection from the death of the flesh into the morontia life. And from the time you are thus formally welcomed on awakening to that day when you leave the local universe as a first-stage spirit, these Morontia Companions are ever with you.

48:3.9 (546.1) Companions are not assigned permanently to individuals. An ascending mortal on one of the

superioare, un ascender muritor poate avea, cu mai multe ocazii succesive, un tovarăș diferit sau, dimpotrivă, poate trece prin lungi perioade fără a avea nici unul. Totul depinde de necesități și, de asemenea, de numărul de însoțitori disponibili.

3. Gazde ale Vizitatorilor Celești. Aceste mărinimoase creaturi se consacră întreținerii grupurilor supraumane de vizitatori studenți și a altor entități celeste care se poate întâmpla să se afle pe lumile de tranziție. Veți avea ample ocazii de a face vizite înăuntrul tuturor domeniilor pe care le veți fi atins în mod experiențial. Vizitatorii studenți au permisiunea de a merge pe toate planetele locuite, chiar dacă ele sunt izolate.

4. Coordonatori și Îndrumători de Legături. Acești însoțitori se consacră înlesnirii rapoartelor morontiale și prevenirii confuziilor. Ei sunt instructorii conduitei sociale și ai progresului morontial. Ei sprijină clase și alte activități de grup printre muritorii ascendenți. Ei mențin terenuri întinse pentru a reuni elevii lor acolo, și cheamă din când în când pe artizanii celești și pe îndrumători de retrospecție pentru îmbogățirea programelor lor. Pe măsură ce progresați, veți intra în contact intim cu acești însoțitori și veți devenii peste poate de mulțumiți de ambele grupuri ale lor. Faptul că veți fi asociați cu un însoțitor de tip dinamic sau de tip retras este o chestiune de șansă.

5. Interpreți și Traducători. La începutul carierei voastre pe lumea palat, veți recurge adesea la interpreți și la traducători. Ei cunosc și vorbesc toate limbile unui univers local; ei sunt lingviștiii tărâmului.

Cunoașterea de noi limbi nu o veți dobândi în mod automat; acolo sus veți învăța o limbă într-un mod foarte asemănător cu cel în care o faceți aici jos, și aceste ființe strălucitoare vor fi profesorii voștri de limbă. Primul studiu pe lumile palat va fi limba Sataniei, și apoi limba Nebadonului. Și în timp ce veți dobândi controlul acestor noi limbi, Însoțitorii Morontiei vor fi interpreții voștri eficienți și traducătorii voștri răbdători. Niciodată, pe nici una dintre aceste lumi, nu veți întâlni un vizitator pe lângă care unul dintre Însoțitorii Morontiei să nu vă poată servi ca interpret.

6. Supraveghetori de Expediție și de Retrospecție. Acești însoțitori vă însoțesc în lungile călătorii făcute pe lumea-sediu și pe sferile înconjurătoare de cultură tranzițională. Ei pregătesc, dirijează și supraveghează toate călătoriile individuale sau de grup făcute în jurul lumilor sistemice de educație și de cultură.

7. Conservatori ai Terenurilor și Clădirilor. Chiar și structurile materiale și morontiale sporesc în perfecțiune și în măreție pe măsură ce avansați în cariera de pe lumile palat. Ca indivizi și ca grupuri, voi aveți permisiunea de a efectua anumite schimbări în locurile care vă sunt desemnate ca reședințe pe durata șederii voastre pe diferitele lumi palat. Numeroase activități ale acestor sfere au loc în incintele deschise ale curcilor, ale pătratelor și ale triunghiurilor divers proiectate. Structurile lumilor palat sunt în majoritate lipsite de acoperișuri, și formează împrejurimi magnifice construite și frumos ornamentate. Climatul, precum și celelalte condiții fizice existente pe lumile arhitecturale, fac ca acoperișurile să fie complet inutile.

mansion or higher worlds might have a different companion on each of several successive occasions and again might go for long periods without one. It would all depend on the requirements and also on the supply of companions available.

48:3.10 (546.1) 3. *Hosts to Celestial Visitors.* These gracious creatures are dedicated to the entertainment of the superhuman groups of student visitors and other celestials who may chance to sojourn on the transition worlds. You will have ample opportunity to visit within any realm you have experientially attained. Student visitors are allowed on all inhabited planets, even those in isolation.

48:3.11 (546.1) 4. *Co-ordinators and Liaison Directors.* These companions are dedicated to the facilitation of morontia intercourse and to the prevention of confusion. They are the instructors of social conduct and morontia progress, sponsoring classes and other group activities among the ascending mortals. They maintain extensive areas wherein they assemble their pupils and from time to time make requisition on the celestial artisans and the reversion directors for the embellishment of their programs. As you progress, you will come in intimate contact with these companions, and you will grow exceedingly fond of both groups. It is a matter of chance as to whether you will be associated with an aggressive or a retiring type of companion.

48:3.12 (546.1) 5. *Interpreters and Translators.* During the early mansonian career you will have frequent recourse to the interpreters and the translators. They know and speak all the tongues of a local universe; they are the linguists of the realms.

48:3.13 (546.1) You will not acquire new languages automatically; you will learn a language over there much as you do down here, and these brilliant beings will be your language teachers. The first study on the mansion worlds will be the tongue of Satania and then the language of Nebadon. And while you are mastering these new tongues, the Morontia Companions will be your efficient interpreters and patient translators. You will never encounter a visitor on any of these worlds but that some one of the Morontia Companions will be able to officiate as interpreter.

48:3.14 (546.1) 6. *Excursion and Reversion Supervisors.* These companions will accompany you on the longer trips to the headquarters sphere and to the surrounding worlds of transition culture. They plan, conduct, and supervise all such individual and group tours about the system worlds of training and culture.

48:3.15 (546.1) 7. *Area and Building Custodians.* Even the material and morontia structures increase in perfection and grandeur as you advance in the mansonian career. As individuals and as groups you are permitted to make certain changes in the abodes assigned as headquarters for your sojourn on the different mansion worlds. Many of the activities of these spheres take place in the open enclosures of the variously designated circles, squares, and triangles. The majority of the mansion world structures are roofless, being enclosures of magnificent construction and exquisite embellishment. The climatic and other physical conditions prevailing on the architectural worlds make roofs wholly unnecessary.

Acești păstrători ai fazelor de tranziție ale vieții ascendente au autoritate asupra cârmuirii treburilor morontiale. Ei au fost creați pentru această treabă, și vor rămâne întotdeauna însoțitori ai Morontiei, așteptând transpunerea în fapt a Ființei Supreme. Ei nu îndeplinesc niciodată alte misiuni.

Pe măsură ce sisteme și universuri se ancorează în lumină și viață, lumile palat încetează progresiv să mai funcționeze ca sfere de tranziție pentru pregătirea morontială. Tot mai mult, finalitarii instaurează noul lor regim educativ care pare prevăzut pentru a transfera conștiința cosmică, în prezent situată la nivelul marelui univers, pe nivelul viitoarelor universuri exterioare. Însoțitorii Morontiei sunt hărăziți să lucreze tot mai mult în asociere cu finalitarii, și în numeroase alte domenii încă nerevelate pe Urantia.

Se poate întrevădea că aceste ființe vor aduce într-adevăr o importantă contribuție la bucuriile voastre pe lumile palat, indiferent dacă șederea voastră acolo va fi lungă sau scurtă. Și veți continua să vă bucurați de tovărășia lor pe tot parcursul drumului până sus pe Salvington. Din punct de vedere tehnic, ei nu sunt indispensabili nici unei părți din experiența voastră de supraviețuire. Voi ați putea atinge Salvingtonul și fără ei, însă v-ar lipsi mult. Ei constituie luxul de personalitate al carierei voastre ascendente în universul local.

4. ÎNDRUMĂTORII DE RETROSPECȚIE

Bucuria plină de voieșie și echivalentul surâsului sunt la fel de universale ca și muzica. Există echivalentele morontiale și spirituale ale bucuriei și râsului. Viața ascendentă este împărțită aproape egal între muncă și joacă - absența obligațiilor.

Destinderea celestă și umorul suprauman sunt în întregime diferite de echivalentele lor umane, însă noi ne lăsăm cuprinși, în mod efectiv, de o formă combinată a acestora; și, în starea noastră, ele fac efectiv pentru noi cam tot ceea ce umorul ideal poate face pentru voi pe Urantia. Însoțitorii Morontiei sunt pricepuți promotori ai jocurilor și sunt susținuți cu cea mai mare iscusință de către îndrumătorii de retrospecție.

Poate veți înțelege mai bine munca îndrumătorilor de retrospecție comparându-i cu tipurile superioare de umoriști de pe Urantia, însă aceasta nu ar fi decât o modalitate foarte grosolană și destul de nefericită de a încerca să vă dăm o idee asupra funcțiunii acestor îndrumători ai schimbării și ai destinderii, acești slujitori ai umorului elevat ai tăramurilor morontiale și spirituale.

Luând în discuție umorul spiritual, să vă spun mai întâi ceea ce nu este. Ironia spirituală nu este niciodată pătată de accentuarea nenorocirilor celor slabi și rătați. Ea nu constituie niciodată o blasfemie a justiției și măreției divinității. Umorul nostru îmbrățișează trei nivele generale de apreciere:

1. Ironiile reminiscente. Cuvinte bine potrivite provenind din episoade trecute din experiența voastră de zbucium și de luptă. Ele se referă uneori la frică și foarte adesea la naivele îngrijorări infantile. Pentru noi, această fază a umorului derivă din iscusința adânc înrădăcinată și persistentă de a trage din trecut amintiri care să permită acomodarea într-un mod agreabil cu

48:3.16 (547.1) These custodians of the transition phases of ascendant life are supreme in the management of morontia affairs. They were created for this work, and pending the factualization of the Supreme Being, always will they remain Morontia Companions; never do they perform other duties.

48:3.17 (547.2) As systems and universes are settled in light and life, the mansion worlds increasingly cease to function as transition spheres of morontia training. More and more the finaliters institute their new training regime, which appears to be designed to translate the cosmic consciousness from the present level of the grand universe to that of the future outer universes. The Morontia Companions are destined to function increasingly in association with the finaliters and in numerous other realms not at present revealed on Urantia.

48:3.18 (547.3) You can forecast that these beings are probably going to contribute much to your enjoyment of the mansion worlds, whether your sojourn is to be long or short. And you will continue to enjoy them all the way up to Salvington. They are not, technically, essential to any part of your survival experience. You could reach Salvington without them, but you would greatly miss them. They are the personality luxury of your ascending career in the local universe.

4. THE REVERSION DIRECTORS

48:4.1 (547.4) Joyful mirth and the smile-equivalent are as universal as music. There is a morontial and a spiritual equivalent of mirth and laughter. The ascendant life is about equally divided between work and play — freedom from assignment.

48:4.2 (547.5) Celestial relaxation and superhuman humor are quite different from their human analogues, but we all actually indulge in a form of both; and they really accomplish for us, in our state, just about what ideal humor is able to do for you on Urantia. The Morontia Companions are skillful play sponsors, and they are most ably supported by the reversion directors.

48:4.3 (547.6) You would probably best understand the work of the reversion directors if they were likened to the higher types of humorists on Urantia, though that would be an exceedingly crude and somewhat unfortunate way in which to try to convey an idea of the function of these directors of change and relaxation, these ministers of the exalted humor of the morontia and spirit realms.

48:4.4 (547.7) In discussing spirit humor, first let me tell you what it is *not*. Spirit jest is never tinged with the accentuation of the misfortunes of the weak and erring. Neither is it ever blasphemous of the righteousness and glory of divinity. Our humor embraces three general levels of appreciation:

48:4.5 (547.8) 1. *Reminiscent jests*. Quips growing out of the memories of past episodes in one's experience of combat, struggle, and sometimes fearfulness, and oftentimes foolish and childish anxiety. To us, this phase of humor derives from the deep-seated and abiding ability to draw upon the past for memory material with which pleasantly to flavor and otherwise lighten the heavy

poverile grele ale prezentului și să le facă mai ușoare în diverse chipuri.

2. Umorel curent. Indiferența la ceea ce ne cauzează atât adesea serioase preocupări, bucuria de a descoperi neimportanța multora din grijile noastre personale serioase. Noi apreciem cu atât mai mult această fază a umorului, cu cât suntem mai capabili de a atenua neliniștile prezentului în beneficiul certitudinilor viitorului.

3. Bucuria profetică. Poate că le-ar veni greu muritorilor să ia în considerare această fază a umorului, însă noi obținem o satisfacție specială din încredințarea că „toate lucrurile lucrează laolaltă pentru bine” - pentru ființe spirituale și morontiale, precum și pentru muritori. Acest aspect al umorului celest se naște din credința noastră în copleșitoarea grijă a superiorilor noștri și în divina stabilitate a Îndrumătorilor noștri Supremi.

Însă îndrumătorii de retrospecție ai tărâmurilor nu se ocupă în mod exclusiv de descrierea umorului elevat al diverselor ordine de ființe inteligente. Ei se ocupă și cu dirijarea divertismentului a recreațiilor spirituale și distracțiilor morontiale. Și ei primesc în acest domeniu inimoasa cooperare a artizanilor celești.

Înșiși îndrumătorii de retrospecție nu sunt un corp creat, ci unul recrutat, îmbrățișând ființe de sus, de la nativii Havonei, în jos, prin multitudinea mesagerilor spațiului și a spiritelor ocrotitoare ale timpului, până la cei care progresorii morontiali de pe lumile evolutive. Toți sunt voluntari, dăruindu-se muncii de sprijinire a semenilor lor în dobândirea de schimbări în gândire și de odihnă a minții, căci astfel de atitudini sunt de cel mai mare ajutor la recuperarea energiilor consumate.

Când ființa este parțial epuizată de eforturile de înfăptuire și când este așteptată primirea de noi încărcături de energie, există o plăcere agreabilă în retrăirea a ceea ce a fost înfăptuit în alte vremuri și în alte epoci. Este odihnitoare reamintirea experiențelor inițiale ale rasei sau ale ordinului. Și tocmai de aceea acești artiști sunt numiți îndrumători de retrospecție - ei ajută la îndreptarea memoriei asupra unei stări anterioare de dezvoltare sau asupra unui statut de existență unde era mai puțină experiență.

Toate ființele se bucură de acest fel de retrospecție, cu excepția celor care sunt Creatori prin natură și a anumitor tipuri înalt specializate de creaturi, cum ar fi centrele de putere și controlorii fizici. Primii se reînvigorează în mod automat, iar cei din urmă au întotdeauna și veșnic reacții în întregime practice. Faptul de a fi scutit periodic de tensiunea îndatoririlor personale face în mod regulat parte din viață pe toate lumile universului de universuri, însă nu și pe Insula Paradisului. Indigenii lăcașului central n-au cum să se epuizeze și, prin urmare, nu au niciodată nevoie de reîncărcări energetice, iar pentru ființele înzestrate cu această perfecțiune eternă a Paradisului, nu poate exista retrospecție asupra experienței evolutive.

Cei mai mulți dintre noi s-au înălțat străbătând stadii inferioare de existență sau nivele progresive ale ordinelor noastre, și este înviorător și oarecum amuzant să ne reamintim anumite episoade ale experiențelor noastre inițiale. Este liniștitor să se contemple ceea ce este vechi pentru propriul ordin și ceea ce rămâne ca o

loads of the present.

48:4.6 (548.1) 2. *Current humor.* The senselessness of much that so often causes us serious concern, the joy at discovering the unimportance of much of our serious personal anxiety. We are most appreciative of this phase of humor when we are best able to discount the anxieties of the present in favor of the certainties of the future.

48:4.7 (548.2) 3. *Prophetic joy.* It will perhaps be difficult for mortals to envisage this phase of humor, but we do get a peculiar satisfaction out of the assurance “that all things work together for good” — for spirits and morontians as well as for mortals. This aspect of celestial humor grows out of our faith in the loving overcare of our superiors and in the divine stability of our Supreme Directors.

48:4.8 (548.3) But the reversion directors of the realms are not concerned exclusively with depicting the high humor of the various orders of intelligent beings; they are also occupied with the leadership of diversion, spiritual recreation and morontia entertainment. And in this connection they have the hearty co-operation of the celestial artisans.

48:4.9 (548.4) The reversion directors themselves are not a created group; they are a recruited corps embracing beings ranging from the Havona natives down through the messenger hosts of space and the ministering spirits of time to the morontia progressors from the evolutionary worlds. All are volunteers, giving themselves to the work of assisting their fellows in the achievement of thought change and mind rest, for such attitudes are most helpful in recuperating depleted energies.

48:4.10 (548.5) When partially exhausted by the efforts of attainment, and while awaiting the reception of new energy charges, there is agreeable pleasure in living over again the enactments of other days and ages. *The early experiences of the race or the order are restful to reminisce.* And that is exactly why these artists are called reversion directors — they assist in reverting the memory to a former state of development or to a less experienced status of being.

48:4.11 (548.6) All beings enjoy this sort of reversion except those who are inherent Creators, hence automatic self-rejuvenators, and certain highly specialized types of creatures, such as the power centers and the physical controllers, who are always and eternally thoroughly businesslike in all their reactions. These periodic releases from the tension of functional duty are a regular part of life on all worlds throughout the universe of universes but not on the Isle of Paradise. Beings indigenous to the central abode are incapable of depletion and are not, therefore, subject to re-energizing. And with such beings of eternal Paradise perfection there can be no such reversion to evolutionary experiences.

48:4.12 (548.7) Most of us have come up through lower stages of existence or through progressive levels of our orders, and it is refreshing and in a measure amusing to look back upon certain episodes of our early experience. There is a restfulness in the contemplation of that which is old to one's order, and which lingers as a memory

posesie memorială a minții. Viitorul înseamnă luptă și progres; el anunță muncă, eforturi și împliniri; însă trecutul dă gust lucrurilor deja însușite și înfăptuite. Contemplarea trecutului permite destinderea și revederea acestuia cu destulă nepăsare încât să provoace o ușurare spirituală și o stare mentală morontială vecină cu voioșia.

Chiar și umorul uman devine foarte cordial când descrie episoade referitoare la persoane a căror stare de dezvoltare este foarte puțin inferioară stării noastre prezente, sau atunci când descrie pe presupușii superiori ai cuiva căzând victime unor experiențe care sunt asociate de obicei cu presupuși inferiori. Voi urantienii ați lăsat să se amestece o mare doză de vulgaritate și de răutate cu umorul vostru, însă, în ansamblu, putem să vă felicităm în legătură cu simțul vostru relativ acut al umorului. Anumite rase ale voastre au bogate resurse, și aceasta le ajută considerabil în cariera lor pământeană. Se pare că de la moștenirea voastră adamică ați primit mult în materie de umor, mult mai mult decât în muzică sau în artă.

La ora jocurilor, în momentul în care locuitorii sistemului reînvie cu însușirea amintirilor unui stadiu inferior de existență, întreaga Satania este înălțată sufletește de plăcutul umor al unui corp de îndrumători de retrospecție ai Urantiei. Noi păstrăm întotdeauna simțul umorului celest, chiar și atunci când suntem angajați în misiunile cele mai dificile. El ne ajută la evitarea ca noțiunea importanței de sine să se dezvolte peste măsură. Însă noi nu ne dăm frâu liber, nu „ne amuzăm” - așa cum spuneți voi - decât atunci când suntem scutiți de sarcinile serioase ale ordinelor noastre respective.

Dacă suntem tentați să amplificăm importanța noastră, nu avem decât să contemplăm infinitatea nobleței și a măreției Făuritorilor noștri. Propria noastră glorie devine atunci sublim de ridicolă, și frizează chiar umorul. Una dintre funcțiunile umorului este de a ne ajuta pe toți să ne luăm în serios mai puțin. Umorul este antidotul divin al exaltării egoului.

Nevoia de a se destinde și de a se amuza prin umor atinge maximul ei la ordinele de ființe ascendente care, în lupta lor de a se înălța, sunt supuse unor continue tensiuni. Cele două categorii extreme ale vieții nu au deloc nevoie de divertismentul umorului. Oamenii primitivi nu au nici o aptitudine pentru așa ceva, iar ființele perfecte ale Paradisului nu simt nevoia de el. Mulțimile Havonei sunt în mod natural o adunare voioasă și înflăcărată de personalități suprem fericite. În Paradis, calitatea adorației face inutile activitățile retrospecției, însă printre cei care debutează în cariera lor de foarte departe de țelul perfecțiunii paradisiace, serviciul îndrumătorilor de retrospecție poate să se exercite cu dărnicie.

Cu cât specia muritoare este mai elevată, cu atât este mai mare tensiunea, și cu atât mai mare este capacitatea pentru umor, precum și nevoia de a se recurge la el. În lumea spiritului, adevărul este invers: cu cât ne ridicăm mai mult, cu atât avem mai puțină nevoie de divertisment prin practica retrospecției, însă când coborâm pe scara vieții spirituale, de la Paradis până la mulțimile serafice, utilitatea menirii bucuriei și a serviciului voioșiei se face tot mai mult simțită. Ființele care au cel mai mare nevoie de învierea derivată din revenirea periodică asupra statutului intelectual al

posesiunii a minții. Viitorul înseamnă luptă și progres; el anunță muncă, eforturi și împliniri; însă trecutul dă gust lucrurilor deja însușite și înfăptuite. Contemplarea trecutului permite destinderea și revederea acestuia cu destulă nepăsare încât să provoace o ușurare spirituală și o stare mentală morontială vecină cu voioșia.

48:4.13 (548.8) Even mortal humor becomes most hearty when it depicts episodes affecting those just a little beneath one's present developmental state, or when it portrays one's supposed superiors falling victim to the experiences which are commonly associated with supposed inferiors. You of Urantia have allowed much that is at once vulgar and unkind to become confused with your humor, but on the whole, you are to be congratulated on a comparatively keen sense of humor. Some of your races have a rich vein of it and are greatly helped in their earthly careers thereby. Apparently you received much in the way of humor from your Adamic inheritance, much more than was secured of either music or art.

48:4.14 (549.1) All Satania, during times of play, those times when its inhabitants refreshingly resurrect the memories of a lower stage of existence, is edified by the pleasant humor of a corps of reversion directors from Urantia. The sense of celestial humor we have with us always, even when engaged in the most difficult of assignments. It helps to avoid an overdevelopment of the notion of one's self-importance. But we do not give rein to it freely, as you might say, "have fun," except when we are in recess from the serious assignments of our respective orders.

48:4.15 (549.2) When we are tempted to magnify our self-importance, if we stop to contemplate the infinity of the greatness and grandeur of our Makers, our own self-glorification becomes sublimely ridiculous, even verging on the humorous. One of the functions of humor is to help all of us take ourselves less seriously. *Humor is the divine antidote for exaltation of ego.*

48:4.16 (549.3) The need for the relaxation and diversion of humor is greatest in those orders of ascendant beings who are subjected to sustained stress in their upward struggles. The two extremes of life have little need for humorous diversions. Primitive men have no capacity therefor, and beings of Paradise perfection have no need thereof. The hosts of Havona are naturally a joyous and exhilarating assemblage of supremely happy personalities. On Paradise the quality of worship obviates the necessity for reversion activities. But among those who start their careers far below the goal of Paradise perfection, there is a large place for the ministry of the reversion directors.

48:4.17 (549.4) The higher the mortal species, the greater the stress and the greater the capacity for humor as well as the necessity for it. In the spirit world the opposite is true: The higher we ascend, the less the need for the diversions of reversion experiences. But proceeding down the scale of spirit life from Paradise to the seraphic hosts, there is an increasing need for the mission of mirth and the ministry of merriment. Those beings who most need the refreshment of periodic reversion to the intellectual status of previous experiences are the higher types of the human species,

experiențelor lor anterioare sunt tipurile mai înalte de specii umane, morontienii, îngerii și Fiii Materiali, laolaltă cu toate personalitățile de tip asemănător.

Umorul ar trebui să funcționeze ca o supapă de siguranță automată pentru a împiedica acumularea presiunilor excesive pricinuite de monotonia contemplării de sine grave și susținute, în asocieri cu strădania intensă de dezvoltare progresivă și de realizare nobilă. Umorul acționează, de asemenea, la reducerea șocului impactului neașteptat al faptelor și al adevărului. Faptele sunt rigide și inflexibile, adevărul este suplu și mereu viu. Personalitatea muritoare nu este niciodată sigură de ceea ce i se va întâmpla. Cu ajutorul umorului ea pricepe rapid - vede despre ce este vorba și dobândește înțelegere - natura neașteptată a situației, indiferent că este vorba de fapte sau de adevăr.

Cu toate că umorul Urantiei este extrem de grosolan și destul de puțin artistic, el este prețios atât ca asigurare a sănătății, precum și ca eliberator al presiunilor emotive. El împiedică tensiunile nervoase nocive și contemplarea de sine prea serioasă. Umorul și jocul - destinderea - nu sunt niciodată reacții de epuizare progresivă. Ele sunt întotdeauna ecourile unei priviri înapoi, o reminiscență a trecutului. Chiar și așa cum sunteți în prezent pe Urantia, voi veți găsi întotdeauna reconfortant să puteți suspenda, timp de câteva clipe, încordarea eforturilor intelectuale mai noi și mai înalte, și să reveniți la ocupațiile mai simple ale strămoșilor voștri.

Principiile vieții recreative pe Urantia sunt corecte din punct de vedere filozofic, și continuă să fie aplicabile pe parcursul vieții voastre ascendente prin circuitele Havonei până pe țărmurile eterne ale Paradisului. Ca ființe ascendente, voi posedați amintiri personale ale tuturor existențelor voastre anterioare cele mai umile. Fără aceste amintiri de identitate ale trecutului, nu ar exista o temelie pentru umorul prezentului, care se traduce fie prin râsul muritorilor fie prin voioșia morontială. Amintirea experiențelor trecute este cea care oferă baza divertismentelor și amuzamentelor din prezent. Pe tot parcursul lungii voastre cariere morontiale, și apoi de-a lungul progresului spiritual, veți obține o plăcere din echivalentele celeste ale umorului vostru pământean, iar această fracțiune a lui Dumnezeu (Ajustorul), care devine o parte eternă a personalității unui ascender muritor, aduce armoniile divinității la expresii pline de bucurie, și chiar la râsul spiritual al creaturilor ascendente ale timpului și spațiului.

5. ÎNVĂȚĂTORII LUMILOR PALAT

Învățătorii Lumii Palat sunt un corp de heruvimi și de sanovimi părăsiți dar glorificați. Când un pelerin al timpului avansează de la o lume de încercare a spațiului la lumile palat și la lumile asociate de instruire morontială, el este însoțit de serafimul său individual sau colectiv, păzitorul destinului său. În lumile existenței muritoare, serafimul este ajutat cu iscusință de heruvimi și de sanovimi, însă când pupilul său muritor este eliberat de legăturile trupului și debutează în cariera lui ascendentă, când începe viața post materială sau morontială, serafimul însoțitor nu mai are nevoie de sprijinul vechilor săi locuitori, heruvimii și sanovimii.

the morontians, angels, and the Material Sons, together with all similar types of personality.

48:4.18 (549.5) Humor should function as an automatic safety valve to prevent the building up of excessive pressures due to the monotony of sustained and serious self-contemplation in association with the intense struggle for developmental progress and noble achievement. Humor also functions to lessen the shock of the unexpected impact of fact or of truth, rigid unyielding fact and flexible ever-living truth. The mortal personality, never sure as to which will next be encountered, through humor swiftly grasps — sees the point and achieves insight — the unexpected nature of the situation be it fact or be it truth.

48:4.19 (549.6) While the humor of Urantia is exceedingly crude and most inartistic, it does serve a valuable purpose both as a health insurance and as a liberator of emotional pressure, thus preventing injurious nervous tension and overserious self-contemplation. Humor and play — relaxation — are never reactions of progressive exertion; always are they the echoes of a backward glance, a reminiscence of the past. Even on Urantia and as you now are, you always find it rejuvenating when for a short time you can suspend the exertions of the newer and higher intellectual efforts and revert to the more simple engagements of your ancestors.

48:4.20 (550.1) The principles of Urantian play life are philosophically sound and continue to apply on up through your ascending life, through the circuits of Havona to the eternal shores of Paradise. As ascendant beings you are in possession of personal memories of all former and lower existences, and without such identity memories of the past there would be no basis for the humor of the present, either mortal laughter or morontia mirth. It is this recalling of past experiences that provides the basis for present diversion and amusement. And so you will enjoy the celestial equivalents of your earthly humor all the way up through your long morontia, and then increasingly spiritual, careers. And that part of God (the Adjuster) which becomes an eternal part of the personality of an ascendant mortal contributes the overtones of divinity to the joyous expressions, even spiritual laughter, of the ascending creatures of time and space.

5. THE MANSION WORLD TEACHERS

48:5.1 (550.2) The Mansion World Teachers are a corps of deserted but glorified cherubim and sanobim. When a pilgrim of time advances from a trial world of space to the mansion and associated worlds of morontia training, he is accompanied by his personal or group seraphim, the guardian of destiny. In the worlds of mortal existence the seraphim is ably assisted by cherubim and sanobim; but when her mortal ward is delivered from the bonds of the flesh and starts out on the ascendant career, when the postmaterial or morontia life begins, the attending seraphim has no further need of the ministrations of her former lieutenants, the cherubim

Acești asistenți abandonați ai serafimilor ocrotitori sunt adesea convocați în sediul universului. Ei trec prin îmbrățișarea intimă a Spiritului-Mamă al Universului, după care pleacă pe sferele sistemice de pregătire ca învățători ai Lumilor Palat. Acești instructori vizitează adesea lumile materiale și activează de la lumile palat inferioare până la cele mai înalte sfere educative aflate în legătură cu sediul universului. Din proprie inițiativă, ei pot să se întorcă la vechea lor muncă, în asociere cu serafimii ocrotitori.

Există miliarde și miliarde de astfel de învățători în Satania, și numărul lor crește constant, căci, în majoritatea cazurilor, când un serafim însoțește către interior un muritor contopit cu Ajustorul său, el lasă în urmă atât un heruvim, cât și un sanovim.

Învățătorii Lumilor Palat, ca și cea mai mare parte a celorlalți instructori, sunt împuterniciți de Melchizedeki. Ei sunt, în general, supravegheați de Însoțitorii Morontiei, însă ca indivizi și ca instructori, ei sunt supravegheați de conducătorii în exercițiu ai școlilor sau ai sferelor în care ei funcționează în ca instructori.

Acești heruvimi evoluți lucrează, în general, în perechi, așa cum o făceau și atunci când erau atașați serafimilor. Ei sunt foarte aproape, prin natura lor, de tipurile morontiale de existență, și sunt învățătorii spontani, îngăduitori, ai muritorilor ascendenți. Ei aplică în mod foarte eficient programele lumii palat și ale sistemului educativ morontial.

În școlile vieții morontiale, acești educatori se ocupă de învățătura indivizilor, a grupurilor, a claselor și a maselor. Pe lumile palat, școlile sunt organizate în trei grupuri generale de câte o sută de diviziuni fiecare: școlile de gândire, școlile de simțire, și școlile de acțiune. Când atingeți constelația, se mai adaugă și școlile de etică, școlile de administrare și școlile de adaptare socială. Pe lumile-sediu ale universului veți intra în școlile de filozofie, de divinitate și de spiritualitate pură.

Lucrurile pe care ați fi putut să le învățați pe pământ, însă pe care nu le-ați învățat, trebuie să fie asimilate sub călăuzirea acestor învățători încrezători și răbdători. Nu există nici căi regale, nici scurtături, nici drumuri ușoare pentru atingerea Paradisului. Independent de variantele individuale ale traseului, vă veți însuși lecțiile unei sfere înainte de a trece pe o alta; cel puțin așa este de îndată ce veți fi părăsit lumea voastră natală.

Unul dintre scopurile carierei morontiale este de a extirpa definitiv din supraviețuitorii muritori vestigiile caracterului animal, cum ar fi tărăgănările, eschivările, nesinceritatea, evitarea problemelor, inechitatea și căutarea ușurătății. Viața în lumile palat îi învață de timpuriu pe tinerii elevi morontiali că, cu nici un chip, un lucru nu se poate evita prin amânare. După viața în trup, nu se mai dispune de timp ca tehnică de evitare a unor situații sau de sustragere de la unele obligații dezagreabile.

Învățătorii Lumilor Palat încep prin a servi pe cele mai umile sfere de ședere, apoi se înalță, odată cu

and sanobim.

48:5.2 (550.3) These deserted assistants of the ministering seraphim are often summoned to universe headquarters, where they pass into the intimate embrace of the Universe Mother Spirit and then go forth to the system training spheres as Mansion World Teachers. These teachers often visit the material worlds and function from the lowest mansion worlds on up to the highest of the educational spheres connected with the universe headquarters. Upon their own motion they may return to their former associative work with the ministering seraphim.

48:5.3 (550.4) There are billions upon billions of these teachers in Satania, and their numbers constantly increase because, in the majority of instances, when a seraphim proceeds inward with an Adjuster-fused mortal, both a cherubim and a sanobim are left behind.

48:5.4 (550.5) Mansion World Teachers, like most of the other instructors, are commissioned by the Melchizedeks. They are generally supervised by the Morontia Companions, but as individuals and as teachers they are supervised by the acting heads of the schools or spheres wherein they may be functioning as instructors.

48:5.5 (550.6) These advanced cherubim usually work in pairs as they did when attached to the seraphim. They are by nature very near the morontia type of existence, and they are inherently sympathetic teachers of the ascending mortals and most efficiently conduct the program of the mansion world and morontia educational system.

48:5.6 (551.1) In the schools of the morontia life these teachers engage in individual, group, class, and mass teaching. On the mansion worlds such schools are organized in three general groups of one hundred divisions each: the schools of thinking, the schools of feeling, and the schools of doing. When you reach the constellation, there are added the schools of ethics, the schools of administration, and the schools of social adjustment. On the universe headquarters worlds you will enter the schools of philosophy, divinity, and pure spirituality.

48:5.7 (551.2) Those things which you might have learned on earth, but which you failed to learn, must be acquired under the tutelage of these faithful and patient teachers. There are no royal roads, short cuts, or easy paths to Paradise. Irrespective of the individual variations of the route, you master the lessons of one sphere before you proceed to another; at least this is true after you once leave the world of your nativity.

48:5.8 (551.3) One of the purposes of the morontia career is to effect the permanent eradication from the mortal survivors of such animal vestigial traits as procrastination, equivocation, insincerity, problem avoidance, unfairness, and ease seeking. The mansionia life early teaches the young morontia pupils that postponement is in no sense avoidance. After the life in the flesh, time is no longer available as a technique of dodging situations or of circumventing disagreeable obligations.

48:5.9 (551.4) Beginning service on the lowest of the tarrying spheres, the Mansion World Teachers advance,

experiența dobândită, prin sferele educative ale sistemului și ale constelației, până la lumile educative ale Salvingtonului. Ei nu sunt supuși nici unei discipline speciale, nici înainte, nici după îmbrățișarea lor de către Spiritul-Mamă al Universului. Ei au fost deja pregătiți pentru munca lor de pe când serveau ca asociați serafici pe sferele natale ale elevilor lor, care sunt acum pe lumile palat. Ei au avut o experiență efectivă cu acești muritori aflați în progres pe lumile locuite. Ei sunt învățători practici și compătitori, instructori înțelepți și înțelegători, îndrumători capabili și eficienți. Ei sunt în întregime la curent cu planurile de ascensiune și posedă o mare experiență a fazelor inițiale ale carierei de progres.

Mulți dintre acești educatori, printre cei mai vechi, cei care au servit mult timp pe lumile circuitului Salvingtonului, sunt îmbrățișați din nou de Spiritul-Mamă al Universului. Acești heruvimi și sanovimi ies atunci din această a doua îmbrățișare cu statutul de serafimi.

6. SERAFIMII LUMII MORONTIALE — SLUJITORII DE TRANZIȚIE

Cu toate că toate ordinele de îngeri, de la ajutoarele planetare până la serafimii supremi, vin în ajutorul lumilor morontiale, slujitorii de tranziție sunt în mod exclusiv desemnați pentru aceste activități. Acești îngeri aparțin celui de al șaselea ordin de servitori serafici, iar slujirea lor este consacrată înlesnirii tranziției creaturilor materiale și muritoare între viața temporală încarnată și primele stadii ale existenței morontiale de pe cele șapte lumi palat.

Trebuie să înțelegeți că viața morontială a unui muritor ascendent începe efectiv pe lumile locuite pe parcursul concepției sufletului, în momentul în care mintea unei creaturi cu statut moral este locuită de Ajustorul spiritual. Începând cu acest moment, sufletul muritor posedă capacitatea potențială pentru funcțiuni supramuritoare, fiind chiar susceptibil de a fi recunoscut pe nivelele superioare ale sferelor morontiale ale universului local.

Cu toate acestea, voi nu veți fi conștienți de sprijinul serafimilor de tranziție înainte de a ajunge pe lumile palat, unde ei lucrează neobosit la progresul elevilor lor muritori. Ei sunt împuterniciți ca să servească în următoarele șapte diviziuni:

1. Îngeri Serafici. În clipa în care vă veți redobândi conștiința pe lumile palat, veți fi clasificați în analele sistemului ca spirite în evoluție. Este adevărat că, în realitate, nu sunteți încă spirite, însă nu sunteți nici ființe muritoare sau materiale. Voi ați intrat în cariera prespirituală, și ați fost admiși cum se cuvine la viața morontială.

Pe lumile palat, îngerii serafici vă vor ajuta să alegeți, cu înțelepciune, dintre traseele opționale către Edentia, către Salvington, către Uversa sau către Havona. Dacă mai multe itinerarii sunt deopotrivă de recomandabile, ei vi le vor arăta, iar voi veți avea permisiunea pe a-l alege pe cel care vă atrage cel mai mult. Acești serafimi vor face apoi recomandările lor celor douăzeci și patru de consilieri ai Jerusemului, în ceea ce privește calea care ar fi cea mai avantajoasă

with experience, through the educational spheres of the system and the constellation to the training worlds of Salvington. They are subjected to no special discipline either before or after their embrace by the Universe Mother Spirit. They have already been trained for their work while serving as seraphic associates on the worlds native to their pupils of mansion world sojourn. They have had actual experience with these advancing mortals on the inhabited worlds. They are practical and sympathetic teachers, wise and understanding instructors, able and efficient guides. They are entirely familiar with the ascendant plans and thoroughly experienced in the initial phases of the progression career.

48:5.10 (551.5) Many of the older of these teachers, those who have long served on the worlds of the Salvington circuit, are re-embraced by the Universe Mother Spirit, and from this second embrace these cherubim and sanobim emerge with the status of seraphim.

6. MORONTIA WORLD SERAPHIM — TRANSITION MINISTERS

48:6.1 (551.6) While all orders of angels, from the planetary helpers to the supreme seraphim, minister on the morontia worlds, the transition ministers are more exclusively assigned to these activities. These angels are of the sixth order of seraphic servers, and their ministry is devoted to facilitating the transit of material and mortal creatures from the temporal life in the flesh on into the early stages of morontia existence on the seven mansion worlds.

48:6.2 (551.7) You should understand that the morontia life of an ascending mortal is really initiated on the inhabited worlds at the conception of the soul, at that moment when the creature mind of moral status is indwelt by the spirit Adjuster. And from that moment on, the mortal soul has potential capacity for supermortal function, even for recognition on the higher levels of the morontia spheres of the local universe.

48:6.3 (552.1) You will not, however, be conscious of the ministry of the transition seraphim until you attain the mansion worlds, where they labor untiringly for the advancement of their mortal pupils, being assigned for service in the following seven divisions:

48:6.4 (552.2) 1. *Seraphic Evangsels*. The moment you consciousize on the mansion worlds, you are classified as evolving spirits in the records of the system. True, you are not yet spirits in reality, but you are no longer mortal or material beings; you have embarked upon the prespirit career and have been duly admitted to the morontia life.

48:6.5 (552.3) On the mansion worlds the seraphic evangsels will help you to choose wisely among the optional routes to Edentia, Salvington, Uversa, and Havona. If there are a number of equally advisable routes, these will be put before you, and you will be permitted to select the one that most appeals to you. These seraphim then make recommendations to the four and twenty advisers on Jerusem concerning that course which would be most advantageous for each

pentru fiecare suflet ascendent.

Nu vi se oferă o alegere nelimitată pentru cariera voastră viitoare. Puteți, cu toate acestea, alege în limitele a ceea ce slujitorii de tranziție și superiorii lor determină cu înțelepciune ca fiind cel mai potrivit pentru viitoarea voastră împlinire spirituală. Lumea spiritului este guvernată de principiul respectării liberului arbitru al indivizilor, dacă linia de conduită a alegerii lor nu este vătămătoare pentru ei, nici nu este prejudiciabilă pentru semenii lor.

Acești îngeri serafici se consacră proclamării evangheliei progresului etern, triumful atingerii perfecțiunii. Pe lumile palat, ei proclamă marea lege a conservării și supremația bunătății. Nici o faptă bună nu se pierde niciodată în întregime. Ea poate fi multă vreme zădărnicită, însă niciodată anulată în întregime, și rămâne veșnic potentă, proporțional cu divinitatea motivației ei.

Chiar și pe Urantia, îngerii le sfătuiesc pe ființele umane care propovăduiesc adevărul și dreptatea, să adere la predicarea „bunătății lui Dumnezeu care duce la căință” și la proclamarea „iubirii lui Dumnezeu, care alungă orice frică”. Aceste adevăruri au fost proclamate chiar și astfel în lumea voastră:

Zei sunt păzitorii mei; nu mă voi rătăcii;

De o parte și de alta a mea, ei mă conduc pe frumoasele căi și la glorioasa odihnă a vieții veșnice.

În această Divină Prezență nu va fi nici nevoie de hrană, nici sete de apă.

Deși voi coborî în valea incertitudinii sau mă voi ridica în lumile îndoiei,

Cu toate că voi merge în singurătate sau cu semenii speciei mele,

Cu toate că voi triumfa în corurile de lumină sau voi merge orbecăind prin locurile pustii ale sferelor,

Bunul tău spirit mă va salva, și gloriosul tău înger mă va consola.

Cu toate că mă voi coborî în adâncurile tenebrei și ale morții însăși,

Eu nu mă voi îndoii de tine și nici nu voi avea frică de tine,

Căci știu că la timpul potrivit și în gloria numelui tău

Mă vei ridica pentru a sta cu tine pe meterezele din înalt.

Aceasta este povestea șoptită în ceasul nopții la urechea tânărului păstor. El n-a putut-o reține cuvânt cu cuvânt, dar din câte și-a mai putut aminti, el a reproduș-o în termeni apropiați celor ai scrierilor voastre de astăzi.

Acești serafimi sunt, totodată, vestitorii evangheliilor dobândirii desăvârșirii, atât pentru întregul sistem, cât și pentru ascenderul individual. Chiar și acum, în tânărul sistem al Sataniei, învățăturile și planurile lor conțin luări de măsuri pentru epocile viitoare, în care lumile palat nu vor mai servi ascenderilor muritori ca trepte către sferile superioare.

ascending soul.

48:6.6 (552.4) You are not given unrestricted choice as to your future course; but you may choose within the limits of that which the transition ministers and their superiors wisely determine to be most suitable for your future spirit attainment. The spirit world is governed on the principle of respecting your freewill choice provided the course you may choose is not detrimental to you or injurious to your fellows.

48:6.7 (552.5) These seraphic evangels are dedicated to the proclamation of the gospel of eternal progression, the triumph of perfection attainment. On the mansion worlds they proclaim the great law of the conservation and dominance of goodness: No act of good is ever wholly lost; it may be long thwarted but never wholly annulled, and it is eternally potent in proportion to the divinity of its motivation.

48:6.8 (552.6) Even on Urantia they counsel the human teachers of truth and righteousness to adhere to the preaching of “the goodness of God, which leads to repentance,” to proclaim “the love of God, which casts out all fear.” Even so have these truths been declared on your world:

48:6.9 (552.7) The Gods are my caretakers; I shall not stray;

48:6.10 (552.8) Side by side they lead me in the beautiful paths and glorious refreshing of life everlasting.

48:6.11 (552.9) I shall not, in this Divine Presence, want for food nor thirst for water.

48:6.12 (552.10) Though I go down into the valley of uncertainty or ascend up into the worlds of doubt,

48:6.13 (552.11) Though I move in loneliness or with the fellows of my kind,

48:6.14 (552.12) Though I triumph in the choirs of light or falter in the solitary places of the spheres,

48:6.15 (552.13) Your good spirit shall minister to me, and your glorious angel will comfort me.

48:6.16 (552.14) Though I descend into the depths of darkness and death itself,

48:6.17 (552.15) I shall not doubt you nor fear you,

48:6.18 (552.16) For I know that in the fullness of time and the glory of your name

48:6.19 (552.17) You will raise me up to sit with you on the battlements on high.

48:6.20 (553.1) That is the story whispered in the night season to the shepherd boy. He could not retain it word for word, but to the best of his memory he gave it much as it is recorded today.

48:6.21 (553.2) These seraphim are also the evangels of the gospel of perfection attainment for the whole system as well as for the individual ascender. Even now in the young system of Satania their teachings and plans encompass provisions for the future ages when the mansion worlds will no longer serve the mortal ascenders as steppingstones to the spheres on high.

2. **Interpreți Rasiali.** Rasele ființelor muritoare nu sunt toate la fel. Este adevărat că un tip planetar transpare în natura și în tendințele fizice, mentale și spirituale ale diverselor rase ale unei lumi date. Însă există, de asemenea, tipuri rasiale distincte, iar descendența acestor felurite tipuri fundamentale de ființe umane este marcată de tendințe sociale foarte clare. Pe lumile timpului, interpreți rasiali serafici se alătură eforturilor comisionarilor rasiali în armonizarea variatelor puncte de vedere ale raselor. Ei continuă să acționeze pe lumile palat, unde aceste aceleași deosebiri au tendința de a persista într-o oarecare măsură. Pe o planetă în dezordine, precum Urantia, aceste strălucitoare ființe nu prea au avut vreun prilej bun de a acționa, însă ele sunt pricepuți sociologi și înțelepți consilieri etnici ai primului cer.

Ar trebui să vă gândiți la afirmațiile referitoare la „cer” și la „cerul cerurilor”. Cerul conceput de cea mai mare parte a profeților voștri era prima lume palat a sistemului local. Când apostolul vorbește de a fi fost „ridicat la al treilea cer”, el se referea la experiența în care Ajustorul său s-a detașat în cursul somnului, și în această stare neobișnuită, a făcut o proiecție pe a treia dintre cele șapte lumi palat. Unii dintre înțelepții voștri au avut viziunea cerului mai mare, „cerul cerurilor”, dintre care experiența lumi palat septuple nu era decât primul cer; al doilea era Jerusemul; al treilea Edentia și sateliții ei; al patrulea Salvingtonul și sferile educative care îl înconjoară; al cincilea Uversa; al șaselea Havona, și al șaptelea Paradisul.

3. **Organizatorii Mentali.** Acești serafimi se consacră grupării eficiente a ființelor morontiale și organizării muncii lor de echipă pe lumile palat. Ei sunt psihologii primului cer. Slujitorii serafici ai acestei diviziuni speciale au dobândit, în majoritate, o experiență anterioară ca îngeri păzitori ai copiilor timpului, însă, dintr-un anumit motiv, elevii nu au reușit să se personalizeze pe lumile palat sau au supraviețuit prin tehnica contopirii cu Spiritul.

Sarcina organizatorilor mentali este de a studia natura, experiența și statutul sufletelor înzestrate cu Ajustori și aflate în trecere prin lumile palat, și de a facilita pentru gruparea lor acordarea de misiuni și de promovări. Însă organizatorii mentali nu urzesc intrigi, nu manipulează și nu trag alte avantaje din ignoranța sau din alte limitări ale studenților lumilor palat. Ei sunt în întregime echitabili și eminentemente drepți. Ei respectă voința voastră morontială nou născută; ei vă consideră ființe voluntare independente și caută să încurajeze dezvoltarea și avansarea voastră rapidă. Cu ei voi vă veți găsi față în față cu niște prieteni adevărați și niște sfătuitori înțelegători, îngeri care sunt într-adevăr capabili să vă ajute, „să vă vadă așa cum vă văd și ceilalți” și „să vă cunoască pe voi înșivă așa cum vă cunosc îngerii.”

Chiar și pe Urantia, acești serafimi propovăduiesc acest adevăr etern: dacă propria voastră minte nu vă servește bine, puteți să o schimbați pe mintea lui Isus din Nazaret, care vă servește întotdeauna bine.

4. **Consilieri Morontiali.** Acești slujitori sunt numiți astfel deoarece sunt însărcinați să-i învețe, să-i dirijeze și să-i sfătuiască pe muritorii supraviețuitori ai lumilor de origine umană, sufletele în tranzit către școlile superioare ale sediiilor sistemice. Ei sunt educatorii

48:6.22 (553.3) 2. *Racial Interpreters.* All races of mortal beings are not alike. True, there is a planetary pattern running through the physical, mental, and spiritual natures and tendencies of the various races of a given world; but there are also distinct racial types, and very definite social tendencies characterize the offspring of these different basic types of human beings. On the worlds of time the seraphic racial interpreters further the efforts of the race commissioners to harmonize the varied viewpoints of the races, and they continue to function on the mansion worlds, where these same differences tend to persist in a measure. On a confused planet, such as Urantia, these brilliant beings have hardly had a fair opportunity to function, but they are the skillful sociologists and the wise ethnic advisers of the first heaven.

48:6.23 (553.4) You should consider the statement about “heaven” and the “heaven of heavens.” The heaven conceived by most of your prophets was the first of the mansion worlds of the local system. When the apostle spoke of being “caught up to the third heaven,” he referred to that experience in which his Adjuster was detached during sleep and in this unusual state made a projection to the third of the seven mansion worlds. Some of your wise men saw the vision of the greater heaven, “the heaven of heavens,” of which the sevenfold mansion world experience was but the first; the second being Jerusem; the third, Edentia and its satellites; the fourth, Salvington and the surrounding educational spheres; the fifth, Uversa; the sixth, Havona; and the seventh, Paradise.

48:6.24 (553.5) 3. *Mind Planners.* These seraphim are devoted to the effective grouping of morontia beings and to organizing their teamwork on the mansion worlds. They are the psychologists of the first heaven. The majority of this particular division of seraphic ministers have had previous experience as guardian angels to the children of time, but their wards, for some reason, failed to personalize on the mansion worlds or else survived by the technique of Spirit fusion.

48:6.25 (553.6) It is the task of the mind planners to study the nature, experience, and status of the Adjuster souls in transit through the mansion worlds and to facilitate their grouping for assignment and advancement. But these mind planners do not scheme, manipulate, or otherwise take advantage of the ignorance or other limitations of mansion world students. They are wholly fair and eminently just. They respect your newborn morontia will; they regard you as independent volitional beings, and they seek to encourage your speedy development and advancement. Here you are face to face with true friends and understanding counselors, angels who are really able to help you “to see yourself as others see you” and “to know yourself as angels know you.”

48:6.26 (553.7) Even on Urantia, these seraphim teach the everlasting truth: If your own mind does not serve you well, you can exchange it for the mind of Jesus of Nazareth, who always serves you well.

48:6.27 (554.1) 4. *Morontia Counselors.* These ministers receive their name because they are assigned to teach, direct, and counsel the surviving mortals from the worlds of human origin, souls in transit to the higher schools of the system headquarters. They are the

celor care caută iluminarea în unitatea experiențială a nivelelor de viață divergente, care încearcă să integreze semnificațiile și să unifice valorile. Acesta este rolul filozofiei în viața pământească și al motei pe sferele morontiale.

Mota este mai mult decât o filozofie superioară; pe lângă filozofie ea este așa cum sunt doi ochi pe lângă unul. Ea are un efect stereoscopic asupra semnificațiilor și a valorilor. Omul material vede universul, ca să zicem așa, numai cu un singur ochi - îl vede plat. Studenții lumilor palat dobândesc o perspectivă cosmică - profunzime - suprapunând percepțiile morontiale peste percepțiile vieții fizice, iar ceea ce le îngăduie să focalizeze clar aceste puncte de vedere materiale și morontiale este în mare măsură sprijinul, neobosit al consilierilor lor serafici, care au o mare răbdare când dau învățăturile lor lumilor palat și progresorilor morontiali. Numeroși consilieri învățători ai ordinului suprem al serafimilor și-au început cariera sfătuind sufletele muritorilor timpului recent eliberate.

5. Tehnicienii. Sunt serafimii care îi ajută pe tinerii ascenderi să se adapteze la mediul nou și relativ straniu al sferelor morontiale. Viața pe lumile de tranziție comportă un contact efectiv cu energiile și cu materialele nivelelor morontiale și, într-o oarecare măsură, cu realitățile spirituale. Trebuie ca ascenderii să se obișnuiască cu fiecare nou stadiu al vieții morontiale și, în toate acestea, tehnicile serafice îi ajută foarte mult. Acești serafimi operează ca agenți de legătură cu Supraveghetorii de Putere Morontială și cu Controlorii Fizici Principali și funcțiunea lor este mai ales aceea de a-i învăța pe pelerinii timpului natura energiilor utilizate pe sferele de tranziție. Ei servesc în caz de urgență ca traversatori ai spațiului și îndeplinesc numeroase alte sarcini regulate și speciale.

6. Învățători Arhivari. Acești serafimi înregistrează tranzacțiile care au loc la frontierele spiritualului și ale fizicului, relațiile dintre oameni și îngeri, tranzacțiile morontiale ale tărâmurilor inferioare ale universului. Ei predau, de asemenea, tehnicile eficiente și practice de înregistrare a faptelor. Există o anumită măiestrie în coordonarea și în asamblarea inteligentă de date conexe, iar această artă este înălțată prin colaborarea cu artizani celești; chiar și muritorii ascendenți pot să se afilieze astfel cu serafimii arhivari.

Arhivarii tuturor ordinelor serafice consacră o anumită perioadă de timp educării și instruirii progresorilor morontiali. Acești păstrători angelici ai faptelor temporale sunt instructorii ideali ai tuturor cercetătorilor de fapte. Înainte de a părăsi Ierusalimul, veți fi foarte bine informați de istoria Sataniei și a celor 619 lumi locuite ale ei. O mare parte a acestei istorii vă va fi comunicată de arhivarii serafici.

Acești îngeri fac toți parte din șirul arhivarilor care se întinde de la cei mai umili până la cei mai elevați conservatori ai faptelor temporale și ai adevărilor eterne. Într-o bună zi, ei vă vor învăța să căutați atât adevărul, cât și faptele, să vă dezvoltați atât sufletul, cât și mintea. Chiar și acum voi trebuie să învățați să udați grădina inimii voastre și să cercetați nisipurile aride ale cunoașterii. Formele nu mai au nici o valoare când lecțiile au fost învățate. Nu poate fi pui fără coaja oului, și nici coaja nu mai are nici un rost după ce puiul a ieșit

teachers of those who seek insight into the experiential unity of divergent life levels, those who are attempting the integration of meanings and the unification of values. This is the function of philosophy in mortal life, of mota on the morontia spheres.

48:6.28 (554.2) Mota is more than a superior philosophy; it is to philosophy as two eyes are to one; it has a stereoscopic effect on meanings and values. Material man sees the universe, as it were, with but one eye — flat. Mansion world students achieve cosmic perspective — depth — by superimposing the perceptions of the morontia life upon the perceptions of the physical life. And they are enabled to bring these material and morontial viewpoints into true focus largely through the untiring ministry of their seraphic counselors, who so patiently teach the mansion world students and the morontia progressors. Many of the teaching counselors of the supreme order of seraphim began their careers as advisers of the newly liberated souls of the mortals of time.

48:6.29 (554.3) 5. *Technicians*. These are the seraphim who help new ascenders adjust themselves to the new and comparatively strange environment of the morontia spheres. Life on the transition worlds entails real contact with the energies and materials of both the physical and morontia levels and to a certain extent with spiritual realities. Ascenders must acclimatize to every new morontia level, and in all of this they are greatly helped by the seraphic technicians. These seraphim act as liaisons with the Morontia Power Supervisors and with the Master Physical Controllers and function extensively as instructors of the ascending pilgrims concerning the nature of those energies which are utilized on the transition spheres. They serve as emergency space traversers and perform numerous other regular and special duties.

48:6.30 (554.4) 6. *Recorder-Teachers*. These seraphim are the recorders of the borderland transactions of the spiritual and the physical, of the relationships of men and angels, of the morontia transactions of the lower universe realms. They also serve as instructors regarding the efficient and effective techniques of fact recording. There is an artistry in the intelligent assembly and co-ordination of related data, and this art is heightened in collaboration with the celestial artisans, and even the ascending mortals become thus affiliated with the recording seraphim.

48:6.31 (554.5) The recorders of all the seraphic orders devote a certain amount of time to the education and training of the morontia progressors. These angelic custodians of the facts of time are the ideal instructors of all fact seekers. Before leaving Jerusalem, you will become quite familiar with the history of Satania and its 619 inhabited worlds, and much of this story will be imparted by the seraphic recorders.

48:6.32 (554.6) These angels are all in the chain of recorders extending from the lowest to the highest custodians of the facts of time and the truths of eternity. Some day they will teach you to seek truth as well as fact, to expand your soul as well as your mind. Even now you should learn to water the garden of your heart as well as to seek for the dry sands of knowledge. Forms are valueless when lessons are learned. No chick may be had without the shell, and no shell is of any worth after the chick is hatched. But sometimes

din ou. Însă eroarea este uneori atât de mare, încât rectificarea ei prin revelație ar fi fatală pentru acele adevăruri care se ridică lent și care sunt esențiale pentru îndepărtarea erorii prin experiență. Când copiii au idealurile lor, nu le înlățuți; lăsați-le să crească. În timp ce veți învăța să gândiți ca oameni mari va trebui, de asemenea, să învățați să vă rugați ca niște copii.

Legea este viața însăși, iar nu regulile ei de conduită. Răul este o încălcare a legii, iar nu o violare a regulilor de conduită care țin de viață, care este legea. Falsitatea nu este o chestiune de tehnică narativă, ci un lucru premeditat pentru a denatura adevărul. Crearea de imagini noi din fapte vechi, noua expunere a vieții părinților în cea a odraslelor lor - iată triumfurile artistice ale adevărului. Până și umbra cliintirii unui singur fir de păr premeditată cu o intenție nesinceră, cea mai mică deformare sau pervertire a ceea ce este un principiu - acestea constituie falsitatea. Însă feteșul adevărului factualizat, adevărul fosilizat, mâna de fier a adevărului așa-zis invariabil, vă orbesc reținându-vă într-un cerc închis al faptelor brute. Din punct de vedere tehnic se poate avea dreptate în ceea ce privește faptele, și te poți înșela mereu în privința adevărului.

7. Rezerve Slujitoare. Un corp important al tuturor ordinilor de serafimi de tranziție este menținut pe prima lume palat. Dintre toate ordinele de serafimi, și după păzitorii destinului, acești slujitori de tranziție sunt cel mai aproape de oameni, și veți petrece cu ei multe dintre momentele voastre de tihnă. Îngerii se bucură să servească, și când nu au sarcini de îndeplinit ei servesc ca voluntari. La numeroși muritori ascendenți, când sufletul se aprinde pentru prima dată de focul divin al voinței de a servi, acest lucru se petrece ca urmare a unei prietenii personale cu slujitorii voluntari ai rezervelor serafice.

De la ei veți învăța să lăsați ca presiunile să se dezvolte în stabilitate și certitudine; să fiți încrezători și sărăcuțioși și, în același timp, voioși; să acceptați încercările fără să vă plângeți, și să înfrunțați dificultățile și incertitudinile fără frică. Ei vă vor întreba: dacă voi nu reușiți, vă veți ridica oare cu dăruire pentru a încerca din nou? Dacă reușiți, veți păstra oare un echilibru bine cumpănit, o atitudine fermă și spiritualizată pe toată durata fiecărui efort din lunga luptă de zdrobire a lanțurilor inerției materiale pentru atingerea libertății existenței spirituale?

Spre deosebire de muritori, acești îngeri au avut numeroase dezamăgiri, și ei vă vor arăta că dezamăgirile voastre cele mai descurajante au devenit uneori binecuvântările voastre cele mai mari. Uneori sădirea unei semințe necesită moartea ei, moartea celor mai dragi speranțe ale voastre, înainte ca sămânța să poată renaște pentru a da rodul unei noi vieți și al unor noi oportunități. Ei vă vor învăța să suferiți mai puțin de amărăciuni și de decepții, mai întâi făcându-vă mai puține planuri personale cu privire la alte personalități, și apoi acceptându-vă soarta, atunci când vă veți fi îndeplinit în mod fidel datoria.

Veți învăța că vă veți îngreuna poverile și vă veți diminua șansele de reușită dacă vă luați prea în serios. Nimic nu are prioritate asupra muncii care ține de sfera voastră statutară - prezenta lume sau următoarele. Munca de pregătire pentru următoarea sferă mai elevată este foarte importantă, însă nimic nu este atât de important ca munca lumii pe care trăiți actualmente.

error is so great that its rectification by revelation would be fatal to those slowly emerging truths which are essential to its experiential overthrow. When children have their ideals, do not dislodge them; let them grow. And while you are learning to think as men, you should also be learning to pray as children.

48:6.33 (555.1) Law is life itself and not the rules of its conduct. Evil is a transgression of law, not a violation of the rules of conduct pertaining to life, which is the law. Falsehood is not a matter of narration technique but something premeditated as a perversion of truth. The creation of new pictures out of old facts, the restatement of parental life in the lives of offspring — these are the artistic triumphs of truth. The shadow of a hair's turning, premeditated for an untrue purpose, the slightest twisting or perversion of that which is principle — these constitute falseness. But the fetish of factualized truth, fossilized truth, the iron band of so-called unchanging truth, holds one blindly in a closed circle of cold fact. One can be technically right as to fact and everlastingly wrong in the truth.

48:6.34 (555.2) 7. *Ministering Reserves.* A large corps of all orders of the transition seraphim is held on the first mansion world. Next to the destiny guardians, these transition ministers draw the nearest to humans of all orders of seraphim, and many of your leisure moments will be spent with them. Angels take delight in service and, when unassigned, often minister as volunteers. The soul of many an ascending mortal has for the first time been kindled by the divine fire of the will-to-service through personal friendship with the volunteer servers of the seraphic reserves.

48:6.35 (555.3) From them you will learn to let pressure develop stability and certainty; to be faithful and earnest and, withal, cheerful; to accept challenges without complaint and to face difficulties and uncertainties without fear. They will ask: If you fail, will you rise indomitably to try anew? If you succeed, will you maintain a well-balanced poise — a stabilized and spiritualized attitude — throughout every effort in the long struggle to break the fetters of material inertia, to attain the freedom of spirit existence?

48:6.36 (555.4) Even as mortals, so have these angels been father to many disappointments, and they will point out that sometimes your most disappointing disappointments have become your greatest blessings. Sometimes the planting of a seed necessitates its death, the death of your fondest hopes, before it can be reborn to bear the fruits of new life and new opportunity. And from them you will learn to suffer less through sorrow and disappointment, first, by making fewer personal plans concerning other personalities, and then, by accepting your lot when you have faithfully performed your duty.

48:6.37 (555.5) You will learn that you increase your burdens and decrease the likelihood of success by taking yourself too seriously. Nothing can take precedence over the work of your status sphere — this world or the next. Very important is the work of preparation for the next higher sphere, but nothing equals the importance of the work of the world in which

Însă, deși munca este importantă, egoul nu este. Când vă simțiți importanți, pierdeți atât de multă energie pentru a justifica mândria egoului vostru, încât mai rămâne puțină energie pentru a înfăptui munca. Importanța de sine, nu importanța muncii este cea care epuizează creaturile imature; elementul egoului este cel care epuizează, iar nu efortul de a reuși. Puteți face o lucrare importantă cât timp nu vă dați importanță vouă; puteți să faceți mai multe lucruri la fel de ușor ca pe unul singur, dacă lăsați egoul deoparte. Varietatea este odihnitoare; monotonia este cea care uzează și epuizează. Toate zilele sunt la fel - viața, sau alternativa morții.

you are actually living. But though the *work* is important, the *self* is not. When you feel important, you lose energy to the wear and tear of ego dignity so that there is little energy left to do the work. Self-importance, not work-importance, exhausts immature creatures; it is the self element that exhausts, not the effort to achieve. You can do important work if you do not become self-important; you can do several things as easily as one if you leave yourself out. Variety is restful; monotony is what wears and exhausts. Day after day is alike — just life or the alternative of death.

7. MOTA MORONTIALĂ

Planurile inferioare ale motei morontiale sunt în continuitate directă cu nivelele superioare ale filozofiei umane. Pe prima lume palat, se obișnuiește ca studenților mai puțin avansați să li se predea prin tehnica în paralel; adică, într-o coloană se prezintă conceptele mai simple ale înțelesurilor motei, iar în coloana alăturată se citează afirmații analoage ale filozofiei umane.

Cu puțin timp în urmă, în timp ce îndeplineam o misiune pe prima lume palat de pe Satania, am avut ocazia să observ această metodă de învățare; cu toate că nu am voie să vă expun conținutul în mota al lecției, am permisivitatea de a reproduce cele douăzeci și opt de citate din filozofia umană pe care instructorul morontiei le folosea ca materiale ilustrative pentru a-i ajuta pe noii sosiți pe lumile casă, în primele lor eforturi de a sesiza înțelesul și semnificația motei. Iată care erau aceste ilustrări prin filozofia umană:

1. O demonstrație de iscusință specializată nu înseamnă că se posedă capacitate spirituală. Ingeniozitatea nu este un substitut al adevăratului caracter.

2. Rare sunt persoanele care trăiesc la nivelul credinței pe care o au cu adevărat. Teama rațională este o fraudă intelectuală majoră practică asupra sufletului muritor în evoluție.

3. Capacitățile înăscute nu pot fi depășite; jumătate de litru nu poate niciodată conține un litru. Este imposibil să se introducă mecanic un concept spiritual în tiparul memoriei materiale.

4. Rari sunt muritorii care îndrăznesc vreodată să tragă totalitatea creditelor lor de personalitate stabilite prin serviciile conjugate ale naturii și ale harului. Cea mai mare parte a sufletelor sărăcite sunt în realitate bogate, însă refuză să o creadă.

5. Dificultățile pot să provoace mediocritatea și să învingă pe cei temători, însă pe copiii celor Preaînalti doar îi stimulează.

6. A te bucura de privilegii fără a abuza de ele, a dispune de libertate fără desfrâu, a poseda puterea refuzând cu fermitate să o utilizați pentru ambiții personale - acestea sunt însemnele unei înalte civilizații.

7. Nu se pot produce accidente neprevăzute și inexplicabile în cosmos. Ființele celeste nu își vin în ajutorul unei creaturi inferioare care refuză să acționeze potrivit iluminării pe care o posedă asupra adevărului.

7. MORONTIA MOTA

48:7.1 (556.1) The lower planes of morontia mota join directly with the higher levels of human philosophy. On the first mansion world it is the practice to teach the less advanced students by the parallel technique; that is, in one column are presented the more simple concepts of mota meanings, and in the opposite column citation is made of analogous statements of mortal philosophy.

48:7.2 (556.2) Not long since, while executing an assignment on the first mansion world of Satania, I had occasion to observe this method of teaching; and though I may not undertake to present the mota content of the lesson, I am permitted to record the twenty-eight statements of human philosophy which this morontia instructor was utilizing as illustrative material designed to assist these new mansion world sojourners in their early efforts to grasp the significance and meaning of mota. These illustrations of human philosophy were:

48:7.3 (556.3) 1. A display of specialized skill does not signify possession of spiritual capacity. Cleverness is not a substitute for true character.

48:7.4 (556.4) 2. Few persons live up to the faith which they really have. Unreasoned fear is a master intellectual fraud practiced upon the evolving mortal soul.

48:7.5 (556.5) 3. Inherent capacities cannot be exceeded; a pint can never hold a quart. The spirit concept cannot be mechanically forced into the material memory mold.

48:7.6 (556.6) 4. Few mortals ever dare to draw anything like the sum of personality credits established by the combined ministries of nature and grace. The majority of impoverished souls are truly rich, but they refuse to believe it.

48:7.7 (556.7) 5. Difficulties may challenge mediocrity and defeat the fearful, but they only stimulate the true children of the Most Highs.

48:7.8 (556.8) 6. To enjoy privilege without abuse, to have liberty without license, to possess power and steadfastly refuse to use it for self-aggrandizement — these are the marks of high civilization.

48:7.9 (556.9) 7. Blind and unforeseen accidents do not occur in the cosmos. Neither do the celestial beings assist the lower being who refuses to act upon his light of truth.

8. Efortul nu produce întotdeauna bucurie, însă nu există fericire fără efort inteligent.

9. Acțiunea duce la dobândirea de forță; cumpătarea rezultă în farmec.

10. Justețea atinge corzile armonioase ale adevărului, iar melodia vibrează în întregul cosmos, până când recunoaște Infinitul.

11. Cei slabi se complac în a lua hotărâri, însă cei puternici acționează. Viața nu este decât munca unei zile - faceți-o bine. Acțiunea este a noastră; consecințele sunt ale lui Dumnezeu.

12. În cosmos, cea mai mare suferință este aceea de a nu fi suferit niciodată. Muritorii nu învață înțelepciunea decât trecând prin chinuri.

13. Stelele se disting mai bine din izolarea solitară a adâncimilor experiențiale, iar nu din extazul și din iluminarea de pe crestele munților.

14. Stărniiți pofta de adevăr a asociaților voștri. Dați sfaturi numai când vi se cere.

15. Afectarea este efortul ridicol al ignoranților de a părea înțelepți, încercarea sufletului sterp de a părea bogat.

16. Se poate percepe adevărul spiritual înainte de a-l experimentat în simțire, și numeroase adevăruri nu sunt cu adevărat simțite decât în adversitate.

17. Ambiția este periculoasă atât timp cât nu este complet socializată. Voi nu ați dobândit cu adevărat o virtute înainte ca acțiunile voastre să nu vă fi făcut demni de ea.

18. Nerăbdarea este o otrăvă a spiritului; furia seamănă cu o piatră aruncată într-un cuib de viespi.

19. Îngrijorarea trebuie abandonată. Dezamăgirile cel mai greu de îndurat sunt cele care nu vin niciodată.

20. Doar un poet poate distinge poezia în proza banală a vieții de rutină.

21. Înalta misiune a unei arte este de a prefigura, prin iluziile sale, o realitate superioară a universului, de a cristaliza emoțiile timpului într-un gând al eternității.

22. Un suflet în evoluție nu este făcut divin prin ceea ce face, ci prin ceea ce se străduiește să facă.

23. Moartea nu adaugă nimic posesiunilor intelectuale, nici înzestrării spirituale, însă ea adaugă statutului experiențial conștiința supraviețuirii.

24. Destinul eternității se determină clipă de clipă prin înfăptuirile vieții de zi cu zi. Acțiunile de azi formează destinul de mâine.

25. Măreția nu constă atât de mult în a poseda forță, cât în a o folosi cu înțelepciune și dumnezeiește.

26. Nu posedăm cunoașterea decât împărtășind-o; ea este protejată prin înțelepciune și socializată de iubire.

27. Progresul necesită dezvoltarea individualității; mediocritatea caută să se perpetueze în uniformitate.

48:7.10 (556.10) 8. Effort does not always produce joy, but there is no happiness without intelligent effort.

48:7.11 (556.11) 9. Action achieves strength; moderation eventuates in charm.

48:7.12 (556.12) 10. Righteousness strikes the harmony chords of truth, and the melody vibrates throughout the cosmos, even to the recognition of the Infinite.

48:7.13 (556.13) 11. The weak indulge in resolutions, but the strong act. Life is but a day's work — do it well. The act is ours; the consequences God's.

48:7.14 (556.14) 12. The greatest affliction of the cosmos is never to have been afflicted. Mortals only learn wisdom by experiencing tribulation.

48:7.15 (556.15) 13. Stars are best discerned from the lonely isolation of experiential depths, not from the illuminated and ecstatic mountain tops.

48:7.16 (556.16) 14. Whet the appetites of your associates for truth; give advice only when it is asked for.

48:7.17 (557.1) 15. Affectation is the ridiculous effort of the ignorant to appear wise, the attempt of the barren soul to appear rich.

48:7.18 (557.2) 16. You cannot perceive spiritual truth until you feelingly experience it, and many truths are not really felt except in adversity.

48:7.19 (557.3) 17. Ambition is dangerous until it is fully socialized. You have not truly acquired any virtue until your acts make you worthy of it.

48:7.20 (557.4) 18. Impatience is a spirit poison; anger is like a stone hurled into a hornet's nest.

48:7.21 (557.5) 19. Anxiety must be abandoned. The disappointments hardest to bear are those which never come.

48:7.22 (557.6) 20. Only a poet can discern poetry in the commonplace prose of routine existence.

48:7.23 (557.7) 21. The high mission of any art is, by its illusions, to foreshadow a higher universe reality, to crystallize the emotions of time into the thought of eternity.

48:7.24 (557.8) 22. The evolving soul is not made divine by what it does, but by what it strives to do.

48:7.25 (557.9) 23. Death added nothing to the intellectual possession or to the spiritual endowment, but it did add to the experiential status the consciousness of *survival*.

48:7.26 (557.10) 24. The destiny of eternity is determined moment by moment by the achievements of the day by day living. The acts of today are the destiny of tomorrow.

48:7.27 (557.11) 25. Greatness lies not so much in possessing strength as in making a wise and divine use of such strength.

48:7.28 (557.12) 26. Knowledge is possessed only by sharing; it is safeguarded by wisdom and socialized by love.

48:7.29 (557.13) 27. Progress demands development of individuality; mediocrity seeks perpetuation in

28. Argumentarea necesară pentru a apăra o teză este invers proporțională cu adevărul conținut în acea teză.

Aceasta este munca începătorilor pe prima lume palat, în timp ce elevii mai avansați de pe lumile următoare stăpânesc nivelele superioare ale clarviziunii cosmice și ale motei morontiale.

8. PROGRESORII MORONTIALI

Din momentul absolvirii în lumile palat până la dobândirea statutului spiritual în cariera suprauniversală, muritorii ascendenți sunt numiți progresori morontiali. Trecerea voastră prin această minunată viață de frontieră va rămâne o experiență de neuitat și o amintire încântătoare. Ea este poarta evolutivă către viața spirituală și către atingerea finală a perfecțiunii creaturilor, prin care ascenderii ating țelul timpului - găsirea lui Dumnezeu în Paradis.

Planul morontial de progres al muritorilor și planul spiritual subsecvent, această școală universală de educație minuțioasă a creaturilor ascendente, comportă un țel divin și bine definit. Este planul Creatorilor de a oferi creaturilor timpului un mai mare prilej de a stăpâni detaliile funcționării și administrării marelui univers, și cea mai bună manieră de a urma acest lung curs de pregătire constă în înălțarea treptată a muritorilor, făcându-i efectiv să participe la fiecare dintre etapele ascensiunii.

Planul supraviețuirii muritorilor are un scop practic și util; dacă sunteți receptori acestei întregi lucrări divine și ai acestei pregătiri pline de grijă, acest lucru nu se face doar în vederea unei supraviețuirii pentru a se bucura de o fericire perpetuă și de o bunăstare eternă. Există un țel de servire transcendentă ascuns dincolo de orizontul prezentei epoci a universului. Dacă Zeii ar fi proiectat numai să vă ducă într-o lungă plimbare de bucurie veșnică, ei sigur nu ar fi transformat universul etern într-o imensă și complexă școală de instruire practică, nu ar fi solicitat o parte substanțială a creaturilor celeste ca învățători și ca instructori, și nu ar fi petrecut apoi epoci de-a rândul călăuzindu-vă, unul câte unul, prin această gigantică școală universală de instruire experiențială. Dezvoltarea planului de înaintare a muritorilor pare a fi una dintre principalele griji ale prezentului univers organizat, și majoritatea unui număr incalculabil de ordine de inteligență create este fie direct, fie indirect angajată în a face să progreseze o fază sau o alta a acestui plan de perfecționare progresivă.

Trecând de scara ascendentă a existenței vii, de la starea de om muritor până la îmbrățișarea Deității, veți trăi efectiv însăși viața creaturilor făcute perfecte care există în toate stadiile și fazele ce se pot întâlni în cadrul prezentei epoci a universului. Intervalul dintre starea de om muritor și statutul de finalitar în Paradis înglobează tot ceea ce poate exista astăzi - tot ceea ce este în prezent posibil pentru ordinele vii de creaturi finite și inteligente și făcute perfecte. Dacă destinul viitor al finalitarilor Paradisului este de a servi în noile universuri, actualmente în formare, este sigur că această nouă și viitoare creație nu va conține ordine de creaturi

standardization.

48:7.30 (557.14) 28. The argumentative defense of any proposition is inversely proportional to the truth contained.

48:7.31 (557.15) Such is the work of the beginners on the first mansion world while the more advanced pupils on the later worlds are mastering the higher levels of cosmic insight and morontia mota.

8. THE MORONTIA PROGRESSORS

48:8.1 (557.16) From the time of graduation from the mansion worlds to the attainment of spirit status in the superuniverse career, ascending mortals are denominated morontia progressors. Your passage through this wonderful borderland life will be an unforgettable experience, a charming memory. It is the evolutionary portal to spirit life and the eventual attainment of creature perfection by which ascenders achieve the goal of time — the finding of God on Paradise.

48:8.2 (557.17) There is a definite and divine purpose in all this morontia and subsequent spirit scheme of mortal progression, this elaborate universe training school for ascending creatures. It is the design of the Creators to afford the creatures of time a graduated opportunity to master the details of the operation and administration of the grand universe, and this long course of training is best carried forward by having the surviving mortal climb up gradually and by actual participation in every step of the ascent.

48:8.3 (558.1) The mortal-survival plan has a practical and serviceable objective; you are not the recipients of all this divine labor and painstaking training only that you may survive just to enjoy endless bliss and eternal ease. There is a goal of transcendent service concealed beyond the horizon of the present universe age. If the Gods designed merely to take you on one long and eternal joy excursion, they certainly would not so largely turn the whole universe into one vast and intricate practical training school, requisition a substantial part of the celestial creation as teachers and instructors, and then spend ages upon ages piloting you, one by one, through this gigantic universe school of experiential training. The furtherance of the scheme of mortal progression seems to be one of the chief businesses of the present organized universe, and the majority of innumerable orders of created intelligences are either directly or indirectly engaged in advancing some phase of this progressive perfection plan.

48:8.4 (558.2) In traversing the ascending scale of living existence from mortal man to the Deity embrace, you actually live the very life of every possible phase and stage of perfected creature existence within the limits of the present universe age. From mortal man to Paradise finaliter embraces all that now can be — encompasses everything presently possible to the living orders of intelligent, perfected finite creature beings. If the future destiny of the Paradise finaliters is service in new universes now in the making, it is assured that in this new and future creation there will be no created orders of experiential beings whose lives will be wholly different

experiențiale a căror viață să fie în întregime diferită de cea pe care finalitarii muritori o vor fi trăit pe o lume oarecare ca parte a pregătirii lor ascendente sau ca una dintre etapele progresului lor de la o epocă la alta, pentru a trece de la starea animală la cea de înger, apoi de la starea de înger la cea de spirit și de la cea de spirit la cea de Dumnezeu.

[Prezentat de un Arhanghel al Nebadonului.]

from those which mortal finaliters have lived on some world as a part of their ascending training, as one of the stages of their agelong progress from animal to angel and from angel to spirit and from spirit to God.

48:8.5 (558.3) [Presented by an Archangel of Nebadon.]

Capitolul 49. Lumile locuite

⇐ 048

CARTEA URANTIA

050 ⇐

PARTE II. UNIVERSUL LOCAL

CAPITOLUL 49 LUMILE LOCUITE

Secțiuni

Introduction

1. Viața planetară
2. Tipuri fizice planetare
3. Lumile nerespiratorilor
4. Creaturi volitive evolutive
5. Serile planetare ale muritorilor
6. Eliberarea terestră

PAPER 49 THE INHABITED WORLDS

SECTIONS

Introduction

1. The Planetary Life
2. Planetary Physical Types
3. Worlds of the Nonbreathers
4. Evolutionary Will Creatures
5. The Planetary Series of Mortals
6. Terrestrial Escape

Introduction

TOATE lumile locuite de muritori au o origine și o natură evolutivă. Aceste sfere sunt cuibul, leagănul de evoluție al raselor muritoare ale timpului și spațiului. Fiecare unitate a vieții ascendente este o adevărată școală de pregătire pentru stadiul de existență imediat următor, și acest lucru este adevărat pentru toate stadiile ascensiunii progresive a oamenilor către Paradis; este tot atât de adevărat pentru experiența inițială a muritorilor pe o planetă evolutivă cât și pentru școala finală a Melchizedekilor pe lumea-sediu a universului local. Muritorii ascendenți nu frecventează această din urmă școală decât din clipa de dinainte de a fi transferați în regimul suprauniversului și de a fi atins primul stadiu de existență spirituală.

În esență, toate lumile locuite sunt grupate în sisteme locale pentru administrarea lor celestă, și fiecare dintre sistemele locale se limitează la aproximativ o mie de lumi evolutive. Această limitare este hotărâtă printr-un decret al Celor Îmbătrâniți de Zile și se referă la planetele efectiv evolutive, pe care trăiesc muritori având statut de supraviețuire. Nici lumile definitiv stabilizate în lumină și viață, nici planetele în stadiul preuman de dezvoltare a vieții nu fac parte din acest grup.

Satania însăși este un sistem neterminat încă, neconținând decât 619 de lumi locuite, care sunt numerotate în ordine, după data înscrierii lor ca lumi locuite de creaturi cu voință. Așa i s-a dat Urantie numărul 606 din Satania, acest lucru însemnând că ea este a 606-a lume a acestui sistem local pe care lungul proces evolutiv al vieții a culminat în apariția ființelor umane. Treizeci și șase de planete nelocuite ale

INTRODUCTION

49:0.1 (559.1) ALL mortal-inhabited worlds are evolutionary in origin and nature. These spheres are the spawning ground, the evolutionary cradle, of the mortal races of time and space. Each unit of the ascendant life is a veritable training school for the stage of existence just ahead, and this is true of every stage of man's progressive Paradise ascent; just as true of the initial mortal experience on an evolutionary planet as of the final universe headquarters school of the Melchizedeks, a school which is not attended by ascending mortals until just before their translation to the regime of the superuniverse and the attainment of first-stage spirit existence.

49:0.2 (559.2) All inhabited worlds are basically grouped for celestial administration into the local systems, and each of these local systems is limited to about one thousand evolutionary worlds. This limitation is by the decree of the Ancients of Days, and it pertains to actual evolutionary planets whereon mortals of survival status are living. Neither worlds finally settled in light and life nor planets in the prehuman stage of life development are reckoned in this group.

49:0.3 (559.3) Satania itself is an unfinished system containing only 619 inhabited worlds. Such planets are numbered serially in accordance with their registration as inhabited worlds, as worlds inhabited by will creatures. Thus was Urantia given the number 606 of *Satania*, meaning the 606th world in this local system on which the long evolutionary life process culminated in the appearance of human beings. There are thirty-six

sistemului se apropie de stadiul în care vor fi înzestrate cu viață și mai multe sunt în prezent pregătite pentru Purtătorii Vieții. Aproape două sute de sfere evoluează în așa fel încât vor fi gata pentru implantarea vieții în următoarele câteva milioane de ani.

Planetele nu sunt toate adecvate pentru a găzdui viața muritorilor. Micile planete care se învârt foarte repede în jurul axei lor sunt cu totul nepotrivite pentru a servi drept habitat vieții. În mai multe sisteme fizice ale Sataniei, planetele care se rotesc în jurul soarelui central sunt prea mari pentru a fi locuite, asta din cauza apăsătoarei gravitații ocazionate de marea lor masă. Numeroase dintre aceste enorme sfere au sateliți, uneori șase sau mai mulți, și aceste lumi au adesea o mărime foarte apropiată de aceea a Urantiei, ceea ce le face aproape ideale pentru locuire.

Cea mai veche lume locuită a Sataniei, lumea numărul unu, este Anova, unul dintre cei patruzeci și patru de sateliți care se învârt în jurul unei enorme planete întunecate, însă expusă luminii diferențiale a trei sori vecini. Anova este într-o stare avansată de civilizație progresivă.

1. VIAȚA PLANETARĂ

Universurile timpului și spațiului se dezvoltă treptat; progresul vieții - terestre sau celeste - nu este nici arbitrar, nici magic. Evoluția cosmică nu este întotdeauna comprehensibilă (previzibilă), însă este strict neaccidentală.

Unitatea biologică a vieții materiale este celula protoplasmică, asocierea comună de energii chimice și electrice cu alte energii de bază. Formulele chimice variază în fiecare sistem, iar tehnica de reproducere a celulelor vii este ușor diferită în fiecare univers local, însă Purtătorii Vieții sunt întotdeauna catalizatorii vii care declanșează reacțiile primordiale ale vieții materiale; ei sunt declanșatorii circuitelor de energie ale materiei vii.

Toate lumile unui sistem local lasă să transpară o legătură părintească fizică indubitabilă; cu toate acestea, fiecare planetă are propria sa scară a vieții, și nu există două lumi exact la fel în ceea ce privește înzestrarea lor vegetală și animală. Variantele planetare în tipurile vieții sistemice vor rezulta din deciziile Purtătorilor Vieții. Însă aceste ființe nu sunt nici capricioase, nici fanteziste; ordinea și legea se află la căma universurilor. Legile Nebadonului sunt divinele ordonanțe ale Salvingtonului, iar ordinul evolutiv al vieții din Satania se acordează cu modelul evolutiv al Nebadonului.

Evoluția este regula dezvoltării umane, însă procesul în sine variază mult pe diversele lumi. Viața este uneori inițiată într-un singur centru, alteori în trei, așa cum a fost cazul pe Urantia. Pe lumile prevăzute cu atmosferă, originea vieții este, în general, marină, însă nu întotdeauna; aceasta depinde mult de statutul fizic al planetei. Purtătorii Vieții dispun de o mare latitudine în funcțiunea lor la declanșarea vieții.

În dezvoltarea vieții planetare, forma vegetală precede întotdeauna forma animală, iar regnul vegetal este deja pe deplin dezvoltat înainte ca formele animale să se diferențieze. Toate tipurile de animale se dezvoltă

uninhabited planets nearing the life-endowment stage, and several are now being made ready for the Life Carriers. There are nearly two hundred spheres which are evolving so as to be ready for life implantation within the next few million years.

49:0.4 (559.4) Not all planets are suited to harbor mortal life. Small ones having a high rate of axial revolution are wholly unsuited for life habitats. In several of the physical systems of Satania the planets revolving around the central sun are too large for habitation, their great mass occasioning oppressive gravity. Many of these enormous spheres have satellites, sometimes a half dozen or more, and these moons are often in size very near that of Urantia, so that they are almost ideal for habitation.

49:0.5 (559.5) The oldest inhabited world of Satania, world number one, is Anova, one of the forty-four satellites revolving around an enormous dark planet but exposed to the differential light of three neighboring suns. Anova is in an advanced stage of progressive civilization.

1. THE PLANETARY LIFE

49:1.1 (559.6) The universes of time and space are gradual in development; the progression of life — terrestrial or celestial — is neither arbitrary nor magical. Cosmic evolution may not always be understandable (predictable), but it is strictly nonaccidental.

49:1.2 (560.1) The biologic unit of material life is the protoplasmic cell, the communal association of chemical, electrical, and other basic energies. The chemical formulas differ in each system, and the technique of living cell reproduction is slightly different in each local universe, but the Life Carriers are always the living catalyzers who initiate the primordial reactions of material life; they are the instigators of the energy circuits of living matter.

49:1.3 (560.2) All the worlds of a local system disclose unmistakable physical kinship; nevertheless, each planet has its own scale of life, no two worlds being exactly alike in plant and animal endowment. These planetary variations in the system life types result from the decisions of the Life Carriers. But these beings are neither capricious nor whimsical; the universes are conducted in accordance with law and order. The laws of Nebadon are the divine mandates of Salvington, and the evolutionary order of life in Satania is in consonance with the evolutionary pattern of Nebadon.

49:1.4 (560.3) Evolution is the rule of human development, but the process itself varies greatly on different worlds. Life is sometimes initiated in one center, sometimes in three, as it was on Urantia. On the atmospheric worlds it usually has a marine origin, but not always; much depends on the physical status of a planet. The Life Carriers have great latitude in their function of life initiation.

49:1.5 (560.4) In the development of planetary life the vegetable form always precedes the animal and is quite fully developed before the animal patterns differentiate. All animal types are developed from the basic patterns

pe baza unor modele fundamentale ale precedentului regn vegetal al lucrurilor vii; ele nu sunt organizate separat.

Stadiile inițiale de evoluție a vieții nu sunt în întregime conforme punctului vostru de vedere al momentului. Omul muritor nu este un accident evolutiv. Există un sistem precis, o lege universală, care determină derularea planului vieții planetare pe sferile spațiului. Timpul și producerea unui mare număr de specimene ale unei specii nu sunt influențele dominante. Șoarecii se reproduc mult mai repede decât elefanții și, cu toate acestea, elefanții evoluează mai repede decât șoarecii.

Procesul evoluției planetare este ordonat și controlat. Dezvoltarea organismelor superioare pe baza grupărilor vitale mai modeste nu este accidentală. Dezvoltarea evolutivă este uneori temporar încetinită de distrugerea anumitor linii favorabile ale plasmelor existente într-o specie selecționată. Sunt necesare uneori epoci de-a rândul pentru a repara stricăciunea ocazionată de pierderea unei singure linii superioare de ereditate umană. Îndată ce aceste linii superioare și selecționate ale protoplasmei vii și-au făcut apariția, ele trebuie menținute cu grijă și cu inteligență, iar pe cea mai mare parte a lumilor locuite, acestor potențiale superioare ale vieții li se acordă o valoare mult mai mare decât pe Urantia.

2. TIPURI FIZICE PLANETARE

Fiecare sistem comportă un model standard și fundamental de viață animală și vegetală. Purtătorii Vieții sunt însă adesea confrunțați cu necesitatea de a modifica aceste modele fundamentale pentru a le conforma condițiilor fizice variabile pe care le întâlnesc în numeroasele lumi ale spațiului. Ei dezvoltă un tip generalizat de creaturi muritoare în sistem, însă există șapte tipuri fizice distincte, precum și mii și mii de variante minore ale acestor șapte diferențieri majore:

1. Tipurile atmosferice.
2. Tipurile elementale.
3. Tipurile gravitaționale.
4. Tipurile termice.
5. Tipurile electrice.
6. Tipurile activatoare.
7. Tipurile nedenumite.

Sistemul Sataniei conține toate aceste tipuri, precum și numeroase grupe intermediare, dintre care unele nu sunt decât foarte rar reprezentate.

1. Tipurile atmosferice. Diferențele fizice dintre lumile locuite de muritori sunt în principal determinate de natura atmosferei; celelalte influențe care contribuie la diferențierea planetară a vieții sunt relativ minore.

Statutul atmosferic care este prevalent în prezent pe Urantia este aproape ideal pentru întreținerea ființelor umane de tip respirator, însă se poate modifica acest tip, astfel încât să i se permită să trăiască pe planetele supraatmosferice sau subatmosferice. Aceste

of the preceding vegetable kingdom of living things; they are not separately organized.

^{49:1.6 (560.5)} The early stages of life evolution are not altogether in conformity with your present-day views. *Mortal man is not an evolutionary accident.* There is a precise system, a universal law, which determines the unfolding of the planetary life plan on the spheres of space. Time and the production of large numbers of a species are not the controlling influences. Mice reproduce much more rapidly than elephants, yet elephants evolve more rapidly than mice.

^{49:1.7 (560.6)} The process of planetary evolution is orderly and controlled. The development of higher organisms from lower groupings of life is not accidental. Sometimes evolutionary progress is temporarily delayed by the destruction of certain favorable lines of life plasm carried in a selected species. It often requires ages upon ages to recoup the damage occasioned by the loss of a single superior strain of human heredity. These selected and superior strains of living protoplasm should be jealously and intelligently guarded when once they make their appearance. And on most of the inhabited worlds these superior potentials of life are valued much more highly than on Urantia.

2. PLANETARY PHYSICAL TYPES

^{49:2.1 (560.7)} There is a standard and basic pattern of vegetable and animal life in each system. But the Life Carriers are oftentimes confronted with the necessity of modifying these basic patterns to conform to the varying physical conditions which confront them on numerous worlds of space. They foster a generalized system type of mortal creature, but there are seven distinct physical types as well as thousands upon thousands of minor variants of these seven outstanding differentiations:

- ^{49:2.2 (561.1)} 1. Atmospheric types.
- ^{49:2.3 (561.2)} 2. Elemental types.
- ^{49:2.4 (561.3)} 3. Gravity types.
- ^{49:2.5 (561.4)} 4. Temperature types.
- ^{49:2.6 (561.5)} 5. Electric types.
- ^{49:2.7 (561.6)} 6. Energizing types.
- ^{49:2.8 (561.7)} 7. Unnamed types.

^{49:2.9 (561.8)} The Satania system contains all of these types and numerous intermediate groups, although some are very sparingly represented.

^{49:2.10 (561.9)} 1. *The atmospheric types.* The physical differences of the worlds of mortal habitation are chiefly determined by the nature of the atmosphere; other influences which contribute to the planetary differentiation of life are relatively minor.

^{49:2.11 (561.10)} The present atmospheric status of Urantia is almost ideal for the support of the breathing type of man, but the human type can be so modified that it can live on both the superatmospheric and the subatmospheric planets. Such modifications also

modificări se extind, de asemenea, la viața animală, care este foarte diferită pe diversele sfere locuite. Ordinele animale suportă schimbări foarte importante pe lumile subatmosferice și supraatmosferice.

Dintre tipurile de planete atmosferice ale Sataniei, aproape două procente și jumătate sunt lumi subrespiratorii, cinci la sută lumi suprarespiratorii, și peste nouăzeci și unu la sută lumi respiratorii medii, un total de 98,5 la sută din lumile Sataniei.

Ființele asemănătoare cu cele ale raselor Urantie sunt clasate ca respiratorii medii; voi reprezentați ordinul respirator mediu sau tipic de existență muritoare. Dacă ar exista creaturi inteligente pe o planetă având o atmosferă asemănătoare aceleia a planetei Venus, vecinul vostru cel mai apropiat, ele ar aparține grupului suprarespirator, în timp ce locuitorii unei planete având o atmosferă la fel de rarefiată ca aceea a lui Marte, vecinul vostru exterior, ar fi numiți subrespiratori.

Dacă muritorii ar locui pe o planetă lipsită de aer, cum este Luna voastră, ei ar aparține ordinului distinct de nerespiratori. Acest tip reprezintă o adaptare radicală sau extremă la mediul planetar, și este studiat separat. Lumile nerespiratorilor reprezintă procentul de 1,5 la sută rămas, din lumile Sataniei.

2. Tipurile elementale. Aceste tipuri diferențiale se raportează la relații ale muritorilor cu apa, cu aerul și cu pământul, și există patru specii distincte de vieți inteligente, în funcție de relațiile lor cu habitatul lor. Rasele Urantie aparțin ordinului terestru.

Vă este în întregime imposibil să vă imaginați mediul care predomină de-a lungul epocilor primitive ale anumitor lumi. Aceste condiții neobișnuite obligă viața animală în evoluție să rămână în habitatul ei marin pe parcursul unor perioade mai lungi decât pe planetele care oferă de la început un mediu atât terestru, cât și atmosferic ospitalier. Dimpotrivă, pe anumite lumi de ființe subrespiratorii și când planeta nu este prea mare, este uneori oportun să se introducă un tip uman capabil să traverseze ușor atmosfera. Acești navigatori aerieni apar uneori între grupul acvatic și grupul terestru, ei trăiesc întotdeauna, într-o anumită măsură, pe sol și sfârșesc prin a deveni locuitori ai uscatului. Însă, pe anumite lumi, ei continuă, pe parcursul a numeroase epoci, să zboare, chiar după ce au dobândit tipul pământean.

Este la fel de uimitor și amuzant să se observe civilizația inițială a unei rase umane primitive prinzând formă atât în aer, cât și în vârfurile copacilor, atât în mijlocul apelor puțin adânci ale bazinelor tropicale izolate, cât și în adâncime, pe malurile și pe țărmurile grădinilor maritime care găzduiesc începutul raselor acestor sfere extraordinare. Chiar și pe Urantia, a existat o lungă perioadă în care oamenii primitivi s-au conservat și au făcut să progreseze civilizația lor primitivă, trăind în cea mai mare din parte a timpului în vârfurile arborilor, la fel ca îndepărtații lor strămoși arboricoli. Pe Urantia voi aveți încă un grup foarte mic de mamifere (familia lilieciilor) care sunt navigatori aerieni. Focile și balenele habitatului vostru marin aparțin, de asemenea, ordinului mamiferelor.

Dintre tipurile elementare ale Sataniei, șapte la sută sunt acvatic, zece la sută aeriene, șaisprezece la sută terestre și treisprezece la sută sunt tipuri

extend to the animal life, which differs greatly on the various inhabited spheres. There is a very great modification of animal orders on both the sub- and the superatmospheric worlds.

49:2.12 (561.11) Of the atmospheric types in Satania, about two and one-half per cent are subbreathers, about five per cent superbreathers, and over ninety-one per cent are mid-breathers, altogether accounting for ninety-eight and one-half per cent of the Satania worlds.

49:2.13 (561.12) Beings such as the Urantia races are classified as mid-breathers; you represent the average or typical breathing order of mortal existence. If intelligent creatures should exist on a planet with an atmosphere similar to that of your near neighbor, Venus, they would belong to the superbreather group, while those inhabiting a planet with an atmosphere as thin as that of your outer neighbor, Mars, would be denominated subbreathers.

49:2.14 (561.13) If mortals should inhabit a planet devoid of air, like your moon, they would belong to the separate order of nonbreathers. This type represents a radical or extreme adjustment to the planetary environment and is separately considered. Nonbreathers account for the remaining one and one-half per cent of Satania worlds.

49:2.15 (561.14) 2. *The elemental types.* These differentiations have to do with the relation of mortals to water, air, and land, and there are four distinct species of intelligent life as they are related to these habitats. The Urantia races are of the land order.

49:2.16 (561.15) It is quite impossible for you to envisage the environment which prevails during the early ages of some worlds. These unusual conditions make it necessary for the evolving animal life to remain in its marine nursery habitat for longer periods than on those planets which very early provide a hospitable land-and-atmosphere environment. Conversely, on some worlds of the superbreathers, when the planet is not too large, it is sometimes expedient to provide for a mortal type which can readily negotiate atmospheric passage. These air navigators sometimes intervene between the water and land groups, and they always live in a measure upon the ground, eventually evolving into land dwellers. But on some worlds, for ages they continue to fly even after they have become land-type beings.

49:2.17 (562.1) It is both amazing and amusing to observe the early civilization of a primitive race of human beings taking shape, in one case, in the air and treetops and, in another, midst the shallow waters of sheltered tropic basins, as well as on the bottom, sides, and shores of these marine gardens of the dawn races of such extraordinary spheres. Even on Urantia there was a long age during which primitive man preserved himself and advanced his primitive civilization by living for the most part in the treetops as did his earlier arboreal ancestors. And on Urantia you still have a group of diminutive mammals (the bat family) that are air navigators, and your seals and whales, of marine habitat, are also of the mammalian order.

49:2.18 (562.2) In Satania, of the elemental types, seven per cent are water, ten per cent air, seventy per cent land, and thirteen per cent combined land-and-air types.

combinate aero-terestre. Însă aceste din urmă variante de creaturi inteligente primitive nu sunt nici oameni-pești, nici oameni-păsări. Ele reprezintă tipuri umane și pre-umane care nu sunt nici suprapești, nici păsări glorificate, ci în mod clar muritori.

3. Tipurile gravitaționale. Prin modificarea modelului creativ, ființe inteligente sunt construite astfel încât să poată funcționa liber pe sfere mai mici sau mai mari decât Urantia. Ele se găsesc astfel adaptate, în măsura dorită, la gravitația planetelor a căror mărime și densitate nu sunt ideale.

Talia diverselor tipuri planetare de muritori este variabilă. În Nebadon, media este cu puțin peste doi metri și zece centimetri. Unele dintre cele mai mari planete sunt populate cu ființe măsurând doar șaptezeci și cinci de centimetri. Statura oamenilor se întinde de la acest minim până la trei metri, pe cele mai mici sfere locuite, trecând prin mărime intermediară, pe planetele de mărime medie. În Satania nu există decât o singură rasă având mai puțin de un metru optzeci. Dintre lumile Sataniei, douăzeci la sută sunt populate cu muritori de tip gravitațional modificat. Ei locuiesc pe planetele cele mai mari și pe cele mai mici.

4. Tipurile termice. Este posibil să se creeze ființe vii capabile să reziste la temperaturi mult mai ridicate și mult mai joase decât rasele Urantie. Dacă clasificăm ființele după mecanismele lor termoreglatoare, ele se împart în cinci categorii distincte. Pe scara aceasta, rasele Urantie poartă numărul trei. Treizeci la sută din lumile Sataniei sunt populate cu rase de tipuri termice modificate, din care douăsprezece la sută aparțin zonelor cu temperaturi înalte, și optsprezece la sută celor cu temperaturi joase. Prin comparație, Urantienii se plasează în grupul temperaturilor medii.

5. Tipurile electrice. Comportamentul electric, magnetic și electronic al lumilor variază în mod considerabil. Există zece modele de viață muritoare divers modelate pentru a rezista la energia diferențială a sferelor. Cele zece varietăți reacționează, de asemenea, într-un mod ușor diferit la razele chimice ale luminii solare obișnuite. Însă aceste mici variante fizice nu afectează deloc viața intelectuală sau spirituală.

Printre grupările electrice ale vieții muritoare, aproape douăzeci și trei la sută aparțin clasei a patra, aceea a tipului urantian de existență. În cifre rotunjite, distribuția acestor tipuri este următoarea: clasa numărul 1 - 1 la sută; clasa numărul 2 - 2 la sută; clasa numărul 3 - 5 la sută; clasa numărul 4 - 23 la sută; clasa numărul 5 - 27 la sută; clasa numărul 6 - 24 la sută; clasa numărul 7 - 8 la sută; clasa numărul 8 - 5 la sută; clasa numărul 9 - 3 la sută; clasa numărul 10 - 2 la sută.

6. Tipurile activatoare. Lumile nu sunt toate asemănătoare în maniera lor de a absorbi energia. Lumile locuite nu au toate un ocean atmosferic ca acela al Urantie, care este favorabil schimbului de gaze respiratorii. Pe numeroase planete aflate în stadiul inițial sau în stadiul lor final, ființe aparținând ordinului vostru nu ar putea să existe. Când factorii respiratorii ai unei planete sunt de un grad foarte elevat sau foarte jos, însă toate celelalte condiții prealabile vieții inteligente sunt favorabile Purtătorii Vieții stabilesc adesea pe aceste lumi o formă modificată de existență muritoare, ființe capabile să efectueze schimburile proceselor lor vitale

But these modifications of early intelligent creatures are neither human fishes nor human birds. They are of the human and prehuman types, neither superfishes nor glorified birds but distinctly mortal.

49:2.19 (562:3) 3. *The gravity types.* By modification of creative design, intelligent beings are so constructed that they can freely function on spheres both smaller and larger than Urantia, thus being, in measure, accommodated to the gravity of those planets which are not of ideal size and density.

49:2.20 (562:4) The various planetary types of mortals vary in height, the average in Nebadon being a trifle under seven feet. Some of the larger worlds are peopled with beings who are only about two and one-half feet in height. Mortal stature ranges from here on up through the average heights on the average-sized planets to around ten feet on the smaller inhabited spheres. In Satania there is only one race under four feet in height. Twenty per cent of the Satania inhabited worlds are peopled with mortals of the modified gravity types occupying the larger and the smaller planets.

49:2.21 (562:5) 4. *The temperature types.* It is possible to create living beings who can withstand temperatures both much higher and much lower than the life range of the Urantia races. There are five distinct orders of beings as they are classified with reference to heat-regulating mechanisms. In this scale the Urantia races are number three. Thirty per cent of Satania worlds are peopled with races of modified temperature types. Twelve per cent belong to the higher temperature ranges, eighteen per cent to the lower, as compared with Urantians, who function in the mid-temperature group.

49:2.22 (562:6) 5. *The electric types.* The electric, magnetic, and electronic behavior of the worlds varies greatly. There are ten designs of mortal life variously fashioned to withstand the differential energy of the spheres. These ten varieties also react in slightly different ways to the chemical rays of ordinary sunlight. But these slight physical variations in no way affect the intellectual or the spiritual life.

49:2.23 (562:7) Of the electric groupings of mortal life, almost twenty-three per cent belong to class number four, the Urantia type of existence. These types are distributed as follows: number 1, one per cent; number 2, two per cent; number 3, five per cent; number 4, twenty-three per cent; number 5, twenty-seven per cent; number 6, twenty-four per cent; number 7, eight per cent; number 8, five per cent; number 9, three per cent; number 10, two per cent — in whole percentages.

49:2.24 (563:1) 6. *The energizing types.* Not all worlds are alike in the manner of taking in energy. Not all inhabited worlds have an atmospheric ocean suited to respiratory exchange of gases, such as is present on Urantia. During the earlier and the later stages of many planets, beings of your present order could not exist; and when the respiratory factors of a planet are very high or very low, but when all other prerequisites to intelligent life are adequate, the Life Carriers often establish on such worlds a modified form of mortal existence, beings who are competent to effect their life-process exchanges directly by means of light-energy and the firsthand

folosind direct energia luminoasă și efectuând, la prima mână, transmutarea de putere a Controlorilor Fizici Principali.

Există șase tipuri diferite de nutriție animală și umană: subrespiratorii îl folosesc pe primul, speciile marine pe cel de-al doilea, și respiratorii medii pe cel de-al treilea, ca pe Urantia. Suprarespiratorii folosesc al patrulea tip de absorbție de energie, în timp ce nerespiratorii utilizează al cincilea ordin de nutriție și de energie. În ceea ce privește cea de a șasea tehnică de activare, ea se limitează la creaturile mediene.

7. Tipurile nedenumite. Există numeroase alte variante fizice în viața planetară, însă toate aceste diferențe sunt în întregime chestiuni de modificări anatomice, de diferențieri fiziologice și de ajustări electrochimice. Aceste distincții nu se referă nici la viața intelectuală, nici la cea spirituală.

3. LUMILE NERESPIRATORILOR

Majoritatea planetelor locuite sunt populate de ființe inteligente de tipul respirator. Însă există, de asemenea, ordine de muritori capabili să trăiască pe lumi având foarte puțin aer sau chiar deloc. Mai puțin de șapte la sută din planetele locuite ale Orvontonului sunt din această specie. În Nebadon, acest procentaj coboară sub trei. În întreaga Satania nu există decât nouă lumi de acest ordin.

Dacă lumile tipului nerespirator sunt la fel de rare în Satania, aceasta se datorează faptului că acest sector al Norlatidekului a fost organizat destul de recent, și abundă încă în corpuri spațiale meteorice, iar lumile fără atmosferă de fricțiune protectoare sunt supuse unui bombardament neîncetat al acestor rătăcitori. Chiar și unele comete sunt constituite din resturi de meteori însă, de regulă, ele sunt mici corpuri materiale dislocate.

Milioane și milioane de meteori penetrează zilnic atmosfera Urantiei, și ajung la o viteză de ordinul a trei sute douăzeci de kilometri pe secundă. Pe lumile în care nu se respiră, rasele evolute trebuie să se protejeze mult de pagubele meteorice, stabilind instalații electrice care consumă sau abat meteori. Mari sunt pericolele care le amenință atunci când se aventurează dincolo de zonele protejate. Aceste lumi sunt, de asemenea, supuse unor dezastruoase furtuni electrice, de o natură necunoscută pe Urantia. Pe parcursul acestor momente de formidabile fluctuații energetice, locuitorii trebuie să se refugieze în construcțiile lor speciale de izolare protectoare.

Viața pe lumile nerespiratorilor este radical diferită de cea care prelevează pe Urantia. Nerespiratorii nu absorb hrană și nu beau apă, așa cum o fac rasele Urantiei. Reacțiile sistemului nervos, mecanismul reglator al temperaturii, și metabolismul acestor ființe specializate sunt radical diferite de aceleași funcțiuni la muritorii Urantiei. Aproape toate activitățile vieții, cu excepția reproducerii, se efectuează altfel, și chiar metodele de procreație sunt puțin diferite.

Pe lumile nerespiratorilor, speciile animale sunt radical neasemănătoare celor de pe planetele atmosferice. Planul vieții fără respirație se îndepărtează de tehnica de existență a unei lumi prevăzute cu o

power transmutations of the Master Physical Controllers.

49:2.25 (563.2) There are six differing types of animal and mortal nutrition: The subbreathers employ the first type of nutrition, the marine dwellers the second, the mid-breathers the third, as on Urantia. The superbreathers employ the fourth type of energy intake, while the nonbreathers utilize the fifth order of nutrition and energy. The sixth technique of energizing is limited to the midway creatures.

49:2.26 (563.3) 7. *The unnamed types.* There are numerous additional physical variations in planetary life, but all of these differences are wholly matters of anatomical modification, physiologic differentiation, and electrochemical adjustment. Such distinctions do not concern the intellectual or the spiritual life.

3. WORLDS OF THE NONBREATHERS

49:3.1 (563.4) The majority of inhabited planets are peopled with the breathing type of intelligent beings. But there are also orders of mortals who are able to live on worlds with little or no air. Of the Orvonton inhabited worlds this type amounts to less than seven per cent. In Nebadon this percentage is less than three. In all Satania there are only nine such worlds.

49:3.2 (563.5) There are so very few of the nonbreather type of inhabited worlds in Satania because this more recently organized section of Norlatidek still abounds in meteoric space bodies; and worlds without a protective friction atmosphere are subject to incessant bombardment by these wanderers. Even some of the comets consist of meteor swarms, but as a rule they are disrupted smaller bodies of matter.

49:3.3 (563.6) Millions upon millions of meteorites enter the atmosphere of Urantia daily, coming in at the rate of almost two hundred miles a second. On the nonbreathing worlds the advanced races must do much to protect themselves from meteor damage by making electrical installations which operate to consume or shunt the meteors. Great danger confronts them when they venture beyond these protected zones. These worlds are also subject to disastrous electrical storms of a nature unknown on Urantia. During such times of tremendous energy fluctuation the inhabitants must take refuge in their special structures of protective insulation.

49:3.4 (563.7) Life on the worlds of the nonbreathers is radically different from what it is on Urantia. The nonbreathers do not eat food or drink water as do the Urantia races. The reactions of the nervous system, the heat-regulating mechanism, and the metabolism of these specialized peoples are radically different from such functions of Urantia mortals. Almost every act of living, aside from reproduction, differs, and even the methods of procreation are somewhat different.

49:3.5 (564.1) On the nonbreathing worlds the animal species are radically unlike those found on the atmospheric planets. The nonbreathing plan of life varies from the technique of existence on an

atmosferă. Locuitorii acestor lumi diferă chiar și în supraviețuire, ei fiind candidați la contopirea cu Spiritul. Aceste ființe se bucură, totuși, de viață, și continuă activitățile tărâmului cu aceleași încercări și cu aceleași bucurii relative pe care muritorii le trăiesc pe planetele atmosferice. În ceea ce privește mintea și caracterul, nerespiratorii nu diferă de alte tipuri de muritori.

Conduita planetară a nerespiratorilor ar prezenta pentru voi mai mult decât un simplu interes, căci o rasă a acestor ființe locuiește pe o sferă foarte apropiată de Urantia.

4. CREATURI VOLITIVE EVOLUTIVE

Diferențele sunt mari între muritorii diverselor lumi, chiar și printre cei care aparțin unor tipuri intelectuale și fizice asemănătoare, însă toți muritorii de demnitate volitivă sunt animale bipede care stau în picioare.

Există șase rase evolutive fundamentale: trei primare - roșie, galbenă și albastră; și trei secundare - portocalie, verde și indigo. Cea mai mare parte a lumilor locuite conțin toate aceste rase, însă numeroase planete ale căror rase sunt tri-cerebrale nu găzduiesc decât cele trei tipuri primare. Câteva sisteme locale nu au, de asemenea, decât aceste trei rase.

Ființele umane sunt înzestrate, în medie, cu douăsprezece simțuri fizice speciale, cu toate că simțurile muritorilor cu trei creiere sunt mai ascuțite decât cele ale tipurilor cu unul sau două creiere. Ei pot să vadă și să audă considerabil mai multe lucruri decât rasele Urantiei.

Ei nu nasc, de obicei, decât un singur copil o dată, nașterile multiple fiind o excepție, iar viața de familie este destul de uniformă pe toate tipurile de planete. Egalitatea sexelor prevalează pe toate lumile evolute. Dotarea mentală și statutul spiritual ale celor două sexe sunt egale. Noi nu considerăm că o planetă a depășit barbaria atâta timp cât unul dintre sexe încearcă să îl tiranizeze pe celălalt. Această trăsătură experiențială a creaturilor este întotdeauna mult ameliorată după sosirea unui Fiu și a unei Fiice Materiale.

Variațiile de anotimp și de temperatură se produc pe toate planetele luminate și încălzite de sori. Agricultură este universală pe toate lumile atmosferice; cultura solului este singura activitate comună tuturor raselor care progresează pe aceste planete.

În vremurile lor primitive, muritorii au toți de purtat, cu inamici microscopici, lupte similare celor pe care le aveți voi în prezent pe Urantia, cu toate că acest fapt se poate produce la o scară mai mică. Durata vieții poate să varieze pe diversele planete de la douăzeci și cinci de ani pe lumile primitive, până la aproape cinci sute de ani pe sferele mai evolute și mai vechi.

Ființele umane au toate spiritul gregar al tribului și al rasei. Segregările în grupuri sunt inerente naturii și constituției lor. Aceste tendințe nu pot fi modificate decât prin progresul civilizației și printr-o spiritualizare treptată. Problemele sociale, economice și guvernamentale ale lumilor locuite variază în funcție de vârsta planetelor și de gradul de influență exercitat de șederile succesive ale Fiilor divini.

atmospheric world; even in survival their peoples differ, being candidates for Spirit fusion. Nevertheless, these beings enjoy life and carry forward the activities of the realm with the same relative trials and joys that are experienced by the mortals living on atmospheric worlds. In mind and character the nonbreathers do not differ from other mortal types.

49:3.6 (564.2) You would be more than interested in the planetary conduct of this type of mortal because such a race of beings inhabits a sphere in close proximity to Urantia.

4. EVOLUTIONARY WILL CREATURES

49:4.1 (564.3) There are great differences between the mortals of the different worlds, even among those belonging to the same intellectual and physical types, but all mortals of will dignity are erect animals, bipeds.

49:4.2 (564.4) There are six basic evolutionary races: three primary — red, yellow, and blue; and three secondary — orange, green, and indigo. Most inhabited worlds have all of these races, but many of the three-brained planets harbor only the three primary types. Some local systems also have only these three races.

49:4.3 (564.5) The average special physical-sense endowment of human beings is twelve, though the special senses of the three-brained mortals are extended slightly beyond those of the one- and two-brained types; they can see and hear considerably more than the Urantia races.

49:4.4 (564.6) Young are usually born singly, multiple births being the exception, and the family life is fairly uniform on all types of planets. Sex equality prevails on all advanced worlds; male and female are equal in mind endowment and spiritual status. We do not regard a planet as having emerged from barbarism so long as one sex seeks to tyrannize over the other. This feature of creature experience is always greatly improved after the arrival of a Material Son and Daughter.

49:4.5 (564.7) Seasons and temperature variations occur on all sunlit and sun-heated planets. Agriculture is universal on all atmospheric worlds; tilling the soil is the one pursuit that is common to the advancing races of all such planets.

49:4.6 (564.8) Mortals all have the same general struggles with microscopic foes in their early days, such as you now experience on Urantia, though perhaps not so extensive. The length of life varies on the different planets from twenty-five years on the primitive worlds to near five hundred on the more advanced and older spheres.

49:4.7 (564.9) Human beings are all gregarious, both tribal and racial. These group segregations are inherent in their origin and constitution. Such tendencies can be modified only by advancing civilization and by gradual spiritualization. The social, economic, and governmental problems of the inhabited worlds vary in accordance with the age of the planets and the degree to which they have been influenced by the successive sojourns of the divine Sons.

Mintea este darul Spiritului Infinit; ea funcționează la fel în medii diferite. Muritorii se aseamănă la minte, independent de anumite diferențe structurale și chimice, care caracterizează natura fizică a creaturilor volitive de pe sistemele locale. Oricare ar fi variantele planetare, personale sau fizice, viața mentală a diverselor ordine de muritori este foarte similară, și carierele lor de după moarte se aseamănă mult.

Însă mintea muritoare fără spirit nemuritor nu poate supraviețui. Mintea omului este muritoare; doar spiritul dăruit este nemuritor. Supraviețuirea depinde de spiritualizarea realizată prin intermediul Ajustorului - de nașterea și de evoluția sufletului nemuritor; trebuie, cu toate acestea, să nu se fi dezvoltat nici o reacție un antagonică împotriva misiunii Ajustorului care încearcă să efectueze transformarea spirituală a minții muritoare.

5. SERIILE PLANETARE ALE MURITORILOR

Va fi destul de dificil să se facă o descriere potrivită a seriilor planetare de muritori, deoarece voi știți foarte puține lucruri despre ei, dar și pentru că există atât de multe variante. Putem, cu toate acestea, studia creaturile muritoare din numeroase puncte de vedere, dintre care iată câteva:

1. Ajustare la mediul planetar.
2. Serie de tipuri cerebrale.
3. Serie de tipuri receptive la Spirit.
4. Epoci planetare ale muritorilor.
5. Serie de creaturi înrudite.
6. Serie de contopire cu Ajustorii.
7. Tehnici de scăpare terestră.

Sferele locuite ale celor șapte suprauniversuri sunt populate de muritori care se clasifică simultan într-una sau în mai multe categorii dintre aceste clase generale de viață a creaturilor evolutive. Însă aceste clasificări generale în sine nu țin cont nici de ființe cum ar fi midsonitarii, nici de anumite alte forme de viață inteligentă. Lumile locuite, așa cum au fost prezentate în aceste expuneri, sunt populate de creaturi muritoare evolutive, însă mai există și alte forme de viață.

1. Ajustarea la mediul planetar. Din punctul de vedere al ajustării vieții creaturilor la mediul planetar, există trei grupuri generale de lumi locuite: grup de ajustare normal, grup de ajustare radical, și grup experimental.

Ajustările normale la condițiile planetare urmează modelele fizice generale studiate anterior. Lumile nonrespiratorii reprezintă ajustarea radicală sau extremă, însă acest grup conține și el, la rândul lui, alte tipuri. Lumile experimentale sunt, în general, ideal adaptate la formele tipice ale vieții, și pe aceste planete zecimale Purtătorii Vieții încearcă să producă variații benefice în modelele normale ale vieții. Cum lumea voastră este o planetă experimentală, ea diferă în mod notabil de sferele-surori ale Sataniei; numeroase forme de viață, care nu se găsesc nicăieri altundeva, au

49:4.8 (564.10) Mind is the bestowal of the Infinite Spirit and functions quite the same in diverse environments. The mind of mortals is akin, regardless of certain structural and chemical differences which characterize the physical natures of the will creatures of the local systems. Regardless of personal or physical planetary differences, the mental life of all these various orders of mortals is very similar, and their immediate careers after death are very much alike.

49:4.9 (565.1) But mortal mind without immortal spirit cannot survive. The mind of man is mortal; only the bestowed spirit is immortal. Survival is dependent on spiritualization by the ministry of the Adjuster — on the birth and evolution of the immortal soul; at least, there must not have developed an antagonism towards the Adjuster's mission of effecting the spiritual transformation of the material mind.

5. THE PLANETARY SERIES OF MORTALS

49:5.1 (565.2) It will be somewhat difficult to make an adequate portrayal of the planetary series of mortals because you know so little about them, and because there are so many variations. Mortal creatures may, however, be studied from numerous viewpoints, among which are the following:

- 49:5.2 (565.3) 1. Adjustment to planetary environment.
- 49:5.3 (565.4) 2. Brain-type series.
- 49:5.4 (565.5) 3. Spirit-reception series.
- 49:5.5 (565.6) 4. Planetary-mortal epochs.
- 49:5.6 (565.7) 5. Creature-kinship serials.
- 49:5.7 (565.8) 6. Adjuster-fusion series.
- 49:5.8 (565.9) 7. Techniques of terrestrial escape.

49:5.9 (565.10) The inhabited spheres of the seven superuniverses are peopled with mortals who simultaneously classify in some one or more categories of each of these seven generalized classes of evolutionary creature life. But even these general classifications make no provision for such beings as midsoniters nor for certain other forms of intelligent life. The inhabited worlds, as they have been presented in these narratives, are peopled with evolutionary mortal creatures, but there are other life forms.

49:5.10 (565.11) 1. *Adjustment to planetary environment.* There are three general groups of inhabited worlds from the standpoint of the adjustment of creature life to the planetary environment: the normal adjustment group, the radical adjustment group, and the experimental group.

49:5.11 (565.12) Normal adjustments to planetary conditions follow the general physical patterns previously considered. The worlds of the nonbreathers typify the radical or extreme adjustment, but other types are also included in this group. Experimental worlds are usually ideally adapted to the typical life forms, and on these decimal planets the Life Carriers attempt to produce beneficial variations in the standard life designs. Since your world is an experimental planet, it differs markedly from its sister spheres in Satania; many forms of life have appeared on Urantia that are not found elsewhere;

apărut pe Urantia, după cum numeroase specii comune sunt absente de pe planeta voastră.

În universul Nebadonului, toate lumile cu viață modificată sunt legate în serie și constituie un domeniu special al problemelor universului, față de care administratorii desemnați acordă întreaga lor atenție; și toate aceste lumi experimentale sunt inspectate periodic de un corp de îndrumători universali, al căror șef este veteranul finalitar cunoscut în Satania sub numele de Tabamantia.

2. Serii de tipuri cerebrale. Creierul și sistemul nervos constituie singura caracteristică uniformă a muritorilor. Există, cu toate acestea, trei organizări fundamentale ale mecanismului cerebral: tipurile cu un creier, cu două creiere, și cu trei creiere. Urantienii aparțin tipului bicerebral; ei sunt ceva mai imaginativi, aventuroși și filozofi decât muritorii monocerebrali, însă mai puțin spirituali, etici și adoratori decât ordinele tricerebrale. Aceste diferențe cerebrale caracterizează chiar și existențele animale preumane.

Pornind de la substanța corticală a creierului Urantian, al cărui tip comportă două emisfere, vă puteți face o idee despre tipul monocerebral. Cât despre al treilea creier, cel al ordinelor tricerebrale, vi l-ați putea imagina mai bine ca pe o evoluție a creierului vostru mic rudimentar, a cărui formă inferioară se dezvoltă la tricerebrali, astfel încât să funcționeze în principal pentru a controla activitățile fizice, lăsând cele două creiere superioare libere pentru a fi folosite în activități mai elevate, unul pentru funcțiunile intelectuale, și celălalt pentru activitățile de transcrieri spirituale ale Ajustorului Gândirii.

Înfăptuirile pământești ale raselor monocerebrale sunt puțin mai limitate față de cele ale ordinelor bicerebrale; dimpotrivă, planetele vechi ale grupului tricerebral vădesc civilizații care i-ar stupefia pe urantieni și pe lângă care a voastră s-ar face de rușine. În dezvoltare mecanică, în civilizație materială, și chiar în progres intelectual, lumile muritorilor bicerebrali pot egala sferile tricerebrailor. Însă în ceea ce privește controlul superior al minții și dezvoltarea schimburilor dintre intelect și spirit, voi sunteți într-o oarecare măsură inferiori.

Toate estimările comparative asupra progresului intelectual sau a împlinirilor spirituale ale unei lumi sau ale unui grup de lumi ar trebui să țină cont, pentru a fi corecte, de epoca planetară; starea de lucruri depinde enorm de vârstă, de ajutorul elevatorilor biologici, precum și de misiunile ulterioare ale Fiilor divini ai diverselor ordine.

Popoarele cu trei creiere pot să aibă o evoluție planetară ușor superioară celei a ordinelor cu unul sau cu două creiere, însă toate au o plasmă vitală de același tip, și își urmează activitățile lor planetare în moduri foarte similare, semănând mult cu aceea a ființelor umane de pe Urantia. Aceste trei tipuri de muritori sunt repartizați în toate lumile sistemelor locale. În majoritatea cazurilor, condițiile planetare au avut o foarte mică influență asupra deciziilor Purtătorilor Vieții care au proiectat aceste ordine variate de muritori pe diversele lumi. Purtătorii Vieții au prerogativele de a pregăti astfel planurile lor și de a le executa.

Aceste trei ordine cerebrale se găsesc pe același plan în cariera ascensiunii. Fiecare trebuie să treacă de

likewise are many common species absent from your planet.

49:5.12 (565.13) In the universe of Nebadon, all the life-modification worlds are serially linked together and constitute a special domain of universe affairs which is given attention by designated administrators; and all of these experimental worlds are periodically inspected by a corps of universe directors whose chief is the veteran finaliter known in Satania as Tabamantia.

49:5.13 (566.1) 2. *Brain-type series.* The one physical uniformity of mortals is the brain and nervous system; nevertheless, there are three basic organizations of the brain mechanism: the one-, the two-, and the three-brained types. Urantians are of the two-brained type, somewhat more imaginative, adventurous, and philosophical than the one-brained mortals but somewhat less spiritual, ethical, and worshipful than the three-brained orders. These brain differences characterize even the prehuman animal existences.

49:5.14 (566.2) From the two-hemisphere type of the Urantian cerebral cortex you can, by analogy, grasp something of the one-brained type. The third brain of the three-brained orders is best conceived as an evolvment of your lower or rudimentary form of brain, which is developed to the point where it functions chiefly in control of physical activities, leaving the two superior brains free for higher engagements: one for intellectual functions and the other for the spiritual-counterparting activities of the Thought Adjuster.

49:5.15 (566.3) While the terrestrial attainments of the one-brained races are slightly limited in comparison with the two-brained orders, the older planets of the three-brained group exhibit civilizations that would astound Urantians, and which would somewhat shame yours by comparison. In mechanical development and material civilization, even in intellectual progress, the two-brained mortal worlds are able to equal the three-brained spheres. But in the higher control of mind and development of intellectual and spiritual reciprocity, you are somewhat inferior.

49:5.16 (566.4) All such comparative estimates concerning the intellectual progress or the spiritual attainments of any world or group of worlds should in fairness recognize planetary age; much, very much, depends on age, the help of the biologic uplifters, and the subsequent missions of the various orders of the divine Sons.

49:5.17 (566.5) While the three-brained peoples are capable of a slightly higher planetary evolution than either the one- or two-brained orders, all have the same type of life plasm and carry on planetary activities in very similar ways, much as do human beings on Urantia. These three types of mortals are distributed throughout the worlds of the local systems. In the majority of cases planetary conditions had very little to do with the decisions of the Life Carriers to project these varied orders of mortals on the different worlds; it is a prerogative of the Life Carriers thus to plan and execute.

49:5.18 (566.6) These three orders stand on an equal footing in the ascension career. Each must traverse the

aceeași scară intelectuală de dezvoltare și să învingă aceleași probe spirituale de progres. Administrarea sistemică a acestor lumi diferite și supracontrolul lor de către constelație sunt uniform libere de orice discriminare. Chiar și regimurile Prinților Planetari sunt identice.

3. Serii de tipuri receptive la Spirit. În ceea ce privește contactul cu problemele spirituale, există trei grupe de modele mentale. Această clasificare nu se referă la ordinele muritorilor mono-, bi- sau tri-cerebrale. Ea se leagă în mod esențial de chimia glandulară și, în special, de organizarea anumitor glande comparabile cu corpurile pituitare. Pe anumite lumi, rasele au numai una dintre aceste glande, pe celelalte două, ca urantienii, în timp ce pe alte sfere, rasele au trei dintre aceste corpuri extraordinare. Imaginația naturală și receptivitatea spirituală sunt net influențate de această înzestrare chimică diferențială.

Dintre tipurile receptive la spirit, șazeci și cinci la sută aparțin celui de al doilea grup, ca rasele urantieni, douăsprezece la sută sunt din primul tip, firește mai puțin receptiv, în timp ce douăzeci și trei la sută sunt mai înclinați către spiritualitate în timpul vieții terestre. Însă aceste distincții nu supraviețuiesc morții naturale. Toate aceste diferențe rasiale nu se referă decât la viața în trup.

4. Epoci planetare ale muritorilor. Această clasificare recunoaște succesiunea dispensațiilor temporale prin aceea că ele afectează statutul pământean al omului și primirea lui de ajutor celest.

Viața este declanșată pe planete de Purtătorii Vieții. Ei supraveghează dezvoltarea ei pe o anumită perioadă de timp, după apariția evolutivă a omului muritor. Înainte de a părăsi o planetă, Purtătorii Vieții instaurează cum se cuvine un Prinț Planetar ca guvernator al tărâmului. Împreună cu acest șef sosește un prim contingent de auxiliari subordonați și de ajutoare slujitoare, și cea dintâi judecată a celor vii și a celor morți coincide cu sosirea sa.

Odată cu ivirea grupărilor umane sosește și Prințul Planetar pentru a inaugura civilizația umană și pentru a focaliza societatea umană. Lumea voastră, a confuziei, nu este un criteriu al primelor zile ale domniei Prinților Planetari, căci tot cam pe la începuturile administrației lor pe Urantia s-a întâmplat și ca Prințul vostru Planetar, Caligastia, să-și lege soarta de rebeliunea lui Lucifer, Suveranul Sistemului. De atunci, planeta voastră a urmat, întotdeauna, o carieră furtunoasă.

Pe o lume evolutivă normală, progresul rasial atinge apogeul lui biologic natural în cursul regimului Prințului Planetar. Puțin după aceasta, Suveranul Sistemic trimite un Fiu și o Fiică Materiali pe această planetă. Aceste ființe importate au funcțiunea de elevatori biologici; eșecul lor pe Urantia a complicat încă și mai mult istoria planetei voastre.

Când progresul intelectual și etic al unei rase umane a atins limitele dezvoltării evolutive, un Fiu Avonal Paradisiac vine în misiune magistrală, și mai târziu, când statutul spiritual al acestei lumi se apropie de limita împlinirii sale naturale, planeta primește vizita unui Fiu de Manifestare al Paradisului. Misiunea principală a unui Fiu de Manifestare constă în a stabili statutul planetar, în a da frâu liber spiritului adevărului, pentru ca el să funcționeze la scară planetară și să

same intellectual scale of development, and each must master the same spiritual tests of progression. The system administration and the constellation overcontrol of these different worlds are uniformly free from discrimination; even the regimes of the Planetary Princes are identical.

49:5.19 (566.7) 3. *Spirit-reception series.* There are three groups of mind design as related to contact with spirit affairs. This classification does not refer to the one-, two-, and three-brained orders of mortals; it refers primarily to gland chemistry, more particularly to the organization of certain glands comparable to the pituitary bodies. The races on some worlds have one gland, on others two, as do Urantians, while on still other spheres the races have three of these unique bodies. The inherent imagination and spiritual receptivity is definitely influenced by this differential chemical endowment.

49:5.20 (566.8) Of the spirit-reception types, sixty-five per cent are of the second group, like the Urantia races. Twelve per cent are of the first type, naturally less receptive, while twenty-three per cent are more spiritually inclined during terrestrial life. But such distinctions do not survive natural death; all of these racial differences pertain only to the life in the flesh.

49:5.21 (567.1) 4. *Planetary-mortal epochs.* This classification recognizes the succession of temporal dispensations as they affect man's terrestrial status and his reception of celestial ministry.

49:5.22 (567.2) Life is initiated on the planets by the Life Carriers, who watch over its development until sometime after the evolutionary appearance of mortal man. Before the Life Carriers leave a planet, they duly install a Planetary Prince as ruler of the realm. With this ruler there arrives a full quota of subordinate auxiliaries and ministering helpers, and the first adjudication of the living and the dead is simultaneous with his arrival.

49:5.23 (567.3) With the emergence of human groupings, this Planetary Prince arrives to inaugurate human civilization and to focalize human society. Your world of confusion is no criterion of the early days of the reign of the Planetary Princes, for it was near the beginning of such an administration on Urantia that your Planetary Prince, Caligastia, cast his lot with the rebellion of the System Sovereign, Lucifer. Your planet has pursued a stormy course ever since.

49:5.24 (567.4) On a normal evolutionary world, racial progress attains its natural biologic peak during the regime of the Planetary Prince, and shortly thereafter the System Sovereign dispatches a Material Son and Daughter to that planet. These imported beings are of service as biologic uplifters; their default on Urantia further complicated your planetary history.

49:5.25 (567.5) When the intellectual and ethical progress of a human race has reached the limits of evolutionary development, there comes an Avonal Son of Paradise on a magisterial mission; and later on, when the spiritual status of such a world is nearing its limit of natural attainment, the planet is visited by a Paradise bestowal Son. The chief mission of a bestowal Son is to establish the planetary status, release the Spirit of Truth for planetary function, and thus effect the universal

efectueze astfel sosirea universală a Ajustorilor Gândirii.

Aici, iarăși, Urantia se abate de la normă: nu a existat niciodată o misiune magistrală pe lumea voastră, iar Fiul vostru de Manifestare nu aparținea ordinului avonailor. Planeta voastră a avut onoarea deosebită de a deveni planeta muritoare cămin a Fiului Suveran, Mihail din Nebadon.

Ca urmare a sprijinului din partea tuturor ordinelor succesive de filiație divină, lumile locuite și rasele lor progresive încep să se apropie de apogeul evoluției planetare. Astfel de lumi devin atunci pregătite pentru misiunea culminantă, sosirea Fiilor Învățători ai Trinității. Această epocă a Fiilor Învățători este preludiul epocii planetare finale, al utopiei evolutive, epoca luminii și a vieții.

Această clasificare a ființelor umane va fi reluată cu o atenție specifică într-un capitol ulterior.

5. Serii de creaturi înrudite. Planetele nu sunt organizate doar pe verticală în sisteme, în constelații și așa mai departe. Administrarea universală furnizează, de asemenea, grupări orizontale, în funcție de tipuri, de serii și de alte relații. Această administrare laterală a universului se ocupă în special de coordonarea activităților de natură înrudită, care au fost susținute în mod independent pe sfere diferite. Aceste clase înrudite ale creaturilor universului sunt periodic inspectate de un corp compozit de înalte personalități, prezidat de finalitari având o lungă experiență.

Acești factori de înrudire sunt evidenți pe toate nivelele, căci seriile înrudite există atât printre personalitățile neumane, cât și printre creaturile muritoare - și chiar și printre ordinele umane și cele supraumane. Ființele inteligente sunt grupate vertical, în douăsprezece mari grupuri, de câte șapte diviziuni majore fiecare. Coordonarea acestor grupuri de ființe vii, legate într-un mod unic, este probabil efectuată printr-o tehnică a Ființei Supreme, pe care noi nu o înțelegem în întregime.

6. Serie cu fuziune cu Ajustorul. Clasificarea spirituală, sau gruparea tuturor muritorilor pe parcursul experienței lor precedând fuziunea este în întregime determinată de relația dintre statutul personalității și Veghetorul de Mister care o locuiește. Aproape nouăzeci la sută dintre aceste lumi locuite ale Nebadonului sunt populate cu muritori contopiți cu Ajustorii, spre deosebire de un univers vecin, unde mai puțin de jumătate dintre lumi găzduiesc ființe locuite de Ajustori și de candidați la fuziunea eternă.

7. Tehnici de scăpare terestre. Pentru a inaugura o viață umană individuală pe lumile locuite, nu există decât o singură tehnică fundamentală, procreația creaturilor și nașterea naturală; însă există numeroase tehnici prin care omul scapă de statutul său pământesc și accede la curentul centripet al ascenderilor Paradisului.

6. ELIBERAREA TERESTRĂ

Diferitele tipuri fizice și serii planetare ale muritorilor beneficiază toate, în mod asemănător, de

coming of the Thought Adjusters.

49:5.26 (567.6) Here, again, Urantia deviates: There has never been a magisterial mission on your world, neither was your bestowal Son of the Avonal order; your planet enjoyed the signal honor of becoming the mortal home planet of the Sovereign Son, Michael of Nebadon.

49:5.27 (567.7) As a result of the ministry of all the successive orders of divine sonship, the inhabited worlds and their advancing races begin to approach the apex of planetary evolution. Such worlds now become ripe for the culminating mission, the arrival of the Trinity Teacher Sons. This epoch of the Teacher Sons is the vestibule to the final planetary age — evolutionary utopia — the age of light and life.

49:5.28 (567.8) This classification of human beings will receive particular attention in a succeeding paper.

49:5.29 (567.9) 5. *Creature-kinship serials.* Planets are not only organized vertically into systems, constellations, and so on, but the universe administration also provides for horizontal groupings according to type, series, and other relationships. This lateral administration of the universe pertains more particularly to the co-ordination of activities of a kindred nature which have been independently fostered on different spheres. These related classes of universe creatures are periodically inspected by certain composite corps of high personalities presided over by long-experienced finaliters.

49:5.30 (568.1) These kinship factors are manifest on all levels, for kinship serials exist among nonhuman personalities as well as among mortal creatures — even between human and superhuman orders. Intelligent beings are vertically related in twelve great groups of seven major divisions each. The co-ordination of these uniquely related groups of living beings is probably effected by some not fully comprehended technique of the Supreme Being.

49:5.31 (568.2) 6. *Adjuster-fusion series.* The spiritual classification or grouping of all mortals during their pre-fusion experience is wholly determined by the relation of the personality status to the indwelling Mystery Monitor. Almost ninety per cent of the inhabited worlds of Nebadon are peopled with Adjuster-fusion mortals in contrast with a near-by universe where scarcely more than one half of the worlds harbor beings who are Adjuster-indwelt candidates for eternal fusion.

49:5.32 (568.3) 7. *Techniques of terrestrial escape.* There is fundamentally only one way in which individual human life can be initiated on the inhabited worlds, and that is through creature procreation and natural birth; but there are numerous techniques whereby man escapes his terrestrial status and gains access to the inward moving stream of Paradise ascenders.

6. TERRESTRIAL ESCAPE

49:6.1 (568.4) All of the differing physical types and planetary series of mortals alike enjoy the ministry of

sprijinul Ajustorilor Gândirii, al îngerilor păzitori și al diverselor ordine ale mulțimii de mesageri ai Spiritului Infinit. Toți sunt, în mod asemănător, eliberați de legăturile trupești datorită emancipării prin moarte naturală, și toți merg deopotrivă de acolo pe lumile morontiale de evoluție spirituală și de progres mental.

Din timp în timp, la propunerea autorităților planetare sau a conducătorilor sistemului, au loc reînvieri speciale ale supraviețuitorilor adormiți. Aceste reînvieri se produc cel puțin la o mie de ani ai timpului planetar, deoarece „mulți dintre cei care dorm în țărână se trezesc”, însă nu toți. Aceste reînvieri speciale sunt prilej de mobilizare a unor grupuri speciale de ascenderi pentru servicii specifice în planul de ascensiune al muritorilor universului local. Reînvierile speciale sunt motivate atât de rațiuni practice, cât și de asocieri sentimentale.

Pe tot parcursul epocilor primitive ale unei lumi locuite, mulți sunt oamenii chemați pe lumile palat la reînvierile speciale și milenare, însă cea mai mare parte a supraviețuitorilor sunt repersonalizați pe parcursul inaugurării unei noi dispensații asociate cu venirea unui Fiu divin în serviciul planetei.

1. Muritori ai ordinului de supraviețuire dispensațional sau colectiv. Odată cu sosirea primului Ajustor pe o lume locuită, păzitorii serafici își fac și ei apariția; ei sunt indispensabili eliberării terestre. Pe toată durata perioadei în care supraviețuitorii adormiți sunt fără de viață, valorile spirituale și realitățile eterne ale sufletelor lor nemuritoare evolute în chip nou sunt păstrate ca ceva sacru de către păzitorii serafici individuali sau colectivi.

Păzitorii grupului atașați supraviețuitorilor adormiți lucrează, întotdeauna, cu Fiii judecății la sosirea lor pe lume. „Îi va trimite pe îngerii lui, și ei îi vor aduna pe cei aleși din toate cele patru vânturi”. Același fragment nemuritor al Tatălui care trăia într-un muritor pe durata încarnării sale, Ajustorul revenit, lucrează împreună cu serafimul desemnat la repersonalizarea acestui muritor. Identitatea este astfel restabilă, și personalitatea reînviată. Pe durata somnului celor aflați în grija lor, acești Ajustori în așteptare servesc pe Divinington, fără a mai locui în nici o altă minte de muritor pe parcursul acestui interval.

Lumile în care existența umană datează de foarte mult timp găzduiesc tipuri de ființe umane înalt dezvoltate și distins spirituale, care sunt practic scutite de viața morontială. Însă primele epoci ale raselor de origine animală sunt caracterizate de muritori primitivi atât de puțin maturizați, încât contopirea cu Ajustorul lor este imposibilă. Trezirea acestor muritori este realizată de păzitorul lor serafic în comun cu o fracțiune individualizată a spiritului nemuritor al celei de a Treia Surse-Centru.

Așa sunt repersonalizați supraviețuitorii adormiți ai unei ere planetare cu prilejul apelurilor dispensaționale. În ceea ce privește personalitățile ce nu mai pot fi salvate ale unui tărâm, faptul că nici un spirit nemuritor nu este prezent pentru a acționa în asociere cu păzitorii colectivi ai destinului lor, constituie încetarea existenței lor de creaturi. Cu toate că anumite scrieri ale voastre au descris acest eveniment ca având loc pe planetele în care cei în cauză au decedat, ele au loc, în realitate, pe lumile palat.

Thought Adjusters, guardian angels, and the various orders of the messenger hosts of the Infinite Spirit. All alike are liberated from the bonds of flesh by the emancipation of natural death, and all alike go thence to the morontia worlds of spiritual evolution and mind progress.

49:6.2 (568.5) From time to time, on motion of the planetary authorities or the system rulers, special resurrections of the sleeping survivors are conducted. Such resurrections occur at least every millennium of planetary time, when not all but “many of those who sleep in the dust awake.” These special resurrections are the occasion for mobilizing special groups of ascenders for specific service in the local universe plan of mortal ascension. There are both practical reasons and sentimental associations connected with these special resurrections.

49:6.3 (568.6) Throughout the earlier ages of an inhabited world, many are called to the mansion spheres at the special and the millennial resurrections, but most survivors are repersonalized at the inauguration of a new dispensation associated with the advent of a divine Son of planetary service.

49:6.4 (568.7) 1. *Mortals of the dispensational or group order of survival.* With the arrival of the first Adjuster on an inhabited world the guardian seraphim also make their appearance; they are indispensable to terrestrial escape. Throughout the life-lapse period of the sleeping survivors the spiritual values and eternal realities of their newly evolved and immortal souls are held as a sacred trust by the personal or by the group guardian seraphim.

49:6.5 (568.8) The group guardians of assignment to the sleeping survivors always function with the judgment Sons on their world advents. “He shall send his angels, and they shall gather together his elect from the four winds.” With each seraphim of assignment to the repersonalization of a sleeping mortal there functions the returned Adjuster, the same immortal Father fragment that lived in him during the days in the flesh, and thus is identity restored and personality resurrected. During the sleep of their subjects these waiting Adjusters serve on Divinington; they never indwell another mortal mind in this interim.

49:6.6 (569.1) While the older worlds of mortal existence harbor those highly developed and exquisitely spiritual types of human beings who are virtually exempt from the morontia life, the earlier ages of the animal-origin races are characterized by primitive mortals who are so immature that fusion with their Adjusters is impossible. The reawakening of these mortals is accomplished by the guardian seraphim in conjunction with an individualized portion of the immortal spirit of the Third Source and Center.

49:6.7 (569.2) Thus are the sleeping survivors of a planetary age repersonalized in the dispensational roll calls. But with regard to the nonsalvable personalities of a realm, no immortal spirit is present to function with the group guardians of destiny, and this constitutes cessation of creature existence. While some of your records have pictured these events as taking place on the planets of mortal death, they all really occur on the mansion worlds.

2. Muritori din ordinele individuale de ascensiune. Progresul individual al ființelor umane se măsoară prin sosirile lor succesive pe cele șapte cercuri cosmice și prin traversarea (stăpânirea) acestor cercuri. Aceste cercuri de progres ale muritorilor sunt nivele asociind valori intelectuale, sociale, spirituale și de clarviziune cosmică. Plecând din al șaptelea cer, muritorii se străduiesc să-l atingă pe primul, și toți cei care l-au atins pe al treilea se văd imediat dăruți cu păzitori ai destinului personali. Acești muritori pot fi repersonalizați în viața morontială independent de judecățile dispensaționale sau de altă natură.

Pe toată durata primelor epoci ale unei lumi evolutive, rare sunt ființele umane care sunt judecate în cea de-a treia zi. Însă cu trecerea epocilor, păzitorii personali ai destinului sunt acordați în număr din ce în ce mai mare muritorilor în progres. Creaturile evolutive, în număr tot mai mare, sunt prin urmare repersonalizate pe prima lume palat în cea de-a treia zi de după moartea lor naturală. Cu aceste prilejuri, întoarcerea Ajutorului este semnul trezirii sufletului uman, și aceasta este repersonalizarea celor morți, literalmente ca în momentul apelului în masă de la sfârșitul unei dispensații pe lumile evolutive.

Există trei grupuri de ascenderi individuali: cel mai puțin avansat dintre ele aterizează pe lumea inițială, sau prima lume palat. Grupul mai evoluat poate întreprinde cariera morontială pe una dintre lumile palat intermediare, conform progresului său planetar anterior. Indivizii cei mai avansați ai acestor ordine, inițiază în mod real experiența lor morontială pe a șaptea lume palat.

3. Muritori ai căror ascensiune este subordonată unor încercări. În ochii universului, sosirea unui Ajutor constituie identitatea, și toate ființele locuite de un Ajutor figurează pe listele de apel ale justiției. Însă viața temporală pe lumile evolutive este nesigură, și numeroase ființe umane mor tinere, înainte de a fi ales cariera Paradisului. Asemenea copii și tineri locuiți de un Ajutor, îl urmează pe acela dintre părinți lor al cărui statut spiritual este cel mai avansat, și merg deci pe lumea finalitară a sistemului (creșa de probație) în cea de-a treia zi, sau cu prilejul unei reînvieri speciale, ori cu prilejul apelurilor nominale regulate ale mileniiilor și ale dispensărilor.

Copiii care mor prea tineri pentru a avea un Ajutor al Gândirii sunt repersonalizați pe lumea finalitară a sistemelor locale în același timp cu sosirea unuia dintre părinții lor pe lumile palat. Un copil dobândește entitatea sa fizică pe parcursul nașterii terestre, însă, în ceea ce privește supraviețuirea, toți copiii lipsiți de Ajutor sunt considerați ca atașați încă părinților lor.

La timpul convenit Ajutorii Gândiri vin să locuiască în acești copii. Slujirea serafică pe lângă două categorii de copii a căror supraviețuire depinde de încercări este, în general, asemănătoare aceleia a părintelui cel mai avansat sau este echivalentă cu a părintelui, în cazul în care numai unul din doi supraviețuiește. Păzitorii personali sunt acordați fără a se ține cont de statutul părinților celor care ating al treilea cerc.

Creșe de probație similare sunt întreținute pe sferele finalitare ale constelațiilor și ale sediului universului pentru copiii lipsiți de Ajutor și aparținând ordinilor modificate primare și secundare de ascenderi.

49:6.8 (569.3) 2. *Mortals of the individual orders of ascension.* The individual progress of human beings is measured by their successive attainment and traversal (mastery) of the seven cosmic circles. These circles of mortal progression are levels of associated intellectual, social, spiritual, and cosmic-insight values. Starting out in the seventh circle, mortals strive for the first, and all who have attained the third immediately have personal guardians of destiny assigned to them. These mortals may be repersonalized in the morontia life independent of dispensational or other adjudications.

49:6.9 (569.4) Throughout the earlier ages of an evolutionary world, few mortals go to judgment on the third day. But as the ages pass, more and more the personal guardians of destiny are assigned to the advancing mortals, and thus increasing numbers of these evolving creatures are repersonalized on the first mansion world on the third day after natural death. On such occasions the return of the Adjuster signalizes the awakening of the human soul, and this is the repersonalization of the dead just as literally as when the en masse roll is called at the end of a dispensation on the evolutionary worlds.

49:6.10 (569.5) There are three groups of individual ascenders: The less advanced land on the initial or first mansion world. The more advanced group may take up the morontia career on any of the intermediate mansion worlds in accordance with previous planetary progression. The most advanced of these orders really begin their morontia experience on the seventh mansion world.

49:6.11 (569.6) 3. *Mortals of the probationary-dependent orders of ascension.* The arrival of an Adjuster constitutes identity in the eyes of the universe, and all indwelt beings are on the roll calls of justice. But temporal life on the evolutionary worlds is uncertain, and many die in youth before choosing the Paradise career. Such Adjuster-indwelt children and youths follow the parent of most advanced spiritual status, thus going to the system finaliter world (the probationary nursery) on the third day, at a special resurrection, or at the regular millennial and dispensational roll calls.

49:6.12 (570.1) Children who die when too young to have Thought Adjusters are repersonalized on the finaliter world of the local systems concomitant with the arrival of either parent on the mansion worlds. A child acquires physical entity at mortal birth, but in the matter of survival all Adjusterless children are reckoned as still attached to their parents.

49:6.13 (570.2) In due course Thought Adjusters come to indwell these little ones, while the seraphic ministry to both groups of the probationary-dependent orders of survival is in general similar to that of the more advanced parent or is equivalent to that of the parent in case only one survives. Those attaining the third circle, regardless of the status of their parents, are accorded personal guardians.

49:6.14 (570.3) Similar probation nurseries are maintained on the finaliter spheres of the constellation and the universe headquarters for the Adjusterless children of the primary and secondary modified orders of

4. Muritori ai ordinelor de ascensiune secundară modificată. Sunt ființele umane progresive ale lumilor evolutive intermediare. De regulă, ele nu sunt imunizate contra morții naturale, însă sunt scutite de trecerea prin cele șapte lumi palat.

Cei aparținând grupului cel mai puțin perfecționat se retrezesc în sediul sistemului lor local, netrecând decât prin lumile palat. Cei din grupul mediu se duc pe lumile de pregătire ale constelațiilor, trecând prin tot regimul morontial al sistemului local. Mai târziu încă, în epocile planetare de efort spiritual, numeroși supraviețuitori se trezesc în sediul constelațiilor, și acolo își încep ei ascensiunea către Paradis.

Înainte ca membrii acestor trei grupuri să poată avansa, trebuie, totuși, ca ei să se întoarcă ca învățători pe lumile pe care le-au străbătut ca studenți, și vor dobândi aici multă experiență ca instructori. Apoi, se îndreaptă toți către Paradis, urmând itinerariile ordonate ale progresului muritorilor.

5. Muritori ai ordinului de ascensiune primar modificat. Acești muritori aparțin tipului de viață evolutiv fuzionată cu Ajustorul, însă reprezintă, cel mai adesea, fazele finale ale dezvoltării umane pe o lume în evoluție. Aceste ființe glorificate sunt scutite de trecerea prin porțile morții. Ele sunt supuse controlului Fiului. Ele sunt transferate dintre cei vii, și apar imediat în prezența Fiului Suveran în sediul universului local.

Ei sunt muritorii care s-au contopit cu Ajustorul lor pe parcursul vieții muritoare, și aceste personalități contopite cu Ajustorul traversează liber spațiul, înainte de a fi îmbrăcate în forme morontiale. Aceste suflete contopite merg direct, prin tranzitul Ajustorului, în sălile de reînviere ale sferelor morontiale superioare, unde primesc investitura lor morontială inițială, întocmai ca și ceilalți muritori sosind din lumile evolutive.

Acest ordin primar modificat al ascensiunii umane poate să se aplice unor indivizi din orice serie planetară, de la stadiile cele mai joase până la stadiile cele mai înalte ale lumilor de fuziune cu Ajustorii. El funcționează, totuși, mai frecvent pe sferele mai vechi de acest tip, după ce au beneficiat de numeroase șederi ale Fiilor divini.

Odată cu stabilirea erei planetare de lumină și viață, numeroși muritori merg pe lumile morontiale ale universului prin ordinul primar modificat de transfer. Mai târziu, în stadiile de existență stabilizate, când majoritatea muritorilor care părăsesc un tărâm este cuprinsă în această clasă, planeta este considerată ca aparținând acestei serii. Moartea naturală devine tot mai puțin frecventă pe aceste sfere stabilizate de mult în lumină și în viață.

[Prezentat de un Melchizedek din Școala de Administrare Planetară a Jerusemului.]

ascenders.

49:6.15 (570.4) 4. *Mortals of the secondary modified orders of ascension.* These are the progressive human beings of the intermediate evolutionary worlds. As a rule they are not immune to natural death, but they are exempt from passing through the seven mansion worlds.

49:6.16 (570.5) The less perfected group reawaken on the headquarters of their local system, passing by only the mansion worlds. The intermediate group go to the constellation training worlds; they pass by the entire morontia regime of the local system. Still farther on in the planetary ages of spiritual striving, many survivors awaken on the constellation headquarters and there begin the Paradise ascent.

49:6.17 (570.6) But before any of these groups may go forward, they must journey back as instructors to the worlds they missed, gaining many experiences as teachers in those realms which they passed by as students. They all subsequently proceed to Paradise by the ordained routes of mortal progression.

49:6.18 (570.7) 5. *Mortals of the primary modified order of ascension.* These mortals belong to the Adjuster-fused type of evolutionary life, but they are most often representative of the final phases of human development on an evolving world. These glorified beings are exempt from passing through the portals of death; they are submitted to Son seizure; they are translated from among the living and appear immediately in the presence of the Sovereign Son on the headquarters of the local universe.

49:6.19 (570.8) These are the mortals who fuse with their Adjusters during mortal life, and such Adjuster-fused personalities traverse space freely before being clothed with morontia forms. These fused souls go by direct Adjuster transit to the resurrection halls of the higher morontia spheres, where they receive their initial morontia investiture just as do all other mortals arriving from the evolutionary worlds.

49:6.20 (570.9) This primary modified order of mortal ascension may apply to individuals in any of the planetary series from the lowest to the highest stages of the Adjuster-fusion worlds, but it more frequently functions on the older of these spheres after they have received the benefits of numerous sojourns of the divine Sons.

49:6.21 (570.10) With the establishment of the planetary era of light and life, many go to the universe morontia worlds by the primary modified order of translation. Further along in the advanced stages of settled existence, when the majority of the mortals leaving a realm are embraced in this class, the planet is regarded as belonging to this series. Natural death becomes decreasingly frequent on these spheres long settled in light and life.

49:6.22 (571.1) [Presented by a Melchizedek of the Jerusem School of Planetary Administration.]

Capitolul 50. Prinții Planetari

⇐ 049

CARTEA URANTIA

051 ⇐

PARTE II. UNIVERSUL LOCAL

CAPITOLUL 50 PRINȚII PLANETARI

Secțiuni

Introduction

1. Misiunea Prinților
2. Administrarea planetară
3. Statul-major corporal al Prințului
4. Cartierul general și școlile planetare
5. Civilizația progresivă
6. Cultura planetară
7. Recompensele izolării

Introduction

DEȘI aparțin ordinului Fiilor Lanonandeki, Prinții Planetari sunt atât de specializați în serviciul lor încât sunt în general considerați ca un grup distinct. După ce au fost atestați de către Melchizedeki ca Lanonandeki secundari, acești Fii ai universului local sunt atașați rezervelor ordinului lor din sediul constelației. De acolo, ei primesc diverse sarcini de la Suveranii Sistemului, și în cele din urmă sunt desemnați ca Prinți Planetari și trimiși ca să guverneze lumile locuite aflate în evoluție.

Atunci când are loc atașarea unui șef unei planete date, decizia unui Suveran de Sistem este declanșată de o cerere a Purtătorilor Vieții reclamând un șef administrativ pentru o lume unde ei au stabilit viața și au dezvoltat ființe evolutive inteligente. Toate planetele locuite de creaturi evolutive muritoare se văd încredințate unui șef planetar al acestui ordin de filiație.

1. MISIUNEA PRINȚILOR

Prințul Planetar și frații săi asistenți reprezintă (făcând abstracție de încarnare) forma personalizată prin care Fiul Etern al Paradisului poate să vină cât se poate de aproape de umilele creaturi ale timpului și ale spațiului. Este adevărat că Fiul Creator atinge creaturile tăramurilor prin spiritul său, însă Prinții Planetari reprezintă cel din urmă ordin personal al Fiilor din seria care se extinde din Paradis până la copiii oamenilor.

PAPER 50 THE PLANETARY PRINCES

SECTIONS

Introduction

1. Mission of the Princes
2. Planetary Administration
3. The Prince's Corporeal Staff
4. The Planetary Headquarters and Schools
5. Progressive Civilization
6. Planetary Culture
7. The Rewards of Isolation

INTRODUCTION

50:0.1 (572.1) WHILE belonging to the order of Lanonandek Sons, the Planetary Princes are so specialized in service that they are commonly regarded as a distinct group. After their Melchizedek certification as secondary Lanonandeks, these local universe Sons are assigned to the reserves of their order on the constellation headquarters. From here they are assigned to various duties by the System Sovereign and eventually commissioned as Planetary Princes and sent forth to rule the evolving inhabited worlds.

50:0.2 (572.2) The signal for a System Sovereign to act in the matter of assigning a ruler to a given planet is the reception of a request from the Life Carriers for the dispatch of an administrative head to function on this planet whereon they have established life and developed intelligent evolutionary beings. All planets which are inhabited by evolutionary mortal creatures have assigned to them a planetary ruler of this order of sonship.

1. MISSION OF THE PRINCES

50:1.1 (572.3) The Planetary Prince and his assistant brethren represent the nearest personalized approach (aside from incarnation) that the Eternal Son of Paradise can make to the lowly creatures of time and space. True, the Creator Son touches the creatures of the realms through his spirit, but the Planetary Prince is the last of the orders of personal Sons extending out from Paradise to the children of men. The Infinite Spirit

Spiritul Infinit ajunge foarte aproape de oameni în persoana păzitorilor destinului și a altor ființe îngerești; Tatăl Universal trăiește în om prin prezența personală a Veghetorilor de Mister; Prințul Planetar reprezintă însă ultimul efort al Fiului Etern și al Fiilor săi de a se apropia de voi. Pe o lume nou locuită, Prințul Planetar este singurul reprezentant a cărui divinitate este completă. El este efectiv provenit din Fiul Creator (urmașul Tatălui Universal și al Fiului Etern) și din Divina Slujitoare (Fiica Spiritului Infinit din universul local).

Prințul unei planete recent locuite este înconjurat de un corp loial de ajutoare și de asistenți, și de un mare număr de spirite slujitoare. Dar corpul conducător al unei lumi nou locuite trebuie să aparțină ordinelor inferioare ale administratorilor sistemului pentru a putea fi compătitori și înțelegători în ceea ce privește problemele și dificultățile planetare, iar tot acest efort de a oferi lumilor evolutive un guvern plin de compasiune implică riscul sporit că personalitățile sale aproape umane s-ar putea rătăci în înălțarea propriei lor minți mai presus de voința Șefilor Supremi.

Datorită faptului că sunt întru totul singuri în calitate de reprezentanți ai divinității pe planetele individuale, acești Fii sunt supuși unei severe încercări, iar Nebadonul a suferit din nefericire mai multe rebeliuni. Creația Suveranilor Sistemici și a Prinților Planetari comportă personalizarea unui concept care s-a îndepărtat din ce în ce mai mult de Tatăl Universal și de Fiul Etern. Primejdia de a pierde simțul proporțiilor proprii tale importante se mărește, și sporesc și riscurile de a vedea treptele inferioare incapabile să priceapă cum se cuvine valoarea și relațiile numeroaselor ordine de ființe divine, precum și ierarhia autorității lor. Faptul că Tatăl nu este personal prezent în universurile locale impune deopotrivă tuturor acestor Fii o anumită încercare a credinței și a loialității.

Este totuși ceva rar ca prinții planetari ai acestor lumi să eșueze în misiunea lor de organizare și de administrare a sferelor locuite, iar reușita lor ușurează treptat misiunile ulterioare ale Fiilor Materiali, care vin să implanteze formele superioare ale vieții creaturilor pe oamenii primitivi ai lumilor. Guvernarea lor contribuie, de asemenea, foarte mult la pregătirea planetelor pentru Fiii Paradisiaci ai lui Dumnezeu, care vor veni ulterior să judece lumile și să inaugureze dispensații succesive.

2. ADMINISTRAREA PLANETARĂ

Toți Prinții Planetari sunt plasați sub jurisdicția administrativă universală a lui Gabriel, șeful executiv al lui Mihail, cu toate că, în ceea ce privește autoritatea imediată, ei sunt supuși unor ordine executive ale Suveranilor de Sisteme.

Prinții Planetari pot în orice moment să ceară sfatul Melchizedekilor, străvechii lor instructori și mentori, dar ei nu sunt în mod arbitrar siliți să recurgă la acest ajutor, și, dacă asemenea ajutor nu este cerut de bună voie, Melchizedekii nu intervin în administrarea planetară. Acești conducători ai unei planete pot astfel să se prevaleze de sfatul celor douăzeci și patru de consilieri reuniți provenind din lumile de manifestare ale sistemului. În Satania, acești consilieri sunt astăzi cu

comes very near in the persons of the guardians of destiny and other angelic beings; the Universal Father lives in man by the prepersonal presence of the Mystery Monitors; but the Planetary Prince represents the last effort of the Eternal Son and his Sons to draw near you. On a newly inhabited world the Planetary Prince is the sole representative of complete divinity, springing from the Creator Son (the offspring of the Universal Father and the Eternal Son) and the Divine Minister (the universe Daughter of the Infinite Spirit).

50:1.2 (572.4) The prince of a newly inhabited world is surrounded by a loyal corps of helpers and assistants and by large numbers of the ministering spirits. But the directing corps of such new worlds must be of the lower orders of the administrators of a system in order to be innately sympathetic with, and understanding of, the planetary problems and difficulties. And all of this effort to provide sympathetic rulership for the evolutionary worlds entails the increased liability that these near-human personalities may be led astray by the exaltation of their own minds over and above the will of the Supreme Rulers.

50:1.3 (572.5) Being quite alone as representatives of divinity on the individual planets, these Sons are tested severely, and Nebadon has suffered the misfortune of several rebellions. In the creation of the System Sovereigns and the Planetary Princes there occurs the personalization of a concept that has been getting farther and farther away from the Universal Father and the Eternal Son, and there is an increasing danger of losing the sense of proportion as to one's self-importance and a greater likelihood of failure to keep a proper grasp of the values and relationships of the numerous orders of divine beings and their gradations of authority. That the Father is not personally present in the local universe also imposes a certain test of faith and loyalty on all these Sons.

50:1.4 (573.1) But not often do these world princes fail in their missions of organizing and administering the inhabited spheres, and their success greatly facilitates the subsequent missions of the Material Sons, who come to engraft the higher forms of creature life on the primitive men of the worlds. Their rule also does much to prepare the planets for the Paradise Sons of God, who subsequently come to judge the worlds and to inaugurate successive dispensations.

2. PLANETARY ADMINISTRATION

50:2.1 (573.2) All Planetary Princes are under the universe administrative jurisdiction of Gabriel, the chief executive of Michael, while in immediate authority they are subject to the executive mandates of the System Sovereigns.

50:2.2 (573.3) The Planetary Princes may at any time seek the counsel of the Melchizedeks, their former instructors and sponsors, but they are not arbitrarily required to ask for such assistance, and if such aid is not voluntarily requested, the Melchizedeks do not interfere with the planetary administration. These world rulers may also avail themselves of the advice of the four and twenty counselors, assembled from the bestowal worlds of the system. In Satania these counselors are at present all

toții nativi ai Urantiei. Și există, de asemenea, în sediul constelației, un consiliu analog de șaizeci de membri, și ei aleși dintre ființele evolutive ale tăramurilor.

Guvernarea planetelor evolutive este în principal autocratică la începuturile instabile ale carierei lor. Prinții Planetari organizează grupurile lor specializate de asistenți recrutându-i din corpul lor de ajutoare planetare. Ei sunt înconjurați în general de un consiliu suprem de doisprezece membri, aleși în chip variabil și divers constituiți pe diferitele lumi. Un Prinț Planetar poate, de asemenea, să fie ajutat de o mulțime de membri din cel de-al treilea ordin al grupului său de filiație, și uneori, pe anumite lumi, de către un asociat din propriul lui ordin, un Lanonandek secundar.

Întregul Stat major al unui șef planetar este în întregime compus din personalități ale Spiritului Infinit, din anumite tipuri de ființe superioare evaluate și din muritori ascendenți venind din alte lumi. El comportă în medie o mie de persoane, și pe măsură ce planeta progresează, numărul de ajutoare ale acestui corp se poate ridica până la cinci mii sau chiar mai mult. De fiecare dată când Prinții Planetari au nevoie de asistenți suplimentari, le este de ajuns să formuleze cererea către frații lor, Suveranii de Sisteme, și ea este aprobată pe loc.

Natura, organizarea și administrarea planetelor sunt foarte variabile, dar ele sunt toate prevăzute cu tribunale de justiție. Sistemul judiciar al unui univers local începe cu tribunalele unui Prinț Planetar, care sunt prezidate de un membru al statului său major personal. Decretele acestor curți reflectă o atitudine foarte părintească și discreționară. Pentru toate problemele care depășesc reglementarea locuitorilor planetei, este posibil să se facă apel la tribunalele superioare, însă toate chestiunile care privesc propria lume, sunt în mare măsură puse la discreția personală a prințului.

Comisiile voiajore de conciliatori servesc și completează tribunalele planetare. Controlorii fizici și spirituali sunt supuși verdictelor conciliatorilor, însă nici o sentință nu este niciodată pusă în mod arbitrar în executare fără consimțământul Tatălui Constelației, deoarece „Preaînălții domnesc în împărățiile oamenilor.”

Controlorii și transformatorii afectați planetelor pot, de asemenea, să colaboreze cu îngeri și cu alte ordine de ființe celeste, făcându-le pe aceste din urmă personalități vizibile creaturilor muritoare. Cu ocazii speciale, ajutoarele serafice și chiar și Melchizedekii pot deveni vizibili pentru locuitorii lumilor evolutive, și chiar fac acest lucru. Motivul principal pentru a-i aduce pe ascenderii muritori din capitala sistemului și de a-i integra în statul-major al Prințului Planetar este de a înlesni comunicările cu locuitorii tăramului.

3. STATUL-MAJOR CORPORAL AL PRINȚULUI

Când un Prinț Planetar pleacă pe o lume tânără, el duce în general cu el un grup de ascendenți voluntari, care vin din sediul sistemului local. Acești ascendenți îl însoțesc pe Prinț pentru a-l sfătui și a-l ajuta în munca de ameliorare inițială a rasei. Acest corp de ajutoare materiale constituie legătura dintre prinț și rasele lumii. Caligastia, Prințul Urantiei, dispunea de un corp de o

natives of Urantia. And there is an analogous council of seventy at the constellation headquarters also selected from the evolutionary beings of the realms.

50:2.3 (573.4) The rule of the evolutionary planets in their early and unsettled careers is largely autocratic. The Planetary Princes organize their specialized groups of assistants from among their corps of planetary aids. They usually surround themselves with a supreme council of twelve, but this is variously chosen and diversely constituted on the different worlds. A Planetary Prince may also have as assistants one or more of the third order of his own group of sonship and sometimes, on certain worlds, one of his own order, a secondary Lanonandek associate.

50:2.4 (573.5) The entire staff of a world ruler consists of personalities of the Infinite Spirit and certain types of higher evolved beings and ascending mortals from other worlds. Such a staff averages about one thousand, and as the planet progresses, this corps of helpers may be increased up to one hundred thousand or more. At any time need is felt for more helpers, the Planetary Princes have only to make request of their brothers, the System Sovereigns, and the petition is granted forthwith.

50:2.5 (573.6) Planets vary greatly in nature and organization and in administration, but all provide for tribunals of justice. The judicial system of the local universe has its beginnings in the tribunals of a Planetary Prince, which are presided over by a member of his personal staff; the decrees of such courts reflect a highly fatherly and discretionary attitude. All problems involving more than the regulation of the planetary inhabitants are subject to appeal to the higher tribunals, but the affairs of his world domain are largely adjusted in accordance with the personal discretion of the prince.

50:2.6 (574.1) The roving commissions of conciliators serve and supplement the planetary tribunals, and both spirit and physical controllers are subject to the findings of these conciliators. But no arbitrary execution is ever carried out without the consent of the Constellation Father, for the “Most Highs rule in the kingdoms of men.”

50:2.7 (574.2) The controllers and transformers of planetary assignment are also able to collaborate with angels and other orders of celestial beings in rendering these latter personalities visible to mortal creatures. On special occasions the seraphic helpers and even the Melchizedeks can and do make themselves visible to the inhabitants of the evolutionary worlds. The principal reason for bringing mortal ascenders from the system capital as a part of the staff of the Planetary Prince is to facilitate communication with the inhabitants of the realm.

3. THE PRINCE'S CORPOREAL STAFF

50:3.1 (574.3) On going to a young world, a Planetary Prince usually takes with him a group of volunteer ascending beings from the local system headquarters. These ascenders accompany the prince as advisers and helpers in the work of early race improvement. This corps of material helpers constitutes the connecting link between the prince and the world races. The Urantia

sută de ajutoare de acest ordin.

Acești asistenți morontiali voluntari sunt cetățeni ai capitalei unui sistem, și nici unul dintre ei nu s-a contopit cu Ajustorul său interior. În timp ce se reîntorc temporar la o stare materială anterioară, Ajustorii lor păstrează statutul rezidențial al sediului sistemic.

Purtătorii Vieții, arhitecții formei, furnizează acestor voluntari noi corpuri fizice pe care le ocupă în timpul șederii lor planetare. Aceste forme de personalitate sunt scutite de bolile obișnuite ale tărâmurilor, dar, ca și corpurile morontiale primitive, ele sunt supuse anumitor accidente de natură mecanică.

Statul-major corporal al prințului este în general retras de pe planetă cu ocazia judecății următoare, în momentul sosirii celui de-al doilea Fiu pe sferă. Înainte de a pleca de acolo, membrii săi își încredințează de obicei sarcinile urmașilor lor comuni și anumitor nativi superiori voluntari. Pe lumile unde ajutoarele prințului au avut permisiunea de a se împreuna cu membrii grupurilor superioare ai raselor autohtone, urmașii lor, în general, i-au succedat.

Acești asistenți ai Prințului Planetar se împerechează rar cu rasele lumilor, însă ei se împreunează întotdeauna între ei. Două clase de ființe rezultă din aceste uniuni: tipul primar de creaturi mediene, precum și anumite tipuri înălțate de ființe materiale care rămân atașate statului-major al prințului, după ce părinții lor au plecat cu ocazia sosirii lui Adam și a Evei. Acești copii nu se împreunează cu rasele muritoare, decât în anumite cazuri de urgență, și atunci la ordinul Prințului Planetar. În acest caz, copiii lor - nepoții membrilor statului-major corporal - se bucură de același statut ca și rasele superioare ale vremii și ale generației lor. Toți urmașii acestor asistenți semimateriali ai Prințului Planetar sunt locuiți de Ajustori.

La sfârșitul dispensației prințului, când vine vremea ca „statul-major de reversiune” să fie retrimis în sediul sistemului pentru a-și relua cariera către Paradis, acești ascendenți se prezintă la Purtătorii Vieții pentru a li se restitui corpul lor material. Ei intră în somnul lor de tranziție, din care se trezesc eliberați de hainele lor muritoare de piele și îmbrăcați cu forme morontiale, gata pentru transportul serafic de reîntoarcere către capitala sistemului, unde Ajustorii detașați de ei îi așteaptă. Ei sunt în întârziere cu o întreagă dispensație față de clasa lor de pe Jerusem, însă au dobândit o experiență unică și extraordinară, un capitol rar în cariera unui ascender muritor.

4. CARTIERUL GENERAL ȘI ȘCOLILE PLANETARE

Statul-major corporal al prințului organizează devreme școli planetare de educație și de cultură, unde este instruită elita raselor evolutive, și de unde este apoi trimisă către popoarele lor pentru ca ele să fie învățate aceste moduri mai bune de acțiune. Aceste școli ale prințului sunt situate în cartierul general material al

Prince, Caligastia, had a corps of one hundred such helpers.

50:3.2 (574.4) Such volunteer assistants are citizens of a system capital, and none of them have fused with their indwelling Adjusters. The status of the Adjusters of such volunteer servers remains as of the residential standing on the system headquarters while these morontia progressors temporarily revert to a former material state.

50:3.3 (574.5) The Life Carriers, the architects of form, provide such volunteers with new physical bodies, which they occupy for the periods of their planetary sojourn. These personality forms, while exempt from the ordinary diseases of the realms, are, like the early morontia bodies, subject to certain accidents of a mechanical nature.

50:3.4 (574.6) The prince's corporeal staff are usually removed from the planet in connection with the next adjudication at the time of the second Son's arrival on the sphere. Before leaving, they customarily assign their various duties to their mutual offspring and to certain superior native volunteers. On those worlds where these helpers of the prince have been permitted to mate with the superior groups of the native races, such offspring usually succeed them.

50:3.5 (574.7) These assistants to the Planetary Prince seldom mate with the world races, but they do always mate among themselves. Two classes of beings result from these unions: the primary type of midway creatures and certain high types of material beings who remain attached to the prince's staff after their parents have been removed from the planet at the time of the arrival of Adam and Eve. These children do not mate with the mortal races except in certain emergencies and then only by direction of the Planetary Prince. In such an event, their children — the grandchildren of the corporeal staff — are in status as of the superior races of their day and generation. All the offspring of these semimaterial assistants of the Planetary Prince are Adjuster indwelt.

50:3.6 (575.1) At the end of the prince's dispensation, when the time comes for this “reversion staff” to be returned to the system headquarters for the resumption of the Paradise career, these ascenders present themselves to the Life Carriers for the purpose of yielding up their material bodies. They enter the transition slumber and awaken delivered from their mortal investment and clothed with morontia forms, ready for seraphic transportation back to the system capital, where their detached Adjusters await them. They are a whole dispensation behind their Jerusem class, but they have gained a unique and extraordinary experience, a rare chapter in the career of an ascending mortal.

4. THE PLANETARY HEADQUARTERS AND SCHOOLS

50:4.1 (575.2) The prince's corporeal staff early organize the planetary schools of training and culture, wherein the cream of the evolutionary races are instructed and then sent forth to teach these better ways to their people. These schools of the prince are located at the material headquarters of the planet.

planetei.

O mare parte a muncii fizice legate de stabilirea orașului-sediu este îndeplinită de statul-major corporal. Aceste orașe-sediu, sau colonii primitive ale Prințului Planetar, sunt foarte diferite de ceea ce și-ar putea imagina un muritor al Urantiei. În comparație cu cele ale epocilor mai târzii, ele sunt simple, caracterizate prin ornamente minerale și printr-o construcție materială relativ avansată. Toate acestea se deosebesc de regimul adamic centrat în jurul unui cartier general al grădinilor, de unde Adamii își urmează opera lor în favoarea raselor în timpul celei de-a doua dispensații a Fiilor universului.

La instalarea cartierului general pe lumea voastră, fiecare locuință omenească era înconjurată de vaste ținuturi. Triburile îndepărtate continuau să se dedice vânătorii și căutării hranei, în timp ce, în școlile Prințului, elevii și profesorii erau cu toții agricultori și horticultori. Aici timpul era în mod egal divizat pentru următoarele munci:

1. Munca fizică. Cultivarea solului asociată cu construirea și decorarea caselor.

2. Activitățile sociale. Reprezentațiile teatrale și grupările culturale.

3. Aplicația educațională. Instruirea individuală în raport cu învățătura grupului familial, completată de o pregătire specializată de clasă.

4. Educația profesională. Școli de căsnicie și de reformare a căminului, școli aplicative de artă și de meserii, precum și clase formatoare de instructori - laici, culturali și religioși.

5. Cultura spirituală. Fraternitatea măștrilor, iluminarea grupurilor de copii și a tinerilor, precum și pregătirea copiilor indigeni adoptați ca misionari pe lângă poporul lor.

Un Prinț Planetar nu este vizibil pentru ființele muritoare; faptul de a crede în reprezentările pe care le fac asupra lui ființele semimateriale ale statului său major, reprezintă o probă de credință. Aceste școli de cultură și de educație sunt însă bine adaptate la nevoile fiecărei planete; o vie și lăudabilă întrecere se dezvoltă curând printre rasele omenești în eforturile lor de a se face admise în aceste diverse instituții de învățământ.

Pornind de la acest centru mondial de cultură și de realizare, o influență înălțătoare și civilizată iradiază progresiv toate popoarele și transformă lent, dar sigur, rasele evolutive. Între timp, copiii educați și spiritualizați ai popoarelor învecinate, care au fost adoptați și instruiți în școlile prințului, se reîntorc la grupul lor natal, și stabilesc, la capacitatea lor maximă, noi centre puternice de studiu și de cultură, pe care le întrețin după planul școlilor prințului.

Pe Urantia, aceste planuri destinate progresului planetar și perfecționării culturale erau în plin curs de aplicare și se executau într-un mod satisfăcător, când toată întreprinderea a luat sfârșit într-un mod mai degrabă brusc și prea puțin glorios prin aderarea lui Caligastia la rebeliunea lui Lucifer.

Pentru mine, unul dintre episoadele cel mai

50:4.2 (575.3) Much of the physical work connected with the establishment of this headquarters city is performed by the corporeal staff. Such headquarters cities, or settlements, of the early times of the Planetary Prince are very different from what a Urantia mortal might imagine. They are, in comparison with later ages, simple, being characterized by mineral embellishment and by relatively advanced material construction. And all of this stands in contrast with the Adamic regime centering around a garden headquarters, from which their work in behalf of the races is prosecuted during the second dispensation of the universe Sons.

50:4.3 (575.4) In the headquarters settlement on your world every human habitation was provided with abundance of land. Although the remote tribes continued in hunting and food foraging, the students and teachers in the Prince's schools were all agriculturists and horticulturists. The time was about equally divided between the following pursuits:

50:4.4 (575.5) 1. *Physical labor.* Cultivation of the soil, associated with home building and embellishment.

50:4.5 (575.6) 2. *Social activities.* Play performances and cultural social groupings.

50:4.6 (575.7) 3. *Educational application.* Individual instruction in connection with family-group teaching, supplemented by specialized class training.

50:4.7 (575.8) 4. *Vocational training.* Schools of marriage and homemaking, the schools of art and craft training, and the classes for the training of teachers — secular, cultural, and religious.

50:4.8 (575.9) 5. *Spiritual culture.* The teacher brotherhood, the enlightenment of childhood and youth groups, and the training of adopted native children as missionaries to their people.

50:4.9 (575.10) A Planetary Prince is not visible to mortal beings; it is a test of faith to believe the representations of the semimaterial beings of his staff. But these schools of culture and training are well adapted to the needs of each planet, and there soon develops a keen and laudatory rivalry among the races of men in their efforts to gain entrance to these various institutions of learning.

50:4.10 (575.11) From such a world center of culture and achievement there gradually radiates to all peoples an uplifting and civilizing influence which slowly and certainly transforms the evolutionary races. Meantime the educated and spiritualized children of the surrounding peoples who have been adopted and trained in the prince's schools are returning to their native groups and, to the best of their ability, are there establishing new and potent centers of learning and culture which they carry on according to the plan of the prince's schools.

50:4.11 (576.1) On Urantia these plans for planetary progress and cultural advancement were well under way, proceeding most satisfactorily, when the whole enterprise was brought to a rather sudden and most inglorious end by Caligastia's adherence to the Lucifer rebellion.

50:4.12 (576.2) It was one of the most profoundly shocking

profund șocante ale acestei rebeliuni a fost acela de a afla cruda perfidie a lui Caligastia, membru al propriului meu ordin de filiație, care, cu bună știință, și cu o răutate calculată, a pervertit sistematic instruirea și a otrăvit învățătura care era dată în școlile planetare ale Urantiei deschise în acel moment. Ruina acestor școli a fost rapidă și completă.

Mulți dintre urmașii ascendenților statului-major materializat al Prințului au rămas loiali și au dezertat din rândurile ordinului lui Caligastia. Acești credincioși au fost încurajați de administratorii provizorii Melchizedeki ai Urantiei și, într-o epocă ulterioară, urmașii lor au ajutat mult la susținerea conceptelor planetare de adevăr și de dreptate. Lucrarea acestor evangheliști loiali a contribuit la împiedicarea dispariției totale a adevărului spiritual de pe Urantia. Aceste suflete curajoase și urmașii lor au păstrat vie o anumită cunoaștere a legii Tatălui și au păstrat, pentru rasele lumii, conceptul dispensațiilor planetare succesive, aduse de diversele ordine ale Fiilor divini.

5. CIVILIZAȚIA PROGRESIVĂ

Prinții loiali ai lumilor locuite rămân atașați permanent planetei pentru care au fost desemnați inițial. Fiii Paradisului care aduc cu ei dispensații pot să vină și să plece, însă un Prinț Planetar care a reușit rămâne șef al tărâmului său. Munca sa este într-un total independent de misiunile Fiilor Superioari, căci ea este menită să favorizeze dezvoltarea civilizației planetare.

Progresul civilizației se aseamănă prea puțin pe două planete. Detaliile desfășurării evoluției muritorilor sunt foarte diferite pe multe lumi neasemănătoare. În pofida a numeroase diversificări ale dezvoltării planetare în domeniile fizic, intelectual și social, toate sferile evolutive progresează în anumite direcții bine definite.

Sub guvernarea binefăcătoare a unui Prinț Planetar, lărgită de Fiii Materiali și punctată de misiunile periodice ale Fiilor Paradisului, rasele muritoare ale unei lumi medii a timpului și spațiului trec succesiv prin următoarele șapte epoci evolutive:

1. Epoca nutriției. Creaturile preumane și rasele inițiale de oameni primitivi se ocupă în principal de probleme de hrană. Aceste ființe în evoluție își petrec orele de veghe căutându-și hrana sau bătăndu-se, ofensiv sau defensiv. Căutarea hranei este de supremă importanță în mintea acestor primi strămoși ai civilizației.

2. Perioada securității. Imediat ce vânătorii primitivi pot să drămuiască puțin timp liber în căutarea lor de hrană, ei își folosesc răgazul pentru a-și spori siguranța. Se consacră tot mai multă atenție tehnicii războiului. Ei își fortifică locuințele, și clanurile devin tot mai solide din cauza temerii reciproce și prin insuflarea urii față de grupurile străine. Autoconservarea este o ocupație care urmează întotdeauna autoîntreținerea.

3. Era confortului material. După ce au rezolvat parțial problemele alimentare și au atins un oarecare grad de securitate, oamenii și-au consacrat răgazul în plus dezvoltării confortului lor personal. Luxul

episodes of this rebellion for me to learn of the callous perfidy of one of my own order of sonship, Caligastia, who, in deliberation and with malice aforethought, systematically perverted the instruction and poisoned the teaching provided in all the Urantia planetary schools in operation at that time. The wreck of these schools was speedy and complete.

50:4.13 (576.3) Many of the offspring of the ascenders of the Prince's materialized staff remained loyal, deserting the ranks of Caligastia. These loyalists were encouraged by the Melchizedek receivers of Urantia, and in later times their descendants did much to uphold the planetary concepts of truth and righteousness. The work of these loyal evangelists helped to prevent the total obliteration of spiritual truth on Urantia. These courageous souls and their descendants kept alive some knowledge of the Father's rule and preserved for the world races the concept of the successive planetary dispensations of the various orders of divine Sons.

5. PROGRESSIVE CIVILIZATION

50:5.1 (576.4) The loyal princes of the inhabited worlds are permanently attached to the planets of their original assignment. Paradise Sons and their dispensations may come and go, but a successful Planetary Prince continues on as the ruler of his realm. His work is quite independent of the missions of the higher Sons, being designed to foster the development of planetary civilization.

50:5.2 (576.5) The progress of civilization is hardly alike on any two planets. The details of the unfoldment of mortal evolution are very different on numerous dissimilar worlds. Notwithstanding these many diversifications of planetary development along physical, intellectual, and social lines, all evolutionary spheres progress in certain well-defined directions.

50:5.3 (576.6) Under the benign rule of a Planetary Prince, augmented by the Material Sons and punctuated by the periodic missions of the Paradise Sons, the mortal races on an average world of time and space will successively pass through the following seven developmental epochs:

50:5.4 (576.7) 1. *The nutrition epoch.* The prehuman creatures and the dawn races of primitive man are chiefly concerned with food problems. These evolving beings spend their waking hours either in seeking food or in fighting, offensively or defensively. The food quest is paramount in the minds of these early ancestors of subsequent civilization.

50:5.5 (576.8) 2. *The security age.* Just as soon as the primitive hunter can spare any time from the search for food, he turns this leisure to augmenting his security. More and more attention is devoted to the technique of war. Homes are fortified, and the clans are solidified by mutual fear and by the inculcation of hate for foreign groups. Self-preservation is a pursuit which always follows self-maintenance.

50:5.6 (577.1) 3. *The material-comfort era.* After food problems have been partially solved and some degree of security has been attained, the additional leisure is utilized to promote personal comfort. Luxury vies with

rivalizează cu necesitatea la ocuparea centrului scenei activităților umane. Această perioadă este mult prea adesea caracterizată de tiranie, de toleranță, de îmbuibare și de beție. Elementele slabe ale raselor au înclinație către excese și brutalitate. Acești plăpânzi căutători de plăceri sunt treptat subjugăți de elementele mai puternice ale civilizației în progres, care iubesc adevărul.

4. Căutarea cunoașterii și a înțelepciunii. Hrana, siguranța, plăcerea și răgazul oferă baza care permite culturii să se dezvolte și cunoștințelor să se răspândească. Efortul de a pune cunoștințele în practică duce la înțelepciune și, când o cultură a învățat să profite de experiență și să se perfecționeze prin ea, atunci a sosit civilizația cu adevărat. Alimentația, securitatea și confortul material încă domină societatea, dar multor indivizi orientați către viitor le este foame de cunoaștere și sete de înțelepciune. Fiecărui copil i se oferă ocazia de a învăța prin practică, iar educația este cuvântul de ordine al acestor vremuri.

5. Epoca filozofiei și a fraternității. Când muritorii învață să gândească și încep să profite de experiență, ei devin filozofi, se apucă să raționeze în sinea lor și să exerseze o judecată chibzuită. Societatea acestei perioade devine etică, iar oamenii acestei epoci devin realmente ființe morale. Ființele morale și înțelepte sunt capabile să stabilească fraternitatea umană pe această lume în progres. Ființele etice și morale pot învăța să trăiască după regula de aur.

6. Epoca strădaniei spirituale. Când muritorii care evoluau au trecut prin stadiile de dezvoltare fizică, intelectuală și socială, ei ating mai devreme sau mai târziu nivele de clarviziune personală care îi stimulează să caute satisfacții spirituale și înțelegeri cosmice. Religia reușește să se ridice de la domeniile emoționale ale fricii și ale superstiției la nivelele superioare ale înțelepciunii cosmice și ale experienței spirituale personale. Educația aspiră la dobândirea de înțelesuri; cultura percepe relațiile cosmice și adevăratele valori. Muritorii care evoluează astfel sunt sincer cultivați, cu adevărat educați, și subtil cunoscători de Dumnezeu.

7. Era luminii și a vieții. Aceasta este înflorirea epocilor succesive de securitate fizică, de expansiune intelectuală, de cultură socială, și de realizare spirituală. Aceste înfăptuiri omenești sunt acum îmbinate, asociate, și coordonate, într-o unitate cosmică și într-o servire dezinteresată. În limitele naturii finite și a înzestrărilor materiale, nu se impune nici o graniță posibilităților de realizare evolutivă a generațiilor în progres care trăiesc succesiv pe aceste lumi celeste și bine stabilite ale timpului și spațiului.

După ce au servit sferile lor pe parcursul dispensațiilor succesive ale istoriei lumii și ale epocilor progresive de avansare planetară, Prinții Planetari sunt ridicați la rangul de Suverani Planetari cu ocazia inaugurării erei luminii și a vieții.

6. CULTURA PLANETARĂ

Izolarea Urantiei face posibilă descrierea multor particularități ale modului de viață și al anturajului vecinilor voștri din Satania. Noi suntem limitați în aceste

necessity in occupying the center of the stage of human activities. Such an age is all too often characterized by tyranny, intolerance, gluttony, and drunkenness. The weaker elements of the races incline towards excesses and brutality. Gradually these pleasure-seeking weaklings are subjugated by the more strong and truth-loving elements of the advancing civilization.

50:5.7 (577.2) 4. *The quest for knowledge and wisdom.* Food, security, pleasure, and leisure provide the foundation for the development of culture and the spread of knowledge. The effort to execute knowledge results in wisdom, and when a culture has learned how to profit and improve by experience, civilization has really arrived. Food, security, and material comfort still dominate society, but many forward-looking individuals are hungering for knowledge and thirsting for wisdom. Every child is provided an opportunity to learn by doing; education is the watchword of these ages.

50:5.8 (577.3) 5. *The epoch of philosophy and brotherhood.* When mortals learn to think and begin to profit by experience, they become philosophical — they start out to reason within themselves and to exercise discriminative judgment. The society of this age becomes ethical, and the mortals of such an era are truly becoming moral beings. Wise moral beings are capable of establishing human brotherhood on such a progressing world. Ethical and moral beings can learn how to live in accordance with the golden rule.

50:5.9 (577.4) 6. *The age of spiritual striving.* When evolving mortals have passed through the physical, intellectual, and social stages of development, sooner or later they attain those levels of personal insight which impel them to seek for spiritual satisfactions and cosmic understandings. Religion is completing the ascent from the emotional domains of fear and superstition to the high levels of cosmic wisdom and personal spiritual experience. Education aspires to the attainment of meanings, and culture grasps at cosmic relationships and true values. Such evolving mortals are genuinely cultured, truly educated, and exquisitely God-knowing.

50:5.10 (577.5) 7. *The era of light and life.* This is the flowering of the successive ages of physical security, intellectual expansion, social culture, and spiritual achievement. These human accomplishments are now blended, associated, and co-ordinated in cosmic unity and unselfish service. Within the limitations of finite nature and material endowments there are no bounds set upon the possibilities of evolutionary attainment by the advancing generations who successively live upon these supernal and settled worlds of time and space.

50:5.11 (577.6) After serving their spheres through successive dispensations of world history and the progressing epochs of planetary progress, the Planetary Princes are elevated to the position of Planetary Sovereigns upon the inauguration of the era of light and life.

6. PLANETARY CULTURE

50:6.1 (578.1) The isolation of Urantia renders it impossible to undertake the presentation of many details of the life and environment of your Satania neighbors. In these

expuneri de carantina planetară și de izolarea sistemului. Toate eforturile noastre de a-i ilumina pe muritorii Urantiei sunt supuse acestor restricții, dar, în măsura în care este permis, voi ați fost instruiți asupra progreselor unei lumi evolutive medii, și sunteți în stare să comparați cariera unei astfel de lumi cu prezenta stare a Urantiei.

Dezvoltarea civilizației pe Urantia nu este foarte diferită de cea a altor lumi care au avut nefericirea de a fi izolate din punct de vedere spiritual. Însă, atunci când este comparată cu lumile loiale ale universului, planeta voastră apare ca fiind foarte confuză și mult întârziată în toate fazele de progres intelectual și de realizare spirituală.

Din cauza necazurilor lor planetare, urantienii sunt împiedicați în a înțelege mare lucru din cultura lumilor normale. Dar nu ar trebui să vă imaginați că lumile evolutive, chiar și cele mai ideale, sunt sfere unde viața este o potecă netedă și înflorită. Lupta face întotdeauna parte din viața inițială a raselor muritoare. Efortul și decizia sunt factori esențiali pentru dobândirea de valori de supraviețuire.

Cultura presupune o calitate a minții; cultura nu poate fi reînsuflată dacă mintea nu se înalță. Un intelect superior va căuta o cultură nobilă, și va găsi un mijloc de a atinge acest scop. Mințile inferioare vor disprețui cultura cea mai înaltă, chiar dacă li se oferă de-a gata. Multe lucruri depind, de asemenea, de misiunile succesive ale Fiilor divini și de măsura în care primesc iluminarea epocile dispensațiilor lor respective.

Nu ar trebui uitat că, timp de două sute de mii de ani, toate lumile Sataniei au rămas din punct de vedere spiritual sub interdicția Norlatiadekului, ca urmare a rebeliunii lui Lucifer. Și vor fi necesare epoci de-a rândul pentru a repara neajunsurile cauzate de păcatele și de secesiunea care au rezultat. Lumea voastră continuă să urmeze o carieră neregulată și plină de vicisitudini din pricina dublei sale tragedii a unui Prinț Planetar rebel și a unui Fiu Material foarte slab. Nici chiar coborârea lui Cristos Mihail pe Urantia nu a înlăturat imediat consecințele temporale ale acestor grave greșeli din administrarea anterioară a acestei lumi.

7. RECOMPENSELE IZOLĂRII

La prima vedere, s-ar părea că Urantia și lumile asociate în izolare sunt foarte nefericite de faptul de a fi private de prezența și de influența binefăcătoare a personalităților supraumane, cum ar fi un Prinț Planetar, și de un Fiu și o Fiică Materiali. Dar izolarea acestor sfere le oferă raselor lor o ocazie unică de a-și exercisa credința și de a-și dezvolta o calitate specială a încrederii în siguranța cosmică, care nu depinde nici de vedere, nici de vreo altă considerație materială. Se poate întâmpla, în cele din urmă, ca creaturile omenești care vin din lumile puse în carantină în urma rebeliunii să fie extrem de norocoase. Noi am descoperit că acești ascenderi se văd însărcinați de foarte devreme cu numeroase misiuni speciale în întreprinderile cosmice în care o credință netăgăduită și o încredere sublimă sunt esențiale pentru înfăptuirea lor.

Pe Jerusem, ascenderii lumilor izolate ocupă un sector rezidențial privat și sunt cunoscuți sub numele

presentations we are limited by the planetary quarantine and by the system isolation. We must be guided by these restrictions in all our efforts to enlighten Urantia mortals, but in so far as is permissible, you have been instructed in the progress of an average evolutionary world, and you are able to compare such a world's career with the present state of Urantia.

50:6.2 (578.2) The development of civilization on Urantia has not differed so greatly from that of other worlds which have sustained the misfortune of spiritual isolation. But when compared with the loyal worlds of the universe, your planet seems most confused and greatly retarded in all phases of intellectual progress and spiritual attainment.

50:6.3 (578.3) Because of your planetary misfortunes, Urantians are prevented from understanding very much about the culture of normal worlds. But you should not envisage the evolutionary worlds, even the most ideal, as spheres whereon life is a flowery bed of ease. The initial life of the mortal races is always attended by struggle. Effort and decision are an essential part of the acquirement of survival values.

50:6.4 (578.4) Culture presupposes quality of mind; culture cannot be enhanced unless mind is elevated. Superior intellect will seek a noble culture and find some way to attain such a goal. Inferior minds will spurn the highest culture even when presented to them ready-made. Much depends, also, upon the successive missions of the divine Sons and upon the extent to which enlightenment is received by the ages of their respective dispensations.

50:6.5 (578.5) You should not forget that for two hundred thousand years all the worlds of Satania have rested under the spiritual ban of Norlatiadek in consequence of the Lucifer rebellion. And it will require age upon age to retrieve the resultant handicaps of sin and secession. Your world still continues to pursue an irregular and checkered career as a result of the double tragedy of a rebellious Planetary Prince and a defaulting Material Son. Even the bestowal of Christ Michael on Urantia did not immediately set aside the temporal consequences of these serious blunders in the earlier administration of the world.

7. THE REWARDS OF ISOLATION

50:7.1 (578.6) On first thought it might appear that Urantia and its associated isolated worlds are most unfortunate in being deprived of the beneficent presence and influence of such superhuman personalities as a Planetary Prince and a Material Son and Daughter. But isolation of these spheres affords their races a unique opportunity for the exercise of faith and for the development of a peculiar quality of confidence in cosmic reliability which is not dependent on sight or any other material consideration. It may turn out, eventually, that mortal creatures hailing from the worlds quarantined in consequence of rebellion are extremely fortunate. We have discovered that such ascenders are very early intrusted with numerous special assignments to cosmic undertakings where unquestioned faith and sublime confidence are essential to achievement.

50:7.2 (579.1) On Jerusem the ascenders from these isolated worlds occupy a residential sector by

de agondonteri, ceea ce înseamnă creaturi cu voință evolutivă care pot să creadă fără să vadă, să persevereze când sunt izolate și să triumfe asupra dificultăților aproape insurmontabile, chiar și atunci când sunt singure. Această grupare funcțională de agondonteri persistă de-a lungul ascensiunii universului local și a traversării suprauniversului. Ea dispare în timpul șederii în Havona, dar re apare rapid după sosirea în Paradis și subzistă categoric în Corpul de Finalitate Muritor. Tabamantia este un agondonter de statut finalitar, supraviețuitor al unei sfere puse în carantină după prima rebeliune care a avut vreodată loc în universul timpului și spațiului.

Pe parcursul întregii cariere a Paradisului, răsplata urmează efortul ca un rezultat al cauzelor. Aceste recompense separă individul de ceea ce reprezintă media, oferind variante de experiență ale creaturilor, și contribuind la diversitatea înfăptuirilor ultime în corpul colectiv al finalitarilor.

[Prezentat de un Fiu Lanonandek Secundar din Corpul de Rezervă.]

themselves and are known as the *agondonTERS*, meaning evolutionary will creatures who can believe without seeing, persevere when isolated, and triumph over insuperable difficulties even when alone. This functional grouping of the agondonTERS persists throughout the ascension of the local universe and the traversal of the superuniverse; it disappears during the sojourn in Havona but promptly reappears upon the attainment of Paradise and definitely persists in the Corps of the Mortal Finality. Tabamantia is an *agondonTER* of finaliter status, having survived from one of the quarantined spheres involved in the first rebellion ever to take place in the universes of time and space.

50:7.3 (579.1) All through the Paradise career, reward follows effort as the result of causes. Such rewards set off the individual from the average, provide a differential of creature experience, and contribute to the versatility of ultimate performances in the collective body of the finalitERS.

50:7.4 (579.1) [Presented by a Secondary Lanonandek Son of the Reserve Corps.]

Capitolul 51. Adamii planetari

⇨ 050

CARTEA URANTIA

052 ⇨

PARTE II. UNIVERSUL LOCAL

CAPITOLUL 51 ADAMII PLANETARI

Secțiuni

Introduction

1. Originea și natura a Fiilor Materiali ai lui Dumnezeu
2. Tranzit al Adamilor Planetari
3. Misiunile Aadamice
4. Cele șase rase evoluționare
5. Amalgamare rasială —efuziunea sângelui Adamic
6. Regimul Edenic
7. Administrația unificată

PAPER 51 THE PLANETARY ADAMS

SECTIONS

Introduction

1. Origin and Nature of the Material Sons of God
2. Transit of the Planetary Adams
3. The Adamic Missions
4. The Six Evolutionary Races
5. Racial Amalgamation — Bestowal of the Adamic Blood
6. The Edenic Regime
7. United Administration

Introduction

PE PARCURSUL domniei unui Prinț Planetar, omul primitiv atinge limita dezvoltării evolutive naturale, și această dobândire biologică îl avizează pe Suveranul Sistemului că a venit momentul să trimită pe această lume un al doilea ordin de filiație, elevatorii biologici. Acești Fii, căci doi sunt - Fiicele și Fiii Materiali - sunt în general numiți Adamul și Eva de pe o planetă. Fiul Material originar al Sataniei este Adam, și cei care merg pe lumile sistemului ca elevatori biologici poartă întotdeauna numele acestui prim Fiu originar al ordinului lor unic.

Acești Fii sunt darul material făcut de Fiul Creator lumilor locuite. Ei rămân pe planeta pe care au fost trimiși împreună cu Prințul Planetar, pe tot parcursul evolutiv al acestei sfere. Ei nu își asumă mari riscuri în această aventură pe o lume având un Prinț Planetar, însă pe o planetă apostată, fără nici un conducător spiritual și privată de comunicări interplanetare, misiunea lor este plină de mari pericole.

Nu vă puteți aștepta să știți totul despre lucrarea acestor Fii din toate lumile Sataniei și ale alte sisteme, însă alte capitole vor descrie mai bine viața și experiențele lui Adam și ale Evei, interesantul cuplu venit din rezervele corpului de elevatori biologici ai Jerusemului pentru a înălța rasele Urantiei. Cu toate că planurile ideale de ameliorare a rasele voastre indigene nu au fost duse la bun sfârșit, misiunea lui Adam nu a

INTRODUCTION

51:0.1 (580.1) DURING the dispensation of a Planetary Prince, primitive man reaches the limit of natural evolutionary development, and this biologic attainment signals the System Sovereign to dispatch to such a world the second order of sonship, the biologic uplifters. These Sons, for there are two of them — the Material Son and Daughter — are usually known on a planet as Adam and Eve. The original Material Son of Satania is Adam, and those who go to the system worlds as biologic uplifters always carry the name of this first and original Son of their unique order.

51:0.2 (580.2) These Sons are the material gift of the Creator Son to the inhabited worlds. Together with the Planetary Prince, they remain on their planet of assignment throughout the evolutionary course of such a sphere. Such an adventure on a world having a Planetary Prince is not much of a hazard, but on an apostate planet, a realm without a spiritual ruler and deprived of interplanetary communication, such a mission is fraught with grave danger.

51:0.3 (580.3) Although you cannot hope to know all about the work of these Sons on all the worlds of Satania and other systems, other papers depict more fully the life and experiences of the interesting pair, Adam and Eve, who came from the corps of the biologic uplifters of Jerusalem to upstep the Urantia races. While there was a miscarriage of the ideal plans for improving your native races, still, Adam's mission was not in vain; Urantia has profited immeasurably from the gift of Adam and Eve,

fost în zadar; Urantia a avut de profitat imens de dăruirea lui Adam și a Evei, și printre tovarășii lor în consiliile celeste, lucrarea lor nu este considerată ca o pierdere totală.

1. ORIGINEA ȘI NATURA A FIILOR MATERIALI AI LUI DUMNEZEU

Fiicele și Fiii materiali sau sexuați sunt progenitura Fiului Creator; Spiritul-Mamă al Universului nu participă la producerea acestor ființe, care sunt destinate să joace rolul de elevatori fizici pe lumile evolutive.

Ordinul material de filiație nu este uniform în întregul univers local. Fiul Creator nu produce decât un singur cuplu de astfel de ființe în fiecare sistem local; aceste cupluri originare au naturi diverse, armonizate cu modelul vieții sistemelor lor respective. Acest aranjament este indispensabil, din moment ce altfel potențialul reproducător al Adamilor ar fi funcțional incompatibil cu acela al muritorilor evoluând pe lumile oricărui sistem. Adamul și Eva care au venit pe Urantia, proveneau din cuplul originar al Fiilor Materiali ai Sataniei.

Înălțimea Fiilor Materiali variază între doi metri cincizeci și trei metri, iar corpul lor strălucește de o lumină radiantă de o tentă violetă. Prin corpul lor material circulă sânge material, însă ei sunt, de asemenea, încărcăți de energie divină și saturați de lumină celestă. Acești Fii Materiali (Adamii) și aceste Fiice Materiale (Evele) sunt egali în toate privințele, deosebindu-se în natura lor de reproducători și în funcție de anumiți factori chimici. Ei sunt egali, însă diferențiați, mascul și femelă - deci complementari, și sunt concepuți pentru a îndeplini în doi aproape toate misiunile lor.

Fiii Materiali beneficiază de o hrană dublă; ei sunt cu adevărat dubli în natura și în constituția lor, ei consumă energie materializată aproape ca ființele fizice ale tărâmului și, în același timp, existența lor nemuritoare este deplin întreținută prin absorbția directă și automată a anumitor energii cosmice susținătoare. Dacă ei ar eșua în vreo misiune încredințată lor sau chiar și dacă s-ar revolta în mod conștient și deliberat, Fiii acestui ordin sunt izolați, întrerupți de conexiunea lor cu sursa de lumină și de viață a universului. Practic, ei devin atunci ființe materiale destinate să urmeze cursul vieții materiale pe lumea pe care au fost trimiși, și sunt nevoiți să recurgă la magistrații universului pentru a fi judecați. Moartea naturală va termina, în cele din urmă, cariera planetară a unor asemenea Fiice sau Fii nefericți și puțin înțelepți.

Un Adam și o Evă originari - creați direct - sunt nemuritori prin înzestrare naturală, întocmai ca toate celelalte ordine de filiație ale universului local, însă Fiii și Fiicele lor suportă o diminuare a potențialului de nemurire. Acest cuplu originar nu poate transmite nemurirea necondiționată Fiilor și Fiicelor cărora le dau ei naștere. Pentru continuitatea vieții, progenitura lor depinde de un sincronism intelectual neîntrerupt cu circuitul gravitației mentale al Spiritului. De când există sistemul Sataniei, treisprezece Adami Planetari au fost pierduți în rebeliune sau în greșeală și 681.204 în posturi de încredere subordonate. Cea mai mare parte a

and among their fellows and in the councils on high their work is not reckoned as a total loss.

1. ORIGIN AND NATURE OF THE MATERIAL SONS OF GOD

51:1.1 (580.4) The material or sex Sons and Daughters are the offspring of the Creator Son; the Universe Mother Spirit does not participate in the production of these beings who are destined to function as physical uplifters on the evolutionary worlds.

51:1.2 (580.5) The material order of sonship is not uniform throughout the local universe. The Creator Son produces only one pair of these beings in each local system; these original pairs are diverse in nature, being attuned to the life pattern of their respective systems. This is a necessary provision since otherwise the reproductive potential of the Adams would be nonfunctional with that of the evolving mortal beings of the worlds of any one particular system. The Adam and Eve who came to Urantia were descended from the original Satania pair of Material Sons.

51:1.3 (580.6) Material Sons vary in height from eight to ten feet, and their bodies glow with the brilliance of radiant light of a violet hue. While material blood circulates through their material bodies, they are also surcharged with divine energy and saturated with celestial light. These Material Sons (the Adams) and Material Daughters (the Eves) are equal to each other, differing only in reproductive nature and in certain chemical endowments. They are equal but differential, male and female — hence complemental — and are designed to serve on almost all assignments in pairs.

51:1.4 (581.1) The Material Sons enjoy a dual nutrition; they are really dual in nature and constitution, partaking of materialized energy much as do the physical beings of the realm, while their immortal existence is fully maintained by the direct and automatic intake of certain sustaining cosmic energies. Should they fail on some mission of assignment or even consciously and deliberately rebel, this order of Sons becomes isolated, cut off from connection with the universe source of light and life. Thereupon they become practically material beings, destined to take the course of material life on the world of their assignment and compelled to look to the universe magistrates for adjudication. Material death will eventually terminate the planetary career of such an unfortunate and unwise Material Son or Daughter.

51:1.5 (581.2) An original or directly created Adam and Eve are immortal by inherent endowment just as are all other orders of local universe sonship, but a diminution of immortality potential characterizes their sons and daughters. This original couple cannot transmit unconditioned immortality to their procreated sons and daughters. Their progeny are dependent for continuing life on unbroken intellectual synchrony with the mind-gravity circuit of the Spirit. Since the inception of the system of Satania, thirteen Planetary Adams have been lost in rebellion and default and 681,204 in the subordinate positions of trust. Most of these defections

acestor dezordini au avut loc în epoca rebeliunii lui Lucifer.

În timp ce trăiesc ca cetățeni permanenți pe capitalele sistemice și chiar și atunci când coboară în misiune pentru a acționa pe planetele evolutive Fiii Materiali nu posedă Ajustori ai Gândirii, însă prin aceste servicii vor dobândii capacitatea experiențială de a dobândi un Ajustor și de a întreprinde cariera de ascensiune în Paradis. Aceste ființe unice și minunate de utile sunt elementul de legătură dintre lumea fizică și lumea spirituală. Ei sunt concentrați în sediul sistemic, unde se reproduc și continuă să trăiască ca cetățeni materiali ai tărâmului, și de acolo sunt trimiși către lumile evolutive.

Spre deosebire de ceilalți Fii creați pentru a servi pe planete, Fiii ordinului material de filiație nu sunt prin natura lor invizibili unor creaturi materiale precum locuitorii Urantiei. Acești Fii ai lui Dumnezeu pot fi văzuți și înțeleși de creaturile timpului, și se pot amesteca efectiv cu ele. Ei ar putea chiar să procreeze cu ele, cu toate că rolul de înălțare biologică îi revine, în general, progenerării Adamilor Planetari.

Pe Jerusem, copiii loiali ai unui Adam și ai unei Eve sunt nemuritori, însă descendenții unei Fiice și ai unui Fiu material procreați după sosirea părinților lor pe o planetă evolutivă nu sunt imuni la moartea naturală. Când părinții sunt rematerializați pentru a deveni reproducători pe o lume evolutivă, se produce o schimbare în mecanismul transmițător al vieții. Purtătorii Vieții privează în mod voluntar pe Adamii și Evele Planetari de puterea de a naște fii și fiice care nu mor. Un Adam și o Evă în misiune planetară pot să trăiască la nesfârșit dacă nu comit nici o greșeală, însă, între anumite limite, longevitatea copiilor lor descrește cu fiecare nouă generație.

2. TRANZIT AL ADAMILOR PLANETARI

Dacă primește vestea că o nouă lume locuită a atins apogeul evoluției fizice, Suveranul Sistemului reunește corpul Fiicelor și al fiilor Materiali pe capitala sistemică. După discutarea nevoilor lumii evolutive, se alege un cuplu din grupul de voluntari - un Adam și Evă din corpul celor mai vechi Fii Materiali - este ales pentru a întreprinde aventura. Ei se supun atunci profundului somn pregătitor pentru a fi înserafimați și transportați de la căminul în care serviseră ca asociați până la noul lor tărâm cu noile lui oportunități și riscuri.

Adamii și Evele sunt creaturi semimateriale și, ca atare, ei nu pot fi transportați de serafimi. Trebuie ca mai întâi să treacă printr-o dematerializare pe capitala sistemului înainte de a putea fi înserafimați și apoi transportați pe lumea pentru care au fost desemnați. Serafimii transportori sunt capabili să efectueze, în cazul Fiilor Materiali și al altor creaturi semimateriale, schimbările care le vor permite să fie înserafimați și transportați astfel prin spațiu de la o lume sau un sistem la altele. Această pregătire pentru transport ia în jur de trei zile din timpul standard, și cooperarea unui Purtător al Vieții este necesară pentru a restabili existența normală a creaturii dematerializate, atunci când ea a ajuns la sfârșitul călătoriei prin transport serafic.

occurred at the time of the Lucifer rebellion.

51:1.6 (581.3) While living as permanent citizens on the system capitals, even when functioning on descending missions to the evolutionary planets, the Material Sons do not possess Thought Adjusters, but it is through these very services that they acquire experiential capacity for Adjuster indwellment and the Paradise ascension career. These unique and wonderfully useful beings are the connecting links between the spiritual and physical worlds. They are concentrated on the system headquarters, where they reproduce and carry on as material citizens of the realm, and whence they are dispatched to the evolutionary worlds.

51:1.7 (581.4) Unlike the other created Sons of planetary service, the material order of sonship is not, by nature, invisible to material creatures like the inhabitants of Urantia. These Sons of God can be seen, understood, and can, in turn, actually mingle with the creatures of time, could even procreate with them, though this role of biologic upliftment usually falls to the progeny of the Planetary Adams.

51:1.8 (581.5) On Jerusem the loyal children of any Adam and Eve are immortal, but the offspring of a Material Son and Daughter procreated subsequent to their arrival on an evolutionary planet are not thus immune to natural death. There occurs a change in the life-transmitting mechanism when these Sons are rematerialized for reproductive function on an evolutionary world. The Life Carriers designedly deprive the Planetary Adams and Eves of the power of begetting undying sons and daughters. If they do not default, an Adam and Eve on a planetary mission can live on indefinitely, but within certain limits their children experience decreasing longevity with each succeeding generation.

2. TRANSIT OF THE PLANETARY ADAMS

51:2.1 (582.1) Upon receipt of the news that another inhabited world has attained the height of physical evolution, the System Sovereign convenes the corps of Material Sons and Daughters on the system capital; and following the discussion of the needs of such an evolutionary world, two of the volunteering group — an Adam and an Eve of the senior corps of Material Sons — are selected to undertake the adventure, to submit to the deep sleep preparatory to being enseraphimed and transported from their home of associated service to the new realm of new opportunities and new dangers.

51:2.2 (582.2) Adams and Eves are semimaterial creatures and, as such, are not transportable by seraphim. They must undergo dematerialization on the system capital before they can be enseraphimed for transport to the world of assignment. The transport seraphim are able to effect such changes in the Material Sons and in other semimaterial beings as enable them to be enseraphimed and thus to be transported through space from one world or system to another. About three days of standard time are consumed in this transport preparation, and it requires the co-operation of a Life Carrier to restore such a dematerialized creature to normal existence upon arrival at the end of the seraphic-transport journey.

Cu toate că există această tehnică de dematerializare pregătitoare tranzitului Adamilor din Jerusalem pe lumile evolutive, nu există nici o metodă echivalentă pentru a-i retrage de pe acele lumi, afara numai dacă s-ar goli întreaga planetă. În acest caz, se stabilește o instalație de siguranță, în care se folosește tehnica de dematerializare pentru întreaga populație care trebuie salvată. Dacă o catastrofă fizică ar ruina rezidența planetară a unei rase în evoluție, Melchizedekii și Purtătorii Vieții ar folosi tehnica de dematerializare pentru toți supraviețuitorii, și aceste ființe ar fi aduse, prin transport serafic, pe noua lume pregătită pentru continuarea existenței lor. Odată inaugurată pe o lume a spațiului, evoluția unei rase umane trebuie să continue în întregime independent de supraviețuirea fizică a planetei sale, însă pe durata epocilor evolutive nu se ia în considerare nici o dispoziție pentru ca un Adam și o Evă planetari să poată părăsi lumea pe care au ales-o.

Sosind la destinația lor planetară, Fiicele și Fiii Materiali sunt rematerializați sub îndrumarea Purtătorilor Vieții. Întregul proces cere de la zece până la douăzeci și opt de zile din timpul Urantiei. Inconștiența somnului profund serafic persistă pe parcursul acestei întregi perioade de reconstrucție. Când reconstituirea organismului lor fizic este încheiată, Fiicele și Fiii Materiali se regăsesc în noul lor cămin și pe noua lor lume, practic, întocmai cum erau înainte de a se supune procesului de dematerializare pe Jerusalem.

3. MISIUNILE AADAMICE

Pe lumile locuite, Fiicele și Fiii Materiali construiesc propriile lor lăcașuri, grădini unde sunt curând ajutați de copiii lor. Amplasarea grădinii a fost în general aleasă de Prințul Planetar, al cărui stat major corporal contribuie mult la munca preliminară de pregătire cu ajutorul unui mare număr de indivizi superiori aparținând raselor autohtone.

Aceste Grădini ale Edenului și-au primit numele în onoarea Edentiei, capitala constelației, și pentru că ele sunt modelate după măreția botanică a lumii-sediu a Părinților Preaînălți. Aceste locuințe-grădini sunt de obicei situate într-un loc retras, și într-o zonă apropiată de tropice. Pe cea mai mare parte a lumilor, acestea sunt creații minunate. Voi nu puteți, în nici un caz, să vă dați seama ce înseamnă aceste magnifice centre de cultură pe temeiul istoriei fragmentate a eșuării unei astfel de întreprinderi pe Urantia.

Un Adam și o Evă planetari reprezintă în potențial darul total al harului fizic făcut raselor muritoare. Rolul principal al cuplului importat constă în a se înmulți și a crește copiii timpului. Însă nu există căsătorii imediate între populația grădinii și aceea a planetei; timp de numeroase generații, Adam și Eva rămân, biologic, separați de muritorii evolutivi, în timp ce își construiesc o rasă puternică de ordinul lor. Aceasta este originea rasei violete pe lumile locuite.

Planurile de ridicare a nivelului rasei sunt pregătite de Prințul Planetar și de statul său major, și executate de Adam și Eva. Și aici, Fiul vostru Material și tovarășa sa au fost puși în mare dezavantaj atunci când au sosit

51:2.3 (582.3) While there is this dematerializing technique for preparing the Adams for transit from Jerusalem to the evolutionary worlds, there is no equivalent method for taking them away from such worlds unless the entire planet is to be emptied, in which event emergency installation of the dematerialization technique is made for the entire salvable population. If some physical catastrophe should doom the planetary residence of an evolving race, the Melchizedeks and the Life Carriers would install the technique of dematerialization for all survivors, and by seraphic transport these beings would be carried away to the new world prepared for their continuing existence. The evolution of a human race, once initiated on a world of space, must proceed quite independently of the physical survival of that planet, but during the evolutionary ages it is not otherwise intended that a Planetary Adam or Eve shall leave their chosen world.

51:2.4 (582.4) Upon arrival at their planetary destination the Material Son and Daughter are rematerialized under the direction of the Life Carriers. This entire process takes ten to twenty-eight days of Urantia time. The unconsciousness of the seraphic slumber continues throughout this entire period of reconstruction. When the reassembly of the physical organism is completed, these Material Sons and Daughters stand in their new homes and on their new worlds to all intents and purposes just as they were before submitting to the dematerializing process on Jerusalem.

3. THE ADAMIC MISSIONS

51:3.1 (582.5) On the inhabited worlds the Material Sons and Daughters construct their own garden homes, soon being assisted by their own children. Usually the site of the garden has been selected by the Planetary Prince, and his corporeal staff do much of the preliminary work of preparation with the help of many of the higher types of native races.

51:3.2 (583.1) These Gardens of Eden are so named in honor of Edentia, the constellation capital, and because they are patterned after the botanic grandeur of the headquarters world of the Most High Fathers. Such garden homes are usually located in a secluded section and in a near-tropic zone. They are wonderful creations on an average world. You can judge nothing of these beautiful centers of culture by the fragmentary account of the aborted development of such an undertaking on Urantia.

51:3.3 (583.2) A Planetary Adam and Eve are, in potential, the full gift of physical grace to the mortal races. The chief business of such an imported pair is to multiply and to uplift the children of time. But there is no immediate interbreeding between the people of the garden and those of the world; for many generations Adam and Eve remain biologically segregated from the evolutionary mortals while they build up a strong race of their order. This is the origin of the violet race on the inhabited worlds.

51:3.4 (583.3) The plans for race upstepping are prepared by the Planetary Prince and his staff and are executed by Adam and Eve. And this was where your Material Son and his companion were placed at great

pe Urantia. Caligastia s-a opus cu şiretenie şi cu eficacitate misiunii Adamice, cu toate că administratorii provizorii Melchizedeki ai Urantiei i-au avertizat cum se cuvine pe Adam şi Eva de pericolele planetare inerente prezenţei Prinţului Planetar rebel. Printr-o stratagemă vicleană, acest arhirebel a biruit în tactică pe Adamul şi pe Eva voastră, şi i-a făcut să cadă în capcana trădării misiunii lor de încredere, în calitate de conducători vizibili ai lumii voastre. Prinţul Planetar trădător a reuşit să compromită cuplul edenic, însă a eşuat în eforturile sale pentru a-l implica în rebeliunea luciferică.

Îngerii de al cincilea ordin, ajutoarele planetare, sunt ataşaţi misiunii Adamice şi îi însoţesc întotdeauna pe Adamii Planetari în aventurile lor pe lumi. Grupul lor desemnat iniţial cuprinde, de obicei, aproape o sută de mii. Când lucrarea Adamului şi a Evei Urantiei a fost înfăptuită prematur, când s-au îndepărtat de planul ordonat, una dintre Vocile serafice ale Grădinii a fost aceea care le-a reproşat conduita lor reprobabilă. Povestirea acestui eveniment ilustrează maniera în care tradiţiile voastre planetare au încercat să îi atribuie lui Dumnezeu Domnul tot ceea ce este supranatural. Din aceasta cauză, urantienii au căzut adesea în confuzie în ceea ce priveşte natura Tatălui Universal, deoarece cuvintele tuturor asociaţilor şi subordonaţilor săi i-au fost într-un mod atât de general atribuite lui. În cazul Adamului şi al Evei, îngerul Grădinii nu era altcineva decât şeful ajutoarelor planetare de serviciu în acea epocă. Acest serafim, numit Solonia, a anunţat eşecul planului divin, şi a cerut întoarcerea pe Urantia a administratorilor provizorii Melchizedeki.

Creaturile mediene secundare apar pe parcursul misiunilor Adamice. Asemenea statului major corporal al Prinţului Planetar, descendenţii Fiicelor şi ai Fiilor Materiali sunt de două ordine: copiii lor fizici şi creaturile mediene ale ordinului secundar. Aceste slujitoare planetare materiale, care sunt însă, de obicei, invizibile, contribuie mult la avansarea civilizaţiei, şi chiar la supunerea minorităţilor nesupuse care ar căuta cumva subminarea dezvoltării sociale şi a progresului spiritual.

Nu trebuie să se confunde medienii secundari cu cei ai ordinului primar, care datează dintr-o epocă apropiată de cea a sosirii Prinţului Planetar. Pe Urantia, majoritatea acestor creaturi mediene primare s-au angajat în rebeliune cu Caligastia, şi au fost internate cu prilejul Rusaliiilor. Numeroşi membri ai grupului Adamic care nu au rămas fideli administraţiei planetare sunt, de asemenea, internaţi.

În ziua Învierii, medienii primari şi cei secundari loiali au efectuat o uniune voluntară şi au acţionat de atunci încolo ca o tot unitar în problemele lumii. Ei servesc sub comanda medienilor loiali aleşi alternativ din cele două grupuri.

Lumea voastră a fost vizitată de reprezentanţii a patru ordine de filiaţie: Caligastia, prinţul Planetar; Adam şi Eva, Fiii Materiali ai lui Dumnezeu; Machiventa Melchizedek, „Înţeleptul din Salem” din vremea lui Avraam, şi Cristos Mihail care a venit ca Fiu de manifestare din Paradis. Cât ar fi fost de efectiv şi de frumos ca Mihail, conducătorul suprem al universului Nebadonului, să fi fost primit pe lumea voastră de un Prinţ Planetar loial şi eficient, şi de un Fiu Material

disadvantage when they arrived on Urantia. Caligastia offered crafty and effective opposition to the Adamic mission; and notwithstanding that the Melchizedek receivers of Urantia had duly warned both Adam and Eve concerning the planetary dangers inherent in the presence of the rebellious Planetary Prince, this archrebel, by a wily stratagem, outmaneuvered the Edenic pair and entrapped them into a violation of the covenant of their trusteeship as the visible rulers of your world. The traitorous Planetary Prince did succeed in compromising your Adam and Eve, but he failed in his effort to involve them in the Lucifer rebellion.

51:3.5 (583.4) The fifth order of angels, the planetary helpers, are attached to the Adamic mission, always accompanying the Planetary Adams on their world adventures. The corps of initial assignment is usually about one hundred thousand. When the work of the Urantia Adam and Eve was prematurely launched, when they departed from the ordained plan, it was one of the seraphic Voices of the Garden who remonstrated with them concerning their reprehensible conduct. And your narrative of this occurrence well illustrates the manner in which your planetary traditions have tended to ascribe everything supernatural to the Lord God. Because of this, Urantians have often become confused concerning the nature of the Universal Father since the words and acts of all his associates and subordinates have been so generally attributed to him. In the case of Adam and Eve, the angel of the Garden was none other than the chief of the planetary helpers then on duty. This seraphim, Solonia, proclaimed the miscarriage of the divine plan and requisitioned the return of the Melchizedek receivers to Urantia.

51:3.6 (583.5) The secondary midway creatures are indigenous to the Adamic missions. As with the corporeal staff of the Planetary Prince, the descendants of the Material Sons and Daughters are of two orders: their physical children and the secondary order of midway creatures. These material but ordinarily invisible planetary ministers contribute much to the advancement of civilization and even to the subjection of insubordinate minorities who may seek to subvert social development and spiritual progress.

51:3.7 (583.6) The secondary midwayers should not be confused with the primary order, who date from the near times of the arrival of the Planetary Prince. On Urantia a majority of these earlier midway creatures went into rebellion with Caligastia and have, since Pentecost, been interned. Many of the Adamic group who did not remain loyal to the planetary administration are likewise interned.

51:3.8 (584.1) On the day of Pentecost the loyal primary and the secondary midwayers effected a voluntary union and have functioned as one unit in world affairs ever since. They serve under the leadership of loyal midwayers alternately chosen from the two groups.

51:3.9 (584.2) Your world has been visited by four orders of sonship: Caligastia, the Planetary Prince; Adam and Eve of the Material Sons of God; Machiventa Melchizedek, the “sage of Salem” in the days of Abraham; and Christ Michael, who came as the Paradise bestowal Son. How much more effective and beautiful it would have been had Michael, the supreme ruler of the universe of Nebadon, been welcomed to your world by a loyal and efficient Planetary Prince and

devotat și care a reușit; ambii ar fi putut îmbunătăți foarte mult munca și misiunea Fiului de manifestare! Însă nu toate lumile au fost atât de lipsite de noroc ca Urantia, și misiunea Adamilor Planetari nu a fost întotdeauna atât de dificilă și de riscantă. Când Fiii Materiali reușesc în misiunea lor, ei contribuie la dezvoltarea unei mari populații, și își continuă activitățile ca guvernatori vizibili ai treburilor planetare, mult timp după ce lumea lor a fost stabilizată în lumină și în viață.

4. CELE ȘASE RASE EVOLUȚIONARE

Rasa care domină de-a lungul epocilor primitive ale lumilor locuite este aceea a oamenilor roșii; ei sunt, în general, primii care ating nivelele umane de dezvoltare. Cu toate că oamenii roșii constituie rasa primă a planetelor, popoarele de culoare care vin mai apoi încep să își facă apariția de foarte devreme, în era de emergență a muritorilor.

Rasele primitive sunt puțin superioare celor mai tardive; omul roșu este foarte mult deasupra rasei indigo (neagră). Purtătorii Vieții transmit, în plenitudinea lui, darul energiilor vii rasei inițiale sau roșii, și fiecare manifestare evolutivă următoare a unui grup uman distinct reprezintă o variație, în pofida darului originar. Chiar mărime muritorilor tinde să descrească de la omul roșu până la rasa indigo, cu toate că pe Urantia neamuri neașteptate de gigantism au apărut printre popoarele verzi și portocalii.

Pe lumi care conțin cele șase rase evolutive, popoarele superioare sunt prima, a treia și a cincia rasă - cea roșie, galbenă și albastră. Rasele evolutive alternează astfel în aptitudinea lor pentru creșterea intelectuală și pentru dezvoltarea spirituală, a doua, a patra și a șasea fiind mai puțin bine înzestrate. Aceste rase secundare sunt cele care lipsesc pe anumite lumi; ele sunt cele care au fost exterminate pe numeroase altele. Este nefericit faptul că, pe Urantia, ați pierdut într-o măsură atât de mare oamenii voștri albaștri superiori, mai puțin în măsura în care ei persistă în „rasa voastră albă” amalgamată. Pierderea raselor voastre portocalii și verzi nu are atât de mare importanță.

Evoluția a șase - sau a trei - rase colorate pare să deterioreze facultățile originare ale omului roșu, însă ea oferă anumite variante foarte dezirabile la tipurile muritoare, și procură o expresie a diverselor potențiale umane care ar fi de neatins altfel. Aceste modificări sunt favorabile pentru progresul omenirii, în ansamblul ei, dat fiind faptul că ele sunt ulterior înălțate prin importarea rasei Adamice sau violete. Pe Urantia, acest plan obișnuit de amalgamare nu a fost dus la bun sfârșit decât foarte parțial, și acest eșec în executarea planului evolutiv al raselor vă împiedică să înțelegeți statutul popoarelor de pe o planetă locuită medie doar prin observarea pe a voastră a rămășițelor raselor primitive.

La începutul dezvoltării rasiale, se conturează o ușoară tendință către încrucișări între membrii raselor roșii, galbene și albastre. Rasele portocalii, verde și indigo au o tendință similară de a se amesteca. Ființele umane cele mai înepoiate sunt, de obicei, folosite ca lucrători de către rasele mai progresive, ceea ce explică originea sclaviei pe planete în epocile primitive. Oamenii

a devoted and successful Material Son, both of whom could have done so much to enhance the lifework and mission of the bestowal Son! But not all worlds have been so unfortunate as Urantia, neither has the mission of the Planetary Adams always been so difficult or so hazardous. When they are successful, they contribute to the development of a great people, continuing as the visible heads of planetary affairs even far into the age when such a world is settled in light and life.

4. THE SIX EVOLUTIONARY RACES

51:4.1 (584.3) The race of dominance during the early ages of the inhabited worlds is the red man, who ordinarily is the first to attain human levels of development. But while the red man is the senior race of the planets, the succeeding colored peoples begin to make their appearances very early in the age of mortal emergence.

51:4.2 (584.4) The earlier races are somewhat superior to the later; the red man stands far above the indigo — black — race. The Life Carriers impart the full bestowal of the living energies to the initial or red race, and each succeeding evolutionary manifestation of a distinct group of mortals represents variation at the expense of the original endowment. Even mortal stature tends to decrease from the red man down to the indigo race, although on Urantia unexpected strains of giantism appeared among the green and orange peoples.

51:4.3 (584.5) On those worlds having all six evolutionary races the superior peoples are the first, third, and fifth races — the red, the yellow, and the blue. The evolutionary races thus alternate in capacity for intellectual growth and spiritual development, the second, fourth, and sixth being somewhat less endowed. These secondary races are the peoples that are missing on certain worlds; they are the ones that have been exterminated on many others. It is a misfortune on Urantia that you so largely lost your superior blue men, except as they persist in your amalgamated “white race.” The loss of your orange and green stocks is not of such serious concern.

51:4.4 (584.6) The evolution of six — or of three — colored races, while seeming to deteriorate the original endowment of the red man, provides certain very desirable variations in mortal types and affords an otherwise unattainable expression of diverse human potentials. These modifications are beneficial to the progress of mankind as a whole provided they are subsequently upstepped by the imported Adamic or violet race. On Urantia this usual plan of amalgamation was not extensively carried out, and this failure to execute the plan of race evolution makes it impossible for you to understand very much about the status of these peoples on an average inhabited planet by observing the remnants of these early races on your world.

51:4.5 (585.1) In the early days of racial development there is a slight tendency for the red, the yellow, and the blue men to interbreed; there is a similar tendency for the orange, green, and indigo races to intermingle.

portocalii sunt, în general, supuși de cei roșii și reduși la statutul de servitori - și, uneori, exterminați. Oamenii galbeni fraternizează adesea cu roșii, însă nu întotdeauna.

Rasa galbenă reduce, în general, pe cea verde în sclavie, în timp ce oamenii albaștrii îi subjugă pe cei indigo. Aceste rase de oameni primitivi nu au nici un fel de scrupule în a se folosi de serviciile tovarășilor lor mai înepoiți sub formă de muncă silnică, nu mai mult decât ar avea urantienii în cumpărarea sau vinderea cailor sau a vitelor.

Pe cea mai mare parte a lumilor normale, servitudinea involuntară nu urmează cârmuirii Prințului Planetar, cu toate că cei deficienți mintal și delicvenți sociali sunt adesea condamnați la munci forțate. Însă, pe toate sferile normale, acest fel de sclavie primitiv este abolit la puțin timp după sosirea rasei violete sau Adamice importate.

Aceste șase rase evolutive sunt destinate să fie amestecate și înnobilate prin amalgamări cu progenitura elevatorilor Adamici. Însă, înainte de contopirea acestor popoare, cei inferiori și neadaptati sunt în mare parte eliminați. Prințul Planetar și Fiii Materiali, precum și celelalte autorități planetare competente, judecă aptitudinile neamurilor reproducătoare. Dificultatea executării unui program atât de radical pe Urantia provine din absența judecătorilor competenți pentru a statua aptitudinea sau inaptitudinea biologică a indivizilor raselor lumii noastre. În ciuda acestui obstacol, se pare că ar trebui să fiți capabili să vă puneți de acord în ceea ce privește disocierea biologică neamurile care sunt cele mai cunoscute ca inapte, pline de defecte sau antisociale.

5. AMALGAMARE RASIALĂ —EFUZIUNEA SÂNGELUI ADAMIC

Când un Adam și o Evă Planetari sosesc pe o lume locuită, ei sunt pe deplin instruiți de superiorii lor cu privire la cea mai bună modalitate de a ameliora rasele existente de ființe inteligente. Planul de desfășurare nu este uniform; foarte mult rămâne la latitudinea cuplului slujitor și greșelile nu sunt rare, în special pe lumile aflate în dezordine și în insurecție, cum este Urantia.

De obicei, oamenii violeți nu încep să se amestece cu nativii planetei mai înainte ca propriul lor grup să depășească un milion de membrii. Însă, între timp, statul major al Prințului Planetar proclamă că copiii lui Dumnezeu au coborât, ca să zicem așa, pentru a se amesteca cu rasele umane. Și oamenii așteaptă cu nerăbdare ziua în care se va anunța că cei care sunt pregătiți pentru a aparține familiilor rasiale superioare pot să meargă în Grădina Edenului și să fie aleși de Fiii și de Fiicele lui Adam pentru a deveni tații și mamele evolutivi ai noului ordin contopit al omenirii.

Pe lumile normale, un Adam și o Evă Planetari nu

51:4.6 (585.2) The more backward humans are usually employed as laborers by the more progressive races. This accounts for the origin of slavery on the planets during the early ages. The orange men are usually subdued by the red and reduced to the status of servants — sometimes exterminated. The yellow and red men often fraternize, but not always. The yellow race usually enslaves the green, while the blue man subdues the indigo. These races of primitive men think no more of utilizing the services of their backward fellows in compulsory labor than Urantians would of buying and selling horses and cattle.

51:4.7 (585.3) On most normal worlds involuntary servitude does not survive the dispensation of the Planetary Prince, although mental defectives and social delinquents are often still compelled to perform involuntary labor. But on all normal spheres this sort of primitive slavery is abolished soon after the arrival of the imported violet or Adamic race.

51:4.8 (585.4) These six evolutionary races are destined to be blended and exalted by amalgamation with the progeny of the Adamic uplifters. But before these peoples are blended, the inferior and unfit are largely eliminated. The Planetary Prince and the Material Son, with other suitable planetary authorities, pass upon the fitness of the reproducing strains. The difficulty of executing such a radical program on Urantia consists in the absence of competent judges to pass upon the biologic fitness or unfitness of the individuals of your world races. Notwithstanding this obstacle, it seems that you ought to be able to agree upon the biologic disfellowshipping of your more markedly unfit, defective, degenerate, and antisocial stocks.

5. RACIAL AMALGAMATION — BESTOWAL OF THE ADAMIC BLOOD

51:5.1 (585.5) When a Planetary Adam and Eve arrive on an inhabited world, they have been fully instructed by their superiors as to the best way to effect the improvement of the existing races of intelligent beings. The plan of procedure is not uniform; much is left to the judgment of the ministering pair, and mistakes are not infrequent, especially on disordered, insurrectionary worlds, such as Urantia.

51:5.2 (585.6) Usually the violet peoples do not begin to amalgamate with the planetary natives until their own group numbers over one million. But in the meantime the staff of the Planetary Prince proclaims that the children of the Gods have come down, as it were, to be one with the races of men; and the people eagerly look forward to the day when announcement will be made that those who have qualified as belonging to the superior racial strains may proceed to the Garden of Eden and be there chosen by the sons and daughters of Adam as the evolutionary fathers and mothers of the new and blended order of mankind.

51:5.3 (585.7) On normal worlds the Planetary Adam and

se împreunează niciodată cu membrii raselor evolutive. Această muncă de ameliorare biologică este o funcțiune a progeniturii lui Adam. Însă acești Adamiți nu se răspândesc printre rase; statul major al prințului aduce în Grădina Edenului bărbații și femeile superiori care vor să se împreuneze cu urmașii adamici. Și, în cea mai mare parte a lumilor, se consideră ca o onoare supremă faptul de a fi ales drept candidat la împreunarea cu fiii și cu fiicele grădinii.

Pentru prima dată războaiele rasiale și alte lupte dintre triburi se domolesc puțin, în timp ce diversele rase se străduiesc tot mai mult să facă recunoscută competența lor de a fi admiși în grădină. Nu puteți să vă faceți decât o idee foarte vagă cu privire la maniera în care această luptă competitivă vine să ocupe centrul tuturor activităților pe o planetă normală. Tot acest plan de a ameliora rasa s-a năruit aproape de la început pe Urantia.

Rasa violetă este un popor monogam. Orice femeie sau bărbat evolutiv, unindu-se cu fiicele și cu fiii adamici, se angajează să nu ia alți soți, și să le propovăduiască monogamia copiilor lor. Copiii fiecăreia dintre aceste uniuni sunt educați și instruiți în școlile Prințului Planetar. Li se permite apoi să meargă la rasa părintelui lor evolutiv și să se căsătorească printre grupurile selecționate ale muritorilor superiori.

Când această viță a Fiilor Materiali se adaugă raselor evoluând ale lumilor, se deschide o eră nouă și mai mare de progres evolutiv. După afluxul procreativ de aptitudini importate și de caractere supraevolutive se produce o succesiune rapidă de avânturi în civilizație și în dezvoltarea rasială. În o sută de mii de ani, există un progres mai mare decât într-un milion de ani de luptă anterioară. Pe lumea voastră, și în ciuda eșuării planurilor ordonate, s-au realizat mari progrese de când plasma vitală a lui Adam a fost dăruită popoarelor voastre.

Copiii pur-sânge ai unei Grădini planetare a Edenului pot foarte bine să se coboare printre membrii superiori ai raselor evolutive, și să ridice astfel nivelul biologic al omenirii, însă pentru vițele superioare ale muritorilor Urantie nu ar fi de nici un folos să se unească cu rasele inferioare. o procedură atât de nehibzuită ar pune în pericol întreaga civilizație a lumii voastre. Nereușind să obțineți armonizarea rasei prin tehnica adamică, voi trebuie acum să vă rezolvați problema ameliorării rasiale prin alte metode, în principal umane, de adaptare și de control.

6. REGIMUL EDENIC

Pe cea mai mare parte a lumilor locuite, Grădina Edenului subzistă ca superbe centre culturale, și continuă să funcționeze timp de epoci ca modele sociale de conduită și de obiceiuri planetare. Chiar și în epocile primitive, în care oamenii violeti trăiesc relativ izolați, școlile lor primesc candidați calificați, provenind din diversele rase ale planetei, în timp ce dezvoltările industriale ale grădinii deschid noi căi schimburilor comerciale. Acesta este modul în care Adamii și Evele și progenitura lor contribuie la expansiunea bruscă a culturii și la rapida ameliorare a raselor evolutive ale lumii lor. Și toate aceste relații se amplifică și se

Eve never mate with the evolutionary races. This work of biologic betterment is a function of the Adamic progeny. But these Adamites do not go out among the races; the prince's staff bring to the Garden of Eden the superior men and women for voluntary mating with the Adamic offspring. And on most worlds it is considered the highest honor to be selected as a candidate for mating with the sons and daughters of the garden.

51:5.4 (586.1) For the first time the racial wars and other tribal struggles are diminished, while the world races increasingly strive to qualify for recognition and admission to the garden. You can at best have but a very meager idea of how this competitive struggle comes to occupy the center of all activities on a normal planet. This whole scheme of race improvement was early wrecked on Urantia.

51:5.5 (586.2) The violet race is a monogamous people, and every evolutionary man or woman uniting with the Adamic sons and daughters pledges not to take other mates and to instruct his or her children in single-mindedness. The children of each of these unions are educated and trained in the schools of the Planetary Prince and then are permitted to go forth to the race of their evolutionary parent, there to marry among the selected groups of superior mortals.

51:5.6 (586.3) When this strain of the Material Sons is added to the evolving races of the worlds, a new and greater era of evolutionary progress is initiated. Following this procreative outpouring of imported ability and superevolutionary traits there ensues a succession of rapid strides in civilization and racial development; in one hundred thousand years more progress is made than in a million years of former struggle. In your world, even in the face of the miscarriage of the ordained plans, great progress has been made since the gift to your peoples of Adam's life plasm.

51:5.7 (586.4) But while the pure-line children of a planetary Garden of Eden can bestow themselves upon the superior members of the evolutionary races and thereby upstep the biologic level of mankind, it would not prove beneficial for the higher strains of Urantia mortals to mate with the lower races; such an unwise procedure would jeopardize all civilization on your world. Having failed to achieve race harmonization by the Adamic technique, you must now work out your planetary problem of race improvement by other and largely human methods of adaptation and control.

6. THE EDENIC REGIME

51:6.1 (586.5) On most of the inhabited worlds the Gardens of Eden remain as superb cultural centers and continue to function as the social patterns of planetary conduct and usage age after age. Even in early times when the violet peoples are relatively segregated, their schools receive suitable candidates from among the world races, while the industrial developments of the garden open up new channels of commercial intercourse. Thus do the Adams and Eves and their progeny contribute to the sudden expansion of culture and to the rapid improvement of the evolutionary races of their worlds. And all of these relationships are augmented and sealed

pecetluiesc prin amalgamarea raselor evolutive și a fiilor lui Adam, care produce ridicarea imediată a statutului biologic, activarea potențialului intelectual și creșterea receptivității spirituale.

Pe lumile normale, grădina-sediu a rasei violete devine al doilea centru de cultură mondială și, împreună cu orașul-sediu al Prințului Planetar, reglementează alura dezvoltării civilizației. De-a lungul secolelor, școlile orașului-sediu al Prințului Planetar și acelea ale grădinii lui Adam și a Evei, rămân sincrone. Ele nu sunt, în general, prea îndepărtate, și colaborează în mod armonios.

Imaginați-vă ce ar însemna acest lucru pentru lumea voastră dacă, undeva în Levant ar exista un centru mondial de civilizație, o mare universitate planetară de cultură, care ar fi funcționat fără întrerupere timp de 37.000 de ani. Considerați, printre altele, cât de mare ar fi autoritate morală a unui astfel de centru antic dacă ar exista în apropiere un cartier general încă și mai vechi de slujire celestă, a cărui tradiție ar exercita forța cumulativă a 500.000 de ani influențe evolutive integrate. Obiceiurile sunt cele care sfârșesc prin a răspândi idealurile Edenului asupra ansamblului unei lumi.

Școlile Prințului Planetar sunt preocupate, în principal, de filozofie, de religie, de morală și de lucrările intelectuale și artistice superioare. Școlile din grădini ale lui Adam și Eva sunt, în general, consacrate artelor practice, educației intelectuale de bază, culturii sociale, dezvoltării economice, relațiilor comerciale, aptitudinii fizice și guvernării civile. Aceste două centre mondiale ajung în cele din urmă să se amestece, însă afilierea lor efectivă întârzie uneori până în epoca primului Fiu Magistral.

Continuitatea existenței Adamilor și a Evelor Planetari, aliată nucleului pur-sânge al rasei violete, asigură culturii Edenice stabilitatea creșterii care îi permite să acționeze asupra civilizației unei lumi cu forța de constrângere a tradiției. În acești nemuritori Fii și Fiice Materiali noi întâlnim ultima verigă, indispensabilă, care îl leagă pe Dumnezeu de om, care aruncă un pod peste abisul aproape infinit dintre Creatorul Etern și cele mai umile personalități finite ale timpului. Iată aici niște ființe de înaltă origine care sunt fizice, materiale și chiar sexuate, ca muritorii Urantiei, care îl pot vedea și înțelege pe invizibilul Prinț Planetar și pot lucra ca interpreți pe lângă creaturile muritoare ale țărâmului, deoarece Fiicele și Fiii Materiali sunt capabili să vadă toate ființele spirituale ale ordinelor inferioare. Ele îl văd pe Prințul Planetar și întregul său stat major vizibil și invizibil.

Odată cu trecerea secolelor, și prin amalgamarea progeniturii lor cu rasele umane, același Fiu Material și aceeași Fiică Materială sunt acceptați ca strămoși comuni ai omenirii, părinți comuni ai descendenților raselor evolutive de acum înainte contopite. Intenția evolutivă este ca muritorii, părăsind o lume locuită, să aibă experiența de a recunoaște șapte părinți:

1. Tatăl biologic - tatăl trupeșc.
2. Tatăl țărâmului - Adamul Planetar.

by the amalgamation of the evolutionary races and the sons of Adam, resulting in the immediate upstepping of biologic status, the quickening of intellectual potential, and the enhancement of spiritual receptivity.

51:6.2 (586.6) On normal worlds the garden headquarters of the violet race becomes the second center of world culture and, jointly with the headquarters city of the Planetary Prince, sets the pace for the development of civilization. For centuries the city headquarters schools of the Planetary Prince and the garden schools of Adam and Eve are contemporary. They are usually not very far apart, and they work together in harmonious co-operation.

51:6.3 (587.1) Think what it would mean on your world if somewhere in the Levant there were a world center of civilization, a great planetary university of culture, which had functioned uninterruptedly for 37,000 years. And again, pause to consider how the moral authority of even such an ancient center would be reinforced were there situated not far-distant still another and older headquarters of celestial ministry whose traditions would exert a cumulative force of 500,000 years of integrated evolutionary influence. It is custom which eventually spreads the ideals of Eden to a whole world.

51:6.4 (587.2) The schools of the Planetary Prince are primarily concerned with philosophy, religion, morals, and the higher intellectual and artistic achievements. The garden schools of Adam and Eve are usually devoted to practical arts, fundamental intellectual training, social culture, economic development, trade relations, physical efficiency, and civil government. Eventually these world centers amalgamate, but this actual affiliation sometimes does not occur until the times of the first Magisterial Son.

51:6.5 (587.3) The continuing existence of the Planetary Adam and Eve, together with the pure-line nucleus of the violet race, imparts that stability of growth to Edenic culture by virtue of which it comes to act upon the civilization of a world with the compelling force of tradition. In these immortal Material Sons and Daughters we encounter the last and the indispensable link connecting God with man, bridging the almost infinite gulf between the eternal Creator and the lowest finite personalities of time. Here is a being of high origin who is physical, material, even a sex creature like Urantia mortals, one who can see and comprehend the invisible Planetary Prince and interpret him to the mortal creatures of the realm, for the Material Sons and Daughters are able to see all of the lower orders of spirit beings; they visualize the Planetary Prince and his entire staff, visible and invisible.

51:6.6 (587.4) With the passing of centuries, through the amalgamation of their progeny with the races of men, this same Material Son and Daughter become accepted as the common ancestors of mankind, the common parents of the now blended descendants of the evolutionary races. It is intended that mortals who start out from an inhabited world have the experience of recognizing seven fathers:

51:6.7 (587.5) 1. The biologic father — the father in the flesh.

51:6.8 (587.6) 2. The father of the realm — the Planetary Adam.

3. Tatăl sferelor - Suveranul Sistemic.

4. Tatăl Preaînalt - Tatăl Constelației.

5. Tatăl Universului - Fiul Creator și șeful suprem al creațiilor locale.

6. Supratații - Cei Îmbătrâniți de Zile care guvernează suprauniversurile.

7. Tatăl spiritual sau Tatăl Havonei - Tatăl Universal care locuiește în Paradis și își revărsă spiritul pentru a trăi și lucra în mintea umilelor creaturi care locuiesc în universul universurilor.

51:6.9 (587.7) 3. The father of the spheres — the System Sovereign.

51:6.10 (587.8) 4. The Most High Father — the Constellation Father.

51:6.11 (587.9) 5. The universe Father — the Creator Son and supreme ruler of the local creations.

51:6.12 (587.10) 6. The super-Fathers — the Ancients of Days who govern the superuniverse.

51:6.13 (587.11) 7. The spirit or Havona Father — the Universal Father, who dwells on Paradise and bestows his spirit to live and work in the minds of the lowly creatures who inhabit the universe of universes.

7. ADMINISTRAȚIA UNIFICATĂ

Fiii Avonali ai Paradisului vin din când în când pe lumile locuite pentru a înfăptui acte judiciare, însă primul avonal care sosește cu o misiune magistrală inițiază a patra guvernare a unei lumi evolutive a timpului și spațiului. Pe câteva planete în care acest Fiu Magistral este universal acceptat, el rămâne pentru o epocă întreagă. Planeta prosperă atunci sub domnia în comun a trei Fii: Prințul Planetar, Fiul Material și Fiul Magistral, ultimii doi fiindu-le vizibili tuturor locuitorilor țărâmului.

Înainte ca primul Fiu Magistral să își încheie misiunea pe o lume evolutivă normală, amalgamarea muncilor educative și administrative ale Prințului Planetar și ale Fiului Material a fost efectuată. Această amalgamare a supravegherii duale a unei planete aduce în existență un nou ordin eficient de administrare mondială. Când Fiul Magistral se retrage, Adamul Planetar preia conducerea exterioară a sferei. Fiul și Fiica Materiali acționează astfel în comun, ca administratori planetari, până la ancorarea lumii în era luminii și vieții, după care Prințul Planetar este ridicat la poziția de Suveran Planetar. Pe parcursul acestei epoci de evoluție avansată, Adam și Eva devin ceea ce s-ar putea numi prim-miniștrii uniți ai țărâmului glorificat.

Imediat ce noua capitală consolidată a lumii aflate în evoluție este bine instalată, și în funcție de cât de repede se pot instrui cum se cuvine administratorii subordonați competenți, sunt întemeiate subcapitale în teritorii îndepărtate și printre diferite popoare. Înainte de sosirea unui alt Fiu cărmuitor, se vor fi organizat deja între cinci zeci și o sută de aceste centre secundare.

Prințul Planetar și statul său major întrețin încă domeniile spirituale și filozofice de activitate. Adam și Eva îndreaptă o atenție specifică în ceea ce privește statutul fizic și științific și economic al țărâmului. Cele două grupuri consacră, de asemenea, energiile lor promovării artelor, relațiilor sociale și realizărilor intelectuale.

Încă înainte de inaugurarea celei de a cincia administrări a treburilor lumii, s-a pus la punct o magnifică administrare a activităților planetare. Existența muritorilor pe aceste sfere bine dirijate este cu adevărat stimulatoare și benefică. Dacă urantienii ar putea măcar să observe viața pe o astfel de planetă, atunci ar aprecia imediat valoarea acelor lucruri pe care

7. UNITED ADMINISTRATION

51:7.1 (587.12) From time to time the Avonal Sons of Paradise come to the inhabited worlds for judicial actions, but the first Avonal to arrive on a magisterial mission inaugurates the fourth dispensation of an evolutionary world of time and space. On some planets where this Magisterial Son is universally accepted, he remains for one age; and thus the planet prospers under the joint rulership of three Sons: the Planetary Prince, the Material Son, and the Magisterial Son, the latter two being visible to all the inhabitants of the realm.

51:7.2 (588.1) Before the first Magisterial Son concludes his mission on a normal evolutionary world, there has been effected the union of the educational and administrative work of the Planetary Prince and the Material Son. This amalgamation of the dual supervision of a planet brings into existence a new and effective order of world administration. Upon the retirement of the Magisterial Son the Planetary Adam assumes the outward direction of the sphere. The Material Son and Daughter thus act jointly as planetary administrators until the settling of the world in the era of light and life; whereupon the Planetary Prince is elevated to the position of Planetary Sovereign. During this age of advanced evolution, Adam and Eve become what might be called joint prime ministers of the glorified realm.

51:7.3 (588.2) As soon as the new and consolidated capital of the evolving world has become well established, and just as fast as competent subordinate administrators can be properly trained, subcapitals are founded on remote land bodies and among the different peoples. Before the arrival of another dispensational Son, from fifty to one hundred of these subcenters will have been organized.

51:7.4 (588.3) The Planetary Prince and his staff still foster the spiritual and philosophic domains of activity. Adam and Eve pay particular attention to the physical, scientific, and economic status of the realm. Both groups equally devote their energies to the promotion of the arts, social relations, and intellectual achievements.

51:7.5 (588.4) By the time of the inauguration of the fifth dispensation of world affairs, a magnificent administration of planetary activities has been achieved. Mortal existence on such a well-managed sphere is indeed stimulating and profitable. And if Urantians could only observe life on such a planet, they would immediately appreciate the value of those things which

lumea lor le-a pierdut de când a îmbrățișat răul și a luat parte la rebeliune.

[Prezentat de un Fiu Lanonandek Secundar din Corpul de Rezervă.]

their world has lost through embracing evil and participating in rebellion.

^{51:7.6 (588.5)} [Presented by a Secondary Lanonandek Son of the Reserve Corps.]

Capitolul 52. Epocile planetare ale muritorilor

⇨ 051

CARTEA URANTIA

053 ⇨

PARTE II. UNIVERSUL LOCAL

CAPITOLUL 52 EPOCILE PLANETARE ALE MURITORILOR

Secțiuni

Introduction

1. Omul primitiv
2. Omul Posterior Prințului Planetar
3. Omul postadamic
4. Omul posterior Fiului Magistral
5. Omul posterior Fiului de manifestare
6. Epoca posteroară conacrării pe Urantia
7. Omul posterior Fiilor Instructori

Introduction

DE LA începerea vieții pe o planetă evolutivă, până în momentul înfloririi ei finale, în era luminii și a vieții, cel puțin șapte epoci de viață umană se conturează pe scena acțiunii lumii. Aceste epoci succesive sunt determinate de misiunile planetare ale Fiilor divini, și pe o lume locuită medie aceste epoci vor apărea în ordinea următoare:

1. Omul anterior Prințului Planetar.
2. Omul Posterior Prințului Planetar
3. Omul postadamic
4. Omul posterior Fiului Magistral
5. Omul posterior Fiului de manifestare
6. Omul posterior Fiilor Învățători.
7. Era Luminii și a Vieții.

Imediat ce lumile spațiului convin fizic vieții, ele sunt înscrise în registrul Purtătorilor Vieții și, la timpul potrivit, acești Fii sunt trimiși pe aceste planete cu scopul de a declanșa viața. Întreaga perioadă cuprinsă între această declanșare a vieții și apariția omului se numește era preumană, și ea precede epocile succesive ale muritorilor studiate în această expunere.

1. OMUL PRIMITIV

PAPER 52 PLANETARY MORTAL EPOCHS SECTIONS

Introduction

1. Primitive Man
2. Post-Planetary Prince Man
3. Post-Adamic Man
4. Post-Magisterial Son Man
5. Post-Bestowal Son Man
6. Urantia's Post-Bestowal Age
7. Post-Teacher Son Man

INTRODUCTION

^{52:0.1 (589.1)} FROM the inception of life on an evolutionary planet to the time of its final flowering in the era of light and life, there appear upon the stage of world action at least seven epochs of human life. These successive ages are determined by the planetary missions of the divine Sons, and on an average inhabited world these epochs appear in the following order:

- ^{52:0.2 (589.2)} 1. Pre-Planetary Prince Man.
- ^{52:0.3 (589.3)} 2. Post-Planetary Prince Man.
- ^{52:0.4 (589.4)} 3. Post-Adamic Man.
- ^{52:0.5 (589.5)} 4. Post-Magisterial Son Man.
- ^{52:0.6 (589.6)} 5. Post-Bestowal Son Man.
- ^{52:0.7 (589.7)} 6. Post-Teacher Son Man.
- ^{52:0.8 (589.8)} 7. The Era of Light and Life.

^{52:0.9 (589.9)} The worlds of space, as soon as they are physically suitable for life, are placed on the registry of the Life Carriers, and in due time these Sons are dispatched to such planets for the purpose of initiating life. The entire period from life initiation to the appearance of man is designated the prehuman era and precedes the successive mortal epochs considered in this narrative.

1. PRIMITIVE MAN

Începând cu momentul în care oamenii se ridică de pe nivelul animal - stadiu în care pot alege să îl veneraze pe Creatorul lor - până la sosirea Prințului Planetar, creaturile volitive muritoare sunt numite oameni primitivi. Există șase tipuri fundamentale sau rase de oameni primitivi, și aceste popoare primitive apar succesiv în ordinea culorilor spectrului, începând cu culoarea roșie. Durata acestei evoluții primitive a vieții variază considerabil pe diferitele lumi. Ea se întinde între o sută cincizeci de mii de ani, până la mai mult de un milion de ani, timp al Urantieii.

Rasele evolutive - de culoare roșie, portocalie, galbenă, verde, albastră și indigo - încep să apară aproape de momentul în care oamenii primitivi dezvoltă un limbaj simplu și încep să își exercite imaginația lor creatoare. În epoca respectivă, omul este bine obișnuit să se mențină în poziție verticală.

Oamenii primitivi sunt vânători viguroși și combatanți feroce. Legea epocii respective este supraviețuirea celor mai apti; guvernarea epocii este, în întregime, aceea a tribului. Pe numeroase lumi, unele dintre rasele evolutive sunt distruse pe parcursul războaielor rasiale primitive, cum a fost cazul pe Urantia. Cei care supraviețuiesc sunt, în general, amestecați ulterior cu rasa violetă importată mai târziu, popoarele Adamice.

În lumina civilizației ulterioare, această eră o oamenilor primitivi este un lung capitol sumbru și sângeros. Legea junglei și morala pădurilor virgine nu sunt în armonie cu normele călăuzirilor ulterioare ale religiei revelate și ale dezvoltării spirituale superioare. Pe lumile normale și neexperimentale această epocă este foarte diferită de luptele prelungite și extraordinar de brutale, caracteristice acestei epoci pe Urantia. Atunci când vă veți fi ridicat din prima voastră experiență planetară, veți începe să vedeți de ce această lungă luptă dureroasă are loc pe lumile evolutive și, pe măsură ce veți avansa pe calea Paradisului, veți înțelege tot mai bine înțelepciunea acestor acțiuni aparent stranie. Însă, în ciuda tuturor vicisitudinilor primelor epoci ale emergenței umane, înfăptuirile oamenilor primitivi reprezintă un capitol minunat și chiar eroic în analele unei lumi evolutive a timpului și spațiului.

Primii oameni evolutivi nu sunt creaturi pitorești. Acești muritori primitivi locuiesc, în general, în caverne, sau rămân pe faleze. Ei construiesc, de asemenea, bordeie rudimentare în arborii înalți. Înainte de a se manifesta un ordin înalt de inteligență, planetele sunt uneori invadate de tipuri de animale de mărime mare, însă de la începutul acestei ere muritorii învață să aprindă și să întrețină focul, și odată cu creșterea imaginației lor inventive și cu construirea uneltelor lor, oamenii în evoluție triumfă curând asupra animalelor mai mari și mai agile. Rasele primitive se folosesc foarte mult, de asemenea, marile animale zburătoare. Aceste enorme păsări pot să transporte una sau două persoane de mărime medie pe parcursul unui zbor neîntrerupt de peste opt sute de kilometri. Pe anumite planete, aceste păsări aduc mari foloase, deoarece sunt înzestrate cu o inteligență de un ordin elevat și pot adesea pronunța numeroase cuvinte ale limbii planetare. Aceste păsări sunt foarte inteligente, foarte supuse, și deosebit de afectuoase. Rasa acestor păsări transportatoare s-a stins de mult pe Urantia, însă

52:1.1 (589.3) From the time of man's emergence from the animal level — when he can choose to worship the Creator — to the arrival of the Planetary Prince, mortal will creatures are called *primitive men*. There are six basic types or races of primitive men, and these early peoples successively appear in the order of the spectrum colors, beginning with the red. The length of time consumed in this early life evolution varies greatly on the different worlds, ranging from one hundred and fifty thousand years to over one million years of Urantia time.

52:1.2 (589.4) The evolutionary races of color — red, orange, yellow, green, blue, and indigo — begin to appear about the time that primitive man is developing a simple language and is beginning to exercise the creative imagination. By this time man is well accustomed to standing erect.

52:1.3 (589.5) Primitive men are mighty hunters and fierce fighters. The law of this age is the physical survival of the fittest; the government of these times is wholly tribal. During the early racial struggles on many worlds some of the evolutionary races are obliterated, as occurred on Urantia. Those who survive are usually subsequently blended with the later imported violet race, the Adamic peoples.

52:1.4 (589.6) In the light of subsequent civilization, this era of primitive man is a long, dark, and bloody chapter. The ethics of the jungle and the morals of the primeval forests are not in keeping with the standards of later dispensations of revealed religion and higher spiritual development. On normal and nonexperimental worlds this epoch is very different from the prolonged and extraordinarily brutal struggles which characterized this age on Urantia. When you have emerged from your first world experience, you will begin to see why this long and painful struggle on the evolutionary worlds occurs, and as you go forward in the Paradise path, you will increasingly understand the wisdom of these apparently strange doings. But notwithstanding all the vicissitudes of the early ages of human emergence, the performances of primitive man represent a splendid, even a heroic, chapter in the annals of an evolutionary world of time and space.

52:1.5 (590.1) Early evolutionary man is not a colorful creature. In general, these primitive mortals are cave dwellers or cliff residents. They also build crude huts in the large trees. Before they acquire a high order of intelligence, the planets are sometimes overrun with the larger types of animals. But early in this era mortals learn to kindle and maintain fire, and with the increase of inventive imagination and the improvement in tools, evolving man soon vanquishes the larger and more unwieldy animals. The early races also make extensive use of the larger flying animals. These enormous birds are able to carry one or two average-sized men for a nonstop flight of over five hundred miles. On some planets these birds are of great service since they possess a high order of intelligence, often being able to speak many words of the languages of the realm. These birds are most intelligent, very obedient, and unbelievably affectionate. Such passenger birds have been long extinct on Urantia, but your early ancestors enjoyed their services.

strămoșii voștri primitivi beneficiau de serviciile lor.

Dobândirea de către oameni a judecății etice și a voinței morale coincide, în general, cu apariția limbajului primitiv. După această emergență a voinței, când aceste ființe ating nivelul uman, ele devin receptive la admiterea temporară a Ajustorilor divini. La moarte, mulți dintre ei sunt aleși ca supraviețuitori și marcați cu o pecete de arhangheli pentru o reînviere ulterioară și o contopire cu Spiritul. Arhanghelii însoțesc întotdeauna pe Prinții Planetari, și are loc în același timp cu sosirea prințului o judecată de izbăvire a tărâmului.

Toți muritorii locuitori de un Ajustor al Gândirii sunt potențiali adoratori potențiali; ei au fost „iluminați de adevărata lumină” și sunt înzestrați cu capacitatea de a căuta un contact reciproc cu divinitatea. Cu toate acestea, religia inițială sau biologică a oamenilor primitivi constă în mare parte într-o persistență a fricii animale, dublată de o teamă ignorantă și de superstiții tribale. Supraviețuirea superstițiilor la rasele Urantiei nu onorează deloc dezvoltarea voastră evolutivă, și nu este deloc compatibilă cu reușitele voastre, de altfel splendide, în progresele materiale. Însă această religie inițială a fricii servește unui scop foarte util, controlând caracterele prea temperamentale ale acestor creaturi primitive. Ea este premergătorul civilizației și terenul în care Prințul Planetar și slujitorii săi vor planta ulterior germenii religiei revelate.

Prințul Planetar sosește, în general, la mai puțin de o sută de mii de ani după epoca în care oamenii se mențin normal în poziție verticală. Suveranul Sistemului îl trimite după ce a fost informat de Purtătorii Vieții că voința funcționează, chiar dacă sunt puțini indivizii care s-au dezvoltat astfel. Oamenii primitivi îl primesc, în general, bine pe Prințul Planetar și statutul său major vizibil. În realitate, ei îi consideră, adesea, cu teamă și respect, aproape cu venerație, dacă nu se înfrânează de la asta.

2. OMUL POSTERIOR PRINȚULUI PLANETAR

Odată cu sosirea Prințului Planetar, începe o nouă distribuire. Apare pe pământ un guvern, și epoca avansată a triburilor este stinsă. Câteva milenii ale regim ca acesta permit mari progrese sociale. În condiții normale, pe parcursul acestei epoci, muritorii ating un grad înalt de civilizație. Ei nu luptă în barbarie tot atât de mult ca rasele urantiene, însă viața pe o lume locuită este atât de schimbată de rebeliune, încât nu puteți deloc să vă imaginați acest regim pe o planetă normală.

Durata medie a acestei perioade de cârmuire divină este de cinci sute de mii de ani, uneori mai mult, alteori mai puțin. Pe parcursul acestei epoci, planeta este instalată în circuitele sistemice, și un prim contingent de serafimi și alte ajutoare celeste este însărcinat cu administrarea ei. Ajustorii Gândirii vin în număr tot mai mare, și păzitorii serafici amplifică regimul lor de supraveghere a muritorilor.

În momentul în care Prințul Planetar sosește pe o lume primitivă, religia evolutivă a fricii și ignoranței este predominantă. Prințul și statul său major fac primele revelații asupra adevărilor superioare și a organizării universului. Aceste prezentări inițiale ale religiei revelate

52:1.6 (590.2) Man's acquirement of ethical judgment, moral will, is usually coincident with the appearance of early language. Upon attaining the human level, after this emergence of mortal will, these beings become receptive to the temporary indwelling of the divine Adjusters, and upon death many are duly elected as survivors and sealed by the archangels for subsequent resurrection and Spirit fusion. The archangels always accompany the Planetary Prince, and a dispensational adjudication of the realm is simultaneous with the prince's arrival.

52:1.7 (590.3) All mortals who are indwelt by Thought Adjusters are potential worshipers; they have been "lighted by the true light," and they possess capacity for seeking reciprocal contact with divinity. Nevertheless, the early or biologic religion of primitive man is largely a persistence of animal fear coupled with ignorant awe and tribal superstition. The survival of superstition in the Urantia races is hardly complimentary to your evolutionary development nor compatible with your otherwise splendid achievements in material progress. But this early fear religion serves a very valuable purpose in subduing the fiery tempers of these primitive creatures. It is the forerunner of civilization and the soil for the subsequent planting of the seeds of revealed religion by the Planetary Prince and his ministers.

52:1.8 (590.4) Within one hundred thousand years from the time man acquires erect posture, the Planetary Prince usually arrives, having been dispatched by the System Sovereign upon the report of the Life Carriers that will is functioning, even though comparatively few individuals have thus developed. Primitive mortals usually welcome the Planetary Prince and his visible staff; in fact, they often look upon them with awe and reverence, almost with worshipfulness, if they are not restrained.

2. POST-PLANETARY PRINCE MAN

52:2.1 (591.1) With the arrival of the Planetary Prince a new dispensation begins. Government appears on earth, and the advanced tribal epoch is attained. Great social strides are made during a few thousand years of this regime. Under normal conditions mortals attain a high state of civilization during this age. They do not struggle so long in barbarism as did the Urantia races. But life on an inhabited world is so changed by rebellion that you can have little or no idea of such a regime on a normal planet.

52:2.2 (591.2) The average length of this dispensation is around five hundred thousand years, some longer, some shorter. During this era the planet is established in the circuits of the system, and a full quota of seraphic and other celestial helpers is assigned to its administration. The Thought Adjusters come in increasing numbers, and the seraphic guardians amplify their regime of mortal supervision.

52:2.3 (591.3) When the Planetary Prince arrives on a primitive world, the evolved religion of fear and ignorance prevails. The prince and his staff make the first revelations of higher truth and universe organization. These initial presentations of revealed

sunt deosebit de simple și se referă, de obicei, la problemele sistemului local. Înainte de sosirea Prințului Planetar religia este, în întregime, un proces evolutiv. Ea progresează apoi, atât prin revelații gradate, cât și prin creștere evolutivă. Fiecare distribuie, fiecare epocă a muritorilor, primește o prezentare lărgită a adevărului spiritual și eticii religioase. Evoluția capacității receptivității religioase în locuitorii unei lumi determină, în mare parte, gradul avansării lor spirituale și întinderea revelației religioase care le este făcută.

Această distribuie este martora unei auree spirituale, iar diferitele rase și diversele lor triburi tind să dezvolte sisteme specializate de gândire religioasă și filozofică. Două tendințe se fac uniform simțite în aceste religii rasiale: temerile inițiale ale oamenilor primitivi și revelațiile ulterioare ale Prințului Planetar. În anumite privințe, Urantienii nu par a fi în întregime ieșiți din acest stadiu de evoluție planetară. Urmând acest studiu, voi veți distinge tot mai clar cât de mult se îndepărtează lumea voastră de cursul mediu al progresului și al dezvoltării evolutive.

Însă Prințul Planetar nu este „Prințul Păcii”. Luptele raselor și războaiele triburilor se continuă în cursul acestei perioade de administrare divină, însă cu mai puțină frecvență și brutalitate. Este marea epocă a dispersiei raselor, care culminează într-o perioadă de naționalism înfocat. Culoarea este baza grupărilor în triburi și națiuni, și diferitele rase elaborează adesea limbi separate. Fiecare grup uman în expansiune caută să se izoleze. Această segregare este favorizată de existența a numeroase limbi. Înainte ca diversele rase să se poată unifica, războaiele lor implacabile ajung adesea să anihileze popoare întregi. Oamenii portocalii și verzi riscă în mod special să fie astfel distruși.

Pe cea lumile de rând și în timpul ultimei părți a domniei prințului, viața națională începe să înlocuiască organizarea tribală sau, mai degrabă, să se impună grupărilor de triburi existente. Însă marea realizare socială a epocii prințului este emergența vieții de familie. Până acum, relațiile umane au fost, în principal, tribale; acum, începe să se stabilească căminul familial.

Este distribuirea în care se realizează egalizarea sexelor. Pe unele planete masculii pot să conducă femelele; pe altele este invers. În cursul acestei epoci, lumile normale stabilesc deplina egalitate a sexelor, preliminar necesar pentru a realiza mai complet idealurile vieții de familie. Este începutul epocii de aur a căminelor. Ideea legii tribului cedează treptat locul conceptului dublu de viață națională și familială.

Pe parcursul acestei epoci, își face apariția agricultura. Dezvoltarea ideii de familie este incompatibilă cu viața rătăcitoare și instabilă a vânătorilor. Obiceiul domiciliilor fixe și cultura solului se stabilesc treptat. Domesticirea animalelor și practica meșteșugurilor iau un puternic având. La apogeul evoluției biologice a fost atins un înalt nivel de civilizație, însă dezvoltarea de ordin mecanic este slabă. Invenția este caracteristica epocii următoare.

Înainte de sfârșitul acestei ere, rasele sunt purificate și aduse la o înaltă stare de perfecțiune fizică și de vigoare intelectuală. Planul, constând în favorizarea înmulțirii tipurilor superioare de muritori și în

religion are very simple, and they usually pertain to the affairs of the local system. Religion is wholly an evolutionary process prior to the arrival of the Planetary Prince. Subsequently, religion progresses by graduated revelation as well as by evolutionary growth. Each dispensation, each mortal epoch, receives an enlarged presentation of spiritual truth and religious ethics. The evolution of the religious capacity of receptivity in the inhabitants of a world largely determines their rate of spiritual advancement and the extent of religious revelation.

52:2.4 (591.4) This dispensation witnesses a spiritual dawn, and the different races and their various tribes tend to develop specialized systems of religious and philosophic thought. There uniformly run through all of these racial religions two strains: the early fears of primitive men and the later revelations of the Planetary Prince. In some respects Urantians do not seem to have wholly emerged from this stage of planetary evolution. As you pursue this study, you will the more clearly discern how far your world departs from the average course of evolutionary progress and development.

52:2.5 (591.5) But the Planetary Prince is not “the Prince of Peace.” Racial struggles and tribal wars continue over into this dispensation but with diminishing frequency and severity. This is the great age of racial dispersion, and it culminates in a period of intense nationalism. Color is the basis of tribal and national groupings, and the different races often develop separate languages. Each expanding group of mortals tends to seek isolation. This segregation is favored by the existence of many languages. Before the unification of the several races their relentless warfare sometimes results in the obliteration of whole peoples; the orange and green men are particularly subject to such extinction.

52:2.6 (591.6) On average worlds, during the latter part of the prince's rule, national life begins to replace tribal organization or rather to be superimposed upon the existing tribal groupings. But the great social achievement of the prince's epoch is the emergence of family life. Heretofore, human relationships have been chiefly tribal; now, the home begins to materialize.

52:2.7 (591.7) This is the dispensation of the realization of sex equality. On some planets the male may rule the female; on others the reverse prevails. During this age normal worlds establish full equality of the sexes, this being preliminary to the fuller realization of the ideals of home life. This is the dawn of the golden age of the home. The idea of tribal rule gradually gives way to the dual concept of national life and family life.

52:2.8 (592.1) During this age agriculture makes its appearance. The growth of the family idea is incompatible with the roving and unsettled life of the hunter. Gradually the practices of settled habitations and the cultivation of the soil become established. The domestication of animals and the development of home arts proceed apace. Upon reaching the apex of biologic evolution, a high level of civilization has been attained, but there is little development of a mechanical order; invention is the characteristic of the succeeding age.

52:2.9 (592.2) The races are purified and brought up to a high state of physical perfection and intellectual strength before the end of this era. The early development of a normal world is greatly helped by the plan of promoting

reducerea proporției tipurilor inferioare, contribuie mult la dezvoltarea inițială a unei lumi normale. Popoarele voastre primitive nu au reușit să facă o astfel de discriminare între tipuri, ceea ce explică prezența a atât de mulți indivizi plini de defecte și degenerați printre rasele Urantiene de astăzi.

Una dintre marile realizări ale epocii prințului constă în restrângerea înmulțirii indivizilor debili mentali și neadaptati social. Cu mult înainte de epoca sosirii Fiilor de ordinul al doilea, adamii, cea mai mare parte a lumilor se angajează serios la sarcina purifica rasa, lucru pe care popoarele Urantie nici măcar nu l-au întreprins încă serios astăzi.

Această problemă a ameliorării rasei nu este o întreprindere atât de mare atunci când este atacat de la începutul evoluției umane. Perioada anterioară a luptelor dintre triburi și a durerilor întreceri pentru supraviețuirea rasei a eliminat cea mai mare parte a neamurilor anormale sau pline de defecte. Un idiot nu are prea multe șanse să supraviețuiască în organizarea socială a unui trib primitiv și războinic. Falsa sentimentalitate a civilizațiilor voastre parțial perfecționate este cea care întreține, protejează și perpetuează vîetele iremediabil defectuoase ale raselor umane evolutive.

Nu există nici tandrețe, nici altruism în faptul de manifesta o compătimire inutilă unor ființe degenerare, unor muritori iremediabil anormali și inferiori. Chiar pe lumile evolutive cele mai normale, există între indivizi și între numeroase grupuri sociale suficiente diferențe pentru a permite tuturor trăsăturilor nobile de sentimente altruiste și de înțajutorare umană dezinteresată să se manifeste fără a perpetua neamurile neadaptabile social și degenerare moral ale omenirii în evoluție. Se ivesc din plin prilejuri pentru a practica toleranța și altruismul în favoarea indivizilor nenorociți sau aflați în nevoie, care nu și-au pierdut în mod ireparabil moștenirea lor morală și nici nu și-au distrus patrimoniul lor spiritual.

3. OMUL POSTADAMIC

Când impulsul original al vieții evolutive și-a epuizat elanul său biologic și omul a atins apogeul dezvoltării animale, intervine al doilea ordin de filiație, și este inițiată a doua împărțire de har și de ajutor. Acest lucru este adevărat pe toate lumile evolutive. Când nivelul cel mai elevat posibil al vieții evolutive a fost atins, când omul primitiv a urcat cât a putut de sus pe scara biologică, un Fiu și o Fiică Materiali apar întotdeauna pe planetă, trimiși de Suveranul Sistemului.

Ajustorii Gândirii sunt acordați în număr tot mai mare oamenilor postadami, și acești muritori ating în număr tot mai mare capacitatea de a fuziona ulterior cu Ajustorul lor. În timp ce ei operează ca fii descendenți, adamii nu posedă Ajustori, însă descendenții lor planetari direcți, precum și cei cu sânge amestecat, devin candidați calificați în mod legitim pentru a primi, la un moment dat, un Veghetor de Mister. La sfârșitul epocii postadamice, planeta este în posesia contingentului ei complet de slujitori celești. Doar Ajustorii destinați contopirii nu au fost încă atribuiți în mod universal.

Scopul principal al domniei Adamice este de a

the increase of the higher types of mortals with proportionate curtailment of the lower. And it is the failure of your early peoples to thus discriminate between these types that accounts for the presence of so many defective and degenerate individuals among the present-day Urantia races.

52:2.10 (592.3) One of the great achievements of the age of the prince is this restriction of the multiplication of mentally defective and socially unfit individuals. Long before the times of the arrival of the second Sons, the Adams, most worlds seriously address themselves to the tasks of race purification, something which the Urantia peoples have not even yet seriously undertaken.

52:2.11 (592.4) This problem of race improvement is not such an extensive undertaking when it is attacked at this early date in human evolution. The preceding period of tribal struggles and rugged competition in race survival has weeded out most of the abnormal and defective strains. An idiot does not have much chance of survival in a primitive and warring tribal social organization. It is the false sentiment of your partially perfected civilizations that fosters, protects, and perpetuates the hopelessly defective strains of evolutionary human stocks.

52:2.12 (592.5) It is neither tenderness nor altruism to bestow futile sympathy upon degenerated human beings, unsalvable abnormal and inferior mortals. There exist on even the most normal of the evolutionary worlds sufficient differences between individuals and between numerous social groups to provide for the full exercise of all those noble traits of altruistic sentiment and unselfish mortal ministry without perpetuating the socially unfit and the morally degenerate strains of evolving humanity. There is abundant opportunity for the exercise of tolerance and the function of altruism in behalf of those unfortunate and needy individuals who have not irretrievably lost their moral heritage and forever destroyed their spiritual birthright.

3. POST-ADAMIC MAN

52:3.1 (592.6) When the original impetus of evolutionary life has run its biologic course, when man has reached the apex of animal development, there arrives the second order of sonship, and the second dispensation of grace and ministry is inaugurated. This is true on all evolutionary worlds. When the highest possible level of evolutionary life has been attained, when primitive man has ascended as far as possible in the biologic scale, a Material Son and Daughter always appear on the planet, having been dispatched by the System Sovereign.

52:3.2 (593.1) Thought Adjusters are increasingly bestowed upon the post-Adamic men, and in constantly augmented numbers these mortals attain capacity for subsequent Adjuster fusion. While functioning as descending Sons, the Adams do not possess Adjusters, but their planetary offspring — direct and mixed — become legitimate candidates for the reception, in due time, of the Mystery Monitors. By the termination of the post-Adamic age the planet is in possession of its full quota of celestial ministers; only the fusion Adjusters are not yet universally bestowed.

52:3.3 (593.2) It is the prime purpose of the Adamic regime

Scopul principal al domniei Adamice este de a influența oamenii în evoluție pentru ca ei să încheie trecerea de la stadiul civilizației vânătorilor și păstorilor la acela al agricultorilor și horticultorilor, completat ulterior de apariția accesoriilor urbane și industriale ale civilizației. Sunt suficienți zece mii de ani ai acestei distribuiri de elevatori biologici pentru a efectua o transformare minunată. După douăzeci și cinci de mii de ani de administrare, prin înțelepciunea unită a Prințului Planetar și a Fiilor Materiali, planeta este, în general, pregătită pentru sosirea unui Fiu Magistral.

Această epocă asistă la realizarea, în general, a eliminării neadaptatilor, și vițele rasiale se purifică încă și mai mult. Pe lumile normale, tendințele bestiale perverse au dispărut aproape în întregime din liniile reproducătoare ale tărâmului.

Progenitura Adamică nu se amestecă niciodată cu vițele inferioare ale raselor evolutive. Planul divin nu prevedea nici ca Adam sau Eva Planetari să se împreuneze personal cu popoarele evolutive. Proiectul de a ameliorare al rasei este sarcina progeniturii, însă descendenții Fiicelor și ai Fiilor Materiali sunt mobilizați cu generații înainte de a se fi inaugurat serviciul de amalgamare rasială.

Când plasma vitală adamică este transmisă raselor muritoare, rezultă o înălțare imediată a capacității lor intelectuale și o accelerare a progresului lor spiritual. Se produce, de asemenea, de obicei, o ameliorare fizică. Pe o lume medie, distribuția postadamică este o epocă de mari invenții, de control al energiei, și de dezvoltare mecanică. Este era în care apar industrii multiforme și un control al forțelor naturale. Este vârsta de aur a explorării și a dominării finale a planetei. O mare parte a progresului material al unei lumi se efectuează pe parcursul acestei perioade inițiale a dezvoltării științelor fizice, mai exact în epoca care este traversată în prezent de Urantia. Lumea voastră este în urmă cu o întreagă perioadă de cârmuire divină, și chiar mai mult, față de programul planetar mediu.

Către sfârșitul perioadei domniei adamice pe o planetă normală, rasele sunt practic amalgamate, astfel încât se poate proclama cu adevărat că „Dumnezeu a făcut un singur sânge din toate națiunile” și că Fiul său „a dat o aceeași culoare tuturor popoarelor”. Culoarea rasei amalgamate este de o nuanță puțin măslinie a tentei violete, „albul” rasial al sferelor.

Oamenii primitivi sunt în principal carnivori. Fiicele și Fiii Materiali nu mănâncă carne însă, după câteva generații, descendenții lor gravitează în general către nivelul omnivor, cu toate că grupuri întregi dintre ei continuă uneori să se abțină de la consumul de carne. Această dublă origine a raselor postadamice explică cum ființele umane cu sânge amestecat prezintă vestigii anatomice provenind atât din grupurile animale carnivore, cât și erbivore.

În cei zece mii de ani care urmează amalgamării rasiale, rasele rezultante arată diverse grade de fuziune anatomică. Anumite neamuri poartă mai mult urmele ascendenței lor vegetariene, iar altele prezintă mai mult trăsături distinctive și caracteristici fizice ale procreatorilor lor evolutivi carnivori. Majoritatea raselor lumii devine în curând omnivoră, și se hrănește cu o gamă largă de alimente, provenind atât din regnul animal, cât și din regnul vegetal.

It is the prime purpose of the Adamite regime to influence evolving man to complete the transit from the hunter and herder stage of civilization to that of the agriculturist and horticulturist, to be later supplemented by the appearance of the urban and industrial adjuncts to civilization. Ten thousand years of this dispensation of the biologic uplifters is sufficient to effect a marvelous transformation. Twenty-five thousand years of such an administration of the conjoint wisdom of the Planetary Prince and the Material Sons usually ripens the sphere for the advent of a Magisterial Son.

52:3.4 (593.3) This age usually witnesses the completion of the elimination of the unfit and the still further purification of the racial strains; on normal worlds the defective bestial tendencies are very nearly eliminated from the reproducing stocks of the realm.

52:3.5 (593.4) The Adamic progeny never amalgamate with the inferior strains of the evolutionary races. Neither is it the divine plan for the Planetary Adam or Eve to mate, personally, with the evolutionary peoples. This race-improvement project is the task of their progeny. But the offspring of the Material Son and Daughter are mobilized for generations before the racial-amalgamation ministry is inaugurated.

52:3.6 (593.5) The result of the gift of the Adamic life plasm to the mortal races is an immediate upstepping of intellectual capacity and an acceleration of spiritual progress. There is usually some physical improvement also. On an average world the post-Adamic dispensation is an age of great invention, energy control, and mechanical development. This is the era of the appearance of multiform manufacture and the control of natural forces; it is the golden age of exploration and the final subduing of the planet. Much of the material progress of a world occurs during this time of the inauguration of the development of the physical sciences, just such an epoch as Urantia is now experiencing. Your world is a full dispensation and more behind the average planetary schedule.

52:3.7 (593.6) By the end of the Adamic dispensation on a normal planet the races are practically blended, so that it can be truly proclaimed that “God has made of one blood all the nations,” and that his Son “has made of one color all the peoples.” The color of such an amalgamated race is somewhat of an olive shade of the violet hue, the racial “white” of the spheres.

52:3.8 (593.7) Primitive man is for the most part carnivorous; the Material Sons and Daughters do not eat meat, but their offspring within a few generations usually gravitate to the omnivorous level, although whole groups of their descendants sometimes remain nonflesh eaters. This double origin of the post-Adamic races explains how such blended human stocks exhibit anatomic vestiges belonging to both the herbivorous and carnivorous animal groups.

52:3.9 (593.8) Within ten thousand years of racial amalgamation the resultant stocks show varying degrees of anatomic blend, some strains carrying more of the marks of the nonflesh-eating ancestry, others exhibiting more of the distinguishing traits and physical characteristics of their carnivorous evolutionary progenitors. The majority of these world races soon become omnivorous, subsisting upon a wide range of viands from both the animal and vegetable kingdoms.

Epoca postadamică este distribuirea internaționalismului. Sarcina de amestecare a raselor fiind aproape îndeplinită, naționalismul crește și fraternitatea oamenilor începe cu adevărat să se materializeze. Guverne reprezentative tind să înlocuiască formele de domnie monarhice și patriarhale. Sistemul educativ se construiește la scară mondială, iar limbile raselor cedează progresiv locul limbii poporului violet. Pacea și cooperarea universale sunt rar atinse înainte ca rasele să fie destul de bine amalgamate și să vorbească o limbă comună.

Pe parcursul ultimelor secole ale epocii postadamice, un nou interes se manifestă pentru artă, muzică și literatură, și această trezire mondială este un semnal care precede apariția unui Fiu Magistral. Dezvoltarea care încununează această eră este interesul universal pentru realitățile intelectuale, pentru adevărata filozofie. Religia devine mai puțin naționalistă și din ce în ce mai mult o chestiune planeară. Noi revelații ale adevărului marchează aceste epoci, și Preaînălții constelațiilor încep să facă legea în treburile oamenilor. Se revelează adevărul până la nivelul administrației constelațiilor.

Era este caracterizată printr-un mare progres etic; fraternitatea oamenilor este țelul societății. Pacea mondială, încetarea conflictelor dintre rasele și animozitățile naționale indică faptul că planeta este pregătită pentru sosirea unui membru din al treilea ordin de filiație, un Fiu Magistral.

4. OMUL POSTERIOR FIULUI MAGISTRAL

La începutul acestei epoci, pe planetele normale și loiale, rasele muritoare sunt amestecate și biologic adaptate. Nu există probleme de rasă sau de culoare; toate națiunile și toate rasele au literalmente același sânge. Fraternitatea oamenilor se dezvoltă, și națiunile învață să trăiască pe pământ în pace și liniște. O asemenea lume se găsește în pragul unei mari dezvoltări intelectuale culminante.

Când o lume evolutivă devine atât de pregătită pentru epoca magistrală, își face apariția în misiune magistrală un membru al ordinului elevat al Fiilor Avonali. Prințul Planetar și Fiii Materiali își au originea în universul local; Fiul Magistral sosește din Paradis.

Când Avonali Paradisului vin pe sferile muritorilor pentru acțiuni judiciare și doar ca judecători ai unei perioade de domnie divină, ei nu sunt niciodată întrupați. Însă atunci când sosesc pentru misiuni magistrale, ei sunt întotdeauna întrupați, cel puțin pentru prima misiune, cu toate că nu trec prin experiența nașterii și prin moartea materială a copiilor tărâmului. În cazurile în care ei rămân în calitate de șefi, pot continua să trăiască vreme de câteva generații pe anumite planete. Când misiunile lor sunt îndeplinite, ei abandonează viața lor planetară și se întorc la starea lor anterioară de filiație divină.

Fiecare nouă guvernare divină lărgeste orizontul religiei revelate, și Fiii Magistrali extind revelația adevărului până la descrierea problemelor universului local și a tuturor tributurilor săi.

După vizita inițială a unui Fiu Magistral, rasele

52:3.10 (594.1) The post-Adamic epoch is the dispensation of internationalism. With the near completion of the task of race blending, nationalism wanes, and the brotherhood of man really begins to materialize. Representative government begins to take the place of the monarchical or paternal form of rulership. The educational system becomes world-wide, and gradually the languages of the races give way to the tongue of the violet people. Universal peace and co-operation are seldom attained until the races are fairly well blended, and until they speak a common language.

52:3.11 (594.2) During the closing centuries of the post-Adamic age there develops new interest in art, music, and literature, and this world-wide awakening is the signal for the appearance of a Magisterial Son. The crowning development of this era is the universal interest in intellectual realities, true philosophy. Religion becomes less nationalistic, becomes more and more a planetary affair. New revelations of truth characterize these ages, and the Most Highs of the constellations begin to rule in the affairs of men. Truth is revealed up to the administration of the constellations.

52:3.12 (594.3) Great ethical advancement characterizes this era; the brotherhood of man is the goal of its society. World-wide peace — the cessation of race conflict and national animosity — is the indicator of planetary ripeness for the advent of the third order of sonship, the Magisterial Son.

4. POST-MAGISTERIAL SON MAN

52:4.1 (594.4) On normal and loyal planets this age opens with the mortal races blended and biologically fit. There are no race or color problems; literally all nations and races are of one blood. The brotherhood of man flourishes, and the nations are learning to live on earth in peace and tranquillity. Such a world stands on the eve of a great and culminating intellectual development.

52:4.2 (594.5) When an evolutionary world becomes thus ripe for the magisterial age, one of the high order of Avonal Sons makes his appearance on a magisterial mission. The Planetary Prince and the Material Sons are of local universe origin; the Magisterial Son hails from Paradise.

52:4.3 (594.6) When the Paradise Avonals come to the mortal spheres on judicial actions, solely as dispensation adjudicators, they are never incarnated. But when they come on magisterial missions, at least the initial one, they are always incarnated, though they do not experience birth, neither do they die the death of the realm. They may live on for generations in those cases where they remain as rulers on certain planets. When their missions are concluded, they yield up their planetary lives and return to their former status of divine sonship.

52:4.4 (594.7) Each new dispensation extends the horizon of revealed religion, and the Magisterial Sons extend the revelation of truth to portray the affairs of the local universe and all its tributaries.

52:4.5 (594.8) After the initial visitation of a Magisterial Son

procedează, în curând, la eliberarea lor economică. Munca cotidiană necesară fiecărui om pentru a-și asigura independența ar lua două ore și jumătate din timpul vostru. Nu există nici un pericol în eliberarea unor muritori atât de inteligenți și etici. Popoare atât de rafinate știu bine cum să folosească plăcerile pentru a se ameliora și a face să progreseze planeta. Pe parcursul acestei epoci, liniile rasiale se purifică și mai mult prin restrângerea reproducerii indivizilor mai puțin adaptați și mai puțin înzestrați.

Guvernarea politică și administrarea socială a raselor continuă să se amelioreze. Către sfârșitul epocii, autonomia guvernamentală este destul de bine stabilită. Noi numim autonomie guvernamentală tipul cel mai elevat al guvernului reprezentativ. Lumile în chestiune îi avansează și îi onorează numai pe șefii și pe conducătorii cei mai competenți pentru a-și asuma responsabilități sociale și politice.

În timpul acestei epoci, majoritatea muritorilor lumii este locuită de Ajustori însă, chiar și atunci, acordarea de Veghetori Divini nu este întotdeauna universală. Ajustorii destinați contopirii nu au fost încă dăruți tuturor muritorilor planetari. Creaturile volitive trebuie încă să aleagă faptul de a primi un Veghetor de Mister.

În cursul epocilor care încheie această perioadă de cârmuire divină, societatea începe să revină la forme de viață mai simplificate. Natura complexă a unei civilizații în progres își urmează cursul, și muritorii învață să trăiască mai natural și mai eficient. Această tendință crește cu fiecare epocă succesivă. Este epoca în care înfloresc artele, muzica și studiile superioare. Științele fizice au atins deja apogeul dezvoltării lor. Pe o lume ideală, sfârșitul acestei epoci vede plenitudinea unei mari treziri religioase, o iluminare spirituală a întregii lumi. Această trezire generalizată de natură spirituală a raselor este semnalul așteptat pentru sosirea Fiului de manifestare și pentru inaugurarea celei de a cincia epoci a muritorilor.

Pe numeroase lumi, se întâmplă să nu fie suficientă numai o singură misiune magistrală pentru a pregăti planeta pentru sosirea unui Fiu de Manifestare. În acest caz, va exista un al doilea Fiu Magistral, sau chiar o succesiune, dintre care fiecare va face să progreseze rasele de la o perioadă de guvernare divină la următoarea, până când planeta este gata pentru dăruirea Fiului de Manifestare. Fiii Magistrali pot fi încarnați sau nu pentru o a doua misiune și pentru cele următoare. Însă, indiferent de numărul Fiilor Magistrali care apar - și pot să existe după Fiul de Manifestare - venirea fiecăruia dintre ei marchează sfârșitul unei domnii divine și începerea alteia.

Aceste cârmuiri ale Fiilor Magistrali durează douăzeci și cinci până la cincizeci de mii de ani ai timpului Urantie. Se întâmplă ca unele dintre ele să fie mult mai scurte, și rareori sunt mai lungi, însă, de cele mai multe ori, unul dintre acești Fii Magistrali se va naște ca Fiu de Manifestare al Paradisului.

5. OMUL POSTERIOR FIULUI DE MANIFESTARE

Când un anumit nivel de dezvoltare intelectuală și spirituală este atins pe o lume locuită, un Fiu de efuziune al Paradisului sosește întotdeauna. Pe lumile

the races soon effect their economic liberation. The daily work required to sustain one's independence would be represented by two and one-half hours of your time. It is perfectly safe to liberate such ethical and intelligent mortals. Such refined peoples well know how to utilize leisure for self-improvement and planetary advancement. This age witnesses the further purification of the racial stocks by the restriction of reproduction among the less fit and poorly endowed individuals.

52:4.6 (595.1) The political government and social administration of the races continue to improve, self-government being fairly well established by the end of this age. By self-government we refer to the highest type of representative government. Such worlds advance and honor only those leaders and rulers who are most fit to bear social and political responsibilities.

52:4.7 (595.2) During this epoch the majority of the world mortals are Adjuster indwelt. But even yet the bestowal of divine Monitors is not always universal. The Adjusters of fusion destiny are not yet bestowed upon all planetary mortals; it is still necessary for the will creatures to choose the Mystery Monitors.

52:4.8 (595.3) During the closing ages of this dispensation, society begins to return to more simplified forms of living. The complex nature of an advancing civilization is running its course, and mortals are learning to live more naturally and effectively. And this trend increases with each succeeding epoch. This is the age of the flowering of art, music, and higher learning. The physical sciences have already reached their height of development. The termination of this age, on an ideal world, witnesses the fullness of a great religious awakening, a world-wide spiritual enlightenment. And this extensive arousal of the spiritual natures of the races is the signal for the arrival of the bestowal Son and for the inauguration of the fifth mortal epoch.

52:4.9 (595.4) On many worlds it develops that the planet is not made ready for a bestowal Son by one magisterial mission; in that event there will be a second, even a succession of Magisterial Sons, each of whom will advance the races from one dispensation to another until the planet is made ready for the gift of the bestowal Son. On the second and subsequent missions the Magisterial Sons may or may not be incarnated. But no matter how many Magisterial Sons may appear — and they may also come as such after the bestowal Son — the advent of each one marks the end of one dispensation and the beginning of another.

52:4.10 (595.5) These dispensations of the Magisterial Sons cover anywhere from twenty-five thousand to fifty thousand years of Urantia time. Sometimes such an epoch is much shorter and in rare instances even longer. But in the fullness of time one of these same Magisterial Sons will be born as the Paradise bestowal Son.

5. POST-BESTOWAL SON MAN

52:5.1 (595.6) When a certain standard of intellectual and spiritual development is attained on an inhabited world, a Paradise bestowal Son always arrives. On normal

normale, el nu apare în trup înainte ca rasele să se fi ridicat la cele mai înalte nivele de inteligență și de progres etc. Însă, pe Urantia, Fiul de Manifestare care era Fiul vostru Creator în persoană, a apărut la sfârșitul domniei adamice, însă nu aceea este ordinea obișnuită a evenimentelor pe lumile spațiului.

Când o lume este gata pentru spiritualizare, sosește Fiul de Manifestare. Acest Fiul aparține întotdeauna ordinului Avonal zis Magistral, însă nu și atunci când Fiul Creator efectuează manifestarea sa finală pe o lume evolutivă, caz care se produce o singură dată în fiecare univers local. Este ceea ce s-a întâmplat când Mihail din Nebadon a apărut pe Urantia pentru a se dăruir raselor voastre muritoare. Un astfel de dar nu este rezervat decât unei singure lumi din aproape zece milioane. Toate celelalte lumi progresează spiritual prin manifestarea Fiilor Paradisului din ordinul avonaliilor.

Fiul de manifestare sosește pe o lume în care educația culturală este foarte avansată. El întâlnește o rasă spiritual educată, gata să asimileze învățături superioare și să aprecieze această misiune de consacrare. Pe parcursul acestui stadiu, întreaga lume caută cultura morală și adevărul spiritual. Muritorii acestei guvernări divine au pasiunea de a pătrunde realitatea cosmică și de a comunica cu realitatea spirituală. Revelația adevărului se întinde până la includerea suprauniversului. Sistemele de educație și de guvernare, în întregime noi, se dezvoltă pentru a înlocui regimurile primitive ale timpurilor de demult. Bucuria de a trăi capătă o culoare nouă și reacțiile vieții sunt exaltate la nivele celeste de ton și de nuanță.

Fiul de consacrare trăiește și moare pentru înobilarea spirituală a raselor muritoare ale unei lumi. El stabilește „calea nouă și vie”; viața sa este o încarnare a adevărului Paradisului în trup muritor - Spiritul Adevărului însuși - în cunoașterea căruia toți oamenii vor fi eliberați.

Pe Urantia, stabilirea acestei „căi noi și vii” a fost manifestată atât în fapt, cât și în adevăr. Izolarea Urantiei în rebeliunea lui Lucifer a suspendat procesul prin care muritorii pot trece direct pe țărmurile lumilor palat imediat după moarte. Înaintea epocii lui Cristos Mihail pe Urantia, toate sufletele dormeau până la reînvierea judecării de ispășire sau până la reînvierea milenare speciale. Nici Moise însuși, nu a avut permisiunea să meargă de cealaltă parte a văii morții înainte de a prilejul unei reînvieri speciale, deoarece Prințul Planetar decăzut, Caligastia, se opunea acestei eliberări. Însă, din ziua Învierii, muritorii Urantiei pot, din nou, să meargă direct pe sferele morontiale.

Pe parcursul reînvierii sale, a treia zi după ce a renunțat la viața sa întrupată, Fiul de efuziune urcă la dreapta Tatălui Universal, primește asigurarea că misiunea sa de consacrare a fost acceptată, și se întoarce la Fiul Creator în sediul universului local. Atunci, Avonalul de consacrare și Mihailul Creator trimit spiritul lor asociat, Spiritul Adevărului, pe lumea de consacrare. Este ocazia cu care „spiritul Fiului triumfător este revărsat peste toată carnea”. Spiritul-Mamă al Universului participă, de asemenea, la această revărsare a Spiritului Adevărului, și în același timp are lor proclamarea edictului de consacrare a Ajustorilor Gândirii. După aceasta, toate creaturile volitive ale acestei lumi, a căror minte este normală, vor

worlds he does not appear in the flesh until the races have ascended to the highest levels of intellectual development and ethical attainment. But on Urantia the bestowal Son, even your own Creator Son, appeared at the close of the Adamic dispensation, but that is not the usual order of events on the worlds of space.

52:5.2 (595.7) When the worlds have become ripe for spiritualization, the bestowal Son arrives. These Sons always belong to the Magisterial or Avonal order except in that case, once in each local universe, when the Creator Son prepares for his terminal bestowal on some evolutionary world, as occurred when Michael of Nebadon appeared on Urantia to bestow himself upon your mortal races. Only one world in near ten million can enjoy such a gift; all other worlds are spiritually advanced by the bestowal of a Paradise Son of the Avonal order.

52:5.3 (595.8) The bestowal Son arrives on a world of high educational culture and encounters a race spiritually trained and prepared to assimilate advanced teachings and to appreciate the bestowal mission. This is an age characterized by the world-wide pursuit of moral culture and spiritual truth. The mortal passion of this dispensation is the penetration of cosmic reality and communion with spiritual reality. The revelations of truth are extended to include the superuniverse. Entirely new systems of education and government grow up to supplant the crude regimes of former times. The joy of living takes on new color, and the reactions of life are exalted to heavenly heights of tone and timbre.

52:5.4 (596.1) The bestowal Son lives and dies for the spiritual uplift of the mortal races of a world. He establishes the “new and living way”; his life is an incarnation of Paradise truth in mortal flesh, that very truth — even the Spirit of Truth — in the knowledge of which men shall be free.

52:5.5 (596.2) On Urantia the establishment of this “new and living way” was a matter of fact as well as of truth. The isolation of Urantia in the Lucifer rebellion had suspended the procedure whereby mortals can pass, upon death, directly to the shores of the mansion worlds. Before the days of Christ Michael on Urantia all souls slept on until the dispensational or special millennial resurrections. Even Moses was not permitted to go over to the other side until the occasion of a special resurrection, the fallen Planetary Prince, Caligastia, contesting such a deliverance. But ever since the day of Pentecost, Urantia mortals again may proceed directly to the morontia spheres.

52:5.6 (596.3) Upon the resurrection of a bestowal Son, on the third day after yielding up his incarnated life, he ascends to the right hand of the Universal Father, receives the assurance of the acceptance of the bestowal mission, and returns to the Creator Son at the headquarters of the local universe. Thereupon the bestowal Avonal and the Creator Michael send their joint spirit, the Spirit of Truth, into the bestowal world. This is the occasion when the “spirit of the triumphant Son is poured out upon all flesh.” The Universe Mother Spirit also participates in this bestowal of the Spirit of Truth, and concomitant therewith there issues the bestowal edict of the Thought Adjusters. Thereafter all normal-minded will creatures of that world will receive Adjusters

primi un Ajustor de îndată ce vor atinge vârsta responsabilității morale, aceea a alegerii spirituale.

Dacă un Avonal de consacrare ar trebui să se întoarcă pe lumea misiunii sale de manifestare, el nu s-ar întrupa, ci ar veni „în glorie cu oștirile serafice”.

Epoca posterioară Fiului de efuziune poate dura între zece și o sută de mii de ani. Nici o limită arbitrară a timpului nu este impusă acestei ere de cârmuire divină. Este o epocă de mare progres etic și spiritual. Sub influența spirituală a acestor epoci, caracterul uman trece prin transformări uluitoare și suportă o dezvoltare fenomenală. Devine posibilă punerea în practică a regulii de aur. Învățăturile lui Isus sunt cu adevărat aplicabile într-o lume de muritori care a primit instruirea preliminară care precede manifestarea Fiilor cu călăuzirile lor care înnobilează caracterul și maturizează cultura.

Pe parcursul acestei ere, problemele bolii și ale delicvenței sunt practic rezolvate. Degenerescența a fost deja larg eliminată prin reproducerea selectivă. Boala a fost practic învinsă prin înaltele calități de rezistență ale neamurilor adamice și prin inteligenta aplicare mondială a descoperirilor făcute în domeniul științelor fizice de-a lungul epocilor precedente. Pe parcursul acestei perioade, durata vieții se crește mult peste echivalentul a trei sute de ani ai timpului Urantiei.

Supravegherea guvernamentală se atenuază progresiv pe parcursul acestei epoci. Încep să funcționeze adevărate guverne autonome. Este tot mai puțin necesar să se promulge legi restrictive. Departamentele militare de rezistență națională sunt pe cale de dispariție; era armoniei internaționale vine cu adevărat. Există numeroase națiuni, în principal determinate de geografia pământurilor lor, însă doar o singură rasă, o singură limbă și o singură religie. Treburile muritorilor sunt aproape utopice. Este cu adevărat o epocă mare și glorioasă.

6. EPOCA POSTERIOARĂ CONACRĂRII PE

URANTIA

Fiul de consacrare este Prințul Păcii. El sosește cu mesajul „Pace pe pământ și înțelegere între oameni”. Pe lumile normale, este o perioadă aducătoare de pace generală în lume; națiunile nu mai propovăduiesc războiul, însă aceste influențe salutare nu au însoțit venirea Fiului vostru de consacrare, Cristos Mihail. Urantia nu procedează conform ordinii normale. Lumea voastră nu pășește în pas cu procesiunea planetară. Când Maestrul vostru era pe pământ, el și-a prevenit discipolii că sosirea sa nu aducea domnia obișnuită a păcii pe Urantia. El le-a explicat clar că „vor fi războaie și zvonuri de războaie” și că unele națiuni se vor ridica împotriva altor națiuni. La un moment dat, el a spus: „să nu credeți că am venit ca să aduc pacea pe pământ”.

Chiar și pe lumile evolutive normale, nu este ușor să se realizeze înfrățirea mondială a oamenilor. Pe o planetă ca Urantia, unde domnesc confuzia și dezordinea, această împlinire cere mult mai mult timp și necesită un efort mult mai mare. Este aproape

as soon as they attain the age of moral responsibility, of spiritual choice.

52:5.7 (596.4) If such a bestowal Avonal should return to a world after the bestowal mission, he would not incarnate but would come “in glory with the seraphic hosts.”

52:5.8 (596.5) The postbestowal Son age may extend from ten thousand to a hundred thousand years. There is no arbitrary time allotted to any of these dispensational eras. This is a time of great ethical and spiritual progress. Under the spiritual influence of these ages, human character undergoes tremendous transformations and experiences phenomenal development. It becomes possible to put the golden rule into practical operation. The teachings of Jesus are really applicable to a mortal world which has had the preliminary training of the prebestowal Sons with their dispensations of character ennoblement and culture augmentation.

52:5.9 (596.6) During this era the problems of disease and delinquency are virtually solved. Degeneracy has already been largely eliminated by selective reproduction. Disease has been practically mastered through the high resistant qualities of the Adamic strains and by the intelligent and world-wide application of the discoveries of the physical sciences of preceding ages. The average length of life, during this period, climbs well above the equivalent of three hundred years of Urantia time.

52:5.10 (597.1) Throughout this epoch there is a gradual lessening of governmental supervision. True self-government is beginning to function; fewer and fewer restrictive laws are necessary. The military branches of national resistance are passing away; the era of international harmony is really arriving. There are many nations, mostly determined by land distribution, but only one race, one language, and one religion. Mortal affairs are almost, but not quite, utopian. This truly is a great and glorious age!

6. URANTIA'S POST-BESTOWAL AGE

52:6.1 (597.2) The bestowal Son is the Prince of Peace. He arrives with the message, “Peace on earth and good will among men.” On normal worlds this is a dispensation of world-wide peace; the nations no more learn war. But such salutary influences did not attend the coming of your bestowal Son, Christ Michael. Urantia is not proceeding in the normal order. Your world is out of step in the planetary procession. Your Master, when on earth, warned his disciples that his advent would not bring the usual reign of peace on Urantia. He distinctly told them that there would be “wars and rumors of wars,” and that nation would rise against nation. At another time he said, “Think not that I have come to bring peace upon earth.”

52:6.2 (597.3) Even on normal evolutionary worlds the realization of the world-wide brotherhood of man is not an easy accomplishment. On a confused and disordered planet like Urantia such an achievement requires a much longer time and necessitates far

imposibil unei evoluții sociale să ajungă, fără ajutor exterior, la aceste rezultate fericite pe o sferă spiritual izolată. Revelația religioasă este esențială pentru realizarea fraternității pe Urantia. Isus a indicat corect calea de a se atinge imediat fraternitatea spirituală. Însă realizarea fraternității sociale pe lumea voastră depinde mult de realizarea transformărilor personale și de ajustările planetare următoare:

1. Fraternitate socială. Înmulțirea contactelor sociale internaționale și inter-rasiale și a asocierilor fraterne prin călătorii, prin comerț și prin jocuri competitive. Dezvoltarea unui limbaj comun și proliferarea polilingviștilor, schimburile naționale și rasiale de studenți, de profesori, de industriași și de filozofi religioși.

2. Fecundarea prin încrucișare a gândirii. Fraternitatea este imposibilă pe o lume ai cărei locuitori sunt prea primitivi pentru a recunoaște nebunia unui egoism pe care nimic nu îl potolește. Este nevoie de un schimb de literatură internațională și rasială; fiecare rasă trebuie să se familiarizeze cu gândirea tuturor celorlalte rase, fiecare națiune trebuie să cunoască sentimentele tuturor națiunilor; ignoranța creează suspiciune, iar suspiciunea este incompatibilă cu atitudinea esențială a simpatiei și a iubirii.

3. Trezirea etică. Doar conștiința etică poate demasca imoralitate intoleranței umane și păcatul luptelor fraticide. Doar o conștiință morală poate condamna răul invidiei naționale și pizmei rasiale. Doar niște ființe morale vor căuta întotdeauna clarviziunea spirituală care este esențială pentru a trăi regula de aur.

4. Înțelepciunea politică. Maturitatea emotivă este indispensabilă pentru auto-control. Doar maturitatea emotivă garantează că tehnicile internaționale de judecată civilizată se vor substitui arbitrajului barbar al războiului. Oamenii de stat înțelepți vor lucra într-o bună zi pentru bunăstarea omenirii, chiar și atunci când se vor strădui să promoveze interesul grupurilor lor naționale și rasiale. Iscușința politică egoistă duce la sinucidere, la distrugerea tuturor calităților care asigură supraviețuirea grupurilor planetare.

5. Clarviziunea spirituală. În cele din urmă fraternitatea oamenilor este bazată pe recunoașterea paternității lui Dumnezeu. Maniera cea mai rapidă de a realiza fraternitatea oamenilor pe Urantia este de a efectua transformarea spirituală a omenirii de astăzi. Singura tehnică de accelerare a tendinței naturale a evoluției sociale constă în exercitarea unei presiuni spirituale de sus, ceea ce intensifică clarviziunea morală, măbind totodată capacitatea sufletului tuturor oamenilor de a-i înțelege și de a-i iubi pe toți semenii lor. Înțelegerea reciprocă și iubirea fraternă sunt factori civilizatori transcendenți și factori puternici în realizarea mondială a fraternității oamenilor.

Dacă ați putea fi transportați de pe lumea voastră rămasă în urmă și plină de confuzie pe vreo planetă normală aflată acum în epoca posteroară Fiului de consacrare, voi v-ați crede că ați fost transferați în cerul menționat în tradițiilor voastre. Greu vă va veni să credeți că observați acțiunile evolutive normale ale unei sfere locuite de oameni. Aceste lumi sunt plasate în circuitele spirituale ale tărâmului lor. Ele beneficiază de toate avantajele teledifuziunilor universului lor și de

greater effort. Unaided social evolution can hardly achieve such happy results on a spiritually isolated sphere. Religious revelation is essential to the realization of brotherhood on Urantia. While Jesus has shown the way to the immediate attainment of spiritual brotherhood, the realization of social brotherhood on your world depends much on the achievement of the following personal transformations and planetary adjustments:

52:6.3 (597.4)

1. *Social fraternity.* Multiplication of international and interracial social contacts and fraternal associations through travel, commerce, and competitive play. Development of a common language and the multiplication of multilingualists. The racial and national interchange of students, teachers, industrialists, and religious philosophers.

52:6.4 (597.5)

2. *Intellectual cross-fertilization.* Brotherhood is impossible on a world whose inhabitants are so primitive that they fail to recognize the folly of unmitigated selfishness. There must occur an exchange of national and racial literature. Each race must become familiar with the thought of all races; each nation must know the feelings of all nations. Ignorance breeds suspicion, and suspicion is incompatible with the essential attitude of sympathy and love.

52:6.5 (597.6)

3. *Ethical awakening.* Only ethical consciousness can unmask the immorality of human intolerance and the sinfulness of fratricidal strife. Only a moral conscience can condemn the evils of national envy and racial jealousy. Only moral beings will ever seek for that spiritual insight which is essential to living the golden rule.

52:6.6 (598.1)

4. *Political wisdom.* Emotional maturity is essential to self-control. Only emotional maturity will insure the substitution of international techniques of civilized adjudication for the barbarous arbitrament of war. Wise statesmen will sometime work for the welfare of humanity even while they strive to promote the interest of their national or racial groups. Selfish political sagacity is ultimately suicidal — destructive of all those enduring qualities which insure planetary group survival.

52:6.7 (598.2)

5. *Spiritual insight.* The brotherhood of man is, after all, predicated on the recognition of the fatherhood of God. The quickest way to realize the brotherhood of man on Urantia is to effect the spiritual transformation of present-day humanity. The only technique for accelerating the natural trend of social evolution is that of applying spiritual pressure from above, thus augmenting moral insight while enhancing the soul capacity of every mortal to understand and love every other mortal. Mutual understanding and fraternal love are transcendent civilizers and mighty factors in the world-wide realization of the brotherhood of man.

52:6.8 (598.3)

If you could be transplanted from your backward and confused world to some normal planet now in the postbestowal Son age, you would think you had been translated to the heaven of your traditions. You would hardly believe that you were observing the normal evolutionary workings of a mortal sphere of human habitation. These worlds are in the spiritual circuits of their realm, and they enjoy all the advantages of the universe broadcasts and the reflectivity services of the

serviciile reflexivității ale suprauniversului lor.

7. OMUL POSTERIOR FIILOR INSTRUCTORI

Ordinul de filiație care urmează apoi pe lumile evolutive medii este acela al Fiilor Învățători ai Trinității, divinii Fii ai Trinității Paradisului. Noi constatăm din nou că Urantia nu este în cadență cu sferile ei surori și de aceea acel Isus al vostru a făgăduit să se întoarcă. El își va îndeplini, cu siguranță, făgăduiala, însă nimeni nu știe dacă venirea sa va precede sau va urma apariția pe Urantia a unui Fiu Magistral sau a Fiilor Învățători.

Fiii Învățători vin în grup pe lumile care se spiritualizează. Un Fiu Învățător planetar este asistat și sprijinit de șaptezeci de fii primari, doisprezece fii secundari, și trei membrii aleși dintre cei mai elevați și cei mai experimentați din ordinul suprem al Daynalilor. Acest corp rămâne câțva timp pe lumile respective, destul de mult pentru a efectua tranziția dintre epocile evolutive și era luminii și vieții, nu mai puțin de o mie de ani ai timpului planetar, și adesea mult mai mult. Această misiune este o contribuție a Trinității la eforturile anterioare ale tuturor personalităților divine care și-au slujit pe lângă o lume locuită.

Revelația adevărului se extinde acum la universul central și la Paradis. Rasele devin înalt spirituale. Un mare popor a evoluat și o mare epocă se apropie. Sistemele educative, economice și administrative ale planetei suportă transformări radicale. Se stabilesc noi valori și noi relații. Împărăția cerurilor apare pe pământ, și gloria lui Dumnezeu se răspândește în această lume.

Este distribuirea în care un mare număr de muritori sunt transferați direct dintre cei vii pe lumile morontiale. Pe măsură ce era Fiilor Învățători ai Trinității progresează, loialitatea spirituală a muritorilor timpului devine tot mai universală. Moartea naturală devine din ce în ce mai puțin frecventă, în măsura în care Ajustorii fuzionează tot mai mult cu subiectele lor pe parcursul vieții lor în trup. Planeta sfârșește prin a fi clasată ca aparținând ordinului primar modificat al ascensiunii muritorilor.

Viața pe parcursul acestei ere este agreabilă și benefică. Degenerescența și elementele antisociale, la sfârșitul acestei lungi lupte evolutive au fost practic eliminate. Durata vieții se apropie de cinci sute de ani ai Urantie, și nivelul de creștere a reproducerii raselor este inteligent controlat. Apare o ordine socială în întregime nouă; subzistă încă mari diferențe între oameni, însă starea societății se apropie de idealurile de fraternitate sociale și de egalitate spirituală. Guvernele reprezentative tind să dispară, și lumea trece sub legea autocontrolului individual. Funcțiunea guvernului se orientează, în principal, către scopurile colective ale administrării sociale și ale coordonării economice. Epoca de aur avansează rapid; țelul temporal al îndelungatei și intense lupte planetare pentru evoluție se întrevide bine. Răspлата timpurilor va fi curând primită. Înțelepciunea zeilor este pe punctul de a se manifesta.

Pe parcursul acestei epoci, administrarea fizică a unei lumi cere o oră pe zi din timpul fiecărui individ adult, vrem să spunem o oră a timpului Urantie.

superuniverse.

7. POST-TEACHER SON MAN

52:7.1 (598.4) The Sons of the next order to arrive on the average evolutionary world are the Trinity Teacher Sons, the divine Sons of the Paradise Trinity. Again we find Urantia out of step with its sister spheres in that your Jesus has promised to return. That promise he will certainly fulfill, but no one knows whether his second coming will precede or follow the appearances of Magisterial or Teacher Sons on Urantia.

52:7.2 (598.5) The Teacher Sons come in groups to the spiritualizing worlds. A planetary Teacher Son is assisted and supported by seventy primary Sons, twelve secondary Sons, and three of the highest and most experienced of the supreme order of Daynals. This corps will remain for some time on the world, long enough to effect the transition from the evolutionary ages to the era of light and life — not less than one thousand years of planetary time and often considerably longer. This mission is a Trinity contribution to the antecedent efforts of all the divine personalities who have ministered to an inhabited world.

52:7.3 (598.6) The revelation of truth is now extended to the central universe and to Paradise. The races are becoming highly spiritual. A great people has evolved and a great age is approaching. The educational, economic, and administrative systems of the planet are undergoing radical transformations. New values and relationships are being established. The kingdom of heaven is appearing on earth, and the glory of God is being shed abroad in the world.

52:7.4 (598.7) This is the dispensation when many mortals are translated from among the living. As the era of Trinity Teacher Sons progresses, the spiritual allegiance of the mortals of time becomes more and more universal. Natural death becomes less frequent as the Adjusters increasingly fuse with their subjects during the lifetime in the flesh. The planet eventually is classed as of the primary modified order of mortal ascension.

52:7.5 (598.1) Life during this era is pleasant and profitable. Degeneracy and the antisocial end products of the long evolutionary struggle have been virtually obliterated. The length of life approaches five hundred Urantia years, and the reproductive rate of racial increase is intelligently controlled. An entirely new order of society has arrived. There are still great differences among mortals, but the state of society more nearly approaches the ideals of social brotherhood and spiritual equality. Representative government is vanishing, and the world is passing under the rule of individual self-control. The function of government is chiefly directed to collective tasks of social administration and economic co-ordination. The golden age is coming on apace; the temporal goal of the long and intense planetary evolutionary struggle is in sight. The reward of the ages is soon to be realized; the wisdom of the Gods is about to be manifested.

52:7.6 (598.2) The physical administration of a world during this age requires about one hour each day on the part of every adult individual; that is, the equivalent of one

Planeta este în strâns contact cu treburile universului, și locuitorii săi pot să recepționeze ultimele teledifuziuni cu un interes la fel de viu ca acela pe care voi îl manifestați astăzi pentru ultimele ediții ale jurnalelor voastre cotidiene. Aceste rase se ocupă cu o mie de lucruri interesante necunoscute pe lumea voastră.

Adevărata loialitate planetară față Ființa Supremă se dezvoltă tot mai mult. Generație după generație, un număr crescut de indivizi ai rasei intră în rând cu cei care practică dreptatea și trăiesc compasiunea. Încet, dar sigur, lumea este câștigată de partea serviciului bucurios al Fiilor lui Dumnezeu. Greutățile fizice și problemele materiale au fost în mare parte rezolvate. Planeta este pregătită pentru viața superioară și pentru o existență mai stabilă.

Din timp în timp, pe parcursul domniei lor, Fiii Învățători continuă să vină pe aceste lumi pacifice. Ei nu părăsesc o lume înainte de a fi asigurați că planul evolutiv se derulează fără nici un obstacol pe planeta respectivă. Un Fiu Magistral de judecată însoțește, în general, pe Fiii Învățători în misiunile lor succesive, în timp ce un alt Fiu din același ordin activează în momentul plecării lor, și aceste acțiuni judecătorești continuă din epocă în epocă pe tot parcursul regimului muritor al timpului și spațiului.

Fiecare misiune nouă a Fiilor Învățători ai Trinității ridică această lume celestă pe culmi tot mai înalte de înțelepciune, de spiritualitate și de iluminare cosmică, însă nobilii nativi ai acestei sfere sunt încă finiți și muritori; nimic nu este perfect, însă vedem dezvoltându-se o calitate de cvasiperfecțiune în operațiunile unei lumi imperfecte și în viața locuitorilor ei umani.

Fiii Învățători ai Trinității pot reveni de nenumărate ori pe aceeași lume însă, mai devreme sau mai târziu, în raport cu sfârșitul uneia din misiunile lor, Prințul Planetar este înălțat la poziția de Suveran Planetar, iar Suveranul Sistemic apare pentru a proclama intrarea acestei lumi în era luminii și vieții.

În ceea ce privește concluzia misiunii finale a Fiilor Învățători (cel puțin conform cronologiei unei lumi normale) Ioan a scris: „văd noi ceruri și un nou pământ și noul Ierusalim coborând de lângă Dumnezeu, din cer, împodobit ca o mireasă pregătită pentru mire”.

Este același pământ reînnoit, stadiul planetar avansat pe care clarvăzătorul din vechime, care a avut viziunea, l-a descris astfel: „căci, la fel cum noile ceruri și noul pământ pe care le voi face vor rămâne în fața mea, tot astfel veți supraviețui voi și copiii voștri; și se va întâmpla ca de la o nouă lună la alta și din Sabat în Sabat tot ce este întrupat va veni să se prosternă în fața mea, spune Domnul”.

Muritorii acestei epoci sunt descriși ca „o generație aleasă, un sacerdoțiu regal, o națiune sfântă, un popor elevat; iar voi veți cânta omagii celui care v-a chemat din întuneric spre această minunată lumină”.

Indiferent de istoria naturală specială a unei planete individuale și de faptul că o împărăție a fost în întregime loială, pângărită de rău sau blestemată de păcat - puțin importă antecedentele - mai devreme sau mai târziu

Urantia hour. The planet is in close touch with universe affairs, and its people scan the latest broadcasts with the same keen interest you now manifest in the latest editions of your daily newspapers. These races are occupied with a thousand things of interest unknown on your world.

52.7.7 (599.3) Increasingly, true planetary allegiance to the Supreme Being grows. Generation after generation, more and more of the race step into line with those who practice justice and live mercy. Slowly but surely the world is being won to the joyous service of the Sons of God. The physical difficulties and material problems have been largely solved; the planet is ripening for advanced life and a more settled existence.

52.7.8 (599.4) From time to time throughout their dispensation, Teacher Sons continue to come to these peaceful worlds. They do not leave a world until they observe that the evolutionary plan, as it concerns that planet, is working smoothly. A Magisterial Son of judgment usually accompanies the Teacher Sons on their successive missions, while another such Son functions at the time of their departure, and these judicial actions continue from age to age throughout the duration of the mortal regime of time and space.

52.7.9 (599.5) Each recurring mission of the Trinity Teacher Sons successively exalts such a supernal world to ever-ascending heights of wisdom, spirituality, and cosmic illumination. But the noble natives of such a sphere are still finite and mortal. Nothing is perfect; nevertheless, there is evolving a quality of near perfection in the operation of an imperfect world and in the lives of its human inhabitants.

52.7.10 (599.6) The Trinity Teacher Sons may return many times to the same world. But sooner or later, in connection with the termination of one of their missions, the Planetary Prince is elevated to the position of Planetary Sovereign, and the System Sovereign appears to proclaim the entrance of such a world upon the era of light and life.

52.7.11 (599.7) It was of the conclusion of the terminal mission of the Teacher Sons (at least that would be the chronology on a normal world) that John wrote: “I saw a new heaven and a new earth and the new Jerusalem coming down from God out of heaven, prepared as a princess adorned for the prince.”

52.7.12 (600.1) This is the same renovated earth, the advanced planetary stage, that the olden seer envisioned when he wrote: “For, as the new heavens and the new earth, which I will make, shall remain before me, so shall you and your children survive; and it shall come to pass that from one new moon to another and from one Sabbath to another all flesh shall come to worship before me,” says the Lord.”

52.7.13 (600.2) It is the mortals of such an age who are described as “a chosen generation, a royal priesthood, a holy nation, an exalted people; and you shall show forth the praises of Him who has called you out of darkness into this marvelous light.”

52.7.14 (600.3) No matter what the special natural history of an individual planet may be, no difference whether a realm has been wholly loyal, tainted with evil, or cursed by sin — no matter what the antecedents may be —

grația lui Dumnezeu și sprijinul îngerilor vor anunța ziua venirii Fiilor Învățători ai Trinității; și plecarea lor ca urmare a misiunii lor finale va inaugura vârsta superbă a luminii și vieții.

Toate lumile Sataniei pot să împărtășească experiența celui care scrie: „cu toate acestea, potrivit cu promisiunea lui, noi vom atinge noi ceruri și un pământ nou, unde domnește dreptatea. Astfel, prea iubiților, văzând că voi sperați aceste lucruri, vegheați să fiți găsiți în pace, neprihăniți și ireproșabili”.

Plecarea corpului Fiilor Învățători, la sfârșitul primei lor domnii sau a unei domnii subsecvente, anunță aurora erei luminii și vieții - pragul de tranziție dintre timp și anticamera eternității. Realizarea planetară a acestei ere de lumină și de viață depășește cu mult cele mai dragi speranțe ale muritorilor Urantiei, ale căror concepte referitoare la viața viitoare nu se extind dincolo de cele îmbrățișate de credințele religioase care descriu cerul ca fiind destinul imediat și țelul final al muritorilor supraviețuitori.

[Prezentat de un Puternic Mesager atașat temporar statutului major al lui Gabriel.]

sooner or later the grace of God and the ministry of angels will usher in the day of the advent of the Trinity Teacher Sons; and their departure, following their final mission, will inaugurate this superb era of light and life.

52:7.15 (600.4) All the worlds of Satania can join in the hope of the one who wrote: “Nevertheless we, according to His promise, look for a new heaven and a new earth, wherein dwells righteousness. Wherefore, beloved, seeing that you look for such things, be diligent that you may be found by Him in peace, without spot and blameless.”

52:7.16 (600.5) The departure of the Teacher Son corps, at the end of their first or some subsequent reign, ushers in the dawn of the era of light and life — the threshold of the transition from time to the vestibule of eternity. The planetary realization of this era of light and life far more than equals the fondest expectations of Urantia mortals who have entertained no more farseeing concepts of the future life than those embraced within religious beliefs which depict heaven as the immediate destiny and final dwelling place of surviving mortals.

52:7.17 (600.6) [Sponsored by a Mighty Messenger temporarily attached to the staff of Gabriel.]

Capitolul 53. Rebeliunea lui Lucifer

⇐ 052

CARTEA URANTIA

054 ⇐

PARTE II. UNIVERSUL LOCAL

CAPITOLUL 53 REBELIUNEA LUI LUCIFER

Secțiuni

Introduction

1. Șefii rebeliunii
2. Cauzele rebeliunii
3. Manifestul lui Lucifer
4. Izbucnirea rebeliunii
5. Natura conflictului
6. Un comandant Serafic loial
7. Istoria rebeliunii
8. Fiul Omului pe Urantia
9. Statutul prezent al rebeliunii

PAPER 53 THE LUCIFER REBELLION

SECTIONS

Introduction

1. The Leaders of Rebellion
2. The Causes of Rebellion
3. The Lucifer Manifesto
4. Outbreak of the Rebellion
5. Nature of the Conflict
6. A Loyal Seraphic Commander
7. History of the Rebellion
8. The Son of Man on Urantia
9. Present Status of the Rebellion

Introduction

LUCIFER era un strălucitor Fiu Lanonandek principal al Nebadonului. El avea experiența slujirii în numeroase sisteme, a fost un înalt consilier al grupului său și s-a distins prin înțelepciunea, prin inteligența și prin eficiența sa. Lucifer purta numărul 37 din ordinul său. Când a fost împuternicit de Melchizedeki și ales dintre peste șapte sute de mii de personalități din specia sa, el a fost desemnat ca unul din o sută dintre cei mai capabili și mai strălucitori. De la acest început magnific, prin rău și prin greșeli, el s-a lăsat pradă păcatului și se numără acum printre cei trei Suverani Sistemici ai Nebadonului care au cedat presiunii eului și s-au dedat sofismelor falsei libertăți personale - refuzul de a se supune universului, neglijarea obligațiilor fratere, orbirea față de relațiile cosmice.

Universul Nebadonului, domeniul lui Cristos Mihail, comportă zece mii de sisteme de lumi locuite. În toată istoria Fiilor Lanonandeki, în întreaga lor lucrare printre aceste mii de sisteme și în sediul universului, nu se găsesc decât trei Suverani Sistemici care au încălcat vreedată legile guvernului Fiului Creator.

INTRODUCTION

53:0.1 (601.1) LUCIFER was a brilliant primary Lanonandek Son of Nebadon. He had experienced service in many systems, had been a high counselor of his group, and was distinguished for wisdom, sagacity, and efficiency. Lucifer was number 37 of his order, and when commissioned by the Melchizedeks, he was designated as one of the one hundred most able and brilliant personalities in more than seven hundred thousand of his kind. From such a magnificent beginning, through evil and error, he embraced sin and now is numbered as one of three System Sovereigns in Nebadon who have succumbed to the urge of self and surrendered to the sophistry of spurious personal liberty — rejection of universe allegiance and disregard of fraternal obligations, blindness to cosmic relationships.

53:0.2 (601.2) In the universe of Nebadon, the domain of Christ Michael, there are ten thousand systems of inhabited worlds. In all the history of Lanonandek Sons, in all their work throughout these thousands of systems and at the universe headquarters, only three System Sovereigns have ever been found in contempt of the government of the Creator Son.

1. ȘEFII REBELIUNII

Lucifer nu era un ascender, ci un Fiu creat al universului local și s-a spus despre el: „Erai perfect în toate căile tale din ziua în care ai fost creat, până în ziua

1. THE LEADERS OF REBELLION

53:1.1 (601.3) Lucifer was not an ascendant being; he was a created Son of the local universe, and of him it was said: “You were perfect in all your ways from the day you

în care nejustițea a fost găsită în tine". El a rămas de multe ori în consiliu cu Preaînălții Edentiei. Și Lucifer domnea „pe sfântul munte al lui Dumnezeu”, muntele administrativ al Jerusemului, deoarece el era administratorul șef al marelui sistem de 607 lumi locuite.

Lucifer era o ființă magnifică, o personalitate strălucitoare; el urma imediat după Părinții Preaînălți ai constelațiilor în ierarhia autorității universale. În ciuda transgresiunii lui Lucifer, inteligențele subordonate și-au înfrânat orice lipsă de respect și de nesupunere înainte de manifestarea lui Mihail pe Urantia. Chiar și în epoca reinvierii lui Moise, arhanghelul Mihail „nu a adus împotriva lui o judecată acuzatoare, ci a spus, pur și simplu: „Judecătorul să te judece”. Judecata în aceste probleme aparține Celor Îmbătrâniți de Zile, conducătorii suprauniversului.

Lucifer este acum Suveranul decăzut și deportat al Sataniei. Contemplarea de sine este cu adevărat dezastruoasă, chiar pentru personalitățile elevate ale lumii celeste. Se spune despre Lucifer: „Inima ta s-a înnobilit datorită frumuseții tale; tu ai corupt inteligența ta din cauza splendorii tale”. Profetul vostru de altă dată a văzut trista sa situație când a scris: „Cum ai căzut din cer, o Lucifer, fiu al dimineții! Cum te-ai abătut, tu care ai îndrăznit să aduci confuzie în atâtea lumi!”

S-a auzit foarte puțin vorbindu-se de Lucifer pe Urantia, deoarece el l-a desemnat pe Satan, primul său locotenent, pentru a-i pleda cauza pe planeta voastră. Satan era membru al grupului primar al lanonandekilor, însă nu a exercitat niciodată funcțiunile de Suveran Sistemic. El a intrat pe deplin în insurecția lui Lucifer. „Diavolul” nu este altul decât Caligastia, Prințul Planetar depus al Urantiei și fiul ordinului secundar al Lanonandekilor. În epoca în care Mihail era încarnat pe Urantia, iar Lucifer, Satan și Caligastia s-au aliat să facă să eșueze misiunea sa de efuziune, însă au suportat un mare eșec.

Abaddon era șeful statului major al lui Caligastia. El și-a urmat maestrul în rebeliune, și a acționat de atunci în calitate de șef administrativ al rebelilor de pe Urantia. Beelzebub era șeful medienilor neloiali care s-au aliat forțelor trădătorului Caligastia.

În cele din urmă, dragonul a devenit simbolul reprezentativ al acestor trei personalități rele. Cu prilejul triumfului lui Mihail, „Gabriel a coborât din Salvington și a legat dragonul (toți șefii rebeli) pentru o epocă”. În ceea ce privește rebelii serafici ai Jerusemului, despre ei este scris: „Iar pe îngerii care nu au păstrat prima lor stare, dar care au abandonat propriul lor lăcaș, i-a înălțat în tenebre, ținându-i pentru judecata marii zile”.

2. CAUZELE REBELIUNII

Lucifer și primul său asistent, Satan, domniseră asupra Jerusemului vreme de peste cinci mii de ani, când în inima lor au început să se ridice contra Tatălui Universal și a Fiului său Mihail, pe atunci viceregent al Nebadonului.

Nu existau condiții particulare sau speciale în sistemul Sataniei pentru a sugera sau a favoriza o

were created till unrighteousness was found in you.” Many times had he been in counsel with the Most Highs of Edentia. And Lucifer reigned “upon the holy mountain of God,” the administrative mount of Jerusem, for he was the chief executive of a great system of 607 inhabited worlds.

53:1.2 (601.4) Lucifer was a magnificent being, a brilliant personality; he stood next to the Most High Fathers of the constellations in the direct line of universe authority. Notwithstanding Lucifer’s transgression, subordinate intelligences refrained from showing him disrespect and disdain prior to Michael’s bestowal on Urantia. Even the archangel of Michael, at the time of Moses’ resurrection, “did not bring against him an accusing judgment but simply said, ‘the Judge rebuke you.’” Judgment in such matters belongs to the Ancients of Days, the rulers of the superuniverse.

53:1.3 (601.5) Lucifer is now the fallen and deposed Sovereign of Satania. Self-contemplation is most disastrous, even to the exalted personalities of the celestial world. Of Lucifer it was said: “Your heart was lifted up because of your beauty; you corrupted your wisdom because of your brightness.” Your olden prophet saw his sad estate when he wrote: “How are you fallen from heaven, O Lucifer, son of the morning! How are you cast down, you who dared to confuse the worlds!”

53:1.4 (602.1) Very little was heard of Lucifer on Urantia owing to the fact that he assigned his first lieutenant, Satan, to advocate his cause on your planet. Satan was a member of the same primary group of Lanonandeks but had never functioned as a System Sovereign; he entered fully into the Lucifer insurrection. The “devil” is none other than Caligastia, the deposed Planetary Prince of Urantia and a Son of the secondary order of Lanonandeks. At the time Michael was on Urantia in the flesh, Lucifer, Satan, and Caligastia were leagued together to effect the miscarriage of his bestowal mission. But they signally failed.

53:1.5 (602.2) Abaddon was the chief of the staff of Caligastia. He followed his master into rebellion and has ever since acted as chief executive of the Urantia rebels. Beelzebub was the leader of the disloyal midway creatures who allied themselves with the forces of the traitorous Caligastia.

53:1.6 (602.3) The dragon eventually became the symbolic representation of all these evil personages. Upon the triumph of Michael, “Gabriel came down from Salvington and bound the dragon (all the rebel leaders) for an age.” Of the Jerusem seraphic rebels it is written: “And the angels who kept not their first estate but left their own habitation, he has reserved in sure chains of darkness to the judgment of the great day.”

2. THE CAUSES OF REBELLION

53:2.1 (602.4) Lucifer and his first assistant, Satan, had reigned on Jerusem for more than five hundred thousand years when in their hearts they began to array themselves against the Universal Father and his then vicegerent Son, Michael.

53:2.2 (602.5) There were no peculiar or special conditions in the system of Satania which suggested or favored

rebeliune. Noi credem că ideea s-a născut și s-a conturat în mintea lui Lucifer și că el ar fi putut fi instigatorul unei astfel de rebeliuni, indiferent unde ar fi fost staționat. Lucifer a început prin a-și anunța planurile lui Satan, însă i-au fost necesare mai multe luni pentru a corupe mintea strălucitorului și abilului său asociat. Cu toate acestea, când Satan a fost convertit la teoriile rebele, el a devenit un partizan plin de zel și serios al „afirmării de sine și al libertății”.

Nimeni nu i-a sugerat niciodată lui Lucifer să se răscoale; ideea de a se afirma în opoziție cu voința lui Mihail și cu planurile Tatălui Universal, astfel cum erau ele reprezentate de Mihail, a luat naștere în propria sa minte. Relațiile sale cu Fiul Creator au fost strânse și întotdeauna cordiale. Nici când înainte de a-și exalta propria sa minte, Lucifer nu și-a exprimat așa deschis nemulțumirile legate de administrarea universului. În ciuda tăcerii sale și timp de peste o sută de ani ai timpului standard, Uniunile de Zile ale Salvingtonului informaseră Uversa, prin reflectivitate, că nu toate erau în ordine în mintea lui Lucifer. Această informație a fost, de asemenea, comunicată Fiului Creator și Părinților Constelației Norlatiadekului.

În toată această perioadă, Lucifer a început să critice, tot mai mult, întregul plan de administrare al universului, profesând în același timp o sinceră loialitate față de Șefii Supremi. El și-a manifestat pe față prima sa infidelitate cu ocazia unei vizite a lui Gabriel pe Jerusem, cu câteva zile înainte de a proclama deschis Declarația Luciferiană de Liberare. Gabriel a fost atât de profund impresionat prin certitudinea unei revolte iminente, încât a plecat imediat pe Edentia pentru a discuta cu Părinții Constelației despre măsurile ce trebuiesc luate în caz de rebeliune deschisă.

Este foarte dificil să se citeze cauza sau cauzele exacte care au culminat în cele din urmă cu rebeliunea lui Lucifer. Noi nu suntem siguri decât de un lucru: că primele începuturi, indiferent cum au fost ele, și-au avut originea în mintea lui Lucifer. Probabil a existat o mândrie de sine, care s-a nutrit pe sine până la a-l înșela pe Lucifer asupra sieși, astfel încât el s-a convins cu adevărat, o anumită perioadă de timp, că rebeliunea sa proiectată ar fi acționat efectiv pentru binele sistemului, și poate chiar și al universului. În momentul în care realizarea planurilor sale a fost dezvoltată până în punctul deziluzionării, el mersese deja prea departe pentru ca orgoliul său originar făcător de dezordine să-i mai permită să se oprească. Într-un anumit punct al acestei experiențe, el a încetat să fie sincer și răul s-a transformat în păcat voluntar și deliberat. Conduita ulterioară a acestui strălucitor administrator dovedește acest lucru. I s-au oferit multă vreme oportunități de a se căi, însă doar unii dintre subordonații săi au acceptat îndurarea arătată. La cererea Părinților Constelației, Fidelul de Zile al Edentiei, în persoană, a prezentat planul de salvare al lui Mihail pentru acești rebeli impenitenți, însă compasiunea Fiului Creator a fost întotdeauna respinsă și chiar respinsă cu un dispreț și o lipsă de considerație tot mai mari.

3. MANIFESTUL LUI LUCIFER

Oricare ar fi fost motivele inițiale de neliniște din inima lui Lucifer și din cea a lui Satan, revolta s-a concretizat sub forma Declarației Luciferiene a

rebellion. It is our belief that the idea took origin and form in Lucifer's mind, and that he might have instigated such a rebellion no matter where he might have been stationed. Lucifer first announced his plans to Satan, but it required several months to corrupt the mind of his able and brilliant associate. However, when once converted to the rebel theories, he became a bold and earnest advocate of "self-assertion and liberty."

53:2.3 (602.6) No one ever suggested rebellion to Lucifer. The idea of self-assertion in opposition to the will of Michael and to the plans of the Universal Father, as they are represented in Michael, had its origin in his own mind. His relations with the Creator Son had been intimate and always cordial. At no time prior to the exaltation of his own mind did Lucifer openly express dissatisfaction about the universe administration. Notwithstanding his silence, for more than one hundred years of standard time the Union of Days on Salvington had been reflectivating to Uversa that all was not at peace in Lucifer's mind. This information was also communicated to the Creator Son and the Constellation Fathers of Norlatiadek.

53:2.4 (602.7) Throughout this period Lucifer became increasingly critical of the entire plan of universe administration but always professed wholehearted loyalty to the Supreme Rulers. His first outspoken disloyalty was manifested on the occasion of a visit of Gabriel to Jerusem just a few days before the open proclamation of the Lucifer Declaration of Liberty. Gabriel was so profoundly impressed with the certainty of the impending outbreak that he went direct to Edentia to confer with the Constellation Fathers regarding the measures to be employed in case of open rebellion.

53:2.5 (603.1) It is very difficult to point out the exact cause or causes which finally culminated in the Lucifer rebellion. We are certain of only one thing, and that is: Whatever these first beginnings were, they had their origin in Lucifer's mind. There must have been a pride of self that nourished itself to the point of self-deception, so that Lucifer for a time really persuaded himself that his contemplation of rebellion was actually for the good of the system, if not of the universe. By the time his plans had developed to the point of disillusionment, no doubt he had gone too far for his original and mischief-making pride to permit him to stop. At some point in this experience he became insincere, and evil evolved into deliberate and willful sin. That this happened is proved by the subsequent conduct of this brilliant executive. He was long offered opportunity for repentance, but only some of his subordinates ever accepted the proffered mercy. The Faithful of Days of Edentia, on the request of the Constellation Fathers, in person presented the plan of Michael for the saving of these flagrant rebels, but always was the mercy of the Creator Son rejected and rejected with increasing contempt and disdain.

3. THE LUCIFER MANIFESTO

53:3.1 (603.2) Whatever the early origins of trouble in the hearts of Lucifer and Satan, the final outbreak took form as the Lucifer Declaration of Liberty. The cause of the

Libertății. Cauza rebelilor a fost expusă în trei rubrici:

1. Realitatea Tatălui Universal. Lucifer pretindea că Tatăl Universal nu există cu adevărat, că gravitația fizică și energia spațiului erau inerente universului și că Tatăl era un mit născocit de Fiii Paradisului pentru a le permite să păstreze puterea asupra universurilor lor în numele Tatălui. El a negat că personalitatea este un dar al Tatălui Universal. El a insinuat chiar că finalitarii erau înțeleși cu Fiii Paradisului pentru a introduce fraudă în întreaga creație, deoarece ei nu raportau niciodată o idee bine conturată asupra personalității actuale a Tatălui, așa cum poate fi ea distinsă în Paradis. El trata respectul drept ignoranță. Acuzația era categorică, teribilă și blasfematorie. Fără nici o îndoială, acest atac învâluit contra finalitarilor a fost ceea ce i-a îndemnat pe cetățenii ascendenți, atunci prezenți pe Jerusem, să rămână fermi și să reziste cu fermitate tuturor acestor propuneri ale rebelilor.

2. Guvernul universal al lui Mihail-Fiul Creator. Lucifer susținea că sistemele locale trebuie să fie autonome. El a protestat contra dreptului lui Mihail, Fiul Creator, de a-și aroga suveranitatea Nebadonului în numele unui Tată Paradisiac ipotetic și de a cere tuturor personalităților să-și recunoască supunerea față de acest Tată invizibil. El a afirmat că întregul plan de adorare era o stratagemă pentru a servi ambiția Fiilor Paradisului. El era dispus să îl recunoască pe Mihail ca Tată al său Creator, însă nu ca Dumnezeu și ca conducător al legitim.

El a atacat foarte violent dreptul Celor Îmbătrâniți de Zile - „potențaii străini” - de a se amesteca în treburile sistemelor locale și ale universurilor. El i-a denunțat pe acești conducători ca fiind tirani și uzurpatori. El i-a încurajat pe partizanii săi să creadă că nici unul dintre acești șefi nu ar putea face nimic pentru a se amesteca în jocul autonomiei complete, dacă oamenii și îngerii ar avea curajul de a se afirma și de a-și reclama cu răbdare drepturile.

El pretindea că agenții executivi ai Celor Îmbătrâniți de Zile pot fi împiedicați să acționeze în sistemele locale, doar prin simplul fapt că indigenii își vor afirma independența. El a susținut că nemurirea era inerentă personalităților sistemului, că reînvierea era naturală și automată, și că toate ființele nu erau împiedicate să trăiască etern decât de către actele arbitrare și injuste ale agenților executivi ai Celor Îmbătrâniți de Zile.

3. Atacul contra planului universal de instruire a muritorilor ascendenți. Lucifer susținea că se consumă prea mult timp și energie pentru a-i instrui atât de riguros pe muritorii ascendenți în principiile administrării universului, principii pe care el le-a caracterizat ca fiind lipsite de etică și nesănătoase. El a protestat contra programului obligatoriu de a pregăti timp de epoci întregi pe muritorii spațiului în vederea vreunui destin necunoscut, și a semnalat prezența pe Jerusem a corpurilor finalitarilor ca o dovadă că acești muritori au petrecut milenii de pregătire pentru un destin de pură ficțiune. El a remarcat cu derâdere că acești finalitari nu întâlniseră un destin mai glorios decât acela de a fi retrimiși pe umile sfere asemănătoare cu sfera lor de origine lor. El a sugerat că au fost corupți de un exces de disciplină și de o pregătire prea prelungită și că, în realitate, ei îi trădau pe tovarășii lor muritori, deoarece cooperau acum cu planul de aservire al întregii creații, făcând să se creadă în mitul unui destin etern pentru

rebels was stated under three heads:

53:3.2 (603.3) 1. *The reality of the Universal Father.* Lucifer charged that the Universal Father did not really exist, that physical gravity and space-energy were inherent in the universe, and that the Father was a myth invented by the Paradise Sons to enable them to maintain the rule of the universes in the Father's name. He denied that personality was a gift of the Universal Father. He even intimated that the finaliters were in collusion with the Paradise Sons to foist fraud upon all creation since they never brought back a very clear-cut idea of the Father's actual personality as it is discernible on Paradise. He traded on reverence as ignorance. The charge was sweeping, terrible, and blasphemous. It was this veiled attack upon the finaliters that no doubt influenced the ascendant citizens then on Jerusem to stand firm and remain steadfast in resistance to all the rebel's proposals.

53:3.3 (603.4) 2. *The universe government of the Creator Son — Michael.* Lucifer contended that the local systems should be autonomous. He protested against the right of Michael, the Creator Son, to assume sovereignty of Nebadon in the name of a hypothetical Paradise Father and require all personalities to acknowledge allegiance to this unseen Father. He asserted that the whole plan of worship was a clever scheme to aggrandize the Paradise Sons. He was willing to acknowledge Michael as his Creator-father but not as his God and rightful ruler.

53:3.4 (603.5) Most bitterly did he attack the right of the Ancients of Days — “foreign potentates” — to interfere in the affairs of the local systems and universes. These rulers he denounced as tyrants and usurpers. He exhorted his followers to believe that none of these rulers could do aught to interfere with the operation of complete home rule if men and angels only had the courage to assert themselves and boldly claim their rights.

53:3.5 (603.6) He contended that the executioners of the Ancients of Days could be debarred from functioning in the local systems if the native beings would only assert their independence. He maintained that immortality was inherent in the system personalities, that resurrection was natural and automatic, and that all beings would live eternally except for the arbitrary and unjust acts of the executioners of the Ancients of Days.

53:3.6 (604.1) 3. *The attack upon the universal plan of ascendant mortal training.* Lucifer maintained that far too much time and energy were expended upon the scheme of so thoroughly training ascending mortals in the principles of universe administration, principles which he alleged were unethical and unsound. He protested against the age-long program for preparing the mortals of space for some unknown destiny and pointed to the presence of the finaliter corps on Jerusem as proof that these mortals had spent ages of preparation for some destiny of pure fiction. With derision he pointed out that the finaliters had encountered a destiny no more glorious than to be returned to humble spheres similar to those of their origin. He intimated that they had been debauched by overmuch discipline and prolonged training, and that they were in reality traitors to their mortal fellows since they were now co-operating with the scheme of enslaving all creation to the fictions of a mythical eternal destiny for ascending mortals. He

muritorii ascendenți. El a susținut că ascenderii trebuiau să se bucure de libertate și de faptul de a-și determina ei înșiși soarta. El a sfidat și condamnat întregul plan de ascensiune al muritorilor prezentat de Fiii Paradisiaci ai lui Dumnezeu și aprobat de Spiritul Infinit.

Și aceasta a fost Declarația Libertății cu care Lucifer a declanșat orgia lui de tenebre și de moarte.

4. IZBUCNIREA REBELIUNII

Manifestul lui Lucifer a fost proclamat la conclavul anual al Sataniei, pe marea de cristal, în prezența mulțimilor reunite ale Jerusemului în ultima zi a anului, în urmă cu aproximativ două sute de mii de ani ai timpului Urantiei. Satan proclama faptul că se puteau adora forțele universale - fizice, intelectuale și spirituale - însă că nu trebuie să existe loialitate decât față de Lucifer, șeful actual prezent, „prieten al oamenilor și al îngerilor” și „Dumnezeul libertății”.

Afirmarea de sine a fost strigătul de război al rebeliunii lui Lucifer. Unul dintre principalele argumente ale lui Lucifer a fost următorul: dacă un guvern autonom era bun și drept pentru Melchizedeki și pentru alte grupuri, el era, de asemenea, bun pentru toate ordinele de inteligențe. El a început cu stăruință să recomande „egalitatea minții” și „fraternitatea inteligenței”. El a susținut că orice guvern trebuia să se limiteze la planetele locale și la confederația lor voluntară în sistemele locale. El a refuzat toate celelalte supravegheri. El a promis Prinților Planetari că vor guverna lumile lor în calitate de șefi supremi. El a recuzat sediul constelației ca fiind locul de amplasare a activităților legislative și denunțat capitala universului ca fiind centru director a problemelor judiciare. El a susținut că toate aceste funcțiuni guvernamentale ar trebui să fie concentrate pe capitalele sistemelor și a început să stabilească propria sa adunare legislativă și a organizat propriile sale tribunale, sub jurisdicția lui Satan, iar el a prescris ca prinții lumilor apostate să facă la fel.

Întregul cabinet administrativ al lui Lucifer a trecut, în bloc, în tabăra sa; membrii săi au fost public delegați ca agenți administrativi ai noului șef „al lumilor și al sistemelor eliberate”.

Au existat două rebeliuni anterioare în Nebadon, însă în constelații îndepărtate. Lucifer a susținut că aceste insurrecții au eșuat deoarece majoritatea ființelor inteligente nu și-au urmat șefii. El a afirmat că „majoritatea guvernează” și că „mintea este infailibilă”. Libertatea pe care i-o dădeau cărmuitorii universului a susținut aparent numeroase din pretențiile sale nefaste. El și-a sfidat toți superiorii și, în același timp, ei nu au părut să-și îndrepte atenția asupra acestor acțiuni. El a fost liber să-și urmeze planul său seducător fără nici o stavilă sau control.

Lucifer a indicat toate amânările pline de îndurare ale justiției ca o dovadă că guvernul Fiilor Paradisului era incapabil să oprească rebeliunea. El a început să sfideze deschis și cu aroganță pe Mihail, pe Emmanuel și pe Cei Îmbătrâniți de Zile, apoi a prezentat absența lor de reacție ca o dovadă pozitivă că guvernele universului și ale suprauniversului erau neputincioase.

advocated that ascenders should enjoy the liberty of individual self-determination. He challenged and condemned the entire plan of mortal ascension as sponsored by the Paradise Sons of God and supported by the Infinite Spirit.

53:3.7 (604.2) And it was with such a Declaration of Liberty that Lucifer launched his orgy of darkness and death.

4. OUTBREAK OF THE REBELLION

53:4.1 (604.3) The Lucifer manifesto was issued at the annual conclave of Satania on the sea of glass, in the presence of the assembled hosts of Jerusem, on the last day of the year, about two hundred thousand years ago, Urantia time. Satan proclaimed that worship could be accorded the universal forces — physical, intellectual, and spiritual — but that allegiance could be acknowledged only to the actual and present ruler, Lucifer, the “friend of men and angels” and the “God of liberty.”

53:4.2 (604.4) Self-assertion was the battle cry of the Lucifer rebellion. One of his chief arguments was that, if self-government was good and right for the Melchizedeks and other groups, it was equally good for all orders of intelligence. He was bold and persistent in the advocacy of the “equality of mind” and “the brotherhood of intelligence.” He maintained that all government should be limited to the local planets and their voluntary confederation into the local systems. All other supervision he disallowed. He promised the Planetary Princes that they should rule the worlds as supreme executives. He denounced the location of legislative activities on the constellation headquarters and the conduct of judicial affairs on the universe capital. He contended that all these functions of government should be concentrated on the system capitals and proceeded to set up his own legislative assembly and organized his own tribunals under the jurisdiction of Satan. And he directed that the princes on the apostate worlds do the same.

53:4.3 (604.5) The entire administrative cabinet of Lucifer went over in a body and were sworn in publicly as the officers of the administration of the new head of “the liberated worlds and systems.”

53:4.4 (605.1) While there had been two previous rebellions in Nebadon, they were in distant constellations. Lucifer held that these insurrections were unsuccessful because the majority of the intelligences failed to follow their leaders. He contended that “majorities rule,” that “mind is infallible.” The freedom allowed him by the universe rulers apparently sustained many of his nefarious contentions. He defied all his superiors; yet they apparently took no note of his doings. He was given a free hand to prosecute his seductive plan without let or hindrance.

53:4.5 (605.2) All the merciful delays of justice Lucifer pointed to as evidence of the inability of the government of the Paradise Sons to stop the rebellion. He would openly defy and arrogantly challenge Michael, Immanuel, and the Ancients of Days and then point to the fact that no action ensued as positive evidence of the impotency of the universe and the superuniverse

Gabriel era prezent, în persoană, în tot cursul acestor dezbateri neloiale, și a anunțat pur și simplu că în momentul oportun va vorbi pentru Mihail, că alegerea tuturor ființelor va fi liberă și în nici un caz silită și că „guvernul Fiilor pentru Tată nu dorea loialitate și devotament decât dacă ele erau voluntare, datorite din toată inima și ferite de sofisme”.

Lui Lucifer i s-a permis să stabilească guvernul său rebel și să-l organizeze complet înainte ca Gabriel să facă cel mai mic efort de a contesta dreptul la secesiune sau pentru a contracara propaganda rebelă. Dimpotrivă, Părinții Constelațiilor au mărginit imediat la sistemul Sataniei acțiunea personalităților lipsite de loialitate. Această întârziere a fost, cu toate acestea, o perioadă de mari tribulații și de încercări pentru ființele loiale ale întregii Satanii. Totul a fost haotic vreme de câțiva ani și a domnit o mare confuzie pe lumile casă.

5. NATURA CONFLICTULUI

Atunci când rebeliunea Sataniei a izbucnit, Mihail s-a sfătuit cu fratele său Paradisiac, Emmanuel. Ca urmare a acestei importante convorbiri, Mihail a declarat că va urma politica care a caracterizat modalitatea sa de a trata aceste răcoale similare în trecut și va adopta o atitudine de neamestec.

În epoca acestei rebeliuni, și a celor două precedente, nu exista autoritate suverană și personală în universul Nebadonului. Mihail conducea prin drept divin, ca locuitor al Tatălui Universal, nu încă în virtutea propriului său drept personal. El nu împlinise încă cariera sa de consacrare; el nu fusese încă investit cu „întreaga putere din ceruri și de pe pământ”.

De la izbucnirea rebeliunii până în ziua urcării sale pe tron, ca cârmuitor suveran al Nebadonului, Mihail nu a intervenit niciodată contra forțelor rebele ale lui Lucifer. El le-a lăsat să se desfășoare liber timp de aproape două sute de mii de ani ai timpului Urantiei. Cristos Mihail posedă acum ample puteri, precum și autoritatea de a regla rapid, și chiar sumar, astfel de izbucniri de neloialitate, însă noi ne îndoiim că această autoritate supremă îl va incita să acționeze diferit dacă s-ar mai produce o altă rebeliune asemănătoare.

Cum Mihail a ales să rămână la adăpost de războiul actual în rebeliunea lui Lucifer, Gabriel și-a reunit statul său major personal pe Edentia. Apoi, în consiliu cu cei Preaînălți, el a decis să preia comanda oștirilor loiale ale Sataniei. Când Mihail a rămas pe Salvington în timp ce Gabriel a plecat pe Jerusem și s-a instalat pe sfera dedicată Tatălui - același Tată Universal căruia Lucifer și Satan i-au pus la îndoială personalitatea - în prezența mulțimilor loiale reunite el a desfășurat stindardul lui Mihail, emblema materială a guvernului Trinitar al întregii creații, cele trei cercuri concentrice albastre pe fond alb.

Emblema lui Lucifer era un stindard alb cu un cerc roșu în centrul căruia se găsea un disc negru.

„Și a fost război în cer; locotenenții lui Mihail și îngerii săi au luptat împotriva dragonului (Lucifer, Satan

governments.

53:4.6 (605.3) Gabriel was personally present throughout all these disloyal proceedings and only announced that he would, in due time, speak for Michael, and that all beings would be left free and unmolested in their choice; that the “government of the Sons for the Father desired only that loyalty and devotion which was voluntary, wholehearted, and sophistry-proof.”

53:4.7 (605.4) Lucifer was permitted fully to establish and thoroughly to organize his rebel government before Gabriel made any effort to contest the right of secession or to counterwork the rebel propaganda. But the Constellation Fathers immediately confined the action of these disloyal personalities to the system of Satania. Nevertheless, this period of delay was a time of great trial and testing to the loyal beings of all Satania. All was chaotic for a few years, and there was great confusion on the mansion worlds.

5. NATURE OF THE CONFLICT

53:5.1 (605.5) Upon the outbreak of the Satania rebellion, Michael took counsel of his Paradise brother, Immanuel. Following this momentous conference, Michael announced that he would pursue the same policy which had characterized his dealings with similar upheavals in the past, an attitude of noninterference.

53:5.2 (605.6) At the time of this rebellion and the two which preceded it there was no absolute and personal sovereign authority in the universe of Nebadon. Michael ruled by divine right, as vicegerent of the Universal Father, but not yet in his own personal right. He had not completed his bestowal career; he had not yet been vested with “all power in heaven and on earth.”

53:5.3 (605.7) From the outbreak of rebellion to the day of his enthronement as sovereign ruler of Nebadon, Michael never interfered with the rebel forces of Lucifer; they were allowed to run a free course for almost two hundred thousand years of Urantia time. Christ Michael now has ample power and authority to deal promptly, even summarily, with such outbreaks of disloyalty, but we doubt that this sovereign authority would lead him to act differently if another such upheaval should occur.

53:5.4 (605.8) Since Michael elected to remain aloof from the actual warfare of the Lucifer rebellion, Gabriel called his personal staff together on Edentia and, in counsel with the Most Highs, elected to assume command of the loyal hosts of Satania. Michael remained on Salvington while Gabriel proceeded to Jerusem, and establishing himself on the sphere dedicated to the Father — the same Universal Father whose personality Lucifer and Satan had questioned — in the presence of the forgathered hosts of loyal personalities, he displayed the banner of Michael, the material emblem of the Trinity government of all creation, the three azure blue concentric circles on a white background.

53:5.5 (606.1) The Lucifer emblem was a banner of white with one red circle, in the center of which a black solid circle appeared.

53:5.6 (606.2) “There was war in heaven; Michael's commander and his angels fought against the dragon (Lucifer, Satan, and the apostate princes); and the

și prinții apostazi); iar dragonul și îngerii lui rebeli au luptat însă nu au câștigat”. Acest „război în cer” nu a fost o bătălie fizică, un conflict așa cum se concepe pe Urantia. În primele timpuri ale luptei, Lucifer a ținut în permanență discursuri în amfiteatrul planetar. Gabriel își stabilise cartierul său general în apropiere, și de acolo a combătut fără încetare sofismele rebelilor. Diversele personalități prezente pe sferă și care ezitau în luarea unei atitudini, oscilau înainte și înapoi între aceste discuții, până când au ajuns la o decizie definitivă.

Însă acest război în cer era teribil și foarte real. El nu oferea vederii nici una dintre acțiunile barbare atât de caracteristice războiului fizic pe lumile fără maturitate, însă conflictul era mult mai implacabil; viața materială este cea care este amenințată în conflictele materiale, însă războiul din ceruri avea legătură cu viața veșnică.

6. UN COMANDANT SERAFIC LOIAL

Numeroase personalități au realizat multe acțiuni nobile și inspiratoare de devotament și de loialitate pe parcursul intervalului dintre declanșarea ostilităților și sosirea noului cârmuitor sistemic cu statul său major, însă cea mai îndrăzneată dintre aceste isprăvi de devotament a fost purtarea plină de curaj a lui Manotia, comandantul secund al serafimilor din cartierul general al Sataniei.

Când rebeliunea a izbucnit pe Jerusem, șeful oștirilor serafice a îmbrățișat cauza lui Lucifer. Aceasta explică îndubitabil de ce s-au rătăcit un număr atât de mare de serafimi de ordinul al patrulea, administratorii sistemici. Șeful serafic a fost orbit din punct de vedere spiritual de strălucitoarea personalitate a lui Lucifer, ale cărui maniere încântătoare au fascinat creaturile celeste de ordine inferioare. Ele nu puteau pur și simplu să înțeleagă că era posibil ca o personalitate atât de strălucitoare să apuce pe o cale strâmbă.

Nu demult, descriind experiențele asociate atacului rebeliunii lui Lucifer, Manotia spunea: „Clipele mele cele mai însuflețitoare au fost acelea ale emoționantei aventuri legate de rebeliunea lui Lucifer când, în calitate de comandant secund al serafimilor, am refuzat să particip la proiectata insultare a lui Mihail. Puternicii rebeli încercau să mă distrugă prin intermediul forțelor de legătură pe care le realizaseră. Au existat războaie formidabile pe Jerusem, însă nici un serafim loial nu a suferit.”

”Superiorul meu imediat a căzut în greșală, mi-a revenit mie sarcina de a prelua comanda legiunilor de îngeri ale Jerusemului ca director titular al problemelor serafice confuze ale sistemului. Am fost susținut moral de Melchizedeki, ajutat cu pricepere de o majoritate de Fii Materiali, abandonat de un imens grup din propriul meu ordin, însă încurajat magnific de muritorii ascendenți ai Jerusemului.”

”Fiind automat întrerupți de circuitele constelației, prin secesiunea lui Lucifer, noi am depins de loialitatea corpului nostru de învățători care lansau chemări de ajutor pe Edentia, din sistemul vecin, Rantulia. Noi am constatat că regatul ordinii, al loialității intelectuale și al spiritului adevărului au triumfat, în mod inerent, rebeliunii, afirmării de sine și pretensei libertăți personale. Noi am fost capabili să rezistăm până la

dragon and his rebellious angels fought but prevailed not.” This “war in heaven” was not a physical battle as such a conflict might be conceived on Urantia. In the early days of the struggle Lucifer held forth continuously in the planetary amphitheater. Gabriel conducted an unceasing exposure of the rebel sophistries from his headquarters taken up near at hand. The various personalities present on the sphere who were in doubt as to their attitude would journey back and forth between these discussions until they arrived at a final decision.

53:5.7 (606.3) But this war in heaven was very terrible and very real. While displaying none of the barbarities so characteristic of physical warfare on the immature worlds, this conflict was far more deadly; material life is in jeopardy in material combat, but the war in heaven was fought in terms of life eternal.

6. A LOYAL SERAPHIC COMMANDER

53:6.1 (606.4) There were many noble and inspiring acts of devotion and loyalty which were performed by numerous personalities during the interim between the outbreak of hostilities and the arrival of the new system ruler and his staff. But the most thrilling of all these daring feats of devotion was the courageous conduct of Manotia, the second in command of the Satania headquarters' seraphim.

53:6.2 (606.5) At the outbreak of rebellion on Jerusem the head of the seraphic hosts joined the Lucifer cause. This no doubt explains why such a large number of the fourth order, the system administrator seraphim, went astray. The seraphic leader was spiritually blinded by the brilliant personality of Lucifer; his charming ways fascinated the lower orders of celestial beings. They simply could not comprehend that it was possible for such a dazzling personality to go wrong.

53:6.3 (606.6) Not long since, in describing the experiences associated with the onset of the Lucifer rebellion, Manotia said: “But my most exhilarating moment was the thrilling adventure connected with the Lucifer rebellion when, as second seraphic commander, I refused to participate in the projected insult to Michael; and the powerful rebels sought my destruction by means of the liaison forces they had arranged. There was a tremendous upheaval on Jerusem, but not a single loyal seraphim was harmed.

53:6.4 (606.7) “Upon the default of my immediate superior it devolved upon me to assume command of the angelic hosts of Jerusem as the titular director of the confused seraphic affairs of the system. I was morally upheld by the Melchizedeks, ably assisted by a majority of the Material Sons, deserted by a tremendous group of my own order, but magnificently supported by the ascendant mortals on Jerusem.

53:6.5 (606.8) “Having been automatically thrown out of the constellation circuits by the secession of Lucifer, we were dependent on the loyalty of our intelligence corps, who forwarded calls for help to Edentia from the near-by system of Rantulia; and we found that the kingdom of order, the intellect of loyalty, and the spirit of truth were inherently triumphant over rebellion, self-assertion, and so-called personal liberty; we were able to carry on until the arrival of the new System Sovereign, the worthy

sosirea noului Suveran Sistemic, valorosul succesor al lui Lucifer. Imediat după aceea, am fost atașat corpului de administrare provizorie al Melchizedekilor de pe Urantia și am preluat jurisdicția asupra ordinelor serafice loiale ale planetei trădătorului Caligastia. Acesta își numise sfera ca membră a sistemului nou proiectat de lumi eliberate și de personalități emancipate propus în infama Declarație a Libertății emisă de Lucifer în apelul său la „inteligențele care iubesc libertatea, care gândesc liber și sunt orientate către viitor în lumile greșit conduse și rău administrate ale Sataniei”.

Acest înger este încă în serviciu pe Urantia, unde funcționează ca șef adjunct al serafimilor.

7. ISTORIA REBELIUNII

Rebeliunea lui Lucifer a avut loc la scară sistemică. Treizeci și șapte de prinți Planetari separatiști au făcut să treacă, într-o mare măsură, administrările lumilor lor de partea rebelilor. Doar pe Panoptia, Prințul Planetar nu a reușit să antreneze popoarele sale cu el. Pe această lume, și sub direcția Melchizedekilor, populația s-a aliat susținerii lui Mihail. Elanora, o tânără femeie al acestui tărâm al muritorilor, a preluat conducerea raselor umane, și nici un singur suflet al acestei lumi sfâșiate de conflict nu s-a înrolat sub stindardul lui Lucifer. Și de atunci, acești panoptieni loiali au servit mereu pe a șaptea lume de tranziție a Jerusemului în calitate de păzitori și de constructori pe sfera Tatălui și pe cele șapte lumi de detenție care o înconjoară. Panoptienii nu acționează doar ca veritabili păzitori ai acestor lumi ce execută, de asemenea, ordinele personale ale lui Mihail pentru înfrumusețarea acestor sfere în vederea vreunei viitoare folosințe necunoscute. Ei efectuează această muncă zăbovind pe drumul Edentiei.

Pe tot parcursul acestei perioade, Caligastia pleda cauza lui Lucifer pe Urantia. Melchizedekii s-au opus cu abilitate Prințului Planetar apostat, însă sofismele unei libertăți lipsite de orice limită și iluziile afirmării de sine aveau toate șansele să înșele toate popoarele primitive ale unei lumi tinere și puțin dezvoltate.

Rebelii nu puteau să-și facă propaganda lor de secesiune decât prin eforturi personale, deoarece serviciul teledifuziunilor și toate celelalte mijloace de comunicare interplanetare fuseseră întrerupte prin acțiunea supraveghetorilor sistemici ai circuitelor. Imediat ce insurecția a izbucnit efectiv, întregul sistem al Sataniei a fost izolat atât de circuitele constelației, cât și de cele ale universului. În acest timp, agenți serafici și Mesageri Solitari au transmis toate mesajele primite sau expediate. Circuitele care ajungeau la lumile decăzute au fost, de asemenea, întrerupte, astfel încât Lucifer să nu le poată folosi pentru a propaga planul său nefast. Și aceste circuite nu vor fi restabilite câtă vreme arhirebelul în Satania.

Aceasta a fost o rebeliune Lanonandek. Ordinele superioare de filiație ale universului local nu s-au raliat secesiunii lui Lucifer, un mic număr de Purtători ai Vieții staționați pe planetele rebele a fost însă influențat de rebeliunea prinților neloiali. Nici unul dintre Fiii Trinitizați nu s-a abătut de la calea dreaptă; Melchizedekii,

successor of Lucifer. And immediately thereafter I was assigned to the corps of the Melchizedek receivership of Urantia, assuming jurisdiction over the loyal seraphic orders on the world of the traitorous Caligastia, who had proclaimed his sphere a member of the newly projected system of 'liberated worlds and emancipated personalities' proposed in the infamous Declaration of Liberty issued by Lucifer in his call to the 'liberty-loving, free-thinking, and forward-looking intelligences of the misruled and maladministered worlds of Satania.'"

53:6.6 (607.1) This angel is still in service on Urantia, functioning as associate chief of seraphim.

7. HISTORY OF THE REBELLION

53:7.1 (607.2) The Lucifer rebellion was system wide. Thirty-seven seceding Planetary Princes swung their world administrations largely to the side of the archrebel. Only on Panoptia did the Planetary Prince fail to carry his people with him. On this world, under the guidance of the Melchizedeks, the people rallied to the support of Michael. Ellanora, a young woman of that mortal realm, grasped the leadership of the human races, and not a single soul on that strife-torn world enlisted under the Lucifer banner. And ever since have these loyal Panoptians served on the seventh Jerusem transition world as the caretakers and builders on the Father's sphere and its surrounding seven detention worlds. The Panoptians not only act as the literal custodians of these worlds, but they also execute the personal orders of Michael for the embellishment of these spheres for some future and unknown use. They do this work as they tarry en route to Edentia.

53:7.2 (607.3) Throughout this period Caligastia was advocating the cause of Lucifer on Urantia. The Melchizedeks ably opposed the apostate Planetary Prince, but the sophistries of unbridled liberty and the delusions of self-assertion had every opportunity for deceiving the primitive peoples of a young and undeveloped world.

53:7.3 (607.4) All secession propaganda had to be carried on by personal effort because the broadcast service and all other avenues of interplanetary communication were suspended by the action of the system circuit supervisors. Upon the actual outbreak of the insurrection the entire system of Satania was isolated in both the constellation and the universe circuits. During this time all incoming and outgoing messages were dispatched by seraphic agents and Solitary Messengers. The circuits to the fallen worlds were also cut off, so that Lucifer could not utilize this avenue for the furtherance of his nefarious scheme. And these circuits will not be restored so long as the archrebel lives within the confines of Satania.

53:7.4 (607.5) This was a Lanonandek rebellion. The higher orders of local universe sonship did not join the Lucifer secession, although a few of the Life Carriers stationed on the rebel planets were somewhat influenced by the rebellion of the disloyal princes. None of the Trinitized Sons went astray. The Melchizedeks, archangels, and

arhanghelii și Strălucitoare Stele de Seară au rămas toți loiali lui Mihail și, cu ajutorul lui Gabriel, s-au luptat cu vitejie pentru voia Tatălui și pentru domnia Fiului.

Nici una dintre ființele originare ale Paradisului nu a fost implicată în ceva neloial. Împreună cu Mesagerii Solitari, ele și-au stabilit cartierul general pe lumea Spiritului și au rămas sub comanda Fidelilor de Zile de pe Edentia. Nici unul dintre consiliatori nu a apostat, și nici măcar un singur Arhivar Celest nu s-a rătăcit, însă un puternic contingent de rebeli a fost detașat dintre Însoțitorii Morontiei și Învățătorii Lumilor Palat.

Din ordinul suprem de serafimi, nici un înger nu a fost pierdut, însă din următorul, ordinul superior, un grup mare a fost înșelat și prins în cursă. Cățiva membrii din ordinul al treilea, acela al îngerilor supraveghetori s-au abătut și ei de la drumul drept. Tocmai în al patrulea grup, acela al îngerilor administratori, serafimii însărcinați în mod normal cu îndatoririle capitalelor sistemice, s-a produs cea mai teribilă ruptură. Manotia a salvat aproape două treimi din ei, însă ceva mai mult de o treime și-a urmat șeful în rândul rebelilor. O treime din toți heruvimii Jerusemului atașați îngerilor administratori a fost pierdută împreună cu serafimii neloiali.

Dintre ajutoarele îngerești planetare, cele care sunt afectate Fiilor Materiali, aproximativ o treime a fost amăgită, și aproape zece la sută din slujitorii de tranziție au fost prinși în cursă. Ioan a avut o viziune simbolică a acestei scene atunci când a scris despre marele dragon roșu: „Și coada sa va atrage un sfert din stelele cerului și le va arunca în întuneric”.

Pierderile cele mai mari au avut loc în rândurile îngerilor, însă cea mai mare parte a ordinelor inferioare de inteligențe au fost implicate în lisa de loialitate. Dintre 681.217 de Fii Materiali pierduți în Satania, optzeci și cinci la sută au fost victime ale rebeliunii lui Lucifer. Pe planetele individuale ale căror Prinți Planetari au fost aliați cauzei lui Lucifer, au fost pierdute un mare număr de creaturi mediene.

În multe privințe, această răscoală a fost cea mai întinsă și cea mai dezastruoasă dintre episoadele asemănătoare din Nebadon. În această insurecție au fost implicate mai multe personalități decât în celelalte două luate la un loc. Și va rămâne veșnic în dezonoarea emisarilor lui Lucifer și ai lui Satan faptul de a nu fi cruțat școlile de instruire ale copiilor de pe planeta culturală a finalitarilor, ci de a fi căutat, mai degrabă, să corupă mintea în dezvoltare a micuțelor suflete salvate din lumile evolutive prin milostenie.

Ascenderii muritori erau vulnerabili, însă au rezistat mai bine decât spiritele inferioare la sofisme ale rebeliunii. Numeroase personalități ale primelor lumi palat, printre cele care nu au atins fuziunea definitivă cu Ajustorul lor, au decăzut. Însă nici un cetățean ascendent al Sataniei, aflat cu statut permanent pe Jerusem, nu a participat la rebeliune, și această absență se înscrie în gloria înțelepciunii planului de ascensiune.

Oră de oră și zi de zi, stațiile de teledifuziune ale întregului Nebadon au fost invadate de observatori îngrijorați din toate clasele imaginabile de inteligențe celeste, care citeau cu nesaț buletinele rebeliunii Sataniei. Ei se bucurau pe măsură ce rapoartele se succedau pentru a descrie loialitatea de neînfrânt a ascendenților muritori care, sub direcția Melchizedekilor

the Brilliant Evening Stars were all loyal to Michael and, with Gabriel, valiantly contended for the Father's will and the Son's rule.

53:7.5 (608.1) No beings of Paradise origin were involved in disloyalty. Together with the Solitary Messengers they took up headquarters on the world of the Spirit and remained under the leadership of the Faithful of Days of Edentia. None of the conciliators apostatized, nor did a single one of the Celestial Recorders go astray. But a heavy toll was taken of the Morontia Companions and the Mansion World Teachers.

53:7.6 (608.2) Of the supreme order of seraphim, not an angel was lost, but a considerable group of the next order, the superior, were deceived and ensnared. Likewise a few of the third or supervisor order of angels were misled. But the terrible breakdown came in the fourth group, the administrator angels, those seraphim who are normally assigned to the duties of the system capitals. Manotia saved almost two thirds of them, but slightly over one third followed their chief into the rebel ranks. One third of all the Jerusem cherubim attached to the administrator angels were lost with their disloyal seraphim.

53:7.7 (608.3) Of the planetary angelic helpers, those assigned to the Material Sons, about one third were deceived, and almost ten per cent of the transition ministers were ensnared. In symbol John saw this when he wrote of the great red dragon, saying: "And his tail drew a third part of the stars of heaven and cast them down in darkness."

53:7.8 (608.4) The greatest loss occurred in the angelic ranks, but most of the lower orders of intelligence were involved in disloyalty. Of the 681,227 Material Sons lost in Satania, ninety-five per cent were casualties of the Lucifer rebellion. Large numbers of midway creatures were lost on those individual planets whose Planetary Princes joined the Lucifer cause.

53:7.9 (608.5) In many respects this rebellion was the most widespread and disastrous of all such occurrences in Nebadon. More personalities were involved in this insurrection than in both of the others. And it is to their everlasting dishonor that the emissaries of Lucifer and Satan spared not the infant-training schools on the finaliter cultural planet but rather sought to corrupt these developing minds in mercy salvaged from the evolutionary worlds.

53:7.10 (608.6) The ascending mortals were vulnerable, but they withstood the sophistries of rebellion better than the lower spirits. While many on the lower mansion worlds, those who had not attained final fusion with their Adjusters, fell, it is recorded to the glory of the wisdom of the ascension scheme that not a single member of the Satania ascendant citizenship resident on Jerusem participated in the Lucifer rebellion.

53:7.11 (608.7) Hour by hour and day by day the broadcast stations of all Nebadon were thronged by the anxious watchers of every imaginable class of celestial intelligence, who intently perused the bulletins of the Satania rebellion and rejoiced as the reports continuously narrated the unswerving loyalty of the ascending mortals who, under their Melchizedek

lor, rezistau victorios la eforturile conjugate și prelungite ale tuturor forțelor subtile rele care se reuneau atât de rapid sub stindardul secesiunii și al păcatului.

S-au scurs mai mult de doi ani ai timpului sistemic între începutul „războiului în ceruri” și instalarea succesorului lui Lucifer. Noul suveran a ajuns, în sfârșit, aterizând pe marea de sticlă cu statul său major. Făceam parte din rezervele mobilizate de Gabriel pe Edentia și îmi amintesc bine primul mesaj a lui Lanaforge către Tatăl Constelației Norlatiadekului. El spunea: „Nici un cetățean al Jerusemului nu a fost pierdut. Toți muritorii ascendenți au supraviețuit ardentelor tribulații și au ieșit triumfători și, în întregime victorioși din proba decisivă”. Acest mesaj a fost trimis pe Salvington, pe Uversa și în Paradis pentru a asigura că experiența de supraviețuire a ascensiunii muritorilor constituia cea mai mare siguranță împotriva rebeliunii și cea mai bună protecție contra păcatului. Nobila trupă a Jerusemului număra exact 187.432.811 muritori fideli.

Odată cu sosirea lui Lanaforge, arhirebelii au fost detronați și văduviți de orice putere de guvernare. Li s-a permis, cu toate acestea, să circule liber în Jerusem, pe sferele morontiale și chiar pe planetele locuite individuale. Ei și-au urmat eforturile înșelătoare și seducătoare de a corupe și răătăci mintea oamenilor și a îngerilor, însă în ceea ce privește munca lor pe muntele administrativ al Jerusemului „locul lor nu a mai fost găsit”.

Lucifer era privat de orice autoritate administrativă în Satania, însă nu exista atunci în universul local nici putere pentru a întemnița acest vicelan rebel, nici tribunal pentru a-l anihila. În acea epocă, Mihail nu era încă un domnitor suveran. Cei Îmbătrâniți de Zile i-au susținut Părinții Constelațiilor, care au preluat comanda guvernului sistemic, însă nu au comunicat nici o decizie ulterioară în numeroasele apeluri încă în curs, în ceea ce privește statutul prezent și soarta viitoare a lui Lucifer, a lui Satan și a asociaților lor.

În felul acesta au putut acești arhirebeli să cutreiere prin tot sistemul pentru a căuta să facă să pătrundă și mai mult doctrinele lor de nemulțumire și de afirmare de sine. Însă, vreme de peste două sute de mii de ani ai Urantiei, ei au fost incapabili să mai înșele vreo o altă lume. Nici o lume a Sataniei nu a fost pierdută de la căderea celor treizeci și șapte, nici măcar printre lumile celor mai tinere popoare de după rebeliune.

8. FIUL OMULUI PE URANTIA

Lucifer și Satan au cutreierat liber în sistemul Sataniei până la împlinirea misiunii de efuziune a lui Mihail pe Urantia. Ultima dată când s-au găsit împreună pe lumea voastră a fost în momentul asaltului lor conjugat împotriva Fiului Omului.

Înainte, atunci când Prinții Planetari, „Fiii lui Dumnezeu”, se reuneau periodic, „Satan venea și el”, pretinzând că el reprezintă toate lumile izolate ale Prinților Planetari decăzuți. Însă această liberate pe Jerusem i-a fost refuzată de la manifestarea terminală a lui Mihail. Ca urmare a eforturilor lui Lucifer și ale lui Satan de a-l corupe pe Mihail în timpul încarnării sale de consacrare, orice urmă de simpatie pentru ei a pierit în toată Satania, adică în afara lumilor păcătoase izolate.

leadership, successfully withstood the combined and protracted efforts of all the subtle evil forces which so swiftly gathered around the banners of secession and sin.

53:7.12 (608.8) It was over two years of system time from the beginning of the “war in heaven” until the installation of Lucifer’s successor. But at last the new Sovereign came, landing on the sea of glass with his staff. I was among the reserves mobilized on Edentia by Gabriel, and I well remember the first message of Lanaforge to the Constellation Father of Norlatiadek. It read: “Not a single Jerusem citizen was lost. Every ascendant mortal survived the fiery trial and emerged from the crucial test triumphant and altogether victorious.” And on to Salvington, Uversa, and Paradise went this message of assurance that the survival experience of mortal ascension is the greatest security against rebellion and the surest safeguard against sin. This noble Jerusem band of faithful mortals numbered just 187,432,811.

53:7.13 (609.1) With the arrival of Lanaforge the archrebels were dethroned and shorn of all governing powers, though they were permitted freely to go about Jerusem, the morontia spheres, and even to the individual inhabited worlds. They continued their deceptive and seductive efforts to confuse and mislead the minds of men and angels. But as concerned their work on the administrative mount of Jerusem, “their place was found no more.”

53:7.14 (609.2) While Lucifer was deprived of all administrative authority in Satania, there then existed no local universe power nor tribunal which could detain or destroy this wicked rebel; at that time Michael was not a sovereign ruler. The Ancients of Days sustained the Constellation Fathers in their seizure of the system government, but they have never handed down any subsequent decisions in the many appeals still pending with regard to the present status and future disposition of Lucifer, Satan, and their associates.

53:7.15 (609.3) Thus were these archrebels allowed to roam the entire system to seek further penetration for their doctrines of discontent and self-assertion. But in almost two hundred thousand Urantia years they have been unable to deceive another world. No Satania worlds have been lost since the fall of the thirty-seven, not even those younger worlds peopled since that day of rebellion.

8. THE SON OF MAN ON URANTIA

53:8.1 (609.4) Lucifer and Satan freely roamed the Satania system until the completion of the bestowal mission of Michael on Urantia. They were last on your world together during the time of their combined assault upon the Son of Man.

53:8.2 (609.5) Formerly, when the Planetary Princes, the “Sons of God,” were periodically assembled, “Satan came also,” claiming that he represented all of the isolated worlds of the fallen Planetary Princes. But he has not been accorded such liberty on Jerusem since Michael’s terminal bestowal. Subsequent to their effort to corrupt Michael when in the bestowal flesh, all sympathy for Lucifer and Satan has perished throughout all Satania, that is, outside the isolated

Manifestarea lui Mihail a pus capăt rebeliunii lui Lucifer în întreaga Satanie, mai puțin pe planetele Prinților Planetari apostatați. Aceasta a fost semnificația experienței personale a lui Isus, chiar înainte de moartea sa trupească, atunci când a strigat, în prezența discipolilor săi: „Și l-am văzut pe Satan căzând din cer ca un fulger”. Satan venise cu Lucifer pe Urantia pentru ultima luptă decisivă.

Fiul Omului avea încredere în reușita sa și știa că triumful său pe lumea voastră va stabili pentru totdeauna statutul inamicilor săi seculari, nu numai în Satania, ci și în celelalte două sisteme în intrase păcatul. Supraviețuirea muritorilor și siguranța îngerilor au fost restabilite atunci când Maestrul vostru, răspunzând propunerilor luciferiene, a replicat calm și cu o siguranță divină: „În urma mea, Satan”. Acesta a fost, în principiu, adevăratul sfârșit al rebeliunii lui Lucifer. Este adevărat că tribunalele Uversei nu au luat încă o decizie executivă în ceea ce privește apelul lui Gabriel care solicita distrugerea rebelilor, însă nu există nici o îndoială că vor lua o hotărâre la timpul cuvenit, deoarece primele măsuri pentru audierea cazului au fost deja luate.

Câtva timp înainte de moartea sa, Fiul Omului îl recunoștea încă pe Caligastia ca fiind, tehnic, Prințul Planetar al Urantie. Isus a spus: „Acum are loc judecata acestei lumi, acum va fi dat jos prințul acestei lumi”. Mai târziu încă, înainte de a împlini opera vieții sale, el a declarat: „Prințul acestei lumi este judecat”. Și este același prinț detronat și discreditat care a fost cândva numit „Dumnezeul Urantie”.

Ultimul act a lui Mihail înainte de a părăsi Urantia a fost de a acorda iertarea sa lui Caligastia și lui Daligastia, însă ei au refuzat această propunere delicată. Caligastia, Prințul vostru Planetar apostat, este încă liber să își urmeze proiectele sale nefaste pe Urantia, însă nu are absolut deloc puterea de a pătrunde în mintea oamenilor, nici de a se apropia de sufletul lor pentru a-i ispiti și corupe, dacă oamenii nu doresc cu adevărat să fie blestemați de reaua sa prezență.

Înainte de efuziunea lui Mihail, acești domnitori ai întinericului căutau să își păstreze autoritatea pe Urantia și rezistau personalităților celeste minore și subordonate, însă din ziua Învierii trădătorul Caligastia și asociatul său la fel de demn de dispreț, Daligastia, sunt servili în fața maiestății divine a Ajustorilor Gândirii ai Paradisului și ai Spiritului Adevărului protector, spiritul lui Mihail care a fost răspândit peste tot ceea ce este întrupat.

Chiar și așa, nici un spirit decăzut nu a avut niciodată puterea de a invada mintea și de a neliniști sufletul copiilor lui Dumnezeu; nici Satan, nici Caligastia nu au putut niciodată să se atingă sau să se apropie de Fiii lui Dumnezeu prin credință. Credința este o armură eficientă contra păcatului și nedreptății. Este adevărat că „oricine este născut din Dumnezeu este propriul său păzitor și cel rău nu îl atinge”.

În general, atunci când muritori slabi și desfrânați sunt presupuși a fi sub influența diavolului și a demonilor, ei sunt pur și simplu dominați de propriile lor tendințe mărunte și sunt mânati de propriile lor proprietăți naturale. I se atribuie diavolului numeroase

worlds of sin.

53:8.3 (609.6) The bestowal of Michael terminated the Lucifer rebellion in all Satania aside from the planets of the apostate Planetary Princes. And this was the significance of Jesus' personal experience, just before his death in the flesh, when he one day exclaimed to his disciples, "And I beheld Satan fall as lightning from heaven." He had come with Lucifer to Urantia for the last crucial struggle.

53:8.4 (609.7) The Son of Man was confident of success, and he knew that his triumph on your world would forever settle the status of his agelong enemies, not only in Satania but also in the other two systems where sin had entered. There was survival for mortals and security for angels when your Master, in reply to the Lucifer proposals, calmly and with divine assurance replied, "Get you behind me, Satan." That was, in principle, the real end of the Lucifer rebellion. True, the Uversa tribunals have not yet rendered the executive decision regarding the appeal of Gabriel praying for the destruction of the rebels, but such a decree will, no doubt, be forthcoming in the fullness of time since the first step in the hearing of this case has already been taken.

53:8.5 (610.1) Caligastia was recognized by the Son of Man as the technical Prince of Urantia up to near the time of his death. Said Jesus: "Now is the judgment of this world; now shall the prince of this world be cast down." And then still nearer the completion of his lifework he announced, "The prince of this world is judged." And it is this same dethroned and discredited Prince who was once termed "God of Urantia."

53:8.6 (610.2) The last act of Michael before leaving Urantia was to offer mercy to Caligastia and Daligastia, but they spurned his tender proffer. Caligastia, your apostate Planetary Prince, is still free on Urantia to prosecute his nefarious designs, but he has absolutely no power to enter the minds of men, neither can he draw near to their souls to tempt or corrupt them unless they really desire to be cursed with his wicked presence.

53:8.7 (610.3) Before the bestowal of Michael these rulers of darkness sought to maintain their authority on Urantia, and they persistently withstood the minor and subordinate celestial personalities. But since the day of Pentecost this traitorous Caligastia and his equally contemptible associate, Daligastia, are servile before the divine majesty of the Paradise Thought Adjusters and the protective Spirit of Truth, the spirit of Michael, which has been poured out upon all flesh.

53:8.8 (610.4) But even so, no fallen spirit ever did have the power to invade the minds or to harass the souls of the children of God. Neither Satan nor Caligastia could ever touch or approach the faithful sons of God; faith is an effective armor against sin and iniquity. It is true: "He who is born of God keeps himself, and the wicked one touches him not."

53:8.9 (610.5) In general, when weak and dissolute mortals are supposed to be under the influence of devils and demons, they are merely being dominated by their own inherent and debased tendencies, being led away by their own natural propensities. The devil has been given

rele care nu îi sunt imputabile lui. Caligastia a rămas relativ neputincios de la trecerea lui Christos.

a great deal of credit for evil which does not belong to him. Caligastia has been comparatively impotent since the cross of Christ.

9. STATUTUL PREZENT AL REBELIUNII

La începuturile rebeliunii lui Lucifer, salvarea a fost oferită de Mihail tuturor rebelilor. Tuturor celor care dovedeau o căință sinceră, în momentul dobândirii de către el a unei suveranități depline asupra universului său, le-a oferit iertarea și reintegrarea într-un post oarecare de serviciu universal, suveranitatea completă asupra universului său. Nici unul dintre conducători nu a acceptat această ofertă milostivă, însă mii de îngeri și de ființe celeste ale ordinelor inferioare, inclusiv sute de Fii și Fiice Materiali, au acceptat milostenia proclamată de panoptieni și au fost reabilitați în momentul reînvierii lui Isus acum o mie nouă sute de ani. De atunci, aceste ființe au fost transferate pe lumile jerusemice ale Tatălui unde este tehnic necesar ca ele să fie reținute până când tribunalele Uversei iau decizia asupra problemei lui Gabriel contra lui Lucifer. Însă nimeni nu se îndoiește că aceste personalități, care se căiesc și au fost salvate, vor fi excluse de la decretul de anihilare atunci când se va pronunța verdictul. Aceste suflete în probație lucrează acum cu panoptienii pentru a avea grijă de lumea Tatălui.

Marele înșelător nu s-a mai întors niciodată pe Urantia din vremea în care a încercat să îl abată pe Mihail de la țelul desăvârșirii manifestării care trebuia să îl stabilească în mod sigur și definitiv ca stăpân absolut al Nebadonului. Când Mihail a devenit șeful confirmat al Nebadonului, Lucifer a fost dat în paza agenților Celor Îmbătrâniți de Zile de pe Uversa și de atunci a rămas prizonier pe satelitul numărul unu al grupului de sfere tranzitionale al Tatălui, care înconjoară Jerusemul. Și acolo este locul în care șefii altor lumi și sisteme pot să contemple sfârșitul suveranului lipsit de loialitate al Sataniei. Pavel cunoștea statutul de după contopirea lui Mihail al liderilor rebeli, deoarece el i-a descris pe șefii lui Caligastia ca „o oștire spirituală de răutate în locurile celeste”.

Atunci când Mihail a preluat suveranitatea supremă a Nebadonului, el a cerut Celor Îmbătrâniți de Zile dreptul de a interna toate personalitățile care au luat parte la rebeliunea lui Lucifer, aceasta așteptând ordonanțele tribunalelor suprauniversale în cazul lui Gabriel contra lui Lucifer, care fusese înaintat curții supreme a Uversei de aproape două sute de mii de ani, după cum măsurați voi timpul. În ceea ce privește grupul rebelilor capitalei sistemului, Cei Îmbătrâniți de Zile au dat curs cererii lui Mihail, însă cu o singură excepție: Satan avea permisiunea de a face vizite periodice prinților apostazi ai lumilor decăzute, până când un alt Fiu al lui Dumnezeu a fost acceptat de aceste lumi apostate sau până când tribunalele Uversei vor începe să judece cazul lui Gabriel contra lui Lucifer.

Satan putea să vină pe Urantia, deoarece voi nu aveți nici un Fiu rezident având rangul necesar pentru a fi în frunte - nici Prinț Planetar, nici Fiu Material. De atunci, Machiventa Melchizedek a fost proclamat Prinț Planetar loctiitor al Urantiei, și deschiderea procesului lui Gabriel contra lui Lucifer a dat semnalul pentru inaugurarea sistemelor planetare temporare pe toate lumile izolate. Este adevărat că Satan l-a vizitat periodic

9. PRESENT STATUS OF THE REBELLION

53:9.1 (610.6) Early in the days of the Lucifer rebellion, salvation was offered all rebels by Michael. To all who would show proof of sincere repentance, he offered, upon his attainment of complete universe sovereignty, forgiveness and reinstatement in some form of universe service. None of the leaders accepted this merciful proffer. But thousands of the angels and the lower orders of celestial beings, including hundreds of the Material Sons and Daughters, accepted the mercy proclaimed by the Panoptians and were given rehabilitation at the time of Jesus' resurrection nineteen hundred years ago. These beings have since been transferred to the Father's world of Jerusem, where they must be held, technically, until the Uversa courts hand down a decision in the matter of Gabriel vs. Lucifer. But no one doubts that, when the annihilation verdict is issued, these repentant and salvaged personalities will be exempted from the decree of extinction. These probationary souls now labor with the Panoptians in the work of caring for the Father's world.

53:9.2 (611.1) The archdeceiver has never been on Urantia since the days when he sought to turn back Michael from the purpose to complete the bestowal and to establish himself finally and securely as the unqualified ruler of Nebadon. Upon Michael's becoming the settled head of the universe of Nebadon, Lucifer was taken into custody by the agents of the Uversa Ancients of Days and has since been a prisoner on satellite number one of the Father's group of the transition spheres of Jerusem. And here the rulers of other worlds and systems behold the end of the unfaithful Sovereign of Satania. Paul knew of the status of these rebellious leaders following Michael's bestowal, for he wrote of Caligastia's chiefs as "spiritual hosts of wickedness in the heavenly places."

53:9.3 (611.2) Michael, upon assuming the supreme sovereignty of Nebadon, petitioned the Ancients of Days for authority to intern all personalities concerned in the Lucifer rebellion pending the rulings of the superuniverse tribunals in the case of Gabriel vs. Lucifer, placed on the records of the Uversa supreme court almost two hundred thousand years ago, as you reckon time. Concerning the system capital group, the Ancients of Days granted the Michael petition with but a single exception: Satan was allowed to make periodic visits to the apostate princes on the fallen worlds until another Son of God should be accepted by such apostate worlds, or until such time as the courts of Uversa should begin the adjudication of the case of Gabriel vs. Lucifer.

53:9.4 (611.3) Satan could come to Urantia because you had no Son of standing in residence — neither Planetary Prince nor Material Son. Machiventa Melchizedek has since been proclaimed vicegerent Planetary Prince of Urantia, and the opening of the case of Gabriel vs. Lucifer has signalized the inauguration of temporary planetary regimes on all the isolated worlds. It is true that Satan did periodically visit Caligastia and

pe Caligastia și alți prinți decăzuți până în momentul prezentelor revelații, care coincide cu prima audiență a procesului lui Gabriel pentru anihilarea arhirebelilor. Satan este acum deținut necondiționat pe lumile-închisori ale Jerusemului.

De la manifestarea finală a lui Mihail, nimeni în întreaga Satania nu a dorit să meargă pe lumile-închisori pentru a-i ajuta rebelii internați. Și nici o ființă n-a mai fost câștigată de partea cauzei înșelătorului. Timp de nouăsprezece secole, statutul acestor rebeli nu s-a schimbat.

Noi nu ne așteptăm ca prezentele restricții ale Sataniei să fie ridicate înainte ca Cei Îmbătrâniți de Zile să fi dispus definitiv în privința arhirebelilor. Circuitele sistemice nu vor fi stabilite atâta timp cât Lucifer va rămâne în viață. Stând în așteptare, acesta din urmă, este complet inactiv.

Pe Jerusem rebeliunea a luat sfârșit. Ea se sfârșește pe lumile decăzute de îndată ce sosesc Fiii divini. Noi credem că toți rebelii care vor fi fost în stare să accepte îndurarea, au făcut-o deja. Noi așteptăm mesajul fulgerător teledifuzat, care îi va priva pe acești trădători ai existenței de personalitate. Noi prevedem că verdictul Uversei se va anunța prin ordinul de execuție teledifuzat care îi va anihila acești rebeli internați. Atunci veți căuta locul lor, însă nu îi veți găsi. „Și cei care te-au cunoscut printre lumi vor fi uimiți de tine; ai fost o teroare, însă tu nu vei mai exista.” Acesta este modul în care toți acești trădători nedemni „vor deveni ca și cum nu ar fi fost niciodată”. Toată lumea așteaptă decretul Uversei.

Însă vreme de epoci, cele șapte lumi-închisori de întuneric spiritual din Satania au constituit un avertisment solemn pentru tot Nebadonul. Acest avertisment proclamă elocvent și efectiv marele adevăr „că drumul celui care încalcă legea este greu”; „că în fiecare păcat se ascunde sămânța propriei lui distrugerii”; că „răsplata păcatului este moartea”.

[Prezentat de Manovandet Melchizedek, atașat odinioară administrației provizorii a Urantiei.]

others of the fallen princes right up to the time of the presentation of these revelations, when there occurred the first hearing of Gabriel's plea for the annihilation of the archrebels. Satan is now unqualifiedly detained on the Jerusem prison worlds.

53:9.5 (611.4) Since Michael's final bestowal no one in all Satania has desired to go to the prison worlds to minister to the interned rebels. And no more beings have been won to the deceiver's cause. For nineteen hundred years the status has been unchanged.

53:9.6 (611.5) We do not look for a removal of the present Satania restrictions until the Ancients of Days make final disposition of the archrebels. The system circuits will not be reinstated so long as Lucifer lives. Meantime, he is wholly inactive.

53:9.7 (611.6) The rebellion has ended on Jerusem. It ends on the fallen worlds as fast as divine Sons arrive. We believe that all rebels who will ever accept mercy have done so. We await the flashing broadcast that will deprive these traitors of personality existence. We anticipate the verdict of Uversa will be announced by the executionary broadcast which will effect the annihilation of these interned rebels. Then will you look for their places, but they shall not be found. "And they who know you among the worlds will be astonished at you; you have been a terror, but never shall you be any more." And thus shall all of these unworthy traitors "become as though they had not been." All await the Uversa decree.

53:9.8 (611.7) But for ages the seven prison worlds of spiritual darkness in Satania have constituted a solemn warning to all Nebadon, eloquently and effectively proclaiming the great truth "that the way of the transgressor is hard"; "that within every sin is concealed the seed of its own destruction"; that "the wages of sin is death."

53:9.9 (612.1) [Presented by Manovandet Melchizedek, onetime attached to the receivership of Urantia.]

Capitolul 54. Problemele rebeliunii lui Lucifer

⇨ 053

CARTEA URANTIA

055 ⇨

PARTE II. UNIVERSUL LOCAL

CAPITOLUL 54 PROBLEMELE REBELIUNII LUI LUCIFER

Secțiuni

Introduction

1. Adevărata și falsa libertate
2. Zborul libertății
3. Întârzierea temporală a dreptății
4. Amânarea îndurării
5. Înțelepciunea întârzierii
6. Triumful iubirii

Introduction

OMULUI evolutiv îi vine greu să înțeleagă pe deplin semnificația răului, a greșelii, a păcatului și a inechității și să sesizeze sensul lor. Omului îi trebuie mult până percepe că un contrast dintre perfecțiune și imperfecțiune produce răul potențial, că un conflict dintre adevăr și falsitate creează confuzia și eroarea; că înzestrarea divină cu liber arbitru, care se exprimă prin alegere, duce la domenii divergente ale păcatului și ale dreptății, iar căutarea perseverentă a divinității conduce la împărăția lui Dumnezeu, în timp ce respingerea sa persistentă duce la domeniile inechității.

Nu Zeii sunt cei care creează răul sau permit păcatul și rebeliunea. Răul potențial există în timp și într-un univers care îmbrățișează nivele diferențiate de semnificații și de valori în ceea ce privește perfecțiunea. Păcatul este potențial în toate domeniile în care ființe imperfecte sunt înzestrate cu facultatea de a alege între bine și rău. Simpla prezență conflictuală a adevărului și a contra-adevărului, a faptelor și a falsității, constituie potențialul erorii. Alegerea deliberată a răului constituie păcatul; refuzul voluntar al adevărului este eroarea; urmarea persistentă a păcatului și a erorii constituie inechitatea.

1. ADEVĂRATA ȘI FALSA LIBERTATE

Dintre toate problemele tulburătoare provenite din rebeliunea lui Lucifer, nici una nu a ocazionat mai multe dificultăți decât inapținutudinea muritorilor evolutivi imaturi

PAPER 54 PROBLEMS OF THE LUCIFER REBELLION

SECTIONS

Introduction

1. True and False Liberty
2. The Theft of Liberty
3. The Time Lag of Justice
4. The Mercy Time Lag
5. The Wisdom of Delay
6. The Triumph of Love

INTRODUCTION

54:0.1 (613.1) EVOLUTIONARY man finds it difficult fully to comprehend the significance and to grasp the meanings of evil, error, sin, and iniquity. Man is slow to perceive that contrastive perfection and imperfection produce potential evil; that conflicting truth and falsehood create confusing error; that the divine endowment of freewill choice eventuates in the divergent realms of sin and righteousness; that the persistent pursuit of divinity leads to the kingdom of God as contrasted with its continuous rejection, which leads to the domains of iniquity.

54:0.2 (613.2) The Gods neither create evil nor permit sin and rebellion. Potential evil is time-existent in a universe embracing differential levels of perfection meanings and values. Sin is potential in all realms where imperfect beings are endowed with the ability to choose between good and evil. The very conflicting presence of truth and untruth, fact and falsehood, constitutes the potentiality of error. The deliberate choice of evil constitutes sin; the willful rejection of truth is error; the persistent pursuit of sin and error is iniquity.

1. TRUE AND FALSE LIBERTY

54:1.1 (613.3) Of all the perplexing problems growing out of the Lucifer rebellion, none has occasioned more difficulty than the failure of immature evolutionary mortals to distinguish between true and false liberty.

de a distinge între adevărata libertate și cea falsă.

Adevărata libertate este căutarea timpurilor și răsplata progresului evolutiv. Falsa libertate este amăgirea subtilă a erorii timpului și a răului spațiului. Libertatea durabilă este fondată pe realitatea dreptății - a inteligenței, a maturității, a fraternității și a echității.

Libertatea este o tehnică autodistrugătoare a existenței cosmice atunci când motivația ei este neinteligentă, necondiționată și necontrolată. Adevărata libertate se raportează progresiv la realitate și rămâne întotdeauna plină de respect față de echitatea socială, de echitatea cosmică, de fraternitatea universală și de obligațiile divine.

Libertatea este o sinucidere când este separată de dreptatea materială, de justiția intelectuală, de îngăduința socială, de datoria morală și de valorile spirituale. Libertatea este inexistentă în afara realității cosmice, și orice realitate a personalității este proporțională cu relațiile ei cu divinitatea.

Voința autonomă, lipsită de limite, și exprimarea de sine necontrolată echivalează cu un egoism pe care nu îl înblânzește nimic, o culme a impietății. Libertatea neînsoțită de o victorie tot mai mare asupra sinelui este o fantezie a unei imaginații de muritor egoist. Libertatea motivată prin sine este o iluzie conceptuală, o crudă amăgire. Desfrâul deghizat sub veșmintele libertății este premergătorul unei servitudini abjecte.

Adevărata libertate este asociată cu un sincer respect de sine; libertatea falsă este consoarta admirației de sine. Adevărata libertate este rodul stăpânirii de sine; falsa libertate este pretenția de a te afirma pe tine însuși. Stăpânirea de sine conduce la serviciul altruist; admirația de sine tinde să îl exploateze pe celălalt pentru a asigura avantaje personale individului aflat în greșală, care este dispus să sacrifice înfăptuirea în dreptate în schimbul posesării unei puteri injuste asupra tovarășilor săi.

Înțelepciunea însăși nu este divină și sigură decât dacă orizontul ei este cosmic și motivația spirituală.

Nu există o eroare mai mare decât amăgirea de sine, care le face pe ființele inteligente să râvnească la exercitarea puterii asupra altor ființe, cu scopul de a le priva de libertățile lor naturale. Regula de aur a echității umane se ridică contra tuturor acestor fraude, inechități, fapte egoiste și nedreptăți. Doar o libertate autentică este veritabilă și compatibilă cu tărâmul iubirii și cu acordarea îndurării.

Cum ar putea creatura voluntară să îndrăznească să încalce drepturile tovarășilor ei în numele libertății personale, în timp ce Cărmuitorii Supremi ai universului se retrag cu un respect îngăduitor din fața prerogativelor voinței și a potențialelor personalități! În exercitarea presupusei sale libertăți personale, nici o ființă nu are dreptul de a priva o altă ființă de privilegiile existenței care i-au fost conferite de Creatori și care sunt respectate de toți asociații lor, de subordonații lor și de supușilor lor loiali.

Se prea poate ca omul evolutiv să trebuiască să lupte pentru libertățile sale materiale contra unor tirani și asupritori pe o lume a păcatului și a nedreptății sau în cursul primelor timpuri ale unei sfere primitive în evoluție. Însă nu este astfel nici pe lumile morontiale, nici pe sferile spiritului. Războiul este moștenirea

54:1.2 (613.4) True liberty is the quest of the ages and the reward of evolutionary progress. False liberty is the subtle deception of the error of time and the evil of space. Enduring liberty is predicated on the reality of justice — intelligence, maturity, fraternity, and equity.

54:1.3 (613.5) Liberty is a self-destroying technique of cosmic existence when its motivation is unintelligent, unconditioned, and uncontrolled. True liberty is progressively related to reality and is ever regardful of social equity, cosmic fairness, universe fraternity, and divine obligations.

54:1.4 (613.6) Liberty is suicidal when divorced from material justice, intellectual fairness, social forbearance, moral duty, and spiritual values. Liberty is nonexistent apart from cosmic reality, and all personality reality is proportional to its divinity relationships.

54:1.5 (613.7) Unbridled self-will and unregulated self-expression equal unmitigated selfishness, the acme of ungodliness. Liberty without the associated and ever-increasing conquest of self is a figment of egoistic mortal imagination. Self-motivated liberty is a conceptual illusion, a cruel deception. License masquerading in the garments of liberty is the forerunner of abject bondage.

54:1.6 (614.1) True liberty is the associate of genuine self-respect; false liberty is the consort of self-admiration. True liberty is the fruit of self-control; false liberty, the assumption of self-assertion. Self-control leads to altruistic service; self-admiration tends towards the exploitation of others for the selfish aggrandizement of such a mistaken individual as is willing to sacrifice righteous attainment for the sake of possessing unjust power over his fellow beings.

54:1.7 (614.2) Even wisdom is divine and safe only when it is cosmic in scope and spiritual in motivation.

54:1.8 (614.3) There is no error greater than that species of self-deception which leads intelligent beings to crave the exercise of power over other beings for the purpose of depriving these persons of their natural liberties. The golden rule of human fairness cries out against all such fraud, unfairness, selfishness, and unrighteousness. Only true and genuine liberty is compatible with the reign of love and the ministry of mercy.

54:1.9 (614.4) How dare the self-willed creature encroach upon the rights of his fellows in the name of personal liberty when the Supreme Rulers of the universe stand back in merciful respect for these prerogatives of will and potentials of personality! No being, in the exercise of his supposed personal liberty, has a right to deprive any other being of those privileges of existence conferred by the Creators and duly respected by all their loyal associates, subordinates, and subjects.

54:1.10 (614.5) Evolutionary man may have to contend for his material liberties with tyrants and oppressors on a world of sin and iniquity or during the early times of a primitive evolving sphere, but not so on the morontia worlds or on the spirit spheres. War is the heritage of early evolutionary man, but on worlds of normal

omului evolutiv primitiv, însă pe lumile în care civilizația progresează normal, băătăia fizică este discreditată de mult timp ca tehnică de rezolvare a neînțelegerilor rasiale.

2. ZBORUL LIBERTĂȚII

Cu Fiul și în Spirit, Dumnezeu a proiectat eterna Havona, și, de atunci, arhetipul etern de participare coordonată la creație - împărtășirea - a prevalat întotdeauna. Acest arhetip al împărtășirii este modelul esențial de urmat de fiecare dintre Fiii și Fiicele lui Dumnezeu care se duc în spațiu pentru a încerca să copieze în timp universul central de perfecțiune eternă.

Orice creatură, din toate universurile în evoluție, care aspiră să facă voința Tatălui, este destinată să devină partener a Creatorilor timpului-spațiu în această magnifică aventură a dobândirii perfecțiunii experiențiale. Dacă acest lucru nu ar fi fost adevărat, Tatăl nu ar fi înzestrat niciodată aceste creaturi cu liber arbitru creativ, nu ar fi locuit în ele și nu ar fi intrat efectiv în asociere cu ele prin mijlocirea propriului său spirit.

Nebunia lui Lucifer a fost de a încerca ceea ce nu se poate face, ceea ce a străbate timpul într-un univers experiențial. Crima lui Lucifer a fost încercarea sa de a priva de drepturile lor creative pe fiecare dintre personalitățile Sataniei, de a reduce în mod nechibzuit participarea personală a creaturilor - participarea lor liberă - voluntară la lunga luptă evolutivă de atingere a statutului de lumină și de viață, atât individual, cât și colectiv. Și acționând astfel, acest vechi suveran al sistemului vostru a opus direct proiectul temporal al propriei sale voințe țelului etern al voinței lui Dumnezeu, așa cum este el revelat prin dăruirea cu liber arbitru a tuturor creaturilor personale. Rebeliunea lui Lucifer amenința astfel să încalce la maxim liberul arbitru al ascenderilor și al slujitorilor sistemului Sataniei. Exista pericolul de a priva pentru totdeauna pe fiecare dintre aceste ființe de o experiență pasionantă, aceea de a aduce ceva personal și unic monumentului de înțelepciune experiențială care se ridică lent și care va exista într-o bună zi sub forma sistemului Sataniei, devenit perfect. Acesta este modul în care manifestul lui Lucifer, deghizându-se sub veșmântul libertății, se ridică în lumina clară a rațiunii ca un pericol monumental pentru a consuma zborul libertății personale și aceasta la o scară care nu a mai fost încă întâlnită decât de două ori în toată istoria Nebadonului.

Pe scurt, Lucifer ar fi dorit să ia oamenilor și îngerilor ceea ce le dăduse Dumnezeu, adică privilegiul divin de a participa la creația propriului lor destin și la destinul acestui sistem local de lumi locuite.

Nici o ființă din întregul univers nu are justificată libertatea de a priva o altă ființă de adevărata libertate, de dreptul de a iubi și de a fi iubită, de privilegiul de a-l adora pe Dumnezeu și a-și servi semenul.

3. ÎNTÂRZIAREA TEMPORALĂ A DREPTĂȚII

Creaturile morale ale lumilor evolutive sunt, întotdeauna, frământate de o anumită întrebare

advancing civilization physical combat as a technique of adjusting racial misunderstandings has long since fallen into disrepute.

2. THE THEFT OF LIBERTY

54:2.1 (614.6) With the Son and in the Spirit did God project eternal Havona, and ever since has there obtained the eternal pattern of co-ordinate participation in creation — sharing. This pattern of sharing is the master design for every one of the Sons and Daughters of God who go out into space to engage in the attempt to duplicate in time the central universe of eternal perfection.

54:2.2 (614.7) Every creature of every evolving universe who aspires to do the Father's will is destined to become the partner of the time-space Creators in this magnificent adventure of experiential perfection attainment. Were this not true, the Father would have hardly endowed such creatures with creative free will, neither would he indwell them, actually go into partnership with them by means of his own spirit.

54:2.3 (614.8) Lucifer's folly was the attempt to do the nondoable, to short-circuit time in an experiential universe. Lucifer's crime was the attempted creative disenfranchisement of every personality in Satania, the unrecognized abridgment of the creature's personal participation — freewill participation — in the long evolutionary struggle to attain the status of light and life both individually and collectively. In so doing this onetime Sovereign of your system set the temporal purpose of his own will directly athwart the eternal purpose of God's will as it is revealed in the bestowal of free will upon all personal creatures. The Lucifer rebellion thus threatened the maximum possible infringement of the freewill choice of the ascenders and servers of the system of Satania — a threat forevermore to deprive every one of these beings of the thrilling experience of contributing something personal and unique to the slowly erecting monument to experiential wisdom which will sometime exist as the perfected system of Satania. Thus does the Lucifer manifesto, masquerading in the habiliments of liberty, stand forth in the clear light of reason as a monumental threat to consummate the theft of personal liberty and to do it on a scale that has been approached only twice in all the history of Nebadon.

54:2.4 (615.1) In short, what God had given men and angels Lucifer would have taken away from them, that is, the divine privilege of participating in the creation of their own destinies and of the destiny of this local system of inhabited worlds.

54:2.5 (615.2) No being in all the universe has the rightful liberty to deprive any other being of true liberty, the right to love and be loved, the privilege of worshiping God and of serving his fellows.

3. THE TIME LAG OF JUSTICE

54:3.1 (615.3) The moral will creatures of the evolutionary worlds are always bothered with the unthinking question

nechibzută: de ce Creatorii infinit de înțelepți permit răul și păcatul. Ele nu înțeleg că răul și păcatul sunt inevitabile în cazul în care creaturile trebuie să fie cu adevărat libere. Liberul arbitru al oamenilor în evoluție și al îngerilor aleși nu este un simplu concept filozofic, un ideal simbolic. Aptitudinea oamenilor de a alege binele sau răul este o realitate a universului. Această libertate de alege prin sine este un dar al Conducătorilor Supremi, și aceștia interzic oricărei ființe sau oricărui grup de ființe din vastul univers să priveze cea mai mică personalitate de libertatea care îi este dată prin putere divină, nici măcar pentru a satisface ființe rătăcite și ignorante în bucuria a ceea ce ele numesc, în mod greșit, libertate personală.

Cu toate că identificarea conștientă și deliberată cu răul (păcatul) este echivalentă cu non existența (anihilarea), trebuie întotdeauna să intervină o întârziere între momentul identificării personale cu păcatul și execuția pedepsei - care survine automat când ființa se îmbrățișează de bună voie răul. Această întârziere reprezintă o perioadă de timp suficientă pentru a judeca statutul universal al păcătosului într-un mod pe deplin satisfăcător pentru toate personalitățile universului care au o legătură cu cazul, și în același timp, într-un mod destul de echitabil și just, pentru a putea câștiga aprobarea păcătosului însuși.

Însă, dacă acest rebel al universului care merge împotriva realității, a bunătății și a adevărului refuză să aprobe verdictul, și dacă vinovatul cunoaște în inima sa dreptatea condamnării sale însă refuză să o mărturisească, atunci trebuie ca execuția sentinței să fie întârziată conform conveniențelor Celor Îmbătrâniți de Zile. Or, Cei Îmbătrâniți de Zile refuză să nimicească o ființă înainte ca toate valorile morale și realitățile spirituale să fie stinse atât în autorul răului, cât și la toți partizanii și simpatizanții săi posibili.

4. AMÂNAREA ÎNDURĂRII

O altă problemă, dificil de explicat în constelația Norlatiadekului, se referă la motivele pentru care i-a fost permis lui Lucifer, lui Satan și prinților decăzuți să semene atât de multă vreme discordia, înainte de a fi reținuți, internați și judecați.

Părinții care au născut și crescut copii vor înțelege mai bine de ce Mihail, un Creator-tată, poate să întârzie atât de mult în a-i condamna și a-i distruge pe proprii săi Fii. Istoria fiului rătăcitor, povestită de Isus, ilustrează bine cum un tată iubitor poate să aștepte mult timp cânta unui copil rătăcitor.

Faptul însuși că o creatură care făcătoare de rău poate efectiv să aleagă să facă ceva rău - să comită păcatul - demonstrează fapticitatea liberului arbitru și justifică pe deplin toate lungile întârzieri în executarea dreptății, dat fiind faptul că această acordare a îndurării ar putea să conducă la cântă și la reabilitare.

Cea mai mare parte a libertăților căutate de Lucifer el le avea deja și trebuia să primească altele în viitor. Toate aceste daruri prețioase au fost pierdute prin nerăbdarea sa și prin cedarea la dorința de a poseda imediat ceea ce este dorit cu ardoare, de a poseda aceasta în disprețul oricărei obligații de a respecta drepturile și libertățile tuturor celorlalte creaturi compunând universul universurilor. Obligațiile etice sunt

as to why the all-wise Creators permit evil and sin. They fail to comprehend that both are inevitable if the creature is to be truly free. The free will of evolving man or exquisite angel is not a mere philosophic concept, a symbolic ideal. Man's ability to choose good or evil is a universe reality. This liberty to choose for oneself is an endowment of the Supreme Rulers, and they will not permit any being or group of beings to deprive a single personality in the wide universe of this divinely bestowed liberty — not even to satisfy such misguided and ignorant beings in the enjoyment of this misnamed personal liberty.

54:3.2 (615.4) Although conscious and wholehearted identification with evil (sin) is the equivalent of nonexistence (annihilation), there must always intervene between the time of such personal identification with sin and the execution of the penalty — the automatic result of such a willful embrace of evil — a period of time of sufficient length to allow for such an adjudication of such an individual's universe status as will prove entirely satisfactory to all related universe personalities, and which will be so fair and just as to win the approval of the sinner himself.

54:3.3 (615.5) But if this universe rebel against the reality of truth and goodness refuses to approve the verdict, and if the guilty one knows in his heart the justice of his condemnation but refuses to make such confession, then must the execution of sentence be delayed in accordance with the discretion of the Ancients of Days. And the Ancients of Days refuse to annihilate any being until all moral values and all spiritual realities are extinct, both in the evildoer and in all related supporters and possible sympathizers.

4. THE MERCY TIME LAG

54:4.1 (615.6) Another problem somewhat difficult of explanation in the constellation of Norlatiadek pertains to the reasons for permitting Lucifer, Satan, and the fallen princes to work mischief so long before being apprehended, interned, and adjudicated.

54:4.2 (616.1) Parents, those who have borne and reared children, are better able to understand why Michael, a Creator-father, might be slow to condemn and destroy his own Sons. Jesus' story of the prodigal son well illustrates how a loving father can long wait for the repentance of an erring child.

54:4.3 (616.2) The very fact that an evil-doing creature can actually choose to do wrong — commit sin — establishes the fact of free-willness and fully justifies any length delay in the execution of justice provided the extended mercy might conduce to repentance and rehabilitation.

54:4.4 (616.3) Most of the liberties which Lucifer sought he already had; others he was to receive in the future. All these precious endowments were lost by giving way to impatience and yielding to a desire to possess what one craves now and to possess it in defiance of all obligation to respect the rights and liberties of all other beings composing the universe of universes. Ethical obligations are innate, divine, and universal.

înnăscute, divine și universale.

Noi cunoaștem numeroase motive pentru care Conducătorii Supremi nu îi distrug, nici nu îi internează imediat pe conducătorii rebeliunii lui Lucifer și există, indubitabil, altele, poate mai bune, care ne sunt necunoscute. Întârzierea în executarea dreptății vădește trăsăturile unei mărinimii care au fost oferite personal de Mihail din Nebadon. Fără afecțiunea acestui Creator-tată pentru Fiii săi rătăciți, ar fi intrat în acțiune dreptatea supremă a suprauniversului. Dacă un episod, cum ar fi rebeliunea lui Lucifer, s-ar fi produs în Nebadon, în timpul încarnării lui Mihail pe Urantia, instigatorii acestui rău ar fi putut fi, imediat și absolut, anihilați.

Dreptatea supremă poate acționa instantaneu atunci când ea nu este temperată de îndurarea divină. Acordarea îndurării copiilor timpului și spațiului prevede întotdeauna această întârziere, acest interval salutar între semănat și recoltat. Dacă sămânța semănată este bună, această întârziere permite punerea la încercare și întărirea caracterului; dacă sămânța semănată este rea, această întârziere îngăduitoare lasă timp pentru căință și pentru îndreptare. Această întârziere în judecată și în pedepsirea răufăcătorilor este inerentă acordării îndurării în cele șapte suprauniversuri. Această înfrânare a justiției prin îndurare dovedește că Dumnezeu este iubire, că Dumnezeul iubirii domină universurile, și că el controlează, prin îndurarea sa, destinul și judecata tuturor creaturilor sale.

Întârzierile în timp datorate îndurării sunt acordate prin ordinul Creatorilor utilizând libertatea lor divină. Universul poate profita de tehnica răbdării folosită față de păcătoșii rebeli. Este cât se poate de adevărat că binele nu poate veni din rău pentru cel care proiectează și împlinește răul, însă este, de asemenea, adevărat că toate lucrurile (inclusiv răul, potențial sau manifest) lucrează împreună pentru binele tuturor ființelor care îl cunosc pe Dumnezeu, se bucură să facă voința sa și se ridică către Paradis conform planului său etern și țelului său divin.

Însă aceste întârzieri de compasiune nu sunt infinite. În ciuda lungii întârzieri (după socotirea timpului pe Urantia) în judecarea rebeliunii lui Lucifer, noi putem observa că în epoca prezentei revelații prima audiență a procesului în curs a lui Gabriel contra lui Lucifer a fost ținută pe Uversa, și puțin după aceea o decizie a Celor Îmbătrâniți de Zile a fost publicată, ordonând ca Satan să fie de acum închis împreună cu Lucifer într-o lume închisoare a acestuia din urmă. Acest fapt pune sfârșit posibilității pe care o avea Satan de a face noi vizite lumilor decăzute ale Sataniei. Într-un univers dominat de milostenie, dreptatea este poate înceată, însă ea este certă.

5. ÎNȚELEPCIUNEA ÎNTÂRZIERII

Dintre numeroasele motive pe care le cunosc și pentru care Lucifer și acoliții săi nu au fost nici internați, nici judecați mai devreme, sunt autorizat să le expun pe următoarele:

1. Îndurarea cere ca orice răufăcător să aibă un timp suficient pentru a dezvolta o atitudine deliberată și bine chibzuită în ceea ce privește gândurile sale rele și

54:4.5 (616.4) There are many reasons known to us why the Supreme Rulers did not immediately destroy or intern the leaders of the Lucifer rebellion. There are no doubt still other and possibly better reasons unknown to us. The mercy features of this delay in the execution of justice were extended personally by Michael of Nebadon. Except for the affection of this Creator-father for his erring Sons, the supreme justice of the superuniverse would have acted. If such an episode as the Lucifer rebellion had occurred in Nebadon while Michael was incarnated on Urantia, the instigators of such evil might have been instantly and absolutely annihilated.

54:4.6 (616.5) Supreme justice can act instantly when not restrained by divine mercy. But the ministry of mercy to the children of time and space always provides for this time lag, this saving interval between seedtime and harvest. If the seed sowing is good, this interval provides for the testing and upbuilding of character; if the seed sowing is evil, this merciful delay provides time for repentance and rectification. This time delay in the adjudication and execution of evildoers is inherent in the mercy ministry of the seven superuniverses. This restraint of justice by mercy proves that God is love, and that such a God of love dominates the universes and in mercy controls the fate and judgment of all his creatures.

54:4.7 (616.6) The mercy delays of time are by the mandate of the free will of the Creators. There is good to be derived in the universe from this technique of patience in dealing with sinful rebels. While it is all too true that good cannot come of evil to the one who contemplates and performs evil, it is equally true that all things (including evil, potential and manifest) work together for good to all beings who know God, love to do his will, and are ascending Paradiseward according to his eternal plan and divine purpose.

54:4.8 (616.7) But these mercy delays are not interminable. Notwithstanding the long delay (as time is reckoned on Urantia) in adjudicating the Lucifer rebellion, we may record that, during the time of effecting this revelation, the first hearing in the pending case of Gabriel vs. Lucifer was held on Uversa, and soon thereafter there issued the mandate of the Ancients of Days directing that Satan be henceforth confined to the prison world with Lucifer. This ends the ability of Satan to pay further visits to any of the fallen worlds of Satania. Justice in a mercy-dominated universe may be slow, but it is certain.

5. THE WISDOM OF DELAY

54:5.1 (617.1) Of the many reasons known to me as to why Lucifer and his confederates were not sooner interned or adjudicated, I am permitted to recite the following:

54:5.2 (617.2) 1. Mercy requires that every wrongdoer have sufficient time in which to formulate a deliberate and fully chosen attitude regarding his evil thoughts and sinful acts.

acțiunile sale păcătoase.

2. Dreptatea supremă este dominată de o dragoste de Tată; și de aceea dreptatea nu va distruge niciodată ceea ce poate salva îndurarea. Timpul necesar pentru a accepta salvarea este acordat oricărui răufăcător.

3. Nici un tată afectuos nu impune, niciodată, o pedeapsă pripită unui membru al familiei sale care s-a înșelat. Răbdarea nu poate funcționa independent de timp.

4. Cu toate că facerea de rău este întotdeauna tristă pentru o familie, înțelepciunea și iubirea cer copiilor integrați să aibă răbdare cu un frate răătăcit pe parcursul întârzierii pe care tatăl afectuos o acordă pentru ca păcătosul să-și dea seama de greșeala purtării sale și să îmbrățișeze calea salvării.

5. Independent de atitudinea lui Mihail față de Lucifer și, cu toate că Mihail a fost Creatorul-tată al lui Lucifer, nu era de domeniul Fiului Creator să exercite o jurisdicție sumară asupra Suveranului Sistemic apostat, deoarece Mihail nu realizase încă cariera de consacrare care trebuia să îl ducă la suveranitatea sa indiscutabilă asupra Nebadonului.

6. Cei Îmbătrâniți de Zile ar fi putut să îi nimicească imediat pe rebeli, însă ei rareori îi execută pe răufăcători fără o audiere completă. În această situație, ei au refuzat să treacă peste deciziile lui Mihail.

7. Este evident că Emmanuel l-a sfătuit pe Mihail să se țină la distanță de rebeli și să permită rebeliunii să își urmeze cursul natural de autodistrugere, iar înțelepciunea Uniunilor de Zile este reflectarea în timp a înțelepciunii unificate a Trinității Paradisului.

8. Pe Edentia, Fidelul de Zile a recomandat Părinților Constelației să le lase rebelilor mâinile libere pentru a dezrădăcina cât mai repede întreaga simpatie pentru acești răufăcători din inima tuturor cetățenilor prezenți și viitori ai Norlatiadekului, a oricărei creaturi muritoare morontiale sau spirituale.

9. Pe Jerusem, reprezentantul personal al Executivului Suprem al Orvontonului l-a sfătuit pe Gabriel să ofere oricărei creaturi vii ocazia deplină de a realiza o alegere deliberată în problemele referitoare la Declarația Libertății a lui Lucifer. Problemele rebeliunii fiind ridicate, consilierul Paradisului, trimis de urgență pe lângă Gabriel, a arătat că, dacă această facultate deplină și liberă nu ar fi fost dată tuturor creaturilor Norlatiadekului, carantina Paradisului ar fi fost extinsă asupra întregii constelații, pentru a se proteja de prezența posibilă a unor creaturi nehotărâte sau cuprinse de îndoială. Pentru a lăsa porțile de ascensiune către Paradis deschise ființelor Norlatiadekului, era necesar să se prevadă deplina dezvoltare a rebeliunii și să se asigure de completa determinare a atitudinii din partea tuturor ființelor pe care ea ar fi atins-o într-un mod oarecare.

10. Divina Slujitoare a Salvingtonului a emis o decizie care a constituit a treia sa proclamație independentă, ordonând să nu se facă pentru a se vindeca pe jumătate, a se suprima în mod laș sau a se masca în vreun alt fel chipul hidos al rebelilor și al rebeliunii. Oștirile îngerești au primit consemnul de a veghea ca această exprimare a păcatului să fie pe deplin revelată și să primească prilejuri nelimitate de a se manifesta, aceasta fiind cea mai rapidă tehnică de

54:5.3 (617.3) 2. Supreme justice is dominated by a Father's love; therefore will justice never destroy that which mercy can save. Time to accept salvation is vouchsafed every evildoer.

54:5.4 (617.4) 3. No affectionate father is ever precipitate in visiting punishment upon an erring member of his family. Patience cannot function independently of time.

54:5.5 (617.5) 4. While wrongdoing is always deleterious to a family, wisdom and love admonish the upright children to bear with an erring brother during the time granted by the affectionate father in which the sinner may see the error of his way and embrace salvation.

54:5.6 (617.6) 5. Regardless of Michael's attitude toward Lucifer, notwithstanding his being Lucifer's Creator-father, it was not in the province of the Creator Son to exercise summary jurisdiction over the apostate System Sovereign because he had not then completed his bestowal career, thereby attaining unqualified sovereignty of Nebadon.

54:5.7 (617.7) 6. The Ancients of Days could have immediately annihilated these rebels, but they seldom execute wrongdoers without a full hearing. In this instance they refused to overrule the Michael decisions.

54:5.8 (617.8) 7. It is evident that Immanuel counseled Michael to remain aloof from the rebels and allow rebellion to pursue a natural course of self-obliteration. And the wisdom of the Union of Days is the time reflection of the united wisdom of the Paradise Trinity.

54:5.9 (617.9) 8. The Faithful of Days on Edentia advised the Constellation Fathers to allow the rebels free course to the end that all sympathy for these evildoers should be the sooner uprooted in the hearts of every present and future citizen of Norlatiadek — every mortal, morontia, or spirit creature.

54:5.10 (617.10) 9. On Jerusem the personal representative of the Supreme Executive of Orvonton counseled Gabriel to foster full opportunity for every living creature to mature a deliberate choice in those matters involved in the Lucifer Declaration of Liberty. The issues of rebellion having been raised, the Paradise emergency adviser of Gabriel portrayed that, if such full and free opportunity were not given all Norlatiadek creatures, then would the Paradise quarantine against all such possible halfhearted or doubt-stricken creatures be extended in self-protection against the entire constellation. To keep open the Paradise doors of ascension to the beings of Norlatiadek, it was necessary to provide for the full development of rebellion and to insure the complete determination of attitude on the part of all beings in any way concerned therewith.

54:5.11 (617.11) 10. The Divine Minister of Salvington issued as her third independent proclamation a mandate directing that nothing be done to half cure, cowardly suppress, or otherwise hide the hideous visage of rebels and rebellion. The angelic hosts were directed to work for full disclosure and unlimited opportunity for sin-expression as the quickest technique of achieving the perfect and final cure of the plague of evil and sin.

ajungere la vindecarea perfectă și definitivă a flagelului răului și al păcatului.

11. Un comitet de urgență, format din foști muritori, compus din Puternicii Mesageri, muritori glorificați care au avut experiența personală a unor situații asemănătoare și a colegilor lor, a fost organizat pe Ierusalim. El l-a sfătuit pe Gabriel că, dacă s-ar recurge la metode de represiune arbitrară sau sumare, vor fi distruse cel puțin de trei ori mai multe ființe. Întregul corp al consilierilor Uversei a fost de acord să se recomande lui Gabriel să îi permită rebeliunii să își urmeze cursul ei deplin și natural, chiar dacă s-ar cere după aceea un milion de ani pentru a-i lichida consecințele.

12. Chiar și într-un univers al timpului, timpul este relativ. Dacă un muritor urantian cu durată de viață medie ar comite o crimă transformând planeta într-un pandemoniu și dacă ar fi prins, judecat și executat în următoarele două sau trei zile după crima sa, vi s-ar părea oare lung acest interval? Și totuși, în raport cu durata de viață a lui Lucifer, comparația ar rămâne valabilă chiar dacă judecata sa care a început acum nu ar trebui să se termine înainte de a mai trece cinci sute de mii de ani ai timpului Urantiei. Din punctul de vedere al Uversei, unde litigiul este în suspensie, putem estima întârzierea spunând că dreptatea a fost înștiințată de crima lui Lucifer la două secunde și jumătate după ce aceasta a fost comisă. Din punctul de vedere al Paradisului, judecata este concomitentă cu acțiunea.

Voi ați putea înțelege parțial la fel de multe motive valabile pentru a nu se opri arbitrar rebeliunea lui Lucifer, însă nu sunt autorizat să vi le dezvălui. Pot, cu toate acestea, să vă informez că pe Uversa noi propovăduim patruzeci și opt de motive pentru a permite răului să urmeze deplinul curs al propriului lui eșec moral și a anihilării lui spirituale. Nu mă îndoiesc că există tot atât de multe motive care îmi sunt necunoscute.

6. TRIUMFUL IUBIRII

Oricare ar fi dificultățile întâlnite de muritori evolutivi în eforturile lor de a înțelege rebeliunea lui Lucifer, ar trebui să fie clar pentru toți gânditorii raționali că tehnica folosită în ceea ce îi privește pe rebeli este o justificare a iubirii divine. Îndurarea plină de iubire acordată rebelilor pare a fi antrenat numeroase ființe inocente în mari încercări și cazne, însă toate aceste persoane zdrobite pot să se încredințeze în deplină siguranță Judecătorilor infinit de înțelepți pentru a se pronunța asupra destinului lor cu îndurare și cu justețe.

În toate tratativele lor cu ființe inteligente, Fiul Creator și Tatăl său Paradisiac sunt amândoi dominați de iubire. Numeroase faze ale purtării cărmuirilor universului față de rebeli și de rebeliune - păcătoșii și păcatul - sunt de neînțeles dacă nu ne amintim că Dumnezeu, în calitate de Tată, are întâietate față de oricare dintre fazele manifestării Deității în toate raporturile dintre divinitate și omenire. Trebuie să nu se uite nici faptul că actele Fiilor Creatori Paradisiaci sunt toate motivate de îndurare.

Dacă tatăl iubitor al unei mari familii ar alege să se arate îndurător față de unul dintre copiii săi vinovați de un

54:5.12 (618.1) 11. An emergency council of ex-mortals consisting of Mighty Messengers, glorified mortals who had had personal experience with like situations, together with their colleagues, was organized on Ierusalem. They advised Gabriel that at least three times the number of beings would be led astray if arbitrary or summary methods of suppression were attempted. The entire Uversa corps of counselors concurred in advising Gabriel to permit the rebellion to take its full and natural course, even if it should require a million years to wind up the consequences.

54:5.13 (618.2) 12. Time, even in a universe of time, is relative: If a Urantia mortal of average length of life should commit a crime which precipitated world-wide pandemonium, and if he were apprehended, tried, and executed within two or three days of the commission of the crime, would it seem a long time to you? And yet that would be nearer a comparison with the length of Lucifer's life even if his adjudication, now begun, should not be completed for a hundred thousand Urantia years. The relative lapse of time from the viewpoint of Uversa, where the litigation is pending, could be indicated by saying that the crime of Lucifer was being brought to trial within two and a half seconds of its commission. From the Paradise viewpoint the adjudication is simultaneous with the enactment.

54:5.14 (618.3) There are an equal number of reasons for not arbitrarily stopping the Lucifer rebellion which would be partially comprehensible to you, but which I am not permitted to narrate. I may inform you that on Uversa we teach forty-eight reasons for permitting evil to run the full course of its own moral bankruptcy and spiritual extinction. I doubt not that there are just as many additional reasons not known to me.

6. THE TRIUMPH OF LOVE

54:6.1 (618.4) Whatever the difficulties evolutionary mortals may encounter in their efforts to understand the Lucifer rebellion, it should be clear to all reflective thinkers that the technique of dealing with the rebels is a vindication of divine love. The loving mercy extended to the rebels does seem to have involved many innocent beings in trials and tribulations, but all these distraught personalities may securely depend upon the all-wise Judges to adjudicate their destinies in mercy as well as justice.

54:6.2 (618.5) In all their dealings with intelligent beings, both the Creator Son and his Paradise Father are love dominated. It is impossible to comprehend many phases of the attitude of the universe rulers toward rebels and rebellion — sin and sinners — unless it be remembered that God as a Father takes precedence over all other phases of Deity manifestation in all the dealings of divinity with humanity. It should also be recalled that the Paradise Creator Sons are all mercy motivated.

54:6.3 (618.6) If an affectionate father of a large family chooses to show mercy to one of his children guilty of grievous wrongdoing, it may well be that the extension of

grav delict se poate întâmpla ca acordarea îndurării acestui copil care se are o purtare greșită să impună temporar o greutate tuturor celorlalți copii care au o purtare bună. Aceste eventualități sunt inevitabile; riscul este inseparabil de realitatea care constă în a avea un tată plin de afecțiune și a fi membru al unui grup familial. Fiecare membru al familiei beneficiază de buna purtare a tuturor celorlalți, și tot astfel, trebuie ca fiecare membru să sufere imediat consecințele temporale ale purtării greșite a tuturor celorlalți. Familiile, grupurile, națiunile, rasele, lumile, sistemele, constelațiile și universurile sunt asocieri de relații posedând o individualitate. De aceea orice membru al unui grup, mare sau mic, culege roadele faptelor bune și suportă consecințele faptelor rele ale tuturor celorlalți membri ale grupului respectiv.

Însă este bine să se clarifice un lucru: dacă sunteți făcuți să suferiți consecințele deloc plăcute ale păcatului unui membru al familiei voastre, ale unui cetățean, ale unui semen muritor sau chiar ale unei rebeliuni din cadrul sistemului sau din altă parte - indiferent care vor fi suferințele voastre pricinuite de conduita greșită a asociaților voștri, ale tovarășilor voștri sau ale superiorilor voștri - puteți să vă încredințați certitudinii eterne că aceste cazne nu sunt decât suferințe temporare. Nici una dintre aceste consecințe ale vieții fraterne, îndepărtată de conduita membrilor grupului vostru, nu poate vreodată să compromită perspectivele voastre eterne, nici să vă priveze câtuși de puțin de dreptul vostru divin de a urca în Paradis și de a-l atinge pe Dumnezeu.

Și există compensări pentru aceste încercări, întârzieri și decepții care însoțesc inevitabil păcatul rebeliunii. Dintre numeroasele repercusiuni folositoare ale rebeliunii lui Lucifer pe care le putem cita vă vom atrage atenția doar asupra carierelor înnobilate ale ascendenților muritori, cetățeni ai Ierusalimului, care prin rezistența lor la sofismele păcatului s-au plasat în poziția de a deveni viitori Puternici Mesageri, însoțitori ai ordinului meu. Orice ființă care a trecut de proba acestui episod nefast a avansat instantaneu de la statutul său administrativ și și-a sporit valoarea spirituală.

La început, răscoala luciferiană a apărut ca o pură catastrofă pentru sistem și pentru univers. Treptat, au început să se acumuleze și avantajele ei. După douăzeci și cinci de mii de ani ai timpului sistemic (douăzeci și cinci de mii de ani ai Urantiei), Melchizedekii au început să propovăduiască că binele rezultat din nebunia lui Lucifer a ajuns să egaleze răul suferit. Suma răului a devenit atunci aproape staționară, necontinuând să crească decât pe anumite lumi izolate, în timp ce repercusiunile binefăcătoare continuau să sporească și să se extindă în univers și în suprauniversuri, și chiar și până în Havona. Astăzi, Melchizedekii propovăduiesc că binele rezultat din rebeliunea Sataniei este cu o mie de ori mai mare decât suma întregului ei rău.

Însă, pentru a extrage din această acțiune rea o recoltă benefică atât de extraordinară este necesară atitudinea înțeleaptă, divină și îndurătoare a tuturor superiorilor lui Lucifer, de la părinții Constelației de pe Edentia până la Tatăl Universal din Paradis. Trecerea timpului a amplificat bunele consecințe care pot fi extrase din nebunia lui Lucifer. Și cum răul de pedepsit a atins întreaga sa ampolare într-un timp relativ scurt,

mercy to this misbehaving child will work a temporary hardship upon all the other and well-behaved children. Such eventualities are inevitable; such a risk is inseparable from the reality situation of having a loving parent and of being a member of a family group. Each member of a family profits by the righteous conduct of every other member; likewise must each member suffer the immediate time-consequences of the misconduct of every other member. Families, groups, nations, races, worlds, systems, constellations, and universes are relationships of association which possess individuality; and therefore does every member of any such group, large or small, reap the benefits and suffer the consequences of the rightdoing and the wrongdoing of all other members of the group concerned.

54:6.4 (619.1) But one thing should be made clear: If you are made to suffer the evil consequences of the sin of some member of your family, some fellow citizen or fellow mortal, even rebellion in the system or elsewhere — no matter what you may have to endure because of the wrongdoing of your associates, fellows, or superiors — you may rest secure in the eternal assurance that such tribulations are transient afflictions. None of these fraternal consequences of misbehavior in the group can ever jeopardize your eternal prospects or in the least degree deprive you of your divine right of Paradise ascension and God attainment.

54:6.5 (619.2) And there is compensation for these trials, delays, and disappointments which invariably accompany the sin of rebellion. Of the many valuable repercussions of the Lucifer rebellion which might be named, I will only call attention to the enhanced careers of those mortal ascenders, the Jerusalem citizens, who, by withstanding the sophistries of sin, placed themselves in line for becoming future Mighty Messengers, fellows of my own order. Every being who stood the test of that evil episode thereby immediately advanced his administrative status and enhanced his spiritual worth.

54:6.6 (619.3) At first the Lucifer upheaval appeared to be an unmitigated calamity to the system and to the universe. Gradually benefits began to accrue. With the passing of twenty-five thousand years of system time (twenty thousand years of Urantia time), the Melchizedeks began to teach that the good resulting from Lucifer's folly had come to equal the evil incurred. The sum of evil had by that time become almost stationary, continuing to increase only on certain isolated worlds, while the beneficial repercussions continued to multiply and extend out through the universe and superuniverse, even to Havona. The Melchizedeks now teach that the good resulting from the Satania rebellion is more than a thousand times the sum of all the evil.

54:6.7 (619.4) But such an extraordinary and beneficent harvest of wrongdoing could only be brought about by the wise, divine, and merciful attitude of all of Lucifer's superiors, extending from the Constellation Fathers on Edentia to the Universal Father on Paradise. The passing of time has enhanced the consequential good to be derived from the Lucifer folly; and since the evil to be penalized was quite fully developed within a

este evident că șefii infinit de înțelepți și prevăzători ai universului vor acționa în sensul prelungirii timpului, permițându-le să recolteze rezultatele benefice crescătoare. Independent de multe alte motive pentru a-i prinde și judeca pe rebelii Sataniei, acest singur câștig ar fi fost suficient să explice de ce acești păcătoși nu au fost internați mai devreme, și de ce nu au fost încă judecați și distruși.

Muritorii cu mintea îngustă și îngrădită și de timp, ar trebui să nu fie așa pripiți în critica amânărilor acordate de administratorii prevăzători și infinit de înțelepți ai treburilor universului.

Una dintre erorile gândirii umane cu privire la acest subiect constă în a crede că toți muritorii evolutivi ai unei planete în evoluție vor fi ales să intre în cariera Paradisului dacă lumea lor nu ar fi fost blestemată de păcat. Aptitudinea de a refuza supraviețuirea nu datează din epoca rebeliunii lui Lucifer. Oamenii au posedat întotdeauna darul liberului arbitru în ceea ce privește cariera Paradisului.

Pe măsură ce veți urca în experiența supraviețuirii, voi vă veți lărgi conceptele asupra universului, vă veți extinde orizontul semnificațiilor și al valorilor, și veți fi astfel mai în măsură să înțelegeți de ce li se permite unor ființe ca Lucifer și Satan să persiste în rebeliunea lor. Veți sesiza, totodată, mai bine cum se poate extrage un bine ultim (dacă nu imediat) dintr-un rău limitat în timp. După ce veți fi atins Paradisul veți fi cu adevărat iluminați și consolați, auzindu-i pe filozofii suprarafici discutând și explicând aceste profunde probleme de ajustare universală. Însă, chiar și atunci, mă îndoiesc că veți fi în întregime satisfăcuți în sinea voastră. Cel puțin, eu nu am fost, chiar și atunci când am atins astfel apogeul filozofiei universului. Nu am ajuns să înțeleg pe deplin aceste complexități înainte de a fi fost afectat într-un post administrativ al suprauniversului. Acolo, printr-o experiență efectivă, am dobândit o capacitate de a concepe suficient de mare pentru a înțelege, în echitate cosmică și în filozofie spirituală, aceste probleme complexe. Pe când vă veți îndrepta spre Paradis, veți înțelege tot mai bine că nu putem înțelege numeroase aspecte problematice ale administrării universului decât după ce am dobândit o mai mare capacitate experiențială și o clarviziune spirituală superioară. Pentru a înțelege situațiile cosmice, înțelepciunea cosmică este esențială.

[Prezentat de un Puternic Mesager care a avut experiența de a fi supraviețuit primei rebeliuni sistemice a universului timpului, în prezent atașat guvernului suprauniversului Orvontonului și acționând în această chestiune la cererea lui Gabriel din Salvington.]

comparatively short time, it is apparent that the all-wise and farseeing universe rulers would be certain to extend the time in which to reap increasingly beneficial results. Regardless of the many additional reasons for delaying the apprehension and adjudication of the Satania rebels, this one gain would have been enough to explain why these sinners were not sooner interned, and why they have not been adjudicated and destroyed.

54:6.8 (619.5) Shortsighted and time-bound mortal minds should be slow to criticize the time delays of the farseeing and all-wise administrators of universe affairs.

54:6.9 (620.1) One error of human thinking respecting these problems consists in the idea that all evolutionary mortals on an evolving planet would choose to enter upon the Paradise career if sin had not cursed their world. The ability to decline survival does not date from the times of the Lucifer rebellion. Mortal man has always possessed the endowment of freewill choice regarding the Paradise career.

54:6.10 (620.2) As you ascend in the survival experience, you will broaden your universe concepts and extend your horizon of meanings and values; and thus will you be able the better to understand why such beings as Lucifer and Satan are permitted to continue in rebellion. You will also better comprehend how ultimate (if not immediate) good can be derived from time-limited evil. After you attain Paradise, you will really be enlightened and comforted when you listen to the superaphic philosophers discuss and explain these profound problems of universe adjustment. But even then, I doubt that you will be fully satisfied in your own minds. At least I was not even when I had thus attained the acme of universe philosophy. I did not achieve a full comprehension of these complexities until after I had been assigned to administrative duties in the superuniverse, where by actual experience I have acquired conceptual capacity adequate for the comprehension of such many-sided problems in cosmic equity and spiritual philosophy. As you ascend Paradiseward, you will increasingly learn that many problematic features of universe administration can only be comprehended subsequent to the acquirement of increased experiential capacity and to the achievement of enhanced spiritual insight. Cosmic wisdom is essential to the understanding of cosmic situations.

54:6.11 (620.3) [Presented by a Mighty Messenger of experiential survival in the first system rebellion in the universes of time now attached to the superuniverse government of Orvonton and acting in this matter by request of Gabriel of Salvington.]

Capitolul 55. Sferele luminii și ale vieții

⇐ 054

CARTEA URANTIA

056 ⇐

PARTE II. UNIVERSUL LOCAL

CAPITOLUL 55

SFERELE LUMINII ȘI ALE VIEȚII

Secțiuni

Introduction

1. Templul morontial
2. Moartea și transferul
3. Epocile de aur
4. Ajustări administrative
5. Apogeul dezvoltării materiale
6. Muritorii individuali
7. Primul stadiu sau stadiul planetar
8. Al doilea stadiu sau stadiul sistemic
9. Al treilea stadiu sau stadiul constelației
10. Al patrulea stadiu al universului local
11. Stadiile sectoarelor minore și majore
12. Al șaptelea stadiu sau stadiul suprauniversurilor

PAPER 55

THE SPHERES OF LIGHT AND LIFE

SECTIONS

Introduction

1. The Morontia Temple
2. Death and Translation
3. The Golden Ages
4. Administrative Readjustments
5. The Acme of Material Development
6. The Individual Mortal
7. The First or Planetary Stage
8. The Second or System Stage
9. The Third or Constellation Stage
10. The Fourth or Local Universe Stage
11. The Minor and Major Sector Stages
12. The Seventh or Superuniverse Stage

Introduction

EPOCA luminii și a vieții este împlinirea evolutivă finală a unei lumi a timpului și spațiului. Din vremurile îndepărtate ale omului primitiv, o astfel de lume locuită a trecut prin seria epocilor planetare, epocile anterioare și posterioare Prințului Planetar, epoca postadamică, epoca posterioară Fiului Magistral, și epoca posterioară Fiului de Manifestare. Această lume este atunci pregătită pentru împlinirea evolutivă culminantă, statutul stabilit al luminii și vieții, prin intermediul misiunilor planetare succesive ale Fiilor Învățători ai Trinității cu revelațiile lor tot mai avansate ale adevărului divin și ale înțelepciunii cosmice. În eforturile lor de a stabili epoca planetară finală, Fiii Învățători beneficiază întotdeauna de ajutorul Strălucitoarelor Stele de Seară și, uneori, de acela al Melchizedekilor.

Această eră de lumină și de viață, inaugurată de Fiii Învățători la sfârșitul misiunii lor planetare terminale, continuă la nesfârșit pe lumile locuite. Acțiunile judecătorești ale Fiilor Magistrali pot diviza fiecare stadiu progresiv al statutului confirmat într-o succesiune de domnii divine, însă toate acestea acte judecătorești sunt pur tehnice, și nu modifică cu nimic cursul evenimentelor planetare.

Doar planetele care iau ființă în circuitele principale

INTRODUCTION

^{55:0.1 (621.1)} THE age of light and life is the final evolutionary attainment of a world of time and space. From the early times of primitive man, such an inhabited world has passed through the successive planetary ages — the pre- and the post-Planetary Prince ages, the post-Adamic age, the post-Magisterial Son age, and the postbestowal Son age. And then is such a world made ready for the culminating evolutionary attainment, the settled status of light and life, by the ministry of the successive planetary missions of the Trinity Teacher Sons with their ever-advancing revelations of divine truth and cosmic wisdom. In these endeavors the Teacher Sons enjoy the assistance of the Brilliant Evening Stars always, and the Melchizedeks sometimes, in establishing the final planetary age.

^{55:0.2 (621.2)} This era of light and life, inaugurated by the Teacher Sons at the conclusion of their final planetary mission, continues indefinitely on the inhabited worlds. Each advancing stage of settled status may be segregated by the judicial actions of the Magisterial Sons into a succession of dispensations; but all such judicial actions are purely technical, in no way modifying the course of planetary events.

^{55:0.3 (621.3)} Only those planets which attain existence in

ale suprauniversului sunt încredințate de o supraviețuire perpetuă însă, după câte știm noi, aceste lumi ancorate în lumină și viață sunt destinate să își urmeze cursul în toate epocile eterne ale timpurilor viitoare.

Desfășurarea erei luminii și vieții pe o lume evolutivă comportă șapte stadii, și în această privință trebuie să notăm că lumile muritorilor care s-au contopit cu Spiritul evoluează de-a lungul unor linii identice cu cele ale seriilor de Ajustori. Iată cele șapte stadii ale luminii și vieții:

1. Primul stadiu sau stadiul planetar.
2. Al doilea stadiu sau stadiul sistemic.
3. Al treilea stadiu sau stadiul constelației.
4. Al patrulea stadiu sau stadiul universului local.
5. Al cincilea stadiu sau stadiul sectorului minor.
6. Al șaselea stadiu sau stadiul sectorului major.
7. Al șaptelea stadiu sau stadiul suprauniversal.

La sfârșitul capitolului prezent, aceste stadii de dezvoltare progresivă sunt descrise după raporturile lor cu organizarea universului, însă valorile planetare ale oricărui stadiu pot fi atinse de orice lume, cu totul independent de dezvoltarea altor lumi sau a altor nivele supraplanetare de administrare ale universului.

1. TEMPLUL MORONTIAL

Prezența unui templu morontial pe capitala unei lumi locuite este certificarea admiterii acestei sfere la epocile confirmate de lumină și de viață. Înainte ca Fiii Învățători să părăsească o lume la sfârșitul misiunii lor terminale, ei inaugurează această epocă finală de împlinire evolutivă; ei prezidează în ziua în care „templul sfânt coboară pe pământ”. Acest eveniment marchează începutul epocii luminii și vieții; el este întotdeauna onorat de prezența personală a Fiului Paradisiac de manifestare al planetei, care vine să asiste la această zi mare. În acest templu, de o frumusețe fără egal, Fiul Paradisiac manifestare îl proclamă pe cel care a fost multă vreme Prințul Planetar al sferei drept noul Suveran Planetar și îi conferă acestui fidel Fiu Lanonandek noi puteri și o autoritate extinsă asupra problemelor planetare. Suveranul Sistemului este și el prezent și ia cuvântul pentru a confirma aceste declarații.

Un templu morontial este împărțit în trei părți: în centru se găsește sanctuarul Fiului Paradisiac de consacrare; la dreapta se găsește sediul vechiului Prinț Planetar, de acum Suveran Planetar; și când acest Fiu Lanonandek este prezent în templu, indivizii cei mai spiritualizați ai țărâmului pot să îl vadă; la stânga, se găsește sediul conducătorului în exercițiu al finalitarilor atașați planetei.

Cu toate că s-a vorbit despre templele planetare ca „venind jos din cer” nici un material nu este de fapt adus din sediul sistemului. Arhitectura fiecărui templu este elaborată în miniatură pe capitala sistemică. Supraveghetorii Puterii Morontiale aduc apoi pe planetă aceste planuri aprobate și acolo, în asociere cu Controlorii Fizici Principali, ei procedează la construirea templului morontial conform specificațiilor.

the main circuits of the superuniverse are assured of continuous survival, but as far as we know, these worlds settled in light and life are destined to go on throughout the eternal ages of all future time.

55:0.4 (621.4) There are seven stages in the unfoldment of the era of light and life on an evolutionary world, and in this connection it should be noted that the worlds of the Spirit-fused mortals evolve along lines identical with those of the Adjuster-fusion series. These seven stages of light and life are:

- 55:0.5 (621.5) 1. The first or planetary stage.
- 55:0.6 (621.6) 2. The second or system stage.
- 55:0.7 (621.7) 3. The third or constellation stage.
- 55:0.8 (621.8) 4. The fourth or local universe stage.
- 55:0.9 (621.9) 5. The fifth or minor sector stage.
- 55:0.10 (621.10) 6. The sixth or major sector stage.
- 55:0.11 (621.11) 7. The seventh or superuniverse stage.

55:0.12 (621.12) At the conclusion of this narrative these stages of advancing development are described as they relate to the universe organization, but the planetary values of any stage may be attained by any world quite independent of the development of other worlds or of the superplanetary levels of universe administration.

1. THE MORONTIA TEMPLE

55:1.1 (622.1) The presence of a morontia temple at the capital of an inhabited world is the certificate of the admission of such a sphere to the settled ages of light and life. Before the Teacher Sons leave a world at the conclusion of their terminal mission, they inaugurate this final epoch of evolutionary attainment; they preside on that day when the “holy temple comes down upon earth.” This event, signaling the dawn of the era of light and life, is always honored by the personal presence of the Paradise bestowal Son of that planet, who comes to witness this great day. There in this temple of unparalleled beauty, this bestowal Son of Paradise proclaims the long-time Planetary Prince as the new Planetary Sovereign and invests such a faithful Lanonandek Son with new powers and extended authority over planetary affairs. The System Sovereign is also present and speaks in confirmation of these pronouncements.

55:1.2 (622.2) A morontia temple has three parts: Centermost is the sanctuary of the Paradise bestowal Son. On the right is the seat of the former Planetary Prince, now Planetary Sovereign; and when present in the temple, this Lanonandek Son is visible to the more spiritual individuals of the realm. On the left is the seat of the acting chief of finaliters attached to the planet.

55:1.3 (622.3) Although the planetary temples have been spoken of as “coming down from heaven,” in reality no actual material is transported from the system headquarters. The architecture of each is worked out in miniature on the system capital, and the Morontia Power Supervisors subsequently bring these approved plans to the planet. Here, in association with the Master Physical Controllers, they proceed to build the morontia

Într-un templu morontial obișnuit pot să încapă aproximativ trei sute de mii de spectatori. Aceste edificii nu sunt utilizate nici pentru cult, nici pentru jocuri, nici pentru a primi transmisiuni; ele sunt consacrate ceremoniilor speciale ale planetei, cum ar fi comunicările cu Suveranul Sistemic sau cu cei Preaînălți, ceremonii speciale de vizualizare destinate să reveleze prezența personală a ființelor spirituale și contemplări cosmice tăcute. Aici este locul în care școlile de filozofie cosmică organizează exercițiile lor de gradare, și tot aici ființele umane ale tărâmului primesc recunoștința planetară pentru mari servicii sociale și pentru alte împliniri remarcabile.

Templul morontial servește, de asemenea, ca loc de reuniune pentru a se asista la transferul muritorilor vii la existența morontială. Datorită faptului că templul de transfer este construit din materiale morontiale, el nu este distrus de strălucirea orbitoare a focului consumator care nimicește atât de complet corpul fizic al muritorilor care suportă fuziunea definitivă cu Ajustorul lor divin. Pe o sferă mare, aceste fulgere de plecare sunt aproape continue, și pe măsură ce numărul transferurilor crește, se construiesc în diverse zone ale planetei sanctuare auxiliare ale vieții morontiale. Nu demult, am locuit pe o planetă situată în nordul foarte îndepărtat unde erau în funcțiune optzeci și cinci dintre aceste sanctuare morontiale.

Pe lumile care se pregătesc să fie ancorate, planete fără templu morontial, fulgerele de fuziune se produc, adesea, în atmosfera planetară în care corpul material al candidatului la transfer este ridicat de creaturile mediene și de controlorii fizici.

2. MOARTEA ȘI TRANSFERUL

Moartea fizică naturală nu este inevitabilă pentru ființele umane. Majoritatea ființelor evolutive avansate, cetățeni ai lumilor ajunse la stadiul final al luminii și al vieții nu mor; ele sunt transferate direct, de la viața în trup la existența morontială.

Această experiență a transferului de la viața materială la starea morontială - contopirea sufletului nemuritor cu Ajustorul interior - se produce cu o frecvență care crește proporțional cu progresul evolutiv al planetei. La început doar câțiva muritori ating, în cursul fiecărei epoci, nivelele de progres spiritual care să permită transferul, însă odată cu apropierea epocilor succesive inaugurate de Fiii Învățători, se produc din ce în ce mai multe fuziuni cu Ajustorul, înainte de sfârșitul vieții, din ce în ce mai lungă, a acestor muritori în progres, iar în epoca misiunii finale a Fiilor Învățători, aproximativ un sfert dintre acești minunați muritori sunt scutiți de moartea naturală.

Mai târziu încă, în era luminii și a vieții, creaturile mediene sau asociații lor simt apropierea stării în care un suflet se va uni probabil cu Ajustorul său. Ei semnalează acest fapt păzitorilor destinului care, la rândul lor, comunică informația grupului finalitar sub jurisdicția căruia se află muritorul. Apoi Prințul Planetar îl invită acest muritor să își dea demisia din toate funcțiile sale planetare, să își ia rămas bun de la lumea sa de origine și să se prezinte în templul interior al Suveranului Planetar pentru a aștepta tranzitul

temple according to specifications.

55:1.4 (622.4) The average morontia temple seats about three hundred thousand spectators. These edifices are not used for worship, play, or for receiving broadcasts; they are devoted to the special ceremonies of the planet, such as: communications with the System Sovereign or with the Most Highs, special visualization ceremonies designed to reveal the personality presence of spirit beings, and silent cosmic contemplation. The schools of cosmic philosophy here conduct their graduation exercises, and here also do the mortals of the realm receive planetary recognition for achievements of high social service and for other outstanding attainments.

55:1.5 (622.5) Such a morontia temple also serves as the place of assembly for witnessing the translation of living mortals to the morontia existence. It is because the translation temple is composed of morontia material that it is not destroyed by the blazing glory of the consuming fire which so completely obliterates the physical bodies of those mortals who therein experience final fusion with their divine Adjusters. On a large world these departure flares are almost continuous, and as the number of translations increases, subsidiary morontia life shrines are provided in different areas of the planet. Not long since I sojourned on a world in the far north whereon twenty-five morontia shrines were functioning.

55:1.6 (622.6) On presettled worlds, planets without morontia temples, these fusion flashes many times occur in the planetary atmosphere, where the material body of a translation candidate is elevated by the midway creatures and the physical controllers.

2. DEATH AND TRANSLATION

55:2.1 (623.1) Natural, physical death is not a mortal inevitability. The majority of advanced evolutionary beings, citizens on worlds existing in the final era of light and life, do not die; they are translated directly from the life in the flesh to the morontia existence.

55:2.2 (623.2) This experience of translation from the material life to the morontia state — fusion of the immortal soul with the indwelling Adjuster — increases in frequency commensurate with the evolutionary progress of the planet. At first only a few mortals in each age attain translation levels of spiritual progress, but with the onset of the successive ages of the Teacher Sons, more and more Adjuster fusions occur before the termination of the lengthening lives of these progressing mortals; and by the time of the terminal mission of the Teacher Sons, approximately one quarter of these superb mortals are exempt from natural death.

55:2.3 (623.3) Farther along in the era of light and life the midway creatures or their associates sense the approaching status of probable soul-Adjuster union and signify this to the destiny guardians, who in turn communicate these matters to the finaliter group under whose jurisdiction this mortal may be functioning; then there is issued the summons of the Planetary Sovereign for such a mortal to resign all planetary duties, bid farewell to the world of his origin, and repair to the inner temple of the Planetary Sovereign, there to

morontial, fulgerul de transfer de la domeniul material al evoluției la nivelul morontial de progres spiritual.

Când familia, prietenii și grupul de muncă al candidatului la fuziune s-au adunat în templul morontial, ei se așează în jurul scenei centrale, unde candidații la fuziune se odihnesc, timp în care discută deschis cu prietenii lor reuniți. Se creează un cerc intermediar de personalități celeste care să protejeze pe muritorii materiali de acțiunea energiilor care se manifestă în momentul în care țâșnește „fulgerul vieții” eliberând de legăturile trupului muritor pe candidatul la ascensiune. Acest fulger operează asupra muritorului evolutiv toate transformările pe care moartea naturală le efectuează asupra celor pe care ea îi eliberează de trup.

Numeroși candidați la fuziune pot fi reuniți în același timp în templul spațios. Ce minunat prilej este pentru muritori acela de a se aduna astfel ca să asiste la ascensiunea celor dragi lor în flăcările spirituale, și ce contrast cu epocile anterioare, în care muritorii trebuiau să-i încredințeze pe morții lor în brațele elementelor pământestii. Scenele de bocete și vaiete care caracterizează epocile primitive ale evoluției umane sunt acum înlocuite de o bucurie extatică și de un entuziasm sublim, în timp ce acești muritori, cunoscători de Dumnezeu, își iau rămas bun temporar de la cei dragi lor și sunt descătușați de legăturile lor materiale, folosind focul spiritual al măreției înflăcărare și al strălucirii ascendente. Pe lumile stabilizate în lumină și viață „funerariile” sunt prilej de bucurie supremă, de satisfacție profundă, și de speranță inexprimabilă.

Sufletul acestor muritori în progres este tot mai plin de credință, de speranță și de încredințare. Spiritul de care sunt pătrunși spectatorii care înconjoară sanctuarul de tranziție seamănă cu acela al prietenilor și al părinților bucuroși care ar asista la examenele de admitere ale candidatului grupului lor sau care s-ar aduna pentru a fi martori ai conferirii unor mari onoruri unuia dintre ei. În mod sigur ar fi de folos ca ființele umane mai puțin evolute să învețe să considere moartea naturală cu ceva din aceeași voieșie și chiar bucurie.

După fulgerul de fuziune, observatorii muritori nu pot să mai vadă nimic din tovarășii lor transferați. Sufletele transferate se duc direct, prin tranzitul Ajustorilor, în sala de reînviere a lumii corespunzătoare de educație morontială. Problemele legate de transferul muritorilor vii în lumea morontială sunt supravegheate de un arhanghel atașat sferei în ziua în care aceasta a fost stabilizată în lumină și în viață.

În epoca în care o lume atinge al patrulea stadiu al luminii și vieții, mai mult de jumătate dintre muritori părăsesc planeta prin transfer dintre cei vii. Scăderea numărului celor morți se produce constant, însă nu cunosc nici un sistem ale cărui lumi locuite, chiar și ancorate de mult timp în viață, să fi fost în întregime eliberate de moartea naturală, ca tehnică de scăpare din lanțurile trupului. Și până când această stare superioară de evoluție planetară va fi dobândită în mod uniform, trebuie ca lumile de pregătire morontială ale universului local să continue să servească ca sfere educative și culturale pentru cei care progresează în domeniul morontial în evoluție. Eliminarea morții este

await morontia transit, the translation flash, from the material domain of evolution to the morontia level of prespirit progression.

55:2.4 (623.4) When the family, friends, and working group of such a fusion candidate have forgathered in the morontia temple, they are distributed around the central stage whereon the fusion candidates are resting, meantime freely conversing with their assembled friends. A circle of intervening celestial personalities is arranged to protect the material mortals from the action of the energies manifest at the instant of the “life flash” which delivers the ascension candidate from the bonds of material flesh, thereby doing for such an evolutionary mortal everything that natural death does for those who are thereby delivered from the flesh.

55:2.5 (623.5) Many fusion candidates may be assembled in the spacious temple at the same time. And what a beautiful occasion when mortals thus forgather to witness the ascension of their loved ones in spiritual flames, and what a contrast to those earlier ages when mortals must commit their dead to the embrace of the terrestrial elements! The scenes of weeping and wailing characteristic of earlier epochs of human evolution are now replaced by ecstatic joy and the sublimest enthusiasm as these God-knowing mortals bid their loved ones a transient farewell as they are removed from their material associations by the spiritual fires of consuming grandeur and ascending glory. On worlds settled in light and life, “funerals” are occasions of supreme joy, profound satisfaction, and inexpressible hope.

55:2.6 (623.6) The souls of these progressing mortals are increasingly filled with faith, hope, and assurance. The spirit permeating those gathered around the translation shrine resembles that of the joyful friends and relatives who might assemble at a graduating exercise for one of their group, or who might come together to witness the conferring of some great honor upon one of their number. And it would be decidedly helpful if less advanced mortals could only learn to view natural death with something of this same cheerfulness and lightheartedness.

55:2.7 (624.1) Mortal observers can see nothing of their translated associates subsequent to the fusion flash. Such translated souls proceed by Adjuster transit direct to the resurrection hall of the appropriate morontia-training world. These transactions concerned with the translation of living human beings to the morontia world are supervised by an archangel who was assigned to such a world on the day when it was first settled in light and life.

55:2.8 (624.2) By the time a world attains the fourth stage of light and life, more than half the mortals leave the planet by translation from among the living. Such diminishment of death continues on and on, but I know of no system whose inhabited worlds, even though long settled in life, are entirely free from natural death as the technique of escape from the bonds of flesh. And until such a high state of planetary evolution is uniformly attained, the morontia-training worlds of the local universe must continue in service as educational and cultural spheres for the evolving morontia progressors. The elimination of death is theoretically possible, but it has not yet occurred according to my observation.

teoretic posibilă, însă din câte am observat, ea nu s-a produs încă. Poate că acest statut este susceptibil de a fi atins în îndepărtatele etape viitoare ale epocilor succesive, marcând al șaptelea stadiu al ancorării în viața planetară.

Sufletele transferate în cursul epocilor de înflorire ale sferelor ancorate nu trec prin lumile palat. Ele nu călătoresc nici pe lumile morontiale ale sistemului sau ale constelației pentru a studia. Ele nu trec prin nici una dintre fazele primitive ale vieții morontiale. Acești ascendenți muritori sunt singurii care aproape că scapă de tranziția morontială de la existența materială la statutul semispiritual. Experiența inițială a acestor muritori prinși de Fii în cariera lor ascendentă are loc în serviciile lumilor de progres din sediul universului local. Plecând astfel dintre aceste lumi de studiu ale Salvingtonului ei se întorc ca instructori pe lumile pe care le-au străbătut și se îndreaptă apoi spre interior, către Paradis, pe calea stabilită de ascensiune a muritorilor.

Dacă ați putea măcar să vizitați o planetă cu un stadiu avansat de dezvoltare, voi ați înțelege repede motivele care determină o primire diferențiată a muritorilor ascendenți pe lumile palat și pe lumile morontiale superioare. Ați înțelege cu ușurință că ființele care părăsesc aceste sfere înalt evolute sunt pregătite să-și reia ascensiunea lor către Paradis cu mult înainte de majoritatea muritorilor sosind dintr-o lume dezordonată și înapoiată, ca Urantia.

Oricare ar fi nivelul de înfăptuire planetară de pe care pleacă oamenii pentru a se ridica în lumile morontiale, cele șapte sfere palat le oferă ample oportunități de a dobândi prin experiență, ca profesori-elevi, toate noțiunile care le lipsesc din cauza statutului avansat al planetei lor natale.

Universul nu întârzie niciodată să aplice tehnici de egalizare destinate să vegheze ca nici un ascender să nu fi privat de nimic esențial experienței sale de ascensiune.

3. EPOCILE DE AUR

Pe parcursul acestei epoci de lumină și viață, lumea prosperă tot mai mult sub domnia părintească a Suveranului Planetar. În aceste epoci, lumile progresează cu forța vie a unei singure limbi, a unei singure religii și, pe sferele normale, a unei singure rase. Însă această epocă nu este perfectă. Aceste lumi au încă spitale bine instalate, clinici de îngrijire a bolnavilor. Rămân încă de rezolvat rănilor accidentale și infirmitățile inevitabile care însoțesc decrepitudinea vârstei și tulburările senilității. Boala nu a fost în întregime învinsă și animalele terestre nu au fost pe deplin îmblânzite, însă aceste lumi seamănă cu Paradisul în comparație cu primele timpuri ale omului primitiv, înaintea epocii precedente celei a Prințului Planetar. Dacă pe neașteptate ați putea fi transportați pe o planetă cu acest stadiu de dezvoltare, ați descrie instinctiv acest tărâm drept împărăția cerului pe pământ.

Un guvern uman pentru conducerea problemelor materiale continuă să funcționeze pe parcursul acestei epoci de progres și de perfecțiune relative. Pe o lume vizitată recent și care era în primul stadiu al luminii și al

Perhaps such a status may be attained during the faraway stretches of the succeeding epochs of the seventh stage of settled planetary life.

55:2.9 (624.3) The translated souls of the flowering ages of the settled spheres do not pass through the mansion worlds. Neither do they sojourn, as students, on the morontia worlds of the system or constellation. They do not pass through any of the earlier phases of morontia life. They are the only ascending mortals who so nearly escape the morontia transition from material existence to semispirit status. The initial experience of such *Son-seized* mortals in the ascension career is in the services of the progression worlds of the universe headquarters. And from these study worlds of Salvington they go back as teachers to the very worlds they passed by, subsequently going on inward to Paradise by the established route of mortal ascension.

55:2.10 (624.4) Could you but visit a planet in an advanced stage of development, you would quickly grasp the reasons for providing for the differential reception of ascending mortals on the mansion and higher morontia worlds. You would readily understand that beings passing on from such highly evolved spheres are prepared to resume their Paradise ascent far in advance of the average mortal arriving from a disordered and backward world like Urantia.

55:2.11 (624.5) No matter from what level of planetary attainment human beings may ascend to the morontia worlds, the seven mansion spheres afford them ample opportunity to gain in experience as teacher-students all of everything which they failed to pass through because of the advanced status of their native planets.

55:2.12 (624.6) The universe is unfailing in the application of these equalizing techniques designed to insure that no ascender shall be deprived of aught which is essential to his ascension experience.

3. THE GOLDEN AGES

55:3.1 (624.7) During this age of light and life the world increasingly prospers under the fatherly rule of the Planetary Sovereign. By this time the worlds are progressing under the momentum of one language, one religion, and, on normal spheres, one race. But this age is not perfect. These worlds still have well-appointed hospitals, homes for the care of the sick. There still remain the problems of caring for accidental injuries and the inescapable infirmities attendant upon the decrepitude of old age and the disorders of senility. Disease has not been entirely vanquished, neither have the earth animals been subdued in perfection; but such worlds are like Paradise in comparison with the early times of primitive man during the pre-Planetary Prince age. You would instinctively describe such a realm — could you be suddenly transported to a planet in this stage of development — as heaven on earth.

55:3.2 (625.1) Human government in the conduct of material affairs continues to function throughout this age of relative progress and perfection. The public activities of a world in the first stage of light and life which I

vieții, activitățile publice erau finanțate prin tehnica dijmei. Fiecare muncitor adult - și toți cetățenii valizi lucrau ceva - plătea zece la sută din veniturile sale sau din plus-valorile lui trezoreriei publice care dispunea de această sumă în modul următor:

1. Trei la sută erau cheltuite pentru propagarea adevărului - știință, educație și filozofie.

2. Trei la sută erau consacrate frumuseții - jocuri, destindere sociale și arte.

3. Trei la sută erau consacrate bunătății - servicii sociale, altruism și religie.

4. Unu la sută era afectat rezervelor de asigurare contra riscului de incapacitate de muncă cauzată de accidente, de boli, de bătrânețe sau de dezastre implacabile.

Resursele naturale ale acestei planete erau administrate ca posesiuni sociale, proprietăți ale comunității.

Pe această lume, cea mai mare onoare conferită unui cetățean era ordinul „serviciului suprem”, singurul titlu de recunoștință care era decernat în templul morontial. El era acordat celor care s-au distins vreme îndelungată într-o fază de descoperiri supramateriale sau de serviciu social planetar.

Cea mai mare parte a posturilor sociale și administrative erau ocupate în comun de un bărbat și o femeie. Cea mai mare parte a învățăturii era, de asemenea, dată în comun, iar responsabilitățile judiciare erau toate preluate de cupluri asociate în același fel.

Pe aceste lumi superbe, perioada de fecunditate a femeilor nu este mult prelungită. Nu este de dorit să existe prea mari diferențe de vârstă între copiii unei aceleiași familii. Când sunt apropiați ca vârstă, ei pot să contribuie mult mai bine la educația lor reciprocă. Pe aceste planete, ei sunt magnific educați de sistemele competitive de eforturi asidue în domeniile și în departamentele avansate unde se realizează înfăptuiri diverse în controlul adevărului, al frumuseții și al bunătății. Nu vă temeți însă, chiar și aceste sfere slăvite prezintă o mare doză de rău, atât real, cât și potențial, fapt care stimulează alegerea dintre adevăr și falsitate, dintre bine și rău, dintre păcat și justete.

Cu toate acestea, există o pedeapsă sigură și inevitabilă atașată existenței muritoare de pe planetele evolutive avansate. Atunci când o lume stabilizată progresează până dincolo de al treilea stadiu al luminii și al vieții, toți ascenderii sunt mențiți să primească, înainte de a atinge sectorul minor, o sarcină temporară de un fel sau altul, pe o planetă care trece prin stadiile primitive de evoluție.

Fiecare eră succesivă reprezintă o înfăptuire mai elevată în toate fazele de împlinire planetară. În stadiul inițial al luminii, revelația adevărului este lărgită până când îmbrățișează mersul universului universurilor, în timp ce pe durata celei de-a doua epoci, studiul Deității tinde să aprofundeze conceptul protean asupra naturii, a misiunii, a serviciului, a asociațiilor, a originii și a destinului Fiilor Creatori, primul nivel al Dumnezeuului Septuplu.

recently visited were financed by the tithing technique. Every adult worker — and all able-bodied citizens worked at something — paid ten per cent of his income or increase to the public treasury, and it was disbursed as follows:

55:3.3 (625.2) 1. Three per cent was expended in the promotion of truth — science, education, and philosophy.

55:3.4 (625.3) 2. Three per cent was devoted to beauty — play, social leisure, and art.

55:3.5 (625.4) 3. Three per cent was dedicated to goodness — social service, altruism, and religion.

55:3.6 (625.5) 4. One per cent was assigned to the insurance reserves against the risk of incapacity for labor resultant from accident, disease, old age, or unpreventable disasters.

55:3.7 (625.6) The natural resources of this planet were administered as social possessions, community property.

55:3.8 (625.7) On this world the highest honor conferred upon a citizen was the order of “supreme service,” being the only degree of recognition ever to be granted in the morontia temple. This recognition was bestowed upon those who had long distinguished themselves in some phase of supermaterial discovery or planetary social service.

55:3.9 (625.8) The majority of social and administrative posts were held jointly by men and women. Most of the teaching was also done jointly; likewise all judicial trusts were discharged by similar associated couples.

55:3.10 (625.9) On these superb worlds the childbearing period is not greatly prolonged. It is not best for too many years to intervene between the ages of a family of children. When close together in age, children are able to contribute much more to their mutual training. And on these worlds they are magnificently trained by the competitive systems of keen striving in the advanced domains and divisions of diverse achievement in the mastery of truth, beauty, and goodness. Never fear but that even such glorified spheres present plenty of evil, real and potential, which is stimulative of the choosing between truth and error, good and evil, sin and righteousness.

55:3.11 (625.10) Nevertheless, there is a certain, inevitable penalty attaching to mortal existence on such advanced evolutionary planets. When a settled world progresses beyond the third stage of light and life, all ascenders are destined, before attaining the minor sector, to receive some sort of transient assignment on a planet passing through the earlier stages of evolution.

55:3.12 (626.1) Each of these successive ages represents advancing achievements in all phases of planetary attainment. In the initial age of light the revelation of truth was enlarged to embrace the workings of the universe of universes, while the Deity study of the second age is the attempt to master the protean concept of the nature, mission, ministry, associations, origin, and destiny of the Creator Sons, the first level of God the Sevenfold.

Când o planetă de dimensiunea Urantiei este destul de bine ancorată, ea dispune de o sută de subcentre administrative. Aceste centre subordonate sunt prezidate de un membru al următoarelor grupuri de administratori calificați:

1. Tinerii Fii și Fiice Materiali aduși din sediul sistemic pentru a lucra ca asistenți ai Adamului și al Evei domnitori.

2. Descendenții statului major semimuritor al Prințului Planetar, care au fost procreați pe anumite lumi în vederea acestei responsabilități și a altor câtorva asemănătoare.

3. Urmașii planetari direcți a lui Adam și Eva.

4. Creaturile mediene materializate și umanizate.

5. Muritorii având statutul de fuziune cu Ajustorul lor și care, la propria lor cerere și la ordinul Ajustorului Personalizat șef al ordinului său în univers, sunt temporar scutiți de transfer pentru a putea păstra pe planetă anumite posturi administrative importante.

6. Muritori special instruiți ieșind din școlile planetare de administrare, și care au meritat ordinul supremului serviciu al templului morontial.

7. Anumite comisii alese, de câte trei cetățeni bine calificați, uneori alese de comunitate sub conducerea Suveranului Planetar după aptitudinea lor specială de a îndeplini anumite sarcini care sunt necesare în acest sector planetar specific.

Marele handicap cu care se confruntă Urantia în încercarea ei de a atinge înaltul destin planetar al luminii și al vieții rezultă din problemele bolii, ale degenerării, ale războiului, ale raselor de diferite culori și ale varietății limbilor vorbite.

Nici o lume evolutivă nu poate spera să progreseze dincolo de primul stadiu al ancorării în lumină fără a fi dobândit o singură limbă, o singură religie, o singură filozofie. Faptul de a nu aparține decât unei singure rase ușurează mult această înfăptuire, însă existența a numeroase popoare pe Urantia nu exclude ajungerea la stadii superioare.

4. AJUSTĂRI ADMINISTRATIVE

Pe parcursul stadiilor succesive ale existenței stabilizate, lumile locuite fac minunate progrese sub administrarea înțeleaptă și plină de înțelegere a voluntarilor corpului finalității, ascenderi care au ajuns în Paradis și s-au reîntors pentru a-i ajuta pe fraților lor întrupați. Acești finalitari cooperează activ cu Fiii Învățători ai Trinității, însă nu încep să participe real la problemele lumii înainte de apariția pe pământ a templului morontial.

După ce s-a instalat în mod oficial serviciul planetar al Corpului Finalității, majoritatea legiunilor celeste se retrag, însă păzitorii serafici de destin își continuă slujirea personală pe lângă muritorii care progresează în lumină; în realitate, acești îngeri sosesc în număr tot mai mare de-a lungul epocilor stabilizate,

55.3.13 (626.2) A planet the size of Urantia, when fairly well settled, would have about one hundred subadministrative centers. These subordinate centers would be presided over by one of the following groups of qualified administrators:

55.3.14 (626.3) 1. Young Material Sons and Daughters brought from the system headquarters to act as assistants to the ruling Adam and Eve.

55.3.15 (626.4) 2. The progeny of the semimortal staff of the Planetary Prince who were procreated on certain worlds for this and other similar responsibilities.

55.3.16 (626.5) 3. The direct planetary progeny of Adam and Eve.

55.3.17 (626.6) 4. Materialized and humanized midway creatures.

55.3.18 (626.7) 5. Mortals of Adjuster-fusion status who, upon their own petition, are temporarily exempted from translation by the order of the Personalized Adjuster of universe chieftainship in order that they may continue on the planet in certain important administrative posts.

55.3.19 (626.8) 6. Specially trained mortals of the planetary schools of administration who have also received the order of supreme service of the morontia temple.

55.3.20 (626.9) 7. Certain elective commissions of three properly qualified citizens who are sometimes chosen by the citizenry by direction of the Planetary Sovereign in accordance with their special ability to accomplish some definite task which is needful in that particular planetary sector.

55.3.21 (626.10) The great handicap confronting Urantia in the matter of attaining the high planetary destiny of light and life is embraced in the problems of disease, degeneracy, war, multicolored races, and multilingualism.

55.3.22 (626.11) No evolutionary world can hope to progress beyond the first stage of settledness in light until it has achieved one language, one religion, and one philosophy. Being of one race greatly facilitates such achievement, but the many peoples of Urantia do not preclude the attainment of higher stages.

4. ADMINISTRATIVE READJUSTMENTS

55.4.1 (626.12) In the successive stages of settled existence the inhabited worlds make marvelous progress under the wise and sympathetic administration of the volunteer Corps of the Finality, ascenders of Paradise attainment who have come back to minister to their brethren in the flesh. These finaliters are active in co-operation with the Trinity Teacher Sons, but they do not begin their real participation in world affairs until the morontia temple appears on earth.

55.4.2 (626.13) Upon the formal inauguration of the planetary ministry of the Corps of the Finality, the majority of the celestial hosts withdraw. But the seraphic guardians of destiny continue their personal ministry to the progressing mortals in light; indeed such angels come in ever-increasing numbers throughout the settled ages since larger and larger groups of human beings

deoarece grupuri tot mai largi de ființe umane ating în cursul vieții lor pe planetă al treilea cerc cosmic de înfăptuire muritoare coordonată.

Aceasta nu este decât prima dintre ajustările administrative însoțind dezvoltarea epocilor succesive de împlinire tot mai strălucitoare pe lumile locuite, trecând de la primul la al șaptelea stadiu de existență stabilizată.

1. Primul stadiu de lumină și viață. O lume aflată în acest stadiu inițial de ancorare este administrată de trei conducători:

a. Suveranul Planetar care urmează să fie sfătuit de un Fiu Învățător al Trinității, foarte probabil șeful ultimului corp al fiilor care au acționat pe planetă.

b. Șeful corpului planetar al finalitarilor.

c. Adam și Eva care împreună unifică dublul comandament al Prințului Suveran și al șefului finalitarilor.

Acționând ca tălmăcitori pentru păzitorii serafici și finalitari, se situează creaturile mediene înălțate și eliberate. Una dintre ultimele acțiuni ale Fiilor Învățători ai Trinității, în misiunea lor finală, constă în a elibera pe medienii tărâmului și în a-i promova (sau a-i restabili) la statutul planetar avansat, numindu-i în posturi de răspundere în noua administrație a sferei stabilizate. În câmpul viziunii umane au fost deja efectuate suficiente modificări cât să le permită muritorilor să îi recunoască pe acești veri ai regimului Adamic inițial, până acum invizibil. Acest fapt este făcut posibil de ultimele descoperiri ale științei fizice în corelație cu funcțiunile planetare sporite ale Controlorilor Fizici Principali.

Suveranul Sistemic are autoritatea de a le elibera pe creaturile mediene în orice moment după primul stadiu de ancorare îngăduindu-le astfel să se umanizeze pe nivelele morontiale cu ajutorul Purtătorilor Vieții și al Controlorilor Fizici. Apoi, după ce au primit Ajustorii lor de Gândire, ele se vor putea porni în ascensiunea lor în Paradis.

Pe parcursul celui de al treilea stadiu, și al celui următor, câțiva medieni activează încă în calitate de personalități de contact pentru finalitari însă, pe măsură ce se intră în stadiile succesive ale luminii și ale vieții, noi ordine de slujitori de legătură vin să înlocuiască cea mai mare parte a medienilor. Foarte puțini dintre ei mai rămân dincolo de cel de al patrulea stadiu al luminii. În al șaptelea stadiu se va asista la venirea din Paradis a primilor slujitori absoniți care să servească în locul anumitor creaturi din univers.

2. Al doilea stadiu al luminii și vieții. Această epocă este marcată pe lumi de sosirea unui Purtător al Vieții, care devine consultantul voluntar al conducătorilor planetari în ceea ce privește eforturile de făcut în continuare pentru purificarea și stabilizarea rasei muritoare. Acesta este modul în care - fizic, social și economic - Purtătorii Vieții participă activ la procesul de evoluție al rasei umane. Ei își extind atunci supravegherea pentru realizarea unei purificări și mai mari a liniilor de muritori, eliminându-le drastic pe cele înapoiate și care subzistă cu un potențial inferior de natură intelectuală, filozofică, cosmică și spirituală. Cei

reach the third cosmic circle of co-ordinate mortal attainment during the planetary life span.

55:4.3 (627.1) This is merely the first of the successive administrative adjustments which attend the unfolding of the successive ages of increasingly brilliant attainment on the inhabited worlds as they pass from the first to the seventh stage of settled existence.

55:4.4 (627.2) 1. *The first stage of light and life.* A world in this initial settled stage is being administered by three rulers:

55:4.5 (627.3) a. The Planetary Sovereign, presently to be advised by a counseling Trinity Teacher Son, in all probability the chief of the terminal corps of such Sons to function on the planet.

55:4.6 (627.4) b. The chief of the planetary corps of finaliters.

55:4.7 (627.5) c. Adam and Eve, who function jointly as the unifiers of the dual leadership of the Prince-Sovereign and the chief of finaliters.

55:4.8 (627.6) Acting as interpreters for the seraphic guardians and the finaliters are the exalted and liberated midway creatures. One of the last acts of the Trinity Teacher Sons on their terminal mission is to liberate the midwayers of the realm and to promote (or restore) them to advanced planetary status, assigning them to responsible places in the new administration of the settled sphere. Such changes have already been made in the range of human vision as enable mortals to recognize these heretofore invisible cousins of the early Adamic regime. This is made possible by the final discoveries of physical science in liaison with the enlarged planetary functions of the Master Physical Controllers.

55:4.9 (627.7) The System Sovereign has authority to release midway creatures any time after the first settled stage so that they may humanize in the morontia by the aid of the Life Carriers and the physical controllers and, after receiving Thought Adjusters, start out on their Paradise ascension.

55:4.10 (627.8) In the third and subsequent stages, some of the midwayers are still functioning, chiefly as contact personalities for the finaliters, but as each stage of light and life is entered, new orders of liaison ministers largely replace the midwayers; very few of them ever remain beyond the fourth stage of light. The seventh stage will witness the coming of the first absonite ministers from Paradise to serve in the places of certain universe creatures.

55:4.11 (627.9) 2. *The second stage of light and life.* This epoch is signalized on the worlds by the arrival of a Life Carrier who becomes the volunteer adviser of the planetary rulers regarding the further efforts to purify and stabilize the mortal race. Thus do the Life Carriers actively participate in the further evolution of the human race — physically, socially, and economically. And then they extend their supervision to the further purification of the mortal stock by the drastic elimination of the retarded and persisting remnants of inferior potential of an intellectual, philosophic, cosmic, and spiritual nature. Those who design and plant life on an inhabited world

care pregătesc și implantează viața pe o lume locuită sunt pe deplin calificați pentru a-i sfătui pe Fiicele și pe Fiii Materiali, care au o autoritate completă și indiscutabilă în purificarea rasei în evoluție de toate influențele dăunătoare.

De la al doilea stadiu, și pe tot parcursul carierei unei planete stabilizate, Fiii Învățători servesc în calitate de consilieri pe lângă finalitari. În cursul acestor misiuni, ei servesc de bunăvoie, iar nu însărcinați de altcineva; și ei slujesc exclusiv alături de corpul finalitar; totuși, cu consimțământul Suveranului Sistemic, ei le pot fi sfătuitori Adamului și Evei Planetari.

3. Al treilea stadiu al luminii și vieții. În cursul acestei epoci, lumile locuite ajung la o nouă apreciere a Celor Îmbătrâniți de Zile, cea de-a doua fază a Dumnezeuului Septuplu, iar reprezentanții acestor cărmuitori ai suprauniversului intră apoi în noi relații cu administrarea planetară.

În fiecare dintre epocile succesive ale existenței stabilizate, finalitarii dobândesc în funcțiunea lor tot mai multe roluri. Există o strânsă relație de lucru între finalitari, Stele de Seară (supraîngerii) și Fii Învățători ai Trinității.

În cursul acestei epoci sau al celei următoare, un Fiu Învățător, ajutat de consiliul său de spirite slujitoare, este atașat șefului executiv uman ales, care devine asociatul Suveranului Planetar, ca administrator în comun al problemelor lumii. Acești șefi executivi muritori servesc douăzeci și cinci de ani de timp planetar. Această nouă dezvoltare este ceea ce le permite Adamului și Evei Planetari să se elibereze de-a lungul epocilor următoare de lumea căreia i-au fost atașați un timp atât de îndelungat.

Consiliile de spirit slujitoare sunt compuse din: șeful serafic al sferei, consilierul secorafic suprauniversal, arhanghelul transferurilor și omniafimul care acționează ca reprezentant personal al Santinelei Atașate staționate în sediul sistemului. Însă acești consultanți nu formulează niciodată un sfat decât atunci când li se cere.

4. Al patrulea stadiu al luminii și al vieții. Pe lumile locuite, Fiii Învățători ai Trinității apar în noi roluri. Asistați de Fiii Trinitizați, creaturi asociate demult timp ordinului lor, ei vin acum pe lumi în calitate de consilieri și consultanți voluntari pe lângă Suveranul Planetar și asociații săi. Aceste cupluri de Fii Trinitizați din Paradis-Havona și de Fii Trinitizați prin ascenderi reprezintă puncte de vedere diferite asupra universului și experiențe personale diverse, care le sunt extrem de utile șefilor planetari.

Oricând după acest al patrulea stadiu, Adamul și Eva Planetari pot interveni pe lângă Fiul Creator Suveran pentru a obține eliberarea de îndatoririle lor planetare, pentru a-și putea începe ascensiunea către Paradis. Ei pot, de asemenea, rămâne pe planetă pentru a conduce ordinul nou apărut al unei societăți tot mai spirituale, compuse din muritori avansați care se străduiesc să înțeleagă învățăturile filozofice ale finalitarilor expuse de Strălucitoarele Stele de Seară, care acum sunt afectate acestor lumi, pentru a colabora în perechi cu seconafimii veniți din sediul suprauniversului.

Finalitarii se ocupă, în principal, de inaugurarea

are fully competent to advise the Material Sons and Daughters, who have full and unquestioned authority to purge the evolving race of all detrimental influences.

55:4.12 (627.10) From the second stage on throughout the career of a settled planet the Teacher Sons serve as counselors to the finaliters. During such missions they serve as volunteers and not by assignment; and they serve exclusively with the finaliter corps except that, upon the consent of the System Sovereign, they may be had as advisers to the Planetary Adam and Eve.

55:4.13 (628.1) 3. *The third stage of light and life.* During this epoch the inhabited worlds arrive at a new appreciation of the Ancients of Days, the second phase of God the Sevenfold, and the representatives of these superuniverse rulers enter into new relationships with the planetary administration.

55:4.14 (628.2) In each succeeding age of settled existence the finaliters function in ever-increasing capacities. There exists a close working connection between the finaliters, the Evening Stars (the superangels), and the Trinity Teacher Sons.

55:4.15 (628.3) During this or the following age a Teacher Son, assisted by the ministering-spirit quartette, becomes attached to the elective mortal chief executive, who now becomes associated with the Planetary Sovereign as joint administrator of world affairs. These mortal chief executives serve for twenty-five years of planetary time, and it is this new development that makes it easy for the Planetary Adam and Eve to secure release from their world of long-time assignment during the following ages.

55:4.16 (628.4) The ministering-spirit quartettes consist of: the seraphic chief of the sphere, the superuniverse secorafic counselor, the archangel of translations, and the omniaphim who functions as the personal representative of the Assigned Sentinel stationed on the system headquarters. But these advisers never proffer counsel unless it is asked for.

55:4.17 (628.5) 4. *The fourth stage of light and life.* On the worlds the Trinity Teacher Sons appear in new roles. Assisted by the creature-trinitized sons so long associated with their order, they now come to the worlds as volunteer counselors and advisers to the Planetary Sovereign and his associates. Such couples — Paradise-Havona-trinitized sons and ascender-trinitized sons — represent differing universe viewpoints and diverse personal experiences which are highly serviceable to the planetary rulers.

55:4.18 (628.6) At any time after this age the Planetary Adam and Eve can petition the Sovereign Creator Son for release from planetary duties in order to begin their Paradise ascent; or they can remain on the planet as directors of the newly appearing order of increasingly spiritual society composed of advanced mortals striving to comprehend the philosophic teachings of the finaliters portrayed by the Brilliant Evening Stars, who are now assigned to these worlds to collaborate in pairs with the seconaphim from the headquarters of the superuniverse.

55:4.19 (628.7) The finaliters are chiefly engaged in initiating

activităților noi și supramateriale ale societății - sociale, culturale, filozofice, cosmice și spirituale. După cât ne putem noi da seama, ei vor continua cu acest serviciu până foarte târziu, în cea de-a șaptea epocă de stabilitate evolutivă. Este posibil ca ei să meargă apoi să îl exercite în spațiul exterior și, în acest caz, presupunem că ar putea fi înlocuiți de ființe absonite venite din Paradis.

5. Al cincilea stadiu al luminii și vieții. Reajustările acestui stadiu de existență stabilizată țin, aproape în întregime, de domeniul fizic și sunt preocuparea primordială a șefului Controlorilor Fizici Principali.

6. Al șaselea stadiu al luminii și vieții este martorul dezvoltării noilor funcțiuni ale circuitelor mentale ale tărâmului. Înțelepciunea cosmică pare a deveni parte constitutivă a serviciului universal al minții.

7. Al șaptelea stadiu al luminii și vieții. Deja, din a șaptea epocă, Învățătorul Trinității care îl sfătuiește pe Suveranul Planetar este însoțit de un consilier voluntar trimis de Cei Îmbătrâniți de Zile și, mai târziu, se va adăuga un al treilea consultant trimis de Executivul Suprem al suprauniversului.

La un moment dat al acestei epoci, și dacă acest lucru nu a mai avut loc înainte, Adam și Eva sunt întotdeauna eliberați de îndatoririle lor planetare. Dacă în corpul finalitar se găsește și un Fiu Material, acesta poate deveni asociat al Șefului Executiv muritor, și, uneori, cel care se oferă pentru a lucra în această funcție este un Melchizedek. Dacă există un median printre finalitari, toți medienii care mai sunt încă pe planetă sunt eliberați îndată.

După ce au fost eliberați de misiunea lor milenară, un Adam și o Evă Planetari pot alege dintre următoarele cariere:

1. Ei pot obține eliberarea lor planetară și pleca imediat din sediul universului pentru cariera lor în Paradis, primind Ajustori ai Gândirii, după încheierea experienței lor morontiale.

2. Foarte adesea, un Adam și o Evă primesc Ajustori în timp ce servesc încă pe o lume stabilizată în lumină. Acest fapt coincide atunci cu primirea Ajustorului de unii dintre urmașii lor direcți, importați ca voluntari pentru un anumit termen în serviciul planetar. Ulterior, ei vor putea toți să meargă în sediul universului și să înceapă cariera către Paradis.

3. Un Adam și o Evă Planetari pot alege, așa cum fac Fiicele și Fiii Materiali ai capitalei sistemice - să meargă direct în lumea midsonită pentru o scurtă ședere în cursul căreia îi vor primi pe Ajustorii lor.

4. Ei pot decide să se întoarcă în capitala sistemului pentru a ocupa acolo, pe o anumită perioadă de timp, sediile tribunalului suprem. După acest serviciu, ei vor primi Ajustori și vor începe ascensiunea către Paradis.

5. Părăsind funcțiunile lor administrative, ei pot alege să se întoarcă în lumea lor natală pentru a servi în calitate de instructori pentru o anumită vreme. Un Ajustor va veni să locuiască în ei momentul transferării lor în sediul universului.

Pe toată durata acestor epoci, Fiicele și Fiii Materiali importați ca asistenți exercită o influență

the new and supermaterial activities of society — social, cultural, philosophic, cosmic, and spiritual. As far as we can discern, they will continue this ministry far into the seventh epoch of evolutionary stability, when, possibly, they may go forth to minister in outer space; whereupon we conjecture their places may be taken by absonite beings from Paradise.

55:4.20 (628.8) 5. *The fifth stage of light and life.* The readjustments of this stage of settled existence pertain almost entirely to the physical domains and are of primary concern to the Master Physical Controllers.

55:4.21 (628.9) 6. *The sixth stage of light and life* witnesses the development of new functions of the mind circuits of the realm. Cosmic wisdom seems to become constitutive in the universe ministry of mind.

55:4.22 (628.10) 7. *The seventh stage of light and life.* Early in the seventh epoch the Trinity Teacher counselor of the Planetary Sovereign is joined by a volunteer adviser sent by the Ancients of Days, and later on they will be augmented by a third counselor coming from the superuniverse Supreme Executive.

55:4.23 (629.1) During this epoch, if not before, Adam and Eve are always relieved of planetary duties. If there is a Material Son in the finaliter corps, he may become associated with the mortal chief executive, and sometimes it is a Melchizedek who volunteers to function in this capacity. If a midwayer is among the finaliters, all of that order remaining on the planet are immediately released.

55:4.24 (629.2) Upon obtaining release from their agelong assignment, a Planetary Adam and Eve may select careers as follows:

55:4.25 (629.3) 1. They can secure planetary release and from the universe headquarters start out immediately on the Paradise career, receiving Thought Adjusters at the conclusion of the morontia experience.

55:4.26 (629.4) 2. Very often a Planetary Adam and Eve will receive Adjusters while yet serving on a world settled in light concomitant with the receiving of Adjusters by some of their imported pure-line children who have volunteered for a term of planetary service. Subsequently they may all go to universe headquarters and there begin the Paradise career.

55:4.27 (629.5) 3. A Planetary Adam and Eve may elect — as do Material Sons and Daughters from the system capital — to go direct to the midsonite world for a brief sojourn, there to receive their Adjusters.

55:4.28 (629.6) 4. They may decide to return to the system headquarters, there for a time to occupy seats on the supreme court, after which service they will receive Adjusters and begin the Paradise ascent.

55:4.29 (629.7) 5. They may choose to go from their administrative duties back to their native world to serve as teachers for a season and to become Adjuster indwelt at the time of transfer to the universe headquarters.

55:4.30 (629.8) Throughout all of these epochs the imported assisting Material Sons and Daughters exert a

formidabilă asupra ordinelor sociale și economice aflate în progres. Ei sunt potențial nemuritori, cel puțin până în clipa când aleg să se umanizeze, să primească Ajustori, și să plece către Paradis.

Pe lumile evolutive, trebuie ca ființele să se umanizeze pentru a putea primi un Ajustor al Gândirii. Toți membrii ascendenți ai corpului muritorilor finalitari, cu excepția serafimilor, au fost locuiți de câte un Ajustor și s-au contopit cu el. Serafimii sunt locuiți de un alt fel de spirit al Tatălui în momentul în care sunt înrolați în acest corp.

5. APOGEUL DEZVOLTĂRII MATERIALE

Creaturile muritoare care trăiesc pe o lume izolată, lovită de păcat, dominată de rău și egoistă, cum este Urantia, nu prea pot concepe perfecțiunea fizică, împlinirea intelectuală, și dezvoltarea spirituală, fapte care caracterizează epocile avansate ale evoluției pe o sferă lipsită de păcat.

Stadiile avansate ale unei lumi stabilizate în lumină și viață reprezintă apogeul dezvoltării materiale evolutive. Pe aceste lumi culte, nemulțumirile și fricțiunile epocilor primitive inițiale au dispărut. Sărăcia și inegalitățile sociale aproape că nu există, degenerarea a dispărut, delicvența se observă rar. Nebunia a încetat practic să existe, iar debilitatea mintală este o raritate.

Statutul economic, social și administrativ al acestor lumi este de un ordin elevat și perfecționat. Știința, artele, și industria înfloresc, societatea este un mecanism de înaltă realizare materială, intelectuală și culturală, care funcționează bine. Industria s-a orientat în mare parte spre a servi scopurilor mai înalte ale acestei civilizații superbe. Viața economică a acestei lumi a devenit etică.

Războiul este de acum o problemă a trecutului, nu mai există armate, nici forțe polițienești. Guvernul este pe cale de dispariție. Stăpânirea de sine face treptat ca legile stabilite de ființele umane să fie perimate. Într-o stare intermediară a civilizației avansate, amplasarea guvernului civil și a reglementărilor obligatorii este invers proporțională cu moralitatea și spiritualitatea totalității cetățenilor.

Școlile sunt considerabil perfecționate, ele se consacră educării minții și expansiunii sufletului. Centrele de artă sunt distinse, iar organizațiile muzicale superbe. Templele de cult și școlile lor asociate de filozofie și de religie experiențială sunt creații pline de frumusețe și de măreție. Arenele în aer liber, pentru adunările culturale sunt, de asemenea, sublime prin simplitatea amenajării lor artistice.

Așezăminte pentru jocurile de competiție, pentru umor și pentru alte faze de înfăptuiri personale și colective sunt ample și corespunzătoare. O trăsătură specială a activităților de competiție pe aceste lumi înalt cultivate se referă la eforturile indivizilor și ale grupurilor de a excela în științele și filozofiile cosmologiei. Literatura și arta oratorică înfloresc, limbajul este perfecționat până într-acolo încât să simbolizeze concepte, precum și pentru a exprima idei. Viața este de o simplitate odihnitoare; oamenii au coordonat, în sfârșit, o stare înaltă de dezvoltare mecanică cu

tremendous influence on the progressing social and economic orders. They are potentially immortal, at least until such time as they elect to humanize, receive Adjusters, and start for Paradise.

55:4.31 (629.9) On the evolutionary worlds a being must humanize to receive a Thought Adjuster. All ascendant members of the Mortal Corps of Finaliters have been Adjuster indwelt and fused except seraphim, and they are Father indwelt by another type of spirit at the time of being mustered into this corps.

5. THE ACME OF MATERIAL DEVELOPMENT

55:5.1 (629.10) Mortal creatures living on a sin-stricken, evil-dominated, self-seeking, isolated world, such as Urantia, can hardly conceive of the physical perfection, the intellectual attainment, and the spiritual development which characterize these advanced epochs of evolution on a sinless sphere.

55:5.2 (629.11) The advanced stages of a world settled in light and life represent the acme of evolutionary material development. On these cultured worlds, gone are the idleness and friction of the earlier primitive ages. Poverty and social inequality have all but vanished, degeneracy has disappeared, and delinquency is rarely observed. Insanity has practically ceased to exist, and feeble-mindedness is a rarity.

55:5.3 (629.12) The economic, social, and administrative status of these worlds is of a high and perfected order. Science, art, and industry flourish, and society is a smoothly working mechanism of high material, intellectual, and cultural achievement. Industry has been largely diverted to serving the higher aims of such a superb civilization. The economic life of such a world has become ethical.

55:5.4 (630.1) War has become a matter of history, and there are no more armies or police forces. Government is gradually disappearing. Self-control is slowly rendering laws of human enactment obsolete. The extent of civil government and statutory regulation, in an intermediate state of advancing civilization, is in inverse proportion to the morality and spirituality of the citizenship.

55:5.5 (630.2) Schools are vastly improved and are devoted to the training of mind and the expansion of soul. The art centers are exquisite and the musical organizations superb. The temples of worship with their associated schools of philosophy and experiential religion are creations of beauty and grandeur. The open-air arenas of worship assembly are equally sublime in the simplicity of their artistic appointment.

55:5.6 (630.3) The provisions for competitive play, humor, and other phases of personal and group achievement are ample and appropriate. A special feature of the competitive activities on such a highly cultured world concerns the efforts of individuals and groups to excel in the sciences and philosophies of cosmology. Literature and oratory flourish, and language is so improved as to be symbolic of concepts as well as to be expressive of ideas. Life is refreshingly simple; man has at last co-ordinated a high state of mechanical development with an inspiring intellectual attainment and has

înfăptuiri intelectuale seducătoare; ei le-au dominat pe amândouă cu o reușită spirituală deosebită. Urmărirea fericirii este o experiență de bucurie și de satisfacție.

overshadowed both with an exquisite spiritual achievement. The pursuit of happiness is an experience of joy and satisfaction.

6. MURITORII INDIVIDUALI

Pe măsură ce lumile progresează în statutul confirmat al luminii și vieții, societatea devine tot mai pașnică. Individul rămâne la fel de independent și de devotat familiei sale, însă a devenit mai altruist și mai fratern.

Pe Urantia cu greu puteți aprecia statutul avansat și natura progresivă a raselor iluminate a acestor lumi perfecționate. Locuitorii lor sunt înflorirea raselor revoluționare, însă astfel de ființe sunt încă muritoare. Ele continuă să respire, să mănânce, să bea și să doarmă. Această mare evoluție nu este cerul, ci o prefigurare sublimă a lumilor divine care vor fi întâlnite în ascensiunea către Paradis.

Într-o lume normală, a trecut mult timp de când aptitudinea biologică a rasei a fost adusă la un nivel înalt în cursul epocilor postadamice; iar, acum, evoluția oamenilor se continuă, din epocă în epocă, de-a lungul erelor de ancorare. Câmpul viziunii și al auzului se lărgeste. Cifra populației este staționară. Reproducerea este reglementată după necesitățile planetare și după înzestrările ereditare innăscute. În cursul acestei epoci, locuitorii planetei se împart în grupuri, de la cinci până la zece, iar grupurile inferioare nu au dreptul să procreeze decât până la jumătate din numărul de copii permis grupurilor superioare. Ameliorarea constantă a unei rase atât de magnifice pe toată durata unei epoci de lumină și viață este în mare măsură o problemă de reproducere selectivă a acelor vițe rasiale, care au arătat calități superioare de natură socială, filozofică, cosmică și spirituală.

Ajustorii continuă să sosească, ca și în stadiile evolutive anterioare, și odată cu trecerea epocilor trec, acești muritori sunt tot mai capabili să comunice cu fragmentul interior al Tatălui. De-a lungul stadiilor de dezvoltare embrionară și prespirituală, spiritele mentale adjutante mai lucrează încă. Sfântul Spirit și serviciul îngerilor sunt și mai eficiente, în măsura în care s-a trecut prin epocile succesive ale vieții stabilizate. În al patrulea stadiu al luminii și al vieții, indivizii avansați par a trăi experiența unui important contact conștient cu prezența spirituală a Spiritului Stăpân, a cărui jurisdicție se întinde asupra suprauniversului lor, în timp ce filozofia lumii lor se canalizează în efortul de a înțelege noile revelații ale Dumnezeuului Suprem. Pe planetele ce se bucură de acest statut avansat, mai mult de jumătate din locuitori trăiesc experiența transferului la starea morontială plecând din domeniul celor vii. Este chiar așa: „vechile lucruri pier și, iată, toate lucrurile devin noi”.

Noi socotim că evoluția fizică atinge deplina ei dezvoltare la sfârșitul celei de a cincia epoci a erei luminii și a vieții. Noi constatăm că limitele superioare ale dezvoltării spirituale, asociate minții umane în evoluție, sunt determinate de fuziunea cu Ajustorul, la un nivel la care valorile morontiale și semnificațiile cosmice sunt îmbinate. Însă, în ceea ce privește înțelepciunea, deși nu o știm cu adevărat, noi credem

6. THE INDIVIDUAL MORTAL

55:6.1 (630.4) As worlds advance in the settled status of light and life, society becomes increasingly peaceful. The individual, while no less independent and devoted to his family, has become more altruistic and fraternal.

55:6.2 (630.5) On Urantia, and as you are, you can have little appreciation of the advanced status and progressive nature of the enlightened races of these perfected worlds. These people are the flowering of the evolutionary races. But such beings are still mortal; they continue to breathe, eat, sleep, and drink. This great evolution is not heaven, but it is a sublime foreshadowing of the divine worlds of the Paradise ascent.

55:6.3 (630.6) On a normal world the biologic fitness of the mortal race was long since brought up to a high level during the post-Adamic epochs; and now, from age to age throughout the settled eras the physical evolution of man continues. Both vision and hearing are extended. By now the population has become stationary in numbers. Reproduction is regulated in accordance with planetary requirements and innate hereditary endowments: The mortals on a planet during this age are divided into from five to ten groups, and the lower groups are permitted to produce only one half as many children as the higher. The continued improvement of such a magnificent race throughout the era of light and life is largely a matter of the selective reproduction of those racial strains which exhibit superior qualities of a social, philosophic, cosmic, and spiritual nature.

55:6.4 (630.7) The Adjusters continue to come as in former evolutionary eras, and as the epochs pass, these mortals are increasingly able to commune with the indwelling Father fragment. During the embryonic and prespiritual stages of development the adjutant mind-spirits are still functioning. The Holy Spirit and the ministry of angels are even more effective as the successive epochs of settled life are experienced. In the fourth stage of light and life the advanced mortals seem to experience considerable conscious contact with the spirit presence of the Master Spirit of superuniverse jurisdiction, while the philosophy of such a world is focused upon the attempt to comprehend the new revelations of God the Supreme. More than one half of the human inhabitants on planets of this advanced status experience translation to the morontia state from among the living. Even so, “old things are passing away; behold, all things are becoming new.”

55:6.5 (631.1) We conceive that physical evolution will have attained its full development by the end of the fifth epoch of the light-and-life era. We observe that the upper limits of spiritual development associated with evolving human mind are determined by the Adjuster-fusion level of conjoint morontia values and cosmic meanings. But concerning wisdom: While we do not really know, we conjecture that there can never be a limit to intellectual

că nu pot exista niciodată limite la evoluția intelectuală și la dobândirea înțelepciunii. Pe o lume aflată în cel de-al șaptelea stadiu, înțelepciunea poate epuiza potențialele materiale, poate dobândi puterea de pătrundere a motei și , în cele din urmă, poate chiar și să guste mai dinainte din măreția absonită.

Pe lumile înalt evolute care sunt demult în al șaptelea stadiu noi constatăm că ființele umane învață bine limbajul universului local înainte de a fi transferate; și chiar am vizitat câteva planete foarte vechi, unde abandonterii îi învățau pe muritorii mai vârstnici limba suprauniversului. Și am observat pe aceste lumi tehnica prin care personalitățile absonite revelează prezența finalitarilor în templul morontial.

Aceasta este istoria țelului magnific al eforturilor muritorilor pe lumile evolutive, și toate acestea au loc înainte chiar ca oamenii să se lanseze în cariera lor morontială. Toate această splendidă dezvoltare poate fi atinsă de muritori materiali pe lumile locuite pe tot parcursul primului lor stadiu al carierei lor eterne și incompreensibile de înălțare în Paradis și de atingere a divinității.

Însă vă puteți voi imagina cu vreun chip ce fel de muritori evolutivi sunt aceia care vin acum de pe lumi care erau deja de mult în cea de-a șaptea perioadă a ancorării în lumină și viață? Ființe ca acestea sunt acelea care se duc pe lumile morontiale ale capitalei universului local pentru a începe aici cariera lor de ascensiune.

Dacă muritorii Urantie, lume dezorientată, ar putea măcar să vadă una dintre aceste lumi mai avansate, stabilizate de mult timp în lumină și viață, nu ar mai pune niciodată la îndoială înțelepciunea planului evolutiv al creației. Chiar dacă progresul etern al creaturilor nu ar avea viitor, realizările evolutive superbe ale raselor umane de pe astfel de lumi bine stabilite de înfăptuiri desăvârșite ar justifica amply crearea omului pe planetele timpului și spațiului.

Noi reflectăm adesea la aceasta: dacă marele univers ar fi stabilizat în lumină și viață, distinșii ascendenți muritori ar mai fi ei oare destinați Corpului Finalității? Însă nu știm asta.

7. PRIMUL STADIU SAU STADIUL PLANETAR

Această epocă se întinde de la apariția templului morontial în noul cartier general al planetei până în momentul în care întregul sistem este stabilizat în lumină și viață. Această epocă este inaugurată de Fiii Învățători ai Trinității la sfârșitul misiunilor lor succesive în lume, atunci când Prințul Planetar este avansat la statutul de Soveran Planetar la ordinul Fiului Paradisiac de manifestare al acestei sfere și în prezența sa personală. Finalitarii inaugurează în același timp participarea lor activă la problemele planetare.

După aparențele exterioare și vizibile, șefii sau directorii efectivi ai unei asemenea lumi stabilizate în lumină și viață sunt Fiicele și Fiii Materiali, Adamul și Eva Planetari. Finalitarii sunt invizibili, la fel ca și Prințul Soveran, afară de cazul când el este în templul morontial. Adevărații șefi actuali ai regimului planetar sunt, așadar, Fiicele și Fiii Materiali. Cunoașterea acestor dispoziții este ceea ce a dat prestigiu ideii de

evolution and the attainment of wisdom. On a seventh-stage world, wisdom can exhaust the material potentials, enter upon mota insight, and eventually even taste of absonite grandeur.

^{55:6.6 (631.2)} We observe that on these highly evolved and long seventh-stage worlds human beings fully learn the local universe language before they are translated; and I have visited a few very old planets where abandonters were teaching the older mortals the tongue of the superuniverse. And on these worlds I have observed the technique whereby the absonite personalities reveal the presence of the finaliters in the morontia temple.

^{55:6.7 (631.3)} This is the story of the magnificent goal of mortal striving on the evolutionary worlds; and it all takes place even before human beings enter upon their morontia careers; all of this splendid development is attainable by material mortals on the inhabited worlds, the very first stage of that endless and incomprehensible career of Paradise ascension and divinity attainment.

^{55:6.8 (631.4)} But can you possibly imagine what sort of evolutionary mortals are now coming up from worlds long existing in the seventh epoch of settled light and life? It is such as these who go on to the morontia worlds of the local universe capital to begin their ascension careers.

^{55:6.9 (631.5)} If the mortals of distraught Urantia could only view one of these more advanced worlds long settled in light and life, they would nevermore question the wisdom of the evolutionary scheme of creation. Were there no future of eternal creature progression, still the superb evolutionary attainments of the mortal races on such settled worlds of perfected achievement would amply justify man's creation on the worlds of time and space.

^{55:6.10 (631.6)} We often ponder: If the grand universe should be settled in light and life, would the ascending exquisite mortals still be destined to the Corps of the Finality? But we do not know.

7. THE FIRST OR PLANETARY STAGE

^{55:7.1 (631.7)} This epoch extends from the appearance of the morontia temple at the new planetary headquarters to the time of the settling of the entire system in light and life. This age is inaugurated by the Trinity Teacher Sons at the close of their successive world missions when the Planetary Prince is elevated to the status of Planetary Sovereign by the mandate and personal presence of the Paradise bestowal Son of that sphere. Concomitant therewith the finaliters inaugurate their active participation in planetary affairs.

^{55:7.2 (632.1)} To outward and visible appearances the actual rulers, or directors, of such a world settled in light and life are the Material Son and Daughter, the Planetary Adam and Eve. The finaliters are invisible, as also is the Prince-Sovereign except when in the morontia temple. The actual and literal heads of the planetary regime are therefore the Material Son and Daughter. It is the knowledge of these arrangements

regi și regine pe toate tărâmurile universului. Regii și reginele reprezintă o mare reușită în aceste împrejurări ideale, când o lume are la dispoziție aceste înalte personalități pentru a acționa în numele șefilor încă și mai înalți, însă invizibili.

Când această eră va fi atinsă pe planeta voastră, nu există nici o îndoială că Machiventa Melchizedek, în prezent Prinț Planetar locuitor al Urantie, va ocupa sediul Suveranului Planetar; iar pe Jerusem, a trecut mult timp de când s-a decis că el va fi însoțit de un fiu și o fiică a lui Adam și a Evei pe Urantia, care sunt în prezent reținuți pe Edentia ca pupili ai Preaînaltilor Norlatiadekului. Acești copii ai lui Adam ar putea servi astfel pe Urantia în asociere cu Suveranul Melchizedek, căci ei au fost privați de puterea lor procreatoare aproape cu 37,000 de ani în urmă, atunci când și-au părăsit corpul lor material de pe Urantia pentru a se pregăti pentru tranzitul lor pe Edentia.

Această epocă de ancorare continuă indefinit, până când toate planetele sistemului ating era stabilizării; și atunci când lumea cea mai tânără - ultima care să se ancoreze în lumină și viață - va fi avut experiența acestei stabilități vreme de un mileniu al timpului sistemic, ansamblul sistemului dobândește statutul stabilizat, iar lumile individuale intră în epoca sistemică a erei luminii și vieții.

8. AL DOILEA STADIU SAU STADIUL SISTEMIC

Atunci când un întreg sistem se ancorează în viață, Se instaurează un nou ordin de guvernare. Suveranii Planetari devin membrii ai conclavului sistemului, și acest nou corp administrativ, supus vetoului Părinților Constelației, dispune de autoritatea supremă. Un astfel de sistem de lumi locuite devine practic autarhic. Ansamblul legislativ al sistemului este constituit de lumea-sediu, și fiecare planetă și-i trimite pe cei zece reprezentanți ai ei. Tribunale sunt acum instalate pe capitalele sisteme, și numai apelurile sunt trimise în fața curților sediului universului odată cu ancorarea sistemului, Santinela Atașată, reprezentantul Executivului Suprem al suprauniversului, devine consultant voluntar pe lângă curtea sistemică supremă și președinte efectiv al noii adunări legislative.

După stabilizarea în lumină și viață a unui întreg sistem Suveranii Sistemici nu se vor mai succede. Fiecare suveran va rămâne pe vecie în fruntea sistemului său. Suveranii asistenți continuă să fie înlocuiți ca pe parcursul epocilor precedente.

Pe parcursul acestei epoci de stabilizare, midsonitarii vin pentru prima dată din lumile-sedii ale universului unde locuiesc, pentru a acționa în calitate de consilieri pe lângă adunările legislative, și în calitate de consultanți pe lângă tribunalele judecătorești. Acești midsonitari fac astfel eforturi de a insufla noi semnificații ale motei, având o valoare supremă, proiectelor de învățământ pe care le susțin împreună cu finalitarii.

Creaturile midsonite joacă atunci, pe lângă ființele umane unificate și înălțate în domeniile aflate într-un continuu progres ale filozofiei și ale gândirii spiritualizate, rolul pe care și Fiii Materiali îl jucaseră, biologic, pentru rasele muritoare.

that has given prestige to the idea of kings and queens throughout the universe realms. And kings and queens are a great success under these ideal circumstances, when a world can command such high personalities to act in behalf of still higher but invisible rulers.

55:7.3 (632.2) When such an era is attained on your world, no doubt Machiventa Melchizedek, now the vicegerent Planetary Prince of Urantia, will occupy the seat of the Planetary Sovereign; and it has long been conjectured on Jerusem that he will be accompanied by a son and daughter of the Urantia Adam and Eve who are now held on Edentia as wards of the Most Highs of Norlatiadek. These children of Adam might so serve on Urantia in association with the Melchizedek-Sovereign since they were deprived of procreative powers almost 37,000 years ago at the time they gave up their material bodies on Urantia in preparation for transit to Edentia.

55:7.4 (632.3) This settled age continues on and on until every inhabited planet in the system attains the era of stabilization; and then, when the youngest world — the last to achieve light and life — has experienced such settledness for one millennium of system time, the entire system enters the stabilized status, and the individual worlds are ushered into the system epoch of the era of light and life.

8. THE SECOND OR SYSTEM STAGE

55:8.1 (632.4) When an entire system becomes settled in life, a new order of government is inaugurated. The Planetary Sovereigns become members of the system conclave, and this new administrative body, subject to the veto of the Constellation Fathers, is supreme in authority. Such a system of inhabited worlds becomes virtually self-governing. The system legislative assembly is constituted on the headquarters world, and each planet sends its ten representatives thereto. Courts are now established on the system capitals, and only appeals are taken to the universe headquarters.

55:8.2 (632.5) With the settling of the system the Assigned Sentinel, representative of the superuniverse Supreme Executive, becomes the volunteer adviser to the system supreme court and actual presiding officer of the new legislative assembly.

55:8.3 (632.6) After the settling of an entire system in light and life the System Sovereigns will no more come and go. Such a sovereign remains perpetually at the head of his system. The assistant sovereigns continue to change as in former ages.

55:8.4 (632.7) During this epoch of stabilization, for the first time midsoniters come from the universe headquarters worlds of their sojourn to act as counselors to the legislative assemblies and advisers to the adjudicational tribunals. These midsoniters also carry on certain efforts to inculcate new mota meanings of supreme value into the teaching enterprises which they sponsor

Pe lumile locuite, Fiii Învățători devin colaboratori voluntari ai finalitarilor; și aceiași Fii Învățători îi însoțesc, de asemenea, pe lumile palat, atunci când aceste sfere încetează să fie utilizate ca lumi receptoare diferențiate după ancorarea întregului sistem în lumină și viață. Cel puțin asta este adevărat în epoca în care întreaga constelație a evoluat astfel, însă nu există încă grupuri atât de avansate în Nebadon.

Noi nu suntem autorizați să revelăm natura lucrărilor finalitarilor care vor supraveghea aceste lumi palat consacrate din nou. Voi ați fost, totuși, informați că există, pretutindeni în universuri, felurite tipuri de creaturi inteligente care nu au fost descrise în aceste expuneri.

Și acum, pe măsură ce sistemele se ancorează unul câte unul în lumină, în virtutea progresului lumilor care le compun, sosește clipa în care ultimul sistem al unei anumite constelații atinge stabilizarea, administratorii universului - Fiul Maestru, Uniunea de Zile și Strălucitoare Stea de Dimineată - sosesc atunci pe capitala constelației pentru a proclama că Preaînălții sunt conducătorii incontestabili ai noii familii făcute perfecte a celor o sută de sisteme stabilizate de lumi locuite.

9. AL TREILEA STADIU SAU STADIUL CONSTELAȚIEI

Unificarea unei constelații întregi de sisteme stabilizate este însoțită de o nouă repartizare a autorității executive și de remanieri suplimentare în administrația universului. Această epocă este martora unor înfăptuiri avansate pe toate lumile locuite, însă ea este în mod deosebit caracterizată de ajustări în sediul constelației cu notabile schimbări de relații, pe de-o parte cu supravegherea sistemică și pe de altă parte cu guvernarea universului local. În cursul acestei epoci, numeroase activități ale constelației și ale universului sunt transferate pe capitalele sistemelor. Reprezentanții suprauniversului stabilesc relații noi și mai strânse cu cârmuitorii planetelor, ai sistemelor și ai universului. Concomitent cu stabilirea acestor noi asociații, anumiți administratori ai suprauniversului se instalează în capitalele constelațiilor în calitate de consultanți voluntari pe lângă Părinții Preaînălți.

Atunci când o constelație este astfel stabilizată în lumină, organizarea legislativă ia sfârșit și ansamblul Suveranilor Sistemici, prezidat de Preaînălți, va lucra în locul ei. Acum, și pentru prima dată, aceste adunări administrative tratează direct cu guvernul suprauniversului chestiuni care țin de relațiile cu Havona și cu Paradisul. Dealtfel, constelația rămâne atașată universului local ca și înainte. Pe parcursul stadiilor succesive ale vieții stabilizate, univitații continuă să administreze lumile morontiale ale constelației.

Odată cu trecerea epocilor, Părinții Constelației

jointly with the finaliters. What the Material Sons did for the mortal races biologically, the midsonite creatures now do for these unified and glorified humans in the ever-advancing realms of philosophy and spiritualized thinking.

55:8.5 (633.1) On the inhabited worlds the Teacher Sons become voluntary collaborators with the finaliters, and these same Teacher Sons also accompany the finaliters to the mansion worlds when those spheres are no longer to be utilized as differential receiving worlds after an entire system is settled in light and life; at least this is true by the time the entire constellation has thus evolved. But there are no groups that far advanced in Nebadon.

55:8.6 (633.2) We are not permitted to reveal the nature of the work of the finaliters who will supervise such rededicated mansion worlds. You have, however, been informed that there are throughout the universes various types of intelligent creatures who have not been portrayed in these narratives.

55:8.7 (633.3) And now, as the systems one by one become settled in light by virtue of the progress of their component worlds, the time comes when the last system in a given constellation attains stabilization, and the universe administrators — the Master Son, the Union of Days, and the Bright and Morning Star — arrive on the capital of the constellation to proclaim the Most Highs the unqualified rulers of the newly perfected family of one hundred settled systems of inhabited worlds.

9. THE THIRD OR CONSTELLATION STAGE

55:9.1 (633.4) The unification of a whole constellation of settled systems is attended by new distributions of executive authority and additional readjustments of universe administration. This epoch witnesses advanced attainment on every inhabited world but is particularly characterized by readjustments on the constellation headquarters, with marked modification of relationships with both the system supervision and the local universe government. During this age many constellation and universe activities are transferred to the system capitals, and the representatives of the superuniverse assume new and more intimate relations with the planetary, system, and universe rulers. Concomitant with these new associations, certain superuniverse administrators establish themselves on the constellation capitals as volunteer advisers to the Most High Fathers.

55:9.2 (633.5) When a constellation is thus settled in light, the legislative function ceases, and the house of System Sovereigns, presided over by the Most Highs, functions instead. Now, for the first time, such administrative groups deal directly with the superuniverse government in matters pertaining to Havona and Paradise relationships. Otherwise the constellation remains related to the local universe as before. From stage to stage in the settled life the univitaia continue to administer the constellation morontia worlds.

55:9.3 (633.6) As the ages pass, the Constellation Fathers

preiau tot mai multe dintre funcțiile mai detaliate de administrare sau de supraveghere, altele centralizate în sediul universului. Când al șaselea stadiu al stabilizării va fi atins, aceste constelații unificate vor fi dobândit o poziție de autonomie aproape completă. La intrarea în al șaptelea stadiu de ancorare se vor vedea, fără nici o îndoială, conducătorii lor înălțați la adevărata demnitate pe care o semnifică numele lor, cei Preaînălți. În toate privințele, constelațiile vor trata atunci direct cu șefii suprauniversului, în timp ce guvernul universului local se va extinde pentru a prelua responsabilitățile noilor obligații față de marele univers.

10. AL PATRULEA STADIU AL UNIVERSULUI

LOCAL

Când un univers local se ancorează în lumină și viață, intră îndată în circuitele stabilite ale suprauniversului. Cei Îmbătrâniți de Zile proclamă atunci instituția consiliului suprem de autoritate nelimitată. Acest nou corp guvernamental este compus dintr-o sută de Fidei ai Zilelor și este prezidat de Uniunea Zilelor. Primul lui act constă în a recunoaște că suveranitatea Fiului Creator Stăpân este menținută.

Administrarea universului, în ceea ce îi privește pe Gabriel și pe Tatăl Melchizedek, nu suportă nici o schimbare. Acest consiliu de autoritate nelimitată se ocupă, în principal, de noi probleme și de noi condiții ce se ivesc din statutul avansat al luminii și vieții.

Inspectorul Asociat mobilizează acum toate Santinele Atașate pentru a constitui corpul de stabilizare al universului local și cere Tatălui Melchizedek să împartă supravegherea cu el. Acum, și pentru prima dată, un corp al Spiritului Inspirat al Trinității este atașat serviciului Uniunii Zilelor.

Ancorarea unui întreg univers local în lumină și viață inițiază profunde remanieri în întregul plan administrativ, de la lumile locuite individuale până la sediul universului. Se stabilesc noi relații cu constelațiile și cu sistemele. Spiritul-Mamă al universului local trăiește experiența unor noi relații de legătură cu Spiritul Stăpân al suprauniversului. Gabriel stabilește cu Cei Îmbătrâniți de Zile un contact direct care îi permite să acționeze în cazul în care Fiul Maestru ar lipsi din lumea sa sediu.

În cursul acestei epoci și a celor următoare, Fiii Magistrali continuă să funcționeze ca judecători ai guvernării divine, în timp ce o sută dintre acești Fii Avonali ai Paradisului formează un nou consiliu superior al Strălucitoarei Stele de Dimineață în capitala universului. Mai târziu, și la cererea Suveranilor Sistemici, unul dintre acești Fii Magistrali va deveni consilierul suprem staționat pe lumea-sediu a fiecărui sistem, până când va fi atins al șaptelea stadiu al unității.

Pe parcursul acestei epoci, nu numai Fiii Învățători ai Trinității acționează în calitate de consultanți voluntari pe lângă Suveranii Planetari, ci tot așa ei servesc, în grupuri de câte trei, și pe lângă Părinții Constelației. Și

take over more and more of the detailed administrative or supervising functions which were formerly centered on the universe headquarters. By the attainment of the sixth stage of stabilization these unified constellations will have reached the position of well-nigh complete autonomy. Entrance upon the seventh stage of settledness will no doubt witness the exaltation of these rulers to the true dignity signified by their names, the Most Highs. To all intents and purposes the constellations will then deal directly with the superuniverse rulers, while the local universe government will expand to grasp the responsibilities of new grand universe obligations.

10. THE FOURTH OR LOCAL UNIVERSE STAGE

55:10.1 (634.1) When a universe becomes settled in light and life, it soon swings into the established superuniverse circuits, and the Ancients of Days proclaim the establishment of the *supreme council of unlimited authority*. This new governing body consists of the one hundred Faithfuls of Days, presided over by the Union of Days, and the first act of this supreme council is to acknowledge the continued sovereignty of the Master Creator Son.

55:10.2 (634.2) The universe administration, as far as concerns Gabriel and the Father Melchizedek, is quite unchanged. This council of unlimited authority is chiefly concerned with the new problems and the new conditions arising out of the advanced status of light and life.

55:10.3 (634.3) The Associate Inspector now mobilizes all Assigned Sentinels to constitute the *stabilization corps of the local universe* and asks the Father Melchizedek to share its supervision with him. And now, for the first time, a corps of the Inspired Trinity Spirits are assigned to the service of the Union of Days.

55:10.4 (634.4) The settling of an entire local universe in light and life inaugurates profound readjustments in the entire scheme of administration, from the individual inhabited worlds to the universe headquarters. New relationships extend down to the constellations and systems. The local universe Mother Spirit experiences new liaison relations with the Master Spirit of the superuniverse, and Gabriel establishes direct contact with the Ancients of Days to be effective when and as the Master Son may be absent from the headquarters world.

55:10.5 (634.5) During this and subsequent ages the Magisterial Sons continue to function as dispensational adjudicators, while one hundred of these Avonal Sons of Paradise constitute the new high council of the Bright and Morning Star on the universe capital. Later on, and as requested by the System Sovereigns, one of these Magisterial Sons will become the supreme counselor stationed on the headquarters world of each local system until the seventh stage of unity is attained.

55:10.6 (634.6) During this epoch the Trinity Teacher Sons are volunteer advisers, not only to the Planetary Sovereigns, but in groups of three they similarly serve the Constellation Fathers. And at last these Sons find

acești din urmă Fii își găsesc, în cele din urmă, locul lor în universul local, căci în momentul acela ei încetează să fie supuși jurisdicției creației locale și sunt atașați serviciului consiliului suprem cu autoritate nelimitată.

Atunci, și pentru prima dată, corpul finalitarilor recunoaște jurisdicția unei autorități exterioare Paradisului, consiliul suprem. Până acum, finalitarii nu admiteau nici o supraveghere în partea aceasta a Paradisului.

Fiii Creatori ai acestui univers stabilizat petrec mult timp în Paradis și pe lumile sale asociate și, de asemenea, pentru a sfătui numeroasele grupuri finalitare servind în orice creație locală. În acest fel Mihail ca om se asociază frățeste, într-un mod mai deplin, cu muritorii finalitari înălțați.

Este cu totul inutil să se speculeze asupra funcțiilor Fiilor Creatori față de universurile exterioare, în prezent în curs de asamblare preliminară, însă noi ne angajăm totuși, din când în când, în astfel de speculații. Cu prilejul atingerii celui de-al patrulea stadiu al dezvoltării, Fiul Creator devine administrativ liber. Divina Slujitoare își îmbină tot mai mult serviciul ei cu cel al Spiritului Stăpân al suprauniversului său și cu Spiritul Infinit. Se pare că se stabilesc noi și sublimе relații între Fiul Creator, Spiritul Creativ, Stelele de Seară, Fiii Învățători și corpul tot mai mare al finalitarilor.

Dacă Mihail ar trebui vreodată să părăsească Nebadonul, Gabriel ar deveni fără îndoială administratorul general împreună cu Tatăl Melchizedek ca asociat. În același timp, un nou statut ar fi conferit tuturor ordinelor de cetățeni permanenți, cum ar fi Fiii Materiali, univitații, midsonitarii, susații și muritorii contopiți cu Spiritul, însă atâta timp cât evoluția va continua, serafimii și îngerii vor fi necesari în administrarea universului.

Noi am dobândit, cu toate acestea, o convingere în ceea ce privește două dintre punctele speculațiilor noastre: dacă Fiii Creatori sunt destinați să lucreze în universurile exterioare, Divinele Slujitoare îi vor însoți cu siguranță. Noi suntem, de asemenea, siguri că Melchizedekii vor rămâne în universurile lor de origine. Noi susținem că ei sunt destinați să joace roluri comportând responsabilități tot mai mari în guvernarea și în administrarea universului local.

11. STADIILE SECTOARELOR MINORE ȘI MAJORE

Sectoarele minore și majore ale suprauniversului nu figurează direct în planul de ancorare în lumină și viață. Acest progres evolutiv ține în primul rând de universul local ca unitate, și nu se referă la componentele lor. Un supraunivers este stabilizat în lumină și viață imediat ce toate universurile locale care îl compun sunt astfel făcute perfecte, însă nici unul dintre cele șapte suprauniversuri nu a atins încă nivelul de progres care să îl apropie de această fază, nici măcar pe de parte.

Epoca sectoarelor minore. Atât cât se poate pătrunde cu observarea, al cincilea stadiu de stabilizare, sau stadiul sectoarelor minore, se referă exclusiv la statutul fizic și la ancorarea coordonată a celor o sută de universuri locale asociate în circuitele

their place in the local universe, for at this time they are removed from the jurisdiction of the local creation and are assigned to the service of the supreme council of unlimited authority.

55:10.7 (634.7) The finaliter corps now, for the first time, acknowledges the jurisdiction of an extra-Paradise authority, the supreme council. Heretofore the finaliters have recognized no supervision this side of Paradise.

55:10.8 (634.8) The Creator Sons of such settled universes spend much of their time on Paradise and its associated worlds and in counseling the numerous finaliter groups serving throughout the local creation. In this way the man of Michael will find a fuller fraternity of association with the glorified finaliter mortals.

55:10.9 (634.9) Speculation concerning the function of these Creator Sons in connection with the outer universes now in process of preliminary assembly is wholly futile. But we all engage in such postulations from time to time. On attaining this fourth stage of development the Creator Son becomes administratively free; the Divine Minister is progressively blending her ministry with that of the superuniverse Master Spirit and the Infinite Spirit. There seems to be evolving a new and sublime relationship between the Creator Son, the Creative Spirit, the Evening Stars, the Teacher Sons, and the ever-increasing finaliter corps.

55:10.10 (635.1) If Michael should ever leave Nebadon, Gabriel would undoubtedly become chief administrator with the Father Melchizedek as his associate. At the same time new status would be imparted to all orders of permanent citizenship, such as Material Sons, univitaia, midsoniters, susatia, and Spirit-fused mortals. But as long as evolution continues, the seraphim and the archangels will be required in universe administration.

55:10.11 (635.2) We are, however, satisfied regarding two features of our speculations: If the Creator Sons are destined to the outer universes, the Divine Ministers will undoubtedly accompany them. We are equally sure that the Melchizedeks are to remain with the universes of their origin. We hold that the Melchizedeks are destined to play ever-increasingly responsible parts in local universe government and administration.

11. THE MINOR AND MAJOR SECTOR STAGES

55:11.1 (635.3) Minor and major sectors of the superuniverse do not figure directly in the plan of being settled in light and life. Such an evolutionary progression pertains primarily to the local universe as a unit and concerns only the components of a local universe. A superuniverse is settled in light and life when all of its component local universes are thus perfected. But not one of the seven superuniverses has attained a level of progression even approaching this.

55:11.2 (635.4) *The minor sector age.* As far as observations can penetrate, the fifth or minor sector stage of stabilization has exclusively to do with physical status and with the co-ordinate settling of the one hundred associated local universes in the established

stabilite ale suprauniversului. Se pare că doar centrele de putere și asociații lor vor fi atinși de aceste realinieri ale creației materiale.

Epoca sectoarelor majore. În ceea ce privește al șaselea stadiu, acela al stabilizării sectoarelor majore, noi nu putem decât să invocăm niște ipoteze, deoarece nici unul dintre noi nu a asistat la un astfel de eveniment. Noi putem, cu toate acestea, să facem numeroase presupuneri în ceea ce privește remanierele administrative și de alt gen care vor însoți probabil un statut atât de avansat al lumilor locuite și al grupărilor lor din univers.

Din moment ce statutul sectoarelor minore se referă la coordonarea echilibrului fizic, noi deducem că unificarea sectoarelor majore va interesa anumite noi nivele de împlinire intelectuală și, poate, anumite înfăptuiri avansate în realizarea supremă a înțelepciunii cosmice.

Pentru a ajunge la concluzii privitoare la remanierele care vor însoți probabil realizarea nivelelor de progres evolutive încă neatinse, noi ne bazăm pe rezultatele unor asemenea înfăptuiri omoloage din lumile individuale și pe experiențele muritorilor individuali care locuiesc pe sfere vechi și foarte dezvoltate.

Să fie clar că mecanismele administrative și tehnicile guvernamentale ale universului și ale unui supraunivers nu pot în nici un fel limita, sau întârzia, dezvoltarea evolutivă sau progresul spiritual al unei planete individuale locuite sau a vreunui muritor de pe această sferă.

În unele dintre universurile mai vechi, noi găsim lumi stabilizate în al cincilea și în al șaselea stadiu al vieții - și care chiar au intrat bine în ce-a de-a șaptea epocă - sistemele lor locale nu sunt încă stabilizate în lumină. Planetele mai tinere pot întârzia unificarea sistemului, însă acest fapt nu împiedică cu nimic progresul unei lumi mai vârstnice și mai evolute. Limitările datorate mediului nu pot nici ele, nici chiar pe o lume izolată, contracara împlinirea personală a individului muritor. Isus din Nazaret, ca om între oameni, a atins personal statutul luminii și al vieții pe Urantia cu peste o mie nouă sute de ani în urmă.

Observând ceea ce se întâmplă pe lumi stabilizate de foarte mult timp, noi ajungem la concluzii destul de valabile cu privire la ceea ce se va întâmpla când un supraunivers întreg se va ancora în lumină, chiar dacă nu putem formula ipoteze bine întemeiate asupra stabilizării celor șapte suprauniversuri.

12. AL ȘAPTELEA STADIU SAU STADIUL SUPRAUNIVERSURILOR

Nu putem prevedea pozitiv ceea ce s-ar întâmpla dacă un supraunivers s-ar ancora în lumină, deoarece un astfel de eveniment nu s-a produs niciodată. Conform învățăturilor Melchizedekilor, care nu au fost niciodată contrazise, noi deducem că se vor efectua schimbări radicale în organizarea și în administrarea fiecărei unități de creație a timpului și spațiului, de la lumile locuite până la cartierele generale ale suprauniversului.

circuits of the superuniverse. Apparently none but the power centers and their associates are concerned in these realignments of the material creation.

55:11.3 (635.5) *The major sector age.* Concerning the sixth stage, or major sector stabilization, we can only conjecture since none of us have witnessed such an event. Nevertheless, we can postulate much concerning the administrative and other readjustments which would probably accompany such an advanced status of inhabited worlds and their universe groupings.

55:11.4 (635.6) Since the minor sector status has to do with co-ordinate physical equilibrium, we infer that major sector unification will be concerned with certain new intellectual levels of attainment, possibly some advanced achievements in the supreme realization of cosmic wisdom.

55:11.5 (635.7) We arrive at conclusions regarding the readjustments which would probably attend the realization of hitherto unattained levels of evolutionary progress by observing the results of such achievements on the individual worlds and in the experiences of individual mortals living on these older and highly developed spheres.

55:11.6 (635.8) Let it be made clear that the administrative mechanisms and governmental techniques of a universe or a superuniverse cannot in any manner limit or retard the evolutionary development or spiritual progress of an individual inhabited planet or of any individual mortal on such a sphere.

55:11.7 (635.9) In some of the older universes we find worlds settled in the fifth and the sixth stages of light and life — even far extended into the seventh epoch — whose local systems are not yet settled in light. Younger planets may delay system unification, but this does not in the least handicap the progress of an older and advanced world. Neither can environmental limitations, even on an isolated world, thwart the personal attainment of the individual mortal; Jesus of Nazareth, as a man among men, personally achieved the status of light and life over nineteen hundred years ago on Urantia.

55:11.8 (636.1) It is by observing what takes place on long-settled worlds that we arrive at fairly reliable conclusions as to what will happen when a whole superuniverse is settled in light, even if we cannot safely postulate the event of the stabilization of the seven superuniverses.

12. THE SEVENTH OR SUPERUNIVERSE STAGE

55:12.1 (636.2) We cannot positively forecast what would occur when a superuniverse became settled in light because such an event has never factualized. From the teachings of the Melchizedeks, which have never been contradicted, we infer that sweeping changes would be made in the entire organization and administration of every unit of the creations of time and space extending from the inhabited worlds to the superuniverse headquarters.

Se crede, în general, că un mare număr de Fii Trinitizați de creaturi și neavând alte sarcini speciale vor fi adunați în cartierele generale și în capitalele divizionare ale suprauniversurilor stabilizate. Acest fapt ar putea servi la pregătirea din timp pentru primirea într-o bună zi a celor ce sosesc din spațiul exterior, îndreptându-se către Havona și Paradis. Însă, în realitate, noi nu știm cu siguranță acest lucru.

Dacă un supraunivers s-ar ancora în lumină și viață, noi credem că Supraveghetorii Necalificați ai Supremului, care sunt acum consilierii săi, ar devenii corpurile administrative superioare pe lumea-sediu a suprauniversului. Ei sunt personalitățile capabile să contacteze direct pe administratorii absoniți, care ar devenii imediat activi în suprauniversul stabilizat. Cu toate că acești Supraveghetorii Necalificați au lucrat mult timp în funcția de consilieri și de consultanți în unități evolutive avansate ale creației, ei nu și-ar asuma responsabilități administrative înainte ca autoritatea Ființei Supreme să fi devenit suverană.

Supraveghetorii Necalificați ai Supremului care acționează mai larg în această epocă nu sunt nici finiți, nici absoniți, nici ultimi, nici infiniți: ei sunt supremația și nu fac decât să îl reprezinte pe Dumnezeuul Suprem. Ei personalizează supremația spațiului-timp și nu acționează, deci, în Havona. Ei lucrează doar ca unificatori supremi. Poate că sunt implicați în tehnica reflexivității universale, însă noi nu suntem siguri de acest lucru.

Nici unul dintre noi nu are o idee satisfăcătoare despre ceea ce se va întâmpla când marele univers (grupul celor șapte suprauniversuri depinzând de Havona) va fi în întregime stabilizat în lumină și viață. Este în afară de orice îndoială că acest eveniment va reprezenta în analele eternității evenimentul cel mai important de la apariția universului central. Unii susțin că Ființa Supremă însăși se va ridica din misterul Havonei care învăluie persoana sa spirituală și își va stabili reședința în sediul celui de al șaptelea supraunivers ca suveran atotputernic și experiențial al creațiilor făcute perfecte ale timpului și spațiului, însă, în realitate, nu știm cu siguranță acest lucru.

[Prezentat de un Puternic Mesager atașat temporar Consiliului Arhanghelilor pe Urantia.]

55:12.2 (636.3) It is generally believed that large numbers of the otherwise unattached creature-trinitized sons are to be assembled on the headquarters and divisional capitals of the settled superuniverses. This may be in anticipation of the sometime arrival of outer-spacers on their way in to Havona and Paradise; but we really do not know.

55:12.3 (636.4) If and when a superuniverse should be settled in light and life, we believe that the now advisory Unqualified Supervisors of the Supreme would become the high administrative body on the headquarters world of the superuniverse. These are the personalities who are able to contact directly with the absonite administrators, who will forthwith become active in the settled superuniverse. Although these Unqualified Supervisors have long functioned as advisers and counselors in advanced evolutionary units of creation, they do not assume administrative responsibilities until the authority of the Supreme Being becomes sovereign.

55:12.4 (636.5) The Unqualified Supervisors of the Supreme, who function more extensively during this epoch, are not finite, absonite, ultimate, or infinite; they are supremacy and only represent God the Supreme. They are the personalization of time-space supremacy and therefore do not function in Havona. They function only as supreme unifiers. They may possibly be involved in the technique of universe reflectivity, but we are not certain.

55:12.5 (636.6) None of us entertain a satisfactory concept of what will happen when the grand universe (the seven superuniverses as dependent on Havona) becomes entirely settled in light and life. That event will undoubtedly be the most profound occurrence in the annals of eternity since the appearance of the central universe. There are those who hold that the Supreme Being himself will emerge from the Havona mystery enshrouding his spirit person and will become residential on the headquarters of the seventh superuniverse as the almighty and experiential sovereign of the perfected creations of time and space. But we really do not know.

55:12.6 (636.7) [Presented by a Mighty Messenger temporarily assigned to the Archangel Council on Urantia.]

Capitolul 56. Unitate universală

⇨ 055

CARTEA URANTIA

057 ⇨

PARTE III. ISTORIA URANTIEI

CAPITOLUL 56 UNITATE UNIVERSALĂ

Secțiuni

Introduction

1. Coordonare Fizică
2. Unitate intelectuală
3. Unificare spirituală
4. Unificare a personalității
5. Unitate a deității
6. Unificare a deității evoluționare
7. Repercursiuni evoluționare universale
8. Unificatorul suprem
9. Unitate universală absolută
10. Adevăr, bunătate și frumusețe

PAPER 56 UNIVERSAL UNITY

SECTIONS

Introduction

1. Physical Co-ordination
2. Intellectual Unity
3. Spiritual Unification
4. Personality Unification
5. Deity Unity
6. Unification of Evolutionary Deity
7. Universal Evolutionary Repercussions
8. The Supreme Unifier
9. Universal Absolute Unity
10. Truth, Beauty, and Goodness

Introduction

DUMNEZEU este unitate. Deitatea este coordonată universal. Universul universurilor este un vast mecanism integrat care este controlat în mod absolut de o singură minte infinită. Domeniul fizic, cel intelectual și cel spiritual ale creației universale sunt corelate prin putere divină. Perfectul și imperfectul sunt într-adevăr în corelație, și datorită acestui lucru, creatura finită evolutivă poate să se înalțe în Paradis respectând ordinul Tatălui Universal: „Fiți perfecți, așa cum și eu sunt perfect.”

Diversele nivele ale creației sunt toate unificate în planurile și în administrația Arhitecților Universului Principal. Pentru mințile încercuite ale muritorilor din timp-spațiu universul poate prezenta multe probleme și situații care aparent oferă un tablou de disarmonie și indică absența unei coordonări efective; însă aceia dintre noi care sunt capabili să observe întinderi mai largi ale fenomenelor universale, și care sunt experimentați în această artă de a sesiza unitatea fundamentală pe care se sprijină diversitatea creativă și de a descoperi unicitatea divină răspândită în toată această funcționare a pluralității, aceia percep mai bine țelul divin și unic expus în toate aceste numeroase manifestări ale energiei creatoare universale.

INTRODUCTION

56:0.1 (637.1) GOD is unity. Deity is universally co-ordinated. The universe of universes is one vast integrated mechanism which is absolutely controlled by one infinite mind. The physical, intellectual, and spiritual domains of universal creation are divinely correlated. The perfect and imperfect are truly interrelated, and therefore may the finite evolutionary creature ascend to Paradise in obedience to the Universal Father's mandate: "Be you perfect, even as I am perfect."

56:0.2 (637.2) The diverse levels of creation are all unified in the plans and administration of the Architects of the Master Universe. To the circumscribed minds of time-space mortals the universe may present many problems and situations which apparently portray disharmony and indicate absence of effective co-ordination; but those of us who are able to observe wider stretches of universal phenomena, and who are more experienced in this art of detecting the basic unity which underlies creative diversity and of discovering the divine oneness which overspreads all this functioning of plurality, better perceive the divine and single purpose exhibited in all these manifold manifestations of universal creative energy.

1. COORDONARE FIZICĂ

1. PHYSICAL CO-ORDINATION

Creația fizică sau materială nu este infinită, însă ea este perfect coordonată. Există forța, energia, și puterea, însă toate au o singură origine. Cele șapte suprauniversuri sunt, în aparență, de o natură duală, universul central de o natură triunică, iar Paradisul de o constituție unică. Paradisul este sursa actuală a tuturor universurilor materiale - trecute, prezente și viitoare. Această derivație cosmică este însă un eveniment al eternității; în nici un moment din timp- trecut, prezent sau viitor - spațiul sau cosmosul material nu provin din Insula nucleară de Lumină. Ca sursă cosmică, Paradisul funcționează dinainte de spațiu și înainte de timp. Derivațiile sale ar părea a fi deci lipsite de origine în timp și spațiu, dacă ele nu ar apărea prin intermediul Absolutului Necalificat, depozitarul lor ultim în spațiu, revelatorul și regulatorul lor în timp.

Absolutul Necalificat susține universul fizic, în timp ce Absolutul Deității motivează distinsul supracontrol al întregii realități materiale, iar ambele Absolute sunt unite în mod funcțional de Absolutul Universal. Această corelație coezivă a universului material este cel mai bine înțeleasă de toate personalitățile - materiale, morontiale, absonite și spirituale - prin observarea faptului că toată realitatea materială autentică este sensibilă la gravitația care converge în Paradisul inferior.

Unificarea prin gravitație este universală și invariantă; sensibilitatea față de energia pură fiind, de asemenea, universală și ineluctabilă. Energia pură (forța primordială) și spiritul pur sunt pe deplin presensibile față de gravitație. Aceste forțe primordiale, inerente Absolutelor, sunt controlate personal de Tatăl Universal al purei energii și al purului spirit în lăcașul său supramaterial.

Energia pură este ancestorul tuturor realităților funcționale relative, nespirtuale, în timp ce spiritul pur este potențialul supracontrolului divin conducător al tuturor sistemelor energetice fundamentale, iar aceste realități, a căror diversitate se manifestă în întregul spațiu și se observă în mișcările timpului, sunt ambele centrate în persoana Tatălui Paradisului. În el, ele sunt una - trebuie să fie unificate - deoarece Dumnezeu este unul. Personalitatea Tatălui este absolut unificată.

În natura infinită a lui Dumnezeu nu poate exista nici o dualitate a realității, adică o realitate fizică și una spirituală; însă de îndată ce privim în afara nivelelor infinite și de realitatea absolută a valorilor personale ale Tatălui Paradisiac, observăm existența acestor două realități și recunoaștem că ele sunt pe deplin sensibile la prezența sa personală. În el subzistă toate lucrurile.

În momentul în care vă îndepărtați de conceptul necalificat al personalității infinite a Tatălui Paradisului, trebuie să admiteți că MINTEA reprezintă tehnica inevitabilă de a unifica divergența tot mai accentuată a acestor manifestări universale duale ale personalității monotetice originare a Creatorului, Prima Sursă-Centru - EU SUNT-ul.

2. UNITATE INTELECTUALĂ

Tatăl-Gând realizează expresia spiritului în Fiul-

56:1.1 (637.3) The physical or material creation is not infinite, but it is perfectly co-ordinated. There are force, energy, and power, but they are all one in origin. The seven superuniverses are seemingly dual; the central universe, triune; but Paradise is of single constitution. And Paradise is the actual source of all material universes — past, present, and future. But this cosmic derivation is an *eternity* event; at no *time* — past, present, or future — does either space or the material cosmos come forth from the nuclear Isle of Light. As the cosmic source, Paradise functions prior to space and before time; hence would its derivations seem to be orphaned in time and space did they not emerge through the Unqualified Absolute, their ultimate repository in space and their revealer and regulator in time.

56:1.2 (637.4) The Unqualified Absolute upholds the physical universe, while the Deity Absolute motivates the exquisite overcontrol of all material reality; and both Absolutes are functionally unified by the Universal Absolute. This cohesive correlation of the material universe is best understood by all personalities — material, morontia, absonite, or spiritual — by the observation of the gravity response of all bona fide material reality to the gravity centering on nether Paradise.

56:1.3 (638.1) Gravity unification is universal and unvarying; pure-energy response is likewise universal and inescapable. Pure energy (primordial force) and pure spirit are wholly preresponsive to gravity. These primal forces, inhering in the Absolutes, are personally controlled by the Universal Father; hence does all gravity center in the personal presence of the Paradise Father of pure energy and pure spirit and in his supermaterial abode.

56:1.4 (638.2) Pure energy is the ancestor of all relative, nonspirit functional realities, while pure spirit is the potential of the divine and directive overcontrol of all basic energy systems. And these realities, so diverse as manifested throughout space and as observed in the motions of time, are both centered in the person of the Paradise Father. In him they are one — must be unified — because God is one. The Father's personality is absolutely unified.

56:1.5 (638.3) In the infinite nature of God the Father there could not possibly exist duality of reality, such as physical and spiritual; but the instant we look aside from the infinite levels and absolute reality of the personal values of the Paradise Father, we observe the existence of these two realities and recognize that they are fully responsive to his personal presence; in him all things consist.

56:1.6 (638.4) The moment you depart from the unqualified concept of the infinite personality of the Paradise Father, you must postulate MIND as the inevitable technique of unifying the ever-widening divergence of these dual universe manifestations of the original monothetic Creator personality, the First Source and Center — the I AM.

2. INTELLECTUAL UNITY

56:2.1 (638.5) The Thought-Father realizes spirit

Cuvânt și obține expansiunea realității în vasele universuri materiale. Expresiile spirituale ale Fiului Etern sunt corelate cu nivelele materiale ale creației prin funcțiunile Spiritului Infinit. Aceasta stabilește corelația dintre realitățile spirituale și repercusiunile materiale ale Deității cu ajutorul minții sensibile la spirit și prin actele minții care dirijează fizicul.

Mintea este înzestrarea funcțională a Spiritului Infinit, având prin urmare potențial infinit și răspândire universale. Gândul primordial al Tatălui Universal se eternizează într-o expresia duală: pe de o parte Insula Paradisului, și pe de altă parte egalul ei în Deitate, Fiul Etern spiritual. O astfel de dualitate a realității eterne face ca Dumnezeu minte, Spiritul Infinit, să fie inevitabil. Mintea este cadrul de comunicare indispensabil între realitățile spirituale și materiale. Creatura materială evolutivă poate concepe și înțelege spiritul interior doar prin intermediul minții.

Această minte infinită și universală apare în universurile timpului și spațiului ca minte cosmică; și, cu toate că se întinde de la serviciul primitiv al spiritelor adjutante până la mintea magnifică a conducătorului executiv al unui univers, chiar și această minte cosmică este unificată în mod adecvat prin supravegherea celor Șapte Spirite Stăpân, care sunt la rândul lor coordonate de Mintea Supremă a timpului și spațiului, și în perfectă corelare cu mintea Spiritului Infinit care înglobează totul.

3. UNIFICARE SPIRITUALĂ

Așa cum gravitația universală a minții este centrată în prezența personală a Spiritului Infinit în Paradis, tot așa și gravitația universală a spiritului se centrează în prezența personală a Fiului Etern în Paradis. Tatăl Universal este unul, însă pentru timp-spațiu el este revelat în fenomenele duale ale energiei pure și ale spiritului pur.

Realitățile spirituale ale paradisului sunt una toate; însă, în toate situațiile și relațiile din timp-spațiu acest spirit unic este revelat în fenomenele duale ale personalităților și emanațiilor spirituale ale Fiului Etern și ale personalităților și influențelor spirituale ale Spiritului Infinit și ale creațiilor lui asociate; și mai există o a treia manifestare - fragmentările spiritului pur - dăruirea de către Tată a Ajustorilor Gândirii și altor entități spirituale care sunt prepersonale.

Oricare ar fi nivelul activităților universale la care ați întâlni fenomene spirituale sau ați lua legătura cu ființe spirituale, să știți că ele derivă din Dumnezeu, care este spirit, prin intermediul Fiului Spirit și al Spiritului Mental Infinit, iar acest vast spirit operează sub formă de fenomen pe lumile evolutive ale timpului în funcție de indicațiile venite din sediul universurilor locale. Din aceste capitale ale Fiilor Creatori vin Spiritul Sfânt și Spiritul Adevărului, împreună cu serviciul spiritelor mentale adjutante, pe nivelele inferioare ale minților materiale aflate în evoluție.

În timp ce mintea este mai unificată la nivelul Spiritelor Stăpân în asociere cu Ființa Cosmică și în calitate de minte cosmică subordonată Minții Absolute, serviciul spiritului pe lângă lumile aflate în evoluție este

expression in the Word-Son and attains reality expansion through Paradise in the far-flung material universes. The spiritual expressions of the Eternal Son are correlated with the material levels of creation by the functions of the Infinite Spirit, by whose spirit-responsive ministry of mind, and in whose physical-directive acts of mind, the spiritual realities of Deity and the material repercussions of Deity are correlated the one with the other.

56:2.2 (638.6) Mind is the functional endowment of the Infinite Spirit, therefore infinite in potential and universal in bestowal. The primal thought of the Universal Father eternalizes in dual expression: the Isle of Paradise and his Deity equal, the spiritual and Eternal Son. Such duality of eternal reality renders the mind God, the Infinite Spirit, inevitable. Mind is the indispensable channel of communication between spiritual and material realities. The material evolutionary creature can conceive and comprehend the indwelling spirit only by the ministry of mind.

56:2.3 (638.7) This infinite and universal mind is ministered in the universes of time and space as the cosmic mind; and though extending from the primitive ministry of the adjutant spirits up to the magnificent mind of the chief executive of a universe, even this cosmic mind is adequately unified in the supervision of the Seven Master Spirits, who are in turn co-ordinated with the Supreme Mind of time and space and perfectly correlated with the all-embracing mind of the Infinite Spirit.

3. SPIRITUAL UNIFICATION

56:3.1 (639.1) As the universal mind gravity is centered in the Paradise personal presence of the Infinite Spirit, so does the universal spirit gravity center in the Paradise personal presence of the Eternal Son. The Universal Father is one, but to time-space he is revealed in the dual phenomena of pure energy and pure spirit.

56:3.2 (639.2) Paradise spirit realities are likewise one, but in all time-space situations and relations this single spirit is revealed in the dual phenomena of the spirit personalities and emanations of the Eternal Son and the spirit personalities and influences of the Infinite Spirit and associated creations; and there is yet a third — pure-spirit fragmentations — the Father's bestowal of the Thought Adjusters and other spirit entities which are prepersonal.

56:3.3 (639.3) No matter on what level of universe activities you may encounter spiritual phenomena or contact with spirit beings, you may know that they are all derived from the God who is spirit by the ministry of the Spirit Son and the Infinite Mind Spirit. And this far-flung spirit functions as a phenomenon on the evolutionary worlds of time as it is directed from the headquarters of the local universes. From these capitals of the Creator Sons come the Holy Spirit and the Spirit of Truth, together with the ministry of the adjutant mind-spirits, to the lower and evolving levels of material minds.

56:3.4 (639.4) While mind is more unified on the level of the Master Spirits in association with the Supreme Being and as the cosmic mind in subordination to the Absolute Mind, the spirit ministry to the evolving worlds is more

mai direct unificat în personalitățile aflate în sediile universurilor locale și în persoanele Slujitoarelor Divine care le cârmuiesc, acestea fiind la rândul lor în corelație aproape perfectă cu circuitul paradisiac de gravitație al Fiului Etern, în care se produce unificarea finală a tuturor manifestărilor spirituale din spațiu-timp.

Existența ca creatură devenită perfectă poate fi atinsă, susținută și eternizată prin contopirea minții conștiente de sine cu un fragment al înzestrării spirituale pre-Trinitare al uneia din persoanele Trinității Paradisului. Mentea muritoare este creația Fiilor și Fiicelor Fiului Etern și a Spiritului Infinit și, atunci când este contopită cu Ajustorul Gândirii de la Tată, ea participă la înzestrarea spirituală trinitară a țărmurilor evolutive. Aceste trei expresii spirituale devin însă perfect unificate în finalitari, așa cum erau unificate în eternitate în Universalul EU SUNT înainte ca el să devină Tatăl Universal al Fiului Etern și al Spiritului Infinit.

Întotdeauna și în ultimă instanță Spiritul trebuie să devină triplu în expresia sa și unificat Trinitar în realizarea sa finală. Spiritul provine dintr-o singură sursă printr-o expresie triplă; iar în finalitate el trebuie să atingă și atinge efectiv deplina sa realizare în unificarea divină care este experimentată găsindu-l pe Dumnezeu - unitatea cu divinitatea - în eternitate și prin intermediul minții cosmice a expresiei infinite a cuvântului etern al gândirii universale a Tatălui .

4. UNIFICARE A PERSONALITĂȚII

Tatăl Universal este o personalitate unificată prin putere divină; prin urmare, toți copiii săi ascendenți vor fi la rândul lor personalități pe deplin unificate înainte de a atinge Havona, fiind purtați în Paradis de avântul forței vii a Ajustorilor Gândirii, care au plecat din Paradis pentru a locui în muritorii materiali conformându-se mandatului Tatălui

Personalitatea are aptitudinea inerentă de a-și extinde raza de acțiune pentru a unifica toate realități care o constituie. Personalitatea Infinită a Primei Surse-Centru, Tatăl Universal, unifică cele șapte Absolute care formează Infinitatea; iar personalitatea omului muritor, fiind un dar exclusiv și direct al Tatălui Universal, posedă la rândul ei potențialul de a unifica factorii constituenți ai creaturii muritoare. O astfel de creativitate unificatoare a oricărei personalități a creaturii este un semn din naștere al sursei sale înalte și exclusive și totodată o probă suplimentară a contactului ei neîntrerupt cu aceeași sursă prin circuitul personalității, prin intermediul căruia personalitatea creaturii menține un contract direct și susținut cu Tatăl Paradisiac al tuturor personalităților.

Cu toate că Dumnezeu se manifestă pornind din domeniile Septuplului trecând prin ceea ce este suprem și ultim, până la Dumnezeu Absolut, circuitul personalității, centrat în Paradis și în persoana Dumnezeului Tată, oferă condiții pentru unificarea completă și perfectă a tuturor acestor expresii diverse ale personalității divine în ceea ce le privește pe toate personalitățile creaturilor, la toate nivelele de existență inteligentă și în toate țărmurile universurilor perfecte, devenite perfecte și în curs de perfecționare.

directly unified in the personalities resident on the headquarters of the local universes and in the persons of the presiding Divine Ministers, who are in turn well-nigh perfectly correlated with the Paradise gravity circuit of the Eternal Son, wherein occurs final unification of all time-space spirit manifestations.

56:3.5 (639.5) Perfected creature existence can be attained, sustained, and eternalized by the fusion of self-conscious mind with a fragment of the pre-Trinity spirit endowment of some one of the persons of the Paradise Trinity. The mortal mind is the creation of the Sons and Daughters of the Eternal Son and the Infinite Spirit and, when fused with the Thought Adjuster from the Father, partakes of the threefold spirit endowment of the evolutionary realms. But these three spirit expressions become perfectly unified in the finalizers, even as they were in eternity so unified in the Universal I AM ere he ever became the Universal Father of the Eternal Son and the Infinite Spirit.

56:3.6 (639.6) Spirit must always and ultimately become threefold in expression and Trinity-unified in final realization. Spirit originates from one source through a threefold expression; and in finality it must and does attain its full realization in that divine unification which is experienced in finding God — oneness with divinity — in eternity, and by means of the ministry of the cosmic mind of the infinite expression of the eternal word of the Father's universal thought.

4. PERSONALITY UNIFICATION

56:4.1 (639.7) The Universal Father is a divinely unified personality; hence will all his ascendant children who are carried to Paradise by the rebound momentum of the Thought Adjusters, who went forth from Paradise to indwell material mortals in obedience to the Father's mandate, likewise be fully unified personalities ere they reach Havona.

56:4.2 (640.1) Personality inherently reaches out to unify all constituent realities. The infinite personality of the First Source and Center, the Universal Father, unifies all seven constituent Absolutes of Infinity; and the personality of mortal man, being an exclusive and direct bestowal of the Universal Father, likewise possesses the potential of unifying the constituent factors of the mortal creature. Such unifying creativity of all creature personality is a birthmark of its high and exclusive source and is further evidential of its unbroken contact with this same source through the personality circuit, by means of which the personality of the creature maintains direct and sustaining contact with the Father of all personality on Paradise.

56:4.3 (640.2) Notwithstanding that God is manifest from the domains of the Sevenfold up through supremacy and ultimacy to God the Absolute, the personality circuit, centering on Paradise and in the person of God the Father, provides for the complete and perfect unification of all these diverse expressions of divine personality so far as concerns all creature personalities on all levels of intelligent existence and in all the realms of the perfect, perfected, and perfecting universes.

Pentru și în universuri, Dumnezeu este într-adevăr tot ceea ce am descris; însă, pentru voi și pentru toate celelalte creaturi care îl cunosc pe Dumnezeu, el este unul, Tatăl vostru și al lor. Pentru o personalitate, Dumnezeu nu poate reprezenta o pluralitate. Dumnezeu este Tată pentru fiecare dintre creaturile sale, și este literalmente imposibil ca vreun copil să aibă mai mult decât un tată.

Din punct de vedere filozofic, cosmic și cu referire la nivelele diferențiate și la locurile de manifestare, puteți și trebuie să concepeți funcționarea Deităților plurale și să postulați existența mai multor Trinități; cu toate acestea, de la un capăt la altul al universului stăpân, în experiența adorației, Dumnezeu este unul în contactul personal al fiecărei persoane care îl adoră; iar această Deitate personală și unificată este părintele nostru din Paradis, Dumnezeu Tatăl, dăruitorul, ocrotitorul, și Tatăl tuturor personalităților, de la oamenii muritori de pe lumile locuite până la Fiul Etern de pe Insula Centrală de Lumină.

5. UNITATE A DEITĂȚII

Unitatea, indivizibilitatea Deității Paradisului este existențială și absolută. Există trei personalizări eterne ale Deității - Tatăl Universal, Fiul Etern, și Spiritul Infinit - însă în Trinitatea Paradisului ele sunt realmente o singură Deitate, nedivizată și indivizibilă.

Începând cu nivelul originar Paradis-Havona al realității existențiale, s-au diferențiat două nivele subabsolute, pe care Tatăl, Fiul și Spiritul au început să creeze numeroși asociați și subordonați personali. Și cu toate că nu este nimerit, din acest punct de vedere, să luăm în considerare unificarea deității absonite pe nivelele transcendente ale ultimității, este posibil să se examineze câteva caracteristici ale funcțiunii unificatoare a diverselor personalități ale Deității în care divinitatea se manifestă funcțional în diversele sectoare ale creației și pentru diferite ordine de ființe inteligente.

Funcționarea prezentă a divinității în suprauniversuri se manifestă activ în acțiunile Creatorilor Supremi - Fii și Spirite Creatoare ale universurilor locale, Cei Îmbătrâniți de Zile ai suprauniversurilor și cele Șapte Spirite Stăpân ale Paradisului. Aceste ființe constituie primele trei nivele ale Dumnezeului cel Septuplu, conducând interior la Tatăl Universal, iar tot acest domeniu al Dumnezeului Septuplu se coordonează pe primul nivel al deității experiențiale în Ființa Supremă în evoluție.

În Paradis și în universul central, unitatea Deității este un fapt existențial. În toate universurile care evoluează în timp și spațiu, unitatea Deității este ceva care se dobândește.

6. UNIFICARE A DEITĂȚII EVOLUȚIONARE

Când cele trei persoane eterne ale Deității funcționează ca Deitate nedivizată în Trinitatea Paradisului, ele dobândesc unitatea perfectă. Tot astfel, atunci când ele creează, fie în asociere, fie separat, progenitura lor Paradisiacă arată unitatea caracteristică

56:4.4 (640.3) While God is to and in the universes all that we have portrayed, nevertheless, to you and to all other God-knowing creatures he is one, your Father and their Father. To personality God cannot be plural. God is Father to each of his creatures, and it is literally impossible for any child to have more than one father.

56:4.5 (640.4) Philosophically, cosmically, and with reference to differential levels and locations of manifestation, you may and perforce must conceive of the functioning of plural Deities and postulate the existence of plural Trinities; but in the worshipful experience of the personal contact of every worshiping personality throughout the master universe, God is one; and that unified and personal Deity is our Paradise parent, God the Father, the bestower, conservator, and Father of all personalities from mortal man on the inhabited worlds to the Eternal Son on the central Isle of Light.

5. DEITY UNITY

56:5.1 (640.5) The oneness, the indivisibility, of Paradise Deity is existential and absolute. There are three eternal personalizations of Deity — the Universal Father, the Eternal Son, and the Infinite Spirit — but in the Paradise Trinity they are *actually* one Deity, undivided and indivisible.

56:5.2 (640.6) From the original Paradise-Havona level of existential reality, two subabsolute levels have differentiated, and thereon have the Father, Son, and Spirit engaged in the creation of numerous personal associates and subordinates. And while it is inappropriate in this connection to undertake the consideration of absonite deity unification on transcendental levels of ultimacy, it is feasible to look at some features of the unifying function of the various Deity personalizations in whom divinity is functionally manifest to the diverse sectors of creation and to the different orders of intelligent beings.

56:5.3 (640.7) The present functioning of divinity in the superuniverses is actively manifest in the operations of the Supreme Creators — the local universe Creator Sons and Spirits, the superuniverse Ancients of Days, and the Seven Master Spirits of Paradise. These beings constitute the first three levels of God the Sevenfold leading inward to the Universal Father, and this entire domain of God the Sevenfold is co-ordinating on the first level of experiential deity in the evolving Supreme Being.

56:5.4 (641.1) On Paradise and in the central universe, Deity unity is a fact of existence. Throughout the evolving universes of time and space, Deity unity is an achievement.

6. UNIFICATION OF EVOLUTIONARY DEITY

56:6.1 (641.2) When the three eternal persons of Deity function as undivided Deity in the Paradise Trinity, they achieve perfect unity; likewise, when they create, either associatively or severally, their Paradise progeny exhibit the characteristic of divinity. And this divinity of

a divinității, iar această divinitate de intenție, manifestată de Creatorii și Conducătorii Supremi ai domeniilor spațio-timpului, se traduce prin potențialul de putere verificat al suveranității supremației universale care, în prezența unității energiei impersonale a universului, constituie o tensiune a realității care poate fi rezolvată numai prin unificarea adecvată cu realitățile personalității experiențiale ale Deității experiențiale.

Realitățile de personalitate ale Ființei Supreme emană de la Deitățile Paradisului și se unifică, pe lumea călăuză a circuitului exterior Havonei, cu prerogativele puterii Atotputernicului Suprem care provin de la divinitățile Creatoare ale marelui univers. Dumnezeu Supremul a existat ca persoană, în Havona, înainte de crearea celor șapte suprauniversuri, însă a funcționat doar pe nivele spirituale. Evoluția Atotputerniceii puteri a Supremației prin diverse sinteze de divinitate în universurile în evoluție s-a tradus printr-o nouă prezență de putere a Deității, care s-a coordonat cu persoana spirituală a supremului în Havona prin intermediul Minții Supreme, care a trecut în același timp de la potențialul aflat în mintea infinită a Spiritului Infinit la mintea funcțional activă a Ființei Supreme.

Creaturile cu minte materială din lumile evolutive ale celor șapte suprauniversuri pot înțelege unitatea Deității numai urmărindu-i evoluția în această sinteză putere-personalitate a Ființei Supreme. Oricare ar fi nivelul de existență, Dumnezeu nu poate depăși capacitatea conceptuală a ființelor care trăiesc pe un asemenea nivel. Omul muritor trebuie, prin recunoașterea adevărului, prin aprecierea frumuseții și prin adorarea bunătății, să dezvolte recunoașterea unui Dumnezeu al iubirii și să progreseze apoi prin nivele de deitate ascendentă, până la înțelegerea Supremului. După ce a fost astfel percepută ca unificată în putere, Deitatea poate fi apoi personalizată în spirit pentru a fi înțeleasă și atinsă de creaturi.

Muritorii ascendenți dobândesc înțelegerea puterii Atotputernicului în capitalele suprauniversului și înțelegerea personalității Supremului pe circuitele Havonei; cu toate acestea, ei nu găsesc efectiv Ființa Supremă așa cum sunt destinați să găsească Deitățile Paradisului. Nici chiar finalitarii, care sunt spirite de al șaselea stadiu, nu au găsit Ființa Supremă, și nici nu au șansa de a o găsi până când nu au dobândit statutul de spirite aflate în al șaptelea stadiu, și până când Supremul nu devine efectiv funcțional în activitățile universurilor viitoare exterioare.

În schimb, atunci când ascenderii găsesc Tatăl Universal ca al șaptelea nivel al Dumnezeului Septuplu, ei au atins personalitatea Primei Persoane a tuturor nivelelor de deitate de relații personale cu creaturile universale.

7. REPERCURSIUNI EVOLUȚIONARE UNIVERSALE

Progresul continuu al evoluției în universurile timpului-spațiu este însoțit de revelații tot mai cuprinzătoare ale Deității pentru toate creaturile inteligente. Când apogeul progresului evolutiv este atins într-o lume, într-un sistem, într-o constelație, într-un univers, într-un supraunivers, sau în marele univers, acesta reprezintă semnalul care corespunde extinderii funcțiunii deității pentru și în aceste unități progresive ale

purpose manifested by the Supreme Creators and Rulers of the time-space domains eventuated in the unifying power potential of the sovereignty of experiential supremacy which, in the presence of the impersonal energy unity of the universe, constitutes a reality tension that can be resolved only through adequate unification with the experiential personality realities of experiential Deity.

56:6.2 (641.3) The personality realities of the Supreme Being come forth from the Paradise Deities and on the pilot world of the outer Havona circuit unify with the power prerogatives of the Almighty Supreme coming up from the Creator divinities of the grand universe. God the Supreme as a person existed in Havona before the creation of the seven superuniverses, but he functioned only on spiritual levels. The evolution of the Almighty power of Supremacy by diverse divinity synthesis in the evolving universes eventuated in a new power presence of Deity which co-ordinated with the spiritual person of the Supreme in Havona by means of the Supreme Mind, which concomitantly translated from the potential resident in the infinite mind of the Infinite Spirit to the active functional mind of the Supreme Being.

56:6.3 (641.4) The material-minded creatures of the evolutionary worlds of the seven superuniverses can comprehend Deity unity only as it is evolving in this power-personality synthesis of the Supreme Being. On any level of existence God cannot exceed the conceptual capacity of the beings who live on such a level. Mortal man must, through the recognition of truth, the appreciation of beauty, and the worship of goodness, evolve the recognition of a God of love and then progress through ascending deity levels to the comprehension of the Supreme. Deity, having been thus grasped as unified in power, can then be personalized in spirit to creature understanding and attainment.

56:6.4 (641.5) While ascending mortals achieve power comprehension of the Almighty on the capitals of the superuniverses and personality comprehension of the Supreme on the outer circuits of Havona, they do not actually find the Supreme Being as they are destined to find the Paradise Deities. Even the finaliters, sixth-stage spirits, have not found the Supreme Being, nor are they likely to until they have achieved seventh-stage-spirit status, and until the Supreme has become actually functional in the activities of the future outer universes.

56:6.5 (641.6) But when ascenders find the Universal Father as the seventh level of God the Sevenfold, they have attained the personality of the First Person of all deity levels of personal relationships with universe creatures.

7. UNIVERSAL EVOLUTIONARY REPERCUSSIONS

56:7.1 (642.1) The steady progress of evolution in the time-space universes is accompanied by ever-enlarging revelations of Deity to all intelligent creatures. The attainment of the height of evolutionary progress on a world, in a system, constellation, universe, superuniverse, or in the grand universe signalizes corresponding enlargements of deity function to and in these progressive units of creation. And every such

creației, iar fiecare dintre aceste intensificări ale realizării divine este însoțită de anumite repercusiuni bine definite ale unei manifestări lărgite a Deității în toate celelalte sectoare ale creației. Extinzându-se din Paradis către exterior, fiecare nou domeniu al evoluției realizate și dobândite constituie o revelație nouă și lărgită a Deității experiențiale pentru universul universurilor.

Pe măsură ce componentele unui univers local sunt treptat stabilizate în lumină și viață, Dumnezeu cel Septuplu este manifestat tot mai mult. Evoluția în timp-spațiu începe pe o planetă cu prima expresie a Dumnezeului Septuplu - asocierea Fiului Creator cu Spiritul Creativ - și sub controlul lor. Odată cu stabilirea unui sistem în lumină, această legătură Fiu - Spirit atinge deplinătatea funcțiunii; iar când o întreagă constelație este astfel stabilită, o a doua fază a Dumnezeului Septuplu devine mai activă în tot acest ținut. Împlinirea evoluției administrative a unui univers local este atinsă de servicii noi și mai directe ale Spiritelor Stăpân ale suprauniversurilor; iar în acest punct începe și acea revelație și realizare din ce în ce mai profundă a Dumnezeului Suprem, care culminează în înțelegerea Ființei Supreme de către ascenderi atunci când trec prin lumile celui de-al șaselea circuit al Havonei.

Tatăl Universal, Fiul Etern și Spiritul Infinit sunt manifestări ale deității existențiale pentru creaturile inteligente ele nefiind, prin urmare, tot atât de extinse în relații de personalitate cu creaturile mentale și spirituale ale întregii creații.

Ar trebui notat că muritorii ascendenți pot experimenta prezența impersonală a nivelurilor succesive ale Deității cu mult înainte ca ei să devină îndeajuns de spiritualizați și adecvat educați pentru a ajunge să recunoască personal și experimental aceste Deități și să ia contact cu ele în calitate de ființe personale.

Fiecare nouă împlinire evolutivă dintr-un sector al creației, la fel ca orice nouă invazie a spațiului de către manifestările deității, sunt însoțite de expansiuni simultane ale revelației funcționale a Deității în cadrul unităților întregii creații existând în acel moment și organizate anterior. Această nouă invazie a muncii administrative a universurilor și a unităților lor componente poate uneori să pară a nu fi executată întotdeauna în deplin acord cu tehnica anterior descrisă, deoarece se obișnuiește să se trimită înainte grupuri de administratori pentru a pregăti calea pentru erele subsecvente și succesive ale noului supercontrol administrativ. Chiar și Dumnezeul Ultim lasă să se întrezărească supracontrolul său transcendent al universurilor pe parcursul stadiilor avansate ale unui univers local acordat în lumină și în viață.

Este un fapt stabilit că pe măsură ce creațiile timpului și spațiului sunt stabilizate progresiv în statutul evolutiv, se observă o funcționare și mai desăvârșită a Dumnezeului Suprem concomitent cu o retragere corespunzătoare a primelor trei manifestări ale Dumnezeului Septuplu. Dacă marele univers ar deveni stabilizat în lumină și viață, care ar fi viitoarea funcțiune a manifestărilor Creatoare-Creative ale Dumnezeului Septuplu dacă Dumnezeul Suprem preia controlul direct al acestor creații ale timpului și spațiului? Va trebui oare ca acești organizatori și pionieri ai

local enhancement of divinity realization is accompanied by certain well-defined repercussions of enlarged deity manifestation to all other sectors of creation. Extending outward from Paradise, each new domain of realized and attained evolution constitutes a new and enlarged revelation of experiential Deity to the universe of universes.

56:7.2 (642.2) As the components of a local universe are progressively settled in light and life, God the Sevenfold is increasingly made manifest. Time-space evolution begins on a planet with the first expression of God the Sevenfold — the Creator Son-Creative Spirit association — in control. With the settling of a system in light, this Son-Spirit liaison attains the fullness of function; and when an entire constellation is thus settled, the second phase of God the Sevenfold becomes more active throughout such a realm. The completed administrative evolution of a local universe is attended by new and more direct ministrations of the superuniverse Master Spirits; and at this point there also begins that ever-expanding revelation and realization of God the Supreme which culminates in the ascender's comprehension of the Supreme Being while passing through the worlds of the sixth Havona circuit.

56:7.3 (642.3) The Universal Father, the Eternal Son, and the Infinite Spirit are existential deity manifestations to intelligent creatures and are not, therefore, similarly expanded in personality relations with the mind and spirit creatures of all creation.

56:7.4 (642.4) It should be noted that ascending mortals may experience the impersonal presence of successive levels of Deity long before they become sufficiently spiritual and adequately educated to attain experiential personal recognition of, and contact with, these Deities as personal beings.

56:7.5 (642.5) Each new evolutionary attainment within a sector of creation, as well as every new invasion of space by divinity manifestations, is attended by simultaneous expansions of Deity functional-revelation within the then existing and previously organized units of all creation. This new invasion of the administrative work of the universes and their component units may not always appear to be executed exactly in accordance with the technique herewith outlined because it is the practice to send forth advance groups of administrators to prepare the way for the subsequent and successive eras of new administrative overcontrol. Even God the Ultimate foreshadows his transcendental overcontrol of the universes during the later stages of a local universe settled in light and life.

56:7.6 (642.6) It is a fact that, as the creations of time and space are progressively settled in evolutionary status, there is observed a new and fuller functioning of God the Supreme concomitant with a corresponding withdrawing of the first three manifestations of God the Sevenfold. If and when the grand universe becomes settled in light and life, what then will be the future function of the Creator-Creative manifestations of God the Sevenfold if God the Supreme assumes direct control of these creations of time and space? Are these organizers and pioneers of the time-space universes to

universurilor spațio-timpului să fie eliberați pentru activități similare și în spațiul exterior? Nu știm, însă emitem o mulțime de ipoteze referitor la aceste probleme și la altele legate de ele.

Cum frontierele Deității exponențiale sunt extinse în afară în domeniile Necalificatului Absolut, noi ne imaginăm activitatea Dumnezeului Septuplu în cursul epocilor evolutive inițiale ale acestor creații ale viitorului. Nu suntem cu toții de acord în ceea ce privește statutul viitor al Celor Îmbătrâniți de Zile și al Spiritelor Stăpân ale suprauniversului. Nu știm nici dacă Ființa Supremă va funcționa sau nu ca în cele șapte suprauniversuri. Însă presupunem cu toții că Mihailii, Fiii Creatori, sunt destinați să funcționeze în aceste universuri exterioare. Unii susțin că epocile viitoare vor fi martorele unei forme de unire mai strânse dintre Fiii Creator și Slujitoarele Divine asociate; este posibil chiar și ca o asemenea uniune creatoare să se exteriorizeze într-o nouă expresie de identitate asociată-creatoare de natură ultimă. În realitate însă nu știm nimic despre aceste posibilități ale viitorului nedezvăluit.

Cu toate acestea, știm că în universurile timpului și spațiului, Dumnezeul Septuplu asigură o apropiere progresivă de Tatăl Universal, și că această abordare evolutivă este unificată în mod exponențial în Dumnezeul Suprem. Putem presupune că un astfel de plan trebuie să prevaleze în universuri exterioare; pe de altă parte, noile ordine de ființe care este posibil să locuiască în aceste universuri pot fi capabile să abordeze Deitatea pe nivele ultime și prin tehnici absonite. Pe scurt, nu avem nici cea mai vagă idee asupra tehnicii de abordare a deității care ar putea deveni operativă în universurile viitoare ale spațiului exterior.

Cu toate acestea, estimăm că suprauniversurile devenite perfecte vor face într-un fel sau altul parte din cariera de ascensiune către Paradis a acelor ființe care ar putea locui aceste creații exterioare. Este pe deplin posibil ca în acea epocă viitoare să fim martorii apropierii locuitorilor spațiului exterior de Havona prin cele șapte Suprauniversuri, administrate de Dumnezeu Supremul, cu sau fără colaborarea celor Șapte Spiritale Stăpân.

8. UNIFICATORUL SUPREM

Ființa Supremă are o funcțiune triplă în experiența omului muritor. În primul rând, ea este unificatorul divinității temporal-spațiale, Dumnezeul Septuplu. În al doilea rând, ea reprezintă maximum de Deitate pe care creaturile finite o pot efectiv înțelege. În al treilea rând, ea este singura cale pe care omul muritor poate aborda experiența transcendentă de asociere cu mintea absonită, cu spiritul etern și cu personalitatea Paradisiacă.

Finalitarii ascendenți, care s-au născut în universurile locale, care au crescut în suprauniversuri și care au fost educați în universul central, îmbrățișează în experiențele lor personale potențialul deplin de înțelegere a divinității temporal-spațiale a Dumnezeului Septuplu, care se unifică în Suprem. Finalitarii servesc succesiv în universuri diferite de cele în care s-au născut, adunând astfel experiență după experiență până

be liberated for similar activities in outer space? We do not know, but we speculate much concerning these and related matters.

56:7.7 (643.1) As the frontiers of experiential Deity are extended out into the domains of the Unqualified Absolute, we envision the activity of God the Sevenfold during the earlier evolutionary epochs of these creations of the future. We are not all in agreement respecting the future status of the Ancients of Days and the superuniverse Master Spirits. Neither do we know whether or not the Supreme Being will therein function as in the seven superuniverses. But we all conjecture that the Michaels, the Creator Sons, are destined to function in these outer universes. Some hold that the future ages will witness some closer form of union between the associated Creator Sons and Divine Ministers; it is even possible that such a creator union might eventuate in some new expression of associate-creator identity of an ultimate nature. But we really know nothing about these possibilities of the unrevealed future.

56:7.8 (643.2) We do know, however, that in the universes of time and space, God the Sevenfold provides a progressive approach to the Universal Father, and that this evolutionary approach is experientially unified in God the Supreme. We might conjecture that such a plan must prevail in the outer universes; on the other hand, the new orders of beings that may sometime inhabit these universes may be able to approach Deity on ultimate levels and by absonite techniques. In short, we have not the slightest concept of what technique of deity approach may become operative in the future universes of outer space.

56:7.9 (643.3) Nevertheless, we deem that the perfected superuniverses will in some way become a part of the Paradise-ascension careers of those beings who may inhabit these outer creations. It is quite possible that in that future age we may witness outer-spacers approaching Havona through the seven superuniverses, administered by God the Supreme with or without the collaboration of the Seven Master Spirits.

8. THE SUPREME UNIFIER

56:8.1 (643.4) The Supreme Being has a threefold function in the experience of mortal man: First, he is the unifier of time-space divinity, God the Sevenfold; second, he is the maximum of Deity which finite creatures can actually comprehend; third, he is mortal man's only avenue of approach to the transcendental experience of consorting with absonite mind, eternal spirit, and Paradise personality.

56:8.2 (643.5) Ascendant finaliters, having been born in the local universes, nurtured in the superuniverses, and trained in the central universe, embrace in their personal experiences the full potential of the comprehension of the time-space divinity of God the Sevenfold unifying in the Supreme. Finaliters serve successively in superuniverses other than those of nativity, thereby superimposing experience upon experience until the

când diversitatea septuplă a experiențelor posibile pentru creaturi a fost înglobată în toată plenitudinea sa. Prin intermediul Ajustorilor interiori, finalitarii sunt capabili să îl găsească pe Tatăl Universal, însă prin acele tehnici ale experienței ajung ei cu adevărat să cunoască Ființa Supremă, ei fiind mențiți serviciului și revelației acestei Deități Supreme în și pentru universurile viitoare ale spațiului exterior.

Amintiți-vă de tot ceea ce Dumnezeu Tatăl și Fiii săi din Paradis fac pentru noi; la rândul nostru, și în spirit, avem ocazia să le facem pentru Ființa Supremă emergentă, și în ea. În univers, experiența iubirii, a bucuriei și a slujirii este reciprocă. Dumnezeu Tatăl nu are nevoie ca fiii săi să îi ofere înapoi tot ceea ce el revarsă asupra lor; ei însă oferă (sau pot oferi) toate acestea semenilor lor și Ființei Supreme aflate în evoluție.

Toate fenomenele de creație reflectă activități spirituale creatoare anterioare. Isus a spus, și este literalmente adevărat: "Fiul face doar acele lucruri pe care le vede făcute de Tată." La un moment dat, voi muritorii, puteți începe să revelați supremul semenilor voștri și puteți lărgi treptat această revelație pe măsură ce vă înălțați către Paradis. În eternitate, veți putea fi autorizați, în calitate de finalitari în al șaptelea stadiu, să faceți revelații tot mai profunde ale acestui Dumnezeu al creaturilor evolutive pe nivele supreme - și poate chiar ultime.

9. UNITATE UNIVERSALĂ ABSOLUTĂ

Absolutul Necalificat și Absolutul Deității sunt unificate în Absolutul Universal. Absolutele sunt coordonate în Cel Ultim, condiționate în Cel Suprem și modificate spațio-temporal în Dumnezeu Septuplu. Pe nivelele subinfinite există trei Absolute, însă în infinitate ele apar ca fiind unul. În Paradis există trei personalizări ale Deității, însă în Trinitate ele sunt una.

Problema filozofică majoră a universului principal este următoarea: Absolutul (cele trei Absolute considerate ca unul singur în infinitate) există de dinainte de Trinitate?

Este oare Absolutul anterior Trinității sau Trinitatea precede Absolutul? Este Absolutul Necalificat o forță-prezență independentă de Trinitate? Prezența Absolutului Deității implică funcțiunea nelimitată a Trinității? Și reprezintă el, Absolutul Universal, funcțiunea finală a Trinității, sau chiar și o Trinitate a Trinităților?

La o primă abordare, un concept al Absolutului ca strămoș al tuturor lucrurilor - chiar și al Trinității - pare să aducă o mulțumire provizorie care satisface logica și unifică filozofia, însă orice concluzie de acest fel este invalidată de faptul că eternitatea Trinității Paradisului este actuală. Suntem învățați și credem că Tatăl Universal și asociații săi Trinitari sunt eterni în natură și existență. Există, prin urmare, o singură concluzie filozofică logică: pentru toate inteligențele din univers, Absolutul este reacția impersonală și coordonată a Trinității (Trinităților) la toate situațiile fundamentale și primordiale ale spațiului, în interiorul și în exteriorul universului. Pentru toate personalitățile inteligente ale

fullness of the sevenfold diversity of possible creature experience has been encompassed. Through the ministry of the indwelling Adjusters the finalizers are enabled to *find* the Universal Father, but it is by these techniques of experience that such finalizers come really to *know* the Supreme Being, and they are destined to the service and the *revelation* of this Supreme Deity in and to the future universes of outer space.

56:8.3 (644.1) Bear in mind, all that God the Father and his Paradise Sons do for us, we in turn and in spirit have the opportunity to do for and in the emerging Supreme Being. The experience of love, joy, and service in the universe is mutual. God the Father does not need that his sons should return to him all that he bestows upon them, but they do (or may) in turn bestow all of this upon their fellows and upon the evolving Supreme Being.

56:8.4 (644.2) All creational phenomena are reflective of antecedent creator-spirit activities. Said Jesus, and it is literally true, "The Son does only those things which he sees the Father do." In time you mortals may begin the revelation of the Supreme to your fellows, and increasingly may you augment this revelation as you ascend Paradiseward. In eternity you may be permitted to make increasing revelations of this God of evolutionary creatures on supreme levels — even ultimate — as seventh-stage finalizers.

9. UNIVERSAL ABSOLUTE UNITY

56:9.1 (644.3) The Unqualified Absolute and the Deity Absolute are unified in the Universal Absolute. The Absolutes are co-ordinated in the Ultimate, conditioned in the Supreme, and time-space modified in God the Sevenfold. On subinfinite levels there are *three* Absolutes, but in infinity they appear to be *one*. On Paradise there are three personalizations of Deity, but in the Trinity they are one.

56:9.2 (644.4) The major philosophic proposition of the master universe is this: Did the Absolute (the three Absolutes as one in infinity) exist before the Trinity? and is the Absolute ancestral to the Trinity? or is the Trinity antecedent to the Absolute?

56:9.3 (644.5) Is the Unqualified Absolute a force presence independent of the Trinity? Does the presence of the Deity Absolute connote the unlimited function of the Trinity? and is the Universal Absolute the final function of the Trinity, even a Trinity of Trinities?

56:9.4 (644.6) On first thought, a concept of the Absolute as ancestor to all things — even the Trinity — seems to afford transitory satisfaction of consistency gratification and philosophic unification, but any such conclusion is invalidated by the actuality of the eternity of the Paradise Trinity. We are taught, and we believe, that the Universal Father and his Trinity associates are eternal in nature and existence. There is, then, but one consistent philosophic conclusion, and that is: The Absolute is, to all universe intelligences, the impersonal and co-ordinate reaction of the Trinity (of Trinities) to all basic and primary space situations, intrauniversal and extrauniversal. To all personality intelligences of the

marelui univers, Trinitatea Paradisului rămâne mereu în finalitate, în eternitate, în supremație și în ultimitate și, în vederea tuturor scopurilor practice referitoare la înțelegerea personală și la realizarea creaturilor, ea este absolută.

Modul în care mintea creaturilor poate aborda această problemă conduce la postulatul final care stabilește Universalul EU SUNT ca fiind cauza primordială și sursa necalificată atât a Trinității, cât și a Absolutului. Prin urmare, atunci când dorim să ne formăm un concept personal asupra Absolutului, revenim la ideile și la idealurile noastre ale Tatălui din Paradis. Când dorim să înțelegem înțelegerea sau să mărim percepția acestui Absolut, altfel impersonal, ne întoarcem la faptul că Tatăl Universal este Tatăl existențial al personalității absolute; Fiul Etern este Persoana Absolută, deși în sens experiențial el nu este personalizarea Absolutului, iar apoi continuăm pe această linie, considerând că Trinitățile experiențiale culminează în personalizarea experiențială a Absolutului Deității. În același timp, noi concepem Absolutul Universal constituind, în univers și în afara universului, fenomenele prezenței manifeste a activităților impersonale a asocierilor coordonate și verificate ale Deității, asocieri de supremație, de ultimitate și de infinitate - Trinitatea Trinităților.

Dumnezeu Tatăl este perceptibil la toate nivelele de la finit la infinit și, cu toate că creaturile sale, din Paradis până în lumile evolutive, l-au perceput diferit, numai Fiul Etern și Spiritul Infinit îl cunosc ca infinitate.

Personalitatea spirituală este absolută numai în Paradis, iar conceptul de Absolut este necalificat numai în infinitate. Prezența Deității este absolută numai în Paradis, iar revelarea lui Dumnezeu trebuie să fie întotdeauna parțială, relativă, și progresivă, până când puterea sa devine experiențială în puterea spațiului Absolutului Necalificat, în timp ce manifestarea personalității sale devine experiențială în prezența manifestă a Absolutului Deității, iar aceste două potențiale ale infinității devin unificate prin realitate în Absolutul Universal.

Dincolo de nivelele subfinite însă, cele trei Absolute sunt unul, și acesta este modul în care infinitatea este realizată de Deitate, indiferent dacă vreun alt ordin al existenței va realiza vreodată prin el însuși conștiința infinității.

Statutul existențial în eternitate implică o conștiință de sine existențială a infinității, chiar dacă s-ar putea ca încă o eternitate să fie necesară pentru a experimenta realizarea de sine a potențialităților experiențiale inerente unei eternități a infinității - o infinitate eternă.

Iar Dumnezeu Tatăl este sursa personală a tuturor manifestărilor Deității și realității pentru toate creaturile inteligente și pentru toate ființele spirituale din întregul univers al universurilor. Indiferent dacă atingeți realizarea Dumnezeului Septuplu, dacă înțelegeți Dumnezeul cel Suprem, dacă găsiți pe Dumnezeul cel Ultim sau dacă încercați să realizați conceptul Dumnezeului Absolut, fie asta acum, fie în experiențele universale succesive ale eternului viitor, voi veți descoperi, ca personalitate, spre satisfacția voastră veșnică, că prin consumarea fiecărei aventuri l-ați redescoperit, pe noi nivele experiențiale, pe Dumnezeu etern - Tatăl Paradisiac al tuturor personalităților

grand universe the Paradise Trinity forever stands in finality, eternity, supremacy, and ultimacy and, for all practical purposes of personal comprehension and creature realization, as absolute.

56:9.5 (644.7) As creature minds may view this problem, they are led to the final postulate of the Universal I AM as the primal cause and the unqualified source of both the Trinity and the Absolute. When, therefore, we crave to entertain a personal concept of the Absolute, we revert to our ideas and ideals of the Paradise Father. When we desire to facilitate comprehension or to augment consciousness of this otherwise impersonal Absolute, we revert to the fact that the Universal Father is the existential Father of absolute personality; the Eternal Son is the Absolute Person, though not, in the experiential sense, the personalization of the Absolute. And then we go on to envisage the experiential Trinities as culminating in the experiential personalization of the Deity Absolute, while conceiving the Universal Absolute as constituting the universe and the extrauniverse phenomena of the manifest presence of the impersonal activities of the unified and co-ordinated Deity associations of supremacy, ultimacy, and infinity — the Trinity of Trinities.

56:9.6 (645.1) God the Father is discernible on all levels from the finite to the infinite, and though his creatures from Paradise to the evolutionary worlds have variously perceived him, only the Eternal Son and the Infinite Spirit know him as an infinity.

56:9.7 (645.2) Spiritual personality is absolute only on Paradise, and the concept of the Absolute is unqualified only in infinity. Deity presence is absolute only on Paradise, and the revelation of God must always be partial, relative, and progressive until his power becomes experientially infinite in the space potency of the Unqualified Absolute, while his personality manifestation becomes experientially infinite in the manifest presence of the Deity Absolute, and while these two potentials of infinity become reality-unified in the Universal Absolute.

56:9.8 (645.3) But beyond subinfinite levels the three Absolutes are one, and thereby is infinity Deity-realized regardless of whether any other order of existence ever self-realizes consciousness of infinity.

56:9.9 (645.4) Existential status in eternity implies existential self-consciousness of infinity, even though another eternity may be required to experience self-realization of the experiential potentialities inherent in an infinity eternity — an eternal infinity.

56:9.10 (645.5) And God the Father is the personal source of all manifestations of Deity and reality to all intelligent creatures and spirit beings throughout all the universe of universes. As personalities, now or in the successive universe experiences of the eternal future, no matter if you achieve the attainment of God the Sevenfold, comprehend God the Supreme, find God the Ultimate, or attempt to grasp the concept of God the Absolute, you will discover to your eternal satisfaction that in the consummation of each adventure you have, on new experiential levels, rediscovered the eternal God — the Paradise Father of all universe personalities.

universului.

Tatăl Universal este explicația unității universale așa cum trebuie ea să fie realizată în mod suprem, chiar ultim, în unitatea postultimă a valorilor și a semnificațiilor absolute - Realitatea necalificată .

Maeștrii Organizatori ai Forței ies în spațiu și îi mobilizează energiile pentru a-l face sensibil gravitațional la atracția paradisiacă a Tatălui Universal. Urmează apoi Fiii Creator, care organizează aceste forțe sensibile la gravitație în universuri locuite și în ele evoluează creaturi inteligente, care primesc pentru ele însele spiritul Tatălui Paradisiac și se ridică apoi către Tată pentru a deveni la fel ca el în toate atributele posibile ale divinității.

Înaintarea neîncetată și în permanentă creștere a forțelor creative ale Paradisului prin spațiu pare a prevesti întinderea neîncetată a domeniului de influență gravitațională a Tatălui Universal și nesfârșita înmulțire a diferitelor tipuri de creaturi inteligente care sunt capabile să îl iubească pe Dumnezeu și să fie iubite de el și care, devenind astfel cunoscătoare de Dumnezeu, pot alege să fie ca el, pot decide să atingă Paradisul și să îl găsească pe Dumnezeu.

Universul universurilor este pe deplin unificat. Dumnezeu este unul în putere și în personalitate. Toate nivelele energiei și toate fazele personalității sunt coordonate. Din punct de vedere filozofic și experiențial, în concept și în realitate, toate lucrurile și ființele sunt centrate în Tatăl Paradisului. Dumnezeu este totul și în toate, și nici un lucru sau ființă nu există fără el.

10. ADEVĂR, BUNĂTATE ȘI FRUMUSEȚE

Pe măsură ce lumile stabilite în viață și lumină progresează de la etapa inițială până la epoca a șaptea, ele caută succesiv să ajungă la realizarea realității Dumnezeului Septuplu, mergând de la adorarea Fiului Creator până la adorarea Tatălui său din Paradis. Pe parcursul celei de-a șaptea etape a istoriei unei astfel de lumi, muritorii aflați într-un permanent progres cresc în cunoașterea Dumnezeului Suprem, în timp ce disting vag realitatea serviciului dominant al Dumnezeului Ultim.

Pe tot parcursul acestei epoci mărețe, căutarea principală a muritorilor aflați într-un permanent progres este aceea a unei mai depline înțelegeri și a unei realizări mai depline a elementelor comprehensibile ale Deității - adevăr, frumusețe și bunătate. Acesta reprezintă efortul omului de a-l distinge pe Dumnezeu în minte, în materie și în spirit. Și, pe măsură ce muritorii urmează această căutare, ei se pomenesc din ce în ce mai absorbiți în studiul experiențial al filozofiei, al cosmologiei și al divinității.

Voi pricepeți într-un oarecare măsură filozofia și înțelegeți divinitatea în adorație, în serviciul social și în experiența spirituală personală, însă limitați prea adesea căutarea frumuseții - cosmologia - la studiul încercărilor artistice grosolane umane. Frumusețea, arta, este în mare măsură o problemă de unificare a contrastelor. Frumusețea supremă, apogeul artei finite, este drama unificării vastității extremelor cosmice ale Creatorului și Creaturii. Omul îl găsește pe Dumnezeu și Dumnezeu îl găsește pe om - creatura devine perfectă precum

^{56:9.11 (645.6)} The Universal Father is the explanation of universal unity as it must be supremely, even ultimately, realized in the postultimate unity of absolute values and meanings — unqualified Reality.

^{56:9.12 (645.7)} The Master Force Organizers go out into space and mobilize its energies to become gravity responsive to the Paradise pull of the Universal Father; and subsequently there come the Creator Sons, who organize these gravity-responding forces into inhabited universes and therein evolve intelligent creatures who receive unto themselves the spirit of the Paradise Father and subsequently ascend to the Father to become like him in all possible divinity attributes.

^{56:9.13 (645.8)} The ceaseless and expanding march of the Paradise creative forces through space seems to presage the ever-extending domain of the gravity grasp of the Universal Father and the never-ending multiplication of varied types of intelligent creatures who are able to love God and be loved by him, and who, by thus becoming God-knowing, may choose to be like him, may elect to attain Paradise and find God.

^{56:9.14 (646.1)} The universe of universes is altogether unified. God is one in power and personality. There is co-ordination of all levels of energy and all phases of personality. Philosophically and experientially, in concept and in reality, all things and beings center in the Paradise Father. God is all and in all, and no things or beings exist without him.

10. TRUTH, BEAUTY, AND GOODNESS

^{56:10.1 (646.2)} As the worlds settled in life and light progress from the initial stage to the seventh epoch, they successively grasp for the realization of the reality of God the Sevenfold, ranging from the adoration of the Creator Son to the worship of his Paradise Father. Throughout the continuing seventh stage of such a world's history the ever-progressing mortals grow in the knowledge of God the Supreme, while they vaguely discern the reality of the overshadowing ministry of God the Ultimate.

^{56:10.2 (646.3)} Throughout this glorious age the chief pursuit of the ever-advancing mortals is the quest for a better understanding and a fuller realization of the comprehensible elements of Deity — truth, beauty, and goodness. This represents man's effort to discern God in mind, matter, and spirit. And as the mortal pursues this quest, he finds himself increasingly absorbed in the experiential study of philosophy, cosmology, and divinity.

^{56:10.3 (646.4)} Philosophy you somewhat grasp, and divinity you comprehend in worship, social service, and personal spiritual experience, but the pursuit of beauty — cosmology — you all too often limit to the study of man's crude artistic endeavors. Beauty, art, is largely a matter of the unification of contrasts. Variety is essential to the concept of beauty. The supreme beauty, the height of finite art, is the drama of the unification of the vastness of the cosmic extremes of Creator and creature. Man finding God and God finding man — the

este Creatorul - aceasta este împlinirea celestă a frumuseții supreme, atingerea culmii artei cosmice.

Materialismul, ateismul, reprezintă deci culmea urâteniei, apogeul antitezei finite a frumosului. Cea mai înaltă frumusețe constă în imaginea panoramică a unificării variațiilor care s-au născut din realitatea armonioasă preexistentă.

Atingerea nivelelor cosmogonice ale gândirii include:

1. Curiozitatea. Foamea de armonie și setea de frumusețe. Încercări persistente de a descoperi noi nivele de relații cosmice armonioase.

2. Aprecierea estetică. Iubirea de frumos și aprecierea tot mai mare a aspectului artistic care marchează toate manifestările creative pe toate nivelele de realitate.

3. Sensibilitatea etică. Prin realizarea adevărului, aprecierea frumuseții conduce la sentimentul eternei justeți a acestor lucruri, ajungând astfel la recunoașterea divinei bunătăți în relațiile Deității cu toate ființele; iar astfel, chiar și cosmogonia duce la căutarea valorilor divine ale realității - la conștiința de Dumnezeu.

Lumile stabilite în lumină și viață sunt atât de preocupate de înțelegerea adevărului, a frumuseții și a bunătății pentru că aceste valori calitative îmbrățișează revelația Deității pentru ținuturile timpului și spațiului. Semnificațiile adevărului etern exercită o atracție combinată asupra naturii intelectuale și spirituale a omului muritor. Frumusețea universală îmbrățișează relațiile armonioase și ritmurile creației cosmice; ea constituie mai mult apelul intelectual și conduce spre o înțelegere unificată și sincronă a universului material. Bunătatea divină reprezintă revelația valorilor infinite minții finite, pentru a fi percepute și elevate până în pragul nivelului spiritual al înțelegerii umane.

Adevărul reprezintă fundamentul științei și filozofiei, el fiind fundamentul intelectual al religiei. Frumusețea susține arta, muzica și ritmurile semnificative ale oricărei experiențe umane. Bunătatea îmbrățișează sensul etic, moralitatea și religia - apetitul pentru perfecțiune experiențială.

Existența frumuseții implică prezența unei minți a creaturii care o apreciază, tot așa cum, la fel de sigur, faptul evoluției progresive indică dominația Minții Supreme. Frumusețea este recunoașterea intelectuală a sintezei spațio-temporale armonioase a vastelor diversificări ale realității fenomenale, a cărei totalitate provine dintr-o unitate eternă preexistentă.

Bunătatea este recunoașterea mentală a valorilor relative ale diverselor nivele de perfecțiune divină. Recunoașterea bunătății implică o minte cu statut de muritor, o minte personală având capacitatea de a discerne între bine și rău. Însă posesiunea bunătății, a măreției, este măsura unei reale ajungeri la divinitate.

Recunoașterea adevăratelor relații implică existența unei minți capabile să discearnă între adevăr și eroare. Spiritul Adevărului dăruit care investește mințile umane de pe Urantia reacționează infailibil la

creature becoming perfect as is the Creator — that is the supernal achievement of the supremely beautiful, the attainment of the apex of cosmic art.

56:10.4 (646.5) Hence materialism, atheism, is the maximization of ugliness, the climax of the finite antithesis of the beautiful. Highest beauty consists in the panorama of the unification of the variations which have been born of pre-existent harmonious reality.

56:10.5 (646.6) The attainment of cosmologic levels of thought includes:

56:10.6 (646.7) 1. *Curiosity.* Hunger for harmony and thirst for beauty. Persistent attempts to discover new levels of harmonious cosmic relationships.

56:10.7 (646.8) 2. *Aesthetic appreciation.* Love of the beautiful and ever-advancing appreciation of the artistic touch of all creative manifestations on all levels of reality.

56:10.8 (646.9) 3. *Ethic sensitivity.* Through the realization of truth the appreciation of beauty leads to the sense of the eternal fitness of those things which impinge upon the recognition of divine goodness in Deity relations with all beings; and thus even cosmology leads to the pursuit of divine reality values — to God-consciousness.

56:10.9 (646.10) The worlds settled in light and life are so fully concerned with the comprehension of truth, beauty, and goodness because these quality values embrace the revelation of Deity to the realms of time and space. The meanings of eternal truth make a combined appeal to the intellectual and spiritual natures of mortal man. Universal beauty embraces the harmonious relations and rhythms of the cosmic creation; this is more distinctly the intellectual appeal and leads towards unified and synchronous comprehension of the material universe. Divine goodness represents the revelation of infinite values to the finite mind, therein to be perceived and elevated to the very threshold of the spiritual level of human comprehension.

56:10.10 (647.1) Truth is the basis of science and philosophy, presenting the intellectual foundation of religion. Beauty sponsors art, music, and the meaningful rhythms of all human experience. Goodness embraces the sense of ethics, morality, and religion — experiential perfection-hunger.

56:10.11 (647.2) The existence of beauty implies the presence of appreciative creature mind just as certainly as the fact of progressive evolution indicates the dominance of the Supreme Mind. Beauty is the intellectual recognition of the harmonious time-space synthesis of the far-flung diversification of phenomenal reality, all of which stems from pre-existent and eternal oneness.

56:10.12 (647.3) Goodness is the mental recognition of the relative values of the diverse levels of divine perfection. The recognition of goodness implies a mind of moral status, a personal mind with ability to discriminate between good and evil. But the possession of goodness, greatness, is the measure of real divinity attainment.

56:10.13 (647.4) The recognition of *true relations* implies a mind competent to discriminate between truth and error. The bestowal Spirit of Truth which invests the human minds of Urantia is unerringly responsive to truth — the

adevăr - relația spirituală vie a tuturor lucrurilor și a tuturor ființelor așa cum sunt ele coordonate în ascensiunea eternă către Dumnezeu.

Fiecare impuls al fiecărui electron, gând, sau spirit, reprezintă o unitate activă în întregul univers. Numai păcatul este izolat, iar răul rezistă gravitației pe nivelele mentale și spirituale. Universul este un întreg; nici un lucru sau ființă nu există și nu trăiește în izolare. Realizarea de sine este potențial rea dacă este antisocială. Este literalmente adevărat: „Nici un om nu trăiește prin sine.” Socializarea cosmică constituie cea mai înaltă formă a unificării personalității, Isus a spus: „Cel care va voi să fie cel mai mare dintre voi, să devină slujitorul tuturor.”

Chiar și adevărul, frumusețea și bunătatea - abordarea intelectuală a oamenilor pentru a înțelege universul minții, al materiei și al spiritului - trebuie să fie combinate într-un concept unificat al unui ideal divin și suprem. În măsura în care personalitatea muritoare unifică experiența umană cu materia, cu mintea și cu spiritul, acel ideal divin și suprem devine unificat în putere în Supremăție și apoi personalizat ca un Dumnezeu al iubirii părintești.

Orice înțelegere intuitivă a relației dintre părți față de orice întreg dat necesită o pricepere inteligentă a relațiilor tuturor părților cu acel întreg; iar în univers, aceasta înseamnă relația părților create cu Întregul Creativ. Deitatea devine astfel țelul transcendentă, chiar infinit, al realizării universale și eterne.

Frumusețea universală este recunoașterea reflectării Insulei Paradisului în creația materială, în timp ce adevărul etern este ajutorul special al Fiilor Paradisului, care nu numai că se dăruiesc maselor muritoare, ci și își răspândesc Spiritul Adevărului asupra tuturor oamenilor. Bunătatea divină este și mai evidentă în serviciul plin de iubire al multiplelor personalități ale Spiritului Infinit. Însă iubirea, suma totală a acestor trei însușiri, reprezintă perceperea de către om a lui Dumnezeu ca fiind Tată sau Spiritual.

Materia fizică este umbra spațio-temporală a strălucitoarei energii paradisiace a Deităților absolute. Semnificațiile adevărului sunt repercusiunile în intelectul muritor ale cuvântului etern al Deității - înțelegerea spațio-temporală a conceptelor supreme. Valorile bunătății divinității sunt serviciile pline de compasiune ale personalităților spirituale ale Universalului, ale Eternului și ale Infinitului pe lângă creaturile finite temporal-spațiale ale sferelor evolutive.

Aceste valori semnificative ale realității divinității sunt amestecate sub formă de iubire divină în relația Tatălui cu fiecare creatură personală. Ele sunt coordonate în Fiu și în Fiii săi sub formă de compătimitate divină. Ele își manifestă calitățile prin spirit și prin copiii săi spirituali ca slujire divină, imagine a compătimirii divine a copiilor timpului. Aceste trei divinități sunt manifestate primordial cu Ființa Supremă, în calitate de sinteză a personalității-puterii. Ele sunt arătate în chip divers de Dumnezeu Septuplu în șapte asocieri diferite de semnificații și de valori divine, pe șapte nivele ascendente.

Pentru omul limitat, adevărul, frumusețea și bunătatea îmbrățișează deplina revelație a realității divine. Pe măsură ce această iubire-înțelegere a Deității își găsește o expresie spirituală în viețile muritorilor

living spirit relationship of all things and all beings as they are co-ordinated in the eternal ascent Godward.

56:10.14 (647.5) Every impulse of every electron, thought, or spirit is an acting unit in the whole universe. Only sin is isolated and evil gravity resisting on the mental and spiritual levels. The universe is a whole; no thing or being exists or lives in isolation. Self-realization is potentially evil if it is antisocial. It is literally true: "No man lives by himself." Cosmic socialization constitutes the highest form of personality unification. Said Jesus: "He who would be greatest among you, let him become server of all."

56:10.15 (647.6) Even truth, beauty, and goodness — man's intellectual approach to the universe of mind, matter, and spirit — must be combined into one unified concept of a divine and supreme *ideal*. As mortal personality unifies the human experience with matter, mind, and spirit, so does this divine and supreme ideal become power-unified in Supremacy and then personalized as a God of fatherly love.

56:10.16 (647.7) All insight into the relations of the parts to any given whole requires an understanding grasp of the relation of all parts to that whole; and in the universe this means the relation of created parts to the Creative Whole. Deity thus becomes the transcendental, even the infinite, goal of universal and eternal attainment.

56:10.17 (647.8) Universal beauty is the recognition of the reflection of the Isle of Paradise in the material creation, while eternal truth is the special ministry of the Paradise Sons who not only bestow themselves upon the mortal races but even pour out their Spirit of Truth upon all peoples. Divine goodness is more fully shown forth in the loving ministry of the manifold personalities of the Infinite Spirit. But love, the sum total of these three qualities, is man's perception of God as his spirit Father.

56:10.18 (648.1) Physical matter is the time-space shadow of the Paradise energy-shining of the absolute Deities. Truth meanings are the mortal-intellect repercussions of the eternal word of Deity — the time-space comprehension of supreme concepts. The goodness values of divinity are the merciful ministries of the spirit personalities of the Universal, the Eternal, and the Infinite to the time-space finite creatures of the evolutionary spheres.

56:10.19 (648.2) These meaningful reality values of divinity are blended in the Father's relation with each personal creature as divine love. They are co-ordinated in the Son and his Sons as divine mercy. They manifest their qualities through the Spirit and his spirit children as divine ministry, the portrayal of loving mercy to the children of time. These three divinities are primarily manifested by the Supreme Being as power-personality synthesis. They are variously shown forth by God the Sevenfold in seven differing associations of divine meanings and values on seven ascending levels.

56:10.20 (648.3) To finite man truth, beauty, and goodness embrace the full revelation of divinity reality. As this love-comprehension of Deity finds spiritual expression in the lives of God-knowing mortals, there are yielded the fruits

cunoscători de Dumnezeu, apar și roadele divinității: pacea intelectuală, progresul social, satisfacția morală, bucuria spirituală și înțelepciunea cosmică. Muritorii avansați într-o lume aflată în al șaptelea stadiu al luminii și vieții au învățat că iubirea este cel mai mare lucru din univers - și ei știu că Dumnezeu este iubire.

Iubirea este dorința de a face bine altuia.

[Prezentat de un Puternic Mesager în vizită pe Urantia, la cererea Corpului Revelator din Nebadon și în colaborare cu un anume Melchizedek, Prinț Planetar locuitor al Urantiei.]

Acest capitol despre Unitatea Universală este al douăzeci și cincilea dintr-o serie de expuneri făcute de feluriti autori care au fost coordonați ca grup de către o comisie de personalități de pe Nebadon formată din doisprezece membri și activând sub conducerea lui Mantutia Melchizedek. Am formulat aceste expuneri și le-am transcris în limba engleză în anul 1934 al timpului de pe Urantia, folosind o tehnică autorizată de superiorii noștri.

of divinity: intellectual peace, social progress, moral satisfaction, spiritual joy, and cosmic wisdom. The advanced mortals on a world in the seventh stage of light and life have learned that love is the greatest thing in the universe — and they know that God is love.

56:10.21 (648.4) Love is the desire to do good to others.

56:10.22 (648.5) [Presented by a Mighty Messenger visiting on Urantia, by request of the Nebadon Revelatory Corps and in collaboration with a certain Melchizedek, the vicegerent Planetary Prince of Urantia.]

56:10.23 (648.6) This paper on Universal Unity is the twenty-fifth of a series of presentations by various authors, having been sponsored as a group by a commission of Nebadon personalities numbering twelve and acting under the direction of Mantutia Melchizedek. We indited these narratives and put them in the English language, by a technique authorized by our superiors, in the year 1934 of Urantia time.

CARTEA URANTIA

PARTE III. ISTORIA URANTIEI

Capitolul 57. Originea Urantiei

⇐ 056

CARTEA URANTIA

058 ⇐

PARTE III. ISTORIA URANTIEI

CAPITOLUL 57 ORIGINEA URANTIEI

Secțiuni

Introduction

1. Nebuloasa Andronover
2. Stadiul nebular primar
3. Stadiul nebular secundar
4. Stadiile terțiar și cuaternar
5. Originea Monmatiei — sistemul solar al Urantiei
6. Stadiul sistemului solar
7. Era meteorică — Era vulcanicăAtmosfera planetară primitivă
8. Stabilizarea scoarțeiEpoca cutremurelor de pământOceanul lumii și primul continent

Introduction

LA PREZENTAREA extraselor din arhivele Jerusemului pentru înregistrările Urantiei cu privire la antecedentele și la istoria ei timpurie, noi suntem îndrumați să calculăm timpul în termeni de uz curent - prezentul calendar de ani bisecți de 365¼ de zile. De regulă, nu se va face nici o încercare de a se indica numărul exact de ani, deși aceștia sunt cunoscuți. Noi vom folosi cele mai apropiate numere întregi ca pe o metodă mai bună de prezentare a acestor fapte istorice.

Când se face referire la un eveniment vechi de acum unul sau două milioane de ani, noi intenționăm să datăm o astfel de întâmplare ca petrecută cu acel număr de ani în urma, având ca punct de plecare primele decenii ale secolului al XX-lea al erei creștine. Vom descrie astfel derularea acestor evenimente mult îndepărtate ca având loc în perioade regulate de mii, de milioane și de miliarde de ani.

1. NEBULOASA ANDRONOVER

Urantia își are originea în soarele vostru, iar soarele vostru este unul dintre diversele vlăstare ale nebuloasei

PAPER 57 THE ORIGIN OF URANTIA

SECTIONS

Introduction

1. The Andronover Nebula
2. The Primary Nebular Stage
3. The Secondary Nebular Stage
4. Tertiary and Quartan Stages
5. Origin of Monmatia — The Urantia Solar System
6. The Solar System Stage — The Planet-Forming Era
7. The Meteoric Era — The Volcanic Age
The Primitive Planetary Atmosphere
8. Crustal Stabilization
The Age of Earthquakes
The World Ocean and the First Continent

INTRODUCTION

57:0.1 (651.1) IN PRESENTING excerpts from the archives of Jerusem for the records of Urantia respecting its antecedents and early history, we are directed to reckon time in terms of current usage — the present leap-year calendar of 365¼ days to the year. As a rule, no attempt will be made to give exact years, though they are of record. We will use the nearest whole numbers as the better method of presenting these historic facts.

57:0.2 (651.2) When referring to an event as of one or two millions of years ago, we intend to date such an occurrence back that number of years from the early decades of the twentieth century of the Christian era. We will thus depict these far-distant events as occurring in even periods of thousands, millions, and billions of years.

1. THE ANDRONOVER NEBULA

57:1.1 (651.3) Urantia is of origin in your sun, and your sun is one of the multifarious offspring of the Andronover

Andronover, care a fost odată organizat ca o parte componentă a puterii fizice și a substanței materiale ale universului local al Nebadonului, și însăși această mare nebuloasă și-a aflat originea în sarcina-forță universală a spațiului din suprauniversul Orvontonului, cu mult, mult timp în urmă.

În perioada de la începutul acestei relatări, Organizatorii Principali de Forță Primară ai Paradisului avuseseră mult timp controlul deplin asupra energiilor spațiale care au fost mai târziu organizate sub forma nebuloasei Andronover.

În urmă cu 987 de miliarde de ani, organizatorul de forță asociat, îndeplinind atunci funcțiile inspectorului activ numărul 811.307 din seria Orvontonului, care călătorea în afara Uversei, a raportat Celor Îmbătrâniți de Zile că toate condițiile spațiale erau favorabile inițierii de fenomene de materializare într-un anumit sector al segmentului, la vremea aceea oriental, al Orvontonului.

În urmă cu 900 de miliarde de ani, după cum atestă arhivele Uversei, s-a înregistrat un permis dat de către Consiliul uversan al Echilibrului guvernului suprauniversului și autorizând trimiterea unui personal și a unui organizator de forță în regiunea proiectată anterior de către inspectorul cu numărul 811.307. Autoritățile Orvontonului l-au împuternicit pe descoperitorul original al acestui univers potențial pentru a executa mandatul Celor Îmbătrâniți de Zile, care prevedea organizarea unei noi creații materiale.

Înregistrarea acestei permisiuni semnifică faptul că personalul și organizatorul de forță pleaseră deja de pe Uversa în lunga călătorie către sectorul spațial estic, unde urmau ca ulterior să se angajeze în acele activități prelungite încheiate cu ivirea unei noi creații fizice în Orvonton.

În urmă cu 875 de miliarde de ani, enorma nebuloasă Andronover, cu numărul 876.926, a fost inițiată cum trebuie. S-a cerut numai prezența organizatorului de forță și a personalului de legătură pentru a se inaugura vârtejul de energie care s-a transformat până la urmă într-un vast ciclon spațial. Ca urmare a inițierii acestor mișcări de revoluție nebulară, organizatorii de forță vii se retrag pur și simplu, perpendicular pe planul discului în rotație; apoi, calitățile inerente ale energiei asigură evoluția progresivă și ordonată a acestor noi sisteme fizice.

Cam prin această perioadă, expunerea trece la funcționarea personalităților suprauniversului. În realitate, povestea are propriul ei început în punctul acesta - aproape în momentul în care organizatorii de forță ai Paradisului se pregăteau să se retragă, după ce au făcut ca toate condițiile de spațiu-energie să fie gata pentru acțiunea directorilor de putere și a controlorilor fizici ai suprauniversului Orvontonului.

2. STADIUL NEBULAR PRIMAR

Toate creațiile materiale evolutive sunt născute din nebuloasele circulare gazoase, și toate aceste nebuloase primare sunt circulare pe tot parcursul primei părți a existenței lor gazoase. Pe măsură ce îmbătrânesc, ele devin de regulă spirale, iar atunci când funcțiunea lor de formațiune solară și-a terminat cursul, ele sfârșesc adesea ca roiuri stelare ori ca sori enormi,

nebula, which was onetime organized as a component part of the physical power and material matter of the local universe of Nebadon. And this great nebula itself took origin in the universal force-charge of space in the superuniverse of Orvonton, long, long ago.

57:1.2 (651.4) At the time of the beginning of this recital, the Primary Master Force Organizers of Paradise had long been in full control of the space-energies which were later organized as the Andronover nebula.

57:1.3 (651.5) 987,000,000,000 years ago associate force organizer and then acting inspector number 811,307 of the Orvonton series, traveling out from Uversa, reported to the Ancients of Days that space conditions were favorable for the initiation of materialization phenomena in a certain sector of the, then, easterly segment of Orvonton.

57:1.4 (651.6) 900,000,000,000 years ago, the Uversa archives testify, there was recorded a permit issued by the Uversa Council of Equilibrium to the superuniverse government authorizing the dispatch of a force organizer and staff to the region previously designated by inspector number 811,307. The Orvonton authorities commissioned the original discoverer of this potential universe to execute the mandate of the Ancients of Days calling for the organization of a new material creation.

57:1.5 (652.1) The recording of this permit signifies that the force organizer and staff had already departed from Uversa on the long journey to that easterly space sector where they were subsequently to engage in those protracted activities which would terminate in the emergence of a new physical creation in Orvonton.

57:1.6 (652.2) 875,000,000,000 years ago the enormous Andronover nebula number 876,926 was duly initiated. Only the presence of the force organizer and the liaison staff was required to inaugurate the energy whirl which eventually grew into this vast cyclone of space. Subsequent to the initiation of such nebular revolutions, the living force organizers simply withdraw at right angles to the plane of the revolutionary disk, and from that time forward, the inherent qualities of energy insure the progressive and orderly evolution of such a new physical system.

57:1.7 (652.3) At about this time the narrative shifts to the functioning of the personalities of the superuniverse. In reality the story has its proper beginning at this point — at just about the time the Paradise force organizers are preparing to withdraw, having made the space-energy conditions ready for the action of the power directors and physical controllers of the superuniverse of Orvonton.

2. THE PRIMARY NEBULAR STAGE

57:2.1 (652.4) All evolutionary material creations are born of circular and gaseous nebulae, and all such primary nebulae are circular throughout the early part of their gaseous existence. As they grow older, they usually become spiral, and when their function of sun formation has run its course, they often terminate as clusters of stars or as enormous suns surrounded by a varying

înconjurați de un număr variabil de planete, de sateliți și de mici grupuri de materie, asemănătoare în multe feluri propriului vostru minuscul sistem solar.

În urmă cu 800 de miliarde de ani, creația Andronover a fost bine statornicită ca fiind una dintre magnificele nebuloase primare ale Orvontonului. Când astronomii universurilor apropiate au privit în afară la acest fenomen al spațiului, ei au văzut prea puține lucruri care să le atragă atenția. Estimările gravitației făcute în creațiile adiacente au indicat că materializările spațiale aveau loc în regiunile andronoveriene, însă asta era tot.

În urmă cu 700 de miliarde de ani, sistemul Andronoverului a atins proporții gigantice, și au fost trimiși controlori fizici suplimentari pe nouă creații materiale înconjurate, pentru a oferi sprijin și cooperare centrelor de putere ale acestui nou sistem material care evolua atât de rapid. La această dată îndepărtată, toate materialele lăsate moștenire creațiilor ulterioare erau conținute în limitele acestei gigantice roți spațiale, care a continuat să se rotească mereu și, după ce a ajuns la diametrul ei maxim, să se rotească tot mai repede pe măsură ce a continuat să se contracte și să se condenseze.

În urmă cu 600 de miliarde de ani, s-a ajuns la apogeul perioadei de mobilizare a energiei Andronoverului; nebuloasa a dobândit maximul masei ei. În această perioadă, ea era un gigantic nor circular de gaz într-o formă întrucâtva asemănătoare cu un sferoid turtit. Aceasta a fost perioada timpurie a formării diferențiale a masei și a variației vitezei de rotație. Gravitația și alte influențe erau pe cale de a începe acțiunea lor de conversie a gazelor din spațiu în materie organizată.

3. STADIUL NEBULAR SECUNDAR

Enorma nebuloasă a început atunci să capete forma spirală și să devină clar vizibilă, chiar și pentru astronomii universurilor îndepărtate. Aceasta este istoria naturală a majorității nebuloaselor; înainte de a începe să emane sori și de a porni lucrarea de construcție a universului, aceste nebuloase spațiale secundare sunt observate de obicei sub aspectul fenomenelor spirale.

Observând această metamorfoză a nebuloasei Andronover, astronomii acestei ere îndepărtate au văzut exact ceea ce văd astronomii secolului al douăzecilea atunci când își îndreaptă telescoapele spre spațiu și privesc nebuloasele spirale din epoca prezentă a spațiului extern adiacent.

Aproape în perioada în care s-a atins maximul masei, controlul gravitației conținutului de gaz a început să slăbească; a urmat stadiul scurgerilor de gaz - gazul țâșnind ca două brațe gigantice distincte, care au plecat din două părți opuse ale masei-mamă. Rotația rapidă ale acestui enorm nucleu central au dat curând o aparență de spirală celor doi curenți de gaz care țâșneau. Răcirea și condensarea ulterioară a unor porțiuni dintre aceste brațe care s-au exteriorizat, au produs până la urmă un aspect noros. Aceste porțiuni mai dense erau vaste sisteme și subsisteme de materie fizică, care se roteau prin spațiu în mijlocul norului gazos al nebuloasei, totul fiind ținut în siguranță

number of planets, satellites, and smaller groups of matter in many ways resembling your own diminutive solar system.

57:2.2 (652.5) 800,000,000,000 years ago the Andronover creation was well established as one of the magnificent primary nebulae of Orvonton. As the astronomers of near-by universes looked out upon this phenomenon of space, they saw very little to attract their attention. Gravity estimates made in adjacent creations indicated that space materializations were taking place in the Andronover regions, but that was all.

57:2.3 (652.6) 700,000,000,000 years ago the Andronover system was assuming gigantic proportions, and additional physical controllers were dispatched to nine surrounding material creations to afford support and supply co-operation to the power centers of this new material system which was so rapidly evolving. At this distant date all of the material bequeathed to the subsequent creations was held within the confines of this gigantic space wheel, which continued ever to whirl and, after reaching its maximum of diameter, to whirl faster and faster as it continued to condense and contract.

57:2.4 (652.7) 600,000,000,000 years ago the height of the Andronover energy-mobilization period was attained; the nebula had acquired its maximum of mass. At this time it was a gigantic circular gas cloud in shape somewhat like a flattened spheroid. This was the early period of differential mass formation and varying revolutionary velocity. Gravity and other influences were about to begin their work of converting space gases into organized matter.

3. THE SECONDARY NEBULAR STAGE

57:3.1 (653.1) The enormous nebula now began gradually to assume the spiral form and to become clearly visible to the astronomers of even distant universes. This is the natural history of most nebulae; before they begin to throw off suns and start upon the work of universe building, these secondary space nebulae are usually observed as *spiral phenomena*.

57:3.2 (653.2) The near-by star students of that faraway era, as they observed this metamorphosis of the Andronover nebula, saw exactly what twentieth-century astronomers see when they turn their telescopes spaceward and view the present-age spiral nebulae of adjacent outer space.

57:3.3 (653.3) About the time of the attainment of the maximum of mass, the gravity control of the gaseous content commenced to weaken, and there ensued the stage of gas escapement, the gas streaming forth as two gigantic and distinct arms, which took origin on opposite sides of the mother mass. The rapid revolutions of this enormous central core soon imparted a spiral appearance to these two projecting gas streams. The cooling and subsequent condensation of portions of these protruding arms eventually produced their knotted appearance. These denser portions were vast systems and subsystems of physical matter whirling through space in the midst of the gaseous cloud

sub imperiul gravitației roții-mamă.

Însă nebuloasa începuse să se contracte, iar creșterea în viteză a mișcării de revoluție a micșorat și mai mult controlul gravitației. În puțin timp, regiunile gazoase externe au început efectiv să scape de sub influența imediată a nucleului nebular, ieșind afară în spațiu și urmând niște circuite cu contur neregulat, reîntorcându-se la regiunile nucleare pentru a închide circuitele, și așa mai departe. Dar acesta nu era decât un stadiu temporar al progresiei nebulare. Viteza mereu crescândă a rotirii urma ca în curând să lanseze în spațiu sori enormi, pe circuite independente.

Și iată ce s-a întâmplat pe Andronover cu epoci în urmă. Roata de energie a tot crescut, până când a ajuns la expansiunea ei maxima și, apoi, când a început contracția, ea s-a rotit tot mai repede până când, în cele din urmă, a fost atins stadiul centrifugal critic și a început marea dezintegrare.

În urmă cu 500 de miliarde de ani, s-a născut primul soare andronoverian. Această rază arzândă s-a desprins de sub dominația gravitației materne, și a s-a lansat în spațiu într-o aventură independentă în cosmosul creației. Orbita ei a fost determinată de calea ei de ieșire. Acești sori tineri au devenit repede sferici, și și-au început lungile lor cariere pline de evenimente ca stele ale spațiului. Exceptând nucleele nebulare terminale, marea majoritate a sorilor Orvontonului au avut o naștere similară. Acești sori expulzați trec prin diverse perioade de evoluție și de serviciu universal subsecvent.

În urmă cu 400 de miliarde de ani, nebuloasa Andronover a intrat în perioada sa de recaptare. Mulți dintre sorii apropiați mai mici au fost capturați din nou ca rezultat al lărgirii treptate și al condensării pe mai departe a nucleului-mamă. Foarte curând, a fost inaugurată faza terminală de condensare nebulară, perioada care precede întotdeauna segregarea finală a acestor imense agregate spațiale de energie și materie.

Abia la un milion de ani după această epocă, Mihail din Nebadon, un Fiu Creator din Paradis, a ales această nebuloasă aflată în dezintegrare ca fiind locul aventurii lui în construirea universului. Aproape imediat, a început crearea lumilor arhitecturale ale Salvingtonului și ale grupurilor planetare, cele o sută de sedii de constelație. A fost nevoie de aproape un milion de ani pentru a completa aceste îngrămădiri de lumi, în special lumi create. Planetele-sediu ale sistemului local au fost construite de-a lungul unei perioade care se întinde din vremea aceea, până în urmă cu cinci miliarde de ani.

În urmă cu 300 de miliarde de ani, circuitele solare andronoveriene erau bine stabilite, iar sistemul nebular trecea printr-o perioadă de tranziție, de relativă stabilitate fizică. Cam în această perioadă, personalul lui Mihail a sosit pe Salvington, iar guvernul Uversei, capitala Orvontonului, și-a extins recunoașterea fizică până la universul local al Nebadonului.

În urmă cu 200 de miliarde de ani, contracția și condensarea Andronoverului au progresat cu o enormă generare de căldură în roiul lui central, sau în masa lui nucleară. Spațiul relativ a apărut chiar și în regiunile de lângă roata soarelui-mamă central. Regiunile externe deveneau mai stabile și mai bine organizate; unele planete dezvoltându-se în jurul sorilor nou-născuți, se

of the nebula while being held securely within the gravity grasp of the mother wheel.

57:3.4 (653.4) But the nebula had begun to contract, and the increase in the rate of revolution further lessened gravity control; and ere long, the outer gaseous regions began actually to escape from the immediate embrace of the nebular nucleus, passing out into space on circuits of irregular outline, returning to the nuclear regions to complete their circuits, and so on. But this was only a temporary stage of nebular progression. The ever-increasing rate of whirling was soon to throw enormous suns off into space on independent circuits.

57:3.5 (653.5) And this is what happened in Andronover ages upon ages ago. The energy wheel grew and grew until it attained its maximum of expansion, and then, when contraction set in, it whirled on faster and faster until, eventually, the critical centrifugal stage was reached and the great breakup began.

57:3.6 (653.6) 500,000,000,000 years ago the first Andronover sun was born. This blazing streak broke away from the mother gravity grasp and tore out into space on an independent adventure in the cosmos of creation. Its orbit was determined by its path of escape. Such young suns quickly become spherical and start out on their long and eventful careers as the stars of space. Excepting terminal nebular nucleuses, the vast majority of Orvonton suns have had an analogous birth. These escaping suns pass through varied periods of evolution and subsequent universe service.

57:3.7 (653.7) 400,000,000,000 years ago began the recaptive period of the Andronover nebula. Many of the near-by and smaller suns were recaptured as a result of the gradual enlargement and further condensation of the mother nucleus. Very soon there was inaugurated the terminal phase of nebular condensation, the period which always precedes the final segregation of these immense space aggregations of energy and matter.

57:3.8 (654.1) It was scarcely a million years subsequent to this epoch that Michael of Nebadon, a Creator Son of Paradise, selected this disintegrating nebula as the site of his adventure in universe building. Almost immediately the architectural worlds of Salvington and the one hundred constellation headquarters groups of planets were begun. It required almost one million years to complete these clusters of specially created worlds. The local system headquarters planets were constructed over a period extending from that time to about five billion years ago.

57:3.9 (654.2) 300,000,000,000 years ago the Andronover solar circuits were well established, and the nebular system was passing through a transient period of relative physical stability. About this time the staff of Michael arrived on Salvington, and the Uversa government of Orvonton extended physical recognition to the local universe of Nebadon.

57:3.10 (654.3) 200,000,000,000 years ago witnessed the progression of contraction and condensation with enormous heat generation in the Andronover central cluster, or nuclear mass. Relative space appeared even in the regions near the central mother-sun wheel. The outer regions were becoming more stabilized and better organized; some planets revolving around the newborn

răciseră suficient pentru a fi potrivite implantării de viață. Cele mai vechi planete locuite ale Nebadonului datează din vremurile acelea.

Acum, mecanismul universal terminat al universului Nebadonului începe pentru prima dată să funcționeze, iar creația lui Mihail este înregistrată pe Uversa ca fiind univers de reședință și de ascensiune progresivă a muritorilor.

În urmă cu 100 de miliarde de ani, s-a ajuns la apogeul nebular al tensiunii condensării; a fost atins punctul de maximă tensiune a căldurii. Acest stadiu critic al luptei gravitație-căldură durează uneori aproape o veșnicie, dar, mai devreme sau mai târziu, căldura câștigă lupta cu gravitația, și începe perioada spectaculoasă a dispersiei soarelui; aceasta marchează sfârșitul carierei secundare a unei nebuloase spațiale.

4. STADIILE TERȚIAR ȘI CUATERNAR

Stadiul primar al nebuloasei este circular; cel secundar, spiral; stadiul terțiar este acela al primei dispersii a soarelui, în timp ce stadiul cuaternar îmbrățișează al doilea și cel din urmă ciclu al dispersiei soarelui, cu nucleul mamă sfârșind fie ca o îngămădire globulară, fie ca un soare solitar care funcționează ca centru al unui sistem solar terminal.

În urmă cu 75 de miliarde de ani, această nebuloasă atinsese culmea stadiului ei din familia solară. Acesta a fost apogeul primei perioade de pierderi de sori. Majoritatea acestor sori au luat de atunci în stăpânire sisteme extinse de planete, de sateliți, de insule întunecate, de comete, de meteori, și de nori de praf cosmici.

În urmă cu 50 de miliarde de ani, a fost încheiată această primă perioadă de dispersie solară; nebuloasa își încheia rapid ciclul ei terțiar de existență, în cursul căruia dădu-se naștere unui număr de 876.926 de sisteme solare.

Perioada de acum 25 de miliarde de ani a asistat la încheierea ciclului terțiar al vieții nebuloasei, și a adus cu sine organizarea și relativa stabilizare a întinselor sisteme stelare provenite din nebuloasa-părinte. Însă procesul contracției fizice și producerea sporită de căldură au continuat în masa centrală a rămășiței nebule.

În urmă cu 10 de miliarde de ani, a început ciclul cuaternar al Andronoverului. Se atinsese maximul de temperatură al masei nucleare; punctul critic de condensare era tot mai aproape. Nucleul-mamă inițial se convulsiona sub presiunea combinată a propriei lui tensiuni de condensare a căldurii interne și a efectului de maree tot mai puternic al gravitației sistemelor solare eliberate. Erupțiile nucleare care trebuiau să inaugureze doilea ciclu nebular de dispersie solară erau iminente. Ciclul cuaternar al existenței nebule era pe cale de a începe.

Acum 8 de miliarde de ani, a început teribila erupție definitivă. Numai sistemele externe sunt în siguranță în momentul unei asemenea prefaceri totale, iar acesta a fost începutul sfârșitului nebuloasei. Această revărsare finală a soarelui s-a desfășurat pe durata unei perioade

suns had cooled sufficiently to be suitable for life implantation. The oldest inhabited planets of Nebadon date from these times.

57:3.11 (654.4) Now the completed universe mechanism of Nebadon first begins to function, and Michael's creation is registered on Uversa as a universe of inhabitation and progressive mortal ascension.

57:3.12 (654.5) 100,000,000,000 years ago the nebular apex of condensation tension was reached; the point of maximum heat tension was attained. This critical stage of gravity-heat contention sometimes lasts for ages, but sooner or later, heat wins the struggle with gravity, and the spectacular period of sun dispersion begins. And this marks the end of the secondary career of a space nebula.

4. TERTIARY AND QUARTAN STAGES

57:4.1 (654.6) The primary stage of a nebula is circular; the secondary, spiral; the tertiary stage is that of the first sun dispersion, while the quartan embraces the second and last cycle of sun dispersion, with the mother nucleus ending either as a globular cluster or as a solitary sun functioning as the center of a terminal solar system.

57:4.2 (654.7) 75,000,000,000 years ago this nebula had attained the height of its sun-family stage. This was the apex of the first period of sun losses. The majority of these suns have since possessed themselves of extensive systems of planets, satellites, dark islands, comets, meteors, and cosmic dust clouds.

57:4.3 (654.8) 50,000,000,000 years ago this first period of sun dispersion was completed; the nebula was fast finishing its tertiary cycle of existence, during which it gave origin to 876,926 sun systems.

57:4.4 (654.9) 25,000,000,000 years ago witnessed the completion of the tertiary cycle of nebular life and brought about the organization and relative stabilization of the far-flung starry systems derived from this parent nebula. But the process of physical contraction and increased heat production continued in the central mass of the nebular remnant.

57:4.5 (655.1) 10,000,000,000 years ago the quartan cycle of Andronover began. The maximum of nuclear-mass temperature had been attained; the critical point of condensation was approaching. The original mother nucleus was convulsing under the combined pressure of its own internal-heat condensation tension and the increasing gravity-tidal pull of the surrounding swarm of liberated sun systems. The nuclear eruptions which were to inaugurate the second nebular sun cycle were imminent. The quartan cycle of nebular existence was about to begin.

57:4.6 (655.2) 8,000,000,000 years ago the terrific terminal eruption began. Only the outer systems are safe at the time of such a cosmic upheaval. And this was the beginning of the end of the nebula. This final sun disgorgement extended over a period of almost two

de aproape două miliarde de ani.

Perioada de acum 7 miliarde de ani a asistat la apogeul prăbușirii finale a Andronoverului. Aceasta a fost perioada nașterii sorilor terminali mai mari și, de asemenea, perioada apogeului perturbărilor fizice locale.

Perioada de acum 6 miliarde de ani marchează sfârșitul prăbușirii definitive și nașterea soarelui vostru, al cincizeci și șaselea din ultima familie solară secundă a Andronoverului. Erupția finală a nucleului nebular a dat naștere la 136.702 de sori, majoritatea fiind corpuri cerești solitare. Numărul total de sori și de sisteme solare care își au originea în nebuloasa Andronover a fost 1.013.628. Numărul soarelui sistemului solar este 1.013.572.

Acum marea nebuloasă Andronover nu mai există, însă ea trăiește mai departe în numeroșii sori și în familiile lor planetare, care își au originea în acest normă spațial. Rămășița nucleară finală a acestei magnifice nebuloase încă arde cu o strălucire roșiatică, și continuă să răspândească lumină și căldură moderată peste rămășițele familiei ei planetare de o sută și șizeci și cinci de lumi, care gravitează acum în jurul acestei venerabile mame a două puternice generații de monarhi ai luminii.

5. ORIGINEA MONMATIEI — SISTEMUL SOLAR AL URANTIEI

În urmă cu 5 miliarde de ani, soarele vostru era un glob ceresc incandescent, după ce adunase în el cea mai mare parte a materiei circulante din spațiul apropiat, rămășițele recente transformări care au însoțit propria lui naștere.

Astăzi, soarele vostru a atins o stabilitate relativă, dar ciclurile petelor solare de unsprezece ani și jumătate amintesc de faptul că a fost o stea variabilă în tinerețea ei. În primele zile ale soarelui vostru, contracția continuă și creșterea gradată a temperaturii care a urmat, au inițiat extraordinare convulsii pe suprafața lui. Aceste titanice înălțări și coborâri ritmice au necesitat trei zile și jumătate pentru a completa un ciclu de luminozitate variabilă. Această stare variabilă, această pulsație periodică, au făcut ca soarele vostru să fie extrem de sensibil la anumite influențe din afară, care urmau să fie întâlnite curând.

Astfel a fost scena spațiului local pregătită pentru originea unică a Monmatiei, acesta fiind numele familiei planetare a soarelui vostru, sistemul solar căruia îi aparține lumea voastră. Mai puțin de un procent din sistemele planetare ale Orvontonului au avut o origine similară.

În urmă cu 4, 5 miliarde de ani, enormul sistem Angona a început să se apropie de acest soare solitar. Centrul acestui mare sistem era un întunecat gigant al spațiului, solid, extrem de încărcat și posedând o extraordinară atracție gravitațională.

Pe măsură ce Angona se apropia de soare, în momente de maximă expansiune din timpul pulsațiilor solare, vapori de material gazos erau azvârliți în spațiu ca niște gigantice limbi solare. La început, aceste limbi de gaz cuprinse de flăcări cădeau invariabil înapoi în

billion years.

57:4.7 (655.3) 7,000,000,000 years ago witnessed the height of the Andronover terminal breakup. This was the period of the birth of the larger terminal suns and the apex of the local physical disturbances.

57:4.8 (655.4) 6,000,000,000 years ago marks the end of the terminal breakup and the birth of your sun, the fifty-sixth from the last of the Andronover second solar family. This final eruption of the nebular nucleus gave birth to 136,702 suns, most of them solitary orbs. The total number of suns and sun systems having origin in the Andronover nebula was 1,013,628. The number of the solar system sun is 1,013,572.

57:4.9 (655.5) And now the great Andronover nebula is no more, but it lives on in the many suns and their planetary families which originated in this mother cloud of space. The final nuclear remnant of this magnificent nebula still burns with a reddish glow and continues to give forth moderate light and heat to its remnant planetary family of one hundred and sixty-five worlds, which now revolve about this venerable mother of two mighty generations of the monarchs of light.

5. ORIGIN OF MONMATIA — THE URANTIA SOLAR SYSTEM

57:5.1 (655.6) 5,000,000,000 years ago your sun was a comparatively isolated blazing orb, having gathered to itself most of the near-by circulating matter of space, remnants of the recent upheaval which attended its own birth.

57:5.2 (655.7) Today, your sun has achieved relative stability, but its eleven and one-half year sunspot cycles betray that it was a variable star in its youth. In the early days of your sun the continued contraction and consequent gradual increase of temperature initiated tremendous convulsions on its surface. These titanic heaves required three and one-half days to complete a cycle of varying brightness. This variable state, this periodic pulsation, rendered your sun highly responsive to certain outside influences which were to be shortly encountered.

57:5.3 (655.8) Thus was the stage of local space set for the unique origin of *Monmatia*, that being the name of your sun's planetary family, the solar system to which your world belongs. Less than one per cent of the planetary systems of Orvonton have had a similar origin.

57:5.4 (655.9) 4,500,000,000 years ago the enormous Angona system began its approach to the neighborhood of this solitary sun. The center of this great system was a dark giant of space, solid, highly charged, and possessing tremendous gravity pull.

57:5.5 (656.1) As Angona more closely approached the sun, at moments of maximum expansion during solar pulsations, streams of gaseous material were shot out into space as gigantic solar tongues. At first these flaming gas tongues would invariably fall back into the

soare, dar pe măsură ce Angona a venit din ce în ce mai aproape, atracția gravitațională a giganticului vizitator a devenit atât de mare, încât aceste limbi de gaz se frângeau în anumite puncte, rădăcina căzând înapoi în soare, în timp ce secțiunile exterioare se desprindeau pentru a forma corpuri independente de materie, de meteoriți solari, care au început imediat să se învârtă în jurul soarelui pe propriile lor orbite eliptice.

Pe măsură ce sistemul Angona s-a apropiat, extruziunile solare au devenit tot mai importante, tot mai multă materie a fost atrasă din soare, pentru a se forma corpuri independente circulante în spațiul înconjurător. Această situație s-a dezvoltat timp de aproape cinci sute de mii de ani, până când Angona s-a ajuns la cea mai mare apropiere de soare; imediat după aceea, soarele, în conjuncție cu una dintre convulsiile lui periodice, a suferit o dislocare parțială; din părți opuse și simultan, s-a revărsat un volum enorm de materie. Dinspre partea Angonei, a fost atrasă o vastă coloană de gaze solare, ambele ei capete erau mai degradă subțiate și centrul ei era mult bombat; ea a scăpat definitiv de sub controlul gravitațional imediat al soarelui.

Această imensă coloană de gaze solare care a fost astfel separată de soare s-a dezvoltat ulterior în cele douăsprezece planete ale sistemului solar. Evacuarea reverberațională de gaz din partea opusă a soarelui, într-un sincronism ciclic cu gigantica extruziune ancestrală a sistemului solar, s-a condensat de atunci în meteoriți și în praful spațial din sistemul solar, deși multă, foarte multă din această materie a fost ulterior recaptată de gravitația solară, pe măsură ce sistemul Angona s-a retras în spațiul îndepărtat.

Deși Angona a reușit să îndepărteze materialul ancestral al planetelor sistemului solar și al enormului volum de materie care circula acum în jurul soarelui ca asteroizi și meteoriți, ea nu și-a asigurat pentru sine nimic din această materie solară. Sistemul vizitator nu a venit îndeajuns de aproape pentru a sustrage efectiv vreun pic din substanța soarelui, dar s-a rotit suficient de aproape pentru a atrage în spațiul intermediar tot materialul care cuprinde sistemul solar actual.

Cele cinci planete interne și cele cinci externe formate curând în miniatură de nucleele pe cale de răcire și de condensare de la extremitățile conice și mai puțin voluminoase ale giganticei protuberanțe a gravitației pe care a Angona a reușit să le desprindă de soare, în vreme ce Saturn și Jupiter s-au format din porțiunile centrale mai voluminoase și mai proeminente. Puternica atracție gravitațională a lui Jupiter și a lui Saturn a capturat de la început aproape tot materialul sustras de la Angona, după cum atestă mișcarea retrogradă a unora dintre sateliții lor.

Jupiter și Saturn, fiind provenite din chiar centrul enormei coloane de gaze solare supraîncălzite, conțineau atât de mult material solar puternic încălzit, încât aveau o lumină strălucitoare și emanau un volum enorm de căldură; ele au fost în realitate sori secundari pentru o perioadă scurtă după formarea lor ca corpuri separate ale spațiului. Aceste două planete, cele mai mari ale sistemului solar, au rămas în mare parte gazoase până în ziua de azi, nefiind nici măcar răcite până la punctul de completă condensare sau solidificare.

sun, but as Angona drew nearer and nearer, the gravity pull of the gigantic visitor became so great that these tongues of gas would break off at certain points, the roots falling back into the sun while the outer sections would become detached to form independent bodies of matter, solar meteorites, which immediately started to revolve about the sun in elliptical orbits of their own.

57:5.6 (666.2) As the Angona system drew nearer, the solar extrusions grew larger and larger; more and more matter was drawn from the sun to become independent circulating bodies in surrounding space. This situation developed for about five hundred thousand years until Angona made its closest approach to the sun; whereupon the sun, in conjunction with one of its periodic internal convulsions, experienced a partial disruption; from opposite sides and simultaneously, enormous volumes of matter were disgorged. From the Angona side there was drawn out a vast column of solar gases, rather pointed at both ends and markedly bulging at the center, which became permanently detached from the immediate gravity control of the sun.

57:5.7 (666.3) This great column of solar gases which was thus separated from the sun subsequently evolved into the twelve planets of the solar system. The repercussional ejection of gas from the opposite side of the sun in tidal sympathy with the extrusion of this gigantic solar system ancestor, has since condensed into the meteors and space dust of the solar system, although much, very much, of this matter was subsequently recaptured by solar gravity as the Angona system receded into remote space.

57:5.8 (666.4) Although Angona succeeded in drawing away the ancestral material of the solar system planets and the enormous volume of matter now circulating about the sun as asteroids and meteors, it did not secure for itself any of this solar matter. The visiting system did not come quite close enough to actually steal any of the sun's substance, but it did swing sufficiently close to draw off into the intervening space all of the material comprising the present-day solar system.

57:5.9 (666.5) The five inner and five outer planets soon formed in miniature from the cooling and condensing nucleuses in the less massive and tapering ends of the gigantic gravity bulge which Angona had succeeded in detaching from the sun, while Saturn and Jupiter were formed from the more massive and bulging central portions. The powerful gravity pull of Jupiter and Saturn early captured most of the material stolen from Angona as the retrograde motion of certain of their satellites bears witness.

57:5.10 (666.6) Jupiter and Saturn, being derived from the very center of the enormous column of superheated solar gases, contained so much highly heated sun material that they shone with a brilliant light and emitted enormous volumes of heat; they were in reality secondary suns for a short period after their formation as separate space bodies. These two largest of the solar system planets have remained largely gaseous to this day, not even yet having cooled off to the point of complete condensation or solidification.

Nucleele de contracție gazoasă ale celorlalte zece planete au ajuns curând la stadiul de solidificare, și astfel au început să atragă la ele cantități sporite de materie meteorică care circulă prin spațiul apropiat. Lumile sistemului solar au avut astfel o dublă origine: nucleu de condensare gazoasă, crescute mai târziu de capturarea de enorme cantități de meteori. Într-adevăr, ele continuă încă să capteze meteori, dar în număr mult mai mic.

Planetele nu se învârt în jurul soarelui în planul ecuatorial al mamei lor solare, ceea ce ele ar fi făcut dacă ar fi fost respinse de mișcare de rotație a soarelui. Mai degrabă, ele călătoresc în planul protuberanței solare cauzate de Angona, plan care forma un unghi accentuat cu cel al planului ecuatorului solar.

În timp ce Angona nu a putut capta nimic din masa solară, soarele a adăugat familiei voastre planetare care se metamorfoza ceva din materialul circulant din orbita sistemului vizitator. Datorită intensului câmp gravitațional al Angonei, planetele tributare din familia ei au urmat orbite aflate la distanță mare de întunecatului gigant; la puțin timp după extruziunea masei ancestrale a sistemului solar și în timp ce Angona era încă în vecinătatea soarelui, trei dintre planetele majore ale sistemului Angonei s-au rotit atât de aproape de masivul ancesru al sistemului solar, încât atracția lui gravitațională, sporită de cea a soarelui, a fost suficientă ca să răstoarne echilibrul influența gravitației Angonei și să detașeze permanent aceste trei tributare ale rătăcitorului celest.

Tot materialele sistemului solar provenite din soare au circulau originar pe orbite cu direcție omogenă. Fără intruziunea acestor trei corpuri străine din spațiu, toate materialele sistemului solar ar menține încă aceeași direcție de mișcare orbitală. Ca să zicem așa, impactul celor trei tributare ale Angonei a injectat forțe direcționale noi și străine în sistemul solar emergent, de unde și apariția mișcării retrograde. Mișcarea retrogradă din orice sistem astronomic este întotdeauna accidentală și apare întotdeauna ca rezultat al impactului colizional al corpurilor străine din spațiu. Se poate ca asemenea coliziuni să nu producă întotdeauna o mișcare retrogradă, însă nici o mișcare retrogradă nu apare niciodată altfel decât într-un sistem care conține mase care au origini diverse.

6. STADIUL SISTEMULUI SOLAR

Ulterior nașterii sistemului solar a urmat o perioadă de diminuare a revărsării solare. Pentru o altă perioadă de cinci sute de mii de ani, soarele a continuat să reverse un volum tot mai scăzut de materie în spațiul înconjurător. Însă în cursul acestor timpuri ale orbitelor rătăcitoare, când corpurile din jur au avut cea mai mare apropiere de soare, părintele solar a fost în stare să recaptureze o mare parte din aceste materiale meteorice.

Planetele aflate cel mai aproape de soare au fost primele care au avut rotația încetinită de fricțiunea cauzată de efectele de marea. Asemenea influențe gravitaționale contribuie în egală măsură la stabilizarea orbitelor planetare, în timp ce acționează ca o frână

57:5.11 (656.7) The gas-contraction nucleuses of the other ten planets soon reached the stage of solidification and so began to draw to themselves increasing quantities of the meteoric matter circulating in near-by space. The worlds of the solar system thus had a double origin: nucleuses of gas condensation later on augmented by the capture of enormous quantities of meteors. Indeed they still continue to capture meteors, but in greatly lessened numbers.

57:5.12 (657.1) The planets do not swing around the sun in the equatorial plane of their solar mother, which they would do if they had been thrown off by solar revolution. Rather, they travel in the plane of the Angona solar extrusion, which existed at a considerable angle to the plane of the sun's equator.

57:5.13 (657.2) While Angona was unable to capture any of the solar mass, your sun did add to its metamorphosing planetary family some of the circulating space material of the visiting system. Due to the intense gravity field of Angona, its tributary planetary family pursued orbits of considerable distance from the dark giant; and shortly after the extrusion of the solar system ancestral mass and while Angona was yet in the vicinity of the sun, three of the major planets of the Angona system swung so near to the massive solar system ancestor that its gravitational pull, augmented by that of the sun, was sufficient to overbalance the gravity grasp of Angona and to permanently detach these three tributaries of the celestial wanderer.

57:5.14 (657.3) All of the solar system material derived from the sun was originally endowed with a homogeneous direction of orbital swing, and had it not been for the intrusion of these three foreign space bodies, all solar system material would still maintain the same direction of orbital movement. As it was, the impact of the three Angona tributaries injected new and foreign directional forces into the emerging solar system with the resultant appearance of *retrograde motion*. Retrograde motion in any astronomic system is always accidental and always appears as a result of the collisional impact of foreign space bodies. Such collisions may not always produce retrograde motion, but no retrograde ever appears except in a system containing masses which have diverse origins.

6. THE SOLAR SYSTEM STAGE — THE PLANET-FORMING ERA

57:6.1 (657.4) Subsequent to the birth of the solar system a period of diminishing solar disgorgement ensued. Decreasingly, for another five hundred thousand years, the sun continued to pour forth diminishing volumes of matter into surrounding space. But during these early times of erratic orbits, when the surrounding bodies made their nearest approach to the sun, the solar parent was able to recapture a large portion of this meteoric material.

57:6.2 (657.5) The planets nearest the sun were the first to have their revolutions slowed down by tidal friction. Such gravitational influences also contribute to the stabilization of planetary orbits while acting as a brake on the rate of planetary-axial revolution, causing a planet

asupra ritmului de rotație al planetelor în jurul axei lor, făcând ca o planetă să se învârtă tot mai încet, până când rotația lor axială încetează, lăsând o emisferă a planetei întotdeauna întoarsă către soare sau către corpul mai mare, după cum o arată și exemplele planetelor Mercur și Luna, aceasta din urmă arătându-și întotdeauna aceeași față către Urantia.

Când fricțiunile cauzate de efectele de maree ale Lunii și ale Pământului se vor egaliza, Pământul va întoarce mereu aceeași emisferă către Lună, iar ziua și luna vor fi analoge - de o durată de circa patruzeci și șapte de zile terestre. Când este atinsă o asemenea stabilitate a orbitelor, fricțiunile mareice vor intra în acțiune inversă, nemaiîndepărtând Luna de Pământ, ci atrăgând treptat satelitul către planetă. Și apoi, în acel viitor mult îndepărtat când Luna va intra în raza de aproximativ unsprezece mii de mile a Pământului, acțiunea gravitației acestuia va face ca Luna să se sfărâme, și această explozie a gravitației mareice va împrăști luna în mici particule, care s-ar putea strânge în jurul lumii ca niște inele de materie asemănătoare cu acelea ale lui Saturn sau ar putea să fie treptat atrase către Pământ sub formă de meteori.

Dacă corpurile din spațiu sunt similare în mărime și în densitate, se pot produce coliziuni. Însă dacă două corpuri spațiale de densitate similară sunt relativ inegale în mărime, atunci, dacă acela care este mai mic se apropie progresiv de acela mai mare, sfărâmarea corpului mai mic se va produce atunci când raza orbitei lui va deveni de două ori și jumătate mai mică decât raza corpului mai mare. Coliziunile dintre giganții spațiului sunt într-adevăr rare, dar aceste explozii produse de efectelor de maree gravitațională ale corpurilor mai mici sunt destul de comune.

Stelele căzătoare se produc în roiuri, deoarece ele sunt fragmente ale unor corpuri de materie mai mari care au fost dislocate de gravitația mareică exercitată de corpurile spațiale învecinate și chiar mai mari. Inelele lui Saturn sunt fragmentele unui satelit dezintegrat. Una dintre lunile lui Jupiter se apropie acum periculos de mult de zona critică de dislocare produsă de efectul de maree și, în câteva milioane de ani, ea va fi revendicată de planetă, fie va fi supusă unei dezintegrări de către gravitație din cauza efectelor de maree. A cincina planetă a sistemului solar, cu foarte mult timp în urmă, a parcurs o orbită neregulată, apropiindu-se periodic tot mai mult de Jupiter, până când a intrat în zona critică de dezintegrare gravitațională cauzată de efectele de maree; ea a fost atunci rapid fragmentată, și a devenit roiul actual de asteroizi.

Perioada de acum 4 miliarde de ani a asistat la organizarea sistemelor lui Jupiter și al lui Saturn, sub o formă foarte asemănătoare celei de astăzi, în afară de lunile lor, care au continuat să crească în mărime timp de mai multe miliarde de ani. De fapt, toate planetele și sateliții sistemului solar sunt încă în creștere, ca rezultat al captărilor meteorice continue.

Cu 3, 5 miliarde de ani în urmă, nucleeele de condensare ale celorlalte zece planete erau bine formate, iar miezurile majorității lunilor erau intacte, deși câțiva dintre sateliții mai mici s-au îmbinat mai apoi pentru a forma lunile mai mari din ziua de azi. Această perioadă se poate considera ca fiind era asamblării planetare.

to revolve ever slower until axial revolution ceases, leaving one hemisphere of the planet always turned toward the sun or larger body, as is illustrated by the planet Mercury and by the moon, which always turns the same face toward Urantia.

57:6.3 (657.6) When the tidal frictions of the moon and the earth become equalized, the earth will always turn the same hemisphere toward the moon, and the day and month will be analogous — in length about forty-seven days. When such stability of orbits is attained, tidal frictions will go into reverse action, no longer driving the moon farther away from the earth but gradually drawing the satellite toward the planet. And then, in that far-distant future when the moon approaches to within about eleven thousand miles of the earth, the gravity action of the latter will cause the moon to disrupt, and this tidal-gravity explosion will shatter the moon into small particles, which may assemble about the world as rings of matter resembling those of Saturn or may be gradually drawn into the earth as meteors.

57:6.4 (658.1) If space bodies are similar in size and density, collisions may occur. But if two space bodies of similar density are relatively unequal in size, then, if the smaller progressively approaches the larger, the disruption of the smaller body will occur when the radius of its orbit becomes less than two and one-half times the radius of the larger body. Collisions among the giants of space are rare indeed, but these gravity-tidal explosions of lesser bodies are quite common.

57:6.5 (658.2) Shooting stars occur in swarms because they are the fragments of larger bodies of matter which have been disrupted by tidal gravity exerted by near-by and still larger space bodies. Saturn's rings are the fragments of a disrupted satellite. One of the moons of Jupiter is now approaching dangerously near the critical zone of tidal disruption and, within a few million years, will either be claimed by the planet or will undergo gravity-tidal disruption. The fifth planet of the solar system of long, long ago traversed an irregular orbit, periodically making closer and closer approach to Jupiter until it entered the critical zone of gravity-tidal disruption, was swiftly fragmentized, and became the present-day cluster of asteroids.

57:6.6 (658.3) 4,000,000,000 years ago witnessed the organization of the Jupiter and Saturn systems much as observed today except for their moons, which continued to increase in size for several billions of years. In fact, all of the planets and satellites of the solar system are still growing as the result of continued meteoric captures.

57:6.7 (658.4) 3,500,000,000 years ago the condensation nucleuses of the other ten planets were well formed, and the cores of most of the moons were intact, though some of the smaller satellites later united to make the present-day larger moons. This age may be regarded as the era of planetary assembly.

Cu 3 miliarde de ani în urmă, sistemul solar funcționa cam tot așa cum funcționează astăzi. Mărirea membrilor lui a continuat să crească în mărime pe măsură ce meteorii din spațiu au continuat să se reverse peste planete și peste sateliții lor la o viteză formidabilă.

Cam în această perioadă, sistemul vostru solar a fost înscris în registrul fizic al Nebadonului și i s-a dat numele de Monmatia.

Cu 3 miliarde de ani în urmă, planetele crescuseră imens în mărime. Urantia era o sferă bine dezvoltată, având aproximativ o zecime din masa ei prezentă și crescând rapid prin acumulare meteorică.

Toată această extraordinară activitate face în mod normal parte din edificarea unei lumi evolutive de ordinul Urantiei și constituie preliminariile astronomice pentru pregătirea terenului pentru începerea evoluției fizice a unor asemenea lumi spațiale în vederea aventurilor de viață din timp.

7. ERA METEORICĂ — ERA

VULCANICĂ ATMOSFERA PLANETARĂ PRIMITIVĂ

Pe tot parcursul acestei epoci primitive regiunile spațiale ale sistemului solar mișunau de mici corpuri formate prin fragmentare și condensare. În absența unei atmosfere de combustie protectoare asemenea corpuri s-au prăbușit direct pe suprafața Urantiei. Aceste impacturi neîncetate au ținut suprafața planetei mai mult sau mai puțin încălzită, și aceasta, împreună cu acțiunea sporită a gravitației pe măsură ce sfera s-a lărgit, a început să pună în mișcare acele influențe care au făcut ca treptat elementele mai grele, cum este fierul, să se acumuleze tot mai mult către centrul planetei.

Cu 2.000.000.000 de ani în urmă pământul a început să devină net mai mare decât luna. Întotdeauna planeta fusese mai mare decât satelitul ei, însă nu a fost o diferență așa de mare în mărime cam până prin timpul acesta, când enorme corpuri spațiale au fost captate de pământ. Urantia avea atunci cam o cincime din mărirea ei prezentă și devenise îndeajuns de mare ca să rețină atmosfera primitivă care începuse să apară ca rezultat al conflictului elemental intern dintre interiorul încălzit și scoarța pe cale de răcire.

Acțiunea vulcanică propriu-zisă datează din timpurile acelea. Căldura internă a pământului a continuat să fie sorită de tot mai adâncă îngropare a elementelor mai grele sau radioactive aduse din spațiu de către meteori. Studiul acestor elemente radioactive a revelat faptul că la suprafața ei Urantia are o vechime de peste un miliard de ani. Ceasul cu radium este ceasornicul vostru cel mai fiabil pentru a se evalua științific vârsta planetei, dar toate aceste estimări sunt prea slabe, deoarece materialele radioactive disponibile pentru cercetarea voastră provin toate din suprafața pământului și, de aceea, ele reprezintă achizițiile relativ recente ale Urantiei în acest domeniu.

Cu 1.500.000.000 de ani în urmă pământul avea două treimi din mărirea lui prezentă, în timp ce luna se apropia de masa ei actuală. Avansarea rapidă a pământului față de lună în ceea ce privește mărirea i-a

57:6.8 (658.5) 3,000,000,000 years ago the solar system was functioning much as it does today. Its members continued to grow in size as space meteors continued to pour in upon the planets and their satellites at a prodigious rate.

57:6.9 (658.6) About this time your solar system was placed on the physical registry of Nebadon and given its name, Monmatia.

57:6.10 (658.7) 2,500,000,000 years ago the planets had grown immensely in size. Urantia was a well-developed sphere about one tenth its present mass and was still growing rapidly by meteoric accretion.

57:6.11 (658.8) All of this tremendous activity is a normal part of the making of an evolutionary world on the order of Urantia and constitutes the astronomic preliminaries to the setting of the stage for the beginning of the physical evolution of such worlds of space in preparation for the life adventures of time.

7. THE METEORIC ERA — THE VOLCANIC AGE

THE PRIMITIVE PLANETARY ATMOSPHERE

57:7.1 (658.9) Throughout these early times the space regions of the solar system were swarming with small disruptive and condensation bodies, and in the absence of a protective combustion atmosphere such space bodies crashed directly on the surface of Urantia. These incessant impacts kept the surface of the planet more or less heated, and this, together with the increased action of gravity as the sphere grew larger, began to set in operation those influences which gradually caused the heavier elements, such as iron, to settle more and more toward the center of the planet.

57:7.2 (659.1) 2,000,000,000 years ago the earth began decidedly to gain on the moon. Always had the planet been larger than its satellite, but there was not so much difference in size until about this time, when enormous space bodies were captured by the earth. Urantia was then about one fifth its present size and had become large enough to hold the primitive atmosphere which had begun to appear as a result of the internal elemental contest between the heated interior and the cooling crust.

57:7.3 (659.2) Definite volcanic action dates from these times. The internal heat of the earth continued to be augmented by the deeper and deeper burial of the radioactive or heavier elements brought in from space by the meteors. The study of these radioactive elements will reveal that Urantia is more than one billion years old on its surface. The radium clock is your most reliable timepiece for making scientific estimates of the age of the planet, but all such estimates are too short because the radioactive materials open to your scrutiny are all derived from the earth's surface and hence represent Urantia's comparatively recent acquisitions of these elements.

57:7.4 (659.3) 1,500,000,000 years ago the earth was two thirds its present size, while the moon was nearing its present mass. Earth's rapid gain over the moon in size enabled it to begin the slow robbery of the little

permis să înceapă sustragerea lentă a puținei atmosfere pe care a avut-o inițial satelitul său.

Activitatea vulcanică este acum la apogeul ei. Întregul pământ este un veritabil infern în flăcări, suprafața fiind asemănătoare cu starea ei primitivă de fuziune de dinainte ca metalele mai grele să fi gravitat către centru. Aceasta este era vulcanică. Cu toate acestea, se formează treptat o scoarță, constituită în principal din granit comparativ mai ușor. Se pregătește scena pentru o planetă care poate că într-o bună zi va putea susține viața.

Atmosfera planetară primitivă se dezvoltă lent, conținând acum ceva vapori de apă, monoxid de carbon, dioxid de carbon, și clorură de hidrogen, dar este puțin sau chiar nici un pic de azot liber sau oxigen liber. Atmosfera unei lumi din era vulcanică prezintă un spectacol straniu. Pe lângă gazele enumerate ea este greu încărcată cu numeroase gaze vulcanice și, pe măsura formării centurii de aer, cu produsele de combustie ale grelelor ploi meteorice care se abat pe suprafața planetei. Această combustie meteorică menține oxigenul atmosferic la un nivel apropiat de epuizare, iar ritmul bombardamentului meteoric este încă formidabil.

În curând, atmosfera a devenit mai stabilă și suficient de răcită pentru a declanșa precipitații de ploaie pe suprafața stâncoasă fierbinte a planetei. Timp de mii de ani Urantia a fost învăluită într-o singură vastă și continuă pătură de vapori. În cursul acestor ere soarele n-a strălucit niciodată pe suprafața pământului.

O mare parte din carbonul atmosferei a fost extras din carbonații variatelor metale care abundau în straturile superficiale ale planetei. Mai târziu, cantități mult mai mari dintre aceste gaze de carbon au fost consumate de viața prolifică a primelor plante.

Chiar și în cursul perioadelor ulterioare scurgerile persistente de lavă și căderile de meteori au consumat aproape complet oxigenul din aer. Chiar și primele depuneri din oceanul primitiv care avea să apară în curând nu conțineau nici pietre colorate, nici sisturi. O lungă perioadă de timp după apariția oceanului, nu a existat practic nici un pic de oxigen liber în atmosferă; și el n-a apărut în cantități semnificative până când n-a fost generat mai târziu de algele marine și de alte forme de viață vegetală.

Atmosfera planetară primitivă a erei vulcanice oferă puțină protecție împotriva impacturilor cauzate de coliziunile roiurilor meteorice. Milioane și milioane de meteori pot să străpungă pătura de aer și să se izbească de scoarța planetară ca niște corpuri solide. Dar odată cu trecerea timpului, sunt tot mai puțini meteori destul de mari pentru a rezista scutului fricțiunii atmosferic constant reîntărită prin îmbogățirea cu oxigen a erelor de mai târziu.

8. STABILIZAREA SCOARȚEIEPOCA CUTREMURELOR DE PĂMÂNTOCEANUL LUMII ȘI PRIMUL CONTINENT

Perioada de acum 1 miliard de ani este data

atmosphere which its satellite originally had.

57:7.5 (659.4) Volcanic action is now at its height. The whole earth is a veritable fiery inferno, the surface resembling its earlier molten state before the heavier metals gravitated toward the center. *This is the volcanic age.* Nevertheless, a crust, consisting chiefly of the comparatively lighter granite, is gradually forming. The stage is being set for a planet which can someday support life.

57:7.6 (659.5) The primitive planetary atmosphere is slowly evolving, now containing some water vapor, carbon monoxide, carbon dioxide, and hydrogen chloride, but there is little or no free nitrogen or free oxygen. The atmosphere of a world in the volcanic age presents a queer spectacle. In addition to the gases enumerated it is heavily charged with numerous volcanic gases and, as the air belt matures, with the combustion products of the heavy meteoric showers which are constantly hurtling in upon the planetary surface. Such meteoric combustion keeps the atmospheric oxygen very nearly exhausted, and the rate of meteoric bombardment is still tremendous.

57:7.7 (659.6) Presently, the atmosphere became more settled and cooled sufficiently to start precipitation of rain on the hot rocky surface of the planet. For thousands of years Urantia was enveloped in one vast and continuous blanket of steam. And during these ages the sun never shone upon the earth's surface.

57:7.8 (659.7) Much of the carbon of the atmosphere was abstracted to form the carbonates of the various metals which abounded in the superficial layers of the planet. Later on, much greater quantities of these carbon gases were consumed by the early and prolific plant life.

57:7.9 (660.1) Even in the later periods the continuing lava flows and the incoming meteors kept the oxygen of the air almost completely used up. Even the early deposits of the soon appearing primitive ocean contain no colored stones or shales. And for a long time after this ocean appeared, there was virtually no free oxygen in the atmosphere; and it did not appear in significant quantities until it was later generated by the seaweeds and other forms of vegetable life.

57:7.10 (660.2) The primitive planetary atmosphere of the volcanic age affords little protection against the collisional impacts of the meteoric swarms. Millions upon millions of meteors are able to penetrate such an air belt to smash against the planetary crust as solid bodies. But as time passes, fewer and fewer prove large enough to resist the ever-stronger friction shield of the oxygen-enriching atmosphere of the later eras.

8. CRUSTAL STABILIZATION THE AGE OF EARTHQUAKES THE WORLD OCEAN AND THE FIRST CONTINENT

57:8.1 (660.3) 1,000,000,000 years ago is the date of the

începutului efectiv al istoriei Urantiei. Planeta a atins cu aproximație mărimea ei actuală, iar în această perioadă, ea a fost înscrisă în registrele fizice ale Nebadonului și i s-a dat numele Urantia.

Atmosfera, precum și precipitațiile neîncetată de umiditate, au facilitat răcirea scoarței terestre. Acțiunea vulcanică a egalizat de la început presiunea căldurii interne și contracția scoarței. Apoi vulcanii s-au diminuat rapid și cutremurele și-au făcut apariția în timp ce această epocă de adaptare și de răcire a scoarței a progresat.

Istoria geologică reală a Urantiei începe în momentul când scoarța terestră este suficient de rece ca să provoace formarea primului ocean. Condensarea de vapori de apă pe suprafața în răcire a Pământului, odată începută, a continuat până când a devenit practic completă. La sfârșitul acestei perioade, oceanul acoperea toată suprafața planetei, până la o adâncime medie de aproape doi kilometri. Mareele erau și atunci, așa cum sunt observate și azi, dar acest ocean primitiv nu era sărat; el era practic un înveliș de apă dulce al lumii. În acele zile, cea mai mare parte a clorului era combinată cu diverse metale, dar a fost suficient ca, în combinație cu hidrogenul, să producă această apă ușor acidă.

La începutul acestei ere îndepărtate, Urantia ar trebui considerată ca o planetă înconjurată de apă. Mai târziu, scurgerile de lavă de origine mai adâncă, și prin urmare mai dense, au ieșit la suprafață pe fundul prezentului Ocean Pacific, iar această parte a suprafeței acoperite de apă s-a scufundat considerabil. Prima masă de sol continental a ieșit la iveală din oceanul lumii pentru a restabili echilibrul și a compensa îngroșarea progresivă a scoarței terestre.

Cu 950 de milioane de ani în urmă Urantia prezintă tabloul unui mare continent de pământ și al unui întins corp de apă, Oceanul Pacific. Vulcanii sunt încă răspândiți peste tot, iar cutremurele sunt și frecvente și severe. Meteorii continuă să bombardeze pământul, dar ei se micșorează atât în frecvență, cât și în mărime. Atmosfera se limpește, dar cantitatea de dioxid de carbon continuă să fie importantă. Scoarța pământului se stabilizează treptat.

Cam prin epoca aceasta a fost Urantia alipită sistemului Sataniei pentru administrarea ei planetară și a fost înscrisă în registrul de viață al Norlatiadekului. Apoi a început recunoașterea administrativă a măruntei și insignifiantei sfere, care era destinată să fie planeta pe care Mihail se va angaja ulterior în formidabila sa acțiune de manifestare ca muritor și va participa la acele experiențe care de atunci au făcut ca Urantia să devină cunoscută local sub numele de „lumea crucii.”

Cu 900 de milioane de ani în urmă, s-a asistat la sosirea pe Urantia a primului grup de cercetare al Sataniei trimis din Jerusem pentru a examina planeta și a face un raport despre posibilitățile de adaptare ca stațiune experimentală a vieții. Această comisie era constituită din douăzeci și patru de membri, cuprinzând Purtătorii Vieții, Fii Lanonandeki, Melchizedekii, serafimii, și alte ordine de viață celestă care se ocupau de organizarea și de administrarea inițiale ale planetei.

După ce a făcut o examinare minuțioasă a planetei, această comisie s-a reîntors în Jerusem și a

actual beginning of Urantia history. The planet had attained approximately its present size. And about this time it was placed upon the physical registries of Nebadon and given its name, *Urantia*.

57:8.2 (660.4) The atmosphere, together with incessant moisture precipitation, facilitated the cooling of the earth's crust. Volcanic action early equalized internal-heat pressure and crustal contraction; and as volcanoes rapidly decreased, earthquakes made their appearance as this epoch of crustal cooling and adjustment progressed.

57:8.3 (660.5) The real geologic history of Urantia begins with the cooling of the earth's crust sufficiently to cause the formation of the first ocean. Water-vapor condensation on the cooling surface of the earth, once begun, continued until it was virtually complete. By the end of this period the ocean was world-wide, covering the entire planet to an average depth of over one mile. The tides were then in play much as they are now observed, but this primitive ocean was not salty; it was practically a fresh-water covering for the world. In those days, most of the chlorine was combined with various metals, but there was enough, in union with hydrogen, to render this water faintly acid.

57:8.4 (660.6) At the opening of this faraway era, Urantia should be envisaged as a water-bound planet. Later on, deeper and hence denser lava flows came out upon the bottom of the present Pacific Ocean, and this part of the water-covered surface became considerably depressed. The first continental land mass emerged from the world ocean in compensatory adjustment of the equilibrium of the gradually thickening earth's crust.

57:8.5 (660.7) 950,000,000 years ago Urantia presents the picture of one great continent of land and one large body of water, the Pacific Ocean. Volcanoes are still widespread and earthquakes are both frequent and severe. Meteors continue to bombard the earth, but they are diminishing in both frequency and size. The atmosphere is clearing up, but the amount of carbon dioxide continues large. The earth's crust is gradually stabilizing.

57:8.6 (660.8) It was at about this time that Urantia was assigned to the system of Satania for planetary administration and was placed on the life registry of Norlatiadek. Then began the administrative recognition of the small and insignificant sphere which was destined to be the planet whereon Michael would subsequently engage in the stupendous undertaking of mortal bestowal, would participate in those experiences which have since caused Urantia to become locally known as the “world of the cross.”

57:8.7 (661.1) 900,000,000 years ago witnessed the arrival on Urantia of the first Satania scouting party sent out from Jerusem to examine the planet and make a report on its adaptation for a life-experiment station. This commission consisted of twenty-four members, embracing Life Carriers, Lanonandek Sons, Melchizedeks, seraphim, and other orders of celestial life having to do with the early days of planetary organization and administration.

57:8.8 (661.2) After making a painstaking survey of the planet, this commission returned to Jerusem and

făcut un raport favorabil Suveranului Sistemului, recomandând ca Urantia să fie înscrisă în registrul de experimentare a vieții. Lumea voastră a fost corespunzător înregistrată în Jerusem ca o planetă zecimală, și Purtătorii Vieții au fost anunțați că primesc permisiunea de a institui noi modele de mobilizare mecanică, chimică și electrică în momentul sosirii lor ulterioare cu ordinele de transplantare și de implantare a vieții.

La timpul convenit, măsurile luate pentru ocuparea planetei au fost luate de către comisia mixtă a celor doisprezece de pe Jerusem și aprobată de către comisia planetară a celor șaptezeci de pe Edentia. Aceste planuri, propuse de către consilierii sfătuitoari ai Purtătorilor Vieții, au fost în final acceptate pe Salvington. Curând după aceea, transmisiunile Nebadonului au dat vestea că Urantia va deveni cadrul în care Purtătorii Vieții vor executa în Satania al șazecilea lor experiment destinat să amplifice și să amelioreze tipul satanian de modele de viață a Nebadonului.

La scurt timp după ce Urantia a fost recunoscută prima dată în transmisiunile universului către tot Nebadonul, ei i s-a acordat statutul deplin al acestui univers. Curând după aceea, ea a fost înregistrată în arhivele planetelor sediu din sectorul major și din cel minor ale suprauniversului; și înainte ca această epocă să se termine, Urantia fusese deja înscrisă în registrul de viață planetară al Uversei.

Toată această epocă a fost caracterizată de furtuni violente și frecvente. Scoarța terestră primitivă era într-o stare de flux continuu. Răcirea suprafeței a alternat cu imense scurgeri de lavă. Nicăieri pe suprafața lumii nu se poate găsi nici cea mai mică urmă din această scoarță planetară originală. Ea a fost amestecată de prea multe ori cu lave ieșite de la mari adâncimi și cu depuneri ulterioare din oceanul mondial primitiv.

Nicăieri pe suprafața lumii nu se vor găsi mai multe reziduuri modificate ale acestor străvechi roci preoceanice, decât în Canada nord-estică în jurul Golfului Hudson. Această vast platou granitic este compus din piatră care aparține erelor preoceanice. Aceste straturi de rocă au fost încălzite, curbate, răsucite, încrețite și au trecut fără întrerupere prin aceste experiențe metamorfice deformante.

De-a lungul erelor oceanice, straturi enorme de piatră stratificată fără fosilă s-au depus pe acest fund ancestral al oceanului. (Calcarul se poate forma ca rezultat al unui precipitat chimic; nu toate calcarele mai vechi a fost produse prin sedimentarea vieții marine.) În nici una dintre aceste străvechi formațiuni de rocă nu se vor găsi urme de viață; ele nu conțin fosile decât dacă depunerile ulterioare, datând din epocile acvatice, nu s-au amestecat cumva, accidental, cu aceste straturi mai vechi, anterioare vieții.

Scoarța terestră primitivă a fost extrem de instabilă, dar munții nu erau în curs de formare. Planeta s-a contractat sub presiunea gravitației pe măsură ce se format. Munții nu sunt rezultatul dislocării scoarței în curs de răcire a unei sfere în contracție; ei apar mai târziu sub acțiunea ploii, a gravitației și a eroziunii.

Masa continentală de pământ a acestei ere a crescut până a acoperit aproape zece procente din

reported favorably to the System Sovereign, recommending that Urantia be placed on the life-experiment registry. Your world was accordingly registered on Jerusem as a decimal planet, and the Life Carriers were notified that they would be granted permission to institute new patterns of mechanical, chemical, and electrical mobilization at the time of their subsequent arrival with life transplantation and implantation mandates.

57:8.9 (661.3) In due course arrangements for the planetary occupation were completed by the mixed commission of twelve on Jerusem and approved by the planetary commission of seventy on Edentia. These plans, proposed by the advisory counselors of the Life Carriers, were finally accepted on Salvington. Soon thereafter the Nebadon broadcasts carried the announcement that Urantia would become the stage whereon the Life Carriers would execute their sixtieth Satania experiment designed to amplify and improve the Satania type of the Nebadon life patterns.

57:8.10 (661.4) Shortly after Urantia was first recognized on the universe broadcasts to all Nebadon, it was accorded full universe status. Soon thereafter it was registered in the records of the minor and the major sector headquarters planets of the superuniverse; and before this age was over, Urantia had found entry on the planetary-life registry of Uversa.

57:8.11 (661.5) This entire age was characterized by frequent and violent storms. The early crust of the earth was in a state of continual flux. Surface cooling alternated with immense lava flows. Nowhere can there be found on the surface of the world anything of this original planetary crust. It has all been mixed up too many times with extruding lavas of deep origins and admixed with subsequent deposits of the early world-wide ocean.

57:8.12 (661.6) Nowhere on the surface of the world will there be found more of the modified remnants of these ancient preocean rocks than in northeastern Canada around Hudson Bay. This extensive granite elevation is composed of stone belonging to the preoceanic ages. These rock layers have been heated, bent, twisted, upcrumpled, and again and again have they passed through these distorting metamorphic experiences.

57:8.13 (661.7) Throughout the oceanic ages, enormous layers of fossil-free stratified stone were deposited on this ancient ocean bottom. (Limestone can form as a result of chemical precipitation; not all of the older limestone was produced by marine-life deposition.) In none of these ancient rock formations will there be found evidences of life; they contain no fossils unless, by some chance, later deposits of the water ages have become mixed with these older prelife layers.

57:8.14 (662.1) The earth's early crust was highly unstable, but mountains were not in process of formation. The planet contracted under gravity pressure as it formed. Mountains are not the result of the collapse of the cooling crust of a contracting sphere; they appear later on as a result of the action of rain, gravity, and erosion.

57:8.15 (662.2) The continental land mass of this era increased until it covered almost ten per cent of the

suprafața pământului. Cutremurele severe nu au început până când masa continentală de pământ nu s-a ridicat bine deasupra apei. De îndată ce au început, ele au sporit în frecvență și în severitate de-a lungul vremurilor. În milioane și milioane de ani cutremurele au ajuns să se domolească, dar Urantia tot mai are o medie de cincisprezece zilnic.

Acum 850 de milioane de ani, a început prima epocă reală a stabilizării scoarței pământului. Majoritatea metalelor mai grele s-au fixat către centrul globului; scoarța în curs de răcire a încetat să se mai surpe la o scară așa de extinsă ca epocile anterioare. S-a stabilit un echilibru mai bun între extruziunile de pământ și fundul mai dens al oceanului. Pe sub scoarța terestră, fluxul de lavă s-a extins aproape în toată lumea, ceea ce a compensat și a stabilizat fluctuațiile cauzate de răcire, de contracție și de glisările superficiale.

Frecvența și violența erupțiilor vulcanice și a cutremurelor de pământ au continuat să se diminueze. Atmosfera se curăța de gazele vulcanice și de vaporii de apă, dar procentajul de dioxid de carbon era încă ridicat.

Perturbațiile electrice din aer și din pământ erau și ele în descreștere. Scurgerile de lavă au adus la suprafață un amestec de elemente care au diversificat scoarța și au izolat mai bine planeta de anumite energii spațiale. Și toate acestea au contat mult în facilitarea controlului asupra energiei terestre și în regularizarea fluxului ei, așa cum o revelează funcționarea polilor magnetici.

Cu 850 de milioane de ani în urmă s-a asistat la inaugurarea primei epoci a marelui pământ, perioada emergenței continentale sporite.

De la condensarea hidrosferei pământului, mai întâi în oceanul mondial și ulterior în Oceanul Pacific, această masă mai recent de apă ar trebui reprezentată ca acoperind atunci nouă zecimi din suprafața pământului. Meteorii care cădeau în mare s-au acumulat pe fundul oceanului, căci ei sunt în general compuși din materiale dense. Cele care cădeau pe pământ au fost foarte oxidate, apoi uzate prin eroziune și în cele din urmă înghițite în bazinele oceanice. Astfel fundul oceanului a devenit tot mai greu, cu atât mai mult cu cât la aceasta s-a adăugat greutatea unei mase de apă care avea în anumite locuri o adâncime de șaisprezece kilometri.

Apăsarea crescândă care adâncea Oceanul Pacific a continuat să acționeze pentru ridicarea maselor terestre continentale. Europa și Africa au început să se înalțe din adâncurile Pacificului laolaltă cu acele mase numite acum Australia, America de Nord și de Sud, și continentul Antarcicii, în vreme ce albia Oceanului Pacific a continuat să se afunde pentru a compensa această mișcare. La sfârșitul acestei perioade, pământurile apărute constituiau aproape o treime din suprafața globului și nu formau decât o singură masă continentală.

Odată cu această înălțare a pământurilor au apărut primele diferențe climatice ale planetei. Înălțarea pământului, norii cosmici, și influențele oceanice sunt factorii principali în fluctuația climatică. Creasta masei de pământ asiatică a atins o înălțime de aproape cincisprezece mii de metri în timpul apogeeului

earth's surface. Severe earthquakes did not begin until the continental mass of land emerged well above the water. When they once began, they increased in frequency and severity for ages. For millions upon millions of years earthquakes have diminished, but Urantia still has an average of fifteen daily.

57:8.16 (662:3) 850,000,000 years ago the first real epoch of the stabilization of the earth's crust began. Most of the heavier metals had settled down toward the center of the globe; the cooling crust had ceased to cave in on such an extensive scale as in former ages. There was established a better balance between the land extrusion and the heavier ocean bed. The flow of the subcrustal lava bed became well-nigh world-wide, and this compensated and stabilized the fluctuations due to cooling, contracting, and superficial shifting.

57:8.17 (662:4) Volcanic eruptions and earthquakes continued to diminish in frequency and severity. The atmosphere was clearing of volcanic gases and water vapor, but the percentage of carbon dioxide was still high.

57:8.18 (662:5) Electric disturbances in the air and in the earth were also decreasing. The lava flows had brought to the surface a mixture of elements which diversified the crust and better insulated the planet from certain space-energies. And all of this did much to facilitate the control of terrestrial energy and to regulate its flow, as is disclosed by the functioning of the magnetic poles.

57:8.19 (662:6) 800,000,000 years ago witnessed the inauguration of the first great land epoch, the age of increased continental emergence.

57:8.20 (662:7) Since the condensation of the earth's hydrosphere, first into the world ocean and subsequently into the Pacific Ocean, this latter body of water should be visualized as then covering nine tenths of the earth's surface. Meteors falling into the sea accumulated on the ocean bottom, and meteors are, generally speaking, composed of heavy materials. Those falling on the land were largely oxidized, subsequently worn down by erosion, and washed into the ocean basins. Thus the ocean bottom grew increasingly heavy, and added to this was the weight of a body of water at some places ten miles deep.

57:8.21 (662:8) The increasing downthrust of the Pacific Ocean operated further to upthrust the continental land mass. Europe and Africa began to rise out of the Pacific depths along with those masses now called Australia, North and South America, and the continent of Antarctica, while the bed of the Pacific Ocean engaged in a further compensatory sinking adjustment. By the end of this period almost one third of the earth's surface consisted of land, all in one continental body.

57:8.22 (662:9) With this increase in land elevation the first climatic differences of the planet appeared. Land elevation, cosmic clouds, and oceanic influences are the chief factors in climatic fluctuation. The backbone of the Asiatic land mass reached a height of almost nine miles at the time of the maximum land emergence. Had

emergenței solului. Dacă ar fi fost multă umezeală în aerul care plutea asupra acestor regiuni foarte ridicate, s-ar fi format pățuri enorme de gheață, iar epoca glacială ar fi sosit mult mai devreme. S-au scurs mai multe sute de milioane de ani înainte ca mase continentale tot atât de mari să mai apară deasupra apei.

Cu 750 de milioane de ani în urmă primele breșe în masa continentală au început să apară odată cu marea surpare nord-sud, care a fost mai târziu măturată de apele oceanului. Aceste breșe au pregătit calea pentru alunecarea lentă către vest a continentelor Americii de Nord și de Sud, inclusiv a Groenlanda. Această lungă falie est-vest a separat Africa de Europa și a detașat de continentul asiatic masele de pământ ale Australiei, ale Insulelor Pacificului, și ale Antarcticii.

Cu 700 de milioane de ani în urmă Urantia se apropia de condițiile de maturitate necesare pentru menținerea vieții. Deriva continentală se continua; oceanul a pătruns tot mai mult în pământuri sub forma unor lungi brațe de mare furnizând apele puțin adânci și micile golfuri adăpostite care sunt atât de potrivite ca habitat pentru viața marină.

Epoca de acum 650 de milioane de ani a asistat la o nouă scindare a maselor de pământ și, în consecință, la o nouă extindere a mărilor continentale. Aceste ape au atins rapid gradul de salinitate indispensabil vieții de pe Urantia.

Aceste mări și cele care le-au succedat sunt cele care au stabilit anelele vieții Urantie, așa cum s-au descoperit ulterior în pagini de piatră bine conservate, volum după volum, pe măsură ce erele se succedau erele și odată cu scurgerea vremii. Aceste mări înconjurate de pământ din timpuri străvechi au fost adevăratul leagăn al evoluției.

[Prezentat de către un Purtător al Vieții, membru al Corpurilor originare al Urantie, în prezent observator locuitor permanent.]

there been much moisture in the air hovering over these highly elevated regions, enormous ice blankets would have formed; the ice age would have arrived long before it did. It was several hundred millions of years before so much land again appeared above water.

57:8.23 (663.1) 750,000,000 years ago the first breaks in the continental land mass began as the great north-and-south cracking, which later admitted the ocean waters and prepared the way for the westward drift of the continents of North and South America, including Greenland. The long east-and-west cleavage separated Africa from Europe and severed the land masses of Australia, the Pacific Islands, and Antarctica from the Asiatic continent.

57:8.24 (663.2) 700,000,000 years ago Urantia was approaching the ripening of conditions suitable for the support of life. The continental land drift continued; increasingly the ocean penetrated the land as long fingerlike seas providing those shallow waters and sheltered bays which are so suitable as a habitat for marine life.

57:8.25 (663.3) 650,000,000 years ago witnessed the further separation of the land masses and, in consequence, a further extension of the continental seas. And these waters were rapidly attaining that degree of saltiness which was essential to Urantia life.

57:8.26 (663.4) It was these seas and their successors that laid down the life records of Urantia, as subsequently discovered in well-preserved stone pages, volume upon volume, as era succeeded era and age grew upon age. These inland seas of olden times were truly the cradle of evolution.

57:8.27 (663.5) [Presented by a Life Carrier, a member of the original Urantia Corps and now a resident observer.]

Capitolul 58. Stabilirea vieții pe Urantia

⇨ 057

CARTEA URANTIA

059 ⇨

PARTE III. ISTORIA URANTIEI

CAPITOLUL 58

STABILIREA VIEȚII PE URANTIA

Secțiuni

Introduction

1. Premisele vieții fizice
2. Atmosfera Urantiei
3. Mediul spațial
4. Era zorilor vieții
5. Deriva continentală
6. Perioada de tranziție
7. Cartea istoriei geologice

PAPER 58

LIFE ESTABLISHMENT ON URANTIA

SECTIONS

Introduction

1. Physical-Life Prerequisites
2. The Urantia Atmosphere
3. Spatial Environment
4. The Life-Dawn Era
5. The Continental Drift
6. The Transition Period
7. The Geologic History Book

Introduction

ÎN ÎNTREAGA Satania se găsesc numai șaizeci și una de lumi asemănătoare Urantiei - planete unde viața este modificată. Majoritatea lumilor locuite sunt populate urmând tehnicile stabilite; pe astfel de sfere, Purtătorii Vieții nu prea se pot îndepărta de planurile lor de implantare a vieții. Însă aproximativ o lume din zece este desemnată ca fiind o planetă decimală și înscrisă în registrul special al Purtătorilor Vieții; pe asemenea planete, ni se permite să întreprindem anumite experimente asupra vieții pentru a încerca să modificăm, sau poate să ameliorăm tipurile curente de ființe vii ale universului nostru.

INTRODUCTION

58:0.1 (664.1) IN ALL Satania there are only sixty-one worlds similar to Urantia, life-modification planets. The majority of inhabited worlds are peopled in accordance with established techniques; on such spheres the Life Carriers are afforded little leeway in their plans for life implantation. But about one world in ten is designated as a *decimal planet* and assigned to the special registry of the Life Carriers; and on such planets we are permitted to undertake certain life experiments in an effort to modify or possibly improve the standard universe types of living beings.

1. PREMISELE VIEȚII FIZICE

Cu 600.000.000 de ani în urmă, comisia Purtătorilor Vieții trimisă din Jerusem a sosit pe Urantia și a început să studieze condițiile fizice pregătitoare pentru promovarea vieții pe lumea numărul 606 din sistemul Sataniei. Aceasta urma să fie cea de-a șase sute șasea experiență de inaugurarea modelelor de viață ale Nebadonului în Satania și cea de-a șazezecea ocazie de a introduce schimbări și de a institui modificări în tipurile de viață standard și fundamentale ale universului local.

Ar trebui să se precizeze faptul că Purtătorii Vieții nu pot promova viața până când o sferă nu este pregătită pentru inaugurarea ciclului evolutiv. De asemenea, noi nu putem provoca o dezvoltare mai rapidă a vieții decât ceea ce poate fi susținut și asimilat

1. PHYSICAL-LIFE PREREQUISITES

58:1.1 (664.2) 600,000,000 years ago the commission of Life Carriers sent out from Jerusem arrived on Urantia and began the study of physical conditions preparatory to launching life on world number 606 of the Satania system. This was to be our six hundred and sixth experience with the initiation of the Nebadon life patterns in Satania and our sixtieth opportunity to make changes and institute modifications in the basic and standard life designs of the local universe.

58:1.2 (664.3) It should be made clear that Life Carriers cannot initiate life until a sphere is ripe for the inauguration of the evolutionary cycle. Neither can we provide for a more rapid life development than can be supported and accommodated by the physical progress

prin progresul fizic al planetei.

Purtătorii Vieții din Satania proiectaseră un model de viață cu clorură de sodiu; prin urmare, nu s-a putut face nici un pas în vederea implantării ei până când apele oceanului nu au devenit suficient de sărate. Tipul de protoplasmă al Urantiei poate funcționa numai într-o soluție convenabilă de sare. Întreaga viață ancestrală - vegetală și animală - s-a dezvoltat într-un habitat de soluție salină. Nici măcar animalele terestre cele mai organizate nu ar fi putut continua să trăiască, dacă această aceeași soluție salină esențială nu ar circula prin tot corpul lor în curentul sanguin care scaldă, care scufundă literalmente, fiecare minusculă celulă vie în această „mare amară”.

Strămoșii voștri primitivi se deplasau liber prin oceanul sărat; astăzi, aceeași soluție sărată ca aceea din ocean circulă liber prin corpurile voastre, scăldând fiecare celulă individuală într-un lichid chimic comparabil, sub toate punctele esențiale, cu apa sărată care a stimulat primele reacții protoplasmice ale primelor celule vii care au funcționat pe planetă.

Dar, în momentul în care începe această eră, Urantia evoluează pe toate căile către o stare favorabilă menținerii formelor inițiale de viață marină. Lent dar sigur, dezvoltările fizice de pe pământ și din regiunile adiacente ale spațiului pregătesc scena pentru încercările de mai târziu de a se stabili anumite forme de viață, acele în legătură cu care noi decideseam că ar fi cel mai bine adaptate mediului fizic care se dezvoltă atât pe pământ, cât și în spațiu.

Ulterior comisia sataniană a Purtătorilor Vieții s-a reîntors pe Ierusalim, preferând să aștepte dislocarea în continuare a masei de pământ continentale, care va produce încă și mai multe mări interioare și golfuri adăpostite, înainte de a începe efectiv implantarea vieții.

Pe o planetă unde viața are o origine marină, condițiile ideale pentru implantarea vieții sunt oferite de un mare număr de mări interioare, de un lung litoral de ape puțin adânci și de golfuri adăpostite; și acesta este modul în care apele de pe planeta voastră se repartizau rapid. Aceste străvechi mări interioare erau rareori de peste o sută cinci zeci sau două sute de metri adâncime, iar lumina soarelui putea să pătrundă în apa oceanului până dincolo de două sute de metri.

Iar de pe aceste țărmuri, în climatele blânde și regulate ale unei epoci ulterioare, viața primitivă vegetală a ajuns până la uscat. Acolo, gradul ridicat de carbon din atmosferă a oferit noilor varietăți de viață terestră oportunitatea creșterii rapide și luxuriante. Deși această atmosferă era atunci ideală pentru creșterea plantelor, ea conținea un grad atât de ridicat de dioxid de carbon, încât nici un animal, și cu atât mai puțin omul, nu ar fi putut trăi pe fața pământului.

2. ATMOSFERA URANTIEI

Atmosfera planetară filtrează direct până la pământ cam a două-miliarda parte din emanația luminoasă totală a soarelui. Dacă lumina care cade pe America de Nord s-ar plăti la o taxă de doi 'cenți' pe kilowatt-oră, factura anuală a luminii ar depăși 800 de milioane de miliarde de dolari. Factura luminii solare pentru Chicago s-ar ridica cu mult peste 100 de milioane de dolari pe zi.

of the planet.

58:1.3 (664.4) The Satania Life Carriers had projected a sodium chloride pattern of life; therefore no steps could be taken toward planting it until the ocean waters had become sufficiently briny. The Urantia type of protoplasm can function only in a suitable salt solution. All ancestral life — vegetable and animal — evolved in a salt-solution habitat. And even the more highly organized land animals could not continue to live did not this same essential salt solution circulate throughout their bodies in the blood stream which freely bathes, literally submerses, every tiny living cell in this “briny deep.”

58:1.4 (664.5) Your primitive ancestors freely circulated about in the salty ocean; today, this same oceanlike salty solution freely circulates about in your bodies, bathing each individual cell with a chemical liquid in all essentials comparable to the salt water which stimulated the first protoplasmic reactions of the first living cells to function on the planet.

58:1.5 (664.6) But as this era opens, Urantia is in every way evolving toward a state favorable for the support of the initial forms of marine life. Slowly but surely physical developments on earth and in adjacent space regions are preparing the stage for the later attempts to establish such life forms as we had decided would be best adapted to the unfolding physical environment — both terrestrial and spatial.

58:1.6 (665.1) Subsequently the Satania commission of Life Carriers returned to Jerusalem, preferring to await the further breakup of the continental land mass, which would afford still more inland seas and sheltered bays, before actually beginning life implantation.

58:1.7 (665.2) On a planet where life has a marine origin the ideal conditions for life implantation are provided by a large number of inland seas, by an extensive shore line of shallow waters and sheltered bays; and just such a distribution of the earth's waters was rapidly developing. These ancient inland seas were seldom over five or six hundred feet deep, and sunlight can penetrate ocean water for more than six hundred feet.

58:1.8 (665.3) And it was from such seashores of the mild and equable climes of a later age that primitive plant life found its way onto the land. There the high degree of carbon in the atmosphere afforded the new land varieties of life opportunity for speedy and luxuriant growth. Though this atmosphere was then ideal for plant growth, it contained such a high degree of carbon dioxide that no animal, much less man, could have lived on the face of the earth.

2. THE URANTIA ATMOSPHERE

58:2.1 (665.4) The planetary atmosphere filters through to the earth about one two-billionth of the sun's total light emanation. If the light falling upon North America were paid for at the rate of two cents per kilowatt-hour, the annual light bill would be upward of 800 quadrillion dollars. Chicago's bill for sunshine would amount to considerably over 100 million dollars a day. And it should

Și ar trebui reamintit faptul că voi primiți de la soare și alte forme de energie - lumina nu este singura contribuție solară care atinge atmosfera voastră. Vaste energii solare se revarsă peste Urantia, utilizând lungimi de undă care se extind atât deasupra, cât și dedesubtul câmpului de percepție al viziunii umane.

Atmosfera pământului este aproape opacă la multe din radiațiile soarelui de la extremitatea ultravioletă a spectrului. Majoritatea acestor unde scurte sunt absorbite de un strat de atmosferic continuu care conține ozon. Acest strat începe la circa șaisprezece kilometri deasupra suprafeței pământului și se întinde spre spațiu alți șaisprezece kilometri. Dacă ozonul aflat în suspensie în această regiune s-ar găsi la presiunea care domină pe suprafața pământului, el ar forma un strat de numai doi milimetri și jumătate grosime; cu toate acestea, această cantitate de ozon relativ mică și aparent insignifiantă îi protejează pe locuitorii Urantie de excesul acestor radiații ultraviolete periculoase și distructive, prezente în lumina soarelui. Dar, dacă acest strat de ozon ar fi fost doar cu puțin mai gros, atunci ați fi fost privați de razele ultraviolete foarte importante și însuflețitoare care ating actualmente suprafața pământului și care sunt la originea uneia din vitaminele voastre cele mai esențiale.

Cu toate acestea, unii dintre aceia mai puțin imaginativi dintre mecaniciștii voștri muritori, se încapățânează să vadă materialul creației și evoluția umană ca pe un accident. Medienii Urantie au asamblat peste cincizeci de mii de fapte fizice și chimice, pe care ei le socotesc a fi incompatibile cu legile hazardului și care, susțin ei, demonstrează în mod irefutabil prezența unui plan inteligent în creația materială. Și toate acestea nu țin cont de catalogul lor de peste o sută de mii de constatări din afara domeniului fizicii și chimiei, și care, afirmă ei, dovedesc prezența minții în planul, în creația și în întreținerea cosmosului material.

Soarele vostru revarsă un adevărat șuvoi de raze ucigătoare, și viața voastră plăcută de pe Urantia se datorează influenței „fortuite” a peste patruzeci de fenomene protectoare aparent accidentale și asemănătoare acțiunii acestui strat de ozon foarte special.

Dacă nu ar fi existat efectul de „împăturire” al atmosferei pe timpul nopții, căldura s-ar fi pierdut prin radiație atât de rapid, încât viața ar fi fost imposibil de menținut altfel decât prin procedee artificiale.

Cei opt sau zece kilometri din partea de jos a atmosferei pământului reprezintă troposfera; aceasta este regiunea vânturilor și a curenților de aer care produc fenomenele meteorologice. Deasupra acestei regiuni se găsește ionosfera internă, și imediat deasupra este stratosfera. Urcând de la suprafața pământului, temperatura scade constant pe distanța de zece sau doisprezece kilometri, înălțime la care ea înregistrează 56° de centigrade sub zero. Această gamă a temperaturii de la 54° la 56° centigrade sub zero rămâne apoi neschimbată până mai sus cu șizeci și cinci de kilometri; această zonă de temperatură constantă este stratosfera. La o înălțime de șaptezeci sau optzeci de kilometri, temperatura începe să se ridice, și această creștere continuă până când, la nivelul manifestărilor aurorii boreale, este atinsă o temperatură de 650°, iar această căldură

be remembered that you receive from the sun other forms of energy — light is not the only solar contribution reaching your atmosphere. Vast solar energies pour in upon Urantia embracing wave lengths ranging both above and below the recognition range of human vision.

58:2.2 (665.5) The earth's atmosphere is all but opaque to much of the solar radiation at the extreme ultraviolet end of the spectrum. Most of these short wave lengths are absorbed by a layer of ozone which exists throughout a level about ten miles above the surface of the earth, and which extends spaceward for another ten miles. The ozone permeating this region, at conditions prevailing on the earth's surface, would make a layer only one tenth of an inch thick; nevertheless, this relatively small and apparently insignificant amount of ozone protects Urantia inhabitants from the excess of these dangerous and destructive ultraviolet radiations present in sunlight. But were this ozone layer just a trifle thicker, you would be deprived of the highly important and health-giving ultraviolet rays which now reach the earth's surface, and which are ancestral to one of the most essential of your vitamins.

58:2.3 (665.6) And yet some of the less imaginative of your mortal mechanists insist on viewing material creation and human evolution as an accident. The Urantia midwayers have assembled over fifty thousand facts of physics and chemistry which they deem to be incompatible with the laws of accidental chance, and which they contend unmistakably demonstrate the presence of intelligent purpose in the material creation. And all of this takes no account of their catalogue of more than one hundred thousand findings outside the domain of physics and chemistry which they maintain prove the presence of mind in the planning, creation, and maintenance of the material cosmos.

58:2.4 (666.1) Your sun pours forth a veritable flood of death-dealing rays, and your pleasant life on Urantia is due to the “fortuitous” influence of more than two-score apparently accidental protective operations similar to the action of this unique ozone layer.

58:2.5 (666.2) Were it not for the “blanketing” effect of the atmosphere at night, heat would be lost by radiation so rapidly that life would be impossible of maintenance except by artificial provision.

58:2.6 (666.3) The lower five or six miles of the earth's atmosphere is the troposphere; this is the region of winds and air currents which provide weather phenomena. Above this region is the inner ionosphere and next above is the stratosphere. Ascending from the surface of the earth, the temperature steadily falls for six or eight miles, at which height it registers around 70 degrees below zero F. This temperature range of from 65 to 70 degrees below zero F. is unchanged in the further ascent for forty miles; this realm of constant temperature is the stratosphere. At a height of forty-five or fifty miles, the temperature begins to rise, and this increase continues until, at the level of the auroral displays, a temperature of 1200° F. is attained, and it is this intense heat that ionizes the oxygen. But temperature in such a rarefied atmosphere is hardly comparable with heat reckoning at the surface of the

intensă este cea care ionizează oxigenul. Dar temperatura într-o atmosferă atât de rarefiată cu greu se poate compara cu evaluarea căldurii de la suprafața pământului. Amintiți-vă că jumătate din toată atmosfera voastră se găsește în primii cinci mii de metri. Grosimea atmosferei pământului este indicată de cele mai înalte mănunchiuri de raze luminoase ale aurorei boreale - în jur de șase sute cincizeci de kilometri.

Fenomenele aurorei boreale sunt direct legate de petele solare, acei cicloni solari care se rotesc în direcții opuse deasupra și dedesubtul ecuatorului solar, la fel ca uraganele tropicale terestre. Asemenea tulburări atmosferice se rotesc în direcții opuse atunci când se petrec deasupra și dedesubtul ecuatorului.

Puterea petelor solare de a modifica frecvențele luminii, arată că aceste centre de furtuni solare funcționează ca niște magneti enormi. Aceste câmpuri magnetice sunt în stare să arunce în afară particule încărcate din craterile petelor solare și să le proiecteze prin spațiu până la atmosfera exterioară a pământului, unde influența lor ionizatoare produce aceste manifestări spectaculoase ale aurorei boreale. Prin urmare, voi aveți cele mai mari fenomene aurorale atunci când petele solare sunt la apogeul lor - ori curând după aceea - moment în care petele solare sunt în general situate mai aproape de ecuator.

Chiar și acul busolei este sensibil la această influență solară de vreme ce el se înclină ușor către est pe măsură ce soarele răsare și ușor către vest pe măsură ce soarele se apropie de apus. Aceasta se întâmplă în fiecare zi, dar în momentul apogeului ciclurilor petelor solare această variație a acului magnetic este de două ori mai mare. Aceste devieri diurne anormale ale busolei reprezintă un răspuns la ionizarea sporită a atmosferei superioare, care este produsă de lumina solară.

Ceea ce contează pentru transmisia pe distanță lungă a emisiunilor voastre de radio pe unde scurte și lungi este prezența a două nivele diferite de regiuni conducătoare electrificate în suprastratosferă. Transmisia voastră radio este uneori deranjată de formidabile furtuni care se dezlănțuie uneori în regiunile acestor ionosfere exterioare.

3. MEDIUL SPAȚIAL

În cursul primelor perioade ale materializării unui univers, regiunile spațiului sunt presărate cu waști nori de hidrogen, foarte asemănători cu îngrămădirile astronomice de praf care caracterizează acum multe regiuni ale spațiului îndepărtat. O mare parte din materia organizată pe care sorii aprinși o dezagregă și o dispersează sub formă de energie radiantă a fost la origine acumulată în acești nori spațiali de hidrogen care au apărut la început. În anumite condiții neobișnuite, are loc și dezintegrarea atomilor în nucleul maselor mai mari de hidrogen. Și toate aceste fenomene ale constituirii și ale dezintegrării atomice, ca și în nebuloasa extrem de încălzită, sunt însoțite de emisia unui flux de raze spațiale de energie radiantă de scurtă lungime de undă. Aceste diverse radiații sunt însoțite de o formă de energie spațială necunoscută pe Urantia.

earth. Bear in mind that one half of all your atmosphere is to be found in the first three miles. The height of the earth's atmosphere is indicated by the highest auroral streamers — about four hundred miles.

58:2.7 (666.4) Auroral phenomena are directly related to sunspots, those solar cyclones which whirl in opposite directions above and below the solar equator, even as do the terrestrial tropical hurricanes. Such atmospheric disturbances whirl in opposite directions when occurring above or below the equator.

58:2.8 (666.5) The power of sunspots to alter light frequencies shows that these solar storm centers function as enormous magnets. Such magnetic fields are able to hurl charged particles from the sunspot craters out through space to the earth's outer atmosphere, where their ionizing influence produces such spectacular auroral displays. Therefore do you have the greatest auroral phenomena when sunspots are at their height — or soon thereafter — at which time the spots are more generally equatorially situated.

58:2.9 (666.6) Even the compass needle is responsive to this solar influence since it turns slightly to the east as the sun rises and slightly to the west as the sun nears setting. This happens every day, but during the height of sunspot cycles this variation of the compass is twice as great. These diurnal wanderings of the compass are in response to the increased ionization of the upper atmosphere, which is produced by the sunlight.

58:2.10 (666.7) It is the presence of two different levels of electrified conducting regions in the superstratosphere that accounts for the long-distance transmission of your long- and short-wave radiobroadcasts. Your broadcasting is sometimes disturbed by the terrific storms which occasionally rage in the realms of these outer ionospheres.

3. SPATIAL ENVIRONMENT

58:3.1 (666.8) During the earlier times of universe materialization the space regions are interspersed with vast hydrogen clouds, just such astronomic dust clusters as now characterize many regions throughout remote space. Much of the organized matter which the blazing suns break down and disperse as radiant energy was originally built up in these early appearing hydrogen clouds of space. Under certain unusual conditions atom disruption also occurs at the nucleus of the larger hydrogen masses. And all of these phenomena of atom building and atom dissolution, as in the highly heated nebulae, are attended by the emergence of flood tides of short space rays of radiant energy. Accompanying these diverse radiations is a form of space-energy unknown on Urantia.

Această încărcătură de energie de scurtă lungime de undă din spațiul universal este de patru sute de ori mai mare decât toate celelalte forme de energie radiantă existente în domeniile organizate ale spațiului. Emisia de raze spațiale scurte, care provin de la nebuloasa înflăcărată, de la câmpurile electrice de înaltă tensiune, din spațiul exterior sau din vaștii nori de praf de hidrogen, este modificată calitativ și cantitativ de fluctuațiile și de schimbările bruște ale temperaturii, ale gravitației, și ale presiunilor electronice.

Aceste variații în originea razelor spațiale sunt determinate de multe incidente cosmice, precum și de orbite de materie circulantă, care variază între forme aproape circulare și elipse extrem de alungite. Condițiile fizice pot, de asemenea, să fie în mare măsură modificate, deoarece electronii se rotesc uneori în sens invers materiei mai dense, chiar și în interiorul aceleiași zone fizice.

Vaștii nori de hidrogen sunt veritabile laboratoare chimice cosmice, adăpostind toate fazele evoluției energiei și ale metamorfozării materiei. Mari acțiuni energetice se petrec deopotrivă în gazele marginale ale marilor stele duble, care se suprapun atât de frecvent, și de aceea se amestecă în mod extensiv. Dar nici una dintre aceste enorme și vaste activități energetice ale spațiului nu exercită nici cea mai mică influență asupra fenomenelor vieții organizate - plasma germinativă a tot ceea ce este viu. Aceste condiții energetice ale spațiului sunt în raport cu mediul esențial de stabilire a vieții, dar ele nu sunt efective în modificarea ulterioară a factorilor transmisibili ai plasmei germinative, așa cum sunt unele dintre razele cu mai mare lungime de undă energie radiantă. Viața implantată de Purtătorii Vieții rezistă în întregime la toată această uimitoare revărsare de raze spațiale de energie universală de scurtă lungime de undă.

Toate aceste condiții cosmice esențiale au trebuit să evolueze până la un statut favorabil înainte ca Purtătorii Vieții să poată începe efectiv stabilirea vieții pe Urantia.

4. ERA ZORILOR VIEȚII

Faptul că noi suntem numiți Purtători ai Vieții nu ar trebui să vă inducă în eroare. Noi putem să aducem viață pe planete, ceea ce și facem, însă nu am adus viața pe Urantia. Viața de pe Urantia este unică, născută odată cu planeta. Această sferă este o lume modificatoare de viață; toată viața care apare pe ea a fost elaborată de noi chiar aici pe planetă; și nu există nici o altă lume în toată Satania, nici chiar în tot Nebadonul, pe care să existe o viață întru totul asemănătoare cu aceea de pe Urantia.

Cu 550.000.000 de ani în urmă, corpurile de Purtători ai Vieții au revenit pe Urantia. În cooperare cu puterile spirituale și cu forțele suprafizice, noi am organizat și am inaugurat modelele originale de viață ale acestei lumi și le-am implantat în apele ospitaliere ale tărâmului. Toată viața planetară (în afară de personalitățile extraplanetare) care exista până în zilele lui Caligastia, Prințul Planetar, și-a avut originea în cele trei implanturi de viață marină originare, identice și simultane. Aceste trei implanturi de viață au fost desemnate astfel: cea centrală sau Eurasiatică-

58:3.2 (667.1) This short-ray energy charge of universe space is four hundred times greater than all other forms of radiant energy existing in the organized space domains. The output of short space rays, whether coming from the blazing nebulae, tense electric fields, outer space, or the vast hydrogen dust clouds, is modified qualitatively and quantitatively by fluctuations of, and sudden tension changes in, temperature, gravity, and electronic pressures.

58:3.3 (667.2) These eventualities in the origin of the space rays are determined by many cosmic occurrences as well as by the orbits of circulating matter, which vary from modified circles to extreme ellipses. Physical conditions may also be greatly altered because the electron spin is sometimes in the opposite direction from that of the grosser matter behavior, even in the same physical zone.

58:3.4 (667.3) The vast hydrogen clouds are veritable cosmic chemical laboratories, harboring all phases of evolving energy and metamorphosing matter. Great energy actions also occur in the marginal gases of the great binary stars which so frequently overlap and hence extensively commingle. But none of these tremendous and far-flung energy activities of space exerts the least influence upon the phenomena of organized life — the germ plasm of living things and beings. These energy conditions of space are germane to the essential environment of life establishment, but they are not effective in the subsequent modification of the inheritance factors of the germ plasm as are some of the longer rays of radiant energy. The implanted life of the Life Carriers is fully resistant to all of this amazing flood of the short space rays of universe energy.

58:3.5 (667.4) All of these essential cosmic conditions had to evolve to a favorable status before the Life Carriers could actually begin the establishment of life on Urantia.

4. THE LIFE-DAWN ERA

58:4.1 (667.5) That we are called Life Carriers should not confuse you. We can and do carry life to the planets, but we brought no life to Urantia. Urantia life is unique, original with the planet. This sphere is a life-modification world; all life appearing hereon was formulated by us right here on the planet; and there is no other world in all Satania, even in all Nebadon, that has a life existence just like that of Urantia.

58:4.2 (667.6) 550,000,000 years ago the Life Carrier corps returned to Urantia. In co-operation with spiritual powers and superphysical forces we organized and initiated the original life patterns of this world and planted them in the hospitable waters of the realm. All planetary life (aside from extraplanetary personalities) down to the days of Caligastia, the Planetary Prince, had its origin in our three original, identical, and simultaneous marine-life implantations. These three life implantations have been designated as: the *central* or Eurasian-African, the *eastern* or Australasian, and the *western*, embracing

Africană, cea orientală sau Australasiană, și cea occidentală, înglobând Groenlanda și America.

Cu 500.000.000 de ani în urmă, viața vegetală marină primitivă era bine stabilită pe Urantia. Groenlanda și masa de pământ arctică, împreună cu America de Sud și cea de Nord, își începeau lungă și lentă lor derivă către vest. Africa s-a deplasat ușor către sud, creând o cuvetă Est-Vest, Bazinul Mediteranean, între ea însăși și continentul mamă. Antarctica, Australia și pământul marcat de insulele Pacificului s-au desprins la sud și la est, și au deviat considerabil de atunci.

Noi, Purtătorii Vieții, implantaserăm forma primitivă a vieții marine în golurile tropicale adăpostite ale mărilor centrale ale faliei est-vest produsă prin dislocarea masei de pământ continentale. Scopul nostru de a face trei implantări de viață marină a fost acela de a ne asigura că fiecare mare masă continentală va purta această viață cu ea, în apele ei marine calde, când, mai târziu, pământurile se vor fi separat. Noi prevedem că în cursul erei următoare a vieții terestre vaste oceane de apă vor separa aceste mase de pământ continentale aflate în derivă.

5. DERIVA CONTINENTALĂ

Deriva continentală a continuat. Nucleul pământului a devenit la fel de dens și de rigid ca și oțelul, fiind supus la o presiune de aproape 3.500 tone pe centimetru pătrat, iar din pricina enormei presiuni a gravitației, a fost și încă este foarte fierbinte în adâncime. Temperatura crește de la suprafață în jos până când, la centru, ea este puțin deasupra temperaturii de suprafață a soarelui.

În cei o mie șase sute de kilometri exteriori ai ei, masa pământului e constituită în principal din diferite feluri de roci. Dedesubt sunt elementele metalice mai dense și mai grele. De-a lungul erelor preatmosferice primitive, datorită stării ei de fuziune și de intensă căldură, lumea era aproape fluidă, încât metalele mai grele s-au scufundat adânc în interior. Cele care se găsesc astăzi la suprafață reprezintă extruziunile vulcanilor străvechi, importanțele scurgeri de lavă ulterioare și de depunerile meteorice mai recente.

Scoarța exterioară avea o grosime de circa șazeci și cinci de kilometri. Această crustă externă stătea direct pe un suport constituit dintr-o mare de bazalt în fuziune de grosime variabilă; acest strat mobil de lavă topită era ținut la înaltă presiune, dar întotdeauna avea tendința de a curge înapoi și încolo pentru a echilibra deplasările presiunilor planetare, ținând astfel să stabilizeze scoarța terestră.

Chiar și astăzi, continentele continuă să plutească pe perna necristalizată a acestei mări de bazalt topit. Dacă nu ar fi existat acest fenomen protector, cutremurele de pământ cele mai violente ar fi zguduit lumea, literalmente făcând-o bucățele. Cutremurele sunt cauzate de alunecarea și de deplasarea scoarței exterioare solide, și nu de vulcani.

Atunci când se răcesc, straturile de lavă ale scoarței terestre formează granitul. Densitatea medie a Urantiei este puțin mai mare de cinci ori și jumătate decât aceea a apei; densitatea granitului este de trei ori

Greenland and the Americas.

58:4.3 (668.1) 500,000,000 years ago primitive marine vegetable life was well established on Urantia. Greenland and the arctic land mass, together with North and South America, were beginning their long and slow westward drift. Africa moved slightly south, creating an east and west trough, the Mediterranean basin, between itself and the mother body. Antarctica, Australia, and the land indicated by the islands of the Pacific broke away on the south and east and have drifted far away since that day.

58:4.4 (668.2) We had planted the primitive form of marine life in the sheltered tropic bays of the central seas of the east-west cleavage of the breaking-up continental land mass. Our purpose in making three marine-life implantations was to insure that each great land mass would carry this life with it, in its warm-water seas, as the land subsequently separated. We foresaw that in the later era of the emergence of land life large oceans of water would separate these drifting continental land masses.

5. THE CONTINENTAL DRIFT

58:5.1 (668.3) The continental land drift continued. The earth's core had become as dense and rigid as steel, being subjected to a pressure of almost 25,000 tons to the square inch, and owing to the enormous gravity pressure, it was and still is very hot in the deep interior. The temperature increases from the surface downward until at the center it is slightly above the surface temperature of the sun.

58:5.2 (668.4) The outer one thousand miles of the earth's mass consists principally of different kinds of rock. Underneath are the denser and heavier metallic elements. Throughout the early and preatmospheric ages the world was so nearly fluid in its molten and highly heated state that the heavier metals sank deep into the interior. Those found near the surface today represent the exudate of ancient volcanoes, later and extensive lava flows, and the more recent meteoric deposits.

58:5.3 (668.5) The outer crust was about forty miles thick. This outer shell was supported by, and rested directly upon, a molten sea of basalt of varying thickness, a mobile layer of molten lava held under high pressure but always tending to flow hither and yon in equalization of shifting planetary pressures, thereby tending to stabilize the earth's crust.

58:5.4 (668.6) Even today the continents continue to float upon this noncrystallized cushiony sea of molten basalt. Were it not for this protective condition, the more severe earthquakes would literally shake the world to pieces. Earthquakes are caused by sliding and shifting of the solid outer crust and not by volcanoes.

58:5.5 (668.7) The lava layers of the earth's crust, when cooled, form granite. The average density of Urantia is a little more than five and one-half times that of water; the density of granite is less than three times that of water.

mai mică decât aceea a apei. Nucleul pământului este de doisprezece ori mai dens decât apa.

Fundurile marine sunt mai dense decât masele continentale, și asta este ceea ce menține continentele deasupra apei. Când fundurile marine sunt împinse afară deasupra nivelului mării, se va vedea că ele sunt constituite în mare parte din bazalt, o formă de lavă cu mult mai grea decât granitul maselor continentale. Dealtfel, dacă continentele nu ar fi mai ușoare decât fundurile oceanelor, gravitația ar face ca marginea oceanelor să urce pe pământ, dar asemenea fenomene nu sunt observabile.

Greutatea oceanelor este și ea un factor în creșterea presiunii exercitate asupra fundului mărilor. Fundurile oceanice mai joase, însă comparativ mai grele, plus greutatea apei care le acoperă, aproximează greutatea continentelor, mai înalte, dar mult mai ușoare. Dar toate continentele tind să alunece în oceane. Presiunea continentală de la nivelele fundurilor oceanice este de circa 1.300 kilograme pe centimetrul pătrat. Adică, aceasta ar fi presiunea unei mase continentale care stă la înălțimea de 5.000 de metri deasupra bazei oceanului. Presiunea apei de la baza oceanului este de numai circa 350 kilograme pe centimetrul pătrat. Aceste presiuni diferențiale tind să facă continentele să alunece către albiile oceanelor.

Surparea fundului oceanului în cursul perioadelor anterioare vieții deplasase ascendent o masă continentală solitară la o asemenea înălțime încât presiunea ei laterală a avut tendința de a face ca marginile sudice, vestice și estice să alunece în jos, peste albiile de lavă semivâscoasă care o acopereau, în apele înconjurătoare ale Oceanului Pacific. Acest fenomen a compensat atât de perfect presiunea continentală, încât nu s-a produs o ruptură largă pe malul stâng al acestui continent Asiatic străvechi, însă de atunci acel litoral oriental a plutit deasupra prăpastiei adâncurilor lui oceanice învecinate, amenințând să alunece într-un mormânt acvatic.

6. PERIOADA DE TRANZIȚIE

Cu 450.000.000 de ani în urmă, s-a produs tranziția de la viața vegetală la cea animală. Aceste metamorfoze au avut loc în apele puțin adânci ale golfurilor și ale lagunelor tropicale adăpostite situate pe lungile țărmuri ale continentelor în curs de separare, iar această dezvoltare, în întregime inerentă modelelor de viață originare, s-a petrecut progresiv. Au fost multe stadii de tranziție între formele de viață vegetale primitive și organismele animale ulterioare bine definite. Chiar și astăzi mai persistă încă amprente mlaștose de tranziție, și ele cu greu pot fi clasificate fie ca plante, fie ca animale.

Deși evoluția vieții vegetale poate fi urmărită în viața animală, și cu toate că s-au găsit serii gradate de plante și de animale care conduc progresiv de la cele mai simple la cele mai complexe și avansate organisme, voi nu veți fi în stare să găsiți aceste elemente de legătură dintre marile diviziuni ale regnului animal, nici dintre cele mai înalte tipuri de animale preumane și oamenii de început ai raselor umane. Aceste așa-zise „verigi lipsă”, vor rămâne pentru totdeauna lipsă, pentru simplul motiv că ele nu au existat niciodată.

The earth's core is twelve times as dense as water.

58:5.6 (668.8) The sea bottoms are more dense than the land masses, and this is what keeps the continents above water. When the sea bottoms are extruded above the sea level, they are found to consist largely of basalt, a form of lava considerably heavier than the granite of the land masses. Again, if the continents were not lighter than the ocean beds, gravity would draw the edges of the oceans up onto the land, but such phenomena are not observable.

58:5.7 (668.9) The weight of the oceans is also a factor in the increase of pressure on the sea beds. The lower but comparatively heavier ocean beds, plus the weight of the overlying water, approximate the weight of the higher but much lighter continents. But all continents tend to creep into the oceans. The continental pressure at ocean-bottom levels is about 20,000 pounds to the square inch. That is, this would be the pressure of a continental mass standing 15,000 feet above the ocean floor. The ocean-floor water pressure is only about 5,000 pounds to the square inch. These differential pressures tend to cause the continents to slide toward the ocean beds.

58:5.8 (669.1) Depression of the ocean bottom during the prelife ages had upthrust a solitary continental land mass to such a height that its lateral pressure tended to cause the eastern, western, and southern fringes to slide downhill, over the underlying semiviscous lava beds, into the waters of the surrounding Pacific Ocean. This so fully compensated the continental pressure that a wide break did not occur on the eastern shore of this ancient Asiatic continent, but ever since has that eastern coast line hovered over the precipice of its adjoining oceanic depths, threatening to slide into a watery grave.

6. THE TRANSITION PERIOD

58:6.1 (669.2) 450,000,000 years ago the transition from vegetable to animal life occurred. This metamorphosis took place in the shallow waters of the sheltered tropic bays and lagoons of the extensive shore lines of the separating continents. And this development, all of which was inherent in the original life patterns, came about gradually. There were many transitional stages between the early primitive vegetable forms of life and the later well-defined animal organisms. Even today the transition slime molds persist, and they can hardly be classified either as plants or as animals.

58:6.2 (669.3) Although the evolution of vegetable life can be traced into animal life, and though there have been found graduated series of plants and animals which progressively lead up from the most simple to the most complex and advanced organisms, you will not be able to find such connecting links between the great divisions of the animal kingdom nor between the highest of the prehuman animal types and the dawn men of the human races. These so-called “missing links” will forever remain missing, for the simple reason that they

De la eră la eră, se ivesc specii radical noi de viață animală. Ele nu evoluează ca rezultat al acumulării progresive de mici variații; ele apar ca ordine de viață noi pe deplin dezvoltate, și apar brusc.

Apariția bruscă de noi specii și de ordine diversificate de organisme vii este în întregime biologică, strict naturală. Nu este nimic supranatural în legătura cu aceste mutații genetice.

Când oceanele au avut un grad corespunzător de salinitate, atunci viața animală a evoluat; și a fost relativ simplu să se facă apele foarte sărate să circule prin corpurile animalelor vieții marine. Dar când oceanele s-au contractat și procentajul de sare a fost sporit considerabil, aceleași animale au dobândit prin evoluție capacitatea de a reduce salinitatea fluidelor corporilor lor, tot așa cum acele organisme care au învățat să trăiască în apă proaspătă au dobândit capacitatea de a menține gradul corespunzător de clorură de sodiu în fluidele corporilor lor prin tehnici ingenioase de conservare a sării.

Studiul fosilelor de viață marină încrustate în roci, revelează luptele ancestrale de adaptare ale acestor organisme primitive. Plantele și animalele nu încetează niciodată să facă aceste experimente de adaptare. Mediul este în perpetuă modificare, și întotdeauna sunt organisme vii care se străduiesc să se acomodeze cu aceste fluctuații care nu se sfârșesc niciodată.

Echipamentul fiziologic și structura anatomică ale tuturor noilor ordine de viață corespund la acțiunea legii fizice, dar înzestrarea ulterioară cu minte este o dăruire a spiritelor-minte adjutante, în conformitate cu capacitatea înăscută a creierului. Mintea, deși nu este o evoluție fizică, este în întregime dependentă de capacitatea creierului obținută prin dezvoltări pur fizice și evolutive.

Prin cicluri aproape nesfârșite de dobândiri și de pierderi, de ajustări și de reajustări, toate organismele vii pendulează înainte și înapoi din eră în eră. Acelea care ating unitatea cosmică rămân, pe câtă vreme acelea care nu izbutesc să ajungă la acest țel încetează să existe.

7. CARTEA ISTORIEI GEOLOGICE

Vastul ansamblu de sisteme de roci care au alcătuit scoarța externă a lumii în cursul erei zorilor vieții, ori al erei Proterozoice, nu apar acum decât în puține puncte de pe suprafața pământului, iar atunci când ies la iveală de sub toate acumulările perioadelor ulterioare, vor fi găsite numai resturile de fosile ale vieții vegetale și ale vieții animale primitive. Unele dintre aceste roci mai vechi sedimentate de apă sunt amestecate cu straturi mai recente, și uneori ele prezintă resturi de fosile ale unora dintre formele anterioare de viață vegetală, în vreme ce pe straturile superioare pot fi găsite din când în când unele dintre formele străvechi de organisme animale ale vieții marine primitive. În multe locuri se întâlnesc cele mai vechi straturi de rocă stratificată, care conțin fosilele vieții marine primitive, atât animale, cât și vegetale, direct deasupra pietrei mai vechi și nediferențiate.

never existed.

58:6.3 (669.4) From era to era radically new species of animal life arise. They do not evolve as the result of the gradual accumulation of small variations; they appear as full-fledged and new orders of life, and they appear suddenly.

58:6.4 (669.5) The sudden appearance of new species and diversified orders of living organisms is wholly biologic, strictly natural. There is nothing supernatural connected with these genetic mutations.

58:6.5 (669.6) At the proper degree of saltiness in the oceans animal life evolved, and it was comparatively simple to allow the briny waters to circulate through the animal bodies of marine life. But when the oceans were contracted and the percentage of salt was greatly increased, these same animals evolved the ability to reduce the saltiness of their body fluids just as those organisms which learned to live in fresh water acquired the ability to maintain the proper degree of sodium chloride in their body fluids by ingenious techniques of salt conservation.

58:6.6 (669.7) Study of the rock-embraced fossils of marine life reveals the early adjustment struggles of these primitive organisms. Plants and animals never cease to make these adjustment experiments. Ever the environment is changing, and always are living organisms striving to accommodate themselves to these never-ending fluctuations.

58:6.7 (670.1) The physiologic equipment and the anatomic structure of all new orders of life are in response to the action of physical law, but the subsequent endowment of mind is a bestowal of the adjutant mind-spirits in accordance with innate brain capacity. Mind, while not a physical evolution, is wholly dependent on the brain capacity afforded by purely physical and evolutionary developments.

58:6.8 (670.2) Through almost endless cycles of gains and losses, adjustments and readjustments, all living organisms swing back and forth from age to age. Those that attain cosmic unity persist, while those that fall short of this goal cease to exist.

7. THE GEOLOGIC HISTORY BOOK

58:7.1 (670.3) The vast group of rock systems which constituted the outer crust of the world during the life-dawn or Proterozoic era does not now appear at many points on the earth's surface. And when it does emerge from below all the accumulations of subsequent ages, there will be found only the fossil remains of vegetable and early primitive animal life. Some of these older water-deposited rocks are commingled with subsequent layers, and sometimes they yield fossil remains of some of the earlier forms of vegetable life, while on the topmost layers occasionally may be found some of the more primitive forms of the early marine-animal organisms. In many places these oldest stratified rock layers, bearing the fossils of the early marine life, both animal and vegetable, may be found directly on top of the older undifferentiated stone.

Fosilele acestei ere cuprind alge, plante asemănătoare cu corali, protozoare primitive și organisme de tranziție care seamănă cu bureții. Dar absența unor asemenea fosile din straturile de rocă primitive nu dovedește în mod necesar că lucrurile vii nu au fost în existență altundeva în momentul depunerii lor. Viața a fost răspândită de-a lungul acestor timpuri primitive, și numai în mod lent și-a găsit drumul pe suprafața pământului.

Rocile acestor perioade străvechi sunt acum pe suprafața pământului, sau foarte aproape de suprafața lui, peste circa o optime din aria de pământ existentă. Grosimea medie a acestei pietre de tranziție, care formează cele mai vechi pățuri de rocă stratificată, este de circa 2.500 de metri. În anumite puncte, aceste sisteme de rocă străvechi ating o grosime de 6.500 de metri, dar multe din straturile care au fost atribuite acestei ere aparțin perioadelor de mai târziu.

În America de Nord, acest strat străvechi și primitiv de piatră fosiliferă vine la suprafața regiunilor estice, centrale și nordice ale Canadei. Există, de asemenea, o creastă intermitentă est-vest a acestei roci care se extinde din Pennsylvania și din străvechii Munți Adirondack spre vest prin Michigan, Wisconsin și Minnesota. Alte creste pornesc de la Newfoundland până la Alabama și de la Alaska până la Mexico.

Rocile acestei ere sunt vizibile din loc în loc pe toată suprafața lumii, dar nici unele nu sunt atât de ușor supuse interpretării ca acelea din jurul Lacului Superior și din Marele Canion din Colorado, unde aceste roci fosilifere primitive, existând în mai multe straturi, sunt dovada ridicărilor și fluctuațiilor de suprafață ale acelor vremuri îndepărtate.

Acest strat de piatră, cel mai vechi strat fosilifer din scoarța pământului, a fost ondulat, împăturit și grotesc încrețit ca efect al transformărilor cutremurelor de pământ și al vulcanilor primitivi. Scurgerile de lavă ale acestei perioade au adus mult fier, cupru, și le-au dus în sus aproape de suprafața planetară.

Există puține locuri pe pământ unde asemenea activități sunt întipărite într-un mod mai grafic decât în valea St. Croix din Wisconsin. În regiune au avut loc o sută douăzeci și șapte de scurgeri succesive de lavă pe pământ, care a fost apoi scufundat în apă și acoperit de un depozit de rocă. Cu toate că o mare parte din sedimentarea de rocă superioară și din scurgerile intermitente de lavă este absentă astăzi, și deși partea inferioară a acestui sistem este îngropat adânc în pământ, totuși, circa șazececi și cinci sau șaptezeci dintre aceste arhive stratificate ale epocilor trecute sunt acum expuse vederii.

În aceste perioade îndepărtate, nivelul unei mari părți din pământ era aproape de nivelul mării, astfel încât câmpiile au fost succesiv scufundate și descoperite de un mare număr de ori. Scoarța pământului tocmai intra în perioada ei mai târzie de relativă stabilizare. Ondulațiile, înălțările și surpările, provocate de deriva continentală anterioară au contribuit la frecvența scufundării periodice a marilor mase continentale.

În cursul acestor vremuri de viață marină primitivă, importante întinderi din țărmul continental s-au cufundat sub mări, de la câțiva metri până la opt sute de metri. O mare parte din gresii și din conglomeratele mai vechi

58:7.2 (670.4) Fossils of this era yield algae, corallike plants, primitive Protozoa, and spongelike transition organisms. But the absence of such fossils in the early rock layers does not necessarily prove that living things were not elsewhere in existence at the time of their deposition. Life was sparse throughout these early times and only slowly made its way over the face of the earth.

58:7.3 (670.5) The rocks of this olden age are now at the earth's surface, or very near the surface, over about one eighth of the present land area. The average thickness of this transition stone, the oldest stratified rock layers, is about one and one-half miles. At some points these ancient rock systems are as much as four miles thick, but many of the layers which have been ascribed to this era belong to later periods.

58:7.4 (670.6) In North America this ancient and primitive fossil-bearing stone layer comes to the surface over the eastern, central, and northern regions of Canada. There is also an intermittent east-west ridge of this rock which extends from Pennsylvania and the ancient Adirondack Mountains on west through Michigan, Wisconsin, and Minnesota. Other ridges run from Newfoundland to Alabama and from Alaska to Mexico.

58:7.5 (670.7) The rocks of this era are exposed here and there all over the world, but none are so easy of interpretation as those about Lake Superior and in the Grand Canyon of the Colorado River, where these primitive fossil-bearing rocks, existing in several layers, testify to the upheavals and surface fluctuations of those faraway times.

58:7.6 (670.8) This stone layer, the oldest fossil-bearing stratum in the crust of the earth, has been crumpled, folded, and grotesquely twisted as a result of the upheavals of earthquakes and the early volcanoes. The lava flows of this age brought much iron, copper, and lead up near the planetary surface.

58:7.7 (670.9) There are few places on the earth where such activities are more graphically shown than in the St. Croix valley of Wisconsin. In this region there occurred one hundred and twenty-seven successive lava flows on land with succeeding water submergence and consequent rock deposition. Although much of the upper rock sedimentation and intermittent lava flow is absent today, and though the bottom of this system is buried deep in the earth, nevertheless, about sixty-five or seventy of these stratified records of past ages are now exposed to view.

58:7.8 (671.1) In these early ages when much land was near sea level, there occurred many successive submergences and emergences. The earth's crust was just entering upon its later period of comparative stabilization. The undulations, rises and dips, of the earlier continental drift contributed to the frequency of the periodic submergence of the great land masses.

58:7.9 (671.2) During these times of primitive marine life, extensive areas of the continental shores sank beneath the seas from a few feet to half a mile. Much of the older sandstone and conglomerates represents the

reprezintă acumulările sedimentare ale acestor țămuri străvechi. Rocile sedimentare aparținând acestei stratificări primitive stau direct pe acele straturi datând cu mult dinainte de originea vieții și care se pierd în trecut, cam până la prima apariție a oceanului mondial.

Unele dintre straturile superioare ale acestor depuneri de rocă de tranziție conțin mici cantități de șisturi sau de ardezii de culori întunecate, indicând prezența de carbon organic și atestând existența strămoșilor acelor forme de viață vegetală care au invadat pământul pe parcursul viitoarei ere Carbonifere sau a erei carbonului. O mare parte din cuprul din aceste straturi de rocă au fost depuse de ape. O parte se găsește în fisurile rocilor mai vechi; el vine din concentrația de apă mlăștinoasă stagnantă al vreunui străvechi țărm adăpostite. Minele de fier ale Americii de Nord și ale Europei sunt localizate în depuneri și extruziuni care se află în parte în rocile nestratificate mai vechi și în parte în acele roci stratificate mai recente ale perioadelor de tranziție de formare a vieții.

Această eră asistă la răspândirea vieții peste tot în apele lumii; viața marină a devenit bine stabilită pe Urantia. Fundurile adânci și întinse ale mărilor interne sunt treptat invadate de o abundență de vegetație luxuriantă, în timp ce apele de la țărm mișună de forme simple de viață animală.

Toată această istorie este relatată grafic în paginile fosile ale vastei „cărți de piatră” a arhivelor lumii. Și paginile acestor gigantice arhive biogeologice vă spun în mod infailibil adevărul, cu condiția ca voi să dobândiți pricepere în interpretarea lor. Multe dintre aceste străvechi funduri marine sunt acum înălțate cu mult deasupra nivelului mării, iar depunerile lor ne spun eră după eră povestea luptelor pentru viață din cursul acelor vremuri primitive. Așa cum a zis poetul vostru, Este literalmente adevărat că „Țărâna pe care pășim a fost odată vie.”

[Prezentat de un membru al Corpului de Purtători ai Vieții al Urantieii aflat acum pe planetă.]

sedimentary accumulations of these ancient shores. The sedimentary rocks belonging to this early stratification rest directly upon those layers which date back far beyond the origin of life, back to the early appearance of the world-wide ocean.

58:7.10 (671.3) Some of the upper layers of these transition rock deposits contain small amounts of shale or slate of dark colors, indicating the presence of organic carbon and testifying to the existence of the ancestors of those forms of plant life which overran the earth during the succeeding Carboniferous or coal age. Much of the copper in these rock layers results from water deposition. Some is found in the cracks of the older rocks and is the concentrate of the sluggish swamp water of some ancient sheltered shore line. The iron mines of North America and Europe are located in deposits and extrusions lying partly in the older unstratified rocks and partly in these later stratified rocks of the transition periods of life formation.

58:7.11 (671.4) This era witnesses the spread of life throughout the waters of the world; marine life has become well established on Urantia. The bottoms of the shallow and extensive inland seas are being gradually overrun by a profuse and luxuriant growth of vegetation, while the shore-line waters are swarming with the simple forms of animal life.

58:7.12 (671.5) All of this story is graphically told within the fossil pages of the vast “stone book” of world record. And the pages of this gigantic biogeologic record unfailingly tell the truth if you but acquire skill in their interpretation. Many of these ancient sea beds are now elevated high upon land, and their deposits of age upon age tell the story of the life struggles of those early days. It is literally true, as your poet has said, “The dust we tread upon was once alive.”

58:7.13 (671.6) [Presented by a member of the Urantia Life Carrier Corps now resident on the planet.]

Capitolul 59. Era vieții marine pe Urantia

⇨ 058

CARTEA URANTIA

060 ⇨

PARTE III. ISTORIA URANTIEI

CAPITOLUL 59 ERA VIEȚII MARINE PE URANTIA

Secțiuni

Introduction

1. Era marină primitivă în mările puțin adânci Perioada trilobiților
2. Stadiul primei inundări continentale Perioada animalelor nevertebrate
3. Cea de-a doua mare inundație Perioada coralilor - Epoca brahiopodelor
4. Stadiul mării emergente de pământuri Perioada vieții vegetale terestre Epoca peștilor
5. Stadiul de derivă al scoarței terestre Perioada carboniferă a pădurilor de ferigă Epoca broaștelor
6. Stadiul de tranziție climatică Perioada plantelor cu semințe Epoca frământărilor biologice

PAPER 59 THE MARINE-LIFE ERA ON URANTIA

SECTIONS

Introduction

1. Early Marine Life in the Shallow Seas
The Trilobite Age
2. The First Continental Flood Stage
The Invertebrate-Animal Age
3. The Second Great Flood Stage
The Coral Period — The Brachiopod Age
4. The Great Land-Emergence Stage
The Vegetative Land-Life Period
The Age of Fishes
5. The Crustal-Shifting Stage
The Fern-Forest Carboniferous Period
The Age of Frogs
6. The Climatic Transition Stage
The Seed-Plant Period
The Age of Biologic Tribulation

Introduction

NOI CONSIDERĂM istoria Urantiei ca începând cu circa un miliard de ani în urmă și extinzându-se de-a lungul a cinci ere majore:

1. Era previeții cuprinde primii patru sute cincizeci de ani, aproape din vremea când planeta și-a atins mărimea ei actuală până în vremea stabilirii vieții. Savanții voștri au desemnat aceasta perioadă ca Archeozoic.

2. Era zorilor vieții se extinde apoi de-a lungul următorilor patru sute cincizeci de ani. Această epocă se plasează între perioada precedentă, perioada previeții sau a cataclismelor, și perioada care urmează vieții marine mai înalt dezvoltate. Această eră e cunoscută cercetătorilor voștri sub numele de Proterozoic.

3. Era vieții marine acoperă următoarele două sute cincizeci de ani și vă este cel mai bine cunoscută sub numele de Paleozoic.

4. Era vieții terestre primitive se extinde pe durata următoarei sute de milioane de ani, și este cunoscută

INTRODUCTION

59:0.1 (672.1) WE RECKON the history of Urantia as beginning about one billion years ago and extending through five major eras:

59:0.2 (672.2) 1. *The prelife era* extends over the initial four hundred and fifty million years, from about the time the planet attained its present size to the time of life establishment. Your students have designated this period as the *Archeozoic*.

59:0.3 (672.3) 2. *The life-dawn era* extends over the next one hundred and fifty million years. This epoch intervenes between the preceding prelife or cataclysmic age and the following period of more highly developed marine life. This era is known to your researchers as the *Proterozoic*.

59:0.4 (672.4) 3. *The marine-life era* covers the next two hundred and fifty million years and is best known to you as the *Paleozoic*.

59:0.5 (672.5) 4. *The early land-life era* extends over the next one hundred million years and is known as the

sub numele de Mezozoic.

5. Era mamiferelor ocupă ultimele cincizeci de milioane de ani. Această eră a timpurilor recente este cunoscută sub numele de Cenozoic.

Era vieții marine acoperă astfel circa un sfert din istoria noastră planetară. Ea poate fi subdivizată în șase lungi perioade, fiecare caracterizată de anumite dezvoltări bine definite atât în domeniile geologice, cât și în cele biologice.

Pe măsură ce începe această eră, fundurile de mare, marile platforme continentale și numeroasele bazine adânci de lângă țărm sunt acoperite de o vegetație prolifică. Formele primitive mai simple de viață animală s-au dezvoltat deja din organismele vegetale precedente, iar primele organisme animale și-au croit progresiv drumul de-a lungul țămurilor întinse ale diverselor mase continentale până când multele mări interioare mișună de viață marină primitivă. De vreme ce așa de puține dintre aceste prime organisme au avut cochilii, tot puține au fost și cele conservate ca fosile. Cu toate acestea, scena era pregătită pentru primele capitole ale marii „cărți de piatră” consacrate păstrării analelor vieții, pe care epocile următoare au redactat-o atât de metodic.

Continutul Americii de Nord posedă minunate bogății în depuneri fosilifere acoperind toată era vieții marine. Cele dintâi și cele mai vechi pătri sunt separate de ultimele straturi ale perioadei precedente prin mari depuneri cauzate de eroziune care separă net aceste două stadii de dezvoltare planetară.

1. ERA MARINĂ PRIMITIVĂ ÎN MĂRILE PUȚIN ADÂNCIPERIOADA TRILOBIȚILOR

La începutul perioadei de relativ calm pe suprafața pământului, viața este închisă în diverse mări interioare și de-a lungul țărmului oceanic; pentru moment, nu a apărut încă nici o formă de organism terestru. Animalele marine primitive sunt bine stabilite și sunt pregătite pentru următoarea dezvoltare evolutivă. Amibe sunt supraviețuitori tipici ai acestui stadiu inițial al vieții animale, după ce și-au făcut apariția către sfârșitul perioadei de tranziție precedente.

Cu 400.000.000 de ani în urmă, viața marină, atât cea vegetală, cât și cea animală, este destul de bine distribuită în întreaga lume. Climatului mondial se încălzește ușor și devine mai regulat. Se produce o inundație generală a țămurilor diverselor continente, îndeosebi ale Americii de Nord și de Sud. Apar noi oceane, și corpurile mai vechi de apă se măresc considerabil.

Pentru prima dată, vegetația se târăște afară pe uscat, și în curând face un progres considerabil în adaptarea la un habitat nemarin.

Subit, și fără gradație ancestrală, își fac apariția primele animale multicelulare. Trilobiții au apărut și, în decursul epocilor, ei domină mările. Din punctul de vedere al vieții marine aceasta este perioada trilobiților.

Către sfârșitul acestei perioade o mare parte din America de Nord și din Europa a ieșit la iveală din

Mesozoic.

59:0.6 (672.6) 5. *The mammalian era* occupies the last fifty million years. This recent-times era is known as the *Cenozoic*.

59:0.7 (672.7) The marine-life era thus covers about one quarter of your planetary history. It may be subdivided into six long periods, each characterized by certain well-defined developments in both the geologic realms and the biologic domains.

59:0.8 (672.8) As this era begins, the sea bottoms, the extensive continental shelves, and the numerous shallow near-shore basins are covered with prolific vegetation. The more simple and primitive forms of animal life have already developed from preceding vegetable organisms, and the early animal organisms have gradually made their way along the extensive coast lines of the various land masses until the many inland seas are teeming with primitive marine life. Since so few of these early organisms had shells, not many have been preserved as fossils. Nevertheless the stage is set for the opening chapters of that great “stone book” of the life-record preservation which was so methodically laid down during the succeeding ages.

59:0.9 (672.9) The continent of North America is wonderfully rich in the fossil-bearing deposits of the entire marine-life era. The very first and oldest layers are separated from the later strata of the preceding period by extensive erosion deposits which clearly segregate these two stages of planetary development.

1. EARLY MARINE LIFE IN THE SHALLOW SEAS THE TRILOBITE AGE

59:1.1 (673.1) By the dawn of this period of relative quiet on the earth's surface, life is confined to the various inland seas and the oceanic shore line; as yet no form of land organism has evolved. Primitive marine animals are well established and are prepared for the next evolutionary development. Amebas are typical survivors of this initial stage of animal life, having made their appearance toward the close of the preceding transition period.

59:1.2 (673.2) 400,000,000 years ago marine life, both vegetable and animal, is fairly well distributed over the whole world. The world climate grows slightly warmer and becomes more equable. There is a general inundation of the seashores of the various continents, particularly of North and South America. New oceans appear, and the older bodies of water are greatly enlarged.

59:1.3 (673.3) Vegetation now for the first time crawls out upon the land and soon makes considerable progress in adaptation to a nonmarine habitat.

59:1.4 (673.4) *Suddenly* and without gradation ancestry the first multicellular animals make their appearance. The trilobites have evolved, and for ages they dominate the seas. From the standpoint of marine life this is the trilobite age.

59:1.5 (673.5) In the later portion of this time segment much of North America and Europe emerged from the

mare. Scoarța pământului era temporar stabilizată; munții, ori mai degrabă ridicăturile înalte de pământ, s-au ridicat de-a lungul coastei Atlanticului și Pacificului, în India de Vest și în Europa sudică. Întreaga regiune a Caraibelor s-a înălțat considerabil.

Cu 390.000.000 de ani în urmă, pământul încă se înălța. Se pot găsi, în anumite părți ale Americii estice și vestice și ale Europei occidentale, straturi de piatră depuse în decursul acestor timpuri, și acestea sunt cele mai vechi roci care conțin fosile trilobite. Aceste roci fosilifere s-au depus în lungile și numeroasele brațe de mare asemeni unor degete proiectându-se adânc în interiorul maselor continentale în care s-au depus aceste roci fosilifere.

În decursul câtorva milioane de ani, Oceanul Pacific a început să invadeze continentele americane. Scufundarea pământului a fost cauzată în principal de adaptarea scoarței, deși extinderea laterală a pământurilor, sau înaintarea continentală, a jucat și ea rolul ei.

Cu 380.000.000 de ani în urmă, Asia se surpa, și toate celelalte continente sufereau o urgență de scurtă durată. În cursul progresului acestei epoci, Oceanul Atlantic nou apărut a făcut mari incursiuni pe toate litoralele adiacente. Atlanticul de Nord, sau mările arctice, au fost atunci legate de apele Golfului meridional. Când această mare sudică a intrat în cuvea Apalașilor, valurile ei s-au spart, în est, de munții la fel de înalți ca și Alpii; însă, în general, continentele erau formate din zone depresionare fără interes, total lipsite de frumusețe naturală.

Depunerile sedimentare ale acestor perioade sunt de patru feluri:

1. Conglomeratele - materii depuse pe lângă țărm;
2. Gresiile - depuneri formate în apă puțin adâncă, dar acolo unde valurile erau totuși destul de puternice ca să împiedice fixarea nămolului.
3. Șisturile - depuneri în apele puțin adânci și mai calme;
4. Calcarele - incluzând depunerile de cochilii de trilobiți în apă adâncă.

Fosilele de trilobiți din această epocă prezintă anumite uniformități de bază și anumite variații bine marcate. Animalele primitive dezvoltându-se din cele trei implantări originare cu viață sunt caracteristice; acelea care apar în emisfera vestică erau ușor diferite de acelea ale grupului eurasian și de cele de tipul australasian sau australian antarctic.

Cu 370.000.000 de ani în urmă, s-a produs marea inundație care a scufundat aproape toată America de Nord și de Sud, urmată de scufundarea Africii și a Australiei. Numai anumite părți din America de Nord au rămas deasupra acestor mări cambriene puțin adânci. Cu cinci milioane de ani mai târziu, mările se retrăgeau din fața pământului ce se ridica. Toate aceste fenomene de scufundare și de ridicare de pământuri erau nespectaculoase, efectuându-se lent în cursul a milioane de ani.

Stratul fosilifer al acestei epoci, conținând trilobiți, a ieșit la suprafață din loc în loc pe întreg cuprinsul tuturor

sea. The crust of the earth was temporarily stabilized; mountains, or rather high elevations of land, rose along the Atlantic and Pacific coasts, over the West Indies, and in southern Europe. The entire Caribbean region was highly elevated.

59:1.6 (673.6) 390,000,000 years ago the land was still elevated. Over parts of eastern and western America and western Europe may be found the stone strata laid down during these times, and these are the oldest rocks which contain trilobite fossils. There were many long fingerlike gulfs projecting into the land masses in which were deposited these fossil-bearing rocks.

59:1.7 (673.7) Within a few million years the Pacific Ocean began to invade the American continents. The sinking of the land was principally due to crustal adjustment, although the lateral land spread, or continental creep, was also a factor.

59:1.8 (673.8) 380,000,000 years ago Asia was subsiding, and all other continents were experiencing a short-lived emergence. But as this epoch progressed, the newly appearing Atlantic Ocean made extensive inroads on all adjacent coast lines. The northern Atlantic or Arctic seas were then connected with the southern Gulf waters. When this southern sea entered the Appalachian trough, its waves broke upon the east against mountains as high as the Alps, but in general the continents were uninteresting lowlands, utterly devoid of scenic beauty.

59:1.9 (673.9) The sedimentary deposits of these ages are of four sorts:

59:1.10 (673.10) 1. Conglomerates — matter deposited near the shore lines.

59:1.11 (673.11) 2. Sandstones — deposits made in shallow water but where the waves were sufficient to prevent mud settling.

59:1.12 (673.12) 3. Shales — deposits made in the deeper and more quiet water.

59:1.13 (673.13) 4. Limestone — including the deposits of trilobite shells in deep water.

59:1.14 (673.14) The trilobite fossils of these times present certain basic uniformities coupled with certain well-marked variations. The early animals developing from the three original life implantations were characteristic; those appearing in the Western Hemisphere were slightly different from those of the Eurasian group and from the Australasian or Australian-Antarctic type.

59:1.15 (674.1) 370,000,000 years ago the great and almost total submergence of North and South America occurred, followed by the sinking of Africa and Australia. Only certain parts of North America remained above these shallow Cambrian seas. Five million years later the seas were retreating before the rising land. And all of these phenomena of land sinking and land rising were undramatic, taking place slowly over millions of years.

59:1.16 (674.2) The trilobite fossil-bearing strata of this epoch outcrop here and there throughout all the

continentelor, cu excepția Asiei. În multe regiuni, aceste roci sunt orizontale, dar în munți sunt înclinate și deformate din cauza presiunii și îndoirii. Această presiune a schimbat, în multe locuri, caracterul original al acestor depuneri. Gresia s-a transformat în cuarț, șisturile au fost preschimbate în ardezie, și calcarul a fost convertit în marmură.

Cu 360.000.000 de ani în urmă, pământul încă se ridica. America de Nord și cea de Sud erau mult deasupra apei. Europa occidentală și Insulele Britanice ieșeau la iveală, cu excepția unor părți din Țara Galilor, care erau adânc scufundate. Nu au existat mari pățuri de gheață în cursul acestor epoci. Depunerile presupus glaciare, a căror apariție avea legătură cu aceste straturi din Europa, Africa, China și Australia sunt pricinuite de ghețarii de munte izolați sau de deplasările rămășițelor glaciare de origine mai recentă. Climatul mondial era oceanic, nu continental. Mările sudice erau atunci mai calde decât acum, și s-au extins către nord peste America de Nord, în sus către regiunile polare. Golful Stream parcurgea partea centrală a Americii de Nord, fiind deviat către est pentru a scălda și a încălzi țărmurile Groenlandei, făcând din acel continent, care acum e acoperit de o manta de gheață, un veritabil paradis tropical.

Viața marină era aproape uniformă în ansamblul lumii, și era constituită din alge, din organisme unicelulare, din bureți simpli, din trilobiți și din alte crustacee - creveți, crabi și homari. Trei mii de varietăți de brahiopode au apărut la sfârșitul acestei perioade, din care numai două sute au supraviețuit. Aceste animale reprezintă o varietate a vieții primitive care s-a transmis până în epoca actuală practic neschimbată.

Însă trilobiții erau creaturile vii dominante. Ei erau animale sexuate și au existat în multe forme; fiind slabi înotători, au plutit domol pe apă ori s-au târât de-a lungul fundurilor de mare, încolăcindu-se ca să se protejeze când erau atacați de dușmanii lor care au apărut mai târziu. Ei au crescut în lungime de la cinci la treizeci de centimetri și s-au dezvoltat în patru grupe distincte: carnivorele, erbivorele, omnivorele și „mâncătoarele de nămol”. Facultatea pe care o aveau acestea din urmă de a se hrăni în mare parte cu materie anorganică - fiind ultimul animal pluricelular care a putut face acest lucru - explică înmulțirea lor, precum și lungă lor supraviețuire.

Acesta a fost tabloul biogeologic al Urantiei la sfârșitul acelei lungi perioade din istoria lumii, cuprinzând cincizeci de milioane de ani, denumită Cambrian de către geologii voștri.

2. STADIUL PRIMEI INUNDĂRI

CONTINENTALEPERIOADA ANIMALELOR NEVERTEBRATE

Fenomenele periodice de înălțare și de scufundare a solului caracteristice acestei epoci se produceau toate progresiv și fără nimic spectaculos, fiind însoțite concomitent de foarte puțină activitate vulcanică, dacă nu cumva deloc. De-a lungul tuturor acestor înălțări și surpări de teren succesive, continentul mamă asiatic nu a împărțășit pe deplin istoria celorlalte corpuri de pământ. El a suferit multe inundații, afundându-se mai întâi într-o direcție, apoi într-alta, îndeosebi în istoria lui

continents except in central Asia. In many regions these rocks are horizontal, but in the mountains they are tilted and distorted because of pressure and folding. And such pressure has, in many places, changed the original character of these deposits. Sandstone has been turned into quartz, shale has been changed to slate, while limestone has been converted into marble.

59:1.17 (674.3) 360,000,000 years ago the land was still rising. North and South America were well up. Western Europe and the British Isles were emerging, except parts of Wales, which were deeply submerged. There were no great ice sheets during these ages. The supposed glacial deposits appearing in connection with these strata in Europe, Africa, China, and Australia are due to isolated mountain glaciers or to the displacement of glacial debris of later origin. The world climate was oceanic, not continental. The southern seas were warmer then than now, and they extended northward over North America up to the polar regions. The Gulf Stream coursed over the central portion of North America, being deflected eastward to bathe and warm the shores of Greenland, making that now ice-mantled continent a veritable tropic paradise.

59:1.18 (674.4) The marine life was much alike the world over and consisted of the seaweeds, one-celled organisms, simple sponges, trilobites, and other crustaceans — shrimps, crabs, and lobsters. Three thousand varieties of brachiopods appeared at the close of this period, only two hundred of which have survived. These animals represent a variety of early life which has come down to the present time practically unchanged.

59:1.19 (674.5) But the trilobites were the dominant living creatures. They were sexed animals and existed in many forms; being poor swimmers, they sluggishly floated in the water or crawled along the sea bottoms, curling up in self-protection when attacked by their later appearing enemies. They grew in length from two inches to one foot and developed into four distinct groups: carnivorous, herbivorous, omnivorous, and “mud eaters.” The ability of the latter group largely to subsist on inorganic matter — being the last multicelled animal that could — explains their great increase and long survival.

59:1.20 (674.6) This was the biogeologic picture of Urantia at the end of that long period of the world's history, embracing fifty million years, designated by your geologists as the *Cambrian*.

2. THE FIRST CONTINENTAL FLOOD STAGE THE INVERTEBRATE-ANIMAL AGE

59:2.1 (674.7) The periodic phenomena of land elevation and land sinking characteristic of these times were all gradual and nonspectacular, being accompanied by little or no volcanic action. Throughout all of these successive land elevations and depressions the Asiatic mother continent did not fully share the history of the other land bodies. It experienced many inundations, dipping first in one direction and then another, more particularly in its earlier history, but it does not present

primitivă, dar el nu prezintă depunerile uniforme de rocă care pot fi descoperite pe alte continente. În perioadele recente, Asia a fost cea mai stabilă dintre toate masele continentale.

Cu 350.000.000 de ani în urmă, a început perioada marii inundații a tuturor continentelor, cu excepția Asiei Centrale. Masele de pământ fuseseră în repetate rânduri reacoperite de apă; numai regiunile înalte de coastă au rămas deasupra acestor mări interioare oscilante puțin adânci, însă foarte întinse. Aceste inundații majore au caracterizat această perioadă, dar înainte ca ea să se fi terminat, continentele s-au înălțat din nou, emergența terestră totală fiind cu cincisprezece procente mai mare decât există acum. Regiunea Caraibelor era foarte ridicată. Această perioadă nu e bine delimitată în Europa, deoarece fluctuațiile terestre erau mai mici, în vreme ce activitatea vulcanică era mai persistentă.

Cu 340.000.000 de ani în urmă, s-a produs o altă mare scufundare de pământuri, în afară de Asia și de Australia. Apele oceanelor lumii erau în general amestecate. Aceasta a fost o mare epocă de depuneri calcaroase, o mare parte din piatra sa provenind din algele secretoare de var.

Cu câteva milioane de ani mai târziu, porțiuni întinse ale continentelor Americane și ale Europei au început să se ivească din apă. În emisfera vestică, numai un braț al Oceanului Pacific a rămas peste Mexico și peste regiunile prezente ale Munților Stâncoși, dar aproape de sfârșitul acestei epoci, Coastele Atlanticului și ale Pacificului au început din nou să se cufunde.

Perioada de acum 330.000.000 de ani, marchează începutul unei perioade de calm relativ în întreaga lume, cu mult pământ aflat iarăși deasupra apei. Singura excepție față de această domnie de calm terestru a fost erupția marelui vulcan nord american aflat la est de Kentucky, una dintre cele mai mari activități vulcanice izolate pe care le-a cunoscut lumea vreodată. Cenușa acestui vulcan a acoperit o suprafață de o mie trei sute de kilometri pătrați, pe o adâncime de la cinci la șase metri.

Cu 320.000.000 de ani în urmă, s-a produs a treia inundare majoră a acestei perioade. Apele acestei inundații au acoperit tot pământul scufundat de revărsarea precedentă, în timp ce se extindeau mai departe în multe direcții peste tot în cele două Americi și în Europa. America de Nord estică și Europa occidentală se găseau sub apă, de la 3.000 până la 4.500 metri.

Cu 310.000.000 de ani în urmă, masele continentale se aflau iarăși cu mult deasupra apei, cu excepția părților sudice ale Americii de Nord. S-a ivit Mexico, creându-se astfel Marea Golfului, care de atunci încoace și-a menținut identitatea.

Viața din această perioadă continuă să evolueze. Lumea este încă o dată calmă și relativ pașnică; climatul rămâne blând și regulat; plantele terestre migrează tot mai departe de țărmurile mărilor. Modelele de viață sunt bine dezvoltate, deși se găsesc foarte puține fosile vegetale din această epocă.

Aceasta a fost marea epocă a evoluției organismelor animale individuale, deși multe din

the uniform rock deposits which may be discovered on the other continents. In recent ages Asia has been the most stable of all the land masses.

59:2.2 (675.1) 350,000,000 years ago saw the beginning of the great flood period of all the continents except central Asia. The land masses were repeatedly covered with water; only the coastal highlands remained above these shallow but widespread oscillatory inland seas. Three major inundations characterized this period, but before it ended, the continents again arose, the total land emergence being fifteen per cent greater than now exists. The Caribbean region was highly elevated. This period is not well marked off in Europe because the land fluctuations were less, while the volcanic action was more persistent.

59:2.3 (675.2) 340,000,000 years ago there occurred another extensive land sinking except in Asia and Australia. The waters of the world's oceans were generally commingled. This was a great limestone age, much of its stone being laid down by lime-secreting algae.

59:2.4 (675.3) A few million years later large portions of the American continents and Europe began to emerge from the water. In the Western Hemisphere only an arm of the Pacific Ocean remained over Mexico and the present Rocky Mountain regions, but near the close of this epoch the Atlantic and Pacific coasts again began to sink.

59:2.5 (675.4) 330,000,000 years ago marks the beginning of a time sector of comparative quiet all over the world, with much land again above water. The only exception to this reign of terrestrial quiet was the eruption of the great North American volcano of eastern Kentucky, one of the greatest single volcanic activities the world has ever known. The ashes of this volcano covered five hundred square miles to a depth of from fifteen to twenty feet.

59:2.6 (675.5) 320,000,000 years ago the third major flood of this period occurred. The waters of this inundation covered all the land submerged by the preceding deluge, while extending farther in many directions all over the Americas and Europe. Eastern North America and western Europe were from 10,000 to 15,000 feet under water.

59:2.7 (675.6) 310,000,000 years ago the land masses of the world were again well up excepting the southern parts of North America. Mexico emerged, thus creating the Gulf Sea, which has ever since maintained its identity.

59:2.8 (675.7) The life of this period continues to evolve. The world is once again quiet and relatively peaceful; the climate remains mild and equable; the land plants are migrating farther and farther from the seashores. The life patterns are well developed, although few plant fossils of these times are to be found.

59:2.9 (675.8) This was the great age of individual animal organismal evolution, though many of the basic

schimbările de bază, cum ar fi tranziția de la plantă la animal, s-au produs anterior. Fauna marină s-a dezvoltat până la punctul în care fiecare tip de viață inferior vertebratelor era reprezentat în fosilele acelor roci care s-au acumulat în cursul acestor timpuri. Dar toate aceste organisme animale erau organisme marine. Nici un animal terestru nu a apărut încă, cu excepția câtorva tipuri de viermi care scormoneau de-a lungul țărmurilor, dar nici plantele terestre nu năpădiseră încă continentele; era încă prea mult dioxid de carbon în aer pentru a permite existența respiratorilor de aer. În principal, toate animalele în afară de unele dintre acelea mai primitive sunt direct sau indirect dependente de viața vegetală pentru existența lor.

Trilobiții erau încă predominanți. Aceste mici animale au existat în zeci de mii de tipuri și au fost predecesorii crustaceelor. Unii dintre trilobiți aveau de la douăzeci și cinci până la patru mii de ochișori minusculi; alții au avut ochi rudimentari. La sfârșitul acestei perioade, trilobiții au împărțit dominarea asupra mărilor cu multe alte forme de viață nevertebrată, dar care au pierit în totalitate la începutul perioadei următoare.

Algele secretoare de var erau larg răspândite. Existau mii de specii ale strămoșilor primitivi ai corailor. Viermii de mare erau abundenți și existau multe varietăți de meduze care de atunci au pierit încetul cu încetul. Coralii și tipurile de mai târziu de bureți au evoluat. Cefalopodele erau bine dezvoltate, și supraviețuitorii lor erau modernii nautilus cu perle, caracatița, sepie și calmarul.

Erau multe varietăți de animale cu cochilie, dar cochiliile lor nu erau pe atunci atât de necesare pentru scopuri defensive ca în epocile ulterioare. Gastropodele erau prezente în apele mărilor străvechi, și ele includeau univalvele sonori și mai multe specii de melci. Gastropodele bivalve au traversat, practic fără schimbare, milioane de ani, așa cum au existat ele atunci, și cuprind mușchii, moluștele, stridiile și scoicile. Organismele cu cochilie și cu valvă au evoluat și ele, și acele brachiopode au trăit în acele ape străvechi așa cum există ele astăzi; valvele lor sunt chiar înzestrate cu ligamente și cu zimți și cu alte soiuri de dispozitive protectoare.

Așa se termina istoria evoluției celei de-a doua mari perioade a vieții marine cunoscută de geologii voștri sub numele de Ordovician.

3. CEA DE-A DOUA MARE INUNDAȚIEPERIOADA CORAILOR - EPOCA BRAHIPODELOR

Cu 300.000.000 de ani în urmă, a început o altă mare perioadă a submersiunii pământului. Revărsarea către nord și către sud a străvechilor mări siluriene s-a pregătit să înghită majoritatea Europei și a Americii de Nord. Pământul nu era înălțat cu mult deasupra mării, așa încât nu s-a produs multă depunere în jurul liniilor de țărm. Mările mișunau de animale cu cochilii calcaroase, și căderea acestor cochilii pe fundul mării a provocat acumularea treptată a straturilor de calcar foarte groase. Acesta este prima depunere larg răspândită de piatră de var, și acoperă practic toată Europa și America de Nord, dar apare la suprafața

changes, such as the transition from plant to animal, had previously occurred. The marine fauna developed to the point where every type of life below the vertebrate scale was represented in the fossils of those rocks which were laid down during these times. But all of these animals were marine organisms. No land animals had yet appeared except a few types of worms which burrowed along the seashores, nor had the land plants yet overspread the continents; there was still too much carbon dioxide in the air to permit of the existence of air breathers. Primarily, all animals except certain of the more primitive ones are directly or indirectly dependent on plant life for their existence.

59:2.10 (676.1) The trilobites were still prominent. These little animals existed in tens of thousands of patterns and were the predecessors of modern crustaceans. Some of the trilobites had from twenty-five to four thousand tiny eyelets; others had aborted eyes. As this period closed, the trilobites shared domination of the seas with several other forms of invertebrate life. But they utterly perished during the beginning of the next period.

59:2.11 (676.2) Lime-secreting algae were widespread. There existed thousands of species of the early ancestors of the corals. Sea worms were abundant, and there were many varieties of jellyfish which have since become extinct. Corals and the later types of sponges evolved. The cephalopods were well developed, and they have survived as the modern pearly nautilus, octopus, cuttlefish, and squid.

59:2.12 (676.3) There were many varieties of shell animals, but their shells were not then so much needed for defensive purposes as in subsequent ages. The gastropods were present in the waters of the ancient seas, and they included single-shelled drills, periwinkles, and snails. The bivalve gastropods have come on down through the intervening millions of years much as they then existed and embrace the mussels, clams, oysters, and scallops. The valve-shelled organisms also evolved, and these brachiopods lived in those ancient waters much as they exist today; they even had hinged, notched, and other sorts of protective arrangements of their valves.

59:2.13 (676.4) So ends the evolutionary story of the second great period of marine life, which is known to your geologists as the *Ordovician*.

3. THE SECOND GREAT FLOOD STAGE THE CORAL PERIOD — THE BRACHIOPOD AGE

59:3.1 (676.5) 300,000,000 years ago another great period of land submergence began. The southward and northward encroachment of the ancient Silurian seas made ready to engulf most of Europe and North America. The land was not elevated far above the sea so that not much deposition occurred about the shore lines. The seas teemed with lime-shelled life, and the falling of these shells to the sea bottom gradually built up very thick layers of limestone. This is the first widespread limestone deposit, and it covers practically all of Europe and North America but only appears at the earth's surface in a few places. The thickness of this ancient rock layer averages about one thousand feet,

pământului numai în câteva locuri. Grosimea acestei păături străvechi de rocă este de circa trei sute de metri, dar multe dintre aceste depuneri au fost de atunci considerabil deformate de răsturnări, de înălțări și de dislocări, și multe s-au schimbat în cuarț, în șist și în marmură.

Nici o rocă de foc sau de lavă nu se găsesc în straturile de piatră ale acestei perioade, în afară de acelea ale marilor vulcani ai Europei sudice și ai Mainului estic, și scurgerile de lavă ale Quebecului. Activitatea vulcanică este în mare măsură trecută. Acesta a fost apogeul marilor depozite marine; și nu s-au format decât puține lanțuri muntoase, sau chiar nici unul.

Cu 290.000.000 de ani în urmă, marea s-a retras în mare parte de pe continente, și fundurile oceanelor înconjurătoare pluteau. Masele de pământ au fost puțin schimbate până când au fost iarăși scufundate. Primele mișcări montane au început pe toate continentele, și cea mai mare dintre aceste înălțări ale scoarței au fost Munții Himalaya în Asia și marii Munți Caledonieni, întinzându-se din Irlanda până pe Spitzberg prin Scoția.

În depunerile acestei epoci se găsește mult gaz, petrol, zinc și plumb, gazul și petrolul fiind provenite din enormele acumulări de materie animală și vegetală care s-a depus în momentul precedentei scufundări de pământ, în vreme ce depunerile minerale reprezintă sedimentarea de corpuri stagnante de apă. Multe din depunerile de sare gemă aparțin acelei perioade.

Trilobiții au decăzut rapid, iar centrul scenei a fost ocupat de moluștele mai mari, sau cefalopodele. Aceste animale au crescut până la cinci metri lungime și treizeci și trei de centimetri în diametru și au devenit stăpânii mărilor. Aceste specii de animale au apărut brusc și au preluat dominarea vieții marine.

Marea activitate vulcanică a acestei epoci a avut loc în sectorul european. De milioane și milioane de ani, nu s-au produs erupții vulcanice atât de violente și atât de extinse ca acelea care au avut loc în jurul Mediteranei prin și în special în vecinătatea Insulelor Britanice. Această scurgere de lavă peste regiunea Insulelor Britanice de astăzi apare sub formă de straturi alternate de lavă și rocă groase de opt mii de metri. Aceste roci s-au depus prin scurgeri intermitente de lavă care s-au împrăștiat peste o albie de mare puțin adâncă, astfel amestecând depunerile de rocă, și toate acestea au fost ulterior înălțate la mare altitudine deasupra mării. Au avut loc cutremure de pământ violente în nordul Europei, îndeosebi în Scoția.

Climatul oceanic a rămas moderat și uniform, iar mările calde scăldau țărmurile ținuturilor polare. Brahiopodele și alte fosile ale vieții marine pot fi găsite în aceste depuneri până la Polul Nord. Gastropodele, brahiopodele, bureții și corali producători de recifuri au continuat să se înmulțească.

La sfârșitul acestei perioade, se asistă la a doua înaintare a mărilor siluriene, cu un altă amestecare a apelor oceanelor sudice și nordice. Cefalopodele domină viața marină, în timp ce formele de viață asociate se dezvoltă și se diferențiază progresiv.

but many of these deposits have since been greatly deformed by tilting, upheavals, and faulting, and many have been changed to quartz, shale, and marble.

59:3.2 (676.6) No fire rocks or lava are found in the stone layers of this period except those of the great volcanoes of southern Europe and eastern Maine and the lava flows of Quebec. Volcanic action was largely past. This was the height of great water deposition; there was little or no mountain building.

59:3.3 (676.7) 290,000,000 years ago the sea had largely withdrawn from the continents, and the bottoms of the surrounding oceans were sinking. The land masses were little changed until they were again submerged. The early mountain movements of all the continents were beginning, and the greatest of these crustal upheavals were the Himalayas of Asia and the great Caledonian Mountains, extending from Ireland through Scotland and on to Spitzbergen.

59:3.4 (677.1) It is in the deposits of this age that much of the gas, oil, zinc, and lead are found, the gas and oil being derived from the enormous collections of vegetable and animal matter carried down at the time of the previous land submergence, while the mineral deposits represent the sedimentation of sluggish bodies of water. Many of the rock salt deposits belong to this period.

59:3.5 (677.2) The trilobites rapidly declined, and the center of the stage was occupied by the larger mollusks, or cephalopods. These animals grew to be fifteen feet long and one foot in diameter and became masters of the seas. This species of animal appeared *suddenly* and assumed dominance of sea life.

59:3.6 (677.3) The great volcanic activity of this age was in the European sector. Not in millions upon millions of years had such violent and extensive volcanic eruptions occurred as now took place around the Mediterranean trough and especially in the neighborhood of the British Isles. This lava flow over the British Isles region today appears as alternate layers of lava and rock 25,000 feet thick. These rocks were laid down by the intermittent lava flows which spread out over a shallow sea bed, thus interspersing the rock deposits, and all of this was subsequently elevated high above the sea. Violent earthquakes took place in northern Europe, notably in Scotland.

59:3.7 (677.4) The oceanic climate remained mild and uniform, and the warm seas bathed the shores of the polar lands. Brachiopod and other marine-life fossils may be found in these deposits right up to the North Pole. Gastropods, brachiopods, sponges, and reef-making corals continued to increase.

59:3.8 (677.5) The close of this epoch witnesses the second advance of the Silurian seas with another commingling of the waters of the southern and northern oceans. The cephalopods dominate marine life, while associated forms of life progressively develop and differentiate.

Cu 280.000.000 de ani în urmă, continentele au ieșit în mare parte la suprafață din a doua inundație siluriană. Depunerile de rocă datând de la această scufundare sunt cunoscute în America de Nord sub numele de calcare de Niagara, deoarece acesta este stratul de rocă peste care curge acum Niagara. Acest strat de rocă se întinde de la munții estici până la regiunea văii Mississippi-ului, dar nu mai departe spre vest, ci spre sud. Câteva straturi acoperă Canada, porțiuni din America de Sud, Australia și majoritatea Europei, grosimea medie a seriei de straturi ale Niagarei fiind de circa două sute de metri. Chiar deasupra depunerilor de tip Niagara, în multe regiuni, poate fi găsită o acumulare de conglomerat, de șist și de rocă gemă. Aceste acumulări sunt produse de surpări secundare. Această sare s-a fixat în mari lagune care au fost alternativ deschise la mare și apoi izolate, astfel încât evaporarea s-a produs odată cu depunerea de sare împreună cu alte materii care erau în soluție de apă. În unele regiuni, aceste zăcămintele de sare gemă sunt groase de douăzeci de metri.

Climatul este blând și regulat, iar fosilele marine se depun în regiunile arctice. Dar la sfârșitul acestei epoci mările sunt atât de sărate încât puțină viață rămâne în ele.

Către sfârșitul submersiunii siluriene finale, echinodermele - crinii de piatră - se înmulțesc rapid așa cum o atestă depunerile de calcar crinoid. Trilobiții aproape că au dispărut, iar moluștele sunt în continuare monarhii mărilor; formația de recifuri coraliere crește considerabil. În cursul acestei epoci, în locurile mai favorabile se dezvoltă pentru prima dată scorpionii de apă primitivi. Curând după aceea, și brusc, își fac apariția adevărații scorpioni, care respirau realmente aer.

Aceste dezvoltări încheie a treia perioadă a vieții marine, care acoperă douăzeci și cinci de milioane de ani și e cunoscută cercetătorilor voștri sub numele de Silurian.

4. STADIUL MARII EMERGENȚE DE PĂMÂNTURIPERIOADA VIEȚII VEGETALE TERESTREEPOCA PEȘTELOR

În cursul luptei seculare dintre pământ și apă, timp de lungi perioade marea a fost relativ victorioasă, însă ceasul victoriei pământului este aproape. Derivele continentale nu s-au produs până acum, doar că, uneori, practic întregul pământ al lumii este reunit prin istmuri subțiri și prin înguste punți de pământ.

Când pământul iese la iveală după ultima inundație siluriană, ia sfârșit o perioadă importantă în dezvoltarea lumii și a evoluției vieții. Aceasta reprezintă zorii unei noi epoci pe pământ. Peisajul nud și fără atracție al timpurilor trecute începe să fie îmbrăcat cu o vegetație verde luxuriantă și sunt pe punctul de a apărea primele mari păduri magnifice.

Viața marină a acestei epoci era foarte diversă datorită segregării primitive a speciilor, dar mai târziu a fost o liberă amestecare și asociere a tuturor acestor tipuri diferite. Brahiopodele au ajuns rapid la apogeul lor,

59:3.9 (677.6) 280,000,000 years ago the continents had largely emerged from the second Silurian inundation. The rock deposits of this submergence are known in North America as Niagara limestone because this is the stratum of rock over which Niagara Falls now flows. This layer of rock extends from the eastern mountains to the Mississippi valley region but not farther west except to the south. Several layers extend over Canada, portions of South America, Australia, and most of Europe, the average thickness of this Niagara series being about six hundred feet. Immediately overlying the Niagara deposit, in many regions may be found a collection of conglomerate, shale, and rock salt. This is the accumulation of secondary subsidences. This salt settled in great lagoons which were alternately opened up to the sea and then cut off so that evaporation occurred with deposition of salt along with other matter held in solution. In some regions these rock salt beds are seventy feet thick.

59:3.10 (677.7) The climate is even and mild, and marine fossils are laid down in the arctic regions. But by the end of this epoch the seas are so excessively salty that little life survives.

59:3.11 (677.8) Toward the close of the final Silurian submergence there is a great increase in the echinoderms — the stone lilies — as is evidenced by the crinoid limestone deposits. The trilobites have nearly disappeared, and the mollusks continue monarchs of the seas; coral-reef formation increases greatly. During this age, in the more favorable locations the primitive water scorpions first evolve. Soon thereafter, and *suddenly*, the true scorpions — actual air breathers — make their appearance.

59:3.12 (678.1) These developments terminate the third marine-life period, covering twenty-five million years and known to your researchers as the *Silurian*.

4. THE GREAT LAND-EMERGENCE STAGE THE VEGETATIVE LAND-LIFE PERIOD THE AGE OF FISHES

59:4.1 (678.2) In the agelong struggle between land and water, for long periods the sea has been comparatively victorious, but times of land victory are just ahead. And the continental drifts have not proceeded so far but that, at times, practically all of the land of the world is connected by slender isthmuses and narrow land bridges.

59:4.2 (678.3) As the land emerges from the last Silurian inundation, an important period in world development and life evolution comes to an end. It is the dawn of a new age on earth. The naked and unattractive landscape of former times is becoming clothed with luxuriant verdure, and the first magnificent forests will soon appear.

59:4.3 (678.4) The marine life of this age was very diverse due to the early species segregation, but later on there was free commingling and association of all these different types. The brachiopods early reached their

fiind urmate de artropode, iar barnaclele și-au făcut prima apariție. Dar evenimentul cel mai important dintre toate a fost apariția subită a familiei peștilor. Aceasta a devenit epoca peștilor, acea perioadă a istoriei caracterizată prin tipul de animale vertebrate.

Cu 270.000.000 de ani în urmă, continentele erau deasupra apei. De milioane și milioane de ani nu a fost în același timp atât de mult pământ deasupra apei; a fost una dintre cele mai mari epoci ale emergenței de pământuri din toată istoria lumii.

Cu cinci milioane de ani mai târziu, regiunile de pământ ale Americii de Nord și de Sud, ale Europei, ale Africii, ale Asiei nordice și ale Australiei au fost inundate pe o perioadă scurtă, în America de Nord submersia fiind din când în când aproape completă; iar straturile de calcar rezultante au avut de la o sută cincizeci de metri la o mie cinci sute de metri grosime. Aceste variate mări devoniene s-au extins mai întâi într-o singură direcție, iar apoi într-alta, astfel încât imensa mare interioară arctică a Americii de Nord a găsit o cale de vărsare în Oceanul Pacific prin nordul Californiei.

Cu 260.000.000 de ani în urmă, către sfârșitul acestei epoci de surpare terestră, America de Nord era parțial acoperită de mări care comunicau simultan cu apele Pacificului, ale Atlanticului, ale Oceanului Arctic și ale Golfului Mexicului. Depunerile acestor stadii mai recente ale primei inundații devoniene aveau o grosime medie de circa trei sute de metri. Recifurile de corali care caracterizau aceste perioade indică faptul că mările interioare erau limpezi și puțin adânci. Aceste depuneri coraliere sunt expuse pe malurile fluviului Ohio lângă Louisville, Kentucky, și sunt groase de circa treizeci de metri, cuprinzând peste două sute de varietăți. Aceste formațiuni de corali se extind prin Canada și prin nordul Europei până la regiunile arctice.

După aceste submersiuni, multe din țărmuri au fost considerabil înălțate, astfel încât depunerile primitive au fost acoperite de nămol și de șist. Există, de asemenea, un strat de gresie roșie care caracterizează una dintre sedimentările devoniene; și această pătură roșie se extinde pe o mare parte din suprafața pământului, fiind găsită în America de Nord și de Sud, în Europa, în Rusia, în China, în Africa și în Australia. Aceste depozite roșii evocau condiții climatice aride și semiaride, dar climatul acestei epoci era încă moderat și regulat.

De-a lungul acestei întregi perioade, pământul situat la sud-estul Insulei Cincinatti a rămas cu mult deasupra apei. Cu toate acestea, o foarte mare parte din Europa occidentală, incluzând Insulele Britanice, a fost scufundată. În Țara Galilor, în Germania și în alte locuri din Europa, rocile devoniene au 6.000 de metri grosime.

Cu 250.000.000 de ani în urmă, se asistă la apariția familiei peștilor, vertebratele, unul dintre cei mai importanți pași din evoluția preumană.

Artropodele, sau crustaceele, au fost strămoșii primelor vertebrate. Predecesorii familiei peștilor au fost doi strămoși modificați ai artropodelor; unul avea un corp lung care lega un cap de o coadă, pe când celălalt era un prepește fără osul dorsal și fără fălci. Însă aceste tipuri preliminare au fost repede distruse atunci când peștii, primele vertebrate ale lumii animalelor, și-au

climax, being succeeded by the arthropods, and barnacles made their first appearance. But the greatest event of all was the sudden appearance of the fish family. This became the age of fishes, that period of the world's history characterized by the *vertebrate* type of animal.

59:4.4 (678.5) 270,000,000 years ago the continents were all above water. In millions upon millions of years not so much land had been above water at one time; it was one of the greatest land-emergence epochs in all world history.

59:4.5 (678.6) Five million years later the land areas of North and South America, Europe, Africa, northern Asia, and Australia were briefly inundated, in North America the submergence at one time or another being almost complete; and the resulting limestone layers run from 500 to 5,000 feet in thickness. These various Devonian seas extended first in one direction and then in another so that the immense arctic North American inland sea found an outlet to the Pacific Ocean through northern California.

59:4.6 (678.7) 260,000,000 years ago, toward the end of this land-depression epoch, North America was partially overspread by seas having simultaneous connection with the Pacific, Atlantic, Arctic, and Gulf waters. The deposits of these later stages of the first Devonian flood average about one thousand feet in thickness. The coral reefs characterizing these times indicate that the inland seas were clear and shallow. Such coral deposits are exposed in the banks of the Ohio River near Louisville, Kentucky, and are about one hundred feet thick, embracing more than two hundred varieties. These coral formations extend through Canada and northern Europe to the arctic regions.

59:4.7 (678.8) Following these submergences, many of the shore lines were considerably elevated so that the earlier deposits were covered by mud or shale. There is also a red sandstone stratum which characterizes one of the Devonian sedimentations, and this red layer extends over much of the earth's surface, being found in North and South America, Europe, Russia, China, Africa, and Australia. Such red deposits are suggestive of arid or semiarid conditions, but the climate of this epoch was still mild and even.

59:4.8 (679.1) Throughout all of this period the land southeast of the Cincinnatti Island remained well above water. But very much of western Europe, including the British Isles, was submerged. In Wales, Germany, and other places in Europe the Devonian rocks are 20,000 feet thick.

59:4.9 (679.2) 250,000,000 years ago witnessed the appearance of the fish family, the vertebrates, one of the most important steps in all prehuman evolution.

59:4.10 (679.3) The arthropods, or crustaceans, were the ancestors of the first vertebrates. The forerunners of the fish family were two modified arthropod ancestors; one had a long body connecting a head and tail, while the other was a backboneless, jawless prefish. But these preliminary types were quickly destroyed when the fishes, the first vertebrates of the animal world, made

făcut subita lor apariție dinspre nord.

Mulți dintre cei mai mari pești adevărați aparțin acestei epoci, unele dintre varietățile cu dinți având o lungime de la opt la zece metri; rechinii din ziua de azi sunt supraviețuitorii acestor pești străvechi. Peștii înzestrați cu plămâni și înarmați au ajuns la apogeul lor evolutiv, și înainte ca această epocă să se fi terminat, peștii se adaptaseră atât la apele dulci, cât și la cele sărate.

Veritabile albiu osoase de schelete și de dinți de pește pot fi găsite în depunerile acumulate spre finalul acestei perioade, și bogate pături de fosile sunt situate de-a lungul coastei Californiei, de vreme ce multe golfuri adăpostite ale Oceanului Pacific s-au extins până în pământurile acestei regiuni.

Pământul a fost rapid invadat de noi ordine de vegetație terestră. Înainte de aceasta, multe plante au crescut pe pământ, afară pe malul apei. Prolifica familie de ferigi a apărut atunci subit și s-a răspândit repede pe suprafața pământului, care se înălța rapid în toate părțile lumii. În curând, s-au dezvoltat trei tipuri de arbori, de șizeci de centimetri în diametru și de doisprezece metri înălțime; mai târziu, au evoluat frunzele, dar aceste varietăți primitive aveau numai un foliaj rudimentar. Se găseau și multe plante mai mici, însă fosilele lor nu pot fi găsite, deoarece au fost în general distruse de către bacterii, apărute anterior.

Pe măsură ce pământul s-a ridicat, America de Nord s-a legat de Europa prin punți de pământ care se extindeau spre Groenlanda. Chiar și astăzi, Groenlanda păstrează rămășițele acestor plante terestre primitive sub mantaua ei de gheață.

Cu 240.000.000 de ani în urmă, anumite părți din pământurile Europei, cât și din cele ale Americii de Nord și de Sud, au început să se scufunde. Această surpare a marcat apariția ultimei și celei mai puțin întinse din inundațiile devoniene. Mările arctice s-au deplasat din nou către sud peste o mare parte din America de Nord, Atlanticul a inundat o parte întinsă a Europei și a vestului Asiei, în vreme ce sudul Pacificului acoperea cea mai mare parte a Indiei. Această inundație a avut o apariție și o retragere deopotrivă de lente. Munții Catskill, situați de-a lungul malului vestic al fluviului Hudson, sunt unul dintre cele mai întinse monumente geologice ale acestei epoci care se pot găsi la suprafața Americii de Nord.

Cu 230.000.000 de ani în urmă, mările își continuau retragerea. O mare parte din America de Nord este mult deasupra apei, și s-a produs apoi o mare activitate vulcanică în regiunea St. Lawrence. Mont-Royal, din Montreal, este craterul erodat al unuia dintre acești vulcani. Depunerile acestei întregi epoci sunt bine ilustrate de Munții Apalași ai Americii de Nord, unde râul Susquehanna a tăiat o vale care dezvelește aceste straturi succesive, care au atins o grosime de peste 4.000 de metri.

Înălțarea continentelor a continuat, iar atmosfera se îmbogățea cu oxigen. Pământul era acoperit de vaste păduri de ferigi înalte de treizeci de metri și de copaci specifici acelor zile, păduri liniștite, în care nu se auzea nici un sunet, nici măcar foșnetul vreunei frunze, căci acești copaci nu aveau frunze.

Și astfel se apropie de sfârșit una dintre cele mai

their *sudden* appearance from the north.

59:4.11 (679.4) Many of the largest true fish belong to this age, some of the teeth-bearing varieties being twenty-five to thirty feet long; the present-day sharks are the survivors of these ancient fishes. The lung and armored fishes reached their evolutionary apex, and before this epoch had ended, fishes had adapted to both fresh and salt waters.

59:4.12 (679.5) Veritable bone beds of fish teeth and skeletons may be found in the deposits laid down toward the close of this period, and rich fossil beds are situated along the coast of California since many sheltered bays of the Pacific Ocean extended into the land of that region.

59:4.13 (679.6) The earth was being rapidly overrun by the new orders of land vegetation. Heretofore few plants grew on land except about the water's edge. Now, and *suddenly*, the prolific *fern family* appeared and quickly spread over the face of the rapidly rising land in all parts of the world. Tree types, two feet thick and forty feet high, soon developed; later on, leaves evolved, but these early varieties had only rudimentary foliage. There were many smaller plants, but their fossils are not found since they were usually destroyed by the still earlier appearing bacteria.

59:4.14 (679.7) As the land rose, North America became connected with Europe by land bridges extending to Greenland. And today Greenland holds the remains of these early land plants beneath its mantle of ice.

59:4.15 (679.8) 240,000,000 years ago the land over parts of both Europe and North and South America began to sink. This subsidence marked the appearance of the last and least extensive of the Devonian floods. The arctic seas again moved southward over much of North America, the Atlantic inundated a large part of Europe and western Asia, while the southern Pacific covered most of India. This inundation was slow in appearing and equally slow in retreating. The Catskill Mountains along the west bank of the Hudson River are one of the largest geologic monuments of this epoch to be found on the surface of North America.

59:4.16 (679.9) 230,000,000 years ago the seas were continuing their retreat. Much of North America was above water, and great volcanic activity occurred in the St. Lawrence region. Mount Royal, at Montreal, is the eroded neck of one of these volcanoes. The deposits of this entire epoch are well shown in the Appalachian Mountains of North America where the Susquehanna River has cut a valley exposing these successive layers, which attained a thickness of over 13,000 feet.

59:4.17 (680.1) The elevation of the continents proceeded, and the atmosphere was becoming enriched with oxygen. The earth was overspread by vast forests of ferns one hundred feet high and by the peculiar trees of those days, silent forests; not a sound was heard, not even the rustle of a leaf, for such trees had no leaves.

59:4.18 (680.2) And thus drew to a close one of the longest

lungi perioade de evoluție a vieții marine, epoca peștilor. Această perioadă a istoriei lumii a durat aproape cincizeci de milioane de ani; ea a devenit cunoscută cercetătorilor voștri sub numele de Devonian.

periods of marine-life evolution, *the age of fishes*. This period of the world's history lasted almost fifty million years; it has become known to your researchers as the *Devonian*.

5. STADIUL DE DERIVĂ AL SCOARȚEI TERESTREPERIOADA CARBONIFERĂ A PĂDURILOR DE FERIGĂEPOCA BROAȘTELOR

Apariția peștilor pe parcursul perioadei precedente marchează apogeul evoluției vieții marine. Din acest moment înainte, evoluția vieții terestre devine tot mai importantă. Și această perioadă se deschide cu scena aproape ideal pregătită pentru apariția primelor animale terestre.

Cu 220.000.000 de ani în urmă, multe din zonele continentale, incluzând majoritatea Americii de Nord, erau deasupra apei. Pământul era năpădit de o vegetație luxuriantă; aceasta a fost într-adevăr epoca ferigilor. Dioxidul de carbon era încă prezent în atmosferă, dar într-o proporție mai mică.

La scurtă vreme după aceea, porțiunea centrală a Americii de Nord a fost inundată, creându-se două vaste mări interioare. Regiunile înalte ale coastelor Atlanticului, cât și ale Pacificului erau situate tocmai dincolo de țărmurile actuale. Aceste două mări s-au unit curând, amestecând diferitele lor forme de viață. Uniunea faunei lor marine a marcat începutul declinului rapid, la nivel mondial, al vieții marine și începutul perioadei următoare a vieții terestre.

Cu 210.000.000 de ani în urmă, mările arctice de apă caldă acopereau cea mai mare parte a Americii de Nord și a Europei. Apele polare antarctice au inundat America de Sud și Australia, în vreme ce și Africa și Asia erau înălțate considerabil.

Când mările au atins nivelul lor maxim, s-a produs deodată o nouă dezvoltare evolutivă. Brusc, au apărut primele animale terestre. Se găseau numeroase specii dintre aceste animale care puteau să trăiască pe pământ sau în apă. Acești amfibieni respiratori de aer s-au dezvoltat din artropode, ale căror bășici înotătoare evoluaseră devenind plămâni.

Din apele amare ale mărilor s-au târât afară pe pământ melci, scorpii și broaște. Astăzi broaștele își depun încă ouăle în apă, iar puii lor există mai întâi sub formă de pești minuscule, mormolocii. Această perioadă ar putea foarte bine să fie numită epoca broaștelor.

La foarte puțin timp după aceea, au apărut primele insecte, și împreună cu păianjenii, cu scorpiunii, cu gândacii, cu greierii și cu lăcustele, au năpădit continentele lumii. Libelulele măsurau șaptezeci și cinci de centimetri în anvergură. S-au dezvoltat o mie de specii de gândaci, din care unele au crescut până la o mărime de zece centimetri.

Grupurile echinodermelor s-au dezvoltat deosebit de mult, și ele sunt în realitate fosilele ghid ale acestei epoci. Marii rechini care se hrăneau cu scoici au evoluat și ei considerabil, și au dominat oceanele vreme de peste cinci milioane de ani. Climatul era încă blând și moderat; viața marină era prea puțin schimbată. Peștii de apă proaspătă erau în plină dezvoltare, iar

5. THE CRUSTAL-SHIFTING STAGE THE FERN-FOREST CARBONIFEROUS PERIOD THE AGE OF FROGS

59:5.1 (680.3) The appearance of fish during the preceding period marks the apex of marine-life evolution. From this point onward the evolution of land life becomes increasingly important. And this period opens with the stage almost ideally set for the appearance of the first land animals.

59:5.2 (680.4) 220,000,000 years ago many of the continental land areas, including most of North America, were above water. The land was overrun by luxurious vegetation; this was indeed the *age of ferns*. Carbon dioxide was still present in the atmosphere but in lessening degree.

59:5.3 (680.5) Shortly thereafter the central portion of North America was inundated, creating two great inland seas. Both the Atlantic and Pacific coastal highlands were situated just beyond the present shore lines. These two seas presently united, commingling their different forms of life, and the union of these marine fauna marked the beginning of the rapid and world-wide decline in marine life and the opening of the subsequent land-life period.

59:5.4 (680.6) 210,000,000 years ago the warm-water arctic seas covered most of North America and Europe. The south polar waters inundated South America and Australia, while both Africa and Asia were highly elevated.

59:5.5 (680.7) When the seas were at their height, a new evolutionary development *suddenly* occurred. Abruptly, the first of the land animals appeared. There were numerous species of these animals that were able to live on land or in water. These air-breathing amphibians developed from the arthropods, whose swim bladders had evolved into lungs.

59:5.6 (680.8) From the briny waters of the seas there crawled out upon the land snails, scorpions, and frogs. Today frogs still lay their eggs in water, and their young first exist as little fishes, tadpoles. This period could well be known as the *age of frogs*.

59:5.7 (680.9) Very soon thereafter the insects first appeared and, together with spiders, scorpions, cockroaches, crickets, and locusts, soon overspread the continents of the world. Dragon flies measured thirty inches across. One thousand species of cockroaches developed, and some grew to be four inches long.

59:5.8 (680.10) Two groups of echinoderms became especially well developed, and they are in reality the guide fossils of this epoch. The large shell-feeding sharks were also highly evolved, and for more than five million years they dominated the oceans. The climate was still mild and equable; the marine life was little changed. Fresh-water fish were developing and the

trilobiții erau pe cale de dispariție. Coralii erau rari, și o mare parte din piatră de var a fost produsă de crinoide. Calcarele cele mai bune pentru construcții s-au depus pe parcursul acestei epoci.

Apele multora dintre mările interioare au fost atât de încărcate cu calcare și cu alte minerale, încât au generat în mare măsură progresul și dezvoltarea multor specii marine. În cele din urmă mările s-au limpezit ca urmare a unei mari depuneri de piatră, în unele locuri conținând zinc și plumb.

Depunerile acestei epoci carbonifere inițiale au o grosime de la 150 la 600 de metri și sunt constituite din gresie, șist și piatră de calcar. Cel mai vechi strat conține fosilele animalelor și plantelor terestre și marine, împreună cu mult prundiș și sedimente. Puțin cărbune exploatabil se găsește în aceste straturi mai vechi. Aceste depuneri de pe întregul cuprins al Europei sunt foarte asemănătoare celor din America de Nord.

Către sfârșitul acestei epoci, pământul Americii de Nord a început să se ridice. A urmat o scurtă întrerupere, și marea s-a reîntors ca să acopere cam jumătate din albiile ei precedente. Aceasta a fost o scurtă inundație, și cea mai mare parte a pământului s-a găsit curând cu mult deasupra apei. America de Sud era încă legată de Europa prin Africa.

Începutul formării Vosgilor, a Pădurii Negre și a munților Urali datează din această epocă. Baze ale altor munți mai vechi se găsesc în Marea Britanie și în toată Europa.

Cu 200.000.000 de ani în urmă, au început stadiile cu adevărat active ale perioadei carbonifere. Cu douăzeci de milioane de ani înaintea acestei epoci, au început să se depună primele straturi de cărbune, dar activitățile formatoare de cărbune erau atunci active la o scară largă. Durata epocii propriu-zise a depunerilor de cărbune a depășit cu puțin douăzeci și cinci de milioane de ani.

Pământurile se ridicau și coborau periodic din cauza variațiilor nivelului mării provocate de activitățile de pe fundurile oceanice. Această instabilitate a scoarței - lăsarea și ridicarea pământului - în corelație cu vegetația prolifică a terenurilor măloase de coastă, a contribuit la formarea de depuneri imense de cărbune, care au făcut ca această perioadă să fie cunoscută sub numele de Carbonifer. Climatul era încă blând în întreaga lume.

Straturile de cărbune alternează cu șist, cu piatră și cu conglomerat. Aceste zăcămintele de cărbune din centrul și estul Statelor Unite variază în grosime de la doisprezece la cincisprezece metri. Însă multe dintre aceste depuneri au fost luate de apă pe parcursul înălțărilor de teren ulterioare. În unele părți ale Americii de Nord și ale Europei, stratul carbonifer avea 5.500 metri grosime.

Prezența rădăcinilor de copaci pe măsură ce au crescut în argila subiacentă zăcămintelor de cărbune prezente demonstrează că acel cărbune s-a format exact acolo unde se găsește acum. El este constituit de aceste resturi ale vegetației exuberante care creștea în mlaștini și pe țărmurile mocirloase ale acestei epoci îndepărtate. Aceste reziduuri au fost păstrate de apă și modificate de presiune. Păturile de cărbune conțin adesea atât gaz, cât și petrol. Zăcămintele de turbă,

trilobites were nearing extinction. Corals were scarce, and much of the limestone was being made by the crinoids. The finer building limestones were laid down during this epoch.

59:5.9 (681.1) The waters of many of the inland seas were so heavily charged with lime and other minerals as greatly to interfere with the progress and development of many marine species. Eventually the seas cleared up as the result of an extensive stone deposit, in some places containing zinc and lead.

59:5.10 (681.2) The deposits of this early Carboniferous age are from 500 to 2,000 feet thick, consisting of sandstone, shale, and limestone. The oldest strata yield the fossils of both land and marine animals and plants, along with much gravel and basin sediments. Little workable coal is found in these older strata. These depositions throughout Europe are very similar to those laid down over North America.

59:5.11 (681.3) Toward the close of this epoch the land of North America began to rise. There was a short interruption, and the sea returned to cover about half of its previous beds. This was a short inundation, and most of the land was soon well above water. South America was still connected with Europe by way of Africa.

59:5.12 (681.4) This epoch witnessed the beginning of the Vosges, Black Forest, and Ural mountains. Stumps of other and older mountains are to be found all over Great Britain and Europe.

59:5.13 (681.5) 200,000,000 years ago the really active stages of the Carboniferous period began. For twenty million years prior to this time the earlier coal deposits were being laid down, but now the more extensive coal-formation activities were in process. The length of the actual coal-deposition epoch was a little over twenty-five million years.

59:5.14 (681.6) The land was periodically going up and down due to the shifting sea level occasioned by activities on the ocean bottoms. This crustal uneasiness — the settling and rising of the land — in connection with the prolific vegetation of the coastal swamps, contributed to the production of extensive coal deposits, which have caused this period to be known as the *Carboniferous*. And the climate was still mild the world over.

59:5.15 (681.7) The coal layers alternate with shale, stone, and conglomerate. These coal beds over central and eastern United States vary in thickness from forty to fifty feet. But many of these deposits were washed away during subsequent land elevations. In some parts of North America and Europe the coal-bearing strata are 18,000 feet in thickness.

59:5.16 (681.8) The presence of roots of trees as they grew in the clay underlying the present coal beds demonstrates that coal was formed exactly where it is now found. Coal is the water-preserved and pressure-modified remains of the rank vegetation growing in the bogs and on the swamp shores of this faraway age. Coal layers often hold both gas and oil. Peat beds, the remains of past vegetable growth, would be converted into a type of coal if subjected to proper pressure and

resturile unei vegetații trecute, ar fi convertite într-un tip de cărbune dacă ar fi supuse la o presiune și o căldură adecvate. Antracitul a fost supus unei mai mari presiuni și călduri decât alți cărbuni.

În America de Nord, păturile de cărbune din diverse zăcămintele indică de câte ori a scăzut și s-a ridicat pământul, acest număr variind de la zece în Illinois la douăzeci în Pennsylvania, la treizeci și cinci în Alabama și la șaptezeci și cinci în Canada. În zăcămintele de cărbune se găsesc atât fosilele de apă proaspătă, cât și cele de apă sărată.

De-a lungul acestei epoci, munții Americii de Nord și de Sud erau activi, ridicându-se atât Anzii, cât și străvechii Munți Stâncoși de Sud. Marile regiuni înalte de coastă ale Atlanticului și Pacificului au început să se afunde, în cele din urmă erodându-se atât de tare și afundându-se atât de mult, țărmurile ambelor oceane se retrag aproape de pozițiile lor actuale. Depunerile acestei inundații au o grosime medie de trei sute de metri.

Cu 190.000.000 de ani în urmă, marea carboniferă a Americii de Nord s-a extins către vest; ea acoperă regiunea actuală a Munților Stâncoși, care se vărsa în Oceanul Pacific prin California de Nord. Cărbunele a continuat să se acumuleze pe tot cuprinsul Americilor și al Europei, strat după strat, pe măsură ce regiunile de coastă s-au ridicat și s-au coborât în cursul acestor perioade de oscilații ale țărmurilor.

Epoca de acum 180.000.000 milioane de ani, a pus capăt perioadei carbonifere în cursul căreia cărbunele s-a format peste tot în lume - în Europa, în India, în China, în Africa de Nord și în Americi. La finalul perioadei de formare a cărbunelui, partea Americii de Nord situată la est de valea fluviului Mississippi s-a înălțat, iar partea majoră a acestei secțiuni a rămas de atunci deasupra nivelului mării. Această perioadă de înălțare de teren marchează începutul formării munților actuali ai Americii de Nord, atât în regiunile Apalașilor, cât și în vest. Vulcanii erau activi în Alaska, în California și în regiunile Europei și ale Asiei, unde munții erau în curs de formare. Estul Americii și Vestul Europei erau legate prin continentul Groenlandei.

Înălțarea de teren a început să modifice climatul maritim al epocilor precedente și să substituie prin urmare premisele climatului continental mai puțin blând și mai variabil.

Plantele acestor timpuri erau purtătoare de spori, iar vântul putea să îi împrăștie în toate direcțiile. Trunchiurile copacilor carboniferi erau de obicei de doi metri în diametru și adesea înalte de treizeci și cinci de metri. Ferigile de astăzi sunt într-adevăr relicve ale acestor epoci trecute.

În general, acestea au fost epocile de dezvoltare pentru organismele de apă proaspătă; puțină schimbare s-a produs în viața marină anterioară. Însă caracteristica importantă a acestei perioade a fost apariția bruscă a broaștelor și a numeroșilor lor veri. Caracteristicile vieții epocii cărbunelui au fost ferigile și broaștele.

heat. Anthracite has been subjected to more pressure and heat than other coal.

59:5.17 (681.9) In North America the layers of coal in the various beds, which indicate the number of times the land fell and rose, vary from ten in Illinois, twenty in Pennsylvania, thirty-five in Alabama, to seventy-five in Canada. Both fresh- and salt-water fossils are found in the coal beds.

59:5.18 (682.1) Throughout this epoch the mountains of North and South America were active, both the Andes and the southern ancestral Rocky Mountains rising. The great Atlantic and Pacific high coastal regions began to sink, eventually becoming so eroded and submerged that the coast lines of both oceans withdrew to approximately their present positions. The deposits of this inundation average about one thousand feet in thickness.

59:5.19 (682.2) 190,000,000 years ago witnessed a westward extension of the North American Carboniferous sea over the present Rocky Mountain region, with an outlet to the Pacific Ocean through northern California. Coal continued to be laid down throughout the Americas and Europe, layer upon layer, as the coastlands rose and fell during these ages of seashore oscillations.

59:5.20 (682.3) 180,000,000 years ago brought the close of the Carboniferous period, during which coal had been formed all over the world — in Europe, India, China, North Africa, and the Americas. At the close of the coal-formation period North America east of the Mississippi valley rose, and most of this section has ever since remained above the sea. This land-elevation period marks the beginning of the modern mountains of North America, both in the Appalachian regions and in the west. Volcanoes were active in Alaska and California and in the mountain-forming regions of Europe and Asia. Eastern America and western Europe were connected by the continent of Greenland.

59:5.21 (682.4) Land elevation began to modify the marine climate of the preceding ages and to substitute therefor the beginnings of the less mild and more variable continental climate.

59:5.22 (682.5) The plants of these times were spore bearing, and the wind was able to spread them far and wide. The trunks of the Carboniferous trees were commonly seven feet in diameter and often one hundred and twenty-five feet high. The modern ferns are truly relics of these bygone ages.

59:5.23 (682.6) In general, these were the epochs of development for fresh-water organisms; little change occurred in the previous marine life. But the important characteristic of this period was the sudden appearance of the frogs and their many cousins. The life features of the coal age were *ferns* and *frogs*.

6. STADIUL DE TRANZIȚIE CLIMATICĂ PERIOADA PLANTELOR CU SEMINȚE EPOCA

6. THE CLIMATIC TRANSITION STAGE THE SEED-PLANT PERIOD

FRĂMÂNTĂRILOR BIOLOGICE

Această perioadă marchează sfârșitul dezvoltării evolutive esențiale a vieții marine și deschiderea perioadei de tranziție care a condus la epocile ulterioare ale animalelor terestre.

În cursul acestei epoci, viața a fost în mare măsură sărăcită. Mii de specii marine au pierit, iar viața a fost cu greu restabilă pe pământ. Aceasta a fost o vreme de frământare biologică, epoca în care viața aproape că a dispărut de pe fața pământului și din adâncurile oceanelor. Către încheierea lungii ere de viață marină, pe pământ se găseau peste o sută de mii de specii de organisme vii. La sfârșitul acestei perioade de tranziție, au supraviețuit mai puțin de cinci sute.

Particularitățile acestei noi perioade nu se datorau atât de mult răcirii scoarței terestre sau lungii absențe a activității vulcanice, cât unei neobișnuite combinații de influențe banale și preexistente - restrângerea mărilor și creșterea unor enorme mase continentale. Blandul climat maritim al timpurilor trecute era pe cale de dispariție, iar tipul mai aspru de climat continental se dezvoltă rapid.

Cu 170.000.000 de ani în urmă, mari adaptări și mari schimbări evolutive aveau loc pe întreaga față a pământului. Continentele se înălțau pe tot globul, în vreme ce albiile oceanice se tot afundau. Au apărut lanțuri izolate de munți. Partea estică a Americii de Nord s-a ridicat foarte mult deasupra mării; vestul se ridica lent. Continentele erau acoperite de mari și mici lacuri sărate și de numeroase mări interioare care erau legate de ocean prin strâmțori înguste. Începutul acestei perioade de tranziție variază în grosime de la 300 la 2.100 metri.

În cursul acestor înălțări de teren, scoarța terestră s-a încrețit pe vaste întinderi. Aceasta a fost o epocă de urgență continentală, cu toate că anumite punți terestre au dispărut atunci, incluzând continentele care au unit atât de mult timp America de Sud cu Africa și America de Nord cu Europa.

Treptat, mările și lacurile interioare au secăt în întreaga lume. Au început să apară munți izolați și ghețari regionali, în special în emisfera sudică, și în multe regiuni depunerile glaciare ale acestor formațiuni de gheață pot fi găsite chiar și printre unele dintre straturile superioare de mai târziu ale depunerilor de cărbune. Au apărut doi noi factori climatici - glaciațiunea și ariditatea. Multe din regiunile mai înalte ale pământului deveniseră aride și sterile.

De-a lungul acestor perioade de schimbare climatică, mari variațiuni s-au produs și în vegetația terestră. Plantele cu semințe au apărut primele, și ele au procurat o mai bună sursă de hrană pentru viața sporită ulterior a animalelor terestre. Insectele au suferit o schimbare radicală. Stadiile lor de repaus au evoluat pentru a se adapta exigențelor perioadelor din cursul iernii și al secetei când viața este în suspensie.

Dintre animalele terestre, broaștele, care au ajuns la apogeul lor în timpul epocii precedente, au decăzut rapid, dar ele au supraviețuit, deoarece puteau să trăiască mult timp chiar și în băltoacele și heleșteele în curs de secare din acele vremuri îndepărtate și extrem

THE AGE OF BIOLOGIC TRIBULATION

59:6.1 (682.7) This period marks the end of pivotal evolutionary development in marine life and the opening of the transition period leading to the subsequent ages of land animals.

59:6.2 (682.8) This age was one of great life impoverishment. Thousands of marine species perished, and life was hardly yet established on land. This was a time of biologic tribulation, the age when life nearly vanished from the face of the earth and from the depths of the oceans. Toward the close of the long marine-life era there were more than one hundred thousand species of living things on earth. At the close of this period of transition less than five hundred had survived.

59:6.3 (682.9) The peculiarities of this new period were not due so much to the cooling of the earth's crust or to the long absence of volcanic action as to an unusual combination of commonplace and pre-existing influences — restrictions of the seas and increasing elevation of enormous land masses. The mild marine climate of former times was disappearing, and the harsher continental type of weather was fast developing.

59:6.4 (683.1) 170,000,000 years ago great evolutionary changes and adjustments were taking place over the entire face of the earth. Land was rising all over the world as the ocean beds were sinking. Isolated mountain ridges appeared. The eastern part of North America was high above the sea; the west was slowly rising. The continents were covered by great and small salt lakes and numerous inland seas which were connected with the oceans by narrow straits. The strata of this transition period vary in thickness from 1,000 to 7,000 feet.

59:6.5 (683.2) The earth's crust folded extensively during these land elevations. This was a time of continental emergence except for the disappearance of certain land bridges, including the continents which had so long connected South America with Africa and North America with Europe.

59:6.6 (683.3) Gradually the inland lakes and seas were drying up all over the world. Isolated mountain and regional glaciers began to appear, especially over the Southern Hemisphere, and in many regions the glacial deposit of these local ice formations may be found even among some of the upper and later coal deposits. Two new climatic factors appeared — glaciation and aridity. Many of the earth's higher regions had become arid and barren.

59:6.7 (683.4) Throughout these times of climatic change, great variations also occurred in the land plants. The *seed plants* first appeared, and they afforded a better food supply for the subsequently increased land-animal life. The insects underwent a radical change. The *resting stages* evolved to meet the demands of suspended animation during winter and drought.

59:6.8 (683.5) Among the land animals the frogs reached their climax in the preceding age and rapidly declined, but they survived because they could long live even in the drying-up pools and ponds of these far-distant and extremely trying times. During this declining frog age, in

de încercate. În cursul epocii de declin a broaștelor, în Africa, s-a produs primul pas în evoluția broaștelor în reptile. Și de vreme ce masele continentale erau încă legate, această creatură prapreptiliană, un respirator de aer, s-a răspândit în toată lumea. În această epocă, atmosfera a fost atât de schimbată, încât a convenit admirabil la întreținerea respirației animale. Curând după sosirea acestor broaște prapreptiliene, s-a întâmplat ca America de Nord să fie temporar izolată, ruptă de Europa, de Asia și de America de Sud.

Răcirea treptată a apelor oceanelor a contribuit mult la distrugerea vieții oceanice. Animalele marine ale acestor epoci s-au refugiat temporar în trei locuri de retragere favorabile: regiunea actuală a Golfului Mexic, a Golfului Gangelui din India și cea a Golfului Sicilian din bazinul mediteranean. Și, din aceste trei regiuni s-au născut noi specii marine, născute să înfrunte adversitatea, să plece mai târziu pentru a repopula mările.

Cu 160.000.000 de ani în urmă, pământul era în mare măsură acoperit cu vegetație adaptată menținerii vieții animalelor terestre, iar atmosfera devenise ideală pentru respirația animală. Astfel se termină perioada de reducere a vieții marine și a acelor timpuri de încercări biologice adverse care au eliminat toate formele de viață, în afară de acelea care aveau o valoare de supraviețuire, și care erau deci îndreptățite să funcționeze ca strămoși ai vieții mai înalt diferențiate și mai rapid dezvoltate a epocilor care urmează ale evoluției planetare.

Finalul acestei perioade de frământări biologice, cunoscută studenților voștri sub numele de Permian, marchează, de asemenea, sfârșitul lungii ere paleozoice, care acoperă un sfert din istoria planetar ă, două sute cincizeci de milioane de ani.

Vasta pepinieră oceanică a vieții de pe Urantia și-a îndeplinit rolul. Pe parcursul lungilor epoci când pământul era impropriu menținerii vieții, înainte ca atmosfera să conțină suficient oxigen pentru a susține animalele terestre superioare, marea a dat naștere formelor de viață primitive ale uscatului și le-a menținut. Acum importanța biologică a mării se diminuează progresiv, pe măsură ce pe pământ începe să se deruleze al doilea stadiu de evoluție.

[Prezentat de un Purtător al Vieții din Nebadon, aparținând unuia dintre corpurilor originare atașate Urantiei.]

Africa, the first step in the evolution of the frog into the reptile occurred. And since the land masses were still connected, this prapreptilian creature, an air breather, spread over all the world. By this time the atmosphere had been so changed that it served admirably to support animal respiration. It was soon after the arrival of these prapreptilian frogs that North America was temporarily isolated, cut off from Europe, Asia, and South America.

59:6.9 (683.6) The gradual cooling of the ocean waters contributed much to the destruction of oceanic life. The marine animals of those ages took temporary refuge in three favorable retreats: the present Gulf of Mexico region, the Ganges Bay of India, and the Sicilian Bay of the Mediterranean basin. And it was from these three regions that the new marine species, born to adversity, later went forth to replenish the seas.

59:6.10 (683.7) 160,000,000 years ago the land was largely covered with vegetation adapted to support land-animal life, and the atmosphere had become ideal for animal respiration. Thus ends the period of marine-life curtailment and those testing times of biologic adversity which eliminated all forms of life except such as had survival value, and which were therefore entitled to function as the ancestors of the more rapidly developing and highly differentiated life of the ensuing ages of planetary evolution.

59:6.11 (684.1) The ending of this period of biologic tribulation, known to your students as the *Permian*, also marks the end of the long *Paleozoic* era, which covers one quarter of the planetary history, two hundred and fifty million years.

59:6.12 (684.2) The vast oceanic nursery of life on Urantia has served its purpose. During the long ages when the land was unsuited to support life, before the atmosphere contained sufficient oxygen to sustain the higher land animals, the sea mothered and nurtured the early life of the realm. Now the biologic importance of the sea progressively diminishes as the second stage of evolution begins to unfold on the land.

59:6.13 (684.3) [Presented by a Life Carrier of Nebadon, one of the original corps assigned to Urantia.]

Capitolul 60. Urantia pe parcursul erei vieții terestre primitive

⇐ 059

CARTEA URANTIA

061 ⇐

PARTE III. ISTORIA URANTIEI

CAPITOLUL 60 URANTIA PE PARCURSUL EREI VIEȚII TERESTRE PRIMITIVE

Secțiuni

Introduction

1. Epoca primitivă a reptilelor
2. Noua fază a epocii reptilelor
3. Stadiul cretacic Perioada plantelor cu flori - Epoca păsărilor
4. Sfârșitul perioadei cretacee

Introduction

ERA epocii exclusiv marine se sfârșise. Ridicarea pământurilor, răcirea crustei și a oceanelor, restrângerea mărilor și adâncirea lor corelativă, precum și marea creștere a suprafeței terestre în latitudine septentrională, au contribuit toate considerabil la modificarea climatului lumii în toate regiunile îndepărtate de zona ecuatorială.

Epocile terminale ale erei precedente au fost, cu adevărat, epocile broaștelor, dar acești strămoși ai vertebratelor terestre nu mai erau dominanți, deoarece nu supraviețuiseră decât în număr redus. Foarte puține tipuri au ieșit vii din riguroasele încercări ale perioadei precedente de tribulații biologice. Chiar și plantele purtătoare de spori dispăruseră aproape complet.

1. EPOCA PRIMITIVĂ A REPTILELOR

Depozitele de eroziune ale acestei epoci erau mai ales conglomerate, șisturi și gresii. Gipsul și straturile roșii, în toate aceste sedimentări, în America ca și în Europa, indică faptul că climatul celor două continente era arid. Aceste regiuni aride au fost supuse unei puternice eroziuni provocate de căderea trombelor de apă violente și periodice peste înaltele pământuri înconjurătoare.

Se găsesc puține fosile în aceste straturi, însă putem observa numeroase amprente de reptile terestre. În numeroase regiuni, depozitele pământurilor roșii, de trei sute de metri adâncime ale acestei epoci, nu

PAPER 60 URANTIA DURING THE EARLY LAND- LIFE ERA SECTIONS

Introduction

1. The Early Reptilian Age
2. The Later Reptilian Age
3. The Cretaceous Stage
The Flowering-Plant Period
The Age of Birds
4. The End of the Chalk Period

INTRODUCTION

60:0.1 (685.1) THE era of exclusive marine life has ended. Land elevation, cooling crust and cooling oceans, sea restriction and consequent deepening, together with a great increase of land in northern latitudes, all conspired greatly to change the world's climate in all regions far removed from the equatorial zone.

60:0.2 (685.2) The closing epochs of the preceding era were indeed the age of frogs, but these ancestors of the land vertebrates were no longer dominant, having survived in greatly reduced numbers. Very few types outlived the rigorous trials of the preceding period of biologic tribulation. Even the spore-bearing plants were nearly extinct.

1. THE EARLY REPTILIAN AGE

60:1.1 (685.3) The erosion deposits of this period were mostly conglomerates, shale, and sandstone. The gypsum and red layers throughout these sedimentations over both America and Europe indicate that the climate of these continents was arid. These arid districts were subjected to great erosion from the violent and periodic cloudbursts on the surrounding highlands.

60:1.2 (685.4) Few fossils are to be found in these layers, but numerous sandstone footprints of the land reptiles may be observed. In many regions the one thousand feet of red sandstone deposit of this period contains no

conțineau nici o fosilă. Animalele terestre nu au trăit într-un mod continuu decât în anumite părți ale Africii.

Grosimea acestor depuneri de eroziune variază între 900 și 3.000 de metri și atinge chiar și 5.500 de metri pe coasta Pacificului. Lavele au forțat, mai târziu, drumul dintre aceste numeroase straturi. Palisadele fluviului Hudson au fost formate prin scufundarea lavelor bazaltice între aceste straturi triasice. Activitatea vulcanică era intensă în diferite părți ale lumii.

Găsim depozite ale acestei perioade în Europa, în special în Germania și în Rusia. Gresile mozaicate din Anglia au apărut în această epocă. Calcarul s-a depus în Alpii meridionali ca urmare a unei invazii a mării. El se prezintă în această regiune sub forma specifică a zidurilor și pilierilor de calcare dolomitice. Acest strat se regăsește pe întreaga suprafață a Africii și a Australiei. Marmura de Carrara provine din acest calcar modificat. Nu putem găsi nimic din această perioadă în regiunile meridionale ale Americii de Sud, din moment ce această parte a continentului a rămas scufundată și, prin urmare, nu prezintă decât depozite de origine marină și acvatică fără întrerupere a continuității cu epocile anterioare și posterioare.

În urmă cu 150 milioane de ani au început perioadele vieții terestre primitive ale istoriei lumii. În general, viața nu mergea foarte bine, însă ea mergea mai bine decât în epocile fierbinți și ostile de la sfârșitul erei vieții marine.

În momentul în care se deschide această eră, estul și centrul Americii de Nord, jumătatea de nord a Americii de Sud, cea mai mare parte a Europei și întreaga Asie sunt cu mult deasupra apelor. Pentru prima dată, America de Nord este geografic izolată, însă nu pentru mult timp, căci istmul Detroitului din Bering se ridică în curând din nou, legând continentul cu Asia.

S-au format mari cuvete în America de Nord în paralel cu coastele Atlanticului și Pacificului. A apărut marea falie din Connecticutul oriental, una dintre coastele sale scufundându-se, în cele din urmă, cu trei kilometri. Numeroase cuvete nord americane și numeroase bazine lacustre de apă dulce și apă sărată ale regiunilor muntoase au fost umplute ulterior de depozitele de eroziune. Mai târziu, aceste depresiuni de teren umplute au fost ridicate la o mare înălțime de curgerile de lavă subterane. Pădurile pietrificate a numeroase regiuni datează din această epocă.

Coasta Pacifică nord americană, care a rămas în general deasupra apelor pe parcursul acestor submersii continentale, s-a cufundat, cu excepția Californiei de Sud și a unei mari insule care exista atunci în ceea ce este astăzi oceanul Pacific. Această mare californiană veche, bogată în viață marină, s-a întins către est și a ajuns din nou la vechiul bazin maritim al regiunilor vestului mijlociu.

În urmă cu 140 milioane de ani, după singurul indiciu al celor doi strămoși pre-reptilien care se dezvoltaseră în Africa pe parcursul epocii precedente, reptilele au apărut brusc, cu toate însușirile lor. Ele s-au dezvoltat rapid dând naștere crocodililor, reptilelor și în cele din urmă șerpilor de mare și reptilelor zburătoare. Strămoșii lor de tranziție au dispărut foarte repede.

Acești dinozauri reptilien, în curs de evoluție

fossils. The life of land animals was continuous only in certain parts of Africa.

60:1.3 (685.5) These deposits vary in thickness from 3,000 to 10,000 feet, even being 18,000 on the Pacific coast. Lava was later forced in between many of these layers. The Palisades of the Hudson River were formed by the extrusion of basalt lava between these Triassic strata. Volcanic action was extensive in different parts of the world.

60:1.4 (685.6) Over Europe, especially Germany and Russia, may be found deposits of this period. In England the New Red Sandstone belongs to this epoch. Limestone was laid down in the southern Alps as the result of a sea invasion and may now be seen as the peculiar dolomite limestone walls, peaks, and pillars of those regions. This layer is to be found all over Africa and Australia. The Carrara marble comes from such modified limestone. Nothing of this period will be found in the southern regions of South America as that part of the continent remained down and hence presents only a water or marine deposit continuous with the preceding and succeeding epochs.

60:1.5 (686.1) 150,000,000 years ago the early land-life periods of the world's history began. Life, in general, did not fare well but did better than at the strenuous and hostile close of the marine-life era.

60:1.6 (686.2) As this era opens, the eastern and central parts of North America, the northern half of South America, most of Europe, and all of Asia are well above water. North America for the first time is geographically isolated, but not for long as the Bering Strait land bridge soon again emerges, connecting the continent with Asia.

60:1.7 (686.3) Great troughs developed in North America, paralleling the Atlantic and Pacific coasts. The great eastern-Connecticut fault appeared, one side eventually sinking two miles. Many of these North American troughs were later filled with erosion deposits, as also were many of the basins of the fresh- and salt-water lakes of the mountain regions. Later on, these filled land depressions were greatly elevated by lava flows which occurred underground. The petrified forests of many regions belong to this epoch.

60:1.8 (686.4) The Pacific coast, usually above water during the continental submergences, went down excepting the southern part of California and a large island which then existed in what is now the Pacific Ocean. This ancient California sea was rich in marine life and extended eastward to connect with the old sea basin of the midwestern region.

60:1.9 (686.5) 140,000,000 years ago, suddenly and with only the hint of the two pre-reptilian ancestors that developed in Africa during the preceding epoch, the reptiles appeared in full-fledged form. They developed rapidly, soon yielding crocodiles, scaled reptiles, and eventually both sea serpents and flying reptiles. Their transition ancestors speedily disappeared.

60:1.10 (686.6) These rapidly evolving reptilian dinosaurs

rapidă, au devenit în curând regii acestei epoci. Ei erau ovipari și se distingueau de toate celelalte animale prin mărimea mică a creierului lor, acesta cântărind mai puțin de o livră și trebuind să controleze un corp a cărui greutate a sfârșit prin a atinge patruzeci de tone. Însă primele reptile erau mai mici, carnivore și pășeau pe micile lor labe din urmă în modul în care o fac cangurii. Ele aveau oase goale, ca păsările, și până la urmă nu au avut decât trei degete la picioarele lor posterioare, astfel încât multe dintre amprentele lor fosile au fost atribuite, din greșeală, unor păsări gigantice. Mai târziu, dinozaurii erbivori au apărut prin evoluție. Ei pășeau în patru labe și, o ramură a acestui grup a dobândit puțin câte puțin o armură protectoare.

Cu mai multe milioane de ani mai târziu, au apărut primele mamifere. Ele nu aveau placentă, și s-au dovedit rapid ca fiind un eșec; nici unul dintre ele nu a supraviețuit. Au reprezentat un efort experimental de ameliorare a tipurilor de mamifere, însă această încercare nu a avut succes pe Urantia.

Viața marină a acestei epoci era redusă, însă ea s-a amplificat rapid, datorită unei noi invazii a mărilor care a provocat, încă o dată, formarea unor lungi coaste litorale de ape puțin adânci. Aceste coaste joase se găseau mai mult în jurul Europei și al Asiei, și de aceea cele mai bogate straturi de fosile se găsesc pe lângă aceste continente. Dacă vreți să studiați astăzi viața acestei epoci, examinați regiunile himalayene, siberiene și mediteraneene, precum și India și insulele bazinului Pacificului de Sud. O trăsătură dominantă a vieții marine era prezența unei multitudini de frumoși amoniți, ale căror fosile se regăsesc în întreaga lume.

În urmă cu 130 milioane de ani, mările se schimbaseră destul de puțin. Siberia și America de Nord erau legate de istmul Detroitului de la Strâmtoarea Bering. O viață marină bogată și specială a apărut pe coasta californiană a Pacificului unde, peste o mie de specii de amoniți s-au dezvoltat pe baza tipurilor superioare de cefalopode. Pe parcursul acestei perioade, modificările vieții au fost desigur evolutive, în ciuda caracterului tranzițional și treptat.

Această eră, care s-a întins pe mai mult de douăzeci și cinci de milioane de ani, este cunoscută sub numele de Triasic.

2. NOUA FAZĂ A EPOCII REPTILELOR

În urmă cu 120 milioane de ani, a început o nouă fază a epocii reptilelor. Marele eveniment al acestei perioade a fost evoluția și declinul dinozaurilor. Animalele terestre au atins atunci cea mai mare dezvoltare a lor din punctul de vedere al măririi, și aproape că dispăruseră de pe suprafața pământului la sfârșitul acestei ere. Dinozaurii de toate mărimile au evoluat, mergând de la o specie care măsura mai puțin de șaiszeci de centimetri, până la enormii dinozauri necarnivori, de douăzeci și doi de metri lungime, a căror masă nu a fost niciodată egalată de nici o creatură vie.

Cei mai mari dinozauri s-au născut în vestul Americii de Nord. Aceste monstruoase reptile sunt îngropate în întreaga regiune a Munților Stâncoși, de-a lungul coastei atlantice a Americii de Nord, în Europa occidentală, în Africa de Sud, în India, însă nu și în Australia.

soon became the monarchs of this age. They were egg layers and are distinguished from all animals by their small brains, having brains weighing less than one pound to control bodies later weighing as much as forty tons. But earlier reptiles were smaller, carnivorous, and walked kangaroolike on their hind legs. They had hollow avian bones and subsequently developed only three toes on their hind feet, and many of their fossil footprints have been mistaken for those of giant birds. Later on, the herbivorous dinosaurs evolved. They walked on all fours, and one branch of this group developed a protective armor.

60:1.11 (686.7) Several million years later the first mammals appeared. They were nonplacental and proved a speedy failure; none survived. This was an experimental effort to improve mammalian types, but it did not succeed on Urantia.

60:1.12 (686.8) The marine life of this period was meager but improved rapidly with the new invasion of the sea, which again produced extensive coast lines of shallow waters. Since there was more shallow water around Europe and Asia, the richest fossil beds are to be found about these continents. Today, if you would study the life of this age, examine the Himalayan, Siberian, and Mediterranean regions, as well as India and the islands of the southern Pacific basin. A prominent feature of the marine life was the presence of hosts of the beautiful ammonites, whose fossil remains are found all over the world.

60:1.13 (686.9) 130,000,000 years ago the seas had changed very little. Siberia and North America were connected by the Bering Strait land bridge. A rich and unique marine life appeared on the Californian Pacific coast, where over one thousand species of ammonites developed from the higher types of cephalopods. The life changes of this period were indeed revolutionary notwithstanding that they were transitional and gradual.

60:1.14 (687.1) This period extended over twenty-five million years and is known as the *Triassic*.

2. THE LATER REPTILIAN AGE

60:2.1 (687.2) 120,000,000 years ago a new phase of the reptilian age began. The great event of this period was the evolution and decline of the dinosaurs. Land-animal life reached its greatest development, in point of size, and had virtually perished from the face of the earth by the end of this age. The dinosaurs evolved in all sizes from a species less than two feet long up to the huge noncarnivorous dinosaurs, seventy-five feet long, that have never since been equaled in bulk by any living creature.

60:2.2 (687.3) The largest of the dinosaurs originated in western North America. These monstrous reptiles are buried throughout the Rocky Mountain regions, along the whole of the Atlantic coast of North America, over western Europe, South Africa, and India, but not in Australia.

Aceste creaturi masive și-au pierdut forța și activitatea pe măsura creșterii constante a măririi lor. Ele aveau nevoie de cantități de hrană atât de mari, încât invadaseră pământul până într-acolo încât mureau, literalmente, de foame, și ele s-au stins, deoarece nu aveau inteligența necesară de a face față situației.

În acea epocă, cea mai mare parte de est a Americii de Nord, care rămăsese multă vreme ridicată, fusese nivelată și supusă eroziunii în oceanul Atlantic, a cărui coastă se întindea pe mai multe sute de kilometri, mai mult spre est decât astăzi. Partea occidentală a continentului era întotdeauna ridicată, însă chiar și aceste regiuni au fost ulterior invadate atât de marea septentrională, cât și de Pacific, care s-a întins către est până în regiunea Munților Negri din Dakota.

A fost o epocă a apei dulci, caracterizată de numeroase lacuri interioare, așa cum o demonstrează abundența fosilelor de apă dulce acumulate în albiile numite Morrison din Colorado, din Montana și din Wyoming. Grosimea acestor depozite combinate de apă dulce și de apă sărată variază între șase sute și o mie cinci sute de metri, însă aceste straturi cuprind foarte puțin calcar.

Aceeași mare polară care s-a întins atât de departe către sudul Americii de Nord a acoperit tot astfel întreaga Americă de Sud, cu excepția Anzilor, care au apărut la început. Cea mai mare parte a Chinei și a Rusiei era inundată, însă în Europa invazia apelor a fost cea mai importantă. Pe parcursul acestei submersiuni, s-a depus admirabila piatră litografică din Germaniei de Sud, ale cărei straturi s-au conservat, ca și cum ar fi numai de ieri, fosile cum ar fi aripile cele mai delicate ale unor insecte străvechi.

Flora acestei epoci a semănat mult cu cea a epocii precedente. Pini și coniferele deveneau tot mai asemănătoare varietăților actuale. Încă se mai forma puțin cărbune, de-a lungul țărmurilor septentrionale ale Mediteranei.

Revenirea mărilor a ameliorat climatul. Coralii s-au întins în apele europene, ceea ce demonstrează existența unui climat încă blând și regulat, însă ei nu au apărut niciodată în apele polare, care s-au răcit lent. Viața marină a acestei epoci s-a ameliorat și s-a dezvoltat mult, în special în apele europene. Coralii și crinoidele au apărut temporar în număr mai mare decât înainte, însă amoniții au fost cei care au dominat viața nevertebratelor oceanelor. Mărimea lor medie era de ordinul a șapte până la zece centimetri, cu toate că o specie a atins un diametru de doi metri cincizeci. Existau bureți peste tot, în timp ce sepiile și stridile continuau să evolueze.

În urmă cu 110 milioane de ani, potențialele vieții marine continuau să apară. Ariciul de mare a reprezentat una dintre mutațiile cele mai remarcabile ale acelei epoci. Crabii, langustele, precum și alte tipuri de crustacee moderne au atins deplina lor dezvoltare. Schimbări marcante s-au produs și în familia peștilor, un tip de sturion făcându-și apariția pentru prima oară, însă ferocii șerpi de mare, proveniți din reptilele terestre, împânzeau încă toate mările și amenințau să distrugă întreaga familie a peștilor.

Această epocă a rămas în mod esențial aceea a

60:2.3 (687.4) These massive creatures became less active and strong as they grew larger and larger; but they required such an enormous amount of food and the land was so overrun by them that they literally starved to death and became extinct — they lacked the intelligence to cope with the situation.

60:2.4 (687.5) By this time most of the eastern part of North America, which had long been elevated, had been leveled down and washed into the Atlantic Ocean so that the coast extended several hundred miles farther out than now. The western part of the continent was still up, but even these regions were later invaded by both the northern sea and the Pacific, which extended eastward to the Dakota Black Hills region.

60:2.5 (687.6) This was a fresh-water age characterized by many inland lakes, as is shown by the abundant fresh-water fossils of the so-called Morrison beds of Colorado, Montana, and Wyoming. The thickness of these combined salt- and fresh-water deposits varies from 2,000 to 5,000 feet; but very little limestone is present in these layers.

60:2.6 (687.7) The same polar sea that extended so far down over North America likewise covered all of South America except the soon appearing Andes Mountains. Most of China and Russia was inundated, but the water invasion was greatest in Europe. It was during this submergence that the beautiful lithographic stone of southern Germany was laid down, those strata in which fossils, such as the most delicate wings of olden insects, are preserved as of but yesterday.

60:2.7 (687.8) The flora of this age was much like that of the preceding. Ferns persisted, while conifers and pines became more and more like the present-day varieties. Some coal was still being formed along the northern Mediterranean shores.

60:2.8 (687.9) The return of the seas improved the weather. Corals spread to European waters, testifying that the climate was still mild and even, but they never again appeared in the slowly cooling polar seas. The marine life of these times improved and developed greatly, especially in European waters. Both corals and crinoids temporarily appeared in larger numbers than heretofore, but the ammonites dominated the invertebrate life of the oceans, their average size ranging from three to four inches, though one species attained a diameter of eight feet. Sponges were everywhere, and both cuttlefish and oysters continued to evolve.

60:2.9 (688.1) 110,000,000 years ago the potentials of marine life were continuing to unfold. The sea urchin was one of the outstanding mutations of this epoch. Crabs, lobsters, and the modern types of crustaceans matured. Marked changes occurred in the fish family, a sturgeon type first appearing, but the ferocious sea serpents, descended from the land reptiles, still infested all the seas, and they threatened the destruction of the entire fish family.

60:2.10 (688.2) This continued to be, pre-eminently, the age

dinozaurilor. Ei au invadat pământul într-o asemenea măsură încât, pe parcursul perioadei precedente invaziei mărilor, două specii s-au refugiat în apă pentru a supraviețui. Acești șerpi de mare reprezintă un regres în evoluție. În timp ce anumite specii noi progresează, unele rămân staționare, iar altele fac cale întoarsă, întorcându-se la o stare anterioară, iar acest lucru s-a întâmplat atunci când aceste două tipuri de reptile au abandonat pământul ferm.

Pe măsură ce timpul trecea, șerpii de mare au atins o astfel de dimensiune încât au devenit foarte leneși, și au sfârșit prin a pieri, din cauza faptului că nu aveau un creier destul de mare pentru a asigura protecția imensului lor corp. Creierul lor cântărea mai puțin de șazezeci de grame, în ciuda faptului că acești enormi ihtiozauri atingeau uneori cincizeci de metri lungime, cea mai mare parte depășind zece metri. Crocodilii marini au fost, de asemenea, o rămășiță a unui tip terestru de reptilă însă, spre deosebire de șerpii de mare, aceste animale s-au întors întotdeauna pe pământ pentru a-și depune ouăle.

La puțin timp după ce aceste două specii de dinozauri au migrat în apă în vederea unei vane încercări de autoconservare, două alte tipuri au fost împinse de aspra luptă pentru viața pe pământ, să își caute refugiul în aer. Însă acești pterosauri zburători nu au fost strămoșii adevăraților păsări din epocile următoare. Ei au evoluat pe baza dinozaurilor săritori, cu oase goale, și aripile lor erau asemănătoare acelorale lilieciilor, cu o anvergură de șase până la zece metri. Aceste străvechi reptile zburătoare au atins trei metri lungime. Ele aveau maxilare extensibile, foarte asemănătoare acelorale șerpilor actuali. O vreme, aceste reptile zburătoare au părut a fi un succes, însă nu au reușit să evolueze în așa fel încât să poată supraviețui ca navigatori aerieni. Ei reprezintă neamurile stinse ale precursorilor păsărilor.

Broaștele țestoase s-au înmulțit pe parcursul acestei perioade, și și-au făcut prima apariție în America de Nord. Strămoșii lor veniseră din Asia, și au urmat istmul nordului.

În urmă cu o sută de milioane de ani, era reptilelor a ajuns la sfârșit. Dinozaurii, în ciuda masei lor enorme, nu erau decât animale aproape fără creier, și lipsite de inteligență suficientă pentru a putea furniza hrana necesară unor corpuri atât de mari. De aceea, aceste reptile terestre care pășteau, au pierit în număr tot mai mare. De acum, evoluția va urma creșterea creierului și nu a masei corporale. Dezvoltarea creierului a caracterizat fiecare epocă succesivă a evoluției animale și a progresului planetar.

Această epocă, care cuprinde apogeul reptilelor, reprezintă începutul declinului lor, și se întinde pe o perioadă aproape douăzeci și cinci de milioane de ani. Ea este cunoscută sub numele de Jurassic.

3. STADIUL CRETACICPERIOADA PLANTELOR CU FLORI -EPOCA PĂSĂRILOR

Marea perioadă cretacică își trage numele din predominanța în mări de prolifice foraminifere

of the dinosaurs. They so overran the land that two species had taken to the water for sustenance during the preceding period of sea encroachment. These sea serpents represent a backward step in evolution. While some new species are progressing, certain strains remain stationary and others gravitate backward, reverting to a former state. And this is what happened when these two types of reptiles forsook the land.

60:2.11 (688.3) As time passed, the sea serpents grew to such size that they became very sluggish and eventually perished because they did not have brains large enough to afford protection for their immense bodies. Their brains weighed less than two ounces notwithstanding the fact that these huge ichthyosaurs sometimes grew to be fifty feet long, the majority being over thirty-five feet in length. The marine crocodilians were also a reversion from the land type of reptile, but unlike the sea serpents, these animals always returned to the land to lay their eggs.

60:2.12 (688.4) Soon after two species of dinosaurs migrated to the water in a futile attempt at self-preservation, two other types were driven to the air by the bitter competition of life on land. But these flying pterosaurs were not the ancestors of the true birds of subsequent ages. They evolved from the hollow-boned leaping dinosaurs, and their wings were of batlike formation with a spread of twenty to twenty-five feet. These ancient flying reptiles grew to be ten feet long, and they had separable jaws much like those of modern snakes. For a time these flying reptiles appeared to be a success, but they failed to evolve along lines which would enable them to survive as air navigators. They represent the nonsurviving strains of bird ancestry.

60:2.13 (688.5) Turtles increased during this period, first appearing in North America. Their ancestors came over from Asia by way of the northern land bridge.

60:2.14 (688.6) One hundred million years ago the reptilian age was drawing to a close. The dinosaurs, for all their enormous mass, were all but brainless animals, lacking the intelligence to provide sufficient food to nourish such enormous bodies. And so did these sluggish land reptiles perish in ever-increasing numbers. Henceforth, evolution will follow the growth of brains, not physical bulk, and the development of brains will characterize each succeeding epoch of animal evolution and planetary progress.

60:2.15 (688.7) This period, embracing the height and the beginning decline of the reptiles, extended nearly twenty-five million years and is known as the *Jurassic*.

3. THE CRETACEOUS STAGE THE FLOWERING-PLANT PERIOD THE AGE OF BIRDS

60:3.1 (688.8) The great Cretaceous period derives its name from the predominance of the prolific chalk-

producătoare de cretă. Această perioadă conduce Urantia aproape de sfârșitul lungii dominări a reptilelor și asistă la apariția pe pământ a plantelor cu flori și a păsărilor. Este, de asemenea, epoca în care se termină deriva continentelor spre vest și spre sud. Ea însoțește giganticele deformări ale scoarței terestre, precum și imensele scurgeri de lavă și o mare activitate vulcanică.

Către sfârșitul perioadei geologice precedente, cea mai mare parte a maselor continentale era bine ridicată, cu toate că nu existau încă vârfuri de munți. Continuând, deriva pământurilor continentale a întâlnit primul mare obstacol pe albia adâncă a Pacificului. Acest conflict al forțelor geologice a format întregul lanț de munți care se întinde într-o direcție nord-sud, de la Alaska până în Capul Horn, trecând prin Mexic.

Această perioadă marchează astfel, în istoria geologică, stadiul formării munților moderni. Înainte de această epocă, piscurile muntoase erau rare. Ele nu aveau decât creste înalte de o mare lărgime. În această epocă, a început să se înalțe lanțul Pacificului, însă el era situat la o mie o sută de kilometri vest față de țărmul actual. Sierra începea, de asemenea, să se formeze. Straturile lor de cuarț aurifer au rezultat din curgerile de lavă din acea epocă. În estul Americii de Nord, presiunea Atlanticului lucra, de asemenea, pentru a provoca o ridicare a terenului.

În urmă cu 100 milioane de ani, continentul Nord American și o parte a Europei se aflau cu mult deasupra apei. Devierea continentelor Americane continua. S-au produs metamorfoze ale Anzilor sud-americani și înălțarea progresivă a câmpiilor occidentale ale Americii de Nord. Cea mai mare parte a Mexicului s-a cufundat sub mare, iar Atlanticul de Sud a inundat coasta orientală a Americii de Sud atingând, în cele din urmă, litoralul actual. Oceanul Atlantic și Oceanul Indian avuseseră atunci, în mod sensibil, aceeași configurație ca astăzi.

În urmă cu 95 milioane de ani, masele continentale ale Americii și ale Europei începeau să se scufunde. Mările sudului au început să invadeze America de Nord și s-au întins progresiv către nord pentru a ajunge la Oceanul Arctic. Ca importanță, aceasta a fost cea de-a doua dintre submersiunile continentale. Când această mare a sfârșit prin a se retrage, ea a lăsat continentul aproape așa cum este acum. Înainte de sfârșitul acestei mari submersii, pământurile înalte din estul Appalașilor fuseseră aproape complet erodate și aduse la nivelul mării. Straturile de argilă pură, de numeroase culori, care sunt acum utilizate pentru a se fabrica oale, au fost depuse pe regiunile de coastă ale Atlanticului, pe parcursul acestei epoci. Grosimea lor medie se apropie de șase sute de metri.

O mare activitate vulcanică s-a manifestat în sudul Alpilor și de-a lungul stratului muntos al Californiei actuale. Cele mai mari deformări ale scoarței terestre care au avut loc timp de milioane și milioane de ani s-au produs în Mexic. Mari schimbări au avut loc, de asemenea, în Europa, Rusia, Japonia, precum și în partea meridională a Americii de Sud. Climatul a devenit tot mai diversificat.

În urmă cu 90 milioane de ani, angiospermele au ieșit din aceste mări cretacee primitive, și au invadat în curând continentele. Aceste plante terestre au apărut

making foraminifers in the seas. This period brings Urantia to near the end of the long reptilian dominance and witnesses the appearance of flowering plants and bird life on land. These are also the times of the termination of the westward and southward drift of the continents, accompanied by tremendous crustal deformations and concomitant widespread lava flows and great volcanic activities.

60:3.2 (689.1) Near the close of the preceding geologic period much of the continental land was up above water, although as yet there were no mountain peaks. But as the continental land drift continued, it met with the first great obstruction on the deep floor of the Pacific. This contention of geologic forces gave impetus to the formation of the whole vast north and south mountain range extending from Alaska down through Mexico to Cape Horn.

60:3.3 (689.2) This period thus becomes the *modern mountain-building stage* of geologic history. Prior to this time there were few mountain peaks, merely elevated land ridges of great width. Now the Pacific coast range was beginning to elevate, but it was located seven hundred miles west of the present shore line. The Sierras were beginning to form, their gold-bearing quartz strata being the product of lava flows of this epoch. In the eastern part of North America, Atlantic sea pressure was also working to cause land elevation.

60:3.4 (689.3) 100,000,000 years ago the North American continent and a part of Europe were well above water. The warping of the American continents continued, resulting in the metamorphosing of the South American Andes and in the gradual elevation of the western plains of North America. Most of Mexico sank beneath the sea, and the southern Atlantic encroached on the eastern coast of South America, eventually reaching the present shore line. The Atlantic and Indian Oceans were then about as they are today.

60:3.5 (689.4) 95,000,000 years ago the American and European land masses again began to sink. The southern seas commenced the invasion of North America and gradually extended northward to connect with the Arctic Ocean, constituting the second greatest submergence of the continent. When this sea finally withdrew, it left the continent about as it now is. Before this great submergence began, the eastern Appalachian highlands had been almost completely worn down to the water's level. The many colored layers of pure clay now used for the manufacture of earthenware were laid down over the Atlantic coast regions during this age, their average thickness being about 2,000 feet.

60:3.6 (689.5) Great volcanic actions occurred south of the Alps and along the line of the present California coast-range mountains. The greatest crustal deformations in millions upon millions of years took place in Mexico. Great changes also occurred in Europe, Russia, Japan, and southern South America. The climate became increasingly diversified.

60:3.7 (689.6) 90,000,000 years ago the angiosperms emerged from these early Cretaceous seas and soon overran the continents. These land plants suddenly

brusc, în același timp cu palmierii, cu magnoliile și cu lalelele. Puțin mai târziu palmierii, arborii de pâine, precum și o altă specie de palmieri, au acoperit Europa și câmpiile occidentale ale Americii de Nord. Nu a apărut nici un animal terestru nou.

În urmă cu 85 milioane de ani, Detroitul Beringului s-a închis, izolând apele în curs de răcire ale mărilor septentrionale. Până atunci, viața marină a apelor Golfului Mexic și a Atlanticului fusese cu mult diferită de aceea a Oceanului Pacific, din pricina variațiilor de temperatură dintre aceste două mase de apă; această diferență a dispărut atunci.

Depozitele de măr amestecate cu gresii verzi au dat numele lor acestei perioade. Sedimentările acestei epoci sunt variate și sunt constituite din șist, din gresie, din mici cantități de calcar, precum și din carbon de calitate inferioară sau din lignit, iar în numeroase regiuni ele conțin petrol. Grosimea acestor straturi variază de la 60 de metri, în anumite locuri, până la 3.000 de metri în vestul Americii de Nord și în multe locuri din Europa. Putem observa aceste depozite în părțile deformate ale contraforturilor orientale ale Munților Stâncoși.

În lumea întreagă, straturile poroase semistâncoase sunt impregnate de cretă. Ele primesc apa în aflorimentele lor sinclinale, și o dirijează în jos pentru a alimenta o mare parte a regiunilor actualmente aride ale pământului.

În urmă cu 80 milioane de ani, s-au produs mari perturbații în scoarța terestră. Deriva continentală către vest se apropia de sfârșitul ei, iar enorma energie datorate marii inerții dobândite de masele continentale bulversa litoralul Pacific al celor două Americi. Ea a provocat un contracurent de profunde schimbări de-a lungul țămurilor asiatice ale Pacificului. Această înălțare circumpacifică a pământurilor, al cărei culme este reprezentată de lanțurile de munți actuali, are peste patruzeci de mii de kilometri lungime. Ridicările care au însoțit nașterea sa au fost cele mai mari deformări de suprafață care au avut loc de la apariția vieții pe Urantia. Scurgerile de lavă, atât subterane, cât și superficiale, au fost importante și întinse.

Perioada de acum 75 milioane de ani marchează sfârșitul derivei continentale. Din Alaska în Capul Horn, lungile straturi de coastă ale Pacificului erau realizate, însă ele nu comportau încă decât câteva vârfuri.

Contrapresiunea opririi derivei continentale a accentuat elevația câmpiilor occidentale ale Americii de Nord, în timp ce în est, Appalașii regiunii litorale a Atlanticului, complet erodați, erau proiectați vertical în sus cu basculări slabe sau nule.

În urmă cu 70 milioane de ani, s-au produs deformări ale scoarței în raport cu înălțarea maximă a regiunii Munților Stâncoși. Un larg segment de roci a încălecat pe douăzeci și cinci de kilometri suprafața Columbiei Britanice; în acest loc, rocile cambriene au acoperit oblic stâncile cretacee. O altă încălecăre spectaculoasă s-a produs pe versantul estic al Munților Stâncoși, aproape de frontiera canadiană. Se găsesc aici straturi stâncoase dintr-o epocă anterioară vieții, proiectate pe deasupra depozitelor cretacee atunci recente.

Pe parcursul acestei epoci, activitatea vulcanică care domnea în întreaga lume a făcut să apară

appeared along with fig trees, magnolias, and tulip trees. Soon after this time fig trees, breadfruit trees, and palms overspread Europe and the western plains of North America. No new land animals appeared.

60:3.8 (689.7) 85,000,000 years ago the Bering Strait closed, shutting off the cooling waters of the northern seas. Theretofore the marine life of the Atlantic-Gulf waters and that of the Pacific Ocean had differed greatly, owing to the temperature variations of these two bodies of water, which now became uniform.

60:3.9 (689.8) The deposits of chalk and greensand marl give name to this period. The sedimentations of these times are variegated, consisting of chalk, shale, sandstone, and small amounts of limestone, together with inferior coal or lignite, and in many regions they contain oil. These layers vary in thickness from 200 feet in some places to 10,000 feet in western North America and numerous European localities. Along the eastern borders of the Rocky Mountains these deposits may be observed in the uptilted foothills.

60:3.10 (690.1) All over the world these strata are permeated with chalk, and these layers of porous semirock pick up water at upturned outcrops and convey it downward to furnish the water supply of much of the earth's present arid regions.

60:3.11 (690.2) 80,000,000 years ago great disturbances occurred in the earth's crust. The western advance of the continental drift was coming to a standstill, and the enormous energy of the sluggish momentum of the hinter continental mass upcrumpled the Pacific shore line of both North and South America and initiated profound repercussional changes along the Pacific shores of Asia. This circumpacific land elevation, which culminated in present-day mountain ranges, is more than twenty-five thousand miles long. And the upheavals attendant upon its birth were the greatest surface distortions to take place since life appeared on Urantia. The lava flows, both above and below ground, were extensive and widespread.

60:3.12 (690.3) 75,000,000 years ago marks the end of the continental drift. From Alaska to Cape Horn the long Pacific coast mountain ranges were completed, but there were as yet few peaks.

60:3.13 (690.4) The backthrust of the halted continental drift continued the elevation of the western plains of North America, while in the east the worn-down Appalachian Mountains of the Atlantic coast region were projected straight up, with little or no tilting.

60:3.14 (690.5) 70,000,000 years ago the crustal distortions connected with the maximum elevation of the Rocky Mountain region took place. A large segment of rock was overthrust fifteen miles at the surface in British Columbia; here the Cambrian rocks are obliquely thrust out over the Cretaceous layers. On the eastern slope of the Rocky Mountains, near the Canadian border, there was another spectacular overthrust; here may be found the prelife stone layers shoved out over the then recent Cretaceous deposits.

60:3.15 (690.6) This was an age of volcanic activity all over the world, giving rise to numerous small isolated

numeroase mici conuri vulcanice izolate. Vulcani submarini au intrat în activitate în regiunea scufundată a Himalayei. Și o mare parte a restului Asiei, inclusiv Siberia, se găsea încă sub apă.

În urmă cu 65 milioane de ani, s-a produs una dintre cele mai mari scurgeri de lavă din toate timpurile. Straturile acumulate în urma acestor scurgeri și precedentele se regăsesc în întreaga Americă, în Africa de Nord și de Sud, în Australia și în anumite părți ale Europei.

Animalele terestre s-au schimbat puțin, însă datorită unei mari emergențe continentale, în special în America de Nord, ele s-au înmulțit rapid. America de Nord a fost marele câmp de evoluție a animalelor terestre din aceste timpuri, căci cea mai mare parte a Europei era atunci scufundată.

Climatul era încă cald și uniform. Regiunile arctice au beneficiat de o vreme comparabilă cu cea a climatului actual al centrului și al sudului Americii de Nord.

Avea loc în viața vegetală o mare evoluție. Printre plantele terestre predominau angiospermele, și și-au făcut apariția pentru prima dată mulți dintre arborii actuali, incluzând aici fagul, mesteacănul, stejarul, nukul, sicomorul, arțarul și palmierii actuali. Fructele, ierburile și cerealele erau abundente, și aceste ierburi ale acestor arbori purtători de semințe au jucat, în lumea plantelor, același rol pe care strămoșii omului l-au jucat în lumea animală. Importanța acestei etape în evoluție nu este depășită decât prin apariția omului însuși. Brusc și fără nici o tranziție prealabilă, a apărut, prin mutații, mare familie a plantelor cu flori. Această nouă floră a acoperit în curând întreaga lume.

În urmă cu 60 milioane de ani, cu toate că reptilele terestre au fost în declin, dinozaurii erau încă regii pământului, însă conducerea a fost preluată de tipurile mai agile și mai active de dinozauri carnivori, aparținând varietăților de săritoare de talie mică, gen cangur. Însă, cu ceva timp înainte, apăruseră noi tipuri de dinozauri erbivori, care s-au înmulțit rapid ca urmare a apariției plantelor terestre din familiei erbaceelor. Unul dintre acești noi dinozauri erbivori era un adevărat patruped, înzestrat cu două coarne. Tipul de broască țestoasă de șase metri în diametru, a apărut, la fel cu crocodilii moderni și adevărații șerpi din tipurile actuale. Mari schimbări s-au produs, de asemenea, în rândul peștilor și al altor forme de viață marină.

Prepășirea epocilor anterioare nu reușiseră să se adapteze la elementul aerian, nu mai mult decât dinozaurii zburători. Au existat și specii efemere, care s-au stins rapid. Ele au împărțit destinul dinozaurilor; distrugerea prin insuficiență de substanță cerebrală în raport cu mărimea lor. Această a doua încercare de a crea animale capabile să navigheze în atmosferă a eșuat, la fel cu încercarea ratată de a produce mamifere în cursul acestei epoci și al unei epoci precedente.

În urmă cu 55 milioane de ani, mersul evoluției a fost marcat de apariția bruscă a primei păsări veritabile, o mică creatură de gen porumbel care a fost strămoșul tuturor păsărilor. Ea a fost al treilea tip de creatură zburătoare care a apărut pe pământ. Ea s-a tras direct din grupul reptilelor, iar nu al dinozaurilor zburători

vulcanic cones. Submarine volcanoes broke out in the submerged Himalayan region. Much of the rest of Asia, including Siberia, was also still under water.

60:3.16 (690.7) 65,000,000 years ago there occurred one of the greatest lava flows of all time. The deposition layers of these and preceding lava flows are to be found all over the Americas, North and South Africa, Australia, and parts of Europe.

60:3.17 (690.8) The land animals were little changed, but because of greater continental emergence, especially in North America, they rapidly multiplied. North America was the great field of the land-animal evolution of these times, most of Europe being under water.

60:3.18 (690.9) The climate was still warm and uniform. The arctic regions were enjoying weather much like that of the present climate in central and southern North America.

60:3.19 (690.10) Great plant-life evolution was taking place. Among the land plants the angiosperms predominated, and many present-day trees first appeared, including beech, birch, oak, walnut, sycamore, maple, and modern palms. Fruits, grasses, and cereals were abundant, and these seed-bearing grasses and trees were to the plant world what the ancestors of man were to the animal world — they were second in evolutionary importance only to the appearance of man himself. Suddenly and without previous gradation, the great family of flowering plants mutated. And this new flora soon overspread the entire world.

60:3.20 (691.1) 60,000,000 years ago, though the land reptiles were on the decline, the dinosaurs continued as monarchs of the land, the lead now being taken by the more agile and active types of the smaller leaping kangaroo varieties of the carnivorous dinosaurs. But sometime previously there had appeared new types of the herbivorous dinosaurs, whose rapid increase was due to the appearance of the grass family of land plants. One of these new grass-eating dinosaurs was a true quadruped having two horns and a capelike shoulder flange. The land type of turtle, twenty feet across, appeared as did also the modern crocodile and true snakes of the modern type. Great changes were also occurring among the fishes and other forms of marine life.

60:3.21 (691.2) The wading and swimming prebirds of earlier ages had not been a success in the air, nor had the flying dinosaurs. They were a short-lived species, soon becoming extinct. They, too, were subject to the dinosaur doom, destruction, because of having too little brain substance in comparison with body size. This second attempt to produce animals that could navigate the atmosphere failed, as did the abortive attempt to produce mammals during this and a preceding age.

60:3.22 (691.3) 55,000,000 years ago the evolutionary march was marked by the sudden appearance of the first of the true birds, a small pigeonlike creature which was the ancestor of all bird life. This was the third type of flying creature to appear on earth, and it sprang directly from the reptilian group, not from the

contemporani, nici al tipurilor anterioare de păsări terestre cu dinți. De aceea, această perioadă este cunoscută ca epoca păsărilor și aceea a declinului reptilelor.

4. SFÂRȘITUL PERIOADEI CRETACICE

Lua sfârșit marea perioadă cretacică. Încheierea sa marchează sfârșitul marilor invazii ale continentelor de către mări. Acest lucru este adevărat mai ales pentru America de Nord, unde au existat douăzeci și patru de mari inundații. Cu toate că submersiile de importanță medie s-au produs mai târziu, nici una dintre acestea din urmă nu se poate compara cu vastele și cu lungile invazii marine ale epocii Cretacice și ale epocilor precedente. Aceste perioade în care când pământul, când marea au fost în avantaj s-au desfășurat în cicluri de milioane de ani. Ridicările și scufundările fundurilor oceanice și ale maselor continentale s-au efectuat conform unui ritm multimilenar, și tocmai aceste mișcări ritmice ale crustei terestre s-au perpetuat de-a lungul întregii istorii a pământului însă, cu o amplitudine și cu o frecvență în constantă scădere.

Această perioadă asistă, de asemenea, la sfârșitul derivei continentale și la formarea munților moderni ai Urantiei. Cu toate acestea, presiunea maselor continentale și blocarea forței vii a derivei lor seculare nu sunt singurii factori de formare a munților. Factorul principal și subiacent care determină amplasarea unui lanț de munți este existența prealabilă a unui pământ jos, sau a unei cuvette, care a fost umplută de depozite relativ mai ușoare ale eroziunii terestre și de aluviunile marine ale epocilor precedente. Grosimea acestor zone de terenuri mai ușoare atinge uneori de la patru mii cinci sute de mii până la șase mii de metri. De aceea, atunci când scoarța terestră este supusă unei presiuni de orice fel, aceste zone mai ușoare sunt primele care se cutează, care formează pliuri și se înalță pentru a forma o contrapondere forțelor și a presiunilor antagonice care acționează în scoarța terestră sau dedesubt. Se întâmplă ca aceste ridicături de terenuri să se producă fără cutări însă, în ceea ce privește înălțarea Munților Stâncoși, se produc cutări și basculări importante dublate de enorme încălecări de diferite straturi, atât superficiale, cât și subterane.

Cei mai vechi munți ai lumii sunt situați în Asia, în Groenlanda și în Europa septentrională, în mijlocul acelor din străvechile sisteme est-vest. Munții de vârstă medie aparțin grupului circumpacific și celui deal doilea sistem de est-vest european care s-a născut, cam în aceeași epocă. Aceste gigantice ridicături, lungi de aproape șaisprezece mii de kilometri, se întind din Europa până la ridicăturile de teren din Antile. Munții cei mai recentți se găsesc în sistemul Munților Stâncoși unde, pe parcursul epocilor, s-au produs ridicări de teren, însă ele au fost succesiv acoperite de ape, cu toate că anumite pământuri înalte au subzistat sub forma insulelor. După perioada de formare a munților de vârstă medie, s-au înălțat și adevăratele ținuturi muntoase înalte. Ele au devenit ulterior Munții Stâncoși actuali, după ce au fost sculptați de geniul artistic combinat al elementelor naturale.

Regiunea actuală a Munților Stâncoși din America de Nord nu este aceea a ridicăturii de teren originare. Aceasta din urmă a fost, de mult timp, nivelată de

contemporary flying dinosaurs nor from the earlier types of toothed land birds. And so this becomes known as the *age of birds* as well as the declining age of reptiles.

4. THE END OF THE CHALK PERIOD

60:4.1 (691.4) The great Cretaceous period was drawing to a close, and its termination marks the end of the great sea invasions of the continents. Particularly is this true of North America, where there had been just twenty-four great inundations. And though there were subsequent minor submergences, none of these can be compared with the extensive and lengthy marine invasions of this and previous ages. These alternate periods of land and sea dominance have occurred in million-year cycles. There has been an agelong rhythm associated with this rise and fall of ocean floor and continental land levels. And these same rhythmical crustal movements will continue from this time on throughout the earth's history but with diminishing frequency and extent.

60:4.2 (691.5) This period also witnesses the end of the continental drift and the building of the modern mountains of Urantia. But the pressure of the continental masses and the thwarted momentum of their agelong drift are not the exclusive influences in mountain building. The chief and underlying factor in determining the location of a mountain range is the pre-existent lowland, or trough, which has become filled up with the comparatively lighter deposits of the land erosion and marine drifts of the preceding ages. These lighter areas of land are sometimes 15,000 to 20,000 feet thick; therefore, when the crust is subjected to pressure from any cause, these lighter areas are the first to crumple up, fold, and rise upward to afford compensatory adjustment for the contending and conflicting forces and pressures at work in the earth's crust or underneath the crust. Sometimes these upthrusts of land occur without folding. But in connection with the rise of the Rocky Mountains, great folding and tilting occurred, coupled with enormous overthrusts of the various layers, both underground and at the surface.

60:4.3 (692.1) The oldest mountains of the world are located in Asia, Greenland, and northern Europe among those of the older east-west systems. The mid-age mountains are in the circumpacific group and in the second European east-west system, which was born at about the same time. This gigantic uprising is almost ten thousand miles long, extending from Europe over into the West Indies land elevations. The youngest mountains are in the Rocky Mountain system, where, for ages, land elevations had occurred only to be successively covered by the sea, though some of the higher lands remained as islands. Subsequent to the formation of the mid-age mountains, a real mountain highland was elevated which was destined, subsequently, to be carved into the present Rocky Mountains by the combined artistry of nature's elements.

60:4.4 (692.2) The present North American Rocky Mountain region is not the original elevation of land; that elevation had been long since leveled by erosion and

eroziune, apoi ridicată din nou. Lanțul actual avansat este tot ceea ce rămâne din lanțul original ridicat din nou. Pikes Peak și Peak Longs sunt niște exemple marcante a acestei activități orogenice care se desfășoară cel puțin pe durata a două generații de viață ale munților. Aceste două vârfuri și-au păstrat partea superioară deasupra apei pe parcursul mai multor inundații anterioare.

Atât pe plan biologic, cât și pe plan geologic, această eră a fost activă și zbuciumată pe pământ și în ape. Animalele s-au înmulțit, în timp ce corali și crinoidele s-au împuținat. Amoniții, a căror influență a fost preponderantă în decursul unei ere precedente, au fost, de asemenea, într-un declin rapid. Pe pământ pădurile au fost, în mare parte, înlocuite de pini și de alți arbori actuali, între care și gigancii sequoia. Către sfârșitul acestei perioade, mamiferele placentare nu apăruseră încă, însă cadrul biologic este perfect pregătit pentru apariția într-o epocă ulterioară a strămoșilor primitivi, a viitoarelor tipuri de mamifere.

Astfel se termină o lungă eră a evoluției lumii, întinzându-se de la prima apariție a vieții terestre până la timpurile mai recente ale strămoșilor imediați ai speciei umane și a ramurilor colaterale. Această eră, numită Cretacic, acoperă cincizeci de milioane de ani. Ea încheie era premamiferă a vieții terestre, cunoscută sub numele de Mezozoic, care se întinde pe o perioadă de o sută de milioane de ani.

[Prezentat de un Purtător al Vieții al Nebadonului atașat Sataniei și în funcție în prezent pe Urantia.]

then re-elevated. The present front range of mountains is what is left of the remains of the original range which was re-elevated. Pikes Peak and Longs Peak are outstanding examples of this mountain activity, extending over two or more generations of mountain lives. These two peaks held their heads above water during several of the preceding inundations.

60:4.5 (692.3) Biologically as well as geologically this was an eventful and active age on land and under water. Sea urchins increased while corals and crinoids decreased. The ammonites, of preponderant influence during a previous age, also rapidly declined. On land the fern forests were largely replaced by pine and other modern trees, including the gigantic redwoods. By the end of this period, while the placental mammal has not yet evolved, the biologic stage is fully set for the appearance, in a subsequent age, of the early ancestors of the future mammalian types.

60:4.6 (692.4) And thus ends a long era of world evolution, extending from the early appearance of land life down to the more recent times of the immediate ancestors of the human species and its collateral branches. This, the *Cretaceous age*, covers fifty million years and brings to a close the premammalian era of land life, which extends over a period of one hundred million years and is known as the *Mesozoic*.

60:4.7 (692.5) [Presented by a Life Carrier of Nebadon assigned to Satania and now functioning on Urantia.]

Capitolul 61. Era mamiferelor pe Urantia

⇐ 060

CARTEA URANTIA

062 ⇒

PARTE III. ISTORIA URANTIEI

CAPITOLUL 61 ERA MAMIFERELOR PE URANTIA

Secțiuni

Introduction

1. Stadiul noilor pământuri continentale Vârsta primelor mamifere
2. Stadiul recent de inundații Epoca mamiferelor evolute
3. Stadiul munților moderni Epoca elefantului și a calului
4. Stadiul recent de înălțare continentală Ultima mare migrație a mamiferelor
5. Începutul erei glaciare
6. Omul primitiv din era glaciară
7. Urmarea erei glaciare

Introduction

ERA mamiferelor se întinde de la epoca primelor mamifere placentare până la sfârșitul vârstei glaciare și acoperă aproape cincizeci de milioane de ani.

Pe parcursul acestei vârste cenozoice panorama lumii oferea un spectacol atrăgător - dealuri ondulate, văi largi, fluvii mari și păduri vaste. Pe parcursul acestei perioade, istmul Panama s-a înălțat și s-a scufundat de două ori, iar podul terestru al Strâmtoarei Bering a făcut de trei ori același lucru. Tipurile de animale erau atât numeroase, cât și variate. Arborii erau plini de păsări, și lumea întreagă era un paradis pentru animale, în ciuda luptelor neîncetate pentru supremație a speciilor în evoluție.

Depunerile acumulate pe parcursul celor cinci perioade ale acestei ere de cincizeci de milioane de ani conțin arhivele fosile ale dinastiilor succesive de mamifere și conduc direct la perioada în care a apărut însuși omul.

1. STADIUL NOILOR PĂMÂNTURI CONTINENTALE VÂRSTA PRIMELOR MAMIFERE

În urmă cu 50.000.000 de ani, zonele continentale ale lumii se găseau, în marea lor parte, deasupra apelor

PAPER 61 THE MAMMALIAN ERA ON URANTIA

SECTIONS

Introduction

1. The New Continental Land Stage
The Age of Early Mammals
2. The Recent Flood Stage
The Age of Advanced Mammals
3. The Modern Mountain Stage
Age of the Elephant and the Horse
4. The Recent Continental-Elevation Stage
The Last Great Mammalian Migration
5. The Early Ice Age
6. Primitive Man in the Ice Age
7. The Continuing Ice Age

INTRODUCTION

61:0.1 (693.1) THE era of mammals extends from the times of the origin of placental mammals to the end of the ice age, covering a little less than fifty million years.

61:0.2 (693.2) During this Cenozoic age the world's landscape presented an attractive appearance — rolling hills, broad valleys, wide rivers, and great forests. Twice during this sector of time the Panama Isthmus went up and down; three times the Bering Strait land bridge did the same. The animal types were both many and varied. The trees swarmed with birds, and the whole world was an animal paradise, notwithstanding the incessant struggle of the evolving animal species for supremacy.

61:0.3 (693.3) The accumulated deposits of the five periods of this fifty-million-year era contain the fossil records of the successive mammalian dynasties and lead right up through the times of the actual appearance of man himself.

1. THE NEW CONTINENTAL LAND STAGE THE AGE OF EARLY MAMMALS

61:1.1 (693.4) 50,000,000 years ago the land areas of the world were very generally above water or only slightly

sau doar ușor scufundate. Formațiunile și depunerile acestor perioade sunt atât terestre, cât și marine, însă în principal terestre. Pe parcursul unei perioade considerabile, pământurile s-au ridicat treptat, însă ele au fost, în același timp, erodate și antrenate spre pământurile joase și spre mări.

La începutul acestei perioade, mamiferele de tip placentar au apărut subit în America de Nord. Ele reprezentau etapa cea mai importantă a evoluției de până la epoca aceea. Ordinele de mamifere neplacentare existaseră înainte, însă acest tip nou a răsărit direct și brusc din strămoșul reptilă preexistent, ai cărui descendenți se perpetuaseră de-a lungul perioadei de declin a dinozaurilor. Părintele mamiferelor placentare au fost un mic dinozaur carnivor foarte activ, de tip săritor.

Instinctele fundamentale ale mamiferelor au început să se manifeste la aceste tipuri primitive. Pe lângă toate celelalte forme ale vieții animale mamiferele posedă un imens avantaj în ceea ce privește supraviețuirea asupra tuturor prin aceea că ele pot:

1. Să dea naștere unor pui relativ evoluți și bine dezvoltati.
2. Să își hrănească, să își crească și să își protejeze puii cu o grijă plină de afecțiune.
3. Să folosească superioritatea puterii lor cerebrale pentru a se perpetua.
4. Să folosească agilitatea lor sporită pentru a scăpa de dușmanii lor.
5. Să aplice inteligența lor superioară în ajustarea și adaptarea lor la mediu.

În urmă cu 45.000.000 de ani coloanele muntoase continentale s-au înălțat concomitent cu o scufundare generală a regiunilor de coastă. Rasele mamiferelor au evoluat rapid. Un mic mamifer reptilă, de tip ovipar, era tot mai bine dezvoltat, iar strămoșii viitorilor canguri cutreierau pământul Australiei. Curând și-au făcut apariția mici cai, rinoceri iuți, tapiri cu trompă, porci primitivi, veverițe, lemuri, oposumi, precum și mai multe triburi de animale asemănătoare cu maimuțele. Toate erau mici, primitive și, mai ales, adaptate la viața pădurilor din regiunile muntoase. O mare pasăre terestră, asemănătoare struțului, s-a dezvoltat până la o înălțime de trei metri și făcea ou de douăzeci și trei de centimetri pe treizeci și trei. Această specie de pasăre a fost ancestorul giganticelor păsări transportoare de mai târziu, care erau remarcabil de inteligente și care odinioară purtau ființe umane prin aer.

Mamiferele de la începutul erei cenozoice trăiau pe pământ, sub apă, în aer și în coroana arborilor. Ele aveau de la una până la unsprezece perechi de glande mamare și erau acoperite cu o lână deasă. Spre deosebire de speciile care au apărut mai târziu, acestea dezvoltau două serii succesive de dinți și aveau un creier foarte mare în comparație cu corpul lor, însă nici una dintre aceste specii moderne nu se număra printre ele.

În urmă cu 40.000.000 de ani, zonele terestre ale emisferei nordice au început să se înalțe. Acest fenomen a fost urmat de noi și vaste sedimentări, precum și de alte activități terestre cum ar fi erupțiile de lavă, deformările, formațiunile lacustre și eroziunile.

submerged. The formations and deposits of this period are both land and marine, but chiefly land. For a considerable time the land gradually rose but was simultaneously washed down to the lower levels and toward the seas.

61:1.2 (693.5) Early in this period and in North America the placental type of mammals *suddenly* appeared, and they constituted the most important evolutionary development up to this time. Previous orders of nonplacental mammals had existed, but this new type sprang directly and *suddenly* from the pre-existent reptilian ancestor whose descendants had persisted on down through the times of dinosaur decline. The father of the placental mammals was a small, highly active, carnivorous, springing type of dinosaur.

61:1.3 (693.6) Basic mammalian instincts began to be manifested in these primitive mammalian types. Mammals possess an immense survival advantage over all other forms of animal life in that they can:

- 61:1.4 (693.7) 1. Bring forth relatively mature and well-developed offspring.
- 61:1.5 (693.8) 2. Nourish, nurture, and protect their offspring with affectionate regard.
- 61:1.6 (693.9) 3. Employ their superior brain power in self-perpetuation.
- 61:1.7 (693.10) 4. Utilize increased agility in escaping from enemies.
- 61:1.8 (693.11) 5. Apply superior intelligence to environmental adjustment and adaptation.

61:1.9 (694.1) 45,000,000 years ago the continental backbones were elevated in association with a very general sinking of the coast lines. Mammalian life was evolving rapidly. A small reptilian, egg-laying type of mammal flourished, and the ancestors of the later kangaroos roamed Australia. Soon there were small horses, fleet-footed rhinoceroses, tapirs with proboscises, primitive pigs, squirrels, lemurs, opossums, and several tribes of monkeylike animals. They were all small, primitive, and best suited to living among the forests of the mountain regions. A large ostrichlike land bird developed to a height of ten feet and laid an egg nine by thirteen inches. These were the ancestors of the later gigantic passenger birds that were so highly intelligent, and that onetime transported human beings through the air.

61:1.10 (694.2) The mammals of the early Cenozoic lived on land, under the water, in the air, and among the treetops. They had from one to eleven pairs of mammary glands, and all were covered with considerable hair. In common with the later appearing orders, they developed two successive sets of teeth and possessed large brains in comparison to body size. But among them all no modern forms existed.

61:1.11 (694.3) 40,000,000 years ago the land areas of the Northern Hemisphere began to elevate, and this was followed by new extensive land deposits and other terrestrial activities, including lava flows, warping, lake formation, and erosion.

În cursul ultimei părți a acestei perioade, aproape întreaga Europă a fost scufundată. În urma unei ușoare înălțări a solului, continentul a fost acoperit de lacuri și de golfuri. Oceanul Arctic a curs spre sud, prin depresiunea Uralului, pentru a se uni cu Mediterana, care era atunci mai la nord. Înaltele pământuri ale Alpilor, ale Carpaților, ale Apeninilor și ale Pirineilor se ridicau ca niște insule în mijlocul mării. Apăruse și Istmul Panama; oceanele Atlantic și Pacific erau separate; America de Nord era legată de Asia prin puntea terestră a Strâmtoării Beringului și de Europa prin Groenlanda și prin Islanda. Circuitul terestru continental al latitudinilor nordice nu era întrerupt decât de Strâmtoarea Uralului care lega mările arctice de Mediterana extinsă.

În apele europene se depuneau mari cantități de calcare foraminifere. Astăzi, aceeași rocă se regăsește la o altitudine de 3.000 de metri în Alpi, la 5.000 de metri în Himalaya și la 6.000 de metri în Tibet. Depozitele cretoase din perioada aceasta au apărut de-a lungul coastelor Africii și ale Australiei, pe coasta de vest a Americii de Sud și în regiunea Antilelor.

De-a lungul acestei perioade, numită Eocen, evoluția mamiferelor și a altor forme de viață a continuat aproape fără întrerupere. Pământul Americii de Nord era atunci legat de toate celelalte continente, exceptând Australia, iar lumea era treptat invadată de o faună mamiferă primitivă de diverse tipuri.

2. STADIUL RECENT DE INUNDAȚIEPOCA

MAMIFERELOR EVOLUATE

Această perioadă a fost caracterizată de o nouă și rapidă evoluție a mamiferelor placentare, formele cele mai avansate de mamifere care s-au dezvoltat în decursul acelor vremuri.

Cu toate că mamiferele primitive au ieșit din strămoși carnivori, au apărut foarte curând unele specii de erbivore și, după multă vreme, au apărut și familii de mamifere omnivore. Angiospermele constituiau hrana principală a acestor mamifere care se înmulțeau rapid, deoarece flora terestră, inclusiv majoritatea plantelor și a arborilor actuali, apăruseră pe parcursul perioadelor anterioare.

În urmă cu 35.000.000 de ani a început epoca dominației mondiale a mamiferelor placentare. Puntea terestră din sud era foarte largă, și lega din nou imensul continent Antarctic de America de Sud, de Africa de Sud și de Australia. În ciuda comasării de pământuri la înalte altitudini, climatul lumii rămânea relativ blând, deoarece suprafața mărilor tropicale se mărise, iar pământul nu era îndeajuns de ridicat pentru a se putea produce ghețari. Vaste scurgeri de lavă au avut loc în Groenlanda și Islanda și, între aceste straturi, s-a depus o anumită cantitate de cărbune.

În fauna planetei aveau loc schimbări pronunțate. Viața marină suferea modificări profunde. Cea mai mare parte a speciilor actuale de animale marine exista deja, iar foraminiferele continuau să joace un rol important. Insectele semănau mult cu cele din perioada precedentă. Depozitele fosile de Florissant din Colorado datează din ultimii ani ai acestor timpuri

61:1.12 (694.4) During the latter part of this epoch most of Europe was submerged. Following a slight land rise the continent was covered by lakes and bays. The Arctic Ocean, through the Ural depression, ran south to connect with the Mediterranean Sea as it was then expanded northward, the highlands of the Alps, Carpathians, Apennines, and Pyrenees being up above the water as islands of the sea. The Isthmus of Panama was up; the Atlantic and Pacific Oceans were separated. North America was connected with Asia by the Bering Strait land bridge and with Europe by way of Greenland and Iceland. The earth circuit of land in northern latitudes was broken only by the Ural Straits, which connected the arctic seas with the enlarged Mediterranean.

61:1.13 (694.5) Considerable foraminiferal limestone was deposited in European waters. Today this same stone is elevated to a height of 10,000 feet in the Alps, 16,000 feet in the Himalayas, and 20,000 feet in Tibet. The chalk deposits of this period are found along the coasts of Africa and Australia, on the west coast of South America, and about the West Indies.

61:1.14 (694.6) Throughout this so-called *Eocene* period the evolution of mammalian and other related forms of life continued with little or no interruption. North America was then connected by land with every continent except Australia, and the world was gradually overrun by primitive mammalian fauna of various types.

2. THE RECENT FLOOD STAGE

THE AGE OF ADVANCED MAMMALS

61:2.1 (694.7) This period was characterized by the further and rapid evolution of placental mammals, the more progressive forms of mammalian life developing during these times.

61:2.2 (694.8) Although the early placental mammals sprang from carnivorous ancestors, very soon herbivorous branches developed, and, ere long, omnivorous mammalian families also sprang up. The angiosperms were the principal food of the rapidly increasing mammals, the modern land flora, including the majority of present-day plants and trees, having appeared during earlier periods.

61:2.3 (695.1) 35,000,000 years ago marks the beginning of the age of placental-mammalian world domination. The southern land bridge was extensive, reconnecting the then enormous Antarctic continent with South America, South Africa, and Australia. In spite of the massing of land in high latitudes, the world climate remained relatively mild because of the enormous increase in the size of the tropic seas, nor was the land elevated sufficiently to produce glaciers. Extensive lava flows occurred in Greenland and Iceland, some coal being deposited between these layers.

61:2.4 (695.2) Marked changes were taking place in the fauna of the planet. The sea life was undergoing great modification; most of the present-day orders of marine life were in existence, and foraminifers continued to play an important role. The insect life was much like that of the previous era. The Florissant fossil beds of Colorado belong to the later years of these far-distant times. Most of the living insect families go back to this period, but

îndepărtate. Majoritatea familiilor de insecte existente atunci își au originea în acele perioade îndepărtate, însă multe din ele sunt acum dispărute, deși fosilele lor subzistă.

Pe continente, această epocă a fost, prin excelență, aceea a reînnoirii și a răspândirii mamiferelor. Peste o sută de specii de mamifere anterioare și mai primitive s-au stins înainte de sfârșitul acestei perioade. Chiar și mamiferele mari cu creier mic au pierit curând. Creierul și agilitatea înlocuiseră carapacea și mărimea în progresul supraviețuirii animalelor. Cum familia dinozaurilor era în declin, mamiferele au preluat, încetul cu încetul, dominația pământului distrugând rapid și complet restul strămoșilor lor reptilieni.

În paralel cu dispariția dinozaurilor, s-au produs și alte schimbări importante în diversele ramuri ale familiei saurienilor. Membrii supraviețuitori ai familiilor primitive de reptile sunt broaștele țestoase, șerpii și crocodilii, precum și venerabilele broaște, singurul grup rămas reprezentându-i pe strămoșii cei mai îndepărtați ai omului.

Diversele grupuri de mamifere își au originea într-un animal unic, acum dispărut. Această creatură carnivoră era ceva între pisică și focă. Ea putea să trăiască pe pământ sau în apă, poseda o inteligență superioară și era foarte activă. În Europa, în urma evoluției a apărut strămoșul familiei canine care a dat în curând naștere unor numeroase specii de mici câini. Cam în aceeași epocă au apărut rozătoarele, inclusiv castorii, veverițele, popândăii, șoarecii și iepurii, care au reprezentat curând o formă de viață importantă. Foarte puține modificări s-au produs de atunci în această familie; ultimele depuneri din această perioadă conțin resturi fosile de câini, de pisici, de ratoni și de nevăstuici într-o formă ancestrală.

În urmă cu 30.000.000 de ani au început să își facă apariția tipurile moderne de mamifere. Până atunci mamiferele trăiseră, în majoritate, în munți, căci aparțineau tipurilor montane. Subit, a început evoluția tipului de copitate sau de șes, specia erbivoră diferențiată de cea a carnivorelor cu gheare. Aceste animale descindeau dintr-un strămoș nediferențiat, care avea cinci degete la picioare și patruzeci și patru de dinți, și care a dispărut înainte de sfârșitul acelei epoci. Evoluția copitatelor nu a progresat dincolo de stadiul celor cu trei degete la picioare în decursul acestei perioade.

Calul, remarcabil exemplu de evoluție, a trăit în acea epocă în America de Nord și în Europa, însă nu și-a încheiat în întregime dezvoltarea înainte de era glaciară ulterioară. Deși familia rinocerilor a apărut la sfârșitul acestei perioade, ea nu a cunoscut cea mai mare expansiune a ei decât mai târziu. Și-a făcut apariția și o mică creatură asemănătoare porcului, care a devenit strămoșul numeroaselor specii de porcine, de peccari și de hipopotami. Cămilele și lamele și-au avut originea în America de Nord din mijlocul acestei perioade, și au invadat câmpiile din vest. Mai târziu, lamele au emigrat către America de Sud, cămilele către Europa, și curând ambele specii s-au stins în America de Nord, deși unele soiuri cămile au supraviețuit până în epoca glaciară.

Un fapt important s-a produs către această epocă

many then in existence are now extinct, though their fossils remain.

61:2.5 (695.3) On land this was pre-eminently the age of mammalian renovation and expansion. Of the earlier and more primitive mammals, over one hundred species were extinct before this period ended. Even the mammals of large size and small brain soon perished. Brains and agility had replaced armor and size in the progress of animal survival. And with the dinosaur family on the decline, the mammals slowly assumed domination of the earth, speedily and completely destroying the remainder of their reptilian ancestors.

61:2.6 (695.4) Along with the disappearance of the dinosaurs, other and great changes occurred in the various branches of the saurian family. The surviving members of the early reptilian families are turtles, snakes, and crocodiles, together with the venerable frog, the only remaining group representative of man's earlier ancestors.

61:2.7 (695.5) Various groups of mammals had their origin in a unique animal now extinct. This carnivorous creature was something of a cross between a cat and a seal; it could live on land or in water and was highly intelligent and very active. In Europe the ancestor of the canine family evolved, soon giving rise to many species of small dogs. About the same time the gnawing rodents, including beavers, squirrels, gophers, mice, and rabbits, appeared and soon became a notable form of life, very little change having since occurred in this family. The later deposits of this period contain the fossil remains of dogs, cats, coons, and weasels in ancestral form.

61:2.8 (695.6) 30,000,000 years ago the modern types of mammals began to make their appearance. Formerly the mammals had lived for the greater part in the hills, being of the mountainous types; *suddenly* there began the evolution of the plains or hoofed type, the grazing species, as differentiated from the clawed flesh eaters. These grazers sprang from an undifferentiated ancestor having five toes and forty-four teeth, which perished before the end of the age. Toe evolution did not progress beyond the three-toed stage throughout this period.

61:2.9 (695.7) The horse, an outstanding example of evolution, lived during these times in both North America and Europe, though his development was not fully completed until the later ice age. While the rhinoceros family appeared at the close of this period, it underwent its greatest expansion subsequently. A small hoglike creature also developed which became the ancestor of the many species of swine, peccaries, and hippopotamuses. Camels and llamas had their origin in North America about the middle of this period and overran the western plains. Later, the llamas migrated to South America, the camels to Europe, and soon both were extinct in North America, though a few camels survived up to the ice age.

61:2.10 (696.1) About this time a notable thing occurred in western North America: The early ancestors of the

în vestul Americii de Nord; și-au făcut apariția pentru prima dată strămoșii primitivi ai străvechilor lemuri. Deși aceștia nu pot fi socotiți veritabili lemuri, venirea familiei lor a marcat stabilirea liniei din care s-au tras ulterior adevărații lemuri.

Ca și șerpilor de uscat ai unei epoci anterioare, care s-au retras în apele mărilor, un întreg trib de mamifere placentare a părăsit atunci pământul, pentru a-și stabili domiciliul în oceane. Ele au rămas, de atunci încolo, în mare, din ele dezvoltându-se balenele, delfinii marsuinii, focile și otariile actuale.

Păsările au continuat să se dezvolte pe planetă, însă cu puține schimbări evolutive importante. Majoritatea păsărilor timpurilor moderne existau deja, printre care se numărau pescărușii, bătlanii, flamingo, ulii șorecari, șoimii, vulturii, bufnițele, prepelițele și struții.

Către sfârșitul acestei epoci, numite Oligocen, care cuprindea zece milioane de ani, viața vegetală, ca și viața marină și animalele terestre, evoluase foarte mult, și se găsea prezentă pe planetă aproape ca astăzi. Ulterior au apărut specializări foarte extinse, însă formele ancestrale ale majorității ființelor vii existau și atunci.

3. STADIUL MUNȚILOR MODERNE EPOCA

ELEFANTULUI ȘI A CALULUI

Înălțarea pământurilor și segregarea mărilor schimbau lent meteorologia lumii; vremea se răcea progresiv, însă climatul rămânea încă blând. Arborele Sequoia și magnolia creșteau în Groenlanda, însă plantele subtropicale începeau să migreze către sud. La sfârșitul acestei perioade, plantele și arborii din climatele calde dispăruseră în mare parte din latitudinile nordice. Locul lor a fost luat de plantele mai rezistente și de arborii cu frunze căzătoare.

Numărul de varietăți de ierburi a crescut considerabil, iar dinții a numeroase specii de mamifere s-au modificat treptat, pentru a se apropia de tipul actual de dentiție a erbivorelor care pasc.

În urmă cu 25.000.000 de ani, o ușoară afundare a pământurilor s-a produs după o lungă epocă de înălțare. Regiunea Munților Stâncoși a rămas mult ridicată, astfel încât materialele de eroziune au continuat să se depună pe tot cuprinsul pământurilor joase din est. Munții Sierra s-au reînălțat mult. În realitate, de atunci, ei se tot înalță. Marea falie verticală californiană, de șase kilometri și jumătate, datează din vremea aceea.

În urmă cu 20.000.000 de ani, mamiferele au cunoscut într-adevăr epoca lor de aur. Istmul Strâmtorii Beringului ieșise la iveală, ceea ce a permis multor grupuri de animale să migreze din Asia către America de Nord; ele cuprindeau mastodoni cu patru colți, rinoceri cu picioare scurte și numeroase varietăți de feline.

Au apărut și primii cerbi, iar America de Nord a fost în curând invadată de rumegătoare - cerbi, boi, cămile, bizoni și mai multe specii de rinoceri, însă specia porcilor giganti, care avea mai mult de un metru optzeci în înălțime, s-a stins.

ancient lemurs first made their appearance. While this family cannot be regarded as true lemurs, their coming marked the establishment of the line from which the true lemurs subsequently sprang.

61:2.11 (696.2) Like the land serpents of a previous age which betook themselves to the seas, now a whole tribe of placental mammals deserted the land and took up their residence in the oceans. And they have ever since remained in the sea, yielding the modern whales, dolphins, porpoises, seals, and sea lions.

61:2.12 (696.3) The bird life of the planet continued to develop, but with few important evolutionary changes. The majority of modern birds were existent, including gulls, herons, flamingoes, buzzards, falcons, eagles, owls, quails, and ostriches.

61:2.13 (696.4) By the close of this *Oligocene* period, covering ten million years, the plant life, together with the marine life and the land animals, had very largely evolved and was present on earth much as today. Considerable specialization has subsequently appeared, but the ancestral forms of most living things were then alive.

3. THE MODERN MOUNTAIN STAGE

AGE OF THE ELEPHANT AND THE HORSE

61:3.1 (696.5) Land elevation and sea segregation were slowly changing the world's weather, gradually cooling it, but the climate was still mild. Sequoias and magnolias grew in Greenland, but the subtropical plants were beginning to migrate southward. By the end of this period these warm-climate plants and trees had largely disappeared from the northern latitudes, their places being taken by more hardy plants and the deciduous trees.

61:3.2 (696.6) There was a great increase in the varieties of grasses, and the teeth of many mammalian species gradually altered to conform to the present-day grazing type.

61:3.3 (696.7) 25,000,000 years ago there was a slight land submergence following the long epoch of land elevation. The Rocky Mountain region remained highly elevated so that the deposition of erosion material continued throughout the lowlands to the east. The Sierras were well re-elevated; in fact, they have been rising ever since. The great four-mile vertical fault in the California region dates from this time.

61:3.4 (696.8) 20,000,000 years ago was indeed the golden age of mammals. The Bering Strait land bridge was up, and many groups of animals migrated to North America from Asia, including the four-tusked mastodons, short-legged rhinoceroses, and many varieties of the cat family.

61:3.5 (696.9) The first deer appeared, and North America was soon overrun by ruminants — deer, oxen, camels, bison, and several species of rhinoceroses — but the giant pigs, more than six feet tall, became extinct.

Marii elefanți din perioada aceasta și din următoarele aveau și creierul și corpul foarte mari; ei au invadat, în curând, întreaga lume, cu excepția Australiei. Cel puțin de data aceasta, lumea a fost dominată de un animal imens, al cărui creier era suficient de mare pentru a-i permite să supraviețuiască. În fața vieții extrem de inteligente a acestei epoci, nici un animal de mărimea elefantului nu ar fi putut supraviețui dacă nu ar fi posedat un creier de mare dimensiune și de calitate superioară. În ceea ce privește inteligența și facultatea de adaptare la calul este singurul care se apropie de elefant și este depășit doar de omul însuși. Chiar și așa, din cele cincizeci de specii de elefanți existenți la începutul acelei perioade, au supraviețuit numai două.

În urmă cu 15.000.000 de ani, regiunile muntoase ale Eurasiei erau pe cale de a se înălța. O oarecare activitate vulcanică se manifesta aproape peste tot în aceste regiuni, însă nimic nu se compara cu scurgerile de lavă din emisfera occidentală. Aceste condiții instabile prevalau pe toată planeta.

Strâmtoarea Gibraltarului s-a închis, iar Spania s-a legat de Africa prin vechea punte terestră, în timp ce Mediterana se vărsa în Atlantic printr-un canal îngust care traversa Franța, iar piscurile muntoase și pământurile înalte apăreau ca niște insule la suprafața acestei mări străvechi. Mai târziu, aceste mări europene au început să se retragă; iar și mai târziu, Mediterana s-a legat de Oceanul Indian, în vreme ce la sfârșitul acestei epoci regiunea Suezului s-a înălțat astfel încât Mediterana a fost transformată, pentru o vreme, într-o mare interioară sărată.

Puntea terestră a Islandei a fost acoperită, iar apele arctice s-au amestecat cu cele ale Oceanului Atlantic. Coasta atlantică a Americii de Nord s-a răcit rapid, însă coasta Pacificului a rămas mai caldă decât în prezent. Marii curenți oceanici circulau și afectau climatul aproape ca astăzi.

Viața mamiferelor a continuat să evolueze. Imense herghelii de cai s-au alăturat cămilor din câmpiile vestice ale Americii de Nord. Aceasta a fost într-adevăr epoca cailor și a elefanților. În calitatea sa animală, creierul calului era alături de acela al elefantului, deși într-o anumită privință era net inferior, căci calul nu a învins niciodată pe deplin tendința sa adânc înrădăcinată de a fugi atunci când se sperie. Calul nu are controlul emoțional al elefantului, în timp ce elefantul este foarte mult dezavantajat de talia și lipsa lui de agilitate. În cursul acestei perioade a apărut, prin evoluție, un animal care semăna și cu calul și cu elefantul, însă el a fost în curând distrus de familia felinelor care se înmulțea rapid.

În momentul în care Urantia intră în așa-zisa „epocă fără cai”, ar trebui să zăboviți un pic și să vă gândiți la ceea ce a însemnat acest animal pentru strămoșii voștri. La început oamenii au folosit caii pentru a se hrăni, apoi pentru a călători și, mai târziu, pentru agricultură și război. Calul a servit omenirea mult timp și a jucat un rol important în dezvoltarea civilizației umane.

Dezvoltările biologice din această perioadă au contribuit mult la pregătirea terenului pentru apariția ulterioară a omului. În Asia Centrală s-au dezvoltat adevăratele specii de maimuțe primitive și de gorile, ambele tipuri provenind dintr-un strămoș comun, acum

61:3.6 (697.1) The huge elephants of this and subsequent periods possessed large brains as well as large bodies, and they soon overran the entire world except Australia. For once the world was dominated by a huge animal with a brain sufficiently large to enable it to carry on. Confronted by the highly intelligent life of these ages, no animal the size of an elephant could have survived unless it had possessed a brain of large size and superior quality. In intelligence and adaptation the elephant is approached only by the horse and is surpassed only by man himself. Even so, of the fifty species of elephants in existence at the opening of this period, only two have survived.

61:3.7 (697.2) 15,000,000 years ago the mountain regions of Eurasia were rising, and there was some volcanic activity throughout these regions, but nothing comparable to the lava flows of the Western Hemisphere. These unsettled conditions prevailed all over the world.

61:3.8 (697.3) The Strait of Gibraltar closed, and Spain was connected with Africa by the old land bridge, but the Mediterranean flowed into the Atlantic through a narrow channel which extended across France, the mountain peaks and highlands appearing as islands above this ancient sea. Later on, these European seas began to withdraw. Still later, the Mediterranean was connected with the Indian Ocean, while at the close of this period the Suez region was elevated so that the Mediterranean became, for a time, an inland salt sea.

61:3.9 (697.4) The Iceland land bridge submerged, and the arctic waters commingled with those of the Atlantic Ocean. The Atlantic coast of North America rapidly cooled, but the Pacific coast remained warmer than at present. The great ocean currents were in function and affected climate much as they do today.

61:3.10 (697.5) Mammalian life continued to evolve. Enormous herds of horses joined the camels on the western plains of North America; this was truly the age of horses as well as of elephants. The horse's brain is next in animal quality to that of the elephant, but in one respect it is decidedly inferior, for the horse never fully overcame the deep-seated propensity to flee when frightened. The horse lacks the emotional control of the elephant, while the elephant is greatly handicapped by size and lack of agility. During this period an animal evolved which was somewhat like both the elephant and the horse, but it was soon destroyed by the rapidly increasing cat family.

61:3.11 (697.6) As Urantia is entering the so-called "horseless age," you should pause and ponder what this animal meant to your ancestors. Men first used horses for food, then for travel, and later in agriculture and war. The horse has long served mankind and has played an important part in the development of human civilization.

61:3.12 (697.7) The biologic developments of this period contributed much toward the setting of the stage for the subsequent appearance of man. In central Asia the true types of both the primitive monkey and the gorilla evolved, having a common ancestor, now extinct. But

dispărut. Însă nici una dintre aceste specii nu este înrudită cu linia ființelor vii care aveau să devină, mai târziu, strămoșii rasei umane.

Familia caninelor era reprezentată de mai multe grupuri, în special de lupi și de vulpi. Tribul felinelor era reprezentat de pantere și de marii tigri cu dinți sabie, aceștia din urmă apărând mai întâi în America de Nord. Familiile feline și canine moderne s-au înmulțit în întreaga lume. Nevăstuicilor, jderilor, vidrelor și ratonilor le-a mers bine și s-au dezvoltat pe toate latitudinile nordice.

Păsările au continuat să evolueze, deși cu puține schimbări însemnate. Reptilele semănau cu tipurile moderne - șerpi, crocodili și broaște țestoase.

Așa se apropia de sfârșitul ei o perioadă foarte interesantă și bogată în evenimente din istoria lumii. Aceasta eră a elefantului și a calului este cunoscută sub numele de Miocen.

4. STADIUL RECENT DE ÎNĂLȚARE CONTINENTALĂULTIMA MARE MIGRAȚIE A MAMIFERELOR

Această perioadă este marcată de înălțarea preglaciară a pământurilor din America de Nord, din Europa și din Asia. Topografia pământului a fost mult modificată. Au luat naștere noi lanțuri de munți, unele fluvii și-au schimbat cursul și în întreaga lume au apărut vulcani izolați.

În urmă cu 10.000.000 de ani, a început o epocă de depuneri terestre locale, răspândite pe bazele terestre ale continentelor, însă cea mai mare parte a acestor sedimentări au fost ulterior erodate. În această perioadă, o mare parte a Europei era încă scufundată, inclusiv anumite porțiuni ale Angliei, ale Belgiei și ale Franței. Marea Mediterana acoperea o mare parte a Africii de Nord. În America de Nord, depunerile se acumula pe mari suprafețe la baza munților, în lacuri și în marile cuvete terestre. Aceste depozite au o grosime medie care nu depășește șaizeci de metri; ele sunt mai mult sau mai puțin colorate, iar fosilele sunt rare. Au existat în vestul Americii de Nord două mari lacuri de apă dulce. Munții Sierra se tot înălțau; Shasta, Hood și Rainer au început să se prefacă în munți; America de Nord a început deplasarea ei lentă către depresiunea atlantică, dar nu mai înainte de era glaciară următoare.

Pentru o perioadă scurtă, toate pământurile lumii s-au aflat din nou legate, cu excepția Australiei, și a avut loc ultima migrațiune animală la scară mondială. America de Nord era legată atât de America de Sud cât și de Asia, și schimbările se produceau liber în faună. Leneșul, tatuul, antilopa și ursul din Asia au pătruns în America de Nord, în timp ce cămilele nord americane au trecut în China. Rinocerii au migrat în întreaga lume, cu excepția Australiei și a Americii de Sud, însă la sfârșitul acestei perioade rasa lor se stinsese în emisfera vestică.

În general, viața perioadei precedente a continuat să evolueze și să se răspândească. Familia felinelor domina viața animală, iar viața marină era aproape staționară. Mulți dintre cai erau încă de tipul celor cu trei degete, însă diferitele rase moderne erau pe cale să

neither of these species is concerned in the line of living beings which were, later on, to become the ancestors of the human race.

61:3.13 (697.8) The dog family was represented by several groups, notably wolves and foxes; the cat tribe, by panthers and large saber-toothed tigers, the latter first evolving in North America. The modern cat and dog families increased in numbers all over the world. Weasels, martens, otters, and raccoons thrived and developed throughout the northern latitudes.

61:3.14 (698.1) Birds continued to evolve, though few marked changes occurred. Reptiles were similar to modern types — snakes, crocodiles, and turtles.

61:3.15 (698.2) Thus drew to a close a very eventful and interesting period of the world's history. This age of the elephant and the horse is known as the *Miocene*.

4. THE RECENT CONTINENTAL-ELEVATION STAGE THE LAST GREAT MAMMALIAN MIGRATION

61:4.1 (698.3) This is the period of preglacial land elevation in North America, Europe, and Asia. The land was greatly altered in topography. Mountain ranges were born, streams changed their courses, and isolated volcanoes broke out all over the world.

61:4.2 (698.4) 10,000,000 years ago began an age of widespread local land deposits on the lowlands of the continents, but most of these sedimentations were later removed. Much of Europe, at this time, was still under water, including parts of England, Belgium, and France, and the Mediterranean Sea covered much of northern Africa. In North America extensive depositions were made at the mountain bases, in lakes, and in the great land basins. These deposits average only about two hundred feet, are more or less colored, and fossils are rare. Two great fresh-water lakes existed in western North America. The Sierras were elevating; Shasta, Hood, and Rainier were beginning their mountain careers. But it was not until the subsequent ice age that North America began its creep toward the Atlantic depression.

61:4.3 (698.5) For a short time all the land of the world was again joined excepting Australia, and the last great world-wide animal migration took place. North America was connected with both South America and Asia, and there was a free exchange of animal life. Asiatic sloths, armadillos, antelopes, and bears entered North America, while North American camels went to China. Rhinoceroses migrated over the whole world except Australia and South America, but they were extinct in the Western Hemisphere by the close of this period.

61:4.4 (698.6) In general, the life of the preceding period continued to evolve and spread. The cat family dominated the animal life, and marine life was almost at a standstill. Many of the horses were still three-toed, but the modern types were arriving; llamas and giraffelike

apară. Lamele și cămilele ce semănau cu girafa s-au amestecat cu caii pe câmpiile pe care pășteau. Girafa a apărut în Africa și avea un gât la fel de lung ca acum. În America de Sud leneșul, tatuul, furnicarul și tipurile sud-americeane de maimuțele primitive au evoluat. Înainte de a se izola definitiv continentele, mastodonții, aceste animale masive, au migrat peste tot, cu excepția Australiei.

În urmă cu 5.000.000 de ani, calul a atins punctul lui de evoluție actual și a migrat din America de Nord în întreaga lume. Însă rasa cabalină se stinsese pe continentul ei de origine cu mult înainte de sosirea omului roșu.

Climatul se răcea progresiv, iar plantele terestre se deplasau lent către sud. Mai întâi frigul tot mai tare din regiunile nordice a fost cel care a oprit migrațiunile animale prin istmurile nordului. Mai târziu, punțile terestre ale Americii de Nord s-au surpat. Curând după aceea, legătura terestră dintre Africa și America de Sud a fost definitiv scufundată, iar emisfera vestică s-a găsit izolată, aproape așa cum este astăzi. Începând din această epocă, în emisfera orientală și în emisfera occidentală au început să se dezvolte tipuri de viață distincte.

Așa s-a încheiat această perioadă de aproape zece milioane de ani, iar strămoșul omului nu își făcuse încă apariția. Această epocă este, în general, desemnată ca Pliocen.

5. ÎNCEPUTUL EREI GLACIARE

La sfârșitul perioadei precedente, pământurile din partea nord-estică a Americii de Nord și a Europei nordice erau foarte ridicate pe mari suprafețe. În America de Nord, vaste regiuni atingeau altitudini de până la nouă mii de metri și chiar mai mult. Climatul blând dominase până acum în aceste regiuni nordice, și toate apele arctice erau supuse evaporării. Ele au rămas fără ghețari până aproape de încheierea perioadei glaciare.

În același timp cu aceste înălțări de pământuri, curenții oceanici s-au deplasat, iar vânturile sezoniere și-au modificat direcția. Aceste condiții au provocat, în cele din urmă, pe pământurile nordice înalte, o precipitație de umiditate aproape constantă, ca urmare a mișcărilor de atmosferă puternic saturată. Ninsorea a început să cadă peste aceste regiuni înălțate și prin urmare reci, și a continuat să cadă până când a atins o grosime de șase mii de metri. Zonele acoperite de cel mai gros strat de zăpadă, precum și altitudinea, au determinat punctele centrale ale scurgerilor glaciare sub presiunea care s-a produs mai târziu. Era glaciara a persistat atâta timp cât aceste precipitații excesive au continuat să acopere înaltele pământuri nordice cu o enormă manta de zăpadă, care s-a prefăcut curând într-o gheață compactă, dar care se mișca.

Marile straturi glaciare ale acestei epoci erau toate situate pe pământurile înalte, nu în regiunile muntoase unde se găsesc ele astăzi. Jumătate din formațiunile glaciare se situau în America de Nord, un sfert în Eurasia și un sfert în restul lumii, în principal în Antarctica. Africa era doar puțin atinsă de ghețuri, însă Australia era, aproape în întregime, acoperită de mantia

camels mingled with the horses on the grazing plains. The giraffe appeared in Africa, having just as long a neck then as now. In South America sloths, armadillos, anteaters, and the South American type of primitive monkeys evolved. Before the continents were finally isolated, those massive animals, the mastodons, migrated everywhere except to Australia.

61:4.5 (698.7) 5,000,000 years ago the horse evolved as it now is and from North America migrated to all the world. But the horse had become extinct on the continent of its origin long before the red man arrived.

61:4.6 (698.8) The climate was gradually getting cooler; the land plants were slowly moving southward. At first it was the increasing cold in the north that stopped animal migrations over the northern isthmuses; subsequently these North American land bridges went down. Soon afterwards the land connection between Africa and South America finally submerged, and the Western Hemisphere was isolated much as it is today. From this time forward distinct types of life began to develop in the Eastern and Western Hemispheres.

61:4.7 (699.1) And thus does this period of almost ten million years' duration draw to a close, and not yet has the ancestor of man appeared. This is the time usually designated as the *Pliocene*.

5. THE EARLY ICE AGE

61:5.1 (699.2) By the close of the preceding period the lands of the northeastern part of North America and of northern Europe were highly elevated on an extensive scale, in North America vast areas rising up to 30,000 feet and more. Mild climates had formerly prevailed over these northern regions, and the arctic waters were all open to evaporation, and they continued to be ice-free until almost the close of the glacial period.

61:5.2 (699.3) Simultaneously with these land elevations the ocean currents shifted, and the seasonal winds changed their direction. These conditions eventually produced an almost constant precipitation of moisture from the movement of the heavily saturated atmosphere over the northern highlands. Snow began to fall on these elevated and therefore cool regions, and it continued to fall until it had attained a depth of 20,000 feet. The areas of the greatest depth of snow, together with altitude, determined the central points of subsequent glacial pressure flows. And the ice age persisted just as long as this excessive precipitation continued to cover these northern highlands with this enormous mantle of snow, which soon metamorphosed into solid but creeping ice.

61:5.3 (699.4) The great ice sheets of this period were all located on elevated highlands, not in mountainous regions where they are found today. One half of the glacial ice was in North America, one fourth in Eurasia, and one fourth elsewhere, chiefly in Antarctica. Africa was little affected by the ice, but Australia was almost covered with the antarctic ice blanket.

de gheață a Antarcticii.

Regiunile nordice ale Urantiei au cunoscut șase invazii glaciare separate și distincte, cu toate că s-au produs zeci de înaintări și de retrageri asociate cu activitatea fiecărui strat de gheață individual. Ghețurile Americii de Nord s-au adunat în două centre și, mai târziu, în trei. Groenlanda era acoperită de gheață și Islanda a fost complet îngropată sub scurgere glaciară. În Europa, gheața a reacoperit în diverse epoci insulele britanice, cu excepția coastei de sud a Angliei, și s-a întins peste Europa occidentală, până în Franța.

În urmă cu 2 milioane de ani, primul ghețar nord american și-a început înaintarea către sud. Era glaciară era la începuturile ei, iar acestui ghețar i-au trebuit un milion de ani pentru a avansa, și apoi pentru a se retrage către centrele de presiune ale nordului. Mantia de gheață centrală s-a întins către sudul Kansasului; centrele glaciare ale estului și vestului nu erau atât de întinse.

În urmă cu 1.500.000 de ani, primul mare ghețar se retrăgea către nord. Între timp enorme cantități de zăpadă căzuseră peste Groenlanda și nord-estul Americii de Nord. Această masă glaciară orientală nu a întârziat să curgă lent către sud. A fost a doua invazie glaciară.

Aceste două prime invazii ale gheții nu au fost foarte întinse în Eurasia. În cursul acestor epoci primitive ale erei glaciare, America de Nord era invadată de mastodonți, de mamuți lănoși, de cai, de cămile, de cerbi, de boii moscați, de bizoni, de leneși de pământ, de castorii giganti, de tigri cu dinți sabie, precum și de numeroase grupuri de familii feline și canine. Însă, începând din această epocă numărul lor a fost repede redus de frigul tot mai tare al perioadei glaciare. Către sfârșitul erei glaciare majoritatea acestor specii de animale s-au stins în America de Nord.

În afara regiunilor reacoperite de gheață, viața terestră și acvatică a lumii a fost foarte puțin schimbată. Între invaziile glaciare climatul era aproape la fel de blând ca astăzi, poate puțin mai cald. În cele din urmă, ghețarii nu erau decât fenomene locale, cu toate că acoperiseră imense suprafețe. Climatul de coastă a variat, în mare parte, între perioadele de inactivitate glaciară și cele în care enorme aisberguri alunecau de pe coastele Maine în Atlantic, altele ieșeau prin Puget Sound către Pacific, sau se sfărâmau cu zgomot în fiordurile norvegiene deschise la Marea Nordului.

6. OMUL PRIMITIV DIN ERA GLACIARĂ

Marele eveniment al acestei perioade glaciare a fost apariția evolutivă a omului primitiv. Către vestul Indiei, pe un pământ acum scufundat și printre descendenții vechilor lemuri ai Americii de Nord migrați în Asia, au apărut brusc mamiferele precursoare ale oamenilor. Aceste mici animale se deplasau, în principal, pe labele de dinapoi; ele aveau un creier mare, proporțional cu mărimea lor și comparabil cu creierul altor animale. În a șaptezecia generație a acestui ordin de viață, un grup nou și superior de animale s-a diferențiat brusc. Aceste noi mamifere intermediare - care aveau aproape de două ori talia strămoșilor lor și posedau facultăți cerebrale sporite proporțional - abia apucaseră să se stabilească mai

61:5.4 (699.5) The northern regions of this world have experienced six separate and distinct ice invasions, although there were scores of advances and recessions associated with the activity of each individual ice sheet. The ice in North America collected in two and, later, three centers. Greenland was covered, and Iceland was completely buried beneath the ice flow. In Europe the ice at various times covered the British Isles excepting the coast of southern England, and it overspread western Europe down to France.

61:5.5 (699.6) 2,000,000 years ago the first North American glacier started its southern advance. The ice age was now in the making, and this glacier consumed nearly one million years in its advance from, and retreat back toward, the northern pressure centers. The central ice sheet extended south as far as Kansas; the eastern and western ice centers were not then so extensive.

61:5.6 (699.7) 1,500,000 years ago the first great glacier was retreating northward. In the meantime, enormous quantities of snow had been falling on Greenland and on the northeastern part of North America, and ere long this eastern ice mass began to flow southward. This was the second invasion of the ice.

61:5.7 (699.8) These first two ice invasions were not extensive in Eurasia. During these early epochs of the ice age North America was overrun with mastodons, woolly mammoths, horses, camels, deer, musk oxen, bison, ground sloths, giant beavers, saber-toothed tigers, sloths as large as elephants, and many groups of the cat and dog families. But from this time forward they were rapidly reduced in numbers by the increasing cold of the glacial period. Toward the close of the ice age the majority of these animal species were extinct in North America.

61:5.8 (700.1) Away from the ice the land and water life of the world was little changed. Between the ice invasions the climate was about as mild as at present, perhaps a little warmer. The glaciers were, after all, local phenomena, though they spread out to cover enormous areas. The coastwise climate varied greatly between the times of glacial inaction and those times when enormous icebergs were sliding off the coast of Maine into the Atlantic, slipping out through Puget Sound into the Pacific, and thundering down Norwegian fiords into the North Sea.

6. PRIMITIVE MAN IN THE ICE AGE

61:6.1 (700.2) The great event of this glacial period was the evolution of primitive man. Slightly to the west of India, on land now under water and among the offspring of Asiatic migrants of the older North American lemur types, the dawn mammals *suddenly* appeared. These small animals walked mostly on their hind legs, and they possessed large brains in proportion to their size and in comparison with the brains of other animals. In the seventieth generation of this order of life a new and higher group of animals *suddenly* differentiated. These new mid-mammals — almost twice the size and height of their ancestors and possessing proportionately increased brain power — had only well established themselves when the Primates, the third vital mutation,

bine, când primatele, reprezentând a treia mutație vitală, au apărut brusc. (În același moment, o dezvoltare retrogradă survenită în cadrul neamului mamiferelor intermediare a dat naștere strămoșilor rasei simiene; din acea zi și până în timpurile prezente, ramura umană a progresat printr-o evoluție treptată, în timp ce triburile simiene au rămas staționare sau au retrogradat.)

În urmă cu un milion de ani, Urantia a fost înregistrată ca lume locuită. O mutație în interiorul viței primatelor aflate în progres a produs brusc două ființe umane primitive, adevărații strămoși ai omenirii.

Acest eveniment a avut loc cam pe la începutul celei de-a treia înaintare glaciare; astfel se poate vedea că primii voștri strămoși se nasc și se formează într-un mediu dificil, tonifiant și stimulator. Și singurii supraviețuitori ai acestor aborigeni ai Urantie, eschimoșii, preferă chiar și acum să trăiască în climatele nordice foarte reci.

Ființe umane nu au locuit emisfera occidentală înainte de încheierea erei glaciare, însă pe parcursul epocilor interglaciare ele au trecut către vest, înconjurând Mediterana și invadând, în curând, continentul european. În cavernele Europei occidentale găsim oseminte umane amestecate cu rămășițe de animale, atât arctice cât și tropicale, ceea ce dovedește că oamenii au trăit în aceste regiuni de-a lungul ultimelor epoci de înaintare și de retragere a ghețarilor.

7. URMAREA EREI GLACIARE

De-a lungul întregii perioade glaciare, au continuat să se exercite și alte activități, însă acțiunea ghețurilor eclipsează toate celelalte fenomene ale latitudinilor nordice. Nici o altă activitate terestră nu lasă probe topografice atât de nete. Lespezile mari de stâncă caracteristice și despicăturile suprafeței, cum ar fi vâgăunile, lacurile, pietrele desprinse sau pulverizate, nu sunt legate de nici un alt fenomen din natură. Gheața este, de asemenea, răspunzătoare de ușoarele undulații de teren cunoscute sub numele de drumline. Mai mult, pe parcursul înaintării lui un ghețar deplasează malurile și modifică complet suprafața pământului. Doar ghețarii lasă în urma lor, drept mărturie, morene mediane, laterale și frontale. Aceste depuneri, în particular morenele mediane, se întind către nord și est, pornind de la coasta orientală a Americii de Nord. Le găsim, de asemenea, în Europa și în Siberia.

În urmă cu 750.000 de ani, al treilea strat de gheață format de unirea câmpurilor glaciare din centrul și din estul Americii de Nord era deja departe pe drumul lui spre sud; la apogeul său, el a atins sudul Illinoisului și s-a deplasat către Mississippi, optzeci de kilometri către vest, în timp ce partea orientală s-a extins către sud, până la fluviul Ohio și la Pennsylvania centrală.

În Asia, stratul de gheață siberian a realizat invazia sa cea mai meridională, în timp ce în Europa gheața în progresie s-a oprit chiar înainte de bariera muntoasă a Alpiilor.

În urmă cu 500.000 de ani, în cursul celei de-a cincia înaintare glaciare, un nou fenomen a accelerat cursul evoluției umane. Brusc și într-o singură generație, cele șase rase de culoare au apărut prin

suddenly appeared. (At this same time, a retrograde development within the mid-mammal stock gave origin to the simian ancestry; and from that day to this the human branch has gone forward by progressive evolution, while the simian tribes have remained stationary or have actually retrogressed.)

61:6.2 (700.3) 1,000,000 years ago Urantia was registered as an *inhabited world*. A mutation within the stock of the progressing Primates *suddenly* produced two primitive human beings, the actual ancestors of mankind.

61:6.3 (700.4) This event occurred at about the time of the beginning of the third glacial advance; thus it may be seen that your early ancestors were born and bred in a stimulating, invigorating, and difficult environment. And the sole survivors of these Urantia aborigines, the Eskimos, even now prefer to dwell in frigid northern climes.

61:6.4 (700.5) Human beings were not present in the Western Hemisphere until near the close of the ice age. But during the interglacial epochs they passed westward around the Mediterranean and soon overran the continent of Europe. In the caves of western Europe may be found human bones mingled with the remains of both tropic and arctic animals, testifying that man lived in these regions throughout the later epochs of the advancing and retreating glaciers.

7. THE CONTINUING ICE AGE

61:7.1 (700.6) Throughout the glacial period other activities were in progress, but the action of the ice overshadows all other phenomena in the northern latitudes. No other terrestrial activity leaves such characteristic evidence on the topography. The distinctive boulders and surface cleavages, such as potholes, lakes, displaced stone, and rock flour, are to be found in connection with no other phenomenon in nature. The ice is also responsible for those gentle swells, or surface undulations, known as drumlins. And a glacier, as it advances, displaces rivers and changes the whole face of the earth. Glaciers alone leave behind them those telltale drifts — the ground, lateral, and terminal moraines. These drifts, particularly the ground moraines, extend from the eastern seaboard north and westward in North America and are found in Europe and Siberia.

61:7.2 (701.1) 750,000 years ago the fourth ice sheet, a union of the North American central and eastern ice fields, was well on its way south; at its height it reached to southern Illinois, displacing the Mississippi River fifty miles to the west, and in the east it extended as far south as the Ohio River and central Pennsylvania.

61:7.3 (701.2) In Asia the Siberian ice sheet made its southernmost invasion, while in Europe the advancing ice stopped just short of the mountain barrier of the Alps.

61:7.4 (701.3) 500,000 years ago, during the fifth advance of the ice, a new development accelerated the course of human evolution. *Suddenly* and in one generation the six colored races mutated from the aboriginal human

mutație din ramura umană aborigenă. Această dată este de două ori importantă, de vreme ce ea a marcat și sosirea Prințului Planetar.

În America de Nord, cea de-a cincia înaintare glaciară a constat într-o invazie combinată pornind din trei centre glaciare. Cu toate acestea, lobul estic nu s-a extins decât foarte puțin înspre sudul văii St. Lawrence și ghețarul vestic nu a avansat decât foarte puțin către sud. În schimb, lobul central s-a extins suficient de mult către sud încât să acopere aproape în întregime statul Iowa. În Europa, această invazie glaciară nu a fost atât de întinsă ca cea precedentă.

În urmă cu 250.000 de ani, începe a șasea și ultima înaintare glaciară. În ciuda faptului că pământurile înalte nordice începuseră să se cufunde ușor, această perioadă a avut cele mai mari depuneri de zăpadă care s-au acumulat pe câmpiile de gheață nordice.

În cursul acestei invazii, cei trei mari ghețari s-au sudat într-o singură masă imensă, și toți munții de la vest au participat la această activitate glaciară. A fost cea mai mare dintre toate invaziile glaciare din America de Nord; gheața s-a deplasat către sud, la peste două mii cinci sute de kilometri de centrele ei de presiune, iar America de Nord a cunoscut temperaturile cele mai joase din istoria ei.

Acum 200.000 de ani, pe durata avansării ultimului ghețar a avut loc un episod care a influențat mult cursul evenimentelor pe Urantia - rebeliunea lui Lucifer.

Acum 150.000 de ani, a șasea și cea din urmă invazie glaciară a atins punctele extreme ale înaintării ei către sud; partea occidentală depășea puțin frontiera canadiană, partea centrală atingea Kansasul, Missouri și Illinoisul, iar cea orientală acoperea o mare parte din Pennsylvania și din Ohio.

Acest ghețar a fost cel care a proiectat numeroasele protuberanțe sau limbi glaciare care au sculptat lacurile actuale, mari și mici. Sistemul Marilor Lacuri nord americane a fost stabilit de acest ghețar pe parcursul retragerii lui. Geologii Urantiei au tras foarte exact diferențele stadii ale acestei evoluții, și au dedus corect că aceste mase de apă, în diferite perioade, s-au vărsat mai întâi în valea Mississippiului, apoi către est în valea Hudsonului și, în cele din urmă, printr-o trecătoare nordică, în cea a St. Lawrence. Acum treizeci și șapte de mii de ani, apele sistemului comunicant al Marilor Lacuri au început să se scurgă pe traseul actual al Niagarei.

În urmă cu 100.000 de ani, în cursul retragerii ultimului ghețar, au început să se formeze imensele întinderi de gheață polare, iar centrul de acumulare glaciară s-a deplasat considerabil spre nord. Atâta timp cât regiunile polare vor fi acoperite de gheață, va fi practic imposibil să mai survină vreo altă eră glaciară, indiferent de viitoarele ridicări de teren sau de modificările curenților oceanici.

Avansarea acestui ultim ghețar a durat o sută de mii de ani, și a fost necesar un interval de timp egal pentru ca acesta să-și încheie retragerea spre nord. Regiunile temperate sunt lipsite de ghețuri de peste cincizeci de mii de ani.

Rigorile perioadei glaciare au distrus multe specii animale și le-au modificat radical pe numeroase altele.

stock. This is a doubly important date since it also marks the arrival of the Planetary Prince.

61:7.5 (701.4) In North America the advancing fifth glacier consisted of a combined invasion by all three ice centers. The eastern lobe, however, extended only a short distance below the St. Lawrence valley, and the western ice sheet made little southern advance. But the central lobe reached south to cover most of the State of Iowa. In Europe this invasion of the ice was not so extensive as the preceding one.

61:7.6 (701.5) 250,000 years ago the sixth and last glaciation began. And despite the fact that the northern highlands had begun to sink slightly, this was the period of greatest snow deposition on the northern ice fields.

61:7.7 (701.6) In this invasion the three great ice sheets coalesced into one vast ice mass, and all of the western mountains participated in this glacial activity. This was the largest of all ice invasions in North America; the ice moved south over fifteen hundred miles from its pressure centers, and North America experienced its lowest temperatures.

61:7.8 (701.7) 200,000 years ago, during the advance of the last glacier, there occurred an episode which had much to do with the march of events on Urantia — the Lucifer rebellion.

61:7.9 (701.8) 150,000 years ago the sixth and last glacier reached its farthest points of southern extension, the western ice sheet crossing just over the Canadian border; the central coming down into Kansas, Missouri, and Illinois; the eastern sheet advancing south and covering the greater portion of Pennsylvania and Ohio.

61:7.10 (701.9) This is the glacier that sent forth the many tongues, or ice lobes, which carved out the present-day lakes, great and small. During its retreat the North American system of Great Lakes was produced. And Urantian geologists have very accurately deduced the various stages of this development and have correctly surmised that these bodies of water did, at different times, empty first into the Mississippi valley, then eastward into the Hudson valley, and finally by a northern route into the St. Lawrence. It is thirty-seven thousand years since the connected Great Lakes system began to empty out over the present Niagara route.

61:7.11 (702.1) 100,000 years ago, during the retreat of the last glacier, the vast polar ice sheets began to form, and the center of ice accumulation moved considerably northward. And as long as the polar regions continue to be covered with ice, it is hardly possible for another glacial age to occur, regardless of future land elevations or modification of ocean currents.

61:7.12 (702.1) This last glacier was one hundred thousand years advancing, and it required a like span of time to complete its northern retreat. The temperate regions have been free from the ice for a little over fifty thousand years.

61:7.13 (702.1) The rigorous glacial period destroyed many species and radically changed numerous others. Many

Numeroase specii au fost cumplit selecționate pe parcursul migrărilor repetate făcute necesare de înaintarea și de retragerea ghețurilor. Animalele care au urmărit deplasările alternate ale ghețurilor pe pământ au fost ursul, bizonul, renul, boul moscat, mamutul și mastodontul.

Mamuții căutau preriile deschise, iar mastodonții preferau liziera adăpostită a regiunilor împădurite. Până la o dată recentă, mamuții cutreierau din Mexic până în Canada; varietatea siberiană s-a acoperit de lână. Mastodonții au continuat să trăiască în America de Nord până când oamenii roșii i-au exterminat, aproape tot așa cum oamenii albi au masacrat mai târziu bizonii.

În cursul acestei ultime perioade glaciare, caii, lamele și tigrii cu dinți sabie au dispărut din America de Nord. Locul lor a fost luat de leneși, de tatu, de rozătoare sau de porcii de apă, venite toate din America de Sud.

Migrările forțate ale vieții din fața înaintării glaciare au dus la extraordinare încrucișări de plante și de animale. După retragerea ultimei invazii glaciare, numeroase specii arctice, atât animale cât și vegetale, au rămas eșuate pe înălțimile anumitor creste muntoase, unde se refugiaseră pentru a scăpa de distrugerea de către ghețari. De aceea se găsesc astăzi aceste plante și aceste animale disociate pe înălțimile Alpilor, în Europa și chiar și pe munții Appalași, în America de Nord.

Era glaciară este ultima perioadă geologică încheiată. Ea se numește Pleistocen și se întinde de-a lungul a peste două milioane de ani.

În urmă cu 35.000 de ani, s-a încheiat această mare eră glaciară, mai puțin pentru regiunile polare ale planetei. Această dată este de asemenea semnificativă, deoarece ea coincide cu sosirea unei Fiice și a unui Fiu Materiali, începutul cărmuirii Adamice, momentul în care începe perioada holocenă sau postglaciară.

Această expunere se întinde de la apariția mamiferelor până la retragerea glaciară și până în timpurile istorice; ea acoperă o perioadă de aproape cincizeci de milioane de ani. Aceasta este ultima perioadă geologică - cea actuală. Cercetătorii voștri o cunosc sub numele de Cenozoic, sau era timpurilor recente.

[Garantat de un Purtător al Vieții rezident.]

were sorely sifted by the to-and-fro migration which was made necessary by the advancing and retreating ice. Those animals which followed the glaciers back and forth over the land were the bear, bison, reindeer, musk ox, mammoth, and mastodon.

61:7.14 (702.1) The mammoth sought the open prairies, but the mastodon preferred the sheltered fringes of the forest regions. The mammoth, until a late date, ranged from Mexico to Canada; the Siberian variety became wool covered. The mastodon persisted in North America until exterminated by the red man much as the white man later killed off the bison.

61:7.15 (702.1) In North America, during the last glaciation, the horse, tapir, llama, and saber-toothed tiger became extinct. In their places sloths, armadillos, and water hogs came up from South America.

61:7.16 (702.1) The enforced migration of life before the advancing ice led to an extraordinary commingling of plants and of animals, and with the retreat of the final ice invasion, many arctic species of both plants and animals were left stranded high upon certain mountain peaks, whither they had journeyed to escape destruction by the glacier. And so, today, these dislocated plants and animals may be found high up on the Alps of Europe and even on the Appalachian Mountains of North America.

61:7.17 (702.1) The ice age is the last completed geologic period, the so-called *Pleistocene*, over two million years in length.

61:7.18 (702.1) 35,000 years ago marks the termination of the great ice age excepting in the polar regions of the planet. This date is also significant in that it approximates the arrival of a Material Son and Daughter and the beginning of the Adamic dispensation, roughly corresponding to the beginning of the *Holocene* or postglacial period.

61:7.19 (702.1) This narrative, extending from the rise of mammalian life to the retreat of the ice and on down to historic times, covers a span of almost fifty million years. This is the last — the current — geologic period and is known to your researchers as the *Cenozoic* or recent-times era.

61:7.20 (702.1) [Sponsored by a Resident Life Carrier.]

Capitolul 62. Rasele la aurora omului primitiv

⇨ 061

CARTEA URANTIA

063 ⇨

PARTE III. ISTORIA URANTIEI

CAPITOLUL 62

RASELE LA AURORA OMULUI PRIMITIV

Secțiuni

Introduction

1. Tipurile primitive de lemuri
2. Mamiferele precursorale ale omului
3. Mamiferele intermediare
4. Primatelor
5. Primele ființe umane
6. Evoluția minții umane
7. Urantia recunoscută ca lume locuită

PAPER 62

THE DAWN RACES OF EARLY MAN

SECTIONS

Introduction

1. The Early Lemur Types
2. The Dawn Mammals
3. The Mid-Mammals
4. The Primates
5. The First Human Beings
6. Evolution of the Human Mind
7. Recognition as an Inhabited World

Introduction

CU CIRCA un milion de ani în urmă, strămoșii imediați ai omenirii își făceau apariția prin trei mutații succesive și bruște pornind de la ramura primitivă a tipului lemurian de mamifere placentare. Factorii dominanți ai acestor lemuri primitivi provin din plasma vitală evolutivă a grupului american occidental sau recent. Dar, înainte de a da naștere unei linii directe de strămoși ai omului, această rasă a fost întărită de aporturile implantării centrale de viață care evoluase în Africa. Grupul oriental nu a adus decât o contribuție neînsemnată la crearea efectivă a speciei umane.

INTRODUCTION

62:0.1 (703.1) ABOUT one million years ago the immediate ancestors of mankind made their appearance by three successive and sudden mutations stemming from early stock of the lemur type of placental mammal. The dominant factors of these early lemurs were derived from the western or later American group of the evolving life plasm. But before establishing the direct line of human ancestry, this strain was reinforced by contributions from the central life implantation evolved in Africa. The eastern life group contributed little or nothing to the actual production of the human species.

1. TIPURILE PRIMITIVE DE LEMURI

Lemurii primitivi, având o legătură cu strămoșii speciei umane, nu se înrudeau direct cu triburile preexistente de giboni și de maimuțe care trăiau pe atunci în Eurasia și în Africa de Nord, și a căror descendență a supraviețuit până în timpurile prezente. Ei nu erau nici urmașii tipului modern de lemuri, deși avuseseră un strămoș comun dispărut cu mult timp în urmă.

În vreme ce acești lemuri primitivi evoluau în emisfera vestică, mamiferele strămoși direcți ai omenirii se consolidau în Asia de Sud-vest, în zona originară de implantare centrală a vieții, dar către frontiera est a acestei zone. Cu mai multe milioane de ani înainte, lemuri de tip nord-american migraseră spre vest prin puntea terestră a Beringului și și-au croit încet-încet drum către sud-vest de-a lungul coastei asiatice.

1. THE EARLY LEMUR TYPES

62:1.1 (703.2) The early lemurs concerned in the ancestry of the human species were not directly related to the pre-existent tribes of gibbons and apes then living in Eurasia and northern Africa, whose progeny have survived to the present time. Neither were they the offspring of the modern type of lemur, though springing from an ancestor common to both but long since extinct.

62:1.2 (703.3) While these early lemurs evolved in the Western Hemisphere, the establishment of the direct mammalian ancestry of mankind took place in southwestern Asia, in the original area of the central life implantation but on the borders of the eastern regions. Several million years ago the North American type lemurs had migrated westward over the Bering land bridge and had slowly made their way southwestward

Aceste triburi migratoare au atins în cele din urmă regiunile salubre aflate între Marea Mediterana, pe atunci mult mai vastă, și regiunile muntoase aflate în curs de înălțare ale peninsulei Indiene. Pe aceste ținuturi situate în vestul Indiei, ele s-au unit cu alte linii favorabile și au stabilit astfel ascendența rasei umane.

De-a lungul timpului, litoralul Indiei situat în sud-estul munților s-a scufundat progresiv, iar viața din această regiune s-a găsit complet izolată. Această peninsulă mesopotamiană sau persană nu mai avea nici o cale de acces sau de scăpare, decât la nord, și aceasta din urmă a fost ea însăși tăiată în repetate rânduri de invaziile glaciare care se îndreptau către sud. În această regiune aproape paradisiacă, și pornind de la descendenții superiori ai acestui tip de mamifere lemuriene, ies la iveală două mari grupuri, triburile de maimuțe din timpurile moderne și specia umană de astăzi.

2. MAMIFERELE PRECURSOARE ALE OMULUI

Cu ceva mai mult de un milion de ani în urmă, au apărut subit mamiferele precursori mesopotamieni descinzând direct din tipul lemurian nord-american de mamifere placentare. Acestea erau mici creaturi active, înalte de aproape un metru. Ele nu mergeau de obicei pe labele lor din urmă, dar puteau cu ușurință să se țină în poziție verticală. Ele erau păroase și agile și flecăreau asemeni maimuțelor, însă, spre deosebire de triburile de maimuțe, ele erau carnivore. Ele aveau la mână un deget mare opozabil primitiv precum și un deget gros apucător la picior, extrem de folositor. Începând din momentul acesta, degetul mare opozabil s-a dezvoltat la speciile preumane succesive, în vreme ce degetul lor gros de la picior își pierdea treptat puterea de apucare. Triburile ulterioare de maimuțe păstrează degetul gros apucător, dar nu au dobândit niciodată degetul mare al mâinii tipic omului.

Aceste mamifere precursori ajungeau la talia lor adultă în jurul vârstei de trei sau patru ani, iar durata lor de viață posibilă era în medie de douăzeci de ani. De regulă, ele dădeau naștere unui singur pui o dată, cu toate că au fost din când în când și gemeni.

Membrii acestei noi specii aveau un creier mai voluminos în raport cu talia lor decât toate celelalte animale care trăiseră până atunci pe pământ. Ei încercau multe feluri de emoții și posedau un mare număr de instincte care aveau să-i caracterizeze mai târziu pe oamenii primitivi. Ei erau extrem de curioși și dădeau dovadă de o mare bucurie atunci când le reușea vreo întreprindere. Pofa de mâncare și dorința sexuală erau bine dezvoltate. O selecție sexuală se manifesta net sub forma unei curtări rudimentare și a unei alegeri de tovarășe sau tovarăși de viață. Ei erau capabili să lupte cu ferocitate pentru a-și apăra semenii. Foarte tandri în asocierile lor familiale, ei posedau un simț al umilinței care aproape că atingea rușinea și remușcarea. Erau foarte afectuoși și de o fidelitate emoționantă față de consoarta lor, dar, dacă împrejurările îi despărteau, atunci își alegeau un nou partener.

Cum erau mici în talie, și cum mintea lor ascuțită le îngăduia să înțeleagă bine primejdii habitatului lor

along the Asiatic coast. These migrating tribes finally reached the salubrious region lying between the then expanded Mediterranean Sea and the elevating mountainous regions of the Indian peninsula. In these lands to the west of India they united with other and favorable strains, thus establishing the ancestry of the human race.

62-1.3 (703.4) With the passing of time the seacoast of India southwest of the mountains gradually submerged, completely isolating the life of this region. There was no avenue of approach to, or escape from, this Mesopotamian or Persian peninsula except to the north, and that was repeatedly cut off by the southern invasions of the glaciers. And it was in this then almost paradisiacal area, and from the superior descendants of this lemur type of mammal, that there sprang two great groups, the simian tribes of modern times and the present-day human species.

2. THE DAWN MAMMALS

62-2.1 (703.5) A little more than one million years ago the Mesopotamian dawn mammals, the direct descendants of the North American lemur type of placental mammal, suddenly appeared. They were active little creatures, almost three feet tall; and while they did not habitually walk on their hind legs, they could easily stand erect. They were hairy and agile and chattered in monkeylike fashion, but unlike the simian tribes, they were flesh eaters. They had a primitive opposable thumb as well as a highly useful grasping big toe. From this point onward the prehuman species successively developed the opposable thumb while they progressively lost the grasping power of the great toe. The later ape tribes retained the grasping big toe but never developed the human type of thumb.

62-2.2 (704.1) These dawn mammals attained full growth when three or four years of age, having a potential life span, on the average, of about twenty years. As a rule offspring were born singly, although twins were occasional.

62-2.3 (704.2) The members of this new species had the largest brains for their size of any animal that had theretofore existed on earth. They experienced many of the emotions and shared numerous instincts which later characterized primitive man, being highly curious and exhibiting considerable elation when successful at any undertaking. Food hunger and sex craving were well developed, and a definite sex selection was manifested in a crude form of courtship and choice of mates. They would fight fiercely in defense of their kindred and were quite tender in family associations, possessing a sense of self-abasement bordering on shame and remorse. They were very affectionate and touchingly loyal to their mates, but if circumstances separated them, they would choose new partners.

62-2.4 (704.3) Being small of stature and having keen minds to realize the dangers of their forest habitat, they

forestier, în ei s-a dezvoltat o frică extraordinară . Această i-a determinat să ia înțelepte măsuri de precauție, a căror importanță a fost capitală pentru supraviețuirea lor: de exemplu, ei construiau, tocmai în vârful arborilor, adăposturi grosolane care îndepărtau multe dintre pericolele vieții de la nivelul solului. Apariția tendințelor de a avea frică ale omenirii datează mai ales din vremurile acelea.

Aceste mamifere precursore aveau spiritul de trib cel mai dezvoltat care fusese văzut vreodată. Ele erau desigur foarte gregare, dar se vedeau, în ciuda oricărui fapt, extrem de bătaioase dacă erau deranjate în vreun fel de la cursul obișnuit al vieții lor cotidiene, și dădeau dovadă de un caracter impetuos când furia lor era la culme. Totuși, natura lor belicoasă a servit unor scopuri favorabile; grupurile superioare n-au ezitat să intre în război cu vecinii lor inferiori, iar specia s-a ameliorat progresiv prin supraviețuirea selectivă a celor mai buni. Lemurii precursori au dominat de foarte timpuriu creaturile mai mici ale acestei regiuni, și foarte puține triburi de maimuțe străvechi necarnivore au reușit să supraviețuiască.

Aceste mici animale agresive s-au înmulțit și au invadat peninsula mesopotamiană în întregime timp de peste o mie de ani, în vreme ce tipul lor fizic și inteligența lor generală se ameliora constant. Exact la șaptezeci de generații după ce tipul cel mai elevat de strămoși lemurieni a dat naștere acestui nou trib, s-a produs un fapt nou care a marcat începutul unei noi epoci: diferențierea subită a strămoșilor etapei vitale următoare din evoluția ființelor umane de pe Urantia.

3. MAMIFERELE INTERMEDIARE

Către începutul evoluției mamiferelor precursore, doi gemeni, un mascul și o femelă, s-au născut în coroana unui arbore, în adăpostul unui cuplu al acestor creaturi agile. Ei aveau puțin păr pe corp, ceea ce nu constituia un inconvenient, căci trăiau într-un climat cald și uniform.

Talia lor de adulți depășea un metru douăzeci. Ei erau sub toate aspectele mai mari decât părinții lor, cu picioare mai lungi și cu brațe mai scurte. Ei aveau la mână degetele mari opozabile aproape perfecte, aproape tot atât de bine adaptate la muncile cele mai variate ca și degetul mare al oamenilor moderni. Aceștia mergeau în poziție verticală, căci picioarele conveneau tot atât de bine mersului ca și cele ale rasei umane ulterioare.

Creierul lor era inferior celui al ființelor umane, și mai mic, dar mult superior celui al strămoșilor lor și, comparativ, mult mai voluminos. Gemenii au manifestat foarte devreme o inteligență superioară și au fost curând recunoscuți ca șefi ai întregului trib de mamifere precursore; ei au instituit realmente o formă primitivă de organizare socială și de diviziune economică a muncii. Fratele și sora s-au împreunat și s-au bucurat curând de societatea a douăzeci și unu de copii foarte asemănători cu ei înșiși, care aveau toți peste un metru douăzeci înălțime și care erau din toate punctele de vedere superiori speciei lor ancestrale. Noul grup a format nucleul mamiferelor intermediare.

developed an extraordinary fear which led to those wise precautionary measures that so enormously contributed to survival, such as their construction of crude shelters in the high treetops which eliminated many of the perils of ground life. The beginning of the fear tendencies of mankind more specifically dates from these days.

62:2.5 (704.4) These dawn mammals developed more of a tribal spirit than had ever been previously exhibited. They were, indeed, highly gregarious but nevertheless exceedingly pugnacious when in any way disturbed in the ordinary pursuit of their routine life, and they displayed fiery tempers when their anger was fully aroused. Their bellicose natures, however, served a good purpose; superior groups did not hesitate to make war on their inferior neighbors, and thus, by selective survival, the species was progressively improved. They very soon dominated the life of the smaller creatures of this region, and very few of the older noncarnivorous monkeylike tribes survived.

62:2.6 (704.5) These aggressive little animals multiplied and spread over the Mesopotamian peninsula for more than one thousand years, constantly improving in physical type and general intelligence. And it was just seventy generations after this new tribe had taken origin from the highest type of lemur ancestor that the next epoch-making development occurred — the sudden differentiation of the ancestors of the next vital step in the evolution of human beings on Urantia.

3. THE MID-MAMMALS

62:3.1 (704.6) Early in the career of the dawn mammals, in the treetop abode of a superior pair of these agile creatures, twins were born, one male and one female. Compared with their ancestors, they were really handsome little creatures. They had little hair on their bodies, but this was no disability as they lived in a warm and equable climate.

62:3.2 (705.1) These children grew to be a little over four feet in height. They were in every way larger than their parents, having longer legs and shorter arms. They had almost perfectly opposable thumbs, just about as well adapted for diversified work as the present human thumb. They walked upright, having feet almost as well suited for walking as those of the later human races.

62:3.3 (705.2) Their brains were inferior to, and smaller than, those of human beings but very superior to, and comparatively much larger than, those of their ancestors. The twins early displayed superior intelligence and were soon recognized as the heads of the whole tribe of dawn mammals, really instituting a primitive form of social organization and a crude economic division of labor. This brother and sister mated and soon enjoyed the society of twenty-one children much like themselves, all more than four feet tall and in every way superior to the ancestral species. This new group formed the nucleus of the mid-mammals.

Când numărul membrilor acestui grup nou și superior a sporit mult, atunci a izbucnit războiul, un război implacabil contra precursorilor. După încheierea teribilului conflict, nici un individ al rasei ancestrale preexistente a primelor mamifere nu mai rămăsese în viață. Urmașii speciei, mai puțin numeroși, dar mai puternici și mai inteligenți, supraviețuiseră pe seama strămoșilor lor.

Ei au devenit atunci teroarea acestei părți a lumii timp de aproape cincisprezece mii de ani (șase sute de generații). Toate marile animale feroce ale vremurilor apuse pieriseră. Marile fiare originare din aceste regiuni nu erau carnivore, iar marile feline, lei și tigrii, nu invadaseră încă acest ungher deosebit de adăpostit al suprafeței terestre. Grație aceluia fapt, aceste mamifere intermediare au căpătat curaj și au subjugat tot sectorul lor de creație.

Comarate cu specia ancestrală, mamiferele intermediare reprezentau un progres sub toate aspectele. Chiar și durata potențială a vieții lor era mai lungă, atingând douăzeci și cinci de ani. Un anumit număr de trăsături umane rudimentare a apărut la această specie nouă. În plus față de înclinațiile înnăscute pe care le arătau strămoșii lor, aceste mamifere intermediare erau capabile să își exprime dezgustul în anumite situații respingătoare. Ele posedau totodată un instinct bine definit de acumulare; își făceau provizii de hrană pentru nevoile lor ulterioare și erau foarte înclinate să strângă pietre rotunde și netede, precum și anumite tipuri de pietre rotunde utilizabile ca proiectile defensive și ofensive.

Aceste mamifere intermediare au fost primele care să manifeste o tendință netă de a construi, după cum o arată rivalitățile lor în construirea de colibe în coroana arborilor și în construcțiile subterane străbătute de multe tuneluri; ele au fost prima specie de mamifere care a căutat securitatea atât în adăposturile din copaci, cât și în cele de sub pământ. Renunțând în mare măsură la arbori ca loc de ședere, ele trăiau pe sol în timpul zilei și se reîntorceau noaptea ca să doarmă în coroanele arborilor.

De-a lungul timpului, sporirea naturală a numărului lor a antrenat în cele din urmă o concurență severă pentru hrană și o rivalitate sexuală care au culminat într-o serie de bătălii interne care au distrus aproape în întregime specia. Luptele au continuat până când nu a mai rămas în viață decât un singur grup care număra sub o sută de indivizi. Pacea a domnit din nou; acest unic trib supraviețuitor și-a reclădit locurile de dormit în coroana arborilor și și-a reluat încă o dată cursul normal al unei existențe semi-pășnice.

Cu greu vă puteți imagina cât de mult s-au apropiat, în mai multe rânduri, strămoșii voștri preumani de autodistrugerea totală. Dacă broasca ancestrală a întregii omeniri ar fi sărit cinci centimetri mai puțin cu un anumit prilej, întregul curs al evoluției ar fi fost mult schimbat. Mama lemuriană imediată a speciei mamiferelor precursore a fost la un pas de la moarte de cel puțin cinci ori până să dea naștere tatălui noului ordin de mamifere superioare. Cea din urmă situație extremă a fost atinsă atunci când trăsnetul a lovit copacul în care dormea viitoarea mamă a gemenilor Primates. Ambele mamifere intermediare părinți au fost serios șocate și arse grav, iar trei dintre cei șapte copii ai lor au fost omorâți de această lovitură căzută din cer.

62:3.4 (705.3) When the numbers of this new and superior group grew great, war, relentless war, broke out; and when the terrible struggle was over, not a single individual of the pre-existent and ancestral race of dawn mammals remained alive. The less numerous but more powerful and intelligent offshoot of the species had survived at the expense of their ancestors.

62:3.5 (705.4) And now, for almost fifteen thousand years (six hundred generations), this creature became the terror of this part of the world. All of the great and vicious animals of former times had perished. The large beasts native to these regions were not carnivorous, and the larger species of the cat family, lions and tigers, had not yet invaded this peculiarly sheltered nook of the earth's surface. Therefore did these mid-mammals wax valiant and subdue the whole of their corner of creation.

62:3.6 (705.5) Compared with the ancestral species, the mid-mammals were an improvement in every way. Even their potential life span was longer, being about twenty-five years. A number of rudimentary human traits appeared in this new species. In addition to the innate propensities exhibited by their ancestors, these mid-mammals were capable of showing disgust in certain repulsive situations. They further possessed a well-defined hoarding instinct; they would hide food for subsequent use and were greatly given to the collection of smooth round pebbles and certain types of round stones suitable for defensive and offensive ammunition.

62:3.7 (705.6) These mid-mammals were the first to exhibit a definite construction propensity, as shown in their rivalry in the building of both treetop homes and their many-tunneled subterranean retreats; they were the first species of mammals ever to provide for safety in both arboreal and underground shelters. They largely forsook the trees as places of abode, living on the ground during the day and sleeping in the treetops at night.

62:3.8 (705.7) As time passed, the natural increase in numbers eventually resulted in serious food competition and sex rivalry, all of which culminated in a series of internecine battles that nearly destroyed the entire species. These struggles continued until only one group of less than one hundred individuals was left alive. But peace once more prevailed, and this lone surviving tribe built anew its treetop bedrooms and once again resumed a normal and semipeaceful existence.

62:3.9 (705.8) You can hardly realize by what narrow margins your prehuman ancestors missed extinction from time to time. Had the ancestral frog of all humanity jumped two inches less on a certain occasion, the whole course of evolution would have been markedly changed. The immediate lemurlike mother of the dawn-mammal species escaped death no less than five times by mere hairbreadth margins before she gave birth to the father of the new and higher mammalian order. But the closest call of all was when lightning struck the tree in which the prospective mother of the Primates twins was sleeping. Both of these mid-mammal parents were severely shocked and badly burned; three of their seven children were killed by this bolt from the skies. These

Aceste animale în curs de evoluție erau aproape superstițioase. Cei doi membri ai cuplului al cărui habitat situat în coroana arborelui fusese trăsnit erau realmente conducătorii grupului cel mai avansat al speciei mamiferelor intermediare. Urmând exemplul lor, mai mult de jumătate din trib, cuprinzând familiile cele mai inteligente, s-a îndepărtat cu circa trei kilometri de acest loc; ei s-au apucat să construiască noi case în coroana copacilor și noi adăposturi subterane - construcțiile lor temporare în caz de primejdie neașteptată.

Curând după ce și-a terminat de construit căminul, cuplul acesta, veterani ai atâtor lupte, au devenit cu mândrie tatăl și mama gemenilor care erau animalele cele mai importante și cele mai interesante apărute până atunci în această lume. Într-adevăr, primii reprezentanți ai noii specii de Primate erau cei care au constituit etapa vitală următoare a evoluției preumane.

Concomitent cu nașterea acestor gemeni primate, un alt cuplu - un cuplu deosebit de înapoiat al tribului de mamifere intermediare al cărui mascul și femelă erau inferiori atât din punct de vedere fizic, cât și mental - au dat de asemenea naștere unor gemeni. Acești gemeni, un mascul și o femelă, erau indiferenți la cuceriri; ei se ocupau numai de găsirea hranei și, cum nu voiau să mănânce carne, și-au pierdut orice interes în căutarea prăzilor. Acești gemeni întârziați au fost întemeietorii triburilor de maimuțe moderne. Urmașii lor au căutat climatele blânde și abundența de fructe tropicale din regiunile meridionale mai calde; acolo ei s-au înmulțit fără nici o mare schimbare până în ziua de azi, cu excepția ramurilor care s-au împreunat cu tipurile anterioare de gibboni și de maimuțe, și care au degenerat în consecință.

Este deci ușor de văzut că singura înrudire a omului și a maimuței rezidă în faptul că ei descind ambii din mamiferele intermediare, trib în cadrul căruia s-a produs nașterea simultană și segregarea subsecventă a celor două perechi de gemeni: perechea inferioară sortită să zămislească tipurile moderne de maimuțe, de babuini, de cimpanzei și de gorile; și perechea superioară destinată să continue linia ascendentă care a dat prin evoluție omul însuși.

Oamenii moderni și maimuțele au provenit din același trib și din aceeași specie, dar nu din aceeași părinți. Strămoșii omului descind din neamul superior al vîței selecționate a acestui trib mamifer intermediar, în vreme ce maimuțele moderne (cu excepția anumitor tipuri preexistente de lemuri, de gibboni, de maimuțe și de alte creaturi de același gen) descind din cuplul inferior al acestui grup mamifer intermediar. Acest cuplu nu a supraviețuit decât ascunzându-se vreme de peste două săptămâni într-o construcție subterană ce servea ca depozit de hrană în timpul celei din urmă bătălii îndârjite din tribul lor, și nemaieșind afară decât cu mult timp după sfârșitul ostilităților.

4. PRIMATELE

Să revenim la nașterea gemenilor superiori, un mascul și o femelă, cei doi membrii conducători ai tribului de mamifere intermediare. Acești doi pui de animal aparțineau unui ordin neobișnuit; ei aveau și mai puțin păr pe corp decât părinții lor și, din prima lor

evolving animals were almost superstitious. This couple whose treetop home had been struck were really the leaders of the more progressive group of the mid-mammal species; and following their example, more than half the tribe, embracing the more intelligent families, moved about two miles away from this locality and began the construction of new treetop abodes and new ground shelters — their transient retreats in time of sudden danger.

62.3.10 (706.1) Soon after the completion of their home, this couple, veterans of so many struggles, found themselves the proud parents of twins, the most interesting and important animals ever to have been born into the world up to that time, for they were the first of the new species of *Primates* constituting the next vital step in prehuman evolution.

62.3.11 (706.2) Contemporaneously with the birth of these *Primates* twins, another couple — a peculiarly retarded male and female of the mid-mammal tribe, a couple that were both mentally and physically inferior — also gave birth to twins. These twins, one male and one female, were indifferent to conquest; they were concerned only with obtaining food and, since they would not eat flesh, soon lost all interest in seeking prey. These retarded twins became the founders of the modern simian tribes. Their descendants sought the warmer southern regions with their mild climates and an abundance of tropical fruits, where they have continued much as of that day except for those branches which mated with the earlier types of gibbons and apes and have greatly deteriorated in consequence.

62.3.12 (706.3) And so it may be readily seen that man and the ape are related only in that they sprang from the mid-mammals, a tribe in which there occurred the contemporaneous birth and subsequent segregation of two pairs of twins: the inferior pair destined to produce the modern types of monkey, baboon, chimpanzee, and gorilla; the superior pair destined to continue the line of ascent which evolved into man himself.

62.3.13 (706.4) Modern man and the simians did spring from the same tribe and species but not from the same parents. Man's ancestors are descended from the superior strains of the selected remnant of this mid-mammal tribe, whereas the modern simians (excepting certain pre-existent types of lemurs, gibbons, apes, and other monkeylike creatures) are the descendants of the most inferior couple of this mid-mammal group, a couple who only survived by hiding themselves in a subterranean food-storage retreat for more than two weeks during the last fierce battle of their tribe, emerging only after the hostilities were well over.

4. THE PRIMATES

62.4.1 (706.5) Going back to the birth of the superior twins, one male and one female, to the two leading members of the mid-mammal tribe: These animal babies were of an unusual order; they had still less hair on their bodies than their parents and, when very young, insisted on

tinerețe, ei au stăruit a merge în poziție verticală. Strămoșii lor învățaseră întotdeauna să meargă pe membrele lor posterioare, dar acești gemeni primate au stat drept în mod spontan încă de la început. Ei au atins o înălțime de peste un metru cincizeci, iar capul lor a devenit comparativ mai voluminos decât cel al altor membri ai tribului. Ei au învățat foarte devreme să comunice unul cu altul cu ajutorul semnelor și al sunetelor, dar nu au reușit niciodată să-i facă pe semenii lor să înțeleagă aceste noi simboluri.

Când au aveau în jur de patrusprezece ani, ei s-au făcut nevăzuți din trib și s-au îndreptat către vest pentru a-și întemeia familia și a stabili noua specie de primate. Iar aceste noi creaturi sunt numite pe bună dreptate Primate, de vreme ce ele au fost strămoșii animalii direcți și imediați ai familiei umane însăși.

În felul acesta, primatele au ajuns să ocupe o regiune situată pe coasta de vest a peninsulei mesopotamiene care înainta pe atunci în mările din sud, în timp ce triburile strâns înrudite și mai puțin inteligente trăiau pe o parte a peninsulei de-a lungul coastei ei orientale.

Primatele erau mai umane și mai puțin animale decât mamiferele intermediare care le-au precedat. Proporțiile scheletului acestei noi specii erau într-un tot similitudine celor ale raselor umane primitive. Tipul uman de mâini și de picioare era pe deplin dezvoltat, iar aceste creaturi puteau să meargă și chiar să alerge tot atât de bine ca și oricare dintre descendenții lor umani ulteriori. Ele au abandonat aproape complet viața din arbori, deși continuau să recurgă la coroana copacilor ca măsură de securitate pentru timpul nopții, căci, asemeni strămoșilor lor, ele erau extrem de subjugate de frică. Folosirea sporită a mâinilor lor a contribuit mult la dezvoltarea puterii înnăscute a creierului lor, cu toate că ele nu posedau încă o minte care să poată fi calificată drept umană.

Natura emoțională a primatelor se deosebea prea puțin de cea a străbunilor lor, însă ele dădeau dovadă de o tendință mai umană în toate predispozițiile lor. Acestea erau realmente animale splendide și superioare; ele atingeau maturitatea către zece ani, iar durata vieții lor naturale era în jur de patruzeci de ani. Aceasta înseamnă că ele ar fi putut trăi patruzeci de ani dacă ar fi avut o moarte naturală, dar, în aceste timpuri îndepărtate, foarte puține animale mureau de moarte bună, căci lupta pentru viață era prea aprigă.

Așadar, după o dezvoltare care acoperea aproape nouă sute de generații, adică aproape douăzeci și unu de mii de ani de la apariția mamiferelor precursoare, primatele au dat subit naștere la două creaturi remarcabile, primele ființe cu adevărat umane.

Așa s-a făcut că mamiferele precursoare provenite din tipul nord-american al lemurilor au fost strămoșii mamiferelor intermediare, și că acestea din urmă au dat la rândul lor naștere primatelor superioare, care au fost strămoșii imediați ai rasei umane primitive. Triburile de primate au fost ultima verigă vitală din evoluția omului, dar, în mai puțin de cinci mii de ani, nu a mai rămas nici măcar o singură primată din aceste triburi extraordinare.

walking upright. Their ancestors had always learned to walk on their hind legs, but these Primates twins stood erect from the beginning. They attained a height of over five feet, and their heads grew larger in comparison with others among the tribe. While early learning to communicate with each other by means of signs and sounds, they were never able to make their people understand these new symbols.

62:4.2 (707.1) When about fourteen years of age, they fled from the tribe, going west to raise their family and establish the new species of Primates. And these new creatures are very properly denominated *Primates* since they were the direct and immediate animal ancestors of the human family itself.

62:4.3 (707.2) Thus it was that the Primates came to occupy a region on the west coast of the Mesopotamian peninsula as it then projected into the southern sea, while the less intelligent and closely related tribes lived around the peninsula point and up the eastern shore line.

62:4.4 (707.3) The Primates were more human and less animal than their mid-mammal predecessors. The skeletal proportions of this new species were very similar to those of the primitive human races. The human type of hand and foot had fully developed, and these creatures could walk and even run as well as any of their later-day human descendants. They largely abandoned tree life, though continuing to resort to the treetops as a safety measure at night, for like their earlier ancestors, they were greatly subject to fear. The increased use of their hands did much to develop inherent brain power, but they did not yet possess minds that could really be called human.

62:4.5 (707.4) Although in emotional nature the Primates differed little from their forebears, they exhibited more of a human trend in all of their propensities. They were, indeed, splendid and superior animals, reaching maturity at about ten years of age and having a natural life span of about forty years. That is, they might have lived that long had they died natural deaths, but in those early days very few animals ever died a natural death; the struggle for existence was altogether too intense.

62:4.6 (707.5) And now, after almost nine hundred generations of development, covering about twenty-one thousand years from the origin of the dawn mammals, the *Primates suddenly* gave birth to two remarkable creatures, the first true human beings.

62:4.7 (707.6) Thus it was that the dawn mammals, springing from the North American lemur type, gave origin to the mid-mammals, and these mid-mammals in turn produced the superior Primates, who became the immediate ancestors of the primitive human race. The Primates tribes were the last vital link in the evolution of man, but in less than five thousand years not a single individual of these extraordinary tribes was left.

5. PRIMELE FIINȚE UMANE

5. THE FIRST HUMAN BEINGS

Nașterea primelor două ființe umane s-a situat exact cu 993.419 ani înainte de anul 1934 al erei creștine.

Aceste două remarcabile creaturi erau veritabile ființe umane. Ele aveau la mână un deget mare perfect așa cum au avut mulți dintre strămoșii lor, în vreme ce aveau picioare tot atât de bine formate ca și cele ale raselor umane de astăzi. Aceste ființe erau umblătoare și alergătoare, nu cățărătoare; funcția de apucare a degetului gros de la picior era absentă, complet absentă.

Când primejdia îi mâna către coroana arborilor, ei se cățarau exact cum ar face-o oamenii de astăzi. Ei se cățarau de-a lungul trunchiurilor arborilor ca și urșii, iar nu ca cimpanzeii sau ca gorilele, care se balansează din ramură în ramură.

Aceste prime ființe umane (și descendenții lor) deveneau pe deplin adulte la doisprezece ani, și aveau o durată de viață potențială de aproximativ șaptezeci și cinci de ani. Multe emoții noi au apărut de timpuriu la cei doi gemeni umani. Ei încercau admirație atât pentru obiecte, cât și pentru alte ființe, și dădeau dovadă de o vanitate extremă. Dar progresul cel mai remarcabil din dezvoltarea lor emoțională a fost apariția subită a unui nou grup de sentimente cu adevărat umane, sentimente de adorare cuprinzând smerenia, respectul, umilința și chiar și o formă primitivă de recunoștință. Frica, asociată cu ignoranța în privința fenomenelor naturale, era pe punctul de a da naștere religiei primitive.

Nu s-au manifestat numai aceste sentimente umane, ci și numeroase alte sentimente și mai evolute, care erau de asemenea prezente sub o formă rudimentară. Aceste ființe umane primitive aveau o oarecare conștiință a milei, a rușinii și a oprobriului, și o conștiință foarte acută a dragostei, a urii și a răzbunării; ele erau totodată susceptibile de a avea sentimente pronunțate de gelozie.

Primele două ființe umane - gemenii - au fost o mare încercare pentru părinții lor primat. Ele erau atât de curioase și atât de aventuroase, încât au fost cât pe ce să-și piardă viața în mai multe rânduri înainte de a împlini vârsta de opt ani. Oricum ar fi, ele erau serios acoperite de cicatrice încă pe când aveau doisprezece ani.

Ele au învățat foarte devreme să comunice verbal. La vârsta de zece ani, elaboraseră un limbaj mai perfecționat de semne și de cuvinte comportând aproape cincizeci de idei, și amelioraseră foarte mult și largiseră tehnicile rudimentare de comunicare ale strămoșilor lor. În ciuda eforturilor lor, ele nu i-au putut învăța pe părinții lor decât foarte puține dintre semnele și simbolurile lor noi.

Către al nouălea an al lor, ele se duseseră într-o bună zi de-a lungul țărmului și au avut o discuție însemnată. Toate inteligențele celeste staționate pe Urantia, inclusiv eu însumi, eram prezente și observam derularea acestei întâlniri de amiază. În cursul acelei zile memorabile, ei conveniră să trăiască unul cu celălalt și unul pentru celălalt; și această înțelegere a fost prima dintr-o serie de acorduri care culminaseră în hotărârea de a fugi de tovarășii lor animale inferioare și

62:5.1 (707.7) From the year A.D. 1934 back to the birth of the first two human beings is just 993,419 years.

62:5.2 (707.8) These two remarkable creatures were true human beings. They possessed perfect human thumbs, as had many of their ancestors, while they had just as perfect feet as the present-day human races. They were walkers and runners, not climbers; the grasping function of the big toe was absent, completely absent. When danger drove them to the treetops, they climbed just like the humans of today would. They would climb up the trunk of a tree like a bear and not as would a chimpanzee or a gorilla, swinging up by the branches.

62:5.3 (708.1) These first human beings (and their descendants) reached full maturity at twelve years of age and possessed a potential life span of about seventy-five years.

62:5.4 (708.2) Many new emotions early appeared in these human twins. They experienced admiration for both objects and other beings and exhibited considerable vanity. But the most remarkable advance in emotional development was the sudden appearance of a new group of really human feelings, the worshipful group, embracing awe, reverence, humility, and even a primitive form of gratitude. Fear, joined with ignorance of natural phenomena, is about to give birth to primitive religion.

62:5.5 (708.3) Not only were such human feelings manifested in these primitive humans, but many more highly evolved sentiments were also present in rudimentary form. They were mildly cognizant of pity, shame, and reproach and were acutely conscious of love, hate, and revenge, being also susceptible to marked feelings of jealousy.

62:5.6 (708.4) These first two humans — the twins — were a great trial to their Primates parents. They were so curious and adventurous that they nearly lost their lives on numerous occasions before they were eight years old. As it was, they were rather well scarred up by the time they were twelve.

62:5.7 (708.5) Very early they learned to engage in verbal communication; by the age of ten they had worked out an improved sign and word language of almost half a hundred ideas and had greatly improved and expanded the crude communicative technique of their ancestors. But try as hard as they might, they were able to teach only a few of their new signs and symbols to their parents.

62:5.8 (708.6) When about nine years of age, they journeyed off down the river one bright day and held a momentous conference. Every celestial intelligence stationed on Urantia, including myself, was present as an observer of the transactions of this noontide tryst. On this eventful day they arrived at an understanding to live with and for each other, and this was the first of a series of such agreements which finally culminated in the decision to flee from their inferior animal associates and

de a porni către nord, fără a ști bine că astfel aveau să întemeieze rasa umană.

Noi eram cu toții foarte preocupați de proiectele acestor doi mici sălbatici, dar eram neputincioși în a controla munca minții lor. Noi n-am influențat arbitrar deciziile lor, nu puteam face asta, dar, în limitele admisibile ale funcțiilor noastre planetare, noi, Purtătorii Vieții, în acord cu asociații noștri, am conspirat toți în vederea orientării gemenilor umani către nord, departe de părinții lor acoperiți cu păr care trăiau parțial în arbori. Astfel, ca urmare a propriei lor alegeri inteligente, gemenii au migrat și, datorită supravegherii noastre, ei au migrat către nord, spre o regiune retrasă, unde scăpaseră de posibilitățile de degradare biologică prin amestecul cu familiile inferioare ale tribului primatelor.

Cu puțin înainte de a-și părăsi pădurea lor natală, ei și-au pierdut mama în cursul unui atac condus de giboni. Deși ea nu avea inteligența lor, era înzestrată, ca mamifer, cu o afecțiune admirabilă și de înalt ordin pentru copiii ei, și și-a sacrificat cu curaj viața în încercarea de a salva minunata pereche. Sacrificiul ei nu a fost în zadar, căci ea a ținut inamicul la distanță până ce a sosit tatăl cu întăriri și a pus invadatorii pe fugă.

La puțin după ce tânărul cuplu îi abandonă pe tovarășii săi pentru a întemeia rasa umană, tatăl lor primat a devenit de neconsolat - inima îi era zdrobită. Refuza să mănânce, chiar și atunci când hrana îi era adusă de ceilalți copiii ai lui. După ce și-a pierdut strălucitele sale vârstare, viața nu i se mai părea demnă de trăit printre tovarășii lui obișnuiți; prin urmare el a plecat să rătăcească prin pădure, unde a fost atacat de gibonii ostili și a murit sub loviturile lor.

6. EVOLUȚIA MINȚII UMANE

Noi, Purtătorii Vieții de pe Urantia, a trăit lunga veghe de așteptare vigilentă din ziua în care am implantat prima plasmă de viață în apele planetei. Apariția primelor ființe realmente volitive și inteligente ne-a procurat bineînțeles o mare bucurie și o satisfacție supremă.

Noi nu încetaserăm să urmărim dezvoltarea minții gemenilor prin observarea operațiunilor celor șapte spirite-minte adjutante atașate Urantiei în momentul sosirii noastre pe planetă. În timpul lungii dezvoltări evolutive a vieții planetare, acești neobosiți slujitori ai minții observaseră fără încetare propria lor aptitudine crescândă de a intra în contact cu facultățile cerebrale ale animalelor, facultăți care se amplificau pe măsură ce creaturile animale progresau.

La început, numai spiritul intuiției putea să acționeze asupra comportamentului instinctiv și supus reflexelor vieții animale elementare. Când tipurile cele mai elevate s-au diferențiat, spiritul înțelegerii a putut atribui acestor creaturi facultatea de a asocia spontan idei. Mai târziu, am văzut operând spiritul curajului; animalele în curs de evoluție au dobândit realmente o formă rudimentară de conștiință protectoare. Ca urmare a apariției grupurilor de mamifere, noi am văzut spiritul cunoașterii manifestându-se într-o măsură sporită. Apoi evoluția mamiferelor superioare a permis funcționarea spiritului sfătuirii, cu creșterea

to journey northward, little knowing that they were thus to found the human race.

62:5.9 (708.7) While we were all greatly concerned with what these two little savages were planning, we were powerless to control the working of their minds; we did not — could not — arbitrarily influence their decisions. But within the permissible limits of planetary function, we, the Life Carriers, together with our associates, all conspired to lead the human twins northward and far from their hairy and partially tree-dwelling people. And so, by reason of their own intelligent choice, the twins did *migrate*, and because of our supervision they migrated *northward* to a secluded region where they escaped the possibility of biologic degradation through admixture with their inferior relatives of the Primates tribes.

62:5.10 (708.8) Shortly before their departure from the home forests they lost their mother in a gibbon raid. While she did not possess their intelligence, she did have a worthy mammalian affection of a high order for her offspring, and she fearlessly gave her life in the attempt to save the wonderful pair. Nor was her sacrifice in vain, for she held off the enemy until the father arrived with reinforcements and put the invaders to rout.

62:5.11 (709.1) Soon after this young couple forsook their associates to found the human race, their Primates father became disconsolate — he was heartbroken. He refused to eat, even when food was brought to him by his other children. His brilliant offspring having been lost, life did not seem worth living among his ordinary fellows; so he wandered off into the forest, was set upon by hostile gibbons and beaten to death.

6. EVOLUTION OF THE HUMAN MIND

62:6.1 (709.2) We, the Life Carriers on Urantia, had passed through the long vigil of watchful waiting since the day we first planted the life plasm in the planetary waters, and naturally the appearance of the first really intelligent and volitional beings brought to us great joy and supreme satisfaction.

62:6.2 (709.3) We had been watching the twins develop mentally through our observation of the functioning of the seven adjutant mind-spirits assigned to Urantia at the time of our arrival on the planet. Throughout the long evolutionary development of planetary life, these tireless mind ministers had ever registered their increasing ability to contact with the successively expanding brain capacities of the progressively superior animal creatures.

62:6.3 (709.4) At first only the *spirit of intuition* could function in the instinctive and reflex behavior of the primordial animal life. With the differentiation of higher types, the *spirit of understanding* was able to endow such creatures with the gift of spontaneous association of ideas. Later on we observed the *spirit of courage* in operation; evolving animals really developed a crude form of protective self-consciousness. Subsequent to the appearance of the mammalian groups, we beheld the *spirit of knowledge* manifesting itself in increased measure. And the evolution of the higher mammals brought the function of the *spirit of counsel*, with the

corespondență a instinctului gregar și cu începutul unei dezvoltări sociale primitive.

Noi observaserăm, cu o atenție în creștere, serviciul sporit al primilor cinci adjutanți pe durata întregii evoluții a mamiferelor precursore, a mamiferelor intermediare și a primatelor. Cu toate acestea, ultimii doi adjutanți, slujitorii superiori ai minții, nu putuseră niciodată să funcționeze pe tipul urantian de minte evolutivă.

Închipuți-vă bucuria noastră atunci când într-o zi - gemenii având aproape zece ani - spiritul adorării a intrat pentru prima dată în contact cu gândirea femeiei, și puțin după aceea cu cea a masculului. Noi știam că ceva intim legat de mintea umană ajunsese la apogeul său. Cam la un an mai târziu, când ei se hotărâră în cele din urmă, sub imperiul unei gândiri meditative și al unei deliberări îndelung chibzuite, să fugă din căminul familial și să se îndrepte către nord, spiritul înțelepciunii a început să funcționeze pe Urantia și în mintea acestor doi oameni de acum înainte recunoscuți ca atare.

A avut loc imediat un nou ordin de mobilizare al celor șapte spirite-minte adjutante. Noi vibram plini de nădejde; ne dădeam seama că ceasul atât de mult așteptat se apropia; știam că eram în pragul realizării efortului nostru prelungit de a face să se nască prin evoluție creaturi volitive pe Urantia.

7. URANTIA RECUNOSCUTĂ CA LUME LOCUITĂ

Noi nu am avut mult de așteptat. La amiază, a doua zi după fuga gemenilor, prima străfulgerare de încercare a semnalelor circuitului universului s-a produs în căminul receptor planetar al Urantie. Noi eram firește cu toții foarte înfierbântați de ideea că era iminent un mare eveniment; însă, dat fiind faptul că Urantia era o stațiune experimentală a vieții, noi nu aveam nici cea mai mică idee a modului exact în care urma să fim informați că viața inteligentă era recunoscută pe planetă. Nu am rămas prea multă vreme în așteptare. A treia zi după fuga gemenilor, și înainte de plecarea corpului Purtătorilor Vieții, a sosit arhanghelul Nebadonului însărcinat cu consolidarea circuitelor planetare inițiale.

A fost o zi memorabilă pe Urantia atunci când micul nostru grup s-a reunit în jurul polului planetar de comunicare spațială și a primit primul mesaj trimis de Salvington pe circuitul mental nou stabilit al planetei. Dictat de șeful corpului de arhangheli, acest prim mesaj spunea:

"Purtătorilor Vieții de pe Urantia - Salutări! Transmitem asigurarea că a fost o mare bucurie pe Salvington, pe Edentia și pe Ierusem când semnalul existenței, pe Urantia, al unei minți având demnitate volitivă a fost înregistrat în cartierul general al Nebadonului. Decizia dirijată a gemenilor de a fugi către nord și de a-i separa pe urmașii lor de strămoșii lor inferiori a fost înregistrată. Aceasta este prima decizie mentală - a unei minți de tip uman - de pe Urantia, și ea a stabilit automat circuitul de comunicare pe care este transmis acest mesaj inițial de recunoaștere."

Apoi au sosit, prin acest nou circuit, salutările Preaînaltilor Edentiei, care conțineau instrucțiuni pentru

resulting growth of the herd instinct and the beginnings of primitive social development.

62:6.4 (709.5) Increasingly, on down through the dawn mammals, the mid-mammals, and the Primates, we had observed the augmented service of the first five adjutants. But never had the remaining two, the highest mind ministers, been able to function in the Urantia type of evolutionary mind.

62:6.5 (709.6) Imagine our joy one day — the twins were about ten years old — when the *spirit of worship* made its first contact with the mind of the female twin and shortly thereafter with the male. We knew that something closely akin to human mind was approaching culmination; and when, about a year later, they finally resolved, as a result of meditative thought and purposeful decision, to flee from home and journey north, then did the *spirit of wisdom* begin to function on Urantia and in these two now recognized human minds.

62:6.6 (709.7) There was an immediate and new order of mobilization of the seven adjutant mind-spirits. We were alive with expectation; we realized that the long-awaited-for hour was approaching; we knew we were upon the threshold of the realization of our protracted effort to evolve will creatures on Urantia.

7. RECOGNITION AS AN INHABITED WORLD

62:7.1 (709.8) We did not have to wait long. At noon, the day after the runaway of the twins, there occurred the initial test flash of the universe circuit signals at the planetary reception-focus of Urantia. We were, of course, all astir with the realization that a great event was impending; but since this world was a life-experiment station, we had not the slightest idea of just how we would be apprised of the recognition of intelligent life on the planet. But we were not long in suspense. On the third day after the elopement of the twins, and before the Life Carrier corps departed, there arrived the Nebadon archangel of initial planetary circuit establishment.

62:7.2 (710.1) It was an eventful day on Urantia when our small group gathered about the planetary pole of space communication and received the first message from Salvington over the newly established mind circuit of the planet. And this first message, dictated by the chief of the archangel corps, said:

62:7.3 (710.2) "To the Life Carriers on Urantia — Greetings! We transmit assurance of great pleasure on Salvington, Edentia, and Jerusem in honor of the registration on the headquarters of Nebadon of the signal of the existence on Urantia of mind of will dignity. The purposeful decision of the twins to flee northward and segregate their offspring from their inferior ancestors has been noted. This is the first decision of mind — the human type of mind — on Urantia and automatically establishes the circuit of communication over which this initial message of acknowledgment is transmitting."

62:7.4 (710.3) Next over this new circuit came the greetings of the Most Highs of Edentia, containing instructions for

Purtătorii Vieții rezidenți, interzicându-ne faptul de a interfera cu modelul vieții pe care o stabiliseră. Am primit ordinul de a nu interveni în chestiunile progresului uman. Nu trebuie să se deducă că Purtătorii Vieții interferează arbitrar și mecanic cu realizarea naturală a planurilor evolutive ale planetei, căci nu facem acest lucru. Însă, până atunci, noi avuseserăm permisiunea de a acționa asupra spațiului ambiant și de a proteja plasma vitală într-un mod special. Iar această supraveghere extraordinară, deși perfect naturală, este cea care trebuia să ia sfârșit.

Abia încetaseră cei Preaînălți de vorbit, că magnificul mesaj al lui Lucifer, pe atunci suveran al sistemului Sataniei, începu să se facă auzit pe planetă. Atunci, Purtătorii Vieții au înțeles cuvintele de bun venit de la propriul lor conducător și au primit permisiunea să de a se reîntoarce pe Ierusem. Acest mesaj al lui Lucifer conținea acceptarea oficială a lucrării Purtătorilor Vieții de pe Urantia și ne absolvea de orice critică viitoare a oricăroră dintre eforturile noastre de a ameliora modelele de viață ale Nebadonului, după cum erau ele stabilite în sistemul Sataniei.

Aceste mesaje din Salvington, din Edentia și din Ierusem au marcat oficial sfârșitul supravegherii seculare a planetei de către Purtătorii Vieții. Noi fuseserăm la datorie multe epoci, asistați numai de cele șapte spirite mentale adjutante și de Controlorii Fizici Principali. Voința, puterea de a alege adorarea și ascensiunea, apăruse acum în creaturile evolutive ale planetei; noi am înțeles atunci că opera noastră fusese desăvârșită, iar grupul nostru s-a pregătit de plecare. Urantia fiind o lume modificatoare de viață, am primit permisiunea de a lăsa în urma noastră doi Purtători ai Vieții seniori cu doisprezece asistenți; eu am fost ales ca membru al acestui grup și, încă de atunci, mă aflu mereu pe Urantia.

Exact acum 993.408 mii de ani (înainte de anul 1934 al erei creștine) Urantia a fost recunoscută oficial ca fiind o planetă de habitat uman din universul Nebadonului. Evoluția biologică atinsese încă o dată nivelele umane de demnitate volitivă; omul apăruse pe planeta 606 a Sataniei.

[Garantat de un Purtător al Vieții din Nebadon rezident pe Urantia]

the resident Life Carriers forbidding us to interfere with the pattern of life we had established. We were directed not to intervene in the affairs of human progress. It should not be inferred that Life Carriers ever arbitrarily and mechanically interfere with the natural outworking of the planetary evolutionary plans, for we do not. But up to this time we had been permitted to manipulate the environment and shield the life plasm in a special manner, and it was this extraordinary, but wholly natural, supervision that was to be discontinued.

62:7.5 (710.4) And no sooner had the Most Highs left off speaking than the beautiful message of Lucifer, then sovereign of the Satania system, began to planetize. Now the Life Carriers heard the welcome words of their own chief and received his permission to return to Jerusalem. This message from Lucifer contained the official acceptance of the Life Carriers' work on Urantia and absolved us from all future criticism of any of our efforts to improve the life patterns of Nebadon as established in the Satania system.

62:7.6 (710.5) These messages from Salvington, Edentia, and Jerusalem formally marked the termination of the Life Carriers' age-long supervision of the planet. For ages we had been on duty, assisted only by the seven adjutant mind-spirits and the Master Physical Controllers. And now, will, the power of choosing to worship and to ascend, having appeared in the evolutionary creatures of the planet, we realized that our work was finished, and our group prepared to depart. Urantia being a life-modification world, permission was granted to leave behind two senior Life Carriers with twelve assistants, and I was chosen as one of this group and have ever since been on Urantia.

62:7.7 (710.6) It is just 993,408 years ago (from the year A.D. 1934) that Urantia was formally recognized as a planet of human habitation in the universe of Nebadon. Biologic evolution had once again achieved the human levels of will dignity; man had arrived on planet 606 of Satania.

62:7.8 (710.7) [Sponsored by a Life Carrier of Nebadon resident on Urantia.]

Capitolul 63. Prima familie umană

⇨ 062

CARTEA URANTIA

064 ⇨

PARTE III. ISTORIA URANTIEI

CAPITOLUL 63 PRIMA FAMILIE UMANĂ

Secțiuni

Introduction

1. Andon și Fonta
2. Fuga gemenilor
3. Familia lui Andon
4. Clanurile Andonite
5. Dispersare Andoniților
6. Onagar — primul propovăduitor al adevărului
7. Supraviețuirea lui Andon și Fonta

PAPER 63 THE FIRST HUMAN FAMILY

SECTIONS

Introduction

1. Andon and Fonta
2. The Flight of the Twins
3. Andon's Family
4. The Andonic Clans
5. Dispersion of the Andonites
6. Onagar — The First Truth Teacher
7. The Survival of Andon and Fonta

Introduction

URANTIA a fost înregistrată ca lume locuită atunci când primele două ființe umane - gemenii - aveau unsprezece ani și înainte de a fi devenit părinții primului născut din a doua generație a adevăratelor ființe umane. Mesajul arhanghelic trimis de pe Salvington cu această ocazie de recunoaștere planetară oficială, se încheia cu aceste cuvinte:

"Mintea umană a apărut pe a 606-a a Sataniei, iar părinții acestei noi rase vor fi numiți Andon și Fonta. Toți arhanghelii se roagă pentru ca aceste creaturi să poată fi rapid dotate cu prezența personală a darului spiritului Tatălui Universal."

Andon este numele nebadonian care înseamnă „prima creatură asemănătoare Tatălui și vădind o sete de perfecțiune umană”. Fonta înseamnă „prima creatură asemănătoare Fiului și arătând o sete de perfecțiune umană”. Andon și Fonta nu au cunoscut aceste nume decât în momentul în care le-au fost atribuite, pe parcursul fuziunii lor cu Ajustorul lor de Gândire. Pe parcursul șederii lor de muritori pe Urantia, ei s-au numit reciproc Sonta-an și Sonta-en, Sonta-an însemnând „iubit de mamă” și Sonta-en „iubită de tată”. Ei înșiși și-au dat aceste nume a căror semnificație este o dovadă de respect și afecțiune pe care le încercau unul pentru celălalt.

1. ANDON ȘI FONTA

În numeroase privințe, Andon și Fonta au format

INTRODUCTION

^{63:0.1 (711.1)} URANTIA was registered as an inhabited world when the first two human beings — the twins — were eleven years old, and before they had become the parents of the first-born of the second generation of actual human beings. And the archangel message from Salvington, on this occasion of formal planetary recognition, closed with these words:

^{63:0.2 (711.2)} "Man-mind has appeared on 606 of Satania, and these parents of the new race shall be called *Andon* and *Fonta*. And all archangels pray that these creatures may speedily be endowed with the personal indwelling of the gift of the spirit of the Universal Father."

^{63:0.3 (711.3)} Andon is the Nebadon name which signifies "the first Fatherlike creature to exhibit human perfection hunger." Fonta signifies "the first Sonlike creature to exhibit human perfection hunger." Andon and Fonta never knew these names until they were bestowed upon them at the time of fusion with their Thought Adjusters. Throughout their mortal sojourn on Urantia they called each other Sonta-an and Sonta-en, Sonta-an meaning "loved by mother," Sonta-en signifying "loved by father." They gave themselves these names, and the meanings are significant of their mutual regard and affection.

1. ANDON AND FONTA

^{63:1.1 (711.4)} In many respects, Andon and Fonta were the

cuplul de ființe umane cel mai remarcabil care a trăit vreodată pe suprafața pământului. Aceste două ființe minunate, adevărații părinți ai întregii umanități au fost, în toate privințele, superioare descendenților lor imediați și radical diferiți de toți strămoșii lor atât imediați, cât și îndepărtați.

Părinții acestui prim cuplu uman erau, aparent, puțin diferențiați de media tribului lor, cu toate că au făcut parte dintre membrii cei mai inteligenți ai grupului care a învățat primul să lanseze pietre și să folosească săgeți în lupte. Ei foloseau, de asemenea, obiecte ascuțite din piatră, din silex și din os.

Atunci când încă trăia împreună cu părinții săi, Andon a fixat cu ajutorul unor tendoane din carnea unor animale o bucată de silex ascuțit la capătul unui băț și a folosit cel puțin de douăsprezece ori această armă pentru salvarea vieții lui și pe cea a surorii lui care, la fel de curioasă și aventuroasă ca și el, nu îl însoțea mereu în toate explorările sale.

Decizia luată de Andon și Fonta de a părăsi tribul de primat implică o calitate a minții aflate cu mult deasupra inteligenței mai grosiere caracteristice atât descendenților de mai lor de mai târziu care s-au aplecat până într-acolo încât să se unească cu rubedeniile lor înapoiate din triburile simiene. Însă ei încercau sentimentul vag de a fi ceva mai mult decât niște animale, căci aveau o personalitate. Acest sentiment era întărit de prezența interioară a Ajustorului Gândirii lor.

2. FUGA GEMENILOR

După ce Andon și Fonta s-au hotărât să fugă către nord, pentru o vreme au fost apăsați de fel de fel de temeri, în special de teama de a nu fi pe placul tatălui lor și al familiei lor imediate. Ei au avut în vedere eventualitatea de a fi asaltați de rude ostile și au recunoscut, de asemenea, posibilitatea de a-și afla moartea în mâinile membrilor tribului lor, care erau deja invidioși pe ei. Când au fost mai tineri, gemenii și-au petrecut cea mai mare parte a timpului unul în tovărășia celuilalt, și din acest motiv nu erau prea bine văzuți de neamurile lor, animale ale tribului de Primat. Faptul de a fi construit în arbori un adăpost separat și mult superior celorlalte nu a ameliorat poziția lor în trib.

În acest nou cămin din frunzișul copacilor, după ce, într-o noapte, treziți fiind de o furtună violentă și stând ei cu teamă cuprinși într-o tandră îmbrățișare, au luat hotărârea fermă și definitivă de a părăsi habitatul lor tribal și căminul lor din coroana arborilor.

Ei își pregătiseră deja un adăpost rudimentar în coroana unui arbore, la o depărtare de jumătate de zi de mers spre nord. Aceasta a fost ascunzătoarea lor secretă și sigură pentru prima zi pe care și-au petrecut-o departe de pădurea lor natală. Cu toate că gemenii împărțeau frica de moarte a primatelor de a rămâne pe sol pe timp de noapte, ei au pornit spre nord la căderea nopții. Ca să întreprindă această călătorie noaptea, fie ea și cu lună plină, le-a trebuit un curaj formidabil, însă ei s-au gândit, cu temei, că era mai puțin probabil să li se observe lipsa și să fie apoi urmăriți de rudele și de membrii tribului lor. Ei au ajuns cu bine, la puțin timp după miezul nopții, la locul

most remarkable pair of human beings that have ever lived on the face of the earth. This wonderful pair, the actual parents of all mankind, were in every way superior to many of their immediate descendants, and they were radically different from all of their ancestors, both immediate and remote.

63:1.2 (711.5) The parents of this first human couple were apparently little different from the average of their tribe, though they were among its more intelligent members, that group which first learned to throw stones and to use clubs in fighting. They also made use of sharp spicules of stone, flint, and bone.

63:1.3 (711.6) While still living with his parents, Andon had fastened a sharp piece of flint on the end of a club, using animal tendons for this purpose, and on no less than a dozen occasions he made good use of such a weapon in saving both his own life and that of his equally adventurous and inquisitive sister, who unfailingly accompanied him on all of his tours of exploration.

63:1.4 (711.7) The decision of Andon and Fonta to flee from the Primates tribes implies a quality of mind far above the baser intelligence which characterized so many of their later descendants who stooped to mate with their retarded cousins of the simian tribes. But their vague feeling of being something more than mere animals was due to the possession of personality and was augmented by the indwelling presence of the Thought Adjusters.

2. THE FLIGHT OF THE TWINS

63:2.1 (712.1) After Andon and Fonta had decided to flee northward, they succumbed to their fears for a time, especially the fear of displeasing their father and immediate family. They envisaged being set upon by hostile relatives and thus recognized the possibility of meeting death at the hands of their already jealous tribesmen. As youngsters, the twins had spent most of their time in each other's company and for this reason had never been overly popular with their animal cousins of the Primates tribe. Nor had they improved their standing in the tribe by building a separate, and a very superior, tree home.

63:2.2 (712.2) And it was in this new home among the treetops, one night after they had been awakened by a violent storm, and as they held each other in fearful and fond embrace, that they finally and fully made up their minds to flee from the tribal habitat and the home treetops.

63:2.3 (712.3) They had already prepared a crude treetop retreat some half-day's journey to the north. This was their secret and safe hiding place for the first day away from the home forests. Notwithstanding that the twins shared the Primates' deathly fear of being on the ground at nighttime, they sallied forth shortly before nightfall on their northern trek. While it required unusual courage for them to undertake this night journey, even with a full moon, they correctly concluded that they were less likely to be missed and pursued by their tribesmen and relatives. And they safely made their previously prepared rendezvous shortly after midnight.

prestabilit dinainte.

Pe parcursul călătoriei lor către nord, ei au descoperit un depozit de silex sub cerul liber, conținând multe pietre ale căror forme erau potrivite pentru diverse întrebuințări; și ei și-au adunat câteva și pentru viitor. Încercând să cioplească acest silex pentru a-i da o formă mai bine adaptată anumitor nevoi, Andon a descoperit că se produceau scântei, și a venit ideea de a face foc. Însă această noțiune nu a prins rădăcini în mintea sa în momentul respectiv de vreme ce climatul era încă stabil și nevoia de foc nu se făcea încă simțită.

Însă soarele de toamnă cobora mereu mai jos pe cer, iar nopțile deveneau din ce în ce mai reci, pe măsură ce gemenii înaintau spre nord. Ei se văzuseră deja nevoiți să se folosească de piei și blănuri de animale pentru a se încălzi. Înainte să se fi scurs o lună de la părăsirea de către ei a căminului familial Andon i-a dat de înțeles consoartei sale că el are impresia că poate să facă foc folosindu-se de cremene. Timp de două luni, ei au încercat fără succes să facă foc folosind scântea produsă prin scăpărarea una de alta a pietrelor de cremene. În fiecare zi cuplul ciocnea pietrele de silex și se străduia să dea foc unor bucăți de lemn. În cele din urmă, într-o seară, pe la asfințit, secretul tehnicii a fost descoperit atunci când Fonta a avut ideea de a se urca într-un copac din preajmă pentru a folosi un cuib de pasăre abandonat. Cuibul era uscat și foarte inflamabil așa că a luat foc de la o singură scăpărare, imediat ce a fost atins de o scântie. Ei au fost atât de surprinși și surprinși de reușita lor încât aproape că lăsaseră focul să se stingă, dar au reușit să-l țină aprins adăugând un combustibil adecvat, și atunci a început prima căutare după lemne de foc de către părinții întregii omeniri.

Acela a fost unul dintre cele mai fericite momente ale vieții lor scurte, însă plină de evenimente. Pe toată durata nopții, ei au stat jos, privind cum arde focul lor, realizând foarte vag că descoperirea lor le permitea să înfrunte clima și să fie astfel, pentru totdeauna, independenți de rudele lor animale din ținuturile sudice. După trei zile de odihnă și de stat în jurul focului, ei au plecat mai departe.

Strămoșii primate ai lui Andon întreținuseră adesea focuri aprinse de fulgere, însă până atunci nici o creatură terestră nu a posedat o metodă de aprins o flacără la voință. Cu toate acestea, a fost nevoie de mult timp pentru ca gemenii să înțeleagă că paiele uscate și alte materiale sunt la fel de bune pentru aprinderea unui foc ca și cuiburile păsărilor.

3. FAMILIA LUI ANDON

Trecuseră aproape doi ani de la noaptea în care gemenii își părăsiseră căminul când s-a născut primul lor copil. I-au dat numele Sontad; și Sontad a fost prima creatură născută pe Urantia care a fost învelită în niște veșminte protectoare după nașterea sa. Acesta a fost începutul rasei umane și, odată cu această nouă evoluție, a apărut instinctul de îngrijire cum se cuvine a noilor născuți, care erau tot mai plătânzi și care trebuia să caracterizeze dezvoltarea progresivă a minții ființelor de ordin intelectual, în contrast cu tipurile pur animale.

Andon și Fonta au avut, de toți, nouăsprezece copii, și au trăit îndeajuns de mult încât să se vadă

63:2.4 (712.4) On their northward journey they discovered an exposed flint deposit and, finding many stones suitably shaped for various uses, gathered up a supply for the future. In attempting to chip these flints so that they would be better adapted for certain purposes, Andon discovered their sparking quality and conceived the idea of building fire. But the notion did not take firm hold of him at the time as the climate was still salubrious and there was little need of fire.

63:2.5 (712.5) But the autumn sun was getting lower in the sky, and as they journeyed northward, the nights grew cooler and cooler. Already they had been forced to make use of animal skins for warmth. Before they had been away from home one moon, Andon signified to his mate that he thought he could make fire with the flint. They tried for two months to utilize the flint spark for kindling a fire but only met with failure. Each day this couple would strike the flints and endeavor to ignite the wood. Finally, one evening about the time of the setting of the sun, the secret of the technique was unraveled when it occurred to Fonta to climb a near-by tree to secure an abandoned bird's nest. The nest was dry and highly inflammable and consequently flared right up into a full blaze the moment the spark fell upon it. They were so surprised and startled at their success that they almost lost the fire, but they saved it by the addition of suitable fuel, and then began the first search for firewood by the parents of all mankind.

63:2.6 (712.6) This was one of the most joyous moments in their short but eventful lives. All night long they sat up watching their fire burn, vaguely realizing that they had made a discovery which would make it possible for them to defy climate and thus forever to be independent of their animal relatives of the southern lands. After three days' rest and enjoyment of the fire, they journeyed on.

63:2.7 (712.7) The Primates ancestors of Andon had often replenished fire which had been kindled by lightning, but never before had the creatures of earth possessed a method of starting fire at will. But it was a long time before the twins learned that dry moss and other materials would kindle fire just as well as birds' nests.

3. ANDON'S FAMILY

63:3.1 (713.1) It was almost two years from the night of the twins' departure from home before their first child was born. They named him Sontad; and Sontad was the first creature to be born on Urantia who was wrapped in protective coverings at the time of birth. The human race had begun, and with this new evolution there appeared the instinct properly to care for the increasingly enfeebled infants which would characterize the progressive development of mind of the intellectual order as contrasted with the more purely animal type.

63:3.2 (713.2) Andon and Fonta had nineteen children in all, and they lived to enjoy the association of almost half a

înconjurați de aproape cincisprezece nepoți și șase strănepoți. Familia locuia în patru adăposturi stâncoase vecine, un fel de caverne, dintre care trei comunicau prin galerii săpate în calcarul moale cu ajutorul uneltelor de silex făcute de copiii lui Andon.

Acești primi andoniți dădeau dovadă de un spirit de clan foarte pronunțat; ei vânau în grupuri și nu se îndepărtau niciodată prea mult de locul în care se stabiliseră. Păreau a-și da seama că formează cu toții un grup izolat și unic de ființe vii și că trebuie, prin urmare, să caute să nu se despartă. Acest sentiment de legătură familială intimă provenea, fără îndoială, dintr-o intensificare a ajutorului mental acordat de spiritele ajutante.

Andon și Fonta au trudit neîncetat pentru hrănirea și creșterea membrilor clanului lor. Ei au trăit până la vârsta de patruzeci și doi de ani, și au murit amândoi în timpul unui cutremur, zdrobiți sub o stâncă care atârna undeva deasupra lor. Cinci dintre copiii lor și unsprezece dintre strănepoți au pierit odată cu ei, și aproape douăzeci dintre urmașii lor au suferit răni severe.

La moartea părinților săi, Sontad, deși era grav rănit la un picior, a preluat îndată conducerea clanului, ajutat cu iscusință de soața lui, care era și cea mai mică dintre surorile lui. Primul lor obiectiv a fost acela de a rostogoli niște bolovani sub care să-i îngroape bine pe toți cei care muriseră atunci: părinți, frați, surori și copii. Nu trebuie acordată o însemnătate exagerată acestui act de înmormântare. Ideile lor despre eventuala supraviețuire după moarte erau foarte vagi și neclare, căci ele proveneau în mare măsură din viața fantastică și plină de variație conținută în visele lor.

Această familie a lui Andon și Fonta a rămas astfel unită până la a douăzecea generație, când lupta pentru hrană și fricțiunile sociale au dus la începerea dispersării lor.

4. CLANURILE ANDONITE

Oamenii primitivi - andoniții - aveau ochi negri și ten măsliniu, aduceau a încrucișare de rasă galbenă și roșie. Melanina este o substanță colorantă care se găsește în epiderma tuturor ființelor umane. Este pigmentul original al epidermei andonice. Prin înfățișarea generală și prin culoarea pielii, acești primi andoniți semănau mai degrabă cu eschimoșii de azi decât cu orice alt tip de ființe umane vii. Ei au fost primele creaturi care au folosit blana de animale pentru a se apăra de frig; aveau ceva mai mult păr pe corp decât au oamenii din ziua de azi.

Viața tribală a strămoșilor animale ai acestor oameni primitivi a lăsat să se întrevadă începuturile a numeroase convenții sociale. Dezvoltarea emoțiilor și creșterea puterii cerebrale a acestor ființe a antrenat o dezvoltare imediată a organizării sociale și o nouă diviziune a muncii în cadrul clanului. Ei aveau un instinct al imitației extrem de dezvoltat, însă instinctul jocului era doar ușor dezvoltat, iar simțul umorului lipsea aproape în întregime. Omul primitiv zâmbea uneori, însă nu se lăsa niciodată cuprins de un râs viguros. Umorul a reprezentat moștenirea ulterioară a omului de la rasa adamică. Aceste ființe umane primitive nu erau nici atât

hundred grandchildren and half a dozen great-grandchildren. The family was domiciled in four adjoining rock shelters, or semicaves, three of which were interconnected by hallways which had been excavated in the soft limestone with flint tools devised by Andon's children.

63:3.3 (713.3) These early Andonites evinced a very marked clannish spirit; they hunted in groups and never strayed very far from the homesite. They seemed to realize that they were an isolated and unique group of living beings and should therefore avoid becoming separated. This feeling of intimate kinship was undoubtedly due to the enhanced mind ministry of the adjutant spirits.

63:3.4 (713.4) Andon and Fonta labored incessantly for the nurture and uplift of the clan. They lived to the age of forty-two, when both were killed at the time of an earthquake by the falling of an overhanging rock. Five of their children and eleven grandchildren perished with them, and almost a score of their descendants suffered serious injuries.

63:3.5 (713.5) Upon the death of his parents, Sontad, despite a seriously injured foot, immediately assumed the leadership of the clan and was ably assisted by his wife, his eldest sister. Their first task was to roll up stones to effectively entomb their dead parents, brothers, sisters, and children. Undue significance should not attach to this act of burial. Their ideas of survival after death were very vague and indefinite, being largely derived from their fantastic and variegated dream life.

63:3.6 (713.6) This family of Andon and Fonta held together until the twentieth generation, when combined food competition and social friction brought about the beginning of dispersion.

4. THE ANDONIC CLANS

63:4.1 (713.7) Primitive man — the Andonites — had black eyes and a swarthy complexion, something of a cross between yellow and red. Melanin is a coloring substance which is found in the skins of all human beings. It is the original Andonic skin pigment. In general appearance and skin color these early Andonites more nearly resembled the present-day Eskimo than any other type of living human beings. They were the first creatures to use the skins of animals as a protection against cold; they had little more hair on their bodies than present-day humans.

63:4.2 (713.8) The tribal life of the animal ancestors of these early men had foreshadowed the beginnings of numerous social conventions, and with the expanding emotions and augmented brain powers of these beings, there was an immediate development in social organization and a new division of clan labor. They were exceedingly imitative, but the play instinct was only slightly developed, and the sense of humor was almost entirely absent. Primitive man smiled occasionally, but he never indulged in hearty laughter. Humor was the legacy of the later Adamic race. These early human beings were not so sensitive to pain nor so reactive to

de sensibile la durere, nici atât de sensibile la situații neplăcute precum numeroși muritori apăruiți mai târziu prin evoluție. Nașterea nu a fost o încercare dureroasă sau chinuitoare pentru Fonta și pentru progenitura ei.

Ei formau un trib minunat. Bărbații erau apti să lupte eroic pentru siguranța soțelor și urmașilor lor; femeile se devotau cu afecțiune copiilor. Însă patriotismul lor era strict limitat la clanul imediat. Ei erau foarte loiali față de familia lor; erau gata să moară, fără ezitare, pentru a-și apăra copiii, însă nu erau în stare să conceapă ideea de a încerca să facă lumea mai bună pentru nepoții lor. Altruismul nu se născuse încă în inima omului, deși toate emoțiile esențiale nașterii religiei erau deja prezente în acești aborigeni de pe Urantia.

Acești oameni primitivi aveau o afecțiune vie pentru tovarășilor lor și aveau, cu siguranță, o idee reală, deși rudimentară, asupra prieteniei. Mai târziu a devenit ceva obișnuit ca, în cursul bătăliilor constant reluate cu triburile inferioare să fie văzuți cum unii dintre acești oameni primitivi continuau să lupte cu curaj ajutându-se numai de o singură mână, pe când cu cealaltă încercau să protejeze și să salveze un tovarăș de luptă rănit. Multe dintre trăsăturile de caracter cele mai nobile și mai elevate care s-au afirmat pe parcursul evoluției ulterioare începeau deja să se contureze deja într-o manieră emoționantă la aceste popoare primitive.

Clanul andonic originar a păstrat o linie de șefi neîntreruptă până la a douăzeci și șaptea generație când, pentru că nu era nici un succesor din descendența directă a lui Sontad, doi pretendenți rivali, membri ai clanului, au intrat în război pentru supremație.

Înainte de marea dispersare a clanurilor andonice, s-a format un limbaj bine dezvoltat ca urmare a primelor lor eforturi de a comunica între ei. Acest limbaj nu a încetat să se îmbogățească, și se făceau aproape zilnic noi adăugiri datorită unor invenții noi și unor adaptări la mediu ale acestui popor activ, neobosit și curios. Acest limbaj a devenit limba vorbită pe Urantia, limba familiei umane primitive până la apariția ulterioară a raselor de culoare.

Odată cu trecerea timpului, clanurile andonice sporeau la număr, și contactul acestor familii în expansiune a provocat conflicte și neînțelegeri. Doar două obiective ocupau gândirea acestor popoare: faptul de a vâna pentru a avea hrană și acela de a lupta pentru a se răzbuna în urma vreunei nedreptăți sau a vreunei insulte reale sau presupuse, adresată de vreun trib vecin.

Certurile dintre familii au luat amploare, între triburile au izbucnit războaiele și cele mai bune elemente din grupurile cele mai capabile, și mai avansate au suferit pierderi serioase. Unele dintre aceste pierderi au fost ireparabile, unele vițe înzestrate cu aptitudinile și cu inteligențele cele mai valoroase au fost pierdute pe vecie. Această primă rasă și civilizația ei primitivă au fost amenințate cu dispariția de către aceste războaie neîncetate dintre clanuri.

Este imposibil să faci ca niște ființe atât de primitive să trăiască mult timp în pace. Omul este descendentul unor animale combative; atunci când

unpleasant situations as were many of the later evolving mortals. Childbirth was not a painful or distressing ordeal to Fonta and her immediate progeny.

63:4.3 (714.1) They were a wonderful tribe. The males would fight heroically for the safety of their mates and their offspring; the females were affectionately devoted to their children. But their patriotism was wholly limited to the immediate clan. They were very loyal to their families; they would die without question in defense of their children, but they were not able to grasp the idea of trying to make the world a better place for their grandchildren. Altruism was as yet unborn in the human heart, notwithstanding that all of the emotions essential to the birth of religion were already present in these Urantia aborigines.

63:4.4 (714.2) These early men possessed a touching affection for their comrades and certainly had a real, although crude, idea of friendship. It was a common sight in later times, during their constantly recurring battles with the inferior tribes, to see one of these primitive men valiantly fighting with one hand while he struggled on, trying to protect and save an injured fellow warrior. Many of the most noble and highly human traits of subsequent evolutionary development were touchingly foreshadowed in these primitive peoples.

63:4.5 (714.3) The original Andonic clan maintained an unbroken line of leadership until the twenty-seventh generation, when, no male offspring appearing among Sontad's direct descendants, two rival would-be rulers of the clan fell to fighting for supremacy.

63:4.6 (714.4) Before the extensive dispersion of the Andonic clans a well-developed language had evolved from their early efforts to intercommunicate. This language continued to grow, and almost daily additions were made to it because of the new inventions and adaptations to environment which were developed by these active, restless, and curious people. And this language became the word of Urantia, the tongue of the early human family, until the later appearance of the colored races.

63:4.7 (714.5) As time passed, the Andonic clans grew in number, and the contact of the expanding families developed friction and misunderstandings. Only two things came to occupy the minds of these peoples: hunting to obtain food and fighting to avenge themselves against some real or supposed injustice or insult at the hands of the neighboring tribes.

63:4.8 (714.6) Family feuds increased, tribal wars broke out, and serious losses were sustained among the very best elements of the more able and advanced groups. Some of these losses were irreparable; some of the most valuable strains of ability and intelligence were forever lost to the world. This early race and its primitive civilization were threatened with extinction by this incessant warfare of the clans.

63:4.9 (714.7) It is impossible to induce such primitive beings long to live together in peace. Man is the descendant of fighting animals, and when closely

niște oameni lipsiți de cultură ajung să aibă legături mai apropiate unii cu alții, ei se irită și se jignesc reciproc. Purtătorii Vieții cunosc această tendință a creaturilor evolutive, și în consecință iau măsuri pentru divizarea, în cele din urmă, a ființelor umane pe cale de dezvoltare cel puțin în trei, și mai ales în șase, rase distincte și separate.

5. DISPERSARE ANDONIȚILOR

Primele rase care se trag din Andon nu au pătruns până foarte departe în Asia la început nu au intrat în Africa. Geografia acestor timpuri le orienta către nord, și aceste popoare au călătorit tot mai spre nord, până când au fost împiedicate de lenta înaintare a celei de a treia glaciații.

Înainte ca acest imens strat de gheață să fi atins Franța și Insulele Britanice, descendenții lui Andon și ai Fontei înaintaseră spre est prin Europa, și întemeiaseră peste o mie de localități separate de-a lungul marilor fluvii care duceau la Marea Nordului ale cărei ape erau pe vremea aceea calde.

Membrii acestor triburi andonice au fost primii locuitori instalați pe râurile și pe fluviile Franței. Ei au locuit de-a lungul Sommei vreme de zeci de mii de ani. Somma este singurul râu al cărui curs nu a fost modificat de glaciații. El curgea către mare în această perioadă, aproape la fel ca astăzi. De aceea, de-a lungul văii acestei ape se găsesc atât de numeroase urme ale descendenților lui Andon.

Acești aborigeni ai Urantiei nu locuiau în arbori, cu toate că păstrasera obiceiul de a se refugia în vârful lor în caz de pericol. Ei rămăneau în general la adăpostul falezelor care atârnav deasupra râurilor și în grote, fapt care le asigura o bună vedere asupra căilor de acces și îi ferea de fenomenele naturii. Ei se puteau bucura astfel de comoditățile focurilor lor fără a fi prea mult incomodați de fum. Nu erau cu adevărat niște locuitori ai cavelor, cu toate că, în cursul epocilor ulterioare ghețarii mai tardivi au înaintat mai departe spre sud, ceea ce i-a făcut pe descendenții lor să se refugieze în caverne. Ei preferau să își așeze taberele aproape de marginea unei păduri și pe lângă un râu.

Ei au devenit foarte repede remarcabil de pricepuți în camuflarea lăcașurilor parțial adăpostite și au dovedit o mare iscusință în construirea bordeielor de piatră în formă de domuri, încăperi care le serveau drept doc de dormit și în care se băgau noaptea. Ei închideau intrarea bordeiului lor rostogolind în dreptul ei o piatră mare pe care au adus-o înăuntru întocmai pentru așa ceva, iar asta mai înainte de a pune definitiv la loc pietrele acoperișului.

Andoniții erau vânători cutezători și îndemânatici și, cu excepția fructelor sălbatice și ale anumitor arbori, ei se hrăneau exclusiv cu carne. La fel cum Andon a născocit toporul de piatră, descendenții săi au descoperit de timpuriu năvodul și harponul și s-au folosit eficient de ele. În sfârșit, o minte capabilă de a crea unelte funcționa în deplin acord cu o mână capabilă de a le utiliza. Acești primi oameni au devenit foarte iscușiți în modelarea uneltelor din silex. Ei făceau lungi călătorii în căutarea silexului, la fel cum oamenii de astăzi merg la capătul pământului în căutarea de aur, de platină sau de diamante.

associated, uncultured people irritate and offend each other. The Life Carriers know this tendency among evolutionary creatures and accordingly make provision for the eventual separation of developing human beings into at least three, and more often six, distinct and separate races.

5. DISPERSION OF THE ANDONITES

^{63.5.1 (715.1)} The early Andon races did not penetrate very far into Asia, and they did not at first enter Africa. The geography of those times pointed them north, and farther and farther north these people journeyed until they were hindered by the slowly advancing ice of the third glacier.

^{63.5.2 (715.2)} Before this extensive ice sheet reached France and the British Isles, the descendants of Andon and Fonta had pushed on westward over Europe and had established more than one thousand separate settlements along the great rivers leading to the then warm waters of the North Sea.

^{63.5.3 (715.3)} These Andonic tribes were the early river dwellers of France; they lived along the river Somme for tens of thousands of years. The Somme is the one river unchanged by the glaciers, running down to the sea in those days much as it does today. And that explains why so much evidence of the Andonic descendants is found along the course of this river valley.

^{63.5.4 (715.4)} These aborigines of Urantia were not tree dwellers, though in emergencies they still betook themselves to the treetops. They regularly dwelt under the shelter of overhanging cliffs along the rivers and in hillside grottoes which afforded a good view of the approaches and sheltered them from the elements. They could thus enjoy the comfort of their fires without being too much inconvenienced by the smoke. They were not really cave dwellers either, though in subsequent times the later ice sheets came farther south and drove their descendants to the caves. They preferred to camp near the edge of a forest and beside a stream.

^{63.5.5 (715.5)} They very early became remarkably clever in disguising their partially sheltered abodes and showed great skill in constructing stone sleeping chambers, dome-shaped stone huts, into which they crawled at night. The entrance to such a hut was closed by rolling a stone in front of it, a large stone which had been placed inside for this purpose before the roof stones were finally put in place.

^{63.5.6 (715.6)} The Andonites were fearless and successful hunters and, with the exception of wild berries and certain fruits of the trees, lived exclusively on flesh. As Andon had invented the stone ax, so his descendants early discovered and made effective use of the throwing stick and the harpoon. At last a tool-creating mind was functioning in conjunction with an implement-using hand, and these early humans became highly skillful in the fashioning of flint tools. They traveled far and wide in search of flint, much as present-day humans journey to the ends of the earth in quest of gold, platinum, and diamonds.

În numeroase alte domenii, aceste triburi andonice au dat dovadă de un grad de inteligență pe care descendenții lor care regresau nu l-au atins într-o jumătate de milion de ani, cu toate că au redescoperit, în numeroase rânduri, diverse metode de aprindere a focului.

6. ONAGAR — PRIMUL PROPOVĂDITOR AL ADEVĂRULUI

Paralel cu dispersarea tot mai mare a andoniților, nivelul cultural și spiritual al clanurilor a mers înapoi pe parcursul unei perioade de aproape zece mii de ani, până în zilele lui Onagar, care a preluat conducerea acestor triburi, a adus pacea între ele și, pentru prima dată, le-a făcut să îl adore pe „Cel care dă Suflu oamenilor și animalelor”.

Filozofia lui Andon a fost cât se poate de confuză; el cu greu putuse scăpa să nu devină un adorator al focului din pricina marelui confort dobândit din clipa descoperirii sale accidentale. Cu toate acestea rațiunea l-a împiedicat să adore focul și l-a orientat către soare, sursa superioară și impunătoare a căldurii și a luminii, însă această sursă era prea îndepărtată, și așa că Andon nu a devenit un adorator al soarelui.

De la început, andoniților le-a fost teamă de fenomenele naturii - trăsnet, fulger, ploaie, ninsoare, grindină și gheață. Însă foamea rămânea mobilul cel mai constant prezent al acestor timpuri primitive și, cum andoniții își extrăgeau cea mai mare parte a hranei lor din animale, ei s-au consacrat, până la urmă, unei forme de adorație a unor animale. Pentru Andon, cele mai mari animale comestibile erau simboluri de putere creativă și de putere înșuflețitoare. Din timp în timp, se stabilise obiceiul de a se desena unele dintre aceste mari animale ca reprezentând obiecte de adorație. În perioada de popularitate a vreunui animal, acestuia i se trasa un contur grosolan pe pereții cavernelor. Mai târziu, pe măsură ce artele au continuat să facă progrese, acești zei animale au fost gravați pe diferite ornamente.

Foarte de timpuriu, popoarele andonice au căpătat obiceiul de a renunța să mănânce carnea animalului venerat de tribul lor. Pentru a crea o impresie mai puternică asupra spiritului tinerilor, ele au stabilit curând un ceremonial de venerație în jurul corpului unuia dintre aceste animale venerate. Mai târziu încă, această celebrare primitivă s-a transformat la descendenții lor în ceremonii sacrificiale mai complicate. Aceasta este originea introducerii sacrificiilor în cult. Această idee a fost elaborată de Moise, în ritualul evreu, și conservată în principiul ei de Apostolul Paul sub forma doctrinei iertării păcatului prin „vârsarea de sânge”.

Hrana avea o importanță supremă în viața ființelor umane primitive, și acest fapt este demonstrat de rugăciunea învățată de acești oameni simpli de la Onagar, marele lor învățător. Iată această rugăciune:

”O Sufflare a Vieții, dă-ne nouă astăzi hrana noastră cea de toate zilele, izbăvește-ne de blestemul gheții, salvează-ne de dușmanii noștri din păduri și primește-ne cu îndurare în Marele Dincolo”.

63:5.7 (715.7) And in many other ways these Andon tribes manifested a degree of intelligence which their retrogressing descendants did not attain in half a million years, though they did again and again rediscover various methods of kindling fire.

6. ONAGAR — THE FIRST TRUTH TEACHER

63:6.1 (715.8) As the Andonic dispersion extended, the cultural and spiritual status of the clans retrogressed for nearly ten thousand years until the days of Onagar, who assumed the leadership of these tribes, brought peace among them, and for the first time, led all of them in the worship of the “Breath Giver to men and animals.”

63:6.2 (716.1) Andon's philosophy had been most confused; he had barely escaped becoming a fire worshiper because of the great comfort derived from his accidental discovery of fire. Reason, however, directed him from his own discovery to the sun as a superior and more awe-inspiring source of heat and light, but it was too remote, and so he failed to become a sun worshiper.

63:6.3 (716.2) The Andonites early developed a fear of the elements — thunder, lightning, rain, snow, hail, and ice. But hunger was the constantly recurring urge of these early days, and since they largely subsisted on animals, they eventually evolved a form of animal worship. To Andon, the larger food animals were symbols of creative might and sustaining power. From time to time it became the custom to designate various of these larger animals as objects of worship. During the vogue of a particular animal, crude outlines of it would be drawn on the walls of the caves, and later on, as continued progress was made in the arts, such an animal god was engraved on various ornaments.

63:6.4 (716.3) Very early the Andonic peoples formed the habit of refraining from eating the flesh of the animal of tribal veneration. Presently, in order more suitably to impress the minds of their youths, they evolved a ceremony of reverence which was carried out about the body of one of these venerated animals; and still later on, this primitive performance developed into the more elaborate sacrificial ceremonies of their descendants. And this is the origin of sacrifices as a part of worship. This idea was elaborated by Moses in the Hebrew ritual and was preserved, in principle, by the Apostle Paul as the doctrine of atonement for sin by “the shedding of blood.”

63:6.5 (716.4) That food was the all-important thing in the lives of these primitive human beings is shown by the prayer taught these simple folks by Onagar, their great teacher. And this prayer was:

63:6.6 (716.5) “O Breath of Life, give us this day our daily food, deliver us from the curse of the ice, save us from our forest enemies, and with mercy receive us into the Great Beyond.”

Onagar își avea cartierul general în Oban, colonie situată pe țărmul nordic al Mediteranei vechi, în regiunea Mării Caspice actuale. Această localitate era un loc de ședere situat într-un punct în care traseul care ducea din Mesopotamia meridională către nord se întorcea către est. Din Oban, Onagar a trimis învățători în locurile îndepărtate pentru a răspândi noua sa doctrină, a unei deități unice, și conceptul său legat de viața viitoare, pe care a numit-o Marele Transcendent. Acești emisari ai lui Onagar au fost cei dintâi misionari din lume; ei au fost, de asemenea, primele ființe umane care au gătit carnea, primele care au utilizat focul pentru a pregăti hrana; ele găteau carnea înfigând-o în capătul unor bețe și, de asemenea, o puneau pe pietre calde; mai târziu, ele au prăjit în foc bucăți mari, însă descendenții lor aproape au revenit la folosirea cârnii crude.

Onagar s-a născut cu 983.323 de ani înainte de anul 1934 al erei creștine, și a trăit până la vârsta de șizeci și nouă de ani. Povestea acestor înfăptuiri ale acestui maestru gânditor și șef spiritual al timpurilor care precedă sosirea Prințului Planetar formează o mărturie pasionantă a organizării acestor popoare primitive într-o adevărată societate. Onagar a instituit un guvern tribal eficient, ceva ce generațiile succesive nu au mai atins înainte de trecerea mai multor milenii. Până la sosirea Prințului Planetar, nu a existat niciodată pe pământ o civilizație având un atât de înalt grad spiritual. Acești oameni simpli aveau o religie reală, deși primitivă, care a fost apoi pierdută de descendenții lor a căror rasă a degenerat.

Cu toate că Andon și Fonta au primit amândoi câte un Ajustor al Gândirii ca și mulți dintre urmașii lor, numai începând cu epoca lui Onagar Ajustorii și îngerii păzitori au venit în mare număr pe Urantia. Această epocă a fost, cu siguranță, vârsta de aur a omului primitiv.

7. SUPRAVIEȚUIREA LUI ANDON ȘI FONTA

Andon și Fonta, admirabili întemeietori ai rasei umane, au primit recunoașterea valorii lor în momentul judecării Urantiei, timpul sosirii Prințului Planetar. Ei s-au ridicat, la vremea respectivă, din regimul lumilor palat cu statutul de cetățeni ai Ierusemului. Cu toate că nu li s-a permis niciodată să se întoarcă pe Urantia, ei sunt la curent cu istoria rasei pe care au fondat-o. Ei au fost dezamăgiți de trădarea lui Caligastia și s-au întristat de eșecul lui Adam, însă s-au bucurat infinit de mult la vestea că Mihail a ales lumea lor ca scenă a consacrării sale finale.

Andon și Fonta s-au contopit pe Ierusem cu Ajustorul Gândirii lor, așa cum au făcut-o mai mulți dintre copiii lor, dintre care și Sontad, însă majoritatea urmașilor lor, chiar și cei imediați, nu au atins decât fuziunea cu Spiritul.

Puțin după sosirea lor pe Ierusem, Andon și Fonta au primit de la Suveranul Sistemului permisiunea de a se întoarce pe prima lume palat, pentru a servi acolo în tovărășia personalităților morontiale care primesc pelerinii timpului venind de pe Urantia și mergând către sferele celeste. Ei au primit această sarcină pentru o durată nedeterminată. Cu ocazia prezentelor revelații, ei

^{63:6.7 (716.6)} Onagar maintained headquarters on the northern shores of the ancient Mediterranean in the region of the present Caspian Sea at a settlement called Oban, the tarrying place on the westward turning of the travel trail leading up northward from the Mesopotamian southland. From Oban he sent out teachers to the remote settlements to spread his new doctrines of one Deity and his concept of the hereafter, which he called the Great Beyond. These emissaries of Onagar were the world's first missionaries; they were also the first human beings to cook meat, the first regularly to use fire in the preparation of food. They cooked flesh on the ends of sticks and also on hot stones; later on they roasted large pieces in the fire, but their descendants almost entirely reverted to the use of raw flesh.

^{63:6.8 (716.7)} Onagar was born 983,323 years ago (from A.D. 1934), and he lived to be sixty-nine years of age. The record of the achievements of this master mind and spiritual leader of the pre-Planetary Prince days is a thrilling recital of the organization of these primitive peoples into a real society. He instituted an efficient tribal government, the like of which was not attained by succeeding generations in many millenniums. Never again, until the arrival of the Planetary Prince, was there such a high spiritual civilization on earth. These simple people had a real though primitive religion, but it was subsequently lost to their deteriorating descendants.

^{63:6.9 (717.1)} Although both Andon and Fonta had received Thought Adjusters, as had many of their descendants, it was not until the days of Onagar that the Adjusters and guardian seraphim came in great numbers to Urantia. This was, indeed, the golden age of primitive man.

7. THE SURVIVAL OF ANDON AND FONTA

^{63:7.1 (717.2)} Andon and Fonta, the splendid founders of the human race, received recognition at the time of the adjudication of Urantia upon the arrival of the Planetary Prince, and in due time they emerged from the regime of the mansion worlds with citizenship status on Ierusem. Although they have never been permitted to return to Urantia, they are cognizant of the history of the race they founded. They grieved over the Caligastia betrayal, sorrowed because of the Adamic failure, but rejoiced exceedingly when announcement was received that Michael had selected their world as the theater for his final bestowal.

^{63:7.2 (717.3)} On Ierusem both Andon and Fonta were fused with their Thought Adjusters, as also were several of their children, including Sontad, but the majority of even their immediate descendants only achieved Spirit fusion.

^{63:7.3 (717.4)} Andon and Fonta, shortly after their arrival on Ierusem, received permission from the System Sovereign to return to the first mansion world to serve with the morontia personalities who welcome the pilgrims of time from Urantia to the heavenly spheres. And they have been assigned indefinitely to this service. They sought to send greetings to Urantia in connection

au căutat să trimită urări pe Urantia, însă cererea lor a fost în mod înțelept respinsă.

Acesta este capitolul cel mai eroic și cel mai pasionant al întregii istorii a Urantiei, povestea evoluției, a luptei pentru viață, a morții și a supraviețuirii eterne a părinților excepționali ai întregii umanități.

[Prezentat de un Purtător al Vieții rezident pe Urantia.]

with these revelations, but this request was wisely denied them.

^{63:7.4 (717.5)} And this is the recital of the most heroic and fascinating chapter in all the history of Urantia, the story of the evolution, life struggles, death, and eternal survival of the unique parents of all mankind.

^{63:7.5 (717.6)} [Presented by a Life Carrier resident on Urantia.]

Capitolul 64. Rasele evolutive de culoare

⇐ 063

CARTEA URANTIA

065 ⇒

PARTE III. ISTORIA URANTIEI

CAPITOLUL 64

RASELE EVOLUTIVE DE CULOARE

Secțiuni

Introduction

1. Aborigenii Andonici
2. Popoarele din Foxhall
3. Triburile din Badonan
4. Rasele din Neanderthal
5. Originea raselor de culoare
6. Cele șase rase sangike de pe Urantia
7. Dispersarea raselor de culoare

Introduction

ACEASTA este istoria raselor evolutive de pe Urantia din zilele lui Andon și Fonta, de acum aproape un milion de ani, trecând prin epoca Prințului Planetar și până la sfârșitul erei glaciare.

Rasa umană este veche de aproape un milion de ani. Prima jumătate a istoriei sale corespunde, în mare, epocii care a precedat sosirea Prințului Planetar pe Urantia. A doua jumătate a istoriei omenirii începe în momentul sosirii Prințului Planetar și al apariției celor șase rase de culoare; ea corespunde, în mare, perioadei în general considerate ca Epoca Pietrei Cioplite.

1. ABORIGENII ANDONICI

Oamenii primitivi și-au făcut apariția evolutivă pe pământ în urmă cu aproape un milion de ani, și au fost puși la o grea încercare. Ei au căutat instinctiv să scape de pericolul vreunei eventuale încrucișări cu triburile simiene inferioare. Însă înaltele ținuturi aride ale Tibetului, ajungând până la 9.000 de metri, au împiedicat migrările către est. Ei nu puteau nici să se îndrepte către sud sau către vest, căci Marea Mediterana era mult mai vastă decât astăzi și înspre est se întindea până la Oceanul Indian; atunci când au mers spre nord, ei au întâlnit ghețurile care avansau. Însă chiar și atunci când migrarea lor ulterioară a fost oprită de ghețuri, și cu toate că triburile pe măsură ce

PAPER 64

THE EVOLUTIONARY RACES OF

COLOR

SECTIONS

Introduction

1. The Andonic Aborigines
2. The Foxhall Peoples
3. The Badonan Tribes
4. The Neanderthal Races
5. Origin of the Colored Races
6. The Six Sangik Races of Urantia
7. Dispersion of the Colored Races

INTRODUCTION

64:0.1 (718.1) THIS is the story of the evolutionary races of Urantia from the days of Andon and Fonta, almost one million years ago, down through the times of the Planetary Prince to the end of the ice age.

64:0.2 (718.2) The human race is almost one million years old, and the first half of its story roughly corresponds to the pre-Planetary Prince days of Urantia. The latter half of the history of mankind begins at the time of the arrival of the Planetary Prince and the appearance of the six colored races and roughly corresponds to the period commonly regarded as the Old Stone Age.

1. THE ANDONIC ABORIGINES

64:1.1 (718.3) Primitive man made his evolutionary appearance on earth a little less than one million years ago, and he had a vigorous experience. He instinctively sought to escape the danger of mingling with the inferior simian tribes. But he could not migrate eastward because of the arid Tibetan land elevations, 30,000 feet above sea level; neither could he go south nor west because of the expanded Mediterranean Sea, which then extended eastward to the Indian Ocean; and as he went north, he encountered the advancing ice. But even when further migration was blocked by the ice, and though the dispersing tribes became increasingly hostile, the more intelligent groups never entertained the

se dispersau au devenit din ce în ce mai ostile, grupurile cele mai inteligente nu au nutrit cătuși de puțin ideea de a merge înspre sud și a trăi în mijlocul rubedeniilor lor păroase ce locuiau în coroana arborilor și care aveau un nivel intelectual inferior.

Multe dintre emoțiile religioase cele mai vechi ale omului, s-au născut din sentimentul său de neputință în mediul ambiant închis al acestei situări geografice - munți la dreapta, apă la stânga și gheață în față; însă acești andoniți puși pe progres nu doreau să se mai întoarcă vreodată în sud la rudele lor inferioare care viețuiau în arbori.

Contrar obiceiurilor neamurilor lor non-umane, andoniții evitau pădurile. În păduri, omul a degenerat întotdeauna; evoluția umană nu a progresat decât pe teren deschis și sub latitudini ridicate. Frigul și foamea care domneau în ținuturile deschise stimulează activitatea, inventivitatea și ingeniozitatea. În timp ce aceste triburi andonice produceau pionierii rasei umane actuale, în mijlocul grelelor încercări și privațiuni din asprele climate nordice, neamurile lor înapoiate se instalau comod în pădurile tropicale meridionale din ținutul originii lor primitive comune.

Aceste evenimente se produc în vremea celei de a treia invazii glaciare, aceea pe care geologii voștri o numesc prima. Primele două au fost mai puțin întinse în Europa septentrională.

Pe parcursul celei mai mari părți a perioadei glaciare Anglia comunica cu Franța pe calea uscatului, la fel cum ulterior Africa s-a legat de Europa prin puntea terestră a Siciliei. În timpul migrărilor andonice, exista o cale terestră, care trecea prin Europa și Asia, legând Anglia la vest cu Java la est; însă Australia a fost din nou izolată, ceea ce a accentuat și mai mult dezvoltarea faunei sale particulare.

Acum 950.000 de ani, descendenții lui Andon și Fonta au emigrat foarte departe înspre est și înspre vest. Spre vest, ei au traversat Europa și au ajuns în Franța și în Anglia. La o dată ulterioară, ei au pătruns înspre est până în Java, unde s-au și descoperit recent oasele lor - cele ale așa numitului om din Java - și apoi și-au urmat drumul până în Tasmania.

Grupurile care s-au îndreptat către est au fost mai puțin contaminate de ramurile retrograde, de origine ancestrală, decât cele din est, care s-au amestecat atât de liber cu neamurile lor animale, rămase în urmă. Acești indivizi neprogresivi s-au deplasat în sud și s-au contopit, în curând, cu triburile inferioare. Mai târziu, un număr în creștere al descendenților lor înapoiați s-au întors spre nord și s-au unit cu popoarele andonice care se răspândeau rapid. Aceste uniuni nefericite au făcut inevitabilă degenerarea rasei superioare. Grupurile primitive care mențineau cultul Celui care Dăruiește Sufierea erau tot mai puține. Această civilizație în zorile ei s-a pomenit amenințată cu dispariția.

Și așa a fost întotdeauna pe Urantia. Civilizații foarte promițătoare au degenerat succesiv și au sfârșit prin a se stinge din cauza nesocotinței lor de a permite indivizilor superiori să procreeze în mod liber cu cei inferiori.

idea de going southward to live among their hairy tree-dwelling cousins of inferior intellect.

64:1.2 (718.4) Many of man's earliest religious emotions grew out of his feeling of helplessness in the shut-in environment of this geographic situation — mountains to the right, water to the left, and ice in front. But these progressive Andonites would not turn back to their inferior tree-dwelling relatives in the south.

64:1.3 (718.5) These Andonites avoided the forests in contrast with the habits of their nonhuman relatives. In the forests man has always deteriorated; human evolution has made progress only in the open and in the higher latitudes. The cold and hunger of the open lands stimulate action, invention, and resourcefulness. While these Andonic tribes were developing the pioneers of the present human race amidst the hardships and privations of these rugged northern climes, their backward cousins were luxuriating in the southern tropical forests of the land of their early common origin.

64:1.4 (718.6) These events occurred during the times of the third glacier, the first according to the reckoning of geologists. The first two glaciers were not extensive in northern Europe.

64:1.5 (718.7) During most of the ice age England was connected by land with France, while later on Africa was joined to Europe by the Sicilian land bridge. At the time of the Andonic migrations there was a continuous land path from England in the west on through Europe and Asia to Java in the east; but Australia was again isolated, which further accentuated the development of its own peculiar fauna.

64:1.6 (719.1) 950,000 years ago the descendants of Andon and Fonta had migrated far to the east and to the west. To the west they passed over Europe to France and England. In later times they penetrated eastward as far as Java, where their bones were so recently found — the so-called Java man — and then journeyed on to Tasmania.

64:1.7 (719.2) The groups going west became less contaminated with the backward stocks of mutual ancestral origin than those going east, who mingled so freely with their retarded animal cousins. These unprogressive individuals drifted southward and presently mated with the inferior tribes. Later on, increasing numbers of their mongrel descendants returned to the north to mate with the rapidly expanding Andonic peoples, and such unfortunate unions unfailingly deteriorated the superior stock. Fewer and fewer of the primitive settlements maintained the worship of the Breath Giver. This early dawn civilization was threatened with extinction.

64:1.8 (719.3) And thus it has ever been on Urantia. Civilizations of great promise have successively deteriorated and have finally been extinguished by the folly of allowing the superior freely to procreate with the inferior.

2. POPOARELE DIN FOXHALL

2. THE FOXHALL PEOPLES

Acum 900.000 de ani, artele lui Andon și ale Fontei și cultura lui Onagar erau gata-gata să dispară de pe fața pământului. Cultura, religia, și chiar și cioplirea silexului, se aflau în punctele lor cele mai joase.

În această epocă, grupurile corcite inferioare, care veneau din sudul Franței, au sosit în mare număr în Anglia. Aceste triburi se încrucișaseră într-o așa mare măsură cu creaturi asemănătoare maimuțelor și care locuiau în păduri, încât mai erau foarte puțin umane. Ele nu aveau religie, însă prelucrau într-un mod rudimentar silexul și aveau suficientă inteligență pentru a aprinde focul.

Ele au fost urmate în Europa de un popor prolific și întrucâtva superior, ai cărui descendenți s-au răspândit imediat pe tot cuprinsul continentului, de la gheturile nordice până la Alpi și în sud până la Mediterana. Aceste triburi formau așa numita rasă heidelberg.

Pe parcursul acestei lungi perioade de decadentă culturală, popoarele Foxhallului, în Anglia, și triburile Badonanului, în nord vestul Indiei, au continuat să păstreze unele tradiții ale lui Andon, precum și niște rămășițe ale culturii lui Onagar.

Popoarele Foxhallului erau cele mai occidentale, și au reușit să păstreze esențialul culturii andonice. Ele au păstrat, de asemenea, cunoștințele lor în ceea ce privește prelucrarea silexului și le-au transmis descendenților lor, îndepărtați strămoși ai eschimoșilor.

Cu toate că vestigiile popoarelor Foxhallului au fost ultimele care s-au descoperit în Anglia, acești andoniți au fost în realitate primele ființe umane care au trăit în aceste regiuni. În aceea epocă, o punte terestră lega încă Franța de Anglia; și cum mai toate primele așezări ale descendenților lui Andon erau situate de-a lungul fluviilor și coastelor din timpurile vechi, ele se găsesc acum sub apele Canalului Mânecii și sub cele ale Mării Nordului, cu excepția a două sau trei care sunt încă la suprafață pe coasta engleză.

Multe dintre popoarele mai inteligente și mai evoluat spiritual ale Foxhallului și-au păstrat superioritatea lor rasială și au perpetuat obiceiurile lor religioase primitive. Aceste popoare s-au aliat mai târziu cu linii mai recente și au părăsit Anglia, îndreptându-se spre vest, ca urmare a unei invazii glaciare ulterioare. Ele au supraviețuit sub forma eschimoșilor de astăzi.

3. TRIBURILE DIN BADONAN

În afara popoarelor Foxhallului aflate la vest, un alt centru combativ de cultură a persistat în est. Acest grup trăia pe contraforturile înaltelor pământuri din nord-vestul Indiei, printre triburile lui Badonan, un stră-strănepot al lui Andon. Aceste popoare au fost singurele descendente din Andon care nu au practicat niciodată sacrificii umane.

Badoniții din ținuturile înalte au ocupat un vast platou înconjurat de păduri, străbătut de râuri și cu vânat din abundență. La fel ca unele dintre neamurile lor din Tibet, ei trăiau în adăposturi de piatră rudimentare, în grote aflate pe coastă și în galerii semisubterane.

În timp ce triburile nordului se temeau din ce în ce mai mult de gheață, cele care trăiau în apropierea țării

64:2.1 (719.4) 900,000 years ago the arts of Andon and Fonta and the culture of Onagar were vanishing from the face of the earth; culture, religion, and even flintworking were at their lowest ebb.

64:2.2 (719.5) These were the times when large numbers of inferior mongrel groups were arriving in England from southern France. These tribes were so largely mixed with the forest apelike creatures that they were scarcely human. They had no religion but were crude flintworkers and possessed sufficient intelligence to kindle fire.

64:2.3 (719.6) They were followed in Europe by a somewhat superior and prolific people, whose descendants soon spread over the entire continent from the ice in the north to the Alps and Mediterranean in the south. These tribes are the so-called *Heidelberg race*.

64:2.4 (719.7) During this long period of cultural decadence the Foxhall peoples of England and the Badonan tribes northwest of India continued to hold on to some of the traditions of Andon and certain remnants of the culture of Onagar.

64:2.5 (719.8) The Foxhall peoples were farthest west and succeeded in retaining much of the Andonic culture; they also preserved their knowledge of flintworking, which they transmitted to their descendants, the ancient ancestors of the Eskimos.

64:2.6 (719.9) Though the remains of the Foxhall peoples were the last to be discovered in England, these Andonites were really the first human beings to live in those regions. At that time the land bridge still connected France with England; and since most of the early settlements of the Andon descendants were located along the rivers and seashores of that early day, they are now under the waters of the English Channel and the North Sea, but some three or four are still above water on the English coast.

64:2.7 (720.1) Many of the more intelligent and spiritual of the Foxhall peoples maintained their racial superiority and perpetuated their primitive religious customs. And these people, as they were later admixed with subsequent stocks, journeyed on west from England after a later ice visitation and have survived as the present-day Eskimos.

3. THE BADONAN TRIBES

64:3.1 (720.2) Besides the Foxhall peoples in the west, another struggling center of culture persisted in the east. This group was located in the foothills of the northwestern Indian highlands among the tribes of Badonan, a great-great-grandson of Andon. These people were the only descendants of Andon who never practiced human sacrifice.

64:3.2 (720.3) These highland Badonites occupied an extensive plateau surrounded by forests, traversed by streams, and abounding in game. Like some of their cousins in Tibet, they lived in crude stone huts, hillside grottoes, and semiunderground passages.

64:3.3 (720.4) While the tribes of the north grew more and more to fear the ice, those living near the homeland of

lor de origine erau speriate de apă. Ele au văzut peninsula Mesopotamiei scufundându-se treptat în ocean și, cu toate că ea s-a înălțat de mai multe ori, tradițiile acestor rase primitive s-au ridicat în jurul pericolelor mării și a temerii unei scufundări periodice. Această teamă, adăugată experienței lor cu inundațiile fluviale, explică de ce au ales pământurile înalte ca loc de ședere sigur.

La estul ținutului popoarelor lui Badonan, în munții Siwalik din nordul Indiei, se găsesc fosile care se apropie, mai mult decât oriunde pe pământ, de tipurile de tranziție dintre om și diferitele grupuri preumane.

Acum 850.000 de ani, triburile evolute ale lui Badonan au început un război de exterminare contra vecinilor lor inferiori cu tendințe animale. În mai puțin de o mie de ani, cea mai mare parte a grupurilor animale ale acestor regiuni au fost fie distruse, fie împinse în pădurile sudului. Această campanie întreprinsă pentru exterminarea ființelor inferioare a dus la o ușoară ameliorare în triburile din munți din epoca respectivă. Descendenții amestecați ai acestei ramuri badonite ameliorate au apărut pe scena de acțiune a lumii ca un popor aparent nou - rasa Neanderthal.

4. RASELE DIN NEANDERTHAL

Oamenii din Neanderthal erau niște luptători excelenți; ei călătoreau foarte mult. Plecând din ținuturile înalte din nord-vestul Indiei, ei s-au răspândit treptat la est în China și la vest până în Franța, și au coborât chiar și în Africa de nord. Ei au dominat lumea pe parcursul a aproape o jumătate de milion de ani, până în epoca migrării raselor evolutive de culoare.

Acum 800.000 de ani, pășunea era foarte bogată; numeroase specii de cerbi, precum și elefanți și hipopotami cutreierau Europa. Cirezile de vite erau multe; caii și lupii se întâlneau peste tot. Oamenii din Neanderthal erau mari vânători, iar triburile care trăiau în Franța au fost primele care au adoptat practica constantă de a-i lăsa pe cei mai buni vânători să își aleagă soațele.

Renul le-a fost extrem de util acestor popoare din Neanderthal. Ele s-au servit de el pentru hrană, pentru îmbrăcăminte și pentru unelte, de vreme ce aveau diverse întrebuințări pentru coarnele și oasele sale. Ei erau foarte puțin cultivați, însă au adus multe îmbunătățiri în prelucrarea silexului, și în care s-au apropiat până aproape de nivelul atins în vremea lui Andon. Ei au reînceput să folosească mari bucăți de silex prinse de mânere de lemn pentru a servi ca topoare și târnăcoape.

Acum 750.000 de ani, al patrulea val glaciar înainta direct spre sud. Cu uneltele lor îmbunătățite, oamenii Neanderthalului au făcut găuri în gheața care acoperea râurile nordice, putând astfel să prindă peștii care se ridicau până la aceste deschizături. Triburile s-au retras constant din fața avansării ghețurilor, a căror invazie cea mai întinsă a avut loc atunci în Europa.

În vremurile acelea, ghețarul siberian a atins maximul înaintării lui înspre sud, obligându-i pe oamenii primitivi să se deplaseze în aceeași direcție, către ținuturile lor de origine. Specia umană se diferențiasă atunci atât de mult încât se redusese foarte mult riscul

their origin became exceedingly fearful of the water. They observed the Mesopotamian peninsula gradually sinking into the ocean, and though it emerged several times, the traditions of these primitive races grew up around the dangers of the sea and the fear of periodic engulfment. And this fear, together with their experience with river floods, explains why they sought out the highlands as a safe place in which to live.

64:3.4 (720.5) To the east of the Badonan peoples, in the Siwalik Hills of northern India, may be found fossils that approach nearer to transition types between man and the various prehuman groups than any others on earth.

64:3.5 (720.6) 850,000 years ago the superior Badonan tribes began a warfare of extermination directed against their inferior and animalistic neighbors. In less than one thousand years most of the borderland animal groups of these regions had been either destroyed or driven back to the southern forests. This campaign for the extermination of inferiors brought about a slight improvement in the hill tribes of that age. And the mixed descendants of this improved Badonite stock appeared on the stage of action as an apparently new people — the *Neanderthal race*.

4. THE NEANDERTHAL RACES

64:4.1 (720.7) The Neanderthals were excellent fighters, and they traveled extensively. They gradually spread from the highland centers in northwest India to France on the west, China on the east, and even down into northern Africa. They dominated the world for almost half a million years until the times of the migration of the evolutionary races of color.

64:4.2 (720.8) 800,000 years ago game was abundant; many species of deer, as well as elephants and hippopotamuses, roamed over Europe. Cattle were plentiful; horses and wolves were everywhere. The Neanderthals were great hunters, and the tribes in France were the first to adopt the practice of giving the most successful hunters the choice of women for wives.

64:4.3 (721.1) The reindeer was highly useful to these Neanderthal peoples, serving as food, clothing, and for tools, since they made various uses of the horns and bones. They had little culture, but they greatly improved the work in flint until it almost reached the levels of the days of Andon. Large flints attached to wooden handles came back into use and served as axes and picks.

64:4.4 (721.2) 750,000 years ago the fourth ice sheet was well on its way south. With their improved implements the Neanderthals made holes in the ice covering the northern rivers and thus were able to spear the fish which came up to these vents. Ever these tribes retreated before the advancing ice, which at this time made its most extensive invasion of Europe.

64:4.5 (721.3) In these times the Siberian glacier was making its southernmost march, compelling early man to move southward, back toward the lands of his origin. But the human species had so differentiated that the danger of further mingling with its nonprogressive

unei noi încrucișări cu neamurile lor maimuțe care erau incapabile să progreseze.

Acum 700.000 de ani, a patra invazie glaciară, cea mai mare care a fost cunoscută în Europa, era pe cale de retragere. Oamenii și animalele se întorceau în nord; climatul era răcoros și umed, iar oamenii primitivi au prosperat din nou în Europa și în Asia occidentală. Pădurile s-au întins treptat înspre nord, pe pământurile pe care ghețurile le acoperiseră atât de recent.

Viața mamiferelor a fost prea puțin modificată de marea invazie glaciară. Animalele s-au înmulțit pe fâșia îngustă de pământ care se întindea între ghețuri și Alpi, iar atunci când ghețarii s-au retras, ele s-au răspândit din nou rapid în toată Europa. Pe puntea terestră a Siciliei elefanții cu colți drepti și rinocerii cu botul lat, hienele și lei au venit din Africa, și acești noi veniți au exterminat în mod virtual pe tigrii cu dinți-sabie și pe hipopotami.

Acum 650.000 de ani, climatul continua să fie blând. Către jumătatea perioadei interglaciare, el a devenit atât de cald încât Alpii s-au dezbrăcat aproape în întregime de gheața și de zăpezile lor.

Acum 600.000 de ani, ghețurile atinseseră punctul extrem al retragerii lor spre nord. După o pauză de câteva mii de ani, ele au reînceput pentru a cincia oară să se deplaseze înspre sud. Vremea s-a modificat puțin pe parcursul a cincizeci de mii de ani. Oamenii și animalele Europei s-au schimbat puțin; ușoara ariditate a perioadei precedente s-a atenuat, iar ghețarii alpini au coborât foarte jos în văile fluviilor.

Acum 550.000 de ani, avansarea ghețurilor a făcut ca oamenii să se îndrepte din nou spre sud. Însă, de această dată, oamenii aveau destul de mult loc pe fâșia largă de pământuri care pătrundea în nord-estul Asiei și se întindea între pătura de gheață și Marea Neagră, pe atunci o prelungire foarte întinsă a Mediteranei.

În epoca celei de-a patra și a celei de-a cincia invazii glaciare, cultura rudimentară a raselor Neanderthalului a continuat să se răspândească, însă progresul ei era atât de slab, încât se părea într-adevăr că încercarea de a se produce un tip nou și modificat de viață inteligentă pe Urantia era pe punctul de a eșua. Pe parcursul a aproape un sfert de milion de ani, aceste popoare primitive s-au hoinărit, vânând și bătându-se, perfecționându-se sporadic în anumite direcții, însă în ansamblu regresând regulat în comparație cu strămoșii lor andoniți superiori.

Pe parcursul acestor vârste de tenebre spirituale, omenirea superstițioasă a atins nivelele sale de cultură cele mai joase. Religia oamenilor din Neanderthal nu era cu adevărat mai presus de aceea a unei superstiții rușinoase. Exista o mare teamă de nori și, în special, de păclă și de ceață. O religie primitivă a fricii de forțele naturale s-a dezvoltat treptat în ei, în timp ce venerarea animalelor a pierdut din intensitate, odată cu perfecționarea uneltelor și cu abundența de vânat, ceea ce permițea acestor popoare să trăiască cu mai puțină îngrijorare din pricina hranei lor. Recompensele sexuale acordate celor mai buni vânători au contribuit în mare măsură la ameliorarea tehnicii vânătorii. Această nouă religie, africii, a condus la încercări de împăcare a forțelor nevăzute ascunse în spatele elementelor naturale și și-a atins apoi apogeul cu sacrificiile umane menite să calmeze aceste forțe fizice invizibile și

simian relatives was greatly lessened.

64:4.6 (721.4) 700,000 years ago the fourth glacier, the greatest of all in Europe, was in recession; men and animals were returning north. The climate was cool and moist, and primitive man again thrived in Europe and western Asia. Gradually the forests spread north over land which had been so recently covered by the glacier.

64:4.7 (721.5) Mammalian life had been little changed by the great glacier. These animals persisted in that narrow belt of land lying between the ice and the Alps and, upon the retreat of the glacier, again rapidly spread out over all Europe. There arrived from Africa, over the Sicilian land bridge, straight-tusked elephants, broad-nosed rhinoceroses, hyenas, and African lions, and these new animals virtually exterminated the saber-toothed tigers and the hippopotamuses.

64:4.8 (721.6) 650,000 years ago witnessed the continuation of the mild climate. By the middle of the interglacial period it had become so warm that the Alps were almost denuded of ice and snow.

64:4.9 (721.7) 600,000 years ago the ice had reached its then northernmost point of retreat and, after a pause of a few thousand years, started south again on its fifth excursion. But there was little modification of climate for fifty thousand years. Man and the animals of Europe were little changed. The slight aridity of the former period lessened, and the alpine glaciers descended far down the river valleys.

64:4.10 (721.8) 550,000 years ago the advancing glacier again pushed man and the animals south. But this time man had plenty of room in the wide belt of land stretching northeast into Asia and lying between the ice sheet and the then greatly expanded Black Sea extension of the Mediterranean.

64:4.11 (721.9) These times of the fourth and fifth glaciers witnessed the further spread of the crude culture of the Neanderthal races. But there was so little progress that it truly appeared as though the attempt to produce a new and modified type of intelligent life on Urantia was about to fail. For almost a quarter of a million years these primitive peoples drifted on, hunting and fighting, by spells improving in certain directions, but, on the whole, steadily retrogressing as compared with their superior Andonic ancestors.

64:4.12 (721.10) During these spiritually dark ages the culture of superstitious mankind reached its lowest levels. The Neanderthals really had no religion beyond a shameful superstition. They were deathly afraid of clouds, more especially of mists and fogs. A primitive religion of the fear of natural forces gradually developed, while animal worship declined as improvement in tools, with abundance of game, enabled these people to live with lessened anxiety about food; the sex rewards of the chase tended greatly to improve hunting skill. This new religion of fear led to attempts to placate the invisible forces behind these natural elements and culminated, later on, in the sacrificing of humans to appease these invisible and unknown physical forces. And this terrible practice of human sacrifice has been perpetuated by the more backward peoples of Urantia right on down to the twentieth century.

necunoscute. Această teribilă practică a sacrificiilor umane s-a menținut la popoarele cele mai înapoiate ale Urantiei până în secolul al douăzecilea al erei noastre.

Acești primi oameni din Neanderthal cu greu ar putea fi considerați adoratori ai soarelui. Ei trăiau mai degrabă cu teama de întuneric, și se speriau de moarte la lăsarea nopții. Atunci când luna strălucea cât de cât, ei reușeau să-și păstreze sângele rece, însă pe durata nopților fără lună erau cuprinși de panică și începeau să sacrifice cele mai bune specimene de bărbați și de femei pentru a face luna să strălucească din nou. Ei au învățat devreme că soarele reapărea ritmic, însă atribuiau întoarcerea lunii doar sacrificiilor membrilor tribului lor. Pe măsură ce rasa progresa, obiectul și scopul sacrificiilor se schimba treptat, însă ofranda sacrificiilor umane, ca parte a ceremonialului religios, a supraviețuit mult timp.

5. ORIGINEA RASELOR DE CULOARE

Cu 500.000 de ani în urmă, triburile badonite din ținuturile înalte din nord-vestul Indiei s-au pomenit implicate într-o altă mare luptă rasială. S-a iscat un război necruțător pe o durată de peste o sută de ani, iar la sfârșitul acestei lungi bătălii nu au rămas decât o sută de familii, însă acești supraviețuitori erau reprezentanții cei mai inteligenți și cei mai de dorit dintre toți descendenții vii, pe atunci, ai lui Andon și ai Fontei.

Un eveniment nou și straniu s-a produs atunci la badoniții din ținuturile înalte. Un bărbat și o femeie trăind în partea nord estică a acelor regiuni înalte, pe vremea aceea locuite, au început deodată să zămislească o familie de copii excepțional de inteligenți. A fost familia sangikă, strămoșii celor șase rase de culoare ale Urantiei.

Acești copii sangiki, în număr de nouăsprezece, nu aveau doar o inteligență superioară celei a contemporanilor lor; pielea lor manifesta dealtfel o tendință extraordinară de a lua diferite culori când era expusă la lumina solară. Printre cei nouăsprezece copii, cinci erau roși, doi portocalii, patru galbeni, doi verzi, patru albaștri și doi indigo. Aceste culori deveneau tot mai pronunțate odată cu creșterea copiilor, iar când acești tineri s-au unit mai târziu cu membrii tribului lor, toți urmașii aveau tendința de a lua culoarea pielii părintelui lor sangik.

Întrerup acum această relatare cronologică pentru a vă atrage atenția asupra sosirii Prințului Planetar, care a avut loc cam prin vremea aceea și pentru a vă permite să studiați separat cele șase rase sangike de pe Urantia.

6. CELE ȘASE RASE SANGIKE DE PE URANTIA

Pe o planetă evolutivă obișnuită, cele șase rase evolutive de culoare apar una după alta. Omul roșu se dezvoltă primul și vreme de epoci el cutreieră lumea, înainte ca următoarele rase colorate să își facă apariția. Apariția simultană a acelor rase pe Urantia, și în sânul unei singure familii, a fost cu totul excepțională.

Apariția primilor andoniți pe Urantia fusese, de asemenea, ceva nou în Satania. Pe nici o altă lume a

^{64:4.13 (722.1)} These early Neanderthals could hardly be called sun worshipers. They rather lived in fear of the dark; they had a mortal dread of nightfall. As long as the moon shone a little, they managed to get along, but in the dark of the moon they grew panicky and began the sacrifice of their best specimens of manhood and womanhood in an effort to induce the moon again to shine. The sun, they early learned, would regularly return, but the moon they conjectured only returned because they sacrificed their fellow tribesmen. As the race advanced, the object and purpose of sacrifice progressively changed, but the offering of human sacrifice as a part of religious ceremonial long persisted.

5. ORIGIN OF THE COLORED RACES

^{64:5.1 (722.2)} 500,000 years ago the Badonan tribes of the northwestern highlands of India became involved in another great racial struggle. For more than one hundred years this relentless warfare raged, and when the long fight was finished, only about one hundred families were left. But these survivors were the most intelligent and desirable of all the then living descendants of Andon and Fonta.

^{64:5.2 (722.3)} And now, among these highland Badonites there was a new and strange occurrence. A man and woman living in the northeastern part of the then inhabited highland region began *suddenly* to produce a family of unusually intelligent children. This was the *Sangik family*, the ancestors of all of the six colored races of Urantia.

^{64:5.3 (722.4)} These Sangik children, nineteen in number, were not only intelligent above their fellows, but their skins manifested a unique tendency to turn various colors upon exposure to sunlight. Among these nineteen children were five red, two orange, four yellow, two green, four blue, and two indigo. These colors became more pronounced as the children grew older, and when these youths later mated with their fellow tribesmen, all of their offspring tended toward the skin color of the Sangik parent.

^{64:5.4 (722.5)} And now I interrupt the chronological narrative, after calling attention to the arrival of the Planetary Prince at about this time, while we separately consider the six Sangik races of Urantia.

6. THE SIX SANGIK RACES OF URANTIA

^{64:6.1 (722.6)} On an average evolutionary planet the six evolutionary races of color appear one by one; the red man is the first to evolve, and for ages he roams the world before the succeeding colored races make their appearance. The simultaneous emergence of all six races on Urantia, *and in one family*, was most unusual.

^{64:6.2 (723.1)} The appearance of the earlier Andonites on Urantia was also something new in Satania. On no

sistemului local, o astfel de rasă de creaturi înzestrate cu voință nu a apăruse în avans față de rasele evolutive de culoare.

1. Omul roșu. Aceste popoare au fost remarcabile specimene ale rasei umane și, în multe privințe, superioare lui Andon și Fonteii. Ele au format un grup extrem de inteligent, și au fost primii copii sangiki care au dezvoltat o civilizație și un guvern tribale. Ei au fost întotdeauna monogami; chiar și urmașii lor de sânge amestecat au practicat rareori poligamia.

Ei au avut mai târziu dificultăți serioase și prelungite cu frații lor galbeni în Asia. Au fost ajutați de invenția pe care au făcut-o foarte devreme a arcului și a săgeții, însă au moștenit, din nefericire, foarte mult din tendința strămoșilor lor de a se lupta între ei, ceea ce i-a slăbit până într-atâta încât triburile galbene au putut să îi alunge de pe continentul Asiatic.

În urmă cu aproximativ optzeci și cinci de mii de ani, supraviețuitorii relativ puri ai rasei roșii au trecut în masă în America de Nord. Istmul Bering s-a scufundat puțin după aceea, ceea ce i-a izolat complet. Nici un om roșu nu s-a mai întors vreodată în Asia, însă pretutindeni în Siberia, China, Asia Centrală, India și Europa, ei au lăsat în urmă pe mulți dintre descendenții lor amestecați cu alte rase colorate.

Când oamenii roșii au trecut în America, ei au dus cu ei numeroase învățături și tradiții ale primei lor origini. Strămoșii lor imediați fuseseră în legătură cu ultimele activități ale cartierului general mondial al Prințului Planetar. Însă, la puțin timp după ajungerea în Americi, oamenii roșii au început să piardă din vedere aceste învățături, iar cultura lor intelectuală și spirituală a suportat un puternic declin. Foarte devreme, aceste popoare au reînceput să se bată atât de feroce între ele încât războaiele tribale au adus cu ele teama de o dispariție rapidă a acestor rămășițe relativ pure ale rasei roșii.

Din cauza acestui mare regres, oamenii roșii păreau condamnați când, în urmă cu șaiszeci și cinci de mii de ani, a apărut un șef și eliberator spiritual, Onamonalonton. El a adus o pace temporară printre oamenii roșii americani și a reînviat cultul lor față de „Marele Spirit”. Onamonalonton a trăit până la vârsta de optzeci și șase de ani și și-a menținut cartierul general în mijlocul marilor sezoia din California. Numeroși dintre urmașii săi au ajuns până în timpurile moderne, la Indieni Picioare Negre.

Cu timpul, învățăturile lui Onamonalonton s-au transformat în niște tradiții obscure. Războaiele fraticide au început, și niciodată de la epoca acestui mare educator încoace, nici un alt șef nu a reușit să mai stabilească o pace universală între oamenii roșii. Treptat, elementele cele mai inteligente au pierit în luptele dintre triburi; altfel, o mare civilizație ar fi putut fi întemeiată pe continentul American de acești oameni roși capabili și inteligenți.

De la trecerea lor din China în America, oamenii roșii nordici nu au intrat niciodată în contact cu alte influențe mondiale (cu excepția eschimoșilor) înainte de a fi descoperiți mai târziu de oamenii albi. Este întrutotul regretabil că oamenii roșii au ratat aproape în întregime șansa lor de a fi regenerați printr-un amestec ulterior de sânge Adamic. Așa cum se prezentau lucrurile, omul roșu nu putea să îl conducă pe omul alb

other world in the local system has such a race of will creatures evolved in advance of the evolutionary races of color.

64:6.3 (723.2) 1. *The red man.* These peoples were remarkable specimens of the human race, in many ways superior to Andon and Fonte. They were a most intelligent group and were the first of the Sangik children to develop a tribal civilization and government. They were always monogamous; even their mixed descendants seldom practiced plural mating.

64:6.4 (723.3) In later times they had serious and prolonged trouble with their yellow brethren in Asia. They were aided by their early invention of the bow and arrow, but they had unfortunately inherited much of the tendency of their ancestors to fight among themselves, and this so weakened them that the yellow tribes were able to drive them off the Asiatic continent.

64:6.5 (723.4) About eighty-five thousand years ago the comparatively pure remnants of the red race went en masse across to North America, and shortly thereafter the Bering land isthmus sank, thus isolating them. No red man ever returned to Asia. But throughout Siberia, China, central Asia, India, and Europe they left behind much of their stock blended with the other colored races.

64:6.6 (723.5) When the red man crossed over into America, he brought along much of the teachings and traditions of his early origin. His immediate ancestors had been in touch with the later activities of the world headquarters of the Planetary Prince. But in a short time after reaching the Americas, the red men began to lose sight of these teachings, and there occurred a great decline in intellectual and spiritual culture. Very soon these people again fell to fighting so fiercely among themselves that it appeared that these tribal wars would result in the speedy extinction of this remnant of the comparatively pure red race.

64:6.7 (723.6) Because of this great retrogression the red men seemed doomed when, about sixty-five thousand years ago, Onamonalonton appeared as their leader and spiritual deliverer. He brought temporary peace among the American red men and revived their worship of the “Great Spirit.” Onamonalonton lived to be ninety-six years of age and maintained his headquarters among the great redwood trees of California. Many of his later descendants have come down to modern times among the Blackfoot Indians.

64:6.8 (723.7) As time passed, the teachings of Onamonalonton became hazy traditions. Internecine wars were resumed, and never after the days of this great teacher did another leader succeed in bringing universal peace among them. Increasingly the more intelligent strains perished in these tribal struggles; otherwise a great civilization would have been built upon the North American continent by these able and intelligent red men.

64:6.9 (723.8) After crossing over to America from China, the northern red man never again came in contact with other world influences (except the Eskimo) until he was later discovered by the white man. It was most unfortunate that the red man almost completely missed his opportunity of being upstepped by the admixture of the later Adamic stock. As it was, the red man could not rule the white man, and he would not willingly serve him.

și nici nu putea să îl servească de bună voie. În astfel de împrejurări, dacă cele două rase nu se contopesc, una sau cealaltă este condamnată.

2. Omul portocaliu. Această rasă a fost esențialmente caracterizată de o nevoie presantă de a construi, de a construi orice, chiar și faptul de a strânge mari grămezi de pietre, fie și numai pentru a vedea care trib le face grămada cea mai înaltă. Cu toate că nu erau un popor progresist, oamenii portocalii au profitat mult de școlile Prințului, și au trimis acolo delegați pentru a se instrui.

Rasa portocalie a fost prima care a urmat linia țărmului Mediteranei spre sud, în direcția Africii, atunci când această mare s-a retras către vest. Însă ei nu s-au asigurat niciodată de puncte de instalare favorabile în Africa, și au fost exterminați cu prilejul sosirii ulterioare a rasei verzi.

Cu mult înainte de sfârșitul său, acest popor a pierdut o mare parte din bazele sale spirituale și culturale; el a cunoscut în același timp o mare renaștere a unei vieții mai elevate datorită înțeleptelor indicații ale marelui gânditor al acestei rase nefericite, Poshunta, care le-a slujit în epoca în care cartierul său general se găsea în Armagedon, în urmă cu aproape trei sute de mii de ani.

Ultima mare bătălie dintre oamenii portocalii și oamenii verzi a fost dată în regiunea de jos a Văii Nilului, în Egipt. Acest război prelungit a durat aproape o sută de ani și, atunci când a încetat, puțini reprezentanți ai rasei portocalii au supraviețuit; rămășițele dispartate ale acestui popor au fost absorbite de oamenii verzi, apoi de oamenii indigo sosiți mai târziu, însă omul portocaliu a încetat să mai existe ca rasă din urmă cu aproximativ o sută de mii de ani.

3. Omul galben. Triburile galbene primitive au fost primele care au abandonat vânătoarea și au întemeiat comunități stabile, dezvoltând o viață familială fondată pe agricultură. Ele erau doar puțin inferioare oamenilor roșii din punct de vedere intelectual, însă social și colectiv ele s-au dovedit superioare tuturor celorlalte popoare sangike în promovarea unei civilizații rasiale. Deoarece diferitele triburi au dezvoltat un spirit fratern și au învățat să trăiască împreună într-o pace relativă, ele au fost capabile să gonească rasa roșie dinaintea lor pe măsură ce se răspândeau în Asia.

Ele s-au îndepărtat mult de influența centrului spiritual al lumii, și s-au afundat într-o mare întunecime ca urmare a apostaziei lui Caligastia; cu toate acestea, ele au cunoscut o epocă strălucitoare în urmă cu aproximativ o sută de mii de ani, atunci când Singlangton a preluat conducerea acestor triburi și a proclamat cultul „Adevărului Unic”.

Numărul relativ mare de supraviețuitori ai rasei galbene se datorează spiritului pacifist care domnea între triburile lor. Din epoca Singlangtonului până în timpurile Chinei moderne, națiunile de rasă galbenă au rămas printre cele mai pașnice de pe Urantia. Această rasă a primit mai târziu o moștenire redusă, dar puternică, de linii adamice importate.

4. Oamenii verzi. Rasa verde a fost unul dintre grupurile de oameni primitivi cei mai puțin capabili, și a fost și mai slăbită de foarte multe migrații în diferite direcții. Înainte de risipirea lor, aceste triburi au

In such a circumstance, if the two races do not blend, one or the other is doomed.

64:6.10 (723.9) 2. *The orange man.* The outstanding characteristic of this race was their peculiar urge to build, to build anything and everything, even to the piling up of vast mounds of stone just to see which tribe could build the largest mound. Though they were not a progressive people, they profited much from the schools of the Prince and sent delegates there for instruction.

64:6.11 (724.1) The orange race was the first to follow the coast line southward toward Africa as the Mediterranean Sea withdrew to the west. But they never secured a favorable footing in Africa and were wiped out of existence by the later arriving green race.

64:6.12 (724.2) Before the end came, this people lost much cultural and spiritual ground. But there was a great revival of higher living as a result of the wise leadership of Poshunta, the master mind of this unfortunate race, who ministered to them when their headquarters was at Armageddon some three hundred thousand years ago.

64:6.13 (724.3) The last great struggle between the orange and the green men occurred in the region of the lower Nile valley in Egypt. This long-drawn-out battle was waged for almost one hundred years, and at its close very few of the orange race were left alive. The shattered remnants of these people were absorbed by the green and by the later arriving indigo men. But as a race the orange man ceased to exist about one hundred thousand years ago.

64:6.14 (724.4) 3. *The yellow man.* The primitive yellow tribes were the first to abandon the chase, establish settled communities, and develop a home life based on agriculture. Intellectually they were somewhat inferior to the red man, but socially and collectively they proved themselves superior to all of the Sangik peoples in the matter of fostering racial civilization. Because they developed a fraternal spirit, the various tribes learning to live together in relative peace, they were able to drive the red race before them as they gradually expanded into Asia.

64:6.15 (724.5) They traveled far from the influences of the spiritual headquarters of the world and drifted into great darkness following the Caligastia apostasy; but there occurred one brilliant age among this people when Singlangton, about one hundred thousand years ago, assumed the leadership of these tribes and proclaimed the worship of the “One Truth.”

64:6.16 (724.6) The survival of comparatively large numbers of the yellow race is due to their intertribal peacefulness. From the days of Singlangton to the times of modern China, the yellow race has been numbered among the more peaceful of the nations of Urantia. This race received a small but potent legacy of the later imported Adamic stock.

64:6.17 (724.7) 4. *The green man.* The green race was one of the less able groups of primitive men, and they were greatly weakened by extensive migrations in different directions. Before their dispersion these tribes

cunoscut o mare renaștere culturală sub conducerea lui Fantad, în urmă cu aproximativ trei sute cincizeci de mii de ani.

Rasa verde s-a scindat în trei diviziuni majore: triburile din nord au fost subjugate, aservite și absorbite de rasa galbenă și de cea albastră. Grupul oriental s-a amestecat cu popoarele Indiei din această epocă, și unele rămășițe rămân încă printre aceste popoare. Populația meridională a pătruns în Africa, unde le-a exterminat pe rubedeniile lor portocalii, aproape la fel de inferioare ca și ea.

În multe privințe ambele grupuri aveau aproape forțe egale în această luptă, din moment ce fiecare posedea linii ale ordinului giganților. Mulți dintre șefii lor aveau o talie cuprinsă între doi metri patruzeci și doi metri șaptezeci. Aceste specii gigante de oameni verzi au fost practic limitate la națiunea meridională sau egipteană.

Supraviețuitorii victorioși ai rasei verzi au fost, mai târziu, absorbiți de rasa indigo, ultimul dintre popoarele de culoare care s-a dezvoltat și a emigrat din centrul originar sangik de dispersare a raselor.

5. Omul albastru. Oamenii albaștri au fost un mare popor. Ei au inventat devreme sulița și au elaborat, mai târziu, rudimentele multora dintre artele civilizației moderne. Omul albastru avea puterea cerebrală a omului roșu asociată cu sufletul și cu sentimentele oamenilor galbeni. Descendenții lui Adam îl preferau pe acesta înaintea supraviețuitorilor tuturor celorlalte rase colorate.

Primi oameni albaștri au fost atenți și sensibili la convingerile insuflate de către instructorii statului major al Prințului Caligastia. De asemenea, au fost aruncați într-o mare confuzie când trădarea conducătorilor a denaturat, mai târziu, aceste învățături. La fel ca și celelalte rase primitive, ei nu și-au revenit niciodată complet după tumultul provocat de trădarea lui Caligastia și nu au depășit niciodată în întregime tendința lor înăscută de a se lupta între ei.

La aproximativ cinci sute de ani după căderea lui Caligastia a avut loc o mare renaștere culturală și religioasă de un tip primitiv - însă nu mai puțin reală și benefică. Orlandof a devenit un mare învățător al rasei albastre, și a condus numeroase triburi la venerarea adevăratului Dumnezeu sub numele de „Șef Suprem”. A fost cel mai mare progres realizat de oamenii albaștri până în perioada ulterioară în care aportul de sânge Adamic i-a regenerat puternic.

Explorările și cercetările efectuate în Europa în ceea ce privește epoca pietrei cioplite, ele au constatat în mare parte în dezgroparea de unelte, de oseminte și de obiecte decorative ale acestor străvechi oameni albaștri, căci ei au rămas în Europa până la o dată recentă. Ceea ce voi numiți rasele albe de pe Urantia reprezintă descendenții oamenilor albaștri modificați mai întâi printr-un ușor amestec cu galbenii și roșii, apoi puternic regenerați de asimilarea celei mai mari părți a rasei violete.

6. Rasa indigo. În timp ce toți oamenii roși au fost cei mai avansați dintre toate popoarele sangike, oamenii negrii au fost cel mai puțin înclinați spre progres. Ei au fost ultimii care au emigrat din lăcașurile lor din ținuturile înalte. Ei au ajuns în Africa, au pus stăpânire pe

experienced a great revival of culture under the leadership of Fantad, some three hundred and fifty thousand years ago.

64:6.18 (724.8) The green race split into three major divisions: The northern tribes were subdued, enslaved, and absorbed by the yellow and blue races. The eastern group were amalgamated with the Indian peoples of those days, and remnants still persist among them. The southern nation entered Africa, where they destroyed their almost equally inferior orange cousins.

64:6.19 (724.9) In many ways both groups were evenly matched in this struggle since each carried strains of the giant order, many of their leaders being eight and nine feet in height. These giant strains of the green man were mostly confined to this southern or Egyptian nation.

64:6.20 (725.1) The remnants of the victorious green men were subsequently absorbed by the indigo race, the last of the colored peoples to develop and emigrate from the original Sangik center of race dispersion.

64:6.21 (725.2) 5. *The blue man.* The blue men were a great people. They early invented the spear and subsequently worked out the rudiments of many of the arts of modern civilization. The blue man had the brain power of the red man associated with the soul and sentiment of the yellow man. The Adamic descendants preferred them to all of the later persisting colored races.

64:6.22 (725.3) The early blue men were responsive to the persuasions of the teachers of Prince Caligastia's staff and were thrown into great confusion by the subsequent perverted teachings of those traitorous leaders. Like other primitive races they never fully recovered from the turmoil produced by the Caligastia betrayal, nor did they ever completely overcome their tendency to fight among themselves.

64:6.23 (725.4) About five hundred years after Caligastia's downfall a widespread revival of learning and religion of a primitive sort — but none the less real and beneficial — occurred. Orlandof became a great teacher among the blue race and led many of the tribes back to the worship of the true God under the name of the “Supreme Chief.” This was the greatest advance of the blue man until those later times when this race was so greatly upstepped by the admixture of the Adamic stock.

64:6.24 (725.5) The European researches and explorations of the Old Stone Age have largely to do with unearthing the tools, bones, and artcraft of these ancient blue men, for they persisted in Europe until recent times. The so-called *white races* of Urantia are the descendants of these blue men as they were first modified by slight mixture with yellow and red, and as they were later greatly upstepped by assimilating the greater portion of the violet race.

64:6.25 (725.6) 6. *The indigo race.* As the red men were the most advanced of all the Sangik peoples, so the black men were the least progressive. They were the last to migrate from their highland homes. They journeyed to Africa, taking possession of the continent, and have

continent și de atunci au rămas mereu acolo, cu excepția celor care au fost luați cu forța, din vreme în vreme, pentru a deveni sclavi.

Izolate în Africa, popoarele indigo, la fel ca și oamenii roși, nu au profitat deloc, sau prea puțin, de înnobilarea rasială care ar fi putut fi dobândită printr-un aport de linii Adamice. Singură în Africa, rasa indigo a făcut puține progrese până în zilele lui Orvonon, când ea a cunoscut o mare deșteptare spirituală. Oamenii indigo au uitat mai târziu aproape în întregime de „Dumnezeul Dumnezeilor” proclamat de Orvonon, însă nu au pierdut niciodată dorința de a adora Necunoscutul; cel puțin ei au menținut o formă de cult care s-a stins doar de câteva milenii.

În ciuda înapoierii lor, popoarele indigo au exact același statut în fața puterilor celeste ca oricare altă rasă terestră.

Acestea au fost epoci de lupte violente între diversele rase însă, în apropierea cartierului general al Prințului Planetar, grupurile cele mai luminate și cele mai recent instruite au trăit împreună într-o armonie relativă, cu toate că nu fusese încă înfăptuită nici o mare cucerire culturală a raselor mondiale până în momentul în care acest regim a fost serios zguduit de izbucnirea rebeliunii lui Lucifer.

Toate aceste diferite popoare au cunoscut din timp în timp renașteri culturale și spirituale. Mansant a fost un mare învățător al epocii care a urmat aceleia a Prințului Planetar. Însă noi îi menționăm numai pe conducătorii și pe învățătorii reprezentativi, a căror influență a marcat și a inspirat considerabil o rasă întreagă. Cu trecerea timpului, numeroși învățători mai puțin importanți au apărut în diferite regiuni; în ansamblu, influența lor salutară a contribuit mult la împiedicarea unei căderi complete a civilizației culturale, îndeosebi pe parcursul îndelungatei și întunecatei perioade dintre rebeliunea lui Caligastia și sosirea lui Adam.

Există numeroase motive, valabile și suficiente, pentru a face să evolueze fie trei, fie șase rase colorate pe lumile spațiului. Deși poate că muritorii Urantiei nu sunt încă în poziția de a aprecia pe deplin toate aceste motive, noi le atragem atenția asupra următoarelor puncte:

1. Varietatea este indispensabilă pentru a permite o largă funcționare a selecției naturale, a supraviețuirii diferențiale a liniilor superioare.

2. Se obțin rase mai bune și mai puternice prin încrucișarea a diverse popoare atunci când aceste diferite rase sunt purtătoarele unor factori ereditari superiori. Rasele Urantiei au beneficiat încă de la început de o astfel de fuziune, dacă un popor astfel amalgamat a putut fi apoi efectiv regenerat de un profund amestec cu rasa adamică superioară. Orice încercare de a executa o astfel de experiență pe Urantia în condițiile rasiale actuale ar fi absolut dezastruoasă.

3. Diversificarea raselor favorizează o competiție sănătoasă.

4. Diferențele de statut între rase și grupuri, în interiorul fiecărei rase, sunt esențiale dezvoltării toleranței și altruismului umane.

ever since remained there except when they have been forcibly taken away, from age to age, as slaves.

64:6.26 (725.7) Isolated in Africa, the indigo peoples, like the red man, received little or none of the race elevation which would have been derived from the infusion of the Adamic stock. Alone in Africa, the indigo race made little advancement until the days of Orvonon, when they experienced a great spiritual awakening. While they later almost entirely forgot the “God of Gods” proclaimed by Orvonon, they did not entirely lose the desire to worship the Unknown; at least they maintained a form of worship up to a few thousand years ago.

64:6.27 (725.8) Notwithstanding their backwardness, these indigo peoples have exactly the same standing before the celestial powers as any other earthly race.

64:6.28 (725.9) These were ages of intense struggles between the various races, but near the headquarters of the Planetary Prince the more enlightened and more recently taught groups lived together in comparative harmony, though no great cultural conquest of the world races had been achieved up to the time of the serious disruption of this regime by the outbreak of the Lucifer rebellion.

64:6.29 (726.1) From time to time all of these different peoples experienced cultural and spiritual revivals. Mansant was a great teacher of the post-Planetary Prince days. But mention is made only of those outstanding leaders and teachers who markedly influenced and inspired a whole race. With the passing of time, many lesser teachers arose in different regions; and in the aggregate they contributed much to the sum total of those saving influences which prevented the total collapse of cultural civilization, especially during the long and dark ages between the Caligastia rebellion and the arrival of Adam.

64:6.30 (726.2) There are many good and sufficient reasons for the plan of evolving either three or six colored races on the worlds of space. Though Urantia mortals may not be in a position fully to appreciate all of these reasons, we would call attention to the following:

64:6.31 (726.3) 1. Variety is indispensable to opportunity for the wide functioning of natural selection, differential survival of superior strains.

64:6.32 (726.4) 2. Stronger and better races are to be had from the interbreeding of diverse peoples when these different races are carriers of superior inheritance factors. And the Urantia races would have benefited by such an early amalgamation provided such a conjoint people could have been subsequently effectively upstepped by a thoroughgoing admixture with the superior Adamic stock. The attempt to execute such an experiment on Urantia under present racial conditions would be highly disastrous.

64:6.33 (726.5) 3. Competition is healthfully stimulated by diversification of races.

64:6.34 (726.6) 4. Differences in status of the races and of groups within each race are essential to the development of human tolerance and altruism.

5. Omogenitatea rasei umane nu este de dorit înainte ca popoarele unei lumi în evoluție să fi atins nivele relativ elevate de dezvoltare spirituală.

64:6.35 (726.7) 5. Homogeneity of the human race is not desirable until the peoples of an evolving world attain comparatively high levels of spiritual development.

7. DISPERSAREA RASELOR DE CULOARE

Când descendenții de culoare ai familiei sangike au început să se înmulțească și să caute posibilități de expansiune în teritoriile vecine, a cincia invazie glaciară, a treia după calculele geologilor, avansase mult în deplasarea ei sudică către Europa și Asia. La originea lor, rasele colorate primitive au fost teribil de încercate de rigorile și de privațiunile erei glaciare. Acest ghețar a acoperit o porțiune atât de întinsă a Asiei, încât calea migrărilor către Asia orientală a fost întreruptă vreme de mii de ani. Atâta timp cât Marea Mediterana nu s-a retras ca urmare a înălțării Arabiei, le-a fost imposibil să ajungă Africa.

Așa s-a făcut că pentru aproape o sută de mii de ani popoarele sangike s-au răspândit în jurul munților lor și s-au amestecat, mai mult sau mai puțin, în ciuda antipatiilor specifice, însă naturale, care s-au manifestat de la început între diferitele rase.

Între epoca Prințului Planetar și cea a lui Adam, India a devenit domeniul populației celei mai cosmopolite care a existat vreodată pe fața pământului. Însă a fost un caz nefericit că acest amestec a conținut atât de multe elemente ale rasei verzi, portocalii și indigo. Aceste popoare sangike secundare găseau existența mai ușoară sau mai agreabilă în ținuturile din sud, și multe dintre ele au migrat mai târziu în Africa. Popoarele sangike primare, rasele superioare, au evitat tropicele; oamenii roșii s-au îndreptat spre nord-est către Asia, urmați îndeaproape de oamenii galbeni, în timp ce rasa albastră avansa către nord-vest intrând în Europa.

Înaintând în urma ghețurilor în retragere, oamenii roșii au început foarte devreme să emigreze către nord-est, au înconjurat regiunile înalte ale Indiei și au ocupat toată partea nord-estică a Asiei. Ei au fost urmați îndeaproape de triburile galbene, care i-au alungat apoi din Asia în America de Nord.

Când rămășițele relativ pure ale rasei roșii au abandonat Asia, ele au format unsprezece triburi, cu ceva mai mult de șapte mii de bărbați, femei și copii. Aceste triburi erau însoțite de trei mici grupuri de origine mixtă, din care cel mai mare cuprindea un amestec de rase portocalie și albastră. Aceste trei grupuri nu s-au înfrățit niciodată total cu oamenii roșii, și s-au mutat, curând după aceea, înspre sud, către Mexic și America Centrală, unde li s-a alăturat mai târziu un mic grup de galbeni și de roșii amestecați. Aceste elemente s-au căsătorit toate între ele și au întemeiat o nouă rasă, amalgamată, mult mai puțin înclinată spre a se război decât oamenii roșii de rasă pură. În decurs de cinci mii de ani, acest sânge amestecat s-a scindat în trei grupuri care au stabilit civilizațiile Mexicului, respectiv ale Americii Centrale și ale Americii de Sud. Ramura sud-americană a primit o ușoară infuzie din sângele lui Adam.

Într-o oarecare măsură, oamenii primitivi galbeni și roșii s-au amestecat în Asia. Descendenții acestei împreunări s-au deplasat către est și de-a lungul

7. DISPERSION OF THE COLORED RACES

64:7.1 (726.8) When the colored descendants of the Sangik family began to multiply, and as they sought opportunity for expansion into adjacent territory, the fifth glacier, the third of geologic count, was well advanced on its southern drift over Europe and Asia. These early colored races were extraordinarily tested by the rigors and hardships of the glacial age of their origin. This glacier was so extensive in Asia that for thousands of years migration to eastern Asia was cut off. And not until the later retreat of the Mediterranean Sea, consequent upon the elevation of Arabia, was it possible for them to reach Africa.

64:7.2 (726.9) Thus it was that for almost one hundred thousand years these Sangik peoples spread out around the foothills and mingled together more or less, notwithstanding the peculiar but natural antipathy which early manifested itself between the different races.

64:7.3 (726.10) Between the times of the Planetary Prince and Adam, India became the home of the most cosmopolitan population ever to be found on the face of the earth. But it was unfortunate that this mixture came to contain so much of the green, orange, and indigo races. These secondary Sangik peoples found existence more easy and agreeable in the southlands, and many of them subsequently migrated to Africa. The primary Sangik peoples, the superior races, avoided the tropics, the red man going northeast to Asia, closely followed by the yellow man, while the blue race moved northwest into Europe.

64:7.4 (727.1) The red men early began to migrate to the northeast, on the heels of the retreating ice, passing around the highlands of India and occupying all of northeastern Asia. They were closely followed by the yellow tribes, who subsequently drove them out of Asia into North America.

64:7.5 (727.2) When the relatively pure-line remnants of the red race forsook Asia, there were eleven tribes, and they numbered a little over seven thousand men, women, and children. These tribes were accompanied by three small groups of mixed ancestry, the largest of these being a combination of the orange and blue races. These three groups never fully fraternized with the red man and early journeyed southward to Mexico and Central America, where they were later joined by a small group of mixed yellows and reds. These peoples all intermarried and founded a new and amalgamated race, one which was much less warlike than the pure-line red men. Within five thousand years this amalgamated race broke up into three groups, establishing the civilizations respectively of Mexico, Central America, and South America. The South American offshoot did receive a faint touch of the blood of Adam.

64:7.6 (727.3) To a certain extent the early red and yellow men mingled in Asia, and the offspring of this union journeyed on to the east and along the southern

litoralului meridional. Până la urmă, ei au fost alungați pe peninsulele și pe insulele mării din apropiere de către rasa galbenă care se înmulțea rapid. Ei sunt la originea oamenilor bruni de astăzi.

Rasa galbenă a continuat să ocupe regiunile centrale ale Asiei orientale. Printre cele șase rase de culoare, aceasta este cea care a supraviețuit în cel mai mare număr. Oamenii galbeni s-au antrenat, din timp în timp, în războaie rasiale, dar nu au purtat războaie de exterminare interminabile și implacabile așa cum s-a întâmplat între oamenii roșii, verzi și portocalii. Aceste trei rase s-au distrus virtual în întregime unele pe altele, înainte de a fi, în cele din urmă, aproape anihilate de dușmanii lor aparținând altor rase.

Cea de a cincia perioadă glaciară din Europa nu s-a întins prea departe către sud. Calea migrărilor către nord-vest a rămas deci parțial deschisă acestor popoare sangike. Când ghețurile au început să se retragă, oamenii albaștri, însoțiți de alte câteva mici grupuri rasiale, au migrat către vest, de-a lungul vechilor trasee ale triburilor andonice. Ei au invadat Europa în valuri succesive, și au ocupat cea mai mare parte a continentului.

În Europa, ei i-au întâlnit în curând descendenții neanderthalieni ai strămoșului lor primitiv comun, Andon. Acești europeni neanderthalieni, mai vechi, au fost îndepărtați de ghețari înspre sud și înspre est, și se găseau astfel în poziția de a înfrunta și a absorbi pe neamurile lor invadatoare din triburile sangike.

La început, triburile sangike erau, în general, mai inteligente decât descendenții degenerați ai oamenilor andonici primitivi din câmpii și le erau superioare în multe privințe. Încrucișarea acestor triburi sangike cu popoarele din Neanderthal a ameliorat imediat rasa mai veche. Iar această infuzie de sânge sangik, mai ales din partea oamenilor albaștri, a fost lucrul care a produs la popoarele din Neanderthal acea ameliorare marcantă care s-a manifestat de valurile succesive ale triburilor, din ce în ce mai inteligente, care s-au răspândit în Europa venind dinspre est.

În cursul perioadei interglaciare următoare, această nouă rasă a Neanderthaului s-a extins din Anglia până în India. Ceea ce a mai rămas din rasa albastră s-a oprit în vechea peninsulă Persică și se amestecă cu alte felurite elemente, în principal galbene. Amestecul care a rezultat, înnobilit apoi puțin de rasa violetă a lui Adam, a supraviețuit sub forma triburilor nomade de arabi moderni.

Toate eforturile de a identifica strămoșii sangiki ai popoarelor moderne trebuie să țină seama de ameliorarea ulterioară a liniilor rasiale prin amestecul subsecvent al sângelui adamic.

Rasele superioare au căutat climatele nordice sau temperate, în timp ce rasele portocalii, verzi și indigo au gravitat succesiv către Africa peste puntea terestră, recent înălțată, care separa de Oceanul Indian Marea Mediterana, aflată în retragere spre vest.

Ultimele popoare sangike care au emigrat din centrul de origine al raselor lor au fost oamenii indigo. Aproape de epoca în care omul verde extermina rasa portocalie în Egipt și, totodată, făcând astfel, se slăbea și pe sine, un mare exod negru a început către sud, de-a lungul coastei Palestinei. Mai târziu, când aceste

seacoast and, eventually, were driven by the rapidly increasing yellow race onto the peninsulas and near-by islands of the sea. They are the present-day brown men.

64:7.7 (727.4) The yellow race has continued to occupy the central regions of eastern Asia. Of all the six colored races they have survived in greatest numbers. While the yellow men now and then engaged in racial war, they did not carry on such incessant and relentless wars of extermination as were waged by the red, green, and orange men. These three races virtually destroyed themselves before they were finally all but annihilated by their enemies of other races.

64:7.8 (727.5) Since the fifth glacier did not extend so far south in Europe, the way was partially open for these Sangik peoples to migrate to the northwest; and upon the retreat of the ice the blue men, together with a few other small racial groups, migrated westward along the old trails of the Andon tribes. They invaded Europe in successive waves, occupying most of the continent.

64:7.9 (727.6) In Europe they soon encountered the Neanderthal descendants of their early and common ancestor, Andon. These older European Neanderthals had been driven south and east by the glacier and thus were in position quickly to encounter and absorb their invading cousins of the Sangik tribes.

64:7.10 (727.7) In general and to start with, the Sangik tribes were more intelligent than, and in most ways far superior to, the deteriorated descendants of the early Andonic plainmen; and the mingling of these Sangik tribes with the Neanderthal peoples led to the immediate improvement of the older race. It was this infusion of Sangik blood, more especially that of the blue man, which produced that marked improvement in the Neanderthal peoples exhibited by the successive waves of increasingly intelligent tribes that swept over Europe from the east.

64:7.11 (727.8) During the following interglacial period this new Neanderthal race extended from England to India. The remnant of the blue race left in the old Persian peninsula later amalgamated with certain others, primarily the yellow; and the resultant blend, subsequently somewhat upstepped by the violet race of Adam, has persisted as the swarthy nomadic tribes of modern Arabs.

64:7.12 (728.1) All efforts to identify the Sangik ancestry of modern peoples must take into account the later improvement of the racial strains by the subsequent admixture of Adamic blood.

64:7.13 (728.2) The superior races sought the northern or temperate climes, while the orange, green, and indigo races successively gravitated to Africa over the newly elevated land bridge which separated the westward retreating Mediterranean from the Indian Ocean.

64:7.14 (728.3) The last of the Sangik peoples to migrate from their center of race origin was the indigo man. About the time the green man was killing off the orange race in Egypt and greatly weakening himself in so doing, the great black exodus started south through Palestine along the coast; and later, when these physically strong

popoare indigo, de o mare vigoare fizică, au invadat Egiptul, ele i-au eliminat total pe oamenii verzi prin forța numărului lor. Aceste rase indigo au absorbit rămășițele rasei portocalii și o mare parte a rasei verzi, astfel încât anumite triburi indigo au fost considerabil îmbogățite de această amalgamare rasială.

Se pare astfel că Egiptul a fost dominat, mai întâi, de omul portocaliu, apoi de omul verde, apoi de omul indigo (negru), și mai târziu de o rasă metisă, formată din oameni indigo și albaștri, precum și din oameni verzi modificați. Însă mult timp înainte de sosirea lui Adam, oamenii albaștri din Europa și rasele amestecate ale Arabiei au îndepărtat rasa indigo din Egipt, departe către sudul continentului African.

Către sfârșitul migrărilor sangike, rasele portocalii și verzi au dispărut, omul roșu ocupând America de Nord, omul galben Asia Centrală, omul albastru Europa și rasa indigo gravitând către Africa. India este populată de un amestec de rase sangike secundare, iar omul brun, încrucișare a roșului și galbenului, deține insulele situate în largul coastei asiatice. O rasă amestecată, dotată cu un potențial mai degrabă superior, ocupă pământurile înalte ale Americii de Sud. Andoniții cei mai puri trăiesc în regiunile arctice ale Europei, în Islanda, în Groenlanda și în nord-estul Americii de Nord.

În cursul perioadelor de maximă înaintare a ghețurilor, triburile andonice cele mai occidentale au fost foarte aproape de a fi împinse în mare. Ele au trăit mulți ani pe o fâșie foarte îngustă de pământ din sud, în locul în care se găsește Anglia în prezent. Iar amintirea tradițională a acestor avansări glaciare repetate a fost cea care i-a îndemnat să se îndrepte către mare atunci când a șasea și ultima perioadă glaciară a survenit în cele din urmă. Acești oameni au fost primii aventurieri ai mării. Ei au construit bărci și au plecat în căutarea pământurilor noi cu speranța că s-ar putea elibera de terifiantele invazii glaciare. Unii dintre ei au ajuns în Islanda, alții în Groenlanda, însă marea majoritate au murit de foame și de sete în plină mare.

În urmă cu aproape optzeci de mii de ani, la scurt timp după pătrunderea oamenilor roșii în America prin nord-vest, gerul mărilor nordice și avansarea câmpurilor de gheață locale în Groenlanda i-au constrâns pe acești descendenți eschimoși ai aborigenilor Urantiei să caute un pământ mai bun, un nou cămin. Întreprinderea lor a fost încununată de succes; ei au traversat în siguranță istmurile strâmte care separau pe atunci Groenlanda de masele continentale din nord-estul Americii de Nord. Ei au ajuns pe continent la aproape douăzeci și una de secole după sosirea oamenilor roșii în Alaska. Mai târziu, câteva elemente metise ale oamenilor albaștri au călătorit către vest și s-au amestecat cu eschimoșii cei mai recentți, și această uniune a fost destul de benefică pentru triburile de eschimoși.

În urmă cu aproximativ cinci mii de ani, un trib amerindian a întâlnit, din întâmplare, un grup eschimos izolat pe țărmurile sud-estice ale Golfului Hudson. Celor două triburi le-a fost greu să comunice unul cu celălalt, însă s-au încheiat curând căsătorii între ele, și acești eschimoși au fost în cele din urmă absorbiți de oamenii roșii mai numeroși. Este singurul contact pe care oamenii roșii din America de Nord l-au avut cu o altă rasă umană, până acum o mie de ani, când albi au debarcat din întâmplare, pentru prima dată, pe coasta atlantică a Americii de Nord.

indigo peoples overran Egypt, they wiped the green man out of existence by sheer force of numbers. These indigo races absorbed the remnants of the orange man and much of the stock of the green man, and certain of the indigo tribes were considerably improved by this racial amalgamation.

64:7.15 (728.4) And so it appears that Egypt was first dominated by the orange man, then by the green, followed by the indigo (black) man, and still later by a mongrel race of indigo, blue, and modified green men. But long before Adam arrived, the blue men of Europe and the mixed races of Arabia had driven the indigo race out of Egypt and far south on the African continent.

64:7.16 (728.5) As the Sangik migrations draw to a close, the green and orange races are gone, the red man holds North America, the yellow man eastern Asia, the blue man Europe, and the indigo race has gravitated to Africa. India harbors a blend of the secondary Sangik races, and the brown man, a blend of the red and yellow, holds the islands off the Asiatic coast. An amalgamated race of rather superior potential occupies the highlands of South America. The purer Andonites live in the extreme northern regions of Europe and in Iceland, Greenland, and northeastern North America.

64:7.17 (728.6) During the periods of farthest glacial advance the westernmost of the Andon tribes came very near being driven into the sea. They lived for years on a narrow southern strip of the present island of England. And it was the tradition of these repeated glacial advances that drove them to take to the sea when the sixth and last glacier finally appeared. They were the first marine adventurers. They built boats and started in search of new lands which they hoped might be free from the terrifying ice invasions. And some of them reached Iceland, others Greenland, but the vast majority perished from hunger and thirst on the open sea.

64:7.18 (728.7) A little more than eighty thousand years ago, shortly after the red man entered northwestern North America, the freezing over of the north seas and the advance of local ice fields on Greenland drove these Eskimo descendants of the Urantia aborigines to seek a better land, a new home; and they were successful, safely crossing the narrow straits which then separated Greenland from the northeastern land masses of North America. They reached the continent about twenty-one hundred years after the red man arrived in Alaska. Subsequently some of the mixed stock of the blue man journeyed westward and amalgamated with the later-day Eskimos, and this union was slightly beneficial to the Eskimo tribes.

64:7.19 (728.8) About five thousand years ago a chance meeting occurred between an Indian tribe and a lone Eskimo group on the southeastern shores of Hudson Bay. These two tribes found it difficult to communicate with each other, but very soon they intermarried with the result that these Eskimos were eventually absorbed by the more numerous red men. And this represents the only contact of the North American red man with any other human stock down to about one thousand years ago, when the white man first chanced to land on the Atlantic coast.

Luptele acestor epoci primitive au purtat pecetea curajului, a bravurii, și chiar și a eroismului. Noi regretăm cu toții că numeroase trăsături de caracter pozitive ale primilor voștri strămoși au fost pierdute pentru rasele mai recente. Deși apreciem valoarea numeroaselor rafinamente ale civilizației în progres, nouă ne este dor de regretăm totuși absența magnificei hotărâri și a superbului devotament ale primilor voștri strămoși, calități care ating adesea grandoarea și sublimul.

[Prezentat de un Purtător al Vieții rezident pe Urantia.]

64:7.20 (729.1) The struggles of these early ages were characterized by courage, bravery, and even heroism. And we all regret that so many of those sterling and rugged traits of your early ancestors have been lost to the later-day races. While we appreciate the value of many of the refinements of advancing civilization, we miss the magnificent persistency and superb devotion of your early ancestors, which oftentimes bordered on grandeur and sublimity.

64:7.21 (729.2) [Presented by a Life Carrier resident on Urantia.]

Capitolul 65. Supracontrolul evoluției

⇨ 064

CARTEA URANTIA

066 ⇨

PARTE III. ISTORIA URANTIEI

CAPITOLUL 65 SUPRACONTROLUL EVOLUȚIEI

Secțiuni

Introduction

1. Funcțiile Purtătorilor Vieții
2. Panorama evoluției
3. Întreținerea evoluției
4. Aventura Urantie
5. Vicsitudinile evoluției vieții
6. Tehnicile evolutive ale vieții
7. Nivelele evolutive ale minții
8. Evoluția în timp și spațiu

PAPER 65 THE OVERCONTROL OF EVOLUTION

SECTIONS

Introduction

1. Life Carrier Functions
2. The Evolutionary Panorama
3. The Fostering of Evolution
4. The Urantia Adventure
5. Life-Evolution Vicissitudes
6. Evolutionary Techniques of Life
7. Evolutionary Mind Levels
8. Evolution in Time and Space

Introduction

VIAȚA materială evolutivă de bază - viața prementală - este formulată de Controlorii Fizici Principali și transmisă prin intermediul celor Șapte Spirite Maestru în conjuncție cu serviciile active ale Purtătorilor Vieții împuterniciți. Ca urmare a funcționării coordonate a acestei triple activități creatoare, se dezvoltă o capacitate fizică organică pentru funcționarea minții - mecanisme materiale destinate să reacționeze inteligent la stimulii mediului extern și, ulterior, la stimulii interni proveniți din mintea însăși a organismelor.

Există deci trei nivele distincte de producere și de evoluție a vieții:

1. Domeniul fizico-energetic - producerea capacității mentale.
2. Serviciul minții spiritelor adjutante - intervenind asupra capacității spiritului.
3. Înzestrarea spirituală a minții muritoare - culminând cu acordarea de Ajustori ai Gândirii.

Nivelele de neînvățat de reacție mașinală a organismului la mediu sunt domeniile controlorilor fizici. Spiritele mentale adjutante activează și acordează mintea de tip adaptabil sau neautomat și care poate fi învățată - aceste mecanisme de reacție a organismelor capabile să învețe prin experiență. La fel cum spiritele adjutante manipulează potențialele minții, tot astfel Purtătorii Vieții exercită un control discreționar considerabil asupra aspectelor ambiante ale proceselor

INTRODUCTION

^{65.0.1 (730.1)} BASIC evolutionary material life — premind life — is the formulation of the Master Physical Controllers and the life-impartation ministry of the Seven Master Spirits in conjunction with the active ministrations of the ordained Life Carriers. As a result of the coordinate function of this threefold creativity there develops organismal physical capacity for mind — material mechanisms for intelligent reaction to external environmental stimuli and, later on, to internal stimuli, influences taking origin in the organismal mind itself.

^{65.0.2 (730.2)} There are, then, three distinct levels of life production and evolution:

^{65.0.3 (730.3)} 1. The physical-energy domain — mind-capacity production.

^{65.0.4 (730.4)} 2. The mind ministry of the adjutant spirits — impinging upon spirit capacity.

^{65.0.5 (730.5)} 3. The spirit endowment of mortal mind — culminating in Thought Adjuster bestowal.

^{65.0.6 (730.6)} The mechanical-nonteachable levels of organismal environmental response are the domains of the physical controllers. The adjutant mind-spirits activate and regulate the adaptative or nonmechanical-teachable types of mind — those response mechanisms of organisms capable of learning from experience. And as the spirit adjutants thus manipulate mind potentials, so do the Life Carriers exercise considerable discretionary control over the

evolutive până în momentul în care apare voința umană, aptitudinea de a-l cunoaște pe Dumnezeu și de a putea alege să îl adore.

Cea care condiționează cursul evoluției organice pe lumile locuite este funcționarea integrată a Purtătorilor Vieții, a controlorilor fizici și a spiritelor adjutante. De aceea evoluția - pe Urantia sau în orice altă parte - este întotdeauna intențională, și niciodată accidentală.

1. FUNCȚIILE PURTĂTORILOR VIEȚII

Purtătorii Vieții sunt dotați cu potențiale de metamorfozare a personalității pe care foarte puține ordine de creaturi le posedă. Acești Fii ai universului local sunt capabili să opereze în trei faze diferite ale existenței. Ei își împlinesc în general țelurile în calitate de Fii ale fazei medii, ceea ce reprezintă starea lor originară. Însă un Purtător al Vieții în acest stadiu de existență nu ar putea acționa în domeniile electrochimice, ca transformator de energii fizice și de particule materiale în unități de existențe vii.

Purtătorii Vieții sunt capabili să funcționeze și funcționează efectiv pe următoarele trei nivele:

1. Nivelul fizic al electrochimiei.
2. Faza mediană obișnuită a existenței cvasimorontiale.
3. Nivelul semispiritual avansat.

Când Purtătorii Vieții sunt pregătiți să se angajeze în implantarea de viață și au ales locurile nimerite pentru întreprinderea lor, ei convoacă comisia arhanghelică de transmutare a Purtătorilor Vieții. Acest grup este format din zece ordine de personalități diverse, incluzându-i și pe controlorii fizici și pe asociații lor. Iar el este prezidat de șeful arhanghelilor care acționează în această calitate prin mandatul lui Gabriel și cu permisiunea Celor Îmbătrâniți de Zile. Când aceste ființe sunt cum se cuvine puse în circuit, ele pot efectua asupra Purtătorilor Vieții modificări de o astfel de natură încât le vor permite să opereze imediat pe nivelul fizic al electrochimiei.

După ce modelele de viață au fost formulate și organizațiile materiale au fost pe deplin completate, forțele supramateriale implicate în propagarea vieții devin imediat active și viața începe să existe. Purtătorii Vieții sunt atunci, imediat, retrimiși în starea mediană normală a existenței lor de personalități, stare în care ei pot manipula elementele vii și manevra organisme în evoluție, chiar dacă sunt lipsiți de orice capacitate de a organiza, de a crea noi modele de materie vie.

După ce evoluția organică a urmat un anumit curs, și liberul arbitru de tip uman a apărut în organismele evolutive cele mai elevate, Purtătorii Vieții trebuie fie să părăsească planeta, fie să facă legământ de renunțare; în acest sens, ei trebuie să își ia angajamentul că se vor abține în viitor de orice încercare de a influența cursul evoluției organice. Când aceste legăminte sunt făcute de bună voie de Purtătorii Vieții care aleg să rămână pe planetă pentru a-i sfătui în viitor pe cei care vor fi însărcinați cu protejarea creaturilor volitive nou evolute,

environmental aspects of evolutionary processes right up to the time of the appearance of human will — the ability to know God and the power of choosing to worship him.

65:0.7 (730.7) It is the integrated functioning of the Life Carriers, the physical controllers, and the spirit adjutants that conditions the course of organic evolution on the inhabited worlds. And this is why evolution — on Urantia or elsewhere — is always purposeful and never accidental.

1. LIFE CARRIER FUNCTIONS

65:1.1 (730.5) The Life Carriers are endowed with potentials of personality metamorphosis which but few orders of creatures possess. These Sons of the local universe are capable of functioning in three diverse phases of being. They ordinarily perform their duties as mid-phase Sons, that being the state of their origin. But a Life Carrier in such a stage of existence could not possibly function in the electrochemical domains as a fabricator of physical energies and material particles into units of living existence.

65:1.2 (730.6) Life Carriers are able to function and do function on the following three levels:

65:1.3 (730.7) 1. The physical level of electrochemistry.

65:1.4 (730.8) 2. The usual mid-phase of quasi-morontial existence.

65:1.5 (730.9) 3. The advanced semispiritual level.

65:1.6 (731.1) When the Life Carriers make ready to engage in life implantation, and after they have selected the sites for such an undertaking, they summon the archangel commission of Life Carrier transmutation. This group consists of ten orders of diverse personalities, including the physical controllers and their associates, and is presided over by the chief of archangels, who acts in this capacity by the mandate of Gabriel and with the permission of the Ancients of Days. When these beings are properly encircuited, they can effect such modifications in the Life Carriers as will enable them immediately to function on the physical levels of electrochemistry.

65:1.7 (731.2) After the life patterns have been formulated and the material organizations have been duly completed, the supermaterial forces concerned in life propagation become forthwith active, and life is existent. Whereupon the Life Carriers are immediately returned to their normal mid-phase of personality existence, in which estate they can manipulate the living units and maneuver the evolving organisms, even though they are shorn of all ability to organize — create — new patterns of living matter.

65:1.8 (731.3) After organic evolution has run a certain course and free will of the human type has appeared in the highest evolving organisms, the Life Carriers must either leave the planet or take renunciation vows; that is, they must pledge themselves to refrain from all attempts further to influence the course of organic evolution. And when such vows are voluntarily taken by those Life Carriers who choose to remain on the planet as future advisers to those who shall be intrusted with the fostering of the newly evolved will creatures, there is

se face apel la o comisie din doisprezece membri, prezidată de șeful Stelelor de Seară, acționând prin autoritatea Suveranului Sistemului și cu permisiunea lui Gabriel. Purtătorii Vieții sunt atunci imediat transmutați în a treia lor fază de existență a personalității, nivelul semispiritual de ființă. Iar eu am activat pe Urantia în această a treia fază de existență încă din vremea lui Andon și a Fonteii.

Noi ne bucurăm anticipat de momentul în care universul va fi ancorat în lumină și viață, precum și de un posibil al patrulea stadiu al existenței în care noi vom fi total spirituali, însă tehnica prin care am putea atinge această stare de dorit și superioară nu ne-a fost niciodată revelată.

2. PANORAMA EVOLUȚIEI

Istoria ascensiunii omului, de la starea de algă marină până la dominația creației terestre, reprezintă cu adevărat o epopee de lupte biologice și de supraviețuire mentală. Strămoșii primordialii ai omului au fost, literalmente, două plante de pe fundul oceanului depuse în golfulurile, în lagunele calde și relativ stagnante ale vastului litoral al anticelor mări interioare, chiar aceste ape în care Purtătorii Vieții au stabilit cele trei implantări ale vieții independente pe Urantia.

Printre tipurile primitive de plante marine care au participat la schimbările istorice rezultând în organisme care se apropie de limita vieții animale, foarte puține specii mai există și astăzi. Bureții sunt supraviețuitorii unuia dintre aceste tipuri intermediare primitive, aceste organisme prin care s-a făcut trecerea treptată de la vegetal la animal. Aceste prime forme tranzitorii nu erau identice cu bureții moderni, însă erau foarte asemănătoare; erau adevărate organisme intermediare, nici vegetale, nici animale, care au dus, în cele din urmă, la dezvoltarea unor forme de viață cu adevărat animale.

Bacteriile, simple organisme vegetale de o natură foarte primitivă, s-au schimbat foarte puțin de la începuturile vieții încoace. Ele chiar vădesc un anumit grad de regres în comportamentul lor parazitar. Multe dintre ciuperci reprezintă, de asemenea, o mișcare retrogradă a evoluției prin faptul că aceste plante au pierdut aptitudinea de a produce clorofilă și au devenit mai mult sau mai puțin parazitare. Majoritatea bacteriilor provocatoare de boli și corpurile lor auxiliare, virusii, aparțin în realitate acestui grup de ciuperci deviate și parazitare. În cursul epocilor scurse de atunci, întregul imens regn al vieții vegetale a evoluat din aceiași strămoși din care descind și bacteriile.

În curând și subit, a apărut tipul protozoar mai elevat al vieții animale. Din aceste timpuri foarte îndepărtate, amiba, reprezentând însuși tipul organismului animal monocelular, s-a perpetuat aproape fără nici modificare. Ea zburdă astăzi aproape tot așa cum o făcea atunci când reprezenta cea mai recentă și mai mare realizare a evoluției vieții. Această creatură microscopică și rubedeniile ei protozoare sunt pentru regnul animal ceea ce bacteriile sunt pentru regnul vegetal; ele reprezintă supraviețuirea primelor etape evolutive de diferențiere a vieții și totodată un eșec în dezvoltarea lor ulterioară.

summoned a commission of twelve, presided over by the chief of the Evening Stars, acting by authority of the System Sovereign and with permission of Gabriel; and forthwith these Life Carriers are transmuted to the third phase of personality existence — the semispiritual level of being. And I have functioned on Urantia in this third phase of existence ever since the times of Andon and Fonta.

65:1.9 (731.4) We look forward to a time when the universe may be settled in light and life, to a possible fourth stage of being wherein we shall be wholly spiritual, but it has never been revealed to us by what technique we may attain this desirable and advanced estate.

2. THE EVOLUTIONARY PANORAMA

65:2.1 (731.5) The story of man's ascent from seaweed to the lordship of earthly creation is indeed a romance of biologic struggle and mind survival. Man's primordial ancestors were literally the slime and ooze of the ocean bed in the sluggish and warm-water bays and lagoons of the vast shore lines of the ancient inland seas, those very waters in which the Life Carriers established the three independent life implantations on Urantia.

65:2.2 (731.6) Very few species of the early types of marine vegetation that participated in those epochal changes which resulted in the animallike borderland organisms are in existence today. The sponges are the survivors of one of these early midway types, those organisms through which the *gradual* transition from the vegetable to the animal took place. These early transition forms, while not identical with modern sponges, were much like them; they were true borderline organisms — neither vegetable nor animal — but they eventually led to the development of the true animal forms of life.

65:2.3 (732.1) The bacteria, simple vegetable organisms of a very primitive nature, are very little changed from the early dawn of life; they even exhibit a degree of retrogression in their parasitic behavior. Many of the fungi also represent a retrograde movement in evolution, being plants which have lost their chlorophyll-making ability and have become more or less parasitic. The majority of disease-causing bacteria and their auxiliary virus bodies really belong to this group of renegade parasitic fungi. During the intervening ages all of the vast kingdom of plant life has evolved from ancestors from which the bacteria have also descended.

65:2.4 (732.2) The higher protozoan type of animal life soon appeared, and appeared *suddenly*. And from these far-distant times the ameba, the typical single-celled animal organism, has come on down but little modified. He disports himself today much as he did when he was the last and greatest achievement in life evolution. This minute creature and his protozoan cousins are to the animal creation what bacteria are to the plant kingdom; they represent the survival of the first early evolutionary steps in life differentiation together with *failure of subsequent development*.

Animalele monocelulare de tip primitiv nu întârzie să se asocieze în colonii, mai întâi pe planul familiei volvocaceelor și imediat, conform liniilor hidrei și ale meduzei. Mai târziu, au apărut prin evoluție steaua-de-mare, crinoidele, aricii de mare, holoturile, miriapodele, insectele, păianjenii, crustaceele, precum și grupurile foarte apropiate de râme și de lipitori, urmate curând de moluște - stridiile, caracatițele și melcii. Au apărut și au pierit sute și sute de specii; le menționăm doar pe acelea care au supraviețuit interminabilei lupte. Aceste specimene neîncinate spre progres, precum și familia peștilor apărută mai târziu, reprezintă astăzi tipuri staționare de animale primitive și inferioare, ramuri ale arborelui vieții care nu reușesc să progreseze.

Scena era astfel pregătită pentru apariția primelor animale vertebrate, peștii. Din această familie de pești s-au ivit două modificări excepționale, broasca și salamandra. Broasca a fost cea care a inaugurat în viața animală seria diferențierilor progresive care au culminat, în cele din urmă, în om.

Broasca este unul din cei mai vechi supraviețuitori dintre strămoșii rasei umane, însă ea nu reușește să progreseze, iar aspectul ei de astăzi nu s-a schimbat mai deloc din acele timpuri trecute. Dintre rasele de la începuturile vieții, broasca este unica specie ancestrală care trăiește încă pe suprafața pământului. Dintre strămoșii rasei umane, toate speciile intermediare între broască și eschimos au dispărut acum.

Broaștele au dat naștere reptilelor, o mare familie animală, virtual stinsă, dar care înainte de a dispărea a fost la originea întregii familii de păsări și a numeroaselor ordine de mamifere.

Cel mai mare salt izolat din întreaga evoluție preumană a fost probabil făcut atunci când o reptilă a devenit pasăre. Tipurile de păsări de astăzi descind toate din enorme reptile din timpuri preistorice.

Regnul reptilelor care descind din familia broaștelor este reprezentată astăzi de următoarele patru ramuri: două neafiate în progres, șerpilor și șopârlele, precum și rubedeniile lor, crocodilii și broaștele țestoase; una parțial în progres, familia păsărilor; a patra reprezintă vechile mamifere și linia descinzând direct până la specia umană. Cu toate că reptilele din trecut au dispărut de mult, masivitatea lor a găsit un ecou în elefant și în mastodont, în timp ce formele lor particulare s-au perpetuat în cangurii săritori.

Pe Urantia, au apărut doar paisprezece regnuri, peștii formându-l pe ultimul și nici o clasă nouă nu s-a dezvoltat din păsări și mamifere.

Dintr-un un mic și agil dinozaur reptilian cu obiceiuri carnivore însă dotat cu un creier relativ mare, au izvorât subit mamiferele placentare. Ele s-au dezvoltat rapid și pe multe căi diferite. Nu numai că ele au dat naștere unor varietăți comune moderne, însă ele au evoluat, de asemenea, către tipuri marine cum ar fi balenele și focile, precum și către navigatorii aerieni, precum familia lilieciilor.

Omul a evoluat, deci, pornind de la mamiferele superioare derivate în principal din implantarea occidentală de viață efectuată în vechile mări adăpostite de orientare est-vest. Grupul oriental și grupul central

65.2.5 (732.3) Before long the early single-celled animal types associated themselves in communities, first on the plan of the Volvox and presently along the lines of the Hydra and jellyfish. Still later there evolved the starfish, stone lilies, sea urchins, sea cucumbers, centipedes, insects, spiders, crustaceans, and the closely related groups of earthworms and leeches, soon followed by the mollusks — the oyster, octopus, and snail. Hundreds upon hundreds of species intervened and perished; mention is made only of those which survived the long, long struggle. Such nonprogressive specimens, together with the later appearing fish family, today represent the stationary types of early and lower animals, branches of the tree of life which failed to progress.

65.2.6 (732.4) The stage was thus set for the appearance of the first backboned animals, the fishes. From this fish family there sprang two unique modifications, the frog and the salamander. And it was the frog which began that series of progressive differentiations in animal life that finally culminated in man himself.

65.2.7 (732.5) The frog is one of the earliest of surviving human-race ancestors, but it also failed to progress, persisting today much as in those remote times. The frog is the only species ancestor of the early dawn races now living on the face of the earth. The human race has no surviving ancestry between the frog and the Eskimo.

65.2.8 (732.6) The frogs gave rise to the Reptilia, a great animal family which is virtually extinct, but which, before passing out of existence, gave origin to the whole bird family and the numerous orders of mammals.

65.2.9 (732.7) Probably the greatest single leap of all prehuman evolution was executed when the reptile became a bird. The bird types of today — eagles, ducks, pigeons, and ostriches — all descended from the enormous reptiles of long, long ago.

65.2.10 (732.8) The kingdom of reptiles, descended from the frog family, is today represented by four surviving divisions: two nonprogressive, snakes and lizards, together with their cousins, alligators and turtles; one partially progressive, the bird family, and the fourth, the ancestors of mammals and the direct line of descent of the human species. But though long departed, the massiveness of the passing Reptilia found echo in the elephant and mastodon, while their peculiar forms were perpetuated in the leaping kangaroos.

65.2.11 (733.1) Only fourteen phyla have appeared on Urantia, the fishes being the last, and no new classes have developed since birds and mammals.

65.2.12 (733.2) It was from an agile little reptilian dinosaur of carnivorous habits but having a comparatively large brain that the placental mammals *suddenly* sprang. These mammals developed rapidly and in many different ways, not only giving rise to the common modern varieties but also evolving into marine types, such as whales and seals, and into air navigators like the bat family.

65.2.13 (733.3) Man thus evolved from the higher mammals derived principally from the *western implantation* of life in the ancient east-west sheltered seas. The *eastern* and *central groups* of living organisms were early

de organisme vii au progresat favorabil la început către nivelele preumane ale existenței animale. Pe măsura trecerii epocilor, focarul oriental de amplasare a vieții s-a dovedit incapabil să atingă un nivel satisfăcător al statutului preuman de inteligență, trecând prin pierderi atât de repetate și de iremediabile ale tipurilor mai elevate ale plasmei sale germinative, încât a fost definitiv privat de puterea de a reabilita potențialele umane.

Cum calitatea capacității mentale care se dezvoltă era foarte net inferioară în grupul oriental aceleia din celelalte două grupuri, Purtătorii Vieții, cu asentimentul superiorilor lor, au manipulat mediul ambiant astfel încât să circumscrie și mai mult liniile preumane inferioare ale vieții evolutive. După toate aparențe, eliminarea acestor grupe inferioare de creaturi a fost accidentală; în realitate însă, ea a fost pe deplin intențională.

La o dată ulterioară de desfășurare evolutivă a inteligenței, strămoșii lemurieni ai speciei umane erau mult mai avansați în America de Nord și în celelalte regiuni; de aceea, ei au fost făcuți să migreze din aria de implantare a vieții occidentale, trecând peste puntea terestră a Beringului și în josul coastei vest a sud-estului Asiei, unde au continuat să evolueze și au beneficiat de adăugarea anumitor linii ale grupului central al vieții. Omul a evoluat astfel pe baza anumitor linii vitale din centru-est, dar în regiunile centrale și apropiate de orient.

În felul acesta a evoluat viața implantată pe Urantia până în era glaciară, epocă în care omul însuși a apărut pentru prima dată și și-a început cariera sa planetară plină de peripeții. Apariția omului primitiv pe pământ, în cursul epocii glaciare, nu a fost fortuită; ea a decurs după un plan. Rigorile și severitatea climatică ale erei glaciare erau perfect adaptate scopului urmărit: încurajarea producerii unui tip robust de ființă umană, dotat cu o prodigioasă aptitudine de a supraviețui.

3. ÎNTREȚINEREA EVOLUȚIEI

Cu greu ar fi posibil să se explice minții umane de astăzi multe dintre evenimente bizare și aparent grotești ale progresului evolutive primitive. În ciuda aparenței lor stranii, toate aceste evoluții de ființe vii au urmat un plan prestabilit, însă noi nu avem dreptul să intervenim arbitrar în dezvoltarea modelelor vieții de îndată ce ele au început să funcționeze.

Purtătorii Vieții pot utiliza toate resursele naturale posibile și se pot folosi de toate circumstanțele fortuite susceptibile de a grăbi progresul evolutiv al experimentului asupra vieții, însă nu ne este permis să intervenim mecanic în evoluția vegetală sau animală, nici să manipulăm arbitrar cursul său și orientarea sa.

Voi ați fost înștiințați cum muritorii de pe Urantia s-au dezvoltat prin evoluția unei broaște primitive, și că această linie ascendentă purtată în potențialul unei singure broaște abia a scăpat cândva de la distrugerea totală. Însă nu trebuie să deducem de aici că evoluția umanității ar fi fost oprită printr-un accident în acest moment critic. Tot atunci, noi observăm și întreținem mai puțin de o mie de linii de viață mutante, diferite și

progressing favorably toward the attainment of prehuman levels of animal existence. But as the ages passed, the eastern focus of life emplacement failed to attain a satisfactory level of intelligent prehuman status, having suffered such repeated and irretrievable losses of its highest types of germ plasm that it was forever shorn of the power to rehabilitate human potentialities.

65:2.14 (733.4) Since the quality of the mind capacity for development in this eastern group was so definitely inferior to that of the other two groups, the Life Carriers, with the consent of their superiors, so manipulated the environment as further to circumscribe these inferior prehuman strains of evolving life. To all outward appearances the elimination of these inferior groups of creatures was accidental, but in reality it was altogether purposeful.

65:2.15 (733.5) Later in the evolutionary unfolding of intelligence, the lemur ancestors of the human species were far more advanced in North America than in other regions; and they were therefore led to migrate from the arena of western life implantation over the Bering land bridge and down the coast to southwestern Asia, where they continued to evolve and to benefit by the addition of certain strains of the central life group. Man thus evolved out of certain western and central life strains but in the central to near-eastern regions.

65:2.16 (733.6) In this way the life that was planted on Urantia evolved until the ice age, when man himself first appeared and began his eventful planetary career. And this appearance of primitive man on earth during the ice age was not just an accident; it was by design. The rigors and climatic severity of the glacial era were in every way adapted to the purpose of fostering the production of a hardy type of human being with tremendous survival endowment.

3. THE FOSTERING OF EVOLUTION

65:3.1 (733.7) It will hardly be possible to explain to the present-day human mind many of the queer and apparently grotesque occurrences of early evolutionary progress. A purposeful plan was functioning throughout all of these seemingly strange evolutions of living things, but we are not allowed arbitrarily to interfere with the development of the life patterns after they have once been set in operation.

65:3.2 (733.8) Life Carriers may employ every possible natural resource and may utilize any and all fortuitous circumstances which will enhance the developmental progress of the life experiment, but we are not permitted mechanically to intervene in, or arbitrarily to manipulate the conduct and course of, either plant or animal evolution.

65:3.3 (733.9) You have been informed that Urantia mortals evolved by way of primitive frog development, and that this ascending strain, carried in potential in a single frog, narrowly escaped extinction on a certain occasion. But it should not be inferred that the evolution of mankind would have been terminated by an accident at this juncture. At that very moment we were observing and fostering no less than one thousand different and

foarte îndepărtate unele de altele care ar fi putut fi dirijate către diverse modele de dezvoltare preumană. Broasca ancestrală în cheștiune reprezenta a treia noastră selecție, primele două linii pierind în ciuda tuturor eforturilor noastre de a le conserva.

Nici chiar și pierderea lui Andon și a Fontei înainte ca ei să fi lăsat un urmaș, nu ar fi putut să împiedice evoluția umană, deși ar fi putut să o întârzie. După apariția lui Andon și a Fontei, și înainte ca potențialele de mutație umane ale vieții animale să fie epuizate, s-au dezvoltat nu mai puțin de șapte mii de linii favorabile care ar fi putut să atingă anumite tipuri umane de dezvoltare. În rest, numeroase dintre aceste linii bune au fost asimilate mai târziu de diferitele ramuri ale speciei umane pe cale de expansiune.

Cu mult timp înaintea ca Fiicele și Fiii Materiali, elevatorii biologici, să sosească pe o planetă, potențialele umane ale speciei animale evolutive au fost epuizate. Acest stadiu biologic al vieții animale este dezvoltat Purătorilor Vieții prin a treia fază a mobilizării spiritelor adjutante. Acest fenomen s-a produs automat în același timp în care întreaga viață animală și-a epuizat capacitatea sa de a da naștere unor potențiale mutante de indivizi preumani.

Pe Urantia, omenirea trebuie să rezolve problemele sale de dezvoltare muritoare cu ajutorul potențialurilor umane pe care le posedă - nici o rasă nouă nu va mai evolua în viitor pe baza unor surse preumane. Însă acest fapt nu îndepărtează deloc posibilitatea de a atinge nivele mult mai elevate de dezvoltare umane, întreținând inteligent potențialele evolutive care există încă în rasele muritoare. Ceea ce noi, Purătorii Vieții, facem pentru a conserva și promova liniile de viață până la apariția voinței umane, omul trebuie să o facă pentru el însuși după acest eveniment, când noi ne-am retras din orice participare activă la evoluție. Într-un mod general, destinul evolutiv al omului este pus în propriile sale mâini și inteligența științifică trebuie, mai devreme sau mai târziu, să înlocuiască funcționarea haotică a unei selecții naturale necontrolate și a unei supraviețuiri supuse hazardului.

În ceea ce privește întreținerea evoluției, trebuie să subliniem că dacă vi se întâmplă într-un viitor îndepărtat să fiți atașați unui corp de Purători ai Vieții, veți avea ample și numeroase ocazii de a prezenta sugestii și de a duce tot felul de ameliorări posibile planurilor și tehnicilor de conduită și de transplantare a vieții. Fiți răbdători! Dacă aveți idei bune, dacă imaginația voastră este fertilă în metode mai bune de administrare pentru orice parte a domeniilor universale veți avea, cu siguranță, ocazia de a le prezenta asociaților și colegilor voștri administratori în epocile viitoare.

4. AVENTURA URANTIEI

Nu pierdeți din vedere faptul că Urantia ne-a fost oferită ca lume pentru a experimenta viața. Noi am făcut pe această planetă a șazecea încercare de a modifica și ameliora, dacă este posibil, adaptarea la Satania a tipurilor de viață ale Nebadonului, și este recunoscut faptul că noi am realizat numeroase schimbări benefice în modelele de viață standard. Pentru a fi mai preciși,

remotely situated mutating strains of life which could have been directed into various different patterns of prehuman development. This particular ancestral frog represented our third selection, the two prior life strains having perished in spite of all our efforts toward their conservation.

65.3.4 (734.1) Even the loss of Andon and Fonta before they had offspring, though delaying human evolution, would not have prevented it. Subsequent to the appearance of Andon and Fonta and before the mutating human potentials of animal life were exhausted, there evolved no less than seven thousand favorable strains which could have achieved some sort of human type of development. And many of these better stocks were subsequently assimilated by the various branches of the expanding human species.

65.3.5 (734.2) Long before the Material Son and Daughter, the biologic uplifters, arrive on a planet, the human potentials of the evolving animal species have been exhausted. This biologic status of animal life is disclosed to the Life Carriers by the phenomenon of the third phase of adjutant spirit mobilization, which automatically occurs concomitantly with the exhaustion of the capacity of all animal life to give origin to the mutant potentials of prehuman individuals.

65.3.6 (734.3) Mankind on Urantia must solve its problems of mortal development with the human stocks it has — no more races will evolve from prehuman sources throughout all future time. But this fact does not preclude the possibility of the attainment of vastly higher levels of human development through the intelligent fostering of the evolutionary potentials still resident in the mortal races. That which we, the Life Carriers, do toward fostering and conserving the life strains before the appearance of human will, man must do for himself after such an event and subsequent to our retirement from active participation in evolution. In a general way, man's evolutionary destiny is in his own hands, and scientific intelligence must sooner or later supersede the random functioning of uncontrolled natural selection and chance survival.

65.3.7 (734.4) And in discussing the fostering of evolution, it would not be amiss to point out that, in the long future ahead, when you may sometime be attached to a corps of Life Carriers, you will have abundant and ample opportunity to offer suggestions and make any possible improvements in the plans and technique of life management and transplantation. Be patient! If you have good ideas, if your minds are fertile with better methods of administration for any part of the universal domains, you are certainly going to have an opportunity to present them to your associates and fellow administrators in the ages to come.

4. THE URANTIA ADVENTURE

65.4.1 (734.5) Do not overlook the fact that Urantia was assigned to us as a life-experiment world. On this planet we made our sixtieth attempt to modify and, if possible, improve the Satania adaptation of the Nebadon life designs, and it is of record that we achieved numerous beneficial modifications of the standard life patterns. To be specific, on Urantia we worked out and have

noi am elaborat pe Urantia și am demonstrat într-un mod satisfăcător, cel puțin douăzeci și opt de particularități de modificare ale vieții, care vor fi utile întregului Nebadon în toate timpurile viitoare.

Însă niciodată, pe nici o lume, stabilirea vieții nu este experimentală în sensul de a încerca ceva necunoscut și neverificat. Evoluția vieții este o tehnică întotdeauna progresivă, diferențială și variabilă, însă niciodată nu este folosită orbește, fără control, nefiind nici total experimentală, în sensul accidental.

Numeroase trăsături ale vieții umane dovedesc din plin că fenomenul existenței muritoare a fost conceput în mod inteligent, că evoluția organică nu este un simplu accident cosmic. Când o celulă vie este rănită, ea este capabilă să emane anumite substanțe chimice care au puterea de a stimula și activa celulele normale vecine astfel încât acestea să înceapă imediat să secrete alte substanțe care facilitează procesul de vindecare a răni; în același timp, aceste celule normale intacte încep să prolifereze - încep să lucreze pentru a crea noi celule înlocuind celulele similare distruse de accident.

Această acțiune și această reacție chimică, în legătură cu vindecarea rănilor și reproducerea celulelor reprezintă alegerea făcută de Purtătorii Vieții a unei formule îmbrățișând mai mult de o sută de mii de faze și trăsături de reacții chimice și de repercusiuni biologice posibile. Mai mult de o jumătate de milion de experiențe specifice au fost efectuate de Purtătorii Vieții în laboratoarele lor înainte ca ei să se oprească definitiv la această formulă de experimentare a vieții pe Urantia.

Când savanții de pe Urantia vor cunoaște mai mult despre aceste substanțe chimice curative ei vor putea să vindece rănilor în mod mai eficient. Indirect, ei vor ști mai bine să controleze anumite maladii grave.

De la stabilirea vieții pe Urantia, Purtătorii Vieții au ameliorat această tehnică curativă din moment ce ea fusese introdusă pe o altă lume a Sataniei. Ea îngăduie o mai mare ușurare de durere, și exercită un mai bun control asupra capacității de proliferare a celulelor normale asociate.

Au existat numeroase particularități unice în experiența vieții Urantiei, însă cele două episoade, cele mai remarcabile, au fost apariția rasei andonice înaintea evoluției celor șase popoare de culoare și apariția ulterioară și simultană a mutanților sangiki în sânul unei singure familii. Urantia este prima lume de pe Satania unde cele șase rase de culoare au provenit din aceeași familie umană. Ele apar de obicei în linii diversificate ca urmare a unor mutații independente în interiorul speciei animale preumane și apar de obicei pe pământ câte una o dată și succesiv, pe parcursul unor lungi perioade, începând cu omul roșu și trecând mai apoi prin diversele culori, terminându-se la indigo.

O altă mare variație de procedură a fost sosirea tardivă a Prințului Planetar. În general, acest prinț apare pe planetă cam prin momentul în care se dezvoltă voința, și dacă acest plan ar fi fost urmat, Caligastia ar fi putut să vină pe Urantia atunci când Andon și Fonta erau încă în viață, în loc să sosească aproape cu cinci sute de mii de ani mai târziu, odată cu apariția celor șase rase sangike.

satisfactorily demonstrated not less than twenty-eight features of life modification which will be of service to all Nebadon throughout all future time.

65.4.2 (735.1) But the establishment of life on no world is ever experimental in the sense that something untried and unknown is attempted. The evolution of life is a technique ever progressive, differential, and variable, but never haphazard, uncontrolled, nor wholly experimental, in the accidental sense.

65.4.3 (735.2) Many features of human life afford abundant evidence that the phenomenon of mortal existence was intelligently planned, that organic evolution is not a mere cosmic accident. When a living cell is injured, it possesses the ability to elaborate certain chemical substances which are empowered so to stimulate and activate the neighboring normal cells that they immediately begin the secretion of certain substances which facilitate healing processes in the wound; and at the same time these normal and uninjured cells begin to proliferate — they actually start to work creating new cells to replace any fellow cells which may have been destroyed by the accident.

65.4.4 (735.3) This chemical action and reaction concerned in wound healing and cell reproduction represents the choice of the Life Carriers of a formula embracing over one hundred thousand phases and features of possible chemical reactions and biologic repercussions. More than half a million specific experiments were made by the Life Carriers in their laboratories before they finally settled upon this formula for the Urantia life experiment.

65.4.5 (735.4) When Urantia scientists know more of these healing chemicals, they will become more efficient in the treatment of injuries, and indirectly they will know more about controlling certain serious diseases.

65.4.6 (735.5) Since life was established on Urantia, the Life Carriers have improved this healing technique as it has been introduced on another Satania world, in that it affords more pain relief and exercises better control over the proliferation capacity of the associated normal cells.

65.4.7 (735.6) There were many unique features of the Urantia life experiment, but the two outstanding episodes were the appearance of the Andonic race prior to the evolution of the six colored peoples and the later simultaneous appearance of the Sangik mutants in a single family. Urantia is the first world in Satania where the six colored races sprang from the same human family. They ordinarily arise in diversified strains from independent mutations within the prehuman animal stock and usually appear on earth one at a time and successively over long periods of time, beginning with the red man and passing on down through the colors to indigo.

65.4.8 (735.7) Another outstanding variation of procedure was the late arrival of the Planetary Prince. As a rule, the prince appears on a planet about the time of will development; and if such a plan had been followed, Caligastia might have come to Urantia even during the lifetimes of Andon and Fonta instead of almost five hundred thousand years later, simultaneously with the appearance of the six Sangik races.

Pe o lume locuită obișnuită, un Prinț Planetar ar fi fost acordat la cererea Purtătorilor Vieții de la apariția lui Andon și a Fontei, sau la puțin timp după aceea. Însă, cum Urantia a fost desemnată ca planetă de modificare a vieții, printr-un acord prealabil, s-a stabilit că melchizedekii observatori, în număr de doisprezece, au fost trimiși în calitate de consilieri pe lângă Purtătorii Vieții și ca supraveghetori ai planetei până la sosirea ulterioară a Prințului Planetar. Acești melchizedeki au sosit în momentul în care Andon și Fonta au luat deciziile care le-au permis acestor Ajustori ai Gândirii să locuiască în mintea lor umană.

Eforturile făcute pe Urantia de către Purtătorii Vieții pentru a ameliora modelele vieții Sataniei au avut în mod necesar ca efect producerea a numeroase forme de viață tranzitorii aparent inutile. Însă câștigurile care au decurs deja sunt suficiente pentru a justifica modificările proprii Urantiei ale tipurilor de viață standard.

Era în intenția noastră de a produce de la început o manifestare a voinței în viața evolutivă a Urantiei și chiar am reușit asta. De obicei voința nu se ivește înainte ca rasele de culoare să fi existat vreme îndelungată. Ea apare în general mai întâi la tipurile superioare de oameni roșii. Lumea voastră este singura planetă a Sataniei în care tipul uman de voință a apărut într-o rasă anterioară raselor de culoare.

Însă în efortul de a ajunge la această conjugare și asociere a factorilor ereditari care conduce, în cele din urmă la strămoșii mamifere ai rasei umane, noi ne-am găsit în fața necesității de a permite punerea în aplicare a sute, chiar mii de alte combinații și asocieri de factori de ereditate aparent inutile. Privirile voastre vor percepe, cu siguranță, numeroase din aceste subproduse stranii ale eforturilor noastre când veți scruta trecutul planetei și veți înțelege perfect cât de dilematic trebuie să fie unele dintre lucruri din punctul de vedere limitat al oamenilor.

5. VICISITUDINILE EVOLUȚIEI VIEȚII

A fost o sursă de regrete pentru noi, Purtătorii Vieții, faptul că toate eforturile noastre de a modifica viața inteligentă pe Urantia au fost în parte stingerite de tragicele devieri care ne-au scăpat de sub control: trădarea lui Caligastia și greșeala adamică.

Însă, în toată această aventură biologică, cea mai mare dezamăgire a noastră a fost reîntoarcerea, la o scară la fel de vastă și la fel de neașteptată, a anumitor vieți vegetale primitive la nivele preclorofilene de bacterii parazitare. Acest eveniment în evoluția vieții plantelor a provocat numeroase boli dezolante la mamiferele superioare, și mai ales la specia umană, cea mai vulnerabilă. Când ne-am pomenit în fața acestei situații jalnice, nu am acordat o prea mare importanță acestor dificultăți, căci știam că aportul ulterior al plasmei vitale Adamice a întărit suficient de tare puterile de rezistență ale rasei amestecate rezultante încât să fie imunizată practic contra tuturor bolilor provocate de acest tip de organism vegetal. Însă speranțele noastre au fost spulberate de greșeala adamică.

Universul universurilor, inclusiv mica lume numită

65:4.9 (735.8) On an ordinary inhabited world a Planetary Prince would have been granted on the request of the Life Carriers at, or sometime after, the appearance of Andon and Fonta. But Urantia having been designated a life-modification planet, it was by preagreement that the Melchizedek observers, twelve in number, were sent as advisers to the Life Carriers and as overseers of the planet until the subsequent arrival of the Planetary Prince. These Melchizedeks came at the time Andon and Fonta made the decisions which enabled Thought Adjusters to indwell their mortal minds.

65:4.10 (736.1) On Urantia the endeavors of the Life Carriers to improve the Satania life patterns necessarily resulted in the production of many apparently useless forms of transition life. But the gains already accrued are sufficient to justify the Urantia modifications of the standard life designs.

65:4.11 (736.2) It was our intention to produce an early manifestation of will in the evolutionary life of Urantia, and we succeeded. Ordinarily, will does not emerge until the colored races have long been in existence, usually first appearing among the superior types of the red man. Your world is the only planet in Satania where the human type of will has appeared in a precolored race.

65:4.12 (736.3) But in our effort to provide for that combination and association of inheritance factors which finally gave rise to the mammalian ancestors of the human race, we were confronted with the necessity of permitting hundreds and thousands of other and comparatively useless combinations and associations of inheritance factors to take place. Many of these seemingly strange by-products of our efforts are certain to meet your gaze as you dig back into the planetary past, and I can well understand how puzzling some of these things must be to the limited human viewpoint.

5. LIFE-EVOLUTION VICISSITUDES

65:5.1 (736.4) It was a source of regret to the Life Carriers that our special efforts to modify intelligent life on Urantia should have been so handicapped by tragic perversions beyond our control: the Caligastia betrayal and the Adamic default.

65:5.2 (736.5) But throughout all of this biologic adventure our greatest disappointment grew out of the reversion of certain primitive plant life to the prechlorophyll levels of parasitic bacteria on such an extensive and unexpected scale. This eventuality in plant-life evolution caused many distressful diseases in the higher mammals, particularly in the more vulnerable human species. When we were confronted with this perplexing situation, we somewhat discounted the difficulties involved because we knew that the subsequent admixture of the Adamic life plasm would so reinforce the resisting powers of the resulting blended race as to make it practically immune to all diseases produced by the vegetable type of organism. But our hopes were doomed to disappointment owing to the misfortune of the Adamic default.

65:5.3 (736.6) The universe of universes, including this

Urantia, nu este organizat numai pentru a fi adaptat la conveniențele noastre sau pentru a primi aprobarea noastră și, încă și mai puțin, pentru a răspunde la capriciile noastre sau pentru a satisface curiozitatea noastră. Fără îndoială, ființele înțelepte și atotputernice care sunt răspunzătoare de dirijarea universului știu exact ceea ce fac; le convine deci Purtătorilor Vieții și este important pentru gânditorii muritori, să participe printr-o așteptare răbdătoare și printr-o cooperare sinceră la guvernarea înțelepciunii, la domnia puterii și la mersul progresului.

Desigur, există anumite compensări la grelele încercări, cum ar fi manifestarea lui Mihail pe Urantia. Însă independent de toate aceste considerații, supraveghetorii celești cei mai recentți ai planetei voastre își exprimă toată încrederea în triumful ultim al evoluției rasiale umane și în justificarea finală a planurilor noastre și a modelelor noastre de viață originare.

6. TEHNICILE EVOLUTIVE ALE VIEȚII

Este imposibil să se determine cu precizie și simultan poziția exactă și viteza unui obiect în mișcare; orice încercare de a măsura vreuna antrenează inevitabil o modificare a celeilalte. Omul muritor se găsește în fața aceluiași gen de paradox atunci când face analiza chimică a protoplasmei. Chimistul poate determina compoziția chimică a protoplasmei moarte, însă nu poate percepe nici organizarea fizică, nici funcționarea dinamică a protoplasmei. Savantul se va apropia întotdeauna mai aproape de secretele vieții, însă nu le va descoperi niciodată, și asta numai și numai pentru că trebuie ca mai întâi să ucidă protoplasma să o poată analiza. Protoplasma moartă are aceeași greutate ca și protoplasma vie, însă nu este aceeași.

Există în ființele vii o înzestrare originară de adaptare. În fiecare structură vegetală sau animală vie, în fiecare organism viu material sau spiritual există o dorință nestăvilă de a atinge o tot mai mare perfecțiune de ajustare la mediul ambiant, de adaptare a organismului și de realizare a vieții crescute. Aceste eforturi interminabile ale tuturor creaturilor vii dovedesc existența unei căutări înăscute a perfecțiunii.

Etapa cea mai importantă a evoluției vegetale a fost dezvoltarea aptitudinii de a produce clorofilă, iar a doua ca importanță a fost transformarea evolutivă a sporului într-o sămânță complexă. Ca agent reproducător, sporul este foarte eficient, însă îi lipsesc posibilitatea de variație și versatilitatea inerente seminței.

Unul dintre episoadele cele mai complexe și mai utile ale evoluției tipurilor superioare de animale a constat în dezvoltarea aptitudinii fierului din celulele sângelui în circulație de a juca dublul rol de transportator de oxigen și de eliminator al gazului carbonic. Iar această realizare a celulelor roșii din sânge arată cum organismele în evoluție pot adapta acțiunile lor la variațiile și schimbările mediului ambiant. Animalele superioare, inclusiv omul, își oxigenează țesuturile datorită acțiunii fierului conținut în celulele roșii ale sângelui, fier care transportă oxigenul către celulele

small world called Urantia, is not being managed merely to meet our approval nor just to suit our convenience, much less to gratify our whims and satisfy our curiosity. The wise and all-powerful beings who are responsible for universe management undoubtedly know exactly what they are about; and so it becomes Life Carriers and behooves mortal minds to enlist in patient waiting and hearty co-operation with the rule of wisdom, the reign of power, and the march of progress.

^{65.5.4 (736.7)} There are, of course, certain compensations for tribulation, such as Michael's bestowal on Urantia. But irrespective of all such considerations, the later celestial supervisors of this planet express complete confidence in the ultimate evolutionary triumph of the human race and in the eventual vindication of our original plans and life patterns.

6. EVOLUTIONARY TECHNIQUES OF LIFE

^{65.6.1 (737.1)} It is impossible accurately to determine, simultaneously, the exact location and the velocity of a moving object; any attempt at measurement of either inevitably involves change in the other. The same sort of a paradox confronts mortal man when he undertakes the chemical analysis of protoplasm. The chemist can elucidate the chemistry of *dead* protoplasm, but he cannot discern either the physical organization or the dynamic performance of *living* protoplasm. Ever will the scientist come nearer and nearer the secrets of life, but never will he find them and for no other reason than that he must kill protoplasm in order to analyze it. Dead protoplasm weighs the same as living protoplasm, but it is not the same.

^{65.6.2 (737.2)} There is original endowment of adaptation in living things and beings. In every *living* plant or animal cell, in every *living* organism — material or spiritual — there is an insatiable craving for the attainment of ever-increasing perfection of environmental adjustment, organismal adaptation, and augmented life realization. These interminable efforts of all living things evidence the existence within them of an innate striving for perfection.

^{65.6.3 (737.3)} The most important step in plant evolution was the development of chlorophyll-making ability, and the second greatest advance was the evolution of the spore into the complex seed. The spore is most efficient as a reproductive agent, but it lacks the potentials of variety and versatility inherent in the seed.

^{65.6.4 (737.4)} One of the most serviceable and complex episodes in the evolution of the higher types of animals consisted in the development of the ability of the iron in the circulating blood cells to perform in the double role of oxygen carrier and carbon dioxide remover. And this performance of the red blood cells illustrates how evolving organisms are able to adapt their functions to varying or changing environment. The higher animals, including man, oxygenate their tissues by the action of the iron of the red blood cells, which carries oxygen to the living cells and just as efficiently removes the carbon

vii și elimină, la fel de eficient, gazul carbonic. Dar și alte metale pot fi făcute să acționeze în același scop. Alte două specii folosesc pentru această funcțiune metalul și vanadiul.

Continuarea acestor ajustări biologice este ilustrată prin evoluția dentiției la mamiferele superioare de pe Urantia. Strămoșii îndepărtați ai omului au avut până la treizeci și șase de dinți, apoi a început o ajustare adaptativă către treizeci și doi de dinți ai omului primitiv și ai neamurilor lui apropiate. Actualmente, specia umană tinde, în mod lent, să nu mai aibă decât douăzeci și opt de dinți. Procesul evolutiv este încă în progres, în mod activ și adaptiv, pe această planetă.

Însă numeroase ajustări aparent misterioase ale organismelor vii sunt pur chimice, într-un tot fizic. În orice clipă, peste 15.000.000 de reacții chimice între secrețiile hormonale a doisprezece glande endocrine sunt susceptibile să se producă în fluxul sanguin al unei ființe umane.

Formele inferioare ale vieții vegetale reacționează total la mediul ambiant fizic, chimic și electric. Pe măsură ce se ridică pe scara vieții, ajutoarele date minții de către cele șapte spirite adjutante intră în acțiune unul câte unul și mintea începe, din ce în ce mai mult, să se ajusteze, să creeze, să coordoneze și să domine. Aptitudinea animalelor de a se adapta la aer, la apă și la pământ nu este un dar supranatural, ci o ajustare suprafizică.

Fizica și chimia singure nu pot explica cum a evoluat ființa umană plecând de la protoplasma primordială a mărilor primitive. Facultatea de a învăța, memoria și reacția diferențială la mediul ambiant este specifică minții. Legile fizicii nu sunt modificabile prin educație; ele sunt invariabile și imuabile. Și se întâmplă la fel cu reacțiile chimice; ele sunt uniforme și fiabile. În afară de prezența Absolutului Necalificat, reacțiile chimice și electronice sunt previzibile. Însă mintea poate să tragă foloase din experiență și să se instruiască prin obiceiurile reacționale de comportament ca răspuns la repetarea de stimuli.

Organismele preinteligente reacționează la stimulii mediului înconjurător, însă organismele sensibile la sprijinul minții pot manipula și ajusta mediul ambiant însuși.

Creierul fizic și sistemul nervos asociat posedă o capacitate de reacție înăscută la sprijinul din partea minții, întocmai cum mintea în evoluție a unei personalități posedă o anumită capacitate înăscută de receptivitate spirituală și conține, în consecință, potențialele de progres și de împlinire spirituale. Evoluția intelectuală, socială, morală și spirituală, depinde de ajutorul dat minții de către cele șapte spirite adjutante și de către asociații lor suprafizici.

7. NIVELELE EVOLUTIVE ALE MINȚII

Cele șapte spirite mentale adjutante sunt slujitoarele universale ale minții pentru ființele inteligente inferioare ale unui univers local. Acest ordin de minte este administrat din sediul universului local sau de pe o lume cu care este în legătură, însă capitalele sistemice au o influență în conducerea funcțiilor minții inferioare.

dioxide. But other metals can be made to serve the same purpose. The cuttlefish employs copper for this function, and the sea squirt utilizes vanadium.

65.6.5 (737.5) The continuation of such biologic adjustments is illustrated by the evolution of teeth in the higher Urantia mammals; these attained to thirty-six in man's remote ancestors, and then began an adaptative readjustment toward thirty-two in the dawn man and his near relatives. Now the human species is slowly gravitating toward twenty-eight. The process of evolution is still actively and adaptatively in progress on this planet.

65.6.6 (737.6) But many seemingly mysterious adjustments of living organisms are purely chemical, wholly physical. At any moment of time, in the blood stream of any human being there exists the possibility of upward of 15,000,000 chemical reactions between the hormone output of a dozen ductless glands.

65.6.7 (737.7) The lower forms of plant life are wholly responsive to physical, chemical, and electrical environment. But as the scale of life ascends, one by one the mind ministries of the seven adjutant spirits become operative, and the mind becomes increasingly adjustive, creative, co-ordinative, and dominative. The ability of animals to adapt themselves to air, water, and land is not a supernatural endowment, but it is a superphysical adjustment.

65.6.8 (738.1) Physics and chemistry alone cannot explain how a human being evolved out of the primeval protoplasm of the early seas. The ability to learn, memory and differential response to environment, is the endowment of mind. The laws of physics are not responsive to training; they are immutable and unchanging. The reactions of chemistry are not modified by education; they are uniform and dependable. Aside from the presence of the Unqualified Absolute, electrical and chemical reactions are predictable. But mind can profit from experience, can learn from reactive habits of behavior in response to repetition of stimuli.

65.6.9 (738.2) Preintelligent organisms react to environmental stimuli, but those organisms which are reactive to mind ministry can adjust and manipulate the environment itself.

65.6.10 (738.3) The physical brain with its associated nervous system possesses innate capacity for response to mind ministry just as the developing mind of a personality possesses a certain innate capacity for spirit receptivity and therefore contains the potentials of spiritual progress and attainment. Intellectual, social, moral, and spiritual evolution are dependent on the mind ministry of the seven adjutant spirits and their superphysical associates.

7. EVOLUTIONARY MIND LEVELS

65.7.1 (738.4) The seven adjutant mind-spirits are the versatile mind ministers to the lower intelligent existences of a local universe. This order of mind is ministered from the local universe headquarters or from some world connected therewith, but there is influential direction of lower-mind function from the system

Pe o lume evolutivă, un foarte mare număr de lucruri depind de acțiunea acestor șapte adjutanți. Însă aceste spirite sunt slujitoarele minții; și ele nu se ocupă de evoluția fizică, domeniu al Purtătorilor Vieții. Cu toate acestea, perfectă integrare a acestor înzestrări ale spiritului cu procesele naturale și ordonate ale regimului instaurat de Purtătorii Vieții și în curs de desfășurare, este răspunzător de incapacitatea muritorilor de a discerne în fenomenul minții altceva decât acțiunea naturii și influența a proceselor naturale, cu toate că voi sunteți uneori puțin derutați când este să explicați totalitatea a ceea ce atinge reacțiile naturale ale minții atunci când este asociată cu materia. În rest, dacă evoluția Urantiei ar fi urmat mai îndeaproape planurile originare, ați observa în fenomenul minții și mai puține fapte susceptibile să vă rețină atenția.

Cele șapte spirite adjutante seamănă mai mult cu niște circuite decât cu niște entități. Pe lumile obișnuite, ele sunt cuplate în circuit cu alte funcții de adjutant în întregul univers local. Cu toate acestea, pe planetele în care se experimentează viața, ele sunt relativ izolate, iar pe Urantia, dată fiind natura particulară a modelelor de viață, adjutantele inferioare au avut mai multe dificultăți în a intra în contact cu organismele evolutive decât a fost cazul cu tipurile vitale mai normalizate.

În plus, pe o lume evolutivă medie, cele șapte spirite adjutante sunt mult mai bine sincronizate cu stadiile progresive ale dezvoltării animale decât s-a făcut pe Urantia. Cu o singură excepție, adjutantele au întâmpinat mai multe dificultăți în a intra în contact cu mintea în evoluție a organismelor de pe Urantia decât pe parcursul tuturor operațiunilor lor în tot universul Nebadonului. Pe această lume, s-au dezvoltat numeroase forme de fenomene limitate - combinații confuze de reacții organice de tip mecanic care nu pot fi învățate și nemecanic care pot fi învățate.

Cele șapte spirite adjutante nu intră în contact cu ordinele pur mecanice de reacției organice la mediul ambiant. Aceste reacții preinteligente ale organismelor vii aparțin doar domeniilor energetice ale centrilor de putere ale controlorilor fizici și ale asociaților lor.

Dobândirea potențialului aptitudinii de a preda prin experiență marchează intrarea în funcțiune a spiritelor adjutante, funcțiune care le exercită asupra minții celei mai umile a ființelor primitive și invizibile, și până la tipurile cele mai elevate pe scara evolutivă de ființe umane. Ele sunt sursa și modelul de comportament, care altfel ar fi mai mult sau mai puțin misterios, și a reacțiilor rapide incomplet înțelese ale minții față de mediul înconjurător material. Mult timp aceste influențe loiale și întotdeauna demne de încredere trebuie să continue în slujirea lor prealabilă până când mintea animală poate să atingă nivele umane de receptivitate spirituală.

Adjutanții operează, exclusiv, în evoluția minții care experimentează până la nivelul celei de a șasea faze, spiritul adorației. La acest nivel, se produce o inevitabilă suprapunere de ajutoare - fenomenul coborârii celui superior la inferior pentru a se coordona cu el în vederea atingerii ulterioare a unor nivele avansate de dezvoltare. O îndrumare spirituală, și mai avansată, însoțește acțiunea celui de al șaptelea și din urmă

capitals.

65.7.2 (738.5) On an evolutionary world much, very much, depends on the work of these seven adjutants. But they are mind ministers; they are not concerned in physical evolution, the domain of the Life Carriers. Nevertheless, the perfect integration of these spirit endowments with the ordained and natural procedure of the unfolding and inherent regime of the Life Carriers is responsible for the mortal inability to discern, in the phenomenon of mind, aught but the hand of nature and the outworking of natural processes, albeit you are occasionally somewhat perplexed in explaining all of everything connected with the natural reactions of mind as it is associated with matter. And if Urantia were operating more in accordance with the original plans, you would observe even less to arrest your attention in the phenomenon of mind.

65.7.3 (738.6) The seven adjutant spirits are more circuitlike than entitylike, and on ordinary worlds they are encircuited with other adjutant functionings throughout the local universe. On life-experiment planets, however, they are relatively isolated. And on Urantia, owing to the unique nature of the life patterns, the lower adjutants experienced far more difficulty in contacting with the evolutionary organisms than would have been the case in a more standardized type of life endowment.

65.7.4 (738.7) Again, on an average evolutionary world the seven adjutant spirits are far better synchronized with the advancing stages of animal development than they were on Urantia. With but a single exception, the adjutants experienced the greatest difficulty in contacting with the evolving minds of Urantia organisms that they had ever had in all their functioning throughout the universe of Nebadon. On this world there developed many forms of border phenomena — confusional combinations of the mechanical-nonteachable and the nonmechanical-teachable types of organismal response.

65.7.5 (739.1) The seven adjutant spirits do not make contact with the purely mechanical orders of organismal environmental response. Such preintelligent responses of living organisms pertain purely to the energy domains of the power centers, the physical controllers, and their associates.

65.7.6 (739.2) The acquisition of the potential of the ability to learn from experience marks the beginning of the functioning of the adjutant spirits, and they function from the lowliest minds of primitive and invisible existences up to the highest types in the evolutionary scale of human beings. They are the source and pattern for the otherwise more or less mysterious behavior and incompletely understood quick reactions of mind to the material environment. Long must these faithful and always dependable influences carry forward their preliminary ministry before the animal mind attains the human levels of spirit receptivity.

65.7.7 (739.3) The adjutants function exclusively in the evolution of experiencing mind up to the level of the sixth phase, the spirit of worship. At this level there occurs that inevitable overlapping of ministry — the phenomenon of the higher reaching down to co-ordinate with the lower in anticipation of subsequent attainment of advanced levels of development. And still additional spirit ministry accompanies the action of the seventh

adjutant, spiritul înțelepciunii. Pe toată durata slujirii lumii spiritului, indivizii nu parcurg niciodată tranziții abrupte în cooperarea lor spirituală; aceste schimbări sunt, întotdeauna, treptate și reciproce.

Domeniile reacției fizice (electrochimice) și ale răspunsului mental la stimulii mediului ambiant ar trebui întotdeauna să fie diferențiate. La rândul lor ele trebuie recunoscute ca fenomene separate de activitățile spirituale. Domeniile gravitației fizice, mentale și spirituale sunt domenii distincte ale realității cosmice, în ciuda corelațiilor lor intime.

8. EVOLUȚIA ÎN TIMP ȘI SPAȚIU

Timpul și spațiul sunt indisolubil legate; este o asociere înăscută. Întârzierile timpului sunt inevitabile în prezența anumitor condiții ale spațiului.

Dacă vă nedumerește faptul că este necesar atât de mult timp pentru a efectua schimbările evolutive de dezvoltare a vieții, eu aș spune că noi nu putem face ca procesele vieții să se desfășoare mai repede decât permit metamorfozele fizice ale unei planete. Trebuie să atingem dezvoltarea fizică naturală a unei planete; noi nu avem absolut nici un control asupra evoluției geologice. Dacă condițiile fizice ar permite, noi am putea să luăm măsurile noastre pentru a încheia evoluția completă a vieții în mult mai puțin de un milion de ani. Însă noi suntem toți sub jurisdicția Șefilor Supremi ai Paradisului, iar timpul este inexistent în Paradis.

Etalonul de măsură al timpului individului este durata vieții sale. Toate creaturile sunt astfel condiționate de timp, și acesta este motivul pentru care ele consideră evoluția ca un proces interminabil. Pentru aceia dintre noi a căror durată a vieții nu este limitată la o existență temporală, evoluția nu pare o operațiune atât de prelungită. În Paradis, unde timpul nu există, toate lucrurile sunt prezente în mintea infinității și în acțiunile Eternității.

La fel cum evoluția minții depinde de lenta dezvoltare a condițiilor fizice care o întârzie, tot astfel progresul spiritual depinde de expansiunea mentală. Înapoierea intelectuală îl întârzie infailibil. Însă acest lucru nu înseamnă că evoluția spirituală depinde de educație, de cultură sau de înțelepciune. Sufletul poate evolua independent de cultura mentală, însă nu în absența capacității mentale și a dorinței - a alegerii de a supraviețui și a deciziei de a atinge o tot mai mare perfecțiune - de a face voia Tatălui din ceruri. Cu toate că supraviețuirea poate să nu depindă de posedarea de cunoaștere și de înțelepciune, progresul cu siguranță depinde de ele.

În laboratoarele evolutive cosmice, mintea domină întotdeauna materia, iar spiritul este întotdeauna în corelație cu mintea. Dacă aceste diferite înzestrări nu ajung să se sincronizeze și să se coordoneze, se pot produce întârzieri. Însă dacă individul îl cunoaște pe adevărat pe Dumnezeu și dorește cu adevărat să îl găsească și să devină asemănător lui, atunci supraviețuirea sa este asigurată în ciuda obstacolelor timpului. Statutul fizic poate handicapa mintea, iar perversitatea mentală poate întârzia desăvârșirea spirituală. Însă dacă un om a ales, din tot sufletul său, nici unul din aceste obstacole nu poate înfrânge voința

and last adjutant, the spirit of wisdom. Throughout the ministry of the spirit world the individual never experiences abrupt transitions of spirit co-operation; always are these changes gradual and reciprocal.

65:8.8 (739.4) Always should the domains of the physical (electrochemical) and the mental response to environmental stimuli be differentiated, and in turn must they all be recognized as phenomena apart from spiritual activities. The domains of physical, mental, and spiritual gravity are distinct realms of cosmic reality, notwithstanding their intimate interrelations.

8. EVOLUTION IN TIME AND SPACE

65:8.1 (739.5) Time and space are indissolubly linked; there is an innate association. The delays of time are inevitable in the presence of certain space conditions.

65:8.2 (739.6) If spending so much time in effecting the evolutionary changes of life development occasions perplexity, I would say that we cannot time the life processes to unfold any faster than the physical metamorphoses of a planet will permit. We must wait upon the natural, physical development of a planet; we have absolutely no control over geologic evolution. If the physical conditions would allow, we could arrange for the completed evolution of life in considerably less than one million years. But we are all under the jurisdiction of the Supreme Rulers of Paradise, and time is nonexistent on Paradise.

65:8.3 (739.7) The individual's yardstick for time measurement is the length of his life. All creatures are thus time conditioned, and therefore do they regard evolution as being a long-drawn-out process. To those of us whose life span is not limited by a temporal existence, evolution does not seem to be such a protracted transaction. On Paradise, where time is nonexistent, these things are all *present* in the mind of Infinity and the acts of Eternity.

65:8.4 (739.8) As mind evolution is dependent on, and delayed by, the slow development of physical conditions, so is spiritual progress dependent on mental expansion and unfailingly delayed by intellectual retardation. But this does not mean that spiritual evolution is dependent on education, culture, or wisdom. The soul may evolve regardless of mental culture but not in the absence of mental capacity and desire — the choice of survival and the decision to achieve ever-increasing perfection — to do the will of the Father in heaven. Although survival may not depend on the possession of knowledge and wisdom, progression most certainly does.

65:8.5 (740.1) In the cosmic evolutionary laboratories mind is always dominant over matter, and spirit is ever correlated with mind. Failure of these diverse endowments to synchronize and co-ordinate may cause time delays, but if the individual really knows God and desires to find him and become like him, then survival is assured regardless of the handicaps of time. Physical status may handicap mind, and mental perversity may delay spiritual attainment, but none of these obstacles can defeat the whole-souled choice of will.

sa.

Când condițiile fizice sunt pregătite, pot avea loc subite evoluții mentale ; când statutul minții este propice, se pot produce transformări spirituale subite; când valorile spirituale primesc considerația cuvenită, semnificațiile cosmice se pot atunci distinge, iar personalitatea se găsește progresiv eliberată de neajunsurile timpului și eliberată de limitările spațiului.

[Garantat de un Purtător al Vieții al Nebadonului rezident pe Urantia]

^{65:8.6 (740.2)} When physical conditions are ripe, *sudden* mental evolutions may take place; when mind status is propitious, *sudden* spiritual transformations may occur; when spiritual values receive proper recognition, then cosmic meanings become discernible, and increasingly the personality is released from the handicaps of time and delivered from the limitations of space.

^{65:8.7 (740.3)} [Sponsored by a Life Carrier of Nebadon resident on Urantia.]

Capitolul 66. Prințul planetar al urantieii

⇐ 065

CARTEA URANTIA

067 ⇐

PARTE III. ISTORIA URANTIEI

CAPITOLUL 66

PRINȚUL PLANETAR AL URANTIEI

Secțiuni

Introduction

1. Prințul Caligastia
2. Statul major al prințului
3. Dalamatia — orașul prințului
4. Primele zile ale celor o sută
5. Organizarea celor o sută
6. Domnia prințului
7. Viața în Dalamatia
8. Nemulțumirile lui Caligastia

PAPER 66

THE PLANETARY PRINCE OF URANTIA

SECTIONS

Introduction

1. Prince Caligastia
2. The Prince's Staff
3. Dalamatia — The City of the Prince
4. Early Days of the One Hundred
5. Organization of the One Hundred
6. The Prince's Reign
7. Life in Dalamatia
8. Misfortunes of Caligastia

Introduction

SOSIREA unui Fiu Lanonandek pe o lume medie semnifică faptul că voința, facultatea de a alege calea supraviețuirii eterne, s-a dezvoltat în mintea omului primitiv. Pe Urantia însă, Prințul Planetar a sosit la aproape o jumătate de milion de ani după apariția voinței umane.

În urmă cu aproape cinci sute de mii de ani, și odată cu apariția celor șase rase de culoare, sau rase sangike, Caligastia, Prințul Planetar a sosit pe Urantia. Pe pământ existau atunci aproape o jumătate de miliard de ființe umane primitive, mult risipite prin Europa, Asia și Africa. Cartierul general al prințului, stabilit în Mesopotamia, era aproape în centrul lumii locuite.

INTRODUCTION

^{66:0.1 (741.1)} THE advent of a Lanonandek Son on an average world signifies that will, the ability to choose the path of eternal survival, has developed in the mind of primitive man. But on Urantia the Planetary Prince arrived almost half a million years after the appearance of human will.

^{66:0.2 (741.2)} About five hundred thousand years ago and concurrent with the appearance of the six colored or Sangik races, Caligastia, the Planetary Prince, arrived on Urantia. There were almost one-half billion primitive human beings on earth at the time of the Prince's arrival, and they were well scattered over Europe, Asia, and Africa. The Prince's headquarters, established in Mesopotamia, was at about the center of world population.

1. PRINȚUL CALIGASTIA

Caligastia era un Fiu Lanonandek, numărul 9.344 al ordinului secundar. El dobândise experiență în administrarea problemelor universului local, în general, și, de-a lungul epocilor celor mai recente, în conducerea sistemului local al Sataniei în special.

Anterior domniei lui Lucifer asupra Sataniei, Caligastia fusese atașat comitetului consultativ al Purtătorilor Vieții pe Ierusem. Lucifer l-a promovat pe Caligastia într-o poziție în statul său major personal, și el a îndeplinit destul de bine cinci misiuni succesive de

1. PRINCE CALIGASTIA

^{66:1.1 (741.3)} Caligastia was a Lanonandek Son, number 9,344 of the secondary order. He was experienced in the administration of the affairs of the local universe in general and, during later ages, with the management of the local system of Satania in particular.

^{66:1.2 (741.4)} Prior to the reign of Lucifer in Satania, Caligastia had been attached to the council of the Life Carrier advisers on Jerusem. Lucifer elevated Caligastia to a position on his personal staff, and he acceptably filled five successive assignments of honor

onoare și de încredere.

Caligastia a încercat să obțină un mandat de Prinț Planetar, însă de mai multe ori, când solicitarea sa a fost prezentată spre aprobare consiliilor constelației ea nu a obținut asentimentul Părinților Constelației. Caligastia părea deosebit de doritor, să fie trimis ca șef planetar pe o lume zecimală sau cu viață modificată. După mai multe respingeri ale cererii sale, el a fost în cele din urmă trimis pe Urantia.

Caligastia a părăsit Ierusem pentru misiunea sa de conducător al unei planete, având o reputație de loialitate și de devotament față de bunăstarea universului său de origine și de reședință, în ciuda unei instabilități caracteristice, dublată de o tendință de a dezaproba, în anumite probleme minore, ordinea stabilită.

Am fost prezent pe Ierusem atunci când strălucitorul Caligastia a părăsit capitala sistemului. Nici un Prinț Planetar nu s-a aventurat niciodată într-o carieră de domnie pe o lume cu o experiență pregătitoare mai bogată, nici cu perspective mai frumoase decât avea Caligastia în acea zi memorabilă, în urmă cu o jumătate de milion de ani. Un lucru este sigur: în timp ce îmi îndeplineam sarcina de a transmite relatarea acestui eveniment prin teledifuziunile universului local, nu credeam nici o clipă, cătuși de puțin, în ideea că acest nobil Lanonandek va trăda atât de devreme misiunea sa sacră de conservator planetar și va păta atât de oribil frumosul nume al ordinului său elevat de fii ai universului. Consider, cu adevărat, Urantia ca una dintre cele cinci sau șase planete cele mai favorizate din toată Satania datorită privilegiului de a avea un gânditor atât de experimentat, atât de strălucitor și original în guvernarea problemelor mondiale. Nu înțelegeam atunci că Caligastia era pe cale de a se îndrăgosti într-un mod atât de perfid de el însuși; nu sesizam încă pe deplin subtilitățile orgoliului personal.

2. STATUL MAJOR AL PRINȚULUI

Prințul Planetar al Urantiei nu a fost trimis singur pentru a-și îndeplini misiunea, ci a fost însoțit de un corp obișnuit de ajutoare administrative și de asistenți.

În fruntea acestui grup se găsea Daligastia, adjunctul asociat al Prințului Planetar. Daligastia era, de asemenea, un Fiu Lanonandek secundar, și purta numărul 319.407 al acestui ordin. El avea rang de asistent în momentul desemnării lui ca asociat al lui Caligastia.

Statul major planetar conținea un mare număr de cooperatori angelici și o mulțime de alte ființe celeste care aveau misiunea de a face să promoveze interesele și bunăstarea raselor umane. Însă, din punctul vostru de vedere, grupul cel mai interesant era acela al membrilor corporali al statului major al Prințului, cei care sunt numiți uneori cei o sută ai lui Caligastia.

Acești o sută de membri rematerializați ai statului major al prințului au fost aleși de Caligastia din peste 785.000 de cetățeni ascendenți ai Ierusemului care s-au oferit ca voluntari pentru a se lansa în aventura Urantiei. Fiecare dintre cei aleși venea de pe o planetă

and trust.

66:1.3 (741.5) Caligastia very early sought a commission as Planetary Prince, but repeatedly, when his request came up for approval in the constellation councils, it would fail to receive the assent of the Constellation Fathers. Caligastia seemed especially desirous of being sent as planetary ruler to a decimal or life-modification world. His petition had several times been disapproved before he was finally assigned to Urantia.

66:1.4 (741.6) Caligastia went forth from Jerusem to his trust of world dominion with an enviable record of loyalty and devotion to the welfare of the universe of his origin and sojourn, notwithstanding a certain characteristic restlessness coupled with a tendency to disagree with the established order in certain minor matters.

66:1.5 (741.7) I was present on Jerusem when the brilliant Caligastia departed from the system capital. No prince of the planets ever embarked upon a career of world rulership with a richer preparatory experience or with better prospects than did Caligastia on that eventful day one-half million years ago. One thing is certain: As I executed my assignment of putting the narrative of that event on the broadcasts of the local universe, I never for one moment entertained even in the slightest degree any idea that this noble Lanonandek would so shortly betray his sacred trust of planetary custody and so horribly stain the fair name of his exalted order of universe sonship. I really regarded Urantia as being among the five or six most fortunate planets in all Satania in that it was to have such an experienced, brilliant, and original mind at the helm of world affairs. I did not then comprehend that Caligastia was insidiously falling in love with himself; I did not then so fully understand the subtleties of personality pride.

2. THE PRINCE'S STAFF

66:2.1 (742.1) The Planetary Prince of Urantia was not sent out on his mission alone but was accompanied by the usual corps of assistants and administrative helpers.

66:2.2 (742.2) At the head of this group was Daligastia, the associate-assistant of the Planetary Prince. Daligastia was also a secondary Lanonandek Son, being number 319,407 of that order. He ranked as an assistant at the time of his assignment as Caligastia's associate.

66:2.3 (742.3) The planetary staff included a large number of angelic co-operators and a host of other celestial beings assigned to advance the interests and promote the welfare of the human races. But from your standpoint the most interesting group of all were the corporeal members of the Prince's staff — sometimes referred to as *the Caligastia one hundred*.

66:2.4 (742.4) These one hundred rematerialized members of the Prince's staff were chosen by Caligastia from over 785,000 ascendant citizens of Jerusem who volunteered for embarkation on the Urantia adventure. Each one of the chosen one hundred was from a

diferită, nici unul de pe Urantia.

Acești voluntari ai Ierusemului au fost aduși drept din capitala sistemului pe Urantia prin transport serafic. După sosirea lor, ei au fost menținuți înserafimați până când li s-au putut procura forme de personalitate de dublă natură, de serviciu planetar special, un adevărat corp fizic format din carne și sânge, dar aflat, totodată, în rezonanță cu circuitele vieții sistemului.

La puțin timp după sosirea celor o sută de cetățeni ai Ierusemului, cei doi Purtători ai Vieții supraveghetori, care își aveau reședința pe Urantia și care își aveau deja planurile puse la punct, au cerut în Ierusem și Edentia permisiunea de a transplanta plasma vitală a celor o sută de supraviețuitori selecționați ai rasei lui Andon și a Fonteii în corpurile materiale prevăzute pentru membrii corporali ai statului major al prințului. Cererea a fost înaintată pe Ierusem și aprobată pe Edentia.

În consecință, Purtătorii Vieții au ales din posteritatea lui Andon și a Fonteii cincizeci de bărbați și cincizeci de femei, care reprezentau supraviețuirea celor mai bune linii din această rasă unică. Cu una sau două excepții, acești andoniți care au contribuit la progresul rasei, erau străini unii față de alții. Plecând din locuri foarte îndepărtate, ei au fost reuniți în pragul cartierului general al Prințului datorită coordonării îndrumării Ajustorilor Gândirii cu guvernarea serafică. Aici, cei o sută de subiecți umani au fost dați în seama comisiei experte de voluntari veniți din Avalon, care au condus extragerea materială a unei porțiuni a plasmei vitale a acestor descendenți ai lui Andon. Acest material viu a fost apoi transferat în corpurile materiale construite pentru folosirea celor o sută de membrii ierusemiți ai statului major al prințului. Între timp, acești cetățeni nou sosiți din capitala sistemului erau menținuți în somnul transportului serafic.

Aceste operațiuni, precum și crearea efectivă a corpurilor speciale pentru cei o sută ai lui Caligastia, au dat naștere unor numeroase legende, dintre care multe au fost ulterior confundate cu tradițiile mai recente referitoare la instalarea planetară a lui Adam și a Evei.

Întreaga operațiune de repersonalizare, de la sosirea transporturilor serafice, aducându-i pe cei o sută de voluntari ai Ierusemului, până în momentul în care ei și-au reluat activitatea conștientă ca ființe temare aletărâmului, a durat exact zece zile.

3. DALAMATIA — ORAȘUL PRINȚULUI

Cartierul general al Prințului Planetar era situat în regiunea Golfului Persic de atunci, în regiunea corespunzând Mesopotamiei de astăzi.

Clima și peisajul mesopotamiene din vremurile acelea erau foarte diferite de condițiile care au prelevat de atunci. Ele conveneau în toate privințele proiectului statului major al Prințului și al asistenților săi. Era necesar să fie un climat destul de favorabil ca parte din mediul înconjurător natural menit să îi încurajeze pe primitivii Urantie să facă anumite progrese inițiale în cultură și în civilizație. Scopul esențial al acestor epoci era de a transforma acești vânători în păstori, cu speranța că vor evolua mai târziu în agricultori stabili și

different planet, and none of them were from Urantia.

66:2.5 (742.5) These Jerusemite volunteers were brought by seraphic transport direct from the system capital to Urantia, and upon arrival they were held enseraphimed until they could be provided with personality forms of the dual nature of special planetary service, literal bodies consisting of flesh and blood but also attuned to the life circuits of the system.

66:2.6 (742.6) Sometime before the arrival of these one hundred Jerusem citizens, the two supervising Life Carriers resident on Urantia, having previously perfected their plans, petitioned Jerusem and Edentia for permission to transplant the life plasma of one hundred selected survivors of the Andon and Fonta stock into the material bodies to be projected for the corporeal members of the Prince's staff. The request was granted on Jerusem and approved on Edentia.

66:2.7 (742.7) Accordingly, fifty males and fifty females of the Andon and Fonta posterity, representing the survival of the best strains of that unique race, were chosen by the Life Carriers. With one or two exceptions these Andonite contributors to the advancement of the race were strangers to one another. They were assembled from widely separated places by co-ordinated Thought Adjuster direction and seraphic guidance at the threshold of the planetary headquarters of the Prince. Here the one hundred human subjects were given into the hands of the highly skilled volunteer commission from Avalon, who directed the material extraction of a portion of the life plasma of these Andon descendants. This living material was then transferred to the material bodies constructed for the use of the one hundred Jerusemite members of the Prince's staff. Meantime, these newly arrived citizens of the system capital were held in the sleep of seraphic transport.

66:2.8 (742.8) These transactions, together with the literal creation of special bodies for the Caligastia one hundred, gave origin to numerous legends, many of which subsequently became confused with the later traditions concerning the planetary installation of Adam and Eve.

66:2.9 (743.1) The entire transaction of repersonalization, from the time of the arrival of the seraphic transports bearing the one hundred Jerusem volunteers until they became conscious, threefold beings of the realm, consumed exactly ten days.

3. DALAMATIA — THE CITY OF THE PRINCE

66:3.1 (743.2) The headquarters of the Planetary Prince was situated in the Persian Gulf region of those days, in the district corresponding to later Mesopotamia.

66:3.2 (743.3) The climate and landscape in the Mesopotamia of those times were in every way favorable to the undertakings of the Prince's staff and their assistants, very different from conditions which have sometimes since prevailed. It was necessary to have such a favoring climate as a part of the natural environment designed to induce primitive Urantians to make certain initial advances in culture and civilization. The one great task of those ages was to transform man from a hunter to a herder, with the hope that later on he

pașnici.

Cartierul general al Prințului Planetar pe Urantia era un exemplu tipic de acest gen de stațiuni pe o sferă tânără în curs de dezvoltare. Nucleul coloniei prințului era un oraș foarte simplu, însă foarte frumos, împrejmuit de un zid de douăzeci de metri înălțime. Acest centru mondial de cultură a fost numit Dalamatia, în onoarea lui Daligastia.

Orașul cuprindea zece subdiviziuni cu clădirile cartierelor generale ale celor zece consilii ale statului major corporal situate în centrul fiecăreia dintre aceste subdiviziuni. În mijlocul orașului, se ridica templul Tatălui nevăzut. Cartierul general administrativ al Prințului și al asociațiilor săi era repartizat în douăsprezece săli grupate în imediata apropiere a templului.

Clădirile Dalamatiei erau toate cu un singur etaj, cu excepția cartierelor generale ale consiliilor, care aveau două etaje, și a templului central al Tatălui tuturor, care era mic, însă compus din trei etaje.

Orașul era clădit din cel mai bun material de construcție din vremurile acelea îndepărtate - cărămida. Se folosisse foarte puțin piatra sau lemnul. Construirea de locuințe și arhitectura satelor au fost foarte ameliorate la popoarele învecinate, după exemplul Dalamatiei.

Pe lângă cartierul general al Prințului trăiau ființe umane de toate culorile și de toate nivelele. Dintre aceste triburi vecine, au fost recrutați primii elevi ai școlilor prințului. Cu toate că primele școli ale Dalamatiei au fost rudimentare, ele făceau tot ceea ce se putea face pentru bărbații și femeile acelei epoci primitive.

Statul major corporal al Prințului atrăgea continuu în jurul lui pe indivizii superiori ai triburilor învecinate. După ce acești elevi erau formați și instruiți, ei erau trimiși din nou de unde veniseră, pentru a învăța și călăuzi grupurile lor etnice respective.

4. PRIMELE ZILE ALE CELOR O SUTĂ

Sosirea statului major al Prințului a creat o impresie profundă. A fost nevoie de aproape o mie de ani pentru ca vestea să ajungă destul de departe, însă triburile vecine ale cartierului general mesopotamian au fost foarte mult influențate de învățăturile și de conduita celor o sută de noi locuitori ai Urantie. O mare parte a mitologiei voastre ulterioare își are izvorul în legendele alterate ale acestor timpuri străvechi, în care acești membri ai statului major al Prințului au fost repersonalizați pe Urantia în calitate de supraoameni.

Marele obstacol ce stă în calea bunei influențe a unor astfel de maeștri extraplanetari este tendința muritorilor de a-i considera zei; cu toate acestea, mai puțin în privința tehnicii apariției lor pe pământ, cei o sută ai lui Caligastia - cincizeci de bărbați și cincizeci de femei - nu au recurs nici la metode supranaturale, nici la manipulări supraumane.

Statul major corporal nu era însă, în ciuda tuturor acestor lucruri, mai puțin suprauman. Membrii săi și-au început misiunea pe Urantia ca ființe ternare și extraordinare.

would evolve into a peace-loving, home-abiding farmer.

66:3.3 (743.4) The headquarters of the Planetary Prince on Urantia was typical of such stations on a young and developing sphere. The nucleus of the Prince's settlement was a very simple but beautiful city, enclosed within a wall forty feet high. This world center of culture was named Dalamatia in honor of Daligastia.

66:3.4 (743.5) The city was laid out in ten subdivisions with the headquarters mansions of the ten councils of the corporeal staff situated at the centers of these subdivisions. Centermost in the city was the temple of the unseen Father. The administrative headquarters of the Prince and his associates was arranged in twelve chambers immediately grouped about the temple itself.

66:3.5 (743.6) The buildings of Dalamatia were all one story except the council headquarters, which were two stories, and the central temple of the Father of all, which was small but three stories in height.

66:3.6 (743.7) The city represented the best practices of those early days in building material — brick. Very little stone or wood was used. Home building and village architecture among the surrounding peoples were greatly improved by the Dalamatian example.

66:3.7 (743.8) Near the Prince's headquarters there dwelt all colors and strata of human beings. And it was from these near-by tribes that the first students of the Prince's schools were recruited. Although these early schools of Dalamatia were crude, they provided all that could be done for the men and women of that primitive age.

66:3.8 (743.9) The Prince's corporeal staff continuously gathered about them the superior individuals of the surrounding tribes and, after training and inspiring these students, sent them back as teachers and leaders of their respective peoples.

4. EARLY DAYS OF THE ONE HUNDRED

66:4.1 (743.10) The arrival of the Prince's staff created a profound impression. While it required almost a thousand years for the news to spread abroad, those tribes near the Mesopotamian headquarters were tremendously influenced by the teachings and conduct of the one hundred new sojourners on Urantia. And much of your subsequent mythology grew out of the garbled legends of these early days when these members of the Prince's staff were repersonalized on Urantia as supermen.

66:4.2 (744.1) The serious obstacle to the good influence of such extraplanetary teachers is the tendency of mortals to regard them as gods, but aside from the technique of their appearance on earth the Caligastia one hundred — fifty men and fifty women — did not resort to supernatural methods nor superhuman manipulations.

66:4.3 (744.2) But the corporeal staff were nonetheless superhuman. They began their mission on Urantia as extraordinary threefold beings:

1. Ei erau corporali și relativ umani, deoarece încorporaseră adevărata plasmă vie a uneia dintre rasele umane, aceea a rasei andonice a Urantiei.

Cei o sută de membri ai statului major al Prințului erau împărțiți în jumătate, după sex, și repartizați conform stărilor muritoare anterioare. Fiecare persoană a grupului era capabilă să participe la nașterea unui nou ordin de ființe fizice, însă ei au fost cu grijă sfătuiți să nu recurgă la procrearea de copii decât în anumite condiții. Este un obicei pentru statul major corporal al Prințului Planetar de a-și zămisli succesorii, cu ceva timp înainte de a se retrage din serviciul planetar special. Această procreare are loc, în general, în momentul sosirii lui Adam și a Evei Planetari, sau la scurtă vreme după aceea.

Acesta este motivul pentru care aceste ființe speciale nu știau decât foarte puțin sau deloc ce tipuri de creaturi materiale s-ar putea naște din uniunea lor sexuală. Și ei nu au știut niciodată acest lucru, deoarece înainte de a fi ajuns la această etapă a lucrării lor mondiale, rebeliunea zdruncinase întregul regim, iar cei care au jucat mai târziu rolul de părinți au fost izolați de curenții de viață ai sistemului.

Acești membri materializați ai statului major al lui Caligastia aveau culoarea pielii și limba rasei andonice. Ei se hrăneau la fel ca muritorii țărâmului, cu deosebirea că corpurile recreate ale acestui grup erau perfect satisfăcute cu o nutriție lipsită de carne. Este una din considerațiile care a fixat alegerea reședinței lor într-o regiune caldă, bogată în fructe și în tot felul de nuci. Practica care a constat în a trăi cu un regim lipsit de carne subzistă până în timpurile celor o sută ai lui Caligastia, deoarece acest obicei s-a răspândit chiar și la distanță, și a afectat modul de alimentație a numeroase triburi vecine, provenite din rasele evolutive care erau altă dată exclusiv carnivore.

2. Cei o sută erau ființe materiale, însă supraumane, datorită faptului că fuseseră reconstituiți pe Urantia în ca bărbați și femei unici ai unui ordin special și elevat.

Bucurându-se de o cetățenie provizorie pe Ierusem, membri acestui grup nu fuzionaseră încă cu Ajustorii Gândirii lor, iar atunci când s-au oferit voluntari și au fost admiși în serviciul planetar, în legătură cu ordinele lor filiale descendente, Ajustorii lor au fost detașați. Însă acești ierusemiți erau ființe supraumane; ei posedau un suflet de creștere ascendentă. Pe durata vieții de muritor în trup, sufletul este în stare embrionară; el se naște (renaște) în viața morontială, și face experiența creșterii în lumile morontiale succesive. Sufletele celor o sută ai lui Caligastia crescuseră astfel prin experimentarea progresivă a celor șapte lumi palat și au dobândit statutul de cetățenie pe Ierusem.

În conformitate cu instrucțiunilor lor, membrii statului major nu s-au angajat în reproducerea sexuală, însă au studiat minuțios constituția lor personală și au explorat cu grijă toate fazele imaginabile de legături intelectuale (ale minții) și morontiale (ale sufletului). Pe parcursul celui de-al treizeci și treilea an al șederii lor în Dalamatia, cu mult timp înainte de terminarea zidului, numărul doi și numărul șapte din grupul danit au descoperit, din întâmplare, un fenomen care însoțea legătura eului lor morontial (presupus nesexuală și

66:4.4 (744.3) 1. They were corporeal and relatively human, for they embodied the actual life plasm of one of the human races, the Andonic life plasm of Urantia.

66:4.5 (744.4) These one hundred members of the Prince's staff were divided equally as to sex and in accordance with their previous mortal status. Each person of this group was capable of becoming coparental to some new order of physical being, but they had been carefully instructed to resort to parenthood only under certain conditions. It is customary for the corporeal staff of a Planetary Prince to procreate their successors sometime prior to retiring from special planetary service. Usually this is at, or shortly after, the time of the arrival of the Planetary Adam and Eve.

66:4.6 (744.5) These special beings therefore had little or no idea as to what type of material creature would be produced by their sexual union. And they never did know; before the time for such a step in the prosecution of their world work the entire regime was upset by rebellion, and those who later functioned in the parental role had been isolated from the life currents of the system.

66:4.7 (744.6) In skin color and language these materialized members of Caligastia's staff followed the Andonic race. They partook of food as did the mortals of the realm with this difference: The re-created bodies of this group were fully satisfied by a nonflesh diet. This was one of the considerations which determined their residence in a warm region abounding in fruits and nuts. The practice of subsisting on a nonflesh diet dates from the times of the Caligastia one hundred, for this custom spread near and far to affect the eating habits of many surrounding tribes, groups of origin in the once exclusively meat-eating evolutionary races.

66:4.8 (744.7) 2. The one hundred were material but superhuman beings, having been reconstituted on Urantia as unique men and women of a high and special order.

66:4.9 (744.8) This group, while enjoying provisional citizenship on Ierusem, were as yet unfused with their Thought Adjusters; and when they volunteered and were accepted for planetary service in liaison with the descending orders of sonship, their Adjusters were detached. But these Ierusemites were superhuman beings — they possessed souls of ascendant growth. During the mortal life in the flesh the soul is of embryonic estate; it is born (resurrected) in the morontia life and experiences growth through the successive morontia worlds. And the souls of the Caligastia one hundred had thus expanded through the progressive experiences of the seven mansion worlds to citizenship status on Ierusem.

66:4.10 (744.9) In conformity to their instructions the staff did not engage in sexual reproduction, but they did painstakingly study their personal constitutions, and they carefully explored every imaginable phase of intellectual (mind) and morontia (soul) liaison. And it was during the thirty-third year of their sojourn in Dalamatia, long before the wall was completed, that number two and number seven of the Danite group accidentally discovered a phenomenon attendant upon the liaison of their morontia selves (supposedly nonsexual and nonmaterial); and the

nematerială); rezultatul acestei aventuri s-a dovedit a fi prima dintre creaturile mediene primare. Noua ființă era perfect vizibilă pentru statul major planetar și pentru asociații lui celești, însă rămânea invizibilă privirilor bărbaților și ale femeilor diferitelor triburi umane. Sub autoritatea Prințului Planetar, toți membrii statului major corporal au început zămislirea de ființe similare, și toți au reușit urmând instrucțiunile cuplului precursor dănit. Iată cum a fost adus pe lume, în cele din urmă, de către statul major al Prințului, corpul original al celor 50.000 de medieni primari.

Aceste creaturi de tip median au fost foarte utile în executarea operațiunilor cartierului general al lumii. Ele erau invizibile pentru ființele umane, însă existența acestor semispirite invizibile a fost făcută cunoscută primilor locuitori ai Dalamatiei și, pe parcursul mai multor secole, ele au constituit totalitatea lumii spiritelor pentru acești muritori în evoluție.

3. Cei o sută ai lui Caligastia erau personal nemuritori, sau nepieritori. Complementele folosite ca antidot al curenților de viață ai sistemului circulau prin formele lor materiale. Dacă rebeliunea nu i-ar fi făcut să piardă contactul cu circuitele vieții, ei ar mai fi trăit o anumită perioadă de timp, până la sosirea ulterioară a vreunui Fiu de Dumnezeu, sau până în momentul în care ar fi fost eliberați din funcțiunile lor, pentru a-și relua călătoria întreruptă către Havona și Paradis.

Aceste complemente care lucrează ca antidot al curenților vieții Sataniei proveneau din roadele arborelui vieții, un arbore din Edentia, trimis pe Satania de Preaînaltii Norlatiadekului în momentul sosirii lui Caligastia. În epoca lui Dalamatia, acest arbore creștea în curtea centrală a templului Tatălui invizibil, iar fructul acestui arbore era cel care permitea ființelor materiale ale statului major al Prințului, care altfel ar fi fost muritoare, să trăiască la nesfârșit atâta timp cât aveau acces la acesta.

Fără a avea valoare pentru rasele evolutive, această supraalimentare era întru totul suficientă pentru a conferi o viață continuă celor o sută ai lui Caligastia, precum și celor o sută de andoniți modificați care le erau asociați.

S-ar cuveni să explicăm în această privință că în momentul în care cei o sută de andoniți au contribuit, printr-o fracțiune a plasmei lor germinative umane, la rematerializarea acestor membri ai statului major al Prințului, Purtătorii Vieții au introdus în corpul muritorilor acestor andoniți complementul circuitelor sistemului. Acesta le-a permis să continue să trăiască în paralel cu statul major secol după secol, sfidând moartea fizică.

Cei o sută de andoniți au fost, în cele din urmă, înștiințați cu privire la contribuția lor la noile forme ale superiorilor lor, și aceeași o sută de copii ai triburilor lui Andon au fost menținuți în cartierul general, în funcția de asistenți personali ai membrilor corporali ai statului major al Prințului.

5. ORGANIZAREA CELOR O SUTĂ

Cei o sută erau organizați cu serviciul lor în zece consilii autonome, de câte zece membri fiecare. Când cel puțin două consilii rămăneau în sesiune comună, aceste reuniuni de legătură erau prezidate de

result of this adventure proved to be the first of the primary midway creatures. This new being was wholly visible to the planetary staff and to their celestial associates but was not visible to the men and women of the various human tribes. Upon authority of the Planetary Prince the entire corporeal staff undertook the production of similar beings, and all were successful, following the instructions of the pioneer Danite pair. Thus did the Prince's staff eventually bring into being the original corps of 50,000 primary midways.

66:4.11 (745.1) These mid-type creatures were of great service in carrying on the affairs of the world's headquarters. They were invisible to human beings, but the primitive sojourners at Dalamatia were taught about these unseen semispirits, and for ages they constituted the sum total of the spirit world to these evolving mortals.

66:4.12 (745.2) 3. The Caligastia one hundred were personally immortal, or undying. There circulated through their material forms the antidotal complements of the life currents of the system; and had they not lost contact with the life circuits through rebellion, they would have lived on indefinitely until the arrival of a subsequent Son of God, or until their sometime later release to resume the interrupted journey to Havona and Paradise.

66:4.13 (745.3) These antidotal complements of the Satania life currents were derived from the fruit of the tree of life, a shrub of Edentia which was sent to Urantia by the Most Highs of Norlatiadek at the time of Caligastia's arrival. In the days of Dalamatia this tree grew in the central courtyard of the temple of the unseen Father, and it was the fruit of the tree of life that enabled the material and otherwise mortal beings of the Prince's staff to live on indefinitely as long as they had access to it.

66:4.14 (745.4) While of no value to the evolutionary races, this supersustenance was quite sufficient to confer continuous life upon the Caligastia one hundred and also upon the one hundred modified Andonites who were associated with them.

66:4.15 (745.5) It should be explained in this connection that, at the time the one hundred Andonites contributed their human germ plasm to the members of the Prince's staff, the Life Carriers introduced into their mortal bodies the complement of the system circuits; and thus were they enabled to live on concurrently with the staff, century after century, in defiance of physical death.

66:4.16 (745.6) Eventually the one hundred Andonites were made aware of their contribution to the new forms of their superiors, and these same one hundred children of the Andon tribes were kept at headquarters as the personal attendants of the Prince's corporeal staff.

5. ORGANIZATION OF THE ONE HUNDRED

66:5.1 (745.7) The one hundred were organized for service in ten autonomous councils of ten members each. When two or more of these ten councils met in joint session, such liaison gatherings were presided over by

Daligastia. Aceste zece grupuri erau constituite după cum urmează:

1. Consiliul alimentației și al bunăstării materiale. Acest grup era prezidat de Ang. Hrana, apa, îmbrăcămintea și progresul material al speciei umane, toate acestea erau stimulate de acest corp de experți. Ei arătau cum să se sape puțuri, cum să se capteze izvoare și să se facă irigarea terenurilor. Ei i-au învățat pe oamenii veniți din regiunile înalte și din cele nordice să își îmbunătățească metodele de a trata pielea animalelor pentru folosirea ei ca veșmânt. Profesorii de arte și științe au introdus mai târziu arta țesutului.

S-a avansat mult în metodele de conservare a hranei. Hrana a fost conservată prin preparare, prin uscare, și la fum, devenind astfel prima formă de proprietate. Oamenii au învățat să se aprovizioneze, ca să preîntâmpine astfel ravagiile foametei care decima periodic lumea.

2. Grupul de domesticire și de întrebuințare a animalelor. Acest consiliu avea drept scop selecționarea și creșterea animalelor celor mai adaptate pentru ajutarea ființelor umane la căratul poverilor și la transportarea lor înșiși, pentru furnizarea hranei și, mai târziu, pentru a servi la cultivarea solului. Acest grup priceput a fost condus de Bon.

Mai multe specii de animale folositoare, acum dispărute, au fost dresate, precum și altele, care s-au înmulțit ca animale domestice până în epoca noastră. Omul avea deja de mult timp în preajma sa câinele, iar omul albastru reușise deja să dresseze elefantul. Vacile au fost ameliorate printr-o creștere atentă, astfel încât să devină o valoroasă sursă de hrană; untul și brânza au devenit elemente curente în alimentația omului. Oamenii au învățat să utilizeze boii la căratul greutăților, însă calul nu a fost domesticit decât la o dată ulterioară. Membri acestui corp au fost primii care i-au învățat pe oameni să folosească roata pentru ușurarea tracțiunii.

În această epocă, au fost folosiți pentru prima dată porumbeii călători, ei fiind luați în călătoriile mai lungi pentru a servi la trimiterea de mesaje sau la chemarea în ajutor. Grupul lui Bon a reușit să dresseze marii condori ca păsări transportatoare de călători, însă rasa lor s-a stins în urmă cu peste treizeci de mii de ani.

3. Sfătuitoarii în chestiunea răpunerii animalelor de pradă. Nu era suficient ca omul primitiv să încerce să domesticească anumite animale, ci trebuia să învețe și să se protejeze contra distrugerii lui de către restul lumii animalelor ostile. Grupul acesta era comandat de Dan.

Rostul zidurilor vechilor cetăți era atât acela de protecție contra fiarelor sălbatice cât și de prevenire a atacurilor prin surprindere lansate de unele ființe umane ostile. Cei care trăiau în afara zidurilor și în pădure trebuiau să se bazeze pe locuințele din arbori, pe bordeiele de piatră și pe focurile ținute aprinse pe toată durata nopții. De aceea era foarte normal ca acești educatori să dedice mult timp instruirii elevilor lor în vederea îmbunătățirii habitatului uman. Prin folosirea unor mai bune tehnici și capcane, s-au făcut mari progrese în subjugarea lumii animale.

4. Corpul însărcinat să propage și să păstreze cunoașterea. Acest grup a organizat și a dirijat eforturile pur educative ale acestor epoci primitive. El era dirijat

Daligastia. These ten groups were constituted as follows:

66:5.2 (745.8) 1. *The council on food and material welfare.* This group was presided over by Ang. Food, water, clothes, and the material advancement of the human species were fostered by this able corps. They taught well digging, spring control, and irrigation. They taught those from the higher altitudes and from the north improved methods of treating skins for use as clothing, and weaving was later introduced by the teachers of art and science.

66:5.3 (746.1) Great advances were made in methods of food storage. Food was preserved by cooking, drying, and smoking; it thus became the earliest property. Man was taught to provide for the hazards of famine, which periodically decimated the world.

66:5.4 (746.2) 2. *The board of animal domestication and utilization.* This council was dedicated to the task of selecting and breeding those animals best adapted to help human beings in bearing burdens and transporting themselves, to supply food, and later on to be of service in the cultivation of the soil. This able corps was directed by Bon.

66:5.5 (746.3) Several types of useful animals, now extinct, were tamed, together with some that have continued as domesticated animals to the present day. Man had long lived with the dog, and the blue man had already been successful in taming the elephant. The cow was so improved by careful breeding as to become a valuable source of food; butter and cheese became common articles of human diet. Men were taught to use oxen for burden bearing, but the horse was not domesticated until a later date. The members of this corps first taught men to use the wheel for the facilitation of traction.

66:5.6 (746.4) It was in these days that carrier pigeons were first used, being taken on long journeys for the purpose of sending messages or calls for help. Bon's group were successful in training the great fanners as passenger birds, but they became extinct more than thirty thousand years ago.

66:5.7 (746.5) 3. *The advisers regarding the conquest of predatory animals.* It was not enough that early man should try to domesticate certain animals, but he must also learn how to protect himself from destruction by the remainder of the hostile animal world. This group was captained by Dan.

66:5.8 (746.6) The purpose of an ancient city wall was to protect against ferocious beasts as well as to prevent surprise attacks by hostile humans. Those living without the walls and in the forest were dependent on tree dwellings, stone huts, and the maintenance of night fires. It was therefore very natural that these teachers should devote much time to instructing their pupils in the improvement of human dwellings. By employing improved techniques and by the use of traps, great progress was made in animal subjugation.

66:5.9 (746.7) 4. *The faculty on dissemination and conservation of knowledge.* This group organized and directed the purely educational endeavors of those early

de Fad. Metodele de predare ale lui Fad constau în supravegherea lucrătorilor însoțită de instruirea în tehnici de lucru îmbunătățite. Fad a formulat primul alfabet și a introdus un sistem de scriere. Alfabetul său conținea douăzeci și cinci de caractere. Aceste popoare primitive scriau încă pe scoarțe de copac, pe tablete de argilă, pe plăci de piatră, și pe un fel de pergament făcut din piei prelucrate și pe un material rudimentar asemănător cu hârtia, făcut din cuiburi de viespi. Biblioteca Dalamatiei, distrusă curând după revolta lui Caligastia, conținea peste două milioane de manuscrise separate și ea era denumită „casa lui Fad”.

Oamenii albaștri aveau o predilecție marcată pentru scrierea alfabetică. Ei sunt cei care au făcut cele mai mari progrese în această direcție. Oamenii roșii preferau scrierea picturală, în timp ce rasele galbene s-au orientat către folosirea de simboluri pentru cuvinte și idei, foarte asemănătoare celor pe le folosesc actualmente. Cu toate acestea, alfabetul și numeroase alte lucruri importante au fost apoi pierdute pentru lume în perioada de confuzie care a însoțit rebeliunea. Dezertarea lui Caligastia a distrus speranța lumii pentru o limbă universală, cel puțin pentru multe epoci.

5. Comisia de industrie și de comerț. Acest consiliu era însărcinat cu dezvoltarea industriei în cadrul triburilor și cu promovarea comerțului între diverse grupuri pașnice. Conducătorul său era Nod. Toate formele de manufactură primitivă au fost încurajate de membrii acestui corp. Ei au contribuit direct la ridicarea nivelului de viață, furnizând numeroase produse noi, destinate să stimuleze imaginația oamenilor primitivi. Ei au extins enorm comerțul cu sare a ameliorată, produsă de consiliul științelor și artelor.

Printre grupurile iluminate instruite în școala din Dalamatia s-a practicat pentru prima dată creditul comercial. De la o bursă centrală de credit se acordau jetoane simbolice, care erau acceptate în locul obiectelor de troc reale. Lumea nu a perfecționat aceste metode de afaceri decât cu sute de mii de ani mai târziu.

6. Corpul religiei revelate. Acesta a avut o acțiune lentă. Civilizația Urantiei a fost literalmente călăită între nicovale necesități și ciocanul fricii. Acest grup făcuse, cu toate acestea, progrese considerabile în încercarea sa de a substitui teama de creator fricii de creatură (cultul fantomelor), atunci când lucrările sale au fost întrerupte de dezordinile ce însoțeau mișcarea separatistă de răzvrătire. Căpetenia acestui consiliu se numea Hap.

Nici un membru al statului major al Prințului nu a vrut să prezinte revelații susceptibile să complice evoluția. Ei și-au prezentat revelația numai când au ajuns să epuizeze forțele evoluției, însă Hap a cedat dorinței locuitorilor orașului de a stabili o formă de slujbă religioasă. Grupul său a dat Dalmatienilor șapte obiecte de cult, precum și formula de rugăciune zilnică, apoi le-a învățat, în cele din urmă, „Rugăciunea Tatălui”, care era:

”Tatăl al tuturor, al cărui Fiu îl onorăm, privește-ne cu bunăvoință. Eliberează-ne de orice frică în afară de cea de Tine. Fă din noi o bucurie pentru maeștrii noștri divini și pune pentru totdeauna adevărul pe buzele noastre. Eliberează-ne de violență și de mânie, dă-ne respectul față de semenii noștri și față de ceea ce

ages. It was presided over by Fad. The educational methods of Fad consisted in supervision of employment accompanied by instruction in improved methods of labor. Fad formulated the first alphabet and introduced a writing system. This alphabet contained twenty-five characters. For writing material these early peoples utilized tree barks, clay tablets, stone slabs, a form of parchment made of hammered hides, and a crude form of paperlike material made from wasps' nests. The Dalamatia library, destroyed soon after the Caligastia disaffection, comprised more than two million separate records and was known as the “house of Fad.”

66:5.10 (746.8) The blue man was partial to alphabet writing and made the greatest progress along such lines. The red man preferred pictorial writing, while the yellow races drifted into the use of symbols for words and ideas, much like those they now employ. But the alphabet and much more was subsequently lost to the world during the confusion attendant upon rebellion. The Caligastia defection destroyed the hope of the world for a universal language, at least for untold ages.

66:5.11 (747.1) 5. *The commission on industry and trade.* This council was employed in fostering industry within the tribes and in promoting trade between the various peace groups. Its leader was Nod. Every form of primitive manufacture was encouraged by this corps. They contributed directly to the elevation of standards of living by providing many new commodities to attract the fancy of primitive men. They greatly expanded the trade in the improved salt produced by the council on science and art.

66:5.12 (747.2) It was among these enlightened groups educated in the Dalamatia schools that the first commercial credit was practiced. From a central exchange of credits they secured tokens which were accepted in lieu of the actual objects of barter. The world did not improve upon these business methods for hundreds of thousands of years.

66:5.13 (747.3) 6. *The college of revealed religion.* This body was slow in functioning. Urantia civilization was literally forged out between the anvil of necessity and the hammers of fear. But this group had made considerable progress in their attempt to substitute Creator fear for creature fear (ghost worship) before their labors were interrupted by the later confusion attendant upon the secession upheaval. The head of this council was Hap.

66:5.14 (747.4) None of the Prince's staff would present revelation to complicate evolution; they presented revelation only as the climax of their exhaustion of the forces of evolution. But Hap did yield to the desire of the inhabitants of the city for the establishment of a form of religious service. His group provided the Dalmatians with the seven chants of worship and also gave them the daily praise-phrase and eventually taught them “the Father's prayer,” which was:

66:5.15 (747.5) “Father of all, whose Son we honor, look down upon us with favor. Deliver us from the fear of all save you. Make us a pleasure to our divine teachers and forever put truth on our lips. Deliver us from violence and anger; give us respect for our elders and that which belongs to our neighbors. Give us this season green pastures and fruitful flocks to gladden our hearts. We

aparține vecinilor noștri. Pentru a ne bucura inima, dă-ne acest anotimp de pășuni verzi și de turme rodnice. Noi ne rugăm pentru a primi venirea celui care ne este făgăduit, și care trebuie să ne înalțe, și noi dorim să facem voia ta pe această lume așa cum ceilalți o fac pe alte lumi de dincolo de a noastră.”

Cu toate că statul major al Prințului a fost limitat la mijloacele naturale și la metodele obișnuite de ameliorare a raselor, el a făcut promisiunea darului adamic al unei noi rase ca fiind scopul creșterii evolutive după ce dezvoltarea biologică și-a atins apogeul.

7. Păzitorii sănătății și ai vieții. Acest consiliu s-a ocupat de introducerea unui sistem sanitar și de încurajarea unei igiene primitive; el a fost condus de Lut.

Membrii săi au dat multe învățături care au fost pierdute în confuzia epocilor care au urmat, și care nu au fost niciodată redescoperite înainte de secolul al douăzecilea. Ei i-au învățat pe oameni că gătitul, fierberea și prăjitul erau o cale de a evita bolile; ei i-au mai învățat și că prepararea alimentelor diminuea în mare parte mortalitatea infantilă și înlesnea înțărirea mai din vreme.

O mare parte din primele învățături date de păzitorii sănătății din grupul lui Lut au fost păstrate printre triburile pământene până în epoca lui Moise, cu toate că mult denaturate și foarte modificate.

Principalul obstacol în promovarea igienei la aceste popoare ignorante consta în faptul că factorii reali ai numeroaselor maladii erau prea mici pentru a fi văzuți cu ochiul liber și, de asemenea, în faptul că acești oameni aveau cu toții un respect superstițios pentru foc. A fost nevoie de mii de ani pentru a-i convinge să ardă deșeurile. Între timp, au fost presați foarte tare să își îngroape gunoarele intrate în putrefacție. Marele progres sanitar al acestei epoci provine din propagarea cunoașterii referitoare la proprietățile salubre și antiseptice ale luminii solare.

Înainte de sosirea Prințului, băile erau un ceremonial exclusiv religios. A fost, într-adevăr, foarte dificil să se convingă oamenii a-și spăla corpul era o practică sănătoasă. În cele din urmă, Lut i-a îndemnat pe învățătorii religioși să includă stropirile cu apă în anumite ceremonii purificatoare care trebuiau să fie îndeplinite o dată pe săptămână în legătură odată cu slujbele de după-amiază, închinare Tatălui tuturor.

Acești păzitori ai sănătății au căutat, de asemenea, să înlocuiască cu ce au avut la îndemână schimbul de salivă sau băutul sângelui, care erau însemnul prieteniei personale și garanția loialității de grup, însă odată degajate de influența presantă a învățăturilor șefilor lor superiori, aceste popoare primitive nu au întârziat să reia practicile lor vătămătoare de sănătate și propagatoare de boli, născute din ignoranță și din superstiție.

8. Consiliul planetar al artelor și al științelor. Acest corp a contribuit mult la ameliorarea tehnicilor industriale ale oamenilor primitivi și la rafinarea conceptului lor de frumusețe. Șeful lui se numea Mek.

În toată lumea artele și științele erau la un nivel foarte jos, însă rudimentele fizicii și chimiei fuseseră predate dalamatienilor. Olăritul și artele decorative au

pray for the hastening of the coming of the promised uplifter, and we would do your will on this world as others do on worlds beyond.”

66:5.16 (747.6) Although the Prince's staff were limited to natural means and ordinary methods of race improvement, they held out the promise of the Adamic gift of a new race as the goal of subsequent evolutionary growth upon the attainment of the height of biologic development.

66:5.17 (747.7) 7. *The guardians of health and life.* This council was concerned with the introduction of sanitation and the promotion of primitive hygiene and was led by Lut.

66:5.18 (747.8) Its members taught much that was lost during the confusion of subsequent ages, never to be rediscovered until the twentieth century. They taught mankind that cooking, boiling and roasting, was a means of avoiding sickness; also that such cooking greatly reduced infant mortality and facilitated early weaning.

66:5.19 (747.9) Many of the early teachings of Lut's guardians of health persisted among the tribes of earth on down to the days of Moses, even though they became much garbled and were greatly changed.

66:5.20 (748.1) The great obstacle in the way of promoting hygiene among these ignorant peoples consisted in the fact that the real causes of many diseases were too small to be seen by the naked eye, and also because they all held fire in superstitious regard. It required thousands of years to persuade them to burn refuse. In the meantime they were urged to bury their decaying rubbish. The great sanitary advance of this epoch came from the dissemination of knowledge regarding the health-giving and disease-destroying properties of sunlight.

66:5.21 (748.2) Before the Prince's arrival, bathing had been an exclusively religious ceremonial. It was indeed difficult to persuade primitive men to wash their bodies as a health practice. Lut finally induced the religious teachers to include cleansing with water as a part of the purification ceremonies to be practiced in connection with the noontime devotions, once a week, in the worship of the Father of all.

66:5.22 (748.3) These guardians of health also sought to introduce handshaking in substitution for saliva exchange or blood drinking as a seal of personal friendship and as a token of group loyalty. But when out from under the compelling pressure of the teachings of their superior leaders, these primitive peoples were not slow in reverting to their former health-destroying and disease-breeding practices of ignorance and superstition.

66:5.23 (748.4) 8. *The planetary council on art and science.* This corps did much to improve the industrial technique of early man and to elevate his concepts of beauty. Their leader was Mek.

66:5.24 (748.5) Art and science were at a low ebb throughout the world, but the rudiments of physics and chemistry were taught the Dalamatians. Pottery was

fost toate perfecționate, iar idealurile frumuseții umane au fost îmbogățite, însă muzica nu a făcut nici un progres până la sosirea rasei violete.

În ciuda repetatelor îndemnuri ale învățătorilor lor, acești oameni primitivi nu au consimțit să facă experiențe asupra energiei vaporilor. Ei nu au putut niciodată să își depășească marea lor teamă de puterea explozivă a vaporilor dintr-un vas închis. Cu toate acestea, ei s-au lăsat, în cele din urmă, convingși să prelucraze metalele la foc, cu toate că o bucată de metal înroșită în foc a fost pentru omul primitiv un obiect înfricoșător.

Mek a contribuit, de asemenea, la avansarea culturii andoniților și la ameliorarea artelor oamenilor albaștri. O încrucișare a oamenilor albaștri cu rămășițele andonice a produs oameni foarte înzestrați artistic, și mulți dintre ei au devenit meșteri sculptori. Ei nu lucrau nici în piatră, nici în marmură, însă operele lor din argilă întărită prin coacere decorau grădinile Dalamatiei.

Meșteșugurile au făcut mari progrese, din care cea mai mare parte au fost pierdute pe parcursul lungilor epoci ale rebeliunii, și nu au mai fost regăsite până în timpurile moderne.

9. Guvernatorii relațiilor tribale superioare. Era grupul însărcinat să ridice societatea umană la nivelul unui stat. Șeful său era Tut.

Acești conducători au contribuit mult la producerea unor căsătorii între membrii unor triburi diferite. Ei au încurajat ființele umane să își facă curte, și să se căsătorească după o reflecție îndelungată și ample ocazii de a se cunoaște reciproc. Dansurile pur războinice au fost rafinate și puse în slujba unor scopuri sociale prețioase. Au fost introduse numeroase jocuri de întrecere, însă vechile popoare erau austere. Simțul umorului nu înflorea deloc în aceste triburi primitive. Aceste practici nu au putut supraviețui, datorită dezordinilor cauzate de insurecția planetară.

Tut și asociații săi au lucrat la promovarea unor asocieri colective de natură pacifică, la reglementarea și la umanizarea războiului, la coordonarea relațiilor între triburi și la perfecționarea guvernelor tribale. O cultură mai avansată s-a dezvoltat în alte părți ale Dalamatiei, și această ameliorare a relațiilor sociale a avut o influență foarte fericită asupra triburilor mai îndepărtate. Însă tipul de civilizație care prelua în cartierul general al Prințului era în întregime diferit de societatea barbară care evolua oriunde altundeva, la fel cum în Capetown, în Africa de Sud, societatea contemporană este total diferită de cultura rudimentară a boșimanilor de mică înălțime, trăind mai la nord.

10. Curtea supremă de coordonare tribală și de cooperare rasială. Acest consiliu suprem era dirijat de Van, și servea drept curte de apel pentru celelalte nouă comisii speciale însărcinate să supravegheze treburile umane. Acest consiliu avea un vast câmp de acțiune, fiindu-i încredințate toate chestiunile pământene care nu erau în mod specific date în sarcina celorlalte grupuri. Acest corp ales a primit din Edentia aprobarea Părinților Constelației, înainte de a fi autorizat să preia funcțiile de la curtea supremă a Urantiei.

advanced, decorative arts were all improved, and the ideals of human beauty were greatly enhanced. But music made little progress until after the arrival of the violet race.

66:5.25 (748.6) These primitive men would not consent to experiment with steam power, notwithstanding the repeated urgings of their teachers; never could they overcome their great fear of the explosive power of confined steam. They were, however, finally persuaded to work with metals and fire, although a piece of red-hot metal was a terrorizing object to early man.

66:5.26 (748.7) Mek did a great deal to advance the culture of the Andonites and to improve the art of the blue man. A blend of the blue man with the Andon stock produced an artistically gifted type, and many of them became master sculptors. They did not work in stone or marble, but their works of clay, hardened by baking, adorned the gardens of Dalamatia.

66:5.27 (748.8) Great progress was made in the home arts, most of which were lost in the long and dark ages of rebellion, never to be rediscovered until modern times.

66:5.28 (748.9) 9. *The governors of advanced tribal relations.* This was the group intrusted with the work of bringing human society up to the level of statehood. Their chief was Tut.

66:5.29 (748.10) These leaders contributed much to bringing about intertribal marriages. They fostered courtship and marriage after due deliberation and full opportunity to become acquainted. The purely military war dances were refined and made to serve valuable social ends. Many competitive games were introduced, but these ancient folk were a serious people; little humor graced these early tribes. Few of these practices survived the subsequent disintegration of planetary insurrection.

66:5.30 (748.1) Tut and his associates labored to promote group associations of a peaceful nature, to regulate and humanize warfare, to co-ordinate intertribal relations, and to improve tribal governments. In the vicinity of Dalamatia there developed a more advanced culture, and these improved social relations were very helpful in influencing more remote tribes. But the pattern of civilization prevailing at the Prince's headquarters was quite different from the barbaric society evolving elsewhere, just as the twentieth-century society of Capetown, South Africa, is totally unlike the crude culture of the diminutive Bushmen to the north.

66:5.31 (749.2) 10. *The supreme court of tribal co-ordination and racial co-operation.* This supreme council was directed by Van and was the court of appeals for all of the other nine special commissions charged with the supervision of human affairs. This council was one of wide function, being intrusted with all matters of earthly concern which were not specifically assigned to the other groups. This selected corps had been approved by the Constellation Fathers of Edentia before they were authorized to assume the functions of the supreme court of Urantia.

6. DOMNIA PRINȚULUI

Gradul de cultură al unei planete se măsoară după moștenirea socială a ființelor ei autohtone. Rapiditatea expansiunii sale culturale este în întregime determinată de aptitudinea locuitorilor ei de a asimila idei noi și avansate.

Respectarea tradiției produce stabilitatea și cooperarea, legând într-un mod sentimental prezentul de trecut însă, în același timp, înăbușă inițiativa și înrobește puterea creatoare a personalității. Lumea întreagă era prinsă într-un impas al tradițiilor atunci când cei o sută ai lui Caligastia au sosit și au început să proclame noua evanghelie a inițiativei individuale în cadrul grupurilor sociale ale vremii. Această domnie benefică a fost însă atât de rapid întreruptă, încât rasele nu au fost niciodată în întregime eliberate de sclavia obiceiurilor. Moda continuă încă să domine indubitabil Urantia.

Cei o sută ai lui Caligastia - absolvenți ai lumilor locuințelor ale Sataniei - cunoșteau bine artele și cultura Ierusalimului, însă o astfel de cunoaștere este aproape lipsită de valoare pe o planetă barbară populată cu ființe umane primitive. Aceste ființe înțelepte erau prea chibzuite pentru a întreprinde transformarea bruscă, sau ridicarea în masă a raselor primitive ale aceluia timp. Ele înțelegeau bine încetineala evoluției speciei umane, și s-au abținut cu înțelepciune de la orice încercare de a modifica radical modul de viață al oamenilor pe pământ.

Fiecare din cele zece comisii planetare a început încetul cu încetul și în mod natural să promoveze interesele încredințate lor. Planul lor consta în a-i atrage pe membrii triburilor învecinate, cu mintea cea mai bine dezvoltată, iar după ce i-a format, să îi trimită înapoi la popoarele lor ca emisari ai progresului social.

Emisarii străini nu au fost trimiși niciodată la o rasă, decât la cererea specifică a poporului respectiv. Cei care lucrau la evoluția și la progresul unui trib sau ale unei anumite rase erau întotdeauna băștinașii aceluia trib sau ai acelei rase. Cei o sută nu au încercat niciodată să impună unui trib obiceiurile și moravurile unei alte rase, fie ea și una superioară. Ei au lucrat întotdeauna cu răbdare la înnobilarea și la avansarea, în fiecare rasă, a moravurilor care au trecut prin proba timpului. Popoarele simple de pe Urantia și-au adus obiceiurile lor sociale în Dalamatia nu pentru a le schimba pe niște practici noi și mai bune, ci pentru ca ele să fie înnobilate prin contactul cu o cultură mai elevată și în asociere cu oameni cu o minte superioară. Procesul era lent, însă foarte eficient.

Instructorii Dalamatiei au încercat să adauge o selecție socială conștientă la selecția pur naturală a evoluției biologice. Ei nu au dereglat societatea umană, însă au accelerat considerabil evoluția ei normală și naturală. Mobilul lor era progresul prin evoluție, și nu revoluția prin revelație. Rasele umane i-au fost necesare epoci de-a rândul pentru a fi dobândit puținul de religie și de morală pe care îl poseda, iar acești supaoameni erau prea chibzuți pentru a răpi omenirii acest mic progres, aruncând-o în confuzia și în nedumerirea care apar întotdeauna atunci când ființe luminate și superioare încearcă să înalțe rasele înapoiate instruiindu-le și iluminându-le peste măsură.

6. THE PRINCE'S REIGN

66:6.1 (749.3) The degree of a world's culture is measured by the social heritage of its native beings, and the rate of cultural expansion is wholly determined by the ability of its inhabitants to comprehend new and advanced ideas.

66:6.2 (749.4) Slavery to tradition produces stability and co-operation by sentimentally linking the past with the present, but it likewise stifles initiative and enslaves the creative powers of the personality. The whole world was caught in the stalemate of tradition-bound mores when the Caligastia one hundred arrived and began the proclamation of the new gospel of individual initiative within the social groups of that day. But this beneficent rule was so soon interrupted that the races never have been wholly liberated from the slavery of custom; fashion still unduly dominates Urantia.

66:6.3 (749.5) The Caligastia one hundred — graduates of the Satania mansion worlds — well knew the arts and culture of Jerusem, but such knowledge is nearly valueless on a barbaric planet populated by primitive humans. These wise beings knew better than to undertake the *sudden* transformation, or the en masse uplifting, of the primitive races of that day. They well understood the slow evolution of the human species, and they wisely refrained from any radical attempts at modifying man's mode of life on earth.

66:6.4 (749.6) Each of the ten planetary commissions set about *slowly* and naturally to advance the interests entrusted to them. Their plan consisted in attracting the best minds of the surrounding tribes and, after training them, sending them back to their people as emissaries of social uplift.

66:6.5 (749.7) Foreign emissaries were never sent to a race except upon the specific request of that people. Those who labored for the uplift and advancement of a given tribe or race were always natives of that tribe or race. The one hundred would not attempt to impose the habits and mores of even a superior race upon another tribe. Always they patiently worked to uplift and advance the time-tried mores of each race. The simple folk of Urantia brought their social customs to Dalamatia, not to exchange them for new and better practices, but to have them uplifted by contact with a higher culture and by association with superior minds. The process was slow but very effectual.

66:6.6 (750.1) The Dalamatia teachers sought to add conscious social selection to the purely natural selection of biologic evolution. They did not derange human society, but they did markedly accelerate its normal and natural evolution. Their motive was progression by evolution and not revolution by revelation. The human race had spent ages in acquiring the little religion and morals it had, and these supermen knew better than to rob mankind of these few advances by the confusion and dismay which always result when enlightened and superior beings undertake to uplift the backward races by overteaching and overenlightenment.

Când misionarii creștini au pătruns în inima Africii, unde fiii și fiicele sunt destinați să rămână sub autoritatea și îndrumarea părinților pe toată durata vieții acestora din urmă, ei nu au adus decât dezordine și prăbușirea întregii autorități atunci când au căutat, pe parcursul unei singure generații, să înlocuiască această practică propovăduind că copii trebuie să fie eliberați de orice constrângere familială după vârsta de douăzeci și unu de ani.

7. VIAȚA ÎN DALAMATIA

Cu toate că era de o frumusețe deosebită și concepută pentru a inspira respectul primitivilor acelei vârste, cartierul general al Prințului era destul de modest. Clădirile nu erau deosebit de mari, din moment ce învățătorii aduși din afară aveau drept scop încurajarea dezvoltării eventuale a agriculturii prin introducerea creșterii animalelor. Suprafețele de teren dintre zidurile cetății erau suficiente pentru ca pășunile și grădinile să poată hrăni o populație de aproximativ douăzeci de mii de locuitori.

Interioarele templului cultural central și clădirile celor zece grupuri de supraoameni supraveghetori erau, într-adevăr, frumoase opere de artă. Clădirile rezidențiale erau modele de curățenie și de ordine, însă totul era foarte simplu și cu totul primitiv în comparație cu dezvoltările ulterioare. În acest cartier general de cultură nu se foloseau decât metode care aparțineau prin natură Urantie.

Membrii corporali ai statului major al Prințului locuiau în așezări simple, însă exemplare, pe care le întrețineau pe post de cămine familiale destinate să îi inspire și să îi impresioneze favorabil pe ucenicii care călătoreau în centrul social și în cartierul general educativ al lumii.

Ordinea definită a vieții familiale și gruparea unei singure familii într-un singur domiciliu, într-un loc relativ stabil, datează din vremea lui Dalamatia și s-au datorat, în principal, exemplului și învățăturilor celor o sută și ale elevilor lor. Ca unitate socială, căminul nu a fost niciodată o reușită înainte ca suprabărbății și suprafemeile Dalamatiei să le fi făcut pe ființele umane să îi iubească pe nepoții și pe copiii nepoților lor, și să facă planuri de viitor pentru ei. Sălbaticul își iubește fiul, însă omul civilizat își iubește și nepotul.

Membrii statului major al Prințului trăiau în cupluri, ca tați și mame. Este adevărat că ei înșiși nu aveau copii, însă cele cincizeci de case model ale Dalamatiei nu adăposteau mai puțin de cinci sute de copii adoptați, din care mulți orfani aleși dintre familiile superioare ale raselor andonice și sangike; acești copii beneficiau de disciplină și de formarea acestor suprapărinți și apoi, după ce petreceau trei ani în școlile Prințului, (ei intrau între treisprezece și cincisprezece ani) erau întru totul apti să se căsătorească și gata să primească mandatul lor de emisari ai Prințului pe lângă triburi aflate în necesitate din rasele lor respective.

Fad patrona planul de învățământ din Dalamatia, care era pus în aplicare sub forma unei școli industriale, în care elevii învățau prin practică și se formau pe ei înșiși, prin înfăptuirea zi de zi a tot ceea ce este de

66:6.7 (750.2) When Christian missionaries go into the heart of Africa, where sons and daughters are supposed to remain under the control and direction of their parents throughout the lifetime of the parents, they only bring about confusion and the breakdown of all authority when they seek, in a single generation, to supplant this practice by teaching that these children should be free from all parental restraint after they have attained the age of twenty-one.

7. LIFE IN DALAMATIA

66:7.1 (750.3) The Prince's headquarters, though exquisitely beautiful and designed to awe the primitive men of that age, was altogether modest. The buildings were not especially large as it was the motive of these imported teachers to encourage the eventual development of agriculture through the introduction of animal husbandry. The land provision within the city walls was sufficient to provide for pasturage and gardening for the support of a population of about twenty thousand.

66:7.2 (750.4) The interiors of the central temple of worship and the ten council mansions of the supervising groups of supermen were indeed beautiful works of art. And while the residential buildings were models of neatness and cleanliness, everything was very simple and altogether primitive in comparison with later-day developments. At this headquarters of culture no methods were employed which did not naturally belong on Urantia.

66:7.3 (750.5) The Prince's corporeal staff presided over simple and exemplary abodes which they maintained as homes designed to inspire and favorably impress the student observers sojourning at the world's social center and educational headquarters.

66:7.4 (750.6) The definite order of family life and the living of one family together in one residence of comparatively settled location date from these times of Dalamatia and were chiefly due to the example and teachings of the one hundred and their pupils. The home as a social unit never became a success until the supermen and superwomen of Dalamatia led mankind to love and plan for their grandchildren and their grandchildren's children. Savage man loves his child, but civilized man loves also his grandchild.

66:7.5 (750.7) The Prince's staff lived together as fathers and mothers. True, they had no children of their own, but the fifty pattern homes of Dalamatia never sheltered less than five hundred adopted little ones assembled from the superior families of the Andonic and Sangik races; many of these children were orphans. They were favored with the discipline and training of these superparents; and then, after three years in the schools of the Prince (they entered from thirteen to fifteen), they were eligible for marriage and ready to receive their commissions as emissaries of the Prince to the needy tribes of their respective races.

66:7.6 (751.1) Fad sponsored the Dalamatia plan of teaching that was carried out as an industrial school in which the pupils learned by doing, and through which they worked their way by the daily performance of useful

folos. Acest plan de învățământ nu neglija locul gândirii și al simțirii în dezvoltarea caracterului, însă pune pe primul plan formarea manuală. Instruirea era individuală și colectivă. Învățătura era dată atât de bărbați cât și de femei, precum și de amândoi acționând laolaltă. Jumătate din această instrucție colectivă se făcea separând elevii pe sexe, cealaltă jumătate în educație mixtă. Ucenicii erau învățați individual dexteritatea manuală și erau socializați în grupe sau clase. Ei erau instruiți să fraternizeze cu grupuri mai tinere, cu grupuri mai vârstnice, și cu adulți, precum și să lucreze în echipă cu cei de vârsta lor. Erau familiarizați, de asemenea, cu asocieri cum ar fi grupurile familiale, echipele de joc și clasele de la școală.

Printre ultimii ucenici formați în Mesopotamia pentru a lucra cu rasele lor respective se găseau andoniții din ținuturile înalte ale Indiei occidentale, amestecați cu reprezentanți ai oamenilor roșii și ai oamenilor albaștri. Mai târziu, un mic număr de oameni galbeni a fost admis, de asemenea.

Hap a oferit raselor primitive o lege morală. Acest cod se numea „Calea Tatălui” și consta din următoarele șapte porunci:

1. Nu te vei teme de nici un dumnezeu și nici nu vei servi nimeni în afară de Tatăl tuturor.
2. Nu vei fi nesupus față de Fiul Tatălui, suveranul lumii, și nu vei fi lipsit de respect față de asociații săi supraumani.
3. Nu vei minți atunci când vei fi chemat în fața judecătorilor oamenilor.
4. Nu vei ucide nici bărbat, nici femeie, nici copil.
5. Nu vei fura nici bunurile, nici vitele vecinului tău.
6. Nu te vei atinge de femeia prietenului tău.
7. Nu vei comite nici cea mai mică nepolitețe față de părinții tăi ori față de bătrânii tribului.

Aceasta a rămas legea Dalamatiei pe parcursul unei perioade de aproape trei sute de mii de ani. Multe dintre pietrele pe care a fost gravată această lege zac acum pe fundul mării, în largul Mesopotamiei și al Persiei. S-a format obiceiul de a păstra în minte una dintre aceste porunci în fiecare zi a săptămânii, și a o folosi ca salut și ca mulțumire în timpul mesei.

În această epocă, măsura timpului era luna lunară, numărând douăzeci și opt de zile. Cu excepția zilei și a nopții, era singura unitate de timp cunoscută popoarelor primitive. Săptămâna de șapte zile a fost introdusă de instructorii Dalamatiei pentru simplul motiv că șapte este sfertul lui douăzeci și opt. Semnificația cifrei șapte în supraunivers le-a oferit, fără îndoială, ocazia de a strecura un memento spiritual în calculul obișnuit al timpului, însă perioada lunară nu are origine naturală.

Regiunea rurală din jurul orașului era foarte bine colonizată, pe o rază de o sută șazeci de kilometri. În împrejurimile imediate, anumiți vechi elevi ai școlilor Prințului se angajau în creșterea animalelor și puneau și altfel în practică instrucția pe care o primiseră de la statul lor major și de la mulți dintre artizanii lui umani. Unii din ei s-au apucat de agricultură și de horticultură.

tasks. This plan of education did not ignore thinking and feeling in the development of character; but it gave first place to manual training. The instruction was individual and collective. The pupils were taught by both men and women and by the two acting conjointly. One half of this group instruction was by sexes; the other half was coeducational. Students were taught manual dexterity as individuals and were socialized in groups or classes. They were trained to fraternize with younger groups, older groups, and adults, as well as to do teamwork with those of their own ages. They were also familiarized with such associations as family groups, play squads, and school classes.

^{66:7.7 (751.2)} Among the later students trained in Mesopotamia for work with their respective races were Andonites from the highlands of western India together with representatives of the red men and the blue men; still later a small number of the yellow race were also received.

^{66:7.8 (751.3)} Hap presented the early races with a moral law. This code was known as “The Father’s Way” and consisted of the following seven commands:

- ^{66:7.9 (751.4)} 1. You shall not fear nor serve any God but the Father of all.
- ^{66:7.10 (751.5)} 2. You shall not disobey the Father’s Son, the world’s ruler, nor show disrespect to his superhuman associates.
- ^{66:7.11 (751.6)} 3. You shall not speak a lie when called before the judges of the people.
- ^{66:7.12 (751.7)} 4. You shall not kill men, women, or children.
- ^{66:7.13 (751.8)} 5. You shall not steal your neighbor’s goods or cattle.
- ^{66:7.14 (751.9)} 6. You shall not touch your friend’s wife.
- ^{66:7.15 (751.10)} 7. You shall not show disrespect to your parents or to the elders of the tribe.

^{66:7.16 (751.11)} This was the law of Dalamatia for almost three hundred thousand years. And many of the stones on which this law was inscribed now lie beneath the waters off the shores of Mesopotamia and Persia. It became the custom to hold one of these commands in mind for each day of the week, using it for salutations and mealtime thanksgiving.

^{66:7.17 (751.12)} The time measurement of these days was the lunar month, this period being reckoned as twenty-eight days. That, with the exception of day and night, was the only time reckoning known to the early peoples. The seven-day week was introduced by the Dalamatia teachers and grew out of the fact that seven was one fourth of twenty-eight. The significance of the number seven in the superuniverse undoubtedly afforded them opportunity to introduce a spiritual reminder into the common reckoning of time. But there is no natural origin for the weekly period.

^{66:7.18 (751.13)} The country around the city was quite well settled within a radius of one hundred miles. Immediately surrounding the city, hundreds of graduates of the Prince’s schools engaged in animal husbandry and otherwise carried out the instruction they had received from his staff and their numerous human helpers. A few engaged in agriculture and horticulture.

Omenirea nu a fost constrânsă să practice munca dură a pământului drept pedeapsă a unui presupus păcat. „Vei mânca rodul pământului cu sudoarea frunții tale”, nu a fost o pedeapsă pronunțată contra omului pentru a fi participat la nebunia rebeliunii lui Lucifer, sub conducerea trădătorului Caligastia. Cultura solului este inherentă stabilirii unei civilizații progresive pe lumile evolutive, iar acest imperativ a fost centrul întregii învățături a Prințului Planetar și a statului său major pe parcursul celor trei sute de mii de ani care au separat sosirea lor pe Urantia de zilele tragice în care Caligastia a luat partea rebelului Lucifer. Munca pământului nu era un blestem, ci era mai degrabă suprema binecuvântare pentru toți cei care au putut astfel să participe la cea mai umană dintre toate activitățile omenești.

În momentul în care a izbucnit rebeliunea, Dalamatia avea o populație fixă de aproape șase mii de locuitori. Această cifră include ucenicii, însă nu ține cont de vizitatori și de observatori, al căror număr se ridica întotdeauna la peste o mie. Însă voi nu puteți decât prea puțin, ori chiar deloc, să vă dați seama de minunatele progrese ale acestor timpuri foarte îndepărtate. Admirabilele beneficii ale acestor epoci pentru omenire au fost practic șterse de oribila confuzie și de abjectele tenebre spirituale care au urmat după catastrofa înșelăciunii și răzvrătirii lui Caligastia.

8. NEMULȚUMIRILE LUI CALIGASTIA

Când studiem lunga carieră a lui Caligastia, noi nu găsim în conduita sa decât o singură trăsătură de caracter susceptibilă de a atrage atenția; el era ultraindividualist. Avea tendința să le țină parte aproape tuturor protestatarilor și arăta, în general, simpatie sa celor care exprimau cu cumpătate critici implicite. Noi sesizăm faptul că această tendință de a nu suporta autoritatea, de a se ofensa ușor în caz de orice formă de control a apărut de la început la el. Deși era ușor împotriva sfaturilor bătrânilor și avea o reținere față de autoritatea superioară, cu toate acestea, când a fost pus la încercare, el și-a dovedit loialitatea sa către șefii universului și supunerea față de ordinele Părinților Constelației. Nici o greșală reală nu a fost vreodată găsită în el, până în momentul rușinoasei sale trădări pe Urantia.

Se cuvine să notăm că Lucifer și Caligastia fuseseră amândoi instruiți cu răbdare și avizați cu afecțiune de tendința lor de a critica și de dezvoltarea subtilă a trufiei lor, care avea drept corolar un simț exagerat al importanței de sine, însă toate aceste eforturi de a-i ajuta fuseseră interpretate în mod greșit, ca critici neîntemeiate și interferențe nejustificate cu libertatea lor personală. Caligastia și Lucifer au socotit amândoi că sfaturile lor amicale erau animate de mobile puternic reprehensibile care începeau să domine propria lor gândire deformată și propria lor concepție eronată. Ei au judecat generoșii lor consilieri după evoluția propriului lor egoism.

De la sosirea prințului Caligastia, civilizația planetară a progresat într-o manieră destul de normală pe o durată de aproape trei sute de mii de ani. Pe lângă faptul că Urantia era o sferă de viață modificată, deci supusă unor numeroase neregularități și unor episoade

66:7.19 (751.14) Mankind was not consigned to agricultural toil as the penalty of supposed sin. "In the sweat of your face shall you eat the fruit of the fields" was not a sentence of punishment pronounced because of man's participation in the follies of the Lucifer rebellion under the leadership of the traitorous Caligastia. The cultivation of the soil is inherent in the establishment of an advancing civilization on the evolutionary worlds, and this injunction was the center of all teaching of the Planetary Prince and his staff throughout the three hundred thousand years which intervened between their arrival on Urantia and those tragic days when Caligastia threw in his lot with the rebel Lucifer. Work with the soil is not a curse; rather is it the highest blessing to all who are thus permitted to enjoy the most human of all human activities.

66:7.20 (752.1) At the outbreak of the rebellion, Dalamatia had a resident population of almost six thousand. This number includes the regular students but does not embrace the visitors and observers, who always numbered more than one thousand. But you can have little or no concept of the marvelous progress of those faraway times; practically all of the wonderful human gains of those days were wiped out by the horrible confusion and abject spiritual darkness which followed the Caligastia catastrophe of deception and sedition.

8. MISFORTUNES OF CALIGASTIA

66:8.1 (752.2) In looking back over the long career of Caligastia, we find only one outstanding feature of his conduct that might have challenged attention; he was ultraindividualistic. He was inclined to take sides with almost every party of protest, and he was usually sympathetic with those who gave mild expression to implied criticism. We detect the early appearance of this tendency to be restless under authority, to mildly resent all forms of supervision. While slightly resentful of senior counsel and somewhat restive under superior authority, nonetheless, whenever a test had come, he had always proved loyal to the universe rulers and obedient to the mandates of the Constellation Fathers. No real fault was ever found in him up to the time of his shameful betrayal of Urantia.

66:8.2 (752.3) It should be noted that both Lucifer and Caligastia had been patiently instructed and lovingly warned respecting their critical tendencies and the subtle development of their pride of self and its associated exaggeration of the feeling of self-importance. But all of these attempts to help had been misconstrued as unwarranted criticism and as unjustified interference with personal liberties. Both Caligastia and Lucifer judged their friendly advisers as being actuated by the very reprehensible motives which were beginning to dominate their own distorted thinking and misguided planning. They judged their unselfish advisers by their own evolving selfishness.

66:8.3 (752.4) From the arrival of Prince Caligastia, planetary civilization progressed in a fairly normal manner for almost three hundred thousand years. Aside from being a life-modification sphere and therefore subject to numerous irregularities and unusual episodes of evolutionary fluctuation, Urantia progressed very

neobișnute de fluctuație evolutivă, cariera planetei s-a petrecut într-un mod foarte satisfăcător până în momentul rebeliunii lui Lucifer și a trădării simultane a lui Caligastia. Întreaga parte a istoriei care le este posterioară este iremediabil modificată de această eroare catastrofală, precum și de eșecul ulterior al lui Adam și al Evei în îndeplinirea misiunii lor planetare.

Prințul Planetar a căzut în întuneric în momentul rebeliunii lui Lucifer, proiectând astfel planeta într-o lungă dezordine. El a fost apoi privat de autoritatea suverană prin acțiunea coordonată a șefilor constelației și a altor autorități ale universului. El a împărtășit inevitabilele vicisitudini ale izolării Urantiei până în epoca șederii lui Adam pe planetă și a făcut să eșueze planul de ridicare al raselor umane prin infuzia sângelui vital al noii rase violete, descendenții lui Adam și ai Evei. Puterea pe care o avea Prințul decăzut de a tulbura treburile umane a fost considerabil restrânsă de influența lui Machiventa Melchizedek care s-a întrupat în epoca lui Avraam. Ca urmare, în cursul întrupării lui Mihail, acest prinț trădător a fost, în cele din urmă, lipsit de orice autoritate pe Urantia.

Doctrina unui demon persoană pe Urantia, cu toate că are o oarecare temelie în prezența planetară a trădătorului și a nelegiuitului Caligastia, este totuși fictivă atunci când propovăduiește că „un astfel de demon” poate influența mintea omenească normală contra liberei sale alegeri naturale. Chiar înainte de coborârea lui Mihail pe Urantia nici Caligastia, nici Daligastia, nu au reușit niciodată să îi asuprească complet pe muritori, nici să silească vreun individ normal să facă

vreun lucru împotriva voinței sale umane. Liberul arbitru uman este suprem în materie de morală. Până și Ajustorul Gândirii interior refuză să constrângă omul să gândească vreun gând sau să împlinească vreo acțiune contrare alegerii voinței personale a omului.

Acum, acest rebel al împărăției, lipsit de orice putere de a face rău foștilor săi supuși, așteaptă ca Cei Îmbătrâniți de Zile de pe Uversa să îi judece până la unul pe toți cei care au participat la rebeliunea lui Lucifer.

[Prezentat de un Melchizedek al Nebadonului.]

satisfactorily in its planetary career up to the times of the Lucifer rebellion and the concurrent Caligastia betrayal. All subsequent history has been definitely modified by this catastrophic blunder as well as by the later failure of Adam and Eve to fulfill their planetary mission.

^{66:8.4 (752.5)} The Prince of Urantia went into darkness at the time of the Lucifer rebellion, thus precipitating the long confusion of the planet. He was subsequently deprived of sovereign authority by the co-ordinate action of the constellation rulers and other universe authorities. He shared the inevitable vicissitudes of isolated Urantia down to the time of Adam's sojourn on the planet and contributed something to the miscarriage of the plan to uplift the mortal races through the infusion of the lifeblood of the new violet race — the descendants of Adam and Eve.

^{66:8.5 (753.1)} The power of the fallen Prince to disturb human affairs was enormously curtailed by the mortal incarnation of Machiventa Melchizedek in the days of Abraham; and subsequently, during the life of Michael in the flesh, this traitorous Prince was finally shorn of all authority on Urantia.

^{66:8.6 (753.2)} The doctrine of a personal devil on Urantia, though it had some foundation in the planetary presence of the traitorous and iniquitous Caligastia, was nevertheless wholly fictitious in its teachings that such a "devil" could influence the normal human mind against its free and natural choosing. Even before Michael's bestowal on Urantia, neither Caligastia nor Daligastia was ever able to oppress mortals or to coerce any normal individual into doing anything against the human will. The free will of man is supreme in moral affairs; even the indwelling Thought Adjuster refuses to compel man to think a single thought or to perform a single act against the choosing of man's own will.

^{66:8.7 (753.3)} And now this rebel of the realm, shorn of all power to harm his former subjects, awaits the final adjudication, by the Uversa Ancients of Days, of all who participated in the Lucifer rebellion.

^{66:8.8 (753.4)} [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

Capitolul 67. Rebeliunea planetară

⇨ 066

CARTEA URANTIA

068 ⇨

PARTE III. ISTORIA URANTIEI

CAPITOLUL 67 REBELIUNEA PLANETARĂ

Secțiuni

Introduction

1. Trădarea lui Caligastia
2. Începutul rebeliunii
3. Cei șapte ani decisivi
4. Cei o sută ai lui Caligastia după rebeliune
5. Rezultatele imediate ale rebeliunii
6. Van — cel neclintit
7. Repercusiunile îndepărtate ale păcatului
8. Eroul uman al rebeliunii

PAPER 67 THE PLANETARY REBELLION

SECTIONS

Introduction

1. The Caligastia Betrayal
2. The Outbreak of Rebellion
3. The Seven Crucial Years
4. The Caligastia One Hundred after Rebellion
5. Immediate Results of Rebellion
6. Van — The Steadfast
7. Remote Repercussions of Sin
8. The Human Hero of the Rebellion

Introduction

ESTE imposibil a se înțelege problemele asociate existenței omului pe Urantia fără a avea cunoștințe despre marile epoci ale trecutului, mai ales referitoare la apariția și la consecințele rebeliunii planetare. Cu toate că această ridicare nu a avut consecințe grele asupra progresului evoluției organice, ea a modificat notabil cursul evoluției sociale și dezvoltarea spirituală. Întreaga istorie suprafizică a planetei a fost profund influențată de această calamitate devastatoare.

INTRODUCTION

67:0.1 (754.1) THE problems associated with human existence on Urantia are impossible of understanding without a knowledge of certain great epochs of the past, notably the occurrence and consequences of the planetary rebellion. Although this upheaval did not seriously interfere with the progress of organic evolution, it did markedly modify the course of social evolution and of spiritual development. The entire superphysical history of the planet was profoundly influenced by this devastating calamity.

1. TRĂDAREA LUI CALIGASTIA

Lui Caligastia îi fusese încredințată cu Urantia de trei sute de mii de ani, atunci când Satan, asistentul lui Lucifer, a făcut una din vizitele sale periodice de inspecție. Când Satan a sosit pe planetă, înfățișarea sa nu semăna câtuși de puțin cu caricaturile voastre ale infamei sale măreții. El era, și el este încă, un Fiu Lanonandek de o mare strălucire. „Și nu-i de mirare, căci Satan însuși este o strălucitoare creatură de lumină.”

Pe parcursul acestei inspecții, Satan l-a informat pe Caligastia asupra „Declarației Libertății” pe care Lucifer își propunea să o facă și, așa cum o știm acum, Prințul a căzut de acord să trădeze planeta de îndată ce rebeliunea va fi anunțată. Personalitățile loiale ale universului îl privesc cu un soi de dispreț pe Prințul Caligastia, din pricina acestei trădări premeditate a

1. THE CALIGASTIA BETRAYAL

67:1.1 (754.2) For three hundred thousand years Caligastia had been in charge of Urantia when Satan, Lucifer's assistant, made one of his periodic inspection calls. And when Satan arrived on the planet, his appearance in no way resembled your caricatures of his nefarious majesty. He was, and still is, a Lanonandek Son of great brilliance. “And no marvel, for Satan himself is a brilliant creature of light.”

67:1.2 (754.3) In the course of this inspection Satan informed Caligastia of Lucifer's then proposed “Declaration of Liberty,” and as we now know, the Prince agreed to betray the planet upon the announcement of the rebellion. The loyal universe personalities look with peculiar disdain upon Prince Caligastia because of this premeditated betrayal of

misiunii sale. Fiul Creator și-a exprimat această nemulțumire când a spus: „Tu ești ca și conducătorul tău, Lucifer, și ai perpetuat inechitatea sa într-o manieră condamabilă. El a fost un falsificator din clipa în care a început să se exalte pe sine, deoarece nu a rămas în adevăr”.

În toată munca administrativă a unui univers local, nici o misiune importantă nu este considerată mai sacră decât aceea a unui Prinț Planetar care își asumă responsabilitatea bunăstării și conducerii muritorilor evolutivi pe o lume nou locuită. Din toate formele răului, nici una nu are un efect mai distrugător asupra statutului personalității decât trădarea unei misiuni și lipsa de loialitate față de prietenii de încredere. Comițând deliberat acest păcat, Caligastia și-a denaturat atât de complet personalitatea, încât mintea lui nu a mai fost niciodată pe deplin capabilă să își recapete echilibrul.

Sunt multe moduri de luarea în considerare a păcatului, însă, din punct de vedere filozofic universal, păcatul este comportamentul unei personalități care rezistă cu bună știință la realitatea cosmică. Putem considera eroarea ca o falsă concepție sau ca o deformare a realității. Răul este o realizare incompletă a realităților universale sau o ajustare defectuoasă la acestea din urmă, însă păcatul este o rezistență intenționată la realitatea divină, o alegere conștientă de a se opune progresului spiritual, iar inechitatea constă în sfidarea fățișă și persistentă a realității recunoscute; ea reprezintă un astfel de grad de dezintegrare a personalității, încât frizează demența cosmică.

Eroarea sugerează o lipsă de acuitate intelectuală; răul, o deficit de înțelepciune, iar păcatul o sărăcie spirituală abjectă; însă inechitatea denotă faptul că controlul personalității este pe cale de a dispărea.

Când păcatul a fost ales de atâtea ori și repetată atât de adesea, el poate deveni un obicei. Păcătoșii obișnuiți pot ușor deveni nelegiuiți, și se pot răscula din toată ființa lor contra universului și tuturor realităților sale divine. În timp ce toate formele de păcat pot fi iertate, noi ne îndoiim că o ființă nelegiuită confirmată ar mai putea vreodată încerca regrete sincere pentru faptele sale rele sau că ar mai putea accepta iertarea păcatelor sale.

2. ÎNCEPUTUL REBELIUNII

Puțin după inspecția lui Satan și în timp ce administrarea planetară era pe cale să realizeze importante lucruri pe Urantia, într-o zi de la mijlocul iernii continentelor nordice, Caligastia a avut o lungă întrevedere cu asociatul său Daligastia, în urma căreia acesta din urmă a convocat cele zece consilii ale Urantiei în sesiune extraordinară. Această adunare a fost deschisă prin declarația că Prințul Caligastia era pe punctul de a se proclama suveran absolut al Urantie, și cerea ca toate grupările administrative să abdice, punând toate funcțiunile lor și toate puterile lor în mâinile lui Daligastia, desemnat ca mandatar așteptând reorganizarea guvernului planetar și redistribuirea consecutivă a acestor sarcini de autoritate administrativă.

Prezentarea acestei exigențe pripite a fost urmată de un magistral apel al lui Van, președintele consiliului

trust. The Creator Son voiced this contempt when he said: “You are like your leader, Lucifer, and you have sinfully perpetuated his iniquity. He was a falsifier from the beginning of his self-exaltation because he abode not in the truth.”

67:1.3 (754.4) In all the administrative work of a local universe no high trust is deemed more sacred than that reposed in a Planetary Prince who assumes responsibility for the welfare and guidance of the evolving mortals on a newly inhabited world. And of all forms of evil, none are more destructive of personality status than betrayal of trust and disloyalty to one's confiding friends. In committing this deliberate sin, Caligastia so completely distorted his personality that his mind has never since been able fully to regain its equilibrium.

67:1.4 (754.5) There are many ways of looking at sin, but from the universe philosophic viewpoint sin is the attitude of a personality who is knowingly resisting cosmic reality. Error might be regarded as a misconception or distortion of reality. Evil is a partial realization of, or maladjustment to, universe realities. But sin is a purposeful resistance to divine reality — a conscious choosing to oppose spiritual progress — while iniquity consists in an open and persistent defiance of recognized reality and signifies such a degree of personality disintegration as to border on cosmic insanity.

67:1.5 (755.1) Error suggests lack of intellectual keenness; evil, deficiency of wisdom; sin, abject spiritual poverty; but iniquity is indicative of vanishing personality control.

67:1.6 (755.2) And when sin has so many times been chosen and so often been repeated, it may become habitual. Habitual sinners can easily become iniquitous, become wholehearted rebels against the universe and all of its divine realities. While all manner of sins may be forgiven, we doubt whether the established iniquiter would ever sincerely experience sorrow for his misdeeds or accept forgiveness for his sins.

2. THE OUTBREAK OF REBELLION

67:2.1 (755.3) Shortly after Satan's inspection and when the planetary administration was on the eve of the realization of great things on Urantia, one day, midwinter of the northern continents, Caligastia held a prolonged conference with his associate, Daligastia, after which the latter called the ten councils of Urantia in session extraordinary. This assembly was opened with the statement that Prince Caligastia was about to proclaim himself absolute sovereign of Urantia and demanded that all administrative groups abdicate by resigning all of their functions and powers into the hands of Daligastia as trustee, pending the reorganization of the planetary government and the subsequent redistribution of these offices of administrative authority.

67:2.2 (755.4) The presentation of this astounding demand was followed by the masterly appeal of Van, chairman of

suprem de coordonare. Acest distins administrator și priceput jurist a stigmatizat propunerea lui Caligastia, denunțând-o ca pe un act frizând rebeliunea planetară. El și-a conjurat colegii să se abțină de la orice participare până când nu se face apel la Lucifer, Suveranul Sistemului Sataniei, și el a obținut sprijinul întregului stat major. În consecință, s-a făcut un apel către Ierusem, de unde au venit imediat ordine desemnându-l pe Caligastia ca suveran suprem al Urantiei și cerând o supunere absolută și fără rezerve față de ordinele sale. Ca răspuns la acest mesaj stupefiant, nobilul Van a făcut faimosul său discurs de șapte ore în care îl acuza, în mod formal, pe Daligastia, Caligastia și Lucifer de uzurparea suveranității universului Nebadonului. El a făcut atunci apel la Prea Înălții Edentiei pentru susținere și confirmare.

Între timp, circuitele sistemului fuseseră întrerupte; Urantia era izolată. Toate grupurile de viață celestă prezente pe planetă s-au găsit brusc izolate, fără preînștiințare, adică total private de orice sfat și sfătuire din afară.

Daligastia l-a proclamat oficial pe Caligastia „Dumnezeu al Urantiei și suprem peste toate”. În fața acestei proclamații, alternativa era clară; fiecare grup s-a retras și și-a început deliberările, discuțiile destinate, în cele din urmă, să determine soarta tuturor personalităților supraumane pe planetă.

Serafimii, heruvimii și celelalte ființe celeste au fost implicate în deciziile acestei lupte amarnice, acest conflict îndelungat și vicios. Numeroase grupuri supraumane care se găseau din întâmplare pe Urantia în momentul izolării ei au fost reținute și, la fel ca serafimii și asociații lor - nevoite să aleagă între păcat și calea dreaptă, între căile lui Lucifer și voia Tatălui invizibil.

Această luptă a urmat mai mult de șapte ani. Cât timp fiecare personalitate vizată nu și-a luat decizia definitivă, autoritățile Edentiei nu au vrut să intervină, și nu au intervenit. Numai atunci, Van și asociații săi loiali au primit justificarea lor și au fost despovărați de îndelungata lor neliniște și de intolerabila lor incertitudine.

3. CEI ȘAPTE ANI DECISIVI

Vestea că rebeliunea izbucnise pe Ierusem, capitala Sataniei, a fost difuzată de consiliul melchizedekilor. Melchizedekii însărcinați cu problemele urgente au fost imediat trimiși pe Ierusem, iar Gabriel s-a oferit voluntar pentru a reprezenta pe Fiul Creator a cărui autoritate fusese sfidată. În același timp cu anunțarea stării de rebeliune în Satania, sistemul a fost pus în carantină, izolat de sistemele lui surori. A fost „război în cer”, în cartierul general al Sataniei, și el s-a întins până la toate planetele sistemului local.

Pe Urantia, patruzeci de membri ai statului major corporal al celor o sută (inclusiv Van) au refuzat să se alăture insurecției. Mulți dintre asistenții umani (modificați sau de altă natură) ai statului major au fost, de asemenea, nobili și bravi apărători ai lui Mihail și ai guvernului universului său. A existat o teribilă pierdere

the supreme council of co-ordination. This distinguished administrator and able jurist branded the proposed course of Caligastia as an act bordering on planetary rebellion and appealed to his conferees to abstain from all participation until an appeal could be taken to Lucifer, the System Sovereign of Satania; and he won the support of the entire staff. Accordingly, appeal was taken to Ierusem, and forthwith came back the orders designating Caligastia as supreme sovereign on Urantia and commanding absolute and unquestioning allegiance to his mandates. And it was in reply to this amazing message that the noble Van made his memorable address of seven hours' length in which he formally drew his indictment of Daligastia, Caligastia, and Lucifer as standing in contempt of the sovereignty of the universe of Nebadon; and he appealed to the Most Highs of Edentia for support and confirmation.

67:2.3 (755.5) Meantime the system circuits had been severed; Urantia was isolated. Every group of celestial life on the planet found itself suddenly and without warning isolated, utterly cut off from all outside counsel and advice.

67:2.4 (755.6) Daligastia formally proclaimed Caligastia "God of Urantia and supreme over all." With this proclamation before them, the issues were clearly drawn; and each group drew off by itself and began deliberations, discussions destined eventually to determine the fate of every superhuman personality on the planet.

67:2.5 (755.7) Seraphim and cherubim and other celestial beings were involved in the decisions of this bitter struggle, this long and sinful conflict. Many superhuman groups that chanced to be on Urantia at the time of its isolation were detained here and, like the seraphim and their associates, were compelled to choose between sin and righteousness — between the ways of Lucifer and the will of the unseen Father.

67:2.6 (756.1) For more than seven years this struggle continued. Not until every personality concerned had made a final decision, would or did the authorities of Edentia interfere or intervene. Not until then did Van and his loyal associates receive vindication and release from their prolonged anxiety and intolerable suspense.

3. THE SEVEN CRUCIAL YEARS

67:3.1 (756.2) The outbreak of rebellion on Ierusem, the capital of Satania, was broadcast by the Melchizedek council. The emergency Melchizedeks were immediately dispatched to Ierusem, and Gabriel volunteered to act as the representative of the Creator Son, whose authority had been challenged. With this broadcast of the fact of rebellion in Satania the system was isolated, quarantined, from her sister systems. There was "war in heaven," the headquarters of Satania, and it spread to every planet in the local system.

67:3.2 (756.3) On Urantia forty members of the corporeal staff of one hundred (including Van) refused to join the insurrection. Many of the staff's human assistants (modified and otherwise) were also brave and noble defenders of Michael and his universe government. There was a terrible loss of personalities among

de personalități printre serafimi și heruvimi. Aproape jumătate din serafimii administrativi și din serafimii provizoriu atașați planetei s-au alăturat căpeteniei lor și lui Daligastia în apărarea cauzei lui Lucifer. Patruzeci de mii o sută douăzeci și nouă de mediani primari s-au alăturat lui Caligastia, însă ceilalți au rămas fideli misiunii lor.

Prințul trădător a reunit medianii neloiali și alte grupuri de personalități rebele, și i-a organizat în vederea executării ordinelor sale, în timp ce Van a reunit pe medianii loiali și celelalte grupuri fidele și a început marea bătălie pentru a salva statul major planetar și celelalte personalități celeste blocate pe Urantia.

Pe parcursul luptei, loialiștii s-au instalat într-un cartier general slab apărat și lipsit de orice fortificație, situat la câțiva kilometri est de Dalamatia, însă locuitorii lor erau păziți zi și noapte de medianii loiali, mereu vigilenți și atenți, și aveau în posesia lor inestimabilul arbore al vieții.

La izbucnirea rebeliunii, heruvimii și serafimii loiali, ajutați de trei mediani fideli, au asigurat paza arborelui vieții și au permis doar unui număr de patruzeci de loialiști ai statului major și asociaților lor umani modificați de a avea acces la fructele și la frunzele acestei plante dătătoare de energie. Acești andoniți modificați alăturați lui Van erau în număr de cincizeci și șase, șaisprezece dintre asistenții andoniți ai statului major neloial refuzau să își urmeze stăpânii în rebeliune.

Pe tot parcursul celor șapte ani decisivi ai rebeliunii lui Caligastia, Van s-a consacrat total faptului de a avea grijă de armata sa loială de bărbați, de mediani și de îngeri. Clarviziunea spirituală și consecvența morală care i-au permis lui Van să păstreze această neclintită atitudine de loialitate față de guvernul universului erau produsul unei gândiri clare, al unui raționament înțelept, al unei judecăți logice, al unei motivații sincere, al unui scop dezinteresat, al unei loialități inteligente, al unei memorii experiențiale, al unui caracter disciplinat și al unei personalități consacrate fără rezerve facerii voii Tatălui Paradisiac.

Acești șapte ani de așteptare au fost o perioadă de cercetare a inimii și de disciplină a sufletului. Crize asemănătoare în problemele universului demonstrează formidabila influență a minții ca factor de alegere spirituală. Educația, formarea și experiența sunt factori care intră în cea mai mare parte a deciziilor vitale ale oricărei creaturi morale evolutive, însă este perfect posibil pentru spiritul interior să intre în contact direct cu puterile care determină deciziile personalității umane și să permită astfel voinței total consacrate a creaturii să îndeplinească uimitoare fapte de devoțiune loială față de voia și de căile Tatălui Paradisiac. Este exact ceea ce s-a întâmplat în experiența lui Amadon, asociat uman modificat al lui Van.

Amadon este eroul uman cel mai reprezentativ al rebeliunii lui Lucifer. Acest descendent bărbat al lui Andon și al Fontei a fost unul dintre cei o sută de muritori care au adus plasma lor vie la statului major al Prințului, și el nu a încetat de la acest eveniment să fie alături de Van ca asociat și asistent uman. Amadon a ales să rămână alături de conducătorul său pe tot parcursul acestei îndelungate lupte, pline de încercări; a fost un spectacol inspirator acela de a vedea pe acest

seraphim and cherubim. Almost one half of the administrator and transition seraphim assigned to the planet joined their leader and Daligastia in support of the cause of Lucifer. Forty thousand one hundred and nineteen of the primary midway creatures joined hands with Caligastia, but the remainder of these beings remained true to their trust.

67:3.3 (756.4) The traitorous Prince marshaled the disloyal midway creatures and other groups of rebel personalities and organized them to execute his bidding, while Van assembled the loyal midways and other faithful groups and began the great battle for the salvation of the planetary staff and other marooned celestial personalities.

67:3.4 (756.5) During the times of this struggle the loyalists dwelt in an unwalled and poorly protected settlement a few miles to the east of Dalamatia, but their dwellings were guarded day and night by the alert and ever-watchful loyal midway creatures, and they had possession of the priceless tree of life.

67:3.5 (756.6) Upon the outbreak of rebellion, loyal cherubim and seraphim, with the aid of three faithful midways, assumed the custody of the tree of life and permitted only the forty loyalists of the staff and their associated modified mortals to partake of the fruit and leaves of this energy plant. There were fifty-six of these modified Andonite associates of the staff, sixteen of the Andonite attendants of the disloyal staff refusing to go into rebellion with their masters.

67:3.6 (756.7) Throughout the seven crucial years of the Caligastia rebellion, Van was wholly devoted to the work of ministry to his loyal army of men, midways, and angels. The spiritual insight and moral steadfastness which enabled Van to maintain such an unshakable attitude of loyalty to the universe government was the product of clear thinking, wise reasoning, logical judgment, sincere motivation, unselfish purpose, intelligent loyalty, experiential memory, disciplined character, and the unquestioning dedication of his personality to the doing of the will of the Father in Paradise.

67:3.7 (756.8) This seven years of waiting was a time of heart searching and soul discipline. Such crises in the affairs of a universe demonstrate the tremendous influence of mind as a factor in spiritual choosing. Education, training, and experience are factors in most of the vital decisions of all evolutionary moral creatures. But it is entirely possible for the indwelling spirit to make direct contact with the decision-determining powers of the human personality so as to empower the fully consecrated will of the creature to perform amazing acts of loyal devotion to the will and the way of the Father in Paradise. And this is just what occurred in the experience of Amadon, the modified human associate of Van.

67:3.8 (757.1) Amadon is the outstanding human hero of the Lucifer rebellion. This male descendant of Andon and Fonta was one of the one hundred who contributed life plasma to the Prince's staff, and ever since that event he had been attached to Van as his associate and human assistant. Amadon elected to stand with his chief throughout the long and trying struggle. And it was an inspiring sight to behold this child of the evolutionary races standing unmoved by the sophistries of Daligastia

copil al raselor evolutive rămânând neclintit la sofismele lui Daligastia, în vreme ce pe toată durata celor șapte ani de luptă el și asociații săi loiali au rezistat cu o fermitate de nezdruccinat tuturor învățăturilor amăgitoare ale strălucitorului Caligastia.

Caligastia, cu un maxim de inteligență și o vastă experiență în treburile universului, s-a abătut de la calea dreaptă - el a îmbrățișat păcatul. Amadon, cu un minimum de inteligență și cu o absență totală a experienței universale, a rămas în serviciul universului și fidel asociatului său. Van a folosit atât mintea, cât și spiritul într-o magnifică și eficientă îmbinare de hotărâre intelectuală și clarviziune spirituală; el a atins astfel nivelul experiențial de realizare al personalității de ordinul cel mai înalt la care se poate ajunge. Când mintea și spiritul sunt pe deplin unite, ele au potențialul necesar pentru a crea valori supraumane, sau chiar și realități morontiale.

Am putea istorisi la nesfârșit evenimentele tulburătoare ale acestor zile tragice însă, până la urmă, și ultima personalitate în joc a luat decizia sa definitivă și atunci, numai atunci, un Preaînalt al Edentiei a sosit în compania melchizedekilor însărcinați cu problemele de urgență pentru a prelua autoritatea pe Urantia. Analele panoramice ale domniei lui Caligastia au fost șterse de pe Ierusem, și perioada probatorie de reabilitare planetară a început.

4. CEI O SUTĂ AI LUI CALIGASTIA DUPĂ REBELIUNE

După ce s-a procedat la apelul nominal final, s-a constatat că membrii corporali ai statului major al Prințului s-au repartizat după cum urmează: Van și toți membrii curții sale de coordonare rămăseseră loiali. Ang și trei membri ai consiliului de alimentare supraviețuiseră. Întregul consiliu de domesticire a animalelor se alăturase rebeliunii, precum și toți consultanții însărcinați cu protejarea de fiarele sălbatice. Fad și cinci membri ai colegiilor de învățământ au fost salvați. Nod și întreaga comisie a industriei și comerțului îl urmau pe Caligastia. Hap și întreaga școală de religie revelată au rămas loiali lui Van și nobilului său grup. Lut și întregul consiliu al sănătății au fost pierduți. Consiliul artei și științei a rămas loial în totalitatea sa, însă Tut și toți membri comisiei guvernelor tribale s-au răstăcit. Așadar, dintr-o sută, patruzeci au fost salvați. Ei au fost transferați mai târziu pe Ierusem, de unde și-au reluat periplul către Paradis.

Cei șizeci de membri ai statului major planetar care au luat parte la rebeliune l-au ales pe Nod să le fie conducător. Ei au lucrat din toată inima pentru Prințul rebel, însă și-au dat seama în curând că erau privați de alimentarea de la circuitele vitale ale sistemului. Ei și-au dat seama de faptul că au fost aduși la statul de ființe muritoare; ei erau desigur supraumani, însă în același timp materiali și muritori. Într-un efort de a spori numărul lor, Daligastia a poruncit recurgerea imediată la reproducerea sexuală, știind perfect că cei șizeci de membri originali ai statului major care îl urmaseră și cei patruzeci și patru de asociați andonici modificați erau condamnați să moară mai devreme sau mai târziu. După căderea lui Dalamatia, statul major neloyal a migrat către nord și către est. Descendenții acestor

while throughout the seven-year struggle he and his loyal associates resisted with unyielding fortitude all of the deceptive teachings of the brilliant Caligastia.

67:3.9 (757.2) Caligastia, with a maximum of intelligence and a vast experience in universe affairs, went astray — embraced sin. Amadon, with a minimum of intelligence and utterly devoid of universe experience, remained steadfast in the service of the universe and in loyalty to his associate. Van utilized both mind and spirit in a magnificent and effective combination of intellectual determination and spiritual insight, thereby achieving an experiential level of personality realization of the highest attainable order. Mind and spirit, when fully united, are potential for the creation of superhuman values, even morontia realities.

67:3.10 (757.3) There is no end to the recital of the stirring events of these tragic days. But at last the final decision of the last personality was made, and then, but only then, did a Most High of Edentia arrive with the emergency Melchizedeks to seize authority on Urantia. The Caligastia panoramic reign-records on Jerusem were obliterated, and the probationary era of planetary rehabilitation was inaugurated.

4. THE CALIGASTIA ONE HUNDRED AFTER REBELLION

67:4.1 (757.4) When the final roll was called, the corporeal members of the Prince's staff were found to have aligned themselves as follows: Van and his entire court of co-ordination had remained loyal. Ang and three members of the food council had survived. The board of animal husbandry were all swept into rebellion as were all of the animal-conquest advisers. Fad and five members of the educational faculty were saved. Nod and all of the commission on industry and trade joined Caligastia. Hap and the entire college of revealed religion remained loyal with Van and his noble band. Lut and the whole board of health were lost. The council of art and science remained loyal in its entirety, but Tut and the commission on tribal government all went astray. Thus were forty out of the one hundred saved, later to be transferred to Jerusem, where they resumed their Paradise journey.

67:4.2 (757.5) The sixty members of the planetary staff who went into rebellion chose Nod as their leader. They worked wholeheartedly for the rebel Prince but soon discovered that they were deprived of the sustenance of the system life circuits. They awakened to the fact that they had been degraded to the status of mortal beings. They were indeed superhuman but, at the same time, material and mortal. In an effort to increase their numbers, Daligastia ordered immediate resort to sexual reproduction, knowing full well that the original sixty and their forty-four modified Andonite associates were doomed to suffer extinction by death, sooner or later. After the fall of Dalamatia the disloyal staff migrated to the north and the east. Their descendants were long known as the Nodites, and their dwelling place as "the

membrii au fost cunoscuți mult timp sub numele de nodiți, iar locul lor de locuire, ca „țara lui Nod”.

Prezența acestor extraordinari suprabărbați și suprafemei, abandonată ca urmare a rebeliunii și a împreunării lor imediate cu fii și fiicele pământului a dat ușor naștere poveștilor tradiționale despre zeii care se coboară din cer pentru a se împreuna cu muritorii. Așa au luat naștere cele o mie și una de legende de natură mitică, însă întemeiate pe faptele consecutive rebeliunii, care au pătruns mai târziu în povestirile populare și în tradițiile folclorice ale diverselor popoare ale căror strămoși au participat la aceste contacte cu nodiți și cu urmașii lor.

Privăți de subzistență spirituală, rebelii statului major au murit în final de moarte naturală. O mare parte a idolatriei ulterioare a raselor umane își are originea în dorința de a perpetua amintirea acestor ființe înalt onorate ale epocii lui Caligastia.

În momentul sosirii lor pe Urantia, cei o sută ai statului major fuseseră temporar detașați de Ajustorii lor de Gândire. Imediat după sosirea administratorilor provizorii melchizedeki, personalitățile loiale, cu excepția lui Van, au fost trimise în Ierusem și reunite cu Ajustorii lor în așteptare. Noi nu cunoaștem soarta celor șaizeci de rebeli ai statului major; Ajustorii lor se află încă pe Ierusem. Lucrurile rămân, fără îndoială, în stare în care se găsesc acum până când întreaga rebeliune a lui Lucifer va fi definitiv judecată și se va pronunța soarta tuturor participanților la ea.

Le venea greu unor ființe ca îngerii și medianii să conceapă că strălucitorii conducători de încredere cum ar fi Caligastia și Daligastia pot să se rătăcească, să comită un păcat perfid. Aceste ființe care au căzut în păcat nu au intrat în rebeliune deliberat sau premeditată, ci au fost păcălite de superiorii lor, amăgite de șefii în care aveau încredere. Era tot atât de ușor să se câștige și susținerea muritorilor evolutivi cu mentalitate primitivă.

În marea lor majoritate, ființele umane și supraumane care au fost victime ale rebeliunii lui Lucifer pe Ierusem și pe diferitele planete induse în eroare s-au căit mai de demult de nebunia lor. Noi credem cu adevărat că toți acești penitenți sinceri vor fi reabilitați într-un fel sau altul și reintegrați într-o fază determinată a serviciului universului, atunci când Cei Îmbătrâniți de Zile vor fi judecați în ultimă instanță problemele rebeliunii Sataniei, ceea ce au și început nu demult.

5. REZULTATELE IMEDIELE ALE REBELIUNII

O mare confuzie a domnit în Dalamatia și în împrejurimi vreme de aproape cincizeci de ani după instigarea rebeliunii. A fost făcută o încercare de a reorganizare radicală și completă a întregii lumi; revoluția a luat locul evoluției ca politică de progres cultural și de ameliorare rasială. Un progres brusc, de nivel cultural, s-a declanșat în rândurile locuitorilor superiori și parțial instruiți din Dalamatia sau din vecinătate; însă când s-a încercat aplicarea acestor metode noi și radicale la popoarele îndepărtate, a rezultat imediat o dezordine de nedescris și un târboi rasial. Libertatea a fost rapid transformată în libertinaj de oamenii primitivi semievoluți ai acestei epoci.

land of Nod.”

67:4.3 (758.1) The presence of these extraordinary supermen and superwomen, stranded by rebellion and presently mating with the sons and daughters of earth, easily gave origin to those traditional stories of the gods coming down to mate with mortals. And thus originated the thousand and one legends of a mythical nature, but founded on the facts of the postrebellion days, which later found a place in the folk tales and traditions of the various peoples whose ancestors had participated in these contacts with the Nodites and their descendants.

67:4.4 (758.2) The staff rebels, deprived of spiritual sustenance, eventually died a natural death. And much of the subsequent idolatry of the human races grew out of the desire to perpetuate the memory of these highly honored beings of the days of Caligastia.

67:4.5 (758.3) When the staff of one hundred came to Urantia, they were temporarily detached from their Thought Adjusters. Immediately upon the arrival of the Melchizedek receivers the loyal personalities (except Van) were returned to Jerusem and were reunited with their waiting Adjusters. We know not the fate of the sixty staff rebels; their Adjusters still tarry on Jerusem. Matters will undoubtedly rest as they now are until the entire Lucifer rebellion is finally adjudicated and the fate of all participants decreed.

67:4.6 (758.4) It was very difficult for such beings as angels and midwayers to conceive of brilliant and trusted rulers like Caligastia and Daligastia going astray — committing traitorous sin. Those beings who fell into sin — they did not deliberately or premeditatedly enter upon rebellion — were misled by their superiors, deceived by their trusted leaders. It was likewise easy to win the support of the primitive-minded evolutionary mortals.

67:4.7 (758.5) The vast majority of all human and superhuman beings who were victims of the Lucifer rebellion on Jerusem and the various misled planets have long since heartily repented of their folly; and we truly believe that all such sincere penitents will in some manner be rehabilitated and restored to some phase of universe service when the Ancients of Days finally complete the adjudication of the affairs of the Satania rebellion, which they have so recently begun.

5. IMMEDIATE RESULTS OF REBELLION

67:5.1 (758.6) Great confusion reigned in Dalamatia and thereabout for almost fifty years after the instigation of rebellion. The complete and radical reorganization of the whole world was attempted; revolution displaced evolution as the policy of cultural advancement and racial improvement. Among the superior and partially trained sojourners in and near Dalamatia there appeared a sudden advancement in cultural status, but when these new and radical methods were attempted on the outlying peoples, indescribable confusion and racial pandemonium was the immediate result. Liberty was quickly translated into license by the half-evolved primitive men of those days.

Foarte curând după rebeliune, întregul stat major al răzvrătirii s-a angajat într-o apărare energetică a orașului împotriva hoardelor pe jumătate sălbătice care îi asediau zidurile ca urmare a aplicării doctrinelor libertății care fuseseră prematur transmise. Cu niște ani înainte ca magnificul cartier general să fie înghițit de valurile mărilor sudului, triburile greșit îndrumate și instruite ale țării lui Dalamatia se abătuseră deja într-un asalt de semisălbatici asupra orașului splendid, izgonind către nord statul major al secesiunii și al asociaților săi.

Planul lui Caligastia de a reconstrui imediat societatea umană conform ideilor sale asupra libertăților individuale și colective s-a revelat imediat a fi un eșec mai mult sau mai puțin complet. Societatea s-a prăbușit repede la vechiul său nivel biologic și lupta pentru progres a trebuit să reînceapă în întregime de la un punct un pic mai avansat decât la începerea regimului Caligastia, deoarece revolta lăsase lumea într-o jalnică stare de confuzie.

La o sută șazeci și doi de ani după rebeliune, un val uriaș a măturat Dalamatia. Cartierul general planetar s-a scufundat sub apele mării, iar acest pământ nu s-a mai înălțat până ce nu au dispărut aproape toate vestigiile nobilei culturi a acestor vârste splendide.

Când prima capitală a lumii a fost înghițită de ape, ea nu adăpostea decât tipuri inferioare de rase sangike ale Urantiei, renegații care convertiseră deja templul Tatălui într-un sanctuar dedicat lui Nog, falsul zeu al lumii și al focului.

6. VAN — CEL NECLINTIT

Partizanii lui Van s-au retras de la început în ținuturile înalte din estul Indiei, unde s-au pus la adăpost de atacurile lansate de rasele aflate în plină confuzie din ținuturile joase. În acest loc de retragere, ei s-au gândit să pregătească reabilitarea lumii așa cum predecesorii lor antici, badoniții, o realizaseră inconștient pentru bunăstarea omenirii cu puțin înainte de nașterea triburilor sangike.

Înainte de sosirea administratorilor provizorii melchizedeki, Van a încredințat gestiunea problemelor umane la zece comisii de câte patru membri fiecare, comisii identice celor ale regimului Prințului. Purtătorii Vieții rezidenți cei mai vechi au asigurat conducerea temporară a acestor consilii de câte patruzeci, care au activat pe perioada celor șapte ani de așteptare. Grupuri asemănătoare de amadoniți au preluat aceste responsabilități când cei treizeci și nouă de membri loiali ai statului major s-au întors pe Ierusalem.

Acest trib de amadoniți descindeau din grupul celor 144 de andoniți loiali căruia îi aparținea Amadon, și care au ajuns să fie cunoscuți după numele lui. Acest grup conținea treizeci și nouă de bărbați și o sută cinci femei. Din acest număr, cincizeci și șase aveau un statut de nemurire și, cu excepția lui Amadon, fuseseră toți transferați odată cu membrii loiali ai statului major. Elementele rămase ale acestui nou nobil grup au continuat lucrarea lor pe pământ până la sfârșitul vieții lor de muritori sub îndrumarea lui Van și a lui Amadon. Ei au format plămada biologică care s-a înmulțit și a continuat să asigure conducerea lumii de-a lungul

67:5.2 (758.7) Very soon after the rebellion the entire staff of sedition were engaged in energetic defense of the city against the hordes of semisavages who besieged its walls as a result of the doctrines of liberty which had been prematurely taught them. And years before the beautiful headquarters went down beneath the southern waves, the misled and mistaught tribes of the Dalamatia hinterland had already swept down in semisavage assault on the splendid city, driving the secession staff and their associates northward.

67:5.3 (759.1) The Caligastia scheme for the immediate reconstruction of human society in accordance with his ideas of individual freedom and group liberties, proved a swift and more or less complete failure. Society quickly sank back to its old biologic level, and the forward struggle began all over, starting not very far in advance of where it was at the beginning of the Caligastia regime, this upheaval having left the world in confusion worse confounded.

67:5.4 (759.2) One hundred and sixty-two years after the rebellion a tidal wave swept up over Dalamatia, and the planetary headquarters sank beneath the waters of the sea, and this land did not again emerge until almost every vestige of the noble culture of those splendid ages had been obliterated.

67:5.5 (759.3) When the first capital of the world was engulfed, it harbored only the lowest types of the Sangik races of Urantia, renegades who had already converted the Father's temple into a shrine dedicated to Nog, the false god of light and fire.

6. VAN — THE STEADFAST

67:6.1 (759.4) The followers of Van early withdrew to the highlands west of India, where they were exempt from attacks by the confused races of the lowlands, and from which place of retirement they planned for the rehabilitation of the world as their early Badonite predecessors had once all unwittingly worked for the welfare of mankind just before the days of the birth of the Sangik tribes.

67:6.2 (759.5) Before the arrival of the Melchizedek receivers, Van placed the administration of human affairs in the hands of ten commissions of four each, groups identical with those of the Prince's regime. The senior resident Life Carriers assumed temporary leadership of this council of forty, which functioned throughout the seven years of waiting. Similar groups of Amadonites assumed these responsibilities when the thirty-nine loyal staff members returned to Jerusalem.

67:6.3 (759.6) These *Amadonites* were derived from the group of 144 loyal Andonites to which Amadon belonged, and who have become known by his name. This group comprised thirty-nine men and one hundred and five women. Fifty-six of this number were of immortality status, and all (except Amadon) were translated along with the loyal members of the staff. The remainder of this noble band continued on earth to the end of their mortal days under the leadership of Van and Amadon. They were the biologic leaven which multiplied and continued to furnish leadership for the world down through the long dark ages of the postrebellion era.

lungilor epoci întunecate care au urmat rebeliunii.

Van a fost lăsat pe Urantia până la sosirea lui Adam, și a rămas șef în deplină putere al tuturor personalităților supraumane care activau pe planetă. El și Amadon au fost susținuți timp de peste o sută cincizeci de mii de ani, prin tehnica arborelui vieții, cu ajutorul specializat de viață venit din partea melchizedekilor.

Treburile Urantiei au fost mult timp administrate de un consiliu de administratori provizorii planetari, doisprezece melchizedeki confirmați de ordinul șefului constelației, Preaînaltul Părinte al Norlatiadekului. Administratorii provizorii melchizedeki erau asistați de un comitet consultativ compus astfel: unul dintre ajutoarele loiale ale Prințului decăzut, doi Purtători ai Vieții rezidenți, un Fiu Trinitizat aflat în perioada de ucenicie, un Fiu Învățător voluntar, o strălucitoare Stea de Seară din Avalon (care venea periodic), șefii serafimilor și ai heruvimilor, consilierii veniți de pe două planete vecine, directorul general al vieții îngerești subordonate și Van - comandant și șef al creaturilor mediane. Așa a fost guvernată și administrată Urantia până la sosirea lui Adam. Nu este surprinzător că i s-a asigurat și loialului și curajosului Van un loc în consiliul administratorilor provizorii planetari care a administrat mult timp treburile Urantiei.

Cei doisprezece administratori provizorii melchizedeki ai Urantiei au realizat o operă eroică. Ei au păstrat rămășițele civilizației, iar politica lor planetară a fost fidel executată de Van. La Mai puțin de o mie de ani după rebeliune, Van răspândise deja peste trei sute cincizeci de grupuri avansate în lume. Aceste avanposturi ale civilizației constau în mare parte în descendenți ai andoniților loiali ușor amestecați cu rase sangike (în special oameni albaștri) și cu nodiți.

În ciuda teribilului regres provocat de rebeliune, rămăneau pe pământ numeroase linii biologice promițătoare. Sub controlul superior al administratorilor provizorii melchizedeki, Van și Amadon și-au continuat lucrarea; ei au încurajat evoluția naturală a rasei umane, au făcut să progreseze evoluția fizică a oamenilor până în punctul culminant care justifica trimiterea unui Fiu Material și a unei Fiice Materiale pe Urantia.

Van și Amadon au rămas pe pământ până puțin după sosirea lui Adam și Eva. La câțiva ani după aceea, ei au fost transferați pe Ierusem, unde Van a fost reunit cu ajutorul său care îl aștepta. Van servește acum în numele Urantiei așteptând ordinul de a relua lungul drum către perfecțiunea Paradisului și către destinul său nerevelat al Corpului Muritorilor Finalității pe cale de a se reuni.

Se cuvine să notăm că atunci când Van a făcut apel la Prea Înaltii Edentiei, după ce Lucifer l-a susținut pe Caligastia pe Urantia, Părinții Constelației au trimis imediat o decizie care îl aproba pe Van în toate punctele luptei sale. Acest verdict nu a reușit să ajungă la Van, deoarece circuitele planetare de comunicare au fost întrerupte în momentul transmisiei sale. Doar recent, această directivă efectivă a fost descoperită în posesia unui transmițător releu de energie în care a fost blocată de la izolarea Urantiei. Fără această descoperire făcută ca urmare a cercetărilor medianilor Urantiei, transmiterea acestei decizii ar fi trebuit să aștepte restabilirea Urantiei în circuitele constelației. Acest accident aparent

67:6.4 (759.7) Van was left on Urantia until the time of Adam, remaining as titular head of all superhuman personalities functioning on the planet. He and Amadon were sustained by the technique of the tree of life in conjunction with the specialized life ministry of the Melchizedeks for over one hundred and fifty thousand years.

67:6.5 (759.8) The affairs of Urantia were for a long time administered by a council of planetary receivers, twelve Melchizedeks, confirmed by the mandate of the senior constellation ruler, the Most High Father of Norlatiadek. Associated with the Melchizedek receivers was an advisory council consisting of: one of the loyal aids of the fallen Prince, the two resident Life Carriers, a Trinitized Son in apprenticeship training, a volunteer Teacher Son, a Brilliant Evening Star of Avalon (periodically), the chiefs of seraphim and cherubim, advisers from two neighboring planets, the director general of subordinate angelic life, and Van, the commander in chief of the midway creatures. And thus was Urantia governed and administered until the arrival of Adam. It is not strange that the courageous and loyal Van was assigned a place on the council of planetary receivers which for so long administered the affairs of Urantia.

67:6.6 (760.1) The twelve Melchizedek receivers of Urantia did heroic work. They preserved the remnants of civilization, and their planetary policies were faithfully executed by Van. Within one thousand years after the rebellion he had more than three hundred and fifty advanced groups scattered abroad in the world. These outposts of civilization consisted largely of the descendants of the loyal Andonites slightly admixed with the Sangik races, particularly the blue men, and with the Nodites.

67:6.7 (760.2) Notwithstanding the terrible setback of rebellion there were many good strains of biologic promise on earth. Under the supervision of the Melchizedek receivers, Van and Amadon continued the work of fostering the natural evolution of the human race, carrying forward the physical evolution of man until it reached that culminating attainment which warranted the dispatch of a Material Son and Daughter to Urantia.

67:6.8 (760.3) Van and Amadon remained on earth until shortly after the arrival of Adam and Eve. Some years thereafter they were translated to Jerusem, where Van was reunited with his waiting Adjuster. Van now serves in behalf of Urantia while awaiting the order to go forward on the long, long trail to Paradise perfection and the unrevealed destiny of the assembling Corps of Mortal Finality.

67:6.9 (760.4) It should be recorded that, when Van appealed to the Most Highs of Edentia after Lucifer had sustained Caligastia on Urantia, the Constellation Fathers dispatched an immediate decision sustaining Van on every point of his contention. This verdict failed to reach him because the planetary circuits of communication were severed while it was in transit. Only recently was this actual ruling discovered lodged in the possession of a relay energy transmitter where it had been marooned ever since the isolation of Urantia. Without this discovery, made as the result of the investigations of the Urantia midwayers, the release of this decision would have awaited the restoration of

în comunicările interplanetare era posibil, deoarece transmițătorii de energie pot primi și trimite informație, însă nu pot lua inițiativa comunicărilor.

Statutul tehnic al lui Van în anele juridice ale Sataniei nu a fost efectiv și definitiv stabilit înainte de înregistrarea pe Ierusem a judecății Părinților Edentiei.

7. REPERCUSIUNILE ÎNDEPĂRTATE ALE PĂCATULUI

Consecințele personale (centripete) ale refuzului voluntar și persistent al luminii de către o creatură sunt atât inevitabile, cât și individuale. Ele prezintă interes numai pentru Deitate și pentru creatura cu pricina. Această recoltă a nelegiuirii vătămătoare de suflet este culegerea interioară a creaturii volitive nelegiuite.

Însă nu tot așa este cu repercusiunile externe ale păcatului: Consecințele impersonale (centrifuge) ale păcatului comis sunt inevitabile și colective, și ating toate creaturile care operează în zona afectată de aceste evenimente.

La cincizeci de mii de ani după prăbușirea administrației planetare, treburile pământești erau atât de dezorganizate și întârziate încât rasa câștigase foarte puțin la statutul evolutiv general care exista în momentul sosirii lui Caligastia, cu trei sute cincizeci de mii de ani în urmă. În anumite privințe se făcuseră progrese; în alte direcții fusese pierdut mult teren.

Păcatul nu este niciodată pur local în efectele sale. Puterile administrative ale universului sunt asemănătoare unor organisme; condiția unei personalități trebuie într-o anumită măsură să fie împărtășită de toți. Păcatul, fiind o atitudine a persoanei față de realitate, este sortit să producă recolta lui negativistă pe toate nivelele întrepătrunse ale valorilor universale, însă deplinele consecințe ale gândirii greșite, ale facerii de rău sau ale planurilor atinse de păcat sunt suportate doar la nivelul înfăptuirii propriu-zise. Încălcarea legii universului poate fi fatală în domeniul fizic, și asta fără să se implice serios mintea sau să se aducă atingere experienței spirituale. Păcatul nu este încărcat de consecințe fatale pentru supraviețuirea personalității decât dacă prezintă atitudinea ființei întregi, alegerea minții ei și voința sufletului ei.

Răul și păcatul au consecințe în domeniile materiale și sociale și pot chiar și întârzia, uneori, progresul spiritual pe anumite nivele de realitate universală, însă păcatul unei ființe oarecare nu lipsește niciodată o altă ființă de dreptul divin de a se bucura de supraviețuirea personalității. Supraviețuirea eternă nu poate fi pusă în pericol decât de deciziile minții și de alegerea sufletului individului însuși.

Păcatul comis pe Urantia nu a întârziat aproape deloc evoluția biologică, însă el a avut drept efect privarea raselor umane toate avantajele moștenirii adamice. Păcatul întârzie enorm dezvoltarea intelectuală, creșterea morală, progresul social și împlinirea spirituală a maselor. Însă nu îl poate împiedica de a ajunge la împlinirea spirituală cea mai

Urantia to the constellation circuits. And this apparent accident of interplanetary communication was possible because energy transmitters can receive and transmit intelligence, but they cannot initiate communication.

67:6.10 (760.5) The technical status of Van on the legal records of Satania was not actually and finally settled until this ruling of the Edentia Fathers was recorded on Jerusem.

7. REMOTE REPERCUSSIONS OF SIN

67:7.1 (760.6) The personal (centripetal) consequences of the creature's willful and persistent rejection of light are both inevitable and individual and are of concern only to Deity and to that personal creature. Such a soul-destroying harvest of iniquity is the inner reaping of the iniquitous will creature.

67:7.2 (761.1) But not so with the external repercussions of sin: The impersonal (centrifugal) consequences of embraced sin are both inevitable and collective, being of concern to every creature functioning within the affect-range of such events.

67:7.3 (761.2) By fifty thousand years after the collapse of the planetary administration, earthly affairs were so disorganized and retarded that the human race had gained very little over the general evolutionary status existing at the time of Caligastia's arrival three hundred and fifty thousand years previously. In certain respects progress had been made; in other directions much ground had been lost.

67:7.4 (761.3) Sin is never purely local in its effects. The administrative sectors of the universes are organismal; the plight of one personality must to a certain extent be shared by all. Sin, being an attitude of the person toward reality, is destined to exhibit its inherent negativistic harvest upon any and all related levels of universe values. But the full consequences of erroneous thinking, evil-doing, or sinful planning are experienced only on the level of actual performance. The transgression of universe law may be fatal in the physical realm without seriously involving the mind or impairing the spiritual experience. Sin is fraught with fatal consequences to personality survival only when it is the attitude of the whole being, when it stands for the choosing of the mind and the willing of the soul.

67:7.5 (761.4) Evil and sin visit their consequences in material and social realms and may sometimes even retard spiritual progress on certain levels of universe reality, but never does the sin of any being rob another of the realization of the divine right of personality survival. Eternal survival can be jeopardized only by the decisions of the mind and the choice of the soul of the individual himself.

67:7.6 (761.5) Sin on Urantia did very little to delay biologic evolution, but it did operate to deprive the mortal races of the full benefit of the Adamic inheritance. Sin enormously retards intellectual development, moral growth, social progress, and mass spiritual attainment. But it does not prevent the highest spiritual achievement by any individual who chooses to know God and sincerely do his divine will.

elevată pe individul care alege să îl cunoască pe Dumnezeu și să facă sincer voia divină.

Caligastia s-a răsculat, Adam și Eva au greșit, însă nici o persoană născută ulterior pe Urantia nu a suferit din pricina acestor erori în experiența sa spirituală individuală. Toți muritorii născuți pe Urantia, de la rebeliunea lui Caligastia încôace au fost oarecum penalizați în privința timpului, însă bunăstarea viitoare a sufletului lor nu a fost niciodată, câtuși de puțin, compromisă în eternitate. Nici unul dintre ei nu a suferit vreo privare spirituală esențială din cauza păcatului altuia. Păcatul este pe deplin personal în ceea ce privește vinovăția morală sau consecințele spirituale, nemaivorbind de profundele sale repercusiuni în domeniul social, intelectual și administrativ.

Cu toate că nu putem pătrunde înțelepciunea care permite astfel de catastrofe, noi putem întotdeauna discerne efectele benefice ale acestor tulburări locale atunci când ele se reflectă asupra întregului univers.

8. EROUL UMAN AL REBELIUNII

Deși numeroase ființe curajoase s-au opus rebeliunii lui Lucifer pe diverse lumi ale Sataniei, anele Salvingtonului îl descriu pe Amadon ca fiind caracterul reprezentativ al întregului sistem, datorită glorioasei sale rezistențe înaintea valului de nelegiuire și datorită neclintului său devotament față de Van - ei au rămas, ambii, inflexibili în loialitatea lor față de supremația Tatălui nevăzut și a Fiului său Mihail.

La data când s-au produs aceste evenimente memorabile, eu ocupam un post pe Edentia, și este încă proaspătă în amintirea mea profunda bucurie pe care am încercat-o la aflarea veștilor Salvingtonului, care ne raportau, zi după zi, incredibila tărie, devotamentul transcendental și minunata loialitate a acestui descendent, pe atunci pe jumătate sălbatic, al ramurii originare și experimentale a rasei andonice.

De pe Edentia în sus prin tot Salvingtonul, și până pe Uversa, vreme de șapte ani lungi, prima întrebare a tuturor ființelor celeste subordonate cu privire la rebeliunea Sataniei era încă aceasta: „Ce face Abadon de pe Urantia, este tot neclintit?”

Dacă rebeliunea lui Lucifer a handicapat sistemul local și lumile sale decăzute, dacă pierderea acestui Fiu și a acestor asociați rătăciți a frânat temporar progresul constelației Norlatiadekului, gândiți-vă, în schimb, la efectul produs de imensa ușurare provocată de conduita inspiratoare a acestui unic copil al naturii și a grupului său hotărât format din cei 143 de camarazi care au luptat cu dârzenie pentru conceptele cele mai elevate ale guvernării și administrării universului contra formidabilei presiuni adverse exercitate de superiorii lor lipsiți de loialitate. Permiteți-mi să vă asigur că această realizare a făcut deja mult bine în universul Nebadonului și în suprauniversul Orvontonului și atârnă mult mai mult în balanță decât tot răul și toate lucrurile rele create de rebeliunea lui Lucifer.

Toată această aventură este iluminarea emoționant de frumoasă și cât se poate de magnifică a înțelepciunii planului universal al Tatălui de mobilizare a Corpului Finalității Muritoare în Paradis și de a recruta acest vast grup de misterioși servitori ai viitorului preponderent din

67:7.7 (761.6) Caligastia rebelled, Adam and Eve did default, but no mortal subsequently born on Urantia has suffered in his personal spiritual experience because of these blunders. Every mortal born on Urantia since Caligastia's rebellion has been in some manner time-penalized, but the future welfare of such souls has never been in the least eternity-jeopardized. No person is ever made to suffer vital spiritual deprivation because of the sin of another. Sin is wholly personal as to moral guilt or spiritual consequences, notwithstanding its far-flung repercussions in administrative, intellectual, and social domains.

67:7.8 (761.7) While we cannot fathom the wisdom that permits such catastrophes, we can always discern the beneficial outworking of these local disturbances as they are reflected out upon the universe at large.

8. THE HUMAN HERO OF THE REBELLION

67:8.1 (761.8) The Lucifer rebellion was withstood by many courageous beings on the various worlds of Satania; but the records of Salvington portray Amadon as the outstanding character of the entire system in his glorious rejection of the flood tides of sedition and in his unswerving devotion to Van — they stood together unmoved in their loyalty to the supremacy of the invisible Father and his Son Michael.

67:8.2 (762.1) At the time of these momentous transactions I was stationed on Edentia, and I am still conscious of the exhilaration I experienced as I perused the Salvington broadcasts which told from day to day of the unbelievable steadfastness, the transcendent devotion, and the exquisite loyalty of this onetime semisavage springing from the experimental and original stock of the Andonic race.

67:8.3 (762.2) From Edentia up through Salvington and even on to Uversa, for seven long years the first inquiry of all subordinate celestial life regarding the Satania rebellion, ever and always, was: “What of Amadon of Urantia, does he still stand unmoved?”

67:8.4 (762.3) If the Lucifer rebellion has handicapped the local system and its fallen worlds, if the loss of this Son and his misled associates has temporarily hampered the progress of the constellation of Norlatiadek, then weigh the effect of the far-flung presentation of the inspiring performance of this one child of nature and his determined band of 143 comrades in standing steadfast for the higher concepts of universe management and administration in the face of such tremendous and adverse pressure exerted by his disloyal superiors. And let me assure you, this has already done more good in the universe of Nebadon and the superuniverse of Orvonton than can ever be outweighed by the sum total of all the evil and sorrow of the Lucifer rebellion.

67:8.5 (762.4) And all this is a beautifully touching and superbly magnificent illumination of the wisdom of the Father's universal plan for mobilizing the Corps of Mortal Finality on Paradise and for recruiting this vast group of mysterious servants of the future largely from

lutul comun al muritorilor în aflat în continuă ascensiune
- și anume muritori asemănători neclintitului Amadon.

[Prezentat de un Melchizedek al Nebadonului.]

the common clay of the mortals of ascending
progression — just such mortals as the impregnable
Amadon.

^{67:8.6 (762.5)} [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

Capitolul 68. Începutul civilizației

⇨ 067

CARTEA URANTIA

069 ⇨

PARTE III. ISTORIA URANTIEI

CAPITOLUL 68 ÎNCEPUTUL CIVILIZAȚIEI

Secțiuni

Introduction

1. Socializare protectoare
2. Factorii de progres social
3. Influența socializantă a fricii de fantome
4. Evoluția obiceiurilor
5. Tehnicile pământului — meșteșugurile de întreținere
6. Evoluția culturii

Introduction

ACESTA este începutul povestirii îndelungatei lupte a speciei umane care mergea înainte, plecând de la un statut ceva mai bun decât o existență animală și trecând prin epoci intermediare, pentru a ajunge la timpurile mai recente în care o civilizație reală, deși imperfectă, s-a dezvoltat printre rasele superioare ale omenirii.

Civilizația este o dobândire rasială; ea nu este inerentă biologicului; de aceea toți copiii trebuie să fie crescuți într-un mediu cultural, iar tineretul fiecărei generații succesive trebuie să își primească la rândul său educația. Calitățile superioare ale civilizației - științifice, filozofice și religioase - nu se transmit de la o generație la alta prin moștenire directă. Aceste realizări culturale nu sunt păstrate decât prin păstrarea chibzuită a patrimoniului social.

Evoluția socială de ordin cooperativ a fost inaugurată de instructorii Dalamatiei. Timp de trei sute de mii de ani, omenirea a fost educată în spiritul ideii că trebuie să acționeze colectiv. Omul albastru a profitat mai mult decât toți ceilalți de aceste prime învățăminte, omul roșu a profitat într-o anumită măsură, iar omul negru cel mai puțin dintre toți. În epoci mai recente, rasa galbenă și cea albă au prezentat dezvoltarea socială cea mai avansată a Urantiei.

1. SOCIALIZARE PROTECTOARE

Când oamenii sunt aduși foarte aproape unii de

PAPER 68 THE DAWN OF CIVILIZATION

SECTIONS

Introduction

1. Protective Socialization
2. Factors in Social Progression
3. Socializing Influence of Ghost Fear
4. Evolution of the Mores
5. Land Techniques — Maintenance Arts
6. Evolution of Culture

INTRODUCTION

68:0.1 (763.1) THIS is the beginning of the narrative of the long, long forward struggle of the human species from a status that was little better than an animal existence, through the intervening ages, and down to the later times when a real, though imperfect, civilization had evolved among the higher races of mankind.

68:0.2 (763.2) Civilization is a racial acquirement; it is not biologically inherent; hence must all children be reared in an environment of culture, while each succeeding generation of youth must receive anew its education. The superior qualities of civilization — scientific, philosophic, and religious — are not transmitted from one generation to another by direct inheritance. These cultural achievements are preserved only by the enlightened conservation of social inheritance.

68:0.3 (763.3) Social evolution of the co-operative order was initiated by the Dalamatia teachers, and for three hundred thousand years mankind was nurtured in the idea of group activities. The blue man most of all profited by these early social teachings, the red man to some extent, and the black man least of all. In more recent times the yellow race and the white race have presented the most advanced social development on Urantia.

1. PROTECTIVE SOCIALIZATION

68:1.1 (763.4) When brought closely together, men often

alții, ei învață adesea să se iubească reciproc, însă oamenii primitivi nu nutreau în mod natural sentimente fraterne, nici de dorință de contacte sociale cu semenii lor. Rasele primitive au învățat mai degrabă prin prisma unor experiențe amare că „în unire stă forța”; și tocmai această lipsă de atracție fraternală naturală este ceea ce împiedică actualmente o realizare imediată a înfrățirii oamenilor de pe Urantia.

Încă de timpuriu asocierea a devenit preț pentru supraviețuirii; omul izolat era neputincios dacă nu purta o marcă tribală, care să ateste apartenența sa la un grup, care s-ar fi răzbunat cu siguranță în urma oricărui atac împotriva lui. Chiar și în epoca lui Cain, era riscant să mergi de unul singur, fără a purta marca vreunui grup. Civilizația a devenit asigurarea omului contra unei morți violente, iar primele sale sunt plătite prin supunerea la numeroasele exigențe legale ale societății.

Societatea primitivă a fost astfel fondată pe necesitățile reciproce și pe creșterea securității datorate asociațiilor. Sub presiunea fricii de izolare și datorită unei cooperări oarecum forțate, societatea umană a evoluat vreme de cicluri milenare.

Oamenii primitivi au învățat de devreme că grupurile sunt mult mai mari și mai puternice decât simpla sumă a indivizilor care le compun. O sută de oameni uniți și muncind la unison pot să mute un bloc mare de piatră; douăzeci de păzitori ai păcii, bine antrenați, pot să stăpânească o mulțime furioasă. Așa s-a născut societatea, iar nu dintr-o simplă asociere numerică ci, mai degrabă, datorită organizării unor cooperatori inteligenți. Însă cooperarea nu este o caracteristică naturală a omului; acesta învață să coopereze mai întâi datorită fricii, iar mai târziu datorită descoperirii că este ceva cât se poate de util în întâmpinarea dificultăților timpului prezent și pentru a se proteja contra presupuselor pericole ale eternității.

Popoarele care s-au organizat astfel de la început în societăți primitive au obținut cele mai bune rezultate atât în asalturile lor asupra naturii, cât și în apărarea contra semenilor lor. Ele aveau cele mai mari posibilități de supraviețuire; civilizația a progresat deci constant pe Urantia, în ciuda numeroaselor sale regrese. Și aceasta se datorează numai întăririi valorii supraviețuirii prin asociere, pe care nenumăratele mulțimi de oameni nu au reușit până în prezent nici să o oprească, nici să o distrugă, civilizația umană.

Societatea culturală contemporană este un fenomen mai degrabă recent. Acest lucru este bine demonstrat de supraviețuirea, la ora actuală, a unor astfel de condiții sociale primitive, cum sunt de pildă acelea care îi caracterizează pe aborigenii australieni, pe boșimanii și pe pigmeii din Africa. La aceste popoare înapoiate se mai poate încă observa ceva din ostilitatea tribală, din suspiciunea personală și din alte trăsături foarte antisociale atât de caracteristice tuturor raselor primitive. Aceste jalnice rămășițe de popoare antisociale ale trecutului sunt o mărturie elocventă a faptului că tendința individualistă naturală a omului nu se poate măsura cu succes cu organizările și cu asocierile de avansare socială, mai eficiente și mai puternice. Aceste rase antisociale înapoiate și suspicioase, ale căror dialecte sunt altele la fiecare șazeci sau optzeci de kilometri, arată în ce lume ați fi riscat să trăiți dacă nu ar fi existat învățăturile statului major corporal al Prințului Planetar și aporturile

learn to like one another, but primitive man was not naturally overflowing with the spirit of brotherly feeling and the desire for social contact with his fellows. Rather did the early races learn by sad experience that “in union there is strength”; and it is this lack of natural brotherly attraction that now stands in the way of immediate realization of the brotherhood of man on Urantia.

68:1.2 (763.5) Association early became the price of survival. The lone man was helpless unless he bore a tribal mark which testified that he belonged to a group which would certainly avenge any assault made upon him. Even in the days of Cain it was fatal to go abroad alone without some mark of group association. Civilization has become man's insurance against violent death, while the premiums are paid by submission to society's numerous law demands.

68:1.3 (763.6) Primitive society was thus founded on the reciprocity of necessity and on the enhanced safety of association. And human society has evolved in age-long cycles as a result of this isolation fear and by means of reluctant co-operation.

68:1.4 (763.7) Primitive human beings early learned that groups are vastly greater and stronger than the mere sum of their individual units. One hundred men united and working in unison can move a great stone; a score of well-trained guardians of the peace can restrain an angry mob. And so society was born, not of mere association of numbers, but rather as a result of the *organization* of intelligent co-operators. But co-operation is not a natural trait of man; he learns to co-operate first through fear and then later because he discovers it is most beneficial in meeting the difficulties of time and guarding against the supposed perils of eternity.

68:1.5 (764.1) The peoples who thus early organized themselves into a primitive society became more successful in their attacks on nature as well as in defense against their fellows; they possessed greater survival possibilities; hence has civilization steadily progressed on Urantia, notwithstanding its many setbacks. And it is only because of the enhancement of survival value in association that man's many blunders have thus far failed to stop or destroy human civilization.

68:1.6 (764.2) That contemporary cultural society is a rather recent phenomenon is well shown by the present-day survival of such primitive social conditions as characterize the Australian natives and the Bushmen and Pygmies of Africa. Among these backward peoples may be observed something of the early group hostility, personal suspicion, and other highly antisocial traits which were so characteristic of all primitive races. These miserable remnants of the nonsocial peoples of ancient times bear eloquent testimony to the fact that the natural individualistic tendency of man cannot successfully compete with the more potent and powerful organizations and associations of social progression. These backward and suspicious antisocial races that speak a different dialect every forty or fifty miles illustrate what a world you might now be living in but for the combined teaching of the corporeal staff of the Planetary Prince and the later labors of the Adamic group of racial uplifters.

ulterioare ale grupului adamic de elevatori rasiali.

Expresia modernă „întoarcere la natură” este o iluzie a ignoranței, o credință în realitatea unei străvechi „epoci de aur” imaginare. Legenda epocii de aur are drept singură bază faptul istoric al existenței Dalamatiei și al Edenului, însă aceste societăți ameliorate erau departe de a realiza visele utopice.

2. FACTORII DE PROGRES SOCIAL

Societatea civilizată rezultă din eforturile inițiale ale oamenilor de a-și depăși aversiunea lor față de izolare, ceea ce nu implică în mod necesar o afecțiune reciprocă, iar prezenta stare turbulentă a anumitor grupuri primitive ilustrează bine dificultățile care au fost traversate de primele triburi. Cu toate că membrii unei civilizații pot să se rănească și să se bată și, cu toate că civilizația însăși poate să apară ca o serie incoerentă de încercări și de lupte, ea nu demonstrează mai puțin un efort susținut împotriva monotoniei muritoare a stagnării.

Nivelul inteligenței a contribuit mult la ritmul progresului cultural, însă societatea are drept scop esențial diminuarea elementului risc în modul de viață individual. Ea a progresat exact în măsura în care a reușit să diminueze suferința și să sporească elementul plăcere în viață. Acesta este modul în care întreg corpul social avansează încet către țelul destinului său - supraviețuirea sau dispariția - în funcție de scopul său, care poate fi autoconservarea sau autosatisfacerea. Autoconservarea face să se nască societatea, în timp ce excesul de autosatisfacere distruge civilizația.

O societate se preocupă de autoperpetuare, de autoconservare și de autosatisfacere, însă realizarea de sine umană este demnă de a deveni obiectivul imediat al multor grupuri culturale.

Instinctul de turmă al omului natural nu prea este suficient pentru a explica dezvoltarea unor organizări sociale de felul celor care există în prezent pe Urantia. Cu toate că această tendință gregară înăscută este la baza societății umane, o mare parte a sociabilității omului reprezintă ceva dobândit. Două mari influențe care contribuie la asocierile primitive de ființe umane au fost foamea și iubirea sexuală, nevoi instinctuale pe care oamenii le împărtășesc cu lumea animală. Două alte sentimente care le-au apropiat pe ființele umane și le-au ținut laolaltă au fost vanitatea și frica, în special frica de fantome.

Istoria nu este decât documentarul luptei milenare a oamenilor pentru hrana lor. Omul primitiv nu gândea decât atunci când îi era foame; faptul de a economisi hrană a fost prima sa renunțare, primul său act de autodisciplină. Odată cu dezvoltarea societății, foamea a încetat să fie singurul motiv de asociere; numeroase alte feluri de foame, dorința de a îndeplini nevoi diverse, au condus toate omenirea la asocierea și mai strânsă. Însă societatea de astăzi este dezechilibrată de pe urma creșterii excesive a presupuselor nevoi umane. Civilizația occidentală a secolului al douăzecilea geme de epuizare sub apăsarea enormei greutate a luxului și înmulțirii dezordonate a dorințelor și a poftelor umane. Societatea modernă suportă încordarea uneia dintre fazele ei cele mai periculoase de interasociere la scară mare și de interdependență de un grad înalt de

68:1.7 (764.3) The modern phrase, “back to nature,” is a delusion of ignorance, a belief in the reality of the onetime fictitious “golden age.” The only basis for the legend of the golden age is the historic fact of Dalamatia and Eden. But these improved societies were far from the realization of utopian dreams.

2. FACTORS IN SOCIAL PROGRESSION

68:2.1 (764.4) Civilized society is the result of man's early efforts to overcome his dislike of *isolation*. But this does not necessarily signify mutual affection, and the present turbulent state of certain primitive groups well illustrates what the early tribes came up through. But though the individuals of a civilization may collide with each other and struggle against one another, and though civilization itself may appear to be an inconsistent mass of striving and struggling, it does evidence earnest striving, not the deadly monotony of stagnation.

68:2.2 (764.5) While the level of intelligence has contributed considerably to the rate of cultural progress, society is essentially designed to lessen the risk element in the individual's mode of living, and it has progressed just as fast as it has succeeded in lessening pain and increasing the pleasure element in life. Thus does the whole social body push on slowly toward the goal of destiny — extinction or survival — depending on whether that goal is self-maintenance or self-gratification. Self-maintenance originates society, while excessive self-gratification destroys civilization.

68:2.3 (764.6) Society is concerned with self-perpetuation, self-maintenance, and self-gratification, but human self-realization is worthy of becoming the immediate goal of many cultural groups.

68:2.4 (765.1) The herd instinct in natural man is hardly sufficient to account for the development of such a social organization as now exists on Urantia. Though this innate gregarious propensity lies at the bottom of human society, much of man's sociability is an acquirement. Two great influences which contributed to the early association of human beings were food hunger and sex love; these instinctive urges man shares with the animal world. Two other emotions which drove human beings together and *held* them together were vanity and fear, more particularly ghost fear.

68:2.5 (765.2) History is but the record of man's agelong food struggle. *Primitive man only thought when he was hungry*; food saving was his first self-denial, self-discipline. With the growth of society, food hunger ceased to be the only incentive for mutual association. Numerous other sorts of hunger, the realization of various needs, all led to the closer association of mankind. But today society is top-heavy with the overgrowth of supposed human needs. Occidental civilization of the twentieth century groans wearily under the tremendous overload of luxury and the inordinate multiplication of human desires and longings. Modern society is enduring the strain of one of its most dangerous phases of far-flung interassociation and highly complicated interdependence.

complexitate.

Presiunea socială a foamei, a vanității și a fricii de fantome era continuă, însă cea a satisfacerii sexuale era temporară și sporadică. Ea însăși, dorința sexuală, nu constrângea pe bărbații și pe femeile primitive să își asume sarcinile grele ale întreținerii unui cămin. Căminul primitiv era fondat pe efervescența sexuală a masculului privat de satisfacții frecvente, și pe profunda dragoste maternă a femeii, iubirea pe care o împărtășește într-o anumită măsură cu femeile tuturor animalelor superioare. Prezența unui copil lipsit de apărare a determinat prima diferențiere între activitățile masculine și feminine; femeia a trebuit să întrețină un domiciliu fix în care putea să cultive solul. Din timpurile cele mai îndepărtate locul în care se adăpostește femeia a fost considerat întotdeauna ca fiind acasă.

Femeia a devenit deci, încă de la început, indispensabilă evoluției planului social însă, mai puțin din cauza unei efemere pasiuni sexuale decât ca urmare a unei nevoi de hrană. Ea era o parteneră esențială autoconservării; ea era un furnizor de hrană, un animal de povară și o tovarășă capabilă să îndure mari abuzuri fără a avea resentimente violente; în plus, toate aceste trăsături dezirabile reprezentau un mijloc mereu prezent de satisfacere sexuală.

Aproape toate valorile durabile ale civilizației își au rădăcinile în familie. Familia a fost primul grup pașnic încununat de succes, deoarece bărbatul și femeia au învățat să împace antagonismele lor, transmițând în același timp ocupații pașnice copiilor lor.

Funcțiunea căsătoriei în evoluție este de a asigura supraviețuirea rasei și nu numai realizarea unei fericiri personale. Adevăratele obiective ale căminului constau în a se întreține și a se înmulți. Satisfacția egoistă este subiacentă; ea nu este esențială decât ca stimulent asigurând asocierea sexuală. Natura cere supraviețuirea, însă artele civilizației nu au încetat să mărească plăcerile căsătoriei și satisfacțiile vieții de familie.

Dacă am lărgi noțiunea de vanitate pentru a face să cuprindă orgoliul, ambiția și onoarea, am putea atunci să ne dăm seama nu numai de felul în care aceste tendințe contribuie la formarea asocierilor umane, ci și de modul în care ele îi mențin pe oamenii alături unii de alții, deoarece aceste sentimente ar fi deșarte fără un public în fața căruia să se afișeze. La vanitate s-au adăugat, în curând, alte sentimente și alte impulsuri care au necesitat o arenă socială unde să se etaleze și să se satisfacă. Acest grup de sentimente a dat naștere primelor manifestări ale tuturor artelor și ceremoniilor, precum și tuturor formelor de competiții și jocuri sportive.

Vanitatea a contribuit puternic la nașterea societății, însă în momentul în care sunt făcute aceste revelații, strădanile întortocheate ale unei generații vanitoase amenință să invadeze și să subjuge întreaga structură complexă a unei civilizații înalt specializate. Nevoia de plăcere a depășit de mult timp foamea; obiectivele sociale legitime de autoconservare se transformă rapid în forme groasere și amenințătoare de autosatisfacere. Autoconservarea edifică societatea, dezlănțuirea autosatisfacerii distruge infailibil civilizația.

68:2.6 (765.3) Hunger, vanity, and ghost fear were continuous in their social pressure, but sex gratification was transient and spasmodic. The sex urge alone did not impel primitive men and women to assume the heavy burdens of home maintenance. The early home was founded upon the sex restlessness of the male when deprived of frequent gratification and upon that devoted mother love of the human female, which in measure she shares with the females of all the higher animals. The presence of a helpless baby determined the early differentiation of male and female activities; the woman had to maintain a settled residence where she could cultivate the soil. And from earliest times, where woman was has always been regarded as the home.

68:2.7 (765.4) Woman thus early became indispensable to the evolving social scheme, not so much because of the fleeting sex passion as in consequence of *food requirement*; she was an essential partner in self-maintenance. She was a food provider, a beast of burden, and a companion who would stand great abuse without violent resentment, and in addition to all of these desirable traits, she was an ever-present means of sex gratification.

68:2.8 (765.5) Almost everything of lasting value in civilization has its roots in the family. The family was the first successful peace group, the man and woman learning how to adjust their antagonisms while at the same time teaching the pursuits of peace to their children.

68:2.9 (765.6) The function of marriage in evolution is the insurance of race survival, not merely the realization of personal happiness; self-maintenance and self-perpetuation are the real objects of the home. Self-gratification is incidental and not essential except as an incentive insuring sex association. Nature demands survival, but the arts of civilization continue to increase the pleasures of marriage and the satisfactions of family life.

68:2.10 (765.7) If vanity be enlarged to cover pride, ambition, and honor, then we may discern not only how these propensities contribute to the formation of human associations, but how they also hold men together, since such emotions are futile without an audience to parade before. Soon vanity associated with itself other emotions and impulses which required a social arena wherein they might exhibit and gratify themselves. This group of emotions gave origin to the early beginnings of all art, ceremonial, and all forms of sportive games and contests.

68:2.11 (765.1) Vanity contributed mightily to the birth of society; but at the time of these revelations the devious strivings of a vainglorious generation threaten to swamp and submerge the whole complicated structure of a highly specialized civilization. Pleasure-want has long since superseded hunger-want; the legitimate social aims of self-maintenance are rapidly translating themselves into base and threatening forms of self-gratification. Self-maintenance builds society; unbridled self-gratification unfailingly destroys civilization.

3. INFLUENȚA SOCIALIZANTĂ A FRICII DE

FANTOME

Dorințele primitive au produs societatea originară, însă teama de fantome a asigurat coeziunea sa și a imprimat existenței sale un aspect extrauman. Teama obișnuită avea o origine fiziologică: teama de durere fizică, foamea nepotolită, sau vreo calamitate terestră, în timp ce teama de fantome a fost un fel de teroare nouă și formidabilă.

Cel mai important factor individual din evoluția societății umane a fost, probabil, faptul de a visa fantome. Cu toate că cea mai mare parte a viselor au tulburat profund mintea primitivă, fantele apărute în vis i-au terorizat, literalmente, pe primii oameni, și au determinat visătorii superstițioși să se arunce unii în brațele altora cu o voință sinceră de asociere pentru a se proteja reciproc contra pericolelor invizibile, vagi și imaginare ale lumii spiritelor. Faptul de a visa fantome a fost una dintre diferențele care au apărut cel mai devreme între mintea umană și mintea animală. Animalele nu își imaginează supraviețuirea după moarte.

Pe lângă factorul constituit de fantome, toată această societate a fost întemeiată pe instincte biologice și pe nevoi fundamentale, însă teama de fantome a introdus în civilizație un factor nou, o teamă care se îndepărtează și merge dincolo de nevoile elementare ale individului, și se ridică chiar mult deasupra luptelor de supraviețuire a colectivităților. Groaza de spiritele plecate ale celor morți pune în lumină o nouă și o uimitoare formă de frică, o teroare apăsătoare și puternică, care a dat o lovitură de bici structurilor sociale destrămate ale primelor epoci și a provocat formarea grupurilor primitive mai serios disciplinate și mai bine controlate ale timpurilor străvechi. Prin teama superstițioasă de ireal și supranatural, această superstiție lipsită de sens care subzistă încă în parte, a pregătit mintea oamenilor pentru o descoperire ulterioară, aceea a „fricii de Dumnezeu, care este începutul înțelepciunii”. Fricile neîntemeiate ale evoluției sunt destinate să fie înlocuite de teama respectuoasă față de Deitate insuflată de revelație. Cultul primitiv al fricii de fantome a devenit o legătură socială puternică și, din acele zile îndepărtate, omenirea s-a străduit mai mult sau mai puțin să atingă spiritualitatea.

Foamea și iubirea au apropiat oamenii. Vanitatea și frica de fantome i-au ținut laolaltă, însă aceste sentimente singure, fără influența revelațiilor pacificatoare, nu au cum să îndure încordarea provocată de suspiciunile și de iritățile interesocierilor umane. Fără ajutorul surselor supraumane, coarda socială a ajuns să se rupă atunci când a atins anumite limite. Iar aceste influențe însăși, ale mobilizării sociale - foame, iubire, vanitate și frică - conspiră atunci la împingerea omenirii în război și în vărsările de sânge.

Tendința la pace a rasei umane nu este un dar natural; ea derivă din învățăturile religiei revelate, din experiența acumulată a raselor aflate în progres și, în special, din învățăturilor lui Isus, Prințul Păcii.

3. SOCIALIZING INFLUENCE OF GHOST FEAR

68:3.1 (766.2) Primitive desires produced the original society, but ghost fear held it together and imparted an extrahuman aspect to its existence. Common fear was physiological in origin: fear of physical pain, unsatisfied hunger, or some earthly calamity; but ghost fear was a new and sublime sort of terror.

68:3.2 (766.3) Probably the greatest single factor in the evolution of human society was the ghost dream. Although most dreams greatly perturbed the primitive mind, the ghost dream actually terrorized early men, driving these superstitious dreamers into each other's arms in willing and earnest association for mutual protection against the vague and unseen imaginary dangers of the spirit world. The ghost dream was one of the earliest appearing differences between the animal and human types of mind. Animals do not visualize survival after death.

68:3.3 (766.4) Except for this ghost factor, all society was founded on fundamental needs and basic biologic urges. But ghost fear introduced a new factor in civilization, a fear which reaches out and away from the elemental needs of the individual, and which rises far above even the struggles to maintain the group. The dread of the departed spirits of the dead brought to light a new and amazing form of fear, an appalling and powerful terror, which contributed to whipping the loose social orders of early ages into the more thoroughly disciplined and better controlled primitive groups of ancient times. This senseless superstition, some of which still persists, prepared the minds of men, through superstitious fear of the unreal and the supernatural, for the later discovery of "the fear of the Lord which is the beginning of wisdom." The baseless fears of evolution are designed to be supplanted by the awe for Deity inspired by revelation. The early cult of ghost fear became a powerful social bond, and ever since that far-distant day mankind has been striving more or less for the attainment of spirituality.

68:3.4 (766.5) Hunger and love drove men together; vanity and ghost fear held them together. But these emotions alone, without the influence of peace-promoting revelations, are unable to endure the strain of the suspicions and irritations of human interassociations. Without help from superhuman sources the strain of society breaks down upon reaching certain limits, and these very influences of social mobilization — hunger, love, vanity, and fear — conspire to plunge mankind into war and bloodshed.

68:3.5 (766.6) The peace tendency of the human race is not a natural endowment; it is derived from the teachings of revealed religion, from the accumulated experience of the progressive races, but more especially from the teachings of Jesus, the Prince of Peace.

4. EVOLUȚIA OBICEIURILOR

Toate instituțiile sociale moderne izvorăsc din evoluția obiceiurilor primitive ale strămoșilor voștri sălbatici; convențiile de astăzi sunt obiceiurile de ieri lărgite și modificate. Ceea ce este obișnuința pentru individ, este obiceiul pentru grup, iar obiceiurile grupurilor se transformă în uzanțe populare sau în tradiții tribale, în convenții de masă. Toate instituțiile societății umane contemporane își au originea lor modestă în aceste prime începuturi.

Trebuie să ne aducem aminte că obiceiurile s-au născut într-un efort de a adapta viața grupurilor la condițiile de existență în masă. Obiceiurile au fost prima instituție socială a omului. Toate aceste reacții tribale au rezultat din efortul de a evita durerea și umilirea, căutând în același timp să se bucure de plăceri și de putere. Originea uzanțelor populare, ca și aceea a limbilor este întotdeauna inconștientă și neintențională, și de aceea întotdeauna învăluită în mister.

Teama de fantome l-a determinat pe omul primitiv să ia în considerare supranaturalul; ea a stabilit, de asemenea, baze solide pentru puternicele influențe sociale ale eticii și ale religiei, care la rândul lor au păstrat intacte, din generație în generație, obiceiurile și moravurile societății. Singurul lucru care a stabilit și cristalizat de timpuriu moravurile a fost credința că cei morți se ținneau cu invidie de felul în care trăiseră și muriseră. Se credea, deci, că ei i-ar pedepsi implacabil pe cei vii care îndrăzneau să trateze cu neglijență lipsită de respect regulile de viață pe care ei le-au respectat în timp ce erau, ei înșiși, trăitori în trup. Această doctrină este perfect ilustrată prin respectul pe care rasa galbenă îl poartă actualmente față de strămoșii ei. Religiiile primitive care au apărut mai târziu au întărit puternic acțiunea fricii de fantome, stabilizând obiceiurile, însă dezvoltarea civilizației a eliberat progresiv omenirea de legăturile fricii și de temerile superstiției.

Înainte de eliberarea și liberalizarea aduse de învățătura maeștrilor din Dalamatia, omul era victima neputincioasă a ritualului moravurilor. Sălbaticul primitiv era prizonierul unui ceremonial fără sfârșit; tot ceea ce făcea, de dimineață, de la trezire, și până în momentul în care se ducea la culcare seara în caverna sa, trebuia să fie îndeplinit cu minuțiozitate, într-un fel anume, conform uzanțelor populare ale tribului său. El era sclavul tiraniei obiceiurilor; viața sa nu comporta nimic liber, spontan sau original. Nici un progres natural nu îl ducea către o existență mentală, morală sau socială superioară.

Omul primitiv era prizonierul unei stări de obișnuință; sălbaticul era un veritabil sclav al uzanțelor însă, din timp în timp, au apărut tipuri variate de personalități care au îndrăznit să inaugureze noi moduri de gândire și metode de viață ameliorate. Cu toate acestea, inerția omului primitiv constituie frâna securității biologice contra grabei de a se lansa prea brusc în ajustările defectuoase și dezastruoase care însoțeau o civilizație care progresa prea repede.

Cu toate acestea, aceste obiceiuri nu sunt un rău lipsit de contrapondere; evoluția lor trebuia să continue. Este aproape fatal pentru menținerea civilizației să se dorească modificarea ei în mod global, printr-o revoluție

4. EVOLUTION OF THE MORES

68:4.1 (767.1) All modern social institutions arise from the evolution of the primitive customs of your savage ancestors; the conventions of today are the modified and expanded customs of yesterday. What habit is to the individual, custom is to the group; and group customs develop into folkways or tribal traditions — mass conventions. From these early beginnings all of the institutions of present-day human society take their humble origin.

68:4.2 (767.2) It must be borne in mind that the mores originated in an effort to adjust group living to the conditions of mass existence; the mores were man's first social institution. And all of these tribal reactions grew out of the effort to avoid pain and humiliation while at the same time seeking to enjoy pleasure and power. The origin of folkways, like the origin of languages, is always unconscious and unintentional and therefore always shrouded in mystery.

68:4.3 (767.3) Ghost fear drove primitive man to envision the supernatural and thus securely laid the foundations for those powerful social influences of ethics and religion which in turn preserved inviolate the mores and customs of society from generation to generation. The one thing which early established and crystallized the mores was the belief that the dead were jealous of the ways by which they had lived and died; therefore would they visit dire punishment upon those living mortals who dared to treat with careless disdain the rules of living which they had honored when in the flesh. All this is best illustrated by the present reverence of the yellow race for their ancestors. Later developing primitive religion greatly reinforced ghost fear in stabilizing the mores, but advancing civilization has increasingly liberated mankind from the bondage of fear and the slavery of superstition.

68:4.4 (767.4) Prior to the liberating and liberalizing instruction of the Dalamatia teachers, ancient man was held a helpless victim of the ritual of the mores; the primitive savage was hedged about by an endless ceremonial. Everything he did from the time of awakening in the morning to the moment he fell asleep in his cave at night had to be done just so — in accordance with the folkways of the tribe. He was a slave to the tyranny of usage; his life contained nothing free, spontaneous, or original. There was no natural progress toward a higher mental, moral, or social existence.

68:4.5 (767.5) Early man was mightily gripped by custom; the savage was a veritable slave to usage; but there have arisen ever and anon those variations from type who have dared to inaugurate new ways of thinking and improved methods of living. Nevertheless, the inertia of primitive man constitutes the biologic safety brake against precipitation too suddenly into the ruinous maladjustment of a too rapidly advancing civilization.

68:4.6 (767.6) But these customs are not an unmitigated evil; their evolution should continue. It is nearly fatal to the continuance of civilization to undertake their wholesale modification by radical revolution. Custom

radicală. Obiceiul a reprezentat firul continuității civilizației. Calea istoriei umane este jalonată de vestigii de obiceiuri abandonate și de practici sociale perimate, însă nici o civilizație nu a supraviețuit abandonând obiceiurilor sale decât dacă a adoptat obiceiuri mai bune și mai potrivite.

Supraviețuirea unei societăți depinde, în principal, de evoluția progresivă a obiceiurilor sale. Procesul evoluției obiceiurilor este fondat pe dorința de a experimenta; idei noi sunt afirmate, începe concurența. O civilizație în progres îmbrățișează ideile avansate și durează; timpul și circumstanțele au ales în cele din urmă grupul cel mai apt să supraviețuiască. Acest lucru nu înseamnă că fiecare schimbare distinctă și izolată, în compoziția societății umane, a reprezentat un câștig. Nu, cu siguranță nu, însă au existat nenumărate regrese în lunga luptă a civilizației Urantiei către progres.

5. TEHNICILE PĂMÂNTULUI — MEȘTEȘUGURILE DE ÎNTREȚINERE

Pământul este teatrul societății; oamenii sunt actorii. Omul trebuie întotdeauna să își adapteze jocul pentru a se conforma situației pământului. Evoluția obiceiurilor depinde întotdeauna de raporturile oameni-sol. Acest lucru este adevărat, cu toate că e greu să se facă o distincție. Tehnicile oamenilor de tratare a solului sau meșteșugurile gospodărești, plus standardele lor de viață formează totalul uzanțelor populare care constituiau obiceiurile, iar suma adaptărilor umane la exigențele vieții corespunde civilizației lor culturale.

Primele culturi ale omului au apărut de-a lungul fluviilor emisferei orientale; pe de altă parte, au existat alte patru mari etape în mersul înainte al civilizației:

1. Stadiul culegerii. Constrângerea alimentară, foamea, a condus la prima formă de organizare industrială, lanțurile primitive de strângere a hranei. Traseul străbătut de marșul foamei pe terenul recoltei în căutarea hranei se întindea uneori până la cincisprezece kilometri. A fost stadiul primitiv al culturii nomade, și acesta este modul de viață al boșimanilor din Africa de astăzi.

2. Stadiul vânătorii. Invenția armelor-unelte a permis oamenilor să devină vânători și să se elibereze astfel de o mare parte a sclaviei hranei. Un andonit mai isteț care și-a rănit grav pumnul într-o luptă violentă a descoperit ideea de a utiliza în locul mâinii un băț lung la capătul căruia legase cu tendoane de animale o bucată de cremene dură care să țină loc de pumn. Numeroase triburi au făcut, fiecare la rândul lor, descoperiri de acest gen, și aceste diverse forme de ciocane reprezentau unul din cei mai mari pași înainte ai civilizației umane. Anumiți indigeni australieni nu au depășit deloc acest stadiu la ora actuală.

Oamenii albaștri au devenit vânători și experți în punerea capcanelor; blocând râurile, ei prindeau mari cantități de pește pe care le uscau pentru a le transforma în provizii de iarnă. Multe forme de lațuri și de capcane ingenioase au fost folosite pentru a prinde animale, însă rasele cele mai primitive nu vânau animalele mari.

has been the thread of continuity which has held civilization together. The path of human history is strewn with the remnants of discarded customs and obsolete social practices; but no civilization has endured which abandoned its mores except for the adoption of better and more fit customs.

68:4.7 (767.7) The survival of a society depends chiefly on the progressive evolution of its mores. The process of custom evolution grows out of the desire for experimentation; new ideas are put forward — competition ensues. A progressing civilization embraces the progressive idea and endures; time and circumstance finally select the fitter group for survival. But this does not mean that each separate and isolated change in the composition of human society has been for the better. No! indeed no! for there have been many, many retrogressions in the long forward struggle of Urantia civilization.

5. LAND TECHNIQUES — MAINTENANCE ARTS

68:5.1 (768.1) Land is the stage of society; men are the actors. And man must ever adjust his performances to conform to the land situation. The evolution of the mores is always dependent on the land-man ratio. This is true notwithstanding the difficulty of its discernment. Man's land technique, or maintenance arts, plus his standards of living, equal the sum total of the folkways, the mores. And the sum of man's adjustment to the life demands equals his cultural civilization.

68:5.2 (768.2) The earliest human cultures arose along the rivers of the Eastern Hemisphere, and there were four great steps in the forward march of civilization. They were:

68:5.3 (768.3) 1. *The collection stage.* Food coercion, hunger, led to the first form of industrial organization, the primitive food-gathering lines. Sometimes such a line of hunger march would be ten miles long as it passed over the land gleaned food. This was the primitive nomadic stage of culture and is the mode of life now followed by the African Bushmen.

68:5.4 (768.4) 2. *The hunting stage.* The invention of weapon tools enabled man to become a hunter and thus to gain considerable freedom from food slavery. A thoughtful Andonite who had severely bruised his fist in a serious combat rediscovered the idea of using a long stick for his arm and a piece of hard flint, bound on the end with sinews, for his fist. Many tribes made independent discoveries of this sort, and these various forms of hammers represented one of the great forward steps in human civilization. Today some Australian natives have progressed little beyond this stage.

68:5.5 (768.5) The blue men became expert hunters and trappers; by fencing the rivers they caught fish in great numbers, drying the surplus for winter use. Many forms of ingenious snares and traps were employed in catching game, but the more primitive races did not hunt the larger animals.

3. Stadiul pastoral. Această fază a civilizației a fost făcută posibilă de domesticirea animalelor. Arabii și băștinașii din Africa au figurat printre popoarele pastorale cele mai recente.

Viața pastorală a permis o atenuare suplimentară la sclavia alimentară. Omul a învățat să trăiască din dobânda capitalului său, din creșterea turmei sale. El a avut astfel mai multă tihnă pentru a se cultiva și a se perfecționa.

Societatea prepastorală fusese o societate de cooperare sexuală, însă extinderea creșterii a împins femeia în prăpastia a sclaviei sociale. În epocile primitive, bărbatul avea îndatorirea să asigure hrana animală, în timp ce femeia trebuia să furnizeze legumele comestibile. Demnitatea statutului feminin a scăzut deci considerabil imediat ce bărbatul a intrat în era pastorală a existenței sale. Femeia a trebuit încă să lucreze pentru a produce alimentele vegetale necesare subzistenței, în timp ce bărbatul nu a mai avut altceva de făcut decât să se bazeze pe turma sa pentru a asigura hrană animală din belșug. Bărbatul a devenit astfel relativ independent de femeie, iar statutul femeii a scăzut constant, pe toată durata epocii pastorale. Către sfârșitul acestei perioade, femeia nu era nimic mai mult decât un animal uman, constrânsă să muncească și să poarte în pânțele ei vlăstarul bărbatului, la fel cum animalele turmelor de la care te așteptai să muncească și să se înmulțească. Bărbații epocii pastorale își iubeau mult vitele; este cu atât mai regretabil că nu au putut să dezvolte o afecțiune mai profundă pentru femeile lor.

4. Stadiul agricol. Această eră a fost determinată de cultivarea plantelor, care reprezintă tipul cel mai elevat al civilizației materiale. Caligastia și Adam s-au străduit, amândoi, să-i învețe pe oameni horticultura și agricultura. Adam și Eva au fost grădinari și nu păstori, deoarece în acea epocă grădinăritul era o formă avansată de cultură. Cultura plantelor exercită o influență înobilitoare asupra tuturor raselor omenirii.

Agricultura a făcut mai mult decât să împătrească raportul oameni-sol al lumii; ea se poate împleti cu ocupațiile pastorale ale stadiului precedent. Când cele trei stadii se intersectează, bărbatul vânează, iar femeia cultivă solul.

Au existat întotdeauna fricțiuni între păstori și lucrătorii pământului. Vânătorul și păstorul sunt militanți și rebeli; agricultorul este mai pacific. Asocierea cu animalele sugerează lupta și forța; asocierea cu plantele însuflă răbdare, liniște și pace. Agricultura și industria sunt activitățile păcii, însă punctul lor slab comun, ca activități sociale pe plan mondial, este monotonia lor și lipsa lor de aventură.

Societatea umană a evoluat plecând de la stadiul vânătorii și a trecut prin acela al creșterii animalelor, pentru a atinge stadiul teritorial al agriculturii. Fiecare etapă a acestui progres al civilizației a fost marcat de o diminuare constantă a nomadismului. Oamenii au început să trăiască din ce în ce mai mult în căminul lor.

Acum industria se adaugă agriculturii, odată cu o creștere corespunzătoare a urbanizării și o înmulțire a grupurilor neagricole printre clasele de cetățeni, însă o civilizație industrială nu poate spera să supraviețuiască decât dacă conducătorii ei își dau seama că dezvoltările

68:5.6 (768.6) 3. *The pastoral stage.* This phase of civilization was made possible by the domestication of animals. The Arabs and the natives of Africa are among the more recent pastoral peoples.

68:5.7 (768.7) Pastoral living afforded further relief from food slavery; man learned to live on the interest of his capital, the increase in his flocks; and this provided more leisure for culture and progress.

68:5.8 (768.8) Prepastoral society was one of sex co-operation, but the spread of animal husbandry reduced women to the depths of social slavery. In earlier times it was man's duty to secure the animal food, woman's business to provide the vegetable edibles. Therefore, when man entered the pastoral era of his existence, woman's dignity fell greatly. She must still toil to produce the vegetable necessities of life, whereas the man need only go to his herds to provide an abundance of animal food. Man thus became relatively independent of woman; throughout the entire pastoral age woman's status steadily declined. By the close of this era she had become scarcely more than a human animal, consigned to work and to bear human offspring, much as the animals of the herd were expected to labor and bring forth young. The men of the pastoral ages had great love for their cattle; all the more pity they could not have developed a deeper affection for their wives.

68:5.9 (769.1) 4. *The agricultural stage.* This era was brought about by the domestication of plants, and it represents the highest type of material civilization. Both Caligastia and Adam endeavored to teach horticulture and agriculture. Adam and Eve were gardeners, not shepherds, and gardening was an advanced culture in those days. The growing of plants exerts an ennobling influence on all races of mankind.

68:5.10 (769.2) Agriculture more than quadrupled the land-man ratio of the world. It may be combined with the pastoral pursuits of the former cultural stage. When the three stages overlap, men hunt and women till the soil.

68:5.11 (769.3) There has always been friction between the herders and the tillers of the soil. The hunter and herder were militant, warlike; the agriculturist is a more peace-loving type. Association with animals suggests struggle and force; association with plants instills patience, quiet, and peace. Agriculture and industrialism are the activities of peace. But the weakness of both, as world social activities, is that they lack excitement and adventure.

68:5.12 (769.4) Human society has evolved from the hunting stage through that of the herders to the territorial stage of agriculture. And each stage of this progressive civilization was accompanied by less and less of nomadism; more and more man began to live at home.

68:5.13 (769.5) And now is industry supplementing agriculture, with consequently increased urbanization and multiplication of nonagricultural groups of citizenship classes. But an industrial era cannot hope to survive if its leaders fail to recognize that even the

sociale, chiar și cele mai elevate, trebuie întotdeauna să se sprijine pe o bază agricolă sănătoasă.

highest social developments must ever rest upon a sound agricultural basis.

6. EVOLUȚIA CULTURII

Omul este o făptură a solului, un copil al naturii; oricare ar fi eforturile lui de a scăpa de pământ, până la urmă este sortit să eșueze. „Țărână ești și în țărână te vei întoarce” este literalmente adevărat pentru întreaga omenire. Lupta fundamentală a omului a fost și va fi întotdeauna pentru pământ. Primele grupări de ființe umane primitive au avut drept obiectiv câștigarea acestor bătălii pentru pământ. Raportul oameni-sol este subiacent oricărei civilizații sociale.

Inteligența omului, prin intermediul meșteșugurilor și științelor, a mărit productivitatea pământului. În același timp, înmulțirea naturală a urmașilor lui a fost pusă sub control, asigurându-se astfel mijloacele de trai și timpul liber care să permită stabilirea unei civilizații culturale.

Societatea umană este controlată de o lege decretând că populația trebuie să difere în proporție directă cu îndeletnicirile pământului și în proporție inversă cu un nivel de viață dat. De-a lungul acestor epoci primitive, ba chiar mai mult decât în prezent, legea ofertei și a cererii, referitoare la om și pământ, a determinat valoarea estimativă a unuia și a celuilalt. Pe parcursul perioadelor în care erau multe pământuri libere - teritorii neocupate - nevoia oamenilor era mare, iar valoarea vieții umane era, așadar, puternic ridicată; pierderile de vieți erau atunci considerate ca fiind cele mai groaznice lucruri. Pe parcursul perioadelor de împuținare a pământurilor libere și de suprapopularea care vine odată cu faptul acesta, viața umană reprezenta, comparativ, o valoare mai mică, astfel încât războiul, foametea și epidemiile erau atunci considerate cu mai puțină preocupare.

Când productivitatea pământului scade, sau când populația crește, inevitabila luptă este reluată, și ies atunci la suprafață cele mai rele trăsături ale naturii umane. Creșterea randamentului pământului, răspândirea meșteșugurilor mecanice, precum și reducerea populației, tind toate să încurajeze cea mai bună parte a naturii umane.

Societatea de pionieri a produs mâna de lucru necalificată; artele frumoase și adevăratul progres științific, precum și cultura spirituală, au prosperat întotdeauna mai bine în marile centre de viață întreținute de o populație agricolă și industrială la care raportul oameni-sol este ușor mai mic. Orașele amplifică întotdeauna potențialul locuitorilor lor, atât în bine cât și în rău.

Mărirea familiilor a fost mereu sub influența nivelului de trai; cu cât nivelul crește cu atât numărul de copii descrește, până în punctul în care familia se stabilizează sau se stinge treptat.

De-a lungul epocilor, nivelele de trai au determinat calitatea unei populații supraviețuitoare, în contrast cu simpla cantitate. Nivele de viață ale unei clase locale dau naștere unor noi caste sociale, unor noi obiceiuri. Când nivelele de viață devin prea complicate sau comportă un lux excesiv, ele se îndreaptă rapid către sinucidere. Castele rezultă direct din puternica presiune

6. EVOLUTION OF CULTURE

68:6.1 (769.6) Man is a creature of the soil, a child of nature; no matter how earnestly he may try to escape from the land, in the last reckoning he is certain to fail. "Dust you are and to dust shall you return" is literally true of all mankind. The basic struggle of man was, and is, and ever shall be, for land. The first social associations of primitive human beings were for the purpose of winning these land struggles. The land-man ratio underlies all social civilization.

68:6.2 (769.7) Man's intelligence, by means of the arts and sciences, increased the land yield; at the same time the natural increase in offspring was somewhat brought under control, and thus was provided the sustenance and leisure to build a cultural civilization.

68:6.3 (769.8) Human society is controlled by a law which decrees that the population must vary directly in accordance with the land arts and inversely with a given standard of living. Throughout these early ages, even more than at present, the law of supply and demand as concerned men and land determined the estimated value of both. During the times of plentiful land — unoccupied territory — the need for men was great, and therefore the value of human life was much enhanced; hence the loss of life was more horrifying. During periods of land scarcity and associated overpopulation, human life became comparatively cheapened so that war, famine, and pestilence were regarded with less concern.

68:6.4 (770.1) When the land yield is reduced or the population is increased, the inevitable struggle is renewed; the very worst traits of human nature are brought to the surface. The improvement of the land yield, the extension of the mechanical arts, and the reduction of population all tend to foster the development of the better side of human nature.

68:6.5 (770.2) Frontier society develops the unskilled side of humanity; the fine arts and true scientific progress, together with spiritual culture, have all thrived best in the larger centers of life when supported by an agricultural and industrial population slightly under the land-man ratio. Cities always multiply the power of their inhabitants for either good or evil.

68:6.6 (770.3) The size of the family has always been influenced by the standards of living. The higher the standard the smaller the family, up to the point of established status or gradual extinction.

68:6.7 (770.4) All down through the ages the standards of living have determined the quality of a surviving population in contrast with mere quantity. Local class standards of living give origin to new social castes, new mores. When standards of living become too complicated or too highly luxurious, they speedily become suicidal. Caste is the direct result of the high

socială a unei concurențe acerbe cauzată de densitatea populației.

Rasele primitive au recurs adesea la practici menite să restrângă populația. Toate triburile primitive ucideau copiii cu malformații sau care erau bolnavi. Înaintea epocii în care soțiile erau cumpărate, fetițele erau adesea ucise la naștere. Noii născuți erau uneori strangulați, însă metoda cea mai răspândită era lăsarea în voia soartei. Un tată de gemeni insista, în general ca unul din doi să fie ucis, deoarece credea că nașterile multiple se datorau magiei sau infidelității. Cu toate acestea, gemenii de același sex erau, în general, cruțați. Cu toate că aceste tabuuri privitoare la gemeni fuseseră aproape universale, ele nu au făcut niciodată parte din obiceiurile andoniților. Aceste popoare considerau întotdeauna gemenii ca fiind prevestiri de noroc.

Numeroase rase au învățat tehnica avortului, și această practică a devenit foarte curentă după stabilirea tabuului asupra copiilor celibatarilor. Tinerile fete au avut mult timp obiceiul de a-și omorî copilul, însă în grupurile mai civilizate acești copii nelegitimi au devenit protejați bunicilor după mamă. Numeroase clanuri primitive au fost virtual exterminate atât prin practicarea avortului, cât și prin aceea a infanticidului. Cu toate acestea, în ciuda tiraniei obiceiurilor, rareori vedeai uciși copiii dacă apucau să ajungă la sân, căci iubirea maternă era prea puternică.

În secolul al douăzecilea rămân încă reminiscențe ale acestor practici primitive de control al nașterilor. Într-un trib din Australia, mamele refuză să crească mai mult de doi sau trei copii. Nu cu foarte mult timp în urmă, membrii unui grup canibal îl mâncau pe fiecare al cincilea copil născut. În Madagascar, există unele triburi care își mai omoară încă toți copiii născuți în anumite zile nefaste, și această practică provoacă moartea a aproximativ douăzeci și cinci la sută din noii născuți.

Din punct de vedere mondial, suprapopulația nu a provocat niciodată o problemă gravă în trecut însă, dacă războaiele se împuținează și știința reușește să stăpânească treptat bolile umane, ea poate deveni o problemă serioasă într-un viitor apropiat. Într-un moment ca acesta se va prezenta marea probă a înțelepciunii în conducerea lumii. Vor avea ei oare, conducătorii Urantiei, clarviziunea și curajul de a încuraja înmulțirea ființelor umane medii și stabilizate sau o vor favoriza pe aceea a grupurilor extreme, de o parte aflându-se acelea care depășesc normalul, și de altă parte masa considerabil crescută de ființe inferioare normale? Omul normal ar trebui să fie încurajat, căci el este coloana vertebrală a civilizației și sursa geniilor mutante ale rasei. Omul inferior normalului ar trebui să fie ținut sub controlul societății. El nu ar trebui lăsat să se reproducă mai mult decât este necesar pentru munca de pe nivelele inferioare ale industriei, muncă care cere o inteligență ce depășește nivelul animal, însă care impun activități de un nivel atât de scăzut, încât se dovedesc o adevărată sclavie și o reală constrângere pentru tipurile superioare ale omenirii.

[Prezentat de un melchizedek staționat anterior pe Urantia.]

social pressure of keen competition produced by dense populations.

68:6.8 (770.5) The early races often resorted to practices designed to restrict population; all primitive tribes killed deformed and sickly children. Girl babies were frequently killed before the times of wife purchase. Children were sometimes strangled at birth, but the favorite method was exposure. The father of twins usually insisted that one be killed since multiple births were believed to be caused either by magic or by infidelity. As a rule, however, twins of the same sex were spared. While these taboos on twins were once well-nigh universal, they were never a part of the Andonite mores; these peoples always regarded twins as omens of good luck.

68:6.9 (770.6) Many races learned the technique of abortion, and this practice became very common after the establishment of the taboo on childbirth among the unmarried. It was long the custom for a maiden to kill her offspring, but among more civilized groups these illegitimate children became the wards of the girl's mother. Many primitive clans were virtually exterminated by the practice of both abortion and infanticide. But regardless of the dictates of the mores, very few children were ever destroyed after having once been suckled — maternal affection is too strong.

68:6.10 (770.7) Even in the twentieth century there persist remnants of these primitive population controls. There is a tribe in Australia whose mothers refuse to rear more than two or three children. Not long since, one cannibalistic tribe ate every fifth child born. In Madagascar some tribes still destroy all children born on certain unlucky days, resulting in the death of about twenty-five per cent of all babies.

68:6.11 (770.8) From a world standpoint, overpopulation has never been a serious problem in the past, but if war is lessened and science increasingly controls human diseases, it may become a serious problem in the near future. At such a time the great test of the wisdom of world leadership will present itself. Will Urantia rulers have the insight and courage to foster the multiplication of the average or stabilized human being instead of the extremes of the supernormal and the enormously increasing groups of the subnormal? The normal man should be fostered; he is the backbone of civilization and the source of the mutant geniuses of the race. The subnormal man should be kept under society's control; no more should be produced than are required to administer the lower levels of industry, those tasks requiring intelligence above the animal level but making such low-grade demands as to prove veritable slavery and bondage for the higher types of mankind.

68:6.12 (771.1) [Presented by a Melchizedek sometime stationed on Urantia.]

Capitolul 69. Instituțiile umane primitive

⇐ 068

CARTEA URANTIA

070 ⇐

PARTE III. ISTORIA URANTIEI

CAPITOLUL 69 INSTITUȚIILE UMANE PRIMITIVE

Secțiuni

Introduction

1. Instituțiile umane fundamentale
2. Începutul industriei
3. Specializarea muncii
4. Începuturile comerțului
5. Începutul capitalului
6. Importanța focului pentru civilizație
7. Folosirea animalelor
8. Sclavia ca factor de civilizare
9. Proprietatea privată

PAPER 69 PRIMITIVE HUMAN INSTITUTIONS

SECTIONS

Introduction

1. Basic Human Institutions
2. The Dawn of Industry
3. The Specialization of Labor
4. The Beginnings of Trade
5. The Beginnings of Capital
6. Fire in Relation to Civilization
7. The Utilization of Animals
8. Slavery as a Factor in Civilization
9. Private Property

Introduction

PE plan emoțional, omul îi transcende pe strămoșii săi animale prin aptitudinea sa de apreciere a umorului, a artei și a religiei. Pe plan social, omul își arată superioritatea fabricând unelte, comunicându-și gândurile și întemeind instituții.

Când ființele umane rămân mult timp grupate în societate, aceste colectivități antrenează întotdeauna crearea anumitor sfere de activitate care culminează în instituții. Aproape toate instituțiile umane au făcut să apară o economie de muncă, contribuind în același timp, într-o anumită măsură, la creșterea securității colective.

Omul civilizat se mândrește mult cu caracterul, cu stabilitatea și cu permanența instituțiilor sale stabilite, însă toate instituțiile umane nu reprezintă decât moravurile dobândite ale trecutului, așa cum au fost ele păstrate prin tabuuri și învăluite în demnitate prin religie. Aceste baze au devenit tradiții, și tradițiile s-au metamorfozat până la urmă în convenții.

1. INSTITUȚIILE UMANE FUNDAMENTALE

Toate instituțiile umane răspund la o anumită nevoie socială trecută sau prezentă, cu toate că dezvoltarea lor excesivă scade infaillibil valoarea proprie a individului, eclipsând personalitatea și diminuând inițiativele. Omul ar trebui să își controleze instituțiile, și

INTRODUCTION

69:0.1 (772.1) EMOTIONALLY, man transcends his animal ancestors in his ability to appreciate humor, art, and religion. Socially, man exhibits his superiority in that he is a toolmaker, a communicator, and an institution builder.

69:0.2 (772.2) When human beings long maintain social groups, such aggregations always result in the creation of certain activity trends which culminate in institutionalization. Most of man's institutions have proved to be laborsaving while at the same time contributing something to the enhancement of group security.

69:0.3 (772.3) Civilized man takes great pride in the character, stability, and continuity of his established institutions, but all human institutions are merely the accumulated mores of the past as they have been conserved by taboos and dignified by religion. Such legacies become traditions, and traditions ultimately metamorphose into conventions.

1. BASIC HUMAN INSTITUTIONS

69:1.1 (772.4) All human institutions minister to some social need, past or present, notwithstanding that their overdevelopment unfailingly detracts from the worthwhileness of the individual in that personality is overshadowed and initiative is diminished. Man should

nu să se lase dominat de aceste creații ale unei civilizații în progres.

Instituțiile umane aparțin unor trei clase generale:

1. Instituțiile autoconservării. Aceste instituții conțin practicile apărute sub influența foamei și a instinctelor de conservare legate de aceasta. Ele includ industria, proprietatea, războiul de interese, precum și întreaga mașinărie reglatoare a societății. Mai devreme sau mai târziu, instinctul fricii a condus la stabilirea acestor instituții de supraviețuire prin modalitatea tabuurilor, a convențiilor și a sancțiunilor religioase, însă frica, ignoranța și superstiția au jucat un rol predominant în crearea și dezvoltarea ulterioară a tuturor instituțiilor umane.

2. Instituțiile autoperpetuării. Acestea sunt creațiile societății născute din apetitul sexual, din instinctul matern și din sentimentele afective superioare ale raselor. Ele cuprind ocrotirea socială a căminului și a școlii, a vieții familiale, a educației, a eticii și a religiei. Ele conțin obiceiurile căsătoriei, războiul de apărare, precum și edificarea căminului.

3. Practicile satisfacerii de sine. Sunt practicile născute din tendințele spre vanitate și din sentimentele de orgoliu. Aici intră unele obiceiuri de port și de împodobire personală, uzanțe sociale, războaie de prestigiu, dans, distracții, jocuri, precum și alte forme de plăceri senzuale. Civilizația nu a produs însă niciodată instituții speciale pentru satisfacerea personale.

Aceste trei grupuri de practici sociale sunt intim legate și interdependente. Ele reprezintă pe Urantia o organizare complexă care funcționează ca un singur mecanism social.

2. ÎNCEPUTUL INDUSTRIEI

Industria primitivă a luat lent formă ca asigurare contra terorilor foametei. De la începutul existenței sale, omul a început să ia exemplu de la anumite animale care strângeau hrană în timpul perioadelor de supraabundență în vederea zilelor de penurie.

Înainte de apariția frugalității incipiente și a industriei primitive, triburile erau, în general, reduse la sărăcie și la veritabile suferințe. Omul primitiv trebuia să intre în competiție cu toată lumea animală pentru a-și găsi hrană. Greutatea competiției împinge întotdeauna omul spre nivelul animalului; sărăcia este starea sa naturală și tiranică. Bogăția nu este un dar al naturii, ea rezultă din muncă, din cunoaștere și din organizare.

Omul primitiv și-a dat rapid seama de avantajele asocierii; asocierea conduce la organizare, și primul rezultat al organizării a fost diviziunea muncii, cu economia ei imediată de timp și de materiale. Aceste specializări ale muncii s-au născut dintr-o adaptare la presiunile exterioare, urmând liniile celei mai mici rezistențe. Sălbaticii primitivi nu s-au angajat niciodată în mod voluntar sau de la sine într-o muncă reală. Acest lucru a fost făcut prin constrângerea necesităților care i-a forțat să se adapteze.

Omului primitiv nu îi plăcea să muncească prea mult, și nu se grăbea niciodată, decât dacă se găsea în

control his institutions rather than permit himself to be dominated by these creations of advancing civilization.

69:1.2 (772.5) Human institutions are of three general classes:

69:1.3 (772.6) 1. *The institutions of self-maintenance.* These institutions embrace those practices growing out of food hunger and its associated instincts of self-preservation. They include industry, property, war for gain, and all the regulative machinery of society. Sooner or later the fear instinct fosters the establishment of these institutions of survival by means of taboo, convention, and religious sanction. But fear, ignorance, and superstition have played a prominent part in the early origin and subsequent development of all human institutions.

69:1.4 (772.7) 2. *The institutions of self-perpetuation.* These are the establishments of society growing out of sex hunger, maternal instinct, and the higher tender emotions of the races. They embrace the social safeguards of the home and the school, of family life, education, ethics, and religion. They include marriage customs, war for defense, and home building.

69:1.5 (772.8) 3. *The institutions of self-gratification.* These are the practices growing out of vanity proclivities and pride emotions; and they embrace customs in dress and personal adornment, social usages, war for glory, dancing, amusement, games, and other phases of sensual gratification. But civilization has never evolved distinctive institutions of self-gratification.

69:1.6 (772.9) These three groups of social practices are intimately interrelated and minutely interdependent the one upon the other. On Urantia they represent a complex organization which functions as a single social mechanism.

2. THE DAWN OF INDUSTRY

69:2.1 (773.2) Primitive industry slowly grew up as an insurance against the terrors of famine. Early in his existence man began to draw lessons from some of the animals that, during a harvest of plenty, store up food against the days of scarcity.

69:2.2 (773.3) Before the dawn of early frugality and primitive industry the lot of the average tribe was one of destitution and real suffering. Early man had to compete with the whole animal world for his food. Competition-gravity ever pulls man down toward the beast level; poverty is his natural and tyrannical estate. Wealth is not a natural gift; it results from labor, knowledge, and organization.

69:2.3 (773.4) Primitive man was not slow to recognize the advantages of association. Association led to organization, and the first result of organization was division of labor, with its immediate saving of time and materials. These specializations of labor arose by adaptation to pressure — pursuing the paths of lessened resistance. Primitive savages never did any real work cheerfully or willingly. With them conformity was due to the coercion of necessity.

69:2.4 (773.5) Primitive man disliked hard work, and he would not hurry unless confronted by grave danger. The

fața unui adevărat pericol. Timpul considerat ca element al muncii, ideea de a atinge un anumit scop într-un anumit termen, reprezintă noțiuni în întregime moderne. Strămoșii nu erau niciodată pripiti; numai dubla exigență a unei lupte acerbe pentru existență și progresul constant al nivelului de viață au fost cele care au împins rasele primitive natural indolente pe căile industriei.

Munca și eforturile de a concepe îl disting pe om de animal, ale cărui eforturi sunt esențialmente instinctive. Necesitatea de a lucra este cea mai mare binecuvântare pentru om; toți membrii statului major al Prințului trudeau - ei se străduiau mult de să înnoobileze munca fizică pe Urantia. Adam a fost un grădinar; Dumnezeu al evreilor lucra - el era creatorul și susținătorul tuturor lucrurilor. Evreii au fost primul trib care au acordat o importanță supremă industriei; ei au fost primul popor care și-a dat seama că „acela care nu muncește nu va mânca”. Însă numeroase religii ale lumii s-au întors la idealul primitiv al trândăviei. Jupiter era un petrecăreț, iar Buddha a devenit un cumpătat adept al tihnei.

Triburile sangice au fost destul de ingenioase când s-au aflat departe de tropice. Însă a fost o foarte lungă luptă între leneșii adepți ai magiei și apostolii muncii - cei prevăzători.

Prima măsură de prevedere umană a avut ca obiectiv conservarea focului, a apei și a hranei. Însă omul primitiv era un aruncător de zaruri înăscut; el dorea, întotdeauna, să aibă ceva pe degeaba, și în acele timpuri străvechi succesele obținute printr-o muncă asiduă au fost prea adesea atribuite magiei. Numai după multă vreme magia a cedat locul prevederii, abnegației și industriei.

3. SPECIALIZAREA MUNCII

În societatea primitivă, diviziunea muncii a fost determinată de circumstanțe, mai întâi naturale, apoi sociale. Ordinea primitivă a specializărilor a fost următoarea:

1. Specializarea bazată pe sex. Munca femeii s-a găsit determinată de prezența selectivă a copiilor; în mod firesc femeile își iubesc copiii mai mult decât o fac bărbații. Femeia a devenit astfel lucrătoarea de rutină, în timp ce bărbatul vâna și se bătea, trecând prin perioade net marcate de muncă și de odihnă.

De-a lungul timpurilor, tabuurile au contribuit la menținerea strictă a femeii în propriul ei domeniu. Bărbatul a ales, într-o formă cât se poate de egoistă, munca cea mai agreabilă, lăsând femeii corvezile de zi cu zi. Bărbatului i-a fost, întotdeauna, rușine să facă munca femeii, însă femeia nu a arătat niciodată vreo rețineră în realizarea muncii bărbatului. Să notăm totuși un fapt ciudat: bărbatul și femeia au lucrat întotdeauna împreună la construirea și la mobilarea căminului.

2. Modificările care rezultă din vârstă și din boală. Aceste diferențe au determinat următoarea diviziune a muncii. Bărbații vârstnici și infirmii au fost puși încă de demult la confecționarea uneltelor și armelor. Li s-a încredințat, mai târziu, construcția rețelilor de irigații.

3. Diferențierile fondate pe religie. Vracii vindecători

time element in labor, the idea of doing a given task within a certain time limit, is entirely a modern notion. The ancients were never rushed. It was the double demands of the intense struggle for existence and of the ever-advancing standards of living that drove the naturally inactive races of early man into avenues of industry.

69:2.5 (773.6) Labor, the efforts of design, distinguishes man from the beast, whose exertions are largely instinctive. The necessity for labor is man's paramount blessing. The Prince's staff all worked; they did much to ennoble physical labor on Urantia. Adam was a gardener; the God of the Hebrews labored — he was the creator and upholder of all things. The Hebrews were the first tribe to put a supreme premium on industry; they were the first people to decree that "he who does not work shall not eat." But many of the religions of the world reverted to the early ideal of idleness. Jupiter was a reveler, and Buddha became a reflective devotee of leisure.

69:2.6 (773.7) The Sangik tribes were fairly industrious when residing away from the tropics. But there was a long, long struggle between the lazy devotees of magic and the apostles of work — those who exercised foresight.

69:2.7 (773.8) The first human foresight was directed toward the preservation of fire, water, and food. But primitive man was a natural-born gambler; he always wanted to get something for nothing, and all too often during these early times the success which accrued from patient practice was attributed to charms. Magic was slow to give way before foresight, self-denial, and industry.

3. THE SPECIALIZATION OF LABOR

69:3.1 (773.9) The divisions of labor in primitive society were determined first by natural, and then by social, circumstances. The early order of specialization in labor was:

69:3.2 (774.1) 1. *Specialization based on sex.* Woman's work was derived from the selective presence of the child; women naturally love babies more than men do. Thus woman became the routine worker, while man became the hunter and fighter, engaging in accentuated periods of work and rest.

69:3.3 (774.2) All down through the ages the taboos have operated to keep woman strictly in her own field. Man has most selfishly chosen the more agreeable work, leaving the routine drudgery to woman. Man has always been ashamed to do woman's work, but woman has never shown any reluctance to doing man's work. But strange to record, both men and women have always worked together in building and furnishing the home.

69:3.4 (774.3) 2. *Modification consequent upon age and disease.* These differences determined the next division of labor. The old men and cripples were early set to work making tools and weapons. They were later assigned to building irrigation works.

69:3.5 (774.4) 3. *Differentiation based on religion.* The

au fost primele ființe umane care au fost scutite de muncă fizică; ei au constituit clasa precursorilor profesioniștilor. Fierarii au format un mic grup aflat în concurență cu cel al vrăcilor vindecători, ca magicieni. Iscusița lor în a prelucra metalele i-au făcut pe oameni să se teamă de ei. „Fierarii albi” și „fierarii negri” au dat naștere la credința primitivă în magia albă și în magia neagră. Această credință s-a atașat mai târziu superstiției privitoare la existența fantomelor bune și rele și a spiritelor bune și rele.

Fierarii au fost primul grup nereligios care a beneficiat de privilegii speciale. Ei erau considerați neutri în vremurile de război și acest răgaz a dus la transformarea lor, ca clasă, în politicienii societății primitive. Însă fierarii au abuzat în mod grosolan de privilegiile lor, și au devenit ținta unei uri universale pe care concurenții lor, vrăcii și vindecătorii, s-au grăbit să o atâțe. În această primă probă de forță dintre știință și religie, religia, sau mai degrabă superstiția, a ieșit triumfătoare. După ce au fost izgoniți din sate, fierarii au ținut primele hanuri, primele hoteluri de la marginea așezărilor aglomerate.

4. Stăpânii și sclavii. Relațiile dintre învingători și învinși au produs o nouă diferențiere a muncii care a semnalat începutul sclaviei umane.

5. Diferențierile fondate pe diverse înzestrări fizice și psihice. Diferențierile ce țin de firea oamenilor au favorizat și alte diviziuni ale muncii, deoarece nu toate ființele umane se nasc egale.

Primii specialiști ai industriei au fost cioplitorii de cremene și zidarii; pe urmă au venit fierarii. Ulterior s-au dezvoltat și specializările colective; familiile și clanurile întregi s-au dedicat anumitor tipuri de muncă. Originea uneia din cele mai vechi caste de preoți, în afară de vrăjitorii tribali, a provenit din glorificarea superstițioasă a unor familii de remarcabili fabricanți de săbii.

Primii specialiști colectivi ai industriei au fost exportatorii de sare gemă și de vase. Femeile fabricau oale simple, iar bărbații oalele ornate. În anumite triburi, secerele și coasele erau făcute de femei, iar în altele de către bărbați.

Primii comercianți au fost femeile. Ele erau folosite ca iscoade, iar comerțul lor era o activitate secundară. Comerțul s-a extins de la început, femeile servind ca intermediari - samsari. Apoi a apărut o clasă de neguțători, care percepea un comision pentru serviciile ei. Creșterea trocului între grupuri a dat naștere comerțului, iar schimbul de mână de lucru specializată a urmat schimbului de obiecte.

4. ÎNCEPUTURILE COMERȚULUI

La fel cum căsătoria prin contract a urmat căsătoriei prin capturare, tot astfel, comerțul prin schimb a urmat luării cu forță. Însă o lungă perioadă de piraterie a intervenit între practicile primitive ale trocului mut și comerțul ulterior bazat pe metode de schimb moderne.

Primele trocuri au fost efectuate de comercianți înarmați, care își lăsau bunurile pe un teren neutru.

medicine men were the first human beings to be exempted from physical toil; they were the pioneer professional class. The smiths were a small group who competed with the medicine men as magicians. Their skill in working with metals made the people afraid of them. The “white smiths” and the “black smiths” gave origin to the early beliefs in white and black magic. And this belief later became involved in the superstition of good and bad ghosts, good and bad spirits.

69:3.6 (774.5) Smiths were the first nonreligious group to enjoy special privileges. They were regarded as neutrals during war, and this extra leisure led to their becoming, as a class, the politicians of primitive society. But through gross abuse of these privileges the smiths became universally hated, and the medicine men lost no time in fostering hatred for their competitors. In this first contest between science and religion, religion (superstition) won. After being driven out of the villages, the smiths maintained the first inns, public lodginghouses, on the outskirts of the settlements.

69:3.7 (774.6) 4. *Master and slave.* The next differentiation of labor grew out of the relations of the conqueror to the conquered, and that meant the beginning of human slavery.

69:3.8 (774.7) 5. *Differentiation based on diverse physical and mental endowments.* Further divisions of labor were favored by the inherent differences in men; all human beings are not born equal.

69:3.9 (774.8) The early specialists in industry were the flint flakers and stone masons; next came the smiths. Subsequently group specialization developed; whole families and clans dedicated themselves to certain sorts of labor. The origin of one of the earliest castes of priests, apart from the tribal medicine men, was due to the superstitious exaltation of a family of expert swordmakers.

69:3.10 (774.9) The first group specialists in industry were rock salt exporters and potters. Women made the plain pottery and men the fancy. Among some tribes sewing and weaving were done by women, in others by the men.

69:3.11 (774.10) The early traders were women; they were employed as spies, carrying on commerce as a side line. Presently trade expanded, the women acting as intermediaries — jobbers. Then came the merchant class, charging a commission, profit, for their services. Growth of group barter developed into commerce; and following the exchange of commodities came the exchange of skilled labor.

4. THE BEGINNINGS OF TRADE

69:4.1 (775.1) Just as marriage by contract followed marriage by capture, so trade by barter followed seizure by raids. But a long period of piracy intervened between the early practices of silent barter and the later trade by modern exchange methods.

69:4.2 (775.2) The first barter was conducted by armed traders who would leave their goods on a neutral spot. Women held the first markets; they were the earliest

Femeile au ținut primele piețe; ele au fost negustorii cei mai vechi, deoarece ele erau cele care purtau poverile; bărbații erau războinici. Tejghelele folosite la vânzare au apărut foarte devreme, sub forma unui zid, suficient de lat încât să-i împiedice pe comercianți de a se ajunge unii la alții cu armele.

Se folosea un fetiș care să vegheze asupra bunurilor depuse pentru trocul mut. Aceste locuri de piață erau la adăpost de furt; nimic nu putea fi retras altfel decât prin troc sau prin vânzare; cu un idol de veghe, bunurile erau întotdeauna în siguranță. Primii negustori erau scrupulos de cinștiți în sânul propriilor lor triburi, însă găseau întru totul normal să-i înșele pe străinii de departe. Chiar și primii evrei, respectau un cod etic diferit în afacerile lor cu gentili.

Trocul tăcut s-a perpetuat de-a lungul epocilor înainte ca oamenii să accepte să se reunească fără arme pe locul sacru al pieței. Aceleași locuri ale piețelor au devenit primele amplasamente ale sanctuarelor, și au fost cunoscute mai târziu, în anumite regiuni, ca „cetăți de refugiu”. Orice fugar care ajungea pe locul pieței era în siguranță, la ferit de orice atac.

Primele greutateți utilizate au fost boabele de grâu și de alte cereale. Prima monedă de schimb a fost un pește sau o capră. Mai târziu, vaca a devenit o unitate de troc.

Scrierea modernă își are originea în primele registre comerciale. Prima literatură a omului a fost un document de promovare comercială, o reclamă pentru sare. Numeroase războaie primitive s-au dat pentru stăpânirea resurselor naturale, de exemplu de cremene, de sare sau metale. Primul tratat oficial semnat între triburi se referea la exploatarea în comun a unei ocne de sare. Aceste locuri de tratative au oferit unor triburi diverse prilejuri de a se amesteca și de a schimba, în mod amical și pașnic, idei.

Scrierea a progresat, trecând prin stadiile „bățului-mesaj”, al funiilor cu noduri, al pictogramelor, al hieroglifelor și al salbelor de scoici înainte de a ajungerea la alfabetele simbolice primitive. Transmiterea mesajelor a evoluat de la semnalele primitive cu ajutorul fumului, până la folosirea curierilor, a călăreților, a căilor ferate și a avioanelor, precum și pe calea telegrafiei, a telefoniei și radiocomunicațiilor.

Pretutindeni în lumea locuită, străvechii comercianți aduceau cu ei idei noi și metode mai bune. Comerțul, strâns legat de aventură, a condus la explorare și la descoperiri; și toate acestea au dat naștere mijloacelor de transport. Comerțul a fost marele factor civilizator prin promovarea fertilizării încrucișată a culturilor.

traders, and this was because they were the burden bearers; the men were warriors. Very early the trading counter was developed, a wall wide enough to prevent the traders reaching each other with weapons.

69:4.3 (775.3) A fetish was used to stand guard over the deposits of goods for silent barter. Such market places were secure against theft; nothing would be removed except by barter or purchase; with a fetish on guard the goods were always safe. The early traders were scrupulously honest within their own tribes but regarded it as all right to cheat distant strangers. Even the early Hebrews recognized a separate code of ethics in their dealings with the gentiles.

69:4.4 (775.4) For ages silent barter continued before men would meet, unarmed, on the sacred market place. These same market squares became the first places of sanctuary and in some countries were later known as “cities of refuge.” Any fugitive reaching the market place was safe and secure against attack.

69:4.5 (775.5) The first weights were grains of wheat and other cereals. The first medium of exchange was a fish or a goat. Later the cow became a unit of barter.

69:4.6 (775.6) Modern writing originated in the early trade records; the first literature of man was a trade-promotion document, a salt advertisement. Many of the earlier wars were fought over natural deposits, such as flint, salt, and metals. The first formal tribal treaty concerned the intertribalizing of a salt deposit. These treaty spots afforded opportunity for friendly and peaceful interchange of ideas and the intermingling of various tribes.

69:4.7 (775.7) Writing progressed up through the stages of the “message stick,” knotted cords, picture writing, hieroglyphics, and wampum belts, to the early symbolic alphabets. Message sending evolved from the primitive smoke signal up through runners, animal riders, railroads, and airplanes, as well as telegraph, telephone, and wireless communication.

69:4.8 (775.8) New ideas and better methods were carried around the inhabited world by the ancient traders. Commerce, linked with adventure, led to exploration and discovery. And all of these gave birth to transportation. Commerce has been the great civilizer through promoting the cross-fertilization of culture.

5. ÎNCEPUTUL CAPITALULUI

Capitalul este o muncă comportând renunțarea la prezent în favoarea viitorului. Proviziile reprezintă o formă de asigurare pentru întreținere și supraviețuire. Depozitarea hranei a dezvoltat autonomia și a creat primele probleme ce țin de capital și de muncă. Omul care deținea provizii, în caz că putea să o țină la adăpost de hoți, avea un avantaj net asupra celui care nu o avea.

5. THE BEGINNINGS OF CAPITAL

69:5.1 (775.9) Capital is labor applied as a renunciation of the present in favor of the future. Savings represent a form of maintenance and survival insurance. Food hoarding developed self-control and created the first problems of capital and labor. The man who had food, provided he could protect it from robbers, had a distinct advantage over the man who had no food.

Bancherul primitiv era omul cel mai înstărit al tribului. El ținea în păstrare toate comorile depuse de grup, și întregul clan era gata să apere coliba acestuia în eventualitatea vreunui atac. Astfel acumularea capitalurilor individuale și a bogățiilor colective a condus imediat la o formă de organizare militară. La origine, aceste măsuri de precauție aveau în vedere apărarea proprietății contra atacurilor străine însă, de la început, s-a căpătat obiceiul de a menține antrenamentul organizării militare, lansând atacuri asupra proprietăților și bogățiilor triburilor învecinate.

Mobilurile esențiale ale acumulării de capital au fost:

1. Foamea-însoțită cu prevederea. Economia și păstrarea hranei însemnau putere și confort pentru cei care erau destul de prevăzători pentru a preîntâmpina astfel nevoile viitoare. Stocarea hranei era o bună asigurare contra riscurilor foametei și dezastrului. Întregul corp de obiceiuri primitive era în realitate destinat să-i ajute pe oameni să subordoneze prezentul viitorului.

2. Iubirea de familie- dorința de a satisface nevoile membrilor ei. Capitalul reprezintă economisirea unui bun, în ciuda presiunilor necesităților zilei, în vederea asigurării contra exigențelor viitorului. O parte a acestei nevoi viitoare are în vedere posteritatea celui care economisește.

3. Vanitatea- dorința de a face paradă de acumularea bunurilor tale. Posesiunea de haine de schimb a reprezentat una din primele mărci de distincție. Vanitatea colecționarului a flatat de la început orgoliul oamenilor.

4. Rangul social- dorința vie de a cumpăra un prestigiu social și politic. O înnobilitate comercializată a apărut foarte de timpuriu. Admisia în aceste ranguri depindea de unele servicii speciale făcute regalității, sau erau acordate în mod deschis contra unei sume de bani.

5. Puterea- dorința de a fi stăpân. Împrumutarea de valori era folosită ca mijloc de aservire deoarece în acele timpuri vechi dobânda era de o sută de procente pe an. Cei care împrumutau se făceau ei înșiși, regi și își creau o armată permanentă de debitori. Servitorii sclavi s-au numărat astfel printre primele forme de proprietate care să fie acumulate. În antichitate, sclavia pentru datorii ajungea și până și la posesia corpului după moarte.

6. Frica de fantome ale morților- salariul plătit preoților pentru a fi protejat. Oamenii au început, de la început, să facă daruri funerare preoților, în ideea că o asemenea folosire a bunurilor lor va înlesni progresele lor în viața viitoare. Preoții au devenit astfel foarte bogați; ei fost magnații capitaliști de altădată.

7. Dorința sexuală- dorința de a cumpăra una sau mai multe neveste. Prima formă de comerț între oameni a fost schimbul de femei. El a precedat cu mult negoțul cu cai, însă trocul cu sclave pe motive sexuale nu a făcut să progreseze societatea. Un astfel de trafic a fost și este, întotdeauna, o rușine rasială, căci a împiedicat dezvoltarea vieții familiale și în același timp a poluat aptitudinile biologice ale popoarelor superioare.

8. Numeroase forme de autosatisfacere. Unii au

69:5.2 (775.10) The early banker was the valorous man of the tribe. He held the group treasures on deposit, while the entire clan would defend his hut in event of attack. Thus the accumulation of individual capital and group wealth immediately led to military organization. At first such precautions were designed to defend property against foreign raiders, but later on it became the custom to keep the military organization in practice by inaugurating raids on the property and wealth of neighboring tribes.

69:5.3 (776.1) The basic urges which led to the accumulation of capital were:

69:5.4 (776.2) 1. *Hunger* — associated with foresight. Food saving and preservation meant power and comfort for those who possessed sufficient foresight thus to provide for future needs. Food storage was adequate insurance against famine and disaster. And the entire body of primitive mores was really designed to help man subordinate the present to the future.

69:5.5 (776.3) 2. *Love of family* — desire to provide for their wants. Capital represents the saving of property in spite of the pressure of the wants of today in order to insure against the demands of the future. A part of this future need may have to do with one's posterity.

69:5.6 (776.4) 3. *Vanity* — longing to display one's property accumulations. Extra clothing was one of the first badges of distinction. Collection vanity early appealed to the pride of man.

69:5.7 (776.5) 4. *Position* — eagerness to buy social and political prestige. There early sprang up a commercialized nobility, admission to which depended on the performance of some special service to royalty or was granted frankly for the payment of money.

69:5.8 (776.6) 5. *Power* — the craving to be master. Treasure lending was carried on as a means of enslavement, one hundred per cent a year being the loan rate of these ancient times. The moneylenders made themselves kings by creating a standing army of debtors. Bond servants were among the earliest form of property to be accumulated, and in olden days debt slavery extended even to the control of the body after death.

69:5.9 (776.7) 6. *Fear of the ghosts of the dead* — priest fees for protection. Men early began to give death presents to the priests with a view to having their property used to facilitate their progress through the next life. The priesthoods thus became very rich; they were chief among ancient capitalists.

69:5.10 (776.8) 7. *Sex urge* — the desire to buy one or more wives. Man's first form of trading was woman exchange; it long preceded horse trading. But never did the barter in sex slaves advance society; such traffic was and is a racial disgrace, for at one and the same time it hindered the development of family life and polluted the biologic fitness of superior peoples.

69:5.11 (776.9) 8. *Numerous forms of self-gratification.*

căutat averea deoarece le conferea putere, alții s-au străduit să dobândească bunuri deoarece acest fapt le făcea viața mai ușoară. Oamenii primitivi (și alții, mai târziu) aveau tendința de a-și irosi rezervele pe traiul în lux. Băuturile alcoolice și drogurile stârneau curiozitatea raselor primitive.

Pe măsură ce civilizația s-a dezvoltat, oamenii au avut noi motive de a economisi; la foamea originală sau adăugat noi nevoi. Sărăcia a ajuns atât de detestată încât se credea că numai bogații mergeau direct în cer atunci când aveau să moară. Proprietatea a devenit o valoare atât de respectată încât era suficient să se dea o petrecere pretențioasă pentru a șterge dezonoarea unui nume.

Acumularea de bogății a devenit rapid însemnul distincției sociale. În anumite triburi, indivizii mergeau până într-acolo încât să acumuleze bunuri timp de mai mulți ani doar pentru a face senzație arzându-le cu ocazia vreunei sărbători sau împărțindu-le cu generozitate membrilor tribului lor. Aceasta îi transforma în oameni mari. Chiar și popoarele moderne se chefuiesc împărțind cu prisosință cadouri de Crăciun, în timp ce oamenii bogați dotează marile instituții filantropice și educative. Tehnicile omului variază, însă natura sa nu se schimbă deloc.

Este însă cât se poate de just să se amintească că numeroși oameni bogați ai antichității au distribuit o mare parte a averii lor din teama de a fi uciși de cei care le doreau comorile. Oamenii bogați au sacrificat în mod obișnuit zeci de sclavi pentru a arăta detașarea lor de bogăție.

Deși capitalul a contribuit la eliberarea oamenilor, el a complicat enorm organizarea lor socială și industrială. Folosirea sa abuzivă de către capitaliști necinstiți nu infirmă faptul că capitalul este baza societății industriale moderne. Datorită lui și invențiilor, generația actuală se bucură de un grad de libertate care nu mai fusese atins până atunci pe pământ. Noi notăm acest lucru ca un fapt, și nu pentru a justifica marele număr de întrebări greșite ale capitalului de către persoanele egoiste și nechibzuite care îl dețin.

6. IMPORTANȚA FOCULUI PENTRU CIVILIZAȚIE

Societatea primitivă, cu cele patru secțiuni ale sale - industrială, normativă, religioasă și militară - s-a format folosind focul, animalele, sclavii și proprietatea.

Aprinderea focului a separat dintr-o dată și pentru totdeauna omul de animal. Este invenția sau descoperirea umană fundamentală. Focul a permis omului să rămână pe sol pe durata nopții, căci toate animalele se tem. Focul a încurajat relațiile sociale în ceasurile înserării; nu numai că el apăra de frig și de animalele sălbatice însă el era, de asemenea, folosit ca protecție contra fantomelor. S-a căutat mai întâi lumina lui mai degrabă decât căldura. Numeroase triburi înapoiate refuză încă și astăzi să doarmă fără ca o flacără să ardă toată noaptea.

Focul a fost un mare factor civilizator, deoarece a furnizat omului prima modalitate de a fi altruist fără a pierde nimic. Un om putea să ofere jărat vecinului său fără să rămână fără foc. În căminul familial, focul era

Some sought wealth because it conferred power; others toiled for property because it meant ease. Early man (and some later-day ones) tended to squander his resources on luxury. Intoxicants and drugs intrigued the primitive races.

69:5.12 (776.10) As civilization developed, men acquired new incentives for saving; new wants were rapidly added to the original food hunger. Poverty became so abhorred that only the rich were supposed to go direct to heaven when they died. Property became so highly valued that to give a pretentious feast would wipe a dishonor from one's name.

69:5.13 (777.1) Accumulations of wealth early became the badge of social distinction. Individuals in certain tribes would accumulate property for years just to create an impression by burning it up on some holiday or by freely distributing it to fellow tribesmen. This made them great men. Even modern peoples revel in the lavish distribution of Christmas gifts, while rich men endow great institutions of philanthropy and learning. Man's technique varies, but his disposition remains quite unchanged.

69:5.14 (777.2) But it is only fair to record that many an ancient rich man distributed much of his fortune because of the fear of being killed by those who coveted his treasures. Wealthy men commonly sacrificed scores of slaves to show disdain for wealth.

69:5.15 (777.3) Though capital has tended to liberate man, it has greatly complicated his social and industrial organization. The abuse of capital by unfair capitalists does not destroy the fact that it is the basis of modern industrial society. Through capital and invention the present generation enjoys a higher degree of freedom than any that ever preceded it on earth. This is placed on record as a fact and not in justification of the many misuses of capital by thoughtless and selfish custodians.

6. FIRE IN RELATION TO CIVILIZATION

69:6.1 (777.4) Primitive society with its four divisions — industrial, regulative, religious, and military — rose through the instrumentality of fire, animals, slaves, and property.

69:6.2 (777.5) Fire building, by a single bound, forever separated man from animal; it is the basic human invention, or discovery. Fire enabled man to stay on the ground at night as all animals are afraid of it. Fire encouraged eventide social intercourse; it not only protected against cold and wild beasts but was also employed as security against ghosts. It was at first used more for light than heat; many backward tribes refuse to sleep unless a flame burns all night.

69:6.3 (777.6) Fire was a great civilizer, providing man with his first means of being altruistic without loss by enabling him to give live coals to a neighbor without depriving himself. The household fire, which was

întreținut de mamă sau de fiica cea mare. El a fost primul învățător, deoarece cerea vigilență și obliga la încredere. Căminul primitiv nu era constituit dintr-o construcție, ci însăși de familia reunită în jurul focului, a altarului familial. Când un fiu întemeia un nou cămin, el ducea cu el ceva jăratric din altarul familial.

Cu toate că Andon, descoperitorul focului, a evitat să îl trateze ca pe un obiect de adorație, mulți dintre descendenții săi au considerat flacăra ca un fel de fetiș sau de spirit. Ei nu s-au gândit să utilizeze focul pentru igienă, căci refuzau să ardă deșeurile lor. Omul primitiv se temea de foc, și căuta întotdeauna să îl păstreze într-o bună dispoziție. De aici vine și aprinderea de tămâie; în nici o împrejurare, oamenii de demult nu ar fi călcat vreun foc sau nu ar fi trecut între cineva și un foc aprins. Omenirea primitivă considera drept sacre pirită de fier și piatra de cremene folosite pentru aprinderea focului.

Era un păcat să stingi o flăcără; dacă o colibă lua foc, ea era lăsată să ardă. Focurile templelor și ale sanctuarelor erau sacre, și nu trebuiau stinse niciodată. Se puneau bază totuși pe obiceiul de a aprinde noi focuri în fiecare an sau după vreun soi de calamitate. Femeile au fost alese ca preotese, deoarece ele întrețineau focurile familiale.

Primele mituri privitoare la focul coborât de la zei s-au născut din observarea incendiilor provocate de fulgere. Ideile despre originea supranaturală a focului au condus direct la adorarea sa, iar cultul focului a dat naștere obiceiului „trecerii prin flăcări”, practică care a fost păstrată până în vremea lui Moise. Ideea că se trece prin foc după moarte persistă încă; mitul focului a reprezentat o mare legătură în epocile primitive, și rămâne încă în simbolismul persanilor.

Focul a condus la coacerea alimentelor, „mâncă-crud” a devenit un termen de luare în derâdere. Gătitul a diminuat consumul de energie vitală necesară pentru a digera hrana, și a lăsat astfel omului primitiv forțe pentru a se cultiva social. În același timp, creșterea animalelor domestice a redus efortul indispensabil de a se procura alimente, și a lăsat mai mult timp pentru activități sociale.

Nu trebuie să uităm faptul că focul a deschis poarta metalurgiei, și a condus mai apoi la descoperirea puterii aburului și, în zilele noastre, la utilizarea electricității.

7. FOLOSIREA ANIMALELOR

La origine, întreaga lume animală era dușmanul omului; ființele umane au trebuit să învețe să se apere de fiarele sălbatice. Omul a început prin a mânca animalele, însă a învățat mai târziu să le domesticească și să le dreszeze pentru a-l servi.

Domesticirea animalelor a apărut accidental. Sălbaticii vâneau turmele aproape la fel cum indienii americani vâneau bizonul; încercuind turma, ei puteau păstra controlul asupra animalelor, și să nu ucidă decât în măsura în care aveau nevoie de ele pentru a se hrăni. Ei au construit mai târziu țărcuri și au prins turme întregi.

A fost ușor să fie îmblânzite anumite animale, însă

attended by the mother or eldest daughter, was the first educator, requiring watchfulness and dependability. The early home was not a building but the family gathered about the fire, the family hearth. When a son founded a new home, he carried a firebrand from the family hearth.

69:6.4 (777.7) Though Andon, the discoverer of fire, avoided treating it as an object of worship, many of his descendants regarded the flame as a fetish or as a spirit. They failed to reap the sanitary benefits of fire because they would not burn refuse. Primitive man feared fire and always sought to keep it in good humor, hence the sprinkling of incense. Under no circumstances would the ancients spit in a fire, nor would they ever pass between anyone and a burning fire. Even the iron pyrites and flints used in striking fire were held sacred by early mankind.

69:6.5 (777.8) It was a sin to extinguish a flame; if a hut caught fire, it was allowed to burn. The fires of the temples and shrines were sacred and were never permitted to go out except that it was the custom to kindle new flames annually or after some calamity. Women were selected as priests because they were custodians of the home fires.

69:6.6 (778.1) The early myths about how fire came down from the gods grew out of the observations of fire caused by lightning. These ideas of supernatural origin led directly to fire worship, and fire worship led to the custom of “passing through fire,” a practice carried on up to the times of Moses. And there still persists the idea of passing through fire after death. The fire myth was a great bond in early times and still persists in the symbolism of the Parsees.

69:6.7 (778.2) Fire led to cooking, and “raw eaters” became a term of derision. And cooking lessened the expenditure of vital energy necessary for the digestion of food and so left early man some strength for social culture, while animal husbandry, by reducing the effort necessary to secure food, provided time for social activities.

69:6.8 (778.3) It should be remembered that fire opened the doors to metalwork and led to the subsequent discovery of steam power and the present-day uses of electricity.

7. THE UTILIZATION OF ANIMALS

69:7.1 (778.4) To start with, the entire animal world was man's enemy; human beings had to learn to protect themselves from the beasts. First, man ate the animals but later learned to domesticate and make them serve him.

69:7.2 (778.5) The domestication of animals came about accidentally. The savage would hunt herds much as the American Indians hunted the bison. By surrounding the herd they could keep control of the animals, thus being able to kill them as they were required for food. Later, corrals were constructed, and entire herds would be captured.

69:7.3 (778.6) It was easy to tame some animals, but like

multe dintre ele, cum ar fi elefanții, nu se reproduceau în captivitate. S-a descoperit imediat că anumite specii suportau prezența omului și se reproduceau în captivitate. Domesticirea animalelor s-a instaurat astfel prin creșterea selectivă, artă care a făcut mari progrese din epoca Dalamatiei.

Căinele a fost primul animal care a fost domesticit; experiența dificilă a înblânzirii lui a început când un câine, după ce s-a ținut pe urmele unui vânător toată ziua, s-a dus realmente până la casa omului. Timp de generații, câinele a servit drept hrană, pentru vânătoare și pentru transporturi, precum și ca animal de companie. La origine, câinii nu știau decât să urle, însă mai târziu au învățat să latre. Simțul acut al mirosului pe care îl avea câinele a dus la apariția ideii că el era capabil să vadă spiritele, și așa a apărut cultul câinelui fetiș. Folosirea câinilor de pază a le-a permis pentru prima tuturor membrilor clanului să doarmă noaptea. S-a căpătat obiceiul de a se folosi câini de pază pentru a ocroti căminul de spirite, cât și de dușmanii materiali. Când câinele lătra, acesta era semn că se apropia vreun om sau vreun animal. Însă când urla, spiritele erau pe aproape. Chiar și astăzi, mulți oameni cred încă că urlatul unui câine noaptea este un semn de moarte.

Cât timp bărbatul a fost un vânător, el a fost destul de blând cu femeia, însă după domesticirea animalelor, pe când domnea confuzia provocată de Caligastia, numeroase triburi și-au tratat femeile într-un mod rușinos, neavând mai mult respect pentru ele decât pentru animalele lor. Tratamentele brutale la care au fost supuse femeile de către bărbați constituie unul dintre capitolele cele mai sumbre ale istoriei umane.

8. SCLAVIA CA FACTOR DE CIVILIZARE

Omul primitiv nu a ezitat niciodată să îl înrobească pe semenii lui. Femeia a fost primul sclav, un sclav de familie. Popoarele pastorale au aservit femeile, făcând din ele partenere sexuale inferioare. Acest fel de sclavie sexuală a decurs direct din reducerea dependenței bărbatului de femeie.

Nu demult, sclavia era soarta prizonierilor de război care refuzau religia învingătorilor lor. În timpurile străvechi, captivii erau mâncați, torturați până la moarte, siliți să se bată între ei, sacrificați spiritelor, sau reduși la statutul de sclavi. Sclavia a reprezentat un progres important în comparație cu masacrarea celor învinși și cu canibalismul.

Sclavia a fost un pas înainte spre un tratament mai plin de îndurare al prizonierilor de război. Ambuscada lui Ai, urmată de masacrarea în întregime a bărbaților, a femeilor și a copiilor, doar regele fiind cruțat, pentru a satisface vanitatea învingătorului, este o ilustrare fidelă a masacrelor barbare la care se dedau chiar și popoarele presupuse civilizate. Lovitura de stat contra lui Og, rege al Bashanului, a fost la fel de brutală și radicală. Evreii „i-au distrus complet” pe rivalii lor și le-au capturat toate bunurile, ca garanție. Ei au impus un tribut tuturor orașelor, sub amenințarea cu „distrugerea tuturor bărbaților”. Însă, multe dintre triburile din aceeași epocă acelea care manifestau mai puțin egoism tribal, își începuseră deja de mult timp să practice adopția

the elephant, many of them would not reproduce in captivity. Still further on it was discovered that certain species of animals would submit to man's presence, and that they would reproduce in captivity. The domestication of animals was thus promoted by selective breeding, an art which has made great progress since the days of Dalamatia.

69:7.4 (778.7) The dog was the first animal to be domesticated, and the difficult experience of taming it began when a certain dog, after following a hunter around all day, actually went home with him. For ages dogs were used for food, hunting, transportation, and companionship. At first dogs only howled, but later on they learned to bark. The dog's keen sense of smell led to the notion it could see spirits, and thus arose the dog-fetish cults. The employment of watchdogs made it first possible for the whole clan to sleep at night. It then became the custom to employ watchdogs to protect the home against spirits as well as material enemies. When the dog barked, man or beast approached, but when the dog howled, spirits were near. Even now many still believe that a dog's howling at night betokens death.

69:7.5 (778.8) When man was a hunter, he was fairly kind to woman, but after the domestication of animals, coupled with the Caligastia confusion, many tribes shamefully treated their women. They treated them altogether too much as they treated their animals. Man's brutal treatment of woman constitutes one of the darkest chapters of human history.

8. SLAVERY AS A FACTOR IN CIVILIZATION

69:8.1 (778.9) Primitive man never hesitated to enslave his fellows. Woman was the first slave, a family slave. Pastoral man enslaved woman as his inferior sex partner. This sort of sex slavery grew directly out of man's decreased dependence upon woman.

69:8.2 (789.1) Not long ago enslavement was the lot of those military captives who refused to accept the conqueror's religion. In earlier times captives were either eaten, tortured to death, set to fighting each other, sacrificed to spirits, or enslaved. Slavery was a great advancement over massacre and cannibalism.

69:8.3 (789.2) Enslavement was a forward step in the merciful treatment of war captives. The ambush of Ai, with the wholesale slaughter of men, women, and children, only the king being saved to gratify the conqueror's vanity, is a faithful picture of the barbaric slaughter practiced by even supposedly civilized peoples. The raid upon Og, the king of Bashan, was equally brutal and effective. The Hebrews "utterly destroyed" their enemies, taking all their property as spoils. They put all cities under tribute on pain of the "destruction of all males." But many of the contemporary tribes, those having less tribal egotism, had long since begun to practice the adoption of superior captives.

captivilor superiori.

Vânătorii, ca și oamenii roșii americani, nu practicau sclavia. Ei fie îi adoptau pe captivi, fie îi ucideau. Sclavia nu era răspândită la popoarele pastorale, deoarece aveau nevoie de puțini lucrători. În timp de război, popoarele de păstori aveau obiceiul de a uide toți bărbații captivi și de a nu înrobi decât femeile și copiii. Codul lui Moise conținea dispoziții specifice pentru ca acești captivi să devină soții. Dacă nu le erau pe plac, evreii aveau dreptul să le alunge însă nu aveau dreptul să le vândă ca sclave pe soțiile lor alungate. A fost, cel puțin, un pas înainte în civilizare. Cu toate că standardele sociale ale evreilor erau grosolane, erau totuși net superioare acelorale ale triburilor învecinate.

Păstorii au fost primii capitaliști; turmele lor reprezentau un capital, și ei trăiau din dobândă - creșterea naturală. Ei nu erau câtuși de puțin tentați să încredințeze aceste bogății sclavilor sau femeilor. Mai târziu, ei au făcut prizonieri bărbați pe care i-au obligat să cultive solul. Aceasta este adevărata origine a șerbiei - omul legat de pământ. Africani puteau fi cu ușurință învățați să lucreze pământul, și de aceea au și devenit marea rasă sclavă.

Sclavia a fost o verigă indispensabilă în lanțul civilizației umane. Ea a constituit punctul în care societatea a trecut de la haos și de la indolență la ordine și la activitățile civilizației. Ea a constrâns la muncă popoarele mai înapoiate și mai leneșe, ceea ce a procurat superiorilor lor bogățiile și timpul liber care au favorizat progresul social.

Instituția sclaviei a silit omul să inventeze mecanismele normative ale societății primitive; ea a dat naștere primelor forme de guvernare. Sclavia cere un sistem de reguli riguros. Ea a dispărut virtual pe parcursul evului mediu european, deoarece seniorii feudali nu puteau să își mai controleze sclavii. Triburile înapoiate din timpurile îndepărtate, la fel ca aborigenii australieni de astăzi, nu au avut niciodată sclavi.

Este adevărat că sclavia a fost asupritoare, însă la școala asupririi oamenii au învățat industria. Sclavii împărțeau, până la urmă, binefacerile unei societăți superioare, la construcția căreia contribuiseră involuntar. Sclavia creează o oarecare organizare culturală și unele realizări sociale, însă atacă insidios societatea din interiorul ei, și se dovedește a fi cea mai grea dintre maladiile sociale distrugătoare.

Invențiile mecanice moderne au făcut sclavia perimată. Sclavia, asemeni poligamiei, este pe cale de dispariție, deoarece nu este compensată. Dimpotrivă, este întotdeauna dezastruos să se elibereze deodată un mare număr de sclavi; emanciparea lor treptată face loc unor mult mai puține probleme.

La ora actuală, oamenii nu mai sunt sclavi sociali, însă mii de persoane permit ambiției să îi aservească prin datorii. Sclavia involuntară a cedat locul unei forme noi și ameliorate de servitute industrială modificată.

Cu toate că idealul societății este libertatea universală, lenea nu ar trebui tolerată sub nici o formă. Orice persoană validă ar trebui să fie obligată să realizeze un anumit volum de muncă, cel puțin atâta cât să se poată întreține.

Societatea modernă face un pas înapoi. Sclavia aproape că a dispărut, animalele domestice sunt pe

69:8.4 (789.3) The hunter, like the American red man, did not enslave. He either adopted or killed his captives. Slavery was not prevalent among the pastoral peoples, for they needed few laborers. In war the herders made a practice of killing all men captives and taking as slaves only the women and children. The Mosaic code contained specific directions for making wives of these women captives. If not satisfactory, they could be sent away, but the Hebrews were not allowed to sell such rejected consorts as slaves — that was at least one advance in civilization. Though the social standards of the Hebrews were crude, they were far above those of the surrounding tribes.

69:8.5 (789.4) The herders were the first capitalists; their herds represented capital, and they lived on the interest — the natural increase. And they were disinclined to trust this wealth to the keeping of either slaves or women. But later on they took male prisoners and forced them to cultivate the soil. This is the early origin of serfdom — man attached to the land. The Africans could easily be taught to till the soil; hence they became the great slave race.

69:8.6 (789.5) Slavery was an indispensable link in the chain of human civilization. It was the bridge over which society passed from chaos and indolence to order and civilized activities; it compelled backward and lazy peoples to work and thus provide wealth and leisure for the social advancement of their superiors.

69:8.7 (789.6) The institution of slavery compelled man to invent the regulative mechanism of primitive society; it gave origin to the beginnings of government. Slavery demands strong regulation and during the European Middle Ages virtually disappeared because the feudal lords could not control the slaves. The backward tribes of ancient times, like the native Australians of today, never had slaves.

69:8.8 (789.7) True, slavery was oppressive, but it was in the schools of oppression that man learned industry. Eventually the slaves shared the blessings of a higher society which they had so unwillingly helped create. Slavery creates an organization of culture and social achievement but soon insidiously attacks society internally as the gravest of all destructive social maladies.

69:8.9 (789.8) Modern mechanical invention rendered the slave obsolete. Slavery, like polygamy, is passing because it does not pay. But it has always proved disastrous suddenly to liberate great numbers of slaves; less trouble ensues when they are gradually emancipated.

69:8.10 (789.1) Today, men are not social slaves, but thousands allow ambition to enslave them to debt. Involuntary slavery has given way to a new and improved form of modified industrial servitude.

69:8.11 (789.2) While the ideal of society is universal freedom, idleness should never be tolerated. All able-bodied persons should be compelled to do at least a self-sustaining amount of work.

69:8.12 (789.3) Modern society is in reverse. Slavery has nearly disappeared; domesticated animals are passing.

cale de a face la fel, iar civilizația revine la foc - la lumea anorganică - pentru energia de care ea are nevoie. Omul a ieșit din starea sălbatică datorită focului, sclaviei și animalelor. Astăzi el face cale întoarsă; el refuză sprijinul sclavilor și ajutorul animalelor și caută să smulgă rezervelor elementare ale naturii noi secrete și noi surse de bogăție și putere.

9. PROPRIETATEA PRIVATĂ

Cu toate că societatea primitivă a fost virtual comunitară, oamenii primitivi nu au practicat doctrinele moderne ale comunismului. Comunismul acestor prime timpuri nu era nici pură teorie, nici o doctrină socială; el era o ajustare automată, simplă și practică. Acest comunism împiedica sărăcia și mizeria. Cerșitul și prostituția erau aproape necunoscute în aceste triburi vechi.

Comunismul primitiv nu a nivelat în mod special oamenii aducându-i la același numitor; nici nu a exaltat mediocritatea, însă a dat o lovitură trândăviei și inerției, a sufocat industria și a distrus ambiția. Comunismul a fost eșafodajul indispensabil creșterii societății primitive, însă a cedat locul evoluției unui ordin social mai elevat, deoarece mergea împotriva a patru puternice înclinații umane:

1. Familia. Omul nu caută doar să acumuleze bunuri, el dorește să pună în legătură capitalul său cu urmașii săi, însă în societatea comunitară primitivă capitalul lăsat de un om în momentul morții sale era fie consumat imediat fie împărțit între membrii grupului său. Proprietatea nu se putea moșteni; taxele succesoriale erau de sută la sută. Obiceiul de mai târziu de a acumula capitalul și de a transmite proprietatea prin moștenire a reprezentat un progres social foarte net, și aceasta în ciuda grosolanelor abuzuri ulterioare, care au însoțit proasta folosire a capitalului.

2. Tendințele religioase. Omul primitiv a vrut, de asemenea, să își constituie o proprietate ca punct de plecare pentru viața sa în existența următoare. Acest mobil explică de ce s-a păstrat o perioadă atât de îndelungată obiceiul de a îngropa bunurile personale ale unui defunct împreună cu el. Cei din vechime credeau că doar bogații supraviețuiesc morții cu oarecare demnitate și plăcere imediate. Cei care au propovăduit religiile revelate, și în special învățătorii creștini, au fost primii care au proclamat că săracii puteau obține salvarea lor în aceleași condiții ca și cei bogați.

3. Dorința de libertate și de plăceri. În primele timpuri ale evoluției sociale, monopolul grupului asupra veniturilor individuale era, practic, o formă de sclavie. Muncitorul devenea sclavul celui leneș. Slăbiciunea autodistructivă a acestui comunism a făcut ca persoanele neprevăzătoare să prindă obiceiul de a trăi pe spinarea celor economice. Însă, în timpurile moderne, persoanele lipsite de prevedere se bazează pe stat (pe contribuabilii economici) pentru a avea grijă de ei. Cei care nu au capitaluri, se așteaptă întotdeauna să fie hrăniți de cei care au.

4. Nevoia de siguranță și de putere. Comunismul a fost în cele din urmă eliminat de practicile înșelătoare ale indivizilor interesați să progreseze și să prospere, care au recurs la diverse subterfugii pentru a evita să

Civilization is reaching back to fire — the inorganic world — for power. Man came up from savagery by way of fire, animals, and slavery; today he reaches back, discarding the help of slaves and the assistance of animals, while he seeks to wrest new secrets and sources of wealth and power from the elemental storehouse of nature.

9. PRIVATE PROPERTY

69:9.1 (780.4) While primitive society was virtually communal, primitive man did not adhere to the modern doctrines of communism. The communism of these early times was not a mere theory or social doctrine; it was a simple and practical automatic adjustment. Communism prevented pauperism and want; begging and prostitution were almost unknown among these ancient tribes.

69:9.2 (780.5) Primitive communism did not especially level men down, nor did it exalt mediocrity, but it did put a premium on inactivity and idleness, and it did stifle industry and destroy ambition. Communism was indispensable scaffolding in the growth of primitive society, but it gave way to the evolution of a higher social order because it ran counter to four strong human proclivities:

69:9.3 (780.6) 1. *The family.* Man not only craves to accumulate property; he desires to bequeath his capital goods to his progeny. But in early communal society a man's capital was either immediately consumed or distributed among the group at his death. There was no inheritance of property — the inheritance tax was one hundred per cent. The later capital-accumulation and property-inheritance mores were a distinct social advance. And this is true notwithstanding the subsequent gross abuses attendant upon the misuse of capital.

69:9.4 (780.7) 2. *Religious tendencies.* Primitive man also wanted to save up property as a nucleus for starting life in the next existence. This motive explains why it was so long the custom to bury a man's personal belongings with him. The ancients believed that only the rich survived death with any immediate pleasure and dignity. The teachers of revealed religion, more especially the Christian teachers, were the first to proclaim that the poor could have salvation on equal terms with the rich.

69:9.5 (780.8) 3. *The desire for liberty and leisure.* In the earlier days of social evolution the apportionment of individual earnings among the group was virtually a form of slavery; the worker was made slave to the idler. This was the suicidal weakness of communism: The improvident habitually lived off the thrifty. Even in modern times the improvident depend on the state (thrifty taxpayers) to take care of them. Those who have no capital still expect those who have to feed them.

69:9.6 (780.9) 4. *The urge for security and power.* Communism was finally destroyed by the deceptive practices of progressive and successful individuals who resorted to diverse subterfuges in an effort to escape enslavement to the shiftless idlers of their tribes. But at

devină sclavii leneșilor din tribul lor. La început, orice acumulare de avere a fost secretă căci nesiguranța timpurilor primitive a împiedicat strângerea vizibilă de capitaluri. Chiar și mai târziu, a fost extrem de riscant să se strângă bogății prea mari. Era sigur că regele va născoci vreo acuzație pentru a confisca bunurile unui om bogat. Dealtfel, când un om bogat murea, înmormântarea era întârziată până când familia dăruia o mare sumă unei instituții publice sau regelui, ceea ce reprezenta o formă de taxă succesorală.

În primele timpuri, femeile erau proprietatea comunității, iar mama domina familia. Șefii primitivi posedau toate pământurile, și erau proprietari tuturor femeilor. Nici o căsătorie nu putea să se încheie fără consimțământul șefului de trib. Când comunismul a dispărut, femeile au devenit proprietate individuală, iar tatăl familiei a preluat, puțin câte puțin, puterea domestică. Așa a apărut căminul. Obiceiurile predominante ale poligamiei au fost progresiv înlocuite de monogamie (poligamia este supraviețuirea conceptului de sclavie a femeii în cadrul căsătoriei. Monogamia este idealul liber de orice sclavie al asocierii incomparabile a unui singur bărbat și a unei singure femei, în minunata și dificilă încercare de edificare a unui cămin, de creștere a copiilor, de cultivare reciprocă și de perfecționare).

La origine, toate bunurile, inclusiv uneltele și armele, erau proprietatea comună a tribului. Proprietatea privată a conținut mai întâi toate lucrurile pe care un individ le-a atins personal; dacă un străin bea dintr-o cupă, aceea cupă era apoi a sa. Mai târziu, orice loc în care fusese vărsat sânge devenea proprietatea persoanei sau a grupului rănit.

Proprietatea privată a fost deci respectată la origine, deoarece era presupusă ca încărcată de o anumită parte a personalității posesorului său. Cinstea în ceea ce privește proprietatea se baza cu siguranță pe această superstiție. Nici o poliție nu era necesară pentru protejarea bunurilor personale; nu existau furturi în interiorul grupului, însă oamenii nu ezitau să pună stăpânire pe bunurile altor triburi. Relațiile de proprietate nu luau sfârșit odată cu moartea. De la început, obiectele personale au fost arse, apoi îngropate cu defunctul, iar mai târziu moștenite de familia supraviețuitoare sau de către trib.

Efectele personale de ordin decorativ și-au avut originea din portul amuletelor. Vanitatea dublată de teama de fantome a îndemnat oamenii primitivi să reziste oricărei tentative de a lăsa amuletele lor favorite, cărora li se atribuiau mai multă valoare decât stricta necesitate.

Spațiul destinat dormitului a fost una din primele proprietăți ale omului. Mai târziu, locuințele au fost acordate de șeful de trib care deținea toată proprietate funciară în contul întregului grup. În curând, amplasarea focului a fost cea care a conferit proprietatea; iar și mai târziu, o fântână a constituit un drept asupra terenurilor învecinate.

Gropile cu apă și puțurile au figurat printre primele posesiuni private. Toate practicile fetișiste au fost folosite pentru a proteja fântânile, puțurile, arborii, recoltele și mierea. Când credința în fetișuri a dispărut, au fost elaborate legi pentru a ocroti proprietatea privată. Însă legile vânătorii, dreptul de a vâna, au

first all hoarding was secret; primitive insecurity prevented the outward accumulation of capital. And even at a later time it was most dangerous to amass too much wealth; the king would be sure to trump up some charge for confiscating a rich man's property, and when a wealthy man died, the funeral was held up until the family donated a large sum to public welfare or to the king, an inheritance tax.

69:9.7 (781.1) In earliest times women were the property of the community, and the mother dominated the family. The early chiefs owned all the land and were proprietors of all the women; marriage required the consent of the tribal ruler. With the passing of communism, women were held individually, and the father gradually assumed domestic control. Thus the home had its beginning, and the prevailing polygamous customs were gradually displaced by monogamy. (Polygamy is the survival of the female-slavery element in marriage. Monogamy is the slave-free ideal of the matchless association of one man and one woman in the exquisite enterprise of home building, offspring rearing, mutual culture, and self-improvement.)

69:9.8 (781.2) At first, all property, including tools and weapons, was the common possession of the tribe. Private property first consisted of all things personally touched. If a stranger drank from a cup, the cup was henceforth his. Next, any place where blood was shed became the property of the injured person or group.

69:9.9 (781.3) Private property was thus originally respected because it was supposed to be charged with some part of the owner's personality. Property honesty rested safely on this type of superstition; no police were needed to guard personal belongings. There was no stealing within the group, though men did not hesitate to appropriate the goods of other tribes. Property relations did not end with death; early, personal effects were burned, then buried with the dead, and later, inherited by the surviving family or by the tribe.

69:9.10 (781.4) The ornamental type of personal effects originated in the wearing of charms. Vanity plus ghost fear led early man to resist all attempts to relieve him of his favorite charms, such property being valued above necessities.

69:9.11 (781.5) Sleeping space was one of man's earliest properties. Later, homesites were assigned by the tribal chiefs, who held all real estate in trust for the group. Presently a fire site conferred ownership; and still later, a well constituted title to the adjacent land.

69:9.12 (781.6) Water holes and wells were among the first private possessions. The whole fetish practice was utilized to guard water holes, wells, trees, crops, and honey. Following the loss of faith in the fetish, laws were evolved to protect private belongings. But game laws, the right to hunt, long preceded land laws. The American red man never understood private ownership

precedat cu mult legile funciare; oamenii roșii americani nu au înțeles niciodată proprietatea privată a pământurilor. Ei nu puteau pricepe punctul de vedere al omului alb.

Proprietatea privată a purtat încă de la început insigna familiei, origine îndepărtată a emblemelor heraldice. Bunurile funciare puteau astfel să fie puse sub paza spiritelor. Preoții „consacrau” un teren care intra apoi sub protecția tabuurilor magice ridicate pe ele. Se spunea despre proprietarii acestui teren că aveau un „titlu de preot”. Evreii purtau un mare respect pentru aceste pietre de hotar ale unei familii: „blestemat fie cel care mută piatra vecinului său”. Aceste jaloane de piatră purtau inițialele preotului. Până și copacii deveneau proprietate privată atunci când erau marcați cu inițiale.

În vremurile de demult, doar recoltele erau proprietăți private, însă mai multe recolte succesive confereau un drept de proprietate. Agricultură a fost astfel geneza proprietății private a pământurilor. Indivizii nu au primit la început pământ decât pentru durata vieții lor; la moartea lor, pământul revenea tribului. Primele drepturi funciare date indivizilor de către trib au fost mormintele - cimitirele familiale. Într-o epocă mai recentă, pământul a aparținut aceluia care îl împrejmua cu un gard, însă orașele și-au rezervat întotdeauna anumite pământuri pentru pășunile obștești și pentru a servi în caz de asediu. Terenurile comunale sunt supraviețuirea formelor primitive de proprietate colectivă.

În cele din urmă, statul a fost cel care a acordat proprietatea individului, rezervându-și dreptul de a impune taxe. Odată ce și-au asigurat titlurile, proprietarii funciari puteau să perceapă chirii, iar pământul a devenit o sursă de venituri - un capital. În cele din urmă pământul a devenit cu adevărat negociabil, cu vânzări, transferuri, ipoteci și stabilimente.

Proprietatea privată a sporit libertatea și a întărit stabilitatea; însă proprietatea privată a pământului nu a primit sancțiune socială decât după eșecul controlului și conducerii de către comunitate. Ea a fost imediat urmată de apariția succesivă a sclavilor, a șerbilor și a claselor sociale lipsite de pământuri; perfecționarea mecanismului a eliberat însă progresiv omul de chinul muncilor de sclav.

Dreptul de proprietate nu este absolut; el este pur social, însă guvernele, legile, ordinea, drepturile civile, libertățile sociale, convențiile, pacea și fericirea cunoscute de popoarele moderne s-au dezvoltat toate în jurul proprietății private a bunurilor.

Ordinea socială actuală nu este în mod necesar dreaptă - ea nu este nici divină, nici sacră - însă umanitatea ar face bine să progreseze lent pentru a proceda la modificări. Sistemul pe care l-ați realizat este mult superior tuturor celor cunoscute de strămoșii voștri. Când veți schimba ordinea socială, asigurați-vă că o veți face pentru o ordine mai bună. Nu vă lăsați convingși să experimentați cu formulele refuzate de cei care v-au precedat; mergeți înainte, nu în urmă! Lăsați evoluția să-și urmeze cursul! Nu pășiți înapoi.

[Prezentat de un Melchizedek al Nebadonului.]

of land; he could not comprehend the white man's view.

69:9.13 (781.7) Private property was early marked by family insignia, and this is the early origin of family crests. Real estate could also be put under the watchcare of spirits. The priests would “consecrate” a piece of land, and it would then rest under the protection of the magic taboos erected thereon. Owners thereof were said to have a “priest's title.” The Hebrews had great respect for these family landmarks: “Cursed be he who removes his neighbor's landmark.” These stone markers bore the priest's initials. Even trees, when initialed, became private property.

69:9.14 (782.1) In early days only the crops were private, but successive crops conferred title; agriculture was thus the genesis of the private ownership of land. Individuals were first given only a life tenureship; at death land reverted to the tribe. The very first land titles granted by tribes to individuals were graves — family burying grounds. In later times land belonged to those who fenced it. But the cities always reserved certain lands for public pasturage and for use in case of siege; these “commons” represent the survival of the earlier form of collective ownership.

69:9.15 (782.2) Eventually the state assigned property to the individual, reserving the right of taxation. Having made secure their titles, landlords could collect rents, and land became a source of income — capital. Finally land became truly negotiable, with sales, transfers, mortgages, and foreclosures.

69:9.16 (782.3) Private ownership brought increased liberty and enhanced stability; but private ownership of land was given social sanction only after communal control and direction had failed, and it was soon followed by a succession of slaves, serfs, and landless classes. But improved machinery is gradually setting men free from slavish toil.

69:9.17 (782.4) The right to property is not absolute; it is purely social. But all government, law, order, civil rights, social liberties, conventions, peace, and happiness, as they are enjoyed by modern peoples, have grown up around the private ownership of property.

69:9.18 (782.5) The present social order is not necessarily right — not divine or sacred — but mankind will do well to move slowly in making changes. That which you have is vastly better than any system known to your ancestors. Make certain that when you change the social order you change for the better. Do not be persuaded to experiment with the discarded formulas of your forefathers. Go forward, not backward! Let evolution proceed! Do not take a backward step.

69:9.19 (782.6) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

Capitolul 70. Evoluția guvernului uman

⇐ 069

CARTEA URANTIA

071 ⇐

PARTE III. ISTORIA URANTIEI

CAPITOLUL 70 EVOLUȚIA GUVERNULUI UMAN

Secțiuni

Introduction

1. Geneza războiului
2. Valoarea socială a războiului
3. Asocierile umane primitive
4. Clanuri și triburi
5. Începuturile guvernului
6. Guvernarea monarhică
7. Cluburile primitive și societățile secrete
8. Clasele sociale
9. Drepturile omului
10. Evoluția justiției
11. Legi și tribunale
12. Acordarea autorității civile

Introduction

DE CUM A rezolvat omul, în mod parțial, problema supraviețuirii sale, el s-a fost confruntat cu reglementarea relațiilor umane. Dezvoltarea industriei cerea legi, ordine, și o adaptare socială; proprietatea privată necesita un guvern.

Pe o lume evolutivă, antagonismele sunt naturale; pacea nu se asigură decât printr-un sistem social reglator; reglementarea socială este inseparabilă de organizarea socială. O asociație implică o autoritate care controlează; guvernul obligă să se coordoneze antagonismele între triburi, clanuri, familii și indivizi.

Guvernul este o dezvoltare inconștientă; el evoluează prin tatonări; el are valoare de supraviețuire și, prin urmare, devine tradițional. Anarhia a sporit sărăcia; de aceea, guvernele (legea și ordinea relative) au început încet-încet să se ivească sau sunt în curs de apariție. Exigențele colective ale luptei pentru existență au împins literalmente rasa umană pe calea progresivă a civilizației.

1. GENEZA RĂZBOIULUI

PAPER 70 THE EVOLUTION OF HUMAN GOVERNMENT

SECTIONS

Introduction

1. The Genesis of War
2. The Social Value of War
3. Early Human Associations
4. Clans and Tribes
5. The Beginnings of Government
6. Monarchical Government
7. Primitive Clubs and Secret Societies
8. Social Classes
9. Human Rights
10. Evolution of Justice
11. Laws and Courts
12. Allocation of Civil Authority

INTRODUCTION

70:0.1 (783.1) NO SOONER had man partially solved the problem of making a living than he was confronted with the task of regulating human contacts. The development of industry demanded law, order, and social adjustment; private property necessitated government.

70:0.2 (783.2) On an evolutionary world, antagonisms are natural; peace is secured only by some sort of social regulative system. Social regulation is inseparable from social organization; association implies some controlling authority. Government compels the co-ordination of the antagonisms of the tribes, clans, families, and individuals.

70:0.3 (783.3) Government is an unconscious development; it evolves by trial and error. It does have survival value; therefore it becomes traditional. Anarchy augmented misery; therefore government, comparative law and order, slowly emerged or is emerging. The coercive demands of the struggle for existence literally drove the human race along the progressive road to civilization.

1. THE GENESIS OF WAR

Războiul este starea naturală și moștenirea omului în evoluție; pacea este etalonul social ce măsoară dezvoltarea civilizației. Înainte ca rasele în progres să fi fost parțial organizate din punct de vedere social, omul era foarte individualist, extrem de suspicios și incredibil de certăreț. Violența este legea naturii, ostilitatea este reacția automată a copiilor naturii, în timp ce războiul nu reprezintă decât ceste aceleași activități înfăptuite colectiv. În toate împrejurările în care țesătura din care este făcută civilizația este supusă unor tensiuni, din cauza complicațiilor care decurg din progresul societății, se produce peste tot și întotdeauna o revenire imediată și nefastă la aceste metode inițiale de ajustare prin violență a fricțiunilor care provin din relațiile dintre ființele umane.

Războiul este o reacție animală contra neînțelegerilor și iritărilor; pacea însoțește soluționarea civilizată a tuturor acestor probleme sau dificultăți. Rasele sangice și, mai târziu, adamiții și nodiții degenerați, aveau o fire războinică. Andoniții au învățat de la început regula de aur; chiar și astăzi, descendenții lor eschimoși trăiesc, în principal, conform acestui cod. Obiceiurile sunt puternice în rândurile lor, și sunt relativ ferți de antagonisme violente.

Andon și-a învățat copiii să își rezolve litigiile făcându-i să lovească fiecare un arbore cu o bâta și, în același timp blestemând arborele. Primul al cărui baston se rupea era proclamat învingător. Mai târziu, andoniții și-au reglat diferendele organizând ședințe publice, pe parcursul cărora adversarii se reuniau și se ridiculizau reciproc, în timp ce auditorul desemna învingătorul prin ovații.

Însă fenomenul războiului nu putea să apară înainte ca societatea să fi evoluat suficient de mult încât să cunoască efectiv perioade de pace și să sancționeze practicile războinice. Însuși conceptul de război implică un anumit grad de organizare.

După apariția grupurilor sociale, iritățile individuale au început să se topească în sentimentele colective, și acest fapt a promovat calmul în interiorul triburilor, însă cu prețul păcii dintre triburi. Pace a fost deci mai întâi prerogativa celor din cadrul grupului sau al tribului, care îi detesta și îi ura întotdeauna pe cei din afara grupului, străinii. Omul primitiv privea ca pe o virtute vărsarea de sânge străin.

Însă nici măcar acest fapt nu a reușit la început; când primii șefi au încercat să aplaneze neînțelegerile, ei s-au văzut adesea obligați să permită, cel puțin o dată pe an, lupta cu pietre în cadrul tribului. Membrii clanului se împărțeau în două grupuri și se lansau într-o bătălie care dura toată ziua, fără nici un alt motiv decât acela de a se distra; le plăcea realmente să se bată.

Războiul subzistă deoarece omul este uman, deoarece se coboară din animal prin evoluție, și toate animalele sunt războinice. Printre primele cauze ale războiului putem enumera:

1. Foamea, care conduce la obținerea hranei prin jaf. Raritatea pământurilor a dus întotdeauna la război, și pe parcursul acestor lupte primele triburi au fost practic exterminate.

2. Lipsa de femei- o încercare de a suplimenta o insuficiență de ajutor domestic. Răpirea femeilor a

70:1.1 (783.4) War is the natural state and heritage of evolving man; peace is the social yardstick measuring civilization's advancement. Before the partial socialization of the advancing races man was exceedingly individualistic, extremely suspicious, and unbelievably quarrelsome. Violence is the law of nature, hostility the automatic reaction of the children of nature, while war is but these same activities carried on collectively. And wherever and whenever the fabric of civilization becomes stressed by the complications of society's advancement, there is always an immediate and ruinous reversion to these early methods of violent adjustment of the irritations of human interassociations.

70:1.2 (783.5) War is an animalistic reaction to misunderstandings and irritations; peace attends upon the civilized solution of all such problems and difficulties. The Sangik races, together with the later deteriorated Adamites and Nodites, were all belligerent. The Andonites were early taught the golden rule, and, even today, their Eskimo descendants live very much by that code; custom is strong among them, and they are fairly free from violent antagonisms.

70:1.3 (783.6) Andon taught his children to settle disputes by each beating a tree with a stick, meanwhile cursing the tree; the one whose stick broke first was the victor. The later Andonites used to settle disputes by holding a public show at which the disputants made fun of and ridiculed each other, while the audience decided the winner by its applause.

70:1.4 (783.7) But there could be no such phenomenon as war until society had evolved sufficiently far to actually experience periods of peace and to sanction warlike practices. The very concept of war implies some degree of organization.

70:1.5 (784.1) With the emergence of social groupings, individual irritations began to be submerged in the group feelings, and this promoted intratribal tranquillity but at the expense of intertribal peace. Peace was thus first enjoyed by the in-group, or tribe, who always disliked and hated the out-group, foreigners. Early man regarded it a virtue to shed alien blood.

70:1.6 (784.2) But even this did not work at first. When the early chiefs would try to iron out misunderstandings, they often found it necessary, at least once a year, to permit the tribal stone fights. The clan would divide up into two groups and engage in an all-day battle. And this for no other reason than just the fun of it; they really enjoyed fighting.

70:1.7 (784.3) Warfare persists because man is human, evolved from an animal, and all animals are bellicose. Among the early causes of war were:

70:1.8 (784.4) 1. *Hunger*, which led to food raids. Scarcity of land has always brought on war, and during these struggles the early peace tribes were practically exterminated.

70:1.9 (784.5) 2. *Woman scarcity* — an attempt to relieve a shortage of domestic help. Woman stealing has always caused war.

provocat întotdeauna războiul.

3. Vanitatea- dorința de a face paradă de actele de curaj ale tribului. Triburile superioare se luptau pentru a impune modul lor de viață popoarelor inferioare.

4. Slavii- nevoia de recruți pentru mâna de lucru.

5. Răzbunarea- constituia motivul de război când cei dintr-un trib credeau că un alt trib vecin a provocat moartea unuia dintre ai lor. Doliul se prelungea până când era adus acasă un cap de om. Războiul de răzbunare a fost considerat ca justificat până într-o epocă relativ modernă.

6. Plictiseala- războiul era considerat ca o recreație de către tinerii acelor vremuri îndepărtate. Când nu existau pretexte destul de bune și suficiente pentru a se declanșa un război, când pacea devenea apăsătoare, triburile vecine aveau obiceiul să pornească o luptă oarecum amicală pentru a se lansa într-o incursiune de destindere și a se bucura astfel de un simulacru de bătălie.

7. Religia- dorința de a se converti la un cult. Toate religiile primitive. sancționau războiul. Doar recent, religia a început să îl dezaprobe. Din nefericire, clerul din vechime era, în general, aliat cu puterea militară. Una dintre cele mai mari mișcări de pace din toate epocile a fost încercarea de a separa Biserica de Stat.

Triburile străvechi se războiau întotdeauna la rugămintea zeilor lor, la ordinele șefilor lor sau ale vrăjitorilor lor. Evreii credeau într-un „Dumnezeu al luptelor”; povestea atacului lor asupra midianiților este o istorie tipică a crutității crunte a vechilor războaie dintre triburi. Acest atac, soldat cu masacrarea tuturor bărbaților și cu uciderea după aceea a tuturor copiilor de sex masculin cât și a tuturor femeilor care nu erau fecioare, ar fi onorat obiceiurile unui șef de trib de acum două sute de mii de ani. Și toate acestea au fost îndeplinite în „numele Domnului Dumnezeu al Israelului”.

Prezenta relatare descrie evoluția societății - soluționarea naturală a problemei raselor - omul croindu-și propria soartă pe pământ. Astfel de atrocități nu sunt comise la îndemnul Deității, cu toată tendința oamenilor de a transfera responsabilitatea zeilor lor.

Îndurarea militară s-a manifestat târziu în sânul omenirii. Chiar și atunci când o femeie, Deborah, domnea asupra evreilor, a persistat aceeași cruzime sistematică. În victoria avută asupra gentililor, comandantul trupelor lui Deborah „trecut toată armata prin foc și sabie; și nimeni nu a fost cruțat”.

Foarte de timpuriu în istoria rasei, s-au folosit arme muiate în otrăvă. S-au practicat tot felul de mutilări; Saul nu a ezitat să pretindă o sută de prepuțuri de-ale filistenilor ca zestre dată de David pentru fiica sa Mical.

Primele războaie au avut loc între trib și trib însă, mai târziu, când doi indivizi din două triburi diferite aveau o dispută, ei se băteau în duel în loc să antreneze cele două triburi într-o bătălie generală. S-a împământenit, de asemenea, obiceiul ca două armate să mizeze totul pe rezultatul unei lupte dintre doi

70:1.10 (784.6) 3. *Vanity* — the desire to exhibit tribal prowess. Superior groups would fight to impose their mode of life upon inferior peoples.

70:1.11 (784.7) 4. *Slaves* — need of recruits for the labor ranks.

70:1.12 (784.8) 5. *Revenge* was the motive for war when one tribe believed that a neighboring tribe had caused the death of a fellow tribesman. Mourning was continued until a head was brought home. The war for vengeance was in good standing right on down to comparatively modern times.

70:1.13 (784.9) 6. *Recreation* — war was looked upon as recreation by the young men of these early times. If no good and sufficient pretext for war arose, when peace became oppressive, neighboring tribes were accustomed to go out in semifriendly combat to engage in a foray as a holiday, to enjoy a sham battle.

70:1.14 (784.10) 7. *Religion* — the desire to make converts to the cult. The primitive religions all sanctioned war. Only in recent times has religion begun to frown upon war. The early priesthoods were, unfortunately, usually allied with the military power. One of the great peace moves of the ages has been the attempt to separate church and state.

70:1.15 (784.11) Always these olden tribes made war at the bidding of their gods, at the behest of their chiefs or medicine men. The Hebrews believed in such a “God of battles”; and the narrative of their raid on the Midianites is a typical recital of the atrocious cruelty of the ancient tribal wars; this assault, with its slaughter of all the males and the later killing of all male children and all women who were not virgins, would have done honor to the mores of a tribal chieftain of two hundred thousand years ago. And all this was executed in the “name of the Lord God of Israel.”

70:1.16 (784.12) This is a narrative of the evolution of society — the natural outworking of the problems of the races — man working out his own destiny on earth. Such atrocities are not instigated by Deity, notwithstanding the tendency of man to place the responsibility on his gods.

70:1.17 (784.13) Military mercy has been slow in coming to mankind. Even when a woman, Deborah, ruled the Hebrews, the same wholesale cruelty persisted. Her general in his victory over the gentiles caused “all the host to fall upon the sword; there was not one left.”

70:1.18 (785.1) Very early in the history of the race, poisoned weapons were used. All sorts of mutilations were practiced. Saul did not hesitate to require one hundred Philistine foreskins as the dowry David should pay for his daughter Michal.

70:1.19 (785.2) Early wars were fought between tribes as a whole, but in later times, when two individuals in different tribes had a dispute, instead of both tribes fighting, the two disputants engaged in a duel. It also became a custom for two armies to stake all on the outcome of a contest between a representative chosen

reprezentanți aleși de o parte și de cealaltă, cum a fost cazul lui David și Goliath.

Primul rafinament al războiului a constat în a face prizonieri; apoi femeile au fost scutite de ostilități, după care a venit recunoașterea necombatanților. Castele militare și armatele permanente s-au dezvoltat în curând, pentru a ține pasul cu complexitatea crescătoare a luptei. De la început, li s-a interzis războinicilor să i-a alături de ei femei, și acestea din urmă au încetat de mult timp să fie combatante, cu toate că ele au hrănit și au îngrijit întotdeauna soldații și i-au îndemnat să se bată.

Practica de a declara război a reprezentat un mare progres. Aceste declarații ale intenției de a se bate denotau începutul unui simț al echității, care a fost urmat de dezvoltarea treptată a regulilor de război (civilizat). Foarte devreme, s-a stabilit uzanța de a nu se da o bătălie aproape de locuri dedicate religiei, iar mai târziu, de a nu se da o bătălie în timpul anumitor zile sfinte. A venit apoi recunoașterea generală a dreptului de azil; refugiații politici au primit o protecție.

Războiul a evoluat astfel treptat, de la lupta primitivă a omului la sistemul mai ordonat al națiunilor „civilizate” mai recente. Cu toate acestea, atitudinea socială prietenoasă nu o înlocuiește decât foarte lent pe aceea neprietenoasă.

2. VALOAREA SOCIALĂ A RĂZBOIULUI

În epocile trecute, un război îndârjit provoca schimbări sociale și favoriza adoptarea de noi idei, care în mod natural nu ar fi apărut, nici în zece mii de ani. Prețul teribil plătit pentru aceste dobândiri sigure consta în regrese temporare ale societății la starea sălbatică. Rațiunea civilizată era nevoită să abdice. Războiul este un remediu puternic foarte costisitor și foarte periculos; el vindecă adesea anumite tulburări sociale însă, uneori, el ucide pacientul, distruge societatea.

Necesitatea constantă a apărării naționale creează multe adaptări sociale noi și progresive. În zilele noastre, societatea se bucură de avantajul unei lungi liste de inovații utile, care au fost la început într-un totu militar. Ea datorează războiului chiar și dansul, una din formele lui prime fiind un exercițiu militar.

Războiul a avut o valoare socială pentru civilizațiile trecutului deoarece el:

1. Impunea disciplină, obliga la cooperare.
2. Premia tăria și curajul.
3. Încuraja și întărea naționalismul.
4. Distrugea popoarele slabe și neadaptate.
5. Dizolva iluzia egalității primitive și stratifica în mod selectiv societatea.

Războiul a avut o anumită valoare evolutivă și selectivă însă, la fel cu sclavia, va trebui cândva abandonat în decursul lentelor progrese ale civilizației; războaiele din trecut încurajau călătoriile și relațiile culturale; acum aceste scopuri sunt mai bine servite de metodele moderne de transport și de comunicare. Războaiele din trecut fortificau națiunile, însă luptele

from each side, as in the instance of David and Goliath.

70:1.20 (785.3) The first refinement of war was the taking of prisoners. Next, women were exempted from hostilities, and then came the recognition of noncombatants. Military castes and standing armies soon developed to keep pace with the increasing complexity of combat. Such warriors were early prohibited from associating with women, and women long ago ceased to fight, though they have always fed and nursed the soldiers and urged them on to battle.

70:1.21 (785.4) The practice of declaring war represented great progress. Such declarations of intention to fight betokened the arrival of a sense of fairness, and this was followed by the gradual development of the rules of “civilized” warfare. Very early it became the custom not to fight near religious sites and, still later, not to fight on certain holy days. Next came the general recognition of the right of asylum; political fugitives received protection.

70:1.22 (785.5) Thus did warfare gradually evolve from the primitive man hunt to the somewhat more orderly system of the later-day “civilized” nations. But only slowly does the social attitude of amity displace that of enmity.

2. THE SOCIAL VALUE OF WAR

70:2.1 (785.6) In past ages a fierce war would institute social changes and facilitate the adoption of new ideas such as would not have occurred naturally in ten thousand years. The terrible price paid for these certain war advantages was that society was temporarily thrown back into savagery; civilized reason had to abdicate. War is strong medicine, very costly and most dangerous; while often curative of certain social disorders, it sometimes kills the patient, destroys the society.

70:2.2 (785.7) The constant necessity for national defense creates many new and advanced social adjustments. Society, today, enjoys the benefit of a long list of useful innovations which were at first wholly military and is even indebted to war for the dance, one of the early forms of which was a military drill.

70:2.3 (785.8) War has had a social value to past civilizations because it:

- 70:2.4 (785.9) 1. Imposed discipline, enforced co-operation.
- 70:2.5 (785.10) 2. Put a premium on fortitude and courage.
- 70:2.6 (785.11) 3. Fostered and solidified nationalism.
- 70:2.7 (785.12) 4. Destroyed weak and unfit peoples.

70:2.8 (785.13) 5. Dissolved the illusion of primitive equality and selectively stratified society.

70:2.9 (785.14) War has had a certain evolutionary and selective value, but like slavery, it must sometime be abandoned as civilization slowly advances. Olden wars promoted travel and cultural intercourse; these ends are now better served by modern methods of transport and communication. Olden wars strengthened nations, but modern struggles disrupt civilized culture. Ancient

moderne destramă cultura civilizată. Războaiele vechi reuşeau să decimeze popoarele inferioare; rezultatul net al conflictelor moderne este distrugerea selectivă a celor mai bune speţe umane. Războaiele trecutului promovau organizarea şi eficienţa, însă acestea au devenit acum ţelurile industriei moderne. Pe parcursul timpurilor trecute, războiul era un ferment social care împingea societatea înainte. Acest rezultat se obţine acum mai bine prin ambiţie şi invenţie. Războaiele vechi susţineau conceptul unui Dumnezeu al băţăliilor, însă omului modern i s-a spus că Dumnezeu este iubire. Războiul a servit la atingerea multor scopuri utile în trecut. El a fost un eşafodaj indispensabil pentru construirea civilizaţiei, însă a ajuns rapid la falimentul lui cultural. El nu mai poate oferi beneficii sociale, dividende proporţionale cu pierderile teribile care îl însoţesc.

În trecut medicii credeau în scurgerea de sânge ca un leac de tratare a numeroase boli, însă de atunci au descoperit remedii mai eficiente pentru cea mai mare parte a acelor tulburări. Tot astfel, va trebui, cu siguranţă, ca vărsarea internaţională de sânge cauzată de război să facă loc descoperirii unor metode mai bune pentru a vindeca bolile naţiunilor.

Naţiunile Urantiei s-au angajat deja în uriaşa băţalie dintre militarismul naţionalist şi industrialism. În multe privinţe, acest conflict este analog luptei seculare dintre păstori-vânători şi cultivatori. Însă, dacă industrialismul vrea să triumfe asupra militarismului, el trebuie să evite pericolele care îl asaltează. Pericolele industriei care se naşte pe Urantia sunt:

1. Puternica tendinţă către materialism, orbirea spirituală.
2. Adorarea puterii bogăţiei, denaturarea valorilor.
3. Viciile care vin odată cu luxul, lipsa de maturitate culturală.
4. Pericolele tot mai mari ale indolenţei, ale insensibilităţii la spiritul servirii.
5. Creşterea unei slăbiciuni rasiale de nedorit, degenerarea biologică.
6. Pericolul sclaviei industriale standardizate, stagnarea personalităţii. Munca înnobilează, însă corvezile monotone abrutizează.

Militarismul este autocratic şi crud - chiar sălbatic. El favorizează organizarea socială printre cuceritori, însă îi dezmembrează pe cei învinşi. Industrialismul este mai civilizat şi ar trebui să fie realizat astfel încât să încurajeze iniţiativa şi individualismul. Societatea ar trebui să promoveze originalitatea prin toate mijloacele posibile.

Nu faceţi greşeala de a glorifica războiul; luaţi seama mai degrabă la ceea ce a făcut el pentru societate, spre a vă putea reprezenta mai exact rolul înlocuitorilor lui în mersul înainte al civilizaţiei. Dacă nu vor fi găsite substitute adecvate, puteţi fi siguri că războiul va continua încă mult timp.

Oamenii nu vor accepta niciodată pacea ca mod normal de viaţă fiind convinşi pe deplin şi în numeroase rânduri, că pacea este ceea ce este mai bun pentru

warfare resulted in the decimation of inferior peoples; the net result of modern conflict is the selective destruction of the best human stocks. Early wars promoted organization and efficiency, but these have now become the aims of modern industry. During past ages war was a social ferment which pushed civilization forward; this result is now better attained by ambition and invention. Ancient warfare supported the concept of a God of battles, but modern man has been told that God is love. War has served many valuable purposes in the past, it has been an indispensable scaffolding in the building of civilization, but it is rapidly becoming culturally bankrupt — incapable of producing dividends of social gain in any way commensurate with the terrible losses attendant upon its invocation.

70:2.10 (786.1) At one time physicians believed in bloodletting as a cure for many diseases, but they have since discovered better remedies for most of these disorders. And so must the international bloodletting of war certainly give place to the discovery of better methods for curing the ills of nations.

70:2.11 (786.2) The nations of Urantia have already entered upon the gigantic struggle between nationalistic militarism and industrialism, and in many ways this conflict is analogous to the agelong struggle between the herder-hunter and the farmer. But if industrialism is to triumph over militarism, it must avoid the dangers which beset it. The perils of budding industry on Urantia are:

70:2.12 (786.3) 1. The strong drift toward materialism, spiritual blindness.

70:2.13 (786.4) 2. The worship of wealth-power, value distortion.

70:2.14 (786.5) 3. The vices of luxury, cultural immaturity.

70:2.15 (786.6) 4. The increasing dangers of indolence, service insensitivity.

70:2.16 (786.7) 5. The growth of undesirable racial softness, biologic deterioration.

70:2.17 (786.8) 6. The threat of standardized industrial slavery, personality stagnation. Labor is ennobling but drudgery is benumbing.

70:2.18 (786.9) Militarism is autocratic and cruel — savage. It promotes social organization among the conquerors but disintegrates the vanquished. Industrialism is more civilized and should be so carried on as to promote initiative and to encourage individualism. Society should in every way possible foster originality.

70:2.19 (786.10) Do not make the mistake of glorifying war; rather discern what it has done for society so that you may the more accurately visualize what its substitutes must provide in order to continue the advancement of civilization. And if such adequate substitutes are not provided, then you may be sure that war will long continue.

70:2.20 (786.11) Man will never accept peace as a normal mode of living until he has been thoroughly and repeatedly convinced that peace is best for his material

bunăstarea lor materială și, de asemenea, înainte ca societatea să fi oferit, plină de înțelepciune, substitute pașnice pentru satisfacerea uneia dintre tendințele înăscute, aceea de a se da periodic frâu liber impulsului colectiv destinat să elibereze sentimentele și energiile continuu acumulate și provenite din reacții ale instinctului uman de conservare.

Însă, chiar și în treacăt, războiul ar trebui să fie onorat ca școală de experiență care a constrâns o rasă de individualiști aroganți să se supună unei autorități înalt concentrate, un șef executiv. Războiul de modă veche conducea la alegerea unui conducător dintre oamenii natural eminenți; însă războiul modern nu mai face astfel. Pentru a descoperi conducători societatea trebuie acum să se întoarcă de partea cuceririlor pașnice: industria, știința și realizările sociale.

3. ASOCIERILE UMANE PRIMITIVE

În societatea cea mai primitivă, hoarda este totul; chiar și copiii sunt proprietatea ei comună. Familia în evoluție a înlocuit hoarda în creșterea copiilor, în timp ce clanurile și triburile apărute i-au luat locul unitate socială.

Imboldul sexual și iubirea maternă au instaurat familia. Însă nici un guvern veritabil nu a apărut înainte de începerea formării grupurilor suprafamiliale. În timpurile prefamiliale, acelea ale hoardei, comanda era asigurată de indivizi aleși fără formalități. Boșimani africani nu au depășit niciodată acest stadiu primitiv; hoardele lor nu au conducători.

Familiiile s-au unit, prin legături de sânge, în clanuri, în grupări de rudenii, iar clanurile s-au transformat mai târziu în triburi, în comunități teritoriale. Războiul și presiunea exterioară au forțat clanurile de înrudiți să se organizeze în triburi, însă comerțul și negoțul au fost cele care au asigurat coeziunea acestor grupuri primitive precum și un anumit grad de pace internă.

Pacea pe Urantia va fi adusă mult mai mult de organizațiile de comerț internațional decât de întreaga sofisticare sentimentală a planurilor himerice de pace. Relațiile comerciale au fost facilitate de dezvoltarea limbii și de metodele perfecționate de comunicare, precum și de ameliorarea mijloacelor de transport.

Absența unei limbi comune a limitat întotdeauna înmulțirea grupurilor pacifiste, cu toate că banul a devenit limba universală a comerțului modern. Coeziunea societății moderne este, în mare parte, asigurată de piața industrială. Tentația câștigului este un important element civilizator atunci când i se adaugă dorința de a servi.

La început, fiecare trib era înconjurat de zone concentrice de teamă și de bănuială tot mai mari, de unde și străvechiul obicei de a uide pe toți străinii, și mai târziu, de a-i aduce la statutul de sclavi. Vechea idee de prietenie semnifica adopția în clan; se credea că apartenența la clan supraviețuia după moarte. A fost unul dintre primele concepte ale vieții eterne.

Ceremonia de adopție a constat în faptul de a bea sângele unuia altuia. În anumite grupuri, se făcea schimb de salivă în loc de a se bea sânge. Aceasta a fost originea îmbrățișării convenționale, și toate ceremoniile

welfare, and until society has wisely provided peaceful substitutes for the gratification of that inherent tendency periodically to let loose a collective drive designed to liberate those ever-accumulating emotions and energies belonging to the self-preservation reactions of the human species.

70:2.21 (786.12) But even in passing, war should be honored as the school of experience which compelled a race of arrogant individualists to submit themselves to highly concentrated authority — a chief executive. Old-fashioned war did select the innately great men for leadership, but modern war no longer does this. To discover leaders society must now turn to the conquests of peace: industry, science, and social achievement.

3. EARLY HUMAN ASSOCIATIONS

70:3.1 (787.1) In the most primitive society the *horde* is everything; even children are its common property. The evolving family displaced the horde in child rearing, while the emerging clans and tribes took its place as the social unit.

70:3.2 (787.2) Sex hunger and mother love establish the family. But real government does not appear until superfamily groups have begun to form. In the prefamily days of the horde, leadership was provided by informally chosen individuals. The African Bushmen have never progressed beyond this primitive stage; they do not have chiefs in the horde.

70:3.3 (787.3) Families became united by blood ties in clans, aggregations of kinsmen; and these subsequently evolved into tribes, territorial communities. Warfare and external pressure forced the tribal organization upon the kinship clans, but it was commerce and trade that held these early and primitive groups together with some degree of internal peace.

70:3.4 (787.4) The peace of Urantia will be promoted far more by international trade organizations than by all the sentimental sophistry of visionary peace planning. Trade relations have been facilitated by development of language and by improved methods of communication as well as by better transportation.

70:3.5 (787.5) The absence of a common language has always impeded the growth of peace groups, but money has become the universal language of modern trade. Modern society is largely held together by the industrial market. The gain motive is a mighty civilizer when augmented by the desire to serve.

70:3.6 (787.6) In the early ages each tribe was surrounded by concentric circles of increasing fear and suspicion; hence it was once the custom to kill all strangers, later on, to enslave them. The old idea of friendship meant adoption into the clan; and clan membership was believed to survive death — one of the earliest concepts of eternal life.

70:3.7 (787.7) The ceremony of adoption consisted in drinking each other's blood. In some groups saliva was exchanged in the place of blood drinking, this being the ancient origin of the practice of social kissing. And all

de asociere, indiferent că ele au fost de căsătorie sau de adopție, s-au terminat întotdeauna prin petreceri.

Mai târziu s-a folosit sânge diluat în vin roșu și, în cele din urmă, s-a băut doar vin pentru a se marca ceremonia de adopție. Aceasta era confirmată prin ciocnirea cupelor de vin și prin înghițirea băuturii. Evreii au folosit o formă modificată a acestei ceremonii de adopție; strămoșii lor arabi practicau jurământul, în timp ce mâna candidatului era ținută pe organul genital al nativului tribului. Evreii îi tratau pe străinii adoptați cu bunăvoință și cu fraternitate: „străinul care locuiește printre voi va fi pentru voi ca unul născut printre voi și îl veți iubi ca pe voi înșivă”.

„Curtoazia față de oaspete” era o relație de ospitalitate temporară; când invitații aflați în vizită plecau, se spargea o farfurie în jumătate, din care una era dată prietenului care pleca pentru a-i servi ca o cuvenită introducere unei terțe persoane care putea să sosească mai târziu în vizită. Era o regulă pentru comeseni să plătească pentru găzduire spunând povești din călătoriile și aventurile lor. Povestitorii din trecut au devenit atât de populari, încât moravurile au interzis în cele din urmă activitatea lor în sezoanele de vânătoare sau de recoltă.

Primele tratate de pace au fost „legăturile de sânge”. Ambasadorii de pace a două triburi în război se întâlneau, își aduceau omagii, și apoi își înțepau pielea până când începea să sângereze, după care își sugeau unul altuia sângele și declarau pacea.

Primele misiuni de pace erau constituite din delegații de oameni aducând cele mai frumoase din tinerele lor pentru a satisface pofta sexuală a foștilor lor dușmani, combătându-se astfel tendințele belicoase. Tribul astfel onorat mergea în vizită cu ofranda sa de tinere fete, după care pacea era ferm stabilită și, în curând, au fost sancționate și căsătoriile dintre familiile șefilor.

4. CLANURI ȘI TRIBURI

Primul grup pacific a fost familia; urmează apoi clanul, tribul și, mai târziu, națiunea, care devine, în cele din urmă, statul teritorial modern. Faptul că grupurile pacifice din zilele noastre s-au dezvoltat de mult timp dincolo de legăturile de sânge, pentru a cuprinde națiuni, este deosebit de încurajator, în ciuda faptului că națiunile de pe Urantia cheltuiesc încă sume imense pentru pregătiri de război.

Clanurile erau grupuri legate prin sânge în sânul tribului; ele își datorau existența anumitor interese comune, cum ar fi:

1. Filiația lor, mergând până la un strămoș comun.
2. Jurământul de credință față de un totem religios comun.
3. Vorbirea unui aceluiași dialect.
4. Împărtășirea unui aceluiași loc de ședere.
5. Teama de aceiași dușmani.
6. Împărtășirea unei experiențe militare comune.

ceremonies of association, whether marriage or adoption, were always terminated by feasting.

70:3.8 (787.8) In later times, blood diluted with red wine was used, and eventually wine alone was drunk to seal the adoption ceremony, which was signified in the touching of the wine cups and consummated by the swallowing of the beverage. The Hebrews employed a modified form of this adoption ceremony. Their Arab ancestors made use of the oath taken while the hand of the candidate rested upon the generative organ of the tribal native. The Hebrews treated adopted aliens kindly and fraternally. “The stranger that dwells with you shall be as one born among you, and you shall love him as yourself.”

70:3.9 (787.9) “Guest friendship” was a relation of temporary hospitality. When visiting guests departed, a dish would be broken in half, one piece being given the departing friend so that it would serve as a suitable introduction for a third party who might arrive on a later visit. It was customary for guests to pay their way by telling tales of their travels and adventures. The storytellers of olden times became so popular that the mores eventually forbade their functioning during either the hunting or harvest seasons.

70:3.10 (788.1) The first treaties of peace were the “blood bonds.” The peace ambassadors of two warring tribes would meet, pay their respects, and then proceed to prick the skin until it bled; whereupon they would suck each other’s blood and declare peace.

70:3.11 (788.2) The earliest peace missions consisted of delegations of men bringing their choice maidens for the sex gratification of their onetime enemies, the sex appetite being utilized in combating the war urge. The tribe so honored would pay a return visit, with its offering of maidens; whereupon peace would be firmly established. And soon intermarriages between the families of the chiefs were sanctioned.

4. CLANS AND TRIBES

70:4.1 (788.3) The first peace group was the family, then the clan, the tribe, and later on the nation, which eventually became the modern territorial state. The fact that the present-day peace groups have long since expanded beyond blood ties to embrace nations is most encouraging, despite the fact that Urantia nations are still spending vast sums on war preparations.

70:4.2 (788.4) The clans were blood-tie groups within the tribe, and they owed their existence to certain common interests, such as:

- 70:4.3 (788.5) 1. Tracing origin back to a common ancestor.
- 70:4.4 (788.6) 2. Allegiance to a common religious totem.
- 70:4.5 (788.7) 3. Speaking the same dialect.
- 70:4.6 (788.8) 4. Sharing a common dwelling place.
- 70:4.7 (788.9) 5. Fearing the same enemies.
- 70:4.8 (788.10) 6. Having had a common military

Șefii de clanuri erau întotdeauna subordonați șefilor de trib. Primele guverne tribale au fost o slabă confederație de clanuri; aborigenii australieni nu au dezvoltat niciodată o formă tribală de guvernare.

Șefii pacifici de clanuri domneau, în general, prin linie maternă; șefii războinici ai triburilor au stabilit o linie paternă. Curtea șefilor de trib, a primilor regi, se compunea din șefi de clanuri. Datina cerea ca ei să fie invitați de mai multe ori pe an să se prezinte în fața regelui, ceea ce îi permitea să îl supravegheze și să se asigure mai bine de coordonarea lor. Clanurile au jucat un rol de mare folos în autarhiile locale, însă au întârziat considerabil creșterea națiunilor mari și puternice.

5. ÎNCEPUTURILE GUVERNULUI

Orice instituție umană a avut un început, iar guvernul civil este un produs al evoluției progresive în aceeași măsură ca și căsătoria, industria și religia. Plecând de la primele clanuri și triburi primitive s-au dezvoltat, progresiv, regimurile succesive de guvernare umană, care au apărut și dispărut pentru a se ajunge, în cele din urmă, la formele de reglementare civilă și socială care caracterizează a doua jumătate a secolului al douăzecilea.

Înainte de apariția treptată a unităților familiale bazele guvernului au fost stabilite în organizarea clanului, grupările de familii de același sânge. Primul veritabil corp guvernamental a fost sfatul bătrânilor. Acest grup regulator se compunea din oameni în vârstă care s-au distins în chip deosebit. Înțelepciunea și experiența au fost apreciate de la început chiar și de către omul barbar, și a urmat o lungă perioadă de dominare de către cei în vârstă. Această domnie oligarhică a vârstei s-a transformat, încetul cu încetul, în ideea patriarhală.

Primele consilii ale bătrânilor conțineau potențialul tuturor funcțiilor guvernamentale: executivul, legislativul și juridicul. Când consiliul interpreta obiceiurile curente, era un tribunal. Când stabilea noi moduri de uzanță socială, era o adunare legislativă. În măsura în care decretele și promulgările erau puse în vigoare, era puterea executivă. Președintele consiliului bătrânilor a fost unul dintre precursorii șefului de trib de mai târziu.

Unele triburi aveau consilii femeiești și, din timp în timp, multe triburi au avut femei drept conducători. Anumite triburi de oameni roșii au păstrat învățătura lui Onamonalonton urmând deciziile unanime ale „consiliului celor șapte”.

I-a fost greu speciei umane să învețe că nici pacea, nici războiul nu pot fi conduse de o adunare consultativă. „Palavrele” primitive au fost rareori de folos. Rasa a învățat de la început că o armată condusă de un grup de șefi de clanuri nu avea nici o șansă împotriva unei armate puternice având un singur șef. Războiul a fost întotdeauna un făuritor de regi.

La început, șefii militari au fost aleși doar pentru serviciul militar și ei mai renunțat puțin la autoritatea lor pe durata perioadelor de pace, în care îndatoririle lor erau mai mult de ordin social. Însă, încetul cu încetul, ei

experience.

70:4.9 (788.11) The clan headmen were always subordinate to the tribal chief, the early tribal governments being a loose confederation of clans. The native Australians never developed a tribal form of government.

70:4.10 (788.12) The clan peace chiefs usually ruled through the mother line; the tribal war chiefs established the father line. The courts of the tribal chiefs and early kings consisted of the headmen of the clans, whom it was customary to invite into the king's presence several times a year. This enabled him to watch them and the better secure their co-operation. The clans served a valuable purpose in local self-government, but they greatly delayed the growth of large and strong nations.

5. THE BEGINNINGS OF GOVERNMENT

70:5.1 (788.7) Every human institution had a beginning, and civil government is a product of progressive evolution just as much as are marriage, industry, and religion. From the early clans and primitive tribes there gradually developed the successive orders of human government which have come and gone right on down to those forms of social and civil regulation that characterize the second third of the twentieth century.

70:5.2 (788.8) With the gradual emergence of the family units the foundations of government were established in the clan organization, the grouping of consanguineous families. The first real governmental body was the *council of the elders*. This regulative group was composed of old men who had distinguished themselves in some efficient manner. Wisdom and experience were early appreciated even by barbaric man, and there ensued a long age of the domination of the elders. This reign of the oligarchy of age gradually grew into the patriarchal idea.

70:5.3 (788.1) In the early council of the elders there resided the potential of all governmental functions: executive, legislative, and judicial. When the council interpreted the current mores, it was a court; when establishing new modes of social usage, it was a legislature; to the extent that such decrees and enactments were enforced, it was the executive. The chairman of the council was one of the forerunners of the later tribal chief.

70:5.4 (788.10) Some tribes had female councils, and from time to time many tribes had women rulers. Certain tribes of the red man preserved the teaching of Onamonalonton in following the unanimous rule of the “council of seven.”

70:5.5 (788.11) It has been hard for mankind to learn that neither peace nor war can be run by a debating society. The primitive “palavers” were seldom useful. The race early learned that an army commanded by a group of clan heads had no chance against a strong one-man army. War has always been a kingmaker.

70:5.6 (788.12) At first the war chiefs were chosen only for military service, and they would relinquish some of their authority during peacetimes, when their duties were of a more social nature. But gradually they began to

au început să încalce perioadele de pace în speranța de a continua domnia lor de la un război la următorul. Adesea, ei vegheau ca un război să nu urmeze la un interval de timp prea lung față de precedentul. Acești domnitori războinici primitivi nu iubeau deloc pacea.

Mai târziu, unii șefi au fost aleși pentru alte rosturi decât pentru serviciul militar, și selecționați datorită calităților lor excepționale fizice, sau datorită aptitudinilor lor remarcabile personale. Oamenii roșii aveau adesea două grupe de șefi - sachemii, sau șefii păcii, și șefii militari ereditari. Șefii păcii erau, de asemenea, judecători și învățători.

Unele dintre primele comunități au fost conduse de vrăjitorii vindecători care acționau adesea ca șefi. Un singur om exercita funcțiile de preot, doctor și șef executiv. Primele însemne regale au început adesea prin a fi simboluri sau embleme ale veșmintelor sacerdotale.

Prin toate aceste etape, a luat efectiv ființă branșa executivă a guvernului. Consiliile clanurilor și tribunilor și-au continuat activitatea în calitate de consultanți și în calitate de precursori ai departamentelor legislativ și judiciar care au apărut mai târziu. În Africa din zilele noastre toate aceste forme de guvernare primitive există realmente printre diversele triburi.

6. GUVERNAREA MONARHICĂ

Un guvern de stat eficient nu a apărut decât odată cu venirea la conducere a unui șef având deplina autoritate executivă. Oamenii au descoperit că nu poate exista un guvern eficient decât conferind putere unei personalități, și nu susținând o idee.

Puterea suverană a luat naștere din ideea de autoritate sau de avere a familiei. Când un rege patriarhal a devenit un rege adevărat, el era numit, uneori, „tată al poporului său”. Mai târziu s-a crezut că regii se trăgeau din eroi; și mai târziu încă, puterea a devenit ereditară, deoarece se credea în originea divină a regilor.

Regalitatea ereditară evita anarhia care survenise între moartea unui rege și alegerea succesorului său, și a provocat catastrofe. Familia avea un șef biologic; iar clanul un șef natural selecționat, însă tribul, și mai târziu statul, nu aveau un șef natural; acesta a fost un motiv suplimentar pentru a face ereditare puterea regilor șefi. Ideea de familie regală și de aristocrație a fost, de asemenea, fondată pe obiceiul de a „avea un nume” în clanuri.

Sucesiunea regilor a fost, în cele din urmă, considerată ca supranaturală; s-a crezut că sângele regal urca până în epoca statului major materializat al Prințului Caligastia. Regii au devenit astfel personalități idol, și au fost extrem de autoritari; o formă specială de limbaj a fost adoptată pentru uzul curții. Încă nu demult se credea că atingerea regilor vindeca bolile, și anumite popoare de pe Urantia încă consideră că suveranii lor au o origine divină.

Regele idol de altă dată, era adesea păstrat în izolare; el era considerat mult prea sacru pentru a fi văzut, mai puțin în timpul anumitor zile de sărbătoare sau de sfinți. Se alegea, de obicei, un reprezentant care

encroach upon the peace intervals, tending to continue to rule from one war on through to the next. They often saw to it that one war was not too long in following another. These early war lords were not fond of peace.

70:5.7 (788.13) In later times some chiefs were chosen for other than military service, being selected because of unusual physique or outstanding personal abilities. The red men often had two sets of chiefs — the sachems, or peace chiefs, and the hereditary war chiefs. The peace rulers were also judges and teachers.

70:5.8 (788.14) Some early communities were ruled by medicine men, who often acted as chiefs. One man would act as priest, physician, and chief executive. Quite often the early royal insignias had originally been the symbols or emblems of priestly dress.

70:5.9 (788.15) And it was by these steps that the executive branch of government gradually came into existence. The clan and tribal councils continued in an advisory capacity and as forerunners of the later appearing legislative and judicial branches. In Africa, today, all these forms of primitive government are in actual existence among the various tribes.

6. MONARCHIAL GOVERNMENT

70:6.1 (789.8) Effective state rule only came with the arrival of a chief with full executive authority. Man found that effective government could be had only by conferring power on a personality, not by endowing an idea.

70:6.2 (789.9) Rulership grew out of the idea of family authority or wealth. When a patriarchal kinglet became a real king, he was sometimes called “father of his people.” Later on, kings were thought to have sprung from heroes. And still further on, rulership became hereditary, due to belief in the divine origin of kings.

70:6.3 (789.10) Hereditary kingship avoided the anarchy which had previously wrought such havoc between the death of a king and the election of a successor. The family had a biologic head; the clan, a selected natural leader; the tribe and later state had no natural leader, and this was an additional reason for making the chief-kings hereditary. The idea of royal families and aristocracy was also based on the mores of “name ownership” in the clans.

70:6.4 (790.1) The succession of kings was eventually regarded as supernatural, the royal blood being thought to extend back to the times of the materialized staff of Prince Caligastia. Thus kings became fetish personalities and were inordinately feared, a special form of speech being adopted for court usage. Even in recent times it was believed that the touch of kings would cure disease, and some Urantia peoples still regard their rulers as having had a divine origin.

70:6.5 (790.2) The early fetish king was often kept in seclusion; he was regarded as too sacred to be viewed except on feast days and holy days. Ordinarily a representative was chosen to impersonate him, and this

să îl personifice; aceasta este originea primilor-miniștri. Primul funcționar ministerial a fost un administrator al alimentelor; alții nu au întârziat să urmeze. Suveranii au numit, în curând, reprezentanți însărcinați cu comerțul și cu religia. Dezvoltarea cabinetelor ministeriale a fost măsura directă pentru a depersonaliza autoritatea executivă. Adjuncții primilor regi au format nobilimea acceptată, iar soția regelui a fost tratată ridicată la rangul de regină, în vreme ce femeile au devenit mai stimate.

Suverani fără scrupule au dobândit mari puteri prin descoperirea otrăvurilor. Magia practică în primele curți era diabolică; inamicii regelui mureau repede. Cu toate acestea tiranii, chiar cei mai despoți erau supuși anumitor restricții; ei erau cel puțin înfrânați de teama, întotdeauna prezentă, de a fi asasinați. Medicii, vrăcii vindecători și preoții au frânat întotdeauna mult regii. Prin urmare, aristocrația proprietarilor funciari a exercitat o influență restrictivă și, din timp în timp, clanurile și triburile se ridicau pur și simplu și îi înlăturau pe despoți și pe tiranii lor. Când suveranii depozedați erau condamnați la moarte, li se acorda adesea alegerea de a se sinucide, de unde și originea străvechii popularități a sinuciderii în anumite împrejurări.

7. CLUBURILE PRIMITIVE ȘI SOCIETĂȚILE

SECRETE

Legăturile de sânge au determinat primele grupuri sociale; clanurile de rude s-au lărgit prin asociere. Căsătoriile intertribale au fost etapa următoare a creșterii grupului și tribul complex rezultat a format primul veritabil corp politic. Progresul următor, în dezvoltarea socială, a fost evoluția cultelor religioase și a partidelor politice. Ele au apărut, în primul rând, ca societăți secrete, în întregime religioase la origine; apoi ele au fixat reguli. La început, acestea au fost partide de bărbați; mai târziu, au apărut grupuri de femei. În curând, ele s-au divizat în două clase: cea politico-socială și ce mistico-religioasă.

Aceste societăți aveau numeroase motive pentru a rămâne secrete, cum ar fi:

1. Teamă de a atrage persecuția conducătorilor pentru a fi violat vreun tabu.
2. Dorința de a practica rituri religioase minoritare.
3. Intenția de a păstra prețioase secrete „de spirite” sau de comerț.
4. Posesia vreunui talisman sau cunoașterea vreunei magii speciale.

Însuși faptul secretului conferea tuturor membrilor acestor societăți puterea misterului față de restul tribului. Secretul măgulește, de asemenea, vanitatea; inițiații formau aristocrația socială a timpului lor. După inițierea lor, tinerii vânau cu bărbații, în timp ce înainte culegeau legumele împreună cu femeile. Și umiliința supremă, dizgrația în fața tribului, consta în a eșua în probele pubertății, și a fi astfel obligat de a rămâne în afara lăcașului bărbaților, în compania femeilor și copiilor și a fi considerat drept efeminat. De altfel, neinițiații, nu avea dreptul de a se căsători.

Popoarele primitive i-au învățat de la început pe

is the origin of prime ministers. The first cabinet officer was a food administrator; others shortly followed. Rulers soon appointed representatives to be in charge of commerce and religion; and the development of a cabinet was a direct step toward depersonalization of executive authority. These assistants of the early kings became the accepted nobility, and the king's wife gradually rose to the dignity of queen as women came to be held in higher esteem.

70:6.6 (790.3) Unscrupulous rulers gained great power by the discovery of poison. Early court magic was diabolical; the king's enemies soon died. But even the most despotic tyrant was subject to some restrictions; he was at least restrained by the ever-present fear of assassination. The medicine men, witch doctors, and priests have always been a powerful check on the kings. Subsequently, the landowners, the aristocracy, exerted a restraining influence. And ever and anon the clans and tribes would simply rise up and overthrow their despots and tyrants. Deposed rulers, when sentenced to death, were often given the option of committing suicide, which gave origin to the ancient social vogue of suicide in certain circumstances.

7. PRIMITIVE CLUBS AND SECRET SOCIETIES

70:7.1 (790.4) Blood kinship determined the first social groups; association enlarged the kinship clan. Inter-marriage was the next step in group enlargement, and the resultant complex tribe was the first true political body. The next advance in social development was the evolution of religious cults and the political clubs. These first appeared as secret societies and originally were wholly religious; subsequently they became regulative. At first they were men's clubs; later women's groups appeared. Presently they became divided into two classes: sociopolitical and religio-mystical.

70:7.2 (790.5) There were many reasons for the secrecy of these societies, such as:

- 70:7.3 (790.6) 1. Fear of incurring the displeasure of the rulers because of the violation of some taboo.
- 70:7.4 (790.7) 2. In order to practice minority religious rites.
- 70:7.5 (790.8) 3. For the purpose of preserving valuable "spirit" or trade secrets.
- 70:7.6 (790.9) 4. For the enjoyment of some special charm or magic.

70:7.7 (790.10) The very secrecy of these societies conferred on all members the power of mystery over the rest of the tribe. Secrecy also appeals to vanity; the initiates were the social aristocracy of their day. After initiation the boys hunted with the men; whereas before they had gathered vegetables with the women. And it was the supreme humiliation, a tribal disgrace, to fail to pass the puberty tests and thus be compelled to remain outside the men's abode with the women and children, to be considered effeminate. Besides, noninitiates were not allowed to marry.

70:7.8 (791.1) Primitive people very early taught their

tinerii lor adolescenți să își controleze impulsurile sexuale. S-a stabilit obiceiul de a-i despărți pe băieți de părinții lor de la pubertate până la căsătorie și de a conferi educația și formarea lor societăților secrete de bărbați. Una din funcțiile principale ale acestor cercuri era de a se păstra un control asupra tinerilor adolescenți pentru a evita nașterile nelegitime.

Prostituția comercializată a început atunci când aceste cluburi de bărbați au plătit în bani dreptul de a dispune de femeile altor triburi; însă grupurile primitive erau departe de desfrânarea sexuală.

Ceremonia inițierii pubertății se desfășura, în general, pe o perioadă de cinci ani. Multe tăieturi dureroase și torturi, la care tânărul se supunea de bună voie, făceau parte din aceste ceremonii. Circumcizia a fost practică mai întâi ca un rit de inițiere într-una din aceste fraternități secrete. Însemnele tribului erau trasate prin incizie în pielea corpului ca făcând parte din inițierea pubertății. Tatuajul a fost, la origine, o emblema de apartenență. Astfel de torturi, cât și multiplele privațiuni, aveau scopul de a-i căli pe acești tineri, de a le da o idee asupra realităților vieții și a necazurilor ei inevitabile. Acest rezultat este mai bine atins de jocurile atletice și de probele fizice care au fost instaurate mai târziu.

Însă societățile secrete căutau realmente să amelioreze moralitatea adolescenților. Unul dintre scopurile principale ale ceremoniilor pubertății era de a-i face pe tineri să înțeleagă că ei nu trebuiau să se atingă de soțiile altor bărbați.

După acești ani de disciplină, de antrenament riguros și chiar înaintea căsătoriei lor, se lăsa, în general, tinerilor o scurtă perioadă de tihnă și de libertate, după care ei reveneau pentru a se căsători, acceptând pentru restul vieții lor aservirea față de tabuurile tribului lor. Acest vechi obicei a subzistat până în timpurile moderne în ideea stupidă de „a face nebunii”.

Numeroase triburi au sancționat ulterior formarea cluburilor secrete de femei, al căror scop era acela de a pregăti pe tinerele adolescente să devină soții și mame. După inițierea lor, tinerele fete erau apte să se căsătorească și primeau permisiunea de a participa la „prezentarea miresei”, petrecerea de prezentare în societate din timpurile acelea. Ordinele feminine, cu legăminte de celibat, au apărut devreme în existență.

În curând și-au făcut apariția cluburile nesecrete, atunci când grupuri de bărbătești și femeiești de celibatari au format organizațiile lor separate. În realitate, aceste asociații au fost primele școli. În timp ce școlile de bărbați și cluburile de femei se dedau adesea la persecuții reciproce, anumite triburi mai evoluat, după contactul cu învățătorii din Dalamatia, au experimentat învățământul mixt, fondând școli cu internate pentru ambele sexe.

Societățile secrete au contribuit la instaurarea castelor sociale, în principal din cauza caracterului misterios al inițierilor lor. Membrii acestor societăți au purtat, la început, măști pentru a-i speria pe cei curioși și pentru a-i îndepărta de riturile lor de doliu - de cult al strămoșilor. Acest ritual s-a transformat, mai târziu, într-o pseudoședință pe parcursul căreia se credea că apar fantome. Societățile vechi ale „noii nașteri” utilizau semne și foloseau un limbaj secret special. Ele

adolescent youths sex control. It became the custom to take boys away from parents from puberty to marriage, their education and training being entrusted to the men's secret societies. And one of the chief functions of these clubs was to keep control of adolescent young men, thus preventing illegitimate children.

70:7.9 (791.2) Commercialized prostitution began when these men's clubs paid money for the use of women from other tribes. But the earlier groups were remarkably free from sex laxity.

70:7.10 (791.3) The puberty initiation ceremony usually extended over a period of five years. Much self-torture and painful cutting entered into these ceremonies. Circumcision was first practiced as a rite of initiation into one of these secret fraternities. The tribal marks were cut on the body as a part of the puberty initiation; the tattoo originated as such a badge of membership. Such torture, together with much privation, was designed to harden these youths, to impress them with the reality of life and its inevitable hardships. This purpose is better accomplished by the later appearing athletic games and physical contests.

70:7.11 (791.4) But the secret societies did aim at the improvement of adolescent morals; one of the chief purposes of the puberty ceremonies was to impress upon the boy that he must leave other men's wives alone.

70:7.12 (791.5) Following these years of rigorous discipline and training and just before marriage, the young men were usually released for a short period of leisure and freedom, after which they returned to marry and to submit to lifelong subjection to the tribal taboos. And this ancient custom has continued down to modern times as the foolish notion of “sowing wild oats.”

70:7.13 (791.6) Many later tribes sanctioned the formation of women's secret clubs, the purpose of which was to prepare adolescent girls for wifehood and motherhood. After initiation girls were eligible for marriage and were permitted to attend the “bride show,” the coming-out party of those days. Women's orders pledged against marriage early came into existence.

70:7.14 (791.7) Presently nonsecret clubs made their appearance when groups of unmarried men and groups of unattached women formed their separate organizations. These associations were really the first schools. And while men's and women's clubs were often given to persecuting each other, some advanced tribes, after contact with the Dalamatia teachers, experimented with coeducation, having boarding schools for both sexes.

70:7.15 (791.8) Secret societies contributed to the building up of social castes chiefly by the mysterious character of their initiations. The members of these societies first wore masks to frighten the curious away from their mourning rites — ancestor worship. Later this ritual developed into a pseudo seance at which ghosts were reputed to have appeared. The ancient societies of the “new birth” used signs and employed a special secret language; they also forswore certain foods and drinks.

interziceau, de asemenea, anumite alimente și băuturi; ele jucau rolul de poliție de noapte și aveau, printre altele, o activitate foarte extinsă în domeniul social.

Toate asociațiile secrete impuneau un jurământ celor care aderau la ele, prescriind încrederea și propovăduind conservarea secretelor. Aceste ordine secrete impresionau mulțimile și le controlau. Ele acționau, de asemenea, ca societăți de vigilență și practicau astfel legea lui Lynch. Membrii lor au fost primii spioni ai triburilor aflate în război și au format prima poliție secretă pe timp de păcii; și mai mult, ele i-au menținut pe regii fără multe scrupule într-o stare de încordare. În chip de contrapondere, regii au întreținut propria lor poliție secretă.

Aceste societăți au dat naștere primelor partide politice. Primul guvern de partid a fost acela al „celor puternici” contra „celor slabi”. În timpurile de demult, o schimbare de administrare nu survenea decât după un război civil care dovedea din plin că cei slabi deveniseră puternici.

Aceste cluburi au fost folosite de negustori pentru a-și încasa creanțele, și de către suverani pentru a primi impozite. Taxarea fiscală a fost o luptă îndelungată, iar una dintre primele forme a fost dijma, o zecime din produsul vânătorii sau al recoltei. La origine, impozitele erau ridicate pentru a se menține casa regală, însă s-a descoperit că era mai ușor să fie încasate deghizându-le sub forma unei ofrande ca contribuție la slujbele templelor.

Încetul cu încetul, aceste asociații secrete au devenit primele organizații caritabile, apoi s-au dezvoltat în societăți religioase primitive premergătoare bisericilor. În cele din urmă, unele dintre aceste societăți au devenit comune mai multor triburi. Acestea au fost primele confrerii internaționale.

8. CLASELE SOCIALE

Inegalitatea mentală și fizică a ființelor umane provoacă apariția claselor sociale. Singurele lumi fără clase sociale sunt cele mai primitive sau cele mai avansate. În zorile ei, o civilizație nu a început încă diferențierea nivelelor sociale, în timp ce o lume ancorată în lumină și viață a făcut, într-o mare măsură, să dispară aceste diviziuni ale omenirii, atât de caracteristice tuturor etapelor intermediare ale evoluției.

În măsura în care societatea a ieșit din sălbăticie pentru a intra în barbarie, componentele sale umane au avut tendința să se grupeze în clase, din următoarele motive:

1. *Naturale*- contact, înrudire și căsătorie; primele distincții sociale au fost bazate pe sex, pe vârstă și pe sânge - legătura părintească cu șeful.

2. *Motive personale*- recunoașterea aptitudinilor, a puterii de îndurare, a îndemânării și a tăriei sufletești, urmată imediat de recunoașterea stăpânirii limbii, a cunoștințelor și a inteligenței generale.

3. *Motive de șansă*- războiul și emigrarea au ajuns să separe grupurile umane. Evoluția claselor a fost puternic influențată de cuceriri, de raporturile dintre învingători și învinși, în timp ce sclavia a adus prima diviziune generală a societății în oameni liberi și legați.

They acted as night police and otherwise functioned in a wide range of social activities.

70:7.16 (792.1) All secret associations imposed an oath, enjoined confidence, and taught the keeping of secrets. These orders awed and controlled the mobs; they also acted as vigilance societies, thus practicing lynch law. They were the first spies when the tribes were at war and the first secret police during times of peace. Best of all they kept unscrupulous kings on the anxious seat. To offset them, the kings fostered their own secret police.

70:7.17 (792.2) These societies gave rise to the first political parties. The first party government was “the strong” vs. “the weak.” In ancient times a change of administration only followed civil war, abundant proof that the weak had become strong.

70:7.18 (792.3) These clubs were employed by merchants to collect debts and by rulers to collect taxes. Taxation has been a long struggle, one of the earliest forms being the tithe, one tenth of the hunt or spoils. Taxes were originally levied to keep up the king's house, but it was found that they were easier to collect when disguised as an offering for the support of the temple service.

70:7.19 (792.4) By and by these secret associations grew into the first charitable organizations and later evolved into the earlier religious societies — the forerunners of churches. Finally some of these societies became intertribal, the first international fraternities.

8. SOCIAL CLASSES

70:8.1 (792.5) The mental and physical inequality of human beings insures that social classes will appear. The only worlds without social strata are the most primitive and the most advanced. A dawning civilization has not yet begun the differentiation of social levels, while a world settled in light and life has largely effaced these divisions of mankind, which are so characteristic of all intermediate evolutionary stages.

70:8.2 (792.6) As society emerged from savagery to barbarism, its human components tended to become grouped in classes for the following general reasons:

70:8.3 (792.7) 1. *Natural* — contact, kinship, and marriage; the first social distinctions were based on sex, age, and blood — kinship to the chief.

70:8.4 (792.8) 2. *Personal* — the recognition of ability, endurance, skill, and fortitude; soon followed by the recognition of language mastery, knowledge, and general intelligence.

70:8.5 (792.9) 3. *Chance* — war and emigration resulted in the separating of human groups. Class evolution was powerfully influenced by conquest, the relation of the victor to the vanquished, while slavery brought about the first general division of society into free and bond.

4. Rațiuni economice- bogați și săraci. Avere și posesia de sclavi a fost o bază care a generat una dintre clasele societății.

5. Motive geografice- clasele s-au format ca urmare a stabilirii unei populații în regiuni urbane sau rurale. Orașele și satele au contribuit deopotrivă la diferențierea în crescători-cultivatori și negustori-industriași, cu reacțiile și cu punctele lor de vedere divergente.

6. Motive sociale- clasele s-au format treptat, conform aprecierii populare a valorii sociale a diferitelor grupuri. Printre primele diviziuni de genul acesta se găsesc demarcările între preoți învățători, șefi vindecători, capitaliști negustori, muncitori obișnuiți și sclavi. Sclavul nu putea niciodată să devină un capitalist, însă cel care avea un venit putea uneori să intre în rândurile capitaliștilor.

7. Motive profesionale- în măsura în care profesiunile s-au înmulțit, ele au avut tendința de a se stabili în caste și în corporații. Lucrătorii s-au scindat în trei grupuri: profesioniștii, inclusiv vracii vindecători, apoi lucrătorii calificați și, în cele din urmă, mâna de lucru necalificată.

8. Motive religioase- primele cluburi de cult au dat naștere propriilor lor clase în interiorul clanurilor și triburilor; pietatea și misticismul preoțimii a perpetuat-o mult timp ca grup social distinct.

9. Motive rasiale- Prezența a două sau mai multe rase într-o națiune sau o unitate teritorială dată produce, în general, caste de culoare. Sistemul original al castelor din India era bazat pe culoare, ca de altfel și acela din vechiul Egipt.

10. Motive de vârstă- tinerețe și maturitate. În triburi, băieții rămăneau sub supravegherea tatălui lor atâta vreme cât acesta trăia, în timp ce fetele erau lăsate în grija mamei lor până la căsătorie.

Clasele flexibile și în mișcare sunt indispensabile unei civilizații în evoluție, însă când clasele devin caste, când nivele sociale se pietrifică, creșterea stabilității este cumpărată cu o pierdere a inițiativei personale. Castele sociale rezolvă problema găsirii locului vostru în industrie, însă ea restrânge considerabil dezvoltarea individuală și împiedică, practic, cooperarea socială.

Datorită faptului că clasele sociale s-au format în mod natural ele vor persista până când oamenii le vor face să dispară progresiv, plin evoluție, mânuind cu inteligență resursele biologice, intelectuale și spirituale ale unei civilizații în progres și, mai ales, următoarele:

1. Reînnoirea biologică a rămășițelor rasiale - eliminarea selectivă a liniilor umane inferioare. Acest fapt va tinde să șteargă numeroase inegalități umane.

2. Antrenarea educativă a puterii cerebrale, sporită prin această ameliorare biologică.

3. Stimularea religioasă a sentimentelor de rudenie și de fraternitate umană.

Însă aceste măsuri nu vor putea să de adevăratele lor roade decât în îndepărtatele milenii ale viitorului, cu toate că multe schimbări sociale în bine vor fi imediat

70:8.6 (792.10) 4. *Economic* — rich and poor. Wealth and the possession of slaves was a genetic basis for one class of society.

70:8.7 (792.11) 5. *Geographic* — classes arose consequent upon urban or rural settlement. City and country have respectively contributed to the differentiation of the herder-agriculturist and the trader-industrialist, with their divergent viewpoints and reactions.

70:8.8 (792.12) 6. *Social* — classes have gradually formed according to popular estimate of the social worth of different groups. Among the earliest divisions of this sort were the demarcations between priest-teachers, ruler-warriors, capitalist-traders, common laborers, and slaves. The slave could never become a capitalist, though sometimes the wage earner could elect to join the capitalistic ranks.

70:8.9 (793.1) 7. *Vocational* — as vocations multiplied, they tended to establish castes and guilds. Workers divided into three groups: the professional classes, including the medicine men, then the skilled workers, followed by the unskilled laborers.

70:8.10 (793.2) 8. *Religious* — the early cult clubs produced their own classes within the clans and tribes, and the piety and mysticism of the priests have long perpetuated them as a separate social group.

70:8.11 (793.3) 9. *Racial* — the presence of two or more races within a given nation or territorial unit usually produces color castes. The original caste system of India was based on color, as was that of early Egypt.

70:8.12 (793.4) 10. *Age* — youth and maturity. Among the tribes the boy remained under the watchcare of his father as long as the father lived, while the girl was left in the care of her mother until married.

70:8.13 (793.5) Flexible and shifting social classes are indispensable to an evolving civilization, but when *class* becomes *caste*, when social levels petrify, the enhancement of social stability is purchased by diminishment of personal initiative. Social caste solves the problem of finding one's place in industry, but it also sharply curtails individual development and virtually prevents social co-operation.

70:8.14 (793.6) Classes in society, having naturally formed, will persist until man gradually achieves their evolutionary obliteration through intelligent manipulation of the biologic, intellectual, and spiritual resources of a progressing civilization, such as:

70:8.15 (793.7) 1. Biologic renovation of the racial stocks — the selective elimination of inferior human strains. This will tend to eradicate many mortal inequalities.

70:8.16 (793.8) 2. Educational training of the increased brain power which will arise out of such biologic improvement.

70:8.17 (793.9) 3. Religious quickening of the feelings of mortal kinship and brotherhood.

70:8.18 (793.10) But these measures can bear their true fruits only in the distant millenniums of the future, although much social improvement will immediately

urmate de manipularea inteligentă, înțeleaptă și răbdătoare a acestor factori acceleratori ai progresului cultural. Religia este puternicul pârghia care ridică civilizația deasupra haosului, însă ea este neputincioasă, fără punctul de sprijin a unei minți sănătoase și normale, bazată ferm pe o ereditate la fel de sănătoasă și normală.

9. DREPTURILE OMULUI

Natura nu conferă nici un drept omului, ea nu îi dă decât viața și o lume în care să trăiască. Natura nu îi asigură nici măcar dreptul de a rămâne viu, așa cum putem să ne dăm seama închipuindu-ne ceea ce s-ar întâmpla probabil dacă un om fără arme ar întâlni, față în față, un tigru înfometat într-o junglă. Primul dar pe care societatea îl face oamenilor este siguranța.

Societatea a afirmat, treptat, drepturile sale care, la ora actuală, sunt următoarele:

1. Asigurarea unei aprovizionări.
2. Apărarea militară - siguranța prin starea de pregătire.
3. Păstrarea păcii interne - prevenirea contra violențelor personale și dezordinilor sociale.
4. Controlul sexual - căsătoria, instituția familiei.
5. Proprietatea - dreptul de a poseda.
6. Încurajarea concurenței individuale și colective.
7. Luarea de măsuri pentru educarea și formarea tineretului.
8. Promovarea schimburilor și a comerțului - dezvoltarea industrială.
9. Ameliorarea condițiilor de plătire a lucrătorilor.
10. Garantarea libertății practicilor religioase cu scopul ca toate celelalte activități sociale să poată fi înălțate devenind spiritual motivate.

Când drepturile sunt atât de vechi încât nu se poate cunoaște originea lor, ele sunt adesea numite drepturi naturale. Cu toate acestea, drepturile umane nu sunt cu adevărat naturale; ele sunt în întregime sociale. Ele sunt relative și mereu schimbătoare, și nu reprezintă nimic mai mult decât regulile jocului - o ajustare recunoscută a relațiilor care guvernează fenomenele mereu schimbătoare ale concurenței umane.

Ceea ce putem considera ca un drept într-o epocă dată nu trebuie socotit la fel într-o alta. Supraviețuirea unui mare număr de deficienți și de degenerați nu este datorată dreptului lor natural de a încurca astfel civilizația secolului al douăzecilea ci, pur și simplu, faptului că societatea epocii, moravurile, au decretat astfel.

Europa Evului Mediu recunoștea puține drepturi umane; fiecare om aparținea atunci unui altuia, iar drepturile nu erau decât privilegii sau favoruri acordate

result from the intelligent, wise, and *patient* manipulation of these acceleration factors of cultural progress. Religion is the mighty lever that lifts civilization from chaos, but it is powerless apart from the fulcrum of sound and normal mind resting securely on sound and normal heredity.

9. HUMAN RIGHTS

70:9.1 (793.11) Nature confers no rights on man, only life and a world in which to live it. Nature does not even confer the right to live, as might be deduced by considering what would likely happen if an unarmed man met a hungry tiger face to face in the primitive forest. Society's prime gift to man is security.

70:9.2 (793.12) Gradually society asserted its rights and, at the present time, they are:

- 70:9.3 (793.13) 1. Assurance of food supply.
- 70:9.4 (793.14) 2. Military defense — security through preparedness.
- 70:9.5 (793.15) 3. Internal peace preservation — prevention of personal violence and social disorder.
- 70:9.6 (794.1) 4. Sex control — marriage, the family institution.
- 70:9.7 (794.2) 5. Property — the right to own.
- 70:9.8 (794.3) 6. Fostering of individual and group competition.
- 70:9.9 (794.4) 7. Provision for educating and training youth.
- 70:9.10 (794.5) 8. Promotion of trade and commerce — industrial development.
- 70:9.11 (794.6) 9. Improvement of labor conditions and rewards.
- 70:9.12 (794.7) 10. The guarantee of the freedom of religious practices to the end that all of these other social activities may be exalted by becoming spiritually motivated.

70:9.13 (794.8) When rights are old beyond knowledge of origin, they are often called *natural rights*. But human rights are not really natural; they are entirely social. They are relative and ever changing, being no more than the rules of the game — recognized adjustments of relations governing the ever-changing phenomena of human competition.

70:9.14 (794.9) What may be regarded as right in one age may not be so regarded in another. The survival of large numbers of defectives and degenerates is not because they have any natural right thus to encumber twentieth-century civilization, but simply because the society of the age, the mores, thus decrees.

70:9.15 (794.10) Few human rights were recognized in the European Middle Ages; then every man belonged to someone else, and rights were only privileges or favors

de Stat sau de Biserică. Revolta contra acestei erori a fost tot o eroare, deoarece ea a făcut să se creadă că toți oamenii se nasc egali.

Oamenii slabi și inferiori au luptat întotdeauna pentru a avea drepturi egale; ei au insistat întotdeauna pentru ca statul să îi oblige pe cei care sunt puternici și superiori să le suporte necesitățile și să le compenseze și altfel insuficiențele care mult prea adesea nu sunt altceva decât rezultatul natural al propriei lor indiferențe și indolențe.

Însă acest ideal de egalitate este născut din civilizație; el nu se găsește în natură. Chiar cultura demonstrează într-un mod practic inegalitatea naturală a oamenilor, scoțând în evidență capacitățile lor inegale de asimilare. Realizarea bruscă și neevolutivă a unei pretense egalități naturale ar face rapid să regreseze pe oamenii civilizați la uzanțele și la obiceiurile grosolane ale epocilor primitive. Societatea nu poate oferi drepturi egale tuturor, însă ea poate promite să administreze în mod loial și echitabil drepturile variabile ale fiecăruia. Societatea are responsabilitatea și datoria de a oferi copiilor naturii o ocazie echitabilă și pașnică de a-și câștiga traiul, de a participa la reproducere și de a se bucura, totodată, de unele satisfacții personale, suma acestor trei factori constituind fericirea umană.

10. EVOLUȚIA JUSTIȚIEI

Justiția naturală este o teorie elaborată de oameni; ea nu este o realitate. În natură, dreptatea este pur teoretică, total fictivă. Natura nu furnizează decât un singur fel de dreptate - conformarea inevitabilă a rezultatelor la cauze.

Justiția, așa cum este ea concepută de oameni, constă în obținerea propriilor drepturi, și de aceea ea este o problemă de evoluție progresivă. Conceptul de justiție poate să facă parte constitutivă dintr-o minte înzestrată cu spirit, însă justiția de-a gata nu apare spontan în lumile spațiului.

Omul primitiv atribuia toate fenomenele unei persoane. Când un sălbatic murea, el nu se întreba ce anume l-a făcut să piară, ci cine l-a ucis? Moartea accidentală nu era deci recunoscută și, în pedepsirea unei crime mobilul inculpatului nu era, în nici un fel, luat în considerare; judecata era făcută după răul pricinuit.

În societățile cele mai primitive, opinia publică acționa direct; nu era nevoie de agenți ai justiției. Viața primitivă nu cunoștea intimitatea; vecinii unui om erau responsabili de conduita sa; ei aveau deci dreptul de a se amesteca în problemele sale personale. Societatea era reglementată după teoria că comunitatea membrilor grupului trebuie să se intereseze de comportamentul fiecărui individ și, într-o anumită măsură, să aibă controlul asupra lui.

S-a crezut de la început că spiritele împărțeau dreptatea prin intermediul vracilor vindecători și al preoților. Aceasta a făcut din membrii acestor ordine primii detectivi și agenți ai legii. Metodele lor primitive de a descoperi crimele constau în supunerea celor bănuți la proba focului, a otrăvii și a durerii. Aceste probe sălbatice nu erau altceva decât niște tehnici rudimentare de arbitraj; ele nu reglau în mod necesar diferendele prin justiție. De exemplu, când se

granted by state or church. And the revolt from this error was equally erroneous in that it led to the belief that all men are born equal.

70:9.16 (794.11) The weak and the inferior have always contended for equal rights; they have always insisted that the state compel the strong and superior to supply their wants and otherwise make good those deficiencies which all too often are the natural result of their own indifference and indolence.

70:9.17 (794.12) But this equality ideal is the child of civilization; it is not found in nature. Even culture itself demonstrates conclusively the inherent inequality of men by their very unequal capacity therefor. The sudden and nonevolutionary realization of supposed natural equality would quickly throw civilized man back to the crude usages of primitive ages. Society cannot offer equal rights to all, but it can promise to administer the varying rights of each with fairness and equity. It is the business and duty of society to provide the child of nature with a fair and peaceful opportunity to pursue self-maintenance, participate in self-perpetuation, while at the same time enjoying some measure of self-gratification, the sum of all three constituting human happiness.

10. EVOLUTION OF JUSTICE

70:10.1 (794.13) Natural justice is a man-made theory; it is not a reality. In nature, justice is purely theoretic, wholly a fiction. Nature provides but one kind of justice — inevitable conformity of results to causes.

70:10.2 (794.14) Justice, as conceived by man, means getting one's rights and has, therefore, been a matter of progressive evolution. The concept of justice may well be constitutive in a spirit-endowed mind, but it does not spring full-fledgedly into existence on the worlds of space.

70:10.3 (794.15) Primitive man assigned all phenomena to a person. In case of death the savage asked, not *what* killed him, but *who*? Accidental murder was not therefore recognized, and in the punishment of crime the motive of the criminal was wholly disregarded; judgment was rendered in accordance with the injury done.

70:10.4 (795.1) In the earliest primitive society public opinion operated directly; officers of law were not needed. There was no privacy in primitive life. A man's neighbors were responsible for his conduct; therefore their right to pry into his personal affairs. Society was regulated on the theory that the group membership should have an interest in, and some degree of control over, the behavior of each individual.

70:10.5 (795.2) It was very early believed that ghosts administered justice through the medicine men and priests; this constituted these orders the first crime detectors and officers of the law. Their early methods of detecting crime consisted in conducting ordeals of poison, fire, and pain. These savage ordeals were nothing more than crude techniques of arbitration; they did not necessarily settle a dispute justly. For example: When poison was administered, if the accused vomited,

administra otravă, acuzatul era considerat nevinovat dacă o vomita.

Vechiul Testament relatează una dintre aceste probe, un test de culpabilitate conjugală. Dacă un bărbat își bănuia soția de a-i fi fost infidelă, o ducea la preot unde își exprima bănuielele, după care preotul pregătea o băutură compusă din apă sfințită și praf măturat de pe podeaua templului. După ceremonialul convenit, incluzând blesteme amenințătoare, femeia acuzată era obligată să bea licoarea aceea dezgustătoare. Dacă ea era vinovată, „apa care cauzează blestemul va intra în ea și va deveni amară, iar pânțele ei se va umfla, coapsele îi vor putrezi, iar femeia va fi blestemată printre oamenii poporului ei”. Dacă, din întâmplare, o femeie putea să înghiță această băutură murdară fără a arăta simptome de boală fizică, ea era achitată de acuzațiile aduse de soțul ei gelos.

Aceste metode atroce de depistare a crimelor au fost practicate într-o epocă sau alta de aproape toate triburile în evoluție. Duelul este o supraviețuire modernă a judecării prin probe.

Nu trebuie să ne mirăm că evreii, precum și alte triburi semicivilizate, au practicat aceste tehnici primitive de administrare a dreptății cu peste trei mii de ani în urmă, însă este stupefiant faptul că niște oameni raționali au inserat ulterior aceste urme de barbarie în paginile unei culegeri de scrieri sacre. Gândirea rațională ar fi trebuit să facă clar că nici o ființă divină nu a dat niciodată muritorilor indicații atât de nedrepte în ceea ce privește detectarea și judecarea presupuselor infidelități conjugale.

Societatea a adoptat încă de la început atitudinea de compensare prin represalii: ochi pentru ochi, viață pentru viață. Triburile în evoluție au recunoscut, toate, dreptul de răzbunarea prin sânge. Răzbunarea a devenit țelul vieții primitive, însă de atunci religia a modificat mult aceste prime practici tribale; instructorii religiei revelate au proclamat întotdeauna: „A mea să fie răzbunarea, spune Domnul”. În timpurile primitive, moartea prin răzbunare nu era diferită de cea care este comisă astăzi pe baza unei legi nescrise.

Sinuciderea era un mod curent de represalii; dacă un om nu era în stare să se răzbune în timpul vieții, el murea nutrind credința că se putea ca el să vină înapoi ca fantomă și să își verse furia asupra dușmanului său. Și de vreme ce această credință era foarte generală, amenințarea cu sinuciderea pe pragul unui dușman era, deci, de obicei, suficientă pentru a-l aduce la împăcare. Omului primitiv nu îi era foarte dragă viața; sinuciderea era obișnuită, însă învățăturile dalamatienilor au rărit mult acest obicei și, într-o epocă mai recentă, tihna, confortul, religia și filozofia s-au aliat pentru a face viața mai blândă și mai dezirabilă. Greva foamei prezintă, cu toate acestea o analogie modernă cu aceste vechi procedee de represalii.

Una dintre primele formulări ale progresului în legea tribală se referea la răzbunare ca la o chestiune de trib. Este totuși ciudat să se constate că, chiar și atunci, un bărbat putea să își ucidă soția fără să fie pedepsit dacă a plătit în întregime prețul cumpărării ei. Cu toate acestea, încă și astăzi, eschimoșii lasă familiei lezate dreptul de a decide și a aplica pedeapsa unei crime, chiar dacă este vorba de una care a cauzat moartea.

he was innocent.

70:10.6 (795.3) The Old Testament records one of these ordeals, a marital guilt test: If a man suspected his wife of being untrue to him, he took her to the priest and stated his suspicions, after which the priest would prepare a concoction consisting of holy water and sweepings from the temple floor. After due ceremony, including threatening curses, the accused wife was made to drink the nasty potion. If she was guilty, “the water that causes the curse shall enter into her and become bitter, and her belly shall swell, and her thighs shall rot, and the woman shall be accused among her people.” If, by any chance, any woman could quaff this filthy draught and not show symptoms of physical illness, she was acquitted of the charges made by her jealous husband.

70:10.7 (795.4) These atrocious methods of crime detection were practiced by almost all the evolving tribes at one time or another. Dueling is a modern survival of the trial by ordeal.

70:10.8 (795.5) It is not to be wondered that the Hebrews and other semicivilized tribes practiced such primitive techniques of justice administration three thousand years ago, but it is most amazing that thinking men would subsequently retain such a relic of barbarism within the pages of a collection of sacred writings. Reflective thinking should make it clear that no divine being ever gave mortal man such unfair instructions regarding the detection and adjudication of suspected marital unfaithfulness.

70:10.9 (795.6) Society early adopted the paying-back attitude of retaliation: an eye for an eye, a life for a life. The evolving tribes all recognized this right of blood vengeance. Vengeance became the aim of primitive life, but religion has since greatly modified these early tribal practices. The teachers of revealed religion have always proclaimed, “‘Vengeance is mine,’ says the Lord.” Vengeance killing in early times was not altogether unlike present-day murders under the pretense of the unwritten law.

70:10.10 (795.7) Suicide was a common mode of retaliation. If one were unable to avenge himself in life, he died entertaining the belief that, as a ghost, he could return and visit wrath upon his enemy. And since this belief was very general, the threat of suicide on an enemy's doorstep was usually sufficient to bring him to terms. Primitive man did not hold life very dear; suicide over trifles was common, but the teachings of the Dalamatians greatly lessened this custom, while in more recent times leisure, comforts, religion, and philosophy have united to make life sweeter and more desirable. Hunger strikes are, however, a modern analogue of this old-time method of retaliation.

70:10.11 (796.1) One of the earliest formulations of advanced tribal law had to do with the taking over of the blood feud as a tribal affair. But strange to relate, even then a man could kill his wife without punishment provided he had fully paid for her. The Eskimos of today, however, still leave the penalty for a crime, even for murder, to be decreed and administered by the family wronged.

Un alt progres a fost impunerea amenzilor pentru a fi încălcat un tabu, instituția penalităților; aceste amenzi au constituit primele venituri publice. Practica de a plăti „banii de sânge” a ajuns, de asemenea, la modă ca un substitut al răzbunării sângelui. Daunele aferente erau, de obicei, plătite în femei sau în animale; a fost necesar mult timp pentru ca amenzi reale de compensări monetare să fie impuse ca pedeapsă pentru o crimă. Deoarece ideea de pedeapsă a unei crime reprezenta, în mod esențial, o compensație, toate lucrurile, inclusiv viața umană, au sfârșit prin a avea un preț care putea fi plătit drept daune de interese. Evreii au fost primii care au abolit practica de a plăti banii de sânge. Moise i-a învățat că nu trebuiau „deloc să dea o răscumpărare pentru viața unui ucigaș vinovat de a fi ucis; el va fi cu siguranță condamnat la moarte”.

Dreptatea a fost deci exercitată, mai întâi, de către familie, apoi de către clan, și mai târziu de trib. Administrarea adevăratei dreptăți datează din momentul în care revanșa le-a fost luată grupurilor private și înrudite, pentru a fi încredințată grupului social, statul.

Condamnarea unui vinovat la arderea de viu a reprezentat o practică curentă; ea era aprobată de mulți guvernatori străvechi, inclusiv de Hamurabi și de Moise; acesta din urmă a ordonat ca numeroase crime, în special crimele grave de natură sexuală, să fie pedepsite prin arderea celui vinovat pe un rug. Dacă „fiica unui preot” sau a oricărui alt cetățean însemnat se deda public prostituției, evreii aveau obiceiul de a „o arde cu foc”.

Trădarea - „vânzarea” sau a trădarea unui membru al tribului a fost prima crimă capitală. Furtul animalelor era universal pedepsit printr-o execuție sumară și, încă recent, furtul de cai a fost pedepsit la fel. Însă cu trecerea timpului, s-a propovăduit că pedepsirea crimei avea o mai mică valoare preventivă prin severitatea sa decât prin certitudinea și rapiditatea sa.

Când societatea nu a reușit să pedepsească crimele, rachiuna grupului s-a afirmat, în general, sub formă de linșaj. Adăpostul sanctuarelor a fost o cale de a scăpa de aceste accese de mânie colectivă. Linșajul și duelul reprezintă comportamentul indivizilor care refuză să cedeze statului redresarea privată.

11. LEGI ȘI TRIBUNALE

Este la fel de dificil să se facă distincții clare între obiceiuri și legi, ca faptul de a indica exact, când anume în zorii zilei era noaptea urmată de ziua. Moravurile sunt legi și reglementări polițienești în formare. Când ele sunt stabilite de mult timp, obiceiurile nedefinite bine tind să se cristalizeze în legi precise, în reguli concrete și în convenții sociale bine precizate.

La început, legea este, întotdeauna, negativă și prohibitivă; în civilizațiile în progres ea devine din ce în ce mai pozitivă și directoare. Societatea primitivă acționa în mod negativ, ea acorda individului dreptul de a trăi, impunând tuturor celorlalți porunca „tu nu vei uide”. Orice restricție a drepturilor și a libertăților unui individ implică o restricție a libertății tuturor celorlalți, iar aceasta este efectuată de tabu, legea primitivă. Ideea întreagă a tabuului este negativă prin natura ei, căci societatea primitivă era în întregime negativă în

70:10.12 (796.2) Another advance was the imposition of fines for taboo violations, the provision of penalties. These fines constituted the first public revenue. The practice of paying “blood money” also came into vogue as a substitute for blood vengeance. Such damages were usually paid in women or cattle; it was a long time before actual fines, monetary compensation, were assessed as punishment for crime. And since the idea of punishment was essentially compensation, everything, including human life, eventually came to have a price which could be paid as damages. The Hebrews were the first to abolish the practice of paying blood money. Moses taught that they should “take no satisfaction for the life of a murderer, who is guilty of death; he shall surely be put to death.”

70:10.13 (796.3) Justice was thus first meted out by the family, then by the clan, and later on by the tribe. The administration of true justice dates from the taking of revenge from private and kin groups and lodging it in the hands of the social group, the state.

70:10.14 (796.4) Punishment by burning alive was once a common practice. It was recognized by many ancient rulers, including Hammurabi and Moses, the latter directing that many crimes, particularly those of a grave sex nature, should be punished by burning at the stake. If “the daughter of a priest” or other leading citizen turned to public prostitution, it was the Hebrew custom to “burn her with fire.”

70:10.15 (796.5) Treason — the “selling out” or betrayal of one’s tribal associates — was the first capital crime. Cattle stealing was universally punished by summary death, and even recently horse stealing has been similarly punished. But as time passed, it was learned that the severity of the punishment was not so valuable a deterrent to crime as was its certainty and swiftness.

70:10.16 (796.6) When society fails to punish crimes, group resentment usually asserts itself as lynch law; the provision of sanctuary was a means of escaping this sudden group anger. Lynching and dueling represent the unwillingness of the individual to surrender private redress to the state.

11. LAWS AND COURTS

70:11.1 (796.7) It is just as difficult to draw sharp distinctions between mores and laws as to indicate exactly when, at the dawning, night is succeeded by day. Mores are laws and police regulations in the making. When long established, the undefined mores tend to crystallize into precise laws, concrete regulations, and well-defined social conventions.

70:11.2 (796.8) Law is always at first negative and prohibitive; in advancing civilizations it becomes increasingly positive and directive. Early society operated negatively, granting the individual the right to live by imposing upon all others the command, “you shall not kill.” Every grant of rights or liberty to the individual involves curtailment of the liberties of all others, and this is effected by the taboo, primitive law. The whole idea of the taboo is inherently negative, for primitive society was wholly negative in its organization,

organizarea sa, și administrarea primitivă a dreptății consta în impunerea tabuurilor. Însă, la origine, legile nu se aplicau decât membrilor tribului, așa cum s-a văzut mai târziu într-un exemplu la evrei, care în confruntarea cu gentiliile aveau un cod diferit de codul lor interior.

Jurământul a luat naștere în vremurile Dalamatiei, într-un efort de a face mărturiile mai veridice. Jurămintele constau atunci în pronunțarea unui blestem îndreptat asupra propriei persoane; înainte, nici un individ nu ar fi dorit să depună mărturie împotriva grupului său natal.

Crima consta într-un atac contra obiceiurilor tribului, păcatul era încălcarea tabuurilor beneficiind de aprobarea fantomelor, și a existat o mare confuzie din pricina faptului că nu se reușea să se separe crima de păcat.

Interesul personal a făcut să se instaureze tabuuri care interziceau să se ucidă, societatea le-a sanctificat sub forma obiceiurilor tradiționale, în timp ce religia a consacrat obiceiul ca o lege morală. Astfel, cei trei factori au făcut, prin contribuția lor la viața umană mai sigură și mai sacră. În primele timpuri, societatea s-ar fi destrămat dacă drepturile nu ar fi avut aprobarea religiei. Superstiția a fost poliția morală și socială a lungilor epoci evolutive. Anticii pretindeau că toate legile lor străvechi, tabuurile, au fost date strămoșilor lor de către zei.

Legea este o transcriere codificată a unei lungi experiențe umane, o opinie publică cristalizată și legalizată. Obiceiurile au fost materia primă, experiența acumulată pe baza căreia inteligențele călăuzitoare de mai târziu au formulat legile scrise. Vechii judecători nu aveau legi; când luau o decizie, ei spuneau pur și simplu: „așa este datina”.

Referința la precedente în deciziile tribunalelor reprezintă efortul judecătorilor de a adapta legile scrise la condițiile schimbătoare ale societății. Ea permite adaptarea progresivă la condiții sociale în evoluție, conjugate cu solemnitatea condiționării tradiționale.

Diferențele asupra proprietății erau tranșate în multe feluri, cum ar fi:

1. Prin distrugerea proprietății disputate.
2. Prin forță - contestatarii se decideau printr-o luptă.
3. Prin arbitraj - decizia era luată de o a treia parte.
4. Prin invocarea strămoșilor - și, mai târziu, prin apelarea la tribunale.

Primele tribunale au fost întâlniri pugilistice reglementate, în care judecătorii erau pur și simplu arbitri. Ei vegheau ca lupta să aibă loc conform regulilor aprobate. Înainte de a se angaja într-o acțiune înaintea tribunalului, fiecare dintre luptători depunea o sumă în mâinile judecătorului, pentru a garanta plata taxelor și a amenzii în cazul în care era învins, „forța era încă dreptul”. Mai târziu, argumentele verbale au înlocuit loviturile fizice.

Orice idee de justiție primitivă nu consta atât de mult în faptul de a fi echitabil, cât în a regla conflictul și a împiedica astfel dezordinile publice și violența personală. Oamenii primitivi nu încercau deloc

and the early administration of justice consisted in the enforcement of the taboos. But originally these laws applied only to fellow tribesmen, as is illustrated by the later-day Hebrews, who had a different code of ethics for dealing with the gentiles.

70:11.3 (797.1) The oath originated in the days of Dalamatia in an effort to render testimony more truthful. Such oaths consisted in pronouncing a curse upon oneself. Formerly no individual would testify against his native group.

70:11.4 (797.2) Crime was an assault upon the tribal mores, sin was the transgression of those taboos which enjoyed ghost sanction, and there was long confusion due to the failure to segregate crime and sin.

70:11.5 (797.3) Self-interest established the taboo on killing, society sanctified it as traditional mores, while religion consecrated the custom as moral law, and thus did all three conspire in rendering human life more safe and sacred. Society could not have held together during early times had not rights had the sanction of religion; superstition was the moral and social police force of the long evolutionary ages. The ancients all claimed that their olden laws, the taboos, had been given to their ancestors by the gods.

70:11.6 (797.4) Law is a codified record of long human experience, public opinion crystallized and legalized. The mores were the raw material of accumulated experience out of which later ruling minds formulated the written laws. The ancient judge had no laws. When he handed down a decision, he simply said, “It is the custom.”

70:11.7 (797.5) Reference to precedent in court decisions represents the effort of judges to adapt written laws to the changing conditions of society. This provides for progressive adaptation to altering social conditions combined with the impressiveness of traditional continuity.

70:11.8 (797.6) Property disputes were handled in many ways, such as:

70:11.9 (797.7) 1. By destroying the disputed property.

70:11.10 (797.8) 2. By force — the contestants fought it out.

70:11.11 (797.9) 3. By arbitration — a third party decided.

70:11.12 (797.10) 4. By appeal to the elders — later to the courts.

70:11.13 (797.11) The first courts were regulated fistic encounters; the judges were merely umpires or referees. They saw to it that the fight was carried on according to approved rules. On entering a court combat, each party made a deposit with the judge to pay the costs and fine after one had been defeated by the other. “Might was still right.” Later on, verbal arguments were substituted for physical blows.

70:11.14 (797.12) The whole idea of primitive justice was not so much to be fair as to dispose of the contest and thus prevent public disorder and private violence. But primitive man did not so much resent what would now

resentimente împotriva a ceea ce am considera astfel drept o nedreptate; era recunoscut faptul că aceia care dispuneau de putere, o foloseau în mod egoist. Cu toate acestea, se poate determina foarte exact statutul oricărei civilizații prin partea de seriozitate și echitate a tribunalelor ei și prin integritatea judecătorilor ei.

12. ACORDAREA AUTORITĂȚII CIVILE

Marea luptă în evoluția guvernului s-a referit la concentrarea puterii. Administratorii universului au învățat, din experiență, că cel mai bun mod de a reglementa viața popoarelor evolutive pe lumile locuite este un guvern civil de tip reprezentativ unde echilibrul puterii este menținut printr-o bună coordonare între ramurile executivă, legislativă și judiciară.

În timp ce autoritatea primitivă era bazată pe forță, pe puterea fizică, guvernul ideal este sistemul reprezentativ în care conducerea este fondată pe aptitudine însă, în aceste timpuri de barbarie, era prea mult război pentru a-i permite unui guvern reprezentativ să funcționeze în mod eficient. În lunga luptă între diviziunea autorității și unitatea conducerii, dictatorii au fost cei care au câștigat. Puterile inițiale și difuze ale consiliului primitiv al străvechilor s-au concentrat progresiv în persoana monarhului absolut. După instaurarea adevăraților regi, grupurile vechi au subzistat în calitate de corpuri consultative, cvasilegislative-judiciare. Mai târziu, legislaturile cu statut coordonat și-au făcut apariția și, în cele din urmă, au fost stabilite în afara legislaturilor curți supreme de judecată.

Regii făceau să se aplice moravurile, legea originară nescrisă. Mai târziu, ei au impus actele legislative, cristalizarea opiniei publice. Adunările populare, reprezentând expresia opiniei publice, au apărut foarte lent, însă au marcat un mare progres social.

Puterea primilor regi era mult limitată de obiceiuri, de tradiție sau de opinia publică. Într-o epocă mai recentă, anumite națiuni de pe Urantia au codificat aceste obiceiuri în documente formând o bază de guvernământ.

Muritorii de pe Urantia au dreptul la libertate; le revine crearea sistemelor lor guvernamentale, adoptarea constituțiilor lor sau a altor acte de autoritate civilă și procedură administrativă. După ce au făcut acest lucru, ei ar trebui să îi aleagă ca șefi executivi pe semenii lor cei mai competenți și mai demni de laudă. Ei nu trebuie să aleagă drept reprezentanți în ramura legislativă decât persoane calificate din punct de vedere intelectual și moral pentru a-și asuma responsabilități sacre, iar în calitate de judecători ai tribunalelor lor înalte și supreme numai persoane înzestrate cu o abilitate naturală și ajunse la înțelepciune printr-o profundă experiență.

Dacă oamenii vor să-și păstreze libertatea, le trebuie, după ce au ales carta lor de eliberare, să se aranjeze pentru ca ea să fie interpretată cu înțelepciune, cu inteligență și fără teamă de a împiedica:

1. Uzurparea unei puteri nejustificate de ramura

be regarded as an injustice; it was taken for granted that those who had power would use it selfishly. Nevertheless, the status of any civilization may be very accurately determined by the thoroughness and equity of its courts and by the integrity of its judges.

12. ALLOCATION OF CIVIL AUTHORITY

70:12.1 (797.13) The great struggle in the evolution of government has concerned the concentration of power. The universe administrators have learned from experience that the evolutionary peoples on the inhabited worlds are best regulated by the representative type of civil government when there is maintained proper balance of power between the well-co-ordinated executive, legislative, and judicial branches.

70:12.2 (798.1) While primitive authority was based on strength, physical power, the ideal government is the representative system wherein leadership is based on ability, but in the days of barbarism there was entirely too much war to permit representative government to function effectively. In the long struggle between division of authority and unity of command, the dictator won. The early and diffuse powers of the primitive council of elders were gradually concentrated in the person of the absolute monarch. After the arrival of real kings the groups of elders persisted as quasi-legislative-judicial advisory bodies; later on, legislatures of co-ordinate status made their appearance, and eventually supreme courts of adjudication were established separate from the legislatures.

70:12.3 (798.2) The king was the executor of the mores, the original or unwritten law. Later he enforced the legislative enactments, the crystallization of public opinion. A popular assembly as an expression of public opinion, though slow in appearing, marked a great social advance.

70:12.4 (798.3) The early kings were greatly restricted by the mores — by tradition or public opinion. In recent times some Urantia nations have codified these mores into documentary bases for government.

70:12.5 (798.4) Urantia mortals are entitled to liberty; they should create their systems of government; they should adopt their constitutions or other charters of civil authority and administrative procedure. And having done this, they should select their most competent and worthy fellows as chief executives. For representatives in the legislative branch they should elect only those who are qualified intellectually and morally to fulfill such sacred responsibilities. As judges of their high and supreme tribunals only those who are endowed with natural ability and who have been made wise by replete experience should be chosen.

70:12.6 (798.5) If men would maintain their freedom, they must, after having chosen their charter of liberty, provide for its wise, intelligent, and fearless interpretation to the end that there may be prevented:

1. Usurpation of unwarranted power by

executivă sau de ramura legislativă.

2. Mașinațiile agitatorilor ignoranți și superstițioși.
3. Întârzierea în progresele științifice.
4. Impasul dominării de mediocritate.
5. Dominarea de minoritățile corupte.
6. Controlul de către aspiranți dictatori ambițioși și abili.
7. Destrămările dezastruoase datorate panicii.
8. Exploatarea de oameni fără scrupule.
9. Transformarea cetățenilor în sclavi fiscali ai statului.
10. Eșecul echității sociale și economice.
11. Uniunea bisericii și a statului.
12. Pierderea libertății personale.

Acestea sunt țelurile și scopurile tribunalelor constituționale acționând ca guvernatori asupra roțițelor guvernului reprezentativ al unei lumi evolutive.

Strădania omenirii de a perfecționa guvernare pe Urantia se referă la punerea la punct a canalelor administrative, la adaptarea lor la nevoile curente aflate în perpetuă schimbare, ameliorarea repartizării puterilor în interiorul guvernului, și apoi selecția șefilor administrativi cu adevărat înțelepți. Există o formă de guvernare divină și ideală, însă ea nu poate fi revelată; ea trebuie să fie lent și laborios descoperită de bărbații și de femeile fiecărei planete peste tot în universurile timpului și ale spațiului.

[Prezentat de un Melchizedek al Nebadonului.]

either the executive or legislative branches.

- 70:12.8 (798.7) 2. Machinations of ignorant and superstitious agitators.
- 70:12.9 (798.8) 3. Retardation of scientific progress.
- 70:12.10 (798.9) 4. Stalemate of the dominance of mediocrity.
- 70:12.11 (798.10) 5. Domination by vicious minorities.
- 70:12.12 (798.11) 6. Control by ambitious and clever would-be dictators.
- 70:12.13 (798.12) 7. Disastrous disruption of panics.
- 70:12.14 (798.13) 8. Exploitation by the unscrupulous.
- 70:12.15 (798.14) 9. Taxation enslavement of the citizenry by the state.
- 70:12.16 (798.15) 10. Failure of social and economic fairness.
- 70:12.17 (798.16) 11. Union of church and state.
- 70:12.18 (798.17) 12. Loss of personal liberty.

70:12.19 (798.18) These are the purposes and aims of constitutional tribunals acting as governors upon the engines of representative government on an evolutionary world.

70:12.20 (799.1) Mankind's struggle to perfect government on Urantia has to do with perfecting channels of administration, with adapting them to ever-changing current needs, with improving power distribution within government, and then with selecting such administrative leaders as are truly wise. While there is a divine and ideal form of government, such cannot be revealed but must be slowly and laboriously discovered by the men and women of each planet throughout the universes of time and space.

70:12.21 (799.2) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

Capitolul 71. Dezvoltarea statului

⇐ 070

CARTEA URANTIA

072 ⇐

PARTE III. ISTORIA URANTIEI

CAPITOLUL 71 DEZVOLTAREA STATULUI

Secțiuni

Introduction

1. Statul embrionar
2. Evoluția guvernului reprezentativ
3. Idealurile statului
4. Civilizația progresivă
5. Evoluția concurenței
6. Mobilul profitului
7. Educația
8. Caracterul statului

PAPER 71 DEVELOPMENT OF THE STATE

SECTIONS

Introduction

1. The Embryonic State
2. The Evolution of Representative Government
3. The Ideals of Statehood
4. Progressive Civilization
5. The Evolution of Competition
6. The Profit Motive
7. Education
8. The Character of Statehood

Introduction

STATUL marchează o evoluție utilă a civilizației; el reprezintă câștigul net pe care societatea l-a extras din ravagiile și suferințele războiului. Chiar abilitatea politică, nu este decât o acumulare de tehnici pentru ajustarea rivalităților de forțe între triburile și națiunile în luptă.

Statul modern este instituția care a supraviețuit în lunga bătaie pentru puterea colectivă. O putere superioară a prevalat în cele din urmă și a produs o creatură de fapt - statul - cu mitul moral că cetățeanul este absolut obligat să trăiască și să moară pentru stat. Însă statul nu are o geneză divină; el nu a fost nici măcar fondat printr-o acțiune umană inteligentă voluntară; el este pur și simplu o instituție evolutivă, și a luat naștere într-un mod în întregime automat.

INTRODUCTION

71:0.1 (800.1) THE state is a useful evolution of civilization; it represents society's net gain from the ravages and sufferings of war. Even statecraft is merely the accumulated technique for adjusting the competitive contest of force between the struggling tribes and nations.

71:0.2 (800.2) The modern state is the institution which survived in the long struggle for group power. Superior power eventually prevailed, and it produced a creature of fact — the state — together with the moral myth of the absolute obligation of the citizen to live and die for the state. But the state is not of divine genesis; it was not even produced by volitionally intelligent human action; it is purely an evolutionary institution and was wholly automatic in origin.

1. STATUL EMBRIONAR

Statul este o organizare reglatoare teritorială și socială, iar statul cel mai puternic, cel mai eficient și cel mai durabil se compune dintr-o singură națiune, a cărei populație posedă o limbă și niște obiceiuri și instituții comune.

Primele state erau mici și au fost toate rezultatul cuceririlor. Ele nu s-au născut din asocieri voluntare. Multe din ele au fost întemeiate de nomazi cuceritori, care se abăteau asupra păstorilor liniștiți sau asupra cultivatorilor așezați pentru a-i subjuga și a-i înrobi.

1. THE EMBRYONIC STATE

71:1.1 (800.3) The state is a territorial social regulative organization, and the strongest, most efficient, and enduring state is composed of a single nation whose people have a common language, mores, and institutions.

71:1.2 (800.4) The early states were small and were all the result of conquest. They did not originate in voluntary associations. Many were founded by conquering nomads, who would swoop down on peaceful herders or settled agriculturists to overpower and enslave them.

Aceste state, rezultând din cuceriri, erau obligatoriu stratificate; clasele erau inevitabile, iar luptele de clasă au fost întotdeauna selective.

Triburile nordice de oameni roșii americani nu au reușit niciodată să se organizeze cu adevărat într-un stat. Ele nu au progresat dincolo de o vagă confederație de triburi, o formă de stat foarte primitivă. Cea care s-a apropiat cel mai mult de un adevărat stat a fost federația Iroquois, însă acest grup de șase națiuni nu a funcționat niciodată realmente ca un stat și nu a reușit să supraviețuiască, căci îi lipseau anumite elemente esențiale vieții naționale moderne cum ar fi:

1. Dobândirea și moștenirea proprietății private.
2. Orașe dublate de o industrie și de o agricultură.
3. Animale domestice utile.
4. O organizare practică a familiei. Oamenii roșii se agățau de familia maternelă și de moștenirea de la unchi la nepot.
5. Un teritoriu definit.
6. Un șef executiv viguros.
7. Înrobirea prizonierilor - îi adoptau sau îi masacrau.
8. Cuceriri decisive.

Oamenii roșii erau prea democrați; ei aveau un guvern bun, însă care a eșuat. Ei ar fi dezvoltat, până la urmă, un stat, dacă nu ar fi întâlnit prematur civilizația mai avansată a oamenilor albi, care foloseau metodele guvernamentale ale grecilor și ale romanilor.

Reușita statului roman a fost bazată pe:

1. Familia paternă.
2. Agricultură și domesticirea animalelor.
3. Concentrarea populației - orașele.
4. Proprietatea privată a obiectelor și a pământului.
5. Sclavia - clasele de cetățeni.
6. Cucerirea și reorganizarea popoarelor slabe și înapoiate.
7. Un teritoriu definit, cu drumuri.
8. Cărmuitori personali și puternici.

Marea slăbiciune a civilizației romane, precum și unul dintre factorii de prăbușire finală a imperiului, a fost luarea unor măsuri așa-zis liberale și progresiste pentru emanciparea băieților la douăzeci și unu de ani și pentru a elibera necondiționat tinerele fete, lăsându-le posibilitatea de a se căsători cu un bărbat la libera lor alegere sau de a umbla prin țară, dedându-se imoralității. Răul cauzat societății nu a provenit din aceste reforme în sine, ci din maniera bruscă și generală în care ele au fost adoptate. Prăbușirea Romei arată la ce ne putem aștepta atunci când un stat suportă o expansiune prea rapidă, însoțită de o degenerare internă.

Such states, resulting from conquest, were, perforce, stratified; classes were inevitable, and class struggles have ever been selective.

71:1.3 (800.5) The northern tribes of the American red men never attained real statehood. They never progressed beyond a loose confederation of tribes, a very primitive form of state. Their nearest approach was the Iroquois federation, but this group of six nations never quite functioned as a state and failed to survive because of the absence of certain essentials to modern national life, such as:

- 71:1.4 (800.6) 1. Acquirement and inheritance of private property.
- 71:1.5 (800.7) 2. Cities plus agriculture and industry.
- 71:1.6 (800.8) 3. Helpful domestic animals.
- 71:1.7 (800.9) 4. Practical family organization. These red men clung to the mother-family and nephew inheritance.
- 71:1.8 (800.10) 5. Definite territory.
- 71:1.9 (800.11) 6. A strong executive head.
- 71:1.10 (800.12) 7. Enslavement of captives — they either adopted or massacred them.
- 71:1.11 (800.13) 8. Decisive conquests.

71:1.12 (800.14) The red men were too democratic; they had a good government, but it failed. Eventually they would have evolved a state had they not prematurely encountered the more advanced civilization of the white man, who was pursuing the governmental methods of the Greeks and the Romans.

71:1.13 (801.1) The successful Roman state was based on:

- 71:1.14 (801.2) 1. The father-family.
- 71:1.15 (801.3) 2. Agriculture and the domestication of animals.
- 71:1.16 (801.4) 3. Condensation of population — cities.
- 71:1.17 (801.5) 4. Private property and land.
- 71:1.18 (801.6) 5. Slavery — classes of citizenship.
- 71:1.19 (801.7) 6. Conquest and reorganization of weak and backward peoples.
- 71:1.20 (801.8) 7. Definite territory with roads.
- 71:1.21 (801.9) 8. Personal and strong rulers.

71:1.22 (801.10) The great weakness in Roman civilization, and a factor in the ultimate collapse of the empire, was the supposed liberal and advanced provision for the emancipation of the boy at twenty-one and the unconditional release of the girl so that she was at liberty to marry a man of her own choosing or to go abroad in the land to become immoral. The harm to society consisted not in these reforms themselves but rather in the sudden and extensive manner of their adoption. The collapse of Rome indicates what may be expected when a state undergoes too rapid extension associated with internal degeneration.

Statul embrionar a fost făcut posibil prin declinul legăturilor de sânge față de legăturile teritoriale, și aceste federații de triburi erau în general bine consolidate prin cuceriri. Un adevărat stat este caracterizat de o suveranitate care transcende toate disputele minore și diferențele între grupuri. În același timp, numeroase clase și caste subzistă în organizările de stat mai tardive ca vestigii ale tribului și ale clanurilor din vremuri îndepărtate. Statele teritoriale mai mari și ulterioare au dat o bătălie lungă și dărză cu aceste grupuri de clanuri consanguine și mai puțin numeroase, iar guvernarea tribală s-a revelat a fi fost o valoroasă tranziție de la autoritatea familiei la aceea a statului. În cursul timpurilor mai recente, numeroase clanuri și-au aflat originea în comerț și în alte asociații industriale.

Când statul nu reușește să se integreze, rezultă un regres al tehnicilor guvernamentale la condițiile anterioare. Un exemplu găsim în feudalismul evului mediu european. De-a lungul acestei epoci întunecate, statul teritorial s-a prăbușit; s-a revenit la mici grupuri de castele-forturi și la reparația clanurilor și a stadiilor tribale de dezvoltare. Semistate asemănătoare există încă și acum în Asia și în Africa, însă ele nu reprezintă deloc regrese evolutive. Multe dintre ele formează nuclee embrionare ale statelor viitorului.

2. EVOLUȚIA GUVERNULUI REPREZENTATIV

Cu toate că democrația este un ideal, ea este un produs al civilizației și nu al evoluției. Mergeți încet! Alegeți cu grijă! Căci iată care sunt pericolele democrației:

1. Preamărirea mediocrității.
2. Alegerea unor șefi ignoranți și neinstruiți.
3. Incapacitatea de a recunoaște fapte fundamentale ale evoluției sociale.
4. Pericolul sufragiului universal în mâinile majorităților inculte și indolente.
5. Supunerea servilă la opinia publică; majoritatea nu are întotdeauna dreptate.

Opinia publică, opinia comună, a întârziat întotdeauna societatea; ea este cu toate acestea prețioasă, deoarece frânând evoluția socială păstrează în același timp civilizația. Educarea opiniei publice este singura metodă sănătoasă și sigură de accelerare a civilizației. Forța nu este decât un expedient temporar, iar creșterea culturală va fi cu atât mai accelerată cu cât gloanțele vor ceda locul buletinelor de vot. Opinia publică (obiceiurile) este energia fundamentală și originară în evoluția socială și a dezvoltării statului. Însă, pentru a avea o valoare pentru stat, trebuie ca exprimarea ei să fie lipsită de violență.

Măsura progresului unei societăți este direct determinată de gradul în care opinia publică ajunge să controleze conduita personală și reglementările statului fără a recurge la violență. Apariția primului guvern cu adevărat civilizat va coincide cu momentul în care opinia publică îl va fi investit cu puteri de drept de vot personal. Alegerile populare nu decid întotdeauna lucrul corect care trebuie făcut, însă ele reprezintă calea

71:1.23 (801.11) The embryonic state was made possible by the decline of the blood bond in favor of the territorial, and such tribal federations were usually firmly cemented by conquest. While a sovereignty that transcends all minor struggles and group differences is the characteristic of the true state, still, many classes and castes persist in the later state organizations as remnants of the clans and tribes of former days. The later and larger territorial states had a long and bitter struggle with these smaller consanguineous clan groups, the tribal government proving a valuable transition from family to state authority. During later times many clans grew out of trades and other industrial associations.

71:1.24 (801.12) Failure of state integration results in retrogression to prestate conditions of governmental techniques, such as the feudalism of the European Middle Ages. During these dark ages the territorial state collapsed, and there was a reversion to the small castle groups, the reappearance of the clan and tribal stages of development. Similar semistates even now exist in Asia and Africa, but not all of them are evolutionary reversions; many are the embryonic nucleuses of states of the future.

2. THE EVOLUTION OF REPRESENTATIVE GOVERNMENT

71:2.1 (801.13) Democracy, while an ideal, is a product of civilization, not of evolution. Go slowly! select carefully! for the dangers of democracy are:

- 71:2.2 (801.14) 1. Glorification of mediocrity.
- 71:2.3 (801.15) 2. Choice of base and ignorant rulers.
- 71:2.4 (801.16) 3. Failure to recognize the basic facts of social evolution.
- 71:2.5 (801.17) 4. Danger of universal suffrage in the hands of uneducated and indolent majorities.
- 71:2.6 (801.18) 5. Slavery to public opinion; the majority is not always right.

71:2.7 (802.1) Public opinion, common opinion, has always delayed society; nevertheless, it is valuable, for, while retarding social evolution, it does preserve civilization. Education of public opinion is the only safe and true method of accelerating civilization; force is only a temporary expedient, and cultural growth will increasingly accelerate as bullets give way to ballots. Public opinion, the mores, is the basic and elemental energy in social evolution and state development, but to be of state value it must be nonviolent in expression.

71:2.8 (802.2) The measure of the advance of society is directly determined by the degree to which public opinion can control personal behavior and state regulation through nonviolent expression. The really civilized government had arrived when public opinion was clothed with the powers of personal franchise. Popular elections may not always decide things rightly, but they represent the right way even to do a wrong

dreaptă chiar și când se comite o eroare. Evoluția nu produce instantaneu o perfecțiune superlativă ci, mai degrabă, o ajustare comparativă cu progresele practice.

Evoluția unei forme practice și eficiente de guvernare reprezentative comportă următoarele zece etape sau stadii:

1. Libertatea persoanelor. Sclavia, șerbia, precum și toate formele de servitute umană trebuie să dispară.

2. Libertatea minții. Până când o populație liberă nu este educată, până când ea nu a învățat să gândească inteligent și să facă proiecte cu înțelepciune, libertatea face, în general, mai mult rău decât bine.

3. Domnia legii. Putem întotdeauna să ne bucurăm de libertate numai dacă voința și capriciile conducătorilor umani sunt înlocuite de acte legislative conforme cu legea fundamentală acceptată.

4. Libertatea cuvântului. Un guvern reprezentativ este de neconceput fără posibilitatea ca aspirațiile și opiniile umane să se exprime liber, sub toate formele.

5. Securitatea proprietății. Nici un guvern nu poate dura mult timp dacă nu reușește să asigure dreptul de a se bucura de proprietatea privată într-o formă sau alta. Oamenii au dorința fierbinte de a se folosi bunurile lor personale, de a avea control asupra lor, de a le dăruia, de a le vinde, de a le închiria sau de a le lăsa moștenire.

6. Dreptul de petiție. Un guvern reprezentativ implică drepturi pentru cetățeni de a fi auziți. Privilegiul petiției este esențial cetățeniei libere.

7. Dreptul de a guverna. Nu ajunge faptul de a fi auzit; este nevoie ca puterea petiției să avanseze până la conducerea efectivă a guvernului.

8. Sufragiu universal. Guvernul reprezentativ presupune un electorat inteligent, eficient și universal. Caracterul acestui guvern va fi întotdeauna determinat de caracterul și de amplexarea celor care îl compun. În măsura în care civilizația va progresa, sufragiul, care va rămâne universal pentru cele două sexe, va fi modificat în mod eficient, regrupat și diferențiat după alte criterii.

9. Controlul funcționarilor. Nici un guvern civil nu va juca un rol util și eficient decât dacă cetățenii săi vor poseda și folosi tehnici înțelepte de îndrumare și de control a celor însărcinați cu lucrări publice și a funcționarilor.

10. Reprezentanți inteligenți și instruiți. Supraviețuirea democrației depinde de reușita guvernelor reprezentative, și această reușită este condiționată de practica numirii ca însărcinați publici doar a indivizilor pregătiți tehnic, competenți din punct de vedere intelectual, loiali din punct de vedere social și demni din punct de vedere moral. Aceste dispoziții sunt indispensabile pentru păstrarea guvernului poporului, cu poporul și pentru popor.

3. IDEALURILE STATULUI

Forma politică sau administrativă a unui guvern are puțină importanță, dat fiind faptul că ea oferă elementele esențiale ale progresului civil: libertatea, securitatea, educația și coordonarea socială. Cursul evoluției

thing. Evolution does not at once produce superlative perfection but rather comparative and advancing practical adjustment.

71:2.9 (802.3) There are ten steps, or stages, to the evolution of a practical and efficient form of representative government, and these are:

71:2.10 (802.4) 1. *Freedom of the person.* Slavery, serfdom, and all forms of human bondage must disappear.

71:2.11 (802.5) 2. *Freedom of the mind.* Unless a free people are educated — taught to think intelligently and plan wisely — freedom usually does more harm than good.

71:2.12 (802.6) 3. *The reign of law.* Liberty can be enjoyed only when the will and whims of human rulers are replaced by legislative enactments in accordance with accepted fundamental law.

71:2.13 (802.7) 4. *Freedom of speech.* Representative government is unthinkable without freedom of all forms of expression for human aspirations and opinions.

71:2.14 (802.8) 5. *Security of property.* No government can long endure if it fails to provide for the right to enjoy personal property in some form. Man craves the right to use, control, bestow, sell, lease, and bequeath his personal property.

71:2.15 (802.9) 6. *The right of petition.* Representative government assumes the right of citizens to be heard. The privilege of petition is inherent in free citizenship.

71:2.16 (802.10) 7. *The right to rule.* It is not enough to be heard; the power of petition must progress to the actual management of the government.

71:2.17 (802.11) 8. *Universal suffrage.* Representative government presupposes an intelligent, efficient, and universal electorate. The character of such a government will ever be determined by the character and caliber of those who compose it. As civilization progresses, suffrage, while remaining universal for both sexes, will be effectively modified, regrouped, and otherwise differentiated.

71:2.18 (802.12) 9. *Control of public servants.* No civil government will be serviceable and effective unless the citizenry possess and use wise techniques of guiding and controlling officeholders and public servants.

71:2.19 (802.13) 10. *Intelligent and trained representation.* The survival of democracy is dependent on successful representative government; and that is conditioned upon the practice of electing to public offices only those individuals who are technically trained, intellectually competent, socially loyal, and morally fit. Only by such provisions can government of the people, by the people, and for the people be preserved.

3. THE IDEALS OF STATEHOOD

71:3.1 (803.1) The political or administrative form of a government is of little consequence provided it affords the essentials of civil progress — liberty, security, education, and social co-ordination. It is not what a state

sociale este determinat prin ceea ce face statul și nu prin ceea ce este el. În cele din urmă, nici un stat nu poate transcende valorile morale ale cetățenilor săi, puse în evidență de șefii lor aleși. Ignoranța și egoismul asigură căderea unui guvern chiar și de tipul cel mai elevat.

Indiferent cât ar fi de regretabil, egoismul național a fost indispensabil supraviețuirii sociale; doctrina poporului ales a fost un factor primordial în contopirea triburilor și în edificarea națiunilor până în timpurile moderne, însă nici un stat nu poate atinge nivele ideale de funcționare până ce nu sunt controlate toate formele de intoleranță. Intoleranța este inamicul etern al progresului uman; iar cea mai bună manieră de a o combate este faptul de a coordona știința, comerțul, divertismentul și religia.

Statul ideal funcționează sub presiunea a trei impulsuri puternice coordonate:

1. Loialitatea derivată din realizarea fraternității umane.
2. Patriotismul inteligent bazat pe idealuri înțelepte.
3. Clarviziunea cosmică interpretată în termenii faptelor, ai nevoilor și ai scopurilor planetare.

Legile statului ideal sunt puțin numeroase. Ele au depășit epoca negativă a tabuurilor, pentru a intra în era progresului pozitiv al libertății individuale, rezultând dintr-o mai bună stăpânire de sine. Numai un stat superior își obligă cetățenii să lucreze, însă el îi îndeamnă să utilizeze în chip profitabil și înălțător perioadele tot mai mari de tihnă de care se pot bucura în măsura în care progresul epocii mașinilor îi eliberează de corvezi. Timpul liber trebuie să contribuie atât la producție, cât și la consum.

Nici o societate nu a avansat foarte departe permițând lenea și tolerând mizeria. Pe de altă parte, este imposibil să se elimine sărăcia și dependența atâta timp cât sunt susținute în mod larg linii plătând și degenerare, și li se permite să se reproducă liber.

O societate liberă ar trebui să aibă în vedere păstrarea respectului de sine printre cetățenii săi și să ofere fiecărui individ normal șanse potrivite de a se autorealiza. Adoptarea acestui plan de împlinire socială ar da naștere unei societăți culturale de un ordin mai elevat. Evoluția socială ar trebui să fie încurajată de o supraveghere guvernamentală exercitând un minimum de control reglementar. Cel mai bun stat este cel care coordonează cel mai mult și guvernează cel mai puțin.

Idealurile statului ar trebui să fie atinse prin evoluție, prin creșterea lentă a conștiinței civice, prin recunoașterea că serviciul social este o obligație și un privilegiu. După sfârșitul administrării de către jefuitorii politici, oamenii încep să își asume greutățile guvernului ca o datorie însă, mai târziu, ei caută această slujire ca pe un privilegiu, ca unul dintre cele mai mari onoruri. Statutul unui nivel oarecare de civilizație este fidel descris de orizontul cetățenilor, care se oferă voluntar să accepte responsabilitățile de stat.

Într-un stat democratic veritabil, guvernarea orașelor și a provinciilor este asigurată de experți și organizată exact ca orice altă formă de asociere de persoane în domeniile economice și comerciale.

is but what it does that determines the course of social evolution. And after all, no state can transcend the moral values of its citizenry as exemplified in their chosen leaders. Ignorance and selfishness will insure the downfall of even the highest type of government.

71:3.2 (803.2) Much as it is to be regretted, national egotism has been essential to social survival. The chosen people doctrine has been a prime factor in tribal welding and nation building right on down to modern times. But no state can attain ideal levels of functioning until every form of intolerance is mastered; it is everlastingly inimical to human progress. And intolerance is best combated by the co-ordination of science, commerce, play, and religion.

71:3.3 (803.3) The ideal state functions under the impulse of three mighty and co-ordinated drives:

71:3.4 (803.4) 1. Love loyalty derived from the realization of human brotherhood.

71:3.5 (803.5) 2. Intelligent patriotism based on wise ideals.

71:3.6 (803.6) 3. Cosmic insight interpreted in terms of planetary facts, needs, and goals.

71:3.7 (803.7) The laws of the ideal state are few in number, and they have passed out of the negativistic taboo age into the era of the positive progress of individual liberty consequent upon enhanced self-control. The exalted state not only compels its citizens to work but also entices them into profitable and uplifting utilization of the increasing leisure which results from toil liberation by the advancing machine age. Leisure must produce as well as consume.

71:3.8 (803.8) No society has progressed very far when it permits idleness or tolerates poverty. But poverty and dependence can never be eliminated if the defective and degenerate stocks are freely supported and permitted to reproduce without restraint.

71:3.9 (803.9) A moral society should aim to preserve the self-respect of its citizenry and afford every normal individual adequate opportunity for self-realization. Such a plan of social achievement would yield a cultural society of the highest order. Social evolution should be encouraged by governmental supervision which exercises a minimum of regulative control. That state is best which co-ordinates most while governing least.

71:3.10 (803.10) The ideals of statehood must be attained by evolution, by the slow growth of civic consciousness, the recognition of the obligation and privilege of social service. At first men assume the burdens of government as a duty, following the end of the administration of political spoilsmen, but later on they seek such ministry as a privilege, as the greatest honor. The status of any level of civilization is faithfully portrayed by the caliber of its citizens who volunteer to accept the responsibilities of statehood.

71:3.11 (803.11) In a real commonwealth the business of governing cities and provinces is conducted by experts and is managed just as are all other forms of economic and commercial associations of people.

În statele evaluate se estimează că serviciul politic reprezintă cel mai înalt grad de dezvoltare al cetățeanului. Cea mai mare ambiție a cetățenilor cei mai înțelepți și cei mai nobili este de a câștiga recunoașterea civilă, de a fi aleși sau numiți într-un post guvernamental de încredere. Guvernele acestor state conferă cele mai înalte onoruri, recunoscând serviciile funcționarilor lor civili și sociali. Onoarea este apoi transmisă în ordinea următoare: filozofilor, educatorilor, savanților, industriașilor și militarilor. Părinții sunt recompensați prin excelența copiilor lor. În ceea ce privește conducătorii pur religioși, ei sunt ambasadorii unui tărâm spiritual și primesc veritabila lor răsplată într-o altă lume.

4. CIVILIZAȚIA PROGRESIVĂ

Economia, societatea și guvernul trebuie să evolueze dacă doresc să rămână. Condițiile statice pe o lume evolutivă denotă decadență; persistă doar instituțiile care merg înainte odată cu curentul evoluției.

Programul progresiv al unei civilizații în expansiune înglobează:

1. Păstrarea libertăților individuale.
2. Ocrotirea căminului.
3. Promovarea securității economice.
4. Lupta preventivă contra bolilor.
5. Instruirea obligatorie.
6. Munca obligatorie.
7. Utilizarea profitabilă a timpului liber.
8. Grijă acordată celor aflați la nevoie.
9. Ameliorarea rasei.
10. Promovarea științelor și a artelor.
11. Promovarea filozofiei - înțelepciunea.
12. Creșterea clarviziunii cosmice - spiritualitatea.

Acest progres în artele civilizației conduce direct la realizarea celor mai înalte scopuri umane și divine căutate de muritori - împlinirea socială a fraternității oamenilor și statutul personal de a fi conștient de Dumnezeu. Acest statut este revelat în dorința supremă a fiecărui individ de a face voia Tatălui din ceruri.

Apariția unei fraternități autentice semnifică faptul că s-a ajuns la o ordine socială în care toți oamenii se bucură de purtarea poverilor unii altora și doresc cu adevărat să practice regula de aur. Cu toate acestea, o astfel de societate ideală nu poate lua ființă atâta timp cât persoanele slabe și rele nu încetează să profite de ocazii pentru a trage avantaje injuste de la cei care sunt în principal împinși de devotamentul lor în slujba adevărului, a frumuseții și a bunătății. În această situație, nu există decât o singură linie de conduită practică de urmat. Adepții regulii de aur pot stabili o societate progresistă în care ei vor trăi conform idealurilor lor, menținând în același timp o apărare

71:3.12 (803.12) In advanced states, political service is esteemed as the highest devotion of the citizenry. The greatest ambition of the wisest and noblest of citizens is to gain civil recognition, to be elected or appointed to some position of governmental trust, and such governments confer their highest honors of recognition for service upon their civil and social servants. Honors are next bestowed in the order named upon philosophers, educators, scientists, industrialists, and militarists. Parents are duly rewarded by the excellency of their children, and purely religious leaders, being ambassadors of a spiritual kingdom, receive their real rewards in another world.

4. PROGRESSIVE CIVILIZATION

71:4.1 (804.1) Economics, society, and government must evolve if they are to remain. Static conditions on an evolutionary world are indicative of decay; only those institutions which move forward with the evolutionary stream persist.

71:4.2 (804.2) The progressive program of an expanding civilization embraces:

- 71:4.3 (804.3) 1. Preservation of individual liberties.
- 71:4.4 (804.4) 2. Protection of the home.
- 71:4.5 (804.5) 3. Promotion of economic security.
- 71:4.6 (804.6) 4. Prevention of disease.
- 71:4.7 (804.7) 5. Compulsory education.
- 71:4.8 (804.8) 6. Compulsory employment.
- 71:4.9 (804.9) 7. Profitable utilization of leisure.
- 71:4.10 (804.10) 8. Care of the unfortunate.
- 71:4.11 (804.11) 9. Race improvement.
- 71:4.12 (804.12) 10. Promotion of science and art.
- 71:4.13 (804.13) 11. Promotion of philosophy — wisdom.
- 71:4.14 (804.14) 12. Augmentation of cosmic insight — spirituality.

71:4.15 (804.15) And this progress in the arts of civilization leads directly to the realization of the highest human and divine goals of mortal endeavor — the social achievement of the brotherhood of man and the personal status of God-consciousness, which becomes revealed in the supreme desire of every individual to do the will of the Father in heaven.

71:4.16 (804.16) The appearance of genuine brotherhood signifies that a social order has arrived in which all men delight in bearing one another's burdens; they actually desire to practice the golden rule. But such an ideal society cannot be realized when either the weak or the wicked lie in wait to take unfair and unholy advantage of those who are chiefly actuated by devotion to the service of truth, beauty, and goodness. In such a situation only one course is practical: The "golden rulers" may establish a progressive society in which they live according to their ideals while maintaining an adequate defense against their benighted fellows who might seek either to exploit their pacific predilections or

adecvată contra semenilor lor ignoranți care ar putea fie să exploateze înclinația lor către pace fie să distrugă civilizația lor în progres.

Idealismul nu poate supraviețui niciodată pe o planetă în evoluție dacă idealisții fiecărei generații se lasă exterminați de ordinele umane inferioare. Marele test al idealismului este următorul: poate oare o societate evoluată să mențină o stare de pregătire militară care îi asigură securitatea contra oricărui atac din partea vecinilor săi iubitori de război, fără a ceda tentației de a folosi această forță militară în operații ofensive contra altor popoare în vederea unor câștiguri egoiste sau de creștere națională? Supraviețuirea națională cere o stare de pregătire, și doar idealismul religios poate împiedica înjosirea pregătirii la stadiul de agresiune. Doar iubirea (fraternitatea) îi poate împiedica de cei puternici să îi asuprească pe cei slabi.

to destroy their advancing civilization.

71:4.17 (804.17) Idealism can never survive on an evolving planet if the idealists in each generation permit themselves to be exterminated by the baser orders of humanity. And here is the great test of idealism: Can an advanced society maintain that military preparedness which renders it secure from all attack by its war-loving neighbors without yielding to the temptation to employ this military strength in offensive operations against other peoples for purposes of selfish gain or national aggrandizement? National survival demands preparedness, and religious idealism alone can prevent the prostitution of preparedness into aggression. Only love, brotherhood, can prevent the strong from oppressing the weak.

5. EVOLUȚIA CONCURENȚEI

Concurența este indispensabilă progresului social, însă dacă ea este dezordonată, atunci dă naștere violenței. În societatea actuală, competiția este pe cale de a înlocui puțin câte puțin războiul, determinând locul fiecărui individ în industrie, hotărând în același timp chiar și supraviețuirea industriilor. (Moartea și războiul au statute diferite în fața obiceiurilor; moartea a fost pusă în afara legii din primele zile ale societății, în timp ce războiul nu a fost niciodată proscris de către omenire în ansamblul ei.)

Un stat ideal nu caută să reglementeze conduita socială decât pentru a elimina violența în competiția individuală și pentru a împiedica înștițata personală. Iată o mare problemă pentru oamenii de stat: cum se pot garanta pacea și liniștea în industrie, plata impozitelor pentru susținerea puterii statului și, în același timp, a împiedica fiscalitatea să stânjenească industria și statul de a deveni parazitar sau tiranic?

În epocile primitive ale tuturor lumilor, concurența este indispensabilă progresului civilizației. Pe măsură ce evoluția oamenilor progresează, cooperarea devine din ce în ce mai eficientă; în civilizațiile avansate, ea este mai eficientă decât competiția. Oamenii primitivi sunt stimulați de competiție; evoluția primitivă este caracterizată de supraviețuirea ființelor biologic valide, însă cea mai bună manieră de a promova civilizațiile de mai târziu este cooperarea inteligentă, confreria înțeleghătoare și fraternitatea spirituală.

Este adevărat că concurența industrială conduce la risipă excesivă și că ea este foarte ineficientă, însă nici o încercare de a elimina această pierdere de activitate economică nu ar trebui să fie încurajată dacă ajustările corespunzătoare implică cea mai ușoară atingere uneia din libertățile individuale fundamentale.

6. MOBILUL PROFITULUI

Economia de astăzi, motivată de căutarea după profit, este condamnată dacă mobilurile servirii nu pot să se adauge mobilurilor profitului. Concurența necruțătoare, bazată pe interesul egoist, pe vederea îngustă, sfârșește prin a distruge însăși lucrurile pe care caută să le mențină. Intenția de a căuta exclusiv un

5. THE EVOLUTION OF COMPETITION

71:5.1 (805.1) Competition is essential to social progress, but competition, unregulated, breeds violence. In current society, competition is slowly displacing war in that it determines the individual's place in industry, as well as decreeing the survival of the industries themselves. (Murder and war differ in their status before the mores, murder having been outlawed since the early days of society, while war has never yet been outlawed by mankind as a whole.)

71:5.2 (805.2) The ideal state undertakes to regulate social conduct only enough to take violence out of individual competition and to prevent unfairness in personal initiative. Here is a great problem in statehood: How can you guarantee peace and quiet in industry, pay the taxes to support state power, and at the same time prevent taxation from handicapping industry and keep the state from becoming parasitical or tyrannical?

71:5.3 (805.3) Throughout the earlier ages of any world, competition is essential to progressive civilization. As the evolution of man progresses, co-operation becomes increasingly effective. In advanced civilizations co-operation is more efficient than competition. Early man is stimulated by competition. Early evolution is characterized by the survival of the biologically fit, but later civilizations are the better promoted by intelligent co-operation, understanding fraternity, and spiritual brotherhood.

71:5.4 (805.4) True, competition in industry is exceedingly wasteful and highly ineffective, but no attempt to eliminate this economic lost motion should be countenanced if such adjustments entail even the slightest abrogation of any of the basic liberties of the individual.

6. THE PROFIT MOTIVE

71:6.1 (805.5) Present-day profit-motivated economics is doomed unless profit motives can be augmented by service motives. Ruthless competition based on narrow-minded self-interest is ultimately destructive of even those things which it seeks to maintain. Exclusive and self-serving profit motivation is incompatible with

profit pentru sine este incompatibilă cu idealurile creștine și cu învățăturile lui Isus.

În economie, căutarea profitului se situează față de căutarea serviciului în același loc relativ ca teama față de iubire în religie. Cu toate acestea, căutarea profitului nu trebuie să fie distrusă sau suprimată brusc; ea menține asiduu munca a numeroși muritori care altfel ar fi indolenți. Ea stimulează energia socială, însă nu este necesar ca obiectivele sale să rămână pentru totdeauna egoiste.

Căutarea profitului în activitățile economice este total inutilă și total nedemnă de ordinea socială avansată. Ea este, cu toate acestea, un factor indispensabil în fazele inițiale ale civilizației. Nu trebuie să le fie luat oamenilor mobilul profitului, înainte ca ei să fi încorporat ferm scopuri nelucrative în eforturile lor economice și în serviciile lor sociale - nevoia transcendentă de o înțelepciune superlativă, de o fraternitate fascinantă și de o perfecțiune în împlinirea spirituală.

7. EDUCAȚIA

Un stat durabil este fondat pe cultură, dominat de idealuri și motivat de serviciu; scopul educației ar trebui să constea în dobândirea priceperii, căutarea înțelepciunii, realizarea individualității și atingerea valorilor spirituale.

În statul ideal, educația continuă de-a lungul întregii vieți, iar filozofia devine uneori principiul vizat al cetățenilor lui. Membrii unui astfel de stat democratic caută înțelepciunea pentru a-și adânci clarviziunea în ceea ce privește sensul relațiilor umane, semnificațiile realității, noblețea valorilor, scopurile vieții și gloriile destinului cosmic.

Urantienii trebuie să dobândească viziunea unei societăți culturale noi, superioare. Educația va face un salt și va atinge noi nivele de valoare, până la dispariția sistemului economic bazat doar pe căutarea de profit. Educația a fost prea mult timp regionalistă și militaristă, exaltând egoul și căutând succesul personal. Trebuie ca ea să devină, în cele din urmă, mondială și idealistă, permițând indivizilor să se dezvolte și să priceapă punctul de vedere cosmic.

Educația a ieșit recent de sub controlul clerical, pentru a trece sub acela al oamenilor legii și al oamenilor de afaceri; în cele din urmă, ea va trebui să fie încredințată filozofilor și savanților; trebuie ca învățătorii să fie niște ființe libere, adevărați formatori de oameni, astfel ca filozofia, căutarea înțelepciunii, să poată deveni principalul scop al educației.

Educația este o problemă a întregii vieți; trebuie ca educația să continue pe tot parcursul vieții, astfel încât omenirea să dobândească treptat experiența nivelurilor ascendente ale înțelepciunii umane, care sunt următoarele:

1. Cunoașterea lucrurilor.
2. Realizarea semnificațiilor.
3. Aprecierea valorilor.
4. Noblețea muncii - datoria.

Christian ideals — much more incompatible with the teachings of Jesus.

71:6.2 (805.6) In economics, profit motivation is to service motivation what fear is to love in religion. But the profit motive must not be suddenly destroyed or removed; it keeps many otherwise slothful mortals hard at work. It is not necessary, however, that this social energy arouser be forever selfish in its objectives.

71:6.3 (805.7) The profit motive of economic activities is altogether base and wholly unworthy of an advanced order of society; nevertheless, it is an indispensable factor throughout the earlier phases of civilization. Profit motivation must not be taken away from men until they have firmly possessed themselves of superior types of nonprofit motives for economic striving and social serving — the transcendent urges of superlative wisdom, intriguing brotherhood, and excellency of spiritual attainment.

7. EDUCATION

71:7.1 (806.1) The enduring state is founded on culture, dominated by ideals, and motivated by service. The purpose of education should be acquirement of skill, pursuit of wisdom, realization of selfhood, and attainment of spiritual values.

71:7.2 (806.2) In the ideal state, education continues throughout life, and philosophy sometime becomes the chief pursuit of its citizens. The citizens of such a commonwealth pursue wisdom as an enhancement of insight into the significance of human relations, the meanings of reality, the nobility of values, the goals of living, and the glories of cosmic destiny.

71:7.3 (806.3) Urantians should get a vision of a new and higher cultural society. Education will jump to new levels of value with the passing of the purely profit-motivated system of economics. Education has too long been localistic, militaristic, ego exalting, and success seeking; it must eventually become world-wide, idealistic, self-realizing, and cosmic grasping.

71:7.4 (806.4) Education recently passed from the control of the clergy to that of lawyers and businessmen. Eventually it must be given over to the philosophers and the scientists. Teachers must be free beings, real leaders, to the end that philosophy, the search for wisdom, may become the chief educational pursuit.

71:7.5 (806.5) Education is the business of living; it must continue throughout a lifetime so that mankind may gradually experience the ascending levels of mortal wisdom, which are:

- 71:7.6 (806.6) 1. The knowledge of things.
- 71:7.7 (806.7) 2. The realization of meanings.
- 71:7.8 (806.8) 3. The appreciation of values.
- 71:7.9 (806.9) 4. The nobility of work — duty.

5. Motivația scopurilor - moralitatea.

6. Iubirea serviciului - caracterul.

7. Clarvederea cosmică - discernământul spiritual.

Apoi, ca urmare a acestor realizări numeroși oameni se vor ridica la nivelul ultim pe care mintea muritoare îl poate atinge, conștiința lui Dumnezeu.

8. CARACTERUL STATULUI

Singurul caracter al oricărui guvern uman este diviziunea statului în trei domenii, acelea ale funcțiunii executive, legislative și judiciare. Universul este administrat conform unui astfel de plan care separă funcțiunile și autoritatea. Pe baza acestui concept divin de reglementare socială sau de guvern civil eficient nu contează prea mult forma de stat pe care un popor o alege, cu condiția ca cetățenii să progreseze întotdeauna către scopul unui mai bun control de sine și către servicii sociale crescute. Acuitatea intelectuală, înțelepciunea economică, inteligența socială și curajul moral al unui popor se reflectă fidel în aspectul statului.

Evoluția statului antrenează o progresie de nivel după cum urmează:

1. Crearea unui guvern triplu având departamente executive, legislative și judiciare.

2. Libertatea pentru cetățeni de a exercita activități sociale, politice și religioase.

3. Abolirea tuturor formelor de sclavie și de servitute umană.

4. Capacitatea cetățenilor de a reglementa stabilirea impozitelor.

5. Instaurarea unei educații universale - instrucția din leagăn până în mormânt.

6. Ajustarea corespunzătoare între autoritățile locale și guvernul național.

7. Încurajarea științei și victoria asupra bolii.

8. Recunoașterea corectă a egalității sexelor și funcțiunea coordonată a bărbaților și femeilor în cadrul căminului, al școlii și al bisericii, cu servicii feminine specializate în industrie și guvern.

9. Eliminarea sclaviei de corvezi prin inventarea mașinilor și prin controlul subsecvent al vârstei mecanice.

10. Victoria asupra dialectelor, triumful limbii universale.

11. Sfârșitul războaielor, arbitrajul internațional al diferendelor rasiale și naționale prin curțile continentale ale națiunilor controlate de un tribunal planetar suprem, recrutat automat dintre șefii curților continentale ieșiți periodic la pensie. Deciziile tribunalelor continentale sunt executorii; rolul tribunalului mondial este consultativ - moral.

12. Tendința în lumea întreagă este de a căuta înțelepciunea, exaltarea filozofiei. Evoluția unei religii

71:7.10 (806.10) 5. The motivation of goals — morality.

71:7.11 (806.11) 6. The love of service — character.

71:7.12 (806.12) 7. Cosmic insight — spiritual discernment.

71:7.13 (806.13) And then, by means of these achievements, many will ascend to the mortal ultimate of mind attainment, God-consciousness.

8. THE CHARACTER OF STATEHOOD

71:8.1 (806.14) The only sacred feature of any human government is the division of statehood into the three domains of executive, legislative, and judicial functions. The universe is administered in accordance with such a plan of segregation of functions and authority. Aside from this divine concept of effective social regulation or civil government, it matters little what form of state a people may elect to have provided the citizenry is ever progressing toward the goal of augmented self-control and increased social service. The intellectual keenness, economic wisdom, social cleverness, and moral stamina of a people are all faithfully reflected in statehood.

71:8.2 (806.15) The evolution of statehood entails progress from level to level, as follows:

71:8.3 (806.16) 1. The creation of a threefold government of executive, legislative, and judicial branches.

71:8.4 (806.17) 2. The freedom of social, political, and religious activities.

71:8.5 (807.1) 3. The abolition of all forms of slavery and human bondage.

71:8.6 (807.2) 4. The ability of the citizenry to control the levying of taxes.

71:8.7 (807.3) 5. The establishment of universal education — learning extended from the cradle to the grave.

71:8.8 (807.4) 6. The proper adjustment between local and national governments.

71:8.9 (807.5) 7. The fostering of science and the conquest of disease.

71:8.10 (807.6) 8. The due recognition of sex equality and the co-ordinated functioning of men and women in the home, school, and church, with specialized service of women in industry and government.

71:8.11 (807.7) 9. The elimination of toiling slavery by machine invention and the subsequent mastery of the machine age.

71:8.12 (807.8) 10. The conquest of dialects — the triumph of a universal language.

71:8.13 (807.9) 11. The ending of war — international adjudication of national and racial differences by continental courts of nations presided over by a supreme planetary tribunal automatically recruited from the periodically retiring heads of the continental courts. The continental courts are authoritative; the world court is advisory — moral.

71:8.14 (807.10) 12. The world-wide vogue of the pursuit of wisdom — the exaltation of philosophy. The evolution of a world religion, which will presage the entrance of the

mondiale, lăsând să se întrevadă intrarea planetei în fazele primitive de ancorare în lumină și viață.

Acestea sunt condițiile prealabile ale unui guvern de progres și semnele distinctive ale unui stat ideal. Urantia este departe de realizarea acestor idealuri elevate, însă rasele civilizate și-au făcut debutul — omenirea este pe calea destinului evolutiv mai înalt.

[Garantat de un Melchizedek al Nebadonului.]

planet upon the earlier phases of settlement in light and life.

^{71:8.15 (807.11)} These are the prerequisites of progressive government and the earmarks of ideal statehood. Urantia is far from the realization of these exalted ideals, but the civilized races have made a beginning — mankind is on the march toward higher evolutionary destinies.

^{71:8.16 (807.12)} [Sponsored by a Melchizedek of Nebadon.]

Capitolul 72. Guvernul pe o planetă vecină

⇨ 071

CARTEA URANTIA

073 ⇨

PARTE III. ISTORIA URANTIEI

CAPITOLUL 72

GUVERNUL PE O PLANETĂ VECINĂ

Secțiuni

Introduction

1. Națiunea continentală
2. Organizarea politică
3. Viața în cadrul căminului
4. Sistemul educativ
5. Organizarea industrială
6. Asigurarea bătrâneților
7. Impozitele
8. Școlile speciale
9. Planul sufragiului universal
10. Măsuri în ceea ce privește crima
11. Starea de pregătire militară
12. Celelalte națiuni

Introduction

CU PERMISIA lui Lanaforge și cu aprobarea Celor Preaînălți de pe Edentia, eu sunt autorizat să vă descriu anumite aspecte ale vieții sociale, morale și politice ale celei mai evolute rase umane, ale unei planete din apropiere, aparținând sistemului Sataniei.

Dintre toate lumile Sataniei care au fost izolate pentru că au participat la rebeliunea lui Lucifer, această planetă are istoria cea mai asemănătoare cu aceea a Urantiei. Similitudinea celor două sfere explică indubitabil de ce a fost acordată permisiunea de a face această prezentare extraordinară, deoarece este deosebit de neobișnuit ca conducătorii sistemici să lase să se relateze pe o planetă problemele de pe alta.

Planeta în chestiune a fost rătăcită, la fel ca Urantia, de lipsa de loialitate a Prințului ei planetar în legătură cu rebeliunea lui Lucifer. Ea a primit un Fiu Material la puțin timp după sosirea lui Adam pe Urantia, și acest Fiu a greșit și el la rândul său. Aceasta a lăsat această lume izolată, căci niciodată un Fiu Magistral nu a fost atribuit respectivelor rase muritoare.

1. NAȚIUNEA CONTINENTALĂ

PAPER 72

GOVERNMENT ON A NEIGHBORING PLANET SECTIONS

Introduction

1. The Continental Nation
2. Political Organization
3. The Home Life
4. The Educational System
5. Industrial Organization
6. Old-Age Insurance
7. Taxation
8. The Special Colleges
9. The Plan of Universal Suffrage
10. Dealing with Crime
11. Military Preparedness
12. The Other Nations

INTRODUCTION

72:0.1 (808.1) BY PERMISSION of Lanaforge and with the approval of the Most Highs of Edentia, I am authorized to narrate something of the social, moral, and political life of the most advanced human race living on a not far-distant planet belonging to the Satania system.

72:0.2 (808.2) Of all the Satania worlds which became isolated because of participation in the Lucifer rebellion, this planet has experienced a history most like that of Urantia. The similarity of the two spheres undoubtedly explains why permission to make this extraordinary presentation was granted, for it is most unusual for the system rulers to consent to the narration on one planet of the affairs of another.

72:0.3 (808.3) This planet, like Urantia, was led astray by the disloyalty of its Planetary Prince in connection with the Lucifer rebellion. It received a Material Son shortly after Adam came to Urantia, and this Son also defaulted, leaving the sphere isolated, since a Magisterial Son has never been bestowed upon its mortal races.

1. THE CONTINENTAL NATION

În ciuda tuturor acestor neajunsuri, o civilizație superioară este pe cale de evoluție, pe un continent izolat având aproape dimensiunile Australiei. Această națiune numără aproximativ 140 de milioane de locuitori. Ei sunt de rasă mixtă, cu predominanță de sânge albastru și de sânge galben, cu o proporție de sânge violet ceva mai ridicată decât la rasa numită albă de pe Urantia. Aceste diferite rase nu sunt pe deplin amestecate, însă ele fraternizează și întrețin legături de prietenie una cu alta într-un mod acceptabil. Durata medie a vieții umane pe acest continent este în prezent de nouăzeci de ani, adică cincisprezece la sută mai mult decât pentru oricare alt popor de pe această planetă.

Mecanismul industrial al acestei națiuni beneficiază de marele avantaj datorat topografiei excepționale a continentului lui. Munții înalți, asupra cărora cad ploi abundente timp de opt luni pe an sunt situați în chiar centrul țării. Acest aranjament natural favorizează folosirea energiei hidraulice și ușurează mult irigarea sfertului occidental, relativ arid, al continentului.

Aceste popoare sunt autarhice, adică ele pot trăi la nesfârșit fără să importe nimic de la națiunile învecinate. Resursele lor naturale sunt supraabundente, și ele au învățat, prin tehnici științifice, modul de a compensa penuria de anumite produse indispensabile vieții. Ele au un comerț intern foarte activ, însă puțin comerț exterior, din cauza ostilității universale a vecinilor lor mai puțin progresiști.

În linii mari, această națiune continentală a urmat linia de evoluție a planetei. Dezvoltarea sa între stadiul tribului și apariția puternicilor conducători și regi a ocupat mii de ani. Monarhia absolută a fost urmată de multe ordine diferite de guverne: republici premature, state comunitare, precum și dictatori, au apărut și dispărut într-o înșiruire fără sfârșit. Această creștere a continuat până într-o perioadă situată cu cinci secole mai înainte de epoca actuală. În cursul unei perioade de frământare politică, unul din puternicii dictatori triumviri ai națiunii și-a schimbat intențiile. El s-a oferit să abdice voluntar, cu condiția ca unul din ceilalți doi conducători, cel mai nedemn dintre cei doi care rămăneau, să renunțe, de asemenea, la dictatura sa. Suveranitatea continentului a fost deci plasată în mâinile unui singur conducător. Statul unificat a progresat sub o puternică lege monarhică, de-a lungul a peste o sută de ani, pe parcursul cărora a fost pusă la punct o magistrală cartă a libertății.

Tranziția subsecventă între monarhie și o formă reprezentativă de guvernare a fost gradată. Regii au rămas ca simpli figuranți sociali sau sentimentali, și au sfârșit prin a dispărea odată cu stingerea liniilor descendenților lor masculini. Republica rămasă în prezent are acum doar două sute de ani de existență, timp în care ea a progresat continuu către tehnicile guvernamentale pe care le vom descrie. Ultimele dezvoltări în domeniile industrial și politic au fost efectuate pe parcursul celor zece ani care tocmai s-au scurs.

72.1.1 (808.4) Notwithstanding all these planetary handicaps a very superior civilization is evolving on an isolated continent about the size of Australia. This nation numbers about 140 million. Its people are a mixed race, predominantly blue and yellow, having a slightly greater proportion of violet than the so-called white race of Urantia. These different races are not yet fully blended, but they fraternize and socialize very acceptably. The average length of life on this continent is now ninety years, fifteen per cent higher than that of any other people on the planet.

72.1.2 (808.5) The industrial mechanism of this nation enjoys a certain great advantage derived from the unique topography of the continent. The high mountains, on which heavy rains fall eight months in the year, are situated at the very center of the country. This natural arrangement favors the utilization of water power and greatly facilitates the irrigation of the more arid western quarter of the continent.

72.1.3 (808.6) These people are self-sustaining, that is, they can live indefinitely without importing anything from the surrounding nations. Their natural resources are replete, and by scientific techniques they have learned how to compensate for their deficiencies in the essentials of life. They enjoy a brisk domestic commerce but have little foreign trade owing to the universal hostility of their less progressive neighbors.

72.1.4 (808.7) This continental nation, in general, followed the evolutionary trend of the planet: The development from the tribal stage to the appearance of strong rulers and kings occupied thousands of years. The unconditional monarchs were succeeded by many different orders of government — abortive republics, communal states, and dictators came and went in endless profusion. This growth continued until about five hundred years ago when, during a politically fermenting period, one of the nation's powerful dictator-triumvirs had a change of heart. He volunteered to abdicate upon condition that one of the other rulers, the baser of the remaining two, also vacate his dictatorship. Thus was the sovereignty of the continent placed in the hands of one ruler. The unified state progressed under strong monarchical rule for over one hundred years, during which there evolved a masterful charter of liberty.

72.1.5 (809.1) The subsequent transition from monarchy to a representative form of government was gradual, the kings remaining as mere social or sentimental figureheads, finally disappearing when the male line of descent ran out. The present republic has now been in existence just two hundred years, during which time there has been a continuous progression toward the governmental techniques about to be narrated, the last developments in industrial and political realms having been made within the past decade.

2. ORGANIZAREA POLITICĂ

2. POLITICAL ORGANIZATION

Națiunea continentală despre care vorbim are acum un guvern reprezentativ, cu o capitală națională situată în centrul țării. Guvernul central constă într-o confederație solidă, de o sută de state relativ libere; aceste state își aleg guvernatorii și legislatorii pentru zece ani, și nici unul din ei nu are dreptul de a fi reales. Judecătorii statului sunt numiți pe viață de către guvernatori și confirmați de legislaturile lor, care cuprind un câte reprezentant pentru fiecare sută de mii de cetățeni.

Există cinci tipuri diferite de guverne urbane, potrivit cu dimensiunea orașului, însă nici un oraș nu este autorizat să aibă mai mult de un milion de locuitori. În ansamblu, organizarea municipală este foarte simplă, directă și economică. Rarele posturi de administrare urbană sunt căutate cu ardoare de către cetățenii de tipul cel mai elevat.

Guvernul federal cuprinde trei departamente coordonate: executivul, legislativul și judiciarul. Conducătorul executiv federal este ales la fiecare șase ani prin sufragiu teritorial universal. El nu poate fi reales decât la cererea a cel puțin șaptezeci de parlamente de stat, sprijinite de guvernatorii lor de stat respectivi și, în acest caz, doar pentru un anumit termen. El este consiliat de un supracabinet compus din toți conducătorii executivi aflați încă în viață.

Departamentul legislativ conține trei camere:

1. Camera superioară este aleasă de grupuri de lucrători ai industrie, ai profesiiilor liberale, ai agriculturii și ai altor meserii, votând conform funcției lor economice.

2. Camera inferioară este aleasă de anumite organizații ale societății, conținând grupurile sociale, politice și filozofice neincluse în industrie și în alte meserii. Toți cetățenii onorabili cunoscuți participă la alegerea a două clase de reprezentanți, însă ei sunt grupați diferit, după cum alegerea corespunde camerei superioare sau camerei inferioare.

3. A treia cameră- cei mai în vârstă oameni de stat - înglobează veteranii serviciului civic și conține numeroase persoane distinse, numite de șeful executiv, de administratorii regionali (subfederali), de șeful tribunalului suprem și de președinții fiecăreia din celelalte două camere legislative. Acest grup este limitat la o sută de membri, care sunt aleși, în majoritate, de oameni de stat anteriori. Titularii sunt numiți pe viață, iar dacă apare un post vacant, persoana figurând pe lista candidaților și care a primit cel mai mare număr de voturi este, prin aceasta, cum se cuvine aleasă. Acest corp are o acțiune pur consultativă, însă este un mare regulator al opiniei publice și exercită o puternică influență asupra tuturor ramurilor guvernului.

O parte importantă a muncii administrative este executată de cele zece autorități regionale (subfederale), fiecare fiind formată din asocieri de câte zece state. Aceste departamente regionale sunt, în întregime, executive și administrative, fără funcțiuni legislative sau judiciare. Cei zece șefi executivi regionali sunt numiți personal de șeful executiv federal pentru o durată egală cu cea a propriului său mandat - șase ani. Tribunalul federal suprem aprobă nominalizarea acestor zece administratori regionali. Cu toate că mandatul lor nu poate fi reînnoit, fiecare din cei care se retrag devine

72.2.1 (809.2) This continental nation now has a representative government with a centrally located national capital. The central government consists of a strong federation of one hundred comparatively free states. These states elect their governors and legislators for ten years, and none are eligible for re-election. State judges are appointed for life by the governors and confirmed by their legislatures, which consist of one representative for each one hundred thousand citizens.

72.2.2 (809.3) There are five different types of metropolitan government, depending on the size of the city, but no city is permitted to have more than one million inhabitants. On the whole, these municipal governing schemes are very simple, direct, and economical. The few offices of city administration are keenly sought by the highest types of citizens.

72.2.3 (809.4) The federal government embraces three coordinate divisions: executive, legislative, and judicial. The federal chief executive is elected every six years by universal territorial suffrage. He is not eligible for re-election except upon the petition of at least seventy-five state legislatures concurred in by the respective state governors, and then but for one term. He is advised by a supercabinet composed of all living ex-chief executives.

72.2.4 (809.5) The legislative division embraces three houses:

72.2.5 (809.6) 1. The *upper house* is elected by industrial, professional, agricultural, and other groups of workers, balloting in accordance with economic function.

72.2.6 (809.7) 2. The *lower house* is elected by certain organizations of society embracing the social, political, and philosophic groups not included in industry or the professions. All citizens in good standing participate in the election of both classes of representatives, but they are differently grouped, depending on whether the election pertains to the upper or lower house.

72.2.7 (809.8) 3. The *third house* — the elder statesmen — embraces the veterans of civic service and includes many distinguished persons nominated by the chief executive, by the regional (subfederal) executives, by the chief of the supreme tribunal, and by the presiding officers of either of the other legislative houses. This group is limited to one hundred, and its members are elected by the majority action of the elder statesmen themselves. Membership is for life, and when vacancies occur, the person receiving the largest ballot among the list of nominees is thereby duly elected. The scope of this body is purely advisory, but it is a mighty regulator of public opinion and exerts a powerful influence upon all branches of the government.

72.2.8 (810.1) Very much of the federal administrative work is carried on by the ten regional (subfederal) authorities, each consisting of the association of ten states. These regional divisions are wholly executive and administrative, having neither legislative nor judicial functions. The ten regional executives are the personal appointees of the federal chief executive, and their term of office is concurrent with his — six years. The federal supreme tribunal approves the appointment of these ten regional executives, and while they may not be reappointed, the retiring executive automatically

automat asociatul și consilierul succesorului său. Dealtfel, șefii regionali își aleg propriul lor stat major de agenți administrativi.

Acțiunea judiciară se exercită în cadrul națiunii, prin două sisteme majore de tribunale - tribunalele civile și tribunalele socio-economice. Tribunalele civile funcționează la următoarele trei nivele:

1. Curțile minore de jurisdicție municipală și locală, ale căror decizii sunt susceptibile de apel pe lângă înaltele tribunale de stat.

2. Curțile supreme ale statelor- ale căror decizii sunt finale în toate problemele în care guvernul federal nu este implicat, și în care drepturile și libertățile cetățenilor nu sunt în pericol. Administratorii regionali au puterea de a supune imediat orice caz la bara tribunalului federal suprem.

3. Curtea federală supremă- înaltul tribunal pentru judecarea litigiilor naționale și a apelurilor venite de la tribunalele Statelor. Acest tribunal suprem se compune din doisprezece oameni cu o vârstă cuprinsă între patruzeci de ani și șaptezeci și cinci de ani, și care au servit cel puțin doi ani într-un tribunal de stat. Ei sunt numiți în această înaltă poziție de șeful executiv, cu aprobarea majorității supracabinetului și a celei de a treia camere a adunării legislative. Toate deciziile acestui corp judiciar suprem sunt luate cu o majoritate de cel puțin două treimi din voturi.

Tribunalele socio-economice funcționează în următoarele trei diviziuni:

1. Tribunalele familiilor, asociate departamentelor legislativ și executiv ale căminelor și ale sistemului social.

2. Tribunalele de învățătură- corpurile juridice legate de sistemele școlare ale statelor și regiunilor, și asociate cu ramurile executive și legislative ale mecanismului administrativ al educației.

3. Tribunalele industriei- tribunalele jurisdicționale investite cu deplină autoritate pentru a regla toate neînțelegerile economice.

Curtea federală supremă nu judecă cazurile socio-economice decât dacă a fost invitată de a treia ramură administrativă a guvernului național, camera veteranilor, votând cu o majoritate de trei pătrimi. Altfel, toate deciziile înaltelor tribunale familiale, educative și industriale sunt fără drept de apel.

3. VIAȚA ÎN CADRUL CĂMINULUI

Pe continentul despre care vorbim legea interzice locuirea a două familii sub același acoperiș. Așezămintele colective fiind proscrie, cea mai mare parte a clădirilor cu apartamente au fost demolate. În același timp, celibatarii trăiesc încă în cluburi, în hoteluri, sau în alte clădiri colective. Cel mai mic cămin familial autorizat trebuie să dețină o jumătate de hectar de pământ; toate pământurile și toate clădirile folosite de cămine sunt scutite de taxe până la de zece ori minimul suprafeței necesare unei familii.

Viața de familie a acestui popor s-a ameliorat mult în cursul ultimului secol. Este obligatoriu, atât pentru tați

becomes the associate and adviser of his successor. Otherwise, these regional chiefs choose their own cabinets of administrative officials.

72:2.9 (810.2) This nation is adjudicated by two major court systems — the law courts and the socioeconomic courts. The law courts function on the following three levels:

72:2.10 (810.3) 1. *Minor courts* of municipal and local jurisdiction, whose decisions may be appealed to the high state tribunals.

72:2.11 (810.4) 2. *State supreme courts*, whose decisions are final in all matters not involving the federal government or jeopardy of citizenship rights and liberties. The regional executives are empowered to bring any case at once to the bar of the federal supreme court.

72:2.12 (810.5) 3. *Federal supreme court* — the high tribunal for the adjudication of national contentions and the appellate cases coming up from the state courts. This supreme tribunal consists of twelve men over forty and under seventy-five years of age who have served two or more years on some state tribunal, and who have been appointed to this high position by the chief executive with the majority approval of the supercabinet and the third house of the legislative assembly. All decisions of this supreme judicial body are by at least a two-thirds vote.

72:2.13 (810.6) The socioeconomic courts function in the following three divisions:

72:2.14 (810.7) 1. *Parental courts*, associated with the legislative and executive divisions of the home and social system.

72:2.15 (810.8) 2. *Educational courts* — the juridical bodies connected with the state and regional school systems and associated with the executive and legislative branches of the educational administrative mechanism.

72:2.16 (810.9) 3. *Industrial courts* — the jurisdictional tribunals vested with full authority for the settlement of all economic misunderstandings.

72:2.17 (810.10) The federal supreme court does not pass upon socioeconomic cases except upon the three-quarters vote of the third legislative branch of the national government, the house of elder statesmen. Otherwise, all decisions of the parental, educational, and industrial high courts are final.

3. THE HOME LIFE

72:3.1 (811.1) On this continent it is against the law for two families to live under the same roof. And since group dwellings have been outlawed, most of the tenement type of buildings have been demolished. But the unmarried still live in clubs, hotels, and other group dwellings. The smallest homesite permitted must provide fifty thousand square feet of land. All land and other property used for home purposes are free from taxation up to ten times the minimum homesite allotment.

72:3.2 (811.2) The home life of this people has greatly improved during the last century. Attendance of parents,

cât și pentru mame, să asiste la cursurile școlilor pentru părinți de creștere a copiilor. Chiar agricultorii care locuiesc în mici locuințe de la țară urmează aceste cursuri prin corespondență și se deplasează în centrele vecine de instruire orală o dată la zece zile, adică la fiecare două săptămâni, de vreme ce săptămâna este de cinci zile.

Familiiile au în medie cinci copii, care rămân pe deplin sub controlul părinților lor. În cazul decesului unuia dintre cei doi părinți sau al amândurora, controlul este exercitat de persoanele desemnate de tribunalele familiilor. Orice familie consideră ca o mare onoare faptul de a i se încredința tutela unui orfan de tată și de mamă. Au loc concursuri între părinți, iar orfanul este acordat căminului celor care au făcut dovada celor mai bune calități părintești.

Acești oameni consideră căminul ca fiind instituția fundamentală a civilizației lor. Ei cred că partea cea mai prețioasă a educării și a formării caracterului unui copil va fi asigurată de părinții săi și în cadrul căminului. Tații consacră aproape la fel de multă atenție ca și mamele formării copiilor.

Întreaga educație sexuală este dată acasă de părinții sau de lucrătorii legali. Instruirea morală este oferită de instructori pe parcursul perioadelor de repaus, în atelierele școlare, însă nu este la fel pentru educația religioasă. Se estimează că acesta este privilegiul exclusiv al părinților, căci religia este considerată ca făcând parte integrantă din viața de familie. Instrucția religioasă nu este dată public decât în templele de filozofie, căci nici o instituție exclusiv religioasă asemănătoare bisericilor de pe Urantia nu s-a dezvoltat în rândurile acestei populații. În filozofia lor, religia este efortul de a-l cunoaște pe Dumnezeu și de a manifesta iubire pentru semenii, servindu-i, însă acest fapt nu este deloc tipic statutului religios al altor națiuni de pe acea planetă. La cea pe care o studiem noi, religia este atât de mult o problemă de familie, încât nu există locuri publice consacrate exclusiv adunărilor religioase. Pentru a folosi limbajul urantienilor, biserica și statul sunt în întregime separate politic, însă există o stranie suprapunere a religiei și a filozofiei.

Până acum douăzeci de ani, instructorii spirituali (asemănători pastorilor de pe Urantia) care vizitează periodic fiecare familie pentru a examina copiii și a verifica că au fost instruiți cum se cuvine de către părinții lor, erau plasați sub supravegherea guvernului. Acești consilieri și examinatori spirituali se găsesc acum sub îndrumarea Fundației Progresului Spiritual, o instituție nou creată și susținută prin contribuții voluntare. Este posibil ca această instituție să nu evolueze mai departe înainte de sosirea unui Fiu Magistral al Paradisului.

Copiii rămân legal supuși părinților lor până la vârsta de cincisprezece ani, când primesc prima lor inițiere în răspunderile civice. Apoi, la fiecare cinci ani și pe parcursul a cinci perioade succesive, exerciții similare au loc pentru grupele de aceeași vârstă. Obligațiile față de părinți sunt de fiecare dată diminuate, în timp ce sunt asumate noi responsabilități civice și sociale față de stat. Dreptul de vot este conferit la douăzeci de ani, dreptul de a se căsători fără consimțământul părinților nu este acordat înainte de douăzeci și cinci de ani, iar copiii trebuie să părăsească căminul lor când ating vârsta de treizeci de ani.

both fathers and mothers, at the parental schools of child culture is compulsory. Even the agriculturists who reside in small country settlements carry on this work by correspondence, going to the near-by centers for oral instruction once in ten days — every two weeks, for they maintain a five-day week.

72:3.3 (811.3) The average number of children in each family is five, and they are under the full control of their parents or, in case of the demise of one or both, under that of the guardians designated by the parental courts. It is considered a great honor for any family to be awarded the guardianship of a full orphan. Competitive examinations are held among parents, and the orphan is awarded to the home of those displaying the best parental qualifications.

72:3.4 (811.4) These people regard the home as the basic institution of their civilization. It is expected that the most valuable part of a child's education and character training will be secured from his parents and at home, and fathers devote almost as much attention to child culture as do mothers.

72:3.5 (811.5) All sex instruction is administered in the home by parents or by legal guardians. Moral instruction is offered by teachers during the rest periods in the school shops, but not so with religious training, which is deemed to be the exclusive privilege of parents, religion being looked upon as an integral part of home life. Purely religious instruction is given publicly only in the temples of philosophy, no such exclusively religious institutions as the Urantia churches having developed among this people. In their philosophy, religion is the striving to know God and to manifest love for one's fellows through service for them, but this is not typical of the religious status of the other nations on this planet. Religion is so entirely a family matter among these people that there are no public places devoted exclusively to religious assembly. Politically, church and state, as Urantians are wont to say, are entirely separate, but there is a strange overlapping of religion and philosophy.

72:3.6 (811.6) Until twenty years ago the spiritual teachers (comparable to Urantia pastors), who visit each family periodically to examine the children to ascertain if they have been properly instructed by their parents, were under governmental supervision. These spiritual advisers and examiners are now under the direction of the newly created Foundation of Spiritual Progress, an institution supported by voluntary contributions. Possibly this institution may not further evolve until after the arrival of a Paradise Magisterial Son.

72:3.7 (811.7) Children remain legally subject to their parents until they are fifteen, when the first initiation into civic responsibility is held. Thereafter, every five years for five successive periods similar public exercises are held for such age groups at which their obligations to parents are lessened, while new civic and social responsibilities to the state are assumed. Suffrage is conferred at twenty, the right to marry without parental consent is not bestowed until twenty-five, and children must leave home on reaching the age of thirty.

Legile căsătoriei și ale divorțului sunt uniforme în întreaga națiune. Căsătoria nu este permisă înainte de douăzeci de ani, vârsta de admitere la sufragiu. Permisivitatea de a se căsători nu este acordată decât la un an după declarația de intenție, și după ce ambii logodnici au prezentat certificate că au fost bine instruiți la școala părinților în ceea ce privește responsabilitățile vieții conjugale.

Regulile de divorț sunt destul de lejere, însă nu se poate obține hotărârea de despărțire emisă de tribunalul familiilor înainte de a se fi scurs un an de la înregistrarea cererii, iar anii pe această planetă sunt ceva mai lungi decât pe Urantia. În ciuda legilor care fac divorțul ușor astăzi, proporția de divorțuri nu atinge decât a zecea parte din aceea a raselor civilizate de pe Urantia.

4. SISTEMUL EDUCATIV

Sistemul educativ al acestei națiuni este obligatoriu și mixt, în școli pe care elevii le frecventează între cinci și optsprezece ani, înainte de a merge la universitate. Aceste școli sunt extrem de diferite de cele de pe Urantia; nu există săli de clasă, nu se urmează decât un subiect o dată, iar după primii trei ani toți elevii devin profesori asociați pentru a-i instrui pe cei care știu mai puțin decât ei. Nu se folosesc cărți decât pentru a se furniza informații care ajută la rezolvarea problemelor ivite în atelierele școli sau în fermele școli. În aceste ateliere sunt produse o mare parte a mobilelor folosite pe continent, precum și numeroase aparate mecanice - deoarece este o mare epocă de invenție a mașinismului. Pe lângă fiecare atelier se găsește o bibliotecă practică, în care elevii pot să consulte cărțile de referință necesare. Pe parcursul întregii perioade educative se învață, de asemenea, agricultura și horticultura, în vastele ferme de pe lângă fiecare școală locală.

Debililor mentali nu li se predă decât agricultura și creșterea animalelor, și sunt trimiși pentru a trăi în colonii de supraveghere speciale, unde sunt separați pe sexe pentru a împiedica procreția, care este interzisă tuturor persoanelor anormale. Aceste măsuri restrictive sunt în vigoare de șaptezeci și cinci de ani. Mandatele de internare sunt eliberate de tribunalele familiilor.

Toată lumea ia o lună de vacanță în fiecare an. Anul are zece luni. Școlile preuniversitare sunt deschise nouă luni; vacanțele sunt petrecute în călătorii împreună cu părinții sau cu prietenii. Aceste călătorii fac parte din programul de educație al adulților, și continuă pe parcursul întregii vieți. Fondurile necesare pentru a face față unor asemenea cheltuieli sunt acumulate prin aceleași metode ca fondurile de asigurare a bătrâneții.

Un sfert din timpul petrecut la școală este consacrat jocurilor, competițiilor atletice. Elevii progresează în aceste întreceri de la concursurile locale, apoi provinciale, apoi regionale, până la probele naționale de îndemânare și de forță. Concursurile oratorice și muzicale, precum și probele de știință și filozofie ocupă, de asemenea, atenția elevilor, de la selecțiile locale minore până la probele răsplătite cu onoruri naționale.

72:3.8 (812.1) Marriage and divorce laws are uniform throughout the nation. Marriage before twenty — the age of civil enfranchisement — is not permitted. Permission to marry is only granted after one year's notice of intention, and after both bride and groom present certificates showing that they have been duly instructed in the parental schools regarding the responsibilities of married life.

72:3.9 (812.2) Divorce regulations are somewhat lax, but decrees of separation, issued by the parental courts, may not be had until one year after application therefor has been recorded, and the year on this planet is considerably longer than on Urantia. Notwithstanding their easy divorce laws, the present rate of divorces is only one tenth that of the civilized races of Urantia.

4. THE EDUCATIONAL SYSTEM

72:4.1 (812.3) The educational system of this nation is compulsory and coeducational in the precollege schools that the student attends from the ages of five to eighteen. These schools are vastly different from those of Urantia. There are no classrooms, only one study is pursued at a time, and after the first three years all pupils become assistant teachers, instructing those below them. Books are used only to secure information that will assist in solving the problems arising in the school shops and on the school farms. Much of the furniture used on the continent and the many mechanical contrivances — this is a great age of invention and mechanization — are produced in these shops. Adjacent to each shop is a working library where the student may consult the necessary reference books. Agriculture and horticulture are also taught throughout the entire educational period on the extensive farms adjoining every local school.

72:4.2 (812.4) The feeble-minded are trained only in agriculture and animal husbandry, and are committed for life to special custodial colonies where they are segregated by sex to prevent parenthood, which is denied all subnormals. These restrictive measures have been in operation for seventy-five years; the commitment decrees are handed down by the parental courts.

72:4.3 (812.5) Everyone takes one month's vacation each year. The precollege schools are conducted for nine months out of the year of ten, the vacation being spent with parents or friends in travel. This travel is a part of the adult-education program and is continued throughout a lifetime, the funds for meeting such expenses being accumulated by the same methods as those employed in old-age insurance.

72:4.4 (812.6) One quarter of the school time is devoted to play — competitive athletics — the pupils progressing in these contests from the local, through the state and regional, and on to the national trials of skill and prowess. Likewise, the oratorical and musical contests, as well as those in science and philosophy, occupy the attention of students from the lower social divisions on up to the contests for national honors.

Conducerea școlii este o replică a guvernului național, cu cele trei branșe corelate. Personalul de învățământ operează cu titlu consultativ ca o a treia diviziune legislativă. Obiectul principal al educației pe acest continent constă în a face din fiecare elev un cetățean capabil să își câștige existența.

Toți elevii care sunt absolvenți ai sistemului școlar preuniversitar la optsprezece ani sunt artizani iscusiți; atunci încep studiul cărților și cercetarea cunoștințelor speciale fie în universități, fie în școlile de adulți. Când un elev eminent își încheie munca mai repede decât era planificat, i se acordă drept recompensă timpul și mijloacele de a executa un proiect pe care îl dorește și care îi este drag. Întregul sistem educativ este destinat educării adecvate a individului.

5. ORGANIZAREA INDUSTRIALĂ

Situația industrială la acest popor este departe de idealurile sale. Capitalul și munca au încă dificultățile lor, însă ei tind să se conformeze unui plan de cooperare sinceră. Pe acest continent excepțional, lucrătorii devin din ce în ce mai mult acționari în toate afacerile industriale; orice lucrător inteligent se transformă treptat într-un mic capitalist.

Antagonismele sociale se diminuează, iar bunăvoința sporește repede. Abolirea sclaviei (în urmă cu peste o sută de ani) nu a cauzat nici o problemă gravă, deoarece a fost efectuată treptat, eliberându-se câte doi la sută pe an din rândurile sclavilor. Dreptul de cetățenie a fost acordat sclavilor care au trecut în chip satisfăcător probele morale, mentale și fizice. Mulți dintre acești sclavi superiori erau prizonieri de război sau copii ai acestor captivi. În urmă cu aproximativ cincizeci de ani, națiunea a deportat restul sclavilor săi inferiori. Încă mai recent, ea a început acțiunea de reducere a numărului de indivizi aparținând claselor degenerate și vicioase.

Acest popor a dezvoltat recent noi tehnici de aplanare a neînțelegerilor industriale și de corecție a abuzurilor economice. Ele reprezintă o ameliorare marcantă a vechilor metode folosite în rezolvarea acestor probleme. Violența a fost proscrisă ca procedeu de reglare a diferendelor personale sau industriale. Salariile, profiturile, precum și alte probleme industriale, nu sunt rigid reglementate. Însă ele sunt, în general, controlate de corpurile legislative industriale, în timp ce toate neînțelegerile provenite din industrie sunt judecate de tribunalele industriei.

Tribunalele industriei nu există decât de treizeci de ani, însă funcționează foarte satisfăcător. Ultimele dispoziții prevăd ca tribunalele industriei să recunoască dinainte că remunerațiile legale sunt de trei feluri:

1. Nivelul legal de dobândă pe capitalul investit.
2. O salarizare corespunzătoare calificării puse în serviciul operațiilor industriale.
3. Salarii juste și echitabile pentru mâna de lucru.

Aceste obligații vor fi îndeplinite în acord cu contractele; dacă beneficiile s-au diminuat, cele trei clase suportă o reducere temporară proporțională. Apoi

72:4.5 (812.7) The school government is a replica of the national government with its three correlated branches, the teaching staff functioning as the third or advisory legislative division. The chief object of education on this continent is to make every pupil a self-supporting citizen.

72:4.6 (813.1) Every child graduating from the precollege school system at eighteen is a skilled artisan. Then begins the study of books and the pursuit of special knowledge, either in the adult schools or in the colleges. When a brilliant student completes his work ahead of schedule, he is granted an award of time and means wherewith he may execute some pet project of his own devising. The entire educational system is designed to adequately train the individual.

5. INDUSTRIAL ORGANIZATION

72:5.1 (813.2) The industrial situation among this people is far from their ideals; capital and labor still have their troubles, but both are becoming adjusted to the plan of sincere co-operation. On this unique continent the workers are increasingly becoming shareholders in all industrial concerns; every intelligent laborer is slowly becoming a small capitalist.

72:5.2 (813.3) Social antagonisms are lessening, and good will is growing apace. No grave economic problems have arisen out of the abolition of slavery (over one hundred years ago) since this adjustment was effected gradually by the liberation of two per cent each year. Those slaves who satisfactorily passed mental, moral, and physical tests were granted citizenship; many of these superior slaves were war captives or children of such captives. Some fifty years ago they deported the last of their inferior slaves, and still more recently they are addressing themselves to the task of reducing the numbers of their degenerate and vicious classes.

72:5.3 (813.4) These people have recently developed new techniques for the adjustment of industrial misunderstandings and for the correction of economic abuses which are marked improvements over their older methods of settling such problems. Violence has been outlawed as a procedure in adjusting either personal or industrial differences. Wages, profits, and other economic problems are not rigidly regulated, but they are in general controlled by the industrial legislatures, while all disputes arising out of industry are passed upon by the industrial courts.

72:5.4 (813.5) The industrial courts are only thirty years old but are functioning very satisfactorily. The most recent development provides that hereafter the industrial courts shall recognize legal compensation as falling in three divisions:

- 72:5.5 (813.6) 1. Legal rates of interest on invested capital.
- 72:5.6 (813.7) 2. Reasonable salary for skill employed in industrial operations.
- 72:5.7 (813.8) 3. Fair and equitable wages for labor.

72:5.8 (813.9) These shall first be met in accordance with contract, or in the face of decreased earnings they shall share proportionally in transient reduction. And

toate beneficiile depășind aceste sarcini fixe sunt considerate ca dividende și distribuite corespunzător fiecăreia dintre aceste trei diviziuni: capital, calificare și mână de lucru.

La fiecare zece ani, conducătorii executivi regionali fixează și decretează orele legale de muncă zilnică remunerată. Industria lucrează acum patru zile pe săptămână din cinci, a cincia zi fiind consacrată timpului liber. Acești oameni lucrează șase ore pe zi lucrătoare și, la fel ca și studenții, nouă luni din cele zece ale anului. Vacanțele sunt, în general, folosite pentru călătorii. Recent au fost dezvoltate noi căi de transport, și întreaga națiune se gândește să călătorească. Clima este favorabilă deplasărilor, aproximativ opt luni din zece, iar locuitorii profită cât mai mult de ocaziile care le sunt oferite.

Acum două sute de ani, căutarea profitului domina complet industria, însă astăzi ea este rapid înlocuită de forțe călăuzitoare mai înalte. Concurența este activă pe acest continent, însă ea a fost transferată, în mare parte, de la industrie la jocuri, la îndemânare, la realizările științifice și la reușitele intelectuale. Ea este puternic prezentă în serviciile sociale și în loialitatea față de guvern. La acest popor, serviciul public devine rapid obiectivul principal al ambiției. Omul cel mai bogat al continentului lucrează șase ore pe zi în biroul uzinei sale de mecanică, după care se grăbește apoi să meargă la ramura locală a școlii de administrare pentru oameni de stat, unde caută să se califice pentru serviciul public.

Mâna de lucru dobândește mai multă considerație pe acest continent. Toți cetățenii valizi în vârstă de peste optsprezece ani lucrează fie acasă sau în ferme, fie într-o industrie recunoscută, fie în muncile publice care absorb șomerii temporari, fie în corpurile de muncă obligatorii în mine.

Acest popor începe, de asemenea, să dezvolte o nouă formă de dezgust social, dezgustul față de lene, precum și față de averea nemeritată. Încet, dar sigur, ei triumfă asupra mașinilor lor. La rândul lor, și ei luptă pentru libertatea politică și apoi pentru eliberarea economică; încep acum să se bucure de ambele și, printre altele, să aprecieze timpul lor liber bine câștigat pe care îl pot consacra unei mai bune dezvoltări.

6. ASIGURAREA BĂTRÂNEȚILOR

Această națiune face un efort hotărât de a înlocui tipul de caritate care distruge respectul de sine, cu garanții de securitate pentru bătrânețe, cu asigurări guvernamentale demne. Această națiune oferă o educație tuturor copiilor și o ocupație tuturor bărbaților; ea poate deci să realizeze cu succes un plan de asigurare pentru protecția bătrânilor și infirmilor.

La acest popor, toate persoanele trebuie să se retragă din funcțiunile lucrative la vârsta de șaiszeci și cinci de ani, afară de cazul în care primesc de la comisarul de stat însărcinat cu problemele de muncă un permis dându-le dreptul de lucru până la șaptezeci de ani. Această limită de vârstă nu este valabilă nici pentru funcționari, nici pentru filozofi. Mutilații fizici sau invalizii permanenți pot fi înscrși la orice vârstă pe lista de pensionare, la un ordin al tribunalului contrasemnat

thereafter all earnings in excess of these fixed charges shall be regarded as dividends and shall be prorated to all three divisions: capital, skill, and labor.

72:5.9 (813.10) Every ten years the regional executives adjust and decree the lawful hours of daily gainful toil. Industry now operates on a five-day week, working four and playing one. These people labor six hours each working day and, like students, nine months in the year of ten. Vacation is usually spent in travel, and new methods of transportation having been so recently developed, the whole nation is travel bent. The climate favors travel about eight months in the year, and they are making the most of their opportunities.

72:5.10 (813.11) Two hundred years ago the profit motive was wholly dominant in industry, but today it is being rapidly displaced by other and higher driving forces. Competition is keen on this continent, but much of it has been transferred from industry to play, skill, scientific achievement, and intellectual attainment. It is most active in social service and governmental loyalty. Among this people public service is rapidly becoming the chief goal of ambition. The richest man on the continent works six hours a day in the office of his machine shop and then hastens over to the local branch of the school of statesmanship, where he seeks to qualify for public service.

72:5.11 (814.1) Labor is becoming more honorable on this continent, and all able-bodied citizens over eighteen work either at home and on farms, at some recognized industry, on the public works where the temporarily unemployed are absorbed, or else in the corps of compulsory laborers in the mines.

72:5.12 (814.2) These people are also beginning to foster a new form of social disgust — disgust for both idleness and unearned wealth. Slowly but certainly they are conquering their machines. Once they, too, struggled for political liberty and subsequently for economic freedom. Now are they entering upon the enjoyment of both while in addition they are beginning to appreciate their well-earned leisure, which can be devoted to increased self-realization.

6. OLD-AGE INSURANCE

72:6.1 (814.3) This nation is making a determined effort to replace the self-respect-destroying type of charity by dignified government-insurance guarantees of security in old age. This nation provides every child an education and every man a job; therefore can it successfully carry out such an insurance scheme for the protection of the infirm and aged.

72:6.2 (814.4) Among this people all persons must retire from gainful pursuit at sixty-five unless they secure a permit from the state labor commissioner which will entitle them to remain at work until the age of seventy. This age limit does not apply to government servants or philosophers. The physically disabled or permanently crippled can be placed on the retired list at any age by court order countersigned by the pension commissioner of the regional government.

de comisarul însărcinat cu pensiile al guvernului regional.

Fondurile pentru pensiile de bătrânețe provin din patru surse:

1. Câștigul unei zile pe lună este rechiziționat în acest scop de guvernul federal, iar în acea țară toată lumea lucrează.

2. Legatele - numeroși cetățeni bogați lasă fonduri în acest scop.

3. Câștigurile din munca obligatorie în minele statului. După ce lucrătorii înrolați prin înscriere și-au satisfăcut propriile lor nevoi și au pus deoparte contribuția lor pentru propria pensie, întregul excedent al beneficiului muncii lor este vărsat în aceste fonduri pentru pensii.

4. Venituri din resursele naturale. Toate bogățiile naturale ale continentului sunt deținute ca depozit social de guvernul federal, iar venitul pe care ele îl procură este folosit în scopuri sociale, cum ar fi lupta preventivă contra maladiilor, educarea genilor și întreținerea elevilor foarte promițători în școlile de formare a oamenilor de stat. Jumătate din veniturile resurselor naturale este alocată fondurilor pentru pensiile de bătrânețe.

Cu toate că fundațiile provinciale și regionale, bazate pe calculele actuale, acordă numeroase forme de asigurări protectoare, pensiile de bătrânețe sunt exclusiv administrate de guvernul federal și prin intermediul a zece departamente regionale.

Aceste fonduri guvernamentale sunt administrate cinstit de mult timp. După trădare și omucidere, înșelarea încrederii publice este fapta pedepsită cu cea mai mare severitate de tribunale. Lipsa de loialitate socială și politică este acum considerată ca fiind cea mai odioasă crimă.

7. IMPOZITELE

Guvernul federal nu este patern decât în administrarea pensiilor de bătrânețe, precum și în ajutorul adus geniului și imaginației creative. Guvernele locale sunt mult mai paterne sau socialiste. Orașul (sau una din subdiviziunile sale) se ocupă de probleme cum ar fi sănătatea, igiena, urbanismul, înfrumusețările, conductele de apă, iluminarea, încălzirea, recreațiile, muzica și comunicațiile.

În orice industrie, prima preocupare este sănătatea; anumite faze ale bunăstării fizice sunt considerate ca prerogative ale industriei și ale comunității, însă problemele de sănătate individuală și familiară rămân doar probleme personale. În medicină, ca în toate problemele pur personale, planul guvernului constă din ce în ce mai mult în abținerea de la orice amestec.

Orașele nu au nici puterea de a percepe taxe, nici dreptul de a împrumuta; ele primesc de la trezoreria statului o alocație pe locuitor. Acest venit trebuie completat de beneficiul întreprinderilor lor socializate și eliberând licențe pentru exercitarea diverselor activități

72.6.3 (814.5) The funds for old-age pensions are derived from four sources:

72.6.4 (814.6) 1. One day's earnings each month are requisitioned by the federal government for this purpose, and in this country everybody works.

72.6.5 (814.7) 2. Bequests — many wealthy citizens leave funds for this purpose.

72.6.6 (814.8) 3. The earnings of compulsory labor in the state mines. After the conscript workers support themselves and set aside their own retirement contributions, all excess profits on their labor are turned over to this pension fund.

72.6.7 (814.9) 4. The income from natural resources. All natural wealth on the continent is held as a social trust by the federal government, and the income therefrom is utilized for social purposes, such as disease prevention, education of geniuses, and expenses of especially promising individuals in the statesmanship schools. One half of the income from natural resources goes to the old-age pension fund.

72.6.8 (814.10) Although state and regional actuarial foundations supply many forms of protective insurance, old-age pensions are solely administered by the federal government through the ten regional departments.

72.6.9 (814.11) These government funds have long been honestly administered. Next to treason and murder, the heaviest penalties meted out by the courts are attached to betrayal of public trust. Social and political disloyalty are now looked upon as being the most heinous of all crimes.

7. TAXATION

72.7.1 (815.1) The federal government is paternalistic only in the administration of old-age pensions and in the fostering of genius and creative originality; the state governments are slightly more concerned with the individual citizen, while the local governments are much more paternalistic or socialistic. The city (or some subdivision thereof) concerns itself with such matters as health, sanitation, building regulations, beautification, water supply, lighting, heating, recreation, music, and communication.

72.7.2 (815.2) In all industry first attention is paid to health; certain phases of physical well-being are regarded as industrial and community prerogatives, but individual and family health problems are matters of personal concern only. In medicine, as in all other purely personal matters, it is increasingly the plan of government to refrain from interfering.

72.7.3 (815.3) Cities have no taxing power, neither can they go in debt. They receive per capita allowances from the state treasury and must supplement such revenue from the earnings of their socialistic enterprises and by licensing various commercial activities.

comerciale.

Facilitățile de tranzit rapid care permit o extindere considerabilă a granițelor urbane sunt plasate sub control municipal. Departamentele urbane ale pompierilor sunt susținute de fundațiile de protecție și de asigurarea contra incendiilor. Toate clădirile orașului sau de la țară sunt protejate contra incendiului. Ele au fost astfel de șaptezeci și cinci de ani.

Nu există gardieni de pace însărcinați de municipalități. Forțele poliției sunt întreținute de guvernele statului. Bărbații din acest departament sunt recrutați aproape exclusiv din rândul celibatarilor cu vârsta între douăzeci și cinci și cincizeci de ani. Cea mai mare parte a statelor îi taxează destul de mult pe celibetarii, însă cei care intră în rangul poliției statului sunt scutiți de acest impozit. În cea mai mare parte a statelor, forțele de poliție nu ating decât a zecea parte din importanța lor de acum cincizeci de ani.

Nu există deloc uniformitate în planurile fiscale ale celor o sută de state relativ libere și suverane, deoarece condițiile economice sau de altă natură variază mult în diferitele sectoare ale continentului. Constituția fiecărui stat comportă zece clauze fundamentale, care nu pot fi modificate fără consimțământul curții federale supreme, și una din ele împiedică faptul de a stabili un impozit de mai mult de unu la sută pe an asupra valorii unui bun oarecare, domiciliile urbane sau rurale fiind total scutite.

Guvernul federal nu are dreptul de a se îndatora, și este necesar un referendum cu o majoritate de trei pătrimi pentru a permite unui stat să se împrumute, în afară de cazul de război. Atunci, cum guvernul federal nu poate contacta datorii, consiliul național de apărare are puterea de a cere statelor o contribuție în bani, cât și în oameni și în materiale, în funcție de nevoi. Orice împrumut trebuie să fie rambursat în mai puțin de douăzeci și cinci de ani.

Veniturile destinate să întrețină guvernul federal provin deci din următoarele cinci surse:

1. Drepturile de import. Toate importurile sunt supuse unui drept de vamă destinat să protejeze nivelul de trai, care este mult mai elevat pe acest continent decât la oricare altă națiune a planetei. Tarifele vamale sunt fixate de cel mai înalt tribunal al industriei, după ce cele două camere ale parlamentului industrial au ratificat recomandările șefului executiv al problemelor economice, care este numit împreună cu aceste două corpuri legislative. Camera înaltă industrială este aleasă de muncitori, camera inferioară de capitaliști.

2. Redevențele. Guvernul federal încurajează invențiile și creațiile originare în cele zece laboratoare regionale. El ajută geniile de tot felul, artiștii, autorii și savanții, și protejează brevetele lor. În schimb, el ia jumătate din beneficiile care provenind de pe urma tuturor invențiilor și creațiilor lor, indiferent că ele se referă la mașini, cărți, opere de artă, plante sau animale.

3. Taxele succesoriale. Guvernul federal percepe o taxă succesorală progresivă, mergând de la unu la cincizeci la sută, în funcție de importanța succesiunii și de anumite alte condiții.

4. Echipamentul militar. Guvernul câștigă sume considerabile din locația echipamentelor militare și

72.7.4 (815.4) The rapid-transit facilities, which make it practical greatly to extend the city boundaries, are under municipal control. The city fire departments are supported by the fire-prevention and insurance foundations, and all buildings, in city or country, are fireproof — have been for over seventy-five years.

72.7.5 (815.5) There are no municipally appointed peace officers; the police forces are maintained by the state governments. This department is recruited almost entirely from the unmarried men between twenty-five and fifty. Most of the states assess a rather heavy bachelor tax, which is remitted to all men joining the state police. In the average state the police force is now only one tenth as large as it was fifty years ago.

72.7.6 (815.6) There is little or no uniformity among the taxation schemes of the one hundred comparatively free and sovereign states as economic and other conditions vary greatly in different sections of the continent. Every state has ten basic constitutional provisions which cannot be modified except by consent of the federal supreme court, and one of these articles prevents levying a tax of more than one per cent on the value of any property in any one year, homesites, whether in city or country, being exempted.

72.7.7 (815.7) The federal government cannot go in debt, and a three-fourths referendum is required before any state can borrow except for purposes of war. Since the federal government cannot incur debt, in the event of war the National Council of Defense is empowered to assess the states for money, as well as for men and materials, as it may be required. But no debt may run for more than twenty-five years.

72.7.8 (815.8) Income to support the federal government is derived from the following five sources:

72.7.9 (815.9) 1. *Import duties.* All imports are subject to a tariff designed to protect the standard of living on this continent, which is far above that of any other nation on the planet. These tariffs are set by the highest industrial court after both houses of the industrial congress have ratified the recommendations of the chief executive of economic affairs, who is the joint appointee of these two legislative bodies. The upper industrial house is elected by labor, the lower by capital.

72.7.10 (816.1) 2. *Royalties.* The federal government encourages invention and original creations in the ten regional laboratories, assisting all types of geniuses — artists, authors, and scientists — and protecting their patents. In return the government takes one half the profits realized from all such inventions and creations, whether pertaining to machines, books, artistry, plants, or animals.

72.7.11 (816.2) 3. *Inheritance tax.* The federal government levies a graduated inheritance tax ranging from one to fifty per cent, depending on the size of an estate as well as on other conditions.

72.7.12 (816.3) 4. *Military equipment.* The government earns a considerable sum from the leasing of military

navale pentru uzanță comercială sau recreativă.

5. Resursele naturale. Veniturile din resursele naturale, când nu sunt în întregime afectate proiectelor specifice consemnate în carta statelor federale, sunt vărsate la trezoreria națională.

Creditele bugetare federale, mai puțin fondurile de război evaluate de consiliul național al apărării, sunt propuse în înalta cameră legislativă, supuse acordului camerei inferioare, aprobate de șeful executiv și, în cele din urmă, validate de comisia bugetului federal. Cei o sută de membri ai acestei comisii sunt numiți de guvernatorii statelor, și aleși de corpurile legislative ale statelor pentru a servi timp de douăzeci și patru de ani. Ei se reînnoiesc în proporție de un sfert la fiecare șase ani. La fiecare șase ani, de asemenea, majoritatea a trei pătrimi a acestui corp alege un conducător în rândurile sale, și acesta devine, prin urmare, directorul controlor al trezoreriei federale.

8. ȘCOLILE SPECIALE

În plus față de programul fundamental de instrucție obligatorie între vârsta de cinci și optsprezece ani, se întrețin următoarele școli speciale:

1. Școlile de administrație. Ele se împart în trei clase: naționale, regionale și de stat. Birourile publice ale națiunii sunt grupate în patru diviziuni. Prima diviziune de responsabilitate publică ține, în principal, de administrarea națională. Toți deținătorii de posturi în acest grup trebuie să aibă diploma dublă a școlilor de administrare regională și națională. În a doua diviziune, candidații pot să accepte un post politic, electoral sau prin numire, după ce și-au obținut diploma în una din cele zece școli regionale de administrație. Misiunea lor conține responsabilități în administrarea regională și în guvernul statelor. A treia diviziune include responsabilități în cadrul statelor, iar funcționarilor ei să aibă gradul corespunzător administrației statelor. Funcționarii din cea de a patra și ultima diviziune nu au nevoie de nici o diplomă de administrare, toate posturile lor fiind atribuite prin numire. Ei reprezintă poziții minore de asistenți, secretari sau tehnicieni, ocupate de membri ai diferitelor profesii liberale care funcționează cu capacitate administrativă guvernamentală.

Judecătorii tribunalelor minore și ale tribunalelor statelor sunt absolvenți ai școlilor de administrare ale statelor. Judecătorii tribunalelor, care judecă problemele sociale, educative și industriale, sunt absolvenți ai școlilor regionale. Judecătorii curții supreme federale trebuie să aibă diplome de absolvire de la toate trei clasele de școli de administrare.

2. Școlile de filozofie. Aceste școli sunt afiliate templelor de filozofie și, mai mult sau mai puțin, asociate cu religia ca funcție publică.

3. Institutute științifice. Aceste școli tehnice sunt coordonate cu industria mai degrabă decât cu sistemul educativ. Ele sunt administrate în cincisprezece diviziuni.

4. Școlile de formare profesională. Aceste instituții speciale procură formarea tehnică pentru diversele

and naval equipment for commercial and recreational usages.

72:7.13 (816.4) 5. *Natural resources*. The income from natural resources, when not fully required for the specific purposes designated in the charter of federal statehood, is turned into the national treasury.

72:7.14 (816.5) Federal appropriations, except war funds assessed by the National Council of Defense, are originated in the upper legislative house, concurred in by the lower house, approved by the chief executive, and finally validated by the federal budget commission of one hundred. The members of this commission are nominated by the state governors and elected by the state legislatures to serve for twenty-four years, one quarter being elected every six years. Every six years this body, by a three-fourths ballot, chooses one of its number as chief, and he thereby becomes director-controller of the federal treasury.

8. THE SPECIAL COLLEGES

72:8.1 (816.6) In addition to the basic compulsory education program extending from the ages of five to eighteen, special schools are maintained as follows:

72:8.2 (816.7) 1. *Statesmanship schools*. These schools are of three classes: national, regional, and state. The public offices of the nation are grouped in four divisions. The first division of public trust pertains principally to the national administration, and all officeholders of this group must be graduates of both regional and national schools of statesmanship. Individuals may accept political, elective, or appointive office in the second division upon graduating from any one of the ten regional schools of statesmanship; their trusts concern responsibilities in the regional administration and the state governments. Division three includes state responsibilities, and such officials are only required to have state degrees of statesmanship. The fourth and last division of officeholders are not required to hold statesmanship degrees, such offices being wholly appointive. They represent minor positions of assistantship, secretaryships, and technical trusts which are discharged by the various learned professions functioning in governmental administrative capacities.

72:8.3 (816.8) Judges of the minor and state courts hold degrees from the state schools of statesmanship. Judges of the jurisdictional tribunals of social, educational, and industrial matters hold degrees from the regional schools. Judges of the federal supreme court must hold degrees from all these schools of statesmanship.

72:8.4 (817.1) 2. *Schools of philosophy*. These schools are affiliated with the temples of philosophy and are more or less associated with religion as a public function.

72:8.5 (817.2) 3. *Institutions of science*. These technical schools are co-ordinated with industry rather than with the educational system and are administered under fifteen divisions.

72:8.6 (817.3) 4. *Professional training schools*. These special institutions provide the technical training for the

profesiuni liberale care sunt în număr de douăsprezece.

5. Școlile militare și navale. Aproape de cartierul general național, precum și în cele douăzeci și cinci de centre militare învecinate, se întrețin instituțiile consacrate instrucției militare a cetățenilor voluntari, de vârstă cuprinsă de la optsprezece până la treizeci de ani. Pentru a fi admiși la aceste școli înainte de douăzeci și cinci de ani, este necesar consimțământul părinților.

9. PLANUL SUFRAGIULUI UNIVERSAL

Cu toate că diploma uneia din școlile de administrare provincială, regională sau federală a fost obligatorie pentru a candida la oricare din funcțiile publice, conducătorii iluminați ai acestei națiuni au descoperit un serios defect în planul lor de sufragiu universal. În urmă cu aproximativ cincizeci de ani, ei au dat dispoziții constituționale de adoptare a unui sistem de votare modificat, comportând următoarele caracteristici:

1. Fiecare bărbat și fiecare femeie având vârsta de la douăzeci de ani în sus dispune de un vot. Când ating această vârstă, toți cetățenii trebuie să accepte titlul de membri în două grupuri de electori. Ei se înscriu în primul, în funcție de funcțiunea lor economică: industrială, liberală, agricolă sau comercială; și intră în al doilea conform înclinațiilor lor politice, filozofice și sociale. Toți lucrătorii aparțin astfel unui grup electoral economic. Spre deosebire de asociațiile legale economice, aceste corporații au reglementări foarte asemănătoare celor ale guvernului național, cu tripla sa diviziune de puteri. Înscrierea într-un grup nu poate fi schimbată mai repede de doisprezece ani.

2. La propunerea guvernatorilor statelor sau a conducătorilor executivi regionali și la confirmarea consiliilor regionale supreme, persoanele care au făcut mari servicii societății sau au făcut dovada unei înțelepciuni extraordinare în serviciul guvernului, pot primi un drept de vot suplimentar, însă nu mai mult de o dată la cinci ani, și fără a depăși nouă voturi adiționale. Sufragiul maxim al unui elector cu vot multiplu este de zece voturi. Tot astfel, savanții, inventatorii, educatorii, filozofii, precum și conducătorii spirituali, sunt astfel recunoscuți și onorați cu o putere politică sporită. Aceste privilegii civice elevate sunt conferite de consiliile supreme ale statelor și regiunilor, în chip foarte asemănător acordării diplomelor oferite de școlile speciale. Beneficiarii sunt mândri de a adăuga aceste simboluri de recunoștință civică la celelalte diplome ale lor, la lista împlinirilor lor personale.

3. Toți indivizii condamnați la muncă obligatorie în mine, precum și toți funcționarii plătiți prin veniturile din impozite își pierd dreptul de vot pe perioada în care execută aceste servicii. Această măsură nu se aplică persoanelor în vârstă, care primesc pensie după retragerea din activitate la șaiszeci și cinci de ani.

4. Există cinci categorii de sufragiu, traducând media impozitelor anuale plătite pe fiecare perioadă cincinală. Contribuabilii care au plătit mult primesc un drept de vot suplimentar, mergând până la cinci voturi. Această concesie este independentă de orice altă recunoștință însă, în nici un caz, un elector nu dispune de mai mult de zece voturi.

various learned professions, twelve in number.

72:8.7 (817.4) 5. *Military and naval schools.* Near the national headquarters and at the twenty-five coastal military centers are maintained those institutions devoted to the military training of volunteer citizens from eighteen to thirty years of age. Parental consent is required before twenty-five in order to gain entrance to these schools.

9. THE PLAN OF UNIVERSAL SUFFRAGE

72:9.1 (817.5) Although candidates for all public offices are restricted to graduates of the state, regional, or federal schools of statesmanship, the progressive leaders of this nation discovered a serious weakness in their plan of universal suffrage and about fifty years ago made constitutional provision for a modified scheme of voting which embraces the following features:

72:9.2 (817.6) 1. Every man and woman of twenty years and over has one vote. Upon attaining this age, all citizens must accept membership in two voting groups: They will join the first in accordance with their economic function — industrial, professional, agricultural, or trade; they will enter the second group according to their political, philosophic, and social inclinations. All workers thus belong to some economic franchise group, and these guilds, like the noneconomic associations, are regulated much as is the national government with its threefold division of powers. Registration in these groups cannot be changed for twelve years.

72:9.3 (817.7) 2. Upon nomination by the state governors or by the regional executives and by the mandate of the regional supreme councils, individuals who have rendered great service to society, or who have demonstrated extraordinary wisdom in government service, may have additional votes conferred upon them not oftener than every five years and not to exceed nine such superfranchises. The maximum suffrage of any multiple voter is ten. Scientists, inventors, teachers, philosophers, and spiritual leaders are also thus recognized and honored with augmented political power. These advanced civic privileges are conferred by the state and regional supreme councils much as degrees are bestowed by the special colleges, and the recipients are proud to attach the symbols of such civic recognition, along with their other degrees, to their lists of personal achievements.

72:9.4 (817.8) 3. All individuals sentenced to compulsory labor in the mines and all governmental servants supported by tax funds are, for the periods of such services, disenfranchised. This does not apply to aged persons who may be retired on pensions at sixty-five.

72:9.5 (817.9) 4. There are five brackets of suffrage reflecting the average yearly taxes paid for each half-decade period. Heavy taxpayers are permitted extra votes up to five. This grant is independent of all other recognition, but in no case can any person cast over ten ballots.

5. În momentul în care s-a adoptat acest plan electoral, metoda teritorială de vot a fost abandonată în favoarea sistemului funcțional sau economic. Toți cetățenii votează acum în calitate de membri ai grupurilor industriale, sociale sau profesionale, independent de reședința lor. Corpul electoral este deci compus din grupuri consolidate, unificate și inteligente, care îi aleg doar pe cei mai buni membri ai lor în posturile guvernamentale de încredere și de responsabilitate. Acest plan de sufragiu funcțional sau colectiv comportă o excepție: alegerea unui conducător executiv federal la fiecare șase ani se efectuează printr-un vot național, în care nici un cetățean nu dispune de mai mult de un vot.

Astfel, mai puțin în cazul alegerii șefului executiv, sufragiul este exercitat de grupări economice, profesionale, intelectuale și sociale de cetățeni. Statul ideal este organic, și fiecare grup liber și inteligent de locuitori reprezintă un organ vital și funcțional în interiorul celui mai mare organism guvernamental.

Școlile de administrare au puterea de a angaja o acțiune în fața tribunalelor statului, pentru a face să se retragă dreptul de vot fiecărui individ vicios, leneș, nepăsător sau criminal. Acești oameni recunosc că dacă cincizeci la sută dintre elementele inferioare sau degenerate ale unei națiuni posedă drept de vot, atunci ea este condamnată să piară. Ea crede că dominația mediocrității provoacă prăbușirea oricărei națiuni. Votul este obligatoriu, iar electorii care nu depun buletinul lor sunt pedepsiți cu amenzi grele.

10. MĂSURI ÎN CEEA CE PRIVEȘTE CRIMA

Metodele acestui popor de a-i trata pe criminali, pe nebuni și pe degenerați, deși ar putea să placă în anumite privințe, vor părea cu siguranță șocante din alte puncte de vedere majorității urantienilor. Anormalii și criminalii obișnuiți sunt plasați, pe sexe, în diferite colonii agricole, unde fac mai mult decât să muncească pentru propriile lor nevoi. Criminalii cei mai înverșunați și nebunii incurabili sunt condamnați de tribunale să moară în camere de gaze. Numeroase crime, altele decât uciderea - inclusiv trădarea încrederii guvernului - atrag, de asemenea, pedeapsa cu moartea, iar acțiunea justiției este sigură și promptă.

Acest popor este pe cale de a ieși din era negativă a legii pentru a intra în era pozitivă. Recent s-a mers până acolo încât să se încerce împiedicarea preventivă a crimelor, condamnând la detenție pe viață, în colonii penitenciare, pe indivizii despre care se crede că sunt potențial asasini sau mari criminali. Dacă acești condamnați vor demonstra ulterior că au devenit mai normali, ei vor putea fi eliberați pe cuvânt sau grația. Numărul omuciderilor pe acest continent nu atinge decât unu la sută din acela al altor națiuni.

Eforturi pentru a împiedica reproducerea criminalilor și a persoanelor degenerate sunt întreprinse de mai bine de o sută de ani încoace, și au dat deja rezultate foarte satisfăcătoare. Nu există nici închisori, nici spitale pentru alienați; există pentru asta un motiv temeinic, acela că aceste grupuri sunt de zece ori mai puțin numeroase decât pe Urantia.

72:9.6 (818.1) 5. At the time this franchise plan was adopted, the territorial method of voting was abandoned in favor of the economic or functional system. All citizens now vote as members of industrial, social, or professional groups, regardless of their residence. Thus the electorate consists of solidified, unified, and intelligent groups who elect only their best members to positions of governmental trust and responsibility. There is one exception to this scheme of functional or group suffrage: The election of a federal chief executive every six years is by nation-wide ballot, and no citizen casts over one vote.

72:9.7 (818.2) Thus, except in the election of the chief executive, suffrage is exercised by economic, professional, intellectual, and social groupings of the citizenry. The ideal state is organic, and every free and intelligent group of citizens represents a vital and functioning organ within the larger governmental organism.

72:9.8 (818.3) The schools of statesmanship have power to start proceedings in the state courts looking toward the disenfranchisement of any defective, idle, indifferent, or criminal individual. These people recognize that, when fifty per cent of a nation is inferior or defective and possesses the ballot, such a nation is doomed. They believe the dominance of mediocrity spells the downfall of any nation. Voting is compulsory, heavy fines being assessed against all who fail to cast their ballots.

10. DEALING WITH CRIME

72:10.1 (818.4) The methods of this people in dealing with crime, insanity, and degeneracy, while in some ways pleasing, will, no doubt, in others prove shocking to most Urantians. Ordinary criminals and the defectives are placed, by sexes, in different agricultural colonies and are more than self-supporting. The more serious habitual criminals and the incurably insane are sentenced to death in the lethal gas chambers by the courts. Numerous crimes aside from murder, including betrayal of governmental trust, also carry the death penalty, and the visitation of justice is sure and swift.

72:10.2 (818.5) These people are passing out of the negative into the positive era of law. Recently they have gone so far as to attempt the prevention of crime by sentencing those who are believed to be potential murderers and major criminals to life service in the detention colonies. If such convicts subsequently demonstrate that they have become more normal, they may be either paroled or pardoned. The homicide rate on this continent is only one per cent of that among the other nations.

72:10.3 (818.6) Efforts to prevent the breeding of criminals and defectives were begun over one hundred years ago and have already yielded gratifying results. There are no prisons or hospitals for the insane. For one reason, there are only about ten per cent as many of these groups as are found on Urantia.

11. STAREA DE PREGĂTIRE MILITARĂ

Absolvenții școlilor militare federale pot fi promovați ca „păzitori ai civilizației” în șapte grade, conform competenței și experienței lor, de către președintele consiliului național al apărării. Acest consiliu este compus din douăzeci și cinci de membri numiți de tribunalele familiale, educative și industriale cele mai elevate. El este confirmat de curtea federală supremă și prezidat din oficiu de șeful statului major al treburilor miliare coordonate. Membrii săi servesc până la vârsta de șaptezeci de ani.

Cursurile urmate de acești ofițeri durează patru ani, și sunt invariabil legate de stăpânirea unei meserii sau a unei profesii. Instrucția militară nu este niciodată dată fără a-i asocia această educație industrială, științifică sau profesională. Când instruirea militară este terminată, individul respectiv a primit pe parcursul celor patru ani de cursuri jumătate din educația dată în orice altă școală specială unde cursurile durează, de asemenea, patru ani. Se evită astfel formarea unei clase de militari de carieră, oferindu-se unui mare număr de bărbați ocazia de a-și câștiga existența dobândind prima jumătate a unei pregătiri tehnice sau profesionale.

Serviciul militar pe timp de pace este pur voluntar. Iar înrolările în fiecare ramură a serviciului sunt pentru o perioadă de patru ani, pe parcursul căreia fiecare bărbat urmează studii într-o ramură specială în plus față de cele necesare însușirii tacticii militare. Educația muzicală este una din principalele scopuri ale școlilor militare centrale, și douăzeci și cinci de tabere de pregătire sunt repartizate la periferia continentului. Pe parcursul perioadei de scădere a ritmului în industrie, mii de șomeri sunt angajați automat la întărirea dispozitivelor de apărare militare ale continentului pe pământ, pe mare și în aer.

Cu toate că acești oameni întrețin puternice efective de război pentru a se apăra contra invaziilor popoarelor ostile înconjurătoare, se poate înscrie în creditul lor faptul că, de peste o sută de ani, ei nu au folosit aceste resurse militare în vreun război ofensiv. Acești oameni s-au civilizat până într-atâta încât pot să apere cu tărie civilizația, fără a ceda tentației de a folosi potențialul lor de război în agresiuni. Nu au mai avut războaie civile de la stabilirea statului continental unificat, însă în cursul ultimelor secole, au fost obligați să susțină nouă războaie defensive îndârjite, din care trei împotriva puternicelor confederații ale puterilor mondiale. Cu toate că această națiune întreține o apărare care să facă față oricărui atac din partea vecinilor ostili, ea acordă mult mai multă atenție în pregătirea oamenilor de stat, a savanților și filozofilor.

Când este în pace cu lumea, toate mecanismele mobile de apărare sunt folosite în întregime pentru afaceri, pentru comerț și pentru recreație. Când este decretată starea de război, întreaga națiune este mobilizată. Pe durata ostilităților, toată industria își plătește personalul la tariful soldelor militare, iar șefii tuturor departamentelor militare devin membrii ai cabinetului șefului executiv.

11. MILITARY PREPAREDNESS

72:11.1 (818.7) Graduates of the federal military schools may be commissioned as “guardians of civilization” in seven ranks, in accordance with ability and experience, by the president of the National Council of Defense. This council consists of twenty-five members, nominated by the highest parental, educational, and industrial tribunals, confirmed by the federal supreme court, and presided over ex officio by the chief of staff of co-ordinated military affairs. Such members serve until they are seventy years of age.

72:11.2 (819.1) The courses pursued by such commissioned officers are four years in length and are invariably correlated with the mastery of some trade or profession. Military training is never given without this associated industrial, scientific, or professional schooling. When military training is finished, the individual has, during his four years' course, received one half of the education imparted in any of the special schools where the courses are likewise four years in length. In this way the creation of a professional military class is avoided by providing this opportunity for a large number of men to support themselves while securing the first half of a technical or professional training.

72:11.3 (819.2) Military service during peacetime is purely voluntary, and the enlistments in all branches of the service are for four years, during which every man pursues some special line of study in addition to the mastery of military tactics. Training in music is one of the chief pursuits of the central military schools and of the twenty-five training camps distributed about the periphery of the continent. During periods of industrial slackness many thousands of unemployed are automatically utilized in upbuilding the military defenses of the continent on land and sea and in the air.

72:11.4 (819.3) Although these people maintain a powerful war establishment as a defense against invasion by the surrounding hostile peoples, it may be recorded to their credit that they have not in over one hundred years employed these military resources in an offensive war. They have become civilized to that point where they can vigorously defend civilization without yielding to the temptation to utilize their war powers in aggression. There have been no civil wars since the establishment of the united continental state, but during the last two centuries these people have been called upon to wage nine fierce defensive conflicts, three of which were against mighty confederations of world powers. Although this nation maintains adequate defense against attack by hostile neighbors, it pays far more attention to the training of statesmen, scientists, and philosophers.

72:11.5 (819.4) When at peace with the world, all mobile defense mechanisms are quite fully employed in trade, commerce, and recreation. When war is declared, the entire nation is mobilized. Throughout the period of hostilities military pay obtains in all industries, and the chiefs of all military departments become members of the chief executive's cabinet.

12. CELELALTE NAȚIUNI

Cu toate că societatea și guvernul acestui popor unic sunt, în multe privințe, superioare celor ale națiunilor Urantiei, trebuie să precizăm că pe alte continente (și există unsprezece pe această planetă) guvernele sunt net inferioare celor ale națiunilor cele mai evaluate de pe Urantia.

La ora actuală, acest guvern superior proiectează să stabilească relații de ambasade cu popoarele inferioare și, pentru prima dată, a apărut un mare conducător religios care recomandă trimiterea misionarilor la națiunile înconjurătoare. Ne este teamă că această națiune este pe punctul de a face greșeala pe care atâtea altele au comis-o, încercând să impună o cultură și o religie superioare altor rase. Ce rezultate minunate s-ar obține pe această lume dacă această națiune continentală de cultură avansată s-ar mulțumi să iasă din izolare pentru a-i aduce în cadrul ei pe oamenii de elită ai popoarelor vecine pentru ca apoi, după ce i-ar educa, să-i trimită ca emisari de cultură la frații lor cufundați în ignoranță! Bineînțeles, dacă ar fi să vină cât de curând vreun Fiu Magistral la această națiune evoluată, s-ar putea rapid produce un mare eveniment pe lumea aceasta.

Această relatare a problemelor unei planete vecine este făcută cu permisiunea specială în scopul de a face să progreseze civilizația și să accelereze evoluția guvernamentală pe Urantia. Am putea da numeroase alte detalii care, fără nici o îndoială, i-ar interesa și i-ar surprinde pe urantieni, însă aceste dezvoltări merg până la limita permisă de mandatul nostru.

Urantienii ar trebui, cu toate acestea, să țină cont că sfera lor soră din familia Sataniei nu a beneficiat nici de misiuni magistrale, nici de misiuni de consacrare ale Fiilor Paradisului. Diversele popoare de pe Urantia nu sunt nici separate unele de altele prin disparități de cultură vădind un contrast ca al acestei națiuni continentale cu alte națiuni de pe aceeași planetă.

Revărsarea Spiritului Adevărului oferă baza spirituală pentru a realiza mari înfăptuiri în interesul rasei umane, al planetei de consacrare. Urantia este, deci, mult mai bine pregătită pentru a alcătui un guvern planetar cu legile lui, cu mecanismele lui, cu convențiile lui, cu simbolurile lui și cu limbajul lui care, toate, ar putea contribui cât se poate de puternic la stabilirea păcii mondiale sub egida legii, lăsând să se întrevadă începutul unei adevărate epoci de eforturi spirituale. O astfel de epocă este pragul spiritual conducând la epocile utopice ale luminii și ale vieții.

[Prezentat de un Melchizedek al Nebadonului.]

12. THE OTHER NATIONS

72:12.1 (819.5) Although the society and government of this unique people are in many respects superior to those of the Urantia nations, it should be stated that on the other continents (there are eleven on this planet) the governments are decidedly inferior to the more advanced nations of Urantia.

72:12.2 (819.6) Just now this superior government is planning to establish ambassadorial relations with the inferior peoples, and for the first time a great religious leader has arisen who advocates the sending of missionaries to these surrounding nations. We fear they are about to make the mistake that so many others have made when they have endeavored to force a superior culture and religion upon other races. What a wonderful thing could be done on this world if this continental nation of advanced culture would only go out and bring to itself the best of the neighboring peoples and then, after educating them, send them back as emissaries of culture to their benighted brethren! Of course, if a Magisterial Son should soon come to this advanced nation, great things could quickly happen on this world.

72:12.3 (820.1) This recital of the affairs of a neighboring planet is made by special permission with the intent of advancing civilization and augmenting governmental evolution on Urantia. Much more could be narrated that would no doubt interest and intrigue Urantians, but this disclosure covers the limits of our permissive mandate.

72:12.4 (820.2) Urantians should, however, take note that their sister sphere in the Satania family has benefited by neither magisterial nor bestowal missions of the Paradise Sons. Neither are the various peoples of Urantia set off from each other by such disparity of culture as separates the continental nation from its planetary fellows.

72:12.5 (820.3) The pouring out of the Spirit of Truth provides the spiritual foundation for the realization of great achievements in the interests of the human race of the bestowal world. Urantia is therefore far better prepared for the more immediate realization of a planetary government with its laws, mechanisms, symbols, conventions, and language — all of which could contribute so mightily to the establishment of world-wide peace under law and could lead to the sometime dawning of a real age of spiritual striving; and such an age is the planetary threshold to the utopian ages of light and life.

72:12.6 (820.4) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

Capitolul 73. Grădina Edenului

⇐ 072

CARTEA URANTIA

074 ⇐

PARTE III. ISTORIA URANTIEI

CAPITOLUL 73 GRĂDINA EDENULUI

Secțiuni

Introduction

1. Noțiții și Amadoniții
2. Planificarea grădinii
3. Amplasarea grădinii
4. Întemeierea grădinii
5. Căminul grădinii
6. Arborele vieții
7. Soarta Edenului

PAPER 73 THE GARDEN OF EDEN

SECTIONS

Introduction

1. The Nodites and the Amadonites
2. Planning for the Garden
3. The Garden Site
4. Establishing the Garden
5. The Garden Home
6. The Tree of Life
7. The Fate of Eden

Introduction

DECADENȚA culturală și sărăcia spirituală rezultate din decăderea lui Caligastia, precum și confuzia socială care a rezultat din aceasta, au avut prea puțin efect asupra statutului biologic sau fizic al popoarelor Urantiei. Evoluția organică a continuat cu pași mari, cu totul independent de regresul moral și cultural care a urmat atât de rapid dizidenței lui Caligastia și a lui Daligastia. În urmă cu aproximativ patruzeci de mii de ani, a venit un moment în istoria planetară în care Purtătorii Vieții în serviciu au băgat de seamă că, din punct de vedere pur biologic, progresele dezvoltării raselor Urantiei se apropiau de apogeul lor. Administratorii provizorii melchizedeki au împărtășit această opinie, și au acceptat de bună voie să se alăture Purtătorilor Vieții, pentru a cere Preaînălților Edentiei să examineze Urantia pentru a autoriza trimiterea elevaților biologici, un Fiu și o Fiică Materiali.

Această cerere a fost adresată Preaînălților Edentiei, deoarece ei exercitaseră o jurisdicție directă asupra numeroaselor probleme ale Urantiei de la căderea lui Caligastia și de la carența temporară de autoritate de pe Jerusem.

Tabamantia, supraveghetor suveran al seriilor lumilor decimale sau experimentale, a venit să inspecteze planeta. După examinarea progresului rasial, el a recomandat pe bună dreptate ca Fiii Materiali să fie acordați Urantiei. La ceva mai puțin de o sută de ani după inspecția sa, Adam și Eva, un Fiu și o Fiică Materiali ai sistemului local au sosit și au început dificila lor misiune. Trebuia să se încerce descălcirea

INTRODUCTION

73:0.1 (821.1) THE cultural decadence and spiritual poverty resulting from the Caligastia downfall and consequent social confusion had little effect on the physical or biologic status of the Urantia peoples. Organic evolution proceeded apace, quite regardless of the cultural and moral setback which so swiftly followed the disaffection of Caligastia and Daligastia. And there came a time in the planetary history, almost forty thousand years ago, when the Life Carriers on duty took note that, from a purely biologic standpoint, the developmental progress of the Urantia races was nearing its apex. The Melchizedek receivers, concurring in this opinion, readily agreed to join the Life Carriers in a petition to the Most Highs of Edentia asking that Urantia be inspected with a view to authorizing the dispatch of biologic uplifters, a Material Son and Daughter.

73:0.2 (821.2) This request was addressed to the Most Highs of Edentia because they had exercised direct jurisdiction over many of Urantia's affairs ever since Caligastia's downfall and the temporary vacation of authority on Jerusem.

73:0.3 (821.3) Tabamantia, sovereign supervisor of the series of decimal or experimental worlds, came to inspect the planet and, after his survey of racial progress, duly recommended that Urantia be granted Material Sons. In a little less than one hundred years from the time of this inspection, Adam and Eve, a Material Son and Daughter of the local system, arrived and began the difficult task of attempting to untangle the

problemelor încurcate ale unei planete întârziată de rebeliune și pedepsită prin izolare spirituală.

confused affairs of a planet retarded by rebellion and resting under the ban of spiritual isolation.

1. NODIȚII ȘI AMADONIȚII

Pe o planetă normală, sosirea Fiului Material anunță în general apropierea unei mari epoci de invenții, de progrese materiale și de iluminare intelectuală. Era postadamică este o mare epocă științifică pe cea mai mare parte a lumilor, însă nu tot așa a fost pe Urantia. Cu toate că planeta a fost populată de rase apte din punct de vedere fizic, triburile rămăseseră în adâncurile sălbăciei și ale stagnării morale.

La zece mii de ani după rebeliune, practic toate câștigurile administrării Prințului fuseseră anulate; rasele lumii nu ar fi fost într-o situație cu mult mai bună dacă acest Fiu răătăcit nu ar fi venit niciodată pe Urantia. Tradițiile din Dalamatia și cultura Prințului Planetar nu se păstrasera decât la nodiți și amadoniți.

Nodiții erau descendenții membrilor rebeli ai statului major al Prințului și își trăgeau numele de la primul lor conducător, Nod, care prezidase odinioară comisia industriei și comerțului în Dalamatia. Amadoniții erau descendenții andoniților care au ales să rămână loiali, alături Van și Amadon. „Amadonit” este mai mult o denumire culturală și religioasă decât un nume rasial; din punct de vedere rasial, amadoniții erau în esență andoniți. „Nodit” este un nume atât cultural, cât și rasial, căci nodiții înșiși constituiau a opta rasă a Urantie.

Între nodiți și amadoniți existau o ostilitate tradițională. Această lipsă de prietenie revenea constant la suprafață de fiecare dată când descendenții celor două grupuri încercau să se angajeze în executarea unui proiect comun. Chiar și mai târziu, în treburile Edenului, le-a fost extrem de dificil să lucreze împreună în pace.

Puțin după distrugerea Dalamatiei, partizanii lui Nod s-au împărțit în trei grupe. Grupul central a rămas în vecinătatea imediată a căminului lor original, aproape de fundul Golfului Persic. Grupul oriental a migrat către platourile înalte ale Elamului, până în estul văii Eufratului. Grupul occidental a rămas pe țărmul mediteranean nord-estic al Siriei, în teritoriul adiacent.

Acești nodiți se căsătoriseră adesea cu rasele sangice și lăsaseră niște urmași capabili. Niște descendenți ai rebelilor dalamatieni s-au alăturat ulterior lui Van și partizanilor săi loiali, în ținuturile situate în nordul Mesopotamiei. Acolo, în vecinătatea lacului Van și în regiunea de la sudul Mării Caspice, nodiții s-au amestecat cu amadoniții, și s-au numărat printre „oamenii puternici de odinioară”.

Înainte de sosirea lui Adam și a Evei, aceste grupuri - nodiți și amadoniți - erau rasele cele mai evaluate și mai cultivate de pe pământ.

2. PLANIFICAREA GRĂDINII

Cu aproape o sută de ani înainte de inspecția lui

1. THE NODITES AND THE AMADONITES

73:1.1 (821.4) On a normal planet the arrival of the Material Son would ordinarily herald the approach of a great age of invention, material progress, and intellectual enlightenment. The post-Adamic era is the great scientific age of most worlds, but not so on Urantia. Though the planet was peopled by races physically fit, the tribes languished in the depths of savagery and moral stagnation.

73:1.2 (821.5) Ten thousand years after the rebellion practically all the gains of the Prince's administration had been effaced; the races of the world were little better off than if this misguided Son had never come to Urantia. Only among the Nodites and the Amadonites was there persistence of the traditions of Dalamatia and the culture of the Planetary Prince.

73:1.3 (821.6) The *Nodites* were the descendants of the rebel members of the Prince's staff, their name deriving from their first leader, Nod, onetime chairman of the Dalamatia commission on industry and trade. The *Amadonites* were the descendants of those Andonites who chose to remain loyal with Van and Amadon. "Amadonite" is more of a cultural and religious designation than a racial term; racially considered the Amadonites were essentially *Andonites*. "Nodite" is both a cultural and racial term, for the Nodites themselves constituted the eighth race of Urantia.

73:1.4 (822.1) There existed a traditional enmity between the Nodites and the Amadonites. This feud was constantly coming to the surface whenever the offspring of these two groups would try to engage in some common enterprise. Even later, in the affairs of Eden, it was exceedingly difficult for them to work together in peace.

73:1.5 (822.2) Shortly after the destruction of Dalamatia the followers of Nod became divided into three major groups. The central group remained in the immediate vicinity of their original home near the headwaters of the Persian Gulf. The eastern group migrated to the highland regions of Elam just east of the Euphrates valley. The western group was situated on the northeastern Syrian shores of the Mediterranean and in adjacent territory.

73:1.6 (822.3) These Nodites had freely mated with the Sangik races and had left behind an able progeny. And some of the descendants of the rebellious Dalamatians subsequently joined Van and his loyal followers in the lands north of Mesopotamia. Here, in the vicinity of Lake Van and the southern Caspian Sea region, the Nodites mingled and mixed with the Amadonites, and they were numbered among the "mighty men of old."

73:1.7 (822.4) Prior to the arrival of Adam and Eve these groups — Nodites and Amadonites — were the most advanced and cultured races on earth.

2. PLANNING FOR THE GARDEN

73:2.1 (822.5) For almost one hundred years prior to

Tabamantia, Van și asociații săi, operând din cartierul lor general de etică și de cultură mondială situat pe pământurile înalte, predicaseră venirea unui Fiu promis al lui Dumnezeu, un înnobilitor rasial, un învățător al adevărului și un succesor demn de încrederea al trădătorului Caligastia. Majoritatea locuitorilor lumii din zilele acelea arătau prea puțin interes, dacă nu chiar deloc, pentru aceste preziceri, însă cei care se găseau în contact imediat cu Van și Amadon au abordat această învățătură cu seriozitate, și au început să facă planuri pentru a-i putea primi efectiv pe Fiii promisiunii.

Van a istorisit celor mai apropiați dintre colaboratorii săi povestea Fiilor Materiali de pe Jerusem, spunând ceea ce știuse despre ei înainte de a veni pe Urantia. El știa că Fiii Adamici trăiau întotdeauna în lăcașuri simple, dar fermecătoare, înconjurate de grădini. Cu optzeci și trei de ani înainte de sosirea lui Adam și a Evei, el a propus celor din preajma sa să se consacre proclamării venirii Fiilor Materiali, și să pregătească un cămin grădină pentru primirea lor.

Din cartierul lor general din ținuturile înalte, și din șazezi și unu de lăcașuri foarte risipite, Van și Amadon au recrutat un corp de peste trei mii de muncitori entuziaști și binevoitori. Ei s-au reunit într-o adunare solemnă, în care s-au dedicat misiunii de pregătire a sosirii Fiului promis - sau cel puțin așteptat.

Van i-a împărțit pe voluntarii săi într-o sută de companii, cu câte un căpitan pentru fiecare, și un asociat care servea în statul său major personal ca ofițer de legătură. El l-a ținut pe Amadon ca asociat personal. Aceste comisii au început toate cu seriozitate lucrările lor preliminare, iar comisia răspunzătoare de amplasarea Grădinii a început să cuture pământul în căutarea locului ideal.

Deși Caligastia și Daligastia au fost privați de o mare parte a puterii lor de a face rău, ei au făcut tot ceea ce le-a stat în putință pentru a zădărnici și stânjeni munca de pregătire a Grădinii. Însă uneltirile lor răutăcioase au fost în mare parte contrabalansate de activitățile loiale a aproape două mii de medieni, care au trudit neobosit la avansarea lucrării.

3. AMPLASAREA GRĂDINII

Comitetul de amplasare a lipsit timp de trei ani. Acesta a făcut un raport favorabil referitor la trei posibile amplasamente: primul era o insulă a Golfului Persic; al doilea era un amplasament fluvial care a servit mai târziu drept a doua Grădină; al treilea era o peninsulă lungă și îngustă, aproape o insulă, care se găsea în vestul coastei orientale a Mediteranei.

Aproape în unanimitate comitetul prefera cea de-a treia soluție. A fost ales acest loc, și doi ani au fost ocupați cu transferarea cartierului general de cultură al lumii, inclusiv a arborelui vieții, pe această peninsulă mediteraneană. Cu excepția unui singur grup, toți locuitorii peninsulei au evacuat liniștiți locurile atunci când a sosit Van și suita sa.

Această peninsulă mediteraneană avea un climat sănătos și o temperatură constantă. Stabilitatea vremii se datora munților înconjurători, precum și faptului că acest teritoriu era practic o insulă într-o mare interioară.

Tabamantia's inspection, Van and his associates, from their highland headquarters of world ethics and culture, had been preaching the advent of a promised Son of God, a racial uplifter, a teacher of truth, and the worthy successor of the traitorous Caligastia. Though the majority of the world's inhabitants of those days exhibited little or no interest in such a prediction, those who were in immediate contact with Van and Amadon took such teaching seriously and began to plan for the actual reception of the promised Son.

73:2.2 (822.6) Van told his nearest associates the story of the Material Sons on Jerusem; what he had known of them before ever he came to Urantia. He well knew that these Adamic Sons always lived in simple but charming garden homes and proposed, eighty-three years before the arrival of Adam and Eve, that they devote themselves to the proclamation of their advent and to the preparation of a garden home for their reception.

73:2.3 (822.7) From their highland headquarters and from sixty-one far-scattered settlements, Van and Amadon recruited a corps of over three thousand willing and enthusiastic workers who, in solemn assembly, dedicated themselves to this mission of preparing for the promised — at least expected — Son.

73:2.4 (822.8) Van divided his volunteers into one hundred companies with a captain over each and an associate who served on his personal staff as a liaison officer, keeping Amadon as his own associate. These commissions all began in earnest their preliminary work, and the committee on location for the Garden sallied forth in search of the ideal spot.

73:2.5 (822.9) Although Caligastia and Daligastia had been deprived of much of their power for evil, they did everything possible to frustrate and hamper the work of preparing the Garden. But their evil machinations were largely offset by the faithful activities of the almost ten thousand loyal midway creatures who so tirelessly labored to advance the enterprise.

3. THE GARDEN SITE

73:3.1 (823.1) The committee on location was absent for almost three years. It reported favorably concerning three possible locations: The first was an island in the Persian Gulf; the second, the river location subsequently occupied as the second garden; the third, a long narrow peninsula — almost an island — projecting westward from the eastern shores of the Mediterranean Sea.

73:3.2 (823.2) The committee almost unanimously favored the third selection. This site was chosen, and two years were occupied in transferring the world's cultural headquarters, including the tree of life, to this Mediterranean peninsula. All but a single group of the peninsula dwellers peaceably vacated when Van and his company arrived.

73:3.3 (823.3) This Mediterranean peninsula had a salubrious climate and an equable temperature; this stabilized weather was due to the encircling mountains and to the fact that this area was virtually an island in an

Peste înaltele pământuri învecinate cădeau ploii abundente, însă rareori ploua cât trebuia în Eden. Însă, în fiecare noapte, dintr-o rețea foarte dezvoltată de canale de irigații, „se ridica o ceață” pentru a îmborsăta vegetația Grădinii.

Malul peninsulei era foarte ridicat, iar puntea care îl lega de continent nu era mai lată de patruzeci și trei de kilometri în punctul ei cel mai strâmt. Marele fluviu care scălda Grădina cobora din înaltele pământuri ale peninsulei, curgând către est până pe continent, prin istmul peninsulei, și de acolo traversa pământurile joase ale Mesopotamiei, până la marea situată dincolo. El era în legătură cu patru afluenți care își aveau izvorul în dealurile de pe coasta peninsulei edenice; erau cele „patru capete” ale fluviului care „ieșea din Eden” și care au fost confundate mai târziu cu afluenții fluviilor care înconjurau a doua Grădină.

Pietrele prețioase și metalele se găseau din abundență în munții din jurul Grădinii, însă nu li s-a acordat decât foarte puțină atenție. Ideea dominantă era de a glorifica horticultura și de a exalta agricultura.

Locul ales pentru Grădină era, probabil, cel mai frumos loc de felul acesta din toată lumea, iar climatul era la vremea aceea ideal. Nicăieri altundeva nu mai exista o așezare care să se poată dovedi atât de perfectă pentru a se transforma într-un asemenea de Paradis de expresie botanică. Elita civilizației Urantiei se reunea în acest loc de întâmpinare. În exterior și dincolo, lumea trăia în tenebre, în ignoranță și în sălbăcie. Edenul era unicul punct luminos al Urantiei; prin natura lui, el era un vis de frumusețe și a devenit în curând un poem în care gloria peisajelor era distinsă și aproape perfectă.

4. ÎNTEMEIEREA GRĂDINII

Când Fiii Materiali, elevatorii biologici, își încep șederea pe o lume evolutivă, lăcașul lor este adesea numit Grădina Edenului, deoarece ea este caracterizată de frumusețea florală și de splendoarea botanică a Edentiei, capitala constelației. Van cunoștea bine aceste obiceiuri, așa că a vegheat ca întreaga peninsulă să fie dedicată Grădinii. Fuseseră proiectate locuri de pășunat și de creștere a animalelor domestice pentru pământurile adiacente zonei continentale. Din regnul animal nu aveau să se găsească în parc decât păsări, precum și felurite specii de animale domestice. Van decretase că Edenul urma să fie o grădină, și numai o grădină. Niciodată nu s-a omorât vreun animal în incinta ei. Toată carnea mâncată de lucrătorii Grădinii, timp de ani de zile cât a durat construirea ei, provenea din turmele ținute sub supraveghere pe continent.

Primul scop a fost acela de a construi un zid de cărămidă de-a curmezișul istmului peninsulei. Odată terminat, s-a putut începe adevărata muncă de înfrumusețare a peisajului și de construire nestingherită a locuințelor.

O grădină zoologică a fost creată construind un zid mai mic dincolo de zidul principal. Spațiul intermediar, ocupat de tot felul de animale sălbatice, servea drept apărare suplimentară contra atacurilor ostile. Această menagerie a fost organizată în douăsprezece mari

inland sea. While it rained copiously on the surrounding highlands, it seldom rained in Eden proper. But each night, from the extensive network of artificial irrigation channels, a “mist would go up” to refresh the vegetation of the Garden.

73:3.4 (823.4) The coast line of this land mass was considerably elevated, and the neck connecting with the mainland was only twenty-seven miles wide at the narrowest point. The great river that watered the Garden came down from the higher lands of the peninsula and flowed east through the peninsular neck to the mainland and thence across the lowlands of Mesopotamia to the sea beyond. It was fed by four tributaries which took origin in the coastal hills of the Edenic peninsula, and these are the “four heads” of the river which “went out of Eden,” and which later became confused with the branches of the rivers surrounding the second garden.

73:3.5 (823.5) The mountains surrounding the Garden abounded in precious stones and metals, though these received very little attention. The dominant idea was to be the glorification of horticulture and the exaltation of agriculture.

73:3.6 (823.6) The site chosen for the Garden was probably the most beautiful spot of its kind in all the world, and the climate was then ideal. Nowhere else was there a location which could have lent itself so perfectly to becoming such a paradise of botanic expression. In this rendezvous the cream of the civilization of Urantia was for gathering. Without and beyond, the world lay in darkness, ignorance, and savagery. Eden was the one bright spot on Urantia; it was naturally a dream of loveliness, and it soon became a poem of exquisite and perfected landscape glory.

4. ESTABLISHING THE GARDEN

73:4.1 (823.7) When Material Sons, the biologic uplifters, begin their sojourn on an evolutionary world, their place of abode is often called the Garden of Eden because it is characterized by the floral beauty and the botanic grandeur of Edentia, the constellation capital. Van well knew of these customs and accordingly provided that the entire peninsula be given over to the Garden. Pasturage and animal husbandry were projected for the adjoining mainland. Of animal life, only the birds and the various domesticated species were to be found in the park. Van's instructions were that Eden was to be a garden, and only a garden. No animals were ever slaughtered within its precincts. All flesh eaten by the Garden workers throughout all the years of construction was brought in from the herds maintained under guard on the mainland.

73:4.2 (824.1) The first task was the building of the brick wall across the neck of the peninsula. This once completed, the real work of landscape beautification and home building could proceed unhindered.

73:4.3 (824.2) A zoological garden was created by building a smaller wall just outside the main wall; the intervening space, occupied by all manner of wild beasts, served as an additional defense against hostile attacks. This menagerie was organized in twelve grand divisions, and

diviziuni, cu căi încadrate de ziduri separând grupurile și conducând la cele douăsprezece porți ale grădinii. Fluviul și pășunile adiacente ocupau zona centrală. Pentru pregătirea Grădinii s-au folosit doar voluntari; salariați nu au participat niciodată. Ei cultivau Grădina și își îngrijeau turmele pentru a avea din ce trăi. Primeau, de asemenea, contribuții în hrană din partea credincioșilor din vecinătate. Și această mare întreprindere a fost dusă la bun sfârșit în ciuda dificultăților care au însoțit statutul confuz al lumii, pe parcursul acestor timpuri tulburi.

Neștiind cu ce întârziere pot veni Fiul și Fiica așteptați, s-a produs o mare dezamăgire când Van a sugerat că ar trebui, de asemenea, ca tinerele generații să se pregătească să continue planul lor în cazul în care sosirea lui Adam și Eva ar fi întârziată.

Această sugestie părea ca o recunoaștere a lipsei de credință din partea lui Van, și a provocat o mare tulburare însoțită de numeroase retrageri. Însă Van a stăruit în planul său de pregătire și a ocupat locurile lăsate goale de cei care au plecat cu voluntari mai tineri.

5. CĂMINUL GRĂDINII

În centrul peninsulei edenice, se găsea încântătorul templu de piatră al Tatălui Universal, sanctuarul sacru al Grădinii. Cartierul general administrativ a fost stabilit în nord, iar casele lucrătorilor și ale familiilor lor au fost construite în sud. În vest s-au rezervat terenurile necesare școlilor, care erau propuse spre construire pentru sistemul educativ al Fiului așteptat, în timp ce „în estul Edenului” s-au construit domiciliile destinate Fiului promis și urmașilor săi în linie directă. Planurile arhitecturale ale Edenului prevedeau locuințe și pământuri din abundență pentru un milion de ființe umane.

În momentul sosirii lui Adam, Grădina nu era decât pe un sfert terminată, însă existau deja mii de kilometri de canale de irigații și peste douăzeci de mii de kilometri de drumuri și cărări pietruite. Ceva mai mult de cinci mii de clădiri din cărămidă se înălțau în diverse sectoare, iar arborii și plantele erau aproape fără de număr. Șapte era numărul maxim de case ce puteau constitui o grupare în parc. Cu toate că structurile grădinii erau simple, ele erau foarte artistice. Căile și drumurile erau bine construite, iar peisagistica era distinsă.

Dispozitivele sanitare ale Grădinii erau mult avansate față de tot ceea ce se încercase până atunci pe Urantia. Apa potabilă a Edenului era menținută curată prin stricta observare a regulilor de igienă destinate să îi păstreze puritatea. În aceste epoci primitive, neglijarea acestor reguli stârnea multă neliniște, însă Van a insuflat puțin câte puțin asociaților săi importanța faptului că nu trebuie să fie lăsat să cadă nimic în rezervoarele de apă ale Grădinii.

walled paths led between these groups to the twelve gates of the Garden, the river and its adjacent pastures occupying the central area.

73:4.4 (824.3) In the preparation of the Garden only volunteer laborers were employed; no hirelings were ever used. They cultivated the Garden and tended their herds for support; contributions of food were also received from near-by believers. And this great enterprise was carried through to completion in spite of the difficulties attendant upon the confused status of the world during these troublous times.

73:4.5 (824.4) But it was a cause for great disappointment when Van, not knowing how soon the expected Son and Daughter might come, suggested that the younger generation also be trained in the work of carrying on the enterprise in case their arrival should be delayed. This seemed like an admission of lack of faith on Van's part and made considerable trouble, caused many desertions; but Van went forward with his plan of preparedness, meantime filling the places of the deserters with younger volunteers.

5. THE GARDEN HOME

73:5.1 (824.5) At the center of the Edenic peninsula was the exquisite stone temple of the Universal Father, the sacred shrine of the Garden. To the north the administrative headquarters was established; to the south were built the homes for the workers and their families; to the west was provided the allotment of ground for the proposed schools of the educational system of the expected Son, while in the “east of Eden” were built the domiciles intended for the promised Son and his immediate offspring. The architectural plans for Eden provided homes and abundant land for one million human beings.

73:5.2 (824.6) At the time of Adam's arrival, though the Garden was only one-fourth finished, it had thousands of miles of irrigation ditches and more than twelve thousand miles of paved paths and roads. There were a trifle over five thousand brick buildings in the various sectors, and the trees and plants were almost beyond number. Seven was the largest number of houses composing any one cluster in the park. And though the structures of the Garden were simple, they were most artistic. The roads and paths were well built, and the landscaping was exquisite.

73:5.3 (824.7) The sanitary arrangements of the Garden were far in advance of anything that had been attempted theretofore on Urantia. The drinking water of Eden was kept wholesome by the strict observance of the sanitary regulations designed to conserve its purity. During these early times much trouble came about from neglect of these rules, but Van gradually impressed upon his associates the importance of allowing nothing to fall into the water supply of the Garden.

Mai târziu a fost stabilită și o rețea de canale de scurgere însă, până atunci, edenii au practicat îngroparea scrupuloasă a tuturor deșeurilor sau a materiilor în descompunere. Inspectorii lui Amadon își făceau rondul în fiecare zi, căutând orice posibilă cauză de boală. Urantienii nu căpătaseră încă conștiința importanței luptei preventive contra bolilor umane înainte de sfârșitul secolului al nouăsprezecelea și începutul secolului al douăzecilea al erei creștine. Înainte de destrămarea regimului adamic, se construise din cărămizi un sistem acoperit de canale care treceau pe sub zidurile Grădinii și se vărsau în râul Edenului, la peste un kilometru în aval de zidul exterior.

În epoca sosirii lui Adam, în Eden creșteau specimene ale celor mai multe plante din această regiune a lumii. Se aduseseră deja importante ameliorări fructelor, cerealelor și nucilor. Aici au fost cultivate pentru prima dată multe legume și cereale moderne, însă zeci de varietăți de plante nutritive au dispărut ulterior de pe fața lumii.

Aproximativ cinci la sută din Grădină era folosită pentru cultura artificială intensivă, cincisprezece la sută nefiind decât parțial exploatat, restul suprafeței fiind lăsat mai mult sau mai puțin în stare naturală, așteptând sosirea lui Adam, fiind totuși de dorit să se desăvârșească parcul în acord cu ideile sale.

Și așa a fost Grădina Edenului pregătită pentru primirea Adamului făgăduit, și a sale, iar această grădină ar fi făcut onoare unei lumi în evoluție, aflată sub o administrație devenită perfectă și sub un control normal. Adam și Eva au fost foarte mulțumiți de planul general al Edenului, deși au adus și ei numeroase schimbări amenajării locuinței lor personale.

Cu toate că munca de înfrumusețare era departe de a fi în întregime terminată în momentul sosirii lui Adam, locul era deja o bijuterie de splendoare botanică. Pe la începuturile șederii lui în Eden, întreaga grădină a luat o nouă formă și a căpătat noi proporții de frumusețe și de grandoare. Nici înainte, nici după această epocă, Urantia nu a adăpostit o expoziție de horticultură și agricultură atât de superbă și atât de completă.

6. ARBORELE VIEȚII

În centrul templului Grădinii, Van a plantat arborele vieții, pe care îl păzise atâta vreme, ale căror frunze erau pentru „vindecarea națiunilor” și ale cărui fructe îl susținuseră atât de mult timp pe pământ. Van știa bine că Adam și Eva depindeau, de asemenea, de acest dar al Edentiei pentru a se menține în viață odată ce se vor fi materializat pe Urantia.

Pe capitalele sistemelor, Fiii Materiali nu au nevoie de arborele vieții pentru a subzista. Numai în repersonalizarea lor planetară ajung ei să depindă de acest auxiliar pentru nemurirea lor fizică.

Este posibil ca „arborele cunoașterii binelui și răului” să fie o figură de stil, o denumire simbolică acoperind o multitudine de experiențe umane, însă „arborele vieții” nu era un mit; el era real, și a fost mult timp prezent pe Urantia. Când Preaînălții Edentiei au aprobat numirea lui Caligastia ca Prinț Planetar al Urantiei și a celor o sută de cetățeni ai Jerusemului pentru statul lui major administrativ, ei au trimis pe

73:5.4 (825.1) Before the later establishment of a sewage-disposal system the Edenites practiced the scrupulous burial of all waste or decomposing material. Amadon's inspectors made their rounds each day in search for possible causes of sickness. Urantians did not again awaken to the importance of the prevention of human diseases until the later times of the nineteenth and twentieth centuries. Before the disruption of the Adamic regime a covered brick-conduit disposal system had been constructed which ran beneath the walls and emptied into the river of Eden almost a mile beyond the outer or lesser wall of the Garden.

73:5.5 (825.2) By the time of Adam's arrival most of the plants of that section of the world were growing in Eden. Already had many of the fruits, cereals, and nuts been greatly improved. Many modern vegetables and cereals were first cultivated here, but scores of varieties of food plants were subsequently lost to the world.

73:5.6 (825.3) About five per cent of the Garden was under high artificial cultivation, fifteen per cent partially cultivated, the remainder being left in a more or less natural state pending the arrival of Adam, it being thought best to finish the park in accordance with his ideas.

73:5.7 (825.4) And so was the Garden of Eden made ready for the reception of the promised Adam and his consort. And this Garden would have done honor to a world under perfected administration and normal control. Adam and Eve were well pleased with the general plan of Eden, though they made many changes in the furnishings of their own personal dwelling.

73:5.8 (825.5) Although the work of embellishment was hardly finished at the time of Adam's arrival, the place was already a gem of botanic beauty; and during the early days of his sojourn in Eden the whole Garden took on new form and assumed new proportions of beauty and grandeur. Never before this time nor after has Urantia harbored such a beautiful and replete exhibition of horticulture and agriculture.

6. THE TREE OF LIFE

73:6.1 (825.6) In the center of the Garden temple Van planted the long-guarded tree of life, whose leaves were for the “healing of the nations,” and whose fruit had so long sustained him on earth. Van well knew that Adam and Eve would also be dependent on this gift of Edentia for their life maintenance after they once appeared on Urantia in material form.

73:6.2 (825.7) The Material Sons on the system capitals do not require the tree of life for sustenance. Only in the planetary repersonalization are they dependent on this adjunct to physical immortality.

73:6.3 (825.8) The “tree of the knowledge of good and evil” may be a figure of speech, a symbolic designation covering a multitude of human experiences, but the “tree of life” was not a myth; it was real and for a long time was present on Urantia. When the Most Highs of Edentia approved the commission of Caligastia as Planetary Prince of Urantia and those of the one hundred Jerusem citizens as his administrative staff,

planetă prin Melchizedeki și un arbust de pe Edentia, care a crescut și a devenit arborele vieții de pe Urantia. Această formă de viață neinteligentă este proprie sferelor sediu ale constelațiilor. Ea se găsește, de asemenea, pe lumile sediu ale universurilor locale și ale suprauniversului, precum și pe sferile Havonei, dar nu și în capitalele sistemice.

Această supraplantă înmagazina anumite energii ale spațiului, antidoturi la elementele producând senescenta în existența animală. Fructul copacului vieții acționa ca o baterie de acumulatori suprachimici, eliberând în mod misterios, atunci când era mâncat, forța de prelungire a vieții a universului. Această formă de susținere le era complet inutilă muritorilor evolutivi ai Urantiei, însă le era deosebit de folositoare celor o sută de membri materializați ai statului major ai lui Caligastia și celor o sută de andoniți modificați care aduseseră o contribuție plasmelor vitale ale statului major al Prințului și care, în schimb, primiseră cu titlu de proprietate deplină complementul vieții care le dădea posibilitatea de a utiliza fructul arborelui vieții pentru a prelungi la nesfârșit existența lor, care fără acesta ar fi fost o existență de muritori.

Pe durata domniei Prințului, arborele plantat pe pământ creștea în curtea circulară centrală a templului Tatălui. Când a izbucnit rebeliunea, Van și asociații săi l-au făcut să crească din nou, folosind miezul lui, în tabăra lor temporară. Acest arbust al Edentiei a fost apoi dus cu ei odată cu retragerea lor din ținuturile înalte, unde a fost folosit de Van și de Amadon timp de peste o sută cincizeci de mii de ani.

Când Van și asociații săi au pregătit Grădina pentru Adam și Eva, ei au transportat arborele Edentiei în Grădina Edenului, unde a crescut, din nou, în curtea circulară centrală a unui templu al Tatălui. Adam și Eva luau periodic o masă din fructele sale pentru a întreține forma lor duală de viață fizică.

Când planurile Fiului Material au fost abătute de la calea dreaptă, Adam și familia sa nu au primit permisiunea de a lua cu ei miezul arborelui din Grădină. Când nodiții au invadat Edenul li s-a spus că vor deveni ca „zeii dacă vor mânca din fructul arborelui”. Spre surpriza lor, ei l-au găsit nepăzit. Ei au mâncat din plin din fructul lui timp de ani de zile, însă lucrul acesta nu a produs asupra lor nici un efect. Ei erau toți muritori materiali ai tărâmului, lipsiți de factorul care acționează ca un complement al fructului arborelui. Inaptitudinea lor de a beneficia de arborele vieții i-a înfuriat și, cu prilejul unuia din războaiele lor interne, au distrus templul și arborele dându-le foc. Doar zidul de piatră a mai rămas, până la scufundarea ulterioară a Grădinii în apă. Acela a fost al doilea templu al Tatălui care a fost ruinat.

A trebuit apoi ca orice trup de carne de pe Urantia să urmeze cursul natural al vieții și al morții. Adam și Eva, copiii lor, copiii copiilor lor și asociații lor au pierit de-a lungul timpului, devenind astfel supuși planului de ascensiune al universului local, în care reînvierea pe lumile palat urmează după moartea fizică.

they sent to the planet, by the Melchizedeks, a shrub of Edentia, and this plant grew to be the tree of life on Urantia. This form of nonintelligent life is native to the constellation headquarters spheres, being also found on the headquarters worlds of the local and superuniverses as well as on the Havona spheres, but not on the system capitals.

73:6.4 (826.1) This superplant stored up certain space-energies which were antidotal to the age-producing elements of animal existence. The fruit of the tree of life was like a superchemical storage battery, mysteriously releasing the life-extension force of the universe when eaten. This form of sustenance was wholly useless to the ordinary evolutionary beings on Urantia, but specifically it was serviceable to the one hundred materialized members of Caligastia's staff and to the one hundred modified Andonites who had contributed of their life plasm to the Prince's staff, and who, in return, were made possessors of that complement of life which made it possible for them to utilize the fruit of the tree of life for an indefinite extension of their otherwise mortal existence.

73:6.5 (826.2) During the days of the Prince's rule the tree was growing from the earth in the central and circular courtyard of the Father's temple. Upon the outbreak of the rebellion it was regrown from the central core by Van and his associates in their temporary camp. This Edentia shrub was subsequently taken to their highland retreat, where it served both Van and Amadon for more than one hundred and fifty thousand years.

73:6.6 (826.3) When Van and his associates made ready the Garden for Adam and Eve, they transplanted the Edentia tree to the Garden of Eden, where, once again, it grew in a central, circular courtyard of another temple to the Father. And Adam and Eve periodically partook of its fruit for the maintenance of their dual form of physical life.

73:6.7 (826.4) When the plans of the Material Son went astray, Adam and his family were not permitted to carry the core of the tree away from the Garden. When the Nodites invaded Eden, they were told that they would become as “gods if they partook of the fruit of the tree.” Much to their surprise they found it unguarded. They ate freely of the fruit for years, but it did nothing for them; they were all material mortals of the realm; they lacked that endowment which acted as a complement to the fruit of the tree. They became enraged at their inability to benefit from the tree of life, and in connection with one of their internal wars, the temple and the tree were both destroyed by fire; only the stone wall stood until the Garden was subsequently submerged. This was the second temple of the Father to perish.

73:6.8 (826.5) And now must all flesh on Urantia take the natural course of life and death. Adam, Eve, their children, and their children's children, together with their associates, all perished in the course of time, thus becoming subject to the ascension scheme of the local universe wherein mansion world resurrection follows material death.

7. SOARTA EDENULUI

7. THE FATE OF EDEN

După plecarea lui Adam, prima Grădină a fost ocupată, în diferite moduri de nodiți, de cutiți și de sunțiți. Ea a devenit mai târziu spațiul de locuit al nodiților din nord, care se opuneau cooperării cu adamiții. Timp de aproape patru mii de ani, peninsula a fost invadată de acești nodiți inferiori, când fundul oriental al mării Mediterane s-a scufundat, atrăgând sub ape întreaga peninsula Edenică. Evenimentul a avut loc în conexiune cu o violentă activitate a vulcanilor din vecinătate și cu inundarea istmului care lega Sicilia de Africa. Concomitent cu această vastă scufundare, coasta orientală a Mediteranei a fost considerabil ridicată. Acesta a fost sfârșitul celei mai frumoase creații naturale pe care a adăpostit-o Urantia vreodată. Scufundarea nu a fost bruscă; s-au scurs mai multe sute de ani până ce au ajuns cu totul sub ape întreaga peninsula.

Noi nu putem considera nicidecum această dispariție a Grădinii ca fiind rezultatul neîndeplinirii planurilor divine sau al greșelilor lui Adam și Eva. Noi credem că scufundarea Grădinii nu a fost nimic altceva decât un eveniment natural, însă ni se pare că data scufundării Grădinii a fost fixată pentru a coincide aproape cu exactitate cu data la care rezervele rasei violete au fost suficiente pentru a se angaja în lucrarea de reabilitare a popoarelor lumii.

Melchizedekii îl sfătuiseră pe Adam să nu inaugureze programul de înnobilare și de amalgamare al raselor înainte ca propria sa familie să numere o jumătate de milion de membri. Grădina nu a fost niciodată destinată să fie căminul permanent al adamiților. Aceștia trebuiau să fie emisarii unei noi vieți pentru întreaga lume și să se mobilizeze pentru o dedicare dezinteresată raselor pământului aflate la nevoie.

Instrucțiunile date lui Adam de către Melchizedeki implicau necesitatea stabilirii unor cartiere generale rasiale, continentale și divizionare, dirijate de fiii și fiicele lor imediați în timp ce el și Eva își vor împărți timpul între aceste diverse capitale mondiale în calitate de consilieri și coordonatori ai serviciului mondial de înnobilare biologică, de progres intelectual și de reabilitare morală.

[Prezentat de Solonia, „vocea serafică din Grădină”.]

73:7.1 (826.6) After the first garden was vacated by Adam, it was occupied variously by the Nodites, Cutites, and the Suntites. It later became the dwelling place of the northern Nodites who opposed co-operation with the Adamites. The peninsula had been overrun by these lower-grade Nodites for almost four thousand years after Adam left the Garden when, in connection with the violent activity of the surrounding volcanoes and the submergence of the Sicilian land bridge to Africa, the eastern floor of the Mediterranean Sea sank, carrying down beneath the waters the whole of the Edenic peninsula. Concomitant with this vast submergence the coast line of the eastern Mediterranean was greatly elevated. And this was the end of the most beautiful natural creation that Urantia has ever harbored. The sinking was not sudden, several hundred years being required completely to submerge the entire peninsula.

73:7.2 (827.1) We cannot regard this disappearance of the Garden as being in any way a result of the miscarriage of the divine plans or as a result of the mistakes of Adam and Eve. We do not regard the submergence of Eden as anything but a natural occurrence, but it does seem to us that the sinking of the Garden was timed to occur at just about the date of the accumulation of the reserves of the violet race for undertaking the work of rehabilitating the world peoples.

73:7.3 (827.2) The Melchizedeks counseled Adam not to initiate the program of racial uplift and blending until his own family had numbered one-half million. It was never intended that the Garden should be the permanent home of the Adamites. They were to become emissaries of a new life to all the world; they were to mobilize for unselfish bestowal upon the needy races of earth.

73:7.4 (827.3) The instructions given Adam by the Melchizedeks implied that he was to establish racial, continental, and divisional headquarters to be in charge of his immediate sons and daughters, while he and Eve were to divide their time between these various world capitals as advisers and co-ordinators of the world-wide ministry of biologic uplift, intellectual advancement, and moral rehabilitation.

73:7.5 (827.4) [Presented by Solonia, the seraphic “voice in the Garden.”]

Capitolul 74. Adam și Eva

⇐ 073

CARTEA URANTIA

075 ⇐

PARTE III. ISTORIA URANTIEI

CAPITOLUL 74 ADAM ȘI EVA

Secțiuni

Introduction

1. Adam și Eva pe Jerusem
2. Sosirea lui Adam și a Evei
3. Adam și Eva fac cunoștință cu planeta
4. Prima înălțare
5. Administrarea lui Adam
6. Viața familiară a lui Adam și a Evei
7. Viața în grădină
8. Legenda creației

PAPER 74 ADAM AND EVE

SECTIONS

Introduction

1. Adam and Eve on Jerusem
2. Arrival of Adam and Eve
3. Adam and Eve Learn about the Planet
4. The First Upheaval
5. Adam's Administration
6. Home Life of Adam and Eve
7. Life in the Garden
8. The Legend of Creation

Introduction

ADAM ȘI EVA au sosit pe Urantia cu 37.848 de ani înainte de anul 1934 al erei creștine, chiar la jumătatea anotimpului, în vremea când Grădina era la apogeul înfloririi ei. Drept în miezul zilei, și fără a fi fost anunțate, cele două convoaie serafice, însoțite de personalul Ierusemului însărcinat cu transportarea de elevatori biologici pe Urantia, au aterizat încet pe suprafața planetei în rotație, în apropierea templului Tatălui Universal. Toată munca de rematerializare a corpului lui Adam și celui al Evei, s-a executat în incinta acestui sanctuar nou creat. De la ora sosirii lor, au trecut zece zile până să fie re-creați în forma umană duală pentru a fi prezentați lumii ca reprezentând pe noii ei cărmuitori. Ei și-au recăpătat cunoștința simultan. Fiicele și Fiii Materiali slujesc întotdeauna împreună. Oriunde și oricând, esența misiunii lor este de a nu se despărți niciodată. Ei sunt mențiți să lucreze în cuplu, și rareori se întâmplă ca ei să își îndeplinească funcțiile separat.

INTRODUCTION

74:0.1 (828.1) ADAM AND EVE arrived on Urantia, from the year A.D. 1934, 37,848 years ago. It was in midseason when the Garden was in the height of bloom that they arrived. At high noon and unannounced, the two seraphic transports, accompanied by the Jerusem personnel intrusted with the transportation of the biologic uplifters to Urantia, settled slowly to the surface of the revolving planet in the vicinity of the temple of the Universal Father. All the work of rematerializing the bodies of Adam and Eve was carried on within the precincts of this newly created shrine. And from the time of their arrival ten days passed before they were re-created in dual human form for presentation as the world's new rulers. They regained consciousness simultaneously. The Material Sons and Daughters always serve together. It is the essence of their service at all times and in all places never to be separated. They are designed to work in pairs; seldom do they function alone.

1. ADAM ȘI EVA PE JERUSEM

Adamii și Evele planetari de pe Urantia erau membrii celui mai vechi corp al Fiilor Materiali de pe Jerusem, unde sunt înscrși împreună sub numărul 14.311. Ei aparțineau celei de-a treia serii fizice, și aveau o înălțime cu puțin peste doi metri și cincizeci.

În momentul când Adam a fost ales ca să vină pe Urantia, el era angajat împreună cu tovarăsa lui în

1. ADAM AND EVE ON JERUSEM

74:1.1 (828.2) The Planetary Adam and Eve of Urantia were members of the senior corps of Material Sons on Jerusem, being jointly number 14,311. They belonged to the third physical series and were a little more than eight feet in height.

74:1.2 (828.3) At the time Adam was chosen to come to Urantia, he was employed, with his mate, in the trial-

laboratoarele de testări și probe fizice ale Jerusemului. Vreme de peste cincisprezece mii de ani, ei conduseseră departamentul de energie experimentală aplicată în modificarea formelor vii. Cu mult înainte de asta, ei fuseseră instructori în școlile de cetățenie pentru noii veniți pe Jerusem. Toate acestea trebuie avute în vedere în legătură cu istoria purtării lor ulterioare pe Urantia.

Când a fost emisă proclamația care chema voluntari pentru misiunea aventurii adamice pe Urantia, toți Fiii și Fiicele corpului senior de Fii Materiali s-au prezentat în postura de candidați. Examinatorii melchizedeki, cu aprobarea lui Lanaforge și a celor Preaînălți din Edentia, i-au ales în final pe Adam și pe Eva, care au venit după aceea să îndeplinească funcția de elevatori biologici pe Urantia.

Adam și Eva au rămas loiali lui Mihail pe toată durata rebeliunii lui Lucifer; cu toate acestea, cuplul a fost chemat înaintea Suveranului Sistemului și a întregului său cabinet pentru a fi supus unei examinări și a primi instrucțiuni. Detaliile problemelor de pe Urantia le-au fost prezentate pe îndelete; ei au fost instruiți în amănunt cu privire la planurile de urmat în acceptarea răspunderilor cărmuirii unei lumi atât de sfâșiate de lupte. Ei au fost puși să presteze împreună jurământ de credință față de Preaînălții Edentiei și față de Mihail din Salvington. Ei au primit cuvenitul sfat de a se vedea ca pe niște supuși ai corpurilor urantiene de administratori provizorii melchizedeki, până la data când corpul guvernamental va fi în măsură să renunțe la conducerea lumii pe care a avut-o în sarcină.

Acest cuplu din Ierusem a lăsat în urma lui, în capitala Sataniei și în alte părți, o sută de descendenți - cincizeci de fii și cincizeci de fiice - creaturi magnifice care scăpaseră de căderile progresului, și care erau toate angajate ca fideli servitori de încredere ai universului în perioada în care au plecat părinții lor pe Urantia. Ei erau cu toții prezenți în frumosul templu al Fiilor Materiali pentru a asista la serbarea de bun rămas asociată cu ultimele ceremonii ale acceptării consacrării. Copiii i-au însoțit pe părinții lor la sediul de dematerializare al ordinului lor, și au fost ultimii care și-au luat rămas bun și le-au urat o reușită deplină în vreme ce aceștia se cufundau în somnul pierderii cunoștinței al personalității, prealabil pregătirii pentru transportul serafic. Copiii au petrecut o bucată de vreme împreună la acea întrunire a familiei, bucurându-se că părinții lor urmau curând să devină conducătorii vizibili, în realitate singurii cărmuitori ai planetei 606 a sistemului Sataniei.

Așa au părăsit Adam și Eva Jerusem, în mijlocul aclamațiilor și al urărilor de bine din partea cetățenilor lui. Ei s-au dus să preia noile lor responsabilități dotați cum se cuvine și pe deplin instruiți cu privire la toate îndatoririle și la toate pericolele de întâmpinat pe Urantia.

2. SOSIREA LUI ADAM ȘI A EVEI

Adam și Eva au adormit pe Jerusem și, când s-au trezit pe Urantia, în templul Tatălui, în prezența marii mulțimi adunate pentru întâmpinarea lor, s-au pomenit față în față cu două ființe de care auziseră vorbindu-se foarte mult, Van și loialul său tovarăș, Amadon. Acești

and-testing physical laboratories of Jerusem. For more than fifteen thousand years they had been directors of the division of experimental energy as applied to the modification of living forms. Long before this they had been teachers in the citizenship schools for new arrivals on Jerusem. And all this should be borne in mind in connection with the narration of their subsequent conduct on Urantia.

74:1.3 (828.4) When the proclamation was issued calling for volunteers for the mission of Adamic adventure on Urantia, the entire senior corps of Material Sons and Daughters volunteered. The Melchizedek examiners, with the approval of Lanaforge and the Most Highs of Edentia, finally selected the Adam and Eve who subsequently came to function as the biologic uplifters of Urantia.

74:1.4 (828.5) Adam and Eve had remained loyal to Michael during the Lucifer rebellion; nevertheless, the pair were called before the System Sovereign and his entire cabinet for examination and instruction. The details of Urantia affairs were fully presented; they were exhaustively instructed as to the plans to be pursued in accepting the responsibilities of rulership on such a strife-torn world. They were put under joint oaths of allegiance to the Most Highs of Edentia and to Michael of Salvington. And they were duly advised to regard themselves as subject to the Urantia corps of Melchizedek receivers until that governing body should see fit to relinquish rule on the world of their assignment.

74:1.5 (829.1) This Jerusem pair left behind them on the capital of Satania and elsewhere, one hundred offspring — fifty sons and fifty daughters — magnificent creatures who had escaped the pitfalls of progression, and who were all in commission as faithful stewards of universe trust at the time of their parents' departure for Urantia. And they were all present in the beautiful temple of the Material Sons attendant upon the farewell exercises associated with the last ceremonies of the bestowal acceptance. These children accompanied their parents to the dematerialization headquarters of their order and were the last to bid them farewell and divine speed as they fell asleep in the personality lapse of consciousness which precedes the preparation for seraphic transport. The children spent some time together at the family rendezvous rejoicing that their parents were soon to become the visible heads, in reality the sole rulers, of planet 606 in the system of Satania.

74:1.6 (829.2) And thus did Adam and Eve leave Jerusem amidst the acclaim and well-wishing of its citizens. They went forth to their new responsibilities adequately equipped and fully instructed concerning every duty and danger to be encountered on Urantia.

2. ARRIVAL OF ADAM AND EVE

74:2.1 (829.3) Adam and Eve fell asleep on Jerusem, and when they awakened in the Father's temple on Urantia in the presence of the mighty throng assembled to welcome them, they were face to face with two beings of whom they had heard much, Van and his faithful

doi eroi ai secesiunii lui Caligastia au fost primii care le-au urat bun venit în noul lor cămin grădină.

Limba Edenului era un dialect andonic, la fel ca cel vorbit de Amadon. Van și Amadon perfecționaseră mult această limbă, creând un nou alfabet de douăzeci și patru de litere; sperau să o vadă devenind limba Urantiei, în măsura în care cultura edenică s-ar fi răspândit în lume. Adam și Eva stăpâneau pe deplin acest dialect uman dinainte de a fi plecat din Ierusalim, astfel încât acest fiu andonit l-a auzit pe conducătorul superior al lumii sale adresându-i-se în propria sa limbă.

În ziua aceea, a fost mult freamăt și mare bucurie în toată Grădina Edenului, în timp ce mesagerii se grăbeau la locul de întâlnire al porumbeilor voiajori adunați din apropiere și din depărtări, și strigau: „Dați drumul păsărilor; lăsați-le să ducă vestea că Fiul făgăduit a venit.” An de an, sute de colonii de credincioși, au menținut constant numărul dorit de porumbei crescuți pe lângă casele lor anume pentru o asemenea ocazie.

Pe măsură ce vestea sosirii lui Adam s-a răspândit până departe, mii de membri din triburile învecinate au acceptat învățăturile lui Van și Amadon, iar vreme de mai multe luni de zile pelerinii au continuat să vină în Eden pentru a-i saluta pe Adam și pe Eva și pentru a aduce omagii Tatălui lor nevăzut.

Curând după trezirea lor, Adam și Eva au fost escortați la locul de primire oficial aflat pe un deal mare situat la nord de templu. Această colină naturală a fost mărită și amenajată pentru instalarea noilor conducători ai lumii. Aici, la amiază, comitetul de primire al Urantiei le-a urat bun-venit acestui Fiu și acestei Fiice ai sistemului Sataniei. Amadon era președintele acestui comitet, care era compus din doisprezece membri, cuprinzând: un reprezentant al fiecăreia din cele șase rase sangice; șeful în exercițiu al mediatorilor; Annan, o fiică loială purtătoare de cuvânt din partea nodiților; Noe, fiul arhitectului constructor al Grădinii și înfăptuitor al planurilor tatălui său; și cei doi Purtători ai Vieții stabiliți pe Urantia.

Actul următor a fost încredințarea sarcinii de supraveghere a planetei lui Adam și Evei de către seniorul melchizedek, șeful consiliului administratorilor provizorii de pe Urantia. Fiul și Fiica Materiali au depus un jurământ de credință față de Preaînălții Norlatiadekului și față de Mihail al Nebadonului. Ei au fost proclamați suveranii Urantiei de către Van, care a predat astfel autoritatea nominală pe care o deținuse timp de peste o sută cincizeci de mii de ani, în virtutea unei decizii a administratorilor provizorii melchizedeki.

Adam și Eva au fost îmbrăcați cu robe regale cu această ocazie, momentul instalării lor oficiale la stăpânirea ai lumii. Nu toate meșteșugurile Dalamatiei au fost pierdute pe planetă; țesutul era încă practicat pe vremea Edenului.

S-a auzit apoi proclamația arhangelilor, iar vocea transmisă a lui Gabriel a decretat al doilea apel nominal al judecății pentru Urantia și deșteptarea supraviețuitorilor adormiți din cea de-a doua perioadă de acordare a grației și a milei pe planeta 606 a Sataniei. Dominația Prințului a trecut; perioada lui Adam, a treia epocă planetară, se deschide în mijlocul unor scene de o măreție simplă; iar noii stăpâni ai Urantiei își

asociază Amadon. These two heroes of the Caligastia secession were the first to welcome them in their new garden home.

74:2.2 (829.4) The tongue of Eden was an Andonic dialect as spoken by Amadon. Van and Amadon had markedly improved this language by creating a new alphabet of twenty-four letters, and they had hoped to see it become the tongue of Urantia as the Edenic culture would spread throughout the world. Adam and Eve had fully mastered this human dialect before they departed from Ierusalem so that this son of Andon heard the exalted ruler of his world address him in his own tongue.

74:2.3 (829.5) And on that day there was great excitement and joy throughout Eden as the runners went in great haste to the rendezvous of the carrier pigeons assembled from near and far, shouting: "Let loose the birds; let them carry the word that the promised Son has come." Hundreds of believer settlements had faithfully, year after year, kept up the supply of these home-reared pigeons for just such an occasion.

74:2.4 (829.6) As the news of Adam's arrival spread abroad, thousands of the near-by tribesmen accepted the teachings of Van and Amadon, while for months and months pilgrims continued to pour into Eden to welcome Adam and Eve and to do homage to their unseen Father.

74:2.5 (829.7) Soon after their awakening, Adam and Eve were escorted to the formal reception on the great mound to the north of the temple. This natural hill had been enlarged and made ready for the installation of the world's new rulers. Here, at noon, the Urantia reception committee welcomed this Son and Daughter of the system of Satania. Amadon was chairman of this committee, which consisted of twelve members embracing a representative of each of the six Sangik races; the acting chief of the midwayers; Annan, a loyal daughter and spokesman for the Nodites; Noah, the son of the architect and builder of the Garden and executive of his deceased father's plans; and the two resident Life Carriers.

74:2.6 (830.1) The next act was the delivery of the charge of planetary custody to Adam and Eve by the senior Melchizedek, chief of the council of receivership on Urantia. The Material Son and Daughter took the oath of allegiance to the Most Highs of Norlatiadek and to Michael of Nebadon and were proclaimed rulers of Urantia by Van, who thereby relinquished the titular authority which for over one hundred and fifty thousand years he had held by virtue of the action of the Melchizedek receivers.

74:2.7 (831.2) And Adam and Eve were invested with kingly robes on this occasion, the time of their formal induction into world rulership. Not all of the arts of Dalamatia had been lost to the world; weaving was still practiced in the days of Eden.

74:2.8 (830.3) Then was heard the archangels' proclamation, and the broadcast voice of Gabriel decreed the second judgment roll call of Urantia and the resurrection of the sleeping survivors of the second dispensation of grace and mercy on 606 of Satania. The dispensation of the Prince has passed; the age of Adam, the third planetary epoch, opens amidst scenes of simple grandeur; and the new rulers of Urantia start

inaugurează domnia în condiții aparent favorabile, în pofida confuziei generale provocate de absența cooperării predecesorilor lor în autoritate pe planetă.

their reign under seemingly favorable conditions, notwithstanding the world-wide confusion occasioned by lack of the co-operation of their predecessor in authority on the planet.

3. ADAM ȘI EVA FAC CUNOȘTINȚĂ CU PLANETA

Acum, după instalarea lor oficială, Adam și Eva au devenit dureros de conștienți de izolarea lor planetară. Tăcute erau transmisiunile familiare; și absente erau toate circuitele de comunicare extraplanetară. Tovarășii lor din Jerusem se duseseră pe planete unde totul se petrecea normal, cu un Prinț Planetar bine stabilit și cu un stat major experimentat, gata să-i primească și să coopereze cu ei în cursul experiențelor lor inițiale pe aceste lumi. Însă, pe Urantia, rebeliunea a schimbat totul. Aici, Prințul Planetar era foarte des prezent și, cu toate că era privat de cea mai mare parte din puterea lui de a face rău, el era încă capabil de a face dificilă, și într-o oarecare măsură riscantă, sarcina lui Adam și a Evei. În acea noapte, pe când se plimbau prin Grădina, sub clar de lună plină, discutând planurile zilei următoare, Fiul și Fiica Jerusemului erau îngândurați și deziluzionați.

Așa s-a încheiat prima zi a lui Adam și a Evei pe Urantia, planeta izolată și tulburată din cauza trădării lui Caligastia. Ei s-au plimbat și au vorbit până noaptea târziu, prima lor noapte pe pământ - și s-au simțit foarte singuri.

A doua zi a lui Adam pe pământ s-a petrecut în ședință cu administratorii provizorii planetari și cu consiliul consultativ. De la melchizedeki și de la asociații lor, Adam și Eva au aflat mai multe detalii despre rebeliunea lui Caligastia și despre efectul acelei răscoale asupra progresului lumii. În ansamblu, această lungă relatare a proastei administrări a treburilor planetei este o istorie descurajantă. Ei au aflat toate faptele privitoare la năruirea totală a planului lui Caligastia de accelerare a procesului evoluției sociale. Ei au ajuns, de asemenea, la o înțelegere clară și deplină a nebuliei încercării de a se ajunge la o civilizație planetară avansată fără a se ține seama de planul divin de înaintare. Și astfel s-a terminat o zi tristă, dar foarte instructivă - cea de-a doua zi a lor pe Urantia.

A treia zi a fost consacrată unei cercetări a Grădinii. Instalați pe marile pășări transportoare - fandorii - Adam și Eva au contemplat de la înălțime vastele întinderi ale Grădinii în timp ce erau purtați prin aer pe deasupra celui mai frumos loc de pe pământ. Această zi de vizită s-a sfârșit cu un mare banchet ținut în cinstea tuturor celor care munciseră la crearea acestei grădini de o frumusețe și de o splendoare edenică. Din nou, până târziu în noaptea celei de-a treia zi a lor, Fiul și tovarășa lui s-au plimbat prin Grădina și au vorbit despre amplexarea problemelor lor.

În cea de-a patra zi, Adam și Eva au ținut un discurs în fața adunării Grădinii. De la înălțimea dealului inaugural, ei le-au vorbit oamenilor despre planurile lor de reabilitare a lumii și au pus accentul pe metodele prin care vor căuta să reînălțe cultura socială a Urantie de la nivelele inferioare la care căzuse ca urmare a păcatului și a rebeliunii. Aceasta a fost o zi mare; ea s-a încheiat cu un banchet pentru consiliul bărbaților și al femeilor care fuseseră selectați pentru a primi sarcini în

3. ADAM AND EVE LEARN ABOUT THE PLANET

74:3.1 (830.4) And now, after their formal installation, Adam and Eve became painfully aware of their planetary isolation. Silent were the familiar broadcasts, and absent were all the circuits of extraplanetary communication. Their Jerusem fellows had gone to worlds running along smoothly with a well-established Planetary Prince and an experienced staff ready to receive them and competent to co-operate with them during their early experience on such worlds. But on Urantia rebellion had changed everything. Here the Planetary Prince was very much present, and though shorn of most of his power to work evil, he was still able to make the task of Adam and Eve difficult and to some extent hazardous. It was a serious and disillusioned Son and Daughter of Jerusem who walked that night through the Garden under the shining of the full moon, discussing plans for the next day.

74:3.2 (830.5) Thus ended the first day of Adam and Eve on isolated Urantia, the confused planet of the Caligastia betrayal; and they walked and talked far into the night, their first night on earth — and it was so lonely.

74:3.3 (830.6) Adam's second day on earth was spent in session with the planetary receivers and the advisory council. From the Melchizedeks, and their associates, Adam and Eve learned more about the details of the Caligastia rebellion and the result of that upheaval upon the world's progress. And it was, on the whole, a disheartening story, this long recital of the mismanagement of world affairs. They learned all the facts regarding the utter collapse of the Caligastia scheme for accelerating the process of social evolution. They also arrived at a full realization of the folly of attempting to achieve planetary advancement independently of the divine plan of progression. And thus ended a sad but enlightening day — their second on Urantia.

74:3.4 (831.1) The third day was devoted to an inspection of the Garden. From the large passenger birds — the fandors — Adam and Eve looked down upon the vast stretches of the Garden while being carried through the air over this, the most beautiful spot on earth. This day of inspection ended with an enormous banquet in honor of all who had labored to create this garden of Edenic beauty and grandeur. And again, late into the night of their third day, the Son and his mate walked in the Garden and talked about the immensity of their problems.

74:3.5 (831.2) On the fourth day Adam and Eve addressed the Garden assembly. From the inaugural mount they spoke to the people concerning their plans for the rehabilitation of the world and outlined the methods whereby they would seek to redeem the social culture of Urantia from the low levels to which it had fallen as a result of sin and rebellion. This was a great day, and it closed with a feast for the council of men and women who had been selected to assume responsibilities in the

noua administrare a treburilor lumii. Luați seama! În acest grup se găseau și femei și bărbați, și aceasta a fost prima dată când un astfel de eveniment s-a petrecut pe pământ de la epoca lui Dalamatiei încoace. A fost o schimbare uimitoare, aceea de a o vedea pe Eva, o femeie, împărtaşind, cu un bărbat, onorurile și responsabilitățile treburilor lumii. Și astfel s-a încheiat cea de-a patra lor zi pe pământ.

Ce-a de-a cincia zi a fost ocupată cu organizarea guvernului temporar, administrația care urma să funcționeze până când administratorii provizorii melchizedeki vor fi părăsit Urantia.

Ziua a șasea a fost consacrată inspecției numeroaselor tipuri de oameni și de animale. De-a lungul zidurilor estice din Eden, Adam și Eva au fost escortați toată ziua, observând viața animală a planetei și ajungând la o mai bună înțelegere a ceea ce trebuie făcut pentru stabilirea ordinii în confuzia unei lumi populate de o asemenea varietate de creaturi vii.

Persoanele care l-au însoțit pe Adam în această deplasare au fost foarte surprinse să constate cât de deplin a înțeles Adam natura și funcția miilor de animale care i-au fost arătate. Era de ajuns să arunce o singură privire asupra vreunui animal, că și indica natura și comportamentul lui. Adam putea, la prima vedere, să dea tuturor creaturilor materiale pe care le vedea numele descriptiv al originii, al naturii și al funcțiunii lor. Aceia care l-au condus în turul lui de inspecție nu știau că noul conducător al lumii era unul din anatomistii cei mai experți din toată Satania, iar Eva era și ea la fel de pricepută. Adam i-a uimit pe asociații lui prin descrierea unei mulțimi de creaturi vii prea mici pentru a fi văzute de ochiul omenesc.

Când s-a scurs cea de-a șasea zi a șederii lor pe pământ, Adam și Eva s-au odihnit pentru prima dată în noul lor cămin „de la estul Edenului”. Primele șase zile ale aventurii pe Urantia fuseseră foarte ocupate, ei așteptând cu mare plăcere o zi de eliberare de toate activitățile.

Dar circumstanțele au dictat altfel. Experiența zilei care tocmai trecuse, în care Adam discutasese atât de inteligent și de exhaustiv viața animală a Urantiei, combinată cu magistralul său discurs inaugural și cu manierele lui fermecătoare, câștigaseră inima și captivaseră gândirea locuitorilor Grădinii, astfel încât ei nu numai că erau dispuși din toată inima să îi accepte drept conducători pe Fiul și pe Fiica nou sosiți din Jerusem, însă majoritatea erau aproape gata-gata să le cadă în genunchi și să-i adore ca pe niște zei.

4. PRIMA ÎNĂLȚARE

În noaptea aceea, noaptea care a urmat zilei a șasea, în timp ce Adam și Eva dormeau adânc, s-au petrecut lucruri ciudate în vecinătatea templului Tatălui, în sectorul central al Edenului. Acolo, sub lumina blândă a lunii, sute de femei și de bărbați entuziasmați și înfierbântați au ascultat timp de ore întregi argumentările pline de patimă ale conducătorilor lor. Ei aveau intenții bune, dar pur și simplu nu puteau înțelege simplitatea manierelor fraterne și democratice ale noilor lor suverani. Cu mult timp înainte de revărsatul zorilor, noii administratori temporari ai treburilor lumii au ajuns la concluzia virtual unanimă că Adam și consoarta lui erau

new administration of world affairs. Take note! women as well as men were in this group, and that was the first time such a thing had occurred on earth since the days of Dalamatia. It was an astounding innovation to behold Eve, a woman, sharing the honors and responsibilities of world affairs with a man. And thus ended the fourth day on earth.

74:3.6 (831.3) The fifth day was occupied with the organization of the temporary government, the administration which was to function until the Melchizedek receivers should leave Urantia.

74:3.7 (831.4) The sixth day was devoted to an inspection of the numerous types of men and animals. Along the walls eastward in Eden, Adam and Eve were escorted all day, viewing the animal life of the planet and arriving at a better understanding as to what must be done to bring order out of the confusion of a world inhabited by such a variety of living creatures.

74:3.8 (831.5) It greatly surprised those who accompanied Adam on this trip to observe how fully he understood the nature and function of the thousands upon thousands of animals shown him. The instant he glanced at an animal, he would indicate its nature and behavior. Adam could give names descriptive of the origin, nature, and function of all material creatures on sight. Those who conducted him on this tour of inspection did not know that the world's new ruler was one of the most expert anatomists of all Satania; and Eve was equally proficient. Adam amazed his associates by describing hosts of living things too small to be seen by human eyes.

74:3.9 (831.6) When the sixth day of their sojourn on earth was over, Adam and Eve rested for the first time in their new home in "the east of Eden." The first six days of the Urantia adventure had been very busy, and they looked forward with great pleasure to an entire day of freedom from all activities.

74:3.10 (831.7) But circumstances dictated otherwise. The experience of the day just past in which Adam had so intelligently and so exhaustively discussed the animal life of Urantia, together with his masterly inaugural address and his charming manner, had so won the hearts and overcome the intellects of the Garden dwellers that they were not only wholeheartedly disposed to accept the newly arrived Son and Daughter of Jerusem as rulers, but the majority were about ready to fall down and worship them as gods.

4. THE FIRST UPHEAVAL

74:4.1 (832.1) That night, the night following the sixth day, while Adam and Eve slumbered, strange things were transpiring in the vicinity of the Father's temple in the central sector of Eden. There, under the rays of the mellow moon, hundreds of enthusiastic and excited men and women listened for hours to the impassioned pleas of their leaders. They meant well, but they simply could not understand the simplicity of the fraternal and democratic manner of their new rulers. And long before daybreak the new and temporary administrators of world affairs reached a virtually unanimous conclusion that Adam and his mate were altogether too modest and

mult prea modești și simplii. Ei au decis că Divinitatea coborâse pe pământ sub înfățișare trupească, și că Adam și Eva erau în realitate zei, sau ceva atât de aproape de o astfel de stare, încât erau demni de o venerație respectuoasă.

Uimitoarele evenimente ale primelor șase zile ale lui Adam și ale Evei pe pământ au depășit complet înțelegerea minților nepregătite, chiar și pe ale celor mai buni oameni ai lumii. Erau cuprinși de o stare de zăpăceală; ei s-au lăsat antrenati de propunerea de a aduce nobila pereche până sus la templul Tatălui, în miezul zilei, pentru ca toată lumea să se poată închina într-o adorare plină de respect și să se prosternă într-o supunere plină de umilință; locuitorii Grădinii erau realmente sinceri în toată purtarea lor.

Van protesta. Amadon lipsea, având în sarcina sa garda de onoare care veghease, peste noapte, asupra lui Adam și Evei. Dar protestul lui Van a fost spulberat. I s-a spus că și el era prea modest, prea cuminte; că nu era departe de a fi el însuși un zeu; altfel cum ar fi trăit atât de mult pe pământ, și cum ar fi determinat un eveniment atât de important ca venirea lui Adam? Edeniții înfierbântați erau pe punctul de a-l lua pe sus și a-l urca pe muntele de închinăciune, când Van a reușit să-și croiască drum afară din mulțime. Fiind capabil să comunice cu medianii, l-a trimis în mare grabă pe șeful lor la Adam.

Se apropiau zorii celei de-a șaptea zi a lui Adam și a Evei pe pământ, când au auzit surprinzătoarea veste a propunerii acestor muritori bine intenționați, dar necugetați; atunci, chiar în timp ce păsările transportoare zburau cât puteau de repede pentru a-i găsi și aduce pe Adam și pe Eva la templu, medianii, putând chiar ei să facă un astfel de lucru, i-au transportat ei înșiși la templul Tatălui. Era foarte devreme în dimineața acestei a șaptea zi, și, de pe movila, unde fusese atât de recent primit, Adam a ținut un discurs în care a explicat ordinea filiației divine și le-a făcut clar acestor minți pământești că numai Tatăl și aceia pe care îi desemnează el pot fi venerați. Adam a precizat că va accepta toate onorurile și va primi tot respectul, dar va refuza întotdeauna să fie adorat!

A fost o zi memorabilă. Chiar înainte de amiază, aproape de clipa sosirii mesagerului serafic care aducea din Jerusem constatarea instalării conducătorilor lumii, Adam și Eva, ieșind din mulțime, au arătat spre templul Tatălui și au zis: „Mergeți acum spre însemnul material al prezenței nevăzute a Tatălui și închinați-vă în semn de adorare înaintea celui care ne-a făcut pe toți și care ne ține în viață. Și fie ca acest act să reprezinte promisiunea sinceră că voi nu veți mai fi niciodată tentați să venerați pe nimeni altul în afară de Dumnezeu.” Toți au făcut așa cum le-a poruncit Adam. Fiul și Fiica Materiali stăteau singuri pe deal, cu capetele înclinate, în vreme ce oamenii s-au prosternat în jurul templului.

Aceasta a fost originea tradiției zilei sabatului. În Eden, ziua a șaptea a fost întotdeauna consacrată adunării de la amiază din templu; obiceiul de a se consacra această zi cultivării personale a persistat mult timp. Dimineața era consacrată desăvârșirii fizice, ceasurile amiezii adorării spirituale, după amiaza cultivării minții, în vreme ce seara se petrecea în serbări sociale. Aceasta n-a fost niciodată o lege în Eden, dar așa a fost obiceiul câtă vreme administrația adamică a

unassuming. They decided that Divinity had descended to earth in bodily form, that Adam and Eve were in reality gods or else so near such an estate as to be worthy of reverent worship.

74:4.2 (832.2) The amazing events of the first six days of Adam and Eve on earth were entirely too much for the unprepared minds of even the world's best men; their heads were in a whirl; they were swept along with the proposal to bring the noble pair up to the Father's temple at high noon in order that everyone might bow down in respectful worship and prostrate themselves in humble submission. And the Garden dwellers were really sincere in all of this.

74:4.3 (832.3) Van protested. Amadon was absent, being in charge of the guard of honor which had remained behind with Adam and Eve overnight. But Van's protest was swept aside. He was told that he was likewise too modest, too unassuming; that he was not far from a god himself, else how had he lived so long on earth, and how had he brought about such a great event as the advent of Adam? And as the excited Edenites were about to seize him and carry him up to the mount for adoration, Van made his way out through the throng and, being able to communicate with the midwayers, sent their leader in great haste to Adam.

74:4.4 (832.4) It was near the dawn of their seventh day on earth that Adam and Eve heard the startling news of the proposal of these well-meaning but misguided mortals; and then, even while the passenger birds were swiftly winging to bring them to the temple, the midwayers, being able to do such things, transported Adam and Eve to the Father's temple. It was early on the morning of this seventh day and from the mount of their so recent reception that Adam held forth in explanation of the orders of divine sonship and made clear to these earth minds that only the Father and those whom he designates may be worshiped. Adam made it plain that he would accept any honor and receive all respect, but worship never!

74:4.5 (832.5) It was a momentous day, and just before noon, about the time of the arrival of the seraphic messenger bearing the Jerusem acknowledgment of the installation of the world's rulers, Adam and Eve, moving apart from the throng, pointed to the Father's temple and said: "Go you now to the material emblem of the Father's invisible presence and bow down in worship of him who made us all and who keeps us living. And let this act be the sincere pledge that you never will again be tempted to worship anyone but God." They all did as Adam directed. The Material Son and Daughter stood alone on the mount with bowed heads while the people prostrated themselves about the temple.

74:4.6 (832.6) And this was the origin of the Sabbath-day tradition. Always in Eden the seventh day was devoted to the noontide assembly at the temple; long it was the custom to devote this day to self-culture. The forenoon was devoted to physical improvement, the noontime to spiritual worship, the afternoon to mind culture, while the evening was spent in social rejoicing. This was never the law in Eden, but it was the custom as long as the Adamic administration held sway on earth.

deținut puterea pe pământ.

5. ADMINISTRAREA LUI ADAM

Timp de aproape șapte ani de la sosirea lui Adam, administratorii provizorii au rămas la datorie, însă în cele din urmă a venit vremea când ei i-au transferat lui Adam administrarea treburilor lumii și s-au întors pe Ierusalim.

Salutul de bun-rămas al administratorilor provizorii a ocupat o zi întreagă, și în cursul serii melchizedekii individuali le-au dat lui Adam și Evei sfatul lor de despărțire și le-au urât cele mai bune gânduri. Adam ceruse de mai multe ori consilierilor lui să rămână pe pământ cu el, dar aceste rugăminți au fost respinse de fiecare dată. Venise vremea când Fiii Materiali trebuiau să-și asume responsabilitatea deplină pentru conducerea treburilor lumii. Așadar, la miezul nopții, transportul serafic al Sataniei a părăsit planeta cu paisprezece ființe având destinația Ierusalim, transferul lui Van și al lui Amadon având loc simultan cu plecarea celor doisprezece melchizedeki.

O bună bucată de vreme totul a mers relativ bine pe Urantia, și se părea că Adam ar fi, în cele din urmă, în stare să dezvolte un plan pentru promovarea extinderii treptate a civilizației edenice. Conform sfaturilor melchizedekilor, el a început să încurajeze artele manufacturii, în ideea dezvoltării relațiilor comerciale cu lumea exterioară. Atunci când Edenul fusese dezbinat, existau peste o sută de ateliere primitive de manufactură în funcțiune, și se stabiliseră relații comerciale extinse cu triburile din vecinătate.

Epoci de-a rândul, Adam și Eva fuseseră instruiți în tehnica de perfecționare a unei lumi în vederea pregătirii ei de a primi contribuțiile lor specializate la înaintarea civilizației evolutive. Acum însă, ei se confruntau cu unele probleme presante, cum ar fi stabilirea legii și a ordinii într-o lume de sălbatici, de barbari și de ființe umane doar pe jumătate civilizate. În afară de elita populației pământului, adunată acolo, în Grădină, numai câteva grupuri, de ici de colo, au fost câtuși de puțin susceptibile să primească cultura Adamică.

Adam a făcut un efort eroic și hotărât pentru a stabili un guvern mondial, însă a întâmpinat o rezistență încăpățănată la fiecare cotitură. Adam pusese deja în funcțiune, în tot Edenul, un sistem de control colectiv, și aliasse toate aceste grupuri într-o ligă edenică. Însă de cum a ieșit din Grădină și a căutat să aplice aceste idei altor triburi exterioare au și apărut necazurile, niște necazuri serioase. De îndată ce asociații lui Adam au început să lucreze în afara Grădinii, ei au întâlnit rezistența directă și bine plănuită a lui Caligastia și Daligastia. Prințul decăzut fusese destituit din poziția de suveran al lumii, însă nu fusese îndepărtat de pe planetă. El era încă prezent pe pământ și era capabil, cel puțin într-o anumită măsură, să reziste tuturor planurilor lui Adam pentru reabilitarea societății umane. Adam a încercat să pună rasele în gardă contra lui Caligastia, dar sarcina i-a fost îngreunată, căci cel mai mare dușman al lui era invizibil privirii muritorilor.

Chiar și printre edeniti se găseau unele minți confuze care s-au aplecat spre învățătura lui Caligastia referitoare la libertatea personală neînfrântă; ele i-au cauzat lui Adam un lanț nesfârșit de greutăți; ele îi

5. ADAM'S ADMINISTRATION

74:5.1 (833.1) For almost seven years after Adam's arrival the Melchizedek receivers remained on duty, but the time finally came when they turned the administration of world affairs over to Adam and returned to Jerusalem.

74:5.2 (833.2) The farewell of the receivers occupied the whole of a day, and during the evening the individual Melchizedeks gave Adam and Eve their parting advice and best wishes. Adam had several times requested his advisers to remain on earth with him, but always were these petitions denied. The time had come when the Material Sons must assume full responsibility for the conduct of world affairs. And so, at midnight, the seraphic transports of Satania left the planet with fourteen beings for Jerusalem, the translation of Van and Amadon occurring simultaneously with the departure of the twelve Melchizedeks.

74:5.3 (833.3) All went fairly well for a time on Urantia, and it appeared that Adam would, eventually, be able to develop some plan for promoting the gradual extension of the Edenic civilization. Pursuant to the advice of the Melchizedeks, he began to foster the arts of manufacture with the idea of developing trade relations with the outside world. When Eden was disrupted, there were over one hundred primitive manufacturing plants in operation, and extensive trade relations with the near-by tribes had been established.

74:5.4 (833.4) For ages Adam and Eve had been instructed in the technique of improving a world in readiness for their specialized contributions to the advancement of evolutionary civilization; but now they were face to face with pressing problems, such as the establishment of law and order in a world of savages, barbarians, and semicivilized human beings. Aside from the cream of the earth's population, assembled in the Garden, only a few groups, here and there, were at all ready for the reception of the Adamic culture.

74:5.5 (833.5) Adam made a heroic and determined effort to establish a world government, but he met with stubborn resistance at every turn. Adam had already put in operation a system of group control throughout Eden and had federated all of these companies into the Edenic league. But trouble, serious trouble, ensued when he went outside the Garden and sought to apply these ideas to the outlying tribes. The moment Adam's associates began to work outside the Garden, they met the direct and well-planned resistance of Caligastia and Daligastia. The fallen Prince had been deposed as world ruler, but he had not been removed from the planet. He was still present on earth and able, at least to some extent, to resist all of Adam's plans for the rehabilitation of human society. Adam tried to warn the races against Caligastia, but the task was made very difficult because his archenemy was invisible to the eyes of mortals.

74:5.6 (833.6) Even among the Edenites there were those confused minds that leaned toward the Caligastia teaching of unbridled personal liberty; and they caused Adam no end of trouble; always were they upsetting the

răsturnau mereu cele mai bine întocmite planuri pentru înaintarea ordonată și pentru dezvoltarea substanțială. Adam s-a văzut în cele din urmă nevoit să renunțe la programul de construcție socială imediată, și a revenit la metoda de organizare a lui Van, împărțindu-i pe edenii în companii de câte o sută, cu câte un căpitan pentru fiecare și cu locotenenți responsabili pentru fiecare grup de câte zece.

Adam și Eva veniseră ca să instituie un guvern reprezentativ în locul unui guvern monarhic, însă, pe toată fața pământului, ei n-au găsit nici un guvern demn de acest nume. Pentru moment, Adam a abandonat orice efort de a stabili un guvern reprezentativ, și înainte de căderea regimului edenic, el a reușit să întemeieze aproape o sută de centre comerciale și sociale, unde indivizi puternici comandau în numele lui. Cea mai mare parte a acestor centre fusese organizată cândva de Van și de Amadon.

Trimiterea ambasadorilor de la un trib la altul datează din timpurile lui Adam. Acesta a fost un mare pas înainte în evoluția guvernului.

6. VIAȚA FAMILIARĂ A LUI ADAM ȘI A EVEI

Terenurile familiei adamice acopereau cu un pic mai mult de o mie trei sute de hectare. În imediata apropiere a acestui domeniu, se luaseră măsuri pentru instalarea a peste trei sute de mii dintre urmașii lor de ereditate pură, dar nu s-a construit decât prima unitate a clădirilor proiectate. Înainte ca mărirea familiei adamice să depășească această rezervă inițială, întregul plan edenic se năruise și grădina fusese evacuată.

Adamson a fost primul născut al rasei violete pe Urantia, fiind urmat de sora sa și de Evason, al doilea fiu al lui Adam și al Evei. Eva era mama a cinci copii înainte de plecarea melchizedekilor - trei fii și două fiice. Următorii doi au fost gemeni. Înainte de marea greșeală, ea dăduse naștere la șaizeci și trei de copii: treizeci și două de fiice și treizeci și unu de fii. Când Adam și Eva au părăsit Grădina, familia lor era constituită din patru generații, numărând 1.647 de descendenți direcți de ereditate pură. După plecarea lor din Grădină, ei au avut încă patruzeci și doi de copii, în afară de cei doi urmași prin înrudire comună cu un neam muritor al Urantie. Și aceasta cifră nu include descendența adamică printre nodiți și alte rase evolutive.

Când copiii adamici au încetat să se mai hrănească de la sânul mamei lor, la vârsta de un an, ei n-au băut lapte de la animale. Eva avea acces la laptele unei mari varietăți de nuci și la sucul mai multor fructe, și cunoscând perfect chimia și energia acestor alimente, ea le-a combinat pentru hrănirea copiilor ei până la apariția dinților.

Gătitul mâncării era universal întrebuintat în afara sectorului adamic propriu zis al Edenului, dar nu se gătea nimic în gospodăria lui Adam. Membrii familiei își găseau hrana - fructe, nuci și cereale - gata pregătită pe măsură ce se cocea. Ei mâncau o dată pe zi, puțin după amiază. Adam și Eva mai absorbeau de asemenea „lumină și energie” direct de la anumite emanații spațiale în combinație cu influența arborelui

best-laid plans for orderly progression and substantial development. He was finally compelled to withdraw his program for immediate socialization; he fell back on Van's method of organization, dividing the Edenites into companies of one hundred with captains over each and with lieutenants in charge of groups of ten.

74:5.7 (834.1) Adam and Eve had come to institute representative government in the place of monarchical, but they found no government worthy of the name on the face of the whole earth. For the time being Adam abandoned all effort to establish representative government, and before the collapse of the Edenic regime he succeeded in establishing almost one hundred outlying trade and social centers where strong individuals ruled in his name. Most of these centers had been organized aforesaid by Van and Amadon.

74:5.8 (834.2) The sending of ambassadors from one tribe to another dates from the times of Adam. This was a great forward step in the evolution of government.

6. HOME LIFE OF ADAM AND EVE

74:6.1 (834.3) The Adamic family grounds embraced a little over five square miles. Immediately surrounding this homesite, provision had been made for the care of more than three hundred thousand of the pure-line offspring. But only the first unit of the projected buildings was ever constructed. Before the size of the Adamic family outgrew these early provisions, the whole Edenic plan had been disrupted and the Garden vacated.

74:6.2 (834.4) Adamson was the first-born of the violet race of Urantia, being followed by his sister and Evason, the second son of Adam and Eve. Eve was the mother of five children before the Melchizedeks left — three sons and two daughters. The next two were twins. She bore sixty-three children, thirty-two daughters and thirty-one sons, before the default. When Adam and Eve left the Garden, their family consisted of four generations numbering 1,647 pure-line descendants. They had forty-two children after leaving the Garden besides the two offspring of joint parentage with the mortal stock of earth. And this does not include the Adamic parentage to the Nodite and evolutionary races.

74:6.3 (834.5) The Adamic children did not take milk from animals when they ceased to nurse the mother's breast at one year of age. Eve had access to the milk of a great variety of nuts and to the juices of many fruits, and knowing full well the chemistry and energy of these foods, she suitably combined them for the nourishment of her children until the appearance of teeth.

74:6.4 (834.6) While cooking was universally employed outside of the immediate Adamic sector of Eden, there was no cooking in Adam's household. They found their foods — fruits, nuts, and cereals — ready prepared as they ripened. They ate once a day, shortly after noontime. Adam and Eve also imbibed "light and energy" direct from certain space emanations in conjunction with the ministry of the tree of life.

vieții.

Corpul lui Adam și acela al Evei emiteau o lumină difuză, dar ei se îmbrăcau întotdeauna potrivit obiceiurilor asociaților lor. Deși purtau foarte puține haine în cursul zilei, ei se înveleau, pe timpul serii, în mantale. Originea tradiționalei aure care înconjură capul presupușilor oameni pioși și sfinți datează din timpurile lui Adam și ale Evei. De vreme ce emanațiile luminoase ale corpurilor lor erau în așa mare măsură oprite de îmbrăcăminte, numai strălucirea radiantă a capului lor era perceptibilă. Descendenții lui Adamson au descris întotdeauna în acest fel conceptul lor de indivizi a căror dezvoltare spirituală s-a presupus a fi extraordinară.

Adam și Eva puteau comunica, unul cu altul și cu copiii lor de prim grad, la o distanță de circa optzeci de kilometri. Acest schimb de gânduri se efectua cu ajutorul delicatelor alveole cu gaz situate foarte aproape de structura lor cervicală. Prin acest mecanism, ei puteau trimite și recepționa vibrații ale gândirii, însă această putere a fost instantaneu suspendată atunci când ei și-au lăsat minte pradă discordiei și destrămării răului.

Copiii adamici au frecventat propriile lor școli până la vârsta de șaisprezece ani, aceia mai tineri fiind învățați de cei mai în vârstă. Cei mici își schimbau activitățile la fiecare treizeci de minute, cei mari la fiecare oră. Era cu certitudine un spectacol nou pe Urantia, acela de a-i observa pe acești copii ai lui Adam și ai Evei desfășurând o activitate voioasă și însuflețitoare numai de dragul de a se juca. Jocul și umorul raselor din ziua de azi sunt în mare măsură provenite de la neamul adamici. Toți adamicii apreciau muzica și aveau, de asemenea, un ascut simț al umorului.

Vârsta medie a logodnei era de optsprezece ani, și acești tineri frecventau apoi un curs de doi ani de instruire în vederea asumării responsabilităților conjugale. La douăzeci de ani, ei aveau dreptul de a se căsători; după căsătorie, își începeau munca vieții sau intrau într-o pregătire specială în scopul acesta.

Practica ulterioară a unor națiuni de a permite familiilor regale, care pretindeau a se trage din zei, să se căsătorească frate cu soră, datează din vremea tradițiilor urmașilor lui Adam, care erau obligați să se căsătorească între ei. Adam și Eva oficiau întotdeauna ceremoniile de căsătorie ale primei și ale celei de-a doua generații ale Grădinii.

7. VIAȚA ÎN GRĂDINĂ

În afara celor patru ani în care au frecventat școlile din vest, copiii lui Adam au trăit și au muncit în „estul Edenului.” Până la vârsta de șaisprezece ani, ei primeau o educație intelectuală conformă cu metodele școlilor Jerusemului. De la șaisprezece la douăzeci de ani, ei se instruiă în școlile Urantiei de la celălalt capăt al Grădinii, unde serveau de asemenea ca profesori pentru clasele inferioare.

Sistemul de școli occidentale al Grădinii avea ca scop esențial socializarea. Recreațiile de dimineață erau consacrate practicii horticulturii și agriculturii, iar cele de după amiază, jocului competitiv. Serile erau folosite pentru cultivarea relațiilor sociale și pentru

74:6.5 (834.7) The bodies of Adam and Eve gave forth a shimmer of light, but they always wore clothing in conformity with the custom of their associates. Though wearing very little during the day, at eventide they donned night wraps. The origin of the traditional halo encircling the heads of supposed pious and holy men dates back to the days of Adam and Eve. Since the light emanations of their bodies were so largely obscured by clothing, only the radiating glow from their heads was discernible. The descendants of Adamson always thus portrayed their concept of individuals believed to be extraordinary in spiritual development.

74:6.6 (834.8) Adam and Eve could communicate with each other and with their immediate children over a distance of about fifty miles. This thought exchange was effected by means of the delicate gas chambers located in close proximity to their brain structures. By this mechanism they could send and receive thought oscillations. But this power was instantly suspended upon the mind's surrender to the discord and disruption of evil.

74:6.7 (835.1) The Adamic children attended their own schools until they were sixteen, the younger being taught by the elder. The little folks changed activities every thirty minutes, the older every hour. And it was certainly a new sight on Urantia to observe these children of Adam and Eve at play, joyous and exhilarating activity just for the sheer fun of it. The play and humor of the present-day races are largely derived from the Adamic stock. The Adamites all had a great appreciation of music as well as a keen sense of humor.

74:6.8 (835.2) The average age of betrothal was eighteen, and these youths then entered upon a two years' course of instruction in preparation for the assumption of marital responsibilities. At twenty they were eligible for marriage; and after marriage they began their lifework or entered upon special preparation therefor.

74:6.9 (835.3) The practice of some subsequent nations of permitting the royal families, supposedly descended from the gods, to marry brother to sister, dates from the traditions of the Adamic offspring — mating, as they must needs, with one another. The marriage ceremonies of the first and second generations of the Garden were always performed by Adam and Eve.

7. LIFE IN THE GARDEN

74:7.1 (835.4) The children of Adam, except for four years' attendance at the western schools, lived and worked in the “east of Eden.” They were trained intellectually until they were sixteen in accordance with the methods of the Jerusem schools. From sixteen to twenty they were taught in the Urantia schools at the other end of the Garden, serving there also as teachers in the lower grades.

74:7.2 (835.5) The entire purpose of the western school system of the Garden was *socialization*. The forenoon periods of recess were devoted to practical horticulture and agriculture, the afternoon periods to competitive play. The evenings were employed in social intercourse

cultivarea prietenilor personale. Educația religioasă și sexuală era considerată ca aparținând căminului, îndatorirea părinților.

Învățarea în aceste școli cuprindea instruirea privind:

1. Sănătatea și îngrijirea corpului.
2. Regula de aur, etalonul raporturilor sociale.
3. Relația drepturilor individuale cu drepturile colective și obligațiile față de comunitate.
4. Istoria și cultura diverselor rase pământene.
5. Metode de ameliorare și de antrenare a progresului comerțului mondial.
6. Coordonarea conflictelor dintre îndatoriri și sentimente.
7. Cultivarea jocului, a umorului și a substitutelor sub forma competiției pentru înlocuirea luptei fizice.

Școlile, și de fapt toate activitățile Grădinii, erau întotdeauna deschise vizitatorilor. Observatori neînarmați erau ușor admiși în Eden pentru scurte vizite. Pentru a sta un timp în Grădină, un urantian trebuia să fie „adoptat.” El primea instrucțiuni în munca de aplicare a planului și a țelului consacării adamice; el își exprima intenția lui de a adera la această misiune, și făcea apoi declarația de loialitate față de regulamentele sociale instituite de Adam și față de suveranitatea spirituală a Tatălui Universal.

Legile Grădinii erau întemeiate pe codurile mai vechi ale Dalamatiei și promulgate sub șapte titluri:

1. Legile de sănătate și igienă.
2. Regulile sociale ale Grădinii.
3. Codul schimburilor și al comerțului.
4. Legile bunei credințe și ale concurenței loiale.
5. Legile vieții de familie.
6. Codurile civile ale regulii de aur.
7. Cele șapte porunci ale regulii morale supreme.

Legea morală a Edenului era puțin diferită de cele șapte porunci ale Dalamatiei. Dar adamiții ofereau multe alte rațiuni spre justificarea acestor porunci; de pildă, privitor la imperativul ridicat contra crimei, prezența interioară a Ajustorilor Gândirii a fost prezentată ca un motiv în plus pentru a nu se distruge viața umană. Ei au arătat că „cel care varsă sânge de om, de om va avea propriul lui sânge vărsat, căci Dumnezeu l-a făcut pe om după chipul său.”

În Grădina Edenului, ora consacrată cultului public era la mijlocul zilei; apusul soarelui era ora cultului familial. Adam a făcut tot posibilul să descurajeze folosirea rugăciunilor standardizate, arătând că rugăciunea efectivă trebuie să fie în întregime individuală, că ea trebuie să fie „dorința sufletului”; însă edenii au continuat să folosească rugăciuni și forme tradiționale transmise din epoca Dalamatiei. Adam s-a străduit de asemenea să înlocuiască sacrificiile de

and the cultivation of personal friendships. Religious and sexual training were regarded as the province of the home, the duty of parents.

74:7.3 (835.6) The teaching in these schools included instruction regarding:

- 74:7.4 (835.7) 1. Health and the care of the body.
- 74:7.5 (835.8) 2. The golden rule, the standard of social intercourse.
- 74:7.6 (835.9) 3. The relation of individual rights to group rights and community obligations.
- 74:7.7 (835.10) 4. History and culture of the various earth races.
- 74:7.8 (835.11) 5. Methods of advancing and improving world trade.
- 74:7.9 (835.12) 6. Co-ordination of conflicting duties and emotions.
- 74:7.10 (835.13) 7. The cultivation of play, humor, and competitive substitutes for physical fighting.

74:7.11 (835.14) The schools, in fact every activity of the Garden, were always open to visitors. Unarmed observers were freely admitted to Eden for short visits. To sojourn in the Garden a Urantian had to be “adopted.” He received instructions in the plan and purpose of the Adamic bestowal, signified his intention to adhere to this mission, and then made declaration of loyalty to the social rule of Adam and the spiritual sovereignty of the Universal Father.

74:7.12 (836.1) The laws of the Garden were based on the older codes of Dalamatia and were promulgated under seven heads:

- 74:7.13 (836.2) 1. The laws of health and sanitation.
- 74:7.14 (836.3) 2. The social regulations of the Garden.
- 74:7.15 (836.4) 3. The code of trade and commerce.
- 74:7.16 (836.5) 4. The laws of fair play and competition.
- 74:7.17 (836.6) 5. The laws of home life.
- 74:7.18 (836.7) 6. The civil codes of the golden rule.
- 74:7.19 (836.8) 7. The seven commands of supreme moral rule.

74:7.20 (836.9) The moral law of Eden was little different from the seven commandments of Dalamatia. But the Adamites taught many additional reasons for these commands; for instance, regarding the injunction against murder, the indwelling of the Thought Adjuster was presented as an additional reason for not destroying human life. They taught that “whoso sheds man's blood by man shall his blood be shed, for in the image of God made he man.”

74:7.21 (836.10) The public worship hour of Eden was noon; sunset was the hour of family worship. Adam did his best to discourage the use of set prayers, teaching that effective prayer must be wholly individual, that it must be the “desire of the soul”; but the Edenites continued to use the prayers and forms handed down from the times of Dalamatia. Adam also endeavored to substitute the offerings of the fruit of the land for the blood sacrifices in the religious ceremonies but had made little progress

sânge din ceremoniile religioase cu ofrandele de fructe ale pământului, dar nu a reușit mare lucru în acest sens înainte de ruinarea Grădinii.

Adam s-a străduit să explice raselor egalitatea sexelor. Maniera în care Eva lucra alături de soțul ei i-a impresionat profund pe toți locuitorii Grădinii. Adam i-a învățat fără ocolișuri că femeia, asemenea bărbatului, contribuie la producerea acelor factori ai vieții care se unesc pentru a forma o nouă ființă. Până la vremea respectivă, oamenii presupuseseră că toată procrearea pleacă „rinichii tatălui”. Ei au considerat mama ca fiind doar un instrument pentru hrănirea copilului și pentru nașterea și îngrijirea nou-născutului.

Adam i-a învățat pe contemporanii lui tot ce puteau să înțeleagă, însă, comparativ vorbind, asta n-a însemnat mare lucru. Totuși, rasele mai inteligente ale pământului așteptau cu nerăbdare vremea când li se va permite să se căsătorească cu copiii superiori ai rasei violete. Și ce lume diferită ar fi devenit Urantia dacă acest mare plan de înnobilare a raselor ar fi fost dus la bun sfârșit! Chiar și așa cum s-au petrecut lucrurile, aportul redus de sânge pe care oamenii evolutivi l-au primit de la rasele importate a adus foloase inestimabile.

Și astfel a lucrat Adam pentru bunăstarea și înălțarea lumii de pe planeta lui de ședere, însă a fost o sarcină grea aceea de a conduce pe cea mai bună cale pe acești oameni amestecați și corciji.

before the disruption of the Garden.

74:7.22 (836.11) Adam endeavored to teach the races sex equality. The way Eve worked by the side of her husband made a profound impression upon all dwellers in the Garden. Adam definitely taught them that the woman, equally with the man, contributes those life factors which unite to form a new being. Theretofore, mankind had presumed that all procreation resided in the “loins of the father.” They had looked upon the mother as being merely a provision for nurturing the unborn and nursing the newborn.

74:7.23 (836.12) Adam taught his contemporaries all they could comprehend, but that was not very much, comparatively speaking. Nevertheless, the more intelligent of the races of earth looked forward eagerly to the time when they would be permitted to intermarry with the superior children of the violet race. And what a different world Urantia would have become if this great plan of uplifting the races had been carried out! Even as it was, tremendous gains resulted from the small amount of the blood of this imported race which the evolutionary peoples incidentally secured.

74:7.24 (836.13) And thus did Adam work for the welfare and uplift of the world of his sojourn. But it was a difficult task to lead these mixed and mongrel peoples in the better way.

8. LEGENDA CREAȚIEI

Povestea creării Urantiei în șase zile era întemeiată pe tradiția că Adam și Eva își petrecuseră exact șase zile în examinarea inițială a Grădinii. Această împrejurare a adus o sancțiune aproape sacră perioadei de timp a săptămânii, care la origine fusese introdusă de către Dalamatieni. Faptul că Adam a petrecut șase zile cu inspectarea Grădinii și cu formularea planurilor preliminare de organizare nu fusese prestabilit, ci a fost elaborat de la zi la zi. Alegerea celei de-a șaptea zi pentru închinare a fost cu totul întâmplătoare prin legătura lor cu faptele despre care tocmai am vorbit.

Legenda facerii lumii în șase zile a fost o gândire care a venit mai târziu, de fapt, cu treizeci de mii de ani mai târziu. E posibil ca un pasaj al povestirii, apariția bruscă a soarelui și a lunii, să-și aibă originea în tradițiile de altădată conform cărora lumea s-a ivit brusc dintr-un nor spațial dens de praf cosmic care ascunsese mult timp soarele și luna.

Povestea creării Evei din coasta lui Adam este un rezumat confuz al sosirii lui Adam și al chirurgiei celeste legate de schimbul de substanțe vii asociat cu venirea statului major corporal al Prințului Planetar, cu peste patru sute și cincizeci de ani în urmă.

Majoritatea oamenilor lumii au fost influențați de tradiția că Adam și Eva aveau forme fizice create pentru ei cu prilejul sosirii lor pe Urantia. Credința că omul a fost creat din lut a fost aproape universală în emisfera estică; această tradiție poate fi regăsită în multe zone ale lumii, de la Insulele Filipine până în

8. THE LEGEND OF CREATION

74:8.1 (836.14) The story of the creation of Urantia in six days was based on the tradition that Adam and Eve had spent just six days in their initial survey of the Garden. This circumstance lent almost sacred sanction to the time period of the week, which had been originally introduced by the Dalamatians. Adam's spending six days inspecting the Garden and formulating preliminary plans for organization was not prearranged; it was worked out from day to day. The choosing of the seventh day for worship was wholly incidental to the facts herewith narrated.

74:8.2 (837.1) The legend of the making of the world in six days was an afterthought, in fact, more than thirty thousand years afterwards. One feature of the narrative, the sudden appearance of the sun and moon, may have taken origin in the traditions of the onetime sudden emergence of the world from a dense space cloud of minute matter which had long obscured both sun and moon.

74:8.3 (837.2) The story of creating Eve out of Adam's rib is a confused condensation of the Adamic arrival and the celestial surgery connected with the interchange of living substances associated with the coming of the corporeal staff of the Planetary Prince more than four hundred and fifty thousand years previously.

74:8.4 (837.3) The majority of the world's peoples have been influenced by the tradition that Adam and Eve had physical forms created for them upon their arrival on Urantia. The belief in man's having been created from clay was well-nigh universal in the Eastern Hemisphere; this tradition can be traced from the Philippine Islands

Africa. Și multe grupuri etnice au acceptat această poveste a originii din lut a omului printr-o formă specială de creație, chiar dacă anterior ele au crezut în creația progresivă - evoluția.

Independent de influențele Dalamatiei și ale Edenului, omenirea avea tendința să creadă în ascensiunea treptată a rasei umane. Faptul evoluției nu este o descoperire modernă; anticii au înțeles caracterul lent și evolutiv al progresului uman. Grecii primitivi aveau idei clare despre aceasta, în ciuda apropierii lor de Mesopotamia. Deși diversele rase umane s-au încurcat jalnic în noțiunile lor asupra evoluției, multe triburi primitive credeau și îi învățau pe oameni că ei se trăgeau din diverse animale. Oamenii primitivi au căpătat obiceiul de a-și alege pentru „toterurile” lor animalele presupusei lor obârșii. Anumite triburi indiene nord-americane se credeau provenite din castori și din coioți. Unele triburi africane spun că ele descind din hienă, un trib malaiez din lemuri, iar un grup din Noua Guinee din papagal.

Babilonienii, dat fiind contactul lor imediat cu rămășițele civilizației adamitiilor, au extins și au împodobit povestea creării omului; ei pretindeau că el se cobora de-a dreptul dintre Zei, că rasa avea o origine aristocratică, care era incompatibilă chiar și cu doctrina creației din lut.

Povestea creației din Vechiul Testament a apărut la mult timp după epoca lui Moise; el nu i-a învățat niciodată pe evrei o istorie atât de denaturată. De fapt, el le-a oferit israeliților o povestire simplă și concisă a creației, sperând ca prin aceasta să dea importanță chemării sale la venerarea Creatorului, Tatăl Universal, pe care el l-a numit Domnul Dumnezeu al Israelului.

În primele sale învățături, Moise a evitat cu mare înțelepciune să se întoarcă la epoca lui Adam și, întrucât Moise era învățătorul suprem al evreilor, poveștile despre Adam au fost intim asociate cu acelea ale creației. Tradițiile străvechi au recunoscut o civilizație pre-adamică. Aceasta reiese clar din faptul că editorii de mai târziu, care au avut intenția de a elimina orice referință la chestiuni umane anterioare epocii lui Adam, au omis din neglijență eliminarea relatării revelatoare a emigrării lui Cain către „ținutul Nodului”, unde și-a luat o soție.

Mult timp după instalarea lor în Palestina, evreii n-au avut nici o scriere de uz general. Ei au învățat folosirea unui alfabet de la vecinii lor, filistenii, care erau refugiați politici din civilizația superioară a Cretei. Evreii au scris foarte puțin până la anul 900 înainte de Isus, și neavând nici un limbaj scris până la această dată târzie, au circulat în rândurile lor câteva povești diferite asupra creației, dar după captivitatea babiloniană au fost înclinați mai mult către acceptarea unei versiuni mesopotamiene modificate.

Tradiția ebraică s-a cristalizat în jurul lui Moise și, pentru că el s-a străduit să urmărească genealogia lui Abraham până înapoi la Adam, evreii au presupus că Adam a fost primul om din toată omenirea. Yahweh a fost creatorul și, întrucât Adam este presupus ca fiind primul om, el trebuie să fi făcut lumea chiar înainte de a-l face pe Adam. Tradiția celor șase zile ale lui Adam a fost apoi strecurată în poveste, cu rezultatul că la aproape o mie de ani după șederea lui Moise pe

around the world to Africa. And many groups accepted this story of man's clay origin by some form of special creation in the place of the earlier beliefs in progressive creation — evolution.

74:8.5 (837.4) Away from the influences of Dalamatia and Eden, mankind tended toward the belief in the gradual ascent of the human race. The fact of evolution is not a modern discovery; the ancients understood the slow and evolutionary character of human progress. The early Greeks had clear ideas of this despite their proximity to Mesopotamia. Although the various races of earth became sadly mixed up in their notions of evolution, nevertheless, many of the primitive tribes believed and taught that they were the descendants of various animals. Primitive peoples made a practice of selecting for their "totems" the animals of their supposed ancestry. Certain North American Indian tribes believed they originated from beavers and coyotes. Certain African tribes teach that they are descended from the hyena, a Malay tribe from the lemur, a New Guinea group from the parrot.

74:8.6 (837.5) The Babylonians, because of immediate contact with the remnants of the civilization of the Adamites, enlarged and embellished the story of man's creation; they taught that he had descended directly from the gods. They held to an aristocratic origin for the race which was incompatible with even the doctrine of creation out of clay.

74:8.7 (837.6) The Old Testament account of creation dates from long after the time of Moses; he never taught the Hebrews such a distorted story. But he did present a simple and condensed narrative of creation to the Israelites, hoping thereby to augment his appeal to worship the Creator, the Universal Father, whom he called the Lord God of Israel.

74:8.8 (837.7) In his early teachings, Moses very wisely did not attempt to go back of Adam's time, and since Moses was the supreme teacher of the Hebrews, the stories of Adam became intimately associated with those of creation. That the earlier traditions recognized pre-Adamic civilization is clearly shown by the fact that later editors, intending to eradicate all reference to human affairs before Adam's time, neglected to remove the telltale reference to Cain's emigration to the "land of Nod," where he took himself a wife.

74:8.9 (838.1) The Hebrews had no written language in general usage for a long time after they reached Palestine. They learned the use of an alphabet from the neighboring Philistines, who were political refugees from the higher civilization of Crete. The Hebrews did little writing until about 900 B.C., and having no written language until such a late date, they had several different stories of creation in circulation, but after the Babylonian captivity they inclined more toward accepting a modified Mesopotamian version.

74:8.10 (838.2) Jewish tradition became crystallized about Moses, and because he endeavored to trace the lineage of Abraham back to Adam, the Jews assumed that Adam was the first of all mankind. Yahweh was the creator, and since Adam was supposed to be the first man, he must have made the world just prior to making Adam. And then the tradition of Adam's six days got woven into the story, with the result that almost a thousand years after Moses' sojourn on earth the

pământ, tradiția creației în șase zile a fost scrisă și ulterior atribuită lui.

Când preoții evrei s-au întors la Ierusalim, ei terminaseră deja scrierea povestirii lor despre începutul lucrurilor. Curând ei au pretins că această narațiune este o istorie a creației scrisă de Moise și descoperită recent. Însă evreii contemporani din jurul anului 500 înainte de Isus nu considerau aceste scrieri ca revelații divine; ei le-au privit într-un mod foarte asemănător aceluia în care oamenii de mai târziu vor considera povestirile mitologice.

Acest document falsificat, presupus a reprezenta învățăturile lui Moise, a fost adus în atenția lui Ptolemeu, regele grec al Egiptului, care îl avusese tradus în greacă de către o comisie de șaptezeci de erudiți, pentru noua bibliotecă din Alexandria. Această poveste își găsește astfel locul ei printre acele scrieri care au devenit după aceea o parte a culegerilor ulterioare de „scrieri sacre” ale religiei ebraice și creștine. Și prin identificarea cu aceste sisteme teologice de mai târziu, aceste concepții au influențat profund un timp îndelungat filozofia multor oameni occidentali.

Învățătorii creștini au perpetuat credința că rasa umană a fost creată printr-un act suveran. Toate acestea au condus direct la formarea de ipoteze a unei epoci de aur de altădată, a beatitudinii utopice, și la teoria căderii omului sau supraomului, care a explicat condiția societății care nu avea nimic utopic. Aceste perspective asupra vieții și locului omului în univers au fost, în cel mai bun caz, descurajante, întrucât ele se întemeiau pe o credință în regres mai degrabă decât în progres, și care implica deopotrivă o Deitate răzbunătoare, care își vărsa mânia asupra rasei umane ca pedeapsă pentru erorile anumitor administratori planetari de odinioară.

”Epoca de aur” este un mit, dar Edenul a fost un fapt, și Civilizația Grădinii a fost efectiv ruinată. Adam și Eva erau stat în Grădină de o sută șaptesprezece ani când, prin nerăbdarea Evei și prin erorile de judecată ale lui Adam, ei au îndrăznit să se abată de la calea ordonată, lucru care a atras rapid nenorocirea asupra lor și întârzierea dezastruoasă în dezvoltarea progresivă a întregii Urantii.

[Relatat de Solonia, „vocea serafică din Grădină.”]

tradition of creation in six days was written out and subsequently credited to him.

74:8.11 (838.3) When the Jewish priests returned to Jerusalem, they had already completed the writing of their narrative of the beginning of things. Soon they made claims that this recital was a recently discovered story of creation written by Moses. But the contemporary Hebrews of around 500 B.C. did not consider these writings to be divine revelations; they looked upon them much as later peoples regard mythological narratives.

74:8.12 (838.4) This spurious document, reputed to be the teachings of Moses, was brought to the attention of Ptolemy, the Greek king of Egypt, who had it translated into Greek by a commission of seventy scholars for his new library at Alexandria. And so this account found its place among those writings which subsequently became a part of the later collections of the “sacred scriptures” of the Hebrew and Christian religions. And through identification with these theological systems, such concepts for a long time profoundly influenced the philosophy of many Occidental peoples.

74:8.13 (838.5) The Christian teachers perpetuated the belief in the fiat creation of the human race, and all this led directly to the formation of the hypothesis of a onetime golden age of utopian bliss and the theory of the fall of man or superman which accounted for the nonutopian condition of society. These outlooks on life and man’s place in the universe were at best discouraging since they were predicated upon a belief in retrogression rather than progression, as well as implying a vengeful Deity, who had vented wrath upon the human race in retribution for the errors of certain onetime planetary administrators.

74:8.14 (838.6) The “golden age” is a myth, but Eden was a fact, and the Garden civilization was actually overthrown. Adam and Eve carried on in the Garden for one hundred and seventeen years when, through the impatience of Eve and the errors of judgment of Adam, they presumed to turn aside from the ordained way, speedily bringing disaster upon themselves and ruinous retardation upon the developmental progression of all Urantia.

74:8.15 (838.7) [Narrated by Solonia, the seraphic “voice in the Garden.”]

Capitolul 75. Greșeala lui Adam și a Evei

⇐ 074

CARTEA URANTIA

076 ⇐

PARTE III. ISTORIA URANTIEI

CAPITOLUL 75 GREȘEALA LUI ADAM ȘI A EVEI

Secțiuni

Introduction

1. Problema Urantieii
2. Complotul lui Caligastia
3. Ispitirea Evei
4. Realizarea greșelii
5. Repercursiunile greșelii
6. Adam și Eva părăsesc grădina
7. Degradarea lui Adam și a Evei
8. Așa-zisa cădere a omului

PAPER 75 THE DEFAULT OF ADAM AND EVE

SECTIONS

Introduction

1. The Urantia Problem
2. Caligastia's Plot
3. The Temptation of Eve
4. The Realization of Default
5. Repercussions of Default
6. Adam and Eve Leave the Garden
7. Degradation of Adam and Eve
8. The So-Called Fall of Man

Introduction

DUPĂ mai bine de o sută de ani de efort pe Urantia, Adam n-a văzut decât foarte puține progrese în afara Grădinii; lumea în general nu părea cătuși de puțin să schimbe în mai bine. Producerea unei rase mai bune se arăta foarte îndepărtată, iar situația părea a fi disperată, încât aproape că se impunea un remediu neprevăzut în planurile originare. Cel puțin, asta a trecut adesea prin mintea lui Adam, și așa s-a și exprimat el de multe ori către Eva. Adam și consoarta sa erau loiali, însă erau foarte izolați de semenii lor și foarte îndurerați de starea jalnică a lumii lor.

INTRODUCTION

75.0.1 (839.1) AFTER more than one hundred years of effort on Urantia, Adam was able to see very little progress outside the Garden; the world at large did not seem to be improving much. The realization of race betterment appeared to be a long way off, and the situation seemed so desperate as to demand something for relief not embraced in the original plans. At least that is what often passed through Adam's mind, and he so expressed himself many times to Eve. Adam and his mate were loyal, but they were isolated from their kind, and they were sorely distressed by the sorry plight of their world.

1. PROBLEMA URANTIEI

Misiunea adamică pe Urantia, planetă experimentală, destrămată de rebeliune și izolată, a fost încercare formidabilă. Fiicele și Fiii Materiali nu au întârziat să devină conștienți de dificultatea și de complexitatea sarcinii lor planetare. Totuși, ei s-au apucat cu curaj de rezolvarea multiplelor lor probleme; însă, atunci când s-au avântat în munca lor majoră de eliminare a ființelor degenerate și pline de defecte din rândurile neamurilor omenești, ei au fost destul de descurajați. Ei nu vedeau nici o cale de ieșire din acea dilemă, și nu se puteau sfătui nici cu superiorii lor de pe Jerusem, nici cu cei de pe Edentia. Ei au fost aici, izolați și confrunțați zi de zi cu vreo nouă și complicată încurcătură, cu vreo problemă care să pară irezolvabilă.

1. THE URANTIA PROBLEM

75.1.1 (839.2) The Adamic mission on experimental, rebellion-seared, and isolated Urantia was a formidable undertaking. And the Material Son and Daughter early became aware of the difficulty and complexity of their planetary assignment. Nevertheless, they courageously set about the task of solving their manifold problems. But when they addressed themselves to the all-important work of eliminating the defectives and degenerates from among the human strains, they were quite dismayed. They could see no way out of the dilemma, and they could not take counsel with their superiors on either Jerusem or Edentia. Here they were, isolated and day by day confronted with some new and complicated tangle, some problem that

În condiții normale, prima sarcină a Adamului și a Evei Planetari ar fi fost coordonarea și amalgamarea raselor. Însă, pe Urantia, un asemenea proiect părea aproape lipsit de speranță, căci rasele, deși erau bine pregătite din punct de vedere biologic, nu au fost niciodată purificate de neamurile lor înapoiate și nedesăvârșite.

Adam și Eva s-au pomenit pe o sferă cu totul nepregătită pentru proclamarea fraternității oamenilor, o lume bătând într-un cumplit întuneric spiritual și într-o confuzie și mai accentuată de eșecul misiunii administrației precedente. Gândirea și morala erau la un nivel scăzut, și în loc de a se dedica misiunii lor de unificare religioasă, ei trebuiau să înceapă într-un chip cu totul nou lucrarea lor de convertire a locuitorilor la cele mai simple forme de credință religioasă. În loc de a găsi un limbaj gata de adoptat, ei se confruntau cu confuzia mondială a sute și sute de dialecte locale. Nici un Adam al serviciului planetar n-a fost vreodată coborât pe o lume mai dificilă; obstacolele păreau de neînlăturat și problemele irezolvabile pentru creaturi.

Ei erau izolați, și extraordinarul sentiment de însingurare care s-a năpustit asupra lor era și mai intensificat de plecarea destul de rapidă a administratorilor Melchizedeki. Numai indirect, cu ajutorul ordinelor angelice, puteau să comunice cu orice ființă exterioară planetei. Au pierdut puțin câte puțin din curajul și din buna lor dispoziție, iar credința lor era gata-gata să se clatine.

Aceasta este adevărata imagine a descumpănirii acestor două suflete nobile atunci când cugetau la sarcinile cu care se confruntau. Amândoi erau acut conștienți de teribila încercare implicată de executarea misiunii lor planetare.

Nici un Fiu Material al Nebadonului n-a mai fost probabil pus vreodată în fața unei sarcini atât de dificile, și aparent lipsite de speranță, așa cum au fost puși Adam și Eva în fața jalnicei situații a Urantie. Uneori ar fi putut avea oarecare sorți de izbândă, dar numai dacă ar fi fost mai prevăzători și mai răbdători. Amândoi, îndeosebi Eva, erau într-adevăr prea nerăbdători; ei nu erau dispuși să se înhame la lunga, lunga probă a îndurării. Ei au fost dornici să vadă niște rezultate imediate, și au văzut, dar rezultatele dobândite astfel s-au dovedit cât se poate de dezastruoase atât pentru ei cât și pentru lumea lor.

2. COMLOTUL LUI CALIGASTIA

Caligastia a făcut vizite frecvente în Grădină și a avut multe întreveneri cu Adam și Eva, însă ei erau neînduplecați în fața sugestiilor lui de compromis și de scurtături aventuroase. Ei au văzut deja suficiente rezultate ale rebeliunii pentru a fi bine imunizați contra tuturor acestor propuneri insinuante. Propunerile lui Daligastia au rămas fără ecou chiar și acelea adresate urmașilor tineri ai lui Adam. Bineînțeles, nici Caligastia nici asociatul lui nu aveau puterea de a influența nici un individ împotriva voinței lui, cu atât mai puțin să-l convingă pe copiii lui Adam să facă vreun rău.

Trebuie reamintit faptul că Caligastia era încă

seemed to be unsolvable.

75:1.2 (839.3) Under normal conditions the first work of a Planetary Adam and Eve would be the co-ordination and blending of the races. But on Urantia such a project seemed just about hopeless, for the races, while biologically fit, had never been purged of their retarded and defective strains.

75:1.3 (839.4) Adam and Eve found themselves on a sphere wholly unprepared for the proclamation of the brotherhood of man, a world groping about in abject spiritual darkness and cursed with confusion worse confounded by the miscarriage of the mission of the preceding administration. Mind and morals were at a low level, and instead of beginning the task of effecting religious unity, they must begin all anew the work of converting the inhabitants to the most simple forms of religious belief. Instead of finding one language ready for adoption, they were confronted by the world-wide confusion of hundreds upon hundreds of local dialects. No Adam of the planetary service was ever set down on a more difficult world; the obstacles seemed insuperable and the problems beyond creature solution.

75:1.4 (839.5) They were isolated, and the tremendous sense of loneliness which bore down upon them was all the more heightened by the early departure of the Melchizedek receivers. Only indirectly, by means of the angelic orders, could they communicate with any being off the planet. Slowly their courage weakened, their spirits drooped, and sometimes their faith almost faltered.

75:1.5 (840.1) And this is the true picture of the consternation of these two noble souls as they pondered the tasks which confronted them. They were both keenly aware of the enormous undertaking involved in the execution of their planetary assignment.

75:1.6 (840.2) Probably no Material Sons of Nebadon were ever faced with such a difficult and seemingly hopeless task as confronted Adam and Eve in the sorry plight of Urantia. But they would have sometime met with success had they been more farseeing and *patient*. Both of them, especially Eve, were altogether too impatient; they were not willing to settle down to the long, long endurance test. They wanted to see some immediate results, and they did, but the results thus secured proved most disastrous both to themselves and to their world.

2. CALIGASTIA'S PLOT

75:2.1 (840.3) Caligastia paid frequent visits to the Garden and held many conferences with Adam and Eve, but they were adamant to all his suggestions of compromise and short-cut adventures. They had before them enough of the results of rebellion to produce effective immunity against all such insinuating proposals. Even the young offspring of Adam were uninfluenced by the overtures of Daligastia. And of course neither Caligastia nor his associate had power to influence any individual against his will, much less to persuade the children of Adam to do wrong.

75:2.2 (840.4) It must be remembered that Caligastia was

Prințul Planetar titular al Urantie, un Fiu dezorientat, dar totuși elevat, al universului local. El n-a fost definitiv destituit până în perioada trecerii lui Mihail Crist pe Urantia.

Prințul căzut era însă stăruitor și hotărât. El a renunțat în curând să acționeze asupra lui Adam și s-a decis să încerce un perfid atac lateral asupra Evei. Vicleanul a tras concluzia că singura speranță de reușită rezidă în angajarea pricepută de persoane calificate aparținând păturii superioare a grupului Nodit, descendenții asociaților de altădată ai statului său major corporal. Iar planurile au fost prin urmare întocmite pentru a o prinde în cursă pe mama rasei violete.

Eva n-a avut niciodată nici cea mai mică intenție de a face ceva care să meargă contra planurilor lui Adam sau care să compromită misiunea lor planetară de încredere. Cunoscând tendința femeii de a căuta rezultate imediate mai degrabă decât de a face cu prevedere planuri cu efecte mai îndepărtate, Melchizedekii, înaintea plecării lor, au avertizat-o cu precădere pe Eva contra pericolelor specifice care amenință poziția lor izolată pe planetă și, în particular, i-au atras luare aminte ca niciodată să nu se desolidarizeze de soțul ei, adică, să nu încerce metode secrete sau personale pentru a face să progreseze întreprinderile lor comune. Cu foarte mare scrupulozitate, Eva a dus la îndeplinire aceste instrucțiuni timp de peste o sută de ani, și nu i-a venit ideea că ar putea prezenta vreun pericol vizitele tot mai intime și mai confidentiale venite din partea unui conducător Nodit, numit Serapatatia. Întreaga acțiune s-a dezvoltat atât de gradat și atât de natural, încât Eva a fost luată prin surprindere.

Locuitorii Grădinii fuseseră în contact cu nodiții încă din zile de început ale Edenului. De la acești descendenți amestecați ai membrilor nesocotiți din statul major al lui Caligastia, ei au primit un ajutor foarte valoros și o colaborare prețioasă, și din vina lor regimul edenic era acum pe cale de a ajunge la ruina sa finală.

3. ISPITIREA EVEI

Adam își încheiase de curând primul său secol de ședere pe pământ când Serapatatia, la moartea tatălui său, a ajuns la conducerea confederației occidentale sau siriene a triburilor nodite. Serapatatia era un om cu pielea brună, un descendent strălucit al șefului de odinioară al comisiei de sănătate din Dalamatia, care se căsătorise cu o femeie înzestrată cu o minte superioară, femeie care aparținea rasei albastre a acelor vremuri îndepărtate. De-a lungul generațiilor, această linie deținuse autoritatea și exercitase o mare influență asupra triburilor nodite occidentale.

Serapatatia făcuse câteva vizite la Grădină și devenise profund impresionat de spiritul de justiție al cauzei lui Adam. La scurt timp după ce a preluat conducerea nodiților sirieni, el și-a anunțat intenția de a se afilia lucrării lui Adam și a Evei în Grădină. Majoritatea oamenilor lui i s-au alăturat în acest program, și Adam a fost încântat de vestea că cel mai puternic și cel mai inteligent dintre toate triburile vecine s-au raliat aproape în bloc spre a veni în sprijinul programului de perfecționare a lumii; acest fapt a fost

still the titular Planetary Prince of Urantia, a misguided but nevertheless high Son of the local universe. He was not finally deposed until the times of Christ Michael on Urantia.

75.2.3 (840.5) But the fallen Prince was persistent and determined. He soon gave up working on Adam and decided to try a wily flank attack on Eve. The evil one concluded that the only hope for success lay in the adroit employment of suitable persons belonging to the upper strata of the Nodite group, the descendants of his onetime corporeal-staff associates. And the plans were accordingly laid for entrapping the mother of the violet race.

75.2.4 (840.6) It was farthest from Eve's intention ever to do anything which would militate against Adam's plans or jeopardize their planetary trust. Knowing the tendency of woman to look upon immediate results rather than to plan farsightedly for more remote effects, the Melchizedeks, before departing, had especially enjoined Eve as to the peculiar dangers besetting their isolated position on the planet and had in particular warned her never to stray from the side of her mate, that is, to attempt no personal or secret methods of furthering their mutual undertakings. Eve had most scrupulously carried out these instructions for more than one hundred years, and it did not occur to her that any danger would attach to the increasingly private and confidential visits she was enjoying with a certain Nodite leader named Serapatatia. The whole affair developed so gradually and naturally that she was taken unawares.

75.2.5 (840.7) The Garden dwellers had been in contact with the Nodites since the early days of Eden. From these mixed descendants of the defaulting members of Caligastia's staff they had received much valuable help and co-operation, and through them the Edenic regime was now to meet its complete undoing and final overthrow.

3. THE TEMPTATION OF EVE

75.3.1 (841.1) Adam had just finished his first one hundred years on earth when Serapatatia, upon the death of his father, came to the leadership of the western or Syrian confederation of the Nodite tribes. Serapatatia was a brown-tinted man, a brilliant descendant of the onetime chief of the Dalamatia commission on health mated with one of the master female minds of the blue race of those distant days. All down through the ages this line had held authority and wielded a great influence among the western Nodite tribes.

75.3.2 (841.2) Serapatatia had made several visits to the Garden and had become deeply impressed with the righteousness of Adam's cause. And shortly after assuming the leadership of the Syrian Nodites, he announced his intention of establishing an affiliation with the work of Adam and Eve in the Garden. The majority of his people joined him in this program, and Adam was cheered by the news that the most powerful and the most intelligent of all the neighboring tribes had swung over almost bodily to the support of the program for

categoric încurajator. La puțin timp după acest mare eveniment, Serapatatia și noul lui stat major au fost primiți de către Adam și Eva în propria lor casă.

Serapatatia a devenit unul dintre locuitorii lui Adam, cei mai capabili și mai eficienți. El era cât se poate de cinstit și de-a dreptul sincer în toate activitățile lui; el n-a fost niciodată conștient, nici chiar mai târziu, că vicleanul Caligastia se servise de el ca de o unealtă de circumstanță.

Curând Serapatatia a devenit vice-președintele comisiei edenice de relații tribale, și multe planuri au fost pregătite pentru îndeplinirea mai viguroasă a lucrării de raliere a triburilor mai îndepărtate la cauza Grădinii.

El a avut multe întrevederi cu Adam și cu Eva - în special cu Eva -prilejuri la care au discutat multe proiecte pentru îmbunătățirea metodelor lor. Într-o zi, în cursul unei conversații cu Eva, Serapatatia a avut ideea că ar fi de foarte mare ajutor dacă, în vreme ce aștepta să poată recruta un mare număr de reprezentanți ai rasei violete, s-ar putea face ceva pentru progresul imediat al triburilor rămase în urmă. Serapatatia a susținut că, dacă nodiții, ca fiind rasa cea mai progresistă și mai cooperatistă, ar putea avea un conducător care să se nască la ei cu o parte de sânge violet, ar constitui o legătură puternică care i-ar lega mai strâns pe acești oameni de Grădină. Și toate astea au fost sincere și serios considerate ca benefice pentru lume, de vreme ce acest copil, care urma să fie crescut și educat în Grădină, ar fi exercitat o mare influență benefică asupra oamenilor tatălui său.

Ar trebui subliniat din nou că Serapatatia era întru totul onest și în întregime sincer în toate propunerile lui. Niciodată nu bănuise că el făcea jocul lui Caligastia și al lui Daligastia. Serapatatia era pe deplin fidel planului de acumulare a unei puternice rezerve a rasei violete înainte de a încerca ridicarea la scară mondială a oamenilor confuzi de pe Urantia. Dar asta cerea să se îplinească sute de ani, iar el era nerăbdător; el a vrut să obțină niște rezultate imediate - lucruri pe care să le poată vedea în timpul vieții lui. El i-a explicat clar Evei că Adam era adesea descurajat de cât de puțin înfăptuise în munca de înălțare a lumii.

Timp de mai mult de cinci ani, aceste planuri s-au copt în taină. În cele din urmă, ele s-au dezvoltat până în punctul în care Eva a consimțit să aibă o întrevedere secretă cu Cano, cea mai strălucită minte și cel mai activ conducător al coloniei de nodiți simpatizanți din apropiere. Cano a fost foarte bine intenționat în ceea ce privește regimul adamic; de fapt, el a fost conducătorul spiritual sincer al acelor nodiți din împrejurimi care a favorizat relații amicale cu Grădina.

Reuniunea fatală a avut loc în amurgul unei serii de toamnă, nu departe de casa lui Adam. Eva nu îl mai întâlnise niciodată pe frumosul și entuziastul Cano - care era un magnific specimen al supraviețuirii structurii superioare fizice și a intelectului remarcabil al strămoșilor lui îndepărtați ai statului major al Prințului. Cano, de asemenea, a crezut cu toată ființa în justetea proiectului lui Serapatatia. (În afara Grădinii, poligamia se practica în mod curent.)

Influențată de măgulire, de entuziasm, și de o mare

world improvement; it was decidedly heartening. And shortly after this great event, Serapatatia and his new staff were entertained by Adam and Eve in their own home.

75.3.3 (841.3) Serapatatia became one of the most able and efficient of all of Adam's lieutenants. He was entirely honest and thoroughly sincere in all of his activities; he was never conscious, even later on, that he was being used as a circumstantial tool of the wily Caligastia.

75.3.4 (841.4) Presently, Serapatatia became the associate chairman of the Edenic commission on tribal relations, and many plans were laid for the more vigorous prosecution of the work of winning the remote tribes to the cause of the Garden.

75.3.5 (841.5) He held many conferences with Adam and Eve — especially with Eve — and they talked over many plans for improving their methods. One day, during a talk with Eve, it occurred to Serapatatia that it would be very helpful if, while awaiting the recruiting of large numbers of the violet race, something could be done in the meantime immediately to advance the needy waiting tribes. Serapatatia contended that, if the Nodites, as the most progressive and co-operative race, could have a leader born to them of part origin in the violet stock, it would constitute a powerful tie binding these peoples more closely to the Garden. And all of this was soberly and honestly considered to be for the good of the world since this child, to be reared and educated in the Garden, would exert a great influence for good over his father's people.

75.3.6 (841.6) It should again be emphasized that Serapatatia was altogether honest and wholly sincere in all that he proposed. He never once suspected that he was playing into the hands of Caligastia and Daligastia. Serapatatia was entirely loyal to the plan of building up a strong reserve of the violet race before attempting the world-wide upstepping of the confused peoples of Urantia. But this would require hundreds of years to consummate, and he was impatient; he wanted to see some immediate results — something in his own lifetime. He made it clear to Eve that Adam was oftentimes discouraged by the little that had been accomplished toward uplifting the world.

75.3.7 (841.7) For more than five years these plans were secretly matured. At last they had developed to the point where Eve consented to have a secret conference with Cano, the most brilliant mind and active leader of the near-by colony of friendly Nodites. Cano was very sympathetic with the Adamic regime; in fact, he was the sincere spiritual leader of those neighboring Nodites who favored friendly relations with the Garden.

75.3.8 (842.1) The fateful meeting occurred during the twilight hours of the autumn evening, not far from the home of Adam. Eve had never before met the beautiful and enthusiastic Cano — and he was a magnificent specimen of the survival of the superior physique and outstanding intellect of his remote progenitors of the Prince's staff. And Cano also thoroughly believed in the righteousness of the Serapatatia project. (Outside of the Garden, multiple mating was a common practice.)

75.3.9 (842.2) Influenced by flattery, enthusiasm, and great

forță de persuasiune personală, Eva a consimțit pe loc să se aventureze în întreprinderea mult discutată și să adauge propriul ei mic proiect de salvare a lumii la planul divin mai vast și de mai mare amploare. Înainte să fi realizat întru totul ce se petrecea, pasul fatal fusese deja făcut. Faptul s-a consumat.

4. REALIZAREA GREȘELII

Ființele celeste care trăiau pe planetă erau neliniștite. Adam a recunoscut că ceva nu era bine, și a chemat-o pe Eva cu el în Grădină. Și acum, pentru prima dată, Adam a auzit întreaga poveste a îndelung nutritului plan vizând accelerarea progresului lumii prin acțiunea simultană în două direcții: îndeplinirea planului divin concomitent cu executarea proiectului lui Serapatatia.

În timp ce Fiul și Fiica Materiali au stat în intimitate de vorbă în Grădina luminată de lună, „vocea din Grădină” le-a reproșat neascultarea lor. Acea voce nu a fost a altuia decât a mea, pe când anunțam perechea edenică că încălcaseră pactul Grădinii, că nu dăduseră ascultare instrucțiunilor Melchizedekilor și că dăduseră greș în executarea jurămintelor lor de credință față de suveranul universului.

Eva consimțise să participe la practicarea binelui și a răului. Binele este ducerea la îndeplinire a planurilor divine; păcatul este o încălcare deliberată a voinței divine; răul este greșita adaptare a planurilor și greșita ajustare a tehnicilor, tradus prin dizarmonia universului și prin confuzia planetară.

De fiecare dată când cuplul Grădinii mâncase din fructul arborelui vieții, el fusese prevenit de arhanghelul păzitor că trebuie să se abțină de la a ceda sugestiilor lui Caligastia de a îmbina binele și răul. Ei fuseseră avertizați în termenii următori: „În ziua în care veți împlini binele cu răul, veți deveni cu siguranță la fel cu muritorii târâmului; veți muri cu siguranță.”

Cu ocazia fatală a întâlnirii lor secrete, Eva i-a semnalat lui Cano acest avertisment des repetat, dar Cano, necunoscând importanța sau semnificația acestor muștrări, o asigurase că bărbații și femeile cu motive bune și cu intenții sincere nu ar putea face nici un rău, că ea sigur n-ar muri, ci mai curând ar trăi în chip nou în persoana copilului lor, care ar crește pentru binecuvântarea și stabilitatea lumii.

Chiar dacă acest proiect de modificare a planului divin fusese conceput și executat cu toată sinceritatea și numai cu cele mai înalte motive pentru bunăstarea lumii, el a constituit un rău pentru că a reprezentat calea greșită de a atinge scopuri juste, deoarece s-a îndepărtat de la calea dreaptă, planul divin.

E adevărat că Eva îl găsisse pe Cano plăcut la înfățișare, și că ea a realizat tot ceea ce seducătorul ei i-a promis prin intermediul „unei cunoașteri noi și sporite a chestiunilor omenești și al unei înțelegeri mai vii a firii omenești ca întărire a înțelegerii naturii adamice.”

Eu am vorbit cu tatăl și cu mama rasei violete în noaptea aceea, în Grădină, de vreme ce aceea era datoria mea în acele triste împrejurări. Am ascultat în întregime povestea a tot ceea ce a condus-o pe Mama

personal persuasion, Eve then and there consented to embark upon the much-discussed enterprise, to add her own little scheme of world saving to the larger and more far-reaching divine plan. Before she quite realized what was transpiring, the fatal step had been taken. It was done.

4. THE REALIZATION OF DEFAULT

75.4.1 (842.3) The celestial life of the planet was astir. Adam recognized that something was wrong, and he asked Eve to come aside with him in the Garden. And now, for the first time, Adam heard the entire story of the long-nourished plan for accelerating world improvement by operating simultaneously in two directions: the prosecution of the divine plan concomitantly with the execution of the Serapatatia enterprise.

75.4.2 (842.4) And as the Material Son and Daughter thus communed in the moonlit Garden, “the voice in the Garden” reproved them for disobedience. And that voice was none other than my own announcement to the Edenic pair that they had transgressed the Garden covenant; that they had disobeyed the instructions of the Melchizedeks; that they had defaulted in the execution of their oaths of trust to the sovereign of the universe.

75.4.3 (842.5) Eve had consented to participate in the practice of good and evil. Good is the carrying out of the divine plans; sin is a deliberate transgression of the divine will; evil is the misadaptation of plans and the maladjustment of techniques resulting in universe disharmony and planetary confusion.

75.4.4 (842.6) Every time the Garden pair had partaken of the fruit of the tree of life, they had been warned by the archangel custodian to refrain from yielding to the suggestions of Caligastia to combine good and evil. They had been thus admonished: “In the day that you commingle good and evil, you shall surely become as the mortals of the realm; you shall surely die.”

75.4.5 (842.7) Eve had told Cano of this oft-repeated warning on the fateful occasion of their secret meeting, but Cano, not knowing the import or significance of such admonitions, had assured her that men and women with good motives and true intentions could do no evil; that she should surely not die but rather live anew in the person of their offspring, who would grow up to bless and stabilize the world.

75.4.6 (842.8) Even though this project of modifying the divine plan had been conceived and executed with entire sincerity and with only the highest motives concerning the welfare of the world, it constituted evil because it represented the wrong way to achieve righteous ends, because it departed from the right way, the divine plan.

75.4.7 (843.1) True, Eve had found Cano pleasant to the eyes, and she realized all that her seducer promised by way of “new and increased knowledge of human affairs and quickened understanding of human nature as supplemental to the comprehension of the Adamic nature.”

75.4.8 (843.2) I talked to the father and mother of the violet race that night in the Garden as became my duty under the sorrowful circumstances. I listened fully to the recital of all that led up to the default of Mother Eve and gave

Eva la comiterea greșelii, și le-am dat amândurora sfaturi și îndrumări cu privire la situația imediată. Unele au fost urmate, altele neluate în seamă. Această convorbire e descrisă în scrierile voastre astfel: „Domnul Dumnezeu ia chemat pe Adam și pe Eva în Grădină și i-a întrebat: 'Unde sunteți?'”. Generațiile ulterioare aveau obiceiul de a atribui direct unei intervenții personale a Zeilor tot ceea ce era neobișnuit și extraordinar, fie de ordin fizic, fie de ordin spiritual.

5. REPERCURSIUNILE GREȘELII

Dezamăgirea Evei a fost întradevăr patetică. Adam și-a dat seama de dificultatea întregii situații. În toate că era descurajat și cu inima frântă, el n-a manifestat decât milă și simpatie pentru consoarta lui căzută în greșeală.

Din disperarea pe care a adus-o realizarea eșecului s-a întâmplat că Adam, în ziua de după pasul greșit al Evei, a căutat-o pe Laotta, strălucita femeie nodită care conducea școlile vestice ale Grădinii, și a săvârșit cu bună știință aceiași nebunie ca și Eve. Dar să nu înțelegeți greșit; Adam n-a fost sedus; el știa exact ce era pe cale să facă; el a ales de bună voie să împărtășească soarta Evei. El și-a iubit consoarta cu o afecțiune supraomenească, și gândul posibilității unei vegheri solitare pe Urantia fără ea era mai mult decât se putea îndura.

Când au aflat ce i s-a întâmplat Evei, locuitorii cuprinși de mânie ai Grădinii erau tot mai greu de stăpânit; ei au declarat război nodiților instalați în vecinătate. Ieșind pe porțile Edenului, ei s-au năpustit asupra acelei populații luate pe nepregătite, distrugând-o în totalitate - nici un bărbat, nici o femeie, nici un copil nu au fost cruțați, iar Cano, tatăl lui Cain încă nenăscut, a pierit și el.

La realizarea a ceea ce se întâmplase, Serapatatia a fost cuprins de consternare; frica și remușcările l-au făcut să își piardă mințile. În ziua următoare, el s-a înecat în marele fluviu.

Copiii lui Adam au căutat să o consoleze pe mama lor abătută, în vreme ce tatăl lor a umblat de unul singur vreme de treizeci de zile. La sfârșitul acelei perioade, Adam și-a revenit și s-a reîntors la casa lui, începând să facă planuri pentru viitoarea linie de acțiune.

Consecințele greșelilor făcute de părinți induși în eroare sunt foarte des împărtășite și de copiii lor nevinovați. Fiicele și fiii integri și nobili ai lui Adam și ai Evei au fost copleșiți de o inexplicabilă amărăciune a incredibilei tragedii care se abătuse atât de brusc și de brutal asupra lor. Nici în cincizeci de ani, cei mari dintre copiii lor nu își revin din amărăciunea și tristețea acelor zile tragice, în special din teroarea acelei perioade de treizeci de zile în cursul căreia tatăl lor lipsea de acasă în vreme ce mama lor abătută era complet nepăsătoare de soarta ei și tot ceea ce o înconjura.

Aceleași treizeci de zile au fost și pentru Eva ca niște ani lungi de amărăciune și suferință. Acest suflet nobil nu s-a refăcut niciodată pe deplin de pe urma efectelor acelei perioade chinuitoare de suferință mentală și de amărăciune spirituală. Nici un aspect al privațiunilor și al greutăților lor materiale ulterioare n-a

both of them advice and counsel concerning the immediate situation. Some of this advice they followed; some they disregarded. This conference appears in your records as “the Lord God calling to Adam and Eve in the Garden and asking, ‘Where are you?’” It was the practice of later generations to attribute everything unusual and extraordinary, whether natural or spiritual, directly to the personal intervention of the Gods.

5. REPERCUSSIONS OF DEFAULT

75.5.1 (843.3) Eve's disillusionment was truly pathetic. Adam discerned the whole predicament and, while heartbroken and dejected, entertained only pity and sympathy for his erring mate.

75.5.2 (843.4) It was in the despair of the realization of failure that Adam, the day after Eve's misstep, sought out Laotta, the brilliant Nodite woman who was head of the western schools of the Garden, and with premeditation committed the folly of Eve. But do not misunderstand; Adam was not beguiled; he knew exactly what he was about; he deliberately chose to share the fate of Eve. He loved his mate with a supermortal affection, and the thought of the possibility of a lonely vigil on Urantia without her was more than he could endure.

75.5.3 (843.5) When they learned what had happened to Eve, the infuriated inhabitants of the Garden became unmanageable; they declared war on the near-by Nodite settlement. They swept out through the gates of Eden and down upon these unprepared people, utterly destroying them — not a man, woman, or child was spared. And Cano, the father of Cain yet unborn, also perished.

75.5.4 (843.6) Upon the realization of what had happened, Serapatatia was overcome with consternation and beside himself with fear and remorse. The next day he drowned himself in the great river.

75.5.5 (843.7) The children of Adam sought to comfort their distracted mother while their father wandered in solitude for thirty days. At the end of that time judgment asserted itself, and Adam returned to his home and began to plan for their future course of action.

75.5.6 (843.8) The consequences of the follies of misguided parents are so often shared by their innocent children. The upright and noble sons and daughters of Adam and Eve were overwhelmed by the inexplicable sorrow of the unbelievable tragedy which had been so suddenly and so ruthlessly thrust upon them. Not in fifty years did the older of these children recover from the sorrow and sadness of those tragic days, especially the terror of that period of thirty days during which their father was absent from home while their distracted mother was in complete ignorance of his whereabouts or fate.

75.5.7 (843.9) And those same thirty days were as long years of sorrow and suffering to Eve. Never did this noble soul fully recover from the effects of that excruciating period of mental suffering and spiritual sorrow. No feature of their subsequent deprivations and material hardships ever began to compare in Eve's

putut nici măcar să se compare în memoria Evei cu aceste teribile zile și îngrozitoare nopți de însingurare și insuportabilă incertitudine. Ea a aflat de acțiunea pripită a lui Serapatatia fără să știe dacă tovarășul ei se omorâse din disperare sau fusese îndepărtat de pe pământ drept pedeapsă pentru pasul lui greșit. Și, atunci când Adam s-a întors acasă, Eva a încercat o bucurie și o recunoștință care n-au fost niciodată umbrite de serviciul anevoios al lungului și dificilului lor parteneriat de o viață.

Timpul a trecut, dar Adam nu era sigur de natura faptei lor decât la șaptezeci de zile după greșeala Evei, când administratorii provizorii Melchizedek s-au reîntors pe Urantia și au preluat jurisdicția asupra treburilor lumii. Și atunci a știut că el și Eva eșuaseră.

Însă se pregăteau încă și mai multe necazuri. Vestea nimicirii coloniei nodite din vecinătatea Edenului n-a întârziat să ajungă la triburile lui Serapatatia din nord, și o mare oaste a fost adunată pentru a mărșălui pe teritoriul Grădinii. Acesta a fost începutul unui război lung și înverșunat între adamiți și nodiți, căci aceste ostilități au continuat multă vreme după ce Adam și partizanii lui au emigrat în a doua grădină, în valea Eufratului. A fost o intensă și durabilă „dușmănie între bărbatul acesta și femeie, între sămânța unuia și sămânța celuilalt”.

6. ADAM ȘI EVA PĂRĂSESC GRĂDINA

Când Adam a aflat că nodiții erau în marș, el a căutat îndrumarea Melchizedekilor, dar ei au refuzat să-l sfătuiască, nespunându-i decât să facă cum credea el că e mai bine și făgăduindu-i cooperarea lor prietenoasă, atât pe cât era posibil, indiferent de linie de acțiune pe care ar fi ales-o. Melchizedekilor li s-a interzis să se amestece în planurile personale ale lui Adam și ale Evei.

Adam știa că el și Eva eșuaseră; prezența administratorilor provizorii Melchizedek l-a făcut să-i de-a seama de asta; dar el încă nu știa nimic despre statutul lor personal sau despre soarta lor viitoare. El a avut, toată noaptea, o întrunire cu o mie două sute de partizani loiali care s-au angajat să-l urmeze pe conducătorul lor, iar în ziua următoare la amiază, acești pelerini au plecat din Eden în căutarea de noi locuințe. Adam nu avea nici o înclinație pentru război și a ales, în consecință, să lase fără opoziție prima grădină nodiților.

Caravana edenică a fost oprită în a treia zi de la ieșirea din Grădină de către sosirea transporturilor serafice din Ierusalim. Și, pentru prima dată, Adam și Eva au fost informați de ceea ce urma să se aleagă de copiii lor. În timp ce transportoarele stăteau pregătite, acelor copii care au ajuns la vârsta alegerii (douăzeci de ani) li s-a dat posibilitatea să opteze pentru rămânerea pe Urantia cu părinții lor sau pentru a deveni pupili ai Preaînălților Norlatiadekului. Două treimi au ales să meargă pe Edentia; cam o treime au decis să rămână cu părinții lor. Toți copiii care nu erau la vârsta alegerii au fost luați pe Edentia. Nimeni nu ar fi putut asista la dureroasa despărțire a acestui Fiu Material și a acestei Fiice Materiale de copiii lor fără să realizeze că drumul celor ce încalcă legea este aspru. Descendenții lui Adam și ai Evei sunt acum prezenți pe Edentia; nu știm ce se va hotărî cu privire la ei.

memory with those terrible days and awful nights of loneliness and unbearable uncertainty. She learned of the rash act of Serapatatia and did not know whether her mate had in sorrow destroyed himself or had been removed from the world in retribution for her misstep. And when Adam returned, Eve experienced a satisfaction of joy and gratitude that never was effaced by their long and difficult life partnership of toiling service.

75:5.8 (844.1) Time passed, but Adam was not certain of the nature of their offense until seventy days after the default of Eve, when the Melchizedek receivers returned to Urantia and assumed jurisdiction over world affairs. And then he knew they had failed.

75:5.9 (844.2) But still more trouble was brewing: The news of the annihilation of the Nodite settlement near Eden was not slow in reaching the home tribes of Serapatatia to the north, and presently a great host was assembling to march on the Garden. And this was the beginning of a long and bitter warfare between the Adamites and the Nodites, for these hostilities kept up long after Adam and his followers emigrated to the second garden in the Euphrates valley. There was intense and lasting “enmity between that man and the woman, between his seed and her seed.”

6. ADAM AND EVE LEAVE THE GARDEN

75:6.1 (844.3) When Adam learned that the Nodites were on the march, he sought the counsel of the Melchizedeks, but they refused to advise him, only telling him to do as he thought best and promising their friendly co-operation, as far as possible, in any course he might decide upon. The Melchizedeks had been forbidden to interfere with the personal plans of Adam and Eve.

75:6.2 (844.4) Adam knew that he and Eve had failed; the presence of the Melchizedek receivers told him that, though he still knew nothing of their personal status or future fate. He held an all-night conference with some twelve hundred loyal followers who pledged themselves to follow their leader, and the next day at noon these pilgrims went forth from Eden in quest of new homes. Adam had no liking for war and accordingly elected to leave the first garden to the Nodites unopposed.

75:6.3 (844.5) The Edenic caravan was halted on the third day out from the Garden by the arrival of the seraphic transports from Ierusalem. And for the first time Adam and Eve were informed of what was to become of their children. While the transports stood by, those children who had arrived at the age of choice (twenty years) were given the option of remaining on Urantia with their parents or of becoming wards of the Most Highs of Norlatiadek. Two thirds chose to go to Edentia; about one third elected to remain with their parents. All children of prechoice age were taken to Edentia. No one could have beheld the sorrowful parting of this Material Son and Daughter and their children without realizing that the way of the transgressor is hard. These offspring of Adam and Eve are now on Edentia; we do not know what disposition is to be made of them.

Era o caravană tristă, foarte tristă, care se pregătea de continuarea călătoriei ei. Ce putea fi mai tragic! Să fi venit pe o lume cu astfel de speranțe, să fi fost atât de bine primiți, și apoi să plece din Eden în dizgrație, iar pe deasupra să mai piardă și peste trei sferturi din copiii lor chiar înaintea găsirii unui nou domiciliu!

7. DEGRADAREA LUI ADAM ȘI A EVEI

S-a întâmplat în vremea când caravana edenică a fost oprită, că Adam și Eva au fost informați de natura încălcării lor și sfătuiți cu privire la soarta lor. Gabriel a apărut pentru a pronunța judecata, și iată verdictul: „Adam și Eva Planetari ai Urantiei sunt găsiți vinovați; ei au încălcat pactul misiunii lor de încredere ca șefi ai acestei lumi locuite.”

Apăsați de sentimentul de vinovăție, Adam și Eva au fost mult întăriți de anunțul că judecătorii lor de pe Salvington îi absolveră de toate acuzațiile de a fi adus o „ofensă la adresa guvernului universului”. Ei n-au fost declarați vinovați de rebeliune.

Cuplul edenic a fost informat că ei fuseseră coborâți la statutul de muritori ai regatului și că trebuie de acum înainte să se conducă ca un bărbat și o femeie ai Urantiei, privind viitorul raselor lumii ca fiind viitorul lor.

Cu mult timp înainte ca Adam și Eva să fi părăsit Jerusem, instructorii lor le explicaseră pe deplin consecințele oricărei îndepărtări vitale de la planurile divine. Eu personal îi prevenisem în repetate rânduri, atât înainte cât și după ce au sosit pe Urantia, că reducerea la statutul de trup muritor ar fi rezultatul cert, pedeapsa sigură, care ar însoți infașibil o carență în executarea misiunii lor planetare. Dar este esențial a avea unele noțiuni ale statutului de nemurire al ordinului material al filiației pentru o înțelegere clară a consecințelor atrase de greșeala lui Adam și a Evei.

1. Adam și Eva, ca și semenii lor de pe Jerusem, mențineau statutul lor de nemurire prin asocierea intelectuală cu circuitul de gravitație mentală a Spiritului. Când acest suport vital este întrerupt prin disjuncție mentală, atunci, indiferent de nivelul spiritual al existenței creaturii, statutul nemuririi este pierdut. Statutul muritor urmat de disoluția fizică a fost consecința inevitabilă a greșelii intelectuale a lui Adam și a Evei.

2. Fiica și Fiul Materiali ai Urantiei, fiind de asemenea personalizați sub înfățișarea cărnii muritoare a acestei lumi, au fost în continuare dependenți de menținerea unui dublu sistem circulator, primul provenit din naturile lor fizice, iar al doilea din supraenergia înmagazinată în fructul arborelui vieții. Arhanghelul ocrotitor al arborelui îi avertizase mereu pe Adam și pe Eva că încălcarea jurământului de credință va culmina în degradarea statutului; accesul la această sursă de energie le-a fost refuzat în urma greșelii lor.

Caligastia a reușit să-i atragă pe Adam și pe Eva în cursă, dar el nu și-a realizat proiectul său de a-i antrena într-o rebeliune deschisă contra guvernului universului. Ceea ce au făcut ei a fost într-adevăr rău, dar ei n-au fost niciodată vinovați de dispreț față de adevăr, nici nu

75.6.4 (844.6) It was a sad, sad caravan that prepared to journey on. Could anything have been more tragic! To have come to a world in such high hopes, to have been so auspiciously received, and then to go forth in disgrace from Eden, only to lose more than three fourths of their children even before finding a new abiding place!

7. DEGRADATION OF ADAM AND EVE

75.7.1 (845.1) It was while the Edenic caravan was halted that Adam and Eve were informed of the nature of their transgressions and advised concerning their fate. Gabriel appeared to pronounce judgment. And this was the verdict: The Planetary Adam and Eve of Urantia are adjudged in default; they have violated the covenant of their trusteeship as the rulers of this inhabited world.

75.7.2 (845.2) While downcast by the sense of guilt, Adam and Eve were greatly cheered by the announcement that their judges on Salvington had absolved them from all charges of standing in “contempt of the universe government.” They had not been held guilty of rebellion.

75.7.3 (845.3) The Edenic pair were informed that they had degraded themselves to the status of the mortals of the realm; that they must henceforth conduct themselves as man and woman of Urantia, looking to the future of the world races for their future.

75.7.4 (845.4) Long before Adam and Eve left Jerusem, their instructors had fully explained to them the consequences of any vital departure from the divine plans. I had personally and repeatedly warned them, both before and after they arrived on Urantia, that reduction to the status of mortal flesh would be the certain result, the sure penalty, which would unfailingly attend default in the execution of their planetary mission. But a comprehension of the immortality status of the material order of sonship is essential to a clear understanding of the consequences attendant upon the default of Adam and Eve.

75.7.5 (845.5) 1. Adam and Eve, like their fellows on Jerusem, maintained immortal status through intellectual association with the mind-gravity circuit of the Spirit. When this vital sustenance is broken by mental disjunction, then, regardless of the spiritual level of creature existence, immortality status is lost. Mortal status followed by physical dissolution was the inevitable consequence of the intellectual default of Adam and Eve.

75.7.6 (845.6) 2. The Material Son and Daughter of Urantia, being also personalized in the similitude of the mortal flesh of this world, were further dependent on the maintenance of a dual circulatory system, the one derived from their physical natures, the other from the superenergy stored in the fruit of the tree of life. Always had the archangel custodian admonished Adam and Eve that default of trust would culminate in degradation of status, and access to this source of energy was denied them subsequent to their default.

75.7.7 (845.7) Caligastia did succeed in trapping Adam and Eve, but he did not accomplish his purpose of leading them into open rebellion against the universe government. What they had done was indeed evil, but they were never guilty of contempt for truth, neither did

s-au angajat cu bună știință într-o rebeliune contra justei autorități a Tatălui Universal și a Fiului său Creator.

they knowingly enlist in rebellion against the righteous rule of the Universal Father and his Creator Son.

8. AȘA-ZISA CĂDERE A OMULUI

Adam și Eva au căzut într-adevăr din starea lor înaltă de filiație materială până la statutul umil de om muritor, însă nu aceasta a fost căderea omului. Rasa umană fusese înnobilită în ciuda consecințelor imediate ale greșelii adamice. Deși planul divin de a dăruia rasa violetă oamenilor Urantiei a eșuat, rasele muritoare au profitat enorm de contribuția limitată pe care Adam și descendenții lui au adus-o raselor Urantiei.

N-a fost nici o „cădere a omului”. Istoria rasei umane este una de evoluție progresivă, iar darul adamic a lăsat oamenii lumii mult mai buni în raport cu condiția lor biologică anterioară. Rasele superioare ale Urantiei conțin acum factori ereditari proveniți din cel puțin patru surse separate: adonită, sangică, nodită și adamică.

Adam n-ar trebui să fie privit drept cauză a unui blestem căzut asupra rasei umane. Deși el a eșuat în a duce la îndeplinire planul divin, deși a încălcat pactul său cu Deitatea, deși el și tovarăsa lui au fost foarte siguri coborâți la statutul de creatură, cu toate acestea, contribuția lor la rasa umană a făcut să avanseze mult civilizația pe Urantia.

În estimarea rezultatelor misiunii adamice pe lumea voastră, justiția cere recunoașterea condiției planetei. Adam a fost confruntat cu o sarcină aproape lipsită de orice speranță atunci când a fost transportat împreună cu frumoasa lui tovarășă de pe Jerusem pe această planetă întunecată și confuză. Însă, în cazul în care ar fi fost îndrumați de consiliul Melchizedekilor și de asociații lor, și dacă ar fi fost mai răbdători, ei ar fi avut până la urmă parte de succes. Dar Eva a ascultat propaganda insidioasă în favoarea libertății personale și în favoarea libertății de acțiune pe planetă. Ea a fost condusă spre a face o experiență cu plasma vitală a ordinului material al filiației, în sensul că ea a permis acestui viu depozit de încredere să se amestece prematur cu aceea a unui ordin care atunci era mixt; cel din urmă este acela al modelului original al Purtătorilor Vieții, care fusese anterior combinat cu acela al ființelor reproducătoare cândva atașate statului major al Prințului Planetar.

În cursul întregii voastre ascensiuni spre Paradis, voi în încercarea voastră nerăbdătoare de a vă sustrage planului divin prestabil nu veți câștiga niciodată nimic prin scurtături, prin invenții personale sau prin alte procedee de perfecționare a drumului perfecțiunii, spre perfecțiune și pentru perfecțiunea eternă.

În definitiv, nu a existat, probabil, niciodată pe nici o planetă din tot Nebadonul, un eșec al înțelepciunii mai descurajant. Dar nu este surprinzător că acești pași greșiți s-au produs în treburile universurilor evolutive. Noi suntem o parte a unei creații gigantice, și nu este ciudat că nu merg toate la perfecție. Universul nostru n-a fost creat perfect; perfecțiunea este țelul nostru etern, nu originea noastră.

Dacă acesta ar fi un univers mecanicist, dacă Prima Mare Sursă-Centru ar fi numai o forță și nu și o

8. THE SO-CALLED FALL OF MAN

75.8.1 (845.8) Adam and Eve did fall from their high estate of material sonship down to the lowly status of mortal man. But that was not the fall of man. The human race has been uplifted despite the immediate consequences of the Adamic default. Although the divine plan of giving the violet race to the Urantia peoples miscarried, the mortal races have profited enormously from the limited contribution which Adam and his descendants made to the Urantia races.

75.8.2 (846.1) There has been no “fall of man.” The history of the human race is one of progressive evolution, and the Adamic bestowal left the world peoples greatly improved over their previous biologic condition. The more superior stocks of Urantia now contain inheritance factors derived from as many as four separate sources: Andonite, Sangik, Nodite, and Adamic.

75.8.3 (846.2) Adam should not be regarded as the cause of a curse on the human race. While he did fail in carrying forward the divine plan, while he did transgress his covenant with Deity, while he and his mate were most certainly degraded in creature status, notwithstanding all this, their contribution to the human race did much to advance civilization on Urantia.

75.8.4 (846.3) In estimating the results of the Adamic mission on your world, justice demands the recognition of the condition of the planet. Adam was confronted with a well-nigh hopeless task when, with his beautiful mate, he was transported from Jerusem to this dark and confused planet. But had they been guided by the counsel of the Melchizedeks and their associates, and *had they been more patient*, they would have eventually met with success. But Eve listened to the insidious propaganda of personal liberty and planetary freedom of action. She was led to experiment with the life plasm of the material order of sonship in that she allowed this life trust to become prematurely commingled with that of the then mixed order of the original design of the Life Carriers which had been previously combined with that of the reproducing beings once attached to the staff of the Planetary Prince.

75.8.5 (846.4) Never, in all your ascent to Paradise, will you gain anything by impatiently attempting to circumvent the established and divine plan by short cuts, personal inventions, or other devices for improving on the way of perfection, to perfection, and for eternal perfection.

75.8.6 (846.5) All in all, there probably never was a more disheartening miscarriage of wisdom on any planet in all Nebadon. But it is not surprising that these missteps occur in the affairs of the evolutionary universes. We are a part of a gigantic creation, and it is not strange that everything does not work in perfection; our universe was not created in perfection. Perfection is our eternal goal, not our origin.

75.8.7 (846.6) If this were a mechanistic universe, if the First Great Source and Center were only a force and

personalitate, dacă toată creația ar fi un vast agregat de materie fizică dominat de legi precise caracterizate prin acțiuni energetice invariabile, atunci perfecțiunea ar putea prevala, chiar și fără ca statutul universului să fie desăvârșit. N-ar exista nici un dezacord; n-ar fi nici o fricțiune. Însă, în universul nostru în evoluție, de perfecțiune și imperfecțiune relative, noi ne bucurăm că dezacordul și neînțelegerea sunt posibile, căci prin aceasta este evidențiat faptul și actul personalității în univers. Dacă creația noastră este o existență dominată de personalitate, atunci puteți să fiți siguri de posibilitățile supraviețuirii, de progres și de realizarea personalității, noi putem avea încredere în creșterea, în experiența și în aventura personalității. Ce univers glorios, prin aceea că e personal și progresiv, nu numai mecanic sau chiar în mod pasiv perfect!

[Prezentat de către Solonia „vocea serafică din Grădină”.]

not also a personality, if all creation were a vast aggregation of physical matter dominated by precise laws characterized by unvarying energy actions, then might perfection obtain, even despite the incompleteness of universe status. There would be no disagreement; there would be no friction. But in our evolving universe of relative perfection and imperfection we rejoice that disagreement and misunderstanding are possible, for thereby is evidenced the fact and the act of personality in the universe. And if our creation is an existence dominated by personality, then can you be assured of the possibilities of personality survival, advancement, and achievement; we can be confident of personality growth, experience, and adventure. What a glorious universe, in that it is personal and progressive, not merely mechanical or even passively perfect!

^{75:8.8 (846.7)} [Presented by Solonia, the seraphic “voice in the Garden.”]

Capitolul 76. A doua grădină

⇨ 075

CARTEA URANTIA

077 ⇨

PARTE III. ISTORIA URANTIEI

CAPITOLUL 76 A DOUA GRĂDINĂ

Secțiuni

Introduction

1. Edeniții intră în Mesopotamia
2. Cain și Abel
3. Viața în Mesopotamia
4. Rasa violet
5. Moartea lui Adam și a Evei
6. Supraviețuirea lui Adam și a Evei

PAPER 76 THE SECOND GARDEN

SECTIONS

Introduction

1. The Edenites Enter Mesopotamia
2. Cain and Abel
3. Life in Mesopotamia
4. The Violet Race
5. Death of Adam and Eve
6. Survival of Adam and Eve

Introduction

CÂND Adam a s-a hotărât să le lase, fără a se opune, prima grădină nodiților, el și partizanii săi nu s-au putut îndrepta spre vest, căci edeniții nu aveau corăbii potrivite pentru o asemenea aventură pe mare. Nu au putut merge nici spre nord; nodiții din nord erau deja în drum spre Eden. Lor le-a fost teamă să meargă spre sud, căci dealurile acelei regiuni erau împânzite de triburi ostile. Singurul drum deschis era spre est, așa că au călătorit spre est către plăcutele, pe vremea aceea, regiuni dintre fluviile Tigru și Eufrat. Mulți dintre cei care au fost lăsați în urmă au călătorit mai târziu spre est pentru a se alătura adamiților în noul lor cămin din vale.

Cain și Sansa s-au născut amândoi până la oprirea caravanei adamice la destinația ei dintre fluviu, în Mesopotamia. Laotta, mama lui Sansa, a pierit la nașterea fiicei ei; Eva a avut o naștere grea, dar a supraviețuit, datorită vigoriei ei superioare. Eva a luat-o pe Sansa, copilul Laottei, la pieptul ei, și a crescut-o laolaltă cu Cain. Sansa a crescut și a dat dovadă de mari aptitudini. Ea a devenit soția lui Sargan, șeful raselor albastre nordice, și a contribuit la progresul oamenilor albaștri din acele vremuri.

1. EDENIȚII INTRĂ ÎN MESOPOTAMIA

Caravanei lui Adam i-a trebuit aproape un an întreg ca să ajungă la Eufrat. Găsindu-i apele umflate, ei și-au ridicat tabăra pe câmpiile din vestul fluviului, și au rămas acolo timp de aproape șase săptămâni, înainte de a-l traversa ca să pătrundă în ținutul situat între cele

INTRODUCTION

76:0.1 (847.1) WHEN Adam elected to leave the first garden to the Nodites unopposed, he and his followers could not go west, for the Edenites had no boats suitable for such a marine adventure. They could not go north; the northern Nodites were already on the march toward Eden. They feared to go south; the hills of that region were infested with hostile tribes. The only way open was to the east, and so they journeyed eastward toward the then pleasant regions between the Tigris and Euphrates rivers. And many of those who were left behind later journeyed eastward to join the Adamites in their new valley home.

76:0.2 (847.2) Cain and Sansa were both born before the Adamic caravan had reached its destination between the rivers in Mesopotamia. Laotta, the mother of Sansa, perished at the birth of her daughter; Eve suffered much but survived, owing to superior strength. Eve took Sansa, the child of Laotta, to her bosom, and she was reared along with Cain. Sansa grew up to be a woman of great ability. She became the wife of Sargan, the chief of the northern blue races, and contributed to the advancement of the blue men of those times.

1. THE EDENITES ENTER MESOPOTAMIA

76:1.1 (847.3) It required almost a full year for the caravan of Adam to reach the Euphrates River. Finding it in flood tide, they remained camped on the plains west of the stream almost six weeks before they made their way across to the land between the rivers which was to

două fluvii, loc care a devenit cea de-a doua grădină.

Când locuitorii aceluși teritoriu aflaseră că regele și înaltul preot al Grădinii Edenului erau în drum spre ei, au fugit în mare grabă spre munții din est. Când a sosit, Adam a descoperit că întreg teritoriul dorit fusese evacuat. Aici, în acest nou loc, Adam și ajutoarele lui s-au apucat de lucru la construirea de noi locuințe și la întemeierea unui nou centru de cultură și religie.

Locul îi era cunoscut lui Adam ca fiind unul dintre cele trei selecționate inițial de comitetul însărcinat cu alegerea de posibile amplasări ale Grădinii propuse de Van și de Amadon. Înseși cele două fluvii formau, la vremea aceea, o bună apărare naturală. Puțin mai la nord de cea de-a doua grădină, Eufratul și Tigru se apropiau mult unul de altul, astfel încât se putea construi un zid întinzându-se pe o distanță de optzeci de kilometri pentru protejarea teritoriului la sud, între cele două fluvii.

După instalarea în noul Eden, a devenit necesară adoptarea unor mijloace de trai rudimentare; părea destul de adevărat că pământul fusese blestemat. Natura își urma încă o dată cursul ei liber. Adamiții erau acum nevoiți să obțină cu greu cele necesare traiului lor dintr-un sol nemaiucrat și să se confrunte cu realitățile vieții din fața ostilităților și incompatibilităților naturale ale existenței umane. Ei găsiseră prima grădină parțial pregătită pentru ei, dar a doua trebuia să fie creată cu truda mâinilor lor și „cu sudoarea frunții lor”.

2. CAIN ȘI ABEL

La mai puțin de doi ani după nașterea lui Cain, a venit pe lume Abel, primul copil al lui Adam și al Evei născut în cea de-a doua grădină. Când Abel a împlinit doisprezece ani, el a s-a hotărât să devină păstor; Cain a ales calea agriculturii.

Or, în acele vremuri, era obiceiul de a se aduce ofrande, lucruri aflate la îndemână, preoțimii. Păstorii își aduceau animalele turmelor lor, fermierii, fructele câmpiilor lor; potrivit acestui obicei, Cain și Abel își aduceau de asemenea ofrandele lor periodice preoților. Cei doi băieți discutaseră de multe ori despre meritele respective ale meseriilor, și lui Abel nu i-a trebuit prea mult ca să își de-a seama că avea preferință pentru sacrificiile lui de animale. Degeaba făcea Cain apel la tradiția primului Eden, la preferința de odinioară pentru fructele pământului. Abel nu a vrut să admită nimic, și l-a luat în derădere pe fratele său mai mare cuprins de nedumerire.

În zilele primului Eden, Adam căutase într-adevăr să descurajeze jertfirea de animale, astfel încât Cain a avut un precedent pentru a-și justifica pretențiile. A fost totuși dificilă organizarea vieții religioase a celui de-al doilea Eden. Adam era împovărat de o mie și una de detalii legate de munca de construire, de apărare și de agricultură. Fiind din punct de vedere spiritual foarte decepționat, el a încredințat organizarea cultului și educației colaboratorilor de viță nodit care ocupaseră deja aceste funcții în prima grădină; chiar și într-un răstimp atât de scurt, preoții nodiți oficiali au început să revină la normele și la regulile timpurilor pre-adamice.

become the second garden.

76:1.2 (847.4) When word had reached the dwellers in the land of the second garden that the king and high priest of the Garden of Eden was marching on them, they had fled in haste to the eastern mountains. Adam found all of the desired territory vacated when he arrived. And here in this new location Adam and his helpers set themselves to work to build new homes and establish a new center of culture and religion.

76:1.3 (847.5) This site was known to Adam as one of the three original selections of the committee assigned to choose possible locations for the Garden proposed by Van and Amadon. The two rivers themselves were a good natural defense in those days, and a short way north of the second garden the Euphrates and Tigris came close together so that a defense wall extending fifty-six miles could be built for the protection of the territory to the south and between the rivers.

76:1.4 (847.6) After getting settled in the new Eden, it became necessary to adopt crude methods of living; it seemed entirely true that the ground had been cursed. Nature was once again taking its course. Now were the Adamites compelled to wrest a living from unprepared soil and to cope with the realities of life in the face of the natural hostilities and incompatibilities of mortal existence. They found the first garden partially prepared for them, but the second had to be created by the labor of their own hands and in the “sweat of their faces.”

2. CAIN AND ABEL

76:2.1 (848.1) Less than two years after Cain's birth, Abel was born, the first child of Adam and Eve to be born in the second garden. When Abel grew up to the age of twelve years, he elected to be a herder; Cain had chosen to follow agriculture.

76:2.2 (848.2) Now, in those days it was customary to make offerings to the priesthood of the things at hand. Herders would bring of their flocks, farmers of the fruits of the fields; and in accordance with this custom, Cain and Abel likewise made periodic offerings to the priests. The two boys had many times argued about the relative merits of their vocations, and Abel was not slow to note that preference was shown for his animal sacrifices. In vain did Cain appeal to the traditions of the first Eden, to the former preference for the fruits of the fields. But this Abel would not allow, and he taunted his older brother in his discomfiture.

76:2.3 (848.3) In the days of the first Eden, Adam had indeed sought to discourage the offering of animal sacrifice so that Cain had a justifiable precedent for his contentions. It was, however, difficult to organize the religious life of the second Eden. Adam was burdened with a thousand and one details associated with the work of building, defense, and agriculture. Being much depressed spiritually, he intrusted the organization of worship and education to those of Nodite extraction who had served in these capacities in the first garden; and in even so short a time the officiating Nodite priests were reverting to the standards and rulings of pre-Adamic times.

Cei doi băieți nu s-au împăcat bine niciodată, și această chestiune a sacrificiilor a contribuit și mai mult la menținerea vrajbei dintre ei. Abel știa că era fiul lui Adam și al Evei și n-a uitat niciodată să-i amintească lui Cain, afectându-l profund, că Adam nu era tatăl lui. Cain nu era de rasă violetă pură, din moment ce tatăl său aparținea rasei nodite încrucișate ulterior cu oamenii albaștrii și roșii și cu neamul andonic aborigen. Toate acestea, precum și ereditatea lui naturală belicoasă, l-au făcut să nutrească o tot mai mare ură pentru fratele lui mai mic.

Băieții aveau optsprezece, respectiv douăzeci de ani când încordarea dintre ei a fost rezolvată definitiv. Într-o zi, sarcasmele lui Abel l-au înfuriat atât de tare pe fratele său rival, încât Cain, în mânia lui, s-a năpustit asupra lui și l-a omorât.

Observarea conduitei lui Abel a stabilit valoarea mediului înconjurător și a educației ca factori în dezvoltarea caracterului. Abel avea o moștenire ideală, și ereditatea se află la rădăcina întregului său caracter; dar influența unui mediu inferior a neutralizat virtual această moștenire magnifică. Abel, mai ales în primii săi ani, a fost în mare măsură influențat de mediul său defavorabil. El ar fi devenit o persoană cu totul diferită dacă ar fi trăit până la douăzeci și cinci sau treizeci de ani; superba lui moștenire ar fi putut atunci să se arate. În timp ce un bun mediu nu poate contribui câtuși de puțin la biruirea reală a defectelor de caracter rezultate dintr-o ereditate modestă, un mediu rău poate foarte bine să altereze o ereditate excelentă, cel puțin în primii ani ai vieții. Un mediu social bun și o educație adecvată formează un sol și o atmosferă indispensabilă pentru a scoate cea mai bună parte a unei eredități sănătoase.

Moartea lui Abel a fost aflată de părinții lui atunci când câinii au adus turmele acasă fără stăpânul lor. Pentru Adam și Eva, Cain devenea rapid sînistră amintire a prostiei lor, și l-au încurajat în decizia sa de a părăsi grădina.

Viața lui Cain în Mesopotamia nu a fost tocmai fericită, de vreme ce el simboliza greșeala într-un mod foarte izbitor. Nu că asociații lui ar fi fost răi cu el, dar acestuia nu îi scăpase faptul că, în subconștientul lor, aveau un resentiment față de el. Însă Cain știa că, neputând nici o marcă tribală, el va fi ucis de primii oameni ai triburilor vecine pe care i-ar putea întâlni în calea sa. Frica și unele remușcări l-au făcut să se căiască. Cain nu fusese niciodată locuit de un Ajustor; el sfidase întotdeauna disciplina familială și desconsiderase religia tatălui său. Dar acum s-a dus la Eva, mama lui, căreia i-a cerut ajutor și îndrumări spirituale, și, când el a căutat sincer ajutorul divin, un Ajustor a venit îndată să locuiască în el. Acest Ajustor, locuind în interior și privind în exterior, i-a dat lui Cain un avantaj net, care l-a pus în aceeași categorie cu tribul lui Adam, care era foarte de temut.

Cain a plecat așadar în câmpia lui Nod, la est de cea de-a doua grădină. El a devenit un mare conducător în mijlocul unuia dintre grupurile oamenilor tatălui său și a împlinit, într-o anumită măsură, prezicerile lui Serapatatia, căci el a stabilit pacea tot timpul vieții lui între divizia sa de nodiți și aceea de adamiti. Cain s-a căsătorit cu Remona, vara sa îndepărtată, și primul lor fiu, Enoc, a devenit căpetenia nodiților elamiti. Și, timp de sute de ani, elamiti și

76:2.4 (848.4) The two boys never got along well, and this matter of sacrifices further contributed to the growing hatred between them. Abel knew he was the son of both Adam and Eve and never failed to impress upon Cain that Adam was not his father. Cain was not pure violet as his father was of the Nodite race later admixed with the blue and the red man and with the aboriginal Andonic stock. And all of this, with Cain's natural bellicose inheritance, caused him to nourish an ever-increasing hatred for his younger brother.

76:2.5 (848.5) The boys were respectively eighteen and twenty years of age when the tension between them was finally resolved, one day, when Abel's taunts so infuriated his bellicose brother that Cain turned upon him in wrath and slew him.

76:2.6 (848.6) The observation of Abel's conduct establishes the value of environment and education as factors in character development. Abel had an ideal inheritance, and heredity lies at the bottom of all character; but the influence of an inferior environment virtually neutralized this magnificent inheritance. Abel, especially during his younger years, was greatly influenced by his unfavorable surroundings. He would have become an entirely different person had he lived to be twenty-five or thirty; his superb inheritance would then have shown itself. While a good environment cannot contribute much toward really overcoming the character handicaps of a base heredity, a bad environment can very effectively spoil an excellent inheritance, at least during the younger years of life. Good social environment and proper education are indispensable soil and atmosphere for getting the most out of a good inheritance.

76:2.7 (849.1) The death of Abel became known to his parents when his dogs brought the flocks home without their master. To Adam and Eve, Cain was fast becoming the grim reminder of their folly, and they encouraged him in his decision to leave the garden.

76:2.8 (849.2) Cain's life in Mesopotamia had not been exactly happy since he was in such a peculiar way symbolic of the default. It was not that his associates were unkind to him, but he had not been unaware of their subconscious resentment of his presence. But Cain knew that, since he bore no tribal mark, he would be killed by the first neighboring tribesmen who might chance to meet him. Fear, and some remorse, led him to repent. Cain had never been indwelt by an Adjuster, had always been defiant of the family discipline and disdainful of his father's religion. But he now went to Eve, his mother, and asked for spiritual help and guidance, and when he honestly sought divine assistance, an Adjuster indwelt him. And this Adjuster, dwelling within and looking out, gave Cain a distinct advantage of superiority which classed him with the greatly feared tribe of Adam.

76:2.9 (849.3) And so Cain departed for the land of Nod, east of the second Eden. He became a great leader among one group of his father's people and did, to a certain degree, fulfill the predictions of Serapatatia, for he did promote peace between this division of the Nodites and the Adamites throughout his lifetime. Cain married Remona, his distant cousin, and their first son, Enoch, became the head of the Elamite Nodites. And for hundreds of years the Elamites and the Adamites

adamiții au continuat să trăiască în pace.

continued to be at peace.

3. VIAȚA ÎN MESOPOTAMIA

Odată cu trecerea timpului în cea de-a doua grădină, consecințele greșelii au devenit din ce în ce mai evidente. Adam și Eva sufereau mult de faptul că erau privați de fosta lor locuință de frumusețe și de liniște, precum și de copiii lor care fuseseră deportați pe Edentia. Era într-adevăr patetic a observa acest magnific cuplu redus la statutul de încarnare obișnuită a țărâmului, însă ei au îndurat cu grație și curaj calitatea lor diminuată.

Adam a petrecut în mod înțelept cea mai mare parte din timpul său instruindu-i pe copiii lui și pe asociații lor în administrarea civilă, în metodele educative și în practicile religioase. Dacă nu ar fi existat această prevedere, un adevărat pandemoniu s-ar fi dezlănțuit la moartea sa. De fapt, moartea lui Adam a adus puține schimbări în dirijarea treburilor oamenilor săi. Cu mult înaintea dispariției lor, Adam și Eva au recunoscut că copiii lor și partizanii lor învățaseră treptat să uite zilele de glorie ale Edenului. Pentru majoritatea partizanilor lor, era mai bine ca măreția Edenului să fie dată uitării; în felul acesta, ei au avut mai puține motive de a avea o insatisfacție nejustificată în mediul lor mai puțin fericit.

Șefii civili ai adamiților se trăgeau ereditar din fiii primei grădini. Primul fiu al lui Adam, Adamson (Adam ben Adam), a fondat un centru secundar al rasei violet în nordul celei de-a doua grădini. Al doilea fiu al lui Adam, Evason, a devenit un conducător și un administrator magistral; el a fost marele ajutor al tatălui său. Evason n-a trăit tot atât de mult ca și Adam, și fiul său mai mare, Jansad, a devenit succesorul lui Adam în calitate de competenă a triburilor adamite.

Conducătorii religioși, ori preoția, au început cu Seth, cel mai vârstnic dintre fiii supraviețuitori ai lui Adam și ai Evei născuți în a doua grădină. El s-a născut la o sută douăzeci și nouă de ani după sosirea lui Adam pe Urantia. Seth a fost absorbit de munca de ameliorare a statutului spiritual al oamenilor tatălui său și a devenit căpetenia noii preoții a celei de-a doua grădini. Fiul său, Enos, a venerat noul ordin de cult, și nepotul său, Kenan, a instituit serviciul misionarilor pe lângă triburile din împrejurimi, atât apropiate, cât și îndepărtate.

Preoțimea setit a fost o întreprindere triplă, care îmbrățișa religia, sănătatea și educația. Preoții acestui ordin erau instruiți să officieze la ceremoniile religioase, să servească ca doctori și ca inspecți sanitari și să activeze ca profesori în școlile grădinii.

Caravana lui Adam transportase semințele și bulbi de sute de plante, precum și boabe de cereale până în ținutul situat între cele două fluvii. Ei au mai adus turme vaste și câteva specimene din toate animalele domestice. Datorită acestui fapt, ei dețineau mari avantaje asupra triburilor din împrejurimi. Ei au profitat mult de pe urma culturii anterioare a Grădinii originare.

Până în momentul părăsirii primei grădini, Adam și familia lui trăiseră întotdeauna cu fructe, cu cereale și

3. LIFE IN MESOPOTAMIA

76:3.1 (849.4) As time passed in the second garden, the consequences of default became increasingly apparent. Adam and Eve greatly missed their former home of beauty and tranquillity as well as their children who had been deported to Edentia. It was indeed pathetic to observe this magnificent couple reduced to the status of the common flesh of the realm; but they bore their diminished estate with grace and fortitude.

76:3.2 (849.5) Adam wisely spent most of the time training his children and their associates in civil administration, educational methods, and religious devotions. Had it not been for this foresight, pandemonium would have broken loose upon his death. As it was, the death of Adam made little difference in the conduct of the affairs of his people. But long before Adam and Eve passed away, they recognized that their children and followers had gradually learned to forget the days of their glory in Eden. And it was better for the majority of their followers that they did forget the grandeur of Eden; they were not so likely to experience undue dissatisfaction with their less fortunate environment.

76:3.3 (849.6) The civil rulers of the Adamites were derived hereditarily from the sons of the first garden. Adam's first son, Adamson (Adam ben Adam), founded a secondary center of the violet race to the north of the second Eden. Adam's second son, Evason, became a masterly leader and administrator; he was the great helper of his father. Evason lived not quite so long as Adam, and his eldest son, Jansad, became the successor of Adam as the head of the Adamite tribes.

76:3.4 (849.7) The religious rulers, or priesthood, originated with Seth, the eldest surviving son of Adam and Eve born in the second garden. He was born one hundred and twenty-nine years after Adam's arrival on Urantia. Seth became absorbed in the work of improving the spiritual status of his father's people, becoming the head of the new priesthood of the second garden. His son, Enos, founded the new order of worship, and his grandson, Kenan, instituted the foreign missionary service to the surrounding tribes, near and far.

76:3.5 (850.1) The Sethite priesthood was a threefold undertaking, embracing religion, health, and education. The priests of this order were trained to officiate at religious ceremonies, to serve as physicians and sanitary inspectors, and to act as teachers in the schools of the garden.

76:3.6 (850.2) Adam's caravan had carried the seeds and bulbs of hundreds of plants and cereals of the first garden with them to the land between the rivers; they also had brought along extensive herds and some of all the domesticated animals. Because of this they possessed great advantages over the surrounding tribes. They enjoyed many of the benefits of the previous culture of the original Garden.

76:3.7 (850.3) Up to the time of leaving the first garden, Adam and his family had always subsisted on fruits,

cu nuci. Pe drumul spre Mesopotamia, ei au mâncat pentru prima dată ierburi și legume. Consumul de carne a fost practicat devreme în cea de-a doua grădină, dar Adam și Eva nu l-au introdus-o niciodată în dieta lor regulată. Nici Adamson, nici Evason, și nici ceilalți copii ai primei generații ai primei grădini, nu au devenit consumatori de carne.

Adamiții i-au depășit considerabil pe oamenii din împrejurimi în realizările lor culturale și în dezvoltarea lor intelectuală. Ei au produs cel de-al treilea alfabet, și au pus multe temelii pentru precursorii artei, ai științei și ai literaturii moderne. Aici, în ținutul cuprins între Tigru și Eufrat, ei au conservat artele scrisului, ale prelucrării metalelor, ale olăritului și ale țesutului. Ei au elaborat un nou tip de arhitectură, care nu a fost depășit timp de mai multe mii de ani.

Viața de familie a oamenilor rasei violet era ideală pentru vremea și pentru epoca lor. Copiii erau supuși cursurilor de pregătire privind agricultura, artizanatul și creșterea animalelor, iar alții erau învățați să ducă la îndeplinire tripla îndatorire a unui setit: să fie preot, doctor și învățător.

Când vă gândiți la preoții sethiți, nu-i confundați pe acei nobili învățători ai sănătății și ai religiei, pe acei adevărați educatori cu gânduri elevate, cu clerul depravat și mercantil al triburilor ulterioare ale națiunilor învecinate. Conceptele lor religioase despre Deitate și despre univers erau elevate, și mai mult sau mai puțin exacte; regulile lor de igienă erau excelente pentru vremea lor, iar metodele lor de educație nu au mai fost depășite de atunci încolo.

4. RASA VIOLET

Adam și Eva au fost întemeietorii rasei violet, a noua rasă umană apărută pe Urantia. Adam și urmașii săi aveau ochii albaștri, și oamenii rasei violet se distingeau prin tenul deschis și prin părul blond (galben, roșcat și castaniu).

Eva a născut fără dureri, asemenea femeilor raselor evolutive primitive. Numai femeile raselor mixte provenite din uniunea raselor evolutive cu nodiții și, mai târziu, cu adamiții, au avut dureri violente la nașterea unui copil.

Adam și Eva, ca și semenii lor de pe Jerusem, își trăgeau energia dintr-o dublă nutriție; ei absorbeau atât hrană cât și lumină, la care se adăugau anumite energii suprafizice nedescoperite pe Urantia. Descendenții lor pământeni nu au moștenit acea înzestrare părintească care era absorbția energiei și circulația luminii. Ei aveau o circulație simplă, de tip uman, întreținută prin sânge. Era clar că ei sunt muritori, deși aveau o viață lungă; dar, cu fiecare generație succesivă, longevitatea lor se diminuea și se apropia de normele umane.

Adam și Eva, și copiii lor din prima generație, nu foloseau carnea animalelor ca hrană. Ei trăiau în întregime cu „fructele arborilor”. După prima generație, toți urmașii lui Adam au început să mănânce produse lactate, însă mulți dintre ei au continuat să urmeze un regim fără carne, cum practicau și multe dintre triburile din sud, cu care s-au unit ulterior. Mai târziu, cea mai mare parte a acestor triburi au migrat spre est, și au

cereals, and nuts. On the way to Mesopotamia they had, for the first time, partaken of herbs and vegetables. The eating of meat was early introduced into the second garden, but Adam and Eve never partook of flesh as a part of their regular diet. Neither did Adamson nor Evason nor the other children of the first generation of the first garden become flesh eaters.

76:3.8 (850.4) The Adamites greatly excelled the surrounding peoples in cultural achievement and intellectual development. They produced the third alphabet and otherwise laid the foundations for much that was the forerunner of modern art, science, and literature. Here in the lands between the Tigris and Euphrates they maintained the arts of writing, metalworking, pottery making, and weaving and produced a type of architecture that was not excelled in thousands of years.

76:3.9 (850.5) The home life of the violet peoples was, for their day and age, ideal. Children were subjected to courses of training in agriculture, craftsmanship, and animal husbandry or else were educated to perform the threefold duty of a Sethite: to be priest, physician, and teacher.

76:3.10 (850.6) And when thinking of the Sethite priesthood, do not confuse those high-minded and noble teachers of health and religion, those true educators, with the debased and commercial priesthoods of the later tribes and surrounding nations. Their religious concepts of Deity and the universe were advanced and more or less accurate, their health provisions were, for their time, excellent, and their methods of education have never since been surpassed.

4. THE VIOLET RACE

76:4.1 (850.7) Adam and Eve were the founders of the violet race of men, the ninth human race to appear on Urantia. Adam and his offspring had blue eyes, and the violet peoples were characterized by fair complexions and light hair color — yellow, red, and brown.

76:4.2 (850.8) Eve did not suffer pain in childbirth; neither did the early evolutionary races. Only the mixed races produced by the union of evolutionary man with the Nodites and later with the Adamites suffered the severe pangs of childbirth.

76:4.3 (851.1) Adam and Eve, like their brethren on Jerusem, were energized by dual nutrition, subsisting on both food and light, supplemented by certain superphysical energies unrevealed on Urantia. Their Urantia offspring did not inherit the parental endowment of energy intake and light circulation. They had a single circulation, the human type of blood sustenance. They were designedly mortal though long-lived, albeit longevity gravitated toward the human norm with each succeeding generation.

76:4.4 (851.2) Adam and Eve and their first generation of children did not use the flesh of animals for food. They subsisted wholly upon “the fruits of the trees.” After the first generation all of the descendants of Adam began to partake of dairy products, but many of them continued to follow a nonflesh diet. Many of the southern tribes with whom they later united were also nonflesh eaters. Later on, most of these vegetarian tribes migrated to the east

supraviețuit așa cum sunt în prezent, amestecate cu popoarele Indiei.

Adam și a Eva aveau o vedere fizică și o viziune spirituală mult superioare celor avute de oamenii de astăzi. Simțurile lor speciale erau mult mai ascuțite, și erau capabili să-i vadă pe medieni, precum și armatele de îngeri, pe Melchizedeki și pe Caligastia, Prințul decăzut care a venit de câteva ori pentru a discuta cu nobilul lui succesor. Timp de peste o sută de ani după greșeală, ei și-au conservat aptitudinea de a vedea aceste ființe celeste. Aceste simțuri speciale erau mai puțin ascuțite la copiii lor, și tindeau să se diminueze cu fiecare generație succesivă.

Copiii adamici erau în general locuiți de un Ajustor, căci ei posedau cu toții o capacitate incontestabilă de supraviețuire. Acești descendenți superiori nu erau atât de supuși fricii ca și copiii evoluției. În rasele umane de astăzi ale Urantiei persista atât de multă frică din cauză că străbunii voștri au primit foarte puțin din plasma vitală a lui Adam, precum și din pricina eșecului rapid al planurilor de înobilare fizică rasială.

Celulele corpului Fiilor Materiali și al progeniturilor lor sunt mult mai rezistente la boală decât acelea ale ființelor evolutive native ale planetei. Celulele corporale ale raselor indigene sunt înrudite cu organismele vii microscopice și ultramicroscopice patogene. Aceste fapte explică de ce oamenii Urantiei trebuie să facă atât de multe eforturi pe calea științei ca să reziste la atât de multe dezordini fizice. Voi ați fi fost mult mai rezistenți la boală dacă în venele raselor voastre ar fi curs mai mult sânge adamic.

După ce s-a stabilit în cea de-a doua grădină pe Eufrat, Adam s-a decis să lase în urma lui cât se poate de mult din cantitatea lui de plasmă vitală de care lumea să beneficieze după moartea lui. În consecință, Eva a fost pusă în fruntea unei comisii de douăsprezece persoane pentru ameliorarea rasei și, înainte de moartea lui Adam, această comisie alesese 1.682 de femei de tipul cel mai evoluat de pe Urantia, care au fost toate fecundate cu plasma vitală adamică. Cu excepția a 112 dintre copiii lor, ceilalți au atins cu toții vârsta adultă, astfel încât lumea a beneficiat astfel de un supliment de 1.570 de bărbați și femei superioare. Cu toate că aceste candidate la maternitate au fost alese din toate triburile din împrejurimi și au reprezentat majoritatea raselor de pe pământ, majoritatea descindeau din neamurile superioare ale nodiților, și ele formau începutul puternicei rase andite. Acești copii au fost născuți și crescuți în mediul tribal al respectivelor lor mame.

5. MOARTEA LUI ADAM ȘI A EVEI

Nu cu mult după întemeierea celei de-a doua grădini, Adam și Eva au fost informați la timpul potrivit că pocăința lor era acceptabilă, și că, în timp ce erau condamnați să îndure soarta muritorilor lumii lor, ei ar trebui cu siguranță să fie admiși la rangul de supraviețuitori adormiți ai Urantiei. Ei au crezut pe deplin în acea evanghelie a deșteptării și a reabilitării pe care Melchizedeki le-o anunțaseră într-un mod atât de emoționant. Nelegiuirea lor fusese o eroare de judecată, iar nu păcatul unei rebeliuni conștiente și deliberate.

and survived as now admixed in the peoples of India.

76:4.5 (851.3) Both the physical and spiritual visions of Adam and Eve were far superior to those of the present-day peoples. Their special senses were much more acute, and they were able to see the midwayers and the angelic hosts, the Melchizedeks, and the fallen Prince Caligastia, who several times came to confer with his noble successor. They retained the ability to see these celestial beings for over one hundred years after the default. These special senses were not so acutely present in their children and tended to diminish with each succeeding generation.

76:4.6 (851.4) The Adamic children were usually Adjuster indwelt since they all possessed undoubted survival capacity. These superior offspring were not so subject to fear as the children of evolution. So much of fear persists in the present-day races of Urantia because your ancestors received so little of Adam's life plasm, owing to the early miscarriage of the plans for racial physical uplift.

76:4.7 (851.5) The body cells of the Material Sons and their progeny are far more resistant to disease than are those of the evolutionary beings indigenous to the planet. The body cells of the native races are akin to the living disease-producing microscopic and ultramicroscopic organisms of the realm. These facts explain why the Urantia peoples must do so much by way of scientific effort to withstand so many physical disorders. You would be far more disease resistant if your races carried more of the Adamic life.

76:4.8 (851.6) After becoming established in the second garden on the Euphrates, Adam elected to leave behind as much of his life plasm as possible to benefit the world after his death. Accordingly, Eve was made the head of a commission of twelve on race improvement, and before Adam died this commission had selected 1,682 of the highest type of women on Urantia, and these women were impregnated with the Adamic life plasm. Their children all grew up to maturity except 112, so that the world, in this way, was benefited by the addition of 1,570 superior men and women. Though these candidate mothers were selected from all the surrounding tribes and represented most of the races on earth, the majority were chosen from the highest strains of the Nodites, and they constituted the early beginnings of the mighty Andite race. These children were born and reared in the tribal surroundings of their respective mothers.

5. DEATH OF ADAM AND EVE

76:5.1 (851.7) Not long after the establishment of the second Eden, Adam and Eve were duly informed that their repentance was acceptable, and that, while they were doomed to suffer the fate of the mortals of their world, they should certainly become eligible for admission to the ranks of the sleeping survivors of Urantia. They fully believed this gospel of resurrection and rehabilitation which the Melchizedeks so touchingly proclaimed to them. Their transgression had been an error of judgment and not the sin of conscious and deliberate rebellion.

În calitate de cetățeni ai Jerusemului, Adam și Eva nu aveau Ajustori de Gândire, și n-au avut nici pe Urantia în timpul șederii lor în prima Grădină. La puțină vreme după reducerea lor la statutul de muritori, ei au devenit conștienți de o nouă prezență în ei, și s-au trezit la realizarea faptului că statutul omenesc însoțit de o căință sinceră a făcut posibil ca Ajustorii să îi poată locui. Faptul că ei erau locuiți de un Ajustor i-a încurajat mult pe Adam și pe Eva pentru tot restul vieții lor. Ei știau că eșuaseră ca Fiu și Fiică Materiali ai Sataniei, dar mai știau și că înaintea lor cariera Paradisului le stătea încă deschisă, în calitate de fii ascendenți ai universului.

Adam știa despre reînvierea dispensațională, care a avut loc simultan cu sosirea lui pe planetă, și credea că el și tovarășa lui vor fi probabil repersonalizați în raport cu sosirea următorului ordin de filiație. El nu a știut că Mihail, suveranul acestui univers, urma să apară atât de curând pe Urantia; el se aștepta ca următorul Fiu ce urma să vină să fie din ordinul avonaliilor. Chiar și așa, a fost întotdeauna o consolare pentru Adam și pentru Eva să mediteze la singurul mesaj personal pe care l-au primit vreodată de la Mihail, deși a reprezentat pentru ei ceva greu de înțeles. Pe lângă alte manifestări de prietenie și de încurajare, acest mesaj zicea: „Am luat în considerare circumstanțele greșeli voastre. Eu mi-am adus aminte de dorința inimii voastre de a fi întotdeauna fideli voinței Tatălui meu. Veți fi chemați din îmbrățișarea somnului muritor când voi veni eu pe Urantia, dacă Fiii subordonați ai regatului meu nu au trimis după voi mai înainte”.

Acesta a fost un mare mister pentru Adam și Eva. Ei puteau pricepe, din acel mesaj, promisiunea vagă a unei posibile deșteptări speciale, ceea ce i-a încurajat foarte tare, dar nu puteau prinde înțelesul care a anunțat precizarea că ei puteau să se odihnească până la epoca unei deșteptări însoțite de apariția personală a lui Mihail pe Urantia. Cuplul edenic proclama deci întotdeauna că va sosi într-o bună zi un Fiu al Domnului. Ei le insuflau celor pe care îi iubeau credința, sau cel puțin speranța fierbinte, că lumea greșelilor lor și a amărăciunilor lor ar putea să fie regatul unde suveranul acestui univers va decide să se consacre ca Fiu Paradisiac de manifestare. Părea prea frumos ca să fie adevărat, dar Adam nutrea gândul că Urantia cea sfâșiată de lupte s-ar putea dovedi, la urma urmei, a fi cea mai fericită lume din sistemul Sataniei, planeta cea mai invidiată din tot Nebadonul.

Adam a trăit 530 ani; a murit de ceea ce s-ar putea numi bătrânețe. Mecanismul lui fizic a sfârșit pur și simplu prin a se uza; procesul de dezintegrare a câștigat treptat teren asupra procesului de refacere, și inevitabilul sfârșit s-a produs. Eva a murit cu nouăsprezece ani mai înainte, având inima slăbită. Amândoi au fost îngropați în centrul templului serviciului divin, care fusese construit după planurile lor curând după ce zidul împrejmuitoar al coloniei fusese terminat. Aceasta a fost originea obiceiului de îngropare sub dalele locurilor de cult a oamenilor pioși însemnați, bărbați și femei..

Sub conducerea Melchizedekilor, guvernul supramaterial al Urantiei a continuat, însă contactul fizic direct cu rasele evolutive fusese rupt. Din vremurile îndepărtate ale sosirii statului major corporal al Prințului Planetar, trecând prin epoca lui Vān și a lui Amadon, și

76:5.2 (852.1) Adam and Eve did not, as citizens of Jerusem, have Thought Adjusters, nor were they Adjuster indwelt when they functioned on Urantia in the first garden. But shortly after their reduction to mortal status they became conscious of a new presence within them and awakened to the realization that human status coupled with sincere repentance had made it possible for Adjusters to indwell them. It was this knowledge of being Adjuster indwelt that greatly heartened Adam and Eve throughout the remainder of their lives; they knew that they had failed as Material Sons of Satania, but they also knew that the Paradise career was still open to them as ascending sons of the universe.

76:5.3 (852.2) Adam knew about the dispensational resurrection which occurred simultaneously with his arrival on the planet, and he believed that he and his companion would probably be repersonalized in connection with the advent of the next order of sonship. He did not know that Michael, the sovereign of this universe, was so soon to appear on Urantia; he expected that the next Son to arrive would be of the Avonal order. Even so, it was always a comfort to Adam and Eve, as well as something difficult for them to understand, to ponder the only personal message they ever received from Michael. This message, among other expressions of friendship and comfort, said: "I have given consideration to the circumstances of your default, I have remembered the desire of your hearts ever to be loyal to my Father's will, and you will be called from the embrace of mortal slumber when I come to Urantia if the subordinate Sons of my realm do not send for you before that time."

76:5.4 (852.3) And this was a great mystery to Adam and Eve. They could comprehend the veiled promise of a possible special resurrection in this message, and such a possibility greatly cheered them, but they could not grasp the meaning of the intimation that they might rest until the time of a resurrection associated with Michael's personal appearance on Urantia. And so the Edenic pair always proclaimed that a Son of God would sometime come, and they communicated to their loved ones the belief, at least the longing hope, that the world of their blunders and sorrows might possibly be the realm whereon the ruler of this universe would elect to function as the Paradise bestowal Son. It seemed too good to be true, but Adam did entertain the thought that strife-torn Urantia might, after all, turn out to be the most fortunate world in the system of Satania, the envied planet of all Nebadon.

76:5.5 (852.4) Adam lived for 530 years; he died of what might be termed old age. His physical mechanism simply wore out; the process of disintegration gradually gained on the process of repair, and the inevitable end came. Eve had died nineteen years previously of a weakened heart. They were both buried in the center of the temple of divine service which had been built in accordance with their plans soon after the wall of the colony had been completed. And this was the origin of the practice of burying noted and pious men and women under the floors of the places of worship.

76:5.6 (852.5) The supermaterial government of Urantia, under the direction of the Melchizedeks, continued, but direct physical contact with the evolutionary races had been severed. From the distant days of the arrival of the corporeal staff of the Planetary Prince, down through

până la sosirea lui Adam și a Evei, reprezentanții fizici ai guvernului universului fuseseră totdeauna staționați pe planetă. Dar, cu greșeala adamică, acest regim a luat sfârșit după ce a durat mai mult de 450.000 ani. În sferele spirituale, ajutoarele îngerești au continuat să lupte alături de Ajustorii de Gândire, ambele grupuri străduindu-se din răspuțeri pentru salvarea individului; dar nici un plan detaliat și complet pentru bunăstarea lumii pe termen lung n-a fost promulgat muritorilor pământului până la sosirea lui Machiventa Melchizedek, în epoca lui Avraam. Cu puterea, răbdarea și autoritatea unui Fiu al Domnului, acesta a pus fundamentele unei noi ridicări și a unei reabilitări spirituale a nefericitei Urantia.

Nenorocirea nu era totuși singura soartă a Urantie; această planetă a fost, de asemenea, cea mai fericită din universul local al Nebadonului. Erorile străbunilor urantienilor și greșelile primilor conducători ai lumii au cufundat planeta într-o stare de confuzie disperată, cu atât mai intensificată de rău și de păcat. Urantienii ar trebui să socotească ca fiind în întregime benefic faptul că însăși acest fundal de întuneric a atras atât de puternic atenția lui Mihail al Nebadonului, încât el a ales această lume ca arenă pentru a se revela personalitatea iubitoare a Tatălui din ceruri. Aceasta nu pentru că Urantia avea nevoie de un Fiu Creator ca să repună în ordine treburile ei încălcate, ci mai degrabă pentru că răul și păcatul pe Urantia i-au oferit Fiului Creator un fundal mai frapant pe care să se reveleze dragostea, mila și răbdarea incomparabile ale Tatălui Paradisului.

6. SUPRAVIEȚUIREA LUI ADAM ȘI A EVEI

Adam și Eva au intrat în repausul lor muritor cu o credință solidă în asigurările Melchizedekilor. Aceștia le-au promis că ei se vor trezi într-o bună zi din somnul morții pentru a-și relua viața pe lumile palat, lumi care le fuseseră atât de familiare înainte de misiunea lor în carnea fizică a rasei violete de pe Urantia.

Ei nu s-au odihnit mult timp în uitarea somnului inconștient al muritorilor regatului. În a treia zi după moartea lui Adam, a doua de după înmormântarea sa respectuoasă, Lanaforge a lansat un apel nominal special al remarcabililor supraviețuitori ai greșelii adamice de pe Urantia. Ordinele sale, confirmate de Preaînaltii Edentiei în funcțiune și ratificate de Uniunea Zilelor de pe Salvington, acționând în numele lui Mihail, au fost încredințate lui Gabriel. În conformitate cu această poruncă de înviere specială purtând numărul 26 din seria Urantie, Adam și Eva au fost repersonalizați și reconstituiți în sălile de înviere ale lumilor palat de pe Satania în același timp cu 1.316 al tovarășilor lor de experiență ai primei grădini. Multe alte suflete loiale fuseseră deja transferate în momentul sosirii lui Adam pe Urantia, care a fost însoțit de o judecată dispensională a supraviețuitorilor adormiți și a ascenderilor vii calificați.

Adam și Eva au trecut repede prin lumile de ascensiune progresivă, până când au atins dobândit Jerusemului. Ei au devenit astfel rezidenți ai planetei lor de origine, dar de această dată asta ca membri ai unui ordin diferit de personalități ale universului. Ei au părăsit

the times of Van and Amadon to the arrival of Adam and Eve, physical representatives of the universe government had been stationed on the planet. But with the Adamic default this regime, extending over a period of more than four hundred and fifty thousand years, came to an end. In the spiritual spheres, angelic helpers continued to struggle in conjunction with the Thought Adjusters, both working heroically for the salvage of the individual; but no comprehensive plan for far-reaching world welfare was promulgated to the mortals of earth until the arrival of Machiventa Melchizedek, in the times of Abraham, who, with the power, patience, and authority of a Son of God, did lay the foundations for the further uplift and spiritual rehabilitation of unfortunate Urantia.

76:5.7 (853.1) Misfortune has not, however, been the sole lot of Urantia; this planet has also been the most fortunate in the local universe of Nebadon. Urantians should count it all gain if the blunders of their ancestors and the mistakes of their early world rulers so plunged the planet into such a hopeless state of confusion, all the more confounded by evil and sin, that this very background of darkness should so appeal to Michael of Nebadon that he selected this world as the arena wherein to reveal the loving personality of the Father in heaven. It is not that Urantia needed a Creator Son to set its tangled affairs in order; it is rather that the evil and sin on Urantia afforded the Creator Son a more striking background against which to reveal the matchless love, mercy, and patience of the Paradise Father.

6. SURVIVAL OF ADAM AND EVE

76:6.1 (853.2) Adam and Eve went to their mortal rest with strong faith in the promises made to them by the Melchizedeks that they would sometime awake from the sleep of death to resume life on the mansion worlds, worlds all so familiar to them in the days preceding their mission in the material flesh of the violet race on Urantia.

76:6.2 (853.3) They did not long rest in the oblivion of the unconscious sleep of the mortals of the realm. On the third day after Adam's death, the second following his reverent burial, the orders of Lanaforge, sustained by the acting Most High of Edentia and concurred in by the Union of Days on Salvington, acting for Michael, were placed in Gabriel's hands, directing the special roll call of the distinguished survivors of the Adamic default on Urantia. And in accordance with this mandate of special resurrection, number twenty-six of the Urantia series, Adam and Eve were repersonalized and reassembled in the resurrection halls of the mansion worlds of Satania together with 1,316 of their associates in the experience of the first garden. Many other loyal souls had already been translated at the time of Adam's arrival, which was attended by a dispensational adjudication of both the sleeping survivors and of the living qualified ascenders.

76:6.3 (853.4) Adam and Eve quickly passed through the worlds of progressive ascension until they attained citizenship on Jerusem, once again to be residents of the planet of their origin but this time as members of a different order of universe personalities. They left

Jerusemul ca cetățeni permanenți - Fii de Dumnezeu; s-au reîntors ca cetățeni ascendenți - fii de om. Ei au fost imediat atașați serviciului Urantiei de pe capitala sistemică, și au fost, mai târziu, numiți membri ai consiliului de douăzeci și patru care constituie în prezent corpul de control consultativ al Urantiei.

Așa se termină povestea lui Adam și a Evei Planetari de pe Urantia, o poveste a încercărilor, a tragediei și a triumfului, sau cel puțin a triumfului personal pentru Fiicele și Fii voștri Materiali bine intenționați, dar induși în eroare. În final, aceasta va fi indubitabil și o poveste a triumfului ultim pentru lumea lor și pentru locuitorii ei zguduți de rebeliune și hărțuiți de rău. Dacă e să rezumăm, Adam și Eva au contribuit puternic la accelerarea civilizației și a progresului biologic al rasei umane. Ei au lăsat pe pământ o mare cultură, dar n-a fost posibil pentru o civilizație atât de avansată să supraviețuiască în fața diluării premature și a naufragiului final ale moștenirii adamice. Oamenii sunt cei care fac o civilizație; nu civilizația îi face pe oameni.

[Prezentat de Solonia, „vocea serafică din Grădină”.]

Jerusem as permanent citizens — Sons of God; they returned as ascendant citizens — sons of man. They were immediately attached to the Urantia service on the system capital, later being assigned membership among the four and twenty counselors who constitute the present advisory-control body of Urantia.

^{76:6.4 (854.1)} And thus ends the story of the Planetary Adam and Eve of Urantia, a story of trial, tragedy, and triumph, at least personal triumph for your well-meaning but deluded Material Son and Daughter and undoubtedly, in the end, a story of ultimate triumph for their world and its rebellion-tossed and evil-harassed inhabitants. When all is summed up, Adam and Eve made a mighty contribution to the speedy civilization and accelerated biologic progress of the human race. They left a great culture on earth, but it was not possible for such an advanced civilization to survive in the face of the early dilution and the eventual submergence of the Adamic inheritance. It is the people who make a civilization; civilization does not make the people.

^{76:6.5 (852.1)} [Presented by Solonia, the seraphic “voice in the Garden.”]

Capitolul 77. Creaturile mediane

⇨ 076

CARTEA URANTIA

078 ⇨

PARTE III. ISTORIA URANTIEI

CAPITOLUL 77 CREATURILE MEDIANE

Secțiuni

Introduction

1. Medianii Primari
2. Rasa Nodită
3. Turnul Babel
4. Centrele de civilizație Nodite
5. Adamson și Ratta
6. Medianii Secundari
7. Medianii rebeli
8. Medianii Uniți
9. Cetățenii permanenți ai Urantie

PAPER 77 THE MIDWAY CREATURES

SECTIONS

Introduction

1. The Primary Midwayers
2. The Nodite Race
3. The Tower of Babel
4. Nodite Centers of Civilization
5. Adamson and Ratta
6. The Secondary Midwayers
7. The Rebel Midwayers
8. The United Midwayers
9. The Permanent Citizens of Urantia

Introduction

CEA MAI mare parte a lumilor locuite ale Nebadonului adăpostesc câte unul sau mai multe grupuri de ființe unice existente pe un nivel de funcționare vital situat cam la jumătate drum, între cel al muritorilor regatului și cel al ordinelor îngerești; de aceea, ele sunt numite creaturi mediane. Ele par a fi un accident al timpului, dar sunt atât de răspândite, și aduc un ajutor atât de prețios, încât noi le-am acceptat de mult ca pe unul dintre ordinele esențiale ale serviciului nostru planetar conjugat.

Două ordine distincte de medieni acționează pe Urantia: corpurile primare, sau cele senioare, care au venit în existență în zilele îndepărtate ale Dalamatiei, și grupul secundar, sau mai tânăr, care datează din vremea lui Adam.

1. MEDIANII PRIMARI

Medianii primari și-au avut geneza într-o combinație unică a materialului și a spiritualului pe Urantia. Pe alte lumi și în alte sisteme, noi știm că există creaturi similare, dar ele au luat naștere prin tehnici diferite.

E bine ca întotdeauna să se aibă în vedere că manifestările succesive ale Fiilor lui Dumnezeu pe o planetă în evoluție produc schimbări notabile în economia spirituală a domeniului. Ele modifică uneori

INTRODUCTION

77:0.1 (855.1) MOST of the inhabited worlds of Nebadon harbor one or more groups of unique beings existing on a life-functioning level about midway between those of the mortals of the realms and of the angelic orders; hence are they called *midway* creatures. They appear to be an accident of time, but they occur so widespreadly and are so valuable as helpers that we have all long since accepted them as one of the essential orders of our combined planetary ministry.

77:0.2 (855.2) On Urantia there function two distinct orders of midwayers: the primary or senior corps, who came into being back in the days of Dalamatia, and the secondary or younger group, whose origin dates from the times of Adam.

1. THE PRIMARY MIDWAYERS

77:1.1 (855.3) The primary midwayers have their genesis in a unique interassociation of the material and the spiritual on Urantia. We know of the existence of similar creatures on other worlds and in other systems, but they originated by dissimilar techniques.

77:1.2 (855.4) It is well always to bear in mind that the successive bestowals of the Sons of God on an evolving planet produce marked changes in the spiritual economy of the realm and sometimes so modify the

jocul interasocierii agenților materiali și al agenților spirituali de pe o planetă, cu scopul de a crea situații într-adevăr dificil de înțeles. Statutul celor o sută de membrii corporali ai statului major al Prințului Caligastia ilustrează tocmai o interasociere unică de acest fel. În calitate de cetățeni morontiali ascendenți ai Jerusemului, ei erau creaturi supramateriale fără prerogative de reproducere. În calitate de slujitori planetari descendenți pe Urantia ei erau creaturi materiale sexuate capabile să procreeze o descendență materială (așa cum unii dintre ei au și făcut mai târziu). Ceea ce nu putem explica într-o manieră satisfăcătoare, este modul în care aceste o sută de persoane au putut juca rolul de părinți pe un nivel supramaterial, cu toate că aceasta este exact ceea ce s-a întâmplat. O legătură supramaterială (nesexuală) între un membru de sex masculin și un membru de sex feminin ai statului major corporal al Prințului a dus la apariția primului născut al medianilor primari.

S-a descoperit imediat că o creatură de acest ordin, la jumătatea drumului între nivelul uman și nivelul îngeresc, ar face mari servicii ocupându-se de treburile statului major al Prințului. În consecință, fiecare cuplu al statului major corporal a primit permisiunea de a produce o ființă similară. Rezultatul acestui efort a fost primul grup de cincizeci de creaturi mediane.

După ce a observat, timp de un an, munca acestui grup unic, Prințul Planetar a autorizat reproducerea medianilor fără nici o restricție. Acest plan a fost dus la îndeplinire atâta timp cât a subzistat puterea de creație, și așa au luat naștere corpurile originale de 50.000 de mediani.

O perioadă de o jumătate de an a intervenit între producerea fiecărui median și, când din fiecare cuplu erau născute o mie de asemenea ființe, altele nu se mai veneau niciodată. Noi nu avem nici o explicație în ceea ce privește rațiunea pentru care această putere era deja epuizată la apariția descendentului direct cu numărul o mie. Toate experimentele ulterioare nu au produs decât eșecuri.

Aceste creaturi au constituit corpurile de informații ale administrației Prințului. Ele se răspândeau peste tot, observând și studiind rasele lumii, și oferind și alte servicii inestimabile Prințului și statului său major în lucrarea de influențare a societății umane îndepărtate de cartierele generale planetare.

Acest regim a durat până în zilele tragice ale rebeliunii planetare, care a prins în cursă puțin mai mult de patru cincimi din medianii primari. Corpurile loiale au intrat în serviciul administratorilor provizorii Melchizedek și au activat sub comanda nominală a lui Van până în vremea lui Adam.

2. RASA NODITĂ

Deși noi relatăm aici originea, natura și funcțiunile creaturilor mediane ale Urantiei, înrudirea dintre cele două ordine - primar și secundar - face necesar să se întrerupă povestea medianilor primari cu scopul de a urmări descendența membrilor rebeli ai statului major corporal al Prințului Caligastia, de la rebeliunea planetară până la epoca lui Adam. Această linie ereditară a fost cea care, în primele perioade ale celei

workings of the interassociation of spiritual and material agencies on a planet as to create situations indeed difficult of understanding. The status of the one hundred corporeal members of Prince Caligastia's staff illustrates just such a unique interassociation: As ascendant morontia citizens of Jerusem they were supermaterial creatures without reproductive prerogatives. As descendant planetary ministers on Urantia they were material sex creatures capable of procreating material offspring (as some of them later did). What we cannot satisfactorily explain is how these one hundred could function in the parental role on a supermaterial level, but that is exactly what happened. A supermaterial (nonsexual) liaison of a male and a female member of the corporeal staff resulted in the appearance of the first-born of the primary midways.

77:1.3 (855.5) It was immediately discovered that a creature of this order, midway between the mortal and angelic levels, would be of great service in carrying on the affairs of the Prince's headquarters, and each couple of the corporeal staff was accordingly granted permission to produce a similar being. This effort resulted in the first group of fifty midway creatures.

77:1.4 (855.6) After a year of observing the work of this unique group, the Planetary Prince authorized the reproduction of midways without restriction. This plan was carried out as long as the power to create continued, and the original corps of 50,000 was accordingly brought into being.

77:1.5 (856.1) A period of one-half year intervened between the production of each midwayer, and when one thousand such beings had been born to each couple, no more were ever forthcoming. And there is no explanation available as to why this power was exhausted upon the appearance of the one thousandth offspring. No amount of further experimentation ever resulted in anything but failure.

77:1.6 (856.2) These creatures constituted the intelligence corps of the Prince's administration. They ranged far and wide, studying and observing the world races and rendering other invaluable services to the Prince and his staff in the work of influencing human society remote from the planetary headquarters.

77:1.7 (856.3) This regime continued until the tragic days of the planetary rebellion, which ensnared a little over four fifths of the primary midways. The loyal corps entered the service of the Melchizedek receivers, functioning under the titular leadership of Van until the days of Adam.

2. THE NODITE RACE

77:2.1 (856.4) While this is the narrative of the origin, nature, and function of the midway creatures of Urantia, the kinship between the two orders — primary and secondary — makes it necessary to interrupt the story of the primary midways at this point in order to follow out the line of descent from the rebel members of the corporeal staff of Prince Caligastia from the days of the planetary rebellion to the times of Adam. It was this line

de-a doua grădini, a furnizat o jumătate din predecesorii ordinului secundar al creaturilor mediane.

Membrii corporali ai statului major al Prințului fuseseră materializați sub formă de creaturi sexuate în vederea participării la planul de procreare a unei descendențe încorporând calitățile conjugate ale ordinului lor special, unite cu acelea ale neamului selecționat al triburilor lui Amadon; toate acestea erau destinate să anticipeze apariția ulterioară a lui Adam. Purtătorii Vieții proiectaseră nașterea unui nou tip de muritori înglobând uniunea descendenților strâns legați ai statului major al Prințului cu prima generație de copii ai lui Adam și Eva. Ei întocmiseră deci un plan ce prevedea un nou ordin de creaturi planetare care, se spera, vor deveni conducătorii-învățători ai societății umane. Aceste ființe erau destinate suveranității sociale, nu celei civile. Dar, din moment ce acest proiect a eșuat aproape complet, noi nu vom ști niciodată de ce aristocrație de conducători binevoitori, nici de ce cultură fără seamăn a fost privată Urantia. Într-adevăr, atunci când membrii statului major corporal s-au reprodus ulterior, aceasta s-a întâmplat în urma rebeliunii, și după ce fuseseră privați de conexiunea lor cu curenții vitali ai sistemului.

Era postrebellionă rebeliunii de pe Urantia a fost martora multor evenimente neobișnuite. O mare civilizație - cultura Dalamatiei - se destrăma. „Nefilimii (nodiții) erau pe pământ în acele vremuri și, când acești fii ai zeilor s-au dus la fiicele oamenilor și ele au născut pentru ei, copiii lor au fost 'puternicii oameni de altădată', 'oamenii de renume'". Deși erau prea puțini, „fiii zeilor”, membrii statului major și primii lor descendenți erau considerați ca atare de către muritorii evolutivi ai acelor vremuri îndepărtate; până și statura lor a ajuns să fie amplificată de către tradiție. Aceasta este deci originea povestea folclorică aproape universală a zeilor care au coborât pe pământ, și acolo s-au unit cu fiicele oamenilor pentru a zămisli o străveche rasă de eroi. Toată această legendă a devenit și mai confuză odată cu amestecurile rasiale ale adamiților, care s-au născut ulterior în cea de-a doua grădină.

Cei o sută de membrii corporali ai statului major al Prințului purtau plasma germinativă a filiaților umane andonice. Dacă ei s-ar fi angajat în reproducerea sexuată, ar fi fost deci de așteptat, în mod natural, ca progenitura lor să semene în întregime cu aceea a altor părinți adoniți. Însă, când cei șaiszeci de rebeli ai statului major, partizanii lui Nod, s-au consacrat efectiv reproducerii sexuate, copiii lor s-au dovedit mult superiori, în aproape toate domeniile, atât popoarelor andonice, cât și celor sangice. Această excelență neașteptată a caracterizat nu numai calitățile fizice și intelectuale, ci și capacitățile spirituale.

Caracteristicile mutante apărute la prima generație nodită au rezultat din anumite schimbări operate în configurația și în constituenții chimici ai factorilor ereditari ai plasmei germinative andonice. Aceste modificări au fost cauzate de prezența în corpurile membrilor statului major a puternicelor circuite de menținere a vieții ale sistemului Sataniei. Aceste circuite vitale au determinat cromozomii de model specializat ai Urantie să se restructureze mai mult după specializările normalizate pentru Satania ale manifestărilor vitale fixate pentru Nebadon. Tehnica

of inheritance which, in the early days of the second garden, furnished one half of the ancestry for the secondary order of midway creatures.

77:2.2 (856.5) The physical members of the Prince's staff had been constituted sex creatures for the purpose of participating in the plan of procreating offspring embodying the combined qualities of their special order united with those of the selected stock of the Andon tribes, and all of this was in anticipation of the subsequent appearance of Adam. The Life Carriers had planned a new type of mortal embracing the union of the conjoint offspring of the Prince's staff with the first-generation offspring of Adam and Eve. They had thus projected a plan envisioning a new order of planetary creatures whom they hoped would become the teacher-rulers of human society. Such beings were designed for social sovereignty, not civil sovereignty. But since this project almost completely miscarried, we shall never know what an aristocracy of benign leadership and matchless culture Urantia was thus deprived of. For when the corporeal staff later reproduced, it was subsequent to the rebellion and after they had been deprived of their connection with the life currents of the system.

77:2.3 (856.6) The postrebellion era on Urantia witnessed many unusual happenings. A great civilization — the culture of Dalamatia — was going to pieces. "The Nephilim (Nodites) were on earth in those days, and when these sons of the gods went in to the daughters of men and they bore to them, their children were the 'mighty men of old,' the 'men of renown.'" While hardly "sons of the gods," the staff and their early descendants were so regarded by the evolutionary mortals of those distant days; even their stature came to be magnified by tradition. This, then, is the origin of the well-nigh universal folk tale of the gods who came down to earth and there with the daughters of men begot an ancient race of heroes. And all this legend became further confused with the race mixtures of the later appearing Adamites in the second garden.

77:2.4 (857.1) Since the one hundred corporeal members of the Prince's staff carried germ plasm of the Andonic human strains, it would naturally be expected that, if they engaged in sexual reproduction, their progeny would altogether resemble the offspring of other Andonite parents. But when the sixty rebels of the staff, the followers of Nod, actually engaged in sexual reproduction, their children proved to be far superior in almost every way to both the Andonite and the Sangik peoples. This unexpected excellence characterized not only physical and intellectual qualities but also spiritual capacities.

77:2.5 (857.2) These mutant traits appearing in the first Nodite generation resulted from certain changes which had been wrought in the configuration and in the chemical constituents of the inheritance factors of the Andonic germ plasm. These changes were caused by the presence in the bodies of the staff members of the powerful life-maintenance circuits of the Satania system. These life circuits caused the chromosomes of the specialized Urantia pattern to reorganize more after the patterns of the standardized Satania specialization of the ordained Nebadon life manifestation. The

acestei metamorfoze a plasmei germinative, prin acțiunea curenților vitali sistemici, prezintă anumite analogii cu procedeele prin care savanții Urantie modifică plasma germinativă a plantelor și a animalelor prin utilizarea razelor X.

Tot astfel, nodiții se nasc din anumite modificări particulare și neașteptate, care se produc în plasma vitală ce fusese transferată de către chirurgii Avalonului de la corpurile donatorilor adoniți la acelea ale membrilor statului major corporal.

Trebuie amintit că cei o sută de adoniți au contribuit la furnizarea de plasmă germinativă fiind, la rândul lor, puși în posesia complementului organic al arborelui vieții, astfel încât curenții vitali ai Sataniei s-au răspândit în mod egal în corpurile lor. Cei patruzeci și patru de adoniți modificați care au urmat statul major în rebeliune, s-au căsătorit de asemenea între ei, și au adus o mare contribuție vâstarelor mai bune ale oamenilor nodiți.

Aceste două grupuri, cuprinzând 104 indivizi purtători de plasmă germinativă andonită modificată, constituie predecesorii nodiților, a opta rasă apărută pe Urantia. Această nouă trăsătură caracteristică a vieții umane reprezintă o altă fază a execuției planului originar constând în utilizarea Urantie ca lume de modificare a vieții, fiind însă vorba despre o dezvoltare neprevăzută a acestui plan.

Nodiții de sânge pur erau o rasă magnifică, însă ei s-au amestecat treptat cu oamenii evolutivi ai pământului, astfel încât nu a întârziat să se producă o mare degenerare. La zece mii de ani după rebeliune, ei au decăzut până în punctul în care durata medie a vieții lor depășea cu prea puțin pe aceea a raselor evolutive.

Când arheologii au dezgropat tabletele de argilă relatând istoria celor mai târzii sumerieni descendenți ai nodiților, ei au descoperit niște liste ale regilor sumerieni datând din urmă cu mai multe mii de ani. Pe măsură ce aceste arhive datau dintr-un trecut tot mai îndepărtat, durata domniei regilor anteriori se mărea de la douăzeci și cinci sau treizeci de ani până la o sută cincizeci și chiar mai mult. Această creștere a duratei domniei regilor străvechi semnifică faptul că unii dintre primii conducători nodiți (descendenți imediați ai statului major al Prințului) au trăit efectiv mai mult timp decât succesorii lor. Tabletele denotă de asemenea un efort de a se urmări dinastiile înapoi în trecut, până la epoca Dalamatiei.

Longevitatea relatată în dosarele acestor personaje se datorează și unei confuzii între luni și ani ca unități de timp. Aceasta se poate observa în genealogia biblică a lui Abraham, precum și în arhivele primitive ale chinezilor. Confuzia între lună, sau perioada de 28 de zile, și anul de peste 350 de zile introdus mai târziu, este răspunzătoare pentru tradiția acestor lungi vieți umane. Se invocă cazul unui om care a trăit peste nouă sute de „ani”. Această perioadă reprezintă cam șaptezeci de ani de-ai noștri; de-a lungul vremurilor, această durată a vieții a fost considerată ca fiind foarte lungă, și desemnată mai târziu prin „trei de douăzeci și zece”.

Calcularea timpului după luna de douăzeci și opt de zile a persistat mult după epoca lui Adam. Dar, când egiptenii au început să reformeze calendarul, cu circa șapte mii de ani în urmă, ei au făcut-o cu mare precizie,

technique of this germ plasm metamorphosis by the action of the system life currents is not unlike those procedures whereby Urantia scientists modify the germ plasm of plants and animals by the use of X rays.

77:2.6 (857.3) Thus did the Nodite peoples arise out of certain peculiar and unexpected modifications occurring in the life plasm which had been transferred from the bodies of the Andonite contributors to those of the corporeal staff members by the Avalon surgeons.

77:2.7 (857.4) It will be recalled that the one hundred Andonite germ plasm contributors were in turn made possessors of the organic complement of the tree of life so that the Satania life currents likewise invested their bodies. The forty-four modified Andonites who followed the staff into rebellion also mated among themselves and made a great contribution to the better strains of the Nodite people.

77:2.8 (857.5) These two groups, embracing 104 individuals who carried the modified Andonite germ plasm, constitute the ancestry of the Nodites, the eighth race to appear on Urantia. And this new feature of human life on Urantia represents another phase of the outworking of the original plan of utilizing this planet as a life-modification world, except that this was one of the unforeseen developments.

77:2.9 (857.6) The pure-line Nodites were a magnificent race, but they gradually mingled with the evolutionary peoples of earth, and before long great deterioration had occurred. Ten thousand years after the rebellion they had lost ground to the point where their average length of life was little more than that of the evolutionary races.

77:2.10 (857.7) When archaeologists dig up the clay-tablet records of the later-day Sumerian descendants of the Nodites, they discover lists of Sumerian kings running back for several thousand years; and as these records go further back, the reigns of the individual kings lengthen from around twenty-five or thirty years up to one hundred and fifty years and more. This lengthening of the reigns of these older kings signifies that some of the early Nodite rulers (immediate descendants of the Prince's staff) did live longer than their later-day successors and also indicates an effort to stretch the dynasties back to Dalamatia.

77:2.11 (857.8) The records of such long-lived individuals are also due to the confusion of months and years as time periods. This may also be observed in the Biblical genealogy of Abraham and in the early records of the Chinese. The confusion of the twenty-eight-day month, or season, with the later introduced year of more than three hundred and fifty days is responsible for the traditions of such long human lives. There are records of a man who lived over nine hundred “years.” This period represents not quite seventy years, and such lives were regarded for ages as very long, “threescore years and ten” as such a life span was later designated.

77:2.12 (858.1) The reckoning of time by the twenty-eight-day month persisted long after the days of Adam. But when the Egyptians undertook to reform the calendar, about seven thousand years ago, they did it with great

introducând anul de 365 de zile.

accuracy, introducing the year of 365 days.

3. TURNUL BABEL

După cufundarea Dalamatiei, nodiții s-au îndreptat spre nord și spre est, și au întemeiat în curând orașul Dilmun, care a devenit noul cartier general rasial și cultural. La circa cincizeci de mii de ani după moartea lui Nod, urmașii statului major al Prințului deveniseră prea numeroși ca să-și găsească mijloacele de trai în ținuturile din vecinătatea imediată a noului lor oraș Dilmun. După ce și-au extins contactele către exterior, căsătorindu-se cu membrii ai triburilor andonite și sangice care se învecinau cu granițelor lor, conducătorii lor au înțeles că ar trebui să se facă ceva pentru menținerea unității lor rasiale. Prin urmare, ei au convocat un consiliu al triburilor care, după multe deliberări, au adoptat planul lui Bablot, un descendent al lui Nod.

Bablot a propus să se ridice un templu pretențios de gloriificare rasială în centrul teritoriului ocupat pe atunci de nodiți. Acest templu urma să aibă un turn cum nu se mai văzuse niciodată până atunci. El era destinat a fi un memorial monumental în amintirea măreției lor trecătoare. Un mare număr din descendenții lui Nod doreau ca acest monument să fie ridicat în Dilmun, însă alții au susținut că un asemenea edificiu ar trebui să fie situat departe de pericolele mării; ei își reaminteau tradițiile scufundării Dalamatiei, prima lor capitală.

Bablot a prevăzut ca noile clădiri să devină nucleele viitorului centru al culturii și civilizației nodite. Sfatul lui a prevalat în cele din urmă, și s-a început construirea după planurile sale. Noul oraș urma să fie numit Bablot, după arhitectul și constructorul turnului. Locul a purtat mai târziu numele de Bablot, și în cele din urmă pe acela de Babel.

Dar nodiții erau totuși întrucâtva frământați în sentimentele lor în legătură cu planurile și cu scopurile acestei întreprinderi. Conducătorii lor nu erau nici ei cu totul de acord asupra planurilor de construcție, nici asupra folosirii clădirilor după terminarea lor. După patru ani și jumătate de lucru, s-a ivit o mare dispută asupra obiectivului și motivului ridicării turnului. Conflictele au devenit atât de înveninate încât s-a întrerupt orice lucrare. Purtătorii de hrană au răspândit vestea disensiunii, și un mare număr de triburi au început să se adune la locul construcției. Trei puncte de vedere s-au înfruntat cu privire la rostul construirii turnului.

1. Cel mai mare grup, aproape o jumătate, dorea să vadă construirea turnului ca monument comemorativ al istoriei și al superiorității rasiale a nodiților. Ei estimau că el ar trebui să fie un mare și impunător edificiu care să stârnească admirația tuturor generațiilor viitoare.

2. Fracțiunea următoare după ordinea importanței a vrut ca turnul să fie destinat comemorării culturii Dilmunului. Partizanii ei nu prevedeau că Bablotul va deveni un mare centru al comerțului, al artei și al manufacturii.

3. Contingentul cel mai redus estima că ridicarea turnului oferea o ocazie de reparare a nebuliei predecesorilor lor care au participat la rebeliunea lui Caligastia. Partizanii acestui grup susțineau că turnul ar trebui să fie consacrat adorării Tatălui tuturor, și că toată

3. THE TOWER OF BABEL

77:3.1 (858.2) After the submergence of Dalamatia the Nodites moved north and east, presently founding the new city of Dilmun as their racial and cultural headquarters. And about fifty thousand years after the death of Nod, when the offspring of the Prince's staff had become too numerous to find subsistence in the lands immediately surrounding their new city of Dilmun, and after they had reached out to intermarry with the Andonite and Sangik tribes adjoining their borders, it occurred to their leaders that something should be done to preserve their racial unity. Accordingly a council of the tribes was called, and after much deliberation the plan of Bablot, a descendant of Nod, was endorsed.

77:3.2 (858.3) Bablot proposed to erect a pretentious temple of racial glorification at the center of their then occupied territory. This temple was to have a tower the like of which the world had never seen. It was to be a monumental memorial to their passing greatness. There were many who wished to have this monument erected in Dilmun, but others contended that such a great structure should be placed a safe distance from the dangers of the sea, remembering the traditions of the engulfment of their first capital, Dalamatia.

77:3.3 (858.4) Bablot planned that the new buildings should become the nucleus of the future center of the Nodite culture and civilization. His counsel finally prevailed, and construction was started in accordance with his plans. The new city was to be named *Bablot* after the architect and builder of the tower. This location later became known as Bablot and eventually as Babel.

77:3.4 (858.5) But the Nodites were still somewhat divided in sentiment as to the plans and purposes of this undertaking. Neither were their leaders altogether agreed concerning either construction plans or usage of the buildings after they should be completed. After four and one-half years of work a great dispute arose about the object and motive for the erection of the tower. The contentions became so bitter that all work stopped. The food carriers spread the news of the dissension, and large numbers of the tribes began to forgather at the building site. Three differing views were propounded as to the purpose of building the tower:

77:3.5 (858.6) 1. The largest group, almost one half, desired to see the tower built as a memorial of Nodite history and racial superiority. They thought it ought to be a great and imposing structure which would challenge the admiration of all future generations.

77:3.6 (858.7) 2. The next largest faction wanted the tower designed to commemorate the Dilmun culture. They foresaw that Bablot would become a great center of commerce, art, and manufacture.

77:3.7 (859.1) 3. The smallest and minority contingent held that the erection of the tower presented an opportunity for making atonement for the folly of their progenitors in participating in the Caligastia rebellion. They maintained that the tower should be devoted to the worship of the

rațiunea de a fi a noului oraș ar trebui să fie aceea de a se înlocui Dalamatia - în funcționarea ei ca centru cultural și religios pentru barbarii din împrejurimi.

Grupul religios a fost rapid învins la vot. Majoritatea a respins noțiunea că înaintașii lor fuseseră vinovați de rebeliune; ei erau revoltați de acest stigmat rasial. După eliminarea unuia din cei trei factori ai disputei, și după nereușita în împăcarea prin tratative a celorlalte două, nodiții au recurs la luptă. Cei religioși, necombatanții, au fugit acasă, în sud, în vreme ce tovarășii lor au luptat până ce au fost aproape exterminați.

Cu circa douăsprezece mii de ani în urmă, s-a făcut o a doua încercare de ridicare a turnului Babel. Rasele amestecate ale andiților (nodiți și adamiți) s-au apucat de înălțarea unui nou templu pe ruinele primului edificiu, dar proiectul nu a primit sprijin suficient; el s-a prăbușit sub greutatea propriilor lui pretenții. Această regiune a fost o lungă vreme cunoscută ca ținutul Babelului.

4. CENTRELE DE CIVILIZAȚIE NODITE

Risipirea nodiților a fost un rezultat imediat al conflictului intern în legătură cu turnul Babel. Acest război interior a redus considerabil numărul nodiților de sânge mai pur și a purtat, în multe privințe, responsabilitatea pentru eșecul lor în întemeierea unei mari civilizații preadamice. Începând de la această dată, cultura nodită a decăzut de-a lungul a peste o sută douăzeci de mii de ani, până când a fost ridicată din nou printr-o infuzie de sânge adamic. Cu toate acestea, chiar și în epoca lui Adam, nodiții erau încă un popor capabil. Mulți dintre descendenții lor de sânge amestecat s-au numărat printre făuritorii Grădinii, și câțiva căpitani din grupul lui Van au fost nodiți. Unii dintre gânditorii cei mai capabili ai statului major aparțineau acestei rase.

Trei dintre cele patru mari centre nodite au fost întemeiate imediat după conflictul lui Bablot.

1. Nodiții occidentali sau sirieni. Supraviețuitorii grupului naționalist, partizanii memorialului rasial, s-au îndreptat spre nord și s-au unit cu adoniții pentru a fonda centrele nodite de mai târziu în nord-vestul Mesopotamiei. Ei formau grupul cel mai numeros al nodiților care se risipeau, și au contribuit mult la apariția de mai târziu a neamului asirian.

2. Nodiții orientali sau elamiți. Partizanii culturii și comerțului au emigrat în mare număr spre est, în Elam, și acolo s-au unit cu triburile sangice amestecate. Elamiții de acum treizeci sau patruzeci de mii de ani au dobândit în mare măsură natură sangică, cu toate că au continuat să mențină o civilizație superioară celei a barbarilor din împrejurimi.

După întemeierea celei de-a doua grădini, s-a dobândit obiceiul de a se numi „pământul lui Nod” această colonie nodită apropiată. În timpul lungii perioade de pace relativă dintre acest grup nodit și adamiți, cele două rase s-au încrucișat din plin, căci Fii lui Dumnezeu (adamiții) au prins tot mai mult obiceiul de a le lua în căsătorie pe ficele oamenilor (nodițele).

Father of all, that the whole purpose of the new city should be to take the place of Dalamatia — to function as the cultural and religious center for the surrounding barbarians.

77:3.8 (859.2) The religious group were promptly voted down. The majority rejected the teaching that their ancestors had been guilty of rebellion; they resented such a racial stigma. Having disposed of one of the three angles to the dispute and failing to settle the other two by debate, they fell to fighting. The religionists, the noncombatants, fled to their homes in the south, while their fellows fought until well-nigh obliterated.

77:3.9 (859.3) About twelve thousand years ago a second attempt to erect the tower of Babel was made. The mixed races of the Andites (Nodites and Adamites) undertook to raise a new temple on the ruins of the first structure, but there was not sufficient support for the enterprise; it fell of its own pretentious weight. This region was long known as the land of Babel.

4. NODITE CENTERS OF CIVILIZATION

77:4.1 (859.4) The dispersion of the Nodites was an immediate result of the internecine conflict over the tower of Babel. This internal war greatly reduced the numbers of the purer Nodites and was in many ways responsible for their failure to establish a great pre-Adamic civilization. From this time on Nodite culture declined for over one hundred and twenty thousand years until it was upstepped by Adamic infusion. But even in the times of Adam the Nodites were still an able people. Many of their mixed descendants were numbered among the Garden builders, and several of Van's group captains were Nodites. Some of the most capable minds serving on Adam's staff were of this race.

77:4.2 (859.5) Three out of the four great Nodite centers were established immediately following the Bablot conflict:

77:4.3 (859.6) 1. *The western or Syrian Nodites.* The remnants of the nationalistic or racial memorialists journeyed northward, uniting with the Andonites to found the later Nodite centers to the northwest of Mesopotamia. This was the largest group of the dispersing Nodites, and they contributed much to the later appearing Assyrian stock.

77:4.4 (859.7) 2. *The eastern or Elamite Nodites.* The culture and commerce advocates migrated in large numbers eastward into Elam and there united with the mixed Sangik tribes. The Elamites of thirty to forty thousand years ago had become largely Sangik in nature, although they continued to maintain a civilization superior to that of the surrounding barbarians.

77:4.5 (859.8) After the establishment of the second garden it was customary to allude to this near-by Nodite settlement as "the land of Nod"; and during the long period of relative peace between this Nodite group and the Adamites, the two races were greatly blended, for it became more and more the custom for the Sons of God (the Adamites) to intermarry with the daughters of men (the Nodites).

3. Nodiții centrali sau presumerienii. Un mic grup, la gura fluviilor Tigru și Eufrat, și-a conservat mai bine integritatea rasială. El a subzistat timp de milenii și a furnizat, în cele din urmă, strămoșii nodiți care s-au amestecat cu adamiții pentru a întemeia popoarele sumeriene ale timpurilor istorice.

Toate acestea explică cum au apărut sumerienii atât de subit și atât de misterios pe scena de acțiune din Mesopotamia. Cercetătorii nu vor putea niciodată să redescopere urma acestor triburi până la originea sumerienilor, care se situează cu două sute de mii de ani în urmă după scufundarea Dalamatiei. Fără a avea urme ale originii altundeva în lume, aceste triburi străvechi se întrevădeau deodată la orizontul civilizației, cu o cultură matură și superioară, cuprinzând templele, prelucrarea metalelor, agricultura, creșterea animalelor, olăritul, țesutul, legile comerciale, un cod civil, un ceremonial religios și un sistem străvechi de scriere. La începutul erei istorice, ele pierduseră de mult timp alfabetul Dalamatiei și au adoptat sistemul specific de scriere care provenea din Dilmun. Deși virtual pierdut pentru lume, limbajul sumerian nu era semitic; el avea numeroase elemente comune cu limbile așa-numite ariene.

Documentele detaliate lăsate de sumerienii descriu poziția unei colonii remarcabile situată în Golful Persic, lângă orașul antic al Dilmunului. Egiptenii au numit acest oraș al gloriei antice Dilmun, în vreme ce, mai târziu, sumerienii adamizați au confundat atât primul cât și al doilea oraș nodit cu Dalamatia, și le-au desemnat pe toate trei sub numele de Dilmun. Arheologii au găsit deja aceste străvechi tablete sumeriene de argilă care vorbesc de acest paradis pământesc „unde zeii au binecuvântat, pentru prima dată, omenirea prin exemplul unei vieți civilizate și cultivate”. Aceste table, care descriau Dilmunul, paradisul oamenilor și al lui Dumnezeu, zac acum în tăcerea galeriilor prăfuite ale multor muzee.

Sumerienii știau bine de primul și de al doilea Eden, însă, în ciuda marelui număr al căsătoriilor lor cu adamiții, ei au continuat să-i considere pe locuitorii grădinii de nord ca pe o rasă străină. Mândri de cultura nodită mai antică, sumerienii au ignorat aceste noi perspective de glorie în favoarea grandorii și a tradițiilor paradisiace ale orașului Dilmun.

4. Nodiții și amadoniții nordici-vaniți. Acest grup s-a ivit înaintea conflictului din Bablot. Acești nodiți septentrionali erau descendenți ai celor care încetaseră să se mai supună lui Nod și succesorilor lui, pentru a se alătura lui Van și lui Amadon.

Câtiva dintre primii asociați ai lui Van s-au instalat ulterior pe malurile lacului care îi poartă încă numele, și tradițiile lor s-au născut în jurul acestei localități. Araratul a devenit muntele lor sacru și a căpătat, pentru vaniții din vremurile ulterioare, o semnificație foarte analoagă celei a muntelui Sinai pentru evrei. Acum zece mii de ani, vaniții străbuni ai asirienilor arătau că legea lor morală constituită din șapte porunci îi fusese dată lui Van de către Dumnezeu pe muntele Ararat. Ei erau ferm convingeți că Van și asociatul său, Amadon, fuseseră luați vii de pe planetă în timp ce se închinau în semn de venerare sus pe munte.

Muntele Ararat era muntele sacru al Mesopotamiei

77:4.6 (860.1) 3. *The central or pre-Sumerian Nodites.* A small group at the mouth of the Tigris and Euphrates rivers maintained more of their racial integrity. They persisted for thousands of years and eventually furnished the Nodite ancestry which blended with the Adamites to found the Sumerian peoples of historic times.

77:4.7 (860.2) And all this explains how the Sumerians appeared so suddenly and mysteriously on the stage of action in Mesopotamia. Investigators will never be able to trace out and follow these tribes back to the beginning of the Sumerians, who had their origin two hundred thousand years ago after the submergence of Dalamatia. Without a trace of origin elsewhere in the world, these ancient tribes suddenly loom upon the horizon of civilization with a full-grown and superior culture, embracing temples, metalwork, agriculture, animals, pottery, weaving, commercial law, civil codes, religious ceremonial, and an old system of writing. At the beginning of the historical era they had long since lost the alphabet of Dalamatia, having adopted the peculiar writing system originating in Dilmun. The Sumerian language, though virtually lost to the world, was not Semitic; it had much in common with the so-called Aryan tongues.

77:4.8 (860.3) The elaborate records left by the Sumerians describe the site of a remarkable settlement which was located on the Persian Gulf near the earlier city of Dilmun. The Egyptians called this city of ancient glory Dilmun, while the later Adamized Sumerians confused both the first and second Nodite cities with Dalamatia and called all three Dilmun. And already have archaeologists found these ancient Sumerian clay tablets which tell of this earthly paradise “where the Gods first blessed mankind with the example of civilized and cultured life.” And these tablets, descriptive of Dilmun, the paradise of men and God, are now silently resting on the dusty shelves of many museums.

77:4.9 (860.4) The Sumerians well knew of the first and second Edens but, despite extensive intermarriage with the Adamites, continued to regard the garden dwellers to the north as an alien race. Sumerian pride in the more ancient Nodite culture led them to ignore these later vistas of glory in favor of the grandeur and paradisiacal traditions of the city of Dilmun.

77:4.10 (860.5) 4. *The northern Nodites and Amadonites — the Vanites.* This group arose prior to the Bablot conflict. These northernmost Nodites were descendants of those who had forsaken the leadership of Nod and his successors for that of Van and Amadon.

77:4.11 (860.6) Some of the early associates of Van subsequently settled about the shores of the lake which still bears his name, and their traditions grew up about this locality. Ararat became their sacred mountain, having much the same meaning to later-day Vanites that Sinai had to the Hebrews. Ten thousand years ago the Vanite ancestors of the Assyrians taught that their moral law of seven commandments had been given to Van by the Gods upon Mount Ararat. They firmly believed that Van and his associate Amadon were taken alive from the planet while they were up on the mountain engaged in worship.

77:4.12 (860.7) Mount Ararat was the sacred mountain of

de nord și, cum o mare parte a tradițiilor voastre din aceste vremuri antice a fost dobândită în strânsă legătură cu povestea babiloniană a potopului, nu este surprinzător că muntele Ararat și regiunea sa au fost strecurate ulterior în istoria evreiască a lui Noe și a potopului universal.

Cu circa 35.000 de ani înaintea erei creștine, Adamson a vizitat unul din centrele cele mai orientale ale vechilor colonii vanite pentru a fonda centrul lui de civilizație.

5. ADAMSON ȘI RATTĂ

După ce am trasat antecedentele nodite ale predecesorilor medianilor secundari, ar trebui să ne întoarcem acum atenția spre jumătatea adamică a înaintașilor lor, căci medianii secundari sunt de asemenea nepoții lui Adamson, primul născut al rasei violete pe Urantia.

Adamson figura în grupul de copii ai lui Adam și ai Evei care au ales să rămână pe pământ cu tatăl și mama lor. Or, fiul cel mai mare al lui Adam i-a auzit adesea pe Van și pe Amadon povestind istoria căminului lor din ținuturile înalte din nord și, la câțva timp după întemeierea celei de-a doua grădini, el s-a decis să pornească în căutarea acestui ținut al visurilor tinereții sale.

Adamson avea pe atunci 120 de ani, și fusese tatăl celor treizeci și doi de copii de pur sânge violet din prima grădină. El a vrut să rămână cu părinții lui și să-i ajute la întemeierea celei de-a doua grădini, dar a fost profund tulburat de pierderea soției sale și a copiilor lor, care aleseseră toți să se ducă pe Edentia, împreună cu ceilalți copii adamici care au ales să devină pupili ai Preaînălților.

Adamson nu a vrut să își abandoneze părinții pe Urantia și nu era tentat să fugă de greutate și de pericole, dar a găsit că ambianța celei de-a doua grădini era prea puțin satisfăcătoare. El a contribuit mult la activitățile inițiale de apărare și de construire, dar a hotărât să pornească spre nord cu prima ocazie. Deși despărțirea lor a fost cât se poate de cordială, Adam și Eva au fost foarte îndurerăți de a-l pierde pe fiul lor mai mare, de a-l vedea aventurându-se într-o lume străină și ostilă, de unde se temeau că nu va mai reveni niciodată.

O trupă de douăzeci și șapte de tovarăși l-a urmat pe Adamson spre nord în căutarea acestor oameni ai fantasmelor lui din copilărie. După ceva mai mult de trei ani, grupul lui Adamson a găsit realmente obiectivul aventurii sale și, printre acești oameni, el a descoperit o minunată și frumoasă femeie de douăzeci de ani, de care se zicea că ar fi ultimul descendent de sânge pur din statul major al Prințului. Această femeie, numită Rata, spunea că strămoșii ei erau toți descendenții a doi membri ai statului major decăzut al Prințului. Ea era ultima din rasa ei, neavând nici frați, nici surori în viață. Ea fusese pe punctul de a se decide să nu se căsătorească și să trăiască fără a lăsa urmași, dar s-a îndrăgostit de maiestuosul Adamson. După ce a auzit istoria Edenului și felul în care prezicerile lui Van și ale lui Amadon fuseseră efectiv realizate, ascultând apoi povestea greșelii din Grădină, ea n-a mai avut decât o singură idee - să se căsătorească cu acest fiu și urmaș

northern Mesopotamia, and since much of your tradition of these ancient times was acquired in connection with the Babylonian story of the flood, it is not surprising that Mount Ararat and its region were woven into the later Jewish story of Noah and the universal flood.

77:4.13 (860.8) About 35,000 B.C. Adamson visited one of the easternmost of the old Vanite settlements to found his center of civilization.

5. ADAMSON AND RATTĂ

77:5.1 (861.1) Having delineated the Nodite antecedents of the ancestry of the secondary midwayers, this narrative should now give consideration to the Adamic half of their ancestry, for the secondary midwayers are also the grandchildren of Adamson, the first-born of the violet race of Urantia.

77:5.2 (861.2) Adamson was among that group of the children of Adam and Eve who elected to remain on earth with their father and mother. Now this eldest son of Adam had often heard from Van and Amadon the story of their highland home in the north, and sometime after the establishment of the second garden he determined to go in search of this land of his youthful dreams.

77:5.3 (861.3) Adamson was 120 years old at this time and had been the father of thirty-two pure-line children of the first garden. He wanted to remain with his parents and assist them in upbuilding the second garden, but he was greatly disturbed by the loss of his mate and their children, who had all elected to go to Edentia along with those other Adamic children who chose to become wards of the Most Highs.

77:5.4 (861.4) Adamson would not desert his parents on Urantia, he was disinclined to flee from hardship or danger, but he found the associations of the second garden far from satisfying. He did much to forward the early activities of defense and construction but decided to leave for the north at the earliest opportunity. And though his departure was wholly pleasant, Adam and Eve were much grieved to lose their eldest son, to have him go out into a strange and hostile world, as they feared, never to return.

77:5.5 (861.5) A company of twenty-seven followed Adamson northward in quest of these people of his childhood fantasies. In a little over three years Adamson's party actually found the object of their adventure, and among these people he discovered a wonderful and beautiful woman, twenty years old, who claimed to be the last pure-line descendant of the Prince's staff. This woman, Ratta, said that her ancestors were all descendants of two of the fallen staff of the Prince. She was the last of her race, having no living brothers or sisters. She had about decided not to mate, had about made up her mind to die without issue, but she lost her heart to the majestic Adamson. And when she heard the story of Eden, how the predictions of Van and Amadon had really come to pass, and as she listened to the recital of the Garden default, she was encompassed with but a single thought — to marry this son and heir of Adam. And quickly the idea grew upon

al lui Adam. Ideea l-a atras rapid pe Adamson și, în puțin mai mult de trei luni și câteva zile, ei s-au și căsătorit.

Adamson și Rata au avut o familie de șaiszeci și șapte de copii. Ei au dat naștere unei mari filiații de conducători ai lumii, însă au făcut ceva mai mult de atât. Ar trebui reamintit că aceste două ființe erau realmente supraumane. Fiecare al patrulea copil care li se năștea era de un ordin excepțional. El era adesea invizibil. Niciodată, în istoria planetei, nu se mai produsese un asemenea lucru. Rata era foarte tulburată - a devenit chiar superstițioasă - dar Adamson cunoștea bine existența medianilor primari, și a tras concluzia că se petrecea un lucru asemănător sub ochii lui. Când a venit pe lume al doilea descendent al acestui ordin cu comportament ciudat, el a decis să-l căsătorească cu primul, căci unul era un băiat și celălalt o fiică; aceasta a fost originea ordinului secundar al medianilor. Aproape două mii din ei au fost aduși în existență cu mai puțin de un secol înainte ca acest fenomen să ia sfârșit.

Adamson a trăit 396 de ani. El s-a reîntors de multe ori să-i viziteze pe tatăl și pe mama lui. La fiecare șapte ani, el pleca cu Rata spre sud, pentru a se duce în a doua grădină, iar între timp medianii îl țineau la curent în ceea ce privește bunăstarea oamenilor lui. În cursul vieții lui Adamson, ei au adus un mare serviciu la construirea unui centru mondial independent al adevărului și al dreptății.

De-a lungul lungii lor vieți, Adamson și Rata au avut așadar la dispoziția lor aceste corpuri de asistenți excelenți, care trudeau împreună cu ei la propagarea adevărului superior și la răspândirea normelor elevate ale vieții spirituale, intelectuale și fizice. Rezultatele acestui efort pentru îmbunătățirea lumii nu au fost niciodată pe deplin eclipsate de regresele ulterioare.

Adamsoniții au menținut o înaltă cultură timp de aproape șapte mii de ani, începând din vremea lui Adamson și a Ratei. Mai târziu, ei s-au amestecat cu nodiții și andoniții din vecinătate, și au fost de asemenea incluși printre „puternicii oameni de altădată”. Unele dintre progresele acelei epoci au subzistat, și au devenit o parte latentă a potențialului cultural care a înflorit mai târziu sub forma civilizației europene.

Centrul lor de civilizație era situat în regiunea estică a extremității sudice a Mării Caspice, lângă Kopet Dag. La mică înălțime, pe contraforturile Turkestanului, se găsesc vestigiile a ceea ce a fost cândva cartierul general adamsonit al rasei violet. În aceste locuri de regiuni muntoase situate într-o străveche și îngustă centură fertilă care se afla la poalele contraforturilor lanțului Kopetului, patru civilizații diferite menținute de patru grupuri distincte de descendenți ai lui Adamson au venit succesiv pe lume în diferite perioade. Al doilea dintre aceste grupuri este cel care a emigrat spre vest în Grecia și în insulele Mediteraneene. Restul descendenților lui Adamson au emigrat spre nord și spre vest, pentru a intra în Europa cu rasele mixte ale ultimului val al andiților care ieșeau din Mesopotamia. Ei se numărau de asemenea printre andiții-arieni din India.

Adamson. In a little more than three months they were married.

77:5.6 (861.6) Adamson and Ratta had a family of sixty-seven children. They gave origin to a great line of the world's leadership, but they did something more. It should be remembered that both of these beings were really superhuman. Every fourth child born to them was of a unique order. It was often invisible. Never in the world's history had such a thing occurred. Ratta was greatly perturbed — even superstitious — but Adamson well knew of the existence of the primary midwayers, and he concluded that something similar was transpiring before his eyes. When the second strangely behaving offspring arrived, he decided to mate them, since one was male and the other female, and this is the origin of the secondary order of midwayers. Within one hundred years, before this phenomenon ceased, almost two thousand were brought into being.

77:5.7 (862.1) Adamson lived for 396 years. Many times he returned to visit his father and mother. Every seven years he and Ratta journeyed south to the second garden, and meanwhile the midwayers kept him informed regarding the welfare of his people. During Adamson's life they did great service in upbuilding a new and independent world center for truth and righteousness.

77:5.8 (862.2) Adamson and Ratta thus had at their command this corps of marvelous helpers, who labored with them throughout their long lives to assist in the propagation of advanced truth and in the spread of higher standards of spiritual, intellectual, and physical living. And the results of this effort at world betterment never did become fully eclipsed by subsequent retrogressions.

77:5.9 (862.3) The Adamsonites maintained a high culture for almost seven thousand years from the times of Adamson and Ratta. Later on they became admixed with the neighboring Nodites and Andonites and were also included among the “mighty men of old.” And some of the advances of that age persisted to become a latent part of the cultural potential which later blossomed into European civilization.

77:5.10 (862.4) This center of civilization was situated in the region east of the southern end of the Caspian Sea, near the Kopet Dag. A short way up in the foothills of Turkestan are the vestiges of what was onetime the Adamsonite headquarters of the violet race. In these highland sites, situated in a narrow and ancient fertile belt lying in the lower foothills of the Kopet range, there successively arose at various periods four diverse cultures respectively fostered by four different groups of Adamson's descendants. It was the second of these groups which migrated westward to Greece and the islands of the Mediterranean. The residue of Adamson's descendants migrated north and west to enter Europe with the blended stock of the last Andite wave coming out of Mesopotamia, and they were also numbered among the Andite-Aryan invaders of India.

6. MEDIANII SECUNDARI

6. THE SECONDARY MIDWAYERS

În timp ce medianii primari au avut o origine aproape supraumană, ordinul secundar sunt descendenții de viță pură ai lui Adam, uniți cu un descendent umanizat al strămoșilor comuni cu cei ai corpurilor primare.

Printre copiii lui Adamson, s-au numărat exact șaisprezece dintre acei procreatori neobișnuiți ai medianilor secundari. Acești copii excepționali erau în mod egal divizați între cele două sexe, și fiecare cuplu era capabil de a produce un median la fiecare șaptezeci de zile, printr-o tehnică combinată de legătură sexuală și nesexuală. Un asemenea fenomen n-a fost niciodată posibil pe pământ înaintea acelei epoci, și n-a mai fost niciodată produs de atunci.

Acești șaisprezece copii au trăit și au murit ca muritori ai regatului (excepție făceau trăsăturile lor specifice), dar descendenții lor, stimulați prin electricitate, au trăit indefinit fără a fi supuși limitărilor cărnii muritoare.

Fiecare din opt cupluri dădeau în cele din urmă naștere la 248 de mediani, și tot așa s-au constituit și corpurile secundare originare de 1.984 de membri. Au existat opt subgrupuri de mediani secundari. Aceia din primul grup sunt desemnați drept a-b-c primul, al doilea, al treilea etc. Apoi sunt cei din al doilea grup d-e-f primul, al doilea, al treilea etc.; și așa mai departe pentru celelalte grupuri.

După greșeala lui Adam, medianii primari au reîntrat în serviciul administratorilor provizorii Melchizedeki, în timp ce grupul secundar a fost atașat centrului lui Adamson până la moartea acestuia din urmă. Treizeci și trei dintre acești mediani secundari, șefii organizației lor la moartea lui Adamson, s-au străduit să readucă în întregime ordinul în serviciul melchizedeckilor, efectuând astfel o legătură cu corpurile primare. Dar nereușind să-și înfăptuiască proiectul, ei i-au abandonat pe tovarășii lor și au trecut în bloc în serviciul administratorilor provizorii planetari.

După moartea lui Adamson, restul de mediani secundari au reprezentat o influență ciudată, neorganizată și fără legături pe Urantia. Din vremea aceea, și până în zilele lui Machiventa Melchizedek, ei au dus o existență neregulată și dezorganizată. Ei au fost parțial preluați sub control de către acest Melchizedek, dar au rămas încă o mare sursă de necazuri până în vremea lui Crist Mihail. În cursul șederii lor pe pământ, ei au luat cu toții decizii definitive asupra destinului lor viitor, și majoritatea loială s-a înrolat, atunci, sub comanda medianilor primari.

7. MEDIANII REBELI

Majoritatea medianilor primari au căzut în păcat în vremea rebeliunii lui Lucifer. Când s-a făcut calculul stricăciunilor rebeliunii planetare, s-a descoperit, printre alte pierderi, că 40.119 de mediani primari din 50.000 originari s-au alăturat atunci secesiunii lui Caligastia.

Numărul inițial de mediani secundari a fost de 1.984. Dintre aceștia, 873 nu s-au supus conducerii lui Mihail și au fost închiși pe drept în vederea judecării planetare a Urantiei în ziua Învierii. Nimeni nu putea prevedea viitorul acestor creaturi decăzute.

77:6.1 (862.5) While the primary midwayers had a well-nigh superhuman origin, the secondary order are the offspring of the pure Adamic stock united with a humanized descendant of ancestors common to the parentage of the senior corps.

77:6.2 (862.6) Among the children of Adamson there were just sixteen of the peculiar progenitors of the secondary midwayers. These unique children were equally divided as regards sex, and each couple was capable of producing a secondary midwayer every seventy days by a combined technique of sex and nonsex liaison. And such a phenomenon was never possible on earth before that time, nor has it ever occurred since.

77:6.3 (862.7) These sixteen children lived and died (except for their peculiarities) as mortals of the realm, but their electrically energized offspring live on and on, not being subject to the limitations of mortal flesh.

77:6.4 (862.8) Each of the eight couples eventually produced 248 midwayers, and thus did the original secondary corps — 1,984 in number — come into existence. There are eight subgroups of secondary midwayers. They are designated as A-B-C the first, second, third, and so on. And then there are D-E-F the first, second, and so on.

77:6.5 (862.9) After the default of Adam the primary midwayers returned to the service of the Melchizedek receivers, while the secondary group were attached to the Adamson center until his death. Thirty-three of these secondary midwayers, the chiefs of their organization at the death of Adamson, endeavored to swing the whole order over to the service of the Melchizedeks, thus effecting a liaison with the primary corps. But failing to accomplish this, they deserted their companions and went over in a body to the service of the planetary receivers.

77:6.6 (863.1) After the death of Adamson the remainder of the secondary midwayers became a strange, unorganized, and unattached influence on Urantia. From that time to the days of Machiventa Melchizedek they led an irregular and unorganized existence. They were partially brought under control by this Melchizedek but were still productive of much mischief up to the days of Christ Michael. And during his sojourn on earth they all made final decisions as to their future destiny, the loyal majority then enlisting under the leadership of the primary midwayers.

7. THE REBEL MIDWAYERS

77:7.1 (863.2) The majority of the primary midwayers went into sin at the time of the Lucifer rebellion. When the devastation of the planetary rebellion was reckoned up, among other losses it was discovered that of the original 50,000, 40,119 had joined the Caligastia secession.

77:7.2 (863.3) The original number of secondary midwayers was 1,984, and of these 873 failed to align themselves with the rule of Michael and were duly interned in connection with the planetary adjudication of Urantia on the day of Pentecost. No one can forecast the future of these fallen creatures.

Ambele grupuri de mediani rebeli sunt acum deținute în închisoare în așteptarea judecății finale a proceselor rebeliunii sistemice, dar ele au săvârșit multe fapte ciudate pe pământ înainte de inaugurarea dispensei planetare actuale.

Medianii neloiali erau capabili să se dezvăluie ochilor muritorilor în anumite împrejurări, și acesta era în special cazul și pentru asociații lui Belzebut, conducătorul medianilor secundari apostatați. Dar aceste creaturi unice nu trebuie să fie confundate cu unii dintre heruvimii și serafimii rebeli, care au trăit și ei pe pământ până în epoca morții și reînvierii lui Crist. Unii dintre scriitorii antichității le-au desemnat pe aceste creaturi mediane rebele cu numele de spirite rele și demoni, și pe serafimii apostatați cu acela de îngeri răi.

Pe nici o lume, spiritele rele nu puteau poseda mintea nici unui muritor, după coborârea unui Fiul de manifestare al Paradisului. Dimpotrivă, înaintea șederii lui Crist Mihail pe Urantia - înaintea venirii universale a Ajustorilor de Gândire și a revărsării spiritului Maestrului peste toată carnea - acești mediani rebeli erau efectiv capabili să influențeze mințile anumitor muritori inferiori, și întrucâtva să controleze acțiunile lor. Ei au reușit să facă aceasta într-o manieră similară celei a medianilor loiali, atunci când aceștia serveau în mod eficient la păstrarea contactului minților umane membre ale corpurilor de rezervă ale destinului urantian, pe când Ajustorul lor se detașa, de fapt, de personalitatea lor pentru o perioadă de contact cu inteligențe supraumane.

Nu este vorba de o simplă figură de stil atunci când analele voastre zic: „Și ei l-au adus tot felul de bolnavi, aceia care erau posedați de demoni și aceia care erau lunatici”. Isus cunoștea și a recunoscut diferența dintre nebunie și posesiunea demoniacă, deși aceste stări au fost în mare măsură confundate în mințile contemporanilor lui.

Nici chiar înainte de Rusalii, nici spirit rebel nu a putut domina o minte umană normală și, din ziua aceea, chiar și mințile slabe ale muritorilor inferiori a scăpat de această posibilitate. De la sosirea Spiritului Adevărului, când se pretinde alungarea demonilor, se confundă o credință în posesiunea demoniacă cu isteria, cu nebunia, și cu debilitatea mentală. Manifestarea lui Mihail a eliberat definitiv toată mintea omenească de pe Urantia de riscul posedării demoniace, dar să nu vă închipuiți că acest risc nu a existat în epocile anterioare.

Întregul grup de mediani rebeli este acum ținut prizonier de ordinul celor Preaînălți ai Edentiei. Ei nu mai bântuie lumea aceasta, pândind să comită fapte rele. Independent de prezența Ajustorilor de Gândire, revărsarea Spiritului Adevărului peste toată carnea a făcut pentru totdeauna imposibil spiritelor neloiale, de orice specie sau natură, de a mai invada, din nou, chiar și mintea umană cea mai slabă. De la ziua Învierii încoace, nu a mai putut exista niciodată un asemenea lucru ca posesiunea demoniacă.

77:7.3 (863.4) Both groups of rebel midwayers are now held in custody awaiting the final adjudication of the affairs of the system rebellion. But they did many strange things on earth prior to the inauguration of the present planetary dispensation.

77:7.4 (863.5) These disloyal midwayers were able to reveal themselves to mortal eyes under certain circumstances, and especially was this true of the associates of Beelzebub, the leader of the apostate secondary midwayers. But these unique creatures must not be confused with certain of the rebel cherubim and seraphim who also were on earth up to the time of Christ's death and resurrection. Some of the older writers designated these rebellious midway creatures as evil spirits and demons, and the apostate seraphim as evil angels.

77:7.5 (863.6) On no world can evil spirits possess any mortal mind subsequent to the life of a Paradise bestowal Son. But before the days of Christ Michael on Urantia — before the universal coming of the Thought Adjusters and the pouring out of the Master's spirit upon all flesh — these rebel midwayers were actually able to influence the minds of certain inferior mortals and somewhat to control their actions. This was accomplished in much the same way as the loyal midway creatures function when they serve as efficient contact guardians of the human minds of the Urantia reserve corps of destiny at those times when the Adjuster is, in effect, detached from the personality during a season of contact with superhuman intelligences.

77:7.6 (863.7) It is no mere figure of speech when the record states: "And they brought to Him all sorts of sick people, those who were possessed by devils and those who were lunatics." Jesus knew and recognized the difference between insanity and demoniacal possession, although these states were greatly confused in the minds of those who lived in his day and generation.

77:7.7 (863.8) Even prior to Pentecost no rebel spirit could dominate a normal human mind, and since that day even the weak minds of inferior mortals are free from such possibilities. The supposed casting out of devils since the arrival of the Spirit of Truth has been a matter of confounding a belief in demoniacal possession with hysteria, insanity, and feeble-mindedness. But just because Michael's bestowal has forever liberated all human minds on Urantia from the possibility of demoniacal possession, do not imagine that such was not a reality in former ages.

77:7.8 (864.1) The entire group of rebel midwayers is at present held prisoner by order of the Most Highs of Edentia. No more do they roam this world on mischief bent. Regardless of the presence of the Thought Adjusters, the pouring out of the Spirit of Truth upon all flesh forever made it impossible for disloyal spirits of any sort or description ever again to invade even the most feeble of human minds. Since the day of Pentecost there never again can be such a thing as demoniacal possession.

8. MEDIANII UNIȚI

8. THE UNITED MIDWAYERS

La ultima judecată a acestei lumi, când Mihail a transferat supraviețuitorii adormiți ai timpului, creaturile mediane au fost lăsate pe loc pentru a ajuta la lucrarea spirituală și semi-spirituală de pe planetă. Ele operează acum ca un corp unic, înglobând ambele ordine și numărând 10.992 de membrii. Medianii Uniți ai Urantiei sunt acum guvernați alternativ de membrul senior al fiecărui ordin. Acest regim a prevalat de la contopirea lor într-un singur grup puțin după Înviere.

Membrii ordinului cel mai vechi, sau primar, sunt în general cunoscuți după numere. Li se dau adesea nume cum ar fi 1-2-3 primul, 4-5-6 primul, și așa mai departe. Pe Urantia, medianii adamici sunt desemnați alfabetic cu scopul de a-i distinge de desemnarea numerică a medianilor primari.

Ființele ambelor ordine sunt imateriale în ce privește nutriția și absorbția de energie, dar ele împărtășesc multe trăsături omenești, și sunt capabile să înțeleagă și să se bucure de umorul vostru, și tot atât de bine pot să participe la închinăciunile voastre. Când le sunt atașate muritorilor, ele intră în spiritul muncii, al repausului și al jocurilor omenești, însă medianii nu dorm și nu posedă puteri de procreare. Într-un anumit sens, membrii grupului secundar sunt diferențiați potrivit cu liniile masculine și feminine, și adesea se vorbește de ei ca despre „el” sau „ea”. Cuplurile acestui ordin muncesc frecvent împreună.

Medianii nu sunt oameni, și nici îngeri, dar medianii secundari sunt, prin natură, mai aproape de oameni decât de îngeri; ei aparțineau într-un anumit fel raselor voastre, și sunt, deci, foarte înțelegători și plini de compasiune în contactele lor cu ființele umane. Ei au adus un ajutor inestimabil serafimilor în lucrarea lor pentru și împreună cu diversele rase ale omenirii. Ambele ordine sunt indispensabile serafimilor, care servesc în calitate de gardieni personali muritorilor.

Medianii Uniți ai Urantiei sunt organizați pentru a servi împreună cu serafimul planetar, potrivit cu înzestrările lor înăscute și cu îndemănările lor dobândite, în următoarele grupuri:

1. Mesagerii mediani. Ei poartă nume; ei formează un grup puțin numeros și sunt de mare ajutor, pe o lume evolutivă, în asigurarea comunicărilor personale și rapide.

2. Santinelele planetare. Medianii sunt gardienii, santinelele lumilor spațiului. Ei îndeplinesc importante funcții de observatori ai numeroaselor fenomene și tipuri de comunicări care prezintă interes pentru ființele supranaturale ale tărâmului. Ei patrulează domeniul spiritual invizibil al planetei.

3. Personalitățile de contact. Medianii sunt întotdeauna angajați în stabilirea de contacte cu ființele muritoare ale lumilor materiale, cum ar fi și cazul subiectului prin care au fost transmise prezentele comunicări. Ei sunt un factor esențial al acestor legături dintre nivelul material și nivelul spiritual.

4. Ajutoarele de progres. Acestea sunt creaturile mediane cele mai spiritualizate. Ele sunt repartizate ca asistenți pe lângă diversele ordine ale serafimilor care operează în grupuri speciale pe planetă.

77:8.1 (864.2) At the last adjudication of this world, when Michael removed the slumbering survivors of time, the midway creatures were left behind, left to assist in the spiritual and semispiritual work on the planet. They now function as a single corps, embracing both orders and numbering 10,992. *The United Midwayers of Urantia* are at present governed alternately by the senior member of each order. This regime has obtained since their amalgamation into one group shortly after Pentecost.

77:8.3 (864.3) The members of the older or primary order are generally known by numerals; they are often given names such as 1-2-3 the first, 4-5-6 the first, and so on. On Urantia the Adamic midwayers are designated alphabetically in order to distinguish them from the numerical designation of the primary midwayers.

77:8.3 (864.4) Both orders are nonmaterial beings as regards nutrition and energy intake, but they partake of many human traits and are able to enjoy and follow your humor as well as your worship. When attached to mortals, they enter into the spirit of human work, rest, and play. But midwayers do not sleep, neither do they possess powers of procreation. In a certain sense the secondary group are differentiated along the lines of maleness and femaleness, often being spoken of as “he” or “she.” They often work together in such pairs.

77:8.4 (864.5) Midwayers are not men, neither are they angels, but secondary midwayers are, in nature, nearer man than angel; they are, in a way, of your races and are, therefore, very understanding and sympathetic in their contact with human beings; they are invaluable to the seraphim in their work for and with the various races of mankind, and both orders are indispensable to the seraphim who serve as personal guardians to mortals.

77:8.5 (864.6) The United Midwayers of Urantia are organized for service with the planetary seraphim in accordance with innate endowments and acquired skills, in the following groups:

77:8.6 (864.7) 1. *Midway messengers.* This group bear names; they are a small corps and are of great assistance on an evolutionary world in the service of quick and reliable personal communication.

77:8.7 (864.8) 2. *Planetary sentinels.* Midwayers are the guardians, the sentinels, of the worlds of space. They perform the important duties of observers for all the numerous phenomena and types of communication which are of import to the supernatural beings of the realm. They patrol the invisible spirit realm of the planet.

77:8.8 (865.1) 3. *Contact personalities.* In the contacts made with the mortal beings of the material worlds, such as with the subject through whom these communications were transmitted, the midway creatures are always employed. They are an essential factor in such liaisons of the spiritual and the material levels.

77:8.9 (865.2) 4. *Progress helpers.* These are the more spiritual of the midway creatures, and they are distributed as assistants to the various orders of seraphim who function in special groups on the planet.

Medianii se deosebeau considerabil în aptitudinile lor la stabilirea contactelor cu serafimii aflați deasupra lor și cu verii lor umani situați sub ei. De exemplu, le este extrem de dificil medianilor primari să stabilească un contact direct cu agenții materiali. Ei sunt mult mai apropiați de ființele de tip îngeresc, și sunt deci în mod obișnuit trimiși să lucreze cu forțele spirituale prezente pe planetă, precum și să slujească pe lângă ele. Ei acționează ca însoțitori și ca îndrumători pentru vizitatorii celești și pentru oaspeții studenți, în timp ce creaturile secundare sunt aproape exclusiv trimise în slujba ființelor materiale ale tărâmului.

Cei 1.111 de mediani secundari loiali sunt angajați în importante misiuni pe pământ. În comparație cu asociații lor primari, ei sunt net materiali. Ei există puțin dincolo de câmpul de viziune uman, și posedă o latitudine de adaptare suficientă pentru stabilirea la voință a unui contact fizic cu ceea ce oamenii denumesc „obiecte materiale”. Aceste creaturi unice au anumite puteri definite asupra lucrurilor timpului și spațiului, inclusiv asupra animalelor tărâmului.

Multe fenomene fizice atribuite îngerilor au fost înfăptuite de creaturi mediane secundare. Când primii învățători ai evangheliei lui Isus au fost azvârliti în închisoare de către ignoranții conducători religioși din vremea aceea, un veritabil „înger al Domnului a deschis noaptea porțile închisorii și i-a condus afară”. În schimb, în cazul eliberării lui Petru după executarea lui Ioan la ordinul lui Irod, cel care a înfăptuit lucrarea atribuită unui înger a fost de fapt un median secundar.

Astăzi, munca lor principală este aceea de invizibili asociați de legătură personală ai acelor bărbați și femei care constituie corpurile de rezervă planetară ale destinului. Opera acestui grup secundar, de obicei ajutat de câțiva membri ai corpurilor primare, a fost ceea ce a provocat, pe Urantia, coordonarea personalităților și circumstanțelor, care au incitat în cele din urmă supraveghetorii planetari celești să ia inițiativa în ceea ce privește anumite cereri; acestea au dus la admiterea mandatelor care făceau posibilă seria de revelații din care face parte prezentul capitol. Dar ar trebui să se precizeze clar că creaturile mediane nu sunt implicate în spectacolele jalnice care ne sunt date sub calificativul general de „spiritism”. Toți medianii aflați actualmente pe Urantia au un statut onorabil, și nici unul nu are vreo legătură cu fenomenele așa-zisei „mediumități”. În general, ei nu permit ființelor umane să fie martorele activităților lor fizice uneori necesare sau ale altor contacte avute cu lumea materială, așa cum sunt percepute de simțurile ființelor umane.

9. CETĂȚENII PERMANENȚI AI URANTIEI

Medianii pot fi considerați drept primul grup de locuitori permanenți întâlniți pe diversele feluri de lumi din univers, spre deosebire de ascendenții evolutivi precum sunt creaturile umane și armatele de îngeri. Se întâlnesc astfel de cetățeni permanenți în diverse puncte ale ascensiunii spre Paradis.

Spre deosebire de ordinele variate ale ființelor celeste trimise să slujească pe o planetă, medianii trăiesc pe o planetă locuită. Serafimii vin și se duc, dar

77:8.10 (865.3) Midwayers vary greatly in their abilities to make contact with the seraphim above and with their human cousins below. It is exceedingly difficult, for instance, for the primary midwayers to make direct contact with material agencies. They are considerably nearer the angelic type of being and are therefore usually assigned to working with, and ministering to, the spiritual forces resident on the planet. They act as companions and guides for celestial visitors and student sojourners, whereas the secondary creatures are almost exclusively attached to the ministry of the material beings of the realm.

77:8.11 (865.4) The 1,111 loyal secondary midwayers are engaged in important missions on earth. As compared with their primary associates, they are decidedly material. They exist just outside the range of mortal vision and possess sufficient latitude of adaptation to make, at will, physical contact with what humans call “material things.” These unique creatures have certain definite powers over the things of time and space, not excepting the beasts of the realm.

77:8.12 (865.5) Many of the more literal phenomena ascribed to angels have been performed by the secondary midway creatures. When the early teachers of the gospel of Jesus were thrown into prison by the ignorant religious leaders of that day, an actual “angel of the Lord” “by night opened the prison doors and brought them forth.” But in the case of Peter’s deliverance after the killing of James by Herod’s order, it was a secondary midwayer who performed the work ascribed to an angel.

77:8.13 (865.6) Their chief work today is that of unperceived personal-liaison associates of those men and women who constitute the planetary reserve corps of destiny. It was the work of this secondary group, ably seconded by certain of the primary corps, that brought about the co-ordination of personalities and circumstances on Urantia which finally induced the planetary celestial supervisors to initiate those petitions that resulted in the granting of the mandates making possible the series of revelations of which this presentation is a part. But it should be made clear that the midway creatures are not involved in the sordid performances taking place under the general designation of “spiritualism.” The midwayers at present on Urantia, all of whom are of honorable standing, are not connected with the phenomena of so-called “mediumship”; and they do not, ordinarily, permit humans to witness their sometimes necessary physical activities or other contacts with the material world, as they are perceived by human senses.

9. THE PERMANENT CITIZENS OF URANTIA

77:9.1 (865.7) Midwayers may be regarded as the first group of the permanent inhabitants to be found on the various orders of worlds throughout the universes in contrast with evolutionary ascenders like the mortal creatures and the angelic hosts. Such permanent citizens are encountered at various points in the Paradise ascent.

77:9.2 (866.1) Unlike the various orders of celestial beings who are assigned to *minister* on a planet, the midwayers *live* on an inhabited world. The seraphim

medianii rămân și vor rămâne, deși ei nu sunt mai puțin slujitori doar pentru că sunt născuți pe planetă. Ei asigură unicul regim continuu care armonizează și leagă administrațiile schimbătoare ale armatelor serafice.

În calitate de adevărați cetățeni ai Urantiei, medianii poartă un interes părintesc față de destinul acestei sfere. Ei formează o societate hotărâtă, muncind cu stăruință pentru progresul planetei lor natale. Hotărârea lor reiese din deviza ordinului lor: „Ceea ce întreprind Medianii Uniți, Medianii Uniți înfăptuiesc”.

Deși aptitudinea lor de a traversa circuitele energetice face posibil oricărui median să părăsească planeta, ei s-au angajat individual să nu plece decât în ziua în care autoritățile universului îi vor elibera. Medianii sunt ancorați pe o planetă până la erele luminii și ale vieții. Cu excepția lui 1-2-3 primul, nici un median loial nu a părăsit vreodată Urantia.

1-2-3 primul, seniorul ordinului primar, a fost eliberat de îndatoririle lui planetare imediate la puțin timp după Înviere. Acest nobil median a stat neclintit alături de Van și de Amadon în timpul zilelor tragice ale rebeliunii planetare, iar conducerea lui neînfricată a contribuit la reducerea pierderilor și accidentelor din ordinul său. El slujește în prezent pe Jerusem ca membru al consiliului de douăzeci și patru, și a ocupat deja o dată, de la Înviere, funcția de guvernator general al Urantiei.

Medianii sunt legați de planetă; cu toate astea, după cum muritorii vorbesc cu călătorii veniți de departe și învață astfel despre locurile îndepărtate ale planetei, tot așa și medianii conversează cu călătorii celești ca să învețe despre locurile îndepărtate ale universului. Ei devin astfel familiari cu acest sistem și cu acest univers local, și chiar și cu Orvonton și cu creațiile lui surori, și se pregătesc pentru condiția de cetățeni de pe nivelele superioare ale existenței creaturilor.

Medianii sunt aduși în existență pe deplin dezvoltati - fără a trece prin nici o perioadă de creștere sau de dezvoltare pornind de la imaturitate - însă ei nu au încetat niciodată să crească în înțelepciune și în experiență. La fel ca și muritorii, ei sunt creaturi evolutive și posedă o cultură care este o înfăptuire evolutivă autentică. Există o mulțime de mari gânditori și de puternice spirite printre medianii Urantiei.

Dintr-un punct de vedere mai larg, civilizația Urantiei este produsul comun al muritorilor și al medianilor acestei planete, și acesta rămâne adevărat în ciuda diferenței existente, la ora actuală, între cele două nivele de cultură ale lor, o diferență care nu va fi compensată înainte de erele luminii și ale vieții.

Cultura mediană, fiind produsul unui grup de cetățeni planetari nemuritori, este relativ imunizată contra vicisitudinilor temporale care asaltează civilizația umană. Generațiile de oameni au uitat, însă corpurile de mediani își reamintesc, și această memorie este comoara tradițiilor de pe lumea voastră locuită. Iată de ce cultura unei planete rămâne întotdeauna prezentă pe acea planetă; în împrejurări adecvate, aceste prețioase înregistrări ale evenimentelor trecute sunt puse la dispoziția oamenilor. Acesta este modul în care istoria vieții și a învățăturilor lui Isus a fost dată de medianii

come and go, but the midway creatures remain and will remain, albeit they are nonetheless ministers for being natives of the planet, and they provide the one continuing regime which harmonizes and connects the changing administrations of the seraphic hosts.

77:9.3 (866.2) As actual citizens of Urantia, the midwayers have a kinship interest in the destiny of this sphere. They are a determined association, persistently working for the progress of their native planet. Their determination is suggested by the motto of their order: "What the United Midwayers undertake, the United Midwayers do."

77:9.4 (866.3) Although their ability to traverse the energy circuits makes planetary departure feasible to any midwayer, they have individually pledged themselves not to leave the planet prior to their sometime release by the universe authorities. Midwayers are anchored on a planet until the ages of settled light and life. With the exception of 1-2-3 the first, no loyal midway creatures have ever departed from Urantia.

77:9.5 (866.4) 1-2-3 the first, the eldest of the primary order, was released from immediate planetary duties shortly after Pentecost. This noble midwayer stood steadfast with Van and Amadon during the tragic days of the planetary rebellion, and his fearless leadership was instrumental in reducing the casualties in his order. He serves at present on Jerusem as a member of the twenty-four counselors, having already functioned as governor general of Urantia once since Pentecost.

77:9.6 (866.5) Midwayers are planet bound, but much as mortals talk with travelers from afar and thus learn about remote places on the planet, so do midwayers converse with celestial travelers to learn about the far places of the universe. So do they become conversant with this system and universe, even with Orvonton and its sister creations, and so do they prepare themselves for citizenship on the higher levels of creature existence.

77:9.7 (866.6) While the midwayers were brought into existence fully developed — experiencing no period of growth or development from immaturity — they never cease to grow in wisdom and experience. Like mortals they are evolutionary creatures, and they have a culture which is a bona fide evolutionary attainment. There are many great minds and mighty spirits among the Urantia midway corps.

77:9.8 (866.7) In the larger aspect the civilization of Urantia is the joint product of the Urantia mortals and the Urantia midwayers, and this is true despite the present differential between the two levels of culture, a differential which will not be compensated prior to the ages of light and life.

77:9.9 (866.8) The midway culture, being the product of an immortal planetary citizenry, is relatively immune to those temporal vicissitudes which beset human civilization. The generations of men forget; the corps of midwayers remembers, and that memory is the treasure house of the traditions of your inhabited world. Thus does the culture of a planet remain ever present on that planet, and in proper circumstances such treasured memories of past events are made available, even as the story of the life and teachings of Jesus has been given by the midwayers of Urantia to their cousins

Urantiei verilor lor încarnați.

Medianii sunt iscusiții slujitorii care umplu golul apărut după moartea lui Adam și a Evei între problemele materiale și problemele spirituale ale Urantiei. Ei sunt în aceeași măsură frații voștri mai mari, camarazii voștri în lunga luptă de a atinge pe Urantia un statut stabil al luminii și al vieții. Medianii Uniți formează un corp care este pus să reziste rebeliunii; ei își vor juca cu fidelitate rolul lor în evoluția planetară, până ce lumea aceasta va atinge țelul tuturor timpurilor, până în ziua îndepărtată în care, de fapt, pacea va domina pe pământ și în care, într-adevăr, va exista bunăvoință în inimile oamenilor.

Din cauza prețioasei lucrări înfăptuite de acești mediani, noi am tras concluzia că ei formează o parte cu adevărat esențială a economiei spirituale a împărățiilor. Pe lumile unde rebeliunea nu a deteriorat treburile planetare, ei au oferit încă și mai mari servicii serafimilor.

Toată organizarea spiritelor superioare, a armatelor îngerești și a însoțitorilor mediani, se consacră cu entuziasm realizării planului Paradisului pentru ascensiunea progresivă și pentru atingerea perfecțiunii muritorilor evolutivi. Aceasta este una din muncile celeste ale universului - magnificul plan de supraviețuire constând în a-l face pe Dumnezeu să coboare până la om și apoi, printr-un fel de asociere sublimă, a-l readuce pe om la Dumnezeu într-o eternitate a slujirii și într-o divinitate a înfăptuirii - atât pentru muritori cât și pentru mediani.

[Prezentat de un Arhanghel al Nebadonului.]

in the flesh.

77:9.10 (867.1) Midwayers are the skillful ministers who compensate that gap between the material and spiritual affairs of Urantia which appeared upon the death of Adam and Eve. They are likewise your elder brethren, comrades in the long struggle to attain a settled status of light and life on Urantia. The United Midwayers are a rebellion-tested corps, and they will faithfully enact their part in planetary evolution until this world attains the goal of the ages, until that distant day when in fact peace does reign on earth and in truth is there good will in the hearts of men.

77:9.11 (867.2) Because of the valuable work performed by these midwayers, we have concluded that they are a truly essential part of the spirit economy of the realms. And where rebellion has not marred a planet's affairs, they are of still greater assistance to the seraphim.

77:9.12 (867.3) The entire organization of high spirits, angelic hosts, and midway fellows is enthusiastically devoted to the furtherance of the Paradise plan for the progressive ascension and perfection attainment of evolutionary mortals, one of the supernal businesses of the universe — the superb survival plan of bringing God down to man and then, by a sublime sort of partnership, carrying man up to God and on to eternity of service and divinity of attainment — alike for mortal and midwayer.

77:9.13 (867.4) [Presented by an Archangel of Nebadon.]

Capitolul 78. Rasa violetă după zilele lui Adam

⇨ 077

CARTEA URANTIA

079 ⇨

PARTE III. ISTORIA URANTIEI

CAPITOLUL 78

RASA VIOLETĂ DUPĂ ZILELE LUI ADAM

Secțiuni

Introduction

1. Repartizarea culturală și rasială
2. Adamiții în cea de-a doua grădină
3. Primele expansiuni ale Adamiților
4. Andiții
5. Migrațiile Andite
6. Ultimele dispersări Andite
7. Inundațiile din Mesopotamia
8. Sumerienii — cei din urmă Andiți

Introduction

AL doilea Eden a fost leagănul civilizației timp de aproape treizeci de mii de ani. Popoarele adamice s-au menținut aici, în Mesopotamia, și și-au trimis progenitura până la capătul pământului. Mai târziu, când s-au amestecat cu triburile nodite și sangice, ei au fost cunoscuți sub numele de andiți. Din această regiune au plecat bărbații și femeile care au inițiat activitățile timpurilor istorice și au accelerat enorm progresul cultural pe Urantia.

Acest capitol descrie istoria planetară a rasei violete, începând la puțin timp după greșeala lui Adam, cu circa 35.000 de ani înaintea erei creștine. Povestea continuă cu contopirea rasei violete cu rasele nodite și sangice, spre anul 15.000 înaintea erei creștine, pentru a forma poporul andit, care a dispărut din patria lui mesopotamiană cu circa 2.000 de ani înaintea erei creștine.

1. REPARTIZAREA CULTURALĂ ȘI RASIALĂ

Deși mintea și morala raselor erau la un nivel destul de redus în momentul sosirii lui Adam, evoluția lor fizică continuase fără a fi câtuși de puțin afectată de criza rebeliunii lui Caligastia. Contribuția lui Adam la statutul biologic al raselor, în ciuda eșecului parțial al întreprinderii lui, a înălțat enorm ființele umane ale Urantiei.

PAPER 78

THE VIOLET RACE AFTER THE DAYS OF ADAM

SECTIONS

Introduction

1. Racial and Cultural Distribution
2. The Adamites in the Second Garden
3. Early Expansions of the Adamites
4. The Andites
5. The Andite Migrations
6. The Last Andite Dispersions
7. The Floods in Mesopotamia
8. The Sumerians — Last of the Andites

INTRODUCTION

78:0.1 (868.1) THE second Eden was the cradle of civilization for almost thirty thousand years. Here in Mesopotamia the Adamic peoples held forth, sending out their progeny to the ends of the earth, and latterly, as amalgamated with the Nodite and Sangik tribes, were known as the Andites. From this region went those men and women who initiated the doings of historic times, and who have so enormously accelerated cultural progress on Urantia.

78:0.2 (868.2) This paper depicts the planetary history of the violet race, beginning soon after the default of Adam, about 35,000 B.C., and extending down through its amalgamation with the Nodite and Sangik races, about 15,000 B.C., to form the Andite peoples and on to its final disappearance from the Mesopotamian homelands, about 2000 B.C.

1. RACIAL AND CULTURAL DISTRIBUTION

78:1.1 (868.3) Although the minds and morals of the races were at a low level at the time of Adam's arrival, physical evolution had gone on quite unaffected by the exigencies of the Caligastia rebellion. Adam's contribution to the biologic status of the races, notwithstanding the partial failure of the undertaking, enormously upstepped the people of Urantia.

Adam și Eva au adus, de asemenea, multe elemente prețioase progresului social, moral și intelectual al umanității. Civilizația a fost enorm însoțită de prezența descendenților lor. Dar, cu 35.000 de ani în urmă, lumea în ansamblu era foarte puțin cultivată. Anumite centre de civilizație existau din loc în loc, dar partea majoră a Urantiei zăcea în sălbăticie. Repartizarea rasială și culturală era următoarea:

1. Rasa violetă-adamiții și adamsoniții. Centrul adamiț principal de cultură se găsea în cea de-a doua grădină, situată în triunghiul Tigrului și al Eufratului; acesta a fost într-adevăr leagănul civilizațiilor occidentale și indiene. Centrul secundar sau nordic al rasei violet era cartierul general adamsonit, situat la estul țărmului sudic al Mării Caspice, lângă Munții Kopet. Începând din aceste două centre, s-a răspândit cultura și plasma vitală care a însoțit imediat toate rasele.

2. Presumerienii și alți nodiți. Existau de asemenea în Mesopotamia, lângă gura fluviilor, rămășițele culturii străvechi a vremurilor Dalamatiei. Odată cu scurgerea mileniilor, acest grup s-a amestecat complet cu adamiții din nord, dar ei nu și-au pierdut niciodată tradițiile lor nodite. Diverse alte grupuri nodite, care se instalaseră în Levant, au fost în general absorbite de rasa violet în cursul expansiunii ei ulterioare.

3. Adoniții au menținut cinci sau șase colonii destul de reprezentative în nordul și în estul cartierului general al lui Adamson. Ceilalți adoniți erau răspândiți pe tot cuprinsul Turkestanului, și unele grupuri izolate ale acestora au subzistat în toată Eurasia, în special în regiunile muntoase. Acești aborigeni mai ocupă încă pământurile nordice ale continentului eurasiatic precum și Islanda și Groenlanda, însă ei fuseseră, de mult timp, alungați de pe câmpiile Europei de către oamenii albaștri, și din văile fluviilor asiatice mai îndepărtate de către rasa galbenă în expansiune.

4. Oamenii roșii au ocupat Americile după ce au fost alungați din Asia cu peste de cincizeci de mii de ani înaintea venirii lui Adam.

5. Rasa galbenă. Popoarele chineze dețineau controlul asupra Asiei orientale. Coloniile lor cele mai avansate se găseau la nord-vestul Chinei moderne, în regiunile limitrofe ale Tibetului.

6. Rasa albastră. Oamenii albaștri erau risipiți prin toată Europa, dar centrele lor culturale mai bune erau situate în văile pe atunci fertile ale bazinului mediteranean, și în nord-vestul Europei. Absorbirea oamenilor Neanderthalului întârziase în mare măsură cultura oamenilor albaștri, însă, pe de altă parte, ei erau cei mai dinamici, cei mai aventuroși, și cei mai exploratori, dintre popoarele evolutive ale Eurasiei.

7. India predravidiană. Amestecul complex al raselor din India - înglobând fiecare rasă de pe pământ, dar mai ales cea verde, cea portocalie și cea neagră - au menținut o cultură ușor superioară celei a regiunilor exterioare.

8. Civilizația sahariană. Elementele superioare ale rasei indigo au avut coloniile lor cele mai progresiste în

78:1.2 (868.4) Adam and Eve also contributed much that was of value to the social, moral, and intellectual progress of mankind; civilization was immensely quickened by the presence of their offspring. But thirty-five thousand years ago the world at large possessed little culture. Certain centers of civilization existed here and there, but most of Urantia languished in savagery. Racial and cultural distribution was as follows:

78:1.3 (868.5) 1. *The violet race — Adamites and Adamsonites.* The chief center of Adamite culture was in the second garden, located in the triangle of the Tigris and Euphrates rivers; this was indeed the cradle of Occidental and Indian civilizations. The secondary or northern center of the violet race was the Adamsonite headquarters, situated east of the southern shore of the Caspian Sea near the Kopet mountains. From these two centers there went forth to the surrounding lands the culture and life plasm which so immediately quickened all the races.

78:1.4 (868.6) 2. *Pre-Sumerians and other Nodites.* There were also present in Mesopotamia, near the mouth of the rivers, remnants of the ancient culture of the days of Dalamatia. With the passing millenniums, this group became thoroughly admixed with the Adamites to the north, but they never entirely lost their Nodite traditions. Various other Nodite groups that had settled in the Levant were, in general, absorbed by the later expanding violet race.

78:1.5 (869.1) 3. *The Andonites* maintained five or six fairly representative settlements to the north and east of the Adamson headquarters. They were also scattered throughout Turkestan, while isolated islands of them persisted throughout Eurasia, especially in mountainous regions. These aborigines still held the northlands of the Eurasian continent, together with Iceland and Greenland, but they had long since been driven from the plains of Europe by the blue man and from the river valleys of farther Asia by the expanding yellow race.

78:1.6 (869.2) 4. *The red man* occupied the Americas, having been driven out of Asia over fifty thousand years before the arrival of Adam.

78:1.7 (869.3) 5. *The yellow race.* The Chinese peoples were well established in control of eastern Asia. Their most advanced settlements were situated to the northwest of modern China in regions bordering on Tibet.

78:1.8 (869.4) 6. *The blue race.* The blue men were scattered all over Europe, but their better centers of culture were situated in the then fertile valleys of the Mediterranean basin and in northwestern Europe. Neanderthal absorption had greatly retarded the culture of the blue man, but he was otherwise the most aggressive, adventurous, and exploratory of all the evolutionary peoples of Eurasia.

78:1.9 (869.5) 7. *Pre-Dravidian India.* The complex mixture of races in India — embracing every race on earth, but especially the green, orange, and black — maintained a culture slightly above that of the outlying regions.

78:1.10 (869.6) 8. *The Sahara civilization.* The superior elements of the indigo race had their most progressive

ținuturile care formează acum marele deșert al Saharei. Acest grup indigo-negru conținea numeroase filiații ale raselor portocalii și verzi dispărute.

9. Bazinul mediteranean. Rasa cea mai mixtă în afară de cea a Indiei a ocupat ceea ce este actualmente bazinul mediteranean. Oamenii albaștri din nord și saharienii din sud s-au întâlnit și s-au amestecat cu nodiții și cu adamiții orientali.

Aceasta era imaginea lumii înainte de începerea marilor expansiuni ale rasei violete, cu circa douăzeci și cinci de mii de ani în urmă. Speranța civilizației viitoare se afla în cea de-a doua grădină, între fluviile Mesopotamiei. Această regiune a Asiei de sud-vest conținea potențialul unei mari civilizații, posibilitatea de a răspândi în lume ideile și idealurile care mai duraseră din zilele Dalamatiei și din epoca Edenului.

Adam și Eva lăsaseră în urma lor o progenitură limitată dar potentă, și observatorii celești, pe Urantia, așteptau cu îngrijorare să afle cum se vor comporta acești descendenți ai Fiicelor și Fiilor Materiali căzuți în greșeală.

2. ADAMIȚII ÎN CEA DE-A DOUA GRĂDINĂ

Timp de mii de ani, fii lui Adam au trudit de-a lungul fluviilor Mesopotamiei, rezolvând spre sud problemele lor de irigare și ținere sub control al inundațiilor, întărind fortificațiile lor în nord, și străduindu-se să păstreze tradițiile lor de glorie ale primului Eden.

Eroismul pe care l-au dovedit în conducerea celei de-a doua grădini constituie una dintre epopeile cele mai uimitoare și mai inspiratoare ale istoriei Urantiei. Aceste suflete splendide nu au pierdut niciodată în întregime din vedere obiectivele misiunii adamice; de aceea, adamiții au combătut cu curaj influența triburilor înconjurătoare inferioare, în timp ce ei i-au trimis de bună voie pe fiii și pe fiicele lor cei mai înzestrați, într-un flux constant de emisari, pe lângă rasele pământului. Această expansiune le-a epuizat uneori propria cultură, dar acest popor superior a reușit întotdeauna să se reabiliteze.

Civilizația, societatea și statutul cultural al adamiților se situau cu mult deasupra nivelului general al raselor evolutive ale Urantiei. Nu exista o civilizație comparabilă decât printre vechile colonii ale lui Van și ale lui Amadon și la adamsoniți. Însă civilizația celui de-al doilea Eden avea o structură artificială - ea nu rezultase dintr-o evoluție - și, în consecință, fusese condamnată să degenereze până a ajuns la un nivel evolutiv natural.

Adam a lăsat în urma lui o mare cultură intelectuală și spirituală, dar ea era săracă în aplicații mecanice, căci fiecare civilizație este limitată de resursele naturale disponibile, de geniile înnăscute, și de suficient de mult răgaz pentru a asigura punerea în aplicare invențiilor. Civilizația rasei violete era fondată pe prezența lui Adam și a tradițiilor primului Eden. După moartea lui Adam, și pe măsură ce trecerea mileniilor slăbea tradițiile, nivelul cultural al adamiților nu a încetat să scadă, până când s-a atins o stare de echilibru între popoarele din împrejurimi și evoluția naturală a capacităților culturale ale rasei violete.

settlements in what is now the great Sahara desert. This indigo-black group carried extensive strains of the submerged orange and green races.

78:1.11 (869.7) 9. *The Mediterranean basin.* The most highly blended race outside of India occupied what is now the Mediterranean basin. Here blue men from the north and Saharans from the south met and mingled with Nodites and Adamites from the east.

78:1.12 (869.8) This was the picture of the world prior to the beginnings of the great expansions of the violet race, about twenty-five thousand years ago. The hope of future civilization lay in the second garden between the rivers of Mesopotamia. Here in southwestern Asia there existed the potential of a great civilization, the possibility of the spread to the world of the ideas and ideals which had been salvaged from the days of Dalamatia and the times of Eden.

78:1.13 (869.9) Adam and Eve had left behind a limited but potent progeny, and the celestial observers on Urantia waited anxiously to find out how these descendants of the erring Material Son and Daughter would acquit themselves.

2. THE ADAMITES IN THE SECOND GARDEN

78:2.1 (869.10) For thousands of years the sons of Adam labored along the rivers of Mesopotamia, working out their irrigation and flood-control problems to the south, perfecting their defenses to the north, and attempting to preserve their traditions of the glory of the first Eden.

78:2.2 (869.11) The heroism displayed in the leadership of the second garden constitutes one of the amazing and inspiring epics of Urantia's history. These splendid souls never wholly lost sight of the purpose of the Adamic mission, and therefore did they valiantly fight off the influences of the surrounding and inferior tribes while they willingly sent forth their choicest sons and daughters in a steady stream as emissaries to the races of earth. Sometimes this expansion was depleting to the home culture, but always these superior peoples would rehabilitate themselves.

78:2.3 (870.1) The civilization, society, and cultural status of the Adamites were far above the general level of the evolutionary races of Urantia. Only among the old settlements of Van and Amadon and the Adamsonites was there a civilization in any way comparable. But the civilization of the second Eden was an artificial structure — *it had not been evolved* — and was therefore doomed to deteriorate until it reached a natural evolutionary level.

78:2.4 (870.2) Adam left a great intellectual and spiritual culture behind him, but it was not advanced in mechanical appliances since every civilization is limited by available natural resources, inherent genius, and sufficient leisure to insure inventive fruition. The civilization of the violet race was predicated on the presence of Adam and on the traditions of the first Eden. After Adam's death and as these traditions grew dim through the passing millenniums, the cultural level of the Adamites steadily deteriorated until it reached a state of reciprocal balance with the status of the surrounding peoples and the naturally evolving cultural

Cu toate acestea, către anul 19.000 dinaintea erei creștine, adamiții formau o adevărată națiune numărând 4.500.000 de locuitori, și răspândiseră deja milioane din descendenții lor printre popoarele din împrejurimi.

3. PRIMELE EXPANSIUNI ALE ADAMIȚILOR

Rasa violetă a păstrat, timp de multe milenii, tradițiile pacifiste ale Edenului, ceea ce explică lunga întârziere a adamiților în făptuirea cuceririlor teritoriale. Când au suferit de suprapopulație, în loc de a porni războiul pentru a se asigura mai multe teritorii, ei au trimis surplusul de locuitori lor ca învățători la alte rase. Efectul cultural al acestor prime migrații nu a fost trainic, dar absorbirea educatorilor, a comercianților și a exploratorilor adamiți a fortificat biologic popoarele înconjurătoare.

Unii adamiți s-au îndreptat de timpuriu spre vest, către valea Nilului; alții s-au dus spre est și au pătruns în Asia, însă nu formau decât o minoritate. Mișcările în masă ale epocilor mai târzii s-au orientat în mare parte spre nord și de acolo spre vest. În ansamblu, aceasta a fost o înaintare treptată, dar neconținută, spre nord, majoritatea emigranților îndreptându-se către nord, apoi ocolind Mare Caspică și intrând în Europa.

Cu circa 25.000 de ani în urmă, o mare parte din neamurile mai pure ale adamiților erau deja pe drumul lor de migrare către nord și, pe măsură ce înaintau în această direcție, ei deveneau tot mai puțin adamici. În final, după ce ocupaseră Turkestanul, ei se amestecaseră complet cu celelalte rase, mai ales cu nodiții. Elementele pure de rasă violetă nu au pătruns adânc în Europa și în Asia decât într-un număr foarte mic.

Între anul 30.000 și anul 10.000 înaintea erei creștine, amestecurile rasiale care făceau epocă aveau loc în toată Asia sud-vestică. Locuitorii regiunilor înalte ale Turkestanului erau un popor viril și viguros. La nord-vest de India, a supraviețuit o bună parte a culturii vremurilor lui Van. Iar mai la nord de aceste colonii, se conservaseră cei mai buni adoniți primitivi. Și amândouă aceste rase superioare în cultură și în caracter au fost absorbite de adamiții care se deplasau spre nord. Această amalgamare a condus la adoptarea multor idei noi; ea a facilitat progresul civilizației și a făcut să avanseze considerabil toate fazele artei, ale științei și ale culturii sociale.

Când perioada migrațiilor adamice primitive a luat sfârșit, către anul 15.000 înaintea erei creștine, existau deja mai mulți descendenți ai lui Adam în Europa și în Asia centrală decât oriunde altundeva în lume, chiar și decât în Mesopotamia. Rasele albastre europene fuseseră în mare măsură impregnate. Țările care astăzi se numesc Rusia și Turkestan erau ocupate în toate regiunile lor meridionale de către un mare rezervor de adamiți amestecați cu nodiți, cu adamsoniți și cu sangici roșii și galbeni. Europa de sud și liziera mediteraneană erau locuite de o rasă mixtă de adoniți și de sangici - portocalii, verzi și indigo - cu o înfățișare de neam adamit. Asia Minoră și câmpiile din centrul estic al Europei erau ocupate de triburi de predominantă adonită.

capacities of the violet race.

78:2.5 (870.3) But the Adamites were a real nation around 19,000 B.C., numbering four and a half million, and already they had poured forth millions of their progeny into the surrounding peoples.

3. EARLY EXPANSIONS OF THE ADAMITES

78:3.1 (870.4) The violet race retained the Edenic traditions of peacefulness for many millenniums, which explains their long delay in making territorial conquests. When they suffered from population pressure, instead of making war to secure more territory, they sent forth their excess inhabitants as teachers to the other races. The cultural effect of these earlier migrations was not enduring, but the absorption of the Adamite teachers, traders, and explorers was biologically invigorating to the surrounding peoples.

78:3.2 (870.5) Some of the Adamites early journeyed westward to the valley of the Nile; others penetrated eastward into Asia, but these were a minority. The mass movement of the later days was extensively northward and thence westward. It was, in the main, a gradual but unremitting northward push, the greater number making their way north and then circling westward around the Caspian Sea into Europe.

78:3.3 (870.6) About twenty-five thousand years ago many of the purer elements of the Adamites were well on their northern trek. And as they penetrated northward, they became less and less Adamic until, by the times of their occupation of Turkestan, they had become thoroughly admixed with the other races, particularly the Nodites. Very few of the pure-line violet peoples ever penetrated far into Europe or Asia.

78:3.4 (870.7) From about 30,000 to 10,000 B.C. epoch-making racial mixtures were taking place throughout southwestern Asia. The highland inhabitants of Turkestan were a virile and vigorous people. To the northwest of India much of the culture of the days of Van persisted. Still to the north of these settlements the best of the early Andonites had been preserved. And both of these superior races of culture and character were absorbed by the northward-moving Adamites. This amalgamation led to the adoption of many new ideas; it facilitated the progress of civilization and greatly advanced all phases of art, science, and social culture.

78:3.5 (871.1) As the period of the early Adamic migrations ended, about 15,000 B.C., there were already more descendants of Adam in Europe and central Asia than anywhere else in the world, even than in Mesopotamia. The European blue races had been largely infiltrated. The lands now called Russia and Turkestan were occupied throughout their southern stretches by a great reservoir of the Adamites mixed with Nodites, Andonites, and red and yellow Sangiks. Southern Europe and the Mediterranean fringe were occupied by a mixed race of Andonite and Sangik peoples — orange, green, and indigo — with a sprinkling of the Adamite stock. Asia Minor and the central-eastern European lands were held by tribes that were predominantly Andonite.

O rasă mixtă de culoare, în mare măsură întărită de venirile din Mesopotamia, se menținea și se pregătea să preia ștafeta culturii pe cale de dispariție din valea Eufratului. Popoarele negre s-au deplasat spre sudul Africii; la fel ca rasa roșie, ei erau virtual izolați.

Civilizația sahariană fusese dezmembrată de secetă, iar aceea a bazinului mediteranean de inundații. Rasele albastre nu reușiseră încă să dezvolte o cultură avansată. Adoniții erau încă risipiți prin regiunile Asiei centrale și prin cele arctice. Rasa verde și cea portocalie fuseseră exterminate ca rase. Rasa indigo s-a îndreptat înspre sudul Africii unde a început lentă și lungă ei degenerare rasială care a continuat vreme îndelungată.

Popoarele Indiei au rămas stagnante, cu o civilizație care nu vroia să progreseze. Oamenii galbeni și-au consolidat posesiunile deținute în Asia centrală. Oamenii bruni nu inauguraseră încă civilizația lor din insulele Pacificului din apropierea Asiei.

Aceste repartizări rasiale, asociate cu schimbările climatului, pregăteau scena lumii pentru inaugurarea erei andite a civilizației Urantiei. Aceste prime migrații s-au desfășurat pe o perioadă de zece milenii, între anul 25.000 și anul 15.000 înaintea erei creștine. Migrațiile ulterioare sau andite au avut loc între anul 15.000 și anul 6.000 înaintea erei creștine.

Le-a trebuit atât de mult timp primelor valuri de adamiți să traverseze Eurasia, încât au pierdut, pe parcursul drumului, o mare parte din cultura lor. Doar andiții veniți mai târziu s-au deplasat cu o rapiditate suficientă pentru a conserva cultura lor edenică la mari distanțe de Mesopotamia.

4. ANDIȚII

Rasele andite erau amestecurile primare ale rasei violet în linie directă și ale nodiților, adăugându-se totodată popoarele evolutive. În general, ar trebui să ne gândim la andiți ca având un procentaj de sânge adamic mai ridicat decât rasele moderne. În ansamblu, se folosește termenul 'andit' pentru a desemna popoarele care posedau de la o optime până la o șesime de ereditate violetă. Urantienii moderni, chiar și cei din rasele albe nordice, conțin un procentaj net inferior din sângele lui Adam.

Toate primele popoare andite și-au avut originea în regiunile adiacente Mesopotamiei cu peste douăzeci și cinci de mii de ani în urmă și erau constituite dintr-un amestec de adamiți și nodiți. Cea de-a doua grădina era înconjurată de cercuri concentrice, în care locuitorii aveau din ce în ce mai puțin sânge violet, și aici, la periferia acestui creuzet rasial, s-a născut rasa andită. Mai târziu, când adamiții și nodiții migratori au pătruns în regiunile fertile ale Turkestanului, s-au amestecat rapid cu locuitorii lor superiori, și amestecul rasial care a rezultat a extins, către nord, tipul andit.

Andiții au fost, din toate punctele de vedere, cea mai bună rasă umană apărută pe Urantia după epoca apariției neamurilor de rasă pur violetă. Ei înglobau cea mai mare parte a tipurilor superioare de rămășițe supraviețuitoare ale raselor adamite și nodite și, mai târziu, unele dintre vlăstarele cele mai bune ale

78:3.6 (871.2) A blended colored race, about this time greatly reinforced by arrivals from Mesopotamia, held forth in Egypt and prepared to take over the disappearing culture of the Euphrates valley. The black peoples were moving farther south in Africa and, like the red race, were virtually isolated.

78:3.7 (871.3) The Saharan civilization had been disrupted by drought and that of the Mediterranean basin by flood. The blue races had, as yet, failed to develop an advanced culture. The Andonites were still scattered over the Arctic and central Asian regions. The green and orange races had been exterminated as such. The indigo race was moving south in Africa, there to begin its slow but long-continued racial deterioration.

78:3.8 (871.4) The peoples of India lay stagnant, with a civilization that was unprogressing; the yellow man was consolidating his holdings in central Asia; the brown man had not yet begun his civilization on the near-by islands of the Pacific.

78:3.9 (871.5) These racial distributions, associated with extensive climatic changes, set the world stage for the inauguration of the Andite era of Urantia civilization. These early migrations extended over a period of ten thousand years, from 25,000 to 15,000 B.C. The later or Andite migrations extended from about 15,000 to 6000 B.C.

78:3.10 (871.6) It took so long for the earlier waves of Adamites to pass over Eurasia that their culture was largely lost in transit. Only the later Andites moved with sufficient speed to retain the Edenic culture at any great distance from Mesopotamia.

4. THE ANDITES

78:4.1 (871.7) The Andite races were the primary blends of the pure-line violet race and the Nodites plus the evolutionary peoples. In general, Andites should be thought of as having a far greater percentage of Adamic blood than the modern races. In the main, the term Andite is used to designate those peoples whose racial inheritance was from one-eighth to one-sixth violet. Modern Urantians, even the northern white races, contain much less than this percentage of the blood of Adam.

78:4.2 (871.8) The earliest Andite peoples took origin in the regions adjacent to Mesopotamia more than twenty-five thousand years ago and consisted of a blend of the Adamites and Nodites. The second garden was surrounded by concentric circles of diminishing violet blood, and it was on the periphery of this racial melting pot that the Andite race was born. Later on, when the migrating Adamites and Nodites entered the then fertile regions of Turkestan, they soon blended with the superior inhabitants, and the resultant race mixture extended the Andite type northward.

78:4.3 (872.1) The Andites were the best all-round human stock to appear on Urantia since the days of the pure-line violet peoples. They embraced most of the highest types of the surviving remnants of the Adamite and Nodite races and, later, some of the best strains of the yellow, blue, and green men.

oamenilor galbeni, albaștri și verzi.

Acești primi andiți nu erau arieni, ci prearieni. Ei nu erau albi, ci 'pre-albi'. Ei nu erau un popor occidental, dar nici unul oriental; ereditatea andită este cea care dă amestecului poliglot de rase așa-zise albe acea omogenitate generală care a fost numită caucasoidă.

Liniile cele mai pure ale rasei violet păstrasera tradiția adamică de căutare a păcii, care explică de ce primele deplasări rasiale aveau mai degrabă natura migrațiilor pacifice. Însă, pe măsură ce adamiții se uneau cu nodiții, care erau pe atunci o rasă războinică, descendenții lor andiți deveneau, pentru epoca lor, militariștii cei mai îndemânatici și mai înzestrați care au trăit vreodată pe Urantia. Deplasările mesopotamienilor au căpătat de acum înainte tot mai mult un caracter militar și s-au apropiat tot mai mult de adevăratele cuceriri.

Andiții erau aventuroși; ei aveau porniri de răătăcitori. O sporire a neamului sangic sau andit a tins să îi stabilizeze. Însă, chiar și așa, urmașii lor nu s-au oprit până ce nu au înconjurat globul și nu au descoperit ultimele continente îndepărtate.

5. MIGRAȚIILE ANDITE

Cultura celei de-a doua grădini a persistat timp de douăzeci de mii de ani, însă ea a suferit un declin continuu până în anul 13.000 înaintea erei creștine, în care regenerarea preoției setite și conducerea lui Amosad au inaugurat o eră strălucită. Valurile masive de civilizație care s-au răspândit mai târziu pe suprafața Eurasiei au urmat imediat marea renaștere a Grădinii, consecutivă numeroaselor uniuni ale adamiților cu nodiții amestecați din împrejurimi pentru a forma poporul andit.

Acești andiți au făcut noi progrese în Eurasia și în Africa de Nord. De la Mesopotamia până la Sinkiang inclusiv, cultura andită era dominantă, și migrațiile continue spre Europa erau constant compensate de noi sosiri din Mesopotamia. Dar nu se poate vorbi despre andiți din Mesopotamia ca despre o rasă propriu-zisă până aproape de începutul migrațiilor finale ale descendenților micști ai lui Adam. În această epocă, chiar și rasele celei de-a doua grădini, au fost atât de amestecate, încât nu mai puteau fi considerate ca adamite.

Civilizația Turkestanului era constant reînșuflețită și reîmprospătată de noile sosiri din Mesopotamia, și în special de cavalerii andiți veniți mai târziu. Limba maternă așa-zisă ariană era în curs de formare în ținuturile înalte ale Turkestanului; ea era un amestec al dialectului andonic din acea regiune cu limbajul adamsoniților și al andiților ulteriori. Multe dintre limbile moderne provin din acest limbaj primitiv al triburilor Asiei Centrale care au cucerit Europa, India și partea superioară a câmpiilor Mesopotamiei. Acest idiom antic a dat limbilor occidentale toată acea similitudine care este numită ariană.

Către anul 12.000 înaintea erei creștine, trei sferturi din rasele andite ale lumii își aveau reședința în nordul și

78:4.4 (872.2) These early Andites were not Aryan; they were pre-Aryan. They were not white; they were pre-white. They were neither an Occidental nor an Oriental people. But it is Andite inheritance that gives to the polyglot mixture of the so-called white races that generalized homogeneity which has been called Caucasoid.

78:4.5 (872.3) The purer strains of the violet race had retained the Adamic tradition of peace-seeking, which explains why the earlier race movements had been more in the nature of peaceful migrations. But as the Adamites united with the Nodite stocks, who were by this time a belligerent race, their Andite descendants became, for their day and age, the most skillful and sagacious militarists ever to live on Urantia. Thenceforth the movements of the Mesopotamians grew increasingly military in character and became more akin to actual conquests.

78:4.6 (872.4) These Andites were adventurous; they had roving dispositions. An increase of either Sangik or Andonite stock tended to stabilize them. But even so, their later descendants never stopped until they had circumnavigated the globe and discovered the last remote continent.

5. THE ANDITE MIGRATIONS

78:5.1 (872.5) For twenty thousand years the culture of the second garden persisted, but it experienced a steady decline until about 15,000 B.C., when the regeneration of the Sethite priesthood and the leadership of Amosad inaugurated a brilliant era. The massive waves of civilization which later spread over Eurasia immediately followed the great renaissance of the Garden consequent upon the extensive union of the Adamites with the surrounding mixed Nodites to form the Andites.

78:5.2 (872.6) These Andites inaugurated new advances throughout Eurasia and North Africa. From Mesopotamia through Sinkiang the Andite culture was dominant, and the steady migration toward Europe was continuously offset by new arrivals from Mesopotamia. But it is hardly correct to speak of the Andites as a race in Mesopotamia proper until near the beginning of the terminal migrations of the mixed descendants of Adam. By this time even the races in the second garden had become so blended that they could no longer be considered Adamites.

78:5.3 (872.7) The civilization of Turkestan was constantly being revived and refreshed by the newcomers from Mesopotamia, especially by the later Andite cavalymen. The so-called Aryan mother tongue was in process of formation in the highlands of Turkestan; it was a blend of the Andonic dialect of that region with the language of the Adamsonites and later Andites. Many modern languages are derived from this early speech of these central Asian tribes who conquered Europe, India, and the upper stretches of the Mesopotamian plains. This ancient language gave the Occidental tongues all of that similarity which is called Aryan.

78:5.4 (872.8) By 12,000 B.C. three quarters of the Andite stock of the world was resident in northern and eastern

în estul Europei și, când a avut loc exodul ulterior și final din Mesopotamia, șaizeci și cinci la sută din aceste ultime valuri de emigrație au pătruns în Europa.

Andiții au emigrat nu numai spre Europa, ci și spre China de nord și spre India, în timp ce numeroase grupuri au mers până la capătul pământului ca misionari, ca învățători și ca comercianți. Ei au adus o contribuție considerabilă grupurilor nordice ale neamurilor sangice sahariene. Totuși, numai un mic număr de învățători și de comercianți au pătruns în Africa ceva mai la sud de cursul superior al Nilului. Mai târziu, andiții micști și egiptenii au coborât de-a lungul coastelor de est și de vest ale Africii mult mai jos de ecuator, dar fără a atinge Madagascarul.

Acești andiți erau cuceritorii așa-ziși dravidieni, și mai târziu arieni, din India, și prezența lor în Asia centrală i-a înobilat considerabil pe strămoșii turanienilor. Numeroși indivizi ai acestei rase s-au dus în China, atât prin Sinkiang, cât și prin Tibet, și au adăugat calități dezirabile neamurilor chineze ulterioare. Din când în când, mici grupuri ajungeau până în Japonia, în Formosa, în India orientală și în China de sud, dar foarte puține au pătruns în aceste ultime câmpii pe drumul de coastă.

O sută treizeci și doi de membri din această rasă s-au imbarcat în Japonia pe o flotă de vase mici și au ajuns în cele din urmă în America de Sud. Prin căsătorii mixte cu nativii Anzilor, ei au dat naștere predecesorilor conducătorilor ulteriori ai incașilor. Ei au traversat Pacificul în mici etape, zăbovind pe numeroasele insule întâlnite în calea lor. Insulele Polineziei erau mai numeroase și mai mari decât astăzi, și acești andiți marini, împreună cu câțiva tovarăși de călătorie, au modificat biologic grupurile indigene în cursul tranzitului lor. Ca urmare a pătrunderii andite, numeroase centre înfloritoare de civilizație s-au dezvoltat pe aceste pământuri astăzi scufundate. Insula Paștelui a fost mult timp centrul religios și administrativ al unuia dintre aceste grupuri dispărute. Cu toate acestea, printre andiții care au navigat pe Pacificul acestor timpuri îndepărtate, cei o sută treizeci și doi menționați au fost singurii care au ajuns vreodată pe continentul Americilor.

Migrațiile cuceritoare ale andiților s-au continuat până la ultimele lor dispersări între anul 8.000 și anul 6.000 înaintea erei creștine. Când s-au răspândit în afara Mesopotamiei, ei au epuizat constant rezervele biologice ale pământului lor natal, în vreme ce popoarele din împrejurimi se întăreau considerabil. În fiecare națiune în care au pătruns, ei au adus o contribuție de umor, de artă, de aventură, de muzică și de manufactură. Ei se pricepeau la domesticirea animalelor și erau iscușiți în agricultură. Cel puțin în epoca aceasta, prezența lor a ameliorat în general credințele religioase și practicile morale ale raselor mai vechi. Astfel, cultura Mesopotamiei s-a răspândit ușor în Europa, în India, în China, în Africa de Nord și în insulele Pacificului.

6. ULTIMELE DISPERSĂRI ANDITE

Ultimele trei valuri andite s-au revărsat din Mesopotamia între anii 8.000 și 6.000 dinaintea erei creștine. Aceste trei mari valuri de cultură au fost

Europe, and when the later and final exodus from Mesopotamia took place, sixty-five per cent of these last waves of emigration entered Europe.

78:5.5 (873.1) The Andites not only migrated to Europe but to northern China and India, while many groups penetrated to the ends of the earth as missionaries, teachers, and traders. They contributed considerably to the northern groups of the Saharan Sangik peoples. But only a few teachers and traders ever penetrated farther south in Africa than the headwaters of the Nile. Later on, mixed Andites and Egyptians followed down both the east and west coasts of Africa well below the equator, but they did not reach Madagascar.

78:5.6 (873.2) These Andites were the so-called Dravidian and later Aryan conquerors of India; and their presence in central Asia greatly upstepped the ancestors of the Turanians. Many of this race journeyed to China by way of both Sinkiang and Tibet and added desirable qualities to the later Chinese stocks. From time to time small groups made their way into Japan, Formosa, the East Indies, and southern China, though very few entered southern China by the coastal route.

78:5.7 (873.3) One hundred and thirty-two of this race, embarking in a fleet of small boats from Japan, eventually reached South America and by intermarriage with the natives of the Andes established the ancestry of the later rulers of the Incas. They crossed the Pacific by easy stages, tarrying on the many islands they found along the way. The islands of the Polynesian group were both more numerous and larger then than now, and these Andite sailors, together with some who followed them, biologically modified the native groups in transit. Many flourishing centers of civilization grew up on these now submerged lands as a result of Andite penetration. Easter Island was long a religious and administrative center of one of these lost groups. But of the Andites who navigated the Pacific of long ago none but the one hundred and thirty-two ever reached the mainland of the Americas.

78:5.8 (873.4) The migratory conquests of the Andites continued on down to their final dispersions, from 8000 to 6000 B.C. As they poured out of Mesopotamia, they continuously depleted the biologic reserves of their homelands while markedly strengthening the surrounding peoples. And to every nation to which they journeyed, they contributed humor, art, adventure, music, and manufacture. They were skillful domesticators of animals and expert agriculturists. For the time being, at least, their presence usually improved the religious beliefs and moral practices of the older races. And so the culture of Mesopotamia quietly spread out over Europe, India, China, northern Africa, and the Pacific Islands.

6. THE LAST ANDITE DISPERSIONS

78:6.1 (873.5) The last three waves of Andites poured out of Mesopotamia between 8000 and 6000 B.C. These three great waves of culture were forced out of

împinse afară din Mesopotamia de presiunea exercitată de triburile muntene în est și de hărțuirea oamenilor câmpiilor de vest. Locuitorii văii Eufratului și ai teritoriilor adiacente au plecat, în exodul lor final, în mai multe direcții:

Șaizeci și cinci la sută au pătruns în Europa pe drumul Mării Caspice, pentru a cuceri rasele albe pe cale de apariție (amestecul oamenilor albaștri și ai primilor andiți) și s-au contopit cu ele.

Zece la sută, cuprinzând un mare grup de preoți sethiți, au traversat înaltele ținuturi elamite spre est până la platoul Iranului și la Turkestan. Mulți dintre descendenții lor au fost ulterior împinși în India împreună cu frații lor arieni din regiunile mai nordice.

Zece la sută dintre mesopotamieni au emigrat spre nord îndreptându-se apoi spre est pentru a intra în Sinkiang, unde s-au amestecat cu andiții galbeni care trăiau acolo. Majoritatea urmașilor bine înzestrați ai acestei uniuni au pătruns mai târziu în China și au contribuit mult la ameliorarea imediată a fracțiunii nordice a rasei galbene.

Zece la sută dintre andiți au traversat Arabia și au intrat în Egipt.

Cinci la sută dintre andiți, aparținând celei mai înalte culturi din regiunea de coastă de la gura Tigrului și a Eufratului, au evitat să se căsătorească cu indivizii inferiori ai triburilor vecine și au refuzat să-și părăsească căminele. Acest grup a reprezentat supraviețuirea a numeroase filiații nodite și adamite superioare.

Andiții evacuasera aproape în întregime această regiune către anul 6.000 înaintea erei creștine, deși descendenții lor, în mare măsură amestecați cu rasele sangice înconjurătoare și cu andoniții Asiei Minore, au fost prezenți pentru a da o bătălie cu invadatorii din nord și din est la o dată mult mai târzie.

Epoca culturală a celei de-a doua grădini a luat sfârșit prin infiltrarea în creștere a neamurilor inferioare din împrejurimi. Civilizația s-a deplasat spre vest în valea Nilului și a insulelor Mediteranei, unde a continuat să progreseze mult timp după ce sursa ei de origine din Mesopotamia degenerase. Afluxul fără control al neamurilor inferioare a pregătit calea pentru cuceririle ulterioare ale întregii Mesopotamii de către barbarii nordici, care au izgonit ceea ce rămăsese din neamurile mai înzestrate. Chiar și într-o epocă mai recentă, restul de elemente culte erau încă iritate de prezența acestor invadatori ignoranți și grosolani.

7. INUNDAȚIILE DIN MESOPOTAMIA

Locuitorii de pe malurile fluviilor erau obișnuți cu inundațiile survenite în anumite anotimpuri. Aceste revărsări periodice de ape erau evenimentele anuale ale vieții lor. Dar și alte pericole amenințau Mesopotamia ca urmare a schimbărilor geologice treptate din nord.

Timp de mii de ani după scufundarea primului Eden, munții din jurul coastei estice a Mediteranei și aceia din nord-vestul și nord-estul Mesopotamiei au continuat să se înalțe. Această ridicare a ținuturilor înalte s-a accelerat foarte mult către anul 5.000 înaintea erei creștine, iar acest factor, adăugându-se căderilor

Mesopotamia by the pressure of the hill tribes to the east and the harassment of the plainsmen of the west. The inhabitants of the Euphrates valley and adjacent territory went forth in their final exodus in several directions:

78:6.2 (873.6) Sixty-five per cent entered Europe by the Caspian Sea route to conquer and amalgamate with the newly appearing white races — the blend of the blue men and the earlier Andites.

78:6.3 (873.7) Ten per cent, including a large group of the Sethite priests, moved eastward through the Elamite highlands to the Iranian plateau and Turkestan. Many of their descendants were later driven into India with their Aryan brethren from the regions to the north.

78:6.4 (874.1) Ten per cent of the Mesopotamians turned eastward in their northern trek, entering Sinkiang, where they blended with the Andite-yellow inhabitants. The majority of the able offspring of this racial union later entered China and contributed much to the immediate improvement of the northern division of the yellow race.

78:6.5 (874.2) Ten per cent of these fleeing Andites made their way across Arabia and entered Egypt.

78:6.6 (874.3) Five per cent of the Andites, the very superior culture of the coastal district about the mouths of the Tigris and Euphrates who had kept themselves free from intermarriage with the inferior neighboring tribesmen, refused to leave their homes. This group represented the survival of many superior Nodite and Adamite strains.

78:6.7 (874.4) The Andites had almost entirely evacuated this region by 6,000 B.C., though their descendants, largely mixed with the surrounding Sangik races and the Andonites of Asia Minor, were there to give battle to the northern and eastern invaders at a much later date.

78:6.8 (874.5) The cultural age of the second garden was terminated by the increasing infiltration of the surrounding inferior stocks. Civilization moved westward to the Nile and the Mediterranean islands, where it continued to thrive and advance long after its fountainhead in Mesopotamia had deteriorated. And this unchecked influx of inferior peoples prepared the way for the later conquest of all Mesopotamia by the northern barbarians who drove out the residual strains of ability. Even in later years the cultured residue still resented the presence of these ignorant and uncouth invaders.

7. THE FLOODS IN MESOPOTAMIA

78:7.1 (874.6) The river dwellers were accustomed to rivers overflowing their banks at certain seasons; these periodic floods were annual events in their lives. But new perils threatened the valley of Mesopotamia as a result of progressive geologic changes to the north.

78:7.2 (874.7) For thousands of years after the submergence of the first Eden the mountains about the eastern coast of the Mediterranean and those to the northwest and northeast of Mesopotamia continued to rise. This elevation of the highlands was greatly accelerated about 5000 B.C., and this, together with

de zăpadă considerabil sporite de pe munții nordici, a cauzat în fiecare primăvară inundații fără precedent în valea Eufratului. Aceste inundații de primăvară s-au înrăutățit de la an la an, astfel încât locuitorii regiunilor riverane au fost izgoniți către ținuturile înalte orientale. Timp de aproape o mie de ani, zeci de orașe au fost practic abandonate din cauza extinderii acestor potopuri.

Cu aproape cinci mii de ani mai târziu, preoții evrei, aflați în captivitate în Babilon, au căutat să urmărească până înapoi la Adam originea poporului evreu, și au încercat mari dificultăți în încadrarea fragmentelor istoriei lor. Unul dintre ei a avut ideea de a renunța la efort, de a lăsa lumea întreagă să se înece în slăbiciunea ei pe vremea potopului lui Noe, și de a se găsi astfel într-o mai bună postură pentru a-i atribui direct, ca predecesor al lui Abraham, pe unul dintre cei trei fii supraviețuitori ai lui Noe.

Tradițiile care relatează o epocă în care apele acopereau toată suprafața pământului sunt universale. Povestea unei inundații mondiale într-o epocă a vremurilor trecute este comună multor rase. Povestea biblică a lui Noe, a arcei și a potopului este o născocire a preoției ebraice pe parcursul captivității ei în Babilon. Nu a existat niciodată un potop universal de când viața a fost stabilită pe Urantia. Singura dată când suprafața pământului a fost în întregime acoperită de ape a avut loc în timpul erelor arheozoice, înainte ca pământul să fi început să apară.

Noe a trăit însă cu adevărat; el era un viticultor din Aram, colonie fluvială lângă Erec. Din an în an, el a păstrat notele scrise privitoare la umflarea fluviului. El s-a acoperit de ridicol pe când străbătea amonte și aval fluviului, recomandând construirea tuturor caselor în lemn și în formă de vapor, și de a se urca, în fiecare noapte, la bord, toate animalele familiei în preajma sezonului inundațiilor. El se ducea în fiecare an în coloniile riverane din vecinătate și a avertizat locuitorii cu privire la data la care se producea creșterea apei. A venit în cele din urmă un an în care inundația anuală a fost considerabil mărită de puternice ploi, astfel încât umflarea subită a apelor a luat la vale tot orașul său. Numai Noe și familia din jurul lui au fost salvați de casa lor plutitoare.

Aceste inundații au încheiat dezmembrarea civilizației andite. La sfârșitul acestei perioade diluviene, cea de-a doua grădină încetase să mai existe. Numai în sud și printre sumerieni a mai subzistat o urmă din străvechea ei strălucire.

Se puteau regăsi, în aceste regiuni ale Mesopotamiei, precum și la nord-est și nord-vest, rămășițele acestei civilizații care se numără printre cele mai vechi. Există încă vestigii anterioare epocii Dalamatiei sub apele Golfului Persic. Cât despre primul Eden, el zace înghițit sub extremitatea orientală a Mării Mediterane.

8. SUMERIENII — CEI DIN URMĂ ANDIȚI

Când ultima dispersare andită a spart armura biologică a civilizației mesopotamiene, o mică minoritate a acestei rase superioare a rămas pe câmpiile ei natale de lângă gura fluviilor. Aceștia erau sumerienii; către anul 6.000 înaintea erei creștine,

greatly increased snowfall on the northern mountains, caused unprecedented floods each spring throughout the Euphrates valley. These spring floods grew increasingly worse so that eventually the inhabitants of the river regions were driven to the eastern highlands. For almost a thousand years scores of cities were practically deserted because of these extensive deluges.

78:7.3 (874.8) Almost five thousand years later, as the Hebrew priests in Babylonian captivity sought to trace the Jewish people back to Adam, they found great difficulty in piecing the story together; and it occurred to one of them to abandon the effort, to let the whole world drown in its wickedness at the time of Noah's flood, and thus to be in a better position to trace Abraham right back to one of the three surviving sons of Noah.

78:7.4 (875.1) The traditions of a time when water covered the whole of the earth's surface are universal. Many races harbor the story of a world-wide flood some time during past ages. The Biblical story of Noah, the ark, and the flood is an invention of the Hebrew priesthood during the Babylonian captivity. There has never been a universal flood since life was established on Urantia. The only time the surface of the earth was completely covered by water was during those Archeozoic ages before the land had begun to appear.

78:7.5 (875.2) But Noah really lived; he was a wine maker of Aram, a river settlement near Erec. He kept a written record of the days of the river's rise from year to year. He brought much ridicule upon himself by going up and down the river valley advocating that all houses be built of wood, boat fashion, and that the family animals be put on board each night as the flood season approached. He would go to the neighboring river settlements every year and warn them that in so many days the floods would come. Finally a year came in which the annual floods were greatly augmented by unusually heavy rainfall so that the sudden rise of the waters wiped out the entire village; only Noah and his immediate family were saved in their houseboat.

78:7.6 (875.3) These floods completed the disruption of Andite civilization. With the ending of this period of deluge, the second garden was no more. Only in the south and among the Sumerians did any trace of the former glory remain.

78:7.7 (875.4) The remnants of this, one of the oldest civilizations, are to be found in these regions of Mesopotamia and to the northeast and northwest. But still older vestiges of the days of Dalamatia exist under the waters of the Persian Gulf, and the first Eden lies submerged under the eastern end of the Mediterranean Sea.

8. THE SUMERIANS — LAST OF THE ANDITES

78:8.1 (875.5) When the last Andite dispersion broke the biologic backbone of Mesopotamian civilization, a small minority of this superior race remained in their homeland near the mouths of the rivers. These were the Sumerians, and by 6000 B.C. they had become largely

neamul lor devenise în mare măsură andit, deși caracterul culturii lor a fost mai degrabă nodit și ei rămăseseră atașați tradițiilor antice ale Dalamatiei. Cu toate acestea, acești sumerieni ai regiunilor de coastă au fost ultimii andiți din Mesopotamia; însă, la această dată târzie, rasele mesopotamiene erau deja în întregime amestecate, după cum atestă tipurile de cranii care s-au găsit în mormintele acelei epoci.

În cursul perioadei inundațiilor, s-a întâmplat ca Susa să cunoască marea ei perioadă de prosperitate. Primul mare oraș, sau orașul de jos, a fost inundat, astfel încât al doilea, orașul de sus, l-a succedat în rolul de cartier general al meseriilor specifice acelor vremuri. Mai târziu, când inundațiile s-au diminuat, Ur a devenit centrul industriei olăritului. Cu circa șapte mii de ani în urmă, Ur se găsea pe Golful Persic. De atunci, depunerile aluviunilor fluviilor au prelungit pământul până la limitele lui actuale. Coloniile din aval au suferit mai puțin de pe urma inundațiilor decât cele din amonte, pentru că lucrările lor de protecție erau mai bune, iar gurile fluviilor deveneau mai largi.

Pașnicii cultivatori de cereale ai văilor Tigrului și Eufratului fuseseră mult timp hărțuiți de incursiunile barbarilor din Turkestan și din platoul iranian. În această epocă, o invazie coordonată a văii Eufratului a fost provocată de seceta crescândă a pășunilor de pe pământurile înalte. Această invazie a fost cu atât mai gravă cu cât vânătorii și păstorii din vecinătate posedau un mare număr de cai dresați. Faptul că posedau cai este ceea ce le-a dat o imensă superioritate militară asupra vecinilor lor bogați din sud. Într-un timp scurt, ei au invadat Mesopotamia, expulzând ultimele valuri de cultură, care s-au răspândit în toată Europa, în Asia occidentală și în Africa de Nord.

Cuceritorii Mesopotamiei numărau, în rândurile lor, un mare număr din filiațiile andite mai bune ale raselor mixte nordice din Turkestan, incluzând unele neamuri ale adamsoniților. Aceste triburi din nord, mai puțin evolute, dar mai viguroase, au asimilat rapid și de bună voie rămășițele civilizației Mesopotamiei. Ele au format curând popoarele amestecate care se găsesc în valea Eufratului la începutul timpurilor istorice. Ele au reînsuflețit repede multe faze ale civilizației muribunde a Mesopotamiei, adoptând artele triburilor din vale, precum și o mare parte a culturii sumerienilor. Ele au căutat chiar să construiască un al treilea turn al Babelului, și au adoptat mai târziu acest nume pentru a desemna națiunea lor.

Când acești cavaleri barbari din nord-est au invadat toată valea Eufratului, ei nu au triumfat asupra supraviețuitorilor andoniți care locuiau aproape de gura fluviului în Golful Persic. Sumerienii erau capabili să se apere datorită inteligenței lor superioare, armelor mai bune și vastului sistem de canale militare care se adăuga la planul lor de irigare prin iazuri comunicante. Ei formau un popor unit, pentru că aveau o religie colectivă uniformă. Au putut astfel să își mențină integritatea rasială și națională mult după ce vecinii lor din nord-vest au fost divizați în orașe-stat izolate. Nici unul dintre aceste grupuri urbane nu a fost capabil să îi învingă pe sumerienii uniți.

Invadatorii din nord au învățat curând să aibă încredere în acești iubitori de pace vecini, și să

Andite in extraction, though their culture was more exclusively Nodite in character, and they clung to the ancient traditions of Dalamatia. Nonetheless, these Sumerians of the coastal regions were the last of the Andites in Mesopotamia. But the races of Mesopotamia were already thoroughly blended by this late date, as is evidenced by the skull types found in the graves of this era.

78:8.2 (875.6) It was during the floodtimes that Susa so greatly prospered. The first and lower city was inundated so that the second or higher town succeeded the lower as the headquarters for the peculiar artcrafts of that day. With the later diminution of these floods, Ur became the center of the pottery industry. About seven thousand years ago Ur was on the Persian Gulf, the river deposits having since built up the land to its present limits. These settlements suffered less from the floods because of better controlling works and the widening mouths of the rivers.

78:8.3 (875.7) The peaceful grain growers of the Euphrates and Tigris valleys had long been harassed by the raids of the barbarians of Turkestan and the Iranian plateau. But now a concerted invasion of the Euphrates valley was brought about by the increasing drought of the highland pastures. And this invasion was all the more serious because these surrounding herdsmen and hunters possessed large numbers of tamed horses. It was the possession of horses which gave them a tremendous military advantage over their rich neighbors to the south. In a short time they overran all Mesopotamia, driving forth the last waves of culture which spread out over all of Europe, western Asia, and northern Africa.

78:8.4 (876.1) These conquerors of Mesopotamia carried in their ranks many of the better Andite strains of the mixed northern races of Turkestan, including some of the Adamson stock. These less advanced but more vigorous tribes from the north quickly and willingly assimilated the residue of the civilization of Mesopotamia and presently developed into those mixed peoples found in the Euphrates valley at the beginning of historic annals. They quickly revived many phases of the passing civilization of Mesopotamia, adopting the arts of the valley tribes and much of the culture of the Sumerians. They even sought to build a third tower of Babel and later adopted the term as their national name.

78:8.5 (876.2) When these barbarian cavalymen from the northeast overran the whole Euphrates valley, they did not conquer the remnants of the Andites who dwelt about the mouth of the river on the Persian Gulf. These Sumerians were able to defend themselves because of superior intelligence, better weapons, and their extensive system of military canals, which were an adjunct to their irrigation scheme of interconnecting pools. They were a united people because they had a uniform group religion. They were thus able to maintain their racial and national integrity long after their neighbors to the northwest were broken up into isolated city-states. No one of these city groups was able to overcome the united Sumerians.

78:8.6 (876.3) And the invaders from the north soon learned to trust and prize these peace-loving Sumerians as able

aprecieze aptitudinile lor de învățători și de administratori. Sumerienii au fost foarte mult respectați și căutați ca învățători în arte și în industrie, în calitate de conducători comerciali și civili de către toate popoarele din nord și, de asemenea, de la Egipt în vest până la India în est.

După dezmembrarea primei confederații sumeriene, orașele-stat care au supraviețuit au fost guvernate de către descendenții apostatați ai preoților sethiți. Acești preoți nu au primit numele de regi decât după ce au cucerit orașele vecine. Regii citadini ulteriori nu au reușit să formeze puternice confederații înaintea epocii lui Sargon, pentru că erau invidioși pe zeii lor. Fiecare oraș credea că zeul său municipal era superior tuturor celorlalți zei și, în consecință, locuitorii refuzau să se supună unui conducător comun.

Sargon, preotul Kishului, a pus capăt acestei lungi perioade de slabe guvernări din partea preoților urbani. El s-a proclamat rege și a pornit la cucerirea întregii Mesopotamii și a câmpiilor învecinate. Pe moment, acesta a pus capăt orașelor-state comandate și tiranizate de către preoți, unde fiecare oraș avea propriul său zeu municipal și practica propriul său ceremonial.

După ruptura acestei confederații a Kishului, între orașele văii a urmat o lungă perioadă de războaie neîncetate pentru supremație. Guvernarea s-a tot schimbat, sediul ei oscilând între Sumer, Akad, Erec, Ur și Susa.

Cu circa 2.500 de ani înaintea erei creștine, sumerienii au suferit grave înfrângeri din partea suitorilor și a gușilor din nord. Lagas, capitala sumeriană construită pe dâmburile aluvionare, s-a prăbușit. Erecul s-a menținut treizeci de ani după căderea Akadului. În epoca stabilirii domniei lui Hamurabi, sumerienii fuseseră absorbiți în masa semiților din nord, iar aniditeii Mesopotamiei au fost șterși din paginile istoriei.

Între anul 2.500 și anul 2.000 dinaintea erei creștine, nomazii au comis toate felurile de excese, de la Atlantic până la Pacific. Neriiții au constituit izbucnirea finală a grupului caspic al descendenților mesopotamieni ai raselor andonite și andite amestecate. Ceea ce barbarii nu au putut să facă pentru ruina Mesopotamiei, au reușit să o înfăptuiască schimbările ulterioare ale climatului.

Aceasta este istoria rasei violete după epoca lui Adam, și a soartei pământului lor natal dintre Tigru și Eufrat. Civilizația lor străveche a decăzut din cauza emigrării elementelor superioare și a imigrării vecinilor lor inferiori. Însă, cu mult înainte de cucerirea văii de către cavalerii barbari, cultura Grădinii s-a răspândit în mare măsură în Asia, în Africa și în Europa, pentru ca acolo să producă fermenții care au dat civilizația urantiană a secolului al douăzecilea.

[Prezentat de un Arhanghel din Nebadon.]

teachers and administrators. They were greatly respected and sought after as teachers of art and industry, as directors of commerce, and as civil rulers by all peoples to the north and from Egypt in the west to India in the east.

78:8.7 (876.4) After the breakup of the early Sumerian confederation the later city-states were ruled by the apostate descendants of the Sethite priests. Only when these priests made conquests of the neighboring cities did they call themselves kings. The later city kings failed to form powerful confederations before the days of Sargon because of deity jealousy. Each city believed its municipal god to be superior to all other gods, and therefore they refused to subordinate themselves to a common leader.

78:8.8 (876.5) The end of this long period of the weak rule of the city priests was terminated by Sargon, the priest of Kish, who proclaimed himself king and started out on the conquest of the whole of Mesopotamia and adjoining lands. And for the time, this ended the city-states, priest-ruled and priest-ridden, each city having its own municipal god and its own ceremonial practices.

78:8.9 (876.6) After the breakup of this Kish confederation there ensued a long period of constant warfare between these valley cities for supremacy. And the rulership variously shifted between Sumer, Akkad, Kish, Erec, Ur, and Susa.

78:8.10 (877.1) About 2,500 B.C. the Sumerians suffered severe reverses at the hands of the northern Suites and Guites. Lagash, the Sumerian capital built on flood mounds, fell. Erec held out for thirty years after the fall of Akkad. By the time of the establishment of the rule of Hammurabi the Sumerians had become absorbed into the ranks of the northern Semites, and the Mesopotamian Andites passed from the pages of history.

78:8.11 (877.2) From 2,500 to 2,000 B.C. the nomads were on a rampage from the Atlantic to the Pacific. The Nerites constituted the final eruption of the Caspian group of the Mesopotamian descendants of the blended Andonite and Andite races. What the barbarians failed to do to effect the ruination of Mesopotamia, subsequent climatic changes succeeded in accomplishing.

78:8.12 (877.3) And this is the story of the violet race after the days of Adam and of the fate of their homeland between the Tigris and Euphrates. Their ancient civilization finally fell due to the emigration of superior peoples and the immigration of their inferior neighbors. But long before the barbarian cavalymen conquered the valley, much of the Garden culture had spread to Asia, Africa, and Europe, there to produce the ferments which have resulted in the twentieth-century civilization of Urantia.

78:8.13 (877.4) [Presented by an Archangel of Nebadon.]

Capitolul 79. Expansiunea andită în orient

⇐ 078

CARTEA URANTIA

080 ⇐

PARTE III. ISTORIA URANTIEI

CAPITOLUL 79 EXPANSIUNEA ANDITĂ ÎN ORIENT

Secțiuni

Introduction

1. Andiții Turkestanului
2. Cucerirea Indiei de către Andiți
3. India Dravidiană
4. Invazia Indiei de către Arieni
5. Oamenii roșii și oamenii galbeni
6. Zorii civilizației Chineze
7. Andiții pătrund în China
8. Următoarea civilizație Chineză

PAPER 79 ANDITE EXPANSION IN THE ORIENT

SECTIONS

Introduction

1. The Andites of Turkestan
2. The Andite Conquest of India
3. Dravidian India
4. The Aryan Invasion of India
5. Red Man and Yellow Man
6. Dawn of Chinese Civilization
7. The Andites Enter China
8. Later Chinese Civilization

Introduction

ASIA este leagănul rasei umane. Pe o insulă din sud a acestui continent s-a întâmplat să se nască Andon și Fonta; în ținuturile înalte a ceea ce este acum Afghanistanul, descendentul lor Badonan a întemeiat un centru primitiv de cultură care a durat peste jumătate de milion de ani. Aici, în acest cămin oriental al rasei umane, popoarele sangice s-au diferențiat de neamurile andonice, iar Asia a fost primul lor cămin, primul lor teren de vânătoare, primul lor câmp de luptă. Asia de sud-vest a văzut trecând civilizațiile succesive ale dalamatienilor, ale nodiților, ale adamiților și ale andiților; potențialul civilizației moderne s-a răspândit în toată lumea pornind de la aceste regiuni.

INTRODUCTION

79:0.1 (878.1) ASIA is the homeland of the human race. It was on a southern peninsula of this continent that Andon and Fonta were born; in the highlands of what is now Afghanistan, their descendant Badonan founded a primitive center of culture that persisted for over one-half million years. Here at this eastern focus of the human race the Sangik peoples differentiated from the Andonic stock, and Asia was their first home, their first hunting ground, their first battlefield. Southwestern Asia witnessed the successive civilizations of Dalamatians, Nodites, Adamites, and Andites, and from these regions the potentials of modern civilization spread to the world.

1. ANDIȚII TURKESTANULUI

Timp de peste douăzeci și cinci de mii de ani, aproape până în anul 2.000 înaintea erei creștine, andiții au fost preponderenți în inima Eurasiei, cu toate că influența lor se diminua. În ținuturile joase ale Turkestanului, andiții au făcut o întoarcere spre vest în jurul lacurilor interioare către Europa; ei s-au infiltrat și spre est, pornind de la ținuturile înalte ale acestei regiuni. Turkestanul oriental (Sinkiang) și, într-o mai mică măsură, Tibetul, au fost porțile antice prin care aceste popoare ale Mesopotamiei au pătruns în munții care conduceau către ținuturile nordice ale oamenilor galbeni. Infiltrarea andită în India a plecat din platoul Turkestanului spre Punjab, și din pășunile Iranului prin

1. THE ANDITES OF TURKESTAN

79:1.1 (878.2) For over twenty-five thousand years, on down to nearly 2000 B.C., the heart of Eurasia was predominantly, though diminishingly, Andite. In the lowlands of Turkestan the Andites made the westward turning around the inland lakes into Europe, while from the highlands of this region they infiltrated eastward. Eastern Turkestan (Sinkiang) and, to a lesser extent, Tibet were the ancient gateways through which these peoples of Mesopotamia penetrated the mountains to the northern lands of the yellow men. The Andite infiltration of India proceeded from the Turkestan highlands into the Punjab and from the Iranian grazing lands through Baluchistan. These earlier migrations

Belucistan. Aceste migrații primitive nu erau nicidecum cuceriri; ele reprezentau mai degrabă curentul continuu al triburilor andite care se infiltrau în India occidentală și în China.

Împ de aproape cincisprezece mii de ani, centre de cultură mixte andite au subzistat în bazinul fluviului Tarim din Sinkiang, și în sud pe platourile Tibetului, unde andiții și andoniții erau foarte amestecați. Valea Tarimului era postul estic cel mai avansat al adevăratei culturi a andiților. Ei și-au pus bazele coloniilor lor și au intrat în relații comerciale pe de o parte în est, cu chinezii progresiști, și pe de altă parte în nord, cu andoniții. În această epocă, regiunea Tarimului era fertilă, iar ploile erau abundente. În est, Gobi era o vastă pășune deschisă, unde crescătorii de turme se transformau treptat în agricultori. Această civilizație a pierit când vânturile de ploaie și-au schimbat direcția spre sud-est, însă, la vremea ei, ea rivaliza chiar și cu aceea a Mesopotamiei.

Către anul 8.000 înaintea erei creștine, ariditatea în ușoară creștere a platourilor înalte ale Asiei centrale a început să îi alunge pe andiți spre fundurile văilor și coastelor maritime. Această secetă nu numai că i-a împins spre văile Nilului, ale Eufратului, ale Indului și ale Fluviului Galben, însă ea a provocat și o nouă dezvoltare a civilizației andite. Comercianții au apărut în mare număr, și au format o nouă clasă de oameni.

Când condițiile climaterice le-au făcut vânatul puțin profitabil, andiții migratori n-au urmat cursul evolutiv al raselor antice prin a deveni păstori. Comerțul și viața citadină și-au făcut atunci apariția. Din Egipt, din Mesopotamia și din Turkestan, până la fluviile Chinei și ale Indiei, triburile cele mai civilizate au început să se grupeze în orașele consacrate manufacturii și comerțului. Adonia, situată lângă orașul actual al Askhabadului, a devenit metropola comercială a Asiei centrale. Pe calea uscatului și pe calea apei, comerțul cu pietre, cu metale, cu lemn, precum și olăritul, au fost accelerate.

Însă seceta mereu crescândă a provocat treptat marele exod andit din ținuturile din sudul și din estul Mării Caspice. Fluxul migrației spre nord s-a inversat spre sud, iar cavalerii Babilonului au început să invadeze Mesopotamia.

Ariditatea în creștere a Asiei centrale a acționat la rândul ei pentru a reduce populația și a o face să fie mai puțin războinică. Când diminuarea ploilor în nord i-a obligat pe andoniții nomazi să se îndrepte către sud, andiții au pornit din Turkestan într-un formidabil exod. Aceasta a fost pătrunderea finală a așa zișilor arieni în Levant și în India. Ea a marcat apogeul lungii dispersări a descendenților micști ai lui Adam, pe parcursul căreia toate popoarele asiatice și cea mai mare parte a populațiilor insulare ale Pacificului au fost ameliorate, într-o oarecare măsură, de către aceste rase superioare.

Astfel, în timp ce se răspândeau pe emisfera orientală, andiții au fost deposezați de pământurile lor natale din Mesopotamia și din Turkestan, căci această vastă deplasare a andoniților către sud a fost aceea care a diminuat prezența adamiților în Asia centrală până într-acolo încât să îi facă să dispară.

Însă, chiar și în secolul al douăzecilea după Crist,

were in no sense conquests; they were, rather, the continual drifting of the Andite tribes into western India and China.

79:1.2 (878.3) For almost fifteen thousand years centers of mixed Andite culture persisted in the basin of the Tarim River in Sinkiang and to the south in the highland regions of Tibet, where the Andites and Andonites had extensively mingled. The Tarim valley was the easternmost outpost of the true Andite culture. Here they built their settlements and entered into trade relations with the progressive Chinese to the east and with the Andonites to the north. In those days the Tarim region was a fertile land; the rainfall was plentiful. To the east the Gobi was an open grassland where the herders were gradually turning to agriculture. This civilization perished when the rain winds shifted to the southeast, but in its day it rivaled Mesopotamia itself.

79:1.3 (878.4) By 8000 B.C. the slowly increasing aridity of the highland regions of central Asia began to drive the Andites to the river bottoms and the seashores. This increasing drought not only drove them to the valleys of the Nile, Euphrates, Indus, and Yellow rivers, but it produced a new development in Andite civilization. A new class of men, the traders, began to appear in large numbers.

79:1.4 (879.1) When climatic conditions made hunting unprofitable for the migrating Andites, they did not follow the evolutionary course of the older races by becoming herders. Commerce and urban life made their appearance. From Egypt through Mesopotamia and Turkestan to the rivers of China and India, the more highly civilized tribes began to assemble in cities devoted to manufacture and trade. Adonia became the central Asian commercial metropolis, being located near the present city of Ashkhabad. Commerce in stone, metal, wood, and pottery was accelerated on both land and water.

79:1.5 (879.2) But ever-increasing drought gradually brought about the great Andite exodus from the lands south and east of the Caspian Sea. The tide of migration began to veer from northward to southward, and the Babylonian cavalymen began to push into Mesopotamia.

79:1.6 (879.3) Increasing aridity in central Asia further operated to reduce population and to render these people less warlike; and when the diminishing rainfall to the north forced the nomadic Andonites southward, there was a tremendous exodus of Andites from Turkestan. This is the terminal movement of the so-called Aryans into the Levant and India. It culminated that long dispersal of the mixed descendants of Adam during which every Asiatic and most of the island peoples of the Pacific were to some extent improved by these superior races.

79:1.7 (879.4) Thus, while they dispersed over the Eastern Hemisphere, the Andites were dispossessed of their homelands in Mesopotamia and Turkestan, for it was this extensive southward movement of Andonites that diluted the Andites in central Asia nearly to the vanishing point.

79:1.8 (879.5) But even in the twentieth century after Christ

se găsesc urme de sânge andit printre turanieni și tibetani, după cum o atestă tipurile blonde care se întâlnesc ocazional în aceste regiuni. Analele chineze primitive descriu prezența nomazilor cu păr roșcat în nordul coloniilor pašnice de la Fluviul Galben, și se păstrează încă picturi care reprezintă cu fidelitate prezența ambelor tipuri andit-blond și mongol-brun în bazinul Tarimului de odinioară.

Ultima manifestare a geniului militar, acum dispărut, al andiților din Asia centrală a avut loc în anul 1200 al erei creștine când mongolii, sub comanda lui Gingis Han, au început cucerirea părții majore a continentului asiatic. Ca și andiții de odinioară, acești războinici au proclamat existența 'unui singur Dumnezeu în ceruri'. Destrămarea rapidă a imperiului lor a întârziat mult timp raporturile culturale dintre Occident și Orient, și a dăunat mult dezvoltării conceptului monoteist în Asia.

2. CUCERIREA INDIEI DE CĂTRE ANDIȚI

India este singurul loc în care toate rasele Urantiei se găsesc amestecate, invazia andită adăugând ultima linie. Rasele sangice au luat naștere în ținuturile înalte din nord-vestul Indiei. Membrii fiecărei rase, fără excepție, au pătruns, la începutul lor, în subcontinentul Indiei, lăsând în urma lor amestecul de rase cel mai eterogen care a existat vreodată pe Urantia. India antică a acționat ca un bazin de captare pentru rasele care migrau. Baza peninsulei era ceva mai îngustă decât acum, căci o mare parte a deltelor Indului și a Gangelui sunt formate în cursul ultimilor cincizeci de mii de ani.

Toate primele amestecuri de rase din India constau dintr-o fuziune a raselor migratoare roșii și galbene cu aborigenii adoniți. Mai târziu, acest grup a fost slăbit de absorbirea celei mai mari porțiuni a populațiilor verzi orientale, acum stinse, precum și a unui mare număr de indivizi ai rasei portocalii; el a fost apoi ușor ameliorat de o acceptare limitată de oameni albaștri, dar a suferit extrem de mult când a asimilat un mare număr de membri ai rasei violete. Dar așa zișii aborigeni ai Indiei nu prea sunt reprezentativi pentru aceste popoare primitive; ei formează mai degrabă liziera cea mai inferioară din sud și din est, care nu a fost niciodată complet absorbită de andiții primitivi și nici de verii lor arieni apăruiți mai târziu.

Către anul 20.000 dinaintea erei creștine, populația occidentală a Indiei s-a impregnat deja cu sânge adamic, și niciodată, în istoria Urantiei, nici un alt popor nu a combinat atâtea rase diferite. Însă este un caz nefericit că filiațiile sangice secundare au predominat, și a fost o adevărată calamitate faptul că atât oamenii albaștri cât și cei roșii au fost atât de puțin numeroși în acest creuzet rasial al trecutului îndepărtat; dacă ar fi avut un plus de filiații sangice primare, aceasta ar fi contribuit mult la înălțarea unei civilizații care ar fi putut să fie încă și mai mare. Situația s-a dezvoltat după cum urmează: oamenii roșii s-au distrus unii pe alții în Americi, oamenii albaștri s-au răspândit în Europa, iar primii copii ai lui Adam (precum și partea cea mai mare a descendenților lor) nu prea și-au manifestat dorința să se unească cu popoarele de culoare mai închisă, fie ele din India, din Africa, sau din oricare altă parte.

there are traces of Andite blood among the Turanian and Tibetan peoples, as is witnessed by the blond types occasionally found in these regions. The early Chinese annals record the presence of the red-haired nomads to the north of the peaceful settlements of the Yellow River, and there still remain paintings which faithfully record the presence of both the blond-Andite and the brunet-Mongolian types in the Tarim basin of long ago.

79:1.9 (879.6) The last great manifestation of the submerged military genius of the central Asiatic Andites was in A.D. 1200, when the Mongols under Genghis Khan began the conquest of the greater portion of the Asiatic continent. And like the Andites of old, these warriors proclaimed the existence of "one God in heaven." The early breakup of their empire long delayed cultural intercourse between Occident and Orient and greatly handicapped the growth of the monotheistic concept in Asia.

2. THE ANDITE CONQUEST OF INDIA

79:2.1 (879.7) India is the only locality where all the Urantia races were blended, the Andite invasion adding the last stock. In the highlands northwest of India the Sangik races came into existence, and without exception members of each penetrated the subcontinent of India in their early days, leaving behind them the most heterogeneous race mixture ever to exist on Urantia. Ancient India acted as a catch basin for the migrating races. The base of the peninsula was formerly somewhat narrower than now, much of the deltas of the Ganges and Indus being the work of the last fifty thousand years.

79:2.2 (879.8) The earliest race mixtures in India were a blending of the migrating red and yellow races with the aboriginal Andonites. This group was later weakened by absorbing the greater portion of the extinct eastern green peoples as well as large numbers of the orange race, was slightly improved through limited admixture with the blue man, but suffered exceedingly through assimilation of large numbers of the indigo race. But the so-called aborigines of India are hardly representative of these early people; they are rather the most inferior southern and eastern fringe, which was never fully absorbed by either the early Andites or their later appearing Aryan cousins.

79:2.3 (880.1) By 20,000 B.C. the population of western India had already become tinged with the Adamic blood, and never in the history of Urantia did any one people combine so many different races. But it was unfortunate that the secondary Sangik strains predominated, and it was a real calamity that both the blue and the red man were so largely missing from this racial melting pot of long ago; more of the primary Sangik strains would have contributed very much toward the enhancement of what might have been an even greater civilization. As it developed, the red man was destroying himself in the Americas, the blue man was disporting himself in Europe, and the early descendants of Adam (and most of the later ones) exhibited little desire to admix with the darker colored peoples, whether in India, Africa, or elsewhere.

Către anul 15.000 dinaintea erei creștine, presiunea populației în creștere din tot Turkestanul și din tot Iranul a provocat prima emigrare de mare anvergură a andiților spre India. Timp de peste cincisprezece secole, aceste popoare superioare s-au revărsat înăuntru, prin traversarea ținuturilor înalte ale Belucistanului, răspândindu-se în văile Indului și ale Gangelui, deplasându-se lent înspre sudul Decanului. Această presiune andită dinspre nord-vest a alungat multe dintre neamurile inferioare din sud și din est în Birmania și în China de sud, dar nu suficient pentru a salva invadatorii de o anihilare rasială.

India nu a reușit să își instituie hegemonia asupra Eurasiei, iar eșecul ei a fost în mare măsură o chestiune de topografie. Presiunea populațiilor care veneau din nord nu a făcut decât să înghesuie majoritatea locuitorilor spre sud, ceea ce a suprapopulat teritoriile din ce în ce mai strâmte ale Decanului, înconjurat din toate părțile de mare. Dacă ar fi avut pământuri vecine care să le ofere loc de emigrare, popoarele inferioare ar fi fost expulzate în toate direcțiile, iar neamurile superioare ar fi întemeiat o civilizație mai evoluată.

De fapt, cuceritorii andiți primitivi au făcut o încercare disperată pentru a-și păstra identitatea și pentru a stăvilii marea înghițirii rasiale prin stabilirea de restricții rigide cu privire la căsătoriile mixte. Cu toate acestea, către anul 10.000 înaintea erei creștine, andiții erau deja absorbiți, dar masa întreagă a populației fusese considerabil ameliorată de această absorbire.

Amestecurile de rase sunt totdeauna avantajoase, în sensul că ele favorizează varietatea de talente culturale și contribuie la progresul civilizației, însă, dacă elementele inferioare ale neamurilor rasiale predomină, reușita nu durează mult timp. Nu se poate păstra o cultură poliglotă decât dacă filiațiile superioare se reproduc cu o marjă de siguranță suficientă în raport cu cele inferioare. Dacă inferiorii se reproduc fără restricție, în timp ce superiorii își limitează progenitura, aceasta conduce infașibil la sinuciderea civilizației culturale.

Dacă cuceritorii andiți ar fi fost de trei ori mai numeroși decât au fost în realitate, sau dacă ar fi alungat sau ar fi nimicit treimea mai puțin dezirabilă a locuitorilor amestecați din portocaliu, din verde și din indigo, India ar fi devenit unul din polii conducători mondiali ai civilizației culturale; ea ar fi atras atunci o parte mai mare a valurilor de emigrare mesopotamiene ulterioare, care s-au revărsat în Turkestan și s-au îndreptat de acolo spre Europa prin nord.

3. INDIA DRAVIDIANĂ

Amestecarea cuceritorilor andiți ai Indiei cu indigenii a produs în cele din urmă popoarele mixte numite dravidiene. Primii dravidieni, care erau mai puri, posedau o pricepere în realizările culturale, dar această calitate a slăbit continuu pe măsură ca ereditatea lor andită s-a atenuat progresiv. Iar acest fapt este cel care a condamnat civilizația indiană în curs de naștere, cu aproape doisprezece mii de ani în urmă; dar infuzia de sânge al lui Adam, chiar și în mică cantitate, a provocat o accelerare notabilă a dezvoltării sociale. Această rasă compusă a produs imediat civilizația care conținea

79:2.4 (880.2) About 15,000 B.C. increasing population pressure throughout Turkestan and Iran occasioned the first really extensive Andite movement toward India. For over fifteen centuries these superior peoples poured in through the highlands of Baluchistan, spreading out over the valleys of the Indus and Ganges and slowly moving southward into the Deccan. This Andite pressure from the northwest drove many of the southern and eastern inferiors into Burma and southern China but not sufficiently to save the invaders from racial obliteration.

79:2.5 (880.3) The failure of India to achieve the hegemony of Eurasia was largely a matter of topography; population pressure from the north only crowded the majority of the people southward into the decreasing territory of the Deccan, surrounded on all sides by the sea. Had there been adjacent lands for emigration, then would the inferiors have been crowded out in all directions, and the superior stocks would have achieved a higher civilization.

79:2.6 (880.4) As it was, these earlier Andite conquerors made a desperate attempt to preserve their identity and stem the tide of racial engulfment by the establishment of rigid restrictions regarding intermarriage. Nonetheless, the Andites had become submerged by 10,000 B.C., but the whole mass of the people had been markedly improved by this absorption.

79:2.7 (880.5) Race mixture is always advantageous in that it favors versatility of culture and makes for a progressive civilization, but if the inferior elements of racial stocks predominate, such achievements will be short-lived. A polyglot culture can be preserved only if the superior stocks reproduce themselves in a safe margin over the inferior. Unrestrained multiplication of inferiors, with decreasing reproduction of superiors, is unfailingly suicidal of cultural civilization.

79:2.8 (880.6) Had the Andite conquerors been in numbers three times what they were, or had they driven out or destroyed the least desirable third of the mixed orange-green-indigo inhabitants, then would India have become one of the world's leading centers of cultural civilization and undoubtedly would have attracted more of the later waves of Mesopotamians that flowed into Turkestan and thence northward to Europe.

3. DRAVIDIAN INDIA

79:3.1 (881.1) The blending of the Andite conquerors of India with the native stock eventually resulted in that mixed people which has been called Dravidian. The earlier and purer Dravidians possessed a great capacity for cultural achievement, which was continuously weakened as their Andite inheritance became progressively attenuated. And this is what doomed the budding civilization of India almost twelve thousand years ago. But the infusion of even this small amount of the blood of Adam produced a marked acceleration in social development. This composite stock immediately

indivizii cei mai înzestrați din câți mai existau atunci pe pământ.

Nu cu mult după cucerirea Indiei, andiții dravidieni și-au pierdut contactele lor rasiale și culturale cu Mesopotamia, dar legăturile au fost restabilite prin deschiderea ulterioară a liniilor maritime și a rutelor caravanelor. Pe durata ultimelor zece milenii, India nu a pierdut niciodată în întregime contactul în vest cu Mesopotamia și în est cu China, cu toate că barierele muntoase au favorizat foarte mult relațiile cu Occidentul.

Cultura superioară și tendințele religioase ale popoarelor Indiei datează din primele timpuri ale dominației dravidiene; ele se datorează în parte unui mare număr de preoți sethiți care au pătruns în India, atât în cursul primelor invazii andite cât și în timpul invaziilor ariene ulterioare. Firul conducător al monoteismului care traversează istoria religioasă a Indiei pleacă deci de la învățăturile adamiților din cea de-a doua grădină.

Încă din anul 16.000 înaintea erei creștine, o companie de o sută de preoți sethiți a pătruns în India, și aproape că a reușit să cucerească din punct de vedere religios jumătatea occidentală a acestui popor poliglot, dar religia lor nu s-a menținut. În intervalul a cinci mii de ani, doctrina lor asupra Trinității Paradisului degenerase, devenind simbolul triunic al zeului focului.

Cu toate acestea, timp de peste șapte mii de ani, până la sfârșitul migrațiilor andite, statutul religios al locuitorilor Indiei a fost cu mult deasupra celui al restului pământului. În această epocă, India promitea să producă civilizația culturală, religioasă, filozofică și comercială cea mai avansată din lume. Dacă andiții nu ar fi fost complet înghițiți de popoarele din sud, probabil că acest țel s-ar fi realizat.

Centrele dravidiene de cultură erau situate în văile fluviilor, în principal în cea a Indului și a Gangelui, și în Decan, de-a lungul celor trei mari fluvii care curgeau prin Strâmtoarele Orientale spre mare. Coloniile lor, de-a lungul coastei maritime a Strâmtoarelor Occidentale, și-au datorat importanța relațiilor pe calea mării cu Sumeria.

Dravidienii au fost printre primele popoare care aveau să construiască orașe și să se lanseze, la o scară mare, în afaceri de import și de export, atât pe cale terestră cât și pe cale maritimă. Încă din anul 7.000 înaintea erei creștine, importante caravane de cămile făceau regulat călătoria spre îndepărtata Mesopotamie. Vapoarele dravidiene avansau de-a lungul coastei traversând Marea Arabică până la porturile sumeriene din Golful Persic, și se aventurau pe apele Golfului Bengalului până în India orientală. Marinarii și negustorii au importat un alfabet, precum și arta scrierii.

Aceste relații comerciale au contribuit în mare măsură la diversificarea încă și mai pronunțată a unei culturi deja cosmopolite, și au provocat foarte devreme apariția numeroaselor rafinamente, și chiar a obiectelor de lux ale vieții citadine. Când arienii, apăruiți mai târziu, au intrat în India, ei nu au recunoscut, în dravidieni, pe neamurile lor andite absorbite de rasele sangice, însă au găsit o civilizație bine dezvoltată. În ciuda limitărilor biologice, dravidienii au întemeiat o civilizație superioară, care a fost în mare măsură propagată în

produced the most versatile civilization then on earth.

79:3.2 (881.2) Not long after conquering India, the Dravidian Andites lost their racial and cultural contact with Mesopotamia, but the later opening up of the sea lanes and the caravan routes re-established these connections; and at no time within the last ten thousand years has India ever been entirely out of touch with Mesopotamia on the west and China to the east, although the mountain barriers greatly favored western intercourse.

79:3.3 (881.3) The superior culture and religious leanings of the peoples of India date from the early times of Dravidian domination and are due, in part, to the fact that so many of the Sethite priesthood entered India, both in the earlier Andite and in the later Aryan invasions. The thread of monotheism running through the religious history of India thus stems from the teachings of the Adamites in the second garden.

79:3.4 (881.4) As early as 16,000 B.C. a company of one hundred Sethite priests entered India and very nearly achieved the religious conquest of the western half of that polyglot people. But their religion did not persist. Within five thousand years their doctrines of the Paradise Trinity had degenerated into the triune symbol of the fire god.

79:3.5 (881.6) But for more than seven thousand years, down to the end of the Andite migrations, the religious status of the inhabitants of India was far above that of the world at large. During these times India bid fair to produce the leading cultural, religious, philosophic, and commercial civilization of the world. And but for the complete submergence of the Andites by the peoples of the south, this destiny would probably have been realized.

79:3.6 (881.6) The Dravidian centers of culture were located in the river valleys, principally of the Indus and Ganges, and in the Deccan along the three great rivers flowing through the Eastern Ghats to the sea. The settlements along the seacoast of the Western Ghats owed their prominence to maritime relationships with Sumeria.

79:3.7 (881.7) The Dravidians were among the earliest peoples to build cities and to engage in an extensive export and import business, both by land and sea. By 7000 B.C. camel trains were making regular trips to distant Mesopotamia; Dravidian shipping was pushing coastwise across the Arabian Sea to the Sumerian cities of the Persian Gulf and was venturing on the waters of the Bay of Bengal as far as the East Indies. An alphabet, together with the art of writing, was imported from Sumeria by these seafarers and merchants.

79:3.8 (881.8) These commercial relationships greatly contributed to the further diversification of a cosmopolitan culture, resulting in the early appearance of many of the refinements and even luxuries of urban life. When the later appearing Aryans entered India, they did not recognize in the Dravidians their Andite cousins submerged in the Sangik races, but they did find a well-advanced civilization. Despite biologic limitations, the Dravidians founded a superior civilization. It was well diffused throughout all India and has survived on down

toată India, și care a supraviețuit în Decan până în timpurile moderne.

to modern times in the Deccan.

4. INVAZIA INDIEI DE CĂTRE ARIENI

A doua pătrundere andită în India a fost invazia arienilor; ea s-a extins pe o perioadă de aproape cinci sute de ani, la jumătatea celui de-al treilea mileniu dinaintea lui Crist. Această migrație a marcat exodul final al andiților în afara căminului lor din Turkestan.

Primele centre ariene erau împrăștiate pe jumătatea nordică a Indiei, mai ales în nord-est. Acești invadatori nu au terminat niciodată cucerirea țării, iar neglijența le-a cauzat ulterior pieirea. Minoritatea lor numerică i-a făcut vulnerabili absorbirii de către dravidienii din sud, care au invadat mai târziu toată peninsula, cu excepția provinciilor himalayene.

Arienii nu au exercitat decât o foarte slabă acțiune rasială în India, dar nu și în provinciile din nord. În Decan, influența lor a fost mai degrabă culturală și religioasă decât rasială. Persistența mai prelungită de sânge așa zis arian în India de nord nu se datorează numai prezenței arienilor în număr mai mare în aceste regiuni, ci și faptului că ei au fost reînălțați ulterior de alți cuceritori, comercianți și misionari. Până la primul secol de dinainte de Crist, a fost o infiltrație continuă de sânge arian în Punjab, ultimul influx care însoțea campaniile militare ale elenilor.

În câmpia Gangelui, arienii și dravidienii au sfârșit prin a se contopi și au zămislit o înaltă cultură; acest centru a fost ulterior întărit de aporturile din nord-est care veneau din China.

În India, numeroase tipuri de organizații sociale au înflorit din când în când, mergând de la sistemele semi-democratice ale arienilor până la formele despotice și monarhice de guvernare. Dar trăsătura cea mai caracteristică a societății a fost persistența marilor caste sociale instituite de arieni, în efortul lor de a-și perpetua identitatea rasială. Acest sistem minuțios de caste a fost păstrat până în zilele noastre.

Dintre cele patru mari caste, toate, în afară de prima, au fost stabilite într-un efort inutil de a împiedica amalgamarea rasială a cuceritorilor arieni cu supușii lor inferiori. Însă casta majoră, aceea de preoți-învățători, provenea de la sethiți. Brahmanii secolului al douăzecilea al erei creștine sunt descendenții culturali, în linie directă, ai preoților celei de-a doua grădini, cu toate că învățăturile lor se deosebeau considerabil de cele ale iluștrilor lor predecesori.

Când arienii au pătruns în India, au adus cu ei conceptele lor asupra Deității, așa cum fuseseră păstrate în ceea ce s-a mai rămas din tradițiile religiei celei de-a doua grădini. Dar preoții brahmani nu au fost niciodată capabili de a rezista forței vii păgâne stabilite prin contactul brusc cu religiile inferioare ale Decanului după dispariția rasială a arienilor. Marea majoritate a populației a căzut deci în sclavia superstițiilor înrobitoare ale religiilor inferioare. Așadar, India nu a reușit să producă înalta civilizație pe care timpurile cele mai îndepărtate o lăsaseră să se întrevadă.

4. THE ARYAN INVASION OF INDIA

79:4.1 (882.1) The second Andite penetration of India was the Aryan invasion during a period of almost five hundred years in the middle of the third millennium before Christ. This migration marked the terminal exodus of the Andites from their homelands in Turkestan.

79:4.2 (882.2) The early Aryan centers were scattered over the northern half of India, notably in the northwest. These invaders never completed the conquest of the country and subsequently met their undoing in this neglect since their lesser numbers made them vulnerable to absorption by the Dravidians of the south, who subsequently overran the entire peninsula except the Himalayan provinces.

79:4.3 (882.3) The Aryans made very little racial impression on India except in the northern provinces. In the Deccan their influence was cultural and religious more than racial. The greater persistence of the so-called Aryan blood in northern India is not only due to their presence in these regions in greater numbers but also because they were reinforced by later conquerors, traders, and missionaries. Right on down to the first century before Christ there was a continuous infiltration of Aryan blood into the Punjab, the last influx being attendant upon the campaigns of the Hellenistic peoples.

79:4.4 (882.4) On the Gangetic plain Aryan and Dravidian eventually mingled to produce a high culture, and this center was later reinforced by contributions from the northeast, coming from China.

79:4.5 (882.5) In India many types of social organizations flourished from time to time, from the semidemocratic systems of the Aryans to despotic and monarchical forms of government. But the most characteristic feature of society was the persistence of the great social castes that were instituted by the Aryans in an effort to perpetuate racial identity. This elaborate caste system has been preserved on down to the present time.

79:4.6 (882.6) Of the four great castes, all but the first were established in the futile effort to prevent racial amalgamation of the Aryan conquerors with their inferior subjects. But the premier caste, the teacher-priests, stems from the Sethites; the Brahmins of the twentieth century after Christ are the lineal cultural descendants of the priests of the second garden, albeit their teachings differ greatly from those of their illustrious predecessors.

79:4.7 (882.7) When the Aryans entered India, they brought with them their concepts of Deity as they had been preserved in the lingering traditions of the religion of the second garden. But the Brahman priests were never able to withstand the pagan momentum built up by the sudden contact with the inferior religions of the Deccan after the racial obliteration of the Aryans. Thus the vast majority of the population fell into the bondage of the enslaving superstitions of inferior religions; and so it was that India failed to produce the high civilization which had been foreshadowed in earlier times.

Trezirea spirituală a celui de-al șaselea secol de dinainte de Crist nu a persistat în India; ea s-a stins treptat chiar înainte de invazia musulmană. Cu toate acestea, se poate ca într-o bună zi să se ivească un Gautama și mai mare, pentru a conduce India în căutarea Dumnezeului Viu. Atunci lumea va observa rodirea potențialului cultural al unui popor înzestrat rămas mult timp inert sub influența amoroasă a unei viziuni spirituale neprogresiste.

Cultura are un fundament solid în baza biologică, dar castele singure nu puteau perpetua cultura ariană, căci religia, adevărata religie, este sursa indispensabilă de energie superioară care îndeamnă oamenii la stabilirea unei civilizații superioare, fondată pe fraternitatea umană.

5. OAMENII ROȘII ȘI OAMENII GALBENI

În timp ce istoria Indiei este aceea a cuceririi ei de către andiți și a absorbirii lor finale de către popoarele evolutive mai vechi, istoria Asiei orientale este, într-un mod mai special, aceea a sangicilor primari și, în particular, aceea a oamenilor roșii și a oamenilor galbeni. Aceste două rase au scăpat în mare măsură de amestecul cu filiația umilă a Neanderthalului, care i-a întârziat atât de mult pe oamenii albaștri din Europa, păstrând astfel potențialul superior de tip sangic primar.

Oamenii Neanderthalului erau răspândiți pe toată lărgimea Eurasiei, dar aripa lor orientală era cea mai contaminată de filiațiile animale degradate. Aceste tipuri subumane au fost împinse iarăși către sud de către al cincilea ghețar, aceeași calotă glaciară care a blocat atât de mult timp migrarea sangicilor spre Asia orientală. Când oamenii roșii s-au îndreptat către nord-est înconjurând ținuturile înalte ale Indiei, ei au găsit Asia de nord-est scăpată de aceste tipuri subumane. Filiațiile inferioare ale Neanderthalului au fost distruse sau izgonite de pe continent de triburile galbene care au emigrat ulterior, dar oamenii roșii au domnit suprem în Asia orientală timp de aproape o sută de mii de ani înainte de sosirea triburilor galbene.

În urmă cu peste trei sute de mii de ani, masa principală de oameni galbeni intra în China venind din sud, prin migrare, de-a lungul coastei maritime. În fiecare mileniu, ei pătrundeau din ce în ce mai adânc în interiorul ținuturilor, însă ei nu au stabilit nici un contact cu frații lor tibetani migratori decât într-o epocă relativ recentă.

Presiunea unei populații în creștere a determinat rasa galbenă, care se deplasa spre nord, să pătrundă în terenurile de vânătoare ale oamenilor roșii. Această încălcare, dublată de un antagonism rasial natural, a dus la ostilități în creștere, și astfel a început lupta crucială pentru stăpânirea terenurilor fertile ale îndepărtatei Asiei.

Povestea acestei bătălii milenare dintre rasa galbenă și cea roșie este o epopee a istoriei Urantiei. Timp de peste două sute de mii de ani, aceste două rase superioare au purtat un război înverșunat și neîntrerupt. În cursul primelor bătălii, oamenii roșii au avut, în general, avantajul de partea lor; expedițiile lor au făcut ravagii printre coloniile galbene. Însă oamenii

79:4.8 (882.8) The spiritual awakening of the sixth century before Christ did not persist in India, having died out even before the Mohammedan invasion. But someday a greater Gautama may arise to lead all India in the search for the living God, and then the world will observe the fruition of the cultural potentialities of a versatile people so long comatose under the benumbing influence of an unprogressing spiritual vision.

79:4.9 (883.1) Culture does rest on a biologic foundation, but caste alone could not perpetuate the Aryan culture, for religion, true religion, is the indispensable source of that higher energy which drives men to establish a superior civilization based on human brotherhood.

5. RED MAN AND YELLOW MAN

79:5.1 (883.2) While the story of India is that of Andite conquest and eventual submergence in the older evolutionary peoples, the narrative of eastern Asia is more properly that of the primary Sangiks, particularly the red man and the yellow man. These two races largely escaped that admixture with the debased Neanderthal strain which so greatly retarded the blue man in Europe, thus preserving the superior potential of the primary Sangik type.

79:5.2 (883.3) While the early Neanderthals were spread out over the entire breadth of Eurasia, the eastern wing was the more contaminated with debased animal strains. These subhuman types were pushed south by the fifth glacier, the same ice sheet which so long blocked Sangik migration into eastern Asia. And when the red man moved northeast around the highlands of India, he found northeastern Asia free from these subhuman types. The tribal organization of the red races was formed earlier than that of any other peoples, and they were the first to migrate from the central Asian focus of the Sangiks. The inferior Neanderthal strains were destroyed or driven off the mainland by the later migrating yellow tribes. But the red man had reigned supreme in eastern Asia for almost one hundred thousand years before the yellow tribes arrived.

79:5.3 (883.4) More than three hundred thousand years ago the main body of the yellow race entered China from the south as coastwise migrants. Each millennium they penetrated farther and farther inland, but they did not make contact with their migrating Tibetan brethren until comparatively recent times.

79:5.4 (883.5) Growing population pressure caused the northward-moving yellow race to begin to push into the hunting grounds of the red man. This encroachment, coupled with natural racial antagonism, culminated in increasing hostilities, and thus began the crucial struggle for the fertile lands of farther Asia.

79:5.5 (883.6) The story of this age-long contest between the red and yellow races is an epic of Urantia history. For over two hundred thousand years these two superior races waged bitter and unremitting warfare. In the earlier struggles the red men were generally successful, their raiding parties spreading havoc among the yellow settlements. But the yellow man was an apt

galbeni erau elevi iscusiți în arta războiului și manifestau de timpuriu multă pricepere în conviețuirea în pace cu compatrioții lor. Chinezii au fost primii care aveau să înțeleagă că forța lor era în uniune. Triburile roșii au continuat să se bată între ele, și au început în curând să sufere înfrângeri repetate din partea implacabililor agresori chinezi, care își urmau marșul lor neabătut către nord.

Acum o sută de mii de ani, triburile decimate ale rasei roșii se luptau cu spatele la zidul ultimului ghețar în retragere. Încă de când s-a ivit posibilitatea de a trece spre est prin istmul Bering, aceste triburi nu au întârziat să părăsească malurile neospitaliere ale continentului asiatic. Acum sunt 85.000 de ani de când ultimii oameni roșii de rasă pură sunt plecați din Asia, dar lungă lor luptă a lăsat amprenta ei genetică asupra rasei galbene victorioase. Chinezii din nord, precum și siberienii andoniți, au asimilat multe din elementele neamurilor roșii, și au avut foarte mult de câștigat.

Indienii Americii de Nord nu au intrat niciodată în contact nici măcar cu descendenții andiți ai lui Adam și ai Evei, căci ei fuseseră deposedați de pământurile lor natale din Asia cu circa cincizeci de mii de ani înainte de sosirea lui Adam. În cursul epocii migrațiilor andite, filiațiile roșii pure s-au răspândit pe suprafața Americii de Nord sub forma triburilor nomade, a vânătorilor care practicau și agricultura într-o oarecare măsură. Aceste rase și grupuri culturale au rămas aproape complet izolate de restul lumii, de la sosirea lor în Americi până la sfârșitul primului mileniu al erei creștine, când au fost descoperite de rasele albe din Europa. Până în vremea aceea, triburile nordice de oameni roșii nu văzuseră niciodată oameni de culoare mai apropiată de alb decât erau eschimoșii.

Rasa galbenă și rasa roșie sunt singurele care au atins un înalt grad de civilizație independent de influența andiților. Cel mai vechi centru de cultură al amerindienilor a fost acel al lui Onamonalonton în California, dar, în anul 35.000 înaintea erei creștine, el era dispărut de mult timp. În Mexic, în America centrală și în munții Americii de Sud, civilizațiile mai târzii și mai durabile au fost întemeiate de o rasă de predominanță roșie, care conținea însă un amestec considerabil de oameni galbeni, roșii și albaștri.

Aceste civilizații au fost produsele evolutive ale sangicilor, cu toate că un slab aport de sânge andit a ajuns și în Peru. Cu excepția eschimoșilor din America de Nord și a unor andiți polinezieni din America de Sud, popoarele din emisfera occidentală nu au avut nici un contact cu restul lumii până la sfârșitul primului mileniu al erei creștine. În planul original al Melchizedek pentru ameliorarea raselor Urantie, fusese prevăzut ca un milion de descendenți în linie directă din Adam să se ducă în Americi pentru a înnobila rasa roșie.

6. ZORII CIVILIZAȚIEI CHINEZE

La câțva timp după alungarea oamenilor roșii în America de Nord, chinezii în expansiune i-au alungat pe andoniți din văile fluviale ale Asiei orientale, împingându-i spre nord, în Siberia, și spre vest, în Turkestan, unde au intrat curând în contact cu cultura superioară a andiților.

pupil in the art of warfare, and he early manifested a marked ability to live peaceably with his compatriots; the Chinese were the first to learn that in union there is strength. The red tribes continued their internecine conflicts, and presently they began to suffer repeated defeats at the aggressive hands of the relentless Chinese, who continued their inexorable march northward.

79:5.6 (883.7) One hundred thousand years ago the decimated tribes of the red race were fighting with their backs to the retreating ice of the last glacier, and when the land passage to the West, over the Bering isthmus, became passable, these tribes were not slow in forsaking the inhospitable shores of the Asiatic continent. It is eighty-five thousand years since the last of the pure red men departed from Asia, but the long struggle left its genetic imprint upon the victorious yellow race. The northern Chinese peoples, together with the Andonite Siberians, assimilated much of the red stock and were in considerable measure benefited thereby.

79:5.7 (884.1) The North American Indians never came in contact with even the Andite offspring of Adam and Eve, having been dispossessed of their Asiatic homelands some fifty thousand years before the coming of Adam. During the age of Andite migrations the pure red strains were spreading out over North America as nomadic tribes, hunters who practiced agriculture to a small extent. These races and cultural groups remained almost completely isolated from the remainder of the world from their arrival in the Americas down to the end of the first millennium of the Christian era, when they were discovered by the white races of Europe. Up to that time the Eskimos were the nearest to white men the northern tribes of red men had ever seen.

79:5.8 (884.2) The red and the yellow races are the only human stocks that ever achieved a high degree of civilization apart from the influences of the Andites. The oldest Amerindian culture was the Onamonalonton center in California, but this had long since vanished by 35,000 B.C. In Mexico, Central America, and in the mountains of South America the later and more enduring civilizations were founded by a race predominantly red but containing a considerable admixture of the yellow, orange, and blue.

79:5.9 (884.3) These civilizations were evolutionary products of the Sangiks, notwithstanding that traces of Andite blood reached Peru. Excepting the Eskimos in North America and a few Polynesian Andites in South America, the peoples of the Western Hemisphere had no contact with the rest of the world until the end of the first millennium after Christ. In the original Melchizedek plan for the improvement of the Urantia races it had been stipulated that one million of the pure-line descendants of Adam should go to upstep the red men of the Americas.

6. DAWN OF CHINESE CIVILIZATION

79:6.1 (884.4) Sometime after driving the red man across to North America, the expanding Chinese cleared the Andonites from the river valleys of eastern Asia, pushing them north into Siberia and west into Turkestan, where they were soon to come in contact with the superior

În Birmania și în peninsula Indochinei, culturile Indiei și ale Chinei s-au amestecat și au dat naștere civilizațiilor succesive ale acestor regiuni. Rasa verde dispărută a persistat aici într-o mai mare proporție decât oriunde altundeva în lume.

Multe rase diferite locuiau pe insulele Pacificului. În general, insulele din sud, care erau pe atunci mai mari, erau ocupate de neamuri având un mare procentaj de sânge verde și indigo. Insulele din nord au fost stăpânite de andoniți și, mai târziu, de rase care conțineau o mare proporție de viță galbenă și roșie. Strămoșii poporului japonez nu au fost izgoniți de pe continentul Asiatic înainte de anul 12.000 înainte erei creștine; ei au fost alungați de o puternică presiune din partea triburilor chineze nordice, care coborau spre sud de-a lungul coastei. Exodul lor final nu a rezultat atât din presiunea populației, cât din inițiativa unui șef, pe care ei au sfârșit prin a-l considera un personaj divin.

Ca și popoarele Indiei și ale Levantului, triburile victorioase ale rasei galbene și-au stabilit primele lor centre de-a lungul mării și în susul fluviilor. Coloniile de coastă au avut după aceea dificultăți cu traiul, căci inundațiile în creștere și albia schimbătoare a fluviilor au făcut de nelocuit orașele pământurilor joase.

Acum douăzeci de mii de ani, strămoșii chinezilor construiseră o duzină de mari centre de învățământ și de cultură primitive, îndeosebi de-a lungul Fluviului Galben și al Fluviului Yang-Tse. Aceste centre au fost curând reîntărite de un curent constant de popoare mixte superioare care veneau din Sinkiang și din Tibet. Emigranții din Tibet spre valea fluviului Yang-Tse nu au fost tot atât de numeroși ca în nord, iar centrele tibetane nu erau tot atât de avansate ca cele din bazinul Tarim, dar ambele mișcări au adus o anumită doză de sânge andit spre est în coloniile fluviale.

Superioritatea străvechii rase galbene se datora următorilor patru mari factori:

1. Factorul genetic. Spre deosebire de rudele lor de culoare albastră din Europa, rasa galbenă și cea roșie scăpaseră amândouă, într-o mare măsură, de amestecul cu liniile umane degradate. Chinezii din nord, deja întăriți de micile aporturi ale filiațiilor superioare roșii și andonice, au devenit curând beneficiarii unui aflux considerabil de sânge andit. Chinezii din sud nu au fost tot atât de favorizați în această privință. Ei suferiseră mult timp din cauza absorbirii prea multora dintre elementele rasei verzi, și mai târziu au fost slăbiți și de infiltrarea de mulțimi de neamuri inferioare izgonite din India de invazia dravidiano-andită. Există astăzi, în China, o deosebire clară între rasele din nord și cele din sud.

2. Factorul social. Rasa galbenă a aflat de timpuriu de valoarea păcii dintre compatrioți. Caracterul ei pacific i-a permis să își mărească populația până într-acolo încât să asigure răspândirea civilizației ei printre milioane de indivizi. Între anul 25.000 și 5.000 înainte erei creștine, masa de oameni cea mai înalt civilizată a Urantiei se găsea în centrul și în nordul Chinei. Oamenii galbeni au fost primii care aveau să realizeze o solidaritate rasială - primii care aveau să atingă o civilizație culturală, socială și politică la scară mare.

Chinezii anului 15.000 dinaintea erei creștine erau

culture of the Andites.

79:6.2 (884.5) In Burma and the peninsula of Indo-China the cultures of India and China mixed and blended to produce the successive civilizations of those regions. Here the vanished green race has persisted in larger proportion than anywhere else in the world.

79:6.3 (884.6) Many different races occupied the islands of the Pacific. In general, the southern and then more extensive islands were occupied by peoples carrying a heavy percentage of green and indigo blood. The northern islands were held by Andonites and, later on, by races embracing large proportions of the yellow and red stocks. The ancestors of the Japanese people were not driven off the mainland until 12,000 B.C., when they were dislodged by a powerful southern-coastwise thrust of the northern Chinese tribes. Their final exodus was not so much due to population pressure as to the initiative of a chieftain whom they came to regard as a divine personage.

79:6.4 (885.1) Like the peoples of India and the Levant, victorious tribes of the yellow man established their earliest centers along the coast and up the rivers. The coastal settlements fared poorly in later years as the increasing floods and the shifting courses of the rivers made the lowland cities untenable.

79:6.5 (885.2) Twenty thousand years ago the ancestors of the Chinese had built up a dozen strong centers of primitive culture and learning, especially along the Yellow River and the Yangtze. And now these centers began to be reinforced by the arrival of a steady stream of superior blended peoples from Sinkiang and Tibet. The migration from Tibet to the Yangtze valley was not so extensive as in the north, neither were the Tibetan centers so advanced as those of the Tarim basin. But both movements carried a certain amount of Andite blood eastward to the river settlements.

79:6.6 (885.3) The superiority of the ancient yellow race was due to four great factors:

79:6.7 (885.4) 1. *Genetic.* Unlike their blue cousins in Europe, both the red and yellow races had largely escaped mixture with debased human stocks. The northern Chinese, already strengthened by small amounts of the superior red and Andonic strains, were soon to benefit by a considerable influx of Andite blood. The southern Chinese did not fare so well in this regard, and they had long suffered from absorption of the green race, while later on they were to be further weakened by the infiltration of the swarms of inferior peoples crowded out of India by the Dravidian-Andite invasion. And today in China there is a definite difference between the northern and southern races.

79:6.8 (885.5) 2. *Social.* The yellow race early learned the value of peace among themselves. Their internal peaceableness so contributed to population increase as to insure the spread of their civilization among many millions. From 25,000 to 5000 B.C. the highest mass civilization on Urantia was in central and northern China. The yellow man was first to achieve a racial solidarity — the first to attain a large-scale cultural, social, and political civilization.

79:6.9 (885.6) The Chinese of 15,000 B.C. were

militariști agresivi; ei nu fuseseră slăbiți de un respect excesiv pentru trecut; ei formau un corp compact de mai puțin de douăsprezece milioane de oameni care vorbeau toți aceeași limbă. În cursul acestei perioade, ei au clădit o adevărată națiune, mult mai unită și mai omogenă decât uniunile lor politice din timpurile istorice.

3. Factorul spiritual. Pe parcursul erei migrațiilor andite, chinezii se numărau printre popoarele cele mai spirituale ale pământului. Îndelungata lor aderare la cultul Adevărului Unic proclamat de Singlangton i-a menținut în avangarda celei mai mari părți a celorlalte rase. Impulsul unei religii progresive și avansate este adesea un factor decisiv al dezvoltării culturale. În timp ce India lăncezea, China își făcea drum înainte sub tonicul însuflețitor al unei religii al cărei adevăr era păstrat cu sfințenie ca Deitate supremă.

Această adorare a adevărului a stimulat căutarea și explorarea neînfriată a legilor naturii și a potențialului umanității. Chiar și acum șase mii de ani, chinezii studiau mereu cu ardoare, și își urmau cu dinamism căutarea lor după adevăr.

4. Factorul geografic. China este protejată la vest de munți și la est de Oceanul Pacific. Numai la nord era deschisă atacurilor; or, de la epoca oamenilor roșii până la sosirea descendenților ulteriori ai andiților, nordul Chinei nu a fost niciodată ocupat de nici o rasă agresivă.

Fără barierele muntoase și fără declinul ulterior al culturii ei spirituale, rasa galbenă ar fi atras indubitabil către ea partea majoră a andiților care emigrau din Turkestan, și ar fi dominat incontestabil, cu rapiditate, civilizația lumii.

7. ANDIȚII PĂTRUND ÎN CHINA

Cu circa cincisprezece mii de ani în urmă, andiții, într-un număr considerabil, traversau trecătoarea Ti Tao și se răspândeau în valea superioară a Fluviului Galben printre coloniile chineze din Kansou. În curând, ei au pătruns la est în Honan, unde se găseau coloniile cele mai progresive. Această infiltrare care venea din vest era cam pe jumătate andonită și pe jumătate andită.

Centrele nordice de cultură, de-a lungul Fluviului Galben, fuseseră totdeauna mai progresive decât centrele sudice de pe Yang-Tse. În câteva mii de ani, după sosirea oamenilor superiori, chiar și puțin numeroși, coloniile Fluviului Galben se distanțaseră de satele Yang-Tseului. În raport cu frații lor din sud, ele atinseseră o poziție culturală avansată, pe care au conservat-o mereu de atunci.

Andiții erau în număr relativ restrâns, iar cultura lor nu era atât de superioară, însă amalgamarea cu ei a produs o filiație cu . Chinezii din nord au primit exact atâta sânge andit cât pentru a aprinde curiozitatea exploratoare febrilă atât de caracteristică a raselor albe nordice. Acest influx mai limitat de ereditate andită a adus mai puține necazuri stabilității înăscute a tipului sangic.

Valurile ulterioare de andiți au adus cu ele anumite

aggressive militarists; they had not been weakened by an overreverence for the past, and numbering less than twelve million, they formed a compact body speaking a common language. During this age they built up a real nation, much more united and homogeneous than their political unions of historic times.

79:6.10 (885.7) 3. *Spiritual*. During the age of Andite migrations the Chinese were among the more spiritual peoples of earth. Long adherence to the worship of the One Truth proclaimed by Singlangton kept them ahead of most of the other races. The stimulus of a progressive and advanced religion is often a decisive factor in cultural development; as India languished, so China forged ahead under the invigorating stimulus of a religion in which truth was enshrined as the supreme Deity.

79:6.11 (885.8) This worship of truth was provocative of research and fearless exploration of the laws of nature and the potentials of mankind. The Chinese of even six thousand years ago were still keen students and aggressive in their pursuit of truth.

79:6.12 (885.9) 4. *Geographic*. China is protected by the mountains to the west and the Pacific to the east. Only in the north is the way open to attack, and from the days of the red man to the coming of the later descendants of the Andites, the north was not occupied by any aggressive race.

79:6.13 (886.1) And but for the mountain barriers and the later decline in spiritual culture, the yellow race undoubtedly would have attracted to itself the larger part of the Andite migrations from Turkestan and unquestionably would have quickly dominated world civilization.

7. THE ANDITES ENTER CHINA

79:7.1 (886.2) About fifteen thousand years ago the Andites, in considerable numbers, were traversing the pass of Ti Tao and spreading out over the upper valley of the Yellow River among the Chinese settlements of Kansu. Presently they penetrated eastward to Honan, where the most progressive settlements were situated. This infiltration from the west was about half Andonite and half Andite.

79:7.2 (886.3) The northern centers of culture along the Yellow River had always been more progressive than the southern settlements on the Yangtze. Within a few thousand years after the arrival of even the small numbers of these superior mortals, the settlements along the Yellow River had forged ahead of the Yangtze villages and had achieved an advanced position over their brethren in the south which has ever since been maintained.

79:7.3 (886.4) It was not that there were so many of the Andites, nor that their culture was so superior, but amalgamation with them produced a more versatile stock. The northern Chinese received just enough of the Andite strain to mildly stimulate their innately able minds but not enough to fire them with the restless, exploratory curiosity so characteristic of the northern white races. This more limited infusion of Andite inheritance was less disturbing to the innate stability of the Sangik type.

79:7.4 (886.5) The later waves of Andites brought with them

progrese culturale ale Mesopotamiei; aceasta este adevărat în special pentru ultimele valuri ale emigrației care venea din vest. Ele au ameliorat foarte mult practicile economice și educative ale chinezilor din nord. Influența lor asupra culturii religioase a rasei galbene a fost efemeră, dar descendenții lor au contribuit mult la o trezire spirituală ulterioară. Cu toate acestea, tradițiile frumuseții Edenului și a Dalamatiei au influențat tradițiile chineze; legendele chineze primitive situează 'tărâmul zeilor' în occident.

Poporul chinez n-a început să construiască orașe și să se lanseze în manufactură decât după anul 10.000 dinaintea erei creștine, ca urmare a schimbărilor climatice din Turkestan și a sosirii ultimilor imigranți andiți. Infuzia din acest sânge nou nu s-a realizat atât în scopul de a adăuga mai mult la civilizația oamenilor galbeni, cât pentru a stimula o nouă și rapidă dezvoltare a tendințelor latente ale filiaților chineze superioare. De la Honan până la Shansi, potențialele unei civilizații avansate au ajuns la maturitate. Prelucrarea metalelor, precum și toate artele și manufacturile, datează din acea epocă.

Similitudinile dintre anumite metode ale chinezilor și ale mesopotamienilor primitivi pentru calcularea timpului, pentru astronomia și administrarea guvernamentală s-au datorat relațiilor comerciale dintre aceste două centre mult îndepărtate. Chiar și pe vremea sumerienilor, negustorii chinezi călătoreau pe drumurile terestre care traversau Turkestanul, pentru a ajunge până în Mesopotamia. Aceste schimburi nu au fost unilaterale - valea Eufratului a beneficiat considerabil, la fel ca și popoarele din câmpia Gangelui. Dar schimbările de climat și invaziile nomade, în al treilea mileniu dinaintea erei creștine, au redus considerabil volumul comerțului care mergea pe urmele caravanelor Asiei centrale.

8. URMĂTOAREA CIVILIZAȚIE CHINEZĂ

În timp ce oamenii roșii suferau din pricina purtării prea multor războaie, nu e cu totul greșit a spune că dezvoltarea structurală a Statului printre chinezi a fost întârziată de amplexarea cuceririi Asiei de către ei. Ei aveau un mare potențial de solidaritate rasială, care nu a reușit să se dezvolte, deoarece îi lipsea stimulentele continuu pe care îl reprezenta pericolul mereu prezent al unei agresiuni venite din exterior.

Odată cu înfăptuirea cuceririi Asiei orientale, anticul Stat militar se dezintegra progresiv, iar războaiele trecutului au fost uitate. Din bătălia epică împotriva rasei roșii nu au persistat decât tradițiile nedeslușite ale unei lupte antice contra poporului de arcași. Chinezii s-au orientat devreme către agricultură, ceea ce le-a sporit tendințele pacifiste; în același timp, raportul oameni-sol era mult inferior celui normal pentru o regiune agricolă, ceea ce a contribuit la viața din ce în ce mai pașnică a țării.

Conștiința înfăptuirilor trecute (întrucâtva diminuate în prezent), conservatorismul unui popor în marea sa majoritate agricol, precum și o viață de familie bine dezvoltată, au dat naștere unei venerări a strămoșilor, care a culminat în obiceiul de a-i onora pe oamenii trecutului până într-acolo încât să frizeze adorarea. Un comportament foarte asemănător a prevalat printre

certain of the cultural advances of Mesopotamia; this is especially true of the last waves of migration from the west. They greatly improved the economic and educational practices of the northern Chinese; and while their influence upon the religious culture of the yellow race was short-lived, their later descendants contributed much to a subsequent spiritual awakening. But the Andite traditions of the beauty of Eden and Dalamatia did influence Chinese traditions; early Chinese legends place "the land of the gods" in the west.

79:7.5 (886.6) The Chinese people did not begin to build cities and engage in manufacture until after 10,000 B.C., subsequent to the climatic changes in Turkestan and the arrival of the later Andite immigrants. The infusion of this new blood did not add so much to the civilization of the yellow man as it stimulated the further and rapid development of the latent tendencies of the superior Chinese stocks. From Honan to Shensi the potentials of an advanced civilization were coming to fruit. Metalworking and all the arts of manufacture date from these days.

79:7.6 (886.7) The similarities between certain of the early Chinese and Mesopotamian methods of time reckoning, astronomy, and governmental administration were due to the commercial relationships between these two remotely situated centers. Chinese merchants traveled the overland routes through Turkestan to Mesopotamia even in the days of the Sumerians. Nor was this exchange one-sided — the valley of the Euphrates benefited considerably thereby, as did the peoples of the Gangetic plain. But the climatic changes and the nomadic invasions of the third millennium before Christ greatly reduced the volume of trade passing over the caravan trails of central Asia.

8. LATER CHINESE CIVILIZATION

79:8.1 (887.1) While the red man suffered from too much warfare, it is not altogether amiss to say that the development of statehood among the Chinese was delayed by the thoroughness of their conquest of Asia. They had a great potential of racial solidarity, but it failed properly to develop because the continuous driving stimulus of the ever-present danger of external aggression was lacking.

79:8.2 (887.2) With the completion of the conquest of eastern Asia the ancient military state gradually disintegrated — past wars were forgotten. Of the epic struggle with the red race there persisted only the hazy tradition of an ancient contest with the archer peoples. The Chinese early turned to agricultural pursuits, which contributed further to their pacific tendencies, while a population well below the land-man ratio for agriculture still further contributed to the growing peacefulness of the country.

79:8.3 (887.3) Consciousness of past achievements (somewhat diminished in the present), the conservatism of an overwhelmingly agricultural people, and a well-developed family life equaled the birth of ancestor veneration, culminating in the custom of so honoring the men of the past as to border on worship. A very similar attitude prevailed among the white races in Europe for

rasele albe ale Europei timp de vreo cinci sute de ani după dezmembrarea civilizației greco-romane.

Credința și cultul 'Adevărului Unic' așa cum erau date ca învățătură de Singlangton nu au dispărut niciodată complet; însă, odată cu trecerea timpului, căutarea adevărilor noi și superioare a fost dominată de o tendință crescândă de a venera starea de lucruri deja stabilită. Geniul rasei galbene s-a abătut lent de la căutarea necunoscutului la păstrarea cunoscutului. Aceasta este rațiunea pentru care civilizația care progresase cel mai rapid din lume a ajuns să stagneze.

Între anul 4.000 și anul 500 dinaintea erei creștine, reunificarea politică a rasei galbene a fost încheiată, dar uniunea culturală a centrului Yang-Tseului și a Fluviului Galben fusese deja efectuată mai înainte. Această reunificare politică a grupurilor tribale mai târziu nu a fost lipsită de conflicte, dar stima populară pentru război a rămas redusă. Cultul strămoșilor, înmulțirea dialectelor și absența înrolării pentru acțiunile militare, timp de mii și mii de ani, îi făcuseră pe acești oameni extrem de pașnici.

Deși rasa galbenă a eșuat în promisiunile ei de a dezvolta rapid un Stat evoluat, ea a avansat progresiv în realizarea artelor civilizației, în special în domeniul agriculturii și al horticulturii. Problemele hidraulice cu care se confruntau agricultorii din Shansi și din Honan impuneau o cooperare colectivă pentru a fi rezolvate. Dificultățile de irigație și de conservare a solului au contribuit în mare măsură la dezvoltarea interdependenței, cu promovarea corespunzătoare a păcii printre grupurile de fermieri.

Dezvoltările scrierii, precum și punerea la punct a școlilor, au contribuit curând la difuzarea cunoștințelor la o scară până atunci neegalată. Dar natura stânjenitoare a sistemului de scriere ideografică a limitat numărul claselor instruite, cu toate că tiparul a apărut devreme. Mai presus de toate, procesul de nivelare socială și de dezvoltare dogmatică religio-filozofică a continuat în pas grăbit. Dezvoltarea religioasă a venerării strămoșilor s-a complicat și mai mult, printr-un val de superstiții, care implicau adorarea naturii, însă vestigiile unui veritabil concept de Dumnezeu au rămas păstrate în cultul imperial al lui Shang-Ti.

Marea slăbiciune a venerării strămoșilor este aceea că ea încurajează o filozofie orientată spre trecut. Oricât de înțeleaptă ar putea fi spicuirea înțelepciunii din trecut, e o nebunie să se privească trecutul ca pe o sursă exclusivă a adevărului. Adevărul este relativ și se amplifică; el trăiește mereu în prezent, ajungând la noi expresii în fiecare generație de oameni - și chiar în fiecare viață umană.

Marea forță a venerării strămoșilor este valoarea pe care această atitudine o atribuie familiei. Stabilitatea și persistența uimitoare ale culturii chineze sunt o consecință a rolului major acordat familiei, căci civilizația depinde direct de funcționarea eficientă a familiei. În China, familia a atins o importanță socială, și chiar o semnificație religioasă, de care s-au apropiat și alte câteva popoare.

Devotamentul filial și loialitatea familială, pretinse de cultul în creștere al strămoșilor, a asigurat stabilirea relațiilor familiale superioare și a grupurilor familiale

some five hundred years following the disruption of Greco-Roman civilization.

79:8.4 (887.4) The belief in, and worship of, the "One Truth" as taught by Singlangton never entirely died out; but as time passed, the search for new and higher truth became overshadowed by a growing tendency to venerate that which was already established. Slowly the genius of the yellow race became diverted from the pursuit of the unknown to the preservation of the known. And this is the reason for the stagnation of what had been the world's most rapidly progressing civilization.

79:8.5 (887.5) Between 4000 and 500 B.C. the political reunification of the yellow race was consummated, but the cultural union of the Yangtze and Yellow river centers had already been effected. This political reunification of the later tribal groups was not without conflict, but the societal opinion of war remained low; ancestor worship, increasing dialects, and no call for military action for thousands upon thousands of years had rendered this people ultrapeaceful.

79:8.6 (887.6) Despite failure to fulfill the promise of an early development of advanced statehood, the yellow race did progressively move forward in the realization of the arts of civilization, especially in the realms of agriculture and horticulture. The hydraulic problems faced by the agriculturists in Shensi and Honan demanded group co-operation for solution. Such irrigation and soil-conservation difficulties contributed in no small measure to the development of interdependence with the consequent promotion of peace among farming groups.

79:8.7 (887.7) Soon developments in writing, together with the establishment of schools, contributed to the dissemination of knowledge on a previously unequaled scale. But the cumbersome nature of the ideographic writing system placed a numerical limit upon the learned classes despite the early appearance of printing. And above all else, the process of social standardization and religio-philosophic dogmatization continued apace. The religious development of ancestor veneration became further complicated by a flood of superstitions involving nature worship, but lingering vestiges of a real concept of God remained preserved in the imperial worship of Shang-ti.

79:8.8 (888.1) The great weakness of ancestor veneration is that it promotes a backward-looking philosophy. However wise it may be to glean wisdom from the past, it is folly to regard the past as the exclusive source of truth. Truth is relative and expanding; it *lives* always in the present, achieving new expression in each generation of men — even in each human life.

79:8.9 (888.2) The great strength in a veneration of ancestry is the value that such an attitude places upon the family. The amazing stability and persistence of Chinese culture is a consequence of the paramount position accorded the family, for civilization is directly dependent on the effective functioning of the family; and in China the family attained a social importance, even a religious significance, approached by few other peoples.

79:8.10 (888.3) The filial devotion and family loyalty exacted by the growing cult of ancestor worship insured the building up of superior family relationships and of

durabile, care împreună au facilitat dezvoltarea factorilor următori în păstrarea civilizației:

1. Conservarea bunurilor și a bogăției.
2. Punerea în comun a experienței mai multor generații.
3. Educarea eficientă a copiilor în artele și în științele trecutului.
4. Dezvoltarea unui puternic simț al datoriei, înălțarea moralității și creșterea sensibilității etice.

Perioada formatoare a civilizației chineze, debutând cu sosirea andiților, se întinde până la marea deșteptare etică, morală, și semi-religioasă, a celui de-al șaselea secol înainte de Crist. Și tradiția chineză păstrează istoria vagă a trecutului lor evolutiv; tranziția de la familia matriarhală la familia patriarhală, stabilirea agriculturii, dezvoltarea arhitecturii, instaurarea industriei - toate acestea sunt prezentate succesiv. Mai mult decât orice altă relatare asemănătoare, această istorie prezintă, cu cea mai mare precizie, imaginea magnificei ascensiuni a unui popor superior, pornind de la nivelul barbariei. În cursul acestor vremuri, chinezii au trecut de la o societate agricolă primitivă la un organizare socială superioară, înglobând urbanizarea, manufactura, prelucrarea metalelor, schimburile comerciale, un guvern, scrierea, matematica, artele, științele și tiparul.

Așa a persistat peste secole această civilizație antică a rasei galbene. Sunt aproape patruzeci de mii de ani de când s-au făcut primele progrese importante în cultura chineză. Cu toate că au existat numeroase recesiuni, civilizația fiilor Hanului este cel mai aproape de a prezenta o imagine neîntreruptă de progres continuu, până în epoca secolului al douăzecilea al erei creștine. Rasele albe au avut o dezvoltare mecanică și religioasă de ordin elevat, dar ele nu i-au depășit niciodată pe chinezi în loialitatea familială, în etica colectivă, și nici în moralitatea personală.

Această cultură străveche a contribuit mult la fericirea oamenilor. Milioane de ființe umane au trăit și au murit, binecuvântate de aceste înfăptuiri. Vreme de secole, această mare civilizație s-a odihnit pe laurii trecutului, însă astăzi ea se deșteaptă pentru a reconsidera țelurile transcendente ale existenței umane și a relua lupta continuă pentru un progres fără sfârșit.

[Prezentat de un Arhanghel din Nebadon.]

enduring family groups, all of which facilitated the following factors in the preservation of civilization:

- 79:8.11 (888.4) 1. Conservation of property and wealth.
- 79:8.12 (888.5) 2. Pooling of the experience of more than one generation.
- 79:8.13 (888.6) 3. Efficient education of children in the arts and sciences of the past.
- 79:8.14 (888.7) 4. Development of a strong sense of duty, the enhancement of morality, and the augmentation of ethical sensitivity.

79:8.15 (888.8) The formative period of Chinese civilization, opening with the coming of the Andites, continues on down to the great ethical, moral, and semireligious awakening of the sixth century before Christ. And Chinese tradition preserves the hazy record of the evolutionary past; the transition from mother- to father-family, the establishment of agriculture, the development of architecture, the initiation of industry — all these are successively narrated. And this story presents, with greater accuracy than any other similar account, the picture of the magnificent ascent of a superior people from the levels of barbarism. During this time they passed from a primitive agricultural society to a higher social organization embracing cities, manufacture, metalworking, commercial exchange, government, writing, mathematics, art, science, and printing.

79:8.16 (888.9) And so the ancient civilization of the yellow race has persisted down through the centuries. It is almost forty thousand years since the first important advances were made in Chinese culture, and though there have been many retrogressions, the civilization of the sons of Han comes the nearest of all to presenting an unbroken picture of continual progression right on down to the times of the twentieth century. The mechanical and religious developments of the white races have been of a high order, but they have never excelled the Chinese in family loyalty, group ethics, or personal morality.

79:8.17 (888.10) This ancient culture has contributed much to human happiness; millions of human beings have lived and died, blessed by its achievements. For centuries this great civilization has rested upon the laurels of the past, but it is even now reawakening to envision anew the transcendent goals of mortal existence, once again to take up the unrelenting struggle for never-ending progress.

79:8.18 (888.11) [Presented by an Archangel of Nebadon.]

Capitolul 80. Expansiunea Andită în Occident

⇐ 079

CARTEA URANTIA

081 ⇐

PARTE III. ISTORIA URANTIEI

CAPITOLUL 80 EXPANSIUNEA ANDITĂ ÎN OCCIDENT

Secțiuni

Introduction

1. Adamiții pătrund în Europa
2. Schimbările climatice și geologice
3. Omul albastru de Cro-Magnon
4. Invaziile Europei de către andiți
5. Cucerirea Europei de nord de către Andiți
6. Andiții aflați de-a lungul Nilului
7. Andiții insulele Mediteranei
8. Andoniții Dunăreni
9. Cele trei rase albe

PAPER 80 ANDITE EXPANSION IN THE OCCIDENT

SECTIONS

Introduction

1. The Adamites Enter Europe
2. Climatic and Geologic Changes
3. The Cro-Magnoid Blue Man
4. The Andite Invasions of Europe
5. The Andite Conquest of Northern Europe
6. The Andites along the Nile
7. Andites of the Mediterranean Isles
8. The Danubian Andonites
9. The Three White Races

Introduction

DEȘI oamenii europeni albaștri n-au înfăptuit de unii singuri o mare civilizație culturală, ei au furnizat o bază biologică conținând filiații impregnate de sânge adamic. Când în cele din urmă s-au amestecat cu invadatorii andiți de mai târziu, ei au produs una dintre cele mai puternice rase capabile să atingă civilizația dinamică care avea să apară vreodată pe Urantia de la epoca rasei violete și de la cea a Andiților care au succedat-o.

Popoarele albe moderne au încorporat liniile supraviețuitoare ale neamurilor adamice, care s-au amestecat cu rasele sangice ce includeau unele elemente roșii și galbene, dar mai ales oameni albaștri. Toate rasele albe conțineau un procentaj considerabil de neamuri adonite originale, precum și mai multe linii primitive nodite.

INTRODUCTION

80:0.1 (889.1) ALTHOUGH the European blue man did not of himself achieve a great cultural civilization, he did supply the biologic foundation which, when its Adamized strains were blended with the later Andite invaders, produced one of the most potent stocks for the attainment of aggressive civilization ever to appear on Urantia since the times of the violet race and their Andite successors.

80:0.2 (889.2) The modern white peoples incorporate the surviving strains of the Adamic stock which became admixed with the Sangik races, some red and yellow but more especially the blue. There is a considerable percentage of the original Andonite stock in all the white races and still more of the early Nodite strains.

1. ADAMIȚII PĂTRUND ÎN EUROPA

Înainte ca ultimii nodiți să fi fost alungați din valea Eufratului, mulți dintre frații lor pătrunseseră în Europa ca aventurieri, ca învățători, ca negustori sau ca războinici. În cursul primelor vremuri ale rasei violet, bazinul Mediteranei era protejat de strâmtoarea Gibraltarului, precum și de puntea terestră a Siciliei. Chiar la începuturile lui, o parte a comerțului maritim a fost stabilită pe aceste lacuri interioare, unde oamenii

1. THE ADAMITES ENTER EUROPE

80:1.1 (889.3) Before the last Andites were driven out of the Euphrates valley, many of their brethren had entered Europe as adventurers, teachers, traders, and warriors. During the earlier days of the violet race the Mediterranean trough was protected by the Gibraltar isthmus and the Sicilian land bridge. Some of man's very early maritime commerce was established on these inland lakes, where blue men from the north and the Saharans from the south met Nodites and Adamites

albaștri din nord și saharieni din sud i-au întâlnit pe nodiți și pe adamiți din est.

În bazinul oriental al Mediteranei, nodiții își instalaseră unul dintre centrele lor cele mai vaste de cultură și, de acolo, ei pătrunseseră puțin și în Europa meridională, dar mai ales în Africa de Nord. Sirienii nodiți-adoniți brahicefali au introdus foarte devreme olăritul și agricultura în coloniile lor din delta Nilului, care se înălța puțin câte puțin. De asemenea, ei au importat oi, capre, vite și alte animale domestice, precum și metode foarte mult îmbunătățite pentru prelucrarea metalelor, căci Siria era pe atunci centrul acestei industrii.

Timp de peste treizeci de mii de ani, Egiptul a primit un flux constant de mesopotamieni, care veneau cu arta și cultura lor îmbogățind-o pe aceea din valea Nilului. Dar intrarea unui mare număr de saharieni a deteriorat considerabil străvechea civilizație așezată de-a lungul Nilului, astfel încât Egiptul atinsese cu vreo cincisprezece mii de ani în urmă cel mai scăzut nivel cultural al lui.

Totuși, în epocile primitive, migrația adamiților spre vest nu prea a avut de întâmpinat obstacole. Sahara era o pajiște deschisă împânzită de crescători de animale și de fermieri. Locuitorii ei nu s-au lansat niciodată în manufactură; și nici constructori de orașe nu au fost. Saharieni erau un grup indigo-negru, care comportau mari aporturi ale raselor verzi și portocalii, pe atunci stinse. Ei au primit totuși un volum foarte limitat de ereditate violetă înainte ca ridicarea scoarței terestre și schimbarea direcției vânturilor umede să risipească rămășițele acestei civilizații prospere și pașnice.

Sângele lui Adam a fost diluat în cea mai mare parte a raselor umane, dar unele au primit mai mult decât altele. Rasele amestecate ale Indiei și popoarele mai închise la culoare ale Africii nu prezentau atracție pentru adamiți. Ei s-ar fi amestecat de bună voie cu oamenii roșii, dacă aceștia din urmă nu ar fi fost atât de îndepărtați în America, și ei erau într-un mod amical înclinați către oamenii galbeni, aceștia fiind însă la fel de greu accesibili în îndepărtata lor Asie. De aceea, când adamiții erau împinși de aventură și de altruism, sau alungați din valea Eufratului, ei alegeau cu totul natural uniunea cu rasele albastre ale Europei.

Oamenii albaștri, pe atunci dominanți în Europa, nu aveau practici religioase respingătoare pentru primii emigranți adamiți, și exista o mare atracție sexuală între rasa violetă și rasa albastră. Cei mai buni dintre oamenii albaștri considerau ca fiind o mare onoare permisiunea de a se căsători cu adamiți. Fiecare bărbat albastru nutrea ambiția de a deveni destul de abil și destul de înzestrat artistic pentru a câștiga afecțiunea unei femei adamite, iar cea mai înaltă aspirație a unei femei albastre superioare era aceea de a primi omagiile unui adamit.

Lent, acești fii migratori ai Edenului se uneau cu tipurile superioare ale rasei albastre și însuflețeau practicile lor culturale, în timp ce exterminau fără milă ce mai rămăsese din filiațiile neamurilor Neanderthalului. Această tehnică de încrucișare a raselor, combinată cu eliminarea filiațiilor inferioare, a produs cel puțin o duzină de grupuri viguroase și progresiste de oameni albaștri superiori, iar voi ați desemnat unul dintre ele cu numele de cro-magnon.

from the east.

80:1.2 (889.4) In the eastern trough of the Mediterranean the Nodites had established one of their most extensive cultures and from these centers had penetrated somewhat into southern Europe but more especially into northern Africa. The broad-headed Nodite-Andonite Syrians very early introduced pottery and agriculture in connection with their settlements on the slowly rising Nile delta. They also imported sheep, goats, cattle, and other domesticated animals and brought in greatly improved methods of metalworking, Syria then being the center of that industry.

80:1.3 (889.5) For more than thirty thousand years Egypt received a steady stream of Mesopotamians, who brought along their art and culture to enrich that of the Nile valley. But the ingress of large numbers of the Sahara peoples greatly deteriorated the early civilization along the Nile so that Egypt reached its lowest cultural level some fifteen thousand years ago.

80:1.4 (889.6) But during earlier times there was little to hinder the westward migration of the Adamites. The Sahara was an open grazing land overspread by herders and agriculturists. These Saharans never engaged in manufacture, nor were they city builders. They were an indigo-black group which carried extensive strains of the extinct green and orange races. But they received a very limited amount of the violet inheritance before the upthrust of land and the shifting water-laden winds dispersed the remnants of this prosperous and peaceful civilization.

80:1.5 (890.1) Adam's blood has been shared with most of the human races, but some secured more than others. The mixed races of India and the darker peoples of Africa were not attractive to the Adamites. They would have mixed freely with the red man had he not been far removed in the Americas, and they were kindly disposed toward the yellow man, but he was likewise difficult of access in faraway Asia. Therefore, when actuated by either adventure or altruism, or when driven out of the Euphrates valley, they very naturally chose union with the blue races of Europe.

80:1.6 (890.2) The blue men, then dominant in Europe, had no religious practices which were repulsive to the earlier migrating Adamites, and there was great sex attraction between the violet and the blue races. The best of the blue men deemed it a high honor to be permitted to mate with the Adamites. Every blue man entertained the ambition of becoming so skillful and artistic as to win the affection of some Adamite woman, and it was the highest aspiration of a superior blue woman to receive the attentions of an Adamite.

80:1.7 (890.3) Slowly these migrating sons of Eden united with the higher types of the blue race, invigorating their cultural practices while ruthlessly exterminating the lingering strains of Neanderthal stock. This technique of race blending, combined with the elimination of inferior strains, produced a dozen or more virile and progressive groups of superior blue men, one of which you have denominated the Cro-Magnons.

Din aceste motive, și din multe altele, dintre care cel mai mic nu erau traseele de migrație mai favorabile, primele valuri de cultură mesopotamiană s-au îndreptat aproape exclusiv către Europa. Acestea sunt împrejurările care au determinat antecedentele civilizației europene moderne.

2. SCHIMBĂRILE CLIMATICE ȘI GEOLOGICE

Expansiunea inițială a rasei violete în Europa a fost întreruptă de anumite schimbări climatice și geologice mai degrabă bruște. Cu retragerea câmpurilor de gheață nordice, vânturile care aduceau ploile s-au întors de la vest la nord, și au transformat treptat vastele regiuni de pășuni deschise din Sahara într-un deșert arid. Această secetă a dispersat locuitorii marelui platou saharian; aceștia erau de talie mică, bruneți cu ochii negri, dar dolicocefali.

Elementele mai pure indigo s-au dus spre sud, în pădurile Africii centrale, unde au și rămas de atunci încoace. Grupurile cele mai amestecate s-au împrăștiat în trei direcții; triburile superioare de la vest au emigrat în Spania, și de acolo în părțile adiacente ale Europei; ele formau nucleul raselor mediteraneene ulterioare de bruneți dolicocefali. Diviziunea cel mai puțin progresivă din estul platoului saharian a emigrat în Arabia și, de acolo, prin Mesopotamia de nord și prin India, până la îndepărtata insulă a Ceylonului. Grupul central s-a îndreptat spre nord și spre est, până la valea Nilului, și a părăsit în Palestina.

Acest substrat sangic secundar este ceea ce a sugerat un anumit grad de înrudire cu popoarele moderne răspândite de la Decan, trecând prin Iran și prin Mesopotamia, până de-a lungul celor două țărmuri nord și sud ale Mediteranei.

Cam în epoca acestor schimbări de climat în Africa, Anglia s-a separat de continent, iar Danemarca s-a înălțat din mare, în timp ce strâmtoarea Gibraltarului, care proteja bazinul occidental al Mediteranei, s-a prăbușit ca urmare a unui cutremur de pământ, ceea ce a înălțat rapid nivelul acestui lac intern până la acela al Oceanului Atlantic. Curând după aceea, puntea terestră siciliană s-a scufundat, ceea ce a făcut Mediterana o singură mare legată din nou de Oceanul Atlantic. Acest cataclism al naturii a înghițit sute de colonii, și a cauzat cea mai mare pierdere de vieți omenești prin inundație pe care a cunoscut-o vreodată istoria lumii.

Această surpare a bazinului mediteranean a restrâns imediat deplasările adamiților spre occident, în timp ce marea afluență a saharienilor i-a condus la căutarea, în nordul și estul Edenului, de supape pentru suprapopulația lor. Pe măsură ce descendenții lui Adam părăseau văile Tigrului și ale Eufratului călătorind spre nord, ei întâlneau bariere muntoase și Marea Caspică, care era pe atunci mai întinsă decât astăzi. Timp de multe generații, adamiții s-au dăruit vânatului, creșterii de animale domestice și culturii din jurul coloniilor lor răspândite pe tot cuprinsul Turkestanului. Acest popor magnific și-a extins lent teritoriul în Europa, dar acum adamiții pătrund în Europa prin est și acolo găsesc cultura oamenilor albaștri în urmă cu mii de ani față de cea a Asiei, căci această regiune nu a avut aproape nici un contact cu Mesopotamia.

80:1.8 (890.4) For these and other reasons, not the least of which was more favorable paths of migration, the early waves of Mesopotamian culture made their way almost exclusively to Europe. And it was these circumstances that determined the antecedents of modern European civilization.

2. CLIMATIC AND GEOLOGIC CHANGES

80:2.1 (890.5) The early expansion of the violet race into Europe was cut short by certain rather sudden climatic and geologic changes. With the retreat of the northern ice fields the water-laden winds from the west shifted to the north, gradually turning the great open pasture regions of Sahara into a barren desert. This drought dispersed the smaller-statured brunets, dark-eyed but long-headed dwellers of the great Sahara plateau.

80:2.2 (890.6) The purer indigo elements moved southward to the forests of central Africa, where they have ever since remained. The more mixed groups spread out in three directions: The superior tribes to the west migrated to Spain and thence to adjacent parts of Europe, forming the nucleus of the later Mediterranean long-headed brunet races. The least progressive division to the east of the Sahara plateau migrated to Arabia and thence through northern Mesopotamia and India to faraway Ceylon. The central group moved north and east to the Nile valley and into Palestine.

80:2.3 (890.7) It is this secondary Sangik substratum that suggests a certain degree of kinship among the modern peoples scattered from the Deccan through Iran, Mesopotamia, and along both shores of the Mediterranean Sea.

80:2.4 (890.8) About the time of these climatic changes in Africa, England separated from the continent, and Denmark arose from the sea, while the isthmus of Gibraltar, protecting the western basin of the Mediterranean, gave way as the result of an earthquake, quickly raising this inland lake to the level of the Atlantic Ocean. Presently the Sicilian land bridge submerged, creating one sea of the Mediterranean and connecting it with the Atlantic Ocean. This cataclysm of nature flooded scores of human settlements and occasioned the greatest loss of life by flood in all the world's history.

80:2.5 (891.1) This engulfment of the Mediterranean basin immediately curtailed the westward movements of the Adamites, while the great influx of Saharans led them to seek outlets for their increasing numbers to the north and east of Eden. As the descendants of Adam journeyed northward from the valleys of the Tigris and Euphrates, they encountered mountainous barriers and the then expanded Caspian Sea. And for many generations the Adamites hunted, herded, and tilled the soil around their settlements scattered throughout Turkestan. Slowly this magnificent people extended their territory into Europe. But now the Adamites enter Europe from the east and find the culture of the blue man thousands of years behind that of Asia since this region has been almost entirely out of touch with Mesopotamia.

3. OMUL ALBASTRU DE CRO-MAGNON

Centrele antice ale culturii oamenilor albaştri erau situate de-a lungul tuturor fluviilor Europei, dar Somme este singurul care curge încă în albia pe care o urma în epoca preglaciară.

Noi vorbim de oamenii albaştri ca ocupând continentul european, însă existau zeci de tipuri rasiale. Chiar și acum treizeci și cinci de mii de ani, rasele albastre din Europa erau deja un popor foarte amestecat, care conținea eredități de sânge roșu și galben, în timp ce, în regiunile de coastă ale Atlanticului și în acelea ale Rusiei actuale, el absorbise o doză considerabilă de sânge andonit, și, spre sud, el fusese în contact cu popoarele sahariene. Ar fi însă zadarnică încercarea de a se enumera numeroasele grupuri rasiale.

Civilizația europeană a acestei prime perioade posterioare lui Adam a fost un amestec unic de vigoare și de artă a oamenilor albaştri, cu imaginația creativă a adamiților. Oamenii albaştri formau o rasă foarte viguroasă, dar ei au degradat considerabil statutul cultural și spiritual al adamiților. Le-a fost foarte greu acestora din urmă să își lase amprenta religiei lor asupra cro-magnoizilor, pentru că erau atât de mulți aceia dintre ei care aveau tendința de a amăgi și a ademeni pe tinerele fecioare. Timp de zece mii de ani, religia în Europa a rămas la un nivel foarte scăzut în comparație cu dezvoltările ei în India și în Egipt.

Oamenii albaştri erau perfect cinstiți în toate afacerile lor, și feriți de viciile sexuale ale adamiților amestecați. Ei respectau fecioria, și nu practicau poligamia decât dacă războiul pricina o criză de bărbați.

Popoarele de Cro-Magnon erau o rasă curajoasă și prevăzătoare. Ele mențineau, pentru copii, un sistem de educație eficient, la care participau ambii părinți, iar serviciile copiilor mai vârstnici erau utilizate din plin. Fiecare copil era cu grijă instruit în întreținerea cavernelor, să practice artele și să cioplească silexul. Încă din anii tinereții lor, femeile aveau o bună experiență a muncilor gospodărești și a unei agriculturi rudimentare, în timp ce bărbații erau vânători iscusiți și războinici curajoși.

Oamenii albaştri erau vânători, pescari, culegători de hrană și pricepuți constructori de bărci. Ei făceau topoare din piatră, tăiau arbori și construiau colibe din bârne parțial îngropate în pământ, și acoperite cu piei. Unele popoare construiesc încă colibe asemănătoare în Siberia. Popoarele de Cro-Magnon din sud au trăit în general în peșteri și în grote.

Pe durata rigorilor iernii, nu era ceva ieșit din comun ca sentinelele lor să moară de frig pe când asigurau garda de noapte la intrările peșterilor. Ei erau curajoși, dar, mai presus de toate, erau artiști; amestecul de sânge adamit a accelerat brusc imaginația lor creativă. Apogeul artei oamenilor albaştri a fost cu aproximativ cincisprezece mii de ani în urmă, înainte de epoca în care rasele cu epidermă mai întunecată la culoare au venit din Africa înspre nord, prin Spania.

3. THE CRO-MAGNOID BLUE MAN

80:3.1 (891.2) The ancient centers of the culture of the blue man were located along all the rivers of Europe, but only the Somme now flows in the same channel which it followed during preglacial times.

80:3.2 (891.3) While we speak of the blue man as pervading the European continent, there were scores of racial types. Even thirty-five thousand years ago the European blue races were already a highly blended people carrying strains of both red and yellow, while on the Atlantic coastlands and in the regions of present-day Russia they had absorbed a considerable amount of Andonite blood and to the south were in contact with the Saharan peoples. But it would be fruitless to attempt to enumerate the many racial groups.

80:3.3 (891.4) The European civilization of this early post-Adamic period was a unique blend of the vigor and art of the blue men with the creative imagination of the Adamites. The blue men were a race of great vigor, but they greatly deteriorated the cultural and spiritual status of the Adamites. It was very difficult for the latter to impress their religion upon the Cro-Magnoids because of the tendency of so many to cheat and to debauch the maidens. For ten thousand years religion in Europe was at a low ebb as compared with the developments in India and Egypt.

80:3.4 (891.5) The blue men were perfectly honest in all their dealings and were wholly free from the sexual vices of the mixed Adamites. They respected maidenhood, only practicing polygamy when war produced a shortage of males.

80:3.5 (891.6) These Cro-Magnon peoples were a brave and farseeing race. They maintained an efficient system of child culture. Both parents participated in these labors, and the services of the older children were fully utilized. Each child was carefully trained in the care of the caves, in art, and in flint making. At an early age the women were well versed in the domestic arts and in crude agriculture, while the men were skilled hunters and courageous warriors.

80:3.6 (891.7) The blue men were hunters, fishers, and food gatherers; they were expert boatbuilders. They made stone axes, cut down trees, erected log huts, partly below ground and roofed with hides. And there are peoples who still build similar huts in Siberia. The southern Cro-Magnons generally lived in caves and grottoes.

80:3.7 (892.1) It was not uncommon during the rigors of winter for their sentinels standing on night guard at cave entrances to freeze to death. They had courage, but above all they were artists; the Adamic mixture suddenly accelerated creative imagination. The height of the blue man's art was about fifteen thousand years ago, before the days when the darker-skinned races came north from Africa through Spain.

Cu circa cincisprezece mii de ani în urmă, pădurile alpine au năpădit puțin câte puțin întinderi considerabile. Vânătorii europeni erau împinși spre văile fluviilor și spre țărmurile mărilor de aceeași constrângeri climatice care transformaseră fericele terenuri de vânătoare ale lumii în deșerturi sterpe și aride. În aceeași perioadă în care vânturile de ploaie începeau să bată spre nord, vastele pajiști europene deschise s-au acoperit de păduri. Aceste ample și relativ bruște modificări de climat, au făcut rasele Europei, care practicau vânătoarea pe spații libere, să se transforme în crescători de animale și, într-o oarecare măsură, în pescari și lucrători ai pământului.

Deși din aceste schimbări rezultau unele progrese culturale, se produceau totuși și anumite regresii biologice. În timpul precedentei ere de vânătoare, membrii triburilor superioare se căsătoriseră cu prizonierii de război de tipul cel mai evoluat, și îi distruseseră invariabil pe aceia pe care îi socoteau inferiori. Însă, când au început să instaleze coloniile și să se lanseze în agricultură și în comerț, ei au căutat să-i cruțe pe cei mai mulți dintre captivi mediocri pentru a-i păstra ca sclavi. Iar urmașii acestor sclavi au fost aceia care, mai târziu, au degradat atât de mult întregul tip cro-magnon. Cultura a continuat să regreseze până în momentul în care a primit un nou impuls din Orient, când invazia finală și masivă a mesopotamienilor a măturat Europa, absorbind rapid cultura și tipul cro-magnon și inaugurând civilizația raselor albe.

4. INVAZIILE EUROPEI DE CĂTRE ANDIȚI

Un flux constant de andiți s-a revărsat în Europa, însă au fost șapte invazii majore, ultimii invadatori venind călare în trei valuri mari. Unii au intrat în Europa prin insulele Mării Egee și au urcat în sus pe lunca Dunării, dar majoritatea primelor filiații mai pure au emigrat în Europa nord-vestică pe ruta din nord, care traversa pășunile Volgăi și ale Donului.

Între a treia și a patra invazie, o hoardă de andoniți a pătruns în Europa prin nord, după ce a venit din Siberia pe fluviile ruse și pe marea Baltică. Ea a fost imediat asimilată de triburile andite din nord.

Expansiunile inițiale ale rasei violete mai pure au fost mult mai pacifiste decât acelea ale descendenților ei andiți ulteriori, care erau semi-militari și adoraucuceririle. Adamiții erau pașnici, iar nodiții, belicoși. Uniunea acestor neamuri, după cum s-au contopit mai târziu cu rasele sangice, a produs andiții, popor capabil și agresiv, care a făcut adevărate cuceriri militare.

Cu toate acestea, calul a fost factorul evolutiv care a determinat dominația andiților în Occident. Calul a dat andiților care se răspândeau avantajul până atunci inexistent al mobilității, ceea ce a permis ultimelor grupuri de cavaleri andiți să înainteze rapid de jur împrejurul Mării Caspice, pentru a invada întreaga Europă. Toate valurile anterioare ale andiților se deplasaseră atât de lent, încât avuseseră tendința să se spulbere de îndată ce se îndepărtau de Mesopotamia. Însă valurile ulterioare au avansat atât de rapid, încât au ajuns în Europa în grupuri coerente, care conservau într-o anumită măsură cultura lor superioară.

80:3.8 (892.2) About fifteen thousand years ago the Alpine forests were spreading extensively. The European hunters were being driven to the river valleys and to the seashores by the same climatic coercion that had turned the world's happy hunting grounds into dry and barren deserts. As the rain winds shifted to the north, the great open grazing lands of Europe became covered by forests. These great and relatively sudden climatic modifications drove the races of Europe to change from open-space hunters to herders, and in some measure to fishers and tillers of the soil.

80:3.9 (892.3) These changes, while resulting in cultural advances, produced certain biologic retrogressions. During the previous hunting era the superior tribes had intermarried with the higher types of war captives and had unvaryingly destroyed those whom they deemed inferior. But as they commenced to establish settlements and engage in agriculture and commerce, they began to save many of the mediocre captives as slaves. And it was the progeny of these slaves that subsequently so greatly deteriorated the whole Cro-Magnon type. This retrogression of culture continued until it received a fresh impetus from the east when the final and en masse invasion of the Mesopotamians swept over Europe, quickly absorbing the Cro-Magnon type and culture and initiating the civilization of the white races.

4. THE ANDITE INVASIONS OF EUROPE

80:4.1 (892.4) While the Andites poured into Europe in a steady stream, there were seven major invasions, the last arrivals coming on horseback in three great waves. Some entered Europe by way of the islands of the Aegean and up the Danube valley, but the majority of the earlier and purer strains migrated to northwestern Europe by the northern route across the grazing lands of the Volga and the Don.

80:4.2 (892.5) Between the third and fourth invasions a horde of Andonites entered Europe from the north, having come from Siberia by way of the Russian rivers and the Baltic. They were immediately assimilated by the northern Andite tribes.

80:4.3 (892.6) The earlier expansions of the purer violet race were far more pacific than were those of their later semimilitary and conquest-loving Andite descendants. The Adamites were pacific; the Nodites were belligerent. The union of these stocks, as later mingled with the Sangik races, produced the able, aggressive Andites who made actual military conquests.

80:4.4 (892.7) But the horse was the evolutionary factor which determined the dominance of the Andites in the Occident. The horse gave the dispersing Andites the hitherto nonexistent advantage of mobility, enabling the last groups of Andite cavalymen to progress quickly around the Caspian Sea to overrun all of Europe. All previous waves of Andites had moved so slowly that they tended to disintegrate at any great distance from Mesopotamia. But these later waves moved so rapidly that they reached Europe as coherent groups, still retaining some measure of higher culture.

De zece mii de ani, toată lumea locuită, în afară de China și de regiunea Eufратului, nu făcuse decât progrese culturale foarte limitate, când neobosiții cavaleri andiți și-au făcut apariția în cel de-al șaptelea și al șaselea mileniu de dinaintea lui Crist. În timp ce se deplasau spre vest prin câmpiile Rusiei, asimilând cele mai bune elemente ale oamenilor albaștri și exterminându-le pe cele mai puțin bune, ei s-au amestecat formând un singur popor. Ei au fost strămoșii raselor așa-zise nordice, neamurile populațiilor scandinave, germanice și anglo-saxone.

Filiațiile superioare albastre nu au întârziat să fie în cu totul asimilate de andiți în toată Europa de nord. Numai în Laponia (și într-o anumită măsură în Bretania) străvechii andoniți au păstrat o asemănare de identitate rasială.

5. CUCERIREA EUROPEI DE NORD DE CĂTRE

ANDIȚI

Triburile din Europa de nord se simțeau continuu întărite de un curent regulat de mesopotamieni care emigrau prin Turkestan și prin sudul Rusiei. Când ultimele valuri ale cavaleriei andite au trecut peste Europa, existau deja, în această regiune, mai mulți oameni purtători de sânge andit decât în tot restul lumii.

Timp de trei mii de ani, cartierul general militar al andiților din nord s-au aflat în Danemarca. Din acest punct central, au pornit valurile succesive de cucerire, ale cărui elemente și-au pierdut treptat caracterul lor andit, și au devenit din ce în ce mai albe de-a lungul secolelor, pe măsură ce s-a produs amestecul final al cuceritorilor mesopotamieni cu popoarele cucerite.

În timp ce oamenii albaștri fuseseră asimilați în nord și sfârșiseră prin a sucomba în fața incursiunilor cavalerilor albi care pătrundeau prin sud, triburile invadatoare ale rasei albe amestecate au întâmpinat o rezistență dărză și prelungită din partea oamenilor de Cro-Magnon; însă inteligența superioară a rasei albe, precum și rezervele ei biologice în constantă creștere, i-au permis să nimicească complet rasa mai veche.

Luptele decisive dintre oamenii albi și oamenii albaștri s-au desfășurat în valea Sommei. Acolo, floarea rasei albastre s-a opus cu îndârjire andiților care înaintau spre sud. Timp de peste cinci sute de ani, oamenii de cro-magnon și-au apărat teritoriile cu succes, înainte de a ceda în fața strategiei militare superioare a invadatorilor albi. Thor, comandantul victorios al armatelor din nord în bătălia finală de la Somme, a devenit eroul triburilor nordice albe, și a fost mai târziu respectat ca un zeu de unele dintre ele.

Fortărețele oamenilor albaștri care au rezistat cel mai mult timp se găseau în sudul Franței, dar ultima mare rezistență militară a fost biruită de-a lungul Sommei. Cucerirea ulterioară a avansat prin pătrunderea comercială, prin împingerea populației în lungul fluviilor și printr-o succesiune continuă de căsătorii cu elementele albastre superioare, însoțită de o exterminare nemiloasă a celor inferioare.

Când consiliul tribal andit al bătrânilor andiți hotărâ

80:4.5 (893.1) The whole inhabited world, outside of China and the Euphrates region, had made very limited cultural progress for ten thousand years when the hard-riding Andite horsemen made their appearance in the sixth and seventh millenniums before Christ. As they moved westward across the Russian plains, absorbing the best of the blue man and exterminating the worst, they became blended into one people. These were the ancestors of the so-called Nordic races, the forefathers of the Scandinavian, German, and Anglo-Saxon peoples.

80:4.6 (893.2) It was not long before the superior blue strains had been fully absorbed by the Andites throughout all northern Europe. Only in Lapland (and to a certain extent in Brittany) did the older Andonites retain even a semblance of identity.

5. THE ANDITE CONQUEST OF NORTHERN

EUROPE

80:5.1 (893.3) The tribes of northern Europe were being continuously reinforced and upstepped by the steady stream of migrants from Mesopotamia through the Turkestan-south Russian regions, and when the last waves of Andite cavalry swept over Europe, there were already more men with Andite inheritance in that region than were to be found in all the rest of the world.

80:5.2 (893.4) For three thousand years the military headquarters of the northern Andites was in Denmark. From this central point there went forth the successive waves of conquest, which grew decreasingly Andite and increasingly white as the passing centuries witnessed the final blending of the Mesopotamian conquerors with the conquered peoples.

80:5.3 (893.5) While the blue man had been absorbed in the north and eventually succumbed to the white cavalry raiders who penetrated the south, the advancing tribes of the mixed white race met with stubborn and protracted resistance from the Cro-Magnons, but superior intelligence and ever-augmenting biologic reserves enabled them to wipe the older race out of existence.

80:5.4 (893.6) The decisive struggles between the white man and the blue man were fought out in the valley of the Somme. Here, the flower of the blue race bitterly contested the southward-moving Andites, and for over five hundred years these Cro-Magnoids successfully defended their territories before succumbing to the superior military strategy of the white invaders. Thor, the victorious commander of the armies of the north in the final battle of the Somme, became the hero of the northern white tribes and later on was revered as a god by some of them.

80:5.5 (893.7) The strongholds of the blue man which persisted longest were in southern France, but the last great military resistance was overcome along the Somme. The later conquest progressed by commercial penetration, population pressure along the rivers, and by continued intermarriage with the superiors, coupled with the ruthless extermination of the inferiors.

80:5.6 (893.8) When the tribal council of the Andite elders

prin judecată că un captiv inferior era inapt, el era predat preoților șamani în urma unei ceremonii complicate, iar aceștia îl însoțeau la fluviu unde îi dădeau, conform riturilor, inițierea către 'fericitele teritorii de vânătoare' - înecul. Pe această cale, invadatorii albi din Europa au exterminat toate popoarele pe care le-au întâlnit și care n-au fost rapid asimilate în propriile lor rânduri; astfel și-au găsit sfârșitul oamenii albaștri - și acest lucru s-a produs cu rapiditate.

Oamenii albaștri cro-magnoizi au constituit fundamentul biologic al raselor europene moderne, dar ei n-au supraviețuit decât în măsura în care au fost absorbiți de viguroșii cuceritori de mai târziu ai ținuturilor lor natale. Filiațiile albastre au adus multă robustețe și vigoare fizică raselor albe din Europa, dar umorul și imaginația popoarelor europene contopite proveneau de la andiți. Această uniune între andiți și oamenii albaștri, din care au provenit rasele albe nordice, a provocat o cădere imediată a civilizației andite, o întârziere de natură tranzitorie. În cele din urmă, superioritatea latentă a acestor barbari nordici s-a manifestat și a culminat în civilizația europeană de astăzi.

Către anul 5.000 înaintea erei creștine, rasele albe în evoluție dominau toată Europa nordică, inclusiv nordul Germaniei, nordul Franței și Insulele Britanice. Europa centrală a fost controlată pentru o vreme de oamenii albaștri și de andoniții cu cap rotund. Aceștia din urmă au locuit mai cu seamă în valea Dunării și nu au fost niciodată în întregime mutați de către andiți.

6. ANDIȚII AFLAȚI DE-A LUNGUL NILULUI

De la epoca migrațiilor andite finale, cultura a fost în declin în valea Eufratului, iar centrul imediat al civilizației s-a mutat în valea Nilului. Egiptul venea imediat după Mesopotamia în calitate de cartier general al grupului cel mai evoluat de pe pământ.

Valea Nilului a început să sufere de inundații cu puțin înaintea vâilor Mesopotamiei, ducând-o însă mult mai bine. Acest contratimp inițial al populației a fost mai mult decât compensat de afluența constantă de emigranți andiți, astfel încât cultura Egiptului, cu toate că provenea în realitate din valea Eufratului, părea să-și facă drum înainte. În anul 5.000 înaintea erei creștine, în timpul perioadei inundațiilor din Mesopotamia, existau în Egipt șapte grupuri distincte de ființe umane, și toate, în afară de unul, veneau din Mesopotamia.

Când s-a produs ultimul exod din valea Eufratului, Egiptul a avut marele noroc îi să primească pe mulți dintre artiștii și artizanii cei mai iscusiți. Acești artizani andiți se simțeau în întregime totuși acasă, în sensul că ei erau foarte obișnuiți cu viața fluvială, cu inundațiile, cu irigațiile și cu anotimpurile secetoase. Ei apreciau poziția adăpostită din valea Nilului, unde erau mult mai puțin expuși atacurilor și incursiunilor ostile decât pe malurile Eufratului. Ei au contribuit foarte mult la tehnica egiptenilor de prelucrare a metalelor. Ei prelucrau aici minereurile de fier care proveneau din muntele Sinai, în loc de cele din regiunile Mării Negre.

Egiptenii au reunit, de foarte devreme, divinitățile lor locale într-un elaborat sistem național de zei. Ei au dezvoltat o vastă teologie, și aveau o preoțime numeroasă, dar greu de întreținut. Mai mulți șefi diferiți

had adjudged an inferior captive to be unfit, he was, by elaborate ceremony, committed to the shaman priests, who escorted him to the river and administered the rites of initiation to the "happy hunting grounds" — lethal submergence. In this way the white invaders of Europe exterminated all peoples encountered who were not quickly absorbed into their own ranks, and thus did the blue man come to an end — and quickly.

80:5.7 (893.9) The Cro-Magnoid blue man constituted the biologic foundation for the modern European races, but they have survived only as absorbed by the later and virile conquerors of their homelands. The blue strain contributed many sturdy traits and much physical vigor to the white races of Europe, but the humor and imagination of the blended European peoples were derived from the Andites. This Andite-blue union, resulting in the northern white races, produced an immediate lapse of Andite civilization, a retardation of a transient nature. Eventually, the latent superiority of these northern barbarians manifested itself and culminated in present-day European civilization.

80:5.8 (894.1) By 5000 B.C. the evolving white races were dominant throughout all of northern Europe, including northern Germany, northern France, and the British Isles. Central Europe was for some time controlled by the blue man and the round-headed Andonites. The latter were mainly situated in the Danube valley and were never entirely displaced by the Andites.

6. THE ANDITES ALONG THE NILE

80:6.1 (894.2) From the times of the terminal Andite migrations, culture declined in the Euphrates valley, and the immediate center of civilization shifted to the valley of the Nile. Egypt became the successor of Mesopotamia as the headquarters of the most advanced group on earth.

80:6.2 (894.3) The Nile valley began to suffer from floods shortly before the Mesopotamian valleys but fared much better. This early setback was more than compensated by the continuing stream of Andite immigrants, so that the culture of Egypt, though really derived from the Euphrates region, seemed to forge ahead. But in 5000 B.C., during the flood period in Mesopotamia, there were seven distinct groups of human beings in Egypt; all of them, save one, came from Mesopotamia.

80:6.3 (894.4) When the last exodus from the Euphrates valley occurred, Egypt was fortunate in gaining so many of the most skillful artists and artisans. These Andite artisans found themselves quite at home in that they were thoroughly familiar with river life, its floods, irrigations, and dry seasons. They enjoyed the sheltered position of the Nile valley; they were there much less subject to hostile raids and attacks than along the Euphrates. And they added greatly to the metalworking skill of the Egyptians. Here they worked iron ores coming from Mount Sinai instead of from the Black Sea regions.

80:6.4 (894.5) The Egyptians very early assembled their municipal deities into an elaborate national system of gods. They developed an extensive theology and had an equally extensive but burdensome priesthood. Several

au căutat să reînvie vestigiile primelor învățături religioase setite, dar aceste eforturi au fost de scurtă durată. Andiiți au construit primele edificii de piatră din Egipt. Prima și cea mai frumoasă dintre piramide a fost ridicată de Imhotep, un geniu andit al arhitecturii, pe vremea în care slujea ca prim ministru. Construcțiile anterioare fuseseră construite din cărămidă, și deși mai fuseseră construite edificii din piatră în diferite părți ale lumii, acesta a fost primul în Egipt. Însă arta construirii a decăzut constant începând din epoca acestui mare arhitect.

Această strălucită perioadă de cultură a fost brusc întreruptă de războaiele interne de-a lungul Nilului, și țara a fost curând invadată, așa cum fusese și Mesopotamia, de către triburile inferioare venite din Arabia neospitalieră și de către negrii din sud. Acest fapt a produs un declin continuu al progresului social vreme de peste cinci sute de ani.

7. ANDIȚII INSULELE MEDITERANEI

În cursul declinului culturii în Mesopotamia, o civilizație superioară a persistat, un timp, pe insulele Mediteranei orientale.

Către anul 12.000 dinaintea erei creștine, un strălucit trib de andiiți a migrat în Creta. Aceasta a fost singura insulă colonizată atât de devreme de către un grup atât de superior, și au trecut aproape două mii de ani înainte ca descendenții acestor marinari să se răspândească prin insulele vecine. Acest grup era compus din andiiți, de statură mică și cu cap îngust, care se căsătoriseră cu nodiții nordici din ramura vanită. Ei măsurau mai puțin de un metru optzeci în înălțime, și fuseseră literalmente izgoniți de pe continent de către semenii lor mai mari, dar inferiori. Acești emigranți în Creta erau extrem de iscusiți în arta țesutului, a prelucrării metalelor, a olăritului, a cositoritului și a întrebuințării pietrei ca material de construcție. Ei au început să scrie și au continuat ca crescători de animale și ca agricultori.

La aproape două mii de ani după colonizarea Cretei, un grup de descendenți ai lui Adamson, de statură înaltă, au ajuns în Grecia prin insulele nordice venind aproape direct din căminul lor din ținuturile înalte din nordul Mesopotamiei. Acești strămoși ai grecilor au fost conduși către occident de către Sato, un urmaș direct al lui Adamson și al Ratei.

Grupul care în cele din urmă s-a stabilit în Grecia se compunea din trei sute șaptezeci și cinci de persoane alese și superioare, care alcătuiau sfârșitul celei de-a doua civilizații a adamsoniților. Acești descendenți îndepărtați ai lui Adamson cuprindeau filiațiile cele mai valoroase ale raselor albe care își făceau apariția pe atunci. Inteligența lor era de un ordin elevat și, din punct de vedere fizic, ei erau cele mai frumoase exemplare de oameni din epoca primului Eden.

Curând, Grecia și insulele Mării Egee au urmat Mesopotamiei și Egiptului ca centru occidental al comerțului, artei și culturii. Dar, așa cum a fost anterior în Egipt, toată arta și toată știința lumii egeene proveneau din Mesopotamia, cu excepția culturii adamsoniților precursori ai grecilor. Toată arta și geniul acestor popoare ulterioare sunt o moștenire directă a

different leaders sought to revive the remnants of the early religious teachings of the Sethites, but these endeavors were short-lived. The Andites built the first stone structures in Egypt. The first and most exquisite of the stone pyramids was erected by Imhotep, an Andite architectural genius, while serving as prime minister. Previous buildings had been constructed of brick, and while many stone structures had been erected in different parts of the world, this was the first in Egypt. But the art of building steadily declined from the days of this great architect.

80:6.5 (894.6) This brilliant epoch of culture was cut short by internal warfare along the Nile, and the country was soon overrun, as Mesopotamia had been, by the inferior tribes from inhospitable Arabia and by the blacks from the south. As a result, social progress steadily declined for more than five hundred years.

7. ANDITES OF THE MEDITERRANEAN ISLES

80:7.1 (895.1) During the decline of culture in Mesopotamia there persisted for some time a superior civilization on the islands of the eastern Mediterranean.

80:7.2 (895.2) About 12,000 B.C. a brilliant tribe of Andites migrated to Crete. This was the only island settled so early by such a superior group, and it was almost two thousand years before the descendants of these mariners spread to the neighboring isles. This group were the narrow-headed, smaller-statured Andites who had intermarried with the Vanite division of the northern Nodites. They were all under six feet in height and had been literally driven off the mainland by their larger and inferior fellows. These emigrants to Crete were highly skilled in textiles, metals, pottery, plumbing, and the use of stone for building material. They engaged in writing and carried on as herders and agriculturists.

80:7.3 (895.3) Almost two thousand years after the settlement of Crete a group of the tall descendants of Adamson made their way over the northern islands to Greece, coming almost directly from their highland home north of Mesopotamia. These progenitors of the Greeks were led westward by Sato, a direct descendant of Adamson and Ratta.

80:7.4 (895.4) The group which finally settled in Greece consisted of three hundred and seventy-five of the selected and superior people comprising the end of the second civilization of the Adamsonites. These later sons of Adamson carried the then most valuable strains of the emerging white races. They were of a high intellectual order and, physically regarded, the most beautiful of men since the days of the first Eden.

80:7.5 (895.5) Presently Greece and the Aegean Islands region succeeded Mesopotamia and Egypt as the Occidental center of trade, art, and culture. But as it was in Egypt, so again practically all of the art and science of the Aegean world was derived from Mesopotamia except for the culture of the Adamsonite forerunners of the Greeks. All the art and genius of

posterității lui Adamson, primul fiu al lui Adam și al Evei, și al extraordinarei lui a doua soții, Rata, o fiică descendentă în linie neîntreruptă a purului stat major nodit al prințului Caligastia. Nu este deci deloc de mirare că grecii au avut tradiții mitologice cum că ei se coborau direct din zei și din ființe supraumane.

Regiunea egeeană a trecut prin cinci stadii diferite de cultură, fiecare mai puțin spiritual decât cel precedent. Curând, ultima epocă a gloriei artistice s-a năruit sub greutatea mediocrității descendenței, rapid înmulțiți, ai sclavilor dunăreni aduși de generațiile ulterioare ale grecilor.

În Creta, pe parcursul acestei epoci, cultul mamei a atins, la descendenței lui Cain, cea mai mare reputație a lui. Acest cult a glorificat-o pe Eva prin adorarea 'marii mame'. Peste tot putea fi văzute reprezentări ale Evei. Mii de sanctuare publice au fost ridicate pe tot cuprinsul Cretei și Asiei Mici. Acest cult al mamei a persistat până în epoca lui Crist și a fost, mai târziu, încorporat în religia creștină primitivă sub forma glorificării și a venerării Mariei, mama pământească a lui Isus.

Către anul 6.500 înaintea erei creștine, se produsese un mare declin în moștenirea spirituală a andiților. Descendenții lui Adam erau extrem de risipiți, și fuseseră virtual înghițiți de către rasele umane mai vechi și mai numeroase. Această decadentă a civilizației andite, precum și dispariția criteriilor lor religioase, au lăsat rasele spiritual sărăcite ale pământului într-o stare deplorabilă.

Către anul 5.000 înaintea erei creștine, cele trei filiații cele mai pure ale descendenților lui Adam se găseau în Sumeria, în Europa de Nord, și în Grecia. Toată Mesopotamia s-a deteriorat lent prin curentul de rase amestecate și mai întunecate care s-au infiltrat prin Arabia. Venirea acestor popoare inferioare a contribuit mai mult la împrăștierea în depărtare a rămășițelor biologice și culturale ale andiților. Plecând din toate părțile semilunii fertile, populațiile cele mai aventuroase au mers către vest și au împânzit insulele. Acești emigranți au cultivat cereale și legume, și au adus cu ei animale domestice.

Către anul 5.000 înaintea erei creștine, o puternică armată de mesopotamieni progresiști au ieșit din valea Eufratului și s-au instalat în insula Ciprului; această civilizație a fost măturată cu vreo două mii de ani mai târziu de hordurile barbare venite din nord.

O altă mare colonie s-a instalat pe țărmul Mediteranei lângă poziția ulterioară a Cartaginei. Pornind din Africa de Nord, un mare număr de andiți au intrat în Spania și s-au contopit, mai târziu, în Elveția, cu frații lor plecați anterior din Insulele Egeene pentru a locui în Italia.

Când Egiptul a urmat Mesopotamia în declinul ei cultural, multe dintre familiile cele mai capabile și cele mai evaluate, au fugit în Creta, ceea ce a ridicat treptat civilizația cretană, deja foarte avansată. Când sosirea grupurilor inferioare care veneau din Egipt amenințau ulterior civilizația Cretei, familiile cele mai cultivate s-au dus către vest, în Grecia.

Grecii nu erau doar mari învățători și mari artiști, ci au fost și cei mai mari comercianți și colonizatori ai

these latter people is a direct legacy of the posterity of Adamson, the first son of Adam and Eve, and his extraordinary second wife, a daughter descended in an unbroken line from the pure Nodite staff of Prince Caligastia. No wonder the Greeks had mythological traditions that they were directly descended from gods and superhuman beings.

80:7.6 (895.6) The Aegean region passed through five distinct cultural stages, each less spiritual than the preceding, and ere long the last glorious era of art perished beneath the weight of the rapidly multiplying mediocre descendants of the Danubian slaves who had been imported by the later generations of Greeks.

80:7.7 (895.7) It was during this age in Crete that the *mother cult* of the descendants of Cain attained its greatest vogue. This cult glorified Eve in the worship of the "great mother." Images of Eve were everywhere. Thousands of public shrines were erected throughout Crete and Asia Minor. And this mother cult persisted on down to the times of Christ, becoming later incorporated in the early Christian religion under the guise of the glorification and worship of Mary the earth mother of Jesus.

80:7.8 (895.8) By about 6500 B.C. there had occurred a great decline in the spiritual heritage of the Andites. The descendants of Adam were widely dispersed and had been virtually swallowed up in the older and more numerous human races. And this decadence of Andite civilization, together with the disappearance of their religious standards, left the spiritually impoverished races of the world in a deplorable condition.

80:7.9 (896.1) By 5000 B.C. the three purest strains of Adam's descendants were in Sumeria, northern Europe, and Greece. The whole of Mesopotamia was being slowly deteriorated by the stream of mixed and darker races which filtered in from Arabia. And the coming of these inferior peoples contributed further to the scattering abroad of the biologic and cultural residue of the Andites. From all over the fertile crescent the more adventurous peoples poured westward to the islands. These migrants cultivated both grain and vegetables, and they brought domesticated animals with them.

80:7.10 (896.2) About 5000 B.C. a mighty host of progressive Mesopotamians moved out of the Euphrates valley and settled upon the island of Cyprus; this civilization was wiped out about two thousand years subsequently by the barbarian hordes from the north.

80:7.11 (896.3) Another great colony settled on the Mediterranean near the later site of Carthage. And from north Africa large numbers of Andites entered Spain and later mingled in Switzerland with their brethren who had earlier come to Italy from the Aegean Islands.

80:7.12 (896.4) When Egypt followed Mesopotamia in cultural decline, many of the more able and advanced families fled to Crete, thus greatly augmenting this already advanced civilization. And when the arrival of inferior groups from Egypt later threatened the civilization of Crete, the more cultured families moved on west to Greece.

80:7.13 (896.5) The Greeks were not only great teachers and artists, they were also the world's greatest traders

lumii. Înainte de a succomba sub valul de inferioritate care a sfârșit prin a înghiți arta și comerțul lor, ei au reușit să planteze, în Occident, atât de multe avanposturi de cultură, încât o mare parte a progreselor inițiale ale civilizației grecești a persistat la popoarele ulterioare din Europa de sud, iar un mare număr de descendenți amestecați ai acestor adamsoniți au fost încorporați în triburile de pe pământurile continentale adiacente.

8. ANDONIȚII DUNĂRENI

Andiții din valea Eufratului au emigrat spre nord, în Europa, pentru a se contopi cu oamenii albaștri, și spre vest, în regiunile mediteraneene, pentru a se amesteca cu rămășițele, ele înseși mixte, ale saharienilor și ale oamenilor albaștri din sud. Aceste două ramuri ale rasei albe au fost și sunt încă separate de muntenii brahicefali supraviețuitori ai triburilor andonite, care locuieră mult timp în aceste regiuni centrale.

Acești descendenți ai lui Andon erau dispersați în cea mai mare parte a regiunilor muntoase ale Europei centrale și sud-estice. Ei au fost adesea întăriți de către cei sosiți din Asia Minoră, regiunea pe care ei o ocupau în număr considerabil. Hititiții antichi proveneau direct din neamul andonit; epiderma lor palidă și capul lor mare erau tipice pentru această rasă. Această filiație s-a perpetuat la strămoșii lui Avraam, și a contribuit mult la înfățișarea caracteristică a acestor descendenți ulteriori evrei; aceștia, deși aveau o cultură și o religie provenite de la andiți, vorbeau o limbă foarte diferită. Limba lor era în mod distinct andonită.

Triburile care locuiau în casele construite pe piloni de consolidare sau pe diguri de lemn pe lacurile Italiei, ale Elveției și ale Europei meridionale erau avanposturile în expansiune ale migrațiilor africane, egeene și mai ales dunărene.

Dunărenii erau andoniți, fermieri și crescători de animale, intrați în Europa prin Peninsula Balcanică, și se deplasau lent către nord pe traseul văii Dunării. Ei practicau olăritul și cultivau pământul, preferând să trăiască în văi. Colonia cea mai nordică a Dunărenilor era în Liege, în Belgia. Aceste triburi s-au degradat rapid pe măsură ce s-au îndepărtat de centrul și de izvorul culturii lor. Cele mai frumoase vase de lut ale lor au fost fabricate de primele colonii.

Dunărenii practicau cultul mamei ca urmare a influenței misionarilor Cretei. Aceste triburi s-au contopit, mai târziu, cu grupul de marinari andoniți care au venit pe vase de pe coasta Asiei Minore și care erau, de asemenea, adoratori ai mamei. O mare parte a Europei centrale a fost astfel colonizată de timpuriu de către tipuri mixte de rase albe brahicefale, care practicau cultul mamei și ritul religios al incinerării morților, căci adepții cultului mamei aveau obiceiul să-și ardă morții în bordeie din piatră.

9. CELE TREI RASE ALBE

Amestecurile rasiale, în Europa, către sfârșitul migrațiilor andite, au alcătuit gruparea următoare de trei rase albe:

8. THE DANUBIAN ANDONITES

80:8.1 (896.6) The Andite peoples of the Euphrates valley migrated north to Europe to mingle with the blue men and west into the Mediterranean regions to mix with the remnants of the commingled Saharans and the southern blue men. And these two branches of the white race were, and now are, widely separated by the broad-headed mountain survivors of the earlier Andonite tribes which had long inhabited these central regions.

80:8.2 (896.7) These descendants of Andon were dispersed through most of the mountainous regions of central and southeastern Europe. They were often reinforced by arrivals from Asia Minor, which region they occupied in considerable strength. The ancient Hittites stemmed directly from the Andonite stock; their pale skins and broad heads were typical of that race. This strain was carried in Abraham's ancestry and contributed much to the characteristic facial appearance of his later Jewish descendants who, while having a culture and religion derived from the Andites, spoke a very different language. Their tongue was distinctly Andonite.

80:8.3 (897.1) The tribes that dwelt in houses erected on piles or log piers over the lakes of Italy, Switzerland, and southern Europe were the expanding fringes of the African, Aegean, and, more especially, the Danubian migrations.

80:8.4 (897.2) The Danubians were Andonites, farmers and herders who had entered Europe through the Balkan peninsula and were moving slowly northward by way of the Danube valley. They made pottery and tilled the land, preferring to live in the valleys. The most northerly settlement of the Danubians was at Liege in Belgium. These tribes deteriorated rapidly as they moved away from the center and source of their culture. The best pottery is the product of the earlier settlements.

80:8.5 (897.3) The Danubians became mother worshipers as the result of the work of the missionaries from Crete. These tribes later amalgamated with groups of Andonite sailors who came by boats from the coast of Asia Minor, and who were also mother worshipers. Much of central Europe was thus early settled by these mixed types of the broad-headed white races which practiced mother worship and the religious rite of cremating the dead, for it was the custom of the mother cultists to burn their dead in stone huts.

9. THE THREE WHITE RACES

80:9.1 (897.4) The racial blends in Europe toward the close of the Andite migrations became generalized into the three white races as follows:

1. Rasa albă din nord. Această rasă așa-zisă nordică era în esență compusă din oameni albaștri, la care se adăugau andiții, dar care conținea și o cantitate considerabilă de sânge andonit, cu cantități mai mici de sânge roșu și galben sangic. Rasa albă de nord îngloba astfel cele patru neamuri umane cele mai dezirabile, dar ereditatea ei majoră venea de la oamenii albaștri. Nordicul primitiv tipic era dolihocefal, mare și blond; dar, cu mult timp în urmă, această rasă s-a contopit în întregime cu toate ramurile oamenilor albi.

Cultura primitivă a Europei găsită de invadatorii nordici era aceea a dunărenilor care regresau, contopiți cu oamenii albaștri. Cultura nordic-daneză și aceea a danubienilor andoniți s-au întâlnit și au fuzionat pe Rin, după cum atestă existența a două grupuri rasiale în Germania contemporană.

Nordicii au continuat comerțul cu chilimbar de pe coasta baltică, stabilind un mare negoț cu brahicefalii văii Dunării prin Pasul Brenner. Contactul extins cu dunărenii i-a făcut pe acești oameni din nord să practice cultul mamei, și, timp de milenii, incinerarea morților a fost aproape universală în Scandinavia. Aceasta explică de ce nu s-au putut găsi oseminte ale albilor din rasa primitivă, deși fuseseră îngropați prin toată Europa - nu se găsește decât cenușa lor în urne de piatră sau de argilă. Acești oameni au construit, de asemenea, locuințe; ei nu au locuit niciodată în grotte. Aceasta explică totodată raritatea dovezilor culturii primitive a albilor, cu toate că tipul cro-magnon mai vechi s-a conservat mai bine acolo unde a fost zidit ermetic, în siguranță, în peșteri și în grotte. Oricare ar fi situația, se găsește în Europa, la un moment dat, o cultură primitivă a dunărenilor care degenerau și a oamenilor albaștri, și apoi, fără tranziție, a apărut omul alb, mult superior.

2. Rasa albă centrală. Cu toate că grupul conține filiați albastre, galbene și andite, el este predominant andonit. Aceste popoare sunt brahicefale; oamenii au tenul închis, sunt scunzi și îndesați. Ei se găsesc între rasele nordice și mediteraneene ca o pană a cărei bază se afla în Asia și vârful pătrundea în estul Franței.

Timp de aproape douăzeci de mii de ani, andoniții fuseseră împinși tot mai departe spre nordul Asiei centrale de către andiți. Către anul 3.000 înaintea erei creștine, seceta în creștere i-a adus pe andoniți înapoi în Turkestan. Această înaintare andonită spre sud a continuat timp de mai multe mii de ani, divizându-se în jurul Mării Caspice și al Mării Negre, și pătrunzând în Europa în același timp prin Balcani și prin Ucraina. Această invazie includea grupurile rămase din descendenții lui Adamson. În cursul ultimei jumătăți a perioadei de invazie, ea a adus un număr considerabil de andiți iranieni, precum și numeroși descendenți ai preoților sethiți.

Către anul 2.500 înaintea erei creștine, înaintarea andoniților spre occident a atins Europa. Această invadare a întregii Mesopotamii, a Asiei Minoare și a bazinului Dunării de către barbarii dealurilor Turkestanului a constituit cel mai grav și cel mai durabil regres al culturii care a fost înregistrat până atunci. Acești invadatori au 'andonizat' net caracterul raselor Europei centrale, care, de atunci, au rămas mereu caracteristic alpine.

80:9.2 (897.5) 1. *The northern white race.* This so-called Nordic race consisted primarily of the blue man plus the Andite but also contained a considerable amount of Andonite blood, together with smaller amounts of the red and yellow Sangik. The northern white race thus encompassed these four most desirable human stocks. But the largest inheritance was from the blue man. The typical early Nordic was long-headed, tall, and blond. But long ago this race became thoroughly mixed with all of the branches of the white peoples.

80:9.3 (897.6) The primitive culture of Europe, which was encountered by the invading Nordics, was that of the retrograding Danubians blended with the blue man. The Nordic-Danish and the Danubian-Andonite cultures met and mingled on the Rhine as is witnessed by the existence of two racial groups in Germany today.

80:9.4 (897.7) The Nordics continued the trade in amber from the Baltic coast, building up a great commerce with the broadheads of the Danube valley via the Brenner Pass. This extended contact with the Danubians led these northerners into mother worship, and for several thousands of years cremation of the dead was almost universal throughout Scandinavia. This explains why remains of the earlier white races, although buried all over Europe, are not to be found — only their ashes in stone and clay urns. These white men also built dwellings; they never lived in caves. And again this explains why there are so few evidences of the white man's early culture, although the preceding Cro-Magnon type is well preserved where it has been securely sealed up in caves and grottoes. As it were, one day in northern Europe there is a primitive culture of the retrograding Danubians and the blue man and the next that of a suddenly appearing and vastly superior white man.

80:9.5 (897.8) 2. *The central white race.* While this group includes strains of blue, yellow, and Andite, it is predominantly Andonite. These people are broad-headed, swarthy, and stocky. They are driven like a wedge between the Nordic and Mediterranean races, with the broad base resting in Asia and the apex penetrating eastern France.

80:9.6 (898.1) For almost twenty thousand years the Andonites had been pushed farther and farther to the north of central Asia by the Andites. By 3000 B.C. increasing aridity was driving these Andonites back into Turkestan. This Andonite push southward continued for over a thousand years and, splitting around the Caspian and Black seas, penetrated Europe by way of both the Balkans and the Ukraine. This invasion included the remaining groups of Adamson's descendants and, during the latter half of the invasion period, carried with it considerable numbers of the Iranian Andites as well as many of the descendants of the Sethite priests.

80:9.7 (898.2) By 2500 B.C. the westward thrust of the Andonites reached Europe. And this overrunning of all Mesopotamia, Asia Minor, and the Danube basin by the barbarians of the hills of Turkestan constituted the most serious and lasting of all cultural setbacks up to that time. These invaders definitely Andonized the character of the central European races, which have ever since remained characteristically Alpine.

3. Rasa albă de sud. Această rasă mediteraneană brună era formată dintr-un amestec de andiți și oameni albaștri, cu mai puține filiații andonite decât în nord. Acest grup a absorbit de asemenea, prin saharieni, o cantitate considerabilă de sânge sangic. Mai recent, această ramură meridională a rasei albe a primit aportul puternicelor elemente andite care veneau de la Mediterană orientală.

Regiunile de coastă ale Mediteranei nu au abandonat totuși popoarele andiților înaintea epocii marilor invazii ale nomazilor, către anul 2.500 înaintea erei creștine. Transporturile și comerțul pe calea uscatului au fost aproape întrerupte în timpul secolelor în care nomazii au invadat districtele Mării Mediterane orientale. Această interferență cu transporturile terestre a determinat marea expansiune a transporturilor și a comerțului maritime. Negoțul mediteranean pe calea mării era în plină activitate cu circa patru mii cinci sute de ani în urmă. Această dezvoltare a traficului maritim a determinat expansiunea bruscă a descendenților andiților în toate teritoriile de coastă ale bazinului mediteranean.

Aceste amestecuri rasiale au pus fundamentele rasei sud-europene, cea mai amestecată dintre toate. Din această epocă, rasa a suferit încă noi încorporări, îndeosebi prin popoarele albastre-galbene-andite din Arabia. De fapt, rasa albă mediteraneană este atât de contopită cu popoarele din vecinătate, încât este practic de nedistins ca tip separat, însă, în general, membrii ei sunt mici, dolicocefali și bruni.

În nord, andiții i-au eliminat pe oamenii albaștri prin războaie și prin căsătorii, dar aceștia au supraviețuit în mai mare număr în sud. Bascii și berberii reprezentau supraviețuirea celor două ramuri ale acestei rase, dar chiar și aceste popoare sunt cu totul amestecate cu saharieni.

Acesta era tabloul amestecului de rase prezentat de Europa centrală cu circa 3.000 de ani înaintea erei creștine. În ciuda greșelii adamice parțiale, încrucișările avuseseră totuși loc între tipurile de oameni superiori.

Urma Epoca Bronzului, după aceea a Pietrei Cioplite. În Scandinavia, era deja Epoca Bronzului asociată cu cultul mamei. În Franța meridională și în Spania, era Epoca Pietrei Cioplite, asociată cu cultul Soarelui. Aceasta a fost epoca în care s-au construit templele soarelui circulare și fără acoperiș. Rasele albe europene erau constructori energici, cărora le făcea plăcere să ridice mari pietre care serveau drept memoriale soarelui, așa cum au făcut mai târziu descendenții lor în Stonehenge. Obiceiul cultului soarelui marchează această epocă ca pe o mare perioadă a agriculturii în Europa meridională.

Superstițiile acestei ere relativ recente ale adorării soarelui persistă încă și astăzi în obiceiurile populare ale Bretoniei. Deși sunt creștinați de peste 1.300 de ani, bretonii păstrează încă amulete ale Epocii Pietrei Cioplite pentru a îndepărta ochiul rău. Ei țin încă 'pietre de trăsnet' în coșurile caselor lor pentru a se proteja de fulger. Bretonii nu s-au contopit niciodată cu nodiții scandinavi. Ei sunt supraviețuitorii locuitorilor originali andoniți ai Europei occidentale, contopiți cu neamurile mediteraneene.

Este greșit să se încerce clasificarea popoarele

80:9.8 (898.3) 3. *The southern white race.* This brunet Mediterranean race consisted of a blend of the Andite and the blue man, with a smaller Andonite strain than in the north. This group also absorbed a considerable amount of secondary Sangik blood through the Saharans. In later times this southern division of the white race was infused by strong Andite elements from the eastern Mediterranean.

80:9.9 (898.4) The Mediterranean coastlands did not, however, become permeated by the Andites until the times of the great nomadic invasions of 2500 B.C. Land traffic and trade were nearly suspended during these centuries when the nomads invaded the eastern Mediterranean districts. This interference with land travel brought about the great expansion of sea traffic and trade; Mediterranean sea-borne commerce was in full swing about forty-five hundred years ago. And this development of marine traffic resulted in the sudden expansion of the descendants of the Andites throughout the entire coastal territory of the Mediterranean basin.

80:9.10 (898.5) These racial mixtures laid the foundations for the southern European race, the most highly mixed of all. And since these days this race has undergone still further admixture, notably with the blue-yellow-Andite peoples of Arabia. This Mediterranean race is, in fact, so freely admixed with the surrounding peoples as to be virtually indiscernible as a separate type, but in general its members are short, long-headed, and brunet.

80:9.11 (898.61) In the north the Andites, through warfare and marriage, obliterated the blue men, but in the south they survived in greater numbers. The Basques and the Berbers represent the survival of two branches of this race, but even these peoples have been thoroughly admixed with the Saharans.

80:9.12 (898.7) This was the picture of race mixture presented in central Europe about 3000 B.C. In spite of the partial Adamic default, the higher types did blend.

80:9.13 (898.8) These were the times of the New Stone Age overlapping the oncoming Bronze Age. In Scandinavia it was the Bronze Age associated with mother worship. In southern France and Spain it was the New Stone Age associated with sun worship. This was the time of the building of the circular and roofless sun temples. The European white races were energetic builders, delighting to set up great stones as tokens to the sun, much as did their later-day descendants at Stonehenge. The vogue of sun worship indicates that this was a great period of agriculture in southern Europe.

80:9.14 (899.1) The superstitions of this comparatively recent sun-worshipping era even now persist in the folkways of Brittany. Although Christianized for over fifteen hundred years, these Bretons still retain charms of the New Stone Age for warding off the evil eye. They still keep thunderstones in the chimney as protection against lightning. The Bretons never mingled with the Scandinavian Nordics. They are survivors of the original Andonite inhabitants of western Europe, mixed with the Mediterranean stock.

80:9.15 (899.2) But it is a fallacy to presume to classify the white peoples as Nordic, Alpine, and Mediterranean.

albe în nordice, alpine și mediteraneene. Au existat, în ansamblu, prea multe amestecuri pentru a permite asemenea grupări. La un moment dat, rasa albă s-a divizat destul de net în clase ale acestui ordin, dar amestecurile foarte extinse s-au produs de atunci, și nu a mai fost posibil să se identifice clar demarcațiile. Nici chiar în anul 3.000 înaintea erei creștine, grupurile sociale antice nu formau mai mult o rasă unică decât locuitorii actuali ai Americii de Nord.

Culturile europene au continuat, timp de 5.000 de ani, să crească precum și, într-o anumită măsură, să se amestece, dar bariera limbajelor a împiedicat deplina reciprocitate a schimburilor dintre diversele națiuni occidentale. În cursul secolului trecut, aceste culturi au avut cea mai bună ocazie de a se contopi în populația cosmopolită a Americii de Nord. Viitorul acestui continent va fi determinat de calitatea factorilor rasiali pe care evoluția îi va lăsa introduși în aceste populații prezente și viitoare, și de nivelul culturii sociale care se va menține.

[Prezentat de un Arhanghel din Nebadon.]

There has been altogether too much blending to permit such a grouping. At one time there was a fairly well-defined division of the white race into such classes, but widespread intermingling has since occurred, and it is no longer possible to identify these distinctions with any clarity. Even in 3000 B.C. the ancient social groups were no more of one race than are the present inhabitants of North America.

80:9.16 (899.3) This European culture for five thousand years continued to grow and to some extent intermingle. But the barrier of language prevented the full reciprocation of the various Occidental nations. During the past century this culture has been experiencing its best opportunity for blending in the cosmopolitan population of North America; and the future of that continent will be determined by the quality of the racial factors which are permitted to enter into its present and future populations, as well as by the level of the social culture which is maintained.

80:9.17 (899.4) [Presented by an Archangel of Nebadon.]

Capitolul 81. Dezvoltarea civilizației moderne

⇐ 080

CARTEA URANTIA

082 ⇐

PARTE III. ISTORIA URANTIEI

CAPITOLUL 81 DEZVOLTAREA CIVILIZAȚIEI MODERNE

Secțiuni

Introduction

1. Leagănul civilizației
2. Uneltele civilizației
3. Orașele, manufactura și comerțul
4. Rasele amestecate
5. Societatea culturală
6. Menținerea civilizației

Introduction

INDEPENDENT de sușuri și de coborâșuri în eșecul planurilor proiectate pentru ameliorarea lumii în misiunile lui Caligastia și ale lui Adam, evoluția organică fundamentală a speciei umane a continuat să antreneze rasele înainte pe scara progresului uman și a dezvoltării rasiale. Este posibil să se întârzie evoluția, dar nu să se și oprească.

Membrii rasei violete au fost mai puțin numeroși decât s-a prevăzut, dar influența lor, de la epoca lui Adam, a produs, în civilizație, un avans care a depășit cu mult progresul pe care umanitatea l-a putut înfăptui în cursul întregii ei existențe anterioare de aproape un milion de ani.

1. LEAGĂNUL CIVILIZAȚIEI

Timp de circa treizeci și cinci de mii de ani după epoca lui Adam, leagănul civilizației s-a aflat în Asia de sud-vest, extinzându-se către est și ușor către nord, de la valea Nilului, prin Arabia de nord și prin Mesopotamia, până în Turkestan inclusiv. Climatul a fost factorul decisiv al stabilirii civilizației în această zonă.

Marile schimbări climatice și geologice în Africa de Nord și în Asia occidentală sunt cele care au pus capăt migrațiilor inițiale ale adamiților, împiedicându-le trecerea către Europa, ca urmare a extinderii Mediteranei, și abătând curentul migrației spre nord și spre est în direcția Turkestanului. În epoca în care se

PAPER 81 DEVELOPMENT OF MODERN CIVILIZATION

SECTIONS

Introduction

1. The Cradle of Civilization
2. The Tools of Civilization
3. Cities, Manufacture, and Commerce
4. The Mixed Races
5. Cultural Society
6. The Maintenance of Civilization

INTRODUCTION

81:0.1 (900.1) REGARDLESS of the ups and downs of the miscarriage of the plans for world betterment projected in the missions of Caligastia and Adam, the basic organic evolution of the human species continued to carry the races forward in the scale of human progress and racial development. Evolution can be delayed but it cannot be stopped.

81:0.2 (900.2) The influence of the violet race, though in numbers smaller than had been planned, produced an advance in civilization which, since the days of Adam, has far exceeded the progress of mankind throughout its entire previous existence of almost a million years.

1. THE CRADLE OF CIVILIZATION

81:1.1 (900.3) For about thirty-five thousand years after the days of Adam, the cradle of civilization was in southwestern Asia, extending from the Nile valley eastward and slightly to the north across northern Arabia, through Mesopotamia, and on into Turkestan. And *climate* was the decisive factor in the establishment of civilization in that area.

81:1.2 (900.4) It was the great climatic and geologic changes in northern Africa and western Asia that terminated the early migrations of the Adamites, barring them from Europe by the expanded Mediterranean and diverting the stream of migration north and east into Turkestan. By the time of the completion of these land

desăvârșesc aceste înălțări de terenuri și schimbări climatice corespondente, cu circa 15.000 de ani înainte de Isus Crist, civilizația ajunsese, în întreaga lume, la un punct mort, în afară de fermentii culturali și de rezervele biologice ale Andiților. Aceștia se aflau închiși la est de către munții Asiei și la vest de către pădurile care se tot extindeau.

Evoluția climatică este acum pe cale să reușească acolo unde toate celelalte eforturi eșuaseră, adică, să îi constrângă pe eurasiatici să abandoneze vânătoarea în favoarea meseriei mai civilizate de creștere a animalelor și a agriculturii. Evoluția este poate lentă, dar ea este teribil de eficientă.

Primii agricultori foloseau în general sclavii, și, în consecință, țărani au fost odinioară disprețuiți de către vânători și de către crescătorii de animale. Timp de milenii, s-a considerat cultivarea solului ca pe o ocupație subalternă, de unde și ideea că lucrul pământului este un blestem, deși el este cea mai mare dintre toate binecuvântările. Chiar și în epoca lui Cain și a lui Abel, sacrificiile vieții pastorale erau încă ținute la mai mare respect decât ofrandele agriculturii.

Oamenii au evoluat, în general, de la starea de vânători la aceea de cultivatori, cu o eră de tranziție a creșterii de turme, și asta a fost la fel de adevărat la andiți; s-a întâmplat însă și mai adesea ca toate constrângerile evolutive ale schimbărilor climatice să determine triburi întregi să treacă direct de la starea de vânători la aceea de cultivatori prosperi. Totuși, acest fenomen de trecere imediată de la vânătoare la agricultură nu s-a produs decât în regiunile unde amestecul rasial comporta o foarte puternică proporție de sânge violet.

Observând încolțirea grăunțelor accidental umezite sau puse în morminte ca hrană pentru cei decedați, popoarele evolutive (mai ales chinezii) au învățat devreme să planteze semințele și să strângă recolte. Însă, în toată Asia de sud-vest, de-a lungul aluviunilor fluviale fertile și al câmpiilor adiacente, andiți au pus în aplicare tehnicile agricole ameliorate care fuseseră moștenite de la strămoșii lor, pentru care cultivarea pământului și grădinaritul fuseseră principala ocupație în interiorul limitelor celei de-a doua grădini.

Timp de mii de ani, descendenții lui Adam cultivaseră, în toate ținuturile înalte ale bordurii superioare a Mesopotamiei, varietăți de grâu și de orz ameliorate în Grădina. Descendenții lui Adam și ai lui Adamson s-au întâlnit, au făcut comerț și s-au frecventat din punct de vedere social.

Aceste schimbări forțate în condițiile de viață sunt cele care au determinat o atât de mare proporție a rasei umane să practice un regim alimentar omnivor. Combinarea grâului, a orezului și a legumelor cu carnea animalelor din turmele lor a marcat un mare pas înainte în sănătatea și în vigoarea acestor popoare antice.

2. UNELTELE CIVILIZAȚIEI

Creșterea culturii umane este fondată pe dezvoltarea uneltelor civilizației, iar uneltele pe care oamenii le utilizau pentru a ieși din starea de sălbatici s-au dovedit eficiente exact în măsura în care eliberau

elevations and associated climatic changes, about 15,000 B.C., civilization had settled down to a world-wide stalemate except for the cultural ferments and biologic reserves of the Andites still confined by mountains to the east in Asia and by the expanding forests in Europe to the west.

81:1.3 (900.5) Climatic evolution is now about to accomplish what all other efforts had failed to do, that is, to compel Eurasian man to abandon hunting for the more advanced callings of herding and farming. Evolution may be slow, but it is terribly effective.

81:1.4 (900.6) Since slaves were so generally employed by the earlier agriculturists, the farmer was formerly looked down on by both the hunter and the herder. For ages it was considered menial to till the soil; wherefore the idea that soil toil is a curse, whereas it is the greatest of all blessings. Even in the days of Cain and Abel the sacrifices of the pastoral life were held in greater esteem than the offerings of agriculture.

81:1.5 (900.7) Man ordinarily evolved into a farmer from a hunter by transition through the era of the herder, and this was also true among the Andites, but more often the evolutionary coercion of climatic necessity would cause whole tribes to pass directly from hunters to successful farmers. But this phenomenon of passing immediately from hunting to agriculture only occurred in those regions where there was a high degree of race mixture with the violet stock.

81:1.6 (901.1) The evolutionary peoples (notably the Chinese) early learned to plant seeds and to cultivate crops through observation of the sprouting of seeds accidentally moistened or which had been put in graves as food for the departed. But throughout southwest Asia, along the fertile river bottoms and adjacent plains, the Andites were carrying out the improved agricultural techniques inherited from their ancestors, who had made farming and gardening the chief pursuits within the boundaries of the second garden.

81:1.7 (901.2) For thousands of years the descendants of Adam had grown wheat and barley, as improved in the Garden, throughout the highlands of the upper border of Mesopotamia. The descendants of Adam and Adamson here met, traded, and socially mingled.

81:1.8 (901.3) It was these enforced changes in living conditions which caused such a large proportion of the human race to become omnivorous in dietetic practice. And the combination of the wheat, rice, and vegetable diet with the flesh of the herds marked a great forward step in the health and vigor of these ancient peoples.

2. THE TOOLS OF CIVILIZATION

81:2.1 (901.4) The growth of culture is predicated upon the development of the tools of civilization. And the tools which man utilized in his ascent from savagery were effective just to the extent that they released man power

mâna de lucru umană pentru sarcini mai elevate.

Voi care trăiți astăzi într-un cadru modern de cultură care tocmai se naște și de început al progresului în treburile sociale, voi cei care dispuneți chiar și de ceva timp liber pentru a vă gândi la societate și la civilizație, nu pierdeți din vedere faptul că strămoșii voștri primitivi nu au avut decât foarte puțin sau chiar nici un pic de răgaz susceptibil de a fi consacrat reflectărilor gânditoare și meditațiilor sociale.

Primele patru mari progrese în civilizația umană au fost:

1. Cucerirea focului.
2. Domesticirea animalelor.
3. Punerea în sclavie a prizonierilor.
4. Proprietatea privată.

Focul, prima mare descoperire, a sfârșit prin a deschide porțile lumii științifice, însă, în această privință, el a avut puțină valoare pentru oamenii primitivi. Aceștia au refuzat să recunoască că fenomenele obișnuite puteau să se explice prin cauze naturale.

Când s-au întrebat de unde le venea focul, ei nu au întârziat să substituie, simplei istorii a lui Andon și a silexului, legenda unui Prometeu și a modului în care a furat focul din cer. Anticii au căutat o explicație supranaturală tuturor fenomenelor naturale care depășeau limitele înțelegerii lor personale, și mulți moderni au continuat să facă la fel. Depersonalizarea fenomenelor așa-zise naturale a necesitat secole, și ea nu a fost încă desăvârșită. În schimb, căutarea onestă, sinceră și temerară a adevăratelor cauze, a dat naștere științei moderne; ea a transformat astrologia în astronomie, alchimia în chimie și magia în medicină.

În cursul epocii anterioare mașinilor, singura manieră în care omul putea să realizeze munca fără a o face el însuși consta în utilizarea unui animal. Domesticirea animalelor a pus în mâinile lui unelte vii, a căror folosire inteligentă a pregătit calea pentru agricultură și pentru transporturi. Fără aceste animale, omul nu ar fi putut să se ridice din starea sa primitivă la nivelul civilizației ulterioare.

Cea mai mare parte a animalelor care conveneau cel mai bine ca să fie domesticate se găseau în Asia, în special în regiunile din centru și din sud-vest. Acesta a fost unul din motivele pentru care civilizația a progresat acolo mai rapid decât în alte părți ale lumii. Multe dintre aceste animale fuseseră deja domesticate de două ori; în epoca andiților, ele au fost domesticate o dată mai mult. Câinele rămăsese însă mereu cu vânătorii, de la adoptarea lui de către oamenii albaștri cu mult, cu foarte mult timp înainte.

Andiții din Turkestan au fost primii care să domesticească caii în mare număr, și acesta este un nou motiv pentru care cultura lor a fost atât de mult timp predominantă. Către anul 5.000 înaintea erei creștine, fermierii Mesopotamiei, ai Turkestanului și ai Chinei începuseră să crească oi, capre, vaci, cămile, cai, păsări de curte și elefanți. Ei foloseau ca animale de povară berbecul, cămila, calul și yakul. Altădată, omul era el însuși animalul de povară. Un șef al rasei albastre a avut cândva o colonie de purtători de povară de o sută de mii de oameni.

for the accomplishment of higher tasks.

81:2.2 (901.5) You who now live amid latter-day scenes of budding culture and beginning progress in social affairs, who actually have some little spare time in which to *think* about society and civilization, must not overlook the fact that your early ancestors had little or no leisure which could be devoted to thoughtful reflection and social thinking.

81:2.3 (901.6) The first four great advances in human civilization were:

81:2.4 (901.7) 1. The taming of fire.

81:2.5 (901.8) 2. The domestication of animals.

81:2.6 (901.9) 3. The enslavement of captives.

81:2.7 (901.10) 4. Private property.

81:2.8 (901.11) While fire, the first great discovery, eventually unlocked the doors of the scientific world, it was of little value in this regard to primitive man. He refused to recognize natural causes as explanations for commonplace phenomena.

81:2.9 (901.12) When asked where fire came from, the simple story of Andon and the flint was soon replaced by the legend of how some Prometheus stole it from heaven. The ancients sought a supernatural explanation for all natural phenomena not within the range of their personal comprehension; and many moderns continue to do this. The depersonalization of so-called natural phenomena has required ages, and it is not yet completed. But the frank, honest, and fearless search for true causes gave birth to modern science: It turned astrology into astronomy, alchemy into chemistry, and magic into medicine.

81:2.10 (901.13) In the premachine age the only way in which man could accomplish work without doing it himself was to use an animal. Domestication of animals placed in his hands living tools, the intelligent use of which prepared the way for both agriculture and transportation. And without these animals man could not have risen from his primitive estate to the levels of subsequent civilization.

81:2.11 (902.1) Most of the animals best suited to domestication were found in Asia, especially in the central to southwest regions. This was one reason why civilization progressed faster in that locality than in other parts of the world. Many of these animals had been twice before domesticated, and in the Andite age they were retamed once again. But the dog had remained with the hunters ever since being adopted by the blue man long, long before.

81:2.12 (902.2) The Andites of Turkestan were the first peoples to extensively domesticate the horse, and this is another reason why their culture was for so long predominant. By 5000 B.C. the Mesopotamian, Turkestan, and Chinese farmers had begun the raising of sheep, goats, cows, camels, horses, fowls, and elephants. They employed as beasts of burden the ox, camel, horse, and yak. Man was himself at one time the beast of burden. One ruler of the blue race once had one hundred thousand men in his colony of burden bearers.

81:2.13 (902.3)

Sclavia și proprietatea privată a pământului au fost instituite în chiar perioada în care apărea agricultura. Sclavia a ridicat nivelul de viață al stăpânilor, și le-a procurat mai mult răgaz pentru a se cultiva din punct de vedere social.

Sălbaticii sunt sclavii naturii, dar civilizația științifică conferă lent umanității o libertate în creștere. Prin animale, prin foc, prin vânt, prin apă, și prin electricitate, oamenii se eliberează de necesitatea de a munci fără pic de răgaz; ei vor continua pe această cale în descoperirea de noi surse de energie. Independent de necazurile trecătoare produse de invenția prolifică a mașinilor, foloasele ultime pe care omul le trage din aceste invenții mecanice sunt inestimabile. Civilizația nu poate niciodată să înflorească, și cu atât mai puțin să se stabilească, până ce oamenii nu vor avea mai mult răgaz de gândire, pentru a face planuri și a născoci metode noi și mai bune pentru a face lucrurile.

La început, omul și-a însușit pur și simplu adăpostul său, a trăit sub cornișele de roci sau în grote. Apoi, el a adaptat materialele naturale, atât lemnul cât și piatra, creării de colibe pentru familia sa. În cele din urmă, el a intrat în stadiul creativ al construirii de case, și a învățat să fabrice cărămizi și alte materiale de construcție.

Popoarele platourilor înalte ale Turkestanului au fost primele, dintre rasele relativ moderne, care să-și construiască locuințele din lemn; casele lor se asemănau destul de mult cu colibele primitive din bărne ale pionierilor americani. În toate câmpiile, s-au ridicat locuințe umane din cărămizi crude și, mai târziu, din cărămizi arse.

Mai vechile rase fluviale și-au construit colibele înfigând în pământ, în formă de cerc, stâlpi înalți; se uneau apoi vârfurile stâlpilor, ceea ce forma o armătură pentru colibă care era împletită cu trestii transversale, iar ansamblul astfel creat se asemena cu un imens coș pus cu susul în jos. Această structură putea apoi să fie acoperită cu un strat de argilă și, după uscarea la soare, ea devenea o locuință etanșă foarte folositoare.

Pornind de la aceste colibe primitive, a luat naștere independent ideea ulterioară de a țese tot felul de coșuri. Într-un trib, ideea de a face vase din lut s-a născut din observarea efectului produs prin spoirea cadrelor de lemn cu lut umezit. Practica de a întări olăria prin ardere a fost descoperită în urma incendiului accidental al uneia dintre aceste colibe primitive acoperite cu argilă. Artele antichității aveau adesea la origine împrejurări accidentale ale vieții de zi cu zi ale popoarelor primitive. Cel puțin, acest fapt a fost aproape în întregime adevărat pentru progresul evolutiv al umanității până la sosirea lui Adam.

Olăritul fusese mai întâi introdus de statul major al Prințului, cu circa cinci sute de ani în urmă, dar fabricarea vaselor de argilă încetase să fie practică de peste o sută cincizeci de mii de ani. Numai nodiții presumerieni de pe coasta golfului au continuat să facă vase de argilă. Arta de a face olărie a fost reînsoțită în cursul epocii lui Adam. Propagarea acestei arte coincidea cu extinderea deșerturilor Africii, ale Arabiei și ale Asiei centrale; ea s-a răspândit în emisfera orientală pornind din Mesopotamia prin valuri succesive de tehnici îmbunătățite.

Aceste civilizații ale epocii andite nu pot ca

81:2.13 (902.3) The institutions of slavery and private ownership of land came with agriculture. Slavery raised the master's standard of living and provided more leisure for social culture.

81:2.14 (902.4) The savage is a slave to nature, but scientific civilization is slowly conferring increasing liberty on mankind. Through animals, fire, wind, water, electricity, and other undiscovered sources of energy, man has liberated, and will continue to liberate, himself from the necessity for unremitting toil. Regardless of the transient trouble produced by the prolific invention of machinery, the ultimate benefits to be derived from such mechanical inventions are inestimable. Civilization can never flourish, much less be established, until man has *leisure* to think, to plan, to imagine new and better ways of doing things.

81:2.15 (902.5) Man first simply appropriated his shelter, lived under ledges or dwelt in caves. Next he adapted such natural materials as wood and stone to the creation of family huts. Lastly he entered the creative stage of home building, learned to manufacture brick and other building materials.

81:2.16 (902.6) The peoples of the Turkestan highlands were the first of the more modern races to build their homes of wood, houses not at all unlike the early log cabins of the American pioneer settlers. Throughout the plains human dwellings were made of brick; later on, of burned bricks.

81:2.17 (902.7) The older river races made their huts by setting tall poles in the ground in a circle; the tops were then brought together, making the skeleton frame for the hut, which was interlaced with transverse reeds, the whole creation resembling a huge inverted basket. This structure could then be daubed over with clay and, after drying in the sun, would make a very serviceable weatherproof habitation.

81:2.18 (902.8) It was from these early huts that the subsequent idea of all sorts of basket weaving independently originated. Among one group the idea of making pottery arose from observing the effects of smearing these pole frameworks with moist clay. The practice of hardening pottery by baking was discovered when one of these clay-covered primitive huts accidentally burned. The arts of olden days were many times derived from the accidental occurrences attendant upon the daily life of early peoples. At least, this was almost wholly true of the evolutionary progress of mankind up to the coming of Adam.

81:2.19 (903.1) While pottery had been first introduced by the staff of the Prince about one-half million years ago, the making of clay vessels had practically ceased for over one hundred and fifty thousand years. Only the gulf coast pre-Sumerian Nodites continued to make clay vessels. The art of pottery making was revived during Adam's time. The dissemination of this art was simultaneous with the extension of the desert areas of Africa, Arabia, and central Asia, and it spread in successive waves of improving technique from Mesopotamia out over the Eastern Hemisphere.

81:2.20 (903.2) These civilizations of the Andite age cannot

întotdeauna să fie detectate după stadiile olăritului lor sau ale altor arte ale lor. Cursul normal al evoluției umane a fost teribil de complicat de două regimuri, acela al Dalamatiei și acela al Edenului. Adesea se întâmplă ca vasele și uneltele epocii mai târzii să fie inferioare în calitate față de produsele inițiale ale popoarelor andite mai pure.

3. ORAȘELE, MANUFACTURA ȘI COMERȚUL

Distrugerea climatică a bogatelor savane de vânătoare și de pășuni ale Turkestanului, începută de prin anul 12.000 înaintea erei creștine, i-a constrâns pe oamenii acestor regiuni să recurgă la noi forme de industrie și de manufactură rudimentare. Unii s-au orientat către creșterea turmelor de animale domestice, alții au devenit agricultori sau culegători de alimente de origine acvatică, dar anii inteligenți de tip superior au ales să se apuce de comerț și de manufactură. A devenit chiar obișnuit ca triburi întregi să se consacre dezvoltării unei singure industrii. De la valea Nilului până la Hindu Kush și de la Gange la Fluviul Galben, principala ocupație a triburilor superioare a devenit cultura solului, cu comerțul ca activitate secundară.

Înmulțirea schimburilor și transformarea materiilor prime în diverse articole comerciale a contribuit direct la nașterea comunităților primitive și semi-pășnice, care au avut atâta influență în răspândirea culturii și a artelor civilizației. Înaintea erei unui comerț mondial extensiv, comunitățile sociale erau triburile - grupuri familiale mărite. Comerțul a determinat ființele umane de diferite feluri să se asocieze, ceea ce a permis prin încrucișare o hibridare mai rapidă a culturii.

Cu circa douăsprezece mii de ani în urmă, era orașelor independente era la începuturile ei. Aceste orașe primitive comerciale și manufacturiere erau întotdeauna înconjurate de zone de agricultură și de creștere a vitelor. Dacă este adevărat că industria a fost încurajată de ridicarea nivelului vieții, nu ar trebui să existe idei greșite asupra rafinamentelor vieții citadine la începuturile ei. Primele rase nu erau nici foarte îngrijite, nici foarte curate; prin simpla acumulare de murdărie și de deșeuri pe sol, comunitățile primitive medii se ridicau de la treizeci la șaiszeci de centimetri la fiecare douăzeci și cinci de ani. Anumite orașe antice s-au ridicat, de asemenea, rapid deasupra pământurilor înconjurătoare, deoarece colibe lor de argilă nărsă n-au dăinuit mult timp și pentru că se avea obiceiul de a se construi noi locuințe direct pe ruinele celor vechi.

Utilizarea generalizată a metalelor a fost o caracteristică a erei primelor orașe industriale și comerciale. Voi ați descoperit deja, în Turkestan, o cultură din epoca bronzului datând de mai mult de 9.000 de ani înaintea erei creștine, iar anii au învățat devreme să prelucreză deopotrivă fierul, aurul și cuprul. Dar, la mari distanțe de centrele cele mai avansate ale civilizației, condițiile erau foarte diferite. Nu se regăsesc perioade distincte precum epocile Pietrei Cioplite, ale Bronzului și ale Fierului; toate trei au existat simultan în localități diferite.

Aurul a fost primul metal căutat de către oameni; el era ușor de prelucrat, și a fost în primul rând utilizat ca ornament. S-a folosit apoi cuprul, dar destul de puțin

always be traced by the stages of their pottery or other arts. The smooth course of human evolution was tremendously complicated by the regimes of both Dalamatia and Eden. It often occurs that the later vases and implements are inferior to the earlier products of the purer Andite peoples.

3. CITIES, MANUFACTURE, AND COMMERCE

81:3.1 (903.3) The climatic destruction of the rich, open grassland hunting and grazing grounds of Turkestan, beginning about 12,000 B.C., compelled the men of those regions to resort to new forms of industry and crude manufacturing. Some turned to the cultivation of domesticated flocks, others became agriculturists or collectors of water-borne food, but the higher type of Andite intellects chose to engage in trade and manufacture. It even became the custom for entire tribes to dedicate themselves to the development of a single industry. From the valley of the Nile to the Hindu Kush and from the Ganges to the Yellow River, the chief business of the superior tribes became the cultivation of the soil, with commerce as a side line.

81:3.2 (903.4) The increase in trade and in the manufacture of raw materials into various articles of commerce was directly instrumental in producing those early and semipeaceful communities which were so influential in spreading the culture and the arts of civilization. Before the era of extensive world trade, social communities were tribal — expanded family groups. Trade brought into fellowship different sorts of human beings, thus contributing to a more speedy cross-fertilization of culture.

81:3.3 (903.5) About twelve thousand years ago the era of the independent cities was dawning. And these primitive trading and manufacturing cities were always surrounded by zones of agriculture and cattle raising. While it is true that industry was promoted by the elevation of the standards of living, you should have no misconception regarding the refinements of early urban life. The early races were not overly neat and clean, and the average primitive community rose from one to two feet every twenty-five years as the result of the mere accumulation of dirt and trash. Certain of these olden cities also rose above the surrounding ground very quickly because their unbaked mud huts were short-lived, and it was the custom to build new dwellings directly on top of the ruins of the old.

81:3.4 (903.6) The widespread use of metals was a feature of this era of the early industrial and trading cities. You have already found a bronze culture in Turkestan dating before 9000 B.C., and the Andites early learned to work in iron, gold, and copper, as well. But conditions were very different away from the more advanced centers of civilization. There were no distinct periods, such as the Stone, Bronze, and Iron Ages; all three existed at the same time in different localities.

81:3.5 (904.1) Gold was the first metal to be sought by man; it was easy to work and, at first, was used only as an ornament. Copper was next employed but not

înainte de momentul în care el a fost amestecat cu staniul pentru a face bronzul mai dur. Descoperirea amestecului cupru-staniu a fost făcută de un adamsonit din Turkestan, a cărui mină de cupru s-a întâmplat să fie situată în ținuturile înalte în vecinătatea unui zăcămint de staniu.

Odată cu apariția unei manufacturi rudimentare și a unei industrii aflată la începuturile ei, comerțul a devenit rapid intermediarul cel mai puternic pentru răspândirea civilizației culturale. Deschiderea drumurilor comerciale terestre și maritime a facilitat călătoriile și amestecurile de culturi, precum și fuziunea civilizațiilor. Către anul 5.000 înaintea erei creștine, calul era folosit în general în toate țările civilizate și semi-civilizate. Aceste rase mai recente aveau nu numai cai domestici, ci și diferite modele de șarete și de căruțe. Roata era utilizată de secole, dar, pe atunci, vehiculele echipate cu roți au fost universal folosite atât pentru comerț, cât și pentru război.

Negustorii ambulanți și exploratorii nomazi au făcut să progreseze civilizația istorică mai mult decât toate celelalte influențe combinate. Cuceririle militare, colonizarea și întreprinderile misionare întreținute de religiile mai recente au fost, de asemenea, factorii de propagare a culturii, dar ei au fost secundari în ceea ce privește relațiile comerciale, constant accelerate de arte și de științele industriei care se dezvoltau rapid.

Nu numai că infuzia de sânge adamic în rasele umane a accelerat civilizația, ci a și stimulat foarte mult predispoziția lor la aventură și la explorare, astfel încât partea majoră a Eurasiei și a Africii de Nord a fost curând ocupată de descendenții amestecați ai andiților, care se înmulțeau rapid.

4. RASELE AMESTECATE

În momentul în care ajungem în zorii timpurilor istorice, toată Eurasia, Africa de Nord și Insulele Pacifiche sunt populate de rase compuse ale omenirii, și aceste rase moderne proveneau din amestecarea și reamestecarea a cinci neamuri umane fundamentale ale Urantieii.

Fiecare din rasele Urantieii era identificată prin anumite caracteristici fizice distincte. Adamiții și nodiții erau dolicocefali; andoniții erau brahicefali. Rasele sangice aveau capete de mărime medie, ramurile lor galbene și albastre tinzând spre a fi brahicefale. Rasele albastre, după amestecarea cu neamurile andonite, erau vădit brahicefale. Capul sangicilor secundari era de formă medie sau alungită.

Deși dimensiunile craniene au fost de ajutor în descifrarea originilor rasiale, este mai sigur să se aibă încredere în totalitatea scheletului. În dezvoltarea inițială a raselor Urantieii, existau, la origine, cinci tipuri distincte de structuri osoase, care au fost cele:

1. Ale andoniților, primii locuitori ai Urantieii.
2. Ale sangicilor primari, roșii, galbeni și albaștri.
3. Ale sangicilor secundari, portocalii, verzi și indigo.
4. Ale nodiților, descendenții dalamatienilor.

extensively until it was admixed with tin to make the harder bronze. The discovery of mixing copper and tin to make bronze was made by one of the Adamsonites of Turkestan whose highland copper mine happened to be located alongside a tin deposit.

81:3.6 (904.2) With the appearance of crude manufacture and beginning industry, commerce quickly became the most potent influence in the spread of cultural civilization. The opening up of the trade channels by land and by sea greatly facilitated travel and the mixing of cultures as well as the blending of civilizations. By 5000 B.C. the horse was in general use throughout civilized and semicivilized lands. These later races not only had the domesticated horse but also various sorts of wagons and chariots. Ages before, the wheel had been used, but now vehicles so equipped became universally employed both in commerce and war.

81:3.7 (904.3) The traveling trader and the roving explorer did more to advance historic civilization than all other influences combined. Military conquests, colonization, and missionary enterprises fostered by the later religions were also factors in the spread of culture; but these were all secondary to the trading relations, which were ever accelerated by the rapidly developing arts and sciences of industry.

81:3.8 (904.4) Infusion of the Adamic stock into the human races not only quickened the pace of civilization, but it also greatly stimulated their proclivities toward adventure and exploration to the end that most of Eurasia and northern Africa was presently occupied by the rapidly multiplying mixed descendants of the Andites.

4. THE MIXED RACES

81:4.1 (904.5) As contact is made with the dawn of historic times, all of Eurasia, northern Africa, and the Pacific Islands is overspread with the composite races of mankind. And these races of today have resulted from a blending and reblending of the five basic human stocks of Urantia.

81:4.2 (904.6) Each of the Urantia races was identified by certain distinguishing physical characteristics. The Adamites and Nodites were long-headed; the Andonites were broad-headed. The Sangik races were medium-headed, with the yellow and blue men tending to broad-headedness. The blue races, when mixed with the Andonite stock, were decidedly broad-headed. The secondary Sangiks were medium- to long-headed.

81:4.3 (904.7) Although these skull dimensions are serviceable in deciphering racial origins, the skeleton as a whole is far more dependable. In the early development of the Urantia races there were originally five distinct types of skeletal structure:

- 81:4.4 (904.8) 1. Andonic, Urantia aborigines.
- 81:4.5 (904.9) 2. Primary Sangik, red, yellow, and blue.
- 81:4.6 (904.10) 3. Secondary Sangik, orange, green, and indigo.
- 81:4.7 (904.11) 4. Nodites, descendants of the

5. Ale adamitilor, rasa violetă.

În cursul acestor mari amestecări de grupuri rasiale, contopirile continue tindeau să atenueze tipul andonit printr-o predominanță de ereditate sangică. Laponii și eschimoșii sunt corcitură ale andoniților și sangicilor rasei albastre. Structura scheletului lor este aceea care conservă cel mai bine tipul andonic original. Dar adamii și nodiții sunt atât de contopiți cu alte rase, încât ei nu pot fi detectați decât sub un aspect de ansamblu zis caucazoid.

Când rămășițele umane ale ultimelor douăzeci de milenii vor fi dezgropate, va fi deci în general imposibil de a se distinge clar cele cinci tipuri originare. Studiarea structurilor osoase va revela faptul că umanitatea se împarte actualmente în aproximativ trei clase:

1. Rasele caucazoide - amestecul andit al neamurilor adamite și nodite, modificat apoi de un aport al sangicilor primari și (de puțin) al celor secundari, și de încrucișări considerabile cu andoniții. Rasele albe occidentale, precum și unele popoare hinduse și turaniene sunt incluse în acest grup. Factorul unificator al acestei diviziuni este mai marea sau mai mica proporție de ereditate andită.

2. Rasele mongoloide - sangicii de tip primar, cuprinzând rasele originare roșii, galbene și albastre. Chinezii și amerindienii aparțineau acestui grup. În Europa, tipul mongoloid a fost modificat de un amestec de sangici secundari și de andoniți, și încă și mai mult de un aport de andiți. Malaiezienii și alte popoare indoneziene sunt incluse în această clasificare, deși sângele lor conține un procentaj ridicat de ereditate sangică secundară.

3. Rasele negroide - sangici de tip secundar, incluzând la origine rasele portocalii, verzi și indigo. Negrul a fost cel care a furnizat cel mai bun exemplu al acestui tip, care se regăsește în Africa, în India și în Indonezia, în toate locurile unde erau instalate rasele sangice secundare.

În China de Nord, exista un anumit amestec al tipurilor caucazoide și mongoloide. În Levant, rasele caucazoide și cele negroide sunt contopite; în India, precum și în America de Sud, cele trei tipuri sunt reprezentate. Caracteristicile scheletului celor trei tipuri supraviețuitoare subzistă încă și ajută la identificarea recenților strămoși ai rasei umane de azi.

5. SOCIETATEA CULTURALĂ

Evoluția biologică și civilizația culturală nu sunt în mod necesar legate; în cursul unei epoci oarecare, evoluția organică poate să-și urmărească mai departe cursul ei fără obstacole, chiar în toiul unei decadente culturale. Însă, când se trec în revistă lungile perioade ale istoriei umane, se constată în cele din urmă că evoluția și cultura au avut o legătură de la cauză la efect. Evoluția a putut progresa în absența culturii, dar civilizația culturală n-a înflorit fără un fundal adecvat progresului rasial anterior. Adam și Eva nu au introdus nici o artă a civilizației străină progresului societății umane, dar sângele adamic a sporit aptitudinile

Dalamatians.

81:4.8 (904.12) 5. Adamites, the violet race.

81:4.9 (904.13) As these five great racial groups extensively intermingled, continual mixture tended to obscure the Andonite type by Sangik hereditary dominance. The Lapps and the Eskimos are blends of Andonite and Sangik-blue races. Their skeletal structures come the nearest to preserving the aboriginal Andonic type. But the Adamites and the Nodites have become so admixed with the other races that they can be detected only as a generalized Caucasoid order.

81:4.10 (905.1) In general, therefore, as the human remains of the last twenty thousand years are unearthed, it will be impossible clearly to distinguish the five original types. Study of such skeletal structures will disclose that mankind is now divided into approximately three classes:

81:4.11 (905.2) 1. *The Caucasoid* — the Andite blend of the Nodite and Adamic stocks, further modified by primary and (some) secondary Sangik admixture and by considerable Andonic crossing. The Occidental white races, together with some Indian and Turanian peoples, are included in this group. The unifying factor in this division is the greater or lesser proportion of Andite inheritance.

81:4.12 (905.3) 2. *The Mongoloid* — the primary Sangik type, including the original red, yellow, and blue races. The Chinese and Amerinds belong to this group. In Europe the Mongoloid type has been modified by secondary Sangik and Andonic mixture; still more by Andite infusion. The Malayan and other Indonesian peoples are included in this classification, though they contain a high percentage of secondary Sangik blood.

81:4.13 (905.4) 3. *The Negroid* — the secondary Sangik type, which originally included the orange, green, and indigo races. This is the type best illustrated by the Negro, and it will be found through Africa, India, and Indonesia wherever the secondary Sangik races located.

81:4.14 (905.5) In North China there is a certain blending of Caucasoid and Mongoloid types; in the Levant the Caucasoid and Negroid have intermingled; in India, as in South America, all three types are represented. And the skeletal characteristics of the three surviving types still persist and help to identify the later ancestry of present-day human races.

5. CULTURAL SOCIETY

81:5.1 (905.6) Biologic evolution and cultural civilization are not necessarily correlated; organic evolution in any age may proceed unhindered in the very midst of cultural decadence. But when lengthy periods of human history are surveyed, it will be observed that eventually evolution and culture become related as cause and effect. Evolution may advance in the absence of culture, but cultural civilization does not flourish without an adequate background of antecedent racial progression. Adam and Eve introduced no art of civilization foreign to the progress of human society, but the Adamic blood did augment the inherent ability of the races and did

înnăscute ale raselor și a accelerat dezvoltarea economică și progresul industrial. Dăruirea lui Adam a ameliorat puterea cerebrală a raselor, ceea ce a grăbit considerabil procesele evoluției naturale.

Prin agricultură, prin domesticirea animalelor, și printr-o mai bună arhitectură, omenirea a scăpat treptat de cele mai rele faze ale luptei neîncetate pentru viață, și a început să caute modalitatea de a-și îndulci traiul; acesta a fost debutul eforturilor ei pentru a parveni la un nivel din ce în ce mai ridicat de confort material. Prin manufactură și prin industrie, oamenii amplifică treptat conținutul de plăcere al vieții de muritor.

Totuși, societatea culturală nu este un mare club binefăcător al privilegiilor moștenite, în care toți oamenii sunt născuți membri fără drepturi de intrare, și în întregime egali. Ea este mai degrabă o înaltă corporație, mereu în progres, de artizani pământeni, neadmițând în rândurile ei decât pe cei mai nobili dintre lucrătorii care se străduiau să facă lumea un cadru mai bun, în care copiii lor și copiii copiilor lor să poată trăi și progresa în cursul epocilor care vor veni. Și această corporație a civilizației pretinde drepturi de admitere costisitoare, impune discipline stricte și riguroase, aplică sancțiuni grele tuturor dizidenților și nonconformiștilor, în timp ce ea conferă puține libertăți sau privilegii personale, în afară de o securitate sporită contra pericolelor comune și a primejdiiilor rasiale.

Asocierea socială este o formă de asigurare pentru supraviețuire, și oamenii au învățat că ea era profitabilă; de aceea, cea mai mare parte a indivizilor sunt dispuși să plătească acele prime de sacrificiu de sine și de restricții de libertăți personale pe care societatea le cere membrilor ei ca preț de răscumpărare al acestei protecții colective mărite. Pe scurt, mecanismul social de azi este un plan de asigurare prin tatonări destinate să ofere un anumit grad de protecție, împotriva unei reveniri la teribilele condiții antisociale caracteristice primelor experiențe ale rasei umane.

Societatea a devenit astfel un plan de cooperare în vederea obținerii eliberării civile prin instituții, eliberarea economică prin capital și prin invenții, libertatea socială prin cultură, și protecția contra violențelor prin regulamentele poliției.

Forța nu creează dreptul, dar ea face să fie respectate drepturile comun recunoscute ale fiecărei generații succesive. Misiunea majoră a guvernului constă în a defini dreptul, reglementarea justă și echitabilă a diferențelor de clasă, și obligația unei egalități de șansă în fața legii. Fiecare drept uman este asociat cu o îndatorire socială; un privilegiu de grup este un mecanism de apărare care pretinde infailibil plata totală a datoriilor coercitive ale serviciului față de grup. Iar drepturile colective, la fel de bine ca și cele individuale, trebuie să fie protejate, inclusiv reglementarea înclinațiilor sexuale.

Libertatea supusă regulilor colective este țelul legitim al evoluției sociale. Libertatea fără restricții este visul himeric și zadarnic al minții oamenilor instabili și superficiali.

accelerate the pace of economic development and industrial progression. Adam's bestowal improved the brain power of the races, thereby greatly hastening the processes of natural evolution.

81:5.2 (905.7) Through agriculture, animal domestication, and improved architecture, mankind gradually escaped the worst of the incessant struggle to live and began to cast about to find wherewith to sweeten the process of living; and this was the beginning of the striving for higher and ever higher standards of material comfort. Through manufacture and industry man is gradually augmenting the pleasure content of mortal life.

81:5.3 (906.1) But cultural society is no great and beneficent club of inherited privilege into which all men are born with free membership and entire equality. Rather is it an exalted and ever-advancing guild of earth workers, admitting to its ranks only the nobility of those toilers who strive to make the world a better place in which their children and their children's children may live and advance in subsequent ages. And this guild of civilization exacts costly admission fees, imposes strict and rigorous disciplines, visits heavy penalties on all dissenters and nonconformists, while it confers few personal licenses or privileges except those of enhanced security against common dangers and racial perils.

81:5.4 (906.2) Social association is a form of survival insurance which human beings have learned is profitable; therefore are most individuals willing to pay those premiums of self-sacrifice and personal-liberty curtailment which society exacts from its members in return for this enhanced group protection. In short, the present-day social mechanism is a trial-and-error insurance plan designed to afford some degree of assurance and protection against a return to the terrible and antisocial conditions which characterized the early experiences of the human race.

81:5.5 (906.3) Society thus becomes a co-operative scheme for securing civil freedom through institutions, economic freedom through capital and invention, social liberty through culture, and freedom from violence through police regulation.

81:5.6 (906.4) *Might does not make right, but it does enforce the commonly recognized rights of each succeeding generation.* The prime mission of government is the definition of the right, the just and fair regulation of class differences, and the enforcement of equality of opportunity under the rules of law. Every human right is associated with a social duty; group privilege is an insurance mechanism which unfailingly demands the full payment of the exacting premiums of group service. And group rights, as well as those of the individual, must be protected, including the regulation of the sex propensity.

81:5.7 (906.5) Liberty subject to group regulation is the legitimate goal of social evolution. Liberty without restrictions is the vain and fanciful dream of unstable and flighty human minds.

6. MENȚINEREA CIVILIZAȚIEI

În timp ce evoluția biologică a progresat constant

6. THE MAINTENANCE OF CIVILIZATION

81:6.1 (906.6) While biologic evolution has proceeded ever

spre mai bine, o mare parte a evoluției culturale a ieșit din valea Eufratului în valuri succesive care au slăbit cu timpul, până ce, în cele din urmă, totalitatea descendenților de pur sânge adamic s-a dus să îmbogățească civilizațiile Asiei și ale Europei. Rasele nu s-au amalgamat complet, dar civilizațiile lor s-au contopit într-o mare măsură. Cultura s-a răspândit lent prin lume. Ea a făcut ca această civilizație să fie menținută și încurajată, căci astăzi nu mai există noi surse de cultură, nici andiți pentru a întări și stimula lentul progres evolutiv al civilizației.

Civilizația care evoluează acum pe Urantia este fondată pe următorii factori din care a provenit:

1. Împrejurările naturale. Natura și întinderea unei civilizații materiale sunt determinate, într-o mare măsură, de resursele naturale disponibile. Climatul, timpul necesar, precum și numeroase condiții fizice, sunt factori în evoluția culturii.

La debutul erei andite, în întreaga lume nu existau decât două zone întinse și fertile care constituiau teritoriile de vânătoare deschise. Una se găsea în America de Nord și a fost invadată de amerindieni; cealaltă se găsea în nordul Turkestanului și a fost parțial ocupată de o rasă andonic-galbenă. Factorii esențiali ai evoluției unei culturi superioare în sud-vestul Asiei au fost rasa și climatul. Andiții erau un mare popor, dar factorul decisiv care a determinat cursul civilizației lor a fost ariditatea în creștere din Iran, din Turkestan și din Sinkiang, care i-a forțat să inventeze și să adopte metode noi și să avanseze pentru a obține cu greu mijloacele de existență din pământurile lor din ce în ce mai puțin fertile.

Configurația continentelor și a altor dispuneri geografice au exercitat o mare influență în determinarea păcii sau a războiului. Foarte puțini urantieni au putut beneficia de o ocazie atât de favorabilă pentru a se dezvolta cu continuitate, și fără a fi molestați, ca aceea de care s-au bucurat popoarele Americii de Nord - protejate practic pe toate coastele de către vastele oceane.

2. Mijloacele de producție. Cultura nu s-a dezvoltat niciodată în condiții de sărăcie; răgazul este esențial progresului civilizației. Indivizii puteau dobândi, fără bogăția materială, un caracter având o valoare morală și spirituală, însă o civilizație culturală nu poate izvorî decât din condiții de prosperitate materială care încurajează tihna combinată cu ambiția.

Pe parcursul timpurilor primitive, viața pe Urantia era o problemă serioasă și gravă. Pentru a scăpa de această luptă neîncetată și de această trudă interminabilă, omenirea a tins constant să se lase purtată către climatele salubre ale tropicelor. Aceste zone mai calde de locuire au atenuat fără dubiu, într-o oarecare măsură, lupta îndârjită pentru existență, dar rasele și triburile care căutau astfel facilitatea utilizau rar răgazul lor necâștigat prin muncă pentru a face civilizația să avanseze. Progresele sociale sunt invariabil provenite din ideile și din proiectele raselor care, prin eforturile lor inteligente, au învățat să își obțină cu greu din pământ mijloacele de trai cu mai puține eforturi și cu zile de muncă scurtate, ceea ce le-a permis să dispună de o marjă profitabilă de răgazuri binemeritate.

upward, much of cultural evolution went out from the Euphrates valley in waves, which successively weakened as time passed until finally the whole of the pure-line Adamic posterity had gone forth to enrich the civilizations of Asia and Europe. The races did not fully blend, but their civilizations did to a considerable extent mix. Culture did slowly spread throughout the world. And this civilization must be maintained and fostered, for there exist today no new sources of culture, no Andites to invigorate and stimulate the slow progress of the evolution of civilization.

81:6.2 (906.7) The civilization which is now evolving on Urantia grew out of, and is predicated on, the following factors:

81:6.3 (906.8) 1. *Natural circumstances.* The nature and extent of a material civilization is in large measure determined by the natural resources available. Climate, weather, and numerous physical conditions are factors in the evolution of culture.

81:6.4 (907.1) At the opening of the Andite era there were only two extensive and fertile open hunting areas in all the world. One was in North America and was overspread by the Amerinds; the other was to the north of Turkestan and was partly occupied by an Andonic-yellow race. The decisive factors in the evolution of a superior culture in southwestern Asia were race and climate. The Andites were a great people, but the crucial factor in determining the course of their civilization was the increasing aridity of Iran, Turkestan, and Sinkiang, which forced them to invent and adopt new and advanced methods of wresting a livelihood from their decreasingly fertile lands.

81:6.5 (907.2) The configuration of continents and other land-arrangement situations are very influential in determining peace or war. Very few Urantians have ever had such a favorable opportunity for continuous and unmolested development as has been enjoyed by the peoples of North America — protected on practically all sides by vast oceans.

81:6.6 (907.3) 2. *Capital goods.* Culture is never developed under conditions of poverty; leisure is essential to the progress of civilization. Individual character of moral and spiritual value may be acquired in the absence of material wealth, but a cultural civilization is only derived from those conditions of material prosperity which foster leisure combined with ambition.

81:6.7 (907.4) During primitive times life on Urantia was a serious and sober business. And it was to escape this incessant struggle and interminable toil that mankind constantly tended to drift toward the salubrious climate of the tropics. While these warmer zones of habitation afforded some remission from the intense struggle for existence, the races and tribes who thus sought ease seldom utilized their unearned leisure for the advancement of civilization. Social progress has invariably come from the thoughts and plans of those races that have, by their intelligent toil, learned how to wrest a living from the land with lessened effort and shortened days of labor and thus have been able to enjoy a well-earned and profitable margin of leisure.

3. Cunoștințele științifice. Aspectele materiale ale civilizației trebuie întotdeauna să aștepte acumularea datelor științifice. După descoperirea arcului și a săgeții, și după utilizarea animalelor ca forță motrice, s-a scurs mult timp până ce oamenii au învățat cum să pună în valoare puterea vântului și a căderilor de apă, urmate de folosirea vaporilor și a electricității. Totuși, uneltele civilizației s-au îmbunătățit lent. Țesutul, olăritul, domesticirea animalelor și prelucrarea metalelor a fost urmată de o epocă a scrisului și a tipăritului.

Cunoașterea este putere. Invențiile precedă întotdeauna accelerarea dezvoltării culturale la scară mondială. Știința și invențiile au fost cele mai mari beneficiare ale presei de tipărire, iar interacțiunea tuturor activităților culturale și inventive au accelerat considerabil ritmul civilizației.

Știința îi învață pe oameni să vorbească noul limbaj al matematicii, și îi pregătește să gândească conform liniilor unei exigente precizii. Știința stabilizează de asemenea filozofia eliminând erorile, și purifică în același timp religia distrugând superstițiile.

4. Resursele umane. Mâna de lucru este indispensabilă în răspândirea civilizației. Pe de altă parte, în condiții egale, un popor numeros va domina civilizația unei rase mai reduse. În consecință, o națiune care nu reușește să sporească numărul cetățenilor ei până la o anumită cifră, se găsește împiedicată de la realizarea pe deplin a destinului ei național, dar, la un punct dat, întreaga creștere suplimentară a densității populației devine o sinucidere. Înmulțirea locuitorilor peste raportul normal oameni-sol conduce fie la scăderea nivelului de trai, fie la extinderea imediată a frontierelor teritoriale prin pătrundere pașnică sau prin cucerire militară - la ocuparea prin forță.

Voi sunteți uneori șocați de ravagiile războiului, însă ar trebui să recunoașteți necesitatea de a se da naștere unui mare număr de muritori pentru a furniza ample ocazii dezvoltării sociale și morale; odată cu această fecunditate planetară a survenit însă curând grava problemă a suprapopulației. Cea mai mare parte a lumilor locuite sunt mici. Urantia este la mijloc, poate puțin mai sus. Stabilizarea populației naționale la nivelul optim ridică cultura și împiedică războiul. Și înțeleaptă este națiunea care cunoaște momentul în care să se oprească din creștere.

Cu toate acestea, continentul cel mai bogat în depuneri naturale și cel mai avansat în echipamente mecanice va face puțin progres dacă inteligența poporului său este în declin. Se poate obține cunoaștere prin instruire, dar înțelepciunea, care este indispensabilă adevăratei culturi, se dobândește numai grație experienței, prin bărbații și prin femeile inteligenți din naștere. Oamenii acestui ordin sunt capabili să învețe din experiență și să devină cu adevărat înțelepți.

5. Eficiența resurselor materiale. Deși lucrurile depind de înțelepciunea manifestată în utilizarea resurselor naturale, a cunoștințelor științifice, a mijloacelor de producție și a potențialului uman, factorul principal al civilizației primitive a fost forța exercitată de înțelepții conducători sociali. Oamenii primitivi s-au văzut literalmente cu civilizația impusă de către contemporanii lor superiori. Această lume a fost în mare măsură dominată de minorități superioare și bine organizate.

81:6.8 (907.5) 3. *Scientific knowledge.* The material aspects of civilization must always await the accumulation of scientific data. It was a long time after the discovery of the bow and arrow and the utilization of animals for power purposes before man learned how to harness wind and water, to be followed by the employment of steam and electricity. But slowly the tools of civilization improved. Weaving, pottery, the domestication of animals, and metalworking were followed by an age of writing and printing.

81:6.9 (907.6) Knowledge is power. Invention always precedes the acceleration of cultural development on a world-wide scale. Science and invention benefited most of all from the printing press, and the interaction of all these cultural and inventive activities has enormously accelerated the rate of cultural advancement.

81:6.10 (907.7) Science teaches man to speak the new language of mathematics and trains his thoughts along lines of exacting precision. And science also stabilizes philosophy through the elimination of error, while it purifies religion by the destruction of superstition.

81:6.11 (907.8) 4. *Human resources.* Man power is indispensable to the spread of civilization. All things equal, a numerous people will dominate the civilization of a smaller race. Hence failure to increase in numbers up to a certain point prevents the full realization of national destiny, but there comes a point in population increase where further growth is suicidal. Multiplication of numbers beyond the optimum of the normal man-land ratio means either a lowering of the standards of living or an immediate expansion of territorial boundaries by peaceful penetration or by military conquest, forcible occupation.

81:6.12 (908.1) You are sometimes shocked at the ravages of war, but you should recognize the necessity for producing large numbers of mortals so as to afford ample opportunity for social and moral development; with such planetary fertility there soon occurs the serious problem of overpopulation. Most of the inhabited worlds are small. Urantia is average, perhaps a trifle undersized. The optimum stabilization of national population enhances culture and prevents war. And it is a wise nation which knows when to cease growing.

81:6.13 (908.2) But the continent richest in natural deposits and the most advanced mechanical equipment will make little progress if the intelligence of its people is on the decline. Knowledge can be had by education, but wisdom, which is indispensable to true culture, can be secured only through experience and by men and women who are innately intelligent. Such a people are able to learn from experience; they may become truly wise.

81:6.14 (908.3) 5. *Effectiveness of material resources.* Much depends on the wisdom displayed in the utilization of natural resources, scientific knowledge, capital goods, and human potentials. The chief factor in early civilization was the force exerted by wise social masters; primitive man had civilization literally thrust upon him by his superior contemporaries. Well-organized and superior minorities have largely ruled this world.

Forța nu creează dreptul, însă ea creează ceea ce există și ceea ce a existat din punct de vedere istoric. Doar recent a atins Urantia punctul unde societatea este dispusă să pună în discuție etica forței și a dreptului.

6. Eficacitatea limbajului. Civilizația a trebuit să aștepte limbajul pentru a se răspândi. Limbile care dăinuiau și care se îmbogățeau au asigurat expansiunea gândirii și a proiectelor civilizate. În cursul epocilor primitive, au fost aduse importante progrese limbajului. Astăzi, există o mare nevoie de o dezvoltare lingvistică adițională pentru facilitarea exprimării gândirii în evoluție.

Limbajul a luat naștere în asocierile de grupuri, fiecare grup local stabilind propriul lui sistem al schimbului de cuvinte. Limbajul s-a dezvoltat prin gesturi, prin semne, prin strigăte, prin sunete imitative, prin intonații și prin accente, și a parvenit mai târziu la vocalizarea alfabetelor. Limbajul este cel mai mare și cel mai util dintre instrumentele gândirii umane, dar el nu a înflorit niciodată înainte ca grupurile sociale să fi dobândit un oarecare răgaz. Tendința de a se juca cu limbajul a creat noi cuvinte - argourile. Dacă majoritatea adoptă argoul, atunci uzanța constituie limbajul. Un exemplu de origine a dialectelor este obișnuința de 'a vorbi ca bebelușii' într-un grup familial.

Diferențele de limbaj au fost întotdeauna marele obstacol în extinderea păcii. Cucerirea dialectelor trebuie să preceadă răspândirea unei culturi într-o rasă, pe un continent sau în lumea întreagă. Un limbaj universal promovează pacea, asigură cultura și sporește fericirea. E suficient chiar și ca idiomurile unei lumi să fie reduse la un număr mic pentru ca stăpânirea lor, de către popoarele cultivate conducătoare, să influențeze puternic realizarea păcii și a prosperității mondiale.

Urantia a făcut foarte puțin progres în dezvoltarea unui limbaj internațional, dar foarte mult s-a realizat prin stabilirea de schimburi comerciale internaționale. Toate aceste relații internaționale ar trebui să fie încurajate, fie că e vorba de limbaj, de comerț, de artă, de știință, de jocuri competiționale sau de religie.

7. Eficiența dispozitivelor mecanice. Progresul civilizației este direct legat în dezvoltarea și în posedarea uneltelor, a mașinilor și a canalelor de distribuție. Uneltele îmbunătățite, mașinile ingenioase și eficiente, determină supraviețuirea grupurilor rivale în cadrul civilizației care progresează.

În timpurile primitive, singura energie folosită pentru cultivarea solului era mâna de lucru umană. A fost nevoie de o luptă îndelungată pentru înlocuirea oamenilor cu boii, căci aceasta a constrâns oamenii la șomaj. Mai recent, mașinile au început să înlocuiască oamenii, și fiecare avansare în acest domeniu contribuie direct la progresul societății, deoarece ea eliberează mâna de lucru pentru sarcinile de valoare mai mare.

Știința, călăuzită de înțelepciune, poate deveni marea eliberatoare a oamenilor. O epocă a mașinismului nu poate să se transforme în dezastru decât pentru o națiune al cărei nivel intelectual este prea slab pentru a descoperi metodele înțelepte și tehnicile sănatoase care să-i permită să se adapteze cu succes

81:6.15 (908.4) Might does not make right, but might does make what is and what has been in history. Only recently has Urantia reached that point where society is willing to debate the ethics of might and right.

81:6.16 (908.5) 6. *Effectiveness of language.* The spread of civilization must wait upon language. Live and growing languages insure the expansion of civilized thinking and planning. During the early ages important advances were made in language. Today, there is great need for further linguistic development to facilitate the expression of evolving thought.

81:6.17 (908.6) Language evolved out of group associations, each local group developing its own system of word exchange. Language grew up through gestures, signs, cries, imitative sounds, intonation, and accent to the vocalization of subsequent alphabets. Language is man's greatest and most serviceable thinking tool, but it never flourished until social groups acquired some leisure. The tendency to play with language develops new words — slang. If the majority adopt the slang, then usage constitutes it language. The origin of dialects is illustrated by the indulgence in "baby talk" in a family group.

81:6.18 (908.7) Language differences have ever been the great barrier to the extension of peace. The conquest of dialects must precede the spread of a culture throughout a race, over a continent, or to a whole world. A universal language promotes peace, insures culture, and augments happiness. Even when the tongues of a world are reduced to a few, the mastery of these by the leading cultural peoples mightily influences the achievement of world-wide peace and prosperity.

81:6.19 (908.8) While very little progress has been made on Urantia toward developing an international language, much has been accomplished by the establishment of international commercial exchange. And all these international relations should be fostered, whether they involve language, trade, art, science, competitive play, or religion.

81:6.20 (909.1) 7. *Effectiveness of mechanical devices.* The progress of civilization is directly related to the development and possession of tools, machines, and channels of distribution. Improved tools, ingenious and efficient machines, determine the survival of contending groups in the arena of advancing civilization.

81:6.21 (909.2) In the early days the only energy applied to land cultivation was man power. It was a long struggle to substitute oxen for men since this threw men out of employment. Latterly, machines have begun to displace men, and every such advance is directly contributory to the progress of society because it liberates man power for the accomplishment of more valuable tasks.

81:6.22 (909.3) Science, guided by wisdom, may become man's great social liberator. A mechanical age can prove disastrous only to a nation whose intellectual level is too low to discover those wise methods and sound techniques for successfully adjusting to the transition difficulties arising from the sudden loss of employment

la dificultățile de tranziție cauzate de pierderea subită a unui mare număr de locuri de muncă datorate intervenției prea rapide a noilor mașini economisind mâna de lucru.

8. Caracterul de deschizători de drumuri. Moștenirea socială permite oamenilor să stea pe umerii tuturor celor care i-au precedat și care au contribuit întrucâtva la suma culturii și a cunoașterii. În această lucrare de transmitere a ștafetei culturale generației următoare, căminul va rămâne mereu instituția fundamentală. Jocul și viața socială vin apoi, cu școala pe ultimul loc, dar de indispensabilă într-o societate complexă și înalt organizată.

Insectele se nasc pe deplin educate și înzestrate pentru viață - o existență într-adevăr foarte strâmtă și pur instinctivă. Bebelușul uman se naște fără educație; oamenii posedă așadar, prin controlul pregătirii educative a tinerei generații, puterea de a modifica considerabil cursul evolutiv al civilizației.

În secolul al douăzecilea, cele mai mari influențe care au contribuit la avansarea civilizației și la progresarea culturii sunt creșterea însemnată a călătoriilor în lume și ameliorările fără precedent în mijloacele de comunicare. Progresul educației nu a ținut însă pasul cu expansiunea structurii sociale; aprecierea modernă a eticii nu este nici ea dezvoltată în acord cu creșterea în domeniile pur intelectuale și științifice. În plus, civilizația modernă se găsește într-un punct mort în dezvoltarea ei spirituală și în ocrotirea instituției căminului.

9. Idealurile rasiale. Idealurile unei generații sapă drumurile destinului pentru posteritatea ei imediată. Calitatea purtătorilor de torță sociali va determina avansarea sau regresul civilizației. Casele, bisericile și școlile unei generații predetermină tendința de caracter a celei următoare. Forța vie morală și spirituală a unei rase sau a unei națiuni determină în mare măsură rapiditatea dezvoltării culturale a civilizației ei.

Idealurile înalță sursa curentului social. Nici un curent nu poate urca mai sus decât sursa sa, oricare ar fi tehnica de presiune sau controlul de direcție folosit. Forța propulsoare a aspectelor, chiar și a celor mai materiale, ale unei civilizații culturale rezidă în înfăptuirile cel mai puțin materiale ale societății. Inteligența se poate să controleze mecanismul civilizației, înțelepciunea se poate să-l dirijeze, dar idealismul spiritual este energia care înalță realmente cultura umană și o face să progreseze de la un nivel de înfăptuire la următorul.

La început, viața era o luptă pentru existență; astăzi, ea este o luptă pentru nivelul vieții; mâine, aceasta va fi o competiție pentru calitatea gândirii, viitorul țel pământesc al existenței umane.

10. Coordonarea specialiștilor. Diviziunea muncii efectuată devreme și corolarul ei ulterior de specializare a făcut civilizația să avanseze enorm; aceasta depinde acum de cooperarea eficace a specialiștilor. Pe măsura expansiunii societății, trebuie să se găsească o metodă pentru regruparea diversilor specialiști.

Specialiștii chestiunilor sociale, ai artei, ai tehnicii și

by large numbers consequent upon the too rapid invention of new types of laborsaving machinery.

81:6.23 (909.4) 8. *Character of torchbearers.* Social inheritance enables man to stand on the shoulders of all who have preceded him, and who have contributed aught to the sum of culture and knowledge. In this work of passing on the cultural torch to the next generation, the home will ever be the basic institution. The play and social life comes next, with the school last but equally indispensable in a complex and highly organized society.

81:6.24 (909.5) Insects are born fully educated and equipped for life — indeed, a very narrow and purely instinctive existence. The human baby is born without an education; therefore man possesses the power, by controlling the educational training of the younger generation, greatly to modify the evolutionary course of civilization.

81:6.25 (909.6) The greatest twentieth-century influences contributing to the furtherance of civilization and the advancement of culture are the marked increase in world travel and the unparalleled improvements in methods of communication. But the improvement in education has not kept pace with the expanding social structure; neither has the modern appreciation of ethics developed in correspondence with growth along more purely intellectual and scientific lines. And modern civilization is at a standstill in spiritual development and the safeguarding of the home institution.

81:6.26 (909.7) 9. *The racial ideals.* The ideals of one generation carve out the channels of destiny for immediate posterity. The *quality* of the social torchbearers will determine whether civilization goes forward or backward. The homes, churches, and schools of one generation predetermine the character trend of the succeeding generation. The moral and spiritual momentum of a race or a nation largely determines the cultural velocity of that civilization.

81:6.27 (909.8) Ideals elevate the source of the social stream. And no stream will rise any higher than its source no matter what technique of pressure or directional control may be employed. The driving power of even the most material aspects of a cultural civilization is resident in the least material of society's achievements. Intelligence may control the mechanism of civilization, wisdom may direct it, but spiritual idealism is the energy which really uplifts and advances human culture from one level of attainment to another.

81:6.28 (910.1) At first life was a struggle for existence; now, for a standard of living; next it will be for quality of thinking, the coming earthly goal of human existence.

81:6.29 (910.2) 10. *Co-ordination of specialists.* Civilization has been enormously advanced by the early division of labor and by its later corollary of specialization. Civilization is now dependent on the effective co-ordination of specialists. As society expands, some method of drawing together the various specialists must be found.

81:6.30 (910.3) Social, artistic, technical, and industrial specialists will continue to multiply and increase in skill

ai industriei continuă să se înmulțească și să-și mărească abilitatea și dexteritatea. Această specializare a aptitudinilor și această deosebire a ocupațiilor va sfârși prin a slăbi și prin a dezintegra societatea umană, dacă nu se pun în aplicare mijloace eficiente de coordonare și de cooperare. Inteligențele capabile de o asemenea inventivitate și de o asemenea specializare ar trebui să fie în întregime competente pentru a imagina metode adecvate de control și de adaptare care să permită să se rezolve toate problemele provenite din dezvoltarea rapidă a invențiilor și din accelerarea expansiunii culturale.

11. *Procedeele de găsimă a locuri de muncă.* Epoca viitoare de dezvoltare socială va fi concretizată de o mai bună cooperare și de o coordonare mai eficientă a specializărilor în creștere și în expansiune permanentă. Pe măsură ce munca se tot diversifică mult, a fost imaginată o tehnică pentru orientarea indivizilor către ocupații potrivite. Mașinismul nu este singura cauză a șomajului la popoarele civilizate ale Urantiei. Complexitatea economică și creșterea regulată a specialiștilor industriali și profesionali complică problemele de plasare a mâinii de lucru.

Nu este de ajuns să se învețe oamenii să lucreze; o societate complexă trebuie, de asemenea, să furnizeze metode eficiente pentru a le găsi o ocupație. Înainte de a-i învăța pe cetățeni tehnici înalt specializate pentru ca ei să-și câștige traiul, ar trebui să fie instruiți într-una sau mai multe metode de lucru nespecializate de comerț sau ocupații pe care ei le ar putea practica în perioada unui șomaj temporar în munca lor specializată. Nici o civilizație nu poate supraviețui menținerii prelungite a marilor clase de șomeri. Cu timpul, acceptarea sprijinului din partea Bugetului public deformează mentalitatea cetățenilor, chiar și a celor mai buni, și îi demoralizează. Caritatea privată însăși devine periculoasă dacă îi întreține mult timp pe cetățenii valizi.

O societate foarte specializată nu se va dedica de bună voie practicilor străvechi comunitare și feudale ale popoarelor antichității. Este adevărat că multe servicii comune pot fi utile și profitabile socializate, dar cea mai bună manieră de guvernare a ființelor umane înalt instruite și ultraspecializate este o tehnică de cooperare inteligentă. O coordonare modernizată și o reglementare fraternală vor duce la o cooperare mai durabilă decât vechile și primitivele metode ale comunismului sau ale instituțiilor reglementare dictatoriale bazate pe forță.

12. *Deschiderea către cooperare.* Unul din marile obstacole în progresul societății umane este conflictul dintre interesele și bunăstarea colectivităților umane cele mai numeroase și cele mai socializate pe de o parte, și grupările mai puțin numeroase ale opozițiilor asociale pe de altă parte, fără a socoti indivizii izolați cu mentalitate antisocială.

Nici o civilizație națională nu durează un timp îndelungat, decât dacă metodele ei educative și ideile ei religioase inspiră un patriotism inteligent și un devotament național de tip elevat. Fără acest gen de patriotism inteligent și de solidaritate culturală, toate națiunile tind să se dezintegreze ca urmare a invidiilor regionale și a meschinăriilor locale.

Pentru menținerea unei civilizații mondiale, a fost nevoie ca ființele umane să învețe să trăiască împreună

and dexterity. And this diversification of ability and dissimilarity of employment will eventually weaken and disintegrate human society if effective means of co-ordination and co-operation are not developed. But the intelligence which is capable of such inventiveness and such specialization should be wholly competent to devise adequate methods of control and adjustment for all problems resulting from the rapid growth of invention and the accelerated pace of cultural expansion.

81:6.31 (910.4) 11. *Place-finding devices.* The next age of social development will be embodied in a better and more effective co-operation and co-ordination of ever-increasing and expanding specialization. And as labor more and more diversifies, some technique for directing individuals to suitable employment must be devised. Machinery is not the only cause for unemployment among the civilized peoples of Urantia. Economic complexity and the steady increase of industrial and professional specialism add to the problems of labor placement.

81:6.32 (910.5) It is not enough to train men for work; in a complex society there must also be provided efficient methods of place finding. Before training citizens in the highly specialized techniques of earning a living, they should be trained in one or more methods of commonplace labor, trades or callings which could be utilized when they were transiently unemployed in their specialized work. No civilization can survive the long-time harboring of large classes of unemployed. In time, even the best of citizens will become distorted and demoralized by accepting support from the public treasury. Even private charity becomes pernicious when long extended to able-bodied citizens.

81:6.33 (910.6) Such a highly specialized society will not take kindly to the ancient communal and feudal practices of olden peoples. True, many common services can be acceptably and profitably socialized, but highly trained and ultraspecialized human beings can best be managed by some technique of intelligent co-operation. Modernized co-ordination and fraternal regulation will be productive of longer-lived co-operation than will the older and more primitive methods of communism or dictatorial regulative institutions based on force.

81:6.34 (910.7) 12. *The willingness to co-operate.* One of the great hindrances to the progress of human society is the conflict between the interests and welfare of the larger, more socialized human groups and of the smaller, contrary-minded asocial associations of mankind, not to mention antisocially-minded single individuals.

81:6.35 (910.8) No national civilization long endures unless its educational methods and religious ideals inspire a high type of intelligent patriotism and national devotion. Without this sort of intelligent patriotism and cultural solidarity, all nations tend to disintegrate as a result of provincial jealousies and local self-interests.

81:6.36 (911.1) The maintenance of world-wide civilization is dependent on human beings learning how to live together in peace and fraternity. Without effective co-

în pace și în fraternitate. Fără coordonarea eficientă, civilizația industrială este pusă în primejdie de pericolele ultraspecializării: monotonia, îngustimea, și tendința de a nutri neîncredere și invidie.

13. Conducerea eficientă și înțeleaptă. Civilizația depinde, într-o mare, o foarte mare măsură, de starea de spirit constând în a se înhăma la treabă cu elan și cu eficacitate. Zece oameni nu valorează cu mult mai mult decât unul la ridicarea unei grele poveri, dacă ei nu o ridică împreună - toți în același timp. Acest lucru în echipă - cooperarea socială - depinde de calitatea conducătorilor. Civilizațiile culturale ale trecutului și ale prezentului au fost întemeiate pe cooperarea inteligentă a cetățenilor cu conducătorii înțelepți și progresivi. Până ca oamenii să atingă prin evoluție nivele mai elevate, civilizația va continua să depindă de o conducere înțeleaptă și viguroasă.

Înaltele civilizații se nasc dintr-o corelare inteligentă a bogăției materiale, a măreției intelectuale, a valorii morale, a abilității sociale și a clarviziunii cosmice.

14. Schimbările sociale. Societatea nu este o instituție divină; ea este un fenomen de evoluție progresivă; o civilizație care progresează este mereu întârziată atunci când șefii ei întârzie să efectueze, în organizarea socială, schimbări esențiale pentru a ține pasul cu dezvoltările științifice ale epocii. Cu toate acestea, anumite lucruri nu trebuie disprețuite pur și simplu pentru că sunt vechi, nici nu trebuie îmbrățișată fără rezerve o idee numai pentru faptul că este originală și nouă.

Oamenilor nu ar trebui să le fie teamă să facă experimente cu mecanismele societății, dar aventurile adaptării culturale ar trebui întotdeauna controlate de către aceia care sunt pe deplin la curent cu istoria evoluției sociale; ar trebui întotdeauna ca inovatorii să fie sfătuiți de înțelepciunea celor care au experiență practică în domeniile tentativelor sociale luate în considerare. Nici o mare schimbare socială sau economică nu ar trebui să fie încercată dintr-o dată. Timpul este esențial tuturor tipurilor de adaptări umane - fizice, sociale sau economice. Numai ajustările morale și spirituale pot fi efectuate sub impulsul de moment, și chiar și acelea, au nevoie de timp pentru a pune pe deplin în aplicare repercusiunile lor materiale și sociale. Acestea sunt idealurile rasei care servesc în principal drept sprijin și asigurare în timpul perioadelor critice în care o civilizație se găsește la tranziția între două nivele consecutive.

15. Măsurile preventive contra declinului brusc din perioadele de tranziție. Societatea este rezultatul a numeroase epoci de tatonări; ea reprezintă ceea ce a supraviețuit ajustărilor și reajustărilor selective în stadiile succesive ale ascensiunii milenare a oamenilor de la nivelele animale până la nivelele umane de statut planetar. Marele pericol pentru toată civilizația - în orice moment - este amenințarea declinului pe durata tranziției dintre metodele stabilite ale trecutului și procedeele noi și mai bune, dar neverificate, ale viitorului.

Calitatea conducătorilor este vitală pentru progres. Înțelepciunea, perspicacitatea și prevederea sunt indispensabile națiunilor pentru a dăinui. Civilizația nu este realmente niciodată în primejdie atâta timp cât conducătorii capabili nu încep să dispară. Numărul

ordination, industrial civilization is jeopardized by the dangers of ultraspecialization: monotony, narrowness, and the tendency to breed distrust and jealousy.

81:6.37 (911.2) 13. *Effective and wise leadership.* In civilization much, very much, depends on an enthusiastic and effective load-pulling spirit. Ten men are of little more value than one in lifting a great load unless they lift together — all at the same moment. And such teamwork — social co-operation — is dependent on leadership. The cultural civilizations of the past and the present have been based upon the intelligent co-operation of the citizenry with wise and progressive leaders; and until man evolves to higher levels, civilization will continue to be dependent on wise and vigorous leadership.

81:6.38 (911.3) High civilizations are born of the sagacious correlation of material wealth, intellectual greatness, moral worth, social cleverness, and cosmic insight.

81:6.39 (911.4) 14. *Social changes.* Society is not a divine institution; it is a phenomenon of progressive evolution; and advancing civilization is always delayed when its leaders are slow in making those changes in the social organization which are essential to keeping pace with the scientific developments of the age. For all that, things must not be despised just because they are old, neither should an idea be unconditionally embraced just because it is novel and new.

81:6.40 (911.5) Man should be unafraid to experiment with the mechanisms of society. But always should these adventures in cultural adjustment be controlled by those who are fully conversant with the history of social evolution; and always should these innovators be counseled by the wisdom of those who have had practical experience in the domains of contemplated social or economic experiment. *No great social or economic change should be attempted suddenly.* Time is essential to all types of human adjustment — physical, social, or economic. Only moral and spiritual adjustments can be made on the spur of the moment, and even these require the passing of time for the full outworking of their material and social repercussions. The ideals of the race are the chief support and assurance during the critical times when civilization is in transit from one level to another.

81:6.41 (911.6) 15. *The prevention of transitional breakdown.* Society is the offspring of age upon age of trial and error; it is what survived the selective adjustments and readjustments in the successive stages of mankind's agelong rise from animal to human levels of planetary status. The great danger to any civilization — at any one moment — is the threat of breakdown during the time of transition from the established methods of the past to those new and better, but untried, procedures of the future.

81:6.42 (911.7) Leadership is vital to progress. Wisdom, insight, and foresight are indispensable to the endurance of nations. Civilization is never really jeopardized until able leadership begins to vanish. And the quantity of such wise leadership has never exceeded one per cent of the population.

acestor șefi înțelepți nu depășește niciodată unu la sută din populație.

Prin aceste trepte ale scărilor evolutive, civilizația s-a înălțat la un nivel unde ar putea fi puse în aplicare puternicele influențe care au culminat în cultura aflată în expansiune rapidă în cel de-al douăzecilea secol. Numai aderând la aceste principii esențiale pot oamenii spera să mențină civilizațiile lor actuale, în timp ce asigură dezvoltarea lor continuă și supraviețuirea lor sigură.

Aceasta este esența îndelungatei lupte a popoarelor pământului pentru întemeierea civilizației de la epoca lui Adam încoace. Cultura de astăzi este rezultatul acestei evoluții asidue. Înaintea descoperirii tiparului, progresele erau relativ lente, deoarece oamenii unei generații nu puteau beneficia atât de rapid de înfăptuirile predecesorilor lor. Dar, în acest moment, societatea umană se năpustește înainte sub puterea forței vii acumulate a tuturor epocilor în cursul cărora a luptat civilizația.

[Relatat de un Arhanghel din Nebadon]

81:6.43 (911.8) And it was by these rungs on the evolutionary ladder that civilization climbed to that place where those mighty influences could be initiated which have culminated in the rapidly expanding culture of the twentieth century. And only by adherence to these essentials can man hope to maintain his present-day civilizations while providing for their continued development and certain survival.

81:6.44 (912.1) This is the gist of the long, long struggle of the peoples of earth to establish civilization since the age of Adam. Present-day culture is the net result of this strenuous evolution. Before the discovery of printing, progress was relatively slow since one generation could not so rapidly benefit from the achievements of its predecessors. But now human society is plunging forward under the force of the accumulated momentum of all the ages through which civilization has struggled.

81:6.45 (912.2) [Sponsored by an Archangel of Nebadon.]

Capitolul 82. Evoluția căsătoriei

⇐ 081

CARTEA URANTIA

083 ⇐

PARTE III. ISTORIA URANTIEI

CAPITOLUL 82 EVOLUȚIA CĂSĂTORIEI

Secțiuni

Introduction

1. Instinctul împerecherii
2. Tabuurile restrictive
3. Moravurile primitive ale căsătoriei
4. Căsătoria și moravurile care guvernează proprietatea
5. Endogamia și exogamia
6. Amestecurile rasiale

PAPER 82 THE EVOLUTION OF MARRIAGE

SECTIONS

Introduction

1. The Mating Instinct
2. The Restrictive Taboos
3. Early Marriage Mores
4. Marriage under the Property Mores
5. Endogamy and Exogamy
6. Racial Mixtures

Introduction

CĂSĂTORIA - împerecherea - se naște din bisexualitate. Căsătoria este reacția umană de adaptare la această bisexualitate, în timp ce viața de familie este ansamblul care rezultă din toate aceste ajustări evolutive și adaptative. Căsătoria este durabilă; ea nu este inerentă evoluției biologice, însă este la baza întregii evoluții sociale și, de aceea, continuitatea existenței ei este asigurată într-o formă sau alta. Căsătoria i-a dat omenirii căminul, iar căminul este gloria care încununează întreaga lungă și înverșunată luptă evolutivă.

Deși instituțiile religioase, sociale și educative sunt toate esențiale supraviețuirii unei civilizații culturale, familia este cea care joacă rolul civilizator major. Un copil învață de la familia lui și de la vecinii lui cea mai mare parte a lucrurilor esențiale ale vieții.

Omenirea vremurilor străvechi nu poseda o civilizație socială foarte bogată, dar ei o transmiteau fidel și eficient generațiilor următoare pe aceea pe care o aveau. Ar trebui recunoscut că cea mai mare parte a civilizațiilor trecutului au continuat să evolueze cu un strict minim din alte influențe instituționale, deoarece căminele funcționau efectiv. Astăzi, rasele umane dețin o bogată moștenire socială și culturală, care ar trebui să fie cu înțelepciune și cu utilitate transmisă generațiilor următoare. Familia, în calitate de instituție educativă, trebuie să fie menținută.

INTRODUCTION

82.0.1 (913.1) MARRIAGE — mating — grows out of bisexuality. Marriage is man's reactional adjustment to such bisexuality, while the family life is the sum total resulting from all such evolutionary and adaptative adjustments. Marriage is enduring; it is not inherent in biologic evolution, but it is the basis of all social evolution and is therefore certain of continued existence in some form. Marriage has given mankind the home, and the home is the crowning glory of the whole long and arduous evolutionary struggle.

82.0.2 (913.2) While religious, social, and educational institutions are all essential to the survival of cultural civilization, *the family is the master civilizer*. A child learns most of the essentials of life from his family and the neighbors.

82.0.3 (913.3) The humans of olden times did not possess a very rich social civilization, but such as they had they faithfully and effectively passed on to the next generation. And you should recognize that most of these civilizations of the past continued to evolve with a bare minimum of other institutional influences because the home was effectively functioning. Today the human races possess a rich social and cultural heritage, and it should be wisely and effectively passed on to succeeding generations. The family as an educational institution must be maintained.

1. INSTINCTUL ÎMPERECHERII

1. THE MATING INSTINCT

În ciuda prăpastiei care separă personalitatea bărbatului de aceea a femeii, nevoia sexuală este suficientă pentru a asigura împreunarea lor în vederea reproducerii speciei. Acest instinct opera eficient cu mult înainte ca ființele umane să înceapă să experimenteze ceea ce a fost numit, mai târziu, dragoste, devotament și fidelitate conjugală. Împerecherea este o tendință înăscută, iar căsătoria este repercusiunea socială evolutivă.

Interesul și dorința sexuală nu erau pasiuni dominante la popoarele primitive; ei le considerau pur și simplu normale. Toată experiența reproducerii era lipsită de înfrumusețări imaginative. Pasiunea sexuală absorbantă a popoarelor mai înalt civilizate se datorează în principal amestecurilor de rase, în special când natura evolutivă a fost stimulată de imaginația asociativă și de aprecierea frumuseții inerente nodiților și adamiților. Rasele evolutive nu au absorbit însă această ereditate andită decât într-o măsură atât de slabă, încât ea nu a reușit să procure o suficientă stăpânire de sine pentru a ține în frâu pasiunile animale astfel însuflețite și stărnite de o conștiință mai acută a sexului și de nevoi de împerechere mai imperioase. Dintre rasele evolutive, oamenii roșii sunt aceia care aveau codul sexual cel mai elevat.

Reglementarea sexuală relativă la căsătorie indică:

1. Progresul relativ al civilizației. Din ce în ce mai mult, civilizația a pretins ca satisfacerea sexuală să fie canalizată în mod util și în conformitate cu moravurile.

2. Proporția de sânge andit la un popor oarecare. În aceste colectivități, sexul a devenit expresia când cea mai elevată, când cea mai vulgară a naturii fizice precum și a naturii emoționale.

Rasele sangice aveau patimi animale normale, dar ele manifestau puțină imaginație, și nu apreciau mai deloc frumusețea și atracția fizică a sexului opus. Chiar și la rasele primitive de astăzi, ceea ce se numește atracție sexuală este ceva virtual absent; popoarele neamestecate au un instinct al împreunării definit, dar o atracție sexuală insuficientă pentru a crea probleme serioase care să necesite un control social.

Instinctul împerecherii este una din forțele fizice dominante care mobilizează ființele umane; el este singura emoție care, sub masca satisfacțiilor individuale, îi determină efectiv, prin șiretenie, pe oamenii egoiști să pună bunăstarea și perpetuarea rasei mult deasupra tihnei individuale și a libertății, care rezultă dintr-o absență a responsabilităților personale.

De la primele ei începuturi până în timpurile moderne, căsătoria ca instituție zugrăvește evoluția socială a tendinței biologice de a se perpetua. Perpetuarea speciei umane care evoluează este asigurată de prezența acestui impuls rasial de împerechere, un imbold care se numește vag atracție sexuală. Această mare nevoie biologică devine pivotul motor al tuturor felurilor de instincte, de sentimente și de deprinderi asociate - fizice, intelectuale, morale și sociale.

La sălbatici, furnizarea alimentelor era motivul incitant, dar, când civilizația asigură o abundență de hrană, nevoia sexuală devine frecvent un impuls

82:1.1 (913.4) Notwithstanding the personality gulf between men and women, the sex urge is sufficient to insure their coming together for the reproduction of the species. This instinct operated effectively long before humans experienced much of what was later called love, devotion, and marital loyalty. Mating is an innate propensity, and marriage is its evolutionary social repercussion.

82:1.2 (913.5) Sex interest and desire were not dominating passions in primitive peoples; they simply took them for granted. The entire reproductive experience was free from imaginative embellishment. The all-absorbing sex passion of the more highly civilized peoples is chiefly due to race mixtures, especially where the evolutionary nature has been stimulated by the associative imagination and beauty appreciation of the Nodites and Adamites. But this Andite inheritance was absorbed by the evolutionary races in such limited amounts as to fail to provide sufficient self-control for the animal passions thus quickened and aroused by the endowment of keener sex consciousness and stronger mating urges. Of the evolutionary races, the red man had the highest sex code.

82:1.3 (913.6) The regulation of sex in relation to marriage indicates:

82:1.4 (913.7) 1. The relative progress of civilization. Civilization has increasingly demanded that sex be gratified in useful channels and in accordance with the mores.

82:1.5 (914.1) 2. The amount of Andite stock in any people. Among such groups sex has become expressive of both the highest and the lowest in both the physical and emotional natures.

82:1.6 (914.2) The Sangik races had normal animal passion, but they displayed little imagination or appreciation of the beauty and physical attractiveness of the opposite sex. What is called sex appeal is virtually absent even in present-day primitive races; these unmixed peoples have a definite mating instinct but insufficient sex attraction to create serious problems requiring social control.

82:1.7 (914.3) The mating instinct is one of the dominant physical driving forces of human beings; it is the one emotion which, in the guise of individual gratification, effectively tricks selfish man into putting race welfare and perpetuation high above individual ease and personal freedom from responsibility.

82:1.8 (914.4) As an institution, marriage, from its early beginnings down to modern times, pictures the social evolution of the biologic propensity for self-perpetuation. The perpetuation of the evolving human species is made certain by the presence of this racial mating impulse, an urge which is loosely called sex attraction. This great biologic urge becomes the impulse hub for all sorts of associated instincts, emotions, and usages — physical, intellectual, moral, and social.

82:1.9 (914.5) With the savage, the food supply was the impelling motivation, but when civilization insures plentiful food, the sex urge many times becomes a

dominant și, în consecință, are întotdeauna nevoie de o reglementare socială. La animale, periodicitatea instinctivă înfrânează înclinația spre a se împerechea, dar, la om, care este într-o mare măsură o ființă care se controlează pe sine, ea nu este cu totul periodică; devine deci necesar ca societatea să impună indivizilor stăpânirea de sine.

Nici o emoție sau nici un instinct uman căruia omul i se abandonează fără măsură și în exces nu poate provoca tot atât de multe rele și amărăciuni ca această puternică nevoie sexuală. Subordonarea inteligentă a acestui impuls față de reglementarea socială este testul suprem al actualității unei civilizații. Stăpânirea de sine, tot mai multă stăpânire de sine, este cerința mereu crescândă a umanității care avansează. Secretul, lipsa de sinceritate și ipocrizia, pot ascunde problemele sexuale, dar acestea nu oferă soluții și nu fac să progreseze etica.

2. TABUURILE RESTRICTIVE

Istoria evoluției căsătoriei este pur și simplu istoria controlului sexual sub presiunea restricțiilor sociale, religioase și civile. Natura nu recunoaște mai deloc indivizii; ea nu ține deloc cont de ceea ce se cheamă morală; ea se interesează în mod unic și exclusiv de reproducerea speciei. Natura stăruie irezistibil asupra reproducerii, dar ea lasă cu indiferență societății grija rezolvării problemelor care rezultă, creând astfel, pentru omenirea în evoluție, o problemă majoră și întotdeauna de actualitate. Acest conflict social constă într-un război fără sfârșit între instinctele fundamentale și etica în evoluție.

La rasele primitive, relațiile dintre sexe nu erau reglementate, ori erau prea puțin. Din cauza acestei libertăți sexuale, prostituția nu exista. Nici chiar astăzi, pigmeii și alte triburi înapoiate, nu posedă instituția matrimonială; studierea acestor popoare relevă simple obiceiuri de împreunare practicate de rasele primitive. Dar popoarele antice ar trebui să fie studiate și judecate în lumina criteriilor morale ale moravurilor proprii lor epoci.

Totuși, dragostea liberă nu a fost niciodată bine văzută la popoarele care depășiseră sălbăticia. De când s-au format grupurile sociale, au apărut și codurile matrimoniale și restricțiile conjugale. Împerecherea a progresat astfel printr-o multitudine de tranziții, de la o stare de licență sexuală aproape totală până la standardele morale ale secolului al douăzecilea, implicând o restricție sexuală aproape completă.

În toate primele stadii de dezvoltare tribală, moravurile și tabuurile restrictive erau foarte grosolane; ele au reușit, cu toate acestea, să separe sexele, ceea ce a favorizat liniștea, ordinea și industria; lunga evoluție a căsătoriei și a căminului începuse. Obiceiurile sexuale privind îmbrăcămintea, podoabele și practicile religioase și-au avut originea în tabuurile primitive, care defineau câmpul libertăților sexuale și sfârșeau astfel prin a crea conceptele de viciu, de crimă și de păcat. Totuși, obișnuința a domnit destul de multă vreme ca să suspende toate reglementările sexuale în timpul zilelor de mare sărbătoare, și în special în ziua de Întâi Mai.

Femeile au fost întotdeauna supuse mai multor tabuuri restrictive decât bărbații. Moravurile primitive

dominant impulse and therefore ever stands in need of social regulation. In animals, instinctive periodicity checks the mating propensity, but since man is so largely a self-controlled being, sex desire is not altogether periodic; therefore does it become necessary for society to impose self-control upon the individual.

82:1.10 (914.6) No human emotion or impulse, when unbridled and overindulged, can produce so much harm and sorrow as this powerful sex urge. Intelligent submission of this impulse to the regulations of society is the supreme test of the actuality of any civilization. Self-control, more and more self-control, is the ever-increasing demand of advancing mankind. Secrecy, insincerity, and hypocrisy may obscure sex problems, but they do not provide solutions, nor do they advance ethics.

2. THE RESTRICTIVE TABOOS

82:2.1 (914.7) The story of the evolution of marriage is simply the history of sex control through the pressure of social, religious, and civil restrictions. Nature hardly recognizes individuals; it takes no cognizance of so-called morals; it is only and exclusively interested in the reproduction of the species. Nature compellingly insists on reproduction but indifferently leaves the consequential problems to be solved by society, thus creating an ever-present and major problem for evolutionary mankind. This social conflict consists in the unending war between basic instincts and evolving ethics.

82:2.2 (914.8) Among the early races there was little or no regulation of the relations of the sexes. Because of this sex license, no prostitution existed. Today, the Pygmies and other backward groups have no marriage institution; a study of these peoples reveals the simple mating customs followed by primitive races. But all ancient peoples should always be studied and judged in the light of the moral standards of the mores of their own times.

82:2.3 (915.1) Free love, however, has never been in good standing above the scale of rank savagery. The moment societal groups began to form, marriage codes and marital restrictions began to develop. Mating has thus progressed through a multitude of transitions from a state of almost complete sex license to the twentieth-century standards of relatively complete sex restriction.

82:2.4 (915.2) In the earliest stages of tribal development the mores and restrictive taboos were very crude, but they did keep the sexes apart — this favored quiet, order, and industry — and the long evolution of marriage and the home had begun. The sex customs of dress, adornment, and religious practices had their origin in these early taboos which defined the range of sex liberties and thus eventually created concepts of vice, crime, and sin. But it was long the practice to suspend all sex regulations on high festival days, especially May Day.

82:2.5 (915.3) Women have always been subject to more restrictive taboos than men. The early mores granted

acordau femeilor nemăritate același grad de libertate sexuală ca și bărbaților, dar întotdeauna li s-a pretins soților ca ele să fie fidele soților lor. Căsătoria primitivă nu a restrâns mult libertățile sexuale ale bărbatului, dar a făcut continuarea libertății sexuale tabu pentru femeie. Femeile măritate au purtat întotdeauna un anumit semn distinctiv care făcea din ele o clasă separată; să amintim aici coafura, îmbrăcămintea, vălul, izolarea, podoabele și inelele.

3. MORAVURILE PRIMITIVE ALE CĂSĂTORIEI

Căsătoria este răspunsul instituțional al organismului social la tensiunea biologică mereu prezentă a nevoii neconținute a omului de a se reproduce - multiplicarea de sine. Împerecherea este universal naturală și, pe măsură ce societatea a evoluat de la simplu la complex, ea a avut o evoluție corespunzătoare a moravurilor de împerechere, geneza instituției matrimoniale. Când evoluția socială a progresat până la stadiul în care sunt generate moravurile, căsătoria se găsește peste tot ca o instituție evoluată.

Întotdeauna au fost și întotdeauna vor fi două domenii distincte ale căsătoriei: moravurile, legile care reglementau aspectele exterioare ale împreunării, și relațiile pe de altă parte secrete și personale dintre bărbați și femei. Indivizii sunt întotdeauna revoltați contra reglementărilor sexuale impuse de societate, și aceasta este motivul acestei probleme sexuale milenare: autoconservarea este individuală, dar asigurată de colectivitate; autoperpetuarea este socială, dar asigurată de impulsurile individuale.

Moravurile, atunci când sunt respectate, au în mare măsură puterea de a restrânge și de a controla nevoia sexuală, după cum s-a văzut la toate rasele. Criteriile căsătoriei au reflectat întotdeauna în mod veridic puterea curentă a moravurilor și integritatea funcțională a guvernării civile. Dar moravurile primitive cu privire la sex și la împreunare erau o masă de prescripții confuze și grosolane; părinții, copiii, familia și societatea aveau toți interese opuse în reglementarea căsătoriei. Dar, în ciuda tuturor acestora, rasele care au exaltat și au practicat căsătoria au evoluat natural la nivele mai elevate și au supraviețuit în număr tot mai mare.

În epocile primitive, căsătoria era prețul rangului social; posedarea unei femei era un semn de distincție. Sălbaticul privea ziua căsătoriei lui ca marcând inaugurarea responsabilității și a virilității sale. Într-o anumită epocă, s-a considerat căsătoria ca o îndatorire socială; în alta, ca o obligație religioasă; încă într-o altă epocă, ca o necesitate politică pentru furnizarea de cetățeni Statului.

Multe triburi primitive pretindeau ca un bărbat să fi săvârșit niște răpiri pentru a fi demn de a se căsători. Acestor raiduri au fost substituite mai târziu cu luptele atletice și jocurile de competiție. Câștigătorii acestor probe primeau premiul întâi - dreptul de a alege dintre fecioarele de măritat. Printre vânătorii de capete, un tânăr bărbat nu putea să se căsătorească decât dacă posedea cel puțin un cap, deși a fost cândva posibil să se cumpere craniile. Pe măsură ce cumpărarea femeilor era în declin, ele erau câștigate prin concursurile de enigme; această practică

the same degree of sex liberty to unmarried women as to men, but it has always been required of wives that they be faithful to their husbands. Primitive marriage did not much curtail man's sex liberties, but it did render further sex license taboo to the wife. Married women have always borne some mark which set them apart as a class by themselves, such as hairdress, clothing, veil, seclusion, ornamentation, and rings.

3. EARLY MARRIAGE MORES

82:3.1 (915.4) Marriage is the institutional response of the social organism to the ever-present biologic tension of man's unremitting urge to reproduction — self-propagation. Mating is universally natural, and as society evolved from the simple to the complex, there was a corresponding evolution of the mating mores, the genesis of the marital institution. Wherever social evolution has progressed to the stage at which mores are generated, marriage will be found as an evolving institution.

82:3.2 (915.5) There always have been and always will be two distinct realms of marriage: the mores, the laws regulating the external aspects of mating, and the otherwise secret and personal relations of men and women. Always has the individual been rebellious against the sex regulations imposed by society; and this is the reason for this age-long sex problem: Self-maintenance is individual but is carried on by the group; self-perpetuation is social but is secured by individual impulse.

82:3.3 (915.6) The mores, when respected, have ample power to restrain and control the sex urge, as has been shown among all races. Marriage standards have always been a true indicator of the current power of the mores and the functional integrity of the civil government. But the early sex and mating mores were a mass of inconsistent and crude regulations. Parents, children, relatives, and society all had conflicting interests in the marriage regulations. But in spite of all this, those races which exalted and practiced marriage naturally evolved to higher levels and survived in increased numbers.

82:3.4 (915.7) In primitive times marriage was the price of social standing; the possession of a wife was a badge of distinction. The savage looked upon his wedding day as marking his entrance upon responsibility and manhood. In one age, marriage has been looked upon as a social duty; in another, as a religious obligation; and in still another, as a political requirement to provide citizens for the state.

82:3.5 (916.1) Many early tribes required feats of stealing as a qualification for marriage; later peoples substituted for such raiding forays, athletic contests and competitive games. The winners in these contests were awarded the first prize — choice of the season's brides. Among the head-hunters a youth might not marry until he possessed at least one head, although such skulls were sometimes purchasable. As the buying of wives declined, they were won by riddle contests, a practice that still survives among many groups of the black man.

supraviețuiește încă la numeroase grupuri de oameni negrii.

Odată cu progresul civilizației, anumite triburi au încredințat alegerii femeilor severele probe matrimoniale de îndurare masculină; femeile au putut astfel să favorizeze bărbații aleși de ele. Aceste probe ale căsătoriei înglobau abilitatea la vânătoare și în luptă și aptitudinea de a întreține o familie. Un timp îndelungat, se cerea ca pretendentul să locuiască în casa logodnicei vreme de cel puțin un an, pentru a munci și a dovedi că este demn de femeia pe care o dorea.

Calificativele unei femei erau aptitudinea de a face munca grea și de a da naștere copiilor. Se pretindea ca ea să execute, într-un timp stabilit, o anumită muncă agricolă. Dacă dădea naștere unui copil înainte de căsătorie, ea avea cu atât mai multă valoare; fecunditatea ei era astfel asigurată.

Faptul că popoarele antichității considerau ca o rușine, sau chiar ca un păcat, a nu fi căsătorit explică originea căsătoriilor între copii; din moment ce trebuia să fii căsătorit, cu cât mai devreme, cu atât mai bine. Se credea, de asemenea, în general, că celibatarii nu aveau acces pe tărâmul spiritelor, și acesta a fost un motiv suplimentar pentru a căsători copiii, până și la nașterea lor, iar uneori și înainte, condiționat de sexul lor. Anticii credeau că însăși morții trebuie să fie căsătoriți. La origine, pețitorii erau angajați ca să negocieze căsătoriile persoanelor decedate. Unul dintre părinți dădea dispoziții pentru ca acești intermediari să încheie căsătoria fiului decedat cu o fiică decedată a unei alte familii.

La popoarele mai puțin vechi, pubertatea era vârsta obișnuită de căsătorie, dar această vârstă a fost amânată în proporție directă cu progresul civilizației. În evoluția socială s-au ivit ordine speciale de celibatari bărbați și femei; aceste ordine au fost inaugurate și întreținute de către persoane mai mult sau mai puțin lipsite de nevoi sexuale normale.

Multe triburi permiteau bărbaților din grupul lor conducător să aibă raporturi sexuale cu logodnica chiar înainte ca ea să fie dată soțului ei. Fiecare dintre acești bărbați făcea atunci un cadou tinerei fecioare, și aceasta a fost originea obiceiului de a se da cadouri de căsătorie. În unele grupuri, se considera că tânăra femeie își câștiga zestrea grație darurilor primite ca răsplată pentru serviciile sale sexuale în sala de expunere a fetelor de măritat.

Anumite triburi îi căsătoreau pe tinerii bărbați cu văduvele și cu femeile bătrâne, și, când mai târziu ei deveneau văduvi, li se permitea să se căsătorească cu fete tinere. Se asigura astfel, potrivit cu expresia epocii, ca cei doi părinți să nu facă prostii, cum se presupunea că ar fi fost cazul dacă s-ar fi permis uniunea a doi tineri. Alte triburi limitau împerecherile la grupuri de vârstă similară. Această limitare la grupurile de o vârstă determinată a fost prima care să dea naștere ideilor de incest. (În India, chiar și în ziua de azi, căsătoriilor nu li se impune nici o restricție de vârstă.)

Sub influența anumitor moravuri, văduvia femeilor era tare de temut, văduvele fiind fie omorâte, fie lăsate să se sinucidă pe mormintele bărbaților lor, căci se presupunea că ele trec în tărâmul spiritelor cu soții lor. Văduva supraviețuitoare era invariabil învinuită de moartea bărbatului ei. Unele triburi le ardeau de vii.

82:3.6 (916.2) With advancing civilization, certain tribes put the severe marriage tests of male endurance in the hands of the women; they thus were able to favor the men of their choice. These marriage tests embraced skill in hunting, fighting, and ability to provide for a family. The groom was long required to enter the bride's family for at least one year, there to live and labor and prove that he was worthy of the wife he sought.

82:3.7 (916.3) The qualifications of a wife were the ability to perform hard work and to bear children. She was required to execute a certain piece of agricultural work within a given time. And if she had borne a child before marriage, she was all the more valuable; her fertility was thus assured.

82:3.8 (916.4) The fact that ancient peoples regarded it as a disgrace, or even a sin, not to be married, explains the origin of child marriages; since one must be married, the earlier the better. It was also a general belief that unmarried persons could not enter spiritland, and this was a further incentive to child marriages even at birth and sometimes before birth, contingent upon sex. The ancients believed that even the dead must be married. The original matchmakers were employed to negotiate marriages for deceased individuals. One parent would arrange for these intermediaries to effect the marriage of a dead son with a dead daughter of another family.

82:3.9 (916.5) Among later peoples, puberty was the common age of marriage, but this has advanced in direct proportion to the progress of civilization. Early in social evolution peculiar and celibate orders of both men and women arose; they were started and maintained by individuals more or less lacking normal sex urge.

82:3.10 (916.6) Many tribes allowed members of the ruling group to have sex relations with the bride just before she was to be given to her husband. Each of these men would give the girl a present, and this was the origin of the custom of giving wedding presents. Among some groups it was expected that a young woman would earn her dowry, which consisted of the presents received in reward for her sex service in the bride's exhibition hall.

82:3.11 (916.7) Some tribes married the young men to the widows and older women and then, when they were subsequently left widowers, would allow them to marry the young girls, thus insuring, as they expressed it, that both parents would not be fools, as they conceived would be the case if two youths were allowed to mate. Other tribes limited mating to similar age groups. It was the limitation of marriage to certain age groups that first gave origin to ideas of incest. (In India there are even now no age restrictions on marriage.)

82:3.12 (916.8) Under certain mores widowhood was greatly to be feared, widows being either killed or allowed to commit suicide on their husbands' graves, for they were supposed to go over into spiritland with their spouses. The surviving widow was almost invariably blamed for her husband's death. Some tribes burned

Dacă o văduvă continua să trăiască, ea ducea o viață de doliu continuu și de restricții sociale intolerabile, căci faptul de a se recăsători era, în general, dezaprobat.

Altădată erau încurajate numeroase practici astăzi considerate imorale. Nu era ceva rar ca femeile primitive să fie foarte mândre de iubirile bărbaților lor cu alte femei; castitatea la fete era un mare obstacol la căsătorie. Aducerea pe lume a unui copil înainte de căsătorie făcea fata mult mai dezirabilă ca femeie, căci bărbatul era sigur de a avea o tovarășă fertilă.

Multe triburi primitive au sancționat căsătoria de probă până ce femeia devenea gravidă, după care se înfăptuia ceremonia regulată a căsătoriei. La alte grupuri, nu se celebra căsătoria înaintea nașterii primului copil. Dacă o femeie era sterilă, părinții ei trebuia să o răscumpere, iar căsătoria era anulată. Moravurile pretindeau ca fiecare cuplu să aibă copii.

Aceste căsătorii primitive de probă erau în întregime lipsite de orice asemănare de licență; ele erau pur și simplu sincere probe de fecunditate. Cei interesați contractau o căsătorie de îndată ce fecunditatea era stabilită. Când cuplurile moderne se căsătoresc având în planul secund al minții ideea de a divorța comod dacă viața lor conjugală nu le mulțumește în întregime, ele contractează în realitate o căsătorie de încercare sub o formă mult inferioară onestelor aventuri ale strămoșilor lor mai puțin civilizați.

4. CĂSĂTORIA ȘI MORAVURILE CARE GUVERNEAZĂ PROPRIETATEA

Căsătoria a avut întotdeauna legături strânse cu proprietatea și cu religia. Proprietatea a stabilizat căsătoria și religia a moralizat-o.

Căsătoria primitivă era o investiție, o speculație economică; ea era mai mult o chestiune de afaceri decât o problemă de flirt. Anticii se căsătoreau în beneficiul grupului și pentru bunăstarea lui; de aceea, căsătoriile erau ocrotite și aranjate de grup, de părinții lor și de bătrânii lor. Afirmția că moravurile care guvernau proprietatea au fost efective în stabilizarea instituției căsătoriei este coroborată de faptul că, la triburile primitive, căsătoria era mai durabilă decât la multe dintre popoarele moderne.

Pe măsură ce civilizația a progresat și proprietatea privată a fost tot mai mult recunoscută de către moravuri, furtul a devenit cea mai marea crimă. Adulterul a fost considerat ca o formă de furt, o violare a drepturilor de proprietate ale soțului; de aceea, el nu este în mod special menționat în moravurile și codurile primitive. Femeia a început prin a fi proprietatea tatălui ei, care își transfera titlul soțului ei; toate relațiile sexuale legalizate s-au născut din aceste drepturi de proprietate preexistente. Vechiul Testament vorbește despre femei ca de o formă de proprietate. Coranul prezintă ca învățătură inferioritatea lor. Bărbatul avea dreptul de a-și împrumuta soția unui prieten sau unui invitat, și acest obicei prevalează încă la anumite popoare.

Gelozia sexuală modernă nu este înăscută; ea este un produs al moravurilor în evoluție. Bărbatul primitiv nu era gelos pe soția sa; el își apăra pur și

them alive. If a widow continued to live, her life was one of continuous mourning and unbearable social restriction since remarriage was generally disapproved.

82:3.13 (917.1) In olden days many practices now regarded as immoral were encouraged. Primitive wives not infrequently took great pride in their husbands' affairs with other women. Chastity in girls was a great hindrance to marriage; the bearing of a child before marriage greatly increased a girl's desirability as a wife since the man was sure of having a fertile companion.

82:3.14 (917.2) Many primitive tribes sanctioned trial marriage until the woman became pregnant, when the regular marriage ceremony would be performed; among other groups the wedding was not celebrated until the first child was born. If a wife was barren, she had to be redeemed by her parents, and the marriage was annulled. The mores demanded that every pair have children.

82:3.15 (917.3) These primitive trial marriages were entirely free from all semblance of license; they were simply sincere tests of fecundity. The contracting individuals married permanently just as soon as fertility was established. When modern couples marry with the thought of convenient divorce in the background of their minds if they are not wholly pleased with their married life, they are in reality entering upon a form of trial marriage and one that is far beneath the status of the honest adventures of their less civilized ancestors.

4. MARRIAGE UNDER THE PROPERTY MORES

82:4.1 (917.4) Marriage has always been closely linked with both property and religion. Property has been the stabilizer of marriage; religion, the moralizer.

82:4.2 (917.5) Primitive marriage was an investment, an economic speculation; it was more a matter of business than an affair of flirtation. The ancients married for the advantage and welfare of the group; wherefore their marriages were planned and arranged by the group, their parents and elders. And that the property mores were effective in stabilizing the marriage institution is borne out by the fact that marriage was more permanent among the early tribes than it is among many modern peoples.

82:4.3 (917.6) As civilization advanced and private property gained further recognition in the mores, stealing became the great crime. Adultery was recognized as a form of stealing, an infringement of the husband's property rights; it is not therefore specifically mentioned in the earlier codes and mores. Woman started out as the property of her father, who transferred his title to her husband, and all legalized sex relations grew out of these pre-existent property rights. The Old Testament deals with women as a form of property; the Koran teaches their inferiority. Man had the right to lend his wife to a friend or guest, and this custom still obtains among certain peoples.

82:4.4 (917.7) Modern sex jealousy is not innate; it is a product of the evolving mores. Primitive man was not jealous of his wife; he was just guarding his property.

simplu proprietatea. Femeia era ținută în obligații sexuale mai stricte decât soțul, pentru că infidelitatea ei conjugală implica o descendență și o moștenire. Foarte de timpuriu în marșul civilizației, copilul nelegitim cădea în dizgrație. La început numai femeia a fost pedepsită pentru adulter; mai târziu, moravurile au decretat și sancționarea partenerului ei. Timp de lungi perioade, soțul ofensat sau tatăl protector aveau pe deplin dreptul de a-l ucide pe intrusul masculin. Popoarele moderne conservau aceste moravuri care absolveau, sub o lege tacită, crimele așa-zise de onoare.

Tabuul castității luând naștere ca o fază a moravurilor proprietății, se aplica la început femeilor căsătorite, dar nu și tinerelor fete celibatate. În anii următori, castitatea a fost mai mult pretinsă de către tată decât de curtezan; o virgină era un activ comercial pentru tată - ea aducea un preț mai ridicat. Pe măsură ce castitatea a fost căutată, practica a stabilit să se plătească tatălui onorariile de logodnă în semn de recunoaștere a serviciului de a fi crescut cum se cuvine o logodnică castă pentru viitorul soț. Odată lansată, ideea castității feminine a avut o asemenea influență asupra raselor, încât a apărut practica de a se încuia literalmente fetele, de a le ține realmente prizoniere timp de ani și ani de zile, cu scopul de a se asigura virginitatea lor. Astfel încât, criteriile mai recente și testele de virginitate au dat naștere claselor de prostituate profesioniste; ele erau logodnicele respinse, acele femei care nu erau recunoscute ca fecioare de mamele logodnicilor lor.

5. ENDOGAMIA ȘI EXOGAMIA

Sălbaticii au observat de foarte devreme că amestecurile rasiale ameliorau calitatea urmașilor. Consangvinitatea nu era întotdeauna rea, însă exogamia a dat întotdeauna rezultate mai bune; moravurile tindeau deci să fixeze restricțiile raporturilor sexuale între părinți apropiați. S-a recunoscut că exogamia a sporit considerabil alegerea ocaziilor pentru progresele și pentru variațiile evolutive. Indivizii născuți din căsătorii exogame erau înzestrați cu talente mai variate și cu o mai mare aptitudine de supraviețuire într-o lume ostilă. Endogamii, precum și moravurile lor, au dispărut treptat. Toate astea s-au produs lent; sălbaticii nu raționau în mod conștient asupra acestor probleme. Dimpotrivă, popoarele progresive ulterioare au făcut-o, și au observat de asemenea că rezulta uneori o debilitate generală dintr-o endogamie excesivă.

Deși endogamia filiațiilor bune se traducea uneori prin formarea de triburi puternice, cazurile spectaculoase de rezultate rele care proveneau din endogamia de eredități anormale au marcat mai tare mintea omului; a rezultat că moravurile în evoluție formulau din ce în ce mai multe tabuuri contra tuturor căsătoriilor între părinți apropiați.

Religia a format multă vreme un baraj eficient împotriva căsătoriilor în exterior; numeroase învățături religioase au proscris căsătoria în afara credinței. Femeile au favorizat în general practicarea endogamiei, iar bărbații pe aceea a exogamiei. Proprietatea a influențat întotdeauna căsătoria. Uneori, într-un efort pentru conservarea proprietăților din interiorul unui clan, s-au ivit moravurile care forțau femeile să aleagă un soț din tribul tatălui lor. Reguliile de acest fel au dus la o

The reason for holding the wife to stricter sex account than the husband was because her marital infidelity involved descent and inheritance. Very early in the march of civilization the illegitimate child fell into disrepute. At first only the woman was punished for adultery; later on, the mores also decreed the chastisement of her partner, and for long ages the offended husband or the protector father had the full right to kill the male trespasser. Modern peoples retain these mores, which allow so-called crimes of honor under the unwritten law.

82:4.5 (917.8) Since the chastity taboo had its origin as a phase of the property mores, it applied at first to married women but not to unmarried girls. In later years, chastity was more demanded by the father than by the suitor; a virgin was a commercial asset to the father — she brought a higher price. As chastity came more into demand, it was the practice to pay the father a bride fee in recognition of the service of properly rearing a chaste bride for the husband-to-be. When once started, this idea of female chastity took such hold on the races that it became the practice literally to cage up girls, actually to imprison them for years, in order to assure their virginity. And so the more recent standards and virginity tests automatically gave origin to the professional prostitute classes; they were the rejected brides, those women who were found by the grooms' mothers not to be virgins.

5. ENDOGAMY AND EXOGAMY

82:5.1 (918.1) Very early the savage observed that race mixture improved the quality of the offspring. It was not that inbreeding was always bad, but that outbreeding was always comparatively better; therefore the mores tended to crystallize in restriction of sex relations among near relatives. It was recognized that outbreeding greatly increased the selective opportunity for evolutionary variation and advancement. The outbred individuals were more versatile and had greater ability to survive in a hostile world; the inbreeders, together with their mores, gradually disappeared. This was all a slow development; the savage did not consciously reason about such problems. But the later and advancing peoples did, and they also made the observation that general weakness sometimes resulted from excessive inbreeding.

82:5.2 (918.2) While the inbreeding of good stock sometimes resulted in the upbuilding of strong tribes, the spectacular cases of the bad results of the inbreeding of hereditary defectives more forcibly impressed the mind of man, with the result that the advancing mores increasingly formulated taboos against all marriages among near relatives.

82:5.3 (918.3) Religion has long been an effective barrier against outmarriage; many religious teachings have proscribed marriage outside the faith. Woman has usually favored the practice of in-marriage; man, outmarriage. Property has always influenced marriage, and sometimes, in an effort to conserve property within a clan, mores have arisen compelling women to choose husbands within their fathers' tribes. Rulings of this sort led to a great multiplication of cousin marriages. In-

mare înmulțire a căsătoriilor între veri. Endogamia a fost deopotrivă practică într-un efort de a se păstra secretele meșteșugărești; meșteșugarii specializați căutau să conserve în familie cunoașterea meseriei lor.

Când grupurile superioare erau izolate, ele reveneau întotdeauna la împerecherile consanguine. Timp de peste o sută cincizeci de ani, nodiții au fost unul dintre marile grupuri endogame. Moravurile endogamiei mai recente au fost considerabil influențate de tradițiile rasei violete, în care, la început, împerecherile au avut în mod necesar loc între frați și surori. Căsătoriile între un frate și o soră erau comune în Egiptul primitiv, în Siria, în Mesopotamia, și în toate țările altădată ocupate de andiți. Egiptenii au practicat multă vreme căsătoria între frate și soră într-un efort pentru conservarea purității sângelui regesc, și acest obicei a mai persistat încă un timp mai îndelungat în Persia. La mesopotamieni, înaintea epocii lui Avraam, căsătoriile între veri erau obligatorii; verii aveau drept de prioritate pentru a se căsători cu verișoarele lor. Avraam însuși s-a căsătorit cu sora lui vitregă, dar, mai târziu, moravurile evreilor nu au mai permis aceste uniuni.

Primele măsuri pentru eliminarea căsătoriilor dintre frate și soră au fost luate sub influența moravurilor poligame, deoarece soția-soră căuta să domine cu aroganță pe cealaltă soție sau pe celelalte soții. Moravurile unor triburi interziceau căsătoria cu văduva unui frate decedat, dar pretindeau ca fratele viu să procreeze copii în locul fratelui său răposat. Nu există nici un instinct biologic care să se opună cu vreun chip endogamiei; aceste restricții sunt întru totul o chestiune de tabuuri.

Exogamia a sfârșit prin a domina, deoarece era favorizată de bărbați. Luând o soție din exterior, ei erau asigurați de a fi mai liberi vizavi de familia lor vitregă. Familiaritatea provoacă disprețul. În consecință, în măsura în care factorul alegerii individuale a început să domine împreunarea, obiceiul a stabilit să fie aleși parteneri din afara tribului.

Multe triburi au sfârșit prin a interzice căsătoriile din interiorul unui clan; altele le-au limitat la anumite caste. Tabuul contra căsătoriei cu o femeie care avea același totem ca și partenerul ei, a dat naștere la obiceiul de a răpi femei din triburile vecine. Mai târziu, căsătoriile au fost reglementate mai mult după așezarea teritorială decât după înrudire. Au fost multe etape în evoluția căsătoriei, de la endogamie până la practicile moderne de exogamie. Chiar și după instituirea tabuului asupra căsătoriilor endogame ale oamenilor de rând, regii și conducătorii au fost autorizați să se căsătorească cu o rudă apropiată cu scopul de a conserva sângele regesc pur și concentrat. Moravurile au permis în general șefilor suverani anumite libertăți în materie sexuală.

Prezența popoarelor andite mai recente a contribuit mult la creșterea dorinței raselor sangice de a se căsători în afara triburilor lor. Cu toate astea, nu i-a fost posibil exogamiei să prevaleze înainte ca grupurile să fi învățat să trăiască relativ în pace cu vecinii lor.

Exogamia însăși era o încurajare la pace; căsătoriile între triburi au restrâns ostilitățile. Exogamia a condus la coordonarea tribală și la alianțele militare; ea a devenit predominantă, deoarece a procurat o sporire a forțelor; ea a fost o clăditoare de națiuni. Exogamia a fost deopotrivă mult favorizată de

mating was also practiced in an effort to preserve craft secrets; skilled workmen sought to keep the knowledge of their craft within the family.

82:5.4 (918.4) Superior groups, when isolated, always reverted to consanguineous mating. The Nodites for over one hundred and fifty thousand years were one of the great in-marriage groups. The later-day in-marriage mores were tremendously influenced by the traditions of the violet race, in which, at first, matings were, perforce, between brother and sister. And brother and sister marriages were common in early Egypt, Syria, Mesopotamia, and throughout the lands once occupied by the Andites. The Egyptians long practiced brother and sister marriages in an effort to keep the royal blood pure, a custom which persisted even longer in Persia. Among the Mesopotamians, before the days of Abraham, cousin marriages were obligatory; cousins had prior marriage rights to cousins. Abraham himself married his half sister, but such unions were not allowed under the later mores of the Jews.

82:5.5 (919.1) The first move away from brother and sister marriages came about under the plural-wife mores because the sister-wife would arrogantly dominate the other wife or wives. Some tribal mores forbade marriage to a dead brother's widow but required the living brother to beget children for his departed brother. There is no biologic instinct against any degree of in-marriage; such restrictions are wholly a matter of taboo.

82:5.6 (919.2) Outmarriage finally dominated because it was favored by the man; to get a wife from the outside insured greater freedom from in-laws. Familiarity breeds contempt; so, as the element of individual choice began to dominate mating, it became the custom to choose partners from outside the tribe.

82:5.7 (919.3) Many tribes finally forbade marriages within the clan; others limited mating to certain castes. The taboo against marriage with a woman of one's own totem gave impetus to the custom of stealing women from neighboring tribes. Later on, marriages were regulated more in accordance with territorial residence than with kinship. There were many steps in the evolution of in-marriage into the modern practice of outmarriage. Even after the taboo rested upon in-marriages for the common people, chiefs and kings were permitted to marry those of close kin in order to keep the royal blood concentrated and pure. The mores have usually permitted sovereign rulers certain licenses in sex matters.

82:5.8 (919.4) The presence of the later Andite peoples had much to do with increasing the desire of the Sangik races to mate outside their own tribes. But it was not possible for out-mating to become prevalent until neighboring groups had learned to live together in relative peace.

82:5.9 (919.5) Outmarriage itself was a peace promoter; marriages between the tribes lessened hostilities. Outmarriage led to tribal co-ordination and to military alliances; it became dominant because it provided increased strength; it was a nation builder. Outmarriage was also greatly favored by increasing trade contacts;

contactele comerciale în creștere; aventurile și explorările au contribuit la extinderea frontierelor împreunării și au facilitat fecundarea încrucișată a culturilor rasiale.

Inconsecvențele, de altfel inexplicabile, ale moravurilor matrimoniale ale rasei sunt în mare măsură datorate obiceiului exogamiei însoțit de răpirea și de cumpărarea femeii de la triburile vecine, totul ajungând la un amalgam de diverse moravuri tribale. Tabuurile care respectau endogamia erau sociologice, dar nebiologice; faptul este bine ilustrat de tabuurile asupra căsătoriilor între cei înrudiți; acestea înglobau numeroase grade de relații cu familiile vitrege, aceste cazuri necomportând nici cea mai slabă legătură de sânge.

6. AMESTECURILE RASIALE

Nu există rase pure în lumea de azi. Popoarele evolutive de culoare, primitive și originare, nu au decât două rase reprezentative care au subzistat pe pământ, oamenii galbeni și oamenii negri; și chiar și aceste două rase conțin mult sânge al popoarelor de culoare dispărute. Deși rasa zisă albă descinde cu precădere din străvechii oameni albaștri, ea comportă mai mult sau mai puțin un amestec din toate celelalte rase, ca de altfel și oamenii roșii din Americi.

Dintre cele șase rase sangice de culoare, trei erau primare și trei secundare. Deși rasele primare - albastră, roșie și galbenă - au fost, în multe privințe, superioare celor trei popoare secundare, nu ar trebui uitat că acestea din urmă posedau multe caracteristici dezirabile care ar fi ameliorat considerabil popoarele primare dacă ar fi putut integra cele mai bune filiații ale raselor secundare.

Prejudecata de astăzi contra celor de 'semi-sânge', contra 'hibrizilor' și a 'bastarzilor' s-a înfiripat pentru că cea mai mare parte a fecundațiilor încrucișate moderne se efectuau între filiații foarte mult inferioare ale raselor respective. Rezultatele sunt în aceeași măsură puțin satisfăcătoare când filiațiile degenerate ale aceleiași rase se căsătoresc între ele.

Dacă rasele actuale ale Urantiei ar putea fi eliberate de blestemul care rezultă din clasele lor cele mai de jos de specimene degenerate, antisociale, debile din punct de vedere mental și decăzute, ar fi puține obiecții față de o amalgamare rasială limitată. Și, dacă aceste amestecuri rasiale ar putea să aibă loc între tipurile cu totul superioare din diverse rase, aceasta ar oferi și mai puține inconveniente.

Hibridarea neamurilor superioare și diferite este secretul pentru a crea filiații noi și mai viguroase, și asta este adevărat tot atât de bine pentru plante și animale cât și pentru specia umană. Hibridarea creștea vigoarea și marea fecunditatea. Amestecurile rasiale ale claselor mijlocii sau superioare ale unor diverse popoare au mărit mult potențialul creativ, cum o arată populația actuală a Statelor Unite ale Americii de Nord. Când aceste împreunări au loc între indivizi ai claselor inferioare, puterea creativă este diminuată, după cum se poate vedea astăzi la popoarele din India meridională.

Amestecul de rase contribuie mult la apariția subită

adventure and exploration contributed to the extension of the mating bounds and greatly facilitated the cross-fertilization of racial cultures.

^{82:5.10 (919.6)} The otherwise inexplicable inconsistencies of the racial marriage mores are largely due to this outmarriage custom with its accompanying wife stealing and buying from foreign tribes, all of which resulted in a compounding of the separate tribal mores. That these taboos respecting in-marriage were sociologic, not biologic, is well illustrated by the taboos on kinship marriages, which embraced many degrees of in-law relationships, cases representing no blood relation whatsoever.

6. RACIAL MIXTURES

^{82:6.1 (919.7)} There are no pure races in the world today. The early and original evolutionary peoples of color have only two representative races persisting in the world, the yellow man and the black man; and even these two races are much admixed with the extinct colored peoples. While the so-called white race is predominantly descended from the ancient blue man, it is admixed more or less with all other races much as is the red man of the Americas.

^{82:6.2 (919.8)} Of the six colored Sangik races, three were primary and three were secondary. Though the primary races — blue, red, and yellow — were in many respects superior to the three secondary peoples, it should be remembered that these secondary races had many desirable traits which would have considerably enhanced the primary peoples if their better strains could have been absorbed.

^{82:6.3 (920.1)} Present-day prejudice against "half-castes," "hybrids," and "mongrels" arises because modern racial crossbreeding is, for the greater part, between the grossly inferior strains of the races concerned. You also get unsatisfactory offspring when the degenerate strains of the same race intermarry.

^{82:6.4 (920.2)} If the present-day races of Urantia could be freed from the curse of their lowest strata of deteriorated, antisocial, feeble-minded, and outcast specimens, there would be little objection to a limited race amalgamation. And if such racial mixtures could take place between the highest types of the several races, still less objection could be offered.

^{82:6.5 (920.3)} Hybridization of superior and dissimilar stocks is the secret of the creation of new and more vigorous strains. And this is true of plants, animals, and the human species. Hybridization augments vigor and increases fertility. Race mixtures of the average or superior strata of various peoples greatly increase *creative* potential, as is shown in the present population of the United States of North America. When such matings take place between the lower or inferior strata, creativity is diminished, as is shown by the present-day peoples of southern India.

^{82:6.6 (920.4)} Race blending greatly contributes to the

a caracteristicilor noi, și, dacă această hibridare este uniunea filiațiilor superioare, atunci aceste trăsături noi vor fi de asemenea caracteristici superioare.

Cât timp rasele actuale vor rămâne atât de aglomerate de filiații inferioare și degenerare, amestecurile rasiale, la o mare scară, vor fi extrem de păgubitoare, dar cea mai mare parte a obiecțiilor față de această experiență sunt întemeiate pe prejudițiile sociale și culturale mai degrabă decât pe considerente biologice. Chiar și printre neamurile inferioare, hibridii sunt adesea mai buni decât strămoșii lor. Hibridarea tinde să amelioreze specia, din cauza rolului genelor dominante. Amestecurile de rase sporesc probabilitatea ca un mai mare număr de dominante să fie prezente la hibrid.

În cursul ultimei sute de ani, s-au produs mai multe hibridări rasiale decât anterior, pe parcursul mai multor milenii. S-a exagerat în mare măsură pericolul de a se vedea dizarmonii grosolane ca rezultat al fecundației încrucișate între neamuri umane. Principalele dificultăți întâmpinate de metiși proveneau din prejudecăți sociale.

Experiența lui Pitcairn, constând în amestecarea rasei albe și a rasei polineziene, a avut rezultate destul de bune, deoarece bărbații albi și femeile polineziene proveneau din filiații rasiale relativ bune. Căsătoriile mixte între tipurile cele mai evolute ale raselor albe, roșii și galbene au adus imediat în existență numeroase caracteristici noi și eficiente din punct de vedere biologic. Aceste trei popoare aparțineau raselor sangice primare. Încrucișările raselor albe și negre nu sunt atât de dorit în ceea ce privește rezultatele lor imediate, dar mulatrii care proveneau din acestea nu sunt atât de nedoriți pe cât vor prejudecățile sociale și rasiale să o creadă. Din punct de vedere fizic, hibridii albi-negri sunt excelente specimene ale omenirii, în pofida ușoarei lor inferiorități în alte câteva privințe.

Când o rasă sangică primară se amalgamează cu o rasă sangică secundară, a doua este considerabil ameliorată pe seama primei. Pe o scară mică - extinzându-se pe perioade lungi de timp - nu pot exista obiecții serioase față de această contribuție sacrificială a raselor primare la ameliorarea grupurilor secundare. Din punct de vedere biologic, sangicii secundari erau, în anumite privințe, superiori raselor primare.

La urma urmei, adevărata primejdie, pentru specia umană, rezidă în proliferarea dezordonată a filiațiilor inferioare și degenerare ale unor diverse popoare civilizate, mai degrabă decât în pericolul presupus al încrucișării lor rasiale.

[Prezentat de Șeful Serafimi staționați pe Urantia.]

sudden appearance of *new* characteristics, and if such hybridization is the union of superior strains, then these new characteristics will also be *superior* traits.

82-6.7 (920.5) As long as present-day races are so overloaded with inferior and degenerate strains, race intermingling on a large scale would be most detrimental, but most of the objections to such experiments rest on social and cultural prejudices rather than on biological considerations. Even among inferior stocks, hybrids often are an improvement on their ancestors. Hybridization makes for species improvement because of the role of the *dominant genes*. Racial intermixture increases the likelihood of a larger number of the desirable *dominants* being present in the hybrid.

82-6.8 (920.6) For the past hundred years more racial hybridization has been taking place on Urantia than has occurred in thousands of years. The danger of gross disharmonies as a result of crossbreeding of human stocks has been greatly exaggerated. The chief troubles of "half-breeds" are due to social prejudices.

82-6.9 (920.7) The Pitcairn experiment of blending the white and Polynesian races turned out fairly well because the white men and the Polynesian women were of fairly good racial strains. Interbreeding between the highest types of the white, red, and yellow races would immediately bring into existence many new and biologically effective characteristics. These three peoples belong to the primary Sangik races. Mixtures of the white and black races are not so desirable in their immediate results, neither are such mulatto offspring so objectionable as social and racial prejudice would seek to make them appear. Physically, such white-black hybrids are excellent specimens of humanity, notwithstanding their slight inferiority in some other respects.

82-6.10 (920.8) When a primary Sangik race amalgamates with a secondary Sangik race, the latter is considerably improved at the expense of the former. And on a small scale — extending over long periods of time — there can be little serious objection to such a sacrificial contribution by the primary races to the betterment of the secondary groups. Biologically considered, the secondary Sangiks were in some respects superior to the primary races.

82-6.11 (921.1) After all, the real jeopardy of the human species is to be found in the unrestrained multiplication of the inferior and degenerate strains of the various civilized peoples rather than in any supposed danger of their racial interbreeding.

82-6.12 (921.2) [Presented by the Chief of Seraphim stationed on Urantia.]

Capitolul 83. Instituția căsătoriei

⇐ 082

CARTEA URANTIA

084 ⇐

PARTE III. ISTORIA URANTIEI

CAPITOLUL 83 INSTITUȚIA CĂSĂTORIEI

Secțiuni

Introduction

1. Căsătoria ca instituție socială
2. Curtarea și logodna
3. Cumpărarea și zestrea
4. Ceremonia căsătoriei
5. Căsătoriile plurale
6. Adevărata monogamie — căsătoria unui cuplu
7. Dizolvarea legăturii conjugale
8. Idealizarea căsătoriei

PAPER 83 THE MARRIAGE INSTITUTION

SECTIONS

Introduction

1. Marriage as a Societal Institution
2. Courtship and Betrothal
3. Purchase and Dowry
4. The Wedding Ceremony
5. Plural Marriages
6. True Monogamy — Pair Marriage
7. The Dissolution of Wedlock
8. The Idealization of Marriage

Introduction

IATĂ povestea primelor începuturi ale instituției căsătoriei. Ea a progresat constant de la împerecherile neorganizate în promiscuitatea hoardei, prin numeroase variații și adaptări, până la apariția criteriilor căsătoriilor care sfârșeau prin a culmina în realizarea perechilor, uniunea unui singur bărbat și a unei singure femei, pentru a stabili un cămin de ordinul social cel mai elevat.

Căsătoria a fost de multe ori în pericol, iar moravurile sociale au făcut în mare măsură apel la sprijinul proprietății și al religiei. Totuși, adevărata influență care salvgardează pentru totdeauna căsătoria, și familia care rezulta din ea, este faptul biologic simplu și înăscut că bărbații și femeile nu se pot lipsi unii de alții, fie că este vorba de sălbaticii cei mai primitivi, fie de muritorii cei mai cultivați.

Din cauza impulsurilor sexuale omul egoist este antrenat în a se transforma în ceva mai bun decât un animal. Raporturile sexuale satisfac trupurile și amorul propriu, dar implică cu certitudine consecințele abnegației; ele asigură acceptarea îndatoririlor altruiste și a numeroaselor responsabilități familiale benefice pentru rasă. Din acest punct de vedere, sexul a reprezentat elementul civilizator nerecunoscut și nebănuat al sălbaticilor, căci acest același impuls sexual obligă automat și infailibil ființa umană să gândească și, în cele din urmă, o face să iubească.

INTRODUCTION

83:0.1 (922.1) THIS is the recital of the early beginnings of the institution of marriage. It has progressed steadily from the loose and promiscuous matings of the herd through many variations and adaptations, even to the appearance of those marriage standards which eventually culminated in the realization of pair matings, the union of one man and one woman to establish a home of the highest social order.

83:0.2 (922.2) Marriage has been many times in jeopardy, and the marriage mores have drawn heavily on both property and religion for support; but the real influence which forever safeguards marriage and the resultant family is the simple and innate biologic fact that men and women positively will not live without each other, be they the most primitive savages or the most cultured mortals.

83:0.3 (922.3) It is because of the sex urge that selfish man is lured into making something better than an animal out of himself. The self-regarding and self-gratifying sex relationship entails the certain consequences of self-denial and insures the assumption of altruistic duties and numerous race-benefiting home responsibilities. Herein has sex been the unrecognized and unsuspected civilizer of the savage; for this same sex impulse automatically and unerringly *compels man to think* and eventually *leads him to love*.

1. CĂSĂTORIA CA INSTITUȚIE SOCIALĂ

Căsătoria este mecanismul societății menit să orânduiască și să controleze numeroasele relații umane ivite din faptul fizic al bisexualității. Ca instituție, căsătoria funcționează în două domenii:

1. În organizarea relațiilor sexuale personale.

2. În organizarea descendenței, a moștenirii, a succesiunii și a ordinii sociale, aceasta fiind funcția sa originară cea mai veche.

Familia, care rezultă din căsătorie, este ea însăși stabilizatorul instituției căsătoriei, în aceeași măsură ca și obiceiurile referitoare la proprietate. Alți factori puternici ai stabilității căsătoriei sunt orgoliul, vanitatea, spiritul cavaleresc, datoria și convingerile religioase. Însă, cu toate că pot fi aprobate sau dezaprobat în sferele superioare, căsătoriile nu sunt nicidecum încheiate în cer. Familia umană este categoric o instituție umană, o dezvoltare evolutivă. Căsătoria este o instituție a societății; ea nu aparține domeniului Bisericii. Este adevărat că religia ar trebui să o influențeze profund, dar ea nu ar trebui să încerce să fie singura care să o controleze și să o reglementeze.

Căsătoria primitivă era esențialmente industrială și, chiar în timpurile moderne, ea este adesea o problemă legată de societate sau de interes. Sub influența amestecului de neamuri andite, și ca o consecință a moravurilor unei civilizații în progres, căsătoria a devenit treptat reciprocă, romantică, părintească, poetică, afectuoasă, etică și chiar idealistă. Totuși, selecția și dragostea așa zis romantică au jucat un rol minim în împerecherile primitive. În vremurile de demult, soțul și soția nu trăiau mult împreună; ei nici măcar nu mâncau foarte des împreună. La antici, afecțiunea personală nu era puternic legată de atracția sexuală; afecțiunea s-a născut între soți mai ales din cauza vieții și a muncii în comun.

2. CURTAREA ȘI LOGODNA

Căsătoriile primitive erau întotdeauna puse la cale de părinții băiatului și de cei ai tinerei fete. Stadiul de tranziție dintre acest obicei și epoca liberei alegeri a fost ocupat de mijlocitorii de căsătorii, sau de către peștorii profesioniști. Acești peștori au fost la început bărbierii și, mai târziu, preoții. Căsătoria a fost, la origine, o chestiune de grup, apoi o chestiune de familie; ea a devenit o aventură individuală doar recent.

Constrângerea, iar nu atracția, era calea de acces la căsătoria primitivă. În timpurile primitive, femeia nu avea un comportament sexual rezervat, ci doar un sentiment de inferioritate sexuală, care îi fusese insuflat de către moravuri. După cum invaziile au precedat comerțul, tot așa și căsătoria prin captură a precedat căsătoria prin contract. Unele femei erau complice la captură, cu scopul de a scăpa de dominația bărbaților mai vârstnici din tribul lor; ele preferau să cadă în mâinile bărbaților de aceeași vârstă care aparțineau unui alt trib. Aceste pseudo-răpiri au fost stadiul de tranziție dintre capturarea cu forță și curtea prin fermecare.

Un tip primitiv de ceremonie de căsătorie era fuga

1. MARRIAGE AS A SOCIETAL INSTITUTION

83:1.1 (922.4) Marriage is society's mechanism designed to regulate and control those many human relations which arise out of the physical fact of bisexuality. As such an institution, marriage functions in two directions:

83:1.2 (922.5) 1. In the regulation of personal sex relations.

83:1.3 (922.6) 2. In the regulation of descent, inheritance, succession, and social order, this being its older and original function.

83:1.4 (922.7) The family, which grows out of marriage, is itself a stabilizer of the marriage institution together with the property mores. Other potent factors in marriage stability are pride, vanity, chivalry, duty, and religious convictions. But while marriages may be approved or disapproved on high, they are hardly made in heaven. The human family is a distinctly human institution, an evolutionary development. Marriage is an institution of society, not a department of the church. True, religion should mightily influence it but should not undertake exclusively to control and regulate it.

83:1.5 (922.8) Primitive marriage was primarily industrial; and even in modern times it is often a social or business affair. Through the influence of the mixture of the Andite stock and as a result of the mores of advancing civilization, marriage is slowly becoming mutual, romantic, parental, poetical, affectionate, ethical, and even idealistic. Selection and so-called romantic love, however, were at a minimum in primitive mating. During early times husband and wife were not much together; they did not even eat together very often. But among the ancients, personal affection was not strongly linked to sex attraction; they became fond of one another largely because of living and working together.

2. COURTSHIP AND BETROTHAL

83:2.1 (923.1) Primitive marriages were always planned by the parents of the boy and girl. The transition stage between this custom and the times of free choosing was occupied by the marriage broker or professional matchmaker. These matchmakers were at first the barbers; later, the priests. Marriage was originally a group affair; then a family matter; only recently has it become an individual adventure.

83:2.2 (923.2) Coercion, not attraction, was the approach to primitive marriage. In early times woman had no sex aloofness, only sex inferiority as inculcated by the mores. As raiding preceded trading, so marriage by capture preceded marriage by contract. Some women would connive at capture in order to escape the domination of the older men of their tribe; they preferred to fall into the hands of men of their own age from another tribe. This pseudo elopement was the transition stage between capture by force and subsequent courtship by charming.

83:2.3 (923.3) An early type of wedding ceremony was the

simulată, un soi de repetare a răpirii, care a fost cândva practica curentă. Mai târziu, simulacrul capturii a făcut parte din ceremonia regulată de căsătorie. Aparența rezistenței pe care o opunea 'capturării' o față modernă, pretinsa sa reticentă față de căsătorie, sunt relicvele obiceiurilor străvechi. Purtarea miresei peste prag este o reminiscență a mai multor practici străvechi, printre altele, acelea din epoca raptului femeilor.

Li s-a refuzat multă vreme femeilor dreptul de a dispune de ele însele în căsătorie, dar femeile cele mai viclene au știut întotdeauna să se sustragă acestei restricții, exercitându-și cu abilitate inteligența. Bărbatul e cel care a avut, în general, inițiativa curțării, dar nu întotdeauna. Când oficial, când secret, femeia însăși provoca uneori căsătoria. Pe măsură ce civilizația a progresat, femeile au jucat un rol tot mai mare în toate fazele curțării și ale căsătoriei.

Dragostea tot mai mare, sporirea a romanescului și a selecției personale în curțarea preconjugală, este un aport al audițiilor la rasele lumii. Relațiile între sexe au evoluat favorabil; numeroase popoare în progres au înlocuit treptat acele mobiluri străvechi ale utilității și ale proprietății cu concepții întrucâtva idealizate ale atracției sexuale. Impulsurile sexuale și sentimentele de afecțiune au început să înlocuiască calculele reci în alegerea partenerilor de viață.

La origine, logodna echivala cu căsătoria, și, la popoarele primitive, raporturile sexuale erau convenționale pe perioada angajării, a promisiunilor. Într-o epocă recentă, religia a stabilit un tabu sexual asupra perioadei cuprinse între logodnă și căsătorie.

3. CUMPĂRAREA ȘI ZESTREA

Anticii nu aveau încredere în dragoste și în făgăduințe; ei socoteau că uniunile durabile trebuie să fie garantate de o siguranță tangibilă - printr-o avere. Din acest motiv, prețul de cumpărare al unei femei era ca o învoire, o depunere, pe care soțul era nevoit să o piardă în caz de divorț sau de abandon. De îndată ce prețul de cumpărare al unei tinere soții era plătit, numeroase triburi îi permiteau soțului să o însemne cu fierul înroșit. Africanii își mai cumpără încă femeile. Ei compară o femeie care se căsătorește din dragoste, sau o femeie de bărbat alb, cu o pisică, deoarece nu costă nimic să o cumperi.

Expunerile femeilor de măritat erau ocazii de a îmbrăca și de a împodobi fetele pentru a le arăta în public, cu speranța ca cineva să le cumpere mai scump ca soții. Totuși, ele nu erau vândute ca vitele - în triburile mai evolute, femeile astfel cumpărate nu erau transferabile. Achiziția lor nici nu era întotdeauna o chestiune bănească încheiată cu sânge rece; serviciile echivalau cu banii în cumpărarea unei femei. Dacă un bărbat, altminteri dezirabil, nu putea plăti prețul femeii sale, el era susceptibil de a fi adoptat ca fiu de către tatăl tinerei fete, și putea atunci să o ia în căsătorie. Dacă un bărbat sărac căuta o femeie și nu putea face față unui preț cerut de un tată lacom, bătrânii tribului exercitau adesea o presiune asupra tatălui pentru ca el să-și modifice pretențiile, ori altfel risca să-și vadă fiica răpită.

Când civilizația a făcut progrese, taților nu le-a mai convenit să lase impresia că-și vând fiicele; așadar, în

mimic flight, a sort of elopement rehearsal which was once a common practice. Later, mock capture became a part of the regular wedding ceremony. A modern girl's pretensions to resist "capture," to be reticent toward marriage, are all relics of olden customs. The carrying of the bride over the threshold is reminiscent of a number of ancient practices, among others, of the days of wife stealing.

83:2.4 (923.4) Woman was long denied full freedom of self-disposal in marriage, but the more intelligent women have always been able to circumvent this restriction by the clever exercise of their wits. Man has usually taken the lead in courtship, but not always. Woman sometimes formally, as well as covertly, initiates marriage. And as civilization has progressed, women have had an increasing part in all phases of courtship and marriage.

83:2.5 (923.5) Increasing love, romance, and personal selection in premarital courtship are an Andite contribution to the world races. The relations between the sexes are evolving favorably; many advancing peoples are gradually substituting somewhat idealized concepts of sex attraction for those older motives of utility and ownership. Sex impulse and feelings of affection are beginning to displace cold calculation in the choosing of life partners.

83:2.6 (923.6) The betrothal was originally equivalent to marriage; and among early peoples sex relations were conventional during the engagement. In recent times, religion has established a sex taboo on the period between betrothal and marriage.

3. PURCHASE AND DOWRY

83:3.1 (923.7) The ancients mistrusted love and promises; they thought that abiding unions must be guaranteed by some tangible security, property. For this reason, the purchase price of a wife was regarded as a forfeit or deposit which the husband was doomed to lose in case of divorce or desertion. Once the purchase price of a bride had been paid, many tribes permitted the husband's brand to be burned upon her. Africans still buy their wives. A love wife, or a white man's wife, they compare to a cat because she costs nothing.

83:3.2 (924.1) The bride shows were occasions for dressing up and decorating daughters for public exhibition with the idea of their bringing higher prices as wives. But they were not sold as animals — among the later tribes such a wife was not transferable. Neither was her purchase always just a cold-blooded money transaction; service was equivalent to cash in the purchase of a wife. If an otherwise desirable man could not pay for his wife, he could be adopted as a son by the girl's father and then could marry. And if a poor man sought a wife and could not meet the price demanded by a grasping father, the elders would often bring pressure to bear upon the father which would result in a modification of his demands, or else there might be an elopement.

83:3.3 (924.2) As civilization progressed, fathers did not like to appear to sell their daughters, and so, while

timp ce continuau să accepte prețul de cumpărare al miresei, ei au inițiat obiceiul de a da unui cuplu un cadou de o valoare aproape echivalentă cu prețul de cumpărare.

Ideea de zestre era destinată să dea de înțeles că soția era independentă, că era foarte îndepărtată de epoca femeilor sclave și a soțiilor posedate ca orice altă proprietate. Un bărbat nu putea divorța de o femeie cu zestre fără a restitui în întregime zestrea. În unele triburi, s-a stabilit reciproc, între părinții logodnicei și ai logodnicului, o depunere care rămânea de plătit familiei în caz de despărțire; acesta era în realitate o ținere sub un control a căsătoriei. În cursul perioadei de tranziție dintre obiceiul cumpărării și obiceiul zestrei, copiii aparțineau tatălui dacă femeia fusese cumpărată; în caz contrar, ei aparțineau familiei femeii.

4. CEREMONIA CĂSĂTORIEI

Ceremonia căsătoriei s-a născut din faptul că aceasta era, la origine, o chestiune comunitară, și nu pur și simplu punctul culminant al unei decizii a două persoane. Împerecherea interesa grupul, dar era și o chestiune de funcțiune personală.

Toată viața anticilor era înconjurată de magie, de rituri, de ceremonii, iar căsătoria nu făcea excepție. Pe măsură ce civilizația progresa, iar căsătoria a fost luată mai în serios, ceremonia căsătoriei a devenit din ce în ce mai pretențioasă. Căsătoriile primitive, jucau, cum joacă de altfel și astăzi, un rol în dreptul de proprietate a bunurilor; ele necesitau deci o ceremonie legală, iar statutul social al copiilor care veneau pe lume necesita cea mai largă publicitate posibilă. Oamenii primitivi nu aveau registre; trebuiau să fie mulți martori la ceremonia de căsătorie.

La început, ceremonia căsătoriei avea mai curând caracter de logodnă și consta numai în notificarea publică a intenției de a trăi împreună; mai târziu, ea a constat într-o masă oficială luată în comun. În unele triburi, părinții se limitau la a-și conduce fata la soțul ei; în alte cazuri, singura ceremonie era schimbul oficial de cadouri, după care tatăl miresei o dădea mirelui. La multe popoare levantine, se avea obiceiul de a se dispensa de orice formalitate; căsătoria era încheiată prin raporturi sexuale. Oamenii roșii au fost primii care să instituie ceremonii de căsătorie mai complicate.

Exista o mare teamă de absența copiilor și, cum sterilitatea era atribuită uneltirilor spiritelor, eforturile pentru asigurarea fecundității au condus, de asemenea, la acompanierea căsătoriei cu anumite rituri magice sau religioase. Se întrebuințau numeroase amulete în acest efort de a se garanta o căsătorie fericită și fecundă; se consultau chiar și astrologii pentru a verifica horoscopul părților contractante.

Într-o anumită epocă, sacrificiile umane au făcut regulat parte din toate căsătoriile între oameni bogați. Se căutau zilele norocoase. Ziua de joi se considera ca cea mai favorabilă, și se credea că căsătoriile celebrate când era lună plină erau excepțional de fericite. Numeroase popoare din Orientul Apropiat aveau

continuing to accept the bride purchase price, they initiated the custom of giving the pair valuable presents which about equaled the purchase money. And upon the later discontinuance of payment for the bride, these presents became the bride's dowry.

83:3.4 (924.3) The idea of a dowry was to convey the impression of the bride's independence, to suggest far removal from the times of slave wives and property companions. A man could not divorce a dowered wife without paying back the dowry in full. Among some tribes a mutual deposit was made with the parents of both bride and groom to be forfeited in case either deserted the other, in reality a marriage bond. During the period of transition from purchase to dowry, if the wife were purchased, the children belonged to the father; if not, they belonged to the wife's family.

4. THE WEDDING CEREMONY

83:4.1 (924.4) The wedding ceremony grew out of the fact that marriage was originally a community affair, not just the culmination of a decision of two individuals. Mating was of group concern as well as a personal function.

83:4.2 (924.5) Magic, ritual, and ceremony surrounded the entire life of the ancients, and marriage was no exception. As civilization advanced, as marriage became more seriously regarded, the wedding ceremony became increasingly pretentious. Early marriage was a factor in property interests, even as it is today, and therefore required a legal ceremony, while the social status of subsequent children demanded the widest possible publicity. Primitive man had no records; therefore must the marriage ceremony be witnessed by many persons.

83:4.3 (924.6) At first the wedding ceremony was more on the order of a betrothal and consisted only in public notification of intention of living together; later it consisted in formal eating together. Among some tribes the parents simply took their daughter to the husband; in other cases the only ceremony was the formal exchange of presents, after which the bride's father would present her to the groom. Among many Levantine peoples it was the custom to dispense with all formality, marriage being consummated by sex relations. The red man was the first to develop the more elaborate celebration of weddings.

83:4.4 (924.7) Childlessness was greatly dreaded, and since barrenness was attributed to spirit machinations, efforts to insure fecundity also led to the association of marriage with certain magical or religious ceremonials. And in this effort to insure a happy and fertile marriage, many charms were employed; even the astrologers were consulted to ascertain the birth stars of the contracting parties. At one time the human sacrifice was a regular feature of all weddings among well-to-do people.

83:4.5 (925.1) Lucky days were sought out, Thursday being most favorably regarded, and weddings celebrated at the full of the moon were thought to be exceptionally fortunate. It was the custom of many Near Eastern peoples to throw grain upon the newlyweds; this was a magical rite which was supposed to insure fecundity.

obiceiul de a arunca grăunțe peste noii căsătoriți; acesta era un rit magic presupus că ar asigura fecunditatea. Unele popoare orientale foloseau orezul în acest scop.

Focul și apa au fost totdeauna considerate ca cele mai bune mijloace de a rezista fantomelor și spiritelor rele. În consecință, s-au pus în general în evidență, la nunți, focul de pe altare și candelile iluminate, precum și stropitul cu apă sfințită. Un timp îndelungat, s-a avut obiceiul de a fixa o dată falsă a căsătoriei, și apoi de a întârzia pe neașteptate evenimentul, pentru a le deruta fantomele și spiritele.

Tachinările făcute proaspeților căsătoriți și festele jucate cuplurilor în luna de miere sunt vestigii ale zilelor foarte îndepărtate în care se credea că era bine ca ei să apară ne amărâți și supărați înaintea spiritelor, pentru a nu le stârni cumva invidia. Portul vălului miresei se păstrează din epoca în care se socotea necesară deghizarea unei femei tinere pentru ca fantomele să nu poată să o recunoască, și, de asemenea, pentru a ascunde frumusețea ei de privirile spiritelor care ar fi putut deveni invidioase sau geloase. Nu trebuie niciodată ca picioarele miresei să atingă solul chiar înaintea ceremoniei. Chiar și în al XX-lea secol și sub moravurile creștine, a subzistat obiceiul de a se întinde covoare de la trăsura până la altar.

Una dintre cele mai vechi forme de ceremonie de căsătorie consta în a se face binecuvântarea patului conjugal de către un preot, pentru a se asigura astfel fecunditatea uniunii; aceasta se practica cu multă vreme înaintea stabilirii vreunui ritual oficial al căsătoriei. Pe durata acestei perioade din evoluția moravurilor matrimoniale, se aștepta ca invitații la nuntă să treacă pe rând noaptea prin camera nupțială, devenind astfel martorii legali ai consumării căsătoriei.

Elementul șansă, care în ciuda tuturor probelor premaritale a făcut ca anumite căsătorii să sfârșească prost, i-a condus pe oamenii primitivi în căutarea unei asigurări pentru a se proteja de eșecurile matrimoniale recurgând la preoți și la magie. Această mișcare a atins în mod direct apogeul ei în căsătoriile moderne la biserică. Un timp îndelungat, s-a recunoscut în general căsătoria ca fiind constituită din hotărârile părinților contractanți - și mai târziu ale cuplului - în timp ce pe parcursul ultimelor cinci sute de ani, Biserica și Statul și-au asumat jurisdicția și pretind acum să confirme căsătoria.

5. CĂSĂTORIILE PLURALE

În istoria începuturilor căsătoriei, femeile nemăritate aparțineau bărbaților tribului. Mai târziu, femeile nu aveau decât un singur soț o dată. Această practică, de a avea câte-un-singur-bărbat-o-dată, a fost primul pas de îndepărtare de hoardă. Deși o femeie nu avea dreptul decât la un singur bărbat, soțul ei putea întrerupe la voință aceste relații temporare, dar aceste asocieri vag reglementate constituiau prima etapă către viața de cuplu, în contrast cu viața de hoardă. În cursul acestui stadiu de dezvoltare a căsătoriei, copiii aparțineau în general mamei lor.

Etapă următoare a evoluției împerecherii a fost căsătoria colectivă. A trebuit ca această fază comunitară a căsătoriei să intervină în dezvoltarea vieții

Certain Oriental peoples used rice for this purpose.

83:4.6 (925.2) Fire and water were always considered the best means of resisting ghosts and evil spirits; hence altar fires and lighted candles, as well as the baptismal sprinkling of holy water, were usually in evidence at weddings. For a long time it was customary to set a false wedding day and then suddenly postpone the event so as to put the ghosts and spirits off the track.

83:4.7 (925.3) The teasing of newlyweds and the pranks played upon honeymooners are all relics of those far-distant days when it was thought best to appear miserable and ill at ease in the sight of the spirits so as to avoid arousing their envy. The wearing of the bridal veil is a relic of the times when it was considered necessary to disguise the bride so that ghosts might not recognize her and also to hide her beauty from the gaze of the otherwise jealous and envious spirits. The bride's feet must never touch the ground just prior to the ceremony. Even in the twentieth century it is still the custom under the Christian mores to stretch carpets from the carriage landing to the church altar.

83:4.8 (925.4) One of the most ancient forms of the wedding ceremony was to have a priest bless the wedding bed to insure the fertility of the union; this was done long before any formal wedding ritual was established. During this period in the evolution of the marriage mores the wedding guests were expected to file through the bedchamber at night, thus constituting legal witness to the consummation of marriage.

83:4.9 (925.5) The luck element, that in spite of all premarital tests certain marriages turned out bad, led primitive man to seek insurance protection against marriage failure; led him to go in quest of priests and magic. And this movement culminated directly in modern church weddings. But for a long time marriage was generally recognized as consisting in the decisions of the contracting parents — later of the pair — while for the last five hundred years church and state have assumed jurisdiction and now presume to make pronouncements of marriage.

5. PLURAL MARRIAGES

83:5.1 (925.6) In the early history of marriage the unmarried women belonged to the men of the tribe. Later on, a woman had only one husband at a time. This practice of *one-man-at-a-time* was the first step away from the promiscuity of the herd. While a woman was allowed but one man, her husband could sever such temporary relationships at will. But these loosely regulated associations were the first step toward living pairwise in distinction to living herdwise. In this stage of marriage development children usually belonged to the mother.

83:5.2 (925.7) The next step in mating evolution was the *group marriage*. This communal phase of marriage had to intervene in the unfolding of family life because the

de familie, deoarece moravurile căsătoriei nu erau încă destul de puternice pentru a face permanente asocierile cuplurilor. Căsătoriile fraților și ale surorilor aparțineau acestui grup; de exemplu, cinci frați ai unei familii se căsătoreau cu cinci surori ale unei alte familii. În lumea întreagă, formele vagi de căsătorie comunitară se transformau treptat în diverse tipuri de căsătorii colective. Aceste asocieri de grupuri erau în mare măsură guvernate de moravurile totemice. Viața de familie s-a dezvoltat lent și sigur, deoarece reglementarea care viza sexualitatea și căsătoria a favorizat supraviețuirea tribului însuși prin asigurarea supraviețuirii unui mai mare număr de copii.

Căsătoriile colective au cedat treptat locul practicilor de poligamie care își făceau apariția - poliginia și poliandria - în rândurile triburilor cele mai evoluat. Poliandria nu a fost niciodată foarte răspândită. Ea s-a limitat de obicei la regine și la femeile bogate; în plus, era în general o chestiune de familie, o singură soție pentru mai mulți frați. Restricțiile de castă și de economie au obligat uneori mai mulți bărbați să se mulțumească cu o singură soție. Chiar și atunci, femeia nu se căsătorea decât cu unul; ceilalți erau vag tolerați ca 'unchi' ai progeniturii comune.

Obiceiul evreiesc care cerea ca un bărbat să ia în căsătorie pe văduva fratelui său decedat în vederea „cultivării unei semințe pentru fratele său”; acesta era practicat în mai mult de jumătate din lumea antichității. Era o supraviețuire a vremii în care căsătoria era mai degrabă o chestiune de familie decât o asocierie individuală.

Instituția poligamiei a recunoscut, în diverse epoci, patru tipuri de soții:

1. Soțiile rituale sau legale.
2. Soțiile iubite și permise.
3. Concubinele, soțiile contractuale.
4. Soțiile sclave.

Adevărata poligamie, în care toate soțiile au același statut și în care copiii sunt egali, este foarte rară. De obicei, chiar și în cazul căsătoriilor plurale, căminul era dominat de femeia principală, tovarășa statutară. Doar ea fusese căsătorită după o ceremonie rituală, și numai copiii acestei soții cumpărate sau dăruite cu zestre, puteau să moștenească, în afară de cazul unui acord special cu ea.

Soția statutară nu era în mod necesar soția iubită; în timpurile primitive, ea nici nu era în general; soția iubită, sau îndrăgostită, nu și-a făcut apariția înainte ca rasele să fi evoluat considerabil, mai ales după amestecarea triburilor evolutive cu nodiții și cu adamii.

Soția tabu - unica soție având statut legal - a creat moravurile concubinajului, după care bărbații nu puteau avea decât o singură nevastă, dar puteau să întrețină relații sexuale cu oricâte concubine. Concubinajul a fost trambulina monogamiei, primul pas care s-a îndepărtat de franca poligenie. Concubinele evreilor, ale romanilor și ale chinezilor erau foarte frecvent servitoarele soțiilor lor. Mai târziu, ca și la evrei, femeia legală a fost considerată ca mama tuturor copiilor procreați de către soț.

marriage mores were not yet strong enough to make pair associations permanent. The brother and sister marriages belonged to this group; five brothers of one family would marry five sisters of another. All over the world the looser forms of communal marriage gradually evolved into various types of group marriage. And these group associations were largely regulated by the totem mores. Family life slowly and surely developed because sex and marriage regulation favored the survival of the tribe itself by insuring the survival of larger numbers of children.

83:5.3 (926.1) Group marriages gradually gave way before the emerging practices of polygamy — polygyny and polyandry — among the more advanced tribes. But polyandry was never general, being usually limited to queens and rich women; furthermore, it was customarily a family affair, one wife for several brothers. Caste and economic restrictions sometimes made it necessary for several men to content themselves with one wife. Even then, the woman would marry only one, the others being loosely tolerated as “uncles” of the joint progeny.

83:5.4 (926.2) The Jewish custom requiring that a man consort with his deceased brother's widow for the purpose of “raising up seed for his brother,” was the custom of more than half the ancient world. This was a relic of the time when marriage was a family affair rather than an individual association.

83:5.5 (926.3) The institution of polygyny recognized, at various times, four sorts of wives:

83:5.6 (926.4) 1. The ceremonial or legal wives.

83:5.7 (926.5) 2. Wives of affection and permission.

83:5.8 (926.6) 3. Concubines, contractual wives.

83:5.9 (926.7) 4. Slave wives.

83:5.10 (926.8) True polygyny, where all the wives are of equal status and all the children equal, has been very rare. Usually, even with plural marriages, the home was dominated by the head wife, the status companion. She alone had the ritual wedding ceremony, and only the children of such a purchased or dowered spouse could inherit unless by special arrangement with the status wife.

83:5.11 (926.9) The status wife was not necessarily the love wife; in early times she usually was not. The love wife, or sweetheart, did not appear until the races were considerably advanced, more particularly after the blending of the evolutionary tribes with the Nodites and Adamites.

83:5.12 (926.10) The taboo wife — one wife of legal status — created the concubine mores. Under these mores a man might have only one wife, but he could maintain sex relations with any number of concubines. Concubinage was the steppingstone to monogamy, the first move away from frank polygyny. The concubines of the Jews, Romans, and Chinese were very frequently the handmaidens of the wife. Later on, as among the Jews, the legal wife was looked upon as the mother of all children born to the husband.

Tabuurile străvechi care interziceau raporturile sexuale cu o femeie gravidă ori cu una care alăpta, tindeau mult să încurajeze poligenia. Femeile primitive îmbătrâneau foarte devreme, din cauza frecventelor lor sarcini, la care se mai adăugă și o muncă foarte grea. (Acesta soții extenuate nu reușeau să se mențină în viață decât grație faptului că erau izolate o săptămână pe lună, când ele nu erau gravide.) Aceste neveste oboseau adesea să mai aducă copii pe lume, și le cereau bărbaților lor să ia o a doua nevastă mai tânără, capabilă de a participa la conceperea copiilor și la treburile gospodărești. Noile femei erau deci în general întâmpinate cu bucurie de vechile neveste; nu a existat nimic care să se asemene cu gelozia sexuală.

Numărul de neveste nu era limitat decât de aptitudinea bărbatului de a le întreține. Bărbații bogați și capabili vroiau un mare număr de copii, și, cum rata mortalității infantile era foarte ridicată, era nevoie de un grup de neveste pentru a recruta o familie largă. Multe dintre aceste neveste plurale erau simple lucrătoare, femei sclave.

Obiceiurile umane evoluează, dar foarte lent. Scopul haremului era acela de a alcătui un grup viguros și numeros de persoane de același sânge pentru a sprijini tronul. Un anumit șef a fost odinioară convins că el nu ar trebui să mai aibă harem, și să se mulțumească cu o singură femeie; el le-a concediat deci prompt pe femeile haremului său, care se întorceau nemulțumite la casele lor; familiile ofensate au dat năvală înfuriate asupra șefului și l-au omorât pe loc.

6. ADEVĂRATA MONOGAMIE — CĂSĂTORIA UNUI

CUPLU

Monogamia este egală cu monopolul; monogamia este bună pentru aceia care atingeau această stare dezirabilă, dar ea tinde să impună o privare biologică celor care nu sunt atât de norocoși. Întru totul independent de efectul ei asupra individului, monogamia este incontestabil cea mai bună formulă pentru copii.

Monogamia cea mai primitivă rezulta din forța împrejurărilor, a sărăciei. Monogamia este culturală și socială, artificială și contra naturii, mai exact contrară naturii omului evolutiv. Ea era în întregime naturală la nodiții și la adamiții cei mai puri, și a fost de o mare valoare culturală pentru toate rasele evolute.

Triburile caldeene recunoșteau unei femei dreptul de a impune soțului ei un angajament premarital de a nu lua nici o a doua soție, nici o concubină. Grecii și romanii favorizau căsătoriile monogame. Monogamia a fost întotdeauna încurajată de cultul strămoșilor, precum și de eroarea creștină care consta în a considera căsătoria ca un sacrament. Chiar și ridicarea nivelului de viață a militat constant împotriva pluralității nevestelor. În epoca venirii lui Mihail pe Urantia, practic toată lumea civilizată atinsese nivelul monogamiei teoretice; însă această monogamie pasivă nu a însemnat decât că umanitatea a devenit obișnuită cu practica adevăratelor căsătorii monogame.

În timp ce urmărește scopul monogamic al căsătoriei ideale de cupluri, care la urma urmei se apropie de o asociere sexuală monopolistă, societatea

83:5.13 (926.11) The olden taboos on sex relations with a pregnant or nursing wife tended greatly to foster polygyny. Primitive women aged very early because of frequent childbearing coupled with hard work. (Such overburdened wives only managed to exist by virtue of the fact that they were put in isolation one week out of each month when they were not heavy with child.) Such a wife often grew tired of bearing children and would request her husband to take a second and younger wife, one able to help with both childbearing and the domestic work. The new wives were therefore usually hailed with delight by the older spouses; there existed nothing on the order of sex jealousy.

83:5.14 (926.12) The number of wives was only limited by the ability of the man to provide for them. Wealthy and able men wanted large numbers of children, and since the infant mortality was very high, it required an assembly of wives to recruit a large family. Many of these plural wives were mere laborers, slave wives.

83:5.15 (927.1) Human customs evolve, but very slowly. The purpose of a harem was to build up a strong and numerous body of blood kin for the support of the throne. A certain chief was once convinced that he should not have a harem, that he should be contented with one wife; so he promptly dismissed his harem. The dissatisfied wives went to their homes, and their offended relatives swept down on the chief in wrath and did away with him then and there.

6. TRUE MONOGAMY — PAIR MARRIAGE

83:6.1 (927.2) Monogamy is monopoly; it is good for those who attain this desirable state, but it tends to work a biologic hardship on those who are not so fortunate. But quite regardless of the effect on the individual, monogamy is decidedly best for the children.

83:6.2 (927.3) The earliest monogamy was due to force of circumstances, poverty. Monogamy is cultural and societal, artificial and unnatural, that is, unnatural to evolutionary man. It was wholly natural to the purer Nodites and Adamites and has been of great cultural value to all advanced races.

83:6.3 (927.4) The Chaldean tribes recognized the right of a wife to impose a premarital pledge upon her spouse not to take a second wife or concubine; both the Greeks and the Romans favored monogamous marriage. Ancestor worship has always fostered monogamy, as has the Christian error of regarding marriage as a sacrament. Even the elevation of the standard of living has consistently militated against plural wives. By the time of Michael's advent on Urantia practically all of the civilized world had attained the level of theoretical monogamy. But this passive monogamy did not mean that mankind had become habituated to the practice of real pair marriage.

83:6.4 (927.5) While pursuing the monogamic goal of the ideal pair marriage, which is, after all, something of a monopolistic sex association, society must not overlook the unenviable situation of those unfortunate men and

nu trebuie să neglijeze situația defavorizată a bărbaților și femeilor nenorocoase, care nu au reușit să își găsească un loc în noua ordine socială ameliorată, chiar dacă au făcut tot posibilul în a coopera și a se conforma cerințelor ei. Faptul de a nu reuși să se găsească un partener în cadrul social al concurenței poate să depindă de dificultățile insurmontabile sau de restricțiile multiple impuse de moravurile curente. E adevărat că monogamia este ideală pentru aceia care se bucură de ea, dar ea impune inevitabil mari privațiuni celor care sunt lăsați afară, în răceala existenței solitare.

A trebuit întotdeauna ca o minoritate nefericită să sufere pentru ca majoritatea să poată progresa, sub imperiul moravurilor în curs de ameliorare ale societății care evolua; însă majoritatea favorizată ar trebui să-i privească întotdeauna cu bunătate și cu considerație pe tovarășii mai puțin fericiți, care trebuie să plătească prețul pretins celor care nu au reușit să devină membrii ai acestor asocieri sexuale ideale, care satisfăceau toate nevoile biologice sub sancțiunea moravurilor celor mai elevate ale evoluției sociale în progres.

Monogamia a fost întotdeauna scopul idealist al evoluției sexuale umane; ea mai este încă, și va rămâne astfel. Acest ideal al adevăratei căsătorii a unui singur cuplu implică abnegație, și de aceea căsătoria eșuează atât de des, pur și simplu pentru că una din cele două părți contractante, sau amândouă, sunt deficiente în cea mai mare dintre virtuțile umane, austeră stăpânire de sine.

Monogamia este etalonul după care se măsoară progresul civilizației sociale, în opoziție cu evoluția pur biologică. Monogamia nu este în mod necesar biologică sau naturală, dar ea este indispensabilă în întreținerea imediată și în dezvoltarea ulterioară a civilizației sociale. Ea a contribuit la o delicatețe a sentimentelor, la un rafinament al caracterului moral și la o creștere spirituală care sunt absolut imposibile în poligamie. O femeie nu poate niciodată să devină o mamă ideală cât timp ea este constant obligată să intre în rivalitate pentru a păstra afecțiunea soțului ei.

Căsătoria unui cuplu favorizează și încurajează înțelegerea intimă și cooperarea eficientă, care sunt cele mai bune alegeri pentru fericirea părinților, pentru bunăstarea copiilor și pentru utilitatea socială. Căsătoria, care a început printr-o constrângere grosolană, se dezvoltă treptat într-o magnifică instituție a culturii de sine, a stăpânirii de sine, a exprimării de sine și a perpetuării de sine.

7. DIZOLVAREA LEGĂTURII CONJUGALE

În evoluția primitivă a moravurilor matrimoniale, căsătoria era o vagă uniune care putea lua sfârșit la voință, iar copiii își urmau întotdeauna mama; legătura dintre mamă și copil este instinctivă și funcționează fără a ține cont de stadiul de dezvoltare al moravurilor.

La popoarele primitive, numai aproximativ o jumătate dintre căsătorii s-au dovedit satisfăcătoare. Cauza cea mai frecventă a despărțirii era sterilitatea, a cărei vină se arunca întotdeauna asupra femeii; se credea că femeile fără copii urmau să devină șerpi în lumea spiritelor. Sub moravurile mai primitive, numai bărbatul avea facultatea de a obține divorțul, și această

women who fail to find a place in this new and improved social order, even when having done their best to co-operate with, and enter into, its requirements. Failure to gain mates in the social arena of competition may be due to insurmountable difficulties or multitudinous restrictions which the current mores have imposed. Truly, monogamy is ideal for those who are in, but it must inevitably work great hardship on those who are left out in the cold of solitary existence.

83:6.5 (927.6) Always have the unfortunate few had to suffer that the majority might advance under the developing mores of evolving civilization; but always should the favored majority look with kindness and consideration on their less fortunate fellows who must pay the price of failure to attain membership in the ranks of those ideal sex partnerships which afford the satisfaction of all biologic urges under the sanction of the highest mores of advancing social evolution.

83:6.6 (927.7) Monogamy always has been, now is, and forever will be the idealistic goal of human sex evolution. This ideal of true pair marriage entails self-denial, and therefore does it so often fail just because one or both of the contracting parties are deficient in that acme of all human virtues, rugged self-control.

83:6.7 (927.8) Monogamy is the yardstick which measures the advance of social civilization as distinguished from purely biologic evolution. Monogamy is not necessarily biologic or natural, but it is indispensable to the immediate maintenance and further development of social civilization. It contributes to a delicacy of sentiment, a refinement of moral character, and a spiritual growth which are utterly impossible in polygamy. A woman never can become an ideal mother when she is all the while compelled to engage in rivalry for her husband's affections.

83:6.8 (928.1) Pair marriage favors and fosters that intimate understanding and effective co-operation which is best for parental happiness, child welfare, and social efficiency. Marriage, which began in crude coercion, is gradually evolving into a magnificent institution of self-culture, self-control, self-expression, and self-perpetuation.

7. THE DISSOLUTION OF WEDLOCK

83:7.1 (928.2) In the early evolution of the marital mores, marriage was a loose union which could be terminated at will, and the children always followed the mother; the mother-child bond is instinctive and has functioned regardless of the developmental stage of the mores.

83:7.2 (928.3) Among primitive peoples only about one half the marriages proved satisfactory. The most frequent cause for separation was barrenness, which was always blamed on the wife; and childless wives were believed to become snakes in the spirit world. Under the more primitive mores, divorce was had at the option of the man alone, and these standards have persisted to

măsură a persistat, la unele popoare, până în secolul al douăzecilea.

Odată cu evoluția moravurilor, anumite triburi au stabilit două forme de căsătorie; forma curentă, care permitea divorțul, și căsătoria sacerdotală, care interzicea separarea. Inaugurarea cumpărării soțiilor și zestrea soțiilor au contribuit mult la reducerea despărțirilor, introducând despăgubiri în bunuri materiale pentru eșecul căsătoriei. Într-adevăr, multe dintre uniuni sunt stabilizate de acest străvechi factor al proprietății.

Presiunea socială a statutului în comunitate și a privilegiilor proprietății a fost întotdeauna puternică pentru a se menține tabuurile și moravurile căsătoriei. De-a lungul veacurilor, căsătoria a făcut progrese constante, și se găsește în avangardă în lumea modernă, cu toate că este asaltată într-o manieră amenințătoare de o nemulțumire foarte răspândită la popoarele unde alegerea individuală - care este o nouă libertate - joacă un rol preponderent. Aceste tulburări de adaptare apar la rasele cele mai progresive ca o consecință a accelerării bruște a evoluției sociale, dar, la popoarele mai puțin avansate, căsătoria continuă să prospere și să se amelioreze lent sub guvernarea moravurilor mai vechi.

Substituirea nouă și subită a mobilului dragostei mai ideale, dar extrem de individualiste, înlocuind vechiul motiv al proprietății stabilit de multă vreme, a provocat inevitabil o instabilitate temporară în instituția căsătoriei. Mobilurile omului pentru a se căsători au depășit întotdeauna cu mult morala matrimonială efectivă. În Occident, în cel de-al nouăsprezecelea și al douăzecilea secol, idealul căsătoriei a depășit deodată cu mult impulsunile sexuale egocentrice, doar parțial controlate ale raselor. Prezența în societate a unui mare număr de persoane necăsătorite denotă o prăbușire temporară sau o tranziție a moravurilor.

De-a lungul secolelor, adevărata piatră de încercare a căsniciilor a fost intimitatea continuă ineluctabilă în toată viața de familie. Doi tineri alinați și răsfățați, educați să conteze pe toate indulgențele și pe deplina satisfacere a egoului și a vanității lor, nu pot spera într-o mare reușită în căsătorie și în clădirea unui cămin - o asociere pentru toată viața de abnegație, de compromis, de devotament și de consacrare generoasă creșterii copiilor.

Gradul înalt al imaginației și al romanescului fantastic etalate când se face curte sunt în mare măsură răspunzătoare de creșterea tendinței la divorț la popoarele occidentale moderne; tabloul este încă și mai încurcat de mai marea libertate a femeilor și de independența lor economică sporită. Divorțul ușor, atunci când provine dintr-o lipsă de stăpânire de sine sau dintr-un eșec de adaptare normală a personalității, duce direct la vechile stadii grosiere ale societății, din care oamenii s-au ridicat atât de recent, după atât de multe agonii personale și suferințe rasiale.

Cât timp societatea nu reușește să își crească cum se cuvine copiii și tinerii, cât timp ea nu procură o educație premaritală adecvată și cât timp idealismul unei tinereți lipsite de înțelepciune și de maturitate nu va fi arbitru de intrare într-o căsătorie, divorțul va continua să prevaleze. În măsura în care grupul social nu a ajuns să pregătească tinerii pentru căsătorie, trebuie ca divorțul să funcționeze ca supapă de siguranță pentru

the twentieth century among some peoples.

83:7.3 (928.4) As the mores evolved, certain tribes developed two forms of marriage: the ordinary, which permitted divorce, and the priest marriage, which did not allow for separation. The inauguration of wife purchase and wife dowry, by introducing a property penalty for marriage failure, did much to lessen separation. And, indeed, many modern unions are stabilized by this ancient property factor.

83:7.4 (928.5) The social pressure of community standing and property privileges has always been potent in the maintenance of the marriage taboos and mores. Down through the ages marriage has made steady progress and stands on advanced ground in the modern world, notwithstanding that it is threateningly assailed by widespread dissatisfaction among those peoples where individual choice — a new liberty — figures most largely. While these upheavals of adjustment appear among the more progressive races as a result of suddenly accelerated social evolution, among the less advanced peoples marriage continues to thrive and slowly improve under the guidance of the older mores.

83:7.5 (928.6) The new and sudden substitution of the more ideal but extremely individualistic love motive in marriage for the older and long-established property motive, has unavoidably caused the marriage institution to become temporarily unstable. Man's marriage motives have always far transcended actual marriage morals, and in the nineteenth and twentieth centuries the Occidental ideal of marriage has suddenly far outrun the self-centered and but partially controlled sex impulses of the races. The presence of large numbers of unmarried persons in any society indicates the temporary breakdown or the transition of the mores.

83:7.6 (928.7) The real test of marriage, all down through the ages, has been that continuous intimacy which is inescapable in all family life. Two pampered and spoiled youths, educated to expect every indulgence and full gratification of vanity and ego, can hardly hope to make a great success of marriage and home building — a lifelong partnership of self-effacement, compromise, devotion, and unselfish dedication to child culture.

83:7.7 (929.1) The high degree of imagination and fantastic romance entering into courtship is largely responsible for the increasing divorce tendencies among modern Occidental peoples, all of which is further complicated by woman's greater personal freedom and increased economic liberty. Easy divorce, when the result of lack of self-control or failure of normal personality adjustment, only leads directly back to those crude societal stages from which man has emerged so recently and as the result of so much personal anguish and racial suffering.

83:7.8 (929.2) But just so long as society fails to properly educate children and youths, so long as the social order fails to provide adequate premarital training, and so long as unwise and immature youthful idealism is to be the arbiter of the entrance upon marriage, just so long will divorce remain prevalent. And in so far as the social group falls short of providing marriage preparation for youths, to that extent must divorce function as the social

împiedicarea situațiilor încă și mai rele din cursul epocilor de dezvoltare rapidă a moravurilor în evoluție.

Anticii par să fi considerat căsătoria cu aproape tot atâta seriozitate ca și unele popoare de astăzi. Se pare că multe dintre căsătoriile pripite și nereușite ale timpurilor moderne nu reprezintă o ameliorare în ceea ce privește practicile antice care îi făceau apti pe tinerii bărbați și tinerele femei pentru a se uni. Marea inconsecvență a societății moderne constă în exaltarea dragostei și în idealizarea căsătoriei, dezaproband în același timp analiza aprofundată a dragostei și a căsătoriei.

8. IDEALIZAREA CĂSĂTORIEI

Căsătoria care înflorește într-un cămin este, într-adevăr, cea mai sublimă instituție umană, însă ea este esențialmente umană; nu ar fi trebuit niciodată să se numească sacrament. Preoții sethiți au făcut din căsătorie un ritual religios, dar, timp de mii de ani după Eden, căsătoria s-a perpetuat ca o instituție pur socială și civilă.

Asemuirea asocierilor umane cu asocierile divine este cât se poate de nefericită. Uniunea soțului și a soției în relația căsătoriei și a căminului este o funcțiune materială a muritorilor lumilor evolutive. Este adevărat că multe progrese spirituale pot interveni ca o consecință a sincerele eforturi omenești ale unui bărbat și ale unei femei de a evolua, dar aceasta nu înseamnă că respectiva căsătorie este neapărat sacră. Progresul spiritual însoțește sânguința sincer manifestată în alte orientări ale efortului uman.

Căsătoria nu mai poate nici ea să fie cu adevărat comparată cu relațiile Ajustorului cu omul, nici cu fraternitatea lui Crist Mihail cu frații săi umani. Aceste raporturi nu au aproape nici un punct comun comparabil cu asocierea soțului și a soției. Este un fapt nefericit că concepția umană eronată a acestor relații a provocat atâta confuzie asupra statutului căsătoriei.

Este la fel de neplăcut faptul că anumite grupuri de muritori și-au imaginat consumarea căsătoriei printr-un act divin. Astfel de credințe conduc direct la conceptul de indisolubilitate al legăturii conjugale fără a ține cont de circumstanțele sau de dorințele părților contractante. Însă chiar faptul că o căsătorie poate să fie dizolvată arată că Deitatea nu este parte indisolubilă la această uniune. Dacă Dumnezeu a unit o dată două lucruri sau două persoane, ele vor rămâne astfel legate până în clipa în care voința divină va decreta separarea lor. În ceea ce privește căsătoria, care este o instituție umană, cine deci pretinde să emită o judecată pentru a se distinge uniunile susceptibile de a fi aprobate de supraveghetorii universului de acelea a căror natură și origini sunt pur umane?

Cu toate acestea, există un ideal al căsătoriei în sferele superioare. Pe capitala fiecărui sistem local, Fiicele și Fii Materiali ai lui Dumnezeu ilustrează efectiv înălțimea idealurilor de uniune a unui bărbat și a unei femei prin legăturile de căsătorie, atunci când au intenția de a procrea și de a crește niște urmași. La urma urmei, căsătoria ideală a muritorilor este omenește sacră.

safety valve which prevents still worse situations during the ages of the rapid growth of the evolving mores.

83:7.9 (929.3) The ancients seem to have regarded marriage just about as seriously as some present-day people do. And it does not appear that many of the hasty and unsuccessful marriages of modern times are much of an improvement over the ancient practices of qualifying young men and women for mating. The great inconsistency of modern society is to exalt love and to idealize marriage while disapproving of the fullest examination of both.

8. THE IDEALIZATION OF MARRIAGE

83:8.1 (929.4) Marriage which culminates in the home is indeed man's most exalted institution, but it is essentially human; it should never have been called a sacrament. The Sethite priests made marriage a religious ritual; but for thousands of years after Eden, mating continued as a purely social and civil institution.

83:8.2 (929.5) The likening of human associations to divine associations is most unfortunate. The union of husband and wife in the marriage-home relationship is a material function of the mortals of the evolutionary worlds. True, indeed, much spiritual progress may accrue consequent upon the sincere human efforts of husband and wife to progress, but this does not mean that marriage is necessarily sacred. Spiritual progress is attendant upon sincere application to other avenues of human endeavor.

83:8.3 (929.6) Neither can marriage be truly compared to the relation of the Adjuster to man nor to the fraternity of Christ Michael and his human brethren. At scarcely any point are such relationships comparable to the association of husband and wife. And it is most unfortunate that the human misconception of these relationships has produced so much confusion as to the status of marriage.

83:8.4 (929.7) It is also unfortunate that certain groups of mortals have conceived of marriage as being consummated by divine action. Such beliefs lead directly to the concept of the indissolubility of the marital state regardless of the circumstances or wishes of the contracting parties. But the very fact of marriage dissolution itself indicates that Deity is not a conjoining party to such unions. If God has once joined any two things or persons together, they will remain thus joined until such a time as the divine will decrees their separation. But, regarding marriage, which is a human institution, who shall presume to sit in judgment, to say which marriages are unions that might be approved by the universe supervisors in contrast with those which are purely human in nature and origin?

83:8.5 (930.1) Nevertheless, there is an ideal of marriage on the spheres on high. On the capital of each local system the Material Sons and Daughters of God do portray the height of the ideals of the union of man and woman in the bonds of marriage and for the purpose of procreating and rearing offspring. After all, the ideal mortal marriage is *humanly* sacred.

Căsătoria a fost întotdeauna și rămâne încă visul uman suprem al idealului temporal. Deși acest vis frumos este rar realizat în mod integral, el persistă ca un glorios ideal, atrăgând mereu omenirea care progresează către mai mari eforturi pentru fericirea oamenilor. Dar ar trebui să se dea tinerilor câteva noțiuni ale realităților căsătoriei înainte ca ei să fie aruncați în exigențele stringente ale asocierilor vieții de familie; idealizarea tinerilor ar trebui să fie temperată de un oarecare grad de deziluzionare premaritală.

Nu ar trebui totuși să se descurajeze idealizarea juvenilă a căsătoriei; aceste vise sunt evocarea scopului viitor al vieții de familie. Această atitudine este stimulatorie și în același timp utilă, cu condiția ca ea să nu devină insensibilă la realizarea necesităților practice și obișnuite ale căsniciei și ale vieții de familie care avea să urmeze.

Idealurile căsătoriei au făcut recent mari progrese; la unele popoare, femeile se bucură de drepturi practic egale cu cele ale consoartei sale. Cel puțin în principiu, viața de familie a devenit un parteneriat loial pentru a crește copiii, însoțit de fidelitatea sexuală. Totuși, chiar și această versiune mai nouă a căsătoriei, nu trebuie să pretindă a se merge la extrem, până într-atât încât să confere un monopol reciproc al întregii personalități și al întregii individualități. Căsătoria nu este pur și simplu un ideal individualist, ci este o asociere socială în evoluție a unui bărbat și a unei femei, existând și funcționând sub influența moravurilor curente, limitată de tabuuri și sprijinită de legile și de regulile societății.

Căsătoriile celui de-al douăzecilea secol sunt la un nivel înalt în comparație cu acelea ale epocilor trecute, deși instituția căsniciei este actualmente pusă la grea încercare. Ea trebuie să facă față problemelor atât de brusc impuse organizării sociale de sporirea precipitată a libertăților femeii, drepturi care i-au fost atât de multă vreme refuzate în cursul lentei evoluții a moravurilor în generațiile trecute.

[Prezentat de Șeful Serafimilor staționați pe Urantia]

83:8.6 (930.2) Marriage always has been and still is man's supreme dream of temporal ideality. Though this beautiful dream is seldom realized in its entirety, it endures as a glorious ideal, ever luring progressing mankind on to greater strivings for human happiness. But young men and women should be taught something of the realities of marriage before they are plunged into the exacting demands of the interassociations of family life; youthful idealization should be tempered with some degree of premarital disillusionment.

83:8.7 (930.3) The youthful idealization of marriage should not, however, be discouraged; such dreams are the visualization of the future goal of family life. This attitude is both stimulating and helpful providing it does not produce an insensitivity to the realization of the practical and commonplace requirements of marriage and subsequent family life.

83:8.8 (930.4) The ideals of marriage have made great progress in recent times; among some peoples woman enjoys practically equal rights with her consort. In concept, at least, the family is becoming a loyal partnership for rearing offspring, accompanied by sexual fidelity. But even this newer version of marriage need not presume to swing so far to the extreme as to confer mutual monopoly of all personality and individuality. Marriage is not just an individualistic ideal; it is the evolving social partnership of a man and a woman, existing and functioning under the current mores, restricted by the taboos, and enforced by the laws and regulations of society.

83:8.9 (930.5) Twentieth-century marriages stand high in comparison with those of past ages, notwithstanding that the home institution is now undergoing a serious testing because of the problems so suddenly thrust upon the social organization by the precipitate augmentation of woman's liberties, rights so long denied her in the tardy evolution of the mores of past generations.

83:8.10 (930.6) [Presented by the Chief of Seraphim stationed on Urantia.]

Capitolul 84. Căsătoria și viața familială

⇐ 083

CARTEA URANTIA

085 ⇐

PARTE III. ISTORIA URANTIEI

CAPITOLUL 84 CĂSĂTORIA ȘI VIAȚA FAMILIALĂ

Secțiuni

Introduction

1. Cuplurile primitive
2. Matriarhatul primitiv
3. Familia sub dominația tatălui
4. Statutul femeii în societatea primitivă
5. Femeia și evoluția moravurilor
6. Asocierea bărbatului și a femeii
7. Idealurile vieții de familie
8. Pericolele autosatisfacerii

PAPER 84 MARRIAGE AND FAMILY LIFE

SECTIONS

Introduction

1. Primitive Pair Associations
2. The Early Mother-Family
3. The Family under Father Dominance
4. Woman's Status in Early Society
5. Woman under the Developing Mores
6. The Partnership of Man and Woman
7. The Ideals of Family Life
8. Dangers of Self-Gratification

Introduction

NECESITATEA materială a întemeiat căsătoria, apetitul sexual a împodobit-o, religia a sancționat-o și a exaltat-o, Statul a impus-o și a reglementat-o. În cursul vremurilor recente, dragostea în evoluție începe să justifice și să glorifice căsătoria ca precursor și creator al căminului, instituția cea mai utilă și cea mai sublimă a civilizației. Edificarea căminelor ar trebui să fie centrul și esența tuturor eforturilor educative.

Acuplarea este cu desăvârșire un act de perpetuare de sine, asociat cu diferite grade de satisfacere de sine. Căsătoria, edificarea unui cămin, reprezintă în mare măsură o chestiune de autoconservare, și implică evoluția societății. Societatea însăși este o asamblare structurală a unităților familiale. Ca factori planetari, indivizii sunt foarte temporari - numai familiile reprezintă agenții continuității în evoluția socială. Familia este canalul prin care fluviul culturii și al cunoașterii curge de la o generație la următoarea.

Căminul este esențialmente o instituție sociologică. Căsătoria provine din cooperarea pentru a se întreține și din asocierea pentru a se perpetua, satisfacerea de sine fiind accesorie în ansamblu. Cu toate acestea, căminul înglobează cele trei funcțiuni esențiale ale existenței umane, în vreme ce propagarea vieții îl transformă în instituția umană fundamentală, iar relația sexuală îl distinge dintre toate celelalte activități sociale.

INTRODUCTION

84:0.1 (931.1) MATERIAL necessity founded marriage, sex hunger embellished it, religion sanctioned and exalted it, the state demanded and regulated it, while in later times evolving love is beginning to justify and glorify marriage as the ancestor and creator of civilization's most useful and sublime institution, the home. And home building should be the center and essence of all educational effort.

84:0.2 (931.2) Mating is purely an act of self-perpetuation associated with varying degrees of self-gratification; marriage, home building, is largely a matter of self-maintenance, and it implies the evolution of society. Society itself is the aggregated structure of family units. Individuals are very temporary as planetary factors — only families are continuing agencies in social evolution. The family is the channel through which the river of culture and knowledge flows from one generation to another.

84:0.3 (931.3) The home is basically a sociologic institution. Marriage grew out of co-operation in self-maintenance and partnership in self-perpetuation, the element of self-gratification being largely incidental. Nevertheless, the home does embrace all three of the essential functions of human existence, while life propagation makes it the fundamental human institution, and sex sets it off from all other social activities.

1. CUPLURILE PRIMITIVE

1. PRIMITIVE PAIR ASSOCIATIONS

Căsătoria nu a fost întemeiată pe relații sexuale; ea nu a jucat decât un rol secundar. Omul primitiv, care dădea curs liber apetitului său sexual fără a se încurca cu responsabilitățile unui cămin, ale unei soții și ale unor copii, nu avea nevoie de căsătorie.

Din pricina atașamentului ei fizic și emoțional față de copiii ei, femeia depinde de cooperarea cu bărbatul, iar aceasta o împinge să caute adăpostul protector al căsătoriei. Dar nici o nevoie biologică nu l-a împins pe bărbat la căsătorie - cu atât mai puțin să îl rețină în cadrul ei. Nu dragostea este cea care a făcut căsătoria seducătoare pentru bărbat; foamea a fost cea care l-a atras în primul rând pe sălbatic către femeie și către adăpostul primitiv pe care ea îl împărțea cu copiii ei.

Căsătoria nu a fost nici măcar realizarea conștientă a obligațiilor care rezultă din relațiile sexuale care determină căsătoria. Omul primitiv nu înțelege raportul dintre satisfacerea sexuală și nașterea ulterioară a unui copil. Cândva, credința că o virgină putea deveni gravidă era universală. Sălbaticii au conceput, devreme, ideea că bebelușii erau făcuți pe tărâmul spiritelor; se credea că graviditatea rezulta din pătrunderea, într-o femeie, a unui spirit, a unei fantome în evoluție. Se credea, de asemenea, că atât regimul alimentar cât și deochiatul puteau fecunda o virgină sau o femeie nemăritată.

Credințele ulterioare au legat începuturile vieții de respirație și de lumina soarelui.

Multe popoare primitive asociau fantomele cu marea; așa că s-au impus deci mari restricții în practicile de îmbăiere ale virginelor; femeilor tinere le era mult mai multă teamă să facă baie în mare în timpul fluxului decât să aibă relații sexuale. Bebelușii diformi sau prematuri erau considerați ca pui de animale, care își găsiseră o cale de a intra în corpul unei femei în urma băilor imprudente sau a activităților răuvoitoare ale spiritelor. Bineînțeles, sălbaticii nu au atașat nici o importanță faptului de a-i strangula pe acești bebeluși la naștere.

Prima etapă clarificatoare a venit odată cu credința că raporturile sexuale îi deschideau fantomei fecundatoare drumul pentru a pătrunde în femeie. De atunci, oamenii au descoperit că tatăl și mama contribuiau în mod egal la factorii ereditari vii care declanșau procesul unei nașteri. Totuși, chiar și în secolul al XX-lea al erei noastre, numeroși părinți se mai străduiesc încă să îi mențină pe copiii lor într-o doză mai mică sau mai mare de ignoranță în legătură cu originea vieții umane.

Un fel de familie simplă a fost s-a asigurat prin faptul că funcțiunea reproducătoare implică relația mamă-copil. Dragostea maternă este instinctivă; ea nu s-a tras, ca și căsătoria, din moravuri. Dragostea maternă a tuturor mamiferelor este darul înăscut al spiritelor-mentale adjutante ale universului local; tăria și devotamentul acestei iubiri sunt întotdeauna direct

84:1.1 (931.4) Marriage was not founded on sex relations; they were incidental thereto. Marriage was not needed by primitive man, who indulged his sex appetite freely without encumbering himself with the responsibilities of wife, children, and home.

84:1.2 (931.5) Woman, because of physical and emotional attachment to her offspring, is dependent on co-operation with the male, and this urges her into the sheltering protection of marriage. But no direct biologic urge led man into marriage — much less held him in. It was not love that made marriage attractive to man, but food hunger which first attracted savage man to woman and the primitive shelter shared by her children.

84:1.3 (931.6) Marriage was not even brought about by the conscious realization of the obligations of sex relations. Primitive man comprehended no connection between sex indulgence and the subsequent birth of a child. It was once universally believed that a virgin could become pregnant. The savage early conceived the idea that babies were made in spiritland; pregnancy was believed to be the result of a woman's being entered by a spirit, an evolving ghost. Both diet and the evil eye were also believed to be capable of causing pregnancy in a virgin or unmarried woman, while later beliefs connected the beginnings of life with the breath and with sunlight.

84:1.4 (932.1) Many early peoples associated ghosts with the sea; hence virgins were greatly restricted in their bathing practices; young women were far more afraid of bathing in the sea at high tide than of having sex relations. Deformed or premature babies were regarded as the young of animals which had found their way into a woman's body as a result of careless bathing or through malevolent spirit activity. Savages, of course, thought nothing of strangling such offspring at birth.

84:1.5 (932.2) The first step in enlightenment came with the belief that sex relations opened up the way for the impregnating ghost to enter the female. Man has since discovered that father and mother are equal contributors of the living inheritance factors which initiate offspring. But even in the twentieth century many parents still endeavor to keep their children in more or less ignorance as to the origin of human life.

84:1.6 (932.3) A family of some simple sort was insured by the fact that the reproductive function entails the mother-child relationship. Mother love is instinctive; it did not originate in the mores as did marriage. All mammalian mother love is the inherent endowment of the adjutant mind-spirits of the local universe and is in strength and devotion always directly proportional to the length of the helpless infancy of the species.

84:1.7 (932.4) The mother and child relation is natural, strong, and instinctive, and one which, therefore, constrained primitive women to submit to many strange conditions and to endure untold hardships. This compelling mother love is the handicapping emotion which has always placed woman at such a tremendous disadvantage in all her struggles with man. Even at that,

proporționale cu durata în care puii speciei nu pot să se lipsească de ajutorul părintesc.

Relația mamei cu copilul este naturală, puternică și instinctivă, și, în consecință, ea le-a constrâns pe mamele primitive să se supună multor condiții ieșite din comun și să îndure greutăți de o severitate inexprimabilă. Această constrângere a iubirii materne este sentimentul care, din toate timpurile, a handicapat femeia și a dezavantajat-o astfel în cursul tuturor luptelor ei cu bărbatul. În ciuda aceluși fapt, instinctul matern la specia umană, nu este irezistibil; el poate fi contracarat de ambiție, de egoism, precum și de convingerile religioase. Asocierea mamă-copil nu este nici căsnicie, nici cămin, dar ea este nucleul din care se dezvoltă ambele instituții. Marele progres în evoluția cuplurilor a survenit când asocierile temporare durau destul de multă vreme pentru a crește progenitura care rezulta, căci în aceea constă crearea căminelor.

Independent de antagonismele dintre acești parteneri primitivi, în pofida caracterului inconsistent al asocierii lor, șansele de supraviețuire ale unui bărbat și ale unei femei au fost considerabil sporite prin uniunea lor. Chiar și făcând abstracție de familie și de urmași, un bărbat și o femeie care cooperează sunt, în cea mai mare parte a acțiunilor lor, mult superiori față de doi bărbați sau față de două femei. Formarea de perechi de sexe a sporit șansele de supraviețuire și a reprezentat însăși debutul societății umane. Diviziunea muncii între sexe a adus, de asemenea, un confort și o fericire sporite.

2. MATRIARHATUL PRIMITIV

Hemoragiile periodice ale femeilor și pierderile lor de sânge adiționale de la naștere au făcut să se creadă, de timpuriu, că sângele era creatorul copilului (și chiar și lăcașul sufletului); ele au dat naștere unui concept al legăturii de sânge în relațiile umane. În epocile primitive, se număra toată genealogia în linie feminină, căci ea era singura parte de moștenire care a fost cât de cât sigură.

Familia primitivă, născută din legătura de sânge biologică instinctivă dintre mamă și copil, era inevitabil un matriarhat, și numeroasele triburi au conservat multă vreme acest aranjament. Matriarhatul era singura tranziție posibilă între stadiul căsătoriei colective din hoardă și stadiul ulterior, și ameliorea viața din cămine în familiile patriarhale poligame și monogame. Matriarhatul era natural și biologic; patriarhatul este social, economic și politic. Persistența matriarhatului printre oamenii roșii din America de Nord a fost una din principalele motive pentru care irochezii, altminteri progresivi, nu au format niciodată un Stat veritabil.

Sub moravurile matriarhale, mama soției s-a bucurat, în cămin, de o autoritate practic supremă; chiar și frații soției și fiii lor au jucat în supravegherea familiei un rol mai activ decât soții. Tații primeau adesea un nume nou după acela al propriilor lor copii.

Rasele cele mai primitive acordau puțin credit tatălui și considerau copilul ca provenind în întregime din mamă. Ele credeau că copiii lor semănau cu tații din cauza asocierii, sau că erau 'marcați' în felul acela pentru că mama dorea această asemănare. Mai târziu,

maternal instinct in the human species is not overpowering; it may be thwarted by ambition, selfishness, and religious conviction.

84:1.8 (932.5) While the mother-child association is neither marriage nor home, it was the nucleus from which both sprang. The great advance in the evolution of mating came when these temporary partnerships lasted long enough to rear the resultant offspring, for that was homemaking.

84:1.9 (932.6) Regardless of the antagonisms of these early pairs, notwithstanding the looseness of the association, the chances for survival were greatly improved by these male-female partnerships. A man and a woman, co-operating, even aside from family and offspring, are vastly superior in most ways to either two men or two women. This pairing of the sexes enhanced survival and was the very beginning of human society. The sex division of labor also made for comfort and increased happiness.

2. THE EARLY MOTHER-FAMILY

84:2.1 (932.7) The woman's periodic hemorrhage and her further loss of blood at childbirth early suggested blood as the creator of the child (even as the seat of the soul) and gave origin to the blood-bond concept of human relationships. In early times all descent was reckoned in the female line, that being the only part of inheritance which was at all certain.

84:2.2 (932.8) The primitive family, growing out of the instinctive biologic blood bond of mother and child, was inevitably a mother-family; and many tribes long held to this arrangement. The mother-family was the only possible transition from the stage of group marriage in the horde to the later and improved home life of the polygamous and monogamous father-families. The mother-family was natural and biologic; the father-family is social, economic, and political. The persistence of the mother-family among the North American red men is one of the chief reasons why the otherwise progressive Iroquois never became a real state.

84:2.3 (933.1) Under the mother-family mores the wife's mother enjoyed virtually supreme authority in the home; even the wife's brothers and their sons were more active in family supervision than was the husband. Fathers were often renamed after their own children.

84:2.4 (933.2) The earliest races gave little credit to the father, looking upon the child as coming altogether from the mother. They believed that children resembled the father as a result of association, or that they were "marked" in this manner because the mother desired

când s-a trecut de la matriarhat la patriarhat, tatăl a primit tot creditul pentru copil, și numeroase tabuuri asupra femeii gravide au fost apoi extinse pentru a-l include și pe soțul ei. Când ora travaliului se apropia, viitorul tată înceta să mai muncească. În momentul nașterii, el se ducea să se culce cu soția lui și rămânea de la trei până la opt zile ca să se odihnească. Soția putea să se ridice a doua zi și să reia muncile grele, dar soțul rămânea în pat pentru a primi felicitările. Toate acestea făceau parte din moravurile primitive menite să stabilească drepturile tatălui asupra copilului.

La început, obiceiul vroia ca bărbatul să se alăture familiei nevastei lui, dar, mai târziu, după ce un bărbat plătit în bani sau în muncă prețul soției, el a putut să își ia nevasta și copiii în grupul său. Tranziția de la matriarhat la patriarhat explică interdicțiile, de altfel lipsite de sens, contra unor tipuri de căsătorii între veri, în timp ce altele, comportând același grad de rudenie, sunt aprobate.

Odată cu dispariția moravurilor vânătorilor, când creșterea animalelor a dat omului controlul asupra principalei surse de hrană, matriarhatul a luat rapid sfârșit. El a eșuat pur și simplu pentru că nu a putut concura cu noua familie guvernată de către tată. Puterea deținută de rudele apropiate masculine ale mamei nu putea domina puterea concentrată la soțul-tată. Femeia nu putea face față deodată sarcinilor de aducere pe lume a unor copii și de exercitare a unei autorități continue și a unei conduceri sporite în gospodărie. Practica răpirii femeilor și, mai târziu, aceea a cumpărării soției, au grăbit dispariția matriarhatului.

Trecerea de la matriarhat la patriarhat este una din schimbările de direcție adaptative cele mai radicale și mai ample pe care le-a realizat vreodată rasa umană. Schimbarea a produs imediat o înmulțire a expresiilor sociale și a aventurilor familiale.

3. FAMILIA SUB DOMINAȚIA TATĂLUI

Se poate ca instinctul maternității să conducă femeia la căsătorie, dar forța superioară a bărbatului asociată cu influența moravurilor au fost cele care au obligat-o practic să rămână căsătorită. Viața pastorală tindea să creeze un nou sistem de moravuri, tipul patriarhal al vieții de familie; baza unității familiale, potrivit cu moravurile epocii păstoritului și a agriculturii primitive, era autoritatea indiscutabilă și arbitrară a tatălui. Orice societate, care a fost națională sau familială, a trecut prin stadiul unei autorități aristocratice de ordin patriarhal.

Puțina curtoazie dovedită femeilor în cursul erei Vechiului Testament, reprezintă o reflectare adevărată a moravurilor păzitorilor de turme. Patriarhii evrei erau cu toții păzitori de turme, precum se atestă prin maxima: 'Domnul este Păstorul meu'.

Totuși, bărbatul nu merită să fie blamat, pentru lipsa sa de stimă față de femeie în cursul epocilor trecute, mai mult decât femeia însăși. Ea nu a reușit să obțină recunoașterea socială în epocile primitive, deoarece ea nu acționa în caz de urgență; ea nu făcea impresie și nu era o eroină în caz de criză. Maternitatea era categoric un dezavantaj în lupta pentru viață;

them to look like the father. Later on, when the switch came from the mother-family to the father-family, the father took all credit for the child, and many of the taboos on a pregnant woman were subsequently extended to include her husband. The prospective father ceased work as the time of delivery approached, and at childbirth he went to bed, along with the wife, remaining at rest from three to eight days. The wife might arise the next day and engage in hard labor, but the husband remained in bed to receive congratulations; this was all a part of the early mores designed to establish the father's right to the child.

84:2.5 (933.3) At first, it was the custom for the man to go to his wife's people, but in later times, after a man had paid or worked out the bride price, he could take his wife and children back to his own people. The transition from the mother-family to the father-family explains the otherwise meaningless prohibitions of some types of cousin marriages while others of equal kinship are approved.

84:2.6 (933.4) With the passing of the hunter mores, when herding gave man control of the chief food supply, the mother-family came to a speedy end. It failed simply because it could not successfully compete with the newer father-family. Power lodged with the male relatives of the mother could not compete with power concentrated in the husband-father. Woman was not equal to the combined tasks of childbearing and of exercising continuous authority and increasing domestic power. The oncoming of wife stealing and later wife purchase hastened the passing of the mother-family.

84:2.7 (933.5) The stupendous change from the mother-family to the father-family is one of the most radical and complete right-about-face adjustments ever executed by the human race. This change led at once to greater social expression and increased family adventure.

3. THE FAMILY UNDER FATHER DOMINANCE

84:3.1 (933.6) It may be that the instinct of motherhood led woman into marriage, but it was man's superior strength, together with the influence of the mores, that virtually compelled her to remain in wedlock. Pastoral living tended to create a new system of mores, the patriarchal type of family life; and the basis of family unity under the herder and early agricultural mores was the unquestioned and arbitrary authority of the father. All society, whether national or familial, passed through the stage of the autocratic authority of a patriarchal order.

84:3.2 (934.1) The scant courtesy paid womankind during the Old Testament era is a true reflection of the mores of the herdsmen. The Hebrew patriarchs were all herdsmen, as is witnessed by the saying, "The Lord is my Shepherd."

84:3.3 (934.2) But man was no more to blame for his low opinion of woman during past ages than was woman herself. She failed to get social recognition during primitive times because she did not function in an emergency; she was not a spectacular or crisis hero. Maternity was a distinct disability in the existence struggle; mother love handicapped women in the tribal

dragostea maternă handicapa femeile în apărarea tribului.

Femeile primitive s-au pus, de asemenea, sub dependența bărbaților, admirându-le și aplaudându-le combativitatea și virilitatea. Această exaltare a războinicului a înălțat egourile masculine și, în aceeași măsură, le-a deprimat pe acelea ale femeilor, făcându-le și mai dependente. O uniformă militară încă stârnește puternic emoțiile feminine.

La rasele cele mai evolute, femeile nu sunt nici atât de mari, nici atât de puternice precum bărbații. Fiind mai slabă, femeia a dobândit ceva mai mult tact; ea a învățat devreme să se bucure de farmecele ei sexuale. Ea a devenit mai ageră și mai conservatoare decât bărbatul, deși întrucâtva mai puțin profundă. Bărbatul îi era superior femeii pe câmpul de bătălie și la vânătoare, însă, acasă, femeii îi revenea în general comanda, chiar și asupra bărbaților cei mai primitivi.

Păstorii contau pe turmele lor pentru a se întreține, însă, în timpul tuturor acestor epoci pastorale, femeile mai trebuiau încă să asigure hrana vegetală. Bărbații primitivi se sustrăgeau de la lucrul pământului, care era mult prea pașnic și lipsit de aventuri. O veche superstiție avea grijă, de asemenea, ca femeile să crească plante mai bune decât bărbații; ele erau mame. În multe dintre triburile înapoiate de astăzi, bărbații găsesc carnea, iar femeile legumele. Când triburile primitive din Australia se deplasează, femeile nu atacă niciodată vânatul, iar un bărbat nu se apleacă niciodată ca să dezgroape o rădăcină.

Femeile au trebuit întotdeauna să muncească; ele au fost realii producători, cel puțin până în timpurile moderne. Bărbații au ales în general calea cea mai ușoară, și această inegalitate s-a menținut de-a lungul întregii istorii a rasei umane. Femeile au purtat întotdeauna poverile, transportând bunurile familiei și ocupându-se de copii, ceea ce a le-a lăsat bărbaților mâinile libere pentru a se bate sau pentru a vâna.

Prima eliberare a femeii a survenit atunci când bărbatul a consimțit să lucreze pământul, a face ceea ce, până atunci, era considerat ca fiind munca femeii. S-a făcut un mare pas înainte atunci când s-a încetat a se mai ucide prizonierii bărbați, făcându-i sclavi agricultori. Aceasta a permis femeii să se elibereze, astfel încât să consacre mai mult timp edificării căminului și educării copiilor.

Aprovizionarea cu lapte permite mamelor să înțarce de curând bebelușii și să aibă mai mulți copii, deoarece perioadele lor de sterilitate temporară nu mai erau necesare. Folosirea laptelui de vacă și a laptelui de capră a diminuat considerabil mortalitatea infantilă. Înaintea stadiului social al creșterii de animale, mamele aveau obiceiul de a-și alăpta copiii până la vârsta de patru sau cinci ani.

Reducerea numărului de războaie primitive a redus treptat inegalitatea dintre diviziunile muncii bazate pe sex, dar munca reală îi revenea încă femeii, în vreme ce bărbații îndeplineau datoria de santinele. Nici o tabără și nici un sat nu puteau fi lăsate fără pază, zi și noapte, însă chiar și această sarcină a fost ușurată de domesticirea câinelui. În general, apariția agriculturii a sporit prestigiul și statutul social al femeii; cel puțin acest lucru a fost adevărat până în clipa în care bărbatul a devenit el însuși agricultor. Când bărbatul s-a

defense.

84:3.4 (934.3) Primitive women also unintentionally created their dependence on the male by their admiration and applause for his pugnacity and virility. This exaltation of the warrior elevated the male ego while it equally depressed that of the female and made her more dependent; a military uniform still mightily stirs the feminine emotions.

84:3.5 (934.4) Among the more advanced races, women are not so large or so strong as men. Woman, being the weaker, therefore became the more tactful; she early learned to trade upon her sex charms. She became more alert and conservative than man, though slightly less profound. Man was woman's superior on the battlefield and in the hunt; but at home woman has usually outgeneraled even the most primitive of men.

84:3.6 (934.5) The herdsman looked to his flocks for sustenance, but throughout these pastoral ages woman must still provide the vegetable food. Primitive man shunned the soil; it was altogether too peaceful, too unadventurous. There was also an old superstition that women could raise better plants; they were mothers. In many backward tribes today, the men cook the meat, the women the vegetables, and when the primitive tribes of Australia are on the march, the women never attack game, while a man would not stoop to dig a root.

84:3.7 (934.6) Woman has always had to work; at least right up to modern times the female has been a real producer. Man has usually chosen the easier path, and this inequality has existed throughout the entire history of the human race. Woman has always been the burden bearer, carrying the family property and tending the children, thus leaving the man's hands free for fighting or hunting.

84:3.8 (934.7) Woman's first liberation came when man consented to till the soil, consented to do what had theretofore been regarded as woman's work. It was a great step forward when male captives were no longer killed but were enslaved as agriculturists. This brought about the liberation of woman so that she could devote more time to homemaking and child culture.

84:3.9 (934.8) The provision of milk for the young led to earlier weaning of babies, hence to the bearing of more children by the mothers thus relieved of their sometimes temporary barrenness, while the use of cow's milk and goat's milk greatly reduced infant mortality. Before the herding stage of society, mothers used to nurse their babies until they were four and five years old.

84:3.10 (934.9) Decreasing primitive warfare greatly lessened the disparity between the division of labor based on sex. But women still had to do the real work while men did picket duty. No camp or village could be left unguarded day or night, but even this task was alleviated by the domestication of the dog. In general, the coming of agriculture has enhanced woman's prestige and social standing; at least this was true up to the time man himself turned agriculturist. And as soon as man addressed himself to the tilling of the soil, there

consacrat el însuși cultivării pământului, au urmat imediat mari progrese în metodele agricole, progrese care erau urmărite în cursul a generații succesive. Câtă vreme vânașe și se războie, bărbatul învățase valoarea organizării; el a introdus tehnicile în industrie și, mai târziu, a preluat multe din ocupațiile anterioare ale femeii, aducând mari ameliorări metodelor lor dezorganizate de muncă.

4. STATUTUL FEMEII ÎN SOCIETATEA PRIMITIVĂ

În general vorbind, statutul femeii într-o epocă oarecare este un bun criteriu al progresului evolutiv al căsătoriei ca instituție socială, în vreme ce progresul căsătoriei însăși măsoară destul de exact înaintarea civilizației umane.

Statutul femeii a fost constant un paradox social; ea a știut întotdeauna să conducă cu pricepere bărbații; ea a cedat întotdeauna în fața nevoilor sexuale mai imperioase ale bărbatului în favoarea propriilor ei interese și a propriei ei înălțări. Punându-și subtil în valoare farmececele ei sexuale, ea a fost adesea capabilă de a exercita o mare putere dominatoare asupra bărbatului, chiar și când acesta o ținea într-o sclavie înjositoare.

Femeia primitivă nu era un prieten pentru bărbat, o îndrăgostită, o amantă și un partener, ci mai degrabă un obiect pe care el îl posedă, o servitoare sau o sclavă, și, mai târziu, un asociat economic, o jucărie și o făcătoare de copii. Cu toate acestea, raporturile sexuale convenabile și satisfăcătoare au implicat întotdeauna elementul alegere și cooperare din partea femeii și au avut întotdeauna o influență considerabilă asupra confortului ei personal și imediat, independent de poziția sa socială ca sex. Cu toate acestea, faptul că femeile au fost constant obligate să recurgă la subtilitate în eforturile lor pentru a-și ușura robia, nu a contribuit mai deloc la spulberarea neîncrederii și suspiciunii bărbaților.

Sexele au întâmpinat mari dificultăți în a se înțelege. Bărbatul a găsit destul de greu să înțeleagă femeia, privind-o cu un curios amestec de ignoranță neîncredătoare și de fascinație temătoare, dacă nu cu suspiciune și cu dispreț. Multe tradiții tribale și rasiale îi atribuie sursa greutăților Evei, Pandorei, sau vreunei alte reprezentante a feminității; aceste povești au fost întotdeauna deformatе în așa fel încât să reiasă că femeia a atras răul asupra bărbatului, ceea ce denotă că neîncrederea în femeie a fost cândva universală. Printre rațiunile citate pentru a susține celibatul preoților, cea principală a fost josenicia femeii. Faptul că cea mai mare parte a presupușilor vrăjitori erau femei nu a ameliorat străvechea reputație a acestui sex.

Bărbații au considerat mult timp femeile ca fiind bizare, și chiar anormale. Ei au crezut chiar faptul că ele nu aveau suflet, și, în, consecință, au refuzat să le dea un nume. În vremurile de demult, exista multă teamă de primul raport sexual cu o femeie, iar preoții au luat obiceiul de a deflora ei înșiși virginele. Chiar și umbra unei femei era considerată a fi periculoasă.

Cândva, se considera în general că graviditatea o făcea pe femeie impură și periculoasă. La numeroase triburi, moravurile voiau ca o femeie să treacă prin lungi ceremonii de purificare după nașterea unui copil. Cu

immediat ensued great improvement in methods of agriculture, extending on down through successive generations. In hunting and war man had learned the value of organization, and he introduced these techniques into industry and later, when taking over much of woman's work, greatly improved on her loose methods of labor.

4. WOMAN'S STATUS IN EARLY SOCIETY

84:4.1 (935.1) Generally speaking, during any age woman's status is a fair criterion of the evolutionary progress of marriage as a social institution, while the progress of marriage itself is a reasonably accurate gauge registering the advances of human civilization.

84:4.2 (935.2) Woman's status has always been a social paradox; she has always been a shrewd manager of men; she has always capitalized man's stronger sex urge for her own interests and to her own advancement. By trading subtly upon her sex charms, she has often been able to exercise dominant power over man, even when held by him in abject slavery.

84:4.3 (935.3) Early woman was not to man a friend, sweetheart, lover, and partner but rather a piece of property, a servant or slave and, later on, an economic partner, plaything, and childbearer. Nonetheless, proper and satisfactory sex relations have always involved the element of choice and co-operation by woman, and this has always given intelligent women considerable influence over their immediate and personal standing, regardless of their social position as a sex. But man's distrust and suspicion were not helped by the fact that women were all along compelled to resort to shrewdness in the effort to alleviate their bondage.

84:4.4 (935.4) The sexes have had great difficulty in understanding each other. Man found it hard to understand woman, regarding her with a strange mixture of ignorant mistrust and fearful fascination, if not with suspicion and contempt. Many tribal and racial traditions relegate trouble to Eve, Pandora, or some other representative of womankind. These narratives were always distorted so as to make it appear that the woman brought evil upon man; and all this indicates the onetime universal distrust of woman. Among the reasons cited in support of a celibate priesthood, the chief was the baseness of woman. The fact that most supposed witches were women did not improve the olden reputation of the sex.

84:4.5 (935.5) Men have long regarded women as peculiar, even abnormal. They have even believed that women did not have souls; therefore were they denied names. During early times there existed great fear of the first sex relation with a woman; hence it became the custom for a priest to have initial intercourse with a virgin. Even a woman's shadow was thought to be dangerous.

84:4.6 (935.6) Childbearing was once generally looked upon as rendering a woman dangerous and unclean. And many tribal mores decreed that a mother must undergo extensive purification ceremonies subsequent

excepția grupurilor în care soțul participa la naștere, rămânând întins în pat acasă, femeia însărcinată era evitată, lăsată singură. Anticii evitau chiar și ca un copil să se nască în casă. În cele din urmă, femeile bătrâne au fost autorizate să se ocupe de mamă în timpul travaliului ei, și această practică a fost la originea profesiei de moașă. În timpul durerilor, se ziceau și li se făceau o sumedenie de lucruri stupide pentru a facilita nașterea. Se avea obiceiul de a stropi nou născutul cu apă sfințită, pentru a împiedica amestecul fantomelor.

La triburile de sânge pur, nașterea era relativ ușoară și nu necesita decât două sau trei ore; este ceva rar ca ea să fie atât de facilă la rasele amestecate. Dacă o femeie murea la naștere, și în special dacă ea dădea naștere la gemeni, se credea că era vinovată de adulter cu un spirit. Mai târziu, triburile superioare au considerat moartea în timpul nașterii ca fiind voia cerului, și se socotea că aceste mame piereau pentru o cauză nobilă.

Așa zisa modestie a femeilor în a se îmbrăca și a evita să își arate corpul provenea din frica mortală că ele aveau să fie observate în timpul unei perioade menstruale. Lăsându-se descoperite în starea aceea, ele comiteau un păcat grav, ele violau un tabu. Moravurile timpurilor străvechi pretindeau ca fiecare femeie, de la pubertate până la menopauză, să fie supusă unei carantine familiale și sociale complete timp de o săptămână pe lună. Toate obiectele pe care ea le atingea sau pe care stătea așezată sau culcată erau 'murdărite'. S-a avut multă vreme obiceiul de a se bate cu brutalitate tinerele fete, după fiecare perioadă menstruală, pentru a încerca să se alunge din corpurile lor spiritul rău. Totuși, când o femeie trecea peste menopauza sa, era tratată cu mai multă considerație, sau i se acordau mai multe drepturi și privilegii. În rațiunea a tot ceea ce a precedat, nu era de mirare faptul că femeile erau privite cu dispreț. Chiar și grecii socoteau că femeia la menstruație era una dintre cele trei mari cauze ale murdăriei, celelalte două fiind carnea de porc și usturoiul.

Oricât ar fi de stupide aceste noțiuni străvechi, ele au făcut ceva bun în acest sens, din moment ce au procurat fetelor și femeilor surmenate, cel puțin în timpul tinereții lor, o săptămână pe lună pentru un repaus binemeritat și pentru reflecții benefice. Femeile puteau astfel să-și ascutească inteligența în vederea raporturilor lor cu asociații lor masculini în restul timpului. Această carantină a femeilor proteja, de asemenea, bărbații contra exceselor sexuale, ceea ce contribuia indirect la restrângerea populației și la mărirea stăpânirii de sine.

Marele progres a fost efectuat când i s-a negat bărbatului dreptul de viață și de moarte asupra soției lui. În același fel, a fost o etapă înainte atunci când o femeie a avut dreptul de a poseda cadourile ei de căsătorie. Mai târziu, ea a câștigat dreptul legal de a avea bunuri, de a le controla și chiar de a dispune de ele, însă ea fost multă vreme privată de dreptul de a ocupa un post în Biserică sau în Stat. Femeia a fost întotdeauna tratată mai mult sau mai puțin ca o proprietate, condiție care se perpetuează chiar și în secolul al douăzecilea după Crist. Ea nu a reușit încă să se elibereze, la scară mondială, de punerea sub tutela bărbatului. Chiar și la popoarele evolute, încercările bărbaților de a proteja femeile a reprezentat întotdeauna o afirmare tacită a superiorității.

to the birth of a child. Except among those groups where the husband participated in the lying-in, the expectant mother was shunned, left alone. The ancients even avoided having a child born in the house. Finally, the old women were permitted to attend the mother during labor, and this practice gave origin to the profession of midwifery. During labor, scores of foolish things were said and done in an effort to facilitate delivery. It was the custom to sprinkle the newborn with holy water to prevent ghost interference.

84:4.7 (935.7) Among the unmixed tribes, childbirth was comparatively easy, occupying only two or three hours; it is seldom so easy among the mixed races. If a woman died in childbirth, especially during the delivery of twins, she was believed to have been guilty of spirit adultery. Later on, the higher tribes looked upon death in childbirth as the will of heaven; such mothers were regarded as having perished in a noble cause.

84:4.8 (936.1) The so-called modesty of women respecting their clothing and the exposure of the person grew out of the deadly fear of being observed at the time of a menstrual period. To be thus detected was a grievous sin, the violation of a taboo. Under the mores of olden times, every woman, from adolescence to the end of the childbearing period, was subjected to complete family and social quarantine one full week each month. Everything she might touch, sit upon, or lie upon was "defiled." It was for long the custom to brutally beat a girl after each monthly period in an effort to drive the evil spirit out of her body. But when a woman passed beyond the childbearing age, she was usually treated more considerately, being accorded more rights and privileges. In view of all this it was not strange that women were looked down upon. Even the Greeks held the menstruating woman as one of the three great causes of defilement, the other two being pork and garlic.

84:4.9 (936.2) However foolish these olden notions were, they did some good since they gave overworked females, at least when young, one week each month for welcome rest and profitable meditation. Thus could they sharpen their wits for dealing with their male associates the rest of the time. This quarantine of women also protected men from over-sex indulgence, thereby indirectly contributing to the restriction of population and to the enhancement of self-control.

84:4.10 (936.3) A great advance was made when a man was denied the right to kill his wife at will. Likewise, it was a forward step when a woman could own the wedding gifts. Later, she gained the legal right to own, control, and even dispose of property, but she was long deprived of the right to hold office in either church or state. Woman has always been treated more or less as property, right up to and in the twentieth century after Christ. She has not yet gained world-wide freedom from seclusion under man's control. Even among advanced peoples, man's attempt to protect woman has always been a tacit assertion of superiority.

Dar femeile primitive nu se autocompătimeau așa cum au obiceiul să facă surorile lor mai recent eliberate. La urma urmei, ele erau destul de fericite și satisfăcute, și nu îndrăzneau să-și imagineze un mod de existență mai bun sau diferit.

5. FEMEIA ȘI EVOLUȚIA MORAVURILOR

În perpetuarea de sine, femeia este egalul bărbatului, dar, în asocierea pentru a subzista, ea lucra cu un dezavantaj categoric. Handicapul maternității forțate nu poate să fie compensat decât prin moravurile iluminate ale unei civilizații în progres și prin dobândirea crescândă, la bărbat, a simțului echității.

Pe măsură ce societatea evolua, criteriile în materie sexuală se ridicau printre femei, deoarece ele sufereau mai mult de consecințele transgresiunii moravurilor sexuale. Criteriile sexuale ale bărbatului nu se ameliorează decât târziu, ca o consecință a simplului simț al acestei echități pe care o pretinde civilizația. Natura nu cunoaște echitatea - ea nu o face să îndure decât pe femeie durerile nașterii.

Ideea modernă a egalității sexelor este frumoasă, și demnă de o civilizație în expansiune, dar ea nu se găsește în natură. Când forța creează dreptul, bărbatul îl impune asupra femeii; când justiția și echitatea prevalează, femeia iese treptat din sclavie și din obscuritate. Poziția socială a femeii a variat în general în direcție opusă militarismului, în toate națiunile și în toate epocile.

Bărbatul nu a monopolizat însă în mod conștient și intenționat drepturile femeii, pentru a i le restitui apoi treptat cârtind. Toate astea au fost un episod involuntar și nepremeditat al evoluției sociale. Când a sosit realmente clipa ca femeia să beneficieze de drepturi suplimentare, ea le-a obținut, cu totul independent de comportamentul conștient al bărbatului. Încet dar sigur, moravurile se schimbă pentru a asigura adaptările sociale care fac parte din evoluția continuă a civilizației. Progresul moravurilor le-a procurat lent femeilor un tratament tot mai bun. Triburile care au persistat în cruzimea lor față de ele nu au subzistat.

Adamiții și nodiții acordau femeilor o recunoaștere sporită, iar grupurile care au fost influențate de migrațiile andiților tindeau să adopte unele învățături edenice privind locul femeii în societate.

Chinezii primitivi și grecii tratau femeile mai bine decât cea mai mare parte a popoarelor din preajmă, însă evreii erau extrem de neîncrezători în ele. În occident, ascensiunea femeii a fost îngreunată de doctrinele lui Paul, care au fost anexate la creștinism. Cu toate acestea, creștinismul a făcut să progreseze moravurile, impunând bărbaților obligații sexuale mai riguroase. La mahomedani, condiția femeilor este aproape disperată, din cauza degradării specifice atașate lor, și ele sunt încă și mai puțin bine tratate sub influența învățăturilor altor diverse religii orientale.

Știința, iar nu religia, a fost cea care a emancipat realmente femeile; uzina modernă e cea care a degajat în mare măsură limitele căminului. Aptitudinile fizice ale bărbatului nu mai sunt un element esențial în noul

84:4.11 (936.4) But primitive women did not pity themselves as their more recently liberated sisters are wont to do. They were, after all, fairly happy and contented; they did not dare to envision a better or different mode of existence.

5. WOMAN UNDER THE DEVELOPING MORES

84:5.1 (936.5) In self-perpetuation woman is man's equal, but in the partnership of self-maintenance she labors at a decided disadvantage, and this handicap of enforced maternity can only be compensated by the enlightened mores of advancing civilization and by man's increasing sense of acquired fairness.

84:5.2 (936.6) As society evolved, the sex standards rose higher among women because they suffered more from the consequences of the transgression of the sex mores. Man's sex standards are only tardily improving as a result of the sheer sense of that fairness which civilization demands. Nature knows nothing of fairness — makes woman alone suffer the pangs of childbirth.

84:5.3 (936.7) The modern idea of sex equality is beautiful and worthy of an expanding civilization, but it is not found in nature. When might is right, man lords it over woman; when more justice, peace, and fairness prevail, she gradually emerges from slavery and obscurity. Woman's social position has generally varied inversely with the degree of militarism in any nation or age.

84:5.4 (937.1) But man did not consciously nor intentionally seize woman's rights and then gradually and grudgingly give them back to her; all this was an unconscious and unplanned episode of social evolution. When the time really came for woman to enjoy added rights, she got them, and all quite regardless of man's conscious attitude. Slowly but surely the mores change so as to provide for those social adjustments which are a part of the persistent evolution of civilization. The advancing mores slowly provided increasingly better treatment for females; those tribes which persisted in cruelty to them did not survive.

84:5.5 (937.1) The Adamites and Nodites accorded women increased recognition, and those groups which were influenced by the migrating Andites have tended to be influenced by the Edenic teachings regarding women's place in society.

84:5.6 (937.1) The early Chinese and the Greeks treated women better than did most surrounding peoples. But the Hebrews were exceedingly distrustful of them. In the Occident woman has had a difficult climb under the Pauline doctrines which became attached to Christianity, although Christianity did advance the mores by imposing more stringent sex obligations upon man. Woman's estate is little short of hopeless under the peculiar degradation which attaches to her in Mohammedanism, and she fares even worse under the teachings of several other Oriental religions.

84:5.7 (937.1) Science, not religion, really emancipated woman; it was the modern factory which largely set her free from the confines of the home. Man's physical abilities became no longer a vital essential in the new

mecanism de întreținere. Știința a schimbat condițiile de viață în așa fel încât forța masculină a încetat să mai aibă o mare superioritate asupra forței feminine.

Aceste schimbări tindeau să elibereze femeile de sclavia domestică; ele au determinat o asemenea schimbare în statutul ei, încât ea se bucură acum de o libertate personală și de o putere de decizie, în materie sexuală, care o fac practic egalul bărbatului. Cândva, valoarea unei femei consta în aptitudinea ei de a procura alimente, însă invențiile și bunăstarea i-au permis să-și creeze o nouă lume, în care poate să opereze - sferile grației și ale farmecului. Industria a câștigat astfel o bătălie înconștientă și neprevăzută pentru emanciparea socială și economică a femeilor. Din nou, evoluția a reușit o înfăptuire acolo unde eșuase revelația însăși.

Reacția popoarelor iluminate contra moravurilor injuste care guvernau locul femeii în societate a oscilat, într-adevăr, ca un pendul între extreme. Printre rasele industrializate, femeia a primit aproape toate drepturile, și ea a fost scutită de numeroase obligații, cum ar fi serviciul militar. Fiecare destindere a luptei pentru existență a contribuit la eliberarea femeilor, iar ele au profitat direct de toate progresele monogamiei. Cele mai slabe realizează încă dobândiri disproporționate din fiecare ajustare a moravurilor la evoluția progresivă a societății.

Cât despre idealurile de căsătorie ale unui cuplu, femeia a căpătat în cele din urmă recunoaștere, demnitate, independență, egalitate și educație; dar oare se va dovedi ea demnă de această reușită nouă și fără precedent? Oare femeia modernă va răspunde acestei mari eliberări sociale prin trândăvie, prin indolență, prin sterilitate și prin infidelitate? Astăzi, în secolul al douăzecilea, femeia trece printr-o încercare decisivă a lungii sale existențe în lume!

Femeia este partenerul egal al bărbatului în reproducerea rasei; ea joacă deci un rol la fel de important ca și el în desfășurarea evoluției rasiale, și de aceea evoluția a lucrat din ce în ce mai mult către realizarea drepturilor femeii. Dar drepturile femeilor nu sunt nicidecum acelea ale bărbaților.

Fiecare sex are propria lui sferă de existență distinctă, cu propriile lui drepturi în această sferă. Dacă femeia aspiră literalmente să profite de toate drepturile bărbatului, atunci o concurență nemiloasă și lipsită de simțăminte va înlocui desigur, mai devreme sau mai târziu, spiritul cavaleresc și considerația specială de care multe femei beneficiază în prezent, și pe care nu le-au obținut de la bărbați decât foarte recent.

Civilizația nu va putea niciodată suprima prăpastia diferențelor de comportament dintre sexe. Moravurile se schimbă de la epocă la epocă, instinctul însă niciodată. Afecțiunea maternă înăscută nu va permite niciodată femeilor emancipate să rivalizeze în mod serios cu bărbații în industrie. Fiecare sex va rămâne mereu suprem în propriul lui domeniu, determinat de diferențierea biologică și de neasemănarea mentală.

Sferele speciale fiecărui sex vor subzista întotdeauna, încalcându-se din când în când una pe alta. Numai în domeniul social, bărbatul și femeia se înfruntă la egalitate.

maintenance mechanism; science so changed the conditions of living that man power was no longer so superior to woman power.

84:5.8 (937.1) These changes have tended toward woman's liberation from domestic slavery and have brought about such a modification of her status that she now enjoys a degree of personal liberty and sex determination that practically equals man's. Once a woman's value consisted in her food-producing ability, but invention and wealth have enabled her to create a new world in which to function — spheres of grace and charm. Thus has industry won its unconscious and unintended fight for woman's social and economic emancipation. And again has evolution succeeded in doing what even revelation failed to accomplish.

84:5.9 (937.1) The reaction of enlightened peoples from the inequitable mores governing woman's place in society has indeed been pendulumlike in its extremeness. Among industrialized races she has received almost all rights and enjoys exemption from many obligations, such as military service. Every easement of the struggle for existence has redounded to the liberation of woman, and she has directly benefited from every advance toward monogamy. The weaker always makes disproportionate gains in every adjustment of the mores in the progressive evolution of society.

84:5.10 (937.1) In the ideals of pair marriage, woman has finally won recognition, dignity, independence, equality, and education; but will she prove worthy of all this new and unprecedented accomplishment? Will modern woman respond to this great achievement of social liberation with idleness, indifference, barrenness, and infidelity? Today, in the twentieth century, woman is undergoing the crucial test of her long world existence!

84:5.11 (938.1) Woman is man's equal partner in race reproduction, hence just as important in the unfolding of racial evolution; therefore has evolution increasingly worked toward the realization of women's rights. But women's rights are by no means men's rights. Woman cannot thrive on man's rights any more than man can prosper on woman's rights.

84:5.12 (938.2) Each sex has its own distinctive sphere of existence, together with its own rights within that sphere. If woman aspires literally to enjoy all of man's rights, then, sooner or later, pitiless and emotionless competition will certainly replace that chivalry and special consideration which many women now enjoy, and which they have so recently won from men.

84:5.13 (938.3) Civilization never can obliterate the behavior gulf between the sexes. From age to age the mores change, but instinct never. Innate maternal affection will never permit emancipated woman to become man's serious rival in industry. Forever each sex will remain supreme in its own domain, domains determined by biologic differentiation and by mental dissimilarity.

84:5.14 (938.4) Each sex will always have its own special sphere, albeit they will ever and anon overlap. Only socially will men and women compete on equal terms.

6. ASOCIEREA BĂRBATULUI ȘI A FEMEII

Nevoia de reproducere reunește infailibil bărbatul și femeia pentru ca ei să se perpetueze, dar, luată ca atare, ea nu garantează că cuplul va rămâne unit într-o cooperare reciprocă - temelia unui cămin.

Fiecare instituție umană încununată de succes conține antagonisme de interese personale, care au fost armonios adaptate la munca practică; crearea căminului nu face excepție. Căsătoria, baza edificării unui cămin, este cea mai înaltă manifestare de cooperare antagonistă care caracterizează atât de des contactele dintre natură și societate. Conflictul este inevitabil, deoarece împerecherea este spontană și naturală, în vreme ce căsătoria nu este biologică, ci sociologică. Patima face ca bărbatul și femeia să se unească, dar instinctul părintesc, oarecum mai slab, și moravurile sociale, sunt cele care mențin uniunea lor.

Considerați în practică, masculul și femela sunt două varietăți distincte ale aceleiași specii vii într-o strânsă și intimă asociere. Punctele lor de vedere, precum și toate reacțiile lor vitale sunt esențialmente diferite; ei sunt în întregime incapabili să se înțeleagă pe deplin și efectiv unul pe celălalt. Înțelegerea completă dintre sexe este imposibil de atins.

Femeile par să aibă mai multă intuiție decât bărbații, dar ele apar de asemenea întrucâtva mai puțin logice. Totuși, femeile au fost întotdeauna purtătorii de drapel ai moralei și conducătoarele spirituale ale omenirii. Mâna care leagă leagă încă fraternizează și astăzi cu destinul.

Diferențele de natură, de reacții, de puncte de vedere și de gândire dintre bărbați și femei, departe de a cauza griji, ar trebui mai degrabă să fie considerate ca deosebit de benefice pentru omenire, atât individual cât și colectiv. Numeroasele ordine de creaturi ale universului sunt faze duale de manifestare a personalității. La muritori, la Fii Materiali, precum și la midsonitari, diferența este desemnată ca mascul sau femelă. Printre serafimi, printre heruvimi, precum și printre Însoțitorii Morontiei, ea a fost denumită pozitivă sau dinamică, și negativă sau rezervată. Aceste asocieri de cupluri multiplică foarte mult varietatea de talente și învinge limitările naturale, așa cum o fac anumite asocieri triunice în sistemul Paradis-Havona.

Bărbații și femeile au nevoie unii de alții în cariera lor morontială și spirituală, precum și în cariera lor muritoare. Deosebirile de puncte de vedere masculine și feminine persistă chiar și după prima viață, și în toată ascensiunea universului local și a suprauniversurilor. Chiar și în Havona, pelerinii care au fost cândva bărbați și femei vor continua să se ajute reciproc la urcarea în Paradis. Chiar și în Corpurile Finalității, metamorfoza creaturilor nu va merge niciodată până într-acolo încât să șteargă tendințele personalității pe care ființele umane le numesc masculine și feminine. Aceste două varietăți fundamentale ale speciei umane vor continua să se intrige, să se stimuleze, să se încurajeze și să se ajute reciproc. Ele vor rămâne întotdeauna interdependente de cooperarea lor pentru a rezolva problemele tulburătoare ale universului și a învinge multiplele dificultăți cosmice.

În timp ce sexele nu pot spera niciodată să se

6. THE PARTNERSHIP OF MAN AND WOMAN

84:6.1 (938.5) The reproductive urge unfailingly brings men and women together for self-perpetuation but, alone, does not insure their remaining together in mutual co-operation — the founding of a home.

84:6.2 (938.6) Every successful human institution embraces antagonisms of personal interest which have been adjusted to practical working harmony, and homemaking is no exception. Marriage, the basis of home building, is the highest manifestation of that antagonistic co-operation which so often characterizes the contacts of nature and society. The conflict is inevitable. Mating is inherent; it is natural. But marriage is not biologic; it is sociologic. Passion insures that man and woman will come together, but the weaker parental instinct and the social mores hold them together.

84:6.3 (938.7) Male and female are, practically regarded, two distinct varieties of the same species living in close and intimate association. Their viewpoints and entire life reactions are essentially different; they are wholly incapable of full and real comprehension of each other. Complete understanding between the sexes is not attainable.

84:6.4 (938.8) Women seem to have more intuition than men, but they also appear to be somewhat less logical. Woman, however, has always been the moral standard-bearer and the spiritual leader of mankind. The hand that rocks the cradle still fraternizes with destiny.

84:6.5 (938.9) The differences of nature, reaction, viewpoint, and thinking between men and women, far from occasioning concern, should be regarded as highly beneficial to mankind, both individually and collectively. Many orders of universe creatures are created in dual phases of personality manifestation. Among mortals, Material Sons, and midsoniters, this difference is described as male and female; among seraphim, cherubim, and Morontia Companions, it has been denominated positive or aggressive and negative or retiring. Such dual associations greatly multiply versatility and overcome inherent limitations, even as do certain triune associations in the Paradise-Havona system.

84:6.6 (939.1) Men and women need each other in their morontial and spiritual as well as in their mortal careers. The differences in viewpoint between male and female persist even beyond the first life and throughout the local and superuniverse ascensions. And even in Havona, the pilgrims who were once men and women will still be aiding each other in the Paradise ascent. Never, even in the Corps of the Finality, will the creature metamorphose so far as to obliterate the personality trends that humans call male and female; always will these two basic variations of humankind continue to intrigue, stimulate, encourage, and assist each other; always will they be mutually dependent on co-operation in the solution of perplexing universe problems and in the overcoming of manifold cosmic difficulties.

84:6.7 (939.2) While the sexes never can hope fully to

înțeleagă total unul pe celălalt, ele sunt efectiv complementare, și cooperarea lor, cu toate că este adesea mai mult sau mai puțin antagonistă pe planul personal, este capabilă de a întreține și de a reproduce societatea. Căsătoria este o instituție menită să adapteze deosebirile de sex, asigurând între timp continuitatea civilizației și reproducerea rasei.

Căsătoria este mama tuturor instituțiilor umane, căci ea conduce direct la întemeierea și la întreținerea căminului, care este baza structurală a societății. Familia este legată vital de mecanismul autoconservării. Ea constituie singura speranță de a perpetua rasa sub moravurile civilizației, în vreme ce, în același timp, ea procură anumite forme deosebit de satisfăcătoare ale mulțumirii de sine. Familia este cea mai mare înfăptuire pur umană, deoarece ea combină evoluția relațiilor biologice dintre bărbat și femeie cu relațiile sociale dintre soț și soție.

7. IDEALURILE VIEȚII DE FAMILIE

Uniunea sexuală este instinctivă, copiii sunt rezultatul natural, și automat se naște familia. Așa cum sunt familiile unei rase sau ale unei națiuni, tot așa este și societatea ei. Dacă familiile sunt bune, societatea este tot atât de bună. Marea stabilitate culturală a poporului evreu și a celui chinez rezidă în forța grupurilor lor culturale.

Instinctul feminin de a iubi copiii și de a avea grijă de ei a contribuit la a o face pe femeie partenerul interesat să promoveze căsătoria și viața de familie primitivă. Numai presiunea moravurilor ulterioare și a convențiilor sociale a obligat bărbatul să se ocupe de edificarea căminului; el cu mare greutate a început a se interesa de stabilirea căsătoriei și a căminului, deoarece pentru el actul sexual nu comportă consecințe biologice.

Asocierea sexuală este naturală, dar căsătoria este socială și a fost întotdeauna reglementată de moravuri. Moravurile (religioase, morale și etice), precum și proprietatea, orgoliul și calitățile cavalerești, stabilizează instituția căsătoriei și a familiei. Orice fluctuație în moravuri se repercutează asupra stabilității instituției căsătorie-cămin. Căsătoria iese acum din stadiul proprietății și trece în era actului personal. Înainte, bărbatul proteja femeia deoarece ea era lucrul său, și ea îi dădea ascultare din același motiv. Independent de meritele lui, acest sistem a asigurat realmente stabilitatea. Astăzi, femeia a încetat de a mai fi considerată ca un bun privat, și apar noi moravuri pentru a stabili instituția căsătorie-cămin:

1. Noul rol al religiei - învățătura că experiența părintească este esențială. Ideea de a procrea cetățeni cosmici, înțelegerea lărgită a privilegiului procreației - dăruirea de fii Tatălui.

2. Noul rol al științei - procrearea devine din ce în ce mai voluntară, mai supusă controlului omului. Altădată, prin lipsa de înțelegere, apariția copiilor era asigurată chiar și în absența oricărei dorințe de a-i avea.

3. Noua funcțiune de seducție a plăcerii - aceasta a

understand each other, they are effectively complementary, and though co-operation is often more or less personally antagonistic, it is capable of maintaining and reproducing society. Marriage is an institution designed to compose sex differences, meanwhile effecting the continuation of civilization and insuring the reproduction of the race.

84:6.8 (939.3) Marriage is the mother of all human institutions, for it leads directly to home founding and home maintenance, which is the structural basis of society. The family is vitally linked to the mechanism of self-maintenance; it is the sole hope of race perpetuation under the mores of civilization, while at the same time it most effectively provides certain highly satisfactory forms of self-gratification. The family is man's greatest purely human achievement, combining as it does the evolution of the biologic relations of male and female with the social relations of husband and wife.

7. THE IDEALS OF FAMILY LIFE

84:7.1 (939.4) Sex mating is instinctive, children are the natural result, and the family thus automatically comes into existence. As are the families of the race or nation, so is its society. If the families are good, the society is likewise good. The great cultural stability of the Jewish and of the Chinese peoples lies in the strength of their family groups.

84:7.2 (939.5) Woman's instinct to love and care for children conspired to make her the interested party in promoting marriage and primitive family life. Man was only forced into home building by the pressure of the later mores and social conventions; he was slow to take an interest in the establishment of marriage and home because the sex act imposes no biologic consequences upon him.

84:7.3 (939.6) Sex association is natural, but marriage is social and has always been regulated by the mores. The mores (religious, moral, and ethical), together with property, pride, and chivalry, stabilize the institutions of marriage and family. Whenever the mores fluctuate, there is fluctuation in the stability of the home-marriage institution. Marriage is now passing out of the property stage into the personal era. Formerly man protected woman because she was his chattel, and she obeyed for the same reason. Regardless of its merits this system did provide stability. Now, woman is no longer regarded as property, and new mores are emerging designed to stabilize the marriage-home institution:

84:7.4 (939.7) 1. The new role of religion — the teaching that parental experience is essential, the idea of procreating cosmic citizens, the enlarged understanding of the privilege of procreation — giving sons to the Father.

84:7.5 (940.1) 2. The new role of science — procreation is becoming more and more voluntary, subject to man's control. In ancient times lack of understanding insured the appearance of children in the absence of all desire therefor.

84:7.6 (940.2) 3. The new function of pleasure lures — this

introdus un nou factor în supraviețuirea rasei; anticii îi lăsau să moară pe copiii nedorți; modernii refuză să-i aducă pe lume.

4. Consolidarea instinctului părintesc. Fiecare generație tinde acum să elimine din curentul reproducător al rasei indivizii la care instinctul părintesc este insuficient de puternic pentru a asigura procrearea de copii - părinți în perspectivă pentru noua generație.

Totuși, căminul ca instituție - asocierea dintre un singur bărbat și o singură femeie datează mai exact din vremea Dalamatiei, de acum 500.000 de ani. Obiceiurile monogame ale lui Andon și ale descendenților săi imediați fuseseră abandonate cu multă vreme înainte. Cu toate astea, nu prea erau motive de a se mândri cu viața de familie înainte de epoca nodiților și a ultimilor adamiți. Adam și Eva au exercitat o influență durabilă asupra întregii omeniri. Pentru prima dată în istoria lumii, s-au putut observa bărbații și femeile muncind cot la cot în Grădină. Idealul edenic de o familie întreagă de grădinari era o idee nouă pe Urantia.

Familia primitivă îngloba un grup legat prin muncă, incluzând sclavele, și locuia toată într-o singură locuință. Căsătoria nu a fost întotdeauna identificată cu viața de familie, dar ele au fost întotdeauna strâns asociate. Femeia a dorit totdeauna o familie individuală și a sfârșit prin a obține câștig de cauză.

Dragostea față de progenitură este aproape universală și reprezintă categoric o valoare de supraviețuire. Anticii au sacrificat întotdeauna interesele mamei pentru bunăstarea copilului. Încă și astăzi, la eschimoși, mamele își ling bebelușii în loc de a-i spăla. Și totuși mamele primitive nu-și hrăneau și nu-și îngrijeau copiii decât în timpul primei lor tinereți; în felul animalelor, ele îi îndepărtau de îndată ce creșteau mari. Asocierile umane durabile și continue n-au fost niciodată întemeiate numai pe afecțiunea biologică. Animalele își iubesc puii; oamenii (civilizați) îi iubesc și pe copiii copiilor lor. Cu cât civilizația este mai avansată, cu atât mai mult părinții se bucură de progresele și de reușita copiilor; și astfel s-a născut realizarea nouă și superioară a mândriei de nume.

La popoarele antice, marile familii nu au rezultat în mod necesar din afecțiune. Mulți copii au fost doriți din următoarele motive.

1. Ei valorau mult ca lucrători.
2. Erau o asigurare pentru bătrânețe.
3. Se puteau vinde fiicele.
4. Mândria familială pretindea extinderea numelui.
5. Fiii aduceau o pază și o protecție.
6. Frica de fantome a produs spaima de singurătate.
7. Anumite religii pretindeau niște urmași.

Practicanții cultului strămoșilor consideră absența fiilor ca o calamitate supremă în timp și în eternitate. Ei doresc, înainte de toate, să aibă fii pentru a putea participa la slujbele ceremoniilor mortuare, pentru a oferi sacrificii care să permită fantomei să progreseze prin tărâmul spiritelor.

introduces a new factor into racial survival; ancient man exposed undesired children to die; moderns refuse to bear them.

84:7.7 (940.3) 4. The enhancement of parental instinct — each generation now tends to eliminate from the reproductive stream of the race those individuals in whom parental instinct is insufficiently strong to insure the procreation of children, the prospective parents of the next generation.

84:7.8 (940.4) But the home as an institution, a partnership between one man and one woman, dates more specifically from the days of Dalamatia, about one-half million years ago, the monogamous practices of Andon and his immediate descendants having been abandoned long before. Family life, however, was not much to boast of before the days of the Nodites and the later Adamites. Adam and Eve exerted a lasting influence on all mankind; for the first time in the history of the world men and women were observed working side by side in the Garden. The Edenic ideal, the whole family as gardeners, was a new idea on Urantia.

84:7.9 (940.5) The early family embraced a related working group, including the slaves, all living in one dwelling. Marriage and family life have not always been identical but have of necessity been closely associated. Woman always wanted the individual family, and eventually she had her way.

84:7.10 (940.6) Love of offspring is almost universal and is of distinct survival value. The ancients always sacrificed the mother's interests for the welfare of the child; an Eskimo mother even yet licks her baby in lieu of washing. But primitive mothers only nourished and cared for their children when very young; like the animals, they discarded them as soon as they grew up. Enduring and continuous human associations have never been founded on biologic affection alone. The animals love their children; man — civilized man — loves his children's children. The higher the civilization, the greater the joy of parents in the children's advancement and success; thus the new and higher realization of *name* pride comes into existence.

84:7.11 (940.7) The large families among ancient peoples were not necessarily affectional. Many children were desired because:

- 84:7.12 (940.8) 1. They were valuable as laborers.
- 84:7.13 (940.9) 2. They were old-age insurance.
- 84:7.14 (940.10) 3. Daughters were salable.
- 84:7.15 (940.11) 4. Family pride required extension of name.
- 84:7.16 (940.12) 5. Sons afforded protection and defense.
- 84:7.17 (940.13) 6. Ghost fear produced a dread of being alone.
- 84:7.18 (940.14) 7. Certain religions required offspring.

84:7.19 (940.15) Ancestor worshipers view the failure to have sons as the supreme calamity for all time and eternity. They desire above all else to have sons to officiate in the post-mortem feasts, to offer the required sacrifices for the ghost's progress through spiritland.

Printre sălbaticii antici, s-a început de foarte devreme să se disciplineze copiii, și aceștia nu întârziiau să realizeze că neascultarea însemna eșecul sau chiar moartea, întocmai ca și pentru animale. Civilizația ferește acum copiii de consecințele naturale ale unei conduite nechibzuite și care contribuie atât de mult la nesupunerea modernă.

Copiii eschimoșilor cresc bine cu foarte puțină disciplină și corecție, asta pur și simplu pentru că sunt din fire niște mici animale docile; copiii oamenilor roșii și cei ai oamenilor galbeni sunt aproape la fel de facili. Dimpotrivă, la rasele care conțin o ereditate andită, copiii sunt mai puțin placizi; această tinerețe imaginativă și aventuroasă are nevoie de mai multă educație și disciplină. Problemele moderne de educație a copiilor sunt făcute din ce în ce mai dificile de către:

1. Gradul important de amestecuri rasiale.

2. Educația artificială și superficială.

3. Inaptitudinea copiilor de a se cultiva prin imitarea părinților lor, care sunt absenți de pe scena familială o parte atât de mare a timpului.

Ideile străvechi despre disciplina de familie erau biologice și proveneau din realizarea faptului că părinții erau creatorii existenței copilului. Idealurile mai evolute ale vieții de familie conduc la conceptul că aducerea unui copil pe lume, departe de a conferi anumite drepturi părinților, implică responsabilitatea supremă a existenței umane.

Civilizația consideră că părinții trebuie să își asume toate sarcinile, iar copilul are toate drepturile. Respectul copilului pentru părinții săi nu provine din aceea că el cunoaște obligația implicată în procrearea părintească, ci sporește natural ca urmare a îngrijirilor, a educației și a afecțiunii care îi sunt arătate cu dragoste pentru a-l ajuta să câștige bătălia vieții. Adevărații părinți se angajează cu continuitate într-o funcție de servire pe care copilul prudent sfârșește prin a o recunoaște și prin a o aprecia.

În era industrială și urbană contemporană, instituția căsătoriei evoluează potrivit cu noile linii economice. Viața de familie a devenit tot mai costisitoare, și copiii, care erau altădată un activ, au devenit un pasiv economic. Dar siguranța civilizației însăși se bazează încă pe îngăduința crescândă a fiecărei generații de a investi mijloacele ei în bunăstarea generației viitoare și a celor următoare. Orice tentativă de a transfera responsabilitatea parentală Statului sau Bisericii se va dovedi fatală pentru bunăstarea și pentru progresul civilizației.

Căsătoria, cu copiii și cu viața de familie care urmează, stimulează cele mai înalte potențiale ale naturii omenești și oferă totodată canalul ideal pentru exprimarea acestor atribute insufletește ale personalității de muritor. Familia asigură reproducerea biologică a speciei umane. Căminul este cadrul social natural în care copiii, crescând, pot înțelege bine etica fraternității de sânge. Familia este unitatea fundamentală a fraternității în care copiii și părinții învață lecțiile răbdării, ale altruismului, ale toleranței și ale bunăvoinței, care sunt atât de esențiale pentru a realiza fraternitatea între toți oamenii.

84:7.20 (941.1) Among ancient savages, discipline of children was begun very early; and the child early realized that disobedience meant failure or even death just as it did to the animals. It is civilization's protection of the child from the natural consequences of foolish conduct that contributes so much to modern insubordination.

84:7.21 (941.2) Eskimo children thrive on so little discipline and correction simply because they are naturally docile little animals; the children of both the red and the yellow men are almost equally tractable. But in races containing Andite inheritance, children are not so placid; these more imaginative and adventurous youths require more training and discipline. Modern problems of child culture are rendered increasingly difficult by:

84:7.22 (941.3) 1. The large degree of race mixture.

84:7.23 (941.4) 2. Artificial and superficial education.

84:7.24 (941.5) 3. Inability of the child to gain culture by imitating parents — the parents are absent from the family picture so much of the time.

84:7.25 (941.6) The olden ideas of family discipline were biologic, growing out of the realization that parents were creators of the child's being. The advancing ideals of family life are leading to the concept that bringing a child into the world, instead of conferring certain parental rights, entails the supreme responsibility of human existence.

84:7.26 (941.7) Civilization regards the parents as assuming all duties, the child as having all the rights. Respect of the child for his parents arises, not in knowledge of the obligation implied in parental procreation, but naturally grows as a result of the care, training, and affection which are lovingly displayed in assisting the child to win the battle of life. The true parent is engaged in a continuous service-ministry which the wise child comes to recognize and appreciate.

84:7.27 (941.8) In the present industrial and urban era the marriage institution is evolving along new economic lines. Family life has become more and more costly, while children, who used to be an asset, have become economic liabilities. But the security of civilization itself still rests on the growing willingness of one generation to invest in the welfare of the next and future generations. And any attempt to shift parental responsibility to state or church will prove suicidal to the welfare and advancement of civilization.

84:7.28 (941.9) Marriage, with children and consequent family life, is stimulative of the highest potentials in human nature and simultaneously provides the ideal avenue for the expression of these quickened attributes of mortal personality. The family provides for the biologic perpetuation of the human species. The home is the natural social arena wherein the ethics of blood brotherhood may be grasped by the growing children. The family is the fundamental unit of fraternity in which parents and children learn those lessons of patience, altruism, tolerance, and forbearance which are so essential to the realization of brotherhood among all men.

Societatea omenească va fi foarte mult ameliorată dacă rasele civilizate vor vrea să revină, într-un mod mai general, la practica consiliului de familie a andiților. Ei nu au menținut forma patriarhală sau autocratică de guvernământ familial. Ei erau foarte fraterni și cooperativi, discutând franc și liber toate treburile lor familiale. Toate consiliile lor de familie erau marcate de o atmosferă ideal fraternă. Într-o familie ideală, afecțiunea filială și dragostea părintească sunt amândouă mărite de devotamentul fratern.

Viața de familie este leagănul adevăratei moralități, strămoșul fidelității conștiente față de datorie. Asocierile forțate ale vieții de familie stabilizează personalitatea și stimulează creșterea ei prin obligația indispensabilă de a se adapta la alte personalități diverse. Dar și mai mult: o familie veritabilă - o familie bună - revelează părinților procreatori atitudinea Creatorului față de copiii săi, pe când în același timp, acești veritabili părinți descriu copiilor lor cea dintâi dintr-o lungă serie ascendentă de divulgări privind iubirea Părintelui Paradisiac pentru toți copiii universului.

8. PERICOLELE AUTOSATISFACERII

Marea amenințare contra vieții de familie este alarmantul flux al urmării satisfacerii de sine, mania modernă a plăcerilor. Altădată, rațiunea principală a căsătoriei era economică, iar atracția sexuală, secundară. Căsătoria întemeiată pe conservarea de sine a condus la perpetuarea de sine și a procurat în același timp una dintre formele cele mai dezirabile ale satisfacerii de sine. În societatea umană, ea este singura instituție care înglobează cele trei mari rațiuni de a trăi.

La origine, proprietatea era instituția fundamentală pentru autoîntreținere, în vreme ce căsătoria funcționa ca instituție unică pentru autoperpetuare. Deși satisfacțiile alimentare, jocurile și umorul, precum și raporturile sexuale periodice, erau mijloace de autosatisfacere, rămâne un fapt că evoluția moravurilor n-a reușit să clădească o instituție distinctă pentru satisfacerea de sine. Din cauza acestui eșec în aplicarea unor tehnici specializate de distracții agreabile, toate instituțiile omenești sunt complet impregnate de această căutare a plăcerii. Acumularea de bunuri devine un instrument pentru sporirea tuturor formelor de satisfacere de sine, în vreme ce căsătoria este văzută adesea ca fiind numai un mijloc de plăcere. Și această desfrânare, această manie a plăcerii cultivată peste măsură, constituie cea mai mare amenințare care a fost vreodată îndreptată contra instituției evolutive sociale a vieții de familie, căminul.

Rasa violetă a introdus în experiența omenirii o caracteristică nouă încă incomplet realizată - instinctul jocului dublat de un simț al umorului. Acest instinct a existat, într-o anumită măsură, la sangici și la andoniți, dar filiația adamică a ridicat această înclinație primitivă la nivelul unui potențial al plăcerii, formă nouă și glorificată a satisfacerii de sine. În afară de potolirea foamei, tipul fundamental de autosatisfacere este satisfacerea sexuală; această formă de plăcere senzuală a fost considerabil sporită prin uniunea sangicilor și a andiților.

Combinția de agitație, de curiozitate, de aventură

84:7.29 (941.10) Human society would be greatly improved if the civilized races would more generally return to the family-council practices of the Andites. They did not maintain the patriarchal or autocratic form of family government. They were very brotherly and associative, freely and frankly discussing every proposal and regulation of a family nature. They were ideally fraternal in all their family government. In an ideal family filial and parental affection are both augmented by fraternal devotion.

84:7.30 (942.1) Family life is the progenitor of true morality, the ancestor of the consciousness of loyalty to duty. The enforced associations of family life stabilize personality and stimulate its growth through the compulsion of necessitous adjustment to other and diverse personalities. But even more, a true family — a good family — reveals to the parental procreators the attitude of the Creator to his children, while at the same time such true parents portray to their children the first of a long series of ascending disclosures of the love of the Paradise parent of all universe children.

8. DANGERS OF SELF-GRATIFICATION

84:8.1 (942.2) The great threat against family life is the menacing rising tide of self-gratification, the modern pleasure mania. The prime incentive to marriage used to be economic; sex attraction was secondary. Marriage, founded on self-maintenance, led to self-perpetuation and concomitantly provided one of the most desirable forms of self-gratification. It is the only institution of human society which embraces all three of the great incentives for living.

84:8.2 (942.3) Originally, property was the basic institution of self-maintenance, while marriage functioned as the unique institution of self-perpetuation. Although food satisfaction, play, and humor, along with periodic sex indulgence, were means of self-gratification, it remains a fact that the evolving mores have failed to build any distinct institution of self-gratification. And it is due to this failure to evolve specialized techniques of pleasurable enjoyment that all human institutions are so completely shot through with this pleasure pursuit. Property accumulation is becoming an instrument for augmenting all forms of self-gratification, while marriage is often viewed only as a means of pleasure. And this overindulgence, this widely spread pleasure mania, now constitutes the greatest threat that has ever been leveled at the social evolutionary institution of family life, the home.

84:8.3 (942.4) The violet race introduced a new and only imperfectly realized characteristic into the experience of humankind — the play instinct coupled with the sense of humor. It was there in measure in the Sangiks and Andonites, but the Adamic strain elevated this primitive propensity into the *potential of pleasure*, a new and glorified form of self-gratification. The basic type of self-gratification, aside from appeasing hunger, is sex gratification, and this form of sensual pleasure was enormously heightened by the blending of the Sangiks and the Andites.

84:8.4 (942.5) There is real danger in the combination of

și de abandonare în plăcere caracteristică raselor posterioare andiților comportă un real pericol. Plăcerile fizice nu pot să satisfacă setea sufletului; urmărirea nesăbuită a plăcerii nu mărește dragostea față de cămin și de copii. Chiar și epuizând resursele de artă, de culoare, de sunete, de ritm, de muzică, și de podoabe, nu se poate întreține în felul acesta speranța de a înălța sufletul sau de a hrăni spiritul. Vanitatea și moda nu pot sluji nici la edificarea căminului, nici la cultivarea copiilor; orgoliul și rivalitatea sunt neputincioase în reînsuflețirea calităților de supraviețuire ale generațiilor succesive.

Toate ființele celeste care progresează se bucură de perioade de repaos și de slujire a îndrumătorilor de retrospecție. Toate eforturile de a se avea distracții sănătoase și de a practica jocuri care te dezvoltă sunt salubre; merită osteneala faptul de a se lăsa pradă unui somn de refacere, odihnei, recreațiilor și tuturor distracțiilor care împiedică monotonia ce face să se nască plictiseala. Întrecerile sportive, povestitul, și chiar gustarea unei mâncări bune pot să servească drept forme de satisfacere de sine. (Când voi folosiți sarea pentru a adăuga savoare alimentelor voastre, amintiți-vă că, timp de aproape un milion de ani, oamenii nu au putut obține sarea decât băgându-și mâncarea în cenușă.)

Fie ca oamenii să se bucure de viață; fie ca rasa umană să găsească plăcere într-o mie și una de moduri; fie ca umanitatea evolutivă să exploreze toate formele legitime de satisfacere de sine, roadele lungii lupte biologice de înălțare. Omul a binemeritat unele dintre plăcerile și bucuriile de azi. Dar uitați-vă la scopul destinului! Plăcerile sunt cu adevărat suicidale dacă ele ajung să distrugă proprietatea, care a devenit instituția autoîntreținerii; și satisfacerea de sine ar costa într-adevăr un preț fatal dacă ar provoca prăbușirea căsătoriei, decadența vieții de familie și distrugerea căminului - dobândirea evolutivă supremă a oamenilor și singura speranță de supraviețuire a civilizației.

[Prezentat de Șeful Serafimilor staționați pe Urantia]

restlessness, curiosity, adventure, and pleasure-abandon characteristic of the post-Andite races. The hunger of the soul cannot be satisfied with physical pleasures; the love of home and children is not augmented by the unwise pursuit of pleasure. Though you exhaust the resources of art, color, sound, rhythm, music, and adornment of person, you cannot hope thereby to elevate the soul or to nourish the spirit. Vanity and fashion cannot minister to home building and child culture; pride and rivalry are powerless to enhance the survival qualities of succeeding generations.

84:8.5 (942.6) Advancing celestial beings all enjoy rest and the ministry of the reversion directors. All efforts to obtain wholesome diversion and to engage in uplifting play are sound; refreshing sleep, rest, recreation, and all pastimes which prevent the boredom of monotony are worth while. Competitive games, storytelling, and even the taste of good food may serve as forms of self-gratification. (When you use salt to savor food, pause to consider that, for almost a million years, man could obtain salt only by dipping his food in ashes.)

84:8.6 (943.1) Let man enjoy himself; let the human race find pleasure in a thousand and one ways; let evolutionary mankind explore all forms of legitimate self-gratification, the fruits of the long upward biologic struggle. Man has well earned some of his present-day joys and pleasures. But look you well to the goal of destiny! Pleasures are indeed suicidal if they succeed in destroying property, which has become the institution of self-maintenance; and self-gratifications have indeed cost a fatal price if they bring about the collapse of marriage, the decadence of family life, and the destruction of the home — man's supreme evolutionary acquirement and civilization's only hope of survival.

84:8.7 (943.2) [Presented by the Chief of Seraphim stationed on Urantia.]

Capitolul 85. Originile adorației

⇐ 084

CARTEA URANTIA

086 ⇐

PARTE III. ISTORIA URANTIEI

CAPITOLUL 85 ORIGINILE ADORAȚIEI

Secțiuni

Introduction

1. Adorarea pietrelor și a dealurilor
2. Adorarea plantelor și a arborilor
3. Adorarea animalelor
4. Adorarea elementelor
5. Adorarea corpurilor celeste
6. Adorarea omului
7. Adjutanții adorării și ai înțelepciunii

PAPER 85

THE ORIGINS OF WORSHIP

SECTIONS

Introduction

1. Worship of Stones and Hills
2. Worship of Plants and Trees
3. The Worship of Animals
4. Worship of the Elements
5. Worship of the Heavenly Bodies
6. Worship of Man
7. The Adjutants of Worship and Wisdom

Introduction

RELIGIA primitivă a avut o origine biologică, o dezvoltare evolutivă naturală, făcând abstracție de asocierile morale, și în afară de orice influență spirituală. Animalele superioare au frici, dar nu și iluzii, prin urmare n-au nici o religie. Oamenii creează religiile lor primitive cu temerile lor și prin iluziile lor.

În evoluția speciei umane, manifestările primitive de adorare apar cu mult înainte ca mintea omului să fie capabilă să formuleze concepțiile ei mai complexe de viață, în lumea aceasta și în cea de dincolo, care merită numele de religie. Religia primitivă era de natură totalmente intelectuală și în întregime întemeiată pe circumstanțe de asociere. Obiectele de cult erau cu totul sugestive; ele constau în lucruri ale naturii care erau la îndemână, sau care ocupau prim-planul experienței obișnuite a urantienilor primitivi cu minte mai puțin dezvoltată.

Când religia a evoluat dincolo de adorarea naturii, ea a prins rădăcini de origine spirituală, dar a rămas totuși întotdeauna condiționată de mediul social. Pe măsură ce cultul naturii se dezvolta, conceptele omenești au proiectat o diviziune a muncii în lumea supramuritoare; existau spirite ale naturii pentru lacuri, pentru arbori, pentru cascade, pentru ploi și pentru sute de alte fenomene terestre obișnuite.

Într-un moment sau altul, tot ceea ce exista pe fața pământului a fost obiect de cult pentru om, inclusiv el însuși. El a adorat, de asemenea, tot ceea ce se poate închipui în cer și pe pământ. Oamenii primitivi se temeau de toate manifestările de putere; ei aduceau

INTRODUCTION

85:0.1 (944.1) PRIMITIVE religion had a biologic origin, a natural evolutionary development, aside from moral associations and apart from all spiritual influences. The higher animals have fears but no illusions, hence no religion. Man creates his primitive religions out of his fears and by means of his illusions.

85:0.2 (944.2) In the evolution of the human species, worship in its primitive manifestations appears long before the mind of man is capable of formulating the more complex concepts of life now and in the hereafter which deserve to be called religion. Early religion was wholly intellectual in nature and was entirely predicated on associational circumstances. The objects of worship were altogether suggestive; they consisted of the things of nature which were close at hand, or which loomed large in the commonplace experience of the simple-minded primitive Urantians.

85:0.3 (944.3) When religion once evolved beyond nature worship, it acquired roots of spirit origin but was nevertheless always conditioned by the social environment. As nature worship developed, man's concepts envisioned a division of labor in the supermortal world; there were nature spirits for lakes, trees, waterfalls, rain, and hundreds of other ordinary terrestrial phenomena.

85:0.4 (944.4) At one time or another mortal man has worshiped everything on the face of the earth, including himself. He has also worshiped about everything imaginable in the sky and beneath the surface of the earth. Primitive man feared all manifestations of power;

omagii tuturor fenomenelor naturale pe care nu le puteau înțelege. Observarea puternicelor forțe materiale, cum ar fi cutremurele de pământ, furtunile, inundațiile, alunecările de teren, vulcanii, focul, căldura și frigul, au impresionat foarte mult mintea în expansiune al oamenilor. Lucrurile inexplicabile ale vieții sunt încă numite 'faptele lui Dumnezeu' și 'manifestările misterioase ale providenței'.

1. ADORAREA PIETRELOR ȘI A DEALURILOR

Primul lucru pe care l-au adorat oamenii care evoluau a fost o piatră. Astăzi, poporul Kateri din sudul Indiei, precum și numeroase triburi din nordul Indiei, mai adoră încă pietrele. Iacob a dormit pe o piatră, deoarece o venera; el chiar a uns-o cu ulei. Rahela a ascuns mai multe pietre sacre sub cortul ei.

Pietrele au impresionat mai întâi pe oamenii primitivi ca ieșind din comun din cauza felului în care ele apăreau subit la suprafața unui câmp cultivat sau a unei pajiști. Oamenii nu țineau seama nici de eroziune, nici de prăbușirile solului. Pietrele au făcut, de asemenea, mare impresie asupra popoarelor primitive, pentru că ele se asemănau adesea cu animalele. Atenția oamenilor civilizați este reținută de numeroase formațiuni de roci care, în munți, semănau cu capetele de animale și chiar cu chipurile omenești. Și totuși, pietrele meteorice sunt cele care au exercitat cea mai profundă influență; primitivii le-au văzut traversând atmosfera cu o strălucire grandioasă. Stelele căzătoare îi înspăimântau pe omul primitiv; el credea cu ușurință că traiectoriile lor strălucitoare marcau trecerea unui spirit în drum spre Terra. Nu este de mirare că oamenii au ajuns să venereze asemenea fenomene, mai ales când, mai târziu, ei au descoperit meteoriții. Iar acest lucru le-a inspirat un și mai mare respect pentru toate celelalte pietre. În Bengal, un meteorit, care a căzut în 1880, are numeroși admiratori.

Toate clanurile și triburile antice aveau pietrele lor sacre, și cea mai mare parte a popoarelor moderne manifestă un oarecare grad de venerație pentru anumite tipuri de pietre - bijuteriile lor. Un grup de cinci pietre era mult respectat în India; în Grecia, acesta era o grămadă de treizeci de pietre; la oamenii roșii, acesta era în general un cerc de pietre. Romanii aruncau întotdeauna o piatră în aer atunci când îl invocau pe Jupiter. În India, încă și astăzi, o piatră poate servi de martor. În unele religii, se poate întrebuința o piatră ca talisman al legii și, prin prestigiul ei, un ofensator poate fi dus la tribunal. Dar simplii muritori nu identifică întotdeauna Deitatea cu un obiect de ceremonie respectuoasă. De multe ori, aceste fetișuri nu sunt decât simboluri ale adevăratului obiect al adorării.

Anticii aveau o considerație specială pentru găurile din pietre. Se presupunea că rocile poroase sunt excepțional de eficace pentru a vindeca bolile. Urechile nu erau îngăurite pentru a atârna pietrele, ci pietrele erau puse în găuri pentru a le ține deschise. Chiar și în epoca noastră modernă, persoanele superstițioase au făcut găuri în monezi. În Africa, indigenii au făcut mare tam-tam în jurul pietrelor lor fetișe. De fapt, triburile și popoarele înapoiate au continuat să manifeste față de pietrele lor o venerație superstițioasă. Încă și astăzi, adorarea pietrelor este foarte răspândită în lume. Pietrele funerare sunt un simbol supraviețuitor al

he worshiped every natural phenomenon he could not comprehend. The observation of powerful natural forces, such as storms, floods, earthquakes, landslides, volcanoes, fire, heat, and cold, greatly impressed the expanding mind of man. The inexplicable things of life are still termed "acts of God" and "mysterious dispensations of Providence."

1. WORSHIP OF STONES AND HILLS

85:1.1 (944.5) The first object to be worshiped by evolving man was a stone. Today the Kateri people of southern India still worship a stone, as do numerous tribes in northern India. Jacob slept on a stone because he venerated it; he even anointed it. Rachel concealed a number of sacred stones in her tent.

85:1.2 (944.6) Stones first impressed early man as being out of the ordinary because of the manner in which they would so suddenly appear on the surface of a cultivated field or pasture. Men failed to take into account either erosion or the results of the overturning of soil. Stones also greatly impressed early peoples because of their frequent resemblance to animals. The attention of civilized man is arrested by numerous stone formations in the mountains which so much resemble the faces of animals and even men. But the most profound influence was exerted by meteoric stones which primitive humans beheld hurtling through the atmosphere in flaming grandeur. The shooting star was awesome to early man, and he easily believed that such blazing streaks marked the passage of a spirit on its way to earth. No wonder men were led to worship such phenomena, especially when they subsequently discovered the meteors. And this led to greater reverence for all other stones. In Bengal many worship a meteor which fell to earth in A.D. 1880.

85:1.3 (945.1) All ancient clans and tribes had their sacred stones, and most modern peoples manifest a degree of veneration for certain types of stones — their jewels. A group of five stones was revered in India; in Greece it was a cluster of thirty; among the red men it was usually a circle of stones. The Romans always threw a stone into the air when invoking Jupiter. In India even to this day a stone can be used as a witness. In some regions a stone may be employed as a talisman of the law, and by its prestige an offender can be haled into court. But simple mortals do not always identify Deity with an object of reverent ceremony. Such fetishes are many times mere symbols of the real object of worship.

85:1.4 (945.2) The ancients had a peculiar regard for holes in stones. Such porous rocks were supposed to be unusually efficacious in curing diseases. Ears were not perforated to carry stones, but the stones were put in to keep the ear holes open. Even in modern times superstitious persons make holes in coins. In Africa the natives make much ado over their fetish stones. In fact, among all backward tribes and peoples stones are still held in superstitious veneration. Stone worship is even now widespread over the world. The tombstone is a surviving symbol of images and idols which were carved in stone in connection with beliefs in ghosts and the

imaginilor și al idolilor care erau sculptate în piatră în legătură cu credințele în fantome și în spiritele tovarășilor răposați.

Adorarea dealurilor a urmat celei a pietrelor, și primele dealuri venerate au fost mari formațiuni stâncoase. S-a prins curând obiceiul de a se crede că zeii locuiau în munți, astfel încât, din acest motiv suplimentar, s-au adorat înaltele ridicături de teren. Pe măsură ce s-a scurs timpul, anumiți munți au fost asociați cu anumiți zei, și prin urmare au devenit sfinți. Aborigenii ignoranți și superstițioși credeau că grotle conduceau în lumea subterană, cu demonii și cu spiritele ei rele, în contrast cu munții, care erau identificați cu conceptele, evaluate ulterior, de spirite și de deități bune.

2. ADORAREA PLANTELOR ȘI A ARBORILOR

Plantele au inspirat la început teamă, apoi au fost adorate, din pricina licorilor îmbătătoare care se extrăgeau din ele. Oamenii primitivi credeau că beția vă făcea divini. Se presupunea că această experiență comporta ceva neobișnuit și sacru. Chiar și în timpurile moderne, se dă numele de 'spirtoase' băuturilor alcoolice.

Primitivii priveau grăunțele pe cale de germinare cu o teamă și cu un respect superstițioase. Apostolul Paul nu a fost primul care să tragă învățăminte spirituale profunde din grăunțele încolțite și să întemeieze credințe religioase pe ele.

Cultul adorării arborilor se găsește la cele mai vechi grupuri religioase. Toate căsătoriile primitive erau celebrate sub arbori și, atunci când femeile doreau copii, ele erau văzute uneori în pădure, îmbrățișând afectuos vreun stejar mai mare. Mulți arbori și plante erau venerați datorită virtuților lor medicinale reale sau imaginare. Sălbaticii credeau că toate reacțiile chimice se datorau activității directe a forțelor supranaturale.

Ideile cu privire la spiritele arborilor au variat considerabil la diferite triburi și rase. Unii arbori erau locuiți de spirite favorabile, alții adăposteau spirite amăgitoare și crude. Finlandezii credeau că cea mai mare parte a arborilor adăposteau spirite binefăcătoare. Elvețienii sunt de multă vreme neîncredători în arbori, crezând că aceștia conțineau spirite viclene. Locuitorii Indiei și ai Rusiei orientale considerau spiritele arborilor ca fiind crude. Patagonienii mai adoră încă arborii, după cum au făcut-o și semii primitivi. La multă vreme după ce evreii au încetat să mai adore arborii, ei au continuat să venerze diversele lor deități din crânguri. Cu excepția Chinei, a existat cândva un cult universal al arborelui vieții.

Credința că se poate găsi apă sau metale prețioase sub fața pământului, cu ajutorul unei baghete divinatoare din lemn, este o relicvă a culturilor antice ale arborilor. Pomul de mai, pomul de Crăciun și practica superstițioasă de a atinge lemnul perpetuează anumite obiceiuri străvechi de adorare a arborilor și de culturi mai recente ale arborilor.

Multe dintre aceste forme primitive de venerare a naturii s-au contopit cu tehnice de adorare care au evoluat mai târziu, dar toate cele dintâi tipuri de adorare

spirits of departed fellow beings.

^{85:1.5 (945.3)} Hill worship followed stone worship, and the first hills to be venerated were large stone formations. It presently became the custom to believe that the gods inhabited the mountains, so that high elevations of land were worshiped for this additional reason. As time passed, certain mountains were associated with certain gods and therefore became holy. The ignorant and superstitious aborigines believed that caves led to the underworld, with its evil spirits and demons, in contrast with the mountains, which were identified with the later evolving concepts of good spirits and deities.

2. WORSHIP OF PLANTS AND TREES

^{85:2.1 (945.4)} Plants were first feared and then worshiped because of the intoxicating liquors which were derived therefrom. Primitive man believed that intoxication rendered one divine. There was supposed to be something unusual and sacred about such an experience. Even in modern times alcohol is known as "spirits."

^{85:2.2 (945.5)} Early man looked upon sprouting grain with dread and superstitious awe. The Apostle Paul was not the first to draw profound spiritual lessons from, and predicate religious beliefs on, the sprouting grain.

^{85:2.3 (945.6)} The cults of tree worship are among the oldest religious groups. All early marriages were held under the trees, and when women desired children, they would sometimes be found out in the forest affectionately embracing a sturdy oak. Many plants and trees were venerated because of their real or fancied medicinal powers. The savage believed that all chemical effects were due to the direct activity of supernatural forces.

^{85:2.4 (945.7)} Ideas about tree spirits varied greatly among different tribes and races. Some trees were indwelt by kindly spirits; others harbored the deceptive and cruel. The Finns believed that most trees were occupied by kind spirits. The Swiss long mistrusted the trees, believing they contained tricky spirits. The inhabitants of India and eastern Russia regard the tree spirits as being cruel. The Patagonians still worship trees, as did the early Semites. Long after the Hebrews ceased tree worship, they continued to venerate their various deities in the groves. Except in China, there once existed a universal cult of the *tree of life*.

^{85:2.5 (946.1)} The belief that water or precious metals beneath the earth's surface can be detected by a wooden divining rod is a relic of the ancient tree cults. The Maypole, the Christmas tree, and the superstitious practice of rapping on wood perpetuate certain of the ancient customs of tree worship and the later-day tree cults.

^{85:2.6 (946.2)} Many of these earliest forms of nature veneration became blended with the later evolving techniques of worship, but the earliest mind-adjutant-

animate de un spirit-minte adjutant funcționau cu mult înainte ca natura religioasă de curând trezită a omenirii să devină pe deplin sensibilă la stimularea prin influențele spirituale.

3. ADORAREA ANIMALELOR

Omul primitiv purta un sentiment special de camaraderie pentru animalele superioare. Strămoșii lui trăiseră cu ele, și chiar se împreunaseră cu ele. În Asia meridională, s-a crezut devreme că sufletele oamenilor reveneau pe pământ sub formă de animale. Această credință era o supraviețuire a practicii încă și mai vechi a adorării animalelor.

Primitivii respectau animalele pentru puterea și pentru șiretenia lor. Ei credeau că mirosul ascuțit și vederea pătrunzătoare a anumitor creaturi denotau o guvernare a spiritelor. Animalele au fost toate adorate de o rasă sau de alta, când într-o epocă, când într-alta. Printre aceste obiecte de adorație, figurau creaturi considerate ca semi-umane și semi-animale, cum ar fi centaurii și sirenele.

Evreii au adorat șerpilor până în epoca regelui Ezechiel, iar hindușii încă mai întrețin relații prietenoase cu șerpilor caselor lor. Adorarea dragonilor de către chinezi este o supraviețuire a cultului șerpilor. Înțelepciunea șarpelui era un simbol al medicinei grecești, iar medicii moderni îl folosesc încă ca emblemă. Arta de a fermeca șerpilor a fost transmisă de femeile șamane care practicau cultul dragostei pentru șerpi; acestea se lăsau mușcate zilnic de șerpi, ceea ce le imuniza contra veninului și le făcea realmente toxicomane care nu se mai puteau lipsi de această otrăvă.

Adorarea insectelor și a unor alte animale a rezultat dintr-o greșită înțelegere ulterioară a regulii de aur - faceți altuia (tuturor formelor de viață) ceea ce voi ați vrea să vi se facă. Anticii au crezut cândva că toate vânturile erau produse de aripile păsărilor; în consecință, ei s-au temut și au adorat toate creaturile înaripate. Nordicii primitivi credeau că eclipsele erau cauzate de un lup care devora o porțiune din soare sau din lună. Hindușii îl reprezentau adesea pe Vishnu cu un cap de cal. De multe ori, un simbol animal reprezintă vreun zeu uitat sau vreun cult dispărut. Devreme în religia evolutivă, mielul a devenit animalul de sacrificiu tipic, iar porumbelul, simbolul păcii și al dragostei.

În religie, simbolismul este bun sau rău exact în măsura în care simbolul înlocuiește sau nu ideea originară a adorației. Simbolismul nu trebuie să fie confundat cu idolatria imediată, în care obiectul material este direct și efectiv adorat.

4. ADORAREA ELEMENTELOR

Omenirea a adorat pământul, aerul, apa și focul. Rasele primitive venerau izvoarele și adoraau fluviile. Chiar și astăzi, a înflorit în Mongolia un cult al fluviilor care își exercită influența. Botezul a devenit un ceremonial religios în Babilon, iar grecii practicau baia rituală anuală. Le era ușor antichilor să-și imagineze că spiritele locuiau în izvoarele efervescente, fântânile țâșnitoare, râurile repezi și torențele impetuoase. Apele

activated types of worship were functioning long before the newly awakening religious nature of mankind became fully responsive to the stimulus of spiritual influences.

3. THE WORSHIP OF ANIMALS

85:3.1 (946.3) Primitive man had a peculiar and fellow feeling for the higher animals. His ancestors had lived with them and even mated with them. In southern Asia it was early believed that the souls of men came back to earth in animal form. This belief was a survival of the still earlier practice of worshipping animals.

85:3.2 (946.4) Early men revered the animals for their power and their cunning. They thought the keen scent and the farseeing eyes of certain creatures betokened spirit guidance. The animals have all been worshiped by one race or another at one time or another. Among such objects of worship were creatures that were regarded as half human and half animal, such as centaurs and mermaids.

85:3.3 (946.5) The Hebrews worshiped serpents down to the days of King Hezekiah, and the Hindus still maintain friendly relations with their house snakes. The Chinese worship of the dragon is a survival of the snake cults. The wisdom of the serpent was a symbol of Greek medicine and is still employed as an emblem by modern physicians. The art of snake charming has been handed down from the days of the female shamans of the *snake love cult*, who, as the result of daily snake bites, became immune, in fact, became genuine venom addicts and could not get along without this poison.

85:3.4 (946.6) The worship of insects and other animals was promoted by a later misinterpretation of the golden rule — doing to others (every form of life) as you would be done by. The ancients once believed that all winds were produced by the wings of birds and therefore both feared and worshiped all winged creatures. The early Nordics thought that eclipses were caused by a wolf that devoured a portion of the sun or moon. The Hindus often show Vishnu with a horse's head. Many times an animal symbol stands for a forgotten god or a vanished cult. Early in evolutionary religion the lamb became the typical sacrificial animal and the dove the symbol of peace and love.

85:3.5 (946.7) In religion, symbolism may be either good or bad just to the extent that the symbol does or does not displace the original worshipful idea. And symbolism must not be confused with direct idolatry wherein the material object is directly and actually worshiped.

4. WORSHIP OF THE ELEMENTS

85:4.1 (946.8) Mankind has worshiped earth, air, water, and fire. The primitive races venerated springs and worshiped rivers. Even now in Mongolia there flourishes an influential river cult. Baptism became a religious ceremonial in Babylon, and the Creeks practiced the annual ritual bath. It was easy for the ancients to imagine that the spirits dwelt in the bubbling springs, gushing fountains, flowing rivers, and raging torrents.

curgătoare produceau o impresie vie asupra acestor ființe cu minte simplu, făcându-le să creadă în însuflețirea de către spirite și în puterile supranaturale. Se refuza uneori să se ajute un om care se îneca, din teama de a nu ofensa vreun zeu al râului.

Un număr de factori și de evenimente au acționat pentru a stimula religia a diferite popoare în diverse epoci. Multe triburi muntene ale Indiei mai adoră încă curcubeul. În India și în Africa, se crede că curcubeul este un gigantic șarpe celest. Evreii și creștinii îl consideră drept 'arcul făgăduinței'. În același fel, influențele considerate ca fiind benefice într-o parte a lumii pot fi privite ca malefice altundeva. Vântul de est este un zeu în America de Sud, căci el aduce ploaie; în India, el este un demon, deoarece aduce praf și provoacă secetă. Anticii beduini credeau că un spirit al naturii producea vântejurile de nisip; chiar și în epoca lui Moise, credința în spiritele naturii a fost destul de puternică pentru a asigura perpetuarea lor în teologia ebraică, sub forma îngerilor focului, ai apei și ai aerului.

Norii, ploaia, grindina au fost întotdeauna de temut și au fost adorate de numeroase triburi primitive și în culturile inițiale ale naturii. Vânturile de furtună cu tunete și fulgere îi înspăimântau pe oamenii primitivi. Ei erau atât de impresionați de aceste tulburări ale elementelor, încât considerau tunetul ca fiind vocea unui zeu mâniș. Adorarea focului și frica de fulger erau legate și foarte răspândite în multe grupuri primitive.

Focul era asociat cu magia în mintea muritorilor primitivi tiranizați de frică. Adepții magiei își vor aminti cu precizie un rezultat pozitiv obținut din întâmplare în practica formulelor lor magice, în timp ce vor uita cu nonșalanță zeci de rezultate negative care constituiau eșecuri totale. Respectul pentru foc a atins apogeul în Persia, unde a subzistat un timp îndelungat. Câteva triburi adorau focul, luându-l drept deitate însăși; altele respectau profund simbolul înflăcărat al spiritului purificator și curățitor al deităților lor venerate. Fecioarele vestale erau însărcinate cu supravegherea focurilor sacre și, în secolul al douăzecilea, se mai ard încă lumânări ca parte a ritualului multor slujbe religioase.

5. ADORAREA CORPURILOR CELESTE

Adorarea stâncilor, a dealurilor, a arborilor și a animalelor s-a transformat în mod natural în venerarea temătoare a elementelor, apoi în zeificarea solului, a lunii și a stelelor. În India și în alte locuri, stelele au fost considerate drept sufletele glorificate ale marilor oameni care părăsiseră viața din trup. Caldeenii adepți ai cultului stelelor, socoteau că aveau cerul drept tată și pământul drept mamă.

Adorarea lunii a precedat-o pe aceea a soarelui. Venerarea lunii a atins apogeul ei în cursul erei vânătorii, în timp ce adorarea soarelui a devenit principală ceremonie religioasă a epocilor agricole ulterioare. Adorarea solară s-a înrădăcinat mai întâi în India, și acolo a persistat ea cea mai multă vreme. În Persia, venerarea soarelui a dat naștere cultului mithraic ulterior. Numeroase popoare considerau soarele ca fiind strămoșul regilor lor. Caldeenii îl plasau în centrul „celor șapte cercuri ale universului”. Civilizațiile mai

Moving waters vividly impressed these simple minds with beliefs of spirit animation and supernatural power. Sometimes a drowning man would be refused succor for fear of offending some river god.

85:4.2 (947.1) Many things and numerous events have functioned as religious stimuli to different peoples in different ages. A rainbow is yet worshiped by many of the hill tribes of India. In both India and Africa the rainbow is thought to be a gigantic celestial snake; Hebrews and Christians regard it as “the bow of promise.” Likewise, influences regarded as beneficent in one part of the world may be looked upon as malignant in other regions. The east wind is a god in South America, for it brings rain; in India it is a devil because it brings dust and causes drought. The ancient Bedouins believed that a nature spirit produced the sand whirls, and even in the times of Moses belief in nature spirits was strong enough to insure their perpetuation in Hebrew theology as angels of fire, water, and air.

85:4.3 (947.2) Clouds, rain, and hail have all been feared and worshiped by numerous primitive tribes and by many of the early nature cults. Windstorms with thunder and lightning overawed early man. He was so impressed with these elemental disturbances that thunder was regarded as the voice of an angry god. The worship of fire and the fear of lightning were linked together and were widespread among many early groups.

85:4.4 (947.3) Fire was mixed up with magic in the minds of primitive fear-ridden mortals. A devotee of magic will vividly remember one positive chance result in the practice of his magic formulas, while he nonchalantly forgets a score of negative results, out-and-out failures. Fire reverence reached its height in Persia, where it long persisted. Some tribes worshiped fire as a deity itself; others revered it as the flaming symbol of the purifying and purging spirit of their venerated deities. Vestal virgins were charged with the duty of watching sacred fires, and in the twentieth century candles still burn as a part of the ritual of many religious services.

5. WORSHIP OF THE HEAVENLY BODIES

85:5.1 (947.4) The worship of rocks, hills, trees, and animals naturally developed up through fearful veneration of the elements to the deification of the sun, moon, and stars. In India and elsewhere the stars were regarded as the glorified souls of great men who had departed from the life in the flesh. The Chaldean star cultists considered themselves to be the children of the sky father and the earth mother.

85:5.2 (947.5) Moon worship preceded sun worship. Veneration of the moon was at its height during the hunting era, while sun worship became the chief religious ceremony of the subsequent agricultural ages. Solar worship first took extensive root in India, and there it persisted the longest. In Persia sun veneration gave rise to the later Mithraic cult. Among many peoples the sun was regarded as the ancestor of their kings. The Chaldeans put the sun in the center of “the seven circles of the universe.” Later civilizations honored the

tardive au cinstit solul, dând numele lui primei zi din săptămână.

Se presupunea că zeul solului era tatăl mistic al fiilor destinului născuți de o fecioară, și că aceștia se dăruiau din timp în timp raselor favorite. Acești copii supranaturali erau întotdeauna lăsați să plutească pe vreun fluviu sacru, pentru a fi salvați în vreun chip extraordinar și crescuți apoi pentru a deveni personalități miraculoase și eliberatori ai poporului lor.

6. ADORAREA OMULUI

După ce a adorat tot ceea ce există pe fața pământului și deasupra în ceruri, omul nu a ezitat să se onoreze cu o adorație asemănătoare. Sălbaticul cu mintea lui simplă nu face distincție clară între fiare, oameni și zei.

Primitivii considerau toate persoanele neobișnuite ca fiind supraumane, și ei se temeau atât de tare, încât manifestau cu privire la ele o teamă respectuoasă. Într-o oarecare măsură, ei le adora literalmente. Chiar și faptul de a avea gemeni era privit fie ca un mare noroc, fie ca un mare nenoroc. Lunaticii, epilepticii și debili mintali erau adesea adorați de tovarășii lor normali la minte, care credeau că asemenea ființe anormale erau sălășluite de zei. Erau adorați preoții, regii și profeții; se socotea că oamenii sfinți de altădată erau inspirați de deități.

După ce murea, șefii tribali erau zeificați. Mai târziu, au fost sanctificate sufletele remarcabile care treceau în lumea de dincolo. Fără ajutor, evoluția nu a dat niciodată naștere unor zei care să fie superiori spiritelor glorificate, exaltate și evolute ale unor ființe umane decedate. În evoluția ei primitivă, religia își creează proprii ei zei. În cursul revelației, Dumnezeii formulează religia. Religia evolutivă își creează dumnezeii după chipul și după asemănarea omului muritor; religia revelată caută să-i facă să evolueze pe muritori și să îi transforme după chipul și după asemănarea lui Dumnezeu.

Zei fantome presupuși de origine umană ar trebui să fie distinși de zeii din natură, căci adorarea naturii a produs un panteon - spiritele naturii înălțate la rangul de zei. Cultele naturii au continuat să se dezvolte în același timp cu cultele fantomelor care au apărut mai târziu, și fiecare dintre zei exercita o oarecare influență asupra celorlalți. Numeroase sisteme religioase comportau un dublu concept al deității, zeii naturii și zeii fantome; în unele teologii, aceste două concepte sunt inextricabil împletite, cum s-a văzut în exemplul lui Thor, eroul fantomă care era, de asemenea, stăpânul fulgerului.

Dar adorarea omului de către oameni și-a atins apogeul atunci când conducătorii temporali au ordonat supușilor lor să îi veneraze astfel, și când, pentru a justifica această cerință, ei au pretins a fi de descendență divină.

7. ADJUTANȚII ADORĂRII ȘI AI ÎNȚELEPCIUNII

Adorarea naturii poate să pară a fi născută spontan și natural în mintea bărbaților și a femeilor primitivi, și

sun by giving its name to the first day of the week.

^{85:5.3 (947.6)} The sun god was supposed to be the mystic father of the virgin-born sons of destiny who ever and anon were thought to be bestowed as saviors upon favored races. These supernatural infants were always put adrift upon some sacred river to be rescued in an extraordinary manner, after which they would grow up to become miraculous personalities and the deliverers of their peoples.

6. WORSHIP OF MAN

^{85:6.1 (948.1)} Having worshiped everything else on the face of the earth and in the heavens above, man has not hesitated to honor himself with such adoration. The simple-minded savage makes no clear distinction between beasts, men, and gods.

^{85:6.2 (948.2)} Early man regarded all unusual persons as superhuman, and he so feared such beings as to hold them in reverential awe; to some degree he literally worshiped them. Even having twins was regarded as being either very lucky or very unlucky. Lunatics, epileptics, and the feeble-minded were often worshiped by their normal-minded fellows, who believed that such abnormal beings were indwelt by the gods. Priests, kings, and prophets were worshiped; the holy men of old were looked upon as inspired by the deities.

^{85:6.3 (948.3)} Tribal chiefs died and were *deified*. Later, distinguished souls passed on and were *sainted*. Unaided evolution never originated gods higher than the glorified, exalted, and evolved spirits of deceased humans. In early evolution religion creates its own gods. In the course of revelation the Gods formulate religion. Evolutionary religion creates its gods in the image and likeness of mortal man; revelatory religion seeks to evolve and transform mortal man into the image and likeness of God.

^{85:6.4 (948.4)} The ghost gods, who are of supposed human origin, should be distinguished from the nature gods, for nature worship did evolve a pantheon — nature spirits elevated to the position of gods. The nature cults continued to develop along with the later appearing ghost cults, and each exerted an influence upon the other. Many religious systems embraced a dual concept of deity, nature gods and ghost gods; in some theologies these concepts are confusingly intertwined, as is illustrated by Thor, a ghost hero who was also master of the lightning.

^{85:6.5 (948.5)} But the worship of man by man reached its height when temporal rulers commanded such veneration from their subjects and, in substantiation of such demands, claimed to have descended from deity.

7. THE ADJUTANTS OF WORSHIP AND WISDOM

^{85:7.1 (948.6)} Nature worship may seem to have arisen naturally and spontaneously in the minds of primitive

chiar așa a și fost; dar, în tot timpul acestei perioade, și în mintea acestor același primitivi, s-a exercitat acțiunea celui de-al șaselea spirit adjutant; el fusese dăruit acestor popoare ca influență îndrumătoare pentru această fază de evoluție a speciei umane, și acest spirit a stimulat constant imboldul de a adora al speciei umane, oricât de primitive ar fi putut să fie aceste prime manifestări. Spiritul adjutant al adorării dădea o origine precisă impulsului omenesc de a tinde să adore, în pofida faptului că expresia lui primitivă a fost motivată de frica animală, și că primele sale practici au fost centrate asupra lucrurilor naturii.

Trebuie să vă amintiți că sentimentul, și nu gândirea, este cel care a dirijat și a controlat toată dezvoltarea evolutivă. Pentru mintea primitivă, există puțină deosebire între a se teme, a se sustrage, a onora și a adora.

Când îndemnul de a adora este animat și dirijat de înțelepciune - de gândirea meditativă și empirică - el începe atunci să devină fenomenul adevăratei religii. Când al șaptelea spirit-minte adjutant, spiritul înțelepciunii, ajunge să-și exercite efectiv serviciul său divin, omul începe atunci să-și întoarcă adorația lui față de natură și de obiectele naturale, și se îndreaptă către Dumnezeuul naturii și Creatorul etern al tuturor lucrurilor naturale.

[Prezentat de o Strălucitoare Stea de Seară din Nebadon]

men and women, and so it did; but there was operating all this time in these same primitive minds the sixth adjutant spirit, which had been bestowed upon these peoples as a directing influence of this phase of human evolution. And this spirit was constantly stimulating the worship urge of the human species, no matter how primitive its first manifestations might be. The spirit of worship gave definite origin to the human impulse to worship, notwithstanding that animal fear motivated the expression of worshipfulness, and that its early practice became centered upon objects of nature.

^{85:7.2 (948.7)} You must remember that feeling, not thinking, was the guiding and controlling influence in all evolutionary development. To the primitive mind there is little difference between fearing, shunning, honoring, and worshipping.

^{85:7.3 (948.8)} When the worship urge is admonished and directed by wisdom — meditative and experiential thinking — it then begins to develop into the phenomenon of real religion. When the seventh adjutant spirit, the spirit of wisdom, achieves effective ministrations, then in worship man begins to turn away from nature and natural objects to the God of nature and to the eternal Creator of all things natural.

^{85:7.4 (949.1)} [Presented by a Brilliant Evening Star of Nebadon.]

Capitolul 86. Evoluția primitivă a religiei

⇨ 085

CARTEA URANTIA

087 ⇨

PARTE III. ISTORIA URANTIEI

CAPITOLUL 86 EVOLUȚIA PRIMITIVĂ A RELIGIEI

Secțiuni

Introduction

1. Hazardul: șansa și neșansa
2. Personificarea hazardului
3. Moartea — inexplicabilul
4. Conceptul de supraviețuire după moarte
5. Conceptul de suflet fantomă
6. Mediul spiritelor fantome
7. Funcția religiei primitive

PAPER 86 EARLY EVOLUTION OF RELIGION

SECTIONS

Introduction

1. Chance: Good Luck and Bad Luck
2. The Personification of Chance
3. Death — The Inexplicable
4. The Death-Survival Concept
5. The Ghost-Soul Concept
6. The Ghost-Spirit Environment
7. The Function of Primitive Religion

Introduction

EVOLUȚIA religiei de la imboldul primitiv de adorare precedentă nu depinde de revelație. Funcționarea normală a minții umane, sub influența celui de-al șaselea și a celui de-al șaptelea adjutant minte de consacrare universală de spirit, este într-un total suficientă pentru a asigura această dezvoltare.

Cea dintâi frică prereligioasă pe care oamenii au avut-o față de forțele naturii devine progresiv religioasă pe măsură ce natura a fost treptat personalizată, spiritualizată și în final deificată în conștiința omenească. Religiiile de tip primitiv erau așadar o consecință a minții animal în evoluție după ce conceptele supranaturalului au pătruns într-un asemenea minte.

INTRODUCTION

^{86:0.1 (950.1)} THE evolution of religion from the preceding and primitive worship urge is not dependent on revelation. The normal functioning of the human mind under the directive influence of the sixth and seventh mind-adjutants of universal spirit bestowal is wholly sufficient to insure such development.

^{86:0.2 (950.2)} Man's earliest prereligious fear of the forces of nature gradually became religious as nature became personalized, spiritized, and eventually deified in human consciousness. Religion of a primitive type was therefore a natural biologic consequence of the psychologic inertia of evolving animal minds after such minds had once entertained concepts of the supernatural.

1. HAZARDUL: ȘANSA ȘI NEȘANSA

Pe lângă nevoia naturală de adorare, religia evolutivă primitivă și-a avut rădăcinile originare în experiența umană a hazardului - ceea ce voi numiți șansă, evenimentele obișnuite. Omul primitiv vâna pentru a se hrăni. Rezultatele vânătorii sunt în mod necesar variabile, și aceasta dă naștere sigură experiențelor pe care oamenii le interpretează ca șansă și ca neșansă. Neșansa era un factor important în viața bărbaților și a femeilor care trăiau la limita nesigură a unei existențe precare și istovitoare.

Orizontul intelectual limitat al sălbaticilor concentrează în așa fel atenția lor asupra hazardului

1. CHANCE: GOOD LUCK AND BAD LUCK

^{86:1.1 (950.3)} Aside from the natural worship urge, early evolutionary religion had its roots of origin in the human experiences of chance — so-called luck, commonplace happenings. Primitive man was a food hunter. The results of hunting must ever vary, and this gives certain origin to those experiences which man interprets as *good luck* and *bad luck*. Mischance was a great factor in the lives of men and women who lived constantly on the ragged edge of a precarious and harassed existence.

^{86:1.2 (950.4)} The limited intellectual horizon of the savage so concentrates the attention upon chance that luck

încât șansa devine un factor constant în viața lor. Urantienii primitivi luptau pentru a trăi, și nu pentru un nivel de viață. Ei trăiau o viață plină de primejdii, în care hazardul juca un rol important. Teama constantă de o calamitate necunoscută și invizibilă plana deasupra acestor sălbatici ca un nor de disperare care eclipsa toate plăcerile; ei trăiau cu spaima constantă de a nu comite vreo faptă care să poarte ghinion. Sălbaticii superstițioși se temeau întotdeauna de o serie de întâmplări fericite; ei considerau această soartă favorabilă ca anunțând unele dintre calamități.

Această groază mereu prezentă de neșansă era paralizantă. De ce să trudești din greu și să recoltezi ghinioane - să dai ceva pe nimic - când ai putea să te lași purtat și să ai cumva-cumva parte de șansă - să obții ceva pe nimic? Oamenii necugetați au uitat șansa bună - ei au considerat-o ca pe un dat - dar ei își amintesc cu durere de neșansele lor.

Oamenii primitivi trăiau în incertitudine și în spaima constantă de hazard - de neșansă. Viața era un pasionant joc al hazardului; existența era o chestiune de șansă. Nu e de mirare faptul că oamenii parțial civilizați mai cred în șansă, și manifestă un o reminiscență a predispoziției pentru jocurile de noroc. Oamenii primitivi oscilau între două puternice interese: patima de a obține ceva pentru nimic, și teama de a da ceva pe nimic. Iar acest joc al hazardului existenței era interesul major și fascinația supremă a minții sălbaticului primitiv.

Mai târziu, crescătorii de turme au avut același punct de vedere asupra hazardului și al șansei, în vreme ce, și mai târziu, agricultorii au luat din ce în ce mai mult la cunoștință că recoltele sufereau influența imediată a unui mare număr de factori asupra cărora controlul omului era slab sau inexistent. Țăranii se pomeneau victime ale secetei, ale inundațiilor, ale grindinii, ale furtunilor, ale insectelor și ale bolilor parazitare, precum și ale căldurii și frigului. Din moment ce toate aceste influențe afectau prosperitatea individuală, ele erau considerate ca întâmplări favorabile sau nefavorabile.

Această noțiune a hazardului și a șansei a impregnat puternic filozofiile tuturor popoarelor antichității. Chiar și într-o epocă recentă, în Înțelepciunea lui Solomon se zice: „Am revenit și am văzut că cursa nu este pentru cei sprinteni, nici bălăia pentru cei tari, nici pâinea pentru cei înțelepți, nici bogăția pentru cei înțelegători, nici favoarea pentru cei pricepuți; pentru că destinul și hazardul îi atinge pe toți, căci omul nu-și cunoaște soarta; așa cum peștii sunt prinși în plasa rea și păsările prinse într-un laț, la fel și oamenii sunt prinși în lațul ceasului rău atunci când cade deodată peste ei”.

2. PERSONIFICAREA HAZARDULUI

Neliniștea este starea naturală a minții sălbaticului. Când bărbații și femeile cad victime unei îngrijorări exagerate, ei revin pur și simplu la starea naturală a strămoșilor lor îndepărtați. Când neliniștea devine realmente dureroasă, ea inhibă activitatea și provoacă infailibil schimbări evolutive și adaptări biologice. Durerea și suferința sunt esențiale evoluției progresive.

Lupta pentru viață este atât de dureroasă încât, chiar și astăzi, anumite triburi înapoiate urlă și se vaiță

becomes a constant factor in his life. Primitive Urantians struggled for existence, not for a standard of living; they lived lives of peril in which chance played an important role. The constant dread of unknown and unseen calamity hung over these savages as a cloud of despair which effectively eclipsed every pleasure; they lived in constant dread of doing something that would bring bad luck. Superstitious savages always feared a run of good luck; they viewed such good fortune as a certain harbinger of calamity.

86:1.3 (950.5) This ever-present dread of bad luck was paralyzing. Why work hard and reap bad luck — nothing for something — when one might drift along and encounter good luck — something for nothing? Unthinking men forget good luck — take it for granted — but they painfully remember bad luck.

86:1.4 (950.6) Early man lived in uncertainty and in constant fear of chance — bad luck. Life was an exciting game of chance; existence was a gamble. It is no wonder that partially civilized people still believe in chance and evince lingering predispositions to gambling. Primitive man alternated between two potent interests: the passion of getting something for nothing and the fear of getting nothing for something. And this gamble of existence was the main interest and the supreme fascination of the early savage mind.

86:1.5 (951.1) The later herders held the same views of chance and luck, while the still later agriculturists were increasingly conscious that crops were immediately influenced by many things over which man had little or no control. The farmer found himself the victim of drought, floods, hail, storms, pests, and plant diseases, as well as heat and cold. And as all of these natural influences affected individual prosperity, they were regarded as good luck or bad luck.

86:1.6 (951.2) This notion of chance and luck strongly pervaded the philosophy of all ancient peoples. Even in recent times in the Wisdom of Solomon it is said: “I returned and saw that the race is not to the swift, nor the battle to the strong, neither bread to the wise, nor riches to men of understanding, nor favor to men of skill; but fate and chance befall them all. For man knows not his fate; as fishes are taken in an evil net, and as birds are caught in a snare, so are the sons of men snared in an evil time when it falls suddenly upon them.”

2. THE PERSONIFICATION OF CHANCE

86:2.1 (951.3) Anxiety was a natural state of the savage mind. When men and women fall victims to excessive anxiety, they are simply reverting to the natural estate of their far-distant ancestors; and when anxiety becomes actually painful, it inhibits activity and unfailingly institutes evolutionary changes and biologic adaptations. Pain and suffering are essential to progressive evolution.

86:2.2 (951.4) The struggle for life is so painful that certain backward tribes even yet howl and lament over each

la fiecare nou răsărit de soare. Omul primitiv se întreba constant: 'Cine mă chinuiește?'. Negăsind o sursă materială acestor nenorociri, el și-a fixat explicațiile asupra spiritelor. Religia s-a născut astfel din frica de mister, din teama respectuoasă de invizibil și din groaza de necunoscut. Frica de natură a devenit deci un factor în lupta pentru existență, mai întâi din cauza hazardului, și apoi din cauza misterului.

Mintea primitivă era logică, dar conținea puține idei susceptibile de a se asocia în mod inteligent; mintea sălbaticului era necultivată și în întregime deloc sofisticată. Dacă un eveniment urma după altul, sălbaticul le atribuia relația de la cauză la efect. Ceea ce omul civilizat consideră ca fiind superstiție, la sălbatic nu era decât pură ignoranță. Omenirea a fost lentă în a învăța că nu există în mod necesar raporturi între proiecte și rezultate. Ființele umane tocmai încep singure să înțeleagă că reacțiile existenței apăreau între acțiuni și consecințele lor. Sălbaticul se străduiește să personalizeze tot ceea ce este intangibil și abstract; acesta este modul în care natura și hazardul au fost amândouă personalizate în calitate de fantome (spirite), iar mai târziu în calitate de zei.

Oamenii au o tendință naturală de a crede în ceea ce ei socoteau preferabil pentru ei, în ceea ce reprezintă interesul lor imediat sau îndepărtat; interesul egoist întunecă în mare măsură logica. Ceea ce diferențiază mintea sălbaticului de cel al omului civilizat privește mai mult conținutul decât natura, mai mult gradul decât calitatea.

Dar a continua să se atribuie cauzelor supranaturale lucrurile greu de înțeles, nu reprezintă nimic mai mult decât o manieră leneșă și comodă de a evita toate formele de muncă intelectuală oșitoare. Norocul este pur și simplu un termen născocit pentru a acoperi inexplicabilul în orice epocă a existenței umane; el desemnează fenomenele pe care oamenii sunt incapabili sau puțin dornici să le pătrundă sensul. Hazardul este un cuvânt care semnifică că omul este prea ignorant sau prea indolent pentru a determina cauzele. Oamenii nu consideră un eveniment natural ca fiind un accident sau o nenorocire decât dacă ei sunt lipsiți de curiozitate și de imaginație, decât dacă rasei lor îi lipsește inițiativa și spiritul de aventură. Explorarea fenomenelor vieții distruge mai devreme sau mai târziu credința oamenilor în hazard, în șansă, în noroc și în preținsele accidente; ele substituie un univers al legii și al ordinii, unde toate efectele sunt precedate de cauze definite. Frica de existență este astfel înlocuită de bucuria de a trăi.

Sălbaticii considerau toată natura ca fiind vie, ca fiind posedată de ceva. Civilizații încă mai dau o lovitură de picior obiectelor neînsuflețite care se pun în calea lor și încă mai le blestemă pe cele de care se izbesc; oamenii primitivi nu considerau niciodată ceva ca accidental; pentru ei, totul era întotdeauna intențional. Pentru primitivi, domeniul soartei, funcțiunea norocului, lumea spiritelor, erau toate la fel de neorganizate și dirijate la nimereală ca și societatea primitivă. Ei considerau norocul ca o reacție a capriciului și a fanteziilor lumii spiritelor, și mai târziu ca o toană a zeilor.

Însă nu toate religiile s-au dezvoltat plecând de la animism. Și alte concepte ale supranaturalului erau contemporane cu animismul, și aceste credințe au

new sunrise. Primitive man constantly asked, "Who is tormenting me?" Not finding a material source for his miseries, he settled upon a spirit explanation. And so was religion born of the fear of the mysterious, the awe of the unseen, and the dread of the unknown. Nature fear thus became a factor in the struggle for existence first because of chance and then because of mystery.

86:2.3 (951.5) The primitive mind was logical but contained few ideas for intelligent association; the savage mind was uneducated, wholly unsophisticated. If one event followed another, the savage considered them to be cause and effect. What civilized man regards as superstition was just plain ignorance in the savage. Mankind has been slow to learn that there is not necessarily any relationship between purposes and results. Human beings are only just beginning to realize that the reactions of existence appear between acts and their consequences. The savage strives to personalize everything intangible and abstract, and thus both nature and chance become personalized as ghosts — spirits — and later on as gods.

86:2.4 (951.6) Man naturally tends to believe that which he deems best for him, that which is in his immediate or remote interest; self-interest largely obscures logic. The difference between the minds of savage and civilized men is more one of content than of nature, of degree rather than of quality.

86:2.5 (951.7) But to continue to ascribe things difficult of comprehension to supernatural causes is nothing less than a lazy and convenient way of avoiding all forms of intellectual hard work. Luck is merely a term coined to cover the inexplicable in any age of human existence; it designates those phenomena which men are unable or unwilling to penetrate. Chance is a word which signifies that man is too ignorant or too indolent to determine causes. Men regard a natural occurrence as an accident or as bad luck only when they are destitute of curiosity and imagination, when the races lack initiative and adventure. Exploration of the phenomena of life sooner or later destroys man's belief in chance, luck, and so-called accidents, substituting therefor a universe of law and order wherein all effects are preceded by definite causes. Thus is the fear of existence replaced by the joy of living.

86:2.6 (952.1) The savage looked upon all nature as alive, as possessed by something. Civilized man still kicks and curses those inanimate objects which get in his way and bump him. Primitive man never regarded anything as accidental; always was everything intentional. To primitive man the domain of fate, the function of luck, the spirit world, was just as unorganized and haphazard as was primitive society. Luck was looked upon as the whimsical and temperamental reaction of the spirit world; later on, as the humor of the gods.

86:2.7 (952.2) But all religions did not develop from animism. Other concepts of the supernatural were contemporaneous with animism, and these beliefs also

condus, de asemenea, la adorație. Naturalismul nu este o religie - el este născut din religie.

led to worship. Naturalism is not a religion — it is the offspring of religion.

3. MOARTEA — INEXPLICABILUL

Moartea era pentru oamenii în evoluție șocul suprem, cea mai tulburătoare combinație de hazard și de mister. Nu sanctitatea vieții, ci șocul morții a inspirat frica și a întreținut astfel în mod eficient religia. La popoarele sălbatice, moartea se datora în general violenței, astfel încât moartea neviolentă devenea tot mai mult un mister. Moartea ca final natural și așteptat al vieții nu era clară în conștiința oamenilor primitivi. Oamenilor le-au trebuit epoci de-a rândul pentru a înțelege că ea este inevitabilă.

Oamenii primitivi acceptau viața ca pe un fapt, în timp ce considerau moartea ca pe o calamitate. Toate rasele au legende lor despre oameni care nu sunt morți, tradiție reziduală a comportamentului inițial față de moarte. Exista deja, în mintea omenească, un concept nebulos al unei lumi a spiritelor vagi și neorganizate, despre un domeniu de unde provenea tot ceea ce este inexplicabil în viața omenească; la lunga listă a fenomenelor neexplicate se adăuga și moartea.

S-a crezut mai întâi că toate bolile omenești și moartea naturală erau datorate influențelor spiritelor. Chiar și în epoca actuală, unele rase civilizate consideră că bolile au fost produse de către „inamic” și contează pe ceremoniile religioase pentru a efectua vindecarea. Sistemele teologice mai recente și mai complexe mai atribuie încă moartea acțiunii lumii spiritelor; tot acest ansamblu a condus la asemenea doctrine precum păcatul originar și căderea omului.

Luarea la cunoștință a neputinței lor înaintea puterilor forțe ale naturii, precum și recunoașterea slăbiciunii umane în fața calamităților bolii și ale morții, sunt cele care i-au împins pe sălbatici să caute ajutorul în apropierea lumii supramateriale, pe care ei o întrevădeau ca sursă a acestor misterioase vicisitudini ale vieții.

4. CONCEPTUL DE SUPRAVIEȚUIRE DUPĂ MOARTE

Conceptul unei faze supramateriale a personalității muritoare s-a născut din asocierea inconștientă și pur accidentală a evenimentelor vieții cotidiene, la care s-a adăugat visarea fantomelor. Când mai mulți membri ai tribului unui șef răposat îl visau simultan, acest lucru părea să constituie o dovadă convingătoare că vechiul șef a revenit realmente sub o anumită formă. Toate acestea erau foarte reale pentru sălbatici; după astfel de vise, ei se trezeau scăldați de sudoare, tremurând și țipând.

Originea onirică a credinței într-o existență viitoare explică tendința dintotdeauna de a imagina lucruri invizibile în termeni de lucruri vizibile. Noul concept de viață viitoare ca fantomă de vis a început curând să servească ca leac eficient împotriva fricii de moarte, asociată instinctului biologic de conservare.

Oamenii primitivi erau mult preocupați și de

3. DEATH — THE INEXPLICABLE

^{86:3.1 (952.3)} Death was the supreme shock to evolving man, the most perplexing combination of chance and mystery. Not the sanctity of life but the shock of death inspired fear and thus effectively fostered religion. Among savage peoples death was ordinarily due to violence, so that nonviolent death became increasingly mysterious. Death as a natural and expected end of life was not clear to the consciousness of primitive people, and it has required age upon age for man to realize its inevitability.

^{86:3.2 (952.4)} Early man accepted life as a fact, while he regarded death as a visitation of some sort. All races have their legends of men who did not die, vestigial traditions of the early attitude toward death. Already in the human mind there existed the nebulous concept of a hazy and unorganized spirit world, a domain whence came all that is inexplicable in human life, and death was added to this long list of unexplained phenomena.

^{86:3.3 (952.5)} All human disease and natural death was at first believed to be due to spirit influence. Even at the present time some civilized races regard disease as having been produced by “the enemy” and depend upon religious ceremonies to effect healing. Later and more complex systems of theology still ascribe death to the action of the spirit world, all of which has led to such doctrines as original sin and the fall of man.

^{86:3.4 (952.6)} It was the realization of impotency before the mighty forces of nature, together with the recognition of human weakness before the visitations of sickness and death, that impelled the savage to seek for help from the supermaterial world, which he vaguely visualized as the source of these mysterious vicissitudes of life.

4. THE DEATH-SURVIVAL CONCEPT

^{86:4.1 (952.7)} The concept of a supermaterial phase of mortal personality was born of the unconscious and purely accidental association of the occurrences of everyday life plus the ghost dream. The simultaneous dreaming about a departed chief by several members of his tribe seemed to constitute convincing evidence that the old chief had really returned in some form. It was all very real to the savage who would awaken from such dreams reeking with sweat, trembling, and screaming.

^{86:4.2 (953.1)} The dream origin of the belief in a future existence explains the tendency always to imagine unseen things in the terms of things seen. And presently this new dream-ghost-future-life concept began effectively to antidote the death fear associated with the biologic instinct of self-preservation.

^{86:4.3 (953.2)} Early man was also much concerned about

respirația lor, în special în climatele reci, unde ei observau un abur atunci când expirau. Suflul vieții a fost considerat ca fiind unicul fenomen care diferenția pe cei vii de cei morți. Sălbaticul știa că suflul său putea să-i părăsească corpul; visele, în care el făcea tot felul de lucruri bizare în timp ce era adormit, l-au convins că ființa umană comporta un element imaterial. Ideea cea mai primitivă privitoare la sufletul uman a fost fantoma, ea fiind provenită din sistemul de idei relativ la vise și la respirație.

Sălbaticul a sfârșit prin a concepe că el era o ființă dublă - corp și suflu. Suflul fără de trup era egal cu un spirit, cu o fantomă. Cu toate că spiritele sau fantomele au avut categoric o origine umană, ele erau considerate ca supraumane. Această credință în existența spiritelor neînrupate părea să explice evenimentele neobișnuite, pe cele extraordinare, cele excepționale și cele inexplicabile.

Doctrina primitivă a supraviețuirii după moarte nu era în mod necesar o credință în nemurire. Ființele care nu știau să numere mai departe de douăzeci, ar putea concepe cu dificultate infinitul și eternitatea; ele se gândeau mai degrabă la încarnări repetate.

Rasa portocalie era în special orientată către credințe în transmigrație și în reîncarnare. Ideea de reîncarnare a luat naștere în observarea asemănărilor de ereditate și de caractere dintre descendenți și predecesorii lor. Obiceiul de a-i numi pe copii după bunicii lor și după alți străbuni se datora credinței în reîncarnare. Unele rase mai recente credeau că oamenii mureau de la trei până la șapte ori. Această credință (rămășiță a învățăturilor lui Adam privitoare la lumile de locuințe), precum și multe alte vestigii de religie revelată, se pot regăsi printre doctrinele, de altfel absurde, ale barbarilor secolului al douăzecilea.

Oamenii primitivi nu nutreau nici o idee de infern, nici de pedepse viitoare. Sălbaticii își imaginau viața de după moarte exact ca și viața prezentă, dar cu mai puțină neșansă. Mai târziu, s-a conceput un destin separat pentru fantomele bune și pentru fantomele rele - cerul și infernul. Membri multor rase primitive credeau că omul debuta în viața viitoare exact în starea în care părăsise viața prezentă; aceasta pentru că ideea de a deveni bătrâni și ramoliți nu le surâdea. Oamenii vârstnici preferau mai degrabă să fie omorâți înainte de a deveni prea neputincioși.

Aproape toate grupurile aveau idei diferite asupra destinului sufletului-fantomă. Grecii credeau că oamenii slabi trebuie să aibă suflete slabe; ei au inventat deci Hadesul ca loc potrivit pentru a primi aceste suflete plâpânde. Ei presupuneau și că aceste specimene plâpânde aveau umbre mai mici. Primii andiți au crezut că fantomele lor se reîntorceau în ținutul natal al strămoșilor lor. Chinezii și egiptenii credeau cândva că sufletul și trupul rămăneau legate. Aceasta i-a făcut pe egipteni să construiască cu grijă mormintele și să se străduiască să conserve trupurile. Chiar și popoarele moderne au căutat să evite descompunerea morților. Evreii au născocit că o fantomă, replica individului, cobora în Sheol, și nu putea reveni în ținuturile celor vii. Ei au făcut efectiv acest progres important în doctrina evoluției sufletului.

his breath, especially in cold climates, where it appeared as a cloud when exhaled. The *breath of life* was regarded as the one phenomenon which differentiated the living and the dead. He knew the breath could leave the body, and his dreams of doing all sorts of queer things while asleep convinced him that there was something immaterial about a human being. The most primitive idea of the human soul, the ghost, was derived from the breath-dream idea-system.

86:4.4 (953.3) Eventually the savage conceived of himself as a double — body and breath. The breath minus the body equaled a spirit, a ghost. While having a very definite human origin, ghosts, or spirits, were regarded as superhuman. And this belief in the existence of disembodied spirits seemed to explain the occurrence of the unusual, the extraordinary, the infrequent, and the inexplicable.

86:4.5 (953.4) The primitive doctrine of survival after death was not necessarily a belief in immortality. Beings who could not count over twenty could hardly conceive of infinity and eternity; they rather thought of recurring incarnations.

86:4.6 (953.5) The orange race was especially given to belief in transmigration and reincarnation. This idea of reincarnation originated in the observance of hereditary and trait resemblance of offspring to ancestors. The custom of naming children after grandparents and other ancestors was due to belief in reincarnation. Some later-day races believed that man died from three to seven times. This belief (residual from the teachings of Adam about the mansion worlds), and many other remnants of revealed religion, can be found among the otherwise absurd doctrines of twentieth-century barbarians.

86:4.7 (953.6) Early man entertained no ideas of hell or future punishment. The savage looked upon the future life as just like this one, minus all ill luck. Later on, a separate destiny for good ghosts and bad ghosts — heaven and hell — was conceived. But since many primitive races believed that man entered the next life just as he left this one, they did not relish the idea of becoming old and decrepit. The aged much preferred to be killed before becoming too infirm.

86:4.8 (953.7) Almost every group had a different idea regarding the destiny of the ghost soul. The Greeks believed that weak men must have weak souls; so they invented Hades as a fit place for the reception of such anemic souls; these unrobust specimens were also supposed to have shorter shadows. The early Andites thought their ghosts returned to the ancestral homelands. The Chinese and Egyptians once believed that soul and body remained together. Among the Egyptians this led to careful tomb construction and efforts at body preservation. Even modern peoples seek to arrest the decay of the dead. The Hebrews conceived that a phantom replica of the individual went down to Sheol; it could not return to the land of the living. They did make that important advance in the doctrine of the evolution of the soul.

5. CONCEPTUL DE SUFLET FANTOMĂ

5. THE GHOST-SOUL CONCEPT

Partea nematerială a omului a fost variabil numită fantomă, spirit, umbră, spectru, și mai recent, suflet. În visele omului primitiv, sufletul era dublul său; el se aseamăna întocmai cu muritorul însuși, doar că el nu era sensibil la atingere. Crediința în dubluri, văzute în vis, a condus direct la noțiunea că toate lucrurile însuflețite și neînsuflețite au un suflet ca și oamenii. Acest concept a tins multă vreme să perpetueze credința în spiritele naturii. Eschimoșii încă își mai închipuie că toate lucrurile naturii au un spirit.

Sufletul fantomă putea să fie auzit și văzut, dar nu și să fie atins. Viața de vis a rasei a dezvoltat și a extins treptat activitățile lumii evoluând de la spiritele, până într-acolo încât moartea a fost în cele din urmă considerată ca fiind faptul de „a-și da sufletul”. Toate triburile primitive, în afară de cele care abia depășeau animalele, au format concepte de suflet. Pe măsură ce civilizația avansează, aceste concepte superstițioase sunt distruse, și omul depinde în întregime de revelația și de experiența religioasă personală pentru a-și face o nouă idee despre suflet în calitate de creație combinată a minții uman cunoscător de Dumnezeu și a spiritului divin care îl locuiește, Ajustorul Gândirii.

Muritorii primitivi nu au reușit în general să deosebească noțiunea de un spirit interior de aceea a unui suflet de natură evolutivă. Există o mare confuzie, la sălbatici, asupra chestiunii de a ști dacă sufletul era născut în corp sau dacă era un agent exterior în posesiunea corpului. Absența gândirii raționale în prezența perplexității explică inconsistențele grosolane ale punctelor de vedere ale sălbaticilor asupra sufletelor, fantomelor și spiritelor.

S-a crezut că sufletul era legat de corp la fel ca parfumul de floare. Anticii credeau că sufletul putea să părăsească corpul pe diferite căi:

1. Leșinul obișnuit sau temporar.
2. Somnul, visul natural.
3. Coma și inconștiența asociate cu bolile și cu accidente.
4. Moartea, dispariția definitivă.

Sălbaticii considerau strănutul ca tentative eșuate ale sufletului de a scăpa din corp. Fiind treaz și în gardă, corpul era apt să contracareze încercarea de scăpare a sufletului. Mai târziu, strănutul era însoțit întotdeauna de o formulă religioasă cum ar fi „Dumnezeu să vă binecuvânteze”.

Devreme în evoluție, s-a considerat somnul ca dovedind că sufletul fantomă putea să lipsească din corp, și se credea că el putea fi rechemat zicând sau strigând numele celui ce dormea. În alte forme de inconștiență, se credea că sufletul era mai departe, căutând poate să evadeze pentru totdeauna - moartea iminentă. Visele erau privite ca experiențe ale sufletului pe durata somnului, în timpul absenței lui temporare din corp. Sălbaticii socoteau că visele lor sunt tot atât de reale ca și orice altă parte a experienței lor de veghe. Anticii au prins obiceiul de a-i trezi treptat pe cei ce dormeau, pentru a-i da sufletului timp să se reintegreze în corp.

De-a lungul timpurilor, oamenii au fost stăpâniți de

86:5.1 (953.8) The nonmaterial part of man has been variously termed ghost, spirit, shade, phantom, specter, and latterly *soul*. The soul was early man's dream double; it was in every way exactly like the mortal himself except that it was not responsive to touch. The belief in dream doubles led directly to the notion that all things animate and inanimate had souls as well as men. This concept tended long to perpetuate the nature-spirit beliefs; the Eskimos still conceive that everything in nature has a spirit.

86:5.2 (954.1) The ghost soul could be heard and seen, but not touched. Gradually the dream life of the race so developed and expanded the activities of this evolving spirit world that death was finally regarded as “giving up the ghost.” All primitive tribes, except those little above animals, have developed some concept of the soul. As civilization advances, this superstitious concept of the soul is destroyed, and man is wholly dependent on revelation and personal religious experience for his new idea of the soul as the joint creation of the God-knowing mortal mind and its indwelling divine spirit, the Thought Adjuster.

86:5.3 (954.2) Early mortals usually failed to differentiate the concepts of an indwelling spirit and a soul of evolutionary nature. The savage was much confused as to whether the ghost soul was native to the body or was an external agency in possession of the body. The absence of reasoned thought in the presence of perplexity explains the gross inconsistencies of the savage view of souls, ghosts, and spirits.

86:5.4 (954.3) The soul was thought of as being related to the body as the perfume to the flower. The ancients believed that the soul could leave the body in various ways, as in:

86:5.5 (954.4) 1. Ordinary and transient fainting.

86:5.6 (954.5) 2. Sleeping, natural dreaming.

86:5.7 (954.6) 3. Coma and unconsciousness associated with disease and accidents.

86:5.8 (954.7) 4. Death, permanent departure.

86:5.9 (954.8) The savage looked upon sneezing as an abortive attempt of the soul to escape from the body. Being awake and on guard, the body was able to thwart the soul's attempted escape. Later on, sneezing was always accompanied by some religious expression, such as “God bless you!”

86:5.10 (954.9) Early in evolution sleep was regarded as proving that the ghost soul could be absent from the body, and it was believed that it could be called back by speaking or shouting the sleeper's name. In other forms of unconsciousness the soul was thought to be farther away, perhaps trying to escape for good — impending death. Dreams were looked upon as the experiences of the soul during sleep while temporarily absent from the body. The savage believes his dreams to be just as real as any part of his waking experience. The ancients made a practice of awaking sleepers gradually so that the soul might have time to get back into the body.

86:5.11 (954.10) All down through the ages men have stood

o teamă respectuoasă înaintea căderii nopții, și evreii nu făceau excepție. Ei credeau sincer că Dumnezeu le vorbea în vise, în ciuda poruncilor lui Moise opuse acestei idei. Moise avea dreptate, căci visele obișnuite nu sunt metoda folosită de personalitățile lumii spirituale atunci când ele caută să comunice cu ființele materiale.

Anticii credeau că sufletele puteau să intre în animale sau chiar în obiecte neînsuflețite. Această credință în identificarea cu animalele a culminat în ideea de vârcolaci. O persoană putea să fie, ziua, un cetățean respectabil, însă, când adormea, sufletul ei putea să intre într-un lup sau în vreun alt animal și să hoinărească săvârșind jafuri nocturne.

Oamenii primitivi credeau că sufletul era legat de respirație și că se puteau comunica sau transmite calitățile lui prin suflu. Un șef curajos obișnuia să sufle pe un copil nou născut pentru a-i conferi darul vitejiei. La creștinii primitivi, ceremonia dăruirii Duhului Sfânt era însoțită de un suflat asupra candidaților. Psalmistul a zis: „Cerurile au fost făcute de cuvântul Domnului, și toată oastea lor de către suflarea gurii sale.” Multă vreme, fiii cei mari au păstrat obiceiul, de a încerca să prindă ultima suflare a tatălui lor muribund.

Umbra a ajuns, mai târziu, să fie de temut și respectată din același motiv ca și în cazul suflării. Propria imagine reflectată în apă a fost, de asemenea, considerată uneori ca fiind dovada dualității ființei, iar oglinzile au fost privite cu o teamă superstițioasă. Chiar și astăzi, mulți civilizați întorc oglinda cu fața la perete în caz de deces. Câteva triburi înapoiate mai cred încă că portretele, desenele, modelele sau imaginile, îndepărtează sufletul sau o parte a sufletului, și în consecință realizarea lor este interzisă.

S-a crezut în general că sufletul se identifica cu suflul, dar diverse popoare l-au situat și în cap, în păr, în inimă, în ficat, în sânge și în grăsime. „Sângele lui Abel strigând din pământ” exprimă credința de altădată în prezența sufletului-fantomă în sânge. Învățăturile semiților ziceau că sufletul era localizat în grăsimea corpului, și, la mulți dintre ei, consumarea grăsimii animale era tabu. Vânătorii de capete, precum și jupuitorii de scalpuri, căutau să captureze sufletul inamicilor lor. Mai recent, ochii au fost considerați ca fiind ferestrele sufletului.

Adepții doctrinei conform căreia existau trei sau patru suflete credeau că pierderea unuia dintre ele însemna neliniște, pierderea a două, boală și pierderea a trei, moartea. După ei, un suflet trăia în suflare, unul în cap, unul în păr, și unul în inimă. Ei îi sfătuiau pe bolnavi să se plimbe în aer liber, în speranța de a-și recăpăta sufletele lor rătăcite. Se presupunea că cei mai mari vraci schimbau sufletul bolnav al unei persoane bolnave cu un suflet nou, 'noua naștere'.

Copiii lui Badonan au dezvoltat o credință în două suflete, respirația și umbra. Primele rase nodite socoteau că omul era constituit din două persoane, sufletul și corpul. Această filozofie a existenței umane s-a reflectat mai târziu în punctul de vedere grec. Grecii înșiși credeau în existența a trei suflete, cel vegetativ situat în stomac, cel animal în inimă și cel intelectual în cap. Eschimoșii cred că omul este compus din trei părți: corpul, sufletul și numele.

in awe of the apparitions of the night season, and the Hebrews were no exception. They truly believed that God spoke to them in dreams, despite the injunctions of Moses against this idea. And Moses was right, for ordinary dreams are not the methods employed by the personalities of the spiritual world when they seek to communicate with material beings.

86:5.12 (954.11) The ancients believed that souls could enter animals or even inanimate objects. This culminated in the werewolf ideas of animal identification. A person could be a law-abiding citizen by day, but when he fell asleep, his soul could enter a wolf or some other animal to prowl about on nocturnal depredations.

86:5.13 (955.1) Primitive men thought that the soul was associated with the breath, and that its qualities could be imparted or transferred by the breath. The brave chief would breathe upon the newborn child, thereby imparting courage. Among early Christians the ceremony of bestowing the Holy Spirit was accompanied by breathing on the candidates. Said the Psalmist: "By the word of the Lord were the heavens made and all the host of them by the breath of his mouth." It was long the custom of the eldest son to try to catch the last breath of his dying father.

86:5.14 (955.2) The shadow came, later on, to be feared and revered equally with the breath. The reflection of oneself in the water was also sometimes looked upon as proof of the double self, and mirrors were regarded with superstitious awe. Even now many civilized persons turn the mirror to the wall in the event of death. Some backward tribes still believe that the making of pictures, drawings, models, or images removes all or a part of the soul from the body; hence such are forbidden.

86:5.15 (955.3) The soul was generally thought of as being identified with the breath, but it was also located by various peoples in the head, hair, heart, liver, blood, and fat. The "crying out of Abel's blood from the ground" is expressive of the onetime belief in the presence of the ghost in the blood. The Semites taught that the soul resided in the bodily fat, and among many the eating of animal fat was taboo. Head hunting was a method of capturing an enemy's soul, as was scalping. In recent times the eyes have been regarded as the windows of the soul.

86:5.16 (955.4) Those who held the doctrine of three or four souls believed that the loss of one soul meant discomfort, two illness, three death. One soul lived in the breath, one in the head, one in the hair, one in the heart. The sick were advised to stroll about in the open air with the hope of recapturing their strayed souls. The greatest of the medicine men were supposed to exchange the sick soul of a diseased person for a new one, the "new birth."

86:5.17 (955.5) The children of Badonan developed a belief in two souls, the breath and the shadow. The early Nodite races regarded man as consisting of two persons, soul and body. This philosophy of human existence was later reflected in the Greek viewpoint. The Greeks themselves believed in three souls; the vegetative resided in the stomach, the animal in the heart, the intellectual in the head. The Eskimos believe that man has three parts: body, soul, and name.

6. MEDIUL SPIRITELOR FANTOME

Omul a moștenit un mediu înconjurător natural, a dobândit un mediu social, și a imaginat un mediu spectral. Oamenii au reacționat la mediul lor natural prin formarea Statelor, față de mediul lor social prin întemeierea căminelor, și față de mediul lor iluzoriu de fantome prin instituirea Bisericilor.

Foarte devreme în istoria omenirii, credința în realitățile lumii imaginare a fantomelor și a spiritelor a fost universală, și această lume a spiritelor de curând imaginată a devenit o putere în societatea primitivă. Viața mentală și morală a întregii omeniri a fost definitiv modificată de apariția acestui factor nou în gândurile și în faptele oamenilor.

Pe această bază majoră de ignoranță și de iluzie, frica omenească a acumulat toate superstițiile și religiile ulterioare ale popoarelor primitive. Aceasta a fost unica religie omenească până la epoca revelației, și numeroase rase din lumea de azi nu mai posedă decât această religie evolutivă sumară.

Pe măsură ce evoluția a progresat, norocul a fost asociat cu spiritele bune, iar nenorocul cu spiritele rele. Disconfortul unei adaptări forțate la un mediu înconjurător schimbător a fost considerat ca o neșansă, o nemulțumire a spiritelor fantomă. Oamenii primitivi au dat lent naștere religiei din impulsul lor înăscut de a adora, și din greșita lor concepere a hazardului. Oamenii civilizați stabilesc planuri de asigurări pentru a învinge aceste întâmplări ale hazardului. Știința modernă înlocuiește spiritele fictive și zeii capricioși printr-un actuar care realizează calcule matematice.

Fiecare generație care trece surăde înaintea superstițiilor stupide ale predecesorilor ei, în vreme ce continuă să mențină sofismele gândirii și ale adorării, care vor face să suradă la rândul lor posteritatea mai iluminată.

Dar, în cele din urmă, mintea oamenilor primitivi a fost ocupat de idei care depășeau toate impulsurile lor biologice naturale. Omul a fost, în final, pe punctul de a dezvolta o artă a trăirii bazată pe ceva mai mult decât reacția la stimulii materiali. S-a asistat la debuturile unei politici de viață care comporta o filozofie primitivă. Un criteriu al vieții supranaturale era pe punctul de a se ivi. Într-adevăr, dacă spiritul fantomă aducea ghinionul când era furios și soarta bună când era mulțumit, acest lucru a dus la o reglementare subsecventă a conduitei umane. Conceptul de bine și de rău a apărut în sfârșit prin evoluție, și toate acestea s-au întâmplat cu mult înaintea oricărei epoci a unei revelații pe pământ.

Odată cu ivirea acestor concepte, a început lupta lungă și epuizantă pentru a domoli spiritele întotdeauna nemulțumite, sclavia servilă față de frica religioasă evolutivă, interminabila risipă de eforturi omenești pentru morminte, pentru temple, pentru sacrificii și pentru preoții. Prețul de plătit a fost înfricoșător și teribil, însă a meritat tot ceea ce a costat, deoarece, datorită lui, oamenii au atins o conștiință naturală a binelui și a răului relative; etica omenească se născuse!

6. THE GHOST-SPIRIT ENVIRONMENT

86:6.1 (955.6) Man inherited a natural environment, acquired a social environment, and imagined a ghost environment. The state is man's reaction to his natural environment, the home to his social environment, the church to his illusory ghost environment.

86:6.2 (955.7) Very early in the history of mankind the realities of the imaginary world of ghosts and spirits became universally believed, and this newly imagined spirit world became a power in primitive society. The mental and moral life of all mankind was modified for all time by the appearance of this new factor in human thinking and acting.

86:6.3 (955.8) Into this major premise of illusion and ignorance, mortal fear has packed all of the subsequent superstition and religion of primitive peoples. This was man's only religion up to the times of revelation, and today many of the world's races have only this crude religion of evolution.

86:6.4 (955.9) As evolution progressed, good luck became associated with good spirits and bad luck with bad spirits. The discomfort of enforced adaptation to a changing environment was regarded as ill luck, the displeasure of the spirit ghosts. Primitive man slowly evolved religion out of his innate worship urge and his misconception of chance. Civilized man provides schemes of insurance to overcome these chance occurrences; modern science puts an actuary with mathematical reckoning in the place of fictitious spirits and whimsical gods.

86:6.5 (956.1) Each passing generation smiles at the foolish superstitions of its ancestors while it goes on entertaining those fallacies of thought and worship which will give cause for further smiling on the part of enlightened posterity.

86:6.6 (956.2) But at last the mind of primitive man was occupied with thoughts which transcended all of his inherent biologic urges; at last man was about to evolve an art of living based on something more than response to material stimuli. The beginnings of a primitive philosophic life policy were emerging. A supernatural standard of living was about to appear, for, if the spirit ghost in anger visits ill luck and in pleasure good fortune, then must human conduct be regulated accordingly. The concept of right and wrong had at last evolved; and all of this long before the times of any revelation on earth.

86:6.7 (956.3) With the emergence of these concepts, there was initiated the long and wasteful struggle to appease the ever-displeased spirits, the slavish bondage to evolutionary religious fear, that long waste of human effort upon tombs, temples, sacrifices, and priesthoods. It was a terrible and frightful price to pay, but it was worth all it cost, for man therein achieved a natural consciousness of relative right and wrong; human ethics was born!

7. FUNCȚIA RELIGIEI PRIMITIVE

7. THE FUNCTION OF PRIMITIVE RELIGION

Sălbaticul avea nevoie de o asigurare; el a plătit deci de bună voie tributurile lui împovăraătoare de frică, de superstiție, de groază, și de daruri către preoți, pentru polița lui de asigurare magică contra ghinionului. Religia primitivă consta pur și simplu în prime de asigurare contra pericolelor pădurii. Oamenii civilizați plăteau prime de asigurare contra accidentelor din industrie și a riscurilor modului de viață modern.

Societatea contemporană îndepărtează chestiunile privitoare la asigurare de domeniul preoților și al religiei, și le plasează în domeniul economic. Religia se ocupă din ce în ce mai mult de asigurarea vieții de dincolo de mormânt. Oamenii moderni, cel puțin aceia care gândesc, au încetat să mai plătească tributuri zadarnice în ideea de a controla șansa. Religia se înalță încet-încet la nivele filozofice superioare, în contrast cu funcțiunea ei străveche de plan de asigurare împotriva neșansei.

Totuși, aceste idei antice asupra religiei au împiedicat oamenii să devină fataliști și pesimiști fără speranță; ei au crezut că puteau cel puțin să facă ceva pentru a influența destinul. Religia fricii de fantome a gravat în memoria oamenilor faptul că ei trebuie să-și pună în ordine conduita, că exista o lume supramaterială care controla destinul uman.

Rasele civilizate moderne încep doar astăzi să iasă din frica care le-a făcut să explice șansa și inegalitățile curente ale existenței prin acțiunea fantomelor. Omenirea se emancipează de povara explicației neșansei prin spiritele-fantomă. Dar, în același timp în care oamenii renunță la doctrina eronată a vicisitudinilor vieții cauzate de spirite, ei au dat dovadă de o surprinzătoare bunăvoință în a admite o învățătură aproape tot atât de falsă, care îi invită să atribuie toate inegalitățile umane greșelilor adaptării politice, nedreptăților sociale și concurenței industriale. Totuși, niște legi noi, o filantropie sporită și mai multă reorganizare industrială, oricât de bune ar fi în ele însele, nu vor remedia nici faptele nașterii, nici accidentele vieții. Doar înțelegerea faptelor, precum și înțeleapta lor manipulare în cadrul legilor naturale, vor permite oamenilor să obțină ceea ce vor și să evite ceea ce nu vor. Cunoașterea științifică, conducând la acțiunea științifică, este singurul antidot contra bolilor numite accidentale.

Industria, războiul, sclavia și guvernarea civilă s-au ivit ca răspuns la evoluția socială a omului în mediul său natural. Religia a apărut și ea ca răspuns la mediul iluzoriu al lumii imaginare a spiritelor. Religia a fost o dezvoltare evolutivă a conservării de sine, și a funcționat, în ciuda lipsei ei totale de logică, precum și a concepției eronate care i-a dat naștere.

Prin puternica și prin impresionanta forță a falsei frici, religia primitivă a pregătit mintea umană pentru manifestarea unei forțe spirituale autentice, de origine supranaturală, care este Ajustorul Gândirii. Și, de atunci, Ajustorii divini au trudit mereu ca să transmute frica de Dumnezeu în iubire de Dumnezeu. Evoluția este probabil lentă, însă ea este infailibil eficientă.

[Prezentat de o Stea de Seară din Nebadon.]

86:7.1 (956.4) The savage felt the need of insurance, and he therefore willingly paid his burdensome premiums of fear, superstition, dread, and priest gifts toward his policy of magic insurance against ill luck. Primitive religion was simply the payment of premiums on insurance against the perils of the forests; civilized man pays material premiums against the accidents of industry and the exigencies of modern modes of living.

86:7.2 (956.5) Modern society is removing the business of insurance from the realm of priests and religion, placing it in the domain of economics. Religion is concerning itself increasingly with the insurance of life beyond the grave. Modern men, at least those who think, no longer pay wasteful premiums to control luck. Religion is slowly ascending to higher philosophic levels in contrast with its former function as a scheme of insurance against bad luck.

86:7.3 (956.6) But these ancient ideas of religion prevented men from becoming fatalistic and hopelessly pessimistic; they believed they could at least do something to influence fate. The religion of ghost fear impressed upon men that they must *regulate their conduct*, that there was a supermaterial world which was in control of human destiny.

86:7.4 (956.7) Modern civilized races are just emerging from ghost fear as an explanation of luck and the commonplace inequalities of existence. Mankind is achieving emancipation from the bondage of the ghost-spirit explanation of ill luck. But while men are giving up the erroneous doctrine of a spirit cause of the vicissitudes of life, they exhibit a surprising willingness to accept an almost equally fallacious teaching which bids them attribute all human inequalities to political misadaptation, social injustice, and industrial competition. But new legislation, increasing philanthropy, and more industrial reorganization, however good in and of themselves, will not remedy the facts of birth and the accidents of living. Only comprehension of facts and wise manipulation within the laws of nature will enable man to get what he wants and to avoid what he does not want. Scientific knowledge, leading to scientific action, is the only antidote for so-called accidental ills.

86:7.5 (957.1) Industry, war, slavery, and civil government arose in response to the social evolution of man in his natural environment; religion similarly arose as his response to the illusory environment of the imaginary ghost world. Religion was an evolutionary development of self-maintenance, and it has worked, notwithstanding that it was originally erroneous in concept and utterly illogical.

86:7.6 (957.2) Primitive religion prepared the soil of the human mind, by the powerful and awesome force of false fear, for the bestowal of a bona fide spiritual force of supernatural origin, the Thought Adjuster. And the divine Adjusters have ever since labored to transmute God-fear into God-love. Evolution may be slow, but it is unerringly effective.

86:7.7 (957.3) [Presented by an Evening Star of Nebadon.]

Capitolul 87. Culetele fantomelor

⇐ 086

CARTEA URANTIA

088 ⇐

PARTE III. ISTORIA URANTIEI

CAPITOLUL 87 CULETELE FANTOMELOR

Secțiuni

Introduction

1. Frica de fantome
2. Potolirea fantomelor
3. Cultul strămoșilor
4. Spiritele fantomă bune și rele
5. Progresul cultului fantomelor
6. Constrângerea și exorcismul
7. Natura cultului

PAPER 87 THE GHOST CULTS

SECTIONS

Introduction

1. Ghost Fear
2. Ghost Placation
3. Ancestor Worship
4. Good and Bad Spirit Ghosts
5. The Advancing Ghost Cult
6. Coercion and Exorcism
7. Nature of Cultism

Introduction

CULTUL fantomelor s-a dezvoltat ca o compensare la riscurile neșansei; practicile lui religioase primitive au rezultat din neliniștea în legătură cu neșansa și din frica exagerată de cei morți. Nici una dintre aceste religii primitive nu s-au ocupat prea mult de recunoașterea Deității sau de respectarea a ceea ce este suprauman; riturile lor erau mai cu seamă negative și destinate să evite, să expulzeze sau să constrângă fantomele. Cultul fantomelor nu era nici mai mult nici mai puțin decât o asigurare contra dezastrelor; el nu avea nici o legătură cu investiția menită să procure venituri mai mari în viitor.

Omul a purtat împotriva cultului fantomelor o luptă lungă și înverșunată. Nu se găsește nimic în istoria umană care să stârnească mai mult mila decât acest tablou al supunerii abjecte a oamenilor față de frica de spiritele fantomă. Odată cu nașterea acestei temeri, omenirea a pornit pe drumul ascendent al evoluției religioase. Imaginația umană a părăsit țărmurile eului, și nu va mai găsi unde să arunce ancora înainte de a ajunge la conceptul unei adevărate Deități, al unui Dumnezeu real.

1. FRICA DE FANTOME

Moarea era de temut, deoarece acest lucru însemna că o nouă fantomă era liberă de corpul ei fizic. Anticii au făcut tot ce le-a stat în putere ca să împiedice moartea, pentru a evita necazul de a avea de luptat cu o fantomă suplimentară. Ei erau întotdeauna preocupați

INTRODUCTION

87:0.1 (958.1) THE ghost cult evolved as an offset to the hazards of bad luck; its primitive religious observances were the outgrowth of anxiety about bad luck and of the inordinate fear of the dead. None of these early religions had much to do with the recognition of Deity or with reverence for the superhuman; their rites were mostly negative, designed to avoid, expel, or coerce ghosts. The ghost cult was nothing more nor less than insurance against disaster; it had nothing to do with investment for higher and future returns.

87:0.2 (958.2) Man has had a long and bitter struggle with the ghost cult. Nothing in human history is designed to excite more pity than this picture of man's abject slavery to ghost-spirit fear. With the birth of this very fear mankind started on the upgrade of religious evolution. Human imagination cast off from the shores of self and will not again find anchor until it arrives at the concept of a true Deity, a real God.

1. GHOST FEAR

87:1.1 (958.3) Death was feared because death meant the liberation of another ghost from its physical body. The ancients did their best to prevent death, to avoid the trouble of having to contend with a new ghost. They were always anxious to induce the ghost to leave the

să determine fantoma să părăsească scena decedului și să pornească în călătoria de pe tărâmul morților. Fantoma inspira un maximum de teamă în timpul perioadei de tranziție presupuse între ivirea ei din clipa morții și plecarea ei ulterioară în ținutul natal al fantomelor, concept vag și primitiv al unui pseudo-cer.

Cu toate că sălbaticii atribuiseră fantomelor puteri supranaturale, ei nu și le închipuiau deloc înzestrate cu o inteligență supranaturală. Se practicau numeroase stratageme și șiretlicuri pentru a le trage pe sfoară și a le înșela pe fantome. Oamenii civilizați se atașează de multe ori de speranța că o manifestare exterioară de pietate va înșela într-un fel sau altul o Deitate, chiar și omniscientă.

Primitivilor le era frică de boală, deoarece observaseră că ea era adesea prevestitoare de moarte. Dacă vrăciul tribului nu reușea să vindece un om rănit, bolnavul era în general scos din coliba familială pentru a fi dus într-una mai mică sau pentru a fi lăsat sub cerul liber ca să moară singur. Casa în care se produsese un deces era de obicei distrusă; dacă nu, ea era ocolită întotdeauna, și această frică îi împiedica pe primitivi să construiască locuințe durabile. Ea a militat, de asemenea, contra întemeierii de orașe și de sate permanente.

Când murea un membru al clanului, sălbaticii vegheau toată noaptea, stând de vorbă; se temeau că ar muri și ei, dacă ar adormi în apropierea unui cadavru. Contagiunea cadavruului justifica frica de morți. Când într-o epocă, când într-alta, toate popoarele au practicat minuțioase ceremonii de purificare menite să purifice un individ după contactul cu cei morți. Anticii credeau că trebuie să i se dea lumină unui cadavru. Nu era îngăduit niciodată ca un trup mort să rămână în întuneric. În secolul al douăzecilea, se mai ard încă lumânări în camerele mortuare, iar oamenii priveghează încă lângă cei morți. Oamenii așa ziși civilizați nu au eliminat încă complet din filozofia lor de viață frica de cei morți.

Dar, în pofida acestei frici, oamenii căutau încă să păcălească. Dacă casa celui mort nu era dăruită, se scotea cadavruul printr-o spărtură din zid, însă niciodată pe ușă. Se luau aceste măsuri în vederea derutării fantomelor, a împiedicării zăbovirii lor și a asigurării contra reîntoarcerii lor. Cei îndoliați care mergeau la funeralii se înapoiau pe alt drum de teamă să nu-i urmărească fantomele. Se practica mersul de-îndărăteala, precum și zeci de alte tactici, în vederea asigurării că fantoma nu se va mai întoarce din mormânt. Se schimbau adesea hainele între sexe pentru a se înșela fantoma. Veșmintele de dolii au fost mai întâi destinate să-i deghizeze pe supraviețuitori și, mai târziu, să se arate respect pentru cei morți în vederea potolirii fantomelor.

2. POTOLIREA FANTOMELOR

În religie, programul negativ de potolire a fantomelor a precedat cu mult programul pozitiv de constrângere și de implorare a spiritelor. Primele acte umane de cult au fost fenomenele de apărare, și nu de venerare. Omul modern socotește înțelept să se asigure contra incendiului; tot astfel, sălbaticii credeau că cea mai mare înțelepciune consta în a se asigura

scene of death, to embark on the journey to deadland. The ghost was feared most of all during the supposed transition period between its emergence at the time of death and its later departure for the ghost homeland, a vague and primitive concept of pseudo heaven.

87:1.2 (958.4) Though the savage credited ghosts with supernatural powers, he hardly conceived of them as having supernatural intelligence. Many tricks and stratagems were practiced in an effort to hoodwink and deceive the ghosts; civilized man still pins much faith on the hope that an outward manifestation of piety will in some manner deceive even an omniscient Deity.

87:1.3 (958.5) The primitives feared sickness because they observed it was often a harbinger of death. If the tribal medicine man failed to cure an afflicted individual, the sick man was usually removed from the family hut, being taken to a smaller one or left in the open air to die alone. A house in which death had occurred was usually destroyed; if not, it was always avoided, and this fear prevented early man from building substantial dwellings. It also militated against the establishment of permanent villages and cities.

87:1.4 (958.6) The savages sat up all night and talked when a member of the clan died; they feared they too would die if they fell asleep in the vicinity of a corpse. Contagion from the corpse substantiated the fear of the dead, and all peoples, at one time or another, have employed elaborate purification ceremonies designed to cleanse an individual after contact with the dead. The ancients believed that light must be provided for a corpse; a dead body was never permitted to remain in the dark. In the twentieth century, candles are still burned in death chambers, and men still sit up with the dead. So-called civilized man has hardly yet completely eliminated the fear of dead bodies from his philosophy of life.

87:1.5 (959.1) But despite all this fear, men still sought to trick the ghost. If the death hut was not destroyed, the corpse was removed through a hole in the wall, never by way of the door. These measures were taken to confuse the ghost, to prevent its tarrying, and to insure against its return. Mourners also returned from a funeral by a different road, lest the ghost follow. Backtracking and scores of other tactics were practiced to insure that the ghost would not return from the grave. The sexes often exchanged clothes in order to deceive the ghost. Mourning costumes were designed to disguise survivors; later on, to show respect for the dead and thus appease the ghosts.

2. GHOST PLACATION

87:2.1 (959.2) In religion the negative program of ghost placation long preceded the positive program of spirit coercion and supplication. The first acts of human worship were phenomena of defense, not reverence. Modern man deems it wise to insure against fire; so the savage thought it the better part of wisdom to provide insurance against ghost bad luck. The effort to secure

împotriva ghinionului purtat de fantome. Eforturile de a obține această protecție s-au aflat la originea tehnicilor și a ritualurilor cultului fantomelor.

S-a crezut cândva că cea mai mare dorință a unei fantome era aceea de a fi "îngropată" cât se poate de repede, pentru a i se permite să se ducă în ținutul morților fără a fi deranjată. Orice eroare de execuție, orice omisiune din partea celor vii în actele ritualului îngropării fantomei puteau cu siguranță să întârzie mersul ei către tărâmul fantomelor. Se credea că acest lucru îi plăcea fantomei, și se presupunea că o fantomă înfuriată era o sursă de calamități, de nenorociri și de nefericiri.

Funeraliile s-au născut din eforturile oamenilor de a determina sufletul fantomă să plece spre viitorul lui domiciliu, iar predica funebă a fost la origine destinată să instruiască noua fantomă asupra căilor de a ajunge acolo. Se avea obiceiul de a se oferi hrană și veșminte pentru călătoria fantomei, iar aceste obiecte erau puse în mormânt sau în apropiere. Sălbaticii credeau că era nevoie de trei zile din an pentru a se "înnuma fantoma" - pentru a o îndepărta din vecinătate. Eschimoșii încă mai cred că sufletul rămâne atașat corpului timp de trei zile.

Tăcerea și doliul erau respectate după deces, cu scopul ca fantoma să nu fie tentată să revină acasă. Autotortura erau o formă curentă de manifestare a doliului. Mulți dintre învățătorii evoluți au încercat să pună capăt acestei practici, însă fără succes. Se credea că postul și alte forme de renegare de sine le făceau plăcere fantomelor, și că acestea se bucurau de indispoziția celor vii pe perioada de tranziție în care hoinăreau înainte de a pleca efectiv în ținuturile celor morți.

Lungile și frecvențele perioade de inactivitate din cauza doliului au reprezentat unul dintre marile obstacole în progresul civilizației. Săptămâni, și chiar luni din fiecare an, erau literalmente irosite în acest doliu neproductiv și inutil. Faptul că se angajau bocitoare profesioniste cu ocazia funeraliilor arată că doliul era un rit, iar nu o dovadă de tristețe. Se poate ca modernii să poarte doliul din respect față de morți și din cauza pierderii îndurate, însă anticii făceau aceste lucruri din frică.

Numele morților nu erau pronunțate niciodată. De fapt, ele erau adesea scoase din vorbire. Aceste nume deveneau tabuuri, și, în felul acesta, limbile au fost constant sărăcite. Aceasta a dus în cele din urmă la o multitudine de cuvinte simbolice și de expresii figurate, cum ar fi „numele sau ziua pe care nu le menționezi niciodată”.

Anticii erau atât de nerăbdători să se debaraseze de o fantomă încât îi ofereau tot ceea ce ea ar fi putut dori în cursul vieții. Fantomele vroiau soții și servitori; un sălbatic înstărit se aștepta ca cel puțin o femeie sclavă să fie înhumată de vie la moartea sa. Mai târziu, obiceiul era ca văduva să se sinucidă pe mormântul soțului ei. Când murea un copil, se strangula adesea mama, o mătușă sau bunica, pentru ca o fantomă adultă să poată însoți fantoma copil și să-i poarte de grijă. Aceia care renunțau astfel la viață o făceau în general de bună voie. Într-adevăr, de ar fi trăit ei încălcând datina, frica lor de mânia fantomei i-ar fi privat, în viața lor de rarele plăceri de care se puteau bucura primitivii.

Era ceva obișnuit să se trimită astfel un mare

this protection constituted the techniques and rituals of the ghost cult.

87:2.2 (959.3) It was once thought that the great desire of a ghost was to be quickly "laid" so that it might proceed undisturbed to deadland. Any error of commission or omission in the acts of the living in the ritual of laying the ghost was sure to delay its progress to ghostland. This was believed to be displeasing to the ghost, and an angered ghost was supposed to be a source of calamity, misfortune, and unhappiness.

87:2.3 (959.4) The funeral service originated in man's effort to induce the ghost soul to depart for its future home, and the funeral sermon was originally designed to instruct the new ghost how to get there. It was the custom to provide food and clothes for the ghost's journey, these articles being placed in or near the grave. The savage believed that it required from three days to a year to "lay the ghost" — to get it away from the vicinity of the grave. The Eskimos still believe that the soul stays with the body three days.

87:2.4 (959.5) Silence or mourning was observed after a death so that the ghost would not be attracted back home. Self-torture — wounds — was a common form of mourning. Many advanced teachers tried to stop this, but they failed. Fasting and other forms of self-denial were thought to be pleasing to the ghosts, who took pleasure in the discomfort of the living during the transition period of lurking about before their actual departure for deadland.

87:2.5 (959.6) Long and frequent periods of mourning inactivity were one of the great obstacles to civilization's advancement. Weeks and even months of each year were literally wasted in this nonproductive and useless mourning. The fact that professional mourners were hired for funeral occasions indicates that mourning was a ritual, not an evidence of sorrow. Moderns may mourn the dead out of respect and because of bereavement, but the ancients did this because of *fear*.

87:2.6 (959.7) The names of the dead were never spoken. In fact, they were often banished from the language. These names became taboo, and in this way the languages were constantly impoverished. This eventually produced a multiplication of symbolic speech and figurative expression, such as "the name or day one never mentions."

87:2.7 (960.1) The ancients were so anxious to get rid of a ghost that they offered it everything which might have been desired during life. Ghosts wanted wives and servants; a well-to-do savage expected that at least one slave wife would be buried alive at his death. It later became the custom for a widow to commit suicide on her husband's grave. When a child died, the mother, aunt, or grandmother was often strangled in order that an adult ghost might accompany and care for the child ghost. And those who thus gave up their lives usually did so willingly; indeed, had they lived in violation of custom, their fear of ghost wrath would have denuded life of such few pleasures as the primitives enjoyed.

87:2.8 (960.2) It was customary to dispatch a large number

număr de supuși pentru a însoți un șef decedat; sclavele erau omorâte atunci când murea stăpânul lor, cu scopul de a-l putea servi pe tărâmul fantomelor. Indigenii din Borneo încă mai oferă unui mort un însoțitor mesager; se străpungea un sclav cu lancea pentru a face călătoria de fantomă cu stăpânul lui decedat. Se credea că fantomele persoanelor omorâte se bucurau să le aibă ca sclave pe fantomele ucigașilor lor; această noțiune i-a determinat pe oameni să devină vânători de capete.

Se presupunea că fantomelor le plăcea mirosul mâncării; ofrandele de hrană la ospetele funerare au fost cândva universale. Metoda primitivă pentru a mulțumi lui Dumnezeu consta în aruncarea unei bucăți de hrană în foc înainte de masă în vederea potolirii spiritelor, în timp ce se murmură o formulă magică.

Se presupunea că cei morți foloseau fantomele uneltelor și ale armelor care le aparținuseră când fuseseră în viață. A sparge unul dintre aceste obiecte însemna 'a-l omorî', ceea ce elibera fantoma lui pentru o slujbă pe tărâmul fantomelor. Se făceau de asemenea sacrificii de bunuri, prin arderea sau prin îngroparea lor. Risipa făcută în funeraliile antice era enormă. Rasele de mai târziu au fabricat modele pe hârtie și au substituit aceste sacrificii mortuare cu desenele persoanelor și obiectelor reale. Civilizația a făcut un mare progres când moștenirea de către familie a înlocuit incendierea și înhumarea bunurilor. Indienii irochezi au realizat numeroase reforme în ceea ce privește risipa funerară, iar conservarea bunurilor le-a permis să devină cei mai puternici oameni roșii din Nord. Se presupune că oamenii moderni nu se tem de fantome, însă obiceiurile sunt puternice, și se consumă încă multe bogății terestre în rituri funerare și în ceremonii mortuare.

3. CULTUL STRĂMOȘILOR

Progresul cultului fantomelor a făcut inevitabil cultul strămoșilor, deoarece el a devenit elementul de legătură dintre fantomele de rând și spiritele superioare, zeii în pregătire. Zeii primitivi erau pur și simplu ființe umane răposate și glorificate.

La originea sa, cultul strămoșilor s-a menținut mai mult din frică decât din adorare, dar credințele corespondente au contribuit categoric la răspândirea fricii de fantome și a cultului lor. Adepții cultului primitiv al strămoșilor-fantome se temeau chiar și să caște, de frică ca vreun spirit rău să nu profite de asta și să intre în corpul lor.

Obiceiul de a adopta copiii era menit să asigure ca cineva să aducă ofrande după moartea părintelui adoptiv, pentru pacea și progresul sufletului său. Sălbaticul trăia cu frica de fantomele semenilor lui, și își petrecea timpul liber făcând planuri pentru obținerea permisului de liberă trecere al fantomei lui după moarte.

Majoritatea triburilor au instituit un ospăț al tuturor sufletelor cel puțin o dată pe an. Romanii aveau în fiecare an douăsprezece ospete de fantome cu ceremonii concomitente. Jumătate din zilele anului erau consacrate unor diverse ceremonii asociate cu cultele lor antice. Un împărat roman a încercat să reformeze aceste practici, reducând la 135 numărul zilelor de sărbătoare anuale.

of subjects to accompany a dead chief; slaves were killed when their master died that they might serve him in ghostland. The Borneans still provide a courier companion; a slave is speared to death to make the ghost journey with his deceased master. Ghosts of murdered persons were believed to be delighted to have the ghosts of their murderers as slaves; this notion motivated men to head hunting.

87:2.9 (960.3) Ghosts supposedly enjoyed the smell of food; food offerings at funeral feasts were once universal. The primitive method of saying grace was, before eating, to throw a bit of food into the fire for the purpose of appeasing the spirits, while mumbling a magic formula.

87:2.10 (960.4) The dead were supposed to use the ghosts of the tools and weapons that were theirs in life. To break an article was to "kill it," thus releasing its ghost to pass on for service in ghostland. Property sacrifices were also made by burning or burying. Ancient funeral wastes were enormous. Later races made paper models and substituted drawings for real objects and persons in these death sacrifices. It was a great advance in civilization when the inheritance of kin replaced the burning and burying of property. The Iroquois Indians made many reforms in funeral waste. And this conservation of property enabled them to become the most powerful of the northern red men. Modern man is not supposed to fear ghosts, but custom is strong, and much terrestrial wealth is still consumed on funeral rituals and death ceremonies.

3. ANCESTOR WORSHIP

87:3.1 (960.5) The advancing ghost cult made ancestor worship inevitable since it became the connecting link between common ghosts and the higher spirits, the evolving gods. The early gods were simply glorified departed humans.

87:3.2 (960.6) Ancestor worship was originally more of a fear than a worship, but such beliefs did definitely contribute to the further spread of ghost fear and worship. Devotees of the early ancestor-ghost cults even feared to yawn lest a malignant ghost enter their bodies at such a time.

87:3.3 (960.7) The custom of adopting children was to make sure that someone would provide offerings after death for the peace and progress of the soul. The savage lived in fear of the ghosts of his fellows and spent his spare time planning for the safe conduct of his own ghost after death.

87:3.4 (960.8) Most tribes instituted an all-souls' feast at least once a year. The Romans had twelve ghost feasts and accompanying ceremonies each year. Half the days of the year were dedicated to some sort of ceremony associated with these ancient cults. One Roman emperor tried to reform these practices by reducing the number of feast days to 135 a year.

Cultul fantomelor a fost în continuă evoluție. Pe măsură ce fantomele erau închipuite ca trecând de la o fază incompletă la o fază superioară de existență, cultul lor a progresat până la adorarea spiritelor și chiar și a zeilor. Însă, independent de credințele variabile în aceste spirite mai evolute, toate triburile și rasele au crezut cândva în fantome.

4. SPIRITELE FANTOMĂ BUNE ȘI RELE

Frica de fantome a fost izvorul principal al tuturor religiilor lumii. Timp de epoci de-a rândul, numeroase triburi au rămas atașate de credința într-o singură categorie de fantome. Învățăturile lor spuneau că omul avea noroc când fantoma era mulțumită și ghinion atunci când era mâniată.

Pe măsură ce cultul fricii de fantome s-a răspândit, s-a ajuns la recunoașterea tipurilor de spirite superioare, spirite care nu puteau fi identificate în mod categoric cu un individ uman. Ele erau fantome înzestrate și strălucite, care avansaseră dincolo de domeniul fantomelor, pe tărâmurile superioare unde locuiau spiritele.

Noțiunea de două feluri de spirite fantomă și-a făcut lent, dar sigur, drum în întreaga lume. Acest nou spiritualism al dualității nu a trebuit să se răspândească de la un trib la altul; el s-a ivit spontan peste tot. Puterea unei idei care influențează mintea evolutivă în expansiune nu rezidă în caracterul ei real sau rațional, ci mai degrabă în strălucirea ei vie și în ușurința și simplitatea aplicabilității ei universale.

Încă și mai târziu, imaginația oamenilor a luat în considerare conceptul de agenți supranaturali buni și răi; anumite fantome nu au evoluat niciodată până la nivelul spiritelor bune. Monospiritismul primitiv al fricii de fantome s-a transformat treptat într-un dublu spiritism, într-un nou concept de control invizibil al treburilor pământești. În cele din urmă, șansa și neșansa au fost descrise ca având controlorii lor respectivi, și s-a crezut că, dintre cele două categorii, grupul care aducea ghinionul era cel mai activ și cel mai numeros.

Când doctrina spiritelor bune și a celor rele a ajuns în cele din urmă la maturitate, ea a devenit cea mai răspândită și cea mai persistentă dintre toate credințele religioase. Acest dualism a reprezentat un considerabil progres filozofic și religios, deoarece le-a permis oamenilor să își explice șansa și neșansa, crezând în același timp în ființe supranaturale a căror conduită era întrucâtva logică. Se putea conta pe spirite ca fiind fie bune, fie rele, și nu mai erau crezute complet temperamentale, așa cum erau primele fantome din monospiritismul majorității religiilor primitive. Omul era în cele din urmă capabil să conceapă forțele supramuritoare ca având o conduită logică; aceasta a fost una dintre cele mai importante descoperiri ale adevărului din întreaga istorie a evoluției religiei și în expansiunea filozofiei umane.

Religia evolutivă a plătit totuși un preț teribil pentru conceptul de spiritism dual. Filozofia primitivă a omului nu a putut împăca constanța spiritelor cu vicisitudinile soartei temporale decât admitând două feluri de spirite, unul bun și unul rău. Această credință i-a permis realmente omului să împace variațiile hazardului cu un

87:3.5 (961.1) The ghost cult was in continuous evolution. As ghosts were envisioned as passing from the incomplete to the higher phase of existence, so did the cult eventually progress to the worship of spirits, and even gods. But regardless of varying beliefs in more advanced spirits, all tribes and races once believed in ghosts.

4. GOOD AND BAD SPIRIT GHOSTS

87:4.1 (961.2) Ghost fear was the fountainhead of all world religion; and for ages many tribes clung to the old belief in one class of ghosts. They taught that man had good luck when the ghost was pleased, bad luck when he was angered.

87:4.2 (961.3) As the cult of ghost fear expanded, there came about the recognition of higher types of spirits, spirits not definitely identifiable with any individual human. They were graduate or glorified ghosts who had progressed beyond the domain of ghostland to the higher realms of spiritland.

87:4.3 (961.4) The notion of two kinds of spirit ghosts made slow but sure progress throughout the world. This new dual spiritism did not have to spread from tribe to tribe; it sprang up independently all over the world. In influencing the expanding evolutionary mind, the power of an idea lies not in its reality or reasonableness but rather in its vividness and the universality of its ready and simple application.

87:4.4 (961.5) Still later the imagination of man envisioned the concept of both good and bad supernatural agencies; some ghosts never evolved to the level of good spirits. The early monospiritism of ghost fear was gradually evolving into a dual spiritism, a new concept of the invisible control of earthly affairs. At last good luck and bad luck were pictured as having their respective controllers. And of the two classes, the group that brought bad luck were believed to be the more active and numerous.

87:4.5 (961.6) When the doctrine of good and bad spirits finally matured, it became the most widespread and persistent of all religious beliefs. This dualism represented a great religio-philosophic advance because it enabled man to account for both good luck and bad luck while at the same time believing in supermortal beings who were to some extent consistent in their behavior. The spirits could be counted on to be either good or bad; they were not thought of as being completely temperamental as the early ghosts of the monospiritism of most primitive religions had been conceived to be. Man was at last able to conceive of supermortal forces that were consistent in behavior, and this was one of the most momentous discoveries of truth in the entire history of the evolution of religion and in the expansion of human philosophy.

87:4.6 (961.7) Evolutionary religion has, however, paid a terrible price for the concept of dual spiritism. Man's early philosophy was able to reconcile spirit constancy with the vicissitudes of temporal fortune only by postulating two kinds of spirits, one good and the other bad. And while this belief did enable man to reconcile

concept de forțe supramuritoare neschimbătoare, dar, de atunci încoace, această doctrină le-a creat întotdeauna dificultăți persoanelor religioase în conceperea unității cosmice. În general, zeii religiei evolutive au întâmpinat opoziția forțelor întunericului.

Tragedia tuturor acestora rezidă în faptul că, în momentul în care aceste idei au prins contur în mintea primitivă a omului, în realitate nu existau nicăieri spirite rele sau nearmonioase. O astfel de situație neplăcută nu s-a dezvoltat decât după rebeliunea lui Caligastia, însă ea nu a durat decât până la Înviere. Chiar și în secolul al douăzecilea, concepția asupra binelui și a răului ca puteri cosmice de același rang rămâne foarte vie în filozofia umană. Majoritatea religiilor lumii poartă încă această marcă a nașterii culturale care datează din zilele îndepărtate în care a apărut cultul fantomelor.

5. PROGRESUL CULTULUI FANTOMELOR

Oamenii primitivi considerau spiritele și fantomele ca având drepturi aproape nelimitate, însă nici o obligație. În ceea ce privește spiritele, se socotea că ele îi considerau pe oameni ca având multiple îndatoriri, dar nici un drept. Se credea că spiritele disprețuiau oamenii, pentru că aceștia eșuau constant în îndeplinirea îndatoririlor lor spirituale. Omenirea credea pe atunci, în general, că fantomele impuneau un tribut continuu de servicii, ca preț al neamestecului lor în treburile omenești. Activităților fantomelor li se atribuia cea mai mică neșansă. Ființele umane primitive se temeau atât de mult să nu uite vreo onoare de făcut zeilor încât, după ce făceau sacrificii pentru toate spiritele cunoscute, ei mai făceau și o a doua serie pentru 'zeii necunoscuți', pur și simplu pentru a avea o marjă de siguranță.

Cultul simplu al fantomelor a fost curând urmat de practica mai evoluată și relativ complexă a cultului spiritelor-fantomă, constând în servirea și în adorarea spiritelor superioare așa cum evoluau în imaginația primitivă a oamenilor. Ceremonialul religios trebuie să țină pasul cu evoluția și cu progresul spiritelor. Cultul extins nu era decât arta autoîntreținerii practică în legătură cu credința în ființe supranaturale, o adaptare la mediul înconjurător al spiritelor. Organizațiile industriale și militare erau adaptări la mediul înconjurător natural și social. Așa cum căsătoria a fost stabilită pentru a satisface exigențele bisexualității, tot astfel, organizația religioasă a evoluat ca răspuns la credința în forțele spiritelor și în ființele spirituale superioare. Religia reprezintă adaptarea omului la iluziile lui asupra misterului hazardului. Frica de spirite și, mai târziu, adorarea spiritelor, au fost adoptate ca asigurare contra nenorocirii, ca politică a prosperității.

Sălbaticii își imaginează că spiritele bune se ocupă de treburile lor, nepretinzând mare lucru ființelor umane. Fantomele rele și spiritele rele sunt cele care trebuie să fie menținute într-o bună dispoziție. În consecință, popoarele primitive au dat mai multă atenție fantomelor lor răuvoitoare decât spiritelor binevoitoare.

Ei credeau că prosperitatea umană provoca mai ales invidia spiritelor rele, și că metoda lor de represalii consta în a riposta printr-un agent uman și printr-o tehnică a deochiului. În timpul fazei în care cultul căuta să evite spiritele rele, exista o intensă preocupare

the variables of chance with a concept of unchanging supermortal forces, this doctrine has ever since made it difficult for religionists to conceive of cosmic unity. The gods of evolutionary religion have generally been opposed by the forces of darkness.

87:4.7 (962.1) The tragedy of all this lies in the fact that, when these ideas were taking root in the primitive mind of man, there really were no bad or disharmonious spirits in all the world. Such an unfortunate situation did not develop until after the Caligastic rebellion and only persisted until Pentecost. The concept of good and evil as cosmic co-ordinates is, even in the twentieth century, very much alive in human philosophy; most of the world's religions still carry this cultural birthmark of the long-gone days of the emerging ghost cults.

5. THE ADVANCING GHOST CULT

87:5.1 (962.2) Primitive man viewed the spirits and ghosts as having almost unlimited rights but no duties; the spirits were thought to regard man as having manifold duties but no rights. The spirits were believed to look down upon man as constantly failing in the discharge of his spiritual duties. It was the general belief of mankind that ghosts levied a continuous tribute of service as the price of noninterference in human affairs, and the least mischance was laid to ghost activities. Early humans were so afraid they might overlook some honor due the gods that, after they had sacrificed to all known spirits, they did another turn to the "unknown gods," just to be thoroughly safe.

87:5.2 (962.3) And now the simple ghost cult is followed by the practices of the more advanced and relatively complex spirit-ghost cult, the service and worship of the higher spirits as they evolved in man's primitive imagination. Religious ceremonial must keep pace with spirit evolution and progress. The expanded cult was but the art of self-maintenance practiced in relation to belief in supernatural beings, self-adjustment to spirit environment. Industrial and military organizations were adjustments to natural and social environments. And as marriage arose to meet the demands of bisexuality, so did religious organization evolve in response to the belief in higher spirit forces and spiritual beings. Religion represents man's adjustment to his illusions of the mystery of chance. Spirit fear and subsequent worship were adopted as insurance against misfortune, as prosperity policies.

87:5.3 (962.4) The savage visualizes the good spirits as going about their business, requiring little from human beings. It is the bad ghosts and spirits who must be kept in good humor. Accordingly, primitive peoples paid more attention to their malevolent ghosts than to their benign spirits.

87:5.4 (962.5) Human prosperity was supposed to be especially provocative of the envy of evil spirits, and their method of retaliation was to strike back through a human agency and by the technique of the *evil eye*. That phase of the cult which had to do with spirit

referitoare la mașinațiile deochiului, iar frica de deochi s-a extins aproape în întreaga lume. Femeile frumoase au fost acoperite cu văluri pentru a le proteja contra ochiului rău; ulterior, multe femei dornice de a fi considerate ca fiind frumoase au adoptat această practică. Din cauza fricii de spiritele rele, copiilor li se permitea rar să iasă afară după căderea nopții. Rugăciunile primitive au inclus întotdeauna cererea: „Izbăvește-ne de ochiul rău”.

Coranul conține un capitol întreg consacrat deochiului și descântecelor magice. Iudeii credeau pe deplin în ele. Întregul cult falic s-a dezvoltat ca o apărare contra ochiului rău. Se credea că organele de reproducere erau singurul feteș capabil să-l facă neputincios. Ochiul rău a dat naștere primelor superstiții privind semnele prenatale ale copiilor, impresiile materne, iar la un moment dat, acest cult a fost aproape universal.

Invidia este o trăsătură umană bine înrădăcinată; de aceea, primitivii o atribuiau primilor lor zei. Din moment ce oamenii practicaseră deja înșelăciunea contra fantomelor, ei nu au întârziat să înșele și spiritele. Ei ziceau: „De vreme ce spiritele sunt geloase pe frumusețea noastră și pe prosperitatea noastră, noi o să ne desfigurăm și o să vorbim în mod ușuratic de succesul nostru.” Umilința primitivă nu era deci o înjosire a egoului, ci mai degrabă o tentativă de a dejuca și de a înșela spiritele invidioase.

Pentru a împiedica spiritele să devină invidioase pe prosperitatea umană, s-a adoptat metoda de a asalta cu injurii un obiect preferat sau o persoană care avea noroc. Obiceiul de a disprețui orice remarci măgulitoare asupra propriei persoane sau asupra propriei familii a luat naștere în felul acesta, și a sfârșit prin a se transforma în modestie, în rezervă și în curtoazie, în cadrul civilizației. Din același motiv, a devenit ceva la modă să pari urât. Frumusețea stârnea invidia spiritelor; ele vădeau o trufie omenească reprobabilă. Sălbaticii căutau nume urâte. Această trăsătură a cultului a stingerit foarte mult progresul artelor și a menținut lumea sumbră și urâtă un timp îndelungat.

Sub cultul spiritelor, viața era în cel mai bun caz un joc al hazardului, rezultatul controlului de către spirite. Viitorul vostru nu depindea de eforturile voastre, de industria voastră sau de talentul vostru, decât în măsura în care puteau folosi la influențarea spiritelor. Ceremoniile de împăcare a spiritelor constituiau o grea povară și făceau viața oboșitoare, practic insuportabilă. De la o epocă la alta, și din generație în generație, rasele au căutat una după alta să îmbunătățească această doctrină a suprafantomelor, însă, nici până astăzi, nici o generație nu a îndrăznit încă să o respingă complet.

Intențiile și voința spiritelor se studiau prin intermediul prevestirilor, al oracolelor și semnelor, iar aceste mesaje ale spiritelor erau interpretate prin divinație, prin preziceri, prin magie, prin ordalii și prin astrologie. Întregul cult era un plan destinat să potolească, să satisfacă și să cumpere spiritele prin această corupție deghizată.

Astfel s-a născut o filozofie mondială nouă și mai extinsă bazată pe:

1. Datorie- lucrurile care trebuie făcute pentru a păstra spiritele în dispoziții favorabile, sau cel puțin

avoidance was much concerned with the machinations of the evil eye. The fear of it became almost world-wide. Pretty women were veiled to protect them from the evil eye; subsequently many women who desired to be considered beautiful adopted this practice. Because of this fear of bad spirits, children were seldom allowed out after dark, and the early prayers always included the petition, “deliver us from the evil eye.”

87:5.5 (962.6) The Koran contains a whole chapter devoted to the evil eye and magic spells, and the Jews fully believed in them. The whole phallic cult grew up as a defense against the evil eye. The organs of reproduction were thought to be the only fetish which could render it powerless. The evil eye gave origin to the first superstitions respecting prenatal marking of children, maternal impressions, and the cult was at one time well-nigh universal.

87:5.6 (963.1) Envy is a deep-seated human trait; therefore did primitive man ascribe it to his early gods. And since man had once practiced deception upon the ghosts, he soon began to deceive the spirits. Said he, “If the spirits are jealous of our beauty and prosperity, we will disfigure ourselves and speak lightly of our success.” Early humility was not, therefore, debasement of ego but rather an attempt to foil and deceive the envious spirits.

87:5.7 (963.2) The method adopted to prevent the spirits from becoming jealous of human prosperity was to heap vituperation upon some lucky or much loved thing or person. The custom of depreciating complimentary remarks regarding oneself or family had its origin in this way, and it eventually evolved into civilized modesty, restraint, and courtesy. In keeping with the same motive, it became the fashion to look ugly. Beauty aroused the envy of spirits; it betokened sinful human pride. The savage sought for an ugly name. This feature of the cult was a great handicap to the advancement of art, and it long kept the world somber and ugly.

87:5.8 (963.3) Under the spirit cult, life was at best a gamble, the result of spirit control. One's future was not the result of effort, industry, or talent except as they might be utilized to influence the spirits. The ceremonies of spirit propitiation constituted a heavy burden, rendering life tedious and virtually unendurable. From age to age and from generation to generation, race after race has sought to improve this superghost doctrine, but no generation has ever yet dared to wholly reject it.

87:5.9 (963.4) The intention and will of the spirits were studied by means of omens, oracles, and signs. And these spirit messages were interpreted by divination, soothsaying, magic, ordeals, and astrology. The whole cult was a scheme designed to placate, satisfy, and buy off the spirits through this disguised bribery.

87:5.10 (963.5) And thus there grew up a new and expanded world philosophy consisting in:

87:5.11 (963.6) 1. *Duty* — those things which must be done to keep the spirits favorably disposed, at least neutral.

neutre.

2. Bunuri- conduita și ceremoniile corecte destinate să atragă spiritele de partea intereselor voastre.

3. Adevăr- justa înțelegere a spiritelor și atitudinea corectă față de ele, deci față de viață și de moarte.

Anticii nu căutau să cunoască viitorul doar din curiozitate; ei doreau să ocolească neșansa. Divinația era pur și simplu o tentativă de a evita dificultățile. În aceste epoci, visele erau considerate ca profetice, iar tot ceea ce ieșea din comun era prevestire. Chiar și astăzi, credința în prevestiri, însemne de recunoaștere, precum și alte superstiții remanente ale cultului străvechi al fantomelor este văzută ca un blestem pentru omenire. Oamenilor le vine greu, foarte greu să renunțe la acele metode prin care, treaptă cu treaptă și cu trudă, au urcat scara evolutivă a vieții.

6. CONSTRÂNGEREA ȘI EXORCISMUL

Când oamenii nu credeau decât în fantome, ritualul religios era mai personal și mai organizat. Recunoașterea spiritelor mai elevate a necesitat folosirea de 'metode spirituale superioare' în purtarea față de ele. Această încercare de a ameliora și de a aprofunda tehnica de înblânzire a spiritelor a condus direct la crearea măsurilor de apărare contra lor. Într-adevăr, omul s-a simțit neputincios înaintea forțelor de necontrolat care acționau în viața pământească; sentimentul lui de inferioritate l-a îndemnat să încerce să găsească o adaptare compensatoare, o tehnică pentru a egaliza șansele în această luptă unilaterală a omului contra cosmosului.

În primele perioade de cult, eforturile oamenilor de a influența activitatea fantomelor se limitau la îmbunare, la încercările de evitare a ghinionului prin mituire. Pe măsură ce cultul fantomelor a evoluat până la conceptul de spirite bune și rele, aceste ceremonii s-au transformat în încercări de natură mai pozitivă, în eforturi de atragere a norocului. Religia omului nu a mai fost complet negativistă, iar el nici nu s-a oprit din eforturile lui de a obține norocul; ea nu a întârziat să facă planuri care să îi permită să constrângă spiritele să coopereze. Adepții religiei nu au mai rămas lipsiți de apărare în fața cerințelor neîncetate ale fantasmelor spiritelor pe care ei înșiși le închipuieră. Sălbaticul a început să inventeze arme care să-i permită să forțeze spiritele să acționeze și să le oblige să îl ajute.

Primele eforturi defensive ale oamenilor au fost dirijate contra fantomelor. Odată cu scurgerea veacurilor, cei vii au început să stabilească metode pentru a rezista celor morți. Pentru a speria și a alunga fantomele, ei au născocit numeroase tehnici, printre care se pot aminti următoarele:

1. Tăierea capului și legarea corpului în mormânt.

2. Îngrădirea cu pietre a casei mortuare.

3. Castrarea cadavrlui sau ruperea picioarelor lui.

4. Îngroparea sub pietre; aceasta a reprezentat una dintre originile pietrei de mormânt moderne.

87:5.12 (963.7) 2. *Right* — the correct conduct and ceremonies designed to win the spirits actively to one's interests.

87:5.13 (963.8) 3. *Truth* — the correct understanding of, and attitude toward, spirits, and hence toward life and death.

87:5.14 (963.9) It was not merely out of curiosity that the ancients sought to know the future; they wanted to dodge ill luck. Divination was simply an attempt to avoid trouble. During these times, dreams were regarded as prophetic, while everything out of the ordinary was considered an omen. And even today the civilized races are cursed with the belief in signs, tokens, and other superstitious remnants of the advancing ghost cult of old. Slow, very slow, is man to abandon those methods whereby he so gradually and painfully ascended the evolutionary scale of life.

6. COERCION AND EXORCISM

87:6.1 (963.10) When men believed in ghosts only, religious ritual was more personal, less organized, but the recognition of higher spirits necessitated the employment of "higher spiritual methods" in dealing with them. This attempt to improve upon, and to elaborate, the technique of spirit propitiation led directly to the creation of defenses against the spirits. Man felt helpless indeed before the uncontrollable forces operating in terrestrial life, and his feeling of inferiority drove him to attempt to find some compensating adjustment, some technique for evening the odds in the one-sided struggle of man versus the cosmos.

87:6.2 (964.1) In the early days of the cult, man's efforts to influence ghost action were confined to propitiation, attempts by bribery to buy off ill luck. As the evolution of the ghost cult progressed to the concept of good as well as bad spirits, these ceremonies turned toward attempts of a more positive nature, efforts to win good luck. Man's religion no longer was completely negativistic, nor did he stop with the effort to win good luck; he shortly began to devise schemes whereby he could compel spirit co-operation. No longer does the religionist stand defenseless before the unceasing demands of the spirit phantasms of his own devising; the savage is beginning to invent weapons wherewith he may coerce spirit action and compel spirit assistance.

87:6.3 (964.2) Man's first efforts at defense were directed against the ghosts. As the ages passed, the living began to devise methods of resisting the dead. Many techniques were developed for frightening ghosts and driving them away, among which may be cited the following:

87:6.4 (964.3) 1. Cutting off the head and tying up the body in the grave.

87:6.5 (964.4) 2. Stoning the death house.

87:6.6 (964.5) 3. Castration or breaking the legs of the corpse.

87:6.7 (964.6) 4. Burying under stones, one origin of the modern tombstone.

5. Incinerarea; aceasta a fost o invenție mai târzie pentru a împiedica fantoma să aducă necazuri.

6. Aruncarea corpului în mare.

7. Abandonarea corpului pentru a fi mâncat de fiarele sălbatice.

Se presupunea că fantomele erau deranjate și speriate de zgomote, că țipetele, clopotele și tobele le îndepărtau de cei vii. Aceste metode străvechi mai sunt încă la modă în zilele noastre în 'priveghiurile' mortuare. Se utilizau decocturi cu miros fetid pentru a îndepărta spiritele inoportune. Se ciopleau statui hidoase ale spiritelor pentru ca ele să fugă în grabă la vederea propriilor lor imagini. Se credea în puterea câinilor de a simți apropierea spiritelor și de a avertiza oamenii prin urletele lor, precum și a cocoșilor de a cânta atunci când spiritele erau pe aproape. Folosirea unui cocoș ca giruetă perpetuează această superstiție.

Apa era considerată drept cea mai bună protecție contra fantomelor, iar apa sfințită ca fiind superioară tuturor celorlalte; aceasta era apa în care își spălaseră preoții picioarele. Se credea că focul și apa constituiau bariere de netrecut pentru fantome. Romanii făceau de trei ori înconjurul unui cadavru cu apă. În secolul al douăzecilea, se mai stropesc încă sicriile cu apă sfințită, iar spălarea mâinilor în cimitir face încă parte din ritualul iudeu. Botezul a fost o caracteristică a ritualului ulterior al apei; îmbăierile primitive erau o ceremonie religioasă. Numai într-o epocă recentă baia a devenit o practică de igienă.

Omul nu s-a oprit însă la constrângerea fantomelor. Prin riturile religioase și prin alte formalități, el a încercat în curând să silească spiritele să acționeze. Exorcismul consta în folosirea unui spirit pentru a controla un altul sau pentru a-l alunga, iar această tactică mai era utilizată și pentru a se speria fantomele și spiritele. Conceptul de dublu spiritism al forțelor bune și al celor rele le-a oferit oamenilor ample ocazii de a opune un agent altuia; într-adevăr, dacă un om puternic îl putea birui pe unul mai slab, atunci un spirit puternic putea desigur să domine o fantomă inferioară. Blestematul primitiv era o practică coercitivă menită să intimideze spiritele minore. Mai târziu, acest obicei s-a dezvoltat, ajungându-se la rostirea de blesteme asupra inamicilor.

Multă vreme, s-a crezut că prin revenirea la folosirea moravurilor mai vechi se puteau sili spiritele și semi-zeii să acționeze într-un mod convenabil. Oamenii moderni folosesc în mod greșit același procedeu. Voi vă adresați unii altora în limbajul obișnuit de fiecare zi, însă atunci când vă rugați, recurgeți la stilul antic al unei alte generații, stilul așa zis solemn.

Această doctrină explică și regresele religioase-rituale de natură sexuală, precum prostituția din temple. Aceste întoarceri la datinile primitive erau considerate ca protecții sigure împotriva a numeroase calamități. La aceste populații necultivate, toate aceste stratageme erau în întregime ferite de ceea ce modernii ar numi promiscuitate.

A venit apoi practica jurămintelor rituale, urmată curând de angajamentele religioase și de făgăduințele sacre. Majoritatea acestor promisiuni erau însoțite de torturi și de mutilări pe care omul și le aplica lui însuși, și, mai târziu, de posturi și de rugăciuni. Abnegația de

87:6.8 (964.7) 5. Cremation, a later-day invention to prevent ghost trouble.

87:6.9 (964.8) 6. Casting the body into the sea.

87:6.10 (964.9) 7. Exposure of the body to be eaten by wild animals.

87:6.11 (964.10) Ghosts were supposed to be disturbed and frightened by noise; shouting, bells, and drums drove them away from the living; and these ancient methods are still in vogue at "wakes" for the dead. Foul-smelling concoctions were utilized to banish unwelcome spirits. Hideous images of the spirits were constructed so that they would flee in haste when they beheld themselves. It was believed that dogs could detect the approach of ghosts, and that they gave warning by howling; that cocks would crow when they were near. The use of a cock as a weather vane is in perpetuation of this superstition.

87:6.12 (964.11) Water was regarded as the best protection against ghosts. Holy water was superior to all other forms, water in which the priests had washed their feet. Both fire and water were believed to constitute impassable barriers to ghosts. The Romans carried water three times around the corpse; in the twentieth century the body is sprinkled with holy water, and hand washing at the cemetery is still a Jewish ritual. Baptism was a feature of the later water ritual; primitive bathing was a religious ceremony. Only in recent times has bathing become a sanitary practice.

87:6.13 (964.12) But man did not stop with ghost coercion; through religious ritual and other practices he was soon attempting to compel spirit action. Exorcism was the employment of one spirit to control or banish another, and these tactics were also utilized for frightening ghosts and spirits. The dual-spiritism concept of good and bad forces offered man ample opportunity to attempt to pit one agency against another, for, if a powerful man could vanquish a weaker one, then certainly a strong spirit could dominate an inferior ghost. Primitive cursing was a coercive practice designed to overawe minor spirits. Later this custom expanded into the pronouncing of curses upon enemies.

87:6.14 (965.1) It was long believed that by reverting to the usages of the more ancient mores the spirits and demigods could be forced into desirable action. Modern man is guilty of the same procedure. You address one another in common, everyday language, but when you engage in prayer, you resort to the older style of another generation, the so-called solemn style.

87:6.15 (965.2) This doctrine also explains many religious-ritual reversions of a sex nature, such as temple prostitution. These reversions to primitive customs were considered sure guards against many calamities. And with these simple-minded peoples all such performances were entirely free from what modern man would term promiscuity.

87:6.16 (965.3) Next came the practice of ritual vows, soon to be followed by religious pledges and sacred oaths. Most of these oaths were accompanied by self-torture and self-mutilation; later on, by fasting and prayer. Self-denial was subsequently looked upon as being a sure

sine a fost considerată ulterior ca o constrângere sigură; aceasta în special în ceea ce privește abstenența sexuală. Astfel, oamenii primitivi au dezvoltat devreme o austeritate hotărâtă în practicile lor religioase, o credință în eficiența torturilor și a renunțărilor pe care și le aplicau, în calitate de rituri capabile să forțeze spiritele îndărătnice să reacționeze favorabil față de asemenea suferințe și privațiuni.

Oamenii moderni nu mai încearcă fățiș să constrângă spiritele, deși ei mai trădează încă unele dispoziții de a negocia cu Deitatea. Ei continuă să se jure, să bată în lemn, să încrucișeze degetele și să pronunțe vreo o expresie trivială după ce expectorează; cândva, se folosea o formulă magică.

7. NATURA CULTULUI

Tipul de cult al organizării sociale a persistat, deoarece furniza un simbolism pentru menținerea și stimularea sentimentelor morale și a fidelității religioase. Cultul s-a născut din tradițiile 'vechilor familii' și s-a perpetuat ca instituție consacrată. Toate familiile au un cult de un fel sau altul. Fiecare ideal inspirator tinde să folosească un simbolism care să îl perpetueze - caută o tehnică pentru o manifestare culturală care îi va asigura supraviețuirea și îi va spori realizarea. Cultul ajunge la acest rezultat prin stimularea și satisfacerea emoției.

Din zorii civilizației, orice mișcare interesantă, de cultură socială sau de progres religios, a dat naștere unui ritual, unui ceremonial simbolic. Cu cât acest ritual a devenit mai mult o creștere inconștientă, cu atât mai puternică i-a fost influența asupra fidelilor săi. Cultul a păstrat sentimentele și a satisfăcut emoțiile, însă el a fost întotdeauna cel mai mare obstacol în reconstrucția socială și în progresul spiritual.

Deși cultul a întârziat întotdeauna progresul social, este regretabil că atât de mulți contemporani, care cred în criterii morale și în idealuri spirituale, nu au un simbolism potrivit - nici un cult pentru a se susține reciproc - nimic căruia ei să-i aparțină. Cu toate acestea, un cult religios nu ar putea fi fabricat; acesta trebuie să crească. Două grupuri diferite nu vor avea niciodată un cult identic, decât în cazul în care ritualurile lor ar fi arbitrar uniformizate pe cale autoritară.

Cultul creștin primitiv a fost cel mai eficient, cel mai atractiv și cel mai durabil dintre toate ritualurile concepute sau imaginate vreodată, însă o mare parte din valoarea lui a fost distrusă în prezenta epocă științifică prin distrugerea a foarte multe dintre principiile lui originare subiacente. Cultul creștin a fost devitalizat prin pierderea multora dintre ideile fundamentale.

În trecut, adevărul a crescut rapid și s-a răspândit cu ușurință atunci când cultul nu era rigid și când simbolismul era extensibil. Adevărul răspândit cu prisosință și un cult adaptabil au favorizat rapiditatea progresului social. Un cult lipsit de semnificație viciază religia atunci când încearcă să submineze filozofia pentru a-i lua locul și să subjughe rațiunea. Un cult autentic crește.

Oricare ar fi inconvenientele și handicapurile, fiecare nouă revelație a adevărului a dat naștere la un nou cult, și chiar și reformarea religiei lui Isus trebuie să

coercive; this was especially true in the matter of sex suppression. And so primitive man early developed a decided austerity in his religious practices, a belief in the efficacy of self-torture and self-denial as rituals capable of coercing the unwilling spirits to react favorably toward all such suffering and deprivation.

87:6.17 (965.4) Modern man no longer attempts openly to coerce the spirits, though he still evinces a disposition to bargain with Deity. And he still swears, knocks on wood, crosses his fingers, and follows exhortation with some trite phrase; once it was a magical formula.

7. NATURE OF CULTISM

87:7.1 (965.5) The cult type of social organization persisted because it provided a symbolism for the preservation and stimulation of moral sentiments and religious loyalties. The cult grew out of the traditions of "old families" and was perpetuated as an established institution; all families have a cult of some sort. Every inspiring ideal grasps for some perpetuating symbolism — seeks some technique for cultural manifestation which will insure survival and augment realization — and the cult achieves this end by fostering and gratifying emotion.

87:7.2 (965.6) From the dawn of civilization every appealing movement in social culture or religious advancement has developed a ritual, a symbolic ceremonial. The more this ritual has been an unconscious growth, the stronger it has gripped its devotees. The cult preserved sentiment and satisfied emotion, but it has always been the greatest obstacle to social reconstruction and spiritual progress.

87:7.3 (965.7) Notwithstanding that the cult has always retarded social progress, it is regrettable that so many modern believers in moral standards and spiritual ideals have no adequate symbolism — no cult of mutual support — nothing to *belong* to. But a religious cult cannot be manufactured; it must grow. And those of no two groups will be identical unless their rituals are arbitrarily standardized by authority.

87:7.4 (965.8) The early Christian cult was the most effective, appealing, and enduring of any ritual ever conceived or devised, but much of its value has been destroyed in a scientific age by the destruction of so many of its original underlying tenets. The Christian cult has been devitalized by the loss of many fundamental ideas.

87:7.5 (965.9) In the past, truth has grown rapidly and expanded freely when the cult has been elastic, the symbolism expansile. Abundant truth and an adjustable cult have favored rapidity of social progression. A meaningless cult vitiates religion when it attempts to supplant philosophy and to enslave reason; a genuine cult grows.

87:7.6 (966.1) Regardless of the drawbacks and handicaps, every new revelation of truth has given rise to a new cult, and even the restatement of the religion of

dezvolte un simbolism adecvat. Trebuie ca oamenii moderni să găsească un simbolism potrivit noilor lor idealuri, noilor lor idei și obediențe în continuă expansiune. Acest simbolism superior al unei mai înalte civilizații trebuie să se ivească din viața religioasă, din experiența spirituală. Acest simbolism superior al unei civilizații mai înalte trebuie să se bazeze pe conceptul de Paternitate a lui Dumnezeu, și să conțină puternicul ideal de fraternitate a oamenilor.

Vechile culte erau prea egocentrice. Noul cult trebuie să rezulte din punerea în aplicare a iubirii. Ca și cele vechi, el trebuie să încurajeze sentimentele, să satisfacă emoțiile și să promoveze fidelitatea, dar trebuie să facă și mai mult. Trebuie ca el să faciliteze progresele spirituale, să reînsoțească semnificațiile cosmice, să ridice valorile morale, să încurajeze dezvoltarea socială și să stimuleze un tip elevat de viață religioasă personală. Noul cult trebuie să ofere scopurile supreme ale vieții care sunt atât temporale cât și eterne - sociale și spirituale.

Nici un cult nu poate să dureze și să contribuie la progresul civilizației colective și la înfăptuirile spirituale individuale, decât dacă se bazează pe semnificația biologică, sociologică și religioasă a căminului. Un cult care supraviețuiește, trebuie să simbolizeze ceea ce rămâne permanent în fața schimbărilor neîncetate, să glorifice ceea ce unifică curentul metamorfozelor sociale aflate într-o transformare constantă. Trebuie ca acesta să recunoască adevăratele semnificații, să exalte relațiile frumoase și să celebreze bunele valori ale adevăratei nobleți.

Însă este foarte dificil să se găsească un simbolism nou și satisfăcător, deoarece oamenii moderni, ca grup, aderă la o atitudine științifică, se ferește de superstiții și detestă ignoranța; ca indivizi însă, ei sunt cu toții însetați de mistere și venerază necunoscutul. Nici un cult nu poate supraviețui decât dacă încorporează un mister magistral și dacă ascunde un scop inaccesibil, demn de a fi atins. Mai mult, nu e de ajuns ca noul simbolism să fie semnificativ pentru grup; el trebuie, de asemenea, să aibă un sens pentru individ. Formele oricărui simbolism folositor ar trebui să fie acelea pe care individul poate să le pună în practică din propria sa inițiativă și de care el poate, de asemenea, să se bucure împreună cu semenii săi. Dacă noul cult ar putea fi dinamic în loc să fie static, ar aduce realmente o contribuție notabilă la progresul omenirii, atât temporal, cât și spiritual.

Totuși, un cult - un simbolism al riturilor, al sloganelor sau al scopurilor - nu funcționează dacă este prea complex. Și trebuie ca el să comporte cerința devoțiunii, răspunsul loialității. Fiecare religie eficientă dezvoltă infailibil un simbolism valabil, iar adepții ei ar face bine să împiedice ca acest ritual să nu se cristalizeze în ceremonii stereotipe înțepenitoare, deformatoare și înăbușitoare; acestea nu pot decât să îngreueze și să întârzie progresul social, moral și spiritual. Nici un cult nu poate supraviețui dacă frânează creșterea morală și nu reușește să încurajeze progresul spiritual. Cultul este scheletul în jurul căruia se dezvoltă corpul viu și dinamic al experienței spirituale personale - adevărata religie.

[Prezentat de o Strălucitoare Stea de Seară din Nebadon]

Jesus must develop a new and appropriate symbolism. Modern man must find some adequate symbolism for his new and expanding ideas, ideals, and loyalties. This enhanced symbol must arise out of religious living, spiritual experience. And this higher symbolism of a higher civilization must be predicated on the concept of the Fatherhood of God and be pregnant with the mighty ideal of the brotherhood of man.

87:7.7 (966.2) The old cults were too egocentric; the new must be the outgrowth of applied love. The new cult must, like the old, foster sentiment, satisfy emotion, and promote loyalty; but it must do more: It must facilitate spiritual progress, enhance cosmic meanings, augment moral values, encourage social development, and stimulate a high type of personal religious living. The new cult must provide supreme goals of living which are both temporal and eternal — social and spiritual.

87:7.8 (966.3) No cult can endure and contribute to the progress of social civilization and individual spiritual attainment unless it is based on the biologic, sociologic, and religious significance of the *home*. A surviving cult must symbolize that which is permanent in the presence of unceasing change; it must glorify that which unifies the stream of ever-changing social metamorphosis. It must recognize true meanings, exalt beautiful relations, and glorify the good values of real nobility.

87:7.9 (966.4) But the great difficulty of finding a new and satisfying symbolism is because modern men, as a group, adhere to the scientific attitude, eschew superstition, and abhor ignorance, while as individuals they all crave mystery and venerate the unknown. No cult can survive unless it embodies some masterful mystery and conceals some worthful unattainable. Again, the new symbolism must not only be significant for the group but also meaningful to the individual. The forms of any serviceable symbolism must be those which the individual can carry out on his own initiative, and which he can also enjoy with his fellows. If the new cult could only be dynamic instead of static, it might really contribute something worth while to the progress of mankind, both temporal and spiritual.

87:7.10 (966.5) But a cult — a symbolism of rituals, slogans, or goals — will not function if it is too complex. And there must be the demand for devotion, the response of loyalty. Every effective religion unerringly develops a worthy symbolism, and its devotees would do well to prevent the crystallization of such a ritual into cramping, deforming, and stifling stereotyped ceremonials which can only handicap and retard all social, moral, and spiritual progress. No cult can survive if it retards moral growth and fails to foster spiritual progress. The cult is the skeletal structure around which grows the living and dynamic body of personal spiritual experience — true religion.

87:7.11 (966.6) [Presented by a Brilliant Evening Star of Nebadon.]

Capitolul 88. Fetișurile, farmecele și magia

⇨ 087

CARTEA URANTIA

089 ⇨

PARTE III. ISTORIA URANTIEI

CAPITOLUL 88

FETIȘURILE, FARMECELE ȘI MAGIA

Secțiuni

Introduction

1. Credința în fetișuri
2. Evoluția fetișismului
3. Totemismul
4. Magia
5. Farmecele magice
6. Practica magiei

PAPER 88

FETISHES, CHARMS, AND MAGIC

SECTIONS

Introduction

1. Belief in Fetishes
2. Evolution of the Fetish
3. Totemism
4. Magic
5. Magical Charms
6. The Practice of Magic

Introduction

CONCEPTUL de pătrundere al unui spirit într-un obiect neînsușit, într-un animal sau într-o ființă umană este o credință foarte veche și onorabilă, care a existat de la începutul evoluției religiei. Această doctrină a posedării de către un spirit nu e nici mai mult nici mai puțin decât fetișismul. Sălbaticul nu adoră în mod necesar fetișul; el adoră și respectă într-un mod foarte logic spiritul care îl locuiește.

La început, s-a crezut că spiritul unui fetiș era fantoma unui om decedat; mai târziu, s-a presupus că spiritele superioare rezidă în fetișuri. Cultul fetișurilor a sfârșit așadar prin a încorpora toate ideile primitive despre fantome, despre suflete, despre spirite și despre posedarea de către demoni.

INTRODUCTION

88:0.1 (967.1) THE concept of a spirit's entering into an inanimate object, an animal, or a human being, is a very ancient and honorable belief, having prevailed since the beginning of the evolution of religion. This doctrine of spirit possession is nothing more nor less than *fetishism*. The savage does not necessarily worship the fetish; he very logically worships and reverences the spirit resident therein.

88:0.2 (967.2) At first, the spirit of a fetish was believed to be the ghost of a dead man; later on, the higher spirits were supposed to reside in fetishes. And so the fetish cult eventually incorporated all of the primitive ideas of ghosts, souls, spirits, and demon possession.

1. CREDINȚA ÎN FETIȘURI

Oamenii primitivi au simțit întotdeauna nevoia de a transforma în fetișuri toate lucrurile extraordinare; hazardul a dat deci naștere multor fetișuri. Un om este bolnav, apoi se întâmplă ceva, și brusc acesta își recapătă sănătatea. Același fenomen se verifică și pentru reputația multor medicamente și metode de tratament al bolilor la întâmplare. Obiectele legate de vise aveau cele mai mari șanse de a fi convertite în fetișuri. Vulcanii, dar nu și munții, cometele, dar nu și stelele, au devenit fetișuri. Oamenii primitivi considerau stelele căzătoare și meteori ca indicând sosirea pe pământ a spiritelor vizitatoare speciale.

Primele fetișuri au fost pietricelele care aveau

1. BELIEF IN FETISHES

88:1.1 (967.3) Primitive man always wanted to make anything extraordinary into a fetish; chance therefore gave origin to many. A man is sick, something happens, and he gets well. The same thing is true of the reputation of many medicines and the chance methods of treating disease. Objects connected with dreams were likely to be converted into fetishes. Volcanoes, but not mountains, became fetishes; comets, but not stars. Early man regarded shooting stars and meteors as indicating the arrival on earth of special visiting spirits.

88:1.2 (967.4) The first fetishes were peculiarly marked

anumite însemne, și, de atunci, oamenii au căutat întotdeauna 'pietre sacre'. Un colier era cândva o colecție de pietre sacre, o salbă de farmece. Multe dintre triburi aveau pietre fetișuri, dar puține dintre aceste fetișuri au supraviețuit, cum a făcut-o Kaaba și Piatra din Scone. Focul și apa figurau și ele printre primele fetișuri, iar adorarea focului și credința în apa sfințită mai supraviețuiesc încă și azi.

Arborii fetișuri nu au apărut decât mai târziu, dar, la unele triburi, persistența adorării naturii a condus la credința în farmece locuite de niște spirite ale naturii. Când plantele și fructele deveneau fetișuri, ele erau tabuuri ca hrană. Mărul a fost printre primele care s-au numărat în această categorie; popoarele levantine nu îl mâncau niciodată.

Dacă un animal se hrănea cu carne omenească, el devenea un fetiș. În acest fel, câinele a devenit animalul sacru al perșilor. Dacă fetișul este un animal și dacă fantoma sălășluiește în el în permanență, atunci fetișismul poate să tindă spre reîncarnare. Sălbaticii invidiau animalele în multe privințe; ei nu se simțeau superiori lor, și primeau adesea numele fiarei lor favorite.

Când animalele au devenit fetișuri, a urmat un tabuu asupra consumului cărnii acestor animale. Din cauza asemănării lor cu oamenii, maimuțele au devenit devreme animale fetișuri; mai târziu, șerpilor, păsărilor și porcii au fost, de asemenea, considerate la fel.

Într-o anumită epocă, vaca a fost un fetiș; laptele ei era tabu iar excrementele ei erau foarte respectate. Șarpele era venerat în Palestina, mai ales de către fenicienii care îl considerau, la fel ca și iudeii, drept purtătorul de cuvânt al spiritelor rele. La numeroase popoare moderne, se crede încă în puterea de vrajă a reptilelor. Șarpele a fost venerat în Arabia, în toată India, și chiar de către oamenii roșii, cu dansul șarpelui din tribul Moqui. Anumite zile ale săptămânii erau fetișuri. Timp de veacuri, vinerea a fost considerată ca o zi cu ghinion, iar numărul treisprezece ca fiind aducător de rele. Numerele norocoase, trei și șapte, au provenit din revelațiile ulterioare. Patru era cifra șansei primitivilor, deoarece ei recunoscuseră devreme cele patru puncte cardinale. Ei considerau faptul de a număra vitele și alte posesiuni ca purtând ghinion. Anticii s-au opus întotdeauna recensării, 'recensământul populației'.

Primitivii nu au transformat sexul într-un fetiș exagerat; ei nu acordau funcției de reproducere decât o atenție limitată; sălbaticii aveau gânduri naturale; ele nu erau nici obscene, nici lascive.

Saliva era un puternic fetiș; se puteau alunga demonii dintr-o persoană scuipând pe ea. Cel mai mare compliment din partea celor bătrâni sau superiori era să vă scuipe. Unele părți ale corpului omenesc au fost privite ca fetișuri potențiale, în special părul și unghiile. Unghiile lungi de la mâinile șefilor aveau o mare valoare, iar resturile tăiate constituiau puternice fetișuri. Credința în craniile ca fetișuri explică o mare parte a activității

pebbles, and "sacred stones" have ever since been sought by man; a string of beads was once a collection of sacred stones, a battery of charms. Many tribes had fetish stones, but few have survived as have the Kaaba and the Stone of Scone. Fire and water were also among the early fetishes, and fire worship, together with belief in holy water, still survives.

88:1.3 (967.5) Tree fetishes were a later development, but among some tribes the persistence of nature worship led to belief in charms indwelt by some sort of nature spirit. When plants and fruits became fetishes, they were taboo as food. The apple was among the first to fall into this category; it was never eaten by the Levantine peoples.

88:1.4 (967.6) If an animal ate human flesh, it became a fetish. In this way the dog came to be the sacred animal of the Parsees. If the fetish is an animal and the ghost is permanently resident therein, then fetishism may impinge on reincarnation. In many ways the savages envied the animals; they did not feel superior to them and were often named after their favorite beasts.

88:1.5 (967.7) When animals became fetishes, there ensued the taboos on eating the flesh of the fetish animal. Apes and monkeys, because of resemblance to man, early became fetish animals; later, snakes, birds, and swine were also similarly regarded. At one time the cow was a fetish, the milk being taboo while the excreta were highly esteemed. The serpent was revered in Palestine, especially by the Phoenicians, who, along with the Jews, considered it to be the mouthpiece of evil spirits. Even many moderns believe in the charm powers of reptiles. From Arabia on through India to the snake dance of the Moqui tribe of red men the serpent has been revered.

88:1.6 (968.1) Certain days of the week were fetishes. For ages Friday has been regarded as an unlucky day and the number thirteen as an evil numeral. The lucky numbers three and seven came from later revelations; four was the lucky number of primitive man and was derived from the early recognition of the four points of the compass. It was held unlucky to count cattle or other possessions; the ancients always opposed the taking of a census, "numbering the people."

88:1.7 (968.2) Primitive man did not make an undue fetish out of sex; the reproductive function received only a limited amount of attention. The savage was natural minded, not obscene or prurient.

88:1.8 (968.3) Saliva was a potent fetish; devils could be driven out by spitting on a person. For an elder or superior to spit on one was the highest compliment. Parts of the human body were looked upon as potential fetishes, particularly the hair and nails. The long-growing fingernails of the chiefs were highly prized, and the trimmings thereof were a powerful fetish. Belief in skull fetishes accounts for much of later-day head-hunting.

ulterioare a vânătorilor de capete. Cordoanele ombilicale erau fetișuri înalt apreciate, și mai sunt încă și astăzi, în Africa. Prima jucărie a omenirii a fost cordonul ombilical conservat. Ornat cu perle, cum se făcea adesea, el a fost primul colier al ființelor umane.

Copiii cocoșați sau infirmi erau considerați ca fetișuri. Se credea că lunaticii fuseseră loviți de lună. Oamenii primitivi nu puteau distinge între geniu și nebunie. Idioții erau fie bătuți de moarte, fie venerați ca niște personalități fetișe. Isteria a confirmat din ce în ce mai mult credința populară în vrăjitorie; epilepticii erau adesea preoți sau vraci. Beția era privită ca o formă de posedare de către un spirit; când un sălbatic trăgea o beție, el își punea o frunză în păr, pentru a tăgădui responsabilitatea actelor sale. Otrăvurile și spirtoasele au devenit fetișuri; ele treceau drept lucruri posedate.

Multe persoane considerau geniile ca personalități fetișuri posedate de un spirit înțelept. Aceste ființe umane au învățat curând să recurgă la fraude și la stratageme pentru a-și servi propriile lor interese. Se credea că un om fetiș era mai mult decât uman; el era divin, ba chiar infailibil. Și astfel conducătorii, regii, preoții, profeții și șefii Bisericii au sfârșit prin a dispune de o mare putere și prin exercitarea unei autorități nelimitate.

2. EVOLUȚIA FETIȘISMULUI

Se presupunea că fantomele preferau să locuiască într-un obiect care le aparținuse în timpul încarnării lor. Această credință explică eficacitatea multora dintre relicvele moderne. Anticii au venerat întotdeauna oasele comandanților lor, și multe persoane mai privesc încă osemintele sfinților lor și ale eroilor lor cu o teamă superstițioasă. Chiar și astăzi, se fac pelerinaje la mormintele marilor oameni.

Credința în relicve este remanentă a cultului antic al fetișurilor. Relicvele religioase moderne reprezintă o încercare de a raționaliza fetișurile sălbaticilor și de a le înălța pe un loc demn și respectuos în sistemele religioase moderne. Se consideră ca fiind păgână credința în fetișuri și în magie, dar se găsește de cuviință să se accepte relicvele și miracolele.

Căminul - locul focului - a devenit mai mult sau mai puțin un fetiș, un loc sacru. Sanctuarele și templele au fost mai întâi locuri fetișe deoarece morții erau îngropați acolo. Coliba fetiș a evreilor a fost ridicată, de Moise, la nivelul adăpostului unui suprafetiș, concept pe atunci existent al legii lui Dumnezeu. Dar israeliții n-au abandonat niciodată credința specială a canaanitilor în altarele de piatră: „Și această piatră pe care eu am ridicat-o ca un stâlp va fi casa lui Dumnezeu”. Ei credeau cu adevărat că spiritul Dumnezeului lor locuia în aceste altare de piatră, care erau în realitate fetișuri.

Primele chipuri au fost făcute pentru a conserva înfățișarea și amintirea morților iluștri; ele erau, de fapt, monumente. Idoli au fost o rafinare a fetișismului. Primitivii credeau că o ceremonie de consacrare determina spiritul să intre în statuie. Tot astfel, când anumite obiecte erau binecuvântate, ele deveneau farmece.

Adăugând a doua poruncă la străvechiul cod moral

The umbilical cord was a highly prized fetish; even today it is so regarded in Africa. Mankind's first toy was a preserved umbilical cord. Set with pearls, as was often done, it was man's first necklace.

88:1.9 (968.4) Hunchbacked and crippled children were regarded as fetishes; lunatics were believed to be moon-struck. Primitive man could not distinguish between genius and insanity; idiots were either beaten to death or revered as fetish personalities. Hysteria increasingly confirmed the popular belief in witchcraft; epileptics often were priests and medicine men. Drunkenness was looked upon as a form of spirit possession; when a savage went on a spree, he put a leaf in his hair for the purpose of disavowing responsibility for his acts. Poisons and intoxicants became fetishes; they were deemed to be possessed.

88:1.10 (968.5) Many people looked upon geniuses as fetish personalities possessed by a wise spirit. And these talented humans soon learned to resort to fraud and trickery for the advancement of their selfish interests. A fetish man was thought to be more than human; he was divine, even infallible. Thus did chiefs, kings, priests, prophets, and church rulers eventually wield great power and exercise unbounded authority.

2. EVOLUTION OF THE FETISH

88:2.1 (968.6) It was a supposed preference of ghosts to indwell some object which had belonged to them when alive in the flesh. This belief explains the efficacy of many modern relics. The ancients always revered the bones of their leaders, and the skeletal remains of saints and heroes are still regarded with superstitious awe by many. Even today, pilgrimages are made to the tombs of great men.

88:2.2 (968.7) Belief in relics is an outgrowth of the ancient fetish cult. The relics of modern religions represent an attempt to rationalize the fetish of the savage and thus elevate it to a place of dignity and respectability in the modern religious systems. It is heathenish to believe in fetishes and magic but supposedly all right to accept relics and miracles.

88:2.3 (969.1) The hearth — fireplace — became more or less of a fetish, a sacred spot. The shrines and temples were at first fetish places because the dead were buried there. The fetish hut of the Hebrews was elevated by Moses to that place where it harbored a superfetish, the then existent concept of the law of God. But the Israelites never gave up the peculiar Canaanite belief in the stone altar: "And this stone which I have set up as a pillar shall be God's house." They truly believed that the spirit of their God dwelt in such stone altars, which were in reality fetishes.

88:2.4 (969.2) The earliest images were made to preserve the appearance and memory of the illustrious dead; they were really monuments. Idols were a refinement of fetishism. The primitives believed that a ceremony of consecration caused the spirit to enter the image; likewise, when certain objects were blessed, they became charms.

88:2.5 (969.3) Moses, in the addition of the second

al Dalamatiei, Moise a făcut un efort de a controla adorarea fetişurilor în rândurile evreilor. El le-a recomandat cu prudență să nu-și facă nici un soi de imagine care să poată fi consacrată ca fetiș. El s-a explicat fără echivoc: „Tu să nu faci chip cioplit- nici vreo reproducere a ceea ce este sus în ceruri, nici jos pe pământ, nici în apele pământului”. Această poruncă a contribuit mult la întârzierea artei la iudei, dar ea a restrâns adorarea fetişurilor. Dar Moise era prea înțelept pentru a încerca să înlocuiască brusc străvechile fetişuri; el a consimțit deci să plaseze anumite relicve lângă tablele legii din chivot, care era combinarea unui altar al războiului și a unei racle religioase.

Cuvintele au devenit în cele din urmă fetişuri, mai ales cele care erau considerate ca venite de la Dumnezeu; în felul acesta, cărțile sacre ale multor religii au devenit închisori fetişiste în care este întemnițată imaginația spirituală a oamenilor. Chiar efortul lui Moise împotriva fetişurilor a devenit un fetiș suprem; porunca lui a fost folosită pentru a denigra arta și a întârzia bucuria și adorarea frumuseții.

În vremuri foarte îndepărtate, cuvântul fetiș al autorității era o doctrină inspiratoare de frică, cel mai teribil dintre toți tiranii care aservesc oamenii. Un fetiș doctrinar îl făcea pe un om să se trădeze pe sine însuși și să cadă pradă bigotismului, fanatismului, superstiției, intoleranței și cruzimilor barbare cele mai atroce. Respectul modern față de înțelepciune și față de adevăr denotă că omul abia începe să se elibereze de tendința de a instaura fetişurile până la nivelele superioare de gândire și de raționament. În ceea ce privește acumulările de scrieri fetiș pe care diverse religii le țin drept cărți sacre, nu numai că adeptii cred că tot ceea ce este în carte este adevărat, dar și că cartea conține tot adevărul. Dacă din întâmplare una dintre aceste cărți sacre vorbește de pământ ca fiind plat, atunci, timp de lungi generații, bărbații și femeile de altfel sănătoși vor refuza să accepte dovezile pozitive că planeta este rotundă.

Practica de a deschide una dintre aceste cărți sacre pentru a lăsa ochiul să cadă, la nimereală, pe o pagină a cărei punere în aplicare putea influența importante proiecte și decizii vitale, nu reprezintă nici mai mult nici mai puțin decât un fetișism notoriu. A depune jurământ pe o 'carte sfântă', a jura pe vreun obiect suprem venerat, constituie o formă de fetișism rafinat.

Dimpotrivă, există un progres evolutiv real atunci când se trece de la frica fetişistă de resturile de unghii ale unui șef de sălbatici la adorarea unei superbe colecții de scrisori, de legi, de legende, de alegorii, de mituri, de poeme și de cronici; la urma urmei, aceasta reflectă o înțelepciune morală seculară cernută cel puțin până la epoca colecționării lor sub forma unei 'cărți sacre'.

Pentru a deveni fetişuri, cuvintele trebuie să fie considerate ca fiind inspirate. Invocarea scrierilor care erau presupuse de inspirație divină a condus direct la stabilirea autorității Bisericii, în vreme ce evoluția formelor civile a condus la înflorirea autorității Statului.

commandment to the ancient Dalamatian moral code, made an effort to control fetish worship among the Hebrews. He carefully directed that they should make no sort of image that might become consecrated as a fetish. He made it plain, "You shall not make a graven image or any likeness of anything that is in heaven above, or on the earth beneath, or in the waters of the earth." While this commandment did much to retard art among the Jews, it did lessen fetish worship. But Moses was too wise to attempt suddenly to displace the olden fetishes, and he therefore consented to the putting of certain relics alongside the law in the combined war altar and religious shrine which was the ark.

88:2.6 (969.4) Words eventually became fetishes, more especially those which were regarded as God's words; in this way the sacred books of many religions have become fetishistic prisons incarcerating the spiritual imagination of man. Moses' very effort against fetishes became a supreme fetish; his commandment was later used to stultify art and to retard the enjoyment and adoration of the beautiful.

88:2.7 (969.5) In olden times the fetish word of authority was a fear-inspiring *doctrine*, the most terrible of all tyrants which enslave men. A doctrinal fetish will lead mortal man to betray himself into the clutches of bigotry, fanaticism, superstition, intolerance, and the most atrocious of barbarous cruelties. Modern respect for wisdom and truth is but the recent escape from the fetish-making tendency up to the higher levels of thinking and reasoning. Concerning the accumulated fetish writings which various religionists hold as *sacred books*, it is not only believed that what is in the book is true, but also that every truth is contained in the book. If one of these sacred books happens to speak of the earth as being flat, then, for long generations, otherwise sane men and women will refuse to accept positive evidence that the planet is round.

88:2.8 (969.6) The practice of opening one of these sacred books to let the eye chance upon a passage, the following of which may determine important life decisions or projects, is nothing more nor less than arrant fetishism. To take an oath on a "holy book" or to swear by some object of supreme veneration is a form of refined fetishism.

88:2.9 (969.7) But it does represent real evolutionary progress to advance from the fetish fear of a savage chief's fingernail trimmings to the adoration of a superb collection of letters, laws, legends, allegories, myths, poems, and chronicles which, after all, reflect the winnowed moral wisdom of many centuries, at least up to the time and event of their being assembled as a "sacred book."

88:2.10 (970.1) To become fetishes, words had to be considered inspired, and the invocation of supposed divinely inspired writings led directly to the establishment of the *authority* of the church, while the evolution of civil forms led to the fruition of the *authority* of the state.

3. TOTEMISMUL

3. TOTEMISM

Fetișismul se regăsea în toate cultele primitive de la cea mai veche credință în pietre sacre, trecând prin idolatrie, prin canibalism și prin adorarea naturii, până la totemism.

Totemismul este o combinație de practici sociale și religioase. La origine, se credea că se asigurau provizii de hrană prin respectarea animalului totem presupusa fi de origine biologică. Totemurile erau în același timp simbolurile grupurilor și dumnezeul lor. Acest dumnezeu era clanul personificat. Totemismul a fost o fază de încercări de socializare a religiei, care altminteri era personală. Totemul a evoluat în cele din urmă pentru a deveni drapelul, sau simbolul național al unor diverse popoare moderne.

Un sac fetiș, un săculeț de medicamente, era o pungă care conținea un sortiment onorabil de articole impregnate de fantome. Vracii de altădată nu-și lăsa niciodată sacul, simbolul puterii lui, să atingă solul. Popoarele civilizate ale celui de-al douăzecilea secol veghează ca drapelele lor, emblemele conștiinței naționale, să nu mai atingă solul.

Insignele funcțiilor sacerdotale și regale au fost în cele din urmă considerate ca niște fetișuri. Fetișul Statului suprem a trecut prin numeroase faze de dezvoltare, de la clan la trib, de la suzeranitate la suveranitate, de la totemuri la drapele. Regii fetișuri au domnit prin 'drept divin', și au mai prevalat multe alte forme de guvernământ. Oamenii au făcut și din democrație un fetiș - exaltarea și adorarea ideilor oamenilor de rând, atunci când ele sunt calificate colectiv 'opinie publică'. Opinia unui om luată izolat nu se consideră că are o mare valoare, însă, când mulți oameni acționează colectiv în democrație, aceeași judecată mediocră este considerată ca fiind arbitru al justiției și criteriul justiției.

4. MAGIA

Oamenii civilizați atacă, pe calea științei, problemele unui mediu real. Sălbaticii încercau să rezolve, prin magie, problemele reale ale unui mediu iluzoriu de fantome. Magia era tehnica prin care se manipula mediul ipotetic al spiritelor, ale cărui mașinații explicau interminabil inexplicabilul; aceasta era arta de a obține cooperarea voluntară a spiritelor și de a le constrânge să-și aducă ajutorul involuntar prin folosirea fetișurilor sau a altor spirite mai puternice.

Obiectivul magiei, al vrăjitoriei și al necromanției era dublu:

1. Să penetreze viitorul prin clarviziune.
2. Să influențeze favorabil mediul.

Scopurile științei sunt identice cu cele ale magiei. Omenirea progresează de la magie la știință, nu prin meditație și prin rațiune, ci mai degrabă treptat și dureros, printr-o îndelungă experiență. Omul avansează cu spatele către adevăr; el începe în eroare, progresează în eroare și atinge în cele din urmă pragul adevărului. Numai odată cu sosirea metodei științifice, omul a început să meargă privind înainte. Omul primitiv a trebuit însă să experimenteze sau să piară.

Fascinația superstițiilor primitive a fost mama curiozității științifice ulterioare. A existat, în aceste

88:3.1 (970.2) Fetishism ran through all the primitive cults from the earliest belief in sacred stones, through idolatry, cannibalism, and nature worship, to totemism.

88:3.2 (970.3) Totemism is a combination of social and religious observances. Originally it was thought that respect for the totem animal of supposed biologic origin insured the food supply. Totems were at one and the same time symbols of the group and their god. Such a god was the clan personified. Totemism was one phase of the attempted socialization of otherwise personal religion. The totem eventually evolved into the flag, or national symbol, of the various modern peoples.

88:3.3 (970.4) A fetish bag, a medicine bag, was a pouch containing a reputable assortment of ghost-impregnated articles, and the medicine man of old never allowed his bag, the symbol of his power, to touch the ground. Civilized peoples in the twentieth century see to it that their flags, emblems of national consciousness, likewise never touch the ground.

88:3.4 (970.5) The insignia of priestly and kingly office were eventually regarded as fetishes, and the fetish of the state supreme has passed through many stages of development, from clans to tribes, from suzerainty to sovereignty, from totems to flags. Fetish kings have ruled by "divine right," and many other forms of government have obtained. Men have also made a fetish of democracy, the exaltation and adoration of the common man's ideas when collectively called "public opinion." One man's opinion, when taken by itself, is not regarded as worth much, but when many men are collectively functioning as a democracy, this same mediocre judgment is held to be the arbiter of justice and the standard of righteousness.

4. MAGIC

88:4.1 (970.6) Civilized man attacks the problems of a real environment through his science; savage man attempted to solve the real problems of an illusory ghost environment by magic. Magic was the technique of manipulating the conjectured spirit environment whose machinations endlessly explained the inexplicable; it was the art of obtaining voluntary spirit co-operation and of coercing involuntary spirit aid through the use of fetishes or other and more powerful spirits.

88:4.2 (970.7) The object of magic, sorcery, and necromancy was twofold:

88:4.3 (970.8) 1. To secure insight into the future.

88:4.4 (970.9) 2. Favorably to influence environment.

88:4.5 (970.10) The objects of science are identical with those of magic. Mankind is progressing from magic to science, not by meditation and reason, but rather through long experience, gradually and painfully. Man is gradually backing into the truth, beginning in error, progressing in error, and finally attaining the threshold of truth. Only with the arrival of the scientific method has he faced forward. But primitive man had to experiment or perish.

88:4.6 (970.11) The fascination of early superstition was the mother of the later scientific curiosity. There was

superstiții primitive, o emoție dinamică progresistă - frica adăugată curiozității; magia străveche avea o forță motrice progresistă. Aceste superstiții reprezentau ivirea unei dorințe omenești de a cunoaște și de a controla mediul planetar.

Dacă magia a avut o asemenea influență asupra sălbaticilor, este pentru că ei nu puteau să priceapă conceptul de moarte naturală. Ideea ulterioară a păcatului originar a ajutat mult la slăbirea influenței magiei asupra rasei, deoarece ea explica moartea naturală. Într-o anumită epocă, nu era un lucru rar să fie văzute zece persoane nevinovate trimise la moarte pentru că li se atribuia responsabilitatea unei singure morți naturale. Acesta este unul dintre motivele din care popoarele antice nu se înmulțeau mai rapid, și asta este încă adevărat la unele triburi africane. Acuzatul își mărturisea în general vinovăția, chiar dacă era amenințat de moarte.

Magia e naturală pentru un sălbatic. S-a crezut că se putea efectiv omorî un inamic prin practici de vrăjitorie asupra părului său tuns sau asupra resturilor lui de unghii. Moartea pricinuită de mușcăturile de șerpi era atribuită magiei vrăjitorului. Faptul că oamenii puteau muri de frică a făcut dificilă combaterea magiei. Oamenii primitivi se temeau atât de tare de magie, încât ea avea realmente un efect mortal, și acest rezultat era suficient pentru a justifica această credință eronată. În caz de eșec, se dădea întotdeauna o explicație plauzibilă; remediu la o magie defectuoasă era un supliment de magie.

5. FARMECELE MAGICE

Din moment ce fiecare obiect legat de corp era susceptibil de a deveni un fetiș, magia cea mai primitivă era preocupată de păr și de unghii. Secretul care însoțea eliminările corporale s-a născut din teama că un inamic ar putea să pună stăpânire pe ceva provenit din corp și să-l folosească pentru o magie vătămătoare. În consecință, orice excrement al corpului era îngropat cu grijă. Omul se abținea de la scuipatul în public de teama de a lăsa să fie utilizată saliva într-o magie dăunătoare; scuipatul era întotdeauna acoperit. Chiar și resturile de hrană, veștmintele și ornamentele puteau deveni instrumente de magie. Sălbaticii nu lăsau niciodată resturile de mâncare pe masă; și toate astea erau făcute din frica ca vreun inamic să nu le folosească în rituri magice, iar nu pentru că ei apreciau valoarea igienei acestei practici.

Farmecele magice erau compuse dintr-o mare varietate de lucruri: carnea umană, ghearele de tigru, colții de crocodil, semințele de plante otrăvitoare, veninul de șarpe, precum și firele de păr uman. Oasele morților aveau însușiri magice. Chiar și praful de pe urmele de pași putea fi utilizat în magie. Anticii credeau mult în farmecele dragostei. Sângele și alte forme de secreții corporale puteau să asigure influența magică a dragostei.

Se presupunea că imaginile erau eficace în magie. Se făceau efigii și, când erau tratate bine sau rău, se credea că aceleași efecte o atingeau și pe persoana reală. Când făceau cumpărături, persoanele superstițioase mestecau o bucățică de lemn tare pentru a înmuia inima vânzătorului.

progressive dynamic emotion — fear plus curiosity — in these primitive superstitions; there was progressive driving power in the olden magic. These superstitions represented the emergence of the human desire to know and to control planetary environment.

88:4.7 (971.1) Magic gained such a strong hold upon the savage because he could not grasp the concept of natural death. The later idea of original sin helped much to weaken the grip of magic on the race in that it accounted for natural death. It was at one time not at all uncommon for ten innocent persons to be put to death because of supposed responsibility for one natural death. This is one reason why ancient peoples did not increase faster, and it is still true of some African tribes. The accused individual usually confessed guilt, even when facing death.

88:4.8 (971.2) Magic is natural to a savage. He believes that an enemy can actually be killed by practicing sorcery on his shingled hair or fingernail trimmings. The fatality of snake bites was attributed to the magic of the sorcerer. The difficulty in combating magic arises from the fact that fear can kill. Primitive peoples so feared magic that it did actually kill, and such results were sufficient to substantiate this erroneous belief. In case of failure there was always some plausible explanation; the cure for defective magic was more magic.

5. MAGICAL CHARMS

88:5.1 (971.3) Since anything connected with the body could become a fetish, the earliest magic had to do with hair and nails. Secrecy attendant upon body elimination grew up out of fear that an enemy might get possession of something derived from the body and employ it in detrimental magic; all excreta of the body were therefore carefully buried. Public spitting was refrained from because of the fear that saliva would be used in deleterious magic; spittle was always covered. Even food remnants, clothing, and ornaments could become instruments of magic. The savage never left any remnants of his meal on the table. And all this was done through fear that one's enemies might use these things in magical rites, not from any appreciation of the hygienic value of such practices.

88:5.2 (971.4) Magical charms were concocted from a great variety of things: human flesh, tiger claws, crocodile teeth, poison plant seeds, snake venom, and human hair. The bones of the dead were very magical. Even the dust from footprints could be used in magic. The ancients were great believers in love charms. Blood and other forms of bodily secretions were able to insure the magic influence of love.

88:5.3 (971.5) Images were supposed to be effective in magic. Effigies were made, and when treated ill or well, the same effects were believed to rest upon the real person. When making purchases, superstitious persons would chew a bit of hard wood in order to soften the heart of the seller.

Laptele unei vaci negre era extrem de magic, precum și pisicile negre. Bastonul sau bagheta erau magice din același motiv ca și tobele, clopotele și articulațiile degetelor. Toate obiectele antice erau farmece magice. Practicile unei civilizații noi sau superioare erau privite cu dezgust, din cauza presupusei lor naturi magice rele. Scrierile, tipăriturile și portretele au fost multă vreme luate în considerare din unghiul acesta.

Oamenii primitivi credeau că trebuiau să trateze numele cu respect, în special numele de zei. Numele era considerat ca o entitate, o influență distinctă de personalitatea fizică; el era ținut la mare stimă, în aceeași măsură ca sufletul și ca umbra. Puteai să-ți dai numele ca gaj pentru un împrumut; un om nu mai putea să-și utilizeze numele înainte de a-l răscumpăra, înapoiind împrumutul. Astăzi îți semnezi numele pe o recunoaștere a datoriei. Numele persoanelor nu a întârziat să capete importanță în magie. Sălbaticii aveau două nume; cel principal era considerat ca fiind prea sacru pentru a fi utilizat în cazuri obișnuite, de unde și al doilea nume sau numele de fiecare zi - o poreclă. Un sălbatic nu-și spunea niciodată numele străinilor. Orice experiență de natură neobișnuită îl determina să-și schimbe numele; uneori aceasta era un efort pentru a tămădui o boală sau pentru a opri ghinionul. El putea să obțină un nume nou, cumpărându-l de la șeful tribului; modernii încă mai investesc capital în titluri și în grade. Dar, la triburile cele mai primitive, cum sunt boșimani din Africa, numele individuale nu există.

6. PRACTICA MAGIEI

Magia a fost practică prin folosirea baghetelor, a 'riturilor medicale' și a incantațiilor. Tămăduitorii aveau obiceiul să călătorească dezbrăcați. Printre magicienii primitivi, femeile erau mai numeroase decât bărbații. În magie, 'medicină' înseamnă mister, iar nu tratament. Sălbaticii nu se îngrijeau niciodată pe ei înșiși; ei nu luau niciodată medicamente altfel decât la sfatul specialiștilor în magie. Doctorii vrăjitori ai celui de-al douăzecilea secol reprezintă într-un anumit fel magicienii de altădată.

Magia avea o fază publică și o fază privată. Ceea ce înfăptuia vrăjitorul, șamanul sau preotul se presupunea ca fiind destinat pentru binele întregului trib. Vrăjitoarele, vrăjitorii și magicienii executau magia privată, magia personală și egoistă folosită ca metodă coercitivă pentru a atrage răul asupra rivalilor. Conceptul de spiritism dual, de spirite bune și de spirite rele, a dat naștere credințelor ulterioare în magia neagră. Pe măsură ce religia a evoluat, fiecare aplica termenul de magie operațiilor spiritelor străine propriului său cult, și se servea de el și pentru a desemna credințele mai vechi în fantome.

Îmbinările de cuvinte, ritualul farmecelor și al incantațiilor, erau extrem de magice. Anumite incantații primitive s-au transformat, în cele din urmă, în rugăciuni. Magia imitativă a fost practică de timpuriu; rugăciunile au fost exprimate prin niște fapte; dansurile magice nu erau nimic altceva decât niște rugăciuni puse în scenă. Rugăciunea a înlocuit treptat magia acompaniere a sacrificiilor.

Fiind mai vechi decât cuvintele, gesturile erau cu

88:5.4 (971.6) The milk of a black cow was highly magical; so also were black cats. The staff or wand was magical, along with drums, bells, and knots. All ancient objects were magical charms. The practices of a new or higher civilization were looked upon with disfavor because of their supposedly evil magical nature. Writing, printing, and pictures were long so regarded.

88:5.5 (971.7) Primitive man believed that names must be treated with respect, especially names of the gods. The name was regarded as an entity, an influence distinct from the physical personality; it was esteemed equally with the soul and the shadow. Names were pawned for loans; a man could not use his name until it had been redeemed by payment of the loan. Nowadays one signs his name to a note. An individual's name soon became important in magic. The savage had two names; the important one was regarded as too sacred to use on ordinary occasions, hence the second or everyday name — a nickname. He never told his real name to strangers. Any experience of an unusual nature caused him to change his name; sometimes it was in an effort to cure disease or to stop bad luck. The savage could get a new name by buying it from the tribal chief; men still invest in titles and degrees. But among the most primitive tribes, such as the African Bushmen, individual names do not exist.

6. THE PRACTICE OF MAGIC

88:6.1 (972.1) Magic was practiced through the use of wands, "medicine" ritual, and incantations, and it was customary for the practitioner to work unclothed. Women outnumbered the men among primitive magicians. In magic, "medicine" means mystery, not treatment. The savage never doctored himself; he never used medicines except on the advice of the specialists in magic. And the voodoo doctors of the twentieth century are typical of the magicians of old.

88:6.2 (972.2) There was both a public and a private phase to magic. That performed by the medicine man, shaman, or priest was supposed to be for the good of the whole tribe. Witches, sorcerers, and wizards dispensed private magic, personal and selfish magic which was employed as a coercive method of bringing evil on one's enemies. The concept of dual spiritism, good and bad spirits, gave rise to the later beliefs in white and black magic. And as religion evolved, magic was the term applied to spirit operations outside one's own cult, and it also referred to older ghost beliefs.

88:6.3 (972.3) Word combinations, the ritual of chants and incantations, were highly magical. Some early incantations finally evolved into prayers. Presently, imitative magic was practiced; prayers were acted out; magical dances were nothing but dramatic prayers. Prayer gradually displaced magic as the associate of sacrifice.

88:6.4 (972.4) Gesture, being older than speech, was the

atât mai sacre și mai magice, și s-a crezut că mimetismul avea o mare putere magică. Oamenii roșii puneau adesea în scenă un dans al bizonului, în care unul dintre ei juca rolul unui bizon, se lăsa prins și asigura astfel succesul vânătorii iminente. Serbările sexuale de Întâi Mai erau pur și simplu o magie imitativă, un apel sugestiv la pasiunile sexuale ale lumii vegetale. Păpușa a fost mai întâi folosită ca talisman magic de către soțiile suferinde de sterilitate.

Magia a fost ramura arborelui religios evolutiv care a purtat în cele din urmă roadele unei epoci științifice. Credința în astrologie a condus la dezvoltarea astronomiei; credința în piatra filozofală a condus la stăpânirea desăvârșită a metalelor, în vreme ce magia numerelor a fondat știința matematicilor.

Dar o lume atât de plină de farmece a contribuit mult la distrugerea oricărei ambiții și a oricărei inițiative personale. Roadele muncii suplimentare sau sânguină erau privite ca magice. Dacă un om avea, pe câmpul său, mai multe grâne decât vecinul său, el putea fi târât înaintea șefului și acuzat de a fi atras acest surplus de grâne din câmpul vecinului său mai leneș. Într-adevăr, în vremurile barbariei, era periculos să știi prea mult; riscai întotdeauna să fi executat ca practicant al artei negre.

Treptat, știința înlătură din viață caracterul de joc al hazardului. Însă, dacă metodele moderne de educație ar eșua, s-ar produce o întoarcere aproape imediată la credințele primitive în magie. Superstițiile zăbovesc încă în mintea multora dintre persoanele așa zis civilizate. Limbajul conține numeroase expresii fosile care atestă că rasa s-a cufundat multă vreme în magia superstițioasă, expresii precum: fermecat, născut în zodie rea, posedare, inspirație, a face să dispară ca prin farmec, ingeniozitate, încântare, încremenit, trăsnit, picat din cer și împietrit. Există ființe umane inteligente care mai cred încă în noroc, în deochi și în astrologie.

Magia antică a fost crisalida științei moderne, indispensabilă la vremea ei, dar de acum înainte inutilă. Și astfel himerele superstiției ignorante au frământat mintea primitivă a oamenilor, până când s-au putut naște conceptele științei. Astăzi, Urantia este la revărsatul zorilor acestei evoluții intelectuale. Jumătate din lume este avidă după lumina adevărului și după faptele descoperirii științifice, în timp ce cealaltă jumătate lăncezește sub imperiul superstițiilor antice și al unei magii cu greu deghizate.

[Prezentat de o Strălucitoare Stea de Seară din Nebadon]

more holy and magical, and mimicry was believed to have strong magical power. The red men often staged a buffalo dance in which one of their number would play the part of a buffalo and, in being caught, would insure the success of the impending hunt. The sex festivities of May Day were simply imitative magic, a suggestive appeal to the sex passions of the plant world. The doll was first employed as a magic talisman by the barren wife.

88:6.5 (972.5) Magic was the branch off the evolutionary religious tree which eventually bore the fruit of a scientific age. Belief in astrology led to the development of astronomy; belief in a philosopher's stone led to the mastery of metals, while belief in magic numbers founded the science of mathematics.

88:6.6 (972.6) But a world so filled with charms did much to destroy all personal ambition and initiative. The fruits of extra labor or of diligence were looked upon as magical. If a man had more grain in his field than his neighbor, he might be haled before the chief and charged with enticing this extra grain from the indolent neighbor's field. Indeed, in the days of barbarism it was dangerous to know very much; there was always the chance of being executed as a black artist.

88:6.7 (972.7) Gradually science is removing the gambling element from life. But if modern methods of education should fail, there would be an almost immediate reversion to the primitive beliefs in magic. These superstitions still linger in the minds of many so-called civilized people. Language contains many fossils which testify that the race has long been steeped in magical superstition, such words as spellbound, ill-starred, possessions, inspiration, spirit away, ingenuity, entrancing, thunderstruck, and astonished. And intelligent human beings still believe in good luck, the evil eye, and astrology.

88:6.8 (973.1) Ancient magic was the cocoon of modern science, indispensable in its time but now no longer useful. And so the phantasms of ignorant superstition agitated the primitive minds of men until the concepts of science could be born. Today, Urantia is in the twilight zone of this intellectual evolution. One half the world is grasping eagerly for the light of truth and the facts of scientific discovery, while the other half languishes in the arms of ancient superstition and but thinly disguised magic.

88:6.9 (973.2) [Presented by a Brilliant Evening Star of Nebadon.]

Capitolul 89. Păcatul, sacrificiul și ispășirea

⇐ 088

CARTEA URANTIA

090 ⇐

PARTE III. ISTORIA URANTIEI

CAPITOLUL 89

PĂCATUL, SACRIFICIUL ȘI ISPĂȘIREA

Secțiuni

Introduction

1. Tabuul
2. Conceptul de păcat
3. Renunțarea și umilirea
4. Originile sacrificiului
5. Sacrificiile și canibalismul
6. Evoluția sacrificiilor umane
7. Modificările și sacrificiile umane
8. Ispășirea și alianțele
9. Sacrificiile și sacramentele
10. Iertarea păcatelor

PAPER 89

SIN, SACRIFICE, AND ATONEMENT

SECTIONS

Introduction

1. The Taboo
2. The Concept of Sin
3. Renunciation and Humiliation
4. Origins of Sacrifice
5. Sacrifices and Cannibalism
6. Evolution of Human Sacrifice
7. Modifications of Human Sacrifice
8. Redemption and Covenants
9. Sacrifices and Sacraments
10. Forgiveness of Sin

Introduction

OMUL primitiv se socotea dator față de spirite, ca având nevoie de izbăvire. Din punctul de vedere al sălbaticilor asupra dreptății, spiritele ar fi putut să le aducă mult mai mult ghinion. Odată cu scurgerea timpului, acest concept s-a transformat în doctrina păcatului și a salvării. Sufletul era considerat ca venind pe lume cu o pierdere - păcatul originar. Era necesar să se răscumpere sufletul, să se găsească un țap ispășitor. Vânătorii de capete, pe lângă faptul că practicau cultul adorării craniilor, puteau găsi un înlocuitor pentru propria lor viață, un țap ispășitor.

Foarte devreme, sălbaticii au fost dominați de noțiunea potrivit căreia spiritele obțin o satisfacție supremă la contemplarea mizeriei, a suferințelor și a umilințelor omenești. La început, oamenii nu au acordat atenție decât păcatului prin comitere, însă mai apoi, ei au fost preocupați și de păcatul făcut prin omisiune. Întregul sistem subsecvent al sacrificiilor s-a dezvoltat în jurul acestor două idei. Acest nou sistem se baza pe respectarea ceremoniilor de îmbunare ale sacrificiului. Primitivii credeau că trebuie să se facă ceva special pentru câștigarea favorurilor zeilor; numai o civilizație evoluată recunoaște un Dumnezeu îngăduitor și cu o fire cumpătată. Îmbunarea era o asigurare contra neșansei imediate, mai degrabă decât o investiție pentru o beatitudine viitoare. Riturile de evitare, de exorcism, de coerciție și de îmbunare se întemeiau toate unele pe altele.

INTRODUCTION

89:0.1 (974.1) PRIMITIVE man regarded himself as being in debt to the spirits, as standing in need of redemption. As the savages looked at it, in justice the spirits might have visited much more bad luck upon them. As time passed, this concept developed into the doctrine of sin and salvation. The soul was looked upon as coming into the world under forfeit — original sin. The soul must be ransomed; a scapegoat must be provided. The head-hunter, in addition to practicing the cult of skull worship, was able to provide a substitute for his own life, a scapeman.

89:0.2 (974.2) The savage was early possessed with the notion that spirits derive supreme satisfaction from the sight of human misery, suffering, and humiliation. At first, man was only concerned with sins of commission, but later he became exercised over sins of omission. And the whole subsequent sacrificial system grew up around these two ideas. This new ritual had to do with the observance of the propitiation ceremonies of sacrifice. Primitive man believed that something special must be done to win the favor of the gods; only advanced civilization recognizes a consistently even-tempered and benevolent God. Propitiation was insurance against immediate ill luck rather than investment in future bliss. And the rituals of avoidance, exorcism, coercion, and propitiation all merge into one another.

1. TABUUL

Respectarea unui tabu era efortul omului de a ocoli neșansa abținându-se de la ceva, pentru a evita astfel să ofenseze spiritele fantomă. La început, tabuurile nu au fost religioase, însă de demult au dobândit sancțiunea fantomelor și a spiritelor; când au fost astfel întărite, ele au devenit legislatorii și întemeietorii de instituții. Tabuul este izvorul normelor ceremoniale și strămoșul stăpânirii de sine primitive. El a fost prima formă de reglementare socială și, un timp foarte îndelungat, singura formă; el încă mai este un factor fundamental al structurii sociale reglatoare.

Respectul pe care îl inspirau aceste interdicții în mintea sălbaticilor era direct proporțional cu frica lor de puterile presupuse a impune aceste prohibiții. Tabuurile s-au născut din experiențele nefericite cauzate de hazard; mai târziu, ele au fost propuse de șefi și de șamani - oamenii fetișuri despre care se credea că sunt dirijați de un spirit fantomă, sau chiar de un zeu. Frica de pedeapsă din partea spiritelor este atât de vie în mintea primitivilor, încât aceștia au murit uneori de spaimă atunci când au încălcat un tabuu; aceste episoade dramatice au întărit enorm influența tabuului asupra minții supraviețuitorilor.

Printre primele interdicții se găseau restricțiile asupra apropierei de femei și de alte bunuri. Pe măsură ce religia joacă un rol sporit în evoluția tabuului, articolul lovit de interdicție a fost considerat ca impur, apoi ca nelegiuit. Analele evreilor sunt pline de mențiuni cu privire la lucrurile pure și impure, sfinte și nelegiuite, dar credințele evreilor în acest sens erau mult mai puțin stânjenitoare și mai extinse decât la nenumărate alte popoare.

Cele șapte porunci ale Dalamatiei și ale Edenului, precum și cele zece porunci ale evreilor, erau tabuuri precise, toate exprimate în aceeași formă negativă, la fel ca majoritatea prohibițiilor antice; aceste coduri noi aveau însă o veritabilă valoare de emancipare, în sensul că ele înlocuiau mii de tabuuri preexistente. Mai mult încă, aceste porunci mai tardive promiteau categoric ceva în schimbul ascultării.

Tabuurile primitive asupra hranei s-au născut din fetișism și din totemism. Porcul era sacru pentru fenicieni, vaca pentru hinduși. Tabuul egiptean asupra cărnii de porc a fost perpetuat de credința ebraică și de cea islamică. O variantă a tabuului asupra hranei era credința că o femeie gravidă se putea gândi atât de mult la un anumit aliment încât copilul, de la nașterea sa, va fi reflectarea acestui aliment, care va fi atunci tabu pentru el.

Modurile de a mânca au devenit tabu încă din vremuri îndepărtate, de unde și eticheta mesei antice și moderne. Sistemele de caste și nivelele sociale sunt vestigiile străvechilor interdicții. Tabuurile au fost foarte eficace în organizarea societății, dar erau teribil de împovărătoare; sistemul de interdicție negativ menținea nu numai regulile utile și constructive, ci și tabuurile perimate, desuete și inutile.

Nu ar exista totuși nici o societate civilizată care să îl poată judece pe omul primitiv, fără aceste tabuuri numeroase și variate, iar tabuurile nu ar fi persistat

1. THE TABOO

89:1.1 (974.3) Observance of a taboo was man's effort to dodge ill luck, to keep from offending the spirit ghosts by the avoidance of something. The taboos were at first nonreligious, but they early acquired ghost or spirit sanction, and when thus reinforced, they became lawmakers and institution builders. The taboo is the source of ceremonial standards and the ancestor of primitive self-control. It was the earliest form of societal regulation and for a long time the only one; it is still a basic unit of the social regulative structure.

89:1.2 (974.4) The respect which these prohibitions commanded in the mind of the savage exactly equaled his fear of the powers who were supposed to enforce them. Taboos first arose because of chance experience with ill luck; later they were proposed by chiefs and shamans — fetish men who were thought to be directed by a spirit ghost, even by a god. The fear of spirit retribution is so great in the mind of a primitive that he sometimes dies of fright when he has violated a taboo, and this dramatic episode enormously strengthens the hold of the taboo on the minds of the survivors.

89:1.3 (974.5) Among the earliest prohibitions were restrictions on the appropriation of women and other property. As religion began to play a larger part in the evolution of the taboo, the article resting under ban was regarded as unclean, subsequently as unholy. The records of the Hebrews are full of the mention of things clean and unclean, holy and unholy, but their beliefs along these lines were far less cumbersome and extensive than were those of many other peoples.

89:1.4 (975.1) The seven commandments of Dalamatia and Eden, as well as the ten injunctions of the Hebrews, were definite taboos, all expressed in the same negative form as were the most ancient prohibitions. But these newer codes were truly emancipating in that they took the place of thousands of pre-existent taboos. And more than this, these later commandments definitely promised something in return for obedience.

89:1.5 (975.2) The early food taboos originated in fetishism and totemism. The swine was sacred to the Phoenicians, the cow to the Hindus. The Egyptian taboo on pork has been perpetuated by the Hebraic and Islamic faiths. A variant of the food taboo was the belief that a pregnant woman could think so much about a certain food that the child, when born, would be the echo of that food. Such viands would be taboo to the child.

89:1.6 (975.3) Methods of eating soon became taboo, and so originated ancient and modern table etiquette. Caste systems and social levels are vestigial remnants of olden prohibitions. The taboos were highly effective in organizing society, but they were terribly burdensome; the negative-ban system not only maintained useful and constructive regulations but also obsolete, outworn, and useless taboos.

89:1.7 (975.4) There would, however, be no civilized society to sit in criticism upon primitive man except for these far-flung and multifarious taboos, and the taboo would

niciodată dacă nu ar fi fost susținute de aprobarea și de sancțiunea religiei primitive. Mulți dintre factorii esențiali în evoluția umană au fost extrem de costisitori, au costat imense comori de eforturi, de sacrificii și de renunțări; dar aceste înfăptuiri ale stăpânirii de sine au fost adevăratele trepte pe care omul a urcat scara ascendentă a civilizației.

2. CONCEPTUL DE PĂCAT

Frica de hazard și spaima de neșansă i-a împins literalmente pe oameni să inventeze religia primitivă ca o asigurare presupusă contra acestor calamități. Plecând de la magie și de la fantome, și trecând prin spirite și prin fetișuri, religia a evoluat până la tabuuri. Fiecare trib avea pomul fructului oprit, literalmente mărul, dar, la figurat, constând dintr-o mie de ramuri atârnând grele de tot felul de tabuuri. Arborele oprit zicea întotdeauna: „să nu faceți cutare și cutare lucru.”

Când mintea sălbaticului a evoluat până într-acolo încât să își poată imagina atât spiritele bune, cât și cele rele, și când taboul a primit sancțiunea solemnă a religiei în evoluție, scena a fost în întregime pregătită pentru apariția noului concept, acela al păcatului. Ideea de păcat era universal stabilită în lume cu mult înainte de pătrunderea religiei revelate. Numai conceptul de păcat a permis morții naturale să devină logică pentru mintea primitivă. Păcatul era încălcarea tabuului, iar moartea era sancțiunea păcatului.

Păcatul era ritual, iar nu rațional; o faptă, și nu un gând. Și acest întreg concept de păcat era întreținut de ceea ce a persistat din tradițiile Dilmunului și din epoca unui mic paradis pe pământ. Tradiția lui Adam și a Grădinii Edenului a dat substanță visului unei străvechi 'epoci de aur' în zorii raselor. Toate acestea au confirmat ideile care s-au exprimat mai târziu în credința că omul își avea originea într-o creație specială, că el debutase perfect în cariera sa, și că încălcarea tabuurilor - păcatul - l-a coborât la jalnica sa soartă ulterioară.

Obiceiul de a încălca un tabuu a devenit un viciu; legea primitivă a făcut din viciu o crimă; religia l-a făcut un păcat. La triburile primitive, violarea unui tabuu reprezenta o crimă și un păcat conjugate. O calamitate care atingea comunitatea era întotdeauna considerată ca o pedeapsă pentru un păcat al tribului. Pentru cei care credeau că prosperitatea merge mână în mână cu dreptatea, prosperitatea aparentă a celor răi a cauzat atât de multă îngrijorare încât a devenit necesară născocirea infernurilor pentru a pedepsi violatorii tabuurilor. Numărul acestor locuri de pedepse viitoare a variat de la unu la cinci.

Ideea de spovedanie și de iertare a apărut devreme în religia primitivă. Oamenii cereau iertare într-o adunare publică pentru păcatele pe care aveau intenția să la comită în săptămâna următoare. Mărturisirea era pur și simplu un rit de iertare, și, de asemenea, o notificare publică a murdăriei, un ritual pentru a striga: 'impur, impur!'. Au urmat apoi toate formele rituale de purificare. Toate popoarele antichității practicau aceste ceremonii lipsite de sens. Multe obiceiuri, aparent igienice, ale triburilor primitive, erau mai cu seamă ceremoniale.

never have endured but for the upholding sanctions of primitive religion. Many of the essential factors in man's evolution have been highly expensive, have cost vast treasure in effort, sacrifice, and self-denial, but these achievements of self-control were the real rungs on which man climbed civilization's ascending ladder.

2. THE CONCEPT OF SIN

89:2.1 (975.5) The fear of chance and the dread of bad luck literally drove man into the invention of primitive religion as supposed insurance against these calamities. From magic and ghosts, religion evolved through spirits and fetishes to taboos. Every primitive tribe had its tree of forbidden fruit, literally the apple but figuratively consisting of a thousand branches hanging heavy with all sorts of taboos. And the forbidden tree always said, "Thou shalt not."

89:2.2 (975.6) As the savage mind evolved to that point where it envisaged both good and bad spirits, and when the taboo received the solemn sanction of evolving religion, the stage was all set for the appearance of the new conception of *sin*. The idea of sin was universally established in the world before revealed religion ever made its entry. It was only by the concept of sin that natural death became logical to the primitive mind. Sin was the transgression of taboo, and death was the penalty of sin.

89:2.3 (975.7) Sin was ritual, not rational; an act, not a thought. And this entire concept of sin was fostered by the lingering traditions of Dilmun and the days of a little paradise on earth. The tradition of Adam and the Garden of Eden also lent substance to the dream of a onetime "golden age" of the dawn of the races. And all this confirmed the ideas later expressed in the belief that man had his origin in a special creation, that he started his career in perfection, and that transgression of the taboos — sin — brought him down to his later sorry plight.

89:2.4 (976.1) The habitual violation of a taboo became a vice; primitive law made vice a crime; religion made it a sin. Among the early tribes the violation of a taboo was a combined crime and sin. Community calamity was always regarded as punishment for tribal sin. To those who believed that prosperity and righteousness went together, the apparent prosperity of the wicked occasioned so much worry that it was necessary to invent hells for the punishment of taboo violators; the numbers of these places of future punishment have varied from one to five.

89:2.5 (976.2) The idea of confession and forgiveness early appeared in primitive religion. Men would ask forgiveness at a public meeting for sins they intended to commit the following week. Confession was merely a rite of remission, also a public notification of defilement, a ritual of crying "unclean, unclean!" Then followed all the ritualistic schemes of purification. All ancient peoples practiced these meaningless ceremonies. Many apparently hygienic customs of the early tribes were largely ceremonial.

3. RENUNȚAREA ȘI UMILIREA

Renunțarea a fost etapa următoare a evoluției religioase; se practica curent postul; curând s-a stabilit obiceiul de abținere de la numeroase forme de plăcere fizică, mai cu seamă la cele de natură sexuală. Ritualul postului era adânc înrădăcinat în multe religii antice; și el a fost transmis practic tuturor sistemelor moderne de gândire teologică.

Tocmai în epoca în care barbarii începeau să renunțe la risipa ce consta în arderea și îngroparea bunurilor împreună cu cei morți, în momentul în care structura economică a raselor a început să prindă contur, și-a făcut apariția această nouă doctrină religioasă a renunțării, și zeci de mii de suflete serioase au început să candezeze la sărăcie. Bunurile au fost considerate ca un obstacol spiritual. Această noțiune de pericole spirituale care însoțea posesiunea bunurilor materiale a fost în mare măsură întreținută în epoca lui Filon și a lui Pavel, și, de atunci, ea a influențat mult filozofia europeană.

Sărăcia era pur și simplu o parte a ritualului de mortificare a cărnii, care, din nefericire, se încorporează în scrierile și în învățăturile multor religii, mai ales în aceea a creștinismului. Penitența este forma negativă a acestui ritual, adesea prostesc, al renunțării. Toate acestea l-au învățat însă pe primitiv stăpânirea de sine, și acesta a fost un progres cu adevărat valabil în evoluția rasială. Negarea de sine și stăpânirea de sine se numărau printre cele mai mari dobândiri sociale care provin din religia evolutivă primitivă. Stăpânirea de sine a adus omului o nouă filozofie a vieții; ea l-a învățat arta de a-și spori fracțiunea sa de viață diminuând numitorul comun al cerințelor personale, în loc de a încerca întotdeauna să mărească numărul satisfacerilor egoiste.

Aceste idei antice de autodisciplină includeau autoflagelarea și multe alte feluri de toruri fizice. Preoții cultului mamei erau cu precădere activi pentru a oferi ca învățătură virtutea suferințelor fizice; ei dădeau exemplul supunându-se castrării. Evreii, hindușii și budiștii erau adepți zeloși ai acestei doctrine a umilirii fizice.

De-a lungul întregii antichități, oamenii au căutat, pe această cale, să beneficieze, pe marele registru al negării de sine ținut de zeii lor, de un supliment de credit datorat renunțării. A fost cândva ceva uzual, pe când se încercau unele tensiuni de ordin emoțional, să se facă jurământul de renunțare de sine și de autotortură. Cu timpul, aceste jurăminte au luat forma de contracte cu zeii. În acest sens, ele reprezentau un adevărat progres evolutiv, căci se presupunea că zeii făceau ceva în semn de răsplată pentru această tortură și pentru această mortificare a cărnii. Jurămintele erau atât negative, cât și pozitive. Făgăduieli de natură atât de extremă și de vătămătoare sunt cel mai bine respectate astăzi la anumite grupuri din India.

Era foarte natural ca acest cult al renunțării și al umilirii să acorde atenție satisfacerilor sexuale. Cultul abstenenței a luat naștere ca un rit printre soldații care intenționau să se angajeze în luptă; mai târziu, el a devenit practica 'sfinților'. Cultul a tolerat căsătoria considerând-o ca un rău mai mic decât adulterul. Multe dintre marile religii ale lumii au fost defavorabil

3. RENUNCIATION AND HUMILIATION

^{89:3.1 (976.3)} Renunciation came as the next step in religious evolution; fasting was a common practice. Soon it became the custom to forgo many forms of physical pleasure, especially of a sexual nature. The ritual of the fast was deeply rooted in many ancient religions and has been handed down to practically all modern theologic systems of thought.

^{89:3.2 (976.4)} Just about the time barbarian man was recovering from the wasteful practice of burning and burying property with the dead, just as the economic structure of the races was beginning to take shape, this new religious doctrine of renunciation appeared, and tens of thousands of earnest souls began to court poverty. Property was regarded as a spiritual handicap. These notions of the spiritual dangers of material possession were widespreadly entertained in the times of Philo and Paul, and they have markedly influenced European philosophy ever since.

^{89:3.3 (976.5)} Poverty was just a part of the ritual of the mortification of the flesh which, unfortunately, became incorporated into the writings and teachings of many religions, notably Christianity. Penance is the negative form of this oftentimes foolish ritual of renunciation. But all this taught the savage *self-control*, and that was a worth-while advancement in social evolution. Self-denial and self-control were two of the greatest social gains from early evolutionary religion. Self-control gave man a new philosophy of life; it taught him the art of augmenting life's fraction by lowering the denominator of personal demands instead of always attempting to increase the numerator of selfish gratification.

^{89:3.4 (976.6)} These olden ideas of self-discipline embraced flogging and all sorts of physical torture. The priests of the mother cult were especially active in teaching the virtue of physical suffering, setting the example by submitting themselves to castration. The Hebrews, Hindus, and Buddhists were earnest devotees of this doctrine of physical humiliation.

^{89:3.5 (976.7)} All through the olden times men sought in these ways for extra credits on the self-denial ledgers of their gods. It was once customary, when under some emotional stress, to make vows of self-denial and self-torture. In time these vows assumed the form of contracts with the gods and, in that sense, represented true evolutionary progress in that the gods were supposed to do something definite in return for this self-torture and mortification of the flesh. Vows were both negative and positive. Pledges of this harmful and extreme nature are best observed today among certain groups in India.

^{89:3.6 (977.1)} It was only natural that the cult of renunciation and humiliation should have paid attention to sexual gratification. The continence cult originated as a ritual among soldiers prior to engaging in battle; in later days it became the practice of "saints." This cult tolerated marriage only as an evil lesser than fornication. Many of the world's great religions have been adversely

influențate de acest cult antic, dar nici una într-un mod atât de pronunțat ca creștinismul. Apostolul Pavel era un adept al acestui cult, și jurămintele lui personale s-au reflectat în învățăturile pe care le-a introdus în teologia creștină: „E bine pentru un bărbat să nu se atingă de femeie”. „Aș vrea ca toți bărbații să fie ca mine însumi”. „Eu zic deci celibatarilor și văduvelor să rămână întocmai ca mine”. Pavel știa bine că aceste învățături nu făceau parte din evanghelia lui Isus, și el recunoștea acest lucru, spunând: „Eu zic asta cu încuviințare, iar nu la poruncă”. Acest cult l-a făcut însă pe Pavel să disprețuiască femeile. Nenorocirea este că părerea lui personale au influențat timp îndelungat învățăturile unei mari religii a lumii. Dacă sfatul învățătorului reparator de corturi era literalmente și universal urmat, rasa umană ar fi luat sfârșit într-un mod brusc și puțin glorios. Ba mai mult, faptul de a amesteca o religie cu cultele antice ale continenței conduce direct la un război împotriva căsătoriei și a căminului, care sunt veritabilele fundații ale societății și instituțiile de bază ale progresului uman. Nu este deloc de mirare faptul că aceste credințe favorizaseră formarea preoților care practicau celibatul în numeroase religii ale anumitor popoare.

Într-o bună zi, omul va trebui să învețe să se bucure de libertate fără desfrâu, de hrană fără îmbuibare, și de plăcere fără dezmăț. Stăpânirea de sine este o politică umană mai bună pentru a pune în ordine propria conduită decât extrema renegare de sine. Isus nu a oferit dealtfel niciodată discipolilor lui ca învățătură aceste puncte de vedere nesăbuite.

4. ORIGINILE SACRIFICIULUI

Sacrificiul în calitate de parte a devoțiunilor religioase, ca multe alte rituri de adorare, nu a avut o origine simplă și unică. Tendința de a se închina în fața puterii și de a se înclina în semn de adorare în prezența unui mister este prefigurată de câinele care se lungește înaintea stăpânului său. Între impulsul de a adora și actul sacrificiu nu este decât un pas. Omul primitiv măsura valoarea sacrificiului său prin durerea pe care o simțea. Când ideea de sacrificiu s-a atașat pentru prima dată ceremonialului religios, nu se mai admiteau ofrande care să nu fie însoțite de suferințe. Primele sacrificii au fost niște acte aidoma celui de a-și smulge părul, de a-și tăia carnea, de a se mutila, de a-și sparge dinții și a-și tăia degetele. Odată cu înaintarea civilizației, aceste concepte grosolane ale sacrificiului au fost ridicate la nivelul riturilor abnegării de sine, ale ascetismului, ale postului, ale privațiunilor și, mai târziu, ale doctrinei creștine a sacrificării prin amărăciuni, prin suferințe și prin mortificarea cărnii.

De timpuriu în evoluția religiei, existau două concepții ale sacrificiului: ideea de a sacrifica ofrande, care implica atitudinea aducerii de mulțumiri, și sacrificiul pentru datorie, care îngloba ideea de izbăvire. Noțiunea de substituție s-a dezvoltat mai târziu.

Încă și mai târziu, omul și-a închipuit că sacrificiul său, oricare i-ar fi fost natura, putea servi ca mesager pe lângă zei; el putea să aibă efectul unui miros agreabil în nările zeităților. Aceasta a adus cu sine uzul tămâiei și al altor particularități estetice ale riturilor de sacrificiu; acestea s-au transformat cu timpul în sărbători

influenced by this ancient cult, but none more markedly than Christianity. The Apostle Paul was a devotee of this cult, and his personal views are reflected in the teachings which he fastened onto Christian theology: “It is good for a man not to touch a woman.” “I would that all men were even as I myself.” “I say, therefore, to the unmarried and widows, it is good for them to abide even as I.” Paul well knew that such teachings were not a part of Jesus’ gospel, and his acknowledgment of this is illustrated by his statement, “I speak this by permission and not by commandment.” But this cult led Paul to look down upon women. And the pity of it all is that his personal opinions have long influenced the teachings of a great world religion. If the advice of the tentmaker-teacher were to be literally and universally obeyed, then would the human race come to a sudden and inglorious end. Furthermore, the involvement of a religion with the ancient continence cult leads directly to a war against marriage and the home, society’s veritable foundation and the basic institution of human progress. And it is not to be wondered at that all such beliefs fostered the formation of celibate priesthoods in the many religions of various peoples.

89:3.7 (977.2) Someday man should learn how to enjoy liberty without license, nourishment without gluttony, and pleasure without debauchery. Self-control is a better human policy of behavior regulation than is extreme self-denial. Nor did Jesus ever teach these unreasonable views to his followers.

4. ORIGINS OF SACRIFICE

89:4.1 (977.3) Sacrifice as a part of religious devotions, like many other worshipful rituals, did not have a simple and single origin. The tendency to bow down before power and to prostrate oneself in worshipful adoration in the presence of mystery is foreshadowed in the fawning of the dog before its master. It is but one step from the impulse of worship to the act of sacrifice. Primitive man gauged the value of his sacrifice by the pain which he suffered. When the idea of sacrifice first attached itself to religious ceremonial, no offering was contemplated which was not productive of pain. The first sacrifices were such acts as plucking hair, cutting the flesh, mutilations, knocking out teeth, and cutting off fingers. As civilization advanced, these crude concepts of sacrifice were elevated to the level of the rituals of self-abnegation, asceticism, fasting, deprivation, and the later Christian doctrine of sanctification through sorrow, suffering, and the mortification of the flesh.

89:4.2 (977.4) Early in the evolution of religion there existed two conceptions of the sacrifice: the idea of the gift sacrifice, which connoted the attitude of thanksgiving, and the debt sacrifice, which embraced the idea of redemption. Later there developed the notion of substitution.

89:4.3 (977.5) Man still later conceived that his sacrifice of whatever nature might function as a message bearer to the gods; it might be as a sweet savor in the nostrils of deity. This brought incense and other aesthetic features of sacrificial rituals which developed into sacrificial feasting, in time becoming increasingly elaborate and

sacrificiale care au devenit tot mai minuțioase și mai sofisticate.

Odată cu evoluția religiei, riturile sacrificiale de împăcare și de îmbunare au înlocuit metodele străvechi de evitare, de potolire și de exorcism.

Ideea inițială de sacrificiu a fost aceea de un impozit de neutralitate perceput de spiritele ancestrale; ideea de ispășire nu se dezvoltă decât mai târziu. Pe măsură ce oamenii se îndepărtau de noțiunea unei origini evolutive a rasei, pe măsură ce tradițiile epocii Prințului Planetar și ale șederii lui Adam erau filtrate de timp, conceptul de păcat și de păcat originar a ajuns să se răspândească tot mai mult. Așadar, sacrificiul pentru un păcat accidental și personal s-a transformat prin evoluție în doctrina sacrificiului pentru ispășirea păcatului rasei. Ispășirea sacrificială era un expedient de asigurare generală care acoperea totul, chiar și ranchiuna și gelozia unui zeu necunoscut.

Înconjurat de atât de multe spirite supărăcioase și de zei rapace, omul primitiv era în fața unei asemenea mari armate de zeități, astfel încât a fost nevoie de toți preoții, de ritualurile și de sacrificiile din timpul întregii vieți pentru a-l scoate din datoriile lui spirituale. Doctrina păcatului originar, sau a vinovăției rasiale, a făcut ca fiecare persoană să înceapă cu o datorie serioasă față de puterile spirituale.

Oamenii primeau dări și mită, dar, când acestea sunt oferite zeilor, ele sunt descrise ca fiind consacrate, făcute sacre, ori sunt numite sacrificii. Renunțarea era forma negativă de îmbunare; sacrificiul devenea forma pozitivă. Actul de îmbunare includea elogierea, glorificarea, mânguirea, și chiar și divertismentul. Relicvele acestor practici pozitive de cult străvechi de îmbunare sunt cele ce constituie formele moderne de adorare divină. Acestea reprezintă pur și simplu transformarea în rituri a tehnicilor sacrificiale antice de îmbunare pozitive.

Un sacrificiu de animale avea, pentru oamenii primitivi, o semnificație mai profundă decât ar fi putut-o avea vreodată pentru rasele moderne. Acești barbari considerau animalele ca fiind rudele lor apropiate efective. Cu trecerea timpului, omul a devenit vicelan în sacrificiile lui, și a încetat să își ofere animalele de muncă. La început, el a sacrificat ce este mai bun din toate, inclusiv animalele lui domestice.

Un anumit suveran egiptean nu se fălea atunci când afirma că a sacrificat 113.433 sclavi, 493.386 capete de vite, 88 bărci, 2.756 statuete de aur, 331.702 urcioare de miere și de ulei, 228.380 urcioare de vin, 680.714 găște, 6.744.428 pâini rotunde și 5.740.352 saci de monezi. Pentru a ajunge acolo, a fost nevoie ca el să le impună impozite crude supușilor lui, care au trudit din greu.

Simpla necesitate i-a făcut în cele din urmă pe acești semi-sălbatici să mănânce partea materială a creaturilor sacrificate, zeii beneficiind de sufletul lor. Această datină și-a găsit justificarea sub pretextul anticei mese sacre, o slujbă de comuniune după uzanțele moderne.

ornate.

89:4.4 (978.1) As religion evolved, the sacrificial rites of conciliation and propitiation replaced the older methods of avoidance, placation, and exorcism.

89:4.5 (978.2) The earliest idea of the sacrifice was that of a neutrality assessment levied by ancestral spirits; only later did the idea of atonement develop. As man got away from the notion of the evolutionary origin of the race, as the traditions of the days of the Planetary Prince and the sojourn of Adam filtered down through time, the concept of sin and of original sin became widespread, so that sacrifice for accidental and personal sin evolved into the doctrine of sacrifice for the atonement of racial sin. The atonement of the sacrifice was a blanket insurance device which covered even the resentment and jealousy of an unknown god.

89:4.6 (978.3) Surrounded by so many sensitive spirits and grasping gods, primitive man was face to face with such a host of creditor deities that it required all the priests, ritual, and sacrifices throughout an entire lifetime to get him out of spiritual debt. The doctrine of original sin, or racial guilt, started every person out in serious debt to the spirit powers.

89:4.7 (978.4) Gifts and bribes are given to men; but when tendered to the gods, they are described as being dedicated, made sacred, or are called sacrifices. Renunciation was the negative form of propitiation; sacrifice became the positive form. The act of propitiation included praise, glorification, flattery, and even entertainment. And it is the remnants of these positive practices of the olden propitiation cult that constitute the modern forms of divine worship. Present-day forms of worship are simply the ritualization of these ancient sacrificial techniques of positive propitiation.

89:4.8 (978.5) Animal sacrifice meant much more to primitive man than it could ever mean to modern races. These barbarians regarded the animals as their actual and near kin. As time passed, man became shrewd in his sacrificing, ceasing to offer up his work animals. At first he sacrificed the *best* of everything, including his domesticated animals.

89:4.9 (978.6) It was no empty boast that a certain Egyptian ruler made when he stated that he had sacrificed: 113,433 slaves, 493,386 head of cattle, 88 boats, 2,756 golden images, 331,702 jars of honey and oil, 228,380 jars of wine, 680,714 geese, 6,744,428 loaves of bread, and 5,740,352 sacks of corn. And in order to do this he must needs have sorely taxed his toiling subjects.

89:4.10 (978.7) Sheer necessity eventually drove these semisavages to eat the material part of their sacrifices, the gods having enjoyed the soul thereof. And this custom found justification under the pretense of the ancient sacred meal, a communion service according to modern usage.

5. SACRIFICIILE ȘI CANIBALISMUL

5. SACRIFICES AND CANNIBALISM

Ideile moderne despre canibalismul primitiv sunt cu totul greșite; canibalismul făcea parte din moravurile societății primitive. În timp ce canibalismul este din punct de vedere tradițional oribil pentru civilizația modernă, el era un element de structură socială și religioasă al societății primitive. Interesele colective au dictat practica canibalismului. Acesta s-a dezvoltat sub presiunea necesității și a persistat pentru că oamenii erau sclavii superstiției și ai ignoranței. El era un obicei social, economic, religios și militar.

Omul primitiv era un canibal; lui îi plăcea carnea umană, și de aceea o oferea ca un dar de hrană spiritelor și zeilor lui primitivi. Din moment ce spiritele fantomă erau pur și simplu oameni modificați, și din moment ce hrana era principala nevoie a omului, hrana trebuia să fie și cea mai mare nevoie a unui spirit.

Canibalismul a fost cândva aproape universal printre rasele în evoluție. Sangicii erau toți canibali, însă, la origine, andoniții, nodiții și adamiții nu erau; nici andiții nu au fost, până când nu s-au amestecat în mod excesiv cu rasele evolutive.

Gustul pentru carnea omenească a crescut. Inițiat de foame, de amicitie, de răzbunare sau de ritualul religios, consumul de carne omenească a devenit canibalism ordinar. El s-a născut ca urmare a penuriei de hrană, deși această penurie a fost rareori motivul imediat. Totuși, eschimoșii și primii andiți s-au datat rareori canibalismului, făcând excepție în perioadele de foamete. Oamenii roșii, mai ales în America Centrală, erau canibali. Mamele primitive au avut cândva obiceiul general de a-și omorî și de a-și mânca proprii lor copii, cu scopul de a reînnoi forța pe care o pierduseră la naștere. În Queensland, se întâmplă încă adesea ca primul născut să fie omorât și devorat. Într-o epocă recentă, numeroase triburi africane au recurs deliberat la canibalism ca procedură de război, un soi de atrocitate pentru a-i teroriza pe vecinii lor.

Un anumit canibalism a rezultat din degenerarea filiaților cândva superioare, dar el a prevalat mai ales printre rasele evolutive. Obiceiul de a se mânca oameni s-a născut într-o epocă în care oamenii încercau sentimente intense și aprige față de dușmanii lor. Faptul de a mânca carne umană a făcut parte dintr-o ceremonie solemnă de răzbunare. Se credea că, în felul acesta, fantoma unui dușman putea fi distrusă sau încorporată în cea a mâncătorului. Ideea că magicienii își obțineau puterile mâncând carne omenească a fost cândva o credință foarte răspândită.

Anumite grupuri de mâncători de oameni nu vroiau să consume decât membrii ai propriului lor trib; această consanguinitate pseudo-spirituală se presupunea că accentuează solidaritatea tribului. Aceleași grupuri mâncau și dușmani pentru a se răzbuna, cu ideea de a-și însuși forța lor. Se considera o onoare pentru sufletul unui prieten sau pentru un tovarăș al unui trib să se mănânce corpul lui, în vreme ce devorând un dușman nu se făcea decât să i se aplice o pedeapsă justă. Mintea sălbaticului nu avea nici o pretenție de a fi consecventă.

La unele triburi, părinții vârstnici căutau să fie mâncați de copiii lor. La altele, tradiția cerea să te abții de la a mânca rude apropiate; corpurile lor erau vândute sau erau schimbate contra corpurilor străinilor. Exista

89:5.1 (978.8) Modern ideas of early cannibalism are entirely wrong; it was a part of the mores of early society. While cannibalism is traditionally horrible to modern civilization, it was a part of the social and religious structure of primitive society. Group interests dictated the practice of cannibalism. It grew up through the urge of necessity and persisted because of the slavery of superstition and ignorance. It was a social, economic, religious, and military custom.

89:5.2 (979.1) Early man was a cannibal; he enjoyed human flesh, and therefore he offered it as a food gift to the spirits and his primitive gods. Since ghost spirits were merely modified men, and since food was man's greatest need, then food must likewise be a spirit's greatest need.

89:5.3 (979.2) Cannibalism was once well-nigh universal among the evolving races. The Sangiks were all cannibalistic, but originally the Andonites were not, nor were the Nodites and Adamites; neither were the Andites until after they had become grossly admixed with the evolutionary races.

89:5.4 (979.3) The taste for human flesh grows. Having been started through hunger, friendship, revenge, or religious ritual, the eating of human flesh goes on to habitual cannibalism. Man-eating has arisen through food scarcity, though this has seldom been the underlying reason. The Eskimos and early Andonites, however, seldom were cannibalistic except in times of famine. The red men, especially in Central America, were cannibals. It was once a general practice for primitive mothers to kill and eat their own children in order to renew the strength lost in childbearing, and in Queensland the first child is still frequently thus killed and devoured. In recent times cannibalism has been deliberately resorted to by many African tribes as a war measure, a sort of frightfulness with which to terrorize their neighbors.

89:5.5 (979.4) Some cannibalism resulted from the degeneration of once superior stocks, but it was mostly prevalent among the evolutionary races. Man-eating came on at a time when men experienced intense and bitter emotions regarding their enemies. Eating human flesh became part of a solemn ceremony of revenge; it was believed that an enemy's ghost could, in this way, be destroyed or fused with that of the eater. It was once a widespread belief that wizards attained their powers by eating human flesh.

89:5.6 (979.5) Certain groups of man-eaters would consume only members of their own tribes, a pseudospiritual inbreeding which was supposed to accentuate tribal solidarity. But they also ate enemies for revenge with the idea of appropriating their strength. It was considered an honor to the soul of a friend or fellow tribesman if his body were eaten, while it was no more than just punishment to an enemy thus to devour him. The savage mind made no pretensions to being consistent.

89:5.7 (979.6) Among some tribes aged parents would seek to be eaten by their children; among others it was customary to refrain from eating near relations; their bodies were sold or exchanged for those of strangers.

un comerț considerabil de femei și de copii îngrășați pentru a fi măcelăriți. Când boala sau războiul nu reușeau să limiteze populația, surplusul era mâncat fără multă ceremonie.

Canibalismul a ajuns treptat să dispară sub următoarele influențe:

1. El a devenit uneori o ceremonie comunitară, asumarea răspunderii colective în aplicarea pedepsei cu moartea vreunui membru al tribului. Vinovăția de sânge încetează să mai fie o crimă atunci când toți participau la ea, când societatea însăși lua parte la ea. Ultima practică de canibalism din Asia a fost mâncatul criminalilor executați.

2. Canibalismul a devenit foarte devreme un rit religios, dar sporirea fricii de fantome nu a avut întotdeauna efectul de a-l reduce.

3. În cele din urmă, el a progresat până într-acolo încât nu se mai mâncau decât anumite părți ale corpului, părțile care se presupuneau a conține sufletul sau porțiuni din spirit. Băutul de sânge a devenit ceva comun, și se obișnuia să se amestece părțile 'comestibile' ale corpului cu unele droguri.

4. El s-a limitat la bărbați; s-a interzis femeilor să mănânce carne umană.

5. S-a limitat apoi la preoți, la conducători și la șamani.

6. El a devenit apoi tabuu printre triburile superioare. Tabuul asupra canibalismului și-a avut originea în Dalamatia și s-a răspândit apoi lent în lume. Nodiții încurajau arderea ca mijloc de combatere a canibalismului, căci a fost cândva la modă practica dezgropării cadavrelor pentru a fi mâncate.

7. Sacrificiile umane vesteau moartea canibalismului. Carnea umană devenise hrana oamenilor superiori, a șefilor. S-a sfârșit prin a o rezerva spiritelor și mai superioare, și astfel că ofranda de sacrificii umane a pus eficace capăt canibalismului, făcând excepție la triburile mult inferioare. Când practica sacrificiilor umane a fost pe deplin stabilită, canibalismul a devenit tabuu; carnea umană nu mai era o hrană decât pentru zei; oamenii nu aveau dreptul să mănânce decât o bucată ceremonial, un sacrament.

În cele din urmă, practica de a se recurge la animale a devenit de uz general pentru scopuri sacrificiale. Chiar și printre triburile cele mai înapoiate, s-a ajuns la mâncatul câinilor, ceea ce a redus treptat canibalismul. Câinele a fost primul animal domestic, și era ținut la mare stimă, atât ca animal domestic, cât și ca hrană.

6. EVOLUȚIA SACRIFICIILOR UMANE

Sacrificiile umane au rezultat indirect din canibalism și au fost, totodată, tratamentul lui. Faptul de a furniza o escortă de spirite în lumea spiritelor a condus în mare măsură la diminuarea canibalismului, căci nu s-a avut niciodată obiceiul de a se mânca morții astfel sacrificați. Nici o rasă nu a fost în întregime liberă de practica sacrificiilor umane sub o anumită formă și într-o anumită epocă, chiar și dacă andoniții, nodiții și adamitiții au fost cei care s-au dat cel mai puțin

There was considerable commerce in women and children who had been fattened for slaughter. When disease or war failed to control population, the surplus was unceremoniously eaten.

89:5.8 (979.7) Cannibalism has been gradually disappearing because of the following influences:

89:5.9 (979.8) 1. It sometimes became a communal ceremony, the assumption of collective responsibility for inflicting the death penalty upon a fellow tribesman. The blood guilt ceases to be a crime when participated in by all, by society. The last of cannibalism in Asia was this eating of executed criminals.

89:5.10 (979.9) 2. It very early became a religious ritual, but the growth of ghost fear did not always operate to reduce man-eating.

89:5.11 (979.10) 3. Eventually it progressed to the point where only certain parts or organs of the body were eaten, those parts supposed to contain the soul or portions of the spirit. Blood drinking became common, and it was customary to mix the "edible" parts of the body with medicines.

89:5.12 (980.1) 4. It became limited to men; women were forbidden to eat human flesh.

89:5.13 (980.2) 5. It was next limited to the chiefs, priests, and shamans.

89:5.14 (980.3) 6. Then it became taboo among the higher tribes. The taboo on man-eating originated in Dalamatia and slowly spread over the world. The Nodites encouraged cremation as a means of combating cannibalism since it was once a common practice to dig up buried bodies and eat them.

89:5.15 (980.4) 7. Human sacrifice sounded the death knell of cannibalism. Human flesh having become the food of superior men, the chiefs, it was eventually reserved for the still more superior spirits; and thus the offering of human sacrifices effectively put a stop to cannibalism, except among the lowest tribes. When human sacrifice was fully established, man-eating became taboo; human flesh was food only for the gods; man could eat only a small ceremonial bit, a sacrament.

89:5.16 (980.5) Finally animal substitutes came into general use for sacrificial purposes, and even among the more backward tribes dog-eating greatly reduced man-eating. The dog was the first domesticated animal and was held in high esteem both as such and as food.

6. EVOLUTION OF HUMAN SACRIFICE

89:6.1 (980.6) Human sacrifice was an indirect result of cannibalism as well as its cure. Providing spirit escorts to the spirit world also led to the lessening of man-eating as it was never the custom to eat these death sacrifices. No race has been entirely free from the practice of human sacrifice in some form and at some time, even though the Andonites, Nodites, and Adamites were the least addicted to cannibalism.

canibalismului.

Sacrificiile umane au fost practic universale; ele s-au menținut în obiceiurile religioase ale chinezilor, ale hindușilor, ale egiptenilor, ale evreilor, ale mesopotamienilor, ale grecilor, ale romanilor și ale multor alte popoare; ele se regăsesc mai recent și printre triburile înapoiate din Africa și din Australia. Indienii de mai târziu din America aveau o civilizație care se ridica din canibalism și se găsea deci într-un exces de sacrificii umane, mai ales în America Centrală și în America de Sud. Caldeenii au fost primii care să abandoneze sacrificiile umane în împrejurări obișnuite și să le înlocuiască cu animalele. Cu circa două mii de ani în urmă, un împărat japonez mai bun la suflet a introdus statuetele de argilă pentru a înlocui sacrificiile umane, dar numai cu mai puțin de o mie de ani în urmă practica acestor sacrificii s-a extins în Europa de Nord. Printre anumite triburi înapoiate, sacrificiile umane mai sunt încă practicate de voluntari, ca o formă de sinucidere religioasă sau rituală. Un șaman ordona altădată să fie sacrificat un om bătrân foarte respectat dintr-un anumit trib. Populația s-a revoltat și a refuzat să asculte, la care bătrânul a fost trimis pe lumea cealaltă de propriul lui fiu; anticii aveau realmente încredere în acest obicei.

Printre povestirile ilustrând luptele care sfâșiau inimile, lupte între anticele obiceiuri religioase onorate de timp și cerințele contrare ale civilizației în progres, istoria ebraică nu relatează nimic mai tragic și mai patetic decât pe aceea a lui Iefte și a unicei lui fiice. Potrivit cu datina curentă, acest om bine intenționat făcuse un jurământ stupid, o înțelegere cu 'zeul bătațiilor', acceptând să plătească un anumit preț pentru victoria asupra inamicilor. Acest preț consta în a face un sacrificiu al celui care ar ieși primul din casa lui ca să îl întâlnească când s-ar întoarce acasă. Iefte s-a gândit că unul dintre fideli lui sclavi va veni astfel să îl salute, dar s-a întâmplat ca fiica sa, unicul lui copil, să îi vină în întâmpinare pentru a-i ura bun venit. Astfel, chiar și la această dată târzie, la un popor presupus civilizat, această frumoasă fecioară, după două luni de doliu după soarta ei, a fost efectiv oferită ca sacrificiu de tatăl ei, cu aprobarea oamenilor tribului său. Toate astea s-au făcut împotriva strictelor dispoziții ale lui Moise referitoare la jertfele omenești. Bărbații și femeile s-au încăpățânat însă să facă jurăminte stupide și inutile, iar oamenii antichității se țineau de aceste angajamente ca fiind de o înaltă sacralitate.

Altădată, când se începea construirea unui edificiu de o oarecare importanță, tradiția vroia să se trimită la moarte o ființă umană ca 'sacrificiu de temelie'. Prin aceasta se oferea un spirit fantomă care să vegheze asupra edificiului și să îl protejeze. Atunci când chinezii erau pregătiți să toarne un clopot, datina ordona sacrificiul a cel puțin o fecioară pentru a îndulci timbrul clopotului; fata aleasă era aruncată de vie în metalul aflat în plină topire.

Numeroase grupuri au urmat multă vreme practica de a zidi de vii sclavi în zidurile mai mari. Mai târziu, triburile din nordul Europei s-au mulțumit să zidească umbra unui trecător pentru a înlocui obiceiul de a se înmormânta persoanele vii în pereții noilor clădiri. Chinezii îi înmormântau într-un zid pe muncitorii care mureau la ridicarea lui.

În construirea zidurilor din Ierihon, un mic rege al Palestinei „a pus temelile pe Abiram, fiul prim-născut,

89:6.2 (980.7) Human sacrifice has been virtually universal; it persisted in the religious customs of the Chinese, Hindus, Egyptians, Hebrews, Mesopotamians, Greeks, Romans, and many other peoples, even on to recent times among the backward African and Australian tribes. The later American Indians had a civilization emerging from cannibalism and, therefore, steeped in human sacrifice, especially in Central and South America. The Chaldeans were among the first to abandon the sacrificing of humans for ordinary occasions, substituting therefor animals. About two thousand years ago a tenderhearted Japanese emperor introduced clay images to take the place of human sacrifices, but it was less than a thousand years ago that these sacrifices died out in northern Europe. Among certain backward tribes, human sacrifice is still carried on by volunteers, a sort of religious or ritual suicide. A shaman once ordered the sacrifice of a much respected old man of a certain tribe. The people revolted; they refused to obey. Whereupon the old man had his own son dispatch him; the ancients really believed in this custom.

89:6.3 (980.8) There is no more tragic and pathetic experience on record, illustrative of the heart-tearing contentions between ancient and time-honored religious customs and the contrary demands of advancing civilization, than the Hebrew narrative of Jephthah and his only daughter. As was common custom, this well-meaning man had made a foolish vow, had bargained with the "god of battles," agreeing to pay a certain price for victory over his enemies. And this price was to make a sacrifice of that which first came out of his house to meet him when he returned to his home. Jephthah thought that one of his trusty slaves would thus be on hand to greet him, but it turned out that his daughter and only child came out to welcome him home. And so, even at that late date and among a supposedly civilized people, this beautiful maiden, after two months to mourn her fate, was actually offered as a human sacrifice by her father, and with the approval of his fellow tribesmen. And all this was done in the face of Moses' stringent rulings against the offering of human sacrifice. But men and women are addicted to making foolish and needless vows, and the men of old held all such pledges to be highly sacred.

89:6.4 (981.1) In olden times, when a new building of any importance was started, it was customary to slay a human being as a "foundation sacrifice." This provided a ghost spirit to watch over and protect the structure. When the Chinese made ready to cast a bell, custom decreed the sacrifice of at least one maiden for the purpose of improving the tone of the bell; the girl chosen was thrown alive into the molten metal.

89:6.5 (981.2) It was long the practice of many groups to build slaves alive into important walls. In later times the northern European tribes substituted the walling in of the shadow of a passerby for this custom of entombing living persons in the walls of new buildings. The Chinese buried in a wall those workmen who died while constructing it.

89:6.6 (981.3) A petty king in Palestine, in building the walls of Jericho, "laid the foundation thereof in Abiram, his

și a pus porțile pe Segub, fiul lui mai tânăr”. La această dată târzie, nu numai că acest tată i-a pus pe doi din fiii lui vii în gropile de temelie ale porților orașului, dar actul său a fost transcris ca fiind înfăptuit „potrivit cu cuvântul Domnului”. Moise interzisese aceste sacrificii de temelie, dar israeliții au revenit la ele curând după moartea lui. Ceremoniile celui de-al douăzecilea secol constând în depunerea de bibelouri și de suveniruri în piatra de temelie a unui edificiu nou sunt o reminiscență a acelor sacrificii primitive.

Multe popoare au avut multă vreme obiceiul de a dedica spiritelor primele roade. Aceste datini, acum mai mult sau mai puțin simbolice, sunt toate supraviețuiri ale ceremoniilor primitive care implicau jertfe omenesti. Ideea de a jertfi primul născut ca ofrandă era foarte răspândită printre antici, cu precădere la fenicieni, care au fost ultimii care să renunțe la această formă de sacrificiu. În clipa săvârșirii sacrificiului, era obiceiul de a se rosti: 'viață pentru viață'. Acum, la un deced, voi ziceți: 'țărâna se întoarce la țărână'.

Cu toate că este destul de șocant pentru sensibilitatea civilizată, spectacolul lui Avraam nevoit să-l sacrifice pe fiul său Isaac nu era o idee nouă sau străină pentru oamenii acestei epoci. A prevalat un timp îndelungat la tați, în momente de mare tensiune emotivă, practica de sacrificare a fiilor lor născuți primii. Numeroase popoare au o tradiție similară acestei povestiri, căci a existat cândva o credință universală și profundă în necesitatea de a oferi un sacrificiu uman atunci când se întâmpla ceva extraordinar sau neobișnuit.

7. MODIFICĂRILE ȘI SACRIFICIILE UMANE

Moise a încercat să pună capăt sacrificiilor omenesti prin inaugurarea răscumpărării ca substitut. El a stabilit un barem sistematic care permitea oamenilor să scape de cele mai rele rezultate ale jurămintelor lor temerare și prostești. Se puteau răscumpăra pământurile, bunurile și copiii în schimbul onorariilor stabilite, plătile preoților. Grupurile care au încetat să-și mai sacrifice primii născuți au posedat curând mari avantaje asupra vecinilor lor mai puțin evoluți, care continuau aceste atrocități. Nu numai că multe triburi înapoiate au fost slăbite de această pierdere de fii, dar chiar și transmiterea succesorală a poruncii a fost adesea întreruptă.

Un derivat al sacrificiului desuet al copiilor a fost obiceiul de a spoi cu sânge tocurele ușilor casei pentru a-i proteja pe primii născuți. Se făcea adesea aceasta în legătură cu una din sărbătorile sacre ale anului, și această ceremonie a prevalat cândva în cea mai mare parte a lumii, din Mexic până în Egipt.

Chiar și după ce majoritatea grupurilor renunțaseră la uciderea rituală a copiilor, ele au păstrat obiceiul de a abandona un copil în deșert sau pe apă într-o bărcuță. În cazul în care copilul supraviețuia, se considera că zeii interveniseră pentru a-l proteja, după cum relatează tradiția pentru Sargon, pentru Moise, pentru Cyrus și pentru Romulus. A venit apoi practica de a se dedica fii prim-născuți ca sacri sau de sacrificiu; ei erau lăsați să crească, după care erau alungați în loc de a fi trimiși la moarte; aceasta a fost originea colonizării. Romanii aveau la acest obicei în planurile lor de colonizare.

first-born, and set up the gates thereof in his youngest son, Segub.” At that late date, not only did this father put two of his sons alive in the foundation holes of the city’s gates, but his action is also recorded as being “according to the word of the Lord.” Moses had forbidden these foundation sacrifices, but the Israelites reverted to them soon after his death. The twentieth-century ceremony of depositing trinkets and keepsakes in the cornerstone of a new building is reminiscent of the primitive foundation sacrifices.

89:6.7 (981.4) It was long the custom of many peoples to dedicate the first fruits to the spirits. And these observances, now more or less symbolic, are all survivals of the early ceremonies involving human sacrifice. The idea of offering the first-born as a sacrifice was widespread among the ancients, especially among the Phoenicians, who were the last to give it up. It used to be said upon sacrificing, “life for life.” Now you say at death, “dust to dust.”

89:6.8 (981.5) The spectacle of Abraham constrained to sacrifice his son Isaac, while shocking to civilized susceptibilities, was not a new or strange idea to the men of those days. It was long a prevalent practice for fathers, at times of great emotional stress, to sacrifice their first-born sons. Many peoples have a tradition analogous to this story, for there once existed a world-wide and profound belief that it was necessary to offer a human sacrifice when anything extraordinary or unusual happened.

7. MODIFICATIONS OF HUMAN SACRIFICE

89:7.1 (981.6) Moses attempted to end human sacrifices by inaugurating the ransom as a substitute. He established a systematic schedule which enabled his people to escape the worst results of their rash and foolish vows. Lands, properties, and children could be redeemed according to the established fees, which were payable to the priests. Those groups which ceased to sacrifice their first-born soon possessed great advantages over less advanced neighbors who continued these atrocious acts. Many such backward tribes were not only greatly weakened by this loss of sons, but even the succession of leadership was often broken.

89:7.2 (982.1) An outgrowth of the passing child sacrifice was the custom of smearing blood on the house doorposts for the protection of the first-born. This was often done in connection with one of the sacred feasts of the year, and this ceremony once obtained over most of the world from Mexico to Egypt.

89:7.3 (982.2) Even after most groups had ceased the ritual killing of children, it was the custom to put an infant away by itself, off in the wilderness or in a little boat on the water. If the child survived, it was thought that the gods had intervened to preserve him, as in the traditions of Sargon, Moses, Cyrus, and Romulus. Then came the practice of dedicating the first-born sons as sacred or sacrificial, allowing them to grow up and then exiling them in lieu of death; this was the origin of colonization. The Romans adhered to this custom in their scheme of colonization.

Multe dintre asocierile speciale dintre desfrâu sexual și cultul primitiv au luat naștere în legătură cu sacrificiile omenеști. În timpuri străvechi, dacă o femeie întâlnea vânători de capete, ea putea să-și răscumpere viața printr-o predare sexuală. Mai târziu, o fecioară consacrată ca sacrificiu zeilor putea să aleagă să-și răscumpere viața prin dedicarea definitivă a corpului ei unui serviciu sacru al templului; în felul acesta, ea putea să își câștige banii izbăvirii ei. Anticii considerau deosebit de nobil faptul de a avea raporturi sexuale cu o femeie astfel angajată în a-și răscumpăra viața. Frecventarea acestor fete sacre era o ceremonie religioasă, și întregul rit furniza în plus o scuză acceptabilă pentru satisfacțiile obișnuite. Aceasta reprezenta o manieră subtilă desamăgire de sine, iar fetele și partenerii lor găseau plăcere în a o practica. Moravurile sunt întotdeauna în urmă față de progresul evolutiv al civilizației; ele sancționează astfel practicile sexuale mai primitive și mai sălbatice ale raselor în evoluție.

Prostituția în temple s-a extins în cele din urmă în toată Europa de Sud și în toată Asia. Banii câștigați de prostituatele din temple au fost considerați ca fiind sacri de către toate popoarele - un dar de mare valoare care să fie oferit zeilor. Femeile de tipul cel mai evoluat umpleau târgurile sexuale ale templului și își consacrau câștigurile tuturor felurilor de servicii sacre și de lucrări de interes public. Numeroase femei din clasele mai înstărite își strâneau zestrea printr-un serviciu sexual temporar în temple, iar majoritatea bărbaților preferau să aibă de neveste astfel de femei.

8. ISPĂȘIREA ȘI ALIANȚELE

Ispășirea sacrificială și prostituția din temple erau în realitate modificări ale sacrificiului uman. A venit apoi simulacrul sacrificiului ficelor. Această ceremonie consta într-o pierdere de sânge însoțită de o consacrare virinității pe viață; aceasta a fost o reacție morală contra vechii prostituției din temple. Într-o epocă mai recentă, virginele se consacrau serviciului de întreținere a focurilor sacre din temple.

Oamenii au sfârșit prin a concepe ideea că oferirea unei părți a corpului putea înlocui sacrificiul uman total de altădată. Mutilările fizice au fost de asemenea considerate ca substitute acceptabile. Părul, unghiile, sângele, și chiar și degetele de la mâini și de la picioare, au fost sacrificate. Ritul antic ulterior și aproape universal al circumciziei a provenit din cultul sacrificiului parțial; el era pur sacrificial; nu îi era atașat nici un gând la igienă. Bărbații au fost circumciși, femeile au avut urechile perforate.

Ulterior, s-a dobândit obiceiul de a atașa degetele laolaltă, în loc de a le reteza. Raderea și tăierea părului erau forme asemănătoare de devoțiune religioasă. Castrarea a fost mi întâi o modificare a ideii de sacrificii omenеști. Perforarea nasului și a buzelor se mai practică încă în Africa, iar tatuajul este o evoluție artistică a provocării de cicatrice grosolane care se făceau la început pe corp.

Ca urmare a învățăturilor mai elevate, obiceiul sacrificiului a ajuns să fie asociat cu ideea de alianță. În cele din urmă, zeii au fost concepuți ca făcând reale acorduri cu oamenii, și aceasta a reprezentat o etapă

89:7.4 (982.3) Many of the peculiar associations of sex laxity with primitive worship had their origin in connection with human sacrifice. In olden times, if a woman met head-hunters, she could redeem her life by sexual surrender. Later, a maiden consecrated to the gods as a sacrifice might elect to redeem her life by dedicating her body for life to the sacred sex service of the temple; in this way she could earn her redemption money. The ancients regarded it as highly elevating to have sex relations with a woman thus engaged in ransoming her life. It was a religious ceremony to consort with these sacred maidens, and in addition, this whole ritual afforded an acceptable excuse for commonplace sexual gratification. This was a subtle species of self-deception which both the maidens and their consorts delighted to practice upon themselves. The mores always drag behind in the evolutionary advance of civilization, thus providing sanction for the earlier and more savagelike sex practices of the evolving races.

89:7.5 (982.4) Temple harlotry eventually spread throughout southern Europe and Asia. The money earned by the temple prostitutes was held sacred among all peoples — a high gift to present to the gods. The highest types of women thronged the temple sex marts and devoted their earnings to all kinds of sacred services and works of public good. Many of the better classes of women collected their dowries by temporary sex service in the temples, and most men preferred to have such women for wives.

8. REDEMPTION AND COVENANTS

89:8.1 (982.5) Sacrificial redemption and temple prostitution were in reality modifications of human sacrifice. Next came the mock sacrifice of daughters. This ceremony consisted in bloodletting, with dedication to lifelong virginity, and was a moral reaction to the older temple harlotry. In more recent times virgins dedicated themselves to the service of tending the sacred temple fires.

89:8.2 (982.6) Men eventually conceived the idea that the offering of some part of the body could take the place of the older and complete human sacrifice. Physical mutilation was also considered to be an acceptable substitute. Hair, nails, blood, and even fingers and toes were sacrificed. The later and well-nigh universal ancient rite of circumcision was an outgrowth of the cult of partial sacrifice; it was purely sacrificial, no thought of hygiene being attached thereto. Men were circumcised; women had their ears pierced.

89:8.3 (983.1) Subsequently it became the custom to bind fingers together instead of cutting them off. Shaving the head and cutting the hair were likewise forms of religious devotion. The making of eunuchs was at first a modification of the idea of human sacrifice. Nose and lip piercing is still practiced in Africa, and tattooing is an artistic evolution of the earlier crude scarring of the body.

89:8.4 (983.2) The custom of sacrifice eventually became associated, as a result of advancing teachings, with the idea of the covenant. At last, the gods were conceived of as entering into real agreements with man; and this was

majoră în stabilizarea religiei. Legea, o alianță, înlocuia șansa, frica și superstiția.

Oamenii nu puteau nici măcar să viseze să stabilească vreun contract cu Deitatea înainte ca propriul lor concept de Dumnezeu să fi progresat la nivelul în care ei luau în considerare posibilitatea ca controlorii universului să fie demni de încredere. Primitivii își făceau despre Dumnezeu o idee atât de antropomorfă, încât au fost incapabili să conceapă o Deitate demnă de încredere înainte de a fi devenit ei înșiși relativ demni de încredere, morali și etici.

Ideea de a încheia o alianță cu zeii a ajuns totuși să se manifeste. Omul evolutiv a dobândit în cele din urmă o demnitate morală suficientă pentru a îndrăzni să trateze cu zeii lui. Astfel încât traficul de ofrande de sacrificiu s-a transformat treptat pentru a deveni tocmeala filozofică a omului cu Dumnezeu. Toate acestea reprezentau un nou expedient pentru asigurarea contra ghinionului, sau mai degrabă o tehnică mai bună de cumpărare mai hotărâtă a prosperității. Să nu nutrești ideea falsă că sacrificiile primitive erau daruri liber oferite zeilor, ofrande spontane de recunoștință sau acțiuni de mulțumire; ele nu erau expresii de adevărată adorare.

Formele primitive de rugăciune nu erau nici mai mult nici mai puțin decât tocmele cu spiritele, o sfadă cu zeii. Ele reprezentau un soi de troc, în care se substituiau pladoaria și persuasiunea cu ceva mai tangibil și mai costisitor. Expansiunea comerțului între rase insufletea simțul negoțului și dezvoltase priceperea în trocuri; aceste caracteristici au început apoi să apară în metodele umane de cult. La fel cum unii oameni erau mai buni comercianți decât alții, tot astfel unii au fost considerați ca făcând rugăciuni mai bune decât alții. Rugăciunea unui om drept era foarte mult respectată. Cel drept era cel care își plătea spiritelor toate datoriile, care își îndeplinea complet toate obligațiile rituale față de zei.

Rugăciunea primitivă nu era deloc o adorare; ea era o cerșetorie cu tocmeală pentru a căpăta sănătate, bogăție și viață. În multe privințe, rugăciunile nu s-au schimbat mult cu trecerea veacurilor. Se practică încă citirea lor cu voce tare din cărți, recitarea lor la slujbe și scrierea lor pentru a fi puse pe moriști care să fie atârnate în arbori, unde bătaia vântului îi scăpa pe oameni de necazul de a-și consuma propria lor suflare.

9. SACRIFICIILE ȘI SACRAMENTELE

În cursul evoluției ritualurilor Urantiei, sacrificiile umane au progresat de la sângeroasele procedee canibalice până la nivele superioare și mai simbolice. Riturile primitive de sacrificiu au dat naștere ceremoniilor ulterioare ale sacramentelor. Într-o epocă mai recentă, doar preotul lua o bucată din sacrificiul canibal sau o picătură de sânge uman, iar apoi toată asistența mânca animalul substituit. Aceste idei primitive de răscumpărare, de mântuire și de alianță au evoluat pentru a deveni slujbele sacramentale moderne. Și toată această evoluție ceremonială a exercitat o puternică influență socializatoare.

În legătură cu cultul Mamei lui Dumnezeu, în Mexic și în altă parte, s-a utilizat în cele din urmă un sacrament al prăjiturilor și al vinului în locul cărnii și al

a major step in the stabilization of religion. Law, a covenant, takes the place of luck, fear, and superstition.

^{89:8.5 (983.3)} Man could never even dream of entering into a contract with Deity until his concept of God had advanced to the level whereon the universe controllers were envisioned as dependable. And man's early idea of God was so anthropomorphic that he was unable to conceive of a dependable Deity until he himself became relatively dependable, moral, and ethical.

^{89:8.6 (983.4)} But the idea of making a covenant with the gods did finally arrive. *Evolutionary man eventually acquired such moral dignity that he dared to bargain with his gods.* And so the business of offering sacrifices gradually developed into the game of man's philosophic bargaining with God. And all this represented a new device for insuring against bad luck or, rather, an enhanced technique for the more definite purchase of prosperity. Do not entertain the mistaken idea that these early sacrifices were a free gift to the gods, a spontaneous offering of gratitude or thanksgiving; they were not expressions of true worship.

^{89:8.7 (983.5)} Primitive forms of prayer were nothing more nor less than bargaining with the spirits, an argument with the gods. It was a kind of bartering in which pleading and persuasion were substituted for something more tangible and costly. The developing commerce of the races had inculcated the spirit of trade and had developed the shrewdness of barter; and now these traits began to appear in man's worship methods. And as some men were better traders than others, so some were regarded as better prayers than others. The prayer of a just man was held in high esteem. A just man was one who had paid all accounts to the spirits, had fully discharged every ritual obligation to the gods.

^{89:8.8 (983.6)} Early prayer was hardly worship; it was a bargaining petition for health, wealth, and life. And in many respects prayers have not much changed with the passing of the ages. They are still read out of books, recited formally, and written out for emplacement on wheels and for hanging on trees, where the blowing of the winds will save man the trouble of expending his own breath.

9. SACRIFICES AND SACRAMENTS

^{89:9.1 (983.7)} The human sacrifice, throughout the course of the evolution of Urantian rituals, has advanced from the bloody business of man-eating to higher and more symbolic levels. The early rituals of sacrifice bred the later ceremonies of sacrament. In more recent times the priest alone would partake of a bit of the cannibalistic sacrifice or a drop of human blood, and then all would partake of the animal substitute. These early ideas of ransom, redemption, and covenants have evolved into the later-day sacramental services. And all this ceremonial evolution has exerted a mighty socializing influence.

^{89:9.2 (984.1)} In connection with the Mother of God cult, in Mexico and elsewhere, a sacrament of cakes and wine was eventually utilized in lieu of the flesh and blood of

sângelui străvechilor sacrificii umane. Evreii au practicat multă vreme acest ritual ca parte a ceremoniilor lor de Paște, și din acest ceremonial a luat naștere versiunea creștină ulterioară a sacramentului.

Confreriile sociale antice erau bazate pe ritual care consta din băutul sângelui; fraternitatea iudaică primitivă era o legătură de sânge sacrificial. Pavel a inaugurat un nou cult creștin clădit pe 'sânge de alianță veșnică'. Cu toate că încurcase inutil creștinismul cu învățături asupra sângelui și asupra sacrificiului, el a reușit să pună capăt o dată pentru totdeauna doctrinelor mântuirii prin sacrificii, de oameni sau de animale. Compromisurile lui teologice au arătat că revelația însăși trebuie să se supună controlului gradat al evoluției. După spusele lui Pavel, Crist a devenit sacrificiul uman ultim și atot-suficient; Judecătorul divin este acum pe deplin și definitiv satisfăcut.

Și astfel, după lungi epoci, cultul sacrificiului s-a dezvoltat în cultul sacramentului. Sacramentele religiilor moderne sunt deci succesori legitimi ai șocantelor ceremonii primitive de sacrificii umane și de ritualuri canibalice încă și mai primitive. Multe persoane se bizuiesc încă pe sânge pentru ispășire, dar sângele a devenit cel puțin emblematic, simbolic și mistic.

10. IERTAREA PĂCATELOR

Numai prin sacrificii obțineau anticii conștiința de a se bucura de favoarea lui Dumnezeu. Modernii trebuie să dezvolte noi tehnici pentru a atinge conștiința interioară a izbăvirii. Conștiința păcatului persistă în mintea muritorilor, dar modelele mentale ale izbăvirii de păcat sunt acum perimate și demodate. Realitatea nevoii spirituale subzistă, dar progresul intelectual a distrus modalitățile străvechi de a obține pacea și consolarea pentru minte și suflet.

Păcatul trebuie redefinit ca o infidelitate deliberată față de Dumnezeu. Infidelitatea comportă anumite grade: fidelitatea parțială cauzată de nehotărâre, fidelitatea divizată cauzată de vreun conflict, fidelitatea evanescentă provocată de indiferență, și moartea fidelității ca o consecință a aderării la niște idealuri nelegiuite.

Simțul sau sentimentul de vinovăție este conștiința de a fi contravenit moravurilor; acesta nu este în mod necesar un păcat. Nu există realmente nici un păcat în absența unei infidelități conștiente față de Deitate.

Posibilitatea de a recunoaște simțul de vinovăție este un semn de distincție transcendentă pentru omenire. El nu clasează omul ca pe un nenorocit, ci îl situează mai degrabă aparte ca o creație de măreție potențială și de glorie mereu ascendentă. Un astfel de sentiment de nedemnitate este îndemnul inițial care ar trebui, rapid și sigur, să conducă la aceste cuceriri ale credinței, care transferă mintea muritorului pe mărețele nivele de noblete morală, de clarviziune cosmică și de viață spirituală. Toate semnificațiile existenței sunt atunci transferate din planul temporal în planul etern, și toate valorile sunt înălțate din planul uman la planul divin.

Mărturisirea păcatului este o repudiare virilă a infidelității, dar ea nu atenuează în nici un fel

the older human sacrifices. The Hebrews long practiced this ritual as a part of their Passover ceremonies, and it was from this ceremonial that the later Christian version of the sacrament took its origin.

89:9.3 (984.2) The ancient social brotherhoods were based on the rite of blood drinking; the early Jewish fraternity was a sacrificial blood affair. Paul started out to build a new Christian cult on "the blood of the everlasting covenant." And while he may have unnecessarily encumbered Christianity with teachings about blood and sacrifice, he did once and for all make an end of the doctrines of redemption through human or animal sacrifices. His theologic compromises indicate that even revelation must submit to the graduated control of evolution. According to Paul, Christ became the last and all-sufficient human sacrifice; the divine Judge is now fully and forever satisfied.

89:9.4 (984.3) And so, after long ages the cult of the sacrifice has evolved into the cult of the sacrament. Thus are the sacraments of modern religions the legitimate successors of those shocking early ceremonies of human sacrifice and the still earlier cannibalistic rituals. Many still depend upon blood for salvation, but it has at least become figurative, symbolic, and mystic.

10. FORGIVENESS OF SIN

89:10.1 (984.4) Ancient man only attained consciousness of favor with God through sacrifice. Modern man must develop new techniques of achieving the self-consciousness of salvation. The consciousness of sin persists in the mortal mind, but the thought patterns of salvation therefrom have become outworn and antiquated. The reality of the spiritual need persists, but intellectual progress has destroyed the olden ways of securing peace and consolation for mind and soul.

89:10.2 (984.5) *Sin must be redefined as deliberate disloyalty to Deity.* There are degrees of disloyalty: the partial loyalty of indecision; the divided loyalty of conflict; the dying loyalty of indifference; and the death of loyalty exhibited in devotion to godless ideals.

89:10.3 (984.6) The sense or feeling of guilt is the consciousness of the violation of the mores; it is not necessarily sin. There is no real sin in the absence of conscious disloyalty to Deity.

89:10.4 (984.7) The possibility of the recognition of the sense of guilt is a badge of transcendent distinction for mankind. It does not mark man as mean but rather sets him apart as a creature of potential greatness and ever-ascending glory. Such a sense of unworthiness is the initial stimulus that should lead quickly and surely to those faith conquests which translate the mortal mind to the superb levels of moral nobility, cosmic insight, and spiritual living; thus are all the meanings of human existence changed from the temporal to the eternal, and all values are elevated from the human to the divine.

89:10.5 (984.8) The confession of sin is a manful repudiation of disloyalty, but it in no wise mitigates the

consecințele din spațiu-timp ale acestei infidelități. Dar mărturisirea - recunoașterea sinceră a naturii păcatului - este totuși esențială pentru creșterea religioasă și pentru progresul spiritual.

Iertarea păcatelor de către Deitate este reînnoirea relațiilor de fidelitate care urmează unei perioade de conștiință în care omul este lipsit de aceste relații ca o consecință a unei rebeliuni conștiente. Iertarea nu trebuie să fie căutată, ci doar primită sub forma conștiinței restabilirii relațiilor de fidelitate dintre creatură și Creator. Și toți fiii loiali ai lui Dumnezeu sunt fericiți, iubind să slujească și progresând constant în ascensiunea lor spre Paradis.

[Prezentat de o Strălucitoare Stea de Seară din Nebadon]

time-space consequences of such disloyalty. But confession — sincere recognition of the nature of sin — is essential to religious growth and spiritual progress.

^{89:10.6 (985.1)} The forgiveness of sin by Deity is the renewal of loyalty relations following a period of the human consciousness of the lapse of such relations as the consequence of conscious rebellion. The forgiveness does not have to be sought, only received as the consciousness of re-establishment of loyalty relations between the creature and the Creator. And all the loyal sons of God are happy, service-loving, and ever-progressive in the Paradise ascent.

^{89:10.7 (985.2)} [Presented by a Brilliant Evening Star of Nebadon.]

Capitolul 90. Șamanismul — vraciul și preoții

⇐ 089

CARTEA URANTIA

091 ⇐

PARTE III. ISTORIA URANTIEI

CAPITOLUL 90

ȘAMANISMUL — VRACIUL ȘI PREOȚII

Secțiuni

Introduction

1. Primii șamani — vraci
2. Practicile șamanice
3. Teoria șamanică a bolii și a morții
4. Medicina în timpul șamanilor
5. Preoții și ritualurile

Introduction

EVOLUȚIA practicilor religioase a progresat de la liniștire, evitare, exorcism, coerciție, împăcare și îmbunare, până la sacrificiu, ispășire și izbăvire. Tehnica ritualului religios a trecut de la formele primitive de cult la fetișuri, apoi la magie și la miracole. Pe măsură ce ritualul a devenit mai complicat ca răspuns la conceptele din ce în ce mai complexe pe care omul și le forma despre tărâmurile spirituale, el a fost inevitabil dominat de vraci, de șamani și de preoți.

Odată cu progresul conceptelor lui, omul primitiv a sfârșit prin a considera lumea spiritelor ca insensibilă față de muritorii de rând. Numai ființele umane excepționale se puteau bucura de atenția zeilor; numai bărbatul extraordinar sau femeia extraordinară vor fi ascultați de spirite. Religia intră așadar într-o nouă fază, un stadiu în care ea recurge treptat la intermediari; un vrac, un șaman sau un preot intervineau întotdeauna între persoana religioasă și obiectul adorării lor. Astăzi, majoritatea sistemelor urantiene de credințe religioase organizate trec prin acest nivel de dezvoltare evolutivă.

Religia evolutivă s-a născut dintr-o teamă simplă și atotputernică, frica care a survenit în mintea umană confruntată cu necunoscutul, cu inexplicabilul și cu incomprehensibilul. Religia ajunge în cele din urmă la realizarea extrem de simplă a unei iubiri atotputernice, iubirea care a copleșit irezistibil sufletul uman atunci când a descoperit conceptul de afecțiune nelimitată a Tatălui Universal pentru fiii universului. Dar între începerea și încheierea evoluției religioase intervin lungile epoci ale șamanilor, care pretind că stau între

PAPER 90

SHAMANISM — MEDICINE MEN AND PRIESTS

SECTIONS

Introduction

1. The First Shamans — The Medicine Men
2. Shamanistic Practices
3. The Shamanic Theory of Disease and Death
4. Medicine under the Shamans
5. Priests and Rituals

INTRODUCTION

^{90:0.1 (986.1)} THE evolution of religious observances progressed from placation, avoidance, exorcism, coercion, conciliation, and propitiation to sacrifice, atonement, and redemption. The technique of religious ritual passed from the forms of the primitive cult through fetishes to magic and miracles; and as ritual became more complex in response to man's increasingly complex concept of the supermaterial realms, it was inevitably dominated by medicine men, shamans, and priests.

^{90:0.2 (986.2)} In the advancing concepts of primitive man the spirit world was eventually regarded as being unresponsive to the ordinary mortal. Only the exceptional among humans could catch the ear of the gods; only the extraordinary man or woman would be heard by the spirits. Religion thus enters upon a new phase, a stage wherein it gradually becomes secondhanded; always does a medicine man, a shaman, or a priest intervene between the religionist and the object of worship. And today most Urantia systems of organized religious belief are passing through this level of evolutionary development.

^{90:0.3 (986.3)} Evolutionary religion is born of a simple and all-powerful fear, the fear which surges through the human mind when confronted with the unknown, the inexplicable, and the incomprehensible. Religion eventually achieves the profoundly simple realization of an all-powerful love, the love which sweeps irresistibly through the human soul when awakened to the conception of the limitless affection of the Universal Father for the sons of the universe. But in between the beginning and the consummation of religious evolution,

om și Dumnezeu ca intermediari, ca interpreți și ca mijlocitori.

1. PRIMII ȘAMANI — VRACII

Șamanul era vraciul cel mai eminent, omul fetiș al ceremoniilor și personalitatea centrală pentru toate practicile religiei evolutive. În multe grupuri, șamanul era ierarhic superior comandantului de oaste, ceea ce marchează începutul dominării Statului de către Biserică. Șamanul activa uneori ca preot sau chiar și ca preot-rege. Mai târziu, unele triburi au avut simultan șamani-vraci (proroci) de tip primitiv și șamani-preoți de tip apărut ulterior.

Din moment ce în timpurile străvechi orice caracter anormal era atribuit posedării de către un spirit, orice anomalie șocantă, mentală sau fizică, constituia o îndreptățire pentru a fi vraci. Mulți bărbați de soiul acesta erau epileptici și multe femei erau isterice; aceste două tipuri explică o bună parte din inspirația antică precum și posedarea de către spirite și de către demoni. Un mare număr dintre acești preoți, într-un total primitiv, aparțineau unei categorii care este de atunci denumită paranoică.

Șamanii se poate să fi practicat înșelăciunea în problemele lor minore, însă, în marea lor majoritate, ei credeau că sunt posedați de spirite. Femeile capabile să cadă în transă sau într-o stare cataleptică au devenit puternice șamane; mai târziu, aceste femei au fost profetese și spirite-medium.. Transele lor cataleptice implicau în general pretense comunicări cu spiritele morților. Multe femei șaman erau și dansatoare profesionale.

Însă nu toți șamanii se autoamăgeau; mulți erau escroci și rețeti și abili. Când profesiunea lor s-a dezvoltat, novicilor li se pretindea o ucenicie de zece ani de aspre încercări și de renunțare pentru a se califica ca vraci. Șamanii instaurau un fel specific de îmbrăcăminte și afectau o conduită misterioasă. Ei întrebunțau frecvent droguri pentru a provoca anumite stări fizice destinate să-i impresioneze și să-i inducă în eroare pe membrii tribului lor. Prestidigitația a fost considerată ca supranaturală de oamenii de rând, iar unii preoți vicleni au fost primii care au folosit ventrilocismul, vorbirea din abdomen. Mulți dintre șamanii antici descopereau din întâmplare hipnotismul; alții provocau autohipnoza privindu-și fix buricul perioade prelungite de timp.

Cu toate că mulți dintre ei recurseseră la aceste șiretcuri și înșelăciuni, reputația lor, în calitate de clasă socială, contribuia până la urmă la aparenta lor reușită. Când un șaman eșua în ceea ce întreprindea, dacă nu putea prezenta un alibi plauzibil, el era demis sau omorât. Astfel, șamanii onești au pierit curând; numai comediantii și rețeti au supraviețuit.

Șamanismul a fost cel care a luat din mâinile celor bătrâni și ale celor tari conducerea treburilor tribului și a încredințat-o celor șireți, celor isteți și abili.

2. PRACTICILE ȘAMANICE

there intervene the long ages of the shamans, who presume to stand between man and God as intermediaries, interpreters, and intercessors.

1. THE FIRST SHAMANS — THE MEDICINE MEN

90:1.1 (986.4) The shaman was the ranking medicine man, the ceremonial fetishman, and the focus personality for all the practices of evolutionary religion. In many groups the shaman outranked the war chief, marking the beginning of the church domination of the state. The shaman sometimes functioned as a priest and even as a priest-king. Some of the later tribes had both the earlier shaman-medicine men (seers) and the later appearing shaman-priests. And in many cases the office of shaman became hereditary.

90:1.2 (986.5) Since in olden times anything abnormal was ascribed to spirit possession, any striking mental or physical abnormality constituted qualification for being a medicine man. Many of these men were epileptic, many of the women hysteric, and these two types accounted for a good deal of ancient inspiration as well as spirit and devil possession. Quite a few of these earliest of priests were of a class which has since been denominated paranoiac.

90:1.3 (987.1) While they may have practiced deception in minor matters, the great majority of the shamans believed in the fact of their spirit possession. Women who were able to throw themselves into a trance or a cataleptic fit became powerful shamanesses; later, such women became prophets and spirit mediums. Their cataleptic trances usually involved alleged communications with the ghosts of the dead. Many female shamans were also professional dancers.

90:1.4 (987.2) But not all shamans were self-deceived; many were shrewd and able tricksters. As the profession developed, a novice was required to serve an apprenticeship of ten years of hardship and self-denial to qualify as a medicine man. The shamans developed a professional mode of dress and affected a mysterious conduct. They frequently employed drugs to induce certain physical states which would impress and mystify the tribesmen. Sleight-of-hand feats were regarded as supernatural by the common folk, and ventriloquism was first used by shrewd priests. Many of the olden shamans unwittingly stumbled onto hypnotism; others induced autohypnosis by prolonged staring at their navels.

90:1.5 (987.3) While many resorted to these tricks and deceptions, their reputation as a class, after all, stood on apparent achievement. When a shaman failed in his undertakings, if he could not advance a plausible alibi, he was either demoted or killed. Thus the honest shamans early perished; only the shrewd actors survived.

90:1.6 (987.4) It was shamanism that took the exclusive direction of tribal affairs out of the hands of the old and the strong and lodged it in the hands of the shrewd, the clever, and the farsighted.

2. SHAMANISTIC PRACTICES

Conjurarea spiritelor era o procedură foarte riguroasă și extrem de complicată, comparabilă cu ritualurile ecleziastice de astăzi, conduse într-o limbă arhaică. Rasa umană a căutat de timpuriu ajutorul suprauman, revelația; iar oamenii credeau că șamanii aveau efectiv revelații. Șamanii utilizau în munca lor marea putere a sugestiei, dar aceasta era invariabil o sugestie negativă; tehnica sugestiei pozitive nu a fost folosită decât foarte recent. La începutul dezvoltării profesiei lor, șamanii au început să se specializeze în domenii cum ar fi provocarea ploii, vindecarea bolilor și detectarea criminalilor. Cu toate acestea, vrăciul șaman nu avea ca funcție principală să tămăduiască bolile, ci mai degrabă să cunoască și să controleze riscurile vieții.

Străvechea magie neagră, atât religioasă cât și laică, era numită magie albă atunci când era practică de preoți, de proroci, de șamani sau de vraci. Adepții magiei negre erau calificați drept vrăjitori, vrăjitoare, magi, magicieni, fermecători, descântători, necromanți, exorciști și ghicitori. Cu timpul, toate aceste pretense contacte cu lumea supranaturală au fost clasificate fie ca vrăjitorie fie ca șamanism.

Vrăjitoria îngloba magia făcută de spiritele primitive, dezordonate și nerecunoscute. Șamanismul se referea la miracolele făcute de spiritele ordonate și de zeii recunoscuți de trib. Mai târziu, vrăjitorii au fost asociați diavolului, și scena era astfel pregătită pentru multe manifestări relativ recente de intoleranță religioasă. Vrăjitoria era o religie pentru multe triburi primitive.

Șamanii credeau profund în misiunea hazardului pentru a revela voința spiritelor; ei trăgeau frecvent la sorți pentru a ajunge la o decizie. Exemplele de supraviețuirii moderne ale acestei predispoziții pentru tragerile la sorți se regăsesc nu numai în numeroasele jocuri de noroc, ci și în binecunoscutele 'numărători' rimate la jocuri. Cândva, persoana eliminată prin numărare trebuia să moară; astăzi ea e pur și simplu cea care „va fi” în jocurile copilărești. Ceea ce era o problemă serioasă pentru primitivi, a supraviețuit ca joacă pentru copiii moderni.

Vracii aveau mare încredere în semne și în prevestiri precum: „Dacă auzi un fășâit în vârful duzilor, atunci să te grăbești să acționezi”. Foarte de timpuriu în istoria rasei, șamanii și-au întors atenția către stele. În lumea întreagă s-a crezut în astrologia primitivă, și ea a fost practică. Interpretarea viselor a fost și ea răspândită. Toate acestea au fost curând urmate de apariția șamanelor temperamentale care se declarau capabile de a comunica cu spiritele celor morți.

Cu toate că originea lor este antică, aducătorii de ploaie, șamanii vremii, au subzistat până astăzi de-a lungul vremurilor. O secetă severă semnifică moartea pentru agricultorii primitivi; magia antică s-a ocupat mult de controlul vremii. Oamenii vremii mai fac încă din ploaie și din vremea bună tema comună a conversațiilor. Populațiile antice credeau toate în puterea șamanului de a aduce ploaia, dar ele aveau obiceiul de a-l ucide dacă nu reușea, dacă nu venea cu o scuză plauzibilă pentru a da socoteală de eșecul său.

Astrologii au fost de nenumărate ori surghiuniți de Cezari, dar ei au revenit invariabil din cauza credinței

90:2.1 (987.5) Spirit conjuring was a very precise and highly complicated procedure, comparable to present-day church rituals conducted in an ancient tongue. The human race very early sought for superhuman help, for *revelation*; and men believed that the shaman actually received such revelations. While the shamans utilized the great power of suggestion in their work, it was almost invariably negative suggestion; only in very recent times has the technique of positive suggestion been employed. In the early development of their profession the shamans began to specialize in such vocations as rain making, disease healing, and crime detecting. To heal diseases was not, however, the chief function of a shamanic medicine man; it was, rather, to know and to control the hazards of living.

90:2.2 (987.6) Ancient black art, both religious and secular, was called white art when practiced by either priests, seers, shamans, or medicine men. The practitioners of the black art were called sorcerers, magicians, wizards, witches, enchanters, necromancers, conjurers, and soothsayers. As time passed, all such purported contact with the supernatural was classified either as witchcraft or shamancraft.

90:2.3 (987.7) Witchcraft embraced the *magic* performed by earlier, irregular, and unrecognized spirits; shamancraft had to do with *miracles* performed by regular spirits and recognized gods of the tribe. In later times the witch became associated with the devil, and thus was the stage set for the many comparatively recent exhibitions of religious intolerance. Witchcraft was a religion with many primitive tribes.

90:2.4 (987.8) The shamans were great believers in the mission of chance as revelatory of the will of the spirits; they frequently cast lots to arrive at decisions. Modern survivals of this proclivity for casting lots are illustrated, not only in the many games of chance, but also in the well-known “counting-out” rhymes. Once, the person counted out must die; now, he is only *it* in some childish game. That which was serious business to primitive man has survived as a diversion of the modern child.

90:2.5 (988.1) The medicine men put great trust in signs and omens, such as, “When you hear the sound of a rustling in the tops of the mulberry trees, then shall you bestir yourself.” Very early in the history of the race the shamans turned their attention to the stars. Primitive astrology was a world-wide belief and practice; dream interpreting also became widespread. All this was soon followed by the appearance of those temperamental shamanesses who professed to be able to communicate with the spirits of the dead.

90:2.6 (988.2) Though of ancient origin, the rain makers, or weather shamans, have persisted right on down through the ages. A severe drought meant death to the early agriculturists; weather control was the object of much ancient magic. Civilized man still makes the weather the common topic of conversation. The olden peoples all believed in the power of the shaman as a rain maker, but it was customary to kill him when he failed, unless he could offer a plausible excuse to account for the failure.

90:2.7 (988.3) Again and again did the Caesars banish the astrologers, but they invariably returned because of the

populare în puterile lor. Ei nu puteau fi izgoniți și, chiar și în cel de-al șaisprezecelea secol al erei creștine, administratorii Bisericii și ai Statelor occidentale protejau astrologia. Mii de persoane presupuse inteligente încă mai cred că se poate să te naști sub dominația unei stele cu noroc sau cu ghinion, și că juxtapunerea corpurilor cerești determină rezultatul a diverse aventuri terestre. Prezicătorii de noroc mai au încă o clientelă de creduli.

Grecii credeau în eficacitatea sfatului oracolelor, chinezii întrebuințau magia pentru a se proteja de demoni, iar șamanismul a înflorit în India și încă mai persistă deschis în Asia centrală. Într-o mare parte a lumii, practica lui nu a fost abandonată decât foarte recent.

Din când în când, își fac apariția adevărați profeți și învățători care să denunțe și să demaște șamanismul. Chiar și oamenii roșii pe cale de dispariție au avut un om de acest ordin în cursul secolului din urmă, Tenskwatawa shawnianul, care a prezis eclipsa de soare din 1808 și a denunțat viciile oamenilor albi. Mulți adevărați învățători s-au ivit printre diversele triburi și rase în cursul lungilor epoci ale istoriei evolutive. Ei vor continua mereu să apară pentru a-i provoca pe șamanii și pe preoții oricărei epoci, care se opun educației generale și care încearcă să contracareze progresul științific.

În multe feluri și prin diferite metode sinuoase, șamanii de altădată și-au stabilit reputația de voci ale lui Dumnezeu și de ocrotitori ai providenței. Ei stropeau cu apă pe nou-născuți și le confereau nume; ei făceau circumcizia masculilor. Ei prezidau toate ceremoniile de înhumare și anunțau cum se cuvine sosirea cu bine a celor morți pe tărâmul spiritelor.

Preoții și vracii șamani deveneau adesea foarte bogați prin cumulul diverselor lor onorarii care, în aparență, erau ofrande pentru spirite. Nu era rar ca un șaman să acapareze practic toată averea materială a tribului său. La moartea unui om bogat, se avea obiceiul de a se diviza moștenirea sa în părți egale: una pentru șaman și alta pentru vreun proiect public sau pentru vreo operă de caritate. Această practică mai prevalează încă în unele părți ale Tibetului, unde jumătate din populația masculină aparține acestei clase de reproducători.

Șamanii se îmbrăcau bine și aveau în general un anumit număr de neveste. Ei au fost aristocrația originară, scutită de toate restricțiile tribale. Mintea și morala lor erau adesea de rang inferior. Ei își suprimau adesea rivalii prin denunțarea lor ca vrăjitori sau magicieni și se ridicau la asemenea poziții de influență și de putere încât puteau frecvent să-i domine pe șefi și pe regi.

Oamenii primitivi considerau șamanul ca un rău necesar; ei se temeau de el, fără a-l iubi câtuși de puțin. Ei respectau știința; ei onorau și recompensau înțelepciunea. Șamanii erau adesea șarlatani, dar venerarea șamanismului ilustrează bine prima acordată înțelepciunii în evoluția rasei.

popular belief in their powers. They could not be driven out, and even in the sixteenth century after Christ the directors of Occidental church and state were the patrons of astrology. Thousands of supposedly intelligent people still believe that one may be born under the domination of a lucky or an unlucky star; that the juxtaposition of the heavenly bodies determines the outcome of various terrestrial adventures. Fortunetellers are still patronized by the credulous.

90:2.8 (988.4) The Greeks believed in the efficacy of oracular advice, the Chinese used magic as protection against demons, shamanism flourished in India, and it still openly persists in central Asia. It is an only recently abandoned practice throughout much of the world.

90:2.9 (988.5) Ever and anon, true prophets and teachers arose to denounce and expose shamanism. Even the vanishing red man had such a prophet within the past hundred years, the Shawnee Tenskwatawa, who predicted the eclipse of the sun in 1806 and denounced the vices of the white man. Many true teachers have appeared among the various tribes and races all through the long ages of evolutionary history. And they will ever continue to appear to challenge the shamans or priests of any age who oppose general education and attempt to thwart scientific progress.

90:2.10 (988.6) In many ways and by devious methods the olden shamans established their reputations as voices of God and custodians of providence. They sprinkled the newborn with water and conferred names upon them; they circumcised the males. They presided over all burial ceremonies and made due announcement of the safe arrival of the dead in spiritland.

90:2.11 (988.7) The shamanic priests and medicine men often became very wealthy through the accretion of their various fees which were ostensibly offerings to the spirits. Not infrequently a shaman would accumulate practically all the material wealth of his tribe. Upon the death of a wealthy man it was customary to divide his property equally with the shaman and some public enterprise or charity. This practice still obtains in some parts of Tibet, where one half the male population belongs to this class of nonproducers.

90:2.12 (989.1) The shamans dressed well and usually had a number of wives; they were the original aristocracy, being exempt from all tribal restrictions. They were very often of low-grade mind and morals. They suppressed their rivals by denominating them witches or sorcerers and very frequently rose to such positions of influence and power that they were able to dominate the chiefs or kings.

90:2.13 (989.2) Primitive man regarded the shaman as a necessary evil; he feared him but did not love him. Early man respected knowledge; he honored and rewarded wisdom. The shaman was mostly fraud, but the veneration for shamanism well illustrates the premium put upon wisdom in the evolution of the race.

3. TEORIA ȘAMANICĂ A BOLII ȘI A MORTII

3. THE SHAMANIC THEORY OF DISEASE AND DEATH

Din moment ce omul antichității considera că el însuși și mediul său înconjurător material erau direct sensibile la capriciile fantomelor și la fanteziile spiritelor, este foarte natural ca religia sa să fie atât de exclusiv ocupată cu treburile materiale. Omul modern atacă direct problemele sale materiale; el recunoaște că materia este docilă față de manipulările inteligente ale minții. Omul primitiv dorea de asemenea să modifice, și chiar să controleze, viața și energiile domeniilor fizice, dar comprehensiunea lui limitată a cosmosului l-a determinat să creadă că fantomele, spiritele și zeii se ocupau personal și imediat cu controlul detaliat al vieții și al materiei. El își orienta deci logic eforturile de a câștiga favoarea și sprijinul acestor agenți supraumani.

Văzută în această lumină, o mare parte a elementelor inexplicabile și iraționale ale cultelor antice devin comprehensibile. Ceremoniile de cult erau tentativele oamenilor primitivi pentru a controla lumea materială în care se găseau. Iar o bună parte din eforturile lor căuta să prelungească viața și să asigure sănătatea. Or, toate bolile și moartea însăși au fost la origine considerate ca fenomene cauzate de către spirite; era deci inevitabil ca șamanii, în timp ce activau ca vrăci și ca preoți, să fi lucrat, de asemenea, ca medici și ca chirurghi.

Mintea primitivă se poate să fie handicapată de lipsa de fapte constante, dar, în ciuda a toate astea, ea rămâne logică. Când oamenii chibzuiți observă boala și moartea, ei încearcă să determine cauzele acestor calamități, și, conform cu înțelegerea lor, șamanii și savanții au propus următoarele teorii în legătură cu nenorocirile lor:

1. Fantomele-influente directe ale spiritelor. Prima ipoteză avansată pentru a explica boala și moartea a fost că spiritele cauzau bolile, atrăgând sufletul afară din trup; dacă sufletul nu reușea să revină, rezulta moartea. Anticii se temeau atât de mult de acțiunea răuvoitoare a fantomelor aducătoare de boli, încât îi abandonau adesea pe indivizii purtători de boală, fără ca măcar să le lase de mâncat și de băut. Independent de premisele lor eronate, aceste credințe izolau în mod eficient indivizii bolnavi și împiedicau răspândirea bolilor contagioase.

2. Violența-cauze evidente. Cauzele unor accidente și decese erau atât de ușor de identificat încât au fost devreme înlăturate din categoria activităților fantomelor. Rezultatele fatale și rănilor care veneau cu războiul, luptele cu animalele și alți factori ușor de identificat, au fost considerate ca evenimente naturale. Cu toate acestea, s-a crezut multă vreme că spiritele rămâneau responsabile de întârzierile în vindecări și de infectările rănilor chiar și datorate unor cauze 'naturale'. Dacă nu se putea descoperi nici un agent observabil, spiritele fantomă erau încă făcute responsabile de boală sau de moarte.

Astăzi, în Africa și în alte locuri, se pot găsi popoare primitive care ucid pe cineva de fiecare dată când se produce o moarte neviolentă. Vracii lor îi indicau pe cei vinovați. Dacă o mamă murea când naștea, copilul era imediat strangulat - o viață pentru o viață.

3. Magia-influența dușmanilor. Se credea despre multe boli că erau cauzate de vrăji, de acțiunea

90:3.1 (989.3) Since ancient man regarded himself and his material environment as being directly responsive to the whims of the ghosts and the fancies of the spirits, it is not strange that his religion should have been so exclusively concerned with material affairs. Modern man attacks his material problems directly; he recognizes that matter is responsive to the intelligent manipulation of mind. Primitive man likewise desired to modify and even to control the life and energies of the physical domains; and since his limited comprehension of the cosmos led him to the belief that ghosts, spirits, and gods were personally and immediately concerned with the detailed control of life and matter, he logically directed his efforts to winning the favor and support of these superhuman agencies.

90:3.2 (989.4) Viewed in this light, much of the inexplicable and irrational in the ancient cults is understandable. The ceremonies of the cult were primitive man's attempt to control the material world in which he found himself. And many of his efforts were directed to the end of prolonging life and insuring health. Since all diseases and death itself were originally regarded as spirit phenomena, it was inevitable that the shamans, while functioning as medicine men and priests, should also have labored as doctors and surgeons.

90:3.3 (989.5) The primitive mind may be handicapped by lack of facts, but it is for all that logical. When thoughtful men observe disease and death, they set about to determine the causes of these visitations, and in accordance with their understanding, the shamans and the scientists have propounded the following theories of affliction:

90:3.4 (989.6) 1. *Ghosts — direct spirit influences.* The earliest hypothesis advanced in explanation of disease and death was that spirits caused disease by enticing the soul out of the body; if it failed to return, death ensued. The ancients so feared the malevolent action of disease-producing ghosts that ailing individuals would often be deserted without even food or water. Regardless of the erroneous basis for these beliefs, they did effectively isolate afflicted individuals and prevent the spread of contagious disease.

90:3.5 (989.7) 2. *Violence — obvious causes.* The causes for some accidents and deaths were so easy to identify that they were early removed from the category of ghost action. Fatalities and wounds attendant upon war, animal combat, and other readily identifiable agencies were considered as natural occurrences. But it was long believed that the spirits were still responsible for delayed healing or for the infection of wounds of even "natural" causation. If no observable natural agent could be discovered, the spirit ghosts were still held responsible for disease and death.

90:3.6 (990.1) Today, in Africa and elsewhere may be found primitive peoples who kill someone every time a nonviolent death occurs. Their medicine men indicate the guilty parties. If a mother dies in childbirth, the child is immediately strangled — a life for a life.

90:3.7 (990.2) 3. *Magic — the influence of enemies.* Much sickness was thought to be caused by bewitchment, the

deochiului și de arcul cu săgeată magică. Într-o anumită epocă, era realmente riscant să arăți pe cineva cu degetul; încă se consideră a fi un gest necuviincios. În cazurile de boală și de moarte obscure, anticii făceau o anchetă oficială, disecau corpul, se opreau la o oarecare descoperire și decideau că ea era cauza morții; altminteri, ea s-ar fi atribuit vrăjitoriei și ar fi trebuit astfel executată vrăjitoarea răspunzătoare. Aceste străvechi anchete judiciare au salvat viața multora dintre presupusele vrăjitoare. În unele triburi, se credea că un om putea muri ca rezultat al propriei lui vrăjitorii, caz în care nu era acuzat nimenea.

4. Păcatul-pedeapsa pentru a fi violat un tabu. Într-o epocă relativ recentă, s-a crezut că boala era o sancționare a păcatului, personal sau rasial. La popoarele care traversează acest nivel de evoluție, prevalează teoria că nimeni nu poate fi lovit de boală decât dacă a violat un tabuu. O formă tipică a acestei credințe constă în a considera boala și suferința ca fiind „săgețile Atot-Puternicului din interiorul lor”. Chinezii și mesopotamienii au considerat multă vreme bolile ca rezultat al activității demonilor răi, deși caldeenii, la rândul lor, priviseră stelele ca pe o cauză a suferinței. Această teorie a bolii ca o consecință a mâniei divine prevalează încă printre numeroase colectivități urantiene civilizate repute.

5. Cauzele naturale. Omenirii ia trebuit mult timp până să învețe secretele materiale ale relațiilor de la cauză la efect în domeniile fizice ale energiei, ale materiei și ale vieții. Grecii antici, după ce au păstrat tradițiile învățăturilor lui Adamson, au fost printre primii care să recunoască că orice boală rezulta din cauze naturale. Încet, dar sigur, dezvoltarea unei ere științifice a distrus teoriile milenare ale oamenilor asupra bolii și ale morții. Febra a fost una dintre primele indispoziții scoase din categoria dezordinilor supranaturale; era științei a sfărâmat progresiv cătușele ignoranței care au încătușat atâta vreme mintea omenească. Înțelegerea bătrâneții și a contagionii a înlăturat treptat din mintea oamenilor frica de fantome, de spirite și de zei, socotiți ca autori ai mizeriei umane și a suferințelor muritorilor.

Evoluția ajunge infailibil la sfârșiturile ei: ea impregnează omul cu frica superstițioasă de necunoscut și cu teama de invizibil, care reprezintă eșafodajul pentru atingerea conceptului de Dumnezeu. Apoi, după ce s-a constatat nașterea unei comprehensiuni elevate a Deității prin acțiunea coordonată a revelației, aceeași tehnică de evoluție a pus inevitabil în mișcare forțele gândirii, care vor distruge inexorabil eșafodajul a cărui misiune este îndeplinită.

4. MEDICINA ÎN TIMPUL ȘAMANILOR

Întreaga viață a anticilor era axată pe profilaxie; religia lor era, într-o mare măsură, o tehnică de prevenire a bolilor. Și indiferent de eroarea teoriilor lor, ei erau sinceri în punerea lor în aplicare. Ei aveau o credință nelimitată în metodele lor de tratament, iar acest unic factor este deja, prin el însuși, un puternic remediu.

Credința cerută pentru a te reface cu ajutorul îngrijirilor prostești ale unuia dintre acești antici șamani

action of the evil eye and the magic pointing bow. At one time it was really dangerous to point a finger at anyone; it is still regarded as ill-mannered to point. In cases of obscure disease and death the ancients would hold a formal inquest, dissect the body, and settle upon some finding as the cause of death; otherwise the death would be laid to witchcraft, thus necessitating the execution of the witch responsible therefor. These ancient coroner's inquests saved many a supposed witch's life. Among some it was believed that a tribesman could die as a result of his own witchcraft, in which event no one was accused.

90:3.8 (990.3) 4. *Sin — punishment for taboo violation.* In comparatively recent times it has been believed that sickness is a punishment for sin, personal or racial. Among peoples traversing this level of evolution the prevailing theory is that one cannot be afflicted unless one has violated a taboo. To regard sickness and suffering as "arrows of the Almighty within them" is typical of such beliefs. The Chinese and Mesopotamians long regarded disease as the result of the action of evil demons, although the Chaldeans also looked upon the stars as the cause of suffering. This theory of disease as a consequence of divine wrath is still prevalent among many reputedly civilized groups of Urantians.

90:3.9 (990.4) 5. *Natural causation.* Mankind has been very slow to learn the material secrets of the interrelationship of cause and effect in the physical domains of energy, matter, and life. The ancient Greeks, having preserved the traditions of Adamson's teachings, were among the first to recognize that all disease is the result of natural causes. Slowly and certainly the unfolding of a scientific era is destroying man's age-old theories of sickness and death. Fever was one of the first human ailments to be removed from the category of supernatural disorders, and progressively the era of science has broken the fetters of ignorance which so long imprisoned the human mind. An understanding of old age and contagion is gradually obliterating man's fear of ghosts, spirits, and gods as the personal perpetrators of human misery and mortal suffering.

90:3.10 (990.5) Evolution unerringly achieves its end: It imbues man with that superstitious fear of the unknown and dread of the unseen which is the scaffolding for the God concept. And having witnessed the birth of an advanced comprehension of Deity, through the coordinate action of revelation, this same technique of evolution then unerringly sets in motion those forces of thought which will inexorably obliterate the scaffolding, which has served its purpose.

4. MEDICINE UNDER THE SHAMANS

90:4.1 (990.6) The entire life of ancient men was prophylactic; their religion was in no small measure a technique for disease prevention. And regardless of the error in their theories, they were wholehearted in putting them into effect; they had unbounded faith in their methods of treatment, and that, in itself, is a powerful remedy.

90:4.2 (991.1) The faith required to get well under the foolish ministrations of one of these ancient shamans

nu era, la urma urmei, diferită din punct de vedere material de aceea de care este nevoie astăzi pentru a se face o vindecare de către unul dintre succesorii lor lansat în tratamentul neștiințific al bolilor.

Triburile cele mai primitive se temeau mult de boli; timp de îndelungate epoci, ele au fost evitate cu prudență, neglijate în mod rușinos. Umanitarismul a făcut un mare pas înainte atunci când evoluția profesiei de șaman a produs preoți și vraci care să consimtă să trateze bolile. A devenit pe atunci ceva obișnuit faptul ca întregul clan să se îmbulzească în camera bolnavului, pentru a ajuta șamanul să alunge, prin urlete, fantoma bolii. Nu era rar ca șamanul care punea diagnosticul să fie o femeie, în timp ce un bărbat administra tratamentul. Metoda obișnuită de a diagnostica bolile consta în examinarea măruntaielor unui animal.

Boala se trata prin incantații, prin țipete, prin pase cu mâinile, prin suflare asupra pacient, precum și prin utilizarea a numeroase alte tehnici. Mai târziu, s-a recurs la dormitul în temple, pe durata căruia se presupunea că avea loc vindecarea, și acest obicei s-a generalizat. Vracii au sfârșit prin a încerca veritabile operații chirurgicale pe durata somnului în templu. Trepanația cu un soi de burghiu, pentru a permite fuga unui spirit care pricinuia durerea de cap, a fost una dintre primele operații. Șamanii au învățat să trateze fracturile și luxațiile, să deschidă furunculi și abcese; șamanele au devenit moașe pricepute.

O metodă curentă de tratament constă în a freca ceva magic de un punct infectat sau pătat de pe corp, în a arunca farmecul, și în a presupune că s-a obținut o vindecare. Dacă din întâmplare cineva lua farmecul aruncat, se credea că acela dobânda imediat infecția sau pata. A fost nevoie de mult timp pentru a se introduce plantele medicinale și alte medicamente adevărate. Masajul s-a dezvoltat, în asociere cu incantațiile, pentru a alunga spiritul din corp prin frecare; el a fost precedat de eforturi de a introduce medicamentele prin fricționare, asemănătoare tentativelor moderne de a se face să pătrundă linimentele. S-a crezut că aplicând ventuze, sugând părțile afectate și practicând luarea de sânge, se contribuia în mod util la debarasarea de un spirit generator de boli.

Apa era un puternic fetiș; ea a fost prin urmare folosită în tratarea unui mare număr de boli. Multă vreme s-a crezut că spiritul care cauza boala putea fi eliminat prin transpirație. Se acorda mult credit băilor de aburi. Stațiunile de tratament primitive au înflorit în jurul izvoarelor termale naturale. Primitivii au descoperit rolul căldurii în alinarea suferinței; ei utilizau razele de soare, organele de animale proaspăt ucise, argila caldă, pietrele încălzite; multe dintre aceste metode mai sunt încă folosite astăzi. Omul s-a străduit să influențeze spiritele practicând ritmurile; tam-tamurile au fost universal folosite.

La anumite popoare, s-a crezut că boala era o conspirație răutăcioasă între spirite și animale. Aceasta a dat naștere credinței că exista un remediu vegetal binefăcător pentru fiecare boală cauzată de un animal. Oamenii roșii erau cu precădere devotați teoriei plantelor ca remedii universale; ei lăsau întotdeauna să cadă o picătură de sânge în gaura lăsată de rădăcini atunci când se smulgea planta.

was, after all, not materially different from that which is required to experience healing at the hands of some of his later-day successors who engage in the nonscientific treatment of disease.

90:4.3 (991.2) The more primitive tribes greatly feared the sick, and for long ages they were carefully avoided, shamefully neglected. It was a great advance in humanitarianism when the evolution of shamancraft produced priests and medicine men who consented to treat disease. Then it became customary for the entire clan to crowd into the sickroom to assist the shaman in howling the disease ghosts away. It was not uncommon for a woman to be the diagnosing shaman, while a man would administer treatment. The usual method of diagnosing disease was to examine the entrails of an animal.

90:4.4 (991.3) Disease was treated by chanting, howling, laying on of hands, breathing on the patient, and many other techniques. In later times the resort to temple sleep, during which healing supposedly took place, became widespread. The medicine men eventually essayed actual surgery in connection with temple slumber; among the first operations was that of trephining the skull to allow a headache spirit to escape. The shamans learned to treat fractures and dislocations, to open boils and abscesses; the shamanesses became adept at midwifery.

90:4.5 (991.4) It was a common method of treatment to rub something magical on an infected or blemished spot on the body, throw the charm away, and supposedly experience a cure. If anyone should chance to pick up the discarded charm, it was believed he would immediately acquire the infection or blemish. It was a long time before herbs and other real medicines were introduced. Massage was developed in connection with incantation, rubbing the spirit out of the body, and was preceded by efforts to rub medicine in, even as moderns attempt to rub liniments in. Cupping and sucking the affected parts, together with bloodletting, were thought to be of value in getting rid of a disease-producing spirit.

90:4.6 (991.5) Since water was a potent fetish, it was utilized in the treatment of many ailments. For long it was believed that the spirit causing the sickness could be eliminated by sweating. Vapor baths were highly regarded; natural hot springs soon blossomed as primitive health resorts. Early man discovered that heat would relieve pain; he used sunlight, fresh animal organs, hot clay, and hot stones, and many of these methods are still employed. Rhythm was practiced in an effort to influence the spirits; the tom-toms were universal.

90:4.7 (991.6) Among some people disease was thought to be caused by a wicked conspiracy between spirits and animals. This gave rise to the belief that there existed a beneficent plant remedy for every animal-caused disease. The red men were especially devoted to the plant theory of universal remedies; they always put a drop of blood in the root hole left when the plant was pulled up.

Se utilizau adesea postul, regimurile și revulsivii ca măsuri curative. Secrețiile umane, fiind clar magice, se bucurau de o înaltă considerație; sângele și urina figurau așadar printre primele medicamente, și li s-au adăugat în curând rădăcini și diverse săruri. Șamanii credeau că spiritele de boală puteau fi alungate de medicamente cu mirosuri respingătoare și cu gusturi grețoase. Purgația a devenit foarte devreme un tratament obișnuit, iar valoarea unor substanțe cum ar fi cacaoa și chinina brute a reprezentat una din primele descoperiri farmaceutice.

Grecii au fost primii care să stabilească niște metode cu adevărat raționale pentru îngrijirea bolnavilor. Grecii și egiptenii își extrăgeau cunoștințele lor medicale de la locuitorii văii Eufratului. Uleiul și vinul au fost folosite foarte de timpuriu pentru pansarea rănilor. Sumerienii utilizau uleiul de ricin și opiumul. Multe dintre aceste remedii secrete străvechi și eficiente și-au pierdut virtutea când au fost cunoscute; secretul a fost întotdeauna esențial pentru practicarea cu succes a fraudei și a superstiției. Numai faptele și adevărul căută lumina deplină a înțelegerii și se bucură de claritatea și de iluminarea aduse de cercetarea științifică.

5. PREOȚII ȘI RITUALURILE

Esența ritualului este perfecțiunea îndeplinirii lui; printre sălbatici, el a trebuit să fie practicat cu o precizie perfectă. Ceremonia nu are putere coercitivă asupra spiritelor decât dacă a fost celebrată corect. Dacă ritualul este defectuos, el nu face decât să stârnească mânia și resentimentul zeilor. Deci, din moment ce mintea evolua lent, oamenii și-au închipuit că tehnica ritualului era factorul decisiv al eficienței lui, era inevitabil ca șamanii primitivi să se transforme mai devreme sau mai târziu într-o preoție pregătită să dirijeze practica meticuloasă a ritualului. Și astfel, timp de zeci de mii de ani, interminabilele ritualuri au devenit niște piedici pentru societate și un blestem pentru civilizație, o povară intolerabilă pentru toate faptele vieții, pentru toate întreprinderile rasiale.

Ritualul este tehnica de sanctificare a obiceiului; ritualul creează și perpetuează miturile și contribuie, de asemenea, la păstrarea obiceiurilor sociale și religioase. Mai mult, ritualul însuși a fost creat de mituri. Ritualurile începeau adesea prin a fi sociale, devenind apoi economice și sfârșind prin a dobândi sanctitatea și demnitatea ceremoniilor religioase. Practica ritualului poate fi personală sau colectivă - sau de ambele feluri - după cum s-a văzut ca exemplu în rugăciune, în dans și în reprezentațiile dramatice.

Cuvintele au devenit parte din ritual, după cum o arată uzul de termeni precum *amin* și *selah*. Obiceiul de a înjura, de a blestema, reprezintă o degradare a străvechii repetări rituale de nume sacre. Pelerinajele la sanctuare sunt un ritual foarte vechi. Ritualurile au devenit apoi un ceremonial riguros de purificare, de curățare și de sanctificare. Ceremoniile de inițiere din societățile secrete ale triburilor primitive erau în realitate un rit religios grosolan. Tehnica de adorare a cultelor antice de mistere era pur și simplu o lungă executare de ritualuri religioase acumulate. Ritualul a sfârșit prin a conduce tipurile moderne de ceremonii sociale și de culte religioase, slujbele înglobând rugăciuni, cântece, versete și alte devoțiuni spirituale individuale și

90:4.8 (991.7) Fasting, dieting, and counterirritants were often used as remedial measures. Human secretions, being definitely magical, were highly regarded; blood and urine were thus among the earliest medicines and were soon augmented by roots and various salts. The shamans believed that disease spirits could be driven out of the body by foul-smelling and bad-tasting medicines. Purging very early became a routine treatment, and the values of raw cocoa and quinine were among the earliest pharmaceutical discoveries.

90:4.9 (992.1) The Greeks were the first to evolve truly rational methods of treating the sick. Both the Greeks and the Egyptians received their medical knowledge from the Euphrates valley. Oil and wine was a very early medicine for treating wounds; castor oil and opium were used by the Sumerians. Many of these ancient and effective secret remedies lost their power when they became known; secrecy has always been essential to the successful practice of fraud and superstition. Only facts and truth court the full light of comprehension and rejoice in the illumination and enlightenment of scientific research.

5. PRIESTS AND RITUALS

90:5.1 (992.2) The essence of the ritual is the perfection of its performance; among savages it must be practiced with exact precision. It is only when the ritual has been correctly carried out that the ceremony possesses compelling power over the spirits. If the ritual is faulty, it only arouses the anger and resentment of the gods. Therefore, since man's slowly evolving mind conceived that the *technique of ritual* was the decisive factor in its efficacy, it was inevitable that the early shamans should sooner or later evolve into a priesthood trained to direct the meticulous practice of the ritual. And so for tens of thousands of years endless rituals have hampered society and cursed civilization, have been an intolerable burden to every act of life, every racial undertaking.

90:5.2 (992.3) Ritual is the technique of sanctifying custom; ritual creates and perpetuates myths as well as contributing to the preservation of social and religious customs. Again, ritual itself has been fathered by myths. Rituals are often at first social, later becoming economic and finally acquiring the sanctity and dignity of religious ceremonial. Ritual may be personal or group in practice — or both — as illustrated by prayer, dancing, and drama.

90:5.3 (992.4) Words become a part of ritual, such as the use of terms like *amen* and *selah*. The habit of swearing, profanity, represents a prostitution of former ritualistic repetition of holy names. The making of pilgrimages to sacred shrines is a very ancient ritual. The ritual next grew into elaborate ceremonies of purification, cleansing, and sanctification. The initiation ceremonies of the primitive tribal secret societies were in reality a crude religious rite. The worship technique of the olden mystery cults was just one long performance of accumulated religious ritual. Ritual finally developed into the modern types of social ceremonials and religious worship, services embracing prayer, song, responsive reading, and other individual and group

colective.

Preoții au evoluat de la șamani, trecând prin stadiile de oracole, de ghicitori, de cântăreți, de dansatori, de aducători de ploaie și de vreme bună, de păzitori de relicve, de îngrijitori de temple și de prezicători de evenimente, pentru a ajunge la statutul de administratori efectivi de cult religios. Sarcina lor a devenit în cele din urmă ereditară, și s-a creat o castă ecleziastică permanentă.

Pe măsură ce religia a evoluat, preoții au început să se specializeze conform talentelor lor innăscute sau înclinațiilor lor speciale. Unii deveneau cântăreți, alții rostitori de rugăciuni, iar alții sacrificatori; mai târziu, au apărut oratorii - predicatorii. Când religia a devenit o instituție, acești preoți au pretins că 'dețin cheile cerurilor'.

Preoții au căutat întotdeauna să impresioneze oamenii din popor și să le inspire o teamă respectuoasă, conducând ritualul religios într-o limbă moartă și făcând diverse pase magice pentru a-i deruta pe cei fideli, astfel încât să-și pună în valoare propria lor pietate și autoritate. Marea primejdie, în toate acestea, este că ritualul tinde să devină un substitut al religiei.

Preoțimea a contribuit întotdeauna la întârzierea dezvoltării științei și la împiedicarea progresului spiritual, dar ele au contribuit la stabilizarea civilizației și la înălțarea anumitor aspecte ale culturii. Însă mulți preoți moderni au încetat să mai activeze ca conducători ai ritualului de adorare a lui Dumnezeu și și-au îndreptat atenția spre teologie - încercarea de a-l defini pe Dumnezeu.

Nu se poate tăgădui faptul că preoții au fost o piatră de moară atârnată de gâtul raselor, dar adevărații conducători religioși au avut o valoare inestimabilă în indicarea căii spre realitățile mai înalte și mai bune.

[Prezentat de un Melchizedek din Nebadon]

spiritual devotions.

90:5.4 (992.5) The priests evolved from shamans up through oracles, diviners, singers, dancers, weathermakers, guardians of religious relics, temple custodians, and foretellers of events, to the status of actual directors of religious worship. Eventually the office became hereditary; a continuous priestly caste arose.

90:5.5 (992.6) As religion evolved, priests began to specialize according to their innate talents or special predilections. Some became singers, others prayers, and still others sacrificers; later came the orators — preachers. And when religion became institutionalized, these priests claimed to “hold the keys of heaven.”

90:5.6 (992.7) The priests have always sought to impress and awe the common people by conducting the religious ritual in an ancient tongue and by sundry magical passes so to mystify the worshipers as to enhance their own piety and authority. The great danger in all this is that the ritual tends to become a substitute for religion.

90:5.7 (993.1) The priesthoods have done much to delay scientific development and to hinder spiritual progress, but they have contributed to the stabilization of civilization and to the enhancement of certain kinds of culture. But many modern priests have ceased to function as directors of the ritual of the worship of God, having turned their attention to theology — the attempt to define God.

90:5.8 (993.2) It is not denied that the priests have been a millstone about the neck of the races, but the true religious leaders have been invaluable in pointing the way to higher and better realities.

90:5.9 (993.3) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

Capitolul 91. Evoluția rugăciunii

⇐ 090

CARTEA URANTIA

092 ⇐

PARTE III. ISTORIA URANTIEI

CAPITOLUL 91
EVOLUȚIA RUGĂCIUNII

Secțiuni

Introduction

1. Rugăciunea primitivă
2. Evoluția rugăciunii
3. Rugăciunea și alter-egoul
4. Rugăciunea etică
5. Repercusiunile sociale ale rugăciunii
6. Domeniul rugăciunii
7. Misticism, extaz și inspirație
8. Rugăciunea ca experiență personală
9. Condițiile rugăciunii eficiente

PAPER 91
THE EVOLUTION OF PRAYER

SECTIONS

Introduction

1. Primitive Prayer
2. Evolving Prayer
3. Prayer and the Alter Ego
4. Ethical Praying
5. Social Repercussions of Prayer
6. The Province of Prayer
7. Mysticism, Ecstasy, and Inspiration
8. Praying as a Personal Experience
9. Conditions of Effective Prayer

Introduction

RUGĂCIUNEA, ca act religios, a luat naștere în expresiile anterioare nereligioase ale monologului și ale dialogului. Când oamenii primitivi au dobândit conștiința de sine, s-a produs inevitabilul corolar al conștiinței de celălalt, dublul potențial al sensibilității sociale și al recunoașterii lui Dumnezeu.

Nici una dintre primele forme de rugăciune nu erau adresate Deității. Aceste expresii semănau mult cu ceea ce i-ați spune voi unui prieten când v-ați angaja în vreo înfăptuire importantă: 'Urează-mi noroc'. Primitivii erau sclavii magiei; norocul sau ghinionul pătrundea în toate domeniile și chestiunile vieții. La început, aceste cereri de noroc au fost monologuri - pur și simplu un mod de gândire cu voce tare pentru slujitorii magiei. Apoi, acești credincioși în noroc i-au înrolat pe prietenii lor și pe membrii familiei lor pentru a-i susține, și curând au fost îndeplinite anumite forme de ceremonii care includeau tot clanul sau tot tribul.

Când conceptul de fantome și de spirite a evoluat, aceste cereri au fost adresate entităților supraomenești; iar când oamenii au devenit conștienți de zei, aceste expresii au atins nivelul rugăciunilor autentice. De exemplu, la anumite triburi din Australia, rugăciunile religioase primitive au precedat credința în spirite și în personalități supraumane.

În India, tribul Toda respectă practica rugăciunilor neadresate cuiva anume, întocmai cum au făcut-o popoarele religioase înainte de epoca conștiinței

INTRODUCTION

91:0.1 (994.1) PRAYER, as an agency of religion, evolved from previous nonreligious monologue and dialogue expressions. With the attainment of self-consciousness by primitive man there occurred the inevitable corollary of other-consciousness, the dual potential of social response and God recognition.

91:0.2 (994.2) The earliest prayer forms were not addressed to Deity. These expressions were much like what you would say to a friend as you entered upon some important undertaking, "Wish me luck." Primitive man was enslaved to magic; luck, good and bad, entered into all the affairs of life. At first, these luck petitions were monologues — just a kind of thinking out loud by the magic server. Next, these believers in luck would enlist the support of their friends and families, and presently some form of ceremony would be performed which included the whole clan or tribe.

91:0.3 (994.3) When the concepts of ghosts and spirits evolved, these petitions became superhuman in address, and with the consciousness of gods, such expressions attained to the levels of genuine prayer. As an illustration of this, among certain Australian tribes primitive religious prayers antedated their belief in spirits and superhuman personalities.

91:0.4 (994.4) The Toda tribe of India now observes this practice of praying to no one in particular, just as did the early peoples before the times of religious

religioase. Numai că, la membrii tribului Toda, această practică reprezintă un regres al religiei lor, care degenerază la acest nivel primitiv. Ritualurile de astăzi la preoții lăptari ai tribului Toda nu reprezintă o ceremonie religioasă, deoarece rugăciunile impersonale nu contribuie cu nimic la conservarea sau la înălțarea unor valori sociale, morale sau spirituale.

Rugăciunea prereligioasă a făcut parte din practicile mana ale melanezienilor, din credințele udah ale pigmeilor africani și din superstițiile manitu ale indienilor Americii de Nord. Triburile Baganda din Africa nu s-au ridicat decât recent de la nivelul mana al rugăciunii. În această confuzie evolutivă primitivă, oamenii își adresează rugăciunile către zei - locali sau naționali - către fetișuri, amulete, fantome, șefi, idoli, precum și către oamenii de rând.

1. RUGĂCIUNEA PRIMITIVĂ

Rolul religiei evolutive primitive este de a păstra și de a spori valorile sociale, morale și spirituale esențiale care iau naștere cu înțelul formă. Această misiune a religiei nu este respectată conștient de omenire, însă ea este în principal îndeplinită de funcțiunea rugăciunii. Practica rugăciunii reprezintă efortul involuntar, dar totuși personal și colectiv, al unui grup de a asigura conservarea valorilor spirituale. Fără salvagardarea rugăciunii, toate zilele de sărbătoare religioasă ar reveni rapid la statutul de simple zile de concediu.

Religia și actele ei, din care cel principal este rugăciunea, nu sunt aliate decât cu valorile care se bucură de o recunoaștere socială generală, de o aprobare colectivă. De aceea, când un om primitiv încerca să-și satisfacă sentimentele lui mai puțin nobile sau ambițiile lui pur egoiste, el era privat de sprijinul religiei și de ajutorul rugăciunii. Dacă vreun individ avea de gând să facă ceva antisocial, el era silit să caute ajutorul magiei nereligioase, să recurgă la vrăjitori și, prin urmare, să fie privat de ajutorul rugăciunii. Rugăciunea a devenit deci, de foarte devreme, un puternic promotor al evoluției sociale, al progresului mintal și al realizării spirituale.

Totuși, mintea primitivă nu era nici logică, nici coerentă. Oamenii primitivi nu sesizau faptul că lucrurile materiale nu erau de domeniul rugăciunii. Aceste suflete simple au constatat că hrana, adăpostul, ploaia, vântul și alte bunuri materiale sporeau bunăstarea socială; de aceea, ele au început să se roage pentru aceste binecuvântări fizice. Deși acest lucru a constituit o pervertire a rugăciunii, el a încurajat efortul de a atinge aceste obiective materiale prin acțiuni etice și sociale. Degradând valorile spirituale ale unui popor, această înjosire a rugăciunii avea totuși drept efect direct înălțarea moravurilor lui economice, sociale și etice.

Rugăciunea este un monolog numai în tipul cel mai primitiv de minte. Ea a devenit devreme un dialog, și s-a amplificat rapid la nivelul unui cult colectiv. Rugăciunea semnifică faptul că incantațiile premagice ale religiei primitive au atins, prin evoluție, nivelul la care mintea umană recunoaște realitatea puterilor sau a ființelor binefăcătoare capabile să reînsuflească valorile sociale și să ocrotească idealurile morale; pe de altă

conștiință. Only, among the Todas, this represents a regression of their degenerating religion to this primitive level. The present-day rituals of the dairymen priests of the Todas do not represent a religious ceremony since these impersonal prayers do not contribute anything to the conservation or enhancement of any social, moral, or spiritual values.

91:0.5 (994.5) Prereligious praying was part of the mana practices of the Melanesians, the oudah beliefs of the African Pygmies, and the manitou superstitions of the North American Indians. The Baganda tribes of Africa have only recently emerged from the mana level of prayer. In this early evolutionary confusion men pray to gods — local and national — to fetishes, amulets, ghosts, rulers, and to ordinary people.

1. PRIMITIVE PRAYER

91:1.1 (994.6) The function of early evolutionary religion is to conserve and augment the essential social, moral, and spiritual values which are slowly taking form. This mission of religion is not consciously observed by mankind, but it is chiefly effected by the function of prayer. The practice of prayer represents the unintended, but nonetheless personal and collective, effort of any group to secure (to actualize) this conservation of higher values. But for the safeguarding of prayer, all holy days would speedily revert to the status of mere holidays.

91:1.2 (995.1) Religion and its agencies, the chief of which is prayer, are allied only with those values which have general social recognition, group approval. Therefore, when primitive man attempted to gratify his baser emotions or to achieve unmitigated selfish ambitions, he was deprived of the consolation of religion and the assistance of prayer. If the individual sought to accomplish anything antisocial, he was obliged to seek the aid of nonreligious magic, resort to sorcerers, and thus be deprived of the assistance of prayer. Prayer, therefore, very early became a mighty promoter of social evolution, moral progress, and spiritual attainment.

91:1.3 (995.2) But the primitive mind was neither logical nor consistent. Early men did not perceive that material things were not the province of prayer. These simple-minded souls reasoned that food, shelter, rain, game, and other material goods enhanced the social welfare, and therefore they began to pray for these physical blessings. While this constituted a perversion of prayer, it encouraged the effort to realize these material objectives by social and ethical actions. Such a prostitution of prayer, while debasing the spiritual values of a people, nevertheless directly elevated their economic, social, and ethical mores.

91:1.4 (995.3) Prayer is only monologous in the most primitive type of mind. It early becomes a dialogue and rapidly expands to the level of group worship. Prayer signifies that the premagical incantations of primitive religion have evolved to that level where the human mind recognizes the reality of beneficent powers or beings who are able to enhance social values and to augment moral ideals, and further, that these influences are

parte, el recunoaște că aceste influențe sunt supraomenești și distincte de egoul uman conștient de sine și de semenii lui muritori. Prin urmare, adevărata rugăciune nu apare până când acțiunea de slujire religioasă nu este privită ca personală.

Rugăciunea are puține legături cu animismul, dar astfel de credințe pot să existe în paralel cu sentimentele religioase care apar. În multe cazuri, religia și animismul au avut origini cu totul separate.

La muritorii care nu au fost eliberați de legăturile primitive ale fricii, există un serios pericol ca toate rugăciunile să conducă la un simț morbid al păcatului, la o convingere nejustificată de vinovăție, reală sau imaginară. Totuși, în epoca modernă, este puțin probabil ca un mare număr de persoane să consacre atât de mult timp rugăciunii încât să ajungă la aceste reflecții dăunătoare în ceea ce privește lipsa lor de demnitate sau culpabilitatea lor. Pericolele care însoțeau deformarea și perversiunea rugăciunii constau în ignoranță, superstiție, cristalizare, devitalizare, materialism și fanatism.

2. EVOLUȚIA RUGĂCIUNII

Primele rugăciuni au fost pur și simplu urări exprimate în cuvinte, expresia unor dorințe sincere. Rugăciunea a devenit apoi o tehnică de obținere a cooperării spiritelor. Apoi, ea a atins funcția superioară de ajutor al religiei la păstrarea tuturor valorilor demne de a fi păstrate.

Rugăciunea și magia au survenit amândouă ca rezultat al reacțiilor umane de ajustare la mediul urantian; însă, în afară de această relație generală, ele au puține puncte comune. Rugăciunea a indicat întotdeauna o acțiune pozitivă din partea egoului care o rostea; ea a fost întotdeauna psihică și uneori spirituală. Magia a însemnat în general o tentativă de a manipula realitatea fără a afecta egoul manipulatorului, al practicantului magiei. În ciuda originilor lor independente, magia și rugăciunea au fost adesea legate în stadiile lor ulterioare de dezvoltare. Plecând de la formule și trecând prin ritualuri și incantații, magia este uneori ridicată, prin înălțarea scopurilor ei, până în pragul adevăratei rugăciuni. Rugăciunea a devenit uneori atât de materialistă încât a degenerat într-o tehnică pseudomagică pentru a evita cheltuiala de efort convenită rezolvării problemelor Urantiei.

Când omul a învățat că rugăciunea nu putea constrânge zeii, el i-a dat mai mult caracterul de rugă, de căutare a unei grații. Dar rugăciunea autentică este în realitate o comuniune între om și Făuritorul său.

Apariția ideii de sacrificiu într-o religie a diminuat ineluctabil eficiența superioară a adevăratei rugăciuni, în sensul că oamenii caută să substituie ofrandele de bunuri materiale cu acelea ale consacrării proprii lor voințe facerii voii lui Dumnezeu.

Când religia este privată de un Dumnezeu personal, rugăciunile ei sunt transpuse la nivelul teologiei și al filozofiei. Când, într-o religie, conceptul cel mai elevat de Dumnezeu este acela al unei Deități impersonale, ca în idealismul panteist, acest concept furnizează clar o bază pentru anumite forme de comuniune mistică, însă el este fatal pentru forța

superhumană și distinctă de egoul de sine conștient uman și de semenii lui muritori. Adevărata rugăciune nu apare, prin urmare, decât până când acțiunea de slujire religioasă este vizualizată ca *personală*.

91:1.5 (995.4) Prayer is little associated with animism, but such beliefs may exist alongside emerging religious sentiments. Many times, religion and animism have had entirely separate origins.

91:1.6 (995.5) With those mortals who have not been delivered from the primitive bondage of fear, there is a real danger that all prayer may lead to a morbid sense of sin, unjustified convictions of guilt, real or fancied. But in modern times it is not likely that many will spend sufficient time at prayer to lead to this harmful brooding over their unworthiness or sinfulness. The dangers attendant upon the distortion and perversion of prayer consist in ignorance, superstition, crystallization, devitalization, materialism, and fanaticism.

2. EVOLVING PRAYER

91:2.1 (995.6) The first prayers were merely verbalized wishes, the expression of sincere desires. Prayer next became a technique of achieving spirit co-operation. And then it attained to the higher function of assisting religion in the conservation of all worth-while values.

91:2.2 (995.7) Both prayer and magic arose as a result of man's adjustive reactions to Urantian environment. But aside from this generalized relationship, they have little in common. Prayer has always indicated positive action by the praying ego; it has been always psychic and sometimes spiritual. Magic has usually signified an attempt to manipulate reality without affecting the ego of the manipulator, the practitioner of magic. Despite their independent origins, magic and prayer often have been interrelated in their later stages of development. Magic has sometimes ascended by goal elevation from formulas through rituals and incantations to the threshold of true prayer. Prayer has sometimes become so materialistic that it has degenerated into a pseudomagic technique of avoiding the expenditure of that effort which is requisite for the solution of Urantian problems.

91:2.3 (996.1) When man learned that prayer could not coerce the gods, then it became more of a petition, favor seeking. But the truest prayer is in reality a communion between man and his Maker.

91:2.4 (996.2) The appearance of the sacrifice idea in any religion unfailingly detracts from the higher efficacy of true prayer in that men seek to substitute the offerings of material possessions for the offering of their own consecrated wills to the doing of the will of God.

91:2.5 (996.3) When religion is divested of a personal God, its prayers translate to the levels of theology and philosophy. When the highest God concept of a religion is that of an impersonal Deity, such as in pantheistic idealism, although affording the basis for certain forms of mystic communion, it proves fatal to the potency of true prayer, which always stands for man's communion

adevăratei rugăciuni, care reprezintă întotdeauna comuniunea omului cu o ființă personală și superioară.

În primele perioade ale evoluției rasiale, și chiar și astăzi în experiența cotidiană a muritorilor de rând, rugăciunea este, într-o mare măsură, un fenomen al raporturilor dintre om și subconștientul său. Există însă și un domeniu al rugăciunii în care indivizi capabili din punct de vedere intelectual și progresivi din punct de vedere spiritual ajung mai mult sau mai puțin la un contact cu nivelele supraconștiente ale minții umane, domeniul Ajustorului Interior al Gândirii. În plus, există o fază spirituală definită a adevăratei rugăciuni în ceea ce privește receptarea și recunoașterea ei de către forțele spirituale ale universului; această fază este cu totul distinctă de toate asocierile umane și intelectuale.

Rugăciunea contribuie treptat la dezvoltarea sentimentului religios al unei minți umane în evoluție. Ea exercită o puternică influență în împiedicarea izolării personalității.

Rugăciunea reprezintă una dintre tehnicile asociate cu religiile naturale din evoluția rasială, care face în aceeași măsură parte din valorile bazate pe experiență ale religiilor superioare excelente din punct de vedere etic - religiile de revelație.

3. RUGĂCIUNEA ȘI ALTER-EGOUL

Când copiii învață pentru prima dată să se servească de limbaj, ei sunt înclinați să gândească cu voce tare, să își exprime gândurile în cuvinte, chiar dacă nimeni nu este acolo pentru a-i auzi. Odată cu începuturile imaginației lor creative, ei vădesc o tendință de a conversa cu tovarăși imaginari. În felul acesta, un ego care începe să înflorească caută să se mențină în comuniune cu un alter ego fictiv. Prin această tehnică, copilul învață devreme să convertească monologurile lui în pseudodialoguri, în care acest alter ego dă răspunsuri la gândurile lui exprimate cu voce tare și la exprimarea urărilor sale. O bună parte a reflecțiilor adulților se desfășoară mental sub formă de conversații.

Forma primitivă a rugăciunii seamănă mult cu recitățile semimagice ale tribului Toda din zilele noastre, rugăciuni care nu erau adresate nimănui anume. Prin apariția ideii unui alter ego, astfel de tehnici de rugăciune tind să se transforme în comunicări de tip dialog. Cu timpul, conceptul de alter ego este înălțat la statutul superior de demnitate divină, iar rugăciunea ca act religios își face apariția. Acest tip primitiv de rugăciune e menit să evolueze prin numeroase faze și în cursul a lungi perioade de timp înainte de a atinge nivelul de rugăciune inteligentă și cu adevărat etică.

Conceptia de alter ego pe care au avut-o generațiile succesive de muritori care practicau rugăciunea evoluează trecând prin concepte legate de fantome, fetișuri și spirite, până la zeii politeiști și, în cele din urmă, până la Dumnezeu Unic, o ființă divină care întrupa idealurile cele mai înalte și aspirațiile cele mai sublimale ale egoului în rugăciune. Acesta este modul în care rugăciunea funcționează ca cel mai puternic act religios, pentru a conserva valorile și idealurile superioare ale celor care se roagă. Din clipa în care omul a conceput un alter ego, și până la apariția conceptului unui divin Tată celestial, rugăciunea este întotdeauna o practică care vă face mai sociabili, mai

with a personal and superior being.

91:2.6 (996.4) During the earlier times of racial evolution and even at the present time, in the day-by-day experience of the average mortal, prayer is very much a phenomenon of man's intercourse with his own subconscious. But there is also a domain of prayer wherein the intellectually alert and spiritually progressing individual attains more or less contact with the superconscious levels of the human mind, the domain of the indwelling Thought Adjuster. In addition, there is a definite spiritual phase of true prayer which concerns its reception and recognition by the spiritual forces of the universe, and which is entirely distinct from all human and intellectual association.

91:2.7 (996.5) Prayer contributes greatly to the development of the religious sentiment of an evolving human mind. It is a mighty influence working to prevent isolation of personality.

91:2.8 (996.6) Prayer represents one technique associated with the natural religions of racial evolution which also forms a part of the experiential values of the higher religions of ethical excellence, the religions of revelation.

3. PRAYER AND THE ALTER EGO

91:3.1 (996.7) Children, when first learning to make use of language, are prone to think out loud, to express their thoughts in words, even if no one is present to hear them. With the dawn of creative imagination they evince a tendency to converse with imaginary companions. In this way a budding ego seeks to hold communion with a fictitious *alter ego*. By this technique the child early learns to convert his monologue conversations into pseudo dialogues in which this alter ego makes replies to his verbal thinking and wish expression. Very much of an adult's thinking is mentally carried on in conversational form.

91:3.2 (996.8) The early and primitive form of prayer was much like the semimagical recitations of the present-day Toda tribe, prayers that were not addressed to anyone in particular. But such techniques of praying tend to evolve into the dialogue type of communication by the emergence of the idea of an alter ego. In time the alter-ego concept is exalted to a superior status of divine dignity, and prayer as an agency of religion has appeared. Through many phases and during long ages this primitive type of praying is destined to evolve before attaining the level of intelligent and truly ethical prayer.

91:3.3 (997.1) As it is conceived by successive generations of praying mortals, the alter ego evolves up through ghosts, fetishes, and spirits to polytheistic gods, and eventually to the One God, a divine being embodying the highest ideals and the loftiest aspirations of the praying ego. And thus does prayer function as the most potent agency of religion in the conservation of the highest values and ideals of those who pray. From the moment of the conceiving of an alter ego to the appearance of the concept of a divine and heavenly Father, prayer is always a socializing, moralizing, and spiritualizing practice.

morală și mai spiritualizați.

Simpla rugăciune de credință evidențiază în experiența omenească o puternică evoluție prin care vechile conversații cu simbolul fictiv al alter egoului din religia primitivă au fost înălțate la nivelul de comuniune cu spiritul Infinitului, la nivelul unei sincere conștiințe de realitatea Dumnezeului etern și a Tatălui Paradisiac al oricărei creații inteligente.

În afară de ceea ce se referă la sinele superior din experiența rugăciunii, ar trebui reamintit că rugăciunea etică este o cale extraordinară de înălțare a egoului și de întărire a sinelui pentru o viață mai bună, o viață de înfăptuiri mai elevate.

Rugăciunea îndeamnă egoul uman să caute ajutorul în cele două direcții: pentru ajutorul material luând din rezervorul subconștient al experienței de muritor, iar pentru inspirație și călăuzire ducându-se la frontierele supraconștientului, unde materialul ia contact cu spiritualul, cu Veghetorul de Mister.

Rugăciunea iluminată trebuie să recunoască nu numai un Dumnezeu exterior și personal, ci și o Divinitate interioară și impersonală, Ajustorul care vă locuiește. Când un om se roagă, este într-un totuși just ca el să se străduiască să înțeleagă conceptul de Tată Universal al Paradisului. Cu toate acestea, pentru majoritatea scopurilor practice, o tehnică mai eficientă ar consta în revenirea la conceptul unui alter ego apropiat, întocmai cum avea obiceiul să o facă mintea primitivă, recunoscându-se apoi că ideea acestui alter ego era la începuturi o simplă ficțiune, devenită apoi, prin evoluție, adevărul că Dumnezeu locuiește în omul muritor prin prezența efectivă a Ajustorului. Astfel, omul poate să vorbească, cum s-ar zice, față în față, cu un alter ego divin real și autentic, care îl locuiește și care este însăși esența și prezența Dumnezeului viu, Tatăl Universal.

4. RUGĂCIUNEA ETICĂ

Nici o rugăciune nu poate fi etică dacă imploratorul caută un avantaj egoist asupra semenilor lui. Rugăciunea egoistă și materialistă este incompatibilă cu religiile etice care sunt întemeiate pe iubirea divină și dezinteresată. O asemenea rugăciune atât de lipsită de etică se reîntoarce la nivelurile primitive ale pseudomagiei, ea fiind nedemnă de civilizații în evoluție și de religii iluminate. Rugăciunea egoistă violează spiritul tuturor eticilor întemeiate pe o justete plină de iubire.

Rugăciunea nu trebuie niciodată să fie înjosită până într-acolo încât să devină un substitut pentru acțiune. Orice rugăciune etică este un stimulent pentru acțiune și un ghid pentru eforturile progresive către scopurile idealiste de realizare în sinele superior.

În toate rugăciunile voastre, fiți nepărtinitori. Nu vă așteptați ca Dumnezeu să fie părtinitor, ca el să vă iubească mai mult decât pe ceilalți copii ai lui, prietenii voștri, vecinii voștri, chiar și dușmanii voștri. Însă

91:3.4 (997.2) The simple prayer of faith evidences a mighty evolution in human experience whereby the ancient conversations with the fictitious symbol of the alter ego of primitive religion have become exalted to the level of communion with the spirit of the Infinite and to that of a bona fide consciousness of the reality of the eternal God and Paradise Father of all intelligent creation.

91:3.5 (997.3) Aside from all that is superself in the experience of praying, it should be remembered that ethical prayer is a splendid way to elevate one's ego and reinforce the self for better living and higher attainment. Prayer induces the human ego to look both ways for help: for material aid to the subconscious reservoir of mortal experience, for inspiration and guidance to the superconscious borders of the contact of the material with the spiritual, with the Mystery Monitor.

91:3.6 (997.4) Prayer ever has been and ever will be a twofold human experience: a psychologic procedure interassociated with a spiritual technique. And these two functions of prayer can never be fully separated.

91:3.7 (997.5) Enlightened prayer must recognize not only an external and personal God but also an internal and impersonal Divinity, the indwelling Adjuster. It is altogether fitting that man, when he prays, should strive to grasp the concept of the Universal Father on Paradise; but the more effective technique for most practical purposes will be to revert to the concept of a near-by alter ego, just as the primitive mind was wont to do, and then to recognize that the idea of this alter ego has evolved from a mere fiction to the truth of God's indwelling mortal man in the factual presence of the Adjuster so that man can talk face to face, as it were, with a real and genuine and divine alter ego that indwells him and is the very presence and essence of the living God, the Universal Father.

4. ETHICAL PRAYING

91:4.1 (997.6) No prayer can be ethical when the petitioner seeks for selfish advantage over his fellows. Selfish and materialistic praying is incompatible with the ethical religions which are predicated on unselfish and divine love. All such unethical praying reverts to the primitive levels of pseudo magic and is unworthy of advancing civilizations and enlightened religions. Selfish praying transgresses the spirit of all ethics founded on loving justice.

91:4.2 (997.7) Prayer must never be so prostituted as to become a substitute for action. All ethical prayer is a stimulus to action and a guide to the progressive striving for idealistic goals of superself-attainment.

91:4.3 (998.1) In all your praying be fair; do not expect God to show partiality, to love you more than his other children, your friends, neighbors, even enemies. But the prayer of the natural or evolved religions is not at first

rugăciunea religiilor naturale sau evolute nu începe prin a fi etică, așa cum este ea în religiile revelate ulterioare. Orice rugăciune, fie că este individuală fie comunitară, poate fi sau egoistă sau altruistă. Adică, rugăciunea se poate focaliza asupra sinelui sau asupra altora. Când rugăciunea nu caută nimic pentru cel care se roagă sau pentru tovarășii lui, atunci o asemenea atitudine a sufletului tinde către nivelele veritabilei adorații. Rugăciunile egoiste implică confesiuni și rugăminți, și constau adesea în cereri de favoruri materiale. Rugăciunea este ceva mai etică atunci când ea se ocupă de iertare și caută înțelepciunea pentru a mări stăpânirea de sine.

Rugăciunea lipsită de egoism întărește și consolează, în timp ce rugăciunea materialistă este sortită să-i dezamăgească și să-i deziluzioneze pe autorii ei pe măsură ce progresul descoperirilor științifice demonstrează că omul trăiește într-un univers fizic al legii și al ordinii. Copilăria unui individ sau a unei rase este caracterizată prin rugăciunile primitive egoiste și materialiste. Și, într-o anumită măsură, toate aceste rugăminți sunt eficiente în sensul că ele conduc invariabil la eforturi care contribuie la obținerea de răspunsuri la asemenea rugăciuni. Adevărata rugăciune de credință contribuie întotdeauna la progresul tehnicii vieții, chiar dacă asemenea cereri nu sunt demne de recunoaștere spirituală. Dar persoanele spirituale evolute ar trebui să fie extrem de precaute atunci când încearcă să-i descurajeze pe gânditorii primitivi, sau lipsiți de maturitate, de a formula acest gen de rugăciuni.

Amintiți-vă că, chiar dacă rugăciunea nu îl schimbă pe Dumnezeu, ea efectuează adesea schimbări importante și durabile în cei care se roagă cu credință și cu o speranță plină de încredere. Rugăciunea a generat multă pace a minții, veselie, calm, curaj, stăpânire de sine și echitate în bărbații și în femeile raselor în evoluție.

5. REPERCUSIUNILE SOCIALE ALE RUGĂCIUNII

În cultele strămoșilor, rugăciunea conduce la cultivarea idealurilor strămoșești. Însă, ca aspect de cult al Deității, rugăciunea transcende toate practicile de acest ordin, deoarece ea conduce la cultivarea idealurilor divine. Așa cum conceptul de alter ego al rugăciunii devine suprem și divin, tot astfel și idealurile umane se înalță în consecință de la nivelul pur omenesc către nivelele celeste și divine, iar rezultatul tuturor acestor rugăciuni este întărirea caracterului uman și profunda unificare a personalității umane.

Însă nu este necesar ca rugăciunea să fie întotdeauna individuală. Rugăciunea în grup sau în adunare este foarte eficientă, în sensul că efectele ei sporesc mult sociabilitatea. Când o colectivitate se adună la o rugăciune în comun pentru înălțare morală și pentru înnobilare spirituală, aceste devoțiuni acționează asupra indivizilor care compun grupul; participarea lor îi face pe toți mai buni. Chiar și un întreg oraș sau o întreagă națiune pot fi ajutate de aceste rugăciuni devoționale. Mărturisirea, căința și rugăciunea au condus indivizi, orașe, națiuni, și rase întregi la puternice eforturi de reformă și la acțiuni înfăptuite cu curaj.

ethical, as it is in the later revealed religions. All praying, whether individual or communal, may be either egoistic or altruistic. That is, the prayer may be centered upon the self or upon others. When the prayer seeks nothing for the one who prays nor anything for his fellows, then such attitudes of the soul tend to the levels of true worship. Egoistic prayers involve confessions and petitions and often consist in requests for material favors. Prayer is somewhat more ethical when it deals with forgiveness and seeks wisdom for enhanced self-control.

91:4.4 (998.2) While the nonselfish type of prayer is strengthening and comforting, materialistic praying is destined to bring disappointment and disillusionment as advancing scientific discoveries demonstrate that man lives in a physical universe of law and order. The childhood of an individual or a race is characterized by primitive, selfish, and materialistic praying. And, to a certain extent, all such petitions are efficacious in that they unvaryingly lead to those efforts and exertions which are contributory to achieving the answers to such prayers. The real prayer of faith always contributes to the augmentation of the technique of living, even if such petitions are not worthy of spiritual recognition. But the spiritually advanced person should exercise great caution in attempting to discourage the primitive or immature mind regarding such prayers.

91:4.5 (998.3) Remember, even if prayer does not change God, it very often effects great and lasting changes in the one who prays in faith and confident expectation. Prayer has been the ancestor of much peace of mind, cheerfulness, calmness, courage, self-mastery, and fair-mindedness in the men and women of the evolving races.

5. SOCIAL REPERCUSSIONS OF PRAYER

91:5.1 (998.4) In ancestor worship, prayer leads to the cultivation of ancestral ideals. But prayer, as a feature of Deity worship, transcends all other such practices since it leads to the cultivation of divine ideals. As the concept of the alter ego of prayer becomes supreme and divine, so are man's ideals accordingly elevated from mere human toward supernal and divine levels, and the result of all such praying is the enhancement of human character and the profound unification of human personality.

91:5.2 (998.5) But prayer need not always be individual. Group or congregational praying is very effective in that it is highly socializing in its repercussions. When a group engages in community prayer for moral enhancement and spiritual uplift, such devotions are reactive upon the individuals composing the group; they are all made better because of participation. Even a whole city or an entire nation can be helped by such prayer devotions. Confession, repentance, and prayer have led individuals, cities, nations, and whole races to mighty efforts of reform and courageous deeds of valorous achievement.

Dacă doriți cu adevărat să învingeți obișnuința de a critica un prieten, modul cel mai rapid și cel mai sigur de a efectua această schimbare de atitudine constă în dobândirea obișnuinței de a vă ruga pentru această persoană în fiecare zi a vieții voastre. Repercusiunile sociale ale acestor rugăciuni depind însă foarte mult de două condiții:

1. Persoana pentru care se roagă cineva trebuie să știe că se roagă cineva pentru ea.

2. Persoana care se roagă ar trebui să intre în contact social strâns cu persoana pentru care se roagă.

Rugăciunea este tehnica prin care orice religie devine mai devreme sau mai târziu o instituție. Cu timpul, rugăciunea se asociază cu numeroși factori secundari dintre care unii sunt utili, iar alții vădit vătămători, cum ar fi preoții, cărțile sacre, ritualurile de adorare, și ceremoniile.

Dar oamenii cu minte mai iluminată din punct de vedere spiritual ar trebui să fie răbdători și toleranți față de intelectele mai puțin bine înzestrate, care doresc cu patimă un simbolism pentru a mobiliza clarviziunea lor spirituală restrânsă. Cei puternici nu trebuie să îi privească pe cei slabi cu dispreț. Cei care sunt conștienți de Dumnezeu în absența unui simbolism, nu trebuie să nege funcția de grație a simbolurilor pentru cei cărora le este greu să adore Deitatea și să respecte, fără forme și fără rituri, adevărul, frumusețea și bunătatea. În rugăciunea de adorare, majoritatea muritorilor își imaginează un simbol oarecare al obiectului-scop al devoțiunilor lor.

6. DOMENIUL RUGĂCIUNII

Dacă nu este în legătură cu voința și cu actele forțelor spirituale personale și ale supraveghetorilor materiali ai unui tărâm, rugăciunea nu poate avea efect direct asupra mediului vostru fizic. Domeniul cererilor prin rugăciune posedă limite bine definite, dar aceste limite nu se aplică în același fel credinței celor care se roagă.

Rugăciunea nu este o tehnică de vindecare pentru bolile reale și organice, dar ea a contribuit enorm la stabilirea unei sănătăți debordante și la tămăduirea unor numeroase tulburări mentale, emoționale și nervoase. Chiar și în cazul bolilor bacteriene reale, rugăciunea a sporit adesea cu mult eficacitatea altor remedii aplicate. Rugăciunea i-a făcut mulți invalizi irascibili și nemulțumiți în monumente de răbdare și i-a transformat în surse de inspirație pentru toate celelalte ființe umane suferinde.

Oricât de dificilă ar fi reconcilierea îndoielilor științifice cu privire la eficacitatea rugăciunii cu nevoia mereu prezentă de a căuta ajutorul și călăuzirea pe lângă sursele divine, nu uitați niciodată că rugăciunea sinceră de credință este o forță puternică în promovarea fericirii personale, a stăpânirii de sine individuale, a armoniei sociale, a progresului moral și a realizării spirituale.

Chiar și ca practică pur omenească, ca dialog cu alter egoul vostru, rugăciunea constituie o tehnică de abordare dintre cele mai eficiente pentru a pune în

91:5.3 (998.6) If you truly desire to overcome the habit of criticizing some friend, the quickest and surest way of achieving such a change of attitude is to establish the habit of praying for that person every day of your life. But the social repercussions of such prayers are dependent largely on two conditions:

91:5.4 (998.7) 1. The person who is prayed for should know that he is being prayed for.

91:5.5 (999.1) 2. The person who prays should come into intimate social contact with the person for whom he is praying.

91:5.6 (999.2) Prayer is the technique whereby, sooner or later, every religion becomes institutionalized. And in time prayer becomes associated with numerous secondary agencies, some helpful, others decidedly deleterious, such as priests, holy books, worship rituals, and ceremonials.

91:5.7 (999.3) But the minds of greater spiritual illumination should be patient with, and tolerant of, those less endowed intellects that crave symbolism for the mobilization of their feeble spiritual insight. The strong must not look with disdain upon the weak. Those who are God-conscious without symbolism must not deny the grace-ministry of the symbol to those who find it difficult to worship Deity and to revere truth, beauty, and goodness without form and ritual. In prayerful worship, most mortals envision some symbol of the object-goal of their devotions.

6. THE PROVINCE OF PRAYER

91:6.1 (999.4) Prayer, unless in liaison with the will and actions of the personal spiritual forces and material supervisors of a realm, can have no direct effect upon one's physical environment. While there is a very definite limit to the province of the petitions of prayer, such limits do not equally apply to the *faith* of those who pray.

91:6.2 (999.5) Prayer is not a technique for curing real and organic diseases, but it has contributed enormously to the enjoyment of abundant health and to the cure of numerous mental, emotional, and nervous ailments. And even in actual bacterial disease, prayer has many times added to the efficacy of other remedial procedures. Prayer has turned many an irritable and complaining invalid into a paragon of patience and made him an inspiration to all other human sufferers.

91:6.3 (999.6) No matter how difficult it may be to reconcile the scientific doubtings regarding the efficacy of prayer with the ever-present urge to seek help and guidance from divine sources, never forget that the sincere prayer of faith is a mighty force for the promotion of personal happiness, individual self-control, social harmony, moral progress, and spiritual attainment.

91:6.4 (999.7) Prayer, even as a purely human practice, a dialogue with one's alter ego, constitutes a technique of the most efficient approach to the realization of those

aplicare puterile naturii umane, ale cărei rezerve sunt acumulate și conservate în domeniile inconștiente ale minții umane. Rugăciunea este o practică psihologică sănătoasă, lăsând de-o parte implicațiile religioase și de semnificația ei spirituală. Este un fapt de experiență umană că majoritatea persoanelor, dacă sunt supuse unei presiuni considerabile, vor adresa într-un anumit fel rugăciuni unei oarecare surse de asistență.

Nu fiți atât de trândavi până într-atât încât să îi cereți lui Dumnezeu să vă rezolve dificultățile, însă nu ezitați niciodată să îi cereți înțelepciune și forță spirituală pentru a vă călăuzi și a vă susține în vreme ce atacați cu hotărâre și cu curaj problemele cu care trebuie să rezolvați.

Rugăciunea a fost un factor indispensabil în progresul și în păstrarea civilizației religioase, și ei îi rămâne încă să aducă puternice contribuții pentru a întări și a spiritualiza societatea, cu condiția ca aceia care se roagă să o facă în lumina faptelor științifice, a înțelepciunii filozofice, a sincerității intelectuale și a credinței spirituale. Rugați-vă așa cum i-a învățat Isus pe discipolii lui - cu onestitate, cu generozitate, cu echitate și fără îndoială.

Dar eficiența rugăciunii, în experiența spirituală personală a celui care se roagă, nu depinde în nici un fel de comprehensiunea intelectuală a adoratorului, nici de rafinamentul lui filozofic, nici de nivelul lui social, nici de statutul său cultural sau de alte achiziții umane. Însoțitoarele psihice și spirituale ale rugăciunii de credință sunt imediate, personale și experimentale. Nu există nici o altă tehnică care să permită vreunui om, independent de toate celelalte realizări terestre, să se apropie atât de bine și atât de aproape de tărâmul unde poate comunica cu Autorul lui, unde creatura ia contact cu realitatea Creatorului, cu Ajustorul Gândirii interior.

7. MISTICISM, EXTAZ ȘI INSPIRAȚIE

Ca tehnică de cultivare a conștiinței de prezența lui Dumnezeu, misticismul este cu totul demn de laudă, dar, dacă practica sa conduce la izolare socială și culminează în fanatism religios, el este într-un totodată reprobabil. Mult prea adesea, ideile pe care mistică depășită le socotește a fi de inspirație divină nu sunt decât exaltări venite din adâncurile propriului minte. Contactul minții umane cu Ajustorul ei interior, deși este frecvent favorizat de o meditație ferventă, este mult mai adesea înlesnit de serviciile sincere și iubitoare ale unei slujiri dezinteresate pe lângă semenii săi.

Marii învățători religioși și profeții vremurilor apuse nu erau mistici excesivi. Ei erau bărbați și femei cunoscători de Dumnezeu, și care îl serveau pe Dumnezeu lor cât puteau de bine, prin slujirea dezinteresată pe lângă semenii lor. Isus i-a luat adesea pe apostolii lui deoparte, pentru scurte perioade, pentru a medita și a se ruga, dar, în cea mai mare parte a timpului, el îi menținea în contact de serviciu cu mulțimile. Sufletul oamenilor are nevoie de exercițiu spiritual precum și de hrană spirituală.

Extazul religios este admisibil atunci când rezultă din antecedente sănătoase, dar această experiență reprezintă mai adesea consecința influențelor pur emotive decât manifestarea unui caracter spiritual

reserve powers of human nature which are stored and conserved in the unconscious realms of the human mind. Prayer is a sound psychologic practice, aside from its religious implications and its spiritual significance. It is a fact of human experience that most persons, if sufficiently hard pressed, will pray in some way to some source of help.

91:6.5 (999.8) Do not be so slothful as to ask God to solve your difficulties, but never hesitate to ask him for wisdom and spiritual strength to guide and sustain you while you yourself resolutely and courageously attack the problems at hand.

91:6.6 (999.9) Prayer has been an indispensable factor in the progress and preservation of religious civilization, and it still has mighty contributions to make to the further enhancement and spiritualization of society if those who pray will only do so in the light of scientific facts, philosophic wisdom, intellectual sincerity, and spiritual faith. Pray as Jesus taught his disciples — honestly, unselfishly, with fairness, and without doubting.

91:6.7 (1000.1) But the efficacy of prayer in the personal spiritual experience of the one who prays is in no way dependent on such a worshiper's intellectual understanding, philosophic acumen, social level, cultural status, or other mortal acquirements. The psychic and spiritual concomitants of the prayer of faith are immediate, personal, and experiential. There is no other technique whereby every man, regardless of all other mortal accomplishments, can so effectively and immediately approach the threshold of that realm wherein he can communicate with his Maker, where the creature contacts with the reality of the Creator, with the indwelling Thought Adjuster.

7. MYSTICISM, ECSTASY, AND INSPIRATION

91:7.1 (1000.2) Mysticism, as the technique of the cultivation of the consciousness of the presence of God, is altogether praiseworthy, but when such practices lead to social isolation and culminate in religious fanaticism, they are all but reprehensible. Altogether too frequently that which the overwrought mystic evaluates as divine inspiration is the uprisings of his own deep mind. The contact of the mortal mind with its indwelling Adjuster, while often favored by devoted meditation, is more frequently facilitated by wholehearted and loving service in unselfish ministry to one's fellow creatures.

91:7.2 (1000.3) The great religious teachers and the prophets of past ages were not extreme mystics. They were God-knowing men and women who best served their God by unselfish ministry to their fellow mortals. Jesus often took his apostles away by themselves for short periods to engage in meditation and prayer, but for the most part he kept them in service-contact with the multitudes. The soul of man requires spiritual exercise as well as spiritual nourishment.

91:7.3 (1000.4) Religious ecstasy is permissible when resulting from sane antecedents, but such experiences are more often the outgrowth of purely emotional influences than a manifestation of deep spiritual

profund. Persoanele religioase nu trebuie să considere fiecare presentiment psihologic însuflețit și fiecare experiență emoțională intensă ca pe o revelație divină sau ca pe o comunicare spirituală. Extazul spiritual autentic este în general asociat cu un mare calm exterior și cu un control emotiv aproape perfect. Însă adevărata viziune profetică este un presentiment parapsihologic. Încercările de acest gen nu sunt nici pseudohalucinații, nici extaze asemănătoare transelor.

Mintea omenească poate acționa ca răspuns la o așa-zisă inspirație atunci când este sensibilă fie la exaltările subconștientului fie la stimulii supraconștientului. În ambele cazuri, aceste creșteri ale conținutului conștiinței îi apar individului mai mult sau mai puțin străine. Entuziasmul mistic netemperat și extazul religios neînfrânat nu sunt scrisori de acreditare ale inspirației, scrisori de acreditare așa-zis divine.

Proba practică a tuturor acestor stranii experiențe religioase de misticism, de extaz și de inspirație constă în a observa dacă aceste fenomene îl fac pe individ interesat de:

1. A se bucura de o sănătate fizică mai bună și mai completă.
2. A acționa mai practic și mai eficient în viața sa mentală.
3. A face socială experiența sa religioasă cu mai multă plenitudine și bucurie.
4. A spiritualiza mai complet viața sa cotidiană în timp ce își îndeplinește îndatoririle curente ale existenței de muritor obișnuit.
5. A spori dragostea și aprecierea sa față de adevăr, de frumusețe și de bunătate.
6. A conserva valorile sociale, morale, etice și spirituale recunoscute curent.
7. A dezvolta clarviziunea spirituală - conștiința sa de Dumnezeu.

Rugăciunea nu are însă legătură reală cu aceste experiențe religioase excepționale. Când rugăciunea devine prea estetică, când ea constă aproape exclusiv dintr-o admirabilă și preafericită contemplare a divinității paradisiace, ea pierde mult din influența ei socializantă și tinde spre misticism și spre izolarea adepților ei. Un exces de rugăciune solitară prezintă un anumit pericol care este corijat și înlăturat prin rugăciunea în grup, prin devoțiunile colective.

8. RUGĂCIUNEA CA EXPERIENȚĂ PERSONALĂ

Rugăciunea comportă un aspect cu adevărat spontan, deoarece omul primitiv a început să se roage cu mult înainte de a avea vreun concept clar asupra lui Dumnezeu. Primii oameni aveau obiceiul de a se ruga în două împrejurări diferite: când se găseau în mare nevoie, ei simțeau un imbold de a întinde mâna după un ajutor; și, când jubilau, ei se lăsau duși de exprimarea impulsivă a bucuriei lor.

Rugăciunea nu este o evoluție a magiei; cele două au survenit independent una de alta. Magia a fost o tentativă de a adapta Deitatea la circumstanțe;

character. Religious persons must not regard every vivid psychologic presentiment and every intense emotional experience as a divine revelation or a spiritual communication. Genuine spiritual ecstasy is usually associated with great outward calmness and almost perfect emotional control. But true prophetic vision is a superpsychologic presentiment. Such visitations are not pseudo hallucinations, neither are they trancelike ecstasies.

91:7.4 (1000.5) The human mind may perform in response to so-called inspiration when it is sensitive either to the uprisings of the subconscious or to the stimulus of the superconscious. In either case it appears to the individual that such augmentations of the content of consciousness are more or less foreign. Unrestrained mystical enthusiasm and rampant religious ecstasy are not the credentials of inspiration, supposedly divine credentials.

91:7.5 (1000.6) The practical test of all these strange religious experiences of mysticism, ecstasy, and inspiration is to observe whether these phenomena cause an individual:

- 91:7.6 (1000.7) 1. To enjoy better and more complete physical health.
- 91:7.7 (1000.8) 2. To function more efficiently and practically in his mental life.
- 91:7.8 (1000.9) 3. More fully and joyfully to socialize his religious experience.
- 91:7.9 (1000.10) 4. More completely to spiritualize his day-by-day living while faithfully discharging the commonplace duties of routine mortal existence.
- 91:7.10 (1001.1) 5. To enhance his love for, and appreciation of, truth, beauty, and goodness.
- 91:7.11 (1001.2) 6. To conserve currently recognized social, moral, ethical, and spiritual values.
- 91:7.12 (1001.3) 7. To increase his spiritual insight — God-consciousness.

91:7.13 (1001.4) But prayer has no real association with these exceptional religious experiences. When prayer becomes overmuch aesthetic, when it consists almost exclusively in beautiful and blissful contemplation of paradisiacal divinity, it loses much of its socializing influence and tends toward mysticism and the isolation of its devotees. There is a certain danger associated with overmuch private praying which is corrected and prevented by group praying, community devotions.

8. PRAYING AS A PERSONAL EXPERIENCE

91:8.1 (1001.5) There is a truly spontaneous aspect to prayer, for primitive man found himself praying long before he had any clear concept of a God. Early man was wont to pray in two diverse situations: When in dire need, he experienced the impulse to reach out for help; and when jubilant, he indulged the impulsive expression of joy.

91:8.2 (1001.6) Prayer is not an evolution of magic; they each arose independently. Magic was an attempt to adjust Deity to conditions; prayer is the effort to adjust

rugăciunea este efortul de a adapta personalitatea la voința Deității. Adevărata credință este atât morală cât și religioasă; magia nu este nici una nici alta.

Rugăciunea poate deveni un obicei stabilit. Multe persoane se roagă deoarece o fac și alții. Iar altele se roagă pentru că se tem să nu li se întâmple ceva îngrozitor dacă nu își prezintă regulat rugămintele.

Pentru unii indivizi, rugăciunea este o calmă exprimarea unei recunoștințe, pentru alții, o expresie colectivă de proslăvire, o devoțiune socială. Ea este uneori imitarea religiei altuia, în timp ce adevărata rugăciune este comunicarea sinceră și încrezătoare între natura spirituală a creaturii și omniprezența spiritului Creatorului.

Rugăciunea poate fi o expresie spontană a conștiinței de Dumnezeu sau o recitare lipsită de sens de formule teologice. Ea poate să fie proslăvirea extatică a unui suflet cunoscător de Dumnezeu sau obediența servilă a unui muritor obsedat de frică. Ea este uneori expresia patetică a unei mari dorințe spirituale și alteori strigatul ascutit al unor expresii pioase. Rugăciunea poate fi o proslăvire bucură sau un umil apel la iertare.

Rugăciunea poate fi cererea copilăroasă a imposibilului sau rugămintea omului matur pentru creștere morală și pentru putere spirituală. O rugămintă poate consta în a cere pâinea zilnică sau poate încorpora o dorință sinceră de a-l găsi pe Dumnezeu și de a face voia sa. Ea poate să fie o cerere în întregime egoistă sau un gest sincer și magnific către realizarea unei fraternități dezinteresate.

Rugăciunea poate fi un plâns de mânie pentru a obține răzbunare sau o intervenție miloasă pentru dușmani. Ea poate să fie expresia unei speranțe de a-l schimba pe Dumnezeu sau puternica tehnică de schimbare de sine. Ea poate să fie pledoaria slugarnică a unui păcătos pierdut înaintea unui Judecător presupus sever sau expresia bucură a unui fiu liber, fiu al Tatălui celest viu și milos.

Oamenii moderni sunt tulburați la ideea de a vorbi despre problemele lor cu Dumnezeu într-o manieră pur personală. Mulți au abandonat rugăciunea regulată; ei nu se roagă decât sub imperiul unei presiuni neobișnuite - în caz de urgență. Omului nu ar trebui să îi fie frică să-i vorbească lui Dumnezeu, dar va fi ceva copilăresc din punct de vedere spiritual să se apuce să-l convingă pe Dumnezeu sau să pretindă să-l schimbe.

Adevărata rugăciune atinge însă realitatea. Chiar și atunci când curenții de aer sunt ascendenți, nici o pasăre nu-și poate lua zborul fără a-și deschide aripile. Rugăciunea înalță omul, deoarece ea este o tehnică de progres prin utilizarea curenților spirituali ascendenți ai universului.

Rugăciunea autentică contribuie la creșterea spirituală, modifică atitudinile și procură satisfacția care provine din comuniunea cu divinitatea. Ea este o revărsare spontană a conștiinței de Dumnezeu.

Dumnezeu răspunde rugăciunii omului prin a-i da o revelație sporită a adevărului, o apreciere reînsoțită a frumuseții și un concept mai larg asupra bunătății. Rugăciunea este un gest subiectiv, dar ea stabilește contactul cu puternice realități obiective pe nivelele spirituale ale experienței umane; ea este o încercare

the personality to the will of Deity. True prayer is both moral and religious; magic is neither.

91:8.3 (1001.7) Prayer may become an established custom; many pray because others do. Still others pray because they fear something direful may happen if they do not offer their regular supplications.

91:8.4 (1001.8) To some individuals prayer is the calm expression of gratitude; to others, a group expression of praise, social devotions; sometimes it is the imitation of another's religion, while in true praying it is the sincere and trusting communication of the spiritual nature of the creature with the anywhere presence of the spirit of the Creator.

91:8.5 (1001.9) Prayer may be a spontaneous expression of God-consciousness or a meaningless recitation of theologic formulas. It may be the ecstatic praise of a God-knowing soul or the slavish obeisance of a fear-ridden mortal. It is sometimes the pathetic expression of spiritual craving and sometimes the blatant shouting of pious phrases. Prayer may be joyous praise or a humble plea for forgiveness.

91:8.6 (1001.10) Prayer may be the childlike plea for the impossible or the mature entreaty for moral growth and spiritual power. A petition may be for daily bread or may embody a wholehearted yearning to find God and to do his will. It may be a wholly selfish request or a true and magnificent gesture toward the realization of unselfish brotherhood.

91:8.7 (1001.11) Prayer may be an angry cry for vengeance or a merciful intercession for one's enemies. It may be the expression of a hope of changing God or the powerful technique of changing one's self. It may be the cringing plea of a lost sinner before a supposedly stern Judge or the joyful expression of a liberated son of the living and merciful heavenly Father.

91:8.8 (1001.12) Modern man is perplexed by the thought of talking things over with God in a purely personal way. Many have abandoned regular praying; they only pray when under unusual pressure — in emergencies. Man should be unafraid to talk to God, but only a spiritual child would undertake to persuade, or presume to change, God.

91:8.9 (1002.1) But real praying does attain reality. Even when the air currents are ascending, no bird can soar except by outstretched wings. Prayer elevates man because it is a technique of progressing by the utilization of the ascending spiritual currents of the universe.

91:8.10 (1002.2) Genuine prayer adds to spiritual growth, modifies attitudes, and yields that satisfaction which comes from communion with divinity. It is a spontaneous outburst of God-consciousness.

91:8.11 (1002.3) God answers man's prayer by giving him an increased revelation of truth, an enhanced appreciation of beauty, and an augmented concept of goodness. Prayer is a subjective gesture, but it contacts with mighty objective realities on the spiritual levels of human experience; it is a meaningful reach by the

semnificativă a ființei umane de a atinge valorile supraumane. Ea este cel mai puternic stimulent al creșterii spirituale.

Cuvintele nu au importanță în rugăciune; ele sunt pur și simplu canalul intelectual în care se întâmplă să curgă râul rugilor spirituale. Valoarea verbală a unei rugăciuni este pur autosugestivă în devoțiunile individuale, și sociosugestivă în devoțiunile colective. Dumnezeu răspunde atitudinii sufletului, iar nu vorbelor.

Rugăciunea nu este o tehnică de evitare a conflictelor, ci mai degrabă un stimulent de a crește în fața conflictului. Rugați-vă doar pentru valori, nu pentru lucruri; pentru creștere, și nu pentru satisfacere.

9. CONDIȚIILE RUGĂCIUNII EFICIENTE

Dacă vreți să vă angajați în rugăciune eficient, trebuie să aveți prezente în minte legile cerințelor către care este îndreptată:

1. Trebuie să vă calificați ca rugător eficient prin înfruntarea sinceră și curajoasă a problemelor realității universale. Trebuie să aveți vigoare cosmică.

2. Trebuie să fi epuizat cu onestitate toate posibilitățile omenești de ajustare. Trebuie să fiți iscusit.

3. Trebuie să abandonați toate dorințele minții și toate poftele sufletului în îmbrățișarea transformatoare a creșterii spirituale. Trebuie ca voi să fiți experimentat o reînsuflătoare a semnificațiilor și o înnoilare a valorilor.

4. Trebuie să alegeți din toată inima voința divină. Trebuie nimicit centrul inert al nehotărârii.

5. Nu doar să recunoașteți voia Tatălui și să alegeți să o faceți, ci și să vă consacrați fără rezervă și să vă dedicați dinamic îndeplinirii efective a acestei voințe.

6. Rugăciunea voastră va căuta exclusiv să obțină înțelepciunea divină care să-i permită să rezolve problemele omenești specifice întâlnite în cursul ascensiunii spre Paradis - realizarea perfecțiunii divine.

7. Și trebuie să aveți credință - o credință vie.

[Prezentat de Șeful Medianilor Urantiei.]

human for superhuman values. It is the most potent spiritual-growth stimulus.

91:8.12 (1002.4) Words are irrelevant to prayer; they are merely the intellectual channel in which the river of spiritual supplication may chance to flow. The word value of a prayer is purely autosuggestive in private devotions and sociosuggestive in group devotions. God answers the soul's attitude, not the words.

91:8.13 (1002.5) Prayer is not a technique of escape from conflict but rather a stimulus to growth in the very face of conflict. Pray only for values, not things; for growth, not for gratification.

9. CONDITIONS OF EFFECTIVE PRAYER

91:9.1 (1002.6) If you would engage in effective praying, you should bear in mind the laws of prevailing petitions:

91:9.2 (1002.7) 1. You must qualify as a potent prayer by sincerely and courageously facing the problems of universe reality. You must possess cosmic stamina.

91:9.3 (1002.8) 2. You must have honestly exhausted the human capacity for human adjustment. You must have been industrious.

91:9.4 (1002.9) 3. You must surrender every wish of mind and every craving of soul to the transforming embrace of spiritual growth. You must have experienced an enhancement of meanings and an elevation of values.

91:9.5 (1002.10) 4. You must make a wholehearted choice of the divine will. You must obliterate the dead center of indecision.

91:9.6 (1002.11) 5. You not only recognize the Father's will and choose to do it, but you have effected an unqualified consecration, and a dynamic dedication, to the actual doing of the Father's will.

91:9.7 (1002.12) 6. Your prayer will be directed exclusively for divine wisdom to solve the specific human problems encountered in the Paradise ascension — the attainment of divine perfection.

91:9.8 (1002.13) 7. And you must have faith — living faith.

91:9.9 (1002.14) [Presented by the Chief of the Urantia Midwayers.]

Capitolul 92. Evoluția ulterioară a religiei

⇨ 091

CARTEA URANTIA

093 ⇨

PARTE III. ISTORIA URANTIEI

CAPITOLUL 92 EVOLUȚIA ULTERIOARĂ A RELIGIEI

Secțiuni

Introduction

1. Natura evolutivă a religiei
2. Religia și moravurile
3. Natura religiei evolutive
4. Darul revelației
5. Mării conducători religioși
6. Religiiile compozite
7. Evoluția ulterioară a religiei

PAPER 92 THE LATER EVOLUTION OF RELIGION

SECTIONS

Introduction

1. The Evolutionary Nature of Religion
2. Religion and the Mores
3. The Nature of Evolutionary Religion
4. The Gift of Revelation
5. The Great Religious Leaders
6. The Composite Religions
7. The Further Evolution of Religion

Introduction

CU MULTĂ vreme înaintea aportului revelațiilor sistematice de pe Urantia, oamenii aveau o religie de origine naturală care făcea parte din experiența lor evolutivă; dar această religie de origine naturală era, în ea însăși, produsul înzestrărilor supraanimale din om. Religia evolutivă a luat încet formă, în cursul mileniilor carierei bazate pe experiență a omenirii, prin intermediul următoarelor influențe care operează în interior și au efect asupra sălbaticului, a barbarului și a civilizatului:

1. Adjutantul adorației- apariția în conștiința animală a potențialelor supraanimale pentru a percepe realitatea. Acesta se poate numi instinctul uman primordial de căutare a Deității.

2. Adjutantul înțelepciunii- manifestarea, într-o minte adoratoare, a tendinței de a-și dirija adorarea în canale superioare de expresie și în concepte mereu mai extinse asupra realității Deității.

3. Duhul-Sfânt- acesta este prima înzestrare supramentală, și el apare infailibil în toate personalitățile umane de bună credință. Slujirea lui pe lângă o minte înfometată de adorare și însetată de înțelepciune creează capacitatea de a înțelege prin sine însuși postulatul supraviețuirii umane, atât ca concept teologic, cât și ca experiență personală actuală și factuală.

Funcționarea coordonată a acestor trei servicii divine este într-un tot suficientă pentru a declanșa și a urmări credința religiei evolutive. Aceste influențe sunt sporite mai târziu prin Ajustorii Gândirii, prin serafimi și prin Spiritul Adevărului, care accelerează orice cadență

INTRODUCTION

92.0.1 (1003.1) MAN possessed a religion of natural origin as a part of his evolutionary experience long before any systematic revelations were made on Urantia. But this religion of *natural* origin was, in itself, the product of man's superanimal endowments. Evolutionary religion arose slowly throughout the millenniums of mankind's experiential career through the ministry of the following influences operating within, and impinging upon, savage, barbarian, and civilized man:

92.0.2 (1003.2) 1. *The adjutant of worship* — the appearance in animal consciousness of superanimal potentials for reality perception. This might be termed the primordial human instinct for Deity.

92.0.3 (1003.3) 2. *The adjutant of wisdom* — the manifestation in a worshipful mind of the tendency to direct its adoration in higher channels of expression and toward ever-expanding concepts of Deity reality.

92.0.4 (1003.4) 3. *The Holy Spirit* — this is the initial supermind bestowal, and it unfailingly appears in all bona fide human personalities. This ministry to a worship-craving and wisdom-desiring mind creates the capacity to self-realize the postulate of human survival, both in theologic concept and as an actual and factual personality experience.

92.0.5 (1003.5) The co-ordinate functioning of these three divine ministrations is quite sufficient to initiate and prosecute the growth of evolutionary religion. These influences are later augmented by Thought Adjusters, seraphim, and the Spirit of Truth, all of which accelerate

a dezvoltării religioase. Acești agenți au funcționat un timp îndelungat pe Urantia, și ei vor continua atâta timp cât această planetă va rămâne o sferă locuită. O mare parte a potențialului acestor agenți divini nu a avut încă niciodată ocazia să se exprime; multe dintre revelații vor fi făcute în cursul epocilor viitoare, pe măsură ce religia muritorilor se va înălța, nivel după nivel, până la înălțimile celeste ale valorii morontiale și ale adevărului spiritual.

1. NATURA EVOLUTIVĂ A RELIGIEI

Evoluția religiei a fost urmărită în trecut de la frica primitivă și de la credința în fantome, prin numeroase stadii succesive de dezvoltare, incluzând eforturile, mai întâi pentru a constrânge spiritele și apoi pentru a le îmbuna. Fetișurile triburilor au devenit totemuri și zei tribali; formulele magice au devenit rugăciuni moderne. Circumcizia, care a fost mai întâi un sacrificiu, a devenit un procedeu igienic.

În cursul copilăriei sălbatice a raselor, religia a progresat de la adorarea naturii la fetișism, trecând prin cultul fantomelor. În zorile civilizației, rasa umană a îmbrățișat credințele mai mistice și mai simbolice, în timp ce astăzi, în pragul maturității ei, omenirea se pregătește să aprecieze adevărata religie și chiar un început de revelație a adevărului însuși.

Religia se naște ca reacție biologică a minții la credințele spirituale și la mediul înconjurător; ea este ultimul lucru care să piară sau să se schimbe dintr-o rasă. Religia este adaptarea societății, într-o anumită epocă, la ceea ce este misterios. Ca instituție socială, ea cuprinde rituri, simboluri, culte, scrieri, altare, sanctuare și temple. Apa sfințită, relicvele, fetișurile, farmecele, podoabele sacerdotale, clopotele, tobele și preoțimea sunt comune tuturor religiilor. Și este imposibil să se separe complet religia, care rezultă exclusiv din evoluție, de magie sau de vrăjitorie.

Misterul și puterea au stimulat întotdeauna sentimentele și temerile religioase, în timp ce emoția a funcționat continuu ca un puternic factor condiționant al dezvoltării lor. Frica a fost întotdeauna stimulul religios fundamental. Frica dă o formă zeilor religiei evolutive și motivează ritualul religios al credințelor primitive. Pe măsură ce civilizația progresează, frica este modificată prin venerare, prin admirație, prin respect și prin simpatie, apoi condiționarea ei continuă prin remușcări și prin căință.

Un popor asiatic spunea prin învățăturile sale că „Dumnezeu este o mare teamă”; acesta este rezultatul religiei exclusiv evolutive. Isus, revelația de tipul cel mai elevat din viața religioasă, proclama că „Dumnezeu este iubire”.

2. RELIGIA ȘI MORAVURILE

Religia este cea mai rigidă și cea mai inflexibilă dintre toate instituțiile umane, dar ea se adaptează cu întârziere schimbărilor sociale. În cele din urmă, religia evolutivă reflectă bine moravurile schimbătoare care, la rândul lor, pot fi afectate de religia revelată. Lent, sigur, dar fără plăcere, religia (cultul) merge în urma înțelepciunii - cunoașterea dirijată de rațiunea bazată pe

the rate of religious development. These agencies have long functioned on Urantia, and they will continue here as long as this planet remains an inhabited sphere. Much of the potential of these divine agencies has never yet had opportunity for expression; much will be revealed in the ages to come as mortal religion ascends, level by level, toward the supernal heights of morontia value and spirit truth.

1. THE EVOLUTIONARY NATURE OF RELIGION

92.1.1 (1003.6) The evolution of religion has been traced from early fear and ghosts down through many successive stages of development, including those efforts first to coerce and then to cajole the spirits. Tribal fetishes grew into totems and tribal gods; magic formulas became modern prayers. Circumcision, at first a sacrifice, became a hygienic procedure.

92.1.2 (1003.7) Religion progressed from nature worship up through ghost worship to fetishism throughout the savage childhood of the races. With the dawn of civilization the human race espoused the more mystic and symbolic beliefs, while now, with approaching maturity, mankind is ripening for the appreciation of real religion, even a beginning of the revelation of truth itself.

92.1.3 (1004.1) Religion arises as a biologic reaction of mind to spiritual beliefs and the environment; it is the last thing to perish or change in a race. Religion is society's adjustment, in any age, to that which is mysterious. As a social institution it embraces rites, symbols, cults, scriptures, altars, shrines, and temples. Holy water, relics, fetishes, charms, vestments, bells, drums, and priesthoods are common to all religions. And it is impossible entirely to divorce purely evolved religion from either magic or sorcery.

92.1.4 (1004.2) Mystery and power have always stimulated religious feelings and fears, while emotion has ever functioned as a powerful conditioning factor in their development. Fear has always been the basic religious stimulus. Fear fashions the gods of evolutionary religion and motivates the religious ritual of the primitive believers. As civilization advances, fear becomes modified by reverence, admiration, respect, and sympathy and is then further conditioned by remorse and repentance.

92.1.5 (1004.3) One Asiatic people taught that “God is a great fear”; that is the outgrowth of purely evolutionary religion. Jesus, the revelation of the highest type of religious living, proclaimed that “God is love.”

2. RELIGION AND THE MORES

92.2.1 (1004.4) Religion is the most rigid and unyielding of all human institutions, but it does tardily adjust to changing society. Eventually, evolutionary religion does reflect the changing mores, which, in turn, may have been affected by revealed religion. Slowly, surely, but grudgingly, does religion (worship) follow in the wake of wisdom — knowledge directed by experiential reason

experiență și iluminată de revelația divină.

Religia se agață de moravuri; ceea ce era este străvechi și presupus sacru. Din acest motiv, și numai din acesta, s-a făcut că uneltele de piatră au persistat multă vreme în epoca bronzului și a fierului. Arhivele voastre conțin următorul pasaj: „Iar dacă îți faci un templu de piatră, să nu îl clădești din piatră cioplită, căci dacă folosești uneltele tale pentru a-l face, l-ai profanat”. Chiar și astăzi, hindușii își aprind focul folosind prin frecare un fel de sfredel primitiv. În cursul religiei evolutive, orice inovație a fost întotdeauna considerată ca un sacrilegiu. Sacramentul nu trebuia să fie compus din alimente noi și manufacturate, ci din alimente mai primitive: „Carnea friptă în foc și pâinea fără plămadă servite cu ierburi amare.” Uzanțele sociale de toate tipurile, și chiar și procedurile legale, se agață de formele vechi.

Când oamenii moderni se miră că Scripturile a diferite religii prezintă atât de multe pasaje care pot fi socotite drept obscene, ei ar trebui să reflecteze și să observe că generațiilor care au trecut le-a fost teamă să elimine ceea ce strămoșii lor socotiseră drept sfânt și sacru. O generație poate să considere ca obscene multe dintre lucrurile pe care generațiile precedente le-au acceptat ca făcând parte din moravurile admise, și chiar din ritualurile religioase aprobate. Un mare număr de controverse religioase au fost ocazionate de nesfârșite încercări de a concilia practicile străvechi, dar reprobabile, cu noile progrese ale rațiunii, de a găsi teorii plauzibile care să justifice crezurile care perpetuează obiceiurile vetuste și desuete.

Însă este ceva cât se poate de prostesc să vrei să accelerezi prea brusc creșterea religioasă. O rasă sau o națiune nu pot să asimileze, dintr-o religie avansată, decât părți rezonabile de coerente și de compatibile cu statutul ei evolutiv curent, și care țin cont de geniul ei de adaptare. Condițiile sociale, climatice, politice și economice exercită toate o influență în determinarea cursului și progresului evoluției religioase. Moralitatea socială nu e determinată de religie, nici măcar de religia evolutivă; acestea sunt mai degrabă forme de religie care sunt dictate de moralitatea rasială.

Rasele de oameni nu acceptă decât superficial o religie nouă și străină; de fapt, ei o adaptează la moravurile lor și la modurile lor vechi de a crede. Se găsește un bun exemplu la un trib din Noua Zeelandă ai cărui preoți, după ce au acceptat nominal creștinismul, au declarat apoi că ar fi primit direct de la Gabriel revelațiile care dădeau asigurarea că acest același trib devenise poporul ales al lui Dumnezeu, și porunceau ca să li se îngăduie membrilor lui să se dedeă liber la relații sexuale desfrânate și la multe altele dintre obiceiurile lor străvechi și reprehensibile. Toți creștinii nou-botezați au aderat imediat la această versiune nouă și mai puțin constrângătoare a creștinismului.

Într-o vreme sau alta, religia a sancționat toate felurile de comportamente contradictorii și nelogice; ea practic a aprobat, într-o epocă dată, tot ceea ce se consideră acum ca imoral sau nelegiuit. Conștiința, neînvățată de experiență și neajutată de rațiune, nu a fost niciodată și nici nu va putea vreodată să fie un ghid sigur și infailibil pentru conduita umană. Conștiința nu este o voce divină care vorbește sufletului omenesc; ea este numai suma totală a conținutului moral și etic al moravurilor dintr-un oarecare stadiu curent de existență;

and illuminated by divine revelation.

92:2.2 (1004.5) Religion clings to the mores; that which was is ancient and supposedly sacred. For this reason and no other, stone implements persisted long into the age of bronze and iron. This statement is of record: "And if you will make me an altar of stone, you shall not build it of hewn stone, for, if you use your tools in making it, you have polluted it." Even today, the Hindus kindle their altar fires by using a primitive fire drill. In the course of evolutionary religion, novelty has always been regarded as sacrilege. The sacrament must consist, not of new and manufactured food, but of the most primitive of viands: "The flesh roasted with fire and unleavened bread served with bitter herbs." All types of social usage and even legal procedures cling to the old forms.

92:2.3 (1004.6) When modern man wonders at the presentation of so much in the scriptures of different religions that may be regarded as obscene, he should pause to consider that passing generations have feared to eliminate what their ancestors deemed to be holy and sacred. A great deal that one generation might look upon as obscene, preceding generations have considered a part of their accepted mores, even as approved religious rituals. A considerable amount of religious controversy has been occasioned by the never-ending attempts to reconcile olden but reprehensible practices with newly advanced reason, to find plausible theories in justification of creedal perpetuation of ancient and outworn customs.

92:2.4 (1004.7) But it is only foolish to attempt the too sudden acceleration of religious growth. A race or nation can only assimilate from any advanced religion that which is reasonably consistent and compatible with its current evolutionary status, plus its genius for adaptation. Social, climatic, political, and economic conditions are all influential in determining the course and progress of religious evolution. Social morality is not determined by religion, that is, by evolutionary religion; rather are the forms of religion dictated by the racial morality.

92:2.5 (1005.1) Races of men only superficially accept a strange and new religion; they actually adjust it to their mores and old ways of believing. This is well illustrated by the example of a certain New Zealand tribe whose priests, after nominally accepting Christianity, professed to have received direct revelations from Gabriel to the effect that this selfsame tribe had become the chosen people of God and directing that they be permitted freely to indulge in loose sex relations and numerous other of their olden and reprehensible customs. And immediately all of the new-made Christians went over to this new and less exacting version of Christianity.

92:2.6 (1005.2) Religion has at one time or another sanctioned all sorts of contrary and inconsistent behavior, has at some time approved of practically all that is now regarded as immoral or sinful. Conscience, untaught by experience and unaided by reason, never has been, and never can be, a safe and unerring guide to human conduct. Conscience is not a divine voice speaking to the human soul. It is merely the sum total of the moral and ethical content of the mores of any current stage of existence; it simply represents the

ea reprezintă pur și simplu concepția umană de reacție ideală într-un concurs de împrejurări dat.

humanly conceived ideal of reaction in any given set of circumstances.

3. NATURA RELIGIEI EVOLUTIVE

Studiul religiei omenești este examinarea straturilor sociale fosilifere ale epocilor trecute. Moravurile zeilor antropomorfi reflectă fidel morala oamenilor care au fost primii în a concepe aceste deități. Religiiile antice și mitologia descriu cu fidelitate credințele și tradițiile popoarelor pierdute de multă vreme în obscuritate. Aceste străvechi practici culturale persistă alături de obiceiurile economice și de evoluțiile sociale noi și, bineînțeles, ele par în mod grosolan nelogice. Rămășițele cultului oferă o bună imagine a religiilor rasiiale din trecut. Reamintiți-vă mereu că cultele nu sunt formate pentru a descoperi adevărul, ci mai degrabă pentru a promulga crezul lor.

Religia a fost întotdeauna o chestiune de rituri, de ritualuri, de practici, de ceremonii și de dogme. În general, ea a fost pângărită de o eroare care provoacă discordii persistente, iluzia poporului ales. Ideile religioase cardinale - incantația, inspirația, revelația, potolirea, căința, ispășirea, intervenția, sacrificiul, rugăciunea, spovedania, adorația, supraviețuirea după moarte, sacramentul, ritualul, prețul de răscumpărare, salutul, izbăvirea, alianța, impuritatea, purificarea, profeția, păcatul original - urcă toate până în timpurile foarte îndepărtate ale fricii primordiale de fantome.

Religia primitivă nu este nici mai mult nici mai puțin decât o prelungire a luptei pentru existența materială, înglobând existența de dincolo de mormânt. Practicile acestui crez reprezintă extinderea luptei pentru subzistență în domeniul unei lumi imaginare a spiritelor fantomă. Dar, dacă voi sunteți tentați să criticați religia evolutivă, atunci luați seama. Reamintiți-vă că ea reprezintă ceea ce s-a întâmplat; acesta este un fapt istoric. Amintiți-vă și că puterea unei idei nu rezidă în certitudinea sau în adevărul ei, ci mai degrabă în forța ei de seducție asupra oamenilor.

Religia evolutivă nu ia măsuri pentru a asigura schimbări sau revizuri; contrar științei, ea nu se îngrijește de propria sa corecție progresivă. Religia evoluată impune respect pentru că adepții ei cred că ea este Adevărul. „Credința transmisă sfinților odată pentru totdeauna” trebuie, în teorie, să fie în același timp definitivă și infailibilă. Cultul se opune dezvoltării pentru că progresul adevărat ar modifica sau ar distruge cultul însuși; de aceea, revizuirea trebuie să îi fie întotdeauna impusă.

Numai două influențe pot modifica și înălța dogmele religiei naturale; presiunea moravurilor în lent progres, și iluminarea periodică a revelațiilor epocii. Nu este surprinzător că progresul fusese lent; în timpurile străvechi, dacă cineva era progresist sau inventiv, el era trimis la moarte ca un vrăjitor. Cultul evoluează lent prin generații istorice și prin cicluri milenare, dar progresează. Credința evolutivă în fantome a pus bazele unei filozofii a religiei revelată care a distrus, în cele din urmă, superstiția care i-a dat naștere.

Religia a frânat dezvoltarea socială în multe feluri, însă, fără religie, nu ar fi fost nici moralitate, nici etică durabile, nici civilizație demnă de acest nume. Religia a fost mama multor culturi nereligioase; sculptura își are

3. THE NATURE OF EVOLUTIONARY RELIGION

92:3.1 (1005.3) The study of human religion is the examination of the fossil-bearing social strata of past ages. The mores of the anthropomorphic gods are a truthful reflection of the morals of the men who first conceived such deities. Ancient religions and mythology faithfully portray the beliefs and traditions of peoples long since lost in obscurity. These olden cult practices persist alongside newer economic customs and social evolutions and, of course, appear grossly inconsistent. The remnants of the cult present a true picture of the racial religions of the past. Always remember, the cults are formed, not to discover truth, but rather to promulgate their creeds.

92:3.2 (1005.4) Religion has always been largely a matter of rites, rituals, observances, ceremonies, and dogmas. It has usually become tainted with that persistently mischief-making error, the chosen-people delusion. The cardinal religious ideas of incantation, inspiration, revelation, propitiation, repentance, atonement, intercession, sacrifice, prayer, confession, worship, survival after death, sacrament, ritual, ransom, salvation, redemption, covenant, uncleanness, purification, prophecy, original sin — they all go back to the early times of primordial ghost fear.

92:3.3 (1005.5) Primitive religion is nothing more nor less than the struggle for material existence extended to embrace existence beyond the grave. The observances of such a creed represented the extension of the self-maintenance struggle into the domain of an imagined ghost-spirit world. But when tempted to criticize evolutionary religion, be careful. Remember, that is *what happened*; it is a historical fact. And further recall that the power of any idea lies, not in its certainty or truth, but rather in the vividness of its human appeal.

92:3.4 (1006.1) Evolutionary religion makes no provision for change or revision; unlike science, it does not provide for its own progressive correction. Evolved religion commands respect because its followers believe it is *The Truth*; “the faith once delivered to the saints” must, in theory, be both final and infallible. The cult resists development because real progress is certain to modify or destroy the cult itself; therefore must revision always be forced upon it.

92:3.5 (1006.2) Only two influences can modify and uplift the dogmas of natural religion: the pressure of the slowly advancing mores and the periodic illumination of epochal revelation. And it is not strange that progress was slow; in ancient days, to be progressive or inventive meant to be killed as a sorcerer. The cult advances slowly in generation epochs and age-long cycles. But it does move forward. Evolutionary belief in ghosts laid the foundation for a philosophy of revealed religion which will eventually destroy the superstition of its origin.

92:3.6 (1006.3) Religion has handicapped social development in many ways, but without religion there would have been no enduring morality nor ethics, no worth-while civilization. Religion enmothered much

originea în cioplirea de idoli, arhitectura în construcția de temple, poezia în incantații, muzica în cântecele de adorare, teatrul în acțiunea de îndrumare a spiritului, iar dansul în festivalurile sezoniere de adorare.

Dar, în vreme ce atragem atenția asupra faptului că religia a fost esențială pentru dezvoltarea și preservarea civilizației, trebuie notat că religia naturală a contribuit, de asemenea, în mare măsură, la paralizarea și la schilodirea civilizației înseși, pe care altminteri a încurajat-o și a întreținut-o. Religia a perturbat activitățile industriale și dezvoltarea economică; ea a risipit muncă și a delapidat capitaluri; nu i-a fost întotdeauna de ajutor familiei; nu a favorizat cum trebuie pacea și bunăvoința; ea uneori a neglijat educația și a întârziat știința; a sărăcit pe nedrept viața sub pretextul de a îmbogăți moartea. Religia evolutivă, religia umană, a fost într-adevăr vinovată de toate aceste greșeli, erori și gafe, și de multe altele; ea a reușit totuși să mențină o etică culturală, o civilizație morală și o coeziune socială, și i-a permis religiei revelate ulterioare să compenseze aceste numeroase imperfecțiuni evolutive.

Religia evolutivă a fost instituția umană cea mai costisitoare, dar eficiența ei a fost incomparabilă. Religia umană nu se justifică decât în lumina civilizației evolutive. Dacă omul nu era produsul ascendent al evoluției animale, atunci acest curs de dezvoltare a religiei ar fi rămas fără justificare.

Religia a facilitat acumularea de capitaluri; ea a încurajat anumite tipuri de muncă; răgazul preoților a promovat arta și cunoașterea; în cele din urmă, rasa a câștigat mult ca urmare a tuturor acestor erori inițiale în tehnica etică. Șamanii, cinstiți și necinstiți, au fost teribil de costisitori, însă valoarea lor era pe deplin reflectată în costul lor. Profesunile savante și știința însăși au ieșit la iveală din preoțimea parazitară. Religia a încurajat civilizația și a asigurat continuitatea societății; ea a fost forța de poliție morală a tuturor timpurilor. Religia a procurat disciplina umană și stăpânirea de sine, care au făcut posibilă înțelepciunea. Religia este biciul eficient al evoluției, care mână fără milă umanitatea indolentă și suferindă pentru a ieși din starea ei naturală de inerție intelectuală și a se înălța la nivelele superioare ale rațiunii și ale înțelepciunii.

Religia evolutivă, această moștenire sacră de ascensiune animală, trebuie mereu să continue să fie rafinată și înnobită prin cenzura constantă a religiei revelate și prin cuptorul fierbinte al științei autentice.

4. DARUL REVELAȚIEI

Revelația este evolutivă, dar întotdeauna progresivă. De-a lungul epocilor istoriei unei lumi, revelațiile succesive sunt întotdeauna în expansiune și mai luminătoare. Misiunea revelației constă în a selecționa și a cenzura religiile evolutive în succesiunea lor; dar, dacă revelația urmează să exalte și să înalțe pe etape religiile de evoluție, trebuie ca aceste vizite divine să descrie învățăături care nu sunt prea îndepărtate de ideile și de reacțiile epocii în care sunt prezentate. Revelația trebuie să păstreze deci întotdeauna contactul cu evoluția, și chiar face acest lucru. Religia revelației se vede întotdeauna limitată de capacitatea oamenilor de a o recepta.

nonreligious culture: Sculpture originated in idol making, architecture in temple building, poetry in incantations, music in worship chants, drama in the acting for spirit guidance, and dancing in the seasonal worship festivals.

92:3.7 (1006.4) But while calling attention to the fact that religion was essential to the development and preservation of civilization, it should be recorded that natural religion has also done much to cripple and handicap the very civilization which it otherwise fostered and maintained. Religion has hampered industrial activities and economic development; it has been wasteful of labor and has squandered capital; it has not always been helpful to the family; it has not adequately fostered peace and good will; it has sometimes neglected education and retarded science; it has unduly impoverished life for the pretended enrichment of death. Evolutionary religion, human religion, has indeed been guilty of all these and many more mistakes, errors, and blunders; nevertheless, it did maintain cultural ethics, civilized morality, and social coherence, and made it possible for later revealed religion to compensate for these many evolutionary shortcomings.

92:3.8 (1006.5) Evolutionary religion has been man's most expensive but incomparably effective institution. Human religion can be justified only in the light of evolutionary civilization. If man were not the ascendant product of animal evolution, then would such a course of religious development stand without justification.

92:3.9 (1006.6) Religion facilitated the accumulation of capital; it fostered work of certain kinds; the leisure of the priests promoted art and knowledge; the race, in the end, gained much as a result of all these early errors in ethical technique. The shamans, honest and dishonest, were terribly expensive, but they were worth all they cost. The learned professions and science itself emerged from the parasitical priesthoods. Religion fostered civilization and provided societal continuity; it has been the moral police force of all time. Religion provided that human discipline and self-control which made *wisdom* possible. Religion is the efficient scourge of evolution which ruthlessly drives indolent and suffering humanity from its natural state of intellectual inertia forward and upward to the higher levels of reason and wisdom.

92:3.10 (1006.7) And this sacred heritage of animal ascent, evolutionary religion, must ever continue to be refined and ennobled by the continuous censorship of revealed religion and by the fiery furnace of genuine science.

4. THE GIFT OF REVELATION

92:4.1 (1007.1) Revelation is evolutionary but always progressive. Down through the ages of a world's history, the revelations of religion are ever-expanding and successively more enlightening. It is the mission of revelation to sort and censor the successive religions of evolution. But if revelation is to exalt and upstep the religions of evolution, then must such divine visitations portray teachings which are not too far removed from the thought and reactions of the age in which they are presented. Thus must and does revelation always keep in touch with evolution. Always must the religion of revelation be limited by man's capacity of receptivity.

Dar, independent de relațiile lor sau de derivațiile lor aparente, religiile revelației sunt întotdeauna caracterizate printr-o credință într-o Deitate de valoare finală și într-un concept de supraviețuire a identității personalității după moarte.

Religia evolutivă este sentimentală, nu logică. Ea este reacția oamenilor la credința într-o lume ipotetică a spiritelor fantomă - reflexul uman al credinței stârnit de realizarea necunoscutului și de frica de el. Religia revelată este propusă de adevărata lume spirituală; ea este răspunsul cosmosului supraintelectual la setea pe care o au muritorii de a crede în Deități universale și de a depinde de ele. Religia evolutivă descrie tatonările omenirii care se învârt în cerc în căutarea adevărului; religia revelată este chiar acest adevăr.

Religia revelației a comportat numeroase evenimente, dintre care numai cinci au marcat o epocă. Acestea au fost următoarele:

1. Învățăturile dalamatene. Adevărul concept de Primă Sursă-Centru a fost promulgat, pentru prima dată pe Urantia, de către cei o sută de membri corporali ai statului major al Prințului Caligastia. Această revelație în creștere a Deității s-a continuat timp de peste trei sute de mii de ani, până în clipa în care ea a fost brusc întreruptă de secesiunea planetară și de dezmembrarea regimului educativ. În afară de lucrarea lui Van, influența revelației dalamatene a fost practic pierdută pentru întreaga lume. Chiar și noțiunile uitaseră adevărurile în epoca sosirii lui Adam. Printre toți cei care au primit învățăturile celor o sută, oamenii roșii au fost cei care le-au conservat cel mai îndelungat timp, dar, în religia amerindiană, ideea de Mare Spirit nu era decât un concept vag până când contactul cu creștinismul l-a clarificat și întărit considerabil.

2. Învățăturile edenice. Adam și Eva descriu din nou conceptul de Tată al tuturor la popoarele evolutive. Dezmembrarea primului Eden a oprit cursul revelației adamice înainte ca ea să-și fi luat cu adevărat zborul, dar învățăturile rămase de la Adam au fost preluate de preoții setiți, iar unele dintre aceste adevăruri nu au fost niciodată în întregime pierdute pentru lume. Întreaga tendință a evoluției religioase levantine a fost modificată de învățăturile setiților, însă, către anul 2.500 înaintea erei creștine, umanitatea pierduse în mare măsură din vedere ceea ce oferiseră prezentatorii revelației în epoca Edenului.

3. Melchizedek din Salem. Acest fiu din Nebadon trimis în ajutorul planetei a inaugurat cea de-a treia revelație a adevărului pe Urantia. Preceptele cardinale ale acestor învățături erau încrederea și credința. El dădea ca învățătură încrederea în omnipotența binefacerii lui Dumnezeu și proclama credința ca fiind actul prin care oamenii căpătau grația lui Dumnezeu. Aceste învățături s-au amestecat treptat cu credințele și cu practicile a diverse religii evolutive și au dat în cele din urmă naștere sistemelor teologice prezente pe Urantia la începutul primului mileniu de după Crist.

4. Isus din Nazaret. Crist Mihail a prezentat, pentru a patra oară Urantiei conceptul de Dumnezeu ca Tată Universal, și, în general, această învățătură era iubirea și servirea, adorarea plină de afecțiune pe care un fiu creat o dă de bună voie în recunoașterea slujirii afectuoase a lui Dumnezeu, Tatăl său, și ca răspuns la această slujire; acesta este serviciul pe care fiii creați îl

92:4.2 (1007.2) But regardless of apparent connection or derivation, the religions of revelation are always characterized by a belief in some Deity of final value and in some concept of the survival of personality identity after death.

92:4.3 (1007.3) Evolutionary religion is sentimental, not logical. It is man's reaction to belief in a hypothetical ghost-spirit world — the human belief-reflex, excited by the realization and fear of the unknown. Revelatory religion is propounded by the real spiritual world; it is the response of the superintellectual cosmos to the mortal hunger to believe in, and depend upon, the universal Deities. Evolutionary religion pictures the circuitous gropings of humanity in quest of truth; revelatory religion is that very truth.

92:4.4 (1007.4) There have been many events of religious revelation but only five of epochal significance. These were as follows:

92:4.5 (1007.5) 1. *The Dalamatian teachings.* The true concept of the First Source and Center was first promulgated on Urantia by the one hundred corporeal members of Prince Caligastia's staff. This expanding revelation of Deity went on for more than three hundred thousand years until it was suddenly terminated by the planetary secession and the disruption of the teaching regime. Except for the work of Van, the influence of the Dalamatian revelation was practically lost to the whole world. Even the Nodites had forgotten this truth by the time of Adam's arrival. Of all who received the teachings of the one hundred, the red men held them longest, but the idea of the Great Spirit was but a hazy concept in Amerindian religion when contact with Christianity greatly clarified and strengthened it.

92:4.6 (1007.6) 2. *The Edenic teachings.* Adam and Eve again portrayed the concept of the Father of all to the evolutionary peoples. The disruption of the first Eden halted the course of the Adamic revelation before it had ever fully started. But the aborted teachings of Adam were carried on by the Sethite priests, and some of these truths have never been entirely lost to the world. The entire trend of Levantine religious evolution was modified by the teachings of the Sethites. But by 2500 B.C. mankind had largely lost sight of the revelation sponsored in the days of Eden.

92:4.7 (1007.7) 3. *Melchizedek of Salem.* This emergency Son of Nebadon inaugurated the third revelation of truth on Urantia. The cardinal precepts of his teachings were *trust* and *faith*. He taught trust in the omnipotent beneficence of God and proclaimed that faith was the act by which men earned God's favor. His teachings gradually commingled with the beliefs and practices of various evolutionary religions and finally developed into those theologic systems present on Urantia at the opening of the first millennium after Christ.

92:4.8 (1008.1) 4. *Jesus of Nazareth.* Christ Michael presented for the fourth time to Urantia the concept of God as the Universal Father, and this teaching has generally persisted ever since. The essence of his teaching was *love* and *service*, the loving worship which a creature son voluntarily gives in recognition of, and response to, the loving ministry of God his Father; the

oferă din toată inima fraților lor bucurându-se să realizeze că, prin acest serviciu, ei îl servesc în egală măsură pe Dumnezeu Tatăl.

5. Capitolele Urantiei. Aceste expuneri, din care face parte capitolul prezent, constituie cea mai recentă prezentare a adevărului înaintea muritorilor Urantiei. Ele se deosebesc de toate revelațiile anterioare, căci ele nu reprezintă lucrarea unei singure personalități din univers, ci o prezentare compusă de numeroase ființe. Totuși, niciodată nici o revelație nu poate fi completă înainte de realizarea Tatălui Universal. Toate celelalte slujiri celeste nu sunt decât parțiale, trecătoare și practic adaptate la condițiile locale de timp și de spațiu. Este posibil ca admitând acest lucru, să se micșoreze forța și autoritatea imediate ale tuturor revelațiilor, dar pe Urantia a venit vremea în care este oportun să se facă aceste declarații deschise, chiar și cu riscul de a slăbi influența și autoritatea prezentei opere, care reprezintă revelația cea mai recentă a adevărului raselor muritoare ale Urantiei.

5. MARI CONDOCĂTORI RELIGIOȘI

În religia evolutivă, zeii sunt concepuți ca existând sub înfățișarea oamenilor. În religia revelată, oamenii sunt învățați că ei sunt fiii lui Dumnezeu - și chiar modelați sub imaginea finită a divinității. În credințele care sintetizează învățăturile revelației și produsele evoluției, conceptul de Dumnezeu este un amestec:

1. De idei preexistente ale cultelor evolutive.
2. De idei sublime ale religiei revelate.
3. De puncte de vedere personale ale marilor șefi religioși, ale profetilor și ale învățătorilor omenirii.

Cea mai mare parte a marilor epoci religioase au fost inaugurate de viața și de învățăturile unei personalități ieșite din comun. Majoritatea mișcărilor morale istorice demne de menționat și-au avut originea în îndrumările unui conducător. Oamenii au avut întotdeauna tendința de a-l venera pe acest conducător, chiar și în pofida învățăturilor sale, de a respecta personalitatea sa, chiar pierzând din vedere adevărurile pe care le proclama aceasta. Acest lucru nu este lipsit de motiv: inima omului evolutiv conține dorința instinctivă de a primi ajutorul de sus și de dincolo. Această dorință arzătoare este menită să anticipeze apariția pe Terra a Prințului Planetar și a Fiilor Materiali ulteriori. Pe Urantia, oamenii au fost privați de acești șefi și conducători supraumani; de aceea, ei caută constant să compenseze această pierdere, înconjurându-i pe șefii lor umani cu legende care vădesc origini supranaturale și cariere miraculoase.

Multe rase și-au închipuit că șefii lor erau născuți de fecioare; carierele lor sunt bine presărate cu episoade miraculoase, iar întoarcerea lor este întotdeauna așteptată de grupurile lor respective. Oamenii din triburile Asiei centrale așteaptă încă întoarcerea lui Gingis Han; în Tibet, în China și în India, cel așteptat este Buddha, iar în cadrul Islamului, Mahomed; la amerindieni, acesta era Onamonalonton; la evrei era, în general, întoarcerea lui Adam ca șef întrupat. În Babilon, zeul Marduk era o perpetuare a

freewill service which such creature sons bestow upon their brethren in the joyous realization that in this service they are likewise serving God the Father.

92:4.9 (1008.2) 5. *The Urantia Papers*. The papers, of which this is one, constitute the most recent presentation of truth to the mortals of Urantia. These papers differ from all previous revelations, for they are not the work of a single universe personality but a composite presentation by many beings. But no revelation short of the attainment of the Universal Father can ever be complete. All other celestial ministrations are no more than partial, transient, and practically adapted to local conditions in time and space. While such admissions as this may possibly detract from the immediate force and authority of all revelations, the time has arrived on Urantia when it is advisable to make such frank statements, even at the risk of weakening the future influence and authority of this, the most recent of the revelations of truth to the mortal races of Urantia.

5. THE GREAT RELIGIOUS LEADERS

92:5.1 (1008.3) In evolutionary religion, the gods are conceived to exist in the likeness of man's image; in revelatory religion, men are taught that they are God's sons — even fashioned in the finite image of divinity; in the synthesized beliefs compounded from the teachings of revelation and the products of evolution, the God concept is a blend of:

- 92:5.2 (1008.4) 1. The pre-existent ideas of the evolutionary cults.
- 92:5.3 (1008.5) 2. The sublime ideals of revealed religion.
- 92:5.4 (1008.6) 3. The personal viewpoints of the great religious leaders, the prophets and teachers of mankind.

92:5.5 (1008.7) Most great religious epochs have been inaugurated by the life and teachings of some outstanding personality; leadership has originated a majority of the worth-while moral movements of history. And men have always tended to venerate the leader, even at the expense of his teachings; to revere his personality, even though losing sight of the truths which he proclaimed. And this is not without reason; there is an instinctive longing in the heart of evolutionary man for help from above and beyond. This craving is designed to anticipate the appearance on earth of the Planetary Prince and the later Material Sons. On Urantia man has been deprived of these superhuman leaders and rulers, and therefore does he constantly seek to make good this loss by enshrouding his human leaders with legends pertaining to supernatural origins and miraculous careers.

92:5.6 (1008.8) Many races have conceived of their leaders as being born of virgins; their careers are liberally sprinkled with miraculous episodes, and their return is always expected by their respective groups. In central Asia the tribesmen still look for the return of Genghis Khan; in Tibet, China, and India it is Buddha; in Islam it is Mohammed; among the Amerinds it was Hesunanin Onamonalonton; with the Hebrews it was, in general, Adam's return as a material ruler. In Babylon the god Marduk was a perpetuation of the Adam legend, the

legendei lui Adam, ideea de fiu-de-Dumnezeu, veriga care pune în legătură omul cu Dumnezeu. Ca urmare a apariției lui Adam pe pământ, așa-zișii fii ai lui Dumnezeu erau ceva obișnuit printre rasele lumii.

Dar, independent de teama superstițioasă pe care cineva o încerca adesea față de ei, fapt este că acești învățători au fost personalități temporale servind ca puncte de sprijin pârghiilor adevărului revelat, pentru a face să progreseze moralitatea, filozofia și religia omenirii.

Pe parcursul unui milion de ani de istorie umană a Urantiei au existat sute și sute de șefi religioși, de la Onagar până la Guru Nanak. În acest timp, s-au produs multe fluxuri și refluxuri ale mării adevărului religios și ale credinței spirituale și, în trecut, fiecare renaștere a religiei pe Urantia a fost identificată cu viața și cu învățăturile vreunui șef religios. Studiind învățătorii timpurilor recente, se poate dovedi utilă gruparea lor pe șapte epoci religioase majore de istorie a Urantiei după Adam.

1. Perioada setită. Preoții setiți, regenerați sub conducerea lui Amosad, au devenit marii învățători postadamici. Ei au activat în toate ținuturile andiților, iar influența lor în timp a persistat cel mai mult la greci, la sumerieni și la hinduși. La cei din urmă, ei au existat până în epoca actuală, ca brahmani ai credinței hinduse. Setiții și fideli lor nu au pierdut niciodată în întregime conceptul de Trinitate revelat de Adam.

2. Era misionarilor melchizedeki. Într-o mare măsură, religia Urantiei a fost regenerată de eforturile învățătorilor însărcinați de Machiventa Melchizedek în epoca în care el trăia și își răspândea învățătura în Salem, aproape cu două mii de ani înaintea lui Crist. Acești misionari proclamau credința ca preț pentru grația lui Dumnezeu; învățăturile lor nu au provocat apariția imediată a religiilor, dar au format totuși bazele pe care învățătorii ulteriori ai adevărului trebuiau să clădească religiile Urantiei.

3. Era posterioară lui Melchizedek. Amenemope și Ikhnaton își răspândeau amândoi învățătura în cursul acestei perioade, dar geniul religios cel mai remarcabil al erei posterioare lui Melchizedek a fost șeful unui grup de beduini levantini, fondatorul religiei ebraice - Moise. Moise a predicat monoteismul. El a zis: „Ascultă, O, Israele, Domnul nostru Dumnezeu este un singur Dumnezeu”. „Domnul, el este Dumnezeu, și nu mai există nimeni altul ca el”. El a căutat cu stăruință să dezrădăcineze, la poporul său, vestigiile cultului fantomelor, mergând chiar până la a prescrie pedeapsa cu moartea pentru cel care îl practica. Monoteismul lui Moise a fost modificat de succesorii săi, dar mai târziu ei au revenit la multe dintre învățăturile lui. Măreția lui Moise rezidă în înțelepciunea și în pătrunderea sa. Au fost oameni care au avut concepte și mai mari asupra lui Dumnezeu, dar nici unul nu a reușit vreodată atât de bine să facă să se adopte credințe atât de avansate de către un număr atât de mare de persoane.

4. Cel de-al șaselea secol de dinaintea lui Crist. Acesta a fost unul dintre cele mai mari secole de trezire religioasă la care fusese vreodată martoră Urantia. Numeroase personalități s-au ridicat ca să proclame adevărul, și printre ele se pot invoca Gautama, Confucius, Lao-Tse, Zoroastru și învățătorii jainiști. Învățăturile lui Gautama sunt foarte larg răspândite în

son-of-God idea, the connecting link between man and God. Following the appearance of Adam on earth, so-called sons of God were common among the world races.

92:5.7 (1009.1) But regardless of the superstitious awe in which they were often held, it remains a fact that these teachers were the temporal personality fulcrums on which the levers of revealed truth depended for the advancement of the morality, philosophy, and religion of mankind.

92:5.8 (1009.2) There have been hundreds upon hundreds of religious leaders in the million-year human history of Urantia from Onagar to Guru Nanak. During this time there have been many ebbs and flows of the tide of religious truth and spiritual faith, and each renaissance of Urantian religion has, in the past, been identified with the life and teachings of some religious leader. In considering the teachers of recent times, it may prove helpful to group them into the seven major religious epochs of post-Adamic Urantia:

92:5.9 (1009.3) 1. *The Sethite period.* The Sethite priests, as regenerated under the leadership of Amosad, became the great post-Adamic teachers. They functioned throughout the lands of the Andites, and their influence persisted longest among the Greeks, Sumerians, and Hindus. Among the latter they have continued to the present time as the Brahmans of the Hindu faith. The Sethites and their followers never entirely lost the Trinity concept revealed by Adam.

92:5.10 (1009.4) 2. *Era of the Melchizedek missionaries.* Urantia religion was in no small measure regenerated by the efforts of those teachers who were commissioned by Machiventa Melchizedek when he lived and taught at Salem almost two thousand years before Christ. These missionaries proclaimed faith as the price of favor with God, and their teachings, though unproductive of any immediately appearing religions, nevertheless formed the foundations on which later teachers of truth were to build the religions of Urantia.

92:5.11 (1009.5) 3. *The post-Melchizedek era.* Though Amenemope and Ikhnaton both taught in this period, the outstanding religious genius of the post-Melchizedek era was the leader of a group of Levantine Bedouins and the founder of the Hebrew religion — Moses. Moses taught monotheism. Said he: “Hear, O Israel, the Lord our God is one God.” “The Lord he is God. There is none beside him.” He persistently sought to uproot the remnants of the ghost cult among his people, even prescribing the death penalty for its practitioners. The monotheism of Moses was adulterated by his successors, but in later times they did return to many of his teachings. The greatness of Moses lies in his wisdom and sagacity. Other men have had greater concepts of God, but no one man was ever so successful in inducing large numbers of people to adopt such advanced beliefs.

92:5.12 (1009.6) 4. *The sixth century before Christ.* Many men arose to proclaim truth in this, one of the greatest centuries of religious awakening ever witnessed on Urantia. Among these should be recorded Gautama, Confucius, Lao-tse, Zoroaster, and the Jainist teachers. The teachings of Gautama have become widespread in Asia, and he is revered as the Buddha by millions.

Asia; milioane de oameni îl respectă în calitate de Buddha. Confucius a jucat pentru moralitatea chineză același rol ca și Platon pentru filozofia greacă; învățăturile lor au avut fără îndoială repercusiuni religioase, dar, strict vorbind, nici unul dintre cei doi nu era un învățător religios. Lao-Tse a avut o viziune mai largă asupra lui Dumnezeu în Tao decât Confucius în omenire sau decât Platon în idealism. Zoroastru, deși foarte influențat de conceptul predominant al dualismului spiritual, binele și răul, exalta categoric, în același timp, ideea unei Deități eterne și de victorie ultimă a luminii asupra întunericului.

5. Primul secol al erei creștine. Ca învățător religios, Isus din Nazaret a pornit de la cultul stabilit de Ioan Botezătorul și s-a îndepărtat atât cât a putut de posturi și de forme. În afară de Isus, Paul din Tars și Filon din Alexandria au fost cei mai mari învățători religioși ai acestei epoci. Conceptele lor asupra religiei au jucat un rol dominant în evoluția credinței care poartă numele lui Crist.

6. Paragraph 92:5.13 is missing. 92:5.14 was misnumbered

7. Cel de-al șaselea secol al erei creștine. Această perioadă comportă două mișcări religioase: dezmembrarea unității creștinismului în Occident și sinteza unei noi religii în Orient. În Europa, creștinismul devenit o instituție atinsese un grad de scleroză care a făcut continuarea creșterii sale incompatibilă cu unitatea. În Orient, învățăturile conjugate ale Islamului, ale hinduismului și ale budismului au fost sintetizate de Nanak și de fideli lui în sikism, una dintre religiile cele mai evolute ale Asiei.

Viitorul Urantiei va fi indubitabil caracterizat de apariția învățătorilor adevărului religios - Paternitatea lui Dumnezeu și fraternitatea tuturor creaturilor. Dar trebuie sperat că eforturile înflăcărâte și sincere ale acestor viitori profeți vor fi mai puțin îndreptate către întărirea barierelor dintre religii, și mai mult către creșterea unei fraternități religioase de adorare spirituală printre numeroși fideli ai teologiilor intelectuale diferite, atât de caracteristice planetei Urantia din Satania.

6. RELIGIILE COMPOZITE

Religiile Urantiei din secolul al douăzecilea oferă un tablou interesant al evoluției sociale a tendinței umane către adorare. Multe credințe au progresat foarte puțin de la epoca cultului fantomelor. Ca grup, pigmeii din Africa nu au reacții religioase, deși unii dintre ei cred puțin într-un mediu înconjurător alcătuit de spirite. Ei sunt astăzi exact în punctul unde se găseau oamenii primitivi la începutul evoluției religiei. Credința fundamentală a religiei primitive era în supraviețuirea după moarte. Ideea de a adora un Dumnezeu personal denotă o dezvoltare evolutivă avansată, și chiar și primul stadiu de revelație. Dyakșii nu au instituit decât practicile religioase cele mai primitive. Eschimoșii și amerindienii încă nu aveau, până mai recent, decât concepte foarte sărace despre Dumnezeu; ei credeau

Confucius was to Chinese morality what Plato was to Greek philosophy, and while there were religious repercussions to the teachings of both, strictly speaking, neither was a religious teacher; Lao-tse envisioned more of God in Tao than did Confucius in humanity or Plato in idealism. Zoroaster, while much affected by the prevalent concept of dual spiritism, the good and the bad, at the same time definitely exalted the idea of one eternal Deity and of the ultimate victory of light over darkness.

92:5.13 (1010.1) 5. *The first century after Christ.* As a religious teacher, Jesus of Nazareth started out with the cult which had been established by John the Baptist and progressed as far as he could away from fasts and forms. Aside from Jesus, Paul of Tarsus and Philo of Alexandria were the greatest teachers of this era. Their concepts of religion have played a dominant part in the evolution of that faith which bears the name of Christ.

92:5.14 (1010.2) 6. *The sixth century after Christ.* Mohammed founded a religion which was superior to many of the creeds of his time. His was a protest against the social demands of the faiths of foreigners and against the incoherence of the religious life of his own people.

92:5.15 (1010.3) 7. *The fifteenth century after Christ.* This period witnessed two religious movements: the disruption of the unity of Christianity in the Occident and the synthesis of a new religion in the Orient. In Europe institutionalized Christianity had attained that degree of inelasticity which rendered further growth incompatible with unity. In the Orient the combined teachings of Islam, Hinduism, and Buddhism were synthesized by Nanak and his followers into Sikhism, one of the most advanced religions of Asia.

92:5.16 (1010.4) The future of Urantia will doubtless be characterized by the appearance of teachers of religious truth — the Fatherhood of God and the fraternity of all creatures. But it is to be hoped that the ardent and sincere efforts of these future prophets will be directed less toward the strengthening of interreligious barriers and more toward the augmentation of the religious brotherhood of spiritual worship among the many followers of the differing intellectual theologies which so characterize Urantia of Satania.

6. THE COMPOSITE RELIGIONS

92:6.1 (1010.5) Twentieth-century Urantia religions present an interesting study of the social evolution of man's worship impulse. Many faiths have progressed very little since the days of the ghost cult. The Pygmies of Africa have no religious reactions as a class, although some of them believe slightly in a spirit environment. They are today just where primitive man was when the evolution of religion began. The basic belief of primitive religion was survival after death. The idea of worshipping a personal God indicates advanced evolutionary development, even the first stage of revelation. The Dyaks have evolved only the most primitive religious practices. The comparatively recent Eskimos and Amerinds had very meager concepts of God; they believed in ghosts and had an indefinite idea of survival

în fantome, și aveau o vagă idee despre un fel de supraviețuire după moarte. Aborigenii australieni de astăzi au doar o frică de fantome, groază de singurătate, și o adorare rudimentară a strămoșilor. Zulușii tocmai sunt pe cale de a elabora o religie a sacrificiilor și a fricii de fantome. Numeroase triburi africane nu au depășit încă stadiul fetișismului evoluției religioase, exceptând cazul când ele au suferit influența misionarilor creștini și musulmani. Totuși, câteva grupuri sunt atașate de multă vreme de ideea de monoteism, asemeni tracilor de altădată care credeau de asemenea în nemurire.

Pe Urantia, religia evolutivă și religia revelată progresa cîot la cîot, în timp ce se amestecă și fuzionează în diverse sisteme teologice care sunt recunoscute în lume în epoca redactării capitolelor prezente. Aceste religii, cele ale secolului al douăzecilea al Urantie, pot fi enumerate după cum urmează:

1. Hinduismul - cea mai veche.
2. Religia ebraică.
3. Budismul.
4. Învățăturile lui Confucius.
5. Credințele taoiste.
6. Zoroastrismul.
7. Șintoismul.
- Paragraph 92:6.10 is missing
9. Creștinismul.
10. Islamul.
11. Sikismul - cea mai recentă.

Religiile cele mai evolute ale antichității erau iudaismul și hinduismul, și au exercitat fiecare în parte o mare influență asupra cursului dezvoltării religioase în Occident și în Orient. Hindușii și evreii credeau că religiile lor erau inspirate și revelate, și că toate celelalte erau forme decadente ale unicei credințe adevărate.

India este divizată între religiile hindusă, sikhă, musulmană și jainistă, dintre care fiecare îl descrie pe Dumnezeu, pe om și universul conform propriilor ei concepții. China urmează învățăturile taoiste și ale lui Confucius. Șinto este respectată în Japonia.

Paragraph 92:6.16 is missing

Religia ebraică înglobează tranziția filozofică dintre politeism și monoteism; ea este o verigă evolutivă dintre religiile de evoluție și religiile de revelație. Evreii au fost singurul popor occidental care să urmeze evoluția zeilor lor primitivi până la capăt, până la Dumnezeu revelației, dar acest adevăr nu a fost niciodată larg acceptat înaintea epocii lui Isaia, care a predicat din nou ideea mixtă de o Deitate rasială conjugată cu un Creator Universal: „O Domn al Oștilor, Dumnezeu al Israelului, tu ești Dumnezeu, chiar tu; tu ai creat cerul și

of some sort after death. Present-day native Australians have only a ghost fear, dread of the dark, and a crude ancestor veneration. The Zulus are just evolving a religion of ghost fear and sacrifice. Many African tribes, except through missionary work of Christians and Mohammedans, are not yet beyond the fetish stage of religious evolution. But some groups have long held to the idea of monotheism, like the onetime Thracians, who also believed in immortality.

92:6.2 (1010.6) On Urantia, evolutionary and revelatory religion are progressing side by side while they blend and coalesce into the diversified theologic systems found in the world in the times of the inditement of these papers. These religions, the religions of twentieth-century Urantia, may be enumerated as follows:

- 92:6.3 (1011.1) 1. Hinduism — the most ancient.
- 92:6.4 (1011.2) 2. The Hebrew religion.
- 92:6.5 (1011.3) 3. Buddhism.
- 92:6.6 (1011.4) 4. The Confucian teachings.
- 92:6.7 (1011.5) 5. The Taoist beliefs.
- 92:6.8 (1011.6) 6. Zoroastrianism.
- 92:6.9 (1011.7) 7. Shinto.
- 92:6.10 (1011.8) 8. Jainism.
- 92:6.11 (1011.9) 9. Christianity.
- 92:6.12 (1011.10) 10. Islam.
- 92:6.13 (1011.11) 11. Sikhism — the most recent.

92:6.14 (1011.12) The most advanced religions of ancient times were Judaism and Hinduism, and each respectively has greatly influenced the course of religious development in Orient and Occident. Both Hindus and Hebrews believed that their religions were inspired and revealed, and they believed all others to be decadent forms of the one true faith.

92:6.15 (1011.13) India is divided among Hindu, Sikh, Mohammedan, and Jain, each picturing God, man, and the universe as these are variously conceived. China follows the Taoist and the Confucian teachings; Shinto is revered in Japan.

92:6.16 (1011.14) The great international, interracial faiths are the Hebraic, Buddhist, Christian, and Islamic. Buddhism stretches from Ceylon and Burma through Tibet and China to Japan. It has shown an adaptability to the mores of many peoples that has been equaled only by Christianity.

92:6.17 (1011.15) The Hebrew religion encompasses the philosophic transition from polytheism to monotheism; it is an evolutionary link between the religions of evolution and the religions of revelation. The Hebrews were the only western people to follow their early evolutionary gods straight through to the God of revelation. But this truth never became widely accepted until the days of Isaiah, who once again taught the blended idea of a racial deity combined with a Universal Creator: “O Lord of Hosts, God of Israel, you are God, even you alone;

pământul". La un moment dat, speranța supraviețuirii civilizației occidentale a rezidat în sublimul concept ebraic de bunătate și în conceptul grecesc avansat de frumusețe.

Religia creștină este religia care tratează despre viața și învățăturile lui Crist; ea este bazată pe teologia iudaismului, modificată de asimilarea anumitor învățături ale lui Zoroastru și de filozofia greacă, și formulată în principal de trei personalități: Filon, Petru și Pavel. Ea a trecut prin numeroase faze de evoluție de la Pavel, și este atât de occidentalizată, încât multe popoare neeuropene consideră cu totul natural creștinismul ca revelația străină a unui Dumnezeu străin, și ca fiind destinată străinilor.

Islamul este legătura religio-culturală dintre Africa de Nord, Levant și Asia de sud-est. Aceasta a fost teologia iudaică, în legătură cu învățăturile creștine ulterioare, care au făcut Islamul monoteist. Discipolii lui Mahomed s-au poticnit de învățăturile avansate ale Trinității; ei nu puteau înțelege doctrina celor trei personalități divine și a unei singure Deități. Este întotdeauna dificil să se determine mintea evolutivă să accepte deodată un adevăr superior revelat. Omul este o creatură evolutivă și, în ansamblu, trebuie ca el să-și dobândească religia sa prin tehnici evolutive.

Cultul strămoșilor a constituit, într-o anumită epocă, un progres incontestabil în evoluția religioasă, dar este în același timp uimitor și regretabil că acest concept primitiv persistă în China, în Japonia și în India printre atât de multe idei relativ mai avansate precum budismul și hinduismul. În Occident, cultul strămoșilor a devenit venerarea zeilor naționali și respectul pentru eroii rasei. În secolul al douăzecilea, această religie naționalistă de venerare a eroilor și-a făcut apariția în diverse laicisme radicale și naționaliste care caracterizează multe rase și națiuni occidentale. Această atitudine se regăsește, de asemenea, în mare parte în marile universități și în importante comunități industriale ale popoarelor de limbă engleză. Ideea că religia nu este decât „căutarea în comun a vieții de sfințenie” nu diferă mult de aceste concepte. 'Religiile naționale' nu reprezintă nimic mai mult decât o întoarcere la adorarea primitivă a împăratului la romani, iar la shintoști - adorarea Statului în familia imperială japoneză.

7. EVOLUȚIA ULTERIOARĂ A RELIGIEI

Religia nu poate niciodată să devină un fapt științific. Filozofia poate, într-adevăr, să stea pe o bază științifică, însă religia rămâne întotdeauna fie evolutivă, fie revelată, fie o combinație eventuală a celor două, cum este cazul în lumea de azi.

Noile religii nu pot fi născocite; ele sunt fie provenite dintr-o evoluție fie revelate deodată. Toate religiile evolutive sunt pur și simplu expresii progresive ale credințelor vechi, ale noilor adaptări, ale noilor ajustări. Vechiul nu încetează să existe; el este întemeiat pe ceea ce este nou, la fel ca și în cazul sikhismului care a înmugurit, a înflorit și și-a înfipt rădăcinile în solul și în formele hinduismului, ale budismului, ale islamismului și ale altor culte contemporane. Religia primitivă era foarte democratică; sălbaticii luau și dădeau cu împrumut cu ușurință.

you have made heaven and earth." At one time the hope of the survival of Occidental civilization lay in the sublime Hebraic concepts of goodness and the advanced Hellenic concepts of beauty.

92.6.18 (1011.16) The Christian religion is the religion about the life and teachings of Christ based upon the theology of Judaism, modified further through the assimilation of certain Zoroastrian teachings and Greek philosophy, and formulated primarily by three individuals: Philo, Peter, and Paul. It has passed through many phases of evolution since the time of Paul and has become so thoroughly Occidentalized that many non-European peoples very naturally look upon Christianity as a strange revelation of a strange God and for strangers.

92.6.19 (1011.17) Islam is the religio-cultural connective of North Africa, the Levant, and southeastern Asia. It was Jewish theology in connection with the later Christian teachings that made Islam monotheistic. The followers of Mohammed stumbled at the advanced teachings of the Trinity; they could not comprehend the doctrine of three divine personalities and one Deity. It is always difficult to induce evolutionary minds *suddenly* to accept advanced revealed truth. Man is an evolutionary creature and in the main must get his religion by evolutionary techniques.

92.6.20 (1012.1) Ancestor worship onetime constituted a decided advance in religious evolution, but it is both amazing and regrettable that this primitive concept persists in China, Japan, and India amidst so much that is relatively more advanced, such as Buddhism and Hinduism. In the Occident, ancestor worship developed into the veneration of national gods and respect for racial heroes. In the twentieth century this hero-venerating nationalistic religion makes its appearance in the various radical and nationalistic secularisms which characterize many races and nations of the Occident. Much of this same attitude is also found in the great universities and the larger industrial communities of the English-speaking peoples. Not very different from these concepts is the idea that religion is but "a shared quest of the good life." The "national religions" are nothing more than a reversion to the early Roman emperor worship and to Shinto — worship of the state in the imperial family.

7. THE FURTHER EVOLUTION OF RELIGION

92.7.1 (1012.2) Religion can never become a scientific fact. Philosophy may, indeed, rest on a scientific basis, but religion will ever remain either evolutionary or revelatory, or a possible combination of both, as it is in the world today.

92.7.2 (1012.3) New religions cannot be invented; they are either evolved, or else they are *suddenly revealed*. All new evolutionary religions are merely advancing expressions of the old beliefs, new adaptations and adjustments. The old does not cease to exist; it is merged with the new, even as Sikhism budded and blossomed out of the soil and forms of Hinduism, Buddhism, Islam, and other contemporary cults. Primitive religion was very democratic; the savage was quick to borrow or lend. Only with revealed religion did autocratic and intolerant theologic egotism appear.

Numai odată cu religia revelată s-a întâmplat să apară egoismele teologice autocratice și intolerante.

Numeroase religii ale Urantiei sunt toate bune în măsura în care îl aduc pe om la Dumnezeu, și în măsura în care îi aduc omului realizarea Tatălui. Este o eroare, pentru un grup religios oarecare, să își imagineze că propriul său crez este Adevărul; această atitudine denotă mai multă aroganță teologică decât certitudine în credință. Toate religiile Urantiei fără excepție ar profita din faptul de a studia și a asimila cel mai bun dintre adevărurile conținute în toate celelalte, căci ele conțin toate adevărurile. Oamenii religioși ar face mai bine să ia cu împrumut ceea ce este cel mai bun în credința spirituală vie a vecinilor lor, decât să denunțe ceea ce este mai rău în superstițiile lor remanente și în ritualurile lor desuete.

Toate aceste religii au apărut ca rezultat al reacției intelectuale variabile a oamenilor la îndrumări spirituale identice. Ei ar trebui să abandoneze orice speranță de a ajunge la o uniformitate a crezului, a dogmelor și a riturilor - căci acestea sunt intelectuale; însă ei pot, și vor ajunge într-o zi, să realizeze o unitate în adorarea sinceră a Tatălui tuturor, pentru că acest lucru este spiritual, și este veșnic adevărat că în spirit toți oamenii sunt egali.

Religia primitivă era în mare măsură o conștiință a valorilor materiale, dar civilizația înalță valorile religioase, căci adevărata religie este consacarea de sine servirii valorilor semnificative și supreme. Pe măsură ce religia evoluează, etica devine filozofia moralei, iar moralitatea devine autodisciplina prin criteriile semnificațiilor superioare și ale valorilor supreme - idealurile divine și spirituale. Religia devine astfel o devoțiune spontană și emoționantă, experiența vie a fidelității iubirii.

Calitatea unei religii se apreciază după:

1. Valorile nivelului ei - loialitățile.
2. Profunzimea semnificațiilor ei - sensibilizarea indivizilor la aprecierea idealistă a acestor valori superioare.
3. Intensitatea consacrării - gradul de devoțiune față de aceste valori divine.
4. Progresul fără piedici al personalității pe această cale cosmică de viață spirituală idealistă, realizarea filiației cu Dumnezeu și a cetățeniei indefinit progresive în univers.

Semnificațiile religioase progresează în conștiința de sine atunci când copilul transferă de la părinții lui la Dumnezeu ideile lui asupra omnipotenței. Toată experiența religioasă a unui asemenea copil depinde foarte mult de faptul că relațiile lui cu părinții au fost dominate de frică sau de dragoste. Sclavii au încercat întotdeauna mari dificultăți în transformarea fricii de stăpânii lor în concepte de dragoste de Dumnezeu. Civilizația, știința și religiile superioare trebuie să elibereze lumea de aceste frici născute din spaima de fenomenele naturale. O mai mare iluminare ar trebui astfel să îi scape pe muritorii educați de a depinde de un intermediar oarecare pentru a comunica cu Dumnezeu.

Stadiile intermediare ale ezitării idolatre pentru transferarea venerării lucrurilor omenești și vizibile către

92.7.3 (1012.4) The many religions of Urantia are all good to the extent that they bring man to God and bring the realization of the Father to man. It is a fallacy for any group of religionists to conceive of their creed as *The Truth*; such attitudes bespeak more of theological arrogance than of certainty of faith. There is not a Urantia religion that could not profitably study and assimilate the best of the truths contained in every other faith, for all contain truth. Religionists would do better to borrow the best in their neighbors' living spiritual faith rather than to denounce the worst in their lingering superstitions and outworn rituals.

92.7.4 (1012.5) All these religions have arisen as a result of man's variable intellectual response to his identical spiritual leading. They can never hope to attain a uniformity of creeds, dogmas, and rituals — these are intellectual; but they can, and some day will, realize a unity in true worship of the Father of all, for this is spiritual, and it is forever true, in the spirit all men are equal.

92.7.5 (1012.6) Primitive religion was largely a material-value consciousness, but civilization elevates religious values, for true religion is the devotion of the self to the service of meaningful and supreme values. As religion evolves, ethics becomes the philosophy of morals, and morality becomes the discipline of self by the standards of highest meanings and supreme values — divine and spiritual ideals. And thus religion becomes a spontaneous and exquisite devotion, the living experience of the loyalty of love.

92.7.6 (1013.1) The quality of a religion is indicated by:

92.7.7 (1013.2) 1. Level of values — loyalties.

92.7.8 (1013.3) 2. Depth of meanings — the sensitization of the individual to the idealistic appreciation of these highest values.

92.7.9 (1013.4) 3. Consecration intensity — the degree of devotion to these divine values.

92.7.10 (1013.5) 4. The unfettered progress of the personality in this cosmic path of idealistic spiritual living, realization of sonship with God and never-ending progressive citizenship in the universe.

92.7.11 (1013.6) Religious meanings progress in self-consciousness when the child transfers his ideas of omnipotence from his parents to God. And the entire religious experience of such a child is largely dependent on whether fear or love has dominated the parent-child relationship. Slaves have always experienced great difficulty in transferring their master-fear into concepts of God-love. Civilization, science, and advanced religions must deliver mankind from those fears born of the dread of natural phenomena. And so should greater enlightenment deliver educated mortals from all dependence on intermediaries in communion with Deity.

92.7.12 (1013.7) These intermediate stages of idolatrous hesitation in the transfer of veneration from the human

lucrurile divine și invizibile sunt inevitabile, dar aceste stadii ar trebui să fie scurtate de conștiința de înlesnirile aduse de slujirea spiritului divin superior. Totuși, oamenii au fost profund influențați nu numai de conceptele lor de Deitate, ci și de caracterul de eroi pe care ei au ales să-i onoreze. E ceva foarte nefericit ca aceia care au ajuns să veneraze Cristul divin și să-l reînvie neglijaseră omul - viteazul și curajosul erou - Iosua ben Iosif.

Oamenii moderni au în ei înșiși o conștiință suficientă a religiei, dar obiceiurile lor de adorare sunt făcute confuze și sunt discreditate de metamorfozarea lor accelerată și de dezvoltarea lor științifică fără precedent. Bărbații și femeile care gândesc vor ca religia să fie definită din nou, și această cerință va obliga religia să se reevalueze.

Omul modern este confruntat cu sarcina de a face într-o singură generație mai multe reajustări în valorile umane decât au fost făcute în două mii de ani. Iar toate acestea influențează atitudinea socială față de religie, căci religia este un mod de a trăi precum și o tehnică de a gândi.

Adevărata religie trebuie mereu să fie simultan eternul fundament și steaua călăuzitoare a tuturor civilizațiilor durabile.

[Prezentat de un Melchizedek din Nebadon]

and the visible to the divine and invisible are inevitable, but they should be shortened by the consciousness of the facilitating ministry of the indwelling divine spirit. Nevertheless, man has been profoundly influenced, not only by his concepts of Deity, but also by the character of the heroes whom he has chosen to honor. It is most unfortunate that those who have come to venerate the divine and risen Christ should have overlooked the man — the valiant and courageous hero — Joshua ben Joseph.

92:7.13 (1013.8) Modern man is adequately self-conscious of religion, but his worshipful customs are confused and discredited by his accelerated social metamorphosis and unprecedented scientific developments. Thinking men and women want religion redefined, and this demand will compel religion to re-evaluate itself.

92:7.14 (1013.9) Modern man is confronted with the task of making more readjustments of human values in one generation than have been made in two thousand years. And this all influences the social attitude toward religion, for religion is a way of living as well as a technique of thinking.

92:7.15 (1013.10) True religion must ever be, at one and the same time, the eternal foundation and the guiding star of all enduring civilizations.

92:7.16 (1013.11) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

Capitolul 93. Machiventa Melchizedek

⇐ 092

CARTEA URANTIA

094 ⇐

PARTE III. ISTORIA URANTIEI

CAPITOLUL 93 MACHIVENTA MELCHIZEDEK

Secțiuni

Introduction

1. Încarnarea lui Machiventa
2. Înțeleptul din Salem
3. Învățăturile lui Melchizedek
4. Religia Salemului
5. Alegerea lui Avraam
6. Alianța lui Melchizedek cu Avraam
7. Misionarii lui Melchizedek
8. Plecarea lui Melchizedek
9. După plecarea lui Melchizedek
10. Statutul prezent al lui Machiventa Melchizedek

PAPER 93 MACHIVENTA MELCHIZEDEK

SECTIONS

Introduction

1. The Machiventa Incarnation
2. The Sage of Salem
3. Melchizedek's Teachings
4. The Salem Religion
5. The Selection of Abraham
6. Melchizedek's Covenant with Abraham
7. The Melchizedek Missionaries
8. Departure of Melchizedek
9. After Melchizedek's Departure
10. Present Status of Machiventa Melchizedek

Introduction

MELCHIZEDEKII sunt larg cunoscuți ca Fii de intervenție, căci ei se angajează într-o uimitoare serie de activități în lumile unui univers local. Când se pune o problemă extraordinară sau când trebuie să se încerce ceva neobișnuit, foarte adesea un Melchizedek este cel care acceptă misiunea. Aptitudinea Fiilor Melchizedeki de a opera în caz de urgență și pe nivele foarte diversificate ale universului, chiar și pe nivelul fizic de manifestare a personalității, este specifică ordinului lor. Numai Purtătorii Vieții împărtășesc, într-o oarecare măsură, această extindere metamorfică a funcțiunilor personalității.

Ordinul Melchizedek de filiație universală a fost extrem de activ pe Urantia. Un corp de doisprezece dintre ei a servit în legătură cu Purtătorii Vieții. Un corp ulterior de doisprezece a asigurat administrarea provizorie a lumii voastre la puțin timp după secesiunea lui Caligastia, și și-a păstrat autoritatea până la epoca lui Adam și a Evei. Acești doisprezece Melchizedeki au revenit pe Urantia după greșeala lui Adam și a Evei, și au continuat apoi ca administratori provizorii ai planetei, până în ziua în care Isus din Nazaret, în calitate de Fiu al Omului, a devenit Prințul Planetar titular al Urantie.

INTRODUCTION

93:0.1 (1014.1) THE Melchizedeks are widely known as emergency Sons, for they engage in an amazing range of activities on the worlds of a local universe. When any extraordinary problem arises, or when something unusual is to be attempted, it is quite often a Melchizedek who accepts the assignment. The ability of the Melchizedek Sons to function in emergencies and on widely divergent levels of the universe, even on the physical level of personality manifestation, is peculiar to their order. Only the Life Carriers share to any degree this metamorphic range of personality function.

93:0.2 (1014.2) The Melchizedek order of universe sonship has been exceedingly active on Urantia. A corps of twelve served in conjunction with the Life Carriers. A later corps of twelve became receivers for your world shortly after the Caligastia secession and continued in authority until the time of Adam and Eve. These twelve Melchizedeks returned to Urantia upon the default of Adam and Eve, and they continued thereafter as planetary receivers on down to the day when Jesus of Nazareth, as the Son of Man, became the titular Planetary Prince of Urantia.

1. ÎNCARNAREA LUI MACHIVENTA

1. THE MACHIVENTA INCARNATION

Adevărul revelat a fost amenințat cu dispariția în cursul mileniilor care au urmat eșuării misiunii lui Adam de pe Urantia. Din punct de vedere intelectual, rasele umane făceau progrese, dar, din punct de vedere spiritual, ele pierdeau lent teren. Către anul 3000 înaintea erei creștine, conceptul de Dumnezeu devenise foarte vag în mintea oamenilor.

Cei doisprezece administratori provizorii melchizedeki erau la curent cu proiectul de manifestare al lui Mihail pe planeta lor, dar nu știau cât de curând se va produce acest lucru. De aceea, ei s-au reunit în consiliu solemn și au cerut celor Preaînălți ai Edentiei să fie luate dispoziții pentru a se menține lumina adevărului pe Urantia. Această cerere a fost respinsă, cu mențiunea că „conducerea treburilor pe 606 a Sataniei este în întregime în mâinile conservatorilor Melchizedeki”. Aceștia au apelat atunci la ajutorul Tatălui Melchizedek, dar au primit numai notificarea că ei trebuie să continue să susțină adevărul în maniera pe care ar fi ales-o ei înșiși „până la sosirea unui Fiu de consacrare”, care „va salva de la decădere și incertitudine titlurile planetare”.

Ca o consecință a reducerii complete a celor doisprezece administratori provizorii ai planetei la propriile lor resurse, unul dintre ei, Machiventa Melchizedek, a candidat voluntar pentru a face ceea ce nu fusese făcut decât de șase ori în toată istoria Nebadonului: să se întruchieze temporar pe pământ ca un om al tărâmului, să se dăruiască ca un Fiu de intervenție pentru a sluji lumea. Autoritățile Salvingtonului au acordat permisiunea de a se întreprinde această aventură, și încarnarea efectivă a lui Machiventa Melchizedek a fost consumată aproape de locul care avea să devină orașul Salemului, în Palestina. Întreaga operație de materializare a acestui Fiu Melchizedek a fost înfăptuită de administratorii planetari provizorii cu cooperarea Purtătorilor Vieții, a anumitor Controlori Fizici Principali și a altor personalități celeste rezidente pe Urantia.

2. ÎNȚELEPTUL DIN SALEM

Era cu 1973 de ani înainte de nașterea lui Isus când Machiventa s-a coborât la rasele umane ale Urantiei. Venirea lui a avut loc fără fast; nici un ochi omenesc nu a fost martor la materializarea sa. Prima dată când l-a observat un muritor a fost ziua memorabilă în care a intrat în cortul lui Amdon, un crescător de animale caldeean de origine sumeriană. Proclamarea misiunii sale a fost încorporată în simpla declarație pe care el a făcut-o acestui păstor: „Eu sunt Melchizedek, preot al El Elyonului, Cel Prea-înalt, singurul și unicul Dumnezeu”.

După ce păstorul și-a revenit din uluirea lui și l-a asaltat pe acest străin cu numeroase întrebări, el i-a cerut lui Melchizedek să cineze cu el. Aceasta a fost prima oară, în lunga sa carieră universală, când Machiventa a mâncat alimente materiale, hrana care urma să-l susțină pe durata celor nouăzeci și patru de ani ai vieții sale ca ființă materială.

În noaptea aceea, în timp ce conversau sub cerul înstelat, Melchizedek a inaugurat misiunea sa de revelare a adevărului realității lui Dumnezeu când, cu o mișcare circulară a brațului, el s-a întors către Amdon

93:1.1 (1014.3) Revealed truth was threatened with extinction during the millenniums which followed the miscarriage of the Adamic mission on Urantia. Though making progress intellectually, the human races were slowly losing ground spiritually. About 3000 B.C. the concept of God had grown very hazy in the minds of men.

93:1.2 (1014.4) The twelve Melchizedek receivers knew of Michael's impending bestowal on their planet, but they did not know how soon it would occur; therefore they convened in solemn council and petitioned the Most Highs of Edentia that some provision be made for maintaining the light of truth on Urantia. This plea was dismissed with the mandate that "the conduct of affairs on 606 of Satania is fully in the hands of the Melchizedek custodians." The receivers then appealed to the Father Melchizedek for help but only received word that they should continue to uphold truth in the manner of their own election "until the arrival of a bestowal Son," who "would rescue the planetary titles from forfeiture and uncertainty."

93:1.3 (1014.5) And it was in consequence of having been thrown so completely on their own resources that Machiventa Melchizedek, one of the twelve planetary receivers, volunteered to do that which had been done only six times in all the history of Nebadon: to personalize on earth as a temporary man of the realm, to bestow himself as an emergency Son of world ministry. Permission was granted for this adventure by the Salvington authorities, and the actual incarnation of Machiventa Melchizedek was consummated near what was to become the city of Salem, in Palestine. The entire transaction of the materialization of this Melchizedek Son was completed by the planetary receivers with the co-operation of the Life Carriers, certain of the Master Physical Controllers, and other celestial personalities resident on Urantia.

2. THE SAGE OF SALEM

93:2.1 (1015.1) It was 1,973 years before the birth of Jesus that Machiventa was bestowed upon the human races of Urantia. His coming was unspectacular; his materialization was not witnessed by human eyes. He was first observed by mortal man on that eventful day when he entered the tent of Amdon, a Chaldean herder of Sumerian extraction. And the proclamation of his mission was embodied in the simple statement which he made to this shepherd, "I am Melchizedek, priest of El Elyon, the Most High, the one and only God."

93:2.2 (1015.2) When the herder had recovered from his astonishment, and after he had plied this stranger with many questions, he asked Melchizedek to sup with him, and this was the first time in his long universe career that Machiventa had partaken of material food, the nourishment which was to sustain him throughout his ninety-four years of life as a material being.

93:2.3 (1015.3) And that night, as they talked out under the stars, Melchizedek began his mission of the revelation of the truth of the reality of God when, with a sweep of his arm, he turned to Amdon, saying, "El Elyon, the

zicându-i: „El Elyon, cel Preaînalt, este creatorul divin al stelelor și al cerului, și chiar și al acestui pământ pe care trăim, și el este, de asemenea, Dumnezeuul suprem al cerului”.

În câțiva ani, Melchizedek adunase în jurul lui un grup de elevi, de discipoli și de credincioși, care au format nucleul comunității ulterioare a Salemului. El era binecunoscut în toată Palestina ca fiind preotul lui El Elyon, cel Preaînalt, și ca înțelept al Salemului. La anumite triburi din împrejurimi, el era adesea numit șeicul sau regele Salemului. Salemul era locul care, după dispariția lui Melchizedek, a devenit orașul lui lebus, care a primit mai târziu numele de Ierusalim.

În aparență sa personală, Melchizedek semăna cu un membru al popoarelor sumeriene și nodite pe atunci contopite; el avea aproape un metru și optzeci de centimetri înălțime și o ținută impunătoare. El vorbea caldeeană și o jumătate de duzină de alte limbi. Se îmbrăca asemenea preoților din Canaan, doar că, pe pieptul său, el purta o emblema din trei cercuri concentrice, simbolul Trinității Paradisului aflat în uz în Satania. În cursul funcției sale, această insignă din trei cercuri concentrice a fost considerată de către discipolii săi ca fiind atât de sacră încât nu au îndrăznit niciodată să se servească de ea, iar după trecerea câtorva generații, această emblema a fost repede uitată.

Cu toate că Machiventa a trăit în felul oamenilor ținutului, el nu s-a căsătorit niciodată și nici n-ar fi putut lăsa urmași pe pământ. Corpul său fizic, deși semăna cu acela al unui om, era în realitate de un ordin particular, acela al corpurilor special construite folosite de cei o sută de membrii materializați ai statului major al Prințului Caligastia, numai că el nu purta plasma vitală a nici unei rase umane. Arborele vieții nici nu mai era disponibil pe Urantia. Dacă Machiventa ar fi rămas pe pământ pentru o perioadă lungă, mecanismul său fizic s-ar fi deteriorat treptat. Indiferent de situație, el și-a încheiat misiunea de manifestare la nouăzeci și patru de ani, cu mult înainte ca trupul său material să fi început să se dezintegreze.

Acest Melchizedek încarnat a primit un Ajustor al Gândirii care a locuit în personalitatea sa umană ca sfetnic al timpului și ca mentor al cărnii. Acest spirit al Tatălui a dobândit astfel experiența și introducerea practică în problemele Urantiei, precum și în tehnica de locuire într-un Fiu încarnat. Grație acestui fapt a putut el să acționeze cu atâta curaj în mintea umană a Fiului lui Dumnezeu care a venit mai târziu, când Mihail a apărut pe pământ sub înfățișarea unui trup muritor. Acesta este unicul Ajustor al Gândirii care a activat vreodată de două ori într-o minte de pe Urantia, dar în ambele cazuri, acest lucru a fost atât divin, cât și uman.

Pe durata încarnării sale, Machiventa a rămas într-un contact continuu cu cei unsprezece tovarăși ai lui din corpul de conservatori planetari, dar el nu putea comunica cu alte ordine de personalități celeste. În afară de administratorii provizorii Melchizedeki, el nu avea mai mult contact cu inteligențe supraumane decât o ființă umană obișnuită.

Most High, is the divine creator of the stars of the firmament and even of this very earth on which we live, and he is also the supreme God of heaven.”

93:2.4 (1015.4) Within a few years Melchizedek had gathered around himself a group of pupils, disciples, and believers who formed the nucleus of the later community of Salem. He was soon known throughout Palestine as the priest of El Elyon, the Most High, and as the sage of Salem. Among some of the surrounding tribes he was often referred to as the sheik, or king, of Salem. Salem was the site which after the disappearance of Melchizedek became the city of Jebus, subsequently being called Jerusalem.

93:2.5 (1015.5) In personal appearance, Melchizedek resembled the then blended Nodite and Sumerian peoples, being almost six feet in height and possessing a commanding presence. He spoke Chaldean and a half dozen other languages. He dressed much as did the Canaanite priests except that on his breast he wore an emblem of three concentric circles, the Satania symbol of the Paradise Trinity. In the course of his ministry this insignia of three concentric circles became regarded as so sacred by his followers that they never dared to use it, and it was soon forgotten with the passing of a few generations.

93:2.6 (1015.6) Though Machiventa lived after the manner of the men of the realm, he never married, nor could he have left offspring on earth. His physical body, while resembling that of the human male, was in reality on the order of those especially constructed bodies used by the one hundred materialized members of Prince Caligastia's staff except that it did not carry the life plasm of any human race. Nor was there available on Urantia the tree of life. Had Machiventa remained for any long period on earth, his physical mechanism would have gradually deteriorated; as it was, he terminated his bestowal mission in ninety-four years long before his material body had begun to disintegrate.

93:2.7 (1016.1) This incarnated Melchizedek received a Thought Adjuster, who indwelt his superhuman personality as the monitor of time and the mentor of the flesh, thus gaining that experience and practical introduction to Urantian problems and to the technique of indwelling an incarnated Son which enabled this spirit of the Father to function so valiantly in the human mind of the later Son of God, Michael, when he appeared on earth in the likeness of mortal flesh. And this is the only Thought Adjuster who ever functioned in two minds on Urantia, but both minds were divine as well as human.

93:2.8 (1016.2) During the incarnation in the flesh, Machiventa was in full contact with his eleven fellows of the corps of planetary custodians, but he could not communicate with other orders of celestial personalities. Aside from the Melchizedek receivers, he had no more contact with superhuman intelligences than a human being.

3. ÎNVĂȚĂTURILE LUI MELCHIZEDEK

3. MELCHIZEDEK'S TEACHINGS

După un deceniu, Melchizedek a organizat școlile sale din Salem modelându-le după sistemul antic dezvoltat de primii preoți setiți ai celui de-al doilea Eden. Chiar și ideea de dijmă, care a fost introdusă de cel pe care l-a convertit mai târziu, Avraam, a provenit, de asemenea, din tradiții ambigue privind metodele setiților antici.

Melchizedek propovăduia conceptul unui Dumnezeu unic, al unei Zeități universale, dar el a îngăduit poporului să confunde acest Dumnezeu cu Tatăl Constelației Norlatiadekului, pe care l-a denumit El Elyon - cel Preaînalt. Melchizedek a păstrat tăcerea aproape totală cu privire la statutul lui Lucifer și al stării de lucruri de pe Ierusem. Lanaforge, Suveranul Sistemului, a avut foarte puțin de-a face cu Urantia înainte ca Mihail să-și fi desăvârșit consacrarea. Pentru majoritatea ucenicilor Salemului, Edentia era cerul, și cel Preaînalt era Dumnezeu.

Simbolul celor trei cercuri concentrice, pe care Melchizedek l-a adoptat ca insignă a consacrării sale, a fost interpretat de majoritatea oamenilor ca reprezentând cele trei ținuturi: al oamenilor, al îngerilor și al lui Dumnezeu. Melchizedek i-a lăsat să persiste în această credință; foarte puțini dintre discipolii lui au știut vreodată că aceste trei cercuri erau emblematice pentru infinitul, pentru eternitatea și pentru universalitatea Trinității Paradisului, care întreține universul și îl dirijează în mod divin. Chiar și Avraam a privit acest simbol ca reprezentându-i mai degrabă pe cei Trei Preaînalti ai Edentiei, căci el a fost învățat că cei trei Părinți ai Constelației acționau ca o ființă unică. În măsura în care Melchizedek predica conceptul Trinității simbolizat de insigna sa, el îl asocia în general cu cei trei șefi vorondadeki ai constelației Norlatiadekului.

Pentru grupul partizanilor săi, el nu a făcut nici un efort de a prezenta învățături depășind subiectul guvernării celor Trei Preaînalti ai Edentiei - Zeii Urantiei. Melchizedek le propovăduia totuși anumitor fideli adevărurile superioare, care includeau conducerea și organizarea universului local. Dar, strălucitului său discipol Nordan Kenitul și grupului său de ucenici serioși, el le destăinuia adevărurile suprauniversului și chiar și pe cele ale Havonei.

Membrii familiei lui Katro, la care Melchizedek a locuit timp de peste treizeci de ani, cunoșteau multe dintre aceste adevăruri superioare și le-au perpetuat multă vreme în familiile lor, chiar și până în epoca ilustrului lor descendent Moise. Acesta s-a aflat astfel în posesia unei tradiții autoritare din vremea lui Melchizedek, căci ea îi fusese transmisă prin ramura paternă a strămoșilor lui și de asemenea prin alte surse ce țineau de ramura sa maternă.

Melchizedek îi învăța pe discipolii lui tot ceea ce erau în stare să absoarbă și să asimileze. Multe idei religioase moderne privitoare la cer și la pământ, la om, la Dumnezeu și la îngeri nu sunt foarte îndepărtate de aceste învățături ale lui Melchizedek. Dar acest mare învățător a subordonat totul doctrinei unui Dumnezeu unic, o Zeitate universală, un Creator celest, un Tată divin. El a insistat asupra acestei învățături pentru a face apel la adorarea umană și pentru a pregăti drumul pentru apariția ulterioară a lui Mihail în calitate de Fiu al aceluiași Tată Universal.

93:3.1 (1016.3) With the passing of a decade, Melchizedek organized his schools at Salem, patterning them on the olden system which had been developed by the early Sethite priests of the second Eden. Even the idea of a tithing system, which was introduced by his later convert Abraham, was also derived from the lingering traditions of the methods of the ancient Sethites.

93:3.2 (1016.4) Melchizedek taught the concept of one God, a universal Deity, but he allowed the people to associate this teaching with the Constellation Father of Norlatiadek, whom he termed El Elyon — the Most High. Melchizedek remained all but silent as to the status of Lucifer and the state of affairs on Jerusem. Lanaforge, the System Sovereign, had little to do with Urantia until after the completion of Michael's bestowal. To a majority of the Salem students Edentia was heaven and the Most High was God.

93:3.3 (1016.5) The symbol of the three concentric circles, which Melchizedek adopted as the insignia of his bestowal, a majority of the people interpreted as standing for the three kingdoms of men, angels, and God. And they were allowed to continue in that belief; very few of his followers ever knew that these three circles were emblematic of the infinity, eternity, and universality of the Paradise Trinity of divine maintenance and direction; even Abraham rather regarded this symbol as standing for the three Most Highs of Edentia, as he had been instructed that the three Most Highs functioned as one. To the extent that Melchizedek taught the Trinity concept symbolized in his insignia, he usually associated it with the three Vorondadek rulers of the constellation of Norlatiadek.

93:3.4 (1016.6) To the rank and file of his followers he made no effort to present teaching beyond the fact of the rulership of the Most Highs of Edentia — Gods of Urantia. But to some, Melchizedek taught advanced truth, embracing the conduct and organization of the local universe, while to his brilliant disciple Nordan the Kenite and his band of earnest students he taught the truths of the superuniverse and even of Havona.

93:3.5 (1016.7) The members of the family of Katro, with whom Melchizedek lived for more than thirty years, knew many of these higher truths and long perpetuated them in their family, even to the days of their illustrious descendant Moses, who thus had a compelling tradition of the days of Melchizedek handed down to him on this, his father's side, as well as through other sources on his mother's side.

93:3.6 (1016.8) Melchizedek taught his followers all they had capacity to receive and assimilate. Even many modern religious ideas about heaven and earth, of man, God, and angels, are not far removed from these teachings of Melchizedek. But this great teacher subordinated everything to the doctrine of one God, a universe Deity, a heavenly Creator, a divine Father. Emphasis was placed upon this teaching for the purpose of appealing to man's adoration and of preparing the way for the subsequent appearance of Michael as the Son of this same Universal Father.

Melchizedek propovăduia că la un moment dat în viitor, un alt Fiu al lui Dumnezeu va veni să se încarneze asemeni lui, dar care se va naște dintr-o femeie; de aceea, numeroși învățători de mai târziu au susținut că Isus era un preot, sau un pastor, „pentru totdeauna după ordinul lui Melchizedek”.

Și astfel Melchizedek a pregătit calea și a stabilit stadiul monoteist al tendinței lumii pentru manifestarea unui Fiu Paradisiac actual al acestui Dumnezeu unic, pe care îl descria într-un mod atât de viu ca fiind Tatăl tuturor, și pe care îl reprezenta lui Avraam ca pe un Dumnezeu care acceptă oamenii sub simpla condiție a unei credințe personale. Când Mihail a apărut pe pământ, el a confirmat tot ceea ce arătase Melchizedek cu privire la Tatăl Paradisului.

4. RELIGIA SALEMULUI

Ceremoniile de cult din Salem erau foarte simple. Orice persoană care semna pe tabletele de lut ale listelor bisericii melchizedeke sau puneă pe ele vreun însemn, învăța pe de rost crezul următor, la care și subscria:

1. Eu cred în El Elyon, Dumnezeul Preaînalt, singurul Tată Universal și Creator al tuturor lucrurilor.

2. Eu accept alianța lui Melchizedek cu cel Preaînalt, după care grația lui Dumnezeu este acordată credinței mele, iar nu sacrificiilor și ofrandelor arse.

3. Eu făgăduiesc să dau ascultare celor șapte porunci ale lui Melchizedek și să anunț tuturor oamenilor vestea bună a acestei alianțe cu Cel Preaînalt.

Crezul coloniei Salemului s-a limitat la aceasta, dar chiar și această simplă și scurtă declarație de credință era prea mult și prea avansată pentru oamenii respectivei epoci. Ei nu erau încă în stare să priceapă ideea că grația divină se obține gratuit - prin credință. Ei erau prea adânc înrădăcinați în credința că oamenii sunt născuți decăzuți în raport cu zeii. Ei făcuseră prea multă vreme și cu prea multă convingere daruri preoților și sacrificii zeilor pentru a fi capabili să înțeleagă vestea bună că mântuirea, grația divină, era acordată gratuit tuturor celor care vroiau să creadă în alianța lui Melchizedek. Dar Avraam a crezut în aceasta cu timiditate, și chiar acest lucru i-a fost „imputat în fața dreptății”.

Cele șapte porunci promulgate de Melchizedek erau modelate pe străvechea lege supremă a Dalamatiei și semănau mult cu cele care fuseseră predicate în primul și în cel de-al doilea Eden. Aceste porunci din religia Salemului erau următoarele:

1. Să nu servești nici alt Dumnezeu în afară de Preaînaltul Creator al cerului și al pământului.

2. Să nu te îndoiești că credința este singura condiție cerută pentru mântuirea eternă.

3. Să nu depui mărturie falsă.

4. Să nu uciți.

5. Să nu furi.

93:3.7 (1017.1) Melchizedek taught that at some future time another Son of God would come in the flesh as he had come, but that he would be born of a woman; and that is why numerous later teachers held that Jesus was a priest, or minister, “forever after the order of Melchizedek.”

93:3.8 (1017.2) And thus did Melchizedek prepare the way and set the monotheistic stage of world tendency for the bestowal of an actual Paradise Son of the one God, whom he so vividly portrayed as the Father of all, and whom he represented to Abraham as a God who would accept man on the simple terms of personal faith. And Michael, when he appeared on earth, confirmed all that Melchizedek had taught concerning the Paradise Father.

4. THE SALEM RELIGION

93:4.1 (1017.3) The ceremonies of the Salem worship were very simple. Every person who signed or marked the clay-tablet rolls of the Melchizedek church committed to memory, and subscribed to, the following belief:

93:4.2 (1017.4) 1. I believe in El Elyon, the Most High God, the only Universal Father and Creator of all things.

93:4.3 (1017.5) 2. I accept the Melchizedek covenant with the Most High, which bestows the favor of God on my faith, not on sacrifices and burnt offerings.

93:4.4 (1017.6) 3. I promise to obey the seven commandments of Melchizedek and to tell the good news of this covenant with the Most High to all men.

93:4.5 (1017.7) And that was the whole of the creed of the Salem colony. But even such a short and simple declaration of faith was altogether too much and too advanced for the men of those days. They simply could not grasp the idea of getting divine favor for nothing — by faith. They were too deeply confirmed in the belief that man was born under forfeit to the gods. Too long and too earnestly had they sacrificed and made gifts to the priests to be able to comprehend the good news that salvation, divine favor, was a free gift to all who would believe in the Melchizedek covenant. But Abraham did believe halfheartedly, and even that was “counted for righteousness.”

93:4.6 (1017.8) The seven commandments promulgated by Melchizedek were patterned along the lines of the ancient Dalamatian supreme law and very much resembled the seven commands taught in the first and second Edens. These commands of the Salem religion were:

93:4.7 (1017.9) 1. You shall not serve any God but the Most High Creator of heaven and earth.

93:4.8 (1017.10) 2. You shall not doubt that faith is the only requirement for eternal salvation.

93:4.9 (1017.11) 3. You shall not bear false witness.

93:4.10 (1017.12) 4. You shall not kill.

93:4.11 (1017.13) 5. You shall not steal.

6. Să nu comiți adulter.

7. Să nu arăți lipsă de considerație pentru părinții tăi și pentru aceia mai vârstnici.

Nici un sacrificiu nu era autorizat în cadrul coloniei, dar Melchizedek știa cât e de dificil să dezlădăcineze brusc obiceiurile stabilite de multă vreme; în consecință, el oferise cu înțelepciune acestor oameni să substituie un sacrament al pâinii și al vinului sacrificiului mai vechi al cărnii și al sângelui. Scripturile voastre spun că „Melchizedek, regele Salemului, a adus pâine și vin”. Dar nici măcar această prudentă inovație nu a fost în întregime încununată de succes; diversele triburi au întreținut toate, în împrejurimile Salemului, centre auxiliare unde ofereau sacrificii și ardeau ofrande. Avraam însuși a recurs la această practică barbară după victoria sa asupra Kedorlaomerului; pur și simplu, el nu s-a simțit întru totul satisfăcut înainte de a fi oferit un sacrificiu clasic. Melchizedek n-a reușit de fapt niciodată să extirpe în totalitate această tendință la sacrificii din practicile religioase ale discipolilor lui, nici măcar în Avraam.

Ca și Isus, Melchizedek s-a străduit cu strictețe să îndeplinească misiunea coborârii sale. El nu a încercat să reformeze moravurile, să schimbe obiceiurile lumii și nici măcar să promulge practicile de igienă avansate sau adevărurile științifice. El a venit să îndeplinească două sarcini: să păstreze pe pământ viu adevărul lui Dumnezeu cel unic și să pregătească drumul pentru manifestarea ulterioară în calitate de muritor a unui Fiu Paradisiac al acestui Tată Universal.

Melchizedek propovăduia în Salem elemente ale adevărului revelat, și asta timp de nouăzeci și patru de ani în timpul cărora Avraam a frecventat școala din Salem în trei perioade diferite. Avraam s-a convertit în cele din urmă la învățăturile Salemului și a devenit unul dintre cei mai străluciți elevi și unul dintre principalii susținători ai lui Melchizedek.

5. ALEGEREA LUI AVRAAM

Cu toate că poate fi greșit să vorbim de un „popor ales”, nu e o greșală să-l numim pe Avraam un „ales”. De fapt, Melchizedek i-a încredințat lui Avraam responsabilitatea de a menține viu adevărul unui Dumnezeu unic în contrast cu credința predominantă a zeităților multiple.

Alegerea Palestinei ca sediu al activităților lui Machiventa a fost în parte întemeiată pe dorința de a stabili contactul cu o familie omenească care încorporează potențialul calităților de conducător. În epoca încarnării lui Melchizedek, multe familii pământene erau la fel de pregătite ca și aceea a lui Avraam ca să primească doctrina Salemului. Existau familii tot atât de înzestrate printre oamenii roșii, printre oamenii galbeni și printre urmașii andiților din vest și din nord. Însă, încă o dată, nici unul dintre locurile lor de ședere nu era atât de bine situat ca malul estic al Mării Mediterane pentru apariția ulterioară a lui Mihail pe pământ. Misiunea lui Melchizedek în Palestina și venirea subsecventă a lui Mihail la poporul evreu au fost în mare parte determinate de poziția geografică, de faptul că Palestina ocupa un amplasament central în raport cu comerțul, cu rutele de călătorie și cu civilizația

93:4.12 (1018.1) 6. You shall not commit adultery.

93:4.13 (1018.2) 7. You shall not show disrespect for your parents and elders.

93:4.14 (1018.3) While no sacrifices were permitted within the colony, Melchizedek well knew how difficult it is to suddenly uproot long-established customs and accordingly had wisely offered these people the substitute of a sacrament of bread and wine for the older sacrifice of flesh and blood. It is of record, “Melchizedek, king of Salem, brought forth bread and wine.” But even this cautious innovation was not altogether successful; the various tribes all maintained auxiliary centers on the outskirts of Salem where they offered sacrifices and burnt offerings. Even Abraham resorted to this barbarous practice after his victory over Chedorlaomer; he simply did not feel quite at ease until he had offered a conventional sacrifice. And Melchizedek never did succeed in fully eradicating this proclivity to sacrifice from the religious practices of his followers, even of Abraham.

93:4.15 (1018.4) Like Jesus, Melchizedek attended strictly to the fulfillment of the mission of his bestowal. He did not attempt to reform the mores, to change the habits of the world, nor to promulgate even advanced sanitary practices or scientific truths. He came to achieve two tasks: to keep alive on earth the truth of the one God and to prepare the way for the subsequent mortal bestowal of a Paradise Son of that Universal Father.

93:4.16 (1018.5) Melchizedek taught elementary revealed truth at Salem for ninety-four years, and during this time Abraham attended the Salem school three different times. He finally became a convert to the Salem teachings, becoming one of Melchizedek's most brilliant pupils and chief supporters.

5. THE SELECTION OF ABRAHAM

93:5.1 (1018.6) Although it may be an error to speak of “chosen people,” it is not a mistake to refer to Abraham as a chosen individual. Melchizedek did lay upon Abraham the responsibility of keeping alive the truth of one God as distinguished from the prevailing belief in plural deities.

93:5.2 (1018.7) The choice of Palestine as the site for Machiventa's activities was in part predicated upon the desire to establish contact with some human family embodying the potentials of leadership. At the time of the incarnation of Melchizedek there were many families on earth just as well prepared to receive the doctrine of Salem as was that of Abraham. There were equally endowed families among the red men, the yellow men, and the descendants of the Andites to the west and north. But, again, none of these localities were so favorably situated for Michael's subsequent appearance on earth as was the eastern shore of the Mediterranean Sea. The Melchizedek mission in Palestine and the subsequent appearance of Michael among the Hebrew people were in no small measure determined by geography, by the fact that Palestine was centrally located with reference to the then existent trade, travel,

existentă atunci pe planetă.

Pentru o vreme, administratorii provizorii Melchizedek îi observaseră pe strămoșii lui Avraam și ei contau cu încredere pe faptul că, într-o anumită generație, se va naște un urmaș caracterizat prin inteligență, prin inițiativă, prin sagacitate și prin sinceritate. Copiii lui Terah, tatăl lui Avraam, răspundeau din toate punctele de vedere acestor așteptări. Posibilitatea de contact cu acești copii ai lui Terah care erau înzestrați cu multe aptitudini a jucat un rol considerabil în apariția lui Machiventa în Salem mai degrabă decât în Egipt, în China, în India sau printre triburile din nord.

Terah și întreaga lui familie erau convertiți fără tragere de inimă la religia Salemului, care fusese predicată în Caldeea. Ei au auzit vorbindu-se de Melchizedek prin predicile lui Ovidiu, un învățător fenician care a proclamat doctrinele Salemului în Ur. Familia lui Terah a părăsit Urul cu intenția de a se duce direct în Salem, dar Nahor, fratele lui Avraam, nevăzându-l pe Melchizedek, nu era prea entuziasmat și i-a convins să se oprească la Haran. A fost nevoie de mult timp, după sosirea lor în Palestina, pentru ca ei să se decidă să-i distrugă pe toți zeii protectori pe care îi aduseseră cu ei; ei cu greu au renunțat la numeroșii zei ai Mesopotamiei în favoarea Dumnezeului unic al Salemului.

La câteva săptămâni după moartea lui Terah, tatăl lui Avraam, Melchizedek l-a trimis pe unul dintre ucenicii lui, Jaram Hititul, ca să le ducă lui Avraam și lui Nahor următoarea invitație: „Veniți în Salem unde veți auzi învățăturile noastre asupra adevărului Creatorului etern, și lumea întreagă va fi binecuvântată de urmașii iluminați ai celor doi frați care sunteți voi”. Nahor nu acceptase însă în întregime evanghelia lui Melchizedek; el a rămas în urmă și a clădit un puternic oraș-stat care a purtat numele său; dar Lot, nepotul lui Avraam, s-a decis să-l însoțească pe unchiul său la Salem.

La sosirea în Salem, Avraam și Lot au ales o fortăreață de pe un deal de lângă oraș, unde puteau să se apere contra numeroaselor atacuri prin surprindere ale jefuitorilor din nord. În această epocă, hitiții, asirienii, filistenii și alte grupuri jefuiau constant triburile din centrul și din sudul Palestinei. De la adăpostul lor fortificat dintre dealuri, Avraam și Lot au făcut pelerinaje frecvente la Salem.

Nu cu mult după ce se stabiliseră în Salem, Avraam și Lot s-au dus în valea Nilului pentru a obține provizii de hrană, căci pe atunci în Palestina băntuia o secetă. În cursul scurtei sale șederi în Egipt, Avraam a găsit o rudă îndepărtată pe tronul țării și a slujit în calitate de comandant în două expediții militare foarte reușite pentru acest rege. În cursul ultimei părți a șederii sale pe malurile Nilului, Avraam și soția lui Sarah au locuit la curte. Înainte ca Avraam să părăsească Egiptul, el a primit o parte din prada campaniilor lui militare.

I-a trebuit o mare hotărâre pentru a se decide să renunțe la onorurile curții egiptene și să reia munca mai spirituală susținută de Machiventa. Dar Melchizedek era respectat chiar și în Egipt și, când toată povestea i-a fost explicată Faraonului, acesta din urmă l-a îndemnat cu promptitudine pe Avraam să se reîntoarcă să își îndeplinească jurămintele în favoarea cauzei Salemului.

and civilization of the world.

93:5.3 (1018.8) For some time the Melchizedek receivers had been observing the ancestors of Abraham, and they confidently expected offspring in a certain generation who would be characterized by intelligence, initiative, sagacity, and sincerity. The children of Terah, the father of Abraham, in every way met these expectations. It was this possibility of contact with these versatile children of Terah that had considerable to do with the appearance of Machiventa at Salem, rather than in Egypt, China, India, or among the northern tribes.

93:5.4 (1019.1) Terah and his whole family were halfhearted converts to the Salem religion, which had been preached in Chaldea; they learned of Melchizedek through the preaching of Ovid, a Phoenician teacher who proclaimed the Salem doctrines in Ur. They left Ur intending to go directly through to Salem, but Nahor, Abraham's brother, not having seen Melchizedek, was lukewarm and persuaded them to tarry at Haran. And it was a long time after they arrived in Palestine before they were willing to destroy *all* of the household gods they had brought with them; they were slow to give up the many gods of Mesopotamia for the one God of Salem.

93:5.5 (1019.2) A few weeks after the death of Abraham's father, Terah, Melchizedek sent one of his students, Jaram the Hittite, to extend this invitation to both Abraham and Nahor: "Come to Salem, where you shall hear our teachings of the truth of the eternal Creator, and in the enlightened offspring of you two brothers shall all the world be blessed." Now Nahor had not wholly accepted the Melchizedek gospel; he remained behind and built up a strong city-state which bore his name; but Lot, Abraham's nephew, decided to go with his uncle to Salem.

93:5.6 (1019.3) Upon arriving at Salem, Abraham and Lot chose a hilly fastness near the city where they could defend themselves against the many surprise attacks of northern raiders. At this time the Hittites, Assyrians, Philistines, and other groups were constantly raiding the tribes of central and southern Palestine. From their stronghold in the hills Abraham and Lot made frequent pilgrimages to Salem.

93:5.7 (1019.4) Not long after they had established themselves near Salem, Abraham and Lot journeyed to the valley of the Nile to obtain food supplies as there was then a drought in Palestine. During his brief sojourn in Egypt Abraham found a distant relative on the Egyptian throne, and he served as the commander of two very successful military expeditions for this king. During the latter part of his sojourn on the Nile he and his wife, Sarah, lived at court, and when leaving Egypt, he was given a share of the spoils of his military campaigns.

93:5.8 (1019.5) It required great determination for Abraham to forgo the honors of the Egyptian court and return to the more spiritual work sponsored by Machiventa. But Melchizedek was revered even in Egypt, and when the full story was laid before Pharaoh, he strongly urged Abraham to return to the execution of his vows to the cause of Salem.

Avraam avea ambiții de rege; pe drumul de întoarcere din Egipt, el i-a expus lui Lot planul său de a subjugă tot Canaanul și de a aduce poporul sub autoritatea Salemului. Lot se interesa mai mult de afaceri, până într-acolo încât după un dezacord ulterior, el s-a dus în Sodoma și s-a lansat în comerț și în creșterea animalelor. Lui Lot nu-i plăcea nici viața militară, nici viața de păzitor de turme.

După ce s-a reîntors cu familia sa la Salem, Avraam a început să-și facă planurile sale militare. El a fost curând recunoscut ca șef civil al teritoriului Salemului; el reunise într-o confederație șapte triburi din vecinătate sub comanda sa. Într-adevăr, a fost foarte dificil pentru Melchizedek să-l potolească pe Avraam, care era plin de zel și voia să adune cu forța laolaltă toate triburile din vecine pentru a le face să cunoască astfel mai repede adevărurile Salemului.

Melchizedek a întreținut relații pașnice cu toate triburile din împrejurimi, el nefiind niciodată militarist și nefiind niciodată atacat de nici una dintre armatele lor în cursul mișcărilor lor de înaintare și de retragere. El era întru totul de acord ca Avraam să formuleze o politică defensivă pentru Salem, după cum a fost pusă în aplicare ulterior, dar el nu a aprobat ambițioasele proiecte de cucerire ale ucenicului său. Ei s-au despărțit deci prin bună înțelegere, iar Avraam s-a dus în Hebron pentru a-și stabili acolo capitala sa militară.

Din cauza raporturilor lui strânse cu ilustrul Melchizedek, Avraam poseda un mare avantaj asupra micilor regi din împrejurimi; ei îi respectau pe toți melchizedekii și se temeau pe nedrept de Avraam. Avraam cunoștea această frică și nu făcea decât să aștepte o ocazie favorabilă pentru a-i ataca pe vecinii lui; pretextul s-a prezentat când anumiți șefi au avut ambiția de a prăda bunurile nepotului său Lot care se afla în Sodoma. La această veste, Avraam, în fruntea celor șapte triburi reunite într-o confederație, s-a avântat asupra inamicului. Propria s-a gardă de corp, alcătuită din 318 oameni, forma cadrele armatei de peste 4.000 de războinici care au lansat atacul cu această ocazie.

Când Melchizedek a aflat că Avraam declarase război, el a plecat ca să-l abată de la hotărârea lui, dar nu l-a ajuns din urmă decât în clipa în care vechiul său discipol revenea victorios de la bătălie. Avraam afirma cu insistență că Dumnezeuul Salemului îi adusese victoria asupra inamicilor lui și stăruia să dea o zecime din prada sa vistieriei Salemului. Cât despre celelalte nouă zecimi, el le-a adus în capitala sa la Hebron.

După această bătălie de la Siddim, Avraam a devenit șeful unei a doua confederații de unsprezece triburi, și nu numai că a plătit dijmă lui Melchizedek, ci a și vegheat de asemenea ca toată lumea din vecinătate să facă la fel. Negocierile lui diplomatice cu regele Sodomei, precum și frica pe care o inspira el în general, au avut ca rezultat faptul că regele Sodomei și alții s-au alăturat confederației militare din Hebron; Avraam era realmente pe cale de a stabili un puternic Stat în Palestina.

6. ALIANȚA LUI MELCHIZEDEK CU AVRAAM

Avraam avea intenția să cucerească tot Canaanul, și hotărârea sa era slăbită numai de faptul că

93:5.9 (1019.6) Abraham had kingly ambitions, and on the way back from Egypt he laid before Lot his plan to subdue all Canaan and bring its people under the rule of Salem. Lot was more bent on business; so, after a later disagreement, he went to Sodom to engage in trade and animal husbandry. Lot liked neither a military nor a herder's life.

93:5.10 (1019.7) Upon returning with his family to Salem, Abraham began to mature his military projects. He was soon recognized as the civil ruler of the Salem territory and had confederated under his leadership seven near-by tribes. Indeed, it was with great difficulty that Melchizedek restrained Abraham, who was fired with a zeal to go forth and round up the neighboring tribes with the sword that they might thus more quickly be brought to a knowledge of the Salem truths.

93:5.11 (1019.8) Melchizedek maintained peaceful relations with all the surrounding tribes; he was not militaristic and was never attacked by any of the armies as they moved back and forth. He was entirely willing that Abraham should formulate a defensive policy for Salem such as was subsequently put into effect, but he would not approve of his pupil's ambitious schemes for conquest; so there occurred a friendly severance of relationship, Abraham going over to Hebron to establish his military capital.

93:5.12 (1020.1) Abraham, because of his close connection with the illustrious Melchizedek, possessed great advantage over the surrounding petty kings; they all revered Melchizedek and unduly feared Abraham. Abraham knew of this fear and only awaited an opportune occasion to attack his neighbors, and this excuse came when some of these rulers presumed to raid the property of his nephew Lot, who dwelt in Sodom. Upon hearing of this, Abraham, at the head of his seven confederated tribes, moved on the enemy. His own bodyguard of 318 officered the army, numbering more than 4,000, which struck at this time.

93:5.13 (1020.2) When Melchizedek heard of Abraham's declaration of war, he went forth to dissuade him but only caught up with his former disciple as he returned victorious from the battle. Abraham insisted that the God of Salem had given him victory over his enemies and persisted in giving a tenth of his spoils to the Salem treasury. The other ninety per cent he removed to his capital at Hebron.

93:5.14 (1020.3) After this battle of Siddim, Abraham became leader of a second confederation of eleven tribes and not only paid tithes to Melchizedek but saw to it that all others in that vicinity did the same. His diplomatic dealings with the king of Sodom, together with the fear in which he was so generally held, resulted in the king of Sodom and others joining the Hebron military confederation; Abraham was really well on the way to establishing a powerful state in Palestine.

6. MELCHIZEDEK'S COVENANT WITH ABRAHAM

93:6.1 (1020.4) Abraham envisaged the conquest of all Canaan. His determination was only weakened by the

Melchizedek nu voia să sancționeze această întreprindere. Dar Avraam aproape că se decisese să se angajeze în acțiunea lui, când gândul că el nu avea fiu care să-l succedă ca șef al regatului pe care îl prevăzuse a început să-l tracaseze. El a aranjat o nouă întâlnire cu Melchizedek, și în cursul acestei întrevăderi s-a întâmplat că preotul Salemului, acest Fiu vizibil al lui Dumnezeu, l-a convins pe Avraam să abandoneze planul său de cuceriri materiale și de suveranitate temporară în favoarea conceptului spiritual de regat al cerurilor.

Melchizedek i-a explicat lui Avraam inutilitatea de a lupta contra confederației amoritilor, dar l-a făcut și să priceapă că aceste clanuri înapoiate se sinucideau cu siguranță prin practicile lor stupide; după câteva generații, ele vor fi atât de slăbite încât descendenții lui Avraam, al căror număr va fi treptat sporit între timp, vor putea cu ușurință să le învingă.

Melchizedek a încheiat atunci cu el o alianță formală în Salem. El i-a zis lui Avraam: „Privește acum cerurile și numără stelele dacă vei putea; sămânța ta va fi tot atât de numeroasă ca și ele.” Avraam l-a crezut pe Melchizedek, „și lucrul acela i-a fost imputat în justiție”. Apoi, Melchizedek i-a spus lui Avraam povestea viitoarei ocupații a Canaanului de către urmașii lui după șederea lor în Egipt.

Alianța lui Melchizedek cu Avraam reprezintă marele acord urantian dintre divinitate și umanitate, conform căruia Dumnezeu acceptă să facă totul, omul acceptând numai să creadă în promisiunile lui Dumnezeu și să urmeze instrucțiunile sale. Înainte, se credea că mântuirea nu putea să fie asigurată decât prin lucrări - sacrificii și ofrande. Acum, Melchizedek a adus din nou pe Urantia buna veste că mântuirea, grația lui Dumnezeu, trebuie să fie dobândită prin credință. Dar această evanghelie a simplei credințe în Dumnezeu era prea avansată; oamenii triburilor semitice preferau ulterior să revină la sacrificiile străvechi și la ispășirea păcatelor prin vărsare de sânge.

Cu puțin timp după stabilirea acestei alianțe, Isaac, fiul lui Avraam, s-a născut conform promisiunii lui Melchizedek. După nașterea lui Isaac, Avraam a luat foarte în serios alianța sa cu Melchizedek și s-a dus la Salem pentru a o confirma prin scris. La această acceptare publică și oficială a alianței, el și-a schimbat aici numele de Avram cu acela de Avraam.

Mai toate credințele Salemului aveau practica circumciziei, cu toate că ea nu a fost niciodată făcută obligatorie de Melchizedek. Avraam s-a opus întotdeauna atât de mult circumciziei încât cu această ocazie el s-a decis să sărbătorească evenimentul acceptând în mod solemn acest rit ca dovadă a ratificării alianței Salemului.

Ca urmare a acestui abandon real și public al ambițiilor personale în favoarea planurilor mai vaste ale lui Melchizedek, s-a întâmplat ca trei ființe celeste să îi apară lui Avraam pe câmpia de Mamre. Ele au apărut efectiv, în ciuda asocierii lor cu poveștile ulterioare, în întregime născocite, relative la distrugerea naturală a Sodomei și a Gomorei. Iar aceste legende ale evenimentelor din aceste vremuri indică cât erau de înapoiate morala și etica, chiar și în această epocă relativ recentă.

fact that Melchizedek would not sanction the undertaking. But Abraham had about decided to embark upon the enterprise when the thought that he had no son to succeed him as ruler of this proposed kingdom began to worry him. He arranged another conference with Melchizedek; and it was in the course of this interview that the priest of Salem, the visible Son of God, persuaded Abraham to abandon his scheme of material conquest and temporal rule in favor of the spiritual concept of the kingdom of heaven.

93:6.2 (1020.5) Melchizedek explained to Abraham the futility of contending with the Amorite confederation but made it equally clear that these backward clans were certainly committing suicide by their foolish practices so that in a few generations they would be so weakened that the descendants of Abraham, meanwhile greatly increased, could easily overcome them.

93:6.3 (1020.6) And Melchizedek made a formal covenant with Abraham at Salem. Said he to Abraham: “Look now up to the heavens and number the stars if you are able; so numerous shall your seed be.” And Abraham believed Melchizedek, “and it was counted to him for righteousness.” And then Melchizedek told Abraham the story of the future occupation of Canaan by his offspring after their sojourn in Egypt.

93:6.4 (1020.7) This covenant of Melchizedek with Abraham represents the great Urantian agreement between divinity and humanity whereby God agrees to do *everything*; man only agrees to *believe* God's promises and follow his instructions. Heretofore it had been believed that salvation could be secured only by works — sacrifices and offerings; now, Melchizedek again brought to Urantia the good news that salvation, favor with God, is to be had by *faith*. But this gospel of simple faith in God was too advanced; the Semitic tribesmen subsequently preferred to go back to the older sacrifices and atonement for sin by the shedding of blood.

93:6.5 (1021.1) It was not long after the establishment of this covenant that Isaac, the son of Abraham, was born in accordance with the promise of Melchizedek. After the birth of Isaac, Abraham took a very solemn attitude toward his covenant with Melchizedek, going over to Salem to have it stated in writing. It was at this public and formal acceptance of the covenant that he changed his name from Abram to Abraham.

93:6.6 (1021.2) Most of the Salem believers had practiced circumcision, though it had never been made obligatory by Melchizedek. Now Abraham had always so opposed circumcision that on this occasion he decided to solemnize the event by formally accepting this rite in token of the ratification of the Salem covenant.

93:6.7 (1021.3) It was following this real and public surrender of his personal ambitions in behalf of the larger plans of Melchizedek that the three celestial beings appeared to him on the plains of Mamre. This was an appearance of fact, notwithstanding its association with the subsequently fabricated narratives relating to the natural destruction of Sodom and Gomorrah. And these legends of the happenings of those days indicate how retarded were the morals and ethics of even so recent a time.

După consumarea acestei alianțe solemne, reconcilierea dintre Avraam și Melchizedek a fost completă. Avraam a preluat conducerea civilă și militară a coloniei Salemului. La apogeul dezvoltării acestei colonii, listele fraternității melchizedeke cuprindeau peste o sută de mii de nume de persoane care plăteau dijma. Avraam a îmbunătățit foarte mult templul Salemului și a furnizat corturi noi pentru toată școala. Nu numai că a extins sistemul dijmei, dar el a instituit, de asemenea, multe metode mai bune pentru a conduce treburile școlii; mai mult, el a contribuit foarte mult la dirijarea mai bună a departamentului de propagandă misionară. El a adus și o importantă contribuție la ameliorare vitelor și la reorganizarea proiectelor Salemului privitoare la produsele lactate. Avraam era un om de afaceri perspicace și eficient, un om bogat pentru epoca sa; el nu era exagerat de pios, dar era cu desăvârșire sincer și credea cu adevărat în Machiventa Melchizedek.

7. MISIONARIII LUI MELCHIZEDEK

Melchizedek a continuat timp de câțiva ani să-i instruiască pe studenții săi și să-i pregătească pe misionarii din Salem. Aceștia au pătruns în toate triburile înconjurătoare, cu precădere în Egipt, în Mesopotamia și în Asia Mică. Pe măsură ce se scurgeau deceniile, acești învățători atingeau puncte din ce în ce mai îndepărtate de Salem, ducând cu ei evanghelia credinței și a încrederii în Dumnezeu propovăduită de Machiventa.

Descendenții lui Adamson, grupați în jurul malurilor lacului lui Van, îi ascultau de bună voie pe învățătorii hitiți ai cultului din Salem. Din acest centru cândva andit, erau trimiși instructori în regiunile îndepărtate ale Europei și ale Asiei. Misionarii Salemului au pătruns în toată Europa, inclusiv în Insulele Britanice. Un grup a trecut prin Insulele Feroe pentru a ajunge la andoniții din Islanda, în timp ce un alt grup a traversat China și a ajuns la japonezii din insulele orientale. Viața și experiențele acestor bărbați și femei care s-au aventurat plecând din Salem, din Mesopotamia și de la lacul lui Van pentru a aduce lumină în problemele emisferei orientale, reprezintă un capitol eroic în anele rasei umane.

Dar sarcina era atât de grea, iar triburile erau atât de înapoiate, încât rezultatele au fost vagi și imprecise. De la o generație la alta, evanghelia Salemului și-a găsit locul pe ici, pe colo, dar, exceptând Palestina, niciodată ideea unui Dumnezeu unic nu a putut să pretindă loialitatea continuă a unui trib sau a unei rase întregi. Cu mult timp înainte de venirea lui Isus, învățăturile primilor misionari din Salem fuseseră în general înecate în superstițiile străvechi și în credințele mai răspândite. Evanghelia originară a lui Melchizedek fusese aproape în întregime înăbușită de credințele în Marea Mamă, în Soare și în alte culte antice.

Voi care beneficiați azi de avantajele tiparului, nu înțelegeți cât de greu era să perpetuezi adevărul în antichitate, și cât de ușor era pierdută din vedere o doctrină nouă între o generație și următoarea. Doctrina nouă tindea întotdeauna să fie asimilată de corpurile antic al învățăturilor religioase și al practicilor magice.

93:6.8 (1021.4) Upon the consummation of the solemn covenant, the reconciliation between Abraham and Melchizedek was complete. Abraham again assumed the civil and military leadership of the Salem colony, which at its height carried over one hundred thousand regular tithe payers on the rolls of the Melchizedek brotherhood. Abraham greatly improved the Salem temple and provided new tents for the entire school. He not only extended the tithing system but also instituted many improved methods of conducting the business of the school, besides contributing greatly to the better handling of the department of missionary propaganda. He also did much to effect improvement of the herds and the reorganization of the Salem dairying projects. Abraham was a shrewd and efficient business man, a wealthy man for his day; he was not overly pious, but he was thoroughly sincere, and he did believe in Machiventa Melchizedek.

7. THE MELCHIZEDEK MISSIONARIES

93:7.1 (1021.5) Melchizedek continued for some years to instruct his students and to train the Salem missionaries, who penetrated to all the surrounding tribes, especially to Egypt, Mesopotamia, and Asia Minor. And as the decades passed, these teachers journeyed farther and farther from Salem, carrying with them Machiventa's gospel of belief and faith in God.

93:7.2 (1021.6) The descendants of Adamson, clustered about the shores of the lake of Van, were willing listeners to the Hittite teachers of the Salem cult. From this onetime Andite center, teachers were dispatched to the remote regions of both Europe and Asia. Salem missionaries penetrated all Europe, even to the British Isles. One group went by way of the Faroes to the Andonites of Iceland, while another traversed China and reached the Japanese of the eastern islands. The lives and experiences of the men and women who ventured forth from Salem, Mesopotamia, and Lake Van to enlighten the tribes of the Eastern Hemisphere present a heroic chapter in the annals of the human race.

93:7.3 (1022.1) But the task was so great and the tribes were so backward that the results were vague and indefinite. From one generation to another the Salem gospel found lodgment here and there, but except in Palestine, never was the idea of one God able to claim the continued allegiance of a whole tribe or race. Long before the coming of Jesus the teachings of the early Salem missionaries had become generally submerged in the older and more universal superstitions and beliefs. The original Melchizedek gospel had been almost wholly absorbed in the beliefs in the Great Mother, the Sun, and other ancient cults.

93:7.4 (1022.2) You who today enjoy the advantages of the art of printing little understand how difficult it was to perpetuate truth during these earlier times; how easy it was to lose sight of a new doctrine from one generation to another. There was always a tendency for the new doctrine to become absorbed into the older body of religious teaching and magical practice. A new

revelation is always contaminated by the older evolutionary beliefs.

8. PLECAREA LUI MELCHIZEDEK

A fost aproape de distrugerea Sodomei și a Gomorei când Machiventa s-a decis să pună capăt misiunii sale de intervenție pe Urantia. Decizia lui Melchizedek de a-și termina șederea în trup a fost influențată de mulți factori, dintre care cel principal era tendința crescândă a triburilor înconjurătoare, și chiar și a asociaților lui imediați, de a-l privi ca pe un semi-zeu, de a-l considera ca pe o ființă supranaturală, ceea ce și era de altfel. Dar au început a-l respecta exagerat și cu o teamă extrem de superstițioasă. Pe lângă aceste motive, Melchizedek voia să părăsească cadrul acestor activități pământești cu suficient de multă vreme înainte de moartea lui Avraam pentru a se asigura că adevărul unui singur și unic Dumnezeu se va stabili în mintea discipolilor lui. În consecință, Machiventa s-a retras într-o seară sub cortul său din Salem după ce urase noapte bună tovarășilor lui oameni, și, când aceștia au venit să-l cheme în dimineața zilei următoare, el nu mai era acolo, căci semenii lui îl luaseră.

9. DUPĂ PLECAREA LUI MELCHIZEDEK

Dispariția atât de bruscă a lui Melchizedek a fost o mare încercare pentru Avraam. Cu toate că Machiventa i-a avertizat pe deplin pe discipolii lui că va trebui într-o bună zi să plece așa cum venise, ei nu erau resemnați după pierderea minunatului lor șef. Marea organizație clădită în Salem a dispărut aproape în întregime, deși Moise s-a întemeiat pe tradițiile acestei epoci pentru a-i conduce pe sclavii evrei în afara Egiptului.

Pierderea lui Melchizedek a lăsat în inima lui Avraam o tristețe pe care n-a biruit-o niciodată complet. El abandonase Hebronul când renunțase la ambiția lui de a clădi o împărăție materială. Acum, după ce își pierduse asociatul în edificarea împărăției spirituale, el a părăsit Salem, îndreptându-se spre sud pentru a locui în apropierea intereselor lui din Gerar.

Imediat după dispariția lui Melchizedek, Avraam a devenit temător și timorat. El și-a tănuțit identitatea la sosirea în Gerar, astfel încât Abimelech i-a luat soția. (La puțină vreme după căsătoria lui cu Sarah, Avraam surprinsese, într-o noapte, un complot pentru a-l asasina și a pune mâna pe strălucita sa soție. Această teamă a devenit groază pentru acest șef altminteri brav și îndrăzneț; toată viața sa, el s-a temut că cineva îl va ucide pe ascuns pentru a i-o lua pe Sarah. Aceasta explică de ce, în trei ocazii diferite, acest om curajos a făcut dovada unei reale lașități.)

Dar Avraam nu trebuia să fie multă vreme abătut de la misiunea sa ca succesor al lui Melchizedek. El a făcut curând convertiri la filistini și la poporul lui Abimelech, apoi a semnat un tratat cu ei. La rândul lui, el a fost contaminat de multe dintre superstițiile lor, în special de practica lor de a sacrifica fiul mai vârstnic al fiecărei familii. Așadar, Avraam a redevenit un mare șef în Palestina. Toate grupurile îl respectau și toți regii îl onorau. El era conducătorul spiritual al tuturor triburilor înconjurătoare, iar influența lui a persistat ceva timp

8. DEPARTURE OF MELCHIZEDEK

^{93:8.1 (1022.3)} It was shortly after the destruction of Sodom and Gomorrah that Machiventa decided to end his emergency bestowal on Urantia. Melchizedek's decision to terminate his sojourn in the flesh was influenced by numerous conditions, chief of which was the growing tendency of the surrounding tribes, and even of his immediate associates, to regard him as a demigod, to look upon him as a supernatural being, which indeed he was; but they were beginning to reverence him unduly and with a highly superstitious fear. In addition to these reasons, Melchizedek wanted to leave the scene of his earthly activities a sufficient length of time before Abraham's death to insure that the truth of the one and only God would become strongly established in the minds of his followers. Accordingly Machiventa retired one night to his tent at Salem, having said good night to his human companions, and when they went to call him in the morning, he was not there, for his fellows had taken him.

9. AFTER MELCHIZEDEK'S DEPARTURE

^{93:9.1 (1022.4)} It was a great trial for Abraham when Melchizedek so suddenly disappeared. Although he had fully warned his followers that he must sometime go as he had come, they were not reconciled to the loss of their wonderful leader. The great organization built up at Salem nearly disappeared, though the traditions of these days were what Moses built upon when he led the Hebrew slaves out of Egypt.

^{93:9.2 (1022.5)} The loss of Melchizedek produced a sadness in the heart of Abraham that he never fully overcame. Hebron he had abandoned when he gave up the ambition of building a material kingdom; and now, upon the loss of his associate in the building of the spiritual kingdom, he departed from Salem, going south to live near his interests at Gerar.

^{93:9.3 (1022.6)} Abraham became fearful and timid immediately after the disappearance of Melchizedek. He withheld his identity upon arrival at Gerar, so that Abimelech appropriated his wife. (Shortly after his marriage to Sarah, Abraham one night had overheard a plot to murder him in order to get his brilliant wife. This dread became a terror to the otherwise brave and daring leader; all his life he feared that someone would kill him secretly in order to get Sarah. And this explains why, on three separate occasions, this brave man exhibited real cowardice.)

^{93:9.4 (1023.1)} But Abraham was not long to be deterred in his mission as the successor of Melchizedek. Soon he made converts among the Philistines and of Abimelech's people, made a treaty with them, and, in turn, became contaminated with many of their superstitions, particularly with their practice of sacrificing first-born sons. Thus did Abraham again become a great leader in Palestine. He was held in reverence by all groups and honored by all kings. He was the spiritual leader of all the surrounding tribes, and

după moartea sa. În ultimii săi ani din viața, el s-a mai întors o dată în Hebron, cadrul primelor lui activități și locul unde călătorise însoțit de Melchizedek. Ultimul act al lui Avraam a fost acela de a-i trimite pe fideli lui servitori în orașul fratelui său, Nahor, la frontiera Mesopotamiei, pentru a se asigura de o fată din propriul său popor ca soție pentru fiul său Isaac. Membrii grupului lui Avraam aveau, de multă vreme, obiceiul de a se căsători între veri, și Avraam a murit încredzător în acea credință în Dumnezeu, pe care o învățase de la Melchizedek în școlile dispărute ale Salemului.

Generației următoare i-a fost greu să priceapă istoria lui Melchizedek. În mai puțin de cinci sute de ani, mulți au considerat povestea ca pe un mit. Isaac a rămas destul de aproape de învățăturile tatălui său, și a menținut evanghelia coloniei Salemului, dar i-a fost mai greu lui Iacob să priceapă semnificația acestor tradiții. Iosif credea cu fermitate în Melchizedek, și asta a fost în mare măsură motivul din care frații săi îl considerau un visător. Onorurile conferite lui Iosif în Egipt se datorau în principal amintirii străbunicului său Avraam. Lui Iosif i s-a oferit comanda militară a armatelor egiptene, dar, având în vedere hotărârea cu care credea în tradițiile lui Melchizedek și în învățăturile ulterioare ale lui Avraam și ale lui Isaac, el a ales să servească ca administrator civil, socotind că va putea astfel să muncească mai bine la progresul împărăției cerurilor.

Învățătura lui Melchizedek a fost completă și bogată, dar povestirile acestei epoci li s-au părut imposibile și fantastice preoților evrei de mai târziu, deși mulți dintre ei înțeleseseră întrucâtva aceste evenimente, cel puțin până în epoca în care analele Vechiului Testament au fost modificate masiv în Babilon.

Ceea ce povestirile Vechiului Testament descriu ca fiind convorbirile dintre Avraam și Dumnezeu erau în realitate întâlnirile dintre Avraam și Melchizedek. Scribii au luat mai târziu cuvântul Melchizedek ca pe un sinonim al lui Dumnezeu. Istoria multiplelor contacte ale lui Avraam și ale soției lui, Sarah, cu „îngerul Domnului” se referă la numeroasele lor întâlniri cu Melchizedek.

Povestirile ebraice despre Isaac, despre Iacob și despre Iosif sunt mult mai demne de crezare decât acelea privitoare la Avraam, cu toate că și ei s-au îndepărtat adesea de fapte. Alterările au fost efectuate când intenționat, când neintenționat, în epoca compilării acestor istorii de către preoții evrei în timpul captivității din Babilon. Ketura n-a fost o soție a lui Avraam; ea era doar o concubină, ca și Agor. Toate bunurile lui Avraam au fost convenite de drept lui Isaac, fiul lui Sarah, soția sa statutară. Avraam nu era atât de bătrân pe cât indică povestea, iar soția lui era mult mai tânără decât el. Vârstele lor au fost cu bună știință schimbate pentru a se potrivi cu pretinsa naștere miraculoasă ulterioară a lui Isaac.

Egoul național al iudeilor a fost teribil de înjosit de captivitatea din Babilon. În reacția lor contra inferiorității lor naționale, ei au căzut în cealaltă extremă a egotismului național și rasial; ei și-au denaturat și și-au deformat tradițiile pentru a se înălța deasupra tuturor raselor în calitate de popor ales al lui Dumnezeu; în consecință, ei au modificat cu înțelepciune toate documentele lor cu scopul de a-l ridica pe Avraam și pe alți conducători cu mult mai presus de toți ceilalți, fără

his influence continued for some time after his death. During the closing years of his life he once more returned to Hebron, the scene of his earlier activities and the place where he had worked in association with Melchizedek. Abraham's last act was to send trusty servants to the city of his brother, Nahor, on the border of Mesopotamia, to secure a woman of his own people as a wife for his son Isaac. It had long been the custom of Abraham's people to marry their cousins. And Abraham died confident in that faith in God which he had learned from Melchizedek in the vanished schools of Salem.

93:9.5 (1023.2) It was hard for the next generation to comprehend the story of Melchizedek; within five hundred years many regarded the whole narrative as a myth. Isaac held fairly well to the teachings of his father and nourished the gospel of the Salem colony, but it was harder for Jacob to grasp the significance of these traditions. Joseph was a firm believer in Melchizedek and was, largely because of this, regarded by his brothers as a dreamer. Joseph's honor in Egypt was chiefly due to the memory of his great-grandfather Abraham. Joseph was offered military command of the Egyptian armies, but being such a firm believer in the traditions of Melchizedek and the later teachings of Abraham and Isaac, he elected to serve as a civil administrator, believing that he could thus better labor for the advancement of the kingdom of heaven.

93:9.6 (1023.3) The teaching of Melchizedek was full and replete, but the records of these days seemed impossible and fantastic to the later Hebrew priests, although many had some understanding of these transactions, at least up to the times of the en masse editing of the Old Testament records in Babylon.

93:9.7 (1023.4) What the Old Testament records describe as conversations between Abraham and God were in reality conferences between Abraham and Melchizedek. Later scribes regarded the term Melchizedek as synonymous with God. The record of so many contacts of Abraham and Sarah with "the angel of the Lord" refers to their numerous visits with Melchizedek.

93:9.8 (1023.5) The Hebrew narratives of Isaac, Jacob, and Joseph are far more reliable than those about Abraham, although they also contain many diversions from the facts, alterations made intentionally and unintentionally at the time of the compilation of these records by the Hebrew priests during the Babylonian captivity. Keturah was not a wife of Abraham; like Hagar, she was merely a concubine. All of Abraham's property went to Isaac, the son of Sarah, the status wife. Abraham was not so old as the records indicate, and his wife was much younger. These ages were deliberately altered in order to provide for the subsequent alleged miraculous birth of Isaac.

93:9.9 (1023.6) The national ego of the Jews was tremendously depressed by the Babylonian captivity. In their reaction against national inferiority they swung to the other extreme of national and racial egotism, in which they distorted and perverted their traditions with the view of exalting themselves above all races as the chosen people of God; and hence they carefully edited all their records for the purpose of raising Abraham and their other national leaders high up above all other

a-l omite aici pe Melchizedek însuși. Scribii evrei au distrus deci toate scrierile pe care le-au putut găsi în această epocă memorabilă, nepăstrând decât povestirea întâlnirii lui Avraam cu Melchizedek după bătălia de la Siddim care, după ei, a făcut să se răsfrângă o mare onoare asupra lui Avraam.

Astfel, pierzându-l din vedere pe Melchizedek, scribii au pierdut de asemenea din vedere învățătura acestui Fiu de intervenție cu privire la misiunea spirituală a Fiului de consacrare promis. Natura acestei misiuni a căzut atât de complet în uitare încât foarte puțini dintre descendenții lor au fost capabili sau dornici să-l recunoască și să-l accepte pe Mihail când a apărut încarnat pe pământ, așa cum îl anunțase Machiventa.

Dar cel puțin unul dintre scriitorii Cărții Evreilor a înțeles misiunea lui Melchizedek, căci este scris: „Acest Melchizedek, preot al celui Preaînalt, era și rege al păcii; fără tată, fără mamă, fără genealogie, neavând nici început de zilele nici sfârșit de viață, dar creat asemenea unui Fiu de Dumnezeu, el rămâne preot pe vecie”. Acest scriitor l-a desemnat pe Melchizedek ca pe un model al consacrării ulterioare a lui Mihail, afirmând că Isus era „un slujitor pentru totdeauna după ordinul lui Melchizedek”. Cu toate că această comparație nu este tocmai potrivită, este literalmente adevărat că Crist a primit un titlu provizoriu de Prinț Planetar al Urantiei, „după ordinele celor doisprezece administratori provizorii Melchizedek” în funcțiune în epoca coborârii sale pe această planetă.

10. STATUTUL PREZENT AL LUI MACHIVENTA

MELCHIZEDEK

În cursul anilor încarnării lui Melchizedek, melchizedekii administratori provizorii ai Urantiei au fost în număr de unsprezece. Când Machiventa a socotit că misiunea sa de Fiu de ajutor a fost terminată, el a semnalat faptul acesta celor unsprezece asociați ai lui, care au pregătit imediat tehnica prin care el va fi degajat din carne și restabilit cu siguranță în statutul său original de Melchizedek. A treia zi după dispariția sa din Salem, el a apărut printre cei unsprezece colegi ai lui în misiune pe Urantia, și și-a reluat cariera întreruptă ca unul dintre administratorii provizorii planetari de pe 606 din Satania.

Machiventa și-a încheiat misiunea sa în calitate de creatură de carne și de sânge tot atât de subit și de discret pe cât o începuse. Nici apariția lui și nici plecarea lui n-au fost însoțite de vreun anunț special sau de vreun fel de demonstrație; nici un apel nominal al reînvierii nici finalul distribuirii planetare nu au marcat apariția lui pe Urantia; e vorba de o misiune de intervenție. Cu toate acestea, Machiventa nu a pus capăt încarnării lui umane înainte de a fi cum se cuvine eliberat de Tatăl Melchizedek și informat că executarea misiunii sale de intervenție fusese aprobată de șeful executiv al Nebadonului, Gabriel din Salvington.

Machiventa Melchizedek a continuat să manifeste un mare interes în treburile descendenților oamenilor care crezuseră în învățăturile sale în timpul încarnării lui. Dar urmașii lui Avraam prin Isaac, în linia în care ei s-au căsătorit cu kenitii, au fost singurii care să continue să întrețină multă vreme o anumită concentrare clară a

persons, not excepting Melchizedek himself. The Hebrew scribes therefore destroyed every record of these momentous times which they could find, preserving only the narrative of the meeting of Abraham and Melchizedek after the battle of Siddim, which they deemed reflected great honor upon Abraham.

93:9.10 (1024.1) And thus, in losing sight of Melchizedek, they also lost sight of the teaching of this emergency Son regarding the spiritual mission of the promised bestowal Son; lost sight of the nature of this mission so fully and completely that very few of their progeny were able or willing to recognize and receive Michael when he appeared on earth and in the flesh as Machiventa had foretold.

93:9.11 (1024.2) But one of the writers of the Book of Hebrews understood the mission of Melchizedek, for it is written: “This Melchizedek, priest of the Most High, was also king of peace; without father, without mother, without pedigree, having neither beginning of days nor end of life but made like a Son of God, he abides a priest continually.” This writer designated Melchizedek as a type of the later bestowal of Michael, affirming that Jesus was “a minister forever on the order of Melchizedek.” While this comparison was not altogether fortunate, it was literally true that Christ did receive provisional title to Urantia “upon the orders of the twelve Melchizedek receivers” on duty at the time of his world bestowal.

10. PRESENT STATUS OF MACHIVENTA

MELCHIZEDEK

93:10.1 (1024.3) During the years of Machiventa's incarnation the Urantia Melchizedek receivers functioned as eleven. When Machiventa considered that his mission as an emergency Son was finished, he signaled this fact to his eleven associates, and they immediately made ready the technique whereby he was to be released from the flesh and safely restored to his original Melchizedek status. And on the third day after his disappearance from Salem he appeared among his eleven fellows of the Urantia assignment and resumed his interrupted career as one of the planetary receivers of 606 of Satania.

93:10.2 (1024.4) Machiventa terminated his bestowal as a creature of flesh and blood just as suddenly and unceremoniously as he had begun it. Neither his appearance nor departure were accompanied by any unusual announcement or demonstration; neither resurrection roll call nor ending of planetary dispensation marked his appearance on Urantia; his was an emergency bestowal. But Machiventa did not end his sojourn in the flesh of human beings until he had been duly released by the Father Melchizedek and had been informed that his emergency bestowal had received the approval of the chief executive of Nebadon, Gabriel of Salvington.

93:10.3 (1024.5) Machiventa Melchizedek continued to take a great interest in the affairs of the descendants of those men who had believed in his teachings when he was in the flesh. But the progeny of Abraham through Isaac as intermarried with the Kenites were the only line which long continued to nourish any clear concept of the

învățăturilor Salemului.

În cursul celor nouăsprezece secole următoare, tot acest Melchizedek a colaborat continuu cu numeroși profeți și vizionari, străduindu-se astfel să păstreze vii adevărurile Salemului până la împlinirea timpului pentru apariția lui Mihail pe pământ.

Machiventa și-a continuat activitățile de administrator provizoriu planetar până în epoca triumfului lui Mihail pe Urantia. Ca urmare, el a fost atașat serviciului Urantiei, pe Ierusem, ca unul dintre cei douăzeci și patru de administratori, și a ajuns foarte recent să fie înălțat la poziția de ambasador personal al Fiului Creator de pe Ierusem, cu titlul de Prinț Planetar Locțiitor al Urantiei. Noi credem că, atâta timp cât Urantia va rămâne o planetă locuită, Machiventa Melchizedek nu va fi invitat să-și reia în întregime îndatoririle ordinului său de filiație, ci va rămâne întotdeauna, vorbind în termeni de timp, un slujitor planetar care îl reprezintă pe Crist Mihail.

Din moment ce misiunea sa pe Urantia era o misiune de intervenție, analele nu fac să iasă în relief ceea ce ar putea fi viitorul lui Machiventa. S-ar putea ca întregului corp al Melchizedekilor din Nebadon să îi fi fost definitiv amputat unul din membri. Ordonanțe recente, transmise de cei Preaînălți ai Edentiei și confirmate apoi de Cei Îmbătrâniți de Zile din Uversa, au dat clar de înțeles că manifestarea lui Melchizedek este destinată să ia locul lui Caligastia, Prințul Planetar decăzut. Dacă ipotezele noastre cu privire la acest subiect sunt corecte, este într-un totuș posibil ca Machiventa Melchizedek să reapară în persoană pe Urantia și să-și reia într-o manieră modificată rolul de Prinț Planetar detronat; sau altfel el va veni pe pământ pentru a activa ca Prinț Planetar locțiitor reprezentându-l pe Crist Mihail, care deține actualmente titlul de Prinț Planetar al Urantiei. Cu toate că suntem departe de a vedea clar care ar putea fi destinul lui Machiventa, evenimentele survenite recent sugerează la modul serios că supozițiile formulate nu sunt probabil foarte departe de adevăr.

Noi înțelegem bine cum, prin triumful său pe Urantia, Mihail a devenit în același timp și succesorul lui Caligastia și al lui Adam, Prințul Planetar al Păcii și al doilea Adam. Acum, noi căutăm să-i conferim lui Machiventa titlul de Prinț Planetar Locțiitor al Urantiei. Va fi el numit și Fiul Material Locțiitor al Urantiei? Sau există oare vreo posibilitate să aibă loc vreun eveniment neașteptat și fără precedent, precum reîntoarcerea pe planetă, într-o clipă sau în alta, a lui Adam și a Evei sau a unora dintre descendenții lor ca reprezentanți ai lui Mihail cu titlul de locțiitori ai celui de-al doilea Adam al Urantiei?

Toate aceste speculații asociate cu certitudinea că Fii Magistrali și Fii Învățători ai Trinității vor apărea în viitor, în legătură cu promisiunea explicită a Fiului Creator de a reveni într-o bună zi, fac din Urantia o planetă cu un viitor nesigur și o fac să devină una dintre sferele cele mai interesante și cele mai misterioase din universul Nebadonului. Este într-un totuș posibil ca, într-o epocă viitoare în care Urantia se va apropia de era luminii și a vieții, după ce problemele rebeliunii lui Lucifer și ale secesiunii lui Caligastia vor fi fost definitiv judecate, să putem să observăm prezența simultană a lui Machiventa, a lui Adam și a Evei, a lui Crist Mihail, precum și a unui Fiu Magistral sau chiar și a Fiilor

Salem teachings.

93:10.4 (1024.6) This same Melchizedek continued to collaborate throughout the nineteen succeeding centuries with the many prophets and seers, thus endeavoring to keep alive the truths of Salem until the fullness of the time for Michael's appearance on earth.

93:10.5 (1025.1) Machiventa continued as a planetary receiver up to the times of the triumph of Michael on Urantia. Subsequently, he was attached to the Urantia service on Jerusem as one of the four and twenty directors, only just recently having been elevated to the position of personal ambassador on Jerusem of the Creator Son, bearing the title Vicegerent Planetary Prince of Urantia. It is our belief that, as long as Urantia remains an inhabited planet, Machiventa Melchizedek will not be fully returned to the duties of his order of sonship but will remain, speaking in the terms of time, forever a planetary minister representing Christ Michael.

93:10.6 (1025.2) As his was an emergency bestowal on Urantia, it does not appear from the records what Machiventa's future may be. It may develop that the Melchizedek corps of Nebadon have sustained the permanent loss of one of their number. Recent rulings handed down from the Most Highs of Edentia, and later confirmed by the Ancients of Days of Uversa, strongly suggest that this bestowal Melchizedek is destined to take the place of the fallen Planetary Prince, Caligastia. If our conjectures in this respect are correct, it is altogether possible that Machiventa Melchizedek may again appear in person on Urantia and in some modified manner resume the role of the dethroned Planetary Prince, or else appear on earth to function as vicegerent Planetary Prince representing Christ Michael, who now actually holds the title of Planetary Prince of Urantia. While it is far from clear to us as to what Machiventa's destiny may be, nevertheless, events which have so recently taken place strongly suggest that the foregoing conjectures are probably not far from the truth.

93:10.7 (1025.3) We well understand how, by his triumph on Urantia, Michael became the successor of both Caligastia and Adam; how he became the planetary Prince of Peace and the second Adam. And now we behold the conferring upon this Melchizedek of the title Vicegerent Planetary Prince of Urantia. Will he also be constituted Vicegerent Material Son of Urantia? Or is there a possibility that an unexpected and unprecedented event is to take place, the sometime return to the planet of Adam and Eve or certain of their progeny as representatives of Michael with the titles vicegerents of the second Adam of Urantia?

93:10.8 (1025.4) And all these speculations associated with the certainty of future appearances of both Magisterial and Trinity Teacher Sons, in conjunction with the explicit promise of the Creator Son to return sometime, make Urantia a planet of future uncertainty and render it one of the most interesting and intriguing spheres in all the universe of Nebadon. It is altogether possible that, in some future age when Urantia is approaching the era of light and life, after the affairs of the Lucifer rebellion and the Caligastia secession have been finally adjudicated, we may witness the presence on Urantia, simultaneously, of Machiventa, Adam, Eve, and Christ Michael, as well as either a Magisterial Son or even

Învățători ai Trinității.

A prevalat multă vreme în ordinul nostru opinia că prezența lui Machiventa în corpul administratorilor Urantiei pentru Ierusem, printre cei douăzeci și patru de consilieri, este o dovadă suficientă pentru a justifica credința că Machiventa este menit să-i urmărească pe muritorii Urantiei prin tot planul universal de progres și de ascensiune, chiar și până la Corpul Finalității din Paradis. Noi știm că Adam și Eva sunt astfel meniți să-i însoțească pe tovarășii lor pământenii în aventura Paradisului când Urantia se va stabili în lumină și în viață.

Cu mai puțin de o mie de ani în urmă, același Machiventa Melchizedek, înțeleptul de odinioară al Salemului, a fost prezent sub formă invizibilă pe Urantia pe o perioadă de o sută de ani, activând ca guvernator general rezident al planetei. Dacă prezentul sistem de conducere a treburilor planetare se perpetuează, Machiventa trebuie să revină cu puțin peste o mie de ani și să-și reia această funcție.

Aceasta este povestea lui Machiventa Melchizedek, unul dintre cele mai extraordinare personaje care au fost vreodată legate de istoria Urantiei, și o personalitate care poate fi destinată să joace un rol important în experiența viitoare a lumii voastre anormale și puțin obișnuite.

[Prezentat de un Melchizedek din Nebadon.]

Trinity Teacher Sons.

93:10.9 (1025.5) It has long been the opinion of our order that Machiventa's presence on the Jerusem corps of Urantia directors, the four and twenty counselors, is sufficient evidence to warrant the belief that he is destined to follow the mortals of Urantia on through the universe scheme of progression and ascension even to the Paradise Corps of the Finality. We know that Adam and Eve are thus destined to accompany their earth fellows on the Paradise adventure when Urantia has become settled in light and life.

93:10.10 (1025.6) Less than a thousand years ago this same Machiventa Melchizedek, the onetime sage of Salem, was invisibly present on Urantia for a period of one hundred years, acting as resident governor general of the planet; and if the present system of directing planetary affairs should continue, he will be due to return in the same capacity in a little over one thousand years.

93:10.11 (1026.1) This is the story of Machiventa Melchizedek, one of the most unique of all characters ever to become connected with the history of Urantia and a personality who may be destined to play an important role in the future experience of your irregular and unusual world.

93:10.12 (1026.1) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

Capitolul 94. Învățăturile lui Melchizedek în Orient

⇨ 093

CARTEA URANTIA

095 ⇨

PARTE III. ISTORIA URANTIEI

CAPITOLUL 94 ÎNVĂȚĂTURILE LUI MELCHIZEDEK ÎN ORIENT

Secțiuni

Introduction

1. Învățăturile Salemului în India Vedică
2. Brahmanismul
3. Filozofia Brahmană
4. Religia Hindusă
5. Lupta pentru adevăr din China
6. Lao-Tse și confucius
7. Gautama Siddharta
8. Credința Budistă
9. Propagarea Budismului
10. Religia în Tibet
11. Filozofia Budistă
12. Conceptul de Dumnezeu în Budism

PAPER 94 THE MELCHIZEDEK TEACHINGS IN THE ORIENT

SECTIONS

Introduction

1. The Salem Teachings in Vedic India
2. Brahmanism
3. Brahmanic Philosophy
4. The Hindu Religion
5. The Struggle for Truth in China
6. Lao-Tse and Confucius
7. Gautama Siddhartha
8. The Buddhist Faith
9. The Spread of Buddhism
10. Religion in Tibet
11. Buddhist Philosophy
12. The God Concept of Buddhism

Introduction

PRIMIÎÎ Învățători ai religiei Salemului au pătruns până la triburile cele mai îndepărtate din Africa și din Eurasia, predicând întotdeauna evanghelia lui Melchizedek, care prezenta încrederea și credința omului în unicul Dumnezeu universal ca fiind singurul preț de plătit pentru a obține grația divină. Alianța lui Melchizedek cu Avraam a servit ca model pentru toată propaganda inițială care emana din Salem și din alte centre. Urantia nu a avut niciodată misionari religioși mai entuziaști și mai dinamici decât acești nobili bărbați și femei care au dus învățăturile lui Melchizedek în toată emisfera orientală. Acești misionari au fost recrutați dintre numeroase popoare și rase, și și-au răspândit în mare parte învățăturile prin intermediul indigenilor convertiți. Ei au stabilit centre de educație în diferite părți ale lumii, în care îi învățau religia Salemului pe indigeni, și apoi i-au însărcinat pe elevii lor să își instruiască propriul lor popor.

1. ÎNVĂȚĂTURILE SALEMULUI ÎN INDIA VEDICĂ

În epoca lui Melchizedek, India era o țară cosmopolită recent căzută sub dominația politică și

INTRODUCTION

94:0.1 (1027.1) THE early teachers of the Salem religion penetrated to the remotest tribes of Africa and Eurasia, ever preaching Machiventa's gospel of man's faith and trust in the one universal God as the only price of obtaining divine favor. Melchizedek's covenant with Abraham was the pattern for all the early propaganda that went out from Salem and other centers. Urantia has never had more enthusiastic and aggressive missionaries of any religion than these noble men and women who carried the teachings of Melchizedek over the entire Eastern Hemisphere. These missionaries were recruited from many peoples and races, and they largely spread their teachings through the medium of native converts. They established training centers in different parts of the world where they taught the natives the Salem religion and then commissioned these pupils to function as teachers among their own people.

1. THE SALEM TEACHINGS IN VEDIC INDIA

94:1.1 (1027.2) In the days of Melchizedek, India was a cosmopolitan country which had recently come under

religioasă a invadatorilor arieni-andiți veniți din nord și din vest. La această dată, numai în porțiuni din nordul și din vestul peninsulei se infiltraseră mulți arieni. Acești noi sosiți vedici aduseseră cu ei numeroase zeități tribale. Formele religioase ale cultului lor au urmat îndeaproape practicile ceremoniale ale Celor Îmbătrâniți lor predecesori andiți, în sensul că tatăl activa încă în calitate de preot iar mama ca preoteasă, și că vatra familiei servea încă drept altar.

Cultul vedic era atunci în creștere și metamorfoză sub conducerea castei brahmane; acești preoți-învățători preluau treptat controlul ritualului de adorare, care se dezvolta. Amalgamul de treizeci și trei de zeități ariene de altădată era în plină desfășurare atunci când misionarii din Salem au pătruns în nordul Indiei.

Politeismul arienilor reprezenta o degenerare a monoteismului lor primitiv, cauzat de separarea lor în unități tribale, fiecare trib venerându-și propriul zeu. Această descentralizare a monoteismului și a trinitarismului originare ale Mesopotamiei andite a suferit o sinteză nouă pe parcursul primelor secole ale celui de-al doilea mileniu dinainte de Crist. Mulțimea de zei a fost organizată într-un panteon sub conducerea trinitară a lui Dyaus pitarul, domnul cerului, a lui Indra, domnul impetuos al atmosferei, și a lui Agni, zeul cu trei capete al focului, domnul pământului și vestigiul simbolic al unui străvechi concept de Trinitate.

Dezvoltările categoric henoteiste pregăteau calea unui monoteism evoluat. Agni, zeitatea cea mai antică, era adesea exaltat ca părinte-șef al întregului panteon. Principiul de zeitate-părinte, numit uneori Prajapati, alteleori Brahma, a fost cufundat în bătălia teologică pe care preoții brahmani au dus-o mai târziu cu învățătorii din Salem. Principiul energiei-divinitate care însușește tot panteonul vedic a fost numit Brahmanul.

Misionarii din Salem predicau Dumnezeu unic al lui Melchizedek, cel Preaînalt din cer. Acest portret nu era în întregime în dezacord cu conceptul pe cale de apariție de Brahma-Tatăl ca sursă a tuturor zeilor, însă doctrina Salemului nu comporta rituri; ea mergea deci direct împotriva dogmelor, a tradițiilor și a învățăturilor preoțimii brahmane. Preoții brahmani nu au vrut niciodată să accepte doctrina Salemului, care învăța mântuirea prin credință, grația lui Dumnezeu obținută fără a ține seama de practicile rituale și de sacrificiile ceremoniale.

Respingerea evangheliei lui Melchizedek cu privire la încrederea în Dumnezeu și la mântuirea prin credință a marcat o schimbare capitală pentru India. Misionarii din Salem contribuiseră mult la pierderea credinței în străvechii zei vedici, dar conducătorii, preoții vedismului, au refuzat să accepte doctrina lui Melchizedek care propovăduia un singur Dumnezeu și o credință unică și simplă.

Brahmanii au extras fragmente din cărțile sacre ale vremii lor într-un efort de a-i combate pe învățătorii Salemului. Culegerea lor, după cum a fost revizuită mai târziu, a ajuns în timpurile moderne sub forma Rig-Vedei, una dintre cărțile sacre cele mai vechi. A doua, a treia și a patra Veda au urmat pe măsură ce brahmanii căutau să cristalizeze, să formalizeze și să fixeze riturile lor de adorare și de sacrificii, și să le impună

the political and religious dominance of the Aryan-Andite invaders from the north and west. At this time only the northern and western portions of the peninsula had been extensively permeated by the Aryans. These Vedic newcomers had brought along with them their many tribal deities. Their religious forms of worship followed closely the ceremonial practices of their earlier Andite forebears in that the father still functioned as a priest and the mother as a priestess, and the family hearth was still utilized as an altar.

94:1.2 (1027.3) The Vedic cult was then in process of growth and metamorphosis under the direction of the Brahman caste of teacher-priests, who were gradually assuming control over the expanding ritual of worship. The amalgamation of the onetime thirty-three Aryan deities was well under way when the Salem missionaries penetrated the north of India.

94:1.3 (1027.4) The polytheism of these Aryans represented a degeneration of their earlier monotheism occasioned by their separation into tribal units, each tribe having its venerated god. This devolution of the original monotheism and trinitarianism of Andite Mesopotamia was in process of resynthesis in the early centuries of the second millennium before Christ. The many gods were organized into a pantheon under the triune leadership of Dyaus pitar, the lord of heaven; Indra, the tempestuous lord of the atmosphere; and Agni, the three-headed fire god, lord of the earth and the vestigial symbol of an earlier Trinity concept.

94:1.4 (1027.5) Definite henoteistic developments were paving the way for an evolved monotheism. Agni, the most ancient deity, was often exalted as the father-head of the entire pantheon. The deity-father principle, sometimes called Prajapati, sometimes termed Brahma, was submerged in the theologic battle which the Brahman priests later fought with the Salem teachers. *The Brahman* was conceived as the energy-divinity principle activating the entire Vedic pantheon.

94:1.5 (1028.1) The Salem missionaries preached the one God of Melchizedek, the Most High of heaven. This portrayal was not altogether disharmonious with the emerging concept of the Father-Brahma as the source of all gods, but the Salem doctrine was nonritualistic and hence ran directly counter to the dogmas, traditions, and teachings of the Brahman priesthood. Never would the Brahman priests accept the Salem teaching of salvation through faith, favor with God apart from ritualistic observances and sacrificial ceremonials.

94:1.6 (1028.2) The rejection of the Melchizedek gospel of trust in God and salvation through faith marked a vital turning point for India. The Salem missionaries had contributed much to the loss of faith in all the ancient Vedic gods, but the leaders, the priests of Vedism, refused to accept the Melchizedek teaching of one God and one simple faith.

94:1.7 (1028.3) The Brahmins culled the sacred writings of their day in an effort to combat the Salem teachers, and this compilation, as later revised, has come on down to modern times as the Rig-Veda, one of the most ancient of sacred books. The second, third, and fourth Vedas followed as the Brahmins sought to crystallize, formalize, and fix their rituals of worship and sacrifice upon the peoples of those days. Taken at their best,

oamenilor din epoca lor. În ceea ce au ele mai bun, aceste scrieri reprezintă echivalentul a orice alt corpus de caracter asemănător, în ceea ce privește frumusețea conceptului și adevărul discernământului. Dar, pe măsură ce această religie superioară a fost coruptă de mii de superstiții, de culte și de rituri ale Indiei meridionale, ea a devenit progresiv, prin metamorfoză, sistemul teologic cel mai pestriț pe care l-au întemeiat vreodată oamenii. Studiul Vedelor va duce la descoperirea unor concepte asupra Deității dintre cele mai elevate și a unora dintre cele mai degradate care fuseseră concepute vreodată.

2. BRAHMANISMUL

Pe măsură ce misionarii din Salem pătrundeau mai mult în sudul Deccanului dravidian, ei întâlneau un sistem de caste din ce în ce mai consolidat; acest sistem fusese imaginea prin care arienii căutaseră să își păstreze identitatea rasială în fața unui flux în continuă creștere de popoare sangice secundare. Castea sacerdotală brahmană era chiar esența sistemului; acest ordin social întârzia considerabil progresul instructorilor din Salem. Acest sistem de caste nu a reușit să salveze rasa ariană, dar a reușit să perpetueze brahmanii, care la rândul lor și-au menținut hegemonia religioasă asupra Indiei până în epoca actuală.

Apoi, odată cu slăbirea vedismului prin respingerea adevărului superior, cultul arienilor a fost supus incursiunilor în creștere care veneau din Deccan. Într-un efort disperat pentru a stăvi fluxul de extincție rasială și de nimicire religioasă, castea brahmanilor a căutat să se înalțe deasupra tuturor. Brahmanii propovăduiau că sacrificiul față de zeitate era în el înșuși în întregime eficient, că puterea sa exercita asupra ei o constrângere totală. Ei proclamau că, din cele două principii divine esențiale ale universului, unul era zeitatea brahmană, iar celălalt preoțimea brahmanică. La nici un alt popor al Urantiei, preoții nu au pretins să se înalțe deasupra zeilor lor înșiși, și să-și acorde onorurile datorate zeilor lor. Ei au mers însă atât de absurd de departe cu aceste revendicări arogante, încât tot acest sistem șubred s-a năruit în calea cultelor înjositoare care dădeau năvală dinspre civilizațiile mai puțin avansate din vecinătate. Însăși imensa preoțimea vedică s-a împotmolit și a fost înghițită de curentul negru al inerției și al pesimismului cu care propria ei îngâmfare egoistă și nesocotită inundase India.

Concentrarea neobișnuită asupra sinelui a condus infailibil la teama de perpetuarea non-evolutivă a sinelui într-un ciclu fără sfârșit de încarnări succesive ca om, ca animal sau ca plantă. Dintre toate credințele contaminante susceptibile de a fi atașate la ceea ce ar fi putut fi un monoteism în plină apariție, nici una nu a fost mai năucitoare decât credința în transmigație - doctrina reîncarnării sufletului - care provenea din Deccanul dravidian. Această credință într-un ciclu fastidios și monoton de transmigații repetate i-a lipsit pe muritorii luptători de speranța lor, nutrită multă vreme, de a găsi în moarte izbăvirea și avansarea spirituală care făcuse parte din credința vedică primitivă.

Această învățătură filozofic paralizantă a fost curând urmată de născocirea doctrinei în care fugi

these writings are the equal of any other body of similar character in beauty of concept and truth of discernment. But as this superior religion became contaminated with the thousands upon thousands of superstitions, cults, and rituals of southern India, it progressively metamorphosed into the most variegated system of theology ever developed by mortal man. An examination of the Vedas will disclose some of the highest and some of the most debased concepts of Deity ever to be conceived.

2. BRAHMANISM

94:2.1 (1028.4) As the Salem missionaries penetrated southward into the Dravidian Deccan, they encountered an increasing caste system, the scheme of the Aryans to prevent loss of racial identity in the face of a rising tide of the secondary Sangik peoples. Since the Brahman priest caste was the very essence of this system, this social order greatly retarded the progress of the Salem teachers. This caste system failed to save the Aryan race, but it did succeed in perpetuating the Brahmins, who, in turn, have maintained their religious hegemony in India to the present time.

94:2.2 (1028.5) And now, with the weakening of Vedism through the rejection of higher truth, the cult of the Aryans became subject to increasing inroads from the Deccan. In a desperate effort to stem the tide of racial extinction and religious obliteration, the Brahman caste sought to exalt themselves above all else. They taught that the sacrifice to deity in itself was all-efficacious, that it was all-compelling in its potency. They proclaimed that, of the two essential divine principles of the universe, one was Brahman the deity, and the other was the Brahman priesthood. Among no other Urantia peoples did the priests presume to exalt themselves above even their gods, to relegate to themselves the honors due their gods. But they went so absurdly far with these presumptuous claims that the whole precarious system collapsed before the debasing cults which poured in from the surrounding and less advanced civilizations. The vast Vedic priesthood itself floundered and sank beneath the black flood of inertia and pessimism which their own selfish and unwise presumption had brought upon all India.

94:2.3 (1029.1) The undue concentration on self led certainly to a fear of the nonevolutionary perpetuation of self in an endless round of successive incarnations as man, beast, or weeds. And of all the contaminating beliefs which could have become fastened upon what may have been an emerging monotheism, none was so stultifying as this belief in transmigration — the doctrine of the reincarnation of souls — which came from the Dravidian Deccan. This belief in the weary and monotonous round of repeated transmigrations robbed struggling mortals of their long-cherished hope of finding that deliverance and spiritual advancement in death which had been a part of the earlier Vedic faith.

94:2.4 (1029.2) This philosophically debilitating teaching was soon followed by the invention of the doctrine of the

veșnic de sinele tău prin scufundarea în repausul și în pacea universale ale unei uniuni absolute cu Brahman, suprasufletul întregii creații. Dorințele materiale și ambițiile omenești le-au fost eficient răpite oamenilor și practic distruse. Timp de peste două mii de ani, cei mai buni gânditori ai Indiei au căutat să scape de orice dorință, iar poarta a fost astfel larg deschisă pentru intrarea cultelor și a învățăturilor ulterioare, care au încătușat practic sufletele unui mare număr de popoare hinduse în lanțurile risipirii spirituale. Dintre toate civilizațiile, cea vedico-ariană a fost cea care a plătit prețul cel mai teribil pentru a fi respins evanghelia Salemului.

Prin ele însele, castele nu puteau să perpetueze sistemul religio-cultural arian și, pe măsură ce religiile inferioare ale Deccanului se infiltrau în nord, s-a dezvoltat o epocă de descurajare și de disperare. În cursul acestei epoci sumbre, s-a întâmplat să se nască cultul care consta în a nu lua viața nici unei creaturi, și acest cult a subzistat mereu de atunci înainte. Un mare număr de culte noi erau sincer atee, proclamând că nici o mântuire oarecum accesibilă nu putea fi dobândită decât prin propriile eforturi ale omului, fără ajutor din afară. Cu toate astea, dincolo de o bună parte a acestei filozofii nefericite, se pot găsi vestigiile deformate ale învățăturilor lui Melchizedek, și chiar și ale lui Adam.

Aceasta a fost epoca compilării ultimelor Scripturi ale credinței hinduse, ale brahmanilor și ale Upanișadelor. După ce a respins doctrina care propovăduia religia personală prin experiența credinței personale cu un Dumnezeu unic, și după ce a fost coruptă de fluxul de culte și de credințe înjositoare și debilitante ale Deccanului, cu antropomorfismele și cu reîncarnările lor, preoțimea brahmanică a manifestat o reacție violentă contra credințelor pline de corupție; a fost un efort categoric orientat spre căutarea și găsirea adevăratei realități. Brahmanii au început să dezantropomorfizeze conceptul indian de deitate, însă, făcând acest lucru, ei au căzut în grava eroare de a depersonaliza conceptul de Dumnezeu. Ei au ieșit din această încercare, nu cu un ideal sublim și spiritual al Tatălui Paradisiac, ci cu o idee distantă și metafizică a unui Absolut care îngloba totul.

În eforturile lor de autoperpetuare, brahmanii respinseseră Dumnezeul unic al lui Melchizedek, iar acum ei se găseau cu ipoteza de Brahman, acel sine imprecis și iluzoriu, acest acela impersonal și neputincios, care a lăsat viața spirituală a Indiei descumpănită și abătută, din această perioadă nefericită și până în cel de-al douăzecilea secol.

În epoca în care se scriau Upanișadele în India s-a ivit budismul, dar, în ciuda unui succes milenar, el nu a putut concura cu faza din urmă a hinduismului. În ciuda moralității sale superioare, descrierea sa inițială a lui Dumnezeu era și mai puțin categorică decât cea a hinduismului, care oferea deități secundare și personale. În cele din urmă, budismul a cedat în India de nord în fața atacurilor unui islam care milita cu conceptul său al unui bine definit de Allah ca Dumnezeu suprem al universului.

3. FILOZOFIA BRAHMANĂ

Deși faza superioară a brahmanismului era prea

eternal escape from self by submergence in the universal rest and peace of absolute union with Brahman, the oversoul of all creation. Mortal desire and human ambition were effectually ravished and virtually destroyed. For more than two thousand years the better minds of India have sought to escape from all desire, and thus was opened wide the door for the entrance of those later cults and teachings which have virtually shackled the souls of many Hindu peoples in the chains of spiritual hopelessness. Of all civilizations, the Vedic-Aryan paid the most terrible price for its rejection of the Salem gospel.

94:2.5 (1029.3) Caste alone could not perpetuate the Aryan religio-cultural system, and as the inferior religions of the Deccan permeated the north, there developed an age of despair and hopelessness. It was during these dark days that the cult of taking no life arose, and it has ever since persisted. Many of the new cults were frankly atheistic, claiming that such salvation as was attainable could come only by man's own unaided efforts. But throughout a great deal of all this unfortunate philosophy, distorted remnants of the Melchizedek and even the Adamic teachings can be traced.

94:2.6 (1029.4) These were the times of the compilation of the later scriptures of the Hindu faith, the Brahmanas and the Upanishads. Having rejected the teachings of personal religion through the personal faith experience with the one God, and having become contaminated with the flood of debasing and debilitating cults and creeds from the Deccan, with their anthropomorphisms and reincarnations, the Brahmanic priesthood experienced a violent reaction against these vitiating beliefs; there was a definite effort to seek and to find *true reality*. The Brahmins set out to deanthropomorphize the Indian concept of deity, but in so doing they stumbled into the grievous error of depersonalizing the concept of God, and they emerged, not with a lofty and spiritual ideal of the Paradise Father, but with a distant and metaphysical idea of an all-encompassing Absolute.

94:2.7 (1029.5) In their efforts at self-preservation the Brahmins had rejected the one God of Melchizedek, and now they found themselves with the hypothesis of Brahman, that indefinite and illusive philosophic self, that impersonal and impotent *it* which has left the spiritual life of India helpless and prostrate from that unfortunate day to the twentieth century.

94:2.8 (1029.6) It was during the times of the writing of the Upanishads that Buddhism arose in India. But despite its successes of a thousand years, it could not compete with later Hinduism; despite a higher morality, its early portrayal of God was even less well-defined than was that of Hinduism, which provided for lesser and personal deities. Buddhism finally gave way in northern India before the onslaught of a militant Islam with its clear-cut concept of Allah as the supreme God of the universe.

3. BRAHMANIC PHILOSOPHY

94:3.1 (1030.1) While the highest phase of Brahmanism

puțin o religie, ea a fost cu adevărat una dintre cele mai nobile încercări ale minții muritorilor de a pătrunde în domeniile filozofiei și ale metafizicii. După ce a pornit ca să descopere realitatea finală, mintea indiană nu s-a oprit înaintea de a fi speculat asupra aproape a tuturor aspectele teologiei, mai puțin asupra conceptului esențial și dublu al religiei: existența Tatălui Universal al tuturor creaturilor universului, și faptul experienței ascendente, în univers, al înseși acestor creaturi care caută să ajungă la Tatăl veșnic care le-a poruncit să fie perfecte, după cum el însuși este perfect.

În conceptul de Brahman, spiritul acestei epoci știa într-adevăr de ideea unui fel de Absolut care impregnează totul, căci se identifica simultan acest postulat cu energia creativă și cu reacția cosmică. Brahman era conceput ca fiind transcendent oricărei definiții și ca susceptibil de a fi cuprins numai prin negarea succesivă a tuturor calităților finite. Era categoric o credință într-o ființă absolută, și chiar infinită, dar acest concept era în foarte mare măsură privat de atributele personalității, și nu era deci experimentabil de către persoane religioase individuale.

Brahman-Narayana a fost conceput ca fiind Absolutul, ca fiind infinitul ACELA ESTE, ca fiind forța creatoare primordială a cosmosului potențial, ca fiind Sinele Universal care există în stare statică și potențială de-a lungul întregii eternități. Dacă filozofii epocii ar fi fost capabili de a trece de etapa următoare în concepția deității, dacă l-ar fi putut concepe pe Brahman ca asociativ și creativ, ca o personalitate abordabilă de către ființele create aflate în evoluție, atunci, învățătura lor ar fi putut deveni prezentarea cea mai avansată a Deității pe Urantia, căci ea ar fi înglobat primele cinci nivele ale funcțiunii totale a deității, și ar fi putut lua în considerare ultimele două.

În cursul anumitor faze, conceptul de Suprasuflet Universal Unic, în calitate de totalitate a însumării existențelor tuturor creaturilor, i-a condus pe filozofii hinduși foarte aproape de adevărul Ființei Supreme; dar acest adevăr nu le-a servit la nimic, deoarece ei nu au reușit să dezvolte nici o metodă de apropiere personală rezonabilă sau rațională pentru a atinge scopul lor monoteist teoretic de Brahman-Narayana.

Principiul karmic al continuității cauzale este foarte aproape de adevărul că toate acțiunile din spațiu-timp se repercutează într-o sinteză în prezența de Deitate a Supremului; însă acest postulat nu a permis niciodată realizarea personală coordonată a Deității de către persoanele religioase individuale; aceasta nu a condus decât la înghițirea ultimă a oricărei personalități în Suprasufletul Universal.

Filozofia brahmanismului a ajuns, de asemenea, foarte aproape de realizarea locuirii de către Ajustorii Gândirii, dar ea s-a lăsat pervertită de o falsă concepție asupra adevărului. Învățătura că sufletul este locuința lui Brahman ar fi pregătit drumul unei religii avansate, dacă acest concept nu ar fi fost complet viciat de credința că nu există individualitate umană în afară de această prezență a Unului Universal.

În doctrina în care sufletul individual se contopește cu Suprasufletul, teologii Indiei nu au reușit să asigure supraviețuirea a ceva uman, ceva nou și unic, ceva născut din uniunea voinței omului și a voinței lui Dumnezeu. Învățătura reîntoarcerii sufletului la

was hardly a religion, it was truly one of the most noble reaches of the mortal mind into the domains of philosophy and metaphysics. Having started out to discover final reality, the Indian mind did not stop until it had speculated about almost every phase of theology excepting the essential dual concept of religion: the existence of the Universal Father of all universe creatures and the fact of the ascending experience in the universe of these very creatures as they seek to attain the eternal Father, who has commanded them to be perfect, even as he is perfect.

94:3.2 (1030.2) In the concept of Brahman the minds of those days truly grasped at the idea of some all-pervading Absolute, for this postulate was at one and the same time identified as creative energy and cosmic reaction. Brahman was conceived to be beyond all definition, capable of being comprehended only by the successive negation of all finite qualities. It was definitely a belief in an absolute, even an infinite, being, but this concept was largely devoid of personality attributes and was therefore not experiential by individual religionists.

94:3.3 (1030.3) Brahman-Narayana was conceived as the Absolute, the infinite IT IS, the primordial creative potency of the potential cosmos, the Universal Self existing static and potential throughout all eternity. Had the philosophers of those days been able to make the next advance in deity conception, had they been able to conceive of the Brahman as associative and creative, as a personality approachable by created and evolving beings, then might such a teaching have become the most advanced portraiture of Deity on Urantia since it would have encompassed the first five levels of total deity function and might possibly have envisioned the remaining two.

94:3.4 (1030.4) In certain phases the concept of the One Universal Oversoul as the totality of the summation of all creature existence led the Indian philosophers very close to the truth of the Supreme Being, but this truth availed them naught because they failed to evolve any reasonable or rational personal approach to the attainment of their theoretic monotheistic goal of Brahman-Narayana.

94:3.5 (1030.5) The karma principle of causality continuity is, again, very close to the truth of the repercussional synthesis of all time-space actions in the Deity presence of the Supreme; but this postulate never provided for the co-ordinate personal attainment of Deity by the individual religionist, only for the ultimate engulfment of all personality by the Universal Oversoul.

94:3.6 (1030.6) The philosophy of Brahmanism also came very near to the realization of the indwelling of the Thought Adjusters, only to become perverted through the misconception of truth. The teaching that the soul is the indwelling of the Brahman would have paved the way for an advanced religion had not this concept been completely vitiated by the belief that there is no human individuality apart from this indwelling of the Universal One.

94:3.7 (1030.7) In the doctrine of the merging of the self-soul with the Oversoul, the theologians of India failed to provide for the survival of something human, something new and unique, something born of the union of the will of man and the will of God. The teaching of the soul's

Brahman este îndeaproape paralelă cu adevărul reîntoarcerii Ajustorului în sânul Tatălui Universal, dar există ceva distinct de Ajustor care supraviețuiește de asemenea, și anume contraponderea morontială a personalității de muritor. Or, acest concept vital era în mod fatal absent din filozofia brahmanică.

Filozofia brahmanică a ajuns la o aproximare a multor fapte ale universului și s-a apropiat de numeroase adevăruri cosmice, dar ea a căzut mult prea adesea victimă erorilor, a greșelii din diferențierea diverselor nivele ale realității, precum nivelul absolut, cel transcendent și cel finit. Ea nu a reușit să ia în considerare că un aspect dat, susceptibil de a fi finit și iluzoriu pe nivelul absolut, poate fi absolut real pe nivelul finit. Ea nu a luat act nici de personalitatea esențială a Tatălui Universal, cu care se poate lua personal contact pe toate nivelele, de la experiența limitată a creaturilor evolutive cu Dumnezeu, până la experiența nelimitată a Fiului Etern cu Tatăl Paradisului.

4. RELIGIA HINDUSĂ

În India, pe parcursul secolelor, poporul a revenit, într-o anumită măsură, la anticele ritualuri ale Vedelor, așa cum fuseseră ele modificate de învățăturile misionarilor lui Melchizedek și cristalizate de preoțimea brahmanică ulterioară. Această religie, cea mai veche și cea mai cosmopolită din lume, a suferit din nou unele schimbări ca răspuns la budism, la jainism, precum și la influențele mai recente ale mahomedanismului și ale creștinismului. Dar, când învățăturile lui Isus au ajuns în India, ele fuseseră deja occidentalizate până într-atât încât să fie o „religie a oamenilor albi”, deci ciudată și străină pentru mintea hindusă.

Teologia hindusă a timpului prezent descrie patru nivele descendente ale deităților și ale divinităților:

1. Brahman, Absolutul, Unul Infinit, ACELA ESTE.

2. Trimurti, trinitatea supremă a hinduismului. Primul membru al acestei asociații, Brahma, se concepe ca fiind creat de el însuși din Brahmanul-infinit. Dacă nu ar fi aproape identificat cu Unul Infinit panteist, Brahma ar constitui fundamentul conceptului de Tatăl Universal. Brahma este deopotrivă identificat cu destinul.

Adorarea lui Shiva și a lui Vishnu, al doilea și al treilea membru din Trimurti, a apărut în primul mileniu după Crist. Shiva este domnul vieții și al morții, zeul fecundității și maestrul distrugerii. Vishnu este extrem de popular datorită credinței în încarnarea sa periodică sub formă umană. În felul acesta, Vishnu a devenit real și viu în închipuirea hindușilor. Unii i-au considerat pe Shiva și pe Vishnu ca supremi peste toate.

3. Deitățile vedice și postvedice. Mulți zei antichi ai arienilor, precum Agni, Indra și Soma, au subzistat ca secundari față de cei trei membri ai Trimurti. Numeroși alți zei s-au ivit de la începuturile Indiei vedice, și ei au fost, la rândul lor, încorporați în panteonul hindus.

4. Demi-zeii: supraoamenii, semizeii, eroii, demonii, fantomele, spiritele rele, spiridușii, monștrii,

return to the Brahman is closely parallel to the truth of the Adjuster's return to the bosom of the Universal Father, but there is something distinct from the Adjuster which also survives, the morontial counterpart of mortal personality. And this vital concept was fatally absent from Brahmanic philosophy.

94:3.8 (1031.1) Brahmanic philosophy has approximated many of the facts of the universe and has approached numerous cosmic truths, but it has all too often fallen victim to the error of failing to differentiate between the several levels of reality, such as absolute, transcendental, and finite. It has failed to take into account that what may be finite-illusory on the absolute level may be absolutely real on the finite level. And it has also taken no cognizance of the essential personality of the Universal Father, who is personally contactable on all levels from the evolutionary creature's limited experience with God on up to the limitless experience of the Eternal Son with the Paradise Father.

4. THE HINDU RELIGION

94:4.1 (1031.2) With the passing of the centuries in India, the populace returned in measure to the ancient rituals of the Vedas as they had been modified by the teachings of the Melchizedek missionaries and crystallized by the later Brahman priesthood. This, the oldest and most cosmopolitan of the world's religions, has undergone further changes in response to Buddhism and Jainism and to the later appearing influences of Mohammedanism and Christianity. But by the time the teachings of Jesus arrived, they had already become so Occidentalized as to be a "white man's religion," hence strange and foreign to the Hindu mind.

94:4.2 (1031.3) Hindu theology, at present, depicts four descending levels of deity and divinity:

94:4.3 (1031.4) 1. *The Brahman*, the Absolute, the Infinite One, the IT IS.

94:4.4 (1031.5) 2. *The Trimurti*, the supreme trinity of Hinduism. In this association *Brahma*, the first member, is conceived as being self-created out of the Brahman — infinity. Were it not for close identification with the pantheistic Infinite One, Brahma could constitute the foundation for a concept of the Universal Father. Brahma is also identified with fate.

94:4.5 (1031.6) The worship of the second and third members, Siva and Vishnu, arose in the first millennium after Christ. *Siva* is lord of life and death, god of fertility, and master of destruction. *Vishnu* is extremely popular due to the belief that he periodically incarnates in human form. In this way, Vishnu becomes real and living in the imaginations of the Indians. Siva and Vishnu are each regarded by some as supreme over all.

94:4.6 (1031.7) 3. *Vedic and post-Vedic deities*. Many of the ancient gods of the Aryans, such as Agni, Indra, Soma, have persisted as secondary to the three members of the Trimurti. Numerous additional gods have arisen since the early days of Vedic India, and these have also been incorporated into the Hindu pantheon.

94:4.7 (1031.8) 4. *The demigods*: supermen, semigods, heroes, demons, ghosts, evil spirits, sprites, monsters, goblins, and saints of the later-day cults.

drăcușorii și sfinții cultelor mai recente.

De mult timp, hinduismul nu a reușit să învieze poporul indian, dar, în același timp, el a fost în general o religie tolerantă. Această mare forță rezidă în faptul că el se dovedește a fi religia cea mai flexibilă și cea mai vagă care a fost să apară pe Urantia. El este capabil de schimbări aproape nelimitate, și posedă un câmp neobișnuit de adaptări suplă, de la speculațiile elevate și semi-monoteiste ale brahmanilor intelectuali, până la fetișismul notoriu și la practicile culturale primitive ale claselor degradate și demoralizate de credincioși ignoranți.

Hinduismul a supraviețuit pentru că el este în esență o parte integrantă a țesăturii sociale din India. El nu comportă nici o mare ierarhie care să poată fi tulburată sau distrusă; el este suprapus pe modelul vieții poporului. El posedă o adaptabilitate la condiții schimbătoare care o depășește pe aceea a oricărui alt cult, și ia o atitudine tolerantă de adopție față de multe alte religii, pretinzând că Gautama Buddha, precum și Crist însuși, erau încarnări ale lui Vishnu.

Astăzi, India are mai mult ca oricând nevoie de o prezentare a evangheliei lui Isus - Paternitatea lui Dumnezeu și filiația tuturor oamenilor, cu fraternitatea care urmează și care se realizează personal printr-o slujire iubitoare și printr-un serviciu social. În India, cadrul filozofic există, structura de cult e prezentă; îi lipsește numai scânteia însușitoare a iubirii dinamice zugrăvită în evanghelia originală a Fiului Omului, despuiată de doctrinele și de dogmele occidentale care au avut tendința să facă din viața de consacrare a lui Mihail o religie a oamenilor albi.

5. LUPTA PENTRU ADEVĂR DIN CHINA

În vreme ce misionarii Salemului cutreierau Asia răspândind doctrina Dumnezeului cel Preaînalt și a mântuirii prin credință, ei se impregnau mult cu filozofia și cu gândirea religioasă a diverselor țări traversate. Cu toate acestea, învățătorii însărcinați de Melchizedek și de succesorii lui, nu au eșuat în misiunea lor; ei au pătruns la toate popoarele continentului eurasiatic, și au sosit în China numai pe la mijlocul celui de-al doilea mileniu dinaintea lui Crist. Timp de peste o sută de ani, salemiții și-au menținut cartierul lor general în Si Fouch, unde i-au pregătit pe învățătorii chinezi care au dus învățătura tuturor popoarelor rasei galbene.

A fost ca o consecință directă a acestei învățături faptul că cea dintâi formă a taoismului a apărut în China; aceasta era o religie extrem de diferită de cea care poartă acest nume astăzi. Taoismul primitiv sau prototaoismul erau compuse din următorii factori:

1. Rămășițele învățăturilor din Singlangton, care au persistat în conceptul de Shang-ti, Dumnezeul Cerului. În epoca Singlangtonului, poporul chinez a devenit virtual monoteist; el și-a concentrat adorația asupra Adevărului Unic, cunoscut mai târziu sub numele de Spirit al Cerului, șef al universului. Rasa galbenă nu a pierdut niciodată întru totul acest concept inițial de Deitate, în ciuda faptului că, în cursul secolelor ulterioare, numeroase deități și spirite subordonate au fost strecurate în religia sa.

94:4.8 (1031.9) While Hinduism has long failed to vivify the Indian people, at the same time it has usually been a tolerant religion. Its great strength lies in the fact that it has proved to be the most adaptive, amorphic religion to appear on Urantia. It is capable of almost unlimited change and possesses an unusual range of flexible adjustment from the high and semimontheistic speculations of the intellectual Brahman to the arrant fetishism and primitive cult practices of the debased and depressed classes of ignorant believers.

94:4.9 (1032.1) Hinduism has survived because it is essentially an integral part of the basic social fabric of India. It has no great hierarchy which can be disturbed or destroyed; it is interwoven into the life pattern of the people. It has an adaptability to changing conditions that excels all other cults, and it displays a tolerant attitude of adoption toward many other religions, Gautama Buddha and even Christ himself being claimed as incarnations of Vishnu.

94:4.10 (1032.2) Today, in India, the great need is for the portrayal of the Jesusonian gospel — the Fatherhood of God and the sonship and consequent brotherhood of all men, which is personally realized in loving ministry and social service. In India the philosophical framework is existent, the cult structure is present; all that is needed is the vitalizing spark of the dynamic love portrayed in the original gospel of the Son of Man, divested of the Occidental dogmas and doctrines which have tended to make Michael's life bestowal a white man's religion.

5. THE STRUGGLE FOR TRUTH IN CHINA

94:5.1 (1032.3) As the Salem missionaries passed through Asia, spreading the doctrine of the Most High God and salvation through faith, they absorbed much of the philosophy and religious thought of the various countries traversed. But the teachers commissioned by Melchizedek and his successors did not default in their trust; they did penetrate to all peoples of the Eurasian continent, and it was in the middle of the second millennium before Christ that they arrived in China. At See Fuch, for more than one hundred years, the Salemites maintained their headquarters, there training Chinese teachers who taught throughout all the domains of the yellow race.

94:5.2 (1032.4) It was in direct consequence of this teaching that the earliest form of Taoism arose in China, a vastly different religion than the one which bears that name today. Early or proto-Taoism was a compound of the following factors:

94:5.3 (1032.5) 1. The lingering teachings of Singlangton, which persisted in the concept of Shang-ti, the God of Heaven. In the times of Singlangton the Chinese people became virtually monotheistic; they concentrated their worship on the One Truth, later known as the Spirit of Heaven, the universe ruler. And the yellow race never fully lost this early concept of Deity, although in subsequent centuries many subordinate gods and spirits insidiously crept into their religion.

2. Religia din Salem a Unei Preaînalte Deităţi Creatoare pregătite să acorde graţia sa omenirii, ca răspuns la credinţa oamenilor. Dar, în epoca în care misionarii lui Melchizedek pătrundeau în ţinuturile rasei galbene, este din nefericire prea adevărat că mesajul lor se îndepărtase considerabil de simpla doctrină a Salemului din timpul lui Machiventa.

3. Conceptul de Brahman-Absolut al filozofilor hinduşi dublat de dorinţa de a scăpa de toate relele. Cea mai mare influenţă asupra expansiunii către est a religiei Salemului a fost poate aceea a învăţătorilor hinduşi ai credinţei vedice, care au introdus concepţia lor de Brahman - a Absolutului - în gândirea salvatoare a salemiţilor.

Această credinţă complexă s-a răspândit în ţinuturile raselor galbene şi brune ca o influenţă subiacentă din gândirea filozofico-religioasă. În Japonia, acest prototaism a fost cunoscut sub numele de şinto, şi popoarele acestei ţări, foarte îndepărtate de Salem în Palestina, au ştiut de încarnarea lui Machiventa Melchizedek care a locuit pe pământ pentru ca omenirea să nu uite numele lui Dumnezeu.

În China, toate aceste credinţe au fost ulterior confundate, şi contopite cu cultul mereu în creştere al strămoşilor. Dar, din epoca lui Singlangton, chinezii nu au mai căzut niciodată în mod deplorabil sclavi ai unei preoţimi. Rasa galbenă a fost prima care să se ridice din servitutea barbară şi să intre într-o civilizaţie a ordinii, deoarece ea a fost prima care să se dezbrace, într-o anumită măsură, de înjositoarea frică de zei; ea nu s-a temut nici măcar de fantomele celor morţi, aşa cum s-au temut alte rase. China şi-a găsit înfrângerea pentru că nu a reuşit niciodată să înainteze dincolo de emanciparea ei iniţială faţă de preoţi; ea a căzut într-o eroare aproape la fel de vătămătoare, aceea a cultului strămoşilor.

Totuşi, salemiţii nu au călătorit degeaba. Pe temeliiile evangheliei lor şi-au clădit învăţăturile marii filozofi ai Chinei celui de-al şaselea secol de dinaintea lui Cristos. Atmosfera morală şi sentimentele spirituale ale epocii lui Lao-Tse şi ale lui Confucius proveneau din învăţăturile misionarilor Salemului date în cursul unei epoci anterioare.

6. LAO-TSE ŞI CONFUCIUS

Cu aproximativ şase sute de mii de ani înainte de venirea lui Mihail, Melchizedek, pe atunci neîntrupat deja de multă vreme, a avut impresia că puritatea învăţăturii sale pe pământ era prea expusă pericolului prin resorbţia generală în credinţele mai vechi ale Urantiei. S-a părut, pentru o vreme, că misiunea sa ca precursor al lui Mihail risca să eşueze. Atunci, în cel de-al şaselea secol dinaintea lui Crist, printr-o coordonare excepţională a factorilor spirituali din care nu toţi sunt înţeleşi, nici chiar de supraveghetorii planetari, Urantia a asistat la o prezentare cât se poate de neobişnuită a adevărului religios sub forme multiple. Prin intermediul a diverşi învăţători umani, evanghelia Salemului a fost reformulată şi reînşuleţită; ea a subzistat apoi în mare parte, aşa cum a fost atunci prezentă, până în epoca prezentelor scrieri.

Acest secol excepţional de progres spiritual a fost

94:5.4 (1032.6) 2. The Salem religion of a Most High Creator Deity who would bestow his favor upon mankind in response to man's faith. But it is all too true that, by the time the Melchizedek missionaries had penetrated to the lands of the yellow race, their original message had become considerably changed from the simple doctrines of Salem in the days of Machiventa.

94:5.5 (1032.7) 3. The Brahman-Absolute concept of the Indian philosophers, coupled with the desire to escape all evil. Perhaps the greatest extraneous influence in the eastward spread of the Salem religion was exerted by the Indian teachers of the Vedic faith, who injected their conception of the Brahman — the Absolute — into the salvationistic thought of the Salemites.

94:5.6 (1033.1) This composite belief spread through the lands of the yellow and brown races as an underlying influence in religio-philosophic thought. In Japan this proto-Taoism was known as Shinto, and in this country, far-distant from Salem of Palestine, the peoples learned of the incarnation of Machiventa Melchizedek, who dwelt upon earth that the name of God might not be forgotten by mankind.

94:5.7 (1033.2) In China all of these beliefs were later confused and compounded with the ever-growing cult of ancestor worship. But never since the time of Singlangton have the Chinese fallen into helpless slavery to priestcraft. The yellow race was the first to emerge from barbaric bondage into orderly civilization because it was the first to achieve some measure of freedom from the abject fear of the gods, not even fearing the ghosts of the dead as other races feared them. China met her defeat because she failed to progress beyond her early emancipation from priests; she fell into an almost equally calamitous error, the worship of ancestors.

94:5.8 (1033.3) But the Salemites did not labor in vain. It was upon the foundations of their gospel that the great philosophers of sixth-century China built their teachings. The moral atmosphere and the spiritual sentiments of the times of Lao-tse and Confucius grew up out of the teachings of the Salem missionaries of an earlier age.

6. LAO-TSE AND CONFUCIUS

94:6.1 (1033.4) About six hundred years before the arrival of Michael, it seemed to Melchizedek, long since departed from the flesh, that the purity of his teaching on earth was being unduly jeopardized by general absorption into the older Urantia beliefs. It appeared for a time that his mission as a forerunner of Michael might be in danger of failing. And in the sixth century before Christ, through an unusual co-ordination of spiritual agencies, not all of which are understood even by the planetary supervisors, Urantia witnessed a most unusual presentation of manifold religious truth. Through the agency of several human teachers the Salem gospel was restated and revitalized, and as it was then presented, much has persisted to the times of this writing.

94:6.2 (1033.5) This unique century of spiritual progress

caracterizat prin apariția marilor învățători religioși, morali și filozofi în toată lumea civilizată. În China, cei doi măștri cei mai remarcabili au fost Lao-Tse și Confucius.

Lao-Tse a clădit direct pe conceptele din tradițiile Salemului, declarând că Tao era Unica Cauză Primă a întregii creații. Lao-Tse avea o viziune spirituală largă. Învățătura lui spunea că: „destinul etern al omului era uniunea perpetuă cu Tao, Dumnezeu Suprem și Regele Universal”. El distingea clar cauza ultimă, căci a scris: „Unitatea se naște din Tao cel Absolut; din această Unitate a apărut Dualitatea cosmică, apoi, din această Dualitate, Trinitatea a țâșnit în existență, iar Trinitatea este sursa primordială a întregii realități”. „Orice realitate este mereu în echilibru între potențialele și actualele cosmosului, și acestea sunt veșnic armonizate de către spiritul divinității”.

Lao-Tse a fost și unul dintre primii care au prezentat doctrina constând în a răspunde răului făcând binele: „Bunătatea dă naștere la bunătate, dar, pentru cel care este cu adevărat bun, și răul generează bunătate”.

El le propovăduia oamenilor reîntoarcerea creaturii la Creator și descria viața ca fiind ieșirea la iveală a unei personalități din potențialele cosmice, în timp ce moartea semăna cu o reîntoarcere acasă a acestei personalități create. Conceptul său de credință veritabilă era neobișnuit, și el l-a asemănat, de asemenea, cu „atitudinea unui copilăș”.

Înțelegerea sa în ceea ce privește țelul etern al lui Dumnezeu era clară, căci a zis: „Deitatea Absolută nu face eforturi, însă ea este întotdeauna victorioasă; ea nu constrânge oamenii, dar este întotdeauna gata să răspundă dorințelor lor sincere; voința lui Dumnezeu este veșnic răbdătoare, și expresia ei este inevitabilă în eternitate”. Exprimând adevărul că este mai binecuvântat să dai decât să primești, Lao-Tse a spus, de asemenea, când vorbea despre omul sincer religios: „Omul bun nu caută să păstreze adevărul pentru el însuși, ci mai degrabă să-i reverse bogățiile asupra semenilor lui, căci aceasta este realizarea adevărului. Voia lui Dumnezeu cel Absolut este întotdeauna benefică și niciodată distructivă; intenția adevăratului credincios este să acționeze întotdeauna, dar niciodată să constrângă”.

Lao propovăduia non-rezistența și distincția dintre acțiune și constrângere, dar aceste noțiuni s-au deformat și au devenit mai târziu credința că nu trebuie „văzut, făcut și gândit” nimic. Dar Lao nu a profesat niciodată o astfel de eroare, deși prezentarea sa a non-rezistenței a fost un factor în dezvoltarea predilecției popoarelor chineze pentru pace.

Taoismul popular al celui de-al douăzecilea secol al Urantiei nu mai are prea multe în comun cu sentimentele sublimе și cu concepțiile cosmice ale bătrânului filozof, care propovăduia adevărul așa cum îl percepea, mai exact - credința în Dumnezeu Absolut este sursa energiei divine care recrează lumea, și prin care omul se înalță la uniunea spirituală cu Tao, Deitatea Eternă și Creatorul Absolut al universurilor.

Confucius (Kong Fou-tse) era un tânăr contemporan al lui Lao în China celui de-al șaselea secol dinaintea lui I.C. Confucius și-a întemeiat

was characterized by great religious, moral, and philosophic teachers all over the civilized world. In China, the two outstanding teachers were Lao-tse and Confucius.

94:6.3 (1033.6) Lao-tse built directly upon the concepts of the Salem traditions when he declared Tao to be the One First Cause of all creation. Lao was a man of great spiritual vision. He taught that man's eternal destiny was "everlasting union with Tao, Supreme God and Universal King." His comprehension of ultimate causation was most discerning, for he wrote: "Unity arises out of the Absolute Tao, and from Unity there appears cosmic Duality, and from such Duality, Trinity springs forth into existence, and Trinity is the primal source of all reality." "All reality is ever in balance between the potentials and the actuals of the cosmos, and these are eternally harmonized by the spirit of divinity."

94:6.4 (1033.7) Lao-tse also made one of the earliest presentations of the doctrine of returning good for evil: "Goodness begets goodness, but to the one who is truly good, evil also begets goodness."

94:6.5 (1033.8) He taught the return of the creature to the Creator and pictured life as the emergence of a personality from the cosmic potentials, while death was like the returning home of this creature personality. His concept of true faith was unusual, and he too likened it to the "attitude of a little child."

94:6.6 (1034.1) His understanding of the eternal purpose of God was clear, for he said: "The Absolute Deity does not strive but is always victorious; he does not coerce mankind but always stands ready to respond to their true desires; the will of God is eternal in patience and eternal in the inevitability of its expression." And of the true religionist he said, in expressing the truth that it is more blessed to give than to receive: "The good man seeks not to retain truth for himself but rather attempts to bestow these riches upon his fellows, for that is the realization of truth. The will of the Absolute God always benefits, never destroys; the purpose of the true believer is always to act but never to coerce."

94:6.7 (1034.2) Lao's teaching of nonresistance and the distinction which he made between *action* and *coercion* became later perverted into the beliefs of "seeing, doing, and thinking nothing." But Lao never taught such error, albeit his presentation of nonresistance has been a factor in the further development of the pacific predilections of the Chinese peoples.

94:6.8 (1034.3) But the popular Taoism of twentieth-century Urantia has very little in common with the lofty sentiments and the cosmic concepts of the old philosopher who taught the truth as he perceived it, which was: That faith in the Absolute God is the source of that divine energy which will remake the world, and by which man ascends to spiritual union with Tao, the Eternal Deity and Creator Absolute of the universes.

94:6.9 (1034.4) Confucius (Kung Fu-tze) was a younger contemporary of Lao in sixth-century China. Confucius based his doctrines upon the better moral traditions of

doctrinile pe cele mai bune tradiții morale ale lungii istorii a rasei galbene; el a fost întrucâtva influențat de ceea ce a persistat din tradițiile misionarilor din Salem. Principala lui lucrare consta din a compila din dictoanele înțelepte ale filozofilor antici. El a fost respins ca învățător pe durata vieții sale, însă, de atunci, scrierile și învățăturile lui au exercitat mereu o mare influență în China și în Japonia. Confucius i-a reorientat pe șamani, în sensul că a înlocuit magia cu moralitatea. Dar el a construit prea bine; el a făcut din ordine un nou fetiș și a instituit un respect al conduitei strămoșilor, care sunt încă venerați de chinezii din epoca prezentei expunerii.

Confucius predica moralitatea bazându-se pe teoria că drumul pământesc este umbra deformată a căii celeste, că modelul veritabil al civilizației temporale este imaginea reflectată a ordinii din ceruri. Conceptul potențial de Dumnezeu din confucianism a fost aproape complet subordonat accentului pus pe Calea Cerului, arhetipul cosmosului.

Învățăturile lui Lao au fost pierdute pentru toți, mai puțin o minoritate din Orient, dar scrierile lui Confucius au constituit mereu, de la propagarea lor, baza contexturii morale a culturii pentru aproape o treime dintre urantieni. Aceste precepte ale lui Confucius, perpetuând tot ce este mai bun din trecut, erau oarecum împotriva spiritului de investigație chinez, care ajunsese la înfăptuiri atât de venerate. Influența acestor doctrine a fost combătută fără succes atât de eforturile împăratului Chin Shin Huang Ti, cât și de învățăturile lui Mo Ti. Al doilea a proclamat o fraternitate bazată pe iubirea față de Dumnezeu și nu pe datoria etică; el a căutat să reanime căutarea antică a noilor adevăruri, dar învățăturile lui au eșuat înaintea vigoasei opoziții a discipolilor lui Confucius.

Ca și mulți alți învățători spirituali și morali, Confucius și Lao-Tse au sfârșit prin a fi deificați de către discipolii lor în cursul epocilor de tenebre care au intervenit în China între declinul și perversiunea credinței taoiste, și sosirea misionarilor budiști care veneau din India. În timpul acestor secole de decadență spirituală, religia rasei galbene a degenerat într-o teologie jalnică, în care mișunau diavolii, dragonii și spiritele rele, vădind pentru toți reînnoirea fricilor minții uman neluminate. Atunci China, cândva în fruntea societății umane datorită religiei ei avansate, a rămas în urmă din cauza neputinței ei temporare de a progresa pe veritabila cărare a dezvoltării conștiinței de Dumnezeu; aceasta este indispensabilă pentru adevăratul progres, nu numai muritorilor individuali, ci și civilizațiilor încalcite și complexe care caracterizau înaintarea culturii și a societății pe o planetă evolutivă a timpului și a spațiului.

7. GAUTAMA SIDDHARTHA

Contemporan cu Lao-Tse și cu Confucius din China, în India s-a ivit un alt mare învățător al adevărului. Gautama Siddharta s-a născut în al șaselea secol dinaintea lui Crist în provincia Nepal, în nordul Indiei. Discipolii lui îl prezintă, mai târziu, ca pe fiul unui conducător fabulos de bogat, însă, în realitate, el era succesorul prezumtiv al unui neînsemnat șef de clan care domnea prin consimțământ tacit peste o mică vale

the long history of the yellow race, and he was also somewhat influenced by the lingering traditions of the Salem missionaries. His chief work consisted in the compilation of the wise sayings of ancient philosophers. He was a rejected teacher during his lifetime, but his writings and teachings have ever since exerted a great influence in China and Japan. Confucius set a new pace for the shamans in that he put morality in the place of magic. But he built too well; he made a new fetish out of order and established a respect for ancestral conduct that is still venerated by the Chinese at the time of this writing.

94:6.10 (1034.5) The Confucian preachment of morality was predicated on the theory that the earthly way is the distorted shadow of the heavenly way; that the true pattern of temporal civilization is the mirror reflection of the eternal order of heaven. The potential God concept in Confucianism was almost completely subordinated to the emphasis placed upon the Way of Heaven, the pattern of the cosmos.

94:6.11 (1034.6) The teachings of Lao have been lost to all but a few in the Orient, but the writings of Confucius have ever since constituted the basis of the moral fabric of the culture of almost a third of Urantians. These Confucian precepts, while perpetuating the best of the past, were somewhat inimical to the very Chinese spirit of investigation that had produced those achievements which were so venerated. The influence of these doctrines was unsuccessfully combated both by the imperial efforts of Ch'in Shih Huang Ti and by the teachings of Mo Ti, who proclaimed a brotherhood founded not on ethical duty but on the love of God. He sought to rekindle the ancient quest for new truth, but his teachings failed before the vigorous opposition of the disciples of Confucius.

94:6.12 (1034.7) Like many other spiritual and moral teachers, both Confucius and Lao-tse were eventually deified by their followers in those spiritually dark ages of China which intervened between the decline and perversion of the Taoist faith and the coming of the Buddhist missionaries from India. During these spiritually decadent centuries the religion of the yellow race degenerated into a pitiful theology wherein swarmed devils, dragons, and evil spirits, all betokening the returning fears of the unenlightened mortal mind. And China, once at the head of human society because of an advanced religion, then fell behind because of temporary failure to progress in the true path of the development of that God-consciousness which is indispensable to the true progress, not only of the individual mortal, but also of the intricate and complex civilizations which characterize the advance of culture and society on an evolutionary planet of time and space.

7. GAUTAMA SIDDHARTHA

94:7.1 (1035.1) Contemporary with Lao-tse and Confucius in China, another great teacher of truth arose in India. Gautama Siddhartha was born in the sixth century before Christ in the north Indian province of Nepal. His followers later made it appear that he was the son of a fabulously wealthy ruler, but, in truth, he was the heir apparent to the throne of a petty chieftain who ruled by sufferance over a small and secluded mountain valley in

muntoasă izolată, din sudul Munților Himalaya.

După ce a practicat yoga în van timp de șase ani, Gautama a formulat teoriile care au devenit filozofia budismului. Siddharta s-a angajat într-o luptă hotărâtă, dar lipsită de rezultat contra sistemului, în continuă creștere, al castelor. În jurul acestui tânăr prinț profet, a domnit o atmosferă de sinceritate sublimă și de generozitate extraordinară, care a sedus numeroși oameni ai acelor vremuri. El s-a abătut de la practica care consta în a căuta mântuirea individuală prin dureri fizice și prin suferințe personale, și i-a îndemnat pe discipolii lui să ducă evanghelia lui în întreaga lume.

În toiul confuziei și al practicilor de cult excesive din India, învățăturile mai sănătoase și mai moderate ale lui Gautama au venit ca o ușurare aducătoare de prosperitate. El denunța zeii, preoții și sacrificiile lor, însă nici el nu a reușit să perceapă personalitatea Unului Universal. Necrezând în existența sufletelor individuale, Gautama a luptat, bineînțeles cu curaj, contra credinței în transmigrarea sufletelor, onorată de multe secole. El a făcut un nobil efort pentru a-i elibera pe oameni de frică, pentru a-i face să se simtă comod și la ei acasă în marele univers, însă nu a reușit să le arate cărarea care conduce la veritabilul cămin celestial al muritorilor ascendenți - Paradisul - și la serviciul crescând al existenței eterne.

Gautama era un adevărat profet și, dacă ar fi dat atenție instrucțiunilor ermitului Godad, el ar fi putut să ridice toată India prin inspirația care ar fi adus o reînnoire a evangheliei din Salem care proslăvea mântuirea prin credință. Godad se trăgea dintr-o familie care nu pierduse niciodată tradițiile misionarilor lui Melchizedek.

Gautama și-a fondat școala în Benares, și s-a întâmplat în al doilea an al ei că un elev, Bautan, a comunicat maestrului său tradițiile misionarilor Salemului cu privire la alianța lui Melchizedek cu Avraam. Cu toate că Siddharta nu a avut o concepție clară despre Tatăl Universal, el a luat o poziție avansată asupra mântuirii prin credință - simpla credință. Așa a declarat el în fața discipolilor lui, și a început să îi trimită pe elevii lui în afară, în grupuri de șaiszeci, pentru a proclama popoarelor Indiei „vestea bună a mântuirii gratuite: faptul că toți oamenii, umili sau elevați, pot atinge fericirea prin credința în dreptate și în justiție”.

Soția lui Gautama credea în evanghelia soțului ei, și ea a fost fondatoarea unui ordin de călugărițe. Fiul lui i-a devenit succesor, și a extins mult cultul; el cunoștea bine ideea nouă de salvare prin credință, însă a șovăit mai târziu referitor la chestiunea grației divine obținută prin credința singură, după cum l-a învățat evanghelia din Salem. La bătrânețe, cuvintele pe care le-a pronunțat înainte de a muri au fost următoarele: „Fiți făuritorii propriei voastre eliberări”.

În ceea ce avea mai bun, evanghelia salvării universale, proclamată de Gautama și lipsită de sacrificii, de torturi, de rituri și de preoți, era o doctrină revolutivă și stupefiantă pentru epoca sa. A fost surprinzător de aproape de a constitui o renaștere a evangheliei Salemului. Ea a adus sprijin pentru milioane de suflete desperate și, în ciuda alterărilor ei ridicole din cursul secolelor ulterioare, această evanghelie subzistă încă ca speranță a milioane de ființe umane.

Siddharta a propovăduit mult mai multe adevăruri

the southern Himalayas.

94:7.2 (1035.2) Gautama formulated those theories which grew into the philosophy of Buddhism after six years of the futile practice of Yoga. Siddhartha made a determined but unavailing fight against the growing caste system. There was a lofty sincerity and a unique unselfishness about this young prophet prince that greatly appealed to the men of those days. He detracted from the practice of seeking individual salvation through physical affliction and personal pain. And he exhorted his followers to carry his gospel to all the world.

94:7.3 (1035.3) Amid the confusion and extreme cult practices of India, the saner and more moderate teachings of Gautama came as a refreshing relief. He denounced gods, priests, and their sacrifices, but he too failed to perceive the *personality* of the One Universal. Not believing in the existence of individual human souls, Gautama, of course, made a valiant fight against the time-honored belief in transmigration of the soul. He made a noble effort to deliver men from fear, to make them feel at ease and at home in the great universe, but he failed to show them the pathway to that real and supernal home of ascending mortals — Paradise — and to the expanding service of eternal existence.

94:7.4 (1035.4) Gautama was a real prophet, and had he heeded the instruction of the hermit Godad, he might have aroused all India by the inspiration of the revival of the Salem gospel of salvation by faith. Godad was descended through a family that had never lost the traditions of the Melchizedek missionaries.

94:7.5 (1035.5) At Benares Gautama founded his school, and it was during its second year that a pupil, Bautan, imparted to his teacher the traditions of the Salem missionaries about the Melchizedek covenant with Abraham; and while Siddhartha did not have a very clear concept of the Universal Father, he took an advanced stand on salvation through faith — simple belief. He so declared himself before his followers and began sending his students out in groups of sixty to proclaim to the people of India “the glad tidings of free salvation; that all men, high and low, can attain bliss by faith in righteousness and justice.”

94:7.6 (1035.6) Gautama's wife believed her husband's gospel and was the founder of an order of nuns. His son became his successor and greatly extended the cult; he grasped the new idea of salvation through faith but in his later years wavered regarding the Salem gospel of divine favor through faith alone, and in his old age his dying words were, “Work out your own salvation.”

94:7.7 (1036.1) When proclaimed at its best, Gautama's gospel of universal salvation, free from sacrifice, torture, ritual, and priests, was a revolutionary and amazing doctrine for its time. And it came surprisingly near to being a revival of the Salem gospel. It brought succor to millions of despairing souls, and notwithstanding its grotesque perversion during later centuries, it still persists as the hope of millions of human beings.

94:7.8 (1036.2) Siddhartha taught far more truth than has

decât au supraviețuit în cultele moderne care îi poartă numele. Budismul modern nu reprezintă mai mult învățăturile lui Gautama Siddharta decât reprezintă creștinismul învățăturile lui Isus din Nazaret.

8. CREDINȚA BUDISTĂ

Pentru a deveni budist, nu trebuia decât să faci o declarație publică de credință recitând Refugiul: „Eu îmi găsesc refugiu în Buddha; îmi găsesc refugiu în doctrina sa; îmi găsesc refugiu în Fraternitate”.

Budismul a luat naștere dintr-o personalitate istorică, iar nu dintr-un mit. Fideii lui Gautama l-au numit Sasta, ceea ce înseamnă maestru sau învățător. Cu toate că el nu a emis pretenții supraumane nici pentru el nici pentru învățăturile sale, discipolii lui au început devreme să îl numească cel iluminat, Buddha, iar mai târziu Sakyamuni Buddha.

Evangelia originală a lui Gautama era întemeiată pe cele patru adevăruri nobile:

1. Adevărurile nobile ale suferinței.
2. Originile suferinței.
3. Distrugerea suferinței.
4. Calea de a distruge suferința.

Strâns legată de doctrina suferinței și de mijloacele de scăpare, se situa filozofia Căii Octuple: puncte de vedere juste, aspirații juste, cuvinte juste, conduită justă, mijloace juste de trai, efort just, atenție justă și contemplare justă. Gautama nu avusese intenția de a încerca să distrugă orice efort, orice dorință și orice afecțiune scăpând de suferință; învățătura lui era mai degrabă menită să descrie muritorilor inutilitatea de a-și plasa în întregime speranțele și aspirațiile în scopuri temporale și în obiective materiale. Nu era vorba atât de mult de evitarea iubirii semenilor, cât de a-l face, de asemenea, pe adevăratul credincios să privească, dincolo de asocierile lumii materiale, la realitățile viitorului etern.

Poruncile morale ale predicilor lui Gautama erau în număr de cinci:

1. Să nu uci.
2. Să nu furi.
3. Să nu fii desfrânat.
4. Să nu minți.
5. Să nu bei băuturi îmbătătoare.

Mai existau câteva porunci suplimentare sau secundare ale căror respectare era facultativă pentru credincioși.

Siddharta nu credea deloc în nemurirea personalității umane; filozofia sa nu aducea decât un fel de continuitate funcțională. El nu a definit niciodată cu claritate ceea ce a intenționat să includă în doctrina Nirvanei. Faptul că se putea face din punct de vedere teoretic experiența nirvanei pe parcursul existenței terestre indica faptul că aceasta nu era considerată ca o stare de anihilare completă. Aceasta implica o condiție de iluminare supremă și de fericire celestă, în

survived in the modern cults bearing his name. Modern Buddhism is no more the teachings of Gautama Siddhartha than is Christianity the teachings of Jesus of Nazareth.

8. THE BUDDHIST FAITH

94:8.1 (1036.3) To become a Buddhist, one merely made public profession of the faith by reciting the Refuge: “I take my refuge in the Buddha; I take my refuge in the Doctrine; I take my refuge in the Brotherhood.”

94:8.2 (1036.4) Buddhism took origin in a historic person, not in a myth. Gautama's followers called him Sasta, meaning master or teacher. While he made no superhuman claims for either himself or his teachings, his disciples early began to call him *the enlightened one*, the Buddha; later on, Sakyamuni Buddha.

94:8.3 (1036.5) The original gospel of Gautama was based on the four noble truths:

- 94:8.4 (1036.6) 1. The noble truths of suffering.
- 94:8.5 (1036.7) 2. The origins of suffering.
- 94:8.6 (1036.8) 3. The destruction of suffering.
- 94:8.7 (1036.9) 4. The way to the destruction of suffering.

94:8.8 (1036.10) Closely linked to the doctrine of suffering and the escape therefrom was the philosophy of the Eightfold Path: right views, aspirations, speech, conduct, livelihood, effort, mindfulness, and contemplation. It was not Gautama's intention to attempt to destroy all effort, desire, and affection in the escape from suffering; rather was his teaching designed to picture to mortal man the futility of pinning all hope and aspirations entirely on temporal goals and material objectives. It was not so much that love of one's fellows should be shunned as that the true believer should also look beyond the associations of this material world to the realities of the eternal future.

94:8.9 (1036.11) The moral commandments of Gautama's preachment were five in number:

- 94:8.10 (1036.12) 1. You shall not kill.
- 94:8.11 (1036.13) 2. You shall not steal.
- 94:8.12 (1036.14) 3. You shall not be unchaste.
- 94:8.13 (1036.15) 4. You shall not lie.
- 94:8.14 (1036.16) 5. You shall not drink intoxicating liquors.

94:8.15 (1036.17) There were several additional or secondary commandments, whose observance was optional with believers.

94:8.16 (1036.18) Siddhartha hardly believed in the immortality of the human personality; his philosophy only provided for a sort of functional continuity. He never clearly defined what he meant to include in the doctrine of Nirvana. The fact that it could theoretically be experienced during mortal existence would indicate that it was not viewed as a state of complete annihilation. It implied a condition of supreme enlightenment and supernal bliss wherein all fetters binding man to the

care toate lanțurile care țineau omul în lumea materială au fost sfărâmate; era o eliberare față de dorințele vieții de muritor și o scăpare de orice pericol de a trebui să faci experiența unei noi încarnări.

Conform învățăturilor originare ale lui Gautama, mântuirea se obține prin efort uman, neținând seama de ajutorul divin; nu este loc nici pentru credința eliberatoare, nici pentru rugăciuni adresate puterilor supraumane. În tentativa sa de a minimiza superstițiile Indiei, Gautama s-a străduit să abată oamenii de la pretențiile zgomotoase ale mântuirii prin magie. Dar, făcând acest efort, el le-a lăsat succesorilor o poartă larg deschisă care le-a permis să interpreteze greșit învățătura sa și să declare că toate eforturile omenești pentru a se realiza sunt dezagreabile și dureroase. Discipoli lui au neglijat faptul că fericirea supremă este legată de urmărirea entuziastă și inteligentă a scopurilor meritorii, și că aceste înfăptuiri constituie adevăratul progres în realizarea cosmică de sine.

Marele adevăr al învățării lui Siddharta a fost proclamarea unui univers al justiției absolute. El propovăduia cea mai bună filozofie atee care a fost vreodată inventată de un muritor; ea era umanismul ideal și a distrus cât se poate de eficient orice temelie pentru superstiții, pentru rituri magice și pentru frica de fantome și de demoni.

Marea slăbiciune a evangheliei originare a budismului a fost că el nu a creat o religie a serviciului social dezinteresat. Timp îndelungat, fraternitatea budistă nu a fost o confrerie de credincioși, ci mai degrabă o comunitate de discipoli-învățători. Gautama le-a interzis să poarte bani și a căutat, pe această cale, să împiedice creșterea tendințelor ierarhice. Gautama însuși era extrem de social și, într-adevăr, viața sa a fost mai măreață decât predicile lui.

9. PROPAGAREA BUDISMULUI

Budismul a prosperat pentru că oferea salvarea prin credința în Buddha, iluminatul. Acesta reprezenta adevărurile lui Melchizedek mai mult decât orice alt sistem religios practicat în Asia orientală. Dar budismul nu s-a răspândit larg ca religie până în ziua când, un monarh de castă inferioară, Asoka, l-a adoptat pentru propria sa protecție; după Ikhnoton din Egipt, Asoka a fost unul dintre cei mai remarcabili șefi civili dintre epoca lui Melchizedek și cea a lui Mihail. El a clădit un mare imperiu indian grație propagandei misionarilor lui budiști. În cursul unei perioade de douăzeci și cinci de ani, el a instruit peste șaptesprezece mii de misionari, pe care i-a trimis până la cele mai îndepărtate frontiere ale lumii cunoscute. Într-o singură generație, el a făcut din budism religia dominantă peste jumătate din pământ. Ea s-a stabilit curând în Tibet, în Kashmir, în Ceylon, în Birmania, în Java, în Siam, în Coreea, în China și în Japonia. În general vorbind, aceasta a fost o religie considerabil superioară celor pe care le-a înlocuit sau pe care le-a înălțat.

Propagarea budismului în toată Asia pornind din căminul său din India este una dintre cele mai palpitante istorii de consacrare spirituală și de perseverență misionară a oamenilor sincer îndrăgostiți de religie. Nu numai că cei care propovăduiau evanghelia lui Gautama înfruntau cu curaj primejdiiile drumurilor

material world had been broken; there was freedom from the desires of mortal life and deliverance from all danger of ever again experiencing incarnation.

94:8.17 (1037.1) According to the original teachings of Gautama, salvation is achieved by human effort, apart from divine help; there is no place for saving faith or prayers to superhuman powers. Gautama, in his attempt to minimize the superstitions of India, endeavored to turn men away from the blatant claims of magical salvation. And in making this effort, he left the door wide open for his successors to misinterpret his teaching and to proclaim that all human striving for attainment is distasteful and painful. His followers overlooked the fact that the highest happiness is linked with the intelligent and enthusiastic pursuit of worthy goals, and that such achievements constitute true progress in cosmic self-realization.

94:8.18 (1037.2) The great truth of Siddhartha's teaching was his proclamation of a universe of absolute justice. He taught the best godless philosophy ever invented by mortal man; it was the ideal humanism and most effectively removed all grounds for superstition, magical rituals, and fear of ghosts or demons.

94:8.19 (1037.3) The great weakness in the original gospel of Buddhism was that it did not produce a religion of unselfish social service. The Buddhistic brotherhood was, for a long time, not a fraternity of believers but rather a community of student teachers. Gautama forbade their receiving money and thereby sought to prevent the growth of hierarchal tendencies. Gautama himself was highly social; indeed, his life was much greater than his preachment.

9. THE SPREAD OF BUDDHISM

94:9.1 (1037.4) Buddhism prospered because it offered salvation through belief in the Buddha, the enlightened one. It was more representative of the Melchizedek truths than any other religious system to be found throughout eastern Asia. But Buddhism did not become widespread as a religion until it was espoused in self-protection by the low-caste monarch Asoka, who, next to Ikhnoton in Egypt, was one of the most remarkable civil rulers between Melchizedek and Michael. Asoka built a great Indian empire through the propaganda of his Buddhist missionaries. During a period of twenty-five years he trained and sent forth more than seventeen thousand missionaries to the farthest frontiers of all the known world. In one generation he made Buddhism the dominant religion of one half the world. It soon became established in Tibet, Kashmir, Ceylon, Burma, Java, Siam, Korea, China, and Japan. And generally speaking, it was a religion vastly superior to those which it supplanted or upstepped.

94:9.2 (1037.5) The spread of Buddhism from its homeland in India to all of Asia is one of the thrilling stories of the spiritual devotion and missionary persistence of sincere religionists. The teachers of Gautama's gospel not only braved the perils of the overland caravan routes but faced the dangers of the China Seas as they pursued

terestre ale caravanelor, ci ei făceau față și pericolelor mărilor Chinei, în timp ce își continuau misiunea pe continentul asiatic, aducând tuturor popoarelor mesajul credinței lor. Cu toate astea, budismul nu mai era doctrina simplă a lui Gautama; evanghelia făcută miraculoasă e cea care a făcut din el un zeu. Cu cât s-a îndepărtat budismul mai mult de leagănul lui din ținuturile înalte ale Indiei, cu atât mai diferit a devenit el față de învățăturile lui Gautama, și cu atât s-a asemănat mai mult cu religiile pe care le înlăturase.

Mai târziu, budismul a fost foarte influențat de taoism în China, de shinto în Japonia, și de creștinism în Tibet. În India, după un mileniu, budismul n-a făcut decât să se ofilească și să moară. El s-a brahmanizat și, mai târziu, s-a predat cu lașitate înaintea islamului; în același timp, într-o mare parte a restului Orientului, el a degenerat într-un ritual pe care Gautama Siddhartha nu l-ar fi recunoscut niciodată.

În sud, stereotipul fundamentalist al învățăturilor lui Siddhartha a persistat în Ceylon, în Birmania și în peninsula Indochinei. Este vorba de ramura hinayana a budismului, care s-a atașat de doctrina sa primitivă sau asocială.

Dar, chiar și înainte de prăbușirea budismului în India, grupurile de discipoli ale lui Gautama din China și din nordul Indiei începuseră să dezvolte învățătura mahayana a „Căii Largi” către mântuire, în opoziție cu puriștii din sud care se țineau de hinayana sau „Calea Îngustă”. Acești mahayaniști s-au rupt de limitările sociale inerente doctrinei budiste și, de atunci, această ramură nordică a budismului și-a continuat evoluția în China și în Japonia.

Budismul este azi o religie vie și în creștere, deoarece a reușit să păstreze multe dintre cele mai înalte valori morale ale aderenților lui. El facilitează calmul și controlul de sine, sporește seninătatea și fericirea, și contribuie mult la împiedicarea amărăciunii și a doliului. Cei care cred în această filozofie își trăiesc viețile mai bine decât cei care nu cred în ea.

10. RELIGIA ÎN TIBET

În Tibet, se găsește cea mai ciudată asociere a învățăturilor lui Melchizedek combinate cu budismul, cu hinduismul, cu taoismul și cu creștinismul. Când misionarii budiști au intrat în Tibet, ei au întâlnit o stare de sălbăcie primitivă foarte asemănătoare celei pe care au găsit-o primii misionari creștini la triburile nordice din Europa.

Candidații tibetani n-au vrut să abandoneze în întregime antica lor magie și farmecele lor. Studiul ceremonialului religios al riturilor tibetane din epoca prezentă relevă existența unei confrerii exagerat de numeroase de preoți cu capete rase, care practică un ritual minuțios comportând clopote, incantații, tămâie, procesiuni, rozare, imagini, farmece, imagini, apă sfințită, haine somptuoase și coruri complicate. Ei au dogme rigide și credințe cristalizate, rituri mistice și posturi speciale. Ierarhia lor cuprinde călugări, călugărițe, abați, precum și pe Marele Lama. Ei adresează rugăciuni îngerilor, sfinților, unei Mame Sfinte și zeilor. Ei practică confesiunea și cred în purgatoriu. Mănăstirile lor sunt foarte mari și catedralele lor sunt magnifice. Ei mențin o nesfârșită repetare a riturilor

their mission over the Asiatic continent, bringing to all peoples the message of their faith. But this Buddhism was no longer the simple doctrine of Gautama; it was the miraculized gospel which made him a god. And the farther Buddhism spread from its highland home in India, the more unlike the teachings of Gautama it became, and the more like the religions it supplanted, it grew to be.

94:9.3 (1038.1) Buddhism, later on, was much affected by Taoism in China, Shinto in Japan, and Christianity in Tibet. After a thousand years, in India Buddhism simply withered and expired. It became Brahmanized and later abjectly surrendered to Islam, while throughout much of the rest of the Orient it degenerated into a ritual which Gautama Siddhartha would never have recognized.

94:9.4 (1038.2) In the south the fundamentalist stereotype of the teachings of Siddhartha persisted in Ceylon, Burma, and the Indo-China peninsula. This is the Hinayana division of Buddhism which clings to the early or asocial doctrine.

94:9.5 (1038.3) But even before the collapse in India, the Chinese and north Indian groups of Gautama's followers had begun the development of the Mahayana teaching of the "Great Road" to salvation in contrast with the purists of the south who held to the Hinayana, or "Lesser Road." And these Mahayanists cast loose from the social limitations inherent in the Buddhist doctrine, and ever since has this northern division of Buddhism continued to evolve in China and Japan.

94:9.6 (1038.4) Buddhism is a living, growing religion today because it succeeds in conserving many of the highest moral values of its adherents. It promotes calmness and self-control, augments serenity and happiness, and does much to prevent sorrow and mourning. Those who believe this philosophy live better lives than many who do not.

10. RELIGION IN TIBET

94:10.1 (1038.5) In Tibet may be found the strangest association of the Melchizedek teachings combined with Buddhism, Hinduism, Taoism, and Christianity. When the Buddhist missionaries entered Tibet, they encountered a state of primitive savagery very similar to that which the early Christian missionaries found among the northern tribes of Europe.

94:10.2 (1038.6) These simple-minded Tibetans would not wholly give up their ancient magic and charms. Examination of the religious ceremonials of present-day Tibetan rituals reveals an overgrown brotherhood of priests with shaven heads who practice an elaborate ritual embracing bells, chants, incense, processions, rosaries, images, charms, pictures, holy water, gorgeous vestments, and elaborate choirs. They have rigid dogmas and crystallized creeds, mystic rites and special fasts. Their hierarchy embraces monks, nuns, abbots, and the Grand Lama. They pray to angels, saints, a Holy Mother, and the gods. They practice confessions and believe in purgatory. Their monasteries are extensive and their cathedrals magnificent. They keep up an endless repetition of sacred rituals and

sacre, și cred că acest ceremonial le procură mântuirea. Ei atașează rugăciunile unei roți, și cred că rotația ei face rugile lor eficiente. La nici un alt popor din timpurile moderne, nu se pot găsi atât de multe practici care provin de la atât de multe religii; este inevitabil ca această liturghie cumulativă să sfârșească prin a deveni plictisitoare peste măsură și intolerabil de apăsătoare.

Tibetanii posedă ceva din toate religiile principale ale lumii, afară de simplele învățături ale evangheliei lui Isus: filiația cu Dumnezeu, fraternitatea oamenilor și cetățenia mereu ascendentă din universul etern.

11. FILOZOFIA BUDISTĂ

Budismul a pătruns în China în primul mileniu după Crist și se încadrează bine în datinile religioase ale rasei galbene. În cultul strămoșilor, chinezii adresaseră multă vreme rugăciuni morților; acum, ei pot să se și roage pentru ei. Budismul s-a amestecat curând cu practicile rituale vagi ale taoismului în dezintegrare. Această nouă religie sintetică, cu templele ei de cult și cu ceremonialul ei religios precis, nu a întârziat să devină cultul general acceptat de către popoarele din China, din Coreea și din Japonia.

În anumite privințe, este regretabil că budismul nu a fost răspândit înainte ca discipolii săi să fi pervertit tradițiile și învățăturile cultului până într-atâta încât să facă din Gautama o ființă divină. Totuși, mitul vieții sale umane, împodobit cum a fost cu o mulțime de miracole, se vedește foarte atractiv pentru auditorii evangheliei nordice, sau ai Mahayanei, din budism.

Unii dintre discipolii lui ulteriori îi învață pe oameni că spiritul lui Sakyamuni Buddha revine periodic pe pământ ca un Buddha viu, deschizând astfel calea unei perpetuări indefinite de imagini ale lui Buddha, de temple, de ritualuri și de falși „Buddha în viață”. Astfel că religia marelui protestatar indian a sfârșit prin a se găsi înălțuită în chiar aceste practici ceremoniale și incantații rituale pe care le combătuse precis cu atât de multă cutezanță și le denunțase cu atât de mult curaj.

Marele progres adus de filozofia budistă constă în înțelegerea că orice adevăr este relativ. Prin mecanismul acestei ipoteze, budiștii au putut împăca și pune în corelație divergențele interioare ale propriilor lor scripturi religioase, precum și divergențele dintre aceștia și mulți alții. S-a propovăduit că micile adevăruri erau fapte pentru o minte îngustă, iar marile adevăruri pentru o minte largă.

Această învățătură afirma de asemenea că natura (divină) a lui Buddha există la toți oamenii; că prin propriile sale eforturi omul poate ajunge să realizeze această divinitate interioară. Această învățătură este una dintre cele mai clare prezentări ale adevărului în legătură cu Ajustorii Gândirii care a fost făcută vreodată de o religie a Urantiei.

Evanghelia originală a lui Siddharta, așa cum o interpretau discipolii lui, comporta o mare limitare, întrucât ea încerca să elibereze complet sinele uman de toate restricțiile naturii muritoare prin tehnica care

believe that such ceremonials bestow salvation. Prayers are fastened to a wheel, and with its turning they believe the petitions become efficacious. Among no other people of modern times can be found the observance of so much from so many religions; and it is inevitable that such a cumulative liturgy would become inordinately cumbersome and intolerably burdensome.

94:10.3 (1038.7) The Tibetans have something of all the leading world religions except the simple teachings of the Jesusonian gospel: sonship with God, brotherhood with man, and ever-ascending citizenship in the eternal universe.

11. BUDDHIST PHILOSOPHY

94:11.1 (1038.8) Buddhism entered China in the first millennium after Christ, and it fitted well into the religious customs of the yellow race. In ancestor worship they had long prayed to the dead; now they could also pray for them. Buddhism soon amalgamated with the lingering ritualistic practices of disintegrating Taoism. This new synthetic religion with its temples of worship and definite religious ceremonial soon became the generally accepted cult of the peoples of China, Korea, and Japan.

94:11.2 (1039.1) While in some respects it is unfortunate that Buddhism was not carried to the world until after Gautama's followers had so perverted the traditions and teachings of the cult as to make of him a divine being, nonetheless this myth of his human life, embellished as it was with a multitude of miracles, proved very appealing to the auditors of the northern or Mahayana gospel of Buddhism.

94:11.3 (1039.2) Some of his later followers taught that Sakyamuni Buddha's spirit returned periodically to earth as a living Buddha, thus opening the way for an indefinite perpetuation of Buddha images, temples, rituals, and impostor "living Buddhas." Thus did the religion of the great Indian protestant eventually find itself shackled with those very ceremonial practices and ritualistic incantations against which he had so fearlessly fought, and which he had so valiantly denounced.

94:11.4 (1039.3) The great advance made in Buddhist philosophy consisted in its comprehension of the relativity of all truth. Through the mechanism of this hypothesis Buddhists have been able to reconcile and correlate the divergencies within their own religious scriptures as well as the differences between their own and many others. It was taught that the small truth was for little minds, the large truth for great minds.

94:11.5 (1039.4) This philosophy also held that the Buddha (divine) nature resided in all men; that man, through his own endeavors, could attain to the realization of this inner divinity. And this teaching is one of the clearest presentations of the truth of the indwelling Adjusters ever to be made by a Urantian religion.

94:11.6 (1039.5) But a great limitation in the original gospel of Siddhartha, as it was interpreted by his followers, was that it attempted the complete liberation of the human self from all the limitations of the mortal nature

consta în izolarea acestui sine față de realitatea obiectivă. Or, veritabila înflorire cosmică a sinelui rezultată din identificarea sinelui cu realitatea cosmică și cu cosmosul finit al energiei, al minții și al spiritului, limitat de spațiu și condiționat de timp.

Ceremoniile și practicile exterioare ale budismului au fost grosolan contaminate de acelea ale ținuturilor în care a pătruns, dar această degenerare nu a avut în întregime loc în viața filozofică a marilor gânditori care, din când în când, au îmbrățișat acest sistem de gândire și de credință. Timp de peste două mii de ani, mulți dintre cei mai buni gânditori din Asia au fost concentrați asupra problemei adevărului absolut și a adevărului Absolutului.

Evoluția unui concept elevat al Absolutului a fost înfăptuită prin numeroase canale de gândire și de căi întortocheate de raționament. Mișcarea ascendentă a acestei doctrine a infinității nu era la fel de clar definită ca evoluția conceptului de Dumnezeu din teologia ebraică. Cu toate astea, gânditorii budiști au atins anumite nivele largi, s-au oprit acolo și le-au depășit, continuându-și drumul lor spre evocarea Sursei Primordiale a universurilor.

1. Legenda lui Gautama. La baza conceptului se găsește faptul istoric al vieții și al învățăturilor lui Siddhartha, prințul profet al Indiei. Această legendă s-a transformat într-un mit în cursul trecerii ei seculare prin vastele ținuturi ale Asiei; ea a sfârșit fără să depășească statutul de idee a lui Gautama ca iluminat, și a început să se împodobească cu attribute suplimentare.

2. Mulțimea de Buddha. S-a susținut raționamentul că, dacă Gautama venise spre popoarele Indiei, rasele omenirii trebuie să fi fost binecuvântate în trecutul îndepărtat prin venirea altor învățători ai adevărului, și vor fi fără îndoială și în viitorul îndepărtat. Acest lucru a dat naștere învățăturii că existau un număr nelimitat și infinit de Buddha, și chiar și că oricine putea aspira să devină unul - putea aspira să atingă divinitatea unui Buddha.

3. Buddha Absolutul. Când s-a ajuns la creșterea la un număr aproape infinit de Buddha, a devenit necesar pentru mintea epocii să reunifice acest concept greu de mânuit. În consecință, s-a început să se propovăduiască că toți Buddha nu erau decât manifestarea unei esențe superioare, a unui Unul Etern având o existență infinită și necondiționată, a unei Surse Absolute a întregii realități. Pornind de acolo, conceptul budist al Deității, sub forma sa cea mai rafinată, a devenit distinct de persoana umană a lui Gautama Siddhartha și a respins limitările antropomorfe care îl ținuseră în frâu. Această concepție finală a unui Buddha Etern poate chiar să se identifice cu Absolutul, și uneori chiar și cu infinitul EU SUNT.

Cu toate că această idee a Deității Absolute nu prea se bucurase de favoarea popoarelor Asiei, ea le-a dat intelectualilor din aceste ținuturi posibilitatea de a-și unifica filozofia și de a-și armoniza cosmologia. Conceptul de Buddha Absolut este când cvasipersonal, când în întregime impersonal - uneori chiar și o forță creatoare infinită. Aceste concepte sunt utile din punct de vedere filozofic, dar nu sunt esențiale dezvoltării religioase. Chiar și un Yahweh antropomorf are o valoare religioasă mai mare decât Absolutul îndepărtat

by the technique of isolating the self from objective reality. True cosmic self-realization results from identification with cosmic reality and with the finite cosmos of energy, mind, and spirit, bounded by space and conditioned by time.

94:11.7 (1039.6) But though the ceremonies and outward observances of Buddhism became grossly contaminated with those of the lands to which it traveled, this degeneration was not altogether the case in the philosophical life of the great thinkers who, from time to time, embraced this system of thought and belief. Through more than two thousand years, many of the best minds of Asia have concentrated upon the problem of ascertaining absolute truth and the truth of the Absolute.

94:11.8 (1039.7) The evolution of a high concept of the Absolute was achieved through many channels of thought and by devious paths of reasoning. The upward ascent of this doctrine of infinity was not so clearly defined as was the evolution of the God concept in Hebrew theology. Nevertheless, there were certain broad levels which the minds of the Buddhists reached, tarried upon, and passed through on their way to the envisioning of the Primal Source of universes:

94:11.9 (1039.8) 1. *The Gautama legend.* At the base of the concept was the historic fact of the life and teachings of Siddhartha, the prophet prince of India. This legend grew in myth as it traveled through the centuries and across the broad lands of Asia until it surpassed the status of the idea of Gautama as the enlightened one and began to take on additional attributes.

94:11.10 (1040.1) 2. *The many Buddhas.* It was reasoned that, if Gautama had come to the peoples of India, then, in the remote past and in the remote future, the races of mankind must have been, and undoubtedly would be, blessed with other teachers of truth. This gave rise to the teaching that there were many Buddhas, an unlimited and infinite number, even that anyone could aspire to become one — to attain the divinity of a Buddha.

94:11.11 (1040.2) 3. *The Absolute Buddha.* By the time the number of Buddhas was approaching infinity, it became necessary for the minds of those days to reunify this unwieldy concept. Accordingly it began to be taught that all Buddhas were but the manifestation of some higher essence, some Eternal One of infinite and unqualified existence, some Absolute Source of all reality. From here on, the Deity concept of Buddhism, in its highest form, becomes divorced from the human person of Gautama Siddhartha and casts off from the anthropomorphic limitations which have held it in leash. This final conception of the Buddha Eternal can well be identified as the Absolute, sometimes even as the infinite I AM.

94:11.12 (1040.3) While this idea of Absolute Deity never found great popular favor with the peoples of Asia, it did enable the intellectuals of these lands to unify their philosophy and to harmonize their cosmology. The concept of the Buddha Absolute is at times quasi-personal, at times wholly impersonal — even an infinite creative force. Such concepts, though helpful to philosophy, are not vital to religious development. Even an anthropomorphic Yahweh is of greater religious value than an infinitely remote Absolute of Buddhism or

la infinit al budismului sau al brahmanismului.

S-a crezut, în anumite momente, că Absolutul era conținut în infinitul EU SUNT. Dar aceste speculații nu au adus decât o consolare înghețată mulțimilor înfometate care-și doreau cu ardoare să audă cuvintele promise, să asculte evanghelia simplă a Salemului care anunța credința în Dumnezeu, care asigură grația divină și supraviețuirea eternă.

12. CONCEPTUL DE DUMNEZEU ÎN BUDISM

Cosmologia budismului avea două mari puncte slabe: pe de o parte ea era denaturată de numeroase superstiții ale Indiei și ale Chinei, iar pe de alta ea îl sublima pe Gautama, mai întâi în calitate de iluminat, și apoi în calitate de Buddha Etern. Întocmai cum creștinismul a suferit pentru faptul că a absorbit multă filozofie umană eronată, tot așa și budismul își poartă marca sa umană de la naștere. Dar învățăturile lui Gautama au continuat să evolueze în cursul ultimelor douăzeci și cinci de secole. Pentru un budist iluminat, conceptul de Buddha, nu reprezintă mai mult personalitatea umană a lui Gautama după cum, pentru un creștin iluminat, conceptul de Iehova nu este identic cu spiritul demonic al lui Horeb. Sărăcia terminologiei, precum și conservarea sentimentală a unei nomenclaturi străvechi, împiedică adesea înțelegerea adevăratei semnificații a evoluției conceptelor religioase.

Conceptul de Dumnezeu în contrast cu Absolutul a început treptat să iasă la iveală în budism. Sursa sa datează din primele vremuri în care discipolii Micului Drum (hinayana) se diferențiază de aceia ai Marelui Drum (mahayana). În această a doua ramură a budismului dubla concepție de Dumnezeu și de Absolut a ajuns în cele din urmă la maturitate. Pas cu pas, secol după secol, conceptul de Dumnezeu a evoluat până a dat până la urmă roade în credința în Amida Buddha, grație învățăturilor lui Ryonin, ale lui Honen Shonin și ale lui Shinran în Japonia.

La acești credincioși, se învăța că sufletul, după ce ar fi trecut prin moarte, poate să aleagă să se bucure de o ședere în Paradis înainte de a între în Nirvana, starea ultimă a existenței. Se proclamă că această nouă mântuire este obținută prin credința în milosteniile divine și în grijile iubitoare ale lui Amida, Dumnezeuul Paradisului în Occident. În filozofia lor, adepții lui Amida se atașau de o Realitate Infinită situată dincolo de orice înțelegere umană finită. În religia lor, ei aveau la credința în Amida, milostiv la infinit care iubește lumea până într-atâta încât nu poate suferi ca vreun singur muritor, care-l cheamă pe numele cu o credință sinceră și cu o inimă curată, să eșueze în obținerea fericirii supreme din Paradis.

Marea forță a budismului vine din aceea că toți adepții lui sunt liberi să aleagă adevărul din toate religiile; rar se întâmplă ca o asemenea libertate de alegere să caracterizeze o doctrină religioasă a Urantiei. În această privință, secta Shin din Japonia a devenit unul din grupurile religioase cele mai progresiste din lume; ea a reînsuflețit străvechiul spirit misionar al discipolilor lui Gautama și a început să trimită învățători și la alte popoare. Această dispoziție de a adopta adevărul, oricare ar fi sursa din care provine, este într-adevăr o tendință recomandabilă care apare printre

Brahmanism.

94:11.13 (1040.4) At times the Absolute was even thought of as contained within the infinite I AM. But these speculations were chill comfort to the hungry multitudes who craved to hear words of promise, to hear the simple gospel of Salem, that faith in God would assure divine favor and eternal survival.

12. THE GOD CONCEPT OF BUDDHISM

94:12.1 (1040.5) The great weakness in the cosmology of Buddhism was twofold: its contamination with many of the superstitions of India and China and its sublimation of Gautama, first as the enlightened one, and then as the Eternal Buddha. Just as Christianity has suffered from the absorption of much erroneous human philosophy, so does Buddhism bear its human birthmark. But the teachings of Gautama have continued to evolve during the past two and one-half millenniums. The concept of Buddha, to an enlightened Buddhist, is no more the human personality of Gautama than the concept of Jehovah is identical with the spirit demon of Horeb to an enlightened Christian. Paucity of terminology, together with the sentimental retention of olden nomenclature, is often provocative of the failure to understand the true significance of the evolution of religious concepts.

94:12.2 (1040.6) Gradually the concept of God, as contrasted with the Absolute, began to appear in Buddhism. Its sources are back in the early days of this differentiation of the followers of the Lesser Road and the Greater Road. It was among the latter division of Buddhism that the dual conception of God and the Absolute finally matured. Step by step, century by century, the God concept has evolved until, with the teachings of Ryonin, Honen Shonin, and Shinran in Japan, this concept finally came to fruit in the belief in Amida Buddha.

94:12.3 (1041.1) Among these believers it is taught that the soul, upon experiencing death, may elect to enjoy a sojourn in Paradise prior to entering Nirvana, the ultimate of existence. It is proclaimed that this new salvation is attained by faith in the divine mercies and loving care of Amida, God of the Paradise in the west. In their philosophy, the Amidists hold to an Infinite Reality which is beyond all finite mortal comprehension; in their religion, they cling to faith in the all-merciful Amida, who so loves the world that he will not suffer one mortal who calls on his name in true faith and with a pure heart to fail in the attainment of the supernal happiness of Paradise.

94:12.4 (1041.2) The great strength of Buddhism is that its adherents are free to choose truth from all religions; such freedom of choice has seldom characterized a Urantian faith. In this respect the Shin sect of Japan has become one of the most progressive religious groups in the world; it has revived the ancient missionary spirit of Gautama's followers and has begun to send teachers to other peoples. This willingness to appropriate truth from any and all sources is indeed a commendable tendency to appear among religious believers during the first half of the twentieth century after Christ.

credincioșii religioși în timpul primei jumătăți a celui de-al douăzecilea secol după Crist.

Budismul însuși trece printr-o renaștere în cel de-al douăzecilea secol. Aspectele sale sociale au fost treptat îmbunătățite prin contactele cu creștinismul. Doriința de a învăța a fost reaprinsă în inima călugărilor preoți ai confreriei, și propagarea educației în această comunitate de credință va provoca cu siguranță noi progrese în evoluția religioasă.

La data prezentei expuneri, o mare parte din Asia își pune speranțele în budism. Această nobilă credință, care a traversat cu atâta curaj epocile întunecate ale trecutului, va primi ea din nou adevărul realităților cosmice amplificate așa cum odată discipolii marelui învățător al Indiei ascultau proclamația sa referitoare la un adevăr nou? Această străveche credință va răspunde oare, încă o dată, la stimularea însuflețitoare a unor noi concepte de Dumnezeu și de Absolut care o vor prezenta și pe care le caută de atât de multă vreme?

Toată Urantia așteaptă proclamarea mesajului învățător al lui Mihail, dezbrătat de dogmele și de doctrinele acumulate în decursul celor nouăsprezece secole de contact cu religiile de origine evolutivă. A sunat ceasul pentru a prezenta budismului, creștinismului, hinduismului și chiar și popoarelor de orice credință, nu evanghelia despre Isus, ci realitatea vie și spirituală a evangheliei lui Isus.

[Prezentat de un Melchizedek al Nebadonului.]

94:12.5 (1041.3) Buddhism itself is undergoing a twentieth-century renaissance. Through contact with Christianity the social aspects of Buddhism have been greatly enhanced. The desire to learn has been rekindled in the hearts of the monk priests of the brotherhood, and the spread of education throughout this faith will be certainly provocative of new advances in religious evolution.

94:12.6 (1041.4) At the time of this writing, much of Asia rests its hope in Buddhism. Will this noble faith, that has so valiantly carried on through the dark ages of the past, once again receive the truth of expanded cosmic realities even as the disciples of the great teacher in India once listened to his proclamation of new truth? Will this ancient faith respond once more to the invigorating stimulus of the presentation of new concepts of God and the Absolute for which it has so long searched?

94:12.7 (1041.5) All Urantia is waiting for the proclamation of the ennobling message of Michael, unencumbered by the accumulated doctrines and dogmas of nineteen centuries of contact with the religions of evolutionary origin. The hour is striking for presenting to Buddhism, to Christianity, to Hinduism, even to the peoples of all faiths, not the gospel about Jesus, but the living, spiritual reality of the gospel of Jesus.

94:12.8 (1041.6) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

Capitolul 95. Învățăturile lui Melchizedek în Levant

⇨ 094

CARTEA URANTIA

096 ⇨

PARTE III. ISTORIA URANTIEI

CAPITOLUL 95

ÎNVĂȚĂTURILE LUI MELCHIZEDEK ÎN LEVANT

Secțiuni

Introduction

1. Religia Salemului în Mesopotamia
2. Religia Egipteană primitivă
3. Evoluția conceptelor morale
4. Învățăturile lui Amenemope
5. Remarcabilul Ikhnaton
6. Doctrinile Salemului în Iran
7. Învățăturile Salemului în Arabia

Introduction

TOT astfel cum India a dat naștere la multe dintre religiile și filozofiile din Asia orientală, așa și Levantul a fost patria credințelor din Occident. Misionarii din Salem s-au răspândit în toată Asia de sud-vest, prin Palestina, Mesopotamia, Egipt, Iran și prin Arabia, proclamând peste tot vestea bună a evangheliei lui Machiventa Melchizedek. În unele dintre aceste ținuturi, învățăturile lor au dat roade; în altele, misionarii au reușit mai mult sau mai puțin. Eșecurile proveneau când dintr-o lipsă de înțelepciune, când din împrejurări care scăpau controlului lor.

1. RELIGIA SALEMULUI ÎN MESOPOTAMIA

Către anul 2.000 înaintea erei creștine, religiile Mesopotamiei pierduseră aproape în întregime învățăturile setiților și se găseau într-o mare măsură sub influența credințelor primitive ale celor două grupuri invadatoare: beduinii semiți care se infiltraseră venind din deșertul occidental și cavalerii barbari care coborâseră dinspre nord.

Dar datina pe care o aveau primele popoare de a onora cea de-a șaptea zi a săptămânii nu a dispărut niciodată complet din Mesopotamia. Doar că, în cursul erei lui Melchizedek, cea de-a șaptea zi a fost considerată ca fiind cea mai nenorocoasă. Ea era dominată de tabuuri; în timpul acestei funeste zile a șaptea, era contrar legii a pleca într-o călătorie, a

PAPER 95

THE MELCHIZEDEK TEACHINGS IN THE LEVANT

SECTIONS

Introduction

1. The Salem Religion in Mesopotamia
2. Early Egyptian Religion
3. Evolution of Moral Concepts
4. The Teachings of Amenemope
5. The Remarkable Ikhnaton
6. The Salem Doctrines in Iran
7. The Salem Teachings in Arabia

INTRODUCTION

^{95:0.1 (1042.1)} AS INDIA gave rise to many of the religions and philosophies of eastern Asia, so the Levant was the homeland of the faiths of the Occidental world. The Salem missionaries spread out all over southwestern Asia, through Palestine, Mesopotamia, Egypt, Iran, and Arabia, everywhere proclaiming the good news of the gospel of Machiventa Melchizedek. In some of these lands their teachings bore fruit; in others they met with varying success. Sometimes their failures were due to lack of wisdom, sometimes to circumstances beyond their control.

1. THE SALEM RELIGION IN MESOPOTAMIA

^{95:1.1 (1042.2)} By 2000 B.C. the religions of Mesopotamia had just about lost the teachings of the Sethites and were largely under the influence of the primitive beliefs of two groups of invaders, the Bedouin Semites who had filtered in from the western desert and the barbarian horsemen who had come down from the north.

^{95:1.2 (1042.3)} But the custom of the early Adamite peoples in honoring the seventh day of the week never completely disappeared in Mesopotamia. Only, during the Melchizedek era, the seventh day was regarded as the worst of bad luck. It was taboo-ridden; it was unlawful to go on a journey, cook food, or make a fire on the evil seventh day. The Jews carried back to Palestine

pregăti mâncare sau a face focul. Iudeii au readus în Palestina un mare număr de tabuuri mesopotamiene pe care le găsiseră în Babilon și care erau fondate pe respectarea zilei a șaptea, sabatul.

Cu toate că educatorii din Salem au contribuit mult la rafinarea și la înălțarea religiilor Mesopotamiei, ei nu au reușit să obțină de la diversele popoare recunoașterea permanentă a unui Dumnezeu unic. Această învățătură a deținut supremația timp de peste o sută cincizeci de ani, apoi s-a dat treptat la o parte din fața credinței mai vechi într-o multitudine de zeiități.

Educatorii din Salem au redus considerabil numărul de zei ai Mesopotamiei și au readus, la un moment dat, principalele zeiități la șapte: Bel, Shamash, Nabu, Anu, Ea, Marduk și Sin. La apogeul noii învățături, ei înălțau trei dintre acești zei până la supremația asupra tuturor celorlalți; aceasta a fost triada babiloniană: Bel, Ea și Anu, zeii pământului, ai mării și ai cerului. Alte triade se nasc în diferite localități; ele erau toate o reminiscență a învățăturilor trinitare ale andiților și ale sumerienilor, și se bazau pe credința salemiților în emblema celor trei cercuri ale lui Melchizedek.

Învățătorii Salemului nu au triumfat niciodată complet asupra popularității lui Ishtar, mama zeilor și spiritul fecundității sexuale. Ei au contribuit mult la rafinarea adorării acestei zeițe, însă babilonienii și vecinii lor nu au transcens niciodată complet formele lor deghizate de adorare a sexului. Devenise o practică universală, pe tot cuprinsul Mesopotamiei, ca toate femeile să se supună, cel puțin o dată în tinerețea lor, îmbrățișării unui străin; se socotea că aceasta era o devoțiune pretinsă de Ishtar, și se credea că fecunditatea depindea în mare măsură de acest sacrificiu sexual.

Primele progrese ale învățaturii lui Melchizedek au fost deosebit de satisfăcătoare, până în clipa în care Nabodad, șeful școlii din Kish, s-a decis să lanseze un atac dirijat contra practicilor curente de prostituție din temple. Însă misionarii din Salem au eșuat în efortul lor de a adopta această reformă socială și, în acest eșec, toate învățăturile lor spirituale și filozofice mai importante au căzut înfrânte.

Această înfrângere a evangheliei din Salem a fost imediat urmată de o mare dezvoltare a cultului lui Ishtar, un ritual care invadase deja Palestina sub numele de Ashtoreth, Egiptul sub acela de Isis, Grecia sub acela de Afrodita și triburile din nord sub acela de Astarte. Și în legătură cu această reînnoire a adorării lui Ishtar s-a făcut că preoții din Babilon au revenit la observarea stelelor; astrologia a trecut prin ultima sa mare reînnoire în Mesopotamia; prezicătorii au fost la modă și, în cursul secolelor, preoțimea a degenerat tot mai mult.

Melchizedek recomandase discipolilor săi să propovăduiască doctrina unui Dumnezeu unic, Tatăl și Autorul a tot, și să nu predice decât evanghelia grației divine obținute prin simpla credință. Însă marea greșeală a învățătorilor unui adevăr nou este adesea aceea de a vrea să facă prea mult, de a încerca să înlocuiască evoluția lentă printr-o revoluție bruscă. Misionarii lui Melchizedek din Mesopotamia propuneau un nivel moral prea elevat pentru popor; ei vroiau să facă prea mult, iar cauzele lor nobile au căzut învinse. Însărcinarea lor era de a predica o evanghelie precisă,

many of the Mesopotamian taboos which they had found resting on the Babylonian observance of the seventh day, the Shabbatum.

95:1.3 (1042.4) Although the Salem teachers did much to refine and uplift the religions of Mesopotamia, they did not succeed in bringing the various peoples to the permanent recognition of one God. Such teaching gained the ascendancy for more than one hundred and fifty years and then gradually gave way to the older belief in a multiplicity of deities.

95:1.4 (1042.5) The Salem teachers greatly reduced the number of the gods of Mesopotamia, at one time bringing the chief deities down to seven: Bel, Shamash, Nabu, Anu, Ea, Marduk, and Sin. At the height of the new teaching they exalted three of these gods to supremacy over all others, the Babylonian triad: Bel, Ea, and Anu, the gods of earth, sea, and sky. Still other triads grew up in different localities, all reminiscent of the trinity teachings of the Andites and the Sumerians and based on the belief of the Salemites in Melchizedek's insignia of the three circles.

95:1.5 (1042.6) Never did the Salem teachers fully overcome the popularity of Ishtar, the mother of gods and the spirit of sex fertility. They did much to refine the worship of this goddess, but the Babylonians and their neighbors had never completely outgrown their disguised forms of sex worship. It had become a universal practice throughout Mesopotamia for all women to submit, at least once in early life, to the embrace of strangers; this was thought to be a devotion required by Ishtar, and it was believed that fertility was largely dependent on this sex sacrifice.

95:1.6 (1043.1) The early progress of the Melchizedek teaching was highly gratifying until Nabodad, the leader of the school at Kish, decided to make a concerted attack upon the prevalent practices of temple harlotry. But the Salem missionaries failed in their effort to bring about this social reform, and in the wreck of this failure all their more important spiritual and philosophic teachings went down in defeat.

95:1.7 (1043.2) This defeat of the Salem gospel was immediately followed by a great increase in the cult of Ishtar, a ritual which had already invaded Palestine as Ashtoreth, Egypt as Isis, Greece as Aphrodite, and the northern tribes as Astarte. And it was in connection with this revival of the worship of Ishtar that the Babylonian priests turned anew to stargazing; astrology experienced its last great Mesopotamian revival, fortunetelling became the vogue, and for centuries the priesthood increasingly deteriorated.

95:1.8 (1043.3) Melchizedek had warned his followers to teach about the one God, the Father and Maker of all, and to preach only the gospel of divine favor through faith alone. But it has often been the error of the teachers of new truth to attempt too much, to attempt to supplant slow evolution by sudden revolution. The Melchizedek missionaries in Mesopotamia raised a moral standard too high for the people; they attempted too much, and their noble cause went down in defeat. They had been commissioned to preach a definite gospel, to proclaim the truth of the reality of the Universal Father, but they became entangled in the

de a proclama adevărul că Tatăl Universal este real, dar ei s-au încurcat, optând pentru cauza aparent valabilă de reformare a moravurilor. Marea lor misiune a fost abătută de la obiectivul ei și s-a pierdut practic în eșec și în uitare.

Într-o singură generație, cartierul general salemit din Kish a încetat orice activitate, iar propaganda credinței într-un Dumnezeu unic a fost practic oprită în toată Mesopotamia. Totuși, rămășițe ale școlilor din Salem au persistat. Mici grupuri împrăștiate pe ici, pe colo, au continuat să creadă în Creatorul unic și să lupte contra idolatriei și a imoralității preoților mesopotamieni.

Misionarii din Salem ai perioadei care a urmat respingerii învățăturii lor au fost cei care au scris mulți dintre Psalmii Vechiului Testament. Ei îi gravau pe pietre, unde preoții evrei i-au găsit ulterior în cursul captivității și i-au încorporat prin urmare în seria de imnuri atribuite unor autori iudei. Acești frumoși psalmi din Babilon nu au fost scriși în templele lui Bel-Marduk; ei au fost opera descendenților primilor misionari din Salem și au format un contrast frapant cu conglomeratele magice ale preoților babilonieni. Cartea lui Iov reflectă destul de bine învățăturile școlii salemite din Kish și din toată Mesopotamia.

O mare parte a culturii religioase mesopotamiene a fost încorporată în literatura și în liturghia iudee pe când a trecut prin Egipt, grație muncii lui Amenemope și a lui Ikhнатon. Egiptenii au păstrat remarcabil de bine învățăturile provenite de la primii mesopotamieni andiți cu privire la obligațiile sociale, învățături care au fost într-o mare măsură pierdute de către babilonienii care au ocupat, mai târziu, valea Eufratului.

2. RELIGIA EGIPTEANĂ PRIMITIVĂ

În Egipt s-au înrădăcinat cel mai adânc învățăturile lui Melchizedek, și de acolo s-au răspândit apoi în Europa. Religia evolutivă din valea Nilului s-a dezvoltat periodic prin sosirea neamurilor superioare de nodiți, de adamiți și, mai târziu, de andiți care veneau din valea Eufratului. În anumite perioade, un mare număr de administratori civili ai Egiptului au fost sumerieni. Tot astfel cum India adăpostea, în aceste vremuri, amestecul cel mai complet de rase din lume, așa și Egiptul a întreținut tipul de filozofie religioasă cel mai mult amestecată care se poate găsi pe Urantia, și apoi, din valea Nilului, această filozofie s-a răspândit în numeroase părți ale lumii. Iudeii au preluat de la babilonieni o mare parte din ideile lor despre crearea lumii, însă ei au luat de la egipteni conceptul lor de Providență divină.

Mai degrabă tendințele politice și cele morale, decât înclinările filozofice sau religioase, au fost cele care au făcut Egiptul mai favorabil față de învățăturile Salemului decât Mesopotamia. Fiecare șef de trib din Egipt, după ce s-a bătut ca să ajungă la tron, a căutat să perpetueze dinastia sa, proclamând că zeul său tribal era Deitatea originară și creatorul tuturor celorlalți zei. În felul acesta, egiptenii s-au obișnuit treptat cu ideea unui suprazeu; aceasta era o trambulină spre doctrina ulterioară a unei Deități creatoare universale. De-a lungul multor secole, ideea de monoteism a trecut

apparently worthy cause of reforming the mores, and thus was their great mission sidetracked and virtually lost in frustration and oblivion.

95:1.9 (1043.4) In one generation the Salem headquarters at Kish came to an end, and the propaganda of the belief in one God virtually ceased throughout Mesopotamia. But remnants of the Salem schools persisted. Small bands scattered here and there continued their belief in the one Creator and fought against the idolatry and immorality of the Mesopotamian priests.

95:1.10 (1043.5) It was the Salem missionaries of the period following the rejection of their teaching who wrote many of the Old Testament Psalms, inscribing them on stone, where later-day Hebrew priests found them during the captivity and subsequently incorporated them among the collection of hymns ascribed to Jewish authorship. These beautiful psalms from Babylon were not written in the temples of Bel-Marduk; they were the work of the descendants of the earlier Salem missionaries, and they are a striking contrast to the magical conglomerations of the Babylonian priests. The Book of Job is a fairly good reflection of the teachings of the Salem school at Kish and throughout Mesopotamia.

95:1.11 (1043.6) Much of the Mesopotamian religious culture found its way into Hebrew literature and liturgy by way of Egypt through the work of Amenemope and Ikhнатon. The Egyptians remarkably preserved the teachings of social obligation derived from the earlier Andite Mesopotamians and so largely lost by the later Babylonians who occupied the Euphrates valley.

2. EARLY EGYPTIAN RELIGION

95:2.1 (1043.7) The original Melchizedek teachings really took their deepest root in Egypt, from where they subsequently spread to Europe. The evolutionary religion of the Nile valley was periodically augmented by the arrival of superior strains of Nodite, Adamite, and later Andite peoples of the Euphrates valley. From time to time, many of the Egyptian civil administrators were Sumerians. As India in these days harbored the highest mixture of the world races, so Egypt fostered the most thoroughly blended type of religious philosophy to be found on Urantia, and from the Nile valley it spread to many parts of the world. The Jews received much of their idea of the creation of the world from the Babylonians, but they derived the concept of divine Providence from the Egyptians.

95:2.2 (1044.1) It was political and moral, rather than philosophic or religious, tendencies that rendered Egypt more favorable to the Salem teaching than Mesopotamia. Each tribal leader in Egypt, after fighting his way to the throne, sought to perpetuate his dynasty by proclaiming his tribal god the original deity and creator of all other gods. In this way the Egyptians gradually got used to the idea of a supergod, a steppingstone to the later doctrine of a universal creator Deity. The idea of monotheism wavered back and forth in Egypt for many centuries, the belief in one God

prin Egipt dintr-o parte în alta; credința într-un Dumnezeu unic a câștigat întotdeauna teren, dar nu a dominat niciodată întru totul peste concepțiile în evoluție ale politeismului.

Țimp de epoci de-a rândul, egiptenii se consacraseră adorării zeilor naturii. În particular, fiecare dintre cele patruzeci și ceva de triburi separate aveau un zeu special pentru grupul său; unul adorând taurul, un altul leul, un al treilea berbecul, și așa mai departe. Mai înainte, ele fuseseră triburi cu totemuri, foarte asemănătoare cu cele ale amerindienilor.

Cu timpul, egiptenii au remarcat că cadavrele așezate în morminte fără cărămizi erau conservate - îmbălsămate - prin acțiunea nisipului impregnat de sodă, în vreme ce cadavrele înhumate în caverne de cărămizi putrezeau. Aceste observații au condus la experiențe care au dus mai târziu la îmbălsămarea morților. Egiptenii credeau că prin conservarea corpului se facilita traversarea vieții viitoare. Pentru ca persoana să fie adecvat identificată în viitorul îndepărtat, după disoluția corpului, ei puneau o statuie funerară în mormânt alături de cadavru și sculptau un portret al celui mort pe sicriu. Confecționarea acestor statui funerare a avut drept efect mari progrese în arta egipteană.

Țimp de secole, egiptenii și-au pus încrederea în morminte pentru a proteja corpurile și pentru a garanta supraviețuirea agreabilă care rezulta după moarte. Evoluția ulterioară a practicilor magice, deși ele au fost împovărătoare din leagăn până în mormânt, i-a eliberat eficient de religia mormintelor. Preoții gravau pe sicrie formule magice de care se credea că protejau un om împotriva riscului „de a-și vedea luată inima în lumea inferioară”. Curând, s-au adunat un sortiment variat dintre aceste texte magice și s-au conservat sub forma Cărții Morților. Însă, în Valea Nilului, ritualul magic a fost introdus devreme în domeniile conștiinței și ale caracterului, într-un grad arareori atins de riturile acestei epoci. Ulterior, s-a contat mai mult, pentru salvare, pe aceste idealuri etice și morale decât pe morminte complicate.

Superstițiile acestei epoci sunt bine ilustrate de credința generală în eficacitatea salivei ca agent de tămăduire; această idee a luat naștere în Egipt, și s-a răspândit de acolo în Arabia și în Mesopotamia. În bătălia legendară a lui Horus contra lui Seth, tânărul zeu a pierdut un ochi, dar după înfrângerea lui Seth, ochiul a fost restaurat de către înțeleptul zeu Thoth care a scuipat pe rană și a tămăduit-o.

Egiptenii au crezut multă vreme că strălucirea stelelor pe cerul nocturn reprezenta supraviețuirea sufletelor morților merituosi; ei se gândeau că alții dintre supraviețuitori erau absorbiți de soare. Într-o anumită perioadă, venerarea solară a devenit o specie de cult al strămoșilor. Trecerea înclinată de la intrarea în marea piramidă era orientată direct către Steaua Polară pentru ca sufletul regelui, atunci când ieșea din mormânt, să poată merge drept în constelațiile staționare și stabilite ale stelelor fixate, care se presupuneau a fi locuința regilor.

Când se observau razele oblice ale soarelui pătrunzând spre pământ printr-o deschidere din nori, se credea că ele indicau coborârea unei scări celeste prin care regele și alte suflete drepte aveau posibilitatea să

always gaining ground but never quite dominating the evolving concepts of polytheism.

95:2.3 (1044.2) For ages the Egyptian peoples had been given to the worship of nature gods; more particularly did each of the two-score separate tribes have a special group god, one worshipping the bull, another the lion, a third the ram, and so on. Still earlier they had been totem tribes, very much like the Amerinds.

95:2.4 (1044.3) In time the Egyptians observed that dead bodies placed in brickless graves were preserved — embalmed — by the action of the soda-impregnated sand, while those buried in brick vaults decayed. These observations led to those experiments which resulted in the later practice of embalming the dead. The Egyptians believed that preservation of the body facilitated one's passage through the future life. That the individual might properly be identified in the distant future after the decay of the body, they placed a burial statue in the tomb along with the corpse, carving a likeness on the coffin. The making of these burial statues led to great improvement in Egyptian art.

95:2.5 (1044.4) For centuries the Egyptians placed their faith in tombs as the safeguard of the body and of consequent pleasurable survival after death. The later evolution of magical practices, while burdensome to life from the cradle to the grave, most effectually delivered them from the religion of the tombs. The priests would inscribe the coffins with charm texts which were believed to be protection against a “man's having his heart taken away from him in the nether world.” Presently a diverse assortment of these magical texts was collected and preserved as The Book of the Dead. But in the Nile valley magical ritual early became involved with the realms of conscience and character to a degree not often attained by the rituals of those days. And subsequently these ethical and moral ideals, rather than elaborate tombs, were depended upon for salvation.

95:2.6 (1044.5) The superstitions of these times are well illustrated by the general belief in the efficacy of spittle as a healing agent, an idea which had its origin in Egypt and spread therefrom to Arabia and Mesopotamia. In the legendary battle of Horus with Set the young god lost his eye, but after Set was vanquished, this eye was restored by the wise god Thoth, who spat upon the wound and healed it.

95:2.7 (1044.6) The Egyptians long believed that the stars twinkling in the night sky represented the survival of the souls of the worthy dead; other survivors they thought were absorbed into the sun. During a certain period, solar veneration became a species of ancestor worship. The sloping entrance passage of the great pyramid pointed directly toward the Pole Star so that the soul of the king, when emerging from the tomb, could go straight to the stationary and established constellations of the fixed stars, the supposed abode of the kings.

95:2.8 (1045.1) When the oblique rays of the sun were observed penetrating earthward through an aperture in the clouds, it was believed that they betokened the letting down of a celestial stairway whereon the king and

urce. „Regele Pepi și-a coborât radiația ca pe o scară sub picioarele lui pentru a permite urcarea până la mama sa.”

În vremea în care s-a întrupat Melchizedek, egiptenii aveau o religie mult superioară celei a popoarelor înconjurătoare. Ei credeau că un suflet separat de corpul fizic, dacă ar fi bine înarmat cu formule magice, ar putea să evite spiritele rele intermediare, și ar ajunge în sala de judecată a lui Osiris, unde, dacă nu ar fi vinovat „de ucidere, de tâlhărie, de falsitate, de adulter, de furt și de egoism”, ar fi admis pe tărmurile fericirii. Dacă sufletul era cântărit în balanță și era găsit în greșeală, atunci era consemnat în infern, era dat Devoratorilor. Acesta era un concept de viață viitoare relativ avansat în comparație cu credințele multor popoare vecine.

Conceptul de judecată în lumea de dincolo pentru păcatele dintr-o viață întrupată de pe pământ, care a fost introdus în teologia evreilor, provenea din Egipt. Cuvântul judecată nu a apărut decât o singură dată în cuprinsul întregii cărți evreiești a Psalmilor, și psalmul respectiv a fost scris de un egiptean.

3. EVOLUȚIA CONCEPTELOR MORALE

Deși cultura și religia Egiptului proveneau în principal de la anđiți din Mesopotamia și fuseseră larg transmise civilizațiilor subsecvente de către evrei și de către greci, o mare, o foarte mare parte a idealismului etic și social al egiptenilor s-a născut ca o dezvoltare pur evolutivă în valea Nilului. În pofida importării în mare cantitate a adevărilor și a culturii de origine andită, s-a dezvoltat în Egipt o cultură morală într-o manieră pur umană. Înainte de coborârea lui Mihail, tehnici naturale similare nu făcuseră să apară o cultură echivalentă în nici o altă zonă circumscrișă a lumii.

Evoluția morală nu depinde în întregime de revelație. Omul poate să extragă din propria sa experiență concepte morale elevate. Omul poate chiar și să facă să apară valori spirituale și să obțină o clarviziune cosmică a experienței sale de viață personală, deoarece în el sălășluiește un spirit divin. Aceste evoluții naturale ale conștiinței și ale caracterului au fost accelerate de sosirea periodică de învățători ai adevărului veniți din al doilea Eden din îndepărtata antichitate și, mai târziu, din cartierul general al lui Melchizedek din Salem.

Cu mii de ani înainte ca evanghelia din Salem să fi pătruns în Egipt, conducătorii ei morali au propovăduit acolo că trebuie să fii echitabil și just, și, de asemenea, să eviți avariția. Cu trei mii de ani înainte de redactarea Scripturilor ebraice, egiptenii aveau drept deviză: „Întărit este omul care ia dreptatea ca model și care merge potrivit căilor ei”. Ei propovăduiau blândețea, cumpătarea și discreția. Unul dintre marii învățători ai acestei epoci a avut ca mesaj: „Fiți nepărtinitori și purtați-vă just cu fiecare”. Triada egipteană a acestei epoci era Adevărul - Justiția - Dreptatea. Dintre toate religiile pur umane ale Urantiei, nici una nu a depășit idealurile sociale și măreția morală a acestui umanism de altădată din valea Nilului.

Doctrinile supraviețuitoare ale religiei Salemului au înflorit pe terenul acestor idei etice și al acestor idealuri

other righteous souls might ascend. “King Pepi has put down his radiance as a stairway under his feet whereon to ascend to his mother.”

95:2.9 (1045.2) When Melchizedek appeared in the flesh, the Egyptians had a religion far above that of the surrounding peoples. They believed that a disembodied soul, if properly armed with magic formulas, could evade the intervening evil spirits and make its way to the judgment hall of Osiris, where, if innocent of “murder, robbery, falsehood, adultery, theft, and selfishness,” it would be admitted to the realms of bliss. If this soul were weighed in the balances and found wanting, it would be consigned to hell, to the Devouress. And this was, relatively, an advanced concept of a future life in comparison with the beliefs of many surrounding peoples.

95:2.10 (1045.3) The concept of judgment in the hereafter for the sins of one's life in the flesh on earth was carried over into Hebrew theology from Egypt. The word judgment appears only once in the entire Book of Hebrew Psalms, and that particular psalm was written by an Egyptian.

3. EVOLUTION OF MORAL CONCEPTS

95:3.1 (1045.4) Although the culture and religion of Egypt were chiefly derived from Andite Mesopotamia and largely transmitted to subsequent civilizations through the Hebrews and Greeks, much, very much, of the social and ethical idealism of the Egyptians arose in the valley of the Nile as a purely evolutionary development. Notwithstanding the importation of much truth and culture of Andite origin, there evolved in Egypt more of moral culture as a purely human development than appeared by similar natural techniques in any other circumscribed area prior to the bestowal of Michael.

95:3.2 (1045.5) Moral evolution is not wholly dependent on revelation. High moral concepts can be derived from man's own experience. Man can even evolve spiritual values and derive cosmic insight from his personal experiential living because a divine spirit indwells him. Such natural evolutions of conscience and character were also augmented by the periodic arrival of teachers of truth, in ancient times from the second Eden, later on from Melchizedek's headquarters at Salem.

95:3.3 (1045.6) Thousands of years before the Salem gospel penetrated to Egypt, its moral leaders taught justice, fairness, and the avoidance of avarice. Three thousand years before the Hebrew scriptures were written, the motto of the Egyptians was: “Established is the man whose standard is righteousness; who walks according to its way.” They taught gentleness, moderation, and discretion. The message of one of the great teachers of this epoch was: “Do right and deal justly with all.” The Egyptian triad of this age was Truth-Justice-Righteousness. Of all the purely human religions of Urantia none ever surpassed the social ideals and the moral grandeur of this onetime humanism of the Nile valley.

95:3.4 (1045.7) In the soil of these evolving ethical ideas and moral ideals the surviving doctrines of the Salem religion flourished. The concepts of good and evil found

morale în evoluție. Conceptele de bine și de rău găsesc un răspuns prompt în inima unui popor care credea că „viața este dată celor pașnici, iar moartea celor vinovați”, că „cel pașnic este cel care face ceea ce se iubește; cel vinovat este cel care face ceea ce se detestă”. În cursul secolelor, locuitorii văii Nilului trăiseră conform acestor criterii etice și sociale care s-au ivit înainte ca ei să fi întreținut vreodată conceptele ulterioare ale justului și ale falsului - ale binelui și ale răului.

Egiptul era intelectual și moral, dar destul de puțin spiritual. În șase mii de ani, numai patru mari profeți s-au ridicat dintre egipteni: Amenemope, Okhban, Ikhnaton și Moise. Egiptenii l-au urmat pe primul o vreme, l-au asasinat pe al doilea, l-au acceptat pe al treilea fără entuziasm pentru o scurtă generație, și l-au respins pe al patrulea. Din nou, mai degrabă au fost împrejurările politice decât cele religioase acelea care i-au permis lui Avraam, și mai târziu, lui Iosif, să exercite o mare influență în tot Egiptul în favoarea învățării salemite referitoare la un Dumnezeu unic. Dar, când misionarii Salemului au intrat pentru prima dată în Egipt, au găsit această cultură evolutivă în cel mai înalt grad etică, amestecată cu criteriile modificate ale imigranților Mesopotamiei. Acești antici învățători din valea Nilului au fost primii care să proclame că conștiința era porunca lui Dumnezeu, vocea Deității.

4. ÎNVĂȚĂTURILE LUI AMENEMOPE

La timpul convenit, în Egipt s-a ridicat un învățător pe care mulți l-au numit „fiul omului”, iar alții Amenemope. Acest vizionar a exaltat conștiința până într-atât încât să o facă arbitru superior al justului și al falsului; el a propovăduit că păcatele vor fi pedepsite și a proclamat mântuirea prin invocarea zeității solare.

Amenemope îi învăța pe oameni că bogățiile și soarta erau daruri de la Dumnezeu, și acest concept a colorat în întregime filozofia ebraică apărută mai târziu. Acest nobil învățător credea că conștiința de Dumnezeu era factorul determinant al oricărei conduite, că fiecare clipă ar trebui trăită fiind conștienți de prezența lui Dumnezeu și de responsabilitatea noastră față de el. Prin urmare, învățăturile acestui înțelept au fost traduse în ebraică și au devenit cartea sacră a poporului cu mult înainte să se fi scris Vechiul Testament. Principala predică a acestui om de bine privea instruirea fiului său în ceea ce privește corectitudinea și onestitatea în respectarea posturilor de încredere guvernamentale; aceste nobile sentimente dintr-un trecut îndepărtat ar onora pe orice om de stat modern.

Acest înțelept de la Nil îi învăța pe toți că „bogățiile dobândesc aripi și își iau zborul” - că toate lucrurile pământești sunt evanescente. Marea lui rugăciune era: „de a fi descătușat de frică”. El îi îndemna pe toți să se abată de la „cuvintele oamenilor” pentru a se întoarce către „faptele lui Dumnezeu”. În substanță, el zicea că omul propune, dar că Dumnezeu dispune. Traduse în ebraică, învățăturile sale au determinat filozofia Cărții Proverbelor din Noul Testament. Traduse în greacă, ele au dat culoare întregii filozofii religioase elene subsecvente. Filon, filozoful ulterior din Alexandria, poseda un exemplar al Cărții Înțelepciunii.

ready response in the hearts of a people who believed that “Life is given to the peaceful and death to the guilty.” “The peaceful is he who does what is loved; the guilty is he who does what is hated.” For centuries the inhabitants of the Nile valley had lived by these emerging ethical and social standards before they ever entertained the later concepts of right and wrong — good and bad.

95:3.5 (1046.1) Egypt was intellectual and moral but not overly spiritual. In six thousand years only four great prophets arose among the Egyptians. Amenemope they followed for a season; Okhban they murdered; Ikhnaton they accepted but halfheartedly for one short generation; Moses they rejected. Again was it political rather than religious circumstances that made it easy for Abraham and, later on, for Joseph to exert great influence throughout Egypt in behalf of the Salem teachings of one God. But when the Salem missionaries first entered Egypt, they encountered this highly ethical culture of evolution blended with the modified moral standards of Mesopotamian immigrants. These early Nile valley teachers were the first to proclaim conscience as the mandate of God, the voice of Deity.

4. THE TEACHINGS OF AMENEMOPE

95:4.1 (1046.2) In due time there grew up in Egypt a teacher called by many the “son of man” and by others Amenemope. This seer exalted conscience to its highest pinnacle of arbitrament between right and wrong, taught punishment for sin, and proclaimed salvation through calling upon the solar deity.

95:4.2 (1046.3) Amenemope taught that riches and fortune were the gift of God, and this concept thoroughly colored the later appearing Hebrew philosophy. This noble teacher believed that God-consciousness was the determining factor in all conduct; that every moment should be lived in the realization of the presence of, and responsibility to, God. The teachings of this sage were subsequently translated into Hebrew and became the sacred book of that people long before the Old Testament was reduced to writing. The chief preachment of this good man had to do with instructing his son in uprightness and honesty in governmental positions of trust, and these noble sentiments of long ago would do honor to any modern statesman.

95:4.3 (1046.4) This wise man of the Nile taught that “riches take themselves wings and fly away” — that all things earthly are evanescent. His great prayer was to be “saved from fear.” He exhorted all to turn away from “the words of men” to “the acts of God.” In substance he taught: Man proposes but God disposes. His teachings, translated into Hebrew, determined the philosophy of the Old Testament Book of Proverbs. Translated into Greek, they gave color to all subsequent Hellenic religious philosophy. The later Alexandrian philosopher, Philo, possessed a copy of the Book of Wisdom.

Amenemope s-a consacrat conservării etice a evoluției și a moralei revelației, și, în scrierile sale, el le-a transmis atât evreilor, cât și grecilor. El nu a fost cel mai mare învățător religios din această epocă, însă a fost cel mai influent, în sensul că a colorat gândirea ulterioară a două verigi esențiale ale credinței civilizației occidentale - evreii, în rândurile cărora credința occidentală s-a dezvoltat până la apogeul ei, și grecii, care au dezvoltat gândirea pur filozofică până la cele mai înalte culmi europene.

În Cartea Proverbelor ebraică, capitolele XV, XVII, XX și capitolul XXII de la versetul 17 până la capitolul XXIV versetul 22 sunt luate aproape cuvânt cu cuvânt din Cartea Înțelepciunii a lui Amenemope. Psalmul I din Cartea ebraică a Psalmilor a fost scris de către Amenemope și a format miezul învățăturilor lui Ikhnaton.

5. REMARCABILUL IKHNATON

Învățăturile lui Amenemope își pierdeau lent impactul asupra minții egiptean când, sub influența unui medic salemite egiptean, o femeie din familia regală a adoptat învățăturile lui Melchizedek. Această femeie l-a convins pe fiul ei Ikhnaton, faraonul Egiptului, să accepte această doctrină a unui Dumnezeu Unic.

De la sfârșitul încarnării lui Melchizedek, nici o altă ființă umană nu mai posedase din religia revelată a Salemului un concept de o claritate atât de uimitoare ca acela al lui Ikhnaton. În anumite privințe, acest tânăr rege egiptean este una dintre persoanele cele mai remarcabile din istoria umanității. În cursul acestei epoci de deprimare spirituală crescândă din Mesopotamia, el a păstrat vie în Egipt doctrina lui El Elyon, Dumnezeul Unic. El a menținut astfel deschis canalul filozofiei monoteiste, esențiale fundalului religios al viitoarei manifestări a lui Mihail. Printre alte motive, ca o recunoaștere a acestui lucru, copilul Isus a fost dus în Egipt, unde anumiți succesori spirituali ai lui Ikhnaton l-au văzut și au înțeles întrucâtva anumite faze ale misiunii lui divine pe Urantia.

Moise, cel mai mare personaj apărut între Melchizedek și Isus, a fost dăruit concomitent lumii de către rasa ebraică și de către familia regală egipteană. Dacă Ikhnaton ar fi fost înzestrat cu varietatea de talente și cu aptitudinile lui Moise, dacă ar fi manifestat un geniu politic comparabil cu surprinzătoarea sa autoritate religioasă, atunci Egiptul ar fi devenit marea națiune monoteistă a acestei epoci. Și, dacă acest lucru s-ar fi întâmplat, ar fi fost într-un totuș posibil ca Isus să fi trăit în Egipt cea mai mare parte a vieții lui de muritor.

Niciodată în întreaga istorie, un rege nu s-a străduit atât de metodic ca acest extraordinar Ikhnaton pentru a face o națiune întreagă să treacă brusc de la politeism la monoteism. Cu o hotărâre stupefiantă, acest tânăr suveran a rupt legătura cu trecutul, și-a schimbat numele, și-a abandonat capitala, a construit un oraș în întregime nou și a creat o literatură și o artă noi pentru un întreg popor. Dar el a mers prea repede și a construit prea mult, mai mult decât putea subzista după plecarea sa. Mai mult, el nu a asigurat stabilitatea și prosperitatea materială a supușilor lui, și aceștia au

95:4.4 (1046.5) Amenemope functioned to conserve the ethics of evolution and the morals of revelation and in his writings passed them on both to the Hebrews and to the Greeks. He was not the greatest of the religious teachers of this age, but he was the most influential in that he colored the subsequent thought of two vital links in the growth of Occidental civilization — the Hebrews, among whom evolved the acme of Occidental religious faith, and the Greeks, who developed pure philosophic thought to its greatest European heights.

95:4.5 (1046.6) In the Book of Hebrew Proverbs, chapters fifteen, seventeen, twenty, and chapter twenty-two, verse seventeen, to chapter twenty-four, verse twenty-two, are taken almost verbatim from Amenemope's Book of Wisdom. The first psalm of the Hebrew Book of Psalms was written by Amenemope and is the heart of the teachings of Ikhnaton.

5. THE REMARKABLE IKHNATON

95:5.1 (1047.1) The teachings of Amenemope were slowly losing their hold on the Egyptian mind when, through the influence of an Egyptian Salemite physician, a woman of the royal family espoused the Melchizedek teachings. This woman prevailed upon her son, Ikhnaton, Pharaoh of Egypt, to accept these doctrines of One God.

95:5.2 (1047.2) Since the disappearance of Melchizedek in the flesh, no human being up to that time had possessed such an amazingly clear concept of the revealed religion of Salem as Ikhnaton. In some respects this young Egyptian king is one of the most remarkable persons in human history. During this time of increasing spiritual depression in Mesopotamia, he kept alive the doctrine of El Elyon, the One God, in Egypt, thus maintaining the philosophic monotheistic channel which was vital to the religious background of the then future bestowal of Michael. And it was in recognition of this exploit, among other reasons, that the child Jesus was taken to Egypt, where some of the spiritual successors of Ikhnaton saw him and to some extent understood certain phases of his divine mission to Urantia.

95:5.3 (1047.3) Moses, the greatest character between Melchizedek and Jesus, was the joint gift to the world of the Hebrew race and the Egyptian royal family; and had Ikhnaton possessed the versatility and ability of Moses, had he manifested a political genius to match his surprising religious leadership, then would Egypt have become the great monotheistic nation of that age; and if this had happened, it is barely possible that Jesus might have lived the greater portion of his mortal life in Egypt.

95:5.4 (1047.4) Never in all history did any king so methodically proceed to swing a whole nation from polytheism to monotheism as did this extraordinary Ikhnaton. With the most amazing determination this young ruler broke with the past, changed his name, abandoned his capital, built an entirely new city, and created a new art and literature for a whole people. But he went too fast; he built too much, more than could stand when he had gone. Again, he failed to provide for the material stability and prosperity of his people, all of which reacted unfavorably against his religious

reacționat cu toții defavorabil la învățăturile lui religioase când fluxurile ulterioare de adversitate și de oprinare au măturat Egiptul.

Dacă acest om uluitor de clarvăzător și extraordinar de concentrat asupra unui scop unic ar fi avut abilitatea politică a lui Moise, el ar fi schimbat toată istoria evolutivă a religiei și a revelației adevărului în lumea occidentală. În cursul vieții lui, el a fost capabil de a înfrâna activitățile preoților, pe care în general îi discredita; aceștia au menținut însă în secret cultele lor și s-au aruncat în acțiune de îndată ce tânărul rege a încetat să-și mai exercite puterea; lor nu le-a luat prea mult ca să atribuie toate dificultățile subsecvente ale Egiptului instaurării monoteismului din cursul domniei lui.

Cu multă înțelepciune, Ikhnaton a căutat să stabilească doctrina unui Dumnezeu unic sub înfățișarea zeului-soare. Această decizie de a se apropia de adorarea Tatălui universal prin absorbirea tuturor zeilor în adorarea soarelui se datora sfatului medicului salemite. Existau pe atunci niște doctrine de credință atonă, cu privire la paternitatea și la maternitatea Deității; Ikhnaton a preluat doctrinele răspândite și a creat o religie care recunoștea o relație intimă de adorare dintre om și Dumnezeu.

Ikhnaton a fost destul de înțelept pentru a menține cultul exterior al lui Aton, zeul soarelui, în vreme ce își conducea anturajul la cultul deghizat al Dumnezeului Unic, creator al lui Aton și Tată suprem al tuturor. Acest tânăr învățător-rege a fost un scriitor prolific, autorul expunerii intitulată „Dumnezeul Unic”, o carte de treizeci și unu de capitole, pe care preoții au distrus-o complet atunci când au preluat puterea. Ikhnaton a scris și o sută treizeci și șapte de imnuri, dintre care douăsprezece sunt actualmente conservate în Cartea Psalmilor din Vechiul Testament și atribuite unor autori evrei.

Cuvântul suprem al lui Ikhnaton în religia vieții cotidiene era „justețe”; el a amplificat rapid conceptul de acțiune justă până la a-l include în etica internațională precum și în etica națională. Aceasta a fost o generație care avea o pietate personală uimitoare caracterizată printr-o aspirație autentică, la bărbații și la femeile cei mai inteligenți, de a-l găsi pe Dumnezeu și de a-l cunoaște. În această epocă, nici un egiptean nu putea să obțină vreun avantaj în fața legii din poziția sa socială sau din bogăția sa. Viața de familie din Egipt a contribuit mult la păstrarea și la dezvoltarea culturii morale; ea a inspirat mai târziu minunata viață de familie a iudeilor din Palestina.

Slăbiciunea fatală a evangheliei lui Ikhnaton a fost cel mai mare adevăr, învățătura că Aton era nu numai creatorul Egiptului, ci și „al lumii întregi, al oamenilor și al fiarelor, și al tuturor ținuturilor străine, chiar și al Siriei și al Kishului, în plus față de acest ținut al Egiptului. El le pune pe toate la locul lor și răspunde nevoilor tuturor”. Aceste concepte ale Deității erau elevate și superioare, dar nu naționaliste. Un astfel de sentiment de internaționalism în materie de religie nu a reușit să ridice moralul armatei egiptene pe câmpul de bătălie, și, în același timp, el le-a furnizat preoților arme eficiente contra tânărului rege și a noii lui religii. Conceptul său de Deitate era mult superior celui al evreilor de mai târziu, dar prea avansat pentru a corespunde destinației unui întemeietor de națiune.

teachings when the subsequent floods of adversity and oppression swept over the Egyptians.

95:5.5 (1047.5) Had this man of amazingly clear vision and extraordinary singleness of purpose had the political sagacity of Moses, he would have changed the whole history of the evolution of religion and the revelation of truth in the Occidental world. During his lifetime he was able to curb the activities of the priests, whom he generally discredited, but they maintained their cults in secret and sprang into action as soon as the young king passed from power; and they were not slow to connect all of Egypt's subsequent troubles with the establishment of monotheism during his reign.

95:5.6 (1047.6) Very wisely Ikhnaton sought to establish monotheism under the guise of the sun-god. This decision to approach the worship of the Universal Father by absorbing all gods into the worship of the sun was due to the counsel of the Salemite physician. Ikhnaton took the generalized doctrines of the then existent Aton faith regarding the fatherhood and motherhood of Deity and created a religion which recognized an intimate worshipful relation between man and God.

95:5.7 (1048.1) Ikhnaton was wise enough to maintain the outward worship of Aton, the sun-god, while he led his associates in the disguised worship of the One God, creator of Aton and supreme Father of all. This young teacher-king was a prolific writer, being author of the exposition entitled "The One God," a book of thirty-one chapters, which the priests, when returned to power, utterly destroyed. Ikhnaton also wrote one hundred and thirty-seven hymns, twelve of which are now preserved in the Old Testament Book of Psalms, credited to Hebrew authorship.

95:5.8 (1048.2) The supreme word of Ikhnaton's religion in daily life was "righteousness," and he rapidly expanded the concept of right doing to embrace international as well as national ethics. This was a generation of amazing personal piety and was characterized by a genuine aspiration among the more intelligent men and women to find God and to know him. In those days social position or wealth gave no Egyptian any advantage in the eyes of the law. The family life of Egypt did much to preserve and augment moral culture and was the inspiration of the later superb family life of the Jews in Palestine.

95:5.9 (1048.3) The fatal weakness of Ikhnaton's gospel was its greatest truth, the teaching that Aton was not only the creator of Egypt but also of the "whole world, man and beasts, and all the foreign lands, even Syria and Kush, besides this land of Egypt. He sets all in their place and provides all with their needs." These concepts of Deity were high and exalted, but they were not nationalistic. Such sentiments of internationality in religion failed to augment the morale of the Egyptian army on the battlefield, while they provided effective weapons for the priests to use against the young king and his new religion. He had a Deity concept far above that of the later Hebrews, but it was too advanced to serve the purposes of a nation builder.

Idealul monoteist a suferit de la dispariția lui Ikhnaton, dar ideea unui Dumnezeu unic a persistat în mintea multor grupuri. Ginerile lui Ikhnaton se declara de partea preoților; el a revenit la adorarea vechilor zei și și-a schimbat numele în acela de Tutankhamon. Teba a redevenit capitala; preoții s-au înmulțit în ținutul acesta și au sfârșit prin a poseda o șeptime din întregul Egipt. Un membru al aceluiași ordin de preoți a avut curând îndrăzneala de a pune mâna pe coroană.

Totuși, preoții nu au putut să învingă pe deplin valul monoteist. Ei au fost progresiv constrânși să-și contopească pe zeii lor și să le dea nume compuse: familia zeilor s-a restrâns tot mai mult. Ikhnaton asociase discul înflăcărat din ceruri cu Dumnezeul creator, și această idee a continuat să ardă în inima oamenilor, chiar și în cea a preoților, multă vreme după decesul tânărului reformator. Conceptul monoteismului nu a murit niciodată în inima egiptenilor și a restului lumii. El a persistat până la sosirea Fiului Creator al aceluiași Tată divin, Dumnezeul Unic pe care Ikhnaton îl proclamase cu atât de mult zel pentru a fi adorat de către tot Egiptul.

Slăbiciunea doctrinei lui Ikhnaton rezidă în faptul că el propunea o religie atât de evoluată, încât numai egiptenii învățați puteau să îi înțeleagă pe deplin învățăturile. Lucrătorii agricoli de rând nu au priceput niciodată cu adevărat evanghelia lui și, în consecință, erau gata să revină, odată cu preoții, la adorarea străveche a lui Isis și a soarelui ei Osiris; se presupunea că acesta din urmă era miraculos reînviat dintr-o moarte crudă provocată de Seth, zeul întinericului și al răului.

Învățătura că toți oamenii puteau atinge nemurirea era prea înaintată pentru egipteni. Reînvierea nu le era promisă decât regilor și bogaților; de aceea s-au străduit ei atât de mult să îmbălsămeze și să păstreze corpurile în morminte cu gândul la ziua judecării. Totuși, democrația mântuirii și a reînvierii, așa cum a propovăduit-o Ikhnaton a sfârșit prin a prevala, chiar și până într-acolo încât egiptenii au crezut mai târziu în supraviețuirea animalelor.

Cu toate că efortul acestui suveran egiptean de a-i impune poporului său adorarea unui Dumnezeu unic părușe să fi eșuat, ar trebui notat că repercusiunile lucrării sale s-au făcut simțite timp de secole în Palestina și în Grecia, și că Egiptul a devenit astfel agentul care a transmis tuturor popoarelor occidentale ulterioare combinarea culturii de la Nil și a religiei revelate de la Eufrat.

Gloria acestei mari ere de dezvoltare morală și de creștere spirituală din valea Nilului era pe cale de dispariție rapidă în epoca în care a început viața națională a evreilor. Ca urmare a șederii lor în Egipt, acești beduini au adus cu ei multe dintre aceste învățături și au perpetuat numeroase doctrine ale lui Ikhnaton în religia lor rasială.

6. DOCTRINELE SALEMULUI ÎN IRAN

Din Palestina, câțiva misionari ai lui Melchizedek s-au dus pe marele platou iranian trecând prin Mesopotamia. Timp de peste cinci sute de ani, învățătorii Salemului au înaintat în Iran. Toată națiunea

^{95:5.10 (1048.4)} Though the monotheistic ideal suffered with the passing of Ikhnaton, the idea of one God persisted in the minds of many groups. The son-in-law of Ikhnaton went along with the priests, back to the worship of the old gods, changing his name to Tutankhamen. The capital returned to Thebes, and the priests waxed fat upon the land, eventually gaining possession of one seventh of all Egypt; and presently one of this same order of priests made bold to seize the crown.

^{95:5.11 (1048.5)} But the priests could not fully overcome the monotheistic wave. Increasingly they were compelled to combine and hyphenate their gods; more and more the family of gods contracted. Ikhnaton had associated the flaming disc of the heavens with the creator God, and this idea continued to flame up in the hearts of men, even of the priests, long after the young reformer had passed on. Never did the concept of monotheism die out of the hearts of men in Egypt and in the world. It persisted even to the arrival of the Creator Son of that same divine Father, the one God whom Ikhnaton had so zealously proclaimed for the worship of all Egypt.

^{95:5.12 (1048.6)} The weakness of Ikhnaton's doctrine lay in the fact that he proposed such an advanced religion that only the educated Egyptians could fully comprehend his teachings. The rank and file of the agricultural laborers never really grasped his gospel and were, therefore, ready to return with the priests to the old-time worship of Isis and her consort Osiris, who was supposed to have been miraculously resurrected from a cruel death at the hands of Set, the god of darkness and evil.

^{95:5.13 (1049.1)} The teaching of immortality for all men was too advanced for the Egyptians. Only kings and the rich were promised a resurrection; therefore did they so carefully embalm and preserve their bodies in tombs against the day of judgment. But the democracy of salvation and resurrection as taught by Ikhnaton eventually prevailed, even to the extent that the Egyptians later believed in the survival of dumb animals.

^{95:5.14 (1049.2)} Although the effort of this Egyptian ruler to impose the worship of one God upon his people appeared to fail, it should be recorded that the repercussions of his work persisted for centuries both in Palestine and Greece, and that Egypt thus became the agent for transmitting the combined evolutionary culture of the Nile and the revelatory religion of the Euphrates to all of the subsequent peoples of the Occident.

^{95:5.15 (1049.3)} The glory of this great era of moral development and spiritual growth in the Nile valley was rapidly passing at about the time the national life of the Hebrews was beginning, and consequent upon their sojourn in Egypt these Bedouins carried away much of these teachings and perpetuated many of Ikhnaton's doctrines in their racial religion.

6. THE SALEM DOCTRINES IN IRAN

^{95:6.1 (1049.4)} From Palestine some of the Melchizedek missionaries passed on through Mesopotamia and to the great Iranian plateau. For more than five hundred years the Salem teachers made headway in Iran, and

se orienta către religia lui Melchizedek, când o schimbare de conducători a precipitat o implacabilă persecuție care a pus practic capăt învățăturilor monoteiste ale cultului din Salem. Doctrina alianței cu Avraam practic dispăruse din Persia când, în al șaselea secol dinaintea lui Crist, acest mare secol de renaștere morală, Zoroastru a apărut pentru a reanima flacăra aproape stinsă a evangheliei din Salem.

Acest fondator al unei noi religii era un tânăr voinic și aventuros. În cursul primului său pelerinaj la Ur în Mesopotamia, el aflase de tradițiile rebelunii lui Caligastia și a lui Lucifer - în același timp cu multe alte tradiții - care seduseseră toate cu putere natura sa religioasă. În funcție de lucrul acesta, ca urmare a unui vis pe care l-a avut în Ur, el și-a stabilit programul de reîntoarcere în nord, în căminul lui, și de a întreprinde remanierea religiei poporului său. El asimilase ideea ebraică a unui Dumnezeu al justiției, conceptul mozaic de divinitate. Ideea unui Dumnezeu suprem era clară în mintea lui; el i-a coborât pe toți ceilalți zei la rangul de diavoli și i-a socotit printre demonii de care auzise vorbindu-se în Mesopotamia. El aflase povestea celor Șapte Spirite Stăpân așa cum dănuise ea tradiția în Ur, și, în consecință, a creat o galaxie de șapte zei supremi în care domina Ahura-Mazda. El a asociat acești zei idealizați cu idealizarea Justei Legi, a Bunei Gândiri, a Nobilei Guvernări, a Sfântului Caracter, a Sănătății și a Nemuririi.

Este vorba de o nouă religie de acțiune - de lucru - și nu de rugăciuni și de rituri. Dumnezeul ei era o ființă suprem înțeleaptă și protectoare a civilizației. Aceasta era o filozofie religioasă militantă care cuteza să combată răul, incantația și indolența.

Zoroastru n-a propovăduit adorarea focului, dar a căutat să utilizeze flacăra ca simbol al purului și al sfântului Spirit al dominației universale și supreme. (Este din nefericire adevărat că discipolii lui ulteriori au respectat și au adorat acest foc simbolic.) În cele din urmă, după convertirea unui prinț iranian, această nouă religie a fost răspândită prin sabie, și Zoroastru a murit eroic în bălălia pentru ceea ce credea el a fi „adevărul Domnului luminii”.

Zoroastrismul este singurul crez urantian care perpetuează învățăturile Dalamatiei și ale Edenului cu privire la Cei Șapte Maeștri Spirite. El nu a reușit să dezvolte conceptul de Trinitate, însă, în anumite privințe, el s-a apropiat de acela de Dumnezeu cel Septuplu. Zoroastrismul original nu era un dualism pur; este adevărat că răul era descris de învățăturile inițiale ca fiind coordonat al bunății în timp, dar în eternitate el era categoric cufundat în realitatea ultimă a binelui. Doar mai târziu s-a dat atenție credinței că binele și răul luptau la egalitate.

Tradițiile iudee ale cerului și ale infernului și doctrina demonilor, după cum le consemnează Scripturile ebraice, găseau o bază în ceea ce a rămas din tradițiile lui Lucifer și ale lui Caligastia, dar ele proveneau în principal de la zoroastrienii din epoca în care iudeii se găseau sub dominația politică și culturală a persanilor. Asemenea egiptenilor, Zoroastru a propovăduit „ziua judecării”, dar el a legat acest eveniment de sfârșitul lumii.

Chiar și religia care a succedat zoroastrismului din Persia era mult influențată de el. Când preoții iranieni au

the whole nation was swinging to the Melchizedek religion when a change of rulers precipitated a bitter persecution which practically ended the monotheistic teachings of the Salem cult. The doctrine of the Abrahamic covenant was virtually extinct in Persia when, in that great century of moral renaissance, the sixth before Christ, Zoroaster appeared to revive the smouldering embers of the Salem gospel.

^{95:6.2 (1049.5)} This founder of a new religion was a virile and adventurous youth, who, on his first pilgrimage to Ur in Mesopotamia, had learned of the traditions of the Caligastia and the Lucifer rebellion — along with many other traditions — all of which had made a strong appeal to his religious nature. Accordingly, as the result of a dream while in Ur, he settled upon a program of returning to his northern home to undertake the remodeling of the religion of his people. He had imbibed the Hebraic idea of a God of justice, the Mosaic concept of divinity. The idea of a supreme God was clear in his mind, and he set down all other gods as devils, consigned them to the ranks of the demons of which he had heard in Mesopotamia. He had learned of the story of the Seven Master Spirits as the tradition lingered in Ur, and, accordingly, he created a galaxy of seven supreme gods with Ahura-Mazda at its head. These subordinate gods he associated with the idealization of Right Law, Good Thought, Noble Government, Holy Character, Health, and Immortality.

^{95:6.3 (1049.6)} And this new religion was one of action — work — not prayers and rituals. Its God was a being of supreme wisdom and the patron of civilization; it was a militant religious philosophy which dared to battle with evil, inaction, and backwardness.

^{95:6.4 (1049.7)} Zoroaster did not teach the worship of fire but sought to utilize the flame as a symbol of the pure and wise Spirit of universal and supreme dominance. (All too true, his later followers did both reverence and worship this symbolic fire.) Finally, upon the conversion of an Iranian prince, this new religion was spread by the sword. And Zoroaster heroically died in battle for that which he believed was the “truth of the Lord of light.”

^{95:6.5 (1050.1)} Zoroastrianism is the only Urantian creed that perpetuates the Dalamatian and Edenic teachings about the Seven Master Spirits. While failing to evolve the Trinity concept, it did in a certain way approach that of God the Sevenfold. Original Zoroastrianism was not a pure dualism; though the early teachings did picture evil as a time co-ordinate of goodness, it was definitely eternity-submerged in the ultimate reality of the good. Only in later times did the belief gain credence that good and evil contended on equal terms.

^{95:6.6 (1050.2)} The Jewish traditions of heaven and hell and the doctrine of devils as recorded in the Hebrew scriptures, while founded on the lingering traditions of Lucifer and Caligastia, were principally derived from the Zoroastrians during the times when the Jews were under the political and cultural dominance of the Persians. Zoroaster, like the Egyptians, taught the “day of judgment,” but he connected this event with the end of the world.

^{95:6.7 (1050.3)} Even the religion which succeeded Zoroastrianism in Persia was markedly influenced by it. When the Iranian priests sought to overthrow the

căutat să ruineze învățăturile lui Zoroastru, el a reînviat anticul cult al lui Mitra. Mitraismul s-a răspândit în Levant și în bazinul Mediteranei; pentru o vreme, el a fost contemporan și cu iudaismul și cu creștinismul. Învățăturile lui Zoroastru și-au lăsat deci succesiv amprenta pe trei mari religii: pe iudaism, pe creștinism și, prin ele, pe mahomedanism.

Dar există o mare distanță între învățăturile elevate și de la nobilii psalmi ai lui Zoroastru, până la pervertirile moderne ale evangheliei sale de către perși, cu marea lor frică de morți dublată de menținerea credinței în sofisme pe care Zoroastru nu s-a înjosit niciodată să le sancționeze.

Acest mare om a fost una dintre personalitățile grupului extraordinar care s-a ivit în al șaselea secol dinaintea lui Crist pentru a împiedica stingerea finală și definitivă a luminii Salemului care ardea atât de slab pentru a arăta oamenilor, în lumea lor întunecată, cărarea luminoasă care conduce la viața eternă.

7. ÎNVĂȚĂTURILE SALEMULUI ÎN ARABIA

Învățăturile lui Melchizedek despre Dumnezeu unic nu s-au afirmat în deșertul Arabiei decât la o dată relativ recentă. La fel ca și în Grecia, misionarii din Salem au eșuat în Arabia pentru că înțeleseseră greșit instrucțiunile lui Machiventa cu privire la excesul de organizare. Însă ei n-au fost stânjeniți de interpretarea lor cu privire la exortăția lui contra tuturor eforturilor de a răspândi evanghelia prin forța militară sau prin constrângerea civilă.

În nici o parte, nici măcar în China sau la Roma, învățăturile lui Melchizedek nu au eșuat mai complet decât în această regiune de deșert atât de apropiată de Salemul însuși. La mult timp după ce popoarele Orientului și ale Occidentului deveniseră în majoritate budiste, respectiv creștine, cele din deșertul Arabiei au continuat să trăiască așa cum făcuseră vreme de milenii. Fiecare trib își adora străvechiul său fetiș, și multe dintre familii își aveau zeii lor protectori individuali. Lupta a continuat timp îndelungat între Ishtar al babilonienilor și Yahweh al evreilor, Ahura al iranienilor și Tatăl creștin al Domnului Isus Crist. Niciodată un concept unic nu a reușit să le înlocuiască în întregime p toate celelalte.

Pe ici, pe colo, prin toată Arabia, unele familii și unele clanuri nu au abandonat idee vagă a unui Dumnezeu unic. Aceste grupuri au prețuit tradițiile lui Melchizedek, ale lui Avraam, ale lui Moise și ale lui Zoroastru. Numeroase centre ar fi putut răspunde evangheliei lui Isus, dar misionarii creștini din ținuturile de deșert formau un grup auster și rigid, care contrasta cu misionarii inovatori ai regiunilor mediteraneene, care s-au pretat la compromisuri. Dacă discipolii lui Isus ar fi luat mai în serios îndemnul lui Isus „de a se duce în lumea întreagă pentru a predica evanghelia” și dacă ei ar fi fost mai îngăduitori în predicarea ei, mai puțin stricți în exigențele sociale colaterale născocite de ei înșiși, atunci multe ținuturi, care includeau și Arabia, ar fi primit cu bucurie evanghelia simplă a fiului de tâmplar.

În ciuda faptului că marile sisteme monoteiste din Levant nu reușiseră să prindă rădăcini în Arabia, acest pământ pustiu a putut da naștere unei credințe, fără

teachings of Zoroaster, they resurrected the ancient worship of Mithra. And Mithraism spread throughout the Levant and Mediterranean regions, being for some time a contemporary of both Judaism and Christianity. The teachings of Zoroaster thus came successively to impress three great religions: Judaism and Christianity and, through them, Mohammedanism.

95:6.8 (1050.4) But it is a far cry from the exalted teachings and noble psalms of Zoroaster to the modern perversions of his gospel by the Parsees with their great fear of the dead, coupled with the entertainment of beliefs in sophistries which Zoroaster never stooped to countenance.

95:6.9 (1050.5) This great man was one of that unique group that sprang up in the sixth century before Christ to keep the light of Salem from being fully and finally extinguished as it so dimly burned to show man in his darkened world the path of light leading to everlasting life.

7. THE SALEM TEACHINGS IN ARABIA

95:7.1 (1050.6) The Melchizedek teachings of the one God became established in the Arabian desert at a comparatively recent date. As in Greece, so in Arabia the Salem missionaries failed because of their misunderstanding of Machiventa's instructions regarding overorganization. But they were not thus hindered by their interpretation of his admonition against all efforts to extend the gospel through military force or civil compulsion.

95:7.2 (1050.7) Not even in China or Rome did the Melchizedek teachings fail more completely than in this desert region so very near Salem itself. Long after the majority of the peoples of the Orient and Occident had become respectively Buddhist and Christian, the desert of Arabia continued as it had for thousands of years. Each tribe worshiped its olden fetish, and many individual families had their own household gods. Long the struggle continued between Babylonian Ishtar, Hebrew Yahweh, Iranian Ahura, and Christian Father of the Lord Jesus Christ. Never was one concept able fully to displace the others.

95:7.3 (1051.1) Here and there throughout Arabia were families and clans that held on to the hazy idea of the one God. Such groups treasured the traditions of Melchizedek, Abraham, Moses, and Zoroaster. There were numerous centers that might have responded to the Jesusonian gospel, but the Christian missionaries of the desert lands were an austere and unyielding group in contrast with the compromisers and innovators who functioned as missionaries in the Mediterranean countries. Had the followers of Jesus taken more seriously his injunction to “go into all the world and preach the gospel,” and had they been more gracious in that preaching, less stringent in collateral social requirements of their own devising, then many lands would gladly have received the simple gospel of the carpenter's son, Arabia among them.

95:7.4 (1051.2) Despite the fact that the great Levantine monotheisms failed to take root in Arabia, this desert land was capable of producing a faith which, though

îndoiială mai puțin severă în exigențele ei sociale, dar totuși monoteistă.

Credințele primitive și neorganizate din deșert nu comportau decât un singur factor comun de natură tribală, rasială sau națională: acesta era respectul particular și general pe care aproape toate triburile arabe acceptau să-l manifeste față de o anumită piatră neagră fetiș dintr-un anumit templu din Mecca. Acest punct comun de contact și de venerare a condus ulterior la stabilirea religiei islamice. Rugăciunea Kaabei a devenit pentru arabi echivalentul a ceea ce reprezenta Yahweh, spiritul vulcanului, pentru verii lor, iudeii semiți.

Forța islamului s-a aflat în prezentarea lui bine deslușită și bine precizată a lui Allah ca singura și unica Zeitate. Slăbiciunea lui a fost aceea de a asocia forța militară cu această promulgare, și, de asemenea, de a desconsidera femeile. Însă islamul a menținut cu fermitate prezentarea sa referitoare la Unica Deitate Universală a tuturor „celor care cunosc vizibilul și invizibilul. Ea este miloasă și plină de compasiune”. „Într-adevăr, Dumnezeu împarte cu generozitate bunătatea sa tuturor oamenilor”. „Și, când eu sunt bolnav, el e cel care mă tămăduiește”. „Acolo unde cel puțin trei persoane vorbesc împreună, Dumnezeu este prezent ca o a patra”, căci nu-i el oare „cel dintâi și cel din urmă, și, de asemenea, cel văzut și cel ascuns?”

[Prezentat de un Melchizedek din Nebadon]

less demanding in its social requirements, was nonetheless monotheistic.

95:7.5 (1051.3) There was only one factor of a tribal, racial, or national nature about the primitive and unorganized beliefs of the desert, and that was the peculiar and general respect which almost all Arabian tribes were willing to pay to a certain black stone fetish in a certain temple at Mecca. This point of common contact and reverence subsequently led to the establishment of the Islamic religion. What Yahweh, the volcano spirit, was to the Jewish Semites, the Kaaba stone became to their Arabic cousins.

95:7.6 (1051.4) The strength of Islam has been its clear-cut and well-defined presentation of Allah as the one and only Deity; its weakness, the association of military force with its promulgation, together with its degradation of woman. But it has steadfastly held to its presentation of the One Universal Deity of all, “who knows the invisible and the visible. He is the merciful and the compassionate.” “Truly God is plenteous in goodness to all men.” “And when I am sick, it is he who heals me.” “For whenever as many as three speak together, God is present as a fourth,” for is he not “the first and the last, also the seen and the hidden”?

95:7.7 (1051.5) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

Capitolul 96. Yahweh — Dumnezeu evreilor

⇨ 095

CARTEA URANTIA

097 ⇨

PARTE III. ISTORIA URANTIEI

CAPITOLUL 96

YAHWEH — DUMNEZEUL EVREILOR

Secțiuni

Introduction

1. Conceptele deității la Semiți
2. Popoarele Semitice
3. Neasemuitul Moise
4. Proclamarea lui Yahweh
5. Învățăturile lui Moise
6. Conceptul de Dumnezeu după moartea lui Moise
7. Psalmii și Cartea lui Iov

PAPER 96

YAHWEH — GOD OF THE HEBREWS

SECTIONS

Introduction

1. Deity Concepts among the Semites
2. The Semitic Peoples
3. The Matchless Moses
4. The Proclamation of Yahweh
5. The Teachings of Moses
6. The God Concept after Moses' Death
7. Psalms and the Book of Job

Introduction

FĂCÂNDU-ȘI o concepție asupra Zeității, omul a început prin a include în toți zeii; apoi, el a subordonat toți zeii străini deității sale tribale, și, în cele din urmă, el i-a exclus pe toți, în afară de Dumnezeu unic de valoare finală și supremă. Evreii au sintetizat toți zeii în conceptul lor mai sublim al Domnului Dumnezeu al Israelului. Tot astfel au combinat și hindușii mulțimea lor zeități în „spiritualitatea unică a zeilor” descrisă în Rig Veda, în timp ce mesopotamienii și-au redus zeii lor la conceptul mai centralizat de Bel-Marduk. Aceste idei monoteiste s-au maturizat în lumea întreagă la destul de puțină vreme după apariția lui Machiventa Melchizedek în Salem, în Palestina. Dar conceptul de Deitate proslăvit de Melchizedek nu seamănă cu acela al filozofiei evolutive de includere, de subordonare și de excludere; el era bazat exclusiv pe puterea creatoare și a influențat foarte rapid conceptele cele mai elevate ale deității în Mesopotamia, în India și în Egipt.

Religia din Salem a fost respectată ca o tradiție de către keniti și de către diverse alte triburi canaanite. Unul dintre scopurile încarnării lui Machiventa Melchizedek era de a dezvolta o religie a unui Dumnezeu unic, astfel încât să pregătească calea pentru încarnarea unui Fiu al acestui Dumnezeu unic. Mihail nu putea veni pe Urantia înainte ca acolo să existe un popor care să creadă în Tatăl Universal, și în cadrul căruia putea să apară acest Fiu.

Religia Salemului a persistat la keniti din Palestina ca un crez, iar această religie, așa cum au adoptat-o

INTRODUCTION

96:0.1 (1052.1) IN CONCEIVING of Deity, man first includes all gods, then subordinates all foreign gods to his tribal deity, and finally excludes all but the one God of final and supreme value. The Jews synthesized all gods into their more sublime concept of the Lord God of Israel. The Hindus likewise combined their multifarious deities into the “one spirituality of the gods” portrayed in the Rig-Veda, while the Mesopotamians reduced their gods to the more centralized concept of Bel-Marduk. These ideas of monotheism matured all over the world not long after the appearance of Machiventa Melchizedek at Salem in Palestine. But the Melchizedek concept of Deity was unlike that of the evolutionary philosophy of inclusion, subordination, and exclusion; it was based exclusively on *creative power* and very soon influenced the highest deity concepts of Mesopotamia, India, and Egypt.

96:0.2 (1052.2) The Salem religion was revered as a tradition by the Kenites and several other Canaanite tribes. And this was one of the purposes of Melchizedek's incarnation: That a religion of one God should be so fostered as to prepare the way for the earth bestowal of a Son of that one God. Michael could hardly come to Urantia until there existed a people believing in the Universal Father among whom he could appear.

96:0.3 (1052.3) The Salem religion persisted among the Kenites in Palestine as their creed, and this religion as it was later adopted by the Hebrews was influenced, first,

mai târziu evreii, a fost influențată în primul rând de învățăturile morale egiptene, apoi de gândirea teologică babiloniană și, în final, de concepțiile iraniene cu privire la bine și la rău. De fapt, religia ebraică este fundamentată pe alianța dintre Avraam și Machiventa Melchizedek, dar, din punct de vedere evolutiv, ea este consecința a numeroase circumstanțe datorate unor situații excepționale; și, din punct de vedere cultural, ea a făcut împrumutat foarte mult din religia, din moralitatea și din filozofia întregului Levant. Religia ebraică este cea prin care s-au transmis popoarelor occidentale o mare parte a moralității și a gândirii religioase din Egipt, din Mesopotamia și din Iran.

1. CONCEPTELE DEITĂȚII LA SEMIȚI

Primii semiți considerau fiecare lucru ca fiind locuit de un spirit. Existau spirite ale lumii animale și ale lumii vegetale; spiritele anotimpurilor, stăpânul progeniturii; spiritul focului, acela al apei și acela al aerului; în sfârșit, un veritabil panteon de spirite de temut și de adorat. Învățăturile lui Melchizedek cu privire la Creatorul Universal nu au distrus niciodată complet credința în aceste spirite subordonate sau în zeii naturii.

Progresul evreilor, începând prin politeism, continuând prin henoteism și ajungând la monoteism, nu a fost o dezvoltare conceptuală neîntreruptă și continuă. Ei au suferit multe regresii în evoluția conceptelor lor despre Deitate, iar pe de altă parte, în toate epocile, au existat idei variabile despre Dumnezeu la diferite grupuri de credincioși semiți. Ei aplicau uneori numeroase denumiri conceptelor lor de Dumnezeu, și, pentru a evita confuzia, trebuie să definim aceste diverse nume ale Deității așa cum se raportează ele la evoluția teologiei iudee:

1. Yahweh era dumnezeul triburilor palestinene din sud, care au asociat acest concept al zeității cu muntele Horeb, vulcanul din Sinai. Yahweh era pur și simplu unul dintre sutele și chiar miile de zei ai naturii care captau atenția triburilor și a popoarelor semite, care pretindeau adorarea lor.

2. El Elyon. Timp de secole după trecerea lui Melchizedek prin Salem, doctrina Deității a persistat sub diferite versiuni, dar se folosea în general termenul El Elyon, Preaînaltul Dumnezeu al cerului. Mulți semiți, inclusiv descendenții imediați ai lui Avraam, l-au venerat simultan pe Yahweh și pe El Elyon în diverse epoci.

3. El Shaddai. Este dificil de explicat ceea ce reprezenta El Shaddai. Această idee de Dumnezeu era un derivat complex al învățăturilor Cărții Înțelepciunii a lui Amenemope, modificată de doctrina lui Anton prezentată de Ikhnaton, și influențată mai departe de învățăturile lui Melchizedek încorporate în conceptul de El Elyon. Pe măsură ce conceptul de El Shaddai impregna gândirea ebraică, el s-a colorat în întregime după credințele care domneau în deșert cu privire la Yahweh.

Una dintre ideile dominante ale religiei acestei epoci a fost conceptul egiptean al Providenței divine, care învăța că prosperitatea materială este o răsplătă pentru a-l fi slujit pe El Shaddai.

4. El. În toată această confuzie de terminologie și

by Egyptian moral teachings; later, by Babylonian theologic thought; and lastly, by Iranian conceptions of good and evil. Factually the Hebrew religion is predicated upon the covenant between Abraham and Machiventa Melchizedek, evolutionally it is the outgrowth of many unique situational circumstances, but culturally it has borrowed freely from the religion, morality, and philosophy of the entire Levant. It is through the Hebrew religion that much of the morality and religious thought of Egypt, Mesopotamia, and Iran was transmitted to the Occidental peoples.

1. DEITY CONCEPTS AMONG THE SEMITES

96:1.1 (1052.4) The early Semites regarded everything as being indwelt by a spirit. There were spirits of the animal and vegetable worlds; annual spirits, the lord of progeny; spirits of fire, water, and air; a veritable pantheon of spirits to be feared and worshiped. And the teaching of Melchizedek regarding a Universal Creator never fully destroyed the belief in these subordinate spirits or nature gods.

96:1.2 (1052.5) The progress of the Hebrews from polytheism through henoteism to monotheism was not an unbroken and continuous conceptual development. They experienced many retrogressions in the evolution of their Deity concepts, while during any one epoch there existed varying ideas of God among different groups of Semite believers. From time to time numerous terms were applied to their concepts of God, and in order to prevent confusion these various Deity titles will be defined as they pertain to the evolution of Jewish theology:

96:1.3 (1053.1) 1. *Yahweh* was the god of the southern Palestinian tribes, who associated this concept of deity with Mount Horeb, the Sinai volcano. Yahweh was merely one of the hundreds and thousands of nature gods which held the attention and claimed the worship of the Semitic tribes and peoples.

96:1.4 (1053.2) 2. *El Elyon*. For centuries after Melchizedek's sojourn at Salem his doctrine of Deity persisted in various versions but was generally connoted by the term El Elyon, the Most High God of heaven. Many Semites, including the immediate descendants of Abraham, at various times worshiped both Yahweh and El Elyon.

96:1.5 (1053.3) 3. *El Shaddai*. It is difficult to explain what El Shaddai stood for. This idea of God was a composite derived from the teachings of Amenemope's Book of Wisdom modified by Ikhnaton's doctrine of Aton and further influenced by Melchizedek's teachings embodied in the concept of El Elyon. But as the concept of El Shaddai permeated the Hebrew mind, it became thoroughly colored with the Yahweh beliefs of the desert.

96:1.6 (1053.4) One of the dominant ideas of the religion of this era was the Egyptian concept of divine Providence, the teaching that material prosperity was a reward for serving El Shaddai.

96:1.7 (1053.5) 4. *El*. Amid all this confusion of terminology

această imprecizie a conceptului, numeroși credincioși zeloși s-au străduit cu sinceritate să adore toate aceste idei în evoluție despre divinitate, și s-a stabilit practica de a se da numele de El acestei Deități complexe. Iar această expresie mai includea și alți zei ai naturii adorați de către beduini.

5. Elohim. În Kish și în Ur, s-au păstrat multă vreme grupuri sumerian-caldeene care propovăduiau un concept de Dumnezeu trei-într-unul, întemeiat pe tradițiile din vremea lui Adam și a lui Melchizedek. Această doctrină a fost propagată în Egipt, unde această Trinitate a fost adorată sub numele de Elohim, sau de Eloah la singular. Cercurile filozofice din Egipt și, mai târziu, învățătorii alexandrini de origine ebraică, propovăduiau această unitate a zeilor plurali. În epoca exodului, mulți consilieri ai lui Moise credeau în această Trinitate. Cu toate acestea, conceptul de Elohim trinitar nu a făcut niciodată cu adevărat parte din teologia ebraică înainte de momentul în care iudeii au trecut sub influența politică a babilonienilor.

6. Nume diverse. Semiților nu le plăcea să pronunțe numele Deității lor. Ei au recurs deci, din când în când, la numeroase apelative precum: Spiritul lui Dumnezeu, Domnul, Îngerul Domnului, Atotputernicul, Sfântul, Preaînaltul, Adonai, Cel Îmbătrânit de Zile, Domnul Dumnezeu al Israelului, Creatorul Cerului și al Pământului, Kyrios, Iah, Domnul Oștirilor Tatălui care este în ceruri.

Iehova este o expresie recent folosită pentru a desemna conceptul desăvârșit de Yahweh, care a apărut în cele din urmă prin evoluția din cursul îndelungatei experiențe a evreilor. Dar numele de Iehova nu a fost utilizat decât cu o mie cinci sute de ani după epoca lui Isus.

Până către anul 2.000 dinaintea erei creștine, muntele Sinai era un vulcan activ cu intermitențe; s-au produs erupții ocazionale până în epoca șederii israeliților în această regiune. Focul și fumul, precum și tunetele exploziilor care însoțeau erupțiile acestui munte vulcanic, inspirau un respect temător beduinilor din regiunile învecinate; acestea îi impresionau puternic și le provoca o mare teamă de Yahweh. Acest spirit al muntelui Horeb a devenit mai târziu Dumnezeul semiților evrei, și ei au sfârșit prin a crede în supremația sa asupra tuturor celorlalți zei.

Canaanii îi respectaseră multă vreme pe Yahweh, însă, printre ei, mulți keniti credeau mai mult sau mai puțin în El Elyon, suprazelul religiei Salemului; totuși, majoritatea canaanitilor rămăneau vag atașați de adorarea Celor Îmbătrâniți zeități tribale. Ei nu erau prea dornici să-și abandoneze zeitățile lor naționale în favoarea unui Dumnezeu internațional, ca să nu spunem interplanetar. Mintea lor nu era deschisă unei deități universale, și aceasta pentru că aceste triburi au continuat să adore deitățile lor tribale, cuprinzându-i și pe Yahweh și pe vițelii de argint și de aur simbolizând conceptul pe care păstorii beduini și-l făceau despre spiritul vulcanului Sinai.

Sirienii, în vreme ce îi adorau pe zeii lor, credeau și în Yahweh al evreilor, căci profeții lui au spus regelui Siriei: „Zeii lor sunt zeii dealurilor; ei au fost deci mai tari decât noi; dar haideți să luptăm cu ei pe câmpie și vom fi cu siguranță mai tari decât ei.”

and haziness of concept, many devout believers sincerely endeavored to worship all of these evolving ideas of divinity, and there grew up the practice of referring to this composite Deity as El. And this term included still other of the Bedouin nature gods.

96:1.8 (1053.6) 5. *Elohim*. In Kish and Ur there long persisted Sumerian-Chaldean groups who taught a three-in-one God concept founded on the traditions of the days of Adam and Melchizedek. This doctrine was carried to Egypt, where this Trinity was worshiped under the name of Elohim, or in the singular as Eloah. The philosophic circles of Egypt and later Alexandrian teachers of Hebraic extraction taught this unity of pluralistic Gods, and many of Moses' advisers at the time of the exodus believed in this Trinity. But the concept of the trinitarian Elohim never became a real part of Hebrew theology until after they had come under the political influence of the Babylonians.

96:1.9 (1053.7) 6. *Sundry names*. The Semites disliked to speak the name of their Deity, and they therefore resorted to numerous appellations from time to time, such as: The Spirit of God, The Lord, The Angel of the Lord, The Almighty, The Holy One, The Most High, Adonai, The Ancient of Days, The Lord God of Israel, The Creator of Heaven and Earth, Kyrios, Jah, The Lord of Hosts, and The Father in Heaven.

96:1.10 (1053.8) *Jehovah* is a term which in recent times has been employed to designate the completed concept of Yahweh which finally evolved in the long Hebrew experience. But the name Jehovah did not come into use until fifteen hundred years after the times of Jesus.

96:1.11 (1054.1) Up to about 2000 B.C., Mount Sinai was intermittently active as a volcano, occasional eruptions occurring as late as the time of the sojourn of the Israelites in this region. The fire and smoke, together with the thunderous detonations associated with the eruptions of this volcanic mountain, all impressed and awed the Bedouins of the surrounding regions and caused them greatly to fear Yahweh. This spirit of Mount Horeb later became the god of the Hebrew Semites, and they eventually believed him to be supreme over all other gods.

96:1.12 (1054.2) The Canaanites had long revered Yahweh, and although many of the Kenites believed more or less in El Elyon, the supergod of the Salem religion, a majority of the Canaanites held loosely to the worship of the old tribal deities. They were hardly willing to abandon their national deities in favor of an international, not to say an interplanetary, God. They were not universal-deity minded, and therefore these tribes continued to worship their tribal deities, including Yahweh and the silver and golden calves which symbolized the Bedouin herders' concept of the spirit of the Sinai volcano.

96:1.13 (1054.3) The Syrians, while worshiping their gods, also believed in Yahweh of the Hebrews, for their prophets said to the Syrian king: "Their gods are gods of the hills; therefore they were stronger than we; but let us fight against them on the plain, and surely we shall be stronger than they."

Pe măsură ce cultura lor a progresat, oamenii i-au subordonat pe zeii lor minori unei zeități supreme; expresia „pe Jupiter” nu persistă decât ca o exclamație. Monoteiștii îi păstrează pe zeii lor subordonați ca spirite, demoni, Parce, Nereide, zâne, gnomi, pitici, zâne care prevestesc moartea, și ochiul rău. Evreii au trecut prin henoteism și au crezut multă vreme în existența altor zei decât Yahweh, dar ei socoteau, din ce în ce mai mult, că aceste zeități străine erau subordonate lui Yahweh. Ei admiteau existența lui Kemoch, zeul amoritilor, dar susțineau subordonarea sa lui Yahweh.

Printre teoriile umane despre Dumnezeu, ideea de Yahweh este cea care a suferit dezvoltarea cea mai extinsă. Nu se poate compara evoluția ei progresivă decât cu metamorfoza conceptului de Buddha din Asia, care a condus la conceptul de Absolut Universal, după cum conceptul de Yahweh a condus în cele din urmă la conceptul de Tată Universal. Ar trebui înțeles acest fapt istoric: iudeii și-au schimbat astfel punctul lor de vedere asupra Deității de la zeul tribal al Muntelui Horeb până la Tatăl Creator iubitor și îndurător al epocii ulterioare, dar nu i-au schimbat și numele; de-a lungul întregii lor istorii, ei au continuat să numească Yahweh acest concept în evoluție al Deității.

2. POPOARELE SEMITICE

Semiții din est erau cavaleri bine organizați și bine conduși, care au invadat regiunile orientale ale fecundeii semiluni fertile și s-au unit cu babilonienii. Caldeenii, lângă Ur, se numărau printre semiții orientali cei mai evoluți. Fenicienii erau un grup superior și bine organizat de semiți de sânge amestecat, care ocupa sectorul vestic al Palestinei, de-a lungul coastei mediteraneene. Din punct de vedere rasial, semiții figurau printre popoarele Urantiei cele mai amestecate; sângele lor conținea factori ereditari de la aproape toate cele nouă rase ale lumii.

De nenumărate ori, semiții arabi și-au făcut drum spre nordul Pământului Făgăduinței, ținuturile în care „curgeau pâraie de lapte și de miere”, dar ei au fost de fiecare dată expulzați de acolo de semiții și de hitiții din nord mai bine organizați și mult mai civilizați. Mai târziu, în cursul unei perioade de foamete neobișnuit de gravă, acești beduini au intrat în mare număr în Egipt ca lucrători contractuali pentru muncile publice egiptene. Ei nu puteau decât să îndure experiența amară a înrobirii în truda de zi cu zi a muncitorilor asupriți din valea Nilului.

Numai după epoca lui Machiventa Melchizedek și a lui Avraam, anumite triburi ale semiților, avându-se în vedere credințele lor religioase particulare, au fost numite copiii Israelului, iar mai târziu evrei, iudei, și „poporul ales”. Avraam nu era Tatăl rasial al tuturor evreilor; el nu era nici chiar strămoșul tuturor beduinilor semiți care au fost ținuți captivi în Egipt. Este adevărat că descendența sa, la ieșirea ei din Egipt, a format nucleul poporului iudeu ulterior, dar vasta majoritate a bărbaților și a femeilor care au fost încorporați în clanurile Israelului nu stătuseră niciodată în Egipt. Ea era formată numai din însoțitori nomazi, care s-au decis să-l urmeze pe Moise ca șef, în timp ce copiii Israelului și asociații lor semiți din Egipt traversau nordul Arabiei.

96:1.14 (1054.4) As man advances in culture, the lesser gods are subordinated to a supreme deity; the great Jove persists only as an exclamation. The monotheists keep their subordinate gods as spirits, demons, fates, Nereids, fairies, brownies, dwarfs, banshees, and the evil eye. The Hebrews passed through henoteism and long believed in the existence of gods other than Yahweh, but they increasingly held that these foreign deities were subordinate to Yahweh. They conceded the actuality of Chemosh, god of the Amorites, but maintained that he was subordinate to Yahweh.

96:1.15 (1054.5) The idea of Yahweh has undergone the most extensive development of all the mortal theories of God. Its progressive evolution can only be compared with the metamorphosis of the Buddha concept in Asia, which in the end led to the concept of the Universal Absolute even as the Yahweh concept finally led to the idea of the Universal Father. But as a matter of historic fact, it should be understood that, while the Jews thus changed their views of Deity from the tribal god of Mount Horeb to the loving and merciful Creator Father of later times, they did not change his name; they continued all the way along to call this evolving concept of Deity, Yahweh.

2. THE SEMITIC PEOPLES

96:2.1 (1054.6) The Semites of the East were well-organized and well-led horsemen who invaded the eastern regions of the fertile crescent and there united with the Babylonians. The Chaldeans near Ur were among the most advanced of the eastern Semites. The Phoenicians were a superior and well-organized group of mixed Semites who held the western section of Palestine, along the Mediterranean coast. Racially the Semites were among the most blended of Urantia peoples, containing hereditary factors from almost all of the nine world races.

96:2.2 (1054.7) Again and again the Arabian Semites fought their way into the northern Promised Land, the land that “flowed with milk and honey,” but just as often were they ejected by the better-organized and more highly civilized northern Semites and Hittites. Later, during an unusually severe famine, these roving Bedouins entered Egypt in large numbers as contract laborers on the Egyptian public works, only to find themselves undergoing the bitter experience of enslavement at the hard daily toil of the common and downtrodden laborers of the Nile valley.

96:2.3 (1055.1) It was only after the days of Machiventa Melchizedek and Abraham that certain tribes of Semites, because of their peculiar religious beliefs, were called the children of Israel and later on Hebrews, Jews, and the “chosen people.” Abraham was not the racial father of all the Hebrews; he was not even the progenitor of all the Bedouin Semites who were held captive in Egypt. True, his offspring, coming up out of Egypt, did form the nucleus of the later Jewish people, but the vast majority of the men and women who became incorporated into the clans of Israel had never sojourned in Egypt. They were merely fellow nomads who chose to follow the leadership of Moses as the children of Abraham and their Semite associates from Egypt journeyed through northern Arabia.

Învățătura lui Melchizedek privitoare la El Elyon, cel Preaînalt, și alianța grației divine prin credință fuseseră în mare măsură uitate în epoca aservirii de către egipteni a popoarelor semite, care aveau ca în curând să formeze națiunea ebraică. Însă, pe toată durata captivității lor, acești nomazi arabi au păstrat o vagă credință tradițională în Yahweh cu titlu de deitate rasială.

Yahweh a fost adorat de peste o sută de triburi arabe separate. În afară de o nuanță a conceptului de El Elyon al lui Melchizedek, care a persistat la clasele învățate din Egipt, incluzând și vișele amestecate ale evreilor și ale egiptenilor, religia masei sclavilor evrei captivi era o versiune modificată a ritualului antic al de magie și de sacrificiu al lui Yahweh.

3. NEASEMUITUL MOISE

Începutul evoluției conceptelor și a ideilor ebraice cu privire la un Creator Suprem datează de la plecarea din Egipt a semitelor sub conducerea lui Moise, acest mare șef, mare învățător și mare organizator. Mama sa aparținea familiei regale a Egiptului; tatăl său era un semit, ofițer de legătură dintre guvern și beduinii captivi. Moise poseda așadar calități provenite din surse rasiale superioare; strămoșii lui erau de sânge atât de amestecat, încât este imposibil a-l clasa într-un anume grup rasial. Dacă nu ar fi fost de acest tip mixt, el nu ar fi dat niciodată dovadă de o înzestrare și de o adaptabilitate atât de neobișnuite, care i-au permis să stăpânească hoarda diversificată care a sfârșit prin a se asocia beduinilor semiti care fugeau din Egipt către deșertul Arabiei sub conducerea lui.

În ciuda seducției culturii regatului Nilului, Moise s-a hotărât să împărtășească soarta poporului tatălui său. În epoca în care acest mare organizator pune la punct planurile sale de eliberare în vremea lui a poporului tatălui său, beduinii captivi nu prea aveau nici o religie demnă de acest nume; ei erau practic privați de un concept autentic despre Dumnezeu și erau fără speranță în lume.

Nici un șef nu s-a apucat vreodată să reformeze și să înalțe un grup de ființe umane mai vrednice de milă, mai deprimare, mai descurajate și mai ignorante. Dar acești sclavi purtau posibilități latente de dezvoltare în liniile lor ereditare, și Moise pregătise un număr suficient de cadre instruite pentru a constitui un corp de organizatori eficient în perspectiva zilei revoltei și a loviturii de forță pentru dobândirea libertății. Acești oameni superiori fuseseră folosiți ca supraveghetori indigeni ai semenilor lor și primiseră o anumită educație multumită influenței lui Moise pe lângă conducătorii egipteni.

Moise s-a străduit să negocieze diplomatic libertatea tovarășilor lui semiti. El și fratele său au făcut, împreună cu regele Egiptului, un pact prin care au obținut permisiunea de a pleca în pace din valea Nilului în deșertul Arabiei. Ei trebuia să primească o plată în bani și în bunuri ca simbră a îndelungatului lor serviciu din Egipt. Dinspre partea lor, evreii se angajau să mențină relații de prietenie cu Faraonul și să nu facă parte din nici o alianță contra Egiptului. Dar, după aceea, regele a socotit oportun să repudieze tratatul pe

96:2.4 (1055.2) The Melchizedek teaching concerning El Elyon, the Most High, and the covenant of divine favor through faith, had been largely forgotten by the time of the Egyptian enslavement of the Semite peoples who were shortly to form the Hebrew nation. But throughout this period of captivity these Arabian nomads maintained a lingering traditional belief in Yahweh as their racial deity.

96:2.5 (1055.3) Yahweh was worshiped by more than one hundred separate Arabian tribes, and except for the tinge of the El Elyon concept of Melchizedek which persisted among the more educated classes of Egypt, including the mixed Hebrew and Egyptian stocks, the religion of the rank and file of the Hebrew captive slaves was a modified version of the old Yahweh ritual of magic and sacrifice.

3. THE MATCHLESS MOSES

96:3.1 (1055.4) The beginning of the evolution of the Hebraic concepts and ideals of a Supreme Creator dates from the departure of the Semites from Egypt under that great leader, teacher, and organizer, Moses. His mother was of the royal family of Egypt; his father was a Semitic liaison officer between the government and the Bedouin captives. Moses thus possessed qualities derived from superior racial sources; his ancestry was so highly blended that it is impossible to classify him in any one racial group. Had he not been of this mixed type, he would never have displayed that unusual versatility and adaptability which enabled him to manage the diversified horde which eventually became associated with those Bedouin Semites who fled from Egypt to the Arabian Desert under his leadership.

96:3.2 (1055.5) Despite the enticements of the culture of the Nile kingdom, Moses elected to cast his lot with the people of his father. At the time this great organizer was formulating his plans for the eventual freeing of his father's people, the Bedouin captives hardly had a religion worthy of the name; they were virtually without a true concept of God and without hope in the world.

96:3.3 (1055.6) No leader ever undertook to reform and uplift a more forlorn, downcast, dejected, and ignorant group of human beings. But these slaves carried latent possibilities of development in their hereditary strains, and there were a sufficient number of educated leaders who had been coached by Moses in preparation for the day of revolt and the strike for liberty to constitute a corps of efficient organizers. These superior men had been employed as native overseers of their people; they had received some education because of Moses' influence with the Egyptian rulers.

96:3.4 (1055.7) Moses endeavored to negotiate diplomatically for the freedom of his fellow Semites. He and his brother entered into a compact with the king of Egypt whereby they were granted permission peaceably to leave the valley of the Nile for the Arabian Desert. They were to receive a modest payment of money and goods in token of their long service in Egypt. The Hebrews for their part entered into an agreement to maintain friendly relations with the Pharaohs and not to join in any alliance against Egypt. But the king later saw

motiv că spionii lui descoperiseră neloialitate la sclavii beduini. El a susținut că aceștia căutau libertatea pentru a se duce în deșert ca să îi organizeze pe nomazi împotriva Egiptului.

Dar Moise nu s-a descurajat; el aștepta vremea sa. La mai puțin de un an, în vreme ce forțele militare egiptene erau în întregime ocupate cu rezistența lor în fața asalturilor simultane ale unei puternice presiuni libiene care venea din sud și ale unei invazii navale grecești în nord, acest organizator cutezător și-a condus compatrioții în afara Egiptului, în decursul unei fugi nocturne spectaculare. Această evadare a fost cu grijă pregătită și cu pricepere executată. Iar operațiunea a reușit, în ciuda unei aprige urmăriri de către Faraon, cu o mică trupă de egipteni. Aceasta a fost decimată de defensivă fugărilor, cărora le-a și lăsat în urmă multă pradă, și mai sporită de jaful la care se dedau mulțimile de sclavi îndreptându-se către căminul lor ancestral din deșert.

4. PROCLAMAREA LUI YAHWEH

Evoluția și rafinarea învățăturii lui Moise au influențat aproape jumătate din lume, și continuă încă să o influențeze chiar și în secolul al douăzecilea. Moise înțelegea filozofia religioasă egipteană cea mai avansată, dar beduinii sclavi nu cunoșteau aproape nimic din aceste învățături; dimpotrivă, ei nu uitaseră niciodată în întregime zeul muntelui Horeb, pe care strămoșii lor îl numiseră Yahweh.

Moise auzise vorbindu-se de învățăturile lui Machiventa Melchizedek atât de la tatăl său cât și de la mama sa; comunitatea lor de credință religioasă explica căsătoria îndrăznească a unei femei de sânge regal și a unui bărbat dintr-o rasă captivă. Socrul lui Moise era un kenit adorator al lui El Elyon, dar părinții emancipatorului credeau în El Shaddai. Moise a fost deci crescut ca un el-shaddaist; sub influența socrului său, el a devenit un El Elyonist; și, în epoca staționării evreilor în jurul muntelui Sinai după exodul din Egipt, el formulase un nou concept largit despre Deitate provenit din toate credințele lui anterioare. El s-a decis cu înțelepciune să-l proclame poporului său ca pe un concept largit despre Yahweh, zeul lor tribal de odinioară.

Moise se străduise să propovăduiască ideea de El Elyon acestor beduini, însă, înainte de a părăsi Egiptul, el dobândise convingerea că ei nu ar înțelege niciodată întru totul această doctrină. El s-a oprit deci la un compromis care consta în adoptarea zeului lor tribal al deșertului ca singur și unic zeu al celor care îl urmaseră. Moise nu a propovăduit în mod explicit că diversele popoare și națiuni nu trebuie să aibă alți zei, dar el a susținut cu hotărâre, și mai ales pe lângă evrei, că Yahweh îi domina pe toți ceilalți. Însă Moise a fost întotdeauna stânjenit de situația supărătoare de a trebui să prezinte acestor sclavi ignoranți noua sa idee superioară de Deitate sub deghizarea străvechii denumiri de Yahweh, care fusese întotdeauna simbolizată de vițelul de aur al triburilor beduine.

Faptul că Yahweh era zeul evreilor care fugeau explică de ce s-au oprit ei atâta timp înaintea muntelui sfânt din Sinai și de ce acolo s-a întâmplat ca ei să

fit to repudiate this treaty, giving as his reason the excuse that his spies had discovered disloyalty among the Bedouin slaves. He claimed they sought freedom for the purpose of going into the desert to organize the nomads against Egypt.

96:3.5 (1056.2) But Moses was not discouraged; he bided his time, and in less than a year, when the Egyptian military forces were fully occupied in resisting the simultaneous onslaughts of a strong Libyan thrust from the south and a Greek naval invasion from the north, this intrepid organizer led his compatriots out of Egypt in a spectacular night flight. This dash for liberty was carefully planned and skillfully executed. And they were successful, notwithstanding that they were hotly pursued by Pharaoh and a small body of Egyptians, who all fell before the fugitives' defense, yielding much booty, all of which was augmented by the loot of the advancing host of escaping slaves as they marched on toward their ancestral desert home.

4. THE PROCLAMATION OF YAHWEH

96:4.1 (1056.3) The evolution and elevation of the Mosaic teaching has influenced almost one half of all the world, and still does even in the twentieth century. While Moses comprehended the more advanced Egyptian religious philosophy, the Bedouin slaves knew little about such teachings, but they had never entirely forgotten the god of Mount Horeb, whom their ancestors had called Yahweh.

96:4.2 (1056.4) Moses had heard of the teachings of Machiventa Melchizedek from both his father and his mother, their commonness of religious belief being the explanation for the unusual union between a woman of royal blood and a man from a captive race. Moses' father-in-law was a Kenite worshiper of El Elyon, but the emancipator's parents were believers in El Shaddai. Moses thus was educated an El Shaddaist; through the influence of his father-in-law he became an El Elyonist; and by the time of the Hebrew encampment about Mount Sinai after the flight from Egypt, he had formulated a new and enlarged concept of Deity (derived from all his former beliefs), which he wisely decided to proclaim to his people as an expanded concept of their olden tribal god, Yahweh.

96:4.3 (1056.5) Moses had endeavored to teach these Bedouins the idea of El Elyon, but before leaving Egypt, he had become convinced they would never fully comprehend this doctrine. Therefore he deliberately determined upon the compromise adoption of their tribal god of the desert as the one and only god of his followers. Moses did not specifically teach that other peoples and nations might not have other gods, but he did resolutely maintain that Yahweh was over and above all, especially to the Hebrews. But always was he plagued by the awkward predicament of trying to present his new and higher idea of Deity to these ignorant slaves under the guise of the ancient term Yahweh, which had always been symbolized by the golden calf of the Bedouin tribes.

96:4.4 (1056.6) The fact that Yahweh was the god of the fleeing Hebrews explains why they tarried so long before the holy mountain of Sinai, and why they there received

primească cele Zece Porunci pe care Moise le-a promulgat în numele lui Yahweh zeul lui Horeb.

În timpul acestei lungi șederi înaintea muntelui Sinai, ceremonialul religios al noului cult evreu în evoluție a fost mai bine pus la punct. Moise nu pare a fi reușit vreodată să stabilească ceremonialul lui cultural oarecum mai evoluat, nici să păstreze intact grupul fidelilor săi timp de un sfert de secol, fără violenta erupție a lui Horeb, care s-a produs în cursul celei de-a treia săptămâni a șederii lor de adorare de la baza sa. „Muntele lui Yahweh era consumat în foc, și fumul arăta ca acela al unui cuptor, și tot muntele se cutremura foarte tare.” La vederea acestui cataclism, nu este surprinzător că Moise a putut grava, în memoria fraților lui, învățătura că Dumnezeu lor era „puternic și teribil, un foc devorator, redutabil și atotputernic”.

Moise a proclamat că Yahweh era Domnul Dumnezeu al Israelului, care selectase evreii ca fiind poporul lui ales. Clădind o nouă națiune, el a naționalizat cu înțelepciune învățăturile lui religioase, spunând partizanilor lui că Yahweh era un adevărat tiran, un „dumnezeu gelos”. El căuta totuși să lărgască concepția lor de divinitate, învățându-i că Yahweh era un „Dumnezeu al spiritelor de orice carne” și zicându-le: „Dumnezeul etern este refugiu tău, și dedesubtul tău sunt brațele eterne.” Moise propovăduia că Yahweh era un Dumnezeu care respecta alianța lor; că el „nu vă va abandona, nu vă va distruge și nu va uita alianța părinților voștri, deoarece Domnul vă iubește și nu uită jurământul pe care l-a făcut părinților voștri.”

Moise a făcut un efort eroic pentru a-l înălța pe Yahweh la demnitatea unei Deități supreme, până când l-a prezentat ca pe „Dumnezeul adevărului, imparțial, just și drept, în toate căile sale.” Cu toate acestea, în ciuda acestei învățături elevate, înțelegerea limitată a partizanilor săi a făcut necesar să se vorbească de Dumnezeu ca fiind o imagine a omului, supus crizelor de mânie, de furie și de severitate, și chiar răzbunător și ușor influențabil de către conduita oamenilor.

Grație învățăturilor lui Moise, Yahweh, acest zeu tribal al naturii, a devenit Domnul Dumnezeu al Israelului care i-a urmat pe evrei în deșert, și chiar și în exil, unde a fost curând conceput ca Dumnezeu al tuturor popoarelor. Captivitatea ulterioară care i-a aservit pe iudei Babilonului a eliberat definitiv conceptul, aflat în evoluție, de Yahweh și l-a făcut să își asume rolul monoteist de Dumnezeu al tuturor națiunilor.

Trăsătura extraordinară și remarcabilă a istoriei religioase a evreilor privește această evoluție continuă a conceptului de Deitate plecând de la zeul primitiv al muntelui Horeb. Prin învățăturile îndrumătorilor lor spirituali succesivi, ei au atins înaltul grad de dezvoltare descris în doctrinele divine ale celor doi Isaia, care au proclamat conceptul magnific de Tată Creator iubitor și îndurător.

5. ÎNVĂȚĂTURILE LUI MOISE

Moise a întruchipat în chip extraordinar calitățile de șef militar, de organizator social și de învățător religios. Cu titlu individual, el a fost instructorul și conducătorul

the ten commandments which Moses promulgated in the name of Yahweh, the god of Horeb. During this lengthy sojourn before Sinai the religious ceremonials of the newly evolving Hebrew worship were further perfected.

96:4.5 (1057.1) It does not appear that Moses would ever have succeeded in the establishment of his somewhat advanced ceremonial worship and in keeping his followers intact for a quarter of a century had it not been for the violent eruption of Horeb during the third week of their worshipful sojourn at its base. “The mountain of Yahweh was consumed in fire, and the smoke ascended like the smoke of a furnace, and the whole mountain quaked greatly.” In view of this cataclysm it is not surprising that Moses could impress upon his brethren the teaching that their God was “mighty, terrible, a devouring fire, fearful, and all-powerful.”

96:4.6 (1057.2) Moses proclaimed that Yahweh was the Lord God of Israel, who had singled out the Hebrews as his chosen people; he was building a new nation, and he wisely nationalized his religious teachings, telling his followers that Yahweh was a hard taskmaster, a “jealous God.” But nonetheless he sought to enlarge their concept of divinity when he taught them that Yahweh was the “God of the spirits of all flesh,” and when he said, “The eternal God is your refuge, and underneath are the everlasting arms.” Moses taught that Yahweh was a covenant-keeping God; that he “will not forsake you, neither destroy you, nor forget the covenant of your fathers because the Lord loves you and will not forget the oath by which he swore to your fathers.”

96:4.7 (1057.3) Moses made a heroic effort to uplift Yahweh to the dignity of a supreme Deity when he presented him as the “God of truth and without iniquity, just and right in all his ways.” And yet, despite this exalted teaching, the limited understanding of his followers made it necessary to speak of God as being in man’s image, as being subject to fits of anger, wrath, and severity, even that he was vengeful and easily influenced by man’s conduct.

96:4.8 (1057.4) Under the teachings of Moses this tribal nature god, Yahweh, became the Lord God of Israel, who followed them through the wilderness and even into exile, where he presently was conceived of as the God of all peoples. The later captivity that enslaved the Jews in Babylon finally liberated the evolving concept of Yahweh to assume the monotheistic role of the God of all nations.

96:4.9 (1057.5) The most unique and amazing feature of the religious history of the Hebrews concerns this continuous evolution of the concept of Deity from the primitive god of Mount Horeb up through the teachings of their successive spiritual leaders to the high level of development depicted in the Deity doctrines of the Isaiahs, who proclaimed that magnificent concept of the loving and merciful Creator Father.

5. THE TEACHINGS OF MOSES

96:5.1 (1057.6) Moses was an extraordinary combination of military leader, social organizer, and religious teacher. He was the most important individual world teacher and

cel mai important din lume, între epoca lui Machiventa și cea a lui Isus. Moise a încercat să introducă în Israel multe reforme, dintre care nu rămâne nici o urmă scrisă. În decursul unei singure vieți umane, el a făcut să iasă din sclavie și dintr-o hoinăreală necivilizată hoarda poliglotă care se numește evrei, în vreme ce a pus temelia pentru nașterea ulterioară a unei națiuni și pentru perpetuarea unei rase.

Există foarte puține consemnări ale marii lucrări a lui Moise, deoarece evreii nu aveau nici un limbaj scris în vremea exodului. Arhivele epocii și faptele lui Moise au provenit din tradițiile care străbătuseră peste o mie de ani după moartea marelui conducător.

Un mare număr de progrese pe care le-a adus Moise, depășind religia egiptenilor și a triburilor levantine din împrejurimi, s-au datorat tradițiilor kenite din epoca lui Melchizedek. Fără învățătura dată de Machiventa lui Avraam și contemporanilor lui, evreii ar fi ieșit din Egipt într-o ignoranță jalnică. Moise și socrul său Jetro au reunit vestigiile tradițiilor din vremea lui Melchizedek, și aceste învățături, alăturate științei egiptenilor, l-au călăuzit pe Moise în crearea religiei și a ritualului îmbunătățit al israeliților. Moise era un organizator; el a ales ceea ce era cel mai bun din religia și din moravurile Egiptului și ale Palestinei, și, asociind aceste practici tradițiilor învățăturilor lui Melchizedek, el a organizat sistemul ceremonial ebraic de adorare.

Moise credea în Providență; el se lăsase complet câștigat de doctrinele Egiptului privitoare la controlul supranatural al Nilului și al altor elemente ale naturii. El avea o mare viziune asupra lui Dumnezeu, și era cu desăvârșire sincer atunci când îi învăța pe evrei că, dacă ar accepta să-i dea ascultare lui Dumnezeu, „el vă va iubi, vă va binecuvânta și vă va înmulți; el va înmulți rodul pântecelor voastre și rodul pământurilor voastre - grâul, vinul, uleiul și turmele voastre. Voi veți prospera deasupra tuturor popoarelor, și Domnul vostru Dumnezeu va lua toate bolile voastre și nu vă va pricinui nici una din rănilor foarte grave ale Egiptului.” Moise a zis chiar și: „Amintiți-vă de Domnul vostru Dumnezeu, căci ele este cel care dă puterea de a obține bogăția.” „Voi veți da cu împrumut multor națiuni, însă nu veți lua cu împrumut. Voi veți domina peste multe națiuni, dar ele nu vor domina peste voi.”

Însă era cu adevărat trist să îl observi pe Moise, acest mare gânditor, încercând să adapteze sublimul lui concept de El Elyon, cel Preaînalt, la înțelegerea evreilor ignoranți și incult. În adunarea statului său major, el a zis cu o voce tunătoare: „Domnul vostru Dumnezeu este un singur Dumnezeu; nu este nici unul în afară de el”, în timp ce mulțimii amestecate el i-a pus întrebarea: „Cine dintre toți zeii este asemenea Dumnezeului vostru?” Moise s-a ridicat cu curaj și cu un succes parțial împotriva fetișurilor și a idolatriei; el a declarat: „Voi nu ați văzut nici un chip în ziua când Dumnezeu v-a vorbit la Horeb în mijlocul focului.” El a interzis, de asemenea, să se reproducă orice fel de imagini.

Moise se temea să proclame îndurarea lui Yahweh; el prefera să inspire poporului său frica de justiția lui Dumnezeu, proclamând: „Domnul vostru Dumnezeu este Dumnezeul Dumnezeilor, Domnul Domnilor, un

leader between the times of Machiventa and Jesus. Moses attempted to introduce many reforms in Israel of which there is no record. In the space of one man's life he led the polyglot horde of so-called Hebrews out of slavery and uncivilized roaming while he laid the foundation for the subsequent birth of a nation and the perpetuation of a race.

96:5.2 (1057.7) There is so little on record of the great work of Moses because the Hebrews had no written language at the time of the exodus. The record of the times and doings of Moses was derived from the traditions extant more than one thousand years after the death of the great leader.

96:5.3 (1058.1) Many of the advances which Moses made over and above the religion of the Egyptians and the surrounding Levantine tribes were due to the Kenite traditions of the time of Melchizedek. Without the teaching of Machiventa to Abraham and his contemporaries, the Hebrews would have come out of Egypt in hopeless darkness. Moses and his father-in-law, Jethro, gathered up the residue of the traditions of the days of Melchizedek, and these teachings, joined to the learning of the Egyptians, guided Moses in the creation of the improved religion and ritual of the Israelites. Moses was an organizer; he selected the best in the religion and mores of Egypt and Palestine and, associating these practices with the traditions of the Melchizedek teachings, organized the Hebrew ceremonial system of worship.

96:5.4 (1058.2) Moses was a believer in Providence; he had become thoroughly tainted with the doctrines of Egypt concerning the supernatural control of the Nile and the other elements of nature. He had a great vision of God, but he was thoroughly sincere when he taught the Hebrews that, if they would obey God, “He will love you, bless you, and multiply you. He will multiply the fruit of your womb and the fruit of your land — the corn, wine, oil, and your flocks. You shall be prospered above all people, and the Lord your God will take away from you all sickness and will put none of the evil diseases of Egypt upon you.” He even said: “Remember the Lord your God, for it is he who gives you the power to get wealth.” “You shall lend to many nations, but you shall not borrow. You shall reign over many nations, but they shall not reign over you.”

96:5.5 (1058.3) But it was truly pitiful to watch this great mind of Moses trying to adapt his sublime concept of El Elyon, the Most High, to the comprehension of the ignorant and illiterate Hebrews. To his assembled leaders he thundered, “The Lord your God is one God; there is none beside him”; while to the mixed multitude he declared, “Who is like your God among all the gods?” Moses made a brave and partly successful stand against fetishes and idolatry, declaring, “You saw no similitude on the day that your God spoke to you at Horeb out of the midst of the fire.” He also forbade the making of images of any sort.

96:5.6 (1058.4) Moses feared to proclaim the mercy of Yahweh, preferring to awe his people with the fear of the justice of God, saying: “The Lord your God is God of Gods, and Lord of Lords, a great God, a mighty and

mare Dumnezeu, un Dumnezeu puternic și teribil care nu este prea îngăduitor cu oamenii.” Mai mult, el căutat să domine clanurile turbulente atunci când a declarat: „Dumnezeul vostru ucide atunci când nu îi dați ascultare; el vindecă și dă viață atunci când îl ascultați”. Dar Moise propovăduia acestor triburi că vor deveni poporul ales al lui Dumnezeu cu singura condiție ca ele să „păstreze toate poruncile și să se supună tuturor poveștelor sale.”

În timpul acestor timpuri îndepărtate, nu prea li s-a vorbit evreilor despre îndurarea lui Dumnezeu. Ei au auzit vorbindu-se de Dumnezeu ca „Atotputernicul; Domnul este un războinic, Dumnezeul bătlăilor, glorios în putere, care îi taie în bucățele pe inamicii lui”. „Domnul vostru Dumnezeu merge în mijlocul taberei voastre pentru a vă izbăvi.” Israeliții credeau că Dumnezeul lor îi iubea, dar și că a „împietrit inima Faraonului” și i-a „blestemat pe dușmanii lor”.

Deși Moise a prezentat copiilor Israelului fulgerătoare vederi de ansamblu ale unei Deității universale și binevoitoare, conceptul lor, de zi cu zi, de Yahweh era în ansamblu acela de un Dumnezeu aproape cu nimic mai bun decât zeii tribali ai popoarelor din vecinătate. Conceptul lor de Dumnezeu era grosolan, primitiv și antropomorfic. După moartea lui Moise, aceste triburi beduine au revenit rapid la ideile semi-barbare ale Celor Îmbătrâniți lor zei de la muntele Horeb și din deșert. Viziunea lărgită și sublimă asupra lui Dumnezeu pe care Moise a prezentat-o ocazional cadrelor sale subordonate a fost curând pierdută din vedere, în timp ce majoritatea populației revenea la adorarea vițelilor lor de aur care îl simbolizau pe Yahweh pentru păstorii din Palestina.

Când Moise a i-a predat conducerea evreilor lui loșua, el reunise deja mii de descendenți colaterali ai lui Avraam, ai lui Nahor, ai lui Lot și ai altor triburi înrudite, și le adunase într-o singură națiune de războinici pastoral, capabile să se întrețină prin propriile lor mijloace și să se guverneze parțial prin ele însele.

6. CONCEPTUL DE DUMNEZEU DUPĂ MOARTEA LUI MOISE

După moartea lui Moise, conceptul său sublim de Yahweh a degenerat rapid; loșua și conducătorii Israelului au păstrat tradițiile mozaice ale Dumnezeului infinit de înțelept, binevoitor și atotputernic, dar oamenii de rând au revenit curând la străvechea idee de Yahweh, care se formase în deșert. Această întoarcere în urmă a conceptului Deității s-a accelerat sub domnia succesivă a mai multor șeici tribali așa-ziși Judecători.

Ascendentul extraordinarei personalități a lui Moise păstrase vie în inima partizanilor săi inspirația unui concept tot mai vast despre Dumnezeu; dar, de îndată ce ei au ajuns la pământurile fertile ale Palestinei, acești păstori nomazi s-au transformat rapid în fermieri stabili și destul de pașnici. Această evoluție a practicilor de viață și această schimbare a punctului de vedere religios a impus o transformare mai mult sau mai puțin completă a caracterului pe care ei îl atribuiau naturii Dumnezeului lor Yahweh. În epoca în care austerul, rudimentarul, exigentul și furtunosul Dumnezeu al deșertului din Sinai a început transmutarea care trebuia

terrible God, who regards not man.” Again he sought to control the turbulent clans when he declared that “your God kills when you disobey him; he heals and gives life when you obey him.” But Moses taught these tribes that they would become the chosen people of God only on condition that they “kept all his commandments and obeyed all his statutes.”

96:5.7 (1058.5) Little of the mercy of God was taught the Hebrews during these early times. They learned of God as “the Almighty; the Lord is a man of war, God of battles, glorious in power, who dashes in pieces his enemies.” “The Lord your God walks in the midst of the camp to deliver you.” The Israelites thought of their God as one who loved them, but who also “hardened Pharaoh’s heart” and “cursed their enemies.”

96:5.8 (1058.6) While Moses presented fleeting glimpses of a universal and beneficent Deity to the children of Israel, on the whole, their day-by-day concept of Yahweh was that of a God but little better than the tribal gods of the surrounding peoples. Their concept of God was primitive, crude, and anthropomorphic; when Moses passed on, these Bedouin tribes quickly reverted to the semibarbaric ideas of their olden gods of Horeb and the desert. The enlarged and more sublime vision of God which Moses every now and then presented to his leaders was soon lost to view, while most of the people turned to the worship of their fetish golden calves, the Palestinian herdsman’s symbol of Yahweh.

96:5.9 (1059.1) When Moses turned over the command of the Hebrews to Joshua, he had already gathered up thousands of the collateral descendants of Abraham, Nahor, Lot, and other of the related tribes and had whipped them into a self-sustaining and partially self-regulating nation of pastoral warriors.

6. THE GOD CONCEPT AFTER MOSES’ DEATH

96:6.1 (1059.2) Upon the death of Moses his lofty concept of Yahweh rapidly deteriorated. Joshua and the leaders of Israel continued to harbor the Mosaic traditions of the all-wise, beneficent, and almighty God, but the common people rapidly reverted to the older desert idea of Yahweh. And this backward drift of the concept of Deity continued increasingly under the successive rule of the various tribal sheiks, the so-called Judges.

96:6.2 (1059.3) The spell of the extraordinary personality of Moses had kept alive in the hearts of his followers the inspiration of an increasingly enlarged concept of God; but when they once reached the fertile lands of Palestine, they quickly evolved from nomadic herders into settled and somewhat sedate farmers. And this evolution of life practices and change of religious viewpoint demanded a more or less complete change in the character of their conception of the nature of their God, Yahweh. During the times of the beginning of the transmutation of the austere, crude, exacting, and thunderous desert god of Sinai into the later appearing concept of a God of love, justice, and mercy, the

să-l facă mai târziu un Dumnezeu al iubirii, al justiției și al îndurării, evreii au pierdut aproape complet din vedere sublimile învățături ale lui Moise. Ei au fost foarte aproape de a pierde concepția de monoteism și șansa lor de a deveni poporul care trebuia să servească ca verigă esențială în evoluția spirituală a Urantiei, grupul care va conserva învățătura lui Melchizedek despre un Dumnezeu unic până în epoca încarnării unui Fiu de consacrare al acestui Tată a toate și al tuturor.

Ioșua a căutat cu disperare să mențină, în mintea oamenilor tribului, conceptul unui Yahweh suprem pe care îl făcea să proclame: „Așa cum am fost cu Moise, așa voi fi și cu voi; nu vă voi uita și nu vă voi părăsi”. Ioșua a găsit necesar să predice o evanghelie severă poporului său necredincios, mult prea dispus să creadă în vechea religie autohtonă, dar puțin dornic să progreseze într-o religie a credinței și a dreptății. Substanța impusă de învățătura lui Ioșua a devenit: „Yahweh este un Dumnezeu sfânt; el este un Dumnezeu gelos; el nu iartă nici încălcările voastre de lege nici păcatele voastre.” Conceptul cel mai elevat al acestei epoci îl descria pe Yahweh ca pe un „Dumnezeu al puterii, al judecății și al justiției.”

Însă, chiar și în cursul acestei epoci întunecate, învățători solitari apăreau din timp în timp și proclamau conceptul mozaic de divinitate: „Voi, copii ai slăbiciunii, nu puteți sluji Domnul, căci el este un Dumnezeu sfânt.” „Omul muritor să fie oare mai just decât Dumnezeu? Un om să fie oare mai pur decât creatorul său?” „Puteți voi să-l găsiți pe Dumnezeu căutându-l? Puteți voi descoperi la perfecție Atotputernicul? Iată, Dumnezeu este mare, și noi nu îl cunoaștem. Și Atotputernicul, nu îl putem descoperi.”

7. PSALMII ȘI CARTEA LUI IOV

Sub îndrumarea șeicilor și ai preoților lor, evreii s-au răspândit în Palestina. Ei au alunecat înapoi în credințele lor ignorante din deșert, și s-au lăsat corupți de practicile religioase mai puțin evolute ale canaanitilor. Ei au devenit idolatri și desfrânați. Ideea lor de Dumnezeu cădea cu mult sub conceptele egiptene și mesopotamiene de Dumnezeu, care erau susținute de unele grupuri salemite supraviețuitoare, și care sunt menționate în câțiva dintre Psalmii din cartea lui Iov.

Psalmii sunt opera a cel puțin douăzeci de autori. Mulți dintre acești psalmi au fost scriși de învățători din Egipt și din Mesopotamia. În epoca în care Levantul venera zeii naturii, a rămas un număr destul de mare de persoane care credeau în supremația lui El Elyon, Preaînaltul.

Nici o culegere de scrieri religioase nu exprimă o bogăție de devoțiune și de idei inspirate despre Dumnezeu egală aceleia a Cărții Psalmilor. Citind cu atenție această minunată compilație de literatură pioasă, ar fi de mare folos să se studieze sursa și cronologia particulară a fiecărui imn de slavă și de adorație, având în vedere că nici o altă culegere de scrieri nu acoperă o atât de lungă perioadă de timp. Cartea Psalmilor este culegerea a diverse concepte de Dumnezeu întreținute de credințele religiei din Salem în tot Levantul, și ea îmbrățișează toată perioada ținând de la Amenemope la Isaia. În psalmi, Dumnezeu este

Hebrews almost lost sight of Moses' lofty teachings. They came near losing all concept of monotheism; they nearly lost their opportunity of becoming the people who would serve as a vital link in the spiritual evolution of Urantia, the group who would conserve the Melchizedek teaching of one God until the times of the incarnation of a bestowal Son of that Father of all.

96:6.3 (1059.4) Desperately Joshua sought to hold the concept of a supreme Yahweh in the minds of the tribesmen, causing it to be proclaimed: "As I was with Moses, so will I be with you; I will not fail you nor forsake you." Joshua found it necessary to preach a stern gospel to his disbelieving people, people all too willing to believe their old and native religion but unwilling to go forward in the religion of faith and righteousness. The burden of Joshua's teaching became: "Yahweh is a holy God; he is a jealous God; he will not forgive your transgressions nor your sins." The highest concept of this age pictured Yahweh as a "God of power, judgment, and justice."

96:6.4 (1059.5) But even in this dark age, every now and then a solitary teacher would arise proclaiming the Mosaic concept of divinity: "You children of wickedness cannot serve the Lord, for he is a holy God." "Shall mortal man be more just than God? shall a man be more pure than his Maker?" "Can you by searching find out God? Can you find out the Almighty to perfection? Behold, God is great and we know him not. Touching the Almighty, we cannot find him out."

7. PSALMS AND THE BOOK OF JOB

96:7.1 (1060.1) Under the leadership of their sheiks and priests the Hebrews became loosely established in Palestine. But they soon drifted back into the benighted beliefs of the desert and became contaminated with the less advanced Canaanite religious practices. They became idolatrous and licentious, and their idea of Deity fell far below the Egyptian and Mesopotamian concepts of God that were maintained by certain surviving Salem groups, and which are recorded in some of the Psalms and in the so-called Book of Job.

96:7.2 (1060.2) The Psalms are the work of a score or more of authors; many were written by Egyptian and Mesopotamian teachers. During these times when the Levant worshiped nature gods, there were still a goodly number who believed in the supremacy of El Elyon, the Most High.

96:7.3 (1060.3) No collection of religious writings gives expression to such a wealth of devotion and inspirational ideas of God as the Book of Psalms. And it would be very helpful if, in the perusal of this wonderful collection of worshipful literature, consideration could be given to the source and chronology of each separate hymn of praise and adoration, bearing in mind that no other single collection covers such a great range of time. This Book of Psalms is the record of the varying concepts of God entertained by the believers of the Salem religion throughout the Levant and embraces the entire period from Amenemope to Isaiah. In the Psalms God is

descriș sub toate fazele concepției, de la ideea rudimentară a unei zeități tribale până la ideea mult amplificată a celor din urmă evrei, în care Yahweh este zugrăvit ca un șef iubitor și un Tată îndurător.

Văzut sub acest unghi, grupul de Psalmi constituie culegerea cea mai prețioasă și cea mai utilă de sentimente de devoțiune pe care o adunaseră oamenii dinaintea de secolul al douăzecilea. Spiritul de adorare al acestor culegeri de imnuri îl transcende pe acela al tuturor celorlalte cărți sacre ale lumii.

Ideea împetrăită a Zeității prezente în Cartea lui Iov a fost elaborată de mai mult de douăzeci de învățători religioși din Mesopotamia în cursul unei perioade trei sute de ani. Citind conceptul sublim al divinității din această compilație de credințe mesopotamiene, se poate recunoaște că în vecinătatea Urului din Caldeea s-a păstrat cel mai bine ideea unui Dumnezeu real în cursul vremurilor întunecate din Palestina.

Palestinienii pricepeau adesea înțelepciunea și puterea de pătrundere universală a lui Dumnezeu, însă rareori iubirea și îndurarea lui. Yahweh al acestei epoci „trimite spiritele rele ca să domine sufletul inamicilor lui”; el îi face să prospere pe propriii lui copii atunci când ei îi dau ascultare, în timp ce îi blestemă pe toți ceilalți și le pricinuieste dezastre. „El dezamăgește proiectele celor vicleni; el îi prinde pe cei deștepți în propriile lor înșelăciuni.”

Numai în Ur s-a ridicat o voce pentru a implora îndurarea lui Dumnezeu zicând: „El se va ruga lui Dumnezeu și va găsi grația sa și va vedea chipul său cu bucurie, căci Dumnezeu va da omului spiritul dreptății divine.” Așadar, din Ur s-a predicat, în acești termeni, mântuirea, grația divină prin credință: „El este îngăduitor cu cel care se căiește și zice: salvează-l de la căderea în groapă, căci am găsit o ispășire. Dacă cineva zice: am păcătuit și am pervertit ceea ce era drept, și asta nu mi-a folosit, Dumnezeu va izbăvi sufletul său de căderea în prăpastie, el va vedea lumina.” Niciodată, de la epoca lui Melchizedek, lumea levantină nu mai auzise un mesaj de salvare umană atât de vibrant și încurajator ca această extraordinară învățătură a lui Elihu, profet al Urului și pastor al credincioșilor salemiți, adică restul vechii colonii a lui Melchizedek din Mesopotamia.

Acesta est modul în care restul de misionari ai Salemului din Mesopotamia au menținut lumina adevărului în cursul perioadei de dezorganizare a popoarelor ebraice până la apariția primei și lungii serii neîntrerupte de învățători ai Israelului. Concept după concept, ei au clădit până când au ajuns la realizarea idealului de Tată Universal și de Tată Creator a toate și al tuturor, apogeul evoluției conceptului de Yahweh.

[Prezentat de un Melchizedek al Nebadonului]

depicted in all phases of conception, from the crude idea of a tribal deity to the vastly expanded ideal of the later Hebrews, wherein Yahweh is pictured as a loving ruler and merciful Father.

96:7.4 (1060.4) And when thus regarded, this group of Psalms constitutes the most valuable and helpful assortment of devotional sentiments ever assembled by man up to the times of the twentieth century. The worshipful spirit of this collection of hymns transcends that of all other sacred books of the world.

96:7.5 (1060.5) The variegated picture of Deity presented in the Book of Job was the product of more than a score of Mesopotamian religious teachers extending over a period of almost three hundred years. And when you read the lofty concept of divinity found in this compilation of Mesopotamian beliefs, you will recognize that it was in the neighborhood of Ur of Chaldea that the idea of a real God was best preserved during the dark days in Palestine.

96:7.6 (1060.6) In Palestine the wisdom and all-pervasiveness of God was often grasped but seldom his love and mercy. The Yahweh of these times “sends evil spirits to dominate the souls of his enemies”; he prospers his own and obedient children, while he curses and visits dire judgments upon all others. “He disappoints the devices of the crafty; he takes the wise in their own deceit.”

96:7.7 (1060.7) Only at Ur did a voice arise to cry out the mercy of God, saying: “He shall pray to God and shall find favor with him and shall see his face with joy, for God will give to man divine righteousness.” Thus from Ur there is preached salvation, divine favor, by faith: “He is gracious to the repentant and says, ‘Deliver him from going down in the pit, for I have found a ransom.’ If any say, ‘I have sinned and perverted that which was right, and it profited me not,’ God will deliver his soul from going into the pit, and he shall see the light.” Not since the times of Melchizedek had the Levantine world heard such a ringing and cheering message of human salvation as this extraordinary teaching of Elihu, the prophet of Ur and priest of the Salem believers, that is, the remnant of the onetime Melchizedek colony in Mesopotamia.

96:7.8 (1061.1) And thus did the remnants of the Salem missionaries in Mesopotamia maintain the light of truth during the period of the disorganization of the Hebrew peoples until the appearance of the first of that long line of the teachers of Israel who never stopped as they built, concept upon concept, until they had achieved the realization of the ideal of the Universal and Creator Father of all, the acme of the evolution of the Yahweh concept.

96:7.9 (1061.2) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

Capitolul 97. Evoluția conceptului de Dumnezeu la Evrei

⇐ 096

CARTEA URANTIA

098 ⇨

PARTE III. ISTORIA URANTIEI

CAPITOLUL 97 EVOLUȚIA CONCEPTULUI DE DUMNEZEU LA EVREI

Secțiuni

Introduction

1. Samuel — primul dintre profeții Evrei
2. Ilie și Elisei
3. Yahweh și Baal
4. Amos și Osea
5. Primul Isaia
6. Ieremia neînfricatul
7. Al doilea Isaia
8. Istoria sfântă și istoria profană
9. Istoria Evreilor
10. Religia Ebraică

PAPER 97 EVOLUTION OF THE GOD CONCEPT AMONG THE HEBREWS

SECTIONS

Introduction

1. Samuel — First of the Hebrew Prophets
2. Elijah and Elisha
3. Yahweh and Baal
4. Amos and Hosea
5. The First Isaiah
6. Jeremiah the Fearless
7. The Second Isaiah
8. Sacred and Profane History
9. Hebrew History
10. The Hebrew Religion

Introduction

CONDUCĂTORII spirituali ai evreilor au înfăptuit ceea ce nimeni înaintea lor nu reușise să facă - ei „dezanthropomorfizaseră” conceptul lor de Dumnezeu fără a-l converti într-o abstracție a Deității, inteligibilă doar pentru filozofi. Sub acest concept matur, chiar și oamenii obișnuiți au fost capabili să-l considere pe Yahweh ca pe un Tată, dacă nu al individului, cel puțin al rasei.

Conceptul de personalitate a lui Dumnezeu fusese clar propovăduit în Salem în epoca lui Melchizedek, în vreme ce el era vag și confuz în vremea exodului din Egipt, și nu a evoluat decât treptat, din generație în generație, în mintea evreilor, ca răspuns la învățăturile conducătorilor spirituali. Percepția personalității lui Yahweh a urmat o evoluție mult mai constantă decât aceea a multor alte atribute ale Zeității. De la Moise până la Maleahi, ideea personalității lui Dumnezeu a suferit o creștere aproape neîntreruptă în mintea ebraică, și, în cele din urmă, acest concept a fost exaltat și glorificat de învățăturile lui Isus despre Tatăl care este în ceruri.

1. SAMUEL — PRIMUL DINTRE PROFEȚII EVREI

Presiunea ostilă a popoarelor înconjurătoare în

INTRODUCTION

97:0.1 (1062.1) THE spiritual leaders of the Hebrews did what no others before them had ever succeeded in doing — they deanthropomorphized their God concept without converting it into an abstraction of Deity comprehensible only to philosophers. Even common people were able to regard the matured concept of Yahweh as a Father, if not of the individual, at least of the race.

97:0.2 (1062.2) The concept of the personality of God, while clearly taught at Salem in the days of Melchizedek, was vague and hazy at the time of the flight from Egypt and only gradually evolved in the Hebraic mind from generation to generation in response to the teaching of the spiritual leaders. The perception of Yahweh's personality was much more continuous in its progressive evolution than was that of many other of the Deity attributes. From Moses to Malachi there occurred an almost unbroken ideational growth of the personality of God in the Hebrew mind, and this concept was eventually heightened and glorified by the teachings of Jesus about the Father in heaven.

1. SAMUEL — FIRST OF THE HEBREW PROPHETS

97:1.1 (1062.3) Hostile pressure of the surrounding peoples

Palestina i-a învățat curând pe șeicii evrei că nu puteau spera să supraviețuiască fără a-și uni într-o organizație lor tribale într-o confederație, formând astfel un guvern centralizat. Această centralizare a autorității administrative i-a oferit lui Samuel o mai bună ocazie de a activa ca învățător și ca reformator.

Samuel se trăgea dintr-o lungă linie de învățători ai Salemului care stăruise în menținerea adevărilor lui Melchizedek ca o parte a formelor lor de cult. Acest învățător era un om viguros și hotărât. Numai marea lui devoțiune, dublată de extraordinara lui determinare, i-au permis să reziste opoziției aproape universale pe care a întâmpinat-o la începutul eforturilor sale de a readuce Israelul la adorarea supremului Yahweh al epocii lui Moise. Chiar și atunci, el nu a obținut decât un succes parțial; el nu a câștigat de partea conceptului superior al lui Yahweh decât jumătatea cea mai inteligentă a evreilor; cealaltă jumătate a continuat cu adorarea zeilor tribali ai țării și cu concepțiile vulgare despre Yahweh.

Samuel era un tip de om grosolan însă energic, un reformator practic care era în stare să iasă într-o zi cu tovarășii săi și să demoleze douăzeci de locuri rezervate lui Baal. Progresul pe care la făcut s-a produs pur și simplu prin forța constrângerii; el nu a predicat decât puțin, a instruit și mai puțin, însă a acționat. Într-o zi, el își bătea joc de un preotul al lui Baal, în ziua următoare tăia în bucăți vreun rege captiv. El credea cu devoțiune în Dumnezeu unic și avea o concepție clară despre acest Dumnezeu ca fiind creator al cerului și al pământului: „Coloanele pământului aparțin Domnului, și pe ele a pus el lumea”.

Însă marea contribuție pe care a adus-o Samuel dezvoltării conceptului Deității a fost anunțul său răsunător cum că Yahweh era neschimbător, că întru chipa pentru totdeauna aceeași perfecțiune și aceeași divinitate infailibilă. În această epocă, se credea că Yahweh era un Dumnezeu cu o dispoziție schimbătoare, care avea accese de gelozie, care se căia mereu de a fi făcut una sau alta. Însă, acum, pentru prima dată de când ieșiseră din Egipt, evreii au auzit aceste cuvinte impresionante: „Forța Israelului nu minte și nu se căiește, căci ea nu este un om ca să se căiască.” Stabilitatea în relațiile cu Divinitatea erau proclamate. Samuel a repetat alianța lui Melchizedek cu Abraham și a declarat că Domnul Dumnezeu al Israelului era sursa întregului adevăr, a oricărei permanențe și a oricărei constanțe. Evreii îl consideraseră întotdeauna pe Dumnezeul lor ca pe un om, un supraom, un spirit elevat de origine necunoscută, dar, acum, ei auzeau spiritul lui Horeb de odinioară exaltat ca un Dumnezeu imuabil în perfecțiunea sa de creator. Samuel a ajutat la înălțarea conceptului în evoluție al lui Dumnezeu deasupra stării schimbătoare a minții umane și a vicisitudinilor existenței de muritor. Sub influența învățăturilor sale, Dumnezeul evreilor și-a început ascensiunea, pornind de la o idee privitoare la ierarhia zeilor tribali pentru a ajunge la idealul unui Creator atotputernic și imuabil, Supraveghetor al întregii creații.

Din nou, el a predicat povestea sincerității lui Dumnezeu și a încrederii care se putea pune în el pentru a se menține alianța. Samuel a zis: „Domnul nu va abandona poporul său.” „El a stabilit cu noi o alianță eternă, bine ordonată în toate privințele, și sigură.” Astfel răsună, în toată Palestina, chemarea la reîntoarcerea la

in Palestine soon taught the Hebrew sheiks they could not hope to survive unless they confederated their tribal organizations into a centralized government. And this centralization of administrative authority afforded a better opportunity for Samuel to function as a teacher and reformer.

97:1.2 (1062.4) Samuel sprang from a long line of the Salem teachers who had persisted in maintaining the truths of Melchizedek as a part of their worship forms. This teacher was a virile and resolute man. Only his great devotion, coupled with his extraordinary determination, enabled him to withstand the almost universal opposition which he encountered when he started out to turn all Israel back to the worship of the supreme Yahweh of Mosaic times. And even then he was only partially successful; he won back to the service of the higher concept of Yahweh only the more intelligent half of the Hebrews; the other half continued in the worship of the tribal gods of the country and in the baser conception of Yahweh.

97:1.3 (1062.5) Samuel was a rough-and-ready type of man, a practical reformer who could go out in one day with his associates and overthrow a score of Baal sites. The progress he made was by sheer force of compulsion; he did little preaching, less teaching, but he did act. One day he was mocking the priest of Baal; the next, chopping in pieces a captive king. He devotedly believed in the one God, and he had a clear concept of that one God as creator of heaven and earth: “The pillars of the earth are the Lord’s, and he has set the world upon them.”

97:1.4 (1063.1) But the great contribution which Samuel made to the development of the concept of Deity was his ringing pronouncement that Yahweh was *changeless*, forever the same embodiment of unerring perfection and divinity. In these times Yahweh was conceived to be a fitful God of jealous whims, always regretting that he had done thus and so; but now, for the first time since the Hebrews sallied forth from Egypt, they heard these startling words, “The Strength of Israel will not lie nor repent, for he is not a man, that he should repent.” Stability in dealing with Divinity was proclaimed. Samuel reiterated the Melchizedek covenant with Abraham and declared that the Lord God of Israel was the source of all truth, stability, and constancy. Always had the Hebrews looked upon their God as a man, a superman, an exalted spirit of unknown origin; but now they heard the onetime spirit of Horeb exalted as an unchanging God of creator perfection. Samuel was aiding the evolving God concept to ascend to heights above the changing state of men’s minds and the vicissitudes of mortal existence. Under his teaching, the God of the Hebrews was beginning the ascent from an idea on the order of the tribal gods to the ideal of an all-powerful and changeless Creator and Supervisor of all creation.

97:1.5 (1063.2) And he preached anew the story of God’s sincerity, his covenant-keeping reliability. Said Samuel: “The Lord will not forsake his people.” “He has made with us an everlasting covenant, ordered in all things and sure.” And so, throughout all Palestine there sounded the call back to the worship of the supreme

adorarea lui Yahweh cel suprem. Energicul învățător proclama mereu: „Tu ești mare, o Doamne Dumnezeule, căci nu există nimeni asemeni ție, și nu există nici un alt Dumnezeu în afară de tine.”

Până atunci, evreii consideraseră în principal favoarea lui Yahweh în termeni de prosperitate materială. Proclamația următoare pe care Samuel a îndrăznit să o facă a reprezentat un mare șoc pentru Israel și a fost cât pe ce să îl coste viața pe autorul său: „Domnul îmbogățește și sărăcește; el înalță și el coboară. El îi ridică pe săraci din praf și el înalță cerșetori la rangul de prinți pentru a-i face să moștenească tronul de glorie.” Niciodată, de la Moise, nu mai fuseseră proclamate făgăduințe atât de încurajatoare pentru cei umili și cei mai puțin norocoși; miile de disperați dintre cei săraci au început să spere că ar putea să-și îmbunătățească statutul lor spiritual.

Însă Samuel nu a avansat prea departe de conceptul unui zeu tribal. El a proclamat un Yahweh creator al tuturor oamenilor, dar s-a interesat în principal de evrei, poporul său ales. Chiar și atunci, ca și pe vremea lui Moise, conceptul de Dumnezeu zugrăvea o Deitate sfântă și integră: „Nimeni nu este sfânt ca Domnul. Cine poate să se compare cu acest sfânt care este Domnul Dumnezeu?”

Cu trecerea anilor, bătrânul conducător care începuse să încărunească a progresat în înțelegerea lui Dumnezeu, căci el a declarat: „Domnul este un Dumnezeu al cunoașterii, și de el sunt cântărite acțiunile. Domnul va judeca hotarele pământului, arătând îndurare celor îndurători, și va fi, de asemenea, drept cu omul drept.” Chiar aici se află începutul îndurării, deși ea se limitează la cei care o practică. Mai târziu, Samuel a făcut încă un pas înainte atunci când și-a îndemnat poporul aflat în adversitate: „Să ne punem acum din nou în mâinile Domnului, căci binefacerea lui sunt mari.” „Nimic nu-l împiedică pe Domnul să salveze oameni, fie mulți, fie puțini.”

Iar această dezvoltare treptată a conceptului caracterului lui Yahweh a continuat sub călăuzirea succesorilor lui Samuel. El a încercat să-l prezinte pe Yahweh ca un Dumnezeu care își păstra alianța, însă ei au reușit cu greu să păstreze pacea stabilită de Samuel; ei nu au reușit să dezvolte ideea îndurării divine așa cum ajunsese Samuel să o conceapă. S-a produs o abatere regulată înapoi către recunoașterea altor zei, în ciuda afirmației că Yahweh era deasupra tuturor. „Regatul este al tău, o Doamne, și tu ești înălțat ca un conducător peste toți.”

Accentul în această epocă se punea pe puterea divină; profeții de atunci predica o religie menită să mențină regele pe tronul evreu: „Ție, Doamne, îți aparține măreția, putința, gloria, victoria și maiestatea. Mâna ta deține puterea și putința, și tu poți să mărești și să întărești toate lucrurile.” Așa era statutul conceptului de Dumnezeu în epoca lui Samuel și a succesorilor lui imediați.

2. ILIE ȘI ELISEI

În cel de-al douăzecilea secol dinaintea lui Cristos, națiunea ebraică s-a divizat în două regate. În aceste două diviziuni politice, numeroși învățători ai adevărului

Yahweh. Ever this energetic teacher proclaimed, “You are great, O Lord God, for there is none like you, neither is there any God beside you.”

97:1.6 (1063.3) Theretofore the Hebrews had regarded the favor of Yahweh mainly in terms of material prosperity. It was a great shock to Israel, and almost cost Samuel his life, when he dared to proclaim: “The Lord enriches and impoverishes; he debases and exalts. He raises the poor out of the dust and lifts up the beggars to set them among princes to make them inherit the throne of glory.” Not since Moses had such comforting promises for the humble and the less fortunate been proclaimed, and thousands of despairing among the poor began to take hope that they could improve their spiritual status.

97:1.7 (1063.4) But Samuel did not progress very far beyond the concept of a tribal god. He proclaimed a Yahweh who made all men but was occupied chiefly with the Hebrews, his chosen people. Even so, as in the days of Moses, once more the God concept portrayed a Deity who is holy and upright. “There is none as holy as the Lord. Who can be compared to this holy Lord God?”

97:1.8 (1063.5) As the years passed, the grizzled old leader progressed in the understanding of God, for he declared: “The Lord is a God of knowledge, and actions are weighed by him. The Lord will judge the ends of the earth, showing mercy to the merciful, and with the upright man he will also be upright.” Even here is the dawn of mercy, albeit it is limited to those who are merciful. Later he went one step further when, in their adversity, he exhorted his people: “Let us fall now into the hands of the Lord, for his mercies are great.” “There is no restraint upon the Lord to save many or few.”

97:1.9 (1063.6) And this gradual development of the concept of the character of Yahweh continued under the ministry of Samuel's successors. They attempted to present Yahweh as a covenant-keeping God but hardly maintained the pace set by Samuel; they failed to develop the idea of the mercy of God as Samuel had later conceived it. There was a steady drift back toward the recognition of other gods, despite the maintenance that Yahweh was above all. “Yours is the kingdom, O Lord, and you are exalted as head above all.”

97:1.10 (1064.1) The keynote of this era was divine power; the prophets of this age preached a religion designed to foster the king upon the Hebrew throne. “Yours, O Lord, is the greatness and the power and the glory and the victory and the majesty. In your hand is power and might, and you are able to make great and to give strength to all.” And this was the status of the God concept during the time of Samuel and his immediate successors.

2. ELIJAH AND ELISHA

97:2.1 (1064.2) In the tenth century before Christ the Hebrew nation became divided into two kingdoms. In both of these political divisions many truth teachers

s-au străduit să stăvilească fluxul reacționar al decadenței spirituale care începuse, și care a continuat dezastruos după războiul de separare. Însă aceste eforturi de a face religia ebraică să progreseze nu au dat roade înainte ca Ilie, campionul hotărât și neînfricat al dreptății, să înceapă propovăduirea învățăturilor sale. Ilie a restaurat, în regatul din nord, un concept despre Dumnezeu comparabil cu cel care exista în timpul lui Samuel. Ilie a avut puține ocazii de a prezenta un concept evoluat al lui Dumnezeu; el era prea ocupat, asemenea lui Samuel dinaintea lui, cu răsturnarea altarelor lui Baal și cu demolarea idoloilor falșilor zei. El și-a dus mai departe reformele înfruntând opoziția unui monarh idolatru. Sarcina sa a fost chiar mai uriașă și mai dificilă decât aceea la care făcuse față Samuel.

Când lui Ilie i s-a spus să părăsească țara, Elisei, fidelul său tovarăș, a reluat opera sa și a menținut lumina adevărului vie în Palestina cu ajutorul neprețuit al lui Micah, un profet puțin cunoscut.

Însă aceasta nu a fost o epocă de progres în conceptul de Deitate. Evreii nu se înălțaseră încă nici măcar până la înălțimea idealului lui Moise. Epoca lui Ilie și a lui Elisei s-a încheiat prin reîntoarcerea claselor mai bune ale evreilor la adorarea supremului Yahweh și a asistat la revenirea ideii de Creator Universal aproape de punctul în care o lăsase Samuel.

3. YAHWEH ȘI BAAL

Interminabila controversă dintre fideli lui Yahweh și partizanii lui Baal a fost un conflict socio-economic de ideologii mai degrabă decât un dezacord de credințe religioase.

Locuitorii Palestinei aveau atitudini diferite cu privire la proprietatea privată a pământului. Triburile meridionale sau rătăcitoare din Arabia (yahwiștii) considerau pământul ca fiind inalienabil - ca pe un dar făcut clanului de către Deitate. Ele socoteau că pământul nu trebuia să fie nici vândut, nici ipotecat. „Yahweh a vorbit și a spus: pământul nu va fi vândut, căci pământul este al meu.”

Canaanii din nord (baaliții) mai stabili cumpărau, vindeau și ipotecau pământurile lor fără nici o restricție. Cuvântul Baal înseamnă proprietate. Cultul lui Baal era întemeiat pe două doctrine principale: în primul rând, validitatea schimburilor de bunuri, a contractelor și a pactelor - dreptul de a cumpăra și de a vinde pământuri; în al doilea rând, se presupunea că Baal trimitea ploaia - el era un zeu al fertilității solului. Recoltele bune depindeau de bunăvoința lui Baal. Cultul se preocupa în mare măsură de pământuri, de proprietatea lor și de fertilitatea lor.

În general, baaliții posedau pământuri, case și sclavi. Ei erau aristocrați moșieri și trăiau în orașe. Fiecare Baal avea locul său sacru, preoțimea sa și „femeile sale sfinte”, prostituatele rituale.

Din această divergență fundamentală a punctelor de vedere asupra pământurilor se nașteau implacabile antagonisme de atitudini sociale, economice, morale și religioase manifestate de canaanii și de evrei. Această controversă socio-economică nu a devenit o chestiune vădit religioasă înainte de epoca lui Ilie. Plecând de la intervenția acestui profet agresiv, lupta s-a derulat pe un

endeavored to stem the reactionary tide of spiritual decadence that had set in, and which continued disastrously after the war of separation. But these efforts to advance the Hebraic religion did not prosper until that determined and fearless warrior for righteousness, Elijah, began his teaching. Elijah restored to the northern kingdom a concept of God comparable with that held in the days of Samuel. Elijah had little opportunity to present an advanced concept of God; he was kept busy, as Samuel had been before him, overthrowing the altars of Baal and demolishing the idols of false gods. And he carried forward his reforms in the face of the opposition of an idolatrous monarch; his task was even more gigantic and difficult than that which Samuel had faced.

97:2.2 (1064.3) When Elijah was called away, Elisha, his faithful associate, took up his work and, with the invaluable assistance of the little-known Micah, kept the light of truth alive in Palestine.

97:2.3 (1064.4) But these were not times of progress in the concept of Deity. Not yet had the Hebrews ascended even to the Mosaic ideal. The era of Elijah and Elisha closed with the better classes returning to the worship of the supreme Yahweh and witnessed the restoration of the idea of the Universal Creator to about that place where Samuel had left it.

3. YAHWEH AND BAAL

97:3.1 (1064.5) The long-drawn-out controversy between the believers in Yahweh and the followers of Baal was a socioeconomic clash of ideologies rather than a difference in religious beliefs.

97:3.2 (1064.6) The inhabitants of Palestine differed in their attitude toward private ownership of land. The southern or wandering Arabian tribes (the Yahwehites) looked upon land as an inalienable — as a gift of Deity to the clan. They held that land could not be sold or mortgaged. “Yahweh spoke, saying, ‘The land shall not be sold, for the land is mine.’”

97:3.3 (1064.7) The northern and more settled Canaanites (the Baalites) freely bought, sold, and mortgaged their lands. The word Baal means owner. The Baal cult was founded on two major doctrines: First, the validation of property exchange, contracts, and covenants — the right to buy and sell land. Second, Baal was supposed to send rain — he was a god of fertility of the soil. Good crops depended on the favor of Baal. The cult was largely concerned with *land*, its ownership and fertility.

97:3.4 (1065.1) In general, the Baalites owned houses, lands, and slaves. They were the aristocratic landlords and lived in the cities. Each Baal had a sacred place, a priesthood, and the “holy women,” the ritual prostitutes.

97:3.5 (1065.2) Out of this basic difference in the regard for land, there evolved the bitter antagonisms of social, economic, moral, and religious attitudes exhibited by the Canaanites and the Hebrews. This socioeconomic controversy did not become a definite religious issue until the times of Elijah. From the days of this aggressive prophet the issue was fought out on more

plan mai strict religios - Yahweh contra lui Baal - și s-a încheiat prin victoria lui Yahweh și prin împingerea subsecventă către monoteism.

Ilie a trecut controversa Yahweh-Baal de la aspectul funciar la aspectul religios al ideologiilor ebraice și canaanite. Când Ahab l-a asasinat pe Naboth și pe familia sa în urma intrigii de a pune stăpânire pe pământul lor, Ilie a atacat străvechile moravuri funciare; el le-a transformat într-o chestiune morală și și-a lansat vigoasă lui campanie contra baaliților. Aceasta a fost, de asemenea, și o luptă a oamenilor de la țară împotriva dominației celor de la oraș. În principal, sub influența lui Ilie s-a ajuns ca Yahweh să devină Elohim. Profetul a început ca reformator agrar și a terminat prin a exalta Deitatea. Zeii Baal erau numeroși, în timp ce Yahweh era unic-monoteismul triumfa asupra politeismului.

4. AMOS ȘI OSEA

O mare etapă a fost parcursă de Amos în tranziția dintre zeul tribal - zeul care fusese atât de mult timp servit prin sacrificii și prin ceremonii, Yahweh al primilor evrei - și un Dumnezeu care pedepsea crima și imoralitatea chiar și la propriul său popor. A apărut Amos, care venea dinspre colinele din sud, pentru a denunța criminalitatea, patima beției, opresiunea și imoralitatea triburilor din nord. Niciodată, de la epoca lui Moise, în Palestina nu mai fuseseră proclamate adevăruri atât de răsunătoare.

Amos nu s-a limitat numai să restaureze sau să aplice reforme; el a descoperit, de asemenea, noi concepte ale Deității. El a repetat cu privire la Dumnezeul multe proclamații făcute deja de predecesorii lui, și a atacat cu curaj credința într-o Ființă Divină care îngăduia păcatul la propriul său popor așazis ales. Pentru prima oară de la epoca lui Melchizedek, urechile umane auzeau denunțarea dublului criteriu al justiției și al moralității naționale. Pentru prima oară în istoria lor, evrei au auzit cu urechile lor că propriul lor Dumnezeu Yahweh nu tolera crima și păcatul în viața lor mai mult decât în cea a membrilor oricăror alte popoare. Amos a avut viziunea Dumnezeului sever și just al lui Samuel și al lui Ilie, dar el a văzut și un Dumnezeu care nu făcea nici o distincție între evrei și orice altă națiune atunci când venea să pedepsească nelegiuirea. Acesta era un atac direct împotriva doctrinei egoiste a „poporului ales”, și mulți evrei din epocă au fost profund ofențați.

Amos a zis: „Căutați-l pe cel care a format munții și a făcut să bată vântul, cel care a format Pleiadele și Orionul, care preschimbă dimineața umbra nopții și face ziua la fel de întunecată ca și noaptea”. Denunțându-i pe contemporanii lui oportuniști, religioși doar pe jumătate, și uneori imorali, el a căutat să descrie justiția inexorabilă a unui Yahweh neschimbător zicând despre răufăcători: „Chiar dacă ei pătrund până în infern, de acolo mâna mea îi va lua, și chiar dacă urcă în ceruri, de acolo eu îi voi face să cadă”. „Și chiar dacă ei ajung în captivitate înaintea inamicilor lor, acolo eu voi impune sabia justiției, și ea îi va tăia.” Amos și-a înfricoșat și mai mult auditorii îndreptând spre ei un deget reprobator și acuzator, și declarând în numele lui Yahweh: „Cu siguranță nu voi uita niciodată nici una dintre lucrările voastre”. „Eu voi cerne casa Israelului

strictly religious lines — Yahweh vs. Baal — and it ended in the triumph of Yahweh and the subsequent drive toward monotheism.

97:3.6 (1065.3) Elijah shifted the Yahweh-Baal controversy from the land issue to the religious aspect of Hebrew and Canaanite ideologies. When Ahab murdered the Naboths in the intrigue to get possession of their land, Elijah made a moral issue out of the olden land mores and launched his vigorous campaign against the Baalites. This was also a fight of the country folk against domination by the cities. It was chiefly under Elijah that Yahweh became Elohim. The prophet began as an agrarian reformer and ended up by exalting Deity. Baals were many, Yahweh was *one* — monotheism won over polytheism.

4. AMOS AND HOSEA

97:4.1 (1065.4) A great step in the transition of the tribal god — the god who had so long been served with sacrifices and ceremonies, the Yahweh of the earlier Hebrews — to a God who would punish crime and immorality among even his own people, was taken by Amos, who appeared from among the southern hills to denounce the criminality, drunkenness, oppression, and immorality of the northern tribes. Not since the times of Moses had such ringing truths been proclaimed in Palestine.

97:4.2 (1065.5) Amos was not merely a restorer or reformer; he was a discoverer of new concepts of Deity. He proclaimed much about God that had been announced by his predecessors and courageously attacked the belief in a Divine Being who would countenance sin among his so-called chosen people. For the first time since the days of Melchizedek the ears of man heard the denunciation of the double standard of national justice and morality. For the first time in their history Hebrew ears heard that their own God, Yahweh, would no more tolerate crime and sin in their lives than he would among any other people. Amos envisioned the stern and just God of Samuel and Elijah, but he also saw a God who thought no differently of the Hebrews than of any other nation when it came to the punishment of wrongdoing. This was a direct attack on the egoistic doctrine of the “chosen people,” and many Hebrews of those days bitterly resented it.

97:4.3 (1065.6) Said Amos: “He who formed the mountains and created the wind, seek him who formed the seven stars and Orion, who turns the shadow of death into the morning and makes the day dark as night.” And in denouncing his half-religious, timeserving, and sometimes immoral fellows, he sought to portray the inexorable justice of an unchanging Yahweh when he said of the evildoers: “Though they dig into hell, thence shall I take them; though they climb up to heaven, thence will I bring them down.” “And though they go into captivity before their enemies, thence will I direct the sword of justice, and it shall slay them.” Amos further startled his hearers when, pointing a reproving and accusing finger at them, he declared in the name of Yahweh: “Surely I will never forget any of your works.” “And I will sift the house of Israel among all nations as

printre toate națiunile, așa cum se strecoară făina printr-o sită”.

Amos a proclamat că Yahweh era „Dumnezeul tuturor națiunilor” și i-a avertizat pe israeliți că ritualul nu trebuia să ia locul dreptății. Înainte ca acest curajos învățător să fie ucis cu pietre, el răspândise destul sâmbure de adevăr pentru a salva doctrina supremului Yahweh; el asigurase continuarea evoluției revelației lui Melchizedek.

Osea l-a urmat pe Amos și doctrina sa a unui Dumnezeu universal al justiției, reînviind conceptul mozaic al unui Dumnezeu al iubirii. Osea a predicat iertarea prin cântă, iar nu prin sacrificiu. El a proclamat o evanghelie a bunăvoinței afectuoase și a îndurării divine zicând: „Eu vă voi logodi cu mine pentru totdeauna, da, eu vă voi logodi cu mine în dreptate și în judecată și în bunăvoință afectuoasă și în îndurare. Vă voi logodi cu mine chiar și în fidelitate.” „Îi voi iubi nestânjenit, căci mânia mea este potolită.”

Osea a continuat cu fidelitate avertismentele morale ale lui Amos spunând despre Dumnezeu: „Eu îi voi mostra după voia mea.” Dar israeliții au considerat ca pe o cruzime care friza trădarea cuvintele pe care le-a pronunțat el: „Le voi zice celor care nu erau poporul meu: voi sunteți poporul meu; iar ei vor zice: tu ești Dumnezeul nostru.” El a continuat să predice cântă și iertarea zicând: „Eu voi vindeca recăderea lor în greșală. Îi voi iubi sincer, căci mânia mea a fost abătută.” Osea a proclamat constant speranța și iertarea. Substanța mesajului său a fost întotdeauna: „Eu voi avea îndurare față de poporul meu. Ei nu vor cunoaște alt Dumnezeu decât pe mine, căci nu există alt mântuitor în afară de mine.”

Amos a însușit conștiința națională a evreilor, făcându-i să recunoască că Yahweh nu va ierta crima și păcatul printre ei sub pretextul că ei erau presupuși a fi poporul ales. În același timp, a făcut să răsunete notele uverturii acordurilor îndurătoare ulterioare ale compasiunii divine și ale bunăvoinței afectuoase, care au fost atât de fermecător cântate de Isaia și de tovarășii lui.

5. PRIMUL ISAIA

Aceasta a fost o epocă în care unii proclamau amenințări cu pedeapsa pentru păcatele personale și pentru crimele naționale ale clanurilor din nord, în timp ce alții preziceau calamitățile ca pedeapsă a nelegiuirilor regatului din sud. În urma acestei treziri a conștiinței și a actului de conștiință ale celor două națiuni ebraice, și-a făcut apariția primul Isaia.

Isaia a continuat să predice natura eternă a lui Dumnezeu, înțelepciunea sa infinită, perfecțiunea imuabilă cu care te puteai bizui pe el. El îl reprezenta pe Dumnezeul Israelului ca zicând: „Eu voi potrivi cu exactitate judecata și voi alinia dreptatea după firul de plumb.” „Domnul vă va ușura de amărăciunile voastre, de frica voastre și de dura servitute în care a fost făcut omul să servească.” „Urechile voastre vor auzi un cuvânt pronunțat înapoia voastră și care va zice: iată calea, mergi pe ea.” „Iată, Dumnezeu este salvarea mea; voi avea încredere și nu voi fi înfricoșat, căci Domnul este forța mea și cântecul meu.” „Veniți la mine

wheat is sifted in a sieve.”

97:4.4 (1066.1) Amos proclaimed Yahweh the “God of all nations” and warned the Israelites that ritual must not take the place of righteousness. And before this courageous teacher was stoned to death, he had spread enough leaven of truth to save the doctrine of the supreme Yahweh; he had insured the further evolution of the Melchizedek revelation.

97:4.5 (1066.2) Hosea followed Amos and his doctrine of a universal God of justice by the resurrection of the Mosaic concept of a God of love. Hosea preached forgiveness through repentance, not by sacrifice. He proclaimed a gospel of loving-kindness and divine mercy, saying: “I will betroth you to me forever; yes, I will betroth you to me in righteousness and judgment and in loving-kindness and in mercies. I will even betroth you to me in faithfulness.” “I will love them freely, for my anger is turned away.”

97:4.6 (1066.3) Hosea faithfully continued the moral warnings of Amos, saying of God, “It is my desire that I chastise them.” But the Israelites regarded it as cruelty bordering on treason when he said: “I will say to those who were not my people, ‘you are my people’; and they will say, ‘you are our God.’” He continued to preach repentance and forgiveness, saying, “I will heal their backsliding; I will love them freely, for my anger is turned away.” Always Hosea proclaimed hope and forgiveness. The burden of his message ever was: “I will have mercy upon my people. They shall know no God but me, for there is no savior beside me.”

97:4.7 (1066.4) Amos quickened the national conscience of the Hebrews to the recognition that Yahweh would not condone crime and sin among them because they were supposedly the chosen people, while Hosea struck the opening notes in the later merciful chords of divine compassion and loving-kindness which were so exquisitely sung by Isaiah and his associates.

5. THE FIRST ISAIAH

97:5.1 (1066.5) These were the times when some were proclaiming threatenings of punishment against personal sins and national crime among the northern clans while others predicted calamity in retribution for the transgressions of the southern kingdom. It was in the wake of this arousal of conscience and consciousness in the Hebrew nations that the first Isaiah made his appearance.

97:5.2 (1066.6) Isaiah went on to preach the eternal nature of God, his infinite wisdom, his unchanging perfection of reliability. He represented the God of Israel as saying: “Judgment also will I lay to the line and righteousness to the plummet.” “The Lord will give you rest from your sorrow and from your fear and from the hard bondage wherein man has been made to serve.” “And your ears shall hear a word behind you, saying, ‘this is the way, walk in it.’” “Behold God is my salvation; I will trust and not be afraid, for the Lord is my strength and my song.” “‘Come now and let us reason together,’ says the Lord, ‘though your sins be as scarlet, they shall be as white

și să ne gândim împreună, zice Domnul: dacă păcatele voastre sunt stacojii, ele vor deveni albe ca neaua; dacă sunt roșii ca și cărmăzul, ele vor fi ca lâna.”

Vorbind sufletelor înfometate ale evreilor chinuți de frică, acest profet a spus: „Ridică-te și strălucește, căci lumina ta a venit și gloria Domnului s-a ridicat deasupra ta.” „Spiritul Domnului este deasupra mea pentru că el m-a uns ca să aduc veștile bune celor blajini; el m-a trimis să-i alin pe cei care au inima sfărâmată, ca să le proclam libertatea celor captivi, și deschiderea închisorii celor care sunt încătușați.” „Eu mă voi bucura enorm în Domnul, sufletul meu va fi voios în Dumnezeuul meu, căci el m-a îmbrăcat cu veștmintele mântuirii și m-a acoperit cu roba sa de dreptate.” „În toate durerile lor, el a fost îndurerat, iar îngerul prezenței sale i-a salvat. În iubirea sa și în mila sa, el i-a izbăvit.”

Acest Isaia a fost urmat pe Micah și pe Obadiah, care au confirmat și au înfrumusețat evanghelia lui care satisfăcea sufletul. Acești doi bravi mesageri au denunțat cu îndrăzneală ritualul practicat de evreii de sub dominația preoților, și a atacat cu neînfricare toate sistemele sacrificiale.

Micah i-a criticat pe „șefii care judecau pentru plocoane, pe preoții care își ofereau învățătura pentru un venit și pe profeții care făceau profeții pentru bani.” El propovăduia venirea unei zile în care ființele vor fi libere de superstiții și de obscurantism clerical, zicând: „Fiecare om se va așeza sub propria sa viță și nimic nu îl va speria, căci fiecare va trăi după înțelegerea pe care o are despre Dumnezeu.”

Substanța mesajului lui Micah a fost mereu: „Să vin eu înaintea lui Dumnezeu cu ofrande arse? Va vrea Domnul să primească o mie de berbeci sau zece mii de râuri de ulei? Să-mi dau eu primul meu născut pentru nelegiuirea mea, rodul corpului meu pentru păcatul sufletului meu? El mi-a arătat, o omule, ceea ce este bun. Și ce pretinde Domnul din partea ta decât ca tu să acționezi cu justețe, să iubești îndurarea și să mergi umil cu Dumnezeuul tău.” Aceasta a fost într-adevăr o mare epocă; acestea au fost cu adevărat vremuri pasionante în decursul cărora muritorii au înțeles, și unii au ajuns până și la a crede, aceste mesaje emancipatoare de cu peste două mii cinci sute de ani în urmă. Fără rezistența îndârjită a preoților, acești învățători ar fi abolit tot ceremonialul sângeros al ritualului evreu de adorare.

6. IEREMIA NEÎNFRICATUL

Mai mulți învățători continuau să expună evanghelia lui Isaia, dar i-a revenit lui Ieremia să depășească cu îndrăzneală etapa următoare de internaționalizare a lui Yahweh, Dumnezeuul evreilor.

Ieremia a declarat cu cutezanță că Yahweh nu era de partea evreilor în războaiele lor militare contra altor națiuni. El a afirmat că Yahweh era Dumnezeuul întregului pământ, al tuturor națiunilor și al tuturor popoarelor. Învățătura lui Ieremia a fost un crescendo al fluxului pentru internaționalizarea Dumnezeuului Israelului. Acest predicator neînfricat a proclamat o dată pentru totdeauna că Yahweh era Dumnezeuul tuturor națiunilor, și că nu exista nici un Osiris pentru egipteni, nici Bel pentru babilonieni, nici Assur pentru asirieni, nici Dagon pentru filistenii. În această epocă și mai târziu,

as snow; though they be red like the crimson, they shall be as wool.”

97:5.3 (1066.7) Speaking to the fear-ridden and soul-hungry Hebrews, this prophet said: “Arise and shine, for your light has come, and the glory of the Lord has risen upon you.” “The spirit of the Lord is upon me because he has anointed me to preach good tidings to the meek; he has sent me to bind up the brokenhearted, to proclaim liberty to the captives and the opening of the prison to those who are bound.” “I will greatly rejoice in the Lord, my soul shall be joyful in my God, for he has clothed me with the garments of salvation and has covered me with his robe of righteousness.” “In all their afflictions he was afflicted, and the angel of his presence saved them. In his love and in his pity he redeemed them.”

97:5.4 (1067.1) This Isaiah was followed by Micah and Obadiah, who confirmed and embellished his soul-satisfying gospel. And these two brave messengers boldly denounced the priest-ridden ritual of the Hebrews and fearlessly attacked the whole sacrificial system.

97:5.5 (1067.2) Micah denounced “the rulers who judge for reward and the priests who teach for hire and the prophets who divine for money.” He taught of a day of freedom from superstition and priestcraft, saying: “But every man shall sit under his own vine, and no one shall make him afraid, for all people will live, each one according to his understanding of God.”

97:5.6 (1067.3) Ever the burden of Micah’s message was: “Shall I come before God with burnt offerings? Will the Lord be pleased with a thousand rams or with ten thousand rivers of oil? Shall I give my first-born for my transgression, the fruit of my body for the sin of my soul? He has shown me, O man, what is good; and what does the Lord require of you but to do justly and to love mercy and to walk humbly with your God.” And it was a great age; these were indeed stirring times when mortal man heard, and some even believed, such emancipating messages more than two and a half millenniums ago. And but for the stubborn resistance of the priests, these teachers would have overthrown the whole bloody ceremonial of the Hebrew ritual of worship.

6. JEREMIAH THE FEARLESS

97:6.1 (1067.4) While several teachers continued to expound the gospel of Isaiah, it remained for Jeremiah to take the next bold step in the internationalization of Yahweh, God of the Hebrews.

97:6.2 (1067.5) Jeremiah fearlessly declared that Yahweh was not on the side of the Hebrews in their military struggles with other nations. He asserted that Yahweh was God of all the earth, of all nations and of all peoples. Jeremiah’s teaching was the crescendo of the rising wave of the internationalization of the God of Israel; finally and forever did this intrepid preacher proclaim that Yahweh was God of all nations, and that there was no Osiris for the Egyptians, Bel for the Babylonians, Ashur for the Assyrians, or Dagon for the Philistines. And thus did the religion of the Hebrews share in that renaissance

religia evreilor a participat astfel la renașterea monoteismului în toată lumea; în sfârșit, conceptul de Yahweh se ridicase la un nivel al Deității de demnitate planetară și chiar și cosmică. Totuși, mulți tovarăși ai lui Ieremia au găsit dificil să-l conceapă pe Yahweh independent de națiunea ebraică.

Ieremia a făcut și predici despre Dumnezeuul just și iubitor descris de Isaia; el a declarat: „Da, eu v-am iubit cu o dragoste eternă; de aceea v-am arătat o bunăvoință afectuoasă.” „Căci el nu le aduce necazuri de bunăvoie copiilor oamenilor.”

Acest profet cutezător a mai zis: „Domnul nostru este drept, mare în sfaturile lui, și puternic în lucrările lui. Ochii lui sunt deschiși peste toate căile tuturor fiilor oamenilor pentru a-i da fiecăruia după căile sale și după rodul acțiunilor sale.” Dar cuvintele următoare, pronunțate în cursul asediului Ierusalimului, au fost considerate ca o trădare, ca o blasfemie: „Și, acum, eu am lăsat aceste ținuturi în mâinile lui Nabucodonosor, regele Babilonului, servitorul meu.” Când Ieremia a recomandat predarea orașului, preoții și conducătorii civili l-au azvârlit în noroiul unui sumbru fund de temniță subterană.

7. AL DOILEA ISAIA

Distrugerea națiunii lor și captivitatea evreilor în Mesopotamia s-ar fi dovedit de mare folos în teologia lor în expansiune dacă nu ar fi existat acțiunea fermă a preoților lor. Națiunea ebraică sucombise înaintea armatelor Babilonului, și acel Yahweh naționalist al ei suferise de pe urma predicilor internaționaliste ale conducătorilor spirituali. Resentimentul cauzat de pierderea zeului lor național a fost ceea ce i-a determinat pe preoți să meargă atât de departe în născocirea fabulelor și în multiplicarea evenimentelor de aparență miraculoasă în istoria ebraică; ei s-au străduit să-i restabilească pe iudei ca popor ales chiar și sub aspectul ideii noi și mai vaste al unui Dumnezeu al cărui internaționalizare s-a extins la toate națiunile.

În cursul captivității lor, iudeii au fost foarte influențați de tradițiile și de legendele babiloniene. Trebuie totuși remarcat că ei au îmbunătățit sistematic tonul moral și semnificația spirituală a istoriei caldeene pe care au adoptat-o, deși ei deformaseră invariabil aceste legende pentru a le face să se răsfrângă onoarea și gloria asupra ascendenței și istoriei Israelului.

Preoții și scribii evrei nu aveau în minte decât o singură idee, și anume aceea de a reabilita națiunea iudee, de a glorifica tradițiile ebraice și de a exalta istoria lor rasială. Dacă încearcă cineva vreun resentiment înaintea faptului că acești preoți au insuflat ideile lor eronate într-o atât de mare parte a lumii occidentale, trebuie reamintit faptul că ei nu au făcut-o în mod intenționat. Ei nu pretindeau nici că ar scrie dintr-o inspirație nici că ar redacta o carte sacră. Ei pregăteau pur și simplu un manual destinat să reanime curajul care slăbea al tovarășilor lor din captivitate. Ei aveau categoric drept scop îmbunătățirea spiritului național și ridicarea moralului compatrioților lor. Oamenilor de mai târziu le-a revenit sarcina de a reuni aceste scrieri, precum și altele, într-o carte ghid ale cărei învățături erau presupuse infailibile.

of monotheism throughout the world at about and following this time; at last the concept of Yahweh had ascended to a Deity level of planetary and even cosmic dignity. But many of Jeremiah's associates found it difficult to conceive of Yahweh apart from the Hebrew nation.

97:6.3 (1067.6) Jeremiah also preached of the just and loving God described by Isaiah, declaring: “Yes, I have loved you with an everlasting love; therefore with loving-kindness have I drawn you.” “For he does not afflict willingly the children of men.”

97:6.4 (1067.7) Said this fearless prophet: “Righteous is our Lord, great in counsel and mighty in work. His eyes are open upon all the ways of all the sons of men, to give every one according to his ways and according to the fruit of his doings.” But it was considered blasphemous treason when, during the siege of Jerusalem, he said: “And now have I given these lands into the hand of Nebuchadnezzar, the king of Babylon, my servant.” And when Jeremiah counseled the surrender of the city, the priests and civil rulers cast him into the miry pit of a dismal dungeon.

7. THE SECOND ISAIAH

97:7.1 (1068.1) The destruction of the Hebrew nation and their captivity in Mesopotamia would have proved of great benefit to their expanding theology had it not been for the determined action of their priesthood. Their nation had fallen before the armies of Babylon, and their nationalistic Yahweh had suffered from the international preachments of the spiritual leaders. It was resentment of the loss of their national god that led the Jewish priests to go to such lengths in the invention of fables and the multiplication of miraculous appearing events in Hebrew history in an effort to restore the Jews as the chosen people of even the new and expanded idea of an internationalized God of all nations.

97:7.2 (1068.2) During the captivity the Jews were much influenced by Babylonian traditions and legends, although it should be noted that they unflinchingly improved the moral tone and spiritual significance of the Chaldean stories which they adopted, notwithstanding that they invariably distorted these legends to reflect honor and glory upon the ancestry and history of Israel.

97:7.3 (1068.3) These Hebrew priests and scribes had a single idea in their minds, and that was the rehabilitation of the Jewish nation, the glorification of Hebrew traditions, and the exaltation of their racial history. If there is resentment of the fact that these priests have fastened their erroneous ideas upon such a large part of the Occidental world, it should be remembered that they did not intentionally do this; they did not claim to be writing by inspiration; they made no profession to be writing a sacred book. They were merely preparing a textbook designed to bolster up the dwindling courage of their fellows in captivity. They were definitely aiming at improving the national spirit and morale of their compatriots. It remained for later-day men to assemble these and other writings into a guide book of supposedly infallible teachings.

Preoții iudei utilizau cu degajare aceste scrieri după întoarcerea lor din captivitate, dar influența lor asupra tovarășilor din captivitate a fost foarte mult împiedicată de prezența unui tânăr și de neîmblânzit profet, Isaia al doilea, care era pe deplin convertit la Dumnezeuul justiției, al iubirii, al dreptății și al îndurării al lui Isaia dinainte de ei. El credea, de asemenea, ca și Ieremia, că Yahweh devenise Dumnezeuul tuturor națiunilor. El a predicat aceste teorii despre natura lui Dumnezeu cu un succes atât de însemnat, încât el a realizat la fel de multe convertiri printre iudei cât și printre cei care îi deportaseră. Acest tânăr predicator a lăsat în scris învățăturile sale pe care preoții ostili și neîndurători au căutat să le disocieze complet de el; totuși, din respectul pur și simplu pentru frumusețea și măreția lor, învățăturile celui de-al doilea Isaia au fost încorporate în scrierile primului Isaia. Ele formează acum capitolele de la 40 la 55 incluse în cartea care poartă acest nume.

De la Machiventa până la epoca lui Isus, nici un profet sau învățător religios nu a atins înaltul concept de Dumnezeu pe care al doilea Isaia l-a proclamat în cursul perioadei de captivitate. Pentru acest conducător spiritual, nu era vorba de un Dumnezeu meschin, antropomorf, creat de oameni: „Iată, eu adun insulele ca pe firele de praf.” „Așa cum cerurile sunt mai înalte decât pământul, căile mele sunt mai înalte decât gândurile voastre.” Machiventa Melchizedek putea în sfârșit să-i vadă pe învățătorii umani proclamând muritorilor un Dumnezeu autentic. La fel ca primul Isaia, acest conducător a predicat un Dumnezeu care ar fi creat universul și care continuă să-l mențină. „Eu am creat pământul, eu am pus omul pe el. Eu nu l-am creat degeaba, ci l-am format ca să fie locuit.” „Eu sunt cel dintâi și cel din urmă; nu este nici un Dumnezeu în afară de mine.” Vorbind în numele Domnului Dumnezeu al Israelului, acest nou profet a zis: „Cerurile pot să dispară și pământul să îmbătrânească, dar dreptatea mea va subzista întotdeauna și salvarea mea va dăinui din generație în generație.” „Nu-ți fie teamă, căci eu sunt cu tine; să nu ai frică, căci eu sunt Dumnezeul tău.” „Nu este nici un Dumnezeu în afară de mine - un Dumnezeu just și un Salvator.”

Captivii evrei au fost îmbărbătați, la fel ca alte milioane și milioane de alți oameni de atunci, atunci când auzeau cuvinte precum: „Astfel a zis Domnul, eu te-am creat, eu te-am izbăvit, eu te-am numit cu numele tău, tu ești al meu.” „Atunci când vei trece prin ape, eu voi fi cu tine, căci tu ești prețios vederii mele.” „O femeie poate ea să-și uite copilul ei de țâță și să nu aibă milă pentru fiul ei? Da, ea poate să uite, însă, eu nu-mi voi uita copiii, căci iată, eu am gravat numele lor pe palma mâinilor mele, și chiar i-am acoperit cu umbra mâinilor mele.” „Cel rău să-și abandoneze căile, iar omul nedrept gândurile sale, și să se reîntoarcă la Domnul, căci el îi va arăta mila sa; să revină la Domnul nostru, căci el iartă din plin.”

Ascultați din nou evanghelia acestei noi revelații a Dumnezeuului Salemului: „El își va paște turma ca un cioban; el va aduna miei în brațele sale și îi va purta în sânul său. El dă tărie celor slabi și sporește forța celor neputincioși. Celor care îl așteaptă, Domnul le va reînnoi vigoarea; ei se vor înălța în zbor, asemeni vulturilor; ei vor alerga și nu vor fi slăbiți.”

97:7.4 (1068.4) The Jewish priesthood made liberal use of these writings subsequent to the captivity, but they were greatly hindered in their influence over their fellow captives by the presence of a young and indomitable prophet, Isaiah the second, who was a full convert to the elder Isaiah's God of justice, love, righteousness, and mercy. He also believed with Jeremiah that Yahweh had become the God of all nations. He preached these theories of the nature of God with such telling effect that he made converts equally among the Jews and their captors. And this young preacher left on record his teachings, which the hostile and unforgiving priests sought to divorce from all association with him, although sheer respect for their beauty and grandeur led to their incorporation among the writings of the earlier Isaiah. And thus may be found the writings of this second Isaiah in the book of that name, embracing chapters forty to fifty-five inclusive.

97:7.5 (1068.5) No prophet or religious teacher from Machiventa to the time of Jesus attained the high concept of God that Isaiah the second proclaimed during these days of the captivity. It was no small, anthropomorphic, man-made God that this spiritual leader proclaimed. "Behold he takes up the isles as a very little thing." "And as the heavens are higher than the earth, so are my ways higher than your ways and my thoughts higher than your thoughts."

97:7.6 (1069.1) At last Machiventa Melchizedek beheld human teachers proclaiming a real God to mortal man. Like Isaiah the first, this leader preached a God of universal creation and upholding. "I have made the earth and put man upon it. I have created it not in vain; I formed it to be inhabited." "I am the first and the last; there is no God beside me." Speaking for the Lord God of Israel, this new prophet said: "The heavens may vanish and the earth wax old, but my righteousness shall endure forever and my salvation from generation to generation." "Fear you not, for I am with you; be not dismayed, for I am your God." "There is no God beside me — a just God and a Savior."

97:7.7 (1069.2) And it comforted the Jewish captives, as it has thousands upon thousands ever since, to hear such words as: "Thus says the Lord, 'I have created you, I have redeemed you, I have called you by your name; you are mine.'" "When you pass through the waters, I will be with you since you are precious in my sight." "Can a woman forget her suckling child that she should not have compassion on her son? Yes, she may forget,

Acest Isaia a condus o vastă propagandă evanghelică în favoarea conceptului lărgit al unui Yahweh suprem. El a rivalizat cu Moise prin elocvența cu care el l-a descris pe Domnul Dumnezeu al Israelului ca fiind Creatorul Universal. El a făcut o descriere poetică a atributelor infinite ale Tatălui Universal. Nu mai fusese niciodată formulată o declarație mai frumoasă cu privire la Tatăl celest. Pentru același motiv ca și Psalmii, scrierile lui Isaia se numără printre prezentările cele mai sublime și cele mai veridice ale conceptului spiritual de Dumnezeu care ajunsese vreodată la urechile muritorilor înainte de venirea lui Mihail pe Urantia. Ascultați portretul pe care îl face el Deității: „Eu sunt înaltul și sublimul care locuiește în eternitate.” „Eu sunt cel dintâi și cel din urmă, și nu mai există nici un alt Dumnezeu în afară de mine.” „Iar mâna Domnului nu este atât de scurtă încât să nu poată salva, nici urechea sa atât de astupată încât să-l împiedice să audă.” Și a existat o nouă doctrină pentru populațiile iudee, aceea de a-l auzi pe acest profet blajin, dar plin de autoritate, stăruind în predicarea lui despre constanța divină, fidelitatea lui Dumnezeu. El a declarat că „Dumnezeu nu ar uita și nu ar abandona.”

Acest îndrăzneț învățător a proclamat că omul avea o relație apropiată cu Dumnezeu. „Eu creez pentru gloria mea pe fiecare dintre cei care se numesc cu numele meu, și care proclamă slava mea. Sunt eu, da, eu, cel care șterge nelegiuirile lor, care au ținut seama de mine, și nu-mi voi aminti de păcatele lor.”

Ascultați-l pe acest mare evreu demolând conceptul unui Dumnezeu național, pe când în glorie el proclamă divinitatea Tatălui universal despre care zice: „Cerurile sunt tronul meu, și pământul este scăunelul pe care îmi țin picioarele.” Și Dumnezeul lui Isaia nu era mai puțin sfânt, just, maiestuos sau insondabil. Conceptul unui Yahweh mâniaș, răzbunător și gelos al beduinilor din deșert aproape că a dispărut. Un nou concept al lui Yahweh suprem și universal a apărut în mintea muritorilor, pentru a nu mai fi niciodată pierdut din vedere de omenire. Realizarea justiției divine începuse distrugerea magiei primitive și a fricii biologice. Omul este în sfârșit introdus într-un univers al legii și al ordinii, și este prezentat unui Dumnezeu universal care posedă atribute fiabile și finale.

yet will I not forget my children, for behold I have graven them upon the palms of my hands; I have even covered them with the shadow of my hands.” “Let the wicked forsake his ways and the unrighteous man his thoughts, and let him return to the Lord, and he will have mercy upon him, and to our God, for he will abundantly pardon.”

97:7.8 (1069.3) Listen again to the gospel of this new revelation of the God of Salem: “He shall feed his flock like a shepherd; he shall gather the lambs in his arms and carry them in his bosom. He gives power to the faint, and to those who have no might he increases strength. Those who wait upon the Lord shall renew their strength; they shall mount up with wings as eagles; they shall run and not be weary; they shall walk and not faint.”

97:7.9 (1069.4) This Isaiah conducted a far-flung propaganda of the gospel of the enlarging concept of a supreme Yahweh. He vied with Moses in the eloquence with which he portrayed the Lord God of Israel as the Universal Creator. He was poetic in his portrayal of the infinite attributes of the Universal Father. No more beautiful pronouncements about the heavenly Father have ever been made. Like the Psalms, the writings of Isaiah are among the most sublime and true presentations of the spiritual concept of God ever to greet the ears of mortal man prior to the arrival of Michael on Urantia. Listen to his portrayal of Deity: “I am the high and lofty one who inhabits eternity.” “I am the first and the last, and beside me there is no other God.” “And the Lord’s hand is not shortened that it cannot save, neither his ear heavy that it cannot hear.” And it was a new doctrine in Jewry when this benign but commanding prophet persisted in the preachment of divine constancy, God’s faithfulness. He declared that “God would not forget, would not forsake.”

97:7.10 (1069.5) This daring teacher proclaimed that man was very closely related to God, saying: “Every one who is called by my name I have created for my glory, and they shall show forth my praise. I, even I, am he who blots out their transgressions for my own sake, and I will not remember their sins.”

Iar acest predicator al unui Dumnezeu celest nu a încetat niciodată să proclame acest Dumnezeu al iubirii. „Eu locuiesc în înaltul și sfântul loc, și, de asemenea, împreună cu cel al cărui spirit este pocăit și umil.” Acest mare învățător a mai adresat contemporanilor săi și alte cuvinte de încurajare: „Și Domnul te va călăuzi continuu și îți va satisface sufletul. Tu vei fi asemeni unei grădini irigate, asemeni unui izvor din care apa nu lipsește. Dacă inamicul vine peste tine ca o inundație, spiritul Domnului va ridica un zid de apărare împotriva lui.” O dată mai mult, evanghelia lui Melchizedek, distrugătoare a fricii, și religia Salemului, generând încrederea, a strălucit pentru binecuvântarea omenirii.

Clarvăzătorul și curajosul Isaia l-a eclipsat cu eficacitate pe acel Yahweh naționalist, prin portretizarea sa sublimă a maiestății și a omnipotenței universale a supremului Yahweh, Dumnezeu al iubirii, suveranul universului și Tatăl afectuos al întregii omeniri.

De la aceste zile memorabile, conceptul superior de Dumnezeu în Occident a înglobat mereu justiția universală, îndurarea divină și dreptatea eternă. Într-un limbaj superb și cu o grație incomparabilă, acest mare învățător l-a descris pe Creatorul atotputernic ca pe un Tată care iubește pe toată lumea.

Acest profet din vremea captivității a predicat compatrioților lui și străinilor multor națiuni care îl ascultau pe marginea fluviului în Babilon. Și acest al doilea Isaia a contribuit mult la neutralizarea a numeroase concepții false și egoiste din punct de vedere rasial ale misiunii lui Mesia cel făgăduit, dar el nu a reușit în întregime în eforturile sale. Dacă preoții nu s-ar fi adunat să clădească un naționalism rău conceput, învățăturile celor doi Isaia ar fi pregătit calea pentru recunoașterea și pentru primirea lui Mesia cel așteptat.

8. ISTORIA SFÂNTĂ ȘI ISTORIA PROFANĂ

Obişnuința de a considera relatarea experiențelor evreilor ca fiind istoria sfântă, iar operațiunile restului lumii ca fiind istoria profană este răspunzătoare pentru o mare parte a confuziei care există în mintea umană cu privire la interpretarea istoriei. Această dificultate se ivește pentru că nu există nici o istorie laică a iudeilor. În cursul exilului în Babilon, preoții au început să-și pregătească noua poveste a raporturilor, presupuse miraculoase, ale lui Dumnezeu cu evreii - istoria sfântă a Israelului așa cum este ea relatată în Vechiul Testament. După aceea, ei au distrus cu meticulozitate și cu desăvârșire arhivele existente ale treburilor ebraice - cărți cum ar fi „Faptele Regilor Israelului”, „Faptele Regilor lui Iuda”, precum și diverse documente mai mult sau mai puțin exacte de istorie a evreilor.

97:7.11 (1069.6) Hear this great Hebrew demolish the concept of a national God while in glory he proclaims the divinity of the Universal Father, of whom he says, “The heavens are my throne, and the earth is my footstool.” And Isaiah’s God was none the less holy, majestic, just, and unsearchable. The concept of the angry, vengeful, and jealous Yahweh of the desert Bedouins has almost vanished. A new concept of the supreme and universal Yahweh has appeared in the mind of mortal man, never to be lost to human view. The realization of divine justice has begun the destruction of primitive magic and biologic fear. At last, man is introduced to a universe of law and order and to a universal God of dependable and final attributes.

97:7.12 (1070.1) And this preacher of a supernal God never ceased to proclaim this *God of love*. “I dwell in the high and holy place, also with him who is of a contrite and humble spirit.” And still further words of comfort did this great teacher speak to his contemporaries: “And the Lord will guide you continually and satisfy your soul. You shall be like a watered garden and like a spring whose waters fail not. And if the enemy shall come in like a flood, the spirit of the Lord will lift up a defense against him.” And once again did the fear-destroying gospel of Melchizedek and the trust-breeding religion of Salem shine forth for the blessing of mankind.

97:7.13 (1070.2) The farseeing and courageous Isaiah effectively eclipsed the nationalistic Yahweh by his sublime portraiture of the majesty and universal omnipotence of the supreme Yahweh, God of love, ruler of the universe, and affectionate Father of all mankind. Ever since those eventful days the highest God concept in the Occident has embraced universal justice, divine mercy, and eternal righteousness. In superb language and with matchless grace this great teacher portrayed the all-powerful Creator as the all-loving Father.

97:7.14 (1070.3) This prophet of the captivity preached to his people and to those of many nations as they listened by the river in Babylon. And this second Isaiah did much to counteract the many wrong and racially egoistic concepts of the mission of the promised Messiah. But in this effort he was not wholly successful. Had the priests not dedicated themselves to the work of building up a misconceived nationalism, the teachings of the two Isaiahs would have prepared the way for the recognition and reception of the promised Messiah.

8. SACRED AND PROFANE HISTORY

97:8.1 (1070.4) The custom of looking upon the record of the experiences of the Hebrews as sacred history and upon the transactions of the rest of the world as profane history is responsible for much of the confusion existing in the human mind as to the interpretation of history. And this difficulty arises because there is no secular history of the Jews. After the priests of the Babylonian exile had prepared their new record of God’s supposedly miraculous dealings with the Hebrews, the sacred history of Israel as portrayed in the Old Testament, they carefully and completely destroyed the existing records of Hebrew affairs — such books as “The Doings of the Kings of Israel” and “The Doings of the Kings of Judah,” together with several other more or less accurate records of Hebrew history.

Pentru a înțelege în ce măsură presiunea zdrobitoare și constrângerea irezistibilă a istoriei laice îi teroriza pe iudeii captivi și guvernați de străini, astfel încât ei au încercat să rescrie și să refacă complet istoria lor, este bine să se treacă pe scurt în revistă darea de seamă a tulburătoarelor lor experiențe naționale. Trebuie amintit că iudeii nu au reușit să elaboreze o filozofie de viață adecvată și neteologică. Ei s-au luptat cu concepția lor originală și egipteană a răsplății divine pentru dreptate și a pedepselor severe pentru păcat. Dramatică istorie a lui Iov a fost oarecum un protest contra acestei filozofii eronate. Pesimismul franc al Ecclesiastului a fost o înțeleaptă reacție pământească contra acestor credințe prea optimiste în Providență.

Cinci sute de ani de suzeranitate a conducătorilor străini depășeau însă măsura chiar și pentru iudeii răbdători și îndurători. Profeții și preoții au început să strige: „Până când, Doamne, până când?” Când un iudeu onest cercetează Scripturile, confuzia din gândurile sale se agravează și mai mult. Un vechi vizionar făgăduise că Dumnezeu își va proteja și își va dezrobi „Poporul ales”. Amos formulase amenințarea că Dumnezeu va abandona Israelul dacă acest popor nu își va restabili criteriile dreptății naționale. Scribul Deuteronomului descrisese Marea Alegere - dintre bine și rău, dintre binecuvântare și blestem. Primul Isaia predicase un binefăcător rege-eliberator. Ieremia proclamase o eră a spiritului dreptății interioare - alianța scrisă pe tăblițele inimii. Al doilea Isaia vorbise de mântuirea prin sacrificiu și prin răscumpărare. Ezechiel proclamase izbăvirea prin serviciul devoțional, iar Ezra promisese prosperitatea prin adevărată lege. Dar, cu toate acestea, iudeii se târau în sclavie, iar dezrobirea lor era amânată. Daniel a prezentat atunci drama „crizei” iminente - sfărâmarea mării statui și stabilirea imediată a domniei dreptății, regatul mesianic.

Toate aceste false speranțe i-au adus pe evrei la un astfel de grad de decepție și de frustrare rasială, încât conducătorii lor au fost tulburați până la a nu mai recunoaște și a nu accepta misiunea și slujirea unui Fiul divin al Paradisului atunci când el a venit curând spre ei sub înfățișarea cărnii muritoare - încarnat în calitate de Fiul Omului.

Toate religiile moderne au comis greșeli grave în încercarea de a interpreta în mod miraculos anumite epoci ale istoriei umane. Dacă este adevărat că Dumnezeu a întins de nenumărate ori o mână paternă intervenind providențial în mersul treburilor umane, este fals a se considera dogmele teologice și superstițiile religioase ca fiind o sedimentare supranaturală care apare printr-o acțiune miraculoasă în mersul istoriei umane. Faptul că cei „Trei Preaînălți guvernează în regatele oamenilor” n-a convertit istoria laică într-o istorie așezată sfântă.

Autorii Noului Testament și scriitorii creștini ulteriori au complicat și mai mult deformarea istoriei ebraice prin încercările lor bine intenționate de a-i prezenta pe profeții iudei ca transcendenți. Istoria ebraică a fost astfel dezastruos exploatată de scriitorii atât iudei cât și creștini. Istoria laică a evreilor a fost complet dogmatizată. Ea a fost convertită într-o ficțiune de istorie sfântă și a devenit inextricabil legată de concepțiile morale și de învățăturile religioase ale

97:8.2 (1070.5) In order to understand how the devastating pressure and the inescapable coercion of secular history so terrorized the captive and alien-ruled Jews that they attempted the complete rewriting and recasting of their history, we should briefly survey the record of their perplexing national experience. It must be remembered that the Jews failed to evolve an adequate nontheologic philosophy of life. They struggled with their original and Egyptian concept of divine rewards for righteousness coupled with dire punishments for sin. The drama of Job was something of a protest against this erroneous philosophy. The frank pessimism of Ecclesiastes was a worldly wise reaction to these overoptimistic beliefs in Providence.

97:8.3 (1071.1) But five hundred years of the overlordship of alien rulers was too much for even the patient and long-suffering Jews. The prophets and priests began to cry: “How long, O Lord, how long?” As the honest Jew searched the Scriptures, his confusion became worse confounded. An olden seer promised that God would protect and deliver his “chosen people.” Amos had threatened that God would abandon Israel unless they re-established their standards of national righteousness. The scribe of Deuteronomy had portrayed the Great Choice — as between the good and the evil, the blessing and the curse. Isaiah the first had preached a beneficent king-deliverer. Jeremiah had proclaimed an era of inner righteousness — the covenant written on the tablets of the heart. The second Isaiah talked about salvation by sacrifice and redemption. Ezekiel proclaimed deliverance through the service of devotion, and Ezra promised prosperity by adherence to the law. But in spite of all this they lingered on in bondage, and deliverance was deferred. Then Daniel presented the drama of the impending “crisis” — the smiting of the great image and the immediate establishment of the everlasting reign of righteousness, the Messianic kingdom.

97:8.4 (1071.2) And all of this false hope led to such a degree of racial disappointment and frustration that the leaders of the Jews were so confused they failed to recognize and accept the mission and ministry of a divine Son of Paradise when he presently came to them in the likeness of mortal flesh — incarnated as the Son of Man.

97:8.5 (1071.3) All modern religions have seriously blundered in the attempt to put a miraculous interpretation on certain epochs of human history. While it is true that God has many times thrust a Father's hand of providential intervention into the stream of human affairs, it is a mistake to regard theologic dogmas and religious superstition as a supernatural sedimentation appearing by miraculous action in this stream of human history. The fact that the “Most Highs rule in the kingdoms of men” does not convert secular history into so-called sacred history.

97:8.6 (1071.4) New Testament authors and later Christian writers further complicated the distortion of Hebrew history by their well-meant attempts to transcendentalize the Jewish prophets. Thus has Hebrew history been disastrously exploited by both Jewish and Christian writers. Secular Hebrew history has been thoroughly dogmatized. It has been converted into a fiction of sacred history and has become inextricably bound up with the moral concepts and religious teachings of the so-called Christian nations.

națiunilor așa-zise creștine.

O scurtă expunere a punctelor proeminente ale istoriei ebraice va ilustra modul în care faptele conținute în arhive au fost deformate în Babilon de către preoții iudei, pe punctul de a transforma istoria laică cotidiană a poporului lor într-o istorie fictivă și sfântă.

9. ISTORIA EVREILOR

N-au existat niciodată doisprezece triburi de israeliți - în Palestina s-au stabilit numai trei sau patru triburi. Națiunea ebraică a luat formă ca urmare a uniunii așa-zisilor israeliți și a canaaniților. „Și copiii Israelului au locuit printre canaaniți. Ei le-au luat fiicele de soți și le-au dat fiice și fii de canaaniți.” Evreii nu i-au izgonit niciodată pe canaaniții din Palestina, în ciuda cronicilor stabilite referitoare la această chestiune de către preoții care au afirmat, fără ezitare, această expulzare.

Conștiința israeliană și-a avut originea în țara muntoasă a Efraimului; conștiința iudee ulterioară s-a născut în clanul meridional al lui Iuda. Iudeii (iudeii) au căutat întotdeauna să defăimeze și să ponegrească istoria israeliților din nord (efraimiți).

Pretențioasa istorie a evreilor începe cu Saul, care grupa clanurile din nord pentru a rezista unui atac al amoniților contra oamenilor dintr-un trib asemănător - gileadiți - în estul Iordanului. Cu o armată puțin mai mare de trei mii de oameni, el a învins inamicul, iar această ispravă este ceea ce le-a determinat pe triburile colinelor să-l facă regele lor. Când preoții exilați au rescris această poveste, ei au ridicat la 330.000 numărul de soldați ai lui Saul și au adăugat și „Iuda” la lista triburilor care participaseră la bătălie.

Imediat după înfrângerea amoniților, Saul a devenit rege printr-o alegere populară făcută de trupele sale. Nici un preot ori profet nu a participat la aceasta. Însă preoții au înscris mai târziu în cronici că Saul fusese încoronat rege de către profetul Samuel în conformitate cu ordinele divine. Ei au acționat astfel cu scopul de a stabili o „linie divină de descendență” pentru regalitatea iudaică a lui David.

Printre alterări istoriei iudee, cea mai mare îl privește pe David. După victoria lui Saul asupra amoniților (victorie pe care el o atribuie lui Yahweh), filistenii s-au alarmat și au început să atace clanurile din nord. David și Saul nu au putut niciodată să se înțeleagă. David, împreună cu șase sute de oameni, a încheiat o alianță cu filistenii și au urcat pe coastă până la Esdraelon. În Gath, filistenii i-au ordonat lui David să părăsească câmpul de bătălie. Ei se temeau ca el să nu se alăture lui Saul. David s-a retras; filistenii s-au retras și l-au bătut pe Saul. Ei nu ar fi reușit niciodată dacă David ar fi fost loial Israelului. Oastea lui David era o adunătură poliglotă de nemulțumiți, compusă în majoritate din neadaptati sociali și din delicvenți care fugeau de justiție.

Înfrângerea tragică a lui Saul la Gilboa de către filistenii a depreciat mult statutul lui Yahweh printre zei în ochii canaaniților din vecinătate. În mod obișnuit, înfrângerea lui Saul ar fi fost atribuită unei apostazii față de Yahweh, dar de data aceasta, editorii iudei au

97:8.7 (1071.5) A brief recital of the high points in Hebrew history will illustrate how the facts of the record were so altered in Babylon by the Jewish priests as to turn the everyday secular history of their people into a fictitious and sacred history.

9. HEBREW HISTORY

97:9.1 (1071.6) There never were twelve tribes of the Israelites — only three or four tribes settled in Palestine. The Hebrew nation came into being as the result of the union of the so-called Israelites and the Canaanites. “And the children of Israel dwelt among the Canaanites. And they took their daughters to be their wives and gave their daughters to the sons of the Canaanites.” The Hebrews never drove the Canaanites out of Palestine, notwithstanding that the priests’ record of these things unhesitatingly declared that they did.

97:9.2 (1071.7) The Israelitish consciousness took origin in the hill country of Ephraim; the later Jewish consciousness originated in the southern clan of Judah. The Jews (Judahites) always sought to defame and blacken the record of the northern Israelites (Ephraimites).

97:9.3 (1072.1) Pretentious Hebrew history begins with Saul’s rallying the northern clans to withstand an attack by the Ammonites upon their fellow tribesmen — the Gileadites — east of the Jordan. With an army of a little more than three thousand he defeated the enemy, and it was this exploit that led the hill tribes to make him king. When the exiled priests rewrote this story, they raised Saul’s army to 330,000 and added “Judah” to the list of tribes participating in the battle.

97:9.4 (1072.2) Immediately following the defeat of the Ammonites, Saul was made king by popular election by his troops. No priest or prophet participated in this affair. But the priests later on put it in the record that Saul was crowned king by the prophet Samuel in accordance with divine directions. This they did in order to establish a “divine line of descent” for David’s Judahite kingship.

97:9.5 (1072.3) The greatest of all distortions of Jewish history had to do with David. After Saul’s victory over the Ammonites (which he ascribed to Yahweh) the Philistines became alarmed and began attacks on the northern clans. David and Saul never could agree. David with six hundred men entered into a Philistine alliance and marched up the coast to Esdraelon. At Gath the Philistines ordered David off the field; they feared he might go over to Saul. David retired; the Philistines attacked and defeated Saul. They could not have done this had David been loyal to Israel. David’s army was a polyglot assortment of malcontents, being for the most part made up of social misfits and fugitives from justice.

97:9.6 (1072.4) Saul’s tragic defeat at Gilboa by the Philistines brought Yahweh to a low point among the gods in the eyes of the surrounding Canaanites. Ordinarily, Saul’s defeat would have been ascribed to apostasy from Yahweh, but this time the Judahite

atribuit-o erorilor de ritual. Ei avuseseră nevoie de tradiția lui Saul și a lui Samuel ca fundal pentru domnia lui David.

David, cu mica sa oaste, și-a stabilit cartierul general în Hebron, oraș care nu era ebraic. Compatrioții lui nu au întârziat să-l proclame rege al noului regat al lui Iuda. Iuda era în principal compus din elemente neebraice - keniti, calebiți, iebusiți, precum și alți canaaniti. Ei erau nomazi - pastori - deci partizani ai ideii ebraice despre proprietatea pământului. Ei erau atașați de ideologiile clanurilor din deșert.

Diferența dintre istoria sfântă și istoria profană este bine ilustrată prin cele două povestiri diferite referitoare la încoronarea lui David ca rege, așa cum au fost găsite în Vechiul Testament. O parte a istoriei profane cu privire la felul în care partizanii imediați (oastea sa) l-au numit rege a fost lăsată, din inadvertență, în arhive de către preoții care au pregătit ulterior lungă și prozaică versiune a istoriei sfinte. Aceasta descrie cum, prin călăuzire divină, profetul Samuel l-a ales pe David printre tovarășii săi și a procedat apoi oficial, prin ceremonii complicate și solemne, la ungerea sa ca rege al evreilor și apoi la proclamarea sa ca succesor al lui Saul.

Acesta este felul în care, de multe ori, după ce și-au pregătit povestirile lor fictive ale intervențiilor miraculoase ale lui Dumnezeu pe lângă Israel, preoții au omis să distrugă complet ideile fundamentale clare și pozitive deja incluse în anale.

David a căutat să creeze o situație politică căsătorindu-se mai întâi cu fiica lui Saul, apoi cu văduva lui Nabal, bogatul edomit, și după aceea cu fiica lui Talmai, regele Geshurului. El a luat șase soții dintre femeile lui Iebus, fără a o mai socoti și pe Batșeba, soția hititului.

Prin aceste metode și cu aceste personaje a elaborat David ficțiunea unui regat divin al Iudei, care succeda la moștenirea și la tradițiile regatului din nord format de Israelul Efraimului, atunci pe cale de dispariție. Tribul cosmopolit al lui David, al lui Iuda, se compunea mai mult din gentili decât din iudei; mai vârstnicii Efraimului, deși oprimați, au coborât totuși din munții lor și „l-au uns rege al Israelului”. După o amenințare militară, David a făcut un pact cu iebusiții și a instalat capitala regatului unit la Iebus (Ierusalim), care era un oraș bine fortificat la jumătatea drumului dintre Iuda și Israel. Filistenii au fost iritați de acest lucru și nu au întârziat să-l atace pe David. După o bătălie crâncenă, ei au fost învinși, și Yahweh a fost stabilit încă o dată ca „Domnul Dumnezeu al Oștilor”.

Dar trebuia cu orice preț ca Yahweh să-și împărtășească o parte din gloria sa cu zeii canaaniti, căci grosul armatei lui David nu era evreu. De aceea s-a văzut apărând în Scripturile voastre o indicație revelatoare căreia editorii iudei nu i-au acordat atenție: „Yahweh a făcut o breșă în mijlocul inamicilor dinaintea mea. De aceea s-a pus acestui loc numele Baal Perasim.” Asta a avut loc pentru că optzeci la sută dintre soldații lui erau baaliți.

David a explicat înfrângerea lui Saul la Gilboa remarcând că Saul atacase un oraș canaanit, Gibeon, a cărui populație avea un tratat de pace cu efraimiții. De aceea îl abandonase Dumnezeu. În același timp cu Saul, David apăruse orașul canaanit al Keilahului

editors attributed it to ritual errors. They required the tradition of Saul and Samuel as a background for the kingship of David.

97:9.7 (1072.5) David with his small army made his headquarters at the non-Hebrew city of Hebron. Presently his compatriots proclaimed him king of the new kingdom of Judah. Judah was made up mostly of non-Hebrew elements — Kenites, Calebites, Jebusites, and other Canaanites. They were nomads — herders — and so were devoted to the Hebrew idea of land ownership. They held the ideologies of the desert clans.

97:9.8 (1072.6) The difference between sacred and profane history is well illustrated by the two differing stories concerning making David king as they are found in the Old Testament. A part of the secular story of how his immediate followers (his army) made him king was inadvertently left in the record by the priests who subsequently prepared the lengthy and prosaic account of the sacred history wherein is depicted how the prophet Samuel, by divine direction, selected David from among his brethren and proceeded formally and by elaborate and solemn ceremonies to anoint him king over the Hebrews and then to proclaim him Saul's successor.

97:9.9 (1072.6) So many times did the priests, after preparing their fictitious narratives of God's miraculous dealings with Israel, fail fully to delete the plain and matter-of-fact statements which already rested in the records.

97:9.10 (1072.7) David sought to build himself up politically by first marrying Saul's daughter, then the widow of Nabal the rich Edomite, and then the daughter of Talmai, the king of Geshur. He took six wives from the women of Jebus, not to mention Bathsheba, the wife of the Hittite.

97:9.11 (1073.1) And it was by such methods and out of such people that David built up the fiction of a divine kingdom of Judah as the successor of the heritage and traditions of the vanishing northern kingdom of Ephraimite Israel. David's cosmopolitan tribe of Judah was more gentile than Jewish; nevertheless the oppressed elders of Ephraim came down and “anointed him king of Israel.” After a military threat, David then made a compact with the Jebusites and established his capital of the united kingdom at Jebus (Jerusalem), which was a strong-walled city midway between Judah and Israel. The Philistines were aroused and soon attacked David. After a fierce battle they were defeated, and once more Yahweh was established as “The Lord God of Hosts.”

97:9.12 (1073.2) But Yahweh must, perforce, share some of this glory with the Canaanite gods, for the bulk of David's army was non-Hebrew. And so there appears in your record (overlooked by the Judahite editors) this telltale statement: “Yahweh has broken my enemies before me. Therefore he called the name of the place Baal-Perazim.” And they did this because eighty per cent of David's soldiers were Baalites.

97:9.13 (1073.3) David explained Saul's defeat at Gilboa by pointing out that Saul had attacked a Canaanite city, Gibeon, whose people had a peace treaty with the Ephraimites. Because of this, Yahweh forsook him. Even in Saul's time David had defended the Canaanite

contra filistenilor, apoi a ales drept capitală un oraș canaanit. Fidelității sale de compromis cu canaanii, David le-a predat gibeoniților pe șapte dintre urmașii lui Saul pentru a fi spânzurați.

După înfrângerea filistinilor, David a luat în posesie „arcul lui Yahweh”, l-a adus la Ierusalem, și a făcut oficial cultul lui Yahweh în regatul său. El a impus apoi un greu tribut popoarelor din apropiere - edomiții, moabiții, amoniții și sirienii.

Organizarea politică coruptă a partidului lui David a început să ia personal în posesie pământurile din nord, violând moravurile ebraice, și apoi a pus curând stăpânire pe taxele impuse caravanelor percepute anterior de filistini. Au urmat apoi o serie de atrocități care au culminat cu moartea lui Urie. Toate apelurile judiciare erau judecate în Ierusalem; „cei vechi” nu mai puteau să împartă ei dreptatea. Nu este de mirare că s-a dezlănțuit revolta. Astăzi, Absalon ar fi calificat drept demagog; mama sa era o canaanită. Există o jumătate de duzină de pretendenți la tron în afară de Solomon, fiul lui Batșeba.

După moartea lui David, Solomon a cenzurat organizația politică de orice influență nordică, dar nu a abandonat nimic din tirania și din taxele regimului tatălui său. Solomon a ruinat națiunea cu fastul curții sale, precum și prin programul său complicat de construcții, care cuprindea casa Libanului, palatul fiului faraonului, templul lui Yahweh, palatul regelui și restaurarea zidurilor a numeroase cetăți. Solomon a creat o vastă flotă ebraică, care funcționa cu marinari sirieni și care făcea comerț cu lumea întreagă. Existau aproape o mie de femei în haremul său.

În această epocă, templul lui Yahweh din Silo a fost discreditat, și tot cultul națiunii a fost concentrat în Ierusalem, în fastuoasa capelă regală. Regatul din nord s-a întors mai mult către adorarea lui Elohim. El beneficia de favoarea faraonilor care au aservit ulterior Iuda, supunând regatul din sud unui tribut.

Au existat suieșuri și cuceriri - războaie între Israel și Iuda. După patru ani de război civil și trei dinastii, Israelul a căzut pe mâna despoților orașeni care au început să facă comerț cu pământuri. Chiar și regele Omri a încercat să dobândească domeniul Shemerului.

Dar sfârșitul s-a apropiat rapid atunci când Salmansar III s-a decis să controleze coasta mediteraneeană. Ahab, regele Efraimului, a adunat alte zece grupuri și a rezistat la Karkar; bătălia a rămas indecisă. Înaintarea asirianului a fost oprită, dar aliații au fost decimați. Această mare bătălie nu este nici măcar menționată în Vechiul Testament.

city of Keilah against the Philistines, and then he located his capital in a Canaanite city. In keeping with the policy of compromise with the Canaanites, David turned seven of Saul's descendants over to the Gibeonites to be hanged.

97:9.14 (1073.4) After the defeat of the Philistines, David gained possession of the “ark of Yahweh,” brought it to Jerusalem, and made the worship of Yahweh official for his kingdom. He next laid heavy tribute on the neighboring tribes — the Edomites, Moabites, Ammonites, and Syrians.

97:9.15 (1073.5) David's corrupt political machine began to get personal possession of land in the north in violation of the Hebrew mores and presently gained control of the caravan tariffs formerly collected by the Philistines. And then came a series of atrocities climaxed by the murder of Uriah. All judicial appeals were adjudicated at Jerusalem; no longer could “the elders” mete out justice. No wonder rebellion broke out. Today, Absalom might be called a demagogue; his mother was a Canaanite. There were a half dozen contenders for the throne besides the son of Bathsheba — Solomon.

97:9.16 (1073.6) After David's death Solomon purged the political machine of all northern influences but continued all of the tyranny and taxation of his father's regime. Solomon bankrupted the nation by his lavish court and by his elaborate building program: There was the house of Lebanon, the palace of Pharaoh's daughter, the temple of Yahweh, the king's palace, and the restoration of the walls of many cities. Solomon created a vast Hebrew navy, operated by Syrian sailors and trading with all the world. His harem numbered almost one thousand.

97:9.17 (1073.7) By this time Yahweh's temple at Shiloh was discredited, and all the worship of the nation was centered at Jebus in the gorgeous royal chapel. The northern kingdom returned more to the worship of Elohim. They enjoyed the favor of the Pharaohs, who later enslaved Judah, putting the southern kingdom under tribute.

97:9.18 (1073.8) There were ups and downs — wars between Israel and Judah. After four years of civil war and three dynasties, Israel fell under the rule of city despots who began to trade in land. Even King Omri attempted to buy Shemer's estate. But the end drew on apace when Shalmaneser III decided to control the Mediterranean coast. King Ahab of Ephraim gathered ten other groups and resisted at Karkar; the battle was a draw. The Assyrian was stopped but the allies were decimated. This great fight is not even mentioned in the Old Testament.

97:9.19 (1074.1) New trouble started when King Ahab tried to buy land from Naboth. His Phoenician wife forged Ahab's name to papers directing that Naboth's land be confiscated on the charge that he had blasphemed the names of “Elohim and the king.” He and his sons were promptly executed. The vigorous Elijah appeared on the scene denouncing Ahab for the murder of the Naboths. Thus Elijah, one of the greatest of the prophets, began his teaching as a defender of the old land mores as against the land-selling attitude of the Baalim, against the attempt of the cities to dominate the country. But the reform did not succeed until the country landlord Jehu joined forces with the gypsy chieftain Jehonadab to

Au apărut noi dificultăți atunci când regele Achab a încercat să cumpere pământuri de la Naboth. Soția lui feniciană a imitat semnătura lui Achab pe documentele care ordonau confiscarea pământului lui Naboth acuzat că ar fi rostit o blasfemie la adresa numelor „lui Elohim și al regelui”. Naboth și fiii săi au fost rapid executați. Energicul Ilie a apărut pe scenă acuzându-l pe Achab de moartea lui Naboth. Astfel că Ilie, unul dintre cei mai mari profeți, și-a început învățătura ca apărător al vechilor moravuri referitoare la pământuri, în opoziție cu comportamentul vânzătorilor de pământuri din Baalim și cu tentativa orașelor de a domina țara. Dar reforma nu a reușit până când marele proprietar de terenuri, Iehu, nu și-a alăturat forțele celor ale micului rege nomad Ionadab pentru a-i distruge pe profeții (agenții imobiliari) ai Baalului în Samaria.

O reînviore a vieții a apărut atunci când Iosafat și fiul său Ieroboam au scăpat Israelul de dușmanii săi. Însă, în această epocă, Samaria era guvernată de o feudalitate a tâlharilor ale cărei jafuri rivalizau cu acelea ale vechii dinastii a lui David. Statul și Biserica aveau o strânsă cooperare. Tentativele lor de a suprima libertatea cuvântului i-au determinat pe Ilie, pe Amos și pe Osea să scrie în secret, și acesta a fost adevăratul început al Bibliilor iudee și creștine.

Însă regatul din nord nu a fost șters din istorie înainte de momentul în care regele Israelului a conspirat cu regele Egiptului și a refuzat să continue să plătească tribut Asiriei. Atunci a început un asediu de trei ani, urmat de dispersarea totală a regatului din nord. Așa a dispărut Efraim (Israelul). Iuda - iudeii, „restul Israelului” - începuse să concentreze pământurile în mâinile unui număr mic, „acumulând casă după casă și câmpie după câmpie”, după cum zicea Isaia. A existat curând, în Ierusalim, un templu al Baalului alături de templul lui Yahweh. Această domnie a terorii s-a terminat printr-o revoltă monoteistă condusă de foarte tânărul rege Iosafat care a dus apoi o cruciadă timp de treizeci și cinci de ani în favoarea lui Yahweh.

Amatsia, regele următor, a avut dificultăți cu contribuabilii edomiți în revoltă și cu vecinii lor. După o victorie strălucită, el s-a apucat să-i atace pe vecinii săi din nord și a suferit o înfrângere tot atât de răsunătoare. Apoi, oamenii de la sate s-au revoltat; ei l-au asasinat pe rege și l-au pus pe tron pe fiul său de șaisprezece ani, Azaria, numit Uzza de către Isaia. După Uzza, lucrurile au mers din rău în mai rău, iar Iuda a trăit timp de o sută de ani plătind tribut regilor Asiriei. Primul Isaia le-a zis că Ierusalimul, fiind orașul lui Yahweh, nu va cădea niciodată, dar Ieremia nu a ezitat să-i proclame căderea.

Adevărata ruină suferită de Iuda a fost adusă de o bandă de bogați politicieni corupți, sub guvernarea regelui-copil Manase. Economia schimbătoare a favorizat reîntoarcerea la adorarea lui Baal, ale cărei operațiuni private privitoare la pământuri erau contrare ideologiei lui Yahweh. Căderea Asiriei și ascensiunea Egiptului au adus, pentru o vreme, eliberarea Iudei, iar oamenii de la țară au reluat puterea. Sub Iosias, ei au

destroy the prophets (real estate agents) of Baal at Samaria.

97:9.20 (1074.2) New life appeared as Jehoash and his son Jeroboam delivered Israel from its enemies. But by this time there ruled in Samaria a gangster-nobility whose depredations rivaled those of the Davidic dynasty of olden days. State and church went along hand in hand. The attempt to suppress freedom of speech led Elijah, Amos, and Hosea to begin their secret writing, and this was the real beginning of the Jewish and Christian Bibles.

97:9.21 (1074.3) But the northern kingdom did not vanish from history until the king of Israel conspired with the king of Egypt and refused to pay further tribute to Assyria. Then began the three years' siege followed by the total dispersion of the northern kingdom. Ephraim (Israel) thus vanished. Judah — the Jews, the “remnant of Israel” — had begun the concentration of land in the hands of the few, as Isaiah said, “Adding house to house and field to field.” Presently there was in Jerusalem a temple of Baal alongside the temple of Yahweh. This reign of terror was ended by a monotheistic revolt led by the boy king Joash, who crusaded for Yahweh for thirty-five years.

97:9.22 (1074.4) The next king, Amaziah, had trouble with the revolting tax-paying Edomites and their neighbors. After a signal victory he turned to attack his northern neighbors and was just as signally defeated. Then the rural folk revolted; they assassinated the king and put his sixteen-year-old son on the throne. This was Azariah, called Uzziah by Isaiah. After Uzziah, things went from bad to worse, and Judah existed for a hundred years by paying tribute to the kings of Assyria. Isaiah the first told them that Jerusalem, being the city of Yahweh, would never fall. But Jeremiah did not hesitate to proclaim its downfall.

97:9.23 (1074.5) The real undoing of Judah was effected by a corrupt and rich ring of politicians operating under the rule of a boy king, Manasseh. The changing economy favored the return of the worship of Baal, whose private land dealings were against the ideology of Yahweh. The fall of Assyria and the ascendancy of Egypt brought deliverance to Judah for a time, and the country folk took over. Under Josiah they destroyed the Jerusalem ring of corrupt politicians.

97:9.24 (1074.6) But this era came to a tragic end when Josiah presumed to go out to intercept Necho's mighty army as it moved up the coast from Egypt for the aid of Assyria against Babylon. He was wiped out, and Judah went under tribute to Egypt. The Baal political party returned to power in Jerusalem, and thus began the *real* Egyptian bondage. Then ensued a period in which the Baalim politicians controlled both the courts and the

distrus banda de politicieni corupți a Ierusalimului.

Dar această eră a luat sfârșit tragic atunci când Iosias a pretins să iasă pentru a intercepta puternica armată a lui Necho care urca coasta venind din Egipt pentru a ajuta Asiria contra Babilonului. Iosias a fost măturat, iar Iuda a trebuit să plătească tribut Egiptului. Partidul politic al lui Baal a revenit la putere în Ierusalim, și atunci s-a întâmplat să înceapă veritabila sclavie egipteană. A urmat apoi o perioadă în decursul căreia politicienii lui Baal au controlat atât tribunalele cât și preoțimea. Cultul lui Baal era un sistem economic și social privind drepturile de proprietate precum și fertilitatea solului. Atunci când Nabucodonosor l-a răsturnat pe Necho, Iuda a căzut sub suzeranitatea Babilonului și a primit zece ani de grație, dar nu a întârziat să se revolte. Nabucodonosor a pornit împotriva lor, iudeii au inaugurat atunci niște reforme sociale, cum ar fi dezrobirea sclavilor, pentru a-l influența pe Yahweh. Oastea babiloniană s-a retras temporar, iar evreii s-au bucurat de ceea ce le dăduse virtutea magică a reformei lor. În timpul acestei perioade le-a anunțat Ieremia soarta fatală care îi aștepta, și curând Nabucodonosor a revenit.

Astfel încât, sfârșitul Iudei a survenit brusc. Orașul a fost distrus, iar oamenii aduși în Babilon. Lupta Yahweh-Baal s-a terminat în captivitate, iar șocul captivității a adus restul Israelului la monoteism.

În Babilon, iudeii au ajuns la concluzia că nu puteau subzista în Palestina ca mic grup avându-și propriile obiceiuri economice și sociale, și că, dacă ideologiile lor trebuiau să prevaleze, ei ar trebui să-i convertească pe gentili. Astfel a luat naștere noul lor concept al destinului - ideea că iudeii trebuiau să devină slujitorii aleși ai lui Yahweh. Religia iudee a Vechiului Testament a evoluat realmente în Babilon în cursul captivității.

Doctrina nemuririi a luat formă tot în Babilon. Iudeii crezuseră că ideea de viață viitoare abătea atenția de la evanghelia lor a justiției sociale. Acum, pentru prima dată, teologia a înlocuit sociologia și economia. Religia s-a conturat ca sistem de gândire umană și de conduită tot mai separată de politică, de sociologie și de economie.

Și astfel că adevărul cu privire la poporul iudeu revelează că multe evenimente, considerate ca aparținând istoriei sfinte, nu prea reprezintă mai mult decât o cronică a istoriei profane obișnuite. Iudaismul a fost terenul pe care a crescut creștinismul, dar iudeii nu au fost un popor miraculos.

10. RELIGIA EBRAICĂ

Conducătorii lor îi învățaseră pe israeliți că ei erau un popor ales, nu din cauza unei îngăduințe speciale și a unui monopol al favorii divine, ci din cauza misiunii lor particulare de a aduce tuturor națiunilor adevărul unui Dumnezeu unic și suprem. Ei le promisese iudeilor că, dacă împlineau acest destin, ei vor deveni conducătorii spirituali ai tuturor popoarelor, și că Mesia cel așteptat va domni peste ei și peste lumea întreagă

priesthood. Baal worship was an economic and social system dealing with property rights as well as having to do with soil fertility.

97:9.25 (1075.1) With the overthrow of Necho by Nebuchadnezzar, Judah fell under the rule of Babylon and was given ten years of grace, but soon rebelled. When Nebuchadnezzar came against them, the Judahites started social reforms, such as releasing slaves, to influence Yahweh. When the Babylonian army temporarily withdrew, the Hebrews rejoiced that their magic of reform had delivered them. It was during this period that Jeremiah told them of the impending doom, and presently Nebuchadnezzar returned.

97:9.26 (1075.2) And so the end of Judah came suddenly. The city was destroyed, and the people were carried away into Babylon. The Yahweh-Baal struggle ended with the captivity. And the captivity shocked the remnant of Israel into monotheism.

97:9.27 (1075.3) In Babylon the Jews arrived at the conclusion that they could not exist as a small group in Palestine, having their own peculiar social and economic customs, and that, if their ideologies were to prevail, they must convert the gentiles. Thus originated their new concept of destiny — the idea that the Jews must become the chosen servants of Yahweh. The Jewish religion of the Old Testament really evolved in Babylon during the captivity.

97:9.28 (1075.4) The doctrine of immortality also took form at Babylon. The Jews had thought that the idea of the future life detracted from the emphasis of their gospel of social justice. Now for the first time theology displaced sociology and economics. Religion was taking shape as a system of human thought and conduct more and more to be separated from politics, sociology, and economics.

97:9.29 (1075.5) And so does the truth about the Jewish people disclose that much which has been regarded as sacred history turns out to be little more than the chronicle of ordinary profane history. Judaism was the soil out of which Christianity grew, but the Jews were not a miraculous people.

10. THE HEBREW RELIGION

97:10.1 (1075.6) Their leaders had taught the Israelites that they were a chosen people, not for special indulgence and monopoly of divine favor, but for the special service of carrying the truth of the one God over all to every nation. And they had promised the Jews that, if they would fulfill this destiny, they would become the spiritual leaders of all peoples, and that the coming Messiah would reign over them and all the world as the Prince of

ca Prinț al Păcii.

Când iudeii au fost eliberați de perși, ei nu au revenit în Palestina decât pentru a recădea în robia propriilor lor preoți, cu codul lor de legi, de sacrificii și de ritualuri. Așa cum clanurile evreiești au respins minunata poveste a lui Dumnezeu prezentată în discursul de adio al lui Moise în favoarea riturilor de sacrificiu și de penitență, tot astfel rămășițele națiunii ebraice au respins magnificul concept al celui de-al doilea Isaia în favoarea legilor, a regulilor și a riturilor preoțimii lor în dezvoltare.

Egotismul național, falsa încredere într-un Mesia promis și greșit înțeles, precum și servitutea și tirania crescândă ale preoțimii, au redus definitiv la tăcere vocile conducătorilor spirituali (cu excepția lui Daniel, a lui Ezechiel, a lui Agge și a lui Malachi). De la această epocă până la aceea a lui Ioan Botezătorul, tot Israelul a suferit un regres spiritual constant. Cu toate acestea, iudeii nu au pierdut niciodată conceptul Tatălui Universal; chiar și până în secolul al douăzecilea după Crist, ei au menținut această concepție despre Deitate.

De la Moise până la Ioan Botezătorul se întinde o linie neîntreruptă de învățători fideli care au transmis, din generație în generație, torța luminii monoteiste, în timp ce ei îi muștrău fără încetare pe conducătorii fără scrupule, denunțându-i pe preoții care făceau comerț și îndemnând mereu populațiile să se ralieze adorării supremului Yahweh, Domnul Dumnezeu al Israelului.

Ca națiune, iudeii au sfârșit prin a-și pierde identitatea politică, însă religia ebraică a credinței sincere într-un Dumnezeu unic și universal a continuat să trăiască în inima exilaților disperați. Această religie a supraviețuit pentru că a funcționat eficient pentru conservarea celor mai înalte valori ale partizanilor ei. Religia iudaică a reușit foarte bine să păstreze idealurile unui popor, dar nu și să întrețină progresul și să încurajeze descoperirea filozofică creativă în domeniile adevărului. Religia iudaică avea multe defecte - ea era deficientă în filozofie și aproape lipsită de calități estetice - dar ea a conservat valorile morale, și de aceea a și subzistat. Comparat cu alte concepte ale Deității, supremul Yahweh era foarte clar, viu, personal și moral.

Iudeii iubeau justiția, înțelepciunea, adevărul și dreptatea cum puține popoare au făcut-o, dar ei au contribuit mai puțin decât toate celelalte popoare la înțelegerea intelectuală și spirituală a acestor calități divine. Cu toate că teologia ebraică refuzase să se lărgască, ea a jucat un rol important în dezvoltarea a două alte religii mondiale, creștinismul și mahomedanismul.

Religia iudaică a persistat și datorită instituțiilor ei. Îi este greu unei religii să supraviețuiască ca practică personală a unor indivizi izolați. Conducătorii religioși au comis mereu următoarea eroare: observând relele religiei instituționale, ei au căutat să distrugă tehnica de funcționare colectivă. În loc să distrugă orice ritual, ar face mai bine să îl reformeze. Sub acest raport, Ezechiel a fost mai înțelept decât contemporanii lui. El s-a alăturat lor pentru a insista pe responsabilitatea morală personală, însă s-a apucat și să stabilească practicarea și respectarea fidelă a unui ritual superior și purificat.

Iar astfel, învățătorii succesivi ai Israelului au

Peace.

97:10.2 (1075.7) When the Jews had been freed by the Persians, they returned to Palestine only to fall into bondage to their own priest-ridden code of laws, sacrifices, and rituals. And as the Hebrew clans rejected the wonderful story of God presented in the farewell oration of Moses for the rituals of sacrifice and penance, so did these remnants of the Hebrew nation reject the magnificent concept of the second Isaiah for the rules, regulations, and rituals of their growing priesthood.

97:10.3 (1075.8) National egotism, false faith in a misconceived promised Messiah, and the increasing bondage and tyranny of the priesthood forever silenced the voices of the spiritual leaders (excepting Daniel, Ezekiel, Haggai, and Malachi); and from that day to the time of John the Baptist all Israel experienced an increasing spiritual retrogression. But the Jews never lost the concept of the Universal Father; even to the twentieth century after Christ they have continued to follow this Deity conception.

97:10.4 (1076.1) From Moses to John the Baptist there extended an unbroken line of faithful teachers who passed the monotheistic torch of light from one generation to another while they unceasingly rebuked unscrupulous rulers, denounced commercializing priests, and ever exhorted the people to adhere to the worship of the supreme Yahweh, the Lord God of Israel.

97:10.5 (1076.2) As a nation the Jews eventually lost their political identity, but the Hebrew religion of sincere belief in the one and universal God continues to live in the hearts of the scattered exiles. And this religion survives because it has effectively functioned to conserve the highest values of its followers. The Jewish religion did preserve the ideals of a people, but it failed to foster progress and encourage philosophic creative discovery in the realms of truth. The Jewish religion had many faults — it was deficient in philosophy and almost devoid of aesthetic qualities — but it did conserve moral values; therefore it persisted. The supreme Yahweh, as compared with other concepts of Deity, was clear-cut, vivid, personal, and moral.

97:10.6 (1076.3) The Jews loved justice, wisdom, truth, and righteousness as have few peoples, but they contributed least of all peoples to the intellectual comprehension and to the spiritual understanding of these divine qualities. Though Hebrew theology refused to expand, it played an important part in the development of two other world religions, Christianity and Mohammedanism.

97:10.7 (1076.4) The Jewish religion persisted also because of its institutions. It is difficult for religion to survive as the private practice of isolated individuals. This has ever been the error of the religious leaders: Seeing the evils of institutionalized religion, they seek to destroy the technique of group functioning. In place of destroying all ritual, they would do better to reform it. In this respect Ezekiel was wiser than his contemporaries; though he joined with them in insisting on personal moral responsibility, he also set about to establish the faithful observance of a superior and purified ritual.

97:10.8 (1076.5) And thus the successive teachers of Israel

efectuat în evoluția religioasă cea mai mare realizare care a avut loc pe Urantia: transformarea treptată, dar continuă, a conceptului barbar al sălbaticului demon Yahweh, gelosul și crudul zeu-spirit al clocotitorului vulcan al muntelui Sinai, într-un concept ulterior, exaltat și celest, al unui Yahweh suprem, creator al tuturor lucrurilor și părinte iubitor și îndurător al întregii omenirii. Acest concept ebraic despre Dumnezeu a fost evocarea umană cea mai elevată a Tatălui universal până în momentul în care a fost și mai mult lărgit și amplificat cu rafinament de învățăturile personale și de exemplul de viață al Fiului său, Mihail din Nebadon.

[Prezentat de un Melchizedek al Nebadonului]

accomplished the greatest feat in the evolution of religion ever to be effected on Urantia: the gradual but continuous transformation of the barbaric concept of the savage demon Yahweh, the jealous and cruel spirit god of the fulminating Sinai volcano, to the later exalted and supernal concept of the supreme Yahweh, creator of all things and the loving and merciful Father of all mankind. And this Hebraic concept of God was the highest human visualization of the Universal Father up to that time when it was further enlarged and so exquisitely amplified by the personal teachings and life example of his Son, Michael of Nebadon.

97:10.9 (1076.6) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

Capitolul 98. Învățăturile lui Melchizedek în Occident

⇨ 097

CARTEA URANTIA

099 ⇨

PARTE III. ISTORIA URANTIEI

CAPITOLUL 98 ÎNVĂȚĂTURILE LUI MELCHIZEDEK ÎN OCCIDENT

Secțiuni

Introduction

1. Religia salemului la Greci
2. Cândirea filozofică Greacă
3. Învățăturile lui Melchizedek la Roma
4. Cultele misterelor
5. Cultul lui Mithra
6. Mithracismul și Creștinismul
7. Religia Creștină

Introduction

ÎNVĂȚĂTURILE lui Melchizedek au pătruns în Europa pe multe căi, dar în principal prin Egipt. Ele au fost încorporate în filozofia occidentală după ce au fost complet elenizate și, mai târziu, creștinate. Idealurile lumii occidentale erau esențialmente socractice. Filozofia religioasă ulterioară a devenit aceea a lui Isus, cu modificările și cu compromisurile care au rezultat din contactul cu filozofia și cu religia occidentale în evoluție. Totul a culminat în Biserica creștină.

În Europa, misionarii din Salem și-au continuat multă vreme activitățile, și au fost treptat absorbiți de numeroasele grupuri culturale și rituale care apăreau periodic. Dintre cei care au menținut învățăturile din Salem în forma lor cea mai pură, trebuie menționați cinicii. Acești predicatori ai credinței și ai încrederii în Dumnezeu activau încă în Europa romană din primul secol de după Crist. Ei au fost ulterior încorporați în religia creștină aflată în formare.

O mare parte a doctrinei Salemului a fost răspândită în Europa de către soldații mercenari iudei, care au luat parte la luptele militare din Occident. În timpurile antice, iudeii erau renumiți atât pentru valoarea lor militară cât și pentru particularitățile lor teologice.

Doctrinile fundamentale ale filozofiei grecești, teologia iudaică și morala creștină au fost esențialmente repercusiunile învățăturilor lui Melchizedek.

PAPER 98 THE MELCHIZEDEK TEACHINGS IN THE OCCIDENT

SECTIONS

Introduction

1. The Salem Religion among the Greeks
2. Greek Philosophic Thought
3. The Melchizedek Teachings in Rome
4. The Mystery Cults
5. The Cult of Mithras
6. Mithraism and Christianity
7. The Christian Religion

INTRODUCTION

98:0.1 (1077.1) THE Melchizedek teachings entered Europe along many routes, but chiefly they came by way of Egypt and were embodied in Occidental philosophy after being thoroughly Hellenized and later Christianized. The ideals of the Western world were basically Socratic, and its later religious philosophy became that of Jesus as it was modified and compromised through contact with evolving Occidental philosophy and religion, all of which culminated in the Christian church.

98:0.2 (1077.2) For a long time in Europe the Salem missionaries carried on their activities, becoming gradually absorbed into many of the cults and ritual groups which periodically arose. Among those who maintained the Salem teachings in the purest form must be mentioned the Cynics. These preachers of faith and trust in God were still functioning in Roman Europe in the first century after Christ, being later incorporated into the newly forming Christian religion.

98:0.3 (1077.3) Much of the Salem doctrine was spread in Europe by the Jewish mercenary soldiers who fought in so many of the Occidental military struggles. In ancient times the Jews were famed as much for military valor as for theological peculiarities.

98:0.4 (1077.4) The basic doctrines of Greek philosophy, Jewish theology, and Christian ethics were fundamentally repercussions of the earlier Melchizedek teachings.

1. RELIGIA SALEMULUI LA GRECI

Misionarii din Salem ar fi putut edifica o mare structură religioasă la greci dacă nu ar fi interpretat cu strictețe jurământul lor de hirotonisire potrivit cu angajamentele impuse de Machiventa, care interzicea să se organizeze congregații exclusive pentru cult, și a smuls de la fiecare învățător promisiunea de a nu exersa niciodată funcția de preot sau de a nu primi, pentru o slujbă religioasă, nici o altă compensație în afară de hrană, de veșminte și de un adăpost. Când învățătorii Melchizedeki au pătruns în Grecia preelenică, ei au găsit acolo un popor care încă întreținea tradițiile lui Adamson și cele din vremea andiților, însă aceste învățături fuseseră puternic alterate de noțiunile și de credințele hoardelor de sclavi inferiori care fuseseră aduși în cantități sporite pe malurile grecilor. Această alterare a provocat o întoarcere la animismul grosolan, cu rituri sângeroase, în care clasele inferioare mergeau până la transformarea în ceremonii a execuțiilor criminalilor condamnați.

Influența esențială a învățătorilor Salemului a fost aproape distrusă de invazia așa-zisă ariană care venea din Europa meridională și din Orient. Acești invadatori eleni au adus cu ei concepte antropomorfe despre Dumnezeu, asemănătoare cu acelea pe care însoțitorii lor arieni le introduseseră în India. Această importare a inaugurat evoluția familiei grecești de zei și de zeițe. Această nouă religie era întemeiată în parte pe cultele invadatorilor eleni barbari, însă încorpora și miturile vechilor locuitori ai Greciei.

Grecii eleni au găsit lumea mediteraneeană larg dominată de cultul mamei, iar ei le-au impus acestor popoare pe zeul-om pe care îl aveau, Diaus-Zeus care, ca și Yahweh printre semiiți henoteiști, devenise deja capul întregului panteon grecesc de zei subordonați. Grecii ar fi sfârșit prin a realiza un adevărat monoteism prin conceptul de Zeus dacă nu ar fi reținut supracontrolul Destinului. Un Dumnezeu de valoare finală trebuie să fie el însuși arbitru sorții și creatorul destinului.

Ca o consecință a acestor factori din evoluția religioasă, curând s-a dezvoltat credința populară în zeii nepăsători ai muntelui Olimp. Aceștia erau zei mai mult umani decât divini, iar grecii inteligenți nu i-au luat niciodată prea în serios. Ei nici nu îi iubeau prea mult și nici nu se temeau foarte tare de zeii pe care ei înșiși îi creaseră. Ei încercau un sentiment patriotic și rasial pentru Zeus și pentru familia sa de semi-oameni și de seim-zei, însă nu îi respectau și nu îi adorau mai deloc.

Elenii au devenit atât de pătrunși de doctrinele anticlericale ale învățătorilor primitivi ai Salemului, încât în Grecia nu a apărut niciodată vreo preoție de cine știe ce importanță. Chiar și confecționarea de idoli pentru zei a devenit mai mult o lucrare artistică decât o treabă de cult.

Zei olimpici au ilustrat antropomorfismul tipic oamenilor. Mitologia greacă era însă mai mult estetică decât etică. Religia greacă a fost de mare ajutor prin descrierea ei a unui univers guvernat de un grup de zeități, dar curând morala, etica și filozofia grecești au avansat mult dincolo de conceptul teist. Acest

1. THE SALEM RELIGION AMONG THE GREEKS

98:1.1 (1077.5) The Salem missionaries might have built up a great religious structure among the Greeks had it not been for their strict interpretation of their oath of ordination, a pledge imposed by Machiventa which forbade the organization of exclusive congregations for worship, and which exacted the promise of each teacher never to function as a priest, never to receive fees for religious service, only food, clothing, and shelter. When the Melchizedek teachers penetrated to pre-Hellenic Greece, they found a people who still fostered the traditions of Adamson and the days of the Andites, but these teachings had become greatly adulterated with the notions and beliefs of the hordes of inferior slaves that had been brought to the Greek shores in increasing numbers. This adulteration produced a reversion to a crude animism with bloody rites, the lower classes even making ceremonial out of the execution of condemned criminals.

98:1.2 (1077.6) The early influence of the Salem teachers was nearly destroyed by the so-called Aryan invasion from southern Europe and the East. These Hellenic invaders brought along with them anthropomorphic God concepts similar to those which their Aryan fellows had carried to India. This importation inaugurated the evolution of the Greek family of gods and goddesses. This new religion was partly based on the cults of the incoming Hellenic barbarians, but it also shared in the myths of the older inhabitants of Greece.

98:1.3 (1078.1) The Hellenic Greeks found the Mediterranean world largely dominated by the mother cult, and they imposed upon these peoples their man-god, Dyaus-Zeus, who had already become, like Yahweh among the henotheistic Semites, head of the whole Greek pantheon of subordinate gods. And the Greeks would have eventually achieved a true monotheism in the concept of Zeus except for their retention of the overcontrol of Fate. A God of final value must, himself, be the arbiter of fate and the creator of destiny.

98:1.4 (1078.2) As a consequence of these factors in religious evolution, there presently developed the popular belief in the happy-go-lucky gods of Mount Olympus, gods more human than divine, and gods which the intelligent Greeks never did regard very seriously. They neither greatly loved nor greatly feared these divinities of their own creation. They had a patriotic and racial feeling for Zeus and his family of half men and half gods, but they hardly revered or worshiped them.

98:1.5 (1078.3) The Hellenes became so impregnated with the antipriestcraft doctrines of the earlier Salem teachers that no priesthood of any importance ever arose in Greece. Even the making of images to the gods became more of a work in art than a matter of worship.

98:1.6 (1078.4) The Olympian gods illustrate man's typical anthropomorphism. But the Greek mythology was more aesthetic than ethic. The Greek religion was helpful in that it portrayed a universe governed by a deity group. But Greek morals, ethics, and philosophy presently advanced far beyond the god concept, and this

dezechilibru dintre dezvoltarea intelectuală și progresul spiritual a fost tot atât de primejdios pentru greci pe cât fusese pentru India.

imbalance between intellectual and spiritual growth was as hazardous to Greece as it had proved to be in India.

2. GÂNDIREA FILOZOFICĂ GREACĂ

O religie superficială și tratată cu prea multă ușurință nu poate dăinui, mai ales atunci când ea nu are o preoție pentru a-i întreține formele și pentru a umple de temeri și de respect inimile fidelilor. Religia olimpică nu promitea mântuirea și nu potolea setea spirituală a credincioșilor ei; prin urmare, ea era sortită pierii. La mai puțin de un mileniu după începutul ei, ea aproape că dispăruse, iar grecii s-au pomenit fără religie națională, zeii Olimpului pierzând influența lor asupra celor mai buni gânditori.

Aceasta era situația până în secolul al șaselea dinaintea erei creștine; în Orient și în Levant s-au produs o renaștere a conștiinței spirituale și o trezire a recunoașterii monoteismului. Occidentul nu a participat însă la această nouă dezvoltare; nici Europa nici Africa de Nord nu au jucat un mare rol în această renaștere religioasă. Cât despre greci, ei s-au angajat într-un magnific progres intelectual. Ei începuseră să domine frica și nu mai căutau religia ca antidot, nepercepând însă că adevărata religie potolește setea sufletului și vindecă neliniștea spirituală și disperarea morală. Ei au căutat să consoleze sufletele prin gândirea profundă - filozofia și metafizica. Ei s-au abătut de la contemplarea conservării de sine - mântuirea - și s-au întors către realizarea de sine și către cunoașterea de sine.

Prin rigoarea gândirii, grecii au încercat să atingă o conștiință a siguranței care le servea ca substitut pentru credința aflată în supraviețuire, însă ei au eșuat complet. Numai indivizii cei mai inteligenți din clasele superioare ale popoarelor elene puteau pricepe această nouă învățătură. Masa de descendenți ai sclavilor din generațiile precedente nu avea nici o capacitate de a primi acest nou substitut al religiei.

Filozofii au disprețuit toate formele de cult și, cu toate acestea, ei au rămas practic cu toții slab legați de un fundal de credință în doctrinele Salemului referitoare la „Inteligența universului”, la „ideea de Dumnezeu” și la „Marea Sursă”. În măsura în care filozofii greci recunoșteau divinul și suprafinitul, ei erau în mod sincer monoteiști și nu aveau mai deloc recunoștință față de tot ansamblul de zei și de zeițe al Olimpului.

Poeții greci din secolele al șaselea și al cincilea dinaintea lui I.-C., și mai cu seamă Pindar, au încercat să reformeze religia greacă. Ei i-au înălțat idealurile, însă au fost mai degrabă artiști decât persoane religioase; ei nu au reușit să stabilească o tehnică pentru dezvoltarea și conservarea valorilor supreme.

Xenofon a propovăduit doctrina unui Dumnezeu unic, dar conceptul său despre Deitate era prea panteist pentru a reprezenta pentru oamenii muritori un părinte personal. Anaxagora era un mecanicist, numai că el recunoștea o Cauză Primă, o Minte Inițială. Socrate și succesorii lui, Platon și Aristotel, au propovăduit că virtutea este cunoaștere, că bunătatea este sănătatea sufletului, că ar fi mai bine să suferi de o nedreptate decât să fi vinovat de ea, că este greșit să

2. GREEK PHILOSOPHIC THOUGHT

98:2.1 (1078.5) A lightly regarded and superficial religion cannot endure, especially when it has no priesthood to foster its forms and to fill the hearts of the devotees with fear and awe. The Olympian religion did not promise salvation, nor did it quench the spiritual thirst of its believers; therefore was it doomed to perish. Within a millennium of its inception it had nearly vanished, and the Greeks were without a national religion, the gods of Olympus having lost their hold upon the better minds.

98:2.2 (1078.6) This was the situation when, during the sixth century before Christ, the Orient and the Levant experienced a revival of spiritual consciousness and a new awakening to the recognition of monotheism. But the West did not share in this new development; neither Europe nor northern Africa extensively participated in this religious renaissance. The Greeks, however, did engage in a magnificent intellectual advancement. They had begun to master fear and no longer sought religion as an antidote therefor, but they did not perceive that true religion is the cure for soul hunger, spiritual disquiet, and moral despair. They sought for the solace of the soul in deep thinking — philosophy and metaphysics. They turned from the contemplation of self-preservation — salvation — to self-realization and self-understanding.

98:2.3 (1078.7) By rigorous thought the Greeks attempted to attain that consciousness of security which would serve as a substitute for the belief in survival, but they utterly failed. Only the more intelligent among the higher classes of the Hellenic peoples could grasp this new teaching; the rank and file of the progeny of the slaves of former generations had no capacity for the reception of this new substitute for religion.

98:2.4 (1079.1) The philosophers disdained all forms of worship, notwithstanding that they practically all held loosely to the background of a belief in the Salem doctrine of “the Intelligence of the universe,” “the idea of God,” and “the Great Source.” In so far as the Greek philosophers gave recognition to the divine and the superfinite, they were frankly monotheistic; they gave scant recognition to the whole galaxy of Olympian gods and goddesses.

98:2.5 (1079.2) The Greek poets of the fifth and sixth centuries, notably Pindar, attempted the reformation of Greek religion. They elevated its ideals, but they were more artists than religionists. They failed to develop a technique for fostering and conserving supreme values.

98:2.6 (1079.3) Xenophanes taught one God, but his deity concept was too pantheistic to be a personal Father to mortal man. Anaxagoras was a mechanist except that he did recognize a First Cause, an Initial Mind. Socrates and his successors, Plato and Aristotle, taught that virtue is knowledge; goodness, health of the soul; that it is better to suffer injustice than to be guilty of it, that it is wrong to return evil for evil, and that the gods are wise and good. Their cardinal virtues were: wisdom,

faci rău pentru rău și că zeii sunt înțelepți și buni. Virtuțile lor cardinale erau înțelepciunea, curajul, cumpătarea și justețea.

Evoluția filozofiei religioase la popoarele elene și la evrei a oferit, prin contrast, un exemplu de funcțiune a Bisericii ca instituție pentru modelarea progresului cultural. În Palestina gândirea umană era atât de controlată de preoți și atât de dirijată de Scripturi încât filozofia și estetica erau cu totul scufundate în religie și în moralitate. În Grecia, absența aproape completă a preoților și a „sfintelor Scripturi” a lăsat mintea umană liberă și fără piedici, astfel încât profunzimea gândirii s-a dezvoltat într-o manieră surprinzătoare; însă religia, ca experiență personală, nu a reușit să țină pasul cu sondările intelectuale în natura și în realitatea cosmosului.

În Grecia, credința era subordonată gândirii. În Palestina, gândirea era menținută aservită credinței. Forța creștinismului s-a datorat, în mare parte, faptului că el a făcut mari împrumuturi de la moralitatea ebraică precum și de la gândirea greacă.

În Palestina, dogmatismul religios s-a cristalizat, fiind pe punctul de a compromite toată dezvoltarea ulterioară. În Grecia, gândirea umană a devenit atât de abstractă, încât conceptul de Dumnezeu s-a transformat într-o pâclă vapoasă de speculații panteiste, apropiindu-se mult de Infinitul impersonal al filozofilor brahmanici.

Însă oamenii de rând ai acestor timpuri nu puteau să priceapă filozofia greacă a realizării de sine și a unei deități abstracte. Ei nu erau, de altfel, foarte interesați de aceasta și căutau mai degrabă promisiunile mântuirii, dublate de un Dumnezeu personal susceptibil de a le asculta rugăciunile. Ei i-au exilat pe filozofi și i-au persecutat pe ultimii fideli ai cultului Salemului, cele două doctrine fiind atunci mult amestecate. Ei s-au pregătit pentru teribila scufundare orgiacă în nebuniile cultului de mistere, care invada pe atunci țările mediteraneene. Misterele de la Eleusis au crescut în interiorul panteonului olimpic ca versiune greacă a cultului fecundității. Cultul dionisiac al naturii a înflorit în egală măsură. Cultul de cel mai bun gust era fraternitatea orfeică, ale cărei predici morale și promisiuni de mântuire prezentau o mare atracție pentru multe persoane.

Toată Grecia s-a lansat în aceste noi metode de atingere a mântuirii prin acest ceremonial emoțional și înflăcărat. Nici o națiune nu atinsese vreodată, în atât de puțin timp, asemenea înălțimi ale filozofiei artistice și nici nu a creat, practic fără Deitate și fără nici cea mai mică promisiune de mântuire umană, un sistem moral atât de avansat. Nici o națiune nu s-a afundat atât de rapid, de adânc și de violent într-un hău de stagnare intelectuală, de depravare morală și de carență spirituală ca aceste aceleași popoare grecești pe când s-au lansat în turbilonul intens al cultului de mistere.

Religiile au dăinuit mult timp fără suport filozofic, dar puține filozofii, ca atare, s-au perpetuat un timp îndelungat fără o oarecare identificare cu religia. Filozofia este în religie ceea ce concepția este în acțiune. Dar starea umană ideală este aceea în care filozofia, religia și știința sunt sudate într-o unitate plină de sens prin acțiunea conjugată a înțelepciunii, a credinței și a experienței.

courage, temperance, and justice.

98:2.7 (1079.4) The evolution of religious philosophy among the Hellenic and Hebrew peoples affords a contrastive illustration of the function of the church as an institution in the shaping of cultural progress. In Palestine, human thought was so priest-controlled and scripture-directed that philosophy and aesthetics were entirely submerged in religion and morality. In Greece, the almost complete absence of priests and “sacred scriptures” left the human mind free and unfettered, resulting in a startling development in depth of thought. But religion as a personal experience failed to keep pace with the intellectual probings into the nature and reality of the cosmos.

98:2.8 (1079.5) In Greece, believing was subordinated to thinking; in Palestine, thinking was held subject to believing. Much of the strength of Christianity is due to its having borrowed heavily from both Hebrew morality and Greek thought.

98:2.9 (1079.6) In Palestine, religious dogma became so crystallized as to jeopardize further growth; in Greece, human thought became so abstract that the concept of God resolved itself into a misty vapor of pantheistic speculation not at all unlike the impersonal Infinity of the Brahman philosophers.

98:2.10 (1079.7) But the average men of these times could not grasp, nor were they much interested in, the Greek philosophy of self-realization and an abstract Deity; they rather craved promises of salvation, coupled with a personal God who could hear their prayers. They exiled the philosophers, persecuted the remnants of the Salem cult, both doctrines having become much blended, and made ready for that terrible orgiastic plunge into the follies of the mystery cults which were then overspreading the Mediterranean lands. The Eleusinian mysteries grew up within the Olympian pantheon, a Greek version of the worship of fertility; Dionysus nature worship flourished; the best of the cults was the Orphic brotherhood, whose moral preachments and promises of salvation made a great appeal to many.

98:2.11 (1080.1) All Greece became involved in these new methods of attaining salvation, these emotional and fiery ceremonials. No nation ever attained such heights of artistic philosophy in so short a time; none ever created such an advanced system of ethics practically without Deity and entirely devoid of the promise of human salvation; no nation ever plunged so quickly, deeply, and violently into such depths of intellectual stagnation, moral depravity, and spiritual poverty as these same Greek peoples when they flung themselves into the mad whirl of the mystery cults.

98:2.12 (1080.2) Religions have long endured without philosophical support, but few philosophies, as such, have long persisted without some identification with religion. Philosophy is to religion as conception is to action. But the ideal human estate is that in which philosophy, religion, and science are welded into a meaningful unity by the conjoined action of wisdom, faith, and experience.

3. ÎNVĂȚĂTURILE LUI MELCHIZEDEK LA ROMA

Plecând de la formele primitive de adorare a zeilor de familie, religia ulterioară a latinilor a devenit o venerare a tribului pentru Marte, zeul războiului. Așadar era natural ca ea să semene mai mult cu o respectare politică a normelor religioase decât cu sistemele intelectuale ale grecilor și ale brahmanilor sau decât cu religiile mai spirituale ale altor diverse popoare.

În cursul marii renașteri monoteiste a evangheliei lui Melchizedek în timpul celui de-al șaselea secol dinaintea de Crist, misionarii Salemului au fost prea puțin numeroși ca să pătrundă în Italia. Cei care s-au dus acolo au fost incapabili să învingă influența preoțimii etrusce în expansiune rapidă, cu noile ei mulțimi de zei ai templelor, care au fost cu toții încorporați în religia Statului roman. Această religie a triburilor latine nu era nici trivială și venală ca aceea a grecilor, nici austeră și tiranică ca a evreilor. Ea consta în cea mai mare parte în simpla respectarea a formelor, a legămintelor și a tabuurilor.

Religia romană a fost treptat influențată de mari importuri culturale din Grecia. În cele din urmă, majoritatea zeilor olimpici au fost transplantați și încorporați în panteonul latin. Grecii au adorat un timp îndelungat focul vetrei familiale - Hestia era zeița virgină a vetrei. Vesta era zeița romană a căminului. Zeus a devenit Jupiter, Afrodita a devenit Venus, și așa mai departe, pentru numeroasele zeități ale Olimpului.

Inițierea religioasă a tinerilor romani era ocazia consacării lor solemne pentru slujirea Statului. Jurămintele și admiterile la cetățenie erau în realitate ceremonii religioase. Popoarele latine întrețineau temple, altare și sanctuare; și, în caz de criză, ei consultau oracolele. Ele conservau osemintele eroilor, și tot astfel au făcut, mai târziu, cu cele ale sfinților creștini.

Această formă oficială și rece de patriotism pseudoreligios era sortită să dispară, așa cum adorarea înalt spirituală și artistică s-a prăbușit înaintea adorării fervente și profund emotive a cultelor de mistere. Cel mai mare dintre aceste culte devastatoare era religia de mister a sectei Mamei lui Dumnezeu, care avea pe atunci sediul în tocmai pe locul actualei biserici Sfântul Petru din Roma.

Statul roman care se ivea a fost cuceritor, din punct de vedere politic, dar a fost la rândul lui cucerit de cultele, de ritualurile, de misterele și de conceptele de dumnezeu ale Egiptului, ale Greciei și ale Levantului. Aceste culte importate au continuat să înflorească în tot statul roman până la epoca lui August. Din rațiuni pur politice și civile, acesta din urmă a făcut un efort eroic și parțial încununat de succes de a distruge misterele și de a reînșufleți mai vechea religie politică.

Un preot al religiei Statului i-a relatat lui August încercările anterioare ale învățătorilor din Salem de a răspândi doctrina unui Dumnezeu unic, a unei Zeități finale care domina toate ființele supranaturale. Această idee s-a implantat atât de ferm în împărat, încât acesta a construit numeroase temple, le-a ticsit din abundență cu frumoase statuete, a reorganizat preoția Statului, a

3. THE MELCHIZEDEK TEACHINGS IN ROME

98:3.1 (1080.3) Having grown out of the earlier religious forms of worship of the family gods into the tribal reverence for Mars, the god of war, it was natural that the later religion of the Latins was more of a political observance than were the intellectual systems of the Greeks and Brahmins or the more spiritual religions of several other peoples.

98:3.2 (1080.4) In the great monotheistic renaissance of Melchizedek's gospel during the sixth century before Christ, too few of the Salem missionaries penetrated Italy, and those who did were unable to overcome the influence of the rapidly spreading Etruscan priesthood with its new galaxy of gods and temples, all of which became organized into the Roman state religion. This religion of the Latin tribes was not trivial and venal like that of the Greeks, neither was it austere and tyrannical like that of the Hebrews; it consisted for the most part in the observance of mere forms, vows, and taboos.

98:3.3 (1080.5) Roman religion was greatly influenced by extensive cultural importations from Greece. Eventually most of the Olympian gods were transplanted and incorporated into the Latin pantheon. The Greeks long worshiped the fire of the family hearth — Hestia was the virgin goddess of the hearth; Vesta was the Roman goddess of the home. Zeus became Jupiter; Aphrodite, Venus; and so on down through the many Olympian deities.

98:3.4 (1080.6) The religious initiation of Roman youths was the occasion of their solemn consecration to the service of the state. Oaths and admissions to citizenship were in reality religious ceremonies. The Latin peoples maintained temples, altars, and shrines and, in a crisis, would consult the oracles. They preserved the bones of heroes and later on those of the Christian saints.

98:3.5 (1080.7) This formal and unemotional form of pseudoreligious patriotism was doomed to collapse, even as the highly intellectual and artistic worship of the Greeks had gone down before the fervid and deeply emotional worship of the mystery cults. The greatest of these devastating cults was the mystery religion of the Mother of God sect, which had its headquarters, in those days, on the exact site of the present church of St. Peter's in Rome.

98:3.6 (1080.8) The emerging Roman state conquered politically but was in turn conquered by the cults, rituals, mysteries, and god concepts of Egypt, Greece, and the Levant. These imported cults continued to flourish throughout the Roman state up to the time of Augustus, who, purely for political and civic reasons, made a heroic and somewhat successful effort to destroy the mysteries and revive the older political religion.

98:3.7 (1081.1) One of the priests of the state religion told Augustus of the earlier attempts of the Salem teachers to spread the doctrine of one God, a final Deity presiding over all supernatural beings; and this idea took such a firm hold on the emperor that he built many temples, stocked them well with beautiful images, reorganized the state priesthood, re-established the state religion,

restabilit religia de Stat, s-a numit el însuși în funcția de mare preot și, în calitate de împărat, nu a ezitat să se proclame el însuși zeu suprem.

Această nouă religie de cult a lui August a prosperat și a fost respectată în tot imperiul pe durata vieții sale, afară de Palestina, căminul iudeilor. Această epocă a zeilor romani s-a prelungit până într-acolo încât cultul oficial roman a avut o listă de peste patruzeci de zeități umane care se înălțaseră ele însele la această demnitate, toate pretinzând nașteri miraculoase și alte însușiri supraumane.

Grupul de credincioși ai Salemului se micșora tot mai mult; o serioasă grupare de predicatori, de cinici, a avut o ultimă tresărire de rezistență. Ei i-au îndemnat pe romani să-și abandoneze riturile religioase sălbatice și fără sens, și să revină la o formă de cult care să încorporeze evanghelia lui Melchizedek, așa cum fusese ea modificată și alterată prin contactul cu filozofia grecilor. Însă, în ansamblul lui, poporul i-a respins pe cinici și a preferat să se avânte în ritualuri de mistere, care nu numai că îi ofereau speranța salvării personale, ci îi și satisfăceau dorința de diversivne, de stimulare și de distracție.

4. CULTELE MISTERELOR

Pierzându-și religiile primitive de familie și de stat, și negăsindu-se nici capabili, nici dornici să priceapă sensul filozofiei grecești, majoritatea locuitorilor lumii greco-romane și-au îndreptat atenția către cultele spectaculare și emoționale ale misterelor din Egipt și din Levant. Oamenii din popor căutau cu ardoare promisiuni de mântuire - o consolare religioasă pentru ziua de azi și asigurările unei speranțe de nemurire pentru după moarte.

Cele trei culte de mistere care au devenit cele mai populare au fost următoarele:

1. Cultul frigian al lui Cybele și al fiului ei Attis.
2. Cultul egiptean al lui Osiris și al mamei sale Isis.
3. Cultul iranian de adorare a lui Mitra ca salvator și mântuitor al omenirii păcătoase.

Misterele frigiene și egiptene propovăduiau că fiul divin (respectiv Attis și Osiris) trecuse prin moarte și fusese reînviat de puterea divină, și, mai mult, că toți cei care fuseseră în mod adecvat inițiați în mister, și care sărbătoreau aniversările morții și reînvierii zeului, participau, prin aceasta, la natura sa divină și la nemurirea sa.

Ceremoniile frigiene erau impozante, dar degradante. Sărbătorile lor sângeroase au arătat cât au devenit de degradate și de primitive misterele levantine. Ziua cea mai sfântă era Vineri Negru, „ziua de sânge”, care comemora moartea voluntară a lui Attis. După cele trei zile în care se sărbătorea sacrificiul și moartea lui Attis, sărbătoarea se transforma în bucurie în onoarea reînvierii sale.

Riturile cultului lui Isis și ale cultului lui Osiris erau mai rafinate și mai impresionante decât acelea ale

appointed himself acting high priest of all, and as emperor did not hesitate to proclaim himself the supreme god.

98:3.8 (1081.2) This new religion of Augustus worship flourished and was observed throughout the empire during his lifetime except in Palestine, the home of the Jews. And this era of the human gods continued until the official Roman cult had a roster of more than twoscore self-elevated human deities, all claiming miraculous births and other superhuman attributes.

98:3.9 (1081.3) The last stand of the dwindling band of Salem believers was made by an earnest group of preachers, the Cynics, who exhorted the Romans to abandon their wild and senseless religious rituals and return to a form of worship embodying Melchizedek's gospel as it had been modified and contaminated through contact with the philosophy of the Greeks. But the people at large rejected the Cynics; they preferred to plunge into the rituals of the mysteries, which not only offered hopes of personal salvation but also gratified the desire for diversion, excitement, and entertainment.

4. THE MYSTERY CULTS

98:4.1 (1081.4) The majority of people in the Greco-Roman world, having lost their primitive family and state religions and being unable or unwilling to grasp the meaning of Greek philosophy, turned their attention to the spectacular and emotional mystery cults from Egypt and the Levant. The common people craved promises of salvation — religious consolation for today and assurances of hope for immortality after death.

98:4.2 (1081.5) The three mystery cults which became most popular were:

- 98:4.3 (1081.6) 1. The Phrygian cult of Cybele and her son Attis.
- 98:4.4 (1081.7) 2. The Egyptian cult of Osiris and his mother Isis.
- 98:4.5 (1081.8) 3. The Iranian cult of the worship of Mithras as the savior and redeemer of sinful mankind.

98:4.6 (1081.9) The Phrygian and Egyptian mysteries taught that the divine son (respectively Attis and Osiris) had experienced death and had been resurrected by divine power, and further that all who were properly initiated into the mystery, and who reverently celebrated the anniversary of the god's death and resurrection, would thereby become partakers of his divine nature and his immortality.

98:4.7 (1081.10) The Phrygian ceremonies were imposing but degrading; their bloody festivals indicate how degraded and primitive these Levantine mysteries became. The most holy day was Black Friday, the “day of blood,” commemorating the self-inflicted death of Attis. After three days of the celebration of the sacrifice and death of Attis the festival was turned to joy in honor of his resurrection.

98:4.8 (1082.1) The rituals of the worship of Isis and Osiris were more refined and impressive than were those of

cultului frigian. Acest ritual egiptean era clădit în jurul legendei străvechiului zeu al Nilului, un zeu care a murit și a fost reînviat. Acest concept provenea din observarea faptului că creșterea plantelor se întrerupea după un ritm anual recurent, urmată primăvara de regenerarea întregii vegetații vii. Frenesia în celebrarea acestor culte de mistere și orgiile ceremoniilor lor, care erau presupuse a duce la „entuziasmul” realizării divinității, erau uneori cât se poate de revoltătoare.

5. CULTUL LUI MITHRA

Misterele frigiene și egiptene s-au dat în cele din urmă l-a o parte din calea celui mai mare cult de mistere, adorarea lui Mitra. Cultul mitraic atrăgea un larg evantai de temperamente umane și îi înlocuia treptat pe zeii săi predecesori. Mitraismul s-a răspândit în imperiul roman prin propaganda legionarilor romane recrutate în Levant, unde această religie era la modă, căci soldații duceau această credință peste tot pe unde mergeau. Acest nou ritual religios a fost un mare progres peste cultele anterioare de mistere.

Cultul lui Mitra s-a născut în Iran și a subzistat multă vreme în ținutul său de origine, în ciuda opoziției militante a discipolilor lui Zoroastru. Însă, în epoca în care mitraismul a ajuns în Roma, el fusese treptat ameliorat prin asimilarea a numeroase învățături ale lui Zoroastru. În principal prin cultul mitraic a exercitat religia lui Zoroastru o influență asupra creștinismului apărut mai târziu.

Cultul mitraic descria un zeu militant care își avea originea într-o mare stâncă, care se avânta în brave isprăvi și făcea să țâșnească apa dintr-o stâncă izbită de săgețile sale. A fost o inundație din care a scăpat un singur om, într-o barcă special construită, și o ultimă cină pe care Mitra a celebrat cu zeul-soare înainte de a se ridica la cer. Acest zeu-soare, Sol Invictus, era o degenerare a lui Ahura-Mazda, conceptul de zeitate al zoroastrismului. Mitra era conceput ca fiind campionul supraviețuitor al zeului-soare în lupta sa cu zeul întunericului. Ca recunoștință pentru a fi omorât taurul mitic sacru, Mitra a fost făcut nemuritor și înălțat la postul de mijlocitor pentru rasa umană printre zeii cerului.

Aderenții acestui cult îl practicau în caverne și în alte locuri în care cântau imnuri, murmurau cuvinte magice, mâncau carnea animalelor sacrificate și le beau sângele. Ei se închinau de trei ori pe zi, cu ceremonii săptămânale speciale în ziua zeului-soare, iar celebrarea cea mai minuoasă dintre toate avea loc la sărbătorirea anuală a lui Mitra, 25 decembrie. Există credința că participarea la sacrament asigura viața eternă, trecerea imediată, după moarte, în sânul lui Mitra, pentru a sălășlui acolo în fericire până la ziua judecării; în acea zi, cheile mitraice ale cerului vor deschide porțile Paradisului pentru a-i primii acolo pe fideli, după care toți cei nebotezați dintre cei vii și cei morți erau nimiciți la reînțorcerea lui Mitra pe pământ. Se spunea că după moartea sa, un om mergea înaintea lui Mitra pentru a fi judecat, și că la sfârșitul lumii, Mitra va face să iasă toți morții din mormântul lor pentru judecata de pe urmă. Cei răi vor fi distruși prin foc, iar cei buni vor domni cu Mitra pentru totdeauna.

the Phrygian cult. This Egyptian ritual was built around the legend of the Nile god of old, a god who died and was resurrected, which concept was derived from the observation of the annually recurring stoppage of vegetation growth followed by the springtime restoration of all living plants. The frenzy of the observance of these mystery cults and the orgies of their ceremonials, which were supposed to lead up to the “enthusiasm” of the realization of divinity, were sometimes most revolting.

5. THE CULT OF MITHRAS

98:5.1 (1082:2) The Phrygian and Egyptian mysteries eventually gave way before the greatest of all the mystery cults, the worship of Mithras. The Mithraic cult made its appeal to a wide range of human nature and gradually supplanted both of its predecessors. Mithraism spread over the Roman Empire through the propagandizing of Roman legions recruited in the Levant, where this religion was the vogue, for they carried this belief wherever they went. And this new religious ritual was a great improvement over the earlier mystery cults.

98:5.2 (1082:3) The cult of Mithras arose in Iran and long persisted in its homeland despite the militant opposition of the followers of Zoroaster. But by the time Mithraism reached Rome, it had become greatly improved by the absorption of many of Zoroaster's teachings. It was chiefly through the Mithraic cult that Zoroaster's religion exerted an influence upon later appearing Christianity.

98:5.3 (1082:4) The Mithraic cult portrayed a militant god taking origin in a great rock, engaging in valiant exploits, and causing water to gush forth from a rock struck with his arrows. There was a flood from which one man escaped in a specially built boat and a last supper which Mithras celebrated with the sun-god before he ascended into the heavens. This sun-god, or Sol Invictus, was a degeneration of the Ahura-Mazda deity concept of Zoroastrianism. Mithras was conceived as the surviving champion of the sun-god in his struggle with the god of darkness. And in recognition of his slaying the mythical sacred bull, Mithras was made immortal, being exalted to the station of intercessor for the human race among the gods on high.

98:5.4 (1082:5) The adherents of this cult worshiped in caves and other secret places, chanting hymns, mumbling magic, eating the flesh of the sacrificial animals, and drinking the blood. Three times a day they worshiped, with special weekly ceremonials on the day of the sun-god and with the most elaborate observance of all on the annual festival of Mithras, December twenty-fifth. It was believed that the partaking of the sacrament ensured eternal life, the immediate passing, after death, to the bosom of Mithras, there to tarry in bliss until the judgment day. On the judgment day the Mithraic keys of heaven would unlock the gates of Paradise for the reception of the faithful; whereupon all the unbaptized of the living and the dead would be annihilated upon the return of Mithras to earth. It was taught that, when a man died, he went before Mithras for judgment, and that at the end of the world Mithras would summon all the dead from their graves to face the last judgment. The wicked would be destroyed by fire, and the righteous would reign with Mithras forever.

La început, aceasta era o religie numai pentru oameni; credincioșii puteau fi inițiați succesiv în șapte ordine diferite. Mai târziu, soțiile și fiicele credincioșilor au fost admise în templele Marii Mame care erau contigue templelor mitraice. Cultul feminin era un amestec de ritual mitraic și de ceremonii de cult frigian al lui Cybele, mama lui Attis.

6. MITHRACISMUL ȘI CREȘTINISMUL

Înainte de apariția cultelor de mistere și a creștinismului în ținuturile civilizate din Africa de nord și din Europa, religia personală se dezvoltase prea puțin ca instituție independentă; ea era mai degrabă o chestiune de familie, de oraș-stat, de politică și de imperiu. Grecii eleni nu au instituit niciodată un sistem de cult centralizat; ritualul era local; ei nu aveau nici preoțime nici „carte sacră”. Ca și la romani, instituțiilor lor religioase le lipsea un puternic agent motor pentru a conserva valorile morale și spirituale superioare. Este adevărat că, dacă se face din religie o instituție, se pătează în general calitatea sa spirituală, însă trebuie bine constatat și faptul că nici o religie nu a reușit până aici să supraviețuiască fără ajutorul unei organizații instituționale mai mult sau mai puțin extinse.

Așadar, religia Occidentului a lăncezit până în zilele scepticilor, ale cinicilor, ale epicurienilor și ale stoicilor, dar și mai important, până la epoca mării controverse dintre mitraism și noua religie creștină a lui Pavel.

În cursul celui de-al treilea secol de după Cristos, Bisericile mitraice și creștine s-au asemănat mult în ceea ce privește aspectul exterior și caracterul ritualului lor. Locurile lor de cult erau majoritatea subterane și conțineau, în ambele cazuri, altare ale căror fundale zugrăveau în mod variat suferințele mântuitorului care adusese mântuirea unei rase umane blestemată de păcat.

Intrând în templu, adoratorii mitraici avuseseră întotdeauna obiceiul de a-și muia degetele în apă sfințită. Și, întrucât în unele ținuturi se găseau persoane care, la un moment dat, aparțineau ambelor religii, ele au adus această datină în majoritatea Bisericilor creștine din vecinătatea Romei. Cele două religii foloseau botezul și participau la sacramentul pâinii și al vinului. În afară de caracterul lui Mitra și al lui Isus, singura mare diferență dintre religiile mitraică și creștină era aceea că prima încuraja militarismul, în vreme ce a doua era ultrapacifică. Toleranța ei față de alte religii (exceptând creștinismul mai recent) a condus mitraismul la pierderea sa finală, dar factorul decisiv al luptei dintre cele două a fost admiterea femeilor ca membri deplin ai comunității de credință creștină.

Credința creștină după nume a sfârșit prin a domina Occidentul. Filozofia greacă a oferit conceptele de valori etice, mitraismul a adus riturile de respectare a cultului, iar creștinismul ca atare a dat tehnica de păstrare a valorilor morale și sociale.

7. RELIGIA CREȘTINĂ

98:5.5 (1082.6) At first it was a religion only for men, and there were seven different orders into which believers could be successively initiated. Later on, the wives and daughters of believers were admitted to the temples of the Great Mother, which adjoined the Mithraic temples. The women's cult was a mixture of Mithraic ritual and the ceremonies of the Phrygian cult of Cybele, the mother of Attis.

6. MITHRAISM AND CHRISTIANITY

98:6.1 (1083.1) Prior to the coming of the mystery cults and Christianity, personal religion hardly developed as an independent institution in the civilized lands of North Africa and Europe; it was more of a family, city-state, political, and imperial affair. The Hellenic Greeks never evolved a centralized worship system; the ritual was local; they had no priesthood and no "sacred book." Much as the Romans, their religious institutions lacked a powerful driving agency for the preservation of higher moral and spiritual values. While it is true that the institutionalization of religion has usually detracted from its spiritual quality, it is also a fact that no religion has thus far succeeded in surviving without the aid of institutional organization of some degree, greater or lesser.

98:6.2 (1083.2) Occidental religion thus languished until the days of the Skeptics, Cynics, Epicureans, and Stoics, but most important of all, until the times of the great contest between Mithraism and Paul's new religion of Christianity.

98:6.3 (1083.3) During the third century after Christ, Mithraic and Christian churches were very similar both in appearance and in the character of their ritual. A majority of such places of worship were underground, and both contained altars whose backgrounds variously depicted the sufferings of the savior who had brought salvation to a sin-cursed human race.

98:6.4 (1083.4) Always had it been the practice of Mithraic worshipers, on entering the temple, to dip their fingers in holy water. And since in some districts there were those who at one time belonged to both religions, they introduced this custom into the majority of the Christian churches in the vicinity of Rome. Both religions employed baptism and partook of the sacrament of bread and wine. The one great difference between Mithraism and Christianity, aside from the characters of Mithras and Jesus, was that the one encouraged militarism while the other was ultrapacific. Mithraism's tolerance for other religions (except later Christianity) led to its final undoing. But the deciding factor in the struggle between the two was the admission of women into the full fellowship of the Christian faith.

98:6.5 (1083.5) In the end the nominal Christian faith dominated the Occident. Greek philosophy supplied the concepts of ethical value; Mithraism, the ritual of worship observance; and Christianity, as such, the technique for the conservation of moral and social values.

7. THE CHRISTIAN RELIGION

Nu pentru împăcarea unui Dumnezeu mânios se face ca un Fiu Creator să se încarneze sub înfățișarea unei cărni muritoare și se revarsă peste umanitatea Urantiei; este mai degrabă pentru a câștiga de la toți oamenii recunoașterea iubirii Tatălui și realizarea filiației lor cu Dumnezeu. La urma urmei, chiar și marele avocat al doctrinei ispășirii a înțeles întrucâtva acest adevăr, căci el a proclamat că „Dumnezeu, care era în Cristos, împăca lumea cu el însuși”.

Prezentul capitol nu caută să analizeze originea și propagarea religiei creștine. Este suficient să se spună că ea este clădită în jurul persoanei lui Isus din Nazaret, Fiul Mihail din Nebadon întrupat ca om, cunoscut pe Urantia ca fiind Cristul, unsul Domnului. Creștinismul a fost răspândit în tot Levantul și în tot Occidentul de către discipolii acestui galileean. Zelul lor misionar îl egala pe cel al iluștrilor lor predecesori, setiții și salemiții, precum și pe cel al sincerilor lor contemporani asiatici, învățătorii budiști.

Ca sistem de credință urantian, religia creștină a crescut prin amalgamarea învățăturilor, a influențelor, a credințelor, a cultelor și a atitudinilor individuale personale următoare:

1. Învățăturile lui Melchizedek, factorul fundamental din toate religiile Orientului și ale Occidentului care au luat formă în ultimii patru mii de ani.

2. Sistemul ebraic de moralitate, de etică, de teologie și de credință simultane în Providență și în Yahweh cel suprem.

3. Concepția zoroastriană a luptei dintre binele cosmic și răul cosmic, concepție care își lăsase deja amprenta asupra iudaismului și mitraismului. Printr-un contact prelungit care însoțea luptele dintre mitraism și creștinism, doctrinele profetului iranian au devenit un factor puternic în punerea în formă a structurii teologice și filozofice a dogmelor, a doctinelor și a cosmologiei versiunilor elenizate și latinizate ale învățăturilor lui Isus.

4. Cultele misterelor, cu precădere mitraismul, dar și adorarea Marii Mame din cultul frigian. Chiar și legendele cu privire la nașterea lui Isus pe Urantia au fost viciate de versiunea romană a nașterii miraculoase a salvatorului-erou iranian Mitra, a cărui venire pe pământ se presupunea a nu fi avut de martori decât un mic grup de păstori purtători de daruri, care fuseseră informați despre iminentul eveniment de către îngeri.

5. Faptul istoric al vieții umane a lui Iosua ben Iosif, realitatea lui Isus din Nazaret ca Crist glorificat, Fiul lui Dumnezeu.

6. Punctul de vedere personal al lui Pavel din Tars. Și trebuie notat că mitraismul era religia dominantă în Tars în timpul adolescenței lui. Pavel nici nu visa că scrisorile lui bine intenționate către convertiții lui vor fi mai târziu considerate de către creștini ca fiind 'cuvântul lui Dumnezeu'. Învățătorii binevoitori ca el nu trebuie considerați răspunzători de modul cum au uzat de scrierile lui succesorii veniți mult mai târziu.

7. Gândirea filozofică a eleniștilor de la Alexandria și Antiohia, trecând prin Grecia, până la Siracusa și Roma. Filozofia greacă era mai mult în armonie cu

98:7.1 (1083.6) A Creator Son did not incarnate in the likeness of mortal flesh and bestow himself upon the humanity of Urantia to reconcile an angry God but rather to win all mankind to the recognition of the Father's love and to the realization of their sonship with God. After all, even the great advocate of the atonement doctrine realized something of this truth, for he declared that "God was in Christ reconciling the world to himself."

98:7.2 (1083.7) It is not the province of this paper to deal with the origin and dissemination of the Christian religion. Suffice it to say that it is built around the person of Jesus of Nazareth, the humanly incarnate Michael Son of Nebadon, known to Urantia as the Christ, the anointed one. Christianity was spread throughout the Levant and Occident by the followers of this Galilean, and their missionary zeal equaled that of their illustrious predecessors, the Sethites and Salemites, as well as that of their earnest Asiatic contemporaries, the Buddhist teachers.

98:7.3 (1084.1) The Christian religion, as a Urantian system of belief, arose through the compounding of the following teachings, influences, beliefs, cults, and personal individual attitudes:

98:7.4 (1084.2) 1. The Melchizedek teachings, which are a basic factor in all the religions of Occident and Orient that have arisen in the last four thousand years.

98:7.5 (1084.3) 2. The Hebraic system of morality, ethics, theology, and belief in both Providence and the supreme Yahweh.

98:7.6 (1084.4) 3. The Zoroastrian conception of the struggle between cosmic good and evil, which had already left its imprint on both Judaism and Mithraism. Through prolonged contact attendant upon the struggles between Mithraism and Christianity, the doctrines of the Iranian prophet became a potent factor in determining the theologic and philosophic cast and structure of the dogmas, tenets, and cosmology of the Hellenized and Latinized versions of the teachings of Jesus.

98:7.7 (1084.5) 4. The mystery cults, especially Mithraism but also the worship of the Great Mother in the Phrygian cult. Even the legends of the birth of Jesus on Urantia became tainted with the Roman version of the miraculous birth of the Iranian savior-hero, Mithras, whose advent on earth was supposed to have been witnessed by only a handful of gift-bearing shepherds who had been informed of this impending event by angels.

98:7.8 (1084.6) 5. The historic fact of the human life of Joshua ben Joseph, the reality of Jesus of Nazareth as the glorified Christ, the Son of God.

98:7.9 (1084.7) 6. The personal viewpoint of Paul of Tarsus. And it should be recorded that Mithraism was the dominant religion of Tarsus during his adolescence. Paul little dreamed that his well-intentioned letters to his converts would someday be regarded by still later Christians as the "word of God." Such well-meaning teachers must not be held accountable for the use made of their writings by later-day successors.

98:7.10 (1084.8) 7. The philosophic thought of the Hellenistic peoples, from Alexandria and Antioch through Greece to Syracuse and Rome. The philosophy of the Greeks was more in harmony with Paul's version of Christianity

versiunea pauliană a creștinismului decât cu orice alt sistem religios curent. Ea a devenit un factor important al succesului creștinismului în Occident. Filozofia greacă, dublată de teologia lui Pavel, încă formează baza și etica europeană.

Pe măsură ce învățăturile originale ale lui Isus au pătruns în Occident, ele au fost occidentalizate și, pe măsură ce au fost occidentalizate, ele au început să își piardă potențialul lor de atracție universală pentru toate rasele și pentru toate soiurile de oameni. Astăzi, creștinismul a devenit o religie bine adaptată la moravurile sociale, economice și politice ale raselor albe. El a încetat de multă vreme, să mai fie religia lui Isus, deși le zugrăvește întotdeauna cu îndrăzneală o religie frumoasă despre Isus persoanelor care caută sincer să urmeze calea învățării sale. Creștinismul l-a glorificat pe Isus în calitate de Cristos, unsul mesianic la lui Dumnezeu, însă el a uitat în mare măsură evanghelia personală a Maestrului: Paternitatea lui Dumnezeu și fraternitatea universală a tuturor oamenilor.

Aceasta este lunga istorie a învățăturilor lui Machiventa Melchizedek pe Urantia. Se împlinesc curând patru mii de ani de când acest Fiu din Nebadon a fost trimis de urgență pe Urantia și acolo s-a dăruit pe sine. În cursul acestor milenii, învățăturile preotului lui El Elyon, Preaînaltul Dumnezeu, au pătruns la toate rasele și la toate popoarele. Machiventa își atinsese țelul maifestării sale extraordinare. El reușise să facă conceptul de Dumnezeu prezent în inima bărbaților și a femeilor în momentul în care Mihail se pregătea să apară pe Urantia. Acest același concept a aruncat mereu noi flăcări în experiența spirituală vie a multor copii ai Tatălui Universal, în vreme ce ei își trăiesc misterioasa lor viață temporală pe planetele ce se învârt în spațiu.

[Prezentat de un Melchizedek din Nebadon]

than with any other current religious system and became an important factor in the success of Christianity in the Occident. Greek philosophy, coupled with Paul's theology, still forms the basis of European ethics.

98:7.11 (1084.9) As the original teachings of Jesus penetrated the Occident, they became Occidentalized, and as they became Occidentalized, they began to lose their potentially universal appeal to all races and kinds of men. Christianity, today, has become a religion well adapted to the social, economic, and political mores of the white races. It has long since ceased to be the religion of Jesus, although it still valiantly portrays a beautiful religion about Jesus to such individuals as sincerely seek to follow in the way of its teaching. It has glorified Jesus as the Christ, the Messianic anointed one from God, but has largely forgotten the Master's personal gospel: the Fatherhood of God and the universal brotherhood of all men.

98:7.12 (1085.1) And this is the long story of the teachings of Machiventa Melchizedek on Urantia. It is nearly four thousand years since this emergency Son of Nebadon bestowed himself on Urantia, and in that time the teachings of the "priest of El Elyon, the Most High God," have penetrated to all races and peoples. And Machiventa was successful in achieving the purpose of his unusual bestowal; when Michael made ready to appear on Urantia, the God concept was existent in the hearts of men and women, the same God concept that still flames anew in the living spiritual experience of the manifold children of the Universal Father as they live their intriguing temporal lives on the whirling planets of space.

98:7.13 (1085.2) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

Capitolul 99. Problemele sociale ale religiei

⇐ 098

CARTEA URANTIA

100 ⇐

PARTE III. ISTORIA URANTIEI

CAPITOLUL 99

PROBLEMELE SOCIALE ALE RELIGIEI

Secțiuni

Introduction

1. Religia și reconstrucția socială
2. Slăbiciunea religiei instituționale
3. Religia și persoanele religioase
4. Dificultăți de tranziție
5. Aspectele sociale ale religiei
6. Religia instituțională
7. Contribuția religiei

PAPER 99

THE SOCIAL PROBLEMS OF RELIGION

SECTIONS

Introduction

1. Religion and Social Reconstruction
2. Weakness of Institutional Religion
3. Religion and the Religionist
4. Transition Difficulties
5. Social Aspects of Religion
6. Institutional Religion
7. Religion's Contribution

Introduction

NUMAI atunci când religia are cele mai puține legături cu instituțiile laice poate să își îndeplinească maximum serviciului ei social. În epocile trecute, reformele sociale erau limitate mai cu seamă la domeniul moral; prin urmare religia, nu era obligată să-și ajusteze atitudinea la schimbările importante din sistemele economice și politice. Principala problemă a religiei era tendința ei de a înlocui răul prin bine în interiorul ordinii sociale a culturii economice și politice a epocii. Așadar, religia a tins indirect la perpetuarea ordinii stabilite a societății, la încurajarea menținerii tipului de civilizație existent.

Însă religia nu ar trebui să se ocupe direct nici de crearea de noi ordini sociale, nici de păstrarea celor vechi. Adevărata religie se opune de fapt violenței ca tehnică de evoluție socială, dar nu se opune eforturilor inteligente ale societății pentru adaptarea uzanțelor ei și pentru ajustarea instituțiilor ei la condițiile economice și la cerințele culturale noi.

Religia a aprobat incidental reformele sociale ale veacurilor trecute, însă, în secolul al douăzecilea, ea este în mod necesar pusă în poziția de a se ajusta la o reconstrucție socială extinsă și continuă. Condițiile de viață se schimbă atât de rapid, încât trebuie treptat accelerate modificările instituționale. Trebuie deci ca religia să se grăbească să se adapteze ordinii sociale noi și mereu în mișcare.

INTRODUCTION

99:0.1 (1086.1) RELIGION achieves its highest social ministry when it has least connection with the secular institutions of society. In past ages, since social reforms were largely confined to the moral realms, religion did not have to adjust its attitude to extensive changes in economic and political systems. The chief problem of religion was the endeavor to replace evil with good within the existing social order of political and economic culture. Religion has thus indirectly tended to perpetuate the established order of society, to foster the maintenance of the existent type of civilization.

99:0.2 (1086.2) But religion should not be directly concerned either with the creation of new social orders or with the preservation of old ones. True religion does oppose violence as a technique of social evolution, but it does not oppose the intelligent efforts of society to adapt its usages and adjust its institutions to new economic conditions and cultural requirements.

99:0.3 (1086.3) Religion did approve the occasional social reforms of past centuries, but in the twentieth century it is of necessity called upon to face adjustment to extensive and continuing social reconstruction. Conditions of living alter so rapidly that institutional modifications must be greatly accelerated, and religion must accordingly quicken its adaptation to this new and ever-changing social order.

1. RELIGIA ȘI RECONSTRUCȚIA SOCIALĂ

1. RELIGION AND SOCIAL RECONSTRUCTION

Invențiile mecanice și răspândirea cunoștințelor modifică civilizația. Se impun anumite ajustări economice și schimbări sociale dacă se vrea evitarea unui dezastru cultural. Această nouă ordine socială care se apropie nu se va instala în pace vreme de un mileniu. Rasa umană trebuie să se adapteze la o serie de modificări, de ajustări și de reajustări. Omenirea se îndreaptă către un nou destin planetar nerevelat.

Religia trebuie să devină o puternică influență în favoarea stabilității morale și a progresului spiritual; ea trebuie să funcționeze dinamic în mijlocul condițiilor schimbătoare și a ajustărilor economice fără sfârșit.

Societatea Urantiei nu poate spera niciodată să se stabilizeze ca în epocile trecute. Vasul social a ieșit din micile porturi adăpostite ale tradiției stabilite; el și-a început croaziera pe înaltele mări ale destinului evolutiv; mai mult ca oricând în istoria lumii, sufletul omului are nevoie să scruteze cu grijă hărțile moralității și să respecte cu minuțiozitate busola călăuzirii religioase. Suprema misiune a religiei, ca influență socială, constă în stabilizarea idealurilor umanității pe durata acestor primejdioase perioade de tranziție de la o fază de civilizație la alta, de la un nivel de cultură la altul.

Religia nu are noi îndatoriri de îndeplinit, dar ea este urgent solicitată să acționeze ca ghid prudent și consilier experimentat în toate noile situații umane care se schimbă atât de rapid. Societatea devine mai mecanică, mai compactă, mai complexă și mai primejdios de interdependentă. Religia trebuie să se manifeste pentru a împiedica ca aceste noi și apropiate asocieri să genereze regrese sau chiar să se distrugă reciproc. Religia trebuie să acționeze ca și sarea cosmică, împiedicând fermenții progresului să anihileze savoarea culturală a civilizației. Aceste noi relații sociale și prefaceri economice pot să ducă la o fraternitate durabilă.

Omenește vorbind, un umanitarism fără Dumnezeu este un gest nobil, dar adevărata religie este singura putere susceptibilă să sporească într-o manieră permanentă sensibilitatea unui grup social la nevoile și la suferințele altor grupuri. În trecut, religia instituțională putea să rămână pasivă în vreme ce clasele superioare ale societății rămăneau surde la suferințele și la oprimarea claselor inferioare lipsite de apărare, însă, în timpurile moderne, ordinele sociale inferioare nu mai sunt scufundate într-o ignoranță atât de abjectă sau atât de neputincioasă din punct de vedere politic.

Religia nu trebuie să se implice organic în munca laică de reconstrucție socială și de reorganizare economică, dar ea trebuie să țină activ pasul cu înaintarea civilizației în reafirmarea cu hotărâre și cu vigoare a imperativelor morale și a preceptelor spirituale, filozofia sa progresivă de viață umană și de supraviețuire transcendentă. Spiritul religiei este etern, dar forma expresiei sale trebuie să fie pusă din nou la punct la fiecare revizuire a dicționarului limbii umane.

2. SLĂBICIUNEA RELIGIEI INSTITUȚIONALE

Religia instituțională este neputincioasă în

99:1.1 (1086.4) Mechanical inventions and the dissemination of knowledge are modifying civilization; certain economic adjustments and social changes are imperative if cultural disaster is to be avoided. This new and oncoming social order will not settle down complacently for a millennium. The human race must become reconciled to a procession of changes, adjustments, and readjustments. Mankind is on the march toward a new and unrevealed planetary destiny.

99:1.2 (1086.5) Religion must become a forceful influence for moral stability and spiritual progression functioning dynamically in the midst of these ever-changing conditions and never-ending economic adjustments.

99:1.3 (1086.6) Urantia society can never hope to settle down as in past ages. The social ship has steamed out of the sheltered bays of established tradition and has begun its cruise upon the high seas of evolutionary destiny; and the soul of man, as never before in the world's history, needs carefully to scrutinize its charts of morality and painstakingly to observe the compass of religious guidance. The paramount mission of religion as a social influence is to stabilize the ideals of mankind during these dangerous times of transition from one phase of civilization to another, from one level of culture to another.

99:1.4 (1087.1) Religion has no new duties to perform, but it is urgently called upon to function as a wise guide and experienced counselor in all of these new and rapidly changing human situations. Society is becoming more mechanical, more compact, more complex, and more critically interdependent. Religion must function to prevent these new and intimate interassociations from becoming mutually retrogressive or even destructive. Religion must act as the cosmic salt which prevents the ferments of progression from destroying the cultural savor of civilization. These new social relations and economic upheavals can result in lasting brotherhood only by the ministry of religion.

99:1.5 (1087.2) A godless humanitarianism is, humanly speaking, a noble gesture, but true religion is the only power which can lastingly increase the responsiveness of one social group to the needs and sufferings of other groups. In the past, institutional religion could remain passive while the upper strata of society turned a deaf ear to the sufferings and oppression of the helpless lower strata, but in modern times these lower social orders are no longer so abjectly ignorant nor so politically helpless.

99:1.6 (1087.3) Religion must not become organically involved in the secular work of social reconstruction and economic reorganization. But it must actively keep pace with all these advances in civilization by making clear-cut and vigorous restatements of its moral mandates and spiritual precepts, its progressive philosophy of human living and transcendent survival. The spirit of religion is eternal, but the form of its expression must be restated every time the dictionary of human language is revised.

2. WEAKNESS OF INSTITUTIONAL RELIGION

99:2.1 (1087.4) Institutional religion cannot afford inspiration

procurarea inspirației și în darea directivelor pentru reconstrucția socială și pentru reorganizarea economică iminente la scară mondială, deoarece ea a devenit din nefericire mai mult sau mai puțin o parte organică a ordinii sociale și a sistemului economic care sunt menite să fie reconstruite. Numai adevărata religie a experienței spirituale personale poate să funcționeze util și creativ în prezenta criză a civilizației.

Religia instituțională este prinsă acum în impasul unui cerc vicios. Ea nu poate reconstrui societatea decât reconstruindu-se mai întâi pe sine și, datorită faptului că ea face în mare măsură parte integrantă din ordinea stabilită, ea nu poate să se reconstruiască înainte ca societatea să se fi reclădit radical.

Persoanele religioase trebuie să muncească în societate, în industrie și în politică în calitate de indivizi, iar nu ca grupuri, ca partide sau ca instituții. Un grup religios care-și permite să acționeze ca atare în afara activităților lui religioase, devine imediat un partid politic, o organizație economică sau o instituție socială. Colectivismul religios trebuie să-și limiteze eforturile la promovarea cauzelor religioase.

Persoanele religioase nu au mai multă valoare decât persoanele nereligioase în sarcinile de reconstrucție socială, afară de cazul în care religia lor le-a conferit o mai mare clarviziune cosmică și le-a înzestrat cu o înțelepciune socială superioară născută din dorința sinceră de a-l iubi în mod suprem pe Dumnezeu și de a-i iubi pe toți oamenii ca frați în împărăția cerurilor. Ordinea socială ideală este cea în care fiecare om își iubește vecinul așa cum se iubește pe sine.

Biserica instituționalizată poate să dea aparența că ar fi servit societatea în trecut prin glorificarea ordinii politice și economice stabilite, însă, dacă vrea să supraviețuiască, ea trebuie să înceteze rapid orice activitate de acest gen. Singura sa atitudine potrivită constă propovăduirea non-violenței, doctrina evoluției pașnice, în locul revoluției violente - pacea pe pământ și bunăvoința printre oameni.

Dacă religia modernă găsește dificil să-și adapteze atitudinea la rapidele schimbări sociale, este așa numai pentru că ea și-a îngăduit să devină complet tradițională, dogmatică și instituțională. Religia experienței vii nu încearcă nici o dificultate în anticiparea cu privire la dezvoltările sociale și la prefacerile economice, în mijlocul cărora operează mereu ca stabilizator moral, ca ghid social și ca o călăuză spirituală. Adevărata religie duce de la o epocă la alta cultura valabilă și înțelepciunea născută din experiența cunoașterii lui Dumnezeu și din strădania de a-i semăna.

3. RELIGIA ȘI PERSOANELE RELIGIOASE

Creștinismul primitiv era cu desăvârșire liber de amestecurile civile, de angajamentele sociale și de alianțele economice. Doar mai târziu a devenit creștinismul instituționalizat o parte organică a structurii politice și sociale a civilizației occidentale.

Împărăția cerurilor nu este nici ordine socială, nici ordine economică; ea este o fraternitate exclusiv spirituală de indivizi cunoscători de Dumnezeu. Nu este

and provide leadership in this impending world-wide social reconstruction and economic reorganization because it has unfortunately become more or less of an organic part of the social order and the economic system which is destined to undergo reconstruction. Only the real religion of personal spiritual experience can function helpfully and creatively in the present crisis of civilization.

99:2.2 (1087.5) Institutional religion is now caught in the stalemate of a vicious circle. It cannot reconstruct society without first reconstructing itself; and being so much an integral part of the established order, it cannot reconstruct itself until society has been radically reconstructed.

99:2.3 (1087.6) Religionists must function in society, in industry, and in politics as individuals, not as groups, parties, or institutions. A religious group which presumes to function as such, apart from religious activities, immediately becomes a political party, an economic organization, or a social institution. Religious collectivism must confine its efforts to the furtherance of religious causes.

99:2.4 (1087.7) Religionists are of no more value in the tasks of social reconstruction than nonreligionists except in so far as their religion has conferred upon them enhanced cosmic foresight and endowed them with that superior social wisdom which is born of the sincere desire to love God supremely and to love every man as a brother in the heavenly kingdom. An ideal social order is that in which every man loves his neighbor as he loves himself.

99:2.5 (1087.8) The institutionalized church may have appeared to serve society in the past by glorifying the established political and economic orders, but it must speedily cease such action if it is to survive. Its only proper attitude consists in the teaching of nonviolence, the doctrine of peaceful evolution in the place of violent revolution — peace on earth and good will among all men.

99:2.6 (1088.1) Modern religion finds it difficult to adjust its attitude toward the rapidly shifting social changes only because it has permitted itself to become so thoroughly traditionalized, dogmatized, and institutionalized. The religion of living experience finds no difficulty in keeping ahead of all these social developments and economic upheavals, amid which it ever functions as a moral stabilizer, social guide, and spiritual pilot. True religion carries over from one age to another the worth-while culture and that wisdom which is born of the experience of knowing God and striving to be like him.

3. RELIGION AND THE RELIGIONIST

99:3.1 (1088.2) Early Christianity was entirely free from all civil entanglements, social commitments, and economic alliances. Only did later institutionalized Christianity become an organic part of the political and social structure of Occidental civilization.

99:3.2 (1088.3) The kingdom of heaven is neither a social nor economic order; it is an exclusively spiritual brotherhood of God-knowing individuals. True, such a

mai puțin adevărat că această fraternitate constituie prin ea însăși un fenomen social nou și uimitor, însoțit de repercusiuni economice și sociale stupefiante.

Persoanele religioase nu sunt nici indiferente la suferințele sociale, nici neatente la nedreptățile civile, nici izolate de gândirea economică, nici insensibile la tirania politică. Religia influențează direct reconstrucția socială, deoarece îl spiritualizează și îl idealizează pe fiecare cetățean individual. Indirect, civilizația culturală este influențată de atitudinea acestor credincioși individuali pe măsură ce ei devin membrii activi și influenți ai unor diverse grupuri sociale, morale, economice și politice.

Pentru a atinge o înaltă civilizație culturală, se cere, în primul rând, tipul ideal de cetățean, și, apoi, mecanisme sociale ideale și adecvate care să permită acestor cetățeni să controleze instituțiile economice și politice ale acestei societăți umane evolute.

În urma unui exces de falsă sentimentalitate, Biserica și-a oferit multă vreme serviciul celor defavorizați și nenorociți, și aceasta era într-un tot bine, dar aceeași sentimentalitate a condus la perpetuarea imprudentă a neamurilor rasial degenerate care au întârziat enorm progresul civilizației.

Mulți reconstructori sociali individuali, în vreme ce repudiază cu vehemență religia instituțională, sunt la urma urmei religioși zeloși în propagarea reformelor lor sociale. Acesta este modul în care o motivație religioasă personală și mai mult sau mai puțin recunoscută joacă un mare rol în programul de reconstrucție socială din zilele noastre.

Marea slăbiciune a tuturor acestor tipuri de activități religioase nerecunoscute și inconștiente rezidă în incapacitatea lor de a beneficia de critica religioasă deschisă și de a atinge, pe această cale, nivele profitabile de autocorectare. Este un fapt că religia nu se dezvoltă decât dacă este disciplinată printr-o critică constructivă, amplificată de filozofie, purificată de știință și hrănită de o camaraderie loială.

Religia este întotdeauna amenințată de marea primejdie de a se deforma și de a se denatura în urmărirea țelurilor ei false, cum este cazul în vreme de război, unde fiecare națiune aflată în luptă își prostituează religia pentru a o transforma în propagandă militară. Zelul fără dragoste este întotdeauna dăunător religiei, și persecuțiile abat activitățile religioase spre înfăptuirea unor imbolduri sociologice ori teologice.

Religia nu poate rămâne liberă de alianțele seculare profane decât prin următoarele mijloace:

1. O filozofie corectivă prin critică.
2. Independența de orice alianță socială, economică și politică.
3. Comunitățile creative, care încurajează și dezvoltă iubirea.
4. Înflorirea progresivă a clarviziunii spirituale și aprecierea valorilor cosmice.
5. Prevenirea fanatismului echilibrându-l printr-o atitudine mentală științifică.

Ca grup, persoanele religioase nu trebuie nicodată să se ocupe de altceva decât de religie, deși cu titlu

brotherhood is in itself a new and amazing social phenomenon attended by astounding political and economic repercussions.

99:3.3 (1088.4) The religionist is not unsympathetic with social suffering, not unmindful of civil injustice, not insulated from economic thinking, neither insensible to political tyranny. Religion influences social reconstruction directly because it spiritualizes and idealizes the individual citizen. Indirectly, cultural civilization is influenced by the attitude of these individual religionists as they become active and influential members of various social, moral, economic, and political groups.

99:3.4 (1088.5) The attainment of a high cultural civilization demands, first, the ideal type of citizen and, then, ideal and adequate social mechanisms wherewith such a citizenry may control the economic and political institutions of such an advanced human society.

99:3.5 (1088.6) The church, because of overmuch false sentiment, has long ministered to the underprivileged and the unfortunate, and this has all been well, but this same sentiment has led to the unwise perpetuation of racially degenerate stocks which have tremendously retarded the progress of civilization.

99:3.6 (1088.7) Many individual social reconstructionists, while vehemently repudiating institutionalized religion, are, after all, zealously religious in the propagation of their social reforms. And so it is that religious motivation, personal and more or less unrecognized, is playing a great part in the present-day program of social reconstruction.

99:3.7 (1088.8) The great weakness of all this unrecognized and unconscious type of religious activity is that it is unable to profit from open religious criticism and thereby attain to profitable levels of self-correction. It is a fact that religion does not grow unless it is disciplined by constructive criticism, amplified by philosophy, purified by science, and nourished by loyal fellowship.

99:3.8 (1088.9) There is always the great danger that religion will become distorted and perverted into the pursuit of false goals, as when in times of war each contending nation prostitutes its religion into military propaganda. Loveless zeal is always harmful to religion, while persecution diverts the activities of religion into the achievement of some sociologic or theologic drive.

99:3.9 (1089.1) Religion can be kept free from unholy secular alliances only by:

- 99:3.10 (1089.2) 1. A critically corrective philosophy.
- 99:3.11 (1089.3) 2. Freedom from all social, economic, and political alliances.
- 99:3.12 (1089.4) 3. Creative, comforting, and love-expanding fellowships.
- 99:3.13 (1089.5) 4. Progressive enhancement of spiritual insight and the appreciation of cosmic values.
- 99:3.14 (1089.6) 5. Prevention of fanaticism by the compensations of the scientific mental attitude.

99:3.15 (1089.7) Religionists, as a group, must never concern themselves with anything but *religion*, albeit any

individual, oricare dintre ele poate să devină conducătorul eminent al unei mișcări de reconstrucție socială, economică sau politică.

Rolul religiei este de a crea, de a susține și de a inspira la fiecare cetățean loialitatea cosmică care îl va orienta către reușita în progresul tuturor serviciilor sociale dificile, dar dezirabile.

4. DIFICULTĂȚI DE TRANZIȚIE

Religia autentică dă unei persoane religioase o aureolă socială precum și cunoștințe intime cu privire la comunitatea umană; cu toate acestea, formalizarea grupurilor religioase a distrus foarte adesea chiar valorile pentru care aceste grupuri fuseseră organizate. Prietenia umană și religia divină se întruajorează și se iluminează reciproc într-o manieră semnificativă, cu condiția ca ele să crească ambele în echilibru și în armonie. Religia a introdus noi semnificații în toate asocierile de grup - familii, școli și cercuri. Ea aduce noi valori în joc și exaltă umorul veritabil.

Funcțiunea de dirijare socială este transformată de clarviziunea spirituală; religia împiedică toate mișcările colective de la pierderea din vedere a adevăratelor lor obiective. Împreună cu copiii, religia este marele factor de unificare a vieții de familie, cu condiția ca ea să fie o credință vie și în creștere. Nu poate exista viață de familie fără copii; nu poți trăi o viață fără religie, însă acest handicap a înmulțit enorm dificultățile acestei intime asocieri umane. În primele decenii ale celui de-al douăzecilea secol, viața de familie este cea care, după religia personală, are cel mai mult de suferit de pe urma decadenței care rezultă din tranziția de la vechile obediențe religioase la noile semnificații și valori care se ivesc.

Adevărata religie este un mod plin de înțeles de a trăi în mod dinamic față în față cu realitățile obișnuite ale vieții de fiecare zi. Însă, dacă religia trebuie să stimuleze dezvoltarea individuală a caracterului și să mărească integrarea personalității, ea nu trebuie să fie uniformizată. Dacă ea trebuie să stimuleze aprecierea experienței și să servească ca valoare de atracție, nu trebuie să fie stereotipă. Dacă religia trebuie să promoveze loialități supreme, atunci nu trebuie să fie formalizată.

Puțin contează prefacerile care pot însoți creșterea economică și socială a civilizației; religia este autentică și valabilă dacă întreține în individ o experiență în care prevalează suveranitatea adevărului, a frumuseții și a bunătății, căci acela este adevăratul concept spiritual al realității supreme. Prin iubire și prin adorare, ea devine plină de sens în calitate de comuniune cu oamenii și de filiație cu Dumnezeu.

La urma urmei, mai degrabă ceea ce crezi decât ceea ce cunoști este ceea ce determină conduita și domină realizările personale. Cunoașterea pur faptică exercită foarte puțină influență asupra omului obișnuit, dacă ea nu este stimulată emoțional. Dar stimularea religiei este supraemoțională; ea unifică toată experiența umană pe nivele transcendente prin contact cu energiile spirituale din viața muritoare, precum și prin eliberarea acestora.

one such religionist, as an individual citizen, may become the outstanding leader of some social, economic, or political reconstruction movement.

99:3.16 (1089.7) It is the business of religion to create, sustain, and inspire such a cosmic loyalty in the individual citizen as will direct him to the achievement of success in the advancement of all these difficult but desirable social services.

4. TRANSITION DIFFICULTIES

99:4.1 (1089.9) Genuine religion renders the religionist socially fragrant and creates insights into human fellowship. But the formalization of religious groups many times destroys the very values for the promotion of which the group was organized. Human friendship and divine religion are mutually helpful and significantly illuminating if the growth in each is equalized and harmonized. Religion puts new meaning into all group associations — families, schools, and clubs. It imparts new values to play and exalts all true humor.

99:4.2 (1089.10) Social leadership is transformed by spiritual insight; religion prevents all collective movements from losing sight of their true objectives. Together with children, religion is the great unifier of family life, provided it is a living and growing faith. Family life cannot be had without children; it can be lived without religion, but such a handicap enormously multiplies the difficulties of this intimate human association. During the early decades of the twentieth century, family life, next to personal religious experience, suffers most from the decadence consequent upon the transition from old religious loyalties to the emerging new meanings and values.

99:4.3 (1089.11) True religion is a meaningful way of living dynamically face to face with the commonplace realities of everyday life. But if religion is to stimulate individual development of character and augment integration of personality, it must not be standardized. If it is to stimulate evaluation of experience and serve as a value-lure, it must not be stereotyped. If religion is to promote supreme loyalties, it must not be formalized.

99:4.4 (1089.12) No matter what upheavals may attend the social and economic growth of civilization, religion is genuine and worth while if it fosters in the individual an experience in which the sovereignty of truth, beauty, and goodness prevails, for such is the true spiritual concept of supreme reality. And through love and worship this becomes meaningful as fellowship with man and sonship with God.

99:4.5 (1090.1) After all, it is what one believes rather than what one knows that determines conduct and dominates personal performances. Purely factual knowledge exerts very little influence upon the average man unless it becomes emotionally activated. But the activation of religion is superemotional, unifying the entire human experience on transcendent levels through contact with, and release of, spiritual energies in the mortal life.

De-a lungul timpurilor tulburi din punct de vedere psihologic ale secolului al douăzecilea, printre prefacerile economice, contra-curențele morale și frământările sociologice periodice care însoțeau tranzițiile vijelioase ale unei ere științifice, mii și mii de bărbați și de femei au devenit marionete; ei sunt îngrijorați, agitați, temători, nesiguri și instabili. Mai mult ca oricând în istoria lumii, ei au nevoie de consolarea și de stabilitatea unei religii sfinte. În fața realizărilor științifice și a dezvoltărilor mecanice fără precedent, se constată o stagnare spirituală și un haos filozofic.

Nu este ceva primejdios ca religia să devină tot mai mult o chestiune privată - o experiență personală - numai să nu piardă din vedere motivația sa de servire socială dezinteresată și iubitore. Religia a suferit multe influențe secundare: amestecurile subite de culturi, întrepătrunderile de credințe, diminuarea autorității ecleziastice, modificarea vieții de familie, precum și urbanizarea și mecanizarea.

Cel mai mare pericol spiritual pentru oameni este progresul parțial, situația deplorabilă a unei credințe neîmplinite: abandonarea religiilor evolutive ale fricii fără a pricepe imediat religia revelatoare a iubirii. Știința modernă, și mai cu seamă psihologia, n-au slăbit decât religiile dependente esențialmente de frică, de superstiții și de emoții.

O tranziție este întotdeauna însoțită de confuzie. Lumea religioasă se va bucura prea puțin de liniștea dinaintea marii lupte dintre cele trei filozofii ale religiei care și-au disputat supremația:

1. Credința spiritistă (într-un Dumnezeu providențial) a multor religii.
2. Credințele umaniste și idealiste ale multor filozofii.
3. Concepțiile mecaniciste și naturaliste ale multor științe.

Aceste trei abordări parțiale ale realității cosmosului trebuie să sfârșească prin a se armoniza grație prezentării revelatoare a religiei, a filozofiei și a cosmologiei care descriu existența triunică a spiritului, a minții și a energiei ca provenind de la Trinitatea Paradisului și atingând unificarea temporal-spațială în Deitatea Supremului.

5. ASPECTELE SOCIALE ALE RELIGIEI

Religia este exclusiv o experiență spirituală personală - cunoașterea lui Dumnezeu ca Tată - dar corolarul acestei experiențe - cunoașterea omului ca frate al tău - atrage după sine ajustarea „sine”-lui la alți „sine”, ceea ce implică aspectul social sau colectiv al vieții religioase. Religia este mai întâi o ajustare interioară și personală; ea devine apoi o chestiune de servire socială sau de ajustare la un grup. Formarea grupurilor religioase decurge forțat din caracterul gregar al oamenilor, iar soarta acestor grupuri religioase depinde mult de inteligența conducătorilor lor. În societatea primitivă, gruparea religioasă nu este totdeauna foarte diferită de grupările economice și politice. Religia a fost întotdeauna o conservatoare a moralei și o stabilizatoare a societății. Acest lucru rămâne adevărat, cu toate că numeroși socialiști și

99:4.6 (1090.2) During the psychologically unsettled times of the twentieth century, amid the economic upheavals, the moral crosscurrents, and the sociologic rip tides of the cyclonic transitions of a scientific era, thousands upon thousands of men and women have become humanly dislocated; they are anxious, restless, fearful, uncertain, and unsettled; as never before in the world's history they need the consolation and stabilization of sound religion. In the face of unprecedented scientific achievement and mechanical development there is spiritual stagnation and philosophic chaos.

99:4.7 (1090.3) There is no danger in religion's becoming more and more of a private matter — a personal experience — provided it does not lose its motivation for unselfish and loving social service. Religion has suffered from many secondary influences: sudden mixing of cultures, intermingling of creeds, diminution of ecclesiastical authority, changing of family life, together with urbanization and mechanization.

99:4.8 (1090.4) Man's greatest spiritual jeopardy consists in partial progress, the predicament of unfinished growth: forsaking the evolutionary religions of fear without immediately grasping the revelatory religion of love. Modern science, particularly psychology, has weakened only those religions which are so largely dependent upon fear, superstition, and emotion.

99:4.9 (1090.5) Transition is always accompanied by confusion, and there will be little tranquillity in the religious world until the great struggle between the three contending philosophies of religion is ended:

99:4.10 (1090.6) 1. The spiritistic belief (in a providential Deity) of many religions.

99:4.11 (1090.7) 2. The humanistic and idealistic belief of many philosophies.

99:4.12 (1090.8) 3. The mechanistic and naturalistic conceptions of many sciences.

99:4.13 (1090.9) And these three partial approaches to the reality of the cosmos must eventually become harmonized by the revelatory presentation of religion, philosophy, and cosmology which portrays the triune existence of spirit, mind, and energy proceeding from the Trinity of Paradise and attaining time-space unification within the Deity of the Supreme.

5. SOCIAL ASPECTS OF RELIGION

99:5.1 (1090.10) While religion is exclusively a personal spiritual experience — knowing God as a Father — the corollary of this experience — knowing man as a brother — entails the adjustment of the self to other selves, and that involves the social or group aspect of religious life. Religion is first an inner or personal adjustment, and then it becomes a matter of social service or group adjustment. The fact of man's gregariousness perforce determines that religious groups will come into existence. What happens to these religious groups depends very much on intelligent leadership. In primitive society the religious group is not always very different from economic or political groups. Religion has always been a conservator of morals and a stabilizer of society. And this is still true, notwithstanding the contrary teaching of many modern socialists and humanists.

umaniști moderni propovăduiesc contrariul.

Nu uitați niciodată aceasta: adevărata religie constă în a-l cunoaște pe Dumnezeu ca fiind Tatăl vostru și pe om ca fiind fratele vostru. Religia nu constă în a crede orbește în amenințările cu pedeapsa sau în promisiunile magice de recompense mistice viitoare.

Religia lui Isus este influența cea mai dinamică care a stimulat vreodată rasa umană. Isus a spulberat tradițiile, a distrus dogmele și a chemat omenirea la realizarea celor mai înalte idealuri ale ei din timp și din eternitate - să fie perfectă așa cum Tatăl care este în ceruri este perfect.

Religia are puține șanse să își joace rolul înainte ca grupul religios să se separe de toate celelalte grupuri și să formeze asocierea socială a membrilor spirituali ai împărăției din ceruri.

Doctrina depravării totale a omului a distrus o mare parte a potențialului de care dispunea religia pentru a produce repercusiuni sociale înălțătoare prin natura lor și inspiratoare prin valoarea lor. Isus a căutat să restabilească demnitatea omului proclamând că toți oamenii sunt copiii lui Dumnezeu.

Orice credință religioasă care reușește să-l spiritualizeze pe credincios are în mod sigur o repercusiune puternică în viața socială a acestui credincios. Experiența religioasă produce infailibil „roadele spiritului” în viața cotidiană a muritorului călăuzit de spirit.

Tot atât de sigur pe cât oamenii își împărtășesc credințele lor religioase, ei creează un fel de grupare religioasă, care creează în cele din urmă țeluri comune. Într-o bună zi, persoanele religioase se vor reuni și vor începe să coopereze realmente pe baza unității de idealuri și de țeluri, mai degrabă decât să ajungă acolo bazându-se pe opinii psihologice și pe credințe teologice. Țelurile mai degrabă decât crezurile sunt cele care ar trebui să reunească persoanele religioase. Din moment ce adevărata religie este o chestiune de experiență spirituală personală, este inevitabil ca, în mod individual, fiecare persoană religioasă să aibă propria sa interpretare personală a modului de realizare a acestei experiențe spirituale. Cuvântul „credință” ar trebui să reprezinte relația individului cu Dumnezeu, mai degrabă decât o formulă a unui crez după care un grup de muritori a ajuns să se acorde în calitate de atitudine religioasă comună. „Aveți voi credință? Atunci aveți-o pentru voi înșivă.”

Credința nu se ocupă decât cu priceperea valorilor ideale; aceasta este pusă în evidență în definiția Noului Testament care declară că credința este substanța lucrurilor la care se speră și demonstrarea celor care nu se văd.

Omul primitiv a făcut puține eforturi pentru a exprima în cuvinte convingerile sale religioase. El mai mult și-a dansat religia decât și-a exprimat-o în gândire. Oamenii moderni au conceput multe credințe și au creat multe criterii ale credinței religioase. Viitoarele persoane religioase trebuie să-și trăiască religia, să se consacre cu toată inima slujirii fraternității umane. Este de mult timpul ca oamenii să aibă o experiență religioasă atât de personală și atât de sublimă cum nu se poate concepe și manifesta decât prin „sentimente prea profunde pentru a se exprima prin cuvinte”.

99:5.2 (1091.1) Always keep in mind: True religion is to know God as your Father and man as your brother. Religion is not a slavish belief in threats of punishment or magical promises of future mystical rewards.

99:5.3 (1091.2) The religion of Jesus is the most dynamic influence ever to activate the human race. Jesus shattered tradition, destroyed dogma, and called mankind to the achievement of its highest ideals in time and eternity — to be perfect, even as the Father in heaven is perfect.

99:5.4 (1091.3) Religion has little chance to function until the religious group becomes separated from all other groups — the social association of the spiritual membership of the kingdom of heaven.

99:5.5 (1091.4) The doctrine of the total depravity of man destroyed much of the potential of religion for effecting social repercussions of an uplifting nature and of inspirational value. Jesus sought to restore man's dignity when he declared that all men are the children of God.

99:5.6 (1091.5) Any religious belief which is effective in spiritualizing the believer is certain to have powerful repercussions in the social life of such a religionist. Religious experience unfailingly yields the “fruits of the spirit” in the daily life of the spirit-led mortal.

99:5.7 (1091.6) Just as certainly as men share their religious beliefs, they create a religious group of some sort which eventually creates common goals. Someday religionists will get together and actually effect co-operation on the basis of unity of ideals and purposes rather than attempting to do so on the basis of psychological opinions and theological beliefs. Goals rather than creeds should unify religionists. Since true religion is a matter of personal spiritual experience, it is inevitable that each individual religionist must have his own and personal interpretation of the realization of that spiritual experience. Let the term “faith” stand for the individual's relation to God rather than for the creedal formulation of what some group of mortals have been able to agree upon as a common religious attitude. “Have you faith? Then have it to yourself.”

99:5.8 (1091.7) That faith is concerned only with the grasp of ideal values is shown by the New Testament definition which declares that faith is the substance of things hoped for and the evidence of things not seen.

99:5.9 (1091.8) Primitive man made little effort to put his religious convictions into words. His religion was danced out rather than thought out. Modern men have thought out many creeds and created many tests of religious faith. Future religionists must live out their religion, dedicate themselves to the wholehearted service of the brotherhood of man. It is high time that man had a religious experience so personal and so sublime that it could be realized and expressed only by “feelings that lie too deep for words.”

Isus nu cerea discipolilor săi să se reunească periodic pentru a recita combinații de cuvinte care să indice credințele lor comune. El le-a cerut doar să se reunească pentru a face efectiv ceva- să ia parte la cina comună în amintirea vieții sale de consacrare pe Urantia.

Ce greșeală au făcut creștinii care, în vreme ce-l prezintă pe Cristos ca ideal suprem de călăuză spirituală, îndrăznesc să le ceară bărbaților și femeilor conștiinței de Dumnezeu să respingă conducerea istorică a oamenilor cunoscători de Dumnezeu care au contribuit la iluminarea națiunii lor sau a rasei lor particulare de-a lungul epocilor trecute.

6. RELIGIA INSTITUȚIONALĂ

Sectarismul este o boală a religiei instituționale, iar dogmatismul este o înrobire a naturii spirituale. Este mult mai bine să ai o religie fără Biserică decât o Biserică fără religie. Tumultul religios al celui de-al douăzecilea secol nu este în sine și prin sine însuși un indice al decadentei spirituale. Confuzia apare atât înaintea creșterii cât și înaintea distrugerii.

Există un scop real în socializarea religiei. Activitățile religioase colective au ca scop punerea în scenă a fidelității față de religie; ridicarea în slăvi a seducțiilor adevărului, ale frumuseții și ale bunătății; întreținerea atracției valorilor supreme; amplificarea serviciului fraternității dezinteresate; glorificarea potențialurilor vieții de familie; promovarea educației religioase; darea de sfaturi înțelepte și de îndrumări spirituale și încurajarea adorării în grup. Toate religiile vii încurajează prietenia umană, păstrează moralitatea, favorizează bunăstarea vecinătății și facilitează difuzarea evangheliei esențiale a mesajelor lor respective de mântuire eternă.

Însă, pe măsură ce religia se conformează instituțiilor, puterea ei de a face bine se reduce, în timp ce posibilitățile de a face rău sporesc considerabil. Pericolele religiei formaliste sunt următoarele: fixarea credințelor și cristalizarea sentimentelor; acumularea de drepturi dobândite odată cu creșterile secularizării; tendința de a uniformiza și de a fosiliza adevărul; religia abătută de la slujirea lui Dumnezeu către slujirea Bisericii; înclinația conducătorilor de a deveni administratori în loc de slujitori; tendința de a forma secte și diviziuni în concurență; stabilirea unei autorități ecleziastice opresive; nașterea stării de spirit aristocratice de „popor ales”; întreținerea ideilor false și exagerate cu privire la sacru; religia făcută cu rutină și pietrificarea adorării; tendința de a venera trecutul ignorând nevoile prezente; inaptitudinea de a da o interpretare modernă religiei; amestecarea în funcțiile din instituțiile laice; mai mult, religia formalistă creează penibilă discriminare a castelor religioase, devine un judecător intolerant al ortodoxiei, nu reușește să rețină interesul tineretului aventuros și pierde treptat mesajul salvator al evangheliei mântuirii eterne.

Religia oficială împiedică oamenii în activitățile lor spirituale personale în loc de a-i elibera pentru o servire mai înaltă a clăditorilor împărăției.

7. CONTRIBUȚIA RELIGIEI

99:5.10 (1091.9) Jesus did not require of his followers that they should periodically assemble and recite a form of words indicative of their common beliefs. He only ordained that they should gather together to actually *do something* — partake of the communal supper of the remembrance of his bestowal life on Urantia.

99:5.11 (1091.10) What a mistake for Christians to make when, in presenting Christ as the supreme ideal of spiritual leadership, they dare to require God-conscious men and women to reject the historic leadership of the God-knowing men who have contributed to their particular national or racial illumination during past ages.

6. INSTITUTIONAL RELIGION

99:6.1 (1092.1) Sectarianism is a disease of institutional religion, and dogmatism is an enslavement of the spiritual nature. It is far better to have a religion without a church than a church without religion. The religious turmoil of the twentieth century does not, in and of itself, betoken spiritual decadence. Confusion goes before growth as well as before destruction.

99:6.2 (1092.2) There is a real purpose in the socialization of religion. It is the purpose of group religious activities to dramatize the loyalties of religion; to magnify the lures of truth, beauty, and goodness; to foster the attractions of supreme values; to enhance the service of unselfish fellowship; to glorify the potentials of family life; to promote religious education; to provide wise counsel and spiritual guidance; and to encourage group worship. And all live religions encourage human friendship, conserve morality, promote neighborhood welfare, and facilitate the spread of the essential gospel of their respective messages of eternal salvation.

99:6.3 (1092.3) But as religion becomes institutionalized, its power for good is curtailed, while the possibilities for evil are greatly multiplied. The dangers of formalized religion are: fixation of beliefs and crystallization of sentiments; accumulation of vested interests with increase of secularization; tendency to standardize and fossilize truth; diversion of religion from the service of God to the service of the church; inclination of leaders to become administrators instead of ministers; tendency to form sects and competitive divisions; establishment of oppressive ecclesiastical authority; creation of the aristocratic “chosen-people” attitude; fostering of false and exaggerated ideas of sacredness; the routinizing of religion and the petrification of worship; tendency to venerate the past while ignoring present demands; failure to make up-to-date interpretations of religion; entanglement with functions of secular institutions; it creates the evil discrimination of religious castes; it becomes an intolerant judge of orthodoxy; it fails to hold the interest of adventurous youth and gradually loses the saving message of the gospel of eternal salvation.

99:6.4 (1092.4) Formal religion restrains men in their personal spiritual activities instead of releasing them for heightened service as kingdom builders.

7. RELIGION'S CONTRIBUTION

Biserica și toate celelalte grupări religioase ar trebui să se țină deoparte de la orice activitate laică, însă, în același timp, religia nu trebuie să facă nimic pentru a stânjeni sau a întârzia coordonarea socială a instituțiilor umane. Viața trebuie să continue să crească în semnificație; omul trebuie să își continue reforma filozofiei și clarificarea religiei.

Știința politică trebuie să reconstruiască economia și industria prin tehnici pe care le învață de la științele sociale și prin clarviziunea și motivele oferite de viața religioasă. În orice reconstrucție socială, religia aduce o fidelitate stabilizatoare față de un obiect transcendent, un țel echilibrant situat dincolo și mai presus de obiectivul temporal imediat. În mijlocul confuziilor unui mediu înconjurător care se schimbă rapid, omul muritor are nevoie să fie susținut de o vastă perspectivă cosmică.

Religia inspiră omului curajul și bucuria de a trăi pe pământ; ea unește răbdarea cu pasiunea, clarviziunea cu zelul, simpatia cu puterea și idealurile cu energia.

Un om nu poate lua niciodată o decizie înțeleaptă cu privire la chestiunile temporale, nici nu poate transcende egoismul intereselor personale decât dacă meditează în prezența suveranității lui Dumnezeu și dacă ia în considerație realitățile semnificațiilor divine și ale valorilor spirituale.

Interdependența economică și fraternizarea socială vor conduce în cele din urmă la fraternitate. Omul este prin natură un visător, dar știința îl trezește din reverie și îi permite religiei să-l însușească riscând atunci mult mai puțin să stârnească reacții fanatice. Necesitățile economice leagă omul de realitate, iar experiența religioasă personală îl aduce pe același om față în față cu realitățile eterne ale unei cetățenii cosmice aflate într-o expansiune și într-un progres constante.

[Prezentat de un Melchizedek din Nebadon]

99:7.1 (1092.5) Though churches and all other religious groups should stand aloof from all secular activities, at the same time religion must do nothing to hinder or retard the social co-ordination of human institutions. Life must continue to grow in meaningfulness; man must go on with his reformation of philosophy and his clarification of religion.

99:7.2 (1092.6) Political science must effect the reconstruction of economics and industry by the techniques it learns from the social sciences and by the insights and motives supplied by religious living. In all social reconstruction religion provides a stabilizing loyalty to a transcendent object, a steadying goal beyond and above the immediate and temporal objective. In the midst of the confusions of a rapidly changing environment mortal man needs the sustenance of a far-flung cosmic perspective.

99:7.3 (1093.1) Religion inspires man to live courageously and joyfully on the face of the earth; it joins patience with passion, insight to zeal, sympathy with power, and ideals with energy.

99:7.4 (1093.2) Man can never wisely decide temporal issues or transcend the selfishness of personal interests unless he meditates in the presence of the sovereignty of God and reckons with the realities of divine meanings and spiritual values.

99:7.5 (1093.3) Economic interdependence and social fraternity will ultimately conduce to brotherhood. Man is naturally a dreamer, but science is sobering him so that religion can presently activate him with far less danger of precipitating fanatical reactions. Economic necessities tie man up with reality, and personal religious experience brings this same man face to face with the eternal realities of an ever-expanding and progressing cosmic citizenship.

99:7.6 (1093.4) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

Capitolul 100. Religia în experiența umană

⇐ 099

CARTEA URANTIA

101 ⇐

PARTE III. ISTORIA URANTIEI

CAPITOLUL 100 RELIGIA ÎN EXPERIENȚA UMANĂ

Secțiuni

Introduction

1. Creșterea religioasă
2. Creșterea spirituală
3. Concepte de valoare supremă
4. Problemele creșterii
5. Convertirea și misticismul
6. Semnele unei vieți religioase
7. Apogeul vieții religioase

Introduction

EXPERIENȚA unei vieți religioase dinamice transformă un individ mediu într-o personalitate înzestrată cu o putere idealistă. Religia contribuie la progresul tuturor, încurajând fiecare individ, iar progresul fiecăruia este mărit prin înfăptuirea tuturor.

Creșterea spirituală este stimulată reciproc prin asocierea intimă cu alte persoane religioase. Iubirea oferă terenul de dezvoltare religioasă - o atracție obiectivă în locul unei satisfacții subiective - și, totuși, ea dă satisfacția subiectivă supremă. Religia înnobilează corvezile banale ale vieții cotidiene.

1. CREȘTEREA RELIGIOASĂ

Religia produce creșterea semnificațiilor și înălțarea valorilor, însă, dacă cineva își permite să atribuie un caracter absolut evaluărilor pur personale, acest lucru va avea întotdeauna ca rezultat un rău. Un copil evaluează experiența după plăcerea pe care ea i-o procură. Omul este matur în măsura în care el substituie semnificațiile superioare plăcerii personale, mergând până la loialitatea față de concepte mai înalte ale situațiilor de viață diversificate și ale relațiilor cosmice.

Unele persoane sunt prea ocupate pentru a crește, și se găsesc așadar în serioasa primejdie a imobilității spirituale. Trebuie luate măsuri pentru creșterea semnificațiilor cu ocazia diferențierii epocilor în culturile

PAPER 100 RELIGION IN HUMAN EXPERIENCE

SECTIONS

Introduction

1. Religious Growth
2. Spiritual Growth
3. Concepts of Supreme Value
4. Problems of Growth
5. Conversion and Mysticism
6. Marks of Religious Living
7. The Acme of Religious Living

INTRODUCTION

100:0.1 (1094.1) THE experience of dynamic religious living transforms the mediocre individual into a personality of idealistic power. Religion ministers to the progress of all through fostering the progress of each individual, and the progress of each is augmented through the achievement of all.

100:0.2 (1094.2) Spiritual growth is mutually stimulated by intimate association with other religionists. Love supplies the soil for religious growth — an objective lure in the place of subjective gratification — yet it yields the supreme subjective satisfaction. And religion ennoble the commonplace drudgery of daily living.

1. RELIGIOUS GROWTH

100:1.1 (1094.3) While religion produces growth of meanings and enhancement of values, evil always results when purely personal evaluations are elevated to the levels of absolutes. A child evaluates experience in accordance with the content of pleasure; maturity is proportional to the substitution of higher meanings for personal pleasure, even loyalties to the highest concepts of diversified life situations and cosmic relations.

100:1.2 (1094.4) Some persons are too busy to grow and are therefore in grave danger of spiritual fixation. Provision must be made for growth of meanings at differing ages, in successive cultures, and in the

successive, precum și în stadiile pasagere ale civilizațiilor progresive. Principalii factori inhibitori ai creșterii sunt prejudecățile și ignoranța.

Dați fiecărui copil care se dezvoltă o șansă de a-și dezvolta propria experiență, și nu îi impuneți o experiență adultă gata făcută. Amintiți-vă că trecerea, an de an, prin clasele succesive ale unui regim de instruire stabilit, nu înseamnă în mod necesar că există progres intelectual, și cu atât mai puțin o creștere spirituală. Lărgirea vocabularului nu înseamnă dezvoltarea caracterului. Creșterea nu se recunoaște cu adevărat în simple rezultate, ci mai degrabă în progresele efectuate. Veritabila dezvoltare educativă decurge din înălțarea idealurilor, din aprecierea sporită a valorilor, din noi înțeleșuri atribuite valorilor și dintr-o fidelitate mai mare față de valorile supreme.

Copiii nu sunt impresionați într-un mod permanent decât de loialitatea tovarășilor lor adulți; preceptele, și chiar exemplul, nu au influență durabilă. Persoanele loiale sunt persoane în curs de creștere, iar creșterea este o realitate impresionantă și inspiratoare. Trăiți în mod loial astăzi - creșteți - și ziua de mâine va avea grijă de ea însăși. Maniera cea mai rapidă ca un mormoloc să devină o broască este să trăiască în mod loial fiecare clipă ca un mormoloc.

Terenul esențial pentru creșterea religioasă presupune o viață progresivă de realizare de sine, coordonarea tendințelor naturale, exercițiul curiozității și plăcerea aventurilor rezonabile, faptul de a încerca sentimente de satisfacție, funcționarea fricii pentru a stimula atenția și conștiința, atracția miraculosului și umilința, adică o conștiință normală a micimii noastre. Creșterea este deopotrivă bazată pe descoperirea de sine însoțită de autocritică - de conștiință - căci conștiința este realmente critica de sine prin propria noastră scară de valori, prin idealurile noastre personale.

Experiența religioasă este mult influențată de sănătatea fizică, de temperamentul moștenit, precum și de mediul social. Însă aceste condiții temporare nu împiedică progresul spiritual interior al unui suflet consacrat făcerii voinței Tatălui care este în ceruri. Există, la toți muritorii normali, anumite tendințe înnăscute către creștere și către realizarea de sine, care acționează dacă nu sunt în mod specific inhibitate. Tehnica infailibilă pentru stimularea acestei dotări constitutive a potențialului de creștere spirituală este aceea de a menține o atitudine de sincer devotament față de valorile supreme.

Religia nu poate fi nici conferită, nici primită, nici pregătită, nici învățată, nici pierdută. Ea este o experiență personală care sporește proporțional cu căutarea crescândă a valorilor finale. Creșterea cosmică însoțește astfel acumularea de semnificații și înălțarea mereu mai extinsă a valorilor. Dar noblețea în ea însăși este întotdeauna o creștere inconștientă.

Obiceiurile religioase de gândire și de acțiune contribuie la economia creșterii spirituale. Se pot dezvolta predispoziții religioase care vor conduce la reacția favorabilă față de stimulii spirituali, un fel de reflex condiționat. Obişnuințele care favorizează creșterea religioasă înglobează cultura sensibilității față de valorile divine, recunoașterea vieții religioase la alții, meditația chibzuită asupra semnificațiilor cosmice, un

passing stages of advancing civilization. The chief inhibitors of growth are prejudice and ignorance.

100:1.3 (1094.5) Give every developing child a chance to grow his own religious experience; do not force a ready-made adult experience upon him. Remember, year-by-year progress through an established educational regime does not necessarily mean intellectual progress, much less spiritual growth. Enlargement of vocabulary does not signify development of character. Growth is not truly indicated by mere products but rather by progress. Real educational growth is indicated by enhancement of ideals, increased appreciation of values, new meanings of values, and augmented loyalty to supreme values.

100:1.4 (1094.6) Children are permanently impressed only by the loyalties of their adult associates; precept or even example is not lastingly influential. Loyal persons are growing persons, and growth is an impressive and inspiring reality. Live loyally today — grow — and tomorrow will attend to itself. The quickest way for a tadpole to become a frog is to live loyally each moment as a tadpole.

100:1.5 (1094.7) The soil essential for religious growth presupposes a progressive life of self-realization, the co-ordination of natural propensities, the exercise of curiosity and the enjoyment of reasonable adventure, the experiencing of feelings of satisfaction, the functioning of the fear stimulus of attention and awareness, the wonder-lure, and a normal consciousness of smallness, humility. Growth is also predicated on the discovery of selfhood accompanied by self-criticism — conscience, for conscience is really the criticism of oneself by one's own value-habits, personal ideals.

100:1.6 (1095.1) Religious experience is markedly influenced by physical health, inherited temperament, and social environment. But these temporal conditions do not inhibit inner spiritual progress by a soul dedicated to the doing of the will of the Father in heaven. There are present in all normal mortals certain innate drives toward growth and self-realization which function if they are not specifically inhibited. The certain technique of fostering this constitutive endowment of the potential of spiritual growth is to maintain an attitude of wholehearted devotion to supreme values.

100:1.7 (1095.2) Religion cannot be bestowed, received, loaned, learned, or lost. It is a personal experience which grows proportionally to the growing quest for final values. Cosmic growth thus attends on the accumulation of meanings and the ever-expanding elevation of values. But nobility itself is always an unconscious growth.

100:1.8 (1095.3) Religious habits of thinking and acting are contributory to the economy of spiritual growth. One can develop religious predispositions toward favorable reaction to spiritual stimuli, a sort of conditioned spiritual reflex. Habits which favor religious growth embrace cultivated sensitivity to divine values, recognition of religious living in others, reflective meditation on cosmic meanings, worshipful problem solving, sharing one's spiritual life with one's fellows, avoidance of selfishness,

zel fervent aplicat rezolvării unor probleme, împărțășirea vieții voastre spirituale cu aceea a tovarășilor voștri, faptul de a evita egoismul, refuzul de a conta pe îndurarea divină, precum și obiceiul de a trăi ca și cum te-ai găsi în prezența lui Dumnezeu. Factorii creșterii religioase pot fi intenționali, dar creșterea însăși este invariabil inconștientă.

Natura inconștientă a creșterii religioase nu semnifică totuși că ea este o activitate care funcționează în presupusele domenii subconștiente ale intelectului uman; ea denotă mai degrabă activități creative la nivelele supraconștiente ale minții muritoare. Experiența realizării realității creșterii religioase inconștiente este singura dovadă pozitivă a existenței funcționale a supraconștiinței.

2. CREȘTEREA SPIRITUALĂ

Dezvoltarea spirituală depinde, în primul rând, de menținerea unei legături spirituale vii cu adevărate forțe spirituale, și, în al doilea rând, de producerea continuă de roade spirituale prin transmitere, la tovarășii voștri, a ajutorului pe care l-ați primit de la binefăcătorii voștri spirituali. Progresul spiritual se întemeiază pe recunoașterea intelectuală a sărăciei spirituale, dublată de conștiința personală a setei de perfecțiune, a dorinței de a-l cunoaște pe Dumnezeu și de a fi asemenea lui, a intenției sincere de a face voia Tatălui care este în ceruri.

Creșterea spirituală este mai întâi o trezire față de nevoi, apoi o discernere a semnificațiilor și, în cele din urmă, o descoperire a valorilor. Dovada adevăratei dezvoltări spirituale constă în manifestarea unei personalități umane motivate de iubire, animate de un spirit de servire dezinteresată, și dominate de adorarea sinceră a idealurilor de perfecțiune ale divinității. Totalitatea acestei experiențe constituie realitatea religiei, în contrast cu simplele credințe teologice.

Religia poate progresa până la nivelul experienței la care ea devine o tehnică iluminată și înțeleaptă de a reacționa în chip spiritual față de univers. Această religie glorificată poate opera pe trei nivele ale personalității umane: cel intelectual, cel morontial și cel spiritual; asupra minții, în sufletul aflat în evoluție, și cu spiritul lăuntric.

Spiritualitatea indică imediat apropierea voastră de Dumnezeu și măsura utilității voastre pentru tovarășii voștri. Spiritualitatea întărește aptitudinea de a descoperi frumusețea în lucruri, de a recunoaște adevărul din semnificații și de a găsi bunătatea în valori. Dezvoltarea spirituală este determinată de această capacitate și este direct proporțională cu eliminarea aspectelor egoiste ale dragostei.

Statutul spiritual efectiv este măsura de realizare a Deității, armonizarea cu Ajustorul. Împlinirea finalității spiritualității este egală cu atingerea culmii realității, maximum de asemănare cu Dumnezeu. Viața eternă este căutarea perpetuă a valorilor infinite.

Pentru om, țelul realizării de sine ar trebui să fie spiritual și nu material. Singurele realități care merită efortul sunt divine, spirituale și eterne. Omul muritor are dreptul la desfătarea plăcerilor fizice și la satisfacerea

refusal to presume on divine mercy, living as in the presence of God. The factors of religious growth may be intentional, but the growth itself is unvaryingly unconscious.

100:1.9 (1095.4) The unconscious nature of religious growth does not, however, signify that it is an activity functioning in the supposed subconscious realms of human intellect; rather does it signify creative activities in the superconscious levels of mortal mind. The experience of the realization of the reality of unconscious religious growth is the one positive proof of the functional existence of the superconsciousness.

2. SPIRITUAL GROWTH

100:2.1 (1095.5) Spiritual development depends, first, on the maintenance of a living spiritual connection with true spiritual forces and, second, on the continuous bearing of spiritual fruit: yielding the ministry to one's fellows of that which has been received from one's spiritual benefactors. Spiritual progress is predicated on intellectual recognition of spiritual poverty coupled with the self-consciousness of perfection-hunger, the desire to know God and be like him, the wholehearted purpose to do the will of the Father in heaven.

100:2.2 (1095.6) Spiritual growth is first an awakening to needs, next a discernment of meanings, and then a discovery of values. The evidence of true spiritual development consists in the exhibition of a human personality motivated by love, activated by unselfish ministry, and dominated by the wholehearted worship of the perfection ideals of divinity. And this entire experience constitutes the reality of religion as contrasted with mere theological beliefs.

100:2.3 (1095.7) Religion can progress to that level of experience whereon it becomes an enlightened and wise technique of spiritual reaction to the universe. Such a glorified religion can function on three levels of human personality: the intellectual, the morontial, and the spiritual; upon the mind, in the evolving soul, and with the indwelling spirit.

100:2.4 (1096.1) Spirituality becomes at once the indicator of one's nearness to God and the measure of one's usefulness to fellow beings. Spirituality enhances the ability to discover beauty in things, recognize truth in meanings, and discover goodness in values. Spiritual development is determined by capacity therefor and is directly proportional to the elimination of the selfish qualities of love.

100:2.5 (1096.2) Actual spiritual status is the measure of Deity attainment, Adjuster attunement. The achievement of finality of spirituality is equivalent to the attainment of the maximum of reality, the maximum of Godlikeness. Eternal life is the endless quest for infinite values.

100:2.6 (1096.3) The goal of human self-realization should be spiritual, not material. The only realities worth striving for are divine, spiritual, and eternal. Mortal man is entitled to the enjoyment of physical pleasures and to

sentimentelor de afecțiune umane; el este avantajat de fidelitatea sa față de asocierile umane și față de instituțiile temporare; însă nu acestea sunt fundamentele eterne pe care trebuie clădită personalitatea nemuritoare, care trebuie să transcendea spațiul, să învingă timpul, și să îplinească destinul etern al perfecțiunii divine și al serviciului finalitar.

Isus a descris siguranța profundă a omului cunoscător de Dumnezeu zicând: „Pentru cel care îl cunoaște pe Dumnezeu și crede în împărăție, ce importanță are dacă toate lucrurile pământești se sfărâmă?” Siguranța temporară este vulnerabilă, în timp ce siguranța spirituală este invulnerabilă. Atunci când marea adversității umane, ale egoismului, ale cruzimii, ale urii, ale răutății și ale geloziei dau târcoale sufletului muritor, vă puteți bizui pe asigurarea că există un bastion interior, citadela spiritului, care este absolut inatacabilă; cel puțin acest lucru este adevărat pentru orice ființă umană care și-a încredințat paza sufletului spiritului interior al Dumnezeului etern.

După această înfăptuire spirituală asigurată fie printr-o creștere treptată, fie printr-o criză specifică, se produce o reorientare a personalității, însoțită de dezvoltarea unei noi scări de valori. Asemenea indivizi născuți din spirit au motivații de viață atât de reînnoite încât ei pot asista cu calm la moartea ambițiilor lor cele mai dragi și la distrugerea speranțelor lor cele mai înflăcărâte. Ei știu categoric că aceste catastrofe sunt pur și simplu cataclisme rectificatoare care năruie creațiile lor temporare, preliminară construirii de realități mai nobile și mai durabile, ale unui nivel atât nou și sublim de înfăptuire universală.

3. CONCEPTE DE VALOARE SUPREMĂ

Religia nu este o tehnică pentru a obține o pace mentală statică și senină; aceasta este un impuls menit să organizeze sufletul pentru a servi dinamică. Ea este înrolarea totalității individualității într-o obligație de fidelitate față de iubirea de Dumnezeu și față de servirea oamenilor. Religia plătește orice preț care este esențial pentru a atinge țelul suprem, răsplata eternă. Există o plenitudine a consacrării în fidelitatea religioasă care este minunat de sublimă, iar această fidelitate este eficientă din punct de vedere social și progresiv din punct de vedere spiritual.

Pentru o persoană religioasă, cuvântul Dumnezeu devine un simbol care semnifică apropierea de realitatea supremă și de recunoașterea valorii divine. Nici preferințele, nici aversiunile umane nu sunt cele care determină binele și răul; valorile morale nu rezultă din împlinirea dorințelor sau din frustrarea emoțională.

Meditând asupra valorilor, trebuie să se distingă între ceea ce este o valoare și ceea ce are o valoare. Trebuie să se recunoască relația dintre activitățile agreabile, integrarea lor semnificativă și realizarea înălțată pe nivele de experiență umană în mod constant și progresiv mai elevate.

Semnificația este ceva ce experiența adaugă la valoare; ea este conștiința aprecierii valorilor. O plăcere izolată și pur personală poate să comporte o devalorizare virtuală a semnificațiilor, o desfătare lipsită de sens, și care frizează răul relativ. Valorile sunt

the satisfaction of human affections; he is benefited by loyalty to human associations and temporal institutions; but these are not the eternal foundations upon which to build the immortal personality which must transcend space, vanquish time, and achieve the eternal destiny of divine perfection and finaliter service.

^{100:2.7 (1096.4)} Jesus portrayed the profound surety of the God-knowing mortal when he said: “To a God-knowing kingdom believer, what does it matter if all things earthly crash?” Temporal securities are vulnerable, but spiritual sureties are impregnable. When the flood tides of human adversity, selfishness, cruelty, hate, malice, and jealousy beat about the mortal soul, you may rest in the assurance that there is one inner bastion, the citadel of the spirit, which is absolutely unassailable; at least this is true of every human being who has dedicated the keeping of his soul to the indwelling spirit of the eternal God.

^{100:2.8 (1096.5)} After such spiritual attainment, whether secured by gradual growth or specific crisis, there occurs a new orientation of personality as well as the development of a new standard of values. Such spirit-born individuals are so remotivated in life that they can calmly stand by while their fondest ambitions perish and their keenest hopes crash; they positively know that such catastrophes are but the redirecting cataclysms which wreck one's temporal creations preliminary to the rearing of the more noble and enduring realities of a new and more sublime level of universe attainment.

3. CONCEPTS OF SUPREME VALUE

^{100:3.1 (1096.6)} Religion is not a technique for attaining a static and blissful peace of mind; it is an impulse for organizing the soul for dynamic service. It is the enlistment of the totality of selfhood in the loyal service of loving God and serving man. Religion pays any price essential to the attainment of the supreme goal, the eternal prize. There is a consecrated completeness in religious loyalty which is superbly sublime. And these loyalties are socially effective and spiritually progressive.

^{100:3.2 (1096.7)} To the religionist the word God becomes a symbol signifying the approach to supreme reality and the recognition of divine value. Human likes and dislikes do not determine good and evil; moral values do not grow out of wish fulfillment or emotional frustration.

^{100:3.3 (1096.8)} In the contemplation of values you must distinguish between that which *is* value and that which *has* value. You must recognize the relation between pleasurable activities and their meaningful integration and enhanced realization on ever progressively higher and higher levels of human experience.

^{100:3.4 (1097.1)} Meaning is something which experience adds to value; it is the appreciative consciousness of values. An isolated and purely selfish pleasure may connote a virtual devaluation of meanings, a meaningless enjoyment bordering on relative evil.

empirice atunci când realitățile sunt semnificative și asociate mental, când astfel de relații sunt recunoscute și apreciate de către minte.

Valorile nu pot fi niciodată statice; realitatea semnifică schimbare, creștere. Schimbarea fără creștere, fără expansiunea semnificației și fără exaltarea valorii, este lipsită de valoare - este un rău potențial. Cu cât este mai mare calitatea sa de adaptare cosmică, cu atât mai multă semnificație posedă o experiență. Valorile nu sunt iluzii conceptuale; ele sunt reale, dar depind întotdeauna de faptul existenței relațiilor. Valorile sunt întotdeauna atât actuale cât și potențiale - ele nu reprezintă ceea ce era, ci ceea ce este și ceea ce va fi.

Asocierea actualelor și potențialelor este egală cu creșterea, cu realizarea experimentală a valorilor. Însă creșterea nu este pur și simplu progres. Progresul este întotdeauna semnificativ, însă, în lipsa creșterii, el este relativ lipsit de valoare. Valoarea supremă a vieții umane constă în creșterea valorilor, în progresul relativ la semnificații și în realizarea corelației cosmice intime dintre aceste două experiențe. Iar o astfel de experiență este echivalentă cu faptul de a fi conștienți de Dumnezeu. Un astfel de muritor, deși nefiind supranatural, devine cu adevărat suprauman; un suflet nemuritor este în evoluție.

Omul nu poate provoca creșterea, dar el îi poate furniza condiții favorabile. Creșterea este întotdeauna inconștientă, fie ea fizică, intelectuală ori spirituală. În felul acesta crește iubirea; ea nu se poate nici crea, nici fabrica, nici cumpăra; trebuie ca ea să crească. Evoluția este o tehnică cosmică de creștere. Creșterea socială nu poate fi asigurată prin legislație, nici creșterea morală printr-o mai bună administrație. Omul poate construi o mașină, dar valoarea ei reală trebuie să provină din cultura umană și dintr-o apreciere personală. Unica contribuție a omului la creștere este mobilizarea totalității puterilor personalității sale - credința sa vie.

4. PROBLEMELE CREȘTERII

O viață religioasă este o viață devotată, iar o viață devotată este o viață creativă, originală și spontană. Noi vederi religioase de ansamblu ies la iveală din conflictele care declanșează alegerea de noi și mai bune obiceiuri de a reacționa, pentru a înlocui modelele vechi și inferioare de reacție. Numai din conflicte se ivesc noi înțelesuri, iar un conflict nu persistă decât dacă se refuză adoptarea valorilor superioare implicate în semnificații mai elevate.

Perplexitatea este inevitabilă în religie; nu poate să fie creștere fără conflicte psihice și fără agitație spirituală. Organizarea unei norme de viață filozofică atrage după sine comotii considerabile în domeniul filozofic al minții. Fidelitatea față de ceea ce este mare, bun, adevărat și nobil nu se exercită prin luptă. Clarificarea viziunii spirituale și întărirea perspicacității cosmice este însoțită de eforturi, iar intelectul uman protestează atunci când este privat de hrana pe care i-o procură energiile nespirtuale ale existenței temporare. Minte animală indolentă se revoltă în fața efortului cerut de luptă pentru rezolvarea problemelor cosmice.

Values are experiential when realities are meaningful and mentally associated, when such relationships are recognized and appreciated by mind.

100:3.5 (1097.2) Values can never be static; reality signifies change, growth. Change without growth, expansion of meaning and exaltation of value, is valueless — is potential evil. The greater the quality of cosmic adaptation, the more of meaning any experience possesses. Values are not conceptual illusions; they are real, but always they depend on the fact of relationships. Values are always both actual and potential — not what was, but what is and is to be.

100:3.6 (1097.3) The association of actuals and potentials equals growth, the experiential realization of values. But growth is not mere progress. Progress is always meaningful, but it is relatively valueless without growth. The supreme value of human life consists in growth of values, progress in meanings, and realization of the cosmic interrelatedness of both of these experiences. And such an experience is the equivalent of God-consciousness. Such a mortal, while not supernatural, is truly becoming superhuman; an immortal soul is evolving.

100:3.7 (1097.4) Man cannot cause growth, but he can supply favorable conditions. Growth is always unconscious, be it physical, intellectual, or spiritual. Love thus grows; it cannot be created, manufactured, or purchased; it must grow. Evolution is a cosmic technique of growth. Social growth cannot be secured by legislation, and moral growth is not had by improved administration. Man may manufacture a machine, but its real value must be derived from human culture and personal appreciation. Man's sole contribution to growth is the mobilization of the total powers of his personality — living faith.

4. PROBLEMS OF GROWTH

100:4.1 (1097.5) Religious living is devoted living, and devoted living is creative living, original and spontaneous. New religious insights arise out of conflicts which initiate the choosing of new and better reaction habits in the place of older and inferior reaction patterns. New meanings only emerge amid conflict; and conflict persists only in the face of refusal to espouse the higher values connoted in superior meanings.

100:4.2 (1097.6) Religious perplexities are inevitable; there can be no growth without psychic conflict and spiritual agitation. The organization of a philosophic standard of living entails considerable commotion in the philosophic realms of the mind. Loyalties are not exercised in behalf of the great, the good, the true, and the noble without a struggle. Effort is attendant upon clarification of spiritual vision and enhancement of cosmic insight. And the human intellect protests against being weaned from subsisting upon the nonspiritual energies of temporal existence. The slothful animal mind rebels at the effort required to wrestle with cosmic problem solving.

Cu toate acestea, marea problemă a vieții religioase constă în unificarea puterilor sufletești ale personalității prin dominarea IUBIRII. Sănătatea, eficiența mentală și fericirea rezultă din unificarea sistemelor fizice, a sistemelor mentale și a sistemelor spirituale. Omul înțelege multe lucruri cu privire la sănătatea fizică și la sănătatea mentală, dar despre fericire el are idei într-adevăr foarte puțin clare. Cea mai mare fericire este indisolubil legată de progresul spiritual. Creșterea spirituală procură o bucurie durabilă, o pace care depășește orice înțelegere.

În viața fizică, simțurile revelează existența, iar mintea descoperă realitatea semnificațiilor; experiența spirituală este însă cea care revelează indivizilor adevăratele valori ale vieții. Se ating aceste nivele superioare de viață în iubirea supremă față de Dumnezeu și în iubirea dezinteresată față de oameni. Dacă vă iubiți tovarășii, este astfel pentru că ați descoperit valoarea lor. Dacă cineva vă irită și provoacă în voi resentimente, trebuie să căutați cu simpatie să discerneți punctul său de vedere, motivele conduitei sale dezagreabile. Din clipa în care îl înțelegeți pe vecinul vostru, deveniți toleranți, și această toleranță se va transforma, va crește în prietenie și va muri în iubire.

Încercați să vedeți cu ochiul minții imaginea unuia din strămoșii voștri primitivi din epoca caverelor - o persoană greoaie, scundă, prost clădită, nespălată, arțăgoasă, stând cu picioarele răscrăcănate, cu băta ridicată, respirând ură și animozitate în vreme ce privește cu ferocitate drept înaintea sa. O astfel de imagine nu descrie mai deloc divina demnitate a omului; lărgiți însă imaginea. Înaintea acestui om animat stă să sară un tigrău cu colții sabie. În spatele lui stau o femeie și doi copii. Voi recunoașteți imediat că imaginea reprezintă începuturile multor frumoase și nobile caractere ale rasei umane, și totuși omul este același în amândouă tablourile. Numai că, în al doilea, voi sunteți favorizați de o lărgire a orizontului; voi discerneți mobilul acestui muritor în evoluție. Atitudinea lui devine demnă de laudă, deoarece îl înțelegeți. Dacă ați putea să sondați motivele tovarășilor voștri, cât de mult i-ați înțelege mai bine! Dacă ați putea numai să-i cunoașteți pe semenii voștri, voi v-ați pomeni în cele din urmă în dragostii de ei.

Voi nu îi puteți iubi cu adevărat pe tovarășii voștri printr-un simplu act de voință. Iubirea se naște numai dintr-o comprehensiune aprofundată și desăvârșită a mobilurilor și a simțămintelor aproapelui vostru. Este mai puțin important să îi iubiți pe toți oamenii astăzi decât să învățați în fiecare zi să iubiți o ființă umană tot mai mult. Dacă, în fiecare zi sau în fiecare săptămână, voi ajungeți să-l înțelegeți și mai mult pe un tovarăș, și dacă aceasta este limita capacităților voastre, atunci sunteți cu siguranță pe cale de a vă face personalitatea socială, și cu adevărat spirituală. Iubirea este contagioasă; iar atunci când devoțiunea umană este inteligentă și înțeleaptă, iubirea are mai multă influență decât ura. Însă numai iubirea autentică și dezinteresată este contagioasă. Numai dacă fiecare muritor ar putea deveni un focar de afecțiune dinamică, virusul benign al iubirii ar impregna curând curențul emoțional sentimental al umanității într-o asemenea măsură încât întreaga civilizație ar fi învăluită în iubire, și aceasta ar fi

100:4.3 (1097.7) But the great problem of religious living consists in the task of unifying the soul powers of the personality by the dominance of LOVE. Health, mental efficiency, and happiness arise from the unification of physical systems, mind systems, and spirit systems. Of health and sanity man understands much, but of happiness he has truly realized very little. The highest happiness is indissolubly linked with spiritual progress. Spiritual growth yields lasting joy, peace which passes all understanding.

100:4.4 (1098.1) In physical life the senses tell of the existence of things; mind discovers the reality of meanings; but the spiritual experience reveals to the individual the true values of life. These high levels of human living are attained in the supreme love of God and in the unselfish love of man. If you love your fellow men, you must have discovered their values. Jesus loved men so much because he placed such a high value upon them. You can best discover values in your associates by discovering their motivation. If someone irritates you, causes feelings of resentment, you should sympathetically seek to discern his viewpoint, his reasons for such objectionable conduct. If once you understand your neighbor, you will become tolerant, and this tolerance will grow into friendship and ripen into love.

100:4.5 (1098.2) In the mind's eye conjure up a picture of one of your primitive ancestors of cave-dwelling times — a short, misshapen, filthy, snarling hulk of a man standing, legs spread, club upraised, breathing hate and animosity as he looks fiercely just ahead. Such a picture hardly depicts the divine dignity of man. But allow us to enlarge the picture. In front of this animated human crouches a saber-toothed tiger. Behind him, a woman and two children. Immediately you recognize that such a picture stands for the beginnings of much that is fine and noble in the human race, but the man is the same in both pictures. Only, in the second sketch you are favored with a widened horizon. You therein discern the motivation of this evolving mortal. His attitude becomes praiseworthy because you understand him. If you could only fathom the motives of your associates, how much better you would understand them. If you could only know your fellows, you would eventually fall in love with them.

100:4.6 (1098.3) You cannot truly love your fellows by a mere act of the will. Love is only born of thoroughgoing understanding of your neighbor's motives and sentiments. It is not so important to love all men today as it is that each day you learn to love one more human being. If each day or each week you achieve an understanding of one more of your fellows, and if this is the limit of your ability, then you are certainly socializing and truly spiritualizing your personality. Love is infectious, and when human devotion is intelligent and wise, love is more catching than hate. But only genuine and unselfish love is truly contagious. If each mortal could only become a focus of dynamic affection, this benign virus of love would soon pervade the sentimental emotion-stream of humanity to such an extent that all civilization would be encompassed by love, and that would be the realization of the brotherhood of man.

realizarea fraternității umane.

5. CONVERTIREA ȘI MISTICISMUL

Lumea este plină de suflete pierdute, nu pierdute în sensul teologic, ci care și-au pierdut direcția, rătăcind în confuzia din mijlocul teoriilor „ismelor” și a cultelor unei ere frustrate filozofic. Aceste suflete au învățat prea puțin să stabilească o filozofie de viață care să înlocuiască autoritatea religioasă. (Simbolurile religiei socializate nu trebuie să fie disprețuite în calitate de canale de creștere, cu toate că albia râului nu este râul.)

Progresul creșterii religioase conduce, prin conflict, de la stagnare la coordonare, de la nesiguranță la credința neclintită, de la confuzia conștiinței cosmice la unificarea personalității, de la obiectivul temporar la obiectivul etern, de la robia fricii la libertatea filiației divine.

Trebuie precizat că profesiunile de credință față de idealurile supreme - percepția psihică, emotivă și spirituală a celui care este conștient de Dumnezeu - pot să provină dintr-o creștere naturală și treptată, sau uneori pot să fie încercate în anumite conjuncturi, cum ar fi o criză. Apostolul Pavel a suferit tocmai o astfel de convertire subită și spontană de acest ordin într-o zi memorabilă pe drumul Damascului. Gautama Siddharta a trecut printr-o experiență în noaptea în care, solitar, el s-a așezat și a căutat să pătrundă misterul adevărului final. Mulți alți oameni au avut experiențe asemănătoare; totuși, un mare număr de adevărați credincioși au progresat în spirit fără o convertire subită.

Majoritatea fenomenelor spectaculoase asociate cu convertirile așa-zise religioase sunt în întregime de natură psihologică, dar din când în când, survin experiențe care au, de asemenea, o origine spirituală. Când mobilizarea mentală este absolut totală pe un nivel psihic oarecare al expansiunii către realizarea spirituală, atunci când mobilurile umane de fidelitate față de ideea divină sunt perfecte, se întâmplă foarte adesea ca spiritul lăuntric să coboare pentru a înțelege scopul concentrat și consacrat al minții supraconștiente a muritorului credincios pentru a se sincroniza cu el. Aceste experiențe de unificare a fenomenelor intelectuale și spirituale sunt ceea ce constituie convertirea, care constă în factori ce depășesc implicațiile pur psihologice.

Emoția singură reprezintă o falsă convertire; trebuie să ai atât credință cât și senzație. În măsura în care mobilizarea psihică este parțială, și în care mobilurile fidelității umane sunt incomplete, experiența convertirii va fi în aceeași măsură o realitate mixtă, intelectuală, emoțională și spirituală.

Dacă cineva este dispus să admită, ca ipoteză practică de lucru, existența unei minți teoretice subconștiente în viața intelectuală care altminteri este unificată, atunci, pentru a fi logic, ar trebui să presupună existența unui domeniu asemănător și corespondent de activitate intelectuală ascendentă, ca nivel supraconștient, zona de contact imediat cu entitatea spirituală interioară, Ajustorul Gândirii. Marea primejdie a tuturor acestor speculații psihice este că viziunile și alte experiențe așa-zise mistice, precum și visele extraordinare, pot fi luate de către mintea umană drept

5. CONVERSION AND MYSTICISM

100:5.1 (1098.4) The world is filled with lost souls, not lost in the theologic sense but lost in the directional meaning, wandering about in confusion among the isms and cults of a frustrated philosophic era. Too few have learned how to install a philosophy of living in the place of religious authority. (The symbols of socialized religion are not to be despised as channels of growth, albeit the river bed is not the river.)

100:5.2 (1098.5) The progression of religious growth leads from stagnation through conflict to co-ordination, from insecurity to undoubting faith, from confusion of cosmic consciousness to unification of personality, from the temporal objective to the eternal, from the bondage of fear to the liberty of divine sonship.

100:5.3 (1099.1) It should be made clear that professions of loyalty to the supreme ideals — the psychic, emotional, and spiritual awareness of God-consciousness — may be a natural and gradual growth or may sometimes be experienced at certain junctures, as in a crisis. The Apostle Paul experienced just such a sudden and spectacular conversion that eventful day on the Damascus road. Gautama Siddhartha had a similar experience the night he sat alone and sought to penetrate the mystery of final truth. Many others have had like experiences, and many true believers have progressed in the spirit without sudden conversion.

100:5.4 (1099.2) Most of the spectacular phenomena associated with so-called religious conversions are entirely psychologic in nature, but now and then there do occur experiences which are also spiritual in origin. When the mental mobilization is absolutely total on any level of the psychic upreach toward spirit attainment, when there exists perfection of the human motivation of loyalties to the divine idea, then there very often occurs a sudden down-grasp of the indwelling spirit to synchronize with the concentrated and consecrated purpose of the superconscious mind of the believing mortal. And it is such experiences of unified intellectual and spiritual phenomena that constitute the conversion which consists in factors over and above purely psychologic involvement.

100:5.5 (1099.3) But emotion alone is a false conversion; one must have faith as well as feeling. To the extent that such psychic mobilization is partial, and in so far as such human-loyalty motivation is incomplete, to that extent will the experience of conversion be a blended intellectual, emotional, and spiritual reality.

100:5.6 (1099.4) If one is disposed to recognize a theoretical subconscious mind as a practical working hypothesis in the otherwise unified intellectual life, then, to be consistent, one should postulate a similar and corresponding realm of ascending intellectual activity as the superconscious level, the zone of immediate contact with the indwelling spirit entity, the Thought Adjuster. The great danger in all these psychic speculations is that visions and other so-called mystic experiences, along with extraordinary dreams, may be regarded as divine communications to the human mind.

comunicări divine. În trecut, ființele divine s-au arătat anumitor persoane cunoscătoare de Dumnezeu, nu din cauza transelor lor mistice sau a viziunilor lor morbide, ci în ciuda tuturor acestor fenomene.

În contrast cu căutarea convertirii, cel mai bun mod de apropiere de zonele morontiale de contact posibil cu Ajustorul Gândirii va fi credința vie și adorarea sinceră, rugăciunea ferventă și dezinteresată. În ansamblu, o mult prea mare parte a ridicării subite a amintirilor provenind din nivele inconștiente ale minții umane a fost considerată pe nedrept ca revelație divină și directivă spirituală. Practica obișnuită a reveriei religioase este însoțită de mari primejdii; misticismul poate deveni o tehnică pentru a scăpa de realitate, deși el a fost uneori un mijloc de comunicare spirituală autentică. Scurtele perioade în care te retragi de pe scena activă a vieții nu pot prezenta primejdii serioase, însă izolarea prelungită a personalității este cât se poate de nedorit. Starea de conștiință vizionară de gen transă nu trebuie să se cultive în nici un caz ca fiind o experiență religioasă.

Starea mistică este caracterizată printr-o conștiință difuză, cu insulițe vii de atenție focalizată, care operează asupra unui intelect relativ pasiv.

Toate astea fac conștiința să graviteze către subconștient mai degrabă decât în direcția zonelor de contact spiritual către supraconștient. Mulți mistici și-au împins disocierea mentală până la nivelul manifestărilor mentale anormale.

Atitudinea cea mai sănătoasă de meditație spirituală se găsește în adorarea chibzuită și în rugăciunea acțiunilor de recunoștință. Comuniunea directă cu Ajustorul Gândirii, așa cum s-a produs ea în ultimii ani ai vieții întrupate a lui Isus, nu ar trebui să fie confundată cu experiențele așa-zise mistice. Factorii care contribuie la declanșarea comuniunii mistice denotă pericolul acestor stări psihice. Starea mistică este favorizată de factori ca oboseala fizică, postul, disocierea psihică, experiențele estetice profunde, impulsurile sexuale vivace, frica, îngrijorarea, furia și dansurile nebunești. Multe dintre fenomenele care rezultă din această pregătire preliminară își au originea în mintea subconștientă.

Oricât de favorabile ar fi putut fi condițiile de moment pentru fenomenele mistice, trebuie să fie bine înțeles faptul că Isus din Nazaret nu ar fi recurs niciodată la astfel de metode pentru a comunica cu Tatăl său din Paradis. Isus nu avusese nici halucinații subconștiente nici iluzii supraconștiente.

6. SEMNELE UNEI VIEȚI RELIGIOASE

Religiile de evoluție și religiile de revelație se pot deosebi considerabil în metodele lor, însă ele prezintă mari similitudini în intențiile lor. Religia nu este o funcție

In times past, divine beings have revealed themselves to certain God-knowing persons, not because of their mystic trances or morbid visions, but in spite of all these phenomena.

100:5.7 (1099.5) In contrast with conversion-seeking, the better approach to the morontia zones of possible contact with the Thought Adjuster would be through living faith and sincere worship, wholehearted and unselfish prayer. Altogether too much of the uprush of the memories of the unconscious levels of the human mind has been mistaken for divine revelations and spirit leadings.

100:5.8 (1099.6) There is great danger associated with the habitual practice of religious daydreaming; mysticism may become a technique of reality avoidance, albeit it has sometimes been a means of genuine spiritual communion. Short seasons of retreat from the busy scenes of life may not be seriously dangerous, but prolonged isolation of personality is most undesirable. Under no circumstances should the trancelike state of visionary consciousness be cultivated as a religious experience.

100:5.9 (1099.7) The characteristics of the mystical state are diffusion of consciousness with vivid islands of focal attention operating on a comparatively passive intellect. All of this gravitates consciousness toward the subconscious rather than in the direction of the zone of spiritual contact, the superconscious. Many mystics have carried their mental dissociation to the level of abnormal mental manifestations.

100:5.10 (1100.1) The more healthful attitude of spiritual meditation is to be found in reflective worship and in the prayer of thanksgiving. The direct communion with one's Thought Adjuster, such as occurred in the later years of Jesus' life in the flesh, should not be confused with these so-called mystical experiences. The factors which contribute to the initiation of mystic communion are indicative of the danger of such psychic states. The mystic status is favored by such things as: physical fatigue, fasting, psychic dissociation, profound aesthetic experiences, vivid sex impulses, fear, anxiety, rage, and wild dancing. Much of the material arising as a result of such preliminary preparation has its origin in the subconscious mind.

100:5.11 (1100.2) However favorable may have been the conditions for mystic phenomena, it should be clearly understood that Jesus of Nazareth never resorted to such methods for communion with the Paradise Father. Jesus had no subconscious delusions or superconscious illusions.

6. MARKS OF RELIGIOUS LIVING

100:6.1 (1100.3) Evolutionary religions and revelatory religions may differ markedly in method, but in motive there is great similarity. Religion is not a specific

specifică vieții, ci mai degrabă un mod de viață. Adevărata religie este un devotament sincer față de o realitate pe care persoana religioasă o socotește ca fiind de o valoare supremă pentru sine însăși și pentru toată omenirea. Caracteristicile marcante ale tuturor religiilor sunt o fidelitate totală și un devotament sincer față de valorile supreme. Această devoțiune religioasă față de valorile supreme apare în relația unei mame, așa-zisă nereligioasă, cu copilul ei, și în loialismul fervent al unor persoane nereligioase față de cauza pe care au îmbrățișat-o.

Valoarea supremă acceptată de persoanele religioase poate fi nedemnă sau chiar și falsă, însă ea nu este mai puțin religioasă. O religie este autentică exact în măsura în care valoarea pe care ea o consideră supremă este o realitate cosmică de valoare spirituală autentică.

Semnele reacției umane la impulsul religios cuprind calitățile de noblete și de măreție. O persoană religioasă sinceră este conștientă de a fi un cetățean al universului, și își dă seama că ea stabilește un contact cu surse de putere supraumană. Ea este exaltată și stimulată prin asigurarea că aparține unei fraternități superioare și înnobilate a fiilor lui Dumnezeu. Conștiința propriei valori este mărită de stimulul căutării obiectivelor universale cele mai elevate - țelurile supreme.

Sinele este abandonat misteriosului imbold al unui mobil care înglobează totul, care impune o autodisciplină sporită, atenuează conflictele emotive și face viața umană cu adevărat demnă de a fi trăită. Recunoașterea morbidă a limitărilor umane se transformă într-o conștiință naturală a imperfecțiunilor omenești, care este însoțită de hotărârea morală și de aspirația spirituală de a atinge țelurile cele mai elevate ale universului și ale suprauniversului. Acest efort intens pentru atingerea unor idealuri supramuritoare este întotdeauna caracterizat printr-o creștere a răbdării, a îndurării, a dărzenei și a toleranței.

Dar adevărata religie este o iubire vie, o viață de slujire. Detașarea persoanei religioase de mulțimea de lucruri pur temporare și neînsemnate, nu conduce niciodată la izolarea socială, și acest lucru nu ar trebui să distrugă simțul umorului. Religia autentică nu îi ia nimic existenței umane, ci, dimpotrivă, ea adaugă noi înțelesuri întregului vieții. Ea generează noi tipuri de entuziasm, de zel și de curaj, putând merge chiar și până la spiritul de cruciadă; acesta din urmă este mai mult decât primejdios dacă nu este controlat de o clarviziune spirituală și de un devotament sincer față de obligațiile sociale ordinare ale loialității umane.

Unul dintre semnele cele mai remarcabile ale vieții religioase este o pace dinamică și sublimă, acea pace care depășește orice înțelegere umană, acel echilibru cosmic care denotă absența oricărei îndoieli și a oricărei agitații. Aceste nivele de stabilitate spirituală sunt imunizate contra deceptiilor. Asemenea persoane religioase seamănă cu apostolul Pavel, care zicea: „Eu sunt convins că nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici principiiile, nici puterile, nici lucrurile prezente, nici lucrurile din viitor, nici înălțimea, nici adâncimea, nici nimic altceva, nu va putea vreodată să ne separe de iubirea lui Dumnezeu.”

Un sentiment de siguranță însoțit de realizarea unei

function of life; rather is it a mode of living. True religion is a wholehearted devotion to some reality which the religionist deems to be of supreme value to himself and for all mankind. And the outstanding characteristics of all religions are: unquestioning loyalty and wholehearted devotion to supreme values. This religious devotion to supreme values is shown in the relation of the supposedly irreligious mother to her child and in the fervent loyalty of nonreligionists to an espoused cause.

100:6.2 (1100.4) The accepted supreme value of the religionist may be base or even false, but it is nevertheless religious. A religion is genuine to just the extent that the value which is held to be supreme is truly a cosmic reality of genuine spiritual worth.

100:6.3 (1100.5) The marks of human response to the religious impulse embrace the qualities of nobility and grandeur. The sincere religionist is conscious of universe citizenship and is aware of making contact with sources of superhuman power. He is thrilled and energized with the assurance of belonging to a superior and ennobled fellowship of the sons of God. The consciousness of self-worth has become augmented by the stimulus of the quest for the highest universe objectives — supreme goals.

100:6.4 (1100.6) The self has surrendered to the intriguing drive of an all-encompassing motivation which imposes heightened self-discipline, lessens emotional conflict, and makes mortal life truly worth living. The morbid recognition of human limitations is changed to the natural consciousness of mortal shortcomings, associated with moral determination and spiritual aspiration to attain the highest universe and superuniverse goals. And this intense striving for the attainment of supermortal ideals is always characterized by increasing patience, forbearance, fortitude, and tolerance.

100:6.5 (1100.7) But true religion is a living love, a life of service. The religionist's detachment from much that is purely temporal and trivial never leads to social isolation, and it should not destroy the sense of humor. Genuine religion takes nothing away from human existence, but it does add new meanings to all of life; it generates new types of enthusiasm, zeal, and courage. It may even engender the spirit of the crusader, which is more than dangerous if not controlled by spiritual insight and loyal devotion to the commonplace social obligations of human loyalties.

100:6.6 (1101.1) One of the most amazing earmarks of religious living is that dynamic and sublime peace, that peace which passes all human understanding, that cosmic poise which betokens the absence of all doubt and turmoil. Such levels of spiritual stability are immune to disappointment. Such religionists are like the Apostle Paul, who said: "I am persuaded that neither death, nor life, nor angels, nor principalities, nor powers, nor things present, nor things to come, nor height, nor depth, nor anything else shall be able to separate us from the love of God."

100:6.7 (1101.2) There is a sense of security, associated with the realization of triumphing glory, resident in the

glorii triumfătoare sălăşluieşte în conştiinţa persoanei religioase care a înţeles realitatea Supremului şi care urmăreşte ţelul Celui Ultim.

Chiar şi religia evolutivă are toate aceste aspecte ale fidelităţii şi ale măreţiei, deoarece ea este o experienţă autentică, însă religia revelată este atât excelentă cât şi autentică. Noile loialităţi datorate unei viziuni spirituale largite creează noi nivele de iubire şi de devotament, de servire şi de solidaritate; şi toate aceste perspective sociale înălţate măresc conştiinţa faţă de Paternitatea lui Dumnezeu şi faţă de fraternitatea oamenilor.

Diferenţa caracteristică dintre religia evolutivă şi religia revelată constă într-o nouă calitate a înţelepciunii divine care se adaugă înţelepciunii umane pur empirice. Totuşi, experienţa avută în şi cu religiile umane este cea care sporeşte capacitatea de primire ulterioară a darurilor sporite de înţelepciune divină şi de clarviziune cosmică.

7. APOGEUL VIEŢII RELIGIOASE

Cu toate că un muritor de rând al Urantiei nu poate spera să atingă înalta perfecţiune de caracter dobândită de Isus în cursul întrupării sale, oricărui credincios muritor îi este întru totul posibil să dezvolte o puternică personalitate unificată după liniile devenite perfecte ale personalităţii lui Isus din Nazaret. Trăsătura excepţională a personalităţii Maestrului nu era atât perfecţiunea sa, pe cât era armonia sa, distinsa sa unificare echilibrată. Întruchiparea cea mai eficientă a lui Isus constă în urmarea exemplului celui care a zis, făcând un gest către Maestrul care stătea înaintea acuzatorilor săi: „Iată omul”.

Constanta bunăvoinţă a lui Isus atinge inima oamenilor, însă fermitatea tăriei sale de caracter îi stupefia pe cei care îl urmau. El era cu adevărat sincer; nu avea nimic de ipocrit în el. Era degajat de orice afectare; era întotdeauna franc într-un mod cât se poate de agreabil. El nu se înjosea niciodată la a se preface, şi nu a recurs niciodată la simulare. El trăia adevărul, întocmai aşa cum îl propovăduia. El era adevărul. El era forţa de proclamare a adevărului salvator pentru generaţia sa, chiar dacă sinceritatea sa cauza adesea durere. Loialitatea sa faţă de orice adevăr era fără rezervă.

Maestrul era totuşi cât se poate de rezonabil, de accesibil şi de practic în orice serviciu al său; toate planurile erau marcate de mult bun simţ sanctificat. El era degajat de orice tendinţă fantezistă, eratică sau excentrică. El nu era niciodată capricios, fantezist sau isteric. Toate învăţăturile sale şi tot ceea ce făcea era marcat de o perfectă discriminare însoţită de un simţ extraordinar al corectitudinii.

Fiul Omului a fost întotdeauna o personalitate bine echilibrată. Chiar şi duşmanii lui îi arătau un respect salutar; ei se temeau chiar şi de prezenţa lui. Isus era netemător. El deborda de entuziasm divin, însă nu devenea niciodată fanatic. El era activ din punct de vedere emoţional, dar niciodată instabil. Avea imaginaţie, dar era întotdeauna practic. El făcea în mod franc faţă realităţilor vieţii, dar nu era niciodată plicticos sau posac. Era curajos, dar niciodată temerar; prudent,

consciousness of the religionist who has grasped the reality of the Supreme, and who pursues the goal of the Ultimate.

100:6.8 (1101.3) Even evolutionary religion is all of this in loyalty and grandeur because it is a genuine experience. But revelatory religion is *excellent* as well as genuine. The new loialties of enlarged spiritual vision create new levels of love and devotion, of service and fellowship; and all this enhanced social outlook produces an enlarged consciousness of the Fatherhood of God and the brotherhood of man.

100:6.9 (1101.4) The characteristic difference between evolved and revealed religion is a new quality of divine wisdom which is added to purely experiential human wisdom. But it is experience in and with the human religions that develops the capacity for subsequent reception of increased bestowals of divine wisdom and cosmic insight.

7. THE ACME OF RELIGIOUS LIVING

100:7.1 (1101.5) Although the average mortal of Urantia cannot hope to attain the high perfection of character which Jesus of Nazareth acquired while sojourning in the flesh, it is altogether possible for every mortal believer to develop a strong and unified personality along the perfected lines of the Jesus personality. The unique feature of the Master's personality was not so much its perfection as its symmetry, its exquisite and balanced unification. The most effective presentation of Jesus consists in following the example of the one who said, as he gestured toward the Master standing before his accusers, "Behold the man!"

100:7.2 (1101.6) The unfailing kindness of Jesus touched the hearts of men, but his stalwart strength of character amazed his followers. He was truly sincere; there was nothing of the hypocrite in him. He was free from affectation; he was always so refreshingly genuine. He never stooped to pretense, and he never resorted to shamming. He lived the truth, even as he taught it. He was the truth. He was constrained to proclaim saving truth to his generation, even though such sincerity sometimes caused pain. He was unquestioningly loyal to all truth.

100:7.3 (1101.7) But the Master was so reasonable, so approachable. He was so practical in all his ministry, while all his plans were characterized by such sanctified common sense. He was so free from all freakish, erratic, and eccentric tendencies. He was never capricious, whimsical, or hysterical. In all his teaching and in everything he did there was always an exquisite discrimination associated with an extraordinary sense of propriety.

100:7.4 (1102.1) The Son of Man was always a well-poised personality. Even his enemies maintained a wholesome respect for him; they even feared his presence. Jesus was unafraid. He was surcharged with divine enthusiasm, but he never became fanatical. He was emotionally active but never flighty. He was imaginative but always practical. He frankly faced the realities of life, but he was never dull or prosaic. He was courageous but never reckless; prudent but never cowardly. He was

dar niciodată laș. Era compătitor, dar nu sentimental; excepțional, dar nu excentric. Era pios, dar nu bigot. El era atât de bine echilibrat întrucât era atât de perfect unificat.

Originalitatea lui Isus nu era înăbușită în nici un fel. El nu era nici legat de tradiție, nici handicapat de supunerea la îngustele practici convenționale. El vorbea cu o încredere infailibilă și își expunea învățătura cu o autoritate absolută. Însă magnifica sa originalitate nu îl făcea să negligeze perlele de adevăr conținute în învățăturile predecesorilor sau ale contemporanilor săi. Iar cea mai originală dintre învățături era accentul pus pe iubire și pe îndurare, și nu pe frică și pe sacrificiu.

Isus avea vederi foarte largi. El îi îndemna pe cei care îl urmau să predice evanghelia tuturor popoarelor. El era ferit de orice îngustime de gândire. Inima sa plină de compasiune îmbrățișa toată omenirea, și chiar universul. Invitația sa era întotdeauna: „Dacă cineva dorește să vină, atunci să vină”.

S-a zis pe bună dreptate despre Isus că „el avea încredere în Dumnezeu”. Ca om printre oameni, el manifesta cea mai sublimă încredere față de Tatăl care este în ceruri. El avea încredere în Tatăl său, așa cum un copil are încredere în părinții lui pământeni. Credința sa era perfectă, dar niciodată arogantă. Indiferent de cât de crudă sau nepăsătoare putea să pară natura față de bunăstarea oamenilor de pe pământ, Isus nu se clătina niciodată în credința sa. El era imunizat contra decepțiilor și insensibil la persecuții. Eșecurile aparente nu îl atingeau.

El îi iubea pe oameni ca frați și recunoștea în același timp cât erau de diferite darurile lor înăscute și calitățile lor dobândite. „El mergea pe calea lui, făcând bine.”

Isus era o persoană neobișnuit de jovială, fără a fi de un optimism orb sau nerezonabil. El îndemna zicând constant: „Să aveți o bună dispoziție”. El a putut menține această atitudine încrezătoare datorită credinței lui neclintite în Dumnezeu și datorită încrederii lui neabătute în oameni. El manifesta întotdeauna o considerație emoționantă față de toți oamenii, deoarece îi iubea și credea în ei, însă el rămânea întotdeauna fidel convingerilor lui și extraordinar de ferm în devotamentul lui în facerea voii Tatălui său.

Maestrul era întotdeauna generos. El nu obosea niciodată să tot spună că „mai mult valorează să dai decât să primești” și „voi ați primit cu dărnicie, dați cu dărnicie”. Și totuși, în ciuda generozității sale nelimitate, el nu risipa niciodată și nu făcea lucruri extravagante. El propovăduia că trebuie să creșteți pentru a primi mântuirea. „Căci oricine va căuta va găsi.”

El era direct, dar întotdeauna amabil. El zicea: „De n-ar fi fost astfel, eu v-aș fi spus”. El era franc, dar întotdeauna prietenos. El își exprima clar iubirea față de păcătoși și ura sa față de păcat, însă, în toată această uimitoare franchețe, el era în mod infailibil echitabil.

Isus era întotdeauna bine dispus, cu toate că uneori băuse din plin din cupa durerilor omenești. El înfrunța cu neînfricare realitățile existenței și, totuși, era plin de entuziasm pentru evanghelia împărăției. El își controla însă entuziasmul, nefiind niciodată dominat de el. El era consacrat fără rezervă „treburilor Tatălui”. Acest entuziasm divin i-a determinat pe frații săi

sympathetic but not sentimental; unique but not eccentric. He was pious but not sanctimonious. And he was so well-poised because he was so perfectly unified.

100:7.5 (1102.2) Jesus' originality was unstifled. He was not bound by tradition or handicapped by enslavement to narrow conventionality. He spoke with undoubted confidence and taught with absolute authority. But his superb originality did not cause him to overlook the gems of truth in the teachings of his predecessors and contemporaries. And the most original of his teachings was the emphasis of love and mercy in the place of fear and sacrifice.

100:7.6 (1102.3) Jesus was very broad in his outlook. He exhorted his followers to preach the gospel to all peoples. He was free from all narrow-mindedness. His sympathetic heart embraced all mankind, even a universe. Always his invitation was, "Whosoever will, let him come."

100:7.7 (1102.4) Of Jesus it was truly said, "He trusted God." As a man among men he most sublimely trusted the Father in heaven. He trusted his Father as a little child trusts his earthly parent. His faith was perfect but never presumptuous. No matter how cruel nature might appear to be or how indifferent to man's welfare on earth, Jesus never faltered in his faith. He was immune to disappointment and impervious to persecution. He was untouched by apparent failure.

100:7.8 (1102.5) He loved men as brothers, at the same time recognizing how they differed in innate endowments and acquired qualities. "He went about doing good."

100:7.9 (1102.6) Jesus was an unusually cheerful person, but he was not a blind and unreasoning optimist. His constant word of exhortation was, "Be of good cheer." He could maintain this confident attitude because of his unswerving trust in God and his unshakable confidence in man. He was always touchingly considerate of all men because he loved them and believed in them. Still he was always true to his convictions and magnificently firm in his devotion to the doing of his Father's will.

100:7.10 (1102.7) The Master was always generous. He never grew weary of saying, "It is more blessed to give than to receive." Said he, "Freely you have received, freely give." And yet, with all of his unbounded generosity, he was never wasteful or extravagant. He taught that you must believe to receive salvation. "For every one who seeks shall receive."

100:7.11 (1102.8) He was candid, but always kind. Said he, "If it were not so, I would have told you." He was frank, but always friendly. He was outspoken in his love for the sinner and in his hatred for sin. But throughout all this amazing frankness he was unerringly fair.

100:7.12 (1102.9) Jesus was consistently cheerful, notwithstanding he sometimes drank deeply of the cup of human sorrow. He fearlessly faced the realities of existence, yet was he filled with enthusiasm for the gospel of the kingdom. But he controlled his enthusiasm; it never controlled him. He was unreservedly dedicated to "the Father's business." This

nespirituali să creadă că el nu era în toate mințile, însă universul care îl observa îl aprecia ca model de sănătate mentală și model de suprem devotament de muritor față de înaltele standarde ale vieții spirituale. Entuziasmul său controlat era contagios, și îi obliga pe tovarășii săi să împărtășească optimismul său divin.

Acest om din Galileea nu era un om al amărăciunilor; el avea un suflet voios. El nu contenea să zică: „Bucurați-vă și fiți plini de veselie”. Însă, când datorită o cerea, el accepta să traverseze cu curaj „valea din umbra morții”. El era fericit și în același timp umil.

Curajul său nu era egalat decât de răbdarea sa. Atunci când era presat să acționeze prematur, el se limita la a răspunde: „Încă nu mi-a sosit ceasul”. El nu era niciodată grăbit; calmul lui era sublim, dar se indigna adesea contra răului și nu tolera păcatul. El a fost adesea împins să reziste energic tendințelor contrare bunăstării copiilor lui pământeni, însă indignarea sa contra păcatului nu l-a dus niciodată la furie împotriva păcătoșilor.

Curajul lui era magnific, dar nu mergea niciodată până la temeritate. Parola sa era: „Nu vă temeți”. Bravura sa era măreață și curajul său era adesea eroic, dar curajul său era marcat de discernământ și controlat de rațiune. Acesta era curajul născut din credință, și nu temeritatea unei îngâmfare oarbe. El era cu adevărat brav, însă nu își asuma niciodată riscuri inutile.

Maestrul era un model de deferență. Încă din tinerețe sa, rugăciunea lui începea prin: „Tatăl nostru, care ești în ceruri, sfințească-se numele tău”. El respecta chiar și cultul eronat al tovarășilor lui, dar acest lucru nu îl împiedica să atace tradițiile religioase sau să pornească asaltul contra erorilor credințelor umane. El respecta adevărata sfințenie, dar putea să se adreseze cu justețe tovarășilor lui zicându-le: „Care dintre voi mă acuză de păcat?”

Isus era mare pentru că era bun și, totuși, el fraterniza cu copiii. El era blând și modest în viața sa personală și, totuși, el era omul făcut perfect al unui univers. Tovarășii săi îl numeau Maestrul, fără a li se cere asta.

Isus era personalitatea umană perfect unificată. Și, astăzi, ca odinioară în Galileea, el continuă să unifice experiența muritoare și să coordoneze eforturile omenești. El unifică viața, înobilează caracterul și simplifică experiența. El pătrunde în mintea umană pentru a o înălța, a o transforma și transfigura. Este literalmente adevărat că, „dacă un om îl are pe Cristos în el, el este o nouă făptură; vechile lucruri tocmai se duc și iată, toate lucrurile devin noi”.

[Prezentat de un Melchizedek din Nebadon]

divine enthusiasm led his unspiritual brethren to think he was beside himself, but the onlooking universe appraised him as the model of sanity and the pattern of supreme mortal devotion to the high standards of spiritual living. And his controlled enthusiasm was contagious; his associates were constrained to share his divine optimism.

100:7.13 (1103.1) This man of Galilee was not a man of sorrows; he was a soul of gladness. Always was he saying, “Rejoice and be exceedingly glad.” But when duty required, he was willing to walk courageously through the “valley of the shadow of death.” He was gladsome but at the same time humble.

100:7.14 (1103.2) His courage was equaled only by his patience. When pressed to act prematurely, he would only reply, “My hour has not yet come.” He was never in a hurry; his composure was sublime. But he was often indignant at evil, intolerant of sin. He was often mightily moved to resist that which was inimical to the welfare of his children on earth. But his indignation against sin never led to anger at the sinner.

100:7.15 (1103.3) His courage was magnificent, but he was never foolhardy. His watchword was, “Fear not.” His bravery was lofty and his courage often heroic. But his courage was linked with discretion and controlled by reason. It was courage born of faith, not the recklessness of blind presumption. He was truly brave but never audacious.

100:7.16 (1103.4) The Master was a pattern of reverence. The prayer of even his youth began, “Our Father who is in heaven, hallowed be your name.” He was even respectful of the faulty worship of his fellows. But this did not deter him from making attacks on religious traditions or assaulting errors of human belief. He was reverential of true holiness, and yet he could justly appeal to his fellows, saying, “Who among you convicts me of sin?”

100:7.17 (1103.5) Jesus was great because he was good, and yet he fraternized with the little children. He was gentle and unassuming in his personal life, and yet he was the perfected man of a universe. His associates called him Master unbidden.

100:7.18 (1103.6) Jesus was the perfectly unified human personality. And today, as in Galilee, he continues to unify mortal experience and to co-ordinate human endeavors. He unifies life, ennoble character, and simplifies experience. He enters the human mind to elevate, transform, and transfigure it. It is literally true: “If any man has Christ Jesus within him, he is a new creature; old things are passing away; behold, all things are becoming new.”

100:7.19 (1103.7) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

Capitolul 101. Natura reală a religiei

⇨ 100

CARTEA URANTIA

102 ⇨

PARTE III. ISTORIA URANTIEI

CAPITOLUL 101 NATURA REALĂ A RELIGIEI

Secțiuni

Introduction

1. Adevărata religie
2. Faptul religiei
3. Caracteristicile religiei
4. Limitele revelației
5. Expansiunea religiei prin revelație
6. Experiența religioasă progresivă
7. Filozofia personală a religiei
8. Credința și crezul
9. Religia și moralitatea
10. Religia ca eliberatoare a omului

PAPER 101 THE REAL NATURE OF RELIGION

SECTIONS

Introduction

1. True Religion
2. The Fact of Religion
3. The Characteristics of Religion
4. The Limitations of Revelation
5. Religion Expanded by Revelation
6. Progressive Religious Experience
7. A Personal Philosophy of Religion
8. Faith and Belief
9. Religion and Morality
10. Religion as Man's Liberator

Introduction

RELIGIA, ca experiență umană, se desfășoară de la sclavia primitivă a fricii la sălbaticii în evoluție, până la sublima și magnifica libertate a credinței la muritorii civilizați, splendid conștienți de filiația lor cu Dumnezeu etern.

Religia este strămoșul eticii și al moralei superioare din evoluția socială progresivă. Religia prin ea însăși nu este numai o mișcare morală, cu toate că manifestările ei exterioare și sociale sunt puternic influențate de forța vie etică și morală a societății umane. Religia este întotdeauna inspiratoarea naturii în evoluție a oamenilor, însă ea nu este secretul acestei evoluții.

Religia, credința-convingere a personalității, poate întotdeauna să triumfe asupra logicii contradictorii și superficiale a disperării, logică născută din mintea materială necredincioasă. Există o voce interioară adevărată și autentică, acea „lumină adevărată care îl luminează pe orice om care vine pe lume”. Iar această conducere a spiritului este distinctă de incitățile etice ale conștiinței umane. Sentimentul de încredințare religioasă este mai mult decât un sentiment emotiv. Încredințarea religiei transcende rațiunea minții, și chiar logica filozofică. Religia este credință, încredere și încredințare.

INTRODUCTION

101:0.1 (1104.1) RELIGION, as a human experience, ranges from the primitive fear slavery of the evolving savage up to the sublime and magnificent faith liberty of those civilized mortals who are superbly conscious of sonship with the eternal God.

101:0.2 (1104.2) Religion is the ancestor of the advanced ethics and morals of progressive social evolution. But religion, as such, is not merely a moral movement, albeit the outward and social manifestations of religion are mightily influenced by the ethical and moral momentum of human society. Always is religion the inspiration of man's evolving nature, but it is not the secret of that evolution.

101:0.3 (1104.3) Religion, the conviction-faith of the personality, can always triumph over the superficially contradictory logic of despair born in the unbelieving material mind. There really is a true and genuine inner voice, that "true light which lights every man who comes into the world." And this spirit leading is distinct from the ethical prompting of human conscience. The feeling of religious assurance is more than an emotional feeling. The assurance of religion transcends the reason of the mind, even the logic of philosophy. Religion is faith, trust, and assurance.

1. ADEVĂRATA RELIGIE

Adevărata religie nu este un sistem de credințe filozofice care se poate deduce prin raționament și demonstra prin dovezi naturale. Ea nu este nici o experiență fantastică și mistică a unor sentimente de extaz indescriptibile, de care pot beneficia numai evlavioșii romantici ai misticismului. Religia nu este produsul rațiunii, însă, văzută din interior, ea este întru totul rezonabilă. Religia nu decurge din logica filozofiei umane, însă, ca experiență a muritorilor, ea este întru totul logică. Religia este experimentarea divinității în conștiința unei ființe morale de origine evolutivă; ea reprezintă o experiență adevărată cu realitățile eterne în timp, realizarea de satisfacții spirituale în timpul întrupării.

Ajustorul Gândirii nu are nici un mecanism special prin care să poată ajunge la exprimarea de sine. Nu există nici o facultate religioasă mistică pentru a primi sau a exprima emoții religioase. Aceste experiențe sunt făcute posibile prin mecanismul natural înșușit al minții umane, de unde și o explicație a dificultății pe care o întâmpină Ajustorul în a intra în comunicare directă cu mintea materială în care sălășluiește constant.

Spiritul divin stabilește contactul cu omul muritor, nu prin sentimente sau prin emoții, ci în domeniul gândirii celei mai elevate și celei mai spiritualizate. Gândurile voastre, iar nu sentimentele voastre, sunt cele care vă conduc spre Dumnezeu. Numai ochii minții pot percepe natura divină. Dar mintea care îl deosebește pe Dumnezeu, care aude Ajustorul interior, este mintea pură. „Fără sfințenie, nimeni nu-l poate vedea pe Domnul.” Orice comunicare interioară și spirituală de acest ordin se numește clarviziune spirituală. Aceste experiențe religioase rezultă din impresia făcută asupra minții umane de operațiunile conjugate ale Ajustorului Gândirii și ale Spiritului Adevărului atunci când ei acționează printre ideile, idealurile, vederile de ansamblu și eforturile spirituale ale fiilor în evoluție ai lui Dumnezeu, precum și asupra acestora.

Prin urmare, religia trăiește și prosperă, nu prin vedere și simțire, ci mai degrabă prin credință și clarviziune. Ea nu constă nici în descoperirea de fapte noi, nici în recunoașterea unei experiențe excepționale, ci mai degrabă în găsirea de noi semnificații spirituale în faptele deja bine cunoscute omenirii. Cea mai înaltă experiență religioasă nu depinde de acte prealabile călăuzite de credință, de tradiție și de autoritate; ea nu este nici rezultatul unor sentimente sublime sau al unor emoții pur mistice. Ea este mai degrabă o experiență profund gravă și efectivă de comuniune de spirit cu influențele spirituale care rezidă în mintea umană. În măsura în care se poate defini această experiență în termeni de psihologie, ea constă pur și simplu în a ști experimental că realitatea credinței în Dumnezeu este realitatea unei asemenea experiențe pur personale.

Cu toate că religia nu este produsul speculațiilor raționaliste ale unei cosmologii materiale, ea este totuși produsul unei clarviziuni în întregime raționale, provenite din experiența mentală a omului. Religia nu se naște nici din meditații mistice nici din contemplații izolate, cu toate că ea este mereu mai mult sau mai puțin misterioasă și întotdeauna de nedefinit și neexplicat în

1. TRUE RELIGION

101:1.1 (1104.4) True religion is not a system of philosophic belief which can be reasoned out and substantiated by natural proofs, neither is it a fantastic and mystic experience of indescribable feelings of ecstasy which can be enjoyed only by the romantic devotees of mysticism. Religion is not the product of reason, but viewed from within, it is altogether reasonable. Religion is not derived from the logic of human philosophy, but as a mortal experience it is altogether logical. Religion is the experiencing of divinity in the consciousness of a moral being of evolutionary origin; it represents true experience with eternal realities in time, the realization of spiritual satisfactions while yet in the flesh.

101:1.2 (1104.5) The Thought Adjuster has no special mechanism through which to gain self-expression; there is no mystic religious faculty for the reception or expression of religious emotions. These experiences are made available through the naturally ordained mechanism of mortal mind. And therein lies one explanation of the Adjuster's difficulty in engaging in direct communication with the material mind of its constant indwelling.

101:1.3 (1104.6) The divine spirit makes contact with mortal man, not by feelings or emotions, but in the realm of the highest and most spiritualized thinking. It is your *thoughts*, not your feelings, that lead you Godward. The divine nature may be perceived only with the eyes of the mind. But the mind that really discerns God, hears the indwelling Adjuster, is the pure mind. "Without holiness no man may see the Lord." All such inner and spiritual communion is termed spiritual insight. Such religious experiences result from the impress made upon the mind of man by the combined operations of the Adjuster and the Spirit of Truth as they function amid and upon the ideas, ideals, insights, and spirit strivings of the evolving sons of God.

101:1.4 (1105.1) Religion lives and prospers, then, not by sight and feeling, but rather by faith and insight. It consists not in the discovery of new facts or in the finding of a unique experience, but rather in the discovery of new and spiritual *meanings* in facts already well known to mankind. The highest religious experience is not dependent on prior acts of belief, tradition, and authority; neither is religion the offspring of sublime feelings and purely mystical emotions. It is, rather, a profoundly deep and actual experience of spiritual communion with the spirit influences resident within the human mind, and as far as such an experience is definable in terms of psychology, it is simply the experience of experiencing the reality of believing in God as the reality of such a purely personal experience.

101:1.5 (1105.2) While religion is not the product of the rationalistic speculations of a material cosmology, it is, nonetheless, the creation of a wholly rational insight which originates in man's mind-experience. Religion is born neither of mystic meditations nor of isolated contemplations, albeit it is ever more or less mysterious and always indefinable and inexplicable in terms of

termenii rațiunii pur intelectuale și ai logicii filozofice. Germeii adevăratei religii își au originea în domeniul conștiinței morale a omului și se revelează prin creșterea clarviziunii spirituale; această facultate a personalității umane rezultă din prezența Ajustorului Gândirii revelator de Dumnezeu în mintea umană însetată de Dumnezeu.

Credința unește discernământul moral cu discriminarea conștiințioasă a valorilor, și simțul evolutiv preexistent al datoriei completează ascendența adevăratei religii. Experiența religiei duce în cele din urmă la certitudinea conștiinței că Dumnezeu există și la încredințarea indubitabilă a supraviețuirii personalității credincioase.

Se vede, așadar, că aspirațiile religioase și pornirile spirituale nu sunt de natură să îi determine de-a dreptul pe oameni să vrea să creadă în Dumnezeu; natura lor și puterea lor au mai degrabă ca efect insuflarea profundă în oameni a convingerii că ei s- ar cuveni să creadă în Dumnezeu. Simțul datoriei evolutive și obligațiile care decurg din iluminarea revelației fac o impresie atât de profundă asupra naturii morale a omului, încât el atinge în cele din urmă această poziție a minții și acea atitudine a sufletului în care trage concluzia că nu are nici un drept să nu creadă în Dumnezeu. Înțelepciunea superioară și suprafilozofică a acestor indivizi iluminați și disciplinați le aduce, în ultimă instanță, învățătura că, dacă ei se îndoiesc de Dumnezeu sau nu au încredere în bunătatea sa, ei se arată a fi infideli față de elementul cel mai real și cel mai profund care este în mintea și în sufletul oamenilor - Ajustorul divin.

2. FAPTUL RELIGIEI

Faptul religiei constă în întregime în experiența religioasă a ființelor umane raționale și obișnuite. Și acesta este singurul sens în care religia poate fi considerată vreodată ca științifică sau psihologică. Dovada că revelația este revelație este acest același fapt de experiență umană: faptul că revelația sintetizează științele naturii și teologia religioasă, aparent divergente, într-o filozofie a universului coerentă și logică, într-o explicație coordonată și neîntreruptă atât în știință cât și în religie, aducând astfel armonie minții și satisfacție spiritului. Ele răspund, în experiența umană, întrebărilor minții avide de a ști cum a pus Infinitul voința în executare și cum și-a făcut planurile în materie, cu mintea și în spirit.

Rațiunea este metoda științei; credința este metoda religiei; logica este tehnica pe care încearcă să o utilizeze filozofia. Revelația compensează absența punctului de vedere morontial, furnizând o tehnică pentru a ajunge la unitate în înțelegerea realității materiei și a spiritului, precum și a relațiilor lor prin intermediul minții. Adevărata revelație nu denaturează niciodată știința; ea nici nu face religia irațională sau filozofia logică.

Prin studiul științei, rațiunea poate, prin natură, să conducă la regăsirea unei Cauze-Prime, însă este nevoie de o credință religioasă pentru a transforma Cauza Primă într-un Dumnezeu al mântuirii; mai mult, revelația este necesară pentru a valida această credință, această clarviziune spirituală.

purely intellectual reason and philosophic logic. The germs of true religion originate in the domain of man's moral consciousness, and they are revealed in the growth of man's spiritual insight, that faculty of human personality which accrues as a consequence of the presence of the God-revealing Thought Adjuster in the God-hungry mortal mind.

101:1.6 (1105.3) Faith unites moral insight with conscientious discriminations of values, and the pre-existent evolutionary sense of duty completes the ancestry of true religion. The experience of religion eventually results in the certain consciousness of God and in the undoubted assurance of the survival of the believing personality.

101:1.7 (1105.4) Thus it may be seen that religious longings and spiritual urges are not of such a nature as would merely lead men to *want* to believe in God, but rather are they of such nature and power that men are profoundly impressed with the conviction that they *ought* to believe in God. The sense of evolutionary duty and the obligations consequent upon the illumination of revelation make such a profound impression upon man's moral nature that he finally reaches that position of mind and that attitude of soul where he concludes that he *has no right not to believe in God*. The higher and superphilosophic wisdom of such enlightened and disciplined individuals ultimately instructs them that to doubt God or distrust his goodness would be to prove untrue to the *real* and *deepest* thing within the human mind and soul — the divine Adjuster.

2. THE FACT OF RELIGION

101:2.1 (1105.5) The fact of religion consists wholly in the religious experience of rational and average human beings. And this is the only sense in which religion can ever be regarded as scientific or even psychological. The proof that revelation is revelation is this same fact of human experience: the fact that revelation does synthesize the apparently divergent sciences of nature and the theology of religion into a consistent and logical universe philosophy, a co-ordinated and unbroken explanation of both science and religion, thus creating a harmony of mind and satisfaction of spirit which answers in human experience those questionings of the mortal mind which craves to know *how* the Infinite works out his will and plans in matter, with minds, and on spirit.

101:2.2 (1106.1) Reason is the method of science; faith is the method of religion; logic is the attempted technique of philosophy. Revelation compensates for the absence of the morontia viewpoint by providing a technique for achieving unity in the comprehension of the reality and relationships of matter and spirit by the mediation of mind. And true revelation never renders science unnatural, religion unreasonable, or philosophy illogical.

101:2.3 (1106.2) Reason, through the study of science, may lead back through nature to a First Cause, but it requires religious faith to transform the First Cause of science into a God of salvation; and revelation is further required for the validation of such a faith, such spiritual insight.

Există două motive fundamentale pentru a crede într-un Dumnezeu care întreține supraviețuirea umană:

1. Experiența umană, încredințarea personală, speranța și încrederea simțite într-un fel sau altul și suscitare de Ajustorul Gândirii interior.

2. Revelarea adevărului, fie prin conducerea personală directă a Spiritului Adevărului, fie prin dăruirea de către Fiii divini lumii, fie prin revelațiile cuvântului din scrieri.

Căutările științei prin rațiune se termină cu ipoteza unei Cauze Prime. Religia nu și-a întrerupt propria evoluție a credinței înainte de a fi sigură de existența unui Dumnezeu al mântuirii. Studiile științifice judicioase sugerează în mod logic realitatea și existența unui Absolut. Religia crede fără rezervă în existența și în realitatea unui Dumnezeu care întreține supraviețuirea personalității. Acolo unde metafizica eșuează totalmente și unde filozofia însăși eșuează parțial, revelația reușește: ea afirmă că acea Causă Primă a științei și Dumnezeul mântuirii al religiei nu sunt decât una și aceeași Deitate.

Rațiunea este dovada științei, credința este dovada religiei, logica este dovada filozofiei, dar revelația nu este validată decât de experiența umană. Știința aduce cunoașterea, religia aduce fericirea, filozofia aduce unitatea, iar revelația confirmă armonia experimentală a acestei apropieri triune de realitatea universală.

Contemplarea naturii nu poate revela decât un Dumnezeu al naturii, un Dumnezeu al mișcării. Natura nu lasă să se vadă decât materia, mișcarea și însușirea - viața. În anumite condiții, materia plus energia se manifestă în forme vii, însă, în vreme ce viața naturală este un fenomen relativ continuu; ea rămâne în întregime tranzitorie pentru indivizi. Natura nu furnizează baza unei credințe logice în supraviețuirea personalității umane. Omul religios care îl găsește pe Dumnezeu în natură l-a găsit deja mai întâi de toate pe acest același Dumnezeu în propriul lui suflet.

Credința îl revelează pe Dumnezeu în suflet. Revelația, substitutul clarviziunii morontiale de pe lumile evolutive, îi permite omului să vadă, în natură, pe același Dumnezeu pe care credința îl manifestă în sufletul său. Revelația reușește astfel să arunce o punte peste prăpastia dintre material și spiritual, și chiar peste aceea dintre creatură și Creator, dintre om și Dumnezeu.

Contemplarea naturii conduce logic către noțiunea existenței unei călăuziri inteligente și chiar și a unei supravegheri vii, dar ea nu revelează în nici o manieră satisfăcătoare un Dumnezeu personal. Pe de altă parte, nu este nimic, în natură, care să împiedice considerarea universului ca lucrarea unui Dumnezeu al religiei. Dumnezeu nu poate fi găsit doar prin natură, însă odată ce el a fost găsit altfel, studiul naturii devine în întregime compatibil cu o interpretare mai elevată și mai spirituală a universului.

Revelația, ca fenomen istoric, este periodică; ca experiență umană personală, ea este continuă. Divinitatea operează în personalitatea umană ca Ajustor, care este un dar al Tatălui, ca Spirit al Adevărului al Fiului și ca Duh Sfânt al Spiritului Universului, iar aceste trei înzestrări supramuritoare

101:2.4 (1106.3) There are two basic reasons for believing in a God who fosters human survival:

101:2.5 (1106.4) 1. Human experience, personal assurance, the somehow registered hope and trust initiated by the indwelling Thought Adjuster.

101:2.6 (1106.5) 2. The revelation of truth, whether by direct personal ministry of the Spirit of Truth, by the world bestowal of divine Sons, or through the revelations of the written word.

101:2.7 (1106.6) Science ends its reason-search in the hypothesis of a First Cause. Religion does not stop in its flight of faith until it is sure of a God of salvation. The discriminating study of science logically suggests the reality and existence of an Absolute. Religion believes unreservedly in the existence and reality of a God who fosters personality survival. What metaphysics fails utterly in doing, and what even philosophy fails partially in doing, revelation does; that is, affirms that this First Cause of science and religion's God of salvation are *one and the same Deity*.

101:2.8 (1106.7) Reason is the proof of science, faith the proof of religion, logic the proof of philosophy, but revelation is validated only by human *experience*. Science yields knowledge; religion yields happiness; philosophy yields unity; revelation confirms the experiential harmony of this triune approach to universal reality.

101:2.9 (1106.8) The contemplation of nature can only reveal a God of nature, a God of motion. Nature exhibits only matter, motion, and animation — life. Matter plus energy, under certain conditions, is manifested in living forms, but while natural life is thus relatively continuous as a phenomenon, it is wholly transient as to individualities. Nature does not afford ground for logical belief in human-personality survival. The religious man who finds God in nature has already and first found this same personal God in his own soul.

101:2.10 (1106.9) Faith reveals God in the soul. Revelation, the substitute for morontia insight on an evolutionary world, enables man to see the same God in nature that faith exhibits in his soul. Thus does revelation successfully bridge the gulf between the material and the spiritual, even between the creature and the Creator, between man and God.

101:2.11 (1107.1) The contemplation of nature does logically point in the direction of intelligent guidance, even living supervision, but it does not in any satisfactory manner reveal a personal God. On the other hand, nature discloses nothing which would preclude the universe from being looked upon as the handiwork of the God of religion. God cannot be found through nature alone, but man having otherwise found him, the study of nature becomes wholly consistent with a higher and more spiritual interpretation of the universe.

101:2.12 (1107.2) Revelation as an epochal phenomenon is periodic; as a personal human experience it is continuous. Divinity functions in mortal personality as the Adjuster gift of the Father, as the Spirit of Truth of the Son, and as the Holy Spirit of the Universe Spirit, while these three supermortal endowments are unified

sunt unificate în evoluția umană bazată pe experiență ca slujire a Supremului.

Adevărata religie este o pătrundere în realitate, copilul prin credință al conștiinței morale, iar nu un simplu asentiment intelectual dat vreunui corp de doctrine dogmatice. Adevărata religie constă în a avea experiența că „Spiritul însuși stă mărturie împreună cu spiritul nostru că noi suntem copiii lui Dumnezeu”. Religia nu constă din propoziții teologice, ci în clarviziunea spirituală și în sublimitatea încrederii sufletului.

Natura voastră cea mai profundă - Ajustorul divin - creează în voi o foame și o sete de justete, o anumită dorință fierbinte de perfecțiune divină. Religia este actul de credință prin care se recunoaște această pornire interioară de înfăptuire divină. Astfel se naște credința și încredințarea sufletului, pe care voi le recunoașteți ca fiind calea mântuirii, tehnica supraviețuirii personalității, precum și toate valorile considerate ca adevărate și bune.

Realizarea religiei nu a depins niciodată și nu va depinde niciodată de o mare știință sau de o logică abilă. Ea este clarviziune spirituală, și tocmai din acest motiv unii dintre cei mai mari învățători religioși, și chiar și profeți, au posedat uneori atât de puțin din înțelepciunea lumii. Credința religioasă este accesibilă deopotrivă erudiților și ignoranților.

Religia trebuie mereu să fie propriul ei critic și propriul ei judecător; ea nu poate fi niciodată evaluată, și cu atât mai puțin înțeleasă din exterior. Singura voastră încredințare de existența unui Dumnezeu personal constă în propria voastră clarviziune cu privire la credința voastră în lucrurile spirituale și la experiența voastră legată de lucrurile spirituale. Pentru toți tovarășii voștri care au avut o experiență asemănătoare, nici un argument referitor la personalitatea sau la realitatea lui Dumnezeu nu este necesar, pe câtă vreme, pentru toți ceilalți oameni care nu au această certitudine a unui Dumnezeu, nici un argument nu poate fi vreodată cu adevărat convingător.

Psihologia poate într-adevăr să încerce a studia fenomenele de reacții religioase la mediul social, însă ea nu poate spera niciodată să pătrundă mobilurile interioare și reale ale religiei, și nici funcționarea ei. Numai teologia, domeniul credinței și tehnica revelației, pot să țină seama în mod inteligent de natura și de conținutul experienței religioase.

3. CARACTERISTICILE RELIGIEI

Religia este atât de vitală încât ea persistă în absența credinței. Ea trăiește, în pofida contaminării ei de către cosmogoniile eronate și de falsele filozofii. Ea supraviețuiește chiar și confuziei metafizicii. Prin toate vicisitudinile istorice ale religiei persistă mereu ceea ce este indispensabil progresului și supraviețuirii oamenilor: conștiința etică și conștiința morală.

Clarviziunea credinței, sau intuiția spirituală, reprezintă înzestrarea minții cosmice în asociere cu Ajustorul Gândirii, care este darul Tatălui pentru om. Rațiunea spirituală, sau inteligența sufletului, este dăruirea Duhului Sfânt, darul Spiritului Creativ pentru

in human experiential evolution as the ministry of the Supreme.

101:2.13 (1107.3) True religion is an insight into reality, the faith-child of the moral consciousness, and not a mere intellectual assent to any body of dogmatic doctrines. True religion consists in the experience that “the Spirit itself bears witness with our spirit that we are the children of God.” Religion consists not in theologic propositions but in spiritual insight and the sublimity of the soul's trust.

101:2.14 (1107.4) Your deepest nature — the divine Adjuster — creates within you a hunger and thirst for righteousness, a certain craving for divine perfection. Religion is the faith act of the recognition of this inner urge to divine attainment; and thus is brought about that soul trust and assurance of which you become conscious as the way of salvation, the technique of the survival of personality and all those values which you have come to look upon as being true and good.

101:2.15 (1107.5) The realization of religion never has been, and never will be, dependent on great learning or clever logic. It is spiritual insight, and that is just the reason why some of the world's greatest religious teachers, even the prophets, have sometimes possessed so little of the wisdom of the world. Religious faith is available alike to the learned and the unlearned.

101:2.16 (1107.6) Religion must ever be its own critic and judge; it can never be observed, much less understood, from the outside. Your only assurance of a personal God consists in your own insight as to your belief in, and experience with, things spiritual. To all of your fellows who have had a similar experience, no argument about the personality or reality of God is necessary, while to all other men who are not thus sure of God no possible argument could ever be truly convincing.

101:2.17 (1107.7) Psychology may indeed attempt to study the phenomena of religious reactions to the social environment, but never can it hope to penetrate to the real and inner motives and workings of religion. Only theology, the province of faith and the technique of revelation, can afford any sort of intelligent account of the nature and content of religious experience.

3. THE CHARACTERISTICS OF RELIGION

101:3.1 (1107.8) Religion is so vital that it persists in the absence of learning. It lives in spite of its contamination with erroneous cosmologies and false philosophies; it survives even the confusion of metaphysics. In and through all the historic vicissitudes of religion there ever persists that which is indispensable to human progress and survival: the ethical conscience and the moral consciousness.

101:3.2 (1108.1) Faith-insight, or spiritual intuition, is the endowment of the cosmic mind in association with the Thought Adjuster, which is the Father's gift to man. Spiritual reason, soul intelligence, is the endowment of the Holy Spirit, the Creative Spirit's gift to man. Spiritual

om. Filozofia spirituală, sau înțelepciunea realităților spirituale, este înzestrarea Spiritului Adevărului, darul conjugat al Fiilor de consacrare pentru copiii oamenilor. Coordonarea și asocierea acestor înzestrări spirituale fac din om o personalitate spirituală într-un destin potențial.

Această aceeași personalitate spirituală, sub o formă primitivă și embrionară, este cea care, în posesia Ajustorului, supraviețuiește morții naturale trupesti. Această entitate complexă de origine spirituală, asociată cu experiența umană, este făcută capabilă să supraviețuiască (conservată de Ajustor) disoluției sinelui mental și material. Ea ajunge acolo prin intermediul căii vii oferită de Fiii divini, atunci când asocierea temporară a materialului și a spiritualului este ruptă prin încetarea mișcării vitale.

Prin credință religioasă, sufletul omului se revelează și demonstrează divinitatea potențială a naturii sale emergente prin maniera caracteristică în care ea incită personalitatea muritoare să reacționeze în anumite situații de încercări intelectuale și sociale. Credința spirituală autentică (adeverata conștiință morală) se revelează în aceasta:

1. Ea face să progreseze etica și morala în ciuda tendințelor animalice inerente și adverse.

2. Ea produce o sublimă încredere în bunătatea lui Dumnezeu, chiar și în fața decepțiilor amare și a înfrângerilor zdrobitoare.

3. Ea generează o încredere în sine și un curaj profunde, în pofida adversității naturale și a calamităților fizice.

4. Ea dă dovadă de un echilibru inexplicabil și de o liniște fortifiantă, în ciuda bolilor deconcertante și chiar a suferințelor fizice acute.

5. Ea păstrează în personalitate un sânge rece și un echilibru misterios în fața purtărilor urâte și a celor mai flagrante nedreptăți.

6. Ea menține o încredere divină în victoria finală, în ciuda cruzimilor unui destin aparent orb și a unei indiferențe aparent complete a forțelor naturale față de bunăstarea umană.

7. Ea stăruie în a crede cu fermitate în Dumnezeu în ciuda tuturor demonstrațiilor contrare ale logicii, și rezistă cu succes la toate celelalte sofisme intelectuale.

8. Ea continuă să arate o credință de neînfrânt în supraviețuirea sufletului, fără a se sinchisi de înșelăturile înșelătoare ale falsei științe sau de iluziile persuasive ale unei filozofii amăgitoare.

9. Ea trăiește și triumfă independent de greutatea zdrobitoare a civilizațiilor complexe și parțiale ale timpurilor moderne.

10. Ea contribuie la supraviețuirea continuă a altruismului în pofida egoismului uman, a antagonismelor sociale, a lăcomiilor industriale și a dereglărilor politice.

11. Ea aderă ferm la o credință sublimă în unitatea universului și în călăuzirea divină, fără a se preocupa de prezența tulburătoare a răului și a păcatului.

12. Ea continuă imperturbabil să-l adore pe

philosophy, the wisdom of spirit realities, is the endowment of the Spirit of Truth, the combined gift of the bestowal Sons to the children of men. And the co-ordination and interassociation of these spirit endowments constitute man a spirit personality in potential destiny.

101:3.3 (1108.2) It is this same spirit personality, in primitive and embryonic form, the Adjuster possession of which survives the natural death in the flesh. This composite entity of spirit origin in association with human experience is enabled, by means of the living way provided by the divine Sons, to survive (in Adjuster custody) the dissolution of the material self of mind and matter when such a transient partnership of the material and the spiritual is divorced by the cessation of vital motion.

101:3.4 (1108.3) Through religious faith the soul of man reveals itself and demonstrates the potential divinity of its emerging nature by the characteristic manner in which it induces the mortal personality to react to certain trying intellectual and testing social situations. Genuine spiritual faith (true moral consciousness) is revealed in that it:

101:3.5 (1108.4) 1. Causes ethics and morals to progress despite inherent and adverse animalistic tendencies.

101:3.6 (1108.5) 2. Produces a sublime trust in the goodness of God even in the face of bitter disappointment and crushing defeat.

101:3.7 (1108.6) 3. Generates profound courage and confidence despite natural adversity and physical calamity.

101:3.8 (1108.7) 4. Exhibits inexplicable poise and sustaining tranquillity notwithstanding baffling diseases and even acute physical suffering.

101:3.9 (1108.8) 5. Maintains a mysterious poise and composure of personality in the face of maltreatment and the rankest injustice.

101:3.10 (1108.9) 6. Maintains a divine trust in ultimate victory in spite of the cruelties of seemingly blind fate and the apparent utter indifference of natural forces to human welfare.

101:3.11 (1108.10) 7. Persists in the unswerving belief in God despite all contrary demonstrations of logic and successfully withstands all other intellectual sophistries.

101:3.12 (1108.11) 8. Continues to exhibit undaunted faith in the soul's survival regardless of the deceptive teachings of false science and the persuasive delusions of unsound philosophy.

101:3.13 (1108.12) 9. Lives and triumphs irrespective of the crushing overload of the complex and partial civilizations of modern times.

101:3.14 (1108.13) 10. Contributes to the continued survival of altruism in spite of human selfishness, social antagonisms, industrial greeds, and political maladjustments.

101:3.15 (1108.14) 11. Steadfastly adheres to a sublime belief in universe unity and divine guidance regardless of the perplexing presence of evil and sin.

101:3.16 (1108.15) 12. Goes right on worshiping God in spite

Dumnezeu în pofida a tot, și a orice s-ar întâmpla. Ea îndrăznește să declare: „Chiar dacă mă jertfește, eu îl voi servi”.

Noi știm deci, prin trei fenomene, că omul are un spirit sau niște spirite divine care sălășluiesc în el; în primul rând, prin experiența personală - credința religioasă; în al doilea rând, prin revelație - personală și rasială; și în al treilea rând, prin uimitoarea manifestare de reacții extraordinare și nenaturale la mediul lui material, după cum sunt ilustrate în relatarea precedentă a douăsprezece înfăptuiri cu caracter spiritual în fața situațiilor efective și solicitante ale existenței umane reale. Și mai sunt și altele.

Tocmai asemenea performanțe vitale și viguroase de credință, în domeniul religiei, sunt cele care dau muritorilor dreptul de a afirma posesiunea personală și realitatea spirituală a celui dar suprem de natură umană, experiența religioasă.

4. LIMITELE REVELAȚIEI

Deoarece lumea voastră ignoră în general originea lucrurilor, chiar și a celor fizice, a părut înțelept să i se ofere, din când în când, noțiuni de cosmologie, însă acest lucru a provocat întotdeauna necazuri pentru viitor. Legile care guvernează revelația ne stânjenesc foarte mult, deoarece ele interzic transmiterea de cunoștințe nemeritate și premature. Orice cosmologie prezentată ca parte a unei religii revelate este sortită să fi depășită la capătul unui timp foarte scurt. În consecință, cei care studiază prea târziu această revelație sunt tentați să respingă orice element de adevăr religios autentic pe care ea îl poate conține, deoarece ei descoperă erori manifeste în cosmologiile asociate care sunt prezentate în ea.

Omenirea ar trebui să înțeleagă că noi, cei care participăm la revelarea adevărului, suntem foarte riguros limitați de indicațiile superiorilor noștri. Noi nu suntem liberi să anticipăm descoperirile științifice ale unui mileniu. Revelatorii trebuie să acționeze după indicațiile care formează o parte a ordinului de revelare. Noi nu vedem nici o cale de a înlătura această dificultate, nici acum nici în vreun viitor. Faptele istorice și adevărurile religioase ale acestei serii de expuneri revelatoare vor subzista în analele epocilor care vin, însă, în același timp, noi știm perfect că, în câțiva ani, multe dintre afirmațiile noastre privitoare la științele fizice vor trebui să fie revăzute, ca urmare a dezvoltărilor științifice adiționale și a descoperirilor noi. Noi prevedem, încă de pe acum, aceste noi dezvoltări, dar ni s-a interzis să includem, în expunerile noastre revelatoare, aceste noțiuni pe care oamenii nu le-au descoperit încă. Să fie foarte clar că revelațiile nu sunt în mod necesar inspirate. Cosmologia revelată aici nu este inspirată. Ea este limitată prin permisiunea pe care o avem de a coordona și de a tria cunoștințele de astăzi. Clarviziunea divină sau spirituală este un dar, însă înțelepciunea umană trebuie să evolueze.

Adevărul este întotdeauna o revelație. Acesta este o autorevelație atunci când el se ivește ca rezultat al muncii Ajustorului interior, și este o revelație istorică atunci când el este prezentat prin alți intermediari, prin alte grupuri sau personalități celeste.

of anything and everything. Dares to declare, “Even though he slay me, yet will I serve him.”

101:3.17 (1108.16) We know, then, by three phenomena, that man has a divine spirit or spirits dwelling within him: first, by personal experience — religious faith; second, by revelation — personal and racial; and third, by the amazing exhibition of such extraordinary and unnatural reactions to his material environment as are illustrated by the foregoing recital of twelve spiritlike performances in the presence of the actual and trying situations of real human existence. And there are still others.

101:3.18 (1109.1) And it is just such a vital and vigorous performance of faith in the domain of religion that entitles mortal man to affirm the personal possession and spiritual reality of that crowning endowment of human nature, religious experience.

4. THE LIMITATIONS OF REVELATION

101:4.1 (1109.2) Because your world is generally ignorant of origins, even of physical origins, it has appeared to be wise from time to time to provide instruction in cosmology. And always has this made trouble for the future. The laws of revelation hamper us greatly by their proscription of the impartation of unearned or premature knowledge. Any cosmology presented as a part of revealed religion is destined to be outgrown in a very short time. Accordingly, future students of such a revelation are tempted to discard any element of genuine religious truth it may contain because they discover errors on the face of the associated cosmologies therein presented.

101:4.2 (1109.3) Mankind should understand that we who participate in the revelation of truth are very rigorously limited by the instructions of our superiors. We are not at liberty to anticipate the scientific discoveries of a thousand years. Revelators must act in accordance with the instructions which form a part of the revelation mandate. We see no way of overcoming this difficulty, either now or at any future time. We full well know that, while the historic facts and religious truths of this series of revelatory presentations will stand on the records of the ages to come, within a few short years many of our statements regarding the physical sciences will stand in need of revision in consequence of additional scientific developments and new discoveries. These new developments we even now foresee, but we are forbidden to include such humanly undiscovered facts in the revelatory records. Let it be made clear that revelations are not necessarily inspired. The cosmology of these revelations is *not inspired*. It is limited by our permission for the co-ordination and sorting of present-day knowledge. While divine or spiritual insight is a gift, *human wisdom must evolve*.

101:4.3 (1109.4) Truth is always a revelation: autorevelation when it emerges as a result of the work of the indwelling Adjuster; epochal revelation when it is presented by the function of some other celestial agency, group, or personality.

În ultimă analiză, religia trebuie să fie judecată după roadele ei, potrivit cu maniera în care ea își demonstrează excelența divină inerentă și potrivit cu extinderea acestei demonstrații.

Adevărul se poate să nu fie inspirat decât relativ, cu toate că revelația este invariabil un fenomen spiritual. Expunerile care se referă la cosmologie nu sunt niciodată inspirate, dar astfel de revelații au o valoare imensă, în sensul că ele clarifică cel puțin provizoriu cunoștințele:

1. Ele reduc confuzia prin eliminarea autoritară a erorilor.
2. Ele coordonează observațiile și faptele cunoscute sau pe punctul de a fi cunoscute.
3. Ele restaurează importante fragmente de cunoștințe pierdute cu privire la evenimente istorice din trecutul îndepărtat.
4. Ele furnizează lămuriri care acoperă niște lacune fundamentale din cunoștințele dobândite pe altă cale.
5. Ele prezintă date cosmice într-o manieră care iluminează învățăturile spirituale conținute în revelația care le însoțește.

5. EXPANSIUNEA RELIGIEI PRIN REVELAȚIE

Revelația este o tehnică care permite economisirea de epoci și epoci de-a rândul în munca indispensabilă de triere și de cernere a erorilor de evoluție, pentru a degaja adevărurile dobândite de spirit.

Știința tratează faptele. Religia se ocupă numai de valori. Printr-o filozofie iluminată, mintea se străduiește să unească semnificațiile faptelor și ale valorilor pentru a ajunge la un concept al realității desăvârșit. Amintiți-vă că știința este domeniul cunoașterii, filozofia este ținutul înțelepciunii, în timp ce religia este sfera de experiență a credinței. Religia prezintă totuși două faze de manifestare:

1. Religia evolutivă. Aceasta este experiența cultelor primitive, religia care decurge din minte.
2. Religia revelată. Atitudinea universală care decurge din spirit; aceasta este convingerea și încredințarea că realitățile eterne sunt conservate, că personalitatea supraviețuiește, și că se atinge în cele din urmă Deitatea cosmică al cărei plan a făcut posibile toate acestea. Mai devreme sau mai târziu, religia evolutivă este menită să primească expansiunea spirituală a revelației; aceasta face parte dintr-un plan al universului.

Știința și religia încep amândouă prin a admite anumite baze general acceptate pentru a face niște deducții logice. Așa că, de asemenea, filozofia trebuie să își înceapă cariera admitând realitatea a trei lucruri:

1. Corpul material.
2. Faza supramaterială a ființei umane, sufletul sau chiar și spiritul interior.
3. Mintea umană, mecanismul de interasociere și de intercomunicare dintre spirit și materie, dintre

101:4.4 (1109.5) In the last analysis, religion is to be judged by its fruits, according to the manner and the extent to which it exhibits its own inherent and divine excellence.

101:4.5 (1109.6) Truth may be but relatively inspired, even though revelation is invariably a spiritual phenomenon. While statements with reference to cosmology are never inspired, such revelations are of immense value in that they at least transiently clarify knowledge by:

101:4.6 (1109.7) 1. The reduction of confusion by the authoritative elimination of error.

101:4.7 (1109.8) 2. The co-ordination of known or about-to-be-known facts and observations.

101:4.8 (1110.1) 3. The restoration of important bits of lost knowledge concerning epochal transactions in the distant past.

101:4.9 (1110.2) 4. The supplying of information which will fill in vital missing gaps in otherwise earned knowledge.

101:4.10 (1110.3) 5. Presenting cosmic data in such a manner as to illuminate the spiritual teachings contained in the accompanying revelation.

5. RELIGION EXPANDED BY REVELATION

101:5.1 (1110.4) Revelation is a technique whereby ages upon ages of time are saved in the necessary work of sorting and sifting the errors of evolution from the truths of spirit acquirement.

101:5.2 (1110.5) Science deals with *facts*; religion is concerned only with *values*. Through enlightened philosophy the mind endeavors to unite the meanings of both facts and values, thereby arriving at a concept of complete *reality*. Remember that science is the domain of knowledge, philosophy the realm of wisdom, and religion the sphere of the faith experience. But religion, nonetheless, presents two phases of manifestation:

101:5.3 (1110.6) 1. Evolutionary religion. The experience of primitive worship, the religion which is a mind derivative.

101:5.4 (1110.7) 2. Revealed religion. The universe attitude which is a spirit derivative; the assurance of, and belief in, the conservation of eternal realities, the survival of personality, and the eventual attainment of the cosmic Deity, whose purpose has made all this possible. It is a part of the plan of the universe that, sooner or later, evolutionary religion is destined to receive the spiritual expansion of revelation.

101:5.5 (1110.8) Both science and religion start out with the assumption of certain generally accepted bases for logical deductions. So, also, must philosophy start its career upon the assumption of the reality of three things:

101:5.6 (1110.9) 1. The material body.

101:5.7 (1110.10) 2. The supermaterial phase of the human being, the soul or even the indwelling spirit.

101:5.8 (1110.11) 3. The human mind, the mechanism for intercommunication and interassociation between spirit

material și spiritual.

Savanții adună fapte, filozofii coordonează idei, în vreme ce profeții exaltă idealuri. Sentimentele și emoțiile însoțesc invariabil religia. Religia poate fi sentimentul experienței, însă ea este doar cu dificultate experiența sentimentelor. Nici logica (raționalizarea) și nici emoțiile (simțirea) nu fac în mod necesar parte din experiența religioasă; cu toate că ambele pot fi divers asociate cu exercitarea credinței pentru a face să progreseze clarviziunea spirituală în realitate, conform statutului și tendințelor temperamentale ale minții individuale.

Religia evolutivă este manifestarea practică a darului adjutantului mental al universului local, însărcinat cu crearea și cu întreținerea caracteristicilor adorării la omul în evoluție. Aceste religii primitive se interesează direct de etică și de morală, de simțul datoriei umane. Ele sunt întemeiate pe încredințarea conștiinței și duc la stabilizarea civilizațiilor relativ etice.

Religiile personal revelate sunt garantate de spiritele de consacrare care reprezintă cele trei persoane ale Trinității Paradisului; ele se ocupă special de expansiunea adevărului. Religia evolutivă insuflă individului ideea datoriei personale; religia revelată pune tot mai mult accent pe iubire, regula de aur.

Religia evoluată se sprijină în întregime pe credință. Revelația are încredințarea suplimentară a prezentării, într-o manieră mai extinsă, a adevărilor privitoare la divinitate și la realitate, și mărturia și mai prețioasă a experienței efective care se acumulează prin uniunea eficientă a credinței evoluției și al adevărului revelației. Această uniune eficientă a credinței umane și a adevărului divin constituie posedarea unui caracter foarte înaintat pe drumul dobândirii efective a unei personalități morontiale.

Religia evolutivă nu furnizează decât încredințarea credinței și confirmarea conștiinței. Religia revelată furnizează încredințarea credinței plus adevărul unei experiențe vii a realității revelației. A treia etapă a religiei, sau a treia fază a experienței religiei, ține de starea morontială, dominația mai fermă a motei. În cursul înaintării morontiale, adevărurile religiei revelate suferă o expansiune crescândă. Voi veți cunoaște din ce în ce mai bine adevărul valorilor supreme, binefacerile divine, relațiile universale, realitățile eterne și destinele ultime.

În timpul întregului progres morontial, încredințarea adevărului înlocuiește tot mai mult încredințarea credinței. Când veți fi în cele din urmă înrolați în lumea spirituală reală, încredințările purei clarviziuni spirituale vor opera atunci în locul credinței și al adevărului, sau mai degrabă în conjuncție cu ele și suprapunându-se peste aceste vechi tehnici de încredințare a personalității.

6. EXPERIENȚA RELIGIOASĂ PROGRESIVĂ

Faza morontială a religiei revelate ține de experiența supraviețuirii; marea ei mobil este de a tinde spre perfecțiunea spiritului. Pornirea interioară care împinge la adorare este și ea prezentă, asociată cu

and matter, between the material and the spiritual.

101:5.9 (1110.12) Scientists assemble facts, philosophers co-ordinate ideas, while prophets exalt ideals. Feeling and emotion are invariable concomitants of religion, but they are not religion. Religion may be the feeling of experience, but it is hardly the experience of feeling. Neither logic (rationalization) nor emotion (feeling) is essentially a part of religious experience, although both may variously be associated with the exercise of faith in the furtherance of spiritual insight into reality, all according to the status and temperamental tendency of the individual mind.

101:5.10 (1110.13) Evolutionary religion is the outworking of the endowment of the local universe mind adjutant charged with the creation and fostering of the worship trait in evolving man. Such primitive religions are directly concerned with ethics and morals, the sense of human duty. Such religions are predicated on the assurance of conscience and result in the stabilization of relatively ethical civilizations.

101:5.11 (1111.1) Personally revealed religions are sponsored by the bestowal spirits representing the three persons of the Paradise Trinity and are especially concerned with the expansion of truth. Evolutionary religion drives home to the individual the idea of personal duty; revealed religion lays increasing emphasis on loving, the golden rule.

101:5.12 (1111.2) Evolved religion rests wholly on faith. Revelation has the additional assurance of its expanded presentation of the truths of divinity and reality and the still more valuable testimony of the actual experience which accumulates in consequence of the practical working union of the faith of evolution and the truth of revelation. Such a working union of human faith and divine truth constitutes the possession of a character well on the road to the actual acquirement of a morontial personality.

101:5.13 (1111.3) Evolutionary religion provides only the assurance of faith and the confirmation of conscience; revelatory religion provides the assurance of faith plus the truth of a living experience in the realities of revelation. The third step in religion, or the third phase of the experience of religion, has to do with the morontia state, the firmer grasp of mota. Increasingly in the morontia progression the truths of revealed religion are expanded; more and more you will know the truth of supreme values, divine goodnesses, universal relationships, eternal realities, and ultimate destinies.

101:5.14 (1111.4) Increasingly throughout the morontia progression the assurance of truth replaces the assurance of faith. When you are finally mustered into the actual spirit world, then will the assurances of pure spirit insight operate in the place of faith and truth or, rather, in conjunction with, and superimposed upon, these former techniques of personality assurance.

6. PROGRESSIVE RELIGIOUS EXPERIENCE

101:6.1 (1111.5) The morontia phase of revealed religion has to do with the *experience of survival*, and its great urge is the attainment of spirit perfection. There also is present the higher urge of worship, associated with an

imboldul unei chemări către slujire etică sporită. Clarviziunea morontială implică o expansiune constantă a conștiinței Septuplului, a celui Suprem și chiar a celui Ultim.

De-a lungul fiecărei experiențe religioase, de la primele începuturi de pe nivelul material până la obținerea deplinului statut de spirit, Ajustorul este secretul care permite realizarea personală a realității existenței Supremului. Acest același Ajustor deține și secretele credinței voastre în realizarea celui Ultim. Personalitatea empirică a omului în evoluție, unită cu Ajustorul, esența Dumnezeului existențial, constituie desăvârșirea potențială a existenței supreme, și ea este prin natură fundamentul care permite exteriorizarea suprafinită a personalității transcendente.

Voința morală îmbrățișează deciziile întemeiate pe o cunoaștere rațională, sporite prin înțelepciune și sancționate printr-o credință religioasă. Asemenea alegeri sunt acte de natură morală, și dovedesc existența unei personalități morale, premisele personalității morontiale, și în cele din urmă ale adevăratei mântuirii a spiritului.

Tipul evolutiv de cunoaștere nu este decât acumularea de materiale protoplasmice ale memoriei, forma cea mai primitivă de conștiință a creaturilor. Înțelepciunea îmbrățișează ideile formulate de memoria protoplasmică într-un proces de asociații și de recombinații noi; acest fenomen diferențiază mintea umană de simpla minte animală. Animalele au cunoștințe, dar numai omul posedă aptitudine către înțelepciune. Adevărul este făcut accesibil individului înzestrat cu înțelepciune prin consacrarea peste o astfel de minte a spiritelor Tatălui și ale Fiului, Ajustorul Gândirii și Spiritul Adevărului.

Cu ocazia coborârii sale pe Urantia, Cristos Mihail a trăit sub domnia religiei evolutive până la epoca botezării sale. Din acel moment și până la crucificarea sa inclusiv, el și-a continuat lucrarea prin călăuzirea combinată a religiei evolutive și a religiei revelate. Din dimineața reînvierii sale până la ascensiunea sa, el a traversat multiplele faze ale vieții morontiale de tranziție umană de la lumea materiei până la aceea a spiritului. După ascensiunea sa, Mihail a devenit maestru al experienței Supremației, realizarea Supremului. Fiind singura persoană din Nebadon care să posedă aptitudinea nelimitată de a experimenta realitatea Supremului, el a atins imediat statutul suveranității de supremație în și pe universul său local.

La om, fuziunea finală cu Ajustorul interior și unitatea care rezultă - sinteza omului și a esenței lui Dumnezeu într-o personalitate - fac din el, în potențial, o parte vie a Supremului și asigură ființei odinioară muritoare dreptul de naștere etern în urmărirea la nesfârșit a finalității serviciului universal cu și pentru Suprem.

Revelația îl învață pe omul muritor că, pentru a întreprinde o aventură atât de magnifică și de misterioasă prin spațiu prin intermediul mișcării progresive a timpului, el trebuie să înceapă prin a-și organiza cunoștințele în idei-decizii. Trebuie apoi să poruncească înțelepciunii să lucreze fără întrerupere la nobila sa sarcină de transformare a ideilor personale în idealuri tot mai practice, dar nu mai puțin celeste. Chiar și aceste concepte trebuie să fie destul de rezonabile

impelling call to increased ethical service. Morontia insight entails an ever-expanding consciousness of the Sevenfold, the Supreme, and even the Ultimate.

101:6.2 (1111.6) Throughout all religious experience, from its earliest inception on the material level up to the time of the attainment of full spirit status, the Adjuster is the secret of the personal realization of the reality of the existence of the Supreme; and this same Adjuster also holds the secrets of your faith in the transcendental attainment of the Ultimate. The experiential personality of evolving man, united to the Adjuster essence of the existential God, constitutes the potential completion of supreme existence and is inherently the basis for the superfinite eventuation of transcendental personality.

101:6.3 (1111.7) Moral will embraces decisions based on reasoned knowledge, augmented by wisdom, and sanctioned by religious faith. Such choices are acts of moral nature and evidence the existence of moral personality, the forerunner of morontia personality and eventually of true spirit status.

101:6.4 (1111.8) The evolutionary type of knowledge is but the accumulation of protoplasmic memory material; this is the most primitive form of creature consciousness. Wisdom embraces the ideas formulated from protoplasmic memory in process of association and recombination, and such phenomena differentiate human mind from mere animal mind. Animals have knowledge, but only man possesses wisdom capacity. Truth is made accessible to the wisdom-endowed individual by the bestowal on such a mind of the spirits of the Father and the Sons, the Thought Adjuster and the Spirit of Truth.

101:6.5 (1112.1) Christ Michael, when bestowed on Urantia, lived under the reign of evolutionary religion up to the time of his baptism. From that moment up to and including the event of his crucifixion he carried forward his work by the combined guidance of evolutionary and revealed religion. From the morning of his resurrection until his ascension he traversed the manifold phases of the morontia life of mortal transition from the world of matter to that of spirit. After his ascension Michael became master of the experience of Supremacy, the realization of the Supreme; and being the one person in Nebadon possessed of unlimited capacity to experience the reality of the Supreme, he forthwith attained to the status of the sovereignty of supremacy in and to his local universe.

101:6.6 (1112.2) With man, the eventual fusion and resultant oneness with the indwelling Adjuster — the personality synthesis of man and the essence of God — constitute him, in potential, a living part of the Supreme and insure for such a onetime mortal being the eternal birthright of the endless pursuit of finality of universe service for and with the Supreme.

101:6.7 (1112.3) Revelation teaches mortal man that, to start such a magnificent and intriguing adventure through space by means of the progression of time, he should begin by the organization of knowledge into idea-decisions; next, mandate wisdom to labor unremittingly at its noble task of transforming self-possessed ideas into increasingly practical but nonetheless supernal ideals, even those concepts which are so reasonable as ideas and so logical as ideals that the Adjuster dares so

ca idei și destul de logice ca idealuri pentru ca Ajustorul să îndrăznească să le combine și să le spiritualizeze, astfel încât să le facă disponibile pentru această asociere în mintea finită care le va face complementul uman efectiv pregătit să reacționeze la Spiritul Adevărului al Fiilor, manifestările spațial-temporale ale adevărului Paradisului - adevărul universal. Coordonarea ideilor-decizii, a idealurilor logice și a adevărului divin, reprezintă posedarea unui caracter drept, condiție prealabilă pentru ca un muritor să fie admis în realitățile mereu mai vaste și tot mai spirituale ale lumii morontiale.

Învățăturile lui Isus au constituit prima religie a Urantiei care îmbrățișa atât de deplin o coordonare armonioasă a cunoașterii, a credinței, a adevărului, a iubirii pentru a oferi complet și simultan o liniște temporară, o certitudine intelectuală, o iluminare morală, o stabilitate filozofică, o sensibilitate etică, o conștiință de Dumnezeu și o încredințare formală asupra supraviețuirii personale. Credința lui Isus indica drumul către finalitatea mântuirii umane, către ultimitatea realizării universale a muritorilor, de vreme ce ea asigura:

1. Eliberarea din lanțurile materiale în realizarea personală a filiației cu Dumnezeu, care este spirit.

2. Eliberarea din sclavia intelectuală: omul va cunoaște adevărul, și adevărul îl va elibera.

3. Eliberarea din orbirea spirituală, realizarea umană a fraternității ființelor muritoare și a conștiinței morontiale a fraternității tuturor făpturilor din univers; descoperirea realității spirituale prin servire și revelarea bunătății valorilor spirituale prin călăuzire.

4. Izbăvirea de neplenitudinea sinelui, prin faptul atingerii nivelelor spirituale ale universului, și în cele din urmă prin realizarea armoniei Havonei și a perfecțiunii Paradisului.

5. Izbăvirea sinelui, scăpându-l de limitările conștiinței de sine prin ajungerea la nivele cosmice a minții Supreme și prin coordonarea cu înfăptuirile tuturor celorlalte ființe conștiente de sine.

6. Eliberarea de timp, prin făurirea unei vieți eterne de progres fără sfârșit în recunoașterea lui Dumnezeu și a servirii lui Dumnezeu.

7. Eliberarea de finit, printr-o unitate devenită perfectă cu Deitatea în și prin Suprem, cu ajutorul căruia creatura încearcă să-l descopere transcendentă pe cel Ultim, pe nivelele postfinalitare absonite.

Această izbăvire septuplă echivalează atingerea realizării perfecte și complete a experienței ultime a Tatălui Universal. Și toate acestea sunt potențial conținute în realitatea experienței credinței religioase umane, și pot fi conținute efectiv acolo, căci credința lui Isus era hrănită de realități care depășeau chiar și ceea ce este ultim, și această credință le revela. Credința lui Isus se apropia de statutul uni absolut universal în măsura în care manifestarea acestui absolut este posibilă în cosmosul spațiului și al timpului în evoluție.

Asimilând credința lui Isus, omul muritor poate

to combine and spiritize them as to render them available for such association in the finite mind as will constitute them the actual human complement thus made ready for the action of the Truth Spirit of the Sons, the time-space manifestations of Paradise truth — universal truth. The co-ordination of idea-decisions, logical ideals, and divine truth constitutes the possession of a righteous character, the prerequisite for mortal admission to the ever-expanding and increasingly spiritual realities of the morontia worlds.

101:6.8 (1112.4) The teachings of Jesus constituted the first Urantian religion which so fully embraced a harmonious co-ordination of knowledge, wisdom, faith, truth, and love as completely and simultaneously to provide temporal tranquillity, intellectual certainty, moral enlightenment, philosophic stability, ethical sensitivity, God-consciousness, and the positive assurance of personal survival. The faith of Jesus pointed the way to finality of human salvation, to the ultimate of mortal universe attainment, since it provided for:

101:6.9 (1112.5) 1. Salvation from material fetters in the personal realization of sonship with God, who is spirit.

101:6.10 (1112.6) 2. Salvation from intellectual bondage: man shall know the truth, and the truth shall set him free.

101:6.11 (1112.7) 3. Salvation from spiritual blindness, the human realization of the fraternity of mortal beings and the morontian awareness of the brotherhood of all universe creatures; the service-discovery of spiritual reality and the ministry-revelation of the goodness of spirit values.

101:6.12 (1113.1) 4. Salvation from incompleteness of self through the attainment of the spirit levels of the universe and through the eventual realization of the harmony of Havona and the perfection of Paradise.

101:6.13 (1113.2) 5. Salvation from self, deliverance from the limitations of self-consciousness through the attainment of the cosmic levels of the Supreme mind and by co-ordination with the attainments of all other self-conscious beings.

101:6.14 (1113.3) 6. Salvation from time, the achievement of an eternal life of unending progression in God-recognition and God-service.

101:6.15 (1113.4) 7. Salvation from the finite, the perfected oneness with Deity in and through the Supreme by which the creature attempts the transcendental discovery of the Ultimate on the postfinaliter levels of the absonite.

101:6.16 (1113.5) Such a sevenfold salvation is the equivalent of the completeness and perfection of the realization of the ultimate experience of the Universal Father. And all this, in potential, is contained within the reality of the faith of the human experience of religion. And it can be so contained since the faith of Jesus was nourished by, and was revelatory of, even realities beyond the ultimate; the faith of Jesus approached the status of a universe absolute in so far as such is possible of manifestation in the evolving cosmos of time and space.

101:6.17 (1113.6) Through the appropriation of the faith of

avea, în timp, o senzație anterioară realităților eternității. În cursul experienței sale umane, Isus l-a descoperit pe Tatăl Final, iar frații săi din încarnarea vieții muritoare pot să-l urmeze în aceeași experiență de descoperire a Tatălui. Așa cum sunt, ei pot chiar să atingă, în această experiență cu Tatăl, o satisfacție asemănătoare cu cea a lui Isus așa cum era el. Noi potențiale au fost actualizate în universul Nebadonului ca urmare a coborârii finale a lui Mihail, și unul dintre ele a fost o nouă iluminare a cărării eternității care conduce la Tatăl tuturor și care poate fi parcursă chiar și de muritorii de carne și de sânge în cursul vieții lor inițiale pe planetele din spațiu. Isus era și rămâne noua cale vie prin care omul poate intra în moștenirea divină în privința căreia Tatăl a decretat că îi va aparține, cu condiția ca el s-o ceară. În Isus sunt din abundență demonstrate în același timp începuturile și rezultatele experienței credinței umanității, și chiar a umanității divine.

7. FILOZOFIA PERSONALĂ A RELIGIEI

O idee nu este decât un plan teoretic de acțiune, în timp ce o decizie pozitivă este un plan de acțiune validat. Un stereotip este un plan de acțiune acceptat fără validare. Materialele cu care un individ poate să clădească o filozofie personală a religiei provin atât din experiența sa interioară cât și din experiența sa cu anturajul său. Statutul social, condițiile economice, posibilitatea de instruire, orientările morale, influența instituțiilor, dezvoltările politice, tendințele rasiale și învățăturile religioase ale timpului și locului cuiva devin toate factori în formularea unei filozofii personale a religiei. Chiar și temperamentele înnăscute și înclinațiile intelectuale determină, într-un mod însemnat, tipurile de filozofie religioasă. Vocația, căsnicia, precum și afinitățile, influențează toate evoluția nivelelor vieții personale.

O filozofie a religiei se naște dintr-o creștere fundamentală a ideilor, sporită de viața experimentală, ambele modificate de tendința de a-și imita tovarășii. Soliditatea concluziilor filozofice depinde de pătrunderea, de onestitatea, precum și de discriminarea modului de gândire, în relație cu sensibilitatea la semnificații și cu justețea evaluării. Ființele lașe din punct de vedere moral nu ating niciodată nivele elevate de gândire filozofică. E nevoie de curaj pentru a pătrunde noi planuri de experiență și pentru a încerca explorarea de domenii necunoscute vieții intelectuale.

Noi sisteme de valori ies în prezent la iveală; se stabilesc noi formulări de principii și de criterii; obiceiuri și idealuri sunt remodelate; este atinsă o anumită idee despre un Dumnezeu personal, urmată de concepte lărgite despre relațiile cu el.

Marea diferență dintr-o filozofie religioasă și o filozofie nereligioasă a vieții rezidă în natura și în nivelul valorilor recunoscute precum și în obiectul loialităților. Evoluția filozofiei religioase comportă patru faze. Această experiență poate deveni pur și simplu conformistă, resemnată în supunerea față de tradiție și autoritate. Sau mai mult, ea poate să se mulțumească cu înfăptuiri minore, întru totul suficiente stabilizării vieții cotidiene, și să se pomenească așadar devreme reținută pe acest nivel ocazional. Muritorii de acest gen cred că lucrul mai bun este dușmanul binelui. Un al treilea grup, progresează până la nivelul intelectualității

Jesus, mortal man can foretaste in time the realities of eternity. Jesus made the discovery, in human experience, of the Final Father, and his brothers in the flesh of mortal life can follow him along this same experience of Father discovery. They can even attain, as they are, the same satisfaction in this experience with the Father as did Jesus as he was. New potentials were actualized in the universe of Nebadon consequent upon the terminal bestowal of Michael, and one of these was the new illumination of the path of eternity that leads to the Father of all, and which can be traversed even by the mortals of material flesh and blood in the initial life on the planets of space. Jesus was and is the new and living way whereby man can come into the divine inheritance which the Father has decreed shall be his for but the asking. In Jesus there is abundantly demonstrated both the beginnings and endings of the faith experience of humanity, even of divine humanity.

7. A PERSONAL PHILOSOPHY OF RELIGION

101:7.1 (1113.7) An idea is only a theoretical plan for action, while a positive decision is a validated plan of action. A stereotype is a plan of action accepted without validation. The materials out of which to build a personal philosophy of religion are derived from both the inner and the environmental experience of the individual. The social status, economic conditions, educational opportunities, moral trends, institutional influences, political developments, racial tendencies, and the religious teachings of one's time and place all become factors in the formulation of a personal philosophy of religion. Even the inherent temperament and intellectual bent markedly determine the pattern of religious philosophy. Vocation, marriage, and kindred all influence the evolution of one's personal standards of life.

101:7.2 (1113.8) A philosophy of religion evolves out of a basic growth of ideas plus experimental living as both are modified by the tendency to imitate associates. The soundness of philosophic conclusions depends on keen, honest, and discriminating thinking in connection with sensitivity to meanings and accuracy of evaluation. Moral cowards never achieve high planes of philosophic thinking; it requires courage to invade new levels of experience and to attempt the exploration of unknown realms of intellectual living.

101:7.3 (1114.1) Presently new systems of values come into existence; new formulations of principles and standards are achieved; habits and ideals are reshaped; some idea of a personal God is attained, followed by enlarging concepts of relationship thereto.

101:7.4 (1114.2) The great difference between a religious and a nonreligious philosophy of living consists in the nature and level of recognized values and in the object of loyalties. There are four phases in the evolution of religious philosophy: Such an experience may become merely conformative, resigned to submission to tradition and authority. Or it may be satisfied with slight attainments, just enough to stabilize the daily living, and therefore becomes early arrested on such an adventitious level. Such mortals believe in letting well enough alone. A third group progress to the level of logical intellectuality but there stagnate in consequence

logice, însă stagnează acolo ca urmare a sclaviei intelectuale. Este într-adevăr ceva de plâns să vezi inteligențe gigante menținute atât de solid sub dominația crudă a robiei culturale. Este tot atât de patetic să îi observi pe cei care schimbă servitutea lor culturală cu lanțurile materialiste ale unei discipline fals calificate ca știință. Al patrulea nivel de filozofie reușește să se elibereze de toate handicapurile clasice și tradiționale; pe acest nivel, îndrăznești să gândești, să acționezi și să trăiești cu onestitate, cu loialitate, fără frică și cu sinceritate.

Piatra de încercare pentru orice filozofie religioasă constă în a ști dacă ea face sau nu face distincție între realitatea lumii materiale și cea a lumii spirituale, pe când recunoaște în același timp unificarea lor în efortul intelectual și în serviciul social. O filozofie religioasă sănătoasă nu confundă lucrurile lui Dumnezeu cu acelea ale Cezarului. Ea nu admite nici cultul estetic al purei minuni ca substitut pentru religie.

Filozofia transformă religia primitivă, care era în mare măsură o poveste cu zâne a conștiinței, într-o experiență vie a valorilor ascendente ale realității cosmice.

8. CREDINȚA ȘI CREZUL

Crezul a atins nivelul credinței atunci când el motivează viața și modelează felul de a trăi. Faptul acceptării unei învățături ca fiind adevărate nu este credință, ci un simplu crez. Certitudinea și convingerea nu sunt nici ele credință. O dispoziție a minții nu atinge nivelele credinței decât dacă ea domină efectiv modul de a trăi. Credința este un atribut viu al experienței religioase personale autentice. Crezi adevărul, admiri frumusețea, respecți bunătatea, dar nu le adori. O asemenea atitudine de credință salvatoare este centrată asupra lui Dumnezeu singur, care personifică adevărul, frumusețea, bunătatea, și infinit mai mult de atât.

Crezul limitează și înlănțuie întotdeauna; credința se desfășoară și eliberează. Crezul atașează, credința eliberează. Credința religioasă vie reprezintă însă mai mult decât o asociere de crezuri nobile, mai mult decât un sistem exaltat de filozofie; ea este o experiență vie preocupată de semnificații spirituale, de idealuri divine și de valori supreme; ea îl cunoaște pe Dumnezeu și îi servește pe oameni. Crezurile pot deveni proprietatea unei grupări, dar credința trebuie să fie personală. Se pot sugera crezuri teologice unui grup, dar credința nu poate surveni în inima persoanelor religioase decât individual.

Credința falsifică misiunea sa de încredere atunci când pretinde a nega realitățile și a conferi adeptilor ei presupuse cunoștințe. Credința este trădătoare atunci când încurajează la trădarea integrității și la deprecierea fidelității față de valorile supreme și de idealurile divine. Credința nu se sustrage niciodată de la datoria de a rezolva problemele vieții muritorilor. Credința vie nu favorizează nici bigotismul, nici persecuția, nici intoleranța.

Credința nu împiedică imaginația creatoare, nici nu întreține prejudecăți iraționale contra descoperirilor cercetării științifice. Credința însufletește religia și obligă

of cultural slavery. It is indeed pitiful to behold giant intellects held so securely within the cruel grasp of cultural bondage. It is equally pathetic to observe those who trade their cultural bondage for the materialistic fetters of a science, falsely so called. The fourth level of philosophy attains freedom from all conventional and traditional handicaps and dares to think, act, and live honestly, loyally, fearlessly, and truthfully.

101:7.5 (1114.3) The acid test for any religious philosophy consists in whether or not it distinguishes between the realities of the material and the spiritual worlds while at the same moment recognizing their unification in intellectual striving and in social serving. A sound religious philosophy does not confound the things of God with the things of Caesar. Neither does it recognize the aesthetic cult of pure wonder as a substitute for religion.

101:7.6 (1114.4) Philosophy transforms that primitive religion which was largely a fairy tale of conscience into a living experience in the ascending values of cosmic reality.

8. FAITH AND BELIEF

101:8.1 (1114.5) Belief has attained the level of faith when it motivates life and shapes the mode of living. The acceptance of a teaching as true is not faith; that is mere belief. Neither is certainty nor conviction faith. A state of mind attains to faith levels only when it actually dominates the mode of living. Faith is a living attribute of genuine personal religious experience. One believes truth, admires beauty, and reverences goodness, but does not worship them; such an attitude of saving faith is centered on God alone, who is all of these personified and infinitely more.

101:8.2 (1114.6) Belief is always limiting and binding; faith is expanding and releasing. Belief fixates, faith liberates. But living religious faith is more than the association of noble beliefs; it is more than an exalted system of philosophy; it is a living experience concerned with spiritual meanings, divine ideals, and supreme values; it is God-knowing and man-serving. Beliefs may become group possessions, but faith must be personal. Theologic beliefs can be suggested to a group, but faith can rise up only in the heart of the individual religionist.

101:8.3 (1114.7) Faith has falsified its trust when it presumes to deny realities and to confer upon its devotees assumed knowledge. Faith is a traitor when it fosters betrayal of intellectual integrity and belittles loyalty to supreme values and divine ideals. Faith never shuns the problem-solving duty of mortal living. Living faith does not foster bigotry, persecution, or intolerance.

101:8.4 (1115.1) Faith does not shackle the creative imagination, neither does it maintain an unreasoning prejudice toward the discoveries of scientific

persoanele religioase să trăiască cu eroism regula de aur. Zelul credinței este potrivit cu cunoașterea, iar eforturile ei sunt preludiul unei păci sublime.

investigation. Faith vitalizes religion and constrains the religionist heroically to live the golden rule. The zeal of faith is according to knowledge, and its strivings are the preludes to sublime peace.

9. RELIGIA ȘI MORALITATEA

Nici o revelație a religiei, care se pretinde ca atare, nu poate fi considerată ca autentică dacă ea nu recunoaște îndatoririle, impuse de obligațiile morale, care fuseseră create și întreținute de religia evolutivă anterioară. Revelația lărgeste infailibil orizontul etic al religiei evolute, sporind simultan și infailibil obligațiile morale care rezultă din toate revelațiile anterioare.

Atunci când vă îngăduiți libertatea de a emite o părere critică despre religia primitivă a omului (sau despre religia omului primitiv), ar trebui să vă reamintiți că trebuie să judecați sălbaticii și să evaluați experiența lor religioasă potrivit cu claritatea lor și cu statutul lor de conștiință. Nu comiteți greșeala de a judeca religia aproapelui după propriile voastre criterii de cunoaștere și de adevăr.

Adevărata religie este, în interiorul sufletului, această convingere intimă și sublimă care îndeamnă omul, într-un mod irezistibil, să considere ca rău pentru el să nu creadă în realitățile morontiale care constituie conceptele lui etice și morale cele mai elevate, cea mai înaltă interpretare a lui asupra celor mai mari valori ale vieții și a celor mai profunde realități ale universului. Iar această religie este pur și simplu experiența de a-și închina loialitatea intelectuală indicațiilor celor mai elevate ale conștiinței spirituale.

Paragraph 101:9.4 is missing.

Conștiința spirituală iluminată a omului civilizat nu este tot atât de preocupată de un crez intelectual specific sau de un mod de viață particular, pe cât este de descoperirea adevărului vieții, a bune și a justei tehnici pentru a reacționa la situații mereu repetate ale existenței muritorilor. Conștiința morală este doar un nume aplicat recunoașterii și conștiinței valorilor etice morontiale emergente la care datoria pretinde ca omul să se conformeze în controlul și în călăuzirea conduitei sale de zi cu zi.

Noi recunoaștem că religia este imperfectă, dar există cel puțin două manifestări practice ale naturii și ale funcției sale:

1. Îndemnul spiritual și presiunea filozofică a religiei îl determină pe om să își proiecteze aprecierea lui cu privire la valorile morale direct în exterior în treburile semenilor săi - reacția etică la religie.

2. Religia creează, pentru mintea umană, o conștiință spiritualizată a realității divine, întemeiată pe concepte anterioare despre valori morale, provenită din ele prin credință, și coordonată cu concepte suprapuse despre valori spirituale. Religia devine astfel un cenzor al treburilor muritorilor, o formă de credit moral glorificată și de încredere în realitate, făcute din

9. RELIGION AND MORALITY

101:9.1 (1115.2) No professed revelation of religion could be regarded as authentic if it failed to recognize the duty demands of ethical obligation which had been created and fostered by preceding evolutionary religion. Revelation unfailingly enlarges the ethical horizon of evolved religion while it simultaneously and unfailingly expands the moral obligations of all prior revelations.

101:9.2 (1115.3) When you presume to sit in critical judgment on the primitive religion of man (or on the religion of primitive man), you should remember to judge such savages and to evaluate their religious experience in accordance with their enlightenment and status of conscience. Do not make the mistake of judging another's religion by your own standards of knowledge and truth.

101:9.3 (1115.4) True religion is that sublime and profound conviction within the soul which compellingly admonishes man that it would be wrong for him not to believe in those morontial realities which constitute his highest ethical and moral concepts, his highest interpretation of life's greatest values and the universe's deepest realities. And such a religion is simply the experience of yielding intellectual loyalty to the highest dictates of spiritual consciousness.

101:9.4 (1115.5) The search for beauty is a part of religion only in so far as it is ethical and to the extent that it enriches the concept of the moral. Art is only religious when it becomes diffused with purpose which has been derived from high spiritual motivation.

101:9.5 (1115.6) The enlightened spiritual consciousness of civilized man is not concerned so much with some specific intellectual belief or with any one particular mode of living as with discovering the truth of living, the good and right technique of reacting to the ever-recurring situations of mortal existence. Moral consciousness is just a name applied to the human recognition and awareness of those ethical and emerging morontial values which duty demands that man shall abide by in the day-by-day control and guidance of conduct.

101:9.6 (1115.7) Though recognizing that religion is imperfect, there are at least two practical manifestations of its nature and function:

101:9.7 (1115.8) 1. The spiritual urge and philosophic pressure of religion tend to cause man to project his estimation of moral values directly outward into the affairs of his fellows — the ethical reaction of religion.

101:9.8 (1115.9) 2. Religion creates for the human mind a spiritualized consciousness of divine reality based on, and by faith derived from, antecedent concepts of moral values and co-ordinated with superimposed concepts of spiritual values. Religion thereby becomes a censor of mortal affairs, a form of glorified moral trust and confidence in reality, the enhanced realities of time and the more enduring realities of eternity.

realitățile reînsuflețite ale timpului și din realitățile mai durabile ale eternității.

Credința este actul de uniune dintre conștiința morală și conceptul spiritual al realității permanente. Religia devine drumul prin care omul scapă de limitările materiale ale lumii temporale și naturale, și se orientează către realitățile celeste ale lumii eterne și spirituale prin utilizarea, cu acest scop, a tehnicii de mântuire, transformarea morontială progresivă.

10. RELIGIA CA ELIBERATOARE A OMULUI

Omul inteligent știe că este un copil al naturii, o parte a universului material. El nu discernе nici o supraviețuire a personalității în mișcările și în tensiunile nivelului matematic al universului energiei. Omul nici că poate vreodată să discernă realitatea spirituală prin examinarea cauzelor și a efectelor fizice.

O ființă umană își dă seama și de faptul că ea este o parte a cosmosului ideational, însă, cu toate că un concept poate persista dincolo de durata vieții unui muritor, conceptul nu conține nimic inerent care să indice supraviețuirea personală a personalității care conține. Epuizarea posibilităților logicii și ale rațiunii nu va revela nicodată unui logician sau unui raționalist adevărul etern al supraviețuirii personalității.

Nivelul material al legii asigură continuitatea cauzalității, interminabila reacție a efectului la acțiunea antecedentă; nivelul minții sugerează perpetuarea în continuitate a ideții, fluxul neîncetat al potențialității conceptuale care decurge din concepțiile preexistente. Dar nici unul dintre aceste nivele universale nu revelează căutătorului muritor vreo porțiță de scăpare de statutul său parțial și de intolerabila certitudine de a fi o realitate trecătoare a universului, o personalitate temporară condamnată la anihilare atunci când energiile sale vitale limitate vor fi epuizate.

Numai calea morontială care conduce la clarviziune spirituală îi îngăduie omului să sfărâme lanțurile inerente statutului său muritor din univers. Energia și mintea duc într-adevăr la Paradis și Deitate, dar nici dotarea energetică nici dotarea mentală a omului nu provin direct de la Deitatea Paradisului. Omul este un copil al lui Dumnezeu numai în sens spiritual, și acest lucru este adevărat pentru că omul este în prezent înzestrat și locuit de Tatăl din Paradis numai în sens spiritual. Omenirea nu poate descoperi nicodată divinitatea altfel decât pe calea experienței religioase și prin exercitarea adevăratei credințe. Acceptarea adevărului lui Dumnezeu prin credință permite omului să scape de hotarele circumscrie de limitări materiale, și îi oferă o speranță rațională de a obține un permis de liberă trecere pentru a ieși din împărăția materială în care se găsește moartea, spre împărăția în care este viața eternă.

Menirea religiei nu este de a satisface curiozitatea cu privire la Dumnezeu, ci mai degrabă aceea de a aduce statornicie intelectuală și siguranță filozofică, de a stabili și de a îmbogăți viața umană amestecând muritorul cu divinul, parțialul cu perfectul, omul cu Dumnezeu. Conceptele umane despre idealitate sunt înzestrate cu realitate numai prin experiența religioasă.

101:9.9 (1116.1) Faith becomes the connection between moral consciousness and the spiritual concept of enduring reality. Religion becomes the avenue of man's escape from the material limitations of the temporal and natural world to the supernal realities of the eternal and spiritual world by and through the technique of salvation, the progressive morontia transformation.

10. RELIGION AS MAN'S LIBERATOR

101:10.1 (1116.2) Intelligent man knows that he is a child of nature, a part of the material universe; he likewise discerns no survival of individual personality in the motions and tensions of the mathematical level of the energy universe. Nor can man ever discern spiritual reality through the examination of physical causes and effects.

101:10.2 (1116.3) A human being is also aware that he is a part of the ideational cosmos, but though concept may endure beyond a mortal life span, there is nothing inherent in concept which indicates the personal survival of the conceiving personality. Nor will the exhaustion of the possibilities of logic and reason ever reveal to the logician or to the reasoner the eternal truth of the survival of personality.

101:10.3 (1116.4) The material level of law provides for causality continuity, the unending response of effect to antecedent action; the mind level suggests the perpetuation of ideational continuity, the unceasing flow of conceptual potentiality from pre-existent conceptions. But neither of these levels of the universe discloses to the inquiring mortal an avenue of escape from partiality of status and from the intolerable suspense of being a transient reality in the universe, a temporal personality doomed to be extinguished upon the exhaustion of the limited life energies.

101:10.4 (1116.5) It is only through the morontia avenue leading to spiritual insight that man can ever break the fetters inherent in his mortal status in the universe. Energy and mind do lead back to Paradise and Deity, but neither the energy endowment nor the mind endowment of man proceeds directly from such Paradise Deity. Only in the spiritual sense is man a child of God. And this is true because it is only in the spiritual sense that man is at present endowed and indwelt by the Paradise Father. Mankind can never discover divinity except through the avenue of religious experience and by the exercise of true faith. The faith acceptance of the truth of God enables man to escape from the circumscribed confines of material limitations and affords him a rational hope of achieving safe conduct from the material realm, whereon is death, to the spiritual realm, wherein is life eternal.

101:10.5 (1116.6) The purpose of religion is not to satisfy curiosity about God but rather to afford intellectual constancy and philosophic security, to stabilize and enrich human living by blending the mortal with the divine, the partial with the perfect, man and God. It is through religious experience that man's concepts of ideality are endowed with reality.

Nu pot exista niciodată dovezi științifice sau logice ale divinității. Rațiunea singură nu poate să valideze niciodată valorile și binefacerile experienței religioase. În schimb, va rămâne mereu adevărat că oricine va vrea să facă voia lui Dumnezeu, va înțelege validitatea valorilor spirituale; astfel că, pe nivelul muritor, ființa se apropie cel mai mult de posibilitatea de a dovedi realitatea experienței religioase. Credința corespunzătoare oferă singurul mod de scăpare de dominația mecanică a lumii materiale și de greșelile deformatoare care provin de la nedesăvârșirea lumii intelectuale. Ea este singura soluție descoperită pentru a se ieși din impasul în care se găsește gândirea muritorilor în ce privește continuitatea supraviețuirii personalității individuale. Ea este singurul pașaport pentru desăvârșirea realității și pentru eternitatea vieții dintr-o creație universală a iubirii, a legii, a unității și a realizării progresive în Deitate.

Religia vindecă cu eficiență sentimentul uman de izolare idealistă sau de solitudine spirituală. Ea îl admite pe credincios ca fiu de Dumnezeu, ca cetățean al unui univers nou și plin de înțeles. Religia îi garantează omului că, dacă el urmează licărirea de dreptate care se poate discerne în sufletul său, el se identifică prin aceea cu însuși planul Infinitului și cu scopul Eternului. Un suflet astfel eliberat începe imediat să se simtă la el acasă în acest nou univers, universul său.

Atunci când treceți prin experiența unei asemenea transformări prin credință, voi încetați să mai fiți o parte servilă a cosmosului matematic, și deveniți mai degrabă un fiu eliberat volitiv al Tatălui Universal. Acest fiu eliberat nu mai luptă singur contra destinului inexorabil punând capăt existenței temporare; el nu mai combate toată natura cu perspective iremediabil ostile; el nu mai este făcut să șovăie de frica paralizantă de a-și fi pus poate încrederea într-o himeră fără speranță sau de a-și fi angajat credința într-o eroare fantezistă.

Acum, fiii lui Dumnezeu sunt mai degrabă înrolați împreună pentru a duce lupta în care realitatea triumfă asupra umbrelor existenței. În sfârșit, toate creaturile devin conștiente de faptul că Dumnezeu și toate oștirile sale divine dintr-un univers aproape infinit sunt de partea lor într-o luptă celestă pentru a atinge eternitatea vieții și divinitatea statutului. Acești fii eliberați prin credință sunt cu siguranță angajați în luptele timpului de partea forțelor supreme și a personalităților divine de eternitate; chiar și stelele în cursul lor se luptă acum pentru ei. În cele din urmă, ei contemplă universul dinspre interior, din punctul de vedere al lui Dumnezeu, și toate incertitudinile izolării materiale sunt transformate în încredințările progresului spiritual etern. Timpul însuși nu devine mai mult decât umbra eternității proiectate de realitățile Paradisului pe panoplia mișcătoare a spațiului.

[Prezentat de un Melchizedek al Nebadonului]

101:10.6 (1116.7) Never can there be either scientific or logical proofs of divinity. Reason alone can never validate the values and goodnesses of religious experience. But it will always remain true: Whosoever wills to do the will of God shall comprehend the validity of spiritual values. This is the nearest approach that can be made on the mortal level to offering proofs of the reality of religious experience. Such faith affords the only escape from the mechanical clutch of the material world and from the error distortion of the incompleteness of the intellectual world; it is the only discovered solution to the impasse in mortal thinking regarding the continuing survival of the individual personality. It is the only passport to completion of reality and to eternity of life in a universal creation of love, law, unity, and progressive Deity attainment.

101:10.7 (1117.1) Religion effectually cures man's sense of idealistic isolation or spiritual loneliness; it enfranchises the believer as a son of God, a citizen of a new and meaningful universe. Religion assures man that, in following the gleam of righteousness discernible in his soul, he is thereby identifying himself with the plan of the Infinite and the purpose of the Eternal. Such a liberated soul immediately begins to feel at home in this new universe, his universe.

101:10.8 (1117.2) When you experience such a transformation of faith, you are no longer a slavish part of the mathematical cosmos but rather a liberated volitional son of the Universal Father. No longer is such a liberated son fighting alone against the inexorable doom of the termination of temporal existence; no longer does he combat all nature, with the odds hopelessly against him; no longer is he staggered by the paralyzing fear that, perchance, he has put his trust in a hopeless phantasm or pinned his faith to a fanciful error.

101:10.9 (1117.3) Now, rather, are the sons of God enlisted together in fighting the battle of reality's triumph over the partial shadows of existence. At last all creatures become conscious of the fact that God and all the divine hosts of a well-nigh limitless universe are on their side in the supernal struggle to attain eternity of life and divinity of status. Such faith-liberated sons have certainly enlisted in the struggles of time on the side of the supreme forces and divine personalities of eternity; even the stars in their courses are now doing battle for them; at last they gaze upon the universe from within, from God's viewpoint, and all is transformed from the uncertainties of material isolation to the sureties of eternal spiritual progression. Even time itself becomes but the shadow of eternity cast by Paradise realities upon the moving panoply of space.

101:10.10 (1117.4) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

Capitolul 102. Fundamentele credinței religioase

⇨ 101

CARTEA URANTIA

103 ⇨

PARTE III. ISTORIA URANTIEI

CAPITOLUL 102 FUNDAMENTELE CREDINȚEI RELIGIOASE

Secțiuni

Introduction

1. Încredințările credinței
2. Religia și realitatea
3. Cunoașterea, înțelepciunea și clarviziunea
4. Faptul experienței
5. Supremația potențialului intenției
6. Certitudinea și credința religioasă
7. Certitudinea Divinului
8. Dovezile religiei

Introduction

PENTRU materialistul lipsit de credință, omul este pur și simplu un accident evolutiv. Speranțele sale de supraviețuire sunt legate de o ficțiune a imaginației sale de muritor; fricile sale, iubirile, dorințele și credințele sale nu sunt decât reacții ale juxtapunerii accidentale a unor atomi de materie lipsiți de viață. Nici o manifestare de energie, nici o expresie de încredere nu poate să îl poarte dincolo de mormânt. Muncile devoționale și geniul care îi inspiră pe cei mai buni oameni sunt condamnate la anihilare prin moarte, la lunga noapte solitară de eternă uitare și de anihilare a sufletului. O disperare fără nume este singura răsplată a omului pentru a fi trăit și a fi muncit sub soarele temporar al existenței muritoare. Fiecare zi din viață întărește lent și sigur strânsoarea unui destin nemilos pe care un univers de materie, ostil și implacabil l-a declarat ca insultă supremă către tot ce este frumos, nobil, elevat și bun în dorințele umane.

Însă nu acesta este sfârșitul și destinul etern al omului. Această viziune nu este decât strigătul de disperare scos de un suflet rătăcitor care este pierdut în întunecimea spirituală, care luptă vitejește în fața sofismelor mecaniciste ale unei filozofii materialiste, și care este orbit de dezordinea și de deformarea unei erudiții complexe. Toată această condamnare la întuneric și tot acest destin al disperării sunt împrăștiate pentru totdeauna de o singură curajoasă desfășurare a credinței celui mai umil și a celui mai ignorant copil al lui Dumnezeu de pe pământ.

PAPER 102 THE FOUNDATIONS OF RELIGIOUS FAITH SECTIONS

Introduction

1. Assurances of Faith
2. Religion and Reality
3. Knowledge, Wisdom, and Insight
4. The Fact of Experience
5. The Supremacy of Purposive Potential
6. The Certainty of Religious Faith
7. The Certitude of the Divine
8. The Evidences of Religion

INTRODUCTION

^{102:0.1 (1118.1)} TO THE unbelieving materialist, man is simply an evolutionary accident. His hopes of survival are strung on a figment of mortal imagination; his fears, loves, longings, and beliefs are but the reaction of the incidental juxtaposition of certain lifeless atoms of matter. No display of energy nor expression of trust can carry him beyond the grave. The devotional labors and inspirational genius of the best of men are doomed to be extinguished by death, the long and lonely night of eternal oblivion and soul extinction. Nameless despair is man's only reward for living and toiling under the temporal sun of mortal existence. Each day of life slowly and surely tightens the grasp of a pitiless doom which a hostile and relentless universe of matter has decreed shall be the crowning insult to everything in human desire which is beautiful, noble, lofty, and good.

^{102:0.2 (1118.2)} But such is not man's end and eternal destiny; such a vision is but the cry of despair uttered by some wandering soul who has become lost in spiritual darkness, and who bravely struggles on in the face of the mechanistic sophistries of a material philosophy, blinded by the confusion and distortion of a complex learning. And all this doom of darkness and all this destiny of despair are forever dispelled by one brave stretch of faith on the part of the most humble and unlearned of God's children on earth.

Această credință care mântuiește ia naștere în inima umană atunci când conștiința morală a omului își dă seama că în cursul experienței muritoare, valorile umane pot fi transpuse din material în spiritual, din uman în divin, din timp în eternitate.

1. ÎNCREDINȚĂRILE CREDINȚEI

Munca Ajustorului Gândirii este prin ea însăși explicația felului în care simțul primitiv și evolutiv al datoriei este transmutat într-o credință superioară și mai sigură în veșnicele realități ale revelației. Trebuie ca mintea omului să fie avidă de perfecțiune pentru a-i asigura capacitatea de a înțelege cărările credinței care duc la înfăptuirea supremă. Dacă cineva alege să facă voia divină, va cunoaște calea adevărului. Este literalmente adevărat că „lucrurile omenești trebuie să fi cunoscute pentru a putea fi iubite, dar lucrurile divine trebuie să fie iubite pentru a putea fi cunoscute”. Dar îndatoririle oneste și întrebările sincere nu sunt păcate; aceste atitudini sunt pur și simplu o cauză de întârziere în mersul progresiv de ascensiune spre perfecțiune. O încredere de copil asigură intrarea omului în împărăția ascensiunii cerești, însă progresul depinde în întregime de exercitarea viguroasă a credinței robuste și de încrederea omului împlinit.

Rațiunea științei este întemeiată pe faptele observabile ale timpului. Credința religioasă își aduce argumentele din programul spiritual al eternității. Ceea ce știința și rațiunea nu pot face pentru noi, adevărata înțelepciune ne îndeamnă să îi permitem credinței să înfăptuiască prin clarviziune religioasă și prin transformare spirituală.

Ca urmare a izolării din cauza rebeliunii, revelarea adevărului pe Urantia a fost de prea multe ori amestecată cu afirmații ale unor cosmologii parțiale și tranzitorii. Adevărul rămâne neschimbat din generație în generație, dar învățăturile asociate referitoare la lumea fizică variază de la zi la zi și de la an la an. Adevărul etern nu ar trebui să fie disprețuit pentru că este întâlnit întâmplător în compania ideilor perimate despre lumea materială. Cu cât sunteți mai doctți în știință, cu atât sunteți mai puțin siguri pe voi. Cu cât aveți mai multă religie, cu atât sunteți mai pătrunși de certitudine.

Certitudinile științei provin în întregime din intelect; certitudinile religiei țâșnesc chiar din fundamentele întregii personalități. Știința face apel la înțelegerea minții; religia face apel la fidelitatea și la devotarea corpului, a minții și a spiritului, de fapt la toată personalitatea.

Dumnezeu este atât de complet real și absolut încât nu se poate oferi, ca mărturie a realității sale, nici un semn material de dovadă, nici o demonstrație de așa-zise miracole. Întotdeauna, numai încrederea noastră în el este cea care ni-l va face cunoscut, iar credința noastră în el este în întregime întemeiată pe participarea noastră personală la manifestările divine ale realității sale infinite.

Ajustorul Gândirii interior trezește infailibil, în sufletul omenesc, o veritabilă sete avidă de perfecțiune precum și o vastă curiozitate, care nu pot fi potolite cum se cuvine decât prin comuniunea cu Dumnezeu, sursa divină a acestui Ajustor. Sufletul însetat al omului refuză

^{102:0.3 (1118.3)} This saving faith has its birth in the human heart when the moral consciousness of man realizes that human values may be translated in mortal experience from the material to the spiritual, from the human to the divine, from time to eternity.

1. ASSURANCES OF FAITH

^{102:1.1 (1118.4)} The work of the Thought Adjuster constitutes the explanation of the translation of man's primitive and evolutionary sense of duty into that higher and more certain faith in the eternal realities of revelation. There must be perfection hunger in man's heart to insure capacity for comprehending the faith paths to supreme attainment. If any man chooses to do the divine will, he shall know the way of truth. It is literally true, "Human things must be known in order to be loved, but divine things must be loved in order to be known." But honest doubts and sincere questionings are not sin; such attitudes merely spell delay in the progressive journey toward perfection attainment. Childlike trust secures man's entrance into the kingdom of heavenly ascent, but progress is wholly dependent on the vigorous exercise of the robust and confident faith of the full-grown man.

^{102:1.2 (1119.1)} The reason of science is based on the observable facts of time; the faith of religion argues from the spirit program of eternity. What knowledge and reason cannot do for us, true wisdom admonishes us to allow faith to accomplish through religious insight and spiritual transformation.

^{102:1.3 (1119.2)} Owing to the isolation of rebellion, the revelation of truth on Urantia has all too often been mixed up with the statements of partial and transient cosmologies. Truth remains unchanged from generation to generation, but the associated teachings about the physical world vary from day to day and from year to year. Eternal truth should not be slighted because it chances to be found in company with obsolete ideas regarding the material world. The more of science you know, the less sure you can be; the more of religion you have, the more certain you are.

^{102:1.4 (1119.3)} The certainties of science proceed entirely from the intellect; the certitudes of religion spring from the very foundations of the *entire personality*. Science appeals to the understanding of the mind; religion appeals to the loyalty and devotion of the body, mind, and spirit, even to the whole personality.

^{102:1.5 (1119.4)} God is so all real and absolute that no material sign of proof or no demonstration of so-called miracle may be offered in testimony of his reality. Always will we know him because we trust him, and our belief in him is wholly based on our personal participation in the divine manifestations of his infinite reality.

^{102:1.6 (1119.5)} The indwelling Thought Adjuster unfailingly arouses in man's soul a true and searching hunger for perfection together with a far-reaching curiosity which can be adequately satisfied only by communion with God, the divine source of that Adjuster. The hungry soul

să fie satisfăcut cât timp nu ajunge la realizarea personală a Dumnezeului viu. Oricât ar putea fi Dumnezeu mai mult decât o personalitate morală superioară și perfectă, în conceptul nostru avid însă finit, el nu poate fi cu nimic mai puțin.

2. RELIGIA ȘI REALITATEA

O minte observatoare și un suflet capabil de discernământ recunosc religia atunci când o întâlnesc în viața tovarășilor lor. Religia nu are nevoie de nici o definiție; noi cunoaștem toate roadele ei sociale, morale, intelectuale și spirituale. Iar toate acestea provin din faptul că religia este proprietatea rasei umane; ea nu este un produs al culturii. Este adevărat că percepția religiei este încă umană, și în consecință supusă aservirii, ignoranței, sclaviei superstițiilor, păcăleliilor sofismelor și iluziilor falselor filozofii.

Una dintre particularitățile caracteristice ale asigurării religioase autentice este că, în ciuda caracterului absolut al afirmațiilor sale și a fermității atitudinii sale, spiritul expresiei este destul de echilibrat și de temperat pentru a nu da niciodată nici cea mai mică impresie de afirmare de sine sau de exaltare a egoului. Înțelepciunea experienței religioase este oarecum paradoxală, în sensul că ea este atât de origine umană cât și provenită de la Ajustor. Forța religioasă nu este produsul prerogativelor personale ale individului, ci mai degrabă punerea în aplicare a asocierii sublime dintre om și sursa perpetuă a întregii înțelepciuni. În felul acesta, cuvintele și actele religiei adevărate, în puritatea ei originară, dobândesc o autoritate irezistibilă pentru toți muritorii iluminați.

Factorii unei experiențe religioase sunt greu de identificat și de analizat, dar este ușor de observat că practicanții religioși trăiesc și perseverează ca și cum ar fi deja în prezența Eternului. Credincioșii reacționează la viața temporară ca și cum nemurirea ar fi deja la îndemâna lor. În viața acestor muritori, se găsește o originalitate valabilă și o spontaneitate a exprimării care îi clasează definitiv separat de semenii lor care nu au absorbit decât înțelepciunea lumii. Persoanele religioase par să trăiască efectiv emancipate de hărțuiala grabei și de tensiunea dureroasă a vicisitudinilor inerente curenților seculari ai timpului. Ele dau dovadă de o stabilitate personală și de o seninătate a caracterului pe care legile fiziologiei, ale psihologiei și ale sociologiei nu le explică.

Timpul este invariabil un element pentru atingerea cunoașterii; religia își face darurile ei imediat accesibile, deși subzistă factorul important al creșterii în grație, un progres definit în toate fazele experienței religioase. Cunoașterea este o căutare eternă; voi învățați întotdeauna, însă nu sunteți niciodată capabili să ajungeți la cunoașterea completă a adevărului absolut. Cunoașterea singură nu dă niciodată o certitudine absolută, ci numai o probabilitate aproximativă în creștere. În schimb, sufletul religios iluminat din punct de vedere spiritual știe, și el știe acum. Totuși, această certitudine profundă și pozitivă nu determină persoana religioasă sănătoasă mintal să nu fie interesată de avansul și reculul progresului înțelepciunii umane, legat în domeniul material de lentile dezvoltări ale științei.

of man refuses to be satisfied with anything less than the personal realization of the living God. Whatever more God may be than a high and perfect moral personality, he cannot, in our hungry and finite concept, be anything less.

2. RELIGION AND REALITY

^{102:2.1 (1119.6)} Observing minds and discriminating souls know religion when they find it in the lives of their fellows. Religion requires no definition; we all know its social, intellectual, moral, and spiritual fruits. And this all grows out of the fact that religion is the property of the human race; it is not a child of culture. True, one's perception of religion is still human and therefore subject to the bondage of ignorance, the slavery of superstition, the deceptions of sophistication, and the delusions of false philosophy.

^{102:2.2 (1119.7)} One of the characteristic peculiarities of genuine religious assurance is that, notwithstanding the absoluteness of its affirmations and the stanchness of its attitude, the spirit of its expression is so poised and tempered that it never conveys the slightest impression of self-assertion or egoistic exaltation. The wisdom of religious experience is something of a paradox in that it is both humanly original and Adjuster derivative. Religious force is not the product of the individual's personal prerogatives but rather the outworking of that sublime partnership of man and the everlasting source of all wisdom. Thus do the words and acts of true and undefiled religion become compellingly authoritative for all enlightened mortals.

^{102:2.3 (1119.8)} It is difficult to identify and analyze the factors of a religious experience, but it is not difficult to observe that such religious practitioners live and carry on as if already in the presence of the Eternal. Believers react to this temporal life as if immortality already were within their grasp. In the lives of such mortals there is a valid originality and a spontaneity of expression that forever segregate them from those of their fellows who have imbibed only the wisdom of the world. Religionists seem to live in effective emancipation from harrying haste and the painful stress of the vicissitudes inherent in the temporal currents of time; they exhibit a stabilization of personality and a tranquillity of character not explained by the laws of physiology, psychology, and sociology.

^{102:2.4 (1120.1)} Time is an invariable element in the attainment of knowledge; religion makes its endowments immediately available, albeit there is the important factor of growth in grace, definite advancement in all phases of religious experience. Knowledge is an eternal quest; always are you learning, but never are you able to arrive at the full knowledge of absolute truth. In knowledge alone there can never be absolute certainty, only increasing probability of approximation; but the religious soul of spiritual illumination *knows*, and *knows now*. And yet this profound and positive certitude does not lead such a sound-minded religionist to take any less interest in the ups and downs of the progress of human wisdom, which is bound up on its material end with the developments of slow-moving science.

Chiar și descoperirile științei nu sunt cu adevărat reale în conștiința experienței umane înainte de a fi lămurite și puse în corelație, înainte ca faptele lor relevante să capete efectiv un înțeles prin punerea lor în circuit în curenții de gândire ai minții. Omul muritor consideră până și anturajul său fizic prin intermediul nivelului minții, potrivit cu perspectiva înregistrării sale psihologice. Nu este deci de mirare că omul interpretează universul de o manieră extrem de unificată, și caută apoi să identifice unitatea energetică a științei sale cu unitatea spirituală a experienței sale religioase. Mintea este unitate; conștiința muritoare trăiește pe nivelul minții și percepe realitățile universale prin ochii facultăților ei mentale. Perspectiva minții nu revelează unitatea existențială a sursei realității, Sursa-Centru Primă, însă ea poate să prezinte și prezintă uneori omului o sinteză experimentală a energiei, a minții și a spiritului în Ființa Supremă și în calitate de Ființă Supremă. Totuși, mintea nu poate reuși niciodată în această unificare a diversității realității, decât dacă această minte este temeinic conștientă de lucrurile materiale, de semnificațiile intelectuale și de valorile spirituale. Nu există unitate decât în armonia triunității realității funcționale, și numai în unitate persoana se mulțumește în realizarea constanței și coerenței cosmice.

Unitatea este cel mai bine găsită în experiența umană prin intermediul filozofiei. Deși corpul gândirii filozofice trebuie să fie mereu întemeiat pe fapte materiale, clarviziunea spirituală a muritorului este sufletul și energia adevăratului dinamism filozofic.

Omul evolutiv nu are vreo preferință naturală pentru muncile anevoioase. În viața empirică, pentru a ține pasul cu exigențele hărțuitoare și cu nevoile presante ale unei experiențe religioase care crește, este nevoie de o neîncetată activitate în creșterea spirituală, în expansiunea intelectuală, în dezvoltarea factuală și în serviciul social. Nu există religie veritabilă fără o personalitate foarte activă. De aceea, oamenii cei mai indolenți caută adesea să scape de rigorile activităților cu adevărat religioase înșelându-se cu ingeniozitate pe ei înșiși, retrăgându-se în falsul adăpost al doctrinelor dogmelor religioase stereotipe. Însă adevărata religie este vie. Cristalizarea intelectuală a conceptelor religioase este echivalentul morții spirituale. Voi nu puteți concepe o religie fără idei, însă, odată ce religia se găsește redusă la doar o idee, ea încetează a mai fi o religie, ea a devenit doar o specie de filozofie umană.

Pe de altă parte, alte tipuri de suflete instabile și puțin disciplinate caută să folosească ideile sentimentale ale religiei pentru a scăpa de exigențele iritante ale vieții. Când anumiți muritori șovăitori și timizi caută să scape de presiunea neîncetată a vieții evolutive, religia așa cum o concep ei pare să le ofere cel mai apropiat refugiu, cea mai bună poartă de scăpare. Însă misiunea religiei constă în a pregăti omul să facă față cu curaj, și chiar și cu eroism, vicisitudinilor vieții. Religia este darul suprem al omului evolutiv, singurul lucru care îi permite să persevereze și „să suporte cu răbdare ca și cum l-ar vedea pe Cel care este invizibil”. Totuși, misticismul este adesea marcat de o tendință de a se retrage din viață; el este îmbrățișat de ființele umane care nu apreciază activitățile care cer mai multă vigoare ale unei vieți religioase trăite în arenele deschise ale societății și ale comerțului cu oamenii. Adevărata religie trebuie să acționeze.

102:2.5 (1120.2) Even the discoveries of science are not truly *real* in the consciousness of human experience until they are unraveled and correlated, until their relevant facts actually become *meaning* through encirclement in the thought streams of mind. Mortal man views even his physical environment from the mind level, from the perspective of its psychological registry. It is not, therefore, strange that man should place a highly unified interpretation upon the universe and then seek to identify this energy unity of his science with the spirit unity of his religious experience. Mind is unity; mortal consciousness lives on the mind level and perceives the universal realities through the eyes of the mind endowment. The mind perspective will not yield the existential unity of the source of reality, the First Source and Center, but it can and sometime will portray to man the experiential synthesis of energy, mind, and spirit in and as the Supreme Being. But mind can never succeed in this unification of the diversity of reality unless such mind is firmly aware of material things, intellectual meanings, and spiritual values; only in the harmony of the triunity of functional reality is there unity, and only in unity is there the personality satisfaction of the realization of cosmic constancy and consistency.

102:2.6 (1120.3) Unity is best found in human experience through philosophy. And while the body of philosophic thought must ever be founded on material facts, the soul and energy of true philosophic dynamics is mortal spiritual insight.

102:2.7 (1120.4) Evolutionary man does not naturally relish hard work. To keep pace in his life experience with the impelling demands and the compelling urges of a growing religious experience means incessant activity in spiritual growth, intellectual expansion, factual enlargement, and social service. There is no real religion apart from a highly active personality. Therefore do the more indolent of men often seek to escape the rigors of truly religious activities by a species of ingenious self-deception through resorting to a retreat to the false shelter of stereotyped religious doctrines and dogmas. But true religion is alive. Intellectual crystallization of religious concepts is the equivalent of spiritual death. You cannot conceive of religion without ideas, but when religion once becomes reduced only to an *idea*, it is no longer religion; it has become merely a species of human philosophy.

102:2.8 (1121.1) Again, there are other types of unstable and poorly disciplined souls who would use the sentimental ideas of religion as an avenue of escape from the irritating demands of living. When certain vacillating and timid mortals attempt to escape from the incessant pressure of evolutionary life, religion, as they conceive it, seems to present the nearest refuge, the best avenue of escape. But it is the mission of religion to prepare man for bravely, even heroically, facing the vicissitudes of life. Religion is evolutionary man's supreme endowment, the one thing which enables him to carry on and "endure as seeing Him who is invisible." Mysticism, however, is often something of a retreat from life which is embraced by those humans who do not relish the more robust activities of living a religious life in the open arenas of human society and commerce. True religion must *act*. Conduct will be the result of religion when man actually has it, or rather when religion is permitted truly to

Conduita rezultă din religie atunci când omul are efectiv una, sau mai degrabă când el îi permite religiei să îl posede cu adevărat. Religia nu se va mulțumi niciodată cu gânduri veleitare, nici cu sentimente pasive.

Noi suntem foarte conștienți de faptul că religia acționează adesea într-o manieră puțin înțeleaptă și chiar și nereligioasă, însă ea acționează. Convingerile religioase aberante au condus la persecuții sângeroase, dar religia face mereu câte ceva; ea este dinamică!

3. CUNOAȘTEREA, ÎNȚELEPCIUNEA ȘI CLARVIZIUNEA

Carențele intelectuale sau insuficiențele în educație stânenesc inevitabil accesul la nivele religioase superioare, căci un mediu de natură spirituală atât de sărăcit privează religia de principalul ei canal de contact filozofic cu lumea cunoștințelor științifice. Factorii intelectuali ai religiei sunt importanți, dar se ajunge de asemenea uneori ca hipertrofia lor să fie foarte jenantă și stânenitoare. Religia trebuie să lucreze constant sub presiunea unei necesități paradoxale: necesitatea de a folosi eficient gândirea, nefăcând mare caz de utilitatea spirituală a întregii gândiri.

Speculațiile religioase sunt inevitabile, dar întotdeauna dăunătoare. Speculația denaturează invariabil obiectul ei. Speculația tinde să facă religia să treacă drept ceva material sau umanist, și astfel, interferând atunci direct cu claritatea gândirii logice, ea face indirect ca religia să apară ca o funcțiune a lumii temporale, chiar lumea cu care ea ar trebui să formeze în permanență un contrast. Religia va fi deci întotdeauna caracterizată prin paradoxuri, paradoxurile care rezultă din absența conexiunii experimentale dintre nivelele materiale și spirituale ale universului - mota morontială, sensibilitatea suprafilozofică care permite discernerea adevărului și perceperea unității.

Sentimentele materiale, emoțiile umane, conduc direct la acțiuni materiale, la acte egoiste. Punctele de vedere religioase, motivațiile spirituale, conduc direct la acțiuni religioase, la acțiuni dezinteresate de servire socială și de binefacere altruistă.

Dorința religioasă este o căutare avidă a realității divine. Experiența religioasă este realizarea conștiinței de a-l fi găsit pe Dumnezeu. Și, atunci când o ființă umană îl găsește pe Dumnezeu, triumful descoperirii sale o face să experimenteze în sufletul ei o efervescență atât de indescritibilă, încât ea este împinsă să caute un afectuos contact de slujire a semenilor ei mai puțin iluminați, nu pentru a face cunoscut că ea l-a găsit pe Dumnezeu, ci mai degrabă pentru a permite revărsării bunătății eterne care survine în sufletul ei să-i reîmprospăteze și să-i înnoileze pe semenii ei. Religia reală conduce la un serviciu social sporit.

Știința, cunoașterea, conduc la conștiința faptelor; religia, experiența, conduc la conștiința valorilor; filozofia, înțelepciunea, conduc la coordonarea conștiinței. Revelația (substitutul motei morontiale) conduce la conștiința adevăratei realități; în vreme ce coordonarea conștiinței faptelor, a valorilor și a adevăratei realități constituie percepția conștientă a

possess the man. Never will religion be content with mere thinking or unacting feeling.

102:2.9 (1121.2) We are not blind to the fact that religion often acts unwisely, even irreligiously, but it *acts*. Aberrations of religious conviction have led to bloody persecutions, but always and ever religion does something; it is dynamic!

3. KNOWLEDGE, WISDOM, AND INSIGHT

102:3.1 (1121.3) Intellectual deficiency or educational poverty unavoidably handicaps higher religious attainment because such an impoverished environment of the spiritual nature robs religion of its chief channel of philosophic contact with the world of scientific knowledge. The intellectual factors of religion are important, but their overdevelopment is likewise sometimes very handicapping and embarrassing. Religion must continually labor under a paradoxical necessity: the necessity of making effective use of thought while at the same time discounting the spiritual serviceableness of all thinking.

102:3.2 (1121.4) Religious speculation is inevitable but always detrimental; speculation invariably falsifies its object. Speculation tends to translate religion into something material or humanistic, and thus, while directly interfering with the clarity of logical thought, it indirectly causes religion to appear as a function of the temporal world, the very world with which it should everlastingly stand in contrast. Therefore will religion always be characterized by paradoxes, the paradoxes resulting from the absence of the experiential connection between the material and the spiritual levels of the universe — morontia mota, the superphilosophic sensitivity for truth discernment and unity perception.

102:3.3 (1121.5) Material feelings, human emotions, lead directly to material actions, selfish acts. Religious insights, spiritual motivations, lead directly to religious actions, unselfish acts of social service and altruistic benevolence.

102:3.4 (1121.6) Religious desire is the hunger quest for divine reality. Religious experience is the realization of the consciousness of having found God. And when a human being does find God, there is experienced within the soul of that being such an indescribable restlessness of triumph in discovery that he is impelled to seek loving service-contact with his less illuminated fellows, not to disclose that he has found God, but rather to allow the overflow of the welling-up of eternal goodness within his own soul to refresh and ennoble his fellows. Real religion leads to increased social service.

102:3.5 (1122.1) Science, knowledge, leads to *fact* consciousness; religion, experience, leads to *value* consciousness; philosophy, wisdom, leads to *co-ordinate* consciousness; revelation (the substitute for morontia mota) leads to the consciousness of *true reality*; while the co-ordination of the consciousness of fact, value, and true reality constitutes awareness of

realității personalității, maximum de ființă, împreună cu credința în posibilitatea supraviețuirii chiar a acestei personalități.

Cunoașterea duce la acordarea unui rang oamenilor, la crearea păturilor sociale și a castelor. Religia conduce la servirea oamenilor și la crearea în felul acesta a eticii și a altruismului. Înțelepciunea conduce la o mai bună și mai înaltă comunitate în ideile noastre și cu semenii noștri. Revelația eliberează oamenii și îi lansează în aventura eternă.

Știința selectează oamenii; religia iubește oamenii, până la a-i iubi ca pe voi înșivă; înțelepciunea face dreptate în diferențierea dintre oameni, însă revelația glorifică omul și revelează capacitatea sa de asociere cu Dumnezeu.

Știința se străduiește în zadar să creeze fraternitatea culturii. Religia aduce în existență fraternitatea spiritului. Filozofia caută fraternitatea înțelepciunii; revelația zugrăvește fraternitatea eternă, Corpul Paradisiac al Finalității.

Cunoașterea face să se nască orgoliul în faptul personalității; înțelepciunea este conștiința semnificației personalității; religia este experiența cunoașterii valorii personalității; revelația este încredințarea în supraviețuirea personalității.

Știința caută să identifice, să analizeze și să clasifice părțile segmentate ale cosmosului nelimitat. Religia pricepe ideea-de-întreg, totalitatea cosmosului. Filozofia încearcă să identifice segmentele materiale ale științei cu conceptul de clarviziune spirituală a întregului. În punctele în care filozofia eșuează în această încercare, revelația reușește afirmând că cercul cosmic este universal, etern, absolut, și infinit. Acest cosmos al Infinitului EU SUNT este așadar fără sfârșit, fără limite și incluzând totul - el este fără timp, fără spațiu și necalificat. Și noi stăm mărturie faptului că Infinitul EU SUNT este de asemenea Tatăl lui Mihail al Nebadonului și Dumnezeuul mântuirii umane.

Știința indică Deitatea ca pe un fapt; filozofia prezintă ideea unui Absolut; religia îl consideră pe Dumnezeu ca o personalitate spirituală iubitoare. Revelația afirmă că există o unitate între faptul Deității, ideea de Absolut și personalitatea spirituală a lui Dumnezeu; ba mai mult, ea prezintă acest concept ca fiind Tatăl nostru - faptul universal al existenței, ideea eternă a minții și spiritul infinit al vieții.

Urmărirea cunoașterii constituie știința; căutarea înțelepciunii este filozofia; iubirea pentru Dumnezeu este religia; setea de adevăr este o revelație; însă Ajutorul Gândirii interior este cel care atașează simțământul realității clarviziunii spirituale a omului în raport cu cosmosul.

În știință, ideea precede expresia realizării sale; în religie, expresia realizării precede expresia ideii. Este o diferență imensă între voința-de-a-crede evolutivă, pe de o parte, și produsul rațiunii iluminate, clarviziunea religioasă și revelația - voința care crede- pe de altă parte.

În evoluție, religia îl determină adesea pe om să-și creeze conceptele sale despre Dumnezeu. Revelația arată fenomenul de Dumnezeu făcându-l pe om să evolueze el însuși, în vreme ce, în viața pământească a lui Crist Mihail, noi vedem fenomenul de Dumnezeu

personality reality, maximum of being, together with the belief in the possibility of the survival of that very personality.

102:3.6 (1122.2) Knowledge leads to placing men, to originating social strata and castes. Religion leads to serving men, thus creating ethics and altruism. Wisdom leads to the higher and better fellowship of both ideas and one's fellows. Revelation liberates men and starts them out on the eternal adventure.

102:3.7 (1122.3) Science sorts men; religion loves men, even as yourself; wisdom does justice to differing men; but revelation glorifies man and discloses his capacity for partnership with God.

102:3.8 (1122.4) Science vainly strives to create the brotherhood of culture; religion brings into being the brotherhood of the spirit. Philosophy strives for the brotherhood of wisdom; revelation portrays the eternal brotherhood, the Paradise Corps of the Finality.

102:3.9 (1122.5) Knowledge yields pride in the fact of personality; wisdom is the consciousness of the meaning of personality; religion is the experience of cognizance of the value of personality; revelation is the assurance of personality survival.

102:3.10 (1122.6) Science seeks to identify, analyze, and classify the segmented parts of the limitless cosmos. Religion grasps the idea-of-the-whole, the entire cosmos. Philosophy attempts the identification of the material segments of science with the spiritual-insight concept of the whole. Wherein philosophy fails in this attempt, revelation succeeds, affirming that the cosmic circle is universal, eternal, absolute, and infinite. This cosmos of the Infinite I AM is therefore endless, limitless, and all-inclusive — timeless, spaceless, and unqualified. And we bear testimony that the Infinite I AM is also the Father of Michael of Nebadon and the God of human salvation.

102:3.11 (1122.7) Science indicates Deity as a *fact*; philosophy presents the *idea* of an Absolute; religion envisions God as a loving *spiritual personality*. Revelation affirms the *unity* of the fact of Deity, the idea of the Absolute, and the spiritual personality of God and, further, presents this concept as our Father — the universal fact of existence, the eternal idea of mind, and the infinite spirit of life.

102:3.12 (1122.8) The pursuit of knowledge constitutes science; the search for wisdom is philosophy; the love for God is religion; the hunger for truth is a revelation. But it is the indwelling Thought Adjuster that attaches the feeling of reality to man's spiritual insight into the cosmos.

102:3.13 (1122.9) In science, the idea precedes the expression of its realization; in religion, the experience of realization precedes the expression of the idea. There is a vast difference between the evolutionary will-to-believe and the product of enlightened reason, religious insight, and revelation — the *will that believes*.

102:3.14 (1122.10) In evolution, religion often leads to man's creating his concepts of God; revelation exhibits the phenomenon of God's evolving man himself, while in the earth life of Christ Michael we behold the phenomenon of God's revealing himself to man. Evolution tends to

revelându-se el însuși omului. Evoluția tinde să îl facă pe Dumnezeu asemănător omului; revelația tinde să îl facă pe om asemănător lui Dumnezeu.

Știința nu este satisfăcută decât de cauzele prime, religia de personalitatea supremă, iar filozofia de unitate. Revelația afirmă că cele trei sunt una, și că toate sunt bune. Eternul real este binele universului, iar nu iluziile temporare ale răului spațial. În experiența spirituală a tuturor personalităților, este întotdeauna adevărat că realul este binele și că binele este realul.

4. FAPTUL EXPERIENȚEI

Din cauza prezenței Ajustorului Gândirii în mintea voastră, pentru voi nu mai este un mister să cunoașteți mintea lui Dumnezeu decât faptul de a fi siguri că sunteți conștienți de cunoașterea oricărei alte minți, umane sau supraumane. Religia și conștiința socială au în comun aceasta: ele sunt amândouă întemeiate pe facultatea mentală a conștiinței-de-celălalt. Tehnica prin care puteți accepta ca pe a voastră ideea altuia este la fel cu a vă permite să „lăsați mintea care era în Cristos să fie și în voi”.

Ce este experiența umană? Ea este pur și simplu efectul reciproc dintre un sine activ și interogator, și orice altă realitate activă și exterioară. Masa experienței este determinată de profunzimea conceptului, plus de totalitatea recunoașterii realității a ceea ce este exterior. Mișcarea experienței este egală cu forța imaginației în expectativă, plus acuitatea descoperirii senzoriale a calităților externe de realitate contactată. Faptul experienței se găsește în conștiința de sine și a existenței celorlalți - a altor lucruri, a altor mentalități, a altor spiritualități.

Omul devine foarte devreme conștient că el nu este singur nici în lume nici în univers. El își dezvoltă o conștiință naturală și spontană a altor mentalități din anturajul individului. Crediința transformă această experiență naturală în religie, în recunoașterea lui Dumnezeu ca fiind realitatea - sursa, natura și destinul - minții celuilalt, dar această cunoaștere a lui Dumnezeu este întotdeauna o realitate a experienței personale. Dacă Dumnezeu nu ar fi o personalitate, el nu ar putea deveni o parte vie a experienței religioase reale a unei personalități umane.

Elementul de eroare prezent în experiența religioasă umană este direct proporțional cu conținutul de materialism care pătează conceptul spiritual al Tatălui Universal. Înaintarea omului în univers, până să atingă statutul de spirit, constă în a se debarasa de aceste idei eronate despre natura lui Dumnezeu și despre realitatea spiritului pur și veritabil. Deitatea este mai mult decât spirit, dar apropierea spirituală este singura posibilă pentru omul în ascensiune.

Rugăciunea face cu siguranță parte din experiența religioasă, însă religiile moderne au pus greșit accentul pe ele, în detrimentul comuniunii adorării, care este mai esențială. Puterile care reflectă ale minții se adâncesc și se lărgesc prin adorare. Rugăciunea se poate să îmbogățească viața, dar adorarea iluminează destinul.

Religia revelată este elementul unificator al existenței umane. Revelația unifică istoria, coordonează

make God manlike; revelation tends to make man Godlike.

^{102:3.15 (1122.11)} Science is only satisfied with first causes, religion with supreme personality, and philosophy with unity. Revelation affirms that these three are one, and that all are good. The *eternal real* is the good of the universe and not the time illusions of space evil. In the spiritual experience of all personalities, always is it true that the real is the good and the good is the real.

4. THE FACT OF EXPERIENCE

^{102:4.1 (1123.1)} Because of the presence in your minds of the Thought Adjuster, it is no more of a mystery for you to know the mind of God than for you to be sure of the consciousness of knowing any other mind, human or superhuman. Religion and social consciousness have this in common: They are predicated on the consciousness of other-mindness. The technique whereby you can accept another's idea as yours is the same whereby you may "let the mind which was in Christ be also in you."

^{102:4.2 (1123.2)} What is human experience? It is simply any interplay between an active and questioning self and any other active and external reality. The mass of experience is determined by depth of concept plus totality of recognition of the reality of the external. The motion of experience equals the force of expectant imagination plus the keenness of the sensory discovery of the external qualities of contacted reality. The fact of experience is found in self-consciousness plus other-existences — other-thingness, other-mindness, and other-spiritness.

^{102:4.3 (1123.3)} Man very early becomes conscious that he is not alone in the world or the universe. There develops a natural spontaneous self-consciousness of other-mindness in the environment of selfhood. Faith translates this natural experience into religion, the recognition of God as the reality — source, nature, and destiny — of *other-mindness*. But such a knowledge of God is ever and always a reality of personal experience. If God were not a personality, he could not become a living part of the real religious experience of a human personality.

^{102:4.4 (1123.4)} The element of error present in human religious experience is directly proportional to the content of materialism which contaminates the spiritual concept of the Universal Father. Man's prespirit progression in the universe consists in the experience of divesting himself of these erroneous ideas of the nature of God and of the reality of pure and true spirit. Deity is more than spirit, but the spiritual approach is the only one possible to ascending man.

^{102:4.5 (1123.5)} Prayer is indeed a part of religious experience, but it has been wrongly emphasized by modern religions, much to the neglect of the more essential communion of worship. The reflective powers of the mind are deepened and broadened by worship. Prayer may enrich the life, but worship illuminates destiny.

^{102:4.6 (1123.6)} Revealed religion is the unifying element of human existence. Revelation unifies history, co-

geologia, astronomia, fizica, chimia, biologia, sociologia și psihologia. Experiența spirituală este cu adevărat sufletul cosmosului omului.

ordinates geology, astronomy, physics, chemistry, biology, sociology, and psychology. Spiritual experience is the real soul of man's cosmos.

5. SUPREMAȚIA POTENȚIALULUI INTENȚIEI

Cu toate că stabilirea faptului credinței nu este echivalent cu stabilirea faptului a ceea ce este crezut, înaintarea evolutivă a vieții simple până la statutul de personalitate demonstrează clar faptul existenței, la pornire, a potențialului personalității. În universurile timpului, potențialul are întotdeauna supremație față de actual. În cosmosul aflat în evoluție, potențialul reprezintă ceea ce are să fie, și ceea ce are să fie este desfășurarea deciziilor intenționale ale Deității.

Aceeași supremație a intențiilor a apărut în evoluția ideății mentale atunci când frica animală primitivă se transmută într-un respect mereu mai profund față de Dumnezeu și într-o spaimă crescândă înaintea universului. Omul primitiv avea mai mult teamă religioasă decât credință. Supremația potențialurilor spirituale asupra realităților mentale este demonstrată atunci când această groază lașă se transformă într-o credință vie în realitățile universale.

Se poate face analiza psihologică a religiei evolutive, însă nu și aceea a religiei de origine spirituală trăită personal. Morala umană poate recunoaște valorile, dar numai religia poate să le conserve, să le înalțe și să le spiritualizeze. În pofida acestui fapt, religia este ceva mai mult decât o moralitate cu caracter emoțional. Religia este pentru moralitate ceea ce iubirea este pentru datorie, ceea ce filiația este pentru servitute, ceea ce esența este pentru substanță. Moralitatea revelează un Controlor atotputernic, o Deitate care să fie servită; religia revelează un Tată atotiubitor, un Dumnezeu de adorat și de iubit. Și, din nou, aceasta se întâmplă deoarece potențialul spiritual al religiei domină actualitatea îndatoririlor moralității evolutive.

6. CERTITUDINEA ȘI CREDINȚA RELIGIOASĂ

Eliminarea temerii religioase prin filozofie și progresul continuu al științei contribuie serios la mortalitatea falșilor zei. Chiar dacă dispariția acestor zeități create de oameni poate să întunece momentan viziunea spirituală, ea distruge, în cele din urmă, ignoranța și superstiția care l-au eclipsat un timp atât de îndelungat pe Dumnezeu cel viu, Dumnezeul iubirii eterne. Relația dintre creatură și Creator este o experiență vie, o credință religioasă dinamică, care nu este supusă unei definiții precise. A izola o parte a vieții și a o numi religie înseamnă a dezintegra viața și a desfigura religia. Tocmai de aceea, Dumnezeul adorării reclamă o fidelitate totală, sau nu pretinde nici una.

Zei oamenii primitivi se poate să nu fi fost mai mult decât niște umbre ale acestor oameni. Dumnezeu viu este lumina divină ale cărei întreruperi constituie umbrele creației întregului spațiu.

Persoana religioasă care a atins filozofia are credință într-un Dumnezeu personal al mântuirii personale, în ceva mai mult decât o realitate, o valoare,

5. THE SUPREMACY OF PURPOSIVE POTENTIAL

102:5.1 (1123.7) Although the establishment of the fact of belief is not equivalent to establishing the fact of that which is believed, nevertheless, the evolutionary progression of simple life to the status of personality does demonstrate the fact of the existence of the potential of personality to start with. And in the time universes, potential is always supreme over the actual. In the evolving cosmos the potential is what is to be, and what is to be is the unfolding of the purposive mandates of Deity.

102:5.2 (1124.1) This same purposive supremacy is shown in the evolution of mind ideation when primitive animal fear is transmuted into the constantly deepening reverence for God and into increasing awe of the universe. Primitive man had more religious fear than faith, and the supremacy of spirit potentials over mind actuals is demonstrated when this craven fear is translated into living faith in spiritual realities.

102:5.3 (1124.2) You can psychologize evolutionary religion but not the personal-experience religion of spiritual origin. Human morality may recognize values, but only religion can conserve, exalt, and spiritualize such values. But notwithstanding such actions, religion is something more than emotionalized morality. Religion is to morality as love is to duty, as sonship is to servitude, as essence is to substance. Morality discloses an almighty Controller, a Deity to be served; religion discloses an all-loving Father, a God to be worshiped and loved. And again this is because the spiritual potentiality of religion is dominant over the duty actuality of the morality of evolution.

6. THE CERTAINTY OF RELIGIOUS FAITH

102:6.1 (1124.3) The philosophic elimination of religious fear and the steady progress of science add greatly to the mortality of false gods; and even though these casualties of man-made deities may momentarily befog the spiritual vision, they eventually destroy that ignorance and superstition which so long obscured the living God of eternal love. The relation between the creature and the Creator is a living experience, a dynamic religious faith, which is not subject to precise definition. To isolate part of life and call it religion is to disintegrate life and to distort religion. And this is just why the God of worship claims all allegiance or none.

102:6.2 (1124.4) The gods of primitive men may have been no more than shadows of themselves; the living God is the divine light whose interruptions constitute the creation shadows of all space.

102:6.3 (1124.5) The religionist of philosophic attainment has faith in a personal God of personal salvation, something more than a reality, a value, a level of

un nivel de înfăptuire, un proces superior, o transmutare, ceea ce este ultim în spațiu-timp, o idealizare, o personalizare a energiei, entitatea gravitației, o proiecție umană, idealizarea sinelui, împingerea înălțătoare a naturii, înclinația către bunătate, impulsul înainte al evoluției, precum și o ipoteză sublimă. Persoana religioasă are credință într-un Dumnezeu al iubirii. Iubirea este esența religiei și sursa vie a civilizațiilor superioare.

În experiența religioasă personală, credința transformă Dumnezeul probabilității filozofice într-un Dumnezeu al mântuirii sigur. Scepticismul poate să sfideze teoriile teologiei, însă convingerea că te poți încrede în experiența personală afirmă adevărul crezurilor care au crescut până la credință.

Se poate ajunge la convingeri despre Dumnezeu prin raționamente înțelepte, însă nu se învață cunoașterea lui Dumnezeu decât prin credință, prin experiență personală. În multe lucruri care au legătură cu viața trebuie să se țină cont de probabilități, însă în contactul cu realitățile cosmice se pot simți certitudini atunci când se abordează semnificațiile și valorile lor cu ajutorul unei credințe vii. Un suflet care îl cunoaște pe Dumnezeu îndrăznește să spună „eu știu”, chiar și atunci când cunoașterea sa de Dumnezeu este contestată de necredinciosul care neagă această certitudine, deoarece ea nu este în întregime susținută de logica intelectuală. Credinciosul se mulțumește să îi răspundă unui asemenea necredincios: „Cum știi tu că eu nu știu?”

Cu toate că rațiunea poate întotdeauna să pună credința la îndoială, credința poate întotdeauna să completeze atât rațiunea cât și logica. Rațiunea creează probabilitatea pe care credința o poate transforma în certitudine morală, ba chiar și în experiență spirituală. Dumnezeu este cel dintâi adevăr și cel din urmă fapt, și de aceea orice adevăr își are originea în el, în timp ce toate faptele există relative la el. Dumnezeu este adevărul absolut. Dumnezeu poate fi cunoscut ca adevăr, dar pentru a-l înțelege pe Dumnezeu - pentru a-l explica - trebuie să se exploreze faptul universului universurilor. Imensul gol dintre experiența adevărului lui Dumnezeu și ignorarea faptului lui Dumnezeu nu pot fi umplute decât de credința vie. Rațiunea singură nu poate să stabilească armonia dintre adevărul infinit și faptul universal.

Crezul se poate dovedi incapabil să-i reziste îndoielii și să suporte frica, dar credința triumfă întotdeauna asupra îndoielii, căci ea este atât pozitivă cât și vie. Pozitivul are întotdeauna avantaj asupra negativului, adevărul asupra erorii, experiența asupra teoriei, realitățile spirituale asupra faptelor izolate din spațiu și din timp. Dovada convingătoare a acestei certitudini spirituale rezidă în roadele sociale ale spiritului pe care credincioșii, oamenii de credință, le produc ca urmare a experienței lor spirituale autentice. Isus a zis: „Dacă vă iubiți aproapele așa cum vă iubiți pe voi înșivă, atunci toți oamenii vor ști că voi sunteți discipolii mei.”

Pentru știință, Dumnezeu este o posibilitate; pentru psihologie, este un lucru dezirabil; pentru filozofie, este o probabilitate; pentru religie, este o certitudine, o actualitate a experienței religioase. Rațiunea cere ca o filozofie incapabilă să-l găsească pe Dumnezeu să fie foarte respectuoasă față de credința religioasă care îl

achievement, an exalted process, a transmutation, the ultimate of time-space, an idealization, the personalization of energy, the entity of gravity, a human projection, the idealization of self, nature's upthrust, the inclination to goodness, the forward impulse of evolution, or a sublime hypothesis. The religionist has faith in a God of love. Love is the essence of religion and the wellspring of superior civilization.

102:6.4 (1124.6) Faith transforms the philosophic God of probability into the saving God of certainty in the personal religious experience. Skepticism may challenge the theories of theology, but confidence in the dependability of personal experience affirms the truth of that belief which has grown into faith.

102:6.5 (1124.7) Convictions about God may be arrived at through wise reasoning, but the individual becomes God-knowing only by faith, through personal experience. In much that pertains to life, probability must be reckoned with, but when contacting with cosmic reality, certainty may be experienced when such meanings and values are approached by living faith. The God-knowing soul dares to say, “I know,” even when this knowledge of God is questioned by the unbeliever who denies such certitude because it is not wholly supported by intellectual logic. To every such doubter the believer only replies, “How do you know that I do not know?”

102:6.6 (1125.1) Though reason can always question faith, faith can always supplement both reason and logic. Reason creates the probability which faith can transform into a moral certainty, even a spiritual experience. God is the first truth and the last fact; therefore does all truth take origin in him, while all facts exist relative to him. God is absolute truth. As truth one may know God, but to understand — to explain — God, one must explore the fact of the universe of universes. The vast gulf between the experience of the truth of God and ignorance as to the fact of God can be bridged only by living faith. Reason alone cannot achieve harmony between infinite truth and universal fact.

102:6.7 (1125.2) Belief may not be able to resist doubt and withstand fear, but faith is always triumphant over doubting, for faith is both positive and living. The positive always has the advantage over the negative, truth over error, experience over theory, spiritual realities over the isolated facts of time and space. The convincing evidence of this spiritual certainty consists in the social fruits of the spirit which such believers, faithers, yield as a result of this genuine spiritual experience. Said Jesus: “If you love your fellows as I have loved you, then shall all men know that you are my disciples.”

102:6.8 (1125.3) To science God is a possibility, to psychology a desirability, to philosophy a probability, to religion a certainty, an actuality of religious experience. Reason demands that a philosophy which cannot find the God of probability should be very respectful of that religious faith which can and does find the God of

poate găsi pe Dumnezeu certitudinii și care poate ajunge la el. Știința n-ar trebui nici să disprețuiască experiența religioasă invocând credulitatea, cel puțin nu atât timp cât știința stăruie în a presupune că înzestrările intelectuale și filozofice ale omului se ivesc din inteligențele cu atât mai mici cu cât te îndepărtezi mai mult în trecut, și în cele din urmă, că aceste înzestrări își au originea în viața primitivă care era totalmente privată de gândire și de simțire.

Nu trebuie să se ridice faptele evoluției împotriva adevărului că experiența spirituală din viața religioasă a unui muritor cunoscător de Dumnezeu este o realitate și o certitudine. Oamenii inteligenți ar trebui să înceteze să mai raționeze ca niște copii, și să încerce să folosească logica consecventă a adulților, logică care tolerează conceptul de adevăr împreună cu observarea faptelor. Materialismul științific dă faliment atunci când persistă, în fața fiecărui fenomen universal recurent, în respingerea obiecțiilor curente prin referirea a ceea ce este considerat superior la ceea ce este considerat inferior. Logica cere să se recunoască activitățile unui Creator care are un scop.

Evoluția organică este un fapt. Evoluția motivată sau progresivă este un adevăr care face ca fenomenele să fie logice, altfel ele ar fi contradictorii, înfăptuirile întotdeauna ascendente ale evoluției. Cu cât un savant progresează mai mult în știința pe care și-a ales-o, cu atât el abandonează mai mult teoriile materialiste ale faptului material în favoarea adevărului cosmic - dominația Minții Supreme. Materialismul depreciază viața umană; evanghelia lui Isus îi înalță peste măsură pe toți muritorii și îi exaltă dumnezeiește. Existența umană trebuie să se reprezinte ca experiența misterioasă și fascinantă în care se realizează întâlnirea dintre ființa umană care-și întinde mâna în sus și divinul care îi întinde în jos mâna ajutoare a salvării.

7. CERTITUDINEA DIVINULUI

Din moment ce Tatăl Universal există prin el însuși, el se explică de asemenea prin el însuși; el trăiește realmente în orice muritor înzestrat cu rațiune. Dar voi nu puteți avea certitudine în ceea ce îl privește pe Dumnezeu dacă nu îl cunoașteți; filiația este singura experiență care face sigură paternitatea. Universul suferă schimbări pretutindeni. Un univers schimbător este un univers dependent; o asemenea creație nu poate fi nici finală nici absolută. Un univers finit depinde în întregime de cel Ultim și de cel Absolut. Universul și Dumnezeu nu sunt identici; unul este cauză, iar celălalt efect. Cauza este absolută, infinită, eternă și neschimbătoare. Efectul este temporal-spațial și transcendent, dar mereu schimbător, întotdeauna în creștere.

Dumnezeu este singurul și unicul fapt din univers care este cauzat de el însuși. El este secretul ordinii, planul și scopul întregii creații de lucruri și de ființe. Universul care se schimbă pretutindeni este reglementat și stabilizat de legi absolut neschimbătoare, obiceiurile unui Dumnezeu neschimbător. Faptul lui Dumnezeu, legea divină, nu se schimbă. Adevărul lui Dumnezeu, relația sa cu universul, este o revelație relativă mereu adaptabilă la universul aflat în constantă evoluție.

certitude. Neither should science discount religious experience on grounds of credulity, not so long as it persists in the assumption that man's intellectual and philosophic endowments emerged from increasingly lesser intelligences the further back they go, finally taking origin in primitive life which was utterly devoid of all thinking and feeling.

102:6.9 (1125.4) The facts of evolution must not be arrayed against the truth of the reality of the certainty of the spiritual experience of the religious living of the God-knowing mortal. Intelligent men should cease to reason like children and should attempt to use the consistent logic of adulthood, logic which tolerates the concept of truth alongside the observation of fact. Scientific materialism has gone bankrupt when it persists, in the face of each recurring universe phenomenon, in refunding its current objections by referring what is admittedly higher back into that which is admittedly lower. Consistency demands the recognition of the activities of a purposive Creator.

102:6.10 (1125.5) Organic evolution is a fact; purposive or progressive evolution is a truth which makes consistent the otherwise contradictory phenomena of the ever-ascending achievements of evolution. The higher any scientist progresses in his chosen science, the more will he abandon the theories of materialistic fact in favor of the cosmic truth of the dominance of the Supreme Mind. Materialism cheapens human life; the gospel of Jesus tremendously enhances and supernally exalts every mortal. Mortal existence must be visualized as consisting in the intriguing and fascinating experience of the realization of the reality of the meeting of the human upreach and the divine and saving downreach.

7. THE CERTITUDE OF THE DIVINE

102:7.1 (1126.1) The Universal Father, being self-existent, is also self-explanatory; he actually lives in every rational mortal. But you cannot be sure about God unless you know him; sonship is the only experience which makes fatherhood certain. The universe is everywhere undergoing change. A changing universe is a dependent universe; such a creation cannot be either final or absolute. A finite universe is wholly dependent on the Ultimate and the Absolute. The universe and God are not identical; one is cause, the other effect. The cause is absolute, infinite, eternal, and changeless; the effect, time-space and transcendental but ever changing, always growing.

102:7.2 (1126.2) God is the one and only self-caused fact in the universe. He is the secret of the order, plan, and purpose of the whole creation of things and beings. The everywhere-changing universe is regulated and stabilized by absolutely unchanging laws, the habits of an unchanging God. The fact of God, the divine law, is changeless; the truth of God, his relation to the universe, is a relative revelation which is ever adaptable to the constantly evolving universe.

Aceia care ar vrea să plăsmuiască o religie fără Dumnezeu seamănă cu cei care ar dori să recolteze fructe fără arbori sau să aibă copii fără părinți. Nu se pot obține efecte fără cauze, și numai EU SUNT-ul este fără cauză. Faptul experienței religioase îl implică pe Dumnezeu, și un asemenea Dumnezeu al experienței personale trebuie să fie un Dumnezeu personal. Nu se pot adresa rugăciuni unei formule chimice, nu se poate implora o ecuație matematică, adora o ipoteză, conferi încredere unui postulat, comunica cu un proces, sluji o abstracție sau întreține o camaraderie afectuoasă cu o lege.

Este adevărat că multe trăsături aparent religioase s-a putea să provină din baze non-religioase. Un om îl poate nega pe Dumnezeu în mod intelectual și totuși, să fie bun din punct de vedere moral, loial, filial, onest, și chiar idealist. Omul poate să altoiască multe ramuri pur umane pe natura sa spirituală fundamentală, și să dea astfel aparența de a-și dovedi afirmațiile referitoare la o religie fără Dumnezeu, dar această experiență este privată de valorile supraviețuirii, ale cunoașterii lui Dumnezeu și ale ascensiunii către Dumnezeu; această experiență de muritor nu produce decât fructe sociale, nu și spirituale. Altoirea determină natura fructului, deși subzistența vie se trage din rădăcinile divine înzestrări originare atât a minții cât și a spiritului.

Marca intelectuală particulară a religiei este certitudinea; caracteristica sa filozofică este coerența; fructele ei sociale sunt iubirea și servirea.

Individul care îl cunoaște pe Dumnezeu nu este orb față de dificultăți, nici neatent la obstacolele care îi stau în calea găsirii lui Dumnezeu în labirintul superstițiilor, al tradițiilor și al tendințelor materialiste din timpurile moderne. El a întâmpinat toate aceste dificultăți și a triumfat asupra lor, le-a înălțat printr-o credință vie și a atins, în ciuda lor, înaltele tărâmuri ale experienței spirituale. Este adevărat că multor persoane lăuntric sigure de existența lui Dumnezeu le este frică să afirme aceste sentimente de certitudine, din cauza mulțimii și a abilității celor care adună obiecții și dau amploare obstacolelor la credința în Dumnezeu. Nu este nevoie de nici o inteligență superioară pentru a repera punctele slabe, pentru a pune întrebări sau a ridica obiecții. În schimb, trebuie o minte strălucită pentru a răspunde acestor întrebări și pentru a rezolva aceste dificultăți; certitudinea credinței este cea mai bună tehnică de a trata toate aceste critici superficiale.

Dacă știința, filozofia sau sociologia îndrăznesc să devină dogmatice opunându-se profeților adevăratei religii, atunci oamenii care îl cunosc pe Dumnezeu ar trebui să răspundă acestui dogmatism nejustificat prin dogmatismul care vede mai departe al certitudinii provenite din experiența spirituală personală: „Eu știu că am experimentat pentru că eu sunt un fiu al lui EU SUNT.” Dacă experiența personală a unei persoane care are credință în Tatăl experimentabil trebuie să fie contestată de o dogmă, acest fiu născut din credință ar putea să răspundă prin dogma de nerespins afirmându-și filiația efectivă cu Tatăl Universal.

Numai o realitate necalificată, un absolut, poate să-și permită să fie dogmatic în mod consistent. Cei care simulează dogmatismul, dacă sunt logici, vor fi mai devreme sau mai târziu aruncați în brațele Absolutului energiei, ale Universului adevăratului și ale Infinitului iubirii.

102:7.3 (1126.3) Those who would invent a religion without God are like those who would gather fruit without trees, have children without parents. You cannot have effects without causes; only the I AM is causeless. The fact of religious experience implies God, and such a God of personal experience must be a personal Deity. You cannot pray to a chemical formula, supplicate a mathematical equation, worship a hypothesis, confide in a postulate, commune with a process, serve an abstraction, or hold loving fellowship with a law.

102:7.4 (1126.4) True, many apparently religious traits can grow out of nonreligious roots. Man can, intellectually, deny God and yet be morally good, loyal, filial, honest, and even idealistic. Man may graft many purely humanistic branches onto his basic spiritual nature and thus apparently prove his contentions in behalf of a godless religion, but such an experience is devoid of survival values, God-knowingness and God-ascension. In such a mortal experience only social fruits are forthcoming, not spiritual. The graft determines the nature of the fruit, notwithstanding that the living sustenance is drawn from the roots of original divine endowment of both mind and spirit.

102:7.5 (1126.5) The intellectual earmark of religion is certainty; the philosophical characteristic is consistency; the social fruits are love and service.

102:7.6 (1126.6) The God-knowing individual is not one who is blind to the difficulties or unmindful of the obstacles which stand in the way of finding God in the maze of superstition, tradition, and materialistic tendencies of modern times. He has encountered all these deterrents and triumphed over them, surmounted them by living faith, and attained the highlands of spiritual experience in spite of them. But it is true that many who are inwardly sure about God fear to assert such feelings of certainty because of the multiplicity and cleverness of those who assemble objections and magnify difficulties about believing in God. It requires no great depth of intellect to pick flaws, ask questions, or raise objections. But it does require brilliance of mind to answer these questions and solve these difficulties; faith certainty is the greatest technique for dealing with all such superficial contentions.

102:7.7 (1127.1) If science, philosophy, or sociology dares to become dogmatic in contending with the prophets of true religion, then should God-knowing men reply to such unwarranted dogmatism with that more farseeing dogmatism of the certainty of personal spiritual experience, “I know what I have experienced because I am a son of I AM.” If the personal experience of a faither is to be challenged by dogma, then this faith-born son of the experiencible Father may reply with that unchallengeable dogma, the statement of his actual sonship with the Universal Father.

102:7.8 (1127.2) Only an unqualified reality, an absolute, could dare consistently to be dogmatic. Those who assume to be dogmatic must, if consistent, sooner or later be driven into the arms of the Absolute of energy, the Universal of truth, and the Infinite of love.

Dacă cineva abordează de o manieră nereligioasă realitatea cosmică, pretinzând să conteste certitudinea credinței sub pretextul că statutul ei nu este dovedit, atunci cel care are experiența spiritului poate de asemenea să recurgă la contestarea dogmatică a faptelor științei și a crezurilor filozofiei spunând că nici ele nu sunt dovedite, că și ele sunt niște experiențe din conștiința savantului sau a filozofului.

Dumnezeu este cel mai inevitabil dintre toate prezențele, cel mai real dintre toate faptele, cel mai viu dintre toate adevărurile, cel mai iubitor dintre toți prietenii, cel mai divin dintre toate valorile. Dintre toate experiențele universului, cea de care avem dreptul să fim cel mai siguri este Dumnezeu.

8. DOVEZILE RELIGIEI

Cea mai bună dovadă a realității și a eficienței religiei constă în faptul experienței umane. Uitați-vă la oamenii temători și suspicioși din fire, înzestrați din naștere cu un puternic instinct de conservare și care doresc fierbinte să supraviețuiască morții; ei acceptă pe deplin să încredințeze cele mai profunde interese ale prezentului și ale viitorului lor păstrării și dirijării puterii și persoanei pe care credința lor o numesc Dumnezeu. Acesta este unicul adevăr central din întreaga religie. Cât privește ceea ce această putere sau această persoană îi cere omului în schimbul acestei păstrări și a acestei mântuirii finale, nu există două religii care să fie de acord; de fapt, ele sunt toate mai mult sau mai puțin în dezacord.

Pentru a situa statutul unei religii pe scara evolutivă, cel mai bine este să fie apreciate după judecățile ei morale și după criteriile ei etice. Cu cât mai elevat este un tip de religie, cu atât mai mult el încurajează o moralitate socială și o cultură etică aflate în constant progres, și cu atât mai mult este încurajat de acest progres. Noi nu putem judeca o religie după statutul civilizației care o însoțește; am face mai bine să apreciem adevărata natură a unei civilizații după puritatea și noblețea religiei sale. Mulți dintre învățătorii religioși dintre cei mai remarcabili din lume au fost aproape lipsiți de educație. Înțelepciunea lumii nu este necesară pentru a manifesta o credință salvatoare în realitățile veșnice.

Deosebiriile dintre religiile din diverse epoci depind în întregime de modul variat în care oamenii înțeleg realitatea și recunosc valorile morale, relațiile etice și realitățile spirituale.

Etica este eterna oglindă socială sau rasială care reflectă cu fidelitate progresele, de altfel neobservabile, dezvoltările interne spirituale și religioase. Omul s-a gândit întotdeauna la Dumnezeu în termenii a ceea ce cunoștea el mai bun, ideile lui cele mai profunde și idealurile lui cele mai elevate. Chiar și religia istorică și-a creat întotdeauna concepțiile ei despre Dumnezeu plecând de la cele mai înalte valori recunoscute. Orice creatură inteligentă dă numele de Dumnezeu celui mai bun și mai elevat lucru pe care îl cunoaște ea.

Religia redusă la limbajul rațiunii și la expresia intelectuală a îndrăznit întotdeauna să critice civilizația și progresul evolutiv, judecându-le după propriile ei criterii de cultură etică și de progres moral.

^{102:7.9 (1127.3)} If the nonreligious approaches to cosmic reality presume to challenge the certainty of faith on the grounds of its unproved status, then the spirit experienter can likewise resort to the dogmatic challenge of the facts of science and the beliefs of philosophy on the grounds that they are likewise unproved; they are likewise experiences in the consciousness of the scientist or the philosopher.

^{102:7.10 (1127.4)} Of God, the most inescapable of all presences, the most real of all facts, the most living of all truths, the most loving of all friends, and the most divine of all values, we have the right to be the most certain of all universe experiences.

8. THE EVIDENCES OF RELIGION

^{102:8.1 (1127.5)} The highest evidence of the reality and efficacy of religion consists in the *fact of human experience*; namely, that man, naturally fearful and suspicious, innately endowed with a strong instinct of self-preservation and craving survival after death, is willing fully to trust the deepest interests of his present and future to the keeping and direction of that power and person designated by his faith as God. That is the one central truth of all religion. As to what that power or person requires of man in return for this watchcare and final salvation, no two religions agree; in fact, they all more or less disagree.

^{102:8.2 (1127.6)} Regarding the status of any religion in the evolutionary scale, it may best be judged by its moral judgments and its ethical standards. The higher the type of any religion, the more it encourages and is encouraged by a constantly improving social morality and ethical culture. We cannot judge religion by the status of its accompanying civilization; we had better estimate the real nature of a civilization by the purity and nobility of its religion. Many of the world's most notable religious teachers have been virtually unlettered. The wisdom of the world is not necessary to an exercise of saving faith in eternal realities.

^{102:8.3 (1127.7)} The difference in the religions of various ages is wholly dependent on the difference in man's comprehension of reality and on his differing recognition of moral values, ethical relationships, and spirit realities.

^{102:8.4 (1127.8)} Ethics is the external social or racial mirror which faithfully reflects the otherwise unobservable progress of internal spiritual and religious developments. Man has always thought of God in the terms of the best he knew, his deepest ideas and highest ideals. Even historic religion has always created its God conceptions out of its highest recognized values. Every intelligent creature gives the name of God to the best and highest thing he knows.

^{102:8.5 (1128.1)} Religion, when reduced to terms of reason and intellectual expression, has always dared to criticize civilization and evolutionary progress as judged by its own standards of ethical culture and moral progress.

Cu toate că religia personală precede evoluția moralei umane, se constată cu regret că religia instituțională a rămas invariabil în urma moravurilor, lent schimbătoare, ale raselor umane. Religia organizată se dovedește a fi întârziată prin conservatorism. Profeții au călăuzit în general popoarele în dezvoltarea lor religioasă; teologii, în general, le-au împiedicat să avanseze. Religia, fiind o problemă a experienței interioare sau personale, nu poate niciodată să o ia cu mult înaintea evoluției intelectuale a raselor.

Dar religia nu este niciodată întărită printr-un apel la așa-zisele miracole. Căutarea de miracole este un regres către religiile primitive ale magiei. Adevărata religie nu are nimic de a face cu așa-zisele miracole, iar religia adevărată nu face niciodată apel la miracole ca dovadă a autorității sale. Religia este întotdeauna înrădăcinată și fondată pe experiența personală. Și religia voastră cea mai elevată, viața lui Isus, a fost chiar o astfel de experiență personală: omul, muritorul, căutându-l pe Dumnezeu și găsindu-l, spre deplina satisfacție a sufletului perfect al supremației infinite. Iată religia, cea mai elevată care a fost revelată până acum în universul Nebadonului - viața terestră a lui Isus din Nazaret.

[Prezentat de un Melchizedek al Nebadonului.]

^{102:8.6 (1128.2)} While personal religion precedes the evolution of human morals, it is regretfully recorded that institutional religion has invariably lagged behind the slowly changing mores of the human races. Organized religion has proved to be conservatively tardy. The prophets have usually led the people in religious development; the theologians have usually held them back. Religion, being a matter of inner or personal experience, can never develop very far in advance of the intellectual evolution of the races.

^{102:8.7 (1128.3)} But religion is never enhanced by an appeal to the so-called miraculous. The quest for miracles is a harking back to the primitive religions of magic. True religion has nothing to do with alleged miracles, and never does revealed religion point to miracles as proof of authority. Religion is ever and always rooted and grounded in personal experience. And your highest religion, the life of Jesus, was just such a personal experience: man, mortal man, seeking God and finding him to the fullness during one short life in the flesh, while in the same human experience there appeared God seeking man and finding him to the full satisfaction of the perfect soul of infinite supremacy. And that is religion, even the highest yet revealed in the universe of Nebadon — the earth life of Jesus of Nazareth.

^{102:8.8 (1128.4)} [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

Capitolul 103. Realitatea experienței religioase

⇨ 102

CARTEA URANTIA

104 ⇨

PARTE III. ISTORIA URANTIEI

CAPITOLUL 103 REALITATEA EXPERIENȚEI RELIGIOASE

Secțiuni

Introduction

1. Filozofia religiei
2. Religia și individul
3. Religia și rasa umană
4. Comuniunea spirituală
5. Originea idealurilor
6. Coordonarea filozofică
7. Știința și religia
8. Filozofia și religia
9. Esența religiei

PAPER 103 THE REALITY OF RELIGIOUS EXPERIENCE

SECTIONS

Introduction

1. Philosophy of Religion
2. Religion and the Individual
3. Religion and the Human Race
4. Spiritual Communion
5. The Origin of Ideals
6. Philosophic Co-ordination
7. Science and Religion
8. Philosophy and Religion
9. The Essence of Religion

Introduction

TOATE reacțiile cu adevărat religioase ale omului sunt garantate de devreme de serviciul adjutantului adorării și sunt cenzurate de adjutantul înțelepciunii. Prima înzestrare supramentală a omului este pusă în circuit de personalitatea sa în Sfântul Spirit de Spiritul Creativ al universului; și, cu multă vreme înainte de manifestările Fiilor divini și de consacrarea universală a Ajustorilor, această influență a acționat la lărgirea punctului de vedere al oamenilor asupra eticii, a religiei și a spiritualității. În urma manifestărilor Fiilor Paradisului, Spiritul Adevărului eliberat își aduce puternica sa contribuție la creșterea capacității umane de percepere a adevărilor religioase. Pe măsură ce evoluția progresează pe o lume locuită, Ajustorii Gândirii participă din ce în ce mai mult la dezvoltarea tipurilor superioare de clarviziune religioasă umană. Ajustorul Gândirii este fereastra cosmică prin care o creatură finită poate avea, grație credinței, o privire de ansamblu asupra aspectelor sigure și divine ale Deității nelimitate, Tatăl Universal.

Tendențele religioase ale raselor umane sunt innăscute; ele se manifestă universal și au o origine aparent naturală; religiile primitive sunt întotdeauna evolutive în geneza lor. Pe măsură ce experiența religioasă naturală continuă să progreseze, revelațiile periodice ale adevărului vin să puncteze cursul evoluției planetare, care altminteri nu progresează decât lent.

INTRODUCTION

103:0.1 (1129.1) ALL of man's truly religious reactions are sponsored by the early ministry of the adjutant of worship and are censored by the adjutant of wisdom. Man's first supermind endowment is that of personality encirclement in the Holy Spirit of the Universe Creative Spirit; and long before either the bestowals of the divine Sons or the universal bestowal of the Adjusters, this influence functions to enlarge man's viewpoint of ethics, religion, and spirituality. Subsequent to the bestowals of the Paradise Sons the liberated Spirit of Truth makes mighty contributions to the enlargement of the human capacity to perceive religious truths. As evolution advances on an inhabited world, the Thought Adjusters increasingly participate in the development of the higher types of human religious insight. The Thought Adjuster is the cosmic window through which the finite creature may faith-glimpse the certainties and divinities of limitless Deity, the Universal Father.

103:0.2 (1129.2) The religious tendencies of the human races are innate; they are universally manifested and have an apparently natural origin; primitive religions are always evolutionary in their genesis. As natural religious experience continues to progress, periodic revelations of truth punctuate the otherwise slow-moving course of planetary evolution.

Pe Urantia, se găsesc astăzi patru feluri de religii:

1. Religia naturală sau evolutivă.
2. Religia supranaturală sau revelatoare.
3. Religia curentă sau practică, având un amestec variabil de religii naturale sau supranaturale.
4. Religiiile filozofice, doctrine teologice elaborate de oameni sau concepute prin filozofie, și create de rațiune.

1. FILOZOFIA RELIGIEI

Unitatea experienței religioase printre membrii unui grup social sau rasial decurge din identitatea naturii fragmentelor de Dumnezeu care sălășluiesc în indivizi. Acest divin din oameni este ceea ce dă naștere interesului generos pe care ei îl poartă altor oameni. Însă, datorită faptului că personalitatea este unică - doi muritori nu seamănă niciodată între ei - urmează că niciodată două ființe umane nu pot interpreta în aceeași manieră indicațiile și imboldurile spiritului divin care trăiește în mintea lor. Membrii unui grup de muritori pot simți o unitate spirituală, dar nu pot niciodată atinge uniformitatea filozofică. Această diversitate a interpretării gândirii și a experienței religioase este demonstrată de faptul că teologii și filozofii celui de-al douăzecilea secol au formulat mai mult de cinci sute de definiții diferite ale religiei. În realitate, fiecare ființă umană definește religia în termenii propriei sale interpretări întemeiate pe experiența impulsurilor divine care emană din spiritul lui Dumnezeu care sălășluiește în ea. Această interpretare este în mod necesar unică și complet diferită de filozofia religioasă a tuturor celorlalte ființe umane.

Când un muritor este în deplin acord cu filozofia religioasă a unui alt muritor, fenomenul indică faptul că aceste două ființe au avut o experiență religioasă asemănătoare în ce privește materiile care se raportează la similitudinea lor de interpretare filozofică a religiei.

Deși religia voastră este o chestiune de experiență personală, este foarte important ca voi să fiți determinați să cunoașteți un mare număr de alte experiențe religioase (diversele interpretări ale unor diferiți muritori) pentru a împiedica ca viața voastră să devină egocentrică - îngustă, egoistă și nesociabilă.

Raționalismul nu are dreptate atunci când pretinde că religia este mai întâi și întâi o credință primitivă în ceva, urmată apoi de căutarea de valori. Religia este înainte de toate o căutare de valori, care formulează apoi un sistem de creduri interpretative. Este mult mai ușor ca oamenii să cadă de acord în privința unor valori religioase - în privința țelurilor - decât în privința crezurilor - a interpretărilor. Aceasta explică cum se face că religia poate accepta valorile și țelurile, în vreme ce prezintă fenomenul derutant de a continua să admită sute de creduri contradictorii - credo-uri. Aceasta explică și de ce o persoană dată își poate continua experiența religioasă în vreme ce abandonează sau modifică multe dintre crezurile ei religioase. Religia

103:0.3 (1129.3) On Urantia, today, there are four kinds of religion:

103:0.4 (1129.4) 1. Natural or evolutionary religion.

103:0.5 (1129.5) 2. Supernatural or revelatory religion.

103:0.6 (1129.6) 3. Practical or current religion, varying degrees of the admixture of natural and supernatural religions.

103:0.7 (1129.7) 4. Philosophic religions, man-made or philosophically thought-out theologic doctrines and reason-created religions.

1. PHILOSOPHY OF RELIGION

103:1.1 (1129.8) The unity of religious experience among a social or racial group derives from the identical nature of the God fragment indwelling the individual. It is this divine in man that gives origin to his unselfish interest in the welfare of other men. But since personality is unique — no two mortals being alike — it inevitably follows that no two human beings can similarly interpret the leadings and urges of the spirit of divinity which lives within their minds. A group of mortals can experience spiritual unity, but they can never attain philosophic uniformity. And this diversity of the interpretation of religious thought and experience is shown by the fact that twentieth-century theologians and philosophers have formulated upward of five hundred different definitions of religion. In reality, every human being defines religion in the terms of his own experiential interpretation of the divine impulses emanating from the God spirit that indwells him, and therefore must such an interpretation be unique and wholly different from the religious philosophy of all other human beings.

103:1.2 (1130.1) When one mortal is in full agreement with the religious philosophy of a fellow mortal, that phenomenon indicates that these two beings have had a similar *religious experience* touching the matters concerned in their similarity of philosophic religious interpretation.

103:1.3 (1130.2) While your religion is a matter of personal experience, it is most important that you should be exposed to the knowledge of a vast number of other religious experiences (the diverse interpretations of other and diverse mortals) to the end that you may prevent your religious life from becoming egocentric — circumscribed, selfish, and unsocial.

103:1.4 (1130.3) Rationalism is wrong when it assumes that religion is at first a primitive belief in something which is then followed by the pursuit of values. Religion is primarily a pursuit of values, and then there formulates a system of interpretative beliefs. It is much easier for men to agree on religious values — goals — than on beliefs — interpretations. And this explains how religion can agree on values and goals while exhibiting the confusing phenomenon of maintaining a belief in hundreds of conflicting beliefs — creeds. This also explains why a given person can maintain his religious experience in the face of giving up or changing many of his religious beliefs. Religion persists in spite of revolutionary changes in religious beliefs. Theology

subzistă în ciuda schimbărilor revoluționale din credințele religioase. Nu teologia produce religia, ci religia este cea care dă naștere filozofiei teologice.

Faptul că persoanele religioase au crezut în multe lucruri eronate nu infirmă religia, căci ea este întemeiată pe recunoașterea valorilor și este validată de credința experienței religioase personale. Religia se bazează așadar pe experiență și pe gândirea religioasă; teologia, filozofia religiei, este o încercare onestă de a interpreta această experiență; asemenea crezuri interpretative pot să fie juste sau false, sau ele pot fi un amestec de adevăr și de eroare.

Faptul de a recunoaște în mod conștient valorile spirituale este o experiență care transcende ideea. Nici o limbă umană nu are cuvânt pentru a desemna „senzația”, „simțământul”, „intuiția” sau „experiența” pe care am ales-o pentru a denumi conștiința de Dumnezeu. Spiritul lui Dumnezeu care sălășluiește în om nu este personal - Ajustorul este prepersonal - dar acest Veghetor prezintă o valoare și emană un parfum de divinitate care sunt personale în sensul cel mai elevat și infinit al cuvântului. Dacă Dumnezeu nu ar fi cel puțin personal, el nu ar putea fi conștient, iar dacă nu ar fi conștient, el ar fi infrauman.

2. RELIGIA ȘI INDIVIDUL

Religia este funcțională în mintea umană. Ea este realizată în experiență înainte de a apărea în conștiința umană. Un copil există aproximativ cu nouă luni înainte de a face experiența nașterii. Însă nașterea religiei nu este subită; este mai degrabă o ivire treptată. Totuși, există mai devreme sau mai târziu o „zi a nașterii”. Nu intri în împărăția cerului fără a fi „născut din nou” - născut din Spirit. Multe nașteri spirituale sunt însoțite de mari chinuri spirituale și de tulburări psihologice pronunțate, după cum multe nașteri fizice sunt caracterizate prin „nașteri anevoioase” sau prin alte anomalii de „travaliu”. Alte nașteri spirituale reprezintă o creștere normală și naturală a recunoașterii valorilor supreme cu o intensificare a experienței spirituale, deși nici o dezvoltare religioasă nu se produce fără un efort conștient și fără hotărâri pozitive și individuale. Religia nu este niciodată o experiență pasivă, o atitudine negativă. Ceea ce se numește nașterea religiei nu este în mod direct asociat cu așa-zisele experiențe de convertire care caracterizează în mod obișnuit episoadele religioase ce se produc mai târziu în viață ca urmare a conflictelor mentale, a refulărilor emoționale, precum și a bulversărilor de temperament.

Însă acele persoane care au fost astfel educate de părinții lor încât să crească cu conștiința de a fi copiii unui Tată celest iubitor nu ar trebui să-i privească cu ochi răi pe tovarășii lor muritori care nu au putut atinge conștiința comuniunii cu Dumnezeu decât trecând printr-o criză psihologică, printr-o tulburare emoțională.

Terenul evolutiv al minții umane în care încolțește sămânța religiei revelate este natura morală care dă atât de devreme naștere unei conștiințe sociale. Primele imbolduri ale naturii umane a unui copil nu au de-a face cu sexualitatea, cu culpabilitatea sau cu orgoliul personal, ci mai degrabă cu imboldurile justiției și ale echității, cu o nevoie de bunăvoință - de servire ajutoare pe lângă tovarășii săi. Când asemenea treziri

does not produce religion; it is religion that produces theologic philosophy.

103:1.5 (1130.4) That religionists have believed so much that was false does not invalidate religion because religion is founded on the recognition of values and is validated by the faith of personal religious experience. Religion, then, is based on experience and religious thought; theology, the philosophy of religion, is an honest attempt to interpret that experience. Such interpretative beliefs may be right or wrong, or a mixture of truth and error.

103:1.6 (1130.5) The realization of the recognition of spiritual values is an experience which is superideational. There is no word in any human language which can be employed to designate this “sense,” “feeling,” “intuition,” or “experience” which we have elected to call God-consciousness. The spirit of God that dwells in man is not personal — the Adjuster is prepersonal — but this Monitor presents a value, exudes a flavor of divinity, which is personal in the highest and infinite sense. If God were not at least personal, he could not be conscious, and if not conscious, then would he be infrahuman.

2. RELIGION AND THE INDIVIDUAL

103:2.1 (1130.6) Religion is functional in the human mind and has been realized in experience prior to its appearance in human consciousness. A child has been in existence about nine months before it experiences *birth*. But the “birth” of religion is not sudden; it is rather a gradual emergence. Nevertheless, sooner or later there is a “birth day.” You do not enter the kingdom of heaven unless you have been “born again” — born of the Spirit. Many spiritual births are accompanied by much anguish of spirit and marked psychological perturbations, as many physical births are characterized by a “stormy labor” and other abnormalities of “delivery.” Other spiritual births are a natural and normal growth of the recognition of supreme values with an enhancement of spiritual experience, albeit no religious development occurs without conscious effort and positive and individual determinations. Religion is never a passive experience, a negative attitude. What is termed the “birth of religion” is not directly associated with so-called conversion experiences which usually characterize religious episodes occurring later in life as a result of mental conflict, emotional repression, and temperamental upheavals.

103:2.2 (1131.1) But those persons who were so reared by their parents that they grew up in the consciousness of being children of a loving heavenly Father, should not look askance at their fellow mortals who could only attain such consciousness of fellowship with God through a psychological crisis, an emotional upheaval.

103:2.3 (1131.2) The evolutionary soil in the mind of man in which the seed of revealed religion germinates is the moral nature that so early gives origin to a social consciousness. The first promptings of a child’s moral nature have not to do with sex, guilt, or personal pride, but rather with impulses of justice, fairness, and urges to kindness — helpful ministry to one’s fellows. And when such early moral awakenings are nurtured, there

morale precoce sunt nutrite, se produce o dezvoltare treptată a vieții religioase, relativ degajată de conflicte, de tulburări și de crize.

Orice ființă umană are de foarte devreme un fel de conflict între impulsurile ei egocentrice și impulsurile sale altruiste, și, de multe ori, prima sa experiență de a fi conștientă de Dumnezeu se poate să provină din căutarea sa după un ajutor supraomnesc pentru a rezolva asemenea conflicte morale.

Psihologia unui copil este de la natură pozitivă, nu negativă. Numeroase persoane sunt negative ca urmare a educației lor. Atunci când spunem că copiii sunt pozitivi, ne referim la impulsurile lor morale, la acele puteri mentale a căror apariție semnalează sosirea Ajustorului.

În emergența conștiinței religioase și în absența învățăturilor greșite, mintea unui copil normal se îndreaptă, în mod pozitiv, către dreptatea morală și către ajutorul social, mai degrabă decât în mod negativ, îndepărtându-se de păcat și de vinovăție. Se poate să existe sau nu un conflict în dezvoltarea experienței religioase, însă inevitabilele decizii, eforturi și funcțiuni ale voinței umane sunt întotdeauna prezente.

Alegerea morală este de obicei mai mult sau mai puțin însoțită de conflicte morale, și tot acest întreg conflict din mintea copilului se produce între pornirile egoismului și impulsurile altruismului. Ajustorul Gândirii ține seama de mobilurile egoiste ale personalității, dar ia măsuri pentru a atribui o ușoară preferință impulsurilor altruiste care conduc la țelul fericirii umane și la bucuriile din împărăția cerurilor.

Când o ființă morală alege să fie altruistă în fața unei înclinații spre egoism, ea face o experiență religioasă primitivă. Nici un animal nu poate să facă o astfel de alegere; această decizie este atât omenească cât și religioasă. Ea îmbrățișează faptul conștiinței de Dumnezeu și dovedește un îndemn către serviciul social, baza fraternității oamenilor. Atunci când, printr-un act de liber arbitru, mintea alege o judecată morală dreaptă, această decizie constituie o experiență religioasă.

Cu toate acestea, înainte ca un copil să se dezvolte suficient pentru a dobândi capacitatea morală, deci pentru a fi capabil de a alege servirea altruistă, el a dezvoltat deja o natură egoistă puternică și foarte unificată. Această situație de fapt este ceea ce dă naștere teoriei luptei dintre naturile „superioare” și „inferioare”, dintre „vechiul om al păcatului” și „noua natură” a grației. Foarte devreme în viață, un copil normal începe să învețe că este mai „binecuvântat să dai decât să primești”.

Omul are tendința să identifice sinele său, egoul său, cu impulsul său de a se servi pe sine. Prin contrast, el tinde să identifice voința de a fi altruist cu o influență din afara lui - cu Dumnezeu. Într-adevăr, această judecată este justă, căci toate aceste dorințe altruiste își au efectiv originea în călăuzirea Ajustorului Gândirii interior, iar acest Ajustor este un fragment de Dumnezeu. Conștiința umană leagă din nou impulsul Veghetorului la tendința de a fi altruist, de a gândi frățește; cel puțin aceasta este experiența primă și fundamentală a minții copilului. Atunci când copilul, crescând, nu reușește să își unifice personalitatea, tendința altruistă poate să se hipertrofieze până într-

occurs a gradual development of the religious life which is comparatively free from conflicts, upheavals, and crises.

103:2.4 (1131.3) Every human being very early experiences something of a conflict between his self-seeking and his altruistic impulses, and many times the first experience of God-consciousness may be attained as the result of seeking for superhuman help in the task of resolving such moral conflicts.

103:2.5 (1131.4) The psychology of a child is naturally positive, not negative. So many mortals are negative because they were so trained. When it is said that the child is positive, reference is made to his moral impulses, those powers of mind whose emergence signals the arrival of the Thought Adjuster.

103:2.6 (1131.5) In the absence of wrong teaching, the mind of the normal child moves positively, in the emergence of religious consciousness, toward moral righteousness and social ministry, rather than negatively, away from sin and guilt. There may or may not be conflict in the development of religious experience, but there are always present the inevitable decisions, effort, and function of the human will.

103:2.7 (1131.6) Moral choosing is usually accompanied by more or less moral conflict. And this very first conflict in the child mind is between the urges of egoism and the impulses of altruism. The Thought Adjuster does not disregard the personality values of the egoistic motive but does operate to place a slight preference upon the altruistic impulse as leading to the goal of human happiness and to the joys of the kingdom of heaven.

103:2.8 (1131.7) When a moral being chooses to be unselfish when confronted by the urge to be selfish, that is primitive religious experience. No animal can make such a choice; such a decision is both human and religious. It embraces the fact of God-consciousness and exhibits the impulse of social service, the basis of the brotherhood of man. When mind chooses a right moral judgment by an act of the free will, such a decision constitutes a religious experience.

103:2.9 (1131.8) But before a child has developed sufficiently to acquire moral capacity and therefore to be able to choose altruistic service, he has already developed a strong and well-unified egoistic nature. And it is this factual situation that gives rise to the theory of the struggle between the “higher” and the “lower” natures, between the “old man of sin” and the “new nature” of grace. Very early in life the normal child begins to learn that it is “more blessed to give than to receive.”

103:2.10 (1131.9) Man tends to identify the urge to be self-serving with his ego — himself. In contrast he is inclined to identify the will to be altruistic with some influence outside himself — God. And indeed is such a judgment right, for all such nonself desires do actually have their origin in the leadings of the indwelling Thought Adjuster, and this Adjuster is a fragment of God. The impulse of the spirit Monitor is realized in human consciousness as the urge to be altruistic, fellow-creature minded. At least this is the early and fundamental experience of the child mind. When the growing child fails of personality unification, the altruistic drive may become so overdeveloped as to work serious injury to the welfare of

acolo încât să dăuneze serios bunăstării sinelui. O conștiință lipsită de discernământ poate deveni răspunzătoare de multe conflicte, de griji și de amărăciuni, de nefericiri umane fără sfârșit.

3. RELIGIA ȘI RASA UMANĂ

Cu toate că credințele în spirite, în vise, precum și în diverse alte superstiții au jucat toate un rol în originea evolutivă a religiilor primitive, nu ar trebui neglijată influența clanului sau spiritului de solidaritate tribal. Relațiile de grup au reprezentat o situație socială similară celei care a provocat conflictul dintre egoism și altruism în natura morală a minții umane primitive. În pofida credinței lor în spirite, nativii australieni își focalizează încă religia asupra clanului. Cu timpul, aceste concepte religioase tind să se personalizeze, mai întâi sub forma animalelor, iar mai târziu sub forma unui supraom sau a unui Dumnezeu. Chiar și rasele inferioare, precum boșimanii africani, care nu cred nici chiar în totemuri, recunosc o deosebire între interesul personal și interesul colectiv, o distincție primitivă între valorile seculare și valorile sacre. Dar grupul social nu este sursa experienței religioase. Independent de influența tuturor contribuțiilor primitive la religia inițială a oamenilor, subzistă faptul că veritabilul imbold religios își are originea în prezențele spirituale autentice care activează voința de a fi altruist.

Credința primitivă în minunile și în misterele naturale, mana impersonală, lasă să se prevestească religia ulterioară. Mai devreme sau mai târziu, totuși, religia în evoluție cere individului să facă unele sacrificii personale pentru binele grupului său social, să înfăptuiască ceva pentru a face alte persoane mai fericite și mai bune. În cele din urmă, religia este menită să devină servirea lui Dumnezeu și a oamenilor.

Religia este făcută pentru a modifica anturajul omului, dar o mare parte a religiei muritorilor de astăzi a devenit neputincioasă în a reuși ceva. Prea adesea, anturajul este cel care a dominat religia.

Amintiți-vă că, în religia tuturor epocilor, experiența cea mai importantă este simțământul privitor la valorile morale și la semnificațiile sociale, și nu gândirea despre dogmele teologice sau despre teoriile filozofice. Religia evoluează favorabil atâta timp cât elementul magic este înlocuit de conceptul de morală.

Evoluția omului a trecut prin superstițiile manei, prin magie, prin adorarea naturii, prin frica de spirite și prin cultul animalelor, pentru a ajunge la diverse ceremonii prin care atitudinile religioase individuale au devenit reacțiile colective ale clanului. Ceremoniile au fost apoi focalizate și cristalizate în credințe tribale, și în cele din urmă aceste temeri și aceste credințe au fost personalizate în zei. Dar, în toată această evoluție religioasă, elementul moral nu a fost niciodată totalmente absent. Imboldul lui Dumnezeu în om a fost întotdeauna puternic. Aceste influențe puternice - una umană și cealaltă divină - au asigurat supraviețuirea religiei prin vicisitudinile epocilor, cu toate că ea a fost foarte adesea pe cale de a fi spulberată de sutele de tendințe subversive și de antagonisme ostile.

the self. A misguided conscience can become responsible for much conflict, worry, sorrow, and no end of human unhappiness.

3. RELIGION AND THE HUMAN RACE

103:3.1 (1132.1) While the belief in spirits, dreams, and diverse other superstitions all played a part in the evolutionary origin of primitive religions, you should not overlook the influence of the clan or tribal spirit of solidarity. In the group relationship there was presented the exact social situation which provided the challenge to the egoistic-altruistic conflict in the moral nature of the early human mind. In spite of their belief in spirits, primitive Australians still focus their religion upon the clan. In time, such religious concepts tend to personalize, first, as animals, and later, as a superman or as a God. Even such inferior races as the African Bushmen, who are not even totemic in their beliefs, do have a recognition of the difference between the self-interest and the group-interest, a primitive distinction between the values of the secular and the sacred. But the social group is not the source of religious experience. Regardless of the influence of all these primitive contributions to man's early religion, the fact remains that the true religious impulse has its origin in genuine spirit presences activating the will to be unselfish.

103:3.2 (1132.2) Later religion is foreshadowed in the primitive belief in natural wonders and mysteries, the impersonal mana. But sooner or later the evolving religion requires that the individual should make some personal sacrifice for the good of his social group, should do something to make other people happier and better. Ultimately, religion is destined to become the service of God and of man.

103:3.3 (1132.3) Religion is designed to change man's environment, but much of the religion found among mortals today has become helpless to do this. Environment has all too often mastered religion.

103:3.4 (1132.4) Remember that in the religion of all ages the experience which is paramount is the feeling regarding moral values and social meanings, not the thinking regarding theologic dogmas or philosophic theories. Religion evolves favorably as the element of magic is replaced by the concept of morals.

103:3.5 (1132.5) Man evolved through the superstitions of mana, magic, nature worship, spirit fear, and animal worship to the various ceremonials whereby the religious attitude of the individual became the group reactions of the clan. And then these ceremonies became focalized and crystallized into tribal beliefs, and eventually these fears and faiths became personalized into gods. But in all of this religious evolution the moral element was never wholly absent. The impulse of the God within man was always potent. And these powerful influences — one human and the other divine — insured the survival of religion throughout the vicissitudes of the ages and that notwithstanding it was so often threatened with extinction by a thousand subversive tendencies and hostile antagonisms.

4. COMUNIUNEA SPIRITUALĂ

Diferența caracteristică dintre o reuniune socială și o adunare religioasă rezidă în faptul că, spre deosebire de prima, cea de-a doua este impregnată de o atmosferă de comuniune. În felul acesta, asocierea umană generează un sentiment de comunitate cu divinul, și acesta este începutul adorării în comun. Împărtășirea unei mese comune a fost primul tip de comuniune socială, și, în consecință, religiile primitive au dat dispoziții ca o parte a sacrificiului ceremonial să fie consumată de fideli. Chiar și în creștinism, Cina Domnului păstrează acest mod de comuniune. Atmosfera comuniunii procură o perioadă odihnitoare și reconfortantă de relaxare în conflictul egocentrismului cu presiunea altruistă a Veghetorului spiritual interior. Iar acesta este preludiul veritabilului cult - practica prezenței lui Dumnezeu, care se manifestă prin emergența fraternității oamenilor.

Când omul primitiv simțea că comuniunea lui cu Dumnezeu a fost întreruptă, el a recurs la un sacrificiu, într-un efort de ispășire, pentru a restabili relațiile amicale. Foamea și setea de dreptate conduc la descoperirea adevărului, și adevărul crește idealurile, iar lucrul acesta creează noi probleme pentru individul religios. Într-adevăr, idealurile noastre tind să crească în progresie geometrică, în timp ce aptitudinea noastră de a trăi la înălțimea lor nu sporește decât în progresie aritmetică.

Sentimentul de vinovăție (nu conștiința păcatului) provine fie din întreruperea comuniunii spirituale, fie din decăderea idealurilor morale. Voi nu vă puteți degaja de această situație supărătoare decât dându-vă seama că idealurile voastre cele mai elevate nu sunt în mod necesar sinonime cu voința lui Dumnezeu. Omul nu poate spera să trăiască la înălțimea idealurilor sale cele mai elevate, dar el poate să fie fidel intenției sale de a-l găsi pe Dumnezeu și de a deveni din ce în ce mai asemănător cu el.

Isus a desființat toate ceremoniile de sacrificiu și de ispășire. El a distrus baza acestei întregii culpabilități fictive și a sentimentului de izolare în univers, proclamând că omul este copilul lui Dumnezeu. Religia creatură-Creator a fost plasată pe o bază copii-părinți. Dumnezeu devine un Tată iubitor pentru fiicele și fii săi muritori. Toate ceremoniile care nu fac în mod legitim parte din această relație intimă de familie sunt abrogate pentru totdeauna.

Dumnezeu Tatăl nu îl tratează pe om, copilul său, pe baza virtuților sau a meritelor lui actuale, ci recunoscând mobilurile copilului - scopul și intenția creaturii. Este vorba de o relație de la părinte la copil, și această asociere este animată de iubire divină.

5. ORIGINEA IDEALURILOR

Mintea evolutivă primitivă dă naștere unui sentiment de datorie socială și de obligație morală, provenite în principal dintr-o frică emoțională. Tendința mai pozitivă la servire socială și idealismul altruist provin din impulsul direct al spiritului divin care sălășluiește în mintea umană.

4. SPIRITUAL COMMUNION

^{103:4.1 (1133.1)} The characteristic difference between a social occasion and a religious gathering is that in contrast with the secular the religious is pervaded by the atmosphere of *communion*. In this way human association generates a feeling of fellowship with the divine, and this is the beginning of group worship. Partaking of a common meal was the earliest type of social communion, and so did early religions provide that some portion of the ceremonial sacrifice should be eaten by the worshipers. Even in Christianity the Lord's Supper retains this mode of communion. The atmosphere of the communion provides a refreshing and comforting period of truce in the conflict of the self-seeking ego with the altruistic urge of the indwelling spirit Monitor. And this is the prelude to true worship — the practice of the presence of God which eventuates in the emergence of the brotherhood of man.

^{103:4.2 (1133.2)} When primitive man felt that his communion with God had been interrupted, he resorted to sacrifice of some kind in an effort to make atonement, to restore friendly relationship. The hunger and thirst for righteousness leads to the discovery of truth, and truth augments ideals, and this creates new problems for the individual religionists, for our ideals tend to grow by geometrical progression, while our ability to live up to them is enhanced only by arithmetical progression.

^{103:4.3 (1133.3)} The sense of guilt (not the consciousness of sin) comes either from interrupted spiritual communion or from the lowering of one's moral ideals. Deliverance from such a predicament can only come through the realization that one's highest moral ideals are not necessarily synonymous with the will of God. Man cannot hope to live up to his highest ideals, but he can be true to his purpose of finding God and becoming more and more like him.

^{103:4.4 (1133.4)} Jesus swept away all of the ceremonials of sacrifice and atonement. He destroyed the basis of all this fictitious guilt and sense of isolation in the universe by declaring that man is a child of God; the creature-Creator relationship was placed on a child-parent basis. God becomes a loving Father to his mortal sons and daughters. All ceremonials not a legitimate part of such an intimate family relationship are forever abrogated.

^{103:4.5 (1133.5)} God the Father deals with man his child on the basis, not of actual virtue or worthiness, but in recognition of the child's motivation — the creature purpose and intent. The relationship is one of parent-child association and is actuated by divine love.

5. THE ORIGIN OF IDEALS

^{103:5.1 (1133.6)} The early evolutionary mind gives origin to a feeling of social duty and moral obligation derived chiefly from emotional fear. The more positive urge of social service and the idealism of altruism are derived from the direct impulse of the divine spirit indwelling the human mind.

Ideea-ideal de a face bine altora - impulsul de a refuza ceva egoului în profitul aproapelui tău - este mai întâi foarte circumscripă. Oamenii primitivi nu îi consideră ca fiind aproapele lor decât pe oamenii foarte apropiați de ei, pe cei care fac o bună vecinătate cu ei. Pe măsură ce civilizația progresează, conceptul noțiunii de „aproape” se amplifică pentru a îngloba clanul, tribul, națiunea. Apoi, Isus a lărgit noțiunea aproapelui până la a îmbrățișa întregul omenirii, mergând până la a zice că ar trebui să ne iubim dușmanii. Și există ceva în interiorul oricărei ființe umane normale care îi spune că această învățătură este morală - justă. Chiar și cei care pun cel mai puțin în practică acest ideal, admit că el este just în teorie.

Toți oamenii recunosc moralitatea acestui impuls uman universal de a fi dezinteresat și altruist. Umaniștii atribuie originea acestui impuls acțiunii naturale a minții materiale. Persoanele religioase recunosc mai corect că elanul cu adevărat dezinteresat al minții umane este un răspuns la călăuzirea spirituală interioară a Ajustorului Gândirii.

Nu se poate să te bizui întotdeauna pe interpretarea umană a conflictelor primitive dintre voința egocentrică și voința heterocentrică. Numai o personalitate destul de bine unificată poate să arbitreze certurile multiforme dintre apetiturile ego-ului și conștiința socială în înflorire. Sinele nostru are drepturi, la fel ca și acela al aproapelui nostru. Nici unul nici celălalt nu pot pretinde să acapareze exclusiv atenția și serviciul individului. Neputința de a rezolva această problemă dă naștere tipurilor celor mai primitive de sentimente omeneste de vinovăție.

Pentru a atinge fericirea umană, trebuie ca dorința egoistă a sinelui și presiunea altruistă a sinelui superior (spiritul divin) să fie coordonate și reconciliate prin voința unificată a personalității care se integrează și supraveghează. Mentea oamenilor evolutivi se confruntă mereu cu problema complexă a arbitrajului controverselor dintre expansiunea naturală a impulsurilor emoționale și credința morală a imboldurilor altruiste întemeiate pe clarviziunea spirituală - pe reflectarea religioasă autentică.

Încercarea de a face bine atât pentru tine însuși cât și pentru cât mai multe alte individualități prezintă o problemă care nu se poate rezolva întotdeauna într-o manieră satisfăcătoare într-un cadru din spațiu-timp. În cursul unei vieți eterne, asemenea antagonisme pot fi rezolvate, dar, într-o scurtă viață umană, ele nu au soluție. Isus făcea aluzie la acest paradox atunci când spunea: „Cel care își va salva viața o va pierde, dar cel care își va pierde viața de dragul împărăției, o va găsi.”

Urmărirea idealului - strădania de a deveni asemeni lui Dumnezeu - este un efort continuu înainte de moarte și după ea. Viața după moarte nu este esențialmente diferită de existența muritoare. Tot ceea ce facem bine în această viață contribuie direct la înălțarea vieții viitoare. Adevărata religie nu favorizează nici indolența morală nici lănezeala spirituală prin încurajarea speranței zadarnice că toate virtuțile unui caracter nobil v-ar fi fost atribuite pur și simplu ca rezultat al trecerii prin porțile morții naturale. Adevărata religie nu minimizează eforturile omului pentru a progresa pe durata vieții lui pământești. Orice câștig uman contribuie direct la îmbogățirea primelor stadii ale

103:5.2 (1133.7) This idea-ideal of doing good to others — the impulse to deny the ego something for the benefit of one's neighbor — is very circumscribed at first. Primitive man regards as neighbor only those very close to him, those who treat him neighborly; as religious civilization advances, one's neighbor expands in concept to embrace the clan, the tribe, the nation. And then Jesus enlarged the neighbor scope to embrace the whole of humanity, even that we should love our enemies. And there is something inside of every normal human being that tells him this teaching is moral — right. Even those who practice this ideal least, admit that it is right in theory.

103:5.3 (1134.1) All men recognize the morality of this universal human urge to be unselfish and altruistic. The humanist ascribes the origin of this urge to the natural working of the material mind; the religionist more correctly recognizes that the truly unselfish drive of mortal mind is in response to the inner spirit leadings of the Thought Adjuster.

103:5.4 (1134.2) But man's interpretation of these early conflicts between the ego-will and the other-than-self-will is not always dependable. Only a fairly well unified personality can arbitrate the multiform contentions of the ego cravings and the budding social consciousness. The self has rights as well as one's neighbors. Neither has exclusive claims upon the attention and service of the individual. Failure to resolve this problem gives origin to the earliest type of human guilt feelings.

103:5.5 (1134.3) Human happiness is achieved only when the ego desire of the self and the altruistic urge of the higher self (divine spirit) are co-ordinated and reconciled by the unified will of the integrating and supervising personality. The mind of evolutionary man is ever confronted with the intricate problem of refereeing the contest between the natural expansion of emotional impulses and the moral growth of unselfish urges predicated on spiritual insight — genuine religious reflection.

103:5.6 (1134.4) The attempt to secure equal good for the self and for the greatest number of other selves presents a problem which cannot always be satisfactorily resolved in a time-space frame. Given an eternal life, such antagonisms can be worked out, but in one short human life they are incapable of solution. Jesus referred to such a paradox when he said: "Whosoever shall save his life shall lose it, but whosoever shall lose his life for the sake of the kingdom, shall find it."

103:5.7 (1134.5) The pursuit of the ideal — the striving to be Godlike — is a continuous effort before death and after. The life after death is no different in the essentials than the mortal existence. Everything we do in this life which is good contributes directly to the enhancement of the future life. Real religion does not foster moral indolence and spiritual laziness by encouraging the vain hope of having all the virtues of a noble character bestowed upon one as a result of passing through the portals of natural death. True religion does not belittle man's efforts to progress during the mortal lease on life. Every mortal gain is a direct contribution to the enrichment of the first stages of the immortal survival experience.

experienței supraviețuirii nemuritoare.

Dacă omul este învățat că toate impulsurile altruiste sunt pur și simplu dezvoltarea instinctului său gregar natural, aceasta este fatal pentru idealismul său. În schimb, el este înnobilit și puternic stimulat atunci când învață că imboldurile superioare ale sufletului său emană din forțele spirituale care sălășluiesc în mintea de muritor.

Atunci când un om înțelege pe deplin că în el trăiește ceva etern și divin și face eforturi acolo în el, acest lucru îl înalță în afara lui și dincolo de el. Astfel, o credință vie în originea supraumană a idealurilor noastre validează crezul nostru că suntem fii lui Dumnezeu, și face reale convingerile noastre altruiste, sentimentul nostru de fraternitate umană.

În domeniul lui spiritual, omul posedă cu adevărat un liber arbitru. Omul muritor nu este nici un sclav neputincios al suveranității inflexibile a unui Dumnezeu atotputernic nici victima fatalității disperante a unui determinism cosmic mecanicist. Omul este într-adevăr arhitectul propriului său destin etern.

Constrângerea nu îi poate nici salva nici înnobilă pe oameni. Creșterea spirituală emană din interiorul sufletului în evoluție. Constrângerea poate deforma personalitatea, dar nu stimulează niciodată creșterea. Nici chiar constrângerea educației nu aduce decât un ajutor negativ, în sensul că ea poate contribui la împiedicarea experiențelor dezastruoase. Creșterea spirituală își atinge maximum ei atunci când toate constrângerile exterioare sunt reduse la minimum. Acolo unde este spiritul Domnului, acolo este libertate. Omul se dezvoltă mai bine atunci când presiunile căminului, ale comunității, ale Bisericii și ale Statului sunt cât se poate de mici, dar nu ar trebui să se tragă concluzia că, într-o societate progresivă, căminele, instituțiile sociale, Biserica și Statul nu își au și ele locul lor.

Când un membru al unui grup religios social s-a conformat cerințelor grupului, el ar trebui să fie încurajat să se bucure de libertatea religioasă și de faptele experienței religioase. Siguranța unui grup religios depinde de unitatea sa spirituală și nu de uniformitatea sa teologică. Membrii unui grup religios ar trebui să poată să se bucure de libertatea de a gândi liber fără a deveni obligatoriu „liber cugetător”. Mari speranțe sunt îngăduite oricărei Biserici care îl adoră pe Dumnezeu cel viu, care validează fraternitatea oamenilor, și care îndrăznește să-i elibereze pe toți membrii ei de orice constrângere dogmatică.

6. COORDONAREA FILOZOFICĂ

Teologia este studiul acțiunilor și al reacțiilor spiritului uman. Ea nu va putea niciodată deveni o știință, deoarece trebuie să fie întotdeauna mai mult sau mai puțin conjugată cu psihologia în expresia ei personală și cu filozofia în descrierile ei sistematice. Teologia este întotdeauna studiul religiei voastre; studiul religiei altuia este psihologia.

Când omul abordează studiul și observarea universului său din exterior, el dă naștere diverselor științe fizice. Când abordează cercetarea de sine și a universului din interior, el dă naștere teologiei și

103:5.8 (1134.6) It is fatal to man's idealism when he is taught that all of his altruistic impulses are merely the development of his natural herd instincts. But he is ennobled and mightily energized when he learns that these higher urges of his soul emanate from the spiritual forces that indwell his mortal mind.

103:5.9 (1134.7) It lifts man out of himself and beyond himself when he once fully realizes that there lives and strives within him something which is eternal and divine. And so it is that a living faith in the superhuman origin of our ideals validates our belief that we are the sons of God and makes real our altruistic convictions, the feelings of the brotherhood of man.

103:5.10 (1134.8) Man, in his spiritual domain, does have a free will. Mortal man is neither a helpless slave of the inflexible sovereignty of an all-powerful God nor the victim of the hopeless fatality of a mechanistic cosmic determinism. Man is most truly the architect of his own eternal destiny.

103:5.11 (1135.1) But man is not saved or ennobled by pressure. Spirit growth springs from within the evolving soul. Pressure may deform the personality, but it never stimulates growth. Even educational pressure is only negatively helpful in that it may aid in the prevention of disastrous experiences. Spiritual growth is greatest where all external pressures are at a minimum. "Where the spirit of the Lord is, there is freedom." Man develops best when the pressures of home, community, church, and state are least. But this must not be construed as meaning that there is no place in a progressive society for home, social institutions, church, and state.

103:5.12 (1135.2) When a member of a social religious group has complied with the requirements of such a group, he should be encouraged to enjoy religious liberty in the full expression of his own personal interpretation of the truths of religious belief and the facts of religious experience. The security of a religious group depends on spiritual unity, not on theological uniformity. A religious group should be able to enjoy the liberty of freethinking without having to become "freethinkers." There is great hope for any church that worships the living God, validates the brotherhood of man, and dares to remove all creedal pressure from its members.

6. PHILOSOPHIC CO-ORDINATION

103:6.1 (1135.3) Theology is the study of the actions and reactions of the human spirit; it can never become a science since it must always be combined more or less with psychology in its personal expression and with philosophy in its systematic portrayal. Theology is always the study of *your* religion; the study of another's religion is psychology.

103:6.2 (1135.4) When man approaches the study and examination of his universe from the *outside*, he brings into being the various physical sciences; when he approaches the research of himself and the universe

metafizicii. Artă ulterioară a filozofiei se dezvoltă într-un efort de a armoniza numeroasele discordanțe care apar în mod necesar, la prima vedere, între descoperirile și învățăturile acestor două moduri diametral opuse de a studia universul de lucruri și de ființe.

Religia se interesează, din punct de vedere spiritual, de conștiința caracterului interior al experienței umane. Natura spirituală a omului îi oferă ocazia de a întoarce universul din afară către interior. Este deci adevărat că, dacă orice creație este văzută din interiorul experienței personalității, ea pare a fi de natură spirituală.

Atunci când omul inspectează universul în mod analitic cu ajutorul facultăților materiale ale simțurilor lui fizice și al percepțiilor mentale asociate, cosmosul pare să fie mecanic și material-energetic. Această tehnică de studiu a realității constă în întoarcerea universului dinspre interior către exterior.

Un concept filozofic logic și coerent al universului nu poate fi clădit nici pe postulatele materialismului nici pe acelea ale spiritualismului, căci aceste două sisteme de gândire aplicate universal dau prin forța împrejurărilor o imagine deformată despre cosmos, primul având contact cu un univers întors din afară către interior, iar al doilea pricepând natura unui univers dinăuntru către afară. Nici știința nici religia singure nu pot niciodată spera să ajungă, în ele însele și prin ele însele, la o înțelegere adecvată a adevărilor și a relațiilor universale fără a fi călăuzite de filozofia umană și iluminată de revelația divină.

Spiritul interior al omului trebuie, pentru expresia sa și pentru propria sa realizare, să depindă întotdeauna de mecanismul și de tehnica minții. Tot astfel, experiența umană exterioară a realității materiale se bazează pe conștiința mentală a personalității care experimentează. De aceea, experiențele umane spirituale și materiale, interioare și exterioare, sunt întotdeauna în corelație cu funcția minții și condiționate, cât privește realizarea lor conștientă, prin activitatea minții. Omul face experiența materiei în mintea sa. El face experiența realității spirituale în sufletul său, dar devine conștient de această experiență în mintea sa. Intellectul este armonizatorul mereu prezent pentru condiționarea și calificarea totalității experienței umane. Lucrurile-energie și valorile spirituale sunt colorate de interpretarea lor făcută prin procedeele mentale ale conștiinței.

Dificultatea pe care o încercați în a coordona mai armonios știința și religia provine din aceea că voi ignorați complet domeniul intermediar al lumii morontiale a ființelor și a lucrurilor. Universul local cuprinde trei grade, sau stadii, de manifestare a realității: materia, morontia și spiritul. Aproximarea morontială aplanează toate divergențele dintre descoperirile științelor fizice și funcționarea spiritului religiei. Rațiunea este tehnica de comprehensiune a științelor; credința este tehnica de clarviziune a religiei; mota este tehnica nivelului morontial. Mota este o sensibilitate la realitatea supramaterială care începe să compenseze o credință nedesăvârșită; ea are drept substanță cunoașterea-rațiune și drept esență credința-clarviziune. Mota este o reconciliere suprafilozofică a percepțiilor divergente ale realității care nu poate fi atinsă de personalitățile materiale; ea este întemeiată în

from the *inside*, he gives origin to theology and metaphysics. The later art of philosophy develops in an effort to harmonize the many discrepancies which are destined at first to appear between the findings and teachings of these two diametrically opposite avenues of approaching the universe of things and beings.

103:6.3 (1135.5) Religion has to do with the spiritual viewpoint, the awareness of the *insideness* of human experience. Man's spiritual nature affords him the opportunity of turning the universe outside in. It is therefore true that, viewed exclusively from the insideness of personality experience, all creation appears to be spiritual in nature.

103:6.4 (1135.6) When man analytically inspects the universe through the material endowments of his physical senses and associated mind perception, the cosmos appears to be mechanical and energy-material. Such a technique of studying reality consists in turning the universe inside out.

103:6.5 (1135.7) A logical and consistent philosophic concept of the universe cannot be built up on the postulations of either materialism or spiritism, for both of these systems of thinking, when universally applied, are compelled to view the cosmos in distortion, the former contacting with a universe turned inside out, the latter realizing the nature of a universe turned outside in. Never, then, can either science or religion, in and of themselves, standing alone, hope to gain an adequate understanding of universal truths and relationships without the guidance of human philosophy and the illumination of divine revelation.

103:6.6 (1136.1) Always must man's inner spirit depend for its expression and self-realization upon the mechanism and technique of the mind. Likewise must man's outer experience of material reality be predicated on the mind consciousness of the experiencing personality. Therefore are the spiritual and the material, the inner and the outer, human experiences always correlated with the mind function and conditioned, as to their conscious realization, by the mind activity. Man experiences matter in his mind; he experiences spiritual reality in the soul but becomes conscious of this experience in his mind. The intellect is the harmonizer and the ever-present conditioner and qualifier of the sum total of mortal experience. Both energy-things and spirit values are colored by their interpretation through the mind media of consciousness.

103:6.7 (1136.2) Your difficulty in arriving at a more harmonious co-ordination between science and religion is due to your utter ignorance of the intervening domain of the morontia world of things and beings. The local universe consists of three degrees, or stages, of reality manifestation: matter, morontia, and spirit. The morontia angle of approach erases all divergence between the findings of the physical sciences and the functioning of the spirit of religion. Reason is the understanding technique of the sciences; faith is the insight technique of religion; mota is the technique of the morontia level. Mota is a supermaterial reality sensitivity which is beginning to compensate incomplete growth, having for its substance knowledge-reason and for its essence faith-insight. Mota is a superphilosophical reconciliation of divergent reality perception which is nonattainable by material personalities; it is predicated, in part, on the

parte pe experiența de a fi supraviețuit vieții materiale în carne. Însă mulți muritori au recunoscut că erau doritori să posede o metodă pentru concilierea efectelor reciproce din domeniile larg separate de știință și de religie. Metafizica este rezultatul zadarnicelor eforturi omenești pentru a trece peste această prăpastie recunoscută, însă metafizica omenească a adus mai multă confuzie decât lumină. Metafizica reprezintă efortul bine intenționat, dar inutil, al omului de a compensa absența motei morontiale.

Metafizica se revelează ca un eșec; cât despre mota, oamenii nu o pot percepe. Revelația este singura tehnică pentru a compensa, în lumea materială, absența sensibilității la adevărul pe care îl aduce mota. Revelația clarifică cu autoritate dezordinea metafizicii dezvoltate prin raționament pe o planetă evolutivă.

Știința este încercarea omului de a studia mediul lui fizic, lumea energiei-materii; religia este experiența omului cu cosmosul valorilor spirituale; filozofia este dezvoltată de efortul mental al omului pentru organizarea și corelarea descoperirilor acestor concepte larg separate, pentru a obține ceva de felul unei atitudini raționale și unificate față de cosmos. Filozofia, clarificată de revelație, funcționează în mod acceptabil în absența motei și în prezența prăbușirii și a falimentului raționamentului uman substituit pentru mota - metafizica.

Omul primitiv nu face diferență între nivelul energiei și cel al spiritului. Oamenii rasei violet și succesorii lor andiți au fost cei care au încercat, cei dintâi, să separe factorii matematici de factorii volitivi. Oamenii civilizați au mers din ce în ce mai aproape, pe urmele grecilor primitivi și a sumerienilor, care făceau distincție între însușeț și neînsușeț. Pe măsură ce civilizația va progresa, filozofia va trebui să umple abisurile tot mai vaste dintre conceptul de spirit și conceptul de energie. Dar, în timpul din spațiu, aceste divergențe sunt unificate în Suprem.

Știința trebuie întotdeauna să se întemeieze pe rațiune, deși imaginația și ipotezele o ajută să își extindă frontierele. Religia va depinde veșnic de credință, deși rațiunea are o influență stabilizatoare și este un servitor util. Au existat întotdeauna și vor exista întotdeauna interpretări înșelătoare ale fenomenelor lumii naturale și ale lumii spirituale, numite pe nedrept științe și religii.

Plecând de la înțelegerea incompletă a științei, de la slaba ei întemeiere pe religie și de la încercările sale eșuate din metafizică, omul a încercat să-și construiască formulele de filozofie. Într-adevăr, omul modern ar construi o filozofie valabilă și atrăgătoare despre sine însuși și despre universul lui, cu condiția ca indispensabila și foarte importanta legătură metafizică dintre lumile materiei și ale spiritului să nu fie ruptă, metafizica revelându-se incapabilă să arunce o punte peste abisul morontial dintre domeniul fizic și domeniul spiritual. Omului modern îi lipsește conceptul de minte morontială și de materie morontială, iar revelația este singura tehnică pentru a remedia această carență de date conceptuale de care omul are o nevoie urgentă pentru a edifica o filozofie logică a universului și pentru a ajunge să înțeleagă într-un mod satisfăcător locul sigur și cert pe care îl ocupă în acest univers.

Revelația este singura speranță a omului evolutiv de a astupa abisul morontial. Fără ajutorul motei,

experience of having survived the material life of the flesh. But many mortals have recognized the desirability of having some method of reconciling the interplay between the widely separated domains of science and religion; and metaphysics is the result of man's unavailing attempt to span this well-recognized chasm. But human metaphysics has proved more confusing than illuminating. Metaphysics stands for man's well-meant but futile effort to compensate for the absence of the mota of morontia.

103:6.8 (1136.3) Metaphysics has proved a failure; mota, man cannot perceive. Revelation is the only technique which can compensate for the absence of the truth sensitivity of mota in a material world. Revelation authoritatively clarifies the muddle of reason-developed metaphysics on an evolutionary sphere.

103:6.9 (1136.4) Science is man's attempted study of his physical environment, the world of energy-matter; religion is man's experience with the cosmos of spirit values; philosophy has been developed by man's mind effort to organize and correlate the findings of these widely separated concepts into something like a reasonable and unified attitude toward the cosmos. Philosophy, clarified by revelation, functions acceptably in the absence of mota and in the presence of the breakdown and failure of man's reason substitute for mota — metaphysics.

103:6.10 (1136.5) Early man did not differentiate between the energy level and the spirit level. It was the violet race and their Andite successors who first attempted to divorce the mathematical from the volitional. Increasingly has civilized man followed in the footsteps of the earliest Greeks and the Sumerians who distinguished between the inanimate and the animate. And as civilization progresses, philosophy will have to bridge ever-widening gulfs between the spirit concept and the energy concept. But in the time of space these divergencies are at one in the Supreme.

103:6.11 (1137.1) Science must always be grounded in reason, although imagination and conjecture are helpful in the extension of its borders. Religion is forever dependent on faith, albeit reason is a stabilizing influence and a helpful handmaid. And always there have been, and ever will be, misleading interpretations of the phenomena of both the natural and the spiritual worlds, sciences and religions falsely so called.

103:6.12 (1137.2) Out of his incomplete grasp of science, his faint hold upon religion, and his abortive attempts at metaphysics, man has attempted to construct his formulations of philosophy. And modern man would indeed build a worthy and engaging philosophy of himself and his universe were it not for the breakdown of his all-important and indispensable metaphysical connection between the worlds of matter and spirit, the failure of metaphysics to bridge the morontia gulf between the physical and the spiritual. Mortal man lacks the concept of morontia mind and material; and *revelation* is the only technique for atoning for this deficiency in the conceptual data which man so urgently needs in order to construct a logical philosophy of the universe and to arrive at a satisfying understanding of his sure and settled place in that universe.

103:6.13 (1137.3) Revelation is evolutionary man's only hope of bridging the morontia gulf. Faith and reason, unaided

credința și rațiunea nu pot nici concepe nici construi un univers logic. Fără clarviziunea motei, muritorul nu poate discerne nici bunătaea, nici dragostea, nici adevărul în fenomenele lumii materiale.

Când filozofia umană tinde puternic spre lumea materiei, ea devine raționalistă sau naturalistă. Când filozofia se înclină cu precădere spre nivelul spiritual ea devine idealistă și chiar mistică. Când filozofia are nefericirea de a se sprijini pe metafizică, ea devine inevitabil sceptică, încurcată. În trecut, cele mai multe evaluări intelectuale și ale cunoștințelor umane au suferit una dintre aceste trei deformări de percepție. Filozofia nu îndrăznește să emită interpretările ei despre realitate în mod liniar, la fel ca logica. Ea trebuie întotdeauna să țină cont de simetria eliptică a realității și de curbura esențială a tuturor conceptelor despre relații.

Filozofia cea mai elevată pe care omul muritor o poate atinge trebuie să fie logic bazată pe rațiunea științei, pe credința religiei și pe clarviziunea adevărului oferit de revelație. Prin această uniune, omul poate compensa întrucâtva neputința sa de a dezvolta o metafizică adecvată și inapținutudinea sa de a înțelege mota morontiei.

7. ȘTIINȚA ȘI RELIGIA

Știința este susținută de rațiune, religia de credință. Deși credința nu se fondează pe rațiune, ea este rațională, și, cu toate că este independentă de logică, ea este totuși încurajată de o logică sănătoasă. Nici chiar o filozofie ideală nu poate hrăni credința; într-adevăr, împreună cu știința, credința reprezintă însăși sursa unei asemenea filozofii. Credința, clarviziunea religioasă a oamenilor, nu poate fi propovăduită cu certitudine decât prin revelație; ea nu poate fi sporită cu certitudine decât prin experiența personală a muritorilor, cu prezența Ajustorului spiritual al lui Dumnezeu care este spirit.

Adevărata mântuire este tehnica de evoluție divină a mentalului uman de la identificarea cu materia, trecând prin tărâmurile legăturii morontiale, până la statutul universal superior de corelare spirituală. La fel cum, în evoluția terestră, instinctul intuitiv precede apariția cunoașterii sprijinite pe rațiune, tot astfel și manifestarea clarviziunii spirituale intuitive lasă să se întrevadă apariția ulterioară a rațiunii și a experienței morontiale, iar apoi spirituale, în programul divin al evoluției celeste, al cărui rol este de a transmuta potențialele omului temporal în actualele și în divinitatea omului etern, un finalitar al Paradisului.

Pe măsură ce un ascendent se avântă spre interior și spre Paradis pentru a dobândi experiența lui Dumnezeu, el se avântă și spre exterior și spre spațiu pentru a înțelege, în termeni de energie, cosmosul material. Progresul științei nu se limitează la viața terestră a omului; experiența lui ascensională din univers și din supraunivers va fi, într-o mare măsură, studiul transmutărilor de energie și al metamorfozelor materiei. Dumnezeu este spirit, dar Deitatea este unitate, iar unitatea deității nu înglobează numai valorile spirituale ale Tatălui universal și ale Fiului Etern, ci ea este de asemenea instruită de faptele energetice ale Controlorului Universal și de Insula Paradisului. Cât

by mota, cannot conceive and construct a logical universe. Without the insight of mota, mortal man cannot discern goodness, love, and truth in the phenomena of the material world.

^{103:6.14 (1137.4)} When the philosophy of man leans heavily toward the world of matter, it becomes rationalistic or *naturalistic*. When philosophy inclines particularly toward the spiritual level, it becomes *idealistic* or even mystical. When philosophy is so unfortunate as to lean upon metaphysics, it unfailingly becomes *skeptical*, confused. In past ages, most of man's knowledge and intellectual evaluations have fallen into one of these three distortions of perception. Philosophy dare not project its interpretations of reality in the linear fashion of logic; it must never fail to reckon with the elliptic symmetry of reality and with the essential curvature of all relation concepts.

^{103:6.15 (1137.5)} The highest attainable philosophy of mortal man must be logically based on the reason of science, the faith of religion, and the truth insight afforded by revelation. By this union man can compensate somewhat for his failure to develop an adequate metaphysics and for his inability to comprehend the mota of the morontia.

7. SCIENCE AND RELIGION

^{103:7.1 (1137.6)} Science is sustained by reason, religion by faith. Faith, though not predicated on reason, is reasonable; though independent of logic, it is nonetheless encouraged by sound logic. Faith cannot be nourished even by an ideal philosophy; indeed, it is, with science, the very source of such a philosophy. Faith, human religious insight, can be surely instructed only by revelation, can be surely elevated only by personal mortal experience with the spiritual Adjuster presence of the God who is spirit.

^{103:7.2 (1137.7)} True salvation is the technique of the divine evolution of the mortal mind from matter identification through the realms of morontia liaison to the high universe status of spiritual correlation. And as material intuitive instinct precedes the appearance of reasoned knowledge in terrestrial evolution, so does the manifestation of spiritual intuitive insight presage the later appearance of morontia and spirit reason and experience in the supernal program of celestial evolution, the business of transmuting the potentials of man the temporal into the actuality and divinity of man the eternal, a Paradise finaliter.

^{103:7.3 (1138.1)} But as ascending man reaches inward and Paradiseward for the God experience, he will likewise be reaching outward and spaceward for an energy understanding of the material cosmos. The progression of science is not limited to the terrestrial life of man; his universe and superuniverse ascension experience will to no small degree be the study of energy transmutation and material metamorphosis. God is spirit, but Deity is unity, and the unity of Deity not only embraces the spiritual values of the Universal Father and the Eternal Son but is also cognizant of the energy facts of the Universal Controller and the Isle of Paradise, while these two phases of universal reality are perfectly

despre aceste ultime două faze ale realității universale, ele sunt perfect legate în relațiile mentale ale Autorului Asociat și unificate pe nivelul finit în Deitatea emergentă a Ființei Supreme.

Uniunea atitudinii științifice și a clarviziunii religioase prin intermediul filozofiei experimentale face parte din lunga experiență umană de ascensiune în Paradis. Aproximările matematice și certitudinile clarviziunii au avut întotdeauna nevoie de funcția armonizatoare a logicii mentale, pe toate nivelele de experiență inferioare realizării maxime a Supremului.

Dar logica nu va reuși niciodată să armonizeze descoperirile științei și viziunile de ansamblu ale religiei decât dacă personalitățile, sub cele două aspecte ale lor, științific și religios, nu sunt dominate de adevăr și sincer doritoare să-l urmeze oriunde va conduce, fără să-i pese de concluziile la care ar putea ajunge.

Logica este tehnica filozofiei, metoda sa de expresie. În domeniul adevăratei științe, rațiunea este întotdeauna sensibilă la logica autentică. În domeniul adevăratei religii, credința este întotdeauna logică dacă te bazezi pe punctul de vedere interior, deși ea poate să pară complet lipsită de fundament dacă te plasezi în punctul de vedere exterior al metodei științifice. Din exterior, privind către interior, universul poate să pară material; din interior, privind către exterior, același univers pare să fie în întregime spiritual. Rațiunea se trage din conștiința materială, iar credința provine din conștiința spirituală. Dar, prin intermediul unei filozofii reîntărite de revelație, logica poate să confirme punctele de vedere, atât cel exterior cât și cel interior, și să stabilizeze astfel deopotrivă știința și religia. Astfel, prin contact comun cu logica filozofiei, știința și religia pot să se tolereze reciproc tot mai bine și să devină tot mai puțin sceptice.

În cursul dezvoltării lor, știința și religia au ambele nevoie de o autocritică mai tăioasă și mai cutezătoare, de o conștiință sporită a nedesăvârșirii statutului lor evolutiv. În știință, ca și în religie, învățătorii au adesea mult prea multă încredere în ei înșiși, și sunt prea dogmatici. Știința și religia nu pot face autocritica decât a faptelor care le privesc. Din momentul când ele se îndepărtează de stadiul faptelor, rațiunea abdică sau altfel degenerază rapid într-un acord de falsă logică.

Adevărul - o comprehensiune a relațiilor cosmice, a faptelor universale și a valorilor spirituale - este cel mai bine înțeles cu ajutorul Spiritului Adevărului, și prin revelație poate să fie cel mai bine criticat. Dar revelația nu făurește nici vreo știință, nici vreo religie; funcțiunea ei este aceea de a coordona știința și religia cu adevărul realității. În absența revelației, sau nereușind să accepte sau să înțeleagă, omul muritor a recurs întotdeauna la zadarnicele lui încercări de metafizică, aceasta fiind singurul substitut omenesc pentru revelația adevărului sau pentru mota personalității morontiale.

Știința lumii materiale îngăduie omului să controleze și, într-o oarecare măsură, să domine mediul său înconjurător fizic. Religia experienței spirituale este sursa îndemnului la fraternitate care îngăduie oamenilor să trăiască împreună în complexitățile civilizației unei ere științifice. Metafizica, dar cu siguranță mai mult revelația, oferă un teren de întâlnire pentru descoperirile științei și ale religiei; ea face posibilă încercarea umană de a lega din nou logic

correlated in the mind relationships of the Conjoint Actor and unified on the finite level in the emerging Deity of the Supreme Being.

103:7.4 (1138:2) The union of the scientific attitude and the religious insight by the mediation of experiential philosophy is part of man's long Paradise-ascension experience. The approximations of mathematics and the certainties of insight will always require the harmonizing function of mind logic on all levels of experience short of the maximum attainment of the Supreme.

103:7.5 (1138:3) But logic can never succeed in harmonizing the findings of science and the insights of religion unless both the scientific and the religious aspects of a personality are truth dominated, sincerely desirous of following the truth wherever it may lead regardless of the conclusions which it may reach.

103:7.6 (1138:4) Logic is the technique of philosophy, its method of expression. Within the domain of true science, reason is always amenable to genuine logic; within the domain of true religion, faith is always logical from the basis of an inner viewpoint, even though such faith may appear to be quite unfounded from the inlooking viewpoint of the scientific approach. From outward, looking within, the universe may appear to be material; from within, looking out, the same universe appears to be wholly spiritual. Reason grows out of material awareness, faith out of spiritual awareness, but through the mediation of a philosophy strengthened by revelation, logic may confirm both the inward and the outward view, thereby effecting the stabilization of both science and religion. Thus, through common contact with the logic of philosophy, may both science and religion become increasingly tolerant of each other, less and less skeptical.

103:7.7 (1138:5) What both developing science and religion need is more searching and fearless self-criticism, a greater awareness of incompleteness in evolutionary status. The teachers of both science and religion are often altogether too self-confident and dogmatic. Science and religion can only be self-critical of their facts. The moment departure is made from the stage of facts, reason abdicates or else rapidly degenerates into a consort of false logic.

103:7.8 (1138:6) The truth — an understanding of cosmic relationships, universe facts, and spiritual values — can best be had through the ministry of the Spirit of Truth and can best be criticized by *revelation*. But revelation originates neither a science nor a religion; its function is to co-ordinate both science and religion with the truth of reality. Always, in the absence of revelation or in the failure to accept or grasp it, has mortal man resorted to his futile gesture of metaphysics, that being the only human substitute for the revelation of truth or for the mota of morontia personality.

103:7.9 (1139:1) The science of the material world enables man to control, and to some extent dominate, his physical environment. The religion of the spiritual experience is the source of the fraternity impulse which enables men to live together in the complexities of the civilization of a scientific age. Metaphysics, but more certainly revelation, affords a common meeting ground for the discoveries of both science and religion and makes possible the human attempt logically to correlate

aceste domenii de gândire separate, dar interdependente, într-o filozofie bine echilibrată, marcată de stabilitate științifică și de certitudine religioasă.

În stadiul muritor, nimic nu se poate dovedi la modul absolut; știința și religia sunt amândouă fondate pe ipoteze. Pe nivelul morontial, postulatele științei și ale religiei sunt susceptibile de a fi parțial dovedite prin logica motei. Pe nivelul spiritual al statutului maxim, necesitatea unei dovezi finite dispare treptat înaintea experienței efective a realității, și în prezența realității. Dar, chiar și atunci, multe lucruri de dincolo de finit rămân nedovedite.

Toate diviziunile gândirii umane se întemeiază pe anumite ipoteze care, în ciuda absenței dovezilor, sunt acceptate prin sensibilitatea la realitate, inerentă facultăților mentale umane. Știința întreprinde cariera sa de raționament atât de lăudată presupunând realitatea a trei lucruri: materia, mișcarea și viața. Religia începe prin ipoteza asupra validității a trei lucruri: mintea, spiritul și universul - Ființa Supremă.

Știința devine domeniul de gândire al matematicii, al energiei și al materiei temporare din spațiu. Religia nu pretinde să se ocupe numai de spiritul temporar și finit, ci și de spiritul eternității și al supremației. Numai printr-o lungă experiență a motei aceste două moduri extreme de a percepe universul pot fi făcute să furnizeze interpretări analoge asupra originilor, a funcțiilor, a relațiilor, a realităților și a destinelor. Prin intrarea în circuitul celor Șapte Maeștri Spirite este armonizată la maximum divergența dintre energie și spirit. Prima unificare a acestei divergențe are loc în Deitatea Supremă, iar unitatea ei de finalitate se realizează în infinitatea Primei Surse-Centru, EU SUNT-ul.

Rațiunea este actul de recunoaștere a concluziilor conștiinței cu privire la experiența din și cu lumea fizică de energie și de materie. Credința este actul de recunoaștere a validității conștiinței spirituale - lucru nesusceptibil de a fi omenește dovedit pe altă cale. Logica este progresul sintetic al unității dintre credință și rațiune în căutarea adevărului; ea se întemeiază pe facultățile mentale constitutive ale muritorilor, recunoașterea înăscută a lucrurilor, a semnificațiilor și a valorilor.

Prezența Ajustorului Gândirii aduce o dovadă efectivă a realității spirituale. Cu toate acestea, validitatea acestei prezențe nu este demonstrabilă lumii externe, ci numai celui care face experiența acestei prezențe interioare a lui Dumnezeu. Conștiința de a avea un Ajustor se întemeiază pe receptarea intelectuală a adevărului, pe percepția supramentală a bunății și pe motivația personalității de a iubi.

Știința descoperă lumea materială, religia o evaluează, iar filozofia încearcă să interpreteze semnificațiile ei coordonând punctul de vedere material științific cu conceptul spiritual religios. Cu toate acestea, istoria este un domeniu în care știința și religia s-ar putea să nu se pună în deplin de acord niciodată.

8. FILOZOFIA ȘI RELIGIA

Cu toate că știința și filozofia pot ambele admite probabilitatea lui Dumnezeu prin rațiunea și prin logica lor, numai un om condus de spirit în experiența sa

these separate but interdependent domains of thought into a well-balanced philosophy of scientific stability and religious certainty.

103:7.10 (1139.2) In the mortal state, nothing can be absolutely proved; both science and religion are predicated on assumptions. On the morontia level, the postulates of both science and religion are capable of partial proof by *mota* logic. On the spiritual level of maximum status, the need for finite proof gradually vanishes before the actual experience of and with reality; but even then there is much beyond the finite that remains unproved.

103:7.11 (1139.3) All divisions of human thought are predicated on certain assumptions which are accepted, though unproved, by the constitutive reality sensitivity of the mind endowment of man. Science starts out on its vaunted career of reasoning by *assuming* the reality of three things: matter, motion, and life. Religion starts out with the assumption of the validity of three things: mind, spirit, and the universe — the Supreme Being.

103:7.12 (1139.4) Science becomes the thought domain of mathematics, of the energy and material of time in space. Religion assumes to deal not only with finite and temporal spirit but also with the spirit of eternity and supremacy. Only through a long experience in *mota* can these two extremes of universe perception be made to yield analogous interpretations of origins, functions, relations, realities, and destinies. The maximum harmonization of the energy-spirit divergence is in the encirclement of the Seven Master Spirits; the first unification thereof, in the Deity of the Supreme; the finality unity thereof, in the infinity of the First Source and Center, the I AM.

103:7.13 (1139.5) *Reason* is the act of recognizing the conclusions of consciousness with regard to the experience in and with the physical world of energy and matter. *Faith* is the act of recognizing the validity of spiritual consciousness — something which is incapable of other mortal proof. *Logic* is the synthetic truth-seeking progression of the unity of faith and reason and is founded on the constitutive mind endowments of mortal beings, the innate recognition of things, meanings, and values.

103:7.14 (1139.6) There is a real proof of spiritual reality in the presence of the Thought Adjuster, but the validity of this presence is not demonstrable to the external world, only to the one who thus experiences the indwelling of God. The consciousness of the Adjuster is based on the intellectual reception of truth, the supermind perception of goodness, and the personality motivation to love.

103:7.15 (1139.7) Science discovers the material world, religion evaluates it, and philosophy endeavors to interpret its meanings while co-ordinating the scientific material viewpoint with the religious spiritual concept. But history is a realm in which science and religion may never fully agree.

8. PHILOSOPHY AND RELIGION

103:8.1 (1140.1) Although both science and philosophy may assume the probability of God by their reason and logic, only the personal religious experience of a spirit-led man

religioasă personală poate afirma cu certitudine că această Deitate supremă și personală există. Prin tehnica unei asemenea întrupări a adevărului viu, ipoteza filozofică a probabilității lui Dumnezeu devine o realitate religioasă.

Confuzia cu privire la certitudinea empirică a lui Dumnezeu provine din interpretările și din descrierile neaseamănătoare ale acestei experiențe făcute de indivizi distincți și de oameni de rase diferite. Experimentarea lui Dumnezeu se poate să fie pe deplin valabilă, dar discursurile cu privire la Dumnezeu sunt intelectuale și filozofice, deci divergente și adesea amăgitoare până la a fi pierduți în ele.

Un bărbat bun și nobil poate fi perfect îndrăgostit de soția sa, dar absolut incapabil să treacă într-o manieră satisfăcătoare un examen scris referitor la psihologia dragostei conjugale. Un alt bărbat care își iubește puțin sau nu o iubește deloc pe soarta sa poate să treacă foarte onorabil acest examen. Maniera imperfectă în care cel care iubește percepe adevărata natură a obiectului iubit nu invalidează câtuși de puțin realitatea sau sinceritatea iubirii lui.

Dacă credeți cu adevărat în Dumnezeu - dacă îl cunoașteți și îl iubiți prin credință - nu îngăduiți în nici un fel ca realitatea acestei experiențe să fie minimalizată sau depreciață prin insinuările dubitative ale științei, prin tertipurile logicii, prin postulatele filozofiei sau prin subtilele sugestii ale sufletelor bine intenționate care ar vrea să creeze o religie fără Dumnezeu.

Certitudinea persoanei religioase care îl cunoaște pe Dumnezeu nu ar trebui să fie tulburată de incertitudinea materialistilor neîncrezători. Mai degrabă credința profundă și certitudinea neclintită a credinciosului bazat pe experiență sunt cele ce ar trebui să lanseze o puternică provocare incertitudinii necredincioșilor.

Pentru a face maximum de servicii științei și religiei, filozofia ar trebui să evite cele două extreme, materialismul și panteismul. Numai o filozofie care recunoaște realitatea personalității - permanența în prezența schimbării - poate să aibă o valoare morală pentru om și să se servească de legătura dintre teoriile științei materiale și cele ale religiei spirituale. Revelația vine să compenseze slăbiciunile filozofiei în evoluție.

9. ESENȚA RELIGIEI

Teologia se ocupă de conținutul intelectual al religiei; metafizica (revelația) tratează aspectele ei filozofice. Experiența religioasă este conținutul spiritual al religiei. Experiența spirituală a religiei personale rămâne autentică și valabilă în ciuda fanteziilor mitologice și a iluziilor psihologice ale conținutului intelectual al religiei, în ciuda ipotezelor eronate ale metafizicii și a tehnicilor de auto-înșelare, în ciuda deformărilor politice și a travestițiilor socio-economice ale conținutului filozofic al religiei.

Religia nu se referă numai la modurile de a gândi, ci și la modurile de a simți, de a acționa și de a trăi. Gândirea este cea mai strâns legată de viața materială; ea ar trebui în principal, dar nu complet, să fie dominată de rațiune și de faptele științei; ea ar trebui să fie

can affirm the certainty of such a supreme and personal Deity. By the technique of such an incarnation of living truth the philosophic hypothesis of the probability of God becomes a religious reality.

103:8.2 (1140.2) The confusion about the experience of the certainty of God arises out of the dissimilar interpretations and relations of that experience by separate individuals and by different races of men. The experiencing of God may be wholly valid, but the discourse *about* God, being intellectual and philosophical, is divergent and oftentimes confusingly fallacious.

103:8.3 (1140.3) A good and noble man may be consummately in love with his wife but utterly unable to pass a satisfactory written examination on the psychology of marital love. Another man, having little or no love for his spouse, might pass such an examination most acceptably. The imperfection of the lover's insight into the true nature of the beloved does not in the least invalidate either the reality or sincerity of his love.

103:8.4 (1140.4) If you truly believe in God — by faith know him and love him — do not permit the reality of such an experience to be in any way lessened or detracted from by the doubting insinuations of science, the caviling of logic, the postulates of philosophy, or the clever suggestions of well-meaning souls who would create a religion without God.

103:8.5 (1140.5) The certainty of the God-knowing religionist should not be disturbed by the uncertainty of the doubting materialist; rather should the uncertainty of the unbeliever be mightily challenged by the profound faith and unshakable certainty of the experiential believer.

103:8.6 (1140.6) Philosophy, to be of the greatest service to both science and religion, should avoid the extremes of both materialism and pantheism. Only a philosophy which recognizes the reality of personality — permanence in the presence of change — can be of moral value to man, can serve as a liaison between the theories of material science and spiritual religion. Revelation is a compensation for the frailties of evolving philosophy.

9. THE ESSENCE OF RELIGION

103:9.1 (1140.7) Theology deals with the intellectual content of religion, metaphysics (revelation) with the philosophic aspects. Religious experience *is* the spiritual content of religion. Notwithstanding the mythologic vagaries and the psychologic illusions of the intellectual content of religion, the metaphysical assumptions of error and the techniques of self-deception, the political distortions and the socioeconomic perversions of the philosophic content of religion, the spiritual experience of personal religion remains genuine and valid.

103:9.2 (1140.8) Religion has to do with feeling, acting, and living, not merely with thinking. Thinking is more closely related to the material life and should be in the main, but not altogether, dominated by reason and the facts of science and, in its nonmaterial reaches toward the spirit

dominată de adevăr în extinderile ei imateriale către domeniile spiritului. Oricare ar fi iluziile și erorile teologiei voastre, religia voastră poate să fie întru-totul autentică și veșnic adevărată.

Budismul în forma sa originală este una dintre cele mai bune religii fără Dumnezeu care au apărut în toată istoria evolutivă a Urantiei, cu toate că această credință nu a rămas atee în cursul dezvoltării sale. Religia fără credință este o contradicție. Religia fără Dumnezeu este o incompatibilitate filozofică și o absurditate intelectuală.

Originea magică și mitologică a religiei naturale nu invalidează nici realitatea, nici adevărul religiilor ulterioare ale revelației, nici perfectă evanghelie salvatoare a religiei lui Isus. Viața și învățăturile lui Isus au despusat definitiv religia de superstițiile magiei, de iluziile mitologiei, precum și de sclavia dogmatismului tradițional. Însă magia și mitologia primitive pregătiseră foarte eficient calea unei religii ulterioare și superioare, admitând existența și realitatea valorilor și ființelor supramateriale.

Cu toate că experiența religioasă este un fenomen subiectiv pur spiritual, această experiență comportă o atitudine de credință pozitivă și vie față de domeniile cele mai elevate ale realității obiective universale. Idealul filozofiei religioase este o credință-încredere capabilă să-l facă pe om să depindă fără rezerve de iubirea absolută a Tatălui infinit al universului universurilor. Această autentică experiență religioasă transcende de departe obiectivarea filozofică a dorințelor idealiste; ea consideră efectiv mântuirea ca dobândită, și se ocupă numai de a învăța și de a face voia Tatălui Paradisului. Această religie are drept semne credința într-un Dumnezeu suprem, speranța unei supraviețuiri veșnice și iubirea, mai ales iubirea semenilor.

Atunci când teologia domină religia, religia moare; ea devine o doctrină în loc de a fi viață. Misiunea teologiei constă numai în a facilita conștiința unei experiențe spirituale personale. Teologia constituie efortul religios de a defini, a clarifica, a expune și a justifica pretențiile bazate pe experiență ale religiei care, în ultimă analiză, nu pot fi validate decât printr-o credință vie. În filozofia superioară a universului, înțelegerea ca și rațiunea se alătură credinței. Rațiunea, înțelegerea și credința sunt înfăptuirile umane cele mai elevate. Rațiunea îl ajută pe om să pătrundă în lumea faptelor, a lucrurilor; înțelegerea îl ajută să pătrundă în lumea adevărului, a relațiilor; credința îl inițiază în lumea divinității, a experienței spirituale.

Credința duce cu sine de bunăvoie rațiunea atât de departe pe cât poate rațiunea să ducă; credința își continuă apoi drumul cu înțelegere până la deplina sa limită filozofică; după aceea, ea îndrăznește să se lanseze în călătoria fără limite și fără sfârșit a universului, în singura tovărășie a ADEVĂRULUI.

Știința (cunoașterea) se întemeiază pe ipoteza inerentă (spiritul ajutător) că rațiunea este valabilă, că universul este susceptibil de a fi înțeles. Filozofia (comprehensiunea coordonată) se întemeiază pe ipoteza inerentă (spiritul înțelepciunii) că înțelepciunea este valabilă, că este posibil ca ea să coordoneze universul material cu cel spiritual. Religia (adevărul experienței spirituale personale) se bazează pe ipoteza inerentă (Ajustorul Gândirii) că credința este valabilă, că Dumnezeu este susceptibil de a fi cunoscut și atins.

realms, by truth. No matter how illusory and erroneous one's theology, one's religion may be wholly genuine and everlastingly true.

103:9.3 (1141.1) Buddhism in its original form is one of the best religions without a God which has arisen throughout all the evolutionary history of Urantia, although, as this faith developed, it did not remain godless. Religion without faith is a contradiction; without God, a philosophic inconsistency and an intellectual absurdity.

103:9.4 (1141.2) The magical and mythological parentage of natural religion does not invalidate the reality and truth of the later revelational religions and the consummate saving gospel of the religion of Jesus. Jesus' life and teachings finally divested religion of the superstitions of magic, the illusions of mythology, and the bondage of traditional dogmatism. But this early magic and mythology very effectively prepared the way for later and superior religion by assuming the existence and reality of supermaterial values and beings.

103:9.5 (1141.3) Although religious experience is a purely spiritual subjective phenomenon, such an experience embraces a positive and living faith attitude toward the highest realms of universe objective reality. The ideal of religious philosophy is such a faith-trust as would lead man unqualifiedly to depend upon the absolute love of the infinite Father of the universe of universes. Such a genuine religious experience far transcends the philosophic objectification of idealistic desire; it actually takes salvation for granted and concerns itself only with learning and doing the will of the Father in Paradise. The earmarks of such a religion are: faith in a supreme Deity, hope of eternal survival, and love, especially of one's fellows.

103:9.6 (1141.4) When theology masters religion, religion dies; it becomes a doctrine instead of a life. The mission of theology is merely to facilitate the self-consciousness of personal spiritual experience. Theology constitutes the religious effort to define, clarify, expound, and justify the experiential claims of religion, which, in the last analysis, can be validated only by living faith. In the higher philosophy of the universe, wisdom, like reason, becomes allied to faith. Reason, wisdom, and faith are man's highest human attainments. Reason introduces man to the world of facts, to things; wisdom introduces him to a world of truth, to relationships; faith initiates him into a world of divinity, spiritual experience.

103:9.7 (1141.5) Faith most willingly carries reason along as far as reason can go and then goes on with wisdom to the full philosophic limit; and then it dares to launch out upon the limitless and never-ending universe journey in the sole company of TRUTH.

103:9.8 (1141.6) Science (knowledge) is founded on the inherent (adjutant spirit) assumption that reason is valid, that the universe can be comprehended. Philosophy (co-ordinate comprehension) is founded on the inherent (spirit of wisdom) assumption that wisdom is valid, that the material universe can be co-ordinated with the spiritual. Religion (the truth of personal spiritual experience) is founded on the inherent (Thought Adjuster) assumption that faith is valid, that God can be known and attained.

Deplina realizare a realității vieții omenești constă în consimțământul progresiv de a crede aceste ipoteze ale rațiunii, ale înțelepciunii și ale credinței. O asemenea viață este motivată de adevăr și dominată de iubire, care sunt idealurile realității cosmice obiective ale căror existență nu poate fi demonstrată material.

Odată ce rațiunea recunoaște ceea ce este adevărat și ceea ce este fals, ea dă dovadă de înțelepciune; când înțelepciunea alege între adevărat și fals, între adevăr și eroare, ea demonstrează călăuzirea spiritului. Astfel încât rolul minții, al sufletului și al spiritului sunt întotdeauna strâns unite și funcțional asociate. Rațiunea se ocupă de cunoașterea faptelor; înțelepciunea se ocupă de filozofie și de revelație; credința se ocupă de experiența spirituală vie. Prin adevăr, omul atinge frumusețea, iar prin iubire spirituală, el se înalță la bunătate.

Credința duce la cunoașterea lui Dumnezeu și nu numai la un sentiment mistic de prezență divină. Credința nu trebuie să fie influențată în exces de consecințele ei emotive. Adevărata religie este experiența de a crede și de a ști precum și satisfacția de a simți.

Există, în experiența religioasă, o realitate care este proporțională cu conținutul ei spiritual, și această realitate este transcendentă în raport cu rațiunea, cu știința, cu filozofia, cu înțelepciunea, și cu toate celelalte înfăptuiri umane. Convingerile ce rezultă din această experiență sunt de neclintit; logica vieții religioase desfiide orice contradicție; certitudinea cunoașterii ei este supraumană; satisfacțiile care o însoțesc sunt magnifice divine; curajul este de neînfrânt, devotamentele sunt necondiționale, fidelitățile sunt supreme și destinele sunt finale - veșnice, ultime și universale.

[Prezentat de un Melchizedek din Nebadon]

103:9.9 (1141.7) The full realization of the reality of mortal life consists in a progressive willingness to believe these assumptions of reason, wisdom, and faith. Such a life is one motivated by truth and dominated by love; and these are the ideals of objective cosmic reality whose existence cannot be materially demonstrated.

103:9.10 (1142.1) When reason once recognizes right and wrong, it exhibits wisdom; when wisdom chooses between right and wrong, truth and error, it demonstrates spirit leading. And thus are the functions of mind, soul, and spirit ever closely united and functionally interassociated. Reason deals with factual knowledge; wisdom, with philosophy and revelation; faith, with living spiritual experience. Through truth man attains beauty and by spiritual love ascends to goodness.

103:9.11 (1142.2) Faith leads to knowing God, not merely to a mystical feeling of the divine presence. Faith must not be overmuch influenced by its emotional consequences. True religion is an experience of believing and knowing as well as a satisfaction of feeling.

103:9.12 (1142.3) There is a reality in religious experience that is proportional to the spiritual content, and such a reality is transcendent to reason, science, philosophy, wisdom, and all other human achievements. The convictions of such an experience are unassailable; the logic of religious living is incontrovertible; the certainty of such knowledge is superhuman; the satisfactions are superbly divine, the courage indomitable, the devotions unquestioning, the loyalties supreme, and the destinies final — eternal, ultimate, and universal.

103:9.13 (1142.4) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

Capitolul 104. Creșterea conceptului trinității

⇨ 103

CARTEA URANTIA

105 ⇨

PARTE III. ISTORIA URANTIEI

CAPITOLUL 104

CREȘTEREA CONCEPTULUI TRINITĂȚII

Secțiuni

Introduction

1. Concepte Trinitare Urantiene
2. Unitate Trinitară și pluralitate a Deităților
3. Trinități și Triunități
4. Cele șapte Triunități
5. Triodități

PAPER 104

GROWTH OF THE TRINITY CONCEPT

SECTIONS

Introduction

1. Urantian Trinity Concepts
2. Trinity Unity and Deity Plurality
3. Trinities and Triunities
4. The Seven Triunities
5. Triodities

Introduction

CONCEPTUL Trinității al religiei revelate nu trebuie confundat cu credințele în triade ale religiilor evolutive. Ideile referitoare la triade s-au născut din numeroase relații sugestive, însă mai ales datorită faptului că degetele au trei falange, pentru că sunt necesare cel puțin trei picioare pentru stabiliza un scaun, sau pentru că trei puncte de sprijin permit ridicarea unui cort; mai mult o perioadă destul de lungă, omul primitiv nu a știut să numere, decât până la trei.

În afară de anumite dublete firești, cum ar fi trecut și prezent, zi și noapte, cald și rece, bărbat și femeie, omul are în general tendința să gândească în triade: ieri, azi și mâine; răsărit amiază și apus; tată, mamă și copil. Învingătorului i se oferă trei ovații, morții se îngroapă a treia zi, iar strigoiul este îmblânzit stropind de trei ori cu apă.

Ca o consecință acestor asocieri naturale în experiența umană, triada și-a făcut apariția în religie, și aceasta cu mult înainte ca Trinitatea paradisiacă a Deităților, ori vreunul din reprezentanții ei, să fi fost revelați omenirii. Mai târziu, perșii, hindușii, grecii, egiptenii, babilonienii, romanii, și popoarele scandinave au avut toți zei ce formau triade, însă nici acestea nu au fost trinități autentice. Zeitățile formând triade au avut toate o origine naturală și au apărut într-o perioadă sau alta printre cele mai inteligente popoare ale Urantie. Uneori conceptul unei triade evolutive a fost amestecat cu cel al unei Trinități revelate; în aceste cazuri, este de cele mai multe ori imposibil să se facă distincție între ele.

INTRODUCTION

104:0.1 (1143.1) THE Trinity concept of revealed religion must not be confused with the triad beliefs of evolutionary religions. The ideas of triads arose from many suggestive relationships but chiefly because of the three joints of the fingers, because three legs were the fewest which could stabilize a stool, because three support points could keep up a tent; furthermore, primitive man, for a long time, could not count beyond three.

104:0.2 (1143.2) Aside from certain natural couplets, such as past and present, day and night, hot and cold, and male and female, man generally tends to think in triads: yesterday, today, and tomorrow; sunrise, noon, and sunset; father, mother, and child. Three cheers are given the victor. The dead are buried on the third day, and the ghost is placated by three ablutions of water.

104:0.3 (1143.3) As a consequence of these natural associations in human experience, the triad made its appearance in religion, and this long before the Paradise Trinity of Deities, or even any of their representatives, had been revealed to mankind. Later on, the Persians, Hindus, Greeks, Egyptians, Babylonians, Romans, and Scandinavians all had triad gods, but these were still not true trinities. Triad deities all had a natural origin and have appeared at one time or another among most of the intelligent peoples of Urantia. Sometimes the concept of an evolutionary triad has become mixed with that of a revealed Trinity; in these instances it is often impossible to distinguish one from the other.

1. CONCEPTE TRINITARE URANTIENE

1. URANTIAN TRINITY CONCEPTS

Prima revelație trinitară conducând la înțelegerea Trinității Paradisului a fost făcută de statul-major al Prințului Caligastia cu aproximativ o jumătate de milion de ani în urmă. Acest prim concept asupra Trinității a fost pierdut pentru lume în vremurile nesigure care au urmat rebeliunii planetare.

A doua prezentare a Trinității a fost făcută de Adam și Eva în prima și cea de-a doua grădină. Aceste învățături nu au fost în întregime șterse nici chiar în timpurile lui Machiventa Melchizedek, cu aproximativ treizeci și cinci de mii de ani mai târziu, deoarece conceptul Setiților referitor la Trinitate s-a păstrat atât în Mesopotamia și Egipt, cât și, mai ales, în India, unde a fost perpetuat mult timp ca Agni, zeul tricefal vedic al focului.

A treia prezentare a Trinității a fost făcută de Machiventa Melchizedek, iar doctrina sa a fost simbolizată de trei cercuri concentrice pe care învățatul din Salem le purta pe platoșa sa. Machiventa a găsit însă că este foarte dificil să-i învețe pe beduinii din Palestina despre Tatăl Universal, despre Fiul Etern și despre Spiritul Infinit. Cei mai mulți dintre discipolii săi credeau că Trinitatea constă în trei Prea Înalți Norlatiadek; câțiva concepeau Trinitatea ca fiind formată din Suveranul Sistemului, Tatăl Constelației și Deitatea Creatoare a universului local; și mai puțini dintre ei reușeau să sesizeze, de foarte departe, ideea asocierii paradisiace a Tatălui, Fiului și Spiritului.

Datorită activităților misionarilor din Salem, învățăturile lui Melchizedek despre Trinitate s-au răspândit în cea mai mare parte a Eurasiei și nordului Africii. De cele mai multe ori, este dificil să se facă distincția între triade și trinități în epocile următoare Andite și cele de după Melchizedek, când ambele concepte s-au amestecat și suprapus.

Printre Hinduși, conceptul trinitar s-a înrădăcinat ca Ființă, Inteligență și Fericire. (O concepție hindusă ulterioară a fost aceea a lui Brahama, Shiva și Vishnu.) În timp ce primele descrieri ale Trinității au fost aduse din India de preoții setiți, ideile ulterioare asupra Trinității au fost introduse de misionarii din Salem și dezvoltate de gânditorii nativi ai Indiei printr-o compilare a acestor doctrine cu concepțiile triadelor evolutive.

Credința budistă a dezvoltat două doctrine de natură trinitară: prima, prezentată de Gautama Siddharta, a fost aceea a Învățătorului, a Legii și a Comunității. Ideea ulterioară, care s-a dezvoltat în rândurile discipolilor aparținând ramurilor nordice, îmbrățișa Domnul Suprem, Spiritul Sfânt și Salvatorul Încarnat.

Aceste idei ale hindușilor și ale budiștilor erau postulate trinitare reale, conținând deci ideea unei manifestări triple a unui Dumnezeu monoteist. O concepție trinitară autentică nu este doar o reuniune a trei zei separați.

Evreii aveau noțiuni despre Trinitate prin tradițiile Kenite din perioada lui Melchizedek, însă zelul lor monoteist pentru un singur Dumnezeu, Yahweh, a eclipsat toate aceste învățături într-o asemenea măsură încât, în momentul apariției lui Isus, doctrina elohimilor fusese practic eliminată din teologia iudaică. Mintea ebraică nu putea împăca conceptul trinitar cu credința

104:1.1 (1143.4) The first Urantian revelation leading to the comprehension of the Paradise Trinity was made by the staff of Prince Caligastia about one-half million years ago. This earliest Trinity concept was lost to the world in the unsettled times following the planetary rebellion.

104:1.2 (1143.5) The second presentation of the Trinity was made by Adam and Eve in the first and second gardens. These teachings had not been wholly obliterated even in the times of Machiventa Melchizedek about thirty-five thousand years later, for the Trinity concept of the Sethites persisted in both Mesopotamia and Egypt but more especially in India, where it was long perpetuated in Agni, the Vedic three-headed fire god.

104:1.3 (1143.6) The third presentation of the Trinity was made by Machiventa Melchizedek, and this doctrine was symbolized by the three concentric circles which the sage of Salem wore on his breast plate. But Machiventa found it very difficult to teach the Palestinian Bedouins about the Universal Father, the Eternal Son, and the Infinite Spirit. Most of his disciples thought that the Trinity consisted of the three Most Highs of Norlatiadek; a few conceived of the Trinity as the System Sovereign, the Constellation Father, and the local universe Creator Deity; still fewer even remotely grasped the idea of the Paradise association of the Father, Son, and Spirit.

104:1.4 (1144.1) Through the activities of the Salem missionaries the Melchizedek teachings of the Trinity gradually spread throughout much of Eurasia and northern Africa. It is often difficult to distinguish between the triads and the trinities in the later Andite and the post-Melchizedek ages, when both concepts to a certain extent intermingled and coalesced.

104:1.5 (1144.2) Among the Hindus the trinitarian concept took root as Being, Intelligence, and Joy. (A later Indian conception was Brahma, Siva, and Vishnu.) While the earlier Trinity portrayals were brought to India by the Sethite priests, the later ideas of the Trinity were imported by the Salem missionaries and were developed by the native intellects of India through a compounding of these doctrines with the evolutionary triad conceptions.

104:1.6 (1144.3) The Buddhist faith developed two doctrines of a trinitarian nature: The earlier was Teacher, Law, and Brotherhood; that was the presentation made by Gautama Siddhartha. The later idea, developing among the northern branch of the followers of Buddha, embraced Supreme Lord, Holy Spirit, and Incarnate Savior.

104:1.7 (1144.4) And these ideas of the Hindus and Buddhists were real trinitarian postulates, that is, the idea of a threefold manifestation of a monotheistic God. A true trinity conception is not just a grouping together of three separate gods.

104:1.8 (1144.5) The Hebrews knew about the Trinity from the Kenite traditions of the days of Melchizedek, but their monotheistic zeal for the one God, Yahweh, so eclipsed all such teachings that by the time of Jesus' appearance the Elohim doctrine had been practically eradicated from Jewish theology. The Hebrew mind could not reconcile the trinitarian concept with the

monoteistă într-un Domn Unic, Dumnezeu lui Israel.

Nici practicanții credinței islamice nu au reușit să sesizeze ideea Trinității. Este întotdeauna dificil pentru un monoteism emergent, confruntat cu politeismul, să tolereze trinitarismul. Ideea de trinitate se implementează cel mai bine în religiile cu o tradiție monoteistă solidă, dublată de sulețe doctrinară. Marii monoteiști, evreii și mahomedanii, au găsit dificil faptul de a distinge între adorarea a trei zei - politeism, și trinitarism - adorarea unei Deități într-o manifestare triplă a divinității și personalității.

Isus a transmis apostolilor săi adevărul referitor la persoanele Paradisului Trinității, însă ei au crezut că vorbea la modul figurat și simbolic. Fiind crescut în monoteismul ebraic, ei au găsit dificil faptul de a admite orice credință care părea să intre în contradicție cu conceptul lor dominant despre Yahweh. Primii creștini au moștenit prejudecăți ebraice împotriva conceptului Trinității.

Prima Trinitate a creștinismului a fost proclamată în Antiohia și constă în Dumnezeu, Cuvântul său și Înțelepciunea sa. Paul știa despre Trinitatea Paradisului a Tatălui, Fiului și Spiritului, însă predica rareori pe această temă, nefăcând mențiuni asupra ei decât în câteva scrisori către noile biserici în curs de formare. Chiar și atunci, la fel ca și ceilalți apostoli, Paul îl confunda pe Isus, Fiul Creator al universului local, cu A Doua Persoană a Deității, Fiul Etern din Paradis.

Conceptul creștin al Trinității, care a început să fie admis către sfârșitul primului secol după Christos, cuprindea Tatăl Universal, Fiul Creator din Nebadon și Slujitorul Divin din Salvington - Spiritul Mamă al universului local și consoarta creativă a Fiului Creator.

Din epoca lui Isus și până la publicarea acestor revelații, adevărata identitate a Trinității Paradisului nu a fost cunoscută pe Urantia (cu excepția câtorva persoane, cărora le-a fost special revelată). Cu toate că ideea creștină a Trinității a fost eronată ca fapt, ea era practic adevărată în privința relațiilor spirituale. Ideea nu prezenta neajunsuri decât în implicațiile ei filozofice și în consecințele ei cosmice. Numeroase persoane înzestrate cu o mentalitate cosmică aveau dificultăți în a crede că A Doua Persoană a Deității, al doilea membru al unei Trinități infinite, a sălășluit pe Urantia. În realitate, cu toate că acest lucru este adevărat în spirit, el nu este exact în fapt. Mihailii Creatori încorporează pe deplin divinitatea Fiului Etern, însă ei nu sunt personalitatea absolută.

2. UNITATE TRINITARĂ ȘI PLURALITATE A DEITĂȚII

Monoteismul a apărut ca un protest filozofic împotriva inconsistenței politeismului. El s-a dezvoltat mai întâi prin organizații de tip panteon, cu o compartimentare a activităților supranaturale, apoi prin henoteismul care exaltă un singur zeu aflat deasupra celorlalți și, în cele din urmă, prin excluderea tuturor zeilor, în afara Dumnezeului Unic de valoare finală.

Trinitarismul provine din protestul experiențial

monotheistic belief in the One Lord, the God of Israel.

^{104:1.9 (1144.6)} The followers of the Islamic faith likewise failed to grasp the idea of the Trinity. It is always difficult for an emerging monotheism to tolerate trinitarianism when confronted by polytheism. The trinity idea takes best hold of those religions which have a firm monotheistic tradition coupled with doctrinal elasticity. The great monotheists, the Hebrews and Mohammedans, found it difficult to distinguish between worshipping three gods, polytheism, and trinitarianism, the worship of one Deity existing in a triune manifestation of divinity and personality.

^{104:1.10 (1144.7)} Jesus taught his apostles the truth regarding the persons of the Paradise Trinity, but they thought he spoke figuratively and symbolically. Having been nurtured in Hebraic monotheism, they found it difficult to entertain any belief that seemed to conflict with their dominating concept of Yahweh. And the early Christians inherited the Hebraic prejudice against the Trinity concept.

^{104:1.11 (1144.8)} The first Trinity of Christianity was proclaimed at Antioch and consisted of God, his Word, and his Wisdom. Paul knew of the Paradise Trinity of Father, Son, and Spirit, but he seldom preached about it and made mention thereof in only a few of his letters to the newly forming churches. Even then, as did his fellow apostles, Paul confused Jesus, the Creator Son of the local universe, with the Second Person of Deity, the Eternal Son of Paradise.

^{104:1.12 (1144.9)} The Christian concept of the Trinity, which began to gain recognition near the close of the first century after Christ, was comprised of the Universal Father, the Creator Son of Nebadon, and the Divine Minister of Salvington — Mother Spirit of the local universe and creative consort of the Creator Son.

^{104:1.13 (1145.1)} Not since the times of Jesus has the factual identity of the Paradise Trinity been known on Urantia (except by a few individuals to whom it was especially revealed) until its presentation in these revelatory disclosures. But though the Christian concept of the Trinity erred in fact, it was practically true with respect to spiritual relationships. Only in its philosophic implications and cosmological consequences did this concept suffer embarrassment: It has been difficult for many who are cosmic minded to believe that the Second Person of Deity, the second member of an infinite Trinity, once dwelt on Urantia; and while in spirit this is true, in actuality it is not a fact. The Michael Creators fully embody the divinity of the Eternal Son, but they are not the absolute personality.

2. TRINITY UNITY AND DEITY PLURALITY

^{104:2.1 (1145.2)} Monotheism arose as a philosophic protest against the inconsistency of polytheism. It developed first through pantheon organizations with the departmentalization of supernatural activities, then through the henotheistic exaltation of one god above the many, and finally through the exclusion of all but the One God of final value.

^{104:2.2 (1145.3)} Trinitarianism grows out of the experiential protest against the impossibility of conceiving the

împotriva imposibilității de a concepe unitatea unei Deității solitare lipsită de antropomorfism și de legături cu semnificațiile universale. Cu timpul, filozofia tinde să izoleze calitățile personale de conceptul Deității al monoteismului pur, reducând astfel această idee a unui Dumnezeu fără legături exterioare la statutul unui Absolut panteist. A fost întotdeauna dificil să se înțeleagă natura personală a unui Dumnezeu care nu are relații personale, la un nivel egal, cu alte ființe personale coordonate. Personalitatea din Deitate cere ca această Deitate să existe în relație cu alte Deități personale egale.

Recunoscând conceptul Trinității, mintea umană poate spera să sesizeze ceva din relațiile reciproce dintre iubire și lege în creațiile din timp-spațiu. Prin credința spirituală, omul percepe intuitiv iubirea lui Dumnezeu, însă el descoperă curând că această credință spirituală nu are influență asupra legilor ordonate ale universului material. Indiferent de fermitatea credinței omului în Dumnezeu în calitate de Tată al său Paradisiac, orizonturile cosmice în expansiune cer ca el să recunoască de asemenea, ca o lege universală, realitatea Deității din Paradis și să admită suveranitatea Trinității. Această suveranitate, care se întinde din Paradis către exterior, domină chiar și universurile locale în evoluție ale Fiilor Creatori și ale Fiicelor Creative care provin din trei persoane eterne a căror unitate de deitate este faptul, realitatea și indivizibilitatea Trinității Paradisului.

Iar această Trinitate a Paradisului este o entitate reală - nu o personalitate, însă nu mai puțin o realitate autentică și absolută. Ea nu este o personalitate, fiind însă nu mai puțin compatibilă cu personalitățile coexistente - personalitățile Tatălui, Fiului și Spiritului. Trinitatea este o realitate a Deității care depășește suma părților sale, fiind provenită din unirea celor trei Deități Paradisiace. Calitățile, caracteristicile și funcțiunile Trinității nu sunt simpla sumă a atributelor celor trei Deități ale Paradisului. Funcțiunile Trinității reprezintă ceva unic, original și nu întru totul previzibil dintr-o analiză a atributelor Tatălui, ale Fiului și ale Spiritului.

De exemplu, atunci când se afla pe pământ, Maestrul și-a prevenit discipolii că dreptatea nu este niciodată un act personal, fiind întotdeauna o funcțiune colectivă. În calitate de persoane, Zeii nu administrează niciodată dreptatea, ei îndeplinesc însă aceeași funcțiune ca un ansamblu colectiv, în calitate de Trinitate a Paradisului.

Faptul de a sesiza conceptul asocierii trinitare a Tatălui, a Fiului și a Spiritului pregătește mintea umană pentru prezentarea ulterioară a unor alte relații de natură trinitară. Rațiunea teologică poate fi pe deplin satisfăcută cu conceptul Trinității Paradisului, însă rațiunea filozofică și cosmogonică cer recunoașterea celorlalte asocieri trinitare ale Primei Surse-Centru; este vorba mai ales de acele trinități în care Infinitul funcționează cu diferite titluri ne-paterne ale manifestări universale - relațiile dintre Dumnezeul forței, al energiei, al puterii, al cauzalității, al reacției, al potențialului, al actualului, al gravitației, al tensiunii, al arhetipului, al principiului și al unității.

oneness of a deanthropomorphized solitary Deity of unrelated universe significance. Given a sufficient time, philosophy tends to abstract the personal qualities from the Deity concept of pure monotheism, thus reducing this idea of an unrelated God to the status of a pantheistic Absolute. It has always been difficult to understand the personal nature of a God who has no personal relationships in equality with other and co-ordinate personal beings. Personality in Deity demands that such Deity exist in relation to other and equal personal Deity.

104:2.3 (1145.4) Through the recognition of the Trinity concept the mind of man can hope to grasp something of the interrelationship of love and law in the time-space creations. Through spiritual faith man gains insight into the love of God but soon discovers that this spiritual faith has no influence on the ordained laws of the material universe. Irrespective of the firmness of man's belief in God as his Paradise Father, expanding cosmic horizons demand that he also give recognition to the reality of Paradise Deity as universal law, that he recognize the Trinity sovereignty extending outward from Paradise and overshadowing even the evolving local universes of the Creator Sons and Creative Daughters of the three eternal persons whose deity union *is* the fact and reality and eternal indivisibility of the Paradise Trinity.

104:2.4 (1145.5) And this selfsame Paradise Trinity is a real entity — not a personality but nonetheless a true and absolute reality; not a personality but nonetheless compatible with coexistent personalities — the personalities of the Father, the Son, and the Spirit. The Trinity is a supersummative Deity reality eventuating out of the conjoining of the three Paradise Deities. The qualities, characteristics, and functions of the Trinity are not the simple sum of the attributes of the three Paradise Deities; Trinity functions are something unique, original, and not wholly predictable from an analysis of the attributes of Father, Son, and Spirit.

104:2.5 (1146.1) For example: The Master, when on earth, admonished his followers that justice is never a *personal* act; it is always a *group* function. Neither do the Gods, as persons, administer justice. But they perform this very function as a collective whole, as the Paradise Trinity.

104:2.6 (1146.2) The conceptual grasp of the Trinity association of Father, Son, and Spirit prepares the human mind for the further presentation of certain other threefold relationships. Theological reason may be fully satisfied by the concept of the Paradise Trinity, but philosophical and cosmological reason demand the recognition of the other triune associations of the First Source and Center, those triunities in which the Infinite functions in various non-Father capacities of universal manifestation — the relationships of the God of force, energy, power, causation, reaction, potentiality, actuality, gravity, tension, pattern, principle, and unity.

3. TRINITĂȚI ȘI TRIUNITĂȚI

3. TRINITIES AND TRIUNITIES

Cu toate că omenirea a reușit uneori să priceapă semnificația Trinității celor trei persoane ale Deității, logica cere ca intelectul uman să perceapă existența anumitor relații între toate cele șapte Absoluturi. Însă tot ceea ce este adevărat în ceea ce privește Trinitatea Paradisului, nu este neapărat necesar adevărat în ceea ce privește o triunitate, deoarece o triunitate este ceva diferit de o trinitate. Sub anumite aspecte funcționale, o triunitate poate fi analogă unei trinități, însă natura sa nu este niciodată omoloagă celei ale unei trinități.

Oamenii muritori de pe Urantia trec printr-o eră importantă de extindere a orizonturilor și de lărgire a conceptelor, iar filozofia lor cosmică trebuie să își accelereze evoluția pentru a ține pasul cu expansiunea câmpului intelectual al gândirii umane. În măsura în care conștiința cosmică a oamenilor muritori se extinde, ea percepe relațiile reciproce a tot ceea ce descoperă în știința lor materială, filozofia lor intelectuală și intenția lor spirituală. Totuși, cu toată această credință în unitatea cosmosului, oamenii percep diversitatea întregii existențe. În ciuda tuturor conceptelor se referă la imutabilitatea Deității, omul percepe că trăiește într-un univers al schimbării constante și al creșterii experiențiale. Independent de realizarea supraviețuirii valorilor spirituale, oamenii trebuie întotdeauna să folosească matematica și prematematica forței, energiei și puterii.

Trebuie să împăcate, într-un fel sau altul, eterna completitudine a infinității cu creșterea temporală a universurilor în evoluție și cu caracterul incomplet al locuitorilor experiențiali acestora. Concepția infinității trebuie să fie oarecum segmentată și calificată pentru a permite intelectului muritor și sufletului morontial să înțeleagă acest concept cu valoare ultimă și semnificație spiritualizantă.

În timp ce rațiunea cere o unitate monoteistă a realității cosmice, experiența finită necesită postulatul Absolutelor plurale și al coordonării lor în relații cosmice. Fără existențe coordonate, diversitatea relațiilor absolute nu are nici o șansă să apară, iar diferențialele, variabilele, modificatorii, atenuatorii, calificatorii sau reductorii nu au nici o ocazie pentru a opera.

În aceste capitole, realitatea totală (infinitatea) a fost prezentată așa cum există în cele șapte Absoluturi:

1. Tatăl Universal.
2. Fiul Etern.
3. Spiritul Infinit.
4. Insula Paradisului.
5. Deitatea Absolută.
6. Absolutul Universal.
7. Absolutul Necalificat.

Prima Sursă-Centru, care este Tată pentru Fiul Etern, este de asemenea Arhetip pentru Insula Paradisului. Ea este personalitatea necalificată în Fiu, dar personalitate potențializată în Deitatea Absolută. Tatăl este energie revelată în Paradisul-Havona și în același timp energie ascunsă în Absolutul Necalificat. Infinitul este întotdeauna revelat în acțiunile neîncetate ale Autorului Asociat, în timp ce funcționează etern în

104:3.1 (1146.3) While mankind has sometimes grasped at an understanding of the Trinity of the three persons of Deity, consistency demands that the human intellect perceive that there are certain relationships between all seven Absolutes. But all that which is true of the Paradise Trinity is not necessarily true of a *triunity*, for a triunity is something other than a trinity. In certain functional aspects a triunity may be analogous to a trinity, but it is never homologous in nature with a trinity.

104:3.2 (1146.4) Mortal man is passing through a great age of expanding horizons and enlarging concepts on Urantia, and his cosmic philosophy must accelerate in evolution to keep pace with the expansion of the intellectual arena of human thought. As the cosmic consciousness of mortal man expands, he perceives the interrelatedness of all that he finds in his material science, intellectual philosophy, and spiritual insight. Still, with all this belief in the unity of the cosmos, man perceives the diversity of all existence. In spite of all concepts concerning the immutability of Deity, man perceives that he lives in a universe of constant change and experiential growth. Regardless of the realization of the survival of spiritual values, man has ever to reckon with the mathematics and premathematics of force, energy, and power.

104:3.3 (1146.5) In some manner the eternal repleteness of infinity must be reconciled with the time-growth of the evolving universes and with the incompleteness of the experiential inhabitants thereof. In some way the conception of total infinitude must be so segmented and qualified that the mortal intellect and the morontia soul can grasp this concept of final value and spiritualizing significance.

104:3.4 (1146.6) While reason demands a monotheistic unity of cosmic reality, finite experience requires the postulate of plural Absolutes and of their co-ordination in cosmic relationships. Without co-ordinate existences there is no possibility for the appearance of diversity of absolute relationships, no chance for the operation of differentials, variables, modifiers, attenuators, qualifiers, or diminishers.

104:3.5 (1146.7) In these papers total reality (infinity) has been presented as it exists in the seven Absolutes:

- 104:3.6 (1146.8) 1. The Universal Father.
- 104:3.7 (1146.9) 2. The Eternal Son.
- 104:3.8 (1146.10) 3. The Infinite Spirit.
- 104:3.9 (1147.1) 4. The Isle of Paradise.
- 104:3.10 (1147.2) 5. The Deity Absolute.
- 104:3.11 (1147.3) 6. The Universal Absolute.
- 104:3.12 (1147.4) 7. The Unqualified Absolute.

104:3.13 (1147.5) The First Source and Center, who is Father to the Eternal Son, is also Pattern to the Paradise Isle. He is personality unqualified in the Son but personality potentialized in the Deity Absolute. The Father is energy revealed in Paradise-Havona and at the same time energy concealed in the Unqualified Absolute. The Infinite is ever disclosed in the ceaseless acts of the Conjoint Actor while he is eternally

acțiunile compensatoare, însă nerevelate, ale Absolutului Universal. Acesta este modul în care Tatăl este pus în legătură cu cele șase Absoluturi coordonate, iar ansamblul celor șapte înglobează cercul infinității de-a lungul ciclurilor nesfârșite ale eternității.

S-ar părea că triunitatea relațiilor absolute este inevitabilă. Personalitatea caută asocierea cu o altă personalitate atât la nivel absolut, cât și la celelalte nivele. Iar asocierea celor trei personalități din Paradis face eternă prima triunitate, uniunea personală a Tatălui, a Fiului și a Spiritului. Deoarece, atunci când aceste persoane se alătură, ca persoane, pentru a lucra în unitate, ele constituie prin urmare o triunitate a unității funcționale: ele nu sunt o trinitate - o entitate organică, ci o triunitate, o triplă unanimitate funcțională globală.

Trinitatea Paradisului nu este o trinitate; ea nu este o unanimitate funcțională; ea este mai degrabă o Deitate nedivizată și indivizibilă. Tatăl, Fiul și Spiritul (ca persoane) pot avea o relație cu Trinitatea Paradisului, deoarece Trinitatea este Deitatea lor nedivizată. Tatăl, Fiul și Spiritul nu întrețin o astfel de relație față de prima trinitate, deoarece aceea este uniunea lor funcțională ca trei persoane. Numai în calitate de Trinitate - ca Deitate nedivizată - ele întrețin relații exterioare cu trinitatea grupării lor personale.

Acesta este modul în care Trinitatea Paradisului rămâne unică printre relațiile absolute; există mai multe triunități existențiale, însă doar o Trinitate existențială. O triunitate nu este o entitate. Ea este mai degrabă funcțională decât organică. Membrii ei sunt mai degrabă asociați decât corporativi. Componentele triunităților pot fi entități, însă o triunitate în sine este o asociație.

Există, cu toate acestea, un punct de comparație între trinitate și triunitate: ambele se traduc prin funcțiuni reprezentând altceva decât suma discernabilă a atributelor membrilor care o compun. Ele sunt deci comparabile din punct de vedere funcțional, însă în alt fel ele nu prezintă relații categorice. În mare, am putea spune că ele sunt legate la fel ca funcțiunea și structura. Funcțiunea asocierii triunității nu este însă funcțiunea structurii sau entității trinității.

Triunitățile nu sunt mai puțin reale; ele sunt foarte reale. În ele, realitatea totală este făcută funcțională, iar prin ele Tatăl Universal exercită un control imediat și personal asupra funcțiunilor de control ale infinității.

4. CELE ȘAPTE TRIUNITĂȚI

Încercând să descriem cele șapte triunități, atragem atenția asupra faptului că Tatăl Universal este membrul primordial al fiecăreia din ele. El este, a fost și va fi întotdeauna: Primul Tată-Sursă Universal, Centrul Absolut, Cauza Primă, Controlorul Universal, Furnizorul Energiei Nelimitate, Unitatea Originară, Sprijinul Necalificat, Prima Persoană a Deității, Arhetipul Cosmic Primordial și Esența Infinității. Tatăl Universal este cauza personală a Absolutului; el este absolutul Absoluturilor.

Natura și semnificația celor șapte triunități poate fi sugerată ca:

functioning in the compensating but enshrouded activities of the Universal Absolute. Thus is the Father related to the six co-ordinate Absolutes, and thus do all seven encompass the circle of infinity throughout the endless cycles of eternity.

^{104:3.14 (1147.6)} It would seem that triunity of absolute relationships is inevitable. Personality seeks other personality association on absolute as well as on all other levels. And the association of the three Paradise personalities eternalizes the first triunity, the personality union of the Father, the Son, and the Spirit. For when these three persons, as *persons*, conjoin for united function, they thereby constitute a triunity of functional unity, not a trinity — an organic entity — but nonetheless a triunity, a threefold functional aggregate unanimity.

^{104:3.15 (1147.7)} The Paradise Trinity is not a triunity; it is not a functional unanimity; rather is it undivided and indivisible Deity. The Father, Son, and Spirit (as persons) can sustain a relationship to the Paradise Trinity, for the Trinity is their undivided Deity. The Father, Son, and Spirit sustain no such personal relationship to the first triunity, for that is their functional union as three persons. Only as the Trinity — as undivided Deity — do they collectively sustain an external relationship to the triunity of their personal aggregation.

^{104:3.16 (1147.8)} Thus does the Paradise Trinity stand unique among absolute relationships; there are several existential triunities but only one existential Trinity. A triunity is *not* an entity. It is functional rather than organic. Its members are partners rather than corporative. The components of the triunities may be entities, but a triunity itself is an association.

^{104:3.17 (1147.9)} There is, however, one point of comparison between trinity and triunity: Both eventuate in functions that are something other than the discernible sum of the attributes of the component members. But while they are thus comparable from a functional standpoint, they otherwise exhibit no categorical relationship. They are roughly related as the relation of function to structure. But the function of the triunity association is not the function of the trinity structure or entity.

^{104:3.18 (1147.10)} The triunities are nonetheless real; they are very real. In them is total reality functionalized, and through them does the Universal Father exercise immediate and personal control over the master functions of infinity.

4. THE SEVEN TRIUNITIES

^{104:4.1 (1147.11)} In attempting the description of seven triunities, attention is directed to the fact that the Universal Father is the primal member of each. He is, was, and ever will be: the First Universal Father-Source, Absolute Center, Primal Cause, Universal Controller, Limitless Energizer, Original Unity, Unqualified Upholder, First Person of Deity, Primal Cosmic Pattern, and Essence of Infinity. The Universal Father is the personal cause of the Absolutes; he is the absolute of Absolutes.

^{104:4.2 (1148.1)} The nature and meaning of the seven triunities may be suggested as:

Prima Triunitate-triunitatea personal-intențională. Aceasta este gruparea celor trei personalități ale Deității:

1. Tatăl Universal
2. Fiul Etern
3. Spiritul Infinit

Aceasta este tripla uniune a iubirii, compasiunii și a slujirii - asocierea intențională și personală a celor trei personalități paradisiace eterne. Aceasta este asociația divină paternă, iubitoare de creaturi, acționând patern și încurajând ascensiunea. Personalitățile divine ale acestei prime triunități sunt zei care conferă personalitatea, răspândesc spiritul și atribuie mintea.

Aceasta este triunitatea voinței infinite; ea acționează în întregul etern prezent și în întreaga curgere a timpului trecută-prezentă-viitoare. Această asociere produce infinitatea volitivă și pune la dispoziție mecanismele prin care Deitatea personală devine autorevelatoare pentru creaturile cosmosului în evoluție.

A Doua Triunitate-triunitatea de putere-arhetip. Indiferent că este vorba de un minuscul ultimaton, de o stea strălucitoare, de o nebuloasă care se rotește, sau chiar de universuri centrale sau suprauniversuri, de la cele mai mici la cele mari organizări materiale, arhetipul fizic - configurația cosmică - derivă din funcțiunea acestei triunități. Această asociere constă în :

1. Tatăl-Fiul
2. Insula Paradisului
3. Autorul Comun

Energia este organizată de agenții cosmici ai Celei de-a Treia Sursă-Centru: energia este modelată conform arhetipului Paradisului, materializarea absolută; în spatele întregii acestei manifestări neîncetate se află însă prezența Tatălui-Fiul, a căror uniune a activat mai întâi arhetipul Paradisului, făcând să apară Havona simultan cu nașterea Spiritului Infinit, Autorul Comun.

În experiența religioasă, creaturile iau contact cu Dumnezeu care este iubire, însă o astfel de intuiție spirituală nu trebuie niciodată să eclipseze recunoașterea inteligentă a faptului universal al arhetipului pe care îl reprezintă Paradisul. Personalitățile Paradisului înregistrează adorația liber consimțită a tuturor creaturilor prin puterea irezistibilă a iubirii divine și conduc toate aceste personalități născute din spirit în plăcerile supreme ale serviciului perpetuu al fiilor finalitari ai lui Dumnezeu. A doua trinitate este arhitectul scenei spațiale pe care se desfășoară toate aceste operațiuni; ea determină arhetipurile de configurare cosmică.

Dacă iubirea caracterizează divinitatea primei triunități, arhetipul reprezintă manifestarea galactică a celei de-a doua. Ceea ce prima trinitate este pentru personalitățile în evoluție, a doua este pentru universurile în evoluție. Arhetipul și personalitatea sunt două din marile manifestări ale actelor Prime Surse-Centru. Și indiferent cât de dificil ar fi de înțeles, nu este mai puțin adevărat că puterea-arhetip și persoana plină iubire sunt una și aceeași realitate universală; Insula

104:4.3 (1148.2) *The First Triunity — the personal-purposive triunity.* This is the grouping of the three Deity personalities:

104:4.4 (1148.3) 1. The Universal Father.

104:4.5 (1148.4) 2. The Eternal Son.

104:4.6 (1148.5) 3. The Infinite Spirit.

104:4.7 (1148.6) This is the threefold union of love, mercy, and ministry — the purposive and personal association of the three eternal Paradise personalities. This is the divinely fraternal, creature-loving, fatherly-acting, and ascension-promoting association. The divine personalities of this first triunity are personality-bequeathing, spirit-bestowing, and mind-endowing Gods.

104:4.8 (1148.7) This is the triunity of infinite volition; it acts throughout the eternal present and in all of the past-present-future flow of time. This association yields volitional infinity and provides the mechanisms whereby personal Deity becomes self-revelatory to the creatures of the evolving cosmos.

104:4.9 (1148.8) *The Second Triunity — the power-pattern triunity.* Whether it be a tiny ultimaton, a blazing star, or a whirling nebula, even the central or superuniverses, from the smallest to the largest material organizations, always is the physical pattern — the cosmic configuration — derived from the function of this triunity. This association consists of:

104:4.10 (1148.9) 1. The Father-Son.

104:4.11 (1148.10) 2. The Paradise Isle.

104:4.12 (1148.11) 3. The Conjoint Actor.

104:4.13 (1148.12) Energy is organized by the cosmic agents of the Third Source and Center; energy is fashioned after the pattern of Paradise, the absolute materialization; but behind all of this ceaseless manipulation is the presence of the Father-Son, whose union first activated the Paradise pattern in the appearance of Havona concomitant with the birth of the Infinite Spirit, the Conjoint Actor.

104:4.14 (1148.13) In religious experience, creatures make contact with the God who is love, but such spiritual insight must never eclipse the intelligent recognition of the universe fact of the pattern which is Paradise. The Paradise personalities enlist the freewill adoration of all creatures by the compelling power of divine love and lead all such spirit-born personalities into the supernal delights of the unending service of the finaliter sons of God. The second triunity is the architect of the space stage whereon these transactions unfold; it determines the patterns of cosmic configuration.

104:4.15 (1148.14) Love may characterize the divinity of the first triunity, but pattern is the galactic manifestation of the second triunity. What the first triunity is to evolving personalities, the second triunity is to the evolving universes. Pattern and personality are two of the great manifestations of the acts of the First Source and Center; and no matter how difficult it may be to comprehend, it is nonetheless true that the power-pattern and the loving person are one and the same

Paradisului și Fiul Etern sunt revelații coordonate, însă opuse, ale naturii insondabile a Tatălui-Forță Universal.

A treia Triunitate-triunitatea de evoluție a spiritului. Totalitatea manifestării spirituale își are începutul și sfârșitul în această asociere, care constă în :

1. Tatăl Universal
2. Fiul-Spirit
3. Absolutul Deității.

De la puterea spiritului și până la spiritul paradisiac, orice spirit găsește expunerea realității în această asociere a purei esențe a spiritului Tatălui, a valorilor de spirit active ale Fiului-Spirit și a potențialurilor de spirit nelimitate ale Deității Absolute. Valorile existențiale ale spiritului își au geneza primordială, manifestarea completă și destinul final în această triunitate.

Tatăl există înainte de spirit, Fiul-Spirit funcționează ca spirit activ creativ, Absolutul Deității există ca spirit care cuprinde totul, chiar și ceea ce există dincolo de spirit.

A Patra Triunitate-triunitatea infinitului energiei. În interiorul acestei triunități se eternizează începuturile și sfârșiturile oricărei energii-realități, de la puterea spațială până la monota. Această grupare cuprinde:

1. Tatăl-Spirit
2. Insula Paradisului
3. Absolutul Necalificat

Paradisul este centrul activării energiei-forță a cosmosului - poziția Primei Surse-Centru în univers, punctul focal cosmic al Absolutului Necalificat și sursa oricărei energii. Prezent existențial în interiorul acestei triunități se găsește potențialul energetic al cosmosului infinit, din care marele univers și maestrul univers nu sunt decât manifestări parțiale.

A patra triunitate controlează în mod absolut unitățile fundamentale ale energiei cosmice și le eliberează de dominația Absolutului Necalificat direct proporțional cu apariția la Deitățile experiențiale a capacității subabsolute de a controla și stabiliza cosmosul în metamorfoză.

Această triunitate este forță și energie. Posibilitățile nelimitate ale Absolutului Necalificat sunt centrate în jurul absolutumului Insulei Paradisului, de unde emană agitația inimaginabilă a liniștii, altfel statică, a Necalificatului. Iar pulsația nesfârșită a inimii materiale paradisiace a cosmosului infinit bate în armonie cu arhetipul insondabil și planul impenetrabil al Infinitului Furnizor de energie, Prima Sursă-Centru.

A Cincia Triunitate-triunitatea infinităților reactive. Această asociere constă în:

1. Tatăl Universal
2. Universalul Absolut
3. Absolutul Necalificat

Această grupare face eternă realizarea funcțională

universal reality; the Paradise Isle and the Eternal Son are co-ordinate but antipodal revelations of the unfathomable nature of the Universal Father-Force.

104:4.16 (1149.1) *The Third Triunity — the spirit-evolutional triunity.* The entirety of spiritual manifestation has its beginning and end in this association, consisting of:

- 104:4.17 (1149.2) 1. The Universal Father.
- 104:4.18 (1149.3) 2. The Son-Spirit.
- 104:4.19 (1149.4) 3. The Deity Absolute.

104:4.20 (1149.5) From spirit potency to Paradise spirit, all spirit finds reality expression in this triune association of the pure spirit essence of the Father, the active spirit values of the Son-Spirit, and the unlimited spirit potentials of the Deity Absolute. The existential values of spirit have their primordial genesis, complete manifestation, and final destiny in this triunity.

104:4.21 (1149.6) The Father exists before spirit; the Son-Spirit functions as active creative spirit; the Deity Absolute exists as all-encompassing spirit, even beyond spirit.

104:4.22 (1149.7) *The Fourth Triunity — the triunity of energy infinity.* Within this triunity there eternalizes the beginnings and the endings of all energy reality, from space potency to monota. This grouping embraces the following:

- 104:4.23 (1149.8) 1. The Father-Spirit.
- 104:4.24 (1149.9) 2. The Paradise Isle.
- 104:4.25 (1149.10) 3. The Unqualified Absolute.

104:4.26 (1149.11) Paradise is the center of the force-energy activation of the cosmos — the universe position of the First Source and Center, the cosmic focal point of the Unqualified Absolute, and the source of all energy. Existentially present within this triunity is the energy potential of the cosmos-infinite, of which the grand universe and the master universe are only partial manifestations.

104:4.27 (1149.12) The fourth triunity absolutely controls the fundamental units of cosmic energy and releases them from the grasp of the Unqualified Absolute in direct proportion to the appearance in the experiential Deities of subabsolute capacity to control and stabilize the metamorphosing cosmos.

104:4.28 (1149.13) This triunity is force and energy. The endless possibilities of the Unqualified Absolute are centered around the absolutum of the Isle of Paradise, whence emanate the unimaginable agitations of the otherwise static quiescence of the Unqualified. And the endless throbbing of the material Paradise heart of the infinite cosmos beats in harmony with the unfathomable pattern and the unsearchable plan of the Infinite Energizer, the First Source and Center.

104:4.29 (1149.14) *The Fifth Triunity — the triunity of reactive infinity.* This association consists of:

- 104:4.30 (1149.15) 1. The Universal Father.
- 104:4.31 (1149.16) 2. The Universal Absolute.
- 104:4.32 (1149.17) 3. The Unqualified Absolute.

104:4.33 (1149.18) This grouping yields the eternalization of

a infinității a tot ceea ce poate deveni actual în domeniile realității care nu aparțin deității. Această triunitate manifestă o capacitate reactivă nelimitată la acțiunile și prezențele volitive, cauzative, tensionale și arhetipale ale altor triunități.

A Șasea Triunitate-triunitatea Deității în asociere cosmică. Această grupare constă în :

1. Tatăl Universal
2. Absolutul Deității
3. Absolutul Universal

Este asocierea Deității-în-cosmos, imanența Deității în conjuncție cu transcendența sa. Este ultima extensie a divinității pe nivelele infinității spre acele realități care se întind în afara domeniului realității deificate.

A Șaptea triunitate-triunitatea unității infinite. Aceasta este unitatea funcționalității infinite manifestată în timp și eternitate, unificarea coordonată a actualelor și potențialelor. Aceste grup constă în:

1. Tatăl Universal
2. Autorul Comun
3. Absolutul Universal

Autorul Comun integrează universal diferite aspecte funcționale ale întregii realități actualizate pe toate nivelele manifestării, de la cele finite la cele transcendentale, continuând cu cele absolute. Absolutul Universal compensează în mod perfect diferențierile inerente aspectelor variate ale oricărei realități incomplete, de la potențialele nelimitate ale realității Deității activ-volitive și cauzative până la posibilitățile nelimitate ale realității nedivine, statice și reactive în domeniile incompreensibile ale Absolutului Necalificat.

Când acționează în această triunitate, Autorul Comun și Absolutul Universal sunt sensibili în aceeași măsură față de prezențele Deității și nedeității, la fel cum este Prima Sursă-Centru care, în această relație, este virtual imposibil de a fi distinsă conceptual de EU SUNT.

Aceste aproximări sunt suficiente pentru a elucida conceptele triunităților. Fără a cunoaște nivelul ultim al triunităților, nu puteți să le înțelegeți pe deplin pe primele șapte. Cu toate că noi credem că nu ar fi înțelept a încerca continuarea studiului, putem spune că există cincisprezece asocieri triunice ale Primei Surse-Centru, din care opt nu sunt revelate în aceste expuneri. Aceste asocieri nerevelate se ocupă de realități, actualități și potențialități care se găsesc dincolo de nivelul experiențial al supremației.

Triunitățile reprezintă volantul funcțional al infinității, unificarea naturii unice a celor Șapte Absoluturi ale Infinității. Prezența existențială a triunităților este cea care permite Tatălui-EU SUNT să facă experiența unității funcționale a infinității, în ciuda diversificării infinității în șapte Absoluturi. Prima Sursă-Centru este membrul unificator al tuturor triunităților; în ea toate lucrurile își au începuturile lor necalificate, existențele lor eterne și destinele lor infinite - „în el rămân toate lucrurile”.

Cu toate că aceste asocieri nu pot mări infinitatea

the functional infinity realization of all that is actualizable within the domains of nondeity reality. This triunity manifests unlimited reactive capacity to the volitional, causative, tensional, and patternal actions and presences of the other triunities.

104:4.34 (1150.1) *The Sixth Triunity — the triunity of cosmic-associated Deity.* This grouping consists of:

104:4.35 (1150.2) 1. The Universal Father.

104:4.36 (1150.3) 2. The Deity Absolute.

104:4.37 (1150.4) 3. The Universal Absolute.

104:4.38 (1150.5) This is the association of Deity-in-the-cosmos, the immanence of Deity in conjunction with the transcendence of Deity. This is the last outreach of divinity on the levels of infinity toward those realities which lie outside the domain of deified reality.

104:4.39 (1150.6) *The Seventh Triunity — the triunity of infinite unity.* This is the unity of infinity functionally manifest in time and eternity, the co-ordinate unification of actuals and potentials. This group consists of:

104:4.40 (1150.7) 1. The Universal Father.

104:4.41 (1150.8) 2. The Conjoint Actor.

104:4.42 (1150.9) 3. The Universal Absolute.

104:4.43 (1150.10) The Conjoint Actor universally integrates the varying functional aspects of all actualized reality on all levels of manifestation, from finites through transcendentals and on to absolutes. The Universal Absolute perfectly compensates the differentials inherent in the varying aspects of all incomplete reality, from the limitless potentialities of active-volitional and causative Deity reality to the boundless possibilities of static, reactive, nondeity reality in the incomprehensible domains of the Unqualified Absolute.

104:4.44 (1150.11) As they function in this triunity, the Conjoint Actor and the Universal Absolute are alike responsive to Deity and to nondeity presences, as also is the First Source and Center, who in this relationship is to all intents and purposes conceptually indistinguishable from the I AM.

104:4.45 (1150.12) These approximations are sufficient to elucidate the concept of the triunities. Not knowing the ultimate level of the triunities, you cannot fully comprehend the first seven. While we do not deem it wise to attempt any further elaboration, we may state that there are fifteen triune associations of the First Source and Center, eight of which are unrevealed in these papers. These unrevealed associations are concerned with realities, actualities, and potentialities which are beyond the experiential level of supremacy.

104:4.46 (1150.13) The triunities are the functional balance wheel of infinity, the unification of the uniqueness of the Seven Infinity Absolutes. It is the existential presence of the triunities that enables the Father-I AM to experience functional infinity unity despite the diversification of infinity into seven Absolutes. The First Source and Center is the unifying member of all triunities; in him all things have their unqualified beginnings, eternal existences, and infinite destinies — “in him all things consist.”

104:4.47 (1150.14) Although these associations cannot

Tatălui-EU SUNT, ele par a face posibile manifestări subinfinite și subabsolute ale realității sale. Cele șapte triunități măresc versatilitatea, eternizează noi profunzimi, deifică noi valori, dezvăluie noi potențialități, revelează noi înțelesuri. Toate aceste manifestări diversificate în timp și spațiu și în cosmosul etern își au existența în starea ipotetică a infinității originare a lui EU SUNT.

5. TRIODITĂȚI

Există anumite relații triunice diferite, care nu îl conțin pe Tată în constituția lor, însă ele nu sunt triunități reale, și ele sunt întotdeauna distincte de triunitățile Tatălui. Ele poartă nume diverse: triunități asociate, triunități coordonate și triodități. Ele sunt consecințe ale existenței triunităților. Două din aceste asocieri sunt constituite după cum urmează:

Paragraph 104:5.2 is missing.

1. Fiul Etern
2. Insula Paradisului
3. Autorul Comun

Fiul Etern este absolutul realității spiritului, personalitatea absolută. Insula Paradisului este absolutul realității cosmice, arhetipul absolut. Autorul Comun este absolutul realității mentale, coordonatele realității de spirit absolute și sinteza personalitate-putere la nivelul Deității existențiale. Această asociere triunică permite coordonarea sumei totale a realității-spirituale, cosmice sau mentale. Ea este necalificată în actualitate.

Trioditatea Potențialității. Această trioditate constă în asocierea a trei Absoluturi de potențialitate:

1. Absolutul Deității
2. Absolutul Universal
3. Absolutul Necalificat

Astfel se găsesc asociate rezervoarele infinite ale oricărei realități ale energiei latente - spirituală, mentală sau cosmică. Această asociere produce integrarea oricărei realități de energie latentă. Potențialul ei este infinit.

Așa cum triunitățile se ocupă primordial de unificarea funcțională a infinității, tot astfel trioditățile sunt implicate în apariția cosmică a deităților experiențiale. Triunitățile sunt interesate indirect de Deitățile experiențiale - Supremă, Ultimă și Absolută - însă interesul triodităților este direct. Ele apar în sinteza emergentă putere-personalitate a Ființei Supreme. Iar pentru creaturile temporale din spațiu, Ființa Supremă este o revelație a unității a lui EU SUNT.

[Prezentat de un Melchizedek din Nebadon]

augment the infinity of the Father-I AM, they do appear to make possible the subinfinite and subabsolute manifestations of his reality. The seven triunities multiply versatility, eternalize new depths, deify new values, disclose new potentialities, reveal new meanings; and all these diversified manifestations in time and space and in the eternal cosmos are existent in the hypothetical stasis of the original infinity of the I AM.

5. TRIODITIES

104:5.1 (1151.1) There are certain other triune relationships which are non-Father in constitution, but they are not real triunities, and they are always distinguished from the Father triunities. They are called variously, associate triunities, co-ordinate triunities, and *triodities*. They are consequential to the existence of the triunities. Two of these associations are constituted as follows:

104:5.2 (1151.2) *The Triodity of Actuality*. This triodity consists in the interrelationship of the three absolute actuals:

- 104:5.3 (1151.3) 1. The Eternal Son.
- 104:5.4 (1151.4) 2. The Paradise Isle.
- 104:5.5 (1151.5) 3. The Conjoint Actor.

104:5.6 (1151.6) The Eternal Son is the absolute of spirit reality, the absolute personality. The Paradise Isle is the absolute of cosmic reality, the absolute pattern. The Conjoint Actor is the absolute of mind reality, the co-ordinate of absolute spirit reality, and the existential Deity synthesis of personality and power. This triune association eventuates the co-ordination of the sum total of actualized reality — spirit, cosmic, or mindal. It is unqualified in actuality.

104:5.7 (1151.7) *The Triodity of Potentiality*. This triodity consists in the association of the three Absolutes of potentiality:

- 104:5.8 (1151.8) 1. The Deity Absolute.
- 104:5.9 (1151.9) 2. The Universal Absolute.
- 104:5.10 (1151.10) 3. The Unqualified Absolute.

104:5.11 (1151.11) Thus are interassociated the infinity reservoirs of all latent energy reality — spirit, mindal, or cosmic. This association yields the integration of all latent energy reality. It is infinite in potential.

104:5.12 (1151.12) As the triunities are primarily concerned with the functional unification of infinity, so are triodities involved in the cosmic appearance of experiential Deities. The triunities are indirectly concerned, but the triodities are directly concerned, in the experiential Deities — Supreme, Ultimate, and Absolute. They appear in the emerging power-personality synthesis of the Supreme Being. And to the time creatures of space the Supreme Being is a revelation of the unity of the I AM.

104:5.13 (1151.13) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

Capitolul 105. Deitate și realitate

⇨ 104

CARTEA URANTIA

106 ⇨

PARTE III. ISTORIA URANTIEI

CAPITOLUL 105 DEITATE ȘI REALITATE

Secțiuni

Introduction

1. Conceptul filozofic al lui EU SUNT
2. EU SUNT ul triunic și septuplu
3. Cele șapte absoluturi ale infinității
4. Unitate, dualitate și triunitate
5. Promulgarea realității finite
6. Repercusiuni ale realității finite
7. Exteriorizarea Transcendentalilor

PAPER 105 DEITY AND REALITY

SECTIONS

Introduction

1. The Philosophic Concept of the I AM
2. The I AM as Triune and as Sevenfold
3. The Seven Absolutes of Infinity
4. Unity, Duality, and Triunity
5. Promulgation of Finite Reality
6. Repercussions of Finite Reality
7. Eventuation of Transcendentals

Introduction

CHIAR și pentru ordinele înalte de inteligențe ale universului, infinitatea este doar parțial comprehensibilă, iar finalitatea realității este doar relativ inteligibilă. Când mintea umană încearcă să pătrundă misterul eternității al originii și destinului a tot ceea ce este numit real, poate fi ajutat de o abordare a problemei care concepe eternitatea-infinitate ca o elipsă aproape nelimitată produsă de o cauză absolută și care funcționează în întregul cerc universal al acestei nesfârșite diversificări, căutând întotdeauna vreun potențial al destinului absolut și infinit.

Când intelectul muritor încearcă să sesizeze conceptul totalității realității, o astfel de minte finită se găsește față în față cu infinitatea-realitate; totalitatea realităților este infinitate și, prin urmare, nu poate fi niciodată pe deplin înțeleasă de o minte a cărei capacitate conceptuală este subinfinită.

Mintea umană nu are deloc posibilitatea să formeze un concept adecvat al existențelor eterne, iar fără o astfel de înțelegere este imposibil să se descrie chiar și conceptele noastre ale totalității realității. Cu toate acestea, putem încerca o astfel de prezentare, deși ne dăm perfect de bine seama că propriile noastre concepte trebuie să fie supuse unei profunde deformări în procesul de traducere-modificare care le aduce la nivelul de înțelegere al minții muritoare.

INTRODUCTION

105:0.1 (1152.1) TO EVEN high orders of universe intelligences infinity is only partially comprehensible, and the finality of reality is only relatively understandable. The human mind, as it seeks to penetrate the eternity-mystery of the origin and destiny of all that is called *real*, may helpfully approach the problem by conceiving eternity-infinity as an almost limitless ellipse which is produced by one absolute cause, and which functions throughout this universal circle of endless diversification, ever seeking some absolute and infinite potential of destiny.

105:0.2 (1152.2) When the mortal intellect attempts to grasp the concept of reality totality, such a finite mind is face to face with infinity-reality; reality totality *is* infinity and therefore can never be fully comprehended by any mind that is subinfinite in concept capacity.

105:0.3 (1152.3) The human mind can hardly form an adequate concept of eternity existences, and without such comprehension it is impossible to portray even our concepts of reality totality. Nevertheless, we may attempt such a presentation, although we are fully aware that our concepts must be subjected to profound distortion in the process of translation-modification to the comprehension level of mortal mind.

1. CONCEPTUL FILOZOFIC AL LUI EU SUNT

1. THE PHILOSOPHIC CONCEPT OF THE I AM

Cauzalitatea primordială absolută este atribuită de filozofii universurilor Tatălui Universal operând ca EU SUNT infinit, etern și absolut.

Prezentarea, pentru intelectul muritorilor, a acestei idei a unui EU SUNT infinit comportă numeroase riscuri, deoarece acest concept este atât de îndepărtat de înțelegerea experiențială umană încât implică serioase deformări ale înțelesului și erori de concepție în ceea ce privește valorile. Cu toate acestea, conceptul filozofic al lui EU SUNT oferă ființelor finite o bază pentru a încerca să abordeze înțelegerea parțială a originilor absolute și a destinelor infinite. Însă, în toate tentativele noastre de elucidare a genezei și dezvoltării realității, să precizăm cu claritate că, în toate semnificațiile și valorile raportându-se la personalitate, acest concept a lui EU SUNT este sinonim cu Prima Persoană a Deității, Tatăl Universal al tuturor personalităților. Acest postulat a lui EU SUNT nu este însă atât de clar identificabil în domeniile nedeificate ale realității universale.

EU SUNT-ul este infinitul; EU SUNT-ul este de asemenea infinitatea. Din punctul de vedere secvențial al timpului, orice realitate își are originea în EU SUNT-ul infinit, a cărui existență solitară în eternitatea infinită trecută trebuie să fie primul postulat filozofic al unei creaturi finite.

Conceptul lui EU SUNT implică infinitatea necalificată, realitatea nediferențiată a tot ceea ce ar putea fi vreodată în totalitatea realității infinite. În calitate de concept existențial, EU SUNT-ul nu este nici deificat nici nedeificat, nici actual nici potențial, nici personal nici impersonal, nici static nici dinamic. Infinitului nu i se poate aplica cât și o calificare, cu excepția afirmației că EU SUNT-ul este. Postulatul filozofic al lui EU SUNT este un concept universal ceva mai dificil de înțeles decât acela al Necalificatului Absolut.

Pentru mintea finită, trebuie pur și simplu să existe un început, și cu toate că realitatea nu a avut niciodată un început real, ea manifestă către infinitate anumite realități de sursă. Situația de eternitate nereală, primordială, poate fi imaginată aproximativ după cum urmează. Într-un moment infinit îndepărtat și ipotetic al eternității trecute, putem concepe că EU SUNT-ul era atât lucru cât și ne-lucru, atât cauză cât și efect, atât voință cât și reacție. În acel moment ipotetic al eternității, infinitatea nu prezenta nici un fel de diferențiere. Infinitul este plin de Infinit, Infinitul înglobează Infinitul. Acesta este momentul static ipotetic al eternității, actualele sunt încă incluse în potențialele lor, iar potențialele nu au apărut încă în infinitatea lui EU SUNT. Cu toate acestea, chiar și în această situație ipotetică, trebuie să admitem că există posibilitatea de voință prin sine.

Amintiți-vă întotdeauna că înțelegerea omului în ceea ce-l privește pe Tatăl Universal reprezintă o experiență personală. Dumnezeu, în calitate de Tată al vostru spiritual, poate fi înțeles de către voi și de toți ceilalți muritori; în ceea ce privește însă conceptul vostru experiențial de adorare a Tatălui Universal, el trebuie să rămână întotdeauna mai redus decât postulatul vostru filozofic al infinității Primei Surse-Centru, EU SUNT-ul. Atunci când vorbim despre Tată,

105:1.1 (1152:4) Absolute primal causation in infinity the philosophers of the universes attribute to the Universal Father functioning as the infinite, the eternal, and the absolute I AM.

105:1.2 (1152:5) There are many elements of danger attendant upon the presentation to the mortal intellect of this idea of an infinite I AM since this concept is so remote from human experiential understanding as to involve serious distortion of meanings and misconception of values. Nevertheless, the philosophic concept of the I AM does afford finite beings some basis for an attempted approach to the partial comprehension of absolute origins and infinite destinies. But in all our attempts to elucidate the genesis and fruition of reality, let it be made clear that this concept of the I AM is, in all personality meanings and values, synonymous with the First Person of Deity, the Universal Father of all personalities. But this postulate of the I AM is not so clearly identifiable in undeified realms of universal reality.

105:1.3 (1152:6) *The I AM is the Infinite; the I AM is also infinity.* From the sequential, time viewpoint, all reality has its origin in the infinite I AM, whose solitary existence in past infinite eternity must be a finite creature's premier philosophic postulate. The concept of the I AM connotes *unqualified infinity*, the undifferentiated reality of all that could ever be in all of an infinite eternity.

105:1.4 (1153:1) As an existential concept the I AM is neither deified nor undeified, neither actual nor potential, neither personal nor impersonal, neither static nor dynamic. No qualification can be applied to the Infinite except to state that the I AM is. The philosophic postulate of the I AM is one universe concept which is somewhat more difficult of comprehension than that of the Unqualified Absolute.

105:1.5 (1153:2) To the finite mind there simply must be a beginning, and though there never was a real beginning to reality, still there are certain source relationships which reality manifests to infinity. The prereality, primordial, eternity situation may be thought of something like this: At some infinitely distant, hypothetical, past-eternity moment, the I AM may be conceived as both thing and no thing, as both cause and effect, as both volition and response. At this hypothetical eternity moment there is no differentiation throughout all infinity. Infinity is filled by the Infinite; the Infinite encompasses infinity. This is the hypothetical static moment of eternity; actuals are still contained within their potentials, and potentials have not yet appeared within the infinity of the I AM. But even in this conjectured situation we must assume the existence of the possibility of self-will.

105:1.6 (1153:3) Ever remember that man's comprehension of the Universal Father is a personal experience. God, as your spiritual Father, is comprehensible to you and to all other mortals; but *your experiential worshipful concept of the Universal Father must always be less than your philosophic postulate of the infinity of the First Source and Center, the I AM.* When we speak of the Father, we mean God as he is understandable by his creatures both high and low, but there is much more of

ne referim la Dumnezeu așa cum poate fi înțeles de creaturile sale umile și elevate, însă există o parte mult mai mare de Deitate care nu poate fi înțeleasă de creaturile Universului. Dumnezeu, Tatăl vostru și al meu, este acea fază a Infinitului pe care o percepem în personalitățile noastre ca o realitate experiențială actuală, însă EU SUNT-ul rămâne întotdeauna ca ipoteza noastră, a tot ceea ce simțim că este imposibil de cunoscut în Prima Sursă-Centru. Până și această ipoteză rămâne probabil foarte în urmă față de infinitatea nepătrunsă a realității originare.

Universul universurilor, cu mulțimile sale de personalități care îl locuiesc, este un organism imens și complex, însă Prima Sursă-Centru este infinit mai complexă decât universurile și personalitățile care au devenit reale ca răspuns la dispozițiile sale voluntare. Când contemplați plini de venerație magnitudinea maestrului univers, opriți-vă pentru a vă gândi că până și această creație de neconceput nu poate fi mai mult decât o revelație parțială a Infinitului.

Infinitatea este într-adevăr îndepărtată de nivelul de experiență al înțelegerii muritorilor, însă chiar și în cadrul acestei vârstei pe Urantia, conceptele de Infinitate cresc, și ele vor continua să crească pe parcursul carierelor voastre fără sfârșit care vor urma în viitorul etern. Infinitatea necalificată este lipsită de sens pentru creatura finită, însă infinitatea este capabilă de a limita pe sine și ea este capabilă să exprime realitatea tuturor nivelelor de existență universală. Iar fața pe care Infinitatea o întoarce către toate personalitățile universului este chipul unui Tată, Tatăl Universal al iubirii.

2. EU SUNT UL TRIUNIC ȘI SEPTUPLU

Luând în considerare geneza realității, țineți minte întotdeauna că întreaga realitate absolută este din eternitate și nu are un început al existenței. Prin realitate absolută înțelegem cele trei persoane existențiale ale Deității, Insula Paradisului și cele trei Absoluturi. Aceste șapte realități sunt eterne, de o manieră coordonată, independent de faptul că facem apel la limbajul temporal-spațial pentru a prezenta ființelor umane originile lor secvențiale.

Urmând descrierea cronologică a originilor realității, trebuie să existe un moment teoretic postulat al primei expresii volitive și prima reacție repercutantă în EU SUNT. În tentativele noastre de a descrie geneza și generarea realității, acest stadiu poate fi conceput ca acela de autodiferențiere a Unului Infinit de Infinitudine, însă postularea acestei relații duale trebuie să fie întotdeauna extinsă la o concepție triunică prin recunoașterea continuumului etern al Infinității- EU SUNT-ul.

Autometamorfoza lui EU SUNT culminează în multiplele diferențieri ale realității deificate și ale realității nedeificate, ale realității potențiale și actuale, precum și ale anumitor alte realități care pot fi cu greu clasificate. Aceste diferențieri ale EU SUNT-ului monist teoretic sunt etern integrate de relații simultane care apar în același EU SUNT- prerealitate prepotențială, preactuală, prepersonală, monotetică; această prerealitate, care este totuși infinită, este relevantă ca absolut în prezența Primei Surse - Centru și ca

Deity which is not comprehensible to universe creatures. God, your Father and my Father, is that phase of the Infinite which we perceive in our personalities as an actual experiential reality, but the I AM ever remains as our hypothesis of all that we feel is unknowable of the First Source and Center. And even that hypothesis probably falls far short of the unfathomed infinity of original reality.

105:1.7 (1153.4) The universe of universes, with its innumerable host of inhabiting personalities, is a vast and complex organism, but the First Source and Center is infinitely more complex than the universes and personalities which have become real in response to his willful mandates. When you stand in awe of the magnitude of the master universe, pause to consider that even this inconceivable creation can be no more than a partial revelation of the Infinite.

105:1.8 (1153.5) Infinity is indeed remote from the experience level of mortal comprehension, but even in this age on Urantia your concepts of infinity are growing, and they will continue to grow throughout your endless careers stretching onward into future eternity. Unqualified infinity is meaningless to the finite creature, but infinity is capable of self-limitation and is susceptible of reality expression to all levels of universe existences. And the face which the Infinite turns toward all universe personalities is the face of a Father, the Universal Father of love.

2. THE I AM AS TRIUNE AND AS SEVENFOLD

105:2.1 (1153.6) In considering the genesis of reality, ever bear in mind that all absolute reality is from eternity and is without beginning of existence. By absolute reality we refer to the three existential persons of Deity, the Isle of Paradise, and the three Absolutes. These seven realities are co-ordinately eternal, notwithstanding that we resort to time-space language in presenting their sequential origins to human beings.

105:2.2 (1154.1) In following the chronological portrayal of the origins of reality, there must be a postulated theoretical moment of "first" volitional expression and "first" repercussional reaction within the I AM. In our attempts to portray the genesis and generation of reality, this stage may be conceived as the self-differentiation of *The Infinite One* from *The Infinitude*, but the postulation of this dual relationship must always be expanded to a triune conception by the recognition of the eternal continuum of *The Infinity*, the I AM.

105:2.3 (1154.2) This self-metamorphosis of the I AM culminates in the multiple differentiation of deified reality and of undeified reality, of potential and actual reality, and of certain other realities that can hardly be so classified. These differentiations of the theoretical monistic I AM are eternally integrated by simultaneous relationships arising within the same I AM — the prepotential, preactual, prepersonal, monothetic pre-reality which, though infinite, is revealed as absolute in the presence of the First Source and Center and as

personalitate în iubirea nelimitată a Tatălui Universal.

Prin aceste metamorfoze interne, EU SUNT-ul pune bazele unei relații septuple cu sine. Conceptul filozofic (timp) al EU SUNT-ului solitar și conceptul de tranziție (timp) al EU SUNT-ului ca triunic pot fi acum extinse pentru a cuprinde EU SUNT-ul ca septuplu. Această natură septuplă - sau cu șapte faze - poate fi cel mai bine sugerată în relație cu cele Șapte Absoluturi ale Infinității.

1. Tatăl Universal. EU SUNT tată al Fiului Etern. Este relația personalității primordiale a actualităților. Personalitatea absolută a Fiului face absolut faptului paternității lui Dumnezeu și instituie filiația potențială a tuturor personalităților. Această relație stabilește personalitatea Infinitului și consumă revelația sa spirituală în personalitatea Fiului Originar. Această fază a EU SUNT-ului poate fi parțial experimentată pe nivelele spirituale chiar și de muritori care, deși se află încă în timp, îl pot adora pe Tatăl nostru.

2. Controlorul Universal- EU SUNT cauză a Paradisului etern. Este relația impersonală primordială a actualităților, asocierea nespirtuală originară. Tatăl Universal este Dumnezeu-ca-iubire; Controlorul Universal este Dumnezeu-ca-arhetip. Această relație stabilește potențialul formelor - configurația - și determină maestrul arhetip al relațiilor impersonale și nespirtuale, maestrul arhetip după care sunt făcute toate copiile.

3. Creatorul Universal. EU SUNT una cu Fiul Etern Această uniune a Tatălui și a Fiului (în prezența Paradisului) inițiază ciclul creativ, care este consumat în apariția personalităților asociate și a universului etern. Din punctul de vedere finit al muritorilor, realitatea începe cu adevărat odată cu apariția în eternitate a creației Havona. Acest act creativ al Deității este realizat de Dumnezeul Acțiunii și prin el, care este în esență unitatea Tatălui-Fiu manifestată la toate nivelele actualului și pentru ele. Acesta este motivul pentru care creativitatea divină este caracterizată în mod infailibil de unitate, iar această unitate este reflecția exterioară a unicității absolute a dualității Tată-Fiu și Trinității Tată-Fiu-Spirit.

4. Sprijinul Infinit EU SUNT asociabil cu sine. Este asocierea primordială a staticii și potențialelor realități. În această relație, toți factorii calificați și necalificați sunt compensați. Această fază a lui EU SUNT este mai bine înțeleasă ca Absolutul Universal - unificatorului Absolutului Deității și al Absolutului Necalificat.

5. Potențialul infinit. EU SUNT calificat prin sine. Este sistemul de referință al infinității, fiind martorul etern al faptului că EU SUNT-ul s-a limitat prin propria sa voință, și ca urmare a acesteia a dobândit o exprimare de sine și o revelație de sine sub formă triplă.

6. Capacitatea Infinită. EU SUNT static reactiv. Este matricea eternă, posibilitatea pentru orice expansiune cosmică viitoare. Această fază a lui EU SUNT este poate cel mai bine concepută ca prezență supergravitațională a Absolutului Necalificat.

7. Unul Universal al Infinității. EU SUNT ceea ce EU SUNT. Este staza sau relația Infinității cu sine,

personality in the limitless love of the Universal Father.

105:2.4 (1154.3) By these internal metamorphoses the I AM is establishing the basis for a sevenfold self-relationship. The philosophic (time) concept of the solitary I AM and the transitional (time) concept of the I AM as triune can now be enlarged to encompass the I AM as sevenfold. This sevenfold — or seven phase — nature may be best suggested in relation to the Seven Absolutes of Infinity:

105:2.5 (1154.4) 1. *The Universal Father.* I AM father of the Eternal Son. This is the primal personality relationship of actualities. The absolute personality of the Son makes absolute the fact of God's fatherhood and establishes the potential sonship of all personalities. This relationship establishes the personality of the Infinite and consummates its spiritual revelation in the personality of the Original Son. This phase of the I AM is partially experiential on spiritual levels even by mortals who, while yet in the flesh, may worship our Father.

105:2.6 (1154.5) 2. *The Universal Controller.* I AM cause of eternal Paradise. This is the primal impersonal relationship of actualities, the original nonspiritual association. The Universal Father is God-as-love; the Universal Controller is God-as-pattern. This relationship establishes the potential of form — configuration — and determines the master pattern of impersonal and nonspiritual relationship — the master pattern from which all copies are made.

105:2.7 (1154.6) 3. *The Universal Creator.* I AM one with the Eternal Son. This union of the Father and the Son (in the presence of Paradise) initiates the creative cycle, which is consummated in the appearance of conjoint personality and the eternal universe. From the finite mortal's viewpoint, reality has its true beginnings with the eternity appearance of the Havona creation. This creative act of Deity is by and through the God of Action, who is in essence the unity of the Father-Son manifested on and to all levels of the actual. Therefore is divine creativity unfailingly characterized by unity, and this unity is the outward reflection of the absolute oneness of the duality of the Father-Son and of the Trinity of the Father-Son-Spirit.

105:2.8 (1155.1) 4. *The Infinite Upholder.* I AM self-associative. This is the primordial association of the statics and potentials of reality. In this relationship, all qualifieds and unqualifieds are compensated. This phase of the I AM is best understood as the Universal Absolute — the unifier of the Deity and the Unqualified Absolutes.

105:2.9 (1155.2) 5. *The Infinite Potential.* I AM self-qualified. This is the infinity bench mark bearing eternal witness to the volitional self-limitation of the I AM by virtue of which there was achieved threefold self-expression and self-revelation. This phase of the I AM is usually understood as the Deity Absolute.

105:2.10 (1155.3) 6. *The Infinite Capacity.* I AM static-reactive. This is the endless matrix, the possibility for all future cosmic expansion. This phase of the I AM is perhaps best conceived as the supergravity presence of the Unqualified Absolute.

105:2.11 (1155.4) 7. *The Universal One of Infinity.* I AM as I AM. This is the stasis or self-relationship of Infinity, the eternal fact of infinity-reality and the universal truth of

faptul etern al realității infinității și adevărul universal al infinității realității. În măsura în care această relație se poate discerne în calitate de personalitate, ea este relevantă universurilor în Tatăl divin al oricărei personalități - chiar al personalității absolute. În măsura în care această relație este exprimabilă impersonal, universul ia contact cu ea în calitate de coerență absolută a purei energii și a primului spirit în prezența Tatălui Universal. În măsura în care această relație se poate concepe ca un absolut, ea este revelată în primordialitatea Primei Surse-Centru; în ea trăim, ne mișcăm și ne avem ființa cu toții, de la creaturile spațiului la cetățenii Paradisului; iar acest lucru este la fel de adevărat în ceea ce-l privește pe maestrul univers cât și pe ultimatonul infinitesimal, la fel de adevărat pentru ceea ce este să fie cât și pentru ceea ce este și pentru ceea ce a fost.

3. CELE ȘAPTE ABSOLUTURI ALE INFINITĂȚII

Cele șapte relații primordiale în interiorul lui EU SUNT se eternizează sub aspectul celor șapte Absoluturi ale Infinității. Cu toate că descriem originile realității și diferențierile infinității printr-o secvență narativă, în realitate toate cele șapte Absoluturi sunt eterne în mod necalificat și coordonat. S-ar putea ca pentru mințile creaturilor muritoare să fie necesar o concepere a începutului lor, însă această concepție trebuie să fie întotdeauna dominată de realizarea faptului că cele șapte Absoluturi nu au început; ele sunt eterne și au fost mereu astfel. Cele șapte Absoluturi reprezintă premisa realității. Ele au fost descrise în acest capitol după cum urmează:

1. Prima Sursă-Centru Prima Persoană a Deității și arhetipului primordial al nedeității, Dumnezeu, Tatăl Universal, Creator, controlor și sprijin; iubire universală, spirit etern și energie infinită; potențial al tuturor potențialurilor și sursă a tuturor actualelor; stabilitate a oricărei statici și dinamism al oricărei schimbări; sursă a arhetipurilor și Tatăl persoanelor. Colectiv, toate cele șapte Absoluturi echivalează cu infinitatea, însă Tatăl Universal însuși este în realitate infinit.

2. A Doua Sursă-Centru. A Doua Persoană a Deității, Fiul Etern și Originea; realitățile personalității absolute a lui EU SUNT și fundament pentru realizarea-revelația a „EU SUNT-ului personalizat.” Nică o personalitate nu poate spera să atingă Tatăl Universal decât prin Fiul său Etern; personalitatea nu poate atinge nivelele spirituale ale existenței fără acțiunea și ajutorul acestui arhetip absolut al tuturor personalităților. În A Doua Sursă-Centru spiritul este necalificat, în timp ce personalitatea este absolută.

3. Sursa-Centru a Paradisului. Al doilea arhetip de realitate, Insula eternă a Paradisului; baza pentru realizarea-revelarea „forței EU SUNT” și fundația pentru stabilirea controlului gravitațional în toate universurile. Față de toate realitățile actualizate, nespirtuale, impersonale și non-voliționale, Paradisul este arhetipul absolut. La fel cum energia spirituală este pusă în legătură cu Tatăl Universal prin personalitatea absolută a Fiului-Mamă, tot astfel întreaga energie cosmică este reținută în controlul gravitațional al Primei Surse-Centru prin arhetipul absolut al Insulei Paradisului. Paradisul nu se află în spațiu; spațiul este cel care există relativ la Paradis, iar cronicitatea

reality-infinity. In so far as this relationship is discernible as personality, it is revealed to the universes in the divine Father of all personality — even of absolute personality. In so far as this relationship is impersonally expressible, it is contacted by the universe as the absolute coherence of pure energy and of pure spirit in the presence of the Universal Father. In so far as this relationship is conceivable as an absolute, it is revealed in the primacy of the First Source and Center; in him we all live and move and have our being, from the creatures of space to the citizens of Paradise; and this is just as true of the master universe as of the infinitesimal ultimatons, just as true of what is to be as of that which is and of what has been.

3. THE SEVEN ABSOLUTES OF INFINITY

105:3.1 (1155.5) The seven prime relationships within the I AM eternalize as the Seven Absolutes of Infinity. But though we may portray reality origins and infinity differentiation by a sequential narrative, in fact all seven Absolutes are unqualifiedly and co-ordinately eternal. It may be necessary for mortal minds to conceive of their beginnings, but always should this conception be overshadowed by the realization that the seven Absolutes had no beginning; they are eternal and as such have always been. The seven Absolutes are the premise of reality. They have been described in these papers as follows:

105:3.2 (1155.6) 1. *The First Source and Center.* First Person of Deity and primal nondeity pattern, God, the Universal Father, creator, controller, and upholder; universal love, eternal spirit, and infinite energy; potential of all potentials and source of all actuals; stability of all statics and dynamism of all change; source of pattern and Father of persons. Collectively, all seven Absolutes equvalate to infinity, but the Universal Father himself actually is infinite.

105:3.3 (1155.7) 2. *The Second Source and Center.* Second Person of Deity, the Eternal and Original Son; the absolute personality realities of the I AM and the basis for the realization-revelation of “I AM personality.” No personality can hope to attain the Universal Father except through his Eternal Son; neither can personality attain to spirit levels of existence apart from the action and aid of this absolute pattern for all personalities. In the Second Source and Center spirit is unqualified while personality is absolute.

105:3.4 (1156.1) 3. *The Paradise Source and Center.* Second nondeity pattern, the eternal Isle of Paradise; the basis for the realization-revelation of “I AM force” and the foundation for the establishment of gravity control throughout the universes. Regarding all actualized, nonspiritual, impersonal, and nonvolitional reality, Paradise is the absolute of patterns. Just as spirit energy is related to the Universal Father through the absolute personality of the Mother-Son, so is all cosmic energy grasped in the gravity control of the First Source and Center through the absolute pattern of the Paradise Isle. Paradise is not in space; space exists relative to Paradise, and the chronicity of motion is

mișcării este determinată prin relația sa cu Paradisul. Insula eternă este absolut în repaus; toate celelalte energii organizate sau în curs de organizare sunt în perpetuă mișcare; în întregul spațiu, doar prezența Absolutului Necalificat este liniștită, iar Necalificatul este coordonat cu Paradisul. Paradisul există în focarul spațiului, Necalificatul îl penetrează, iar orice existență relativă își are ființa în interiorul acestui domeniu.

4. A Treia Sursă-Centru. A Treia Persoană a Deității, Autorul Comun; integrator infinit al energiilor cosmice ale Paradisului cu energiile spirituale ale Fiului Etern; coordonator perfect al mobilurilor voinței și ale mecanismelor forței; unificator al întregii realități actuale și în curs de actualizare. Prin grija numeroșilor săi copii, Spiritul Infinit revelează compasiunea Fiului Etern, operând în același timp ca manipulator infinit, care țese perpetuu arhetipul Paradisului în energiile spațiului. Același Autor Asociaț, acest Dumnezeu al Acțiunii, reprezintă expresia perfectă a planurilor și țelurilor nelimitate ale Tatălui-Fiul, el însuși acționând în același timp ca sursă a minții și dispensator al intelectului pentru creaturile unui imens cosmos.

5. Absolutul Deității. Posibilitățile cauzale potențial personale ale realității universale, totalitatea întregului potențial al Divinității. Absolutul Deității califică în mod intenționat realitățile necalificate, realitățile absolute și realitățile nedeității. Absolutul Deității califică absolutul și absolutizează calificatul, fiind inițiatorul destinului.

6. Absolutul Necalificat. Static, reactiv și pasiv; infinitatea cosmică nerevelată a lui EU SUNT; totalitatea realității nedeificate și finalitatea întregului potențial nepersonal. Spațiul limitează funcțiunile Necalificatului, însă prezența Necalificatului este fără limite, infinită. Există un concept de periferie pentru maestrul univers, însă prezența Necalificatului este nelimitată; nici măcar eternitatea însăși nu poate epuiza liniștea fără limite a acestui Absolut de nedeitate.

7. Absolutul Universal Unificator al deificatului și nedeificatului; corelator al absolutului și relativului. Absolutul Universal (fiind static, potențial și asociativ) compensează tensiunea dintre existențialul etern și ceea ce nu e împlinit.

Cele Șapte Absoluturi ale Infinității constituie începuturile realității. Privită de mințile muritoare, Prima Sursă-Centru ar apărea anterioară tuturor absoluturilor. Indiferent cât de util ar fi însă acest postulat, el este invalidat de coexistența în eternitate a Fiului, Spiritului, a celor trei Absoluturi și a Insulei Paradisului.

Este un adevăr că Absoluturile sunt manifestări ale lui EU SUNT - Prima Sursă - Centru; este un fapt că aceste Absoluturi nu au avut niciodată un început, ci sunt eterne coordonate ale Primei Surse - Centru. Relațiile absoluturilor în eternitate nu pot fi prezentate întotdeauna fără ca acest lucru să implice paradoxuri în limbajul timpului și în modelele conceptuale ale spațiului. Independent de orice confuzie referitoare la originea celor Șapte Absoluturi ale Infinității, este atât un fapt cât și un adevăr că orice realitate este fondată pe existența lor eternă și relațiile lor de infinitate.

determined through Paradise relationship. The eternal Isle is absolutely at rest; all other organized and organizing energy is in eternal motion; in all space, only the presence of the Unqualified Absolute is quiescent, and the Unqualified is co-ordinate with Paradise. Paradise exists at the focus of space, the Unqualified pervades it, and all relative existence has its being within this domain.

105:3.5 (1156.2) 4. *The Third Source and Center.* Third Person of Deity, the Conjoint Actor; infinite integrator of Paradise cosmic energies with the spirit energies of the Eternal Son; perfect co-ordinator of the motives of will and the mechanics of force; unifier of all actual and actualizing reality. Through the ministrations of his manifold children the Infinite Spirit reveals the mercy of the Eternal Son while at the same time functioning as the infinite manipulator, forever weaving the pattern of Paradise into the energies of space. This selfsame Conjoint Actor, this God of Action, is the perfect expression of the limitless plans and purposes of the Father-Son while functioning himself as the source of mind and the bestower of intellect upon the creatures of a far-flung cosmos.

105:3.6 (1156.3) 5. *The Deity Absolute.* The causal, potentially personal possibilities of universal reality, the totality of all Deity potential. The Deity Absolute is the purposive qualifier of the unqualified, absolute, and nondeity realities. The Deity Absolute is the qualifier of the absolute and the absolutizer of the qualified — the destiny inceptor.

105:3.7 (1156.4) 6. *The Unqualified Absolute.* Static, reactive, and abeyant; the unrevealed cosmic infinity of the I AM; totality of nondeified reality and finality of all nonpersonal potential. Space limits the function of the Unqualified, but the presence of the Unqualified is without limit, infinite. There is a concept periphery to the master universe, but the presence of the Unqualified is limitless; even eternity cannot exhaust the boundless quiescence of this nondeity Absolute.

105:3.8 (1156.5) 7. *The Universal Absolute.* Unifier of the deified and the undeified; correlator of the absolute and the relative. The Universal Absolute (being static, potential, and associative) compensates the tension between the ever-existent and the uncompleted.

105:3.9 (1156.6) The Seven Absolutes of Infinity constitute the beginnings of reality. As mortal minds would regard it, the First Source and Center would appear to be antecedent to all absolutes. But such a postulate, however helpful, is invalidated by the eternity coexistence of the Son, the Spirit, the three Absolutes, and the Paradise Isle.

105:3.10 (1157.1) It is a *truth* that the Absolutes are manifestations of the I AM-First Source and Center; it is a *fact* that these Absolutes never had a beginning but are co-ordinate eternals with the First Source and Center. The relationships of absolutes in eternity cannot always be presented without involving paradoxes in the language of time and in the concept patterns of space. But regardless of any confusion concerning the origin of the Seven Absolutes of Infinity, it is both fact and truth that all reality is predicated upon their eternity existence and infinity relationships.

Filozofii universului postulează existența eternă a lui EU SUNT ca sursa primordială a întregii realități. Ei postulează în același timp autosegmentarea lui EU SUNT în șapte relații primare cu sine - cele șapte faze ale infinității. Și, odată cu aceste presupuneri, ei formulează al treilea postulat - apariția în eternitate a Celor Șapte Absoluturi ale Infinității și eternizarea asocierilor duale ale celor șapte faze ale lui EU SUNT cu aceste șapte Absoluturi.

Autorevelarea lui EU SUNT procedează astfel din sinele static, trecând prin segmentarea lui însuși și relațiile cu sine, pentru a ajunge la relații absolute - relații cu Absoluturile derivate din el însuși. Dualitatea devine astfel existentă în asocierea eternă a celor Șapte Absoluturi ale Infinității cu septupla infinitate a fazelor autosegmentate ale EU SUNT-ului ce se autorevelează. Aceste relații duale, eternizându-se pentru universuri sub aspectul a șapte Absoluturi, fac eterne bazele fundamentale ale întregii realități universale.

S-a afirmat uneori că unitatea cauzează dualitatea, că dualitatea cauzează triunitatea, iar triunitatea este ancestorul etern al tuturor lucrurilor. Există, într-adevăr, trei mari categorii de relații primordiale, și anume:

1. Relații de unitate. Relații existente în interiorul lui EU SUNT când unitatea acestuia este concepută ca o autodiferențiere triplă și apoi septuplă.

2. Relații de dualitate. Relații existând între EU SUNT ca septuplu și cele Șapte Absoluturi ale Infinității.

3. Relații de triunitate. Acestea reprezintă asocierile funcționale ale celor Șapte Absoluturi ale Infinității.

Relațiile de triunitate se ridică pe baze de dualitate, deoarece asocierile reciproce ale Absoluturilor sunt inevitabile. Astfel de asocieri triunitare eternizează potențialul întregii realități; ele înglobează realitatea deificată și realitatea nedeificată.

EU SUNT-ul este infinitatea necalificată în calitate de Unitate. Dualitățile eternizează fundamentele realității. Triunitățile exteriorizează realizarea infinității ca funcțiune universală.

Preexistențialele devin existențiale în cele șapte Absoluturi, iar existențialele devin funcționale în triunități, asocierile fundamentale ale Absoluturilor. Iar odată cu eternizarea triunităților, scena universală este pregătită - potențialele sunt existente și actualele sunt prezente - iar plenitudinea eternității este martoră la diversificarea energiei cosmice, răspândirea spiritului Paradisului și dăruirea minții împreună cu atribuirea personalității, în virtutea cărora toate aceste derivate ale Deității și ale Paradisului sunt unificate în experiență pe nivelul creaturii și prin alte tehnici pe nivelul supracreaturii.

5. PROMULGAREA REALITĂȚII FINITE

La fel cum diversificarea originală a lui EU SUNT trebuie să fie atribuită unei voințe inerente și care se

105:4.1 (1157.2) The universe philosophers postulate the eternity existence of the I AM as the primal source of all reality. And concomitant therewith they postulate the self-segmentation of the I AM into the primary self-relationships — the seven phases of infinity. And simultaneous with this assumption is the third postulate — the eternity appearance of the Seven Absolutes of Infinity and the eternalization of the duality association of the seven phases of the I AM and these seven Absolutes.

105:4.2 (1157.3) The self-revelation of the I AM thus proceeds from static self through self-segmentation and self-relationship to absolute relationships, relationships with self-derived Absolutes. Duality becomes thus existent in the eternal association of the Seven Absolutes of Infinity with the sevenfold infinity of the self-segmented phases of the self-revealing I AM. These dual relationships, eternalizing to the universes as the seven Absolutes, eternalize the basic foundations for all universe reality.

105:4.3 (1157.4) It has been sometime stated that unity begets duality, that duality begets triunity, and that triunity is the eternal ancestor of all things. There are, indeed, three great classes of primordial relationships, and they are:

105:4.4 (1157.5) 1. *Unity relationships.* Relations existent within the I AM as the unity thereof is conceived as a threefold and then as a sevenfold self-differentiation.

105:4.5 (1157.6) 2. *Duality relationships.* Relations existent between the I AM as sevenfold and the Seven Absolutes of Infinity.

105:4.6 (1157.7) 3. *Triunity relationships.* These are the functional associations of the Seven Absolutes of Infinity.

105:4.7 (1157.8) Triunity relationships arise upon duality foundations because of the inevitability of Absolute interassociation. Such triunity associations eternalize the potential of all reality; they encompass both deified and undeified reality.

105:4.8 (1157.9) The I AM is unqualified infinity as *unity*. The dualities eternalize reality *foundations*. The triunities eventuate the realization of infinity as universal *function*.

105:4.9 (1157.10) Pre-existentials become existential in the seven Absolutes, and existentials become functional in the triunities, the basic association of Absolutes. And concomitant with the eternalization of the triunities the universe stage is set — the potentials are existent and the actuals are present — and the fullness of eternity witnesses the diversification of cosmic energy, the outspreading of Paradise spirit, and the endowment of mind together with the bestowal of personality, by virtue of which all of these Deity and Paradise derivatives are unified in experience on the creature level and by other techniques on the supercreature level.

5. PROMULGATION OF FINITE REALITY

105:5.1 (1158.1) Just as the original diversification of the I AM must be attributed to inherent and self-contained

cuprinde pe sine, tot astfel promulgarea realității finite trebuie să fie imputată actelor volitive ale Deității Paradisului și reacțiilor de ajustare ale triunităților funcționale.

Înainte de deitizarea finitului s-ar părea că toate diversificările realității au avut loc pe nivele absolute; însă actul volitiv promulgând realitatea finită denotă o calificare a calității de a fi absolut și implică apariția relativităților.

Cu toate că prezentăm această expunere ca pe o secvență și descriem apariția istorică a finitului ca derivând direct din absolut, trebuie să ne amintim că transcendenții au precedat și succedat tot ceea ce este finit. În raport cu finitul, ultimitățile transcendente sunt atât cauze cât și împliniri.

Posibilitatea finită este inerentă Infinitului, însă transmutarea posibilității în probabilitate și în inevitabilitate trebuie să fie atribuită voinței libere existente prin sine a Primei Surse-Centru, activând toate asocierile triunității. Doar infinitatea voinței Tatălui ar putea califica nivelul absolut al existenței astfel încât să exteriorizeze un ultim sau să creeze un finit.

Odată cu apariția realității relative și calificate ia naștere un nou ciclu al realității — ciclul de creștere. Este o maiestuoasă debordare, mergând de la nivelele infinității către domeniul finitului, convergând mereu către Paradis și Deitate căutând întotdeauna marile destine comensurabile cu o sursă infinită.

Aceste tranzacții de neconceput marchează începutul istoriei universului, marchează venirea în existență a timpului însuși. Pentru o creatură începutul finitului este geneza realității; privind din poziția minții creaturii, nu se poate concepe nici o realitate anterioară finitului. Această nouă realitate finită emergentă există sub două faze originale:

1. Maximele primare, realitatea suprem perfectă, tipul havonian de univers și de creaturi.
2. Maximele secundare, realitatea supremă făcută perfectă, tipul suprauniversal de creaturi și de creație.

Cele două manifestări originale sunt deci: perfectul prin constituție și ceea ce a devenit perfect prin evoluție. Cele două sunt coordonate în relații de eternitate, însă în limitele timpului ele par a fi diferite. Un factor de timp înseamnă creștere pentru ceea ce crește. Finiturile secundare cresc, deci cei care cresc trebuie să apară ca incompleți în timp. Însă aceste diferențe, care sunt atât de importante de această parte a Paradisului, sunt inexistente în eternitate.

Ne referim la perfect și la ceea ce a devenit perfect ca maxime primare și secundare, însă mai există un tip de maxim. Trinitizarea și alte relații între maximele primare și maximele secundare e tradus prin apariția maximelor terțiare — lucruri, semnificații și valori care nu sunt nici perfecte nici făcute perfecte, fiind însă în același timp coordonate cu ambii factori ancestrali.

6. REPERCUSIUNI ALE REALITĂȚII FINITE

volition, so must the promulgation of finite reality be ascribed to the volitional acts of Paradise Deity and to the repercussional adjustments of the functional triunities.

105:5.2 (1158.2) Prior to the deitization of the finite, it would appear that all reality diversification took place on absolute levels; but the volitional act promulgating finite reality connotes a qualification of absoluteness and implies the appearance of relativities.

105:5.3 (1158.3) While we present this narrative as a sequence and portray the historic appearance of the finite as a direct derivative of the absolute, it should be borne in mind that transcendentals both preceded and succeeded all that is finite. Transcendental ultimates are, in relation to the finite, both causal and consummational.

105:5.4 (1158.4) Finite possibility is inherent in the Infinite, but the transmutation of possibility to probability and inevitability must be attributed to the self-existent free will of the First Source and Center, activating all triunity associations. Only the infinity of the Father's will could ever have so qualified the absolute level of existence as to eventuate an ultimate or to create a finite.

105:5.5 (1158.5) With the appearance of relative and qualified reality there comes into being a new cycle of reality — the growth cycle — a majestic downsweep from the heights of infinity to the domain of the finite, forever swinging inward to Paradise and Deity, always seeking those high destinies commensurate with an infinity source.

105:5.6 (1158.6) These inconceivable transactions mark the beginning of universe history, mark the coming into existence of time itself. To a creature, the beginning of the finite *is* the genesis of reality; as viewed by creature mind, there is no actuality conceivable prior to the finite. This newly appearing finite reality exists in two original phases:

105:5.7 (1158.7) 1. *Primary maximums*, the supremely perfect reality, the Havona type of universe and creature.

105:5.8 (1158.8) 2. *Secondary maximums*, the supremely perfected reality, the superuniverse type of creature and creation.

105:5.9 (1158.9) These, then, are the two original manifestations: the constitutively perfect and the evolutionally perfected. The two are co-ordinate in eternity relationships, but within the limits of time they are seemingly different. A time factor means growth to that which grows; secondary finites grow; hence those that are growing must appear as incomplete in time. But these differences, which are so important this side of Paradise, are nonexistent in eternity.

105:5.10 (1158.10) We speak of the perfect and the perfected as primary and secondary maximums, but there is still another type: Trinitizing and other relationships between the primaries and the secondaries result in the appearance of *tertiary maximums* — things, meanings, and values that are neither perfect nor perfected yet are co-ordinate with both ancestral factors.

6. REPERCUSSIONS OF FINITE REALITY

Întreaga promulgare a existențelor finite reprezintă un transfer de la potențiale la actuale în interiorul asocierilor absolute ale înfinității funcționale. Printre numeroasele repercusiuni ale actualizării creative a finitului, putem cita:

1. Reacția deității, apariția a trei nivele de supremație experiențială: actualitatea supremației spirituale-personale în Havona, potențialul de supremație persoană-putere în marele univers în formare și capacitatea pentru o funcțiune necunoscută a minții experiențiale acționând pe un nivel de supremație în viitorul maestru univers.

2. Reacția universului implică o activare a planurilor arhitecturale pentru nivelul spațial suprauniversal; această evoluție progresează încă în întreaga structură fizică a celor șapte universuri.

3. Reacția creaturilor la promulgarea realității finite se traduce prin apariția ființelor perfecte de ordinul locuitorilor eterni ai Havonei și ascensionalilor evolutivi perfecționați venind din cele șapte suprauniversuri. Însă faptul de a atinge perfecțiunea prin experiență evolutivă (creativă în timp) implică ceva-diferit-de-perfecțiune ca punct de plecare. În acest mod apare imperfecțiunea în creațiile evolute. Iar acesta este originea răului potențial. Neadaptarea, dizarmonia și conflictul, toate aceste lucruri sunt inerente creșterii evolute, de la universurile fizice până la creaturile personale.

4. Reacția divinității la imperfecțiunea inerentă întâzierilor în evoluție se relevă în prezența compensatorie a Dumnezeului Septuplu, ale cărei activități integrează ceea ce este pe cale de perfecționare, atât cu ceea ce este perfect cât și cu ceea ce a devenit perfect. Această întârziere este inseparabilă de evoluție, care este creativitate în timp. Din această cauză, precum și din alte motive, forța atotputernică a Supremului este fondată pe succesele divinității Dumnezeului Septuplu. Această întârziere face posibilă participarea creaturii în creația divină, permițând personalităților creaturi să se asocieze cu Deitatea în atingerea dezvoltării maxime. Chiar și mentalul material al creaturii muritoare devine astfel partener al Ajustorului divin în dualizarea sufletului nemuritor. Dumnezeu Septuplu oferă de asemenea tehnici pentru compensarea limitărilor experiențiale ale perfecțiunii inerente cât și a limitărilor preascensionale ale imperfecțiunii.

7. EXTERIORIZAREA TRANSCEDENTALILOR

Transcendentalii sunt subinfiniți și subabsoluți, însă suprafiniți și supracreați. Transcendentalii se exteriorizează ca un nivel integrator legând supervalorile absoluturilor cu valorile maxime ale finitilor. Din punctul de vedere al creaturilor, ceea ce este transcendental pare a se fi exteriorizat ca o consecință a finitului; din punctul de vedere al eternității, este o anticipare a finitului; iar alții îl consideră un „preecou” al finitului.

Transcendent nu înseamnă neapărat o absență a dezvoltării, ci supraevolutiv în sens finit. El nu este nici

105:6.1 (1159.1) The entire promulgation of finite existences represents a transference from potentials to actuals within the absolute associations of functional infinity. Of the many repercussions to creative actualization of the finite, there may be cited:

105:6.2 (1159.2) 1. *The deity response*, the appearance of the three levels of experiential supremacy: the actuality of personal-spirit supremacy in Havona, the potential for personal-power supremacy in the grand universe to be, and the capacity for some unknown function of experiential mind acting on some level of supremacy in the future master universe.

105:6.3 (1159.3) 2. *The universe response* involved an activation of the architectural plans for the superuniverse space level, and this evolution is still progressing throughout the physical organization of the seven superuniverses.

105:6.4 (1159.4) 3. *The creature repercussion* to finite-reality promulgation resulted in the appearance of perfect beings on the order of the eternal inhabitants of Havona and of perfected evolutionary ascenders from the seven superuniverses. But to attain perfection as an evolutionary (time-creative) experience implies something other-than-perfection as a point of departure. Thus arises imperfection in the evolutionary creations. And this is the origin of potential evil. Misadaptation, disharmony, and conflict, all these things are inherent in evolutionary growth, from physical universes to personal creatures.

105:6.5 (1159.5) 4. *The divinity response* to the imperfection inherent in the time lag of evolution is disclosed in the compensating presence of God the Sevenfold, by whose activities that which is perfecting is integrated with both the perfect and the perfected. This time lag is inseparable from evolution, which is creativity in time. Because of it, as well as for other reasons, the almighty power of the Supreme is predicated on the divinity successes of God the Sevenfold. This time lag makes possible creature participation in divine creation by permitting creature personalities to become partners with Deity in the attainment of maximum development. Even the material mind of the mortal creature thus becomes partner with the divine Adjuster in the dualization of the immortal soul. God the Sevenfold also provides techniques of compensation for the experiential limitations of inherent perfection as well as compensating the preascension limitations of imperfection.

7. EVENTUATION OF TRANSCENDENTALS

105:7.1 (1159.6) Transcendentals are subinfinite and subabsolute but superfinite and supercreatural. Transcendentals eventuate as an integrating level correlating the supervalue of absolutes with the maximum values of finites. From the creature standpoint, that which is transcendental would appear to have eventuated as a consequence of the finite; from the eternity viewpoint, in anticipation of the finite; and there are those who have considered it as a “pre-echo” of the finite.

105:7.2 (1159.7) That which is transcendental is not necessarily nondevelopmental, but it is superevolutional in the finite sense; neither is it nonexperiential, but it is

neexperiențial, ci este o supraexperiență în sensul în care creaturile înțeleg experiența. Cea mai bună ilustrare a unui asemenea paradox este probabil universul central al perfecțiunii. Havona nu este pe deplin absolută - numai Insula Paradisului este cu adevărat absolută în sens „materializat.” Ea nu este nici o creație revolutivă finită, așa cum sunt cele șapte suprauniversuri. Havona sete eternă, însă nu imuabilă, în sensul de a reprezenta un univers lipsit de creștere. Ea este locuită de creaturi (nativii Havonei) care nu au fost niciodată create efectiv, deoarece ele sunt existente în mod etern. Havona ilustrează astfel ceva care nu este tocmai finit, însă nici absolut. Havona joacă dealtfel rolul de tampon între Paradisul absolut și creațiile finite, ceea ce oferă un nou exemplu asupra funcționării transcendentalelor. Havona însăși nu este însă un transcendentă - este Havona.

La fel cum Supremul este asociat cu elemente finite, tot astfel Ultimul este identificat cu transcendentalele. Însă cu toate că realizăm astfel o comparație a Supremului și Ultimului, ele prezintă o diferențiere ceva mai importantă decât aceea de grad; diferența este, de asemenea, calitativă. Ultimul este ceva mai mult decât un super-Suprem proiectat pe nivelul transcendentă. Ultimul reprezintă toate acestea, însă și ceva în plus: Ultimul este o exteriorizare de noi realități ale Deității, calificarea de noi faze a ceea ce, până atunci, era necalificat.

Printre realitățile asociate nivelului transcendentă, le putem aminti pe următoarele:

1. Deitatea prezență a Ultimului
2. Conceptul maestrului univers
3. Arhitecții Universului Principal
4. Cele două ordine de organizatori ai forței Paradisului
5. Anumite modificări ale puterii spațiale
6. Anumite valori ale spiritului
7. Anumite semnificații ale mentalului
8. Calități și realități absonite
9. Omnipotența, atotcunoașterea și omniprezența
10. Spațiul

Putem imagina universul în care trăim astăzi ca existând pe nivele finite, transcendentale și absolute. Aceasta este scena cosmică pe care se joacă drama nesfârșită a împlinirii personalității și a metamorfozelor energiei.

Toate aceste realități multiple sunt unificate absolut de diversele triunități, funcțional de Arhitecții Universului Principal, și relativ de cei Șapte Maeștrii Spirite, coordonatorii subsupremi ai divinității Dumnezeuului Septuplu.

Dumnezeul Septuplu reprezintă revelația personalității și a divinității Tatălui Universal pentru creaturile de statut maxim și submaxim, însă există alte relații septuple ale Primei Surse-Centru care nu corespund manifestării divinului slujitor spiritual al Dumnezeuului care este spirit.

superexperience as such is meaningful to creatures. Perhaps the best illustration of such a paradox is the central universe of perfection: It is hardly absolute — only the Paradise Isle is truly absolute in the “materialized” sense. Neither is it a finite evolutionary creation as are the seven superuniverses. Havona is eternal but not changeless in the sense of being a universe of nongrowth. It is inhabited by creatures (Havona natives) who never were actually created, for they are eternally existent. Havona thus illustrates something which is not exactly finite nor yet absolute. Havona further acts as a buffer between absolute Paradise and finite creations, still further illustrating the function of transcendentals. But Havona itself is not a transcendentă — it is Havona.

105:7.3 (1160.1) As the Supreme is associated with finites, so the Ultimate is identified with transcendentals. But though we thus compare Supreme and Ultimate, they differ by something more than degree; the difference is also a matter of quality. The Ultimate is something more than a super-Supreme projected on the transcendentă level. The Ultimate is all of that, but more: The Ultimate is an eventuation of new Deity realities, the qualification of new phases of the theretofore unqualified.

105:7.4 (1160.2) Among those realities which are associated with the transcendentă level are the following:

- 105:7.5 (1160.3)* 1. The Deity presence of the Ultimate.
- 105:7.6 (1160.4)* 2. The concept of the master universe.
- 105:7.7 (1160.5)* 3. The Architects of the Master Universe.
- 105:7.8 (1160.6)* 4. The two orders of Paradise force organizers.
- 105:7.9 (1160.7)* 5. Certain modifications in space potency.
- 105:7.10 (1160.8)* 6. Certain values of spirit.
- 105:7.11 (1160.9)* 7. Certain meanings of mind.
- 105:7.12 (1160.10)* 8. Absonite qualities and realities.
- 105:7.13 (1160.11)* 9. Omnipotence, omniscience, and omnipresence.
- 105:7.14 (1160.12)* 10. Space.

105:7.15 (1160.13) The universe in which we now live may be thought of as existing on finite, transcendentă, and absolute levels. This is the cosmic stage on which is enacted the endless drama of personality performance and energy metamorphosis.

105:7.16 (1160.14) And all of these manifold realities are unified *absolutely* by the several triunities, *functionally* by the Architects of the Master Universe, and *relatively* by the Seven Master Spirits, the subsupreme coordinators of the divinity of God the Sevenfold.

105:7.17 (1160.15) God the Sevenfold represents the personality and divinity revelation of the Universal Father to creatures of both maximum and submaximum status, but there are other sevenfold relationships of the First Source and Center which do not pertain to the manifestation of the divine spiritual ministry of the God who is spirit.

În eternitatea trecutului, forțele Absoluturilor, spiritele Deităților și personalitățile Zeilor se mobilizează răspunzând voinței autonome primordiale a voinței autonome existând prin sine. Pe parcursul acestei vârste a universului, asistăm cu toții la prodigioasele repercusiuni ale imensei panorame cosmice a manifestărilor subabsolute a potențialurilor nelimitate ale tuturor acestor realități. Și este perfect posibil ca diversificarea continuă a realității originare a Primei Surse-Centru să meargă înainte și spre exterior epoci întregi, către întinderile îndepărtate și de neconceput ale infinității absolute.

[Prezentat de un Melchizedek din Nebadon]

^{105:7.18 (1160.16)} In the eternity of the past the forces of the Absolutes, the spirits of the Deities, and the personalities of the Gods stirred in response to the primordial self-will of self-existent self-will. In this universe age we are all witnessing the stupendous repercussions of the far-flung cosmic panorama of the subabsolute manifestations of the limitless potentials of all these realities. And it is altogether possible that the continued diversification of the original reality of the First Source and Center may proceed onward and outward throughout age upon age, on and on, into the faraway and inconceivable stretches of absolute infinity.

^{105:7.19 (1161.1)} [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

Capitolul 106. Nivelurile realității universului

⇨ 105

CARTEA URANTIA

107 ⇨

PARTE III. ISTORIA URANTIEI

CAPITOLUL 106

NIVELURILE REALITĂȚII UNIVERSULUI

Secțiuni

Introduction

1. Asocierea primară a funcțiilor finitului
2. Integrarea supremă secundară a finitului
3. Asocierea terțiară transcendențială a realității
4. Integrarea cuaternară ultimă
5. Asocierea coabsolută sau cea de-a cincea fază
6. Integrarea absolută sau cea de-a șasea fază
7. Finalitatea destinului
8. Trinitatea trinităților
9. Unificarea existențială infinită

PAPER 106

UNIVERSE LEVELS OF REALITY

SECTIONS

Introduction

1. Primary Association of Finite Functionals
2. Secondary Supreme Finite Integration
3. Transcendental Tertiary Reality Association
4. Ultimate Quartan Integration
5. Coabsolute or Fifth-Phase Association
6. Absolute or Sixth-Phase Integration
7. Finality of Destiny
8. The Trinity of Trinities
9. Existential Infinite Unification

Introduction

NU ESTE suficient ca muritorul ascendent să aibă noțiuni despre relațiile Deității cu geneza și despre manifestările realității cosmice. El ar trebui de asemenea să înțeleagă ceva din relațiile existente între el însuși și numeroasele nivele ale realităților existențiale și experiențiale, ale realităților potențiale și actuale. Orientarea omului pe pământ, clarviziunea sa cosmică, precum și orientarea conduitei sale spirituale, sunt toate întărite printr-o mai bună înțelegere a realităților universului și a tehnicilor lor de interasociere, de integrare și de unificare.

Marele univers în starea sa prezentă și maestrul univers emergent sunt constituite din numeroase forme și faze ale realității, care, la rândul lor, există pe mai multe nivele de activitate funcțională. S-a făcut aluzie anterior, în aceste capitole, la aceste multiple forme și faze ale realităților existente și latente, și, pentru a facilita conceperea lor, noi le grupăm acum în următoarele categorii:

1. Finite incomplete. Acesta este statutul prezent al creaturilor ascendente ale marelui univers, statutul prezent al muritorilor Urantiei. Acest nivel înglobează existența creaturilor, de la ființele umane planetare până la cele care și-au atins destinul, dar fără a le include pe acestea din urmă. El se referă la universuri de la primele lor începuturi fizice până la, fără a include și aceasta, ancorarea lor în lumină și în viață. Acest nivel constituie periferia prezentă a activității creative în

INTRODUCTION

106:0.1 (1162.1) IT IS not enough that the ascending mortal should know something of the relations of Deity to the genesis and manifestations of cosmic reality; he should also comprehend something of the relationships existing between himself and the numerous levels of existential and experiential realities, of potential and actual realities. Man's terrestrial orientation, his cosmic insight, and his spiritual directionization are all enhanced by a better comprehension of universe realities and their techniques of interassociation, integration, and unification.

106:0.2 (1162.2) The present grand universe and the emerging master universe are made up of many forms and phases of reality which, in turn, are existent on several levels of functional activity. These manifold existents and latents have been previously suggested in these papers, and they are now grouped for conceptual convenience in the following categories:

106:0.3 (1162.3) 1. *Incomplete finites.* This is the present status of the ascending creatures of the grand universe, the present status of Urantia mortals. This level embraces creature existence from the planetary human up to, but not including, destiny attainers. It pertains to universes from early physical beginnings up to, but not including, settlement in light and life. This level constitutes the present periphery of creative activity in time and space. It appears to be moving outward from

spațiu și în timp. El pare să se deplaseze către exterior plecând din Paradis. Într-adevăr, la încheierea prezentei ere universale, marele univers va atinge stadiul luminii și al vieții, și această epocă va vedea cu siguranță apărând o nouă ordine de creștere în dezvoltarea de pe primul nivel al spațiului exterior.

2. Finite maxime. Acesta este prezentul statut al tuturor creaturilor experiențiale care au atins destinul lor - destinul așa cum este revelat în limitele prezentei ere a universului. Universurile însăși pot atinge statutul lor maxim atât din punct de vedere spiritual cât și fizic, dar cuvântul maxim este el însuși un termen relativ - maxim în raport cu ce? Ceea ce este maxim și aparent final în prezenta epocă a universului se poate să nu reprezinte decât un real început în termenii epocilor care au să vină. Unele faze ale Havonei au atins ordinea maximă.

3. Transcendentalele. Acest nivel suprafinit urmează progresul finit (anticipându-l). El implică geneza prefinită a începuturilor finite și semnificația postfinită a tuturor sfârșiturilor sau a destinelor aparent finite. Multe dintre elementele Paradisului Havona par să aparțină ordinii transcendentele.

4. Ultimele. Acest nivel înglobează ceea ce are o semnificație la nivelul maestrului univers și are înrăurire asupra nivelului destinului maestrului univers desăvârșit. Paradisul Havona (și în particular circuitul lumilor Tatălui) are, sub multe raporturi, o semnificație ultimă.

5. Coabsolutes. Acest nivel implică proiecția experiențialelor asupra unui câmp de expresie creativă depășind maestrul univers.

6. Absoluturile. Acest nivel implică prezența eternă a celor șapte Absoluturi existențiale. El poate totodată să comporte un oarecare grad de realizări experiențiale asociate, însă, dacă este astfel, noi nu înțelegem cum. Poate că este așa prin potențialul de contact al personalității.

7. Infinitatea. Acest nivel este preexistential și postexistential. Unitatea necalificată a infinității este o realitate ipotetică anterioară tuturor începuturilor și posterioară tuturor destinelor.

Aceste nivele ale realității sunt simboluri de compromis potrivite prezentei epoci a universului și perspectivelor muritorilor. Există și multe alte moduri de a contempla realitatea sub un unghi altul-decât-cel muritor și din punctul de vedere al epocilor universale diferite. Trebuie deci să se recunoască că conceptele prezentate aici sunt în întregime relative, în sensul că ele sunt condiționate și mărginite de:

1. Limitările limbajului muritorilor.
2. Limitările minții muritorilor.
3. Dezvoltarea limitată a celor șapte suprauniversuri.
4. Ignoranța voastră în ceea ce privește cele șase țeluri primordiale ale dezvoltării suprauniversale care nu țin de ascensiunea muritorilor în Paradis.
5. Inapținutudinea voastră de a înțelege un punct de vedere, chiar și parțial, al eternității.
6. Imposibilitatea de a descrie evoluția și destinul

Paradise, for the closing of the present universe age, which will witness the grand universe attainment of light and life, will also and surely witness the appearance of some new order of developmental growth in the first outer space level.

106:0.4 (1162.4) 2. *Maximum finites*. This is the present status of all experiential creatures who have attained destiny — destiny as revealed within the scope of the present universe age. Even universes can attain to the maximum of status, both spiritually and physically. But the term “maximum” is itself a relative term — maximum in relation to what? And that which is maximum, seemingly final, in the present universe age may be no more than a real beginning in terms of the ages to come. Some phases of Havona appear to be on the maximum order.

106:0.5 (1162.5) 3. *Transcendentals*. This superfinite level (antecedently) follows finite progression. It implies the prefinitive genesis of finite beginnings and the postfinite significance of all apparent finite endings or destinies. Much of Paradise-Havona appears to be on the transcendental order.

106:0.6 (1162.6) 4. *Ultimates*. This level encompasses that which is of master universe significance and impinges on the destiny level of the completed master universe. Paradise-Havona (especially the circuit of the Father's worlds) is in many respects of ultimate significance.

106:0.7 (1163.1) 5. *Coabsolutes*. This level implies the projection of experientials upon a supermaster universe field of creative expression.

106:0.8 (1163.2) 6. *Absolutes*. This level connotes the eternity presence of the seven existential Absolutes. It may also involve some degree of associative experiential attainment, but if so, we do not understand how, perhaps through the contact potential of personality.

106:0.9 (1163.3) 7. *Infinity*. This level is pre-existential and postexperiential. Unqualified unity of infinity is a hypothetical reality before all beginnings and after all destinies.

106:0.10 (1163.4) These levels of reality are convenient compromise symbolizations of the present universe age and for the mortal perspective. There are a number of other ways of looking at reality from other-than-mortal perspective and from the standpoint of other universe ages. Thus it should be recognized that the concepts herewith presented are entirely relative, relative in the sense of being conditioned and limited by:

- 106:0.11 (1163.5) 1. The limitations of mortal language.
- 106:0.12 (1163.6) 2. The limitations of the mortal mind.
- 106:0.13 (1163.7) 3. The limited development of the seven superuniverses.
- 106:0.14 (1163.8) 4. Your ignorance of the six prime purposes of superuniverse development which do not pertain to the mortal ascent to Paradise.
- 106:0.15 (1163.9) 5. Your inability to grasp even a partial eternity viewpoint.
- 106:0.16 (1163.10) 6. The impossibility of depicting cosmic

cosmice în raport cu toate epocile universale, și nu numai în raport cu prezenta epocă de dezvoltare evolutivă a celor șapte suprauniversuri.

7. Incapacitatea oricărei creaturi de a înțelege semnificația reală a preexistențialelor sau a postexistențialelor - ceea ce se întinde înainte de începuturi și până după destine.

Creșterea realității este condiționată de circumstanțele epocilor succesive ale universului. Universul central nu a suferit nici o schimbare evolutivă în era Havonei, însă, în prezentele epoci ale erei universale, el suferă anumite modificări progresive induse de coordonarea cu suprauniversurile evolutive. Cele șapte suprauniversuri care evoluează acum vor atinge cândva statutul consolidat al luminii și al vieții; ele vor ajunge, cândva, la limita lor de creștere pentru prezenta epocă a universului. Dar nu este nici o îndoială că noua epocă, epoca primului nivel al spațiului exterior, va degaja universurile de ceea ce limitează destinul lor în prezenta epocă. Saturarea se suprapune continuu peste desăvârșire.

Acestea sunt câteva dintre limitările întâlnite în încercarea noastră de a prezenta un concept unificat al creșterii cosmice a lucrurilor, a semnificațiilor și a valorilor, și a sintezei lor pe nivelele realității mereu ascendente.

1. ASOCIEREA PRIMARĂ A FUNCȚIUNILOR FINITULUI

Fazele primare (sau originare ale spiritului) ale realității finite găsesc o expresie imediată la nivelul creaturilor sub forma personalităților perfecte, iar la nivelul universurilor sub forma perfecte creații a Havonei. Chiar și Deitatea experiențială este astfel exprimată în persoana spirituală a Dumnezeuului Suprem în Havona. Dar fazele secundare ale finitului sunt evolutive, condiționate de timp; integrarea lor cosmică depinde numai de creșterea și de înfăptuirile lor. Toate ansamblurile finite secundare sau cele pe cale de perfecționare trebuie în cele din urmă să atingă același nivel cu perfecțiunea primară, dar acest destin este supus unei întârzieri în timp. Această întârziere este o calitate constitutivă a suprauniversului care nu este înăscut în creația centrală. (Noi știm că există perioade terțiare finite, dar tehnica integrării lor nu este încă destăinuită.)

Această întârziere a suprauniversului, acest obstacol pe drumul perfecțiunii, le îngăduie creaturilor să participe la creșterea evolutivă. Aceasta le dă deci posibilitatea să intre în asociere cu Creatorul pentru a evolua ele însele. Și, în timpul acestei perioade de expansiune crescândă, ceea ce este incomplet intră în legătură cu ceea ce este perfect cu ajutorul lui Dumnezeu cel Septuplu.

Dumnezeu Septuplu semnifică recunoașterea de către Deitatea Paradisului a barierelor timpului în universurile evolutive din spațiu. Oricât de departe de Paradis s-ar situa originea unei personalități materiale demne de a supraviețui, și oricât de adânc afundată ar fi în spațiu, ea îl va găsi pe Dumnezeu Septuplu prezent și acordându-și ajutorul său îndurător și afectuos de adevăr, de frumusețe și de bunătate acestei creaturi

evolution and destiny in relation to all universe ages, not just in regard to the present age of the evolutionary unfolding of the seven superuniverses.

106:0.17 (1163.11) 7. The inability of any creature to grasp what is really meant by pre-existentials or by postexperientials — that which lies before beginnings and after destinies.

106:0.18 (1163.12) Reality growth is conditioned by the circumstances of the successive universe ages. The central universe underwent no evolutionary change in the Havona age, but in the present epochs of the superuniverse age it is undergoing certain progressive changes induced by co-ordination with the evolutionary superuniverses. The seven superuniverses, now evolving, will sometime attain the settled status of light and life, will attain the growth limit for the present universe age. But beyond doubt, the next age, the age of the first outer space level, will release the superuniverses from the destiny limitations of the present age. Repletion is continually being superimposed upon completion.

106:0.19 (1163.13) These are some of the limitations which we encounter in attempting to present a unified concept of the cosmic growth of things, meanings, and values and of their synthesis on ever-ascending levels of reality.

1. PRIMARY ASSOCIATION OF FINITE FUNCTIONALS

106:1.1 (1163.14) The primary or spirit-origin phases of finite reality find immediate expression on creature levels as perfect personalities and on universe levels as the perfect Havona creation. Even experiential Deity is thus expressed in the spirit person of God the Supreme in Havona. But the secondary, evolutionary, time-and-matter-conditioned phases of the finite become cosmically integrated only as a result of growth and attainment. Eventually all secondary or perfecting finites are to attain a level equal to that of primary perfection, but such destiny is subject to a time delay, a constitutive superuniverse qualification which is not genetically found in the central creation. (We know of the existence of tertiary finites, but the technique of their integration is as yet unrevealed.)

106:1.2 (1164.1) This superuniverse time lag, this obstacle to perfection attainment, provides for creature participation in evolutionary growth. It thus makes it possible for the creature to enter into partnership with the Creator in the evolution of that selfsame creature. And during these times of expanding growth the incomplete is correlated with the perfect through the ministry of God the Sevenfold.

106:1.3 (1164.2) God the Sevenfold signifies the recognition by Paradise Deity of the barriers of time in the evolutionary universes of space. No matter how remote from Paradise, how deep in space, a material survival personality may take origin, God the Sevenfold will be found there present and engaged in the loving and merciful ministry of truth, beauty, and goodness to such an incomplete, struggling, and evolutionary creature.

nedesăvârșite care se zbate în evoluție. Ajutorul divinității celui Septuplu se extinde către interior, prin Fiul Etern până la Tatăl Paradisului, și către exterior, prin Cei Îmbătrâniți de Zile până la Părinții universurilor locale - Fiii Creatori.

Fiind personal și înălțându-se prin progres spiritual, omul găsește divinitatea personală și spirituală a Dumnezeuului Septuplu; însă există și alte faze ale Septuplului care nu țin de progresul personalității. Aspectele divinității acestei grupări septuple de Deități sunt în prezent integrate în legătura dintre cei Șapte Maeștri Spirite și Autorul Comun, dar ei sunt meniți să fie veșnic uniți în personalitatea emergentă a Ființei Supreme. Celelalte faze ale Deității Septuple sunt în mod divers integrate în timpul prezentei epoci a universului, dar toate sunt deopotrivă menite să fie unificate în Suprem. În toate fazele, Septuplul este sursa unității relative a realității funcționale a marelui univers în starea sa prezentă.

2. INTEGRAREA SUPREMĂ SECUNDARĂ A FINITULUI

După cum Dumnezeu cel Septuplu coordonează funcțional evoluția finită, tot astfel și Ființa Supremă este culmea deității din evoluția marelui univers - evoluția fizică din jurul unui nucleu al spiritului, și dominația finală a acestui nucleu de spirit peste domeniile evoluției fizice care se rotesc și se învâluiesc în jurul lui. Toate acestea au loc potrivit cu mandatele personalității: personalitatea paradisiacă în sensul cel mai elevat, personalitatea Creatorului în sensul universului, personalitatea muritorului în sensul uman, personalitatea Supremă în sensul culminant sau totalizator experiențial.

Conceptul de Suprem trebuie să îngăduie recunoașterea diferențială a persoanei spirituale, a puterii evolutive și a sintezei putere-personalitate - unificarea puterii evolutive cu personalitatea spirituală și dominarea primei de către cea de-a doua.

În ultimă analiză, spiritul vine din Paradis prin Havona. Energia-materie pare să evolueze în profunzimile spațiului; ea este organizată ca putere de către copiii Spiritului Infinit în conjuncție cu Fiii Creatori ai lui Dumnezeu. Și toate acestea sunt experiențiale; este o operațiune în timp și în spațiu, implicând un vast avantaj de ființe vii cuprinzându-i chiar și Creatorii divini, precum și creaturile evolutive. Stăpânirea puterii Creatorilor divini în marele univers se extinde lent, pentru a îngloba stabilirea și stabilizarea evolutivă a creațiilor din spațiu-timp, iar aceasta reprezintă înflorirea puterii experiențiale a Dumnezeuului cel Septuplu. Ea înglobează toată gama de realizări ale divinității în timp și în spațiu, de la dăruirea Ajutorilor de către Tatăl Universal până la dăruirea vieții de către Fiii Paradisului. Este vorba de o putere câștigată, de o putere demonstrată, de o putere experiențială a Deităților Paradisului.

Această putere experiențială care rezultă din realizările divinității Dumnezeuului cel Septuplu manifestă ea însăși calitățile coezive ale divinității

The divinity ministry of the Sevenfold reaches inward through the Eternal Son to the Paradise Father and outward through the Ancients of Days to the universe Fathers — the Creator Sons.

106:1.4 (1164.3) Man, being personal and ascending by spiritual progression, finds the personal and spiritual divinity of the Sevenfold Deity; but there are other phases of the Sevenfold which are not concerned with the progression of personality. The divinity aspects of this Deity grouping are at present integrated in the liaison between the Seven Master Spirits and the Conjoint Actor, but they are destined to be eternally unified in the emerging personality of the Supreme Being. The other phases of the Sevenfold Deity are variously integrated in the present universe age, but all are likewise destined to be unified in the Supreme. The Sevenfold, in all phases, is the source of the relative unity of the functional reality of the present grand universe.

2. SECONDARY SUPREME FINITE INTEGRATION

106:2.1 (1164.4) As God the Sevenfold functionally coordinates finite evolution, so does the Supreme Being eventually synthesize destiny attainment. The Supreme Being is the deity culmination of grand universe evolution — physical evolution around a spirit nucleus and eventual dominance of the spirit nucleus over the encircling and whirling domains of physical evolution. And all of this takes place in accordance with the mandates of personality: Paradise personality in the highest sense, Creator personality in the universe sense, mortal personality in the human sense, Supreme personality in the culminating or experiential totaling sense.

106:2.2 (1164.5) The concept of the Supreme must provide for the differential recognition of spirit person, evolutionary power, and power-personality synthesis — the unification of evolutionary power with, and its dominance by, spirit personality.

106:2.3 (1164.6) Spirit, in the last analysis, comes from Paradise through Havona. Energy-matter seemingly evolves in the depths of space and is organized as power by the children of the Infinite Spirit in conjunction with the Creator Sons of God. And all of this is experiential; it is a transaction in time and space involving a wide range of living beings including even Creator divinities and evolutionary creatures. The power mastery of the Creator divinities in the grand universe slowly expands to encompass the evolutionary settling and stabilizing of the time-space creations, and this is the flowering of the experiential power of God the Sevenfold. It encompasses the whole gamut of divinity attainment in time and space from the Adjuster bestowals of the Universal Father to the life bestowals of the Paradise Sons. This is earned power, demonstrated power, experiential power; it stands in contrast to the eternity power, the unfathomable power, the existential power of the Paradise Deities.

106:2.4 (1165.1) This experiential power arising out of the divinity achievements of God the Sevenfold itself manifests the cohesive qualities of divinity by

synthesizing — totalizing — as the almighty power of the attained experiential mastery of the evolving creations. And this almighty power in turn finds spirit-personality cohesion on the pilot sphere of the outer belt of Havona worlds in union with the spirit personality of the Havona presence of God the Supreme. Thus does experiential Deity culminate the long evolutionary struggle by investing the power product of time and space with the spirit presence and divine personality resident in the central creation.

106:2.5 (1165.2) Thus does the Supreme Being eventually attain to the embrace of all of everything evolving in time and space while investing these qualities with spirit personality. Since creatures, even mortals, are personality participants in this majestic transaction, so do they certainly attain the capacity to know the Supreme and to perceive the Supreme as true children of such an evolutionary Deity.

106:2.6 (1165.3) Michael of Nebadon is like the Paradise Father because he shares his Paradise perfection; so will evolutionary mortals sometime attain to kinship with the experiential Supreme, for they will truly share his evolutionary perfection.

106:2.7 (1165.4) God the Supreme is experiential; therefore is he completely experiential. The existential realities of the seven Absolutes are not perceivable by the technique of experience; only the *personality realities* of the Father, Son, and Spirit can be grasped by the personality of the finite creature in the prayer-worship attitude.

106:2.8 (1165.5) Within the completed power-personality synthesis of the Supreme Being there will be associated all of the absoluteness of the several triodities which could be so associated, and this majestic personality of evolution will be experientially attainable and understandable by all finite personalities. When ascenders attain the postulated seventh stage of spirit existence, they will therein experience the realization of a new meaning-value of the absoluteness and infinity of the triodities as such is revealed on subabsolute levels in the Supreme Being, who is experiential. But the attainment of these stages of maximum development will probably await the co-ordinate settling of the entire grand universe in light and life.

3. ASOCIEREA TERȚIARĂ TRANSCENDENTALĂ A REALITĂȚII

Arhitecții absoniți întocmesc planul; Creatorii Supremi îl aduc în existență; Ființa Supremă îl va îndeplini în plenitudinea sa așa cum a fost el creat în timp de către Creatorii Supremi și prevăzut în spațiu de către Maeștrii Arhitecți.

În cursul epocii prezente a universului, Arhitecții Universului Principal sunt cei care au sarcina de a coordona administrativ universul principal; dar apariția Atotputernicului Suprem la încheierea prezentei epocii a universului va semnifica faptul că finitul evolutiv a ajuns la primul stadiu al destinului experiențial. Acest eveniment va conduce cu siguranță la funcționarea

106:3.1 (1165.6) The absonite architects eventuate the plan; the Supreme Creators bring it into existence; the Supreme Being will consummate its fullness as it was time created by the Supreme Creators, and as it was space forecast by the Master Architects.

106:3.2 (1165.7) During the present universe age the administrative co-ordination of the master universe is the function of the Architects of the Master Universe. But the appearance of the Almighty Supreme at the termination of the present universe age will signify that the evolutionary finite has attained the first stage of experiential destiny. This happening will certainly lead to

106:3.1 (1165.6) The absonite architects eventuate the plan; the Supreme Creators bring it into existence; the Supreme Being will consummate its fullness as it was time created by the Supreme Creators, and as it was space forecast by the Master Architects.

106:3.2 (1165.7) During the present universe age the administrative co-ordination of the master universe is the function of the Architects of the Master Universe. But the appearance of the Almighty Supreme at the termination of the present universe age will signify that the evolutionary finite has attained the first stage of experiential destiny. This happening will certainly lead to

106:3.1 (1165.6) The absonite architects eventuate the plan; the Supreme Creators bring it into existence; the Supreme Being will consummate its fullness as it was time created by the Supreme Creators, and as it was space forecast by the Master Architects.

3. TRANSCENDENTAL TERTIARY REALITY ASSOCIATION

106:3.1 (1165.6) The absonite architects eventuate the plan; the Supreme Creators bring it into existence; the Supreme Being will consummate its fullness as it was time created by the Supreme Creators, and as it was space forecast by the Master Architects.

106:3.2 (1165.7) During the present universe age the administrative co-ordination of the master universe is the function of the Architects of the Master Universe. But the appearance of the Almighty Supreme at the termination of the present universe age will signify that the evolutionary finite has attained the first stage of experiential destiny. This happening will certainly lead to

desăvârșită a primei Trinități experiențiale, uniunea Creatorilor Supremi, a Ființei Supreme și a Arhitecților Universului Principal. Această Trinitate este menită să efectueze continuarea integrării evolutive a maestrului univers.

Trinitatea Paradisului este cu adevărat o Trinitate infinită, și nici o Trinitate nu poate fi infinită fără a include această Trinitate originară. Dar trinitatea originară este rezultatul asocierii exclusive a Deităților absolute. Ființele subabsolute nu au avut nimic de a face cu această asociere primordială. Trinitățile experiențiale care apar ulterior înglobează chiar și contribuția personalităților create. Aceasta este cu siguranță adevărat despre Ultimul Trinității, unde chiar prezența Maeștrilor Fii Creatori printre Creatorii Supremi este o garanție a prezenței simultane a experienței actuale și autentice a creaturii în interiorul acestei asocieri trinitare.

Prima Trinitate experiențială îngăduie grupurilor să ajungă la eventualitățile ultime. Grupurile asociative au facultatea de a anticipa, și chiar de a transcende aptitudinile individuale, și aceasta este adevărat chiar și dincolo de nivelul finit. În epocile ce au să vină, după ce cele șapte suprauniversuri vor fi fost consolidate în lumină și în viață, este dincolo de orice urmă de îndoială că Corpul Finalității va promulga scopurile Deității Paradisului după cum vor fi dictate de către cel Ultim al Trinității și unificate în personalitatea-putere la Ființa Supremă.

În toate giganticele dezvoltări universale ale eternității trecute și viitoare, noi detectăm expansiunea elementelor comprehensibile ale Tatălui Universal. În calitate de EU SUNT, noi postulăm filozofic că el impregnează întreg infinitul, dar nici o creatură nu poate concepe un asemenea postulat prin experiență. Pe măsură ce universurile cresc, pe măsură ce gravitația și iubirea se extind în spațiul care se organizează în timp, noi devenim capabili de a înțelege, din ce în ce mai bine, Prima Sursă-Centru. Noi observăm că acțiunea gravitației pătrunde în prezența spațială a Absolutului Necalificat și detectăm creaturi spirituale în evoluție și în expansiune în sânul prezenței divine a Absolutului Deității, în vreme ce evoluția spirituală și evoluția cosmică se unifică, prin acțiunea minții și prin experiență, pe nivelele finite ale deității, în calitate de Ființă Supremă, și se coordonează, pe nivelele transcendente, în calitate de Ultim al Trinității.

4. INTEGRAREA CUATERNARĂ ULTIMĂ

În sens ultim, Trinitatea Paradisului coordonează cu siguranță, însă, în această privință, ea funcționează în calitate de absolut care se califică pe sine; Ultimul Trinității experiențiale coordonează transcendentalul în calitate de transcendental. În eternul viitor, prin întărirea unității, această trinitate experiențială va face și mai activă prezența, în cursul exteriorizării, a Deității Ultime.

În vreme ce Ultimul Trinității este menit să coordoneze creația maestrului univers, Dumnezeu cel Ultim este puterea-personalizare transcendentală a țelului către care se orientează întregul maestru univers. Exteriorizarea totală a celui Ultim implică desăvârșirea creației maestrului univers, și comportă deplina emergență a acestei Deități transcendente.

the completed function of the first experiential Trinity — the union of the Supreme Creators, the Supreme Being, and the Architects of the Master Universe. This Trinity is destined to effect the further evolutionary integration of the master creation.

106:3.3 (1166.1) The Paradise Trinity is truly one of infinity, and no Trinity can possibly be infinite that does not include this original Trinity. But the original Trinity is an eventuality of the exclusive association of absolute Deities; subabsolute beings had nothing to do with this primal association. The subsequently appearing and experiential Trinities embrace the contributions of even creature personalities. Certainly this is true of the Trinity Ultimate, wherein the very presence of the Master Creator Sons among the Supreme Creator members thereof betokens the concomitant presence of actual and bona fide creature experience *within* this Trinity association.

106:3.4 (1166.2) The first experiential Trinity provides for group attainment of ultimate eventualities. Group associations are enabled to anticipate, even to transcend, individual capacities; and this is true even beyond the finite level. In the ages to come, after the seven superuniverses have been settled in light and life, the Corps of the Finality will doubtless be promulgating the purposes of the Paradise Deities as they are dictated by the Trinity Ultimate, and as they are power-personality unified in the Supreme Being.

106:3.5 (1166.3) Throughout all the gigantic universe developments of past and future eternity, we detect the expansion of the comprehensible elements of the Universal Father. As the I AM, we philosophically postulate his permeation of total infinity, but no creature is able experientially to encompass such a postulate. As the universes expand, and as gravity and love reach out into time-organizing space, we are able to understand more and more of the First Source and Center. We observe gravity action penetrating the space presence of the Unqualified Absolute, and we detect spirit creatures evolving and expanding within the divinity presence of the Deity Absolute while both cosmic and spirit evolution are by mind and experience unifying on finite deity levels as the Supreme Being and are co-ordinating on transcendental levels as the Trinity Ultimate.

4. ULTIMATE QUARTAN INTEGRATION

106:4.1 (1166.4) The Paradise Trinity certainly co-ordinates in the ultimate sense but functions in this respect as a self-qualified absolute; the experiential Trinity Ultimate co-ordinates the transcendental as a transcendental. In the eternal future this experiential Trinity will, through augmenting unity, further activate the eventuating presence of Ultimate Deity.

106:4.2 (1166.5) While the Trinity Ultimate is destined to co-ordinate the master creation, God the Ultimate is the transcendental power-personalization of the directionization of the entire master universe. The completed eventuation of the Ultimate implies the completion of the master creation and connotes the full emergence of this transcendental Deity.

Noi nu cunoaștem schimbările care vor fi inaugurate de deplina emergență a celui Ultim. Însă, tot așa cum Supremul este deja în mod spiritual și personal prezent în Havona, așa și cea din urmă este acolo deopotrivă de prezentă, însă în sens absonit și suprapersonal.

Pe de altă parte, existența Locuitorilor Calificați ai Ultimului v-a fost adusă la cunoștință, fără totuși să fi fost informați de locul lor de rezidență sau de funcțiunea lor prezentă.

Independent de repercusiunile administrative care însoțesc ivirea Deității Ultime, valorile personale ale divinității ei transcendentele vor putea fi experimentate de toate personalitățile care vor fi participat la actualizarea acestui nivel al Deității. Transcenderea finitului nu poate să conducă decât la realizarea ultimă. Dumnezeu Ultim există în transcenderea timpului și a spațiului, dar este totuși subabsolut, în pofida aptitudinii sale inerente de a funcționa în asocieri cu absolutele.

5. ASOCIEREA COABSOLUTĂ SAU CEA DE-A CINEA FAZĂ

Ultimul este apogeul realității transcendentele, așa cum Supremul este piatra de înconcare a realității experiențial-evolutive. Iar emergența efectivă a acestor două Deități experiențiale pune fundamentele celei de-a doua Trinități experiențiale. Aceasta este Absolutul Trinității, uniunea lui Dumnezeuului Suprem, a Dumnezeuului Ultim și a Consumatorului nerevelat al Destinului Universului. Și această Trinitate are teoretic capacitatea de a activa Absoluturile potențialității - Absolutul Deității, Absolutul Universal și Absolutul Necalificat; însă formarea desăvârșită a acestui Absolut al Trinității nu s-ar putea realiza decât după desăvârșirea evoluției întregului maestru univers, de la Havona până la cel de-al patrulea și al celui din urmă nivel al spațiului exterior.

Precizăm că aceste Trinități experiențiale sunt correlative nu numai ale calităților personalității Divinității experiențiale, ci și ale tuturor calităților altfel-decât-personale care caracterizează unitatea Deității pe care ele au atins-o. Deși prezenta expunere tratează esențialmente despre fazele personale ale unificării cosmosului, nu rămâne mai puțin adevărat că aspectele impersonale ale universului sunt în mod egal menite să se unifice, așa cum este ilustrat de sinteza personalității-putere care se produce actualmente în legătură cu evoluția Ființei Supreme. Calitățile spirituale personale ale Supremului sunt inseparabile de prerogativele de putere ale Atotputernicului, și ambele sunt completate de potențialul necunoscut al minții Supremului. Dumnezeu ultim ca persoană nu poate nici el să fie considerat în afara aspectelor altfel-decât-personale ale Deității ultime. În fine, pe nivelul absolut, Absolutul Deității și Absolutul Necalificat sunt inseparabile și imperceptibile în prezența Absolutului Universal.

În ele însele și prin ele însele, trinitățile nu sunt personale, dar ele nu sunt contrare personalității. Mai

106:4.3 (1166.6) What changes will be inaugurated by the full emergence of the Ultimate we do not know. But as the Supreme is now spiritually and personally present in Havona, so also is the Ultimate there present but in the absonite and superpersonal sense. And you have been informed of the existence of the Qualified Vicegerents of the Ultimate, though you have not been informed of their present whereabouts or function.

106:4.4 (1167.1) But irrespective of the administrative repercussions attendant upon the emergence of Ultimate Deity, the personal values of his transcendental divinity will be experientible by all personalities who have been participants in the actualization of this Deity level. Transcendence of the finite can lead only to ultimate attainment. God the Ultimate exists in transcendence of time and space but is nonetheless subabsolute notwithstanding inherent capacity for functional association with absolutes.

5. COABSOLUTE OR FIFTH-PHASE ASSOCIATION

106:5.1 (1167.2) The Ultimate is the apex of transcendental reality even as the Supreme is the capstone of evolutionary-experiential reality. And the actual emergence of these two experiential Deities lays the foundation for the second experiential Trinity. This is the Trinity Absolute, the union of God the Supreme, God the Ultimate, and the unrevealed Consummator of Universe Destiny. And this Trinity has theoretical capacity to activate the Absolutes of potentiality — Deity, Universal, and Unqualified. But the completed formation of this Trinity Absolute could take place only after the completed evolution of the entire master universe, from Havona to the fourth and outermost space level.

106:5.2 (1167.3) It should be made clear that these experiential Trinities are correlative, not only of the personality qualities of experiential Divinity, but also of all the other-than-personal qualities which characterize their attained Deity unity. While this presentation deals primarily with the personal phases of the unification of the cosmos, it is nonetheless true that the impersonal aspects of the universe of universes are likewise destined to undergo unification as is illustrated by the power-personality synthesis now going on in connection with the evolution of the Supreme Being. The spirit-personal qualities of the Supreme are inseparable from the power prerogatives of the Almighty, and both are complemented by the unknown potential of Supreme mind. Neither can God the Ultimate as a person be considered apart from the other-than-personal aspects of Ultimate Deity. And on the absolute level the Deity and the Unqualified Absolutes are inseparable and indistinguishable in the presence of the Universal Absolute.

106:5.3 (1167.4) Trinities are, in and of themselves, not personal, but neither do they contravene personality.

degrabă ele o înglobează și, într-un sens colectiv, o pun în corelație cu funcțiunile impersonale. Trinitățile sunt deci întotdeauna realități ale deității, dar niciodată realități ale personalității. Aspectele personalității unei trinități sunt individual inerente membrilor ei, și, ca persoane individuale, acestea nu sunt această trinitate; ele sunt trinitatea numai în calitate de grup. Acest grup este trinitatea, dar trinitatea include întotdeauna orice deitate pe care o înglobează, trinitatea este unitatea deității.

Cele trei Absoluturi - Absolutul Deității, Absolutul Universal și Absolutul Necalificat - nu formează o trinitate, căci ele nu sunt toate deitate. Numai ceea ce este deificat poate să devină o trinitate; toate celelalte asocieri sunt triunități sau triodități.

6. INTEGRAREA ABSOLUTĂ SAU CEA DE-A ȘASEA

FAZĂ

Potențialul prezent al maestrului univers poate fi cu dificultate calificat drept absolut, deși este probabil foarte aproape de ultim, și noi socotim că este imposibil să se ajungă la revelarea deplină a valorilor-semnificații absolute din câmpul unui cosmos subabsolut. Noi întâlnim așadar dificultăți considerabile atunci când încercăm să concepem o exprimare totală a posibilităților nelimitate ale celor trei Absoluturi, sau chiar și atunci când încercăm să ne reprezentăm personalizarea experiențială a Dumnezeuului cel Absolut pe nivelul în prezent impersonal al Absolutului Deității.

Cadrul spațial al maestrului univers pare să fie adecvat pentru actualizarea Ființei Supreme, pentru formarea și deplina funcțiune a Ultimului Trinității, pentru exteriorizarea Dumnezeuului cel Ultim, și chiar și pentru premisele Absolutului Trinității; dar conceptele noastre privitoare la deplina funcțiune a acestei a doua Triodități experiențiale par să implice un factor care depășește chiar și domeniul imens de întins al maestrului univers.

Dacă admitem ipoteza unui cosmos-infinit - un fel de cosmos nelimitat de dincolo de maestrul univers - și dacă concepem că dezvoltările finale ale Absolutului Trinității vor avea loc la un asemenea stadiu supraltim de acțiune, atunci devine posibil să presupunem că funcțiunea desăvârșită a Absolutului Trinității își va găsi expresia finală în creațiile infinității și va încheia actualizarea absolută a tuturor potențialelor. Integrarea și asocierea segmentelor mereu mai întinse ale realității se vor apropia de caracterul absolut al statutului proporțional cu includerea oricărei realități în segmentele astfel asociate.

Cu alte cuvinte, Absolutul Trinității, după cum o indică și numele lui, este realmente absolut în funcțiunea sa totală. Nu știm cum poate o funcțiune absolută să atingă o expresie totală pe o bază calificată, limitată sau restrânsă în vreun alt mod. Pornind de aici, trebuie să presupunem că orice funcțiune a totalității de acest ordin va fi necondiționată (în potențial). Și s-ar părea de asemenea că necondiționatul ar fi și el nelimitat, cel puțin dintr-un punct de vedere cantitativ, cu toate că nu suntem atât de siguri în ceea ce privește relațiile cantitative.

Noi suntem totuși siguri de acest lucru: Trinitatea Paradisului existențială este infinită, și Ultimul Trinității

Rather do they encompass it and correlate it, in a collective sense, with impersonal functions. Trinities are, then, always *deity* reality but never *personality* reality. The personality aspects of a trinity are inherent in its individual members, and as individual persons they are *not* that trinity. Only as a collective are they trinity; that is trinity. But always is trinity inclusive of all encompassed deity; trinity is deity unity.

106:5.4 (1167.5) The three Absolutes — Deity, Universal, and Unqualified — are not trinity, for all are not deity. Only the deified can become trinity; all other associations are triunities or triodities.

6. ABSOLUTE OR SIXTH-PHASE INTEGRATION

106:6.1 (1168.6) The present potential of the master universe is hardly absolute, though it may well be near-ultimate, and we deem it impossible to achieve the full revelation of absolute meaning-values within the scope of a subabsolute cosmos. We therefore encounter considerable difficulty in attempting to conceive of a total expression of the limitless possibilities of the three Absolutes or even in attempting to visualize the experiential personalization of God the Absolute on the now impersonal level of the Deity Absolute.

106:6.2 (1168.1) The space-stage of the master universe seems to be adequate for the actualization of the Supreme Being, for the formation and full function of the Trinity Ultimate, for the eventuation of God the Ultimate, and even for the inception of the Trinity Absolute. But our concepts regarding the full function of this second experiential Trinity seem to imply something beyond even the wide-spreading master universe.

106:6.3 (1168.2) If we assume a cosmos-infinite — some illimitable cosmos on beyond the master universe — and if we conceive that the final developments of the Absolute Trinity will take place out on such a superultimate stage of action, then it becomes possible to conjecture that the completed function of the Trinity Absolute will achieve final expression in the creations of infinity and will consummate the absolute actualization of all potentials. The integration and association of ever-enlarging segments of reality will approach absoluteness of status proportional to the inclusion of all reality within the segments thus associated.

106:6.4 (1168.3) Stated otherwise: The Trinity Absolute, as its name implies, is really absolute in total function. We do not know how an absolute function can achieve total expression on a qualified, limited, or otherwise restricted basis. Hence we must assume that any such totality function will be unconditioned (in potential). And it would also appear that the unconditioned would also be unlimited, at least from a qualitative standpoint, though we are not so sure regarding quantitative relationships.

106:6.5 (1168.4) Of this, however, we are certain: While the existential Paradise Trinity is infinite, and while the

experiențiale este subinfinit, dar Absolutul Trinității nu este atât de ușor de clasificat; geneza și constituirea lui sunt experiențiale, însă el are o înrăurire categorică asupra Absoluturilor existențiale ale potențialității.

Deși nu este prea profitabil pentru mintea umană să caute să înțeleagă aceste concepte îndepărtate și supraumane, noi sugerăm ca voi să vă închipuiți acțiunea eternității Absolutului Trinității ca una culminând într-un fel de experimentare a absoluturilor de potențialitate. Aceasta pare să fie o concluzie rezonabilă în ceea ce privește Absolutul Universal, dacă nu și Absolutul Necalificat; măcar știm că Absolutul Universal nu este numai static și potențial, ci și asociativ în sensul de Deitate totală al acestor cuvinte. Cât despre valorile conceptibile ale divinității și ale personalității, aceste evenimente presupuse implică personalizarea Absolutului Deității precum și apariția valorilor suprapersonale și a semnificațiilor ultrapersonale inerente desăvârșirii personalității Dumnezeuului cel Absolut - al treilea și ultimul dintre Deitățile experiențiale.

7. FINALITATEA DESTINULUI

Unele dificultăți în conceperea integrării realității infinite sunt inerente faptului că toate aceste idei conțin ceva din finalitatea dezvoltării universale, un fel de realizare experimentabilă a tot ceea ce ar putea exista vreodată. Și este de neconceput că infinitatea cantitativă ar putea vreodată să fie complet realizată în finalitate. În cele trei Absoluturi potențiale rămân întotdeauna posibilități neexplorate pe care nici un grad de dezvoltare experiențială nu le-ar putea epuiza vreodată. Eternitatea însăși, deși absolută, nu este mai mult decât absolută.

Chiar și o încercare de a concepe integrarea finală este inseparabilă de realizările eternității necalificate, și prin urmare, acest concept este practic irealizabil în orice epocă ce se poate concepe în viitor.

Destinul este stabilit de actul volitiv al Deităților care constituie Trinitatea Paradisului; destinul este stabilit în imensitatea celor trei mari potențiale, al căror caracter absolut înglobează posibilitățile tuturor dezvoltărilor viitoare; destinul este probabil consumat de actul Consumatorului Destinului Universului, și acest act este probabil conținut, precum și Supremul și Ultimul, în Trinitatea Absolută. Orice destin experiențial poate fi cuprins, cel puțin parțial, de creaturile care experimentează, dar un destin care atinge existențialele infinite le este prea puțin comprehensibil. Destinul finalității este o realizare existențial-experiențială care pare să implice Absolutul Deității. Or, Absolutul Deității stă în relații de eternitate cu Absolutul Necalificat grație Absolutului Universal. Iar aceste trei Absoluturi, ale căror posibilități sunt experiențiale, sunt efectiv esențiale, ba chiar mai mult, căci ele sunt fără limite, independente de timp și de spațiu, fără măsuri sau hotare - cu adevărat infinite.

Improbabilitatea de a atinge țelul nu împiedică totuși discutarea teoriilor filozofice privitoare la aceste destine ipotetice. Actualizarea Absolutului Deității ca un Dumnezeu absolut pe care îl poți atinge poate fi practic imposibil de realizat; totuși, această împlinire a finalității rămâne o posibilitate teoretică. Implicarea Absolutului

experiential Trinity Ultimate is subinfinite, the Trinity Absolute is not so easy to classify. Though experiential in genesis and constitution, it definitely impinges upon the existential Absolutes of potentiality.

^{106:6.6 (1168.5)} While it is hardly profitable for the human mind to seek to grasp such faraway and superhuman concepts, we would suggest that the eternity action of the Trinity Absolute may be thought of as culminating in some kind of experientialization of the Absolutes of potentiality. This would appear to be a reasonable conclusion with respect to the Universal Absolute, if not the Unqualified Absolute; at least we know that the Universal Absolute is not only static and potential but also associative in the total Deity sense of those words. But in regard to the conceivable values of divinity and personality, these conjectured happenings imply the personalization of the Deity Absolute and the appearance of those superpersonal values and those ultrapersonal meanings inherent in the personality completion of God the Absolute — the third and last of the experiential Deities.

7. FINALITY OF DESTINY

^{106:7.1 (1168.6)} Some of the difficulties in forming concepts of infinite reality integration are inherent in the fact that all such ideas embrace something of the finality of universal development, some kind of an experiential realization of all that could ever be. And it is inconceivable that quantitative infinity could ever be completely realized in finality. Always there must remain unexplored possibilities in the three potential Absolutes which no quantity of experiential development could ever exhaust. Eternity itself, though absolute, is not more than absolute.

^{106:7.2 (1169.1)} Even a tentative concept of final integration is inseparable from the fruitions of unqualified eternity and is, therefore, practically nonrealizable at any conceivable future time.

^{106:7.3 (1169.2)} Destiny is established by the volitional act of the Deities who constitute the Paradise Trinity; destiny is established in the vastness of the three great potentials whose absoluteness encompasses the possibilities of all future development; destiny is probably consummated by the act of the Consummator of Universe Destiny, and this act is probably involved with the Supreme and the Ultimate in the Trinity Absolute. Any experiential destiny can be at least partially comprehended by experiencing creatures; but a destiny which impinges on infinite existentials is hardly comprehensible. Finality destiny is an existential-experiential attainment which appears to involve the Deity Absolute. But the Deity Absolute stands in eternity relationship with the Unqualified Absolute by virtue of the Universal Absolute. And these three Absolutes, experiential in possibility, are actually existential and more, being limitless, timeless, spaceless, boundless, and measureless — truly infinite.

^{106:7.4 (1169.3)} The improbability of goal attainment does not, however, prevent philosophical theorizing about such hypothetical destinies. The actualization of the Deity Absolute as an attainable absolute God may be practically impossible of realization; nevertheless, such a finality fruition remains a theoretical possibility. The

Necalificat într-un cosmos-infinit de neconceput poate fi incomensurabil de îndepărtat în viitorul interminabilei eternități, însă o asemenea ipoteză este totuși valabilă. Muritorii, morontialii, spiritele, finalitarii, transcendentalii și alții, precum și universul însuși și toate celelalte faze ale realității, au cu siguranță un destin final din punct de vedere potențial a cărui valoare este absolută, dar noi ne îndoiim că vreo ființă sau vreun univers va realiza vreodată complet toate aspectele unui astfel de destin.

Oricare ar fi stadiul vostru de creștere în înțelegerea Tatălui, mintea voastră se va clătina întotdeauna înaintea infinității nerevelate a Tatălui-UE SUNT, a cărei imensitate inexplorabilă va rămâne perpetuu insondabilă și incomprehensibilă în cursul tuturor ciclurilor eternității. Oricât de mult ați asimila voi din Dumnezeu, va rămâne întotdeauna o parte mult mai vastă din el, și voi nici măcar nu-i veți bănuși existența. Iar noi credem că aceasta este tot atât de adevărat pe nivelurile transcendente ca și în domeniile existenței finite. Căutarea după Dumnezeu nu are sfârșit!

Incapacitatea de a se contopi cu Dumnezeu în sensul final nu ar trebui nicicum să descurajeze creaturile universului. Într-adevăr, voi puteți atinge și atingeți de fapt nivelele Deității Septuple, ale Supremului și ale Ultimului, care reprezintă pentru voi ceea ce reprezintă realizarea infinită a lui Dumnezeu Tatăl pentru Fiul Etern și pentru Autorul Comun în statutul lor absolut de existență eternă. Departe de a istovi creaturile, infinitatea lui Dumnezeu ar trebui să fie încredințarea supremă că, în timpul întregului viitor fără sfârșit, o personalitate ascendentă va avea, înaintea ei, aceste posibilități de dezvoltare ale personalității și de asociere a Deității pe care eternitatea însăși nu le va epuiza sau limita.

Pentru creaturile finite ale marelui univers, conceptul de maestru univers pare aproape infinit, dar fără îndoială că arhitecții săi absoniți percep relativitatea sa în raport cu dezvoltările viitoare și imaginabile în nesfârșitul EU SUNT. Spațiul însuși nu este decât o condiție ultimă, o condiție de calificare în interiorul absolutului relativ al zonelor liniștite ale spațiului intermediar.

În viitorul inimaginabil de îndepărtat, în momentul de eternitate al desăvârșirii finale a întregului maestru univers, nu este nici urmă de îndoială că noi toți vom contempla retrospectiv istoria sa completă ca fiind doar începutul, ca fiind numai creația unor fundamente finite și transcendente, în vederea unor metamorfoze încă și mai mari și mai captivante în infinitatea neexplorată. În acel moment viitor al eternității, maestrul univers va părea încă tânăr; într-adevăr, el va fi întotdeauna tânăr în fața posibilităților nelimitate ale eternității fără sfârșit.

Improbabilitatea de a atinge un destin infinit nu împiedică nicidecum formarea de idei despre acest destin, și noi nu ezităm a spune că, dacă cele trei potențiale absolute ar putea într-o bună zi să fie complet actualizate, atunci ar fi posibil să se conceapă integrarea finală a realității totale. Dezvoltarea acestei realizări se bazează pe actualizarea făcută completă de Absolutul Necalificat, de cel Universal și de cel al Deității, cele trei potențialități a căror uniune constituie latența EU SUNT-ului, realitățile în suspans ale eternității, posibilitățile nerealizate ale întregului viitor, și încă mai mult.

involvement of the Unqualified Absolute in some inconceivable cosmos-infinite may be measurelessly remote in the futurity of endless eternity, but such a hypothesis is nonetheless valid. Mortals, morontians, spirits, finaliters, Transcendentalers, and others, together with the universes themselves and all other phases of reality, certainly do have a *potentially final destiny that is absolute in value*; but we doubt that any being or universe will ever completely attain all of the aspects of such a destiny.

106:7.5 (1169.4) No matter how much you may grow in Father comprehension, your mind will always be staggered by the unrevealed infinity of the Father-I AM, the unexplored vastness of which will always remain unfathomable and incomprehensible throughout all the cycles of eternity. No matter how much of God you may attain, there will always remain much more of him, the existence of which you will not even suspect. And we believe that this is just as true on transcendental levels as it is in the domains of finite existence. The quest for God is endless!

106:7.6 (1169.5) Such inability to attain God in a final sense should in no manner discourage universe creatures; indeed, you can and do attain Deity levels of the Sevenfold, the Supreme, and the Ultimate, which mean to you what the infinite realization of God the Father means to the Eternal Son and to the Conjoint Actor in their absolute status of eternity existence. Far from harassing the creature, the infinity of God should be the supreme assurance that throughout all endless futurity an ascending personality will have before him the possibilities of personality development and Deity association which even eternity will neither exhaust nor terminate.

106:7.7 (1169.6) To finite creatures of the grand universe the concept of the master universe seems to be well-nigh infinite, but doubtless the absonite architects thereof perceive its relatedness to future and unimagined developments within the unending I AM. Even space itself is but an ultimate condition, a condition of qualification *within* the relative absoluteness of the quiet zones of midspace.

106:7.8 (1170.1) At the inconceivably distant future eternity moment of the final completion of the entire master universe, no doubt we will all look back upon its entire history as only the beginning, simply the creation of certain finite and transcendental foundations for even greater and more enthralling metamorphoses in uncharted infinity. At such a future eternity moment the master universe will still seem youthful; indeed, it will be always young in the face of the limitless possibilities of never-ending eternity.

106:7.9 (1170.2) The improbability of infinite destiny attainment does not in the least prevent the entertainment of ideas about such destiny, and we do not hesitate to say that, if the three absolute potentials could ever become completely actualized, it would be possible to conceive of the final integration of total reality. This developmental realization is predicated on the completed actualization of the Unqualified, Universal, and Deity Absolutes, the three potentialities whose union constitutes the latency of the I AM, the suspended realities of eternity, the abeyant possibilities of all futurity, and more.

Tot ce se poate spune este că astfel de eventualități sunt mai degrabă îndepărtate. Cu toate acestea, în mecanisme, în personalități și în asocierile celor trei Trinități, noi credem că detectăm posibilitatea teoretică a unei reunificări a celor șapte faze absolute ale Tatăl-EU SUNT. Iar aceasta ne pune față în față cu conceptul triplei Trinități care înglobează Trinitatea Paradisului de statut existențial, și cele două Trinități de natură și de origine experiențială care apar pe urmă.

8. TRINITATEA TRINITĂȚILOR

Natura Trinității Trinităților este dificil de descris minții omenești. Aceasta este însumarea actuală a totalității infinității experiențiale așa cum se manifestă ea într-o infinitate teoretică de realizare eternă. În Trinitatea Trinităților, infinitul experiențial ajunge să se identifice cu infinitul existențial, și amândouă nu sunt decât una în EU SUNT-ul preexperiențial și preexistențial. Trinitatea Trinităților este expresia finală a tot ceea ce este conținut în cele cincisprezece triunități și triodități asociate. Le este greu ființelor relative să înțeleagă finalitățile, fie ele existențiale fie experiențiale; de aceea, ele trebuie prezentate întotdeauna ca fiind relativități.

Trinitatea Trinităților există în diverse faze. Ea conține posibilități, probabilități și inevitabilități care deconectează imaginația ființelor situate mult deasupra nivelului uman. Ele comportă implicații probabil de nebănuite de către filozofii celeste, căci implicațiile lor sunt conținute în triunități, și, în ultimă analiză, triunitățile sunt insondabile.

Trinitatea Trinităților se poate descrie în diverse moduri. Noi alegem să prezentăm conceptul la trei nivele, adică după cum urmează:

1. Nivelul celor trei Trinități.
2. Nivelul Deității experiențiale.
3. Nivelul EU SUNT-ului.

Acestea sunt nivele de unificare în creștere. În realitate, Trinitatea Trinităților este primul nivel, în timp ce al doilea și al treilea sunt derivate de unificare ale primului.

PRIMUL NIVEL. Pe acest nivel inițial de asociere, se socotește că cele trei Trinități funcționează ca grupări perfect sincronizate, deși distincte, de personalități ale Deității.

1. Trinitatea Paradisului, asocierea celor trei Deități ale Paradisului - Tatăl, Fiul și Spiritul. Trebuie amintit că Trinitatea Paradisului posedă o triplă funcțiune - o funcțiune absolută, o funcțiune transcendențială (Trinitatea Ultimului) și o funcțiune finită (Trinitatea Supremăției). Trinitatea Paradisului este în același timp oricare dintre aceste funcțiuni și toate aceste funcțiuni, în orice moment și în permanență.

2. Trinitatea Ultimă. Aceasta este asocierea Deității Creatorilor Supreme, a Dumnezeuului Suprem și a Arhitecților Universului Principal. Cu toate că această prezentare a aspectelor divine ale acestei Trinități este adecvată, trebuie notat că această Trinitate comportă și alte faze, care par totuși să se coordoneze perfect cu aspectele divinității.

106:7.10 (1170.3) Such eventualities are rather remote to say the least; nevertheless, in the mechanisms, personalities, and associations of the three Trinities we believe we detect the theoretical possibility of the reuniting of the seven absolute phases of the Father-I AM. And this brings us face to face with the concept of the threefold Trinity encompassing the Paradise Trinity of existential status and the two subsequently appearing Trinities of experiential nature and origin.

8. THE TRINITY OF TRINITIES

106:8.1 (1170.4) The nature of the Trinity of Trinities is difficult to portray to the human mind; it is the actual summation of the entirety of experiential infinity as such is manifested in a theoretical infinity of eternity realization. In the Trinity of Trinities the experiential infinite attains to identity with the existential infinite, and both are as one in the pre-experiential, pre-existential I AM. The Trinity of Trinities is the final expression of all that is implied in the fifteen triunities and associated triodities. Finalities are difficult for relative beings to comprehend, be they existential or experiential; therefore must they always be presented as relativities.

106:8.2 (1170.5) The Trinity of Trinities exists in several phases. It contains possibilities, probabilities, and inevitabilities that stagger the imaginations of beings far above the human level. It has implications that are probably unsuspected by the celestial philosophers, for its implications are in the triunities, and the triunities are, in the last analysis, unfathomable.

106:8.3 (1170.6) There are a number of ways in which the Trinity of Trinities can be portrayed. We elect to present the three-level concept, which is as follows:

106:8.4 (1170.7) 1. The level of the three Trinities.

106:8.5 (1170.8) 2. The level of experiential Deity.

106:8.6 (1170.9) 3. The level of the I AM.

106:8.7 (1170.10) These are levels of increasing unification. Actually the Trinity of Trinities is the first level, while the second and third levels are unification-derivatives of the first.

106:8.8 (1171.1) **THE FIRST LEVEL:** On this initial level of association it is believed that the three Trinities function as perfectly synchronized, though distinct, groupings of Deity personalities.

106:8.9 (1171.2) 1. *The Paradise Trinity*, the association of the three Paradise Deities — Father, Son, and Spirit. It should be remembered that the Paradise Trinity implies a threefold function — an absolute function, a transcendental function (Trinity of Ultimacy), and a finite function (Trinity of Supremacy). The Paradise Trinity is any and all of these at any and all times.

106:8.10 (1171.3) 2. *The Ultimate Trinity*. This is the deity association of the Supreme Creators, God the Supreme, and the Architects of the Master Universe. While this is an adequate presentation of the divinity aspects of this Trinity, it should be recorded that there are other phases of this Trinity, which, however, appear to be perfectly co-ordinating with the divinity aspects.

3. Trinitatea Absolută. Aceasta este gruparea Dumnezeului Suprem, a Dumnezeului Ultim și a Consumatorului Destinului Universal în ceea ce privește toate valorile divinității. Anumite alte faze ale acestei grupări triune privesc valori altele-decât-ale divinității din cosmosul în expansiune, dar ele se unifică cu fazele divinității, întocmai cum aspectele puterii și personalității Deităților experiențiale sunt actualmente în curs de sinteză experiențială.

Asocierea celor trei Trinități în Trinitatea Trinităților oferă posibilitatea unei integrări nelimitate a realității. Această grupare conține cauze, activități intermediare și efecte finale; inițiatori, realizatori și consumatori; începuturi, existențe și destine. Asocierea Tată-Fiu a devenit Fiu-spirit apoi Spirit-suprem și se continuă în Suprem-Ultim și în Ultim-absolut, și merge chiar și până la Absolut și la Tatăl-Infinit - desăvârșirea ciclului realității. Tot astfel, în alte faze care nu privesc atât de îndeaproape divinitatea și personalitatea, Prima Mare Sursă-Centru realizează în sine nelimitarea realității urmând tot cercul eternității, de la deplinătatea existenței în sine, trecând prin revelarea perpetuă de sine, până la finalitatea realizării de sine de la absolutul existențialelor la finalitatea experiențialelor.

AL DOILEA NIVEL. Coordonarea celor trei Trinități implică inevitabil uniunea conjugată a Deităților experimentabile, care sunt genetic asociate cu aceste Trinități. Natura acestui al doilea nivel a fost uneori prezentată după cum urmează:

1. Supremul. El este rezultanta deității din unitatea Trinității Paradisului în legătură experiențială cu Fiii Creatori și cu Ficele Creative ale Deităților Paradisului. Supremul este încorporarea în deitate a desăvârșirii primului stadiu al evoluției finite.

2. Ultimul. El este rezultanta deității din unitatea provenită din cea de-a doua Trinitate, personificarea transcendentală și absonită a divinității. Cel Ultim constă într-o unitate de numeroase calități considerate în mod divers. Conceperea sa de către oameni ar face bine să includă cel puțin fazele ultimității care gerează autoritate, care sunt personal experimentabile și care unifică prin tensiuni, dar Deitatea exteriorizată comportă multe alte aspecte nerevelate. Ultimul și Supremul sunt comparabile, dar nu identice, și Ultimul nu este numai o amplificare a Supremului.

3. Absolutul. Se susțin multe teorii despre caracterul celui de-al treilea membru al celui de-al doilea nivel al Trinității Trinităților. Dumnezeu cel Absolut este indubitabil implicat în această asociere în calitate de personalitate decurgând din funcțiunea finală a Trinității Absolute, și, totuși, Absolutul Deității este o realitate existențială posedând un statut de eternitate.

Dificultatea conceptuală privitoare la acest al treilea membru este inerentă faptului că presupunerea prezenței unui asemenea membru implică prezența unui singur Absolut. Teoretic, dacă un astfel de eveniment ar putea avea loc, noi am asista la unificarea experiențială a celor trei Absoluturi într-unul singur. Or, suntem învățați că, în infinite și din punct de vedere existențial, nu este decât un singur Absolut. Deși identitatea acestui al treilea membru este doar puțin

106:8.11 (1171.4) 3. *The Absolute Trinity.* This is the grouping of God the Supreme, God the Ultimate, and the Consummator of Universe Destiny in regard to all divinity values. Certain other phases of this triune grouping have to do with other-than-divinity values in the expanding cosmos. But these are unifying with the divinity phases just as the power and the personality aspects of the experiential Deities are now in process of experiential synthesis.

106:8.12 (1171.5) The association of these three Trinities in the Trinity of Trinities provides for a possible unlimited integration of reality. This grouping contains causes, intermediates, and finals; inceptors, realizers, and consummators; beginnings, existences, and destinies. The Father-Son partnership has become Son-Spirit and then Spirit-Supreme and on to Supreme-Ultimate and Ultimate-Absolute, even to Absolute and Father-Infinite — the completion of the cycle of reality. Likewise, in other phases not so immediately concerned with divinity and personality, does the First Great Source and Center self-realize the limitlessness of reality around the circle of eternity, from the absoluteness of self-existence, through the endlessness of self-revelation, to the finality of self-realization — from the absolute of existentials to the finality of experientials.

106:8.13 (1171.6) THE SECOND LEVEL: The co-ordination of the three Trinities inevitably involves the associative union of the experiential Deities, who are genetically associated with these Trinities. The nature of this second level has been sometimes presented as:

106:8.14 (1171.7) 1. *The Supreme.* This is the deity consequence of the unity of the Paradise Trinity in experiential liaison with the Creator-Creative children of the Paradise Deities. The Supreme is the deity embodiment of the completion of the first stage of finite evolution.

106:8.15 (1171.8) 2. *The Ultimate.* This is the deity consequence of the eventuated unity of the second Trinity, the transcendental and absonite personification of divinity. The Ultimate consists in a variably regarded unity of many qualities, and the human conception thereof would do well to include at least those phases of ultimacy which are control directing, personally experiential, and tensionally unifying, but there are many other unrevealed aspects of the eventuated Deity. While the Ultimate and the Supreme are comparable, they are not identical, neither is the Ultimate merely an amplification of the Supreme.

106:8.16 (1172.1) 3. *The Absolute.* There are many theories held as to the character of the third member of the second level of the Trinity of Trinities. God the Absolute is undoubtedly involved in this association as the personality consequence of the final function of the Trinity Absolute, yet the Deity Absolute is an existential reality of eternity status.

106:8.17 (1172.2) The concept difficulty regarding this third member is inherent in the fact that the presupposition of such a membership really implies just one Absolute. Theoretically, if such an event could take place, we should witness the *experiential* unification of the three Absolutes as one. And we are taught that, in infinity and *existentially*, there is one Absolute. While it is least clear as to who this third member can be, it is often postulated that such may consist of the Deity, Universal,

clară, se emite adesea ipoteza că el ar putea să constea într-o formă de legătură imaginabilă și într-o manifestare cosmică a Absolutului Deității, a Absolutului Universal și a Absolutului Necalificat. Este mai mult ca sigur că Trinitatea Trinităților ar putea atinge cu dificultate completa ei funcționare fără unificarea totală a celor trei Absoluturi, iar cele trei a Absoluturi pot fi unificate cu dificultate fără realizarea completă a tuturor potențialelor infinite.

Deformarea adevărului se va reduce probabil la minimum, dacă membrul Trinității Trinităților va fi conceput ca fiind Absolutul Universal, cu condiția ca această concepție să considere că Universalul nu este doar static și potențial, ci și asociativ. Totuși, noi încă nu percepem cum se leagă el de aspectele creative și evolutive ale funcțiunii Deității totale.

Cu toate că este dificil să se formeze un concept desăvârșit al Trinității Trinităților, faptul de a avea un concept limitat nu este atât de greu. Dacă cel de-al doilea nivel al Trinității Trinităților este conceput ca esențialmente personal, atunci devine întrutotul posibil să se presupună că uniunea Dumnezeuului cel Suprem, a Dumnezeuului cel Ultim și a Dumnezeuului cel Absolut reprezintă reperculsiunea personală a uniunii Trinităților personale, care Trinități sunt ancestrale față de aceste Deități experiențiale. Noi îndrăznim să avansăm opinia că aceste trei Deități experiențiale se vor unifica cu siguranță pe al doilea nivel, ca o consecință directă a unității crescânde a Trinităților lor ancestrale și cauzative care formează primul nivel.

Primul nivel constă din trei Trinități. Al doilea nivel există ca asociere a personalității cuprinzând personalitățile Deității de evoluție experiențială, de exteriorizare experiențială și cele experiențiale existențiale. Și, independent de orice dificultate conceptuală în înțelegerea completei trinități a Trinităților, asocierea personală a celor trei Deități pe cel de-al doilea nivel a devenit manifestă în epoca propriului nostru univers în fenomenul zeificării lui Majeston. Acesta din urmă a fost actualizat pe al doilea nivel de către Absolutul Deității acționând prin intermediul Ultimului și ca răspuns la porunca creativă inițială a Ființei Supreme.

AL TREILEA NIVEL. Într-o ipoteză necalificată a celui de-al doilea nivel al Trinității Trinităților, este cuprinsă corelarea tuturor fazelor tuturor felurilor de realități care există, care au existat sau care ar putea exista în ansamblul infinității. Ființa Supremă nu este numai Spirit, ci și minte, putere și experiență. Cel Ultim este toate acestea, și mult mai mult. Cât despre conceptul unit al unicității Absolutului Deității, al celui Universal și al celui Necalificat, el include finalitatea absolută a oricărei realizări a realității.

În uniunea Supremului, a Ultimului și a Absolutului desăvârșit, s-ar putea produce o reconstituire funcțională a acestor aspecte ale infinității care au fost la origine fragmentate de EU SUNT și care s-au tradus prin apariția celor Șapte Absoluturi ale Infinității. Deși filozofii universului socotesc că aceasta este o probabilitate extrem de îndepărtată, noi ne punem totuși adesea următoarea întrebare: dacă al doilea nivel al Trinității Trinităților ar putea vreodată atinge o unitate trinitară, la ce s-ar ajunge atunci, ca o consecință a unei asemenea unități a deității? Noi nu știm acest lucru, dar suntem convingși că aceasta va conduce direct la

and Unqualified Absolutes in some form of unimagined liaison and cosmic manifestation. Certainly, the Trinity of Trinities could hardly attain to complete function short of the full unification of the three Absolutes, and the three Absolutes can hardly be unified short of the complete realization of all infinite potentials.

106:8.18 (1172.3) It will probably represent a minimum distortion of truth if the third member of the Trinity of Trinities is conceived as the Universal Absolute, provided this conception envisions the Universal not only as static and potential but also as associative. But we still do not perceive the relationship to the creative and evolutionary aspects of the function of total Deity.

106:8.19 (1172.4) Though a completed concept of the Trinity of Trinities is difficult to form, a qualified concept is not so difficult. If the second level of the Trinity of Trinities is conceived as essentially personal, it becomes quite possible to postulate the union of God the Supreme, God the Ultimate, and God the Absolute as the personal repercussion of the union of the personal Trinities who are ancestral to these experiential Deities. We venture the opinion that these three experiential Deities will certainly unify on the second level as the direct consequence of the growing unity of their ancestral and causative Trinities who constitute the first level.

106:8.20 (1172.5) The first level consists of three Trinities; the second level exists as the personality association of experiential-evolved, experiential-eventuated, and experiential-existent Deity personalities. And regardless of any conceptual difficulty in understanding the complete Trinity of Trinities, the personal association of these three Deities on the second level has become manifest to our own universe age in the phenomenon of the deitization of Majeston, who was actualized on this second level by the Deity Absolute, acting through the Ultimate and in response to the initial creative mandate of the Supreme Being.

106:8.21 (1172.6) **THE THIRD LEVEL:** In an unqualified hypothesis of the second level of the Trinity of Trinities, there is embraced the correlation of every phase of every kind of reality that is, or was, or could be in the entirety of infinity. The Supreme Being is not only spirit but also mind and power and experience. The Ultimate is all this and much more, while, in the conjoined concept of the oneness of the Deity, Universal, and Unqualified Absolutes, there is included the absolute finality of all reality realization.

106:8.22 (1172.7) In the union of the Supreme, Ultimate, and the complete Absolute, there could occur the functional reassembly of those aspects of infinity which were originally segmentalized by the I AM, and which resulted in the appearance of the Seven Absolutes of Infinity. Though the universe philosophers deem this to be a most remote probability, still, we often ask this question: If the second level of the Trinity of Trinities could ever achieve trinity unity, what then would transpire as a consequence of such deity unity? We do not know, but we are confident that it would lead directly to the realization of the I AM as an experiential attainable.

realizarea EU SUNT-ului ca susceptibil de a fi atins prin experiență. Din punct de vedere al ființelor personale, aceasta ar putea însemna că incognoscibilul EU SUNT a devenit accesibil experienței ca Tată-Infini. Cât despre semnificația acestor destine absolute punctului de vedere nepersonal, aceasta este o altă chestiune, pe care numai eternitatea ar putea-o clarifica. Însă, atunci când examinăm aceste eventualități îndepărtate în calitate de creaturi personale, noi deducem că destinul final al tuturor personalităților este cunoașterea finală a Tatălui Universal al acestor aceleași personalități.

EU SUNT-ul așa cum îl concepem filozofic în eternitatea trecută este singur, nu există nimeni în afară de el. Dacă privim în eternitatea viitoare, noi nu vedem că în calitate de existențial, EU SUNT-ul s-ar putea schimba vreodată, dar avem tendința de a prevedea o vastă diferență experiențială. Un asemenea concept al lui EU SUNT implică deplina realizare de sine. El îmbrățișează galaxia nelimitată a personalităților care au devenit participanți voluntari în revelarea de sine a EU SUNT-ului, și care vor rămâne veșnic părți volitive absolute ale totalității infinității, fiii finalității ai Tatălui absolut.

9. UNIFICAREA EXISTENȚIALĂ INFINITĂ

În conceptul de Trinitate a Trinităților, noi postulăm posibilitatea unificării experiențiale a realității nelimitate, și emitem uneori teoria că totul s-ar putea produce în extrema depărtare a foarte îndepărtatei eternități. Dar există totuși o unificare actuală contemporană a infinității, chiar în epoca noastră, ca și în toate epocile trecute și viitoare ale universului; această unificare este existențială în Trinitatea Paradisului. Unificarea infinității este inimaginabil de îndepărtată ca realitate experiențială, dar o unitate a infinității necalificate domină prezentul moment al existenței universului și unește divergențele oricărei realități cu o măreție existențială absolută.

Când creaturile finite încearcă să conceapă o unificare a infinitului pe nivelele finalității eternității consumate, ele se găsesc în fața limitărilor intelectuale inerente existenței lor finite. Timpul, spațiul și experiența formează bariere pentru conceptele creaturilor; și totuși, fără timp, în afara spațiului și în lipsa experienței, nici o creatură nu ar putea ajunge la o înțelegere, chiar și limitată, a realității universului. Nici o creatură evolutivă nu ar putea vreodată percepe relațiile de secvență dacă ar fi insensibilă la timp. Nici o creatură nu ar putea sonda relațiile de simultaneitate dacă nu ar percepe spațiul. Nici o creatură evolutivă nu ar putea nici chiar să existe fără experiență. Numai cele Șapte Absoluturi ale Infinității transcende realmente experiența, și chiar și acelea pot fi experiențiale în anumite faze.

Timpul, spațiul și experiența sunt cele mai mari auxiliare ale omului pentru perceperea realității relative, și ele sunt totuși cele mai formidabile obstacole ale lui în calea percepției realității complete. Muritorii și multe alte creaturi ale universului găsesc necesar să se gândească la potențiale ca fiind actualizate în spațiu și evoluând până la maturitate în timp, dar tot acest proces nu este decât un fenomen de spațiu-timp, care nu se petrece efectiv în Paradis și în eternitate. Pe nivelul absolut, nu este nici timp nici spațiu; toate potențialele pot fi percepute acolo ca actuale.

From the standpoint of personal beings it could mean that the unknowable I AM had become experiential as the Father-Infinite. What these absolute destinies might mean from a nonpersonal standpoint is another matter and one which only eternity could possibly clarify. But as we view these remote eventualities as personal creatures, we deduce that the final destiny of all personalities is the final knowing of the Universal Father of these selfsame personalities.

^{106:8.23 (1173.1)} As we philosophically conceive of the I AM in past eternity, he is alone, there is none beside him. Looking forward into future eternity, we do not see that the I AM could possibly change as an existential, but we are inclined to forecast a vast experiential difference. Such a concept of the I AM implies full self-realization — it embraces that limitless galaxy of personalities who have become volitional participants in the self-revelation of the I AM, and who will remain eternally as absolute volitional parts of the totality of infinity, final sons of the absolute Father.

9. EXISTENTIAL INFINITE UNIFICATION

^{106:9.1 (1173.2)} In the concept of the Trinity of Trinities we postulate the possible experiential unification of limitless reality, and we sometimes theorize that all this may happen in the utter remoteness of far-distant eternity. But there is nonetheless an actual and present unification of infinity in this very age as in all past and future universe ages; such unification is existential in the Paradise Trinity. Infinity unification as an experiential reality is unthinkable remote, but an unqualified unity of infinity now dominates the present moment of universe existence and unites the divergencies of all reality with an existential majesty that is *absolute*.

^{106:9.2 (1173.3)} When finite creatures attempt to conceive of infinite unification on the finality levels of consummated eternity, they are face to face with intellect limitations inherent in their finite existences. Time, space, and experience constitute barriers to creature concept; and yet, without time, apart from space, and except for experience, no creature could achieve even a limited comprehension of universe reality. Without time sensitivity, no evolutionary creature could possibly perceive the relations of sequence. Without space perception, no creature could fathom the relations of simultaneity. Without experience, no evolutionary creature could even exist; only the Seven Absolutes of Infinity really transcend experience, and even these may be experiential in certain phases.

^{106:9.3 (1173.4)} Time, space, and experience are man's greatest aids to relative reality perception and yet his most formidable obstacles to complete reality perception. Mortals and many other universe creatures find it necessary to think of potentials as being actualized in space and evolving to fruition in time, but this entire process is a time-space phenomenon which does not actually take place on Paradise and in eternity. On the absolute level there is neither time nor space; all potentials may be there perceived as actuals.

Conceptul de unificare a oricărei realități în prezenta epocă a universului, sau în orice altă epocă, este esențialmente dublu: existențial și experiențial. Această unitate este în curs de realizare experiențială în Trinitatea Trinităților, dar gradul de actualizare aparentă a acestei triple Trinități este direct proporțional cu dispariția calificărilor și imperfecțiunilor realității din cosmos; totuși, integrarea totală a realității este prezentă fără rezervă, veșnic și existențial, în Trinitatea Paradisului, înăuntrul căreia, chiar în acest moment al existenței universului, realitatea infinită este absolut unificată.

Paradoxul creat de punctele de vedere experiențiale și existențiale este inevitabil; el rezultă, în parte, din faptul că Trinitatea Paradisului și Trinitatea Trinităților sunt fiecare în parte relații de eternitate, pe care muritorii le pot percepe numai ca relativități din spațiu-timp. Conceptul uman asupra actualizării experiențiale progresive a Trinității Trinităților este punctul de vedere al timpului. El trebuie completat prin postulatul adițional că Trinitatea Trinităților este deja o realizare factuală care este punctul de vedere al eternității. Dar cum este posibil să se concilieze aceste două puncte de vedere? Noi le sugerăm muritorilor finiți să accepte adevărul că Trinitatea Paradisului este unificarea existențială a infinității, și că inaptitudinea de a detecta prezența actuală și manifestarea completă a Trinității Trinităților experiențiale provine, în parte, din deformările reciproc cauzate:

1. În punctul de vedere uman limitat, inaptitudinea de a înțelege conceptul de eternitate necalificată.

2. În statutul uman imperfect, în depărtarea nivelului absolut al experiențelor.

3. În scopul existenței umane, în faptul că umanitatea este concepută pentru a evolua prin tehnica experienței; ea trebuie deci să depindă de experiența prin inerență și prin constituție. Numai un Absolut poate fi în același timp existențial și experiențial.

În Trinitatea Paradisului, Tatăl Universal este EU SUNT-ul Trinității Trinităților. Acestea sunt limitările finite care împiedică să se facă experiența Tatălui ca fiind infinit. Conceptul de EU SUNT existențial, solitar, pretrinitar și inaccesibil, și postulatul EU SUNT-ului experiențial, posterior Trinității Trinităților și accesibil, nu formează decât o singură și aceeași ipoteză; nici o schimbare efectivă nu a avut loc în Infinit; toate dezvoltările aparente sunt datorate creșterii capacităților de receptare a realității și de apreciere a cosmosului.

În ultimă analiză, EU SUNT-ul trebuie să existe înaintea tuturor existențialelor și după toate experiențialele. Aceste idei se poate să nu clarifice paradoxurile eternității și ale infinității în mintea umană, dar ele ar trebui cel puțin să stimuleze intelectele finite să înfrunte din nou aceste probleme fără sfârșit. Aceste probleme vor continua să vă intrige pe Salvington, și, mai târziu, atunci când veți fi finalitari, și mai departe de-a lungul viitorului nelimitat al carierelor voastre eterne în universul aflat în largă expansiune.

Mai devreme sau mai târziu, toate personalitățile universului vor începe să-și dea seama că căutarea finală a eternității este explorarea fără sfârșit a infinității, călătoria de descoperire care nu va avea niciodată sfârșit în absolutul Primei Surse-Centru. Mai devreme

106:9.4 (1173.5) The concept of the unification of all reality, be it in this or any other universe age, is basically twofold: existential and experiential. Such a unity is in process of experiential realization in the Trinity of Trinities, but the degree of the apparent actualization of this threefold Trinity is directly proportional to the disappearance of the qualifications and imperfections of reality in the cosmos. But total integration of reality is unqualifiedly and eternally and existentially present in the Paradise Trinity, within which, at this very universe moment, infinite reality is absolutely unified.

106:9.5 (1174.1) The paradox created by the experiential and the existential viewpoints is inevitable and is predicated in part on the fact that the Paradise Trinity and the Trinity of Trinities are each an eternity relationship which mortals can only perceive as a time-space relativity. The human concept of the gradual experiential actualization of the Trinity of Trinities — the time viewpoint — must be supplemented by the additional postulate that this is already a factualization — the eternity viewpoint. But how can these two viewpoints be reconciled? To finite mortals we suggest the acceptance of the truth that the Paradise Trinity is the existential unification of infinity, and that the inability to detect the actual presence and completed manifestation of the experiential Trinity of Trinities is in part due to reciprocal distortion because of:

106:9.6 (1174.2) 1. The limited human viewpoint, the inability to grasp the concept of unqualified eternity.

106:9.7 (1174.3) 2. The imperfect human status, the remoteness from the absolute level of experientials.

106:9.8 (1174.4) 3. The purpose of human existence, the fact that mankind is designed to evolve by the technique of experience and, therefore, must be inherently and constitutively dependent on experience. Only an Absolute can be both existential and experiential.

106:9.9 (1174.5) The Universal Father in the Paradise Trinity is the I AM of the Trinity of Trinities, and the failure to experience the Father as infinite is due to finite limitations. The concept of the *existential*, solitary, pre-Trinity nonattainable I AM and the postulate of the *experiential* post-Trinity of Trinities and attainable I AM are one and the same hypothesis; no actual change has taken place in the Infinite; all apparent developments are due to increased capacities for reality reception and cosmic appreciation.

106:9.10 (1174.6) The I AM, in the final analysis, must exist *before* all existentials and *after* all experientials. While these ideas may not clarify the paradoxes of eternity and infinity in the human mind, they should at least stimulate such finite intellects to grapple anew with these never-ending problems, problems which will continue to intrigue you on Salvington and later as finaliters and on throughout the unending future of your eternal careers in the wide-spreading universes.

106:9.11 (1174.7) Sooner or later all universe personalities begin to realize that the final quest of eternity is the endless exploration of infinity, the never-ending voyage of discovery into the absoluteness of the First Source and Center. Sooner or later we all become aware that

sau mai târziu, ne vom da toți seama că creșterea creaturilor este proporțională cu identificarea lor cu Tatăl. Noi ajungem la înțelegerea că faptul de a trăi voia lui Dumnezeu este pașaportul etern pentru posibilitățile fără sfârșit ale infinității însăși. Muritorii vor înțelege, într-o bună zi, că reușita în căutarea Infinitului este direct proporțională cu gradul atins în asemănarea cu Tatăl, și că în cursul prezentei epoci a universului, realitățile Tatălui sunt revelate în calitățile divine. Și aceste calități ale divinității sunt dobândite personal de către creaturile universale care fac experiența trăirii dumnezeiești, și a trăii dumnezeiește înseamnă a trăi efectiv voia lui Dumnezeu.

Pentru creaturile finite, materiale și evolutive, o viață bazată pe faptul trăirii voinței Tatălui conduce direct la supremația spiritului în cadrul personalității și la apropierea cu un ceva mai mult a acestor creaturi de înțelegerea Tatălui Infinit. Viața astfel centrată asupra Tatălui este întemeiată pe adevăr, sensibilă la frumusețe și dominată de bunătate. Persoana care îl cunoaște astfel pe Dumnezeu este lăuntric iluminată prin adorare și în exterior devotată servirii sincere a fraternității universale a tuturor personalităților, o slujire plină de îndurare și motivată de iubire. În același timp, toate aceste calități ale vieții sunt unificate în personalitatea în evoluție pe nivelele mereu ascendente ale înțelepciunii cosmice, ale realizării de sine, ale descoperirii lui Dumnezeu și ale adorării Tatălui.

[Prezentat de un Melchizedek din Nebadon]

all creature growth is proportional to Father identification. We arrive at the understanding that living the will of God is the eternal passport to the endless possibility of infinity itself. Mortals will sometime realize that success in the quest of the Infinite is directly proportional to the achievement of Fatherlikeness, and that in this universe age the realities of the Father are revealed within the qualities of divinity. And these qualities of divinity are personally appropriated by universe creatures in the experience of living divinely, and to live divinely means actually to live the will of God.

^{106:9.12 (1175.1)} To material, evolutionary, finite creatures, a life predicated on the living of the Father's will leads directly to the attainment of spirit supremacy in the personality arena and brings such creatures one step nearer the comprehension of the Father-Infinite. Such a Father life is one predicated on truth, sensitive to beauty, and dominated by goodness. Such a God-knowing person is inwardly illuminated by worship and outwardly devoted to the wholehearted service of the universal brotherhood of all personalities, a service ministry which is filled with mercy and motivated by love, while all these life qualities are unified in the evolving personality on ever-ascending levels of cosmic wisdom, self-realization, God-finding, and Father worship.

^{106:9.13 (1175.2)} [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

Capitolul 107. Originea și natura ajutorilor gândirii

⇨ 106

CARTEA URANTIA

108 ⇨

PARTE III. ISTORIA URANTIEI

CAPITOLUL 107

ORIGINEA ȘI NATURA AJUSTORILOR GÂNDIRII

Secțiuni

Introduction

1. Originea Ajutorilor Gândirii
2. Clasificarea Ajutorilor
3. Căminul Ajutorilor de pe Divinington
4. Natura și prezența Ajutorilor
5. Calitatea minții Ajutorilor
6. Ajutorii ca spirite pure
7. Ajutorii și personalitatea

Introduction

DEȘI Tatăl Universal locuiește personal în Paradis, chiar în centrul universului, el este prezent într-un mod efectiv și pe lumile spațiului în mintea nenumăraților săi copii ai timpului, căci el sălășluiește în ei sub aspectul Veghetorilor de Mister. Tatăl etern este în același timp tot atât de îndepărtat pe cât posibil de Fiii planetari muritori și tot atât de intim asociat cu ei pe cât posibil.

Ajutorii sunt actualitatea iubirii Tatălui încarnate în sufletul oamenilor; întemnițați în mintea muritorilor, ei sunt veritabila promisiune a carierei eterne a oamenilor. Ei sunt esența personalității umane a Finalitarului devenit perfect, stare din care omul poate avea o senzație anterioară în timp pe măsură ce el domină progresiv tehnica divină constând în a ajunge la trăirea voinței Tatălui, pas cu pas, în toată ascensiunea universurilor succesive, până ce atinge efectiv divina prezență a Tatălui Paradisului.

După ce i-a poruncit omului să fie perfect după cum el însuși este perfect, Dumnezeu a coborât sub forma Ajutorului pentru a deveni partener experiențial al omului în împlinirea menirii celeste astfel predestinate. Fragmentul de Dumnezeu care sălășluiește în mintea omului constituie încredințarea, absolută și fără rezervă, că omul îl poate găsi pe Tatăl Universal prin asocierea sa cu acest Ajutor divin, venit de la Dumnezeu pentru a-l găsi pe om și a-l face fiul lui, chiar în cursul vieții sale întrupate.

PAPER 107

ORIGIN AND NATURE OF THOUGHT ADJUSTERS

SECTIONS

Introduction

1. Origin of Thought Adjusters
2. Classification of Adjusters
3. The Divinington Home of Adjusters
4. Nature and Presence of Adjusters
5. Adjuster Mindedness
6. Adjusters as Pure Spirits
7. Adjusters and Personality

INTRODUCTION

107:0.1 (1176.1) ALTHOUGH the Universal Father is personally resident on Paradise, at the very center of the universes, he is also actually present on the worlds of space in the minds of his countless children of time, for he indwells them as the Mystery Monitors. The eternal Father is at one and the same time farthest removed from, and most intimately associated with, his planetary mortal sons.

107:0.2 (1176.2) The Adjusters are the actuality of the Father's love incarnate in the souls of men; they are the veritable promise of man's eternal career imprisoned within the mortal mind; they are the essence of man's perfected finaliter personality, which he can foretaste in time as he progressively masters the divine technique of achieving the living of the Father's will, step by step, through the ascension of universe upon universe until he actually attains the divine presence of his Paradise Father.

107:0.3 (1176.3) God, having commanded man to be perfect, even as he is perfect, has descended as the Adjuster to become man's experiential partner in the achievement of the supernal destiny which has been thus ordained. The fragment of God which indwells the mind of man is the absolute and unqualified assurance that man can find the Universal Father in association with this divine Adjuster, which came forth from God to find man and sonship him even in the days of the flesh.

Orice muritor care a văzut un Fiu Creator a văzut un Tată Universal, și cel care este locuit de un Ajustor divin este locuit de Tatăl Paradisului. Orice muritor care urmează, conștient sau inconștient, directivele Ajustorului său interior trăiește conform voinței lui Dumnezeu. Conștiința prezenței Ajustorului este conștiința prezenței lui Dumnezeu. Fuziunea eternă a Ajustorului cu sufletul evolutiv al omului este experiența factuală a uniunii eterne cu Dumnezeu în calitate de asociat universal al Deității.

Ajustorul este cel care creează în om dorința nesățioasă și năzuința neîncetată de a fi asemenea lui Dumnezeu, de a atinge Paradisul și acolo, înaintea persoanei reale a Deității, de a adora sursa infinită a acestui dar divin. Ajustorul este prezența vie care îl leagă efectiv din nou pe fiul muritor cu Tatăl Paradisului și îl atrage din ce în ce mai aproape de Tată. Ajustorul este contrapondere pentru compensarea enormei tensiuni universale create de distanța care îl separă pe Dumnezeu de om și de către gradul de neplenitudine al omului în contrast cu universalitatea Tatălui etern.

Ajustorul este o esență absolută a unei ființe infinite, înmănițată în mintea unei creaturi finite. El poate, în cele din urmă, urmând alegerea făcută de această ființă muritoare, să ducă la îndeplinire această uniune temporară a lui Dumnezeu și a omului, și să facă cu adevărat actuală o nouă ordine de existență pentru un serviciu universal fără sfârșit. Ajustorul este divina realitate universală care factualizează adevărul că Dumnezeu este Tatăl omului. Ajustorul este infailibila busolă cosmică a omului, orientând întotdeauna și cu precizie sufletul către Dumnezeu.

Pe lumile evolutive, creaturile volitive traversează trei stadii de existență în dezvoltarea lor generală. De la sosirea Ajustorului și până la deplina creștere relativă, în jurul vârstei de douăzeci de ani pe Urantia, Veghetorii sunt uneori numiți Schimbători ai Gândirii. De la această epocă până la vârsta discernământului, în jurul vârstei de patruzeci de ani, Veghetorii de Mister se numesc Ajustori ai Gândirii. De la dobândirea discernământului până la dezrobirea de carne, sunt numiți adesea Controlori ai Gândirii. Aceste trei faze ale vieții umane nu au nici o legătură cu cele trei stadii de progres ale Ajustorilor în duplicarea minții și în evoluția sufletului.

1. ORIGINEA AJUSTORILOR GÂNDIRII

Din moment ce Ajustorii Gândirii sunt esența Deității originare, nimeni nu poate pretinde să vorbească cu autoritate despre natura și originea lor. Eu nu pot comunica decât tradițiile Salvingtonului și credințele Uversei. Pot numai să explic cum îi considerăm noi pe acești Veghetori de Mister și pe entitățile lor asociate din tot marele univers.

Deși circulă diverse opinii asupra lumii de manifestare a Ajustorilor Gândirii, asupra originii lor nu există deloc astfel de divergențe; toată lumea este de acord asupra faptului că ei emană direct de la Tatăl Universal, Prima Sursă-Centru. Ei nu sunt ființe create, ci entități de fragmentare constituind prezența factuală a Dumnezeului infinit. La fel cu numeroșii lor asociați nerevelați, Ajustorii sunt de o divinitate pură și fără

107:0.4 (1176.4) Any mortal who has seen a Creator Son has seen the Universal Father, and he who is indwelt by a divine Adjuster is indwelt by the Paradise Father. Every mortal who is consciously or unconsciously following the leading of his indwelling Adjuster is living in accordance with the will of God. Consciousness of Adjuster presence is consciousness of God's presence. Eternal fusion of the Adjuster with the evolutionary soul of man is the factual experience of eternal union with God as a universe associate of Deity.

107:0.5 (1176.5) It is the Adjuster who creates within man that unquenchable yearning and incessant longing to be like God, to attain Paradise, and there before the actual person of Deity to worship the infinite source of the divine gift. The Adjuster is the living presence which actually links the mortal son with his Paradise Father and draws him nearer and nearer to the Father. The Adjuster is our compensatory equalization of the enormous universe tension which is created by the distance of man's removal from God and by the degree of his partiality in contrast with the universality of the eternal Father.

107:0.6 (1176.6) The Adjuster is an absolute essence of an infinite being imprisoned within the mind of a finite creature which, depending on the choosing of such a mortal, can eventually consummate this temporary union of God and man and veritably actualize a new order of being for unending universe service. The Adjuster is the divine universe reality which factualizes the truth that God is man's Father. The Adjuster is man's infallible cosmic compass, always and unerringly pointing the soul Godward.

107:0.7 (1177.1) On the evolutionary worlds, will creatures traverse three general developmental stages of being: From the arrival of the Adjuster to comparative full growth, about twenty years of age on Urantia, the Monitors are sometimes designated Thought Changers. From this time to the attainment of the age of discretion, about forty years, the Mystery Monitors are called Thought Adjusters. From the attainment of discretion to deliverance from the flesh, they are often referred to as Thought Controllers. These three phases of mortal life have no connection with the three stages of Adjuster progress in mind duplication and soul evolution.

1. ORIGIN OF THOUGHT ADJUSTERS

107:1.1 (1177.2) Since Thought Adjusters are of the essence of original Deity, no one may presume to discourse authoritatively upon their nature and origin; I can only impart the traditions of Salvington and the beliefs of Uversa; I can only explain how we regard these Mystery Monitors and their associated entities throughout the grand universe.

107:1.2 (1177.3) Though there are diverse opinions regarding the mode of the bestowal of Thought Adjusters, there exist no such differences concerning their origin; all are agreed that they proceed direct from the Universal Father, the First Source and Center. They are not created beings; they are fragmentized entities constituting the factual presence of the infinite God. Together with their many unrevealed associates, the

amestec, de părți necalificate și nediluate de Deitate. Ei sunt ai lui Dumnezeu și, pe cât putem noi să discernem, ei sunt Dumnezeu.

În ce privește epoca când își încep existența lor separată în afara stăpânirii absolute a Primei Surse-Centru, noi nu o cunoaștem; nu cunoaștem nici numărul lor. Știm foarte puține lucruri despre cariera lor de dinaintea sosirii lor pe planetele timpului pentru a sălășlui în mintea oamenilor. Pornind de acolo, noi suntem mai mult sau mai puțin la curent cu progresul lor cosmic până la, și inclusiv, împlinirea destinului lor triunic: realizarea în personalitate prin fuziunea cu un ascendent muritor, realizarea în personalitate prin decizia Tatălui Universal sau eliberarea de afectările cunoscute pentru Ajustorii Gândirii.

Deși nu o știm, presupunem că noii Ajustori sunt continuu individualizați pe măsură ce universul se mărește, și că numărul de candidați la fuziunea cu Ajustorii se înmulțește. Dar este la fel de posibil și să ne înșelăm în atribuirea unui număr cantității Ajustorilor. Ca și Dumnezeu însuși, se poate ca această fragmentare a naturii sale insondabile să fie infinită din punct de vedere existențial.

Tehnica originii Ajustorului Gândirii este una din funcțiile nerevelate ale Tatălui Universal. Avem toate motivele să credem că ceilalți asociați absoluți ai Primei Surse-Centru nu participă în nici un fel la producerea fragmentelor Tatălui. Ajustorii sunt în mod simplu și veșnic darurile divine. Ei sunt Dumnezeu și vin de la Dumnezeu, și sunt asemănători cu Dumnezeu.

În relațiile lor cu creaturile de fuziune, ei vădese o iubire celestă și o slujire spirituală care confirmă profund declarația că Dumnezeu este spirit; însă, în plus față de această slujire transcendentă, se petrec multe lucruri care nu au fost niciodată dezvăluite muritorilor Urantiei. Nici nu înțelegem exact ceea ce se petrece atunci când Tatăl Universal va da ceva din el însuși care va face parte din personalitatea unei creaturi a timpului. Progresia ascendentă a finalităților Tatălui încă nu dezvăluie nici deplinele posibilități inerente acestei asocieri celeste a omului și a lui Dumnezeu. În ultimă analiză, fragmentele Tatălui trebuie să fie darul Dumnezeului absolut pentru creaturile al căror destin înglobează posibilitatea de a-l atinge pe Dumnezeu ca absolut.

Așa cum Tatăl Universal își fragmentează Deitatea sa personală, tot astfel și Spiritul Infinit își individualizează porțiuni ale spiritului său premental pentru ca ele să locuiască și să fuzioneze efectiv cu sufletele evolutive ale muritorilor supraviețuitori ai seriei din fuziunea cu spiritul. Dar natura Fiului Etern nu este fragmentabilă în felul acesta; spiritul Fiului Originar este sau difuz sau personal într-un mod discret. Creaturile fuzionate cu Fiul sunt unite cu manifestări individualizate ale spiritului Fiilor Creatori ai Fiului Etern.

2. CLASIFICAREA AJUSTORILOR

Ajustorii sunt individualizați în calitate de entități virgine, și toți sunt mențiți să devină Veghetori, fie liberi, fie funcționali, fie Personalizați. Credem că sunt șapte ordine de Ajustori ai Gândirii, dar nu înțelegem în întregime aceste diviziuni. Noi desemnăm adesea

Adjusters are undiluted and unmixed divinity, unqualified and unattenuated parts of Deity; they are of God, and as far as we are able to discern, *they are God*.

107:1.3 (1177.4) As to the time of their beginning separate existences apart from the absoluteness of the First Source and Center, we do not know; neither do we know their number. We know very little concerning their careers until they arrive on the planets of time to indwell human minds, but from that time on we are more or less familiar with their cosmic progressions up to and including the consummation of their triune destinies: attainment of personality by fusion with some mortal ascender, attainment of personality by fiat of the Universal Father, or liberation from the known assignments of Thought Adjusters.

107:1.4 (1177.5) Although we do not know, we presume that Adjusters are being constantly individualized as the universe enlarges, and as the candidates for Adjuster fusion increase in numbers. But it may be equally possible that we are in error in attempting to assign a numerical magnitude to the Adjusters; like God himself, these fragments of his unfathomable nature may be existentially infinite.

107:1.5 (1177.6) The technique of the origin of the Thought Adjusters is one of the unrevealed functions of the Universal Father. We have every reason to believe that none of the other absolute associates of the First Source and Center have aught to do with the production of Father fragments. Adjusters are simply and eternally the divine gifts; they are of God and from God, and they are like God.

107:1.6 (1177.7) In their relationship to fusion creatures they reveal a supernal love and spiritual ministry that is profoundly confirmative of the declaration that God is spirit. But there is much that takes place in addition to this transcendent ministry that has never been revealed to Urantia mortals. Neither do we fully understand just what really transpires when the Universal Father gives of himself to be a part of the personality of a creature of time. Nor has the ascending progression of the Paradise finalizers as yet disclosed the full possibilities inherent in this supernal partnership of man and God. In the last analysis, the Father fragments must be the gift of the absolute God to those creatures whose destiny encompasses the possibility of the attainment of God as absolute.

107:1.7 (1178.1) As the Universal Father fragmentizes his prepersonal Deity, so does the Infinite Spirit individuate portions of his premind spirit to indwell and actually to fuse with the evolutionary souls of the surviving mortals of the spirit-fusion series. But the nature of the Eternal Son is not thus fragmentable; the spirit of the Original Son is either diffuse or discretely personal. Son-fused creatures are united with individualized bestowals of the spirit of the Creator Sons of the Eternal Son.

2. CLASSIFICATION OF ADJUSTERS

107:2.1 (1178.2) Adjusters are individuated as virgin entities, and all are destined to become either liberated, fused, or Personalized Monitors. We understand that there are seven orders of Thought Adjusters, although we do not altogether comprehend these divisions. We often refer

aceste diferențe după cum urmează:

1. Ajustorii virgini, cei care servesc pentru prima dată în mintea unui candidat evolutiv la supraviețuirea eternă. Veghetorii de Mister au o natură divină veșnic uniformă. Natura lor experiențială este uniformă atunci când ei ies pentru prima oară din Divinington; diferențierea lor experiențială ulterioară rezultă din experiența lor efectivă în slujirea universală.

2. Ajustorii Avansați, care au servit, vreme de una sau mai multe perioade la creaturi volitive, pe lumi unde fuziunea finală are loc între identitatea creaturii timpului și o porțiune individualizată a spiritului manifestării universului local a Celei de-a Treia Sursă-Centru.

3. Ajustorii Supremi, Veghetorii care au servit în aventura timpului pe lumile evolutive, dar ai căror parteneri umani au refuzat dintr-un motiv oarecare supraviețuirea eternă, precum și Veghetorii care au fost ulterior acordați altor muritori aparținând altor lumi în evoluție. Un Ajustor Suprem nu este mai divin decât un Veghetor virgin, dar el are mai multă experiență și poate să producă, în mintea umană, efecte pe care un Ajustor mai puțin experimentat ar fi incapabil să le obțină.

4. Ajustorii Dispăruți. Aici se produce o întrerupere în eforturile noastre de a urmări carierele Veghetorilor de Mister. Există un al patrulea stadiu de servire despre care nu avem nici o certitudine. Melchizedekii spun că Ajustorii celui de-al patrulea stadiu sunt detașați în misiune și că ei parcurg universul universurilor. Mesagerii Solitari înclină să creadă că ei sunt reuniți în Prima Sursă-Centru și se bucură de o perioadă de agreabilă asociere cu Tatăl însuși. Și este perfect posibil ca un Ajustor să fie în plină parcurgere a maestrului univers, fiind simultan reunit cu Tatăl omniprezent.

5. Ajustorii Eliberați. Aceștia sunt Veghetorii de Mister care au fost eliberați pe vecie de servirea temporară pe lângă muritorii sferelor în evoluție. Ce funcții se poate ca ei să îndeplinească? Nu știm.

6. Ajustorii Fuzionați- finalitari - cei care au devenit una cu o creatură ascendentă a suprauniversurilor; ei sunt partenerii eterni ai ascendenților temporali ai Corpului Paradisiac al Finalității. Ajustorii Gândirii fuzionează în general cu muritorii ascendenți ai timpului. Ei sunt înregistrați la intrarea și la ieșirea din Ascendington cu acești muritori supraviețuitori; ei urmăresc soarta ființelor ascendente. După fuziunea cu un suflet evolutiv ascendent, se pare că Ajustorul trece de la nivelul existențial absolut al universului la nivelul experiențial finit al asocierii funcționale cu o personalitate ascendentă. Deși el conservă caracterul naturii existențiale divine, un Ajustor fuzionat devine indisolubil legat de cariera ascendentă a unui muritor supraviețuitor.

7. Ajustorii Personalizați. Aceștia sunt cei care au servit împreună cu Fiii Paradisului încarnați, precum și mulți alții care s-au distins mai ales în timpul în care ei sălășluiesc într-un muritor care a respins supraviețuirea. Noi avem motive să credem că Ajustorii sunt personalizați la recomandarea Celor Îmbătrâniți de Zile ai suprauniversului afectării lor.

Aceste misterioase fragmente de Dumnezeu pot fi clasificate în multe moduri: potrivit afectării lor în

to the different orders as follows:

^{107:2.2 (1178.3)} 1. *Virgin Adjusters*, those serving on their initial assignment in the minds of evolutionary candidates for eternal survival. Mystery Monitors are eternally uniform in divine nature. They are also uniform in experiential nature as they first go out from Divinington; subsequent experiential differentiation is the result of actual experience in universe ministry.

^{107:2.3 (1178.4)} 2. *Advanced Adjusters*, those who have served one or more seasons with will creatures on worlds where the final fusion takes place between the identity of the creature of time and an individualized portion of the spirit of the local universe manifestation of the Third Source and Center.

^{107:2.4 (1178.5)} 3. *Supreme Adjusters*, those Monitors that have served in the adventure of time on the evolutionary worlds, but whose human partners for some reason declined eternal survival, and those that have been subsequently assigned to other adventures in other mortals on other evolving worlds. A supreme Adjuster, though no more divine than a virgin Monitor, has had more experience, can do things in the human mind which a less experienced Adjuster could not do.

^{107:2.5 (1178.6)} 4. *Vanished Adjusters*. Here occurs a break in our efforts to follow the careers of the Mystery Monitors. There is a fourth stage of service about which we are not sure. The Melchizedeks teach that the fourth-stage Adjusters are on detached assignments, roaming the universe of universes. The Solitary Messengers are inclined to believe that they are at one with the First Source and Center, enjoying a period of refreshing association with the Father himself. And it is entirely possible that an Adjuster could be roaming the master universe simultaneously with being at one with the omnipresent Father.

^{107:2.6 (1178.7)} 5. *Liberated Adjusters*, those Mystery Monitors that have been eternally liberated from the service of time for the mortals of the evolving spheres. What functions may be theirs, we do not know.

^{107:2.7 (1179.1)} 6. *Fused Adjusters* — finaliters — those who have become one with the ascending creatures of the superuniverses, the eternity partners of the time ascenders of the Paradise Corps of the Finality. Thought Adjusters ordinarily become fused with the ascending mortals of time, and with such surviving mortals they are registered in and out of Ascendington; they follow the course of ascendant beings. Upon fusion with the ascending evolutionary soul, it appears that the Adjuster translates from the absolute existential level of the universe to the finite experiential level of functional association with an ascending personality. While retaining all of the character of the existential divine nature, a fused Adjuster becomes indissolubly linked with the ascending career of a surviving mortal.

^{107:2.8 (1179.2)} 7. *Personalized Adjusters*, those who have served with the incarnated Paradise Sons, together with many who have achieved unusual distinction during the mortal indwelling, but whose subjects rejected survival. We have reasons for believing that such Adjusters are personalized on the recommendations of the Ancients of Days of the superuniverse of their assignment.

^{107:2.9 (1179.3)} There are many ways in which these mysterious God fragments can be classified: according

univers, potrivit gradului lor de reușită la un muritor individual sau chiar și potrivit ascendenței rasi ale a candidatului lor uman la fuziune.

to universe assignment, by the measure of success in the indwelling of an individual mortal, or even by the racial ancestry of the mortal candidate for fusion.

3. CĂMINUL AJUSTORILOR DE PE DIVININGTON

Toate activitățile universale privitoare la trimiterea, la acordarea, la dirijarea și la întoarcerea Veghetorilor de Mister din serviciu în cele șapte suprauniversuri par să fie concentrate pe sfera sacră a Diviningtonului. După câte știu, numai Ajustorii și alte entități ale Tatălui au stat pe această sferă. Este probabil ca numeroase entități personale nedevăluite să împărtășească Diviningtonul cu Ajustorii ca sferă a căminului lor. Noi deducem că aceste entități tovarășe pot, într-un fel, să fie asociate slujirii prezente și viitoare a Veghetorilor de Mister, dar în realitate nu știm dacă este astfel.

Când Ajustorii Gândirii se reîntorc pe lângă Tată, ei revin în Divinington, tărâmul presupus al originii lor. Un contact efectiv, făcând probabil parte din această experiență, s-a stabilit atât cu personalitatea paradisiacă a Tatălui cât și cu manifestarea specializată a divinității Tatălui situată, după informațiile noastre, pe această sferă secretă.

Cu toate că noi cunoaștem ceva despre fiecare dintre cele șapte sfere secrete ale Paradisului, noi știm mai puțin despre Divinington decât despre celelalte. Ființele de înalte ordine spirituale nu primesc decât următoarele trei porunci:

1. Să arate întotdeauna un respect adecvat față de existență și de înzestrările pe care le posedă seniorii și superiorii lor.

2. Să aibă întotdeauna considerație față de limitările și lipsa de experiență ale juniorilor și subordonaților lor.

3. Să nu caute niciodată să aterizeze pe malurile Diviningtonului.

Eu mi-am zis adesea că mi-ar fi cu totul inutil să mă duc pe Divinington. Aș fi probabil incapabil de a vedea acolo pe vreuna dintre ființele rezidente, afară de ființe precum Ajustorii Personalizați, pe care i-am văzut deja altundeva. Sunt foarte sigur că nu este nimic cu adevărat util sau profitabil pentru mine pe Divinington; nimic esențial în creșterea mea și în dezvoltarea mea, altminteri nu mi s-ar fi interzis să merg acolo.

Din moment ce nu putem învăța aproape nimic de la Divinington despre natura și originea Ajustorului, noi suntem obligați să adunăm informații provenind de la o mie și una de surse diferite, și trebuie să reunim, să asociem și să facem să corespundă datele acumulate, pentru ca această cunoaștere să aibă o valoare de informare.

Curajul și înțelepciunea de care dau dovadă Ajustorii Gândirii sugerează că ei au urmat o pregătire de o anvergură și de o întindere prodigioasă. De vreme ce ei nu sunt personalități, trebuie ca această pregătire să le fi fost dată în instituțiile educative ale Diviningtonului. Extraordinarii Ajustori Personalizați constituie fără îndoială cadrele școlilor de instruire ale Ajustorilor Diviningtonului. Noi știm totuși că acest corp central supraveghetor este prezidat de Ajustorul, acum

3. THE DIVININGTON HOME OF ADJUSTERS

^{107:3.1 (1179.4)} All universe activities related to the dispatch, management, direction, and return of the Mystery Monitors from service in all of the seven superuniverses seem to be centered on the sacred sphere of Divinington. As far as I know, none but Adjusters and other entities of the Father have been on that sphere. It seems likely that numerous unrevealed prepersonal entities share Divinington as a home sphere with the Adjusters. We conjecture that these fellow entities may in some manner be associated with the present and future ministry of the Mystery Monitors. But we really do not know.

^{107:3.2 (1179.5)} When Thought Adjusters return to the Father, they go back to the realm of supposed origin, Divinington; and probably as a part of this experience, there is actual contact with the Father's Paradise personality as well as with the specialized manifestation of the Father's divinity which is reported to be situated on this secret sphere.

^{107:3.3 (1179.6)} Although we know something of all the seven secret spheres of Paradise, we know less of Divinington than of the others. Beings of high spiritual orders receive only three divine injunctions, and they are:

^{107:3.4 (1179.7)} 1. Always to show adequate respect for the experience and endowments of their seniors and superiors.

^{107:3.5 (1179.8)} 2. Always to be considerate of the limitations and inexperience of their juniors and subordinates.

^{107:3.6 (1179.9)} 3. Never to attempt a landing on the shores of Divinington.

^{107:3.7 (1179.10)} I have often reflected that it would be quite useless for me to go to Divinington; I probably should be unable to see any resident beings except such as the Personalized Adjusters, and I have seen them elsewhere. I am very sure there is nothing on Divinington of real value or profit to me, nothing essential to my growth and development, or I should not have been forbidden to go there.

^{107:3.8 (1180.1)} Since we can learn little or nothing of the nature and origin of Adjusters from Divinington, we are compelled to gather information from a thousand and one different sources, and it is necessary to assemble, associate, and correlate this accumulated data in order that such knowledge may be informative.

^{107:3.9 (1180.2)} The valor and wisdom exhibited by Thought Adjusters suggest that they have undergone a training of tremendous scope and range. Since they are not personalities, this training must be imparted in the educational institutions of Divinington. The unique Personalized Adjusters no doubt constitute the personnel of the Adjuster training schools of Divinington. And we do know that this central and supervising corps is presided over by the now Personalized Adjuster of the

personalizat, al primului Fiu Paradisiac al ordinului Mihaililor care își desăvârșește manifestarea sa septuplă asupra raselor și popoarelor tăramurilor universului său.

Noi știm în realitate foarte puține lucruri despre Ajustorii nepersonalizați; nu luăm contact și nu comunicăm decât cu ordinele personalizate. Aceștia primesc un nume pe Divinington și sunt întotdeauna cunoscuți după numele lor, iar nu după numărul lor. Ajustorii Personalizați sunt domiciliați în permanență pe Divinington; această sferă sacră este căminul lor. Ei nu ies din această locuință decât la voia Tatălui Universal. Sunt întâlniți foarte puțini în domeniile universurilor locale, dar ei sunt prezenți într-un număr mai mare în universul central.

4. NATURA ȘI PREZENȚA AJUSTORIILOR

A spune că un Ajustor este divin este pur și simplu a recunoaște natura originii sale. Este foarte probabil ca o asemenea puritate a divinității sale să îmbrățișeze esența potențialului tuturor atributelor Deității care pot fi conținute în acest fragment de esență absolută a prezenței universale a Tatălui Paradisului etern și infinit.

Sursa efectivă a Ajustorului trebuie să fie infinită. Înaintea fuziunii sale cu sufletul nemuritor al unui muritor evolutiv, realitatea Ajustorului trebuie să frizeze absolutul. Ajustorii nu sunt absoluți în sensul universal, în sensul Deității, ci sunt probabil adevărate absoluturi în limitele potențialului naturii lor fragmentare. Ei sunt calificați în ceea ce privește universalitatea lor, dar nu și în privința naturii lor. Ei sunt limitați în întindere, însă, în intensitatea semnificației, a valorii și a faptului, ei sunt absoluți. Ei sunt darurile divine pe care le numim uneori, din aceste motive, fragmente calificate absolute ale Tatălui.

Nici un Ajustor nu a fost niciodată neloial față de Tatăl Paradisului. Ordinele inferioare de creaturi personale au trebuit uneori să se lupte cu tovarăși neloiali, dar niciodată Ajustorii; aceștia din urmă sunt supremi și infailibili în sfera lor ceaștă de slujire pe lângă creaturi, și de funcțiuni în univers.

Ajustorii nepersonalizați nu le sunt vizibili decât Ajustorilor Personalizați. Mesagerii Solitari ai ordinului meu precum Spiritele Inspirate ale Trinității pot detecta prezența Ajustorilor prin intermediul fenomenelor de reacție spirituală. Chiar și serafimii pot uneori discerne luminozitatea spirituală presupusă a fi asociată prezenței Veghetorilor în mintea materială a oamenilor. Însă nici unul dintre noi nu este capabil să discernă efectiv prezența reală a Ajustorului, decât dacă ei au fost personalizați, cu toate că natura lor este perceptibilă în uniunea cu personalitățile fuzionate ale ascendenților care vin din lumile evolutive. Invizibilitatea universală a Ajustorilor sugerează puternic că natura lor și originea lor sunt elevate și exclusiv divine.

O lumină caracteristică, o luminozitate spirituală, însoțită de prezența divină; ea este în general asociată cu Ajustorul Gândirii. În universul Nebadonului, această luminozitate paradisiacă este foarte larg cunoscută sub numele de „lumină pilot”. Pe Uversa, ea este numită „lumina vieții”. Pe Urantia, s-a făcut uneori aluzie la

first Paradise Son of the Michael order to complete his sevenfold bestowal upon the races and peoples of his universe realms.

^{107:3.10 (1180.3)} We really know very little about the nonpersonalized Adjusters; we only contact and communicate with the personalized orders. These are christened on Divinington and are always known by name and not by number. The Personalized Adjusters are permanently domiciled on Divinington; that sacred sphere is their home. They go out from that abode only by the will of the Universal Father. Very few are found in the domains of the local universes, but larger numbers are present in the central universe.

4. NATURE AND PRESENCE OF ADJUSTERS

^{107:4.1 (1180.4)} To say that a Thought Adjuster is divine is merely to recognize the nature of origin. It is highly probable that such purity of divinity embraces the essence of the potential of all attributes of Deity which can be contained within such a fragment of the absolute essence of the universal presence of the eternal and infinite Paradise Father.

^{107:4.2 (1180.5)} The actual source of the Adjuster must be infinite, and before fusion with the immortal soul of an evolving mortal, the reality of the Adjuster must border on absoluteness. Adjusters are not absolutes in the universal sense, in the Deity sense, but they are probably true absolutes within the potentialities of their fragmented nature. They are qualified as to universality but not as to nature; in extensiveness they are limited, but in intensiveness of meaning, value, and fact *they are absolute*. For this reason we sometimes denominate the divine gifts as the qualified absolute fragments of the Father.

^{107:4.3 (1180.6)} No Adjuster has ever been disloyal to the Paradise Father; the lower orders of personal creatures may sometimes have to contend with disloyal fellows, but never the Adjusters; they are supreme and infallible in their supernal sphere of creature ministry and universe function.

^{107:4.4 (1180.7)} Nonpersonalized Adjusters are visible only to Personalized Adjusters. My order, the Solitary Messengers, together with Inspired Trinity Spirits, can detect the presence of Adjusters by means of spiritual reactive phenomena; and even seraphim can sometimes discern the spirit luminosity of supposed association with the presence of Monitors in the material minds of men; but none of us are able actually to discern the real presence of Adjusters, not unless they have been personalized, albeit their natures are perceivable in union with the fused personalities of the ascending mortals from the evolutionary worlds. The universal invisibility of the Adjusters is strongly suggestive of their high and exclusive divine origin and nature.

^{107:4.5 (1181.1)} There is a characteristic light, a spirit luminosity, which accompanies this divine presence, and which has become generally associated with Thought Adjusters. In the universe of Nebadon this Paradise luminosity is widespreadly known as the “pilot light”; on Uversa it is called the “light of life.” On Urantia

acest fenomen ca fiind „adevărate lumină care îl iluminează pe orice om care vine în lume”.

Pentru toate ființele care au ajuns la Tatăl Universal, Ajustorii Gândirii Personalizați sunt vizibili. Ajustorii Gândirii din toate stadiile, precum și toate celelalte ființe, entități, spirite, personalități și manifestări de spirit, se pot întotdeauna discerne de către Personalitățile Creatoare Supreme provenite din Deitățile Paradisului și care prezidează guvernele majore ale marelui univers.

Puteți voi într-adevăr realiza adevărata semnificație a prezenței interioare a Ajustorului? Măsurați voi cu adevărat ceea ce semnifică faptul că un fragment al Deității absolute și infinite, Tatăl Universal, sălășluiește în natura voastră muritoare finită și fuzionează cu ea? Când omul muritor fuzionează cu un fragment efectiv al Cauzei existențiale a cosmosului total, nu se poate atribui nici o limită destinului acestei asocieri inimaginabile și fără precedent. În eternitate, omul va descoperi nu numai infinitatea Deității obiective, ci și potențialitatea fără sfârșit a fragmentului subiectiv a acestui același Dumnezeu. Ajustorul va continua întotdeauna să reveleze minunăția lui Dumnezeu personalității muritoare, și această revelație celestă nu poate avea niciodată sfârșit, căci Ajustorul vine de la Dumnezeu și îl reprezintă pe Dumnezeu pentru om.

5. CALITATEA MINȚII AJUSTORILOR

Muritorii evolutivi au tendința de a considera mintea ca pe o mediere cosmică între spirit și materie, și acesta este într-adevăr principala slujire a minții după cum puteți discerne. Le este deci foarte dificil oamenilor să perceapă că Ajustorii Gândirii au o minte, căci Ajustorii sunt fragmentări ale lui Dumnezeu pe un nivel absolut de realitate care nu este numai prepersonal, ci și anterior oricărei divergențe dintre energie și spirit. Pe un nivel monist anterior diferențierii energiei și spiritului, s-ar putea să nu existe nici o funcțiune mediatoare a minții, deoarece nu există divergențe de arbitrat.

Din moment ce Ajustorii pot să facă planuri, să călătorească și să iubească, ei trebuie să aibă puteri de individualitate măsurabile cu mintea. Toate felurile de Veghetori superiori din primul grup, zis virgin, posedă o aptitudine nelimitată de a comunica unii cu alții. În ceea ce privește natura și scopul intercomunicării lor, noi nu putem destăinui aproape nimic, pentru că nu le cunoaștem. Cu toate acestea, noi știm că Ajustorii sunt într-un oarecare fel dotați cu o calitate mentală, căci altfel ei nu ar putea fi niciodată personalizați.

Calitățile mentale ale Ajustorului Gândirii reflectă calitățile mentale ale Tatălui Universal și ale Fiului Etern - cei care sunt ancestrali tuturor felurilor de minte provenite de la Autorul Comun.

Tipul de minte presupus a exista la un Ajustor trebuie să fie asemănător cu dotarea mentală a numeroase alte ordine de entități personale care noi presupunem că sunt deopotrivă provenite din Prima Sursă-Centru. Deși multe dintre aceste ordine nu au fost revelate pe Urantia, ele dau toate dovadă de calități mentale. Este de asemenea posibil pentru aceste individualizări ale Deității originare să se unifice cu numeroase tipuri evolutive de ființe non-muritoare, și

this phenomenon has sometimes been referred to as that “true light which lights every man who comes into the world.”

^{107:4.6 (1181.2)} To all beings who have attained the Universal Father, the Personalized Thought Adjusters are visible. Adjusters of all stages, together with all other beings, entities, spirits, personalities, and spirit manifestations, are always discernible by those Supreme Creator Personalities who originate in the Paradise Deities, and who preside over the major governments of the grand universe.

^{107:4.7 (1181.3)} Can you really realize the true significance of the Adjuster's indwelling? Do you really fathom what it means to have an absolute fragment of the absolute and infinite Deity, the Universal Father, indwelling and fusing with your finite mortal natures? When mortal man fuses with an actual fragment of the existential Cause of the total cosmos, no limit can ever be placed upon the destiny of such an unprecedented and unimaginable partnership. In eternity, man will be discovering not only the infinity of the objective Deity but also the unending potentiality of the subjective fragment of this same God. Always will the Adjuster be revealing to the mortal personality the wonder of God, and never can this supernal revelation come to an end, for the Adjuster is of God and as God to mortal man.

5. ADJUSTER MINDEDNESS

^{107:5.1 (1181.4)} Evolutionary mortals are prone to look upon mind as a cosmic mediation between spirit and matter, for that is indeed the principal ministry of mind as discernible by you. Hence it is quite difficult for humans to perceive that Thought Adjusters have minds, for Adjusters are fragmentations of God on an absolute level of reality which is not only prepersonal but also prior to all energy and spirit divergence. On a monistic level antecedent to energy and spirit differentiation there could be no mediating function of mind, for there are no divergencies to be mediated.

^{107:5.2 (1181.5)} Since Adjusters can plan, work, and love, they must have powers of selfhood which are commensurate with mind. They are possessed of unlimited ability to communicate with each other, that is, all forms of Monitors above the first or virgin groups. As to the nature and purport of their intercommunications, we can reveal very little, for we do not know. And we further know that they must be minded in some manner else they could never be personalized.

^{107:5.3 (1181.6)} The mindedness of the Thought Adjuster is like the *mindedness* of the Universal Father and the Eternal Son — that which is ancestral to the *minds* of the Conjoint Actor.

^{107:5.4 (1181.7)} The type of mind postulated in an Adjuster must be similar to the mind endowment of numerous other orders of prepersonal entities which presumably likewise originate in the First Source and Center. Though many of these orders have not been revealed on Urantia, they all disclose minded qualities. It is also possible for these individuations of original Deity to become unified with numerous evolving types of nonmortal beings and even with a limited number of

chiar și cu un număr limitat de ființe non-evolutive care au dobândit capacitatea de a fuziona cu aceste fragmente de Deitate.

Când un Ajustor al Gândirii a fuzionat cu nemuritorul suflet morontial evoluând al ființei umane supraviețuitoare, mintea Ajustorilor nu poate fi identificată ca continuând să existe separată de mintea creaturii decât până în momentul când muritorul ascendent a atins niveluri spirituale de progres universal.

Când aceste spirite ale celui de-al șaselea stadiu ating nivelurile finalitare de experiență ascendentă, se pare că ele transmută un factor mental care reprezintă uniunea anumitor faze mentale ale muritorului și ale Ajustorului, factor care funcționase înainte ca legătură între fazele umane și cele divine ale acestor personalități ascendente. Probabil că această calitate mentală experiențială „suprematizează” și sporește ulterior dotarea experiențială a Deității evolutive - Ființa Supremă.

6. AJUSTORII CA SPIRITE PURE

Ajustorii Gândirii, așa cum îi întâlnesc creaturile în experiența lor, revelează prezența și călăuzirea unei influențe spirituale. Ajustorul este cu siguranță un spirit, un spirit pur, însă un spirit plus ceva. Noi nu am fost niciodată capabili să-i clasificăm pe Veghetorii de Mister într-un mod satisfăcător; tot ce se poate spune despre ei cu certitudine este că sunt cu adevărat asemănători cu Dumnezeu.

Ajustorul este posibilitatea pentru om de a deveni etern. Omul este posibilitatea pentru Ajustor de a se personaliza. Ajustorul vostru individual muncește ca să vă spiritualizeze în speranța de a eterniza identitatea voastră temporară. Ajustorii sunt saturați de magnifica dragoste a Tatălui spiritelor, o dragoste care se revarsă din el însuși. Ei vă iubesc autentic și dumnezeiește; ei sunt prizonierii speranței spirituale închise în mintea oamenilor. Ei doresc fierbinte ca mintea voastră muritoare să atingă divinitatea, pentru ca solitudinea lor să ia sfârșit și ca ei să fie eliberați odată cu voi de limitările investiției materiale și ale investiției timpului.

Cărarea care vă duce în Paradis este cea a realizării spirituale, și natura Ajustorilor vă va revela fidel natura spirituală a Tatălui Universal. Dincolo de ascensiunea în Paradis și în stadiile postfinalitare ale carierei eterne, este posibil ca Ajustorul să ia contact cu partenerul său cândva uman pentru o slujire altfel decât spirituală; dar ascensiunea către Paradis și cariera finalitară reprezintă asocierea dintre ascendentul cunoscător de Dumnezeu, care se spiritualizează, și Ajustorul, a cărui slujire spirituală îl revelează pe Dumnezeu.

Noi știm că Ajustorii Gândirii sunt spirite, spirite pure, probabil spirite absolute. Dar Ajustorul trebuie să fie ceva mai mult decât o realitate spirituală exclusivă. Factorii de energie pură sunt deopotrivă prezenți la el în plus față de calitatea sa mentală presupusă. Dacă cineva va vrea să-și amintească că Dumnezeu este sursa energiei pure și a spiritului pur, nu va fi atât de dificil să perceapă că fragmentele sale sunt energie și spirit. Este un fapt că Ajustorii traversează spațiul pe

nonevolutionary beings who have developed capacity for fusion with such Deity fragments.

107:5.5 (1182.1) When a Thought Adjuster is fused with the evolving immortal morontia soul of the surviving human, the mind of the Adjuster can only be identified as persisting apart from the creature's mind until the ascending mortal attains spirit levels of universe progression.

107:5.6 (1182.2) Upon the attainment of the finaliter levels of ascendant experience, these spirits of the sixth stage appear to transmute some mind factor representing a union of certain phases of the mortal and Adjuster minds which had previously functioned as liaison between the divine and human phases of such ascending personalities. This experiential mind quality probably “suprematizes” and subsequently augments the experiential endowment of evolutionary Deity — the Supreme Being.

6. ADJUSTERS AS PURE SPIRITS

107:6.1 (1182.3) As Thought Adjusters are encountered in creature experience, they disclose the presence and leading of a spirit influence. The Adjuster is indeed a spirit, pure spirit, but spirit plus. We have never been able satisfactorily to classify Mystery Monitors; all that can certainly be said of them is that they are truly Godlike.

107:6.2 (1182.4) The Adjuster is man's eternity possibility; man is the Adjuster's personality possibility. Your individual Adjusters work to spiritize you in the hope of eternalizing your temporal identity. The Adjusters are saturated with the beautiful and self-bestowing love of the Father of spirits. They truly and divinely love you; they are the prisoners of spirit hope confined within the minds of men. They long for the divinity attainment of your mortal minds that their loneliness may end, that they may be delivered with you from the limitations of material investiture and the habiliments of time.

107:6.3 (1182.5) Your path to Paradise is the path of spirit attainment, and the Adjuster nature will faithfully unfold the revelation of the spiritual nature of the Universal Father. Beyond the Paradise ascent and in the postfinaliter stages of the eternal career, the Adjuster may possibly contact with the onetime human partner in other than spirit ministry; but the Paradise ascent and the finaliter career are the partnership between the God-knowing spiritualizing mortal and the spiritual ministry of the God-revealing Adjuster.

107:6.4 (1182.6) We know that Thought Adjusters are spirits, pure spirits, presumably absolute spirits. But the Adjuster must also be something more than exclusive spirit reality. In addition to conjectured mindedness, factors of pure energy are also present. If you will remember that God is the source of pure energy and of pure spirit, it will not be so difficult to perceive that his fragments would be both. It is a fact that the Adjusters traverse space over the instantaneous and universal gravity circuits of the Paradise Isle.

circuitele de gravitație instantanee și universale ale Insulei Paradisului.

Este de bună seamă surprinzător că Veghetorii de Mister sunt astfel asociați cu circuitele materiale ale universului universurilor, însă este un fapt că, de la un capăt la celălalt al marelui univers, ei trec ca fulgerele peste circuitele de gravitație materială. Este perfect posibil ca ei să poată chiar să pătrundă nivelurile spațiului exterior; ei ar putea desigur să urmărească prezența gravitațională a Paradisului în aceste regiuni. Deși personalitățile ordinului meu pot de asemenea să parcurgă circuitele mentale ale Autorului Asociat dincolo de hotarele marelui univers, noi nu am fost niciodată siguri de detectarea prezenței Ajustorilor în regiunile neexplorate ale spațiului exterior.

Cu toate acestea, deși Ajustorii utilizează circuitele gravitației materiale, ei nu le sunt supuși așa cum este creația materială. Ajustorii sunt fragmente ale străbunului gravitației, iar nu consecințele gravitației; ei sunt fracționați pe un nivel de existență al universului ipotetic anterior apariției gravitației.

Ajustorii nu se bucură de nici o destindere din momentul manifestării lor până în ziua în care sunt liberi să plece în Divinington după moartea naturală a subiectului lor uman. Iar cei ai căror subiecte nu trec prin porțile morții naturale nu beneficiază nici chiar de acest răgaz temporar. Ajustorii nu au nevoie să absoarbă energie; ei sunt energie, energia ordinului cel mai elevat și cel mai divin.

7. AJUSTORII ȘI PERSONALITATEA

Ajustorii Gândirii nu sunt personalități, însă ei sunt entități reale. Ei sunt în mod veritabil și perfect individualizați, deși nu sunt niciodată efectiv personalizați în timp ce sălășluiesc într-un muritor. Ajustorii Gândirii nu sunt adevărate personalități, dar sunt adevărate realități, realități de ordinul cel mai pur care este cunoscut în universul universurilor - ei sunt prezența divină. Cu toate că aceste minunate fragmente ale Tatălui nu sunt personale, ele sunt menționate de obicei ca ființe, și uneori ca entități spirituale, din cauza fazelor spirituale ale prezenței lor slujiri pe lângă oameni.

Dacă Ajustorii nu sunt personalități care să se bucure de prerogativele voinței și puterii de a alege, cum pot ei atunci să aleagă subiecte umane și să se ducă voluntari ca să locuiască în aceste creaturi în lumile evolutive? Aceasta este o întrebare ușor de pus, dar probabil că nici o ființă din universul universurilor nu a găsit niciodată răspunsul exact. Chiar și personalitățile ordinului meu, Mesagerii Solitari, nu înțeleg pe deplin facultățile voinței, ale alegerii și ale dragostei la entități care nu sunt personale.

Noi am presupus adesea că Ajustorii Gândirii trebuie să fie înzestrați cu voință pe toate nivelele prepersonale de alegere. Ei se oferă voluntari ca să sălășluiască în ființele umane, ei stabilesc, pentru cariera eternă a oamenilor, planuri pe care le adaptează, le modifică și le substituie după împrejurări, iar aceste activități implică o voință autentică. Ei au afecțiune pentru muritori, ei operează în crizele din univers, ei sunt mereu gata să acționeze într-o manieră

^{107:6.5 (1182.7)} That the Mystery Monitors are thus associated with the material circuits of the universe of universes is indeed puzzling. But it remains a fact that they flash throughout the entire grand universe over the material-gravity circuits. It is entirely possible that they may even penetrate the outer space levels; they certainly could follow the gravity presence of Paradise into these regions, and though my order of personality can traverse the mind circuits of the Conjoint Actor also beyond the confines of the grand universe, we have never been sure of detecting the presence of Adjusters in the uncharted regions of outer space.

^{107:6.6 (1183.1)} And yet, while the Adjusters utilize the material-gravity circuits, they are not subject thereto as is material creation. The Adjusters are fragments of the ancestor of gravity, not the consequentials of gravity; they have segmentized on a universe level of existence which is hypothetically antecedent to gravity appearance.

^{107:6.7 (1183.2)} Thought Adjusters have no relaxation from the time of their bestowal until the day of their release to start for Divinington upon the natural death of their mortal subjects. And those whose subjects do not pass through the portals of natural death do not even experience this temporary respite. Thought Adjusters do not require energy intake; they are energy, energy of the highest and most divine order.

7. ADJUSTERS AND PERSONALITY

^{107:7.1 (1183.3)} Thought Adjusters are not personalities, but they are real entities; they are truly and perfectly individualized, although they are never, while indwelling mortals, actually personalized. Thought Adjusters are not true personalities; they are *true realities*, realities of the purest order known in the universe of universes — they are the divine presence. Though not personal, these marvelous fragments of the Father are commonly referred to as beings and sometimes, in view of the spiritual phases of their present ministry to mortals, as spirit entities.

^{107:7.2 (1183.4)} If Thought Adjusters are not personalities having prerogatives of will and powers of choice, how then can they select mortal subjects and volunteer to indwell these creatures of the evolutionary worlds? This is a question easy to ask, but probably no being in the universe of universes has ever found the exact answer. Even my order of personality, the Solitary Messengers, does not fully understand the endowment of will, choice, and love in entities that are not personal.

^{107:7.3 (1183.5)} We have often speculated that Thought Adjusters must have volition on all *prepersonal* levels of choice. They volunteer to indwell human beings, they lay plans for man's eternal career, they adapt, modify, and substitute in accordance with circumstances, and these activities connote genuine volition. They have affection for mortals, they function in universe crises, they are always waiting to act decisively in accordance with human choice, and all these are highly volitional

decisivă conform alegerii oamenilor, și toate aceste reacții sunt în cel mai înalt grad volitive. În toate situațiile care nu interesează domeniul voinței umane, conduita lor denotă indiscutabil exersarea puterilor echivalente, sub toate raporturile, cu voința, cu maximum de decizie.

Dacă Ajustorii Gândirii posedă o voință, de ce sunt atunci supuși vrerii muritorilor? Acest lucru ține, credem noi, de aceea că voința Ajustorilor, deși absolută în natură, este prepersonală în manifestare. Voința umană funcționează pe nivelul personalității realității universale și, în tot cosmosul, impersonalul - no-personalul, subpersonalul și prepersonalul este întotdeauna sensibil la voința și la actele personalității existente.

În tot universul de ființe create și de energii non-personale, noi nu constatăm nici o manifestare a voinței, a volității, a alegerii și a dragostei în afara personalității. Noi nu vedem nicăieri aceste atribute ale personalității care să funcționeze în asociere cu realitățile impersonale, decât la Ajustori și la alte ființe similare. Nu ar fi corect nici să se califice un Ajustor drept subpersonal, nici just să se menționeze această entitate ca suprapersonală, dar este perfect admisibil să se folosească cuvântul prepersonal pentru a o distinge.

Ființele ordinelor noastre numesc „daruri divine” aceste fragmente de Deitate. Noi recunoaștem că Ajustorii au o origine divină și că ei constituie probabil dovada și demonstrația că Tatăl Universal și-a rezervat posibilitatea de a comunica direct și fără limită cu toate creaturile materiale, și cu fiecare dintre ele, pe toate tărâmurile practic infinite; și aceasta complet în afara prezenței sale în personalitatea Fiilor săi Paradisiaci sau a ajutorului său indirect prin personalitățile Spiritului Infinit.

Toate ființele creației s-ar bucura să îi primească pe Veghetorii de Mister, dar nici un ordin de ființe nu este astfel locuit, cu excepția creaturilor evolutive volitive cu destin de finalitari.

[Prezentat de un Mesager Solitar din Orvonton]

reactions. In all situations not concerned with the domain of the human will, they unquestionably exhibit conduct which betokens the exercise of powers in every sense the equivalent of will, maximated decision.

107:7.4 (1183.6) Why then, if Thought Adjusters possess volition, are they subservient to the mortal will? We believe it is because Adjuster volition, though absolute in nature, is prepersonal in manifestation. Human will functions on the personality level of universe reality, and throughout the cosmos the impersonal — the nonpersonal, the subpersonal, and the prepersonal — is ever responsive to the will and acts of existent personality.

107:7.5 (1183.7) Throughout a universe of created beings and nonpersonal energies we do not observe will, volition, choice, and love manifested apart from personality. Except in the Adjusters and other similar entities we do not witness these attributes of personality functioning in association with impersonal realities. It would not be correct to designate an Adjuster as subpersonal, neither would it be proper to allude to such an entity as superpersonal, but it would be entirely permissible to term such a being prepersonal.

107:7.6 (1184.1) To our orders of being these fragments of Deity are known as the divine gifts. We recognize that the Adjusters are divine in origin, and that they constitute the probable proof and demonstration of a reservation by the Universal Father of the possibility of direct and unlimited communication with any and all material creatures throughout his virtually infinite realms, and all of this quite apart from his presence in the personalities of his Paradise Sons or through his indirect ministrations in the personalities of the Infinite Spirit.

107:7.7 (1184.2) There are no created beings that would not delight to be hosts to the Mystery Monitors, but no orders of beings are thus indwelt excepting evolutionary will creatures of finaliter destiny.

107:7.8 (1184.3) [Presented by a Solitary Messenger of Orvonton.]

Capitolul 108. Misiunea și ajutorul ajustorilor gândirii

⇨ 107

CARTEA URANTIA

109 ⇨

PARTE III. ISTORIA URANTIEI

CAPITOLUL 108

MISIUNEA ȘI AJUTORUL AJUSTORILOR GÂNDIRII

Secțiuni

Introduction

1. Selectarea și afectarea
2. Condiții prealabile sejurului Ajustorului
3. Organizare și administrarea
4. Relațiile cu alte influențe spirituale
5. Misiunea Ajustorului
6. Dumnezeu în om

Introduction

MISIUNEA Ajustorului Gândirii pe lângă rasele umane constă în a reprezenta, în a fi, Tatăl Universal pentru creaturile muritoare ale timpului și ale spațiului; aceasta este lucrarea fundamentală a darurilor divine. Misiunea lor este și de a înălța mintea muritorilor și de a transfera sufletele nemuritoare ale oamenilor până la înălțimile divine și la nivelele spirituale de perfecțiune paradisiace. Și, transformând astfel prin experiență natura umană a creaturilor temporare în natura divină a finalitarilor eterni, Ajustorii dau naștere unui tip unic de ființe formate prin uniunea eternă a Ajustorului perfect și a creaturii devenite perfecte, tip pe care nici o altă tehnică din univers nu va fi în măsură să o reproducă.

În tot universul, nimic nu poate înlocui faptul experienței pe nivelele neexistențiale. Ca întotdeauna, Dumnezeu infinit este complet și desăvârșit, incluzând infinit toate lucrurile, în afară de rău și de experiența creaturilor. Dumnezeu nu poate să facă rău; el este infailibil. Dumnezeu nu poate să cunoască experiențial ceea ce nu a experimentat niciodată personal. Precunoașterea lui Dumnezeu este existențială. De aceea spiritul Tatălui coboară din Paradis pentru a participa cu muritorii finiți la orice experiență de bună credință din cariera ascendentă; numai prin această metodă poate Dumnezeu existențial să devină, în adevăr și în fapt, Tatăl experiențial al omului. Infinitatea Dumnezeului etern înglobează potențialul pentru experiența finitului, potențial care se actualizează, într-adevăr, în slujirea fragmentelor Ajustori care împărtășesc efectiv experiența vicisitudinilor vieții

PAPER 108

MISSION AND MINISTRY OF THOUGHT ADJUSTERS

SECTIONS

Introduction

1. Selection and Assignment
2. Prerequisites of Adjuster Indwelling
3. Organization and Administration
4. Relation to Other Spiritual Influences
5. The Adjuster's Mission
6. God in Man

INTRODUCTION

108:0.1 (1185.1) THE mission of the Thought Adjusters to the human races is to represent, to be, the Universal Father to the mortal creatures of time and space; that is the fundamental work of the divine gifts. Their mission is also that of elevating the mortal minds and of translating the immortal souls of men up to the divine heights and spiritual levels of Paradise perfection. And in the experience of thus transforming the human nature of the temporal creature into the divine nature of the eternal creature, the Adjusters bring into existence a unique type of being, a being consisting in the eternal union of the perfect Adjuster and the perfected creature which it would be impossible to duplicate by any other universe technique.

108:0.2 (1185.2) Nothing in the entire universe can substitute for the fact of experience on nonexistential levels. The infinite God is, as always, replete and complete, infinitely inclusive of all things except evil and creature experience. God cannot do wrong; he is infallible. God cannot experientially know what he has never personally experienced; God's preknowledge is existential. Therefore does the spirit of the Father descend from Paradise to participate with finite mortals in every bona fide experience of the ascending career; it is only by such a method that the existential God could become in truth and in fact man's experiential Father. The infinity of the eternal God encompasses the potential for finite experience, which indeed becomes actual in the ministry of the Adjuster fragments that actually share the life vicissitude experiences of human beings.

umane.

1. SELECTAREA ȘI AFECTAREA

Când Ajustorii sunt trimiși din Divinington să servească pe lângă muritori, înzestrările lor cu divinitate existențială sunt identice, însă ei diferă în calitățile experiențiale proporționale cu contactele lor anterioare cu creaturile evolutive și în aceste creaturi. Noi nu putem explica după care idei fundamentale sunt acordate Ajustorii, dar presupunem că aceste daruri divine sunt atribuite potrivit unei înțelepte și eficiente politici a unei veșnice aptitudini de a se adapta la personalitatea locuită. Constatăm că Ajustorii cei mai experimentați sălășluiesc adesea în mintea umană de tip superior. Factorii ereditari umani trebuie deci să joace un rol considerabil în selecția și acordarea Ajustorului.

Deși nu o știm cu precizie, noi credem ferm că toți Ajustorii Gândirii sunt voluntari; însă, înainte ca ei să se angajeze de bună voie, ei sunt în posesia unor date complete privitoare la candidatul susceptibil de a fi locuit. Dările de seamă serafice asupra genealogiei candidaților și asupra modelelor proiectate pentru conduita lor de viață sunt transmise, pe calea Paradisului, corpului rezervat de Ajustori de pe Divinington. Transmisia se efectuează prin tehnica reflectivității dirijate către interior, de la capitalele universurilor locale până la sediile suprauniversurilor. Aceste previziuni nu acoperă nu numai antecedentele ereditare ale candidatului muritor, ci și evaluarea facultăților intelectuale și a capacității sale spirituale probabile. Ajustorul sălășluiește deci voluntar în mintea a cărei natură intimă el o cunoaște pe deplin.

Ajustorul care se oferă voluntar este în particular interesat de trei calificări ale candidatului uman:

1. Capacitatea intelectuală. Mintea este oare normală? Care este potențialul intelectual, capacitatea de inteligență? Individul poate oare deveni o creatură volitivă autentică? Înțelepciunea va avea oare ocazia să se manifeste?

2. Percepția spirituală. Perspectivile dezvoltării sentimentului de venerație, nașterea și creșterea naturii religioase. Care este potențialul sufletului, capacitatea sa de receptivitate spirituală probabilă?

3. Puterile intelectuale și spirituale conjugate. Gradul în care aceste două facultăți pot fi asociate, conjugate, astfel încât să dea forță caracterului uman și să contribuie într-o manieră sigură la evoluția unui suflet nemuritor având valoare de supraviețuire.

Noi credem că în prezența acestor fapte, Veghetorii se oferă voluntar pentru o acordare. Este probabil ca mai mulți Ajustori să se prezinte pentru un post. Poate că ordinele personalizate supervizoare îi aleg, din grupul de voluntari, pe cel care este cel mai bine calificat pentru sarcina de a spiritualiza și de a face eternă personalitatea candidatului muritor. (Pentru acordarea și pentru serviciul Ajustorilor, sexul creaturii nu este luat în considerare.)

Scurtul interval de timp dintre oferirea de a fi voluntar și trimiterea efectivă a Ajustorilor este probabil petrecut pe Divinington în școlile Veghetorilor

1. SELECTION AND ASSIGNMENT

108:1.1 (1185.3) When Adjusters are dispatched for mortal service from Divinington, they are identical in the endowment of existential divinity, but they vary in experiential qualities proportional to previous contact in and with evolutionary creatures. We cannot explain the basis of Adjuster assignment, but we conjecture that these divine gifts are bestowed in accordance with some wise and efficient policy of eternal fitness of adaptation to the indwelt personality. We do observe that the more experienced Adjuster is often the indweller of the higher type of human mind; human inheritance must therefore be a considerable factor in determining selection and assignment.

108:1.2 (1185.4) Although we do not definitely know, we firmly believe that all Thought Adjusters are volunteers. But before ever they volunteer, they are in possession of full data respecting the candidate for indwelling. The seraphic drafts of ancestry and projected patterns of life conduct are transmitted via Paradise to the reserve corps of Adjusters on Divinington by the reflectivity technique extending inward from the capitals of the local universes to the headquarters of the superuniverses. This forecast covers not only the hereditary antecedents of the mortal candidate but also the estimate of probable intellectual endowment and spiritual capacity. The Adjusters thus volunteer to indwell minds of whose intimate natures they have been fully apprised.

108:1.3 (1186.1) The volunteering Adjuster is particularly interested in three qualifications of the human candidate:

108:1.4 (1186.2) 1. *Intellectual capacity.* Is the mind normal? What is the intellectual potential, the intelligence capacity? Can the individual develop into a bona fide will creature? Will wisdom have an opportunity to function?

108:1.5 (1186.3) 2. *Spiritual perception.* The prospects of reverential development, the birth and growth of the religious nature. What is the potential of soul, the probable spiritual capacity of receptivity?

108:1.6 (1186.4) 3. *Combined intellectual and spiritual powers.* The degree to which these two endowments may possibly be associated, combined, so as to produce strength of human character and contribute to the certain evolution of an immortal soul of survival value.

108:1.7 (1186.5) With these facts before them, it is our belief that the Monitors freely volunteer for assignment. Probably more than one Adjuster volunteers; perhaps the supervising personalized orders select from this group of volunteering Adjusters the one best suited to the task of spiritualizing and eternalizing the personality of the mortal candidate. (In the assignment and service of the Adjusters the sex of the creature is of no consideration.)

108:1.8 (1186.6) The short time intervening between the volunteering and the actual dispatch of the Adjuster is presumably spent in the Divinington schools of the

Personalizați. Acolo, un model activ al minții muritorului în expectativă servește la a-l învăța pe Ajustorul acordat planurile cele mai eficiente pentru abordarea personalității și pentru spiritualizarea minții. Modelul minții în discuție este stabilit printr-o combinație de date furnizate de serviciul de reflectivitate al suprauniversului. Cel puțin aceasta este ceea ce înțelegem noi, iar credința noastră vine din aceea că, Mesagerii Solitari în cursul lungii lor cariere universale, au reunit informații obținute prin contactul cu mulți Ajustori Personalizați.

Atunci când Ajustorii sunt efectiv expediați din Divinington, nu este practic nici un interval de timp între momentul plecării lor și cel al apariției lor în mintea subiectului pe care l-au ales. Durata medie a tranzitului unui Ajustor între Divinington și Urantia este de 117 ore 42 de minute și 7 secunde. Totalitatea acestui timp este practic folosită la înregistrarea pe Uversa.

2. CONDIȚII PREALABILE SEJURULUI AJUSTORULUI

Deși Ajustorii se oferă voluntar serviciului de îndată ce previziunile care se referă la o personalitate au fost transmise în Divinington, de fapt ei nu primesc misiunea lor înainte ca subiectul uman să ia prima sa decizie de personalitate morală. Prima alegere morală a unui copil al oamenilor este automat indicată în cel deal șaptelea adjutant mental și înregistrată imediat, prin intermediul Spiritului Creativ al universului local, pe circuitul universal de gravitație mentală a Autorului Asociat. Această înregistrare se înscrie în prezența Spiritului Stăpân care are jurisdicția asupra suprauniversului, iar acesta transmite de îndată informația Diviningtonului. Ajustorii ajung la subiecții lor umani de pe Urantia, în medie, cu puțin înainte ca ei să împlinească șase ani. În generația prezentă, cifra medie este de cinci ani, zece luni și patru zile, adică după 2 134 zile de viață terestră a copilului.

Ajustorii nu pot investi mintea muritoare înainte ca ea să fie pregătită cum se cuvine prin călăuzirea interioară a spiritelor adjutante și încercuită în Sfântul Spirit. Acțiunea coordonată a celor șapte adjutanți este necesară pentru a califica mintea umană pentru a primi un Ajustor. Mintea creaturii trebuie să manifeste o tendință la adorare și să denote funcționarea înțelepciunii arătând aptitudinea sa de a alege dintre valorile emergente ale binelui și răului - de a face o alegere morală.

Astfel, scena minții umane este pregătită pentru a primi Ajustorul, însă, ca o regulă generală, aceștia nu vin imediat să ocupe o astfel de minte, decât pe lumile unde Spiritul Adevărului funcționează în calitate de coordonator spiritual al unor diverse servicii ale spiritelor.

Personalized Monitors where a working pattern of the waiting mortal mind is utilized in instructing the assigned Adjuster as to the most effective plans for personality approach and mind spiritization. This mind model is formulated through a combination of data supplied by the superuniverse reflectivity service. At least this is our understanding, a belief which we hold as the result of putting together information secured by contact with many Personalized Adjusters throughout the long universe careers of the Solitary Messengers.

108:1.9 (1186.7) When once the Adjusters are actually dispatched from Divinington, practically no time intervenes between that moment and the hour of their appearance in the minds of their chosen subjects. The average transit time of an Adjuster from Divinington to Urantia is 117 hours, 42 minutes, and 7 seconds. Virtually all of this time is occupied with registration on Uversa.

2. PREREQUISITES OF ADJUSTER INDWELLING

108:2.1 (1186.8) Though the Adjusters volunteer for service as soon as the personality forecasts have been relayed to Divinington, they are not actually assigned until the human subjects make their first moral personality decision. The first moral choice of the human child is automatically indicated in the seventh mind-adjutant and registers instantly, by way of the local universe Creative Spirit, over the universal mind-gravity circuit of the Conjoint Actor in the presence of the Master Spirit of superuniverse jurisdiction, who forthwith dispatches this intelligence to Divinington. Adjusters reach their human subjects on Urantia, on the average, just prior to the sixth birthday. In the present generation it is running five years, ten months, and four days; that is, on the 2,134th day of terrestrial life.

108:2.2 (1187.1) The Adjusters cannot invade the mortal mind until it has been duly prepared by the indwelling ministry of the adjutant mind-spirits and encircled in the Holy Spirit. And it requires the co-ordinate function of all seven adjutants to thus qualify the human mind for the reception of an Adjuster. Creature mind must exhibit the worship outreach and indicate wisdom function by exhibiting the ability to choose between the emerging values of good and evil — moral choice.

108:2.3 (1187.2) Thus is the stage of the human mind set for the reception of Adjusters, but as a general rule they do not immediately appear to indwell such minds except on those worlds where the Spirit of Truth is functioning as a spiritual co-ordinator of these different spirit ministries. If this spirit of the bestowal Sons is present, the Adjusters unfailingly come the instant the seventh adjutant mind-spirit begins to function and signalizes to the Universe Mother Spirit that it has achieved in potential the co-ordination of the associated six adjutants of prior ministry to such a mortal intellect. Therefore have the divine Adjusters been universally bestowed upon all normal minds of moral status on Urantia ever since the day of Pentecost.

Dacă acest spirit al Fiilor de consacrare este prezent, Ajustorii sosesc înfașibil de îndată ce al șaptelea spirit-minte adjutant începe să funcționeze și semnalează Spiritului Mamă al Universului că el a împlinit, în potențial, coordonarea celor șase adjutanți asociați care își aduseseră anterior serviciul lor intelectului muritorului respectiv. De aceea, din ziua Rusaliilor, Ajustorii divini au fost universal atribuiți pe Urantia oricărei minți normale având statut moral.

Înainte de epoca în care Spiritul Adevărului s-a răspândit peste locuitorii unei lumi evolutive, manifestarea Ajustorilor pare a fi determinată de numeroase influențe ale spiritelor și de atitudini ale personalității. Noi nu înțelegem pe deplin legea care guvernează aceste manifestări; nu înțelegem exact ce anume determină acordarea unui Ajustor care se oferă de voluntar pentru a sălășlui într-o minte în evoluție. În schimb, observăm numeroase influențe și condiții care par asociate sosirii Ajustorului în această minte înainte de revărsarea Spiritului Adevărului, și putem să cităm următoarele:

1. Afectarea păzitorilor serafici superiori. Dacă un muritor nu a fost încă locuit de un Ajustor, acordarea unui păzitor personal face de îndată să sosească un Ajustor. Există o relație foarte netă, dar necunoscută, între slujirea Ajustorilor și cea a păzitorilor serafici personali.

2. Faptul atingerii celui de-al treilea cerc de înfăptuire intelectuală și de realizare spirituală. Eu am observat Ajustorii care sosesc într-o minte muritoare în momentul cuceririi celui de-al treilea cerc, și chiar și înainte ca această realizare să fi putut fi semnalată personalităților universului local însărcinate cu acest tip de probleme.

3. În momentul luării unei decizii supreme de importanță spirituală neobișnuită. Un asemenea comportament uman, într-o criză planetară în care este implicată persoana, provoacă în general sosirea imediată a Ajustorului în așteptare.

4. Spiritul de fraternitate. Independent de depășirea cercurilor psihice și de acordarea păzitorilor personali - în absența oricărui factor care seamănă cu o decizie de criză - atunci când un muritor în evoluție începe să fie dominat de dragostea față de tovarășii lui și se consacră unei slujiri dezinteresate pe lângă frații săi încarnați, Ajustorii în așteptare coboară invariabil pentru a sălășlui într-un asemenea muritor.

5. Declarația intenției de a face voința lui Dumnezeu. Noi constatăm că mulți muritori din lumile spațiului par gata să primească Ajustorii și că, totuși, acești Veghetori nu apar. Continuăm să observăm aceste creaturi în viața lor de zi cu zi. Curând, ele ajung pe nesimțite și aproape inconștient la decizia de a începe să vrea a face voința Tatălui care este în ceruri. Noi remarcăm, atunci, că Ajustorii Gândirii le sunt trimiși imediat.

6. Influența Ființei Supreme. Pe lumile unde Ajustorii nu fuzionează cu sufletul în evoluție al locuitorilor muritori, constatăm că Ajustorii sunt adesea atribuiți ca răspuns la influențe care depășesc în întregime comprehensiunea noastră. Noi presupunem că aceste manifestări sunt determinate printr-o acțiune reflexă cosmică care ia naștere în Ființa Supremă. Cât

108:2.4 (1187.3) Even with a Spirit of Truth endowed mind, the Adjusters cannot arbitrarily invade the mortal intellect prior to the appearance of moral decision. But when such a moral decision has been made, this spirit helper assumes jurisdiction direct from Divinington. There are no intermediaries or other intervening authorities or powers functioning between the divine Adjusters and their human subjects; God and man are directly related.

108:2.5 (1187.4) Before the times of the pouring out of the Spirit of Truth upon the inhabitants of an evolutionary world, the Adjusters' bestowal appears to be determined by many spirit influences and personality attitudes. We do not fully comprehend the laws governing such bestowals; we do not understand just what determines the release of the Adjusters who have volunteered to indwell such evolving minds. But we do observe numerous influences and conditions which appear to be associated with the arrival of the Adjusters in such minds prior to the bestowal of the Spirit of Truth, and they are:

108:2.6 (1187.5) 1. The assignment of personal seraphic guardians. If a mortal has not been previously indwelt by an Adjuster, the assignment of a personal guardian brings the Adjuster forthwith. There exists some very definite but unknown relation between the ministry of Adjusters and the ministry of personal seraphic guardians.

108:2.7 (1187.6) 2. The attainment of the third circle of intellectual achievement and spiritual attainment. I have observed Adjusters arrive in mortal minds upon the conquest of the third circle even before such an accomplishment could be signaled to the local universe personalities concerned with such matters.

108:2.8 (1187.7) 3. Upon the making of a supreme decision of unusual spiritual import. Such human behavior in a personal planetary crisis usually is attended by the immediate arrival of the waiting Adjuster.

108:2.9 (1187.8) 4. The spirit of brotherhood. Regardless of the attainment of the psychic circles and the assignment of personal guardians — in the absence of anything resembling a crisis decision — when an evolving mortal becomes dominated by the love of his fellows and consecrated to unselfish ministry to his brethren in the flesh, the waiting Adjuster unvaryingly descends to indwell the mind of such a mortal minister.

108:2.10 (1188.1) 5. Declaration of intention to do the will of God. We observe that many mortals on the worlds of space may be apparently in readiness to receive Adjusters, and yet the Monitors do not appear. We go on watching such creatures as they live from day to day, and presently they quietly, almost unconsciously, arrive at the decision to begin the pursuit of the doing of the will of the Father in heaven. And then we observe the immediate dispatch of the Thought Adjusters.

108:2.11 (1188.2) 6. Influence of the Supreme Being. On worlds where the Adjusters do not fuse with the evolving souls of the mortal inhabitants, we observe Adjusters sometimes bestowed in response to influences which are wholly beyond our comprehension. We conjecture that such bestowals are determined by some cosmic reflex action originating in the Supreme Being. As to

despre motivele din care acești Ajustori nu fuzionează sau nu pot fuziona cu acest tip particular de minte muritoare în evoluție, noi nu avem nici o idee despre ele. Aceste operațiuni nu ne-au fost niciodată dezvăluite.

3. ORGANIZARE ȘI ADMINISTRAREA

După câte știm, Ajustorii sunt organizați într-o unitate operatorie independentă în universul universurilor și sunt aparent administrați direct din Divinington. Ei sunt uniformi în cele șapte suprauniversuri; toate universurile locale sunt servite de tipuri identice de Veghetori de Mister. Noi știm, prin observare, că există numeroase serii de Ajustori ce implică o organizare serială care se extinde prin rase, pe distribuiri, și în lumi, în sisteme și în universuri. Cu toate acestea, este extrem de dificil să se ia urma acestor daruri divine de vreme ce ele funcționează într-un mod interschimbabil în tot marele univers.

Lista completă a Ajustorilor nu există (în afara Diviningtonului) decât în sediile celor șapte suprauniversuri. Numărul și ordinul fiecărui Ajustor care locuiește fiecare creatură ascendentă sunt indicate de autoritățile Paradisului sediului suprauniversului; de acolo, ele sunt comunicate sediului universului local interesat și transmise planetei particulare implicate. Dar arhivele universului local nu dezvăluie numărul total al Ajustorilor Gândirii; arhivele Nebadonului conțin numai numărul Ajustorilor atașați universului local, așa cum acest număr este indicat de reprezentanții Celor Îmbătrâniți de Zile. Adevărata importanță a numărului complet al Ajustorului nu este cunoscută decât pe Divinington.

Subiecții umani sunt adesea cunoscuți după numărul Ajustorilor lor. Muritorii nu primesc adevărate nume universale înaintea fuziunii lor cu Ajustorii lor, uniune care este just semnalată de acordarea noului nume noii creaturi de către păzitorul destinului ei.

Deși cunoaștem arhivele Ajustorilor din Orvonton și deși nu avem nici o autoritate asupra Ajustorilor și nici o legătură administrativă cu ei, noi credem cu fermitate că există o foarte strânsă legătură administrativă între lumile individuale ale universurilor locale și locuința centrală a darurilor divine de pe Divinington. Noi știm că în urma apariției unui Fiu de consacrare Paradisiac pe o lume evolutivă, un Ajustor Personalizat este acordat acestei lumi ca supraveghetor planetar al Ajustorilor.

Este interesant de notat că procedând la examinarea unei planete, inspectorii universului local se adresează întotdeauna șefului planetar al Ajustorilor Gândirii, la fel cum, pentru a prezenta recomandările lor, ei se adresează șefilor serafimi și conducătorilor altor ordine de ființe atașate administrării unei lumi în evoluție. Urantia a avut recent una dintre aceste inspectări periodice din partea lui Tabamantia, supraveghetorul suveran al tuturor planetelor unde sunt efectuate experiențele vieții universului Nebadonului. Arhivele arată că în plus față de muștrările și de criticile sale formulate pe lângă diverșii șefi de personalități supraumane, el a remis de asemenea șefului Ajustorilor dovada de recunoaștere de mai jos. Nu știm clar dacă acest șef se găsea pe Urantia, pe Salvington, pe Uversa sau pe Divinington, dar iată ce a zis Tbamantia:

why these Adjusters can not or do not fuse with these certain types of evolving mortal minds we do not know. Such transactions have never been revealed to us.

3. ORGANIZATION AND ADMINISTRATION

108:3.1 (1188.3) As far as we know, Adjusters are organized as an independent working unit in the universe of universes and are apparently administered directly from Divinington. They are uniform throughout the seven superuniverses, all local universes being served by identical types of Mystery Monitors. We do know from observation that there are numerous series of Adjusters involving a serial organization that extends through races, over dispensations, and to worlds, systems, and universes. It is, however, exceedingly difficult to keep track of these divine gifts since they function interchangeably throughout the grand universe.

108:3.2 (1188.4) Adjusters are of complete record (outside of Divinington) only on the headquarters of the seven superuniverses. The number and order of each Adjuster indwelling each ascending creature are reported out by the Paradise authorities to the headquarters of the superuniverse, and from there are communicated to the headquarters of the local universe concerned and relayed to the particular planet involved. But the local universe records do not disclose the full number of the Thought Adjusters; the Nebadon records contain only the local universe assignment number as designated by the representatives of the Ancients of Days. The real significance of the Adjuster's complete number is known only on Divinington.

108:3.3 (1188.5) Human subjects are often known by the numbers of their Adjusters; mortals do not receive real universe names until after Adjuster fusion, which union is signalized by the bestowal of the new name upon the new creature by the destiny guardian.

108:3.4 (1188.6) Though we have the records of Thought Adjusters in Orvonton, and though we have absolutely no authority over them or administrative connection with them, we firmly believe that there is a very close administrative connection between the individual worlds of the local universes and the central lodgment of the divine gifts on Divinington. We do know that, following the appearance of a Paradise bestowal Son, an evolutionary world has a Personalized Adjuster assigned to it as the planetary supervisor of Adjusters.

108:3.5 (1189.1) It is interesting to note that local universe inspectors always address themselves, when carrying out a planetary examination, to the planetary chief of Thought Adjusters, just as they deliver charges to the chiefs of seraphim and to the leaders of other orders of beings attached to the administration of an evolving world. Not long since, Urantia underwent such a periodic inspection by Tabamantia, the sovereign supervisor of all life-experiment planets in the universe of Nebadon. And the records reveal that, in addition to his admonitions and indictments delivered to the various chiefs of superhuman personalities, he also delivered the following acknowledgment to the chief of Adjusters, whether located on the planet, on Salvington, Uversa, or Divinington, we do not definitely know, but he said:

"Primind temporar autoritatea asupra seriilor de planete experimentale, eu vin către voi, care sunteți de departe superiori mei, și vin să îmi exprim admirația și profundul meu respect pentru magnificul grup de slujitori celești, Veghetorii de Mister, care au servit voluntar pe această sferă anormală. Oricât de chinuitoare ar fi crizele, voi nu vă veți clătina niciodată. Nici în analele Nebadonului, nici înaintea comisiilor Orvontonului, nimeni n-a adus vreodată vreo acuzație contra unui Ajustor divin. Voi ați fost loiali în misiunile voastre, voi ați fost fideli dumnezeiește. Ați ajutat la rectificarea erorilor și la compensarea slăbiciunilor tuturor celor care muncesc pe această planetă tulburată. Voi sunteți ființe minunate, păzitori ai binelui în sufletele acestei lumi înapoiate. Vă aduc omagiile mele, deși sunteți aparent sub jurisdicția mea ca slujitori voluntari. Mă înclin înaintea voastră recunoscând cu umilință dezinteresul vostru delicat, slujirea voastră înțelegătoare și devotamentul vostru imparțial. Voi meritați numele de divini servitori ai locuitorilor muritori ai acestei lumi sfâșiate de conflicte, lovită de nenorociri și atinsă de boli. Vă onorez! Nu pot decât să mă închin vouă!"

Ca urmare a unei serii de fapte ce tind să o dedească, noi credem că Ajustorii sunt organizați în cel mai înalt grad, că există o administrare profund inteligentă și eficientă care conduce aceste daruri divine pornind de la o foarte îndepărtată sursă centrală, probabil Divinington. Știm că ei vin din Divinington spre lumi, și se reîntorc acolo indubitabil după moartea subiectului lor.

La ordinele superioare ale spiritelor, este excesiv de dificil să descoperi mecanismele de administrare. În timp ce se ocupă de îndeplinirea îndatoririlor lor specifice, personalitățile ordinului meu participă în mod sigur inconștient, cu numeroase alte grupuri de subdeități personale și impersonale, la servirea împreună ca agenți de legătură ai imensului univers. Noi bănuim că servim astfel pentru că noi suntem (în afară de Ajustorii Personalizați) singurul grup de creaturi personalizate care sunt uniform conștiente de prezența a numeroase ordine ale entităților prepersonale.

Noi suntem conștienți de prezența Ajustorilor, care sunt fragmente ale Deității prepersonale a Primei Surse-Centru. Noi simțim prezența Spiritelor Inspirate ale Trinității, care sunt expresiile suprapersonale ale Trinității Paradisului. La fel, noi detectăm infailibil prezența spirituală a anumitor ordine nedezvăluite de entități izvorâte din Fiul Etern și din Spiritul Infinit, și nu suntem în întregime insensibili la alte entități care nu vă sunt dezvăluite.

Melchizedekii din Nebadon propovăduiesc că Mesagerii Solitari sunt coordonatorii de personalitate ai acestor diferite influențe pe măsură ce ele se înregistrează în Deitatea în expansiune a Ființei Supreme evolutive. Este foarte posibil ca noi să participăm la unificarea experiențială a multor fenomene neexplicate ale timpului, dar nu suntem în mod conștient siguri că funcționează astfel.

4. RELAȚIILE CU ALTE INFLUENȚE SPIRITUALE

108:3.6 (1189.2) "Now to you, superiors far above me, I come as one placed in temporary authority over the experimental planetary series; and I come to express admiration and profound respect for this magnificent group of celestial ministers, the Mystery Monitors, who have volunteered to serve on this irregular sphere. No matter how trying the crises, you never falter. Not on the records of Nebadon nor before the commissions of Orvonton has there ever been offered an indictment of a divine Adjuster. You have been true to your trusts; you have been divinely faithful. You have helped to adjust the mistakes and to compensate for the shortcomings of all who labor on this confused planet. You are marvelous beings, guardians of the good in the souls of this backward realm. I pay you respect even while you are apparently under my jurisdiction as volunteer ministers. I bow before you in humble recognition of your exquisite unselfishness, your understanding ministry, and your impartial devotion. You deserve the name of the Godlike servers of the mortal inhabitants of this strife-torn, grief-stricken, and disease-afflicted world. I honor you! I all but worship you!"

108:3.7 (1189.3) As a result of many suggestive lines of evidence, we believe that the Adjusters are thoroughly organized, that there exists a profoundly intelligent and efficient directive administration of these divine gifts from some far-distant and central source, probably Divinington. We know that they come from Divinington to the worlds, and undoubtedly they return thereto upon the deaths of their subjects.

108:3.8 (1189.4) Among the higher spirit orders it is exceedingly difficult to discover the mechanisms of administration. My order of personalities, while engaged in the prosecution of our specific duties, is undoubtedly unconsciously participating with numerous other personal and impersonal sub-Deity groups who unitedly are functioning as far-flung universe correlators. We suspect that we are thus serving because we are the only group of personalized creatures (aside from Personalized Adjusters) who are uniformly conscious of the presence of numerous orders of the prepersonal entities.

108:3.9 (1189.5) We are aware of the presence of the Adjusters, who are fragments of the prepersonal Deity of the First Source and Center. We sense the presence of the Inspired Trinity Spirits, who are superpersonal expressions of the Paradise Trinity. We likewise unfailingly detect the spirit presence of certain unrevealed orders springing from the Eternal Son and the Infinite Spirit. And we are not wholly unresponsive to still other entities unrevealed to you.

108:3.10 (1190.1) The Melchizedeks of Nebadon teach that the Solitary Messengers are the personality coordinators of these various influences as they register in the expanding Deity of the evolutionary Supreme Being. It is very possible that we may be participants in the experiential unification of many of the unexplained phenomena of time, but we are not consciously certain of thus functioning.

4. RELATION TO OTHER SPIRITUAL INFLUENCES

În afara unei coordonări posibile cu alte fragmente ale Deităţii, Ajustorii sunt în întregime singuri în sfera lor de activitate din mintea muritorilor. În aparenţă, Tatăl se poate să fi renunţat la orice exercitare directă a puterii sau a autorităţii personale în marele univers printr-un act de abnegaţie în favoarea Creatorilor Supremi, copiii Deităţilor Paradisului. Veghetorii de Mister demonstrează elocvent că, în ciuda a toate, Tatăl îşi rezervă cu siguranţă dreptul imprescriptibil de a fi prezent în sufletul şi în mintea creaturilor sale cu scopul de a putea atrage către el ansamblul creaturilor, în coordonare cu gravitaţia spirituală a Fiilor Paradisului. Când Fiul vostru de consacrare din Paradis era încă pe Urantia, el a zis: „Iar eu, dacă voi fi înălţat, voi atrage toţi oamenii la mine”. Noi recunoaştem şi înţelegem această putere spirituală de atracţie a Fiilor Paradisului şi a asociaţilor lor creativi, dar nu înţelegem tot atât de bine metodele Tatălui infinit de înţelept atunci când operează în şi prin Veghetorii de Mister care trăiesc şi muncesc cu atâta curaj în mintea umană.

Cu toate că misterioasele prezenţe nu sunt subordonate muncii universului universurilor, nici coordonate cu ea, nici aparent în legătură cu ea, şi cu toate că ele acţionează independent în mintea copiilor oamenilor, ele îmboldesc constant creaturile în care sălăşluiesc către idealuri divine, atrăgându-le mereu mai sus către ţelurile şi planurile unei vieţi viitoare şi mai bune. Aceşti Veghetori de Mister ajută continuu la stabilirea dominaţiei spirituale a lui Mihail în tot universul Nebadonului, în vreme ce contribuie în mod misterios la stabilizarea suveranităţii Celor Îmbătrâniţi de Zile în Orvonton. Ajustorii sunt voinţa lui Dumnezeu, şi din moment ce Creatorii Supremi, fii ai lui Dumnezeu, încorporează personal, de asemenea, aceeaşi voinţă, este inevitabil ca actele Ajustorilor şi suveranitatea şefilor universului local sunt mutual interdependente. Deşi fără conexiune aparentă, prezenţa Tatălui prin Ajustor şi suveranitatea Tatălui prin Mihail din Nebadon trebuie să fie manifestări diferite ale aceleiaşi divinităţi.

Ajustorii Gândirii par să plece şi să vină fără a ţine câtuşi de puţin seama de orice altă prezenţă spirituală; ei par să opereze potrivit legilor universale întru totul diferite de acele care guvernează şi controlează înfăptuirile tuturor celorlalte influenţe spirituale. În ciuda acestei independenţe aparente, observaţiile pe termen lung revelează indiscutabil că Ajustorii operează în mintea omenească în coordonare şi în sincronizare perfecte cu toţi ceilalţi slujitori ai spiritului, incluzând spiritele mentale adjutante, Sfântul Spirit, Spiritul Adevărului şi alte influenţe.

Atunci când o lume este izolată ca urmare a rebeliunii, când o planetă este deconectată de la toate circuitele de comunicaţii exterioare, aşa cum a fost Urantia după rebeliunea lui Caligastia, nu rămân, în afară de mesagerii personali, decât o singură posibilitate de a comunica direct cu universul, şi aceasta este prin legătura Ajustorilor Gândirii ai sferelor. Indiferent de ce s-ar întâmpla pe o lume sau într-un univers, Ajustorii nu sunt niciodată direct preocupaţi. Izolarea unei planete nu îi afectează în nici un fel nici pe Ajustori, nici aptitudinea lor de a comunica cu orice parte a universului local, a suprauniversului sau a universului central. De aceea, pe lumile aflate în carantină, se stabilesc atât de frecvent contacte cu

108:4.1 (1190.2) Apart from possible co-ordination with other Deity fragments, the Adjusters are quite alone in their sphere of activity in the mortal mind. The Mystery Monitors eloquently bespeak the fact that, though the Father may have apparently resigned the exercise of all direct personal power and authority throughout the grand universe, notwithstanding this act of abnegation in behalf of the Supreme Creator children of the Paradise Deities, the Father has certainly reserved to himself the unchallengeable right to be present in the minds and souls of his evolving creatures to the end that he may so act as to draw all creature creation to himself, co-ordinately with the spiritual gravity of the Paradise Sons. Said your Paradise bestowal Son when yet on Urantia, “I, if I am lifted up, will draw all men.” This spiritual drawing power of the Paradise Sons and their creative associates we recognize and understand, but we do not so fully comprehend the methods of the all-wise Father’s functioning in and through these Mystery Monitors that live and work so valiantly within the human mind.

108:4.2 (1190.3) While not subordinate to, co-ordinate with, or apparently related to, the work of the universe of universes, though acting independently in the minds of the children of men, unceasingly do these mysterious presences urge the creatures of their indwelling toward divine ideals, always luring them upward toward the purposes and aims of a future and better life. These Mystery Monitors are continually assisting in the establishment of the spiritual dominion of Michael throughout the universe of Nebadon while mysteriously contributing to the stabilization of the sovereignty of the Ancients of Days in Orvonton. The Adjusters are the will of God, and since the Supreme Creator children of God also personally embody that same will, it is inevitable that the actions of Adjusters and the sovereignty of the universe rulers should be mutually interdependent. Though apparently unconnected, the Father presence of the Adjusters and the Father sovereignty of Michael of Nebadon must be diverse manifestations of the same divinity.

108:4.3 (1190.4) Thought Adjusters appear to come and go quite independent of any and all other spiritual presences; they seem to function in accordance with universe laws quite apart from those which govern and control the performances of all other spirit influences. But regardless of such apparent independence, long-range observation unquestionably discloses that they function in the human mind in perfect synchrony and co-ordination with all other spirit ministries, including adjutant mind-spirits, Holy Spirit, Spirit of Truth, and other influences.

108:4.4 (1190.5) When a world is isolated by rebellion, when a planet is cut off from all outside encircuited communication, as was Urantia after the Caligastia upheaval, aside from personal messengers there remains but one possibility of direct interplanetary or universe communication, and that is through the liaison of the Adjusters of the spheres. No matter what happens on a world or in a universe, the Adjusters are never directly concerned. The isolation of a planet in no way affects the Adjusters and their ability to communicate with any part of the local universe, superuniverse, or the central universe. And this is the reason why contacts with the supreme and the self-acting Adjusters of the reserve corps of destiny are so

Ajustorii supremi și autonomi ai corpului de rezervă ai destinului. S-a recurs la această tehnică ca mijloc de a atenua handicapurile izolării planetare. În cursul ultimilor ani, circuitul Arhanghelilor a funcționat pe Urantia, dar acest mijloc de comunicare este în principal limitat la chestiunile proprii grupului arhanghelilor.

Noi suntem la curent cu multe fenomene spirituale care se produc în vastul univers și pe care nu ajungem să le înțelegem complet. Nu suntem încă stăpâni ai tot ceea ce se petrece în jurul nostru; iar eu cred că o mare parte a acestei munci insondabile este efectuată de Mesagerii Gravitației și de anumite tipuri de Veghetori de Mister. Nu cred că Ajustorii se consacră numai remodelării minții omenești. Sunt convins că Veghetorii Personalizați și alte ordine de spirite prepersonale nedezvăluite reprezintă contactul direct și neexplicat al Tatălui Universal cu creaturile lumilor locuite.

5. MISIUNEA AJUSTORULUI

Ajustorii acceptă o misiune dificilă atunci când se oferă ca voluntari pentru a locui în ființele compozite de felul celor care locuiesc pe Urantia. Dar ei și-au asumat sarcina de a exista în mintea voastră, de a primi recomandările inteligențelor spirituale ale țărilor și de a încerca să dicteze sau să traducă aceste mesaje spirituale în mintea materială. Ei sunt indispensabili pentru ascensiunea către Paradis.

Ceea ce Ajustorul nu poate utiliza în viața voastră prezentă, aceste adevăruri pe care nu poate reuși să le transmită omului ca care s-a însoțit, el le va păstra cu fidelitate pentru a le utiliza în cursul următorului vostru stadiu de existență, tot așa cum actualmente el transportă din cerc în cerc elementele pe care nu le poate încorpora în experiența subiectului său uman, din cauza inapetitudinii sau a curenței creaturii de a acorda un grad suficient de cooperare.

Voi puteți conta pe un lucru: Ajustorii nu vor pierde niciodată nimic din ceea ce se limitează la grijile lor; noi nu am auzit niciodată de slăbiciuni la aceste ajutoare de spirit. Îngerii și alte ființe spirituale de tip elevat, inclusiv tipurile de Fii ai universurilor locale, pot ocazional să îmbrățișeze răul, pot uneori să se îndepărteze de pe calea divină, dar Ajustorul nu se clatină niciodată. Te poți bizui în mod absolut pe ei, și este tot atât de adevărat pentru fiecare dintre cele șapte grupuri ale lor.

Ajustorul vostru este potențialul vostru nou și următorul ordin de existență, darul anticipat al filiației voastre eterne cu Dumnezeu. Prin și cu consimțământul voinei voastre, Ajustorul are puterea de a supune tendințele naturale ale minții materiale acțiunii transformatoare a motivațiilor și a intențiilor sufletului vostru morontial emergent.

Veghetorii de Mister nu ajută la gândit; ei ajutează gândirea. Ei lucrează cu mintea morontială cu intenția de a construi, prin ajustare și prin spiritualizare, o nouă minte prin cariera voastră viitoare pe noile lumi și sub un nou nume. Misiunea lor ține în principal de viața viitoare, iar nu de cea prezentă. Ei se numesc ajutoare celeste, iar nu ajutoare pământene. Ei nu caută să faciliteze cariera muritoare; ei sunt interesați mai degrabă să facă viața rezonabil de dificilă și de accidentată, pentru a stimula și a multiplica deciziile

frequently made on quarantined worlds. Recourse is had to such a technique as a means of circumventing the handicaps of planetary isolation. In recent years the archangels' circuit has functioned on Urantia, but that means of communication is largely limited to the transactions of the archangel corps itself.

108:4.5 (1191.1) We are cognizant of many spirit phenomena in the far-flung universe which we are at a loss fully to understand. We are not yet masters of all that is transpiring about us; and I believe that much of this inscrutable work is wrought by the Gravity Messengers and certain types of Mystery Monitors. I do not believe that Adjusters are devoted solely to the remaking of mortal minds. I am persuaded that the Personalized Monitors and other orders of unrevealed prepersonal spirits are representative of the Universal Father's direct and unexplained contact with the creatures of the realms.

5. THE ADJUSTER'S MISSION

108:5.1 (1191.2) The Adjusters accept a difficult assignment when they volunteer to indwell such composite beings as live on Urantia. But they have assumed the task of existing in your minds, there to receive the admonitions of the spiritual intelligences of the realms and then to undertake to dictate or translate these spiritual messages to the material mind; they are indispensable to the Paradise ascension.

108:5.2 (1191.3) What the Thought Adjuster cannot utilize in your present life, those truths which he cannot successfully transmit to the man of his betrothal, he will faithfully preserve for use in the next stage of existence, just as he now carries over from circle to circle those items which he fails to register in the experience of the human subject, owing to the creature's inability, or failure, to give a sufficient degree of co-operation.

108:5.3 (1191.4) One thing you can depend upon: The Adjusters will never lose anything committed to their care; never have we known these spirit helpers to default. Angels and other high types of spirit beings, not excepting the local universe type of Sons, may occasionally embrace evil, may sometimes depart from the divine way, but Adjusters never falter. They are absolutely dependable, and this is equally true of all seven groups.

108:5.4 (1191.5) Your Adjuster is the potential of your new and next order of existence, the advance bestowal of your eternal sonship with God. By and with the consent of your will, the Adjuster has the power to subject the creature trends of the material mind to the transforming actions of the motivations and purposes of the emerging morontial soul.

108:5.5 (1191.6) The Mystery Monitors are not thought helpers; they are thought adjusters. They labor with the material mind for the purpose of constructing, by adjustment and spiritualization, a new mind for the new worlds and the new name of your future career. Their mission chiefly concerns the future life, not this life. They are called heavenly helpers, not earthly helpers. They are not interested in making the mortal career easy; rather are they concerned in making your life reasonably difficult and rugged, so that decisions will be

voastre. Prezența unui mare Ajustor al Gândirii nu vă dă o viață ușoară și nu vă scutește de o gândire asiduă, dar acest dar divin ar trebui să vă confere o sublimă pace mentală și o magnifică liniște a spiritului.

Emoțiile voastre pasagere și mereu schimbătoare de bucurie și de tristețe sunt mai ales reacții pur omenești și materiale la climatul vostru psihic intern și la anturajul vostru material extern. Nu contați deci pe Ajustor pentru niște consolări egoiste și pentru o mângâiere omenească. Treaba lui este de a vă pregăti în aventura veșnică, de a asigura supraviețuirea voastră. Veghetorul de Mister nu are ca misiune domolirea sentimentelor voastre de iritare sau de a alina orgoliul vostru rănit. Pregătirea sufletului vostru pentru lunga carieră ascendentă este ceea ce reține atenția și ocupă timpul Ajustorului.

Eu mă îndoiesc de aptitudinea mea de a vă explica cu exactitate ceea ce fac Ajustorii în mintea voastră și pentru sufletul vostru. Eu nu știu prea bine ce se petrece în asocierea cosmică a unui Veghetor divin și a unei minți umane. Lucrul acesta rămâne întrucâtva misterios pentru noi, nu în ce privește planul și intenția, ci în ceea ce privește modul efectiv de înfăptuire. Iată de ce ne găsim în fața unor așa mari dificultăți în a da un nume potrivit acestor daruri celeste făcute muritorilor.

Ajustorilor Gândirii le-ar place să vă schimbe sentimentele de teamă în convingeri de dragoste și de încredere, însă ei nu pot face acest lucru în mod arbitrar și mecanic; aceasta vă revine vouă. Executând deciziile care vă dezrobesc din cătușele fricii voastre, voi oferiți literalmente punctul de sprijin psihic pe care Ajustorul poate apoi aplica pârghia spirituală a unei iluminări care vă înalță și vă face să progresați.

Când se ajunge la conflicte acute și bine definite între tendințele superioare și inferioare ale raselor, între ceea ce este realmente bine sau rău (iar nu numai ceea ce puteți voi numi bine și rău), voi puteți conta pe Ajustor că el va participa în mod clar și activ la astfel de experiențe. Faptul că partenerul uman poate să fie inconștient de asemenea activități ale Ajustorului nu răpește acestei activități nimic din valoarea și din realitatea sa.

Dacă veți avea un păzitor personal de destin și dacă nu veți reuși să supraviețuiți, acest păzitor va trebui să fie judecat pentru a primi justificarea execuției fidele a misiunii sale de încredere. În schimb, Ajustorii Gândirii nu sunt supuși astfel unei anchete atunci când subiecții lor nu reușesc să supraviețuiască. Toți știm că unui înger îi poate lipsi uneori perfecțiunea în slujirea sa, dar că Ajustorii Gândirii lucrează cu Perfecțiunea Paradisului; slujirea lor este caracterizată printr-o tehnică impecabilă care scapă de orice critică posibilă din partea ființelor exterioare Diviningtonului. Voi aveți călăuze perfecte; de aceea perfecțiunea este un scop cu siguranță accesibil.

6. DUMNEZEU ÎN OM

Este într-adevăr o minune de condescendență divină că Ajustorii exaltați și perfecți se oferă pentru o existență efectivă în mintea creaturilor materiale, precum muritorii Urantie, pentru a încheia realmente o uniune probatorie cu ființele terestre de origine animală.

stimulated and multiplied. The presence of a great Thought Adjuster does not bestow ease of living and freedom from strenuous thinking, but such a divine gift should confer a sublime peace of mind and a superb tranquillity of spirit.

108:5.6 (1192.1) Your transient and ever-changing emotions of joy and sorrow are in the main purely human and material reactions to your internal psychic climate and to your external material environment. Do not, therefore, look to the Adjuster for selfish consolation and mortal comfort. It is the business of the Adjuster to prepare you for the eternal adventure, to assure your survival. It is not the mission of the Mystery Monitor to smooth your ruffled feelings or to minister to your injured pride; it is the preparation of your soul for the long ascending career that engages the attention and occupies the time of the Adjuster.

108:5.7 (1192.2) I doubt that I am able to explain to you just what the Adjusters do in your minds and for your souls. I do not know that I am fully cognizant of what is really going on in the cosmic association of a divine Monitor and a human mind. It is all somewhat of a mystery to us, not as to the plan and purpose but as to the actual mode of accomplishment. And this is just why we are confronted with such difficulty in finding an appropriate name for these supernal gifts to mortal men.

108:5.8 (1192.3) The Thought Adjusters would like to change your feelings of fear to convictions of love and confidence; but they cannot mechanically and arbitrarily do such things; that is your task. In executing those decisions which deliver you from the fetters of fear, you literally supply the psychic fulcrum on which the Adjuster may subsequently apply a spiritual lever of uplifting and advancing illumination.

108:5.9 (1192.4) When it comes to the sharp and well-defined conflicts between the higher and lower tendencies of the races, between what *really* is right or wrong (not merely what you may call right and wrong), you can depend upon it that the Adjuster will always participate in some definite and active manner in such experiences. The fact that such Adjuster activity may be unconscious to the human partner does not in the least detract from its value and reality.

108:5.10 (1192.5) If you have a personal guardian of destiny and should fail of survival, that guardian angel must be adjudicated in order to receive vindication as to the faithful execution of her trust. But Thought Adjusters are not thus subjected to examination when their subjects fail to survive. We all know that, while an angel might possibly fall short of the perfection of ministry, Thought Adjusters work in the manner of Paradise perfection; their ministry is characterized by a flawless technique which is beyond the possibility of criticism by any being outside of Divinington. You have perfect guides; therefore is the goal of perfection certainly attainable.

6. GOD IN MAN

108:6.1 (1192.6) It is indeed a marvel of divine condescension for the exalted and perfect Adjusters to offer themselves for actual existence in the minds of material creatures, such as the mortals of Urantia, really to consummate a probationary union with the animal-

Oricare ar fi statutul anterior al locuitorilor unei lumi, consecutiv coborării unui Fiu divin și după revărsarea Spiritului Adevărului peste toți oamenii, Ajustorii aleargă în masă pe această lume pentru a sălășlui în mintea tuturor creaturilor volitive normale. În urma desăvârșirii misiunii unui Fiu de consacrare al Paradisului, acești Veghetori devin cu adevărat „împărăția cerurilor în voi”. Prin acordarea darurilor divine, Tatăl se apropie atât cât este posibil de rău și de păcat, căci este literalmente adevărat că Ajustorii trebuie să coexiste în mintea muritoare, chiar și în mijlocul nedreptății umane. Ajustorii interiori sunt în particular munciți de gânduri pur egoiste și josnice. Ei sunt măhniiți de lipsa de considerație față de ceea ce este frumos și divin, și sunt practic contracarați în munca lor de multe dintre absurdele frici animale și de neliniștile infantile ale oamenilor.

Veghetorii de Mister sunt fără îndoială darul Tatălui Universal, reflectarea imaginii lui Dumnezeu proiectată în univers. Un mare învățător a avertizat cândva oamenii că ei ar trebui să fie reînnoiți în spiritul minții lor, că ar trebui să devină oameni noi, asemănători lui Dumnezeu, creați în justetea și în desăvârșirea adevărului. Ajustorul este marca divinității, prezența lui Dumnezeu. „Imaginea lui Dumnezeu” nu se raportează nici la o asemănare fizică nici la limitările restrânse ale facultăților creaturilor materiale, ci mai degrabă la darul prezenței spirituale a Tatălui Universal în consacrarea celestă a Ajustorilor Gândirii peste umilele creaturi ale universului.

Ajustorul este sursa realizării spirituale și speranța de a avea în voi un caracter divin. El este puterea, privilegiul și posibilitatea de supraviețuire care vă distinge atât de bine și pentru totdeauna, de creaturile pur și simplu animale. El este stimulul spiritual al gândirii, superior și într-adevăr intern, prin opoziție cu stimulul extern și fizic care atinge mintea prin mecanismul nervos-energetic al corpului material.

Acești fideli conservatori ai carierei viitoare dublează infailibil fiecare creație mentală cu o contrapondere spirituală; lent și sigur, ei vă re-creează așa cum sunteți voi realmente (dar numai în spirit) în vederea reînvierii pe lumile de supraviețuire. Toate aceste delicate re-creări spirituale sunt conservate în realitatea emergentă a sufletului vostru nemuritor în evoluție, sinele vostru morontial. Aceste realități există efectiv, cu toate că Ajustorul are rar posibilitatea de a înălța aceste reproduceri la un nivel suficient pentru a le expune la lumina conștiinței.

După cum voi sunteți părintele uman, tot așa Ajustorul este părintele divin al persoanei voastre reale, sinele vostru superior care progresează, sinele vostru morontial mai bun și sinele vostru spiritual viitor. Sufletul vostru morontial în evoluție este cel pe care îl disting judecătorii și cenzorii atunci când decretează supraviețuirea voastră și atunci când vă înalță în noi lumi și în nesfârșita existență în legătură veșnică cu fidelul vostru partener - Dumnezeu, Ajustorul.

Ajustorii sunt strămoșii eterni, divinele originale ale sufletului vostru nemuritor în evoluție; ei sunt îndemnul neîncetat care îl determină pe om să încerce să stăpânească prezenta sa existență materială în lumina viitoarei sale cariere spirituale. Veghetorii sunt prizonierii

origin beings of earth.

108:6.2 (1193.1) No matter what the previous status of the inhabitants of a world, subsequent to the bestowal of a divine Son and after the bestowal of the Spirit of Truth upon all humans, the Adjusters flock to such a world to indwell the minds of all normal will creatures. Following the completion of the mission of a Paradise bestowal Son, these Monitors truly become the “kingdom of heaven within you.” Through the bestowal of the divine gifts the Father makes the closest possible approach to sin and evil, for it is literally true that the Adjuster must coexist in the mortal mind even in the very midst of human unrighteousness. The indwelling Adjusters are particularly tormented by those thoughts which are purely sordid and selfish; they are distressed by irreverence for that which is beautiful and divine, and they are virtually thwarted in their work by many of man's foolish animal fears and childish anxieties.

108:6.3 (1193.2) The Mystery Monitors are undoubtedly the bestowal of the Universal Father, the reflection of the image of God abroad in the universe. A great teacher once admonished men that they should be renewed in the spirit of their minds; that they become new men who, like God, are created in righteousness and in the completion of truth. The Adjuster is the mark of divinity, the presence of God. The “image of God” does not refer to physical likeness nor to the circumscribed limitations of material creature endowment but rather to the gift of the spirit presence of the Universal Father in the supernal bestowal of the Thought Adjusters upon the humble creatures of the universes.

108:6.4 (1193.3) The Adjuster is the wellspring of spiritual attainment and the hope of divine character within you. He is the power, privilege, and the possibility of survival, which so fully and forever distinguishes you from mere animal creatures. He is the higher and truly internal spiritual stimulus of thought in contrast with the external and physical stimulus, which reaches the mind over the nerve-energy mechanism of the material body.

108:6.5 (1193.4) These faithful custodians of the future career unfailingly duplicate every mental creation with a spiritual counterpart; they are thus slowly and surely re-creating you as you really are (only spiritually) for resurrection on the survival worlds. And all of these exquisite spirit re-creations are being preserved in the emerging reality of your evolving and immortal soul, your morontia self. These realities are actually there, notwithstanding that the Adjuster is seldom able to exalt these duplicate creations sufficiently to exhibit them to the light of consciousness.

108:6.6 (1193.5) And as you are the human parent, so is the Adjuster the divine parent of the real you, your higher and advancing self, your better morontial and future spiritual self. And it is this evolving morontial soul that the judges and censors discern when they decree your survival and pass you upward to new worlds and never-ending existence in eternal liaison with your faithful partner — God, the Adjuster.

108:6.7 (1193.6) The Adjusters are the eternal ancestors, the divine originals, of your evolving immortal souls; they are the unceasing urge that leads man to attempt the mastery of the material and present existence in the light of the spiritual and future career. The Monitors are the prisoners of undying hope, the founts of everlasting

unei speranțe invincibile, sursele unui progres perpetuu. Și cât sunt ei de fericiți să comunice cu subiectul lor prin canale mai mult sau mai puțin directe! Ce imensă bucurie încearcă ei în a se lipsi de simboluri și de alte metode ocolite pentru a adresa direct mesajele lor precum fulgerele către intelectul partenerilor lor umani!

Voi oamenii ați început desfășurarea fără sfârșit a unei panorame aproape infinite, o expansiune nelimitată și perpetuă în sfere mereu mai vaste, voi oferiți ocazii de servire voioasă, de aventuri incomparabile, de incertitudini sublime și de înfăptuiri nemărginite. Când norii se îngrămădesc deasupra capului vostru, credința voastră ar trebui să accepte faptul prezenței Ajustorului interior, voi ar trebui așadar să fiți capabili de a privi dincolo de negurile de incertitudini de muritor, în lumina soarelui eternei dreptăți care luminează înălțimile lumilor locuințelor ale Sataniei, și care vă cheamă.

[Prezentat de un Mesager Solitar de pe Orvonton.]

progression. And how they do enjoy communicating with their subjects in more or less direct channels! How they rejoice when they can dispense with symbols and other methods of indirection and flash their messages straight to the intellects of their human partners!

108:6.8 (1194.1) You humans have begun an endless unfolding of an almost infinite panorama, a limitless expanding of never-ending, ever-widening spheres of opportunity for exhilarating service, matchless adventure, sublime uncertainty, and boundless attainment. When the clouds gather overhead, your faith should accept the fact of the presence of the indwelling Adjuster, and thus you should be able to look beyond the mists of mortal uncertainty into the clear shining of the sun of eternal righteousness on the beckoning heights of the mansion worlds of Satania.

108:6.9 (1194.2) [Presented by a Solitary Messenger of Orvonton.]

Capitolul 109. Poziția ajustorilor în raport cu creaturile universului

⇨ 108

CARTEA URANTIA

110 ⇨

PARTE III. ISTORIA URANTIEI

CAPITOLUL 109

POZIȚIA AJUSTORILOR ÎN RAPORT CU CREATURILE UNIVERSULUI

Secțiuni

Introduction

1. Dezvoltarea Ajustorilor
2. Ajustorii autonomi
3. Poziția Ajustorilor în raport cu diferite tipuri de muritori
4. Ajustorii și personalitatea umană
5. Handicapuri materiale la șederea ajustorului
6. Persistența adevăratelor valori
7. Destinul Ajustorilor Personalizați

Introduction

AJUSTORII Gândirii sunt copii carierei universale, și într-adevăr Ajustorii virgini trebuie să dobândească experiență în timp ce creaturile muritoare cresc și se dezvoltă. Întocmai cum personalitatea copilului crește pentru luptele existenței evolutive, tot astfel și Ajustorul se mărește în cursul pregătirii sale a stadiului următor de viață ascendentă. Întocmai cum copilul dobândește o flexibilitate de adaptare în vederea activităților sale de adult dedicându-se, în prima sa copilărie, vieții de societate și de joacă, tot astfel și Ajustorul interior dobândește abilitatea, pentru stadiul următor al vieții cosmice, pregătindu-se și repetând, pe planul muritor, activitățile preliminare care corespund carierei morontiale. Existența umană constituie o perioadă de practică, folosită în mod eficient de Ajustor în a se pregăti pentru responsabilitățile sporite și pentru ocaziile mai importante ale unei vieți viitoare. Dar eforturile Ajustorului, în timp ce trăiește în voi, nu sunt în mod particular întoarse către chestiunile vieții temporale și ale existenței planetare. Ajustorii Gândirii fac, astăzi, un fel de repetiție generală a realităților carierei universale în mintea evoluândă a ființelor umane.

1. DEZVOLTAREA AJUSTORILOR

Trebuie să existe un plan complet și minuțios pentru educarea și dezvoltarea Ajustorilor virgini înainte de a-i trimite afară din Divinington, dar în realitate noi nu

PAPER 109

RELATION OF ADJUSTERS TO UNIVERSE CREATURES

SECTIONS

Introduction

1. Development of Adjusters
2. Self-Acting Adjusters
3. Relation of Adjusters to Mortal Types
4. Adjusters and Human Personality
5. Material Handicaps to Adjuster Indwelling
6. The Persistence of True Values
7. Destiny of Personalized Adjusters

INTRODUCTION

109:0.1 (1195.1) THE Thought Adjusters are the children of the universe career, and indeed the virgin Adjusters must gain experience while mortal creatures grow and develop. As the personality of the human child expands for the struggles of evolutionary existence, so does the Adjuster wax great in the rehearsals of the next stage of ascending life. As the child acquires adaptative versatility for his adult activities through the social and play life of early childhood, so does the indwelling Adjuster achieve skill for the next stage of cosmic life by virtue of the preliminary mortal planning and rehearsing of those activities which have to do with the morontia career. Human existence constitutes a period of practice which is effectively utilized by the Adjuster in preparing for the increased responsibilities and the greater opportunities of a future life. But the Adjuster's efforts, while living within you, are not so much concerned with the affairs of temporal life and planetary existence. Today, the Thought Adjusters are, as it were, rehearsing the realities of the universe career in the evolving minds of human beings.

1. DEVELOPMENT OF ADJUSTERS

109:1.1 (1195.2) There must be a comprehensive and elaborate plan for the training and development of virgin Adjusters before they are sent forth from Divinington,

știm mare lucru despre acest subiect. Există fără îndoială și un sistem extins pentru reeducarea Ajustorilor care au experiența de a fi sălășluit într-un muritor, înainte ca ei să se lanseze într-o nouă misiune de asociere cu un altul, însă despre aceasta nu mai suntem realmente informați.

Ajustorii Personalizați mi-au spus că, de fiecare dată când un om locuit de un Veghetor nu reușește să supraviețuiască, Veghetorul este supus unui curs de pregătire complementar din momentul întoarcerii sale în Divinington. Această educație suplimentară este făcută posibilă prin experiența de a fi locuit într-o ființă umană, și ea este întotdeauna dată înainte ca Ajustorul să fie retrimis pe lumile evolutive ale timpului.

Experiența vie efectivă nu are substitut cosmic. Perfecțiunea divinității unui Ajustor al Gândirii nou format nu îl dotează, în nici un fel, pe acest Veghetor de Mister cu o aptitudine de a îndeplini o slujire experimentată. Experiența este inseparabilă de o existență vie; ea este singurul lucru de care nici o înzestrare divină nu vă poate scuti de a o dobândi prin viață efectivă. De aceea, laolaltă cu toate ființele care trăiesc și funcționează în sfera prezentă a Supremului, Ajustorii Gândirii trebuie să dobândească experiență. Ei trebuie să avanseze prin evoluție, de la grupurile inferioare neexperimentate până la grupurile superioare mai experimentate.

Ajustorii trec printr-o carieră precisă de dezvoltare în mintea muritorilor. Ei ating o realitate a înfăptuirii care rămâne veșnic activul lor. Ei își dobândesc progresiv abilitatea și aptitudinile de Ajustor în urma tuturor contactelor lor cu rasele materiale, independent de supraviețuirea sau non-supraviețuirea subiectului lor muritor particular. Ei sunt de asemenea asociați la egalitate cu mintea umană pentru a stimula evoluția sufletului nemuritor capabil să supraviețuiască.

Ajustorii ating primul lor stadiu de evoluție fuzionând cu sufletul supraviețuitor al unei ființe muritoare. Astfel, prin natură, voi evoluați spre interior și în sus, de la om până la Dumnezeu, în timp ce Ajustorul evoluează spre exterior și în jos, de la Dumnezeu până la om. Și astfel produsul final al acestei uniuni de divinitate și de umanitate va fi veșnic fiul omului și fiul lui Dumnezeu.

2. AJUSTORII AUTONOMI

Voi ați fost puși la curent cu clasificarea Ajustorilor după experiența lor - Ajustorii virgini, avansați și supremi. Trebuie de asemenea să recunoașteți o anumită clasificare funcțională - Ajustorii autonomi. Un Ajustor este clasat ca autonom dacă:

1. El a dobândit o anumită experiență necesară în viața evoluând a unei creaturi volitive, fie locuind temporar pe un tip de lume unde Ajustorii sunt pregătiți numai cu subiecți muritori, fie pe o planetă unde fuziunea este efectivă, dar unde ființa sa umană nu a reușit să supraviețuiască. Acest Veghetor este ori un Ajustor avansat ori un Ajustor suprem.

2. El a dobândit echilibrul puterii spirituale la o ființă umană care a trecut de cel de-al treilea cerc psihic și căreia i s-a acordat un înger păzitor personal.

but we really do not know very much about it. There undoubtedly also exists an extensive system for retraining Adjusters of indwelling experience before they embark upon new missions of mortal association, but, again, we do not actually know.

109:1.2 (1195.3) I have been told by Personalized Adjusters that every time a Monitor-indwelt mortal fails of survival, when the Adjuster returns to Divinington, an extended course of training is engaged in. This additional training is made possible by the experience of having indwelt a human being, and it is always imparted before the Adjuster is remanded to the evolutionary worlds of time.

109:1.3 (1195.4) Actual living experience has no cosmic substitute. The perfection of the divinity of a newly formed Thought Adjuster does not in any manner endow this Mystery Monitor with experienced ministrative ability. Experience is inseparable from a living existence; it is the one thing which no amount of divine endowment can absolve you from the necessity of securing by *actual living*. Therefore, in common with all beings living and functioning within the present sphere of the Supreme, Thought Adjusters must acquire experience; they must evolve from the lower, inexperienced, to the higher, more experienced, groups.

109:1.4 (1196.1) Adjusters pass through a definite developmental career in the mortal mind; they achieve a reality of attainment which is eternally theirs. They progressively acquire Adjuster skill and ability as a result of any and all contacts with the material races, regardless of the survival or nonsurvival of their particular mortal subjects. They are also equal partners of the human mind in fostering the evolution of the immortal soul of survival capacity.

109:1.5 (1196.2) The first stage of Adjuster evolution is attained in fusion with the surviving soul of a mortal being. Thus, while you are in nature evolving inward and upward from man to God, the Adjusters are in nature evolving outward and downward from God to man; and so will the final product of this union of divinity and humanity eternally be the son of man and the son of God.

2. SELF-ACTING ADJUSTERS

109:2.1 (1196.3) You have been informed of the classification of Adjusters in relation to experience — virgin, advanced, and supreme. You should also recognize a certain functional classification — the self-acting Adjusters. A self-acting Adjuster is one who:

109:2.2 (1196.4) 1. Has had certain requisite experience in the evolving life of a will creature, either as a temporary indweller on a type of world where Adjusters are only loaned to mortal subjects or on an actual fusion planet where the human failed of survival. Such a Monitor is either an advanced or a supreme Adjuster.

109:2.3 (1196.5) 2. Has acquired the balance of spiritual power in a human who has made the third psychic circle and has had assigned to him a personal seraphic guardian.

3. El are un subiect care a luat decizia supremă, care s-a logodit în mod solemn și sincer cu Ajustorul său. Ajustorul vede dinainte clipa când se va realiza fuziunea și când se va considera uniunea ca un fapt împlinit.

4. El are un subiect care a fost înrolat într-unul dintre corpurile de rezervă ale destinului pe o lume evolutivă de ascensiune a muritorilor.

5. La un moment dat, în cursul somnului omenesc, el a fost temporar detașat de mintea muritorului, unde era închis, pentru a înfăptui vreo misiune de legătură, de contact, de reînregistrare sau un alt serviciu extrahuman legat de administrarea spirituală a lumii afectării sale.

6. El a servit, în vreme de criză, în experiența unei ființe care era complementul material al unei personalități spirituale însărcinate cu îndeplinirea vreunei misiuni cosmice esențiale în economia spirituală a planetei.

Ajustorii autonomi par înzestrați cu voință de un grad însemnat în toate chestiunile care nu implică personalitatea umană a sălașului lor imediat, așa cum o dovedesc numeroasele lor misiuni dinăuntrul și din afara muritorilor cărora le sunt atașați. Acești Ajustori participă la multiplele activități ale țărâmului, dar funcționează mai adesea ca oaspeți nepercepuți de tabernacolele pământene pe care ei înșiși le-au ales.

Este dincolo de orice îndoială că acești Ajustori de un tip mai elevat și mai experimentat pot comunica cu aceia care lucrează pe alte țărâmurii. Deși Ajustorii autonomi comunică astfel efectiv între ei, ei nu o fac decât pe nivelurile muncii lor reciproce și în scopul de a conserva datele pe care ei trebuie să le păstreze și care sunt esențiale slujirii Ajustorilor pe țărâmurile șederii lor; s-a știut totuși că, în anumite ocazii, ei au acționat în treburile interplanetare în vremuri de criză.

Ajustorii supremi și autonomi pot părăsi corpul uman la voință. Acești locuitori nu formează o parte organică sau biologică a vieții unui muritor; ei se suprapun dumnezeiește peste această viață. Ei au fost prevăzuți în planurile de viață originare, însă nu sunt indispensabili existenței materiale. Este totuși bine să notăm că, chiar și temporar, ei își părăsesc rar tabernacolul lor muritor după ce au fost odată instalați acolo.

Ajustorii care acționează pe un plan superior sunt cei care au îndeplinit triumfal sarcinile care le-au fost încredințate și care nu așteaptă decât disoluția vehiculului vieții materiale sau transferul sufletului nemuritor.

3. POZIȚIA AJUSTORILOR ÎN RAPORT CU DIFERITE TIPURI DE MURITORI

Caracteristicile muncii specifice a Veghetorilor de Mister variază conform cu natura afectării lor, potrivit căreia ei sunt Ajustorii de legătură sau Ajustorii de fuziune. Unii Ajustori sunt pur și simplu pregătiți pentru durata de viață temporară a subiectului lor; alții sunt dăruiți în calitate de candidați la personalitate cu permisiunea de a fuziona pe vecie dacă subiectul lor

109:2.4 (1196.6) 3. Has a subject who has made the supreme decision, has entered into a solemn and sincere betrothal with the Adjuster. The Adjuster looks beforehand to the time of actual fusion and reckons the union as an event of fact.

109:2.5 (1196.7) 4. Has a subject who has been mustered into one of the reserve corps of destiny on an evolutionary world of mortal ascension.

109:2.6 (1196.8) 5. At some time, during human sleep, has been temporarily detached from the mind of mortal incarceration to perform some exploit of liaison, contact, reregistration, or other extrahuman service associated with the spiritual administration of the world of assignment.

109:2.7 (1196.9) 6. Has served in a time of crisis in the experience of some human being who was the material complement of a spirit personality intrusted with the enactment of some cosmic achievement essential to the spiritual economy of the planet.

109:2.8 (1196.10) Self-acting Adjusters seem to possess a marked degree of will in all matters not involving the human personalities of their immediate indwelling, as is indicated by their numerous exploits both within and without the mortal subjects of attachment. Such Adjusters participate in numerous activities of the realm, but more frequently they function as undetected indwellers of the earthly tabernacles of their own choosing.

109:2.9 (1196.11) Undoubtedly these higher and more experienced types of Adjusters can communicate with those in other realms. But while self-acting Adjusters do thus intercommunicate, they do so only on the levels of their mutual work and for the purpose of preserving custodial data essential to the Adjuster ministry of the realms of their sojourn, though on occasions they have been known to function in interplanetary matters during times of crisis.

109:2.10 (1197.1) Supreme and self-acting Adjusters can leave the human body at will. The indwellers are not an organic or biologic part of mortal life; they are divine superimpositions thereon. In the original life plans they were provided for, but they are not indispensable to material existence. Nevertheless it should be recorded that they very rarely, even temporarily, leave their mortal tabernacles after they once take up their indwelling.

109:2.11 (1197.2) The superacting Adjusters are those who have achieved the conquest of their intrusted tasks and only await the dissolution of the material-life vehicle or the translation of the immortal soul.

3. RELATION OF ADJUSTERS TO MORTAL TYPES

109:3.1 (1197.3) The character of the detailed work of Mystery Monitors varies in accordance with the nature of their assignments, as to whether or not they are *liaison* or *fusion* Adjusters. Some Adjusters are merely loaned for the temporal lifetimes of their subjects; others are bestowed as personality candidates with permission for everlasting fusion if their subjects survive. There is

supraviețuiește. Munca lor comportă de asemenea ușoare variante printre diverse tipuri planetare precum și în diferite sisteme și universuri. Însă, în ansamblu, muncile lor sunt remarcabil de uniforme, mai uniforme decât sunt îndatoririle oricărui alt ordin creat al unor ființe celeste.

Pe anumite lumi primitive (grupul primei serii) Ajutorii sălășluiesc în mintea creaturilor cu titlu de pregătire experiențială, mai ales pentru a se cultiva și a se dezvolta progresiv. Ajutorii virgini sunt în general trimiși în aceste lumi în perioada inițială sau oamenii primitivi ajung în valea deciziilor, însă unde relativ puțini dintre ei aleg să se înalțe la înălțimile morale care depășesc stăpânirea de sine și dobândirea caracterului, pentru a atinge nivelele superioare ale spiritualității emergente. (Totuși, multe dintre ființele umane care nu reușesc să fuzioneze cu Ajutorii lor supraviețuiesc ca ascendenți contopiți cu Spiritul.) Ajutorii primesc o instruire prețioasă și dobândesc o experiență minunată în cursul asocierii lor tranzitorii cu mintea primitivă, și ei pot utiliza ulterior această experiență în beneficiul ființelor superioare de pe alte lumi. Nimic din ceea ce are o valoare de supraviețuire nu s-a pierdut vreodată în vastul univers.

Pe un alt tip de lume (grupul celei de-a doua serii), Ajutorii sunt pur și simplu pregătiți pentru ființe umane. Acolo, Veghetorii nu pot niciodată atinge personalitatea prin fuziunea cu ajutorul acestei șederi, dar ei aduc un ajutor considerabil subiecților lor umani în timpul vieții muritoare ale acestora din urmă, mult mai mult decât pot ei să dea muritorilor Urantiei. În speță, Ajutorii sunt detașați pe lângă creaturile muritoare pentru durata unei singure vieți, ca modele pentru realizarea lor spirituală superioară. Ei servesc ca auxiliari temporari în sarcina misterioasă de a perfecționa un caracter susceptibil de supraviețuire. Acești Ajutorii nu revin după moartea naturală. Partenerii lor supraviețuitori ating viața eternă prin fuziunea cu Spiritul.

Pe lumile precum Urantia (grupul celei de-a treia serii), există adevărate logodne cu „darurile divine”, un angajament pe viață și pe moarte. Dacă supraviețuiești, se va produce o uniune eternă, o fuziune perpetuă, reunirea într-o singură ființă a omului și a Ajutorului.

În muritorii tricerabrali ai acestei serii de lumi, Ajutorii ajung să stabilească un contact real mult mai extins cu subiecții lor în timpul vieții lor temporale decât în cazul tipurilor umane monocerebrale sau bicerebrale. Însă, după moarte, tipurile tricerbrale își urmăresc cariera întocmai ca și ființele cu unul sau cu două creiere - de felul raselor Urantiei.

Pe lumile unde oamenii sunt bicerebrale, și după șederea unui Fiu de consacrare al Paradisului, este ceva rar ca Ajutorii virgini să fie acordați unor persoane a căror capacitate de a supraviețui este indubitabilă. Noi credem că, pe aceste lumi, practic toți Ajutorii, sălășluind în bărbații și femeile inteligenți și având capacitate de supraviețuire, aparțin tipului avansat sau tipului suprem.

În multe rase evolutive primitive ale Urantiei, existau trei grupe de ființe. În primul rând, cele care erau atât de apropiate de animale încât capacitatea de a primi un Ajutor le lipsea totalmente. În al doilea rând, cele care arătau referitor la această problemă o capacitate incontestabilă și care primeau rapid un

also a slight variation in their work among the different planetary types as well as in different systems and universes. But, on the whole, their labors are remarkably uniform, more so than are the duties of any of the created orders of celestial beings.

109:3.2 (1197.4) On certain primitive worlds (the series one group) the Adjuster indwells the mind of the creature as an experiential training, chiefly for self-culture and progressive development. Virgin Adjusters are usually sent to such worlds during the earlier times when primitive men are arriving in the valley of decision, but when comparatively few will elect to ascend the moral heights beyond the hills of self-mastery and character acquirement to attain the higher levels of emerging spirituality. (Many, however, who fail of Adjuster fusion do survive as Spirit-fused ascenders.) The Adjusters receive valuable training and acquire wonderful experience in transient association with primitive minds, and they are able subsequently to utilize this experience for the benefit of superior beings on other worlds. *Nothing of survival value is ever lost in all the wide universe.*

109:3.3 (1197.5) On another type of world (the series two group) the Adjusters are merely loaned to mortal beings. Here the Monitors can never attain fusion personality through such indwelling, but they do afford great help to their human subjects during the mortal lifetime, far more than they are able to give to Urantia mortals. The Adjusters are here loaned to the mortal creatures for a single life span as patterns for their higher spiritual attainment, temporary helpers in the intriguing task of perfecting a survival character. The Adjusters do not return after natural death; these surviving mortals attain eternal life through Spirit fusion.

109:3.4 (1197.6) On worlds such as Urantia (the series three group) there is a real betrothal with the divine gifts, a life and death engagement. If you survive, there is to be an eternal union, an everlasting fusion, the making of man and Adjuster one being.

109:3.5 (1197.7) In the three-brained mortals of this series of worlds, the Adjusters are able to gain far more actual contact with their subjects during the temporal life than in the one- and two-brained types. But in the career after death, the three-brained type proceed just as do the one-brained type and the two-brained peoples — the Urantia races.

109:3.6 (1198.1) On the two-brain worlds, subsequent to the sojourn of a Paradise bestowal Son, virgin Adjusters are seldom assigned to persons who have unquestioned capacity for survival. It is our belief that on such worlds practically all Adjusters indwelling intelligent men and women of survival capacity belong to the advanced or to the supreme type.

109:3.7 (1198.2) In many of the early evolutionary races of Urantia, three groups of beings existed. There were those who were so animalistic that they were utterly lacking in Adjuster capacity. There were those who exhibited undoubted capacity for Adjusters and promptly received them when the age of moral responsibility was

Ajustor din momentul când atingeau vârsta responsabilității morale. O a treia clasă de oameni ocupa o poziție de frontieră; ei erau apti să primească Ajustorul, dar Veghetorul nu putea să-l așeze în mintea lor decât la cererea personală a fiecărui individ.

Mulți Ajustori virgini au dobândit o prețioasă experiență preliminară luând contact cu mintea evolutivă la ființele virtual descalificate pentru supraviețuire, ca urmare a tarelor ereditare provenind de la strămoșii inapți și inferiori. Acești Ajustori sunt astfel mai bine calificați pentru a fi acordați ulterior unei minți de un tip superior pe vreo altă lume.

4. AJUSTORII ȘI PERSONALITATEA UMANĂ

Formele superioare de intercomunicare inteligentă dintre ființele umane sunt în mare măsură ajutate de Ajustorii interiori. Animalele au efectiv sentimente de simpatie, dar nu își comunică concepte unele altora; ele pot exprima emoții, dar nu idei sau idealuri. Înainte să-i primească pe Ajustorii Gândirii, oamenii de origine animală nu au nici raporturi intelectuale de un tip superior, nici de comuniune spirituală cu tovarășii lor. Totuși, atunci când creaturile evolutive își dezvoltă facultatea lor de vorbire, ele se află pe calea bună a primirii Ajustorului.

Animalele comunică efectiv între ele într-o manieră grosolană, dar nu este decât puțină sau nici un pic personalitate în acest contact primitiv. Ajustorii nu sunt personalitatea, ci ființe prepersonale. Totuși, ei vin din sursa personalității, iar prezența lor sporește calitatea manifestărilor personalității umane; aceasta este în special adevărat dacă Ajustorul a avut experiențe anterioare.

Tipul de Ajustor are mare influență asupra potențialului de expresie al personalității umane. În cursul tuturor epocilor, mulți mari conducători intelectuali și spirituali ai Urantiei și-au datorat influența lor în principal superiorității și experienței prealabile a Ajustorului interior.

Ajustorii interiori au cooperat, într-o mare măsură, cu alte influențe spirituale pentru a-i transforma și umaniza pe descendenții oamenilor primitivi ai vremurilor de demult. Dacă Ajustorii care locuiesc în mintea locuitorilor Urantiei ar urma să fie retrași, lumea ar reveni lent la multe dintre moravurile și practicile oamenilor din epocile primitive. Veghetorii divini sunt unul dintre adevăratele potențiale ale civilizației progresive.

Eu am observat un Ajustor al Gândirii care locuia într-o o minte de pe Urantia și care, după arhivele Uversei, locuise anterior cincisprezece gânditori din Orvonton. Noi nu știm dacă acest Veghetor avusese experiențe similare în alte suprauniversuri, dar presupun ca a avut. El este un Ajustor minunat și una dintre forțele Urantiei cele mai utile și cele mai puternice din prezenta epocă. Ceea ce alții au pierdut pentru a fi refuzat să supraviețuiască, gazda umană a acestui Ajustor (și întreaga noastră lume) câștigă acum. Celui care n-are calitate de supraviețuire, i se va lua chiar și Ajustorul experimentat pe care îl are acum; pe când cel căruia are perspective de supraviețuire, i se va da chiar și Ajustorul cu experiență prealabilă al unui dezertor indolent.

attained. There was a third class who occupied a borderline position; they had capacity for Adjuster reception, but the Monitors could only indwell the mind on the personal petition of the individual.

109:3.8 (1198.3) But with those beings who are virtually disqualified for survival by disinheritance through the agency of unfit and inferior ancestors, many a virgin Adjuster has served a valuable preliminary experience in contacting evolutionary mind and thus has become better qualified for a subsequent assignment to a higher type of mind on some other world.

4. ADJUSTERS AND HUMAN PERSONALITY

109:4.1 (1198.4) The higher forms of intelligent intercommunication between human beings are greatly helped by the indwelling Adjusters. Animals do have fellow feelings, but they do not communicate concepts to each other; they can express emotions but not ideas and ideals. Neither do men of animal origin experience a high type of intellectual intercourse or spiritual communion with their fellows until the Thought Adjusters have been bestowed, albeit, when such evolutionary creatures develop speech, they are on the highroad to receiving Adjusters.

109:4.2 (1198.5) Animals do, in a crude way, communicate with each other, but there is little or no *personality* in such primitive contact. Adjusters are not personality; they are prepersonal beings. But they do hail from the source of personality, and their presence does augment the qualitative manifestations of human personality; especially is this true if the Adjuster has had previous experience.

109:4.3 (1198.6) The type of Adjuster has much to do with the potential for expression of the human personality. On down through the ages, many of the great intellectual and spiritual leaders of Urantia have exerted their influence chiefly because of the superiority and previous experience of their indwelling Adjusters.

109:4.4 (1198.7) The indwelling Adjusters have in no small measure co-operated with other spiritual influences in transforming and humanizing the descendants of the primitive men of olden ages. If the Adjusters indwelling the minds of the inhabitants of Urantia were to be withdrawn, the world would slowly return to many of the scenes and practices of the men of primitive times; the divine Monitors are one of the real potentials of advancing civilization.

109:4.5 (1198.8) I have observed a Thought Adjuster indwelling a mind on Urantia who has, according to the records on Uversa, indwelt fifteen minds previously in Orvonton. We do not know whether this Monitor has had similar experiences in other superuniverses, but I suspect so. This is a marvelous Adjuster and one of the most useful and potent forces on Urantia during this present age. What others have lost, in that they refused to survive, this human being (and your whole world) now gains. From him who has not survival qualities, shall be taken away even that experienced Adjuster which he now has, while to him who has survival prospects, shall be given even the pre-experienced Adjuster of a slothful deserter.

Într-un sens, se poate ca Ajustorii să întrețină un anumit grad de fecundație încrucișată la nivel planetar în domeniile adevărului, ale frumuseții și ale bunătății, dar rar li se dă ocazia să mai locuiască o a doua oară pe aceeași planetă. Nici un Ajustor care servește acum pe Urantia nu a mai stat înainte pe această lume. Știu despre ce vorbesc, deoarece noi avem numărul și biografia lor în arhivele Uversei.

5. HANDICAPURI MATERIALE LA ȘEDEREA AJUSTORULUI

Ajustorii supremi și autonomi sunt adesea în măsură să aducă factori importanți din punct de vedere spiritual minții umane atunci când ea își dă drumul liber în canalele deblocate, dar controlate ale imaginației creatoare. În aceste momente, și adesea în timpul somnului, Ajustorul poate opri curenții mentali, blocând cursul, și deviind astfel procesiunea ideilor. Acest lucru este menit să efectueze profunde transformări spirituale în străfundurile supraconștiinței. Forțele și energiile minții sunt astfel mai bine ajustate la accentul tonalităților de contact ale nivelului spiritual al prezentului și al viitorului.

Este uneori posibil să vă aveți mintea iluminată, să auziți vocea divină care vorbește continuu în voi și să deveniți parțial conștienți de înțelepciunea, de adevărul, de bunătatea și de frumusețea personalității potențiale care vă locuiește constant.

Dar atitudinile voastre mentale instabile și adesea schimbătoare au frecvent ca efect contracararea planurilor Ajustorilor și întreruperea muncii lor. Nu este numai natura înăscută a raselor umane aceea care interferează cu operațiunile Ajustorilor. Propriile voastre opinii preconcepute, idei înapoiate și prejudecăți învechite întârzie foarte mult slujirea lor. Din cauza acestor handicapuri, creațiile lor nedesăvârșite sunt adesea singurele care să se ivească în conștiință; confuzia conceptelor este atunci inevitabilă. De aceea, în analiza situațiilor mentale, nu se găsește siguranță decât în recunoașterea fiecărui gând și a fiecărei experiențe exact ca ceea ce este ea realmente și esențialmente, fără a ține câtuși de puțin cont de ceea ce ar putea ea să fie.

Marea problemă a vieții constă în ajustarea tendințelor ancestrale ale vieții la cerințele imboldurilor spirituale provocate de gândirea divină a Veghetorilor de Mister. În carierele universului și suprauniversului, nici un om nu poate servi doi stăpâni în același timp; în viața pe care o trăiți în prezent pe Urantia, fiecare om este obligat să o facă. El trebuie să devină expert în arta practicării unui compromis omenesc continuu și temporar, neascultând din punct de vedere spiritual decât de un maestru; de aceea atât de multe persoane se poticnesc și eșuează, se ostenesc și succumbă sub tensiunea luptei evolutive.

Legatele ereditare ale facultăților cerebrale și cele ale supracontrolului electrochimic concură ambele la delimitarea sferei de activitate a unui Ajustor, dar nici un handicap ereditar nu împiedică niciodată (într-o minte normală) împlinirea spirituală finală. Ereditatea poate să intervină în rapiditatea cuceririi personalității, dar ea nu împiedică consumarea finală a aventurii ascendente.

^{109:4.6 (1199.1)} In a sense the Adjusters may be fostering a certain degree of planetary cross-fertilization in the domains of truth, beauty, and goodness. But they are seldom given two indwelling experiences on the same planet; there is no Adjuster now serving on Urantia who has been on this world previously. I know whereof I speak since we have their numbers and records in the archives of Uversa.

5. MATERIAL HANDICAPS TO ADJUSTER INDWELLING

^{109:5.1 (1199.2)} Supreme and self-acting Adjusters are often able to contribute factors of spiritual import to the human mind when it flows freely in the liberated but controlled channels of creative imagination. At such times, and sometimes during sleep, the Adjuster is able to arrest the mental currents, to stay the flow, and then to divert the idea procession; and all this is done in order to effect deep spiritual transformations in the higher recesses of the superconsciousness. Thus are the forces and energies of mind more fully adjusted to the key of the contactual tones of the spiritual level of the present and the future.

^{109:5.2 (1199.3)} It is sometimes possible to have the mind illuminated, to hear the divine voice that continually speaks within you, so that you may become partially conscious of the wisdom, truth, goodness, and beauty of the potential personality constantly indwelling you.

^{109:5.3 (1199.4)} But your unsteady and rapidly shifting mental attitudes often result in thwarting the plans and interrupting the work of the Adjusters. Their work is not only interfered with by the innate natures of the mortal races, but this ministry is also greatly retarded by your own preconceived opinions, settled ideas, and long-standing prejudices. Because of these handicaps, many times only their unfinished creations emerge into consciousness, and confusion of concept is inevitable. Therefore, in scrutinizing mental situations, safety lies only in the prompt recognition of each and every thought and experience for just what it actually and fundamentally is, disregarding entirely what it might have been.

^{109:5.4 (1199.5)} The great problem of life is the adjustment of the ancestral tendencies of living to the demands of the spiritual urges initiated by the divine presence of the Mystery Monitor. While in the universe and superuniverse careers no man can serve two masters, in the life you now live on Urantia every man must perform serve two masters. He must become adept in the art of a continuous human temporal compromise while he yields spiritual allegiance to but one master; and this is why so many falter and fail, grow weary and succumb to the stress of the evolutionary struggle.

^{109:5.5 (1199.6)} While the hereditary legacy of cerebral endowment and that of electrochemical overcontrol both operate to delimit the sphere of efficient Adjuster activity, no hereditary handicap (in normal minds) ever prevents eventual spiritual achievement. Heredity may interfere with the rate of personality conquest, but it does not prevent eventual consummation of the ascendant

Dacă chiar vreți să cooperați cu Ajustorul vostru, mai devreme sau mai târziu el va dezvolta un suflet morontial nemuritor. După contopirea cu acest suflet, darul divin va prezenta noua creatură Fiului Stăpân suveran al universului local și, în cele din urmă, Tatălui Ajustorilor din Paradis.

6. PERSISTENȚA ADEVĂRATELOR VALORI

Ajustorii nu eșuează niciodată. Nimic din ceea ce merită să supraviețuiască nu se pierde vreodată. Orice valoare semnificativă la o creatură volitivă este sigură de supraviețuire, independent de supraviețuirea sau nesupraviețuirea personalității care a descoperit această semnificație sau apreciază această valoare. Desigur, o creatură muritoare poate să respingă supraviețuirea, dar experiența vieții sale nu este risipită. Ajustorul etern duce cu sine într-o altă lume caracteristicile valabile ale acestei vieți aparent ratate. Acolo, el conferă aceste înțelegeri și valori supraviețuitoare unei minți de tip mai elevat, unei minți apte să supraviețuiască. Nici o experiență valabilă nu are vreodată loc în van; nici un adevărat înțeles, nici o valoare reală nu pierde vreodată.

În ceea ce privește candidații la fuziune, dacă un Veghetor de Mister este părăsit de asociatul său muritor, dacă acest partener uman refuză să urmărească cariera ascendentă, atunci, în clipa în care este eliberat prin moartea naturală (sau mai înainte), Ajustorul duce cu sine tot ceea ce are o valoare de supraviețuire și ceea ce a evoluat în mintea creaturii nesupraviețuitoare. Dacă, de nenumărate ori, un Ajustor nu reușește să fuzioneze cu o personalitate fiindcă subiecții lui umani succesivi nu au supraviețuit, și dacă acest Veghetor va fi ulterior personalizat, orice experiență dobândită de a fi locuit în mintea tuturor acestor subiecți, și de a-i stăpâni, devine deplină posesiune a acestui Ajustor din nou Personalizat; el va beneficia de această dotare și va o va întrebuința în cursul tuturor epocilor viitoare. Un Ajustor Personalizat de acest ordin este o reunire compozită a tuturor acestor trăsături supraviețuitoare ale tuturor creaturilor care au fost gazdele lui.

Când Ajustorii având o lungă experiență de univers se oferă de bună voie ca să locuiască în Fii divini în misiunea de consacrare, ei știu perfect că acest serviciu, prin el însuși, nu le va permite niciodată să atingă personalitatea. Însă Tatăl spiritelor acordă adesea personalitate acestor voluntari și îi stabilește drept conducători ai speciei lor. Aceste personalități sunt cele care, pe Divinington, au onoarea de a se vedea investite cu autoritate. Natura lor excepțională încorporează un mozaic de calități omenești provenind de la multiplele lor experiențe de locuire în muritori, și de asemenea transcrierea spirituală a divinității umane a Fiului paradisiac de manifestare cu care ei și-au terminat experiența de locuire.

Activitățile Ajustorilor din universul vostru local sunt dirijate de Ajustorul Personalizat al lui Mihail din Nebadon, chiar Veghetorul care l-a călăuzit pas cu pas în cursul vieții sale umane în trupul lui Iosua ben Iosif. Acest extraordinar Ajustor a fost fidel misiunii sale. Acest brav Ajustor a condus cu înțelepciune natura umană a Fiului Paradisiac, călăuzind întotdeauna mintea lui muritoare în alegerea căii perfecte voințe a

adventure. If you will co-operate with your Adjuster, the divine gift will, sooner or later, evolve the immortal morontia soul and, subsequent to fusion therewith, will present the new creature to the sovereign Master Son of the local universe and eventually to the Father of Adjusters on Paradise.

6. THE PERSISTENCE OF TRUE VALUES

109:6.1 (1200.1) Adjusters never fail; nothing worth surviving is ever lost; every meaningful value in every will creature is certain of survival, irrespective of the survival or nonsurvival of the meaning-discovering or evaluating personality. And so it is, a mortal creature may reject survival; still the life experience is not wasted; the eternal Adjuster carries the worth-while features of such an apparent life of failure over into some other world and there bestows these surviving meanings and values upon some higher type of mortal mind, one of survival capacity. No worth-while experience ever happens in vain; no true meaning or real value ever perishes.

109:6.2 (1200.2) As related to fusion candidates, if a Mystery Monitor is deserted by the mortal associate, if the human partner declines to pursue the ascending career, when released by natural death (or prior thereto), the Adjuster carries away everything of survival value which has evolved in the mind of that nonsurviving creature. If an Adjuster should repeatedly fail to attain fusion personality because of the nonsurvival of successive human subjects, and if this Monitor should subsequently be personalized, all the acquired experience of having indwelt and mastered all these mortal minds would become the actual possession of such a newly Personalized Adjuster, an endowment to be enjoyed and utilized throughout all future ages. A Personalized Adjuster of this order is a composite assembly of all the survival traits of all his former creature hosts.

109:6.3 (1200.3) When Adjusters of long universe experience volunteer to indwell divine Sons on bestowal missions, they full well know that personality attainment can never be achieved through this service. But often does the Father of spirits grant personality to these volunteers and establish them as directors of their kind. These are the personalities honored with authority on Divinington. And their unique natures embody the mosaic humanity of their multiple experiences of mortal indwelling and also the spirit transcript of the human divinity of the Paradise bestowal Son of the terminal indwelling experience.

109:6.4 (1200.4) The activities of Adjusters in your local universe are directed by the Personalized Adjuster of Michael of Nebadon, that very Monitor who guided him step by step when he lived his human life in the flesh of Joshua ben Joseph. Faithful to his trust was this extraordinary Adjuster, and wisely did this valiant Monitor direct the human nature, ever guiding the mortal mind of the Paradise Son in the choosing of the path of the

Tatălui. Acest Ajustor îl servea mai întâi pe Machiventa Melchizedek în vremea lui Abraham; el se lansase în isprăvi prodigioase înainte de a locui în el, dar și în intervalul acestor experiențe de manifestare.

Acest Ajustor va triumfa realmente în mintea umană a lui Isus - această minte care menține, în fiecare dintre situațiile recurente ale vieții, o consacrare devotată voinței Tatălui, zicând: „Facă-se voia ta, iar nu mea”. O asemenea consacrare constituie un adevărat pașaport pentru a trece peste limitările de natură omenească către realitatea de realizare divină.

Acest același Ajustor reflectă acum, în natura de nepătruns a puternicei lui personalități, umanitatea lui Iosua ben Iosif anterioară botezului său, transcrierea veșnică și vie a valorilor veșnice și vii pe care cei mai mari dintre urantieni le-au scos la iveală din umilele circumstanțe ale unei vieți obișnuite, așa cum a fost ea trăită până la înflorirea totală a valorilor spirituale susceptibile de a fi atinse în experiența unui muritor.

Orice lucru având o valoare permanentă și care este încredințat unui Ajustor este asigurat de o supraviețuire eternă. În anumite cazuri, Veghetorii dețin aceste posesiuni pentru a le revărsa în viitor peste o minte umană pe care o vor locui. În alte cazuri, Veghetorii, o dată personalizați, conservă în depuneri aceste realități păstrate și supraviețuitoare pentru a le întrebuința mai târziu în serviciul Arhitecților Universului Principal.

7. DESTINUL AJUSTORILOR PERSONALIZAȚI

Noi nu putem afirma că fragmentele non-Ajustori ale Tatălui sunt personalizabile, dar voi ați fost informați că personalitatea este conferită de Tatăl Universal care acționează suveran din liberul său arbitru. După câte știm, fragmente de tipul Ajustor ale Tatălui nu ating personalitatea decât dobândind atribute personale prin exercitarea slujbei lor de servire pe lângă o ființă personală. Acești Ajustori Personalizați își au căminul în Divinington, unde îi instruiesc și îi conduc pe asociații lor prepersonal.

Ajustorii Gândirii Personalizați, lipsiți de piedici și de sarcini, sunt stabilizatorii și compensatorii suverani ai imensului univers al universurilor. Ei combină experiența Creatorului și cea a creaturilor. Ei sunt existențialul și experiențialul. Ei sunt ființe izvorâte concomitent din timp și din eternitate. Ei asociază factorul personal și cel prepersonal în administrarea universului.

Ajustorii Personalizați sunt agenți de execuție înfinit de înțelepți și de puternici ai Arhitecților maestrului Univers. Ei sunt agenți personali cu deplină slujire ai Tatălui Universal - personal, prepersonal, suprapersonal. Ei sunt slujitori personali a tot ceea ce este extraordinar, neobișnuit și neașteptat pe toate tărâmurile absonite transcendente ale domeniului Dumnezeuului cel Ultim, chiar și până la nivelele Dumnezeuului cel Absolut.

Ei sunt singurele ființe din univers care îmbrățișează în ele înseși toate relațiile cunoscute de personalitate. Ei sunt omnipersonali ei sunt înaintea personalității, sunt personalitatea și sunt după

Father's perfect will. This Adjuster had previously served with Machiventa Melchizedek in the days of Abraham and had engaged in tremendous exploits both previous to this indwelling and between these bestowal experiences.

109:6.5 (1200.5) This Adjuster did indeed triumph in Jesus' human mind — that mind which in each of life's recurring situations maintained a consecrated dedication to the Father's will, saying, "Not my will, but yours, be done." Such decisive consecration constitutes the true passport from the limitations of human nature to the finality of divine attainment.

109:6.6 (1200.6) This same Adjuster now reflects in the inscrutable nature of his mighty personality the prebaptismal humanity of Joshua ben Joseph, the eternal and living transcript of the eternal and living values which the greatest of all Urantians created out of the humble circumstances of a commonplace life as it was lived to the complete exhaustion of the spiritual values attainable in mortal experience.

109:6.7 (1201.1) Everything of permanent value which is intrusted to an Adjuster is assured eternal survival. In certain instances the Monitor holds these possessions for bestowal on a mortal mind of future indwelling; in others, and upon personalization, these surviving and conserved realities are held in trust for future utilization in the service of the Architects of the Master Universe.

7. DESTINY OF PERSONALIZED ADJUSTERS

109:7.1 (1201.2) We cannot state whether or not non-Adjuster Father fragments are personalizable, but you have been informed that personality is the sovereign freewill bestowal of the Universal Father. As far as we know, the Adjuster type of Father fragment attains personality only by the acquirement of personal attributes through service-ministry to a personal being. These Personalized Adjusters are at home on Divinington, where they instruct and direct their prepersonal associates.

109:7.2 (1201.3) Personalized Thought Adjusters are the untrammelled, unassigned, and sovereign stabilizers and compensators of the far-flung universe of universes. They combine the Creator and creature experience — existential and experiential. They are conjoint time and eternity beings. They associate the prepersonal and the personal in universe administration.

109:7.3 (1201.4) Personalized Adjusters are the all-wise and powerful executives of the Architects of the Master Universe. They are the personal agents of the full ministry of the Universal Father — personal, prepersonal, and superpersonal. They are the personal ministers of the extraordinary, the unusual, and the unexpected throughout all the realms of the transcendental absonite spheres of the domain of God the Ultimate, even to the levels of God the Absolute.

109:7.4 (1201.5) They are the exclusive beings of the universes who embrace within their being all the known relationships of personality; they are omnipersonal — they are before personality, they are personality, and

personalitate. Întocmai ca în eternul trecut, ei administrează personalitatea Tatălui Universal în eternul prezent și în eternul viitor.

Tatăl a dăruit Fiului Etern personalitate existențială pe nivelele infinitului și ale absolutului, dar el a ales să rezerve pentru propria sa slujire personalitatea experiențială proprie Ajustorului Personalizat, personalitate care este dată Ajustorului prepersonal existențial. Aceste două tipuri de personalitate sunt deci destinate suprapersonalității eterne viitoare de slujire transcendentă pe tărmurile absonite ale celui Ultim și ale Supremului Ultim, mergând chiar și până la nivelele celui Ultim Absolut.

Rar se văd Ajustori fără misiune în univers. Ocazional, ei se consultă cu Cei Îmbătrâniți de Zile; Ajustorii Personalizați ai septuplilor Fii Creatori vin uneori pe lumile sediu ale constelațiilor pentru a discuta cu șefii Vorondadeki.

Atunci când observatorul planetar Vorondadek al Urantiei - Prea Înaltul conservator care și-a asumat de urgență, cu puțină vreme în urmă, regența lumii voastre - și-a afirmat autoritatea în prezența guvernatorului general rezident, el a debutat în administrarea sa provizorie a Urantiei cu o echipă completă aleasă de el. El a atribuit imediat, tuturor asociaților lui și asistenților lui, posturile lor planetare respective, dar nu el a fost cel care i-a desemnat pe cei trei Ajustori Personalizați care au apărut înaintea lui de îndată ce și-a asumat regența. El nici nu a știut că ei vor apărea astfel, căci ei nu manifestaseră în felul acesta prezența lor în epoca unei regențe anterioare. Preaînaltul regent nu a dat misiune și nu a atribuit post acestor Ajustori Personalizați voluntari. Totuși, aceste trei ființe omnipersonale se numărau printre cele mai active dintre ființele celeste numeroase și variate care serveau atunci pe Urantia.

Ajustorii Personalizați îndeplinesc o gamă largă de servicii pentru numeroase ordine de personalități din univers, dar noi nu suntem autorizați să discutăm despre aceste slujiri cu creaturi evolutive locuite de Ajustor. Aceste extraordinare divinități umane se numără printre personalitățile cele mai remarcabile din tot marele univers, și nimeni nu îndrăznește să prezică care ar putea fi misiunile lor viitoare.

[Prezentat de un Mesager Solitar al Orvontonului]

they are after personality. They minister the personality of the Universal Father as in the eternal past, the eternal present, and the eternal future.

109:7.5 (1201.6) Existential personality on the order of the infinite and absolute, the Father bestowed upon the Eternal Son, but he chose to reserve for his own ministry the experiential personality of the type of the Personalized Adjuster bestowed upon the existential prepersonal Adjuster; and they are thus both destined to the future eternal superpersonality of the transcendental ministry of the absonite realms of the Ultimate, the Supreme-Ultimate, even to the levels of the Ultimate-Absolute.

109:7.6 (1201.7) Seldom are the Personalized Adjusters seen at large in the universes. Occasionally they consult with the Ancients of Days, and sometimes the Personalized Adjusters of the sevenfold Creator Sons come to the headquarters worlds of the constellations to confer with the Vorondadek rulers.

109:7.7 (1201.8) When the planetary Vorondadek observer of Urantia — the Most High custodian who not long since assumed an emergency regency of your world — asserted his authority in the presence of the resident governor general, he began his emergency administration of Urantia with a full staff of his own choosing. He immediately assigned to all his associates and assistants their planetary duties. But he did not choose the three Personalized Adjusters who appeared in his presence the instant he assumed the regency. He did not even know they would thus appear, for they did not so manifest their divine presence at the time of a previous regency. And the Most High regent did not assign service or designate duties for these volunteer Personalized Adjusters. Nevertheless, these three omnipersonal beings were among the most active of the numerous orders of celestial beings then serving on Urantia.

109:7.8 (1202.1) Personalized Adjusters perform a wide range of services for numerous orders of universe personalities, but we are not permitted to discuss these ministries with Adjuster-indwelt evolutionary creatures. These extraordinary human divinities are among the most remarkable personalities of the entire grand universe, and no one dares to predict what their future missions may be.

109:7.9 (1202.2) [Presented by a Solitary Messenger of Orvonton.]

Capitolul 110. Poziția Ajustorilor în raport cu muritorii individuali

⇨ 109

CARTEA URANTIA

111 ⇨

PARTE III. ISTORIA URANTIEI

CAPITOLUL 110 POZIȚIA AJUSTORILOR ÎN RAPORT CU MURITORII INDIVIDUALI

Secțiuni

Introduction

1. Locuirea minții umane
2. Ajustorii și voința umană
3. Cooperarea cu Ajustorul
4. Munca Ajustorului în minte
5. Concepte eronate ale călăuzirii Ajustorilor
6. Cele șapte cercuri psihice
7. Realizarea nemuririi

Introduction

ÎNZESTRAREA cu libertate a ființelor imperfecte implică inevitabil niște tragedii, și intră în natura perfectă a Deității ancestrale de a împărtăși în mod universal și afectuos aceste suferințe cu o dragoste fraternă.

În măsura în care sunt la curent cu problemele unui univers, eu consider iubirea și devotamentul unui Ajustor al Gândirii ca fiind afecțiunea cea mai veritabil divină din toată creația. Iubirea Fiilor în slujirea lor pe lângă rase este magnifică, dar devotamentul unui Ajustor față de un individ este de o sublimitate impresionantă, dumnezeiește asemănătoare cu aceea a Tatălui. Tatăl Paradisului pare să fi rezervat această formă de contact personal cu creaturile lui individuale ca prerogativă exclusivă a sa de Creator. Și, în tot universul universurilor, nimic nu este pe deplin comparabil cu slujirea minunată a acestor entități impersonale care locuiesc într-o manieră atât de încântătoare copiii planetelor evolutive.

1. LOCUIREA MINȚII UMANE

Nu ar trebui să ne imaginăm Ajustorii ca trăind în creierul material al ființelor umane. Ei nu sunt elemente organice ale creaturilor fizice ale tărâmurilor. Ajustorii gândirii ar fi de preferat să fie considerați ca locuind în mintea muritoare a omului, mai degrabă decât închiși într-un anume organ fizic. Indirect și nerecunoscut,

PAPER 110 RELATION OF ADJUSTERS TO INDIVIDUAL MORTALS

SECTIONS

Introduction

1. Indwelling the Mortal Mind
2. Adjusters and Human Will
3. Co-operation with the Adjuster
4. The Adjuster's Work in the Mind
5. Erroneous Concepts of Adjuster Guidance
6. The Seven Psychic Circles
7. The Attainment of Immortality

INTRODUCTION

110:0.1 (1203.1) THE endowment of imperfect beings with freedom entails inevitable tragedy, and it is the nature of the perfect ancestral Deity to universally and affectionately share these sufferings in loving companionship.

110:0.2 (1203.2) As far as I am conversant with the affairs of a universe, I regard the love and devotion of a Thought Adjuster as the most truly divine affection in all creation. The love of the Sons in their ministry to the races is superb, but the devotion of an Adjuster to the individual is touchingly sublime, divinely Fatherlike. The Paradise Father has apparently reserved this form of personal contact with his individual creatures as an exclusive Creator prerogative. And there is nothing in all the universe of universes exactly comparable to the marvelous ministry of these impersonal entities that so fascinatingly indwell the children of the evolutionary planets.

1. INDWELLING THE MORTAL MIND

110:1.1 (1203.3) Adjusters should not be thought of as living in the material brains of human beings. They are not organic parts of the physical creatures of the realms. The Thought Adjuster may more properly be envisaged as indwelling the mortal mind of man rather than as existing within the confines of a single physical organ.

Ajustorul comunică constant cu subiectul său uman, mai ales în cursul acestor experiențe sublimе în care mintea ia, în supraconștiință, contactul de adorare cu spiritul.

Aș dori să am posibilitatea de a-i ajuta pe muritorii în evoluție să înțeleagă mai bine și să aprecieze mai pe de-a-ntregul splendida și generoasă lucrare a Ajustorilor care locuiesc în ei și care manifestă un devotament atât de fidel în sarcina de promovare a bunăstării spirituale a oamenilor. Veghetorii aduc un sprijin eficient în fazele superioare ale minții umane. Ei mănuiesc cu înțelepciune și cu experiență potențialul spiritual al intelectului uman. Aceste ajutoare celeste se văd devotate sarcinii prodigioase de a vă călăuzi în siguranță, spre interior și spre înalt, până la portul celest al fericirii. Acești lucrători neobosiți se consacră personificării viitoare a triumfului adevărului divin în viața voastră veșnică. Ei sunt lucrătorii vigilenți care ghidează mintea umană conștientă de Dumnezeu, ferind-o de a se împotmoli în rău, călăuzind în același timp cu abilitate sufletul în evoluție al oamenilor către divinale porturi ale perfecțiunii de pe țărmurile veșnice și îndepărtate. Ajustorii sunt conducătorii iubitori, călăuzele voastre sigure și certe prin labirinturile obscure și pline de primejdii ale bravei voastre cariere pământești. Ei sunt învățătorii plini de răbdare care îi încurajează constant pe subiecții lor să avanseze pe cărările perfecțiunii progresive. Ei sunt păstrătorii atenți ai valorilor sublimе ale caracterului creaturilor. Vă doresc să îi puteți iubi mai mult, să cooperați mai deschis cu ei și să-i îndrăgiți cu mai multă afecțiune.

Deși acești locuitori divini se ocupă în principal de pregătirea voastră spirituală pentru următorul stadiu al existenței fără de sfârșit, ei se interesează profund și de bunăstarea voastră temporală și de realizările voastre reale de pe pământ. Ei sunt bucuroși să contribuie la sănătatea voastră, la fericirea voastră și la adevărata voastră prosperitate. Ei nu sunt deloc indiferenți la reușita voastră în toate chestiunile de avansare planetară care nu se opun vieții voastre viitoare de progres etern.

Ajustorii sunt interesați și preocupați de faptele voastre zilnice și de multiplele detalii ale vieții voastre, exact în măsura în care aceste fapte și detalii au influență în determinarea alegerilor voastre semnificative și a deciziilor voastre spirituale vitale, și sunt, în consecință, factori în soluționarea problemei supraviețuirii sufletului vostru și a progresului vostru etern. Ajustorul este pasiv în ceea ce privește bunăstarea voastră pur temporală, dar suprem activ în toate treburile legate de viitorul vostru etern.

Ajustorul rămâne cu voi în toate dezastrele și în timpul tuturor bolilor care nu distrug în întregime funcțiile mentale. Nu este ceva crud să pângărești conștient sau să poluezi în mod deliberat în vreun alt fel corpul fizic care trebuie să servească de tabernacol pământesc acestui minunat dar de la Dumnezeu? Toate otrăvurile fizice întârzie treptat eforturile Ajustorilor de a înălța mintea materială, și, pe de altă parte, toate otrăvurile mentale, precum frica, mânia, invidia, gelozia, suspiciunea și intoleranța, interferează prodigios și cu progresul spiritual al sufletului în evoluție.

Voi traversați astăzi perioada în care Ajustorul vă face curte. Este suficient ca să vă arătați demni de

And indirectly and unrecognized the Adjuster is constantly communicating with the human subject, especially during those sublime experiences of the worshipful contact of mind with spirit in the superconsciousness.

110:1.2 (1203.4) I wish it were possible for me to help evolving mortals to achieve a better understanding and attain a fuller appreciation of the unselfish and superb work of the Adjusters living within them, who are so devoutly faithful to the task of fostering man's spiritual welfare. These Monitors are efficient ministers to the higher phases of men's minds; they are wise and experienced manipulators of the spiritual potential of the human intellect. These heavenly helpers are dedicated to the stupendous task of guiding you safely inward and upward to the celestial haven of happiness. These tireless toilers are consecrated to the future personification of the triumph of divine truth in your life everlasting. They are the watchful workers who pilot the God-conscious human mind away from the shoals of evil while expertly guiding the evolving soul of man toward the divine harbors of perfection on far-distant and eternal shores. The Adjusters are loving leaders, your safe and sure guides through the dark and uncertain mazes of your short earthly career; they are the patient teachers who so constantly urge their subjects forward in the paths of progressive perfection. They are the careful custodians of the sublime values of creature character. I wish you could love them more, co-operate with them more fully, and cherish them more affectionately.

110:1.3 (1204.1) Although the divine indwellers are chiefly concerned with your spiritual preparation for the next stage of the never-ending existence, they are also deeply interested in your temporal welfare and in your real achievements on earth. They are delighted to contribute to your health, happiness, and true prosperity. They are not indifferent to your success in all matters of planetary advancement which are not inimical to your future life of eternal progress.

110:1.4 (1204.2) Adjusters are interested in, and concerned with, your daily doings and the manifold details of your life just to the extent that these are influential in the determination of your significant temporal choices and vital spiritual decisions and, hence, are factors in the solution of your problem of soul survival and eternal progress. The Adjuster, while passive regarding purely temporal welfare, is divinely active concerning all the affairs of your eternal future.

110:1.5 (1204.3) The Adjuster remains with you in all disaster and through every sickness which does not wholly destroy the mentality. But how unkind knowingly to defile or otherwise deliberately to pollute the physical body, which must serve as the earthly tabernacle of this marvelous gift from God. All physical poisons greatly retard the efforts of the Adjuster to exalt the material mind, while the mental poisons of fear, anger, envy, jealousy, suspicion, and intolerance likewise tremendously interfere with the spiritual progress of the evolving soul.

110:1.6 (1204.4) Today you are passing through the period of the courtship of your Adjuster; and if you only prove

încrederea pusă în voi de spiritul divin, care caută mintea și sufletul vostru în vederea unei uniuni eterne, pentru a se stabili în cele din urmă această unitate morontială, această armonie celestă, această coordonare cosmică, acest acord divin, această fuziune celestă, acest amestec perpetuu de identitate, această unitate de existență, care este atât de perfectă și definitivă încât nici chiar și personalitățile cele mai experimentate nu pot niciodată să disocieze sau să recunoască, ca identități separate, pe cei doi parteneri fuzionați - omul muritor și Ajustorul divin.

2. AJUSTORII ȘI VOINȚA UMANĂ

Când Ajustorii Gândirii locuiesc în mintea omenească, ei aduc cu ei carierele model, viețile ideale, așa cum au fost ele determinate și preordonate de ei înșiși și de Ajustorii Personalizați ai Diviningtonului, și a căror validitate a fost confirmată de Ajustorul Personalizat al Urantiei. Ei încep așadar să lucreze cu un plan definit și predeterminat pentru dezvoltarea intelectuală și spirituală a subiectului lor uman, dar nici o ființă umană nu este obligată să accepte acest plan. Voi sunteți cu toții subiecți predestinați, dar nu se ordonă dinainte faptul că voi trebuie să acceptați această predestinare divină. Voi sunteți pe deplin liberi să respingeți tot programul Ajustorilor Gândirii, sau parte din el. Misiunea lor este de a efectua schimbările mentale și ajustările spirituale pe care voi le încuviințați de bună voie și cu inteligență; ei caută astfel să câștige mai multă influență asupra orientării personalității voastre. Însă, în nici o împrejurare, Veghetorii divini nu profită de voi și nu influențează în mod arbitrar alegerile și deciziile voastre. Ajustorii respectă suveranitatea personalității voastre; ei se supun întotdeauna voinței voastre.

Ei sunt perseverenți, ingenioși și perfecți în metodele lor de lucru, dar nu violează niciodată individualitatea volitivă a gazdelor lor. Nici un om nu va fi niciodată spiritualizat împotriva voinței sale de către un Veghetor divin; supraviețuirea este un dar al Zeilor care trebuie să fie dorit de creaturile timpului. În ultimă analiză, orice ar fi reușit să facă pentru voi Ajustorul, anele vor arăta că transformarea a fost înfăptuită cu consimțământul vostru cooperativ. Voi veți fi fost de bună voie un partener al Ajustorului pentru a atinge fiecare etapă a prodigioasei transformări a carierei ascensionale.

Ajustorul nu caută să controleze lumea voastră de gândire ca atare, ci mai degrabă să o spiritualizeze, să îi dea un caracter etern. Nici îngerii, nici Ajustorii nu se ocupă direct de influențarea gândirii umane; aceasta este exclusiv prerogativa personalității voastre. Ajustorii se consacră îmbunătățirii, modificării, ajustării și coordonării proceselor voastre mentale. Cu toate acestea, ei lucrează într-un mod mai special și mai specific la clădirea unei contraponderi spirituale în cariera voastră, o transpunere morontială a sinelui vostru veritabil aflat în progres, pentru a-l face să supraviețuiască.

Ajustorii operează pe nivelele superioare ale minții umane, căutând fără încetare să creeze replici morontiale ale fiecărui concept al intelectului material. Există deci două realități care sunt centrate pe circuitele minții umane și care au înrăurire asupra acestor

faithful to the trust reposed in you by the divine spirit who seeks your mind and soul in eternal union, there will eventually ensue that morontia oneness, that supernal harmony, that cosmic co-ordination, that divine attunement, that celestial fusion, that never-ending blending of identity, that oneness of being which is so perfect and final that even the most experienced personalities can never segregate or recognize as separate identities the fusion partners — mortal man and divine Adjuster.

2. ADJUSTERS AND HUMAN WILL

110:2.1 (1204.5) When Thought Adjusters indwell human minds, they bring with them the model careers, the ideal lives, as determined and foreordained by themselves and the Personalized Adjusters of Divinington, which have been certified by the Personalized Adjuster of Urantia. Thus they begin work with a definite and predetermined plan for the intellectual and spiritual development of their human subjects, but it is not incumbent upon any human being to accept this plan. You are all subjects of predestination, but it is not foreordained that you must accept this divine predestination; you are at full liberty to reject any part or all of the Thought Adjusters' program. It is their mission to effect such mind changes and to make such spiritual adjustments as you may willingly and intelligently authorize, to the end that they may gain more influence over the personality directionization; but under no circumstances do these divine Monitors ever take advantage of you or in any way arbitrarily influence you in your choices and decisions. The Adjusters respect your sovereignty of personality; *they are always subservient to your will.*

110:2.2 (1204.6) They are persistent, ingenious, and perfect in their methods of work, but they never do violence to the volitional selfhood of their hosts. No human being will ever be spiritualized by a divine Monitor against his will; survival is a gift of the Gods which must be desired by the creatures of time. In the final analysis, whatever the Adjuster has succeeded in doing for you, the records will show that the transformation has been accomplished with your co-operative consent; you will have been a willing partner with the Adjuster in the attainment of every step of the tremendous transformation of the ascension career.

110:2.3 (1205.1) The Adjuster is not trying to control your thinking, as such, but rather to spiritualize it, to eternalize it. Neither angels nor Adjusters are devoted directly to influencing human thought; that is your exclusive personality prerogative. The Adjusters are dedicated to improving, modifying, adjusting, and co-ordinating your thinking processes; but more especially and specifically they are devoted to the work of building up spiritual counterparts of your careers, morontia transcripts of your true advancing selves, for survival purposes.

110:2.4 (1205.2) Adjusters work in the spheres of the higher levels of the human mind, unceasingly seeking to produce morontia duplicates of every concept of the mortal intellect. There are, therefore, two realities which impinge upon, and are centered in, the human mind

circuite: una este sinele muritor provenit prin evoluție din planurile originare ale Purtătorilor Vieții, cealaltă este o entitate nemuritoare care vine din înalte sfere ale Diviningtonului, un dar interior al lui Dumnezeu. Dar sinele muritor este totodată un sine personal; el este înzestrat cu personalitate.

În calitate de creatură personală, voi aveți o minte și o voință. În calitate de creatură prepersonală, Ajustorul are o preminte și o prevoință. Dacă voi vă conformați atât de complet minții Ajustorului încât vederile voastre să fie perfect acordate, atunci mintea voastră și mintea lui formează numai una, iar a voastră este întărită de cea a Ajustorului. Apoi, dacă voința voastră ordonă și pune în executare deciziile acestei minți noi și combinate, voința prepersonală a Ajustorului atinge, grație deciziei voastre, o expresie a personalității și, în ceea ce privește acest proiect particular, voi și Ajustorul nu sunteți decât una. Mintea voastră s-a acordat cu divinitatea, iar voința Ajustorului a reușit să se exprime personal.

În măsura în care această identitate este realizată, voi vă apropiați mental de ordinul morontial al existenței. Termenul minte morontială înseamnă substanța și suma unei minți de natură materială și a alteia de natură spirituală, aflate în cooperare. Intellectul morontial implică deci, în universul local, o minte dublă, dominată de o singură voință. La muritori, aceasta este o voință de origine umană care devine divină atunci când omul identifică mintea sa umană cu calitatea mentală a lui Dumnezeu.

3. COOPERAREA CU AJUSTORUL

Ajustorii joacă jocul sacru și magnific al epocilor; ei sunt angajați într-una dintre aventurile supreme ale timpului în spațiu. Cât sunt ei de felițiți când cooperarea voastră le îngăduie să vă acorde asistență în bravele voastre lupte temporale în vreme ce continuă să își urmărească sarcinile lor mai vaste ale eternității! Însă, atunci când Ajustorul vostru încearcă să comunice cu voi, mesajul său se pierde în general în fluxul material al curenților de energie al minții umane; numai ocazional se face că voi profitați de un ecou, un slab și îndepărtat ecou al vocii divine.

Telul Ajustorului vostru este acela de a vă călăuzi prin viața pământească și să ducă la bun sfârșit supraviețuirea voastră. Reușita sa nu depinde atât de teoriile crezurilor voastre, cât de deciziile voastre, de hotărârile voastre, precum și de fermitatea credinței voastre. Toate aceste mișcări de creștere a personalității devin influențe puternice care contribuie la avansarea voastră, deoarece ele vă ajută la cooperarea cu Ajustorul și la încetarea de a-i mai rezista. În întreprinderile lor pământene, Ajustorii Gândirii reușesc sau eșuează aparent exact în măsura în care muritorii reușesc sau nu reușesc să coopereze cu planul destinat să îi ridice de-a lungul cărării ascendente care rezultă în perfecțiune. Secretul supraviețuirii este învăluit în suprema dorință a oamenilor de a fi asemănători lui Dumnezeu, și în bunăvoința corespondentă de a face și de a fi tot ceea ce este esențial pentru a satisface în cele din urmă această dorință dominantă.

Când vorbim despre succesul sau eșecul unui

circuits: one, a mortal self evolved from the original plans of the Life Carriers, the other, an immortal entity from the high spheres of Divinington, an indwelling gift from God. But the mortal self is also a personal self; it has personality.

110:2.5 (1205.3) You as a personal creature have mind and will. The Adjuster as a prepersonal creature has premind and prewill. If you so fully conform to the Adjuster's mind that you see eye to eye, then your minds become one, and you receive the reinforcement of the Adjuster's mind. Subsequently, if your will orders and enforces the execution of the decisions of this new or combined mind, the Adjuster's prepersonal will attains to personality expression through your decision, and as far as that particular project is concerned, you and the Adjuster are one. Your mind has attained to divinity attunement, and the Adjuster's will has achieved personality expression.

110:2.6 (1205.4) To the extent that this identity is realized, you are mentally approaching the morontia order of existence. Morontia mind is a term signifying the substance and sum total of the co-operating minds of diversely material and spiritual natures. Morontia intellect, therefore, connotes a dual mind in the local universe dominated by one will. And with mortals this is a will, human in origin, which is becoming divine through man's identification of the human mind with the mindedness of God.

3. CO-OPERATION WITH THE ADJUSTER

110:3.1 (1205.5) Adjusters are playing the sacred and superb game of the ages; they are engaged in one of the supreme adventures of time in space. And how happy they are when your co-operation permits them to lend assistance in your short struggles of time as they continue to prosecute their larger tasks of eternity. But usually, when your Adjuster attempts to communicate with you, the message is lost in the material currents of the energy streams of human mind; only occasionally do you catch an echo, a faint and distant echo, of the divine voice.

110:3.2 (1205.6) The success of your Adjuster in the enterprise of piloting you through the mortal life and bringing about your survival depends not so much on the theories of your beliefs as upon your decisions, determinations, and steadfast faith. All these movements of personality growth become powerful influences aiding in your advancement because they help you to co-operate with the Adjuster; they assist you in ceasing to resist. Thought Adjusters succeed or apparently fail in their terrestrial undertakings just in so far as mortals succeed or fail to co-operate with the scheme whereby they are to be advanced along the ascending path of perfection attainment. The secret of survival is wrapped up in the supreme human desire to be Godlike and in the associated willingness to do and be any and all things which are essential to the final attainment of that overmastering desire.

110:3.3 (1206.1) When we speak of an Adjuster's success

Ajustor, noi vorbim de punctul de vedere al supraviețuirii umane. Ajustorii nu eșuează niciodată; ei sunt de esență divină și ies întotdeauna triumfători din fiecare din întreprinderile lor.

Eu sunt forțat să constat că mulți dintre voi petrec atât de mult timp și fac atâtea eforturi mentale pentru lucrurile ne semnificative ale vieții, în timp ce neglijați aproape în întregime realitățile mai esențiale care au o importanță veșnică, anume aceste înfăptuiri care se referă la stabilirea unui acord de lucru mai armonios între voi și Ajustorul vostru. Marele țel al existenței umane constă în a se acorda cu divinitatea Ajustorului interior. Marea înfăptuire a vieții muritoare este de a ajunge să se consacre cu adevărat și în mod inteligent țărilor eterne ale spiritului divin care așteaptă și lucrează în mintea voastră. Dar un efort devotat și determinat pentru a împlini destinul etern este în întregime compatibil cu veselia și cu bucuria de a trăi, precum și cu o anumită carieră pământească onorabilă și reușită. Cooperarea cu Ajustorul Gândirii nu implică faptul de a se tortura, de a se prefăca a fi pios sau umil într-un mod ipocrit și ostentativ. Viața ideală constă în a servi cu dragoste mai degrabă decât de a duce o existență de neliniște temătoare.

Faptul de a fi dezorientat, și chiar și oarecum descurajat și a, nu semnifică în mod necesar o rezistență la îndrumarea Ajustorului interior. Aceste atitudini denotă uneori o lipsă de cooperare activă cu Veghetorul divin și pot deci să întârzie întrucâtva progresul spiritual, dar, pentru sufletul care-l cunoaște pe Dumnezeu, asemenea dificultăți emotive intelectuale nu interferează câtuși de puțin cu certitudinea supraviețuirii. Ignoranța singură nu poate niciodată împiedica supraviețuirea; nici îndoiele care prezintă caracteristicile confuziei mintale sau incertitudinea temătoare. Singură rezistența conștientă la călăuzirea Ajustorului poate să împiedice supraviețuirea sufletului nemuritor aflat în evoluție.

Nu trebuie să considerați cooperarea cu Ajustorul vostru ca un proces în mod particular conștient, căci nu este astfel. Mobilurile și deciziile voastre, hotărârile voastre fidele și dorințele voastre supreme sunt ceea ce constituie o cooperare reală și eficientă. Voi puteți spori în mod conștient armonia cu Ajustorul:

1. Alegând să răspundeți la apelul îndrumării divine, întemeind în mod sincer viața voastră umană pe cea mai înaltă conștiință a adevărului, a frumuseții și a bunătății pe care o aveți voi, și apoi coordonând aceste calități divine prin înțelepciune, prin adorare, prin credință și prin iubire.

2. Iubindu-l pe Dumnezeu și dorind să-i semănați - prin recunoașterea sinceră a paternității divine și a adorării iubitoare a Tatălui celest.

3. Iubind oamenii și dorind sincer să-i serviți - recunoscând din toată inima fraternitatea umană dublată de o afecțiune înțeleaptă și inteligentă pentru fiecare dintre semenii voștri muritori.

4. Acceptând cu bucurie cetățenia cosmică - recunoscând cu onestitate obligațiile voastre progresive față de Ființa Supremă, având conștiința interdependenței dintre omul evolutiv și Deitatea în evoluție. Aceasta este nașterea moralității cosmice și realizarea datoriei universale.

or failure, we are speaking in terms of human survival. *Adjusters never fail*; they are of the divine essence, and they always emerge triumphant in each of their undertakings.

110:3.4 (1206.2) I cannot but observe that so many of you spend so much time and thought on mere trifles of living, while you almost wholly overlook the more essential realities of everlasting import, those very accomplishments which are concerned with the development of a more harmonious working agreement between you and your Adjusters. The great goal of human existence is to attune to the divinity of the indwelling Adjuster; the great achievement of mortal life is the attainment of a true and understanding consecration to the eternal aims of the divine spirit who waits and works within your mind. But a devoted and determined effort to realize eternal destiny is wholly compatible with a lighthearted and joyous life and with a successful and honorable career on earth. Co-operation with the Thought Adjuster does not entail self-torture, mock piety, or hypocritical and ostentatious self-abasement; the ideal life is one of loving service rather than an existence of fearful apprehension.

110:3.5 (1206.3) Confusion, being puzzled, even sometimes discouraged and distracted, does not necessarily signify resistance to the leadings of the indwelling Adjuster. Such attitudes may sometimes connote lack of active co-operation with the divine Monitor and may, therefore, somewhat delay spiritual progress, but such intellectual emotional difficulties do not in the least interfere with the certain survival of the God-knowing soul. Ignorance alone can never prevent survival; neither can confusional doubts nor fearful uncertainty. Only conscious resistance to the Adjuster's leading can prevent the survival of the evolving immortal soul.

110:3.6 (1206.4) You must not regard co-operation with your Adjuster as a particularly conscious process, for it is not; but your motives and your decisions, your faithful determinations and your supreme desires, do constitute real and effective co-operation. You can consciously augment Adjuster harmony by:

110:3.7 (1206.5) 1. Choosing to respond to divine leading; sincerely basing the human life on the highest consciousness of truth, beauty, and goodness, and then co-ordinating these qualities of divinity through wisdom, worship, faith, and love.

110:3.8 (1206.6) 2. Loving God and desiring to be like him — genuine recognition of the divine fatherhood and loving worship of the heavenly Parent.

110:3.9 (1206.7) 3. Loving man and sincerely desiring to serve him — wholehearted recognition of the brotherhood of man coupled with an intelligent and wise affection for each of your fellow mortals.

110:3.10 (1206.8) 4. Joyful acceptance of cosmic citizenship — honest recognition of your progressive obligations to the Supreme Being, awareness of the interdependence of evolutionary man and evolving Deity. This is the birth of cosmic morality and the dawning realization of universal duty.

4. MUNCA AJUSTORULUI ÎN MINTE

Ajustorii sunt capabili să primească curentul continuu de inteligență cosmică venind prin circuitele conducătoare ale timpului și ale spațiului. Ei au contact deplin cu inteligența și energia spirituale ale universurilor. Cu toate acestea, acești puternici locuitori lăuntrici sunt incapabili să transmită multe dintre aceste comori de înțelepciune și de adevăr minții subiecților lor muritori, ca urmare a lipsei de natură comună și a absenței de recunoaștere sensibilă.

Ajustorul Gândirii este angajat într-un efort constant pentru spiritualizarea minții voastre, astfel încât să facă să evolueze sufletul vostru morontial, însă voi înșivă rămâneți aproape inconștienți de acest ajutor lăuntric. Voi sunteți întru totul incapabili să distingeți roadele propriului vostru intelect material de cele ale activităților asociate ale sufletului vostru și ale Ajustorului vostru.

Anumite prezentări abrupte ale gândirii, anumite concluzii și anumite alte imagini mentale sunt uneori opera directă sau indirectă a Ajustorului; însă, mult mai adesea, ele reprezintă emergența subită, în conștiință, a ideilor care se grupaseră ele însele pe nivelele mentale subconștiente, sau a multora dintre evenimentele naturale și banale ale funcțiunii fizice normale și obișnuite, inerente circuitelor minții animale în evoluție. (În contrast cu aceste emanații subconștiente, revelațiile Ajustorului apar în domeniile supraconștiinței.)

Paragraph 110:4.4 is missing

Există o imensă prăpastie între uman și divin, între om și Dumnezeu. Rasele Urantiei sunt atât de mult controlate de procesele electrice și chimice, comportamentul lor obișnuit seamănă atât de mult cu cel al animalelor, reacțiile lor obișnuite sunt atât de emotive, încât Veghetorilor le devine extrem de dificil să le călăuzească și să le dirijeze. Voi sunteți atât de lipsiți de curaj și de decizii și de devotament în cooperare, încât Ajustorii voștri lăuntrici se găsesc aproape în imposibilitatea de a comunica direct cu mintea umană. Chiar și atunci când ei ajung să facă să se perceapă o rază de adevăr nou pentru sufletul în evoluție, această revelație spirituală orbește adesea creatura până la a-i provoca o criză de fanatism sau de declanșa vreo altă bulversare intelectuală având rezultate dezastruoase. Multe dintre religiile noi și dintre ciudatele culte în „isme” sunt născute din comunicările nereușite, imperfecte, neînțelese și deformate ale Ajustorilor Gândirii.

Arhivele Ierusemului arată că în decursul a numeroase milenii, fiecare generație a avut din ce în ce mai puține ființe susceptibile de a opera fără pericol cu Ajustorii autonomi. Acest tablou alarmant a condus personalitățile care supraveghează Satania să considere cu favoare propunerile unora dintre supraveghetorii voștri planetari mai imediați, care recomandă să se ia măsuri proprii pentru a favoriza și a

4. THE ADJUSTER'S WORK IN THE MIND

110:4.1 (1207.1) Adjusters are able to receive the continuous stream of cosmic intelligence coming in over the master circuits of time and space; they are in full touch with the spirit intelligence and energy of the universes. But these mighty indwellers are unable to transmit very much of this wealth of wisdom and truth to the minds of their mortal subjects because of the lack of commonness of nature and the absence of responsive recognition.

110:4.2 (1207.2) The Thought Adjuster is engaged in a constant effort so to spiritualize your mind as to evolve your morontia soul; but you yourself are mostly unconscious of this inner ministry. You are quite incapable of distinguishing the product of your own material intellect from that of the conjoint activities of your soul and the Adjuster.

110:4.3 (1207.3) Certain abrupt presentations of thoughts, conclusions, and other pictures of mind are sometimes the direct or indirect work of the Adjuster; but far more often they are the sudden emergence into consciousness of ideas which have been grouping themselves together in the submerged mental levels, natural and everyday occurrences of normal and ordinary psychic function inherent in the circuits of the evolving animal mind. (In contrast with these subconscious emanations, the revelations of the Adjuster appear through the realms of the superconscious.)

110:4.4 (1207.4) Trust all matters of mind beyond the dead level of consciousness to the custody of the Adjusters. In due time, if not in this world then on the mansion worlds, they will give good account of their stewardship, and eventually will they bring forth those meanings and values intrusted to their care and keeping. They will resurrect every worthy treasure of the mortal mind if you survive.

110:4.5 (1207.5) There exists a vast gulf between the human and the divine, between man and God. The Urantia races are so largely electrically and chemically controlled, so highly animallike in their common behavior, so emotional in their ordinary reactions, that it becomes exceedingly difficult for the Monitors to guide and direct them. You are so devoid of courageous decisions and consecrated co-operation that your indwelling Adjusters find it next to impossible to communicate directly with the human mind. Even when they do find it possible to flash a gleam of new truth to the evolving mortal soul, this spiritual revelation often so blinds the creature as to precipitate a convulsion of fanaticism or to initiate some other intellectual upheaval which results disastrously. Many a new religion and strange "ism" has arisen from the aborted, imperfect, misunderstood, and garbled communications of the Thought Adjusters.

110:4.6 (1207.6) For many thousands of years, so the records of Jerusem show, in each generation there have lived fewer and fewer beings who could function safely with self-acting Adjusters. This is an alarming picture, and the supervising personalities of Satania look with favor upon the proposals of some of your more immediate planetary supervisors who advocate the inauguration of measures designed to foster and

conserva tipurile spirituale superioare ale raselor Urantie.

conserve the higher spiritual types of the Urantia races.

5. CONCEPTE ERONATE ALE CĂLĂUZIRII AJUSTORILOR

Să distingeți bine și să nu confundați misiunea și influența Ajustorului cu ceea ce se numește în mod obișnuit conștiință; nu există legătură directă între Ajustor și conștiință. Conștiința este o reacție umană și pur psihică. Nu trebuie să fie disprețuită, dar ea reprezintă prea puțin vocea lui Dumnezeu pentru suflet, pe când într-adevăr Ajustorul o reprezintă, dacă vocea sa ar putea fi auzită. Conștiința vă sfătuiește pe bună dreptate să faceți ceea ce este just, dar Ajustorul se străduiește în plus să vă zică ceea ce este cu adevărat just, în momentul și în măsura în care voi sunteți capabili să percepeți directivele Veghetorului.

Experiența umană a viselor, aceste desfășurări dezordonate și dezlănate ale minții adormite, incoerente, aduc o bună dovadă că Ajustorii nu pot reuși să armonizeze și să asocieze factorii mentali divergenți ai omului. În spațiul unei singure vieți, Ajustorii pur și simplu nu pot coordona și sincroniza arbitrar două lumi de gândire atât de neasemănătoare și de diferite cum sunt cea umană și cea divină. Când ei ajung acolo, după cum au și făcut-o uneori, sufletele interesate sunt transferate direct în lumile locuințelor fără a trebui să treacă prin experiența morții.

În timpul perioadelor de somn, Ajustorul nu încearcă să îndeplinească decât ceea ce voința personalității locuite aprobase, în prealabil, pe deplin prin deciziile luate și prin alegerile făcute în momentele în care conștiința era pe deplin trează. Aceste decizii și aceste alegeri se plasează în domeniile supramentale, domeniile în care se leagă relații reciproce între uman și divin.

Pe durata somnului gazdelor lor muritoare, Ajustorii încearcă să își imprime creațiile pe nivelele superioare ale minții materiale; unele dintre visele voastre grotesti arată că Ajustorii nu reușesc să stabilească un contact eficient. Absurditățile vieții de vis nu demonstrează numai presiunea emoțiilor refulate, ci dovedesc totodată că conceptele spirituale prezentate de Ajustori sunt oribil deformate. Propriile voastre pasiuni, impulsurile voastre și alte tendințe înăscute se traduc în tablou și substituie dorințele lor neexprimate cu mesaje divine pe care Veghetorii se străduiesc să le introducă în arhivele psihice în timpul somnului inconștient.

Este extrem de periculos să se facă supoziții asupra a ceea ce provine, în viața onirică, de la Ajustor. Ajustorii lucrează într-adevăr în timpul somnului, dar visele voastre obișnuite sunt fenomene pur fiziologice și psihologice. Tot astfel, există riscul de a încerca o discriminare între înregistrarea conceptelor Ajustorului și receptarea mai mult sau mai puțin continuă a ordinelor conștiinței muritoare. Acestea sunt probleme care trebuie să fie rezolvate prin discernământ individual și prin decizii personale. În orice caz, dacă o ființă umană se amăgește respingând expresia unui Ajustor pentru că ea crede că aceasta este o experiență pur umană, acest lucru ar fi mai bun pentru ea, decât să comită greșeala de a înălța o reacție a

5. ERRONEOUS CONCEPTS OF ADJUSTER GUIDANCE

110:5.1 (1207.7) Do not confuse and confound the mission and influence of the Adjuster with what is commonly called conscience; they are not directly related. Conscience is a human and purely psychic reaction. It is not to be despised, but it is hardly the voice of God to the soul, which indeed the Adjuster's would be if such a voice could be heard. Conscience, rightly, admonishes you to do right; but the Adjuster, in addition, endeavors to tell you what truly is right; that is, when and as you are able to perceive the Monitor's leading.

110:5.2 (1208.1) Man's dream experiences, that disordered and disconnected parade of the un-co-ordinated sleeping mind, present adequate proof of the failure of the Adjusters to harmonize and associate the divergent factors of the mind of man. The Adjusters simply cannot, in a single lifetime, arbitrarily co-ordinate and synchronize two such unlike and diverse types of thinking as the human and the divine. When they do, as they sometimes have, such souls are translated directly to the mansion worlds without the necessity of passing through the experience of death.

110:5.3 (1208.2) During the slumber season the Adjuster attempts to achieve only that which the will of the indwelt personality has previously fully approved by the decisions and choosings which were made during times of fully wakeful consciousness, and which have thereby become lodged in the realms of the supermind, the liaison domain of human and divine interrelationship.

110:5.4 (1208.3) While their mortal hosts are asleep, the Adjusters try to register their creations in the higher levels of the material mind, and some of your grotesque dreams indicate their failure to make efficient contact. The absurdities of dream life not only testify to pressure of unexpressed emotions but also bear witness to the horrible distortion of the representations of the spiritual concepts presented by the Adjusters. Your own passions, urges, and other innate tendencies translate themselves into the picture and substitute their unexpressed desires for the divine messages which the indwellers are endeavoring to put into the psychic records during unconscious sleep.

110:5.5 (1208.4) It is extremely dangerous to postulate as to the Adjuster content of the dream life. The Adjusters do work during sleep, but your ordinary dream experiences are purely physiologic and psychologic phenomena. Likewise, it is hazardous to attempt the differentiation of the Adjusters' concept registry from the more or less continuous and conscious reception of the dictations of mortal conscience. These are problems which will have to be solved through individual discrimination and personal decision. But a human being would do better to err in rejecting an Adjuster's expression through believing it to be a purely human experience than to blunder into exalting a reaction of the mortal mind to the sphere of divine dignity. Remember, the influence of a

minții umane atribuindu-i o demnitate divină. Nu uitați că influența unui Ajustor al Gândirii se exercită în cea mai mare parte, deși nu în întregime, ca o experiență supraconștientă.

În diverse grade, și tot mai mult în cursul ascensiunii voastre a cercurilor psihice, voi comunicați efectiv uneori direct, dar mai adesea indirect cu Ajustorul vostru. Este totuși primejdios să se nutrească ideea că fiecare nou concept ce se naște în mintea umană este dictat de Ajustor. La ființele din ordinul vostru, ceea ce voi acceptați ca fiind vocea Ajustorului este în realitate cel mai adesea emanația propriului vostru intelect. Terenul este primejdios; și fiecare ființă umană trebuie să rezolve aceste probleme pentru sine însăși după înțelepciunea sa umană naturală și după perspicacitatea sa supraumană.

Dacă Ajustorul ființei omeneste prin care este transmisă această comunicare se bucură de un câmp de acțiune atât de larg, aceasta ține mai ales de faptul că această ființă umană manifestă o indiferență aproape completă pentru toată manifestarea exterioară a prezenței interioare a Ajustorului. Din fericire este într-adevăr bine că ea rămâne conștientă cu totul indiferentă la acest proces. Ea deține unul dintre Ajutorii cei mai experimentați din vremea sa și din generația sa. Păzitorul ei de destin estimează totuși ca fiind rară și fortuită reacția ei de pasivitate și absența ei de interes pentru fenomenele asociate prezenței, în mintea sa, a acestui Ajustor cu talente variate. Toate acestea constituie o coordonare benefică de influențe, favorabilă în același timp pentru Ajustorul din sfera superioară de acțiune, și pentru partenerul uman sub raporturile sănătății, ale eficacității și ale liniștii.

6. CELE ȘAPTE CERCURI PSIHICE

Realizarea totală a personalității pe o lume materială este înglobată în cucerirea celor șapte cercuri succesive ale potențialității muritorilor. Intrarea în cel deal șaptelea cerc marchează funcționarea inițială a adevăratei personalități umane. Stăpânirea primului cerc denotă maturitatea relativă a muritorului. Cu toate că traversarea celor șapte cercuri ale creșterii cosmice nu este echivalentul fuziunii cu Ajustorul, stăpânirea acestor cercuri marchează trecerea de etapele preliminare acestei fuziuni cu Ajustorul.

Ajustorul este partenerul vostru egal pentru trecerea celor șapte cercuri - pentru ajungerea la o maturitate umană relativă. Ajustorul face cu voi ascensiunea cercurilor de la al șaptelea până la primul, dar progresează către statutul de activitate autonomă și de supremație întrutotul independent de cooperarea activă a minții muritoare.

Cercurile psihice nu sunt nici exclusiv intelectuale nici în întregime morontiale. Ele țin de statutul personalității, de înfăptuirile mentale, de creșterea sufletului și de acordul cu Ajustorul. Traversarea reușită a acestor nivele necesită funcționarea armonioasă a întregii personalități, și nu numai a uneia din fazele ei. Creșterea fracțiunilor nu este echivalentă cu adevărata maturizare a întregului; în realitate, părțile cresc proporțional cu expansiunea totalității sinelui - întregul sine - material, intelectual și spiritual.

Thought Adjuster is for the most part, though not wholly, a superconscious experience.

^{110:5.6 (1208.5)} In varying degrees and increasingly as you ascend the psychic circles, sometimes directly, but more often indirectly, you do communicate with your Adjusters. But it is dangerous to entertain the idea that every new concept originating in the human mind is the dictation of the Adjuster. More often, in beings of your order, that which you accept as the Adjuster's voice is in reality the emanation of your own intellect. This is dangerous ground, and every human being must settle these problems for himself in accordance with his natural human wisdom and superhuman insight.

^{110:5.7 (1208.6)} The Adjuster of the human being through whom this communication is being made enjoys such a wide scope of activity chiefly because of this human's almost complete indifference to any outward manifestations of the Adjuster's inner presence; it is indeed fortunate that he remains consciously quite unconcerned about the entire procedure. He holds one of the highly experienced Adjusters of his day and generation, and yet his passive reaction to, and inactive concern toward, the phenomena associated with the presence in his mind of this versatile Adjuster is pronounced by the guardian of destiny to be a rare and fortuitous reaction. And all this constitutes a favorable co-ordination of influences, favorable both to the Adjuster in the higher sphere of action and to the human partner from the standpoints of health, efficiency, and tranquillity.

6. THE SEVEN PSYCHIC CIRCLES

^{110:6.1 (1209.1)} The sum total of personality realization on a material world is contained within the successive conquest of the seven psychic circles of mortal potentiality. Entrance upon the seventh circle marks the beginning of true human personality function. Completion of the first circle denotes the relative maturity of the mortal being. Though the traversal of the seven circles of cosmic growth does not equal fusion with the Adjuster, the mastery of these circles marks the attainment of those steps which are preliminary to Adjuster fusion.

^{110:6.2 (1209.2)} The Adjuster is your equal partner in the attainment of the seven circles — the achievement of comparative mortal maturity. The Adjuster ascends the circles with you from the seventh to the first but progresses to the status of supremacy and self-activity quite independent of the active co-operation of the mortal mind.

^{110:6.3 (1209.3)} The psychic circles are not exclusively intellectual, neither are they wholly morontial; they have to do with personality status, mind attainment, soul growth, and Adjuster attunement. The successful traversal of these levels demands the harmonious functioning of the *entire personality*, not merely of some one phase thereof. The growth of the parts does not equal the true maturation of the whole; the parts really grow in proportion to the expansion of the entire self — the whole self — material, intellectual, and spiritual.

Când dezvoltarea naturii intelectuale o anticipează pe cea a spiritualului, situația face comunicările cu Ajustorul Gândirii atât dificile cât și primejdioase. În mod asemănător, un exces de dezvoltare spirituală tinde să producă o interpretare fanatică și perversită a directivelor spirituale ale locuitorului divin. Lipsa de capacitate spirituală face foarte dificilă transmiterea unui intelect material a adevărilor spirituale situate în supraconștientul superior. Numai într-o minte perfect echilibrată, instalat într-un corp cu obiceiuri sănătoase, cu energii nervoase stabilizate și cu funcțiuni chimice echilibrate - când puterile fizice, mentale și spirituale se dezvoltă în armonie triunică - se face că pot fi comunicate un maximum de lumină și de adevăr cu un minimum de pericol temporar și de riscuri pentru veritabila bunăstare a unui asemenea individ. Prin această creștere echilibrată face omul, unul câte unul, ascensiunea cercurilor de progres planetar, de la al șaptelea până la primul.

Ajustorii sunt întotdeauna aproape de voi și în voi, dar este ceva rar ca ei să vă poată vorbi direct, așa cum v-ar vorbi o altă ființă. Cerc după cerc, deciziile voastre intelectuale, alegerile voastre morale și dezvoltarea voastră spirituală îl fac pe Ajustor apt să funcționeze în mintea voastră. Cerc după cerc, voi vă ridicați astfel de la stadiile inferioare de asociere și de acord mental cu Ajustorul, astfel încât el poate din ce în ce mai mult să își imprime imaginile destinului, cu o claritate și cu o convingere crescând pe conștiința în evoluție a acestei minți-suflet care îl caută pe Dumnezeu.

Fiecare decizie pe care o luați are ca efect fie stânjenirea, fie facilitarea funcțiunii Ajustorului. În paralel, însăși aceste decizii determină înaintarea voastră în cercurile de înfăptuire umană. Este adevărat că supremația unei decizii, relația sa cu o criză, are multe raporturi cu influența sa pentru depășirea cercurilor; totuși numărul de decizii, repetările frecvente și persistente, sunt deopotrivă de esențiale pentru a fi ceva sigur că aceste relații vor forma obișnuințe.

Cele șapte nivele de progres uman sunt greu de definit cu precizie, deoarece aceste nivele sunt personale. Ele variază pentru fiecare individ, și sunt aparent determinate de capacitatea de creștere a fiecărei ființe umane. Cucerirea acestor nivele de evoluție cosmică se reflectă în trei feluri:

1. Acordul cu Ajustorul. Spiritualizându-se, mintea se apropie de prezența Ajustorului proporțional cu străbaterea cercurilor.

2. Evoluția sufletului. Emergența sufletului morontial indică întinderea și adâncimea stăpânirii cercurilor.

3. Realitatea personalității. Gradul de realitate a individualității este direct determinat de cucerirea cercurilor. Persoanele devin mai reale pe măsură ce se ridică de la cel de-al șaptelea la primul nivel al existenței muritoare.

Pe măsură ce copilul ieșit din evoluția materială traversează cercurile, el crește și devine omul matur cu potențialități nemuritoare. Realitate sumbră a naturii embrionare a unui om în stadiul celui de-al șaptelea cerc cedează locul manifestării mai clare a naturii morontiale emergente a unui cetățean al universului local.

110:6.4 (1209.4) When the development of the intellectual nature proceeds faster than that of the spiritual, such a situation renders communication with the Thought Adjuster both difficult and dangerous. Likewise, overspiritual development tends to produce a fanatical and perverted interpretation of the spirit leadings of the divine indweller. Lack of spiritual capacity makes it very difficult to transmit to such a material intellect the spiritual truths resident in the higher superconsciousness. It is to the mind of perfect poise, housed in a body of clean habits, stabilized neural energies, and balanced chemical function — when the physical, mental, and spiritual powers are in triune harmony of development — that a maximum of light and truth can be imparted with a minimum of temporal danger or risk to the real welfare of such a being. By such a balanced growth does man ascend the circles of planetary progression one by one, from the seventh to the first.

110:6.5 (1209.5) The Adjusters are always near you and of you, but rarely can they speak directly, as another being, to you. Circle by circle your intellectual decisions, moral choosings, and spiritual development add to the ability of the Adjuster to function in your mind; circle by circle you thereby ascend from the lower stages of Adjuster association and mind attunement, so that the Adjuster is increasingly enabled to register his picturizations of destiny with augmenting vividness and conviction upon the evolving consciousness of this God-seeking mind-soul.

110:6.6 (1210.1) Every decision you make either impedes or facilitates the function of the Adjuster; likewise do these very decisions determine your advancement in the circles of human achievement. It is true that the supremacy of a decision, its crisis relationship, has a great deal to do with its circle-making influence; nevertheless, numbers of decisions, frequent repetitions, persistent repetitions, are also essential to the habit-forming certainty of such reactions.

110:6.7 (1210.2) It is difficult precisely to define the seven levels of human progression, for the reason that these levels are personal; they are variable for each individual and are apparently determined by the growth capacity of each human being. The conquest of these levels of cosmic evolution is reflected in three ways:

110:6.8 (1210.3) 1. *Adjuster attunement.* The spiritizing mind nears the Adjuster presence proportional to circle attainment.

110:6.9 (1210.4) 2. *Soul evolution.* The emergence of the morontia soul indicates the extent and depth of circle mastery.

110:6.10 (1210.5) 3. *Personality reality.* The degree of selfhood reality is directly determined by circle conquest. Persons become more real as they ascend from the seventh to the first level of mortal existence.

110:6.11 (1210.6) As the circles are traversed, the child of material evolution is growing into the mature human of immortal potentiality. The shadowy reality of the embryonic nature of a seventh circler is giving way to the clearer manifestation of the emerging morontia nature of a local universe citizen.

Este imposibil de definit cu precizie cele șapte nivele, sau cercuri psihice ale creșterii umane, dar este îngăduit să se sugereze limitele minime și maxime ale acestor stadii de realizare a maturității:

Al șaptelea cerc. Ființele umane pătrund în acest nivel atunci când își dezvoltă puterile de alegere personală, decizia individuală, responsabilitatea morală și capacitatea lor de a atinge individualitatea spirituală. Aceasta denotă funcționarea unificată a celor șapte spirite-minte adjutante sub conducerea spiritului înțelepciunii, punerea în circuit a creaturii omenești în influența Duhului Sfânt și, pe Urantia, funcționarea esențială a Spiritului Adevărului împreună cu recepția unui Ajustor al Gândirii în mintea muritoare. Intrarea în cel de-al șaptelea cerc face, dintr-o creatură umană, un adevărat cetățean în putere al universului local.

Al treilea cerc. Munca Ajustorului este mult mai eficientă după ce ascendentul uman a atins al treilea cerc și a primit, cu titlu personal, un păzitor serafic de destin. Deși aparent nu există eforturi concertate între Ajustor și păzitorul serafic, se poate totuși observa, după acordarea însoțitorului serafic personal, o ameliorare indubitabilă în toate fazele de înfăptuire cosmică și de dezvoltare spirituală. Când al treilea cerc este atins, Ajustorul se străduiește să facă morontială mintea omului în timpul restului vieții sale de muritor, să străbată cercurile rămase și să atingă stadiul final al asocierii divin-uman înainte ca moartea naturală să dizolve această asociere unică.

Primul cerc. În general, Ajustorul nu poate vorbi direct și imediat cu voi înainte ca voi să fi atins primul cerc, cercul final de înfăptuire progresivă a unui muritor. Acest nivel reprezintă cea mai mare realizare posibilă a relațiilor minte-Ajustor de pe parcursul experienței umane, înainte ca sufletul morontial în evoluție să fi fost eliberat de suportul său corporal material. În ceea ce privește mintea, emoțiile și clarviziunea cosmică, realizarea primului cerc psihic reprezintă cea mai mare apropiere posibilă dintre mintea materială și Ajustorul spiritual în experiența oamenilor.

Poate că aceste cercuri psihice de înaintare a muritorilor ar fi mai bine să fie denumite nivele cosmice: nivele unde noi înțelegem efectiv semnificațiile și realizările valorilor unei apropieri progresive de conștiința morontială a existenței unei relații inițiale dintre sufletul evolutiv și Ființa Supremă emergentă. Chiar această relație este ceea ce face veșnic imposibilă explicarea deplină a semnificației cercurilor cosmice minții materiale. Aceste străbateri ale cercurilor nu au decât raporturi relative cu faptul de a fi conștient de Dumnezeu. Cel care este în cel de-al șaptelea sau al șaselea cerc poate să-l cunoască pe Dumnezeu - să fie conștient de filiația sa - aproape tot atât de bine ca și cel care este în primul sau în al doilea cerc, dar ființele cercurilor inferioare sunt mult mai puțin conștiente de relația lor experiențială cu Ființa Supremă, de cetățenia lor universală. Depășirea acestor cercuri cosmice va face parte din experiența ascendenților pe lumile locuințelor dacă ei nu reușesc această înfăptuire înainte de moartea naturală.

Motivația credinței transformă în experiență deplină realizare a filiației omului cu Dumnezeu, dar acțiunea, executarea deciziilor, este esențială pentru a atinge, prin evoluție, conștiința de înrudirea progresivă cu

110:6.12 (1210.7) While it is impossible precisely to define the seven levels, or psychic circles, of human growth, it is permissible to suggest the minimum and maximum limits of these stages of maturity realization:

110:6.13 (1210.8) *The seventh circle.* This level is entered when human beings develop the powers of personal choice, individual decision, moral responsibility, and the capacity for the attainment of spiritual individuality. This signifies the united function of the seven adjutant mind-spirits under the direction of the spirit of wisdom, the encirclement of the mortal creature in the influence of the Holy Spirit, and, on Urantia, the first functioning of the Spirit of Truth, together with the reception of a Thought Adjuster in the mortal mind. Entrance upon the seventh circle constitutes a mortal creature a truly potential citizen of the local universe.

110:6.14 (1210.9) *The third circle.* The Adjuster's work is much more effective after the human ascender attains the third circle and receives a personal seraphic guardian of destiny. While there is no apparent concert of effort between the Adjuster and the seraphic guardian, nonetheless there is to be observed an unmistakable improvement in all phases of cosmic achievement and spiritual development subsequent to the assignment of the personal seraphic attendant. When the third circle is attained, the Adjuster endeavors to morontiaize the mind of man during the remainder of the mortal life span, to make the remaining circles, and achieve the final stage of the divine-human association before natural death dissolves the unique partnership.

110:6.15 (1210.10) *The first circle.* The Adjuster cannot, ordinarily, speak directly and immediately with you until you attain the first and final circle of progressive mortal achievement. This level represents the highest possible realization of mind-Adjuster relationship in the human experience prior to the liberation of the evolving morontia soul from the habiliments of the material body. Concerning mind, emotions, and cosmic insight, this achievement of the first psychic circle is the nearest possible approach of material mind and spirit Adjuster in human experience.

110:6.16 (1211.1) Perhaps these psychic circles of mortal progression would be better denominated *cosmic levels* — actual meaning grasps and value realizations of progressive approach to the morontia consciousness of initial relationship of the evolutionary soul with the emerging Supreme Being. And it is this very relationship that makes it forever impossible fully to explain the significance of the cosmic circles to the material mind. These circle attainments are only relatively related to God-consciousness. A seventh or sixth circler can be almost as truly God-knowing — sonship conscious — as a second or first circler, but such lower circle beings are far less conscious of experiential relation to the Supreme Being, universe citizenship. The attainment of these cosmic circles will become a part of the ascenders' experience on the mansion worlds if they fail of such achievement before natural death.

110:6.17 (1211.2) The motivation of faith makes experiential the full realization of man's sonship with God, but *action*, completion of decisions, is essential to the evolutionary attainment of consciousness of progressive kinship with

actualizarea cosmică a Ființei Supreme. Credința transmută potențialele în actuale în lumea spirituală, dar potențialele nu devin actuale, în domeniile finite ale Supremului, decât prin realizarea experienței alegerii și grație ei. Alegerea de a face voia lui Dumnezeu reunește, într-un act al personalității, credința spirituală și deciziile materiale, și oferă astfel un punct de sprijin divin și spiritual permițând părgheii umane și materiale a setei de Dumnezeu să acționeze mai eficient. Această înțeleaptă coordonare de forțe materiale și spirituale sporește considerabil realizarea cosmică a Supremului și înțelegerea morontială a Deităților Paradisului.

Stăpânirea cercurilor cosmice este legată de creșterea cantitativă a sufletului morontial, de comprehensiunea semnificațiilor supreme. Însă statutul calitativ al acestui suflet nemuritor depinde în întregime de gradul în care el înțelege, prin credință vie, valoarea faptului, având potențial paradisiac, a filiației omului muritor față de Dumnezeu cel etern. De aceea, cei care sunt în cel de-al șaptelea cerc, se duc pe lumile locuințelor pentru a urmări realizarea creșterii lor cosmice cantitative întocmai ca și cei din cel de-al doilea cerc, sau chiar și din primul.

Nu există decât o relație indirectă între străbaterea cercurilor cosmice și experiența religioasă spirituală actuală; asemenea înfăptuiri sunt reciproce, deci mutual benefice. Dezvoltarea pur spirituală poate să rămână aproape fără influență asupra prosperității materiale planetare, dar depășirea cercurilor sporește întotdeauna potențialul reușitei și al înfăptuirii umane.

De la cel de-al șaptelea cerc până la al treilea, cele șapte spirite minte adjutante exercită o acțiune sporită și unificată pentru a scăpa mintea umană de dependența de realitățile mecanismelor vieții materiale, ceea ce o pregătește să pătrundă mai bine nivelele morontiale de experiență. Pornind de la al treilea cerc, influența adjutanților se diminuează progresiv.

Cele șapte cercuri îmbrățișează experiența muritorilor care se întinde, de la nivelul pur animal cel mai elevat, până la cel mai de jos nivel de contact morontial efectiv al conștiinței de sine ca experiență a personalității. Stăpânirea primului cerc cosmic denotă că s-a atins maturitatea premorontială a muritorului, și marchează terminarea slujirii asociate a spiritelor adjutante ca influență exclusivă a acțiunii mentale în personalitatea umană. Dincolo de primul cerc, mintea se înrudește tot mai mult cu inteligența stadiului morontial de evoluție, slujirea asociată a minții cosmice și a facultăților supraadjutante ale Spiritului Creativ al unui univers local.

Marile zile din cariera individuală a Ajustorilor sunt următoarele: mai întâi, atunci când subiectul lor uman străpunge cel de-al treilea cerc psihic, ceea ce asigură activitatea autonomă a Veghetorului și o gamă sporită de funcțiuni (dacă Ajustorul nu era deja autonom). Apoi, când partenerul lor uman atinge primul cerc psihic, ceea ce face posibilă comunicarea reciprocă între ei, cel puțin într-o oarecare măsură. Și, în sfârșit, atunci când ei sunt definitiv și veșnic contopiți.

7. REALIZAREA NEMURIRII

Străbaterea celor șapte cercuri cosmice nu este echivalentă cu fuziunea cu Ajustorul. Mulți muritori vii de

the cosmic actuality of the Supreme Being. Faith transmutes potentials to actuals in the spiritual world, but potentials become actuals in the finite realms of the Supreme only by and through the realization of choice-experience. But choosing to do the will of God joins spiritual faith to material decisions in personality action and thus supplies a divine and spiritual fulcrum for the more effective functioning of the human and material leverage of God-hunger. Such a wise co-ordination of material and spiritual forces greatly augments both cosmic realization of the Supreme and morontia comprehension of the Paradise Deities.

110:6.18 (1211.3) The mastery of the cosmic circles is related to the quantitative growth of the morontia soul, the comprehension of supreme meanings. But the qualitative status of this immortal soul is *wholly* dependent on the grasp of living faith upon the Paradise-potential fact-value that mortal man is a son of the eternal God. Therefore does a seventh circler go on to the mansion worlds to attain further quantitative realization of cosmic growth just as does a second or even a first circler.

110:6.19 (1211.4) There is only an indirect relation between cosmic-circle attainment and actual spiritual religious experience; such attainments are reciprocal and therefore mutually beneficial. Purely spiritual development may have little to do with planetary material prosperity, but circle attainment always augments the potential of human success and mortal achievement.

110:6.20 (1211.5) From the seventh to the third circle there occurs increased and unified action of the seven adjutant mind-spirits in the task of weaning the mortal mind from its dependence on the realities of the material life mechanisms preparatory to increased introduction to morontia levels of experience. From the third circle onward the adjutant influence progressively diminishes.

110:6.21 (1211.6) The seven circles embrace mortal experience extending from the highest purely animal level to the lowest actual contactual morontia level of self-consciousness as a personality experience. The mastery of the first cosmic circle signalizes the attainment of premorontia mortal maturity and marks the termination of the conjoint ministry of the adjutant mind-spirits as an exclusive influence of mind action in the human personality. Beyond the first circle, mind becomes increasingly akin to the intelligence of the morontia stage of evolution, the conjoined ministry of the cosmic mind and the superadjutant endowment of the Creative Spirit of a local universe.

110:6.22 (1212.1) The great days in the individual careers of Adjusters are: first, when the human subject breaks through into the third psychic circle, thus insuring the Monitor's self-activity and increased range of function (provided the indweller was not already self-acting); then, when the human partner attains the first psychic circle, and they are thereby enabled to intercommunicate, at least to some degree; and last, when they are finally and eternally fused.

7. THE ATTAINMENT OF IMMORTALITY

110:7.1 (1212.2) The achievement of the seven cosmic circles does not equal Adjuster fusion. There are many

pe Urantia au străbătut cercurile, dar fuziunea depinde de încă alte realizări spirituale mai mari și mai sublime; trebuie să se ajungă la armonizarea într-un mod definitiv și complet a voinței umane cu voința lui Dumnezeu, așa cum rezidă ea în Ajustorul Gândirii.

Atunci când o ființă umană a desăvârșit cercurile realizării cosmice, și când după aceea alegerea finală a voinței muritorului permite Ajustorului să desăvârșească asocierea identității umane cu sufletul morontial în timpul vieții evolutive fizice, atunci aceste legături consumate ale unui suflet cu un Ajustor se fac independent pe lumile locuințelor. Un ordin provenit din Uversa stipulează fuziunea imediată a Ajustorului și a sufletului morontial. Dacă această fuziune are loc în timpul vieții fizice, corpul material este consumat instantaneu, și ființele umane care ar asista la acest spectacol ar constata pur și simplu că muritorul în transfer dispare „în care de foc”.

Majoritatea Ajustorilor care au transferat subiecții lor în afara Urantiei erau foarte experimentați și cunoscuți pentru a fi locuitori anterior numeroși muritori de pe alte sfere. Trebuie reamintit că Ajustorii dobândesc o prețioasă experiență din locuirea pe planetele unde ei sunt doar pregătiți; de aici nu rezultă că experiența necesară unei munci avansate se câștigă numai la subiecții muritori care nu reușesc să supraviețuiască.

În urma fuziunii cu voi, Ajustorii voștri împărtășesc destinul vostru și experiența voastră; ei sunt voi. După fuziunea nemuritorului suflet morontial cu Ajustorul asociat, toată experiența și toate valorile unuia devin în cele din urmă proprietatea celuilalt, astfel încât cei doi formează efectiv o singură entitate. Într-un anumit sens, această nouă ființă aparține trecutului etern și există pentru eternul viitor. Tot ceea ce era cândva uman în sufletul care supraviețuiește și tot ceea ce este în mod experiențial divin la Ajustor devine acum posesiunea efectivă a noii și mereu ascendentei personalități universale. Totuși, pe fiecare nivel universal, Ajustorul nu poate înzestra creatura decât cu atributele care au la acest nivel o semnificație și o valoare. Unicitatea absolută cu Veghetorul divin, epuizarea completă a dotării unui Ajustor, nu se poate împlini decât în eternitate, după ce a fost atins în cele din urmă Tatăl universal, Tatăl spiritelor, sursa permanentă a acestor daruri divine.

Când sufletul în evoluție și Ajustorul divin au fuzionat veșnic în cele din urmă, fiecare dintre ei dobândește toate calitățile susceptibile de a fi dobândite de celălalt. Această personalitate coordonată posedă toată memoria experiențială a supraviețuirii deținută odinioară de mintea muritoare ancestrală și, acum, de către sufletul morontial. Pe de altă parte, finalitarul potențial înglobează toată memoria experiențelor Ajustorului din cursul șederilor sale din toate timpurile la muritori. Cu toate acestea, Ajustorul va avea nevoie de eternitatea viitoare pentru a dota complet această asociere a personalității cu înțelesurile și cu valorile pe care acest Veghetor divin le duce mai departe din eternitatea trecută.

Dar, la marea majoritate a Urantienilor, Ajustorul trebuie să aștepte cu răbdare descătușarea prin moarte a subiectului său, să aștepte ca sufletul emergent să se elibereze de dominația aproape completă a modelelor energetice și a forțelor chimice inerente ordinului vostru material de existență. Principala dificultate pe care o

mortals living on Urantia who have attained their circles; but fusion depends on yet other greater and more sublime spiritual achievements, upon the attainment of a final and complete attunement of the mortal will with the will of God as it is resident in the Thought Adjuster.

110:7.2 (1212.3) When a human being has completed the circles of cosmic achievement, and further, when the final choosing of the mortal will permits the Adjuster to complete the association of human identity with the morontial soul during evolutionary and physical life, then do such consummated liaisons of soul and Adjuster go on independently to the mansion worlds, and there is issued the mandate from Uversa which provides for the immediate fusion of the Adjuster and the morontial soul. This fusion during physical life instantly consumes the material body; the human beings who might witness such a spectacle would only observe the translating mortal disappear “in chariots of fire.”

110:7.3 (1212.4) Most Adjusters who have translated their subjects from Urantia were highly experienced and of record as previous indwellers of numerous mortals on other spheres. Remember, Adjusters gain valuable indwelling experience on planets of the loan order; it does not follow that Adjusters only gain experience for advanced work in those mortal subjects who fail to survive.

110:7.4 (1212.5) Subsequent to mortal fusion the Adjusters share your destiny and experience; *they are you*. After the fusion of the immortal morontia soul and the associated Adjuster, all of the experience and all of the values of the one eventually become the possession of the other, so that the two are actually one entity. In a certain sense, this new being is of the eternal past as well as for the eternal future. All that was once human in the surviving soul and all that is experientially divine in the Adjuster now become the actual possession of the new and ever-ascending universe personality. But on each universe level the Adjuster can endow the new creature only with those attributes which are meaningful and of value on that level. An absolute *oneness* with the divine Monitor, a complete exhaustion of the endowment of an Adjuster, can only be achieved in eternity subsequent to the final attainment of the Universal Father, the Father of spirits, ever the source of these divine gifts.

110:7.5 (1212.6) When the evolving soul and the divine Adjuster are finally and eternally fused, each gains all of the experiential qualities of the other. This co-ordinate personality possesses all of the experiential memory of survival once held by the ancestral mortal mind and then resident in the morontia soul, and in addition thereto this potential finaliter embraces all the experiential memory of the Adjuster throughout the mortal indwellings of all time. But it will require an eternity of the future for an Adjuster ever completely to endow the personality partnership with the meanings and values which the divine Monitor carries forward from the eternity of the past.

110:7.6 (1213.1) But with the vast majority of Urantians the Adjuster must patiently await the arrival of death deliverance; must await the liberation of the emerging soul from the well-nigh complete domination of the energy patterns and chemical forces inherent in your material order of existence. The chief difficulty you

întâmpinați pentru intrarea în contact cu Ajutorul vostru constă în această natură materială atât de ancorată. Foarte puțini muritori sunt realmente gânditori. Din punct de vedere spiritual, voi nu vă dezvoltați mintea și nu v-o disciplinați până în punctul unei legături favorabile cu Ajutorii divini. Mintea umană se face surdă la argumentele spirituale pe care Ajutorul le traduce extrăgându-le din multiplele mesaje ale teledifuziunilor universale ale iubirii provenind de la Tatăl îndurător. Ajutorul constată cvasi-imposibilitatea de a înregistra aceste directive spirituale însuflețitoare într-o minte animală și complet dominată de forțele chimice și electrice inerente naturii voastre fizice.

Ajutorii se bucură de stabilirea contactului cu mintea umană, dar ei trebuie să fie răbdători pe durata lungilor ani de ședere tăcută, în timpul cărora ei sunt neputincioși în a învinge rezistența voastră animală și în a comunica direct cu voi. Cu cât se înalță Ajutorii Gândirii mai mult pe scara servirii, cu atât devin ei mai eficienți; însă, în timpul șederii voastre în carne, ei nu pot niciodată să vă abordeze cu aceeași afecțiune deplină, simpatcă și expresivă ca în momentul în care voi îi discerneteți, de la minte la minte, pe lumile locuințelor.

În timpul vieții muritoare, corpul și mintea materiale vă separă de Ajutorul vostru și împiedică libera comunicare cu el. După moarte și după fuziunea eternă, voi sunteți una cu Ajutorul vostru - nu puteți să fiți distinși ca ființe separate - și astfel nu mai există nevoia de a comunica în maniera în care înțelegeți voi acest lucru.

Deși vocea Ajutorului este întotdeauna în voi, cea mai mare parte din voi o aud rareori în cursul unei vieți. Ființele umane care nu au atins cercurile al treilea și al doilea aud rar vocea directă a Ajutorului, și aceasta doar în momentele supreme de dorință, într-o situație supremă, și în urma vreunei decizii supreme.

În intervalul de timp dintre stabilirea și ruperea contactului dintre mintea umană a unui rezervist al destinului și supraveghetorii planetari, Ajutorul interior se găsește uneori plasat astfel încât îi devine posibil să transmită un mesaj partenerului său muritor. Destul de recent, pe Urantia, un Ajutor autonom transmite un mesaj de acest ordin asociatului său uman, membru al corpului de rezervă al destinului. Acest mesaj începea cu aceste cuvinte: „Și acum, fără a răni sau a pune în pericol subiectul devoțiunii mele curtenitoare și, în ce mă privește pe mine, fără intenția de a-i aplica o pedeapsă excesivă sau de a-l descuraja, înregistrați rugămintea pe care i-o adresez.” Urmează un îndemn magnific de mișcător și de implorător în care Ajutorul cerea, între altele, ca subiectul „să îmi acorde mai fidel cooperarea sa sinceră, să suporte mai cu veselie obligațiile pe care le-am impus, să execute mai fidel programul pe care l-am întocmit, să treacă mai răbdător prin încercările pe care le-am ales, să urmeze cu mai multă perseverență și ardoare cărarea pe care am trasat-o, să primească mai umil creditul care i se poate atribui ca urmare a eforturilor mele neîncetate - să transmiteți astfel muștrările mele omului în care locuiesc. Eu îmi revărs asupra lui afecțiunea și devotamentul supreme ale unui spirit divin. Ziceți astfel subiectului meu mult-iubit, că eu voi acționa cu înțelepciune și putere până la capăt, până ce ultima sa bătălie a luat sfârșit. Eu voi fi fidel personalității care îmi

experience in contacting with your Adjusters consists in this very inherent material nature. So few mortals are real thinkers; you do not spiritually develop and discipline your minds to the point of favorable liaison with the divine Adjusters. The ear of the human mind is almost deaf to the spiritual pleas which the Adjuster translates from the manifold messages of the universal broadcasts of love proceeding from the Father of mercies. The Adjuster finds it almost impossible to register these inspiring spirit leadings in an animal mind so completely dominated by the chemical and electrical forces inherent in your physical natures.

110:7.7 (1213.2) Adjusters rejoice to make contact with the mortal mind; but they must be patient through the long years of silent sojourn during which they are unable to break through animal resistance and directly communicate with you. The higher the Thought Adjusters ascend in the scale of service, the more efficient they become. But never can they greet you, in the flesh, with the same full, sympathetic, and expressionful affection as they will when you discern them mind to mind on the mansion worlds.

110:7.8 (1213.3) During mortal life the material body and mind separate you from your Adjuster and prevent free communication; subsequent to death, after the eternal fusion, you and the Adjuster are one — you are not distinguishable as separate beings — and thus there exists no need for communication as you would understand it.

110:7.9 (1213.4) While the voice of the Adjuster is ever within you, most of you will hear it seldom during a lifetime. Human beings below the third and second circles of attainment rarely hear the Adjuster's direct voice except in moments of supreme desire, in a supreme situation, and consequent upon a supreme decision.

110:7.10 (1213.5) During the making and breaking of a contact between the mortal mind of a destiny reservist and the planetary supervisors, sometimes the indwelling Adjuster is so situated that it becomes possible to transmit a message to the mortal partner. Not long since, on Urantia, such a message was transmitted by a self-acting Adjuster to the human associate, a member of the reserve corps of destiny. This message was introduced by these words: "And now, without injury or jeopardy to the subject of my solicitous devotion and without intent to overchastise or discourage, for me, make record of this my plea to him." Then followed a beautifully touching and appealing admonition. Among other things, the Adjuster pleaded "that he more faithfully give me his sincere co-operation, more cheerfully endure the tasks of my emplacement, more faithfully carry out the program of my arrangement, more patiently go through the trials of my selection, more persistently and cheerfully tread the path of my choosing, more humbly receive credit that may accrue as a result of my ceaseless endeavors — thus transmit my admonition to the man of my indwelling. Upon him I bestow the supreme devotion and affection of a divine spirit. And say further to my beloved subject that I will function with wisdom and power until the very end, until the last earth struggle is over; I will be true to my personality trust. And I exhort him to survival, not to disappoint me, not to deprive me of the reward of my

este încredințată. Eu o îndemn să urmeze și să nu mă dezamăgească, să nu mă priveze de răsplata luptei mele perseverente și intense. Pentru a atinge personalitatea, noi depindem de voința umană. Eu am făcut cu răbdare să progreseze această minte, cerc după cerc, iar șeful ordinului meu mi-a exprimat aprobarea sa. Cerc după cerc, eu merg mai departe până la judecată. Eu aștept cu plăcere și fără neliniște apelul nominal al destinului. Eu sunt pregătit să mă supun cu totul tribunalelor Celor Îmbătrâniți de Zile.”

[Prezentat de un Mesager Solitar al Orvontonului]

patient and intense struggle. On the human will our achievement of personality depends. Circle by circle I have patiently ascended this human mind, and I have testimony that I am meeting the approval of the chief of my kind. Circle by circle I am passing on to judgment. I await with pleasure and without apprehension the roll call of destiny; I am prepared to submit all to the tribunals of the Ancients of Days.”

110:7.11 (1214.1) [Presented by a Solitary Messenger of Orvonton.]

Capitolul 111. Ajustorul și sufletul

⇨ 110

CARTEA URANTIA

112 ⇨

PARTE III. ISTORIA URANTIEI

CAPITOLUL 111 AJUSTORUL ȘI SUFLETUL

Secțiuni

Introduction

1. Cadrul mental al alegerii
2. Natura sufletului
3. Sufletul în evoluție
4. Viața interioară
5. Consacrarea alegerii
6. Paradoxul uman
7. Problema Ajustorului

PAPER 111 THE ADJUSTER AND THE SOUL

SECTIONS

Introduction

1. The Mind Arena of Choice
2. Nature of the Soul
3. The Evolving Soul
4. The Inner Life
5. The Consecration of Choice
6. The Human Paradox
7. The Adjuster's Problem

Introduction

PENTRU știință și pentru filozofie, prezența Ajustorului divin în mintea umană face, pentru totdeauna, imposibilă atingerea unei înțelegeri satisfăcătoare a sufletului în evoluție al personalității umane. Sufletul morontial este copilul universului, și nu poate fi cunoscut cu adevărat decât prin clarviziune cosmică și prin descoperire spirituală.

Conceptul de suflet și de spirit lăuntric nu este nou pe Urantia. El a apărut frecvent în diversele sisteme de credințe planetare. Multe dintre religiile orientale și unele religii occidentale au perceput că omul este atât divin prin moștenire, cât și uman prin ereditate. Sentimentul prezenței interioare adăugat omniprezenței exterioare a Deității a făcut mult timp parte din multe religii urantiene. Oamenii au crezut multă vreme în existența a ceva care crește înăuntrul naturii umane, ceva vital menit să dureze dincolo de scurta durată a unei vieți temporale.

Înainte ca oamenii să își dea seama că sufletul lor în evoluție era zămislit de un spirit divin, ei au crezut că el se găsea în diverse organe fizice - ochiul, ficatul, rinichii, inima și, mai târziu, creierul. Sălbaticii asociau sufletul cu sângele, cu respirația, cu umbrele, precum și cu imaginea reflectată în apă.

În concepția lor despre atman, învățătorii hinduși s-au apropiat realmente de o apreciere a naturii și a prezenței Ajustorilor, însă nu au reușit să distingă prezența concomitentă a sufletului în evoluție și a potențialului nemuritor. Chinezii recunosc totuși două aspecte ale unei ființe umane, yang- ul și yin- ul, sufletul

INTRODUCTION

111:0.1 (1215.1) THE presence of the divine Adjuster in the human mind makes it forever impossible for either science or philosophy to attain a satisfactory comprehension of the evolving soul of the human personality. The morontia soul is the child of the universe and may be really known only through cosmic insight and spiritual discovery.

111:0.2 (1215.2) The concept of a soul and of an indwelling spirit is not new to Urantia; it has frequently appeared in the various systems of planetary beliefs. Many of the Oriental as well as some of the Occidental faiths have perceived that man is divine in heritage as well as human in inheritance. The feeling of the inner presence in addition to the external omnipresence of Deity has long formed a part of many Urantian religions. Men have long believed that there is something growing within the human nature, something vital that is destined to endure beyond the short span of temporal life.

111:0.3 (1215.3) Before man realized that his evolving soul was fathered by a divine spirit, it was thought to reside in different physical organs — the eye, liver, kidney, heart, and later, the brain. The savage associated the soul with blood, breath, shadows and with reflections of the self in water.

111:0.4 (1215.4) In the conception of the *atman* the Hindu teachers really approximated an appreciation of the nature and presence of the Adjuster, but they failed to distinguish the copresence of the evolving and potentially immortal soul. The Chinese, however, recognized two aspects of a human being, the *yang* and

și spiritul. Egiptenii și multe triburi africane credeau de asemenea în doi factori, *ka*-ul și *ba*-ul; ei nu credeau în general că sufletul a fost preexistent, ci numai spiritul.

Locuitorii văii Nilului credeau că individul favorizat se vedea atribuindu-i-se la nașterea sa, sau puțin după, un spirit protector pe care îl numea *ka*. Ei susțineau că acest spirit păzitor rămânea cu subiectul muritor în timpul întregii sale vieți și trecea înaintea lui în starea viitoare. Pe zidurile unui templu din Luxor, unde se găsește descrisă nașterea lui Amenhotep III, micul prinț este zugrăvit pe brațul unui zeu al Nilului, și lângă el se găsește un alt copil, aparent identic cu prințul, care simbolizează entitatea pe care egiptenii o numeau *ka*. Această sculptură a fost terminată în al cincisprezecelea secol dinaintea lui Cristos.

Ka-ul era considerat un geniu spiritual care dorea să călăuzească pe cele mai bune căi ale vieții temporale sufletul uman asociat, dar mai ales să influențeze prosperitatea subiectului în viața de dincolo. Când un egiptean din această perioadă murea, se conta pe faptul că *ka*-ul său îl va aștepta pe cealaltă parte a Marelui Fluviu. La început de tot, s-a presupus că numai regii posedau un *ka*, dar curând s-a ajuns a se crede că toți oamenii dreți aveau unul. Vorbind de *ka*-ul lăuntric din inima sa, un conducător indian a zis: „Eu nu am neglijat cuvintele sale, mi fost teamă să încalc indicațiile sale. Aceasta m-a făcut să prosper foarte mult. Eu am reușit grație a ceea ce m-a făcut să fac. Am fost distins prin îndrumarea sa.” Mulți considerau *ka*-ul „un oracol al lui Dumnezeu în fiecare” și ei aveau să „petreacă o veșnicie cu o inimă voioasă în grațiile Dumnezeului care este în voi”.

Fiecare rasă urantiană de muritori în evoluție are un cuvânt echivalent cu conceptul de suflet. Multe dintre popoarele primitive credeau că sufletul arunca priviri în afară asupra lumii prin ochii omenești; de aceea ele se temeau cu atâta lașitate de rea-voința ochiului rău. Ele au crezut multă vreme că „spiritul omului este lampa Domnului”. Rig-Veda spune: „Mintea mea vorbește inimii mele.”

1. CADRUL MENTAL AL ALEGERII

Cu toate că Ajustorii au de efectuat o muncă de natură spirituală, ei sunt obligați să o execute în întregime pe baze intelectuale. Mintea este terenul uman de la care Veghetorul spiritului trebuie să facă să apară, prin evoluție, sufletul morontial, cu cooperarea personalității în care locuiește.

Există o unitate cosmică în diversele nivele mentale ale universului universurilor. Sinele intelectual își are originea în mintea cosmică într-o manieră mult asemănătoare cu nebuloasele, a căror origine este în energiile cosmice ale spațiului universal. Pe nivelul uman (deci personal) al sinelui intelectual, potențialul de evoluție al spiritului devine dominant cu consimțământul minții muritoare, din cauza înzestrării spirituale a personalității umane asociate cu prezența creativă din acest sine uman a unui câmin-entitate având o valoare absolută. Totuși, această dominare a minții materiale de către spirit este subordonată față de două experiențe: pe de o parte, trebuie ca sinele material (personal) să

the *yin*, the soul and the spirit. The Egyptians and many African tribes also believed in two factors, the *ka* and the *ba*; the soul was not usually believed to be pre-existent, only the spirit.

111:0.5 (1215.5) The inhabitants of the Nile valley believed that each favored individual had bestowed upon him at birth, or soon thereafter, a protecting spirit which they called the *ka*. They taught that this guardian spirit remained with the mortal subject throughout life and passed before him into the future estate. On the walls of a temple at Luxor, where is depicted the birth of Amenhotep III, the little prince is pictured on the arm of the Nile god, and near him is another child, in appearance identical with the prince, which is a symbol of that entity which the Egyptians called the *ka*. This sculpture was completed in the fifteenth century before Christ.

111:0.6 (1215.6) The *ka* was thought to be a superior spirit genius which desired to guide the associated mortal soul into the better paths of temporal living but more especially to influence the fortunes of the human subject in the hereafter. When an Egyptian of this period died, it was expected that his *ka* would be waiting for him on the other side of the Great River. At first, only kings were supposed to have *kas*, but presently all righteous men were believed to possess them. One Egyptian ruler, speaking of the *ka* within his heart, said: “I did not disregard its speech; I feared to transgress its guidance. I prospered thereby greatly; I was thus successful by reason of that which it caused me to do; I was distinguished by its guidance.” Many believed that the *ka* was “an oracle from God in everybody.” Many believed that they were to “spend eternity in gladness of heart in the favor of the God that is in you.”

111:0.7 (1216.1) Every race of evolving Urantia mortals has a word equivalent to the concept of soul. Many primitive peoples believed the soul looked out upon the world through human eyes; therefore did they so cravenly fear the malevolence of the evil eye. They have long believed that “the spirit of man is the lamp of the Lord.” The Rig-Veda says: “My mind speaks to my heart.”

1. THE MIND ARENA OF CHOICE

111:1.1 (1216.2) Though the work of Adjusters is spiritual in nature, they must, perforce, do all their work upon an intellectual foundation. Mind is the human soil from which the spirit Monitor must evolve the morontia soul with the co-operation of the indwelt personality.

111:1.2 (1216.3) There is a cosmic unity in the several mind levels of the universe of universes. Intellectual selves have their origin in the cosmic mind much as nebulae take origin in the cosmic energies of universe space. On the human (hence personal) level of intellectual selves the potential of spirit evolution becomes dominant, with the assent of the mortal mind, because of the spiritual endowments of the human personality together with the creative presence of an entity-point of absolute value in such human selves. But such a spirit dominance of the material mind is conditioned upon two experiences: This mind must have evolved up through the ministry of the seven adjutant mind-spirits, and the

aleagă să coopereze cu Ajustorul lăuntric pentru a crea și a întreține sinele morontial, sufletul evolutiv potențial nemuritor.

Mintea materială este cadrul în care personalitățile umane trăiesc, sunt conștiente de ele înseși, iau decizii, îl aleg sau îl abandonează pe Dumnezeu, se fac eterne sau se distrug pe ele însele.

Evoluția materială v-a format un mecanism de trăit, corpul vostru. Tatăl însuși v-a înzestrat cu realitatea spiritului cel mai pur care se cunoaște în univers, Ajustorul vostru al Gândirii. Dar mintea a fost lăsată în grija voastră, ea este supusă propriilor voastre decizii, și prin minte se face că voi trăiți sau muriți. Înăuntrul acestei minți și cu această minte, voi luați decizii morale care vă permit să deveniți asemănători cu Ajustorul, adică asemănători lui Dumnezeu.

Mintea de muritor este un sistem intelectual temporar pregătit în ființele umane pentru durata unei vieți materiale, și, în funcție de modul în care ele întrebuințează această minte, ele acceptă sau resping potențialul de existență veșnică. Mintea este aproape singura fracțiune a realității universale pe care o posedăți și care este supusă voinței voastre. Sufletul - sinele morontial - va arăta în cele din urmă acumularea de decizii umane pe care le va fi luat sinele muritor. Conștiința umană se sprijină ușor pe mecanismul electrochimic subiacent, și atinge cu delicatețe sistemul energetic morontial-spiritual care o domină. În cursul vieții de muritor, ființa omenească nu este niciodată complet conștientă de nici unul din aceste două sisteme, și de aceea trebuie ea să lucreze în mintea de care este conștientă. Ceea ce asigură supraviețuirea nu este atât de mult ceea ce mintea înțelege, cât mai degrabă ceea ce mintea caută să înțeleagă. Nu este atât de important cu ce se aseamănă mintea, cât cu ceea ce se străduiește ea să semene, ceea ce constituie identificarea ei cu spiritul. Nu atât faptul ca omul să fie conștient de Dumnezeu este cel care se traduce prin ascensiunea sa în univers, cât mai degrabă dorința sa fierbinte de a-l întâlni pe Dumnezeu. Ceea ce sunteți astăzi nu este la fel de important ca ceea ce deveniți voi zi de zi și în veșnicie.

Mintea este instrumentul cosmic pe care voința omenească poate să interpreteze disonanțele distrugerii sau pe care această aceeași voință omenească poate să facă să rezoneze delicatele melodii ale identificării cu Dumnezeu și ale supraviețuirii eterne care rezultă din aceasta. Ajustorul dăruit omului este, în ultimă analiză, impermeabil la rău și incapabil să facă păcate, dar mintea umană poate efectiv să fie denaturată, deformată și făcută urâtă și rea prin mașinațiile culpabile ale unei voințe umane egoiste și perverse. Tot astfel, mintea poate să fie făcută nobilă, frumoasă, adevărată și bună - efectiv mare - în acord cu voința iluminată de spiritul unei ființe omenești cunoscătoare de Dumnezeu.

Mintea evolutivă nu este pe deplin stabilă și demnă de încredere decât atunci când se manifestă în cele două extremități de intelectualitate cosmică - total mecanizate și în întregime spiritualizate. Între cele două extreme intelectuale de pur control automat și de adevărată natură spirituală, se situează acest imens grup de indivizi a căror minte evoluează și se înalță, și a cărei stabilitate și liniște depind de alegerea făcută de

material (personal) self must choose to co-operate with the indwelling Adjuster in creating and fostering the morontia self, the evolutionary and potentially immortal soul.

111:1.3 (1216.4) Material mind is the arena in which human personalities live, are self-conscious, make decisions, choose God or forsake him, eternalize or destroy themselves.

111:1.4 (1216.5) Material evolution has provided you a life machine, your body; the Father himself has endowed you with the purest spirit reality known in the universe, your Thought Adjuster. But into your hands, subject to your own decisions, has been given mind, and it is by mind that you live or die. It is within this mind and with this mind that you make those moral decisions which enable you to achieve Adjusterlikeness, and that is Godlikeness.

111:1.5 (1216.6) Mortal mind is a temporary intellect system loaned to human beings for use during a material lifetime, and as they use this mind, they are either accepting or rejecting the potential of eternal existence. Mind is about all you have of universe reality that is subject to your will, and the soul — the morontia self — will faithfully portray the harvest of the temporal decisions which the mortal self is making. Human consciousness rests gently upon the electrochemical mechanism below and delicately touches the spirit-morontia energy system above. Of neither of these two systems is the human being ever completely conscious in his mortal life; therefore must he work in mind, of which he is conscious. And it is not so much what mind comprehends as what mind desires to comprehend that insures survival; it is not so much what mind is like as what mind is striving to be like that constitutes spirit identification. It is not so much that man is conscious of God as that man yearns for God that results in universe ascension. What you are today is not so important as what you are becoming day by day and in eternity.

111:1.6 (1217.1) Mind is the cosmic instrument on which the human will can play the discords of destruction, or upon which this same human will can bring forth the exquisite melodies of God identification and consequent eternal survival. The Adjuster bestowed upon man is, in the last analysis, impervious to evil and incapable of sin, but mortal mind can actually be twisted, distorted, and rendered evil and ugly by the sinful machinations of a perverse and self-seeking human will. Likewise can this mind be made noble, beautiful, true, and good — actually great — in accordance with the spirit-illuminated will of a God-knowing human being.

111:1.7 (1217.2) Evolutionary mind is only fully stable and dependable when manifesting itself upon the two extremes of cosmic intellectuality — the wholly mechanized and the entirely spiritualized. Between the intellectual extremes of pure mechanical control and true spirit nature there intervenes that enormous group of evolving and ascending minds whose stability and tranquillity are dependent upon personality choice and

către personalitatea lor, și de identificarea lor cu spiritul.

Cu toate acestea, omul nu abandonează servil și pasiv voința sa Ajustorului. El alege mai degrabă activ, pozitiv și cooperativ, să urmeze indicațiile Ajustorului, atunci când el este conștient că aceste indicații diferă de dorințele și de impulsurile minții muritoare naturale. Ajustorii manipulează mintea omului, dar nu o domină niciodată împotriva voinței lui. Pentru Ajustori, voința omului este supremă. Și astfel o consideră și o privesc ei, în timp ce se străduiesc să atingă țelurile spirituale de ajustare a gândirii și de transformare a caracterului în cadrul aproape nelimitat al intelectului uman în evoluție.

Mintea este nava voastră, Ajustorul este pilotul vostru, voința umană este căpitanul. Stăpânul vasului muritor ar trebui să aibă înțelepciunea de a se încrede în pilotul divin pentru conducerea sufletului ascendent în porturile morontiale ale supraviețuirii veșnice. Numai prin egoism, prin trândăvie și prin păcat se face că voința omului poate să respingă îndrumarea unei călăuze atât de iubitoare, și să facă să naufragieze în cele din urmă cariera muritorului pe primejdioasele stânci submarine ale refuzului îndurării și pe recifurile săvârșirii păcatului. Cu consimțământul vostru, această fidelă călăuză traversează în siguranță obstacolele timpului și piedicile spațiului, până la sursa însăși a minții divine și merge chiar și până dincolo, până la Tatăl Ajustorilor din Paradis.

2. NATURA SUFLETULUI

În toate funcțiunile mentale de inteligență cosmică, totalitatea minții domină funcțiunile intelectuale fracționare. În esența sa, mintea este o unitate funcțională, și de aceea mintea nu uită niciodată să manifeste această unitate constitutivă, chiar și atunci când este stânjenită și împiedicată de alegerile și de faptele neînțelepte ale unui sine rătăcit. Această unitate a minții caută invariabil coordonarea spiritului pe toate nivelele asocierii ei cu un sine care are demnitate volitivă și prerogative de ascensiune.

Mintea materială a omului muritor este războiul cosmic care poartă țesutul morontial pe care Ajustorul Gândirii interior brodează modelele spirituale ale unui caracter universal posesor de valori durabile și de semnificații divine - un suflet supraviețuitor destinului ultim și carierei fără sfârșit, un finalitar potențial.

Personalitatea umană se identifică cu mintea și cu spiritul menținute în raport funcțional de către viața într-un corp material. Această relație funcțională dintre această minte și acest spirit nu are ca rezultat o combinație de calități sau atribute ale minții și ale spiritului, ci mai degrabă o valoare universală în întregime nouă, originală și unică, având un potențial de durată eternă, sufletul.

Creația evolutivă a acestui suflet nemuritor rezultă din trei factori, iar nu din doi. Cele trei antecedente ale sufletului morontial uman sunt următoarele:

1. Mintea omenească și toate influențele cosmice care o preced și care acționează asupra ei.
2. Spiritul divin care locuiește în această minte omenească și toate potențialurile inerente unui astfel de

spirit identification.

111:1.8 (1217.3) But man does not passively, slavishly, surrender his will to the Adjuster. Rather does he actively, positively, and co-operatively choose to follow the Adjuster's leading when and as such leading consciously differs from the desires and impulses of the natural mortal mind. The Adjusters manipulate but never dominate man's mind against his will; to the Adjusters the human will is supreme. And they so regard and respect it while they strive to achieve the spiritual goals of thought adjustment and character transformation in the almost limitless arena of the evolving human intellect.

111:1.9 (1217.4) Mind is your ship, the Adjuster is your pilot, the human will is captain. The master of the mortal vessel should have the wisdom to trust the divine pilot to guide the ascending soul into the morontia harbors of eternal survival. Only by selfishness, slothfulness, and sinfulness can the will of man reject the guidance of such a loving pilot and eventually wreck the mortal career upon the evil shoals of rejected mercy and upon the rocks of embraced sin. With your consent, this faithful pilot will safely carry you across the barriers of time and the handicaps of space to the very source of the divine mind and on beyond, even to the Paradise Father of Adjusters.

2. NATURE OF THE SOUL

111:2.1 (1217.5) Throughout the mind functions of cosmic intelligence, the totality of mind is dominant over the parts of intellectual function. Mind, in its essence, is functional unity; therefore does mind never fail to manifest this constitutive unity, even when hampered and hindered by the unwise actions and choices of a misguided self. And this unity of mind invariably seeks for spirit co-ordination on all levels of its association with selves of will dignity and ascension prerogatives.

111:2.2 (1217.6) The material mind of mortal man is the cosmic loom that carries the morontia fabrics on which the indwelling Thought Adjuster threads the spirit patterns of a universe character of enduring values and divine meanings — a surviving soul of ultimate destiny and unending career, a potential finaliter.

111:2.3 (1218.1) The human personality is identified with mind and spirit held together in functional relationship by life in a material body. This functioning relationship of such mind and spirit does not result in some combination of the qualities or attributes of mind and spirit but rather in an entirely new, original, and unique universe value of potentially eternal endurance, the *soul*.

111:2.4 (1218.2) There are three and not two factors in the evolutionary creation of such an immortal soul. These three antecedents of the morontia human soul are:

- 111:2.5 (1218.3) 1. *The human mind* and all cosmic influences antecedent thereto and impinging thereon.
- 111:2.6 (1218.4) 2. *The divine spirit* indwelling this human mind and all potentials inherent in such a fragment of

fragment de spiritualitate absolută, precum și toate influențele și toți factorii spirituali care îi sunt asociați în viața umană.

3. Relația dintre mintea materială și spiritul divin, care denotă o valoare și comportă o semnificație ce nu se găsesc în nici unul din cei doi factori ai acestei asocieri. Realitatea acestei relații unice nu este nici materială nici spirituală, ci morontială. Aceasta este sufletul.

Medanii au numit de multă vreme minte intermediară acest suflet evoluând al omului, în contrast cu mintea inferioară sau materială și mintea superioară sau cosmică. Mintea intermediară este în realitate un fenomen morontial, de vreme ce există în domeniul intermediar dintre material și spiritual. Potențialul acestei evoluții morontiale este inherent celor două impulsuri universale ale minții: impulsul minții finite a creaturii de a-l cunoaște pe Dumnezeu și de a se reuni cu divinitatea Creatorului, și impulsul minții infinite a Creatorului de a cunoaște omul și de a ajunge la experiența creaturii.

Această operațiune celestă ce face să apară prin evoluție sufletul nemuritor este făcută posibilă pentru că mintea muritoare este, în primul rând, personală și, în al doilea rând, în contact cu realități supraanimale; ea posedă o dotare supramaterială cu facultăți cosmice care asigură evoluția unei naturi morale capabile de a lua decizii morale, ceea ce produce un contact creativ de bună credință cu slujitorii spirituali asociați și cu Ajustorul Gândirii interior.

Rezultatul inevitabil al acestei spiritualizări a minții umane prin contact este nașterea treptată a unui suflet, progenitură unită cu o minte adjutant dominată de o voință omenească dornică cu ardoare să-l cunoască pe Dumnezeu, și care lucrează în legătură cu forțele spirituale ale universului, care sunt sub controlul unui fragment efectiv din însuși Dumnezeul întregii creații - Veghetorul de Mister. Astfel că realitatea materială și muritoare a sinelui transcende limitările temporare ale mecanismului vieții fizice, și atinge o nouă expresie și o nouă identificare în vehiculul în evoluție care trebuie să asigure continuitatea individualității, sufletul morontial și nemuritor.

3. SUFLETUL ÎN EVOLUȚIE

Greșelile minții muritoare și neregulile conduitei umane pot întârzia mult evoluția sufletului. Cu toate acestea, ele nu ar putea inhiba acest fenomen morontial odată ce a fost declanșat de Ajustorul interior cu consimțământul voinței creaturii. Însă, în orice moment anterior morții fizice, aceeași voință materială și umană are puterea de a reveni la alegerea ei și de a respinge supraviețuirea. Chiar și după ce a supraviețuit, muritorul ascendent păstrează prerogativa de a alege respingerea vieții veșnice. În orice moment dinaintea fuziunii cu Ajustorul, creatura evoluând și ascendentă poate decide să renunțe la urmarea voinței Tatălui Paradisului. Fuziunea cu Ajustorul denotă că ascendentul a ales pe veci și în mod irevocabil, să facă voia Tatălui.

Pe durata vieții în trup, sufletul în evoluție are facultatea de a întâpări și mai adânc deciziile supramateriale ale minții umane. Fiind supramaterial,

absolute spirituality together with all associated spiritual influences and factors in human life.

111:2.7 (1218.5) 3. *The relationship between material mind and divine spirit*, which connotes a value and carries a meaning not found in either of the contributing factors to such an association. The reality of this unique relationship is neither material nor spiritual but morontial. It is the soul.

111:2.8 (1218.6) The midway creatures have long denominated this evolving soul of man the mid-mind in contradistinction to the lower or material mind and the higher or cosmic mind. This mid-mind is really a morontia phenomenon since it exists in the realm between the material and the spiritual. The potential of such a morontia evolution is inherent in the two universal urges of mind: the impulse of the finite mind of the creature to know God and attain the divinity of the Creator, and the impulse of the infinite mind of the Creator to know man and attain the *experience* of the creature.

111:2.9 (1218.7) This supernal transaction of evolving the immortal soul is made possible because the mortal mind is first personal and second is in contact with superanimal realities; it possesses a supermaterial endowment of cosmic ministry which insures the evolution of a moral nature capable of making moral decisions, thereby effecting a bona fide creative contact with the associated spiritual ministries and with the indwelling Thought Adjuster.

111:2.10 (1218.8) The inevitable result of such a contactual spiritualization of the human mind is the gradual birth of a soul, the joint offspring of an adjutant mind dominated by a human will that craves to know God, working in liaison with the spiritual forces of the universe which are under the overcontrol of an actual fragment of the very God of all creation — the Mystery Monitor. And thus does the material and mortal reality of the self transcend the temporal limitations of the physical-life machine and attain a new expression and a new identification in the evolving vehicle for selfhood continuity, the morontia and immortal soul.

3. THE EVOLVING SOUL

111:3.1 (1218.9) The mistakes of mortal mind and the errors of human conduct may markedly delay the evolution of the soul, although they cannot inhibit such a morontia phenomenon when once it has been initiated by the indwelling Adjuster with the consent of the creature will. But at any time prior to mortal death this same material and human will is empowered to rescind such a choice and to reject survival. Even after survival the ascending mortal still retains this prerogative of choosing to reject eternal life; at any time before fusion with the Adjuster the evolving and ascending creature can choose to forsake the will of the Paradise Father. Fusion with the Adjuster signalizes the fact that the ascending mortal has eternally and unreservedly chosen to do the Father's will.

111:3.2 (1219.1) During the life in the flesh the evolving soul is enabled to reinforce the supermaterial decisions of the mortal mind. The soul, being supermaterial, does

sufletul material nu funcționează prin el însuși pe nivelul material de experiență umană. Fără colaborarea unui spirit al Deității precum Ajustorul, acest suflet spiritual nu poate să mai funcționeze deasupra nivelului morontial. Tot astfel, sufletul nu ia decizii finale înainte ca moartea sau transferul să fi rupt asocierea sa materială cu mintea muritoare, afară de cazul când mintea materială nu a delegat în mod liber și de bunăvoie autoritatea necesară sufletului ei morontial în mod funcțional asociat. Pe durata vieții, voința muritoare, puterea de decizie și de alegere a personalității, rezidă în circuitele mentale materiale. Pe măsură dezvoltării de muritor pe pământ, acest sine, cu inestimabilele lui puteri de alegere, se identifică cu sinele morontial. Sufletul este astfel embrionul viitorului vehicul morontial al identității personalității.

Acest suflet nemuritor are mai întâi o natură în întregime morontială, dar el posedă o asemenea capacitate de dezvoltare încât se înalță invariabil la adevăratele nivele spirituale demne de fuziunea cu spiritele Deității. Fuziunea are în general loc cu același spirit al Tatălui Universal care declanșase acest fenomen creativ în mintea creaturii.

Mintea umană și Ajustorul divin sunt amândoi conștienți de prezența și de natura distincte ale sufletului în evoluție - Ajustorul pe deplin, iar mintea parțial. În ceea ce privește sufletul, pe măsura propriei sale creșteri evolutive, el devine din ce în ce mai conștient de mintea umană și de Ajustorul divin ca identități asociate. Sufletul participă la calitățile minții umane precum și la cele ale spiritului divin, dar el evoluează constant către sporirea controlului spiritual și a dominației divine, stimulând o funcțiune mentală ale cărei semnificații caută să se coordoneze cu adevăratele valori spirituale.

Cariera de muritor, evoluția sufletului, nu este atât o încercare cât o educare. Credința în supraviețuirea valorilor supreme este esența religiei. Experiența religioasă autentică constă în unirea valorilor supreme și a semnificațiilor cosmice ca realizare a realității universale.

Mintea cunoaște cantitatea, realitatea, semnificațiile. Dar calitatea - valorile - este simțită. Ceea ce simte este creația unită a minții care cunoaște și a spiritului asociat care conferă realitate.

În măsura în care sufletul morontial evoluând al omului se impregnează de adevăr, de frumusețe și de bunăătate ca fiind realizarea valorii conștiinței de Dumnezeu, ființa care rezultă devine indestructibilă. Dacă nu este nici o supraviețuire a valorilor eterne în sufletul care evoluează al omului, atunci existența muritoare este lipsită de sens, iar viața însăși este o iluzie tragică. Dar aceasta este veșnic adevărat: ceea ce începeți în timp voi isprăviți în mod sigur în veșnicie--dacă acel lucru merită a fi încheiat.

4. VIAȚA INTERIOARĂ

Recunoașterea este procesul intelectual care constă în potrivirea impresiilor senzoriale primite din lumea exterioară cu lumile aparținând memoriei individului.

not of itself function on the material level of human experience. Neither can this subspiritual soul, without the collaboration of some spirit of Deity, such as the Adjuster, function above the morontia level. Neither does the soul make final decisions until death or translation divorces it from material association with the mortal mind except when and as this material mind delegates such authority freely and willingly to such a morontia soul of associated function. During life the mortal will, the personality power of decision-choice, is resident in the material mind circuits; as terrestrial mortal growth proceeds, this self, with its priceless powers of choice, becomes increasingly identified with the emerging morontia-soul entity; after death and following the mansion world resurrection, the human personality is completely identified with the morontia self. The soul is thus the embryo of the future morontia vehicle of personality identity.

111:3.3 (1219.2) This immortal soul is at first wholly morontia in nature, but it possesses such a capacity for development that it invariably ascends to the true spirit levels of fusion value with the spirits of Deity, usually with the same spirit of the Universal Father that initiated such a creative phenomenon in the creature mind.

111:3.4 (1219.3) Both the human mind and the divine Adjuster are conscious of the presence and differential nature of the evolving soul — the Adjuster fully, the mind partially. The soul becomes increasingly conscious of both the mind and the Adjuster as associated identities, proportional to its own evolutionary growth. The soul partakes of the qualities of both the human mind and the divine spirit but persistently evolves toward augmentation of spirit control and divine dominance through the fostering of a mind function whose meanings seek to co-ordinate with true spirit value.

111:3.5 (1219.4) The mortal career, the soul's evolution, is not so much a probation as an education. Faith in the survival of supreme values is the core of religion; genuine religious experience consists in the union of supreme values and cosmic meanings as a realization of universal reality.

111:3.6 (1219.5) Mind knows quantity, reality, meanings. But quality — values — is *felt*. That which feels is the mutual creation of mind, which knows, and the associated spirit, which reality-izes.

111:3.7 (1219.6) In so far as man's evolving morontia soul becomes permeated by truth, beauty, and goodness as the value-realization of God-consciousness, such a resultant being becomes indestructible. If there is no survival of eternal values in the evolving soul of man, then mortal existence is without meaning, and life itself is a tragic illusion. But it is forever true: What you begin in time you will assuredly finish in eternity — if it is worth finishing.

4. THE INNER LIFE

111:4.1 (1219.7) Recognition is the intellectual process of fitting the sensory impressions received from the external world into the memory patterns of the individual. Understanding connotes that these recognized sensory

Înțelegerea implică faptul că aceste impresii senzoriale recunoscute și modelele memoriei care le sunt asociate au fost integrate sau organizate într-o rețea dinamică de principii.

Semnificațiile decurg dintr-o combinație de recunoaștere și înțelegere. Semnificațiile nu există într-o lume în întregime senzorială sau materială. Semnificațiile și valorile nu sunt percepute decât în sferele interioare sau supramateriale ale experienței umane.

Progresele adevăratei civilizații sunt toate născute din această lume lăuntrică a omenirii. Numai viața lăuntrică este cu adevărat creativă. Civilizația abia dacă progresează atunci când majoritatea tineretului unei generații își consacră atenția și energia urmării materialiste a lumii senzoriale sau exterioare. Lumea interioară și lumea exterioară au serii diferite de valori. Orice civilizație este în pericol când trei sferturi din tineretul ei neglijează să se intereseze de etică, de sociologie, de eugenie, de filozofie, de arte frumoase, de religie și de cosmologie.

Numai la nivelul superior al minții supraconștiente care vine în contact cu domeniul spiritului al experienței umane se găsesc aceste concepte superioare asociate cu modelele maestrului eficiente care vor contribui la clădirea unei civilizații mai bune și mai durabile. Personalitatea este creativă prin natură, dar ea nu funcționează creativ decât în viața interioară a individului.

Cristalele de zăpadă au întotdeauna o formă hexagonală, dar niciodată două din ele nu sunt identice. Copiii se modelează după tipuri, dar nu există doi care să fie identici, chiar dacă sunt gemeni. Personalitățile se înrudesc cu tipurile, dar sunt întotdeauna unice.

Fericirea și bucuria își au originea în viața interioară. Nu poți simți o bucurie reală de unul singur. O viață solitară este fatală pentru fericire. Chiar și familiile și națiunile se bucură mai bine de viață dacă o împărtășesc cu alții.

Voi nu puteți controla realmente lumea exterioară - mediul înconjurător. Creativitatea lumii interioare este cea care este cea mai supusă directivelor voastre, deoarece acolo personalitatea este atât de eliberată din cătușele legii cauzei și efectului. O suveranitate volitivă limitată este asociată cu personalitatea.

Din moment ce viața interioară a omului este cu adevărat creativă, fiecare persoană poartă responsabilitatea de a alege dacă această creativitate va fi spontană și în întregime dependentă de hazard, sau dacă va fi controlată, dirijată și constructivă. Cum poate o imaginație creativă să producă rezultate valabile dacă scena pe care funcționează este deja ocupată de prejudecăți, de ură, de frici, de ranchiune, de răzbunări și de sectarisme?

Ideile își pot avea originea în stimulii lumii exterioare, dar idealurile se nasc numai pe tărâmurile creative ale lumii interioare. Națiunile lumii sunt actualmente dirijate de către oamenii care au o supraabundență de idei, dar o carență de idealuri.

impressions and their associated memory patterns have become integrated or organized into a dynamic network of principles.

111:4.2 (1220.1) Meanings are derived from a combination of recognition and understanding. Meanings are nonexistent in a wholly sensory or material world. Meanings and values are only perceived in the inner or supermaterial spheres of human experience.

111:4.3 (1220.2) The advances of true civilization are all born in this inner world of mankind. It is only the inner life that is truly creative. Civilization can hardly progress when the majority of the youth of any generation devote their interests and energies to the materialistic pursuits of the sensory or outer world.

111:4.4 (1220.3) The inner and the outer worlds have a different set of values. Any civilization is in jeopardy when three quarters of its youth enter materialistic professions and devote themselves to the pursuit of the sensory activities of the outer world. Civilization is in danger when youth neglect to interest themselves in ethics, sociology, eugenics, philosophy, the fine arts, religion, and cosmology.

111:4.5 (1220.4) Only in the higher levels of the superconscious mind as it impinges upon the spirit realm of human experience can you find those higher concepts in association with effective master patterns which will contribute to the building of a better and more enduring civilization. Personality is inherently creative, but it thus functions only in the inner life of the individual.

111:4.6 (1220.5) Snow crystals are always hexagonal in form, but no two are ever alike. Children conform to types, but no two are exactly alike, even in the case of twins. Personality follows types but is always unique.

111:4.7 (1220.6) Happiness and joy take origin in the inner life. You cannot experience real joy all by yourself. A solitary life is fatal to happiness. Even families and nations will enjoy life more if they share it with others.

111:4.8 (1220.7) You cannot completely control the external world — environment. It is the creativity of the inner world that is most subject to your direction because there your personality is so largely liberated from the fetters of the laws of antecedent causation. There is associated with personality a limited sovereignty of will.

111:4.9 (1220.8) Since this inner life of man is truly creative, there rests upon each person the responsibility of choosing as to whether this creativity shall be spontaneous and wholly haphazard or controlled, directed, and constructive. How can a creative imagination produce worthy children when the stage whereon it functions is already preoccupied by prejudice, hate, fears, resentments, revenge, and bigotries?

111:4.10 (1220.9) Ideas may take origin in the stimuli of the outer world, but ideals are born only in the creative realms of the inner world. Today the nations of the world are directed by men who have a superabundance of ideas, but they are poverty-stricken in ideals. That is the

Aceasta este explicația sărăciei, a divorțurilor, a războaielor și a conflictelor rasiale.

Iată problema: dacă omul cu liberul său arbitru este dotat lăuntric cu puteri creative, trebuie atunci să recunoaștem că libera creativitate conține potențialul liberei distructivități. Iar atunci când creativitatea se orientează către puterea distrugătoare, ființa se găsește în fața devastărilor răului și ale păcatului - asuprii, războaie și distrugerii. Răul este o creativitate parțială care tinde către dezintegrare și, în cele din urmă, către distrugerea finală. Orice conflict este rău în sensul că el inhibă funcțiunea creativă a vieții lăuntrice - el reprezintă un fel de război civil în personalitate.

Creativitatea interioară contribuie la înnobilare prin integrarea personalității și unificarea individualității. Este pe veci adevărat că trecutul este imposibil de schimbat, și că numai viitorul poate fi modificat prin intermediul creativității sinelui lăuntric în momentul prezent.

5. CONSACRAREA ALEGERII

Făcând voia lui Dumnezeu, o creatură nu face nici mai mult nici mai puțin decât să își arate bunăvoința de a împărtăși viața sa interioară cu Dumnezeu - chiar Dumnezeu care a făcut posibilă viața acestei creaturi, cu valorile ei și cu înțelesurile ei interioare. A împărtăși, înseamnă a fi asemeni lui Dumnezeu - divin. Dumnezeu împărtășește totul cu Fiii Eterni și cu Spiritul Infinit; și aceștia, la rândul lor, împărtășesc toate lucrurile cu Fiii divini și cu Fiicele-spirite ale universurilor.

Imitarea lui Dumnezeu este cheia perfecțiunii. Secretul supraviețuirii și al perfecțiunii în supraviețuire este să faci voia sa.

Muritorii trăiesc în Dumnezeu, și Dumnezeu a vrut așadar să trăiască în muritori. Așa cum oamenii i se încredințează lui, tot așa și el, primul, a încredințat o parte din el însuși oamenilor pentru a-i însoți. El a consimțit să trăiască în oameni și să locuiască în ei supunându-se voinței umane.

Pacea în viața prezentă, supraviețuirea în moarte, perfecțiunea în viața următoare, serviciul în eternitate, toate acestea sunt înfăptuite (în spirit) încă de acum, când personalitatea creată consimte - alege - să supună voința creaturii voinței Tatălui. Cât despre Tată, el a ales deja să subordoneze un fragment din el însuși voinței personalității creaturii.

Această alegere a creaturii nu este o lepădare a voinței. Ea este o consacrare a voinței, o expansiune a voinței, o glorificare a voinței, o perfecționare a voinței. O asemenea alegere înalță voința creaturii de la nivelul de semnificație temporală la acea stare superioară în care personalitatea fiului creat comunică cu personalitatea Tatălui-spirit.

Alegerea de a face voia Tatălui este descoperirea spirituală a Tatălui-spirit de către omul muritor, chiar dacă trebuie să se scurgă o perioadă din viață înainte ca fiul creat să poată efectiv să se mențină în prezența reală a Dumnezeului Paradisului. Această alegere nu constă atât de mult într-o negare a voinței creaturii - „facă-se nu voia mea, ci voia ta” - cât mai degrabă într-o afirmare a creaturii: „este voința mea ca voia ta să se

explaination of poverty, divorce, war, and racial hatreds.

111:4.11 (1220.10) This is the problem: If freewill man is endowed with the powers of creativity in the inner man, then must we recognize that freewill creativity embraces the potential of freewill destructivity. And when creativity is turned to destructivity, you are face to face with the devastation of evil and sin — oppression, war, and destruction. Evil is a partiality of creativity which tends toward disintegration and eventual destruction. All conflict is evil in that it inhibits the creative function of the inner life — it is a species of civil war in the personality.

111:4.12 (1221.1) Inner creativity contributes to ennoblement of character through personality integration and selfhood unification. It is forever true: The past is unchangeable; only the future can be changed by the ministry of the present creativity of the inner self.

5. THE CONSECRATION OF CHOICE

111:5.1 (1221.2) The doing of the will of God is nothing more or less than an exhibition of creature willingness to share the inner life with God — with the very God who has made such a creature life of inner meaning-value possible. Sharing is Godlike — divine. God shares all with the Eternal Son and the Infinite Spirit, while they, in turn, share all things with the divine Sons and spirit Daughters of the universes.

111:5.2 (1221.3) The imitation of God is the key to perfection; the doing of his will is the secret of survival and of perfection in survival.

111:5.3 (1221.4) Mortals live in God, and so God has willed to live in mortals. As men trust themselves to him, so has he — and first — trusted a part of himself to be with men; has consented to live in men and to indwell men subject to the human will.

111:5.4 (1221.5) Peace in this life, survival in death, perfection in the next life, service in eternity — all these are achieved (in spirit) *now* when the creature personality consents — chooses — to subject the creature will to the Father's will. And already has the Father chosen to make a fragment of himself subject to the will of the creature personality.

111:5.5 (1221.6) Such a creature choice is not a surrender of will. It is a consecration of will, an expansion of will, a glorification of will, a perfecting of will; and such choosing raises the creature will from the level of temporal significance to that higher estate wherein the personality of the creature son communes with the personality of the spirit Father.

111:5.6 (1221.7) This choosing of the Father's will is the spiritual finding of the spirit Father by mortal man, even though an age must pass before the creature son may actually stand in the factual presence of God on Paradise. This choosing does not so much consist in the negation of creature will — “Not my will but yours be done” — as it consists in the creature's positive affirmation: “It is *my* will that *your* will be done.” And if

facă". Dacă această alegere este decisivă, fiul care-alege pe Dumnezeu va ajunge, mai devreme sau mai târziu, la uniunea interioară (fuziunea) cu fragmentul de Dumnezeu care locuiește în el. Deși se perfecționează, acest același fiu va găsi satisfacția supremă a personalității într-o comuniune adoratoare dintre personalitatea omului și personalitatea Autorului său, două personalități ale căror atribute creatoare s-au unit pentru totdeauna într-o reciprocitate de expresie liber voită - nașterea unei alte asocieri eterne dintre voința omului și voința lui Dumnezeu.

6. PARADOXUL UMAN

Multe dificultăți temporale ale muritorilor provin din dubla lor relație cu cosmosul. Omul este o parte a naturii - el există în natură - și, totuși, el este capabil de a transcende natura. Omul este finit, dar el este locuit de o scânteie a infinității. Această situație dublă nu oferă numai un potențial pentru rău, ci ea generează și numeroase situații sociale și morale impregnate de multe incertitudini și de o mulțime de griji.

Curajul cerut pentru învingerea naturii și pentru transcenderea sinelui este un curaj care poate sucomba înaintea tentațiilor orgoliului. Muritorul capabil să își depășească sinele poate ceda tentației de a deifica conștiința sa de sine. Dilema umană rezultă din dublul fapt că omul este aservit naturii, și în același timp, el posedă o libertate unică - libertatea de alegere și de acțiune spirituale.

Pe nivelele materiale, omul se găsește subordonat naturii, în vreme ce, pe nivelele spirituale, el triumfă asupra naturii și a tuturor elementelor temporale și finite. Un asemenea paradox este inseparabil de tentații, de rău potențial și de erori de decizie - el este opera Fiilor săi divini - și trebuie deci să fie bun. Întrebuințarea greșită a finitului, deformarea și perversiunea sa, sunt cele care dau naștere răului și păcatului.

Spiritul poate să domine mintea; tot astfel, mintea poate să controleze energia, dar ea nu poate să o facă decât prin propria sa manipulare inteligentă a potențialurilor de metamorfoză inerente nivelului matematic al cauzelor și al efectelor din domeniile fizice. Controlul energiei nu este inerent minții creaturii; el este o prerogativă a Deității, dar mintea creaturii poate să manipuleze energia, și o manipulează efectiv exact în măsura în care ea a devenit stăpâna secretelor energiei universului fizic.

Când omul dorește să modifice realitatea fizică, fie că este vorba de el însuși, fie că este mediul său înconjurător, el reușește acest lucru în măsura în care a descoperit modul și mijloacele de a controla materia și de a dirija energia. Fără ajutor, mintea este neputincioasă în a influența orice este material, în afară de propriul său mecanism fizic de care este inevitabil legată. Însă, prin folosirea inteligentă a mecanismului corporal, mintea poate să creeze alte mecanisme, chiar și raporturi de energii și relații vii, în mijlocul cărora

this choice is made, sooner or later will the God-choosing son find inner union (fusion) with the indwelling God fragment, while this same perfecting son will find supreme personality satisfaction in the worship communion of the personality of man and the personality of his Maker, two personalities whose creative attributes have eternally joined in self-willed mutuality of expression — the birth of another eternal partnership of the will of man and the will of God.

6. THE HUMAN PARADOX

111:6.1 (1221.8) Many of the temporal troubles of mortal man grow out of his twofold relation to the cosmos. Man is a part of nature — he exists in nature — and yet he is able to transcend nature. Man is finite, but he is indwelt by a spark of infinity. Such a dual situation not only provides the potential for evil but also engenders many social and moral situations fraught with much uncertainty and not a little anxiety.

111:6.2 (1222.1) The courage required to effect the conquest of nature and to transcend one's self is a courage that might succumb to the temptations of self-pride. The mortal who can transcend self might yield to the temptation to deify his own self-consciousness. The mortal dilemma consists in the double fact that man is in bondage to nature while at the same time he possesses a unique liberty — freedom of spiritual choice and action. On material levels man finds himself subservient to nature, while on spiritual levels he is triumphant over nature and over all things temporal and finite. Such a paradox is inseparable from temptation, potential evil, decisional errors, and when self becomes proud and arrogant, sin may evolve.

111:6.3 (1222.2) The problem of sin is not self-existent in the finite world. The fact of finiteness is not evil or sinful. The finite world was made by an infinite Creator — it is the handiwork of his divine Sons — and therefore it must be good. It is the misuse, distortion, and perversion of the finite that gives origin to evil and sin.

111:6.4 (1222.3) The spirit can dominate mind; so mind can control energy. But mind can control energy only through its own intelligent manipulation of the metamorphic potentials inherent in the mathematical level of the causes and effects of the physical domains. Creature mind does not inherently control energy; that is a Deity prerogative. But creature mind can and does manipulate energy just in so far as it has become master of the energy secrets of the physical universe.

111:6.5 (1222.4) When man wishes to modify physical reality, be it himself or his environment, he succeeds to the extent that he has discovered the ways and means of controlling matter and directing energy. Unaided mind is impotent to influence anything material save its own physical mechanism, with which it is inescapably linked. But through the intelligent use of the body mechanism, mind can create other mechanisms, even energy relationships and living relationships, by the utilization of which this mind can increasingly control and even

această minte poate să controleze tot mai bine și chiar să domine nivelul său fizic în univers.

Știința este sursa faptelor, și mintea nu poate să opereze în absența faptelor. În edificarea înțelepciunii, faptele sunt pietrele cioplite prinse cu cimentul experienței vieții. Omul poate să găsească iubirea lui Dumnezeu fără fapte și să descopere legile lui Dumnezeu fără iubire, dar niciodată nu poate începe să aprecieze simetria infinită, armonia celestă și splendida plenitudine a naturii care include cu totul Prima Sursă-Centru înainte de a fi găsit legea divină și iubirea divină, și de a le fi unificat experiențial în propria sa filozofie cosmică în evoluție.

Expansiunea cunoașterii materiale permite o mai mare apreciere intelectuală a înțelesurilor ideilor și a valorilor idealurilor. O ființă umană poate să găsească adevărul în experiența sa interioară, dar ea are nevoie să cunoască clar faptele pentru a aplica descoperirea sa personală a adevărului în cerințele brutal de practice ale vieții de toate zilele.

Este întru totul natural ca omul să fie chinuit de sentimente de nesiguranță atunci când se vede inextricabil legat de natură, în vreme ce el posedă puteri spirituale care transcend în întregime toate lucrurile temporale și finite. Numai încrederea religioasă - credința vie - poate să susțină omul în mijlocul acestor probleme dificile și tulburătoare.

Dintre toate primejdii care iau cu asalt natura muritoare a omului și pun în pericol integritatea sa spirituală, orgoliul este cel mai mare. Curajul este valoros, dar egoismul este vanitos și sinucigaș. O încredere rezonabilă în sine nu este ceva deplorabil. Aptitudinea omului de a se transcende este singurul lucru care îl distinge de regnul animal.

Orgoliul este amăgitor, îmbătător, și generează păcatul, fie că este la un individ, fie că este la un grup, o rasă, sau națiune. Este literalmente adevărat că „orgoliul merge înaintea ruinei”.

7. PROBLEMA AJUSTORULUI

Incertitudinea însoțită de încredere este esența aventurii Paradisului - incertitudinea față de timp și minte, incertitudinea legată de evenimentele derulării ascensiunii spre Paradis; încrederea în spirit și în eternitate, încredere în încrederea fără rezerve a fiului creatură în compasiunea divină și iubirea infinită a Tatălui Universal; incertitudinea în calitate de cetățean neexperimentat al universului; încrederea ca fiu ascendent în locuințele universale ale unui Tată infinit de puternic, de înțelept și de iubitor.

Pot eu să vă îndemn să vă îndreptați atenția către ecoul îndepărtat al apelului fidel pe care Ajustorul îl adresează sufletului vostru? Ajustorul interior nu poate nici să oprească, nici chiar să schimbe din punct de vedere material lupta inerentă carierei voastre în timp; Ajustorul nu poate să reducă necazurile vieții voastre din cursul călătoriei voastre în această lume în care vă zbateți. Locuitorul divin nu poate decât să se abțină cu răbdare, în timp ce voi duceți lupta vieții așa cum este ea trăită pe planeta voastră. În schimb, în cursul muncilor și frământărilor voastre, ale luptelor și ale durerilor voastre, voi ați putea, dacă ați dori acest lucru,

dominate its physical level in the universe.

111:6.6 (1222.5) Science is the source of facts, and mind cannot operate without facts. They are the building blocks in the construction of wisdom which are cemented together by life experience. Man can find the love of God without facts, and man can discover the laws of God without love, but man can never begin to appreciate the infinite symmetry, the supernal harmony, the exquisite repleteness of the all-inclusive nature of the First Source and Center until he has found divine law and divine love and has experientially unified these in his own evolving cosmic philosophy.

111:6.7 (1222.6) The expansion of material knowledge permits a greater intellectual appreciation of the meanings of ideas and the values of ideals. A human being can find truth in his inner experience, but he needs a clear knowledge of facts to apply his personal discovery of truth to the ruthlessly practical demands of everyday life.

111:6.8 (1222.7) It is only natural that mortal man should be harassed by feelings of insecurity as he views himself inextricably bound to nature while he possesses spiritual powers wholly transcendent to all things temporal and finite. Only religious confidence — living faith — can sustain man amid such difficult and perplexing problems.

111:6.9 (1223.1) Of all the dangers which beset man's mortal nature and jeopardize his spiritual integrity, pride is the greatest. Courage is valorous, but egotism is vainglorious and suicidal. Reasonable self-confidence is not to be deplored. Man's ability to transcend himself is the one thing which distinguishes him from the animal kingdom.

111:6.10 (1223.2) Pride is deceitful, intoxicating, and sin-breeding whether found in an individual, a group, a race, or a nation. It is literally true, "Pride goes before a fall."

7. THE ADJUSTER'S PROBLEM

111:7.1 (1223.3) Uncertainty with security is the essence of the Paradise adventure — uncertainty in time and in mind, uncertainty as to the events of the unfolding Paradise ascent; security in spirit and in eternity, security in the unqualified trust of the creature son in the divine compassion and infinite love of the Universal Father; uncertainty as an inexperienced citizen of the universe; security as an ascending son in the universe mansions of an all-powerful, all-wise, and all-loving Father.

111:7.2 (1223.4) May I admonish you to heed the distant echo of the Adjuster's faithful call to your soul? The indwelling Adjuster cannot stop or even materially alter your career struggle of time; the Adjuster cannot lessen the hardships of life as you journey on through this world of toil. The divine indweller can only patiently forbear while you fight the battle of life as it is lived on your planet; but you could, if you only would — as you work and worry, as you fight and toil — permit the valiant Adjuster to fight with you and for you. You could be so comforted and inspired, so enthralled and intrigued, if you would only allow the Adjuster constantly to bring

să îi îngăduiți bravului Ajustor să lupte cu voi și pentru voi. Voi ați fi atât de mult încurajați și inspirați, pasionați și intrigati, doar dacă ați vrea să permiteți Ajustorului să prezinte constant tabloul adevăratului mobil, al țelului final și a veșnicei intenții a acestei întregi grele lupte ascendente cu problemele obișnuite ale prezentei voastre lumi materiale.

De ce nu ajutați voi Ajustorul în sarcina lui care constă în a vă arăta contraponderea spirituală a tuturor acestor eforturi materiale îndârjite? De ce nu-i permiteți Ajustorului să vă fortifice cu ajutorul adevărilor spirituale de putere cosmică, în timp ce vă luptați contra dificultăților temporale ale existenței creaturilor? De ce nu încurajați voi ajutorul divin în a vă îmbărbăta arătându-vă clar panorama eternă a vieții universale, în timp ce considerați cu perplexitate problemele ceasului care trece? De ce refuzați să fiți iluminați și inspirați de punctul de vedere al universului, în timp ce vă osteniți în mijlocul piedicilor timpului și vă zbateți în labirintul de incertitudini care iau cu asalt călătoria vieții voastre muritoare? De ce să nu permiteți Ajustorului să vă spiritualizeze gândurile, chiar dacă picioarele voastre trebuie să pășească pe cărările materiale ale eforturilor pământestii?

Rasele superioare ale Urantiei sunt amestecate într-un mod complex. Ele sunt un amestec de numeroase rase și neamuri de origini diferite. Această natură compusă face dificil Veghetorilor să lucreze eficient în cursul vieții, și complică net problemele Ajustorului și ale păzitorului serafic după moarte. Nu cu mult timp în urmă, eu mă găseam pe Salvington, și am auzit un păzitor de destin prezentând o expunere formală pentru a scuza dificultățile întâmpinate în slujirea sa pe lângă subiectul său uman. Acest serafim zicea:

"O mare parte a dificultăților mele proveneau din interminabilul conflict dintre cele două naturi ale subiectului meu: imboldul ambiției contrat de indolența animală; idealurile unui popor superior barate de instinctele unei rase inferioare; intențiile elevate ale unei minți elevate care întâmpină antagonismul impulsurilor ereditare primitive; vederile pe termen lung ale unui Veghetor prevăzător contracarate de îngustimea vederilor unei creaturi a timpului; planurile progresive ale unei ființe ascendente modificate de dorințele și de poftele unei naturi materiale; străfulgerările de inteligență universală anulate de imperativele energetice chimice ale unei rase în evoluție; emoțiile unui animal care se opun presiunii îngerilor; pregătirea unui intelect anihilat de tendințele instinctului; experiența individului care se izbește de predispozițiile acumulate ale rasei; țelurile aceluia mai bun dominate de impulsul celui mai rău; zborul geniului neutralizat de greutatea mediocrității; progresul celui bun întârziat de inerția celui rău; arta frumosului pângărită de prezența răului; vioiciunea sănătății neutralizată de astenia cauzată de boală; izvorul credinței poluat de otrăvurile fricii; sursa bucuriei făcută amară de apele amărăciunilor; veselie anticipării deziluzionată de amărăciunea realizării; bucuriile vieții mereu amenințate de tristețile morții. Ce viață, și pe ce planetă! Și totuși, din cauza indemnului și a sprijinului mereu prezente ale Ajustorului Gândirii, acest suflet a atins un mare grad de fericire și de succes, și se înalță încă de acum în sălile de judecată ale lumilor palat."

[Prezentat de un Mesager Solitar al Orvontonului]

forth the pictures of the real motive, the final aim, and the eternal purpose of all this difficult, uphill struggle with the commonplace problems of your present material world.

111:7.3 (1223.5) Why do you not aid the Adjuster in the task of showing you the spiritual counterpart of all these strenuous material efforts? Why do you not allow the Adjuster to strengthen you with the spiritual truths of cosmic power while you wrestle with the temporal difficulties of creature existence? Why do you not encourage the heavenly helper to cheer you with the clear vision of the eternal outlook of universal life as you gaze in perplexity at the problems of the passing hour? Why do you refuse to be enlightened and inspired by the universe viewpoint while you toil amidst the handicaps of time and flounder in the maze of uncertainties which beset your mortal life journey? Why not allow the Adjuster to spiritualize your thinking, even though your feet must tread the material paths of earthly endeavor?

111:7.4 (1223.6) The higher human races of Urantia are complexly admixed; they are a blend of many races and stocks of different origin. This composite nature renders it exceedingly difficult for the Monitors to work efficiently during life and adds definitely to the problems of both the Adjuster and the guardian seraphim after death. Not long since I was present on Salvington and heard a guardian of destiny present a formal statement in extenuation of the difficulties of ministering to her mortal subject. This seraphim said:

111:7.5 (1223.7) "Much of my difficulty was due to the unending conflict between the two natures of my subject: the urge of ambition opposed by animal indolence; the ideals of a superior people crossed by the instincts of an inferior race; the high purposes of a great mind antagonized by the urge of a primitive inheritance; the long-distance view of a far-seeing Monitor counteracted by the nearsightedness of a creature of time; the progressive plans of an ascending being modified by the desires and longings of a material nature; the flashes of universe intelligence cancelled by the chemical-energy mandates of the evolving race; the urge of angels opposed by the emotions of an animal; the training of an intellect annulled by the tendencies of instinct; the experience of the individual opposed by the accumulated propensities of the race; the aims of the best overshadowed by the drift of the worst; the flight of genius neutralized by the gravity of mediocrity; the progress of the good retarded by the inertia of the bad; the art of the beautiful besmirched by the presence of evil; the buoyancy of health neutralized by the debility of disease; the fountain of faith polluted by the poisons of fear; the spring of joy embittered by the waters of sorrow; the gladness of anticipation disillusioned by the bitterness of realization; the joys of living ever threatened by the sorrows of death. Such a life on such a planet! And yet, because of the ever-present help and urge of the Thought Adjuster, this soul did achieve a fair degree of happiness and success and has even now ascended to the judgment halls of mansonia."

111:7.6 (1224.1) [Presented by a Solitary Messenger of

Orvonton.]

Capitolul 112. Supraviețuirea personalității

⇨ 111

CARTEA URANTIA

113 ⇨

PARTE III. ISTORIA URANTIEI

CAPITOLUL 112

SUPRAVIEȚUIREA PERSONALITĂȚII

Secțiuni

Introduction

1. Personalitatea și realitatea
2. Sinele
3. Fenomenul morții
4. Ajustorii după moarte
5. Supraviețuirea eului uman
6. Eulmorontial
7. Fuziunea cu Ajustorul

PAPER 112

PERSONALITY SURVIVAL

SECTIONS

Introduction

1. Personality and Reality
2. The Self
3. The Phenomenon of Death
4. Adjusters after Death
5. Survival of the Human Self
6. The Morontia Self
7. Adjuster Fusion

Introduction

PLANETELE evolutive sunt sferile de origine ale oamenilor, lumile initiale ale carierei de muritor ascendente. Urantia este punctul vostru de plecare; aici sunteți uniți cu divinul vostru Ajustor al Gândirii într-o uniune temporară. Ați fost înzestrați cu o călăuză desăvârșită; de aceea, dacă vreți sincer să alergați în cursa timpului și să atingeți telul final al credinței, răsplata timpurilor va fi a voastră: veți fi pe vecie uniți cu Ajustorul ce se află în voi. Numai atunci va începe viața voastră reală, viața de ascensiune pentru care prezenta voastră stare de muritor nu este decât un vestibul. Atunci va începe misiunea voastră sublimă și progresivă ca finalitar în veșnicia care vi se desfășoară înainte. Și, de-a lungul tuturor acestor epoci și stadii succesive de creștere evolutivă, rămâne din voi o parte întotdeauna absolut neschimbată; aceasta este personalitatea - permanentă în prezenta schimbării.

Deși ar fi o îndrăzneală să se încerce definirea personalității, s-ar putea dovedi totuși folositor să se reamintească unele lucruri cunoscute despre ea:

1. Personalitatea este acea calitate din realitate care este conferită de Tatăl Universal însuși, sau de Autorul Comun care acționează în numele Tatălui.

2. Ea poate fi conferită oricărui sistem energetic viu care include mintea sau spiritul.

3. Nu este în întregime supusă lanțurilor de cauze antecedente. Ea este relativ creativă sau cocreativă.

INTRODUCTION

112:0.1 (1225.1) THE evolutionary planets are the spheres of human origin, the initial worlds of the ascending mortal career. Urantia is your starting point; here you and your divine Thought Adjuster are joined in temporary union. You have been endowed with a perfect guide; therefore, if you will sincerely run the race of time and gain the final goal of faith, the reward of the ages shall be yours; you will be eternally united with your indwelling Adjuster. Then will begin your real life, the ascending life, to which your present mortal state is but the vestibule. Then will begin your exalted and progressive mission as finaliters in the eternity which stretches out before you. And throughout all of these successive ages and stages of evolutionary growth, there is one part of you that remains absolutely unaltered, and that is personality — permanence in the presence of change.

112:0.2 (1225.2) While it would be presumptuous to attempt the definition of personality, it may prove helpful to recount some of the things which are known about personality:

112:0.3 (1225.3) 1. Personality is that quality in reality which is bestowed by the Universal Father himself or by the Conjoint Actor, acting for the Father.

112:0.4 (1225.4) 2. It may be bestowed upon any living energy system which includes mind or spirit.

112:0.5 (1225.5) 3. It is not wholly subject to the fetters of antecedent causation. It is relatively creative or cocreative.

4. Când este conferită făpturilor materiale evolutive, ea face ca spiritul să se străduiască pentru a stăpâni energia-materie prin intermediul minții.

5. Cu toate că este lipsită de identitate, personalitatea poate unifica identitatea oricărui sistem energetic viu.

6. Ea manifestă numai răspunsuri calitative la circuitul personalității, contrar celor trei energii care sunt atât calitativ, cât și cantitativ sensibile la gravitație.

7. Personalitatea este neschimbătoare în prezenta schimbării.

8. Ea poate să facă un dar lui Dumnezeu - consacrarea liberului arbitru înfăptuirii voii lui Dumnezeu.

9. Ea este caracterizată prin moralitate - conștiința relativității relațiilor cu alte persoane. Ea discernе nivelele de conduită și face dintre ele o alegere judicioasă.

10. Personalitatea este unică, absolut unică: ea este unică în timp și în spațiu; este unică în veșnicie și în Paradis; este unică când este conferită - nu există copii; este unică în orice moment al existenței; este unică față de Dumnezeu - el nu face deosebire de persoane, dar nici nu le poate adăuga una alteia, căci ele nu sunt însumabile - ele sunt asociabile, dar netotalizabile.

11. Personalitatea răspunde direct la prezenta unei alte personalități.

12. Ea este un element ce poate fi adăugat spiritului, ilustrând în felul acesta înțaietatea Tatălui față de Fiu. (Mintea n-are nevoie să fie adăugată spiritului.)

13. Personalitatea poate supraviețui morții fizice cu identitatea care este în sufletul supraviețuitor. Ajustorul și personalitatea sunt invariante; relația dintre el și ea (în suflet) nu este decât schimbare, evoluție continuă; și, dacă această schimbare (creșterea) ar înceta, ar fi atunci sfârșitul sufletului.

14. Personalitatea are o conștiință unică a timpului, și aceasta este ceva diferit de percepția timpului prin minte sau prin spirit.

112:0.6 (1225.6) 4. When bestowed upon evolutionary material creatures, it causes spirit to strive for the mastery of energy-matter through the mediation of mind.

112:0.7 (1225.7) 5. Personality, while devoid of identity, can unify the identity of any living energy system.

112:0.8 (1225.8) 6. It discloses only qualitative response to the personality circuit in contradistinction to the three energies which show both qualitative and quantitative response to gravity.

112:0.9 (1225.9) 7. Personality is changeless in the presence of change.

112:0.10 (1225.10) 8. It can make a gift to God — dedication of the free will to the doing of the will of God.

112:0.11 (1225.11) 9. It is characterized by morality — awareness of relativity of relationship with other persons. It discerns conduct levels and choosingly discriminates between them.

112:0.12 (1225.12) 10. Personality is unique, absolutely unique: It is unique in time and space; it is unique in eternity and on Paradise; it is unique when bestowed — there are no duplicates; it is unique during every moment of existence; it is unique in relation to God — he is no respecter of persons, but neither does he add them together, for they are nonaddable — they are associable but nontotalable.

112:0.13 (1226.1) 11. Personality responds directly to other-personality presence.

112:0.14 (1226.2) 12. It is one thing which can be added to spirit, thus illustrating the primacy of the Father in relation to the Son. (Mind does not have to be added to spirit.)

112:0.15 (1226.3) 13. Personality may survive mortal death with identity in the surviving soul. The Adjuster and the personality are changeless; the relationship between them (in the soul) is nothing but change, continuing evolution; and if this change (growth) ceased, the soul would cease.

112:0.16 (1226.4) 14. Personality is uniquely conscious of time, and this is something other than the time perception of mind or spirit.

1. PERSONALITATEA ȘI REALITATEA

Personalitatea este conferită de Tatăl Universal făpturilor sale ca o înzestrare potențial veșnică. Un asemenea dar divin este destinat să funcționeze pe numeroase nivele și în situații universale succesive mergând de la umilul finit până la cel mai înalt absonit, și chiar și până la hotarele absolutului. Personalitatea își joacă astfel rolul pe trei planuri cosmice sau în trei faze ale universului:

1. Statutul poziției. Personalitatea funcționează deopotrivă de eficient în universul local, în supraunivers și în universul central.

2. Statutul semnificației. Personalitatea joacă un rol efectiv pe nivelele finitului, ale absonitului și a4e înrăurire chia4 și asupra absolutului.

1. PERSONALITY AND REALITY

112:1.1 (1226.5) Personality is bestowed by the Universal Father upon his creatures as a potentially eternal endowment. Such a divine gift is designed to function on numerous levels and in successive universe situations ranging from the lowly finite to the highest absonite, even to the borders of the absolute. Personality thus performs on three cosmic planes or in three universe phases:

112:1.2 (1226.6) 1. *Position status.* Personality functions equally efficiently in the local universe, in the superuniverse, and in the central universe.

112:1.3 (1226.7) 2. *Meaning status.* Personality performs effectively on the levels of the finite, the absonite, and even as impinging upon the absolute.

3. Statutul valorii. Personalitatea poate fi realizată experiential în domeniile progresive: cel material, cel morontial și cel spiritual.

Personalitatea are un câmp de acțiune desăvârșit a cărui realizare este de dimensiuni cosmice. Personalitatea finită are trei dimensiuni care funcționează cam în felul următor:

1. Lungimea reprezintă direcția și natura progresului - mișcarea prin spațiu și în acord cu timpul - evoluția.

2. Adâncimea verticală îmbrățișează îndemnul și atitudinile organismelor, nivelele variabile ale realizării de sine și fenomenul general al reacției la mediul înconjurător.

3. Lărgimea îmbrățișează domeniile de coordonare, de asociere și de organizare a individualității.

Tipul de personalitate conferit muritorilor Urantiei are un potențial de șapte dimensiuni ale exprimării de sine sau ale realizării persoanei. Aceste fenomene dimensionale sunt realizabile în număr de trei pe nivelul finit, trei pe nivelul absonit, și unul pe nivelul absolut. Pe nivelele subabsolute această a șaptea dimensiune, sau dimensiunea a totalității, este experimentabilă ca fapt al personalității. Această dimensiune supremă este un absolut asociabil și, deși nefiind infinită, ea posedă un potențial dimensional ce permite o pătrundere subinfinită a absolutului.

Dimensiunile finite ale personalității au de-a face cu lungimea, cu adâncimea și cu lărgimea cosmice. Lungimea denotă un înțeles; adâncimea semnifică o valoare; lătimea cuprinde clarviziunea - capacitatea de a experimenta o conștiință indiscutabilă a realității cosmice.

Pe nivelul morontial, toate aceste dimensiuni finite ale nivelului material sunt foarte mult mărite, și sunt realizabile unele noi valori dimensionale. Toate aceste experiențe dimensionale amplificate ale nivelului morontial se unesc minunat cu dimensiunea supremă, aceea a personalității, prin influența motei, și totodată datorită matematicii morontiale.

Multe greutăți încercate de către muritori în studierea personalității lor umane ar putea fi evitate dacă făptura finită ar vrea să-și reamintească faptul că nivelele dimensionale și nivelele spirituale nu sunt coordonate în realizarea experientială a personalității.

Viata este în realitate un proces care are loc între organism (individualitatea) și mediul lui. Personalitatea comunică valori ale identității și semnificații ale continuității acestei asocieri a unui organism și a unui mediu înconjurător. Se va recunoaște astfel că fenomenul de stimulare-reacție nu este un simplu proces mașinal, întrucât personalitatea funcționează ca factor în situația totală. Rămâne întotdeauna adevărat că mecanismele sunt prin natura lor pasive, iar organismele sunt intrinsec active.

Viata fizică este un proces având loc între organism și mediu, mai degrabă decât în interiorul organismului. Orice proces de ordinul acesta tinde să creeze și să stabilească modele organice de reacțiune la acest mediu înconjurător, și toate aceste modele

112:1.4 (1226.8) 3. *Value status.* Personality can be experientially realized in the progressive realms of the material, the morontial, and the spiritual.

112:1.5 (1226.9) Personality has a perfected range of cosmic dimensional performance. The dimensions of finite personality are three, and they are roughly functional as follows:

112:1.6 (1226.10) 1. *Length* represents direction and nature of progression — movement through space and according to time — evolution.

112:1.7 (1226.11) 2. *Vertical depth* embraces the organismal drives and attitudes, the varying levels of self-realization and the general phenomenon of reaction to environment.

112:1.8 (1226.12) 3. *Breadth* embraces the domain of co-ordination, association, and selfhood organization.

112:1.9 (1226.13) The type of personality bestowed upon Urantia mortals has a potentiality of seven dimensions of self-expression or person-realization. These dimensional phenomena are realizable as three on the finite level, three on the absonite level, and one on the absolute level. On subabsolute levels this seventh or totality dimension is experiencible as the *fact* of personality. This supreme dimension is an associable absolute and, while not infinite, is dimensionally potential for subinfinite penetration of the absolute.

112:1.10 (1226.14) The finite dimensions of personality have to do with cosmic length, depth, and breadth. Length denotes meaning; depth signifies value; breadth embraces insight — the capacity to experience unchallengeable consciousness of cosmic reality.

112:1.11 (1227.1) On the morontia level all of these finite dimensions of the material level are greatly enhanced, and certain new dimensional values are realizable. All these enlarged dimensional experiences of the morontia level are marvelously articulated with the supreme or personality dimension through the influence of mota and also because of the contribution of morontia mathematics.

112:1.12 (1227.2) Much trouble experienced by mortals in their study of human personality could be avoided if the finite creature would remember that dimensional levels and spiritual levels are not co-ordinated in experiential personality realization.

112:1.13 (1227.3) Life is really a process which takes place between the organism (selfhood) and its environment. The personality imparts value of identity and meanings of continuity to this organismal-environmental association. Thus it will be recognized that the phenomenon of stimulus-response is not a mere mechanical process since the personality functions as a factor in the total situation. It is ever true that mechanisms are innately passive; organisms, inherently active.

112:1.14 (1227.4) Physical life is a process taking place not so much within the organism as *between* the organism and the environment. And every such process tends to create and establish organismal patterns of reaction to such an environment. And all such *directive patterns* are

directoare exercită o mare înrăurire asupra alegerii telului.

Prin mijlocirea minții sinele și mediul ambiant stabilesc un contact semnificativ. Abilitatea și disponibilitatea organismului de a stabili contacte semnificative cu mediul (pentru a reacționa la impulsuri) reprezintă atitudinea întregii personalități.

Personalitatea acționează cu dificultate în izolare. Omul este, prin naștere, o creatură sociabilă; el este dominat de o dorință arzătoare de apartenență. Este literalmente adevărat „că nici un om nu trăiește pentru sine.”

Dar conceptul personalității ca însemnând totalitatea creaturii care trăiește și funcționează, reprezintă mult mai mult decât integrarea relațiilor; el semnifică unificarea tuturor factorilor realității, precum și coordonarea relațiilor. Între două obiecte există relații, dar trei sau mai multe obiecte duc la un sistem, și un astfel de sistem reprezintă mult mai mult decât niște relații largite sau complexe. Această distincție este vitală, căci, într-un sistem cosmic, membrii individuali nu sunt legați unii de alții decât în raport cu întregul, și grație individualității acestui întreg.

În organismul omenesc însumarea părților lui constituie individul - individualitatea - dar acest proces n-are nimic în comun cu personalitatea, care este unificatorul tuturor acestor factori în raporturile lor cu realitățile cosmice.

Într-un agregat, părțile sunt adăugate. În sisteme, părțile sunt îmbinate. Sistemele sunt semnificative prin organizarea lor - valori de poziție. Într-un sistem bun, toți factorii sunt în poziție cosmică. Într-un sistem rău ori lipsește ceva, ori ceva este deplasat - deranjat. În sistemul uman personalitatea este ceea ce unifică toate activitățile și care, la rândul ei, comunică calități de identitate și de creativitate.

2. SINELE

În studiul individualității, ar fi bine să se reamintească:

1. Că sistemele fizice sunt subordonate.
2. Că sistemele intelectuale sunt coordonate.
3. Că personalitatea este supraordonată.
4. Că forța spirituală interioară este potențial directoare.

În toate conceptele asupra individualității, ar trebui recunoscut că faptul vieții vine primul, iar evaluarea lui sau interpretarea lui după aceea. Un copil începe prin a trăi, și reflectă ulterior asupra vieții sale. În economia cosmică, spiritul de pătrundere precedă previziunea.

Faptul universal al lui Dumnezeu care se face om a schimbat pentru totdeauna toate semnificațiile și a modificat toate valorile personalității umane. În adevăratul sens al cuvântului, iubirea implică o stimare reciprocă a personalităților întregi, fie ele umane sau divine, fie umane și divine. Părți ale sinelui pot să funcționeze în numeroase feluri - să gândească, să

highly influential in goal choosing.

^{112:1.15 (1227.5)} It is through the mediation of mind that the self and the environment establish meaningful contact. The ability and willingness of the organism to make such significant contacts with environment (response to a drive) represents the *attitude* of the whole personality.

^{112:1.16 (1227.6)} Personality cannot very well perform in isolation. Man is innately a social creature; he is dominated by the craving of belongingness. It is literally true, "No man lives unto himself."

^{112:1.17 (1227.7)} But the concept of the personality as the meaning of the whole of the living and functioning creature means much more than the integration of relationships; it signifies the *unification* of all factors of reality as well as co-ordination of relationships. Relationships exist between two objects, but three or more objects eventuate a *system*, and such a system is much more than just an enlarged or complex relationship. This distinction is vital, for in a cosmic system the individual members are not connected with each other except in relation to the whole and through the individuality of the whole.

^{112:1.18 (1227.8)} In the human organism the summation of its parts constitutes selfhood — individuality — but such a process has nothing whatever to do with personality, which is the unifier of all these factors as related to cosmic realities.

^{112:1.19 (1227.9)} In aggregations parts are added; in systems parts are *arranged*. Systems are significant because of organization — positional values. In a good system all factors are in cosmic position. In a bad system something is either missing or displaced — deranged. In the human system it is the personality which unifies all activities and in turn imparts the qualities of identity and creativity.

2. THE SELF

^{112:2.1 (1227.10)} It would be helpful in the study of selfhood to remember:

- ^{112:2.2 (1227.11)} 1. That physical systems are subordinate.
- ^{112:2.3 (1227.12)} 2. That intellectual systems are co-ordinate.
- ^{112:2.4 (1227.13)} 3. That personality is superordinate.
- ^{112:2.5 (1227.14)} 4. That the indwelling spiritual force is potentially directive.

^{112:2.6 (1228.1)} In all concepts of selfhood it should be recognized that the fact of life comes first, its evaluation or interpretation later. The human child first *lives* and subsequently *thinks* about his living. In the cosmic economy insight precedes foresight.

^{112:2.7 (1228.2)} The universe fact of God's becoming man has forever changed all meanings and altered all values of human personality. In the true meaning of the word, love connotes mutual regard of whole personalities, whether human or divine or human *and* divine. Parts of the self may function in numerous ways — thinking, feeling, wishing — but only the co-ordinated attributes of

simtă, să dorească - dar numai atributele coordonate ale întregii personalități sunt focalizate într-o acțiune inteligentă. Toate aceste puteri sunt asociate cu înzestrarea spirituală a minții omenești atunci când o ființă umană iubește cu sinceritate și într-un mod dezinteresat o altă ființă, umană sau divină.

Toate conceptele omenești asupra realității sunt întemeiate pe ipoteza că personalitatea umană este actuală. Toate conceptele asupra realităților supraomenești sunt întemeiate pe experiența personalității umane cu realitățile cosmice și în aceste realități cosmice care sunt unele entități spirituale și personalități divine asociate. În experiența omenească, tot ceea ce nu este spiritual, cu excepția personalității, este un mijloc în vederea unui scop. Orice relație autentică dintre un muritor și alte persoane - umane sau divine - este un scop în sine. Și o astfel de asociere cu personalitatea Deității este telul etern al ascensiunii universului.

Posedarea unei personalități identifică omul ca ființă spirituală din moment ce unitatea individualității și a conștiinței de sine a personalității sunt daruri ale lumii supramateriale. Chiar faptul că un muritor materialist poate să neghe existența realităților supramateriale demonstrează, în el însuși și prin el însuși, că sinteza spirituală și conștiința cosmică sunt prezente în mintea sa umană și acolo sunt ele la lucru.

Există o mare prăpastie cosmică între materie și gândire, iar această prăpastie este nemăsurat mai mare între mintea materială și iubirea spirituală. Conștiința, și încă mult mai puțin conștiința de sine, nu pot fi explicate prin nici un fel de teorie de asociere electronică mecanică sau de fenomene de energie materialiste.

Pe măsură ce mintea urmărește realitatea până la ultima ei analiză, materia scapă de simțurile ei materiale, dar poate încă să rămână reală pentru minte. Când clarviziunea spirituală caută realitatea care subzistă după dispariția materiei și o urmărește până la o analiză ultimă, materia dispăre pentru minte, dar clarviziunea spiritului poate încă să perceapă realitățile cosmice și valorile supreme de natură spirituală. În consecință, știința cedează locul ei filozofiei, pe câtă vreme filozofia trebuie să se predea în fața concluziilor inerente experienței spirituale autentice. Gândirea abdică înaintea înțelepciunii, iar înțelepciunea se pierde într-o adorare iluminată și meditativă.

În știință, sinele uman observă lumea materială; filozofia este observarea acestei observări a lumii materiale; religia, adevărata experiență spirituală, este realizarea experiențială a realității cosmice a observării acestei întregi sinteze relative a materialelor energetice ale timpului și ale spațiului. A clădi o filozofie a universului în mod exclusiv pe materialism este a ignora faptul că toate lucrurile sunt inițial concepute ca reale în experiența conștiinței umane. Observatorul nu poate fi lucrul observat. Evaluarea cere ca cel care evaluează să transcende oarecum lucrul evaluat.

În timp, gândirea conduce la înțelepciune, iar înțelepciunea duce la adorare. În veșnicie, adorarea conduce la înțelepciune, iar înțelepciunea se termină în finalitatea gândirii.

Possibilitatea de a unifica sinele aflat în evoluție este

the whole personality are focused in intelligent action; and all of these powers are associated with the spiritual endowment of the mortal mind when a human being sincerely and unselfishly loves another being, human or divine.

112:2.8 (1228.3) All mortal concepts of reality are based on the assumption of the actuality of human personality; all concepts of superhuman realities are based on the experience of the human personality with and in the cosmic realities of certain associated spiritual entities and divine personalities. Everything nonspiritual in human experience, excepting personality, is a means to an end. Every true relationship of mortal man with other persons — human or divine — is an end in itself. And such fellowship with the personality of Deity is the eternal goal of universe ascension.

112:2.9 (1228.4) The possession of personality identifies man as a spiritual being since the unity of selfhood and the self-consciousness of personality are endowments of the supermaterial world. The very fact that a mortal materialist can deny the existence of supermaterial realities in and of itself demonstrates the presence, and indicates the working, of spirit synthesis and cosmic consciousness in his human mind.

112:2.10 (1228.5) There exists a great cosmic gulf between matter and thought, and this gulf is immeasurably greater between material mind and spiritual love. Consciousness, much less self-consciousness, cannot be explained by any theory of mechanistic electronic association or materialistic energy phenomena.

112:2.11 (1228.6) As mind pursues reality to its ultimate analysis, matter vanishes to the material senses but may still remain real to mind. When spiritual insight pursues that reality which remains after the disappearance of matter and pursues it to an ultimate analysis, it vanishes to mind, but the insight of spirit can still perceive cosmic realities and supreme values of a spiritual nature. Accordingly does science give way to philosophy, while philosophy must surrender to the conclusions inherent in genuine spiritual experience. Thinking surrenders to wisdom, and wisdom is lost in enlightened and reflective worship.

112:2.12 (1228.7) In science the human self observes the material world; philosophy is the observation of this observation of the material world; religion, true spiritual experience, is the experiential realization of the cosmic reality of the observation of the observation of all this relative synthesis of the energy materials of time and space. To build a philosophy of the universe on an exclusive materialism is to ignore the fact that all things material are initially conceived as real in the experience of human consciousness. The observer cannot be the thing observed; evaluation demands some degree of transcendence of the thing which is evaluated.

112:2.13 (1228.8) In time, thinking leads to wisdom and wisdom leads to worship; in eternity, worship leads to wisdom, and wisdom eventuates in the finality of thought.

112:2.14 (1229.1) The possibility of the unification of the

inherentă calităților factorilor constitutivi care sunt: energiile de bază, tesuturile esențiale, supracontrolul chimic fundamental, ideile supreme, mobilurile supreme, telurile supreme și spiritul divin de manifestare al Paradisului - secretul conștiinței de sine a naturii spirituale a omului.

Planul evoluției cosmice este de a atinge unitatea personalității printr-o dominare crescândă a spiritului, printr-un răspuns volitional la învățăturile și la îndrumările Ajustorului Gândirii. Personalitatea, atât umană cât și supraumană, este caracterizată printr-o calitate cosmică inherentă care ar putea fi numită „evoluția dominației”, extinderea controlului atât asupra sa, cât și a mediului ei înconjurător.

O personalitate ascendentă cândva umană trece prin două mari faze de stăpânire volitivă în creștere a sinelui și în univers:

1. Experiența prefinațională, sau căutarea lui Dumnezeu, constă în a mărirea realizării de sine printr-o tehnică de expansiune și de actualizare a identității odată cu soluționarea problemelor cosmice și cu stăpânirea universului care rezultă din asta.

2. Experiența postfinalitară, sau relevatoare de Dumnezeu, în care realizarea de sine suferă o expansiune creativă prin revelația Ființei experiențiale Supreme inteligențelor căutătoare de Dumnezeu, dar care n-au atins încă nivelele divine unde ele sunt asemenea lui Dumnezeu.

Personalitățile descendente trec prin experiențe analoage în cursul diverselor lor aventuri din univers, în timp ce ele caută mărirea capacității lor de a cunoaște cu certitudine și de a executa voile divine ale Deităților, cea Supremă, cea Ultimă și cea Absolută.

În timpul vieții fizice, sinele material, ego-entitatea identității umane, depinde de funcționarea continuă a vehiculului vital material, de menținerea continuă a echilibrului instabil al energiilor și al intelectului, căreia, pe Urantia, i s-a dat numele de viață. Dar individualitatea care are valoare de supraviețuire, individualitatea care poate transcende experiența morții, nu se constituie decât prin stabilirea unui transfer potențial al sediului identității personalității evoluând, de la vehiculul vieții tranzitorii - corpul material - până la sufletul morontial de natură mai durabilă și nemuritoare, și după aceea dincolo, pe nivelele unde sufletul se impregnează de realitatea spirituală și atinge în cele din urmă statutul realității spirituale. Acest transfer efectiv de la o asociere materială la o identificare morontială se efectuează prin sinceritatea, prin persistența și prin fermitatea deciziilor creaturii umane în căutarea ei după Dumnezeu.

3. FENOMENUL MORȚII

Urantienii nu recunosc, în general, decât un singur fel de moarte: încetarea fizică a energiilor vitale; însă, în ceea ce privește supraviețuirea personalității, există în realitate trei tipuri de moarte:

1. Moartea spirituală (a sufletului). Dacă un muritor respinge supraviețuirea, atunci când a respins-o definitiv, când a fost declarat insolubil din punct de vedere spiritual și falimentar din punct de vedere

evolving self is inherent in the qualities of its constitutive factors: the basic energies, the master tissues, the fundamental chemical overcontrol, the supreme ideas, the supreme motives, the supreme goals, and the divine spirit of Paradise bestowal — the secret of the self-consciousness of man's spiritual nature.

112:2.15 (1229.2) The purpose of cosmic evolution is to achieve unity of personality through increasing spirit dominance, volitional response to the teaching and leading of the Thought Adjuster. Personality, both human and superhuman, is characterized by an inherent cosmic quality which may be called “the evolution of dominance,” the expansion of the control of both itself and its environment.

112:2.16 (1229.3) An ascending onetime human personality passes through two great phases of increasing volitional dominance over the self and in the universe:

112:2.17 (1229.4) 1. The prefinațional or God-seeking experience of augmenting the self-realization through a technique of identity expansion and actualization together with cosmic problem solving and consequent universe mastery.

112:2.18 (1229.5) 2. The postfinalitar or God-revealing experience of the creative expansion of self-realization through revealing the Supreme Being of experience to the God-seeking intelligences who have not yet attained the divine levels of Godlikeness.

112:2.19 (1229.6) Descending personalities attain analogous experiences through their various universe adventures as they seek for enlarged capacity for ascertaining and executing the divine wills of the Supreme, Ultimate, and Absolute Deities.

112:2.20 (1229.7) The material self, the ego-entity of human identity, is dependent during the physical life on the continuing function of the material life vehicle, on the continued existence of the unbalanced equilibrium of energies and intellect which, on Urantia, has been given the name *life*. But selfhood of survival value, selfhood that can transcend the experience of death, is only evolved by establishing a potential transfer of the seat of the identity of the evolving personality from the transient life vehicle — the material body — to the more enduring and immortal nature of the morontia soul and on beyond to those levels whereon the soul becomes infused with, and eventually attains the status of, spirit reality. This actual transfer from material association to morontia identification is effected by the sincerity, persistence, and steadfastness of the God-seeking decisions of the human creature.

3. THE PHENOMENON OF DEATH

112:3.1 (1229.8) Urantians generally recognize only one kind of death, the physical cessation of life energies; but concerning personality survival there are really three kinds:

112:3.2 (1229.9) 1. *Spiritual (soul) death*. If and when mortal man has finally rejected survival, when he has been pronounced spiritually insolvent, morontially bankrupt, in the conjoint opinion of the Adjuster and the surviving

morontial, după opinia comună a Ajustorului și a serafimului supraviețuitor, când un asemenea stat coordonat a fost înregistrat pe Uversa, și după ce Cenzorii și asociații lor care gândesc au verificat aceste concluzii, conducătorii Orvontonului ordonă eliberarea imediată a Veghetorului interior. Totuși, această eliberare a Ajustorului nu afectează în nici un fel îndatoririle serafimului personal sau colectiv care se ocupă de acest individ abandonat de Ajustor. Felul acesta de moarte are o semnificație definitivă, independent de energiile vii care pot continua temporar să însufletească mecanismele fizice și mentale. Din punct de vedere cosmic, acest muritor este deja mort. Continuarea vieții denotă numai persistența forței vii materiale a energiilor cosmice.

2. Moartea intelectuală (a minții). Când circuitele vitale ale slujitorului adjutant superior sunt întrerupte de aberațiile intelectului, sau de distrugerea parțială a mecanismului cerebral, și dacă această stare de lucruri depășește un anumit punct critic unde a devenit ireparabilă, Ajustorul interior este imediat eliberat și pleacă în Divinington. În analele universului, se consideră că o personalitate muritoare a întâlnit moartea din clipa când circuitele mentale esențiale ale acțiunii volitive umane au fost distruse. Și iarăși, aceasta este tot moarte, independent de faptul că mecanismul viu al corpului fizic continuă să funcționeze. Privat de mintea volitivă, corpul a încetat să mai fie omenesc, dar sufletul unui astfel de individ poate supraviețui; asta depinde de alegerea anterioară a voinței sale omenești.

3. Moartea fizică (a corpului și a minții). Când o ajunge moartea pe o ființă umană, Ajustorul rămâne în citadela minții până ce ea încetează să mai funcționeze ca un mecanism inteligent, adică până aproape de momentul în care energiile cerebrale măsurabile își încetează pulsațiile vitale ritmice. În urma acestei dezintegrări, Ajustorul își i-a adio de la mintea pe cale de dispariție, cu tot atâta de puțină ceremonie ca și la intrarea sa cu un anumit număr de ani mai înainte, și pornește către Divinington străbătând Uversa.

După moarte corpul material se reîntoarce în lumea elementală din care provenea, dar doi factori imateriali ai personalității supraviețuitoare persistă: în primul rând, Ajustorul Gândirii preexistent, cu memoria transcrisă a căii muritoare, se duce pe Divinington; în al doilea rând, sufletul morontial nemuritor al celui răposat rămâne în grija păzitorului destinului. Aceste faze și aspecte ale sufletului, aceste formule de identitate cândva cinetice și acum statice, sunt esențiale pentru repersonalizarea pe lumile morontiale; și reuniunea Ajustorului și a sufletului este ceea ce reconstituie personalitatea supraviețuitoare, ceea ce vă face din nou conștienți în momentul deșteptării morontiale.

Pentru cei care n-au păzitor serafic personal, ocrotitorii colectivi îndeplinesc cu fidelitate și eficacitate același serviciu de ocrotire a identității și de înviere a personalității. Serafimii sunt indispensabili pentru a reconstitui personalitatea.

La moarte, Ajustorul Gândirii își pierde temporar personalitatea, dar nu și identitatea, în timp ce subiectul uman își pierde temporar identitatea, dar nu și personalitatea; pe lumile de locuințe, Ajustorul și personalitatea se reunesc într-o manifestare veșnică.

seraphim, when such co-ordinate advice has been recorded on Uversa, and after the Censors and their reflective associates have verified these findings, thereupon do the rulers of Orvonton order the immediate release of the indwelling Monitor. But this release of the Adjuster in no way affects the duties of the personal or group seraphim concerned with that Adjuster-abandoned individual. This kind of death is final in its significance irrespective of the temporary continuation of the living energies of the physical and mind mechanisms. From the cosmic standpoint the mortal is already dead; the continuing life merely indicates the persistence of the material momentum of cosmic energies.

112:3.3 (1230.1) 2. *Intellectual (mind) death.* When the vital circuits of higher adjutant ministry are disrupted through the aberrations of intellect or because of the partial destruction of the mechanism of the brain, and if these conditions pass a certain critical point of irreparability, the indwelling Adjuster is immediately released to depart for Divinington. On the universe records a mortal personality is considered to have met with death whenever the essential mind circuits of human will-action have been destroyed. And again, this is death, irrespective of the continuing function of the living mechanism of the physical body. The body minus the volitional mind is no longer human, but according to the prior choosing of the human will, the soul of such an individual may survive.

112:3.4 (1230.2) 3. *Physical (body and mind) death.* When death overtakes a human being, the Adjuster remains in the citadel of the mind until it ceases to function as an intelligent mechanism, about the time that the measurable brain energies cease their rhythmic vital pulsations. Following this dissolution the Adjuster takes leave of the vanishing mind, just as unceremoniously as entry was made years before, and proceeds to Divinington by way of Uversa.

112:3.5 (1230.3) After death the material body returns to the elemental world from which it was derived, but two nonmaterial factors of surviving personality persist: The pre-existent Thought Adjuster, with the memory transcription of the mortal career, proceeds to Divinington; and there also remains, in the custody of the destiny guardian, the immortal morontia soul of the deceased human. These phases and forms of soul, these once kinetic but now static formulas of identity, are essential to repersonalization on the morontia worlds; and it is the reunion of the Adjuster and the soul that reassembles the surviving personality, that reconsciousizes you at the time of the morontia awakening.

112:3.6 (1230.4) For those who do not have personal seraphic guardians, the group custodians faithfully and efficiently perform the same service of identity safekeeping and personality resurrection. The seraphim are indispensable to the reassembly of personality.

112:3.7 (1230.5) Upon death the Thought Adjuster temporarily loses personality, but not identity; the human subject temporarily loses identity, but not personality; on the mansion worlds both reunite in eternal manifestation. Never does a departed Thought Adjuster

Niciodată un Ajustorul plecat nu revine pe pământ cu identitatea ființei în care locuise anterior. Niciodată personalitatea nu s-a manifestat fără vointa umană; și niciodată o ființă umană separată de Ajustorul ei după moarte nu manifestă o identitate activă sau nu stabilește în nici un fel o comunicare cu ființele vii de pe pământ. Aceste suflete separate de Ajustor sunt în întregime și absolut inconștiente în timpul scurtului sau lungului somn al morții. Nu se poate produce nici o manifestare de nici un fel a personalității, nici nu există vreo aptitudine de a angaja comunicări cu alte personalități înainte de desăvârșirea supraviețuirii. Cei care merg pe lumile de locuințe nu au permisiunea de a trimite mesaje înapoi celor pe care îi iubeau. Este un soi de lege, în toate universurile, aceea a se interzice acest gen de comunicații pe durata regimului în curs.

4. AJUSTORII DUPĂ MOARTE

Când survine o moarte de natură materială, intelectuală sau spirituală, Ajustorul își ia adio de la gazda sa muritoare și pleacă în Divinington. Pornind de la sediul lor respectiv, se stabilește un contact reflexiv între supraveghetorii guvernării universului local și cei ai suprauniversului, după care ieșirea Veghetorului este înregistrată sub același număr de înscriere ca și intrarea sa în domeniile timpului.

Într-un mod pe care nu-l înțelegem în întregime, Cenzorii Universalii sunt capabili să intre în posesia unui rezumat al vieții omenești după cum este el încorporat în duplicatul transcrierii, făcută de Ajustor, a valorilor spirituale și a semnificațiilor morontiale ale minții locuite. Cenzorii au facultatea de a-și însuși versiunea Ajustorului asupra caracterului supraviețuirii și a calităților spirituale ale ființei umane decedate, și toate aceste date, precum și înregistrările serafice, sunt disponibile pentru a fi prezentate în momentul judecării individului respectiv. Aceste informații sunt deopotrivă utilizate pentru a confirma mandatele suprauniversale care fac posibil ca anumiți ascenderi să-și înceapă imediat cariera morontială, adică de a se duce pe lumile de locuințe îndată după dezintegrarea lor fizică, în așteptarea încheierii oficiale a unei dispense planetare.

După moartea fizică, și făcând abstracție de indivizi transferați de printre cei vii, Ajustorul eliberat se duce numaidecât pe sfera-cămin a Diviningtonului. Detaliile a ceea ce se petrece pe această lume, în așteptarea reapariției efective a muritorului supraviețuitor, depinzând în principal de răspunsul la următoarea întrebare: oare ființa umană se înalță ea la lumile de locuințe care i se cuvine de drept individual, ori așteaptă ea o convocare dispensațională a supraviețuitorilor adormiți ai unei vârste planetare?

Dacă asociatul său muritor aparține unui grup care va fi repersonalizat la sfârșitul unei dispense, Ajustorul nu se va reîntoarce imediat în lumea de locuințe a fostului sistem în care servea, ci va opta pentru una dintre numirile temporare următoare:

1. Înrolarea în rândurile Sfătuitorilor dispăruți pentru servicii nedezvăluite.
2. Afectarea pe o anumită perioadă pentru observarea regimului Paradisului.

return to earth as the being of former indwelling; never is personality manifested without the human will; and never does a dis-Adjusted human being after death manifest active identity or in any manner establish communication with the living beings of earth. Such dis-Adjusted souls are wholly and absolutely unconscious during the long or short sleep of death. There can be no exhibition of any sort of personality or ability to engage in communications with other personalities until after completion of survival. Those who go to the mansion worlds are not permitted to send messages back to their loved ones. It is the policy throughout the universes to forbid such communication during the period of a current dispensation.

4. ADJUSTERS AFTER DEATH

112:4.1 (1231.1) When death of a material, intellectual, or spiritual nature occurs, the Adjuster bids farewell to the mortal host and departs for Divinington. From the headquarters of the local universe and the superuniverse a reflective contact is made with the supervisors of both governments, and the Monitor is registered out by the same number that recorded entry into the domains of time.

112:4.2 (1231.2) In some way not fully understood, the Universal Censors are able to gain possession of an epitome of the human life as it is embodied in the Adjuster's duplicate transcription of the spiritual values and morontia meanings of the indwelt mind. The Censors are able to appropriate the Adjuster's version of the deceased human's survival character and spiritual qualities, and all this data, together with the seraphic records, is available for presentation at the time of the adjudication of the individual concerned. This information is also used to confirm those superuniverse mandates which make it possible for certain ascenders immediately to begin their morontia careers, upon mortal dissolution to proceed to the mansion worlds ahead of the formal termination of a planetary dispensation.

112:4.3 (1231.3) Subsequent to physical death, except in individuals translated from among the living, the released Adjuster goes immediately to the home sphere of Divinington. The details of what transpires on that world during the time of awaiting the factual reappearance of the surviving mortal depend chiefly on whether the human being ascends to the mansion worlds in his own individual right or awaits a dispensational summoning of the sleeping survivors of a planetary age.

112:4.4 (1231.4) If the mortal associate belongs to a group that will be repersonalized at the end of a dispensation, the Adjuster will not immediately return to the mansion world of the former system of service but will, according to choice, enter upon one of the following temporary assignments:

- 112:4.5 (1231.5)* 1. Be mustered into the ranks of vanished Monitors for undisclosed service.
- 112:4.6 (1231.6)* 2. Be assigned for a period to the observation of the Paradise regime.

3. Înrolarea într-una dintre numeroasele școli de instruire din Divinington.

4. Stationarea pentru o vreme ca student observator pe una dintre celelalte șase sfere sacre care constituie circuitul lumilor paradisiace ale Tatălui.

5. Numirea în serviciul mesagerilor Ajustorilor Personalizați.

6. Activarea ca instructor asociat în școlile Diviningtonului consacrate educării Sfătuitorilor ce aparțin grupului virgin.

7. Desemnarea de a se ocupa de alegerea unui grup de lumi posibile pentru a servi în cazul în care ar exista motive rezonabile de a crede că partenerul uman ar fi putut respinge supraviețuirea.

Dacă, în momentul în care moartea vă surprinde, ati atins cumva cel de-al treilea cerc sau un tărâm superior și, în consecință, v-a fost atribuit un păzitor personal al destinului, și dacă transcrierea finală a rezumatului caracterului vostru de supraviețuire înaintat de Ajustor este certificat în mod necondiționat de păzitorul destinului - dacă serafimul și Ajustorul sunt în esență de acord asupra fiecărei chestiuni din expunerile și din recomandările referitoare la viața voastră - dacă Cenzorii Universali și asociații lor reflexivi de pe Uversa confirmă aceste date fără echivoc și fără rezervă, atunci Străvechii Zilelor lansează ca un fulger, pe circuitele de comunicații către Salvington, ordinul de înăltare a statutului vostru. Astfel deschise, tribunalele Suveranului Nebadonului vor decreta trecerea imediată a sufletului supraviețuitor în sălile de înviere ale lumilor de locuințe.

Dacă individul uman supraviețuiește fără întârziere, Ajustorul, după cum sunt eu informat, se înregistrează în Divinington, se duce în Paradis în fata persoanei Tatălui Universal, revin de îndată pentru a fi îmbrățișați de Ajustorii Personalizați ai suprauniversului și ai universului local pentru care este destinat, primește confirmarea conducătorului Sfătuitor Personalizat al Diviningtonului, și trece apoi imediat la „realizarea transferului de identitate”. De acolo, el este invitat, în cea de-a treia perioadă și pe lumea de locuințe, să locuiască în forma reală a personalității pregătite pentru a primi sufletul supraviețuitor al muritorului pământean, așa cum a fost această formă proiectată de către păzitorul destinului.

5. SUPRAVIEȚUIREA EULUI UMAN

Individualitate este o realitate cosmică, fie ea materială, fie morontială, fie spirituală. Actualitatea stării personale este darul Tatălui Universal care acționează de la sine și prin sine însuși sau prin multimea lui de agenți universali. A spune că o ființă este personală, este a recunoaște delimitarea relativă a unei astfel de ființe, în interiorul organismului cosmic. Cosmosul viu este un agregat aproape infinit integrat de unități reale dintre care fiecare este relativ supusă destinului întregului. Dar unitățile personale au fost dotate cu facultatea efectivă de a alege dintre acceptarea și respingerea destinului lor.

Ceea ce vine de la Tată este veșnic ca și Tatăl, și aceasta este tot atât de adevărat pentru personalitate,

^{112:4.7 (1231.7)} 3. Be enrolled in one of the many training schools of Divinington.

^{112:4.8 (1231.8)} 4. Be stationed for a time as a student observer on one of the other six sacred spheres which constitute the Father's circuit of Paradise worlds.

^{112:4.9 (1231.9)} 5. Be assigned to the messenger service of the Personalized Adjusters.

^{112:4.10 (1231.10)} 6. Become an associate instructor in the Divinington schools devoted to the training of Monitors belonging to the virgin group.

^{112:4.11 (1231.11)} 7. Be assigned to select a group of possible worlds on which to serve in the event that there is reasonable cause for believing that the human partner may have rejected survival.

^{112:4.12 (1231.12)} If, when death overtakes you, you have attained the third circle or a higher realm and therefore have had assigned to you a personal guardian of destiny, and if the final transcript of the summary of survival character submitted by the Adjuster is unconditionally certified by the destiny guardian — if both seraphim and Adjuster essentially agree in every item of their life records and recommendations — if the Universal Censors and their reflective associates on Uversa confirm this data and do so without equivocation or reservation, in that event the Ancients of Days flash forth the mandate of advanced standing over the communication circuits to Salvington, and, thus released, the tribunals of the Sovereign of Nebadon will decree the immediate passage of the surviving soul to the resurrection halls of the mansion worlds.

^{112:4.13 (1232.1)} If the human individual survives without delay, the Adjuster, so I am instructed, registers at Divinington, proceeds to the Paradise presence of the Universal Father, returns immediately and is embraced by the Personalized Adjusters of the superuniverse and local universe of assignment, receives the recognition of the chief Personalized Monitor of Divinington, and then, at once, passes into the “realization of identity transition,” being summoned therefrom on the third period and on the mansion world in the actual personality form made ready for the reception of the surviving soul of the earth mortal as that form has been projected by the guardian of destiny.

5. SURVIVAL OF THE HUMAN SELF

^{112:5.1 (1232.2)} Selfhood is a cosmic reality whether material, morontial, or spiritual. The actuality of the *personal* is the bestowal of the Universal Father acting in and of himself or through his manifold universe agencies. To say that a being is personal is to recognize the relative individuation of such a being within the cosmic organism. The living cosmos is an all but infinitely integrated aggregation of real units, all of which are relatively subject to the destiny of the whole. But those that are personal have been endowed with the actual choice of destiny acceptance or of destiny rejection.

^{112:5.2 (1232.3)} That which comes from the Father is like the Father eternal, and this is just as true of personality,

pe care Dumnezeu o dă în virtutea liberului său arbitru, ca și pentru divinul Ajustor al Gândirii, un fragment actual de Dumnezeu. Personalitatea omului este veșnică, dar, în ce privește identitatea, ea este o realitate veșnică condiționată. Dat fiind că ea a apărut ca răspuns la voia Tatălui, personalitatea va atinge un destin de Deitate, dar omul trebuie să aleagă dacă va fi prezent sau nu la împlinirea acestui destin. În lipsa unei astfel de alegeri, personalitatea atinge direct Deitatea experientială devenind o parte a Ființei Supreme. Ciclu este predestinat, dar participarea omului la acest ciclu este opțională, personală și experientială.

Identitatea muritorului este o condiție tranzitorie a vieții temporare în univers. Ea nu este reală decât în măsura în care personalitatea alege să devină un fenomen continuu al universului. Iată deosebirea esențială dintre om și un sistem energetic: sistemul energetic trebuie să continue, n-are de ales, dar omul are întru totul răspunderea de determinarea propriului său destin. Ajustorul este cu adevărat cărarea către Paradis, dar trebuie ca omul să urmeze el însuși această cărare din propria sa hotărâre, prin alegerea liberului său arbitru.

Ființele umane nu posedă identitate decât în sensul material. Asemenea însușiri ale eului sunt exprimate de mintea materială așa cum funcționează ea în sistemul energetic al intelectului. Când se spune că omul are o identitate, se recunoaște că el posedă un circuit mental care a fost subordonat actelor și alegerilor vointei personalității omenești. Dar aceasta este o manifestare materială și pur temporară, tot așa cum embrionul uman este un stadiu tranzitoriu parazit al vieții umane. În perspectiva cosmică, ființele umane se nasc, trăiesc și mor relativ într-o clipă; ele nu sunt durabile. Însă, la alegerea sa, personalitatea muritoare posedă puterea de a transfera sediul identității sistemului efemer intelect-materie la sistemul superior suflet-morontia care, în asociere cu Ajustorul Gândirii, este creat ca nou vehicul pentru manifestarea personalității.

Și chiar această putere de alegere, această marcă distinctivă universală a creaturilor înzestrate cu liber arbitru, care constituie cea mai mare șansă a omului și suprema sa responsabilitate cosmică. De integritatea volitunii umane depinde destinul etern al viitorului finalitar. Pentru a dobândi personalitate veșnică, Ajustorul divin depinde de sinceritatea liberului arbitru al muritorului. Pentru a realiza un nou fiu ascendent, Tatăl Universal depinde de fidelitatea alegerii muritorului. Pentru a face actuală evoluția experientială, Ființa Supremă depinde de fermitatea și de înțelepciunea deciziilor-acțiuni umane.

Cercurile cosmice de creștere a personalității trebuie ca în cele din urmă să fie atinse, dar se poate întâmpla ca, fără nici o greșeală din partea voastră, accidentele timpului și obstacolele existenței materiale v-au împiedicat să dominați aceste nivele pe planeta voastră natală. Dacă intențiile și dorințele voastre au o valoare de supraviețuire, vor fi emise decrete pentru a se prelungi perioada voastră probatorie. Vi se va aloca timp suplimentar pentru a demonstra care vă este valoarea.

Dacă există vreodată vreo îndoială cu privire la oportunitatea de a face să avanseze o identitate umană pe lumile de locuințe, guvernele universului decid

which God gives by his own freewill choice, as it is of the divine Thought Adjuster, an actual fragment of God. Man's personality is eternal but with regard to identity a conditioned eternal reality. Having appeared in response to the Father's will, personality will attain Deity destiny, but man must choose whether or not he will be present at the attainment of such destiny. In default of such choice, personality attains experiential Deity directly, becoming a part of the Supreme Being. The cycle is foreordained, but man's participation therein is optional, personal, and experiential.

112:5.3 (1232.4) Mortal identity is a transient time-life condition in the universe; it is real only in so far as the personality elects to become a continuing universe phenomenon. This is the essential difference between man and an energy system: The energy system must continue, it has no choice; but man has everything to do with determining his own destiny. The Adjuster is truly the path to Paradise, but man himself must pursue that path by his own deciding, his freewill choosing.

112:5.4 (1232.5) Human beings possess identity only in the material sense. Such qualities of the self are expressed by the material mind as it functions in the energy system of the intellect. When it is said that man has identity, it is recognized that he is in possession of a mind circuit which has been placed in subordination to the acts and choosing of the will of the human personality. But this is a material and purely temporary manifestation, just as the human embryo is a transient parasitic stage of human life. Human beings, from a cosmic perspective, are born, live, and die in a relative instant of time; they are not enduring. But mortal personality, through its own choosing, possesses the power of transferring its seat of identity from the passing material-intellect system to the higher morontia-soul system which, in association with the Thought Adjuster, is created as a new vehicle for personality manifestation.

112:5.5 (1233.1) And it is this very power of choice, the universe insignia of freewill creaturehood, that constitutes man's greatest opportunity and his supreme cosmic responsibility. Upon the integrity of the human volition depends the eternal destiny of the future finaliter; upon the sincerity of the mortal free will the divine Adjuster depends for eternal personality; upon the faithfulness of mortal choice the Universal Father depends for the realization of a new ascending son; upon the steadfastness and wisdom of decision-actions the Supreme Being depends for the actuality of experiential evolution.

112:5.6 (1233.2) Though the cosmic circles of personality growth must eventually be attained, if, through no fault of your own, the accidents of time and the handicaps of material existence prevent your mastering these levels on your native planet, if your intentions and desires are of survival value, there are issued the decrees of probation extension. You will be afforded additional time in which to prove yourself.

112:5.7 (1233.3) If ever there is doubt as to the advisability of advancing a human identity to the mansion worlds, the universe governments invariably rule in the personal

invariabil în interesul personal al individului. Fără șovăială, ele înaltă acest suflet la statutul de ființă de tranziție, continuându-și totodată observațiile asupra intențiilor lui morontiale și asupra obiectivelor sale spirituale emergente. Astfel, justiția divină va fi cu siguranță înfăptuită și îndurării divine i se va acorda un nou prilej de a-și extinde serviciul.

Guvernele Orvontonului și ale Nebadonului nu pretind că ar atinge o perfecțiune absolută în executarea detaliată a planului universal de repersonalizare a muritorilor, ci susțin că manifestă răbdare, tolerantă, înțelegere și o compasiune plină de îndurare, și chiar asta și fac. Noi preferăm să ne asumăm riscul unei rebeliuni într-un sistem mai degrabă decât să lăsăm să apară riscul de priva un singur individ care se află în luptă în oricare lume evolutivă, de bucuria veșnică de a urma cariera ascendentă.

Aceasta nu înseamnă că fiintele omenești trebuie să beneficieze de o a doua șansă după ce au respins-o pe prima; nu este așa cătuși de puțin. Însă aceasta înseamnă că toate creaturile volitive trebuie să aibă o adevărată ocazie de a face o alegere indubitabilă, pe deplin conștientă și definitivă. Judecătorii suverani ai universului nu vor priva niciodată de mântuirea personalității vreo ființă care n-a făcut definitiv și pe deplin alegerea eternă. Sufletul omenesc trebuie să primească și va primi oportunitatea deplină și suficientă de a a-și dezvălui intenția sa reală și obiectivul său real.

După moartea lor, fiintele cele mai evolute din punct de vedere spiritual și cosmic se duc imediat pe lumile de locuințe. În general, această dispoziție operează pentru cei care au un păzitor serafic menit persoanei lor. Alți muritori pot fi detinuți până ce judecarea problemelor lor a fost încheiată, după care ei pot merge în lumile de locuințe. Ei pot, de asemenea, să fie afectați rândurilor de supraviețuitori adormiți care vor fi repersonalizați în masă la sfârșitul dispensei planetare în curs.

Există două dificultăți care împiedică eforturile mele de a explica exact ceea ce se petrece pentru voi în moarte, acel tu supraviețuitor, care este distinct de Ajustorul care vă părește. Una dintre ele constă în imposibilitatea de a transmite, la nivelul vostru de înțelegere, o descriere adecvată a unei operații ce se situează la granița dintre domeniul fizic și cel morontial. Cealaltă dificultate provine din restricțiile puse de autoritățile celeste ce guvernează Urantia asupra misiunii mele în calitate de revelator al adevărului. Ar putea fi prezentate multe detalii interesante, însă la sfatul supraveghetorilor voștri planetari imediați eu nu le dezvălui. Totuși, eu rămân în limitele atribuțiilor mele în expunerea a ceea ce urmează:

Un element real, un produs al evoluției umane, ceva mai mult decât Veghetorul Misterului, supraviețuiește mortii. Această entitate nou apărută este sufletul, și ea supraviețuiește atât mortii corpului vostru fizic, cât și celei a minții voastre materiale. Această entitate este copilul comun al vieții și al eforturilor voastre combinate ale eului uman în legătură cu eul divin, Ajustorul. Acest copil cu ascendență umană și divină constituie elementul supraviețuitor de origine pământeană; el este eul morontial, sufletul nemuritor.

Acest copil, a cărui semnificație persistă și a cărui

interests of that individual; they unhesitatingly advance such a soul to the status of a transitional being, while they continue their observations of the emerging morontia intent and spiritual purpose. Thus divine justice is certain of achievement, and divine mercy is accorded further opportunity for extending its ministry.

112:5.8 (1233.4) The governments of Orvonton and Nebadon do not claim absolute perfection for the detail working of the universal plan of mortal repersonalization, but they do claim to, and actually do, manifest patience, tolerance, understanding, and merciful sympathy. We had rather assume the risk of a system rebellion than to court the hazard of depriving one struggling mortal from any evolutionary world of the eternal joy of pursuing the ascending career.

112:5.9 (1233.5) This does not mean that human beings are to enjoy a second opportunity in the face of the rejection of a first, not at all. But it does signify that all will creatures are to experience one true opportunity to make one undoubted, self-conscious, and final choice. The sovereign Judges of the universes will not deprive any being of personality status who has not finally and fully made the eternal choice; the soul of man must and will be given full and ample opportunity to reveal its true intent and real purpose.

112:5.10 (1233.6) When the more spiritually and cosmically advanced mortals die, they proceed immediately to the mansion worlds; in general, this provision operates with those who have had assigned to them personal seraphic guardians. Other mortals may be detained until such time as the adjudication of their affairs has been completed, after which they may proceed to the mansion worlds, or they may be assigned to the ranks of the sleeping survivors who will be repersonalized en masse at the end of the current planetary dispensation.

112:5.11 (1233.7) There are two difficulties that hamper my efforts to explain just what happens to *you* in death, the surviving *you* which is distinct from the departing Adjuster. One of these consists in the impossibility of conveying to your level of comprehension an adequate description of a transaction on the borderland of the physical and morontia realms. The other is brought about by the restrictions placed upon my commission as a revelator of truth by the celestial governing authorities of Urantia. There are many interesting details which might be presented, but I withhold them upon the advice of your immediate planetary supervisors. But within the limits of my permission I can say this much:

112:5.12 (1234.1) There is something real, something of human evolution, something additional to the Mystery Monitor, which survives death. This newly appearing entity is the soul, and it survives the death of both your physical body and your material mind. This entity is the conjoint child of the combined life and efforts of the human you in liaison with the divine you, the Adjuster. This child of human and divine parentage constitutes the surviving element of terrestrial origin; it is the morontia self, the immortal soul.

112:5.13 (1234.2) This child of persisting meaning and surviving value is wholly unconscious during the period

valoare supraviețuiește, este cu totul inconștient pe durata perioadei ce ține de la moarte la repersonalizare; el rămâne în seama păzitorului serafic al destinului pe toată perioada de așteptare. După moarte, voi nu veți acționa ca ființă conștientă înainte de a fi atins noua conștiință morontială pe lumile de locuințe ale Sataniei.

În clipa morții, identitatea funcțională asociată personalității umane este întreruptă de încetarea mișcării vitale. Cu toate că personalitatea umană transcende aceste fragmente constituente, ea depinde de ele pentru această identitate funcțională. Oprirea vieții distruge structurile creierului fizic necesare dotărilor mentale, și această întrerupere a minții pune capăt conștiinței umane. După aceea, conștiința creaturii nu mai poate să reapară înainte să se fi aranjat o situație cosmică care să permită aceleiași personalități umane de a funcționa din nou în relație cu energia vie.

Pe durata trecerii muritorilor ce supraviețuiesc între lumea lor de origine și lumile de locuințe, că personalitatea lor a fost reconstituită în cea de-a treia perioadă, ori că își face ascensiunea până la epoca unei reînvieri colective, datele constitutive ale personalității lor sunt cu fidelitate păstrate de către arhanghelii de pe lumile lor de activități speciale. Arhanghelii nu sunt ocrotitori ai personalității (în felul în care îngerii păzitori păesc sufletul), însă nu-i mai puțin adevărat că orice factor identificabil al personalității este eficient păstrat sub paza acestor fideli depozitari ai elementelor supraviețuirii umane. Cât despre amplasarea exactă a personalității muritorului pe perioada intermediară dintre moarte și supraviețuire, noi nu îl cunoaștem.

Situația care face repersonalizarea posibilă este creată în sălile de înviere ale planetelor receptoare morontiale ale universului local. Acolo, în camerele de asamblare a vieții, autoritățile supraveghetoare oferă această combinație de energie universală - morontială, mentală și spirituală - care permite să se restituie conștiința supraviețuitorului adormit. Reasamblarea părților alcătuitoare ale unei personalități cândva materiale implică:

1. Alcătuirea unei forme potrivite, un model morontial de energie, în care noul supraviețuitor poate stabili contactul cu realitatea nespirituală, și în interiorul căreia varianta morontială a minții cosmice poate fi pusă în circuit.

2. Întoarcerea Ajustorului la creatura morontială aflată în așteptare. Ajustorul este veșnicul păstrător al identității voastre ascendente. Veghetorul vostru reprezintă încredințarea absolută că voi înșivă, iar nu un altul, sunteți cei care vor ocupa forma morontială creată pentru trezirea personalității voastre. Iar Ajustorul va fi prezent la reconstituirea personalității voastre pentru a relua rolul de călăuză paradisiacă al eului vostru supraviețuitor.

3. Când aceste condiții prealabile ale personalizării au fost întrunite, păstrătorul serafic al potențialităților sufletului nemuritor adormit, cu ajutorul a numeroase personalități cosmice, atribuie această entitate morontială formei corporale și mentale morontiale pregătite pentru aceasta; în același timp, el pune acest copil evolutiv al supremului în asociere veșnică cu Ajustorul în așteptare. Acest lucru încheie repersonalizarea, reconstituirea memoriei, a intuiției și a

from death to repersonalization and is in the keeping of the seraphic destiny guardian throughout this season of waiting. You will not function as a conscious being, following death, until you attain the new consciousness of morontia on the mansion worlds of Satania.

112:5.14 (1234.3) At death the functional identity associated with the human personality is disrupted through the cessation of vital motion. Human personality, while transcending its constituent parts, is dependent on them for functional identity. The stoppage of life destroys the physical brain patterns for mind endowment, and the disruption of mind terminates mortal consciousness. The consciousness of that creature cannot subsequently reappear until a cosmic situation has been arranged which will permit the same human personality again to function in relationship with living energy.

112:5.15 (1234.4) During the transit of surviving mortals from the world of origin to the mansion worlds, whether they experience personality reassembly on the third period or ascend at the time of a group resurrection, the record of personality constitution is faithfully preserved by the archangels on their worlds of special activities. These beings are not the custodians of personality (as the guardian seraphim are of the soul), but it is nonetheless true that every identifiable factor of personality is effectually safeguarded in the custody of these dependable trustees of mortal survival. As to the exact whereabouts of mortal personality during the time intervening between death and survival, we do not know.

112:5.16 (1234.5) The situation which makes repersonalization possible is brought about in the resurrection halls of the morontia receiving planets of a local universe. Here in these life-assembly chambers the supervising authorities provide that relationship of universe energy — morontial, mental, and spiritual — which makes possible the reconsciousing of the sleeping survivor. The reassembly of the constituent parts of a onetime material personality involves:

- 112:5.17 (1234.6) 1. The fabrication of a suitable form, a morontia energy pattern, in which the new survivor can make contact with nonspiritual reality, and within which the morontia variant of the cosmic mind can be encircuited.

- 112:5.18 (1234.7) 2. The return of the Adjuster to the waiting morontia creature. The Adjuster is the eternal custodian of your ascending identity; your Monitor is the absolute assurance that you yourself and not another will occupy the morontia form created for your personality awakening. And the Adjuster will be present at your personality reassembly to take up once more the role of Paradise guide to your surviving self.

- 112:5.19 (1235.1) 3. When these prerequisites of repersonalization have been assembled, the seraphic custodian of the potentialities of the slumbering immortal soul, with the assistance of numerous cosmic personalities, bestows this morontia entity upon and in the awaiting morontia mind-body form while committing this evolutionary child of the Supreme to eternal association with the waiting Adjuster. And this completes the repersonalization, reassembly of memory, insight, and consciousness — identity.

conștiinței - identitatea.

Faptul repersonalizării constă în luarea în posesie, de către sinele omenesc care se trezește, a fazei morontiale racordate a minții cosmice nou separate. Fenomenul personalității depinde de persistența identității reacției individului la mediul său universal; iar acest lucru nu se poate produce decât prin intermediul minții. Individualitatea persistă în pofida unei continue schimbări în toți factorii care compun eul; în viața fizică, schimbarea este treptată; la moarte, și după repersonalizare, schimbarea este bruscă. Adevărata realitate a oricărei individualități (personalități) este capabilă să răspundă într-o manieră adecvată la situațiile universului prin modificările permanente ale părților sale constitutive; stagnarea se încheie inevitabil prin moarte. Viața omenească este o nesfârșită schimbare a factorilor vieții, unificati prin stabilitatea unei personalități invariante.

Iar atunci când vă veți trezi astfel în lumile de locuințe ale Ierusemului, voi veți fi atât de schimbați, transformarea spirituală va fi atât de mare încât, dacă nu ar exista Ajustorul Gândirii și păzitorul destinului care să coreleze cu atâta desăvârșire noua voastră viață din noile lumi cu vechea voastră viață din prima lume, ati avea la început dificultăți în conectarea noii conștiințe morontiale cu memoria readusă la viață a fostei voastre identități. În ciuda continuității identității personale, cea mai mare parte a vieții voastre de muritor vi s-ar părea la început un vis vag și neguros. Timpul va limpezi însă multe dintre asocierile vieții voastre de muritor.

Ajustorul gândirii va readuce și va repeta doar acele amintiri și experiențe care fac parte din cariera voastră universală și sunt esențiale pentru aceasta. Dacă Ajustorul a fost un partener în evoluția a ceea ce s-a petrecut în mintea omenească, atunci aceste experiențe demne de a fi păstrate vor supraviețui în conștiința eternă a Ajustorului. Cu toate acestea, cea mai mare parte a vieții voastre și a amintirilor ei - neavând nici semnificație spirituală, nici valoare morontială - vor muri odată cu creierul material; o mare parte din experiența materială va dispărea, la fel ca un fost eșafodaj, care a servit drept pod pentru trecerea la nivel morontial și nu mai are nici o utilitate într-un univers. Personalitatea și relațiile dintre personalități nu reprezintă însă niciodată eșafodaje; memoria omenească a relațiilor personalității are o valoare cosmică și va persista. În lumile de locuințe nu numai că veți cunoaște și veți fi cunoscuți de către cei care v-au fost cândva asociați în scurtă, dar misterioasă viață de pe Urantia, ci, mai mult, vă veți aminti de ei, iar ei își vor aduce aminte de voi.

6. EULMORONTIAL

Așa cum un fluture iese la iveală din stadiul de omidă, tot astfel adevăratele personalități ale fiintelor omenești ies la iveală în lumile de locuințe revelându-se, pentru prima oară, separate de vechea lor învăluire din trupul lor material. Cariera morontială în universul local corespunde înălțării permanente a mecanismului personalității, de la nivelul morontial inițial al existentei sufletului până la nivelul morontial final de spiritualitate progresivă.

Este dificil să vă instruiți asupra formelor voastre

112:5.20 (1235.2) The fact of repersonalization consists in the seizure of the encircled morontia phase of the newly segregated cosmic mind by the awakening human self. The phenomenon of personality is dependent on the persistence of the identity of selfhood reaction to universe environment; and this can only be effected through the medium of mind. Selfhood persists in spite of a continuous change in all the factor components of self; in the physical life the change is gradual; at death and upon repersonalization the change is sudden. The true reality of all selfhood (personality) is able to function responsively to universe conditions by virtue of the unceasing changing of its constituent parts; stagnation terminates in inevitable death. Human life is an endless change of the factors of life unified by the stability of the unchanging personality.

112:5.21 (1235.3) And when you thus awaken on the mansion worlds of Jerusem, you will be so changed, the spiritual transformation will be so great that, were it not for your Thought Adjuster and the destiny guardian, who so fully connect up your new life in the new worlds with your old life in the first world, you would at first have difficulty in connecting the new morontia consciousness with the reviving memory of your previous identity. Notwithstanding the continuity of personal selfhood, much of the mortal life would at first seem to be a vague and hazy dream. But time will clarify many mortal associations.

112:5.22 (1235.4) The Thought Adjuster will recall and rehearse for you only those memories and experiences which are a part of, and essential to, your universe career. If the Adjuster has been a partner in the evolution of aught in the human mind, then will these worth-while experiences survive in the eternal consciousness of the Adjuster. But much of your past life and its memories, having neither spiritual meaning nor morontia value, will perish with the material brain; much of material experience will pass away as onetime scaffolding which, having bridged you over to the morontia level, no longer serves a purpose in the universe. But personality and the relationships between personalities are never scaffolding; mortal memory of personality relationships has cosmic value and will persist. On the mansion worlds you will know and be known, and more, you will remember, and be remembered by, your onetime associates in the short but intriguing life on Urantia.

6. THE MORONTIA SELF

112:6.1 (1235.5) Just as a butterfly emerges from the caterpillar stage, so will the true personalities of human beings emerge on the mansion worlds, for the first time revealed apart from their onetime enshrouding in the material flesh. The morontia career in the local universe has to do with the continued elevation of the personality mechanism from the beginning morontia level of soul existence up to the final morontia level of progressive spirituality.

112:6.2 (1235.6) It is difficult to instruct you regarding your

morontiale de personalitate pentru cariera universului local. Veti fi înzestrati cu modele morontiale capabile să manifeste personalitatea, însă acestea sunt învelșuri care, în cele din urmă, se află dincolo de înțelegerea voastră. Cu toate că sunt pe deplin reale, astfel de forme nu reprezintă modelele energetice de ordin material pe care le înțelegeți acum. Ele joacă însă, în lumile universului local, același rol pe care îl joacă propriile voastre corpuri materiale pe planetele pe care se nasc oamenii.

Într-o oarecare măsură, înfățișarea formei corporale materiale este sensibilă la caracterul identității personale; corpul fizic reflectă, într-o anumită măsură, ceva din natura intrinsecă a personalității. Forma morontială realizează o reflectare mai avansată. În viața fizică, muritorii pot fi frumoși în exterior, fiind în același timp urâți în interior; în viața morontială, și din ce în ce mai mult pe nivelele ei mai înalte, forma personalității se va modifica direct conform naturii persoanei interioare. La nivelul spiritual, forma exterioară și natura interioară încep să se apropie de o identificare completă, care se perfecționează tot mai mult pe nivele spirituale tot mai înalte.

În starea morontială, ascenderul muritor este înzestrat cu varianta nebadoniană a minții cosmice a Maestrului Spirit din Orvonton. Intellectul muritor ca atare a pierit, a încetat să existe ca o entitate universală focalizată, separată de circuitele mentale, nediferentiate ale Spiritului Creativ. În schimb, semnificațiile și valorile minții umane n-au dispărut. Anumite faze ale minții se continuă în sufletul supraviețuitor; anumite valori experientiale ale fostei minți omenești sunt păstrate de Ajustor; iar înregistrarea vieții omenești așa cum a fost ea trăită în timp, rămâne în universul local, împreună cu anumite înregistrări vii detinute de numeroase ființe preocupate de evoluarea finală a muritorului ascendent, ființe al căror rang începe de la serafim, continuă cu Cenzorii Universali, și dincolo de aceștia până la Suprem.

Vointa unei creaturi nu poate exista fără minte, însă ea persistă în ciuda pierderii intelectului material. În timpul imediat următor reînvierii, personalitatea ascendentă este călăuzită, într-o mare măsură, de modelele caracteriale moștenite din viața sa umană și de acțiunea nou apărută a motei morontiale. I-ar acești îndrumători ai conduitei de pe lumile de locuințe activează într-o manieră acceptabilă pe durata primelor etape ale vieții morontiale și înainte ca vointa morontială să apară în întreaga sa plenitudine ca expresie volitională a personalității ascendente.

În cariera universului local nu există nici o influență care să se compare cu aceea a celor șapte spirite-mentale adjutante ale existenței umane. Mintea morontială trebuie să evolueze prin contact direct cu mintea cosmică, așa cum a fost modificată și tradusă această minte cosmică de către sursa creativă a intelectului universului local - Călăuzirea Divină.

Înainte de moarte, mintea muritoare are conștiința de a fi independentă de prezenta Ajustorului; pentru a putea funcționa mintea adjutantă are nevoie doar de modelul asociat material-energetic. Sufletul morontial fiind însă supraadjutant, nu are o conștiință de sine fără Ajustor atunci când este lipsit de mecanismul mental material. Acest suflet evoluat posedă, cu toate acestea,

morontia personality forms for the local universe career. You will be endowed with morontia patterns of personality manifestability, and these are investments which, in the last analysis, are beyond your comprehension. Such forms, while entirely real, are not energy patterns of the material order which you now understand. They do, however, serve the same purpose on the local universe worlds as do your material bodies on the planets of human nativity.

112:6.3 (1236.1) To a certain extent, the appearance of the material body-form is responsive to the character of the personality identity; the physical body does, to a limited degree, reflect something of the inherent nature of the personality. Still more so does the morontia form. In the physical life, mortals may be outwardly beautiful though inwardly unlovely; in the morontia life, and increasingly on its higher levels, the personality form will vary directly in accordance with the nature of the inner person. On the spiritual level, outward form and inner nature begin to approximate complete identification, which grows more and more perfect on higher and higher spirit levels.

112:6.4 (1236.2) In the morontia estate the ascending mortal is endowed with the Nebadon modification of the cosmic-mind endowment of the Master Spirit of Orvonton. The mortal intellect, as such, has perished, has ceased to exist as a focalized universe entity apart from the undifferentiated mind circuits of the Creative Spirit. But the meanings and values of the mortal mind have not perished. Certain phases of mind are continued in the surviving soul; certain experiential values of the former human mind are held by the Adjuster; and there persist in the local universe the records of the human life as it was lived in the flesh, together with certain living registrations in the numerous beings who are concerned with the final evaluation of the ascending mortal, beings extending in range from seraphim to Universal Censors and probably on beyond to the Supreme.

112:6.5 (1236.3) Creature volition cannot exist without mind, but it does persist in spite of the loss of the material intellect. During the times immediately following survival, the ascending personality is in great measure guided by the character patterns inherited from the human life and by the newly appearing action of morontia mota. And these guides to mansonian conduct function acceptably in the early stages of the morontia life and prior to the emergence of morontia will as a full-fledged volitional expression of the ascending personality.

112:6.6 (1236.4) There are no influences in the local universe career comparable to the seven adjutant mind-spirits of human existence. The morontia mind must evolve by direct contact with cosmic mind, as this cosmic mind has been modified and translated by the creative source of local universe intellect — the Divine Minister.

112:6.7 (1236.5) Mortal mind, prior to death, is self-consciously independent of the Adjuster presence; adjutant mind needs only the associated material-energy pattern to enable it to operate. But the morontia soul, being supraadjutant, does not retain self-consciousness without the Adjuster when deprived of the material-mind mechanism. This evolving soul does,

o continuitate a caracterului provenită din deciziile luate de fostul său mental adjutant asociat, iar acest caracter devine memorie activă atunci când modelele sale primesc energia Ajustorului revenit.

Persistenta memoriei este dovada că identitatea originară este reținută; ea este esențială pentru a completa autoconștiința continuității și a expansiunii personalității. Muritorii care se ridică fără Ajustori depind de instrucțiunile asociaților serafici pentru reconstrucția memoriei umane; în afară de aceasta, sufletul morontial al muritorilor fuzionați cu Spiritul nu este limitat. Modelul memoriei persistă în suflet, însă acest model necesită prezența fostului Ajustor pentru a deveni imediat capabil să se realizeze pe sine ca o memorie continuă. Fără Ajustor, supraviețuitorul muritor are nevoie de o perioadă de timp considerabilă pentru a reexplora și reînvăța, pentru a redobândi memoria conștientă a semnificațiilor și valorilor existenței sale anterioare.

Sufletul având o valoare de supraviețuire reflectă atât acțiunile și motivațiile cantitative cât și pe cele calitative ale intelectului material, fostul sediu al identității de sine. Alegând adevărul, frumusețea și bunătatea, mintea muritoare intră în cariera ei universală premorontială sub tutela celor șapte spirituale adjutante unificate sub conducerea spiritului înțelepciunii. Prin urmare, după trecerea de cel șapte cercuri de realizare morontială, darul minții morontiale se suprapune mentalului adjutant, fapt care inaugurează cariera prespirituală sau morontială de progres în universul local.

Când o creatură își părăsește planeta natală, ea lasă în urma ei îndrumătorul adjutant și nu mai depinde decât de intelectul morontial. Când un ascender părăsește universul local, el a atins nivelul spiritual al existenței, trecând deasupra nivelului morontial. Această entitate spirituală nou apărută devine atunci acordată îndrumării directe a minții cosmice de pe Orvonton.

7. FUZIUNEA CU AJUSTORUL

Fuziunea cu Ajustorul Gândirii conferă personalității actualități eterne, care înainte nu erau decât potențiale. Printre aceste noi daruri putem menționa: fixarea calității divinității, memoria și experiența veșniciei trecute, nemurirea și o fază de absolut potențial calificat.

Când cursa voastră pământească într-o formă temporară s-a încheiat, sunteți sortiti să vă treziți pe țărmurile unei lumi mai bune, și în cele din urmă veți fi uniți cu Ajustorul vostru fidel într-o îmbrățișare veșnică. Iar această fuziune constituie misterul care face ca Dumnezeu și omul să fie una, misterul evoluției creaturii finite, însă acesta este veșnic adevărat. Fuziunea este taina sferei sacre a Ascendingtonului, și nici o creatură, în afară de cele care au experimentat fuziunea cu Spiritul Deității, nu poate înțelege semnificația reală a valorilor efective care sunt unite atunci când identitatea unei creaturi a timpului devine pe vecie una cu Spiritul Deității Paradisului.

Fuziunea cu Ajustorul se efectuează de obicei în timp ce ascenderul încă se mai află în sistemul său local. Ea se poate produce pe planeta natală ca o transcendere a morții naturale; ea poate avea loc pe

however, possess a continuing character derived from the decisions of its former associated adjutant mind, and this character becomes active memory when the patterns thereof are energized by the returning Adjuster.

112:6.8 (1236.6) The persistence of memory is proof of the retention of the identity of original selfhood; it is essential to complete self-consciousness of personality continuity and expansion. Those mortals who ascend without Adjusters are dependent on the instruction of seraphic associates for the reconstruction of human memory; otherwise the morontia souls of the Spirit-fused mortals are not limited. The pattern of memory persists in the soul, but this pattern requires the presence of the former Adjuster to become *immediately* self-realizable as continuing memory. Without the Adjuster, it requires considerable time for the mortal survivor to re-explore and relearn, to recapture, the memory consciousness of the meanings and values of a former existence.

112:6.9 (1237.1) The soul of survival value faithfully reflects both the qualitative and the quantitative actions and motivations of the material intellect, the former seat of the identity of selfhood. In the choosing of truth, beauty, and goodness, the mortal mind enters upon its premorontia universe career under the tutelage of the seven adjutant mind-spirits unified under the direction of the spirit of wisdom. Subsequently, upon the completion of the seven circles of premorontia attainment, the superimposition of the endowment of morontia mind upon adjutant mind initiates the prespiritual or morontia career of local universe progression.

112:6.10 (1237.2) When a creature leaves his native planet, he leaves the adjutant ministry behind and becomes solely dependent on morontia intellect. When an ascender leaves the local universe, he has attained the spiritual level of existence, having passed beyond the morontia level. This newly appearing spirit entity then becomes attuned to the direct ministry of the cosmic mind of Orvonton.

7. ADJUSTER FUSION

112:7.1 (1237.3) Thought Adjuster fusion imparts eternal actualities to personality which were previously only potential. Among these new endowments may be mentioned: fixation of divinity quality, past-eternity experience and memory, immortality, and a phase of qualified potential absoluteness.

112:7.2 (1237.4) When your earthly course in temporary form has been run, you are to awaken on the shores of a better world, and eventually you will be united with your faithful Adjuster in an eternal embrace. And this fusion constitutes the mystery of making God and man one, the mystery of finite creature evolution, but it is eternally true. Fusion is the secret of the sacred sphere of Ascendington, and no creature, save those who have experienced fusion with the spirit of Deity, can comprehend the true meaning of the actual values which are conjoined when the identity of a creature of time becomes eternally one with the spirit of Paradise Deity.

112:7.3 (1237.5) Fusion with the Adjuster is usually effected while the ascender is resident within his local system. It may occur on the planet of nativity as a transcendence of natural death; it may take place on any one of the

oricare dintre lumile locuintelor sau în cartierul general al unui sistem. Ea poate fi chiar și întârziată până în momentul șederii în sediul constelației; sau, la ocazii speciale, ea nu poate fi încheiată până când ascenderul n-a ajuns capitala universului local.

După ce s-a efectuat fuziunea cu Ajustorul, nu mai poate apărea nici un pericol pentru cariera eternă a unei astfel de personalități. Fiintele celeste, pentru a fi încercate, trec printr-o lungă experiență, însă muritorii trec prin încercări relativ scurte și intense pe lumile evolutive și morontiale.

Fuziunea cu Ajustorul nu are loc niciodată înainte ca decretele suprauniversului să fi confirmat că natura umană a făcut o alegere definitivă și irevocabilă în ceea ce privește cariera eternă. Aceasta este autorizarea uniunii care, odată proclamată, constituie pentru personalitatea fuzionată permisiunea de a părăsi în cele din urmă hotarele universului local pentru a ajunge apoi în cartierul general al suprauniversului. De acolo, și într-un viitor îndepărtat, un seconafim va purta pelerinul timpului în lungul zbor ce îl va conduce în universul central al Havonei și spre aventura Deității.

Pe lumile evolutive, individualitatea este materială; ea este un obiect din univers și este supusă ca atare legilor existenței materiale. Ea este un fapt în timp și este sensibilă la vicisitudinile acestuia. Aici trebuie să fie formulate deciziile de supraviețuire. În starea morontială sinele a devenit o realitate universală nouă și mai durabilă, iar creșterea sa permanentă se întemeiază pe armonizarea sa continuă cu circuitele mentale și spirituale ale universurilor. Acum sunt confirmate deciziile de supraviețuire. Când sinele atinge nivelul spiritual, el a devenit atunci o valoare sigură în univers, iar această nouă valoare se întemeiază pe faptul că s-au luat deciziile de supraviețuire; dovada este eterna fuziune cu Ajustorul Gândirii. După ce a atins statutul de valoare universală autentică, creatura devine potențial liberă pentru a căuta cea mai înaltă valoare universală - Dumnezeu.

Asemenea fiinte fuzionate sunt duble în reacțiile lor universale. Ele sunt indivizi morontiali distincti având anumite analogii cu serafimii, și potențial ei sunt deopotrivă fiinte din ordinul finalităților Paradisului.

Individul fuzionat reprezintă însă, într-adevăr, o personalitate, o ființă, a cărei unitate sfidează orice încercare de analiză din partea oricărei inteligente a universurilor. Și astfel, după ce ati trecut prin fata tribunalelor universului local de la cel mai modest până la cel mai înalt, fără ca vreunul dintre ele să poată identifica separat omul și Ajustorul, sunteți în cele din urmă conduși în fata Suveranului Nebadonului, Tatăl universului vostru local. Iar acolo primiți, chiar din mâna ființei a cărei paternitate creativă în acest univers al timpului a făcut posibil faptul vieții voastre, acreditările care vă dau dreptul de a continua apoi cariera voastră suprauniversală în căutarea Tatălui Universal.

Oare triumfătorul Ajustor a câștigat personalitate prin magnificul său serviciu pentru omenire, sau nemurirea a fost dobândită de brava ființă umană prin eforturile ei sincere de a deveni asemeni Ajustorului? Nu este nici una dintre acestea; doar împreună au împlinit evoluția unui membru al unuia dintre ordinele unice ale personalităților ascendente ale Supremului, o

mansion worlds or on the headquarters of the system; it may even be delayed until the time of the constellation sojourn; or, in special instances, it may not be consummated until the ascender is on the local universe capital.

112:7.4 (1237.6) When fusion with the Adjuster has been effected, there can be no future danger to the eternal career of such a personality. Celestial beings are tested throughout a long experience, but mortals pass through a relatively short and intensive testing on the evolutionary and morontia worlds.

112:7.5 (1237.7) Fusion with the Adjuster never occurs until the mandates of the superuniverse have pronounced that the human nature has made a final and irrevocable choice for the eternal career. This is the at-onement authorization, which, when issued, constitutes the clearance authority for the fused personality eventually to leave the confines of the local universe to proceed sometime to the headquarters of the superuniverse, from which point the pilgrim of time will, in the distant future, enseconaphim for the long flight to the central universe of Havona and the Deity adventure.

112:7.6 (1238.1) On the evolutionary worlds, selfhood is material; it is a thing in the universe and as such is subject to the laws of material existence. It is a fact in time and is responsive to the vicissitudes thereof. *Survival decisions must here be formulated.* In the morontia state the self has become a new and more enduring universe reality, and its continuing growth is predicated on its increasing attunement to the mind and spirit circuits of the universes. *Survival decisions are now being confirmed.* When the self attains the spiritual level, it has become a secure value in the universe, and this new value is predicated upon the fact that *survival decisions have been made*, which fact has been witnessed by eternal fusion with the Thought Adjuster. And having achieved the status of a true universe value, the creature becomes liberated in potential for the seeking of the highest universe value — God.

112:7.7 (1238.2) Such fused beings are twofold in their universe reactions: They are discrete morontia individuals not altogether unlike seraphim, and they are also beings in potential on the order of the Paradise finaliters.

112:7.8 (1238.3) But the fused individual is really one personality, one being, whose unity defies all attempts at analysis by any intelligence of the universes. And so, having passed the tribunals of the local universe from the lowest to the highest, none of which have been able to identify man or Adjuster, the one apart from the other, you shall finally be taken before the Sovereign of Nebadon, your local universe Father. And there, at the hand of the very being whose creative fatherhood in this universe of time has made possible the fact of your life, you will be granted those credentials which entitle you eventually to proceed upon your superuniverse career in quest of the Universal Father.

112:7.9 (1238.4) Has the triumphant Adjuster won personality by the magnificent service to humanity, or has the valiant human acquired immortality through sincere efforts to achieve Adjusterlikeness? It is neither; but they together have achieved the evolution of a member of one of the unique orders of the ascending personalities of the Supreme, one who will ever be found serviceable, faithful, and efficient, a candidate for

ființă care va fi întotdeauna serviabilă, fidelă și eficientă, un candidat pentru o creștere și o dezvoltare nouă, încercând mereu să se ridice și neoprinându-se niciodată din ascensiunea celestă înainte ca cele șapte circuite ale Havonei să fie străbătute și înainte ca sufletul, a cărui origine a fost cândva pământească, să aibă o recunoștință plină de adoratie în fata personalității însăși a Tatălui din Paradis.

De-a lungul acestei întregi ascensiuni, Ajustorul Gândirii este garanția divină a viitoarei și deplinei stabilizări spirituale a ascenderului muritor. În același timp, prezenta liberului arbitru omenesc oferă Ajustorului un canal etern pentru a pune în libertate natura divină și infinită. Acum aceste două identități au devenit una; nici un eveniment din timp sau din eternitate nu mai poate separa omul sau Ajustorul; ei sunt inseparabili, contopiti pe vecie.

Pe lumile de fuziune a Ajustorilor, destinul Veghetorului Misterului este identic cu acela al muritorului ascendent - Corpul Paradisiac al Finalității. Nici Ajustorul, nici muritorul nu pot atinge acel tel unic fără cooperarea deplină și ajutorul plin de încredere acordate reciproc. Această asociere extraordinară este unul dintre fenomenele cosmice cele mai pasionante și cele mai stupefiantе ale prezentei vârste a universului.

Din momentul fuziunii cu Ajustorul, statutul ascenderului este acela al unei creaturi evolutive. Partenerul uman a fost primul care s-a bucurat de personalitate; el este deci superior Ajustorului în toate problemele ce se referă la recunoașterea personalității.

Pentru aceste ființe contopite cartierul general din Paradis este Ascendington, nu Divinington, iar această îmbinare unică dintre Dumnezeu și om are rang de muritor ascender pe toată calea ascendentă către Corpul Finalității. Când un Ajustor se contopește cu un muritor ascender, numărul celui Ajustor este șters din arhivele suprauniversului. Nu știu ce se întâmplă în arhivele de pe Divinington, însă presupun că dosarul celui Ajustor este transferat în cercurile secrete ale curților interioare ale lui Grandfanda, conducătorul în exercitiu al Corpului Finalității.

Odată cu fuziunea Ajustorului, Tatăl Universal și-a ținut făgăduiala de a se dăruia pe sine făpturilor sale materiale; el și-a dus la îndeplinire promisiunea și a realizat planul de revărsare eternă a divinității asupra umanității. Acum începe încercarea omenească de a realiza și actualiza posibilitățile nelimitate care sunt inerente asocierii celeste cu Dumnezeu, care a devenit astfel un fapt.

Destinul actualmente cunoscut al muritorilor supraviețuitori este Corpul Finalității din Paradis; acesta este și telul destinului pentru toți Ajustorii de Gândire care s-au alăturat într-o uniune veșnică partenerilor lor muritori. Finalitarii Paradisului lucrează acum la multe proiecte îndrăznețe în marele univers, însă noi presupunem cu toții că vor avea alte sarcini, poate și mai celeste, de îndeplinit în viitorul îndepărtat, după ce cele șapte suprauniversuri vor fi fost ancorate în lumină și în viață și când Dumnezeu finit va fi ieșit la iveală din misterul care înconjoară acum această Deitate Supremă.

further growth and development, ever ranging upward and never ceasing the supernal ascent until the seven circuits of Havona have been traversed and the onetime soul of earthly origin stands in worshipful recognition of the actual personality of the Father on Paradise.

112.7.10 (1238.5) Throughout all this magnificent ascent the Thought Adjuster is the divine pledge of the future and full spiritual stabilization of the ascending mortal. Meanwhile the presence of the mortal free will affords the Adjuster an eternal channel for the liberation of the divine and infinite nature. Now have these two identities become one; no event of time or of eternity can ever separate man and Adjuster; they are inseparable, eternally fused.

112.7.11 (1238.6) On the Adjuster-fusion worlds the destiny of the Mystery Monitor is identical with that of the ascending mortal — the Paradise Corps of the Finality. And neither Adjuster nor mortal can attain that unique goal without the full co-operation and faithful help of the other. This extraordinary partnership is one of the most engrossing and amazing of all the cosmic phenomena of this universe age.

112.7.12 (1239.1) From the time of Adjuster fusion the status of the ascender is that of the evolutionary creature. The human member was the first to enjoy personality and, therefore, outranks the Adjuster in all matters concerned with the recognition of personality. The Paradise headquarters of this fused being is Ascendington, not Divinington, and this unique combination of God and man ranks as an ascending mortal all the way up to the Corps of the Finality.

112.7.13 (1239.2) When once an Adjuster fuses with an ascending mortal, the number of that Adjuster is stricken from the records of the superuniverse. What happens on the records of Divinington, I do not know, but I surmise that the registry of that Adjuster is removed to the secret circles of the inner courts of Grandfanda, the acting head of the Corps of the Finality.

112.7.14 (1239.3) With Adjuster fusion the Universal Father has completed his promise of the gift of himself to his material creatures; he has fulfilled the promise, and consummated the plan, of the eternal bestowal of divinity upon humanity. Now begins the human attempt to realize and to actualize the limitless possibilities that are inherent in the supernal partnership with God which has thus factualized.

112.7.15 (1239.4) The present known destiny of surviving mortals is the Paradise Corps of the Finality; this is also the goal of destiny for all Thought Adjusters who become joined in eternal union with their mortal companions. At present the Paradise finalizers are working throughout the grand universe in many undertakings, but we all conjecture that they will have other and even more supernal tasks to perform in the distant future after the seven superuniverses have become settled in light and life, and when the finite God has finally emerged from the mystery which now surrounds this Supreme Deity.

Vi s-a descris, într-o anumită măsură, organizarea și personalul universului central, al suprauniversurilor și al universurilor locale. Vi s-au spus unele lucruri asupra caracterului și a originii diverselor personalități care conduc acum aceste vaste creații. Ați fost de asemenea informați că sunt pe cale de a se organiza vaste galaxii de universuri, aflate cu mult dincolo de periferia marelui univers, pe primul nivel al spațiului exterior. De-a lungul acestor expuneri vi s-a împărtășit și faptul că Fiinta Supremă va dezvălui funcția sa terțiară nerevelată în aceste regiuni actualmente neexplorate ale spațiului exterior; și vi s-a mai spus, de asemenea, că finalitarii din corpurile Paradisului sunt copii experientiali ai Supremului.

Noi credem că muritorii fuzionați cu Ajustorul lor împreună cu tovarășii lor finalitari, sunt meniti să funcționeze, într-un fel sau altul, în administrația universurilor de pe primul nivel al spațiului exterior. Nu avem nici cea mai mică urmă de îndoială că, la timpul potrivit, aceste enorme galaxii vor deveni universuri locuite. Și suntem deopotrivă convingeți că, printre administratorii lor, vom găsi finalitari paradisiaci a căror natură este consecința cosmică a întrepătrunderii creaturii și a Creatorului.

Ce aventură! Ce poveste! O creație gigantică care să fie administrată de copiii Supremului, acești Ajustori personalizați și umanizați, acești muritori deveniți veșnici și asemeni Ajustorilor, aceste îmbinări misterioase și asocieri veșnice dintre cele mai înalte manifestări cunoscute ale Primei Surse-Centru și cea mai umilă formă de viață inteligentă capabilă să înțeleagă și să ajungă la Tatăl Universal. Ne imaginăm că astfel de ființe amestecate, asemenea asocieri dintre Creator și creatură, vor deveni conducători minunați, administratori incomparabili și directori plini de înțelegere și de compasiune față de toate formele de viață inteligentă susceptibile să se nască în aceste universuri viitoare ale primului nivel al spațiului exterior.

Originea voastră este, într-adevăr, pământească, animală, iar corpul vostru este țărână. Însă dacă vreți în mod efectiv, dacă doriți realmente, moștenirea erelor este cu siguranță a voastră și, într-o bună zi, veți sluji în universuri cu adevărata voastră calitate - copii ai Dumnezeuului Suprem al experienței și fii divini ai Tatălui Paradisiac al tuturor personalităților.

[Prezentat de un Mesager Solitar din Orvonton]

112.7.16 (1239.5) You have been instructed to a certain extent about the organization and personnel of the central universe, the superuniverses, and the local universes; you have been told something about the character and origin of some of the various personalities who now rule these far-flung creations. You have also been informed that there are in process of organization vast galaxies of universes far out beyond the periphery of the grand universe, in the first outer space level. It has also been intimated in the course of these narratives that the Supreme Being is to disclose his unrevealed tertiary function in these now uncharted regions of outer space; and you have also been told that the finalizers of the Paradise corps are the experiential children of the Supreme.

112.7.17 (1239.6) We believe that the mortals of Adjuster fusion, together with their finalizer associates, are destined to function in some manner in the administration of the universes of the first outer space level. We have not the slightest doubt that in due time these enormous galaxies will become inhabited universes. And we are equally convinced that among the administrators thereof will be found the Paradise finalizers whose natures are the cosmic consequence of the blending of creature and Creator.

112.7.18 (1239.7) What an adventure! What a romance! A gigantic creation to be administered by the children of the Supreme, these personalized and humanized Adjusters, these Adjusterized and eternalized mortals, these mysterious combinations and eternal associations of the highest known manifestation of the essence of the First Source and Center and the lowest form of intelligent life capable of comprehending and attaining the Universal Father. We conceive that such amalgamated beings, such partnerships of Creator and creature, will become superb rulers, matchless administrators, and understanding and sympathetic directors of any and all forms of intelligent life which may come into existence throughout these future universes of the first outer space level.

112.7.19 (1240.1) True it is, you mortals are of earthly, animal origin; your frame is indeed dust. But if you actually will, if you really desire, surely the heritage of the ages is yours, and you shall someday serve throughout the universes in your true characters — children of the Supreme God of experience and divine sons of the Paradise Father of all personalities.

112.7.20 (1240.2) [Presented by a Solitary Messenger of Orvonton.]

Capitolul 113. Păzitorii Serafici ai Destinului

⇨ 112

CARTEA URANTIA

114 ⇨

PARTE III. ISTORIA URANTIEI

CAPITOLUL 113

PĂZITORII SERAFICI AI DESTINULUI

Secțiuni

Introduction

1. Îngerii Păzitori
2. Păzitorii Destinului
3. Poziția în raport cu alte influențe spirituale
4. Domeniile Serafice de acțiune
5. Serviciul Serafic pe lângă muritori
6. Îngerii păzitori după moarte
7. Serafimii și cariera ascendentă

Introduction

DUPĂ ce am prezentat relatările noastre despre Spiritele Tutelare ale Timpului și despre Armata Mesagerilor Spațiului, ajungem la studierea îngerilor păzitori, serafimii consacrați slujirii pe lângă muritorii individuali pentru a căror înălțare și perfecționare a fost pregătit întregul imens plan de supraviețuire și de progres spiritual. Pe Urantia, în epocile trecute, acești păzitori ai destinului erau aproape singurul grup de îngeri recunoscut. Serafimii planetari sunt, într-adevăr, niște spirite tutelare trimise pentru a face servicii celor care vor supraviețui. Acești serafimi însoțitori au funcționat ca ajutoare spirituale ale oamenilor muritori în toate marile evenimente din trecut și din prezent. Cu ocazia multor revelații, „cuvântul a fost rostit de îngeri”, și numeroase directive ale cerului au fost „primite prin intermediul îngerilor”.

Serafimii sunt tradiționali îngeri celești, spiritele tutelare care trăiesc atât de aproape de voi și fac atât de multe pentru voi. Ei au servit pe Urantia încă din timpurile cele mai îndepărtate ale inteligenței umane.

1. ÎNGERII PĂZITORI

Învățătura referitoare la îngerii păzitori nu este un mit; anumite grupuri de ființe umane au efectiv îngeri personali. Ca recunoaștere a acestui fapt a zis Iisus, vorbind despre copiii împărăției cerurilor: „Luați seama să nu disprețuiți pe nici unul dintre cei mici, căci eu vă spun că îngerii lor văd continuu prezența spiritului Tatălui meu”.

PAPER 113

SERAPHIC GUARDIANS OF DESTINY

SECTIONS

Introduction

1. The Guardian Angels
2. The Destiny Guardians
3. Relation to Other Spirit Influences
4. Seraphic Domains of Action
5. Seraphic Ministry to Mortals
6. Guardian Angels after Death
7. Seraphim and the Ascendant Career

INTRODUCTION

113:0.1 (1241.1) HAVING presented the narratives of the Ministering Spirits of Time and the Messenger Hosts of Space, we come to the consideration of the guardian angels, seraphim devoted to the ministry to individual mortals, for whose elevation and perfection all of the vast survival scheme of spiritual progression has been provided. In past ages on Urantia, these destiny guardians were about the only group of angels that had recognition. The planetary seraphim are indeed ministering spirits sent forth to do service for those who shall survive. These attending seraphim have functioned as the spiritual helpers of mortal man in all the great events of the past and the present. In many a revelation “the word was spoken by angels”; many of the mandates of heaven have been “received by the ministry of angels.”

113:0.2 (1241.2) Seraphim are the traditional angels of heaven; they are the ministering spirits who live so near you and do so much for you. They have ministered on Urantia since the earliest times of human intelligence.

1. THE GUARDIAN ANGELS

113:1.1 (1241.3) The teaching about guardian angels is not a myth; certain groups of human beings do actually have personal angels. It was in recognition of this that Jesus, in speaking of the children of the heavenly kingdom, said: “Take heed that you despise not one of these little ones, for I say to you, their angels do always behold the presence of the spirit of my Father.”

La origine, serafimii au fost special desemnați pentru fiecare rasă distinctă a Urantie. Însă, încă de la manifestarea lui Mihail, ei primesc sarcini în acord cu inteligența, cu spiritualitatea și cu destinul uman. Din punct de vedere intelectual, omenirea este împărțită în trei categorii:

1. Oamenii dotați cu o minte sub normal - cei care nu exercită o putere normală de voință; cei care nu iau decizii curente. Această categorie îi include pe cei care nu pot să îl înțeleagă pe Dumnezeu; lor le lipsește capacitatea de a adora în mod inteligent Deitatea. Un corp de serafimi, o companie, cu un batalion de heruvimi, este afectat tutelei uranienilor mental inferiori față de normal, și vegherii ca justiția și îndurarea să le fie exprimate în lupta pentru viață de pe pământ.

2. Tipul mediu normal de minte umană. Din punct de vedere al tutelei serafice, cea mai mare parte a bărbaților și a femeilor sunt grupați în șapte categorii potrivit statutului lor în depășirea cercurilor progresului uman și ale dezvoltării spirituale.

3. Oamenii dotați cu o minte superioară celei normale - bărbații și femeile cu multă hotărâre, înzestrați cu un potențial indubitabil de înfăptuire spirituală; cei care au stabilit mai mult sau mai puțin contactul cu Ajustorul interior; membri ai unor diverse corpuri de rezervă ale destinului. Oricare ar fi cercul în care se găsește o ființă omenească, dacă cel interesat se înrolează într-unul dintre diversele corpuri de rezervă ale destinului, atunci îi este imediat afectat un serafim personal; de acum înainte, și până la capătul carierei sale pământene, acest muritor va beneficia de îndrumarea continuă și de vigilența neîncetată a unui înger păzitor. Tot astfel, când o ființă omenească ia decizia supremă, când ea se logodește realmente cu Ajustorul ei, sufletului ei îi este numaidecât afectat un păzitor personal.

În slujirea pe lângă ființele așa-zise normale, afectările serafice sunt făcute după cercul intelectualității și cel al spiritualității pe care le-au atins oamenii. Voi începeți îmbrăcați cu mintea voastră de muritori în cel de-al șaptelea cerc, și progresați către interior, căutând să vă înțelegeți pe voi înșivă, să vă cuceriți, să vă stăpâniți pe voi înșivă; iar dacă moartea naturală nu pune capăt carierei voastre prin transferarea luptelor voastre în lumile palat, voi avansați, cerc după cerc, până ce ajungeți la primul cerc, sau cercul interior de contact și de comunicare relativă cu Ajustorul interior.

În cercul inițial, al șaptelea, un înger păzitor și o companie de heruvimi asistenți sunt însărcinați cu paza vigilentă a o mie de muritori. În al șaselea cerc, un cuplu serafic și o companie de heruvimi sunt însărcinați cu îndrumarea ascenderilor în grupuri de câte cinci sute. Când este atins al cincilea cerc, ființele umane sunt grupate în companii de aproximativ o sută și sunt luate în grijă de un cuplu de păzitori serafici cu un grup de heruvimi. După ce au atins al patrulea cerc, muritorii sunt grupați câte zece, și acolo iarăși un cuplu de serafimi, asistat de o companie de heruvimi, este însărcinat să vegheze asupra lor.

Când o minte omenească transcende inerția eredității animale și atinge al treilea cerc al intelectualității umane și al spiritualității dobândite, un

113:1.2 (1241.4) Originally, the seraphim were definitely assigned to the separate Urantia races. But since the bestowal of Michael, they are assigned in accordance with human intelligence, spirituality, and destiny. Intellectually, mankind is divided into three classes:

113:1.3 (1241.5) 1. The subnormal minded — those who do not exercise normal will power; those who do not make average decisions. This class embraces those who cannot comprehend God; they lack capacity for the intelligent worship of Deity. The subnormal beings of Urantia have a corps of seraphim, one company, with one battalion of cherubim, assigned to minister to them and to witness that justice and mercy are extended to them in the life struggles of the sphere.

113:1.4 (1241.6) 2. The average, normal type of human mind. From the standpoint of seraphic ministry, most men and women are grouped in seven classes in accordance with their status in making the circles of human progress and spiritual development.

113:1.5 (1241.7) 3. The supernormal minded — those of great decision and undoubted potential of spiritual achievement; men and women who enjoy more or less contact with their indwelling Adjusters; members of the various reserve corps of destiny. No matter in what circle a human happens to be, if such an individual becomes enrolled in any of the several reserve corps of destiny, right then and there, personal seraphim are assigned, and from that time until the earthly career is finished, that mortal will enjoy the continuous ministry and unceasing watchcare of a guardian angel. Also, when any human being makes *the* supreme decision, when there is a real betrothal with the Adjuster, a personal guardian is immediately assigned to that soul.

113:1.6 (1242.1) In the ministry to so-called normal beings, seraphic assignments are made in accordance with the human attainment of the circles of intellectuality and spirituality. You start out in your mind of mortal investment in the seventh circle and journey inward in the task of self-understanding, self-conquest, and self-mastery; and circle by circle you advance until (if natural death does not terminate your career and transfer your struggles to the mansion worlds) you reach the first or inner circle of relative contact and communion with the indwelling Adjuster.

113:1.7 (1242.2) Human beings in the initial or seventh circle have one guardian angel with one company of assisting cherubim assigned to the watchcare and custody of one thousand mortals. In the sixth circle, a seraphic pair with one company of cherubim is assigned to guide these ascending mortals in groups of five hundred. When the fifth circle is attained, human beings are grouped in companies of approximately one hundred, and a pair of guardian seraphim with a group of cherubim is placed in charge. Upon attainment of the fourth circle, mortal beings are assembled in groups of ten, and again charge is given to a pair of seraphim, assisted by one company of cherubim.

113:1.8 (1242.3) When a mortal mind breaks through the inertia of animal legacy and attains the third circle of human intellectuality and acquired spirituality, a personal

înger personal (în realitate doi) va fi de acum înainte în întregime și exclusiv consacrat acestui muritor ascensionar. Astfel, în plus față de Ajustorii gândirii interioari mereu prezenți și din ce în ce mai eficienți, aceste suflete umane primesc asistența nedivizată a acestor păzitori personali ai destinului, în toate eforturile lor de a completa experiența celui de-al treilea cerc, a-l traversa pe al doilea și a-l atinge pe primul.

2. PĂZITORII DESTINULUI

Serafimii nu sunt numiți păzitori ai destinului înainte de a fi fost desemnați pentru a se asocia unui suflet omenesc care a realizat una sau mai multe dintre cele trei următoare înfăptuiri: a luat decizia supremă de a deveni asemănător lui Dumnezeu, a intrat în cel de-al treilea cerc, ori s-a înrolat într-unul dintre corpurile de rezervă ale destinului.

În evoluția raselor, un păzitor al destinului este afectat chiar primei ființe care atinge cercul de cucerire cerut. Pe Urantia, primul muritor care a obținut un păzitor personal a fost Rantowoc, un înțelept al rasei roșii din antichitatea foarte îndepărtată.

Toți îngerii desemnați sunt aleși dintr-un grup de serafimi voluntari, iar afectările sunt întotdeauna decise potrivit nevoilor umane și ținând seama de statutul cuplului îngeresc - în lumina experienței sale serafice, a priceperii sale și a înțelepciunii sale. Numai serafimii care au servit un timp îndelungat, cei de tipurile cele mai experimentate și cel mai bine puse la încercare, primesc o afectare de păzitor de destin. Numeroși păzitori au câștigat o prețioasă experiență pe lumile de serii fără fuziune cu Ajustorii. Asemeni Ajustorilor, serafimii însoțesc aceste ființe pe durata unei singure vieți; apoi, ei sunt eliberați în vederea unei noi afectări. Mulți păzitori ai Urantiei au beneficiat de această experiență practică prealabilă pe alte lumi.

Când ființele umane nu reușesc să supraviețuiască, păzitorii lor personali sau colectivi pot servi, în repetate rânduri, în roluri asemănătoare pe aceeași planetă. Serafimii dobândesc o considerație sentimentală pentru lumile particulare și nutresc o afecțiune specială pentru anumite rase și pentru anumite tipuri de creaturi muritoare cu care ei au fost strâns și intim asociați.

Îngerii dezvoltă o afecțiune durabilă pentru asociații lor umani, și o caldă prietenie pentru ei se va naște de asemenea în voi numai dacă vă puteți face o imagine despre ei. Despuiați de corpurile voastre materiale și asigurați cu forme spirituale, voi ați fi foarte aproape de îngeri prin multe dintre însușirile personalității. Ei împărtășesc cea mai mare parte a emoțiilor voastre și mai simt câteva în plus. Singura emoție care vă face să acționați și care le este oarecum dificil s-o înțeleagă este moștenirea fricii animale care ocupă un loc atât de important în viața mentală a locuitorului de rând al Urantiei. Îngerii găsesc realmente greu de înțeles de ce îngăduiți, cu atâta stăruință, puterilor voastre intelectuale superioare, și chiar și credinței voastre religioase, să fie atât de dominate de frică și să fie atât de complet demoralizate de panici nehibzuite pricinuite de teamă și de îngrijorare.

Toți serafimii au nume individuale, dar în lista de afectare pentru servirea lumilor, ei sunt desemnați

angel (in reality two) will henceforth be wholly and exclusively devoted to this ascending mortal. And thus these human souls, in addition to the ever-present and increasingly efficient indwelling Thought Adjusters, receive the undivided assistance of these personal guardians of destiny in all their efforts to finish the third circle, traverse the second, and attain the first.

2. THE DESTINY GUARDIANS

113:2.1 (1242.4) Seraphim are not known as guardians of destiny until such time as they are assigned to the association of a human soul who has realized one or more of three achievements: has made a supreme decision to become Godlike, has entered the third circle, or has been mustered into one of the reserve corps of destiny.

113:2.2 (1242.5) In the evolution of races a guardian of destiny is assigned to the very first being who attains the requisite circle of conquest. On Urantia the first mortal to secure a personal guardian was Rantowoc, a wise man of the red race of long ago.

113:2.3 (1242.6) All angelic assignments are made from a group of volunteering seraphim, and these appointments are always in accordance with human needs and with regard to the status of the angelic pair — in the light of seraphic experience, skill, and wisdom. Only seraphim of long service, the more experienced and tested types, are assigned as destiny guards. Many guardians have gained much valuable experience on those worlds which are of the non-Adjuster fusion series. Like the Adjusters, the seraphim attend these beings for a single lifetime and then are liberated for new assignment. Many guardians on Urantia have had this previous practical experience on other worlds.

113:2.4 (1243.1) When human beings fail to survive, their personal or group guardians may repeatedly serve in similar capacities on the same planet. The seraphim develop a sentimental regard for individual worlds and entertain a special affection for certain races and types of mortal creatures with whom they have been so closely and intimately associated.

113:2.5 (1243.2) The angels develop an abiding affection for their human associates; and you would, if you could only visualize the seraphim, develop a warm affection for them. Divested of material bodies, given spirit forms, you would be very near the angels in many attributes of personality. They share most of your emotions and experience some additional ones. The only emotion actuating you which is somewhat difficult for them to comprehend is the legacy of animal fear that bulks so large in the mental life of the average inhabitant of Urantia. The angels really find it hard to understand why you will so persistently allow your higher intellectual powers, even your religious faith, to be so dominated by fear, so thoroughly demoralized by the thoughtless panic of dread and anxiety.

113:2.6 (1243.3) All seraphim have individual names, but in the records of assignment to world service they are

frecvent după numărul lor planetar. În sediul universului, ei sunt înregistrați cu numele și cu numărul lor planetar. Păzitorul de destin al subiectului uman folosit pentru prezenta comunicare prin contact este numărul 3 din grupul 17 al companiei 126 din batalionul 4 al unității 384 din legiunea 6 a corpului 37 din a 182.314-a oaste serafică a Nebadonului. Sub numărul planetar 3.641.852 este el actualmente afectat acestui subiect de pe Urantia.

În serviciul de tutelă personală, în afectarea îngerilor ca păzitori ai destinului, serafimii își oferă întotdeauna voluntar serviciile lor. În orașul prezentei vizite, un muritor a fost recent admis în corpul de rezervă al destinului. Din moment ce îngerii păzitori personali servesc oamenii care se găsesc în această situație, mai mult de o sută de serafimi se oferă candidați. Directorul planetar a ales doisprezece dintre cei mai experimentați, și i-a desemnat apoi pe serafimul pe care ei l-au selecționat ca fiind cel mai indicat pentru a călăuzi această ființă umană în timpul călătoriei sale de o viață. Pentru a fi mai preciși, ei au selecționat un cuplu de serafimi deopotrivă de bine calificați, din care unul dintre membri va fi întotdeauna la datorie.

Serafimii pot avea de asigurat servicii continue, dar unul dintre membrii cuplului îngeresc poate întotdeauna să renunțe de orice responsabilitate de servire. Asemeni heruvimilor, serafimii servesc în general în cupluri, însă, contrar asociațiilor lor mai puțin avansate, serafimii lucrează uneori izolat. Practic, în toate contactele lor cu ființele umane, ei pot opera cu titlu individual. Prezența ambilor îngeri este necesară numai pentru a comunica și a servi pe circuitele superioare ale universurilor.

Când un cuplu serafic acceptă o afectare de păzitor, el servește astfel pentru restul vieții ființei umane interesate. Complementul existenței (unul dintre cei doi îngeri) devine istoricul întreprinderii. Acești serafimi complementari sunt îngeri înregistrați pentru muritorii lumilor evolutive. Arhivele sunt păstrate de cuplul de heruvimi (un heruvim și un sanobim) care este întotdeauna asociat cu păzitorii serafici, dar aceste arhive sunt întotdeauna aflate în seama unuia dintre serafimi.

Pentru a se odihni și a se reîncărca cu energia vitală a circuitelor universale, păzitorul este periodic reînsuflă de complementul său și, în timpul absenței sale, heruvimul asociat operează ca arhivist; este același lucru și atunci când serafimul complementar este la rândul său absent.

3. POZIȚIA ÎN RAPORT CU ALTE INFLUENȚE SPIRITUALE

Unul dintre lucrurile cele mai importante pe care un păzitor al destinului le face pentru subiectul său uman constă în efectuarea unei coordonări personale a numeroase influențe spirituale impersonale care locuiesc, înconjoară și afectează mintea și sufletul creaturii muritoare în evoluție. Ființa umană este o personalitate, iar spiritelor nepersonale și entităților prepersonale le este extrem de greu să stabilească un contact direct cu o minte atât de complet materială și atât de personal distinctă. Slujirea îngerului păzitor

frequently designated by their planetary numbers. At the universe headquarters they are registered by name and number. The destiny guardian of the human subject used in this contactual communication is number 3 of group 17, of company 126, of battalion 4, of unit 384, of legion 6, of host 37, of the 182,314th seraphic army of Nebadon. The current planetary assignment number of this seraphim on Urantia and to this human subject is 3,641,852.

113:2.7 (1243.4) In the ministry of personal guardianship, the assignment of angels as destiny guardians, seraphim always volunteer their services. In the city of this visitation a certain mortal was recently admitted to the reserve corps of destiny, and since all such humans are personally attended by guardian angels, more than one hundred qualified seraphim sought the assignment. The planetary director selected twelve of the more experienced individuals and subsequently appointed the seraphim whom they selected as best adapted to guide this human being through his life journey. That is, they selected a certain pair of equally qualified seraphim; one of this seraphic pair will always be on duty.

113:2.8 (1243.5) Seraphic tasks may be unremitting, but either of the angelic pair can discharge all ministering responsibilities. Like cherubim, seraphim usually serve in pairs, but unlike their less advanced associates, the seraphim sometimes work singly. In practically all their contacts with human beings they can function as individuals. Both angels are required only for communication and service on the higher circuits of the universes.

113:2.9 (1243.6) When a seraphic pair accept guardian assignment, they serve for the remainder of the life of that human being. The complement of being (one of the two angels) becomes the recorder of the undertaking. These complementary seraphim are the recording angels of the mortals of the evolutionary worlds. The records are kept by the pair of cherubim (a cherubim and a sanobim) who are always associated with the seraphic guardians, but these records are always sponsored by one of the seraphim.

113:2.10 (1244.1) For purposes of rest and recharging with the life energy of the universe circuits, the guardian is periodically relieved by her complement, and during her absence the associated cherubim functions as the recorder, as is also the case when the complementary seraphim is similarly absent.

3. RELATION TO OTHER SPIRIT INFLUENCES

113:3.1 (1244.2) One of the most important things a destiny guardian does for her mortal subject is to effect a personal co-ordination of the numerous impersonal spirit influences which indwell, surround, and impinge upon the mind and soul of the evolving material creature. Human beings are personalities, and it is exceedingly difficult for nonpersonal spirits and prepersonal entities to make direct contact with such highly material and discretely personal minds. In the ministry of the guarding angel all of these influences are

unifică mai mult sau mai puțin aceste influențe și le permite să fie mai bine apreciate de natura morală în expansiune a personalității umane în evoluție.

Acest păzitor serafic corelează mai ales multipli agenți și influențe ai Spiritului Infinit, de la domeniile controlorilor fizici și ale spiritelor-minte adjutante până la Duhul Sfânt al Divinei Ocrotitoare și la prezența Spiritului Omniprezent al celei de-a Treia Surse-Centru din Paradis. După ce a unificat astfel și a făcut mai personale aceste servicii ale Spiritului Infinit, serafimul începe să coreleze această influență integrată a Autorului Comun cu prezențele spirituale ale Tatălui și ale Fiilor.

Ajustorul este prezența Tatălui; Spiritul Adevărului este prezența Fiilor. Aceste daruri divine sunt unificate și coordonate pe nivelele inferioare de experiență spirituală umană cu ajutorul păzitorilor serafici. Servitorii îngerești au darul de a combina dragostea Tatălui și a îndurării Fiilor în slujirea lor pe lângă oameni.

Acolo se vedește rațiunea pentru care păzitorul serafic devine în cele din urmă conservatorul personal al lumilor mentale, al formulelor mnemotehnice și al realităților sufletului supraviețuitorului uman în intervalul dintre moartea sa fizică și învierea sa morontială. În afară de copiii tutelari ai Spiritului Infinit, nici unul nu ar putea acționa astfel în contul creaturilor umane în timpul acestei faze de tranziție de la un nivel al universului la un alt nivel mai elevat. Chiar și atunci când intrați în somnul de tranziție final, în clipa în care treceți din timp în veșnicie, un înalt supernafim participă similar la tranzitul vostru pentru a conserva identitatea voastră de creatură și pentru a asigura integritatea persoanei voastre.

Pe nivelul spiritual, serafimii fac personale multe servicii universale care, altfel, ar rămâne impersonale și prepersonale; ei sunt coordonatori. Pe nivelul intelectual, ei pun în legătură mintea și morontia; ei sunt interpreți. Pe nivelul fizic, ei manipulează mediul pământean prin legătura lor cu Maeștrii Controlori Fizici și prin serviciul cooperativ al creaturilor mediane.

Aceasta este o expunere a funcțiilor multiple și complicate ale unui serafim asistent; dar cum poate o asemenea personalitate îngerească, creată pe un nivel care, în univers, de-abia este superior celui al omenirii, să înfăptuiască niște lucruri atât de dificile și de complexe? Noi nu știm efectiv acest lucru, dar presupunem că acest serviciu extraordinar este facilitat într-o manieră misterioasă de către acțiunea nerecunoscută și nerevelată a Ființei Supreme, Deitatea pe calea de actualizare a universurilor în evoluție ale timpului și ale spațiului. Pe tot tărâmul supraviețuirii progresive, în Ființa Supremă și prin Ființa Supremă, serafimii sunt o parte esențială a continuității înaintării umane.

4. DOMENIILE SERAFICE DE ACȚIUNE

Păzitorii serafici nu sunt minte, deși provin din Spiritul Creativ, sursa care dă totodată naștere minții omenești. Serafimii sunt stimulatorii minții; ei caută continuu să provoace, în mintea umană, decizii propice

more or less unified and made more nearly appreciable by the expanding moral nature of the evolving human personality.

113:3.2 (1244.3) More especially can and does this seraphic guardian correlate the manifold agencies and influences of the Infinite Spirit, ranging from the domains of the physical controllers and the adjutant mind-spirits up to the Holy Spirit of the Divine Minister and to the Omnipresent Spirit presence of the Paradise Third Source and Center. Having thus unified and made more personal these vast ministries of the Infinite Spirit, the seraphim then undertakes to correlate this integrated influence of the Conjoint Actor with the spirit presences of the Father and the Son.

113:3.3 (1244.4) The Adjuster is the presence of the Father; the Spirit of Truth, the presence of the Sons. These divine endowments are unified and co-ordinated on the lower levels of human spiritual experience by the ministry of the guardian seraphim. The angelic servers are gifted in combining the love of the Father and the mercy of the Son in their ministry to mortal creatures.

113:3.4 (1244.5) And herein is revealed the reason why the seraphic guardian eventually becomes the personal custodian of the mind patterns, memory formulas, and soul realities of the mortal survivor during that interval between physical death and morontia resurrection. None but the ministering children of the Infinite Spirit could thus function in behalf of the human creature during this phase of transition from one level of the universe to another and higher level. Even when you engage in your terminal transition slumber, when you pass from time to eternity, a high supernafim likewise shares the transit with you as the custodian of creature identity and the surety of personal integrity.

113:3.5 (1244.6) On the spiritual level, seraphim make personal many otherwise impersonal and prepersonal ministries of the universe; they are co-ordinators. On the intellectual level they are the correlators of mind and morontia; they are interpreters. And on the physical level they manipulate terrestrial environment through their liaison with the Master Physical Controllers and through the co-operative ministry of the midway creatures.

113:3.6 (1244.7) This is a recital of the manifold and intricate function of an attending seraphim; but how does such a subordinate angelic personality, created but a little above the universe level of humanity, do such difficult and complex things? We do not really know, but we conjecture that this phenomenal ministry is in some undisclosed manner facilitated by the unrecognized and unrevealed working of the Supreme Being, the actualizing Deity of the evolving universes of time and space. Throughout the entire realm of progressive survival in and through the Supreme Being, seraphim are an essential part of continuing mortal progression.

4. SERAPHIC DOMAINS OF ACTION

113:4.1 (1245.1) The guardian seraphim are not mind, though they do spring from the same source that also gives origin to mortal mind, the Creative Spirit. Seraphim are mind stimulators; they continually seek to

atingerii cercurilor. Ei nu fac la fel cu Ajustorii, care operează din interior și prin suflet; ei acționează mai degrabă din exterior către interior, lucrând prin mediul social, etic și moral al ființelor omenești. Serafimii nu exercită atracția divină a Ajustorilor Tatălui Universal, însă ei operează ca agenți personali ai serviciului Spiritului Infinit.

Muritorul supus directivelor Ajustorului este deopotrivă de receptiv la îndrumarea serafică. Ajustorul este esența naturii veșnice a omului; serafimul este educatorul naturii evoluând a omului - mintea umană din această viață și sufletul morontial din următoarea. Pe lumile palat, vă veți da pe deplin seama și veți avea cunoștință de instructorii serafici, dar, în prima lor viață, oamenii nu sunt în general conștienți de ei.

Serafimii operează ca educatori, călăuzind pașii personalității umane pe cărări de experiențe noi și progresive. Acceptarea îndrumării unui serafim duce rareori la o viață tihnită. Urmând aceste directive, voi sigur veți întâlni și, dacă aveți curajul, veți traversa pantele abrupte ale alegerii morale și ale progresului spiritual.

Îndemnul la adorare își are în mare măsură originea în sugestiile spirituale ale adjutanților mentali superiori, reîntărite de directivele Ajustorului. Dar tendința de a se ruga, pe care muritorii conștienți de Dumnezeu o încearcă atât de frecvent, ia adesea naștere ca urmare al unei influențe serafice. Păzitorul serafic manipulează constant mediul înconjurător uman pentru a spori perspicacitatea cosmică a ascendentului uman cu scopul ca un asemenea candidat la supraviețuire să își dea seama, cât se poate de bine, de prezența Ajustorului interior și să conducă, astfel, la o cooperare sporită cu misiunea spirituală a prezenței divine.

Cu toate că aparent nu există nici o comunicare între Ajustorul interior și serafimul din preajma sa, cei doi par să lucreze întotdeauna în perfectă armonie și în excelent acord. Păzitorii sunt activați cel mai mult în momentul în care Ajustorii sunt activați cel mai puțin, dar există o ciudată corelație între serviciile lor. Nu prea este posibil ca această magnifică cooperare să fie accidentală sau fortuită.

Personalitatea tutelară a păzitorului serafic, prezența lui Dumnezeu prin Ajustorul interior, acțiunea încercuită a Sfântului Spirit și conștiința Fiului prin Spiritul Adevărului, sunt toate divin legate într-o unitate semnificativă de slujire spirituală într-o personalitate omenească și pe lângă ea. Deși aceste influențe celeste provin de la diferite surse și de pe diferite nivele, ele sunt toate integrate în prezența învăluitoare și evoluândă a Ființei Supreme.

5. SERVICIUL SERAFIC PE LÂNGĂ MURITORI

Îngerii nu invadează sanctuarul minții umane. Ei nu manipulează voința muritorilor și nici nu intră în contact direct cu Ajustorii interiori. Păzitorul destinului vostru vă influențează pe toate căile compatibile cu demnitatea personalității voastre. Acești îngeri nu interferează, sub nici o împrejurare, cu liberul arbitru uman. Nici îngerii, nici vreun alt ordin de personalitate din univers nu au puterea sau autoritatea de a restrânge prerogativele

promote circle-making decisions in human mind. They do this, not as does the Adjuster, operating from within and through the soul, but rather from the outside inward, working through the social, ethical, and moral environment of human beings. Seraphim are not the divine Adjuster lure of the Universal Father, but they do function as the personal agency of the ministry of the Infinite Spirit.

113.4.2 (1245.2) Mortal man, subject to Adjuster leading, is also amenable to seraphic guidance. The Adjuster is the essence of man's eternal nature; the seraphim is the teacher of man's evolving nature — in this life the mortal mind, in the next the morontia soul. On the mansion worlds you will be conscious and aware of seraphic instructors, but in the first life men are usually unaware of them.

113.4.3 (1245.3) Seraphim function as teachers of men by guiding the footsteps of the human personality into paths of new and progressive experiences. To accept the guidance of a seraphim rarely means attaining a life of ease. In following this leading you are sure to encounter, and if you have the courage, to traverse, the rugged hills of moral choosing and spiritual progress.

113.4.4 (1245.4) The impulse of worship largely originates in the spirit promptings of the higher mind adjutants, reinforced by the leadings of the Adjuster. But the urge to pray so often experienced by God-conscious mortals very often arises as the result of seraphic influence. The guarding seraphim is constantly manipulating the mortal environment for the purpose of augmenting the cosmic insight of the human ascender to the end that such a survival candidate may acquire enhanced realization of the presence of the indwelling Adjuster and thus be enabled to yield increased co-operation with the spiritual mission of the divine presence.

113.4.5 (1245.5) While there is apparently no communication between the indwelling Adjusters and the encompassing seraphim, they always seem to work in perfect harmony and exquisite accord. The guardians are most active at those times when the Adjusters are least active, but their ministry is in some manner strangely correlated. Such superb co-operation could hardly be either accidental or incidental.

113.4.6 (1245.6) The ministering personality of the guardian seraphim, the God presence of the indwelling Adjuster, the encircled action of the Holy Spirit, and the Son-consciousness of the Spirit of Truth are all divinely correlated into a meaningful unity of spiritual ministry in and to a mortal personality. Though hailing from different sources and different levels, these celestial influences are all integrated in the enveloping and evolving presence of the Supreme Being.

5. SERAPHIC MINISTRY TO MORTALS

113.5.1 (1245.7) Angels do not invade the sanctity of the human mind; they do not manipulate the will of mortals; neither do they directly contact with the indwelling Adjusters. The guardian of destiny influences you in every possible manner consistent with the dignity of your personality; under no circumstances do these angels interfere with the free action of the human will. Neither angels nor any other order of universe

alegerii umane.

Îngerii sunt atât de apropiați de voi și veghează asupra voastră într-o manieră atât de emoționantă încât, la figurat, ei „plâng din pricina intoleranței voastre și a încăpățănării voastre voluntare”. Serafimii nu varsă lacrimi fizice; ei nu au corpuri fizice și nu posedă aripi. În schimb, ei au emoții spirituale și încearcă senzații și sentimente de natură spirituală comparabile, sub anumite raporturi, cu emoțiile umane.

Serafimii acționează pentru voi într-unul total independent de apelurile voastre directe. Ei execută ordinele superiorilor lor și funcționează astfel fără a-și face griji din pricina capriciilor voastre trecătoare sau a dispozițiilor voastre schimbătoare. Aceasta nu înseamnă că voi nu le puteți face sarcinile mai ușoare sau mai grele, ci mai degrabă că îngerii nu se ocupă direct de apelurile sau de rugăciunile voastre.

Câtă vreme oamenii muritori trăiesc în trup, inteligența îngerilor nu le este direct accesibilă. Serafimii nu sunt nici suzerani nici directori, ci pur și simplu păzitori. Serafimii vă păzesc și nu caută să vă influențeze direct. Voi trebuie să întocmiți harta propriului vostru parcurs, dar după aceea îngerii acționează pentru a face cel mai bun uz posibil al drumului pe care l-ați ales. Fără excepție, ei nu intervin arbitrar în treburile curente ale vieții umane, dar, atunci când primesc de la superiorii lor instrucțiuni pentru a înfăptui vreo ispravă neobișnuită, voi puteți fi siguri că ei vor găsi mijloacele de a duce la îndeplinire aceste ordine. Păzitorii nu își impun deci prezența în tablourile dramei umane, decât în caz de urgență, și atunci în general la ordinele superiorilor lor. Ei sunt ființele care au să vă urmeze timp de numeroase epoci, și ei vor primi astfel o pregătire pentru munca lor viitoare și pentru asocierea lor cu personalitatea.

În anumite împrejurări, serafimii pot acționa ca slujitori sub formă materială pe lângă ființe umane, dar cazurile în care se produce acest lucru sunt foarte rare. Cu asistența creaturilor mediane și a controlorilor fizici, serafimii pot exercita o vastă gamă de activități în profitul ființelor umane, mergând până la contactul efectiv cu omenirea, însă asemenea cazuri sunt neobișnuite. În majoritatea cazurilor, evenimentele tărâmului fizic continuă fără a fi modificate de acțiunea serafică. Totuși, s-au produs împrejurări în care verigile vitale din lanțul evoluției umane erau în pericol, și în care păzitorii serafici au acționat atunci, și, pe drept cuvânt, cu de la sine putere.

6. ÎNGERII PĂZITORI DUPĂ MOARTE

După ce vi s-a oferit o privire de ansamblu a serviciului serafimilor din cursul vieții pământești, am să încerc să vă informez despre conduita păzitorilor de destin din momentul dezintegrării fizice a asociațiilor lor umane. Când veți muri, biografia voastră, specificările voastre de identitate, precum și entitatea morontială a sufletului omenesc - produsă împreună de mintea umană și de Ajustorul divin - sunt fidel conservate de către păzitorul destinului, împreună cu toate celelalte valori legate de existența voastră viitoare, în fine, tot ceea ce constituie sinele vostru, adevărul vostru sine, în afară de identitatea existenței continue reprezentate

personality have power or authority to curtail or abridge the prerogatives of human choosing.

113:5.2 (1246.1) Angels are so near you and care so feelingly for you that they figuratively “weep because of your willful intolerance and stubbornness.” Seraphim do not shed physical tears; they do not have physical bodies; neither do they possess wings. But they do have spiritual emotions, and they do experience feelings and sentiments of a spiritual nature which are in certain ways comparable to human emotions.

113:5.3 (1246.2) The seraphim act in your behalf quite independent of your direct appeals; they are executing the mandates of their superiors, and thus they function regardless of your passing whims or changing moods. This does not imply that you may not make their tasks either easier or more difficult, but rather that angels are not directly concerned with your appeals or with your prayers.

113:5.4 (1246.3) In the life of the flesh the intelligence of angels is not directly available to mortal men. They are not overlords or directors; they are simply guardians. The seraphim *guard* you; they do not seek directly to influence you; you must chart your own course, but these angels then act to make the best possible use of the course you have chosen. They do not (ordinarily) arbitrarily intervene in the routine affairs of human life. But when they receive instructions from their superiors to perform some unusual exploit, you may rest assured that these guardians will find some means of carrying out these mandates. They do not, therefore, intrude into the picture of human drama except in emergencies and then usually on the direct orders of their superiors. They are the beings who are going to follow you for many an age, and they are thus receiving an introduction to their future work and personality association.

113:5.5 (1246.4) Seraphim are able to function as material ministers to human beings under certain circumstances, but their action in this capacity is very rare. They are able, with the assistance of the midway creatures and the physical controllers, to function in a wide range of activities in behalf of human beings, even to make actual contact with mankind, but such occurrences are very unusual. In most instances the circumstances of the material realm proceed unaltered by seraphic action, although occasions have arisen, involving jeopardy to vital links in the chain of human evolution, in which seraphic guardians have acted, and properly, on their own initiative.

6. GUARDIAN ANGELS AFTER DEATH

113:6.1 (1246.5) Having told you something of the ministry of seraphim during natural life, I will endeavor to inform you about the conduct of the guardians of destiny at the time of the mortal dissolution of their human associates. Upon your death, your records, identity specifications, and the morontia entity of the human soul — conjointly evolved by the ministry of mortal mind and the divine Adjuster — are faithfully conserved by the destiny guardian together with all other values related to your future existence, everything that constitutes you, the real you, except the identity of continuing existence represented by the departing Adjuster and the actuality

de către Ajustorul care pleacă, și actualitatea personalității.

Îndată ce, din mintea umană, dispăre lumina călăuzitoare, luminozitatea spirituală pe care serafimii o asociază prezenței Ajustorului, îngerul însoțitor raportează personal îngerilor care comandă ierarhic grupul său, compania sa, batalionul său, unitatea sa, legiunea sa, oastea sa. Apoi, după ce a fost cum se cuvine înscris pentru aventura finală din timp și spațiu, acest înger primește de la șeful serafimilor planetari un ordin de misiune pentru a se prezenta la Steaua de Seară (sau la un alt locotenent al lui Gabriel) care comandă oastea serafică a acestui candidat la ascensiune în univers. După ce comandantul acestei supreme unități organizate i-a dat permisiunea, păzitorul destinului se duce pe prima lume a locuințelor pentru aștepta acolo să fie restabilită conștiința vechiului său elev întrupat.

În cazul în care sufletul uman nu ar reuși să supraviețuiască după ce a primit afectarea unui înger personal, serafimul însoțitor trebuie să meargă în sediul universului local, pentru a fi martor la raportul complet al complementului său, după cum indică anterior. Apoi, el se prezintă înaintea tribunalelor de arhangheli pentru a fi absolvit de orice vină cu privire la eșecul subiectului său care nu a supraviețuit. În sfârșit, el se reîntoarce pe lumi pentru a fi afectat unui nou muritor având potențial de ascensiune, sau vreunui alt departament de slujire serafic.

Însă îngerii servesc făpturile evolutive în multe alte feluri decât tutela individuală sau cea colectivă. Păzitorii personali ai căror subiecți nu merg imediat pe lumile palat nu așteaptă acolo, în lenevie, apelul nominal al judecătii de împărțire a dreptății; ei sunt trimiși din nou în numeroase misiuni tutelare în întregul univers.

Serafimul păzitor este cel însărcinat cu păstrarea valorilor de supraviețuire a sufletului adormit al muritorului, în vreme ce Ajustorul absent este identitatea acestei ființe nemuritoare a universului. Când cei doi colaborează în sălile de înviere ale locuinței în conjuncție cu forma morontială nou construită, are loc reasamblarea factorilor constituenți ai personalității ascendentului muritor.

Ajustorul vă va identifica. Îngerul păzitor vă va repersonaliza și vă va prezenta din nou fidelului Veghetor din zilele voastre pământene.

Totuși, când o epocă planetară se termină, când se reunesc într-un loc cei care se găsesc în cercurile inferioare ale înfăptuirii omenești, păzitorul lor colectiv este cel care îi adună în sălile de înviere ale sferelor locuințelor, după cum relatează Scripturile voastre: „Și el își va trimite îngerii cu o voce puternică, și îi va aduna pe aleșii săi de la un capăt la celălalt al tărâmului”.

Tehnica justiției cere ca păzitorii personali sau colectivi să răspundă la apelul nominal de împărțire a dreptății în numele tuturor personalităților nesupraviețuitoare. Ajustorii acestor nesupraviețuitori nu revin; când are loc apelul, serafimul răspunde, dar Ajustorii nu dau nici un răspuns. Aceasta constituie „învierea celui nedrept”, în realitate constatarea oficială a încetării lor din existență în calitate de creaturi. Acest apel nominal al justiției urmează imediat apelului

of personality.

113:6.2 (1246.6) The instant the pilot light in the human mind disappears, the spirit luminosity which seraphim associate with the presence of the Adjuster, the attending angel reports in person to the commanding angels, successively, of the group, company, battalion, unit, legion, and host; and after being duly registered for the final adventure of time and space, such an angel receives certification by the planetary chief of seraphim for reporting to the Evening Star (or other lieutenant of Gabriel) in command of the seraphic army of this candidate for universe ascension. And upon being granted permission from the commander of this highest organizational unit, such a guardian of destiny proceeds to the first mansion world and there awaits the consciousness of her former ward in the flesh.

113:6.3 (1247.1) In case the human soul fails of survival after having received the assignment of a personal angel, the attending seraphim must proceed to the headquarters of the local universe, there to witness to the complete records of her complement as previously reported. Next she goes before the tribunals of the archangels, to be absolved from blame in the matter of the survival failure of her subject; and then she goes back to the worlds, again to be assigned to another mortal of ascending potentiality or to some other division of seraphic ministry.

113:6.4 (1247.2) But angels minister to evolutionary creatures in many ways aside from the services of personal and group guardianship. Personal guardians whose subjects do not go immediately to the mansion worlds do not tarry there in idleness awaiting the dispensational roll calls of judgment; they are reassigned to numerous ministering missions throughout the universe.

113:6.5 (1247.3) The guardian seraphim is the custodial trustee of the survival values of mortal man's slumbering soul as the absent Adjuster is the identity of such an immortal universe being. When these two collaborate in the resurrection halls of mansionia in conjunction with the newly fabricated morontia form, there occurs the reassembly of the constituent factors of the personality of the mortal ascender.

113:6.6 (1247.4) The Adjuster will identify you; the guardian seraphim will repersonalize you and then re-present you to the faithful Monitor of your earth days.

113:6.7 (1247.5) And even so, when a planetary age ends, when those in the lower circles of mortal achievement are forgathered, it is their group guardians who reassemble them in the resurrection halls of the mansion spheres, even as your record tells: "And he shall send his angels with a great voice and shall gather together his elect from one end of the realm to another."

113:6.8 (1247.6) The technique of justice demands that personal or group guardians shall respond to the dispensational roll call in behalf of all nonsurviving personalities. The Adjusters of such nonsurvivors do not return, and when the rolls are called, the seraphim respond, but the Adjusters make no answer. This constitutes the "resurrection of the unjust," in reality the formal recognition of the cessation of creature existence. This roll call of justice always immediately

nominal al îndurării, învierea supraviețuitorilor adormiți. Dar acestea sunt chestiuni care nu privesc pe nimeni altcineva decât pe Judecătorii supremi și atotștiutori ai valorilor de supraviețuire. Aceste probleme de judecată realmente nu ne preocupă.

Păzitorii colectivi pot servi pe o planetă epoci de-a rândul și deveni, în cele din urmă, păstrătorii sufletelor adormite a mii și mii de supraviețuitori adormiți. Ei pot servi astfel pe numeroase lumi diferite într-un sistem dat, din moment ce răspunsul reînvierii are loc pe lumile de palat.

Toți păzitorii personali și colectivi din sistemul Sataniei care s-au rătăcit în rebeliunea lui Lucifer trebuie să fie deținuți pe Ierusem până la judecata finală a rebeliunii, cu toate că mulți dintre ei se căiesc sincer de nebunia lor. Cenzorii Universali au luat deja, într-un mod discreționar, de la acești păzitori neascultători și infideli toate elementele depozitelor lor de suflete și au încredințat conservarea acestor realități morontiale păstrării seconafimilor voluntari.

7. SERAFIMII ȘI CARIERA ASCENDENTĂ

Prima deșteptare pe țărmurile lumii locuințelor marchează adevărat o dată în cariera unui muritor ascendent. Acolo îi vedeți voi efectiv, pentru prima dată, pe tovarășii angelici multă vreme iubiți și mereu prezenți ai zilelor voastre terestre. Acolo deveniți voi cu adevărat conștienți de identitatea și de prezența Veghetorului divin care a locuit atât de mult timp în mintea voastră de pe pământ. O asemenea experiență constituie o glorioasă deșteptare, o veritabilă înviere.

Pe sferile morontiale, serafimii însoțitori (sunt doi acolo) sunt în mod deschis tovarășii voștri. Acești îngeri nu numai că se asociază progresului vostru în cariera lumilor de tranziție, ajutându-vă în toate felurile posibile să dobândiți statutul morontial și spiritual, dar ei iau totodată ocazia de a avansa studiind ei înșiși în școlile complementare pentru serafimi evolutivi, întreținânduți pe lumile palat.

Rasa umană a fost creată doar cu puțin inferioară tipurilor celor mai simple de ordine îngerești. De aceea, prima afectare din viața voastră morontială va fi să fiți asistenți ai serafimilor în munca imediată care vă așteaptă în momentul în care atingeți conștiința personalității după ce veți fi fost degajați de legăturile trupului.

Înainte de părăsirea lumilor locuințelor, toți ascendenții muritori vor avea asociați ori păzitori serafici permanenți. În cursul ascensiunii voastre a sferelor morontiale, păzitorii serafici sunt în cele din urmă cei a căror mărturie autentică decretele care certifică uniunea voastră eternă cu Ajustorul Gândirii. Îngerul și Ajustorul au stabilit împreună identitatea personalității voastre în calitate de copii ai trupului veniți din lumile timpului. Apoi, când atingeți maturitatea stării morontiale, îngerii voștri păzitori vă însoțesc prin Ierusem și prin lumile asociate de progres și de cultură ale sistemului. După aceea, ei merg cu voi pe Edentia și pe cele șaptezeci de sfere ale ei de viață socială înaintată. Ulterior, ei vă vor pilota până la Melchisedeci și vă vor urma în magnifica carieră a lumilor-sediu din univers. Iar când voi veți fi asimilați înțelepciunea și

follows the roll call of mercy, the resurrection of the sleeping survivors. But these are matters which are of concern to none but the supreme and all-knowing Judges of survival values. Such problems of adjudication do not really concern us.

113:6.9 (1247.7) Group guardians may serve on a planet age after age and eventually become custodians of the slumbering souls of thousands upon thousands of sleeping survivors. They can so serve on many different worlds in a given system since the resurrection response occurs on the mansion worlds.

113:6.10 (1247.8) All personal and group guardians in the system of Satania who went astray in the Lucifer rebellion, notwithstanding that many sincerely repented of their folly, are to be detained on Jerusalem until the final adjudication of the rebellion. Already have the Universal Censors arbitrarily taken from these disobedient and unfaithful guardians all aspects of their soul trusts and lodged these morontia realities for safekeeping in the custody of volunteer seconaphim.

7. SERAPHIM AND THE ASCENDANT CAREER

113:7.1 (1248.1) It is indeed an epoch in the career of an ascending mortal, this first awakening on the shores of the mansion world; there, for the first time, actually to see your long-loved and ever-present angelic companions of earth days; there also to become truly conscious of the identity and presence of the divine Monitor who so long indwelt your mind on earth. Such an experience constitutes a glorious awakening, a real resurrection.

113:7.2 (1248.2) On the morontia spheres the attending seraphim (there are two of them) are your open companions. These angels not only consort with you as you progress through the career of the transition worlds, in every way possible assisting you in the acquirement of morontia and spirit status, but they also avail themselves of the opportunity to advance by study in the extension schools for evolutionary seraphim maintained on the mansion worlds.

113:7.3 (1248.3) The human race was created just a little lower than the more simple types of the angelic orders. Therefore will your first assignment of the morontia life be as assistants to the seraphim in the immediate work awaiting at the time you attain personality consciousness subsequent to your liberation from the bonds of the flesh.

113:7.4 (1248.4) Before leaving the mansion worlds, all mortals will have permanent seraphic associates or guardians. And as you ascend the morontia spheres, eventually it is the seraphic guardians who witness and certify the decrees of your eternal union with the Thought Adjusters. Together they have established your personality identities as children of the flesh from the worlds of time. Then, with your attainment of the mature morontia estate, they accompany you through Jerusalem and the associated worlds of system progress and culture. After that they go with you to Edentia and its seventy spheres of advanced socialization, and subsequently will they pilot you to the Melchizedeks and follow you through the superb career of the universe headquarters worlds. And when you have learned the wisdom and culture of the Melchizedeks, they will take

cultura Melchisedecilor, ei vă vor duce pe Salvington, unde vă veți găsi față în față cu Suveranul întregului Nebadon. Acești ghizi serafici vă vor urma încă prin sectoarele, minore și majore ale suprauniversului, până la lumile de primire ale Uversei, și vor rămâne cu voi până în momentul final când un seconafim vă va purta în lunga călătorie către Havona.

Câțiva păzitori de destin atașați pelerinilor ascendenți în timpul carierei lor terestre îi urmează în parcursul lor prin Havona. Ceilalți își iau un rămas bun temporar de la asociații lor umani de vreme lungă, iar apoi, în timp ce ascendenții traversează cercurile universului central, acești păzitori ai destinului străpung cercurile Serafingtonului. Ei vor fi pregătiți pe țărmurile Paradisului, atunci când asociații lor muritori se vor deștepta din cel din urmă somn temporar de tranzit în noile experiențe ale veșniciei. Acești serafimi ascendenți intră ulterior în diferite servicii ale corpului finalitar și ale Corpului Serafic al Desăvârșirii.

Omul și îngerul pot să fie sau să nu fie reuiniți în serviciul veșnic, dar, oricare ar fi locul unde sunt însărcinați serafimii, ei rămân întotdeauna în comunicare cu vechii lor pupili ai lumilor evolutive, muritorii ascendenți ai timpului. Asocierile intime și legăturile afectuoase ale țărmurilor de origine umană nu sunt niciodată uitate, nici complet rupte. În epocile eterne, oamenii și îngerii vor coopera în serviciul divin așa cum au făcut-o în cariera din timp.

Pentru serafimi, modul cel mai sigur de a ajunge la Deitățile Paradisului constă în a călăuzi cu succes un suflet de origine evolutivă până la porțile Paradisului. De aceea, o afectare ca păzitor al destinului este postul serafic cel mai mult apreciat.

Numai păzitorii de destin sunt înrolați în corpurile primare sau în corpul de muritori al Finalității; iar aceste cupluri sunt lansate în aventura supremă a unității de identitate. Aceste două ființe au atins deja biunificarea lor spirituală pe Serafington înainte de a fi admise în corpul finalitar. În această experiență, cele două naturi îngerești, atât de complementare în toate funcțiunile din univers, devin cu adevărat două într-una, în spirit, în stadiul ultim având drept consecință o nouă capacitate de primire a unui fragment non-Ajustor al Tatălui Paradisului și de fuzionare cu el. Astfel, unii dintre îngerii care vă iubesc și care vă erau asociați în timp, devin totodată asociații voștri finalitari în eternitate, copii ai Supremului și fii perfecți ai Tatălui Paradisului.

[Prezentat de un Conducător al Serafimilor staționați pe Urantia]

you on to Salvington, where you will stand face to face with the Sovereign of all Nebadon. And still will these seraphic guides follow you through the minor and major sectors of the superuniverse and on to the receiving worlds of Uversa, remaining with you until you finally enseconaphim for the long Havona flight.

113:7.5 (1248.5) Some of the destiny guardians of attachment during the mortal career follow the course of the ascending pilgrims through Havona. The others bid their long-time mortal associates a temporary farewell, and then, while these mortals traverse the circles of the central universe, these guardians of destiny achieve the circles of Serafington. And they will be in waiting on the shores of Paradise when their mortal associates awaken from the last transit sleep of time into the new experiences of eternity. Such ascending seraphim subsequently enter upon divergent services in the finaliter corps and in the Seraphic Corps of Completion.

113:7.6 (1248.6) Man and angel may or may not be reunited in eternal service, but wherever seraphic assignment may take them, the seraphim are always in communication with their former wards of the evolutionary worlds, the ascendant mortals of time. The intimate associations and the affectionate attachments of the realms of human origin are never forgotten nor ever completely severed. In the eternal ages men and angels will co-operate in the divine service as they did in the career of time.

113:7.7 (1249.1) For seraphim, the surest way of achieving the Paradise Deities is by successfully guiding a soul of evolutionary origin to the portals of Paradise. Therefore is the assignment of guardian of destiny the most highly prized seraphic duty.

113:7.8 (1249.2) Only destiny guardians are mustered into the primary or mortal Corps of the Finality, and such pairs have engaged in the supreme adventure of identity at-oneness; the two beings have achieved spiritual bi-unification on Serafington prior to their reception into the finaliter corps. In this experience the two angelic natures, so complementary in all universe functions, achieve ultimate spirit two-in-oneness, repercussing in a new capacity for the reception of, and fusion with, a non-Adjuster fragment of the Paradise Father. And so do some of your loving seraphic associates in time also become your finaliter associates in eternity, children of the Supreme and perfected sons of the Paradise Father.

113:7.9 (1249.3) [Presented by the Chief of Seraphim stationed on Urantia.]

Capitolul 114. Guvernarea planetară a serafimilor

⇨ 113

CARTEA URANTIA

115 ⇨

PARTE III. ISTORIA URANTIEI

CAPITOLUL 114 GUVERNAREA PLANETARĂ A SERAFIMILOR

Secțiuni

Introduction

1. Suveranitatea Urantie
2. Consiliul Supervizorilor Planetari
3. Guvernatorul General Rezident
4. Preaînaltul Observator
5. Guvernul planetar
6. Măștrii Serafimi ai Supravegherii Planetare
7. Corpurile de Rezervă ale Destinului

Introduction

CEI Prea Înalți guvernează în împărățiile oamenilor cu ajutorul multor forțe și agenți celești, dar în principal prin intermediul serafimilor.

Astăzi la prânz, lista de apel a îngerilor planetari, păzitori, precum și de alt fel, de pe Urantia, cuprindea 501.234.619 cupluri de serafimi. Eu aveam sub ordinele mele două sute de oști serafice - 597.196.800 cupluri serafice, ori 1.194.393.600 îngeri individuali. Totuși, controlul nu a indicat decât 1.002.469.238. Urmează deci că 191.924.362 îngeri erau absenți din această lume pentru servicii privind transporturile, mesaje sau moartea. (Pe Urantia există aproape tot atâția heruvimi cât serafimi, și sunt organizați într-un mod similar.)

Serafimii și heruvimii lor asociați se ocupă activ de detaliile guvernării supraumane a unei planete, în special pe lumile izolate în urma rebeliunii. Îngeri cu pricepere ajutați de mediani, funcționează pe Urantia ca veritabili slujitori supramateriali care execută ordinele guvernatorului general rezident și al tuturor asociațiilor și subordonaților lui. În calitate de clasă, serafimii ocupă multe alte posturi în afară de cele de păzitor individual sau colectiv.

Urantia nu este privată de o supraveghere adecvată și eficientă din partea conducătorilor sistemului ei, a constelației ei și a universului ei local, însă guvernarea ei planetară nu seamănă cu a nici unei alte lumi din sistemul Sataniei, nici chiar din tot

PAPER 114 SERAPHIC PLANETARY GOVERNMENT SECTIONS

Introduction

1. The Sovereignty of Urantia
2. The Board of Planetary Supervisors
3. The Resident Governor General
4. The Most High Observer
5. The Planetary Government
6. The Master Seraphim of Planetary Supervision
7. The Reserve Corps of Destiny

INTRODUCTION

114:0.1 (1250.1) THE Most Highs rule in the kingdoms of men through many celestial forces and agencies but chiefly through the ministry of seraphim.

114:0.2 (1250.2) At noon today the roll call of planetary angels, guardians, and others on Urantia was 501,234,619 pairs of seraphim. There were assigned to my command two hundred seraphic hosts — 597,196,800 pairs of seraphim, or 1,194,393,600 individual angels. The registry, however, shows 1,002,469,238 individuals; it follows therefore that 191,924,362 angels were absent from this world on transport, messenger, and death duty. (On Urantia there are about the same number of cherubim as seraphim, and they are similarly organized.)

114:0.3 (1250.3) Seraphim and their associated cherubim have much to do with the details of the superhuman government of a planet, especially of worlds which have been isolated by rebellion. The angels, ably assisted by the midways, function on Urantia as the actual supermaterial ministers who execute the mandates of the resident governor general and all his associates and subordinates. Seraphim as a class are occupied with many assignments other than those of personal and group guardianship.

114:0.4 (1250.4) Urantia is not without proper and effective supervision from the system, constellation, and universe rulers. But the planetary government is unlike that of any other world in the Satania system, even in all Nebadon. This uniqueness in your plan of supervision is due to a

Nebadonul. Caracterul unic al planului vostru de supraviețuire se datorează numărului de împrejurări neobișnuite:

1. Statutul de modificare a vieții de pe Urantia.
2. Situația critică care rezultă din rebeliunea lui Lucifer.
3. Dezmembrările pricinuite de greșeala adamică.
4. Neregularitățile care decurg din faptul că Urantia a fost una dintre lumile de manifestare ale Suveranului Universului. Mihail din Nebadon este Prințul Planetar al Urantie.
5. Funcțiunea specială a celor douăzeci și patru de directori planetari.
6. Instalarea pe planetă a unui circuit de arhangheli.
7. Desemnarea mai recentă, ca Prinț Planetar vice-gerant, a lui Machiventa Melchisedec, înrudit odinioară pe Urantia.

number of unusual circumstances:

- 114:0.5 (1250.5)* 1. The life modification status of Urantia.
- 114:0.6 (1250.6)* 2. The exigencies of the Lucifer rebellion.
- 114:0.7 (1250.7)* 3. The disruptions of the Adamic default.
- 114:0.8 (1250.8)* 4. The irregularities growing out of the fact that Urantia was one of the bestowal worlds of the Universe Sovereign. Michael of Nebadon is the Planetary Prince of Urantia.
- 114:0.9 (1250.9)* 5. The special function of the twenty-four planetary directors.
- 114:0.10 (1250.10)* 6. The location on the planet of an archangels' circuit.
- 114:0.11 (1250.11)* 7. The more recent designation of the onetime incarnated Machiventa Melchizedek as vicegerent Planetary Prince.

1. SUVERANITATEA URANTIEI

Suveranitatea originală a Urantie era în sarcina suveranului sistemului Sataniei. El a delegat-o mai întâi unei comisii mixte de Melchisedeci și de Purtători ai Vieții, iar acest grup a operat pe Urantia până la sosirea Prințului Planetar numit în mod regulat. După căderea Prințului Caligastia, în epoca rebeliunii lui Lucifer. Urantia nu a avut o relație sigură și bine stabilită cu universul local și cu diviziunile lui administrative până când Mihail nu a desăvârșit manifestarea sa în trup, când a fost proclamat Prinț Planetar al Urantie de către Uniunea de Zile. Această proclamare a fixat, în principiu pentru totdeauna, statutul lumii voastre în siguranță, însă în practică, Fiul Creator Suveran nu a făcut nimic pentru a administra personal planeta, atâta doar că el a stabilit pe Ierusem comisia celor douăzeci și patru de străvechi muritori ai Urantie cu autoritatea de a-l reprezenta în guvernarea Urantie și a tuturor celorlalte planete în carantină ale sistemului. Un membru al consiliului se află acum în permanență pe Urantia ca guvernator general rezident.

Autoritatea vice-gerantului de a acționa în locul lui Mihail ca Prinț Planetar a fost recent conferită lui Machiventa Melchisedec, dar acest Fiu al universului local nu a luat nici cea mai mică măsură de a modifica regimul planetar actual al administratorilor succesivi ai guvernatorilor generali rezidenți.

Este puțin probabil să se aducă vreo schimbare notabilă în guvernarea Urantie în timpul prezentei dispensări, dacă Prințul Planetar vice-gerant nu vine să își asume responsabilitățile lui titulare. Unii dintre asociații noștri socotesc că, într-un viitor apropiat, planul care constă în trimiterea pe Urantia a unuia dintre cei douăzeci și patru de consilieri ca să activeze ca guvernator general va fi înlocuit prin sosirea oficială a lui Machiventa Melchisedec cu mandatul de vice-gerant al suveranității Urantie. Ca Prinț Planetar în exercițiu, el va continua indubitabil să administreze planeta până la judecarea finală a rebeliunii lui Lucifer, și probabil chiar

1. THE SOVEREIGNTY OF URANTIA

114:1.1 (1250.12) The original sovereignty of Urantia was held in trust by the sovereign of the Satania system. It was first delegated by him to a joint commission of Melchizedeks and Life Carriers, and this group functioned on Urantia until the arrival of a regularly constituted Planetary Prince. Subsequent to the downfall of Prince Caligastia, at the time of the Lucifer rebellion, Urantia had no sure and settled relationship with the local universe and its administrative divisions until the completion of Michael's bestowal in the flesh, when he was proclaimed, by the Union of Days, Planetary Prince of Urantia. Such a proclamation in surety and in principle forever settled the status of your world, but in practice the Sovereign Creator Son made no gesture of personal administration of the planet aside from the establishment of the Jerusalem commission of twenty-four former Urantians with authority to represent him in the government of Urantia and all other quarantined planets in the system. One of this council is now always resident on Urantia as resident governor general.

114:1.2 (1251.1) Vicegerent authority to act for Michael as Planetary Prince has been recently vested in Machiventa Melchizedek, but this Son of the local universe has made not the slightest move toward modifying the present planetary regime of the successive administrations of the resident governors general.

114:1.3 (1251.2) There is little likelihood that any marked change will be made in the government of Urantia during the present dispensation unless the vicegerent Planetary Prince should arrive to assume his titular responsibilities. It appears to certain of our associates that at some time in the near future the plan of sending one of the twenty-four counselors to Urantia to act as governor general will be superseded by the formal arrival of Machiventa Melchizedek with the vicegerent mandate of the sovereignty of Urantia. As acting Planetary Prince he would undoubtedly continue in charge of the planet until the final adjudication of the

și până la epoca îndepărtată a ancorării planetei în lumină și viață.

Unii cred că Machiventa nu va veni să ia personal în mână treburile Urantiei înainte de sfârșitul prezentei distribuiri. Alții susțin că Prințul vice-gerant nu poate veni, ca atare, înainte ca Mihail să revină pe Urantia, așa cum a promis pe când era încă în trup. Încă alții, inclusiv povestitorul, se așteaptă ca Melchisedec să apară oricând din nou.

2. CONSILIUL SUPERVIZORILOR PLANETARI

Încă din epoca efuziunii lui Mihail pe lumea voastră, conducerea generală a Urantiei a fost încredințată pe lărușum unui grup special compus din douăzeci și patru de urantieni de odinioară. Calificările pentru a face parte din această comisie ne sunt necunoscute, dar noi am constatat că cei care au devenit membri ai ei au contribuit cu toții la extinderea suveranității Supremului în sistemul Sataniei. Prin natură, ei erau toți adevărați conducători atunci când operau pe Urantia. În afară de Machiventa Melchisedec, aceste calități de conducători au fost și mai sporite de experiența lumii locuitorilor și completate prin pregătirea cetățeniei lărușumului. Nominalizările membrilor consiliului celor douăzeci și patru sunt propuse de cabinetul lui Lanaforge, sprijinite de cei Prea Înalți ai Edentiei, aprobate de Santinela Afectată a lărușumului și decise de Gabriel din Salvington conform ordinilor lui Mihail. Membrii numiți temporar au exact aceleași prerogative ca și membrii permanenți ai acestei comisii de supraveghetori speciali.

Acest consiliu de administratori planetari se ocupă cu precădere de supravegherea activităților Urantiei care rezultă din faptul că Mihail a efectuat manifestarea sa finală. Membrii săi sunt menținuți în contact strâns și imediat cu Mihail, grație activităților de legătură ale unei Strălucite Stele de Seară, aceeași ființă care l-a servit pe Iisus în timpul întregii sale manifestări de muritor.

În prezent, Ioan pe care l-ați numit „Botezătorul” este cel care prezidă atunci când consiliul este în sesiune pe lărușum, dar cel care este, de drept, șef al consiliului este Santinela Afectată a Sataniei, reprezentantul direct și personal al Inspectorului Asociat al Salvingtonului și al Agentului Executiv Suprem al Orvontonului.

Membrii acestei aceeași comisii de străvechi Urantieni activează totodată cu titlu consultativ ca supervizori ai altor treizeci și șase de lumi ale sistemului izolate prin rebeliune. Ei fac un foarte prețios serviciu menținându-l pe Lanaforge, Suveranul Sistemic, în contact strâns și plin de compasiune cu treburile acestor planete, care încă rămân mai mult sau mai puțin sub supracontrolul Părinților Constelației Norlatiadekului. Cu titlu individual, acești douăzeci și patru de consilieri se duc frecvent pe fiecare dintre planetele în carantină, și mai ales pe Urantia.

Fiecare dintre celelalte lumi izolate posedă o comisie consultativă similară și mai mult sau mai puțin numeroasă de membri care le-au locuit altădată, dar aceste alte comisii sunt subordonate unui grup de douăzeci și patru de străvechi ai Urantiei. Membrii acestui grup se interesează așadar de toate fazele

Lucifer rebellion and probably on into the distant future of planetary settlement in light and life.

114:1.4 (1251.3) Some believe that Machiventa will not come to take personal direction of Urantian affairs until the end of the current dispensation. Others hold that the vicegerent Prince may not come, as such, until Michael sometime returns to Urantia as he promised when still in the flesh. Still others, including this narrator, look for Melchizedek's appearance any day or hour.

2. THE BOARD OF PLANETARY SUPERVISORS

114:2.1 (1251.4) Since the times of Michael's bestowal on your world the general management of Urantia has been intrusted to a special group on Jerusem of twenty-four onetime Urantians. Qualification for membership on this commission is unknown to us, but we have observed that those who have been thus commissioned have all been contributors to the enlarging sovereignty of the Supreme in the system of Satania. By nature they were all real leaders when they functioned on Urantia, and (excepting Machiventa Melchizedek) these qualities of leadership have been further augmented by mansion world experience and supplemented by the training of Jerusem citizenship. Members are nominated to the twenty-four by the cabinet of Lanaforge, seconded by the Most Highs of Edentia, approved by the Assigned Sentinel of Jerusem, and appointed by Gabriel of Salvington in accordance with the mandate of Michael. The temporary appointees function just as fully as do the permanent members of this commission of special supervisors.

114:2.2 (1251.5) This board of planetary directors is especially concerned with the supervision of those activities on this world which result from the fact that Michael here experienced his terminal bestowal. They are kept in close and immediate touch with Michael by the liaison activities of a certain Brilliant Evening Star, the identical being who attended upon Jesus throughout the mortal bestowal.

114:2.3 (1252.1) At the present time one John, known to you as "the Baptist," is chairman of this council when it is in session on Jerusem. But the ex officio head of this council is the Assigned Sentinel of Satania, the direct and personal representative of the Associate Inspector on Salvington and of the Supreme Executive of Orvonton.

114:2.4 (1252.2) The members of this same commission of former Urantians also act as advisory supervisors of the thirty-six other rebellion-isolated worlds of the system; they perform a very valuable service in keeping Lanaforge, the System Sovereign, in close and sympathetic touch with the affairs of these planets, which still remain more or less under the overcontrol of the Constellation Fathers of Norlatiadek. These twenty-four counselors make frequent trips as individuals to each of the quarantined planets, especially to Urantia.

114:2.5 (1252.3) Each of the other isolated worlds is advised by similar and varying sized commissions of its onetime inhabitants, but these other commissions are subordinate to the Urantian group of twenty-four. While the members of the latter commission are thus actively interested in every phase of human progress on each

progresului uman de pe fiecare dintre lumile în carantină ale Sataniei, dar ei se ocupă în special și în particular de bunăstarea și de înaintarea raselor umane ale Urantiei. Într-adevăr, ei nu supraveghează direct treburile nici unei planete în afară de Urantia, și nici chiar acolo, autoritatea lor nu este completă, făcând excepție în anumite domenii preocupate cu supraviețuirea muritorilor.

Nimeni nu știe cât timp vor continua în prezentul lor statut acești douăzeci și patru de consilieri ai Urantiei, detașați de programul regulat de activități universale. Fără nici o îndoială, ei își vor continua serviciul lor prezent până când se va produce, în statutul planetar, o schimbare precum sfârșitul unei dispensări, deplina preluare de putere de către Machiventa Melchisedec, judecata finală a rebeliunii lui Lucifer sau reapariția lui Mihail pe lumea efuziunii lui finale. Prezentul guvernator general rezident al Urantiei înclină să creadă că toți, în afară de Machiventa, ar putea fi eliberați pentru ascensiunea către Paradis, de îndată ce sistemul Sataniei va fi restabilit în circuitele constelației. Totuși, sunt curente și alte opinii.

3. GUVERNATORUL GENERAL REZIDENT

La fiecare sută de ani a timpului Urantiei, corpul celor douăzeci și patru de supraveghetori planetari ai Ierusemului desemnează unul dintre membrii săi pentru a rămâne pe lumea voastră și a activa ca delegat executiv, ca guvernator general rezident. În epoca în care se pregăteau aceste relatări, acest agent executiv a fost schimbat, și al douăzecilea care să asigure acest serviciu l-a înlocuit pe al nouăsprezecelea. Numele prezentului supraveghetor planetar nu vă este comunicat, tocmai din cauza tendinței excesive a muritorilor de a-i venera, chiar și de a-i deifica, pe compatrioții lor extraordinari și pe superiorii lor supraumani.

Guvernatorul general rezident nu are nici o autoritate personală efectivă pentru a dirija treburile lumii, decât în calitate de reprezentant al celor douăzeci și patru de consilieri ai Ierusemului. El activează în calitate de coordonator al administrației supraumane; el este șeful respectat și conducătorul universal recunoscut al ființelor celeste care își exercită funcția pe Urantia. Toate ordinele de oștiri îngerești îl consideră ca fiind directorul lor coordonator, în timp ce medianii reuniți (de pe când 1-2-3 primul a plecat pentru a deveni unul dintre cei douăzeci și patru de consilieri) îl consideră pe guvernatorii generali succesivi ca pe părinții lor planetari.

Deși guvernatorul general nu posedă autoritate efectivă și personală asupra planetei, el comunică în fiecare zi zeci de ordonanțe și decizii, care sunt acceptate ca finale de toate personalitățile interesate. El ține mult mai mult de un consilier patern decât de un conducător tehnic. Sub anumite raporturi, el operează așa cum ar face-o un Prinț Planetar, dar administrarea sa se apropie mai mult de cea a Fiilor Materiali.

Guvernul Urantiei este reprezentat în consiliile Ierusemului potrivit unui aranjament conform căruia guvernatorul general, revenind pentru a servi, rămâne în calitate de membru temporar al cabinetului Prinților

quarantined world in Satania, they are especially and particularly concerned with the welfare and advancement of the mortal races of Urantia, for they immediately and directly supervise the affairs of none of the planets except Urantia, and even here their authority is not complete excepting in certain domains concerned with mortal survival.

114:2.6 (1252.4) No one knows how long these twenty-four Urantia counselors will continue in their present status, detached from the regular program of universe activities. They will no doubt continue to serve in their present capacities until some change in planetary status ensues, such as the end of a dispensation, the assumption of full authority by Machiventa Melchizedek, the final adjudication of the Lucifer rebellion, or the reappearance of Michael on the world of his final bestowal. The present resident governor general of Urantia seems inclined to the opinion that all but Machiventa may be released for Paradise ascension the moment the system of Satania is restored to the constellation circuits. But other opinions are also current.

3. THE RESIDENT GOVERNOR GENERAL

114:3.1 (1252.5) Every one hundred years of Urantia time, the Jerusem corps of twenty-four planetary supervisors designate one of their number to sojourn on your world to act as their executive representative, as resident governor general. During the times of the preparation of these narratives this executive officer was changed, the nineteenth so to serve being succeeded by the twentieth. The name of the current planetary supervisor is withheld from you only because mortal man is so prone to venerate, even to deify, his extraordinary compatriots and superhuman superiors.

114:3.2 (1252.6) The resident governor general has no actual personal authority in the management of world affairs except as the representative of the twenty-four Jerusem counselors. He acts as the co-ordinator of superhuman administration and is the respected head and universally recognized leader of the celestial beings functioning on Urantia. All orders of angelic hosts regard him as their co-ordinating director, while the United Midwayers, since the departure of 1-2-3 the first to become one of the twenty-four counselors, really look upon the successive governors general as their planetary fathers.

114:3.3 (1253.1) Although the governor general does not possess actual and personal authority on the planet, he hands down scores of rulings and decisions each day which are accepted as final by all personalities concerned. He is much more of a fatherly adviser than a technical ruler. In certain ways he functions as would a Planetary Prince, but his administration much more closely resembles that of the Material Sons.

114:3.4 (1253.2) The Urantia government is represented in the councils of Jerusem in accordance with an arrangement whereby the returning governor general sits as a temporary member of the System Sovereign's

Planetari ai Suveranului Sistemic. Când Machiventa a fost desemnat ca Prinț vice-gerant, era de așteptat ca el să își ia imediat locul în consiliul Prinților Planetari din Satania, dar până acum, el nu a făcut nici un gest în acest sens.

Guvernul supramaterial al Urantiei nu menține relații organice foarte strânse cu unitățile superioare ale universului local. Într-un sens, guvernatorul general rezident reprezintă Salvingtonul precum și Ierusemul, de vreme ce el acționează în numele celor douăzeci și patru de consilieri care îl reprezintă direct pe Mihail și pe Gabriel; iar guvernatorul planetar, fiind un cetățean al Ierusemului, poate să opereze ca purtător de cuvânt al Suveranului Sistemului. Autoritățile constelației sunt reprezentate direct de un Fiu Vorondadek, observatorul Edentiei.

4. PREAÎNALTUL OBSERVATOR

Suveranitatea Urantiei este și mai complicată de faptul că altădată, la puțină vreme după rebeliunea planetară, guvernul Norlatiadekului a luat inițiativa discreționară de a exercita autoritatea planetară. Pe Urantia se mai găsește încă un Fiu Vorondadek, observator pentru Preaînaltii Edentiei și, în absența acțiunii directe din partea lui Mihail, însărcinat al suveranității planetare. Prezentul Preaînalt observator (și cândva regent) este al douăzeci și treilea aflat astfel în serviciu pe Urantia.

Anumite grupuri de probleme planetare rămân încă sub controlul Prea Înaltilor Edentiei, jurisdicția lor fiind exercitată în timpul rebeliunii lui Lucifer. Un fiu Vorondadek, observatorul Norlatiadekului, este cel care exercită autoritatea în aceste chestiuni și menține relații consultative foarte strânse cu supraveghetorii planetari. Comisarii rasiali sunt foarte activi pe Urantia, și diverșii șefi ai grupurilor lor sunt informal atașați observatorului Vorondadek rezident, care joacă, după ei, un rol de director consultativ.

În caz de criză, acest fiu Vorondadek al Edentiei, care ocupă actualmente un post de observație, ar fi șeful efectiv și suveran al guvernului, dar nu și pentru anumite chestiuni pur spirituale. (În aceste probleme exclusiv spirituale și în anumite chestiuni pur personale, autoritatea supremă pare cuvenită de drept arhanghelului comandant atașat cartierului general divizionar al ordinului de arhangheli recent stabilit pe Urantia.)

Un Preaînalt observator se bucură de puterea discreționară de a lua în mână guvernarea planetară în vremurile de criză gravă, iar anelele relatează că acesta a fost cazul de treizeci de ori în istoria Urantiei. În aceste epoci, Preaînaltul Observator activează ca Preaînalt regent. El exercită atunci o autoritate indiscutabilă asupra tuturor miniștrilor și administratorilor care își au reședința pe planetă, făcând excepție numai organizația divizionară a arhanghelilor.

Regențele Vorondadekilor nu sunt specifice planetelor izolate după rebeliune, căci Preaînaltii pot să intervină în orice clipă în chestiunile lumilor locuite, interpunând înțelepciunea superioară a conducătorilor constelației în treburile regatelor oamenilor.

cabinet of Planetary Princes. It was expected, when Machiventa was designated vicegerent Prince, that he would immediately assume his place in the council of the Planetary Princes of Satania, but thus far he has made no gesture in this direction.

114:3.5 (1253.3) The supermaterial government of Urantia does not maintain a very close organic relationship with the higher units of the local universe. In a way, the resident governor general represents Salvington as well as Jerusem since he acts on behalf of the twenty-four counselors, who are directly representative of Michael and Gabriel. And being a Jerusem citizen, the planetary governor can function as a spokesman for the System Sovereign. The constellation authorities are represented directly by a Vorondadek Son, the Edentia observer.

4. THE MOST HIGH OBSERVER

114:4.1 (1253.4) The sovereignty of Urantia is further complicated by the onetime arbitrary seizure of planetary authority by the government of Norlatiadek shortly after the planetary rebellion. There is still resident on Urantia a Vorondadek Son, an observer for the Most Highs of Edentia and, in the absence of direct action by Michael, trustee of planetary sovereignty. The present Most High observer (and sometime regent) is the twenty-third thus to serve on Urantia.

114:4.2 (1253.5) There are certain groups of planetary problems which are still under the control of the Most Highs of Edentia, jurisdiction over them having been seized at the time of the Lucifer rebellion. Authority in these matters is exercised by a Vorondadek Son, the Norlatiadek observer, who maintains very close advisory relations with the planetary supervisors. The race commissioners are very active on Urantia, and their various group chiefs are informally attached to the resident Vorondadek observer, who acts as their advisory director.

114:4.3 (1253.6) In a crisis the actual and sovereign head of the government, excepting in certain purely spiritual matters, would be this Vorondadek Son of Edentia now on observation duty. (In these exclusively spiritual problems and in certain purely personal matters, the supreme authority seems to be vested in the commanding archangel attached to the divisional headquarters of that order which was recently established on Urantia.)

114:4.4 (1253.7) A Most High observer is empowered, at his discretion, to seize the planetary government in times of grave planetary crises, and it is of record that this has happened thirty-three times in the history of Urantia. At such times the Most High observer functions as the Most High regent, exercising unquestioned authority over all ministers and administrators resident on the planet excepting only the divisional organization of the archangels.

114:4.5 (1253.8) Vorondadek regencies are not peculiar to rebellion-isolated planets, for the Most Highs may intervene at any time in the affairs of the inhabited worlds, interposing the superior wisdom of the constellation rulers in the affairs of the kingdoms of men.

5. GUVERNUL PLANETAR

Administrarea actuală a Urantiei este într-adevăr greu de descris. Nu există guvernare oficială definită după liniile organizării universului, cu departamente legislative, executive și judiciare separate. Cei douăzeci și patru de consilieri formează grupul care se apropie cel mai mult de ramura legislativă a guvernului planetar. Guvernatorul general este un conducător executiv provizoriu și consultativ, Preaînaltul observator având drept de veto. Nici o putere judecătorească nu operează pe planetă cu o autoritate absolută - nu există decât comisii de conciliere.

Prin consimțământ reciproc, majoritatea problemelor care implică serafimi și mediani este tranșată de guvernatorul general. Totuși, în afara cazului în care guvernatorul general exprimă ordinele celor douăzeci și patru de consilieri, ordonanțele sale sunt toate supuse apelului pe lângă comisiile de conciliere, pe lângă autoritățile locale constituite pentru funcționarea planetară sau chiar și pe lângă Suveranul Sistemic al Sataniei.

Absența statului-major al unui Prinț Planetar și a regimului material al unui Fiu și al unei Fiice Adamici este parțial compensat de ajutorul special al serafimilor și de serviciile excepționale ale medianilor. Absența Prințului Planetar este eficient compensată de prezența triunică a arhanghelilor, a Preaînaltului observator, precum și a guvernului general.

Acest guvern planetar, organizat de o manieră mai degrabă vagă și oarecum personală, este mai eficient decât s-a prevăzut, datorită câștigului de timp adus de asistența arhanghelilor și de circuitul lor mereu disponibil și atât de adesea utilizat în caz de urgență planetară sau de dificultăți administrative. Din punct de vedere tehnic, planeta este încă spiritual izolată în circuitele Norlatiadekului, însă, în caz de urgență, se poate acum evita această piedică folosind circuitul arhanghelilor. Bineînțeles, izolarea planetară are puțină importanță pentru muritorii individuali de când Spiritul Adevărului a fost răspândit peste fiecare trup, cu o mie nouă sute de ani în urmă.

Fiecare zi administrativă de pe Urantia începe printr-o întrunire consultativă la care asistă guvernul general, conducătorul planetar al arhanghelilor, Preaînaltul observator, supranafimul supervisor, șeful Purtătorilor Vieții rezidenți și ai oaspeților invitați dintre Fiii înălțați ai universului sau dintre anumiți vizitatori-studenți care se află în acel moment pe planetă.

Cabinetul administrativ direct al guvernului general se compune din doisprezece serafimi, conducătorii în exercițiu ai celor douăsprezece grupuri de îngeri speciali care operează ca directori supraumani imediați ai progresului și ai stabilității planetare.

6. MAESTRII SERAFIMI AI SUPRAVEGHERII PLANETARE

5. THE PLANETARY GOVERNMENT

114:5.1 (1254.1) The actual administration of Urantia is indeed difficult to describe. There exists no formal government along the lines of universe organization, such as separate legislative, executive, and judicial departments. The twenty-four counselors come the nearest to being the legislative branch of the planetary government. The governor general is a provisional and advisory chief executive with the veto power resident in the Most High observer. And there are no absolutely authoritative judicial powers operative on the planet — only the conciliating commissions.

114:5.2 (1254.2) A majority of the problems involving seraphim and midwayers are, by mutual consent, decided by the governor general. But except when voicing the mandates of the twenty-four counselors, his rulings are all subject to appeal to conciliating commissions, to local authorities constituted for planetary function, or even to the System Sovereign of Satania.

114:5.3 (1254.3) The absence of the corporeal staff of a Planetary Prince and the material regime of an Adamic Son and Daughter is partially compensated by the special ministry of seraphim and by the unusual services of the midway creatures. The absence of the Planetary Prince is effectively compensated by the triune presence of the archangels, the Most High observer, and the governor general.

114:5.4 (1254.4) This rather loosely organized and somewhat personally administered planetary government is more than expectedly effective because of the timesaving assistance of the archangels and their ever-ready circuit, which is so frequently utilized in planetary emergencies and administrative difficulties. Technically, the planet is still spiritually isolated in the Norlatiadek circuits, but in an emergency this handicap can now be circumvented through utilization of the archangels' circuit. Planetary isolation is, of course, of little concern to individual mortals since the pouring out of the Spirit of Truth upon all flesh nineteen hundred years ago.

114:5.5 (1254.5) Each administrative day on Urantia begins with a consultative conference, which is attended by the governor general, the planetary chief of archangels, the Most High observer, the supervising supernaphim, the chief of resident Life Carriers, and invited guests from among the high Sons of the universe or from among certain of the student visitors who may chance to be sojourning on the planet.

114:5.6 (1254.6) The direct administrative cabinet of the governor general consists of twelve seraphim, the acting chiefs of the twelve groups of special angels functioning as the immediate superhuman directors of planetary progress and stability.

6. THE MASTER SERAPHIM OF PLANETARY SUPERVISION

Când primul guvernator general a sosit pe Urantia odată cu manifestarea Spiritului Adevărului, el era însoțit de douăsprezece grupuri de serafimi speciali, diplomați ai Serafingtonului, care au fost imediat însărcinați cu anumite servicii planetare particulare. Acești îngeri superiori sunt cunoscuți sub numele de maeștri serafimi de supraveghere planetară. Separat de supracontrolul Preaînaltului observator, ei sunt sub îndrumarea imediată a guvernatorului general rezident.

În vreme ce operează sub supravegherea generală a guvernatorului general rezident, aceste douăsprezece grupuri de îngeri își primesc ordinele direct de la consiliul serafic al celor doisprezece conducători în exercițiu ai fiecărui grup. Acest consiliu servește și în calitate de cabinet voluntar pentru guvernatorul general rezident.

În calitate de conducător planetar al serafimilor, eu prezidez acest consiliu de șefi serafici. Eu sunt un supernafim voluntar de ordin primar, servind pe Urantia ca succesor al celui care a fost cândva șeful oștilor de îngeri ale planetei, și care nu s-a prezentat la datorie în momentul secesiunii lui Caligastia.

Cele douăsprezece corpuri de maeștri serafimi de supraveghere planetară operează pe Urantia după cum urmează:

1. Îngerii epocii. Ei sunt îngerii epocii în curs, grupul de dezlegare. Acești slujitori celești sunt însărcinați cu supravegherea și cu dirijarea problemelor fiecărei generații, pentru ca ele să se insereze potrivit previziunilor în mozaicul perioadei pe durata căreia apar. Prezentul corp de îngeri ai epocii care servesc pe Urantia este al treilea grup afectat planetei în timpul prezentei dispensări.

2. Îngerii progresului. Acești serafimi au sarcina de a inaugura progresul evolutiv al vârstelor sociale succesive. Ei încurajează dezvoltarea tendinței la progres, inerentă creaturilor evolutive. Ei lucrează fără încetare la stabilirea stării de lucruri așa cum ar trebui să fie. Grupul care este acum la datorie este al doilea de acest ordin afectat planetei.

3. Păzitorii religiei. Ei sunt „îngerii Bisericii” care luptă cu înflăcărare pentru ceea ce este și pentru ceea ce a fost. Ei se străduiesc să mențină idealurile a ceea ce a supraviețuit, pentru a asigura siguranța tranziției valorilor morale dintre două epoci. Ei formează contraponderea îngerilor progresului, căutând constant să transfere, de la o generație la următoarea, valorile nepieritoare ale străvechilor structuri demodate, în modele noi, și deci mai puțin cristalizate, de gândire și de conduită. Acești îngeri susțin formele spirituale, dar nu sunt sursa sectarismului excesiv și a absurdelor controversate sfâșietoare dintre persoanele fals religioase. Corpul acestor păzitori care funcționează în prezent pe Urantia este al cincilea care servește astfel.

4. Îngerii vieții naționale. Ei sunt „îngerii cu trompete”, care dirijează înfăptuirile politice ale vieții naționale de pe Urantia. Grupul care asigură în prezent supracontrolul relațiilor internaționale este al patrulea de acest fel servind pe planetă. În particular prin intermediul acestei diviziuni serafice „domnesc cei Prea Înalți în regatele oamenilor”.

5. Îngerii raselor. Ei lucrează la conservarea

114:6.1 (1254.7) When the first governor general arrived on Urantia, concurrent with the outpouring of the Spirit of Truth, he was accompanied by twelve corps of special seraphim, Seraphington graduates, who were immediately assigned to certain special planetary services. These exalted angels are known as the master seraphim of planetary supervision and are, aside from the overcontrol of the planetary Most High observer, under the immediate direction of the resident governor general.

114:6.2 (1255.1) These twelve groups of angels, while functioning under the general supervision of the resident governor general, are immediately directed by the seraphic council of twelve, the acting chiefs of each group. This council also serves as the volunteer cabinet of the resident governor general.

114:6.3 (1255.2) As planetary chief of seraphim, I preside over this council of seraphic chiefs, and I am a volunteer supernaphim of the primary order serving on Urantia as the successor of the onetime chief of the angelic hosts of the planet who defaulted at the time of the Caligastia secession.

114:6.4 (1255.3) The twelve corps of the master seraphim of planetary supervision are functional on Urantia as follows:

114:6.5 (1255.4) 1. *The epochal angels.* These are the angels of the current age, the dispensational group. These celestial ministers are intrusted with the oversight and direction of the affairs of each generation as they are designed to fit into the mosaic of the age in which they occur. The present corps of epochal angels serving on Urantia is the third group assigned to the planet during the current dispensation.

114:6.6 (1255.5) 2. *The progress angels.* These seraphim are intrusted with the task of initiating the evolutionary progress of the successive social ages. They foster the development of the inherent progressive trend of evolutionary creatures; they labor incessantly to make things what they ought to be. The group now on duty is the second to be assigned to the planet.

114:6.7 (1255.6) 3. *The religious guardians.* These are the “angels of the churches,” the earnest contenders for that which is and has been. They endeavor to maintain the ideals of that which has survived for the sake of the safe transit of moral values from one epoch to another. They are the checkmates of the angels of progress, all the while seeking to translate from one generation to another the imperishable values of the old and passing forms into the new and therefore less stabilized patterns of thought and conduct. These angels do contend for spiritual forms, but they are not the source of ultrasectarianism and meaningless controversial divisions of professed religionists. The corps now functioning on Urantia is the fifth thus to serve.

114:6.8 (1255.7) 4. *The angels of nation life.* These are the “angels of the trumpets,” directors of the political performances of Urantia national life. The group now functioning in the overcontrol of international relations is the fourth corps to serve on the planet. It is particularly through the ministry of this seraphic division that “the Most Highs rule in the kingdoms of men.”

114:6.9 (1255.8) 5. *The angels of the races.* Those who

raselor evolutive ale timpului, fără a ține seama de încurcăturile lor politice și de grupările religioase. Pe Urantia, se găsesc rămășițele a nouă rase umane care s-au contopit și s-au combinat pentru a forma popoarele din timpurile moderne. Acești serafimi atașați raselor sunt strâns asociați serviciului comisarilor rasiali. Grupul lor care locuiește în prezent pe Urantia este corpul originar afectat planetei la puțin timp după ziua Rusaliilor.

6. Îngerii viitorului. Ei sunt îngerii proiectelor, care prevăd o epocă viitoare și fac planuri pentru realizarea a ceea ce este mai bun dintr-o nouă epocă de reglementare în progres. Ei sunt arhitecții erelor succesive. Grupul care este acum pe planetă a funcționat ca atare de la începerea prezentei dispensări.

7. Îngerii iluminării. Urantia primește în prezent ajutorul celui de-al treilea ei corp de serafimi consacrați dezvoltării educației planetare. Acești îngeri se ocupă de instruirea mentală și morală a indivizilor, a familiilor, a grupurilor, a școlilor, a comunităților, a națiunilor, precum și a tuturor raselor.

8. Îngerii sănătății. Ei sunt slujitori serafici însărcinați cu ajutarea agenților umani consacrați promovării sănătății și prevenirii bolilor. Prezentul corp este al șaselea grup care servește astfel pe parcursul prezentei dispensări.

9. Serafimii căminului. Urantia beneficiază în acest moment de serviciile celui de-al cincilea grup al acestui ordin de slujitori îngerești consacrați păstrării și avansării vieții căminelor, instituția fundamentală a civilizației umane.

10. Îngerii industriei. Acest grup serafic se ocupă de stimularea dezvoltării industriale și de ameliorarea condițiilor economice printre popoarele Urantie. El a fost înlocuit de șapte ori de la manifestarea lui Mihail.

11. Îngerii recreației. Ei sunt serafimii care stimulează valorile jocului, ale umorului și ale odihnei. Ei caută mereu să ridice nivelul de divertisment al oamenilor și să promoveze astfel folosirea cea mai profitabilă a răgazului oamenilor. Prezentul corp este al treilea de acest ordin care slujește pe Urantia.

12. Îngerii serviciului suprauman. Ei sunt îngerii, serafimii însărcinați cu slujirea tuturor celorlalte vieți supraumane, temporare sau permanente de pe planetă. Acest corp a servit de la începerea prezentei dispensări.

Când aceste grupuri de maeștri serafimi au opțiuni diferite în materie de politică sau de procedură planetară, diferențele lor sunt în general arbitrate de guvernatorul general; toate ordonanțele acestuia din urmă sunt însă supuse apelului, potrivit naturii și gravității chestiunilor implicate în dezacord.

Nici unul dintre aceste grupuri îngerești nu exercită control direct sau arbitrar asupra domeniilor afectării lor. Ele nu pot controla în întregime problemele câmpurilor lor de acțiune respective, dar le este îngăduit să manipuleze condițiile planetare și să asocieze circumstanțele astfel încât să influențeze favorabil sferile de activitate umană de care sunt atașați, și ei chiar realizează acest lucru.

work for the conservation of the evolutionary races of time, regardless of their political entanglements and religious groupings. On Urantia there are remnants of nine human races which have commingled and combined into the people of modern times. These seraphim are closely associated with the ministry of the race commissioners, and the group now on Urantia is the original corps assigned to the planet soon after the day of Pentecost.

114:6.10 (1255.9) 6. *The angels of the future.* These are the projection angels, who forecast a future age and plan for the realization of the better things of a new and advancing dispensation; they are the architects of the successive eras. The group now on the planet has thus functioned since the beginning of the current dispensation.

114:6.11 (1256.1) 7. *The angels of enlightenment.* Urantia is now receiving the help of the third corps of seraphim dedicated to the fostering of planetary education. These angels are occupied with mental and moral training as it concerns individuals, families, groups, schools, communities, nations, and whole races.

114:6.12 (1256.2) 8. *The angels of health.* These are the seraphic ministers assigned to the assistance of those mortal agencies dedicated to the promotion of health and the prevention of disease. The present corps is the sixth group to serve during this dispensation.

114:6.13 (1256.3) 9. *The home seraphim.* Urantia now enjoys the services of the fifth group of angelic ministers dedicated to the preservation and advancement of the home, the basic institution of human civilization.

114:6.14 (1256.4) 10. *The angels of industry.* This seraphic group is concerned with fostering industrial development and improving economic conditions among the Urantia peoples. This corps has been seven times changed since the bestowal of Michael.

114:6.15 (1256.5) 11. *The angels of diversion.* These are the seraphim who foster the values of play, humor, and rest. They ever seek to uplift man's recreational diversions and thus to promote the more profitable utilization of human leisure. The present corps is the third of that order to minister on Urantia.

114:6.16 (1256.6) 12. *The angels of superhuman ministry.* These are the angels of the angels, those seraphim who are assigned to the ministry of all other superhuman life on the planet, temporary or permanent. This corps has served since the beginning of the current dispensation.

114:6.17 (1256.7) When these groups of master seraphim disagree in matters of planetary policy or procedure, their differences are usually composed by the governor general, but all his rulings are subject to appeal in accordance with the nature and gravity of the issues involved in the disagreement.

114:6.18 (1256.8) None of these angelic groups exercise direct or arbitrary control over the domains of their assignment. They cannot fully control the affairs of their respective realms of action, but they can and do so manipulate planetary conditions and so associate circumstances as favorably to influence the spheres of human activity to which they are attached.

Maeștrii serafimi de supraveghere planetară folosesc numeroase dispozitive pentru a-și executa misiunile. Ei operează în calitate de centre de schimb pentru idei, ca focalizatori pentru minte și ca promotori de proiecte. Ei sunt incapabili să introducă concepte noi și mai elevate în mintea umană, dar acționează adesea pentru intensificarea unui ideal deja apărut în intelectul uman.

În afară de aceste numeroase mijloace de acțiune pozitivă, maeștrii serafimi asigură progresul planetar contra pericolelor vitale prin mobilizarea, prin pregătirea și prin menținerea corpurilor de rezervă ale destinului. Principala funcțiune a acestor rezerviști este protejarea și progresul evolutiv contra unei prăbușiri. Ei reprezintă dispozitivul instalat de forțele celeste pentru a se înarma împotriva surprizelor; acest corp este garantul lor contra dezastrelor.

7. CORPURI DE REZERVĂ ALE DESTINULUI

Corpurile de rezervă ale destinului se compun din cei vii, bărbați și femei, care au fost admiși în serviciul special al administrației supraumane a problemelor lumii. Acest corp cuprinde bărbați și femei din fiecare generație, aleși de îndrumătorii spirituali ai împărăției pentru a contribui la slujirea de îndurare și de înțelepciune pe lângă copiii timpului de pe lumile evolutive. În executarea planurilor privitoare la ascensiune, regula generală este să începi să utilizezi această legătură a creaturilor volitive umane îndată ce ele sunt competente și demne de a-și asuma aceste responsabilități. În consecință, îndată ce bărbații și femeile apar pe scena acțiunii temporare cu o capacitate mentală suficientă, cu un statut moral adecvat și cu spiritualitatea cerută, ei sunt rapid atașați grupului celest apropiat de personalități planetare cu titlu de agenți umani de legătură, de asistenți muritori.

Când ființele umane sunt alese ca protectoare ale destinului planetar și devin indivizi-pivot în planurile urmărite de administratorii lumii, atunci conducătorul serafimilor planetari confirmă atașamentul lor temporar față de corpul serafic, și desemnează păzitorii personali ai destinului pentru a servi pe lângă acești muritori. Toți acești rezerviști au Ajustori conștienți de ei înșiși, și cea mai mare parte dintre ei operează în cercurile cosmice superioare de înfăptuire intelectuală și de realizare spirituală.

Muritorii tărâmului sunt aleși, pentru a servi în corpul de rezervă al destinului pe lumile locuite, din următoarele motive:

1. Capacitatea specială în a fi pregătiți în taină pentru numeroasele misiuni de urgență posibile în conduita diverselor activități din treburile lumii.
2. Consacrarea sinceră față de o cauză socială, economică, politică, spirituală sau de alt fel, dublată de o bunăvoință pentru a servi fără răsplată și fără semne de recunoștință umane.
3. Posedarea unui Ajustor al Gândirii înzestrat cu o extraordinară varietate de talente, și care a avut probabil, înainte de a veni pe Urantia, experiența de a fi înfruntat dificultățile planetare și de a fi luptat în situațiile critice în care o lume era amenințată.

114:6.19 (1256.9) The master seraphim of planetary supervision utilize many agencies for the prosecution of their missions. They function as ideational clearinghouses, mind focalizers, and project promoters. While unable to inject new and higher conceptions into human minds, they often act to intensify some higher ideal which has already appeared within a human intellect.

114:6.20 (1256.10) But aside from these many means of positive action, the master seraphim insure planetary progress against vital jeopardy through the mobilization, training, and maintenance of the reserve corps of destiny. The chief function of these reservists is to insure against breakdown of evolutionary progress; they are the provisions which the celestial forces have made against surprise; they are the guarantees against disaster.

7. THE RESERVE CORPS OF DESTINY

114:7.1 (1257.1) The reserve corps of destiny consists of living men and women who have been admitted to the special service of the superhuman administration of world affairs. This corps is made up of the men and women of each generation who are chosen by the spirit directors of the realm to assist in the conduct of the ministry of mercy and wisdom to the children of time on the evolutionary worlds. It is the general practice in the conduct of the affairs of the ascension plans to begin this liaison utilization of mortal will creatures immediately they are competent and trustworthy to assume such responsibilities. Accordingly, as soon as men and women appear on the stage of temporal action with sufficient mental capacity, adequate moral status, and requisite spirituality, they are quickly assigned to the appropriate celestial group of planetary personalities as human liaisons, mortal assistants.

114:7.2 (1257.2) When human beings are chosen as protectors of planetary destiny, when they become pivotal individuals in the plans which the world administrators are prosecuting, at that time the planetary chief of seraphim confirms their temporal attachment to the seraphic corps and appoints personal destiny guardians to serve with these mortal reservists. All reservists have self-conscious Adjusters, and most of them function in the higher cosmic circles of intellectual achievement and spiritual attainment.

114:7.3 (1257.3) Mortals of the realm are chosen for service in the reserve corps of destiny on the inhabited worlds because of:

114:7.4 (1257.4) 1. Special capacity for being secretly rehearsed for numerous possible emergency missions in the conduct of various activities of world affairs.

114:7.5 (1257.5) 2. Wholehearted dedication to some special social, economic, political, spiritual, or other cause, coupled with willingness to serve without human recognition and rewards.

114:7.6 (1257.6) 3. The possession of a Thought Adjuster of extraordinary versatility and probable pre-Urantia experience in coping with planetary difficulties and contending with impending world emergency situations.

Fiecare diviziune a serviciului celest planetar are dreptul la un corp de legătură compus din acești muritori care au statutul de rezerviști ai destinului. O lume locuită folosește în medie șaptezeci de corpuri ale destinului separate, care sunt în relație intimă cu conduita supraumană curentă a treburilor acestei lumi. Pe Urantia, există doisprezece corpuri de rezervă ale destinului, câte unul pentru fiecare dintre grupurile planetare de supraveghere serafică.

Cele douăsprezece grupuri urantiene de rezerviști ai destinului se compun din locuitori muritori ai sferei, care au fost formați pentru a ocupa numeroase poziții cheie pe pământ și sunt menținuți gata de acțiune în caz de urgență planetară. Ansamblul acestor corpuri cuprinde în prezent 962 de persoane. Corpul cel mai restrâns numără 41, iar cel mai numeros 172. Cu excepția a mai puțin de douăzeci de personalități de contact, membrii acestui grup unic nu au deloc conștiința de a fi fost pregătiți pentru a acționa eventual în anumite crize planetare. Acești rezerviști muritori sunt aleși de corpurile cărora ei le sunt respectiv atașați; ei sunt totodată instruiți și pregătiți în mintea lor profundă prin tehnica combinată a slujirii Ajustorului Gândirii și a păzitorului serafic. Foarte adesea, numeroase alte personalități celeste participă la această instruire inconștient; în toată această pregătire specială, medianii fac servicii prețioase și indispensabile.

Pe multe lumii, medianii secundari cel mai bine adaptați sunt capabili să stabilească în grade variabile contactul cu Ajustorii Gândirii ai anumitor muritori favorabil constituiți, pătrunzând cu abilitate mintea în care locuiește Ajustorul. (Tocmai printr-o astfel de combinație fortuită de adaptare cosmică au fost materializate prezentele revelații în limba engleză pe Urantia.) Asemenea muritori ai lumilor evolutive, care oferă posibilități de contact, sunt mobilizați în numeroase corpuri de rezervă. Într-o oarecare măsură, grație acestor mici grupuri de personalități umane cu vederi către viitor se face că civilizația spirituală progresează, iar cei Prea Înalți pot să domnească în regatele oamenilor. Bărbații și femeile acestor corpuri de rezervă ale destinului au astfel diverse grade de contact cu Ajustorii lor cu ajutorul intermediar al creaturilor mediane; dar acești oameni sunt puțin cunoscuți tovarășilor lor, în afara rarelor crize sociale și situații spirituale critice în care aceste personalități de rezervă acționează pentru a împiedica prăbușirea culturii evolutive sau stingerea luminii adevărului viu. Pe Urantia, acești rezerviști ai destinului nu au fost decât rareori scoși în evidență în paginile istoriei umane.

Rezerviștii operează inconștient ca păstrători de cunoștințe planetare esențiale. De multe ori, la moartea unui rezervist, anumite date vitale ale minții sunt transferate de la rezervistul care murea la un succesor mai tânăr prin intermediul unei legături între cei doi Ajustorii ai Gândirii ai lor. Nu încapă nici o îndoială că Ajustorii operează astfel, cu aceste corpuri de rezervă, în multe moduri care ne sunt necunoscute.

Pe Urantia, corpul de rezervă al destinului nu are conducător permanent, însă el își are propriile consilii permanente, care constituie organizația sa guvernamentală. Aceștia cuprind consiliul judecătoresc, consiliul autenticității istorice, consiliul legat de

114:7.7 (1257.7) Each division of planetary celestial service is entitled to a liaison corps of these mortals of destiny standing. The average inhabited world employs seventy separate corps of destiny, which are intimately connected with the superhuman current conduct of world affairs. On Urantia there are twelve reserve corps of destiny, one for each of the planetary groups of seraphic supervision.

114:7.8 (1257.8) The twelve groups of Urantia destiny reservists are composed of mortal inhabitants of the sphere who have been rehearsed for numerous crucial positions on earth and are held in readiness to act in possible planetary emergencies. This combined corps now consists of 962 persons. The smallest corps numbers 41 and the largest 172. With the exception of less than a score of contact personalities, the members of this unique group are wholly unconscious of their preparation for possible function in certain planetary crises. These mortal reservists are chosen by the corps to which they are respectively attached and are likewise trained and rehearsed in the deep mind by the combined technique of Thought Adjuster and seraphic guardian ministry. Many times numerous other celestial personalities participate in this unconscious training, and in all this special preparation the midwayers perform valuable and indispensable services.

114:7.9 (1258.1) On many worlds the better adapted secondary midway creatures are able to attain varying degrees of contact with the Thought Adjusters of certain favorably constituted mortals through the skillful penetration of the minds of the latter's indwelling. (And it was by just such a fortuitous combination of cosmic adjustments that these revelations were materialized in the English language on Urantia.) Such potential contact mortals of the evolutionary worlds are mobilized in the numerous reserve corps, and it is, to a certain extent, through these small groups of forward-looking personalities that spiritual civilization is advanced and the Most Highs are able to rule in the kingdoms of men. The men and women of these reserve corps of destiny thus have various degrees of contact with their Adjusters through the intervening ministry of the midway creatures; but these same mortals are little known to their fellows except in those rare social emergencies and spiritual exigencies wherein these reserve personalities function for the prevention of the breakdown of evolutionary culture or the extinction of the light of living truth. On Urantia these reservists of destiny have seldom been emblazoned on the pages of human history.

114:7.10 (1258.2) The reservists unconsciously act as conservators of essential planetary information. Many times, upon the death of a reservist, a transfer of certain vital data from the mind of the dying reservist to a younger successor is made by a liaison of the two Thought Adjusters. The Adjusters undoubtedly function in many other ways unknown to us, in connection with these reserve corps.

114:7.11 (1258.3) On Urantia the reserve corps of destiny, though having no permanent head, does have its own permanent councils which constitute its governing organization. These embrace the judiciary council, the historicity council, the council on political sovereignty, and many others. From time to time, in accordance with

suveranitatea politică, și multe altele. Din timp în timp, și conform organizării corpurilor de rezervă, aceste consilii permanente au numit șefi (muritori) titulari ai întregului corp de rezervă pentru o funcție specifică. Mandatul unor astfel de șefi rezerviști este în general o treabă de câteva ore, și se limitează la executarea unei sarcini precise și imediate.

În epoca adamiților și a andiților, corpul de rezervă al Urantiei a atins efectivul lui maxim. El s-a diminuat constant, în vreme ce sângele violet se dilua, și a trecut printr-un minim în preajma zilei de Rusalii; încă de pe atunci, el a început să crească regulat.

(Corpul de rezervă cosmic al cetățenilor Urantiei conștienți de univers cuprinde în prezent peste o mie de muritori care au, cu privire la cetățenia cosmică, o clarviziune care transcende pe departe sfera locuinței lor terestre, însă îmi este interzis să dezvălui adevărata natură a funcției acestui grup excepțional de ființe umane vii.)

Urantienii, care suferă o izolare spirituală relativă a lumii lor față de anumite circuite ale universului local, nu ar trebui să îngăduie acestei situații să le inducă un sentiment de abandon cosmic sau de orfelinat planetar. Există, pe planetă, o supraveghere supraumană foarte precisă și eficientă a problemelor lumii și a destinelor umane.

Este totuși adevărat că, în cel mai bun caz, voi nu puteți avea decât o slabă idee despre un guvern planetar ideal. Din vremurile de început ale Prințului Planetar, Urantia a suferit de pe urma neîndeplinirii planului divin pregătit pentru creșterea sa mondială și pentru dezvoltarea sa rasială. Lumile loiale ale Sataniei nu sunt guvernate ca și Urantia. Cu toate acestea, în comparație cu celelalte lumi izolate, guvernul vostru planetar nu a făcut o impresie atât de proastă; se poate spune că este mai rău numai pe una sau două alte lumi, și puțin mai bine pe alte câteva, dar majoritatea se găsesc pe picior de egalitate cu voi.

În universul local nimeni nu pare a ști când va lua sfârșit statutul instabil al administrației voastre planetare. Melchisedecii din Nebadon sunt înclinați să creadă că se vor produce puține schimbări în guvernarea și administrarea planetei până la cea de-a doua venire personală a lui Mihail pe Urantia. Este neîndoielnic că în momentul acela, dacă nu mai înainte, vor fi efectuate schimbări radicale în conducerea planetei. Cât despre natura acestor modificări în administrarea lumii, nimeni nu pare capabil de a emite nici măcar o ipoteză. În toată istoria lumilor locuite din universul Nebadonului, nu există precedent pentru un asemenea eveniment. Printre multele lucruri greu de înțeles privitoare la viitoarea guvernare a Urantiei, unul dintre cele mai importante este instalarea pe planetă a unui circuit și a unui cartier general divizionar de arhangheli.

Lumea voastră izolată nu este uitată în consiliile universului. Urantia nu este un orfan cosmic stigmatizat de un păcat și rupt, prin rebeliune, de vigilenta protecție divină. De la Uversa până la Salvington, și așa mai departe coborând până la Ierusem, și chiar și urcând spre Havona și Paradis, toată lumea știe că noi suntem aici. Voi ceilalți muritori, locuind în prezent pe Urantia, voi sunteți tot atât de afectuos îndrăgiți și tot atât de fidel păziți, și chiar mai mult, ca și cum sfera voastră nu ar

the corps organization, titular (mortal) heads of the whole reserve corps have been commissioned by these permanent councils for specific function. The tenure of such reservist chiefs is usually a matter of a few hours' duration, being limited to the accomplishment of some specific task at hand.

114:7.12 (1258.4) The Urantia reserve corps had its largest membership in the days of the Adamites and Andites, steadily declining with the dilution of the violet blood and reaching its low point around the time of Pentecost, since which time reserve corps membership has steadily increased.

114:7.13 (1258.5) (The cosmic reserve corps of universe-conscious citizens on Urantia now numbers over one thousand mortals whose insight of cosmic citizenship far transcends the sphere of their terrestrial abode, but I am forbidden to reveal the real nature of the function of this unique group of living human beings.)

114:7.14 (1258.6) Urantia mortals should not allow the comparative spiritual isolation of their world from certain of the local universe circuits to produce a feeling of cosmic desertion or planetary orphanage. There is operative on the planet a very definite and effective superhuman supervision of world affairs and human destinies.

114:7.15 (1258.7) But it is true that you can have, at best, only a meager idea of an ideal planetary government. Since the early times of the Planetary Prince, Urantia has suffered from the miscarriage of the divine plan of world growth and racial development. The loyal inhabited worlds of Satania are not governed as is Urantia. Nevertheless, compared with the other isolated worlds, your planetary governments have not been so inferior; only one or two worlds may be said to be worse, and a few may be slightly better, but the majority are on a plane of equality with you.

114:7.16 (1259.1) No one in the local universe seems to know when the unsettled status of the planetary administration will terminate. The Nebadon Melchizedeks are inclined to the opinion that little change will occur in the planetary government and administration until Michael's second personal arrival on Urantia. Undoubtedly at this time, if not before, sweeping changes will be effected in planetary management. But as to the nature of such modifications of world administration, no one seems to be able even to conjecture. There is no precedent for such an episode in all the history of the inhabited worlds of the universe of Nebadon. Among the many things difficult to understand concerning the future government of Urantia, a prominent one is the location on the planet of a circuit and divisional headquarters of the archangels.

114:7.17 (1259.2) Your isolated world is not forgotten in the counsels of the universe. Urantia is not a cosmic orphan stigmatized by sin and shut away from divine watchcare by rebellion. From Uversa to Salvington and on down to Ierusem, even in Havona and on Paradise, they all know we are here; and you mortals now dwelling on Urantia are just as lovingly cherished and just as faithfully watched over as if the sphere had never been betrayed by a faithless Planetary Prince, even more so.

mai fi fost niciodată trădată de un Prinț Planetar fără credință. Rămâne veșnic adevărat că „Tatăl însuși vă iubește”.

[Prezentat de un Conducător al Serafimilor staționați pe Urantia]

It is eternally true, “the Father himself loves you.”

114:7.18 (1259:3) [Presented by the Chief of Seraphim stationed on Urantia.]

Capitolul 115. Ființa Supremă

⇨ 114

CARTEA URANTIA

116 ⇨

PARTE III. ISTORIA URANTIEI

CAPITOLUL 115 FIINȚA SUPREMĂ

Secțiuni

Introduction

1. Relativitatea cadrelor conceptuale
2. Baza absolută a supremației
3. Originarul, actualul și potențialul
4. Sursele realității supreme
5. Poziția Supremului în raport cu trinitatea paradisului
6. Poziția Supremului în raport cu trioditățile
7. Natura Supremului

PAPER 115 THE SUPREME BEING

SECTIONS

Introduction

1. Relativity of Concept Frames
2. The Absolute Basis for Supremacy
3. Original, Actual, and Potential
4. Sources of Supreme Reality
5. Relation of the Supreme to the Paradise Trinity
6. Relation of the Supreme to the Triodities
7. The Nature of the Supreme

Introduction

CU Dumnezeu Tatăl, marea relație este filiația. Cu Dumnezeu Supremul, înfăptuirea este condiția prealabilă pentru statut — trebuie să faci ceva precum și să fii ceva.

INTRODUCTION

115:0.1 (1260.1) WITH God the Father, sonship is the great relationship. With God the Supreme, achievement is the prerequisite to status — one must do something as well as be something.

1. RELATIVITATEA CADRELOR CONCEPTUALE

Intelectele parțiale, incomplete și în evoluție ar fi neputincioase în universul principal, incapabile să formeze chiar și cel mai rudimentar tipar rațional de gândire, dacă orice minte, superioară sau inferioară, nu ar avea aptitudinea înăscută de a forma un cadru universal în care ea să poată gândi. Dacă mintea nu poate ajunge la concluzii veritabile și nu poate pătrunde până la originile veritabile, ea va fi infailibil determinată să închipuie concluzii și să nascocască origini, pentru a avea un mijloc de a gândi logic în cadrul acestor ipoteze create în mod mental. Astfel de cadre universale pentru gândirea creaturilor sunt indispensabile operațiunilor intelectuale raționale însă, fără nici o excepție, ele sunt într-un grad mai mic sau mai mare, eronate.

Cadrele conceptuale ale universului nu sunt decât relativ adevărate. Ele sunt utile eșafodaje care trebuie în cele din urmă să cedeze locul expansiunii înțelegerii cosmice crescânde. Modulurile de a înțelege adevărul, frumusețea și bunătatea, moralitatea, etica, datoria, iubirea, divinitatea, originea, existența, scopul, destinul, timpul spațiul și chiar și Deitatea, nu sunt decât relativ

1. RELATIVITY OF CONCEPT FRAMES

115:1.1 (1260.2) Partial, incomplete, and evolving intellects would be helpless in the master universe, would be unable to form the first rational thought pattern, were it not for the innate ability of all mind, high or low, to form a *universe frame* in which to think. If mind cannot fathom conclusions, if it cannot penetrate to true origins, then will such mind unfailingly postulate conclusions and invent origins that it may have a means of logical thought within the frame of these mind-created postulates. And while such universe frames for creature thought are indispensable to rational intellectual operations, they are, without exception, erroneous to a greater or lesser degree.

115:1.2 (1260.3) Conceptual frames of the universe are only relatively true; they are serviceable scaffolding which must eventually give way before the expansions of enlarging cosmic comprehension. The understandings of truth, beauty, and goodness, morality, ethics, duty, love, divinity, origin, existence, purpose, destiny, time, space, even Deity, are only relatively true. God is much,

juste. Dumnezeu este cu mult, mult mai mult decât un Tată, dar Tatăl este cea mai înaltă concepție umană despre Dumnezeu. Cu toate acestea, descrierea sub forma Tată-Fiu a relațiilor dintre Creator și creatură va fi sporită prin concepțiile supraumane despre Deitate la care s-a ajuns în Orvonton, în Havona și în Paradis. Omul este obligat să gândească într-un cadru universal de muritor, dar aceasta nu înseamnă că el nu poate să-și imagineze alte cadre mai elevate, în interiorul cărora gândirea poate să aibă loc.

Cu scopul de a facilita înțelegerea umană a universului universurilor, noi am numit diversele nivele ale realității cosmice finite, absonite și absolute. Dintre ele, numai cel absolut este etern fără calificare, cu adevărat existențial. Cele absonite și cele finite sunt derivate, modificări, calificări și atenuări ale realității absolute, originare și primordiale ale infinității.

Domeniile finitului există în virtutea planului etern al lui Dumnezeu. Creaturile finite, superioare și inferioare, pot să propună teorii, ceea ce au și făcut, asupra necesității finitului în economia cosmică, dar, în ultimă instanță, finitul există pentru că așa a vrut Dumnezeu. Nu se poate explica universul, și o creatură finită nu poate oferi un motiv rațional pentru propria sa existență individuală, fără a face apel la actele anterioare și la voința preexistentă a ființelor ancestrale, Creatori sau procreatori.

2. BAZA ABSOLUTĂ A SUPREMAȚIEI

Din punct de vedere existențial, nu se poate întâmpla nimic nou în nici una dintre galaxii, căci desăvârșirea infinității inerente lui EU SUNT este veșnic prezentă în cele șapte Absoluturi, ea este funcțional asociată în triunități, și este asociată într-un mod transmisibil în triodități. Dar faptul că infinitatea este astfel existențial prezentă în aceste asocieri absolute nu face deloc imposibilă realizarea de noi experiențe cosmice. Din punct de vedere al creaturilor finite, infinitatea conține mulți factori potențiali, elemente comportând o posibilitate viitoare mai degrabă decât o actualitate prezentă.

Valoarea este un element unic în realitatea universului. Noi nu înțelegem modul în care valoarea unui lucru infinit și divin ar putea să fie sporită, dar descoperim că semnificațiile pot fi modificate, dacă nu sporite, chiar și în relațiile Deității infinite. Pentru universurile experiențiale, chiar și valorile divine sunt sporite, ca actualități, printr-o înțelegere lărgită a semnificațiilor realității.

Tot planul creației și al evoluției universale de pe toate nivelele experiențiale este aparent o problemă de conversie a potențialelor în actuale; iar această transmutare are de-a face deopotrivă cu domeniul potenței spațiale, al potenței mentale, și al potenței spirituale.

Metoda aparentă prin care posibilitățile cosmosului sunt aduse în existența efectivă variază de la nivel la nivel. În finit, aceasta este evoluția experiențială, iar în absonit ea este exteriorizarea experiențială. Infinitatea existențială include desigur totul fără rezervă, și chiar această atotinclusivitate trebuie, neapărat, să înglobeze chiar și posibilitatea de a face experiențe evolutive finite.

much more than a Father, but the Father is man's highest concept of God; nonetheless, the Father-Son portrayal of Creator-creature relationship will be augmented by those supermortal conceptions of Deity which will be attained in Orvonton, in Havona, and on Paradise. Man must think in a mortal universe frame, but that does not mean that he cannot envision other and higher frames within which thought can take place.

115:1.3 (1260.4) In order to facilitate mortal comprehension of the universe of universes, the diverse levels of cosmic reality have been designated as finite, absonite, and absolute. Of these only the absolute is unqualifiedly eternal, truly existential. Absonites and finites are derivatives, modifications, qualifications, and attenuations of the original and primordial absolute reality of infinity.

115:1.4 (1260.5) The realms of the finite exist by virtue of the eternal purpose of God. Finite creatures, high and low, may propound theories, and have done so, as to the necessity of the finite in the cosmic economy, but in the last analysis it exists because God so willed. The universe cannot be explained, neither can a finite creature offer a rational reason for his own individual existence without appealing to the prior acts and pre-existent volition of ancestral beings, Creators or procreators.

2. THE ABSOLUTE BASIS FOR SUPREMACY

115:2.1 (1261.1) From the existential standpoint, nothing new can happen throughout the galaxies, for the completion of infinity inherent in the I AM is eternally present in the seven Absolutes, is functionally associated in the triunities, and is transmutively associated in the triodities. But the fact that infinity is thus existentially present in these absolute associations in no way makes it impossible to realize new cosmic experientials. From a finite creature's viewpoint, infinity contains much that is potential, much that is on the order of a future possibility rather than a present actuality.

115:2.2 (1261.2) Value is a unique element in universe reality. We do not comprehend how the value of anything infinite and divine could possibly be increased. But we discover that *meanings* can be modified if not augmented even in the relations of infinite Deity. To the experiential universes even divine values are increased as actualities by enlarged comprehension of reality meanings.

115:2.3 (1261.3) The entire scheme of universal creation and evolution on all experiencing levels is apparently a matter of the conversion of potentialities into actualities; and this transmutation has to do equally with the realms of space potency, mind potency, and spirit potency.

115:2.4 (1261.4) The apparent method whereby the possibilities of the cosmos are brought into actual existence varies from level to level, being experiential evolution in the finite and experiential eventuation in the absonite. Existential infinity is indeed unqualified in all-inclusiveness, and this very all-inclusiveness must, perforce, encompass even the possibility for

Iar posibilitatea unei asemenea creșteri experiențiale devine o actualitate universală prin relațiile triodităților care vin în contact cu Supremul, și îl pătrund.

3. ORIGINARUL, ACTUALUL ȘI POTENȚIALUL

Cosmosul absolut este din punct de vedere conceptual fără limite. A defini întinderea și natura acestei realități echivalează cu a da calificări înfinității și a atenua conceptul pur al eternității. Ideea de infinit-etern, de etern-infinit, este necalificată în întindere și absolută în fapt. Nici o limbă a Urantie, trecută, prezentă sau viitoare, nu este adecvată pentru a exprima realitatea înfinității sau înfinitatea realității. Omul, creatură finită într-un cosmos infinit, trebuie să se mulțumească cu imagini deformate și cu concepții înguste despre această existență fără limite, fără hotare, fără început și fără sfârșit, care depășește realmente facultățile lui de înțelegere.

Mintea nu poate niciodată spera să priceapă conceptul unui Absolut fără a încerca mai întâi să fracționeze unitatea acestei realități. Mintea unifică toate divergențele, dar, în absența totală a divergențelor, mintea nu găsește nici o bază pentru a încerca să formuleze concepte comprehensibile.

Starea statică primordială a înfinității necesită o segmentare înaintea oricărei încercări umane de a o înțelege. Înfiniatea comportă o unitate a cărei expresie, în aceste pagini, a fost EU SUNT-ul - primul postulat al minții creaturilor. Însă o creatură nu va putea niciodată să înțeleagă cum se face că această unitate devine o dualitate, o triunitate și o diversitate, în timp ce rămâne totuși o unitate necalificată. Omul întâmpină o problemă similară atunci când se oprește pentru a contempla Deitatea nedivizată a Trinității alături de personalizarea multiplă a lui Dumnezeu.

Doar depărtarea omului față de înfinitate este ceea ce îl face să exprime acest concept într-un singur cuvânt. Pe de o parte înfinitatea este UNITATE, iar pe de altă parte ea este DIVERSITATE fără sfârșit și fără limite. Observată de către inteligențe finite, înfinitatea este cel mai mare paradox al filozofiei creaturilor și al metafizicii finite. Cu toate că, în experiența adorării, natura spirituală a omului se extinde până la Tatăl care este infinit, maximul capacității sale intelectuale de înțelegere nu depășește concepția de Ființă Supremă. Dincolo de Suprem, conceptele sunt din ce în ce mai mult nume, și tot mai puțin desemnări veritabile ale realității; ele devin tot mai mult proiecția spre suprafiniț a înțelegerii finite a creaturii.

O concepție fundamentală despre nivelul absolut implică un postulat din trei faze:

1. Originarul. Conceptul necalificat al Primei Surse-Centru, manifestarea inițială a EU SUNT-ului în care își află originea întreaga realitate.

2. Actualul. Uniunea celor trei absoluturi ale actualității, A Doua Sursă-Centru, a Treia și cea Paradisiacă. Această trioditate a Fiului Etern, a Spiritului Infinit și a Insulei Paradisului constituie revelația actuală a originalității Primei Surse-Centru.

evolutionary finite experiencing. And the possibility for such experiential growth becomes a universe actuality through triodity relationships impinging upon and in the Supreme.

3. ORIGINAL, ACTUAL, AND POTENTIAL

115:3.1 (1261.5) The absolute cosmos is conceptually without limit; to define the extent and nature of this primal reality is to place qualifications upon infinity and to attenuate the pure concept of eternity. The idea of the infinite-eternal, the eternal-infinite, is unqualified in extent and absolute in fact. There is no language in the past, present, or future of Urantia adequate to express the reality of infinity or the infinity of reality. Man, a finite creature in an infinite cosmos, must content himself with distorted reflections and attenuated conceptions of that limitless, boundless, never-beginning, never-ending existence the comprehension of which is really beyond his ability.

115:3.2 (1261.6) Mind can never hope to grasp the concept of an Absolute without attempting first to break the unity of such a reality. Mind is unifying of all divergencies, but in the very absence of such divergencies, mind finds no basis upon which to attempt to formulate understanding concepts.

115:3.3 (1261.7) The primordial stasis of infinity requires segmentation prior to human attempts at comprehension. There is a unity in infinity which has been expressed in these papers as the I AM — the premier postulate of the creature mind. But never can a creature understand how it is that this unity becomes duality, triunity, and diversity while yet remaining an unqualified unity. Man encounters a similar problem when he pauses to contemplate the undivided Deity of Trinity alongside the plural personalization of God.

115:3.4 (1262.1) It is only man's distance from infinity that causes this concept to be expressed as one word. While infinity is on the one hand UNITY, on the other it is DIVERSITY without end or limit. Infinity, as it is observed by finite intelligences, is the maximum paradox of creature philosophy and finite metaphysics. Though man's spiritual nature reaches up in the worship experience to the Father who is infinite, man's intellectual comprehension capacity is exhausted by the maximum conception of the Supreme Being. Beyond the Supreme, concepts are increasingly names; less and less are they true designations of reality; more and more do they become the creature's projection of finite understanding toward the superfinite.

115:3.5 (1262.2) One basic conception of the absolute level involves a postulate of three phases:

115:3.6 (1262.3) 1. *The Original.* The unqualified concept of the First Source and Center, that source manifestation of the I AM from which all reality takes origin.

115:3.7 (1262.4) 2. *The Actual.* The union of the three Absolutes of actuality, the Second, Third, and Paradise Sources and Centers. This triodity of the Eternal Son, the Infinite Spirit, and the Paradise Isle constitutes the actual revelation of the originality of the First Source and Center.

3. Potențialul. Uniunea celor trei absoluturi ale potențialității, Absolutul Deității, Absolutul Necalificat și Absolutul Universal. Această trioditate a potențialității existențiale constituie revelația potențială a originalității Primei Surse-Centru.

Interasocierea Originalului, a Actualului și a Potențialului produce tensiunile interioare ale infinității, care se traduc prin posibilitatea tuturor creșterilor universului; iar creșterea este natura Septuplului, a Supremului și a celui Ultim.

În asocierea Absolutului Deității, a Absolutului Necalificat și a Absolutului Universal, potențialitatea este absolută în vreme ce actualitatea este emergentă. În asocierea Surselor Centru a Doua, a Treia și Paradisiacă, actualitatea este absolută în timp ce potențialitatea este emergentă. În originalitatea Primei Surse-Centru nu putem spune de actualitate sau de potențialitate nici că sunt existente nici că sunt emergente - Tatăl este.

Din punct de vedere al timpului, Actualul reprezintă ceea ce a fost și ceea ce este; Potențialul este ceea ce devine și ceea ce va fi; Originarul este ceea ce este. Din punct de vedere al eternității, deosebirile dintre Originar, Actual și Potențial nu apar în felul acesta. Aceste calități triune nu se disting astfel pe nivelele eternității paradisiace. În eternitate, totul este - atâta doar că nu a fost revelat totul în timp și în spațiu.

Din punct de vedere al creaturilor, actualitatea este substanță, iar potențialitatea este capacitate. Actualitatea există în centru, și de acolo ea se dezvoltă în infinitatea periferică; potențialitatea pleacă de la periferia infinității către interior și converge în centrul tuturor lucrurilor. Originarul este ceea ce mai întâi cauzează, iar apoi echilibrează dublele mișcări ale ciclului realității, acolo unde potențialele se metamorfozează în actuale, și unde actualele existente iau un caracter potențial.

Cele trei Absoluturi ale potențialității operează pe nivelul pur etern al cosmosului; ele nu funcționează deci niciodată ca atare pe nivelele subabsolute. Pe nivelele descendente ale realității, trioditatea potențialității se manifestă cu cel Ultim și asupra celui Suprem. Este posibil ca potențialul să nu reușească să se actualizeze în timp în parte și pe nivelele absolute, dar niciodată în ansamblu. Voia lui Dumnezeu prevalează până la urmă; ea nu prevalează întotdeauna la nivelul individual, dar prevalează invariabil în ceea ce privește ansamblul.

În trioditatea actualității elementele existente ale cosmosului își au centrul lor; fie că este vorba de spirit, de minte sau de energie, toate sunt centrate în această asociere a Fiului, a Spiritului și a Paradisului. Personalitatea Fiului spiritual este maestrul arhetip pentru toate personalitățile din toate universurile. Substanța Insulei Paradisului este maestrul arhetip, Havona fiind o perfectă revelație a sa, iar suprauniversul o revelație pe cale de perfecționare. Autorul Comun este sursa care, totodată, activează mental energia cosmică, transformă în concepte scopurile spirituale, și integrează cauzele și efectele matematice ale nivelelor materiale cu intențiile și mobilurile volitive ale nivelului spiritual. Într-un univers finit și pentru un univers finit, Fiul, Spiritul și Paradisul operează în cel Ultim și asupra Ultimului după cum este condiționat și calificat în Suprem.

115:3.8 (1262.5) 3. *The Potential.* The union of the three Absolutes of potentiality, the Deity, Unqualified, and Universal Absolutes. This triodity of existential potentiality constitutes the potential revelation of the originality of the First Source and Center.

115:3.9 (1262.6) The interassociation of the Original, the Actual, and the Potential yields the tensions within infinity which result in the possibility for all universe growth; and growth is the nature of the Sevenfold, the Supreme, and the Ultimate.

115:3.10 (1262.7) In the association of the Deity, Universal, and Unqualified Absolutes, potentiality is absolute while actuality is emergent; in the association of the Second, Third, and Paradise Sources and Centers, actuality is absolute while potentiality is emergent; in the originality of the First Source and Center, we cannot say that either actuality or potentiality is either existent or emergent — *the Father is*.

115:3.11 (1262.8) From the time viewpoint, the Actual is that which was and is; the Potential is that which is becoming and will be; the Original is that which is. From the eternity viewpoint, the differences between the Original, the Actual, and the Potential are not thus apparent. These triune qualities are not so distinguished on Paradise-eternity levels. In eternity all is — only has all not yet been revealed in time and space.

115:3.12 (1262.9) From a creature's viewpoint, actuality is substance, potentiality is capacity. Actuality exists centermost and expands therefrom into peripheral infinity; potentiality comes inward from the infinity periphery and converges at the center of all things. Originality is that which first causes and then balances the dual motions of the cycle of reality metamorphosis from potentials to actuals and the potentializing of existing actuals.

115:3.13 (1262.10) The three Absolutes of potentiality are operative on the purely eternal level of the cosmos, hence never function as such on subabsolute levels. On the descending levels of reality the triodity of potentiality is manifest with the Ultimate and upon the Supreme. The potential may fail to time-actualize with respect to a part on some subabsolute level, but never in the aggregate. The will of God does ultimately prevail, not always concerning the individual but invariably concerning the total.

115:3.14 (1262.1) It is in the triodity of actuality that the existents of the cosmos have their center; be it spirit, mind, or energy, all center in this association of the Son, the Spirit, and Paradise. The personality of the spirit Son is the master pattern for all personality throughout all universes. The substance of the Paradise Isle is the master pattern of which Havona is a perfect, and the superuniverses are a perfecting, revelation. The Conjoint Actor is at one and the same time the mind activation of cosmic energy, the conceptualization of spirit purpose, and the integration of the mathematical causes and effects of the material levels with the volitional purposes and motives of the spiritual level. In and to a finite universe the Son, Spirit, and Paradise function in and upon the Ultimate as he is conditioned and qualified in the Supreme.

Actualitatea (Deității) este ceea ce omul caută în ascensiunea sa către Paradis. Potențialitatea (divinitatea umană) este ceea ce omul face să apară în această căutare. Originalul este ceea ce face posibilă coexistența și integrarea omului actual, a omului potențial și a omului etern.

Dinamica finală a cosmosului ține de transferul continuu al realității de la potențialitate la actualitate. În teorie, s-ar putea să fie un capăt pentru această metamorfoză, dar, în fapt, lucrul acesta este imposibil, dat fiind că Potențialul și Actualul sunt ambele încercuite în Original (în EU SUNT), iar această identificare face veșnic imposibilă fixarea unei limite dezvoltării progresive a universului. Tot ceea ce este identificat cu EU SUNT-ul nu poate niciodată înceta să progreseze, căci actualitatea potențialurilor lui EU SUNT este absolută, și tot așa este și potențialitatea actualurilor lui EU SUNT. Actualele vor deschide întotdeauna noi căi pentru ca potențialurile, până aici imposibile, să se realizeze - nu numai că fiecare decizie umană actualizează o nouă realitate în experiența umană, ci ea deschide, de asemenea, o nouă capacitate de creștere umană. În fiecare copil trăiește un om, și în fiecare om matur cunoscător de Dumnezeu rezidă cel care progresa morontial.

O stare statică în creștere nu poate să apară niciodată în cosmosul total, din moment ce baza creșterii - actualurile absolute - este necalificată și de vreme ce posibilitățile de creștere - potențialurile absolute - sunt nelimitate. În practică, filozofii universului au ajuns la concluzia că nu există nimic care să se poată considera ca o încheiere.

Din punct de vedere restrâns, există în realitate multe sfârșituri, terminări de activitate; dar, dintr-un punct de vedere mai larg de pe un nivel superior al universului, nu este nimic care să se sfârșească; nu sunt decât tranziții de la o fază de dezvoltare la o alta. Cronologia majoră a maestrului univers are legătură cu diversele vârste universale: vârstele Havonei, ale suprauniversului și ale universurilor exterioare. Totuși, chiar și aceste diviziuni fundamentale de relații secvențiale, nu pot fi decât borne relative pe marele drum fără sfârșit al eternității.

Pătrunderea finală a adevărului, a frumuseții și a bunătății Ființei Supreme nu ar putea decât să deschidă, creaturii în progres, aceste calități absonite ale divinității ultime care depășește nivelele conceptuale ale adevărului, ale frumuseții și ale bunătății.

4. SURSELE REALITĂȚII SUPREME

Orice considerare a originilor lui Dumnezeu cel Suprem trebuie să înceapă cu Trinitatea Paradisului, căci Trinitatea este Deitatea originară, în vreme ce Supremul este o Deitate derivată. Orice considerare a creșterii Supremului trebuie să țină cont de trioditățile existențiale, căci ele înglobează toată actualitatea absolută și toată potențialitatea infinită (în conjuncție cu Prima Sursă-Centru). Cât despre Supremul evolutiv, el este focarul culminant și personal volitiv al transmutării - al transformării - potențialelor în actuale în și pe nivelul finit al existenței. Cele două triodități, cea actuală și cea potențială, înglobează totalitatea relațiilor reciproce de creștere din universuri.

115:3.15 (1263.2) Actuality (of Deity) is what man seeks in the Paradise ascent. Potentiality (of human divinity) is what man evolves in that search. The Original is what makes possible the coexistence and integration of man the actual, man the potential, and man the eternal.

115:3.16 (1263.3) The final dynamics of the cosmos have to do with the continual transfer of reality from potentiality to actuality. In theory, there may be an end to this metamorphosis, but in fact, such is impossible since the Potential and the Actual are both encircled in the Original (the I AM), and this identification makes it forever impossible to place a limit on the developmental progression of the universe. Whatsoever is identified with the I AM can never find an end to progression since the actuality of the potentials of the I AM is absolute, and the potentiality of the actuals of the I AM is also absolute. Always will actuals be opening up new avenues of the realization of hitherto impossible potentials — every human decision not only actualizes a new reality in human experience but also opens up a new capacity for human growth. The man lives in every child, and the morontia progressor is resident in the mature God-knowing man.

115:3.17 (1263.4) Statics in growth can never appear in the total cosmos since the basis for growth — the absolute actuals — is unqualified, and since the possibilities for growth — the absolute potentials — are unlimited. From a practical viewpoint the philosophers of the universe have come to the conclusion that there is no such thing as an *end*.

115:3.18 (1263.5) From a circumscribed view there are, indeed, many ends, many terminations of activities, but from a larger viewpoint on a higher universe level, there are no endings, merely transitions from one phase of development to another. The major chronicity of the master universe is concerned with the several universe ages, the Havona, the superuniverse, and the outer universe ages. But even these basic divisions of sequence relationships cannot be more than relative landmarks on the unending highway of eternity.

115:3.19 (1263.6) The final penetration of the truth, beauty, and goodness of the Supreme Being could only open up to the progressing creature those absonite qualities of ultimate divinity which lie beyond the concept levels of truth, beauty, and goodness.

4. SOURCES OF SUPREME REALITY

115:4.1 (1263.7) Any consideration of the *origins* of God the Supreme must begin with the Paradise Trinity, for the Trinity is original Deity while the Supreme is derived Deity. Any consideration of the *growth* of the Supreme must give consideration to the existential triodities, for they encompass all absolute actuality and all infinite potentiality (in conjunction with the First Source and Center). And the evolutionary Supreme is the culminating and personally volitional focus of the transmutation — the transformation — of potentials to actuals in and on the finite level of existence. The two triodities, actual and potential, encompass the totality of the interrelationships of growth in the universes.

Sursa Supremului se găsește în Trinitatea Paradisului - Deitatea eternă, actuală și nedivizată. Supremul este mai întâi de toate o persoană-spirit, iar această persoană-spirit este o ramură ieșită din trunchiul Trinității. Însă Supremul este în al doilea rând o Deitate a creșterii - a creșterii evolutive - iar această creștere provine din cele două triodități, cea actuală și cea potențială.

Dacă este dificil de înțeles că trioditățile infinite pot să funcționeze pe nivelul finit, remarcați că până și infinitatea lor trebuie să conțină în ea însăși potențialitatea finitului. Infinitatea înglobează toate lucrurile, de la existența finită cea mai umilă și cea mai condiționată până la realitățile necondiționat absolute cele mai elevate.

Este mai puțin greu de înțeles că infinitul conține finitul pentru a pricepe cum este acest infinit efectiv manifestat în acest finit. Dar Ajustorii Gândirii care locuiesc în oameni sunt una dintre dovezile eterne că chiar și Dumnezeu absolut (ca absolut) poate să stabilească un contact direct cu cele mai umile și cele mai insignifiante creaturi volitive din univers, și el îl stabilește efectiv.

Trioditățile care înglobează colectiv actualul și potențialul se manifestă pe nivelul finit în conjuncție cu Ființa Supremă. Tehnica acestor manifestări este atât directă, cât și indirectă: directă în măsura în care relațiile triodității se repercutează direct în Suprem, și indirectă în măsura în care ele provin de la nivelul exteriorizat al absonitului.

Realitatea Supremului, care este totalul realității finitului, este în curs de creștere dinamică între potențialele necalificate ale spațiului exterior și actualurile necalificate din centrul tuturor lucrurilor. Domeniul finit devine astfel un fapt prin cooperarea agenților absoniți ai Paradisului și ai Personalităților Creatoare Supreme ale timpului. Actul de a face să se matureze posibilitățile calificate ale celor trei mari Absoluturi potențiale este funcțiunea absonită a Arhitecților Maestrului Univers și a asociaților lor transcendentali. Când aceste eventualități au ajuns la un anumit punct de maturizare, Personalitățile Creatoare Supreme se ivesc din Paradis pentru a aborda sarcina multimilenară de a aduce universul în evoluție la o existență faptică.

Creșterea Supremației decurge din triodități; persoana-spirit a Supremului decurge din Trinitate; însă prerogativele puterii celui Atotputernic se întemeiază pe succesul divinității Dumnezeului Septuplu, în vreme ce joncțiunea prerogativelor de putere a Atotputernicului Suprem cu persoana-spirit a lui Dumnezeu Supremul se efectuează grație ajutorului Autorului Comun. Acesta din urmă este cel care dăruiește mintea Supremului ca factor de conjuncție în această Deitate evolutivă.

5. POZIȚIA SUPREMULUI ÎN RAPORT CU TRINITATEA PARADISULUI

Ființa Supremă depinde absolut de existența și de acțiunea trinității Paradisului pentru realitatea naturii sale personale și spirituale. În timp ce creșterea Supremului este o problemă a relațiilor de triodități,

115:4.2 (1264.1) The source of the Supreme is in the Paradise Trinity — eternal, actual, and undivided Deity. The Supreme is first of all a spirit person, and this spirit person stems from the Trinity. But the Supreme is secondly a Deity of growth — evolutionary growth — and this growth derives from the two triodities, actual and potential.

115:4.3 (1264.2) If it is difficult to comprehend that the infinite triodities can function on the finite level, pause to consider that their very infinity must in itself contain the potentiality of the finite; infinity encompasses all things ranging from the lowest and most qualified finite existence to the highest and unqualifiedly absolute realities.

115:4.4 (1264.3) It is not so difficult to comprehend that the infinite does contain the finite as it is to understand just how this infinite actually is manifest to the finite. But the Thought Adjusters indwelling mortal man are one of the eternal proofs that even the absolute God (as absolute) can and does actually make direct contact with even the lowest and least of all universe will creatures.

115:4.5 (1264.4) The triodities which collectively encompass the actual and the potential are manifest on the finite level in conjunction with the Supreme Being. The technique of such manifestation is both direct and indirect: direct in so far as triodity relations repercuss directly in the Supreme and indirect in so far as they are derived through the eventuated level of the absonite.

115:4.6 (1264.5) Supreme reality, which is total finite reality, is in process of dynamic growth between the unqualified potentials of outer space and the unqualified actuals at the center of all things. The finite domain thus factualizes through the co-operation of the absonite agencies of Paradise and the Supreme Creator Personalities of time. The act of maturing the qualified possibilities of the three great potential Absolutes is the absonite function of the Architects of the Master Universe and their transcendental associates. And when these eventualities have attained to a certain point of maturation, the Supreme Creator Personalities emerge from Paradise to engage in the age-long task of bringing the evolving universes into factual being.

115:4.7 (1264.6) The growth of Supremacy derives from the triodities; the spirit person of the Supreme, from the Trinity; but the power prerogatives of the Almighty are predicated on the divinity successes of God the Sevenfold, while the conjoining of the power prerogatives of the Almighty Supreme with the spirit person of God the Supreme takes place by virtue of the ministry of the Conjoint Actor, who bestowed the mind of the Supreme as the conjoining factor in this evolutionary Deity.

5. RELATION OF THE SUPREME TO THE PARADISE TRINITY

115:5.1 (1264.7) The Supreme Being is absolutely dependent on the existence and action of the Paradise Trinity for the reality of his personal and spirit nature. While the growth of the Supreme is a matter of triodity

personalitatea-spirit a lui Dumnezeu Supremul depinde și provine de la Trinitatea Paradisului. Aceasta din urmă subzistă întotdeauna ca sursă-centru absolută de stabilitate infinită și perfectă în jurul căreia creșterea evolutivă a Supremului se dezvoltă progresiv.

Funcțiunea Trinității este legată de cea a Supremului, căci Trinitatea funcționează pe toate nivelele, (pe totalitatea acestora) inclusiv pe nivelul funcțiunii Supremației. Însă, la fel cum epoca Havonei cedează locul epocii suprauniversurilor, tot astfel acțiunea care se poate discerne a Trinității în calitate de creatoare imediată cedează locul actelor creatoare ale copiilor Deităților Paradisului.

6. POZIȚIA SUPREMULUI ÎN RAPORT CU TRIODITĂȚILE

Trioditatea actualității continuă să funcționeze direct în epocile posterioare Havonei; gravitația Paradisului pricepe unitățile de bază ale existenței materiale; gravitația spirituală a Fiului Etern acționează direct asupra valorilor fundamentale ale existenței spirituale; iar gravitația mentală a Autorului Comun pune stăpânire infailibil pe toate semnificațiile vitale ale existenței intelectuale

Însă, pe măsură ce fiecare stadiu creativ își extinde activitatea în spațiul neexplorat, funcțiile sale și existența sa se găsesc din ce în ce mai departe de acțiunea directă a forțelor creatoare și a personalităților divine care se află în amplasamentul central - Insula absolută a Paradisului și Deitățile infinite rezidente acolo. Aceste nivele succesive de existență cosmică devin așadar tot mai dependente de dezvoltările din interiorul celor trei Absoluturi ale potențialității infinite.

Ființa Supremă înglobează posibilități de slujire cosmică care nu sunt aparent manifestate în Fiul Etern, în Spiritul infinit, sau în realitățile nepersonale ale Insulei Paradisului. Această afirmație este făcută ținând cum se cuvine seama de caracterul absolut al acestor trei actualități fundamentale, dar creșterea Supremului nu este fondată numai pe actualitățile Deității și ale Paradisului, ci participă totodată la dezvoltările interioare ale Absolutului Deităților, ale Absolutului Universal și ale Absolutului Necalificat.

Supremul nu numai că crește pe măsură ce Creatorii și creaturile universurilor în evoluție ajung să se asemeze lui Dumnezeu, dar această Deitate finită face și experiența unei creșteri care rezultă din stăpânirea posibilităților finite ale marelui univers de către creaturi și Creatori. Mișcarea Supremului este dublă: în intensitate către Paradis și Deitate, iar în întindere către nemărginirea Absoluturilor de potențial.

În cursul prezentei vârste a universului, această dublă mișcare se revelează în personalitățile descendente și ascendente ale marelui univers. Personalitățile Creatoare Supreme, precum și toți divinii lor asociați, reflectă mișcarea centrifugă și divergentă a Supremului, în timp ce pelerinii ascendenți ai celor șapte suprauniversuri indică tendința centripetă și convergentă a Supremației.

Deitatea finită caută întotdeauna o dublă corelație

relationship, the spirit personality of God the Supreme is dependent upon, and is derived from, the Paradise Trinity, which ever remains as the absolute center-source of perfect and infinite stability around which the evolutionary growth of the Supreme progressively unfolds.

115:5.2 (1265.1) The function of the Trinity is related to the function of the Supreme, for the Trinity is functional on all (total) levels, including the level of the function of Supremacy. But as the age of Havona gives way to the age of the superuniverses, so does the discernible action of the Trinity as immediate creator give way to the creative acts of the children of the Paradise Deities.

6. RELATION OF THE SUPREME TO THE TRIODITIES

115:6.1 (1265.2) The triodity of actuality continues to function directly in the post-Havona epochs; Paradise gravity grasps the basic units of material existence, the spirit gravity of the Eternal Son operates directly upon the fundamental values of spirit existence, and the mind gravity of the Conjoint Actor unerringly clutches all vital meanings of intellectual existence.

115:6.2 (1265.3) But as each stage of creative activity proceeds out through uncharted space, it functions and exists farther and farther removed from direct action by the creative forces and divine personalities of central emplacement — the absolute Isle of Paradise and the infinite Deities resident thereon. These successive levels of cosmic existence become, therefore, increasingly dependent upon developments within the three Absolute potentialities of infinity.

115:6.3 (1265.4) The Supreme Being embraces possibilities for cosmic ministry that are not apparently manifested in the Eternal Son, the Infinite Spirit, or the nonpersonal realities of the Isle of Paradise. This statement is made with due regard for the absoluteness of these three basic actualities, but the growth of the Supreme is not only predicated on these actualities of Deity and Paradise but is also involved in developments within the Deity, Universal, and Unqualified Absolutes.

115:6.4 (1265.5) The Supreme not only grows as the Creators and creatures of the evolving universes attain to Godlikeness, but this finite Deity also experiences growth as a result of the creature and Creator mastery of the finite possibilities of the grand universe. The motion of the Supreme is twofold: intensively toward Paradise and Deity and extensively toward the limitlessness of the Absolutes of potential.

115:6.5 (1265.6) In the present universe age this dual motion is revealed in the descending and ascending personalities of the grand universe. The Supreme Creator Personalities and all their divine associates are reflective of the outward, diverging motion of the Supreme, while the ascending pilgrims from the seven superuniverses are indicative of the inward, converging trend of Supremacy.

115:6.6 (1265.7) Always is the finite Deity seeking for dual

interioară către Paradis și Zeitățile lui, și exterioară către infinitate și Absoluturile care se găsesc conținute în ea. Puternica erupție a divinității creative a Paradisului care se personalizează în Fii Creatori și își manifestă puterea în controlorii de putere, indică o vastă revărsare a Supremației peste domeniile potențialității, în vreme ce interminabila procesiune a creaturilor ascendente ale marelui univers asistă la puternicul imbold interior al Supremației către unitatea cu Deitatea paradisului.

Ființele umane au învățat că mișcarea invizibilului poate uneori să fie zărită prin observarea efectului ei asupra vizibilului. Cât despre noi în universuri, am învățat de multă vreme să detectăm mișcările și tendințele Supremației observând modul în care aceste evoluții se repercutează în personalitățile și în tiparele marelui univers.

Fără a fi siguri de aceasta, noi credem că Supremul, ca reflecție finită a Deității Paradisului, a pornit o înaintare eternă în spațiul exterior. Totuși, în calitate de calificare a celor trei Absoluturi potențiale ale spațiului exterior, această Ființă Supremă caută perpetuu coerența paradisiacă. Iar această dublă mișcare pare să fie responsabilă de cea mai mare parte a activităților fundamentale din universurile organizate în prezent.

7. NATURA SUPREMULUI

În Deitatea Supremului, Tatăl-EU SUNT a reușit să se elibereze relativ complet de limitările inerente unui statut infinit, unei existențe eterne și unei deplinătăți a naturii. Dar Dumnezeu cel Suprem nu a putut fi degajat de toate limitările existențiale decât devenind supus calificărilor experiențiale ale unei funcțiuni universale. Atingând capacitatea de experiență, Dumnezeul finit este totodată supus necesității de a o dobândi; reușind să se elibereze de eternitate, Atotputernicul întâmpină barierele timpului; iar Supremul nu a putut cunoaște creșterea și dezvoltarea decât ca o consecință a unei existențe parțiale și a unei naturi nedesăvârșite - aceea a unei ființe neabsolute.

Toate acestea trebuie să fie conforme planului Tatălui care a întemeiat progresul finit pe efort, înfăptuirea creaturii pe perseverență, și dezvoltarea personalității pe credință. Ordonând astfel evoluția-experiență a Supremului, Tatăl a făcut posibil, creaturilor finite, să existe în universuri și să atingă cândva, prin înaintare experiențială, divinitatea și Supremația.

Toată realitatea, inclusiv Supremul și chiar Ultimul, cu excepția valorilor necalificate ale celor șapte Absoluturi, este relativă. Faptul Supremației este fondat pe puterea Paradisului, pe personalitatea Fiului și pe acțiunea Asociatului, dar creșterea Supremului este legată de Absolutul Deității, de Absolutul Necalificat și Absolutul Universal. Și această Deitate sintetizatoare și unificatoare - Dumnezeu Supremul - este personificarea umbrei finite proiectate peste marele univers de unitatea infinită a naturii insondabile a Tatălui Paradisului, Prima Sursă-Centru.

În măsura în care triditățile operează direct pe nivelul finit, ele intră în contact cu Supremul, care este

correlation, inward toward Paradise and the Deities thereof and outward toward infinity and the Absolutes therein. The mighty eruption of the Paradise-creative divinity personalizing in the Creator Sons and powerizing in the power controllers, signifies the vast outsurge of Supremacy into the domains of potentiality, while the endless procession of the ascending creatures of the grand universe witnesses the mighty insurgence of Supremacy toward unity with Paradise Deity.

115:6.7 (1265.8) Human beings have learned that the motion of the invisible may sometimes be discerned by observing its effects on the visible; and we in the universes have long since learned to detect the movements and trends of Supremacy by observing the repercussions of such evolutions in the personalities and patterns of the grand universe.

115:6.8 (1266.1) Though we are not sure, we believe that, as a finite reflection of Paradise Deity, the Supreme is engaged in an eternal progression into outer space; but as a qualification of the three Absolute potentials of outer space, this Supreme Being is forever seeking for Paradise coherence. And these dual motions seem to account for most of the basic activities in the presently organized universes.

7. THE NATURE OF THE SUPREME

115:7.1 (1266.2) In the Deity of the Supreme the Father-I AM has achieved relatively complete liberation from the limitations inherent in infinity of status, eternity of being, and absoluteness of nature. But God the Supreme has been freed from all existential limitations only by having become subject to experiential qualifications of universal function. In attaining capacity for experience, the finite God also becomes subject to the necessity therefor; in achieving liberation from eternity, the Almighty encounters the barriers of time; and the Supreme could only know growth and development as a consequence of partiality of existence and incompleteness of nature, nonabsoluteness of being.

115:7.2 (1266.3) All this must be according to the Father's plan, which has predicated finite progress upon effort, creature achievement upon perseverance, and personality development upon faith. By thus ordaining the experience-evolution of the Supreme, the Father has made it possible for finite creatures to exist in the universes and, by experiential progression, sometime to attain the divinity of Supremacy.

115:7.3 (1266.4) Including the Supreme and even the Ultimate, all reality, excepting the unqualified values of the seven Absolutes, is relative. The fact of Supremacy is predicated on Paradise power, Son personality, and Conjoint action, but the growth of the Supreme is involved in the Deity Absolute, the Unqualified Absolute, and the Universal Absolute. And this synthesizing and unifying Deity — God the Supreme — is the personification of the finite shadow cast athwart the grand universe by the infinite unity of the unsearchable nature of the Paradise Father, the First Source and Center.

115:7.4 (1266.5) To the extent that the triodities are directly operative on the finite level, they impinge upon the

focalizarea Deității și totalizarea cosmică a calificărilor finite ale naturilor Absolutului Actual și ale Absolutului Potențial.

Se consideră că Trinitatea Paradisului este inevitabilitatea absolută. Cei Șapte Spirite Principale sunt aparent inevitabilitățile Trinității. Actualizarea Supremului în putere-minte-spirit-personalitate trebuie să fie inevitabilitatea evoluției.

Dumnezeu Supremul nu pare să fi fost inevitabil în infinitatea necalificată, însă el pare a fi pe toate nivelele de relativitate. Supremul este indispensabil pentru a focaliza, a rezuma și a îngloba experiența evolutivă, unificând eficient, în natura sa de Deitate, rezultatele acestei lumi de percepție a realității. El pare să realizeze toate acestea cu scopul de a contribui la apariția exteriorizării inevitabile, manifestarea supraexperiențială și suprafinită a Dumnezeului cel Ultim.

Nu se poate aprecia pe deplin Ființa Supremă decât luând în considerare sursa sa, funcțiunea sa și destinul său: relațiile sale cu Trinitatea care îi este origine, universul de activitate și Trinitatea ultimă a destinului imediat.

Totalizând factorii de experiență evolutivă, Supremul leagă finitul cu absonitul, la fel cum mintea Autorului Comun integrează divina spiritualitate a Fiului personal cu energiile imuabile ale arhetipului Paradisului, și cum prezența Absolutului Universal unifică stimularea Deității cu reactivitatea Necalificatului. Această unitate trebuie să fie o revelație a muncii nevăzute a unității originale a Primei Cauze Tată și a primului Arhetip Sursă ale tuturor lucrurilor și ale tuturor ființelor.

[Prezentat de un Puternic Mesager aflat în sejur temporar pe Urantia.]

Supreme, who is the Deity focalization and cosmic summation of the finite qualifications of the natures of the Absolute Actual and the Absolute Potential.

^{115.7.5 (1266.6)} The Paradise Trinity is considered to be the absolute inevitability; the Seven Master Spirits are apparently Trinity inevitabilities; the power-mind-spirit-personality actualization of the Supreme must be the evolutionary inevitability.

^{115.7.6 (1266.7)} God the Supreme does not appear to have been inevitable in unqualified infinity, but he seems to be on all relativity levels. He is the indispensable focalizer, summarizer, and encompasser of evolutionary experience, effectively unifying the results of this mode of reality perception in his Deity nature. And all this he appears to do for the purpose of contributing to the appearance of the *inevitable eventuation*, the superexperience and superfinite manifestation of God the Ultimate.

^{115.7.7 (1267.1)} The Supreme Being cannot be fully appreciated without taking into consideration source, function, and destiny: relationship to the originating Trinity, the universe of activity, and the Trinity Ultimate of immediate destiny.

^{115.7.8 (1267.2)} By the process of summing evolutionary experience the Supreme connects the finite with the absonite, even as the mind of the Conjoint Actor integrates the divine spirituality of the personal Son with the immutable energies of the Paradise pattern, and as the presence of the Universal Absolute unifies Deity activation with the Unqualified reactivity. And this unity must be a revelation of the undetected working of the original unity of the First Father-Cause and Source-Pattern of all things and all beings.

^{115.7.9 (1267.3)} [Sponsored by a Mighty Messenger temporarily sojourning on Urantia.]

Capitolul 116. Atotputernicul suprem

⇨ 115

CARTEA URANTIA

117 ⇨

PARTE III. ISTORIA URANTIEI

CAPITOLUL 116 ATOTPUTERNICUL SUPREM

Secțiuni

Introduction

1. Mîntea Supremă
2. Atotputernicul și Dumnezeu Septuplul
3. Atotputernicul și Deitatea Paradisului
4. Atotputernicul și Creatorii Supremi
5. Atotputernicul și Controlorii Septuplii
6. Dominația spiritului
7. Organismul viu al marelui univers

PAPER 116 THE ALMIGHTY SUPREME

SECTIONS

Introduction

1. The Supreme Mind
2. The Almighty and God the Sevenfold
3. The Almighty and Paradise Deity
4. The Almighty and the Supreme Creators
5. The Almighty and the Sevenfold Controllers
6. Spirit Dominance
7. The Living Organism of the Grand Universe

Introduction

DACĂ omul ar recunoaște că Creatorii săi - supervizorii imediați - sunt finiți, fiind în același timp divini, și că Dumnezeu timpului și al spațiului este o Deitate în evoluție și neabsolută, contradicțiile inegalităților temporale vor înceta să mai fie profunde paradoxuri religioase. Credința religioasă nu ar mai fi prostituată pentru a spori suficiența celor avuți, și a servi doar la încurajarea unei resemnări stoice în nefericitele victime ale privațiunilor sociale.

Când se examinează distinsa perfecțiune a sferelor Havonei, este atât rezonabil, cât și logic să crezi că ele au fost făcute de un Creator perfect, infinit și absolut. Cu aceeași rațiune și cu aceeași logică, orice persoană onestă, observând tumultul, imperfecțiunile și nedreptățile Urantiei ar fi forțată să conchidă că lumea voastră a fost făcută și se găsește condusă de Creatori subabsoluți, preinfiniți și altfel decât perfecți.

Creșterea experiențială implică o asociere între creatură și Creator - Dumnezeu și omul în asociere. Creșterea este semnul distinctiv al Deității experiențiale: nu a existat nici o creștere a Havonei; Havona există și a existat întotdeauna; este un univers existențial ca și Dumnezeii eterni care sunt sursa sa. În schimb, creșterea caracterizează marele univers.

Atotputernicul Suprem este o Deitate vie și evoluândă de putere și de personalitate. Domeniul său prezent, marele univers, este de asemenea un tărâm în creștere a puterii și personalității. Destinul

INTRODUCTION

116:0.1 (1268.1) IF MAN recognized that his Creators — his immediate supervisors — while being divine were also finite, and that the God of time and space was an evolving and nonabsolute Deity, then would the inconsistencies of temporal inequalities cease to be profound religious paradoxes. No longer would religious faith be prostituted to the promotion of social smugness in the fortunate while serving only to encourage stoical resignation in the unfortunate victims of social deprivation.

116:0.2 (1268.2) When viewing the exquisitely perfect spheres of Havona, it is both reasonable and logical to believe they were made by a perfect, infinite, and absolute Creator. But that same reason and logic would compel any honest being, when viewing the turmoil, imperfections, and inequities of Urantia, to conclude that your world had been made by, and was being managed by, Creators who were subabsolute, preinfinite, and other than perfect.

116:0.3 (1268.3) Experiential growth implies creature-Creator partnership — God and man in association. Growth is the earmark of experiential Deity: Havona did not grow; Havona is and always has been; it is existential like the everlasting Gods who are its source. But growth characterizes the grand universe.

116:0.4 (1268.4) The Almighty Supreme is a living and evolving Deity of power and personality. His present domain, the grand universe, is also a growing realm of power and personality. His destiny is perfection, but his

Atotputernicului Suprem este perfecțiunea, însă experiența sa prezintă înglobează elementele de creștere și de statut incomplet.

Ființa Supremă își exercită mai întâi funcțiunile în universul central în calitate de personalitate spirituală, iar apoi în marele univers în calitate de Dumnezeu Atotputernic, o personalitate a puterii. Funcțiunea următoare a Supremului, în universul principal, este actualmente latentă și nu există decât sub forma unui potențial mental necunoscut. Nimeni nu știe exact ce va revela această a treia dezvoltare a Ființei Supreme. Unii cred că în momentul în care suprauniversurile vor fi ancorate în lumină și în viață, Supremul va opera începând de la Uversa ca suveran atotputernic și experiențial al marelui univers, extinzându-și în același timp puterea ca super-atotputernic al universurilor exterioare. Alții își închipuie că al treilea stadiu al Supremației va implica al treilea nivel de manifestare al Deității. În realitate, nici unul dintre noi nu știe nimic despre aceasta.

1. MINTEA SUPREMĂ

Experiența personalității fiecărei creaturi evoluând este o fază de experiență a Atotputernicului Suprem. Aservirea inteligentă a fiecărui segment fizic de supraunivers face parte din controlul crescând al Atotputernicului Suprem. Sinteza creativă de putere și de personalitate este o parte a impulsului creativ al Minții Supreme; ea este, de asemenea, însăși esența creșterii evolutive a unității în Ființa Supremă.

Mintea Supremă are drept funcție unirea atributelor de putere și de personalitate ale Supremației. Rezultatul evoluției desăvârșite a Atotputernicului Suprem va fi o Deitate unificată și personală - și nu o asociere de attribute divine vag coordonate. Într-o perspectivă mai largă, nu va fi nici un Atotputernic în afara Supremului, nici vreun Suprem în afara Atotputernicului.

Pe toată durata vârstelor evolutive, potențialul de putere fizică al Supremului este convenit celor Șapte Directori Supremi ai Puterii, iar potențialul său mental se află în cei Șapte Spirite Principale. Mintea infinită este funcțiunea Spiritului Infinit. Mintea cosmică este slujirea celor Șapte Spirite Principale. Mintea Supremă este pe cale de actualizare în coordonarea marelui univers și în asocierea funcțională cu revelația și realizarea Dumnezeului cel Septuplu.

Mintea din spațiu-timp, mintea cosmică, funcționează diferit în cele șapte suprauniversuri, dar ea este coordonată în Ființa Supremă printr-o tehnică necunoscută de asociere. Supracontrolul Atotputernic al marelui univers nu este exclusiv fizic și spiritual. În cele șapte suprauniversuri, el este în principal material și spiritual, dar acolo se întâmpină și fenomene ale Supremului care sunt atât intelectuale, cât și spirituale.

Noi știm chiar și mai puțin despre mintea Supremației decât despre orice alt aspect al acestei Deități în evoluție. Mintea sa este incontestabil activă în tot marele univers și se crede că ea are un destin potențial care cuprinde vaste funcțiuni în universul principal. Orice ar fi, noi nu cunoaștem acest lucru: în timp ce fizicul poate să atingă o creștere completă și

present experience encompasses the elements of growth and incomplete status.

116:0.5 (1268.5) The Supreme Being functions primarily in the central universe as a spirit personality; secondarily in the grand universe as God the Almighty, a personality of power. The tertiary function of the Supreme in the master universe is now latent, existing only as an unknown mind potential. No one knows just what this third development of the Supreme Being will disclose. Some believe that, when the superuniverses are settled in light and life, the Supreme will become functional from Uversa as the almighty and experiential sovereign of the grand universe while expanding in power as the superalmighty of the outer universes. Others speculate that the third stage of Supremacy will involve the third level of Deity manifestation. But none of us really know.

1. THE SUPREME MIND

116:1.1 (1268.6) The experience of every evolving creature personality is a phase of the experience of the Almighty Supreme. The intelligent subjugation of every physical segment of the superuniverses is a part of the growing control of the Almighty Supreme. The creative synthesis of power and personality is a part of the creative urge of the Supreme Mind and is the very essence of the evolutionary growth of unity in the Supreme Being.

116:1.2 (1269.1) The union of the power and personality attributes of Supremacy is the function of Supreme Mind; and the completed evolution of the Almighty Supreme will result in one unified and personal Deity — not in any loosely co-ordinated association of divine attributes. From the broader perspective, there will be no Almighty apart from the Supreme, no Supreme apart from the Almighty.

116:1.3 (1269.2) Throughout the evolutionary ages the physical power potential of the Supreme is vested in the Seven Supreme Power Directors, and the mind potential reposes in the Seven Master Spirits. The Infinite Mind is the function of the Infinite Spirit; the cosmic mind, the ministry of the Seven Master Spirits; the Supreme Mind is in process of actualizing in the co-ordination of the grand universe and in functional association with the revelation and attainment of God the Sevenfold.

116:1.4 (1269.3) The time-space mind, the cosmic mind, is differently functioning in the seven superuniverses, but it is co-ordinated by some unknown associative technique in the Supreme Being. The Almighty overcontrol of the grand universe is not exclusively physical and spiritual. In the seven superuniverses it is primarily material and spiritual, but there are also present phenomena of the Supreme which are both intellectual and spiritual.

116:1.5 (1269.4) We really know less about the mind of Supremacy than about any other aspect of this evolving Deity. It is unquestionably active throughout the grand universe and is believed to have a potential destiny of master universe function which is of vast extent. But this we do know: Whereas physique may attain completed growth, and whereas spirit may achieve

spiritul poate să ajungă la perfecțiunea dezvoltării sale, mintea nu încetează niciodată să progreseze - aceasta este tehnica experiențială a progresului fără sfârșit. Supremul este o Deitate experiențială, și nu ajunge niciodată să își desăvârșească înfăptuirea sa mentală.

2. ATOTPUTERNICUL ȘI DUMNEZEU SEPTUPLUL

Apariția prezenței puterii universale a Atotputernicului coincide cu apariția înalților creatori și controlori ai suprauniversurilor evolutive pe scena acțiunii cosmice.

Dumnezeu Supremul își trage de la Trinitatea Paradisului atributele lui de spirit și de personalitate, dar el își actualizează puterea în acțiunile Fiilor Creatori, ale Străvechilor de Zile și ale Maeștrilor Spirite, ale căror acte colective sunt sursa puterii sale crescânde în calitate de suveran atotputernic pe lângă cele șapte suprauniversuri și în cele șapte suprauniversuri.

Deitatea Necalificată a Paradisului este incomprehensibilă creaturilor în evoluție ale timpului și spațiului. Eternitatea și infinitatea implică un nivel de realitate al deității pe care creaturile spațio-temporale nu îl pot înțelege. Infinitatea deității și suveranitatea absolută sunt inerente Trinității Paradisului, iar Trinitatea este o realitate situată oarecum dincolo de comprehensiunea muritorilor. Creaturile spațio-temporale trebuie să aibă origini, relativități și destine pentru a pricepe relațiile universale și pentru a înțelege valorile semnificative ale divinității. De aceea Deitatea Paradisului atenuează și califică în mod și mai diferit personalitățile extraparadisiace ale divinității, și aduce astfel în existență Creatorii Supremi și asociații lor; aceștia duc lumina vieții din ce în ce mai departe de sursa Paradisiacă, până ce ea găsește cea mai îndepărtată și mai frumoasă expresie a sa în viața pământască a Fiilor de consacrare de pe lumile evolutive.

Aceasta este originea Dumnezeului cel Septuplu, ale cărui nivele succesive sunt întâmpinate de omul muritor în ordinea următoare:

1. Fiii Creatori (Spiritele Creative).
2. Cei Îmbătrâniți de Zile.
3. Cele Șapte Spirite Principale.
4. Ființa Supremă.
5. Autorul Comun.
6. Fiul Etern.
7. Tatăl Universal.

Primele trei nivele sunt Creatorii Supremi, ultimele trei sunt Deitățile Paradisului. Supremul intervine întotdeauna ca o personalizare spiritual-experiențială a Trinității Paradisului și ca focar experiențial al puterii atotputernice evolutive a copiilor creatori ai Deităților ale Paradisului. Ființa Supremă este revelația maximă a Deității în cele șapte suprauniversuri pentru prezenta vârstă a universului.

Tehnica logicii muritorilor ar putea face să se

perfection of development, mind never ceases to progress — it is the experiential technique of endless progress. The Supreme is an experiential Deity and therefore never achieves completion of mind attainment.

2. THE ALMIGHTY AND GOD THE SEVENFOLD

116:2.1 (1269.5) The appearance of the universe power presence of the Almighty is concomitant with the appearance on the stage of cosmic action of the high creators and controllers of the evolutionary superuniverses.

116:2.2 (1269.6) God the Supreme derives his spirit and personality attributes from the Paradise Trinity, but he is power-actualizing in the doings of the Creator Sons, the Ancients of Days, and the Master Spirits, whose collective acts are the source of his growing power as almighty sovereign to and in the seven superuniverses.

116:2.3 (1269.7) Unqualified Paradise Deity is incomprehensible to the evolving creatures of time and space. Eternity and infinity connote a level of deity reality which time-space creatures cannot comprehend. Infinity of deity and absoluteness of sovereignty are inherent in the Paradise Trinity, and the Trinity is a reality which lies somewhat beyond the understanding of mortal man. Time-space creatures must have origins, relativities, and destinies in order to grasp universe relationships and to understand the meaning values of divinity. Therefore does Paradise Deity attenuate and otherwise qualify the extra-Paradise personalizations of divinity, thus bringing into existence the Supreme Creators and their associates, who ever carry the light of life farther and farther from its Paradise source until it finds its most distant and beautiful expression in the earth lives of the bestowal Sons on the evolutionary worlds.

116:2.4 (1270.1) And this is the origin of God the Sevenfold, whose successive levels are encountered by mortal man in the following order:

116:2.5 (1270.2) 1. The Creator Sons (and Creative Spirits).

116:2.6 (1270.3) 2. The Ancients of Days.

116:2.7 (1270.4) 3. The Seven Master Spirits.

116:2.8 (1270.5) 4. The Supreme Being.

116:2.9 (1270.6) 5. The Conjoint Actor.

116:2.10 (1270.7) 6. The Eternal Son.

116:2.11 (1270.8) 7. The Universal Father.

116:2.12 (1270.9) The first three levels are the Supreme Creators; the last three levels are the Paradise Deities. The Supreme ever intervenes as the experiential spirit personalization of the Paradise Trinity and as the experiential focus of the evolutionary almighty power of the creator children of the Paradise Deities. The Supreme Being is the maximum revelation of Deity to the seven superuniverses and for the present universe age.

116:2.13 (1270.10) By the technique of mortal logic it might

creadă că reunificarea experiențială a actelor colective ale primelor trei nivele ale Dumnezeuului Septuplu echivalează cu nivelul Deității Paradisului, dar nu este astfel. Deitatea Paradisului este Deitatea existențială. Creatorii Supremi, în divina lor unitate de putere și de personalitate, constituie și exprimă un nou potențial de putere al Deității experiențiale. Iar acest potențial de putere de origine experiențială își găsește inevitabil și ineluctabil uniunea cu Deitatea experiențială provenită din Trinitate - Ființa Supremă.

Dumnezeu Supremul nu este Trinitatea Paradisului; el nu este nici unul singur, nici totalul Creatorilor suprauniversal, ale căror activități funcționale sintetizează efectiv puterea lui atotputernică în evoluție. Dumnezeu Supremul își are originea în Trinitate, dar el nu devine manifest creaturilor evolutive, ca personalitate de putere, decât prin funcțiunile coordonate ale primelor trei nivele ale Dumnezeuului cel Septuplu. Atotputernicul Suprem devine acum un fapt în timp și spațiu, grație activităților Personalităților Creatoare Supreme, tot așa cum, în eternitate, Autorul Comun coexistă instantaneu prin voința Tatălui Universal și a Fiului Etern. Aceste ființe ale primelor trei nivele ale lui Dumnezeu Septuplu sunt chiar natura și sursa puterii Atotputernicului Suprem; de aceea, ele trebuie întotdeauna să însoțească și să susțină actele sale administrative.

3. ATOTPUTERNICUL ȘI DEITATEA PARADISULUI

Deitățile Paradisului nu se mărginesc să acționeze direct în întregul marele univers prin circuitele lor de gravitație; ele operează deopotrivă prin diverșii lor agenți și prin alte manifestări precum:

1. Focalizările mentale ale celei de-a Treia Surse-Centru. Coeziunea domeniilor finite de energie și de spirit este literalmente asigurată de prezențele mentale ale Autorului Comun. Aceasta este adevărat pormind de la Spiritul Creativ dintr-un univers local, apoi pentru Spiritele Gânditoare ale unui supraunivers și până la Spiritele Maestru din marele univers. Circuitele care emană din aceste diverse focare de inteligență reprezintă cadrul cosmic în care creaturile pot să-și exercite alegerea. Mentea este realitatea flexibilă pe care creaturile și Creatorul pot să le mănuiască cu atâta ușurință; aceasta este veriga esențială care leagă materia și spiritul. Manifestarea mentală a celei de-a Treia Surse-Centru unifică persoana spirituală a Dumnezeuului Suprem cu puterea experiențială a Atotputernicului evolutiv.

2. Revelațiile personalității celei de-a Doua Surse-Centru. Prezențele mentale ale Autorului Comun unifică spiritul divinității cu arhetipul energiei. Manifestările prin încarnare ale Fiului Etern și ale Fiilor săi Paradisiaci unifică, fuzionează efectiv, natura divină a unui Creator cu natura evoluândă a unei creaturi. Supremul este atât creatură, cât și creator, iar posibilitatea ca el să aibă această dublă calitate se revelează în actele de consacrare ale Fiului Etern și ale Fiilor săi coordonați și subordonați. Membrii ordinelor de filiație care se dăruiesc, Mihailii și Avonali, adaugă efectiv, la natura lor divină, naturile de bună credință ale creaturilor care au devenit ale lor atunci când ei au trăit efectiv viața de creaturi pe lumile evolutive. Când divinitatea devine asemeni umanității, această relație comportă în sine

be inferred that the experiential reunification of the collective acts of the first three levels of God the Sevenfold would equvalate to the level of Paradise Deity, but such is not the case. Paradise Deity is *existential* Deity. The Supreme Creators, in their divine unity of power and personality, are constitutive and expressive of a new power potential of *experiential* Deity. And this power potential of experiential origin finds inevitable and inescapable union with the experiential Deity of Trinity origin — the Supreme Being.

116:2.14 (1270.11) God the Supreme is not the Paradise Trinity, neither is he any one or all of those superuniverse Creators whose functional activities actually synthesize his evolving almighty power. God the Supreme, while of origin in the Trinity, becomes manifest to evolutionary creatures as a personality of power only through the co-ordinated functions of the first three levels of God the Sevenfold. The Almighty Supreme is now factualizing in time and space through the activities of the Supreme Creator Personalities, even as in eternity the Conjoint Actor flashed into being by the will of the Universal Father and the Eternal Son. These beings of the first three levels of God the Sevenfold are the very nature and source of the power of the Almighty Supreme; therefore must they ever accompany and sustain his administrative acts.

3. THE ALMIGHTY AND PARADISE DEITY

116:3.1 (1270.12) The Paradise Deities not only act directly in their gravity circuits throughout the grand universe, but they also function through their various agencies and other manifestations, such as:

116:3.2 (1270.13) 1. *The mind focalizations of the Third Source and Center.* The finite domains of energy and spirit are literally held together by the mind presences of the Conjoint Actor. This is true from the Creative Spirit in a local universe through the Reflective Spirits of a superuniverse to the Master Spirits in the grand universe. The mind circuits emanating from these varied intelligence focuses represent the cosmic arena of creature choice. Mind is the flexible reality which creatures and Creators can so readily manipulate; it is the vital link connecting matter and spirit. The mind bestowal of the Third Source and Center unifies the spirit person of God the Supreme with the experiential power of the evolutionary Almighty.

116:3.3 (1271.1) 2. *The personality revelations of the Second Source and Center.* The mind presences of the Conjoint Actor unify the spirit of divinity with the pattern of energy. The bestowal incarnations of the Eternal Son and his Paradise Sons unify, actually fuse, the divine nature of a Creator with the evolving nature of a creature. The Supreme is both creature and creator; the possibility of his being such is revealed in the bestowal actions of the Eternal Son and his co-ordinate and subordinate Sons. The bestowal orders of sonship, the Michaels and the Avonals, actually augment their divine natures with bona fide creature natures which have become theirs by the living of the actual creature life on the evolutionary worlds. When divinity becomes like humanity, inherent in this relationship is the possibility

posibilitatea pentru umanitate de a deveni divină.

3. Prezențele interioare ale Primei Surse-Centru. Mîntea unifică cauzalitățile spiritului cu reacțiile energiei; serviciul de consacrare unifică coborârile divinității cu urcările creaturilor; iar fragmentele interioare ale Tatălui Universal unifică efectiv creaturile în evoluție cu Dumnezeu Paradisului. Personalitățile ce aparțin unor numeroase ordine sunt locuite de prezențele analoage ale Tatălui. La muritori, aceste fragmente divine de Dumnezeu sunt Ajustorii Gîndirii. Veghetorii de Mister sunt, pentru ființele umane, ceea ce este Trinitatea Paradisului pentru Ființa Supremă. Ajustorii sunt fundamentele absolute, și, pe fundamentele absolute, liberul arbitru poate face să apară, prin evoluție, realitatea divină de o natură prelungindu-se în eternitate, natura de finalitar în cazul oamenilor, natura de Deitate la Dumnezeu Supremul.

Cînd Fiii divini ai ordinelor paradisiace se dăruiesc sub forma creaturilor, aceasta le permite să își îmbogățească personalitatea prin dobîndirea naturii efective de creaturi ale universului; în același timp, aceste efuziuni le dezvăluie infailibil înseși creaturilor cărarea Paradisului pentru a atinge divinitatea. Dăruirea Ajustorilor de către Tatăl Universal îi permite să atragă la el personalitatea creaturilor volitive. În toate aceste relații interne din universurile finite, Autorul Comun este sursa mereu prezentă a ajutorului mental, grație căruia au loc aceste activități.

În modul acesta, și în multe alte feluri, Deitățile Paradisului participă la evoluțiile din timp pe măsură ce ele se derulează pe planetele ce se rotesc ale spațiului și pe măsură ce culminează în ivirea personalității Supremului, consecința întregii evoluții.

4. ATOTPUTERNICUL ȘI CREATORII SUPREMI

Autoritatea Întregului Suprem depinde de unificarea progresivă a părților finite. Actualizarea Supremului este, în același timp, rezultatul și cauza acestor aceeași unificări ai factorilor de supremație - creatorii, creaturile, inteligențele și energiile universului.

În cursul epocilor în care suveranitatea Supremației se dezvoltă în timp, puterea atotputernică a Supremului depinde de actele de divinitate ale Dumnezeului Septuplu; în același timp, se pare că există o relație deosebit de strînsă între Ființa Supremă a Autorului Comun, precum și cu personalitățile sale primare, cei Șapte Spiritele Maestru. Spiritul Infinit operează în calitate de Autor Asociat sub multe forme care compensează nedesăvîrșirea Deității evolutive, și întreține relații foarte strînse cu Supremul. Intimitatea acestor relații este împărtășită, într-o anumită măsură, de către cei Șapte Spiritele Maestru, dar cu precădere de Spiritul Maestru Numărul Șapte care vorbește pentru Suprem. Acest Spirit Maestru cunoaște - este în contact personal - cu Supremul.

Foarte devreme în lansarea planului de creație suprauniversal, Spiritele Maestru se alătură în Trinitatea ancestrală pentru a crea împreună cele patruzeci și nouă de Spirite Reflective. În același timp, Ființa Supremă operează creativ pentru a duce la apogeu lor

that humanity can become divine.

116:3.4 (1271.2) 3. The indwelling presences of the First Source and Center. Mind unifies spirit causations with energy reactions; bestowal ministry unifies divinity descensions with creature ascensions; and the indwelling fragments of the Universal Father actually unify the evolving creatures with God on Paradise. There are many such presences of the Father which indwell numerous orders of personalities, and in mortal man these divine fragments of God are the Thought Adjusters. The Mystery Monitors are to human beings what the Paradise Trinity is to the Supreme Being. The Adjusters are absolute foundations, and upon absolute foundations freewill choice can cause to be evolved the divine reality of an eternaliter nature, finaliter nature in the case of man, Deity nature in God the Supreme.

116:3.5 (1271.3) The creature bestowals of the Paradise orders of sonship enable these divine Sons to enrich their personalities by the acquisition of the actual nature of universe creatures, while such bestowals unfailingly reveal to the creatures themselves the Paradise path of divinity attainment. The Adjuster bestowals of the Universal Father enable him to draw the personalities of the volitional will creatures to himself. And throughout all these relationships in the finite universes the Conjoint Actor is the ever-present source of the mind ministry by virtue of which these activities take place.

116:3.6 (1271.4) In these and many other ways do the Paradise Deities participate in the evolutions of time as they unfold on the circling planets of space, and as they culminate in the emergence of the Supreme personality consequence of all evolution.

4. THE ALMIGHTY AND THE SUPREME CREATORS

116:4.1 (1271.5) The unity of the Supreme Whole is dependent on the progressive unification of the finite parts; the actualization of the Supreme is resultant from, and productive of, these very unifications of the factors of supremacy — the creators, creatures, intelligences, and energies of the universes.

116:4.2 (1272.1) During those ages in which the sovereignty of Supremacy is undergoing its time development, the almighty power of the Supreme is dependent on the divinity acts of God the Sevenfold, while there seems to be a particularly close relationship between the Supreme Being and the Conjoint Actor together with his primary personalities, the Seven Master Spirits. The Infinite Spirit as the Conjoint Actor functions in many ways which compensate the incompleteness of evolutionary Deity and sustains very close relations to the Supreme. This closeness of relationship is shared in measure by all of the Master Spirits but especially by Master Spirit Number Seven, who speaks for the Supreme. This Master Spirit knows — is in personal contact with — the Supreme.

116:4.3 (1272.2) Early in the projection of the superuniverse scheme of creation, the Master Spirits joined with the ancestral Trinity in the cocreation of the forty-nine Reflective Spirits, and concomitantly the Supreme Being functioned creatively as the culminator of the

actele combinate ale Trinității Paradisului și ale copiilor creativi ai Deității Paradisului. Majeston a apărut, și de atunci el a focalizat mereu prezența cosmică a Minții Supreme, în vreme ce Spiritele Maestru continuă să fie sursele-centru ale vastului ajutor al minții cosmice.

Însă Spiritele Maestru supraveghează Spiritele Reflective. Al șaptelea Spirit Maestru (în supraveghearea sa generală a suprauniversului Orvontonului din universul central) este în contact personal cu cele șapte Spirite Gânditoare situate pe Uversa (și are supracontrol asupra lor). În administrarea sa și în controlul său ale relațiilor interioare din suprauniversul său și ale relațiilor exterioare dintre suprauniversuri, el este în contact reflectiv cu Spiritele Reflective de propriul său tip, situate pe fiecare dintre capitalele suprauniversale.

Spiritele Maestru nu numai că susțin și sporesc suveranitatea Supremăției, ci, la rândul lor, sunt afectați de planurile creative ale Supremului. În general, creațiile colective ale Maestrilor Spirite sunt de ordin cvasi-material (directori de putere, etc.), în vreme ce creațiile lor individuale sunt de ordin spiritual (supernafimi, etc.). Însă, când Spiritele Maestru produc în mod colectiv cele Șapte Spirite de Circuite ca răspuns la voia și la dorința Ființei Supreme, trebuie notat că fructele acestui act creativ sunt spirituale, iar nu materiale sau cvasi-materiale.

Calea urmată de Spiritele Maestru ai suprauniversurilor este și aceea a triumviratelor care regizează fiecare dintre aceste supracreații - Cei Îmbătrâniți de Zile. Aceste personificări ale judecării într-un justiciu a Trinității în timp și în spațiu sunt, pe terenul de acțiune, pârgurile menite să mobilizeze puterea atotputernică a Supremului; ei servesc ca septuple puncte focale pentru evoluția suveranității trinitare în domeniul spațiului și al timpului. Din poziția lor avantajoasă, la jumătatea drumului dintre Paradis și lumile în evoluție, acești suverani de origine Trinitară văd, cunosc și coordonează cele două drumuri.

Totuși, universurile locale sunt cele care reprezintă adevăratele laboratoare în care se realizează experimentele mentale, aventurile galactice, dezvoltările divinității și progresele personalității. Totalul cosmic al acestor elemente constituie baza efectivă pe care se sprijină Supremul pentru a înfăptui, în experiență și prin experiență, evoluția deității.

În universurile locale, chiar și Creatorii evoluează; prezența Autorului Comun evoluează de la un focar viu de putere până la statutul de divină personalitate al unui Spirit-Mamă de Univers; Fiul Creator evoluează de la natura de divinitate paradisiacă existențială până la natura experiențială de suveranitate supremă. Universurile locale sunt punctele de plecare ale veritabilei evoluții, cuiburile personalităților imperfecte de bună credință care beneficiază de libera alegere de a deveni co-creatoare ale lor înseși după cum ele trebuie să fie.

În efuziunile lor pe lumile evolutive, Fiii Magistrali sfârșesc prin a dobândi o natură care exprimă divinitatea Paradisului unificată prin experiență cu cele mai înalte valori spirituale de natură materială umană. Prin aceste efuziuni și prin altele, Mihailii Creatori dobândesc la fel punctele de vedere cosmice și naturile

conjoined acts of the Paradise Trinity and the creative children of Paradise Deity. Majeston appeared and ever since has focalized the cosmic presence of the Supreme Mind, while the Master Spirits continue as source-centers for the far-flung ministry of the cosmic mind.

116:4.4 (1272.3) But the Master Spirits continue in supervision of the Reflective Spirits. The Seventh Master Spirit is (in his overall supervision of Orvonton from the central universe) in personal contact with (and has overcontrol of) the seven Reflective Spirits located on Uversa. In his inter- and intrasuperuniverse controls and administrations he is in reflective contact with the Reflective Spirits of his own type located on each superuniverse capital.

116:4.5 (1272.4) These Master Spirits are not only the supporters and augmenters of the sovereignty of Supremacy, but they are in turn affected by the creative purposes of the Supreme. Ordinarily, the collective creations of the Master Spirits are of the quasi-material order (power directors, etc.), while their individual creations are of the spiritual order (supernaphim, etc.). But when the Master Spirits *collectively* produced the Seven Circuit Spirits in response to the will and purpose of the Supreme Being, it is to be noted that the offspring of this creative act are spiritual, not material or quasi-material.

116:4.6 (1272.5) And as it is with the Master Spirits of the superuniverses, so is it with the triune rulers of these supercreations — the Ancients of Days. These personifications of Trinity justice-judgment in time and space are the field fulcrums for the mobilizing almighty power of the Supreme, serving as the sevenfold focal points for the evolution of trinitarian sovereignty in the domains of time and space. From their vantage point midway between Paradise and the evolving worlds, these Trinity-origin sovereigns see both ways, know both ways, and co-ordinate both ways.

116:4.7 (1272.6) But the local universes are the real laboratories in which are worked out the mind experiments, galactic adventures, divinity unfoldings, and personality progressions which, when cosmically totaled, constitute the actual foundation upon which the Supreme is achieving deity evolution in and by experience.

116:4.8 (1272.7) In the local universes even the Creators evolve: The presence of the Conjoint Actor evolves from a living power focus to the status of the divine personality of a Universe Mother Spirit; the Creator Son evolves from the nature of existential Paradise divinity to the experiential nature of supreme sovereignty. The local universes are the starting points of true evolution, the spawning grounds of bona fide imperfect personalities endowed with the freewill choice of becoming cocreators of themselves as they are to be.

116:4.9 (1273.1) The Magisterial Sons in their bestowals upon the evolutionary worlds eventually acquire natures expressive of Paradise divinity in experiential unification with the highest spiritual values of material human nature. And through these and other bestowals the Michael Creators likewise acquire the natures and

copiilor propriului lor univers local. Acești Maeștrii Fii Creatori aproape că au desăvârșit așadar experiența sub supremă, și, când suveranitatea lor peste universul lor local se extinde pe punctul de a îngloba Spiritele Creative asociate, se poate spune că ea apropie limitele supremației în limitele prezentelor potențialuri ale marelui univers în evoluție

Când Fiii de consacrare le dezvăluie oamenilor noile căi pentru a-l găsi pe Dumnezeu, ei nu creează aceste cărări care permit atingerea divinității. Ei iluminează mai degrabă aceste mari drumuri de înaintare care conduc la persoana Tatălui Paradisului trecând prin prezența Supremului.

Universul local este punctul de plecare pentru personalitățile care sunt cele mai îndepărtate de Dumnezeu și care pot deci să facă experiența în cel mai înalt grad a ascensiunii spirituale în univers și să ajungă la o participare experiențială maximă în a se co-crea pe ele însele. Aceste aceleași universuri locale le procură totodată cele mai mari profunzimi de experiență personalităților descendente care ating astfel ceva care, pentru ele, este tot atât de semnificativ pe cât este ascensiunea Paradisului pentru o creatură care evoluează.

Omul muritor pare să fie necesar deplinei funcțiuni a lui Dumnezeu Septuplul, în măsura în care această grupare a divinității culminează în Supremul pe cale de actualizare. Personalitățile multor altor ordine din univers sunt tot atât de necesare evoluției puterii atotputernice a Supremului, dar descrierea noastră este prezentată pentru edificarea ființelor omenești; ea este deci în mare măsură limitată la factorii care acționează asupra evoluției Dumnezeului Septuplul și care sunt în raport cu omul muritor.

5. ATOTPUTERNICUL ȘI CONTROLORII SEPTUPLII

Voi ați fost instruiți asupra relațiilor Dumnezeului Septuplul cu Ființa Supremă, și ar trebui acum să recunoașteți că Septuplul înglobează controlorii precum și creatorii marelui univers. Acești septupli controlori ai marelui univers cuprind:

1. Maeștrii Controlori Fizici.
2. Centrii Supremi de Putere.
3. Directorii Supremi de Putere.
4. Atotputernicul Suprem.
5. Dumnezeul Acțiunii - Spiritul Infinit.
6. Insula Paradisului.
7. Sursa Paradisului - Tatăl Universal.

Aceste șapte grupuri sunt funcțional inseparabile de Dumnezeu Septuplul și constituie nivelul de control fizic al acestei asocieri a Deității.

Bifurcația dintre energie și spirit (care decurge din prezența conjugată a Fiului Etern și a Insulei Paradisului) a fost simbolizată în sensul suprauniversal când cei Șapte Spirite Maestru s-au lansat împreună în

cosmic viewpoints of their actual local universe children. Such Master Creator Sons approximate the completion of sub supreme experience; and when their local universe sovereignty is enlarged to embrace the associated Creative Spirits, it may be said to approximate the limits of supremacy within the present potentials of the evolutionary grand universe.

116:4.10 (1273.2) When the bestowal Sons reveal new ways for man to find God, they are not creating these paths of divinity attainment; rather are they illuminating the everlasting highways of progression which lead through the presence of the Supreme to the person of the Paradise Father.

116:4.11 (1273.3) The local universe is the starting place for those personalities who are farthest from God, and who can therefore experience the greatest degree of spiritual ascent in the universe, can achieve the maximum of experiential participation in the cocreation of themselves. These same local universes likewise provide the greatest possible depth of experience for the descending personalities, who thereby achieve something which is to them just as meaningful as the Paradise ascent is to an evolving creature.

116:4.12 (1273.4) Mortal man appears to be necessary to the full function of God the Sevenfold as this divinity grouping culminates in the actualizing Supreme. There are many other orders of universe personalities who are equally necessary to the evolution of the almighty power of the Supreme, but this portrayal is presented for the edification of human beings, hence is largely limited to those factors operating in the evolution of God the Sevenfold which are related to mortal man.

5. THE ALMIGHTY AND THE SEVENFOLD CONTROLLERS

116:5.1 (1273.5) You have been instructed in the relationship of God the Sevenfold to the Supreme Being, and you should now recognize that the Sevenfold encompasses the controllers as well as the creators of the grand universe. These sevenfold controllers of the grand universe embrace the following:

116:5.2 (1273.6) 1. The Master Physical Controllers.

116:5.3 (1273.7) 2. The Supreme Power Centers.

116:5.4 (1273.8) 3. The Supreme Power Directors.

116:5.5 (1273.9) 4. The Almighty Supreme.

116:5.6 (1273.10) 5. The God of Action — the Infinite Spirit.

116:5.7 (1273.11) 6. The Isle of Paradise.

116:5.8 (1273.12) 7. The Source of Paradise — the Universal Father.

116:5.9 (1273.13) These seven groups are functionally inseparable from God the Sevenfold and constitute the physical-control level of this Deity association.

116:5.10 (1273.14) The bifurcation of energy and spirit (stemming from the conjoint presence of the Eternal Son and the Paradise Isle) was symbolized in the superuniverse sense when the Seven Master Spirits

primul lor act de creație colectivă. Acest episod se traduce prin apariția celor Șapte Directori Supremi de Putere. În același timp, circuitele spirituale ale Maeștrilor Spirite s-au diferențiat, prin contrast, de activitățile fizice de supraveghere ale directorilor de putere, iar mintea cosmică apare imediat ca un nou factor care coordonează materia și spiritul.

Atotputernicul Suprem evoluează ca supracontrolor al puterii fizice a marelui univers. În prezenta epocă a universului, acest potențial de putere fizică pare centrat în cei Șapte Directori Supremi de Putere care operează prin amplasamentele fixe ale centrilor de putere și prin prezențele mobile ale controlorilor fizici.

Universurile timpului nu sunt perfecte; acesta este destinul lor. Lupta pentru perfecțiune nu ține numai de nivelele intelectual și spiritual, ci și de nivelul fizic al energiei și al masei. Ancorarea celor șapte universuri în lumină și în viață presupune că ele au atins stabilitatea fizică. Se poate deduce că stabilirea finală a echilibrului material va însemna că evoluția controlului fizic a Atotputernicului este desăvârșită.

În vremurile de început ale edificării unui univers, chiar și Creatorii Paradisului se interesează în primul rând de echilibrul material. Tiparul unui univers local capătă formă nu numai ca rezultat al activităților centrilor de putere, ci și datorită prezenței, în spațiu, a Spiritului Creativ. De-a lungul acestor epoci primitive de edificare a unui univers local, Fiul Creator dă dovadă de un atribut puțin înțeles de control material, și el nu își părăsește planeta-capitală înainte ca echilibrul global al universului său să fi fost stabilit în liniile lui mari.

În ultimă instanță, toată energia răspunde minții, iar controlorii fizici sunt copiii Dumnezeuului mental care este activatorul arhetipului Paradisului. Directorii de putere își consacră neobosiți inteligența în stabilirea controlului lor asupra materiei. Lupta lor pentru a domina fizic relațiile energetice și mișcările masice nu încetează niciodată înainte ca ei să fi obținut o victorie finită asupra energiilor și maselor care constituie domeniul lor perpetuu de activitate.

Luptele spirituale din timp și din spațiu țin de evoluția stăpânirii spiritului peste materie prin medierea minții (personale). Evoluția fizică (nepersonală) a universurilor se ocupă cu aducerea energiei cosmice în armonie cu conceptele mentale de echilibru supus supracontrolului spiritului. Evoluția totală a întregului mare univers este o problemă de unificare prin personalitate, a minții ce controlează energia, cu intelectul coordonat de spirit; ea va fi revelată în deplina apariție a puterii atotputernice a Supremului.

Dificultatea de a ajunge la o stare de echilibru dinamic este inherentă faptului creșterii cosmosului. Circuitele stabile de creație fizică sunt continuu perturbate de apariția de noi energii și de noi mase. Un univers în creștere este un univers instabil; în consecință, nici o parte a întregului cosmic nu poate găsi stabilitate reală până ce plenitudinea timpului nu vede desăvârșirea materială a celor șapte suprauniversuri.

unitedly engaged in their first act of collective creation. This episode witnessed the appearance of the Seven Supreme Power Directors. Concomitant therewith the spiritual circuits of the Master Spirits contrastively differentiated from the physical activities of power director supervision, and immediately did the cosmic mind appear as a new factor co-ordinating matter and spirit.

116:5.11 (1274.1) The Almighty Supreme is evolving as the overcontroller of the physical power of the grand universe. In the present universe age this potential of physical power appears to be centered in the Seven Supreme Power Directors, who operate through the fixed locations of the power centers and through the mobile presences of the physical controllers.

116:5.12 (1274.2) The time universes are not perfect; that is their destiny. The struggle for perfection pertains not only to the intellectual and the spiritual levels but also to the physical level of energy and mass. The settlement of the seven superuniverses in light and life presupposes their attainment of physical stability. And it is conjectured that the final attainment of material equilibrium will signify the completed evolution of the physical control of the Almighty.

116:5.13 (1274.3) In the early days of universe building even the Paradise Creators are primarily concerned with material equilibrium. The pattern of a local universe takes shape not only as a result of the activities of the power centers but also because of the space presence of the Creative Spirit. And throughout these early epochs of local universe building the Creator Son exhibits a little-understood attribute of material control, and he does not leave his capital planet until the gross equilibrium of the local universe has been established.

116:5.14 (1274.4) In the final analysis, all energy responds to mind, and the physical controllers are the children of the mind God, who is the activator of Paradise pattern. The intelligence of the power directors is unremittently devoted to the task of bringing about material control. Their struggle for physical dominance over the relationships of energy and the motions of mass never ceases until they achieve finite victory over the energies and masses which constitute their perpetual domains of activity.

116:5.15 (1274.5) The spirit struggles of time and space have to do with the evolution of spirit dominance over matter by the mediation of (personal) mind; the physical (nonpersonal) evolution of the universes has to do with bringing cosmic energy into harmony with the equilibrium concepts of mind subject to the overcontrol of spirit. The total evolution of the entire grand universe is a matter of the personality unification of the energy-controlling mind with the spirit-co-ordinated intellect and will be revealed in the full appearance of the almighty power of the Supreme.

116:5.16 (1274.6) The difficulty in arriving at a state of dynamic equilibrium is inherent in the fact of the growing cosmos. The established circuits of physical creation are being continually jeopardized by the appearance of new energy and new mass. A growing universe is an unsettled universe; hence no part of the cosmic whole can find real stability until the fullness of time witnesses the material completion of the seven superuniverses.

În universurile ancorate în lumină și în viață, nu există evenimente fizice neașteptate care să prezinte o importanță majoră. S-a atins un control relativ complet peste creația materială. Totuși, problemele relațiilor dintre universurile ancorate și universurile în evoluție continuă să provoace priceperea Directorilor de Putere din Univers. Însă aceste probleme vor dispărea treptat odată cu restrângerea noilor activități creative pe măsură ce marele univers se va apropia de apogeul expresiei sale evolutive.

6. DOMINAȚIA SPIRITULUI

În suprauniversurile evolutive, energia-materie este dominantă, dar nu și în personalitate, unde spiritul, prin mijlocirea minții, luptă pentru stăpânire. Țelul universurilor evolutive este subjugarea energiei-materii de către minte, coordonarea minții cu spiritul, și toate acestea, în virtutea prezenței creative și unificatoare a personalității. Astfel, în raport cu personalitatea, sistemele fizice devin subordonate, sistemele mentale devin coordonate și sistemele spirituale devin directive.

Pe nivelele deității, această uniune a puterii și a personalității se exprimă în Suprem și sub forma Supremului. Însă evoluția efectivă a dominației spiritului este o creștere întemeiată pe actele de liber arbitru ale Creatorilor și ale creaturilor marelui univers.

Pe nivelele absolute, energia și spiritul sunt una, dar, îndată ce te îndepărtezi de aceste nivele absolute, apar diferențe, și, pe măsură ce energia și spiritul plonjează în spațiu îndepărtându-se de Paradis, prăpastia dintre ele se mărește, și, ajunse în universurile locale, ele au devenit într-un tot divergente. Ele au încetat a mai fi identice, nu mai sunt asemănătoare și mintea trebuie să intervină pentru a le lega din nou.

Faptul că energia poate fi dirijată de acțiunea personalităților controlorilor dovedește că ea este sensibilă la acțiunea minții. Faptul că masa poate fi stabilizată de acțiunea acestor aceleași entități controlatoare indică faptul că masa este sensibilă la prezența minții generatoare de ordine. Cât despre faptul că spiritul însuși, la o personalitate volitivă, se poate strădui să stăpânească energia-materie prin intermediul minții, el vedește unitatea potențială a întregii creații finite.

În interiorul universului universurilor, există o interdependență a tuturor forțelor și personalităților. Fiii Creatori și Spiritele Creative depind de cooperarea activă a centrilor de putere și a controlorilor fizici în organizarea universurilor; Directorii Supremi de Putere sunt incompleți fără supracontrolul Maestrilor Spirite. La o ființă umană, mecanismul vieții fizice este în parte sensibil la ordinele minții (personale). La rândul său, chiar această minte poate fi dominată de directivele unui spirit hotărât; rezultatul unei asemenea dezvoltări evolutive este apariția unui nou copil al Supremului, o nouă unificare personală a diverselor feluri de realități cosmice.

Și ceea ce este adevărat pentru părți este adevărat și pentru întreg; personalitatea spiritului Supremației are

116:5.17 (1274.7) In the settled universes of light and life there are no unexpected physical events of major importance. Relatively complete control over the material creation has been achieved; still the problems of the relationship of the settled universes to the evolving universes continue to challenge the skill of the Universe Power Directors. But these problems will gradually vanish with the diminution of new creative activity as the grand universe approaches culmination of evolutionary expression.

6. SPIRIT DOMINANCE

116:6.1 (1275.1) In the evolutionary superuniverses energy-matter is dominant except in personality, where spirit through the mediation of mind is struggling for the mastery. The goal of the evolutionary universes is the subjugation of energy-matter by mind, the co-ordination of mind with spirit, and all of this by virtue of the creative and unifying presence of personality. Thus, in relation to personality, do physical systems become subordinate; mind systems, co-ordinate; and spirit systems, directive.

116:6.2 (1275.2) This union of power and personality is expressive on deity levels in and as the Supreme. But the actual evolution of spirit dominance is a growth which is predicated on the freewill acts of the Creators and creatures of the grand universe.

116:6.3 (1275.3) On absolute levels, energy and spirit are one. But the moment departure is made from such absolute levels, difference appears, and as energy and spirit move spaceward from Paradise, the gulf between them widens until in the local universes they have become quite divergent. They are no longer identical, neither are they alike, and mind must intervene to interrelate them.

116:6.4 (1275.4) That energy can be directionized by the action of controller personalities discloses the responsiveness of energy to mind action. That mass can be stabilized through the action of these same controlling entities indicates the responsiveness of mass to the order-producing presence of mind. And that spirit itself in volitional personality can strive through mind for the mastery of energy-matter discloses the potential unity of all finite creation.

116:6.5 (1275.5) There is an interdependence of all forces and personalities throughout the universe of universes. Creator Sons and Creative Spirits depend on the co-operative function of the power centers and physical controllers in the organization of universes; the Supreme Power Directors are incomplete without the overcontrol of the Master Spirits. In a human being the mechanism of physical life is responsive, in part, to the dictates of (personal) mind. This very mind may, in turn, become dominated by the leadings of purposive spirit, and the result of such evolutionary development is the production of a new child of the Supreme, a new personal unification of the several kinds of cosmic reality.

116:6.6 (1275.6) And as it is with the parts, so it is with the whole; the spirit person of Supremacy requires the

nevoie de puterea evolutivă a Atotputernicului pentru a ajunge să desăvârșească Deitatea sa și pentru a împlini destinul său de asociere Trinitară. Efortul este făcut de către personalitățile timpului și ale spațiului, dar îi revine Atotputernicului Suprem să-l ducă la apogeul său și să încununeze acest efort. Și, de vreme ce creșterea întregului este o sumă a creșterii colective a părților, urmează de asemenea că evoluția părților este o reflexie segmentată a creșterii voluntare a întregului.

În Paradis, monota și spiritul nu sunt decât una - ele nu se pot distinge decât după nume. În Havona, materia și spiritul, deși comportă diferențe notabile, sunt în același timp în armonie înăscută. În schimb, în cele șapte suprauniversuri, există o mare divergență, o mare prăpastie între energia cosmică și spiritul divin, și, în consecință, un mai mare potențial experiențial pentru acțiunea mentală care se străduiește să armonizeze și, în cele din urmă, să unifice tiparele fizice cu planurile spirituale. În universurile din spațiu care evoluează în timp, divinitatea se estompează mai mult, problemele dificil de rezolvat sunt mai numeroase, și soluționarea lor oferă ocazii mai bune de a dobândi experiență. Ansamblul acestei situații suprauniversale creează un cadru mai vast de existență evolutivă, în care posibilitatea de experiențe cosmice este oferită atât creaturii, cât și Creatorului - și chiar și Deității Supreme.

Dominația spiritului, care este existențială pe nivelele absolute, devine o experiență evolutivă pe nivelele finite și în cele șapte suprauniversuri, iar această experiență este împărtășită cu același titlu de către toți, de la omul muritor până la Ființa Supremă. Toți fac ce pot, se străduiesc personal să reușească. Toți participă, personal, la destin.

7. ORGANISMUL VIU AL MARELUI UNIVERS

Marele univers nu este numai o creație materială fizic splendidă, spiritual sublimă și intelectual măreață, ci și un organism viu magnific și sensibil. O viață reală își trimite pulsațiile prin întregul mecanism al imensei creații a cosmosului vibrant. Realitatea fizică a universurilor simbolizează realitatea perceptibilă a Atotputernicului Suprem. Acest organism material și viu este străbătut de circuite de inteligență, întocmai cum corpul omenesc este traversat de o rețea de canale nervoase senzitive. Universul fizic este traversat de canale de energie care activează cu eficiență creația materială, întocmai cum corpul omenesc este hrănit și energizat de sistemul circulator care distribuie produsele energetice de hrană. Imensul univers nu este lipsit de centrii coordonatori care să efectueze un magnific supracontrol comparabil cu delicatul sistem de control chimic al mecanismului omenesc. Numai dacă veți ști ceva despre constituția fizică a unui centru de putere, noi am putea prin analogie să vă spunem mult mai mult despre universul fizic.

Așa cum muritorii se bizuiesc pe energia solară pentru a menține viața, tot astfel și marele univers depinde de energiile inepuizabile care emană din Paradisul-de jos pentru a întreține activitățile materiale și mișcările cosmice din spațiu.

evolutionary power of the Almighty to achieve completion of Deity and to attain destiny of Trinity association. The effort is made by the personalities of time and space, but the culmination and consummation of this effort is the act of the Almighty Supreme. And while the growth of the whole is thus a totalizing of the collective growth of the parts, it equally follows that the evolution of the parts is a segmented reflection of the purposive growth of the whole.

116:6.7 (1275.7) On Paradise, monota and spirit are as one — indistinguishable except by name. In Havona, matter and spirit, while distinguishably different, are at the same time innately harmonious. In the seven superuniverses, however, there is great divergence; there is a wide gulf between cosmic energy and divine spirit; therefore is there a greater experiential potential for mind action in harmonizing and eventually unifying physical pattern with spiritual purposes. In the time-evolving universes of space there is greater divinity attenuation, more difficult problems to be solved, and larger opportunity to acquire experience in their solution. And this entire superuniverse situation brings into being a larger arena of evolutionary existence in which the possibility of cosmic experience is made available alike to creature and Creator — even to Supreme Deity.

116:6.8 (1276.1) The dominance of spirit, which is existential on absolute levels, becomes an evolutionary experience on finite levels and in the seven superuniverses. And this experience is shared alike by all, from mortal man to the Supreme Being. All strive, personally strive, in the achievement; all participate, personally participate, in the destiny.

7. THE LIVING ORGANISM OF THE GRAND UNIVERSE

116:7.1 (1276.2) The grand universe is not only a material creation of physical grandeur, spirit sublimity, and intellectual magnitude, it is also a magnificent and responsive living organism. There is actual life pulsating throughout the mechanism of the vast creation of the vibrant cosmos. The physical reality of the universes is symbolic of the perceivable reality of the Almighty Supreme; and this material and living organism is penetrated by intelligence circuits, even as the human body is traversed by a network of neural sensation paths. This physical universe is permeated by energy lanes which effectively activate material creation, even as the human body is nourished and energized by the circulatory distribution of the assimilable energy products of nourishment. The vast universe is not without those co-ordinating centers of magnificent overcontrol which might be compared to the delicate chemical-control system of the human mechanism. But if you only knew something about the physique of a power center, we could, by analogy, tell you so much more about the physical universe.

116:7.2 (1276.3) Much as mortals look to solar energy for life maintenance, so does the grand universe depend upon the unfailing energies emanating from nether Paradise to sustain the material activities and cosmic motions of space.

Mintea le-a fost dată oamenilor pentru a le da posibilitatea să devină conștienți de propria lor identitate și de personalitatea lor; iar o minte - chiar și o Minte Supremă - a fost atribuită totalității finitului pentru ca spiritul personalității emergente a cosmosului să se străduiască întotdeauna să domine energia-materie.

Omul muritor este sensibil la îndrumarea spiritului, tot așa cum marele univers este sensibil la vasta influență a gravitației spiritului Fiului Etern, la coeziunea supramaterială universală a valorilor spirituale eterne ale tuturor creațiilor conținute în cosmosul finit al timpului și al spațiului.

Ființele umane sunt în stare să se identifice pentru totdeauna cu realitatea totală și indestructibilă a universului - prin fuziunea cu Ajustorul Gândirii interior. La fel, Supremul depinde perpetuu de stabilitatea absolută a Deității Originare a Trinității Paradisului.

Aspirația la perfecțiunea Paradisului pe care omul o încearcă, efortul său de a ajunge la Dumnezeu, creează în cosmosul viu o tensiune de divinitate autentică care nu poate să se rezolve decât prin evoluția unui suflet nemuritor. Aceasta se întâmplă în experiența unei creaturi umane cu titlu individual, însă, când toate creaturile și toți creatorii marelui univers se străduiesc să ajungă la Dumnezeu și la perfecțiunea divină, se stabilește o profundă tensiune cosmică, iar ea nu își găsește rezolvarea decât în sinteza sublimă a puterii atotputernice cu persoana spirituală a Dumnezeului în evoluție al tuturor creaturilor, Ființa Supremă.

[Încredințat de un Puternic Mesager aflat temporar pe Urantia.]

116:7.3 (1276.4) Mind has been given to mortals wherewith they may become self-conscious of identity and personality; and mind — even a Supreme Mind — has been bestowed upon the totality of the finite whereby the spirit of this emerging personality of the cosmos ever strives for the mastery of energy-matter.

116:7.4 (1276.5) Mortal man is responsive to spirit guidance, even as the grand universe responds to the far-flung spirit-gravity grasp of the Eternal Son, the universal supermaterial cohesion of the eternal spiritual values of all the creations of the finite cosmos of time and space.

116:7.5 (1276.6) Human beings are capable of making an everlasting self-identification with total and indestructible universe reality — fusion with the indwelling Thought Adjuster. Likewise does the Supreme everlastingly depend on the absolute stability of Original Deity, the Paradise Trinity.

116:7.6 (1276.7) Man's urge for Paradise perfection, his striving for God-attainment, creates a genuine divinity tension in the living cosmos which can only be resolved by the evolution of an immortal soul; this is what happens in the experience of a single mortal creature. But when all creatures and all Creators in the grand universe likewise strive for God-attainment and divine perfection, there is built up a profound cosmic tension which can only find resolution in the sublime synthesis of almighty power with the spirit person of the evolving God of all creatures, the Supreme Being.

116:7.7 (1277.1) [Sponsored by a Mighty Messenger temporarily sojourning on Urantia.]

Capitolul 117. Dumnezeu Supremul

⇨ 116

CARTEA URANTIA

118 ⇨

PARTE III. ISTORIA URANTIEI

CAPITOLUL 117 DUMNEZEUL SUPREMUL

Secțiuni

Introduction

1. Natura Ființei Supreme
2. Sursa creșterii evolutive
3. Semnificația Supremului pentru creaturile universurilor
4. Dumnezeu finit
5. Suprasufletul creației
6. În căutarea Supremului
7. Viitorul Supremului

PAPER 117 GOD THE SUPREME

SECTIONS

Introduction

1. Nature of the Supreme Being
2. The Source of Evolutionary Growth
3. Significance of the Supreme to Universe Creatures
4. The Finite God
5. The Oversoul of Creation
6. The Quest for the Supreme
7. The Future of the Supreme

Introduction

ÎN măsura în care facem voia lui Dumnezeu, oricare ar fi locul din univers unde ne avem existența, potențialul atotputernic al Supremului devine cu atât mai actual. Voia lui Dumnezeu este scopul Primei Surse-Centru așa cum este ea potențată în cele trei Absoluturi, personalizată în Fiul Etern, asociată pentru o acțiune universală în Spiritul Infinit și eternizată în arhetipurile perpetue ale Paradisului. Iar Dumnezeu cel Suprem devine cea mai înaltă manifestare finită a voii totale a lui Dumnezeu.

Dacă toți locuitorii marelui univers ar reuși, în măsura posibilului, să trăiască pe deplin voia lui Dumnezeu, creațiile din spațiu-timp s-ar ancora atunci în lumină și în viață, iar Atotputernicul, potențialul de deitate a Supremației, ar deveni un fapt prin emergența personalității divine a lui Dumnezeu Supremul.

Când o minte în evoluție se acordă cu circuitele minții cosmice, când un univers în evoluție se stabilizează după tiparul universului central, când un spirit în progres ia contact cu slujirea unificată a Maeștrilor Spirite, când personalitatea ascendentă a unui muritor se acordă în cele din urmă cu divina călăuzire a Ajustorului interior, atunci actualitatea Supremului a devenit mai reală cu un grad în univers; divinitatea Supremației a avansat atunci cu un pas către realizarea cosmică.

Părțile și indivizii marelui univers evoluează ca o reflectare a evoluției totale a Supremului, în timp ce, la rândul lui, Supremul este totalul cumulativ sintetic al

INTRODUCTION

117:0.1 (1278.1) TO THE extent that we do the will of God in whatever universe station we may have our existence, in that measure the almighty potential of the Supreme becomes one step more actual. The will of God is the purpose of the First Source and Center as it is potentialized in the three Absolutes, personalized in the Eternal Son, conjoined for universe action in the Infinite Spirit, and eternalized in the everlasting patterns of Paradise. And God the Supreme is becoming the highest finite manifestation of the total will of God.

117:0.2 (1278.2) If all grand universers should ever relatively achieve the full living of the will of God, then would the time-space creations be settled in light and life, and then would the Almighty, the deity potential of Supremacy, become factual in the emergence of the divine personality of God the Supreme.

117:0.3 (1278.3) When an evolving mind becomes attuned to the circuits of cosmic mind, when an evolving universe becomes stabilized after the pattern of the central universe, when an advancing spirit contacts the united ministry of the Master Spirits, when an ascending mortal personality finally attunes to the divine leading of the indwelling Adjuster, then has the actuality of the Supreme become real by one more degree in the universes; then has the divinity of Supremacy advanced one more step toward cosmic realization.

117:0.4 (1278.4) The parts and individuals of the grand universe evolve as a reflection of the total evolution of the Supreme, while in turn the Supreme is the synthetic

întregii evoluții a marelui univers. Din punct de vedere uman, ambii sunt reciprocități evolutive și experiențiale.

cumulative total of all grand universe evolution. From the mortal viewpoint both are evolutionary and experiential reciprocals.

1. NATURA FIINȚEI SUPREME

Supremul este frumusețea armoniei fizice, adevărul semnificației intelectuale și bunătatea valorii spirituale. El este blândețea veritabilului succes, precum și bucuria împlinirii perpetue. El este suprasufletul marelui univers, conștiința cosmosului finit, desăvârșirea realității finite și personificarea experienței Creator-creatură. În toată eternitatea viitoare, Dumnezeu Supremul va exprima realitatea experienței volitive în relațiile trinitare ale Deității.

În persoanele Creatorilor Supremi, Dumnezeii au coborât din Paradis în domeniile timpului și ale spațiului pentru ca acolo să creeze și să facă să evolueze creaturile înzestrate cu capacitatea de a atinge Paradisul și capabile de a urca în căutarea Tatălui. Această procesiune universală de Creatori descendenți care îl revelează pe Dumnezeu, și de creaturi ascendente care îl caută, revelează evoluția Deității Supreme, în care descendenții și ascendenții ajung să se înțeleagă reciproc, să descopere fraternitatea eternă și universală. Ființa Supremă devine astfel sinteza finită a experienței cauzei Creatorului perfect și a răspunsului creaturii pe cale de perfecționare.

Marele univers conține posibilitatea unei unificări complete și o caută întotdeauna. Aceasta provine din faptul că această existență cosmică este o consecință a actelor creatoare și a mandatelor de putere atribuite de Trinitatea Paradisului, care este o unitate necalificată. Chiar această unitate trinitară este cea care se exprimă în cosmosul finit prin Suprem, și a cărei realitate devine din ce în ce mai aparentă pe măsură ce universurile ating nivelul maxim de identificare cu Trinitatea.

Voința Creatorului și voința creaturii sunt calitativ diferite, dar și experiențial înrudite, căci Creatorul și creatura pot să colaboreze la realizarea perfecțiunii universale. Omul poate să lucreze în legătură cu Dumnezeu și astfel să co-creeze un finalitar etern. Dumnezeu poate să muncească omenește prin încarnările Fiilor săi, care ajung astfel la supremația experienței creaturilor.

În Ființa Supremă, Creatorul și creatura sunt unite într-o singură Deitate, a cărei voință este expresia unei singure personalități divine. Iar această voință a Supremului este ceva mai mult decât voința creatorului sau a creaturii, întocmai cum voința suverană a Maestrului Fiu al Nebadonului este acum ceva mai mult decât o combinație a voinței divinității și a voinței umanității. Uniunea de perfecțiune a Paradisului cu experiența din spațiu-timp produce o nouă valoare semnificativă pe nivelele de realitate ale Deității.

Natura divină în evoluție a Supremului devine un portret fidel al incomparabilei experiențe a tuturor creaturilor și a tuturor Creatorilor în marele univers. La Suprem, natura creativă și starea de creatură sunt doar una; ele sunt unite pentru totdeauna de experiența născută din vicisitudinile implicate în soluționarea multiplelor probleme care asaltează toată creația finită

1. NATURE OF THE SUPREME BEING

117:1.1 (1278.5) The Supreme is the beauty of physical harmony, the truth of intellectual meaning, and the goodness of spiritual value. He is the sweetness of true success and the joy of everlasting achievement. He is the oversoul of the grand universe, the consciousness of the finite cosmos, the completion of finite reality, and the personification of Creator-creature experience. Throughout all future eternity God the Supreme will voice the reality of volitional experience in the trinity relationships of Deity.

117:1.2 (1278.6) In the persons of the Supreme Creators the Gods have descended from Paradise to the domains of time and space, there to create and to evolve creatures with Paradise-attainment capacity who can ascend thereto in quest of the Father. This universe procession of descending God-revealing Creators and ascending God-seeking creatures is revelatory of the Deity evolution of the Supreme, in whom both descendents and ascenders achieve mutuality of understanding, the discovery of eternal and universal brotherhood. The Supreme Being thus becomes the finite synthesis of the experience of the perfect-Creator cause and the perfecting-creature response.

117:1.3 (1279.1) The grand universe contains the possibility of, and ever seeks for, complete unification, and this grows out of the fact that this cosmic existence is a consequence of the creative acts and the power mandates of the Paradise Trinity, which is unqualified unity. This very trinitarian unity is expressed in the finite cosmos in the Supreme, whose reality becomes increasingly apparent as the universes attain to the maximum level of Trinity identification.

117:1.4 (1279.2) The will of the Creator and the will of the creature are qualitatively different, but they are also experientially akin, for creature and Creator can collaborate in the achievement of universe perfection. Man can work in liaison with God and thereby cocreate an eternal finaliter. God can work even as humanity in the incarnations of his Sons, who thereby achieve the supremacy of creature experience.

117:1.5 (1279.3) In the Supreme Being, Creator and creature are united in one Deity whose will is expressive of one divine personality. And this will of the Supreme is something more than the will of either creature or Creator, even as the sovereign will of the Master Son of Nebadon is now something more than a combination of the will of divinity and humanity. The union of Paradise perfection and time-space experience yields a new meaning value on deity levels of reality.

117:1.6 (1279.4) The evolving divine nature of the Supreme is becoming a faithful portrayal of the matchless experience of all creatures and of all Creators in the grand universe. In the Supreme, creatorship and creaturehood are at one; they are forever united by that experience which was born of the vicissitudes attendant upon the solution of the manifold problems which beset

de-a lungul cărării eterne, sau ea caută să se perfecționeze și să se elibereze de lanțurile nedesăvârșirii.

Adevărul, frumusețea și bunătatea sunt corelate în slujirea Spiritului, în splendoarea Paradisului, în compasiunea Fiului și în experiența Supremului. Dumnezeu Supremul este adevărul, frumusețea și bunătatea, căci aceste concepte despre divinitate reprezintă maximele finite ale experienței de idee. Sursele eterne ale acestor calități triune ale divinității se plasează pe nivelele suprafinite, dar o creatură nu poate concepe aceste surse decât ca supraadevăr, suprafrumusețe și suprabunătate.

Mihail, care este un creator, a revelat dragostea divină a Tatălui Creator pentru copiii săi pămâneni. Și, după ce au descoperit și au primit această divină afecțiune, oamenii pot aspira să reveleze această dragoste fraților lor întru trup. O asemenea afecțiune a creaturilor reflectă veritabil iubirea Supremului.

Supremul este în mod simetric inclusiv. Prima Sursă-Centru este potențială în cele trei mari Absoluturi; ea este actuală în Paradis, în Fiu și în Spirit: însă Supremul este atât actual, cât și potențial, o ființă de supremație personală și de putere atotputernică, sensibilă atât la efortul creaturilor, cât și la planul Creatorului. El acționează prin sine însuși asupra universului și reacționează în sine însuși în totalitatea universului; el este simultan creatorul suprem și suprema creatură. Deitatea Supremației exprimă astfel totalitatea întregului finit.

2. SURSA CREȘTERII EVOLUTIVE

Supremul este Dumnezeu-în-timp; el este secretul creșterii creaturilor în timp; el este de asemenea cucerirea prezentului incomplet și consumarea viitorului în curs de perfecționare. Iar rodul final al întregii creșteri finite este: puterea controlată de spirit cu ajutorul minții și în virtutea prezenței unificatoare și creative a personalității. Consecința culminantă a acestei întregi creații este Ființa Supremă.

Pentru muritori, a exista este echivalent cu a crede. S-ar părea că este astfel chiar și în sensul mai larg al universului, căci existența dirijată de spirit pare să ducă la o creștere experiențială - la o ridicare a statutului. Totuși, noi am susținut de multă vreme că prezenta creștere, caracteristică a existenței creaturilor în prezenta vârstă a universului, este o funcțiune a Supremului. Noi susținem deopotrivă că acest tip de creștere este particular vârstei creșterii Supremului, și că el va lua sfârșit odată cu desăvârșirea creșterii Supremului.

Luați în considerație statutul fiilor trinitizați de către creaturi. Ei se nasc și trăiesc în prezenta epocă a universului. Ei au o personalitate, precum și înzestrări mentale și spirituale. Ei au experiențe și le reamintesc, dar ei nu cresc ca și ascendenții. Noi credem și înțelegem că acești fii trinitizați ai creaturilor, deși se găsesc în prezenta epocă a universului, în realitate ei sunt ai epocii viitoare a universului - epoca care va urma desăvârșirea creșterii Supremului. Ei nu sunt așadar în Suprem, al cărui prezent statut este nedesăvârșit și prin urmare are să se lărgască. Ei nu participă așadar la creșterea experiențială a prezentei

all finite creation as it pursues the eternal path in quest of perfection and liberation from the fetters of incompleteness.

117:1.7 (1279.5) Truth, beauty, and goodness are correlated in the ministry of the Spirit, the grandeur of Paradise, the mercy of the Son, and the experience of the Supreme. God the Supreme *is* truth, beauty, and goodness, for these concepts of divinity represent finite maximums of ideational experience. The eternal sources of these triune qualities of divinity are on superfinite levels, but a creature could only conceive of such sources as supertruth, superbeauty, and supergoodness.

117:1.8 (1279.6) Michael, a creator, revealed the divine love of the Creator Father for his terrestrial children. And having discovered and received this divine affection, men can aspire to reveal this love to their brethren in the flesh. Such creature affection is a true reflection of the love of the Supreme.

117:1.9 (1279.7) The Supreme is symmetrically inclusive. The First Source and Center is potential in the three great Absolutes, is actual in Paradise, in the Son, and in the Spirit; but the Supreme is both actual and potential, a being of personal supremacy and of almighty power, responsive alike to creature effort and Creator purpose; self-acting upon the universe and self-reactive to the sum total of the universe; and at one and the same time the supreme creator and the supreme creature. The Deity of Supremacy is thus expressive of the sum total of the entire finite.

2. THE SOURCE OF EVOLUTIONARY GROWTH

117:2.1 (1280.1) The Supreme is God-in-time; his is the secret of creature growth in time; his also is the conquest of the incomplete present and the consummation of the perfecting future. And the final fruits of all finite growth are: power controlled through mind by spirit by virtue of the unifying and creative presence of personality. The culminating consequence of all this growth is the Supreme Being.

117:2.2 (1280.2) To mortal man, existence is equivalent to growth. And so indeed it would seem to be, even in the larger universe sense, for spirit-led existence does seem to result in experiential growth — augmentation of status. We have long held, however, that the present growth which characterizes creature existence in the present universe age is a function of the Supreme. We equally hold that this kind of growth is peculiar to the age of the growth of the Supreme, and that it will terminate with the completion of the growth of the Supreme.

117:2.3 (1280.3) Consider the status of the creature-trinitized sons: They are born and live in the present universe age; they have personalities, together with mind and spirit endowments. They have experiences and the memory thereof, but they do not *grow* as do ascenders. It is our belief and understanding that these creature-trinitized sons, while they are *in* the present universe age, are really *of* the next universe age — the age which will follow the completion of the growth of the Supreme. Hence they are not *in* the Supreme as of his present status of incompleteness and consequent growth. Thus they are nonparticipating in the experiential

vârste a universului, dar sunt ținute în rezervă pentru vârsta universală următoare.

Puternicii Mesageri ai ordinului meu au fost îmbrățișați de Trinitate, și nu participă la dezvoltarea prezentei vârste a universului. Într-un fel, statutul nostru este cel al vârstei precedente a universului, cum este de fapt acela al Fiilor Staționari ai Trinității. Un lucru este sigur: statutul nostru este fixat de îmbrățișarea Trinității, iar experiența noastră a încetat să se mai traducă printr-o creștere.

Aceasta nu este adevărat nici în ceea ce privește finalitarii nici vreunul din ordinele evolutive și experiențiale care participă la procesul de creștere al Supremului. Voi ceilalți muritori, care trăiți astăzi pe Urantia și care puteți aspira să atingeți Paradisul și statutul de finalitari, ar trebui să înțelegeți că acest destin este realizabil numai pentru că sunteți în Suprem, că faceți parte din el și că, în consecință, voi participați la ciclul creșterii Supremului.

Va veni o zi când această creștere a Supremului va lua sfârșit; statutul său va ajunge la o desăvârșire (în sensul energie-spirit). Această terminare a evoluției Supremului va asista și la sfârșitul evoluției creaturilor în calitate de părți ale Supremației. Prin ce fel de creștere pot fi caracterizate universurile din spațiul exterior? Noi nu știm nimic despre aceasta, dar suntem cu totul siguri că va fi ceva foarte diferit de tot ceea ce se va fi văzut în cursul prezentei vârste a evoluției celor șapte suprauniversuri. Cetățenii evolutivi ai marelui univers vor avea fără îndoială drept funcție de a compensa, pentru locuitorii spațiului exterior, absența factorului de creștere pe care îl reprezenta Supremația.

Ființa Supremă, așa cum va exista cu ocazia consumării prezentei vârste a universului, va funcționa ca suveran experiențial în marele univers. Cetățenii spațiului exterior - cei din următoarea vârstă universală - vor avea un potențial de creștere postsuprauniversal, o capacitate de înfăptuire evolutivă care presupune suveranitatea Atotputernicului Suprem, și exclude, în consecință, participarea creaturilor la sinteza de putere-personalitate a prezentei vârste a universului.

Se poate deci considera caracterul incomplet al Supremului ca o virtute, întrucât el face posibilă creșterea evolutivă a creației și a creaturilor universului din prezenta epocă. Golul își are virtutea sa, căci poate să fie umplut de experiență.

Una dintre întrebările filozofiei finite care suscită cel mai mult curiozitatea este următoarea: oare Ființa Supremă se actualizează ca răspuns la evoluția marelui univers, sau acest cosmos finit chiar evoluează progresiv ca răspuns la actualizarea treptată a Supremului? Sau este oare posibil ca ele să fie mutual interdependente pentru dezvoltarea lor, să fie reciprocamente evolutive, fiecare declanșând creșterea celeilalte? Noi suntem siguri numai de aceasta: creaturile și universurile, infime sau elevate, sunt în evoluție în Suprem și, pe măsură ce ele evoluează, se vede apărând suma unificată a întregii activități finite a prezentei epoci a universului. Iar aceasta este apariția Ființei Supreme care, pentru toate personalitățile, este evoluția puterii atotputernice a lui Dumnezeu Supremul.

growth of the present universe age, being held in reserve for the next universe age.

117:2.4 (1280.4) My own order, the Mighty Messengers, being Trinity embraced, are nonparticipating in the growth of the present universe age. In a sense we are in status as of the preceding universe age as in fact are the Stationary Sons of the Trinity. One thing is certain: Our status is fixed by the Trinity embrace, and experience no longer eventuates in growth.

117:2.5 (1280.5) This is not true of the finaliters nor of any other of the evolutionary and experiential orders which are participants in the growth process of the Supreme. You mortals now living on Urantia who may aspire to Paradise attainment and finaliter status should understand that such a destiny is only realizable because you are in and of the Supreme, hence are participants in the cycle of the growth of the Supreme.

117:2.6 (1280.6) There will come an end sometime to the growth of the Supreme; his status will achieve completion (in the energy-spirit sense). This termination of the evolution of the Supreme will also witness the ending of creature evolution as a part of Supremacy. What kind of growth may characterize the universes of outer space, we do not know. But we are very sure that it will be something very different from anything that has been seen in the present age of the evolution of the seven superuniverses. It will undoubtedly be the function of the evolutionary citizens of the grand universe to compensate the outer-spacers for this deprivation of the growth of Supremacy.

117:2.7 (1280.7) As existent upon the consummation of the present universe age, the Supreme Being will function as an experiential sovereign in the grand universe. Outer-spacers — citizens of the next universe age — will have a postsuperuniverse growth potential, a capacity for evolutionary attainment presupposing the sovereignty of the Almighty Supreme, hence excluding creature participation in the power-personality synthesis of the present universe age.

117:2.8 (1281.1) Thus may the incompleteness of the Supreme be regarded as a virtue since it makes possible the evolutionary growth of the creature-creation of the present universes. Emptiness does have its virtue, for it may become experientially filled.

117:2.9 (1281.2) One of the most intriguing questions in finite philosophy is this: Does the Supreme Being actualize in response to the evolution of the grand universe, or does this finite cosmos progressively evolve in response to the gradual actualization of the Supreme? Or is it possible that they are mutually interdependent for their development? that they are evolutionary reciprocals, each initiating the growth of the other? Of this we are certain: Creatures and universes, high and low, are evolving within the Supreme, and as they evolve, there is appearing the unified summation of the entire finite activity of this universe age. And this is the appearance of the Supreme Being, to all personalities the evolution of the almighty power of God the Supreme.

3. SEMNIFICAȚIA SUPREMULUI PENTRU

3. SIGNIFICANCE OF THE SUPREME TO

CREATURILE UNIVERSURILOR

Realitatea cosmică, care se desemnează în mod divers sub numele de Ființă Supremă, de Dumnezeu Supremul și de Atotputernicul Suprem, este sinteza complexă și universală a fazelor emergente ale tuturor realităților finite. Vasta diversificare a energiei eterne, a spiritului divin și a minții universale atinge apogeul ei finit în evoluția Supremului, care este totalitatea tuturor creșterilor finite care se realizează ele însele pe nivele ale deității de desăvârșire finită maximă.

Supremul este canalul divin prin care curge infinitatea creativă a triodităților, care se cristalizează în panorama galactică a spațiului, unde are loc magnifica epopee a personalităților timpului: cucerirea de către spirit a energiei-materiei prin intermediul minții.

Iisus a zis: „Eu sunt calea vie”, și el este într-adevăr calea vie care conduce de la nivelul material al conștiinței de sine la nivelul spiritual al conștiinței de Dumnezeu. Așa cum el este calea vie de ascensiune care conduce de la sine la Dumnezeu, tot astfel Supremul este calea vie care duce de la conștiința finită la transcendența conștiinței, și chiar și până la clarviziunea absonitului.

Fiul vostru Creator poate efectiv să fie acest canal viu dintre umanitate și divinitate, căci el a experimentat personal în totalitatea sa parcurgerea acestei căări universale de înaintare, de la veritabila umanitate a lui Iosua ben Iosif, Fiul Omului, până la divinitatea paradisiacă a lui Mihail al Nebadonului, Fiul Dumnezeului infinit. Într-un mod asemănător, Ființa Supremă poate funcționa ca o cale de apropiere universală pentru transcenderea limitărilor finitului, căci ea este încorporarea efectivă și rezumatul personal al întregii evoluții, înaintarea și spiritualizarea creaturilor. Chiar și experiențele din marele univers ale personalităților care coboară din Paradis formează fracțiunea experiențială a Supremului complementară față de totalizarea sa a experiențelor ascendente ale pelerinilor timpului.

Este mai mult decât într-un sens figurat faptul că omul muritor este creat în chipul lui Dumnezeu. Din punct de vedere fizic, această afirmație nu prea este adevărată, însă, prin referire la anumite potențialuri universale, ea este un fapt real. În rasa umană, se derulează o dramă de împlinire evolutivă oarecum omoloagă celei care are loc, pe o scară infinit mai vastă, în universul universurilor. Omul, personalitate volitivă, devine creativ în legătură cu spiritul impersonal, în prezența potențialităților finite ale Supremului, iar din aceasta rezultă înflorirea unui suflet nemuritor. În universuri, personalitățile Creatoare ale timpului și spațiului funcționează în legătură cu spiritul impersonal al Trinității Paradisului, și devin astfel creatoare ale unui nou potențial al puterii realității Deității.

Fiind o creatură, omul muritor nu este întocmai asemănător cu Ființa Supremă, care este deitate, dar evoluția omului seamănă în anumite privințe cu creșterea Supremului. Omul crește conștient de la material către spiritual prin forța, prin puterea și prin persistența propriilor sale decizii; el crește și pe măsură ce Ajustorul Gândirii sale dezvoltă noi tehnici pentru a coborî de la nivelele spirituale către nivelele morontiale ale sufletului; și, de îndată ce sufletul vine în existență, el

UNIVERSE CREATURES

117:3.1 (1281.3) The cosmic reality variously designated as the Supreme Being, God the Supreme, and the Almighty Supreme, is the complex and universal synthesis of the emerging phases of all finite realities. The far-flung diversification of eternal energy, divine spirit, and universal mind attains finite culmination in the evolution of the Supreme, who is the sum total of all finite growth, self-realized on deity levels of finite maximum completion.

117:3.2 (1281.4) The Supreme is the divine channel through which flows the creative infinity of the triodities that crystallizes into the galactic panorama of space, against which takes place the magnificent personality drama of time: the spirit conquest of energy-matter through the mediation of mind.

117:3.3 (1281.5) Said Jesus: “I am the living way,” and so he is the living way from the material level of self-consciousness to the spiritual level of God-consciousness. And even as he is this living way of ascension from the self to God, so is the Supreme the living way from finite consciousness to transcendence of consciousness, even to the insight of absonity.

117:3.4 (1281.6) Your Creator Son can actually be such a living channel from humanity to divinity since he has personally experienced the fullness of the traversal of this universe path of progression, from the true humanity of Joshua ben Joseph, the Son of Man, to the Paradise divinity of Michael of Nebadon, the Son of the infinite God. Similarly can the Supreme Being function as the universe approach to the transcendence of finite limitations, for he is the actual embodiment and personal epitome of all creature evolution, progression, and spiritualization. Even the grand universe experiences of the descending personalities from Paradise are that part of his experience which is complementary to his summation of the ascending experiences of the pilgrims of time.

117:3.5 (1281.7) Mortal man is more than figuratively made in the image of God. From a physical standpoint this statement is hardly true, but with reference to certain universe potentialities it is an actual fact. In the human race, something of the same drama of evolutionary attainment is being unfolded as takes place, on a vastly larger scale, in the universe of universes. Man, a volitional personality, becomes creative in liaison with an Adjuster, an impersonal entity, in the presence of the finite potentialities of the Supreme, and the result is the flowering of an immortal soul. In the universes the Creator personalities of time and space function in liaison with the impersonal spirit of the Paradise Trinity and become thereby creative of a new power potential of Deity reality.

117:3.6 (1282.1) Mortal man, being a creature, is not exactly like the Supreme Being, who is deity, but man's evolution does in some ways resemble the growth of the Supreme. Man consciously grows from the material toward the spiritual by the strength, power, and persistency of his own decisions; he also grows as his Thought Adjuster develops new techniques for reaching down from the spiritual to the morontial soul levels; and once the soul comes into being, it begins to grow in and

începe să crească în sine și prin sine însuși.

Aceasta se aseamănă oarecum cu lumea expansiunii Ființei Supreme. Suveranitatea sa crește în și prin actele și înfăptuirile Personalităților Creatoare Supreme; aceasta este evoluția maiestății puterii sale în calitate de conducător al marelui univers. Natura sa de Deitate depinde totodată de unitatea preexistentă a unității Trinității Paradisului. Dar evoluția lui Dumnezeu Supremul mai prezintă și un alt aspect: el nu numai că evoluează prin Creatori și provine din Trinitate, ci evoluează și prin el însuși și provine din el însuși. Dumnezeu Supremul este el însuși un participant volitiv și creator al actualizării proprii sale deități. Într-un mod asemănător, sufletul morontial omenesc este un partener volitiv, co-creator al propriei sale imortalizări.

Tatăl colaborează cu Autorul Comun pentru a manipula energiile Paradisului și a le face sensibile la Suprem. Tatăl colaborează cu Fiul Etern pentru a făuri personalități Creatoare, ale căror acte vor culmina cândva în suveranitatea Supremului. Tatăl colaborează în aceeași măsură cu Fiul și cu Spiritul în crearea personalităților trinitare destinate să funcționeze în calitate de conducători ai marelui univers până în momentul în care desăvârșirea evoluției Supremului îl va califica să își asume această suveranitate. Tatăl cooperează astfel, și încă în multe alte feluri, cu coordonații săi, fie că sunt Deități sau ne-Deități, pentru a face să progreseze evoluția Supremației, dar el funcționează și singur în aceste materii. Probabil că în serviciul Ajustorilor Gândirii și al entităților lor asociate se va revela cel mai bine funcțiunea sa solitară.

Deitatea este unitate; ea este existențială în Trinitate, experiențială în Suprem, și realizată în creaturile muritoare prin fuziunea cu Ajustorul. Prezența Ajustorilor Gândirii la oamenii muritori revelează unitatea esențială a universului întrucât omul, tipul de personalitate cel mai infim din univers, conține în el însuși un fragment efectiv al celei mai înalte realități eterne, Tatăl originar însuși, Tatăl tuturor personalităților.

Ființa Supremă evoluează în virtutea legăturii sale cu Trinitatea Paradisului și ca urmare a succeselor divinității copilor creatori și administratori iviți din această Trinitate. Sufletul nemuritor al omului face să evolueze propriul său destin etern asociindu-se cu divina prezență a Tatălui paradisului, și potrivit cu deciziile personalității minții umane. Ceea ce este Trinitatea pentru Dumnezeu Supremul, este Ajustorul Gândirii pentru omul în evoluție.

În cursul prezentei epoci a universului, Ființa Supremă pare incapabilă să funcționeze direct în calitate de creator, exceptând cazurile în care posibilitățile finite de acțiune au fost epuizate de către agenții creativi ai timpului și ai spațiului. Până acum, aceasta nu s-a întâmplat decât o singură dată în istoria universului: când posibilitățile de acțiune finite în materie de reflectivitate universală au fost epuizate, atunci Supremul a funcționat ca un culminator creativ al tuturor acțiunilor creatoare anterioare. Noi credem că el va opera din nou în calitate de culminator în epocile viitoare, de îndată ce elementele creatoare anterioare vor fi desăvârșit un ciclu adecvat de activitate creatoare.

Oamenii nu au fost creați de Ființa Supremă, ci, literalmente, din potențialitatea Supremului, iar însăși viața lor provine din această potențialitate. Supremul

of itself.

117:3.7 (1282.2) This is somewhat like the way in which the Supreme Being expands. His sovereignty grows in and out of the acts and achievements of the Supreme Creator Personalities; that is the evolution of the majesty of his power as the ruler of the grand universe. His deity nature is likewise dependent on the pre-existent unity of the Paradise Trinity. But there is still another aspect to the evolution of God the Supreme: He is not only Creator-evolved and Trinity-derived; he is also self-evolved and self-derived. God the Supreme is himself a volitional, creative participant in his own deity actualization. The human morontial soul is likewise a volitional, cocreative partner in its own immortalization.

117:3.8 (1282.3) The Father collaborates with the Conjoint Actor in manipulating the energies of Paradise and in rendering these responsive to the Supreme. The Father collaborates with the Eternal Son in the production of Creator personalities whose acts will sometime culminate in the sovereignty of the Supreme. The Father collaborates with both Son and Spirit in the creation of Trinity personalities to function as rulers of the grand universe until such time as the completed evolution of the Supreme qualifies him to assume that sovereignty. The Father co-operates with his Deity and non-Deity co-ordinates in these and many other ways in the furtherance of the evolution of Supremacy, but he also functions alone in these matters. And his solitary function is probably best revealed in the ministry of the Thought Adjusters and their associated entities.

117:3.9 (1282.4) Deity is unity, existential in the Trinity, experiential in the Supreme, and, in mortals, creature-realized in Adjuster fusion. The presence of the Thought Adjusters in mortal man reveals the essential unity of the universe, for man, the lowest possible type of universe personality, contains within himself an actual fragment of the highest and eternal reality, even the original Father of all personalities.

117:3.10 (1282.5) The Supreme Being evolves by virtue of his liaison with the Paradise Trinity and in consequence of the divinity successes of the creator and administrator children of that Trinity. Man's immortal soul evolves its own eternal destiny by association with the divine presence of the Paradise Father and in accordance with the personality decisions of the human mind. What the Trinity is to God the Supreme, the Adjuster is to evolving man.

117:3.11 (1282.6) During the present universe age the Supreme Being is apparently unable to function directly as a creator except in those instances where the finite possibilities of action have been exhausted by the creative agencies of time and space. Thus far in universe history this has transpired but once; when the possibilities of finite action in the matter of universe reflectivity had been exhausted, then did the Supreme function as the creative culminator of all antecedent creator actions. And we believe he will again function as a culminator in future ages whenever antecedent creatorship has completed an appropriate cycle of creative activity.

117:3.12 (1283.1) The Supreme Being did not create man, but man was literally created out of, his very life was derived from, the potentiality of the Supreme. Nor does

nici nu face să evolueze omul, și totuși Supremul este chiar esența evoluției. Din punctul de vedere al finitului, noi trăim, ne mișcăm și ne avem efectiv existența în imanența Supremului.

Aparent Supremul nu poate declanșa o cauză originală, dar el pare a fi catalizatorul întregii creșteri universale, și pare chemat a face să culmineze, în totalitatea sa, destinul tuturor ființelor experiențiale evolutive. Tatăl dă naștere conceptului despre un cosmos finit; Fiii Creatori prefac în fapt această idee în timp și în spațiu cu consimțământul și cooperarea Spiritelor Creative; Supremul face să culmineze acest total finit și stabilește relațiile sale acestui ansamblu cu destinul absonitului.

4. DUMNEZEUL FINIT

Observând luptele neîncetate ale creaturilor întregii creații pentru a atinge perfecțiunea în statutul lor și divinitatea ființei lor, noi nu putem evita să credem că aceste eforturi interminabile denotă lupta constantă a Supremului pentru a atinge propria sa realizare divină. Dumnezeu Supremul este Deitatea Finită, și el trebuie să înfrunte problemele finitului în sensul deplin al acestui cuvânt. Luptele noastre cu vicisitudinile timpului, în evoluțiile din spațiu, reflectă eforturile sale de a ajunge la propria sa realitate și la plenitudinea suveranității, în interiorul sferei de acțiune pe care natura sa evoluândă o amplifică până la limitele extreme ale posibilului.

În tot marele univers, Supremul luptă pentru a se exprima. Măsura evoluției sale divine este întemeiată pe acțiunea înțelepciunii fiecărei personalități existente. Când o ființă umană alege supraviețuirea eternă, ea co Creează destinul; și, în viața acestui muritor ascendent, Dumnezeu finit găsește o sporire a realizării de sine la nivelul personalității și o mărire a suveranității sale experiențiale. În schimb, dacă o creatură respinge cariera eternă, fracțiunea de Suprem care depindea de alegerea acestei creaturi suferă o întârziere inevitabilă, o carență care trebuie să fie compensată de o experiență substituentă sau colaterală. Cât despre personalitatea nesupraviețuitoare, ea este absorbită în suprasufletul creației și devine o parte a Deității Supremului.

Dumnezeu este atât de încrezător, atât de iubitor, încât el încredințează o fracțiune din divina sa natură chiar și în mâinile ființelor pentru ca ele s-o păstreze în siguranță și să-și realizeze sinele. Natura Tatălui, prezența Ajustorului, este indestructibilă, oricare ar fi alegerea ființei muritoare. Copilul Supremului, sinele în evoluție, poate să fie distrus, în pofida faptului că personalitatea potențial unificată a acestui sine răătăcit va persista ca factor al Deității Supremației.

Personalitatea umană poate cu adevărat să distrugă individualitatea statutului de creatură. Tot ceea ce era valabil în viața acestui suicid cosmic va subzista, însă aceste calități nu vor persista în calitate de creatură individuală. Supremul va găsi noi expresii în creaturile universului, dar niciodată sub forma acestei persoane particulare; personalitatea unică a unui non-ascendent se reîntoarce la Suprem așa cum o picătură de apă se întoarce în mare.

Orice acțiune izolată a fracțiunilor personale ale finitului are relativ puțină importanță pentru apariția finală

he evolve man; yet is the Supreme himself the very essence of evolution. From the finite standpoint, we actually live, move, and have our being within the immanence of the Supreme.

117:3.13 (1283.2) The Supreme apparently cannot initiate original causation but appears to be the catalyzer of all universe growth and is seemingly destined to provide totality culmination as regards the destiny of all experiential-evolutionary beings. The Father originates the concept of a finite cosmos; the Creator Sons factualize this idea in time and space with the consent and co-operation of the Creative Spirits; the Supreme culminates the total finite and establishes its relationship with the destiny of the absonite.

4. THE FINITE GOD

117:4.1 (1283.3) As we view the ceaseless struggles of the creature creation for perfection of status and divinity of being, we cannot but believe that these unending efforts bespeak the unceasing struggle of the Supreme for divine self-realization. God the Supreme is the finite Deity, and he must cope with the problems of the finite in the total sense of that word. Our struggles with the vicissitudes of time in the evolutions of space are reflections of his efforts to achieve reality of self and completion of sovereignty within the sphere of action which his evolving nature is expanding to the outermost limits of possibility.

117:4.2 (1283.4) Throughout the grand universe the Supreme struggles for expression. His divine evolution is in measure predicated on the wisdom-action of every personality in existence. When a human being chooses eternal survival, he is cocreating destiny; and in the life of this ascending mortal the finite God finds an increased measure of personality self-realization and an enlargement of experiential sovereignty. But if a creature rejects the eternal career, that part of the Supreme which was dependent on this creature's choice experiences inescapable delay, a deprivation which must be compensated by substitutional or collateral experience; as for the personality of the nonsurvivor, it is absorbed into the oversoul of creation, becoming a part of the Deity of the Supreme.

117:4.3 (1283.5) God is so trusting, so loving, that he gives a portion of his divine nature into the hands of even human beings for safekeeping and self-realization. The Father nature, the Adjuster presence, is indestructible regardless of the choice of the mortal being. The child of the Supreme, the evolving self, can be destroyed notwithstanding that the potentially unifying personality of such a misguided self will persist as a factor of the Deity of Supremacy.

117:4.4 (1283.6) The human personality can truly destroy individuality of creaturehood, and though all that was worth while in the life of such a cosmic suicide will persist, *these qualities will not persist as an individual creature*. The Supreme will again find expression in the creatures of the universes but never again as that particular person; the unique personality of a nonascender returns to the Supreme as a drop of water returns to the sea.

117:4.5 (1284.1) Any isolated action of the personal parts of the finite is comparatively irrelevant to the eventual

a Atot supremului, dar întregul nu depinde câtuși de puțin de totalitatea actelor multiplelor sale părți. Personalitatea muritorului individual este insignifiantă în fața totalului Supremației, dar personalitatea fiecărei ființe umane reprezintă o valoare semnificativă de neîncut în finit. Odată ce personalitatea a fost exprimată, ea nu mai găsește niciodată o exprimare identică, decât în continuitatea existenței acestei aceleiași personalități vii.

Astfel, în vreme ce noi căutăm să ne exprimăm sinele, Supremul se străduiește în noi și cu noi să exprime deitatea. Așa cum găsim noi Tatăl, tot așa și Supremul a regăsit Creatorul său Paradisiac al tuturor lucrurilor. Așa cum noi stăpânim problemele realizării de sine, tot astfel și Dumnezeu experienței atinge supremația atotputernică în universul timpului și al spațiului.

Omenirea nu purcede fără efort la ascensiunea sa în univers, și nici Supremul nu evoluează fără să acționeze cu intenție și cu inteligență. Creaturile nu ating perfecțiunea prin simplă pasivitate, și nici spiritul Supremației nu poate să transpună în fapt puterea Atotputernicului fără un ajutor neîncetat al serviciului pe lângă creația finită.

Relația temporară a omului cu Supremul este fundamentul moralității cosmice, sensibilitatea universală față de datorie, și acceptarea ei. Aceasta este o moralitate care transcende simțul temporal al binelui și al răului relative; ea este întemeiată direct pe aprecierea conștientă, de către creatură, a unei obligații experiențiale față de Deitatea experiențială. Omul muritor și toate celelalte creaturi finite sunt creați din potențialul viu al energiei, al minții și al spiritului care există în Suprem. Din resursele Supremului, ascendentul, compus dintr-un muritor și un Ajustor, scoate la iveală creația caracterului nemuritor și divin al unui finalitar. Chiar din realitatea Supremului, Ajustorul, cu consimțământul voinței umane, țese modelele naturii eterne ale unui fiu ascendent al lui Dumnezeu.

Când un Ajustor evoluează făcând spirituală și eternă o personalitate omenească, progresele sale provoacă direct o extindere a suveranității Supremului. Aceste înfăptuiri din evoluția umană sunt în același timp înfăptuiri în actualizarea evolutivă a Supremului. Este adevărat că creaturile nu ar putea evolua fără Suprem, dar este poate tot atât de adevărat că evoluția Supremului nu va putea niciodată atinge plenitudinea sa fără ca toate creaturile să își desăvârșească propria lor evoluție. Marea responsabilitate cosmică a personalităților conștiente de ele însele rezidă în faptul că Deitatea Supremă depinde, într-un anumit sens, de alegerea voinței muritorilor. Iar progresul reciproc al evoluției creaturilor și a evoluției Supremului este fidel și complet indicat Străvechilor de Zile prin mecanismele insondabile ale reflectivității universale.

Marea provocare prezentată omului muritor este următoarea: Vă veți decide voi să personalizați, în propria voastră individualitate evoluândă, semnificațiile cosmosului ce au o valoare experimentală? Sau mai bine, respingând supraviețuirea, veți permite voi acestor secrete ale Supremației să rămână adormite în așteptarea ca o altă creatură în alt moment, să încerce în maniera sa să aducă o contribuție a creaturii la evoluția Dumnezeului finit? În acest caz, aceasta va fi contribuția sa la Suprem, iar nu a voastră.

appearance of the Supreme Whole, but the whole is nonetheless dependent on the total acts of the manifold parts. The personality of the individual mortal is insignificant in the face of the total of Supremacy, but the personality of each human being represents an irreplaceable meaning-value in the finite; personality, having once been expressed, never again finds identical expression except in the continuing existence of that living personality.

117:4.6 (1284.2) And so, as we strive for self-expression, the Supreme is striving in us, and with us, for deity expression. As we find the Father, so has the Supreme again found the Paradise Creator of all things. As we master the problems of self-realization, so is the God of experience achieving almighty supremacy in the universes of time and space.

117:4.7 (1284.3) Mankind does not ascend effortlessly in the universe, neither does the Supreme evolve without purposeful and intelligent action. Creatures do not attain perfection by mere passivity, nor can the spirit of Supremacy factualize the power of the Almighty without unceasing service ministry to the finite creation.

117:4.8 (1284.4) The temporal relation of man to the Supreme is the foundation for cosmic morality, the universal sensitivity to, and acceptance of, *duty*. This is a morality which transcends the temporal sense of relative right and wrong; it is a morality directly predicated on the self-conscious creature's appreciation of experiential obligation to experiential Deity. Mortal man and all other finite creatures are created out of the living potential of energy, mind, and spirit existent in the Supreme. It is upon the Supreme that the Adjuster-mortal ascender draws for the creation of the immortal and divine character of a finaliter. It is out of the very reality of the Supreme that the Adjuster, with the consent of the human will, weaves the patterns of the eternal nature of an ascending son of God.

117:4.9 (1284.5) The evolution of Adjuster progress in the spiritualizing and eternalizing of a human personality is directly productive of an enlargement of the sovereignty of the Supreme. Such achievements in human evolution are at the same time achievements in the evolutionary actualization of the Supreme. While it is true that creatures could not evolve without the Supreme, it is probably also true that the evolution of the Supreme can never be fully attained independent of the completed evolution of all creatures. Herein lies the great cosmic responsibility of self-conscious personalities: That Supreme Deity is in a certain sense dependent on the choosing of the mortal will. And the mutual progression of creature evolution and of Supreme evolution is faithfully and fully indicated to the Ancients of Days over the inscrutable mechanisms of universe reflectivity.

117:4.10 (1284.6) The great challenge that has been given to mortal man is this: Will you decide to personalize the experiential value meanings of the cosmos into your own evolving selfhood? or by rejecting survival, will you allow these secrets of Supremacy to lie dormant, awaiting the action of another creature at some other time who will in *his* way attempt a creature contribution to the evolution of the finite God? But that will be his contribution to the Supreme, not yours.

Marea luptă din prezenta epocă a universului se desfășoară între potențial și actual - tot ceea ce este încă neexprimat căutând să se actualizeze. Dacă omul muritor pornește în aventura Paradisului, ea urmează mișcările timpului care se scurge ca niște curenți în fluviul eternității. Dacă un muritor respinge cariera eternă, el merge contra curentului evenimentelor din universurile finite. Creația mecanică se mișcă inexorabil în acord cu dezvoltarea scopului Tatălui Paradisului, însă creația volitivă are alegerea de a accepta sau de a respinge rolul participării personalității la aventura eternității. Un muritor nu poate să distrugă valorile supreme ale existenței umane, dar poate foarte categoric să împiedice evoluția acestor valori în propria sa experiență personală. În măsura în care sinele uman refuză astfel să ia parte la ascensiunea Paradisului, Supremul este întârziat tot atât de mult de la atingerea expresiei divinității sale în marele univers.

Omul a primit în păstrare nu numai prezența Ajustorului Tatălui Paradisiac, ci și controlul asupra unei fracțiuni infinitezimale din viitorul Supremului. Căci, așa cum omul își atinge destinul său omenesc, tot astfel și Supremul împlinește destinul său pe nivelele deității.

Fiecare dintre voi trebuie deci să se decidă așa cum a trebuit s-o facem și noi cândva: Vă veți lipsi voi de Dumnezeu timpului, care depinde atât de mult de deciziile minții finite? Vă veți lipsi voi de personalitatea Supremului universurilor din voi dedându-vă încet unui regres animal? Vă veți lipsi voi de marele frate al tuturor creaturilor, care depinde atât de mult de fiecare creatură? Vă puteți voi permite să treceți pe tărâmul celui nerealizat, în vreme ce înaintea voastră se întinde vederea încântătoare a carierei universale - divina descoperire a Dumnezeului Supremației?

Darurile de la Dumnezeu - efuziunile sale de realitate - nu îi iau nimic; el nu își înstrăinează creația, dar a stabilit tensiuni în relațiile care circulă în jurul Paradisului. Dumnezeu începe prin a iubi omul și a-i conferi potențialul de nemurire - realitatea eternă. Și, în măsura în care el îl iubește pe Dumnezeu, omul devine etern în actualitate. Și iată un mister: cu cât mai mult se apropie un om de Dumnezeu prin dragoste, cu atât mai mult este mărită realitatea - actualitatea - acestui om. Cu cât mai mult un om se retrage din fața lui Dumnezeu, cu atât mai aproape este el de irealitate - încetarea existenței. Când un om își consacră voința facerii voii Tatălui, când un om dă lui Dumnezeu tot ceea ce are el, atunci Dumnezeu face din acest om mai mult decât este el.

5. SUPRASUFLETUL CREAȚIEI

Marele Suprem este suprasufletul cosmic al marelui univers. În el, calitățile și cantitățile cosmosului își găsesc cu adevărat reflectarea lor de deitate. Natura sa de deitate este mozaicul compus din totalul imens al naturii tuturor Creatorilor și a tuturor creaturilor din ansamblul universurilor în evoluție. Iar Supremul este deopotrivă o Deitate pe cale de actualizare și care încorporează o voință creativă care îmbrățișează un scop universal în evoluție.

117:4.11 (1284.7) The great struggle of this universe age is between the potential and the actual — the seeking for actualization by all that is as yet unexpressed. If mortal man proceeds upon the Paradise adventure, he is following the motions of time, which flow as currents within the stream of eternity; if mortal man rejects the eternal career, he is moving counter to the stream of events in the finite universes. The mechanical creation moves on inexorably in accordance with the unfolding purpose of the Paradise Father, but the volitional creation has the choice of accepting or of rejecting the role of personality participation in the adventure of eternity. Mortal man cannot destroy the supreme values of human existence, but he can very definitely prevent the evolution of these values in his own personal experience. To the extent that the human self thus refuses to take part in the Paradise ascent, to just that extent is the Supreme delayed in achieving divinity expression in the grand universe.

117:4.12 (1285.1) Into the keeping of mortal man has been given not only the Adjuster presence of the Paradise Father but also control over the destiny of an infinitesimal fraction of the future of the Supreme. For as man attains human destiny, so does the Supreme achieve destiny on deity levels.

117:4.13 (1285.2) And so the decision awaits each of you as it once awaited each of us: Will you fail the God of time, who is so dependent upon the decisions of the finite mind? will you fail the Supreme personality of the universes by the slothfulness of animalistic retrogression? will you fail the great brother of all creatures, who is so dependent on each creature? can you allow yourself to pass into the realm of the unrealized when before you lies the enchanting vista of the universe career — the divine discovery of the Paradise Father and the divine participation in the search for, and the evolution of, the God of Supremacy?

117:4.14 (1285.3) God's gifts — his bestowal of reality — are not divorcements from himself; he does not alienate creation from himself, but he has set up tensions in the creations circling Paradise. God first loves man and confers upon him the potential of immortality — eternal reality. And as man loves God, so does man become eternal in actuality. And here is mystery: The more closely man approaches God through love, the greater the reality — actuality — of that man. The more man withdraws from God, the more nearly he approaches nonreality — cessation of existence. When man consecrates his will to the doing of the Father's will, when man gives God all that he *has*, then does God make that man more than he is.

5. THE OVERSOUL OF CREATION

117:5.1 (1285.4) The great Supreme is the cosmic oversoul of the grand universe. In him the qualities and quantities of the cosmos do find their deity reflection; his deity nature is the mosaic composite of the total vastness of all creature-Creator nature throughout the evolving universes. And the Supreme is also an actualizing Deity embodying a creative will which embraces an evolving universe purpose.

"Eu"-rile intelectuale, potențial personale, din domeniul infinit țâșnesc din a Treia Sursă-Centru și împlinesc, în Suprem, sinteza finită a Deității din spațiu-timp. Când creatura se supune voinței Creatorului, ea nici nu se supune, nici nu abandonează personalitatea sa. Asemenea personalități cresc mai degrabă progresiv luând parte la această mare aventură a Deității. Unindu-se astfel cu divinitatea, omul își exaltă, îmbogățește, spiritualizează sinele în evoluție, și atinge chiar pragul supremației.

Sufletul nemuritor evoluând al omului, creația combinată a minții materiale și a Ajustorului, urcă în calitate de suflet în Paradis, și apoi, când el se înrolează în Corpul Finalității, se aliază într-o manieră nouă cu circuitul de gravitație spirituală al Fiului Etern printr-o tehnică de experiență numită transcendență finalitară. Astfel de finalitari devin atunci candidați acceptabili pentru a fi recunoscuți experiențial ca personalități ale lui Dumnezeu Supremul. Iar când aceste intelecte muritoare vor atinge cel de-al șaptelea stadiu al existenței spirituale în viitoarele afectări nerevelate ale Corpului Finalității, această minte duală va deveni triunică. Mintea umană și mintea divină acordate, vor fi glorificate în uniune cu mintea experiențială a Ființei Supreme de acum înainte actualizate.

În eternul viitor, Dumnezeu Supremul va fi actualizat - creativ exprimat și spiritual zugrăvit - în mintea spiritualizată, sufletul nemuritor, a omului ascendent, întocmai cum Tatăl Universal a fost revelat în viața pământească a lui Iisus.

Omul nu se unește cu Supremul și nu își afundă în el identitatea personală, dar repercusiunile universale ale experienței tuturor oamenilor formează foarte bine o parte din experimentarea divină a Supremului. „Actul este al nostru, consecințele sunt ale lui Dumnezeu.”

Personalitatea în progres lasă o dâră de realitate actualizată cu ocazia trecerii ei prin nivelele ascendente ale universului. Fie că sunt mentale, spirituale sau energetice, creațiile crescânde ale timpului și ale spațiului sunt modificate de înaintarea personalităților prin domeniile lor. Când omul acționează, Supremul reacționează, și această operațiune constituie faptul înaintării.

Marile circuite ale energiei, ale minții și ale spiritului nu sunt niciodată proprietatea permanentă a personalității ascendente. Aceste slujitoare rămân pentru totdeauna o parte a Supremației. În experiența de muritor, intelectul uman rezidă în pulsațiile ritmice ale spiritelor-minte adjutante; el își pune în acțiune deciziile în cadrul produs de punerea sa în circuit în această slujire. Cu ocazia morții, sinele uman este separat pe veci de circuitul adjutant. Cu toate că acești adjutanți nu par niciodată să transmită experiență de la o personalitate la alta, ei pot să transmită lui Dumnezeu Supremul, prin Dumnezeu Septuplul, repercusiunile impersonale ale deciziilor-acțiuni, și chiar o fac. (Aceasta este cel puțin adevărat pentru adjutantul adorării și pentru cel al înțelepciunii.)

Tot așa este și pentru circuitele spirituale: omul le utilizează în ascensiunea sa prin universuri, dar nu le posedă niciodată ca parte a personalității lui eterne. Dar

117:5.2 (1285.5) The intellectual, potentially personal selves of the finite emerge from the Third Source and Center and achieve finite time-space Deity synthesis in the Supreme. When the creature submits to the will of the Creator, he does not submerge or surrender his personality; the individual personality participants in the actualization of the finite God do not lose their volitional selfhood by so functioning. Rather are such personalities progressively augmented by participation in this great Deity adventure; by such union with divinity man exalts, enriches, spiritualizes, and unifies his evolving self to the very threshold of supremacy.

117:5.3 (1286.1) The evolving immortal soul of man, the joint creation of the material mind and the Adjuster, ascends as such to Paradise and subsequently, when mustered into the Corps of the Finality, becomes allied in some new way with the spirit-gravity circuit of the Eternal Son by a technique of experience known as *finaliter transcendation*. Such finaliters thus become acceptable candidates for experiential recognition as personalities of God the Supreme. And when these mortal intellects in the unrevealed future assignments of the Corps of the Finality attain the seventh stage of spirit existence, such dual minds will become triune. These two attuned minds, the human and the divine, will become glorified in union with the experiential mind of the then actualized Supreme Being.

117:5.4 (1286.2) In the eternal future, God the Supreme will be actualized — creatively expressed and spiritually portrayed — in the spiritualized mind, the immortal soul, of ascendant man, even as the Universal Father was so revealed in the earth life of Jesus.

117:5.5 (1286.3) Man does not unite with the Supreme and submerge his personal identity, but the universe repercussions of the experience of all men do thus form a part of the divine experiencing of the Supreme. "The act is ours, the consequences God's."

117:5.6 (1286.4) The progressing personality leaves a trail of actualized reality as it passes through the ascending levels of the universes. Be they mind, spirit, or energy, the growing creations of time and space are modified by the progression of personality through their domains. When man acts, the Supreme reacts, and this transaction constitutes the fact of progression.

117:5.7 (1286.5) The great circuits of energy, mind, and spirit are never the permanent possessions of ascending personality; these ministries remain forever a part of Supremacy. In the mortal experience the human intellect resides in the rhythmic pulsations of the adjutant mind-spirits and effects its decisions within the arena produced by encirclement within this ministry. Upon mortal death the human self is everlastingly divorced from the adjutant circuit. While these adjutants never seem to transmit experience from one personality to another, they can and do transmit the impersonal repercussions of decision-action through God the Sevenfold to God the Supreme. (At least this is true of the adjutants of worship and wisdom.)

117:5.8 (1286.6) And so it is with the spiritual circuits: Man utilizes these in his ascent through the universes, but he never possesses them as a part of his eternal

aceste circuite de slujire spirituală, fie că este vorba de Spiritul Adevărului, de Duhul Sfânt sau de prezențele spirituale suprauniversale, aceste circuite de slujire spirituală sunt receptive și reactive la valorile emergente dintr-o persoană ascendentă, și aceste valori sunt fidel transmise Supremului prin Septuplu.

Deși influențele spirituale, precum Duhul Sfânt și Spiritul Adevărului, sunt ajutoare ale universului local, călăuzirea lor nu este în întregime închisă în limitele geografice ale unei creații locale date. Când ascendentul trece dincolo de frontierele universului său local de origine, el nu este în întregime privat de ajutorul Spiritului Adevărului, care l-a învățat atât de constant și l-a ghidat prin labirinturile filozofice ale lumilor materiale și morontiale, și care, cu ocazia fiecărei crize de ascensiune, dirija infailibil pelerinul Paradisului spunându-i mereu: „lată calea”. Când părăsiți domeniile universului local, spiritul director reconfortant al Fiilor de Dumnezeu care se dăruiesc coborând din Paradis încă vă va ghida prin intermediul slujirii spiritului Ființei Supreme emergente și al dispozitivelor reflectivității suprauniversale.

Cum înregistrează ele, aceste multiple circuite de slujire cosmică, în Suprem, semnificațiile, valorile și faptele experienței evolutive? Fără a fi întru totul siguri de aceasta, noi credem că această înregistrare are loc datorită persoanelor Creatorilor Supremi originari din Paradis, care sunt furnizorii direcți ai circuitelor timpului și ale spațiului. Experiența mentală acumulată de cele șapte spirite-minte adjutante în cursul slujirii lor pe nivelul fizic al intelectului este o parte a experienței Divinei Maestre în universul ei local, și, prin acest Spirit Creativ, găsește după toate aparențele mijlocul de a se înregistra în mintea Supremației. La fel, experiențele umane cu Spiritul Adevărului și Duhul Sfânt sunt probabil înregistrate prin tehnici similare în persoana Supremației.

Chiar și experiența omului și a Ajustorului trebuie să găsească un ecou în divinitatea lui Dumnezeu Supremul. Într-adevăr, când Ajustorii fac experiența lor, ei sunt asemănători cu Supremul, iar sufletul evoluând al muritorilor este creat grație posibilității preexistente a acestei experiențe în interiorul Supremului.

În această manieră, multiplele experiențe ale întregii creații devin o parte a evoluției Supremației. Creaturile utilizează pur și simplu calitățile și cantitățile domeniului finit în ascensiunea lor către Tată; consecințele impersonale ale acestei utilizări rămân pentru totdeauna o parte a cosmosului viu, persoana Supremă.

Ceea ce omul duce cu el ca posesiune a personalității sunt consecințele asupra caracterului său ale experienței dobândite prin folosirea circuitelor mentale și spirituale ale marelui univers în cursul ascensiunii sale în Paradis. Când un om decide și când își consumă decizia într-o acțiune, el face o experiență; semnificațiile și valorile acestei experiențe fac pentru totdeauna parte din caracterul său etern pe toate nivelele, de la cel finit până la cel final. Un caracter moral din punct de vedere cosmic și spiritual din punct de vedere divin reprezintă capitalul acumulat de decizii personale al creaturii care au fost iluminate printr-o adorare sinceră, glorificate printr-o dragoste inteligentă și consumate întru serviciu fratern.

personality. But these circuits of spiritual ministry, whether Spirit of Truth, Holy Spirit, or superuniverse spirit presences, are receptive and reactive to the emerging values in ascending personality, and these values are faithfully transmitted through the Sevenfold to the Supreme.

117:5.9 (1286.7) While such spiritual influences as the Holy Spirit and the Spirit of Truth are local universe ministrations, their guidance is not wholly confined to the geographic limitations of a given local creation. As the ascending mortal passes beyond the boundaries of his local universe of origin, he is not entirely deprived of the ministry of the Spirit of Truth which has so constantly taught and guided him through the philosophic mazes of the material and morontial worlds, in every crisis of ascension unfailingly directing the Paradise pilgrim, ever saying: "This is the way." When you leave the domains of the local universe, through the ministry of the spirit of the emerging Supreme Being and through the provisions of superuniverse reflectivity, you will still be guided in your Paradise ascent by the comforting directive spirit of the Paradise bestowal Sons of God.

117:5.10 (1287.1) How do these manifold circuits of cosmic ministry register the meanings, values, and facts of evolutionary experience in the Supreme? We are not exactly certain, but we believe that this registry takes place through the persons of the Supreme Creators of Paradise origin who are the immediate bestowers of these circuits of time and space. The mind-experience accumulations of the seven adjutant mind-spirits, in their ministry to the physical level of intellect, are a part of the local universe experience of the Divine Minister, and through this Creative Spirit they probably find registry in the mind of Supremacy. Likewise are mortal experiences with the Spirit of Truth and the Holy Spirit probably registered by similar techniques in the person of Supremacy.

117:5.11 (1287.2) Even the experience of man and Adjuster must find echo in the divinity of God the Supreme, for, as the Adjusters experience, they are like the Supreme, and the evolving soul of mortal man is created out of the pre-existent possibility for such experience within the Supreme.

117:5.12 (1287.3) In this manner do the manifold experiences of all creation become a part of the evolution of Supremacy. Creatures merely utilize the qualities and quantities of the finite as they ascend to the Father; the impersonal consequences of such utilization remain forever a part of the living cosmos, the Supreme person.

117:5.13 (1287.4) What man himself takes with him as a personality possession are the character consequences of the experience of having used the mind and spirit circuits of the grand universe in his Paradise ascent. When man decides, and when he consummates this decision in action, man experiences, and the meanings and the values of this experience are forever a part of his eternal character on all levels, from the finite to the final. Cosmically moral and divinely spiritual character represents the creature's capital accumulation of personal decisions which have been illuminated by sincere worship, glorified by intelligent love, and consummated in brotherly service.

Supremul în evoluție va compensa, în cele din urmă, creaturile finite pentru inaptitudinea lor de a stabili altceva decât un contact experiențial limitat cu universul universurilor. Creaturile pot ajunge la Tatăl Paradisului, dar mintea lor evolutivă este finită, deci incapabilă de a înțelege realmente Tatăl infinit și absolut. Dar, de vreme ce tot ceea ce experimentează creatura se înregistrează în Suprem și face parte din el, când toate creaturile vor fi atins nivelul final de existență și când dezvoltarea totală a universului le va fi permis să atingă Dumnezeu cel Suprem în calitate de prezență actuală a divinității, atunci, din chiar faptul acestui contact, ele vor avea contact cu totalitatea experienței. Domeniul finit al timpului conține în sine însuși germenii eternității. Noi suntem învățați că epoca în care deplinătatea evoluției va vedea epuizarea capacității cosmice de creștere, ansamblul domeniului finit va intra în fazele absonite ale carierei eterne căutând Tatăl în calitate de Ultim.

6. ÎN CĂUTAREA SUPREMULUI

Noi căutăm Supremul în universuri, dar nu îl găsim. „El este înăuntrul și în afara tuturor lucrurilor și a tuturor ființelor, în mișcare și în repaos. De nerecunoscut în misterul său, el este aproape, deși îndepărtat.” Atotputernicul Suprem este „forma a ceea ce încă este inform, tiparul a ceea ce încă este necreat”. Supremul este domiciliul vostru universal; când îl veți găsi, aceasta va semăna cu o reîntoarcere acasă. El este autorul experiențial al zilelor voastre și, într-o manieră asemănătoare celei a părinților umani, el a crescut în experiența înruderii divine. El vă cunoaște pentru că el seamănă atât cu o creatură, cât și cu un creator.

Dacă doriți cu adevărat să îl găsiți pe Dumnezeu, voi nu puteți evita să vedeți născută în mintea voastră conștiința față de Suprem. Așa cum Dumnezeu este Tatăl vostru divin, tot astfel și Supremul este Mama voastră divină, în care ați fost hrăniți toată viața voastră de creatură a universului. „Cât de universal este Supremul - el se găsește prin toate părțile! Lucrurile creației nelimitate depind de prezența sa pentru a trăi, și nici una nu este refuzată.”

Ceea ce este Mihail pentru Nebadon, Supremul este pentru cosmosul finit. Deitatea sa este marele canal prin care dragostea unui Tată se scurge în afară către toată creația, și el este marea cale prin care creaturile finite trec către interior în căutarea Tatălui, care este dragoste. Chiar și Ajustorii Gândirii sunt în legătură cu Supremul; în natura și în divinitatea originare, ei sunt asemănători Tatălui, dar, când fac experiența operațiunilor din timp în universurile din spațiu, ei devin asemănători Supremului.

Actul unei creaturi care alege să facă voia Creatorului este o valoare cosmică și posedă o semnificație universală la care reacționează imediat o forță de coordonare nerevelată, dar omniprezentă, probabil funcționarea acțiunii mereu mai extinse a Ființei Supreme.

Sufletul morontial al unui muritor care evoluează este realmente fiul acțiunii Tatălui Universal prin Ajustor, și copilul reacției Ființei Supreme, Mama Universală. Influența maternă domină personalitatea umană, pe durata întregii copilării a sufletului care crește în

117:5.14 (1287.5) The evolving Supreme will eventually compensate finite creatures for their inability ever to achieve more than limited experience contact with the universe of universes. Creatures can attain the Paradise Father, but their evolutionary minds, being finite, are incapable of really understanding the infinite and absolute Father. But since all creature experiencing registers in, and is a part of, the Supreme, when all creatures attain the final level of finite existence, and after total universe development makes possible their attainment of God the Supreme as an actual divinity presence, then, inherent in the fact of such contact, is contact with total experience. The finite of time contains within itself the seeds of eternity; and we are taught that, when the fullness of evolution witnesses the exhaustion of the capacity for cosmic growth, the total finite will embark upon the absonite phases of the eternal career in quest of the Father as Ultimate.

6. THE QUEST FOR THE SUPREME

117:6.1 (1287.6) We seek the Supreme in the universes, but we find him not. “He is the within and the without of all things and beings, moving and quiescent. Unrecognizable in his mystery, though distant, yet is he near.” The Almighty Supreme is “the form of the yet unformed, the pattern of the yet uncreated.” The Supreme is your universe home, and when you find him, it will be like returning home. He is your experiential parent, and even as in the experience of human beings, so has he grown in the experience of divine parenthood. He knows you because he is creaturelike as well as creatorlike.

117:6.2 (1288.1) If you truly desire to find God, you cannot help having born in your minds the consciousness of the Supreme. As God is your divine Father, so is the Supreme your divine Mother, in whom you are nurtured throughout your lives as universe creatures. “How universal is the Supreme — he is on all sides! The limitless things of creation depend on his presence for life, and none are refused.”

117:6.3 (1288.2) What Michael is to Nebadon, the Supreme is to the finite cosmos; his Deity is the great avenue through which the love of the Father flows outward to all creation, and he is the great avenue through which finite creatures pass inward in their quest of the Father, who is love. Even Thought Adjusters are related to him; in original nature and divinity they are like the Father, but when they experience the transactions of time in the universes of space, they become like the Supreme.

117:6.4 (1288.3) The act of the creature's choosing to do the will of the Creator is a cosmic value and has a universe meaning which is immediately reacted to by some unrevealed but ubiquitous force of co-ordination, probably the functioning of the ever-enlarging action of the Supreme Being.

117:6.5 (1288.4) The morontia soul of an evolving mortal is really the son of the Adjuster action of the Universal Father and the child of the cosmic reaction of the Supreme Being, the Universal Mother. The mother influence dominates the human personality throughout

universul local. Influența părinților divini devine mai egală după fuziunea cu Ajustorul și în cursul carierei suprauniversale, însă când creaturile timpului încep să traverseze universul central al eternității, natura paternă devine din ce în ce mai manifestă, atingând apogeul ei de manifestare finită cu ocazia recunoașterii Tatălui Universal și a admiterii în Corpul Finalității.

În și prin experiența de ascensiune la statutul finalitar, calitățile experiențiale maternelle ale sinelui ascendent sunt prodigios influențate de contactul și de impregnarea cu prezența spirituală a Fiului Etern și cu prezența mentală a Spiritului Infinit. După aceea, în toate domeniile de activitate finalitare ale marelui univers, apare o nouă trezire a potențialului matern latent al Supremului, o nouă realizare a semnificațiilor experiențiale, și o nouă sinteză a valorilor experiențiale ale întregii cariere de ascensiune. Se pare că această realizare de sine trebuie să se continue în cariera universală a finalitarilor din cel de-al șaselea stadiu, până când ereditatea maternă a Supremului ajunge la un sincronism finit cu ereditatea paternă a Ajustorului. Această misterioasă perioadă de funcționare din marele univers reprezintă urmarea carierei adulte a ascendentului muritor ajuns la perfecțiune.

Desăvârșirea celui de-al șaselea stadiu al existenței și intrarea în stadiul al șaptelea și final al statutului spiritual va preceda erele progresive de experiență îmbogățitoare, de înțelepciune maturizantă, și de realizare a divinității. În natura finalitarului, aceasta va echivala după toate aparențele cu realizarea completă a luptei mentale pentru realizarea de sine în calitate de spirit, cu desăvârșirea completă a coordonării naturii umane ascendente cu divina natură a Ajustorului în limitele posibilităților finitului. Un magnific sine universal de genul acesta devine astfel fiul finalitar etern al Tatălui Paradisului precum și copilul universal etern al Mamei Supreme; un sine universal calificat pentru a reprezenta atât Tatăl, cât și Mama universurilor și personalităților în orice activitate sau întreprindere ținând de administrarea finită a lucrurilor și a ființelor create, creatoare sau în evoluție.

Toate ființele umane al căror suflet evoluează sunt literalmente fiii evolutivi ai lui Dumnezeu Tatăl și ai lui Dumnezeu Mama, Ființa Supremă. Însă, până în momentul în care omul muritor devine conștient în sufletul său de moștenirea sa divină, această încredințare de înrudire cu Deitatea trebuie realizată prin credință. Experiența vieții omenești este coconul cosmic în care înzestrările individuale ale Ființei Supreme și prezența în univers a Tatălui Universal (aceste înzestrări și această prezență nefiind personalități) pregătesc, prin evoluție, sufletul morontial temporar și caracterul finalitar uman-divin al destinului universal și al serviciului etern.

Oamenii uită mult prea adesea că Dumnezeu este cea mai mare experiență din existența umană. Celelalte experiențe sunt limitate în natura și în conținutul lor, dar experiența lui Dumnezeu, nu are alte limite decât capacitatea creaturilor de a înțelege, și această experiență prin ea însăși mărește această capacitate. Când oamenii sunt în căutarea lui Dumnezeu, ei caută totul. Când îl găsesc pe Dumnezeu, ei au găsit totul. Căutarea lui Dumnezeu este o revărsare nelimitată de dragoste însoțită de descoperirea surprinzătoare a unei noi iubiri mai mari care să se reverse.

the local universe childhood of the growing soul. The influence of the Deity parents becomes more equal after the Adjuster fusion and during the superuniverse career, but when the creatures of time begin the traversal of the central universe of eternity, the Father nature becomes increasingly manifest, attaining its height of finite manifestation upon the recognition of the Universal Father and the admission into the Corps of the Finality.

117:6.6 (1288.5) In and through the experience of finaliter attainment the experiential mother qualities of the ascending self become tremendously affected by contact and infusion with the spirit presence of the Eternal Son and the mind presence of the Infinite Spirit. Then, throughout the realms of finaliter activity in the grand universe, there appears a new awakening of the latent mother potential of the Supreme, a new realization of experiential meanings, and a new synthesis of experiential values of the entire ascension career. It appears that this realization of self will continue in the universe careers of the sixth-stage finaliters until the mother inheritance of the Supreme attains to finite synchrony with the Adjuster inheritance of the Father. This intriguing period of grand universe function represents the continuing adult career of the ascendant and perfected mortal.

117:6.7 (1288.6) Upon the completion of the sixth stage of existence and the entrance upon the seventh and final stage of spirit status, there will probably ensue the advancing ages of enriching experience, ripening wisdom, and divinity realization. In the nature of the finaliter this will probably equal the completed attainment of the mind struggle for spirit self-realization, the completion of the co-ordination of the ascendant man-nature with the divine Adjuster-nature within the limits of finite possibilities. Such a magnificent universe self thus becomes the eternal finaliter son of the Paradise Father as well as the eternal universe child of the Mother Supreme, a universe self qualified to represent both the Father and Mother of universes and personalities in any activity or undertaking pertaining to the finite administration of created, creating, or evolving things and beings.

117:6.8 (1289.1) All soul-evolving humans are literally the evolutionary sons of God the Father and God the Mother, the Supreme Being. But until such time as mortal man becomes soul-conscious of his divine heritage, this assurance of Deity kinship must be faith realized. Human life experience is the cosmic cocoon in which the universe endowments of the Supreme Being and the universe presence of the Universal Father (none of which are personalities) are evolving the morontia soul of time and the human-divine finaliter character of universe destiny and eternal service.

117:6.9 (1289.2) Men all too often forget that God is the greatest experience in human existence. Other experiences are limited in their nature and content, but the experience of God has no limits save those of the creature's comprehension capacity, and this very experience is in itself capacity enlarging. When men search for God, they are searching for everything. When they find God, they have found everything. The search for God is the unstinted bestowal of love attended by amazing discoveries of new and greater love to be bestowed.

Orice dragoste autentică vine de la Dumnezeu, iar omul primește afecțiunea divină în măsura în care el însuși dăruiește această dragoste revărsând-o peste semenii lui. Iubirea este dinamică. Ea nu poate fi niciodată capturată; ea este vie, liberă, pasionantă și mereu în mișcare. Omul nu poate niciodată să înhațe iubirea Tatălui și s-o întemnițeze în inima sa. Iubirea Tatălui nu poate deveni reală pentru omul muritor decât trecând prin personalitatea sa, în vreme ce la rândul lui el însuși revarsă această dragoste peste semenii lui. Marele circuit al iubirii pleacă de la Tată, se răspândește prin fii către frați și, de acolo, se îndreaptă către Suprem. Iubirea Tatălui apare în personalitatea muritorului prin mijlocirea Ajustorului interior. Acest fiu care îl cunoaște pe Dumnezeu arată această dragoste fraților săi din univers, iar această afecțiune fraternă este esența iubirii Supremului.

Nimeni nu se poate apropia de Suprem decât prin experiență; și, în epocile în curs de creație, nu există decât trei căi accesibile pentru a atinge Supremația:

1. Cetățenii Paradisului coboară din Insula eternă prin Havona, unde ei dobândesc capacitatea de a înțelege Supremația observând diferențele de realitate dintre Paradis și Havona, și descoperind, prin explorare, multiplele activități ale Personalităților Creatoare Supreme, înșirându-se de la Spiritele Maestru până la Fiii Creatori.

2. Ascendenții din spațiu-timp, escaladând universurile evolutive ale Creatorilor Supremi, se apropie mult de Suprem când traversează Havona ca ceva preliminar unei aprecieri crescânde a unității Trinității Paradisului.

3. Nativii Havonei dobândesc o comprehensiune a Supremului prin contacte cu pelerinii coborători din Paradis și cu pelerinii ascendenți din cele șapte suprauniversuri. Nativii Havonei sunt prin moștenire în poziția de a armoniza punctele de vedere esențialmente diferite ale cetățenilor Insulei eterne și ale cetățenilor universurilor evolutive.

Pentru creaturile evolutive, există șapte mari căi pentru a se apropia de Tatăl Universal, și fiecare dintre aceste căi de ascensiune în Paradis trece prin divinitatea unuia dintre cei Șapte Spiriti Maestru, și fiecare dintre apropieri este făcută posibilă printr-o creștere a receptivității experiențiale urmând faptului că creatura a servit în suprauniversul care reflectă natura acestui Spirit Maestru. Suma acestor șapte experiențe constituie limita actualmente cunoscută a conștiinței că o creatură poate avea realitatea și actualitatea lui Dumnezeu Supremul.

Nu numai limitările proprii omului sunt ceea ce îl împiedică să găsească Dumnezeuul finit; este de asemenea și starea de neîmplinire a universului. Chiar și starea de neîmplinire a tuturor creaturilor - trecute, prezente și viitoare - face Supremul inaccesibil. Orice individ care a atins nivelul divin de asemănare cu Dumnezeu îl poate găsi pe Dumnezeu Tatăl, dar niciodată o singură creatură individuală nu-l va putea descoperi personal pe Dumnezeu Supremul înainte de epoca, foarte îndepărtată, în care toate creaturile îl vor găsi simultan prin care perfecțiunea va fi fost universal atinsă.

117:6.10 (1289.3) All true love is from God, and man receives the divine affection as he himself bestows this love upon his fellows. Love is dynamic. It can never be captured; it is alive, free, thrilling, and always moving. Man can never take the love of the Father and imprison it within his heart. The Father's love can become real to mortal man only by passing through that man's personality as he in turn bestows this love upon his fellows. The great circuit of love is from the Father, through sons to brothers, and hence to the Supreme. The love of the Father appears in the mortal personality by the ministry of the indwelling Adjuster. Such a God-knowing son reveals this love to his universe brethren, and this fraternal affection is the essence of the love of the Supreme.

117:6.11 (1289.4) There is no approach to the Supreme except through experience, and in the current epochs of creation there are only three avenues of creature approach to Supremacy:

117:6.12 (1289.5) 1. The Paradise Citizens descend from the eternal Isle through Havona, where they acquire capacity for Supremacy comprehension through observation of the Paradise-Havona reality differential and by exploratory discovery of the manifold activities of the Supreme Creator Personalities, ranging from the Master Spirits to the Creator Sons.

117:6.13 (1289.6) 2. The time-space ascenders coming up from the evolutionary universes of the Supreme Creators make close approach to the Supreme in the traversal of Havona as a preliminary to the augmenting appreciation of the unity of the Paradise Trinity.

117:6.14 (1289.7) 3. The Havona natives acquire a comprehension of the Supreme through contacts with descending pilgrims from Paradise and ascending pilgrims from the seven superuniverses. Havona natives are inherently in position to harmonize the essentially different viewpoints of the citizens of the eternal Isle and the citizens of the evolutionary universes.

117:6.15 (1290.1) To evolutionary creatures there are seven great approaches to the Universal Father, and each of these Paradise ascensions passes through the divinity of one of the Seven Master Spirits; and each such approach is made possible by an enlargement of experience receptivity consequent upon the creature's having served in the superuniverse reflective of the nature of that Master Spirit. The sum total of these seven experiences constitutes the present-known limits of a creature's consciousness of the reality and actuality of God the Supreme.

117:6.16 (1290.2) It is not only man's own limitations which prevent him from finding the finite God; it is also the incompleteness of the universe; even the incompleteness of all creatures — past, present, and future — makes the Supreme inaccessible. God the Father can be found by any individual who has attained the divine level of Godlikeness, but God the Supreme will never be personally discovered by any *one* creature until that far-distant time when, through the universal attainment of perfection, *all* creatures will simultaneously find him.

Cu toate că în cursul prezentei epoci a universului voi nu puteți găsi personal Supremul așa cum puteți găsi și găsiți efectiv Tatăl, Fiul și Spiritul, totuși, ascensiunea către Paradis și cariera universală subsecventă va crea treptat, în conștiința voastră, recunoașterea prezenței universale și acțiunea cosmică a Dumnezeuului oricărei experiențe. Roadele spiritului sunt substanța Supremului așa cum este el realizabil în experiența umană.

Faptul că omul va atinge într-o zi Supremul este o consecință a fuziunii sale cu spiritul Deității Paradisului. La urantieni, acest spirit este prezența Ajustorului Tatălui Universal, însă, deși Veghetorul de Mister provine de la Tată și este asemănător cu Tatăl, noi ne îndoim că până și acest dar divin poate îndeplini sarcina imposibilă de a revela unei creaturi finite natura Dumnezeuului infinit. Noi bănuim că ceea ce Ajustorii vor revela viitorilor finalitari din al șaptelea stadiu va fi divinitatea și natura lui Dumnezeu Supremul. Și această revelație va reprezenta, pentru o creatură finită, ceea ce revelația Infinitului ar fi pentru o ființă absolută.

Supremul nu este infinit, dar el înglobează probabil toată fracțiunea de infinitate pe care o creatură finită o va putea realmente înțelege vreodată. A înțelege mai mult decât Supremul, este a fi mai mult decât finit!

Toate creațiile experiențiale sunt interdependente în realizarea lor a destinului. Numai realitatea existențială este conținută și existentă în sine. Havona și cele șapte suprauniversuri au nevoie unele de celelalte pentru a atinge maximum de înfăptuire finită. La fel, ele vor depinde cândva de universurile viitoare din spațiu exterior pentru a atinge transcendența lor finită.

Un ascendent uman îl poate găsi pe Tatăl; Dumnezeu este existențial, deci real, independent de statutul de experiență din universul total. Însă nici un ascendent izolat nu va găsi Supremul înainte ca toți ascendenții să fi atins maturitatea universală maximă care îl va califica pentru a participa simultan la această descoperire.

Tatăl nu pune preț pe persoane; el tratează pe fiecare dintre fiii ascendenți ca pe niște indivizi cosmici. La fel, Supremul nu pune preț pe persoane; el își tratează copiii experiențiali ca pe un singur tot cosmic.

Omul poate descoperi Tatăl în inima sa, dar va trebui să caute Supremul în inima tuturor celorlalți oameni, și, când toate creaturile vor revela perfect iubirea sa, Supremul va deveni atunci pentru ele o actualitate a universului. Iar acesta este pur și simplu un alt mod de a spune că universurile vor fi ancorate în lumină și în viață.

Reușita, pentru toate personalitățile, în realizarea de sine devenită perfectă, plus reușita, în toate universurile, într-un echilibru devenit perfect, echivalează cu realizarea Supremului și dovedește că orice realitate finită este eliberată de limitările existenței incomplete. Această epuizare a tuturor potențialurilor finite conduce la realizarea desăvârșită a Supremului, care poate de asemenea să fie definită ca actualizarea evolutivă îndeplinită de Ființa Supremă însăși.

Oamenii nu găsesc Supremul deodată și într-un mod spectaculos, așa cum un cutremur de pământ deschide prăpăstii în stânci, ci îl găsesc lent și cu

117:6.17 (1290.3) Despite the fact that you cannot, in this universe age, personally find him as you can and will find the Father, the Son, and the Spirit, nevertheless, the Paradise ascent and subsequent universe career will gradually create in your consciousness the recognition of the universe presence and the cosmic action of the God of all experience. The fruits of the spirit are the substance of the Supreme as he is realizable in human experience.

117:6.18 (1290.4) Man's sometime attainment of the Supreme is consequent upon his fusion with the spirit of Paradise Deity. With Urantians this spirit is the Adjuster presence of the Universal Father; and though the Mystery Monitor is from the Father and like the Father, we doubt that even such a divine gift can achieve the impossible task of revealing the nature of the infinite God to a finite creature. We suspect that what the Adjusters will reveal to future seventh-stage finalizers will be the divinity and nature of God the Supreme. And this revelation will be to a finite creature what the revelation of the Infinite would be to an absolute being.

117:6.19 (1290.5) The Supreme is not infinite, but he probably embraces all of infinity that a finite creature can ever really comprehend. To understand more than the Supreme is to be more than finite!

117:6.20 (1290.6) All experiential creations are interdependent in their realization of destiny. Only existential reality is self-contained and self-existent. Havona and the seven superuniverses require each other to achieve the maximum of finite attainment; likewise will they be sometime dependent on the future universes of outer space for finite transcendence.

117:6.21 (1290.7) A human ascender can find the Father; God is existential and therefore real, irrespective of the status of experience in the total universe. But no single ascender will ever find the Supreme until all ascenders have reached that maximum universe maturity which qualifies them simultaneously to participate in this discovery.

117:6.22 (1290.8) The Father is no respecter of persons; he treats each of his ascending sons as cosmic individuals. The Supreme likewise is no respecter of persons; he treats his experiential children as a single cosmic total.

117:6.23 (1290.9) Man can discover the Father in his heart, but he will have to search for the Supreme in the hearts of all other men; and when all creatures perfectly reveal the love of the Supreme, then will he become a universe actuality to all creatures. And that is just another way of saying that the universes will be settled in light and life.

117:6.24 (1291.1) The attainment of perfected self-realization by all personalities plus the attainment of perfected equilibrium throughout the universes equals the attainment of the Supreme and witnesses the liberation of all finite reality from the limitations of incomplete existence. Such an exhaustion of all finite potentials yields the completed attainment of the Supreme and may be otherwise defined as the completed evolutionary actualization of the Supreme Being himself.

117:6.25 (1291.2) Men do not find the Supreme suddenly and spectacularly as an earthquake tears chasms into the rocks, but they find him slowly and patiently as a river

răbdare, ca un râu care erodează încetul cu încetul solul pe unde curge.

Când veți găsi Tatăl, veți descoperi marea cauză a ascensiunii voastre spirituale în univers. Când veți găsi Supremul, veți descoperi marele rezultat al carierei voastre de înaintare către Paradis.

Dar nici un muritor cunoscător de Dumnezeu nu poate vreodată să fie solitar în călătoria sa prin cosmos, căci el știe că Tatăl face alături de el fiecare pas al căii, în timp ce drumul însuși pe care îl urmează este prezența Supremului.

7. VIITORUL SUPREMULUI

Realizarea împlinită a tuturor potențialurilor finite echivalează cu desăvârșirea realizării oricărei experiențe evolutive. Aceasta sugerează emergența finală a Supremului ca prezență a unei Deități atotputernice în universuri. Noi credem că la stadiul de dezvoltare în chestiune, Supremul va fi personalizat într-un mod tot atât de distinct ca și Fiul Etern, tot atât de concret deținător de puteri ca și Insula Paradisului, tot atât de complet unificat ca și Autorul Comun, toate acestea extinzându-se în limitele posibilităților finite ale Supremației cu ocazia culminării prezentei epoci a universului.

Deși acesta este un concept despre viitorul Supremului perfect adecvat, noi am dori să atragem atenția asupra anumitor probleme inerente acestui concept:

1. Supraveghetorii Necalificați ai Supremului nu prea pot fi deificați în vreun stadiu anterior evoluției sale desăvârșite, și totuși tocmai acești supraveghetori exercită, încă de pe acum, într-un mod limitat, suveranitatea supremației în ceea ce privește universurile ancorate în lumină și în viață.

2. Supremul ar putea funcționa cu dificultate în Ultimătatea Trinității înainte de a fi atins completa sa actualitate a statutului universal, și totuși Ultimătatea Trinității este încă de acum o realitate calificată, iar voi ați fost puși la curent despre existența Locuitorilor Calificați ai Ultimului.

3. Supremul nu este complet real pentru creaturile universului, dar numeroase rațiuni permit să se deducă că el este întru totul real pentru Deitatea Septuplă, extinzându-se de la Tatăl Universal al Paradisului până la Fiii Creatori și la Spiritele Creative ale universurilor locale.

Se poate ca în limitele superioare ale finitului, unde timpul se unește cu timpul transcens, există un fel de estompare și de amestec de secvențe. Se poate ca Supremul să fie capabil de a prevedea prezența sa universală pe aceste nivele supratemporare, și apoi să anticipeze asupra evoluției sale viitoare într-o măsură limitată, reflectând această previziune a viitorului pe nivelele finite sub aspectul Imanenței Incompletului Proiectat. Se pot observa astfel de fenomene de fiecare dată când finitul intră în contact cu suprafinitul, ca în experiențele ființelor umane care sunt locuite de Ajustorul Gândirii, care reprezintă veritabile preziceri ale viitoarelor înfăptuiri universale ale omului în toată eternitatea.

quietly wears away the soil beneath.

^{117:6.26 (1291.3)} When you find the Father, you will find the great cause of your spiritual ascent in the universes; when you find the Supreme, you will discover the great result of your career of Paradise progression.

^{117:6.27 (1291.4)} But no God-knowing mortal can ever be lonely in his journey through the cosmos, for he knows that the Father walks beside him each step of the way, while the very way that he is traversing is the presence of the Supreme.

7. THE FUTURE OF THE SUPREME

^{117:7.1 (1291.5)} The completed realization of all finite potentials equals the completion of the realization of all evolutionary experience. This suggests the final emergence of the Supreme as an almighty Deity presence in the universes. We believe that the Supreme, in this stage of development, will be as discretely personalized as is the Eternal Son, as concretely powerized as is the Isle of Paradise, as completely unified as is the Conjoint Actor, and all of this within the limitations of the finite possibilities of Supremacy at the culmination of the present universe age.

^{117:7.2 (1291.6)} While this is an entirely proper concept of the future of the Supreme, we would call attention to certain problems inherent in this concept:

^{117:7.3 (1291.7)} 1. The Unqualified Supervisors of the Supreme could hardly be deitized at any stage prior to his completed evolution, and yet these same supervisors even now qualifiedly exercise the sovereignty of supremacy concerning the universes settled in light and life.

^{117:7.4 (1291.8)} 2. The Supreme could hardly function in the Trinity Ultimate until he had attained complete actuality of universe status, and yet the Trinity Ultimate is even now a qualified reality, and you have been informed of the existence of the Qualified Vicegerents of the Ultimate.

^{117:7.5 (1291.9)} 3. The Supreme is not completely real to universe creatures, but there are many reasons for deducing that he is quite real to the Sevenfold Deity, extending from the Universal Father on Paradise to the Creator Sons and the Creative Spirits of the local universes.

^{117:7.6 (1291.10)} It may be that on the upper limits of the finite, where time conjoins transcended time, there is some sort of blurring and blending of sequence. It may be that the Supreme is able to forecast his universe presence onto these supertime levels and then to a limited degree anticipate future evolution by reflecting this future forecast back to the created levels as the Immanence of the Projected Incomplete. Such phenomena may be observed wherever finite makes contact with superfinite, as in the experiences of human beings who are indwelt by Thought Adjusters that are veritable predictions of man's future universe attainments throughout all eternity.

Când ascendenții muritori sunt admiși în corpul finalitar al Paradisului, ei depun jurământ Trinității Paradisului și, depunând acest jurământ de credință, ei promit, prin acesta, o fidelitate eternă Dumnezeului cel Suprem, care este Trinitatea așa cum o înțeleg toate personalitățile creaturilor finite. Ulterior, când companiile de finalitari funcționează în universurile în evoluție, ele nu sunt supuse decât ordinelor care emană din Paradis până în epoca memorabilă de ancorare a universurilor locale în lumină și în viață. Pe măsură ce noile organizații guvernamentale ale acestor creații ajunse la perfecțiune încep să reflecte suveranitatea emergentă a Supremului, noi remarcăm că companiile finalitare izolate recunosc atunci autoritatea jurisdicțională a acestor noi guverne. Se pare deci că Dumnezeu Supremul evoluează ca unificator al Corpului evolutiv al Finalității, dar este cât se poate de probabil că destinul etern al acestor șapte corpuri de Finalitate va fi dirijat de către Suprem în calitate de membru al Trinității Ultime.

Ființa Supremă conține trei posibilități suprafinite de manifestare universală:

1. Colaborarea absonită în prima Trinitatea experiențială.
2. Relațiile co-absolute ale celei de-a doua Trinități experiențiale.
3. Participarea co-infinită în Trinitatea Trinităților, dar noi nu avem nici un concept satisfăcător despre ceea ce semnifică aceasta în realitate.

Aceasta este una dintre ipotezele general acceptate asupra viitorului Supremului, dar există de asemenea multe speculații referitoare la relațiile sale cu prezentul mare univers, după ce acesta din urmă va fi atins statutul său de lumină și de viață.

Prezentul țel al suprauniversurilor, așa cum sunt ele și în limita potențialurilor lor, este de a deveni perfecte asemenea Havonei. Această perfecțiune ține de împlinirea fizică și spirituală, mergând până la dezvoltarea administrării, a guvernării și a fraternității. Noi credem că, în vârstele ce au să vină, posibilitățile de disarmonie, de proastă adaptare și de dereglare vor sfârși prin a se epuiza în suprauniversuri. Circuitele de energie vor fi în perfect echilibru și complet supuse minții, în timp ce spiritul, în prezența personalității, va fi reușit să domine mintea.

Se presupune că în această epocă extrem de îndepărtată, persoana spirituală a Supremului și puterea dobândită de cel Atotputernic vor fi atins o dezvoltare coordonată, și că ambele, unificate în și prin Mintea Supremă, vor deveni factuale sub aspectul Ființei Supreme, o actualitate desăvârșită în universuri. Această actualitate va fi atunci observabilă de către toate inteligențele de creaturi, supusă reacțiilor tuturor energiilor create, coordonate în toate entitățile spirituale și experimentate de toate personalitățile din univers.

Acest concept implică suveranitatea efectivă a Supremului în marele univers. Este într-un tot probabil că cei care sunt în prezent administratorii Trinității vor continua funcțiile lor în calitate de vice-geranți ai Supremului, dar noi credem că liniile actuale de demarcație dintre cele șapte universuri vor dispărea treptat și că totalitatea marelui univers va funcționa ca un tot perfecționat.

117.7.1 (1292.1) When mortal ascenders are admitted to the finaliter corps of Paradise, they take an oath to the Paradise Trinity, and in taking this oath of allegiance, they are thereby pledging eternal fidelity to God the Supreme, who is the Trinity as comprehended by all finite creature personalities. Subsequently, as the finaliter companies function throughout the evolving universes, they are solely amenable to the mandates of Paradise origin until the eventful times of the settling of local universes in light and life. As the new governmental organizations of these perfected creations begin to be reflective of the emerging sovereignty of the Supreme, we observe that the outlying finaliter companies then acknowledge the jurisdictional authority of such new governments. It appears that God the Supreme is evolving as the unifier of the evolutionary Corps of the Finality, but it is highly probable that the eternal destiny of these seven corps will be directed by the Supreme as a member of the Ultimate Trinity.

117.7.8 (1292.2) The Supreme Being contains three superfinite possibilities for universe manifestation:

117.7.9 (1292.3) 1. Absonite collaboration in the first experiential Trinity.

117.7.10 (1292.4) 2. Coabsolute relationship in the second experiential Trinity.

117.7.11 (1292.5) 3. Coinfinite participation in the Trinity of Trinities, but we have no satisfactory concept as to what this really means.

117.7.12 (1292.6) This is one of the generally accepted hypotheses of the future of the Supreme, but there are also many speculations concerning his relations to the present grand universe subsequent to its attainment of the status of light and life.

117.7.13 (1292.7) The present goal of the superuniverses is to become, as they are and within their potentials, perfect, even as is Havona. This perfection pertains to physical and spiritual attainment, even to administrative, governmental, and fraternal development. It is believed that, in the ages to come, the possibilities for disharmony, maladjustment, and misadaptation will be eventually exhausted in the superuniverses. The energy circuits will be in perfect balance and in complete subjugation to mind, while spirit, in the presence of personality, will have achieved the dominance of mind.

117.7.14 (1292.8) It is conjectured that at this far-distant time the spirit person of the Supreme and attained power of the Almighty will have achieved co-ordinate development, and that both, as unified in and by the Supreme Mind, will factualize as the Supreme Being, a completed actuality in the universes — an actuality which will be observable by all creature intelligences, reacted to by all created energies, co-ordinated in all spiritual entities, and experienced by all universe personalities.

117.7.15 (1292.9) This concept implies the actual sovereignty of the Supreme in the grand universe. It is altogether likely that the present Trinity administrators will continue as his vicegerents, but we believe that the present demarcations between the seven superuniverses will gradually disappear, and that the entire grand universe will function as a perfected whole.

Este posibil ca Supremul să rezide atunci personal pe Uversa, cartierul general al Orvontonului, de unde va dirija administrația creațiilor timpului, dar, în realitate, aceasta este doar o ipoteză. Rămâne totuși sigur că se va putea în mod categoric lua contact cu personalitatea Ființei Supreme într-un loc specific, deși ubicuitatea prezenței sale de Deitate trebuie probabil să continue să impregneze universul universurilor. Noi nu știm care va fi relația cetățenilor suprauniversali ai acestei epoci cu Supremul, dar ea ar putea să semene cu relațiile actuale dintre nativii Havonei și Trinitatea Paradisului.

Marele univers perfecționat al acestor timpuri viitoare va fi imens de diferit de ceea ce este el în prezent. Duse vor fi aventurile pasionante ale organizațiilor galaxiilor spațiului, implantarea vieții pe lumile nesigure ale timpului și armonia emergentă din evoluția haosului, frumusețea potențialurilor, adevărul semnificațiilor și bunătatea valorilor. Universurile timpului vor fi atins împlinirea destinului lor finit! Poate că va exista un interval de repaos, de destindere, în finalul luptei multimilenare pentru perfecțiune evolutivă, însă nu pentru multă vreme! Firește, sigur și inexorabil, enigma Deității emergente din Dumnezeu cel Ultim va provoca cetățenii deveniți perfecți ai universurilor stabilite, întocmai cum strămoșii lor evolutivi, care se zbăteau, au fost odinioară provocați de căutarea lui Dumnezeu Supremul. Perdeaua destinului cosmic se va ridica pentru a dezvălui măreția transcendentă a atrăgătoareii căutări absonite a Tatălui Universal pe nivelele superioare și noi, revelate în aspectul ultim al experienței creaturilor.

[Garantat de un Puternic Mesager aflat temporar pe Urantia]

^{117.7.16 (1292.10)} It is possible that the Supreme may then be personally resident on Uversa, the headquarters of Orvonton, from which he will direct the administration of the time creations, but this is really only a conjecture. Certainly, though, the personality of the Supreme Being will be definitely contactable at some specific locality, although the ubiquity of his Deity presence will probably continue to permeate the universe of universes. What the relation of the superuniverse citizens of that age will be to the Supreme we do not know, but it may be something like the present relationship between the Havona natives and the Paradise Trinity.

^{117.7.17 (1293.1)} The perfected grand universe of those future days will be vastly different from what it is at present. Gone will be the thrilling adventures of the organization of the galaxies of space, the planting of life on the uncertain worlds of time, and the evolving of harmony out of chaos, beauty out of potentials, truth out of meanings, and goodness out of values. The time universes will have achieved the fulfillment of finite destiny! And perhaps for a space there will be rest, relaxation from the agelong struggle for evolutionary perfection. But not for long! Certainly, surely, and inexorably the enigma of the emerging Deity of God the Ultimate will challenge these perfected citizens of the settled universes just as their struggling evolutionary forebears were once challenged by the quest for God the Supreme. The curtain of cosmic destiny will draw back to reveal the transcendent grandeur of the alluring absonite quest for the attainment of the Universal Father on those new and higher levels revealed in the ultimate of creature experience.

^{117.7.18 (1293.2)} [Sponsored by a Mighty Messenger temporarily sojourning on Urantia.]

Capitolul 118. Cel suprem și cel ultim - timpul și spațiul

⇨ 117

CARTEA URANTIA

119 ⇨

PARTE III. ISTORIA URANTIEI

CAPITOLUL 118

CEL SUPREM ȘI CEL ULTIM - TIMPUL ȘI SPAȚIUL

Secțiuni

Introduction

1. Timpul și eternitatea
2. Omniprezența și ubicuitatea
3. Raporturile dintre timp și spațiu
4. Cauzalitatea primară și secundară
5. Omnipotența și compatibilitatea
6. Omnipotența și omnificența
7. Omnisciența și predestinarea
8. Controlul și supracontrolul
9. Mecanismele universului
10. Funcțiunile providenței

PAPER 118

SUPREME AND ULTIMATE — TIME AND SPACE

SECTIONS

Introduction

1. Time and Eternity
2. Omnipresence and Ubiquity
3. Time-Space Relationships
4. Primary and Secondary Causation
5. Omnipotence and Compossibility
6. Omnipotence and Omnificence
7. Omniscience and Predestination
8. Control and Overcontrol
9. Universe Mechanisms
10. Functions of Providence

Introduction

ÎN PRIVINȚA diverselor naturi ale Deității, se poate spune că:

1. Tatăl este sinele existent în sine.
2. Fiul este sinele coexistent.
3. Spiritul este sinele existent comun.
4. Supremul este sinele experiențial-evolutiv.
5. Septuplul este divinitatea distributivă de sine însăși.
6. Cel Ultim este sinele transcendental-experiențial.
7. Absolutul este sinele existențial-experiențial.

Dumnezeu Septuplul este indispensabil înfăptuirii evolutive a Supremului, dar Supremul este deopotrivă indispensabil emergenței finale a Ultimului. Dubla prezență a Supremului și a Ultimului constituie asocierea fundamentală a Deității subabsolute și derivate, căci amândouă sunt interdependente și complementare pentru a împlini destinul. Împreună ele formează puntea experiențială care leagă începuturile și desăvârșirile întregii creșteri creative din universul

INTRODUCTION

118:0.1 (1294.1) CONCERNING the several natures of Deity, it may be said:

- 118:0.2 (1294.2) 1. The Father is self-existent self.
- 118:0.3 (1294.3) 2. The Son is coexistent self.
- 118:0.4 (1294.4) 3. The Spirit is conjoint-existent self.
- 118:0.5 (1294.5) 4. The Supreme is evolutionary-experiential self.
- 118:0.6 (1294.6) 5. The Sevenfold is self-distributive divinity.
- 118:0.7 (1294.7) 6. The Ultimate is transcendental-experiential self.
- 118:0.8 (1294.8) 7. The Absolute is existential-experiential self.

118:0.9 (1294.9) While God the Sevenfold is indispensable to the evolutionary attainment of the Supreme, the Supreme is also indispensable to the eventual emergence of the Ultimate. And the dual presence of the Supreme and the Ultimate constitutes the basic association of subabsolute and derived Deity, for they are interdependently complementary in the attainment of destiny. Together they constitute the experiential bridge linking the beginnings and the completions of all creative

principal.

Creșterea creativă este fără sfârșit, dar mereu satisfăcătoare; ea este fără sfârșit în întindere, dar întotdeauna punctată de momente satisfăcătoare pentru personalitate, în care țelul provizoriu este atins, și care servește atât de eficient ca preludiu mobilizării pentru noile aventuri din creșterea cosmică, de explorare a universului și de atingere a Deității.

Deși domeniul matematicii este împresurat de limitări calitative, el procură totuși minții finite o bază conceptuală pentru a contempla infinitatea. Numerele nu au nici o limitare cantitativă, chiar și în comprehensiunea unei minți finite. Oricât de mare ar fi numărul cunoscut, voi puteți întotdeauna să luați în considerare adăugarea a încă unei unități. Voi puteți deopotrivă înțelege că rămâneți în partea de dincoace a infinitului, căci indiferent de numărul de ori în care repetați această adăugare, voi o puteți întotdeauna repeta o dată mai mult.

În același timp, seriile infinite pot fi totalizate în orice punct dat, iar acest total (sau mai exact acest total parțial) procură unei persoane date, având la un moment dat un statut dat, plenitudinea satisfacției de a fi atins un scop. Însă, mai devreme sau mai târziu, aceeași persoană începe să tânjească după țeluri noi și superioare; iar aceste aventuri ale creșterilor se vor reinnoi veșnic în plenitudinea timpului și în ciclurile eternității.

Fiecare vârstă succesivă a universului este preludiul erei următoare de creștere cosmică, și fiecare epocă de univers oferă un destin imediat tuturor stadiilor precedente. În sine și prin sine, Havona este o creație perfectă, dar limitată în perfecțiunea sa. Perfecțiunea Havonei, răspândindu-se în suprauniversurile evolutive, găsește acolo nu numai un destin cosmic, ci și eliberarea de limitările existenței preevolutive.

1. TIMPUL ȘI ETERNITATEA

Îi este de folos omului, pentru orientarea sa cosmică, să ajungă să înțeleagă pe cât de bine posibil raporturile Deității cu cosmosul. Deitatea absolută este eternă prin natură, dar Dumnezeii sunt legați de timp, ca experiență în eternitate. În universurile evolutive, eternitatea este veșnicia temporală - veșnicul acum.

Personalitatea creaturii muritoare poate să devină eternă identificându-se cu spiritul interior prin tehnica ce constă în a alege să faci voia Tatălui. Această consacrare a voinței echivalează cu realizarea unui plan al realității eterne. Aceasta înseamnă că planul creaturii a devenit invariant prin raport cu succesiunea clipelor; sau, cu alte cuvinte, înseamnă că momentele care se succed nu vor vedea nici o schimbare în planul creaturii. Un milion sau un miliard de momente nu vor schimba nimic. Numerele au încetat să mai aibă o semnificație cu privire la scopul creaturii. Astfel că alegerea creaturii adăugându-se alegerii lui Dumnezeu se traduce prin realitățile eterne ale uniunii fără de sfârșit dintre duhul lui Dumnezeu și natura omului, în serviciul perpetuu al copiilor lui Dumnezeu și al Tatălui lor din Paradis.

Există, în orice intelect dat, o relație directă între maturitate și conștiința unei unități de timp. Această

growth in the master universe.

118:0.10 (1294.10) Creative growth is unending but ever satisfying, endless in extent but always punctuated by those personality-satisfying moments of transient goal attainment which serve so effectively as the mobilization preludes to new adventures in cosmic growth, universe exploration, and Deity attainment.

118:0.11 (1294.11) While the domain of mathematics is beset with qualitative limitations, it does provide the finite mind with a conceptual basis of contemplating infinity. There is no quantitative limitation to numbers, even in the comprehension of the finite mind. No matter how large the number conceived, you can always envisage one more being added. And also, you can comprehend that that is short of infinity, for no matter how many times you repeat this addition to number, still always one more can be added.

118:0.12 (1294.12) At the same time, the infinite series can be totaled at any given point, and this total (more properly, a subtotal) provides the fullness of the sweetness of goal attainment for a given person at a given time and status. But sooner or later, this same person begins to hunger and yearn for new and greater goals, and such adventures in growth will be forever forthcoming in the fullness of time and the cycles of eternity.

118:0.13 (1294.13) Each successive universe age is the antechamber of the following era of cosmic growth, and each universe epoch provides immediate destiny for all preceding stages. Havona, in and of itself, is a perfect, but perfection-limited, creation; Havona perfection, expanding out into the evolutionary superuniverses, finds not only cosmic destiny but also liberation from the limitations of pre-evolutionary existence.

1. TIME AND ETERNITY

118:1.1 (1295.1) It is helpful to man's cosmic orientation to attain all possible comprehension of Deity's relation to the cosmos. While absolute Deity is eternal in nature, the Gods are related to time as an experience in eternity. In the evolutionary universes eternity is temporal everlastingness — the everlasting *now*.

118:1.2 (1295.2) The personality of the mortal creature may eternalize by self-identification with the indwelling spirit through the technique of choosing to do the will of the Father. Such a consecration of will is tantamount to the realization of eternity-reality of purpose. This means that the purpose of the creature has become fixed with regard to the succession of moments; stated otherwise, that the succession of moments will witness no change in creature purpose. A million or a billion moments makes no difference. Number has ceased to have meaning with regard to the creature's purpose. Thus does creature choice plus God's choice eventuate in the eternal realities of the never-ending union of the spirit of God and the nature of man in the everlasting service of the children of God and of their Paradise Father.

118:1.3 (1295.3) There is a direct relationship between maturity and the unit of time consciousness in any given

unitate de timp poate fi o zi, un an sau o perioadă mai lungă, dar ea este inevitabil criteriul prin care sinele conștient apreciază circumstanțele de viață și prin care intelectul care concepe măsoară și evaluează faptele existenței temporale.

Experiența, înțelepciunea și judecata coincid cu lungirea unității de timp în experiența muritorilor. Când mintea umană se întoarce în trecut, ea evaluează experiența anterioară cu intenția de a influența o situație prezentă. Când mintea se întinde în viitor, ea încearcă să evalueze semnificația viitoare a unei acțiuni posibile. După ce s-a ținut astfel cont atât de experiență, cât și de înțelepciune, voința omenească ia o decizie-judecată în prezent, și planul de acțiune astfel născut din trecut și din viitor vine în existență.

În maturitatea sinelui care se dezvoltă, trecutul și viitorul sunt reunite pentru a ilumina adevărata semnificație a prezentului. Pe măsură ce sinele se maturizează, el recurge pentru experiența sa la un trecut din ce în ce mai îndepărtat, în timp ce prevestirile sale de înțelepciune caută să pătrundă tot mai profund în viitorul necunoscut. Și, pe măsură ce sinele care concepe se întinde mai mult în trecut și în viitor, judecata sa depinde din ce în ce mai puțin de prezentul momentan. Decizia-acțiune începe astfel să scape din lanțurile prezentului în mișcare, în timp ce ea îmbracă din nou aspectele semnificației trecut-viitor.

Răbdarea este practică de muritorii ale căror unități de timp sunt scurte. Adevărata maturitate transcende răbdarea printr-o legitimitate născută dintr-o reală comprehensiune.

A te maturiza este a trăi mai intens în prezent și în același timp de a scăpa de limitările prezentului. Planurile maturității, întemeiate pe experiența trecută, se realizează în prezent în așa fel încât să reînsoțească valorile viitorului.

Unitatea de timp la persoanele imature concentrează semnificații-valori în momentul prezent într-un asemenea mod încât prezentul este disociat de adevărata sa relație cu non-prezentul - trecutul-viitor. Unitatea de timp a maturității în proporții care revelează relațiile coordonate de trecut-prezent-viitor într-o asemenea manieră că sinele începe să pătrundă sensul ansamblului evenimentelor, începe să-și dea seama de pasajul timpului sub perspectiva panoramică a orizonturilor largite, și să presupună continuul etern, fără început și fără sfârșit, ale cărui fragmente se numesc timp.

Pe nivelele infinitului și al absolutului, momentul prezent conține tot trecutul precum și tot viitorul. EU SUNT semnifică deopotrivă EU AM FOST și EU VOI FI, și acesta reprezintă cel mai bun concept al eternității și eternului.

Pe nivelul absolut și etern, realitatea potențială are tot atâta semnificație pe cât are realitatea actuală. Numai pe nivelele finite și pentru creaturile legate de timp pare deosebirea atât de vastă. Pentru Dumnezeu ca absolut, un ascendent muritor care a luat decizia eternă este deja un finalitar al Paradisului. Însă, grație Ajutorilor Gândirii interiori, Tatăl Universal nu este limitat astfel în percepția sa, dar el poate de asemenea să fie la curent cu - și să participe la - toate luptele

intelect. The time unit may be a day, a year, or a longer period, but inevitably it is the criterion by which the conscious self evaluates the circumstances of life, and by which the conceiving intellect measures and evaluates the facts of temporal existence.

118:1.4 (1295.4) Experience, wisdom, and judgment are the concomitants of the lengthening of the time unit in mortal experience. As the human mind reckons backward into the past, it is evaluating past experience for the purpose of bringing it to bear on a present situation. As mind reaches out into the future, it is attempting to evaluate the future significance of possible action. And having thus reckoned with both experience and wisdom, the human will exercises judgment-decision in the present, and the plan of action thus born of the past and the future becomes existent.

118:1.5 (1295.5) In the maturity of the developing self, the past and future are brought together to illuminate the true meaning of the present. As the self matures, it reaches further and further back into the past for experience, while its wisdom forecasts seek to penetrate deeper and deeper into the unknown future. And as the conceiving self extends this reach ever further into both past and future, so does judgment become less and less dependent on the momentary present. In this way does decision-action begin to escape from the fetters of the moving present, while it begins to take on the aspects of past-future significance.

118:1.6 (1295.6) Patience is exercised by those mortals whose time units are short; true maturity transcends patience by a forbearance born of real understanding.

118:1.7 (1295.7) To become mature is to live more intensely in the present, at the same time escaping from the limitations of the present. The plans of maturity, founded on past experience, are coming into being in the present in such manner as to enhance the values of the future.

118:1.8 (1295.8) The time unit of immaturity concentrates meaning-value into the present moment in such a way as to divorce the present of its true relationship to the not-present — the past-future. The time unit of maturity is proportioned so to reveal the co-ordinate relationship of past-present-future that the self begins to gain insight into the wholeness of events, begins to view the landscape of time from the panoramic perspective of broadened horizons, begins perhaps to suspect the nonbeginning, nonending eternal continuum, the fragments of which are called time.

118:1.9 (1296.1) On the levels of the infinite and the absolute the moment of the present contains all of the past as well as all of the future. I AM signifies also I WAS and I WILL BE. And this represents our best concept of eternity and the eternal.

118:1.10 (1296.2) On the absolute and eternal level, potential reality is just as meaningful as actual reality. Only on the finite level and to time-bound creatures does there appear to be such a vast difference. To God, as absolute, an ascending mortal who has made the eternal decision is already a Paradise finaliter. But the Universal Father, through the indwelling Thought Adjuster, is not thus limited in awareness but can also know of, and participate in, every temporal struggle with

temporale privitoare la problemele ascensiunii creaturilor, de la nivelele de existență unde acestea seamănă cu animalele până la cele unde ele seamănă cu Dumnezeu.

the problems of the creature ascent from animallike to Godlike levels of existence.

2. OMNIPREZENȚA ȘI UBICUITATEA

Nu trebuie confundată ubicuitatea Deității cu ultimitatea divinei omniprezențe. Tatăl universal vrea ca Supremul, Ultimul și Absolutul să compenseze, să coordoneze și să unifice ubicuitatea sa din spațiu-timp și omniprezența sa din spațiu-timp transcense cu prezența absolută și universală pentru care spațiul și timpul nu există. Ar trebui să vă amintiți că, dacă ubicuitatea Deității este foarte adesea asociată cu spațiul, ea nu este în mod necesar condiționată de timp.

În calitate de ascendenți muritori și morontiali, voi discerneti progresiv pe Dumnezeu cu ajutorul lui Dumnezeu Septuplul. Prin Havona, voi îl descoperiți pe Dumnezeu Supremul. În Paradis, voi îl găsiți ca o persoană, și apoi, în calitate de finalitari, voi veți încerca curând să-l cunoașteți ca Ultim. Fiind finalitari, se pare că după ce a fost atins Ultimul, nu există decât o singură cale de a supraviețui, aceea de a începe căutarea Absolutului. Nici un finalitar nu va fi tulburat de incertitudinile de a atinge Absolutul Deității, din moment ce la sfârșitul ascensiunilor supreme și ultime, el îl va fi întâlnit pe Dumnezeu Tatăl. Acești finalitari vor crede desigur că, chiar dacă ei reușesc să-l găsească pe Dumnezeu Absolutul, ei nu vor face decât să descopere același Dumnezeu, Tatăl Paradisului manifestându-se pe nivelele cele mai apropiate de cel infinit și de cel universal. Nu încapă nici urmă de îndoială că atingerea lui Dumnezeu în absolut va revela Strămoșul Primordial al universurilor precum și Tatăl Final al personalităților.

Dumnezeu Supremul se poate să nu fie o demonstrație de omniprezență a Deității în spațiu-timp, ci este literalmente o manifestare a ubicuității divine. Între prezența spirituală a Creatorului și manifestările materiale ale creației se găsește vastul domeniu al devenirii ubicue - emergența universală a Zeității evolutive.

Dacă Dumnezeu Supremul își asumă vreodată controlul direct al universurilor de timp și de spațiu, noi suntem convinși că această administrație divină va funcționa sub supracontrolul Ultimului. În acest caz, Dumnezeu Ultimul ar începe să devină manifest în universurile de timp și ca Atotputernicul transcendent (Omnipotentul) exercitând supracontrolul supratimpului și al spațiului transcens relative la funcțiunile administrative ale Atotputernicului Suprem.

Mintea umană poate, ca și noi înșine, să pună următoarele întrebări: Dacă evoluția lui Dumnezeu Supremul, atingând autoritatea administrativă în marele univers, este însoțită de manifestări sporite ale lui Dumnezeu Ultimul, o emergență omoloagă Dumnezeului Ultim în universurile prevăzute ale spațiului exterior va fi oare însoțită de revelații similare și reînsoțită de Dumnezeu Absolutul? În realitate, noi nu știm nimic despre asta.

2. OMNIPRESENCE AND UBIQUITY

118:2.1 (1296.3) The ubiquity of Deity must not be confused with the ultimacy of the divine omnipresence. It is volitional with the Universal Father that the Supreme, the Ultimate, and the Absolute should compensate, coordinate, and unify his time-space ubiquity and his time-space-transcended omnipresence with his timeless and spaceless universal and absolute presence. And you should remember that, while Deity ubiquity may be so often space associated, it is not necessarily time conditioned.

118:2.2 (1296.4) As mortal and morontia ascenders you progressively discern God through the ministry of God the Sevenfold. Through Havona you discover God the Supreme. On Paradise you find him as a person, and then as finaliters you will presently attempt to know him as Ultimate. Being finaliters, there would seem to be but one course to pursue after having attained the Ultimate, and that would be to begin the quest of the Absolute. No finaliter will be disturbed by the uncertainties of the attainment of the Deity Absolute since at the end of the supreme and ultimate ascensions he encountered God the Father. Such finaliters will no doubt believe that, even if they should be successful in finding God the Absolute, they would only be discovering the same God, the Paradise Father manifesting himself on more nearly infinite and universal levels. Undoubtedly the attainment of God in absolute would reveal the Primal Ancestor of universes as well as the Final Father of personalities.

118:2.3 (1296.5) God the Supreme may not be a demonstration of the time-space omnipresence of Deity, but he is literally a manifestation of divine ubiquity. Between the spiritual presence of the Creator and the material manifestations of creation there exists a vast domain of the ubiquitous *becoming* — the universe emergence of evolutionary Deity.

118:2.4 (1296.6) If God the Supreme ever assumes direct control of the universes of time and space, we are confident such a Deity administration will function under the overcontrol of the Ultimate. In such an event God the Ultimate would begin to become manifest to the universes of time as the transcendental Almighty (the Omnipotent) exercising the overcontrol of supertime and transcended space concerning the administrative functions of the Almighty Supreme.

118:2.5 (1297.1) The mortal mind may ask, even as we do: If the evolution of God the Supreme to administrative authority in the grand universe is attended by augmented manifestations of God the Ultimate, will a corresponding emergence of God the Ultimate in the postulated universes of outer space be attended by similar and enhanced revelations of God the Absolute? But we really do not know.

3. RAPORTURILE DINTRE TIMP ȘI SPAȚIU

Numai prin ubicuitate a putut Deitatea să unifice manifestările din spațiu-timp pentru concepțiile finite, căci timpul este o succesiune de clipe, în timp ce spațiul este un sistem de puncte asociate. La urma urmei, voi percepeți timpul prin analiză și spațiul prin sinteză. Voi coordonați și asociați aceste două concepții neasemănătoare prin perspicacitatea integratoare a personalității. În lumea animală, omul este singurul care posedă această facultate de percepere a spațio-timpului. Pentru un animal, mișcarea are o semnificație, dar ea nu ia o valoare decât pentru o creatură ce are statut de personalitate.

Lucrurile sunt condiționate de timp, dar adevărul este în afara timpului. Cu cât mai mult cunoașteți adevărul, cu atât mai mult sunteți adevărul, cu atât mai bine puteți înțelege trecutul și pricepe viitorul.

Adevărul este neclintit - veșnic scutit de toate vicisitudinile tranzitorii, deși niciodată inert și convențional, dar întotdeauna vibrant și adaptabil - radiind viață. Însă, când adevărul devine legat de fapte, atunci atât spațiul, cât și timpul condiționează semnificațiile sale și pun în corelație valorile sale. Aceste realități ale adevărului cuplate cu faptele devin concepte și sunt, în consecință, remise domeniului realităților cosmice relative.

Legătura adevărului absolut și etern al Creatorului cu experiența faptică a creaturilor finite și temporale face să apară o nouă valoare emergentă a Supremului. Conceptul de Suprem este esențial pentru coordonarea lumii superioare neschimbătoare și divine cu lumea inferioară finită și mereu schimbătoare.

Dintre toate lucrurile neabsolute, spațiul este cel mai aproape de a fi absolut. În aparență, spațiul este în mod absolut ultim. Reală dificultate pe care o avem în înțelegerea spațiului pe nivelul material provine din faptul că, în timp ce corpurile materiale există în spațiu, spațiul există de asemenea în aceste aceleași corpuri materiale. Mulți factori care țin de spațiu sunt absoluți, dar asta nu înseamnă că spațiul este absolut.

Pentru a înțelege raporturile din spațiu, poate fi util să se presupună, relativ vorbind, că spațiul este, la urma urmei, o proprietate a tuturor corpurilor materiale. Deci, când un corp se mișcă în spațiu, el ia de asemenea cu el toate proprietățile lui, chiar și spațiul care este în aceste corpuri în mișcare și din care face parte.

Toate modelele realității ocupă spațiu pe nivelele materiale, dar modelele spirituale nu există decât în relație cu spațiul; ele nu ocupă și nici nu deplasează spațiul, și nici nu îl conțin. Pentru noi, enigma stăpânitoare a spațiului ține de modelul unei idei. Când abordăm domeniul minții, noi întâlnim multe probleme stânenitoare. Modelul unei idei - realitatea sa - ocupă oare spațiu? În realitate, noi nu știm nimic despre aceasta, deși suntem siguri că un model de idee nu conține spațiu; însă nu ar fi deloc prudent să se admită că ceea ce este imaterial este întotdeauna nespațial.

4. CAUZALITATEA PRIMARĂ ȘI SECUNDARĂ

3. TIME-SPACE RELATIONSHIPS

118:3.1 (1297.2) Only by ubiquity could Deity unify time-space manifestations to the finite conception, for time is a succession of instants while space is a system of associated points. You do, after all, perceive time by analysis and space by synthesis. You co-ordinate and associate these two dissimilar conceptions by the integrating insight of personality. Of all the animal world only man possesses this time-space perceptibility. To an animal, motion has a meaning, but motion exhibits value only to a creature of personality status.

118:3.2 (1297.3) Things are time conditioned, but truth is timeless. The more truth you know, the more truth you are, the more of the past you can understand and of the future you can comprehend.

118:3.3 (1297.4) Truth is inconcussible — forever exempt from all transient vicissitudes, albeit never dead and formal, always vibrant and adaptable — radiantly alive. But when truth becomes linked with fact, then both time and space condition its meanings and correlate its values. Such realities of truth wedded to fact become concepts and are accordingly relegated to the domain of relative cosmic realities.

118:3.4 (1297.5) The linking of the absolute and eternal truth of the Creator with the factual experience of the finite and temporal creature eventuates a new and emerging value of the Supreme. The concept of the Supreme is essential to the co-ordination of the divine and unchanging overworld with the finite and ever-changing underworld.

118:3.5 (1297.6) Space comes the nearest of all nonabsolute things to being absolute. Space is apparently absolutely ultimate. The real difficulty we have in understanding space on the material level is due to the fact that, while material bodies exist in space, space also exists in these same material bodies. While there is much about space that is absolute, that does not mean that space is absolute.

118:3.6 (1297.7) It may help to an understanding of space relationships if you would conjecture that, relatively speaking, space is after all a property of all material bodies. Hence, when a body moves through space, it also takes all its properties with it, even the space which is in and of such a moving body.

118:3.7 (1297.8) All patterns of reality occupy space on the material levels, but spirit patterns only exist in relation to space; they do not occupy or displace space, neither do they contain it. But to us the master riddle of space pertains to the pattern of an idea. When we enter the mind domain, we encounter many a puzzle. Does the pattern — the reality — of an idea occupy space? We really do not know, albeit we are sure that an idea pattern does not contain space. But it would hardly be safe to postulate that the immaterial is always nonspatial.

4. PRIMARY AND SECONDARY CAUSATION

Multe dintre dificultățile teologice și dintre dilemele metafizice ale omului muritor sunt cauzate de faptul că el nu situează bine personalitatea Deității, și atribuie, în consecință, aspectele infinite și absolute Divinității subordonate și Deității evolutive. Există cu siguranță o adevărată Căuză Primă, dar ea nu duce la uitarea că există totodată o mulțime de cauze coordonate și subordonate, atât cauze asociate, cât și cauze secundare.

Diferența esențială dintre cauzele prime și cauzele secundare rezidă în aceea că cauzele prime produc efecte originale lipsite de factori ereditari proveniți din vreo cauzalitate antecedentă. Cauzele secundare produc efecte care comportă invariabil o ereditate care provine din alte cauze anterioare.

Potențialurile pur statistice inerente Absolutului necalificat reacționează la cauzele generate de Absolutul Deității care sunt produse de acțiunea Trinității Paradisului. În prezența Absolutului Universal, aceste potențialuri statice impregnate de cauzalitate devin imediat active și sensibile la influența anumitor agenți transcendențiali, ale căror acțiuni duc la transmutarea acestor potențialuri active prin a le conferi statutul de veritabile posibilități universale de dezvoltare, de capacități actualizate pentru creștere. Asupra acestor potențialuri astfel dezvoltate, creatorii și controlorii marelui univers joacă epopeea fără sfârșit a evoluției cosmice.

Dacă nu se ține seama de existențiale, cauzalitatea are o constituție fundamentală triplă. Așa cum operează ea în prezența epocii a universului și privitor la nivelul finit al celor șapte suprauniversuri, ea se poate concepe după cum urmează:

1. Activarea potențialurilor statice. Aceasta este stabilirea destinului în Absolutul Universal prin acțiunile Absolutului Deității, operând în Absolutul Necalificat, și asupra lui, ca urmare a directivelor volitive ale Trinității Paradisului.

2. Exteriorizarea capacităților universului. Aceasta implică transformarea potențialurilor nediferențiate în planuri separate și definite. Acesta este actul Ultimității Deității și al multiplilor agenți ai nivelului transcendențial. Aceste acte anticipează perfect în privința viitoarelor nevoi ale ansamblului maestrului univers. În legătură cu segregarea potențialurilor, există Arhitectii Maestrului Univers în calitate de veritabile personificări ale conceptului de Deitate a universurilor. Planurile lor par până la urmă limitate în întinderea din spațiu de conceptul de periferie a maestrului univers, dar, ca planuri, ei nu sunt de altfel condiționați de timp sau de spațiu.

3. Creația și evoluția actualelor universuri. Asupra unui cosmos impregnat de prezența Ultimității Deității producătoare de capacități operează Creatorii Supremi pentru a efectua, în timp, transmutări de potențialuri maturizate în actuale experiențiale. În interiorul maestrului univers, orice actualizare de realitate potențială este limitată de capacitatea ultimă de dezvoltare, și condiționată de spațiu-timp în stadiile finale ale emergenței sale. Fiii Creatori ieșind din Paradis sunt, în actualitate, creatori transformatori în sensul cosmic. Aceasta nu invalidează, în nici un fel, conceptul de creatori pe care oamenii și-l fac despre ei; din punct de vedere finit, este sigur că ei pot să creeze,

118:4.1 (1298.1) Many of the theologic difficulties and the metaphysical dilemmas of mortal man are due to man's mislocation of Deity personality and consequent assignment of infinite and absolute attributes to subordinate Divinity and to evolutionary Deity. You must not forget that, while there is indeed a true First Cause, there are also a host of co-ordinate and subordinate causes, both associate and secondary causes.

118:4.2 (1298.2) The vital distinction between first causes and second causes is that first causes produce original effects which are free from inheritance of any factor derived from any antecedent causation. Secondary causes yield effects which invariably exhibit inheritance from other and preceding causation.

118:4.3 (1298.3) The purely static potentials inherent in the Unqualified Absolute are reactive to those causations of the Deity Absolute which are produced by the actions of the Paradise Trinity. In the presence of the Universal Absolute these causative-impregnated static potentials forthwith become active and responsive to the influence of certain transcendental agencies whose actions result in the transmutation of these activated potentials to the status of true universe possibilities for development, actualized capacities for growth. It is upon such matured potentials that the creators and controllers of the grand universe enact the never-ending drama of cosmic evolution.

118:4.4 (1298.4) Causation, disregarding existentials, is threefold in its basic constitution. As it operates in this universe age and concerning the finite level of the seven superuniverses, it may be conceived as follows:

118:4.5 (1298.5) 1. *Activation of static potentials.* The establishment of destiny in the Universal Absolute by the actions of the Deity Absolute, operating in and upon the Unqualified Absolute and in consequence of the volitional mandates of the Paradise Trinity.

118:4.6 (1298.6) 2. *Eventuation of universe capacities.* This involves the transformation of undifferentiated potentials into segregated and defined plans. This is the act of the Ultimacy of Deity and of the manifold agencies of the transcendental level. Such acts are in perfect anticipation of the future needs of the entire master universe. It is in connection with the segregation of potentials that the Architects of the Master Universe exist as the veritable embodiments of the Deity concept of the universes. Their plans appear to be ultimately space limited in extent by the concept periphery of the master universe, but as *plans* they are not otherwise conditioned by time or space.

118:4.7 (1298.7) 3. *Creation and evolution of universe actuals.* It is upon a cosmos impregnated by the capacity-producing presence of the Ultimacy of Deity that the Supreme Creators operate to effect the time transmutations of matured potentials into experiential actuals. Within the master universe all actualization of potential reality is limited by ultimate capacity for development and is time-space conditioned in the final stages of emergence. The Creator Sons going out from Paradise are, in actuality, *transformative* creators in the cosmic sense. But this in no manner invalidates man's concept of them as creators; from the finite viewpoint they certainly can and do create.

ceea ce și fac.

5. OMNIPOTENȚA ȘI COMPATIBILITATEA

Omnipotența Deității nu implică puterea de a face ceea ce este de nefăcut. În cadrul spațio-timpului, și plasându-ne în punctul de vedere intelectual al comprehensiunii umane, nici chiar Dumnezeu infinit nu poate să creeze cercuri pătrate sau să producă rău care să fie în mod natural bun. Dumnezeu nu poate să facă lucruri nedivine. Această contradicție de termeni filozofici echivalează cu neființa și implică că nimic nu a fost creat astfel. O trăsătură de caracter a unei personalități nu poate fi în același timp divină și nedivină. Compatibilitatea este înăscută în puterea divină. Toate acestea decurg din faptul că omnipotența nu se limitează la a crea lucruri având o natură, ci că ea dă de asemenea naștere naturii tuturor lucrurilor și tuturor ființelor.

La început, Tatăl face totul; însă, pe măsură ce panorama eternității se derulează ca răspuns la voința și la directivele Infinitului, devine din ce în ce mai evident că creaturile, chiar și oamenii, trebuie să devină parteneri ai lui Dumnezeu pentru a realiza finalitatea destinului. Aceasta este adevărat chiar și în viața în carne; când omul și Dumnezeu intră în asociere, nu se poate pune nici o limită posibilităților viitoare ale acestei asocieri. Când omul își dă seama că Tatăl Universal este partenerul său în înaintarea eternă, când el fuzionează cu prezența interioară a Tatălui, el a rupt, în spirit, cătușele timpului și a intrat deja în înaintarea eternă, în căutarea Tatălui Universal.

Conștiința de muritor trece de la fapte la înțelegeri, și apoi la valori. Conștiința de Creator pleacă de la valoarea ideii, trece prin înțelesul cuvintelor și ajunge la faptul acțiunii. Pentru a ieși din impasul unității necalificate inerente infinității existențiale, trebuie întotdeauna să acționeze Dumnezeu. Deitatea trebuie întotdeauna să furnizeze universul arhetipal, personalitățile perfecte, adevărul, frumusețea și bunătatea originare, pe care toate creațiile subdivine se străduiesc să le atingă. Trebuie întotdeauna ca Dumnezeu să găsească mai întâi omul pentru ca omul să-l poată apoi găsi pe Dumnezeu. Un Tată Universal este întotdeauna necesar înainte de a putea exista o filiație universală și fraternitatea universală care urmează.

6. OMNIPOTENȚA ȘI OMNIFICENȚA

Dumnezeu este cu adevărat omnipotent, dar nu omnificent - el nu face personal tot ceea ce se face. Omnipotența înglobează potențialul puterii Atotputernicului Suprem și al Ființei Supreme, dar actele volitive ale lui Dumnezeu Supremul nu sunt înfăptuiri personale ale Dumnezeului Infinit.

A susține omnificența Deității primordiale ar echivala cu privarea de drepturile lor a aproape un milion de Fii Paradisiaci Creatori, fără a menționa nenumăratele oștiri altor diverse ordine de ajutoare care își aduc concursul creativ. În întregul univers, nu există decât o singură Cauză fără cauză. Toate celelalte

5. OMNIPOTENCE AND COMPOSSIBILITY

118:5.1 (1299.1) The omnipotence of Deity does not imply the power to do the nondoable. Within the time-space frame and from the intellectual reference point of mortal comprehension, even the infinite God cannot create square circles or produce evil that is inherently good. God cannot do the ungodlike thing. Such a contradiction of philosophic terms is the equivalent of nonentity and implies that nothing is thus created. A personality trait cannot at the same time be Godlike and ungodlike. Compossibility is innate in divine power. And all of this is derived from the fact that omnipotence not only creates things with a nature but also gives origin to the nature of all things and beings.

118:5.2 (1299.2) In the beginning the Father does all, but as the panorama of eternity unfolds in response to the will and mandates of the Infinite, it becomes increasingly apparent that creatures, even men, are to become God's partners in the realization of finality of destiny. And this is true even in the life in the flesh; when man and God enter into partnership, no limitation can be placed upon the future possibilities of such a partnership. When man realizes that the Universal Father is his partner in eternal progression, when he fuses with the indwelling Father presence, he has, in spirit, broken the fetters of time and has already entered upon the progressions of eternity in the quest for the Universal Father.

118:5.3 (1299.3) Mortal consciousness proceeds from the fact, to the meaning, and then to the value. Creator consciousness proceeds from the thought-value, through the word-meaning, to the fact of action. Always must God act to break the deadlock of the unqualified unity inherent in existential infinity. Always must Deity provide the pattern universe, the perfect personalities, the original truth, beauty, and goodness for which all subdeity creations strive. Always must God first find man that man may later find God. Always must there be a Universal Father before there can ever be universal sonship and consequent universal brotherhood.

6. OMNIPOTENCE AND OMNIFICENCE

118:6.1 (1299.4) God is truly omnipotent, but he is not omnificent — he does not personally do all that is done. Omnipotence embraces the power-potential of the Almighty Supreme and the Supreme Being, but the volitional acts of God the Supreme are not the personal doings of God the Infinite.

118:6.2 (1299.5) To advocate the omnificence of primal Deity would be equal to disenfranchising well-nigh a million Creator Sons of Paradise, not to mention the innumerable hosts of various other orders of concurring creative assistants. There is but one uncaused Cause in the whole universe. All other causes are derivatives of

cauze sunt derivate ale acestei unice Prime Mari Surse-Centru, și nimic, în această filozofie, nu violează liberul arbitru al unor miriade de copii ai Deității împreștiați într-un imens univers.

Într-un cadru local, volițiunea poate să pară a funcționa ca o cauză fără cauză, dar ea prezintă infailibil factori ereditari care stabilesc relații cu Prima Cauză unică, originară și absolută.

Orice volițiune este relativă. În sens inițial, numai Tatăl-EU SUNT posedă finalitate volitivă. În sens absolut, numai Tatăl, Fiul și Spiritul exercită prerogativele unei voințe necondiționate de timp și nelimitate de spațiu. Omul muritor este înzestrat cu liber arbitru, cu puterea de a alege; deși această alegere nu este absolută, este totuși relativ finală pe nivelul finit și în ceea ce privește destinul persoanei care alege.

Pe orice nivel care nu atinge absolutul, volițiunea întâmpină limitări inerente personalității însăși care exercită puterea de a alege. Omul nu poate alege dincolo de domeniul a ceea ce se poate alege. De exemplu, el nu poate alege să fie altceva decât un om, atâta doar că poate decide să devină mai mult decât un om. El poate alege să întreprindă ascensiunea universului, dar aceasta ține, în speță, de o coincidență specială dintre alegerea umană și voința divină. Ceea ce un fiu dorește și ceea ce Tatăl vrea se va întâmpla cu toată certitudinea.

În viața umană, liniile de conduită opționale se deschid și se închid continuu. În timpul perioadelor în care alegerea este posibilă, personalitatea omenească decide constant între numeroase linii de acțiune. Voința temporală este legată de timp și trebuie să aștepte scurgerea timpului pentru a găsi ocazia de a se exprima. Volițiunea spirituală a început să guste libertatea din afara cătușelor timpului, căci ea a reușit să scape parțial de secvența timpului; aceasta deoarece volițiunea spirituală se identifică cu voința lui Dumnezeu.

Volițiunea, actul alegerii, trebuie să funcționeze în cadrul universal care se actualizează ca răspuns la alegerile superioare și anterioare. Tot câmpul voinței omenești este strict limitat în finit, dar nu și asupra unui punct particular: când omul alege să-l găsească pe Dumnezeu și să-i fie asemănător, această alegere este suprafinită; eternitatea singură poate revela dacă ea este totodată supraabsonită.

A recunoaște omnipotența Deității, este a vă bucura de securitate în experiența voastră de cetățenie cosmică, este a poseda siguranță în lunga călătorie către Paradis. În schimb, a accepta sofismul omnificenței, este a îmbrățișa colosala eroare a pantheismului.

7. OMNISCIENȚA ȘI PREDESTINAREA

În marele univers, funcțiunea voinței de Creator și funcțiunea voinței de creatură se exercită în limitele și potrivit cu posibilitățile stabilite de Maeștrii Arhitecți. Cu toate acestea, predestinarea acestor limite maxime nu abrogă, cel puțin din lume, suveranitatea voinței de creatură în interiorul acestor frontiere. Precunoașterea ultimă - deplina toleranță a tuturor alegerilor finite - nu

this one First Great Source and Center. And none of this philosophy does any violence to the free-willness of the myriads of the children of Deity scattered through a vast universe.

118:6.3 (1299.6) Within a local frame, volition may appear to function as an uncaused cause, but it unfailingly exhibits inheritance factors which establish relationship with the unique, original, and absolute First Causes.

118:6.4 (1299.7) All volition is relative. In the originating sense, only the Father-I AM possesses finality of volition; in the absolute sense, only the Father, the Son, and the Spirit exhibit the prerogatives of volition unconditioned by time and unlimited by space. Mortal man is endowed with free will, the power of choice, and though such choosing is not absolute, nevertheless, it is relatively final on the finite level and concerning the destiny of the choosing personality.

118:6.5 (1300.1) Volition on any level short of the absolute encounters limitations which are constitutive in the very personality exercising the power of choice. Man cannot choose beyond the range of that which is choosable. He cannot, for instance, choose to be other than a human being except that he can elect to become more than a man; he can choose to embark upon the voyage of universe ascension, but this is because the human choice and the divine will happen to be coincident upon this point. And what a son desires and the Father wills will certainly come to pass.

118:6.6 (1300.2) In the mortal life, paths of differential conduct are continually opening and closing, and during the times when choice is possible the human personality is constantly deciding between these many courses of action. Temporal volition is linked to time, and it must await the passing of time to find opportunity for expression. Spiritual volition has begun to taste liberation from the fetters of time, having achieved partial escape from time sequence, and that is because spiritual volition is self-identifying with the will of God.

118:6.7 (1300.3) Volition, the act of choosing, must function within the universe frame which has actualized in response to higher and prior choosing. The entire range of human will is strictly finite-limited except in one particular: When man chooses to find God and to be like him, such a choice is superfinite; only eternity can disclose whether this choice is also superabsonite.

118:6.8 (1300.4) To recognize Deity omnipotence is to enjoy security in your experience of cosmic citizenship, to possess assurance of safety in the long journey to Paradise. But to accept the fallacy of omnificence is to embrace the colossal error of pantheism.

7. OMNISCIENCE AND PREDESTINATION

118:7.1 (1300.5) The function of Creator will and creature will, in the grand universe, operates within the limits, and in accordance with the possibilities, established by the Master Architects. This foreordination of these maximum limits does not, however, in the least abridge the sovereignty of creature will within these boundaries. Neither does ultimate foreknowledge — full allowance

constituea nici ea o abrogare a volițiunii finite. O ființă umană matură și perspicace poate uneori să prevadă foarte exact decizia unui asociat mai tânăr, dar această precunoaștere nu ia nimic din libertatea și din autenticitatea deciziei însăși. Dumnezeuii au limitat cu înțelepciune câmpul de acțiune al voinței imature, însă, în interiorul acestor limite definite, ea nu rămâne mai puțin o veritabilă voință.

Chiar și corelarea supremă a tuturor alegerilor trecute, prezente și viitoare nu invalidează autenticitatea acestor alegeri. Ea denotă mai degrabă tendința preordonată a cosmosului și sugerează precunoașterea acestor ființe volitive care pot alege sau refuza să devină părți contributive ale actualizării experiențiale ale oricărei realități.

Eroarea în alegerea finită este legată de timp și limitată de el. Ea nu poate exista decât în timp și în interiorul prezenței evoluând a Ființei Supreme. Această alegere greșită este posibilă în timp și denotă (în afară de nedesăvârșirea Supremului) un anumit domeniu al alegerii cu care creaturile imature trebuie să fie înzestrate pentru a putea beneficia de înaintarea în univers stabilind, prin liberul lor arbitru, contactul cu realitatea.

Păcatul, în spațiul condiționat de timp, dovedește clar libertatea temporară - și chiar și licența - a voinței finite. Păcatul zugrăvește imaturitatea, pe de o parte orbită de libertatea volitivă relativ suverană a personalității, și pe de altă parte nereușind să perceapă obligațiile și îndatoririle supreme ale cetățeniei cosmice.

Inechitatea, în domeniile finite, revelează realitatea tranzitorie a oricărei individualități neidentificate cu Dumnezeu. O creatură nu devine veritabil reală în universuri decât dacă ea se identifică cu Dumnezeu. Personalitatea finită nu se creează pe sine însăși, ci, în cadrul suprauniversal al alegerii, își determină ea însăși destinul.

Darul vieții face sistemele materiale-energetice capabile să se perpetueze, să se propage și să se adapteze ele însele. Dăruirea personalității comunică, organismelor vii, prerogativele adiționale de a dispune de ele înseși, de a evolua ele înseși și de a se identifica ele înseși cu spiritul Deității susceptibile de a fuziona cu ele.

Organismele vii subpersonale denotă o minte care activează energia-materie, mai întâi sub aspectul controlorilor fizici și apoi sub aspectul spiritelor-minte adjutante. Darul personalității vine de la Tată și comunică, sistemului viu, unicele prerogative ale alegerii. Ori, dacă personalitatea are prerogativa de a exercita alegerea volitivă de a se identifica cu realitatea, și dacă această alegere este sinceră și liberă, atunci trebuie ca personalitatea în evoluție să aibă de asemenea alegerea posibilă de a se dezorienta, de a se disloca și de a se distruge pe sine. Posibilitatea de auto-distrugere cosmică nu poate fi evitată dacă se vrea ca personalitatea evoluândă să fie cu adevărat liberă în exercitarea voinței sale finite.

De aceea securitatea este sporită dacă se îngustează limitele alegerii personale pe toate nivelele inferioare de existență. Alegerea se degajă din ce în ce mai mult pe măsură ce te înalți în universuri. La sfârșit, ea devine foarte apropiată de libertatea divină când personalitatea ascendentă atinge divinitatea statutului,

for all finite choice — constitute an abrogation of finite volition. A mature and farseeing human being might be able to forecast the decision of some younger associate most accurately, but this foreknowledge takes nothing away from the freedom and genuineness of the decision itself. The Gods have wisely limited the range of the action of immature will, but it is true will, nonetheless, within these defined limits.

118:7.2 (1300.6) Even the supreme correlation of all past, present, and future choice does not invalidate the authenticity of such choosings. It rather indicates the foreordained trend of the cosmos and suggests foreknowledge of those volitional beings who may, or may not, elect to become contributory parts of the experiential actualization of all reality.

118:7.3 (1300.7) Error in finite choosing is time bound and time limited. It can exist only in time and *within* the evolving presence of the Supreme Being. Such mistaken choosing is time possible and indicates (besides the incompleteness of the Supreme) that certain range of choice with which immature creatures must be endowed in order to enjoy universe progression by making freewill contact with reality.

118:7.4 (1301.1) Sin in time-conditioned space clearly proves the temporal liberty — even license — of the finite will. Sin depicts immaturity dazzled by the freedom of the relatively sovereign will of personality while failing to perceive the supreme obligations and duties of cosmic citizenship.

118:7.5 (1301.2) Iniquity in the finite domains reveals the transient reality of all God-unidentified selfhood. Only as a creature becomes God identified, does he become truly real in the universes. Finite personality is not self-created, but in the superuniverse arena of choice it does self-determine destiny.

118:7.6 (1301.3) The bestowal of life renders material-energy systems capable of self-perpetuation, self-propagation, and self-adaptation. The bestowal of personality imparts to living organisms the further prerogatives of self-determination, self-evolution, and self-identification with a fusion spirit of Deity.

118:7.7 (1301.4) Subpersonal living things indicate mind activating energy-matter, first as physical controllers, and then as adjutant mind-spirits. Personality endowment comes from the Father and imparts unique prerogatives of choice to the living system. But if personality has the prerogative of exercising volitional choice of reality identification, and if this is a true and free choice, then must evolving personality also have the possible choice of becoming self-confusing, self-disrupting, and self-destroying. The possibility of cosmic self-destruction cannot be avoided if the evolving personality is to be truly free in the exercise of finite will.

118:7.8 (1301.5) Therefore is there increased safety in narrowing the limits of personality choice throughout the lower levels of existence. Choice becomes increasingly liberated as the universes are ascended; choice eventually approximates divine freedom when the ascending personality achieves divinity of status,

supremația consacrării față de scopurile universale, desăvârșirea înțelepciunii cosmice și identificarea finală a creaturii cu voința și cu căile lui Dumnezeu.

supremacy of consecration to the purposes of the universe, completion of cosmic-wisdom attainment, and finality of creature identification with the will and the way of God.

8. CONTROLUL ȘI SUPRACONTROLUL

În creațiile din spațiu-timp, liberul arbitru este îngăduit în restricții și limitări. Evoluția vieții materiale este mai întâi mecanică, apoi activată de minte; în sfârșit, după ce a fost înzestrat cu personalitate, ea s-a putut lăsa guvernată de spirit. Evoluția mecanică pe lumile locuite este fizic limitată de potențialurile de implantări originare de viață fizică făcute de Purtătorii Vieții.

Omul muritor este o mașină, un mecanism viu; rădăcinile lui se găsesc într-adevăr în lumea fizică a energiei. Multe dintre reacțiile umane sunt de natură mașinală; o mare parte a vieții seamănă cu una mecanică. Dar omul, care este un mecanism, este mult mai mult decât o mașină; el este înzestrat cu o minte și locuit de spirit; și, deși în cursul vieții sale materiale el nu poate niciodată să scape de mecanismul electrochimic al existenței sale, el poate învăța să subordoneze tot mai mult acest mecanism al vieții fizice înțelepciunii directe a experienței prin procesul constând în consacrarea minții umane executării imboldurilor spirituale ale Ajustorului Gândirii interior.

Spiritul eliberează funcționarea voinței; mecanismul o limitează. Alegerea imperfectă, necontrolată de mecanism și neidentificată cu spiritul, este periculoasă și instabilă. Dominația mecanică asigură stabilitatea pe seama progresului. Alianța cu spiritul degajează alegerea nivelului fizic și, în același timp, asigură stabilitatea divină care rezultă dintr-o clarviziune universală sporită și dintr-o comprehensiune cosmică mai vastă.

Marea primejdie care amenință creatura când ajunge să se elibereze de cătușele mecanismului vital este că ea nu reușește să compenseze această pierdere de stabilitate prin efectuarea unei legături funcționale armonioase cu spiritul. Alegerea creaturii, când ea este relativ degajată de stabilitatea mecanică, ar putea încerca să se elibereze pe ea însăși mai mult, independent de o mai mare identificare cu spiritul.

Tot principiul evoluției biologice face imposibilă apariția, pe lumile locuite, a oamenilor primitivi înzestrați cu o mare stăpânire de sine. De aceea, același plan creativ, care traduce scopul evoluției, oferă deopotrivă acele restricții exterioare ale timpului și ale spațiului, ale foamei și ale frigului, care circumscriu efectiv câmpul alegerilor spirituale ale acestor creaturi necultivate. Pe măsură ce mintea omului reușește să traverseze barierele din ce în ce mai dificil de trecut, același plan creativ conține și dispoziții pentru ca moștenirea rasială a înțelepciunii experiențiale dureros dobândite să se acumuleze lent - în alți termeni, acest plan prevede un echilibru între constrângerile exterioare în regres și constrângerile interioare crescânde.

Lentoarea evoluției, a progresului cultural uman, dovedește eficacitatea acestei frâne - inerția materială - care acționează atât de puternic pentru a încetini

8. CONTROL AND OVERCONTROL

118:8.1 (1301.6) In the time-space creations, free will is hedged about with restraints, with limitations. Material-life evolution is first mechanical, then mind activated, and (after the bestowal of personality) it may become spirit directed. Organic evolution on the inhabited worlds is physically limited by the potentials of the original physical-life implantations of the Life Carriers.

118:8.2 (1301.7) Mortal man is a machine, a living mechanism; his roots are truly in the physical world of energy. Many human reactions are mechanical in nature; much of life is machinelike. But man, a mechanism, is much more than a machine; he is mind endowed and spirit indwelt; and though he can never throughout his material life escape the chemical and electrical mechanics of his existence, he can increasingly learn how to subordinate this physical-life machine to the directive wisdom of experience by the process of consecrating the human mind to the execution of the spiritual urges of the indwelling Thought Adjuster.

118:8.3 (1301.8) The spirit liberates, and the mechanism limits, the function of will. Imperfect choice, uncontrolled by mechanism, unidentified with spirit, is dangerous and unstable. Mechanical dominance insures stability at the expense of progress; spirit alliance liberates choice from the physical level and at the same time assures the divine stability produced by augmented universe insight and increased cosmic comprehension.

118:8.4 (1302.1) The great danger that besets the creature is that, in achieving liberation from the fetters of the life mechanism, he will fail to compensate this loss of stability by effecting a harmonious working liaison with spirit. Creature choice, when relatively liberated from mechanical stability, may attempt further self-liberation independent of greater spirit identification.

118:8.5 (1302.2) The whole principle of biologic evolution makes it impossible for primitive man to appear on the inhabited worlds with any large endowment of self-restraint. Therefore does the same creative design which purposed evolution likewise provide those external restraints of time and space, hunger and fear, which effectively circumscribe the subspiritual choice range of such uncultured creatures. As man's mind successfully overstrides increasingly difficult barriers, this same creative design has also provided for the slow accumulation of the racial heritage of painfully garnered experiential wisdom — in other words, for the maintenance of a balance between the diminishing external restraints and the augmenting internal restraints.

118:8.6 (1302.3) The slowness of evolution, of human cultural progress, testifies to the effectiveness of that brake — material inertia — which so efficiently operates

vitezele primejdioase ale progresului. Astfel că timpul însuși atenuează și repartizează consecințele (care altfel ar fi mortale) ale faptului de a scăpa prematur de barierele succesive care limitează activitatea umană. Căci, când cultura progresează prea rapid, când înfăptuirile materiale depășesc evoluția înțelepciunii adoratoare, atunci, civilizația conține în ea însăși germenii regresului. Dacă această civilizație nu este sprijinită de o creștere rapidă a înțelepciunii experiențiale, asemenea societăți umane vor coborî de la nivelele elevate, dar premature, pe care le-au atins, iar 'epocile întunecate' ale interregnului înțelepciunii vor fi martore, atunci, ale reapariției inexorabile ale dezechilibrului dintre libertatea de sine și controlul de sine.

Inechitatea lui Caligastia consta în scurtcircuitarea reglatorului de timp al eliberării umane progresive. El a distrus arbitrar barierele restrictive pe care mintea muritorilor acelor vremuri nu le biruiseră prin experiență.

Mintea care poate reduce parțial timpul și spațiul dovedește, prin chiar acest act, că posedă în ea însăși germenii înțelepciunii care pot efectiv înlocui zidul constrângerii pe care l-a transcens.

Lucifer a căutat în mod similar să împiedice funcționarea reglatorului de timp, care frâna atingerea prematură a anumitor libertăți în sistemul local. Un sistem local ancorat în lumină și în viață a dobândit experiențial punctele de vedere și clarviziunea care fac practicabilă punerea în aplicare a multor tehnici care nu făceau decât să bulverseze și să distrugă chiar acel tărâm din timpul epocilor anterioare acestei ancorări.

Pe măsură ce omul se eliberează de cătușele fricii, pe măsură ce el pune în legătură continentele și oceanele cu mașinile lui, iar generațiile și secolele cu documentarea sa, el trebuie să substituie fiecărei constrângeri transcense o constrângere nouă și voluntară asumată în acord cu imperatiile morale ale înțelepciunii umane în expansiune. Aceste restricții impuse voluntar sunt atât cei mai puternici, cât și cei mai subtili dintre toți factorii civilizației umane: conceptele despre justiție și idealurile de fraternitate. Omul se califică chiar și pentru a suporta restricțiile îndurării atunci când îndrăznește să-i iubească pe semenii săi, când el reușește să deuteze în fraternitatea spirituală, când decide să-i trateze pe tovarășii săi în maniera în care ar vrea el să fie tratat, și chiar să le acorde tratamentul pe care îl presupune că l-ar acorda Dumnezeu lor.

O reacție automată a universului este stabilă și se continuă sub o anumită formă în cosmos. O personalitate care-l cunoaște pe Dumnezeu și dorește să facă voia sa, care are clarviziune spirituală, este dumnezeiește stabilă și veșnic existentă. Marea aventură a omului constă în tranzitul minții sale muritoare de la stabilitatea staticului mecanic la divinitatea dinamicului spiritual, și ea realizează această transformare prin forța și perseverența propriilor sale decizii de personalitate, în fiecare situație de viață, declarând: „Este voia mea ca voia ta să se facă”.

to retard dangerous velocities of progress. Thus does time itself cushion and distribute the otherwise lethal results of premature escape from the next-encompassing barriers to human action. For when culture advances overfast, when material achievement outruns the evolution of worship-wisdom, then does civilization contain within itself the seeds of retrogression; and unless buttressed by the swift augmentation of experiential wisdom, such human societies will recede from high but premature levels of attainment, and the “dark ages” of the interregnum of wisdom will bear witness to the inexorable restoration of the imbalance between self-liberty and self-control.

118:8.7 (1302.4) The iniquity of Caligastia was the by-passing of the time governor of progressive human liberation — the gratuitous destruction of restraining barriers, barriers which the mortal minds of those times had not experientially overridden.

118:8.8 (1302.5) That mind which can effect a partial abridgment of time and space, by this very act proves itself possessed of the seeds of wisdom which can effectively serve in lieu of the transcended barrier of restraint.

118:8.9 (1302.6) Lucifer similarly sought to disrupt the time governor operating in restraint of the premature attainment of certain liberties in the local system. A local system settled in light and life has experientially achieved those viewpoints and insights which make feasible the operation of many techniques that would be disruptive and destructive in the presettled eras of that very realm.

118:8.10 (1302.7) As man shakes off the shackles of fear, as he bridges continents and oceans with his machines, generations and centuries with his records, he must substitute for each transcended restraint a new and voluntarily assumed restraint in accordance with the moral dictates of expanding human wisdom. These self-imposed restraints are at once the most powerful and the most tenuous of all the factors of human civilization — concepts of justice and ideals of brotherhood. Man even qualifies himself for the restraining garments of mercy when he dares to love his fellow men, while he achieves the beginnings of spiritual brotherhood when he elects to mete out to them that treatment which he himself would be accorded, even that treatment which he conceives that God would accord them.

118:8.11 (1303.1) An automatic universe reaction is stable and, in some form, continuing in the cosmos. A personality who knows God and desires to do his will, who has spirit insight, is divinely stable and eternally existent. Man's great universe adventure consists in the transit of his mortal mind from the stability of mechanical statics to the divinity of spiritual dynamics, and he achieves this transformation by the force and constancy of his own personality decisions, in each of life's situations declaring, “It is my will that your will be done.”

9. MECANISMELE UNIVERSULUI

9. UNIVERSE MECHANISMS

Timpul și spațiul sunt un mecanism îmbinat al maestrului univers. Ele sunt dispozitivele ce permit creaturilor finite să coexiste cu Infinitul în cosmos. Creaturile finite sunt efectiv izolate de nivelele absolute de către timp și spațiu. Dar aceste mijloace de izolare, fără de care nici un muritor nu ar putea exista, funcționează direct pentru a limita câmpul de acțiune finită. Fără ele, nici o creatură nu ar putea acționa, însă, prin ele, actele fiecărei creaturi sunt net limitate.

Mecanismele create de o minte superioară funcționează pentru a elibera sursele sale creative, dar, într-o anumită măsură, ele limitează invariabil acțiunea tuturor inteligențelor subordonate. Pentru creaturile din universuri, această limitare devine aparentă ca mecanism al universurilor. Omul nu dispune de un liber arbitru fără frână, existând limite la întinderea alegerii sale, dar, în interiorul acestui câmp liber, voia sa este relativ suverană.

Mecanismul vital al personalității umane, corpul fizic, este produsul unui proiect creativ supramuritor; el nu poate fi deci niciodată perfect controlat de omul însuși. Numai când ascendentul, în legătură cu Ajustorul fuzionat, va crea prin el însuși mecanismul destinat să îi exprime personalitatea, atunci va ajunge el să-l controleze la perfecțiune.

Marele univers este un mecanism precum și un organism. El este mecanic și viu. El este un mecanism viu animat de o Minte Supremă, coordonându-se cu un Spirit Suprem, și găsindu-și expresia pe nivelele maxime de unificare a puterii și a personalității în calitate de Ființă Supremă. Dar a nega mecanismul creației finite, este a nega faptul și a ignora realitatea.

Mecanismele sunt produsul minții, al minții creatoare ca acționează asupra potențialurilor cosmice și în ele. Mecanismele sunt cristalizări fixate ale gândirii Creatorului, și funcționează întotdeauna în fidelă conformitate cu conceptul volitiv care le-a dat naștere. Dar rațiunea de a fi a oricărui mecanism se găsește în originea sa, iar nu în funcțiunea sa.

Nu ar trebui să se creadă că aceste mecanisme limitează acțiunea Deității. Adevărul este mai degrabă că, prin chiar aceste mecanisme, Deitatea a ajuns la o fază de expresie eternă. Mecanismele fundamentale ale universului au apărut în existență ca răspuns la voința absolută a Primei Surse-Centru; ele vor funcționa deci veșnic în perfectă armonie cu planul Infinitului; ele sunt într-adevăr arhetipurile volitive ale chiar acelui plan.

Noi înțelegem întrucâtva cum mecanismul Paradisului este în corelație cu Personalitatea Fiului Etern; aceasta este funcțiunea Autorului Comun. Și noi avem teorii asupra operațiunilor Absolutului universal privitoare la mecanismele teoretice al Necalificatului și la persoana potențială a Absolutului Deității. Cât despre Deitățile evoluând ale Supremului și ale Ultimului, noi constatăm că unele din fazele lor impersonale se unesc actualmente cu contraponderea lor volitivă, și că în consecință, o nouă relație se conturează între arhetip și persoană.

În eternitatea trecutului, Tatăl și Fiul găsesc uniunea în unitatea expresiei Spiritului Infinit. Dacă, în eternitatea viitoare, Fiii Creatori și Spiritele Creative ale universurilor locale ale timpului și spațiului ar trebui să ajungă la o uniune creativă în regatele spațiului exterior,

118:9.1 (1303.2) Time and space are a conjoined mechanism of the master universe. They are the devices whereby finite creatures are enabled to coexist in the cosmos with the Infinite. Finite creatures are effectively insulated from the absolute levels by time and space. But these insulating media, without which no mortal could exist, operate directly to limit the range of finite action. Without them no creature could act, but by them the acts of every creature are definitely limited.

118:9.2 (1303.3) Mechanisms produced by higher minds function to liberate their creative sources but to some degree unvaryingly limit the action of all subordinate intelligences. To the creatures of the universes this limitation becomes apparent as the mechanism of the universes. Man does not have unfettered free will; there are limits to his range of choice, but within the radius of this choice his will is relatively sovereign.

118:9.3 (1303.4) The life mechanism of the mortal personality, the human body, is the product of supermortal creative design; therefore it can never be perfectly controlled by man himself. Only when ascending man, in liaison with the fused Adjuster, self-creates the mechanism for personality expression, will he achieve perfected control thereof.

118:9.4 (1303.5) The grand universe is mechanism as well as organism, mechanical and living — a living mechanism activated by a Supreme Mind, co-ordinating with a Supreme Spirit, and finding expression on maximum levels of power and personality unification as the Supreme Being. But to deny the mechanism of the finite creation is to deny fact and to disregard reality.

118:9.5 (1303.6) Mechanisms are the products of mind, creative mind acting on and in cosmic potentials. Mechanisms are the fixed crystallizations of Creator thought, and they ever function true to the volitional concept that gave them origin. But the purposiveness of any mechanism is in its origin, not in its function.

118:9.6 (1303.7) These mechanisms should not be thought of as limiting the action of Deity; rather is it true that in these very mechanics Deity has achieved one phase of eternal expression. The basic universe mechanisms have come into existence in response to the absolute will of the First Source and Center, and they will therefore eternally function in perfect harmony with the plan of the Infinite; they are, indeed, the nonvolitional patterns of that very plan.

118:9.7 (1303.8) We understand something of how the mechanism of Paradise is correlated with the personality of the Eternal Son; this is the function of the Conjoint Actor. And we have theories regarding the operations of the Universal Absolute with respect to the theoretical mechanisms of the Unqualified and the potential person of the Deity Absolute. But in the evolving Deities of Supreme and Ultimate we observe that certain impersonal phases are being actually united with their volitional counterparts, and thus there is evolving a new relationship between pattern and person.

118:9.8 (1304.1) In the eternity of the past the Father and the Son found union in the unity of the expression of the Infinite Spirit. If, in the eternity of the future, the Creator Sons and the Creative Spirits of the local universes of time and space should attain creative union in the

te poți întreba ce anume ar crea unitatea lor ca expresie conjugată a naturilor lor divine? S-ar putea foarte bine ca noi să asistăm la o manifestare încă nerevelată a Deității Ultime, la apariția unui nou tip de supraadministratori. Aceste ființe ar îngloba prerogative de personalitate unice, de vreme ce ele ar fi uniunea Creatorului personal, a Spiritului Creativ impersonal, a experienței creaturilor muritoare și a personalizării progresive a Divinei Ocrotitoare. Aceste ființe ar putea fi ultimele, în sensul că ele ar îngloba realitatea personală și impersonală în timp ce ar conjuga experiențele Creatorului și ale creaturilor. Oricare ar fi atributele acestor terțe persoane, ale acestor trinități funcționale ipotetice ale creațiilor din spațiul exterior, ele vor întreține cu Tații lor Creatori și cu Mamele lor Creative, anumite relații analoge celor pe care Spiritul Infinit le întreține cu Tatăl Universal și cu Fiul Etern.

Dumnezeu Supremul este personalizarea oricărei experiențe din univers, focalizarea oricărei evoluții finite, realitatea tuturor creaturilor dusă la maxim, consumarea înțelepciunii cosmice, încorporarea armonioaselor frumuseți ale galaxiilor timpului, adevărul semnificațiilor minții cosmice și bunătatea valorilor spirituale supreme. În eternul viitor, Dumnezeu Supremul va sintetiza aceste multiple diversități finite într-un ansamblu experiențial semnificativ, tot așa cum ele sunt deja unite existențial pe nivelele absolute ale Trinității Paradisului.

10. FUNCȚIUNILE PROVIDENȚEI

Providența nu înseamnă că Dumnezeu a decis toate lucrurile pentru noi și dinainte. Dumnezeu ne iubește prea mult pentru a face aceasta, căci acest lucru nu ar fi cu nimic mai puțin decât o tiranie cosmică. Omul are, într-adevăr, puteri relative de alegere. Iubirea divină nu este nici acest fel de afecțiune cu vedere scurtă, neprevăzătoare care ar alina și ar răzgâia copiii oamenilor.

Tatăl, Fiul și Spiritul - ca Trinitate - nu sunt Atotputernicul Suprem, dar supremația Atotputernicului nu se poate manifesta niciodată fără ei. Creșterea Atotputernicului este centrată asupra Absoluturilor actualității și fondată pe Absoluturile potențialității, dar funcțiunile Atotputernicului Suprem sunt legate de funcțiunile Trinității Paradisului.

S-ar părea că, la Ființa Supremă, toate fazele de activitate din univers sunt parțial reunite de personalitatea acestei Deități experiențiale. În consecință, dacă vrem să considerăm Trinitatea ca pe un singur Dumnezeu, și dacă limităm acest concept la prezentul mare univers cunoscut și organizat, descoperim că Ființa Supremă în evoluție este replica parțială a Trinității Paradisului. Și noi vedem apoi că această Deitate Supremă evoluează ca sinteză a personalității materiei finite, a minții și a spiritului finite în marele univers.

Dumnezeii au atribute, dar Trinitatea are funcțiuni și, asemeni Trinității, providența este o funcțiune, compusul supracontrolului altfel decât personal al universului universurilor. Ea se întinde de la nivelele evolutive ale Septuplului, care se sintetizează în puterea Atotputernicului, și se ridică dincolo, prin tărâmurile

realms of outer space, what would their unity create as the combined expression of their divine natures? It may well be that we are to witness a hitherto unrevealed manifestation of Ultimate Deity, a new type of superadministrator. Such beings would embrace unique prerogatives of personality, being the union of personal Creator, impersonal Creative Spirit, mortal-creature experience, and progressive personalization of the Divine Minister. Such beings could be ultimate in that they would embrace personal and impersonal reality, while they would combine the experiences of Creator and creature. Whatever the attributes of such third persons of these postulated functioning trinities of the creations of outer space, they will sustain something of the same relation to their Creator Fathers and their Creative Mothers that the Infinite Spirit does to the Universal Father and the Eternal Son.

118:9.9 (1304.2) God the Supreme is the personalization of all universe experience, the focalization of all finite evolution, the maximization of all creature reality, the consummation of cosmic wisdom, the embodiment of the harmonious beauties of the galaxies of time, the truth of cosmic mind meanings, and the goodness of supreme spirit values. And God the Supreme will, in the eternal future, synthesize these manifold finite diversities into one experientially meaningful whole, even as they are now existentially united on absolute levels in the Paradise Trinity.

10. FUNCTIONS OF PROVIDENCE

118:10.1 (1304.3) Providence does not mean that God has decided all things for us and in advance. God loves us too much to do that, for that would be nothing short of cosmic tyranny. Man does have relative powers of choice. Neither is the divine love that shortsighted affection which would pamper and spoil the children of men.

118:10.2 (1304.4) The Father, Son, and Spirit — as the Trinity — are not the Almighty Supreme, but the supremacy of the Almighty can never be manifest without them. The *growth* of the Almighty is centered on the Absolutes of actuality and predicated on the Absolutes of potentiality. But the *functions* of the Almighty Supreme are related to the functions of the Paradise Trinity.

118:10.3 (1304.5) It would appear that, in the Supreme Being, all phases of universe activity are being partially reunited by the personality of this experiential Deity. When, therefore, we desire to view the Trinity as one God, and if we limit this concept to the present known and organized grand universe, we discover that the evolving Supreme Being is the partial portraiture of the Paradise Trinity. And we further find that this Supreme Deity is evolving as the personality synthesis of finite matter, mind, and spirit in the grand universe.

118:10.4 (1304.6) The Gods have attributes but the Trinity has functions, and like the Trinity, providence is a function, the composite of the other-than-personal overcontrol of the universe of universes, extending from the evolutionary levels of the Sevenfold synthesizing in the power of the Almighty on up through the

transcendentale ale Ultimității Deității.

Dumnezeu iubește fiecare creatură ca pe un copil, iar dragostea sa acoperă cu umbra sa fiecare creatură în timp și în eternitate. Providența funcționează ținând seama de întreg și se ocupă de funcțiunea fiecărei creaturi în măsura în care această funcțiune este legată de întreg. Când providența intervine pe lângă o ființă, faptul acela denotă importanța funcțiunii acestei ființe în ceea ce privește creșterea evolutivă a unui ansamblu dat. Acest ansamblu poate fi rasa totală, națiunea totală, planeta totală sau chiar și un total mai elevat. Importanța funcțiunii creaturii este ceea ce prilejuiește o intervenție providențială, iar nu importanța creaturii ca persoană.

Cu toate acestea, Tatăl, în calitate de persoană, poate în orice clipă să interpună o mână paternă în curentul evenimentelor cosmice care se derulează potrivit voinței lui Dumnezeu, în armonie cu înțelepciunea lui Dumnezeu, și care sunt motivate de iubirea lui Dumnezeu.

Totuși, ceea ce omul numește providență este prea adesea produsul propriei sale imaginații, juxtapunerea fortuită a împrejurărilor prilejuite de hazard. Există totuși, în domeniul finit al existenței universale, o providență reală și emergentă, o veritabilă corelare, în curs de actualizare, a energiilor din spațiu, a mișcărilor din timp, a gândurilor din intelect, a idealurilor de caracter, a dorințelor din naturile spirituale și a actelor volitive intenționale ale personalităților evoluând. Împrejurările tăramurilor materiale își găsesc integrarea finită definitivă în prezențele suprapuse parțial ale Supremului și Ultimului.

Este tot mai mult posibil a se discerne providența pe măsură ce mecanismele marelui univers se perfecționează până la punctul de precizie finală prin supracontrolul minții, pe măsură ce mintea creaturilor se înalță la perfecțiunea de împlinire a divinității printr-o integrare devenită perfectă cu spiritul, și în consecință pe măsură ce Supremul se ivește ca un unificator actual al tuturor acestor fenomene din univers.

Unele dintre condițiile uimitor de fortuite, care prevalează ocazional asupra lumilor evolutive, se pot datora prezenței, treptat emergente, a Supremului; experiența prealabilă a viitoarelor sale activități universale. Majoritatea evenimentelor pe care muritorii le numesc providențiale nu sunt așa; judecata omenească în asemenea materii este foarte mult handicapată de o lipsă de viziune care să pătrundă adevăratele semnificații ale circumstanțelor vieții. Multe dintre împrejurările pe care un om le-ar numi șanse pot fi în realitate neșanse. Surâsul sorții, care dă răgazuri necăștigate și bogății nemeritate, se poate să reveleze cea mai mare dintre nenorocirile umane. Cruzimea aparentă a unui destin pervers, care acumulează necazuri peste vreun muritor nefericit, poate fi în realitate focul care, cu ocazia călirii, transformă fierul ductil al personalității imature în oțelul călit al unui adevărat caracter.

Există o providență în universurile aflate în evoluție, și creaturile o pot descoperi exact în măsura în care ele au atins capacitatea de a percepe scopul acestui univers în evoluție. Capacitatea completă de a discerne țelurile universului este echivalentă cu desăvârșirea evolutivă a creaturii; cu ale cuvinte, se poate spune că

transcendental realms of the Ultimacy of Deity.

118:10.5 (1304.7) God loves each creature as a child, and that love overshadows each creature throughout all time and eternity. Providence functions with regard to the total and deals with the function of any creature as such function is related to the total. Providential intervention with regard to any being is indicative of the importance of the *function* of that being as concerns the evolutionary growth of some total; such total may be the total race, the total nation, the total planet, or even a higher total. It is the importance of the function of the creature that occasions providential intervention, not the importance of the creature as a person.

118:10.6 (1305.1) Nevertheless, the Father as a person may at any time interpose a fatherly hand in the stream of cosmic events all in accordance with the will of God and in consonance with the wisdom of God and as motivated by the love of God.

118:10.7 (1305.2) But what man calls providence is all too often the product of his own imagination, the fortuitous juxtaposition of the circumstances of chance. There is, however, a real and emerging providence in the finite realm of universe existence, a true and actualizing correlation of the energies of space, the motions of time, the thoughts of intellect, the ideals of character, the desires of spiritual natures, and the purposive volitional acts of evolving personalities. The circumstances of the material realms find final finite integration in the interlocking presences of the Supreme and the Ultimate.

118:10.8 (1305.3) As the mechanisms of the grand universe are perfected to a point of final precision through the overcontrol of mind, and as creature mind ascends to the perfection of divinity attainment through perfected integration with spirit, and as the Supreme consequently emerges as an *actual* unifier of all these universe phenomena, so does providence become increasingly discernible.

118:10.9 (1305.4) Some of the amazingly fortuitous conditions occasionally prevailing on the evolutionary worlds may be due to the gradually emerging presence of the Supreme, the foretasting of his future universe activities. Most of what a mortal would call providential is not; his judgment of such matters is very handicapped by lack of farsighted vision into the true meanings of the circumstances of life. Much of what a mortal would call good luck might really be bad luck; the smile of fortune that bestows unearned leisure and undeserved wealth may be the greatest of human afflictions; the apparent cruelty of a perverse fate that heaps tribulation upon some suffering mortal may in reality be the tempering fire that is transmuting the soft iron of immature personality into the tempered steel of real character.

118:10.10 (1305.5) There is a providence in the evolving universes, and it can be discovered by creatures to just the extent that they have attained capacity to perceive the purpose of the evolving universes. Complete capacity to discern universe purposes equals the evolutionary completion of the creature and may otherwise be expressed as the attainment of the

ea a atins atunci Supremul în limitele prezentei stări a universurilor incomplete.

Iubirea Tatălui acționează direct în inima individului, independent de acțiunile și de reacțiunile tuturor celorlalți indivizi. Relația este personală - omul și Dumnezeu. Prezența impersonală a Deității (Atotputernicul Suprem și Trinitatea Paradisului) manifestă considerație pentru întreg, dar nu pentru parte. Providența supracontrolului Supremației devine tot mai aparentă pe măsură ce fragmentele succesive ale universului progresează în realizarea destinilor lor finite. Pe măsură ce sistemele, constelațiile, universurile și suprauniversurile se ancorează în lumină și viață, Supremul se ivește tot mai mult ca un corelator semnificativ a tot ceea ce se petrece, în timp ce Ultimul se ivește treptat ca unificator transcendent al tuturor lucrurilor.

La început, pe o lume evolutivă, evenimentele naturale ale ordinului material și dorințele personale ale ființelor umane par adesea contradictorii. Multe dintre faptele ce se petrec pe o lume în evoluție sunt mai degrabă greu de înțeles pentru muritori - legea naturii pare atât de adesea crudă, nemiloasă și indiferentă față de tot ceea ce este adevărat, frumos și bun pentru comprehensiunea omenească. Dar, pe măsură ce omenirea își urmează dezvoltarea planetară, constatăm că acest punct de vedere este modificat de factorii următori:

1. Lărgirea viziunii omului- mai buna sa comprehensiune a lumii în care trăiește, capacitatea sa sporită de a înțelege faptele materiale din timp, ideile semnificative ale gândirii și idealurile valabile ale clarviziunii spirituale. Atâta timp cât oamenii nu iau, drept etalon de măsură, decât obiectele de natură fizică, ei nu au nici o șansă să găsească unitatea în timp și în spațiu.

2. Creșterea stăpânirii omului- acumularea treptată a cunoașterii legilor lumii materiale, a țelurilor existenței spirituale și a posibilităților de a coordona aceste două realități prin filozofie. Omul sălbatic era neputincios înaintea masacrelor cauzate de forțele naturale, servil înaintea dominației crude a propriilor lui frici lăuntrice. Omul pe jumătate civilizat începe să deschidă rezervele secrete ale tărâmurilor naturale, și știința sa distruge, lent, dar sigur, superstițiile sale, în timp ce îi procură o nouă bază factuală lărgită pentru a înțelege semnificațiile filozofiei și valorile veritabilei experiențe spirituale. Omul civilizat va atinge, într-o bună zi, stăpânirea relativă a forțelor fizice ale planetei lui; dragostea de Dumnezeu pe care el o poartă în inima sa se va răspândi efectiv ca dragostea față de aproape, în timp ce valorile existenței umane se apropie de limita capacităților muritorilor.

3. Integrarea omului în univers- mărirea perspicacității omului și a înfăptuirilor lui experiențiale îl duc la o armonie mai strânsă cu prezențele unificatoare ale Supremației - Trinitatea Paradisului și Ființa Supremă. Și aceasta este ceea ce a stabilit suveranitatea Supremului pe lumile ancorate de demult în lumină și viață. Aceste planete evolute sunt, într-adevăr, poeme de armonie, imagini ale frumuseții și ale bunătății împlinite înfăptuite prin urmărirea adevărului cosmic. Și dacă aceste lucruri se pot întâmpla unei planete, atunci lucruri și mai mari se pot întâmpla într-un

Supreme within the limits of the present state of the incomplete universes.

118:10.11 (1305.6) The love of the Father operates directly in the heart of the individual, independent of the actions or reactions of all other individuals; the relationship is personal — man and God. The impersonal presence of Deity (Almighty Supreme and Paradise Trinity) manifests regard for the whole, not for the part. The providence of the overcontrol of Supremacy becomes increasingly apparent as the successive parts of the universe progress in the attainment of finite destinies. As the systems, constellations, universes, and superuniverses become settled in light and life, the Supreme increasingly emerges as the meaningful correlator of all that is transpiring, while the Ultimate gradually emerges as the transcendental unifier of all things.

118:10.12 (1306.1) In the beginnings on an evolutionary world the natural occurrences of the material order and the personal desires of human beings often appear to be antagonistic. Much that takes place on an evolving world is rather hard for mortal man to understand — natural law is so often apparently cruel, heartless, and indifferent to all that is true, beautiful, and good in human comprehension. But as humanity progresses in planetary development, we observe that this viewpoint is modified by the following factors:

118:10.13 (1306.2) 1. *Man's augmenting vision* — his increased understanding of the world in which he lives; his enlarging capacity for the comprehension of the material facts of time, the meaningful ideas of thought, and the valuable ideals of spiritual insight. As long as men measure only by the yardstick of the things of a physical nature, they can never hope to find unity in time and space.

118:10.14 (1306.3) 2. *Man's increasing control* — the gradual accumulation of the knowledge of the laws of the material world, the purposes of spiritual existence, and the possibilities of the philosophic co-ordination of these two realities. Man, the savage, was helpless before the onslaughts of natural forces, was slavish before the cruel mastery of his own inner fears. Semicivilized man is beginning to unlock the storehouse of the secrets of the natural realms, and his science is slowly but effectively destroying his superstitions while at the same time providing a new and enlarged factual basis for the comprehension of the meanings of philosophy and the values of true spiritual experience. Man, the civilized, will someday achieve relative mastery of the physical forces of his planet; the love of God in his heart will be effectively outpoured as love for his fellow men, while the values of human existence will be nearing the limits of mortal capacity.

118:10.15 (1306.4) 3. *Man's universe integration* — the increase of human insight plus the increase of human experiential achievement brings him into closer harmony with the unifying presences of Supremacy — Paradise Trinity and Supreme Being. And this is what establishes the sovereignty of the Supreme on the worlds long settled in light and life. Such advanced planets are indeed poems of harmony, pictures of the beauty of achieved goodness attained through the pursuit of cosmic truth. And if such things can happen to a planet, then even greater things can happen to a system and

sistem și în cele mai vaste unități ale marelui univers pe măsură ce ele ajung de asemenea la o stabilitate care denotă că potențialul lor de creștere finită este epuizat.

Pe o planetă de acest ordin avansat, providența a devenit o actualitate. Împrejurările vieții de acolo sunt armonioase, nu numai pentru că omul a reușit să domine problemele materiale ale lumii sale, ci și pentru că el a început să trăiască conform tendinței universurilor. El urmează cărarea Supremației care duce la Tatăl Universal.

Împărăția lui Dumnezeu este în inima oamenilor, și, când această împărăție devine actuală în inima fiecărui individ al unei lumi, atunci legea lui Dumnezeu a devenit actuală pe această planetă; și acesta este accesul Ființei Supreme la suveranitate.

Pentru a realiza acțiunea providenței în timp, trebuie ca omul să-și îndeplinească sarcina, care este de a atinge perfecțiunea. Dar omul poate avea deja experiența prealabilă a acestei experiențe în semnificațiile ei eterne meditând asupra faptului universal că toate lucrurile, bune sau rele, concură pentru a face să progreseze ființele umane cunoscătoare de Dumnezeu în căutarea lor după Tatăl tuturor.

Providența se discernă din ce în ce mai bine pe măsură ce oamenii se înalță de la material la spiritual. Dobândirea unei clarviziuni spirituale desăvârșite permite personalității ascendente să detecteze armonia în ceea ce era mai înainte un haos. Chiar și mota morontială reprezintă un real progres în această direcție.

Providența este în parte supracontrolul Supremului nedesăvârșit, manifestată în universurile nedesăvârșite. Ea va rămâne deci mereu:

1. Parțială, pentru că actualizarea Ființei Supreme este incompletă, și

2. Imprevizibilă, din pricina fluctuațiilor din atitudinea creaturilor, care variază constant de la nivel la nivel cauzând o reacție reciprocă aparent variabilă în Suprem.

Când oamenii se roagă ca providența să intervină în împrejurările vieții lor, răspunsul la rugăciunile lor este foarte adesea propria lor schimbare de atitudine față de viață. Dar providența nu este capricioasă; nici nu este fantastică sau magică. Ea reprezintă emergența lentă și sigură a puternicului suveran al universurilor finite, a cărui maiestuoasă prezență este detectată ocazional de creaturile evoluând în cursul progresului lor în univers. Providența este marșul cert și sigur al galaxiilor spațiului și al personalităților timpului către țelurile eternității, mai întâi în Suprem, apoi în cel Ultim și poate și în Absolut. Noi credem că aceeași providență există în infinitate și că ea este voința, acțiunile și intenția Trinității Paradisului, care motivează astfel apariția a mii de universuri în panorama cosmică.

[Garantat de un Puternic Mesager aflat temporar pe Urantia]

the larger units of the grand universe as they too achieve a settledness indicating the exhaustion of the potentials for finite growth.

118:10.16 (1306.5) On a planet of this advanced order, providence has become an actuality, the circumstances of life are correlated, but this is not only because man has come to dominate the material problems of his world; it is also because he has begun to live according to the trend of the universes; he is following the pathway of Supremacy to the attainment of the Universal Father.

118:10.17 (1306.6) The kingdom of God is in the hearts of men, and when this kingdom becomes actual in the heart of every individual on a world, then God's rule has become actual on that planet; and this is the attained sovereignty of the Supreme Being.

118:10.18 (1306.7) To realize providence in time, man must accomplish the task of achieving perfection. But man can even now foretaste this providence in its eternity meanings as he ponders the universe fact that all things, be they good or evil, work together for the advancement of God-knowing mortals in their quest for the Father of all.

118:10.19 (1306.8) Providence becomes increasingly discernible as men reach upward from the material to the spiritual. The attainment of completed spiritual insight enables the ascending personality to detect harmony in what was theretofore chaos. Even morontia mota represents a real advance in this direction.

118:10.20 (1307.1) Providence is in part the overcontrol of the incomplete Supreme manifested in the incomplete universes, and it must therefore ever be:

118:10.21 (1307.2) 1. *Partial* — due to the incompleteness of the actualization of the Supreme Being, and

118:10.22 (1307.3) 2. *Unpredictable* — due to the fluctuations in creature attitude, which ever varies from level to level, thus causing apparently variable reciprocal response in the Supreme.

118:10.23 (1307.4) When men pray for providential intervention in the circumstances of life, many times the answer to their prayer is their own changed attitudes toward life. But providence is not whimsical, neither is it fantastic nor magical. It is the slow and sure emergence of the mighty sovereign of the finite universes, whose majestic presence the evolving creatures occasionally detect in their universe progressions. Providence is the sure and certain march of the galaxies of space and the personalities of time toward the goals of eternity, first in the Supreme, then in the Ultimate, and perhaps in the Absolute. And in infinity we believe there is the same providence, and this is the will, the actions, the purpose of the Paradise Trinity thus motivating the cosmic panorama of universes upon universes.

118:10.24 (1307.5) [Sponsored by a Mighty Messenger temporarily sojourning on Urantia.]

Capitolul 119. Efuziunile lui Christ Mihail

⇨ 118

CARTEA URANTIA

120 ⇨

PARTE IV. VIAȚA ȘI ÎNVĂȚĂTURILE LUI IISUS

CAPITOLUL 119

EFUZIUNILE LUI CHRIST MIHAIL

Secțiuni

Introduction

1. Prima manifestare
2. A doua manifestare
3. A treia manifestare
4. A patra manifestare
5. A cincia manifestare
6. A șasea manifestare
7. A șaptea și cea din urmă manifestare
8. Statutul lui Mihail după manifestările sale

PAPER 119

THE BESTOWALS OF CHRIST MICHAEL

SECTIONS

Introduction

1. The First Bestowal
2. The Second Bestowal
3. The Third Bestowal
4. The Fourth Bestowal
5. The Fifth Bestowal
6. The Sixth Bestowal
7. The Seventh and Final Bestowal
8. Michael's Postbestowal Status

Introduction

ȘEFUL Stelelor de Seară din Nebadon, eu sunt afectat Urantiei de către Gabriel cu misiunea de a destăinui istoria celor șapte efuziuni ale lui Mihail din Nebadon, Suveranul acestui univers; numele meu este Gavalia. În cursul acestei prezentări, mă voi menține strict în limitele impuse de mandatul meu.

Atributul de manifestare este inerent Fiilor Paradisiaci ai Tatălui universal. În dorința lor de a se apropia mai mult de experiențele vieții creaturilor care le sunt subordonate, Fiii Paradisiaci de diverse ordine reflectă natura divină a părinților lor din Paradis. Fiul Etern al Trinității Paradisului a arătat calea în această practică coborându-se de șapte ori, pe cele șapte circuite ale Havonei, în epoca ascensiunii lui Grandfanda și a primilor pelerini ai timpului și ai spațiului. Iar Fiul Etern își continuă efuziunile pe universurile locale ale spațiului în persoana reprezentanților săi, Fiul Mihail și Fiul Avonal.

Când Fiul Etern dăruiește un Fiu Creator pe un nivel local protejat, acest Fiu Creator își asumă deplina responsabilitate de a desăvârși, de a controla și de a stăpâni acest nou univers; el face deopotrivă, Trinității eterne, jurământul solemn de a nu-și asuma deplina suveranitate a noii creații înainte ca cele șapte efuziuni ale sale sub formă de creaturi nu au fost îndeplinite cu succes și confirmate de Cei Îmbătrâniți de Zile, care au jurisdicție peste universurile respective. Această obligație este asumată de fiecare Fiu Mihail care se oferă voluntar să iasă din Paradis și să întreprindă

INTRODUCTION

119:0.1 (1308.1) CHIEF of the Evening Stars of Nebadon, I am assigned to Urantia by Gabriel on the mission of revealing the story of the seven bestowals of the Universe Sovereign, Michael of Nebadon, and my name is Gavalia. In making this presentation, I will adhere strictly to the limitations imposed by my commission.

119:0.2 (1308.2) The attribute of bestowal is inherent in the Paradise Sons of the Universal Father. In their desire to come close to the life experiences of their subordinate living creatures, the various orders of the Paradise Sons are reflecting the divine nature of their Paradise parents. The Eternal Son of the Paradise Trinity led the way in this practice, having seven times bestowed himself upon the seven circuits of Havona during the times of the ascension of Grandfanda and the first of the pilgrims from time and space. And the Eternal Son continues to bestow himself upon the local universes of space in the persons of his representatives, the Michael and Avonal Sons.

119:0.3 (1308.3) When the Eternal Son bestows a Creator Son upon a projected local universe, that Creator Son assumes full responsibility for the completion, control, and composure of that new universe, including the solemn oath to the eternal Trinity not to assume full sovereignty of the new creation until his seven creature bestowals shall have been successfully completed and certified by the Ancients of Days of the superuniverse of jurisdiction. This obligation is assumed by every Michael Son who volunteers to go out from Paradise to engage in universe organization and creation.

creația și organizarea unui univers.

Telul acestor încarnări sub formă de creaturi este acela de a permite acestor Creatori să devină suverani înțelepți, plini de compasiune, dreptți și înțelegători. Acești Fii divini sunt în mod natural dreptți, dar ei devin de o bunăvoință îndurătoare ca urmare a acestor experiențe succesive de manifestare. Ei sunt în mod natural îndurători și într-un mod nou. Aceste efuziuni sunt cele din urmă etape ale educării lor și ale formării lor pentru sarcina sublimă de a guverna universurile locale în divină dreptate și prin justă judecată.

Deși aceste manifestări aduc numeroase avantaje accesorii diverselor lumi, sisteme și constelații, precum și diferitelor ordine de inteligențe universale pe care ele le ating și pe care le ameliorează, destinația lor primordială rămâne totuși de a desăvârși formarea personală și educația universală a unui Fiu Creator însuși. Aceste efuziuni nu sunt indispensabile pentru a dirija un univers local într-o manieră înțeleaptă, justă și eficientă, ci sunt absolut necesare pentru a se ști să se administreze într-o manieră echitabilă, îndurătoare și înțelegătoare această creație care mișună de forme de viață variate și de miriade de creaturi inteligente, dar imperfecte.

Fiii Mihaili încep lucrarea lor de organizare a unui univers cu o justă și completă compasiune pentru diversele ordine de ființe pe care ei le-au creat. Ei au vaste rezerve de îndurare pentru toate aceste creaturi diferite, și chiar și milă pentru cele care se rătăcesc și se împotmolesc în mlaștina egoismului pe care ele însele l-au produs. Dar Cei Îmbătrâniți de Zile socotesc că aceste daruri de justețe și de dreptate nu sunt de ajuns. Acești conducători triunici ai suprauniversurilor nu vor confirma nicodată un Fiu Creator ca Suveran al unui univers înainte ca el să fi dobândit realmente punctul de vedere al propriilor sale creaturi printr-o experiență efectivă în mediul în care își au existența și în același fel cu aceste creaturi înseși. În felul acesta, acești Fii devin șefi prudenți și înțelegători; ei ajung să cunoască diverse grupuri peste care ei domnesc și exercită o autoritate universală. Printr-o experiență vie, ei dobândesc o îndurare practică, o judecată echitabilă și dreptatea născută din existența unei creaturi experiențiale.

Universul local al Nebadonului este acum guvernat de un Fiu Creator care a desăvârșit serviciul său de efuziuni. El domnește cu o supremație justă și plină de îndurare peste toate vastele țărâmurile ale universului său pe cale de evoluție și de perfecționare. Mihail al Nebadonului este a 611.121-a manifestare a Fiului Etern pe universurile timpului și ale spațiului, și el a început organizarea universului vostru local acum patru sute de miliarde ani. Mihails-a pregătit pentru prima sa aventură de manifestare aproape de epoca în care Urantia lua forma sa actuală, acum un miliard de ani. Efuziunile sale au avut loc la intervale de aproximativ o sută cincizeci de milioane ani, ultima având loc pe Urantia cu o mie nouă sute ani în urmă. Eu vreau acum să vă descriu natura și caracterul acestor efuziuni atât de complet pe cât îmi permite mandatul meu.

1. PRIMA MANIFESTARE

119:0.4 (1308.4) The purpose of these creature incarnations is to enable such Creators to become wise, sympathetic, just, and understanding sovereigns. These divine Sons are innately just, but they become understandingly merciful as a result of these successive bestowal experiences; they are naturally merciful, but these experiences make them merciful in new and additional ways. These bestowals are the last steps in their education and training for the sublime tasks of ruling the local universes in divine righteousness and by just judgment.

119:0.5 (1308.5) Though numerous incidental benefits accrue to the various worlds, systems, and constellations, as well as to the different orders of universe intelligences affected and benefited by these bestowals, still they are primarily designed to complete the personal training and universe education of a Creator Son himself. These bestowals are not essential to the wise, just, and efficient management of a local universe, but they are absolutely necessary to a fair, merciful, and understanding administration of such a creation, teeming with its varied forms of life and its myriads of intelligent but imperfect creatures.

119:0.6 (1308.6) The Michael Sons begin their work of universe organization with a full and just sympathy for the various orders of beings whom they have created. They have vast stores of mercy for all these differing creatures, even pity for those who err and flounder in the selfish mire of their own production. But such endowments of justice and righteousness will not suffice in the estimate of the Ancients of Days. These triune rulers of the superuniverses will never certify a Creator Son as Universe Sovereign until he has really acquired the viewpoint of his own creatures by actual experience in the environment of their existence and as these very creatures themselves. In this way such Sons become intelligent and understanding rulers; they come to know the various groups over which they rule and exercise universe authority. By living experience they possess themselves of practical mercy, fair judgment, and the patience born of experiential creature existence.

119:0.7 (1309.1) The local universe of Nebadon is now ruled by a Creator Son who has completed his service of bestowal; he reigns in just and merciful supremacy over all the vast realms of his evolving and perfecting universe. Michael of Nebadon is the 611,121st bestowal of the Eternal Son upon the universes of time and space, and he began the organization of your local universe about four hundred billion years ago. Michael made ready for his first bestowal adventure about the time Urantia was taking on its present form, one billion years ago. His bestowals have occurred about one hundred and fifty million years apart, the last taking place on Urantia nineteen hundred years ago. I will now proceed to unfold the nature and character of these bestowals as fully as my commission permits.

1. THE FIRST BESTOWAL

Acesta a fost un eveniment solemn pe Salvington, cu aproape un miliard de ani în urmă, când adunarea directorilor și a șefilor din universul Nebadonului l-a auzit pe Mihail anunțând că fratele său mai mare Emanuel își va asuma curând autoritatea în Nebadon, în vreme ce el (Mihail) va lipsi, fiind plecat într-o misiune neexplicată. Nici o altă proclamație nu s-a făcut cu privire la această operațiune, afară de cea din mesajul de bun rămas teledifuzat Părinților Constelațiilor, care zicea printre alte instrucțiuni că: „În această perioadă eu vă pun sub paza și în grija lui Emanuel, în timp ce am să execut porunca Tatălui meu din Paradis”.

După ce și-a transmis astfel salutul său de bun rămas, Mihail a apărut pe zona de plecare a Salvingtonului, întocmai cum în multe dintre ocaziile anterioare în care el se pregătea să plece în Uversa sau în Paradis, dar de data aceasta a venit aici singur. El și-a încheiat alocuțiunea de plecare cu următoarele cuvinte: „Vă părăsesc numai pentru o scurtă perioadă. Știu că mulți dintre voi ar dori să mă însoțească, dar nu puteți veni acolo unde merg eu. Voi nu puteți îndeplini ceea ce sunt eu pe punctul de a îndeplini. Eu plec să fac voia Deităților Paradisului și, când îmi voi fi încheiat misiunea și voi fi dobândit această experiență, eu îmi voi relua locul printre voi”. După ce a vorbit astfel, Mihail al Nebadonului a dispărut din vederea tuturor celor care erau adunați și nu a mai reapărut timp de douăzeci de ani de timp standard. În tot Salvingtonul, numai Emanuel și Divina Ocrotitoare știau ceea ce se petrecea, iar Uniunea Zilelor nu și-a împărtășit secretul decât cu șeful executiv al universului, Gabriel, Strălucitoarea Stea a Dimineții.

Toți locuitorii Salvingtonului și cei care locuiau pe lumile-sedii ale constelațiilor și ale sistemelor s-au reunit în jurul stațiilor lor receptoare respective de informații universale, sperând să primească o indicație asupra misiunii și a locului de ședere ale Fiului Creator. Ei nu au primit mesajul semnificativ înainte de a treia zi care a urmat plecării lui Mihail. În ziua aceea, s-a înregistrat pe Salvington, provenind din sfera Melchisedec, sediul acestui ordin în Nebadon, o comunicare care descrie pur și simplu operațiunea următoare, extraordinară și fără precedent: „Astăzi, la amiază, a apărut, pe suprafața de aterizare a acestei lumi, un ciudat Fiu Melchisedec care nu este al numărului nostru, dar care este în întregime asemănător cu membrii ordinului nostru. El era însoțit de un omniafirm solitar, titular al unei împuterniciri regulate a Uversei, care a prezentat instrucțiuni adresate șefului nostru din partea Străvechilor de Zile, cu acordul lui Emanuel din Salvington. Ele ordonau ca acest nou Fiu Melchisedec să fie primit în ordinul nostru și afectat serviciului de ajutor de urgență al Melchisedecilor din Nebadon. Instrucțiunile au fost date în consecință și lucrul s-a făcut”.

Aceasta este cam tot ceea ce se găsește în arhivele Salvingtonului cu privire la prima manifestare a lui Mihail. Nimic nu a mai apărut timp de un secol din timpul Urantie, după care s-a înscris faptul întoarcerii lui Mihail reluând, fără a anunța, conducerea treburilor Nebadonului. Se poate totuși găsi pe lumea Melchisedec o ciudată inscripție, o povestire a serviciului acestui excepțional Fiu Melchisedec din corpul de intervenție de urgență al acelei epoci. Acest raport s-a conservat într-un modest templu situat în prezent înaintea fațadei locuinței Tatălui Melchisedec. El

119:1.1 (1309.2) It was a solemn occasion on Salvington almost one billion years ago when the assembled directors and chiefs of the universe of Nebadon heard Michael announce that his elder brother, Immanuel, would presently assume authority in Nebadon while he (Michael) would be absent on an unexplained mission. No other announcement was made about this transaction except that the farewell broadcast to the Constellation Fathers, among other instructions, said: “And for this period I place you under the care and keeping of Immanuel while I go to do the bidding of my Paradise Father.”

119:1.2 (1309.3) After sending this farewell broadcast, Michael appeared on the dispatching field of Salvington, just as on many previous occasions when preparing for departure to Uversa or Paradise except that he came alone. He concluded his statement of departure with these words: “I leave you but for a short season. Many of you, I know, would go with me, but whither I go you cannot come. That which I am about to do, you cannot do. I go to do the will of the Paradise Deities, and when I have finished my mission and have acquired this experience, I will return to my place among you.” And having thus spoken, Michael of Nebadon vanished from the sight of all those assembled and did not reappear for twenty years of standard time. In all Salvington, only the Divine Minister and Immanuel knew what was taking place, and the Union of Days shared his secret only with the chief executive of the universe, Gabriel, the Bright and Morning Star.

119:1.3 (1309.4) All the inhabitants of Salvington and those dwelling on the constellation and system headquarters worlds assembled about their respective receiving stations for universe intelligence, hoping to get some word of the mission and whereabouts of the Creator Son. Not until the third day after Michael's departure was any message of possible significance received. On this day a communication was registered on Salvington from the Melchizedek sphere, the headquarters of that order in Nebadon, which simply recorded this extraordinary and never-before-heard-of transaction: “At noon today there appeared on the receiving field of this world a strange Melchizedek Son, not of our number but wholly like our order. He was accompanied by a solitary omniaphim who bore credentials from Uversa and presented orders addressed to our chief, derived from the Ancients of Days and concurred in by Immanuel of Salvington, directing that this new Melchizedek Son be received into our order and assigned to the emergency service of the Melchizedeks of Nebadon. And it has been so ordered; it has been done.”

119:1.4 (1310.1) And this is about all that appears on the records of Salvington regarding the first Michael bestowal. Nothing more appears until after one hundred years of Urantia time, when there was recorded the fact of Michael's return and unannounced resumption of the direction of universe affairs. But a strange record is to be found on the Melchizedek world, a recital of the service of this unique Melchizedek Son of the emergency corps of that age. This record is preserved in a simple temple which now occupies the foreground of the home of the Father Melchizedek, and it

cuprinde povestirea serviciilor acestui Fiu Melchisedec tranzitoriu în timpul afectării sale pentru cea de-a douăzeci și patra misiune de urgență din univers. Acest raport, pe care l-am recitat foarte recent, se termină după cum urmează:

"Azi, la amiază, fără avertisment prealabil și în prezența a numai trei dintre frații noștri, acest Fiu vizitator al ordinului nostru a dispărut din lumea noastră tot așa cum a venit, însoțit numai de un omniatim solitar. Acest raport se încheie acum prin confirmarea că acest vizitator a trăit ca un Melchisedec, asemănător cu un Melchisedec, a călătorit ca un Melchisedec și și-a îndeplinit cu fidelitate toate misiunile în calitate de Fiu al ordinului nostru afectat ajutorului de urgență. Prin consimțământ universal, el a devenit șeful Melchisedecilor, deoarece a câștigat dragostea noastră și adorația noastră prin înțelepciunea sa incomparabilă, prin iubirea lui supremă și prin splendida sa consacrare îndatoririlor sale. EL ne-a iubit, ne-a înțeles, a servit cu noi și noi suntem pentru totdeauna loiali lui și devotați tovarăși Melchisedeci, căci acest străin pe lumea noastră a devenit acum, pe vecie, un slujitor universal de natură Melchisedec."

Aceasta este tot ceea ce îmi este permis să vă istorisesc despre prima manifestare a lui Mihail. Bineînțeles, noi înțelegem pe deplin că acest străin Melchisedec care, atât de misterios, a servit cu Melchisedecii, cu un miliard de ani în urmă, nu era altul decât Mihail întrupat în timpul misiunii primei sale efuziuni. Arhivele nu specifică că acest unic și eficient Melchisedec era Mihail, dar se crede de toată lumea că el era. Este puțin probabil că afirmarea concretă a acestui fapt se poate găsi în afara arhivelor Salvingtonului, iar noi nu avem acces la documentele acestei lumi secrete. Numai pe această lume sacră de Fii divini se pot cunoaște în întregime misterele încarnării și efuziunii. Noi cunoaștem toate faptele efuziunii lui Mihail, dar nu înțelegem cum s-au produs. Nu știm cum șeful unui univers, creatorul Melchisedecilor, poate atât de subit și atât de misterios să devină unul dintre ei, să trăiască printre ei ca atare și să călătorească timp de o sută de ani ca un Fiu Melchisedec. Totuși, aceasta este ceea ce s-a întâmplat.

2. A DOUA MANIFESTARE

Timp de aproape o sută cincizeci milioane de ani după coborârea Melchisedec a lui Mihail, totul a mers bine în universul Nebadonului, apoi necazurile au început să apară în sistemul 11 din constelația 37. Aceste necazuri erau legate de o neînțelegere cu un Fiu Lanonandek, un Suveran Sistemic care fusese judecat de către Părinții Constelației cu aprobarea Fidelului de Zile, consilierul Paradisului pentru această constelație. Suveranul Sistemic protestatar nu acceptase în întregime verdictul. După mai mult de o sută de ani de nemulțumire, el i-a antrenat pe asociații săi într-o rebeliune contra suveranității Fiului Creator. Această rebeliune s-a numărat printre cele mai întinse și cele mai dezastruoase care au fost vreodată stărnite într-un univers al Nebadonului; ea s-a judecat și încheiat demult prin acțiunea Străvechilor de Zile ai Uversei.

Lutentia, acest Suveran Sistemic rebel, a domnit autocratic pe planeta din cartierul său general vreme de

comprises the narration of the service of this transitory Melchizedek Son in connection with his assignment to twenty-four missions of universe emergency. And this record, which I have so recently reviewed, ends thus:

119:1.5 (1310.2) "And at noon on this day, without previous announcement and witnessed by only three of our brotherhood, this visiting Son of our order disappeared from our world as he came, accompanied only by a solitary omniaphim; and this record is now closed with the certification that this visitor lived as a Melchizedek, in the likeness of a Melchizedek he worked as a Melchizedek, and he faithfully performed all of his assignments as an emergency Son of our order. By universal consent he has become chief of Melchizedeks, having earned our love and adoration by his matchless wisdom, supreme love, and superb devotion to duty. He loved us, understood us, and served with us, and forever we are his loyal and devoted fellow Melchizedeks, for this stranger on our world has now eternally become a universe minister of Melchizedek nature."

119:1.6 (1310.3) And that is all I am permitted to tell you of the first bestowal of Michael. We, of course, fully understand that this strange Melchizedek who so mysteriously served with the Melchizedeks a billion years ago was none other than the incarnated Michael on the mission of his first bestowal. The records do not specifically state that this unique and efficient Melchizedek was Michael, but it is universally believed that he was. Probably the actual statement of that fact cannot be found outside of the records of Sonarington, and the records of that secret world are not open to us. Only on this sacred world of the divine Sons are the mysteries of incarnation and bestowal fully known. We all know of the facts of the Michael bestowals, but we do not understand how they are effected. We do not know how the ruler of a universe, the creator of the Melchizedeks, can so suddenly and mysteriously become one of their number and, as one of them, live among them and work as a Melchizedek Son for one hundred years. But it so happened.

2. THE SECOND BESTOWAL

119:2.1 (1310.4) For almost one hundred and fifty million years after the Melchizedek bestowal of Michael, all went well in the universe of Nebadon, when trouble began to brew in system 11 of constellation 37. This trouble involved a misunderstanding by a Lanonandek Son, a System Sovereign, which had been adjudicated by the Constellation Fathers and approved by the Faithful of Days, the Paradise counselor to that constellation, but the protesting System Sovereign was not fully reconciled to the verdict. After more than one hundred years of dissatisfaction he led his associates in one of the most widespread and disastrous rebellions against the sovereignty of the Creator Son ever instigated in the universe of Nebadon, a rebellion long since adjudicated and ended by the action of the Ancients of Days on Uversa.

119:2.2 (1311.1) This rebel System Sovereign, Lutentia, reigned supreme on his headquarters planet for more

peste douăzeci de ani din timpul standard al Nebadonului. După aceea, cei Prea Înalți, cu aprobarea Uversei, au ordonat punerea sa deoparte și i-au rugat pe conducătorii Salvingtonului să desemneze un nou Suveran Sistemic pentru a lua în primire acest sistem de lumi locuite tulburat și destrămat de conflicte.

Simultan cu primirea acestei cereri pe Salvington, Mihail a lansat a doua dintre aceste proclamații extraordinare de intenție de a lipsi din sediul universului în scopul de „a executa porunca Tatălui meu din Paradis”. El a promis „să revină în clipa potrivită” și a concentrat toată autoritatea în mâinile fratelui său din Paradis, Emanuel, Uniunea Zilelor.

Apoi, prin aceeași tehnică observată în momentul plecării sale pentru manifestarea ca Melchisedec, Mihail și-a luat din nou rămas bun de la sfera cartierului său general. La trei zile după această luare de rămas bun nelămurită, un nou membru necunoscut a apărut în corpul de rezervă al Fiilor Lanonandeki primari ai Nebadonului. Acest nou Fiu a apărut la amiază, fără a fi anunțat, și însoțit de un terțafim solitar titular cu o împuternicire regulată de la Cei Îmbătrâniți de Zile din Uversa, confirmată de Emanuel din Salvington, și ordonând ca acest nou Fiu să fie afectat sistemului 11 al constelației 37 ca succesor al lui Lutentia detronat, și cu deplină autoritate în calitate de Suveran Sistemic în exercițiu, așteptând numirea unui nou suveran titular.

Timp de peste șaptesprezece ani de timp universal, acest șef temporar străin și necunoscut a administrat treburile și a judecat cu înțelepciune diferențele acestui sistem local tulburat și demoralizat. Noul Suveran Sistemic nu a fost niciodată iubit cu mai multă înflăcărare și nici atât de general onorat și respectat. Noul șef a pus ordine cu justiție și cu îndurare în sistemul acesta turbulent, între timp oferindu-și cu asiduitate ajutorul tuturor supușilor săi. El chiar a și oferit predecesorului său rebel privilegiul de a împărtași tronul de autoritate al sistemului numai dacă își va cere scuze de la Emanuel pentru necuviințele sale, dar Lutentia a disprețuit aceste oferte de îndurare. El știa bine că străinul și noul Suveran Sistemic nu era altul decât Mihail, mai precis șeful universal pe care îl sfidase atât de recent. În schimb, milioane dintre partizanii săi rătăciți și amăgiți au acceptat iertarea acestui nou șef, cunoscut în această epocă sub numele de Suveranul Salvator al sistemului Paloniei.

A venit apoi ziua memorabilă în care a sosit noul Suveran Sistemic investit în funcție, desemnat de autoritățile universului ca succesor permanent al lui Lutentia detronat. Toată Palonia a plâns plecarea șefului sistemic cel mai nobil și cel mai binevoitor pe care Nebadonul îl cunoscuse vreodată. El era iubit în tot sistemul și adorat de tovarășii lui din toate grupurile Fiilor Lanonandeki. Plecarea sa nu a avut loc brusc. O mare ceremonie a fost organizată până ce a părăsit cartierul general sistemic. Chiar și predecesorul său rătăcit i-a trimis următorul mesaj: „Tu ești just și drept în toate căile tale. Deși eu resping în continuare regula Paradisului, sunt nevoit să mărturisesc că tu ești un administrator echitabil și îndurător.”

Atunci, acest șef temporar al sistemului rebel și-a luat bun rămas de la planeta scurtei sale șederi administrative. La trei zile după aceea, Mihail a reapărut pe Salvington și a reluat conducerea universului

than twenty years of standard Nebadon time; whereupon, the Most Highs, with approval from Uversa, ordered his segregation and requisitioned the Salvington rulers for the designation of a new System Sovereign to assume direction of that strife-torn and confused system of inhabited worlds.

119:2.3 (1311.2) Simultaneously with the reception of this request on Salvington, Michael initiated the second of those extraordinary proclamations of intention to be absent from the universe headquarters for the purpose of “doing the bidding of my Paradise Father,” promising to “return in due season” and concentrating all authority in the hands of his Paradise brother, Immanuel, the Union of Days.

119:2.4 (1311.3) And then, by the same technique observed at the time of his departure in connection with the Melchizedek bestowal, Michael again took leave of his headquarters sphere. Three days after this unexplained leave-taking there appeared among the reserve corps of the primary Lanonandek Sons of Nebadon, a new and unknown member. This new Son appeared at noon, unannounced and accompanied by a lone tertiaphim who bore credentials from the Uversa Ancients of Days, certified by Immanuel of Salvington, directing that this new Son be assigned to system 11 of constellation 37 as the successor of the deposed Lutentia and with full authority as acting System Sovereign pending the appointment of a new sovereign.

119:2.5 (1311.4) For more than seventeen years of universe time this strange and unknown temporary ruler administered the affairs and wisely adjudicated the difficulties of this confused and demoralized local system. No System Sovereign was ever more ardently loved or more widely honored and respected. In justice and mercy this new ruler set the turbulent system in order while he painstakingly ministered to all his subjects, even offering his rebellious predecessor the privilege of sharing the system throne of authority if he would only apologize to Immanuel for his indiscretions. But Lutentia spurned these overtures of mercy, well knowing that this new and strange System Sovereign was none other than Michael, the very universe ruler whom he had so recently defied. But millions of his misguided and deluded followers accepted the forgiveness of this new ruler, known in that age as the Savior Sovereign of the system of Palonia.

119:2.6 (1311.5) And then came that eventful day on which there arrived the newly appointed System Sovereign, designated by the universe authorities as the permanent successor of the deposed Lutentia, and all Palonia mourned the departure of the most noble and the most benign system ruler that Nebadon had ever known. He was beloved by all the system and adored by his fellows of all groups of the Lanonandek Sons. His departure was not unceremonious; a great celebration was arranged when he left the system headquarters. Even his erring predecessor sent this message: “Just and righteous are you in all your ways. While I continue in rejection of the Paradise rule, I am compelled to confess that you are a just and merciful administrator.”

119:2.7 (1311.1) And then did this transient ruler of a rebellious system take leave of the planet of his short administrative sojourn, while on the third day thereafter Michael appeared on Salvington and resumed the

Nebadonului. A treia proclamație a Uversei nu a întârziat să urmeze pentru a anunța extinderea jurisdicțională a autorității și a suveranității lui Mihail. Prima proclamație fusese făcută în momentul sosirii sale în Nebadon, a doua fusese publicată la puțin după desăvârșirea efuziunii Melchisedec, iar acum a treia urmează terminarea celei de-a doua efuziuni, sau misiunea Lanonandek.

3. A TREIA MANIFESTARE

Consiliul suprem al Salvingtonului tocmai terminase considerarea unui apel al Purtătorilor Vieții ai planetei 217 din sistemul 87 al constelației 61, cerând să li se trimită în ajutor un Fiu Material. Or, această planetă era situată într-un sistem de lumi locuite unde un alt Suveran Sismic se rătăcise, a doua rebeliune de acest ordin a survenit până atunci în tot Nebadonul.

La cererea lui Mihail, s-a păstrat în suspensie cererea Purtătorilor Vieții de pe această planetă, așteptând ca Emanuel s-o poată studia și să dea sfatul său. Aceasta era o procedură neregulată, iar eu îmi amintesc bine că noi contam pe ceva insolit. Nu am avut mult de așteptat. Mihail a lăsat dirijarea universului în mâinile lui Emanuel, în timp ce încredința conducerea forțelor celeste lui Gabriel. După ce a dispus astfel de responsabilitățile sale administrative, el și-a luat bun rămas de la Spiritul Mamă al Universului și a dispărut de pe zona de plecare a Salvingtonului întocmai așa cum o făcuse în două cazuri anterioare.

După cum era de așteptat, un ciudat Fiu Material a apărut la trei zile după, fără să fi anunțat, pe lumea-sediu a sistemului 87 al constelației 61. El era însoțit de un seconafim solitar, acreditat de Străvechilor de Zile ai Uversei și confirmat de Emanuel al Salvingtonului. Suveranul Sismic în exercițiu a numit imediat acest nou și misterios Fiu Material ca făcând funcția de Prinț Planetar al lumii 217, iar această desemnare a fost de îndată confirmată de cei Prea Înalți ai constelației 61.

Astfel că acest Fiu Material unic a început dificila sa carieră pe o lume în carantină, pe o planetă în secesiune și în rebeliune situată într-un sistem încercuit, fără nici o comunicare cu universul exterior; el a călătorit singur în timpul unei generații întregi de timp planetar. Acest Fiu Material de intervenție l-a făcut să se căiască și l-a făcut să revină pe calea bună pe Prințul Planetar care lipsea și întregul său stat major, și a fost martor la reîntoarcerea planetei în serviciul loial al regulii Paradisului așa cum este ea stabilită în universurile locale. La timpul potrivit, un Fiu și o Fiică Materiali au sosit pe această lume reîntinerită și izbăvită. Când ei au fost cum se cuvine instalați ca șefi planetari vizibili, Prințul Planetar de urgență sau de tranziție și-a luat oficial rămas bun și a dispărut, într-o zi, la amiază. Trei zile mai târziu, Mihail a reapărut în locul său obișnuit de pe Salvington, și curând teledifuziunile suprauniversului transmiteau a patra proclamație a Străvechilor de Zile, anunțând o nouă promovare a suveranității lui Mihail în Nebadon.

Regret că nu sunt autorizat să istorisesc răbdarea, forța sufletului și abilitatea cu care acest Fiu Material a

direction of the universe of Nebadon. There soon followed the third Uversa proclamation of the advancing jurisdiction of the sovereignty and authority of Michael. The first proclamation was made at the time of his arrival in Nebadon, the second was issued soon after the completion of the Melchizedek bestowal, and now the third follows upon the termination of the second or Lanonandek mission.

3. THE THIRD BESTOWAL

119:3.1 (1312.2) The supreme council on Salvington had just finished the consideration of the call of the Life Carriers on planet 217 in system 87 in constellation 61 for the dispatch to their assistance of a Material Son. Now this planet was situated in a system of inhabited worlds where another System Sovereign had gone astray, the second such rebellion in all Nebadon up to that time.

119:3.2 (1312.3) Upon the request of Michael, action on the petition of the Life Carriers of this planet was deferred pending its consideration by Immanuel and his report thereon. This was an irregular procedure, and I well remember how we all anticipated something unusual, and we were not long held in suspense. Michael proceeded to place universe direction in the hands of Immanuel, while he intrusted command of the celestial forces to Gabriel, and having thus disposed of his administrative responsibilities, he took leave of the Universe Mother Spirit and vanished from the dispatching field of Salvington precisely as he had done on two previous occasions.

119:3.3 (1312.4) And, as might have been expected, on the third day thereafter there appeared, unannounced, on the headquarters world of system 87 in constellation 61, a strange Material Son, accompanied by a lone seconaphim, accredited by the Uversa Ancients of Days, and certified by Immanuel of Salvington. Immediately the acting System Sovereign appointed this new and mysterious Material Son acting Planetary Prince of world 217, and this designation was at once confirmed by the Most Highs of constellation 61.

119:3.4 (1312.5) Thus did this unique Material Son begin his difficult career on a quarantined world of secession and rebellion, located in a beleaguered system without any direct communication with the outside universe, working alone for one whole generation of planetary time. This emergency Material Son effected the repentance and reclamation of the defaulting Planetary Prince and his entire staff and witnessed the restoration of the planet to the loyal service of the Paradise rule as established in the local universes. In due time a Material Son and Daughter arrived on this rejuvenated and redeemed world, and when they had been duly installed as visible planetary rulers, the transitory or emergency Planetary Prince took formal leave, disappearing at noon one day. On the third day thereafter, Michael appeared in his accustomed place on Salvington, and very soon the superuniverse broadcasts carried the fourth proclamation of the Ancients of Days announcing the further advancement of the sovereignty of Michael in Nebadon.

119:3.5 (1312.6) I regret that I do not have permission to narrate the patience, fortitude, and skill with which this Material Son met the trying situations on this confused

făcut față situațiilor grele de pe această planetă dezorientată. Reabilitarea acestei lumi izolate constituie unul dintre capitoarele cele mai magnifice și cele mai emoționante din anele salvării din tot Nebadonul. Către sfârșitul acestei misiuni, toți locuitorii Nebadonului înțeleseseră de ce șeful lor mult iubit alesese să se lanseze în aceste efuziuni repetate prin luarea similitudinii unui oarecare ordin subordonat de ființe inteligente.

Manifestările lui Mihail ca Fiu Melchisedec, apoi ca Fiu Lanonandek și apoi ca Fiu Material, sunt toate deopotrivă de misterioase și de inexplicabile. În fiecare caz, el a apărut subit ca un individ pe deplin dezvoltat al grupului de manifestare. Misterul acestor încarnări nu va fi niciodată cunoscut, afară de cei care au acces în cercul interior al arhivelor privitoare la sfera sacră a Sonaringtonului.

De la această minunată manifestare ca Prinț Planetar al unei lumi izolate în rebeliune, niciodată nici un Fiu sau nici o Fiică Materiali ai Nebadonului nu au fost tentați să se plângă de afectarea lor sau să găsească motive de critică dificultăților misiunilor lor. Fii Materiali știau odată pentru totdeauna că ei au, în Fiul Creator al universului lor, un suveran înțelegător și un prieten plin de compasiune, care „a fost în toate privințele pus la încercare și verificat” după cum ei înșiși trebuie să fie încercați și verificați.

Fiecare dintre aceste misiuni a fost urmată de o eră de servire și de loialitate sporite printre inteligențele celeste originare ale universului; fiecare dintre epocile succesive de manifestare a fost caracterizată de un progres și de o ameliorare în toate metodele de administrare a acestui univers și în toate tehnicile de guvernare. De la această manifestare în chestiune, nici un Fiu sau nici o Fiică Materiali nu au participat vreodată în cunoștință de cauză la o rebeliune contra lui Mihail; ei îl iubesc și îl onorează cu prea multă devoțiune pentru a-l respinge vreodată conștient. Numai prin amăgiri și prin sofisme, Adamii vremurilor recente au fost induși în eroare de către personalități rebele de tip superior.

4. A PATRA MANIFESTARE

La sfârșitul unuia dintre apelurile nominale milenare periodicele ale Uversei, Mihail a procedat la încredințarea guvernării Nebadonului în mâinile lui Emanuel și ale lui Gabriel. Bineînțeles, noi ne reamintim ceea ce se întâmplase în trecut ca urmare a unei asemenea inițiative. Noi ne-am pregătit cu toții să asistăm la dispariția lui Mihail pentru a patra sa misiune de consacrare, și el nu ne-a făcut să așteptăm multă vreme, căci nu a întârziat să se ducă la zona de plecare a Salvingtonului unde noi l-am pierdut din vedere.

A treia zi după această dispariție în vederea unei efuziuni, noi am remarcat, în teledifuziunile universale destinate Uversei, această veste semnificativă emanând de la cartierul general serafic al Nebadonului: „Noi realizăm sosirea neprevăzută a unui serafim necunoscut însoțit de un supernafim solitar și de Gabriel al Salvingtonului. Acest serafim neînregistrat posedă calitative ale ordinului Nebadonului, și poartă scrisori de acreditare de la Cei Îmbătrâniți de Zile ai Uversei, confirmate de Emanuel al Salvingtonului. Se

planet. The reclamation of this isolated world is one of the most beautifully touching chapters in the annals of salvation throughout Nebadon. By the end of this mission it had become evident to all Nebadon as to why their beloved ruler chose to engage in these repeated bestowals in the likeness of some subordinate order of intelligent being.

119:3.6 (1313.1) The bestowals of Michael as a Melchizedek Son, then as a Lanonandek Son, and next as a Material Son are all equally mysterious and beyond explanation. In each instance he appeared *suddenly* and as a fully developed individual of the bestowal group. The mystery of such incarnations will never be known except to those who have access to the inner circle of the records on the sacred sphere of Sonarington.

119:3.7 (1313.2) Never, since this marvelous bestowal as the Planetary Prince of a world in isolation and rebellion, have any of the Material Sons or Daughters in Nebadon been tempted to complain of their assignments or to find fault with the difficulties of their planetary missions. For all time the Material Sons know that in the Creator Son of the universe they have an understanding sovereign and a sympathetic friend, one who has in “all points been tried and tested,” even as they must also be tried and tested.

119:3.8 (1313.3) Each of these missions was followed by an age of increasing service and loyalty among all celestial intelligences of universe origin, while each succeeding bestowal age was characterized by advancement and improvement in all methods of universe administration and in all techniques of government. Since this bestowal no Material Son or Daughter has ever knowingly joined in rebellion against Michael; they love and honor him too devotedly ever consciously to reject him. Only through deception and sophistry have the Adams of recent times been led astray by higher types of rebel personalities.

4. THE FOURTH BESTOWAL

119:4.1 (1313.4) It was at the end of one of the periodic millennial roll calls of Uversa that Michael proceeded to place the government of Nebadon in the hands of Immanuel and Gabriel; and, of course, recalling what had happened in times past following such action, we all prepared to witness Michael's disappearance on his fourth mission of bestowal, and we were not long kept waiting, for he shortly went out upon the Salvington dispatching field and was lost to our view.

119:4.2 (1313.5) On the third day after this bestowal disappearance we observed, in the universe broadcasts to Uversa, this significant news item from the seraphic headquarters of Nebadon: “Reporting the unannounced arrival of an unknown seraphim, accompanied by a solitary supernaphim and Gabriel of Salvington. This unregistered seraphim qualifies as of the Nebadon order and bears credentials from the Uversa Ancients of Days, certified by Immanuel of Salvington. This seraphim tests out as belonging to the supreme order of

vădește că acest serafim aparține ordinului suprem al îngerilor unui univers local, iar noi am afectat deja un corp de consilieri de învățământ”.

Pentru această manifestare serafică, Mihail a fost absent din Salvington o perioadă de peste patruzeci de ani de timp standard al universului. În cursul acestui interval, el a fost atașat în calitate de consilier al Învățămintului serafic, un fel de post de secretar particular, pentru douăzeci și șase de maeștri instructori succesivi, și a călătorit pe douăzeci și două de lumi diferite. Sarcina sa finală a fost cea de consilier și de asistent atașat misiunii de manifestare a unui Fiu Învățător al Trinității pe lumea 462 din sistemul 84 al constelației 3 din universul Nebadonului.

În timpul celor șapte ani ai acestei misiuni, acest Fiu Învățător al Trinității nu a fost niciodată într-un totu convins de identitatea asociatului său serafic. Este adevărat că, în timpul acestei perioade, toți serafimii au fost tratați cu un interes și o grijă particulare. Noi știm perfect de bine că Suveranul nostru mult iubit era departe în univers, sub forma unui serafim, dar nu am putut fi niciodată siguri de identitatea lui. El nu a fost niciodată identificat pozitiv înainte de epoca atașării sale misiunii de manifestare a acestui Fiu Învățător al Trinității. În cursul acestei perioade, serafimii supremi au fost întotdeauna tratați cu o solitudine specială, de temă ca vreunul din noi să nu descopere că fără știrea noastră, el fusese gazda care primise Suveranul universului în misiunea de manifestare sub forma unei creaturi. În ceea ce privește îngerii, a devenit veșnic adevărat că Creatorul și Șeful lor „a fost în toate privințele pus la încercare și verificat în similitudinea unei personalități serafice”.

Pe măsură ce aceste efuziuni succesive au participat mai mult la natura formelor inferioare de viață universală, Gabriel a fost tot mai mult asociat cu aceste aventuri de încarnare, operând ca agent de legătură universal între Mihail aflat în manifestare și Emanuel, șeful interimar al universului.

Mihail a trecut acum prin experiența de manifestare a trei ordine de Fii universali pe care îi crease: Melchisedecii, Lanonandekii și Fiii Materiali. Apoi, el binevoiește să se personalizeze în similitudinea vieții îngerești sub aspectul unui serafim suprem, înainte de a-și întoarce atenția spre diversele faze ale carierelor ascendente ale creaturilor sale volitive de forma cea mai umilă, muritorii evolutivi ai timpului și spațiului.

5. A CINCIA MANIFESTARE

Cu puțin peste trei sute de milioane ani în urmă, așa cum se socotește timpul pe Urantia, noi am fost martorii unui nou transfer de autoritate asupra universului la Emanuel, și am observat pregătirile de plecare ale lui Mihail. Această ocazie a fost diferită de cele precedente, în sensul că Mihail a anunțat că destinația sa era Uversa, sediul supranuniversului Orvontonului. Suveranul nostru a plecat la timpul cuvenit, dar teledifuziunile suprauniversului nu au menționat niciodată sosirea sa pe lângă curtea Străvechilor de Zile. Puțin după plecarea sa din Salvington, teledifuziunile Uversei au făcut să apară această dare de seamă semnificativă: „A sosit astăzi,

the angels of a local universe and has already been assigned to the corps of the teaching counselors.”

119:4.3 (1313.6) Michael was absent from Salvington during this, the seraphic bestowal, for a period of over forty standard universe years. During this time he was attached as a seraphic teaching counselor, what you might denominate a private secretary, to twenty-six different master teachers, functioning on twenty-two different worlds. His last or terminal assignment was as counselor and helper attached to a bestowal mission of a Trinity Teacher Son on world 462 in system 84 of constellation 3 in the universe of Nebadon.

119:4.4 (1314.1) Never, throughout the seven years of this assignment, was this Trinity Teacher Son wholly persuaded as to the identity of his seraphic associate. True, all seraphim during that age were regarded with peculiar interest and scrutiny. Full well we all knew that our beloved Sovereign was abroad in the universe, disguised as a seraphim, but never could we be certain of his identity. Never was he positively identified until the time of his attachment to the bestowal mission of this Trinity Teacher Son. But always throughout this era were the supreme seraphim regarded with special solicitude, lest any of us should find that we had unawares been host to the Sovereign of the universe on a mission of creature bestowal. And so it has become forever true, concerning angels, that their Creator and Ruler has been “in all points tried and tested in the likeness of seraphic personality.”

119:4.5 (1314.2) As these successive bestowals partook increasingly of the nature of the lower forms of universe life, Gabriel became more and more an associate of these incarnation adventures, functioning as the universe liaison between the bestowed Michael and the acting universe ruler, Immanuel.

119:4.6 (1314.3) Now has Michael passed through the bestowal experience of three orders of his created universe Sons: the Melchizedeks, the Lanonandeks, and the Material Sons. Next he condescends to personalize in the likeness of angelic life as a supreme seraphim before turning his attention to the various phases of the ascending careers of his lowest form of will creatures, the evolutionary mortals of time and space.

5. THE FIFTH BESTOWAL

119:5.1 (1314.4) A little over three hundred million years ago, as time is reckoned on Urantia, we witnessed another of those transfers of universe authority to Immanuel and observed the preparations of Michael for departure. This occasion was different from the previous ones in that he announced that his destination was Uversa, headquarters of the superuniverse of Orvonton. In due time our Sovereign departed, but the broadcasts of the superuniverse never made mention of Michael's arrival at the courts of the Ancients of Days. Shortly after his departure from Salvington there did appear in the Uversa broadcasts this significant statement: “There arrived today an unannounced and unnumbered

fără a anunța în prealabil nici un număr de identitate, un pelerin ascendent de origine muritoare venind din universul Nebadonului, confirmat de Emanuel al Salvingtonului și însoțit de Gabriel al Nebadonului. Această ființă neidentificată prezintă statutul unui veritabil spirit și el a fost primit în comunitatea noastră”.

Dacă ați vizita Uversa azi, voi ați auzi acolo povestindu-se istoria timpului în care Eventod ședea acolo, căci sub numele acesta a fost cunoscut, pe Uversa, acest pelerin special și necunoscut al timpului și spațiului. Acest ascendent muritor, sau cel puțin o splendidă personalitate întocmai asemănătoare ascendenților stadiului spiritual, a trăit și a călătorit pe Uversa timp de unsprezece ani din timpul standard al Orvontonului. Această ființă a primit afectările și a îndeplinit sarcinile unei ființe muritoare spirituale, în comun cu semenii ei din diversele universuri locale ale Orvontonului. În „toate privințele el a pus la încercare și verificat, la fel cu tovarășii săi”, și, în toate împrejurările, el s-a arătat demn de încrederea superiorilor săi și negreșit a forțat respectul și admirația loială a tovarășilor săi spirituali.

Pe Salvington, noi am urmărit cariera acestui pelerin spiritual cu un interes extrem, știind perfect, prin prezența lui Gabriel, că acest ascender modest și fără număr de ordine nu era altul decât șeful dăruit al universului nostru local. Această primă apariție a lui Mihail întrupat în rolul unui stadiu de evoluție de muritor a fost un eveniment care a pasionat și a captivat tot Nebadonul. Noi am auzit vorbindu-se despre aceste lucruri, dar acum le putem observa. Mihail a apărut pe Uversa ca un muritor spiritual pe deplin dezvoltat și perfect pregătit; el și-a continuat cariera ca atare până în momentul în care un grup de ascendenți muritori a înaintat până în Havona. El a avut atunci o întrevedere cu Anticii Zilelor și și-a luat de îndată bun rămas de la Uversa, în compania lui Gabriel, într-un mod subit și discret. Puțin după aceea, el a apărut în locul său obișnuit de pe Salvington.

Nu înainte de desăvârșirea acestei efuziuni am început noi să presupunem că Mihail avea probabil să se încarneze în similitudinea diverselor sale ordine de personalități universale, mergând de la cei mai înalți Melchisedeci până la baza scării la muritorii de carne și de sânge din lumile evolutive ale timpului și spațiului. Către această epocă, colegii Melchisedeci au început să propovăduiască probabilitatea ca Mihail să se încarneze, într-o zi, ca un muritor în carne, și s-au făcut multe speculații asupra tehnicilor posibile ale unei efuziuni atât de inexplicabile. Faptul că Mihail în persoană jucase rolul unui ascendent muritor împrumutând un interes nou și sporit întregului plan de avansare a creaturilor pe drumul care urcă prin universul local și prin supraunivers.

Totuși, tehnica acestor efuziuni succesive a rămas un mister. Gabriel însuși a mărturisit că nu înțelege metoda prin care acest Fiu al Paradisului, creator al unui univers, poate, la voință, să-și asume personalitatea și să trăiască viața uneia dintre propriile sale creaturi subordonate.

ascendant pilgrim of mortal origin from the universe of Nebadon, certified by Immanuel of Salvington and accompanied by Gabriel of Nebadon. This unidentified being presents the status of a true spirit and has been received into our fellowship.”

119:5.2 (1314.5) If you should visit Uversa today, you would hear the recounting of the days when Eventod sojourned there, this particular and unknown pilgrim of time and space being known on Uversa by that name. And this ascending mortal, at least a superb personality in the exact likeness of the spirit stage of the ascending mortals, lived and functioned on Uversa for a period of eleven years of Orvonton standard time. This being received the assignments and performed the duties of a spirit mortal in common with his fellows from the various local universes of Orvonton. In “all points he was tested and tried, even as his fellows,” and on all occasions he proved worthy of the confidence and trust of his superiors, while he unfailingly commanded the respect and loyal admiration of his fellow spirits.

119:5.3 (1315.1) On Salvington we followed the career of this spirit pilgrim with consummate interest, knowing full well, by the presence of Gabriel, that this unassuming and unnumbered pilgrim spirit was none other than the bestowed ruler of our local universe. This first appearance of Michael incarnated in the role of one stage of mortal evolution was an event which thrilled and enthralled all Nebadon. We had heard of such things but now we beheld them. He appeared on Uversa as a fully developed and perfectly trained spirit mortal and, as such, continued his career up to the occasion of the advancement of a group of ascending mortals to Havona; whereupon he held converse with the Ancients of Days and immediately, in the company of Gabriel, took sudden and unceremonious leave of Uversa, appearing shortly thereafter in his accustomed place on Salvington.

119:5.4 (1315.2) Not until the completion of this bestowal did it finally dawn upon us that Michael was probably going to incarnate in the likeness of his various orders of universe personalities, from the highest Melchizedeks right on down to the mortals of flesh and blood on the evolutionary worlds of time and space. About this time the Melchizedek colleges began to teach the probability of Michael's sometime incarnating as a mortal of the flesh, and there occurred much speculation as to the possible technique of such an inexplicable bestowal. That Michael had in person performed in the role of an ascending mortal lent new and added interest to the whole scheme of creature progression all the way up through both the local universe and the superuniverse.

119:5.5 (1315.3) Still, the technique of these successive bestowals remained a mystery. Even Gabriel confesses that he does not comprehend the method whereby this Paradise Son and universe Creator could, at will, assume the personality and live the life of one of his own subordinate creatures.

6. A ȘASEA MANIFESTARE

Acum că tot Salvingtonul era obișnuit cu

6. THE SIXTH BESTOWAL

119:6.1 (1315.4) Now that all Salvington was familiar with

preliminariile unei efuziuni iminente, Mihail a convocat oaspeții planetei sale sediu și, pentru prima dată, a expus restul planului de încarnare; el a anunțat că trebuia curând să părăsească Salvingtonul ca să-și asume cariera unui muritor morontial pe lângă curtea celor Prea Înalți Părinți de pe planeta-sediul a celei de-a cincia constelații. Apoi, noi am auzit, pentru prima dată, anunțul că a șaptea și cea din urmă manifestare va avea loc în similitudinea cârnii muritoare pe o lume evolutivă.

Înainte de a părăsi Salvingtonul pentru a șasea manifestare, Mihail a adresat o alocuțiune locuitorilor reuniți ai sferei, și a plecat sub privirea tuturor celor asistenți, însoțit de un serafim solitar și de Strălucitoarea Stea a Dimineții din Nebadon. Dirijarea universului fusese din nou încredințată lui Emanuel, dar responsabilitățile administrative fuseseră mai larg repartizate.

Mihail a apărut în sediul celei de-a cincia constelații ca un muritor morontial de statut ascendent în plenitudinea capacităților sale. Regret că el mi-a interzis să destăinui detaliiile acestei cariere a unui muritor morontial nenumărat, căci aceasta a fost una dintre epocile cele mai extraordinare și mai stupefiantă din experiența de manifestare a lui Mihail, neexceptând nici chiar șederea sa dramatică și tragică de pe Urantia. Printre numeroasele restricții care mi-au fost impuse când mi-am acceptat misiunea, una dintre ele mi-a interzis să dau detaliiile acestei minunate cariere a lui Mihail sub aspectul muritorului morontial al lui Endantum.

Când Mihail a revenit din această manifestare morontială, a fost evident pentru noi toți că el devenise unul dintre semenii noștri, că Suveranul Universului era totodată prietenul și ajutorul plin de compasiune al formelor de inteligențe create, chiar și cele mai umile, ale târâmurilor sale. Noi notaserăm deja mai înainte că el dobândea progresiv punctul de vedere al creaturilor în administrarea universului, căci această asimilare apăruse treptat; dar ea a devenit mai marcată după desăvârșirea efuziunii sale ca muritor morontial, și încă și mai mult după întoarcerea sa din cariera fiului de tâmplar de pe Urantia.

Gabriel ne-a informat anticipat de momentul în care Mihail va fi liber de consacrarea sa morontială, și, în consecință, noi am pregătit o primire adecvată pe Salvington. Milioane și milioane de ființe se adunaseră din lumile-sediul ale constelațiilor Nebadonului, și majoritatea oaspeților lumilor adiacente au fost reunite pentru a-i ura bun venit înapoi pentru a-și relua domnia sa peste universul său. Ca răspuns la numeroasele noastre discursuri de bun venit și marcate de aprecierea pentru un Suveran ce purta un interes atât de vital pentru creaturile sale, Mihail s-a mărginit în a răspunde: „Eu m-am ocupat doar de treburile Tatălui meu. Eu fac numai ceea ce este pe placul Fiilor Paradisului care își iubesc creaturile și caută cu ardoare să le înțeleagă”.

Dar, din ziua aceea și până la ora în care Mihail s-a lansat în aventura sa pe Urantia ca Fiu al Omului, tot Nebadonul a continuat discutarea numeroaselor isprăvi ale Șefului lor Suveran în vreme ce el își exercita activitățile pe Endantum ca încarnare a efuziunii unui ascender muritor morontial evolutiv; el a fost acolo în

the preliminaries of an impending bestowal, Michael called the sojourners on the headquarters planet together and, for the first time, unfolded the remainder of the incarnation plan, announcing that he was soon to leave Salvington for the purpose of assuming the career of a morontia mortal at the courts of the Most High Fathers on the headquarters planet of the fifth constellation. And then we heard for the first time the announcement that his seventh and final bestowal would be made on some evolutionary world in the likeness of mortal flesh.

119:6.2 (1315.5) Before leaving Salvington for the sixth bestowal, Michael addressed the assembled inhabitants of the sphere and departed in full view of everyone, accompanied by a lone seraphim and the Bright and Morning Star of Nebadon. While the direction of the universe had again been intrusted to Immanuel, there was a wider distribution of administrative responsibilities.

119:6.3 (1315.6) Michael appeared on the headquarters of constellation five as a full-fledged morontia mortal of ascending status. I regret that I am forbidden to reveal the details of this unnumbered morontia mortal's career, for it was one of the most extraordinary and amazing epochs in Michael's bestowal experience, not even excepting his dramatic and tragic sojourn on Urantia. But among the many restrictions imposed upon me in accepting this commission is one which forbids my undertaking to unfold the details of this wonderful career of Michael as the morontia mortal of Endantum.

119:6.4 (1316.1) When Michael returned from this morontia bestowal, it was apparent to all of us that our Creator had become a fellow creature, that the Universe Sovereign was also the friend and sympathetic helper of even the lowest form of created intelligence in his realms. We had noted this progressive acquirement of the creature's viewpoint in universe administration before this, for it had been gradually appearing, but it became more apparent after the completion of the morontia mortal bestowal, even still more so after his return from the career of the carpenter's son on Urantia.

119:6.5 (1316.2) We were informed in advance by Gabriel of the time of Michael's release from the morontia bestowal, and accordingly we arranged a suitable reception on Salvington. Millions upon millions of beings were assembled from the constellation headquarters worlds of Nebadon, and a majority of the sojourners on the worlds adjacent to Salvington were gathered together to welcome him back to the rulership of his universe. In response to our many addresses of welcome and expressions of appreciation of a Sovereign so vitally interested in his creatures, he only replied: "I have simply been about my Father's business. I am only doing the pleasure of the Paradise Sons who love and crave to understand their creatures."

119:6.6 (1316.3) But from that day down to the hour when Michael embarked upon his Urantia adventure as the Son of Man, all Nebadon continued to discuss the many exploits of their Sovereign Ruler as he functioned on Endantum as the bestowal incarnation of a morontia mortal of evolutionary ascension, being in all points

toate privințele pus la încercare ca și tovarășii săi adunați de pe lumile materiale din toată constelația unde ședea el.

tested like his fellows assembled from the material worlds of the entire constellation of his sojourn.

7. A ȘAPTEA ȘI CEA DIN URMĂ MANIFESTARE

Timp de zeci de mii de ani, am așteptat toți cu nerăbdare a șaptea și ultima manifestare a lui Mihail. Gabriel ne-a învățat că această misiune finală a fost făcută la puțin după vestea slăbiciunii lui Adam și a Evei. Astfel, timp de peste treizeci și cinci de mii de ani, lumea voastră a ocupat un loc însemnat în consiliile întregului univers local. În afară de misterul încarnării, nici o etapă a efuziunii pe Urantia nu a comportat secrete. De la început la sfârșit, și până la reîntoarcerea triumfală a lui Mihail pe Salvington ca Suveran Suprem al universului său, tot ceea ce s-a petrecut pe lumea voastră infimă, dar înalt onorată, a primit publicitatea universală cea mai completă.

Paragraph 119:7.2 is missing.

Până în momentul evenimentului însuși, noi nu știuserăm niciodată că Mihail va apărea pe pământ ca un bebeluș neputincios al tărâmului, dar ne gândiserăm că el va folosi această metodă. Mai întâi, el apăruse întotdeauna ca un individ pe deplin dezvoltat al grupului de personalități ales pentru manifestare. Când teledifuziunea Salvingtonului a anunțat despre copilășul din Betleem care se născuse pe Urantia, această veste a făcut senzație.

Nu numai că noi ne-am dat atunci seama că Creatorul și prietenul nostru a trecut de etapa cea mai precară a acestei efuziuni sub forma bebelușului fără apărare, dar noi am și înțeles că experiența lui în această manifestare finală sub forma unei ființe muritoare îl va instala pe vecie pe tronul său ca suveran incontestabil și suprem al universului Nebadonului. Timp de o treime de secol din timpul Terrei, toate privirile, în toate părțile universului nostru local, au fost îndreptate spre Urantia. Toate inteligențele și-au dat seama că cea din urmă manifestare își va urma cursul. Noi cunoaștem de multă vreme rebeliunea lui Lucifer în Satania și dezafectarea lui Caligastia de pe Urantia; noi înțelegem deci foarte bine intensitatea luptei care ar fi avut loc când șeful nostru ar fi binevoit să se încarneze pe Urantia sub umila formă și în similitudinea cârni muritoare.

Iosua ben Iosif, bebelușul iudeu, a fost conceput și s-a născut în lume exact ca toți ceilalți copii de dinaintea lui și de după el, atâta doar că acest copil particular era încarnarea lui Mihail al Nebadonului, un divin Fiu al Paradisului și creatorul acestui întreg univers local de lucruri și de ființe. Acest mister al încarnării Deității în

7. THE SEVENTH AND FINAL BESTOWAL

^{119:7.1 (1316.4)} For tens of thousands of years we all looked forward to the seventh and final bestowal of Michael. Gabriel had taught us that this terminal bestowal would be made in the likeness of mortal flesh, but we were wholly ignorant of the time, place, and manner of this culminating adventure.

^{119:7.2 (1316.5)} The public announcement that Michael had selected Urantia as the theater for his final bestowal was made shortly after we learned about the default of Adam and Eve. And thus, for more than thirty-five thousand years, your world occupied a very conspicuous place in the councils of the entire universe. There was no secrecy (aside from the incarnation mystery) connected with any step in the Urantia bestowal. From first to last, up to the final and triumphant return of Michael to Salvington as supreme Universe Sovereign, there was the fullest universe publicity of all that transpired on your small but highly honored world.

^{119:7.3 (1316.6)} While we believed that this would be the method, we never knew, until the time of the event itself, that Michael would appear on earth as a helpless infant of the realm. Theretofore had he always appeared as a fully developed individual of the personality group of the bestowal selection, and it was a thrilling announcement which was broadcast from Salvington telling that the babe of Bethlehem had been born on Urantia.

^{119:7.4 (1316.7)} We then not only realized that our Creator and friend was taking the most precarious step in all his career, apparently risking his position and authority on this bestowal as a helpless infant, but we also understood that his experience in this final and mortal bestowal would eternally enthrone him as the undisputed and supreme sovereign of the universe of Nebadon. For a third of a century of earth time all eyes in all parts of this local universe were focused on Urantia. All intelligences realized that the last bestowal was in progress, and as we had long known of the Lucifer rebellion in Satania and of the Caligastia disaffection on Urantia, we well understood the intensity of the struggle which would ensue when our ruler condescended to incarnate on Urantia in the humble form and likeness of mortal flesh.

^{119:7.5 (1317.1)} Joshua ben Joseph, the Jewish baby, was conceived and was born into the world just as all other babies before and since *except* that this particular baby was the incarnation of Michael of Nebadon, a divine Son of Paradise and the creator of all this local universe of things and beings. And this mystery of the incarnation of

forma umană a lui Iisus, a cărei origine era altminteri naturală pe Urantia, va rămâne veșnic nepătruns. Chiar și în eternitate, voi nu veți cunoaște niciodată tehnica și metoda încarnării Creatorului în forma și în similitudinea creaturilor sale. Acesta este secretul Sonaringtonului, iar aceste mistere sunt proprietatea exclusivă a Fiilor divini care au trecut prin experiența efuziunii.

Anumiți înțelepți ai Terrei cunoșteau de sosirea iminentă a lui Mihail. Prin contactul dintre lumi, acești înțelepți înzestrați cu clarviziune spirituală au anunțat manifestarea apropiată a lui Mihail pe Urantia, iar serafimii au făcut anunțul, prin intermediul medienilor, unui grup de preoți caldeeni al căror șef era Ardnon. Acești oameni ai lui Dumnezeu au făcut o vizită copilului nou-născut. Singurul eveniment supranatural asociat nașterii lui Iisus a fost această anunțare lui Ardnon și tovarășilor lui prin serafimii care fuseseră odinioară atașați lui Adam și Evei în prima grădină.

Părinții umani ai lui Iisus erau oameni de rând ai epocii lor și ai generației lor, iar acest Fiul de Dumnezeu întrupat s-a născut deci dintr-o femeie și a fost crescut în felul obișnuit al copiilor acelei rase și al acelei epoci.

Istoria șederii lui Mihail pe Urantia, povestea efuziunii umane a Fiului Creator pe lumea voastră, este o chestiune care depășește întinderea și scopul prezentului capitol.

8. STATUTUL LUI MIHAIL DUPĂ MANIFESTĂRILE

SALE

După manifestarea finală și reușită a lui Mihail pe Urantia, nu numai că el a fost acceptat de către Cei Îmbătrâniți de Zile ca șef suveran al Nebadonului, ci a fost de asemenea recunoscut de Tatăl universal ca conducător confirmat al universului local pe care îl crease. Cu ocazia întoarcerii sale pe Salvington, acest Mihail, Fiul Omului și Fiul lui Dumnezeu, a fost proclamat șef permanent al Nebadonului. De la Uversa a venit cea de-a opta proclamație a suveranității lui Mihail, în timp ce din Paradis a sosit o declarație comună a Tatălui Universal și a Fiului Etern care institua această ființă, uniunea lui Dumnezeu și a omului, ca singur conducător al universului, și care ordona Uniunii de Zile staționate pe Salvington să facă cunoscută intenția sa de a se retrage în Paradis. Fideții de Zile de pe lumile-sedii ale constelațiilor au primit de asemenea instrucțiuni pentru demisionarea din consiliile celor Prea Înalți. Dar Mihail nu a vrut să consimtă ca să se retragă Fiii Trinitari de consiliu și de cooperare. El i-a adunat pe Salvington și i-a rugat personal să rămână mereu la datorie în Nebadon. Ei le-au făcut cunoscut, conducătorilor lor din Paradis, dorința lor de a-și da consimțământul la această cerere, și puțin după aceea au fost emise ordinele de separare de Paradis care îi atașau pentru totdeauna pe acești Fii ai universului central curții lui Mihail al Nebadonului.

A fost nevoie de aproape un miliard de ani de timp al Urantiei pentru a desăvârși cariera de consacrare a lui Mihail și pentru a proceda la stabilirea definitivă a autorității sale supreme în universul propriei sale creații. Mihail s-a născut creator, a fost educat ca administrator, format în calitate de conducător, dar a

Deity within the human form of Jesus, otherwise of natural origin on the world, will forever remain unsolved. Even in eternity you will never know the technique and method of the incarnation of the Creator in the form and likeness of his creatures. That is the secret of Sonarington, and such mysteries are the exclusive possession of those divine Sons who have passed through the bestowal experience.

119:7.6 (1317.2) Certain wise men of earth knew of Michael's impending arrival. Through the contacts of one world with another, these wise men of spiritual insight learned of the forthcoming bestowal of Michael on Urantia. And the seraphim did, through the midway creatures, make announcement to a group of Chaldean priests whose leader was Ardnon. These men of God visited the newborn child in the manger. The only supernatural event associated with the birth of Jesus was this announcement to Ardnon and his associates by the seraphim of former attachment to Adam and Eve in the first garden.

119:7.7 (1317.3) Jesus' human parents were average people of their day and generation, and this incarnated Son of God was thus born of woman and was reared in the ordinary manner of the children of that race and age.

119:7.8 (1317.4) The story of Michael's sojourn on Urantia, the narrative of the mortal bestowal of the Creator Son on your world, is a matter beyond the scope and purpose of this narrative.

8. MICHAEL'S POSTBESTOWAL STATUS

119:8.1 (1317.5) After Michael's final and successful bestowal on Urantia he was not only accepted by the Ancients of Days as sovereign ruler of Nebadon, but he was also recognized by the Universal Father as the established director of the local universe of his own creation. Upon his return to Salvington this Michael, the Son of Man and the Son of God, was proclaimed the settled ruler of Nebadon. From Uversa came the eighth proclamation of Michael's sovereignty, while from Paradise came the joint pronouncement of the Universal Father and the Eternal Son constituting this union of God and man sole head of the universe and directing the Union of Days stationed on Salvington to signify his intention of withdrawing to Paradise. The Faithfuls of Days on the constellation headquarters were also instructed to retire from the councils of the Most Highs. But Michael would not consent to the withdrawal of the Trinity Sons of counsel and co-operation. He assembled them on Salvington and personally requested them forever to remain on duty in Nebadon. They signified their desire to comply with this request to their directors on Paradise, and shortly thereafter there were issued those mandates of Paradise divorcement which forever attached these Sons of the central universe to the court of Michael of Nebadon.

119:8.2 (1318.1) It required almost one billion years of Urantia time to complete the bestowal career of Michael and to effect the final establishment of his supreme authority in the universe of his own creation. Michael was born a creator, educated an administrator, trained an executive, but he was required to earn his

fost necesar să își câștige suveranitatea prin experiență. Astfel că mica voastră lume a fost cunoscută în tot Nebadonul ca fiind cadrul în care Mihail a desăvârșit experiența cerută fiecărui Fiu Creator din Paradis înainte ca el să primească conducerea și controlul nelimitat al universului creat de el însuși. Pe măsură ce vă înălțați în universul local, voi învățați și mai mult despre idealurile personalităților implicate în efuziunile anterioare ale lui Mihail.

Desăvârșindu-și efuziunile de creatură, Mihail nu numai că stabilea propria sa suveranitate, dar el mărea și suveranitatea evoluând a Dumnezeului Suprem. În cursul acestor efuziuni, nu numai că Fiul Creator s-a lansat într-o explorare descendentă a diverselor naturi de personalitate a creaturilor, dar el a ajuns totodată să reveleze voințele diversificate ale Deităților Paradisului ale căror unitate sintetică, după cum este ea revelată de Creatorii Supremi, dezvăluie voința Ființei Supreme.

Aceste diverse aspecte volitive ale Deităților sunt veșnic personalizate în naturile divergente ale celor Șapte Spiritele Maestru, și fiecare dintre efuziunile lui Mihail era în mod particular revelatoare a uneia dintre aceste manifestări de divinitate. În consacrarea sa ca Melchisedec, el a manifestat voia unificată a Tatălui, a Fiului și a Spiritului. În consacrarea sa ca Lanonandek, el a manifestat voia Tatălui și a Fiului. În consacrarea adamică, el a revelat voia Tatălui și a Spiritului, iar în consacrarea serafică, voia Fiului și a Spiritului. În consacrarea ca muritor pe Uversa, el a zugrăvit voia Autorului Comun, iar în manifestarea de muritor morontial, voia Fiului Etern. În fine, în consacrarea materială pe Urantia, el a trăit voia Tatălui Universal, și anume ca un muritor de carne și sânge.

Din desăvârșirea acestor șapte manifestări a rezultat suveranitatea supremă a lui Mihail și deopotrivă posibilitatea, pentru Suprem, de a atinge suveranitatea în Nebadon. În nici una dintre efuziunile lui, Mihail nu l-a revelat pe Dumnezeu Supremul, ci suma celor șapte efuziuni ale lui este o nouă revelație a Ființei Supreme în Nebadon.

În experiența coborârii lui Dumnezeu către om, Mihail a experimentat în același timp o ascensiune pornind de la posibilitățile de manifestări parțiale. El se înălța la supremația acțiunii finite și la finalitatea eliberării potențialului său pentru funcțiunile absonite. Mihail, Fiul Creator, este un creator în spațiu-timp, dar Mihail, Maestrul Fiu septuplu, este membru al unuia dintre corpurile divine constituind Ultimul Trinității.

Trecând prin experiența revelării voințelor celor Șapte Spirite Principale ieșite din Trinitate, Fiul Creator a trecut prin experiența dezvăluirii voinței Supremului. Operând ca revelator al voinței supremației, Mihail, asemenea tuturor celorlalți Maeștri Fii, s-a identificat el însuși cu Supremul pentru totdeauna. În cursul prezentei epoci a universului, el revelează Supremul și participă la actualizarea suveranității Supremației. În schimb, în următoarea epocă a universului, noi credem că Mihail va colabora cu Ființa Supremă din prima Trinitate experiențială în universurile spațiului exterior și în favoarea acestor universuri.

Urantia este sanctuarul sentimental al întregului Nebadon; cea mai importantă dintre zece milioane de planete locuite, domiciliul uman al lui Crist Mihail,

sovereignty by experience. And thus has your little world become known throughout all Nebadon as the arena wherein Michael completed the experience which is required of every Paradise Creator Son before he is given unlimited control and direction of the universe of his own making. As you ascend the local universe, you will learn more about the ideals of the personalities concerned in Michael's previous bestowals.

119:8.3 (1318.2) In completing his creature bestowals, Michael was not only establishing his own sovereignty but also was augmenting the evolving sovereignty of God the Supreme. In the course of these bestowals the Creator Son not only engaged in a descending exploration of the various natures of creature personality, but he also achieved the revelation of the variously diversified wills of the Paradise Deities, whose synthetic unity, as revealed by the Supreme Creators, is revelatory of the will of the Supreme Being.

119:8.4 (1318.3) These various will aspects of the Deities are eternally personalized in the differing natures of the Seven Master Spirits, and each of Michael's bestowals was peculiarly revelatory of one of these divinity manifestations. On his Melchizedek bestowal he manifested the united will of the Father, Son, and Spirit, on his Lanonandek bestowal the will of the Father and the Son; on the Adamic bestowal he revealed the will of the Father and the Spirit, on the seraphic bestowal the will of the Son and the Spirit; on the Uversa mortal bestowal he portrayed the will of the Conjoint Actor, on the morontia mortal bestowal the will of the Eternal Son; and on the Urantia material bestowal he lived the will of the Universal Father, even as a mortal of flesh and blood.

119:8.5 (1318.4) The completion of these seven bestowals resulted in the liberation of Michael's supreme sovereignty and also in the creation of the possibility for the sovereignty of the Supreme in Nebadon. On none of Michael's bestowals did he reveal God the Supreme, but the sum total of all seven bestowals is a new Nebadon revelation of the Supreme Being.

119:8.6 (1318.5) In the experience of descending from God to man, Michael was concomitantly experiencing the ascent from partiality of manifestability to supremacy of finite action and finality of the liberation of his potential for absonite function. Michael, a Creator Son, is a time-space creator, but Michael, a sevenfold Master Son, is a member of one of the divine corps constituting the Trinity Ultimate.

119:8.7 (1318.6) In passing through the experience of revealing the Seven Master Spirit wills of the Trinity, the Creator Son has passed through the experience of revealing the will of the Supreme. In functioning as a revelator of the will of Supremacy, Michael, together with all other Master Sons, has identified himself eternally with the Supreme. In this universe age he reveals the Supreme and participates in the actualization of the sovereignty of Supremacy. But in the next universe age we believe he will be collaborating with the Supreme Being in the first experiential Trinity for and in the universes of outer space.

119:8.8 (1319.1) Urantia is the sentimental shrine of all Nebadon, the chief of ten million inhabited worlds, the mortal home of Christ Michael, sovereign of all Nebadon, a Melchizedek minister to the realms, a

suveranul întregului Nebadon, slujitor Melchisedec pe lângă regate, salvator sistemic, izbăvitor adamic, însoțitor serafic, asociat al spiritelor ascendente, progresor morontial, Fiu al Omului în similitudinea cărnii muritoare și Prinț Planetar al Urantie. Și Scripturile voastre spun adevărul când afirmă că acest același Iisus a promis să revină, într-o bună zi, pe lumea efuziunii sale terminale, Lumea Crucii.

Acest capitol, descriind cele șapte efuziuni ale lui Crist Mihail, este al șazeci și treilea și cel din urmă al unei serii de prezentări garantate de numeroase personalități, retrasând istoria Urantie până în epoca în care Mihail a apărut pe pământ în similitudinea cărnii muritoare. Aceste capitole au fost autorizate de o comisie nebadoniană de doisprezece membri care acționează sub conducerea lui Mantutia Melchisedec. Noi am redactat aceste expuneri și le-am pus în limba engleză printr-o tehnică permisă de superiorii noștri, în anul 1935 al erei creștine a Urantie.

system savior, an Adamic redeemer, a seraphic fellow, an associate of ascending spirits, a morontia progressor, a Son of Man in the likeness of mortal flesh, and the Planetary Prince of Urantia. And your record tells the truth when it says that this same Jesus has promised sometime to return to the world of his terminal bestowal, the World of the Cross.

119:8.9 (1319.2) [This paper, depicting the seven bestowals of Christ Michael, is the sixty-third of a series of presentations, sponsored by numerous personalities, narrating the history of Urantia down to the time of Michael's appearance on earth in the likeness of mortal flesh. These papers were authorized by a Nebadon commission of twelve acting under the direction of Mantutia Melchizedek. We indited these narratives and put them in the English language, by a technique authorized by our superiors, in the year A.D. 1935 of Urantia time.]

CARTEA URANTIA

PARTE IV. VIAȚA ȘI ÎNVĂȚĂTURILE LUI IISUS

Capitolul 120. Manifestarea lui Mihail pe Urantia

⇨ 119

CARTEA URANTIA

121 ⇨

PARTE IV. VIAȚA ȘI ÎNVĂȚĂTURILE LUI IISUS

CAPITOLUL 120

MANIFESTAREA LUI MIHAIL PE URANTIA

Secțiuni

Introduction

1. Misiunea celei de-a șaptea efuziuni
2. Limitările efuziunii
3. Îndrumări și sfaturi suplimentare
4. Încarnarea - contopirea a doi într-unul

Introduction

ÎNSĂRCINAT de Gabriel să supravegheze reformularea povestirii vieții lui Mihail pe Urantia sub înfățișarea trupului muritor, eu, Melchisedecul director al comisiei de revelație căruia i-a fost încredințată această sarcină, sunt autorizat să prezint această narațiune a anumitor evenimente care au precedat imediat momentul în care Fiul Creator a sosit pe Urantia pentru a aborda faza finală a experienței sale de manifestare universală. A trăi o viață identică cu cea pe care o impune el ființelor inteligente ale propriei sale creații, deci de a se dăruia, manifestându-se sub înfățișarea diverselor sale ordine de ființe create, reprezintă o parte din prețul pe care fiecare Fiu Creator trebuie să-l plătească pentru a câștiga suveranitatea completă și supremă a universului de lucruri și de ființe pe care el însuși le-a edificat.

Înainte evenimentelor pe care vreau să le conturez, Mihail al Nebadonului avusese șase efuziuni, sub înfățișarea a șase ordine diferite ale creației sale variate de ființe inteligente. Apoi, el s-a pregătit să coboare pe Urantia sub înfățișarea muritorilor încarnați, ordinul cel mai umil al creaturilor volitive inteligente, și, în calitate de ființă umană a tărâmului material, să execute actul final al epopeii care îi permitea să dobândească suveranitatea universului său conform directivelor Șefilor Paradisiaci divini ai ordinelor universului universurilor.

În cursul fiecăreia dintre precedentele efuziuni, Mihail a dobândit nu numai experiența finită a unui grup de ființe create, ci și o experiență esențială de cooperare cu Paradisul, care trebuia în ea însăși și prin ea însăși să aducă o nouă contribuție la stabilirea sa ca suveran al universului pe care el însuși îl edificase. În

PAPER 120

THE BESTOWAL OF MICHAEL ON URANTIA

SECTIONS

Introduction

1. The Seventh Bestowal Commission
2. The Bestowal Limitations
3. Further Counsel and Advice
4. The Incarnation — Making Two One

INTRODUCTION

^{120:0.1 (1323.1)} ASSIGNED by Gabriel to supervise the restatement of the life of Michael when on Urantia and in the likeness of mortal flesh, I, the Melchizedek director of the revelatory commission intrusted with this task, am authorized to present this narrative of certain events which immediately preceded the Creator Son's arrival on Urantia to embark upon the terminal phase of his universe bestowal experience. To live such identical lives as he imposes upon the intelligent beings of his own creation, thus to bestow himself in the likeness of his various orders of created beings, is a part of the price which every Creator Son must pay for the full and supreme sovereignty of his self-made universe of things and beings.

^{120:0.2 (1323.2)} Before the events I am about to delineate, Michael of Nebadon had bestowed himself six times after the similitude of six differing orders of his diverse creation of intelligent beings. Then he prepared to descend upon Urantia in the likeness of mortal flesh, the lowest order of his intelligent will creatures, and, as such a human of the material realm, to execute the final act in the drama of the acquirement of universe sovereignty in accordance with the mandates of the divine Paradise Rulers of the universe of universes.

^{120:0.3 (1323.3)} In the course of each of these preceding bestowals Michael not only acquired the finite experience of one group of his created beings, but he also acquired an essential experience in Paradise co-operation which would, in and of itself, further contribute to constituting him the sovereign of his self-made

orice moment al întregului trecut al timpului universului local, Mihail ar fi putut revendica suveranitatea personală în calitate de Fiu Creator, și, tot în calitate de Fiu Creator, el ar fi putut guverna universul său de materie pe care l-ar fi ales. În acest caz, Emanuel și Fii asociați din Paradis și-ar fi luat rămas bun de la acest univers. Dar Mihail nu dorea să guverneze Nebadonul numai potrivit propriului său drept izolat de Fiu Creator. El dorea, printr-o experiență efectivă de subordonare cooperatoare a Trinității Paradisului, să se înalțe la această înaltă situație de statut universal în care devenise calificat pentru a conduce universul său și să îi administreze treburile cu această perfecțiune a discernământului și cu această înțelepciune de executare care vor fi cândva caracteristicile guvernării exaltate a Ființei Supreme. El nu aspira atât la perfecțiunea de guvernare a unui Fiu Creator, cât la supremația de administrare în calitate de personificare a înțelepciunii universale și a divinei experiențe a Ființei Supreme.

Mihail avea deci un dublu scop în înfăptuirea celor șapte efuziuni pe diversele ordine de creaturi ale universului său. În primul rând, el desăvârșea experiența necesară în înțelegerea creaturilor cerută de la toți Fiii Creatori înainte ca ei să își asume o suveranitate completă. În orice moment, un Fiu Creator își poate guverna universul din propriul său drept, dar el nu poate guverna ca reprezentant suprem al Trinității Paradisului decât după ce a trecut prin cele șapte efuziuni sub înfățișarea creaturilor universului său. În al doilea rând, el aspira la privilegiul de a reprezenta autoritatea maximă a Trinității Paradisului susceptibilă de a fi exercitată în administrarea directă și personală a unui univers local. În consecință, în timpul experienței fiecăreia dintre efuziunile sale, Mihail s-a subordonat voluntar, cu succes și într-o manieră satisfăcătoare, voințelor divers constituite ale diverselor asociații de persoane ale Trinității Paradisului. Altfel zis, cu ocazia primei efuziuni, el s-a supus voinței conjugate a Tatălui, a Fiului și a Spiritului; cu ocazia celei de-a doua, voinței Tatălui și a Fiului; cu ocazia celei de-a treia, voinței Tatălui și a Spiritului; cu ocazia celei de-a patra efuziuni, voinței Fiului și a Spiritului; cu ocazia celei de-a cincia, voinței Spiritului Infinit; cu ocazia celei de-a șasea, voinței Fiului Etern; și, în cursul celei de-a șaptea și cea din urmă manifestare pe Urantia, voinței Tatălui Universal.

În suveranitatea sa personală, Mihail combină deci voința divină a fazelor septuple ale Creatorilor universali cu experiența comprehensivă a creaturilor universului său local. Administrarea sa a devenit astfel reprezentanta a maximum de autoritate și de putere, fiind în același timp scutită de orice pretenție arbitrară. Puterea sa este nelimitată, întrucât ea decurge dintr-o asociere experimentală cu Deitățile Paradisului. Autoritatea sa este incontestabilă în măsura în care a fost dobândită printr-o experiență efectivă sub înfățișarea creaturilor din univers. Suveranitatea sa este supremă, întrucât ea încorporează simultan septuplul punct de vedere al Deității Paradisului și punctul de vedere al creaturilor timpului și spațiului.

După ce a determinat momentul efuziunii sale și a ales planeta unde acest eveniment extraordinar ar fi avut loc, Mihail a avut cu Gabriel întrunirea obișnuită care preceda o manifestare și s-a prezentat apoi înaintea lui Emanuel, fratele său mai mare și consilierul

universe. At any moment throughout all past local universe time, Michael could have asserted personal sovereignty as a Creator Son and as a Creator Son could have ruled his universe after the manner of his own choosing. In such an event, Immanuel and the associated Paradise Sons would have taken leave of the universe. But Michael did not wish to rule Nebadon merely in his own isolated right, as a Creator Son. He desired to ascend through actual experience in co-operative subordination to the Paradise Trinity to that high place in universe status where he would become qualified to rule his universe and administer its affairs with that perfection of insight and wisdom of execution which will sometime be characteristic of the exalted rule of the Supreme Being. He aspired not to perfection of rule as a Creator Son but to supremacy of administration as the embodiment of the universe wisdom and the divine experience of the Supreme Being.

120:0.4 (1324.1) Michael, therefore, had a double purpose in the making of these seven bestowals upon the various orders of his universe creatures: First, he was completing the required experience in creature understanding which is demanded of all Creator Sons before they assume complete sovereignty. At any time a Creator Son may rule his universe in his own right, but he can rule as the supreme representative of the Paradise Trinity only after passing through the seven universe-creature bestowals. Second, he was aspiring to the privilege of representing the maximum authority of the Paradise Trinity which can be exercised in the direct and personal administration of a local universe. Accordingly, did Michael, during the experience of each of his universe bestowals, successfully and acceptably voluntarily subordinate himself to the variously constituted wills of the diverse associations of the persons of the Paradise Trinity. That is, on the first bestowal he was subject to the combined will of the Father, Son, and Spirit; on the second bestowal to the will of the Father and the Son; on the third bestowal to the will of the Father and the Spirit; on the fourth bestowal to the will of the Son and the Spirit; on the fifth bestowal to the will of the Infinite Spirit; on the sixth bestowal to the will of the Eternal Son; and during the seventh and final bestowal, on Urantia, to the will of the Universal Father.

120:0.5 (1324.2) Michael, therefore, combines in his personal sovereignty the divine will of the sevenfold phases of the universal Creators with the understanding experience of his local universe creatures. Thus has his administration become representative of the greatest possible power and authority although divested of all arbitrary assumptions. His power is unlimited since it is derived from experienced association with the Paradise Deities; his authority is unquestioned inasmuch as it was acquired through actual experience in the likeness of universe creatures; his sovereignty is supreme since it embodies at one and the same time the sevenfold viewpoint of Paradise Deity with the creature viewpoint of time and space.

120:0.6 (1324.3) Having determined the time of his final bestowal and having selected the planet whereon this extraordinary event would take place, Michael held the usual prebestowal conference with Gabriel and then presented himself before his elder brother and Paradise

său paradisiac. Mihail a încredințat atunci păstrării lui Emanuel toate puterile de administrare universală care nu fuseseră anterior conferite lui Gabriel. Chiar înainte ca Mihail să plece să se încarneze pe Urantia, Emanuel, acceptând păstrarea universului cât timp va dura manifestarea pe Urantia, s-a apucat să transmită recomandări de folosire în caz de manifestare, care aveau să îi servească ca indicații lui Mihail pentru încarnarea sa când va crește curând pe Urantia în calitate de muritor al celui tărâm.

În legătură cu aceasta, trebuie amintit că Mihail alesese să procedeze la această manifestare sub înfățișarea cărnii muritoare și supus voii Tatălui Paradisului. Fiul Creator nu avea nevoie de instrucțiuni de persoană pentru a efectua această încarnare dacă ar fi avut ca scop unic să parvină la suveranitatea universului său. Dar el se angajase într-un program de revelare a Supremului care implica o funcționare cooperatoare cu diversele voințe ale Deităților Paradisului. În felul acesta, suveranitatea sa odată ce era definitiv și personal dobândită includea efectiv în totalitate voința septuplă a Deității, așa cum culminează ea în Suprem. Mihail primise deja, de șase ori în trecut, instrucțiuni de la reprezentanții personali ai diverselor Deități ale Paradisului și de la asocierile lor. Acum, el primea directive de la Uniunea de Zile, ambasadorul Trinității Paradisului pe lângă universul local al Nebadonului și care acționa în numele Tatălui Universal.

Din faptul că acest puternic Fiu Creator a acceptat de bună voie să se supună încă o dată voinței Deităților Paradisului, de această dată celei a Tatălui Universal, rezultau avantaje imediate și imense compensații. Prin această decizie de a îndeplini un asemenea act de subordonare asociativă, Mihail avea să cunoască, prin experiența din această încarnare, nu numai natura omenească muritoare, ci și voia Tatălui Paradisiac al tuturor. Ba mai mult, el putea să se lanseze în această manifestare unică cu asigurarea completă că nu numai Emanuel exercita deplina autoritate a Tatălui Paradisului în administrarea universului său în timpul șederii sale pe Urantia, ci și cu mângâierea de a ști că Cei Îmbătrâniți de Zile ai suprauniversului decretaseră că tărâmul său va fi în siguranță în timpul întregii perioade de manifestare.

Acesta a fost cadrul acestui eveniment capital în cursul căruia Emanuel a prezentat misiunea celei de-a șaptea efuziuni. Eu sunt autorizat să dau următoarele extrase din recomandările făcute înaintea efuziunii de către Emanuel șefului universului local, care a devenit apoi Iisus din Nazaret (Crist Mihail) pe Urantia.

1. MISIUNEA CELEI DE-A ȘAPTEA EFUZIUNI

"Fratele meu Creator, eu sunt pe punctul de a asista la cea de-a șaptea și cea din urmă manifestare universală a ta. Tu ai executat în maniera cea mai fidelă și cea mai perfectă cele șase misiuni precedente, iar eu nu nutresc alt gând decât acela al unui același triumf și pentru aceasta, manifestarea ta finală pentru suveranitate. Până acum tu ai apărut pe sferele tale de manifestare ca o ființă pe deplin dezvoltată a ordinului pe care îl aleseseși. Acum, tu ești pe cale să apari pe Urantia, planeta dezordonată și tulburată a alegerii tale,

counselor, Immanuel. All powers of universe administration which had not previously been conferred upon Gabriel, Michael now assigned to the custody of Immanuel. And just before Michael's departure for the Urantia incarnation, Immanuel, in accepting the custody of the universe during the time of the Urantia bestowal, proceeded to impart the bestowal counsel which would serve as the incarnation guide for Michael when he would presently grow up on Urantia as a mortal of the realm.

120:0.7 (1324.4) In this connection it should be borne in mind that Michael had elected to execute this bestowal in the likeness of mortal flesh, subject to the will of the Paradise Father. The Creator Son required instructions from no one in order to effect this incarnation for the sole purpose of achieving universe sovereignty, but he had embarked upon a program of the revelation of the Supreme which involved co-operative functioning with the diverse wills of the Paradise Deities. Thus his sovereignty, when finally and personally acquired, would actually be all-inclusive of the sevenfold will of Deity as it culminates in the Supreme. He had, therefore, six times previously been instructed by the personal representatives of the various Paradise Deities and associations thereof; and now he was instructed by the Union of Days, ambassador of the Paradise Trinity to the local universe of Nebadon, acting on behalf of the Universal Father.

120:0.8 (1325.1) There were immediate advantages and tremendous compensations resultant from the willingness of this mighty Creator Son once more voluntarily to subordinate himself to the will of the Paradise Deities, this time to that of the Universal Father. By this decision to effect such associative subordination, Michael would experience in this incarnation, not only the nature of mortal man, but also the will of the Paradise Father of all. And further, he could enter upon this unique bestowal with the complete assurance, not only that Immanuel would exercise the full authority of the Paradise Father in the administration of his universe during his absence on the Urantia bestowal, but also with the comforting knowledge that the Ancients of Days of the superuniverse had decreed the safety of his realm throughout the entire bestowal period.

120:0.9 (1325.2) And this was the setting of the momentous occasion when Immanuel presented the seventh bestowal commission. And from this prebestowal charge of Immanuel to the universe ruler who subsequently became Jesus of Nazareth (Christ Michael) on Urantia, I am permitted to present the following excerpts:

1. THE SEVENTH BESTOWAL COMMISSION

120:1.1 (1325.3) "My Creator brother, I am about to witness your seventh and final universe bestowal. Most faithfully and perfectly have you executed the six previous commissions, and I entertain no thought but that you will be equally triumphant on this, your terminal sovereignty bestowal. Heretofore you have appeared on your bestowal spheres as a fully developed being of the order of your choosing. Now you are about to appear upon Urantia, the disordered and disturbed planet of your choice, not as a fully developed mortal, but as a

nu ca un muritor pe deplin dezvoltat, ci ca un nou născut fără apărare. Aceasta, dragul meu tovarăș, va fi pentru tine o experiență nouă și nemai-încercată. Tu ești pe punctul de a plăti întregul preț al unei efuziuni și a experimenta iluminarea completă a unui Creator care se încarnează sub înfățișarea unei creaturi.

"De-a lungul fiecăreia dintre efuziunile precedente, tu ai ales de bunăvoie să te supui voinței celor trei Deități ale Paradisului și interesocierilor lor divine. Tu ai fost supus, cu ocazia efuziunilor precedente, tuturor celor șapte faze ale voinței Supremului, exceptând voința personală a Tatălui tău din Paradis. Acum că te-ai decis să te supui voii Tatălui tău în cursul celei de-a șaptea efuziuni, eu, în calitate de reprezentant personal al Tatălui nostru, îmi asum jurisdicția necondiționată a universului tău pe durata încarnării tale.

"Întreprinzând manifestarea pe Urantia, tu te-ai privat de bună voie de orice sprijin extraplanetar și de toată asistența specială care ți-ar fi putut fi oferită de către creaturile proprii tale creații. Așa cum fiii creați ai Nebadonului depind în întregime de tine pentru a fi călăuziți în siguranță de-a lungul carierei lor universale, tot așa trebuie acum ca tu să te pui, în întregime și fără rezervă, sub dependența Tatălui tău Paradisiac pentru a fi călăuzit cu siguranță prin vicisitudinile nerevelate ale următoarei tale cariere în calitate de muritor. Și, când vei fi atins această experiență de manifestare, tu vei cunoaște, în tot adevărul lui, deplinul sens și bogata semnificație a acestei încrederi în legea a cărei stăpânire tu o prezinzi atât de invariabil din partea tuturor creaturilor tale ca parte a relațiilor lor intime cu tine în calitate de Creator și Tată al universului lor local.

"De-a lungul efuziunii tale pe Urantia, nu este nevoie să te preocupe decât un singur lucru, comuniunea neîntreruptă dintre tine și Tatăl tău din Paradis. Și prin perfecțiunea unei astfel de relații se face că lumea efuziunii tale, și chiar și tot universul creației tale, vor percepe o revelație nouă și mai comprehensibilă a Tatălui tău și a Tatălui meu, Tatăl Universal al tuturor. Tu nu ai așadar să te îngrijești decât de viața ta personală pe Urantia. Eu voi fi pe deplin și efectiv responsabil de administrarea neîntreruptă și de securitatea universului tău din momentul în care tu vei fi abandonat de bună voie autoritatea până în acela în care tu vei reveni la noi ca Suveran al Universului, confirmat de Paradis, și în care tu vei primi din mâinile mele nu autoritatea de vicegerant pe care mi-o predai acum, ci puterea supremă și jurisdicția asupra universului tău.

"Pentru ca tu să poți cunoaște cu certitudine că eu am puterea de a face tot ceea ce îți promit în acest moment (știind bine că eu reprezint asigurarea întregului Paradis pentru îndeplinirea cu fidelitate a cuvântului meu), eu te anunț că tocmai mi s-a comunicat o decizie a Străvechilor de Zile de pe Uversa, care va înlătura orice pericol spiritual din Nebadon pe parcursul perioadei efuziunii tale voluntare. Din clipa în care îți vei preda conștiința, la începutul încarnării tale muritoare, până la reîntoarcerea ta către noi ca suveran suprem și necondiționat al acestui univers pe care l-ai creat și organizat tu însuși, nu se poate întâmpla nimic grav în tot Nebadonul. În acest interimat al încarnării tale, eu dețin instrucțiunile Străvechilor de Zile care ordonă, fără ocolișuri, nimicirea instantanee și automată a oricărei ființe

helpless babe. This, my comrade, will be a new and untried experience for you. You are about to pay the full price of bestowal and to experience the complete enlightenment of the incarnation of a Creator in the likeness of a creature.

120:1.2 (1325.4) "Throughout each of your former bestowals you have voluntarily chosen to subject yourself to the will of the three Paradise Deities and their divine interassociations. Of the seven phases of the will of the Supreme you have in your previous bestowals been subject to all but the personal will of your Paradise Father. Now that you have elected to be wholly subject to your Father's will throughout your seventh bestowal, I, as the personal representative of our Father, assume the unqualified jurisdiction of your universe for the time of your incarnation.

120:1.3 (1325.5) "In entering upon the Urantia bestowal, you have voluntarily divested yourself of all extraplanetary support and special assistance such as might be rendered by any creature of your own creation. As your created sons of Nebadon are wholly dependent upon you for safe conduct throughout their universe careers, so now must you become wholly and unreservedly dependent upon your Paradise Father for safe conduct throughout the unrevealed vicissitudes of your ensuing mortal career. And when you shall have finished this bestowal experience, you will know in very truth the full meaning and the rich significance of that faith-trust which you so unvaryingly require all your creatures to master as a part of their intimate relationship with you as their local universe Creator and Father.

120:1.4 (1326.1) "Throughout your Urantia bestowal you need be concerned with but one thing, the unbroken communion between you and your Paradise Father; and it will be by the perfection of such a relationship that the world of your bestowal, even all the universe of your creation, will behold a new and more understandable revelation of your Father and my Father, the Universal Father of all. Your concern, therefore, has only to do with your personal life on Urantia. I will be fully and efficiently responsible for the security and unbroken administration of your universe from the moment of your voluntary relinquishment of authority until you return to us as Universe Sovereign, confirmed by Paradise, and receive back from my hands, not the vicegerent authority which you now surrender to me, but, instead, the supreme power over, and jurisdiction of, your universe.

120:1.5 (1326.2) "And that you may know with assurance that I am empowered to do all that I am now promising (knowing full well that I am the assurance of all Paradise for the faithful performance of my word), I announce to you that there has just been communicated to me a mandate of the Ancients of Days on Uversa which will prevent all spiritual jeopardy in Nebadon throughout the period of your voluntary bestowal. From the moment you surrender consciousness, upon the beginning of the mortal incarnation, until you return to us as supreme and unconditional sovereign of this universe of your own creation and organization, nothing of serious import can happen in all Nebadon. In this interim of your incarnation, I hold the orders of the Ancients of Days which unqualifiedly mandate the instantaneous and automatic extinction of any being guilty of rebellion or

vinovate de rebeliune sau care caută să provoace, în absența ta, pe durata efuziunii tale, o insurecție în universul Nebadonului. Fratele meu, în vederea autorității Paradisului inerentă prezenței mele și sporită de mandatul juridic al Uversei, universul tău și toate creaturile sale loiale vor fi în siguranță în timpul efuziunii tale. Tu poți să pleci în misiunea ta cu un singur gând - să lărgești revelația Tatălui nostru ființelor inteligente ale universului tău.

"Ca și în toate efuziunile tale anterioare, eu aș vrea să-ți amintesc că eu sunt depozitarul jurisdicției universului tău cu titlu de frate mandatar. Eu exercit orice autoritate și fac uz de orice putere în numele tău. Eu activez așa cum ar face-o Tatăl nostru din Paradis și conform rugămintii tale explicite de a acționa astfel în locul tău. Dat fiind acest fapt, toată această autoritate delegată îți va reveni pentru a o exercita în orice moment pe care îl vei judeca potrivit pentru a cere restituirea ei. Consacrarea ta este în întregime voluntară în toate fazele ei. În calitate de muritor întrupat pe pământ, tu vei fi privat de darurile celeste, dar poți să recuperezi toată puterea abandonată în orice clipă pe care ai alege-o pentru a te reinvesti cu autoritatea ta universală. Dacă tu alegi să reiei statutul tău de putere și de autoritate, amintește-ți că aceasta va numai din motive personale, întrucât eu sunt gajul suprem și viu a căruia prezență și promisiune garantează administrarea universului tău în totală securitate, conform voii Tatălui tău. O rebeliune, așa cum s-a produs de trei ori în Nebadon, nu se poate produce în absența ta din Salvington pentru această manifestare. Pe durata efuziunii tale pe Urantia, Cei Îmbătrâniți de Zile au decretat că orice rebeliune din Nebadon va purta în ea însăși germenul automat al propriei ei anihilări.

"Câtă vreme vei fi plecat pentru această manifestare finală și extraordinară, eu mă angajez (cu cooperarea lui Gabriel) să administrez cu fidelitate universul tău. Împunându-ți pentru a întreprinde această slujbă de revelație divină și să suferi această experiență de înțelegere umană făcută perfectă, eu acționez în numele Tatălui meu și al Tatălui tău, și îți ofer sfaturile următoare care ar trebui să te călăuzească pentru a trăi viața ta terestră pe măsură ce vei deveni progresiv conștient de misiunea divină atașată șederii tale prelungite în trup."

2. LIMITĂRILE EFUZIUNII

"1. Potrivit uzanțelor și conform tehnicii Sonaringtonului - conform mandatelor Fiului Etern din Paradis - eu am dat toate dispozițiile necesare pentru ca tu să poți întreprinde imediat această manifestare trupească în armonie cu planurile pe care le-ai stabilit și care au fost încredințate în păstrarea mea prin Gabriel. Tu vei crește pe Urantia ca un copil al tărâmului, îți vei desăvârși acolo educația ta umană - rămânând constant supus voii Tatălui tău din Paradis - tu îți vei trăi viața pe Urantia așa cum ai hotărât-o, îți vei termina șederea planetară și îți vei pregăti ascensiunea până aproape de Tatăl tău pentru a primi de la el suveranitatea supremă a universului tău.

"2. În afară de misiunea ta pământească și de revelația ta în univers, dar în raport cu fiecare dintre acestea, eu te sfătuiesc, de îndată ce vei deveni îndeajuns de conștient de identitatea ta divină, să iei

presuming to instigate insurrection in the universe of Nebadon while you are absent on this bestowal. My brother, in view of the authority of Paradise inherent in my presence and augmented by the judicial mandate of Uversa, your universe and all its loyal creatures will be secure during your bestowal. You may proceed upon your mission with but a single thought — the enhanced revelation of our Father to the intelligent beings of your universe.

120:1.6 (1326.3) "As in each of your previous bestowals, I would remind you that I am recipient of your universe jurisdiction as brother-trustee. I exercise all authority and wield all power in your name. I function as would our Paradise Father and in accordance with your explicit request that I thus act in your stead. And such being the fact, all this delegated authority is yours again to exercise at any moment you may see fit to requisition its return. Your bestowal is, throughout, wholly voluntary. As a mortal incarnate in the realm you are without celestial endowments, but all your relinquished power may be had at any time you may choose to reinvest yourself with universe authority. If you should choose to reinstate yourself in power and authority, remember, it will be wholly for *personal* reasons since I am the living and supreme pledge whose presence and promise guarantee the safe administration of your universe in accordance with your Father's will. Rebellion, such as has three times occurred in Nebadon, cannot occur during your absence from Salvington on this bestowal. For the period of the Urantia bestowal the Ancients of Days have decreed that rebellion in Nebadon shall be invested with the automatic seed of its own annihilation.

120:1.7 (1326.4) "As long as you are absent on this final and extraordinary bestowal, I pledge (with Gabriel's co-operation) the faithful administration of your universe; and as I commend you to undertake this ministry of divine revelation and to undergo this experience of perfected human understanding, I act in behalf of my Father and your Father and offer you the following counsel, which should guide you in the living of your earth life as you become progressively self-conscious regarding the divine mission of your continued sojourn in the flesh:

2. THE BESTOWAL LIMITATIONS

120:2.1 (1327.1) "1. In accordance with the usages and in conformity with the technique of Sonarington — in compliance with the mandates of the Eternal Son of Paradise — I have provided in every way for your immediate entrance upon this mortal bestowal in harmony with the plans formulated by you and placed in my keeping by Gabriel. You will grow up on Urantia as a child of the realm, complete your human education — all the while subject to the will of your Paradise Father — live your life on Urantia as you have determined, terminate your planetary sojourn, and prepare for ascension to your Father to receive from him the supreme sovereignty of your universe.

120:2.2 (1327.2) "2. Apart from your earth mission and your universe revelation, but incidental to both, I counsel that you assume, after you are sufficiently self-conscious of your divine identity, the additional task of technically

asupra ta sarcina suplimentară de a pune capăt din punct de vedere tehnic rebeliunii lui Lucifer din sistemul Sataniei și de a face toate acestea în calitate de Fiu al Omului, deci, în calitate de creatură muritoare a tărâmului făcută puternică în slăbiciunea ei prin aceea că ea se supune prin credință voii Tatălui său, eu sugerez ca tu să realizezi, cu grație, în tot ceea ce ai refuzat de nenumărate ori să înfăptuiești arbitrar prin forță și putere pe când dispuneai de aceste puteri, la vremea când a izbucnit această rebeliune culpabilă și nejustificată. Eu voi considera ca fiind apogeul potrivit al efuziunii tale în calitate de muritor faptul că tu vei reveni printre noi ca Fiu al Omului, Prinț Planetar al Urantie, și în același timp ca Fiul lui Dumnezeu, suveranul suprem al universului tău. Ca om muritor, tipul inferior de creatură inteligentă din Nebadon, tu înfrunți și judecă pretențiile blasfematoare ale lui Caligastia și ale lui Lucifer; și, în umila stare pe care ți-ai asumat-o, pune capăt pentru totdeauna rușinoaselor prezentări greșite ale acestor copii de lumină decăzuți. După ce ai refuzat cu persistență să-i discreditezi pe acești rebeli prin exercițiul prerogativelor de creator, s-ar potrivi acum ca, sub înfățișarea ființelor cele mai umile din creația ta, tu să smulgi dominația din mâinile acestor Fii decăzuți. Astfel, întreg universul tău local va recunoaște cu toată echitatea, cu claritate și pentru totdeauna, că tu ai fost just făcând, în rolul de muritor întrupat, lucrurile pe care îndurarea divină te îndemna să nu le faci prin puterea unei autorități arbitrar. Stabilind astfel, prin consacrarea ta, posibilitatea suveranității Supremului în Nebadon, tu vei fi dus, de fapt, la bun sfârșit treburile rămase în suspensie ale tuturor insurecțiilor anterioare, indiferent de timpul mai mult sau mai puțin lung necesar încheierii lor efective. Prin acest act, disensiunile în curs din universul tău vor fi rezolvate în fond. Ca urmare, când tu vei fi dotat cu suveranitatea supremă peste tot universul, provocări asemănătoare față de autoritatea ta nu vor mai putea niciodată să se reproducă în nici o parte din marea ta creație personală.

"3. Când vei fi reușit să pui capăt secesiunii Urantie - iar tu vei ajunge indubitabil acolo - eu te sfătuiesc să accepți ca Gabriel să-ți confere titlul de 'Prinț Planetar al Urantie' în semn de recunoaștere eternă, din partea întregului univers, a experienței tale finale de manifestare și apoi de a lua toate măsurile compatibile cu sensul efuziunii tale pentru a compensa măhnirea și confuzia aduse pe Urantia prin trădarea lui Caligastia și prin greșeala Adamică.

"4. Conform rugăminții tale, Gabriel și toți cei interesați vor coopera cu tine în dorința de a exprima terminarea efuziunii tale pe Urantia prin pronunțarea unei judecăți de dezlegare a tărâmului, însoțită de încheierea unei epoci, de învierea supraviețuitorilor muritori adormiți și prin stabilirea distribuirii Spiritului Adevărului revărsat.

"5. În ceea ce privește planeta efuziunii tale și generația imediată a oamenilor care vor trăi acolo în epoca șederii tale ca muritor, te sfătuiesc să-ți asumi pe larg rolul unui educator. Acordă, în primul rând, atenția ta eliberării și inspirării naturii spirituale a omului. Apoi, iluminează inteligența umană întunecată, vindecă sufletul oamenilor și scapă mințile lor de terori seculare. Și atunci, în acord cu înțelepciunea ta de muritor, îngrijește-te de bunăstarea fizică și de confortul material al fraților tăi încarnați. Trăiește viața religioasă

terminating the Lucifer rebellion in the system of Satania, and that you do all this as the *Son of Man*; thus, as a mortal creature of the realm, in weakness made powerful by faith-submission to the will of your Father, I suggest that you graciously achieve all you have repeatedly declined arbitrarily to accomplish by power and might when you were so endowed at the time of the inception of this sinful and unjustified rebellion. I would regard it as a fitting climax of your mortal bestowal if you should return to us as the Son of Man, Planetary Prince of Urantia, as well as the Son of God, supreme sovereign of your universe. As a mortal man, the lowest type of intelligent creature in Nebadon, meet and adjudicate the blasphemous pretensions of Caligastia and Lucifer and, in your assumed humble estate, forever end the shameful misrepresentations of these fallen children of light. Having steadfastly declined to discredit these rebels through the exercise of your creator prerogatives, now it would be fitting that you should, in the likeness of the lowest creatures of your creation, wrest dominion from the hands of these fallen Sons; and so would your whole local universe in all fairness clearly and forever recognize the justice of your doing in the role of mortal flesh those things which mercy admonished you not to do by the power of arbitrary authority. And having thus by your bestowal established the possibility of the sovereignty of the Supreme in Nebadon, you will in effect have brought to a close the unadjudicated affairs of all preceding insurrections, notwithstanding the greater or lesser time lag involved in the realization of this achievement. By this act the pending dissensions of your universe will be in substance liquidated. And with the subsequent endowment of supreme sovereignty over your universe, similar challenges to your authority can never recur in any part of your great personal creation.

120:2.3 (1327.3) "3. When you have succeeded in terminating the Urantia secession, as you undoubtedly will, I counsel you to accept from Gabriel the conference of the title of 'Planetary Prince of Urantia' as the eternal recognition by your universe of your final bestowal experience; and that you further do any and all things, consistent with the purport of your bestowal, to atone for the sorrow and confusion brought upon Urantia by the Caligastia betrayal and the subsequent Adamic default.

120:2.4 (1328.1) "4. In accordance with your request, Gabriel and all concerned will co-operate with you in the expressed desire to end your Urantia bestowal with the pronouncement of a dispensational judgment of the realm, accompanied by the termination of an age, the resurrection of the sleeping mortal survivors, and the establishment of the dispensation of the bestowed Spirit of Truth.

120:2.5 (1328.2) "5. As concerns the planet of your bestowal and the immediate generation of men living thereon at the time of your mortal sojourn, I counsel you to function largely in the role of a teacher. Give attention, first, to the liberation and inspiration of man's spiritual nature. Next, illuminate the darkened human intellect, heal the souls of men, and emancipate their minds from age-old fears. And then, in accordance with your mortal wisdom, minister to the physical well-being and material comfort of your brothers in the flesh. Live the ideal religious life for the inspiration and edification of all your universe.

ideală pentru inspirarea și edificarea universului tău.

"6. Pe planeta efuziunii tale, redă libertatea spirituală omului izolat prin rebeliune. Să aduci pe Urantia o contribuție suplimentară la suveranitatea Supremului, extinzând astfel stabilirea acestei suveranități până la marginile vastului domeniu al creației tale personale. Grație efuziunii tale materiale sub înfățișarea cărnii se face că ești pe punctul de a experimenta iluminarea finală a unui Creator din spațiu-timp, dubla experiență a muncii în limitele naturii umane și cu voia Tatălui tău din Paradis. În viața temporară, voia creaturii finite și voia Creatorului infinit sunt menite să devină una, tot așa cum sunt ele pe cale de a se uni în Deitatea evoluândă a Ființei Supreme. Răspândește pe planeta efuziunii tale Spiritul Adevărului, și fă-i astfel pe toți oamenii normali ai acestei sfere izolate imediat și pe deplin accesibili ajutorului prezenței fracționate a Tatălui nostru din Paradis, Ajustorii Gândirii ai tărâmurilor.

"7. În toate înfăptuirile de pe lumea efuziunii tale, păstrează constant gândul că tu trăiești o viață destinată instruirii și edificării întregului tău univers. Tu reversești această viață de încarnare muritoare peste Urantia, dar tu trebuie să trăiești această viață pentru a inspira spiritual toate inteligențele umane și supraumane care au trăit, care există actualmente sau ar putea încă să trăiască pe fiecare dintre lumile locuite care au format, formează acum sau pot încă să formeze o parte a vastei galaxii a domeniului tău administrativ. Viața ta terestră sub înfățișarea cărnii muritoare nu ar trebui să fie trăită ca să constituie un exemplu pentru muritorii Urantiei din epoca șederii tale terestre, nici pentru vreuna dintre generațiile de ființe umane care trăiesc ulterior pe Urantia sau pe oricare altă lume. Mai degrabă, viața ta în carne pe Urantia va fi o inspirație pentru toate viețile, pe toate lumile Nebadonului prin toate generațiile epocilor ce stau să vină.

"8. Marea misiune pe care trebuie s-o realizezi și s-o experimentezi în încarnarea muritoare este conținută în hotărârea de a trăi o viață consacrată din toată inima facerii voii Tatălui tău din Paradis, și astfel de a-l revela pe Dumnezeu, Tatăl tău, în trup și în special creaturilor din trup. În același timp, și într-un chip nou și superior, tu îl vei interpreta pe Tatăl nostru pentru ființele supramuritoare din tot Nebadonul. Paralel cu acest serviciu de nouă revelație și de interpretare lărgită a Tatălui Paradisului pe lângă fiecare tip de minte umană și supraumană, tu vei opera astfel încât să efectuezi o nouă revelație a omului pentru de Dumnezeu. În timpul uneia și scurtei tale vieți în trup, fă să iasă în relief, așa cum nu s-a mai văzut niciodată anterior în tot Nebadonul, posibilitățile transcendente accesibile unei ființe umane care îl cunoaște pe Dumnezeu, pe durata scurtei cariere a unei existențe muritoare, și oferă o interpretare nouă și iluminată a omului și a vicisitudinilor vieții sale planetare tuturor inteligențelor supraumane din tot Nebadonul, și aceasta, pentru toate timpurile. Tu trebuie să cobori pe Urantia sub înfățișarea cărnii muritoare și, trăind acolo ca un om din vremea ta și din generația ta, tu vei acționa astfel încât să arăți, întregului tău univers, idealul unei tehnici perfecționate în angajamentul suprem al treburilor vastei tale creații: atingerea lui Dumnezeu ce-l caută pe om și-l găsește, și fenomenul omului ce-l caută pe Dumnezeu și-l găsește; tu vei

120:2.6 (1328.3) "6. On the planet of your bestowal, set rebellion-segregated man spiritually free. On Urantia, make a further contribution to the sovereignty of the Supreme, thus extending the establishment of this sovereignty throughout the broad domains of your personal creation. In this, your material bestowal in the likeness of the flesh, you are about to experience the final enlightenment of a time-space Creator, the dual experience of working within the nature of man with the will of your Paradise Father. In your temporal life the will of the finite creature and the will of the infinite Creator are to become as one, even as they are also uniting in the evolving Deity of the Supreme Being. Pour out upon the planet of your bestowal the Spirit of Truth and thus make all normal mortals on that isolated sphere immediately and fully accessible to the ministry of the segregated presence of our Paradise Father, the Thought Adjusters of the realms.

120:2.7 (1328.4) "7. In all that you may perform on the world of your bestowal, bear constantly in mind that you are living a life for the instruction and edification of all your universe. You are *bestowing* this life of mortal incarnation upon Urantia, but you are to *live* such a life for the spiritual inspiration of every human and superhuman intelligence that has lived, now exists, or may yet live on every inhabited world which has formed, now forms, or may yet form a part of the vast galaxy of your administrative domain. Your earth life in the likeness of mortal flesh shall not be so lived as to constitute an *example* for the mortals of Urantia in the days of your earthly sojourn nor for any subsequent generation of human beings on Urantia or on any other world. Rather shall your life in the flesh on Urantia be the *inspiration* for all lives upon all Nebadon worlds throughout all generations in the ages to come.

120:2.8 (1328.5) "8. Your great mission to be realized and experienced in the mortal incarnation is embraced in your decision to live a life wholeheartedly motivated to do the will of your Paradise Father, thus to *reveal God*, your Father, in the flesh and especially to the creatures of the flesh. At the same time you will also *interpret*, with a new enhancement, our Father, to the supermortal beings of all Nebadon. Equally with this ministry of new revelation and augmented interpretation of the Paradise Father to the human and the superhuman type of mind, you will also so function as to make a new revelation of man to God. Exhibit in your one short life in the flesh, as it has never before been seen in all Nebadon, the transcendent possibilities attainable by a God-knowing human during the short career of mortal existence, and make a new and illuminating *interpretation* of man and the vicissitudes of his planetary life to all the superhuman intelligences of all Nebadon, and for all time. You are to go down to Urantia in the likeness of mortal flesh, and living as a man in your day and generation, you will so function as to show your entire universe the ideal of perfected technique in the supreme engagement of the affairs of your vast creation: The achievement of God seeking man and finding him and the phenomenon of man seeking God and finding him; and doing all of this to mutual satisfaction and doing it during one short lifetime in the flesh.

realiza toate acestea pentru satisfacția reciprocă, și în timpul unei scurte vieți în trup.

"9. Eu îți recomand să păstrezi constant în minte că, dacă, în fapt, tu ești menit să devii un om obișnuit al tărâmului, în potențial, tu vei rămâne un Fiu Creator al Tatălui Paradisului. Cu toate că tu ai să trăiești și ai să acționezi ca un Fiu al Omului, în decursul acestei încarnări, atributele creative ale divinității tale personale te vor urma de pe Salvington pe Urantia. Voința ta va avea întotdeauna puterea de a pune capăt încarnării în orice moment posterior sosirii Ajustorului tău al Gândirii. Înainte de sosirea și de primirea Ajustorului, eu voi garanta integritatea personalității tale, dar, după sosirea sa și în același timp când vei recunoaște progresiv natura și importanța misiunii tale de manifestare, tu ar trebui să te abții de la orice formulare a voinței supraumane de realizare, de reușită sau de putere în vederea faptului că prerogativele tale de creator vor rămâne asociate personalității tale umane, deoarece aceste atribute sunt inseparabile de prezența ta personală. Dar, în afară de voia Tatălui din Paradis, nici o repercusiune umană nu va însoți cariera ta terestră decât dacă, printr-un act de voință conștientă și deliberată, tu iei o decizie nedivizată care se termină printr-o alegere a personalității tale întregi."

3. ÎNDRUMĂRI ȘI SFATURI SUPLIMENTARE

Iar acum, fratele meu, luându-mi bun rămas de la tine în vreme ce te pregătești să pleci pe Urantia și după ce te-am îndrumat cu privire la conduita generală a efuziunii tale, permite-mi să-ți prezint anumite recomandări rezultând dintr-o consultare cu Gabriel și privitoare la fazele minore ale vieții de muritor. Iată ceea ce sugerăm în plus:

"1. Ca, în urmărirea idealului vieții tale de muritor de pe pământ, tu să acorzi o oarecare atenție realizării și valorii de exemplu a anumitor lucruri practice imediat utile tovarășilor tăi umani.

"2. În legătură cu relațiile de familie, să dai prioritate obiceiurilor acceptate ale vieții de familie așa cum le vei găsi stabilite în ziua și în generația efuziunii tale. Trăiește-ți viața ta familială și comunitară conform obișnuințelor oamenilor printre care ai ales să apari.

"3. În relațiile tale cu ordinea socială, noi te povățuim să-ți limitezi esențialmente eforturile la regenerarea spirituală și la emanciparea intelectuală. Evită să fii amestecat în structura economică și în angajamentele politice ale epocii tale. Consacră-te mai ales trăirii vieții religioase ideale de pe Urantia.

"4. În nici o împrejurare, și nici chiar în cel mai infim detaliu, tu nu trebuie să te amesteci în evoluția progresivă normală și ordonată a acestor rase ale Urantiei. Această interdicție nu trebuie însă interpretată ca limitând eforturile tale pentru a lăsa în urma ta, pe Urantia, un sistem durabil și ameliorat de etică religioasă pozitivă.

"5. În măsura în care vei considera-o oportun, tu trebuie să te asimilezi cu mișcările religioase și

120:2.9 (1329.1) "9. I caution you ever to bear in mind that, while in fact you are to become an ordinary human of the realm, in potential you will remain a Creator Son of the Paradise Father. Throughout this incarnation, although you will live and act as a Son of Man, the creative attributes of your personal divinity will follow you from Salvington to Urantia. It will ever be within your power-of-will to terminate the incarnation at any moment subsequent to the arrival of your Thought Adjuster. Prior to the arrival and reception of the Adjuster I will vouch for your personality integrity. But subsequent to the arrival of your Adjuster and concomitant with your progressive recognition of the nature and import of your bestowal mission, you should refrain from the formulation of any superhuman will-to-attainment, achievement, or power in view of the fact that your creator prerogatives will remain associated with your mortal personality because of the inseparability of these attributes from your personal presence. But no superhuman repercussions will attend your earthly career apart from the will of the Paradise Father unless you should, by an act of conscious and deliberate will, make an undivided decision which would terminate in whole-personality choice.

3. FURTHER COUNSEL AND ADVICE

120:3.1 (1329.2) "And now, my brother, in taking leave of you as you prepare to depart for Urantia and after counseling you regarding the general conduct of your bestowal, allow me to present certain advices that have been arrived at in consultation with Gabriel, and which concern minor phases of your mortal life. We further suggest:

120:3.2 (1329.3) "1. That, in the pursuit of the ideal of your mortal earth life, you also give some attention to the realization and exemplification of some things practical and immediately helpful to your fellow men.

120:3.3 (1329.4) "2. As concerns family relationships, give precedence to the accepted customs of family life as you find them established in the day and generation of your bestowal. Live your family and community life in accordance with the practices of the people among whom you have elected to appear.

120:3.4 (1329.5) "3. In your relations to the social order we advise that you confine your efforts largely to spiritual regeneration and intellectual emancipation. Avoid all entanglements with the economic structure and the political commitments of your day. More especially devote yourself to living the ideal religious life on Urantia.

120:3.5 (1329.6) "4. Under no circumstances and not even in the least detail, should you interfere with the normal and orderly progressive evolution of the Urantia races. But this prohibition must not be interpreted as limiting your efforts to leave behind you on Urantia an enduring and improved system of *positive religious ethics*. As a dispensational Son you are granted certain privileges pertaining to the advancement of the *spiritual* and *religious* status of the world peoples.

120:3.6 (1330.1) "5. As you may see fit, you are to identify yourself with existing religious and spiritual movements

spirituale existente pe Urantia; dar caută, în toate felurile posibile, să eviți stabilirea oficială a unui cult organizat, a unei religii cristalizate sau a unui grupări etice separate de ființe umane. Viața ta și învățăturile tale trebuie să devină moștenirea comună a tuturor religiilor și a tuturor popoarelor.

"6. Cu scopul de a evita să contribui fără rost la crearea, pe Urantia, de sisteme stereotipe ulterioare de credințe religioase sau de alte tipuri de crezuri religioase neprogresive, noi îți mai dăm un sfat complementar: nu lăsa nici o scriere în urma ta pe planetă. Abține-te cu totul de la a scrie pe materiale durabile; cere-le asociaților tăi să nu facă imagini sau alte portrete ale corpului tău fizic; veghează să nu lași nimic de potențial idolatru pe planetă în momentul în care o vei părăsi.

"7. În timp ce vei trăi viața socială obișnuită și comună a planetei și în timp ce vei fi un individ normal de sex masculin, tu nu vei intra probabil în relația de căsătorie care ar fi perfect onorabilă și compatibilă cu manifestarea ta. Dar trebuie să-ți amintesc că una dintre regulile încarnării din Sonarington interzice ca un Fiu de manifestare originară din Paradis lasă în urma sa un urmaș uman pe vreo planetă.

"8. Pentru toate celelalte detalii ale apropiatei tale efuziuni, noi am vrea să te încredințăm îndrumării Ajustorului interior, învățăturilor spiritului divin mereu prezent pentru a servi drept ghid oamenilor, și judecății rezonabile a minții umane expansive cu care vei fi înzestrat prin ereditate. O asemenea asociere de atribute de creatură și de Creator îți va permite să trăiești pentru noi viața perfectă de om de pe sferele planetare. Această viață nu va fi în mod necesar perfectă sub privirile unui om particular, al unei generații particulare de pe o lume particulară (și cu atât mai mult pe Urantia), dar plenitudinea sa va fi socotită întreagă și supremă de către lumile mai perfecționate și în curs de perfecționare ale vastului tău univers.

"Iar acum, fie ca Tatăl tău și Tatăl meu, care ne-a susținut întotdeauna în toate înfăptuirile noastre trecute, să te călăuzească, să te susțină și să fie prezent aproape de tine din clipa în care ne vei părăsi, și în care vei realiza abandonarea conștiinței tale de personalitate. Așa să fie de-a lungul reîntoarcerii tale progresive la recunoașterea identității tale divine întrupate sub formă umană, și apoi în cursul întregii tale experiențe de manifestare de pe Urantia până la descătușarea ta de carne și la ascensiunea ta în dreapta suveranității Tatălui nostru. Când te voi revedea pe Salvington, vom celebra întoarcerea ta ca suveran suprem și necondiționat al acestui univers pe care tu însuși l-ai creat, l-ai servit și l-ai înțeles complet.

"Eu domnesc acum în locul tău. Îmi asum jurisdicția întregului Nebadon în calitate de suveran în funcțiune în timpul interimatului celei de-a șaptea ta efuziuni, aceea a unui muritor pe Urantia. Iar ție, Gabriel, îți încredințez ocrotirea celui care este pe punctul de a deveni Fiul Omului, până ce curând se va întoarce la mine în putere și în glorie ca Fiu al Omului și Fiu al lui Dumnezeu. Și, Gabriel, eu sunt suveranul tău până când Mihail se va reveni astfel."

Atunci, în prezența întregului Salvington reunit, Mihail s-a retras de îndată dintre noi, și noi nu l-am mai văzut în locul său obișnuit până la întoarcerea sa ca șef

as they may be found on Urantia but in every possible manner seek to avoid the formal establishment of an organized cult, a crystallized religion, or a segregated ethical grouping of mortal beings. Your life and teachings are to become the common heritage of all religions and all peoples.

120:3.7 (1330.2) "6. To the end that you may not unnecessarily contribute to the creation of subsequent stereotyped systems of Urantia religious beliefs or other types of nonprogressive religious loyalties, we advise you still further: Leave no writings behind you on the planet. Refrain from all writing upon permanent materials; enjoin your associates to make no images or other likenesses of yourself in the flesh. See that nothing potentially idolatrous is left on the planet at the time of your departure.

120:3.8 (1330.3) "7. While you will live the normal and average social life of the planet, being a normal individual of the male sex, you will probably not enter the marriage relation, which relation would be wholly honorable and consistent with your bestowal; but I must remind you that one of the incarnation mandates of Sonarington forbids the leaving of human offspring behind on any planet by a bestowal Son of Paradise origin.

120:3.9 (1330.4) "8. In all other details of your oncoming bestowal we would commit you to the leading of the indwelling Adjuster, the teaching of the ever-present divine spirit of human guidance, and the reason-judgment of your expanding human mind of hereditary endowment. Such an association of creature and Creator attributes will enable you to live for us the perfect life of man on the planetary spheres, not necessarily perfect as regarded by any one man in any one generation on any one world (much less on Urantia) but wholly and supremely replete as evaluated on the more highly perfected and perfecting worlds of your far-flung universe.

120:3.10 (1330.5) "And now, may your Father and my Father, who has ever sustained us in all past performances, guide and sustain you and be with you from the moment you leave us and achieve the surrender of your consciousness of personality, throughout your gradual return to recognition of your divine identity incarnate in human form, and then on through the whole of your bestowal experience on Urantia until your deliverance from the flesh and your ascension to our Father's right hand of sovereignty. When I shall again see you on Salvington, we shall welcome your return to us as the supreme and unconditional sovereign of this universe of your own making, serving, and completed understanding.

120:3.11 (1330.6) "In your stead I now reign. I assume jurisdiction of all Nebadon as acting sovereign during the interim of your seventh and mortal bestowal on Urantia. And to you, Gabriel, I commit the safekeeping of the Son of Man about-to-be until he shall presently and in power and glory be returned to me as the Son of Man and the Son of God. And, Gabriel, I am your sovereign until Michael thus returns."

120:3.12 (1330.7) Then, immediately, in the presence of all Salvington assembled, Michael removed himself from our midst, and we saw him no more in his accustomed

suprem și guvernator personal al universului după împlinirea carierei sale de manifestare pe Urantia.

place until his return as the supreme and personal ruler of the universe, subsequent to the completion of his bestowal career on Urantia.

4. ÎNCARNAREA - CONTOPIREA A DOI ÎNTR-UNUL

Și astfel că anumiți copii nedemni de Mihail, care îl acuzaseră pe al lor Creator-tată că ar căuta în mod egoist suveranitatea și și-au permis să insinueze că Fiul Creator se menținea arbitrar și autocratic la putere în virtutea loialității iraționale a creaturilor servile ale unui univers amăgit, urmau să fie reduși definitiv la tăcere și lăsați derutați și deziluzionați de viața de abnegație pe care Fiul lui Dumnezeu o începea acum ca Fiu al Omului - rămânând constant supus voii 'Tatălui din Paradis'.

Dar nu vă înșelați: Crist Mihail, deși fiind realmente o ființă de origine duală, nu era o dublă personalitate. El nu era Dumnezeu în asociere cu omul, ci mai degrabă Dumnezeu întrupat în om, iar el a fost întotdeauna tocmai această ființă compusă. Singurul factor progresiv în această relație de neînțeles a fost recunoașterea realizării conștiinței și progresive (prin mintea sa umană) a faptului de a fi Dumnezeu și om.

Crist Mihail nu a devenit progresiv Dumnezeu. Dumnezeu nu a devenit om într-un moment decisiv al vieții terestre a lui Iisus. Iisus a fost Dumnezeu și om, din totdeauna și pentru totdeauna. Acest Dumnezeu și acest om erau și sunt acum numai unul singur, la fel cum Trinitatea Paradisiacă a celor trei ființe este în realitate o singură Deitate.

Nu pierdeți niciodată din vedere faptul că țelul spiritual suprem al efuziunii lui Mihail era să reînsuflă revelația lui Dumnezeu.

Muritorii Urantiei au concepte schimbătoare despre ceea ce este miraculos, dar pentru noi, care trăim ca cetățeni ai universului local, există puține miracole iar, printre ei, efuziunile de încarnare ale Fiilor Paradisului sunt mult mai misterioase. Apariția unui Fiu divin în și pe lumea voastră, printr-un proces aparent natural, noi considerăm aceasta ca pe un miracol - funcționarea unor legi universale care depășesc înțelegerea noastră - Iisus din Nazaret era o persoană miraculoasă.

În și prin toată această experiență extraordinară, Dumnezeu Tatăl a ales să se manifeste așa cum a făcut-o întotdeauna - în maniera obișnuită - potrivit procedeele normale, naturale și demne de încredere ale acțiunii divine.

4. THE INCARNATION — MAKING TWO ONE

^{120:4.1 (1331.1)} And so certain unworthy children of Michael, who had accused their Creator-father of selfishly seeking rulership and indulged the insinuation that the Creator Son was arbitrarily and autocratically upheld in power by virtue of the unreasoning loyalty of a deluded universe of subservient creatures, were to be silenced forever and left confounded and disillusioned by the life of self-forgetful service which the Son of God now entered upon as the Son of Man — all the while subject to “the will of the Paradise Father.”

^{120:4.2 (1331.2)} But make no mistake; Christ Michael, while truly a dual-origin being, was not a double personality. He was not God in association *with* man but, rather, God *incarnate* in man. And he was always just that combined being. The only progressive factor in such a nonunderstandable relationship was the progressive self-conscious realization and recognition (by the human mind) of this fact of being God and man.

^{120:4.3 (1331.3)} Christ Michael did not progressively become God. God did not, at some vital moment in the earth life of Jesus, become man. Jesus was God *and* man — always and even forevermore. And this God and this man were, and now are, *one*, even as the Paradise Trinity of three beings is in reality *one* Deity.

^{120:4.4 (1331.4)} Never lose sight of the fact that the supreme spiritual purpose of the Michael bestowal was to enhance the *revelation of God*.

^{120:4.5 (1331.5)} Urantia mortals have varying concepts of the miraculous, but to us who live as citizens of the local universe there are few miracles, and of these by far the most intriguing are the incarnational bestowals of the Paradise Sons. The appearance in and on your world, by apparently natural processes, of a divine Son, we regard as a miracle — the operation of universal laws beyond our understanding. Jesus of Nazareth was a miraculous person.

^{120:4.6 (1331.6)} In and through all this extraordinary experience, God the Father chose to manifest himself as he always does — *in the usual way* — in the normal, natural, and dependable way of divine acting.

Capitolul 121. Epoca manifestării lui Mihail

⇨ 120

CARTEA URANTIA

122 ⇨

PARTE IV. VIAȚA ȘI ÎNVĂȚĂTURILE LUI IISUS

CAPITOLUL 121

EPOCA MANIFESTĂRII LUI MIHAIL

Secțiuni

Introduction

1. Occidentul în primul secol după Christos
2. Poporul Iudeu
3. Printre gentili
4. Filozofia gentililor
5. Religiiile gentililor
6. Religia Ebraică
7. Iudeii și gentilii
8. Scrierile anterioare

PAPER 121

THE TIMES OF MICHAEL'S BESTOWAL

SECTIONS

Introduction

1. The Occident of the First Century after Christ
2. The Jewish People
3. Among the Gentiles
4. Gentile Philosophy
5. The Gentile Religions
6. The Hebrew Religion
7. Jews and Gentiles
8. Previous Written Records

Introduction

ACȚIONÂND sub supravegherea unei comisii de doisprezece membrii a Fraternității Unite a Medianilor Urantiei, garantat concomitent de președintele în exercițiu al ordinului nostru și de Melchisedecul raportor, eu sunt medianul secundar care a fost odinioară atașat apostolului Andrei, și sunt autorizat să redactez povestirea actelor vieții lui Iisus din Nazaret, așa cum au fost ele observate de ordinul meu de creaturi terestre și așa cum au fost apoi parțial raportate de subiectul uman încredințat temporar în paza mea. Știind cu câtă scrupulozitate evita maestrul său să lase urme scrise ale trecerii sale, Andrei a refuzat ferm să multiplice copile istorisirii sale scrise. O atitudine similară a celorlalți apostoli ai lui Iisus a întârziat considerabil redactarea Evangheliilor.

INTRODUCTION

121:0.1 (1332.1) ACTING under the supervision of a commission of twelve members of the United Brotherhood of Urantia Midwayers, conjointly sponsored by the presiding head of our order and the Melchizedek of record, I am the secondary midwayer of onetime attachment to the Apostle Andrew, and I am authorized to place on record the narrative of the life transactions of Jesus of Nazareth as they were observed by my order of earth creatures, and as they were subsequently partially recorded by the human subject of my temporal guardianship. Knowing how his Master so scrupulously avoided leaving written records behind him, Andrew steadfastly refused to multiply copies of his written narrative. A similar attitude on the part of the other apostles of Jesus greatly delayed the writing of the Gospels.

1. OCCIDENTUL ÎN PRIMUL SECOL DUPĂ CHRISTOS

Iisus nu a venit în această lume în cursul unei epoci de decadență spirituală. În momentul nașterii sale, Urantia trecea printr-o renaștere a gândirii spirituale și a vieții religioase cum nu mai cunoscuse în toată istoria ei anterioară de la Adam, și cum nu a mai avut de atunci în nici o epocă. Atunci când Mihail s-a întrupat pe Urantia, lumea oferea, pentru manifestarea Fiului Creator, condițiile cele mai favorabile care au prevalat vreodată anterior sau care s-au prezentat cu

1. THE OCCIDENT OF THE FIRST CENTURY AFTER CHRIST

121:1.1 (1332.2) Jesus did not come to this world during an age of spiritual decadence; at the time of his birth Urantia was experiencing such a revival of spiritual thinking and religious living as it had not known in all its previous post-Adamic history nor has experienced in any era since. When Michael incarnated on Urantia, the world presented the most favorable condition for the Creator Son's bestowal that had ever previously prevailed or has since obtained. In the centuries just

timpul. În cursul secolelor imediat anterioare acestei epoci, cultura și limba greacă se răspândiseră în Occident și în Orientul Apropiat. Iudeii erau o rasă levantină de natură în parte occidentală și în parte orientală; ei erau deci eminamente calificați pentru a utiliza acest cadru cultural și lingvistic în vederea răspândirii cu eficiență a unei noi religii atât în Orient, cât și în Occident. Aceste împrejurări foarte favorabile erau și mai puse în valoare de toleranța politică a guvernării lumii mediteraneene de către romani.

Toată această combinație de influențe mondiale este bine ilustrată de activitățile lui Pavel, a cărui cultură religioasă era cea a unui evreu dintre evrei și care proclama, în limba greacă, Evanghelia unui Mesia iudeu, în vreme ce el însuși era cetățean roman.

Nimic asemănător civilizației de pe vremea lui Iisus nu a fost întâlnit în Occident înainte sau după această epocă. Civilizația europeană a fost unificată și coordonată sub o triplă influență extraordinară:

1. Sistemele politice și sociale romane.
2. Limba și cultura Greciei - și, într-o anumită măsură, filozofia ei.
3. Influența în rapidă expansiune a învățăturilor morale și religioase ale iudeilor.

La nașterea lui Iisus, întreaga lume mediteraneană era un imperiu unificat. Pentru prima dată în istoria lumii, drumuri bune legau numeroase centre majore. Mările erau debarasate de pirați, și o mare eră a comerțului și a călătoriilor se deschidea rapid. Europa nu a mai cunoscut o asemenea perioadă de comerț și de călătorii până în secolul al XIX-lea după Cristos.

Cu toată pacea interioară și cu toată prosperitatea superficială a lumii greco-romane, majoritatea locuitorilor imperiului se mențineau într-o mizerie sordidă. Clasa superioară puțin numeroasă era bogată; o clasă inferioară mizerabilă și săracă îngloba marea masă a omenirii. În zilele acelea nu exista nici o clasă de mijloc fericită și prosperă; ea începuse să își facă apariția în societatea romană.

Primele lupte dintre statele în expansiune ale romanilor și ale părților luaseră sfârșit într-un trecut încă recent, lăsând Siria în mâinile romanilor. În epoca lui Iisus, Siria și Palestina se bucurau de o perioadă de prosperitate, de pace relativă și de raporturi comerciale foarte întinse cu țările Orientului și ale Occidentului.

2. POPORUL IUDEU

Iudeii făceau parte din rasa semitică cea mai veche care îi includea și pe babilonieni, pe fenicieni, precum și pe cei mai recent înamici ai Romei, cartaginezii. În cursul primei părți din primul secol al erei creștine, iudeii erau grupul cel mai influent al popoarelor semitice, și s-a întâmplat ca ei să ocupe o poziție geografică și strategică particulară în lume, așa cum era ea atunci guvernată și organizată pentru comerț.

Multe dintre marile drumuri care legau națiunile antichității treceau prin Palestina, care a devenit astfel

prior to these times Greek culture and the Greek language had spread over Occident and near Orient, and the Jews, being a Levantine race, in nature part Occidental and part Oriental, were eminently fitted to utilize such cultural and linguistic settings for the effective spread of a new religion to both East and West. These most favorable circumstances were further enhanced by the tolerant political rule of the Mediterranean world by the Romans.

121:1.2 (1332.3) This entire combination of world influences is well illustrated by the activities of Paul, who, being in religious culture a Hebrew of the Hebrews, proclaimed the gospel of a Jewish Messiah in the Greek tongue, while he himself was a Roman citizen.

121:1.3 (1332.4) Nothing like the civilization of the times of Jesus has been seen in the Occident before or since those days. European civilization was unified and coordinated under an extraordinary threefold influence:

121:1.4 (1332.5) 1. The Roman political and social systems.

121:1.5 (1332.6) 2. The Grecian language and culture — and philosophy to a certain extent.

121:1.6 (1332.7) 3. The rapidly spreading influence of Jewish religious and moral teachings.

121:1.7 (1332.8) When Jesus was born, the entire Mediterranean world was a unified empire. Good roads, for the first time in the world's history, interconnected many major centers. The seas were cleared of pirates, and a great era of trade and travel was rapidly advancing. Europe did not again enjoy another such period of travel and trade until the nineteenth century after Christ.

121:1.8 (1333.1) Notwithstanding the internal peace and superficial prosperity of the Greco-Roman world, a majority of the inhabitants of the empire languished in squalor and poverty. The small upper class was rich; a miserable and impoverished lower class embraced the rank and file of humanity. There was no happy and prosperous middle class in those days; it had just begun to make its appearance in Roman society.

121:1.9 (1333.2) The first struggles between the expanding Roman and Parthian states had been concluded in the then recent past, leaving Syria in the hands of the Romans. In the times of Jesus, Palestine and Syria were enjoying a period of prosperity, relative peace, and extensive commercial intercourse with the lands to both the East and the West.

2. THE JEWISH PEOPLE

121:2.1 (1333.3) The Jews were a part of the older Semitic race, which also included the Babylonians, the Phoenicians, and the more recent enemies of Rome, the Carthaginians. During the fore part of the first century after Christ, the Jews were the most influential group of the Semitic peoples, and they happened to occupy a peculiarly strategic geographic position in the world as it was at that time ruled and organized for trade.

121:2.2 (1333.4) Many of the great highways joining the nations of antiquity passed through Palestine, which

punctul de contact, răscrucea de drumuri a trei continente. Călătorii, comerțul, și armatele Babilonului, ale Asiriei, ale Egiptului, ale Siriei, ale Greciei, ale Partiei și ale Romei au trecut succesiv prin Palestina. Încă din timpuri imemorabile, numeroase itinerarii de caravane din Orient au trecut printr-o parte sau alta a acestei regiuni, îndreptându-se către puținele porturi bune ale mării de la extremitatea orientală a Mediteranei, de unde vasele își transportau încărcăturile în tot Occidentul maritim. Peste jumătate din traficul acestor caravane trecea prin micul oraș Nazaret din Galileea, sau prin apropiere.

Cu toate că Palestina a fost căminul culturii religioase iudaice și leagănul creștinismului, iudeii erau răspândiți în lume, implantați în multe națiuni, și practicau comerțul în toate provinciile statelor romane și parte.

Grecia aducea o limbă și o cultură, Roma construia drumurile și unifica un imperiu, însă dispersarea iudeilor, cu peste două sute de sinagogi și cu comunitățile lor religioase bine organizate răspândite pe ici pe colo în întreaga lume romană, furniza centrele culturale în care noua evanghelie a împărăției cerurilor a fost primită inițial, și de unde ea s-a răspândit, mai apoi, până la marginile pământului.

Fiecare sinagogă iudaică tolera o mulțime de credincioși care veneau de la gentili, oamenii 'devotați' sau 'temători de Dumnezeu', și în cadrul acestui mănunchi de prozeliti a operat Pavel cea mai mare parte a primelor sale convertiri la creștinism. Chiar și templul din Ierusalim avea o curte bogat decorată pentru gentili. Cultura, comerțul și cultul Ierusemului erau foarte strâns legate cu cele din Antiohia.

Discipolii lui Pavel au fost numiți pentru prima dată „creștini” în Antiohia. Centralizarea cultului iudeu din templu în Ierusalim constituia atât secretul supraviețuirii monoteismului iudeu, cât și promisiunea că el va nutri și va răspândi în lume un nou concept largit despre acest Dumnezeu unic al tuturor națiunilor și Tată al tuturor muritorilor. În Ierusalim, slujba templului reprezenta supraviețuirea unui concept cultural religios în fața declinului unei succesiuni de suzerani naționali gentili și persecutori rasiali.

Deși poporul iudeu din vremea aceea s-a aflat sub suzeranitatea romană, el se bucura de o foarte mare autonomie guvernamentală și, amintindu-și de faptele eroice de eliberare pe atunci recent înfăptuite de către Iuda Macabeu și de către succesorii săi imediați, el vibra în așteptarea imediatei apariții a unui eliberator și mai mare, Mesia cel multă vreme așteptat.

Secretul supraviețuirii Palestinei, regatul Iudeilor, ca stat semi-independent, era intim legat de politica străină a guvernării romane, care dorea să păstreze controlul marelui drum Palestinian de tranzit dintre Siria și Egipt, precum și terminalele occidentale ale drumurilor de caravane dintre Orient și Occident. Roma nu dorea ca vreo putere să se poată ridica în Levant, fapt care ar fi putut diminua expansiunea ei viitoare în aceste regiuni. Politica de intrigi, care avea ca obiect să se opună Siriei seleucide și Egiptului ptolemeilor, conducea la păstrarea Palestinei ca un stat separat și independent. Politica romană, degenerarea

thus became the meeting place, or crossroads, of three continents. The travel, trade, and armies of Babylonia, Assyria, Egypt, Syria, Greece, Parthia, and Rome successively swept over Palestine. From time immemorial, many caravan routes from the Orient passed through some part of this region to the few good seaports of the eastern end of the Mediterranean, whence ships carried their cargoes to all the maritime Occident. And more than half of this caravan traffic passed through or near the little town of Nazareth in Galilee.

121:2.3 (1333.5) Although Palestine was the home of Jewish religious culture and the birthplace of Christianity, the Jews were abroad in the world, dwelling in many nations and trading in every province of the Roman and Parthian states.

121:2.4 (1333.6) Greece provided a language and a culture, Rome built the roads and unified an empire, but the dispersion of the Jews, with their more than two hundred synagogues and well-organized religious communities scattered hither and yon throughout the Roman world, provided the cultural centers in which the new gospel of the kingdom of heaven found initial reception, and from which it subsequently spread to the uttermost parts of the world.

121:2.5 (1333.7) Each Jewish synagogue tolerated a fringe of gentile believers, “devout” or “God-fearing” men, and it was among this fringe of proselytes that Paul made the bulk of his early converts to Christianity. Even the temple at Jerusalem possessed its ornate court of the gentiles. There was very close connection between the culture, commerce, and worship of Jerusalem and Antioch. In Antioch Paul’s disciples were first called “Christians.”

121:2.6 (1333.8) The centralization of the Jewish temple worship at Jerusalem constituted alike the secret of the survival of their monotheism and the promise of the nurture and sending forth to the world of a new and enlarged concept of that one God of all nations and Father of all mortals. The temple service at Jerusalem represented the survival of a religious cultural concept in the face of the downfall of a succession of gentile national overlords and racial persecutors.

121:2.7 (1334.1) The Jewish people of this time, although under Roman suzerainty, enjoyed a considerable degree of self-government and, remembering the then only recent heroic exploits of deliverance executed by Judas Maccabee and his immediate successors, were vibrant with the expectation of the immediate appearance of a still greater deliverer, the long-expected Messiah.

121:2.8 (1334.2) The secret of the survival of Palestine, the kingdom of the Jews, as a semi-independent state was wrapped up in the foreign policy of the Roman government, which desired to maintain control of the Palestinian highway of travel between Syria and Egypt as well as the western terminals of the caravan routes between the Orient and the Occident. Rome did not wish any power to arise in the Levant which might curb her future expansion in these regions. The policy of intrigue which had for its object the pitting of Seleucid Syria and Ptolemaic Egypt against each other necessitated fostering Palestine as a separate and

Egiptului și slăbirea progresivă a selucizilor în fața puterii crescândă a parților explică de ce, timp de mai multe generații, un grup mic și slab de iudei a ajuns să își mențină independența atât împotriva selucizilor la nord, cât și a ptolemeilor la sud. Iudeii atribuiau această libertate fortuită și această independență față de tirania popoarelor vecine mai puternice faptului că ei erau 'poporul ales', intervenției directe a lui Iehova. O astfel de atitudine de superioritate rasială a făcut să fie cu atât mai greu pentru ei să îndure suzeranitatea romană, atunci când ea a căzut în cele din urmă asupra țărilor lor. Chiar și în acel trist moment, iudeii au refuzat să învețe că misiunea lor mondială era spirituală, și nu politică.

Iudeii erau anormal de temători și suspicioși în epoca lui Iisus, deoarece erau atunci guvernați de un străin, Irod Idumeanul, care a pus mâna pe suzeranitatea asupra Iudeei insinuându-se cu abilitate în grațiile conducătorilor romani. Deși Irod și-a declarat loialitatea în practicile ceremoniale evreiești, el a început să construiască temple pentru mulți zei străini.

Relațiile amicale ale lui Irod cu conducătorii romani permiteau evreilor să călătorească în lume în condiții de siguranță. Ele au deschis deci calea unei pătrunderi sporite a iudeilor, chiar și în regiunile îndepărtate ale imperiului roman și în cadrul națiunilor străine cu care romanii aveau tratate; evreii puteau să ducă acolo noua evanghelie a împărăției cerurilor. Domnia lui Irod a contribuit totodată mult la creșterea ulterioară a contopirii filozofilor ebraice și elenistice.

Irod a clădit portul Cezareei, care a mai contribuit și la a transforma Palestina în răscrucea de drumuri a lumii civilizate. El a murit în anul 4 înaintea erei creștine, iar fiul său Irod Antipa a guvernat Galileea și Perea în timpul tinereții și călăuzirii lui Iisus, până în anul 39 al erei creștine. Ca și tatăl său, Antipa era un mare ziditor. El a reconstruit multe dintre orașele Galileii, inclusiv importantul centrul comercial din Sepphoris.

Galileenii nu se bucurau din plin de favoarea șefilor religioși și a măștrilor rabini ai Ierusalimului. La nașterea lui Iisus, Galileea era mai mult sub influența gentililor decât a iudeilor.

3. PRINTRE GENTILI

Deși condițiile economice și sociale ale statului roman nu au fost de cel mai înalt ordin, pacea și prosperitatea generale era propice manifestării lui Mihail. În primul secol al erei creștine, societatea lumii mediteraneene era formată din cinci pături bine definite:

1. Aristocrația. Clasele superioare care posedau averea și puterea oficială - grupurile conducătoare și privilegiate.

2. Grupurile de afaceri. Prinții negustori și bancherii - neguțătorii - marii importatori și exportatori - comercianți internaționali.

3. Clasa mijlocie puțin numeroasă. Cu toate că acest grup a fost într-adevăr restrâns, el era foarte influent și a furnizat osatura morală a Bisericii creștine

independent state. Roman policy, the degeneration of Egypt, and the progressive weakening of the Seleucids before the rising power of Parthia, explain why it was that for several generations a small and unpowerful group of Jews was able to maintain its independence against both Seleucidae to the north and Ptolemies to the south. This fortuitous liberty and independence of the political rule of surrounding and more powerful peoples the Jews attributed to the fact that they were the "chosen people," to the direct interposition of Yahweh. Such an attitude of racial superiority made it all the harder for them to endure Roman suzerainty when it finally fell upon their land. But even in that sad hour the Jews refused to learn that their world mission was spiritual, not political.

121:2.9 (1334.3) The Jews were unusually apprehensive and suspicious during the times of Jesus because they were then ruled by an outsider, Herod the Idumean, who had seized the overlordship of Judea by cleverly ingratiating himself with the Roman rulers. And though Herod professed loyalty to the Hebrew ceremonial observances, he proceeded to build temples for many strange gods.

121:2.10 (1334.4) The friendly relations of Herod with the Roman rulers made the world safe for Jewish travel and thus opened the way for increased Jewish penetration even of distant portions of the Roman Empire and of foreign treaty nations with the new gospel of the kingdom of heaven. Herod's reign also contributed much toward the further blending of Hebrew and Hellenistic philosophies.

121:2.11 (1334.5) Herod built the harbor of Caesarea, which further aided in making Palestine the crossroads of the civilized world. He died in 4 B.C., and his son Herod Antipas governed Galilee and Perea during Jesus' youth and ministry to A.D. 39. Antipas, like his father, was a great builder. He rebuilt many of the cities of Galilee, including the important trade center of Sepphoris.

121:2.12 (1334.6) The Galileans were not regarded with full favor by the Jerusalem religious leaders and rabbinical teachers. Galilee was more gentile than Jewish when Jesus was born.

3. AMONG THE GENTILES

121:3.1 (1334.7) Although the social and economic condition of the Roman state was not of the highest order, the widespread domestic peace and prosperity was propitious for the bestowal of Michael. In the first century after Christ the society of the Mediterranean world consisted of five well-defined strata:

121:3.2 (1335.1) 1. *The aristocracy.* The upper classes with money and official power, the privileged and ruling groups.

121:3.3 (1335.2) 2. *The business groups.* The merchant princes and the bankers, the traders — the big importers and exporters — the international merchants.

121:3.4 (1335.3) 3. *The small middle class.* Although this group was indeed small, it was very influential and provided the moral backbone of the early Christian church, which encouraged these groups to continue in

primitive, care încuraja aceste grupuri să continue să-și exercite diversele lor meserii și comerțuri. Printre iudei, numeroși farisei aparțineau acestei clase de comercianți.

4. Proletariatul liber. Acest grup a avut un statut social minim sau inexistent. Deși erau mândri de libertatea lor, ei erau foarte dezavantajați, deoarece erau forțați să intre în concurență cu mâna de lucru a sclavilor. Clasele superioare îi priveau cu dispreț, socotind că erau inutile, fiind buni numai pentru 'reproducere'.

5. Sclavii. Jumătate din locuitorii Statului roman se compunea din sclavi. Un număr destul de mare dintre ei erau indivizi superiori, care își croiau rapid drumul ridicându-se la nivelul proletariatului liber, și chiar al negustorilor, dar, în majoritate, ei erau mediocri sau mult inferiori.

Reducerea la sclavie, chiar și la popoarele superioare, era una dintre trăsăturile cuceririi militare romane. Puterea stăpânului asupra sclavilor era absolută. Biserica creștină primitivă era compusă, în mare parte, din acești sclavi și din clasele inferioare ale populației.

Sclavii superiori primeau adesea salarii din care economiseau pentru a-și răscumpăra libertatea. Mulți dintre acești sclavi emancipați se ridicau la înalte poziții în Stat, în Biserică sau în lumea afacerilor. Tocmai aceste posibilități sunt cele care au făcut ca Biserica creștină primitivă să fie atât de tolerantă față de această formă modificată de sclavie.

Nu exista nici o problemă socială generală în Imperiul roman din primul secol de după Cristos. Cea mai mare parte a populației se considera ca aparținând grupului în care hazardul o făcuse să se nască. Exista întotdeauna o poartă deschisă, prin care indivizii înzestrați și capabili puteau să se înalțe de la clasele inferioare la clasele superioare ale societății romane, dar oamenii erau în general mulțumiți de rangul lor social. Ei nu aveau conștiință de clasă, și nici nu considerau aceste distincții de clasă ca fiind ceva rău sau nedrept. Creștinismul nu era în nici un sens o mișcare economică având ca scop atenuarea mizeriei claselor defavorizate.

Deși femeile aveau mai multă libertate peste tot în imperiul roman decât în Palestina, unde statutul lor era limitat, devotamentul familial și afecțiunea naturală a ludeilor le întrecea pe departe pe cele ale lumii gentililor.

4. FILOZOFIA GENTILILOR

Din punct de vedere moral, gentiliile erau întrucâtva inferiori iudeilor, însă exista în inima gentililor cei mai nobili un vast teren de bunătate naturală și un potențial de afecțiune umană în care sămânța creștinismului putea să încolțească și să producă o recoltă abundentă de caractere morale și de reușite spirituale. Lumea gentililor era atunci dominată de patru mari filozofii, toate mai mult sau mai puțin derivate din platonismul grec primitiv. Aceste școli de gândire erau următoarele:

their various crafts and trades. Among the Jews many of the Pharisees belonged to this class of tradesmen.

^{121:3.5 (1335.4)} 4. *The free proletariat.* This group had little or no social standing. Though proud of their freedom, they were placed at great disadvantage because they were forced to compete with slave labor. The upper classes regarded them disdainfully, allowing that they were useless except for "breeding purposes."

^{121:3.6 (1335.5)} 5. *The slaves.* Half the population of the Roman state were slaves; many were superior individuals and quickly made their way up among the free proletariat and even among the tradesmen. The majority were either mediocre or very inferior.

^{121:3.7 (1335.6)} Slavery, even of superior peoples, was a feature of Roman military conquest. The power of the master over his slave was unqualified. The early Christian church was largely composed of the lower classes and these slaves.

^{121:3.8 (1335.7)} Superior slaves often received wages and by saving their earnings were able to purchase their freedom. Many such emancipated slaves rose to high positions in state, church, and the business world. And it was just such possibilities that made the early Christian church so tolerant of this modified form of slavery.

^{121:3.9 (1335.8)} There was no widespread social problem in the Roman Empire in the first century after Christ. The major portion of the populace regarded themselves as belonging in that group into which they chanced to be born. There was always the open door through which talented and able individuals could ascend from the lower to the higher strata of Roman society, but the people were generally content with their social rank. They were not class conscious, neither did they look upon these class distinctions as being unjust or wrong. Christianity was in no sense an economic movement having for its purpose the amelioration of the miseries of the depressed classes.

^{121:3.10 (1335.9)} Although woman enjoyed more freedom throughout the Roman Empire than in her restricted position in Palestine, the family devotion and natural affection of the Jews far transcended that of the gentile world.

4. GENTILE PHILOSOPHY

^{121:4.1 (1335.10)} The gentiles were, from a moral standpoint, somewhat inferior to the Jews, but there was present in the hearts of the nobler gentiles abundant soil of natural goodness and potential human affection in which it was possible for the seed of Christianity to sprout and bring forth an abundant harvest of moral character and spiritual achievement. The gentile world was then dominated by four great philosophies, all more or less derived from the earlier Platonism of the Greeks. These schools of philosophy were:

1. Epicurienii. Această școală de gândire era consacrată urmării fericirii. Cei mai buni epicurienii mai buni nu se dedau exceselor senzuale. Cel puțin această doctrină a contribuit la eliberarea romanilor de o formă de fatalism și mai nefastă; ea propovăduia că oamenii puteau să facă ceva pentru a îmbunătăți statutul lor terestru. Ea combătut eficient superstițiile ignorante.

2. Stoicii. Stoicismul era filozofia superioară a claselor mai bune. Stoicii credeau că un Destin-rațiune conducător domina întreaga natură. Ei propovăduiau că sufletul omului era divin și înțemnițat într-un corp rău, de natură fizică. Sufletul omului atinge libertatea trăind în armonie cu natura, cu Dumnezeu, și astfel virtutea devenea propria sa recompensă. Stoicismul s-a înălțat la o moralitate sublimă, la idealuri care nu au fost niciodată întrecute de atunci de nici un sistem de filozofie pur omenească. Cu toate că stoicii se declarau 'urmasi ai lui Dumnezeu', ei nu au reușit să îl cunoască și, prin urmare, să îl găsească. Stoicismul a rămas o filozofie; el nu a devenit niciodată o religie. Adepții lui căutau să-și pună mintea la unison cu armonia Minții Universale, însă ei nu au ajuns să se considere ca fiind copiii unui Tată iubitor. Pavel avea tendințe net stoice atunci când scria: „În orice stare mă aflu, am învățat să fiu mulțumit în ea”.

3. Cinicii. Cu toate că cinicii au la originea filozofiei pe Diogene Atenianul, ei extrag o mare parte a doctrinei lor din vestigiile învățăturii lui Machiventa Melchisedec. Altădată, cinismul aparținuse mai mult religiei decât de filozofiei. Cel puțin, cinicii și-au făcut democratică filozofia lor religioasă. La țară și în piețe, ei au predicat mereu doctrina lor, conform căreia „omul putea să se salveze dacă voia”. Ei proslăveau simplitatea și virtutea, și îndemneau oamenii să înfrunte moartea cu neînfricare. Acești predicatori cinici rătăcitori au contribuit foarte mult la pregătirea populației înfometată din punct de vedere spiritual pentru venirea misionarilor creștini care au sosit mai târziu. Predicile lor populare se asemănau mult cu Epistolele lui Pavel prin planul și prin stilul lor.

4. Scepticii. Scepticismul afirma că cunoașterea era înșelătoare, iar convingerea și încredințarea erau imposibile. Era o atitudine pur negativă, care nu s-a răspândit niciodată foarte mult.

Aceste filozofii erau semi-religioase și adesea fortifiante, etice și înnobilitoare, însă nivelul lor era în general prea elevat pentru muritorii de rând. Cu excepția, poate, a cinismului, acestea erau filozofii pentru cei tari și înțelepți, și nu religii de mântuire destinate în același timp celor săraci și slabi.

5. RELIGIILE GENTILILOR

În cursul epocilor precedente, religia fusese în principal o chestiune de trib sau de națiune; ea nu fusese prea adesea un subiect de interes pentru individ. Dumnezeii erau tribali sau naționali, nu personali. Asemenea sisteme religioase nu aduceau aproape deloc satisfacție aspiranților spirituali individuali din rândul oamenilor obișnuiți.

În epoca lui Iisus, religiile Occidentului cuprindeau:

121:4.2 (1335.11) 1. *The Epicurean*. This school of thought was dedicated to the pursuit of happiness. The better Epicureans were not given to sensual excesses. At least this doctrine helped to deliver the Romans from a more deadly form of fatalism; it taught that men could do something to improve their terrestrial status. It did effectually combat ignorant superstition.

121:4.3 (1336.1) 2. *The Stoic*. Stoicism was the superior philosophy of the better classes. The Stoics believed that a controlling Reason-Fate dominated all nature. They taught that the soul of man was divine; that it was imprisoned in the evil body of physical nature. Man's soul achieved liberty by living in harmony with nature, with God; thus virtue came to be its own reward. Stoicism ascended to a sublime morality, ideals never since transcended by any purely human system of philosophy. While the Stoics professed to be the "offspring of God," they failed to know him and therefore failed to find him. Stoicism remained a philosophy; it never became a religion. Its followers sought to attune their minds to the harmony of the Universal Mind, but they failed to envisage themselves as the children of a loving Father. Paul leaned heavily toward Stoicism when he wrote, "I have learned in whatsoever state I am, therewith to be content."

121:4.4 (1336.2) 3. *The Cynic*. Although the Cynics traced their philosophy to Diogenes of Athens, they derived much of their doctrine from the remnants of the teachings of Machiventa Melchizedek. Cynicism had formerly been more of a religion than a philosophy. At least the Cynics made their religio-philosophy democratic. In the fields and in the market places they continually preached their doctrine that "man could save himself if he would." They preached simplicity and virtue and urged men to meet death fearlessly. These wandering Cynic preachers did much to prepare the spiritually hungry populace for the later Christian missionaries. Their plan of popular preaching was much after the pattern, and in accordance with the style, of Paul's Epistles.

121:4.5 (1336.3) 4. *The Skeptic*. Skepticism asserted that knowledge was fallacious, and that conviction and assurance were impossible. It was a purely negative attitude and never became widespread.

121:4.6 (1336.4) These philosophies were semireligious; they were often invigorating, ethical, and ennobling but were usually above the common people. With the possible exception of Cynicism, they were philosophies for the strong and the wise, not religions of salvation for even the poor and the weak.

5. THE GENTILE RELIGIONS

121:5.1 (1336.5) Throughout preceding ages religion had chiefly been an affair of the tribe or nation; it had not often been a matter of concern to the individual. Gods were tribal or national, not personal. Such religious systems afforded little satisfaction for the individual spiritual longings of the average person.

121:5.2 (1336.6) In the times of Jesus the religions of the Occident included:

1. Cultele păgâne. Acestea erau combinații de mitologii, de patriotism și de tradiții elenistice și latine.

2. Adorarea împăratului. Această zeificare a omului ca simbol al Statului i-a ofensat profund pe iudei și pe primii creștini; ea a condus direct la crudele persecuții ale celor două Biserici de către guvernul roman.

3. Astrologia. Această pseudo-știință a Babilonului s-a transformat într-o religie în întreg imperiul greco-roman. Nici chiar în secolul al douăzecilea, oamenii nu sunt în întregime eliberați de această credință superstițioasă.

4. Religiiile de mistere. Asupra unei lumi atât de înfometate din punct de vedere spiritual se năpustise un curent de culte de mistere, de religii noi și străine din Levant, care seduseseră oamenii de rând și le promiseseră mântuirea individuală. Aceste religii au devenit rapid credința acceptată de clasele inferioare din lumea greco-romană, și au contribuit mult la pregătirea căii pentru difuzarea rapidă a învățăturilor creștine, considerabil superioare, care prezentau oamenilor inteligenți un concept maiestuos despre Zeitate, asociat cu o teologie potrivită pentru a stârni curiozitatea, și, tuturor, o profundă ofertă de mântuire, inclusiv omului mediu din această epocă, ignorant, dar în mod spiritual înfometat.

Religiile de mistere au marcat sfârșitul credințelor naționale și au dus la nașterea a numeroase culte personale. Misterele erau numeroase, însă toate prezentau următoare caracteristici:

1. Un mit legendar, un mister - de unde și numele lor. Ca regulă generală, acest mister ținea de istoria vreunui zeu, viața, moartea și învierea sa. Se găsește un exemplu în învățăturile mithraismului, care a fost o anumită vreme contemporan cu cultul în creștere al creștinismului după Pavel, și i-a făcut concurență.

2. Misterele erau inter-rasiale și nenaționale; ele erau personale și fraterne, dând la iveală confrerii religioase și numeroase societăți sectare.

3. Slujbele religioase ale misterelor se caracterizau prin ceremonii de inițiere complicate și prin impresionante sacramente de cult. Riturile și ritualurile lor secrete erau uneori macabre și revoltătoare.

4. Indiferent de natura ceremoniilor lor sau de gradul exceselor lor, aceste sisteme făgăduiau invariabil mântuirea adeptilor lor înfocați, „îzbăvirea de rău, supraviețuirea după moarte și o viață durabilă pe tărâmurile beatitudinii de dincolo de această lume de tristețe și de robie”.

Nu comiteți însă greșeala de a confunda învățăturile lui Iisus cu misterele. Popularitatea misterelor vădește că oamenii caută să supraviețuiască, ceea ce înfățișează o foame și o sete reale de religie personală și de dreptate individuală. Deși misterele nu satisfăceau aceste aspirații de o manieră adecvată, ele au pregătit efectiv calea pentru apariția subsecventă a lui Iisus, care aducea cu adevărat în această lume pâinea vieții și apa vieții.

Într-un efort de a utiliza aderarea generalizată la tipurile mai bune de religii de mistere, Pavel a adus

121:5.3 (1336.7) 1. *The pagan cults.* These were a combination of Hellenic and Latin mythology, patriotism, and tradition.

121:5.4 (1336.8) 2. *Emperor worship.* This deification of man as the symbol of the state was very seriously resented by the Jews and the early Christians and led directly to the bitter persecutions of both churches by the Roman government.

121:5.5 (1337.1) 3. *Astrology.* This pseudo science of Babylon developed into a religion throughout the Greco-Roman Empire. Even in the twentieth century man has not been fully delivered from this superstitious belief.

121:5.6 (1337.2) 4. *The mystery religions.* Upon such a spiritually hungry world a flood of mystery cults had broken, new and strange religions from the Levant, which had enamored the common people and had promised them *individual* salvation. These religions rapidly became the accepted belief of the lower classes of the Greco-Roman world. And they did much to prepare the way for the rapid spread of the vastly superior Christian teachings, which presented a majestic concept of Deity, associated with an intriguing theology for the intelligent and a profound proffer of salvation for all, including the ignorant but spiritually hungry average man of those days.

121:5.7 (1337.3) The mystery religions spelled the end of national beliefs and resulted in the birth of the numerous personal cults. The mysteries were many but were all characterized by:

121:5.8 (1337.4) 1. Some mythical legend, a mystery — whence their name. As a rule this mystery pertained to the story of some god's life and death and return to life, as illustrated by the teachings of Mithraism, which, for a time, were contemporary with, and a competitor of, Paul's rising cult of Christianity.

121:5.9 (1337.5) 2. The mysteries were nonnational and interracial. They were personal and fraternal, giving rise to religious brotherhoods and numerous sectarian societies.

121:5.10 (1337.6) 3. They were, in their services, characterized by elaborate ceremonies of initiation and impressive sacraments of worship. Their secret rites and rituals were sometimes gruesome and revolting.

121:5.11 (1337.7) 4. But no matter what the nature of their ceremonies or the degree of their excesses, these mysteries invariably promised their devotees *salvation*, “deliverance from evil, survival after death, and enduring life in blissful realms beyond this world of sorrow and slavery.”

121:5.12 (1337.8) But do not make the mistake of confusing the teachings of Jesus with the mysteries. The popularity of the mysteries reveals man's quest for survival, thus portraying a real hunger and thirst for personal religion and individual righteousness. Although the mysteries failed adequately to satisfy this longing, they did prepare the way for the subsequent appearance of Jesus, who truly brought to this world the bread of life and the water thereof.

121:5.13 (1337.9) Paul, in an effort to utilize the widespread adherence to the better types of the mystery religions,

anumite adaptări învățăturilor lui Iisus, astfel încât să le facă mai acceptabile pentru un mare număr de persoane susceptibile de a fi convertite. Însă chiar compromisul lui Pavel în ceea ce privește învățăturile lui Iisus era superior celui mai bun dintre mistere, în sensul că:

1. Pavel propovăduia o mântuire morală, o salvare etică. Creștinismul se orienta către o nouă viață și proclama un nou ideal. Paul a renunțat la riturile magice și la farmecele ceremoniale.

2. Creștinismul prezenta o religie care ataca soluții definitive la problema umană, căci el nu numai că se oferea să vă salveze de durere și chiar și de moarte, ci promitea de asemenea să vă elibereze de păcat, după care veți fi înzestrați cu un caracter drept, comportând calități de supraviețuire eternă.

3. Misterele erau întemeiate pe mituri. Creștinismul, așa cum îl predica Pavel, era bazat pe un fapt istoric: consacrarea lui Mihail, Fiul lui Dumnezeu, peste omenire.

Moralitatea la gentili nu era în mod necesar legată de filozofie sau de religie. În afara Palestinei, oamenii nu aveau întotdeauna ideea că un preot era de presupus că duce o viață morală. Religia iudaică, apoi învățăturile lui Iisus, și mai târziu creștinismul ce evolua al lui Pavel, au fost primele religii europene care să prindă într-o mână morala și în cealaltă etica, insistând ca persoanele religioase să acorde o oarecare atenție ambelor.

Într-o asemenea generație de oameni dominați de astfel de sisteme filozofice incomplete, și tulburate de astfel de culte religioase complexe, s-a nimerit să se nască Iisus în Palestina. Tocmai aceste generații a dat el ulterior evanghelia sa de religiei personale - filiația cu Dumnezeu.

6. RELIGIA EBRAICĂ

Către sfârșitul primului secol dinaintea lui Cristos, gândirea religioasă a Ierusalimului fusese profund influențată și întrucâtva modificată de învățăturile culturale grecești, și chiar de filozofia greacă. În lungul diferend dintre pozițiile școlilor orientale și occidentale de gândire ebraică, Ierusalimul și restul Occidentului precum și Levantul au adoptat, în general, punctul de vedere al iudeilor din vest, punctul de vedere elenist modificat.

În perioada lui Iisus, în Palestina dominau trei limbi: oamenii obișnuiți foloseau un dialect aramaic, preoții și rabinii vorbeau ebraica, iar clasele educate și păturile superioare ale populației iudee vorbeau, în general, greaca. Faptul că Scripturile ebraice fuseseră traduse foarte devreme în greacă, în Alexandria, a fost în mare parte răspunzător de predominanța ulterioară a aripii grecești a culturii și a teologiei iudaice. Scrierile învățătorilor creștini nu urmau curând să apară în aceeași limbă. Renașterea iudaismului datează de la traducerea în greacă a Scripturilor ebraice. Această influență a fost decisivă pentru a determina ulterior devierea cultului creștin al lui Pavel spre Occident, și nu spre Orient.

Cu toate că credințele iudaice elenizate au fost

made certain adaptations of the teachings of Jesus so as to render them more acceptable to a larger number of prospective converts. But even Paul's compromise of Jesus' teachings (Christianity) was superior to the best in the mysteries in that:

121:5.14 (1337.10) 1. Paul taught a moral redemption, an ethical salvation. Christianity pointed to a new life and proclaimed a new ideal. Paul forsook magic rites and ceremonial enchantments.

121:5.15 (1337.11) 2. Christianity presented a religion which grappled with final solutions of the human problem, for it not only offered salvation from sorrow and even from death, but it also promised deliverance from sin followed by the endowment of a righteous character of eternal survival qualities.

121:5.16 (1338.1) 3. The mysteries were built upon myths. Christianity, as Paul preached it, was founded upon a historic fact: the bestowal of Michael, the Son of God, upon mankind.

121:5.17 (1338.2) Morality among the gentiles was not necessarily related to either philosophy or religion. Outside of Palestine it not always occurred to people that a priest of religion was supposed to lead a moral life. Jewish religion and subsequently the teachings of Jesus and later the evolving Christianity of Paul were the first European religions to lay one hand upon morals and the other upon ethics, insisting that religionists pay some attention to both.

121:5.18 (1338.3) Into such a generation of men, dominated by such incomplete systems of philosophy and perplexed by such complex cults of religion, Jesus was born in Palestine. And to this same generation he subsequently gave his gospel of personal religion — sonship with God.

6. THE HEBREW RELIGION

121:6.1 (1338.4) By the close of the first century before Christ the religious thought of Jerusalem had been tremendously influenced and somewhat modified by Greek cultural teachings and even by Greek philosophy. In the long contest between the views of the Eastern and Western schools of Hebrew thought, Jerusalem and the rest of the Occident and the Levant in general adopted the Western Jewish or modified Hellenistic viewpoint.

121:6.2 (1338.5) In the days of Jesus three languages prevailed in Palestine: The common people spoke some dialect of Aramaic; the priests and rabbis spoke Hebrew; the educated classes and the better strata of Jews in general spoke Greek. The early translation of the Hebrew scriptures into Greek at Alexandria was responsible in no small measure for the subsequent predominance of the Greek wing of Jewish culture and theology. And the writings of the Christian teachers were soon to appear in the same language. The renaissance of Judaism dates from the Greek translation of the Hebrew scriptures. This was a vital influence which later determined the drift of Paul's Christian cult toward the West instead of toward the East.

121:6.3 (1338.6) Though the Hellenized Jewish beliefs were

foarte puțin influențate de învățăturile epicurienilor, ele au fost influențate substanțial de filozofia lui Platon și de doctrinele de abnegație ale stoicilor. Marea invazie a stoicismului este ilustrată de A Patra Carte a Macabeilor. Dubla pătrundere a filozofiei platoniciene și a doctrinelor stoice reiese din Înțelepciunea lui Solomon. Iudeii elenizați aduc Scripturilor Evreilor o asemenea interpretare alegorică încât ei nu găsesc nici o dificultate în a conforma teologia ebraică la filozofia aristoteliană, pe care o respectau. Toate acestea însă au condus la o confuzie dezastruoasă, până când aceste probleme au fost preluate de Filon din Alexandria, care a încercat să armonizeze și să organizeze filozofia greacă și teologia ebraică într-un sistem compact și relativ coerent de credințe și de practici religioase. Această învățătură ulterioară a filozofiei grecești și a teologiei ebraice conjugate este ceea ce a prevalat în Palestina în momentul în care Iisus a trăit și a propovăduit acolo, și pe care Pavel a utilizat-o ca temelie pentru a construi cultul său creștin mai elevat și mai luminos decât celelalte.

Filon era un mare învățător. De la Moise, nu s-a văzut om care să exercite o influență atât de profundă asupra gândirii etice și religioase a lumii occidentale. În ce privește combinarea elementelor mai bune rezultate din sistemele contemporane de învățătură etică și religioasă, au existat șapte educatori umani excepționali: Sethard, Moise, Zoroastru, Lao-Tse, Buddha și Pavel.

Filon comisesese unele inconsecvențe în efortul său de a combina filozofia mistică greacă și doctrinele romane ale stoicilor cu teologia legalistă a evreilor. Pavel a recunoscut multe dintre aceste inconsecvențe, dar nu toate, și le-a eliminat cu înțelepciune din teologia sa fundamentală precreeștină. Filon i-a deschis drumul lui Pavel pentru ca acesta din urmă să restabilească mai bine conceptul de Trinitate a Paradisului, care fusese un timp îndelungat latent în teologia iudaică. Asupra acestui subiect, Pavel nu a reușit nici să se mențină la înălțimea lui Filon nici să întrecă învățăturile acestui iudeu bogat și instruit din Alexandria; era vorba de doctrina răscumpărării. Filon propovăduia că trebuia să te eliberezi de doctrina conform căreia iertarea nu se obține decât vărsând sânge. Este de asemenea posibil ca, mai bine decât Pavel, el să fi întrevăzut realitatea și prezența Ajustorului Gândirii. Dar teoria lui Pavel asupra păcatului originar, doctrinele culpabilității ereditare, ale răului înăscut și ale izbăvirii, erau parțial de origine mithriacă și aveau puține puncte comune cu teologia ebraică, cu filozofia lui Filon, sau cu învățăturile lui Iisus. Unele aspecte ale învățăturii lui Pavel referitoare la păcatul originar și la răscumpărare, proveneau de la Pavel însuși.

Evangelia lui Ioan, ultima dintre istorisirile vieții pământești a lui Iisus, era adresată popoarelor occidentale, și își prezintă istoria inspirându-se foarte mult din punctul de vedere al creștinilor din Alexandria de mai târziu, care erau și ei discipoli ai învățăturilor lui Filon.

Aproape de epoca lui Cristos, în Alexandria a avut loc un straniu reviriment al sentimentului față de iudei și, din acest străvechi bastion iudeu, a pornit un val virulent de persecuții, care s-a întins până și la Roma, de unde mii dintre ei au fost izgoniți. Însă o asemenea campanie care denatura faptele a fost de scurtă durată; guvernul imperial a restabilit în integralitatea lor, foarte curând, și

very little influenced by the teachings of the Epicureans, they were very materially affected by the philosophy of Plato and the self-abnegation doctrines of the Stoics. The great inroad of Stoicism is exemplified by the Fourth Book of the Maccabees; the penetration of both Platonic philosophy and Stoic doctrines is exhibited in the Wisdom of Solomon. The Hellenized Jews brought to the Hebrew scriptures such an allegorical interpretation that they found no difficulty in conforming Hebrew theology with their revered Aristotelian philosophy. But this all led to disastrous confusion until these problems were taken in hand by Philo of Alexandria, who proceeded to harmonize and systemize Greek philosophy and Hebrew theology into a compact and fairly consistent system of religious belief and practice. And it was this later teaching of combined Greek philosophy and Hebrew theology that prevailed in Palestine when Jesus lived and taught, and which Paul utilized as the foundation on which to build his more advanced and enlightening cult of Christianity.

121:6.4 (1338.7) Philo was a great teacher; not since Moses had there lived a man who exerted such a profound influence on the ethical and religious thought of the Occidental world. In the matter of the combination of the better elements in contemporaneous systems of ethical and religious teachings, there have been seven outstanding human teachers: Sethard, Moses, Zoroaster, Lao-tse, Buddha, Philo, and Paul.

121:6.5 (1339.1) Many, but not all, of Philo's inconsistencies resulting from an effort to combine Greek mystical philosophy and Roman Stoic doctrines with the legalistic theology of the Hebrews, Paul recognized and wisely eliminated from his pre-Christian basic theology. Philo led the way for Paul more fully to restore the concept of the Paradise Trinity, which had long been dormant in Jewish theology. In only one matter did Paul fail to keep pace with Philo or to transcend the teachings of this wealthy and educated Jew of Alexandria, and that was the doctrine of the atonement; Philo taught deliverance from the doctrine of forgiveness only by the shedding of blood. He also possibly glimpsed the reality and presence of the Thought Adjusters more clearly than did Paul. But Paul's theory of original sin, the doctrines of hereditary guilt and innate evil and redemption therefrom, was partially Mithraic in origin, having little in common with Hebrew theology, Philo's philosophy, or Jesus' teachings. Some phases of Paul's teachings regarding original sin and the atonement were original with himself.

121:6.6 (1339.2) The Gospel of John, the last of the narratives of Jesus' earth life, was addressed to the Western peoples and presents its story much in the light of the viewpoint of the later Alexandrian Christians, who were also disciples of the teachings of Philo.

121:6.7 (1339.3) At about the time of Christ a strange reversion of feeling toward the Jews occurred in Alexandria, and from this former Jewish stronghold there went forth a virulent wave of persecution, extending even to Rome, from which many thousands were banished. But such a campaign of misrepresentation was short-lived; very soon the

pe toată întinderea imperiului, libertățile iudeilor ce fuseseră restrânse.

Indiferent de locul din lumea largă în care iudeii se găseau dispersați de comerț sau de opresiune, ei își păstrau de comun acord inima centrată asupra templului sacru al Ierusalimului. Teologia iudaică a supraviețuit efectiv așa cum era ea interpretată și practică în Ierusalim, deși ea fusese salvată de uitare în mai multe rânduri de intervenția oportună a anumitor învățători babilonieni.

Până la două milioane și jumătate dintre acești iudei dispersați aveau obiceiul de a veni în Ierusalim pentru celebrarea sărbătorilor lor religioase naționale. Oricare ar fi fost deosebirile teologice sau filozofice dintre iudeii din est (babilonieni) și cei din vest (elenistici), ei erau cu toții de acord să păstreze Ierusalimul drept centrul cultului lor și să aștepte cu speranță venirea lui Mesia.

7. IUDEII ȘI GENTILII

În epoca lui Iisus, iudeii ajunseseră la un concept stabil al originii lor, al istoriei și destinului lor. Ei construiseră un zid rigid de separare între ei și lumea gentililor, și priveau toate obiceiurile gentililor cu dispreț suprem. Cultul lor urma litera legii, iar ei se complăceau într-o formă de mulțumire de sine bazată pe falsul orgoliu al genealogiei lor. Ei formaseră noțiuni preconcepționate cu privire la Mesia promis, și cele mai multe dintre aceste speranțe luau în considerare un Mesia care va veni ca un element al istoriei lor naționale și rasiale. Pentru evreii din vremea aceea, teologia iudaică era irevocabil stabilită și fixată pentru totdeauna.

Învățăturile și practicile lui Iisus privitoare la toleranță și la bunătate mergeau contra străvechii atitudini a iudeilor față de celelalte popoare, pe care le considerau păgâne. Vreme de generații, iudeii nutriră față de lumea exterioară o atitudine care făcea imposibil să accepte învățăturile Maestrului despre fraternitatea spirituală a oamenilor. Ei nu voiau să-l împărtășească pe Iehova la egalitate cu gentilii, și cu atât mai mult să accepte, ca Fiu al lui Dumnezeu, pe cineva care propovăduia doctrine atât de noi și de străine.

Scribii, fariseii, și preoțimea, îi mențineau pe iudei într-o teribilă robie de ritualism și de legalism, o sclavie mult mai reală decât cea a autorității politice romane. Iudeii din epoca lui Iisus nu numai că erau aserviți legii, ci erau și legați prin exigențele servile ale tradițiilor care implicau și invadeau toate domeniile vieții personale și sociale. Aceste reguli de conduită minuțioase îi urmăreau și îi dominau pe toți iudeii loiali. Și nu este nimic surprinzător în aceea că ei s-au grăbit să respingă pe unul dintre ai lor care le cerea să nu țină cont de tradițiile lor sacre și care îndrăznește să-și bată joc de regulile lor de conduită socială, onorate de atât de multă vreme. Ei nu puteau deloc să privească cu toleranță învățăturile cuiva care nu ezita să intre în conflict cu dogmele pe care ei le considerau ca fiind stabilite de Tatăl lor Avraam în persoană. Moise le dăduse legea lor, iar ei nu voiau să facă nici un compromis.

În primul secol al erei creștine, interpretarea orală a

imperial government fully restored the curtailed liberties of the Jews throughout the empire.

121:6.8 (1339.4) Throughout the whole wide world, no matter where the Jews found themselves dispersed by commerce or oppression, all with one accord kept their hearts centered on the holy temple at Jerusalem. Jewish theology did survive as it was interpreted and practiced at Jerusalem, notwithstanding that it was several times saved from oblivion by the timely intervention of certain Babylonian teachers.

121:6.9 (1339.5) As many as two and one-half million of these dispersed Jews used to come to Jerusalem for the celebration of their national religious festivals. And no matter what the theologic or philosophic differences of the Eastern (Babylonian) and the Western (Hellenic) Jews, they were all agreed on Jerusalem as the center of their worship and in ever looking forward to the coming of the Messiah.

7. JEWS AND GENTILES

121:7.1 (1339.6) By the times of Jesus the Jews had arrived at a settled concept of their origin, history, and destiny. They had built up a rigid wall of separation between themselves and the gentile world; they looked upon all gentile ways with utter contempt. They worshiped the letter of the law and indulged a form of self-righteousness based upon the false pride of descent. They had formed preconceived notions regarding the promised Messiah, and most of these expectations envisaged a Messiah who would come as a part of their national and racial history. To the Hebrews of those days Jewish theology was irrevocably settled, forever fixed.

121:7.2 (1339.7) The teachings and practices of Jesus regarding tolerance and kindness ran counter to the long-standing attitude of the Jews toward other peoples whom they considered heathen. For generations the Jews had nourished an attitude toward the outside world which made it impossible for them to accept the Master's teachings about the spiritual brotherhood of man. They were unwilling to share Yahweh on equal terms with the gentiles and were likewise unwilling to accept as the Son of God one who taught such new and strange doctrines.

121:7.3 (1340.1) The scribes, the Pharisees, and the priesthood held the Jews in a terrible bondage of ritualism and legalism, a bondage far more real than that of the Roman political rule. The Jews of Jesus' time were not only held in subjugation to the law but were equally bound by the slavish demands of the traditions, which involved and invaded every domain of personal and social life. These minute regulations of conduct pursued and dominated every loyal Jew, and it is not strange that they promptly rejected one of their number who presumed to ignore their sacred traditions, and who dared to flout their long-honored regulations of social conduct. They could hardly regard with favor the teachings of one who did not hesitate to clash with dogmas which they regarded as having been ordained by Father Abraham himself. Moses had given them their law and they would not compromise.

121:7.4 (1340.2) By the time of the first century after Christ

legii de către învățătorii cunoscuți, scribii, dobândise o autoritate mai înaltă decât legea scrisă însăși. Toate acestea făceau să fie mai ușor anumitor șefi religioși ai iudeilor să incite poporul împotriva acceptării unei noi evanghelii.

Împrejurările le făceau imposibil iudeilor să își împlinească destinul lor divin ca mesageri ai noii evanghelii de independență religioasă și de libertate spirituală; ei nu reușiseră să sfărâme lanțurile tradiției. Ieremia anunțase „legea care trebuia să fie scrisă în inima oamenilor”. Ezechiel vorbise de un „nou spirit care trebuia să trăiască în sufletul omului”, iar psalmistul se rugase pentru ca Dumnezeu „să creeze o inimă interioară pură și să reînnoiască un spirit drept”. Dar, atunci când religia iudaică a lucrărilor bune și a sclaviei legii a sucombat în fața stagnării inerției tradiționaliste, mișcarea de evoluție religioasă s-a deplasat către vest, la popoarele europene.

Și astfel, un alt popor a fost chemat să aducă lumii o teologie în progres, un sistem de învățământ, care încorpora filozofia grecilor, legea romanilor, moralitatea evreilor și evanghelia care proclama caracterul sacru al personalității și al libertății spirituale, formulat de Pavel și întemeiat pe învățăturile lui Iisus.

Cultul creștin al lui Pavel își etala moralitatea ca un semn din naștere iudaică. Iudeii considerau istoria ca fiind providența lui Dumnezeu - Iehova la lucru. Grecii au adus în noua învățătură concepte mai clare asupra vieții eterne. Doctrinile lui Pavel au fost influențate în conținutul lor teologic și filozofic nu numai de învățăturile lui Iisus, ci și de Platon și de Filon. Etica sa a fost inspirată nu numai de Cristos, ci și de stoici.

Evanghelia lui Iisus, așa cum o încorporase Pavel în cultul creștinismului din Antiohia, s-a amestecat cu următoarele învățături:

1. Raționamentele filozofice ale prozelitilor greci ai iudaismului, inclusiv unele dintre conceptele lor asupra vieții eterne.
2. Învățăturile atrăgătoare ale cultelor predominante ale misterelor, și în special doctrinele mithiace ale izbăvirii, ale răscumpărării și ale salvării prin sacrificiul făcut de un anumit zeu.
3. Moralitatea robustă a religiei iudaice stabilite.

În epoca lui Iisus, imperiul roman de la Marea Mediterană, regatul parților și popoarele adiacente, aveau toate ideile sumare și primitive despre geografia lumii, despre astronomie, despre sănătate și despre boală; în chip firesc, ei au fost stupefiați de declarațiile noi și surprinzătoare ale tâmplarului din Nazaret. Ideile despre posedarea de spirite bune sau de cele rele nu se aplicau numai ființelor umane; mulți oameni considerau că fiecare arbore și fiecare piatră erau posedate de câte un spirit. Aceasta era o epocă a farmecelor, și fiecare considera miracolele ca pe niște incidente obișnuite.

8. SCRIERILE ANTERIOARE

În măsura posibilităților și a consistenței cu mandatul nostru, noi ne-am străduit să utilizăm și, într-o

the spoken interpretation of the law by the recognized teachers, the scribes, had become a higher authority than the written law itself. And all this made it easier for certain religious leaders of the Jews to array the people against the acceptance of a new gospel.

121:7.5 (1340.3) These circumstances rendered it impossible for the Jews to fulfill their divine destiny as messengers of the new gospel of religious freedom and spiritual liberty. They could not break the fetters of tradition. Jeremiah had told of the “law to be written in men's hearts,” Ezekiel had spoken of a “new spirit to live in man's soul,” and the Psalmist had prayed that God would “create a clean heart within and renew a right spirit.” But when the Jewish religion of good works and slavery to law fell victim to the stagnation of traditionalistic inertia, the motion of religious evolution passed westward to the European peoples.

121:7.6 (1340.4) And so a different people were called upon to carry an advancing theology to the world, a system of teaching embodying the philosophy of the Greeks, the law of the Romans, the morality of the Hebrews, and the gospel of personality sanctity and spiritual liberty formulated by Paul and based on the teachings of Jesus.

121:7.7 (1340.5) Paul's cult of Christianity exhibited its morality as a Jewish birthmark. The Jews viewed history as the providence of God — Yahweh at work. The Greeks brought to the new teaching clearer concepts of the eternal life. Paul's doctrines were influenced in theology and philosophy not only by Jesus' teachings but also by Plato and Philo. In ethics he was inspired not only by Christ but also by the Stoics.

121:7.8 (1340.6) The gospel of Jesus, as it was embodied in Paul's cult of Antioch Christianity, became blended with the following teachings:

- 121:7.9 (1340.7) 1. The philosophic reasoning of the Greek proselytes to Judaism, including some of their concepts of the eternal life.
- 121:7.10 (1340.8) 2. The appealing teachings of the prevailing mystery cults, especially the Mithraic doctrines of redemption, atonement, and salvation by the sacrifice made by some god.
- 121:7.11 (1340.9) 3. The sturdy morality of the established Jewish religion.

121:7.12 (1341.1) The Mediterranean Roman Empire, the Parthian kingdom, and the adjacent peoples of Jesus' time all held crude and primitive ideas regarding the geography of the world, astronomy, health, and disease; and naturally they were amazed by the new and startling pronouncements of the carpenter of Nazareth. The ideas of spirit possession, good and bad, applied not merely to human beings, but every rock and tree was viewed by many as being spirit possessed. This was an enchanted age, and everybody believed in miracles as commonplace occurrences.

8. PREVIOUS WRITTEN RECORDS

121:8.1 (1341.2) As far as possible, consistent with our mandate, we have endeavored to utilize and to some

oarecare măsură, să coordonăm arhivele existente aflate în legătură cu viața lui Iisus pe Urantia. Deși noi am putut profita de accesul la scrierile pierdute ale apostolului Andrei, și am beneficiat de colaborarea unei vaste mulțimi de ființe celeste care se găseau pe pământ în timpul efuziunii lui Mihail (în particular Ajustorul său acum personalizat), intenția noastră a fost de a ne servi în egală măsură de așa-numitele Evanghelii ale lui Matei, Marcu, Luca și Ioan.

Aceste scrieri ale Noului Testament își au originea în următoarele împrejurări:

1. *Evanghelia lui Marcu.* Cu excepția notelor lui Andrei, Ioan Marcu este cel care a scris prima, cea mai scurtă și cea mai simplă istorie a vieții lui Iisus. El l-a prezentat pe Maestru ca pe un slujitor, un om printre oameni. Deși Marcu era un tânăr care evolua în împrejurimile imediate ale scenelor pe care le descrie, povestirea sa este, în realitate, *Evanghelia după Simion Petru*. Marcu s-a asociat de devreme cu Petru, și mai târziu cu Pavel. El și-a scris relatarea la îndemnul lui Petru și la cererea stăruitoare a Bisericii din Roma. Știind cu ce persistență refuzase Maestrul să își scrie învățăturile în timpul încarnării sale pe pământ, Marcu, ca și apostolii și alți discipoli eminenți, ezita să le pună în scris. Dar Petru avea sentimentul că în Roma Biserica avea nevoie să se sprijine pe o relatare scrisă, iar Marcu a consimțit să întreprindă pregătirea ei. El a redactat multe note înainte de moartea lui Petru din anul 67. Conform cadrului aprobat de Petru, el a început povestirea pentru Biserica din Roma la puțin timp după moartea lui Petru. *Evanghelia* a fost terminată către sfârșitul anului 68. Marcu a scris în întregime din memorie, și după amintirile lui Petru. Acest document a fost considerabil modificat de atunci. Numeroase pasaje au fost suprimate, și s-au făcut adăugiri ulterioare pentru a înlocui ultima cincime din *Evanghelia* originală, care a fost detașată de primul manuscris înainte chiar de a fi fost copiată. Documentul lui Marcu, în combinație cu notele lui Andrei și ale lui Matei, au reprezentat baza scrisă a tuturor povestirilor evanghelice ulterioare care au căutat să zugrăvească viața și învățăturile lui Iisus.

2. *Evanghelia lui Matei.* Așa-numita *Evanghelia după Matei* este relatarea vieții Maestrului scrisă pentru edificarea iudeilor creștini. Autorul acestui document caută constant să arate că, în viața lui Iisus, multe dintre lucruri au fost făcute „pentru a împlini cuvântul profetului”. *Evanghelia lui Matei* îl prezintă pe Iisus ca pe un fiu al lui David și îl înfățișează ca arătând un mare respect pentru lege și pentru profeți.

Nu apostolul Matei este cel ce a scris această evanghelie, ci Isador, unul dintre discipolii săi care, pentru a facilita munca sa, dispunea nu numai de amintirile personale ale lui Matei în legătură cu aceste evenimente, ci și un anumit memento asupra lecțiilor lui Iisus, pe care Matei îl redactase îndată după crucificare. Aceste note ale lui Matei erau scrise în aramaică. Isador a scris în greacă. El nu avea nici o intenție de înșelătorie atribuindu-i lucrarea lui Matei. Pe vremea aceea, elevii aveau obiceiul de a-i onora astfel pe măștrii lor.

Relatarea originală a lui Matei a fost editată și a primit adăugirile ei în anul 40, chiar înainte ca Matei să părăsească Ierusalimul pentru a se lansa în predicarea

extent co-ordinate the existing records having to do with the life of Jesus on Urantia. Although we have enjoyed access to the lost record of the Apostle Andrew and have benefited from the collaboration of a vast host of celestial beings who were on earth during the times of Michael's bestowal (notably his now Personalized Adjuster), it has been our purpose also to make use of the so-called Gospels of Matthew, Mark, Luke, and John.

121:8.2 (1341.3) These New Testament records had their origin in the following circumstances:

121:8.3 (1341.4) 1. *The Gospel by Mark.* John Mark wrote the earliest (excepting the notes of Andrew), briefest, and most simple record of Jesus' life. He presented the Master as a minister, as man among men. Although Mark was a lad lingering about many of the scenes which he depicts, his record is in reality the Gospel according to Simon Peter. He was early associated with Peter; later with Paul. Mark wrote this record at the instigation of Peter and on the earnest petition of the church at Rome. Knowing how consistently the Master refused to write out his teachings when on earth and in the flesh, Mark, like the apostles and other leading disciples, was hesitant to put them in writing. But Peter felt the church at Rome required the assistance of such a written narrative, and Mark consented to undertake its preparation. He made many notes before Peter died in A.D. 67, and in accordance with the outline approved by Peter and for the church at Rome, he began his writing soon after Peter's death. The Gospel was completed near the end of A.D. 68. Mark wrote entirely from his own memory and Peter's memory. The record has since been considerably changed, numerous passages having been taken out and some later matter added at the end to replace the latter one fifth of the original Gospel, which was lost from the first manuscript before it was ever copied. This record by Mark, in conjunction with Andrew's and Matthew's notes, was the written basis of all subsequent Gospel narratives which sought to portray the life and teachings of Jesus.

121:8.4 (1341.5) 2. *The Gospel of Matthew.* The so-called Gospel according to Matthew is the record of the Master's life which was written for the edification of Jewish Christians. The author of this record constantly seeks to show in Jesus' life that much which he did was that "it might be fulfilled which was spoken by the prophet." Matthew's Gospel portrays Jesus as a son of David, picturing him as showing great respect for the law and the prophets.

121:8.5 (1341.6) The Apostle Matthew did not write this Gospel. It was written by Isador, one of his disciples, who had as a help in his work not only Matthew's personal remembrance of these events but also a certain record which the latter had made of the sayings of Jesus directly after the crucifixion. This record by Matthew was written in Aramaic; Isador wrote in Greek. There was no intent to deceive in accrediting the production to Matthew. It was the custom in those days for pupils thus to honor their teachers.

121:8.6 (1342.1) Matthew's original record was edited and added to in A.D. 40 just before he left Jerusalem to engage in evangelistic preaching. It was a private

evangelică. Acesta era un document privat, a cărui copie a fost distrusă în incendiul unei mănăstiri siriene în anul 416.

Isador a fugit din Ierusalim în anul 70, după ce orașul a fost asediat de armatele lui Titus. El a dus cu el în Pella o copie a notelor lui Matei și, în anul 71, în vreme ce locuia în Pella, a scris Evanghelia după Matei. Isador poseda de asemenea primele patru cincimi ale povestirii lui Marcu.

3. *Evanghelia lui Luca.* Luca, un medic din orașul Antiohia din Pisidia, era un gentil convertit de Pavel. El a scris o cu totul altă istorie a vieții Maestrului. El a început să îl urmeze pe Pavel în anul 47, și să afle despre viața și învățăturile lui Iisus. Luca a păstrat în povestirea sa foarte mult din „grația Domnului Iisus Cristos”, căci el a adunat aceste fapte de la Pavel și de la alte persoane. Luca îl prezintă pe Maestru ca pe „prietenul vameșilor și al păcătoșilor”. El a reunit aceste numeroase note într-o Evanghelie numai după moartea lui Pavel. El a scris-o în anul 82, în Achaia. El a proiectat trei cărți care tratau istoria lui Crist și a creștinismului, dar a murit în anul 90, chiar înainte de a termina pe cea de-a doua dintre aceste lucrări, 'Faptele Apostolilor'.

Ca materiale de compilație pentru Evanghelia sa, Luca a recurs mai întâi la istoria vieții lui Iisus așa cum i-o povestise Pavel. Evanghelia lui Luca este deci, în anumite privințe, Evanghelia după Pavel. Luca avea însă alte surse de informație. El nu numai că interoga zeci de martori oculari ai numeroaselor episoade din viața lui Iisus pe care o relatează, ci el poseda și o copie a Evangheliei lui Marcu (adică primele patru cincimi ale acestei cărți), povestirea lui Isador, precum și o scurtă povestire realizată în Antiohia în anul 78 de un credincios numit Cedes. Luca avea și o copie mutilată și considerabil modificată a câtorva note presupuse a fi fost făcute de apostolul Andrei.

4. *Evanghelia lui Ioan.* Evanghelia după Ioan relatează multe dintre lucrările înfăptuite de Iisus în Iudeea și în împrejurimile Ierusalimului, și a căror descriere nu figurează în alte relatări. Aceasta este așa-numita Evanghelie după Ioan, fiul lui Zebedeu; cu toate că nu Ioan a scris-o, el a inspirat-o. De la manuscrisul original, această Evanghelie a fost modificată în mai multe rânduri pentru a o face să pară a fi scrisă de Ioan însuși. În momentul compunerii povestirii sale, Ioan avea celelalte Evanghelii, și a văzut că multe dintre lucruri fuseseră omise în ele. În consecință, în anul 101, el l-a încurajat pe asociatul său Nathan, un iudeu grec din Cezareea, să înceapă o povestire scrisă, căreia el, Ioan, îi furniza materialele din memorie și referindu-se la cele trei scrieri existente atunci. El nu avea documente scrise personale. Epistola cunoscută sub titlul de 'Primul Ioan' a fost scrisă de Ioan însuși ca scrisoare de prezentare a lucrării pe care Nathan o executa la indicațiile sale.

Toți acești scriitori au prezentat descrieri oneste ale lui Iisus așa cum îl văzuseră, așa cum și-l aminteau sau după ceea ce învățaseră de la el, ori potrivit conceptelor lor despre aceste evenimente îndepărtate, influențate de ralierea lor ulterioară la teologia creștină a lui Pavel. Oricât de imperfecte ar fi aceste documente, ele au fost suficiente pentru a schimba cursul istoriei Urantiei timp de aproape două mii de ani.

record, the last copy having been destroyed in the burning of a Syrian monastery in A.D. 416.

121:8.7 (1342.2) Isador escaped from Jerusalem in A.D. 70 after the investment of the city by the armies of Titus, taking with him to Pella a copy of Matthew's notes. In the year 71, while living at Pella, Isador wrote the Gospel according to Matthew. He also had with him the first four fifths of Mark's narrative.

121:8.8 (1342.3) 3. *The Gospel by Luke.* Luke, the physician of Antioch in Pisidia, was a gentile convert of Paul, and he wrote quite a different story of the Master's life. He began to follow Paul and learn of the life and teachings of Jesus in A.D. 47. Luke preserves much of the "grace of the Lord Jesus Christ" in his record as he gathered up these facts from Paul and others. Luke presents the Master as "the friend of publicans and sinners." He did not formulate his many notes into the Gospel until after Paul's death. Luke wrote in the year 82 in Achaia. He planned three books dealing with the history of Christ and Christianity but died in A.D. 90 just before he finished the second of these works, the "Acts of the Apostles."

121:8.9 (1342.4) As material for the compilation of his Gospel, Luke first depended upon the story of Jesus' life as Paul had related it to him. Luke's Gospel is, therefore, in some ways the Gospel according to Paul. But Luke had other sources of information. He not only interviewed scores of eyewitnesses to the numerous episodes of Jesus' life which he records, but he also had with him a copy of Mark's Gospel, that is, the first four fifths, Isador's narrative, and a brief record made in the year A.D. 78 at Antioch by a believer named Cedes. Luke also had a mutilated and much-edited copy of some notes purported to have been made by the Apostle Andrew.

121:8.10 (1342.5) 4. *The Gospel of John.* The Gospel according to John relates much of Jesus' work in Judea and around Jerusalem which is not contained in the other records. This is the so-called Gospel according to John the son of Zebedee, and though John did not write it, he did inspire it. Since its first writing it has several times been edited to make it appear to have been written by John himself. When this record was made, John had the other Gospels, and he saw that much had been omitted; accordingly, in the year A.D. 101 he encouraged his associate, Nathan, a Greek Jew from Caesarea, to begin the writing. John supplied his material from memory and by reference to the three records already in existence. He had no written records of his own. The Epistle known as "First John" was written by John himself as a covering letter for the work which Nathan executed under his direction.

121:8.11 (1342.6) All these writers presented honest pictures of Jesus as they saw, remembered, or had learned of him, and as their concepts of these distant events were affected by their subsequent espousal of Paul's theology of Christianity. And these records, imperfect as they are, have been sufficient to change the course of the history of Urantia for almost two thousand years.

[Mulțumiri: Executând misiunea mea de a expune din nou învățăturile lui Iisus din Nazaret și de a repovesti lucrările sale, m-am inspirat în mare măsură din sursele arhivelor și ale informațiilor planetare. Motivul meu călăuzitor a fost să pregătesc un document care nu numai că va ilumina generația de oameni actualmente în viață, ci și unul care va reprezenta totodată un ajutor pentru toate generațiile viitoare. Din vasta rezervă a informațiilor puse la dispoziția mea, le-am ales pe acelea care au convenit cel mai bine atingerii acestui scop. Pe cât este posibil, mi-am extras informațiile din surse pur umane. Numai atunci când aceste surse au lipsit am recurs la arhivele supraumane. Atunci când ideile și conceptele asupra vieții și învățăturilor lui Iisus au fost exprimate acceptabil de o minte umană, am dat invariabil prioritate unor astfel de modele de gândire aparent omenești. Deși m-am străduit să adaptez terminologia pentru a conforma cât am putut de bine la modul în care concepem noi sensul real și veritabila importanță a vieții și învățăturilor Maestrului, în măsura posibilului, am aderat, în toate expunerile mele, la veritabilele concepte și modele de gândire ale oamenilor. Eu știu foarte bine că aceste concepte care și-au aflat originea în mintea umană se vor vădi mai acceptabile și mai utile minții tuturor celorlalți oameni. Când am fost incapabil să găsesc conceptele necesare în analele sau în expresiile omenești, am recurs, în al doilea rând, la memoria propriului meu ordin de creaturi terestre, medianii. În sfârșit, când această sursă secundară de informație s-a vădit insuficientă, am recurs fără ezitare la sursele de informație supraplanetare.

Memorandumurile pe care le-am reunit și din care am pregătit această povestire a vieții și a învățăturilor lui Iisus - separat de amintirea a ceea ce înregistrase apostolul Andrei - conțin perle ale gândirii și concepte foarte elevate ale lecțiilor lui Iisus provenind de la peste două mii de ființe umane care au trăit pe pământ, din epoca lui Iisus până în ziua în care au fost redactate prezentele revelații, sau mai exact aceste reexpuneri. Permițiunea de a revela nu a fost utilizată decât dacă analele și conceptele oamenilor nu reușeau să ne ofere modele de gândire adecvate. Misiunea mea de revelație îmi interzicea să recur la sursele extraumane, atât informații, cât și expresii, înainte de a putea dovedi că eșuasem în eforturile mele de a găsi, în surse pur umane, expresia conceptuală necesară.

Cu toate că am descris eu însumi, în colaborare cu cei unsprezece colegi mediani ai mei și sub supravegherea Melchisedecului raportor, evenimentele acestei povestiri în acord cu concepția mea asupra derulării ei reale și răspunzând alegerii mele spontane de expresie, totuși, majoritatea ideilor, și chiar expresiile proprii pe care le-am utilizat astfel, și-au avut originea în mintea oamenilor proveniți din numeroase rase, care au trăit pe pământ în timpul generațiilor care au trăit până în prezent, inclusiv cele aflate încă în viață în perioada prezentei lucrări. În numeroase privințe, eu am servit mai mult în calitate de colecător și editor decât de povestitor original. Eu mi-am apropiat fără șovăială ideile și conceptele de preferință umane, care trebuiau să-mi permită să creez tabloul cel mai efectiv al vieții lui Iisus și care m-ar califica pentru a reexpune învățăturile sale incomparabile cu frazeologia cea mai util frapantă și cea mai universal inspiratoare. În numele Fraternității Medianilor Uniți ai Urantiei, eu recunosc, cu cea mai

121:8.12 (1343.1) [Acknowledgment: In carrying out my commission to restate the teachings and retell the doings of Jesus of Nazareth, I have drawn freely upon all sources of record and planetary information. My ruling motive has been to prepare a record which will not only be enlightening to the generation of men now living, but which may also be helpful to all future generations. From the vast store of information made available to me, I have chosen that which is best suited to the accomplishment of this purpose. As far as possible I have derived my information from purely human sources. Only when such sources failed, have I resorted to those records which are superhuman. When ideas and concepts of Jesus' life and teachings have been acceptably expressed by a human mind, I invariably gave preference to such apparently human thought patterns. Although I have sought to adjust the verbal expression the better to conform to our concept of the real meaning and the true import of the Master's life and teachings, as far as possible, I have adhered to the actual human concept and thought pattern in all my narratives. I well know that those concepts which have had origin in the human mind will prove more acceptable and helpful to all other human minds. When unable to find the necessary concepts in the human records or in human expressions, I have next resorted to the memory resources of my own order of earth creatures, the midwayers. And when that secondary source of information proved inadequate, I have unhesitatingly resorted to the superplanetary sources of information.

121:8.13 (1343.2) The memoranda which I have collected, and from which I have prepared this narrative of the life and teachings of Jesus — aside from the memory of the record of the Apostle Andrew — embrace thought gems and superior concepts of Jesus' teachings assembled from more than two thousand human beings who have lived on earth from the days of Jesus down to the time of the inditing of these revelations, more correctly restatements. The revelatory permission has been utilized only when the human record and human concepts failed to supply an adequate thought pattern. My revelatory commission forbade me to resort to extrahuman sources of either information or expression until such a time as I could testify that I had failed in my efforts to find the required conceptual expression in purely human sources.

121:8.14 (1343.3) While I, with the collaboration of my eleven associate fellow midwayers and under the supervision of the Melchizedek of record, have portrayed this narrative in accordance with my concept of its effective arrangement and in response to my choice of immediate expression, nevertheless, the majority of the ideas and even some of the effective expressions which I have thus utilized had their origin in the minds of the men of many races who have lived on earth during the intervening generations, right on down to those who are still alive at the time of this undertaking. In many ways I have served more as a collector and editor than as an original narrator. I have unhesitatingly appropriated those ideas and concepts, preferably human, which would enable me to create the most effective portraiture of Jesus' life, and which would qualify me to restate his matchless teachings in the most strikingly helpful and universally uplifting phraseology. In behalf of the Brotherhood of the United Midwayers of Urantia, I most

mare grațitudine, faptul că suntem îndatorați tuturor surselor arhivelor și conceptelor care au fost utilizate după cum urmează pentru a elabora noua noastră expunere a vieții lui Iisus pe pământ.]

gratefully acknowledge our indebtedness to all sources of record and concept which have been hereinafter utilized in the further elaboration of our restatement of Jesus' life on earth.]

Capitolul 122. Nașterea și pruncia lui Iisus

⇨ 121

CARTEA URANTIA

123 ⇨

PARTE IV. VIAȚA ȘI ÎNVĂȚĂTURILE LUI IISUS

CAPITOLUL 122

NAȘTEREA ȘI PRUNCIA LUI IISUS

Secțiuni

Introduction

1. Iosif și Maria
2. Gabriel îi apare Elisabetei
3. Anunțarea făcută Mariei de Gabriel
4. Visul lui Iosif
5. Părinții pământeni ai lui Iisus
6. Căminul din Nazaret
7. Călătoria la Bethlehem
8. Nașterea lui Iisus
9. Prezentarea la templu
10. Faptele lui irod

PAPER 122

BIRTH AND INFANCY OF JESUS

SECTIONS

Introduction

1. Joseph and Mary
2. Gabriel Appears to Elizabeth
3. Gabriel's Announcement to Mary
4. Joseph's Dream
5. Jesus' Earth Parents
6. The Home at Nazareth
7. The Trip to Bethlehem
8. The Birth of Jesus
9. The Presentation in the Temple
10. Herod Acts

Introduction

CU GREU va fi posibil să se explice în profunzime numeroasele motive care au condus la alegerea Palestinei ca țară de manifestare pentru Mihail, și în special de ce tocmai familia lui Iosif și a Mariei a trebuit să fie desemnată drept cadrul imediat al apariției acestui Fiu al Dumnezeu pe Urantia.

După studiul raportului special asupra statutului lumilor izolate, pregătit de Melchisedeci, în consultație cu Gabriel, Mihail a ales în cele din urmă Urantia ca planetă pentru a-și îndeplini manifestarea sa finală. În urma acestei decizii, Gabriel a făcut o vizită personală pe Urantia și, ca o concluzie a studiului său al grupurilor umane și a examenului său al trăsăturilor caracteristice spirituale, intelectuale, rasiale și geografice ale lumii și ale popoarelor ei, el a decis că evreii posedau acele avantaje relative care justificau selectarea lor ca rasă în sânul căreia să se efectueze manifestarea. După ce Mihail a aprobat această decizie, Gabriel a numit și a trimis în grabă pe Urantia Comisia Familială a celor doisprezece - aleasă dintre personalitățile ordinilor celor mai elevate din univers - căreia i-a fost conferită sarcina de a face o anchetă asupra vieții familiale iudaice. Când munca acestei comisii a luat sfârșit, Gabriel era pe Urantia și a primit raportul care desemna trei uniuni în perspectivă ca fiind, după opinia comisiei, deopotrivă de favorabile, ca familie de manifestare, pentru încarnarea proiectată a lui Mihail.

INTRODUCTION

^{122:0.1 (1344.1)} IT WILL hardly be possible fully to explain the many reasons which led to the selection of Palestine as the land for Michael's bestowal, and especially as to just why the family of Joseph and Mary should have been chosen as the immediate setting for the appearance of this Son of God on Urantia.

^{122:0.2 (1344.2)} After a study of the special report on the status of segregated worlds prepared by the Melchizedeks, in counsel with Gabriel, Michael finally chose Urantia as the planet whereon to enact his final bestowal. Subsequent to this decision Gabriel made a personal visit to Urantia, and, as a result of his study of human groups and his survey of the spiritual, intellectual, racial, and geographic features of the world and its peoples, he decided that the Hebrews possessed those relative advantages which warranted their selection as the bestowal race. Upon Michael's approval of this decision, Gabriel appointed and dispatched to Urantia the Family Commission of Twelve — selected from among the higher orders of universe personalities — which was intrusted with the task of making an investigation of Jewish family life. When this commission ended its labors, Gabriel was present on Urantia and received the report nominating three prospective unions as being, in the opinion of the commission, equally favorable as bestowal families for Michael's projected incarnation.

Printre cele trei cupluri desemnate, Gabriel i-a ales personal pe Iosif și Maria; apoi, el i-a apărut în persoană Mariei și i-a adus, în același timp, fericita veste că ea fusese aleasă să devină mama pământeană a copilului de manifestare.

1. IOSIF ȘI MARIA

Iosif, tatăl uman al lui Iisus (Iosua ben Iosif), era un evreu dintre evrei: el avea totuși multe calități ereditare rasiale neiuadaice, care se altoiseră, cu diverse ocazii, pe arborele său genealogic prin linia feminină a predecesorilor lui. Strămoșii tatălui lui Iisus existau din vremea lui Avraam și, prin acest venerabil patriarh, își aveau obârșia în liniile ascendente străvechi care conduc la sumerieni și la nodiți și, prin triburile meridionale ale anticilor oameni albaștri, până la Andon și Fonta. David și Solomon nu erau strămoși în linie directă ai lui Iosif, al cărui neam nici nu se trăgea direct din Adam. Ascendenții apropiati ai lui Iosif erau artizani - antreprenori, tâmplari, zidari și fierari. Iosif era el însuși tâmplar, și a devenit mai târziu antreprenor. Familia sa aparținea unei lungi și ilustre linii de persoane însemnate din popor, înălțate din timp în timp prin apariția de indivizi excepționali care se făcuseră remarcăți în domeniul evoluției religiei pe Urantia.

Maria, mama pământeană a lui Iisus, descindea în linie directă dintr-o lungă linie de străbuni excepționali cuprinzând multe femei, printre cele mai remarcabile din istoria rasială a Urantiei. Deși Maria a fost o femeie obișnuită a vremurilor și a generației ei, cu un temperament destul de normal, ea se socotea, printre strămoșii ei, dintre femeile la fel de ilustre ca și Annon, Tamar, Rut, Bethsabe, Ansie, Cloa, Eva, Enta și Ratta. Nici o femeie iudee a epocii nu poseda un neam care să aibă în comun strămoși mai iluștri sau avându-și obârșii mai promițătoare. Strămoșii Mariei, ca și cei ai lui Iosif, erau caracterizați prin predominanța indivizilor viguroși, dar de nivel mediu, sporadic înălțați de numeroase personalități excepționale, care se afirmau în marșul civilizației și al evoluției progresive a religiei. Din punct de vedere rasial, este dificil a o considera pe Maria ca pe o iudee în sensul propriu al cuvântului. Prin cultura și prin credințele ei, ea era iudee, însă prin darurile ei ereditare, ea era mai mult un compus de vițe siriene, hitite, feniciene, grecești și egiptene; ereditatea ei rasială avea baze mai largi decât cea a lui Iosif.

Dintre toate cuplurile vii din Palestina în momentul în care Mihail își pregătea manifestarea, Iosif și Maria formau combinația ideală a vastelor înrudiri rasiale și a înzestrărilor de personalitate superioare mediei. Planul lui Mihail era acela de a apărea pe pământ ca un om mediu, pentru ca oamenii de rând să-l poată înțelege și primi favorabil. De aceea, Gabriel a făcut tocmai alegerea unor persoane ca Iosif și Maria pentru a deveni părinții de manifestare.

2. GABRIEL ÎI APARE ELISABETEI

Opera realizată de Iisus în cursul vieții sale pe Urantia a fost, de fapt, începută de Ioan Botezătorul.

122:0.3 (1344.3) From the three couples nominated, Gabriel made the personal choice of Joseph and Mary, subsequently making his personal appearance to Mary, at which time he imparted to her the glad tidings that she had been selected to become the earth mother of the bestowal child.

1. JOSEPH AND MARY

122:1.1 (1344.4) Joseph, the human father of Jesus (Joshua ben Joseph), was a Hebrew of the Hebrews, albeit he carried many non-Jewish racial strains which had been added to his ancestral tree from time to time by the female lines of his progenitors. The ancestry of the father of Jesus went back to the days of Abraham and through this venerable patriarch to the earlier lines of inheritance leading to the Sumerians and Nodites and, through the southern tribes of the ancient blue man, to Andon and Fonta. David and Solomon were not in the direct line of Joseph's ancestry, neither did Joseph's lineage go directly back to Adam. Joseph's immediate ancestors were mechanics — builders, carpenters, masons, and smiths. Joseph himself was a carpenter and later a contractor. His family belonged to a long and illustrious line of the nobility of the common people, accentuated ever and anon by the appearance of unusual individuals who had distinguished themselves in connection with the evolution of religion on Urantia.

122:1.2 (1345.1) Mary, the earth mother of Jesus, was a descendant of a long line of unique ancestors embracing many of the most remarkable women in the racial history of Urantia. Although Mary was an average woman of her day and generation, possessing a fairly normal temperament, she reckoned among her ancestors such well-known women as Annon, Tamar, Ruth, Bathsheba, Ansie, Cloa, Eve, Enta, and Ratta. No Jewish woman of that day had a more illustrious lineage of common progenitors or one extending back to more auspicious beginnings. Mary's ancestry, like Joseph's, was characterized by the predominance of strong but average individuals, relieved now and then by numerous outstanding personalities in the march of civilization and the progressive evolution of religion. Racially considered, it is hardly proper to regard Mary as a Jewess. In culture and belief she was a Jew, but in hereditary endowment she was more a composite of Syrian, Hittite, Phoenician, Greek, and Egyptian stocks, her racial inheritance being more general than that of Joseph.

122:1.3 (1345.2) Of all couples living in Palestine at about the time of Michael's projected bestowal, Joseph and Mary possessed the most ideal combination of widespread racial connections and superior average of personality endowments. It was the plan of Michael to appear on earth as an *average* man, that the common people might understand him and receive him; wherefore Gabriel selected just such persons as Joseph and Mary to become the bestowal parents.

2. GABRIEL APPEARS TO ELIZABETH

122:2.1 (1345.3) Jesus' lifework on Urantia was really begun by John the Baptist. Zacharias, John's father, belonged

Tatăl lui Ioan, Zaharia, aparținea preoțimii iudee, în vreme ce mama sa, Elisabeta, era membră a ramurii mai prospere a marelui grup familial căruia îi aparținea și Maria, mama lui Iisus. Zaharia și Elisabeta, deși erau căsătoriți de mulți ani, nu aveau nici un copil.

În ultimele zile ale lunii iunie din anul 8 dinaintea erei creștine, cam la trei luni după căsătoria lui Iosif și a Mariei, Gabriel i-a apărut Elisabetei, într-o zi la amiază, întocmai cum, mai târziu, el și-a făcut cunoscută prezența sa Mariei. Gabriel zise:

"În timp ce în Ierusalim, soțul tău Zaharia oficiază înaintea altarului, în timp ce poporul adunat se roagă pentru venirea unui eliberator, eu, Gabriel, vin să anunț că în curând tu vei purta un fiu care va fi precursorul acestui divin Maestru: tu îl vei numi pe fiul tău Ioan. El va crește consacrat Domnului Dumnezeuul tău și când va fi în floarea vârstei, va bucura inima ta, fiindcă el va întoarce multe suflete către Dumnezeu și va anunța totodată venirea tămăduitorului de suflet al poporului tău și eliberatorul întregii omeniri. Ruda ta, Maria, va fi mama acestui copil al făgăduinței, iar eu îi voi apărea și ei."

Această viziune a speriat-o tare pe Elisabeta. După plecarea lui Gabriel, ea a reflectat mult la această experiență, meditănd îndelung la spusele maiestuosului vizitator, dar ea nu a vorbit despre această revelație cu nimeni altul în afară de soțul ei, până la întâlnirea sa ulterioară cu Maria, în anul următor, pe la începutul lui februarie.

Totuși, vreme de cinci luni, Elisabeta și-a păstrat secretul chiar și față de soțul ei. Când ea i-a destăinuit despre vizita lui Gabriel, Zaharia a întâmpinat povestea ei cu scepticism și, timp de săptămâni, el s-a îndoit de realitatea întregii experiențe, neconsimțind să creadă decât pe jumătatea în vizita făcută de Gabriel soției sale, până în momentul în care el nu a mai putut pune la îndoială faptul că ea aștepta un copil. Zaharia era foarte nedumerit cu privire la apropiata maternitate a Elisabetei, dar el nu a pus la îndoială integritatea soției sale, cu toată vârsta ei înaintată. Nu înainte de a șasea săptămână precedând nașterea lui Ioan, s-a întâmplat că Zaharia, în urma unui vis impresionant, a dobândit întreaga convingere că Elisabeta avea să devină mama unui fiu al destinului, un om însărcinat cu pregătirea căii pentru venirea lui Mesia.

Către jumătatea lui noiembrie, cu opt ani înainte de începutul erei creștine, Gabriel i-a apărut Mariei în timp ce ea lucra în casa ei din Nazaret. Mai târziu, când Maria nu s-a mai îndoit că avea să devină mamă, ea l-a convins pe Iosif să o lase să se ducă în Orașul lui Iuda, pe dealurile situate la șapte kilometri vest de Ierusalim, pentru a face o vizită Elisabetei. Gabriel le informase pe fiecare dintre cele două viitoare mame de apariția lui în fața celeilalte. Ele erau deci nerăbdătoare să se întâlnească, să compare experiențele lor și să discute despre viitorul probabil al fiilor lor. Maria a rămas trei săptămâni la vară sa îndepărtată. Elisabeta a contribuit mult la consolidarea încrederii Mariei în viziunea lui Gabriel, astfel încât Maria s-a reîntors acasă și mai amplu devotată vocației de a fi mama copilului destinului, care trebuia atât de curând să se prezinte lumii ca un bebeluș lipsit de apărare, un copil normal și mediu al tărâmului.

Ioan s-a născut în Orașul lui Iuda, în ziua de 25

to the Jewish priesthood, while his mother, Elizabeth, was a member of the more prosperous branch of the same large family group to which Mary the mother of Jesus also belonged. Zacharias and Elizabeth, though they had been married many years, were childless.

122:2.2 (1345.4) It was late in the month of June, 8 B.C., about three months after the marriage of Joseph and Mary, that Gabriel appeared to Elizabeth at noontide one day, just as he later made his presence known to Mary. Said Gabriel:

122:2.3 (1345.5) "While your husband, Zacharias, stands before the altar in Jerusalem, and while the assembled people pray for the coming of a deliverer, I, Gabriel, have come to announce that you will shortly bear a son who shall be the forerunner of this divine teacher, and you shall call your son John. He will grow up dedicated to the Lord your God, and when he has come to full years, he will gladden your heart because he will turn many souls to God, and he will also proclaim the coming of the soul-healer of your people and the spirit-liberator of all mankind. Your kinswoman Mary shall be the mother of this child of promise, and I will also appear to her."

122:2.4 (1345.6) This vision greatly frightened Elizabeth. After Gabriel's departure she turned this experience over in her mind, long pondering the sayings of the majestic visitor, but did not speak of the revelation to anyone save her husband until her subsequent visit with Mary in early February of the following year.

122:2.5 (1345.7) For five months, however, Elizabeth withheld her secret even from her husband. Upon her disclosure of the story of Gabriel's visit, Zacharias was very skeptical and for weeks doubted the entire experience, only consenting halfheartedly to believe in Gabriel's visit to his wife when he could no longer question that she was expectant with child. Zacharias was very much perplexed regarding the prospective motherhood of Elizabeth, but he did not doubt the integrity of his wife, notwithstanding his own advanced age. It was not until about six weeks before John's birth that Zacharias, as the result of an impressive dream, became fully convinced that Elizabeth was to become the mother of a son of destiny, one who was to prepare the way for the coming of the Messiah.

122:2.6 (1346.1) Gabriel appeared to Mary about the middle of November, 8 B.C., while she was at work in her Nazareth home. Later on, after Mary knew without doubt that she was to become a mother, she persuaded Joseph to let her journey to the City of Judah, four miles west of Jerusalem, in the hills, to visit Elizabeth. Gabriel had informed each of these mothers-to-be of his appearance to the other. Naturally they were anxious to get together, compare experiences, and talk over the probable futures of their sons. Mary remained with her distant cousin for three weeks. Elizabeth did much to strengthen Mary's faith in the vision of Gabriel, so that she returned home more fully dedicated to the call to mother the child of destiny whom she was so soon to present to the world as a helpless babe, an average and normal infant of the realm.

122:2.7 (1346.2) John was born in the City of Judah, March 25, 7 B.C. Zacharias and Elizabeth rejoiced greatly in

martie a anului 7 dinaintea erei creștine. Zaharia și Elisabeta s-au bucurat foarte mult că le venise un fiu după cum le promisese Gabriel. În cea de-a opta zi, când au prezentat copilul pentru circumcizie, ei i-au dat oficial pronumele de Ioan, după cum le fusese prescris mai înainte. Deja, un nepot al lui Zaharia plecase în Nazaret, ca purtător al mesajului Elisabetei pentru Maria, anunțând-o că fiul ei se născuse și că se numea Ioan.

Din cea mai fragedă copilărie a lui Ioan, părinții lui i-au inculcat judicios ideea că avea să crească și să devină un șef spiritual și un maestru al religiei, iar inima lui Ioan era mereu un teren favorabil sugestiilor care erau astfel semănate acolo. Chiar și în copilăria sa, el putea fi adeseori găsit în templu în timpul perioadelor de slujbă ale tatălui său, și era extrem de impresionat de semnificația a tot ceea ce vedea.

3. ANUNȚAREA FĂCUTĂ MARIEI DE GABRIEL

Într-o seară, către apusul soarelui, înainte ca Iosif să fi intrat în casă, Gabriel îi apăru Mariei lângă o masă joasă de piatră; după ce și-a revenit din uimire, el îi spuse: „Eu vin la ordinul Celui care este Maestrul meu și pe care tu trebuie să-l iubești și să-l hrănești. Ție, Maria, îți aduc vești bune, căci eu te anunț că concepția ta este poruncită de cer, și la timpul cuvenit vei deveni mama unui fiu; îl vei numi Iosua; el va inaugura împărăția cerurilor pe pământ și printre oameni. Să nu vorbești despre toate astea decât cu Iosif și cu Elisabeta, ruda ta căreia eu i-am apărut de asemenea și care, și ea, va da naștere unui fiu al cărui nume va fi Ioan. Acela va pregăti calea pentru mesajul de eliberare pe care fiul tău îl va proclama oamenilor cu o mare putere și cu o profundă convingere. Nu te îndoi de vorbele mele, Maria, căci acest cămin a fost ales ca locuință pământească a copilului destinului. Binecuvântarea mea este cu tine, puterea celor Prea Înalți te va întări, și Domnul întregului pământ te va acoperi cu umbra sa.”

Timp de mai multe săptămâni, Maria a meditat în taină în inima sa asupra acestei vizități. Când fu sigură că aștepta un copil, ea îndrăzni în cele din urmă să-i destăinuiească soțului ei aceste evenimente ieșite din comun. Când Iosif află toate astea, și cu toate că el a avut mare încredere în Maria, a fost foarte tulburat, și nu a putut să doarmă timp de mai multe nopți. La început, Iosif avu îndoieli în legătură cu vizita lui Gabriel. Apoi, când fu aproape convins că Maria auzise realmente vocea și văzuse forma divinului mesager, el își frământa creierii, întrebându-se cum de se puteau întâmpla asemenea lucruri. Cum putea oare un descendent de ființe umane să fie un copil al destinului divin? Iosif nu putu rezolva acest conflict de idei până ce, după mai multe săptămâni de chibzuială, Iosif și Maria au ajuns la concluzia că ei fuseseră aleși pentru a deveni părinții lui Mesia, cu toate că iudeii fuseseră departe de a avea conceptul că eliberatorul așteptat trebuia să fie de natură divină. După ce ajunseră la această concluzie capitală, Maria se grăbi să plece într-o vizită la Elisabeta.

La rândul ei, Maria s-a dus la părinții ei Ioachim și Ana. Cei doi frați ai ei, cele două surori precum și

the realization that a son had come to them as Gabriel had promised, and when on the eighth day they presented the child for circumcision, they formally christened him John, as they had been directed aforetime. Already had a nephew of Zacharias departed for Nazareth, carrying the message of Elizabeth to Mary proclaiming that a son had been born to her and that his name was to be John.

122:2.8 (1346.3) From his earliest infancy John was judiciously impressed by his parents with the idea that he was to grow up to become a spiritual leader and religious teacher. And the soil of John's heart was ever responsive to the sowing of such suggestive seeds. Even as a child he was found frequently at the temple during the seasons of his father's service, and he was tremendously impressed with the significance of all that he saw.

3. GABRIEL'S ANNOUNCEMENT TO MARY

122:3.1 (1346.4) One evening about sundown, before Joseph had returned home, Gabriel appeared to Mary by the side of a low stone table and, after she had recovered her composure, said: "I come at the bidding of one who is my Master and whom you shall love and nurture. To you, Mary, I bring glad tidings when I announce that the conception within you is ordained by heaven, and that in due time you will become the mother of a son; you shall call him Joshua, and he shall inaugurate the kingdom of heaven on earth and among men. Speak not of this matter save to Joseph and to Elizabeth, your kinswoman, to whom I have also appeared, and who shall presently also bear a son, whose name shall be John, and who will prepare the way for the message of deliverance which your son shall proclaim to men with great power and deep conviction. And doubt not my word, Mary, for this home has been chosen as the mortal habitat of the child of destiny. My benediction rests upon you, the power of the Most Highs will strengthen you, and the Lord of all the earth shall overshadow you."

122:3.2 (1346.5) Mary pondered this visitation secretly in her heart for many weeks until of a certainty she knew she was with child, before she dared to disclose these unusual events to her husband. When Joseph heard all about this, although he had great confidence in Mary, he was much troubled and could not sleep for many nights. At first Joseph had doubts about the Gabriel visitation. Then when he became well-nigh persuaded that Mary had really heard the voice and beheld the form of the divine messenger, he was torn in mind as he pondered how such things could be. How could the offspring of human beings be a child of divine destiny? Never could Joseph reconcile these conflicting ideas until, after several weeks of thought, both he and Mary reached the conclusion that they had been chosen to become the parents of the Messiah, though it had hardly been the Jewish concept that the expected deliverer was to be of divine nature. Upon arriving at this momentous conclusion, Mary hastened to depart for a visit with Elizabeth.

122:3.3 (1347.1) Upon her return, Mary went to visit her parents, Joachim and Hannah. Her two brothers and

părinții ei au fost întotdeauna foarte sceptici în legătură cu misiunea divină a lui Iisus, deși în această epocă ei firește că nu știuseră nimic despre vizita lui Gabriel. Maria i-a mărturisit însă surorii sale, Salomeea, faptul că ea credea că fiul ei era menit să devină un mare maestru.

Anunțul lui Gabriel către Maria a fost făcut în ziua ce a urmat concepției lui Iisus, și acesta a fost singurul eveniment supranatural legat de întreaga experiență a Mariei constând în a purta și a aduce pe lume copilul făgăduinței.

4. VISUL LUI IOSIF

Iosif nu a acceptat ideea că Maria avea să devină mama unui copil extraordinar decât după ce făcuse experiența unui vis foarte impresionant. În acest vis, i-a apărut un strălucit mesager celest și i-a zis, printre alte lucruri: „Iosif, eu ți-am apărut la ordinul Celui care domnește acum în ceruri; am fost împuternicit să te informez în ceea ce privește fiul pe care Maria urmează să îl poarte, și care va deveni o mare lumină în lumea aceasta. În el va fi viața, și viața sa va deveni lumina omenirii. El va veni mai întâi la oamenii din propriul său popor, dar ei cu greu îl vor primi; însă, tuturor celor care îl vor primi, el le va revela faptul că ei sunt copiii lui Dumnezeu.” După această experiență, Iosif nu s-a mai îndoit niciodată în întregime de istorisirea Mariei cu privire la vizitarea lui Gabriel și la promisiunea că pruncul care se va naște va fi un mesager divin pentru lume.

În toate aceste vizite nu se spusese nimic cu privire la casa lui David. Nu se notificase nimic care să dea de înțeles că Iisus va deveni un „eliberator al iudeilor”, nici chiar că el trebuia să fie Mesia cel mult așteptat. Iisus nu era un Mesia așa cum îl socotiseră iudeii, ci el era eliberatorul lumii. Misiunea sa era legată de toate rasele și de toate popoarele, și nu numai de un grup particular.

Iosif nu era din linia regelui David. Maria avea mai mulți strămoși decât Iosif în ramura lui David. Este foarte adevărat că Iosif s-a dus în Betleem, orașul lui David, ca să se înscrie pentru recensământul roman, dar asta pentru că, șase generații mai înainte, străbunul său patern, fiind orfan, fusese adoptat de un anume Zadoc, care descindea direct din David; de aceea, Iosif se socotea și el ca aparținând „casei lui David”.

Mai toate pretensele profeții mesianice ale Vechiului Testament au fost redactate la mult timp după viața pământească a lui Iisus, pentru a i se aplica lui. Vreme de secole, profeții evrei proclamaseră venirea unui eliberator, iar aceste promisiuni fuseseră interpretate de generații succesive ca raportându-se la un nou șef iudeu care va ocupa tronul lui David: se socotea că, prin metodele de reputație miraculoasă ale lui Moise, el va încerca să îl stabilească pe iudei în Palestina ca pe o națiune puternică, liberă de orice dominație străină. Mai mult, numeroase pasaje figurative, care apar toate în cuprinsul Scripturilor ebraice, au fost, cu timpul, aplicate pe nedrept misiunii lui Iisus. Multe dintre textele Vechiului Testament au fost deformate în așa fel încât să pară a se potrivi cu unele episoade din viața pământească a Maestrului. Iisus însuși a tăgăduit o

two sisters, as well as her parents, were always very skeptical about the divine mission of Jesus, though, of course, at this time they knew nothing of the Gabriel visitation. But Mary did confide to her sister Salome that she thought her son was destined to become a great teacher.

122:3.4 (1347.2) Gabriel's announcement to Mary was made the day following the conception of Jesus and was the only event of supernatural occurrence connected with her entire experience of carrying and bearing the child of promise.

4. JOSEPH'S DREAM

122:4.1 (1347.3) Joseph did not become reconciled to the idea that Mary was to become the mother of an extraordinary child until after he had experienced a very impressive dream. In this dream a brilliant celestial messenger appeared to him and, among other things, said: “Joseph, I appear by command of Him who now reigns on high, and I am directed to instruct you concerning the son whom Mary shall bear, and who shall become a great light in the world. In him will be life, and his life shall become the light of mankind. He shall first come to his own people, but they will hardly receive him; but to as many as shall receive him to them will he reveal that they are the children of God.” After this experience Joseph never again wholly doubted Mary's story of Gabriel's visit and of the promise that the unborn child was to become a divine messenger to the world.

122:4.2 (1347.4) In all these visitations nothing was said about the house of David. Nothing was ever intimated about Jesus' becoming a “deliverer of the Jews,” not even that he was to be the long-expected Messiah. Jesus was not such a Messiah as the Jews had anticipated, but he was the *world's deliverer*. His mission was to all races and peoples, not to any one group.

122:4.3 (1347.5) Joseph was not of the line of King David. Mary had more of the Davidic ancestry than Joseph. True, Joseph did go to the City of David, Bethlehem, to be registered for the Roman census, but that was because, six generations previously, Joseph's paternal ancestor of that generation, being an orphan, was adopted by one Zadoc, who was a direct descendant of David; hence was Joseph also accounted as of the “house of David.”

122:4.4 (1347.6) Most of the so-called Messianic prophecies of the Old Testament were made to apply to Jesus long after his life had been lived on earth. For centuries the Hebrew prophets had proclaimed the coming of a deliverer, and these promises had been construed by successive generations as referring to a new Jewish ruler who would sit upon the throne of David and, by the reputed miraculous methods of Moses, proceed to establish the Jews in Palestine as a powerful nation, free from all foreign domination. Again, many figurative passages found throughout the Hebrew scriptures were subsequently misapplied to the life mission of Jesus. Many Old Testament sayings were so distorted as to appear to fit some episode of the Master's earth life. Jesus himself onetime publicly denied any connection with the royal house of David. Even the passage, “a

dată public orice legătură cu casa regală a lui David. Chiar și pasajul „o tânără fată va aduce pe lume un fiu” a fost schimbat în „o virgină va aduce pe lume un fiu”. Echivocul se sprijină în egală măsură pe numeroasele genealogii ale lui Iosif și ale Mariei, care au fost stabilite după cariera lui Mihail pe pământ. Un mare număr dintre aceste ascendențe cuprindeau mulți strămoși ai Maestrului, dar, în ansamblu, ele nu sunt autentice și nimeni nu se poate bizui pe exactitatea lor. Prea adesea, primii ucenici ai lui Iisus au cedat tentației de a prezenta străvechile expresii profetice ca aflându-și împlinirea lor în viața Domnului și Maestrului lor.

5. PĂRINȚII PĂMÂNTENI AI LUI IISUS

Iosif era un om cu maniere blânde, extrem de conștient și în orice lucru, fidel convențiilor și practicilor religioase ale poporului său. El vorbea puțin, dar gândea mult. Starea jalnică a poporului evreu îi cauza multă amărăciune. În tinerețea sa, dintre cei opt frați și surori, el fusese mai vesel, dar, în cursul primilor ani ai căsătoriei sale (în timpul copilăriei lui Iisus), el a fost supus la perioade de ușoară descurajare spirituală. Aceste manifestări temperamentale s-au atenuat treptat chiar înaintea morții sale premature, și după ce situația materială a familiei sale fusese ameliorată de înălțarea sa, de la rangul de tâmplar, la rolul unui antreprenor prosper.

Caracterul Mariei era cu totul opus celui al soțului ei. În general voioasă, ea era foarte rar abătută și poseda o natură mereu radioasă. Maria se lăsa pradă expresiei libere și frecvente a sentimentelor ei emoționale; ea nu a fost niciodată văzută mâhnită până la moartea subită a lui Iosif. Abia își revenise din acest șoc, că ea s-a și afundat în neliniștea și perplexitatea stărnite în ea de extraordinara carieră a fiului ei mai mare, care s-a derulat atât de rapid sub privirea ei uluită. Însă, în cursul acestei întregi experiențe insolite, Maria a rămas calmă, curajoasă și destul de prudentă în raporturile ei cu ciudatul și puțin înțelesul ei fiu mai mare, și cu frații și surorile lui care au urmat.

Iisus păstra de la tatăl său foarte mult din blândețea sa excepțională și din minunata sa comprehensiune plină de simpatie a naturii umane; el moștenise de la mama sa darul lui de mare educator, precum și imensa sa capacitate de justă indignare. În reacțiile sale emoționale față de anturajul său în timpul vieții sale adulte, Iisus era uneori, ca și tatăl său, meditativ și pios, alteleori caracterizat printr-o tristețe aparentă, dar, cel mai adesea, el mergea înainte în maniera optimistă și hotărâtă care corespundea naturii mamei lui. În ansamblu, caracterul Mariei tindea să domine cariera divinului Fiu pe măsură ce acesta creștea și înainta cu pași mari în viața sa de adult. În unele privințe, Iisus era un amestec de trăsături de caracter ale părinților săi; sub alte aspecte, el prezenta trăsăturile unuia ei în contrast cu cele ale celuilalt.

De la Iosif, Iisus a păstrat stricta sa educație în uzanțele ceremoniilor iudaice și cunoașterea excepțională a Scripturilor ebraice; de la Maria, el a extras un punct de vedere mai larg asupra vieții religioase și o concepție mai liberală a libertății spirituale personale.

maiden shall bear a son,” was made to read, “a virgin shall bear a son.” This was also true of the many genealogies of both Joseph and Mary which were constructed subsequent to Michael’s career on earth. Many of these lineages contain much of the Master’s ancestry, but on the whole they are not genuine and may not be depended upon as factual. The early followers of Jesus all too often succumbed to the temptation to make all the olden prophetic utterances appear to find fulfillment in the life of their Lord and Master.

5. JESUS’ EARTH PARENTS

^{122:5.1 (1348.1)} Joseph was a mild-mannered man, extremely conscientious, and in every way faithful to the religious conventions and practices of his people. He talked little but thought much. The sorry plight of the Jewish people caused Joseph much sadness. As a youth, among his eight brothers and sisters, he had been more cheerful, but in the earlier years of married life (during Jesus’ childhood) he was subject to periods of mild spiritual discouragement. These temperamental manifestations were greatly improved just before his untimely death and after the economic condition of his family had been enhanced by his advancement from the rank of carpenter to the role of a prosperous contractor.

^{122:5.2 (1348.2)} Mary’s temperament was quite opposite to that of her husband. She was usually cheerful, was very rarely downcast, and possessed an ever-sunny disposition. Mary indulged in free and frequent expression of her emotional feelings and was never observed to be sorrowful until after the sudden death of Joseph. And she had hardly recovered from this shock when she had thrust upon her the anxieties and questionings aroused by the extraordinary career of her eldest son, which was so rapidly unfolding before her astonished gaze. But throughout all this unusual experience Mary was composed, courageous, and fairly wise in her relationship with her strange and little-understood first-born son and his surviving brothers and sisters.

^{122:5.3 (1348.3)} Jesus derived much of his unusual gentleness and marvelous sympathetic understanding of human nature from his father; he inherited his gift as a great teacher and his tremendous capacity for righteous indignation from his mother. In emotional reactions to his adult-life environment, Jesus was at one time like his father, meditative and worshipful, sometimes characterized by apparent sadness; but more often he drove forward in the manner of his mother’s optimistic and determined disposition. All in all, Mary’s temperament tended to dominate the career of the divine Son as he grew up and swung into the momentous strides of his adult life. In some particulars Jesus was a blending of his parents’ traits; in other respects he exhibited the traits of one in contrast with those of the other.

^{122:5.4 (1348.4)} From Joseph Jesus secured his strict training in the usages of the Jewish ceremonials and his unusual acquaintance with the Hebrew scriptures; from Mary he derived a broader viewpoint of religious life and a more liberal concept of personal spiritual freedom.

Cele două familii ale lui Iosif și ale Mariei erau foarte instruite pentru vremea lor. Educația lui Iosif și a Mariei depășea cu mult media pentru epoca lor și pentru situația lor socială. El era un gânditor, ea era o femeie prevăzătoare, înzestrată cu o mare capacitate de adaptare și cu un simț practic în îndeplinirea sarcinilor imediate. Iosif era brunet cu ochi negri; Maria era de tip aproape blond cu ochi căprui.

Dacă Iosif ar fi trăit, el ar fi devenit indubitabil un ferm credincios în misiunea divină a fiului său mai mare. Maria oscila între credință și îndoială, foarte mult influențată de poziția luată de ceilalți copii ai ei și de prietenii și părinții ei, însă în cele din urmă ea era mereu întărită în atitudinea ei de amintirea apariției lui Gabriel îndată după concepția copilului.

Maria era o țesătoare expertă, având o îndemânare peste medie în mai toate artele menajere ale epocii; ea era o bună stăpână a casei și superior capabilă să creeze un cămin. Iosif și Maria erau amândoi buni educatori și au vegheat ca proprii lor copii să fie foarte versați în cunoștințele timpului lor.

În epoca în care era tânăr, Iosif a fost angajat de tatăl Mariei pentru a construi o anexă la casa sa, și în momentul când Maria i-a adus lui Iosif o cană cu apă în cursul unei mese de prânz s-a întâmplat că, pentru prima dată, cei doi tineri care erau sortiți să devină părinții lui Iisus au început cu adevărat să își facă curte.

Iosif și Maria s-au căsătorit, potrivit datinii iudaice, la domiciliul Mariei, în vecinătatea Nazaretului, când Iosif a avut douăzeci și unu de ani. Această căsătorie a fost încheiată după o logodnă normală de circa doi ani. Puțin după aceea, ei s-au instalat în noua lor casă din Nazaret, care fusese construită de Iosif cu ajutorul a doi dintre frații lui. Această casă era situată la poalele înălțimilor care dominau atât de agreabil ținutul înconjurător. În această casă special pregătită, tinerii soți în așteptarea unui copil se gândeau să întâmpine copilul făgăduinței, fără a-și închipui că acest important eveniment din univers avea să survină în Betleemul din Iudeea, în timp ce ei lipseau de la domiciliul lor.

Cea mai mare parte a familiei lui Iosif s-a alăturat învățăturilor lui Iisus, însă foarte puțini membri ai familiei Mariei au crezut în el înainte de plecarea sa din această lume. Iosif a înclinat mai mult către conceptul spiritual de Mesia cel așteptat, însă Maria și familia ei, în special tatăl ei, se raliau ideii de Mesia ca eliberator temporar și șef politic. Strămoșii Mariei se identificaseră fățiș cu cauza macabeilor în vremurile pe atunci încă recente.

Iosif a susținut cu vigoare punctul de vedere oriental sau babilonian al religiei iudaice. Maria se înclina puternic spre interpretarea occidentală sau elenistă a legii și a profeților, care era mai largă și mai liberală.

6. CĂMINUL DIN NAZARET

Casa lui Iisus se găsea aproape de înaltele dealuri din partea nordică a Nazaretului, la o oarecare distanță de izvorul satului, situat în secțiunea estică a orașului.

^{122:5.5 (1349.1)} The families of both Joseph and Mary were well educated for their time. Joseph and Mary were educated far above the average for their day and station in life. He was a thinker; she was a planner, expert in adaptation and practical in immediate execution. Joseph was a black-eyed brunet; Mary, a brown-eyed well-nigh blond type.

^{122:5.6 (1349.2)} Had Joseph lived, he undoubtedly would have become a firm believer in the divine mission of his eldest son. Mary alternated between believing and doubting, being greatly influenced by the position taken by her other children and by her friends and relatives, but always was she steadied in her final attitude by the memory of Gabriel's appearance to her immediately after the child was conceived.

^{122:5.7 (1349.3)} Mary was an expert weaver and more than averagely skilled in most of the household arts of that day; she was a good housekeeper and a superior homemaker. Both Joseph and Mary were good teachers, and they saw to it that their children were well versed in the learning of that day.

^{122:5.8 (1349.4)} When Joseph was a young man, he was employed by Mary's father in the work of building an addition to his house, and it was when Mary brought Joseph a cup of water, during a noontime meal, that the courtship of the pair who were destined to become the parents of Jesus really began.

^{122:5.9 (1349.5)} Joseph and Mary were married, in accordance with Jewish custom, at Mary's home in the environs of Nazareth when Joseph was twenty-one years old. This marriage concluded a normal courtship of almost two years' duration. Shortly thereafter they moved into their new home in Nazareth, which had been built by Joseph with the assistance of two of his brothers. The house was located near the foot of the near-by elevated land which so charmingly overlooked the surrounding countryside. In this home, especially prepared, these young and expectant parents had thought to welcome the child of promise, little realizing that this momentous event of a universe was to transpire while they would be absent from home in Bethlehem of Judea.

^{122:5.10 (1349.6)} The larger part of Joseph's family became believers in the teachings of Jesus, but very few of Mary's people ever believed in him until after he departed from this world. Joseph leaned more toward the spiritual concept of the expected Messiah, but Mary and her family, especially her father, held to the idea of the Messiah as a temporal deliverer and political ruler. Mary's ancestors had been prominently identified with the Maccabean activities of the then but recent times.

^{122:5.11 (1349.7)} Joseph held vigorously to the Eastern, or Babylonian, views of the Jewish religion; Mary leaned strongly toward the more liberal and broader Western, or Hellenistic, interpretation of the law and the prophets.

6. THE HOME AT NAZARETH

^{122:6.1 (1349.8)} The home of Jesus was not far from the high hill in the northerly part of Nazareth, some distance from the village spring, which was in the eastern section

Familia lui Iisus locuia în cartierele periferice ale oraşului, ceea ce i-a făcut mai uşor tânărului băiat să se bucure de frecvenţele plimbări la ţară şi să se caţere până în vârful acestor înalte ţinuturi vecine, dealurile cele mai înalte din sudul Galileii, cu excepţia lanţului muntelui Tabor la est şi a dealului lui Nain, care avea aproape aceeaşi altitudine. Casa era situată puţin spre sud şi est faţă de promontoriului sudic al acestui deal, şi aproape la jumătatea drumului dintre poalele sale şi drumul care ducea de la Nazaret la Cana. În afară de ascensiunea dealului, plimbarea favorită a lui Iisus consta în a merge de-a lungul unei cărări înguste care şerpuia pe lângă baza dealului în direcţia nord-est, până în punctul în care ea se reunea cu drumul spre Sephoris.

Locuinţa lui Iosif şi a Mariei era construită din piatră, şi se compunea dintr-o încăpere cu un acoperiş plat, plus o construcţie anexă pentru a adăposti animalele. Mobilierul consta dintr-o masă joasă de piatră, oale şi vase din pământ ars şi din piatră, un război de ţesut, o lampă, mai multe taburete mici, şi nişte rogojini pentru a dormi pe podeaua de piatră. În curte, lângă anexa animalelor, se găsea adăpostul care acoperea cuptorul şi râşniţa de grâne. Era nevoie de două persoane pentru a face să meargă acest tip de râşniţă, una pentru a măcina şi alta pentru a o alimenta cu grăunţe. Când Iisus era mic, el alimenta adesea râşniţa cu grăunţe, în timp ce mama sa învârtea piatra de moară.

Mai târziu, când familia s-a înmulţit, ei se aşezau cu toţii pe vine pentru a lua masa în jurul mesei de piatră mărite, şi puneau mâncarea în aceeaşi farfurie sau vas comun. Iarna, în timpul mesei de seară, masa era luminată de o mică lampă plată de pământ ars care era umplută cu ulei de măsline. După naşterea Martei, Iosif a adăugat la casă o odaie mare, care a fost utilizată ca atelier de tâmplărie în timpul zilei şi ca o cameră de dormit pe durata nopţii.

7. CĂLĂTORIA LA BETHLEHEM

În luna martie a anului 8 dinaintea erei creştine (luna în care Iosif şi Maria s-au căsătorit), Cezar Augustus a decretat că toţi locuitorii imperiului roman trebuiau să fie număraţi şi că trebuia să se facă un recensământ de care se puteau servi la îmbunătăţirea prelevării impozitelor. Şi aceasta, împreună cu serioasele dificultăţi interioare ale lui Irod, regele Iudeei, şi cu faptul că iudeii fuseseră întotdeauna foarte ostili oricărei tentative de 'numărare a populaţiei', contribuiseră la întârzierea cu un an a recensământului din regatul iudeu. În tot imperiul roman, acest recensământ a fost efectuat în anul 8 dinaintea erei creştine, dar nu şi în regatul lui Irod din Palestina, unde a avut loc cu un an mai târziu, în anul 7.

Nu era necesar ca Maria să meargă la Betleem pentru înregistrare - Iosif fiind autorizat să-şi înregistreze familia. Dar Maria, care era o persoană aventuroasă şi foarte dinamică, a insistat să-l însoţească. Ea se temea să rămână singură, de frică ca copilul să nu se nască în absenţa lui Iosif; în plus, Betleem nu era departe de Oraşul lui Iuda, iar Maria prevedea posibilitatea unei întâlniri cu ruda sa Elisabeta.

De fapt, Iosif i-a interzis Mariei să-l însoţească, dar

of the town. Jesus' family dwelt in the outskirts of the city, and this made it all the easier for him subsequently to enjoy frequent strolls in the country and to make trips up to the top of this near-by highland, the highest of all the hills of southern Galilee save the Mount Tabor range to the east and the hill of Nain, which was about the same height. Their home was located a little to the south and east of the southern promontory of this hill and about midway between the base of this elevation and the road leading out of Nazareth toward Cana. Aside from climbing the hill, Jesus' favorite stroll was to follow a narrow trail winding about the base of the hill in a northeasterly direction to a point where it joined the road to Sephoris.

^{122:6.2 (1350.1)} The home of Joseph and Mary was a one-room stone structure with a flat roof and an adjoining building for housing the animals. The furniture consisted of a low stone table, earthenware and stone dishes and pots, a loom, a lampstand, several small stools, and mats for sleeping on the stone floor. In the back yard, near the animal annex, was the shelter which covered the oven and the mill for grinding grain. It required two persons to operate this type of mill, one to grind and another to feed the grain. As a small boy Jesus often fed grain to this mill while his mother turned the grinder.

^{122:6.3 (1350.2)} In later years, as the family grew in size, they would all squat about the enlarged stone table to enjoy their meals, helping themselves from a common dish, or pot, of food. During the winter, at the evening meal the table would be lighted by a small, flat clay lamp, which was filled with olive oil. After the birth of Martha, Joseph built an addition to this house, a large room, which was used as a carpenter shop during the day and as a sleeping room at night.

7. THE TRIP TO BETHLEHEM

^{122:7.1 (1350.3)} In the month of March, 8 B.C. (the month Joseph and Mary were married), Caesar Augustus decreed that all inhabitants of the Roman Empire should be numbered, that a census should be made which could be used for effecting better taxation. The Jews had always been greatly prejudiced against any attempt to "number the people," and this, in connection with the serious domestic difficulties of Herod, King of Judea, had conspired to cause the postponement of the taking of this census in the Jewish kingdom for one year. Throughout all the Roman Empire this census was registered in the year 8 B.C., except in the Palestinian kingdom of Herod, where it was taken in 7 B.C., one year later.

^{122:7.2 (1350.4)} It was not necessary that Mary should go to Bethlehem for enrollment — Joseph was authorized to register for his family — but Mary, being an adventurous and aggressive person, insisted on accompanying him. She feared being left alone lest the child be born while Joseph was away, and again, Bethlehem being not far from the City of Judah, Mary foresaw a possible pleasurable visit with her kinswoman Elizabeth.

^{122:7.3 (1350.5)} Joseph virtually forbade Mary to

a fost inutil; în momentul împachetării hranei pentru călătoria de trei sau patru zile, ea a pregătit porții pentru două persoane și a fost gata de plecare. Dar, înainte de a porni efectiv la drum, Iosif fusese de acord cu plecarea Mariei, și au părăsit voioși Nazaretul în zorii zilei.

Iosif și Maria erau săraci și, cum nu aveau decât un singur animal de povară, Maria, fiind însărcinată, călărea animalul care purta proviziile, în timp ce Iosif mergea pe jos, conducând animalul. Construcția și aranjamentul unei case reprezentaseră o serioasă micșorare a resurselor lui Iosif, dat fiind că el trebuia totodată să contribuie la întreținerea părinților lui, tatăl său devenind invalid nu de multă vreme. Astfel încât, acest cuplu iudeu și-a părăsit umilul său domiciliu în acea dimineață din 18 august, anul 7 dinaintea erei creștine, pentru a pleca spre Betleem.

Prima lor zi de călătorie i-a făcut să înconjoare colinele de la poalele muntelui Gilboa, unde ei au campat peste noapte pe malul Iordanului. Ei au făcut multe supoziții asupra naturii fiului care avea să li se nască, Iosif aderând la conceptul unui Spirit Maestru, iar Maria susținând ideea unui Mesia iudeu, un eliberator al națiunii ebraice.

Devreme, în dimineața zilei de 19 august, Iosif și Maria au pornit din nou la drum. Ei și-au luat masa de seară la poalele muntelui Sartaba, care domina valea Iordanului, și și-au continuat călătoria, ajungând în Ierihon, unde s-au oprit pentru a înnopta într-un han la drumul mare, în cartierele mărginașe ale orașului. După masa de seară, și după mai multe discuții despre asuprirea de către guvernarea romană, despre Irod, despre recensământ și despre influența comparată a Ierusalimului și a Alexandriei în calitate de centre de studii și de cultură iudaică, călătorii Nazaret ului s-au retras pentru repausul nocturn. Devreme, în dimineața zilei de 20 august, ei și-au reluat călătoria și au ajuns la Ierusalim înainte de amiază. Ei au vizitat templul și și-au urmat calea pentru a sosi în Betleem în toila după-amiezii.

Hanul era înțesat; în consecință, Iosif a căutat locuință la niște rude îndepărtate, dar toate camerele Betleemului erau pline de lume. Când a revenit la curtea hanului, cineva l-a informat că grajdurile pentru caravane, tăiate în partea laterală a stâncii și situate dedesubtul hanului, erau golite de animalele lor și curățate pentru primirea de clienți. Lăsând măgarul în curte, Iosif a luat pe umeri sacii cu vestimente și cu provizii, și a coborât cu Maria treptele de piatră ce duceau la adăpostul lor. Ei s-au pomenit instalați în ceea ce fusese un hambar de cereale, în fața grajdurilor și a ieslelor. Foile de cort fuseseră așternute, și ei s-au socotit fericiți că au găsit un adăpost atât de confortabil.

Iosif se gândea să meargă să se înscrie numaidecât, dar Maria era ostenită; ea suferea mult, și l-a rugat să rămână lângă ea, ceea ce a și făcut.

8. NAȘTEREA LUI ISUS

Toată noaptea, Maria a fost agitată, astfel încât cuplul nu a dormit mult. În zorii zilei, durerile nașterii au început clar, și, la amiaza zilei de 21 august din anul 7

accompany him, but it was of no avail; when the food was packed for the trip of three or four days, she prepared double rations and made ready for the journey. But before they actually set forth, Joseph was reconciled to Mary's going along, and they cheerfully departed from Nazareth at the break of day.

^{122:7.4 (1350.6)} Joseph and Mary were poor, and since they had only one beast of burden, Mary, being large with child, rode on the animal with the provisions while Joseph walked, leading the beast. The building and furnishing of a home had been a great drain on Joseph since he had also to contribute to the support of his parents, as his father had been recently disabled. And so this Jewish couple went forth from their humble home early on the morning of August 18, 7 B.C., on their journey to Bethlehem.

^{122:7.5 (1351.1)} Their first day of travel carried them around the foothills of Mount Gilboa, where they camped for the night by the river Jordan and engaged in many speculations as to what sort of a son would be born to them, Joseph adhering to the concept of a spiritual teacher and Mary holding to the idea of a Jewish Messiah, a deliverer of the Hebrew nation.

^{122:7.6 (1351.2)} Bright and early the morning of August 19, Joseph and Mary were again on their way. They partook of their noontide meal at the foot of Mount Sartaba, overlooking the Jordan valley, and journeyed on, making Jericho for the night, where they stopped at an inn on the highway in the outskirts of the city. Following the evening meal and after much discussion concerning the oppressiveness of Roman rule, Herod, the census enrollment, and the comparative influence of Jerusalem and Alexandria as centers of Jewish learning and culture, the Nazareth travelers retired for the night's rest. Early in the morning of August 20 they resumed their journey, reaching Jerusalem before noon, visiting the temple, and going on to their destination, arriving at Bethlehem in midafternoon.

^{122:7.7 (1351.3)} The inn was overcrowded, and Joseph accordingly sought lodgings with distant relatives, but every room in Bethlehem was filled to overflowing. On returning to the courtyard of the inn, he was informed that the caravan stables, hewn out of the side of the rock and situated just below the inn, had been cleared of animals and cleaned up for the reception of lodgers. Leaving the donkey in the courtyard, Joseph shouldered their bags of clothing and provisions and with Mary descended the stone steps to their lodgings below. They found themselves located in what had been a grain storage room to the front of the stalls and mangers. Tent curtains had been hung, and they counted themselves fortunate to have such comfortable quarters.

^{122:7.8 (1351.4)} Joseph had thought to go out at once and enroll, but Mary was weary; she was considerably distressed and besought him to remain by her side, which he did.

8. THE BIRTH OF JESUS

^{122:8.1 (1351.5)} All that night Mary was restless so that neither of them slept much. By the break of day the pangs of childbirth were well in evidence, and at noon,

dinaintea erei creștine, cu ajutorul și cu generoasa asistență a tovarășilor de călătorie, Maria a dat naștere unui băiețel. Iisus din Nazaret s-a născut pe lume; el a fost învelit în veșmintele pe care Maria le adusese în eventualitatea unui asemenea eveniment, și culcat într-o iesle vecină.

Copilul făgăduinței venise pe lume exact în același fel cu copiii dinainte de și din ziua aceea. În cea de-a opta zi, după practica iudaică, el a fost circumcis și numit oficial Iosua (Iisus).

În ziua care a urmat nașterii lui Iisus, Iosif și-a făcut recensământul. Un om, cu care Iosif legase conversație cu două zile mai înainte la Ierihon, l-a dus la un prieten bogat care ocupa o cameră la han, și care s-a declarat fericit să schimbe locuința sa cu cea a cuplului din Nazaret. După amiază, ei s-au mutat în han, unde au locuit aproape trei săptămâni, până ce au găsit găzduire la o rudă îndepărtată a lui Iosif.

A doua zi după nașterea lui Iisus, Maria i-a transmis Elisabetei că fiul ei se născuse, și aceasta i-a răspuns invitându-l pe Iosif să vină la Ierusalim pentru a vorbi cu Zaharia despre toate treburile lor. În săptămâna următoare, Iosif s-a dus la Ierusalim pentru a discuta cu Zaharia. Zaharia și Elisabeta dobândiseră amândoi convingerea sinceră că Iisus trebuia realmente să devină eliberatorul iudeilor, Mesia, și că fiul lor Ioan va deveni șeful asistenților săi, mâna dreaptă a destinului său. De vreme ce Maria împărtășea aceleași idei, nu a fost greu să îl determine pe Iosif să rămână la Betleem, orașul lui David, pentru ca Iisus, crescând, să poată deveni succesorul lui David la tronul întregului Israel. În consecință, ei au rămas mai bine de un an în Betleem, Iosif făcând în tot acest timp câteva lucrări de tâmplărie.

La prânz, în momentul nașterii lui Iisus, serafimii Urantie, adunați sub ordinele conducătorilor lor, au cântat efectiv imnurile de glorie deasupra ieslei din Betleem, dar aceste roștiri de slăvire nu au fost auzite de urechile omenești. Nici un păstor sau nici o creatură muritoare nu au venit să își aducă omagiile copilului din Betleem înainte de ziua în care anumiți preoți sosind din Ur au fost trimiși din Ierusalim de Zaharia.

Acești preoți din Mesopotamia fuseseră informați, cu ceva timp mai înainte, de un ciudat învățător religios din țările lor, că avuse un vis în care fusese informat de apariția viitoare a "luminii vieții" pe pământ, sub forma unui nou-născut, și printre iudei. Acești trei învățători plecară într-acolo, căutând această "lumină a vieții". După mai multe săptămâni de căutări zadarnice în Ierusalim, ei aveau de gând să plece înapoi în Ur, când Zaharia i-a întâlnit și le-a destăinuit credința sa că Iisus era obiectul căutării lor; el i-a trimis la Betleem, unde au găsit bebelușul și au lăsat darurile lor Mariei, mama sa pământeană. Copilul avea aproape trei săptămâni în timpul vizitei lor.

Acești oameni înțelepți nu au văzut nici o stea pentru a se orienta către Betleem. Frumoasa legendă a stelei Betleemului a luat naștere după cum urmează: Iisus se născuse pe 21 august la amiază, în anul 7 dinaintea erei creștine. Or, în ziua de 29 mai a aceluiași an 7, avusese loc o extraordinară conjuncție a lui Jupiter și a lui Saturn în constelația Peștilor. Este un fapt astronomic remarcabil că conjuncții similare s-au

August 21, 7 B.C., with the help and kind ministrations of women fellow travelers, Mary was delivered of a male child. Jesus of Nazareth was born into the world, was wrapped in the clothes which Mary had brought along for such a possible contingency, and laid in a near-by manger.

122:8.2 (1351.6) In just the same manner as all babies before that day and since have come into the world, the promised child was born; and on the eighth day, according to the Jewish practice, he was circumcised and formally named Joshua (Jesus).

122:8.3 (1351.7) The next day after the birth of Jesus, Joseph made his enrollment. Meeting a man they had talked with two nights previously at Jericho, Joseph was taken by him to a well-to-do friend who had a room at the inn, and who said he would gladly exchange quarters with the Nazareth couple. That afternoon they moved up to the inn, where they lived for almost three weeks until they found lodgings in the home of a distant relative of Joseph.

122:8.4 (1351.8) The second day after the birth of Jesus, Mary sent word to Elizabeth that her child had come and received word in return inviting Joseph up to Jerusalem to talk over all their affairs with Zacharias. The following week Joseph went to Jerusalem to confer with Zacharias. Both Zacharias and Elizabeth had become possessed with the sincere conviction that Jesus was indeed to become the Jewish deliverer, the Messiah, and that their son John was to be his chief of aides, his right-hand man of destiny. And since Mary held these same ideas, it was not difficult to prevail upon Joseph to remain in Bethlehem, the City of David, so that Jesus might grow up to become the successor of David on the throne of all Israel. Accordingly, they remained in Bethlehem more than a year, Joseph meantime working some at his carpenter's trade.

122:8.5 (1352.1) At the noontide birth of Jesus the seraphim of Urantia, assembled under their directors, did sing anthems of glory over the Bethlehem manger, but these utterances of praise were not heard by human ears. No shepherds nor any other mortal creatures came to pay homage to the babe of Bethlehem until the day of the arrival of certain priests from Ur, who were sent down from Jerusalem by Zacharias.

122:8.6 (1352.2) These priests from Mesopotamia had been told sometime before by a strange religious teacher of their country that he had had a dream in which he was informed that "the light of life" was about to appear on earth as a babe and among the Jews. And thither went these three teachers looking for this "light of life." After many weeks of futile search in Jerusalem, they were about to return to Ur when Zacharias met them and disclosed his belief that Jesus was the object of their quest and sent them on to Bethlehem, where they found the babe and left their gifts with Mary, his earth mother. The babe was almost three weeks old at the time of their visit.

122:8.7 (1352.3) These wise men saw no star to guide them to Bethlehem. The beautiful legend of the star of Bethlehem originated in this way: Jesus was born August 21 at noon, 7 B.C. On May 29, 7 B.C., there occurred an extraordinary conjunction of Jupiter and Saturn in the constellation of Pisces. And it is a remarkable astronomic fact that similar conjunctions occurred on September 29 and December 5 of the

produs pe 29 septembrie și pe 5 decembrie din același an. Pe baza acestor evenimente excepționale, dar absolut naturale, zeloșii bine intenționați ai generațiilor următoare au construit atrăgătoarea legendă a stelei Betleemului, care conducea Magii la ieslea unde l-au văzut și l-au adorat pe copilul nou-născut. Inteligențele Orientului și ale Orientului Mijlociu se delectau cu poveștile cu zâne și țeseau continuu astfel de mituri admirabile în jurul vieții șefilor lor religioși și al eroilor lor politici. În absența tiparului, când cea mai mare parte a cunoștințelor umane se transmitea pe cale orală de la o generație la următoarea, era foarte ușor ca miturile să devină tradiții, și ca tradițiile să fie în cele din urmă acceptate ca fapte.

9. PREZENTAREA LA TEMPLU

Moise îi învățase pe iudei că fiecare fiu prim-născut aparținea Domnului, dar că acei copii, în loc de a fi sacrificați după cum era datina printre națiunile păgâne, puteau să aibă viața salvată dacă părinții lor voiau să-i răscumpere plătind cinci shekeli oricărui preot autorizat. Exista de asemenea o ordonanță mozaică care decreta că după o anumită perioadă de timp, o mamă trebuia să se prezinte la templu pentru purificare (sau să facă prin altcineva sacrificiul adecvat). Era obiceiul de a se îndeplini aceste două ceremonii în același timp. În consecință, Iosif și Maria s-au dus în persoană la templu, în Ierusalim, pentru a-l prezenta pe Iisus preoților, pentru a efectua răscumpărarea, și totodată pentru a face sacrificiul adecvat pentru a asigura Mariei purificarea ceremonială a pretinsei murdării de pe urma nașterii.

Două personaje având un caracter remarcabil se plimbau constant în curtea templului, Simion, un cântăreț, și Ana, o poetă. Simion era iudeean, dar Ana era galileeană. Cei doi își țineau frecvent tovărășie și erau intimii preotului Zaharia, care le încredințase secretul despre Ioan și Iisus. Simion și Ana doreau amândoi cu ardoare venirea lui Mesia, iar încrederea lor în Mesia i-a făcut să creadă că Iisus era eliberatorul așteptat de poporul iudeu.

Zaharia știa în ce zi trebuiau să vină Iosif și Maria la templu cu Iisus, și convenise dinainte cu Simion și cu Ana că el le va ridica mâna în semn de salut, la trecerea procesiunii primilor-născuți, pentru a-l indica pe Iisus.

Pentru această ocazie, Ana scrisese un poem pe care Simion s-a apucat să-l cânte, spre mai marea uluire a lui Iosif, a Mariei și a tuturor celor care erau adunați în curțile templului. Iată imnul lor care celebra răscumpărarea fiilor prim-născuți:

Binecuvântat fie Domnul, Dumnezeuul Israelului,

Căci el ne-a vizitat, și și-a răscumpărat poporul.

El a înălțat un corn al salvării pentru fiecare dintre noi

În casa servitorului său David.

Potrivit celor zise prin gura sfinților săi profeți -

same year. Upon the basis of these extraordinary but wholly natural events the well-meaning zealots of the succeeding generation constructed the appealing legend of the star of Bethlehem and the adoring Magi led thereby to the manger, where they beheld and worshiped the newborn babe. Oriental and near-Oriental minds delight in fairy stories, and they are continually spinning such beautiful myths about the lives of their religious leaders and political heroes. In the absence of printing, when most human knowledge was passed by word of mouth from one generation to another, it was very easy for myths to become traditions and for traditions eventually to become accepted as facts.

9. THE PRESENTATION IN THE TEMPLE

122:9.1 (1352.4) Moses had taught the Jews that every first-born son belonged to the Lord, and that, in lieu of his sacrifice as was the custom among the heathen nations, such a son might live provided his parents would redeem him by the payment of five shekels to any authorized priest. There was also a Mosaic ordinance which directed that a mother, after the passing of a certain period of time, should present herself (or have someone make the proper sacrifice for her) at the temple for purification. It was customary to perform both of these ceremonies at the same time. Accordingly, Joseph and Mary went up to the temple at Jerusalem in person to present Jesus to the priests and effect his redemption and also to make the proper sacrifice to insure Mary's ceremonial purification from the alleged uncleanness of childbirth.

122:9.2 (1353.1) There lingered constantly about the courts of the temple two remarkable characters, Simeon a singer and Anna a poetess. Simeon was a Judean, but Anna was a Galilean. This couple were frequently in each other's company, and both were intimates of the priest Zacharias, who had confided the secret of John and Jesus to them. Both Simeon and Anna longed for the coming of the Messiah, and their confidence in Zacharias led them to believe that Jesus was the expected deliverer of the Jewish people.

122:9.3 (1353.2) Zacharias knew the day Joseph and Mary were expected to appear at the temple with Jesus, and he had prearranged with Simeon and Anna to indicate, by the salute of his upraised hand, which one in the procession of first-born children was Jesus.

122:9.4 (1353.3) For this occasion Anna had written a poem which Simeon proceeded to sing, much to the astonishment of Joseph, Mary, and all who were assembled in the temple courts. And this was their hymn of the redemption of the first-born son:

122:9.5 (1353.4) Blessed be the Lord, the God of Israel,

122:9.6 (1353.5) For he has visited us and wrought redemption for his people;

122:9.7 (1353.6) He has raised up a horn of salvation for all of us

122:9.8 (1353.7) In the house of his servant David.

122:9.9 (1353.8) Even as he spoke by the mouth of his holy prophets —

El ne va elibera de dușmanii noștri și de mâna tuturor celor care ne urăsc;

Pentru a arăta îndurare părinților noștri și a reaminti sfânta sa alianță -

Jurământul prin care s-a legat lui Avraam tatăl nostru

Că ne va îngădui, după eliberarea din mâinile dușmanilor noștri,

Să-l servim fără frică,

În sfințenie și în dreptate înaintea lui în toate zilele vieții noastre.

Da, și tu, copil al făgăduinței, tu vei fi numit profetul celui Preaînalt;

Căci tu vei merge în fața Domnului pentru a stabili împărăția sa,

Să dai de știre despre mântuire poporului său

În iertarea păcatelor lui.

Bucurați-vă în blânda îndurare a Dumnezeuului nostru, Pentru că sursa de lumină din înalt ne-a vizitat acum

Pentru a-i ilumina pe cei care se mențin în întinerul și în umbra morții,

Pentru a îndruma pașii noștri pe căile păcii.

Și acum lasă-l pe servitorul tău să plece în pace, O Doamne, potrivit cuvântului tău,

Căci ochii mei au văzut mântuirea ta

Pe care tu ai pregătit-o în fața tuturor popoarelor,

O lumină pentru a-i ilumina chiar și pe gentili

Și gloria poporului tău Israel.

Pe drumul de întoarcere la Betleem, Iosif și Maria au fost tăcuți - tulburați și copleșiți de o teamă respectuoasă. Maria era foarte tulburată de salutul de bun rămas al Anei, bătrâna preoteasă, iar Iosif nu era de acord cu efortul prematur de a face deja din Iisus Mesia cel așteptat de poporul iudeu.

122:9.10 (1353.9) Salvation from our enemies and from the hand of all who hate us;

122:9.11 (1353.10) To show mercy to our fathers, and remember his holy covenant —

122:9.12 (1353.11) The oath which he swore to Abraham our father,

122:9.13 (1353.12) To grant us that we, being delivered out of the hand of our enemies,

122:9.14 (1353.13) Should serve him without fear,

122:9.15 (1353.14) In holiness and righteousness before him all our days.

122:9.16 (1353.15) Yes, and you, child of promise, shall be called the prophet of the Most High;

122:9.17 (1353.16) For you shall go before the face of the Lord to establish his kingdom;

122:9.18 (1353.17) To give knowledge of salvation to his people

122:9.19 (1353.18) In the remission of their sins.

122:9.20 (1353.19) Rejoice in the tender mercy of our God because the dayspring from on high has now visited us

122:9.21 (1353.20) To shine upon those who sit in darkness and the shadow of death;

122:9.22 (1353.21) To guide our feet into ways of peace.

122:9.23 (1353.22) And now let your servant depart in peace, O Lord, according to your word,

122:9.24 (1353.23) For my eyes have seen your salvation,

122:9.25 (1353.24) Which you have prepared before the face of all peoples;

122:9.26 (1353.25) A light for even the unveiling of the gentiles

122:9.27 (1353.26) And the glory of your people Israel.

122:9.28 (1353.27) On the way back to Bethlehem, Joseph and Mary were silent — confused and overawed. Mary was much disturbed by the farewell salutation of Anna, the aged poetess, and Joseph was not in harmony with this premature effort to make Jesus out to be the expected Messiah of the Jewish people.

10. FAPTELE LUI IROD

Iscoadele lui Irod nu stăteau degeaba. Când ei i-au dat seamă despre vizita preoților din Ur la Betleem, Irod i-a convocat pe acești caldeeni înaintea lui. El i-a chestionat cu stăruință pe acești înțelepți despre noul „rege al iudeilor”, dar ei nu prea i-au dat satisfacție, explicând că pruncul fusese născut de o femeie care venise cu soțul ei la Betleem pentru recensământ. Irod nu era mulțumit de acest răspuns. El i-a trimis cu o pungă de bani și le-a poruncit să găsească copilul, pentru ca și el să meargă să-l adore de vreme ce ei declaraseră că împărăția sa trebuia să fie spirituală, și nu temporală. Înțelepții nemiarevenind, Irod a devenit bănuitor. În vreme ce el frământa aceste lucruri în mintea sa, informatorii lui au revenit și i-au făcut un raport complet asupra recentelor incidente survenite la

10. HEROD ACTS

122:10.1 (1353.28) But the watchers for Herod were not inactive. When they reported to him the visit of the priests of Ur to Bethlehem, Herod summoned these Chaldeans to appear before him. He inquired diligently of these wise men about the new “king of the Jews,” but they gave him little satisfaction, explaining that the babe had been born of a woman who had come down to Bethlehem with her husband for the census enrollment. Herod, not being satisfied with this answer, sent them forth with a purse and directed that they should find the child so that he too might come and worship him, since they had declared that his kingdom was to be spiritual, not temporal. But when the wise men did not return, Herod grew suspicious. As he turned these things over in his mind, his informers returned and made full report

templu: ei i-au adus o copie a anumitor părți din cântecul lui Simeon care fusese cântat la ceremonia răscumpărării lui Iisus. Ei nu se gândiseră să îi urmărească pe Iosif și pe Maria. Irod s-a înfuriat foarte tare pe agenții săi, incapabili să îi spună unde dusesse cuplul copilul. El a trimis atunci niște anchetatori însărcinați să îi depisteze pe Iosif și pe Maria. Știind că Irod urmărea familia nazareeană, Zaharia și Elisabeta au rămas departe de Betleem. Băiețelul a fost ascuns la părinții lui Iosif.

Iosif se temea să caute de lucru, iar slabele lui economii scădeau rapid. Chiar și în momentul ceremoniei de purificare din templu, Iosif s-a considerat destul de sărac pentru a limita la doi tineri porumbei ofranda Mariei, după cum poruncise Moise pentru purificarea mamelor nevoiaș.

Când după mai mult de un an de căutări, spionii lui Irod nu l-au găsit pe Iisus, și cum se presupunea că bebelușul era încă ascuns în Betleem, Irod a pregătit un decret poruncind scotocirea sistematică a tuturor caselor din Betleem și omorârea tuturor băieților având vârsta sub doi ani. În felul acesta, Irod spera să se asigure că copilul sorit să devină „regele iudeilor” va fi exterminat. Astfel că șaisprezece băieți au pierit într-o zi în Betleemul Iudeii. Dar intriga și moartea, chiar și în familia sa apropiată, erau lucruri foarte frecvente la curtea lui Irod.

Masacrul acestor copii a avut loc către mijlocul lui octombrie din anul 6 dinaintea erei creștine, în vreme ce Iisus avea vârsta cu puțin peste un an. Însă chiar și printre atașatii de la curtea lui Irod erau oameni care credeau în venirea lui Mesia, iar unul dintre aceștia, aflând de ordinul de masacrare a băieților din Betleem, s-a pus în legătură cu Zaharia care, la rândul lui, a trimis un mesager la Iosif și, în noaptea dinaintea masacrului, Iosif și Maria au părăsit Betleemul cu copilul pentru a se duce în Alexandria din Egipt. Ei au mers în Alexandria cu fondurile procurate de Zaharia, iar acolo Iosif și-a reluat meseria, în timp ce Iisus și Maria locuiau la niște rude înstărite ale familiei lui Iosif. Ei au stat în Alexandria vreme de doi ani întregi, și nu s-au reîntors în Betleem decât după moartea lui Irod.

of the recent occurrences in the temple, bringing him a copy of parts of the Simeon song which had been sung at the redemption ceremonies of Jesus. But they had failed to follow Joseph and Mary, and Herod was very angry with them when they could not tell him whither the pair had taken the babe. He then dispatched searchers to locate Joseph and Mary. Knowing Herod pursued the Nazareth family, Zacharias and Elizabeth remained away from Bethlehem. The boy baby was secreted with Joseph's relatives.

122:10.2 (1354.1) Joseph was afraid to seek work, and their small savings were rapidly disappearing. Even at the time of the purification ceremonies at the temple, Joseph deemed himself sufficiently poor to warrant his offering for Mary two young pigeons as Moses had directed for the purification of mothers among the poor.

122:10.3 (1354.2) When, after more than a year of searching, Herod's spies had not located Jesus, and because of the suspicion that the babe was still concealed in Bethlehem, he prepared an order directing that a systematic search be made of every house in Bethlehem, and that all boy babies under two years of age should be killed. In this manner Herod hoped to make sure that this child who was to become "king of the Jews" would be destroyed. And thus perished in one day sixteen boy babies in Bethlehem of Judea. But intrigue and murder, even in his own immediate family, were common occurrences at the court of Herod.

122:10.4 (1354.3) The massacre of these infants took place about the middle of October, 6 B.C., when Jesus was a little over one year of age. But there were believers in the coming Messiah even among Herod's court attachés, and one of these, learning of the order to slaughter the Bethlehem boy babies, communicated with Zacharias, who in turn dispatched a messenger to Joseph; and the night before the massacre Joseph and Mary departed from Bethlehem with the babe for Alexandria in Egypt. In order to avoid attracting attention, they journeyed alone to Egypt with Jesus. They went to Alexandria on funds provided by Zacharias, and there Joseph worked at his trade while Mary and Jesus lodged with well-to-do relatives of Joseph's family. They sojourned in Alexandria two full years, not returning to Bethlehem until after the death of Herod.

Capitolul 123. Prima copilărie a lui Iisus

⇨ 122

CARTEA URANTIA

124 ⇨

PARTE IV. VIAȚA ȘI ÎNVĂȚĂTURILE LUI IISUS

CAPITOLUL 123 PRIMA COPILĂRIE A LUI IISUS

Secțiuni

Introduction

1. Reîntoarcerea în Nazaret
2. Al cincilea an (anul 2 dinaintea erei creștine)
3. Evenimentele celui de-al șaselea an (anul 1 dinaintea erei creștine)
4. Al șaptelea an (anul 1 al erei creștine)
5. Anii de școală din Nazaret
6. Al optulea an al lui (anul 2)

PAPER 123 THE EARLY CHILDHOOD OF JESUS

SECTIONS

Introduction

1. Back in Nazareth
2. The Fifth Year (2 B.C.)
3. Events of the Sixth Year (1 B.C.)
4. The Seventh Year (A.D. 1)
5. School Days in Nazareth
6. His Eighth Year (A.D. 2)

Introduction

CA URMARE a incertitudinilor și temerilor șederii lor în Betleem, Maria nu a întârziat bebelușul înainte ca cei trei membri ai familiei să fi ajuns teferi și nevătămați în Alexandria, unde au putut relua o viață normală. Ei au trăit la rude, iar Iosif, găsind de lucru la scurtă vreme după sosirea lor, a putut cu ușurință să îi întrețină pe ai săi. El a fost angajat ca tâmplar timp de mai multe luni și apoi ridicat la poziția de contraștrău al unui grup important de muncitori folosiți la construirea unui edificiu public, pe atunci în șantier. Această nouă experiență i-a dat ideea de a se face antreprenor și constructor după întoarcerea sa la Nazaret.

De-a lungul acestor primi ani ai primei copilării în care Iisus era lipsit de apărare, Maria a vegheat neobosit ca să nu i se întâmple copilului ei nimic care să poată amenința bunăstarea sa sau care să poată deranja, într-un fel sau altul, viitoarea lui misiune pe pământ; nici o mamă nu a mai fost vreodată așa devotată copilului ei. În căminul unde era Iisus, se aflau și doi copii aproape de vârsta lui și, printre vecinii apropiați, alți șase aveau vârsta suficient de apropiată pentru a face din ei tovarăși de joacă acceptabili. La început, Maria a fost tentată să-l țină pe Iisus lângă ea. Ea se temea să nu i se întâmple ceva dacă i s-ar fi permis lui Iisus să se joace în grădina cu ceilalți copii, dar Iosif, cu sprijinul rudei sale, a ajuns la convingerea că această linie de conduită l-ar priva pe Iisus de prețioasa experiență de a învăța cum să se adapteze la copii de vârsta lui. Înțelegând că un asemenea program de protecție exagerată și neobișnuită risca să-l facă pe Iisus stângaci și întrucâtva egocentric, Maria și-a dat în

INTRODUCTION

^{123:0.1 (1355.1)} OWING to the uncertainties and anxieties of their sojourn in Bethlehem, Mary did not wean the babe until they had arrived safely in Alexandria, where the family was able to settle down to a normal life. They lived with kinsfolk, and Joseph was well able to support his family as he secured work shortly after their arrival. He was employed as a carpenter for several months and then elevated to the position of foreman of a large group of workmen employed on one of the public buildings then in process of construction. This new experience gave him the idea of becoming a contractor and builder after their return to Nazareth.

^{123:0.2 (1355.2)} All through these early years of Jesus' helpless infancy, Mary maintained one long and constant vigil lest anything befall her child which might jeopardize his welfare or in any way interfere with his future mission on earth; no mother was ever more devoted to her child. In the home where Jesus chanced to be there were two other children about his age, and among the near neighbors there were six others whose ages were sufficiently near his own to make them acceptable play-fellows. At first Mary was disposed to keep Jesus close by her side. She feared something might happen to him if he were allowed to play in the garden with the other children, but Joseph, with the assistance of his kinsfolk, was able to convince her that such a course would deprive Jesus of the helpful experience of learning how to adjust himself to children of his own age. And Mary, realizing that such a program of undue sheltering and unusual protection might tend to make him self-conscious and somewhat self-centered,

cele din urmă asentimentul planului care îi îngăduia copilului făgăduinței să crească exact ca toți ceilalți copii. Rămânând supusă deciziei luate, ea și-a făcut datoria de a se pune mereu în gardă, în timp ce mica lume se juca în jurul casei și în grădină. Numai o mamă iubitoare poate să știe povara pe care a purtat-o Maria în inimă pentru siguranța fiului ei în cursul acestor ani ai prunciei și ai primei lui copilării.

În cursul celor doi ani de ședere a lor în Alexandria, Iisus s-a bucurat de o bună sănătate și a continuat să crească în mod normal. În afara unui mic număr de prieteni și de rude, nimeni nu a fost informat că Iisus era un „copil al făgăduielii”. Una dintre rudele lui Iosif a destăinuit acest lucru câtorva prieteni din Memfis, descendenți ai îndepărtatului Ikhnaton. Cu un mic grup de credincioși din Alexandria, ei s-au adunat în somptuoasa locuință a unei rude binefăcătoare a lui Iosif, cu puțin timp înainte de întoarcerea în Palestina, pentru a prezenta urările lor familiei din Nazaret și respectele lor copilului. Cu această ocazie, prietenii adunați au dăruit lui Iisus un exemplar complet al traducerii în greacă a Scripturilor ebraice; acest exemplar de texte sacre iudaice nu i-a fost însă înmănat lui Iosif decât înainte ca el și Maria să fi refuzat invitația prietenilor lor din Memfis și din Alexandria de a rămâne în Egipt. Acești prieteni credincioși afirmau că copilul făgăduielii putea să exercite o mult mai mare influență mondială locuind în Alexandria mai degrabă decât în orice alt oraș al Palestinei. Aceste argumente au întârziat pentru o vreme plecarea lui Iosif în Palestina după ce a primit vestea morții lui Irod.

În cele din urmă, Iosif și Maria au părăsit Alexandria pe un vas care pleca spre Joppa, aparținând prietenului lor Ezraeon, și sosind în acest port pe la sfârșitul lui august din anul 4 dinaintea erei creștine. Ei s-au dus direct la Betleem, unde au petrecut toată luna septembrie sfătuindu-se cu prietenii și cu rudele lor pentru a ști dacă trebuiau să rămână acolo sau să se întoarcă la Nazaret.

Maria nu abandonase niciodată complet ideea că Iisus trebuia să crească în Betleem, orașul lui David. Iosif nu credea cu adevărat că fiul lor era sortit să devină regele eliberator al Israelului. Mai mult, el știa că el însuși nu era un adevărat descendent al lui David; faptul de a fi socotit printre urmașii lui David se datora adopției unuia dintre strămoșii săi din linia descendenților lui David. Maria credea în mod natural că orașul lui David era locul cel mai potrivit pentru a-l crește pe noul candidat la tronul lui David, dar Iosif prefera să-și încerce norocul cu Irod Antipa mai degrabă decât cu fratele acestuia Arhelaus. El avea mari temeri pentru securitatea copilului în Betleem sau în orice alt oraș din Iudeea; el se gândea că Arhelaus ar fi mai înclinat să urmeze politica de amenințare a tatălui său Irod, decât o făcea Irod Antipa în Galileea, considerând că acesta era un loc mai bun pentru creșterea și instruirea copilului, dar i-au trebuit trei săptămâni pentru a înlătura obiecțiile Mariei.

Pe întâi octombrie, Iosif o convinsese pe Maria și pe toți prietenii lor că era preferabil pentru ei să se întoarcă în Nazaret. În consecință, la începutul lunii octombrie a anului 4 dinaintea erei creștine, ei au plecat din Betleem în Nazaret pe drumul Lyddei și al Scythopolisului. Ei au plecat foarte devreme, într-o dimineață de duminică; Maria și copilul erau acțelare pe

finally gave assent to the plan of permitting the child of promise to grow up just like any other child; and though she was obedient to this decision, she made it her business always to be on watch while the little folks were at play about the house or in the garden. Only an affectionate mother can know the burden that Mary carried in her heart for the safety of her son during these years of his infancy and early childhood.

123:0.3 (1355.3) Throughout the two years of their sojourn at Alexandria, Jesus enjoyed good health and continued to grow normally. Aside from a few friends and relatives no one was told about Jesus' being a "child of promise." One of Joseph's relatives revealed this to a few friends in Memphis, descendants of the distant Ikhnaton, and they, with a small group of Alexandrian believers, assembled at the palatial home of Joseph's relative-benefactor a short time before the return to Palestine to wish the Nazareth family well and to pay their respects to the child. On this occasion the assembled friends presented Jesus with a complete copy of the Greek translation of the Hebrew scriptures. But this copy of the Jewish sacred writings was not placed in Joseph's hands until both he and Mary had finally declined the invitation of their Memphis and Alexandrian friends to remain in Egypt. These believers insisted that the child of destiny would be able to exert a far greater world influence as a resident of Alexandria than of any designated place in Palestine. These persuasions delayed their departure for Palestine for some time after they received the news of Herod's death.

123:0.4 (1356.1) Joseph and Mary finally took leave of Alexandria on a boat belonging to their friend Ezraeon, bound for Joppa, arriving at that port late in August of the year 4 B.C. They went directly to Bethlehem, where they spent the entire month of September in counsel with their friends and relatives concerning whether they should remain there or return to Nazareth.

123:0.5 (1356.2) Mary had never fully given up the idea that Jesus ought to grow up in Bethlehem, the City of David. Joseph did not really believe that their son was to become a kingly deliverer of Israel. Besides, he knew that he himself was not really a descendant of David; that his being reckoned among the offspring of David was due to the adoption of one of his ancestors into the Davidic line of descent. Mary, of course, thought the City of David the most appropriate place in which the new candidate for David's throne could be reared, but Joseph preferred to take chances with Herod Antipas rather than with his brother Archelaus. He entertained great fears for the child's safety in Bethlehem or in any other city in Judea, and surmised that Archelaus would be more likely to pursue the menacing policies of his father, Herod, than would Antipas in Galilee. And besides all these reasons, Joseph was outspoken in his preference for Galilee as a better place in which to rear and educate the child, but it required three weeks to overcome Mary's objections.

123:0.6 (1356.3) By the first of October Joseph had convinced Mary and all their friends that it was best for them to return to Nazareth. Accordingly, early in October, 4 B.C., they departed from Bethlehem for Nazareth, going by way of Lydda and Scythopolis. They started out early one Sunday morning, Mary and the child riding on their newly acquired beast of burden,

un animal de povară nou dobândit, în timp ce Iosif și cinci rude îi însoțeau mergând pe picioare; rudele lui Iosif nu le îngăduiseră să facă singuri călătoria către Nazaret. Ei se temeau să meargă în Galileea prin Ierusalim și prin valea Iordanului; nici drumurile din vest nu erau într-un totu sigur pentru doi călători izolați cu un copil de vârstă fragedă.

1. REÎNTOARCEREA ÎN NAZARET

În cea de-a patra zi de călătorie, grupul și-a atins fără piedici destinația. Iosif și Maria au sosit fără înștiințare prealabilă în casa lor din Nazaret ocupată, de peste trei ani, de unul dintre frații căsătoriți ai lui Iosif, care a fost într-adevăr surprins să îi vadă; ei își văzuseră de treaba lor atât de liniștit, încât nici familia lui Iosif nici cea a Mariei nu știau că ei părăsiseră Alexandria. A doua zi, fratele lui Iosif și-a mutat familia, iar Maria, pentru prima dată de la nașterea lui Iisus, s-a instalat cu adevărat pentru a se bucura de viață în propria ei locuință cu mica sa familie. În mai puțin de o săptămână, Iosif a găsit de lucru ca tâmplar, și ei au fost cât se poate de fericiți.

Iisus avea cam trei ani și două luni în momentul întoarcerii lor la Nazaret. El suportase foarte bine toate aceste călătorii și se bucura de o excelentă sănătate. El încerca o bucurie copilărească și exuberantă în a profita de o locuință la el acasă, unde putea să se zbenguie liber; însă tovarășia camarazilor săi de joacă din Alexandria îi lipsea foarte mult.

Pe drumul către Nazaret, Iosif o convinsese pe Maria că ar fi inoportun să răspândească, printre rudele și printre amicii lor galileeni, vestea că Iisus era un copil al făgăduinței. Ei au fost de acord să nu facă nici o aluzie nimănui asupra acestui subiect, și amândoi s-au ținut de cuvânt cu strâșnicie.

Tot anul al patrulea al lui Iisus a fost pentru el o perioadă de dezvoltare fizică normală și de activitate mentală puțin obișnuită. În acest timp, el legase o mare prietenie cu un tânăr vecin, un băiat cam de vârsta lui pe nume Iacob. Iisus și Iacob erau întotdeauna bucuroși să se joace împreună și vor deveni cu timpul mari prieteni și tovarăși loiali.

Următorul eveniment important al familiei din Nazaret a fost nașterea unui al doilea copil, Iacob, în dimineața zilei de 2 aprilie a anului 3 dinaintea erei creștine. Foarte emoționat la gândul de a avea un frate mic, Iisus a stat pe lângă el cu orele, doar pentru a observa primele gesturi ale bebelușului.

Către mijlocul verii aceluiași an, Iosif a construit un mic atelier aproape de izvorul satului și de caravanserai. După aceea, el a făcut foarte puțină muncă de tâmplărie cu ziua. El avea ca asociați pe doi dintre frații săi și alți câțiva muncitori, pe care îi trimitea să lucreze afară, în vreme ce el însuși rămânea la atelier ca să fabrice pluguri, juguri și alte obiecte din lemn. El lucra de asemenea în piele, cu funii și cu pânze de vele. Iisus creștea; când nu era la școală, el își petrecea timpul ajutând-o pe mama sa în măruntele munci de gospodărie și totodată observând munca de la atelier a tatălui său, ascultând conversațiile și știrile schimbate de călăuzele de caravane și de călătorii veniți din cele patru colțuri ale lumii.

while Joseph and five accompanying kinsmen proceeded on foot; Joseph's relatives refused to permit them to make the trip to Nazareth alone. They feared to go to Galilee by Jerusalem and the Jordan valley, and the western routes were not altogether safe for two lone travelers with a child of tender years.

1. BACK IN NAZARETH

^{123:1.1 (1356.4)} On the fourth day of the journey the party reached its destination in safety. They arrived unannounced at the Nazareth home, which had been occupied for more than three years by one of Joseph's married brothers, who was indeed surprised to see them; so quietly had they gone about their business that neither the family of Joseph nor that of Mary knew they had even left Alexandria. The next day Joseph's brother moved his family, and Mary, for the first time since Jesus' birth, settled down with her little family to enjoy life in their own home. In less than a week Joseph secured work as a carpenter, and they were supremely happy.

^{123:1.2 (1356.5)} Jesus was about three years and two months old at the time of their return to Nazareth. He had stood all these travels very well and was in excellent health and full of childish glee and excitement at having premises of his own to run about in and to enjoy. But he greatly missed the association of his Alexandrian playmates.

^{123:1.3 (1356.6)} On the way to Nazareth Joseph had persuaded Mary that it would be unwise to spread the word among their Galilean friends and relatives that Jesus was a child of promise. They agreed to refrain from all mention of these matters to anyone. And they were both very faithful in keeping this promise.

^{123:1.4 (1357.1)} Jesus' entire fourth year was a period of normal physical development and of unusual mental activity. Meantime he had formed a very close attachment for a neighbor boy about his own age named Jacob. Jesus and Jacob were always happy in their play, and they grew up to be great friends and loyal companions.

^{123:1.5 (1357.2)} The next important event in the life of this Nazareth family was the birth of the second child, James, in the early morning hours of April 2, 3 B.C. Jesus was thrilled by the thought of having a baby brother, and he would stand around by the hour just to observe the baby's early activities.

^{123:1.6 (1357.3)} It was midsummer of this same year that Joseph built a small workshop close to the village spring and near the caravan tarrying lot. After this he did very little carpenter work by the day. He had as associates two of his brothers and several other mechanics, whom he sent out to work while he remained at the shop making yokes and plows and doing other woodworking. He also did some work in leather and with rope and canvas. And Jesus, as he grew up, when not at school, spent his time about equally between helping his mother with home duties and watching his father work at the shop, meanwhile listening to the conversation and gossip of the caravan conductors and passengers from the four corners of the earth.

În iulie anul acesta, cu o lună înainte ca Iisus să împlinească patru ani, s-a declarat și s-a răspândit în Nazaret o epidemie malignă de tulburări intestinale, adusă de călătorii caravelor. Maria a fost atât de alarmată de pericolul la care era expus Iisus prin această epidemie încât și-a făcut repede bagajul, și împreună cu cei doi copii ai ei a fugit la ferma fratelui ei, la mai mulți kilometri în sudul Nazaretului, pe drumul spre Megiddo, lângă Sarid. Ei nu au reintrat în Nazaret mai devreme de două luni; Iisus a găsit o mare plăcere în prima sa experiență într-o fermă.

2. AL CINCILEA AN (ANUL 2 DINAINTEA EREI CREȘTINE)

La ceva mai mult de un an după reîntoarcerea la Nazaret, copilul Iisus a ajuns la vârsta primei lui decizii morale personale și sincere, la care un Ajustor al Gândirii a venit să locuiască în el. Acest dar al Tatălui Paradisiac servise odinioară împreună cu Machiventa Melchisedec, și dobândise astfel experiența operațiunilor relative la încarnarea unei ființe supramuritoare trăind sub înfățișarea cărnii muritoare. Acest eveniment a survenit pe 11 februarie în anul 2 dinaintea erei creștine. Iisus nu a fost mai conștient de venirea divinului Veghetor decât sunt milioane și milioane de alți copii care, înainte de și din ziua aceea, au primit în mod asemănător acești Ajustori ai Gândirii pentru a locui în mintea lor, pentru a lucra la ultima spiritualizare a acestei minți și pentru a pregăti supraviețuirea sufletului lor nepieritor aflat în evoluție.

În această zi de februarie, a luat sfârșit supravegherea directă și personală a Conducătorilor Universului în ceea ce privește integritatea lui Mihail întrupat în calitate de copil. Din acel moment, și în decursul întregii dezvoltări umane a încarnării sale, ocrotirea lui Iisus era menită să rămână în grija acestui Ajustor interior și a îngerilor păzitori asociați, secundați din când în când de serviciul medianilor desemnați pentru îndeplinirea unor sarcini precise care le erau încredințate potrivit instrucțiunilor superiorilor lor planetari.

Iisus a împlinit cinci ani în luna august a acestui an; de aceea vorbim despre el ca fiind al cincilea din viața sa. În anul 2 dinaintea erei creștine, cu puțin mai mult de o lună înainte de cea de-a cincia aniversări, Iisus a fost foarte fericit de venirea pe lume a surorii sale Miriam, născută în noaptea zilei de 11 iulie. În timpul serii zilei următoare, Iisus a avut o lungă conversație cu tatăl său pe seama modului în care diversele grupuri de ființe vii vin pe lume ca indivizi distincți. Partea cea mai prețioasă a primei educații a lui Iisus a provenit de la părinții săi, ca răspuns la întrebările sale chibzuite și profunde. Iosif nu a uitat niciodată să își facă datoria, dându-și osteneala și timpul pentru a răspunde numeroaselor întrebări ale băiatului. De la vârsta de cinci ani până la cea de zece ani, Iisus a fost un semn de întrebare continuu. Iosif și Maria nu puteau răspunde întotdeauna întrebărilor sale, dar nu evitau niciodată să le discute temeinic și, în orice măsură posibilă, ei îl asistau în eforturile sale de a găsi o soluție satisfăcătoare la problemele pe care i le sugerase mintea sa ageră.

De la întoarcerea lor în Nazaret, ei avuseseră o

^{123:1.7 (1357.4)} In July of this year, one month before Jesus was four years old, an outbreak of malignant intestinal trouble spread over all Nazareth from contact with the caravan travelers. Mary became so alarmed by the danger of Jesus being exposed to this epidemic of disease that she bundled up both her children and fled to the country home of her brother, several miles south of Nazareth on the Megiddo road near Sarid. They did not return to Nazareth for more than two months; Jesus greatly enjoyed this, his first experience on a farm.

2. THE FIFTH YEAR (2 B.C.)

^{123:2.1 (1357.5)} In something more than a year after the return to Nazareth the boy Jesus arrived at the age of his first personal and wholehearted moral decision; and there came to abide with him a Thought Adjuster, a divine gift of the Paradise Father, which had aforesaid served with Machiventa Melchizedek, thus gaining the experience of functioning in connection with the incarnation of a supermortal being living in the likeness of mortal flesh. This event occurred on February 11, 2 B.C. Jesus was no more aware of the coming of the divine Monitor than are the millions upon millions of other children who, before and since that day, have likewise received these Thought Adjusters to indwell their minds and work for the ultimate spiritualization of these minds and the eternal survival of their evolving immortal souls.

^{123:2.2 (1357.6)} On this day in February the direct and personal supervision of the Universe Rulers, as it was related to the integrity of the childlike incarnation of Michael, terminated. From that time on throughout the human unfolding of the incarnation, the guardianship of Jesus was destined to rest in the keeping of this indwelling Adjuster and the associated seraphic guardians, supplemented from time to time by the ministry of midway creatures assigned for the performance of certain definite duties in accordance with the instruction of their planetary superiors.

^{123:2.3 (1357.7)} Jesus was five years old in August of this year, and we will, therefore, refer to this as his fifth (calendar) year of life. In this year, 2 B.C., a little more than one month before his fifth birthday anniversary, Jesus was made very happy by the coming of his sister Miriam, who was born on the night of July 11. During the evening of the following day Jesus had a long talk with his father concerning the manner in which various groups of living things are born into the world as separate individuals. The most valuable part of Jesus' early education was secured from his parents in answer to his thoughtful and searching inquiries. Joseph never failed to do his full duty in taking pains and spending time answering the boy's numerous questions. From the time Jesus was five years old until he was ten, he was one continuous question mark. While Joseph and Mary could not always answer his questions, they never failed fully to discuss his inquiries and in every other possible way to assist him in his efforts to reach a satisfactory solution of the problem which his alert mind had suggested.

^{123:2.4 (1358.1)} Since returning to Nazareth, theirs had

viață familială foarte intensă, iar Iosif fusese extrem de ocupat cu construirea noului său atelier și cu reluarea treburilor sale. El avusese atât de mult de lucru încât nici măcar nu găsisese timp să fabrice un leagăn pentru Iacob, însă el remediase acest lucru cu mult înainte de nașterea celui de-al treilea copil, Miriam, pentru ca ea să aibă un leagăn foarte confortabil, în care se cuibărea în vreme ce familia o putea admira. Copilul Iisus participa din toată inima la toate aceste experiențe naturale și normale ale căminului. El îi aprecia mult pe micul său frate și pe mica sa surioară, și îi era de mare ajutor Mariei în îngrijirea lor.

În vremea aceea, în lumea gentililor, se găseau puține cămine capabile să dea unui copil o educație intelectuală, morală și religioasă mai bună decât cea a căminelor iudee din Galileea. Acești iudei aveau un program sistematic pentru educarea și instruirea copiilor lor. Ei împărțeau viața copiilor în șapte stadii:

1. Nou-născutul până în a opta sa zi.
2. Copilul alăptat.
3. Copilul înțărcat.
4. Perioada în care depinde de mamă, mergând până la capătul celui de-al cincilea an.
5. Începutul independenței copilului și, în ceea ce privește fiii, asumarea responsabilității tatălui pentru a se ocupa de educația lor.
6. Băieții și fetele adolescenți.
7. Tinerii și tinerele.

La iudeii din Galileea, obiceiul cerea ca mamele să poarte răspunderea educației copiilor până la cea de-a cincia lor aniversare, iar în cazul în care copilul era băiat, mama trecea această responsabilitate tatălui. În anul acela, Iisus a intrat deci în al cincilea stadiu al carierei unui iudeu galileean; iată de ce, în ziua de 21 august a anului 2 dinaintea erei creștine, potrivit obiceiului, Maria l-a încredințat oficial lui Iosif pentru continuarea educației sale.

Deși Iosif urma acum să-și asume direct responsabilitatea educației intelectuale și religioase a lui Iisus, mama sa încă se mai interesa de educația lui familială. Ea l-a învățat să cunoască și să îngrijească vița de vie și florile care se întindeau pe zidurile care înconjurau complet grădina de la domiciliul lor. Tot ea a fost cea care a înțesat terasa casei (dormitorul de vară) cu cutii de nisip puțin adânci, în care Iisus a desenat hărți și a exersat de foarte devreme scrierea în aramaică, în greacă, și mai târziu în ebraică, căci el a învățat cu timpul să citească, să scrie și să vorbească fluent în cele trei limbi.

Iisus s-a vădit a fi din punct de vedere fizic un copil aproape perfect, și continua să se dezvolte mental și emoțional într-un mod normal. La sfârșitul celui de-al cincilea an al său, el a suferit o ușoară tulburare digestivă, prima sa maladie benignă.

Cu toate că Iosif și Maria au vorbit adesea despre viitorul fiului lor mai mare, dacă ați fi fost acolo, voi nu ați fi observat decât dezvoltarea, în epoca și în mediul său, a unui copil normal, sănătos, fără griji, dar extrem de dornic de a învăța.

been a busy household, and Joseph had been unusually occupied building his new shop and getting his business started again. So fully was he occupied that he had found no time to build a cradle for James, but this was corrected long before Miriam came, so that she had a very comfortable crib in which to nestle while the family admired her. And the child Jesus heartily entered into all these natural and normal home experiences. He greatly enjoyed his little brother and his baby sister and was of great help to Mary in their care.

^{123:2.5 (1358.2)} There were few homes in the gentile world of those days that could give a child a better intellectual, moral, and religious training than the Jewish homes of Galilee. These Jews had a systematic program for rearing and educating their children. They divided a child's life into seven stages:

- ^{123:2.6 (1358.3)} 1. The newborn child, the first to the eighth day.
- ^{123:2.7 (1358.4)} 2. The suckling child.
- ^{123:2.8 (1358.5)} 3. The weaned child.
- ^{123:2.9 (1358.6)} 4. The period of dependence on the mother, lasting up to the end of the fifth year.
- ^{123:2.10 (1358.7)} 5. The beginning independence of the child and, with sons, the father assuming responsibility for their education.
- ^{123:2.11 (1358.8)} 6. The adolescent youths and maidens.
- ^{123:2.12 (1358.9)} 7. The young men and the young women.

^{123:2.13 (1358.10)} It was the custom of the Galilean Jews for the mother to bear the responsibility for a child's training until the fifth birthday, and then, if the child were a boy, to hold the father responsible for the lad's education from that time on. This year, therefore, Jesus entered upon the fifth stage of a Galilean Jewish child's career, and accordingly on August 21, 2 B.C., Mary formally turned him over to Joseph for further instruction.

^{123:2.14 (1358.11)} Though Joseph was now assuming the direct responsibility for Jesus' intellectual and religious education, his mother still interested herself in his home training. She taught him to know and care for the vines and flowers growing about the garden walls which completely surrounded the home plot. She also provided on the roof of the house (the summer bedroom) shallow boxes of sand in which Jesus worked out maps and did much of his early practice at writing Aramaic, Greek, and later on, Hebrew, for in time he learned to read, write, and speak, fluently, all three languages.

^{123:2.15 (1358.12)} Jesus appeared to be a well-nigh perfect child physically and continued to make normal progress mentally and emotionally. He experienced a mild digestive upset, his first minor illness, in the latter part of this, his fifth (calendar) year.

^{123:2.16 (1359.1)} Though Joseph and Mary often talked about the future of their eldest child, had you been there, you would only have observed the growing up of a normal, healthy, carefree, but exceedingly inquisitive child of that time and place.

3. EVENIMENTELE CELUI DE-AL ȘASELEA AN (ANUL 1 DINAINTEA EREI CREȘTINE)

Cu ajutorul mamei sale, Iisus vorbea deja curent dialectul galileean al limbii aramaice, iar acum tatăl său a început să-l învețe greaca. Maria o vorbea foarte puțin, dar Iosif vorbea curent greacă și aramaica. Manualul de studiu pentru limba greacă era exemplarul Scripturilor ebraice - o versiune completă a Legii și a Profețiilor - care le fusese oferit la plecarea din Egipt. În tot Nazaretul, existau numai două exemplare complete ale Scripturilor în greacă, iar posesia unuia dintre ele de către familia tâmplarului transforma casa lui Iosif într-un loc foarte căutat; acest lucru i-a permis lui Iisus, în cursul creșterii sale, să întâlnească o procesiune aproape neîntreruptă de persoane care făceau studii serioase sau căutau sincer adevărul. Înainte de sfârșitul anului, Iisus își asumase păstrarea acestui inestimabil manuscris, după ce a aflat, în ziua când împlinea șase ani, că această carte sacră îi fusese oferită de prietenii și de rudele din Alexandria. La puțină vreme după aceea, el putea să citească curent.

Primul mare șoc din viața lui Iisus a survenit cu puțin timp înainte ca el să aibă șase ani. Băiatului i se păruse că tatăl său - sau cel puțin tatăl și mama sa reușiseră - știa totul. De aceea, vă puteți imagina surpriza acestui copil iscoditor când l-a întrebat pe tatăl său care este cauza unui ușor cutremur de pământ care tocmai se produsese, și când l-a auzit răspunzând pe Iosif: „Fiul meu, realmente nu știu”. Astfel a început lunga și deconcertanta suită a deziluziilor în cursul căreia Iisus și-a dat seama că părinții săi pămâtenii nu erau nici atâtea înțelegători nici atâtea cunoscători.

Primul gând al lui Iosif a fost să spună că respectivul cutremur de pământ fusese cauzat de Dumnezeu, dar un moment de cugetare l-a avertizat că un asemenea răspuns ar provoca imediat niște întrebări ulterioare încă și mai stânjenitoare. Chiar și în prima copilărie a lui Iisus, era dificil să răspundă la întrebările lui cu privire la fenomenele fizice sau sociale spunându-i fără chibzuință că Dumnezeu, sau chiar diavolul, era responsabil de acestea. Conform credinței predominante a poporului iudeu, Iisus era de multă vreme dispus să accepte doctrina spiritelor bune și a spiritelor rele ca pe o explicație posibilă a fenomenelor mentale și spirituale; dar, de foarte devreme, el a început să se îndoiască că aceste influențe invizibile ar fi responsabile de evenimentele fizice ale lumii naturale.

Înainte ca Iisus să aibă șase ani, la începutul verii anului 1 dinaintea erei creștine, Zaharia, Elisabeta și fiul lor Ioan au venit să facă o vizită familiei din Nazaret. Iisus și Ioan au petrecut în mod plăcut împreună cât timp a durat această vizită, prima din amintirile lor. Cu toate că vizitatorii nu putuseră să stea decât câteva zile, părinții au abordat numeroase subiecte, inclusiv proiectele de viitor pentru fiii lor. În timp ce ei erau astfel ocupați, băieții se jucau cu grămezile din nisip de pe terasa casei și se amuzau împreună în multe alte feluri în adevărată manieră a băieților.

După ce l-a întâlnit pe Ioan, care venea din împrejurimile Ierusalimului, Iisus a început să arate un interes extraordinar pentru istoria Israelului și să se informeze cu de-amănuntul despre semnificația riturilor

3. EVENTS OF THE SIXTH YEAR (1 B.C.)

^{123:3.1 (1359.2)} Already, with his mother's help, Jesus had mastered the Galilean dialect of the Aramaic tongue; and now his father began teaching him Greek. Mary spoke little Greek, but Joseph was a fluent speaker of both Aramaic and Greek. The textbook for the study of the Greek language was the copy of the Hebrew scriptures — a complete version of the law and the prophets, including the Psalms — which had been presented to them on leaving Egypt. There were only two complete copies of the Scriptures in Greek in all Nazareth, and the possession of one of them by the carpenter's family made Joseph's home a much-sought place and enabled Jesus, as he grew up, to meet an almost endless procession of earnest students and sincere truth seekers. Before this year ended, Jesus had assumed custody of this priceless manuscript, having been told on his sixth birthday that the sacred book had been presented to him by Alexandrian friends and relatives. And in a very short time he could read it readily.

^{123:3.2 (1359.3)} The first great shock of Jesus' young life occurred when he was not quite six years old. It had seemed to the lad that his father — at least his father and mother together — knew everything. Imagine, therefore, the surprise of this inquiring child, when he asked his father the cause of a mild earthquake which had just occurred, to hear Joseph say, “My son, I really do not know.” Thus began that long and disconcerting disillusionment in the course of which Jesus found out that his earthly parents were not all-wise and all-knowing.

^{123:3.3 (1359.4)} Joseph's first thought was to tell Jesus that the earthquake had been caused by God, but a moment's reflection admonished him that such an answer would immediately be provocative of further and still more embarrassing inquiries. Even at an early age it was very difficult to answer Jesus' questions about physical or social phenomena by thoughtlessly telling him that either God or the devil was responsible. In harmony with the prevailing belief of the Jewish people, Jesus was long willing to accept the doctrine of good spirits and evil spirits as the possible explanation of mental and spiritual phenomena, but he very early became doubtful that such unseen influences were responsible for the physical happenings of the natural world.

^{123:3.4 (1359.5)} Before Jesus was six years of age, in the early summer of 1 B.C., Zacharias and Elizabeth and their son John came to visit the Nazareth family. Jesus and John had a happy time during this, their first visit within their memories. Although the visitors could remain only a few days, the parents talked over many things, including the future plans for their sons. While they were thus engaged, the lads played with blocks in the sand on top of the house and in many other ways enjoyed themselves in true boyish fashion.

^{123:3.5 (1359.6)} Having met John, who came from near Jerusalem, Jesus began to evince an unusual interest in the history of Israel and to inquire in great detail as to the meaning of the Sabbath rites, the synagogue

de sabbat, a predicilor din sinagogă și a tuturor acestor aniversări. Prima sărbătoare care s-a celebrat în mijlocul iernii era aceea a iluminării; ea a durat opt zile; în prima noapte, se aprindea o lumânare și, în fiecare noapte succesivă, se aprindea de la ea încă câte una. Aceasta comemora consacrarea templului după reintroducerea ceremonialului lui Moise de către Iuda Macabeul. Apoi venea, la începutul primăverii, celebrarea lui Purim, sărbătoarea Estherului și eliberarea Israelului prin ea. Apoi venea Paștele evreiesc solemn, pe care adulții îl sărbătoreau în Ierusalim de câte ori era aceasta posibil, în timp ce acasă copiii trebuiau să-și amintească că, în toată săptămâna, nu trebuia să se mănânce pâine făcută cu plămădeală. Mai târziu venea sărbătoarea primelor fructe, începerea secerișului și la urmă, cea mai solemnă dintre toate, sărbătoarea anului nou, ziua ispășirii. Unele dintre aceste celebrări și practici erau dificil de înțeles pentru mintea tânără a lui Iisus, dar el reflecta serios la toate astea. El a luat atunci parte cu bucurie la sărbătoarea Tabernacolelor, sezonul vacanțelor anuale ale tuturor iudeilor, momentul în care ei campau sub colibele din rămuriș și se dedau veseliei și plăcerilor.

Pe durata acestui an, Iosif și Maria au avut greutăți cu Iisus pe seama rugăciunilor sale. El insistă să vorbească cu Tatăl său celest cum ar fi vorbit cu Iosif, tatăl său pământesc. Această îndepărtare de modalitățile mai solene și mai reverențioase de comunicare cu Zeitatea era puțin deconcertantă pentru părinții săi, mai ales pentru mama sa, dar el nu putea fi convins să se schimbe; el își spunea rugăciunile întocmai după cum fusese învățat, după care el insistă să aibă „doar o mică discuție cu Tatăl meu din ceruri”.

În luna iunie a acelui an, Iosif a cedat atelierul din Nazaret fraților săi, și a început oficial meseria sa de antreprenor. Înainte de sfârșitul anului, venitul familiei devenea mai mult decât triplu. Niciodată până după moartea lui Iosif, familia din Nazaret nu a cunoscut chinurile sărăciei. Familia s-a mărit din ce în ce mai mult; se cheltuiau mulți bani pe studii și călătorii complementare, dar venitul în creștere al lui Iosif ținea întotdeauna pasul cu creșterea cheltuielilor.

Timp de câțiva ani care au urmat, Iosif a realizat lucrări considerabile în Cana, în Betleem (din Galileea), în Magdala, în Nain, în Sepphoris, în Capernaum și în Endor, și a întreprins multe construcții în Nazaret și chiar în împrejurimi. Cum Iacob devenea destul de mare pentru a-și ajuta mama în treburile casnice și a se ocupa de copiii mai tineri, Iisus a făcut frecvente deplasări cu tatăl său în orașele și satele vecine. Iisus era un observator pătrunzător, și a dobândit multe cunoștințe practice pe parcursul acestor călătorii în afara casei sale; el înmagazina cu asiduitate cunoștințe referitoare la om și la modul lui de viață pe pământ.

În anul acela, Iisus a făcut mari progrese în adaptarea sentimentelor sale energice și a impulsurilor sale viguroase la exigențele cooperării familiale și ale disciplinei căminului. Maria era o mamă iubitoare, dar destul de strictă în privința disciplinei; totuși, sub multe raporturi, Iosif era cel care exercita cel mai mare control asupra lui Iisus, căci el avea obiceiul să se așeze pe lângă băiat și să-i explice complet rațiunile reale și subiacente ale necesității de a disciplina dorințele personale din respect pentru bunăstarea și liniștea întregii familii. Când situația îi era explicată lui Iisus, el

sermons, and the recurring feasts of commemoration. His father explained to him the meaning of all these seasons. The first was the midwinter festive illumination, lasting eight days, starting out with one candle the first night and adding one each successive night; this commemorated the dedication of the temple after the restoration of the Mosaic services by Judas Maccabee. Next came the early springtime celebration of Purim, the feast of Esther and Israel's deliverance through her. Then followed the solemn Passover, which the adults celebrated in Jerusalem whenever possible, while at home the children would remember that no leavened bread was to be eaten for the whole week. Later came the feast of the first-fruits, the harvest ingathering; and last, the most solemn of all, the feast of the new year, the day of atonement. While some of these celebrations and observances were difficult for Jesus' young mind to understand, he pondered them seriously and then entered fully into the joy of the feast of tabernacles, the annual vacation season of the whole Jewish people, the time when they camped out in leafy booths and gave themselves up to mirth and pleasure.

123:3.6 (1360.1) During this year Joseph and Mary had trouble with Jesus about his prayers. He insisted on talking to his heavenly Father much as he would talk to Joseph, his earthly father. This departure from the more solemn and reverent modes of communication with Deity was a bit disconcerting to his parents, especially to his mother, but there was no persuading him to change; he would say his prayers just as he had been taught, after which he insisted on having “just a little talk with my Father in heaven.”

123:3.7 (1360.2) In June of this year Joseph turned the shop in Nazareth over to his brothers and formally entered upon his work as a builder. Before the year was over, the family income had more than trebled. Never again, until after Joseph's death, did the Nazareth family feel the pinch of poverty. The family grew larger and larger, and they spent much money on extra education and travel, but always Joseph's increasing income kept pace with the growing expenses.

123:3.8 (1360.3) The next few years Joseph did considerable work at Cana, Bethlehem (of Galilee), Magdala, Nain, Sepphoris, Capernaum, and Endor, as well as much building in and near Nazareth. As James grew up to be old enough to help his mother with the housework and care of the younger children, Jesus made frequent trips away from home with his father to these surrounding towns and villages. Jesus was a keen observer and gained much practical knowledge from these trips away from home; he was assiduously storing up knowledge regarding man and the way he lived on earth.

123:3.9 (1360.4) This year Jesus made great progress in adjusting his strong feelings and vigorous impulses to the demands of family co-operation and home discipline. Mary was a loving mother but a fairly strict disciplinarian. In many ways, however, Joseph exerted the greater control over Jesus as it was his practice to sit down with the boy and fully explain the real and underlying reasons for the necessity of disciplinary curtailment of personal desires in deference to the welfare and tranquillity of the entire family. When the situation had been explained to Jesus, he was always

coopera întotdeauna cu inteligență și de bunăvoie cu dorințele părinților și cu regulile familiale.

Când mama sa nu avea nevoie de ajutorul său în casă, Iisus ocupa o mare parte din clipele lui de răgaz cu studiul plantelor și al florilor în timpul zilei, și cu cel al stelelor, seara. El arăta o tendință supărătoare de a sta întins pe spate și a contempla cu minunare cerul înstelat, cu mult timp după ora obișnuită de culcare din căsuța atât de bine ordonată din Nazaret.

4. AL ȘAPTELEA AN (ANUL 1 AL EREI CREȘTINE)

Acesta a fost într-adevăr un an plin de frământări în viața lui Iisus. La începutul lui ianuarie, o mare viornită s-a abătut peste Galileea. Stratul de zăpadă care căzuse avea șizeci de centimetri grosime; aceasta a fost cea mai puternică cădere de zăpadă pe care a văzut-o Iisus în viața sa, și una dintre cele mai importante din Nazaret în o sută de ani.

Distracțiile copiilor iudei de pe vremea lui Iisus erau mai degrabă limitate; prea adesea, copiii imitau în jocurile lor ocupațiile mai serioase ale mai vârstnicilor. Ei se jucau mult de-a căsătoria și de-a înmormântarea, ceremonii pe care la vedeau atât de frecvent, și care erau atât de spectaculoase. Ei dansau și cântau, dar aveau foarte puține jocuri organizate, la fel ca acelea care le fac plăcere copiilor moderni.

În compania unui băiat din vecinătate, și mai târziu a fratelui său Iacob, lui Iisus îi plăcea să se joace în colțul cel mai îndepărtat al atelierului familial al tâmplarului, unde ei se amuzau foarte tare cu talaș și cu butuci de lemn. Îi era întotdeauna greu lui Iisus să înțeleagă răul care se găsea în jucarea anumitor jocuri interzise în ziua de sabbat, însă el nu a uitat niciodată să se conformeze dorințelor părinților săi. El avea o aptitudine către umor și joc care avea foarte puține ocazii de a se exprima în mediul său ambiant și în generația sa; dar, până la vârsta de paisprezece ani, cea mai mare parte din timp, el era voios și avea inima ușoară.

Maria întreținea un porumbar pe acoperișul grajdului alăturat casei. Ei consacrau produsul din vânzarea porumbelor unui fond special de caritate pe care Iisus îl administra, după ce a scăzut din el dijma pe care o vărsa prepusului sinagogii.

Singurul accident veritabil al lui Iisus, până acum, a fost o cădere pe scara de piatră a curții din dos care conducea la dormitorul de pe terasa cu acoperământ de pânză. Aceasta s-a întâmplat în iulie în timpul unei furtuni de nisip neașteptate care venea din est. Vânturile calde răscoleau în rafale nisipul fin suflând în general în sezonul ploilor, mai ales în martie și aprilie. Era ceva extraordinar să vezi o asemenea furtună în iulie. Când ea a survenit, Iisus se juca ca de obicei pe terasa casei, căci, pe durata unei mari părți din sezonul uscat, aceasta era sala de joacă obișnuită. Coborând scara, el a fost orbit de nisip și a căzut. După acest accident, Iosif a construit o balustradă pe ambele părți ale scării.

Nu era nici o cale de a preveni acest accident. Aceasta nu a fost o neglijență imputabilă păzitorilor temporari mediani, căci un median primar și unul secundar fuseseră însărcinați cu supravegherea băiatului; nici serafimul păzitor nu era vinovat. Pur și

inteligent și willingly co-operative with parental wishes and family regulations.

123:3.10 (1360.5) Much of his spare time — when his mother did not require his help about the house — was spent studying the flowers and plants by day and the stars by night. He evinced a troublesome penchant for lying on his back and gazing wonderingly up into the starry heavens long after his usual bedtime in this well-ordered Nazareth household.

4. THE SEVENTH YEAR (A.D. 1)

123:4.1 (1361.1) This was, indeed, an eventful year in Jesus' life. Early in January a great snowstorm occurred in Galilee. Snow fell two feet deep, the heaviest snowfall Jesus saw during his lifetime and one of the deepest at Nazareth in a hundred years.

123:4.2 (1361.2) The play life of Jewish children in the times of Jesus was rather circumscribed; all too often the children played at the more serious things they observed their elders doing. They played much at weddings and funerals, ceremonies which they so frequently saw and which were so spectacular. They danced and sang but had few organized games, such as children of later days so much enjoy.

123:4.3 (1361.3) Jesus, in company with a neighbor boy and later his brother James, delighted to play in the far corner of the family carpenter shop, where they had great fun with the shavings and the blocks of wood. It was always difficult for Jesus to comprehend the harm of certain sorts of play which were forbidden on the Sabbath, but he never failed to conform to his parents' wishes. He had a capacity for humor and play which was afforded little opportunity for expression in the environment of his day and generation, but up to the age of fourteen he was cheerful and lighthearted most of the time.

123:4.4 (1361.4) Mary maintained a dove-cote on top of the animal house adjoining the home, and they used the profits from the sale of doves as a special charity fund, which Jesus administered after he deducted the tithe and turned it over to the officer of the synagogue.

123:4.5 (1361.5) The only real accident Jesus had up to this time was a fall down the back-yard stone stairs which led up to the canvas-roofed bedroom. It happened during an unexpected July sandstorm from the east. The hot winds, carrying blasts of fine sand, usually blew during the rainy season, especially in March and April. It was extraordinary to have such a storm in July. When the storm came up, Jesus was on the housetop playing, as was his habit, for during much of the dry season this was his accustomed playroom. He was blinded by the sand when descending the stairs and fell. After this accident Joseph built a balustrade up both sides of the stairway.

123:4.6 (1361.6) There was no way in which this accident could have been prevented. It was not chargeable to neglect by the midway temporal guardians, one primary and one secondary midwayer having been assigned to the watchcare of the lad; neither was it chargeable to

simplu, acest lucru nu se putea evita. Dar acest ușor accident, care a survenit în timp ce Iosif era la Endor, a pricinuit o îngrijorare atât de mare în mintea Mariei, încât ea a încercat în mod nesăbuit să îl țină pe Iisus foarte aproape de ea timp de câteva luni.

Personalitățile celeste nu intervin arbitrar în accidente, care sunt evenimente curente de natură fizică. În împrejurări obișnuite, numai medianii acționau asupra condițiilor materiale pentru a ocroti persoanele, bărbați sau femei, care aveau un destin special, și, chiar și în situațiile speciale, ei nu puteau opera în acest sens decât conformându-se poruncilor specifice ale superiorilor lor.

Aceasta nu a fost decât unul dintre mai multe accidente minore secundare care s-au întâmplat ulterior acestui tânăr curios și aventuros. Dacă veți lua în considerare copilăria și tinerețea obișnuite ale unui băiat dinamic, atunci veți avea o idee destul de bună despre începuturile carierei pământene ale lui Iisus, și aproape că vă veți putea imagina îngrijorarea pe care a pricinuit-o părinților săi, și în special mamei lui.

Iosif, al patrulea copil al familiei din Nazaret, s-a născut în dimineața zilei de miercuri 16 martie a anului 1 al erei creștine.

5. ANII DE ȘCOALĂ DIN NAZARET

Iisus avea acum șapte ani, vârsta la care copiii iudei trebuie să își înceapă oficial educația lor în școlile sinagogii. În consecință, el a început în luna august a celui an în viața sa frământată de școlar din Nazaret. Deja, băiatul citea, scria și vorbea curent două limbi, aramaica și greaca. El trebuia acum să se familiarizeze cu sarcina de a învăța să citească, să scrie și să vorbească în limba ebraică. El privea cu mult interes noua viață școlară care se deschidea înaintea lui.

Timp de trei ani - până când a împlinit zece ani - el a frecventat școala primară a sinagogii Nazaretului. În decursul acestor trei ani, el a studiat noțiunile de început ale Cărții Legii, așa cum era ea redactată în limba ebraică. În decursul celor trei ani următori, el a studiat la școala superioară, și a memorat prin metoda repetării cu voce tare, învățăturile cele mai profunde ale legii sacre. El și-a primit diploma de la școala sinagogii în cursul celui de-al treisprezecelea an, și a fost înapoiat părinților săi de către șefii sinagogii ca „fiu de comandă” educat - de acum înainte cetățean responsabil al comunității Israelului, ceea ce îi impunea să asiste la Paștele din Ierusalim; în consecință, el a participat, în anul acela, la primul său Paște în tovărășia tatălui și mamei lui.

În Nazaret, elevii se așezau în semicerc pe podea, în timp ce profesorul lor, chazanul, un prepus al sinagogii, era așezat în fața lor. Începând cu Cartea Leviticului, ei treceau la studiul altor cărți ale Legii, urmate de cea a Profeților și a Psalmilor. Sinagoga Nazaretului poseda un exemplar complet al Scripturilor în ebraică. Înainte de vârsta de doisprezece ani, nu se studia nimic altceva decât Scripturile. Pe durata lunilor de vară, orele de clasă erau foarte scurte.

the guardian seraphim. It simply could not have been avoided. But this slight accident, occurring while Joseph was absent in Endor, caused such great anxiety to develop in Mary's mind that she unwisely tried to keep Jesus very close to her side for some months.

123:4.7 (1361.7) Material accidents, commonplace occurrences of a physical nature, are not arbitrarily interfered with by celestial personalities. Under ordinary circumstances only midway creatures can intervene in material conditions to safeguard the persons of men and women of destiny, and even in special situations these beings can so act only in obedience to the specific mandates of their superiors.

123:4.8 (1361.8) And this was but one of a number of such minor accidents which subsequently befell this inquisitive and adventurous youth. If you envisage the average childhood and youth of an aggressive boy, you will have a fairly good idea of the youthful career of Jesus, and you will be able to imagine just about how much anxiety he caused his parents, particularly his mother.

123:4.9 (1362.1) The fourth member of the Nazareth family, Joseph, was born Wednesday morning, March 16, A.D. 1.

5. SCHOOL DAYS IN NAZARETH

123:5.1 (1362.2) Jesus was now seven years old, the age when Jewish children were supposed to begin their formal education in the synagogue schools. Accordingly, in August of this year he entered upon his eventful school life at Nazareth. Already this lad was a fluent reader, writer, and speaker of two languages, Aramaic and Greek. He was now to acquaint himself with the task of learning to read, write, and speak the Hebrew language. And he was truly eager for the new school life which was ahead of him.

123:5.2 (1362.3) For three years — until he was ten — he attended the elementary school of the Nazareth synagogue. For these three years he studied the rudiments of the Book of the Law as it was recorded in the Hebrew tongue. For the following three years he studied in the advanced school and committed to memory, by the method of repeating aloud, the deeper teachings of the sacred law. He graduated from this school of the synagogue during his thirteenth year and was turned over to his parents by the synagogue rulers as an educated “son of the commandment” — henceforth a responsible citizen of the commonwealth of Israel, all of which entailed his attendance at the Passovers in Jerusalem; accordingly, he attended his first Passover that year in company with his father and mother.

123:5.3 (1362.4) At Nazareth the pupils sat on the floor in a semicircle, while their teacher, the chazan, an officer of the synagogue, sat facing them. Beginning with the Book of Leviticus, they passed on to the study of the other books of the law, followed by the study of the Prophets and the Psalms. The Nazareth synagogue possessed a complete copy of the Scriptures in Hebrew. Nothing but the Scriptures was studied prior to the twelfth year. In the summer months the hours for school were greatly shortened.

Iisus a devenit devreme un maestru în ebraică. Ca tânăr bărbat, când nu rămânea în Nazaret nici un vizitator însemnat, lui i se cerea adesea să citească Scripturile ebraice fidelilor adunați în sinagogă pentru slujbele religioase regulate ale sabatului.

Bineînțeles, școlile sinagogii nu aveau manuale. Pentru a preda, chazanul formula o expunere pe care elevii o repetau la unison după el. Când aveau acces la cărțile scrise ale Legii, studenții își învățau lecțiile citind cu voce tare și repetând constant.

În plus față de educația sa oficială, Iisus a început să ia contact cu natura umană din cele patru părți ale lumii, datorită faptului că oameni din numeroase țări veneau la și plecau din atelierul de reparații al tatălui său. Crescând, el se amesteca nestânjenit în caravanele care poposeau lângă izvor pentru a se odihni și a-și potoli foamea. Vorbind curent greaca, lui nu îi venea prea greu să converseze cu majoritatea călătorilor și călăuzelor de caravane.

Nazaret era un popas pe drumul caravelor și o răscruce de drumuri. Orașul era foarte populat de gentili și în același timp era bine cunoscut în calitate de centru în care se interpreta în mod liberal legea iudaică tradițională. În Galileea, iudeii s-au amestecat cu gentili în mod mai liber decât se obișnuia în Iudeea. Dintre toate orașele Galileii, în Nazaret iudeii erau cei mai liberali în interpretarea restricțiilor sociale bazate pe temerile de contaminare ca rezultat al contactului cu gentili. Aceste condiții dăduseră naștere unei maxime curente în Ierusalim: „E oare cu putință să iasă ceva bun din Nazaret?”.

Iisus a primit formația sa morală și cultura sa spirituală în principal în propriul său cămin. El a dobândit de la chazan foarte mult din educația sa intelectuală și teologică. Cât despre educația reală - echipamentul minții și al inimii pentru a încerca efectiv să înfrunte dificilele probleme ale vieții - el a obținut-o amestecându-se cu semenii lui. Această strânsă asociere cu tovarășii săi tineri și bătrâni, iudei și gentili, a fost cea care i-a dat ocazia de a cunoaște rasa umană. Iisus era educat în cel mai înalt grad, în sensul că el înțelegea complet oamenii și îi iubea cu devotament.

În decursul tuturor anilor din sinagogă, el a fost un student strălucit, care poseda un mare avantaj datorită faptului că el cunoștea bine trei limbi. Cu ocazia terminării cursului lui Iisus de la școală, chazanul din Nazaret i-a atras atenția lui Iosif că el se temea că „a învățat mai multe lucruri din întrebările pătrunzătoare ale lui Iisus decât fusese el capabil să predea tânărului băiat”.

Pe întregul parcurs al studiilor sale, Iisus a învățat mult și a dobândit o mare inspirație din predicile regulate ale sabatului de la sinagogă. Era obiceiul de a cere vizitatorilor de marcă, care se opreau în Nazaret pe durata sabatului, să ia cuvântul în sinagogă. Crescând, Iisus a auzit mulți mari gânditori ai întregii lumii iudee expunându-și punctele lor de vedere, și deopotrivă de mulți iudei mai puțin ortodocși, căci sinagoga din Nazaret era un centru avansat și liberal de gândire și de cultură ebraică.

123:5.4 (1362.5) Jesus early became a master of Hebrew, and as a young man, when no visitor of prominence happened to be sojourning in Nazareth, he would often be asked to read the Hebrew scriptures to the faithful assembled in the synagogue at the regular Sabbath services.

123:5.5 (1362.6) These synagogue schools, of course, had no textbooks. In teaching, the chazan would utter a statement while the pupils would in unison repeat it after him. When having access to the written books of the law, the student learned his lesson by reading aloud and by constant repetition.

123:5.6 (1362.7) Next, in addition to his more formal schooling, Jesus began to make contact with human nature from the four quarters of the earth as men from many lands passed in and out of his father's repair shop. When he grew older, he mingled freely with the caravans as they tarried near the spring for rest and nourishment. Being a fluent speaker of Greek, he had little trouble in conversing with the majority of the caravan travelers and conductors.

123:5.7 (1362.8) Nazareth was a caravan way station and crossroads of travel and largely gentile in population; at the same time it was widely known as a center of liberal interpretation of Jewish traditional law. In Galilee the Jews mingled more freely with the gentiles than was their practice in Judea. And of all the cities of Galilee, the Jews of Nazareth were most liberal in their interpretation of the social restrictions based on the fears of contamination as a result of contact with the gentiles. And these conditions gave rise to the common saying in Jerusalem, "Can any good thing come out of Nazareth?"

123:5.8 (1363.1) Jesus received his moral training and spiritual culture chiefly in his own home. He secured much of his intellectual and theological education from the chazan. But his real education — that equipment of mind and heart for the actual test of grappling with the difficult problems of life — he obtained by mingling with his fellow men. It was this close association with his fellow men, young and old, Jew and gentile, that afforded him the opportunity to know the human race. Jesus was highly educated in that he thoroughly understood men and devotedly loved them.

123:5.9 (1363.2) Throughout his years at the synagogue he was a brilliant student, possessing a great advantage since he was conversant with three languages. The Nazareth chazan, on the occasion of Jesus' finishing the course in his school, remarked to Joseph that he feared he "had learned more from Jesus' searching questions" than he had "been able to teach the lad."

123:5.10 (1363.3) Throughout his course of study Jesus learned much and derived great inspiration from the regular Sabbath sermons in the synagogue. It was customary to ask distinguished visitors, stopping over the Sabbath in Nazareth, to address the synagogue. As Jesus grew up, he heard many great thinkers of the entire Jewish world expound their views, and many also who were hardly orthodox Jews since the synagogue of Nazareth was an advanced and liberal center of Hebrew thought and culture.

Pe când intra în școală la șapte ani (în această epocă, iudeii tocmai puseseră în vigoare o lege asupra învățământului obligatoriu), era obiceiul ca elevii să-și aleagă „textul de aniversare”, un soi de regulă de aur pentru a-i călăuzi în timpul tuturor studiilor lor, și pe marginea cărui ei aveau adesea să dezerteze cu ocazia examenului lor de la vârsta de treisprezece ani. Textul pe care îl alesese Iisus era luat de la profetul Isaia: „Spiritul Domnului Dumnezeu este peste mine, pentru că Domnul m-a uns; el m-a trimis pentru a duce vestea cea bună celor blăjini, pentru a alina durerile, pentru a proclama libertatea celor captivi și pentru a elibera prizonierii spirituali”.

Nazaret era unul dintre cele douăzeci și patru de centre de preoție ale națiunii ebraice. Clerul Galileii era mai liberal decât scribii și rabinii Iudeii în interpretarea legilor tradiționale. Și, în Nazaret, ei erau de asemenea mai liberali în ceea ce privea respectarea sabatului; de aceea, Iosif avea obiceiul de a-l lua pe Iisus la plimbare în după-amiezele de sâmbătă. Una dintre excursiile lor favorite consta în cățărarea pe înaltul deal din vecinătatea casei lor, de unde aveau o vedere panoramică peste toată Galileea. La nord-vest, în zilele limpezi, se vedea lungă creastă a muntelui Carmel coborând către mare. Iisus l-a auzit de multe ori pe tatăl său povestind istoria lui Ilie, unul dintre primii din descendența profeților evrei, care l-a acuzat pe Acab și i-a demascat pe preoții din Baal. La nord, muntele Hermon își înălța piscul înzăpezit într-o splendoare maiestuoasă și monopoliza linia de orizont; pe aproape o mie de metri, versanții săi superiori străluceau de albul zăpezilor eterne. În depărtare, în orient, se deslușea valea Iordanului și, mult mai departe, colinele pietroase ale Moabului. De asemenea în sud și în est, când soarele ilumina zidurile de marmură, se zăreau orașele greco-romane din Decapole cu amfiteatrele și cu templele lor pretențioase. Iar atunci când ei întârziu la asfințitul soarelui, puteau să distingă, în vest, corăbiile cu pânze în depărtare pe Mediterană.

Iisus putea să observe convoaiele de caravane care își urmăreau drumul în cele patru direcții, intrând și ieșind din Nazaret; în sud, el putea să vadă întinsa și fertila țară a câmpiei Esdraelonului care se întindea către muntele Gilboa și către Samaria.

Când nu escaladau înălțimile pentru a privi peisajul îndepărtat, ei se plimbau la țară și studiau natura sub diversele ei aspecte potrivit sezonelor. Cea mai timpurie educație a lui Iisus, în afară de aceea a căminului familial, a constat în a lua un contact respectuos și plin de înțelegere cu natura.

Înainte să aibă opt ani, el era cunoscut de toate mamele de familie și de toate tinerele femei din Nazaret; ele îl întâlneau și stătuseră de vorbă cu el la izvorul de lângă casa lui, care era unul dintre centrele sociale de întâlnire și de comeraj ale întregului oraș. În anul acela, Iisus a învățat să mulgă vaca familiei și să aibă grijă de celelalte animale. În timpul acestui an și în anul următor, el a învățat și să facă brânză și să țese. La zece ani, el era deja un țesător priceput. Către această epocă s-a întâmplat ca Iisus și micul său vecin Iacob să devină mari prieteni ai olarului Nathan, care lucra lângă izvorul care curgea pe acolo; în timp ce ei îl observau degetele agile modelând argila de pe roata de olar, amândoi s-au gândit de multe ori să devină olari când vor fi mari. Nathan avea multă afecțiune pentru cei doi băieți, și le dădea adesea lut cu care să se joace; el

123:5.11 (1363.4) When entering school at seven years (at this time the Jews had just inaugurated a compulsory education law), it was customary for the pupils to choose their “birthday text,” a sort of golden rule to guide them throughout their studies, one upon which they often expiated at their graduation when thirteen years old. The text which Jesus chose was from the Prophet Isaiah: “The spirit of the Lord God is upon me, for the Lord has anointed me; he has sent me to bring good news to the meek, to bind up the brokenhearted, to proclaim liberty to the captives, and to set the spiritual prisoners free.”

123:5.12 (1363.5) Nazareth was one of the twenty-four priest centers of the Hebrew nation. But the Galilean priesthood was more liberal in the interpretation of the traditional laws than were the Judean scribes and rabbis. And at Nazareth they were also more liberal regarding the observance of the Sabbath. It was therefore the custom for Joseph to take Jesus out for walks on Sabbath afternoons, one of their favorite jaunts being to climb the high hill near their home, from which they could obtain a panoramic view of all Galilee. To the northwest, on clear days, they could see the long ridge of Mount Carmel running down to the sea; and many times Jesus heard his father relate the story of Elijah, one of the first of that long line of Hebrew prophets, who reproved Ahab and exposed the priests of Baal. To the north Mount Hermon raised its snowy peak in majestic splendor and monopolized the skyline, almost 3,000 feet of the upper slopes glistening white with perpetual snow. Far to the east they could discern the Jordan valley and, far beyond, the rocky hills of Moab. Also to the south and the east, when the sun shone upon their marble walls, they could see the Greco-Roman cities of the Decapolis, with their amphitheatres and pretentious temples. And when they lingered toward the going down of the sun, to the west they could make out the sailing vessels on the distant Mediterranean.

123:5.13 (1364.1) From four directions Jesus could observe the caravan trains as they wended their way in and out of Nazareth, and to the south he could overlook the broad and fertile plain country of Esdraelon, stretching off toward Mount Gilboa and Samaria.

123:5.14 (1364.2) When they did not climb the heights to view the distant landscape, they strolled through the countryside and studied nature in her various moods in accordance with the seasons. Jesus' earliest training, aside from that of the home hearth, had to do with a reverent and sympathetic contact with nature.

123:5.15 (1364.3) Before he was eight years of age, he was known to all the mothers and young women of Nazareth, who had met him and talked with him at the spring, which was not far from his home, and which was one of the social centers of contact and gossip for the entire town. This year Jesus learned to milk the family cow and care for the other animals. During this and the following year he also learned to make cheese and to weave. When he was ten years of age, he was an expert loom operator. It was about this time that Jesus and the neighbor boy Jacob became great friends of the potter who worked near the flowing spring; and as they watched Nathan's deft fingers mold the clay on the potter's wheel, many times both of them determined to be potters when they grew up. Nathan was very fond of the lads and often gave them clay to

se străduia să le stimuleze imaginația lor creatoare sugerându-le să se întrecă în modelarea unor diverse obiecte și animale.

play with, seeking to stimulate their creative imaginations by suggesting competitive efforts in modeling various objects and animals.

6. AL OPTULEA AN AL LUI (ANUL 2)

Acesta a fost un an de școală interesant. Deși Iisus nu a fost un student excepțional, el era un elev silitor și se clasa în prima treime a clasei sale; el își făcea atât de bine treaba încât era scutit de prezență o săptămână pe lună. El își petrecea în general această săptămână fie cu unchiul pescar pe malurile mării Galileii, lângă Magdala, fie la ferma altuia dintre unchii săi (fratele mamei sale) la opt kilometri în sudul Nazaretului.

Cu toate că mama sa a devenit exagerat de îngrijorată din pricina sănătății și a siguranței lui, ea se obișnuia puțin câte puțin cu aceste șederi departe de acasă. Unchii și mătușile lui Iisus îl iubeau mult; a rezultat între ei, în cursul acestui an și al câtorva din cei următori, o vie competiție pentru a se asigura de compania sa pe durata vizitelor lunare. Prima dată (de la frageda sa copilărie) când a stat o săptămână la ferma unchiului său a fost în ianuarie al aceluia an; prima sa săptămână de experiență a pescuitului pe marea Galileii a avut loc în luna mai.

Cam prin perioada aceasta, Iisus a întâlnit un profesor de matematică din Damasc și, după ce a învățat câteva noi tehnici aritmetice, el și-a consacrat matematicii timp de mai mulți ani. El a dobândit un acut simț al numerelor, al distanțelor și al proporțiilor.

Iisus a început să îl aprecieze mult pe fratele său Iacob. La sfârșitul anului, el începuse să-l învețe alfabetul.

În anul acela, Iisus a făcut aranjamente pentru a schimba produse lactate contra unor lecții de harpă. El avea un gust neobișnuit pentru tot ceea ce era muzical. Mai târziu, el a contribuit mult la încurajarea muzicii vocale printre tinerii săi camarazi. Când a avut opt ani, el era deja un harpist îndemânatic și îl încânta enorm să-și delecteze familia și prietenii cu extraordinare sale interpretări și cu frumoasele sale improvizații.

În vreme ce Iisus făcea progrese remarcabile la școală, nu totul decurgea fără piedici pentru părinții și pentru maeștrii lui. El persista în a pune o mulțime de întrebări stânjenitoare ce țineau atât de știință, cât și de religie, în particular unele legate de geografie și de astronomie. El stăruia în mod deosebit să știe de ce era un anotimp uscat și un anotimp de ploi în Palestina. De nenumărate ori, el a căutat explicația marii diferențe dintre temperaturile din Nazaret și cele din valea Iordanului. El nu înceta, ca să zicem așa, niciodată să pună întrebări de genul acesta, inteligente, dar stânjenitoare.

Cel de-al treilea frate al său, Simion, s-a născut în seara zilei de vineri, pe 14 aprilie al acestui an, anul 2 al erei creștine.

În februarie, Nahor, profesor dintr-o academie rabinică a Ierusalimului, a venit la Nazaret pentru a-l observa pe Iisus după ce îndeplinise o misiune similară la Zaharia lângă Ierusalim. El a venit la Nazaret la îndemnul tatălui lui Ioan. În primul rând, el a fost

6. HIS EIGHTH YEAR (A.D. 2)

^{123:6.1 (1364.4)} This was an interesting year at school. Although Jesus was not an unusual student, he was a diligent pupil and belonged to the more progressive third of the class, doing his work so well that he was excused from attendance one week out of each month. This week he usually spent either with his fisherman uncle on the shores of the Sea of Galilee near Magdala or on the farm of another uncle (his mother's brother) five miles south of Nazareth.

^{123:6.2 (1364.5)} Although his mother had become unduly anxious about his health and safety, she gradually became reconciled to these trips away from home. Jesus' uncles and aunts were all very fond of him, and there ensued a lively competition among them to secure his company for these monthly visits throughout this and immediately subsequent years. His first week's sojourn on his uncle's farm (since infancy) was in January of this year; the first week's fishing experience on the Sea of Galilee occurred in the month of May.

^{123:6.3 (1364.6)} About this time Jesus met a teacher of mathematics from Damascus, and learning some new techniques of numbers, he spent much time on mathematics for several years. He developed a keen sense of numbers, distances, and proportions.

^{123:6.4 (1364.7)} Jesus began to enjoy his brother James very much and by the end of this year had begun to teach him the alphabet.

^{123:6.5 (1364.8)} This year Jesus made arrangements to exchange dairy products for lessons on the harp. He had an unusual liking for everything musical. Later on he did much to promote an interest in vocal music among his youthful associates. By the time he was eleven years of age, he was a skillful harpist and greatly enjoyed entertaining both family and friends with his extraordinary interpretations and able improvisations.

^{123:6.6 (1365.1)} While Jesus continued to make enviable progress at school, all did not run smoothly for either parents or teachers. He persisted in asking many embarrassing questions concerning both science and religion, particularly regarding geography and astronomy. He was especially insistent on finding out why there was a dry season and a rainy season in Palestine. Repeatedly he sought the explanation for the great difference between the temperatures of Nazareth and the Jordan valley. He simply never ceased to ask such intelligent but perplexing questions.

^{123:6.7 (1365.2)} His third brother, Simon, was born on Friday evening, April 14, of this year, A.D. 2.

^{123:6.8 (1365.3)} In February, Nahor, one of the teachers in a Jerusalem academy of the rabbis, came to Nazareth to observe Jesus, having been on a similar mission to Zacharias's home near Jerusalem. He came to Nazareth at the instigation of John's father. While at first

întrucâtva șocat de franchețea lui Iisus și de maniera sa foarte puțin clasică de a se raporta la lucrurile religioase. El a atribuit asta faptului că Galileea era îndepărtată de centrele evreiești de învățământ și de cultură, și i-a sfătuit pe Iosif și pe Maria să-i permită să îl ia pe Iisus la Ierusalim, unde putea să beneficieze de avantajele educației și instruirii în centrul culturii iudaice. Maria era pe jumătate gata să consimtă; ea era convinsă că fiul ei mai mare avea să devină Mesia, eliberatorul iudeilor. Iosif ezita; el era deopotrivă convins că, atunci când va crește, Iisus va deveni un om al destinului, însă era profund nesigur de ceea ce ar putea fi acel destin. El nu s-a îndoit totuși niciodată realmente că fiul său urma să îndeplinească o mare misiune pe pământ. Cu cât se gândea mai mult la sfatul lui Nahor, cu atât mai mult se îndoaia de înțelepciunea acestei propuneri de ședere la Ierusalim.

Din cauza acestei divergențe de opinii între Iosif și Maria, Nahor a cerut permisiunea de a prezenta întreaga problemă lui Iisus. Iisus a ascultat atent și a vorbit despre acest lucru cu Iosif, cu Maria și cu un vecin, Iacob zidarul, al cărui fiu era camaradul său de joacă favorit. Două zile mai târziu, Iisus a făcut cunoscut că era o mare divergență de opinii între părinții săi și sfătuitoarii săi, și că el nu se socotea competent să își asume responsabilitatea unei asemenea decizii, căci nu se simțea foarte înclinat nici într-un sens nici în celălalt. În aceste condiții, el decisese în final să „vorbească cu Tatăl meu care este în ceruri”. Deși nu a fost perfect sigur de răspuns, el simțea că trebuia mai degrabă să rămână acasă, „cu tatăl meu și cu mama mea”. El a adăugat: „Ei care mă iubesc atât de mult, trebuie să fie capabili să facă mai mult pentru mine și să mă îndrume cu mai multă siguranță decât străinii care îmi pot vedea trupul și îmi pot observa gândurile, dar cu greu mă pot cunoaște cu adevărat”. Ei au fost cu toții minunați, și Nahor s-a reîntors la Ierusalim. Și aceasta s-a petrecut cu mulți ani înainte de a se lua din nou în considerație ideea că Iisus ar putea să își părăsească căminul.

he was somewhat shocked by Jesus' frankness and unconventional manner of relating himself to things religious, he attributed it to the remoteness of Galilee from the centers of Hebrew learning and culture and advised Joseph and Mary to allow him to take Jesus back with him to Jerusalem, where he could have the advantages of education and training at the center of Jewish culture. Mary was half persuaded to consent; she was convinced her eldest son was to become the Messiah, the Jewish deliverer; Joseph hesitated; he was equally persuaded that Jesus was to grow up to become a man of destiny, but what that destiny would prove to be he was profoundly uncertain. But he never really doubted that his son was to fulfill some great mission on earth. The more he thought about Nahor's advice, the more he questioned the wisdom of the proposed sojourn in Jerusalem.

123:6.9 (1365.4) Because of this difference of opinion between Joseph and Mary, Nahor requested permission to lay the whole matter before Jesus. Jesus listened attentively, talked with Joseph, Mary, and a neighbor, Jacob the stone mason, whose son was his favorite playmate, and then, two days later, reported that since there was such a difference of opinion among his parents and advisers, and since he did not feel competent to assume the responsibility for such a decision, not feeling strongly one way or the other, in view of the whole situation, he had finally decided to “talk with my Father who is in heaven”; and while he was not perfectly sure about the answer, he rather felt he should remain at home “with my father and mother,” adding, “they who love me so much should be able to do more for me and guide me more safely than strangers who can only view my body and observe my mind but can hardly truly know me.” They all marveled, and Nahor went his way, back to Jerusalem. And it was many years before the subject of Jesus' going away from home again came up for consideration.

Capitolul 124. Ultima parte a copilăriei lui Iisus

⇨ 123

CARTEA URANTIA

125 ⇨

PARTE IV. VIAȚA ȘI ÎNVĂȚĂTURILE LUI IISUS

CAPITOLUL 124

ULTIMA PARTE A COPIILĂRIEI LUI IISUS

Secțiuni

Introduction

1. Al nouălea an al lui Iisus (anul 3)
2. Al zecelea an (anul 4)
3. Al unsprezecelea an (anul 5)
4. Al doilea an (anul 6)
5. Al treisprezecelea an al său (anul 7)
6. Călătoria la Ierusalim

Introduction

CU TOATE că Iisus ar fi putut dispune niște de condiții mai favorabile de învățătură în Alexandria decât în Galileea, el nu ar fi putut avea aceeași extraordinară ambianță pentru rezolvarea problemelor proprii sale vieți cu un minimum de îndrumare educativă, bucurându-se totodată de marele avantaj al contactului constant cu un mare număr de bărbați și de femei de toate categoriile, oameni care veneau din toate părțile lumii civilizate. Dacă ar fi rămas în Alexandria, educația sa ar fi fost dirijată de către iudei și de-a lungul unor linii exclusiv iudaice. În Nazaret, el a putut primi o educație și a avut parte de o instruire care l-au pregătit mult mai bine pentru a-i înțelege pe gentili, și care i-au dat o idee mai bună și mai bine echilibrată asupra meritelor respective ale vederilor teologiei ebraice orientale (babilonice) și occidentale (elenice).

1. AL NOUĂLEA AN AL LUI IISUS (ANUL 3)

Deși nu s-ar putea spune că Iisus a fost vreodată serios bolnav, el a contractat totuși, în anul acela, micile boli ale copilăriei, odată cu frații și cu sora lui mai mică.

Cursurile au continuat; Iisus era întotdeauna un elev apreciat, având o săptămână liberă din fiecare lună, și continua să își împartă timpul acesta aproape deopotrivă între excursiile făcute cu tatăl său în orașele învecinate, șederile la ferma unchiului său din sudul Nazaretului și partidele de pescuit în largul mării la Magdal.

PAPER 124

THE LATER CHILDHOOD OF JESUS

SECTIONS

Introduction

1. Jesus' Ninth Year (A.D. 3)
2. The Tenth Year (A.D. 4)
3. The Eleventh Year (A.D. 5)
4. The Twelfth Year (A.D. 6)
5. His Thirteenth Year (A.D. 7)
6. The Journey to Jerusalem

INTRODUCTION

^{124:0.1 (1366.1)} ALTHOUGH Jesus might have enjoyed a better opportunity for schooling at Alexandria than in Galilee, he could not have had such a splendid environment for working out his own life problems with a minimum of educational guidance, at the same time enjoying the great advantage of constantly contacting with such a large number of all classes of men and women hailing from every part of the civilized world. Had he remained at Alexandria, his education would have been directed by Jews and along exclusively Jewish lines. At Nazareth he secured an education and received a training which more acceptably prepared him to understand the gentiles, and which gave him a better and more balanced idea of the relative merits of the Eastern, or Babylonian, and the Western, or Hellenic, views of Hebrew theology.

1. JESUS' NINTH YEAR (A.D. 3)

^{124:1.1 (1366.2)} Though it could hardly be said that Jesus was ever seriously ill, he did have some of the minor ailments of childhood this year, along with his brothers and baby sister.

^{124:1.2 (1366.3)} School went on and he was still a favored pupil, having one week each month at liberty, and he continued to divide his time about equally between trips to neighboring cities with his father, sojourns on his uncle's farm south of Nazareth, and fishing excursions out from Magdala.

Cel mai grav incident survenit până atunci la școală s-a produs iarna târziu când Iisus a îndrăznit să-l provoace pe chazan, care îi învăța că imaginile, picturile și desenele erau toate de natură idolatră. Iisus găsea tot atâtă încântare în desenarea de peisaje, cât și în modelarea unei mari varietăți de obiecte din argila de olărie. Toate lucrurile de soiul acesta erau strict interzise de legea iudaică însă, până atunci, reușise să înlăture obiecțiile părinților săi, până într-acolo încât i-au îngăduit să-și continue activitățile.

Dar la școală s-a produs din nou agitație atunci când unul dintre elevii cei mai înepoiți l-a descoperit pe Iisus desenând, cu creion de cărbune, un portret al profesorului pe podeaua clasei. Portretul era acolo, clar ca lumina zilei, și mai mulți dintre bătrâni îl zăriseră înainte ca comitetul să se ducă să-l găsească pe Iosif spre a-i cere să facă ceva pentru a-l readuce pe fiul său mai mare în respectul legii. Deși aceasta nu a fost prima plângere ajunsă la Iosif și la Maria cu privire la faptele fiului lor plin de dinamism și de talente, aceasta era cea mai serioasă dintre toate acuzațiile aduse, până atunci, împotriva sa. Fiind așezat pe o piatră mare chiar afară la ușa din dos a casei, Iisus a ascultat timp de câteva momente condamnarea eforturilor sale artistice. El s-a enervat văzându-și tatăl învinuit pentru pretenziile sale fapte rele, așa că se avântă fără frică ca să se confrunte cu acuzatorii lui. Bătrânii au fost puși în încurcătură. Câțiva au fost înclinați a privi chestiunea cu umor, pe când unul sau doi păreau a gândi că băiatul era un profanator, ba chiar un blasfemator. Iosif era descumpănit, iar Maria indignată, dar Iisus a stăruit să se facă auzit și el. A avut dreptul să vorbească; el și-a apărât cu curaj punctul său de vedere și, cu o stăpânire de sine desăvârșită, a anunțat că se va conforma deciziei tatălui său, în cazul acela precum și în toate celelalte care dau loc la discuții. După aceea comitetul bătrânilor a plecat în tăcere.

Maria a căutat să-l determine pe Iosif a-i îngădui lui Iisus să modeleze argila acasă, cu condiția ca el să făgăduiască că nu va continua, la școală, nici una dintre aceste activități contestabile, dar Iosif era înclinat să stabilească regula că interpretarea rabinică a celei de-a doua porunci trebuia să prevaleze. În consecință, din ziua aceea, Iisus nici n-a mai desenat nici nu a mai modelat vreo altă formă atâtă timp cât a trăit în casa tatălui său. Totuși, el nu a fost convins că ar fi greșit cu ceva prin ceea ce făcuse; dar renunțarea la modul său preferat de a-și petrece timpul a fost una dintre marile încercări ale tinereții sale.

La sfârșitul lui iunie, Iisus întovărașit de tatăl său a urcat, pentru prima dată, pe creasta muntelui Thabor. Era o zi limpede, și vederea era superbă. Acest băiat de nouă ani a avut impresia de a fi contemplat realmente lumea întreagă, afară de India, de Africa și de Roma.

Marta, a doua soră a lui Iisus, s-a născut într-o joi, pe 13 septembrie, noaptea. La trei săptămâni după nașterea Martei, Iosif, care era acasă pentru o vreme, a început construirea unei anexe la casa lor, o combinație de atelier și de dormitor. A construit pentru Iisus o mică masă de tâmplărie, și era pentru prima dată când Iisus își avea propriile lui unelte. Vreme de mai mulți ani, el a lucrat la această masă în timpul său liber și a devenit foarte priceput în confecționarea jugurilor.

Iarna aceea și următoarea au fost cele mai reci din

124:1.3 (1366.4) The most serious trouble as yet to come up at school occurred in late winter when Jesus dared to challenge the chazan regarding the teaching that all images, pictures, and drawings were idolatrous in nature. Jesus delighted in drawing landscapes as well as in modeling a great variety of objects in potter's clay. Everything of that sort was strictly forbidden by Jewish law, but up to this time he had managed to disarm his parents' objection to such an extent that they had permitted him to continue in these activities.

124:1.4 (1366.5) But trouble was again stirred up at school when one of the more backward pupils discovered Jesus drawing a charcoal picture of the teacher on the floor of the schoolroom. There it was, plain as day, and many of the elders had viewed it before the committee went to call on Joseph to demand that something be done to suppress the lawlessness of his eldest son. And though this was not the first time complaints had come to Joseph and Mary about the doings of their versatile and aggressive child, this was the most serious of all the accusations which had thus far been lodged against him. Jesus listened to the indictment of his artistic efforts for some time, being seated on a large stone just outside the back door. He resented their blaming his father for his alleged misdeeds; so in he marched, fearlessly confronting his accusers. The elders were thrown into confusion. Some were inclined to view the episode humorously, while one or two seemed to think the boy was sacrilegious if not blasphemous. Joseph was nonplused, Mary indignant, but Jesus insisted on being heard. He had his say, courageously defended his viewpoint, and with consummate self-control announced that he would abide by the decision of his father in this as in all other matters controversial. And the committee of elders departed in silence.

124:1.5 (1367.1) Mary endeavored to influence Joseph to permit Jesus to model in clay at home, provided he promised not to carry on any of these questionable activities at school, but Joseph felt impelled to rule that the rabbinical interpretation of the second commandment should prevail. And so Jesus no more drew or modeled the likeness of anything from that day as long as he lived in his father's house. But he was unconvinced of the wrong of what he had done, and to give up such a favorite pastime constituted one of the great trials of his young life.

124:1.6 (1367.2) In the latter part of June, Jesus, in company with his father, first climbed to the summit of Mount Tabor. It was a clear day and the view was superb. It seemed to this nine-year-old lad that he had really gazed upon the entire world excepting India, Africa, and Rome.

124:1.7 (1367.3) Jesus' second sister, Martha, was born Thursday night, September 13. Three weeks after the coming of Martha, Joseph, who was home for awhile, started the building of an addition to their house, a combined workshop and bedroom. A small workbench was built for Jesus, and for the first time he possessed tools of his own. At odd times for many years he worked at this bench and became highly expert in the making of yokes.

124:1.8 (1367.4) This winter and the next were the coldest in

Nazaret de mai multe decenii încoace. Iisus văzuse zăpada de pe munți; căzuse de mai multe ori zăpadă în Nazaret, fără însă a rămâne mult timp pe sol; dar gheața era ceva ce Iisus nu mai văzuse niciodată până la iarna aceasta. Faptul că apa putea să fie un corp solid, un lichid sau un abur - el meditase îndelung la aburii care ieșeau din oalele cu apă clocotită - îi dădea mult de gândit băiatului despre lumea fizică și despre alcătuirea ei, și totuși, în tot acest timp, personalitatea întruchipată în acest copil în plină creștere era veritabilul creator și organizator al tuturor lucrurilor în întregul vast univers.

Climatul din Nazaret nu era aspru. Ianuarie era luna cea mai rece, cu o temperatură medie de circa 10° C. În iulie și în august, lunile cele mai calde, temperatura varia între 24 și 32° C. De la munți până la apa Iordanului și până la valea de la Marea Moartă, climatul Palestinei era unul variat, de la rece la torid. Într-un fel, iudeii erau deci pregătiți să trăiască în aproape oricare dintre climatele variate ale lumii.

Chiar și în timpul lunilor de vară cele mai calde, o briză răcoroasă a mării sufla de obicei dinspre vest de la ora zece dimineața la zece seara. Însă, din timp în timp, teribile vânturi fierbinți care veneau din deșertul oriental suflau peste toată Palestina. Aceste rafale arzătoare surveneau în general în februarie și martie, către sfârșitul sezonului ploilor. În această epocă, ploaia cădea din noiembrie până în aprilie în averse înprospătătoare, dar nu ploua încontinuu. În Palestina nu erau decât două anotimpuri, vara și iarna, sezonul secetos și sezonul ploios. În ianuarie, florile începeau să înflorească și, la sfârșitul lui aprilie, toată țara era o vastă grădină de flori.

În luna mai a acelui an, la ferma unchiului său, Iisus a ajutat, pentru prima oară, la recoltarea cerealelor. Înainte de a împlini treisprezece ani, el reușise să descopere ceva despre practic toate meseriile pe care le practicau bărbații și femeile din jurul Nazaretului, cu excepția lucrului metalelor; când a mai crescut, după moartea tatălui său, el a petrecut mai multe luni în atelierul unui fierar.

Când o lăsau mai moale cu munca, și când ritmul trecerii caravanelor se domolea, Iisus făcea cu tatăl său multe călătorii de plăcere sau de afaceri în orașele vecine - Cana, Endor și Nain. Chiar și atunci când era doar un flăcău, el vizitase frecvent Seforisul, situat la numai cinci kilometri nord-vest de Nazaret; din anul 4 dinaintea erei creștine până în jurul anului 25, acest oraș a fost capitala Galileii și una dintre reședințele lui Irod Antipa.

Iisus își continua dezvoltarea fizică, intelectuală, socială și spirituală. Deplasările sale în afara casei au contribuit mult în a-i da o înțelegere mai bună și mai generoasă a propriei sale familii; în vremea aceea părinții lui înșiși au început să învețe de la el, ocupându-se de educația lui totodată. Chiar și în tinerețe, Iisus era un cugetător original și un pedagog priceput. El era într-un constant conflict cu 'legea orală', dar căuta întotdeauna să se adapteze la practicile familiei sale. Se înțelegea destul de bine cu copiii de o seamă cu el, însă era adesea descurajat de încetineala lor în gândire. Înainte de a împlini zece ani, el devenise căpetenia unui grup al cărui membri se reuniseră într-o societate pentru a dobândi astfel talentele vârstei maturității -

Nazareth for many decades. Jesus had seen snow on the mountains, and several times it had fallen in Nazareth, remaining on the ground only a short time; but not until this winter had he seen ice. The fact that water could be had as a solid, a liquid, and a vapor — he had long pondered over the escaping steam from the boiling pots — caused the lad to think a great deal about the physical world and its constitution; and yet the personality embodied in this growing youth was all this while the actual creator and organizer of all these things throughout a far-flung universe.

124:1.9 (1367.5) The climate of Nazareth was not severe. January was the coldest month, the temperature averaging around 50° F. During July and August, the hottest months, the temperature would vary from 75° to 90° F. From the mountains to the Jordan and the Dead Sea valley the climate of Palestine ranged from the frigid to the torrid. And so, in a way, the Jews were prepared to live in about any and all of the world's varying climates.

124:1.10 (1367.6) Even during the warmest summer months a cool sea breeze usually blew from the west from 10:00 A.M. until about 10:00 P.M. But every now and then terrific hot winds from the eastern desert would blow across all Palestine. These hot blasts usually came in February and March, near the end of the rainy season. In those days the rain fell in refreshing showers from November to April, but it did not rain steadily. There were only two seasons in Palestine, summer and winter, the dry and rainy seasons. In January the flowers began to bloom, and by the end of April the whole land was one vast flower garden.

124:1.11 (1367.7) In May of this year, on his uncle's farm, Jesus for the first time helped with the harvest of the grain. Before he was thirteen, he had managed to find out something about practically everything that men and women worked at around Nazareth except metal working, and he spent several months in a smith's shop when older, after the death of his father.

124:1.12 (1368.1) When work and caravan travel were slack, Jesus made many trips with his father on pleasure or business to near-by Cana, Endor, and Nain. Even as a lad he frequently visited Sepphoris, only a little over three miles from Nazareth to the northwest, and from 4 B.C. to about A.D. 25 the capital of Galilee and one of the residences of Herod Antipas.

124:1.13 (1368.2) Jesus continued to grow physically, intellectually, socially, and spiritually. His trips away from home did much to give him a better and more generous understanding of his own family, and by this time even his parents were beginning to learn from him as well as to teach him. Jesus was an original thinker and a skillful teacher, even in his youth. He was in constant collision with the so-called "oral law," but he always sought to adapt himself to the practices of his family. He got along fairly well with the children of his age, but he often grew discouraged with their slow-acting minds. Before he was ten years old, he had become the leader of a group of seven lads who formed themselves into a society for promoting the acquirements of manhood — physical,

fizice, intelectuale și religioase. Iisus a reușit să introducă, printre acești băieți, multe jocuri noi și diverse metode îmbunătățite de recreație fizică.

intellectual, and religious. Among these boys Jesus succeeded in introducing many new games and various improved methods of physical recreation.

2. AL ZECELEA AN (ANUL 4)

Prima oară când Iisus și-a exprimat unele simțăminte și idei ce denotau faptul că el începea să devină conștient de natura extraordinară a misiunii vieții lui a fost în ziua de 5 iulie, primul sabbat al lunii, în timp ce se plimba pe la țară cu tatăl său. Iosif a ascultat cu atenție memorabilele cuvinte ale fiului său, dar a făcut prea puține comentarii și nu a dat cu promptitudine nici o informație. A doua zi, Iisus a avut o discuție asemănătoare cu mama lui, însă mai lungă. Maria a ascultat și ea cu atenție declarațiile băiatului, dar nici ea nu a binevoit să îi dea vreo explicație. Au trecut aproape doi ani până să le vorbească Iisus părinților lui despre revelațiile ce se înmulțeau, în conștiința lui, cu privire la natura personalității sale și la caracterul misiunii lui pământene.

El a intrat, în august, la școala superioară a sinagogii. La școală, el provoca constant încurcături prin întrebările pe care nu contenea să le pună. El menținea tot mai mult Nazaretul într-o stare de relativă efervescență. Părinții săi nu voiau să-i interzică a pune aceste întrebări tulburătoare; principalul său profesor era foarte intrigat de curiozitatea băiatului, de perspicacitatea sa și de setea sa de cunoaștere.

Tovarășii de joacă ai lui Iisus nu vedeau nimic supranatural în purtarea lui; sub cele mai multe aspecte el le semăna întru totul. Interesul său pentru studiu era întrucâtva superior mediei, dar nu cu totul excepțional. Este foarte adevărat că la școală el pune mai multe întrebări decât colegii lui de clasă.

Poate că trăsătura sa cea mai originală și cea mai remarcabilă era dezgustul pe care-l avea când era vorba să se lupte pentru a-și apăra drepturile. Întrucât era un băiat bine dezvoltat pentru vârsta lui, tovarășii lui de joacă găseau ciudat faptul că era atât de puțin înclinat să se apere chiar și atunci când era expus nedreptății sau când era personal brutalizat. Oricum ar fi fost, el nu a suferit mult de pe urma acestei tendințe datorită prieteniei lui Iacob, micul său vecin, care era cu un an mai mare decât el. Iacob era fiul zidarului asociat de afaceri al lui Iosif. El era un mare admirator al lui Iisus și își făcea de lucru în a veghea ca nimeni să nu-și îngăduie a se impune asupra lui Iisus profitând de aversiunea sa față de încăierările fizice. De mai multe ori, tineri mai în vârstă decât el și mai brutali, l-au atacat pe Iisus, bazându-se pe docilitatea lui reputată, dar s-au ales întotdeauna cu o sigură și rapidă pedeapsă, căci cădeau în mâinile campionului și apărătorului său voluntar mereu gata să intervină, Iacob, fiul zidarului.

Iisus era în general acceptat ca șef al băieților din Nazaret care reprezenta idealul cel mai elevat al vremii și al generației lor. Cercul său de tineri îl iubea realmente, nu numai pentru că el era echitabil, ci și pentru că dădea dovadă de o compătimire rară și înțelegătoare care prevestea iubirea și se apropia de compasiunea discretă.

În anul acela, el a început să arate o preferință marcată pentru compania persoanelor mai mature. Era bucuros să aibă convorbiri pe teme culturale, educative,

2. THE TENTH YEAR (A.D. 4)

^{124:2.1 (1368.3)} It was the fifth of July, the first Sabbath of the month, when Jesus, while strolling through the countryside with his father, first gave expression to feelings and ideas which indicated that he was becoming self-conscious of the unusual nature of his life mission. Joseph listened attentively to the momentous words of his son but made few comments; he volunteered no information. The next day Jesus had a similar but longer talk with his mother. Mary likewise listened to the pronouncements of the lad, but neither did she volunteer any information. It was almost two years before Jesus again spoke to his parents concerning this increasing revelation within his own consciousness regarding the nature of his personality and the character of his mission on earth.

^{124:2.2 (1368.4)} He entered the advanced school of the synagogue in August. At school he was constantly creating trouble by the questions he persisted in asking. Increasingly he kept all Nazareth in more or less of a hubbub. His parents were loath to forbid his asking these disquieting questions, and his chief teacher was greatly intrigued by the lad's curiosity, insight, and hunger for knowledge.

^{124:2.3 (1368.5)} Jesus' playmates saw nothing supernatural in his conduct; in most ways he was altogether like themselves. His interest in study was somewhat above the average but not wholly unusual. He did ask more questions at school than others in his class.

^{124:2.4 (1368.6)} Perhaps his most unusual and outstanding trait was his unwillingness to fight for his rights. Since he was such a well-developed lad for his age, it seemed strange to his playfellows that he was disinclined to defend himself even from injustice or when subjected to personal abuse. As it happened, he did not suffer much on account of this trait because of the friendship of Jacob, a neighbor boy, who was one year older. He was the son of the stone mason, a business associate of Joseph. Jacob was a great admirer of Jesus and made it his business to see that no one was permitted to impose upon Jesus because of his aversion to physical combat. Several times older and uncouth youths attacked Jesus, relying upon his reputed docility, but they always suffered swift and certain retribution at the hands of his self-appointed champion and ever-ready defender, Jacob the stone mason's son.

^{124:2.5 (1369.1)} Jesus was the generally accepted leader of the Nazareth lads who stood for the higher ideals of their day and generation. He was really loved by his youthful associates, not only because he was fair, but also because he possessed a rare and understanding sympathy that betokened love and bordered on discreet compassion.

^{124:2.6 (1369.2)} This year he began to show a marked preference for the company of older persons. He delighted in talking over things cultural, educational,

sociale, economice, politice și religioase cu gânditori mai vârstnici; profunzimea raționamentelor sale și finețea observațiilor sale îi fermeca atât de mult pe prietenii săi adulți încât ei se arătau întotdeauna mai mult decât dornici să-l viziteze. Înainte ca el să devină sprijinul familiei, părinții săi îl îndemnau constant să se întovărășească cu copiii de vârsta sa, sau mai apropiati de vârsta sa, mai degrabă decât cu persoane mai vârstnice și mai instruite pentru care manifesta o atare preferință.

La sfârșitul acelui an, el a avut, împreună cu unchiul său, o experiență de două luni de pescuit pe marea Galileii, și a reușit foarte bine. Până să atingă vârsta bărbăției, el devenise un pescar experimentat.

Dezvoltarea sa fizică se continua; la școală, el era un elev avansat și privilegiat; acasă, el se înțelegea bine cu frații și surorile lui, având avantajul de a fi cu trei ani și jumătate mai mare decât cel mai vârstnic dintre ei. El era bine văzut de aproape toată lumea din Nazaret, excepție făcând părinții unor elevi mai greoi la minte, care vorbeau adesea de Iisus ca fiind prea obraznic, lipsindu-i umilința și rezerva potrivite tinereții. El manifesta o tendință crescândă de a orienta jocurile camarazilor săi în direcții mai serioase și mai chibzuite. El era un educator înăscut și nu putea cu nici un chip să se stăpânească să nu exercite această funcție, chiar și atunci când se presupunea prins în joc.

Iosif a început de devreme să-l învețe pe Iisus diverse mijloace de a-și câștiga traiul, explicându-i avantajele agriculturii față de industrie și de comerț. Galileea era un ținut mai frumos și mai prosper decât Iudeea, iar viața nu costa decât un sfert din cât costul ei în Ierusalim și în Iudeea. Aceasta era o provincie de sate agricole și de orașe industriale prospere, conținând mai mult de două sute de orașe de câte peste cinci mii de locuitori fiecare și treizeci de câte peste cincisprezece mii.

În timpul primei sale călătorii cu tatăl său pentru a observa industria de pește de pe lacul Galileii, Iisus aproape că se hotărâse să devină pescar; dar asocierea sa intimă cu meseria tatălui său l-a influențat, determinându-l mai târziu să devină tâmplar, în vreme ce, încă și mai târziu, o combinație de influențe l-au făcut să aleagă definitiv cariera de învățător religios de un nou ordin.

3. AL UNSPREZECELEA AN (ANUL 5)

Pe toată durata acelui an, băiatul a continuat să facă împreună cu tatăl său niște plimbări mai lungi în afara casei, dar el făcea deopotrivă dese vizite la ferma unchiului său și, câteodată, mergea la Magdala pentru a pescui cu unchiul său care se instalase aproape de acest oraș.

Iosif și Maria au fost adesea tentați să arate față de Iisus niște favoruri speciale sau, să trădeze în vreun alt fel cunoașterea faptului că Iisus era un copil al făgăduinței, un fiu al destinului. Dar părinții lui erau amândoi extraordinar de înțelepți și de pricepuți în toate aceste chestiuni. De puținele ori când ei au dat efectiv dovadă de o oarecare preferință pentru el, chiar și în cel mai mic grad, băiatul nu a întârziat să refuze orice considerație specială.

social, economic, political, and religious with older minds, and his depth of reasoning and keenness of observation so charmed his adult associates that they were always more than willing to visit with him. Until he became responsible for the support of the home, his parents were constantly seeking to influence him to associate with those of his own age, or more nearly his age, rather than with older and better-informed individuals for whom he evinced such a preference.

124:2.7 (1369.3) Late this year he had a fishing experience of two months with his uncle on the Sea of Galilee, and he was very successful. Before attaining manhood, he had become an expert fisherman.

124:2.8 (1369.4) His physical development continued; he was an advanced and privileged pupil at school; he got along fairly well at home with his younger brothers and sisters, having the advantage of being three and one-half years older than the oldest of the other children. He was well thought of in Nazareth except by the parents of some of the duller children, who often spoke of Jesus as being too pert, as lacking in proper humility and youthful reserve. He manifested a growing tendency to direct the play activities of his youthful associates into more serious and thoughtful channels. He was a born teacher and simply could not refrain from so functioning, even when supposedly engaged in play.

124:2.9 (1369.5) Joseph early began to instruct Jesus in the diverse means of gaining a livelihood, explaining the advantages of agriculture over industry and trade. Galilee was a more beautiful and prosperous district than Judea, and it cost only about one fourth as much to live there as in Jerusalem and Judea. It was a province of agricultural villages and thriving industrial cities, containing more than two hundred towns of over five thousand population and thirty of over fifteen thousand.

124:2.10 (1369.6) When on his first trip with his father to observe the fishing industry on the lake of Galilee, Jesus had just about made up his mind to become a fisherman; but close association with his father's vocation later on influenced him to become a carpenter, while still later a combination of influences led him to the final choice of becoming a religious teacher of a new order.

3. THE ELEVENTH YEAR (A.D. 5)

124:3.1 (1369.7) Throughout this year the lad continued to make trips away from home with his father, but he also frequently visited his uncle's farm and occasionally went over to Magdala to engage in fishing with the uncle who made his headquarters near that city.

124:3.2 (1369.8) Joseph and Mary were often tempted to show some special favoritism for Jesus or otherwise to betray their knowledge that he was a child of promise, a son of destiny. But both of his parents were extraordinarily wise and sagacious in all these matters. The few times they did in any manner exhibit any preference for him, even in the slightest degree, the lad was quick to refuse all such special consideration.

Iisus își petrecea un timp considerabil la magazinul de aprovizionare al caravelor; conversând cu călătorii veniți din toate părțile lumii, el a acumulat, despre afacerile internaționale, o cantitate de informație stupefiantă pentru vârsta lui. Anul acesta a fost ultimul în timpul căruia s-a putut deda foarte mult jocurilor și bucuriilor tinereții; apoi dificultățile și responsabilitățile s-au înmulțit rapid în viața acestui tânăr bărbat.

Iuda s-a născut într-o seară de miercuri, pe 24 iunie, anul 5, iar nașterea acestui al șaptelea copil a fost însoțită de unele complicații. Maria a fost atât de bolnavă vreme de mai multe săptămâni, încât Iosif a rămas acasă. Iisus era foarte ocupat, trebuind să facă comisiunile la locul tatălui său și să îndeplinească tot felul de îndatoriri prilejuite de serioasa boală a mamei sale. Niciodată nu i-a mai fost posibil acestui tânăr bărbat să revină la comportamentul copilăresc al anilor copilăriei sale. Din momentul îmbolnăvirii mamei sale - chiar înainte ca el să aibă unsprezece ani - a fost nevoit să-și asume responsabilitățile de fiu mai mare, și să facă asta cu un an sau doi înainte de momentul când această sarcină ar fi căzut în mod normal pe umerii săi.

Chazanul petrecea o seară pe săptămână cu Iisus pentru a-l ajuta să aprofundeze studiul Scripturilor ebraice. El se interesa foarte mult de progresele elevului său promițător și de aceea era dispus să-l ajute în multe moduri. Acest pedagog iudeu exercita o mare influență asupra minții lui în dezvoltare, dar nu a reușit niciodată să înțeleagă de ce Iisus era atât de indiferent la toate sugestiile sale cu privire la perspectiva de a merge la Ierusalim și-a-și continua acolo educația sub egida învățătorilor rabini.

Cam pe la mijlocul lui mai, băiatul l-a însoțit pe tatăl său în călătoria de afaceri la Scythopolis, principalul oraș grec al Decapolisului, străvechea cetate ebraică din Bet-Sean. Pe drum, Iosif i-a vorbit îndelung despre istoria străveche a râului Saul, a filistinilor și a evenimentelor posterioare ale turbulentei istorii a Israelului. Iisus a fost extraordinar de impresionat de aspectul curat și de buna rânduire a acestui oraș așazis păgân. El se minuna de teatrul în aer liber și admira magnificul templu de marmură consacrat cultului zeilor 'păgâni'. Iosif a fost foarte tulburat de entuziasmul băiatului și a căutat să contracareze aceste impresii favorabile ridicând în slăvi frumusețea și măreția templului iudeu din Ierusalim. Iisus contemplanse adesea cu curiozitate acest magnific oraș grec de pe colinele Nazaretului și se interesase de nenumărate ori despre vastele lui lucrări publice și despre edificiile lui decorate, dar tatăl său căutase întotdeauna să evite răspunsul la aceste întrebări. Acum, ei erau față în față cu frumusețile acestui oraș al gentililor, iar Iosif nu se putea să ignore cu suplețe solicitările de informații ale lui Iisus.

S-a întâmplat că, tocmai în vremea aceasta, competițiile anuale de jocuri și demonstrațiile publice de voinicie dintre orașele grecești ale Decapolisului aveau loc în amfiteatrul Scythopolisului. Iisus a stăruit ca tatăl său să-l ducă să vadă jocurile și a fost atât de insistent încât Iosif nu a îndrăznit să îl refuze. Băiatul a fost foarte înfierbântat de jocuri și a intrat din toată inima în spiritul acestor demonstrații de dezvoltare fizică și de abilitate athletică. Iosif a fost nespus de șocat să constate entuziasmul fiului său la vederea acestor exhibiții ale vanității 'păgâne'. Când jocurile s-au terminat, Iosif a

124:3.3 (1370.1) Jesus spent considerable time at the caravan supply shop, and by conversing with the travelers from all parts of the world, he acquired a store of information about international affairs that was amazing, considering his age. This was the last year in which he enjoyed much free play and youthful joyousness. From this time on difficulties and responsibilities rapidly multiplied in the life of this youth.

124:3.4 (1370.2) On Wednesday evening, June 24, A.D. 5, Jude was born. Complications attended the birth of this, the seventh child. Mary was so very ill for several weeks that Joseph remained at home. Jesus was very much occupied with errands for his father and with many duties occasioned by his mother's serious illness. Never again did this youth find it possible to return to the childlike attitude of his earlier years. From the time of his mother's illness — just before he was eleven years old — he was compelled to assume the responsibilities of the first-born son and to do all this one or two full years before these burdens should normally have fallen on his shoulders.

124:3.5 (1370.3) The chazan spent one evening each week with Jesus, helping him to master the Hebrew scriptures. He was greatly interested in the progress of his promising pupil; therefore was he willing to assist him in many ways. This Jewish pedagogue exerted a great influence upon this growing mind, but he was never able to comprehend why Jesus was so indifferent to all his suggestions regarding the prospects of going to Jerusalem to continue his education under the learned rabbis.

124:3.6 (1370.4) About the middle of May the lad accompanied his father on a business trip to Scythopolis, the chief Greek city of the Decapolis, the ancient Hebrew city of Beth-shean. On the way Joseph recounted much of the olden history of King Saul, the Philistines, and the subsequent events of Israel's turbulent history. Jesus was tremendously impressed with the clean appearance and well-ordered arrangement of this so-called heathen city. He marveled at the open-air theater and admired the beautiful marble temple dedicated to the worship of the "heathen" gods. Joseph was much perturbed by the lad's enthusiasm and sought to counteract these favorable impressions by extolling the beauty and grandeur of the Jewish temple at Jerusalem. Jesus had often gazed curiously upon this magnificent Greek city from the hill of Nazareth and had many times inquired about its extensive public works and ornate buildings, but his father had always sought to avoid answering these questions. Now they were face to face with the beauties of this gentile city, and Joseph could not gracefully ignore Jesus' inquiries.

124:3.7 (1370.5) It so happened that just at this time the annual competitive games and public demonstrations of physical prowess between the Greek cities of the Decapolis were in progress at the Scythopolis amphitheater, and Jesus was insistent that his father take him to see the games, and he was so insistent that Joseph hesitated to deny him. The boy was thrilled with the games and entered most heartily into the spirit of the demonstrations of physical development and athletic skill. Joseph was inexpressibly shocked to observe his son's enthusiasm as he beheld these exhibitions of

avut cea mai mare surpriză a vieții sale când a înțeles că Iisus își exprima aprobarea și sugera că ar fi bine pentru tinerii din Nazaret să poată beneficia astfel de sănătoasele activități fizice în aer liber. Iosif a vorbit serios și îndelung cu Iisus despre reaua natură a unor astfel de practici, dar a văzut bine că băiatul nu era convins.

Singura dată când Iisus l-a văzut pe tatăl său supărat pe el a fost în noaptea aceea în odaia lor din han când, în cursul discuției lor, băiatul a uitat preceptele iudaice până într-ocolo încât să sugereze ca ei să se întoarcă acasă și să lucreze la construirea unui amfiteatru în Nazaret. Când Iosif și-a auzit fiul mai mare exprimându-și simțăminte atât de puțin iudaice, el și-a pierdut calmul său obișnuit, prinzându-l pe Iisus de umeri și strigând la el cu furie: „Fiule, ai grijă să nu te mai aud niciodată exprimându-ți un gând atât de rău câtă vreme vei mai trăi”. Iisus a fost surprins de manifestarea de emoție a tatălui său. Niciodată nu-i mai fusese dat să simtă personal impactul indignării lui Iosif; aceasta l-a uluit și l-a șocat nespun de puternic. El a răspuns simplu: „Foarte bine tată, așa se va face”. Cât timp a mai trăit tatăl său, băiatul nu a mai făcut nici cea mai mică aluzie la jocuri și la alte activități atletice ale Greciei.

Mai târziu, Iisus a văzut amfiteatrul grec la Ierusalim și a învățat cât de vrednice de ură sunt aceste lucruri din punctul de vedere iudaic. El s-a străduit totuși, de-a lungul vieții sale, să introducă ideea de recreație sănătoasă în planurile sale personale și, de asemenea, în măsura în care locuitorii iudei o permiteau, în programul ulterior de activități regulate al celor doisprezece apostoli ai săi.

La sfârșitul acestui al unsprezecelea an, Iisus era un flăcău viguros, bine dezvoltat, cumpătat în umorul său și destul de jovial, însă, din anul acela, el a tins din ce în ce mai mult să treacă prin perioade de meditație profundă și de contemplare serioasă. El se gândea foarte mult cum să facă să își îndeplinească obligațiile familiale și totodată să asculte de chemarea misiunii sale față de lume. El înțelesese deja că ajutorul său nu trebuia să se limiteze la ameliorarea poporului iudeu.

4. AL DOILEA AN (ANUL 6)

În viața lui Iisus, acesta a fost un an bogat în întâmplări. El continua să facă progrese la școală și era mereu neobosit în studierea naturii, în vreme ce se consacra tot mai mult studiului metodelor prin care își câștigau oamenii traiul. El a început să lucreze regulat în atelierul de tâmplărie de acasă și i s-a permis să-și administreze propriul său salariu, un aranjament foarte neobișnuit într-o familie iudee. În același an, el a învățat, de asemenea, că era un lucru înțelept să păstreze în familie secretul asupra acestor subiecte. El devenea conștient de modul în care tulburase satul și devenise de acum înainte tot mai discret, disimulând tot ceea ce putea să-l facă să fie considerat ca deosebit de camarazii săi.

În decursul acestui an, el a trecut prin numeroase perioade de incertitudine, dacă nu de veritabilă îndoială,

„heathen” vaingloriousness. After the games were finished, Joseph received the surprise of his life when he heard Jesus express his approval of them and suggest that it would be good for the young men of Nazareth if they could be thus benefited by wholesome outdoor physical activities. Joseph talked earnestly and long with Jesus concerning the evil nature of such practices, but he well knew that the lad was unconvinced.

124:3.8 (1371.1) The only time Jesus ever saw his father angry with him was that night in their room at the inn when, in the course of their discussions, the boy so far forgot the trends of Jewish thought as to suggest that they go back home and work for the building of an amphitheater at Nazareth. When Joseph heard his first-born son express such un-Jewish sentiments, he forgot his usual calm demeanor and, seizing Jesus by the shoulder, angrily exclaimed, “My son, never again let me hear you give utterance to such an evil thought as long as you live.” Jesus was startled by his father’s display of emotion; he had never before been made to feel the personal sting of his father’s indignation and was astonished and shocked beyond expression. He only replied, “Very well, my father, it shall be so.” And never again did the boy even in the slightest manner allude to the games and other athletic activities of the Greeks as long as his father lived.

124:3.9 (1371.2) Later on, Jesus saw the Greek amphitheater at Jerusalem and learned how hateful such things were from the Jewish point of view. Nevertheless, throughout his life he endeavored to introduce the idea of wholesome recreation into his personal plans and, as far as Jewish practice would permit, into the later program of regular activities for his twelve apostles.

124:3.10 (1371.3) At the end of this eleventh year Jesus was a vigorous, well-developed, moderately humorous, and fairly lighthearted youth, but from this year on he was more and more given to peculiar seasons of profound meditation and serious contemplation. He was much given to thinking about how he was to carry out his obligations to his family and at the same time be obedient to the call of his mission to the world; already he had conceived that his ministry was not to be limited to the betterment of the Jewish people.

4. THE TWELFTH YEAR (A.D. 6)

124:4.1 (1371.4) This was an eventful year in Jesus’ life. He continued to make progress at school and was indefatigable in his study of nature, while increasingly he prosecuted his study of the methods whereby men make a living. He began doing regular work in the home carpenter shop and was permitted to manage his own earnings, a very unusual arrangement to obtain in a Jewish family. This year he also learned the wisdom of keeping such matters a secret in the family. He was becoming conscious of the way in which he had caused trouble in the village, and henceforth he became increasingly discreet in concealing everything which might cause him to be regarded as different from his fellows.

124:4.2 (1371.5) Throughout this year he experienced many seasons of uncertainty, if not actual doubt, regarding the

privitoare la natura misiunii sale. Mintea sa umană se dezvoltă natural, dar ea nu pricepuse încă pe deplin realitatea dublei sale naturi. Faptul că avea o singură personalitate îi făcea dificil conștiinței sale să recunoască dubla origine a elementelor constitutive ale naturii asociate unei aceleiași personalități.

Din acest moment, el a reușit să se înțeleagă mai bine cu frații și surorile lui. El era din ce în ce mai plin de tact, întotdeauna plin de compasiune și atent la bunăstarea și la fericirea lor, și a întreținut relații bune cu ei până la începutul serviciului său public. Ca să fie mai explicit, cel mai bine s-a înțeles cu Iacob și cu Miriam și cu cei doi copii mai tineri (încă nenăscuți pe atunci) Amos și Rut, și întotdeauna destul de bine cu Marta. Dificultățile pe care le-a întâlnit acasă au provenit în mare măsură din neînțelegerea cu Iosif și cu Iuda, îndeosebi cu acesta din urmă.

Această experiență a fost o grea încercare pentru Iosif și Maria să crească un copil ce prezenta această combinație fără precedent de divinitate și umanitate. Trebuie să li se recunoască marile merite pentru a fi îndeplinit cu atâta fidelitate și succes datorită lor de părinți. Părinții lui Iisus au înțeles tot mai mult că exista, în fiul lor mai mare, ceva suprauman, dar ei nici n-au visat vreodată, câtuși de puțin, că acest fiu al făgăduinței era într-adevăr creatorul efectiv al universului local de lucruri și de ființe. Iosif și Maria au trăit și au murit fără să fi aflat vreodată că fiul lor era realmente Creatorul Universului întrupat în carnea muritoare.

În anul acela, Iisus a continuat să dea lecții, acasă, fraților și surorilor lui și s-a interesat mai mult ca oricând de muzică. Cam prin vremea aceea, băiatul Iisus a dobândit o conștiință acută a deosebirii de puncte de vedere dintre Iosif și Maria cu privire la natura misiunii sale. El a meditat mult asupra divergenței de opinii a părinților săi și a auzit adesea discuțiile lor atunci când ei îl credeau adânc adormit. El înclina tot mai mult către punctul de vedere al tatălui său, până într-atât încât mama sa a fost adeseori rănită pe măsură ce înțelegea că fiul ei respingea puțin câte puțin îndrumarea ei în chestiunile care aveau de-a face cu orientarea vieții lui. Pe măsură ce treceau anii, această breșă s-a tot lărgit. Maria înțelegea tot mai puțin sensul misiunii lui Iisus, iar această bună mamă a fost tot mai lovită de faptul că fiul ei preferat nu împlinea speranțele ei cele mai dragi.

Credința lui Iosif în natura spirituală a misiunii lui Iisus era tot mai puternică; și, dacă nu ar fi existat alt motiv mai întemeiat, pare într-adevăr un caz nefericit că Iosif nu a trăit îndeajuns de mult pentru a vedea cum se împlinesc conceptul lui de manifestare a lui Iisus pe pământ.

În timpul ultimului an de școală, pe când avea doisprezece ani, Iisus a contestat, pe lângă tatăl său, obiceiul iudaic de a atinge bucata de pergament fixată într-un cui pe cadrul porții, de fiecare dată când se intra sau se ieșea din casă, și de a săruta apoi degetul care atinsese pergamentul. Ca parte a acestui rit era ceva obișnuit să se zică: „Domnul va păzi ieșirea și intrarea noastră de acum înainte și pentru totdeauna”. Iosif și Maria îl instruiseră în repetate rânduri pe Iisus în ceea ce privește motivele pentru care el nu trebuia să facă portrete sau să deseneze tablouri, explicându-i că aceste creații ar putea fi utilizate cu scopuri idolatre. Cu

natura de misiune. His naturally developing human mind did not yet fully grasp the reality of his dual nature. The fact that he had a single personality rendered it difficult for his consciousness to recognize the double origin of those factors which composed the nature associated with that selfsame personality.

124:4.3 (1371.6) From this time on he became more successful in getting along with his brothers and sisters. He was increasingly tactful, always compassionate and considerate of their welfare and happiness, and enjoyed good relations with them up to the beginning of his public ministry. To be more explicit: He got along with James, Miriam, and the two younger (as yet unborn) children, Amos and Ruth, most excellently. He always got along with Martha fairly well. What trouble he had at home largely arose out of friction with Joseph and Jude, particularly the latter.

124:4.4 (1372.1) It was a trying experience for Joseph and Mary to undertake the rearing of this unprecedented combination of divinity and humanity, and they deserve great credit for so faithfully and successfully discharging their parental responsibilities. Increasingly Jesus' parents realized that there was something superhuman resident within this eldest son, but they never even faintly dreamed that this son of promise was indeed and in truth the actual creator of this local universe of things and beings. Joseph and Mary lived and died without ever learning that their son Jesus really was the Universe Creator incarnate in mortal flesh.

124:4.5 (1372.2) This year Jesus paid more attention than ever to music, and he continued to teach the home school for his brothers and sisters. It was at about this time that the lad became keenly conscious of the difference between the viewpoints of Joseph and Mary regarding the nature of his mission. He pondered much over his parents' differing opinions, often hearing their discussions when they thought he was sound asleep. More and more he inclined to the view of his father, so that his mother was destined to be hurt by the realization that her son was gradually rejecting her guidance in matters having to do with his life career. And, as the years passed, this breach of understanding widened. Less and less did Mary comprehend the significance of Jesus' mission, and increasingly was this good mother hurt by the failure of her favorite son to fulfill her fond expectations.

124:4.6 (1372.3) Joseph entertained a growing belief in the spiritual nature of Jesus' mission. And but for other and more important reasons it does seem unfortunate that he could not have lived to see the fulfillment of his concept of Jesus' bestowal on earth.

124:4.7 (1372.4) During his last year at school, when he was twelve years old, Jesus remonstrated with his father about the Jewish custom of touching the bit of parchment nailed upon the doorpost each time on going into, or coming out of, the house and then kissing the finger that touched the parchment. As a part of this ritual it was customary to say, "The Lord shall preserve our going out and our coming in, from this time forth and even forevermore." Joseph and Mary had repeatedly instructed Jesus as to the reasons for not making images or drawing pictures, explaining that such creations might be used for idolatrous purposes.

toate că Iisus nu reușea să înțeleagă întru totul interdicția lor de a face portrete și imagini, el poseda o logică superioară; de aceea i-a atras atenția tatălui său asupra naturii esențialmente idolatră a acestui obicei de a saluta cu umilință pergamentul din prag. După ce Iisus i-a făcut această remarcă, Iosif a îndepărtat pergamentul.

Cu timpul, Iisus a contribuit foarte mult la modificarea practicilor lor religioase cum ar fi rugăciunile familiale și alte obiceiuri. Era posibil să se facă multe dintre aceste lucruri în Nazaret, deoarece sinagoga era sub influența unei școli liberale de rabini al căror cap de rând, Jose, era un maestru nazareean renumit.

În decursul acestui an și al următorilor doi, Iisus a suferit o mare desperare mentală care a rezultat din constantele eforturi de a-și adapta vederile personale asupra practicilor religioase și a convențiilor sociale la credințele înrădăcinate ale părinților săi. El era muncit de conflictul dintre nevoia de a fi fidel propriilor sale convingeri și îndemnul conștiinței sale de a-și îndeplini datoria de supunere față de părinții săi. Supremul său conflict era între două porunci care dominau tânăra sa minte. Primul era: „Fii fidel preceptelor înaltelor tale convingeri despre adevăr și dreptate”. Cealaltă era: „Onorează-i pe tatăl tău și pe mama ta, căci ei ți-au dat viața și educația vieții”. Oricum, el nu a ocolit niciodată responsabilitatea de a face în fiecare zi ajustările necesare între aceste domenii ale fidelității față de convingerile sale personale și ale îndatoririlor față de propria familie. El a avut astfel satisfacția de a-și contopi tot mai armonios convingerile sale personale și obligațiile sale familiale într-un magistral concept asupra solidarității colective bazate pe loialitate, echitate, toleranță și iubire.

5. AL TREISPREZECELEA AN AL SĂU (ANUL 7)

În acest an, băiatul din Nazaret a trecut de la copilărie la adolescență. Vocea a început să i se schimbe, iar alte trăsături ale minții sale și ale corpului său vădesc o transformare prevestitoare a bărbăției.

Frățiorul său Amos s-a născut în noaptea de duminică, 9 ianuarie, anul 7. Iuda nu împlinise încă doi ani, și mica sa surioară Rut nu era încă născută. Se vede deci că Iisus avea o familie destul de numeroasă de copii mici lăsați sub supravegherea sa atunci când tatăl său și-a aflat moartea cu un an mai târziu într-un accident.

Către mijlocul lui februarie, Iisus a dobândit omeneste certitudinea că el era menit să îndeplinească pe pământ o misiune de iluminare a omenirii și de revelare a lui Dumnezeu. Deciziile capitale dublate de planuri de o mare întindere se conturau în mintea acestui tânăr, în timp ce înfățișarea sa exterioară era aceea a unui tânăr iudeu de rând din Nazaret. Ființele inteligente din tot Nebadonul observau, cu satisfacție și cu stupefacție, începuturile acestei dezvoltări în gândirea și în faptele fiului de acum înainte adolescent al tâmplarului.

Prima zi din săptămână, pe 20 martie, anul 7, Iisus a fost primit la examene în școala locală legată de sinagoga din Nazaret. Aceasta era o zi mare în viața

Though Jesus failed fully to grasp their proscriptions against images and pictures, he possessed a high concept of consistency and therefore pointed out to his father the essentially idolatrous nature of this habitual obeisance to the doorpost parchment. And Joseph removed the parchment after Jesus had thus remonstrated with him.

^{124:4.8 (1372.5)} As time passed, Jesus did much to modify their practice of religious forms, such as the family prayers and other customs. And it was possible to do many such things at Nazareth, for its synagogue was under the influence of a liberal school of rabbis, exemplified by the renowned Nazareth teacher, Jose.

^{124:4.9 (1372.6)} Throughout this and the two following years Jesus suffered great mental distress as the result of his constant effort to adjust his personal views of religious practices and social amenities to the established beliefs of his parents. He was distraught by the conflict between the urge to be loyal to his own convictions and the conscientious admonition of dutiful submission to his parents; his supreme conflict was between two great commands which were uppermost in his youthful mind. The one was: “Be loyal to the dictates of your highest convictions of truth and righteousness.” The other was: “Honor your father and mother, for they have given you life and the nurture thereof.” However, he never shirked the responsibility of making the necessary daily adjustments between these realms of loyalty to one’s personal convictions and duty toward one’s family, and he achieved the satisfaction of effecting an increasingly harmonious blending of personal convictions and family obligations into a masterful concept of group solidarity based upon loyalty, fairness, tolerance, and love.

5. HIS THIRTEENTH YEAR (A.D. 7)

^{124:5.1 (1373.1)} In this year the lad of Nazareth passed from boyhood to the beginning of young manhood; his voice began to change, and other features of mind and body gave evidence of the oncoming status of manhood.

^{124:5.2 (1373.2)} On Sunday night, January 9, A.D. 7, his baby brother, Amos, was born. Jude was not yet two years of age, and the baby sister, Ruth, was yet to come; so it may be seen that Jesus had a sizable family of small children left to his watchcare when his father met his accidental death the following year.

^{124:5.3 (1373.3)} It was about the middle of February that Jesus became humanly assured that he was destined to perform a mission on earth for the enlightenment of man and the revelation of God. Momentous decisions, coupled with far-reaching plans, were formulating in the mind of this youth, who was, to outward appearances, an average Jewish lad of Nazareth. The intelligent life of all Nebadon looked on with fascination and amazement as all this began to unfold in the thinking and acting of the now adolescent carpenter’s son.

^{124:5.4 (1373.4)} On the first day of the week, March 20, A.D. 7, Jesus graduated from the course of training in the local school connected with the Nazareth

oricărei familii iudee ambițioase, ziua în care fiul mai mare era proclamat „fiul poruncii” și „fiul mai mare răscumpărat de Domnul, Dumnezeu Israelului”, un „copil al celui Preaînalt” și servitor al Domnului întregului pământ.

Ziua de vineri a săptămânii precedente, pentru a fi prezent la această fericită ocazie, Iosif revenise la Sepphoris unde se apucase de construirea unui nou edificiu public. Profesorul lui Iisus credea ferm că elevul său ager și silitor era destinat unei cariere eminente, unei înalte misiuni. În pofida tuturor necazurilor lor cu tendințele nonconformiste ale lui Iisus, bătrânii Nazaretului erau foarte mândri de băiat și începuseră să traseze planuri care îi permiteau să meargă la Ierusalim pentru a-și continua educația în renumitele academii ebraice.

Pe măsură ce Iisus auzea discutându-se aceste planuri din timp în timp, el devenea tot mai sigur că nu va merge niciodată la Ierusalim ca să studieze cu rabinii. Totuși, el nu-și imagina nici pe departe tragedia atât de apropiată care avea să-l oblige să abandoneze toate aceste proiecte pentru a-și asuma responsabilitatea de a întreține și de a conduce o familie numeroasă care avea curând să fie compusă din cinci frați și trei surori, în afară de el și de mama sa. Întreținând această familie, Iisus a trecut printr-o experiență mai vastă și mai prelungită decât cea care i-a fost acordată lui Iosif tatăl său. El s-a ridicat la înălțimea modelului pe care l-a stabilit mai târziu pentru sine însuși: să devină un înțelept, răbdător, înțelegător și eficient educator și frate mai mare al unei familii - familia sa - atât de subit încercată de durerea acestei pierderi neașteptate.

6. CĂLĂTORIA LA IERUSALIM

Ajuns acum în pragul bărbăției și după ce a primit în mod oficial diplomele de la școala sinagogii, Iisus era îndreptățit să se ducă la Ierusalim cu părinții săi și să participe cu ei la sărbătorirea primilor săi Paști. În anul acela, sărbătoarea Paștelui cădea într-o zi de sâmbătă, 9 aprilie, anul 7. Un grup considerabil (103 persoane) s-a pregătit să plece din Nazaret în Ierusalim, luni 4 aprilie dis-de-dimineață. Grupul a călătorit spre sud în direcția Samariei, dar, după Izreel, el se bifurca la est, ocolind Muntele Gilboa prin valea Iordanului pentru a evita trecerea prin Samaria. Lui Iosif și familiei lui le-ar fi plăcut să traverseze Samaria pe drumul fântânilor lui Iacob și Bethel, dar, întrucât iudeilor nu le plăcea să aibă de-a face cu samaritenii, ei s-au decis să-și însoțească grupul prin valea Iordanului.

Mult temutul Arhelaus fusese destituit și nu prea aveau de ce se teme să-l ducă pe Iisus la Ierusalim. Trecuseră doisprezece ani de când Irod I căutase să omoare copilășul din Betleem, și nimeni nu se mai gândea acum să asocieze chestiunea aceea cu acest obscur băiat din Nazaret.

Înainte de a ajunge la bifurcația din Izreel și cum ei își urmau călătoria, au trecut curând prin dreapta străvechiului sat al Shunemului; Iisus a auzit din nou vorbindu-se de cea mai frumoasă fecioară a Israelului care a trăit odinioară acolo, precum și de lucrările minunate înfăptuite în acest loc de Elisei. Trecând pe

synagogue. This was a great day in the life of any ambitious Jewish family, the day when the first-born son was pronounced a “son of the commandment” and the ransomed first-born of the Lord God of Israel, a “child of the Most High” and servant of the Lord of all the earth.

124:5.5 (1373.5) Friday of the week before, Joseph had come over from Sepphoris, where he was in charge of the work on a new public building, to be present on this glad occasion. Jesus' teacher confidently believed that his alert and diligent pupil was destined to some outstanding career, some distinguished mission. The elders, notwithstanding all their trouble with Jesus' nonconformist tendencies, were very proud of the lad and had already begun laying plans which would enable him to go to Jerusalem to continue his education in the renowned Hebrew academies.

124:5.6 (1373.6) As Jesus heard these plans discussed from time to time, he became increasingly sure that he would never go to Jerusalem to study with the rabbis. But he little dreamed of the tragedy, so soon to occur, which would insure the abandonment of all such plans by causing him to assume the responsibility for the support and direction of a large family, presently to consist of five brothers and three sisters as well as his mother and himself. Jesus had a larger and longer experience rearing this family than was accorded to Joseph, his father; and he did measure up to the standard which he subsequently set for himself: to become a wise, patient, understanding, and effective teacher and eldest brother to this family — his family — so suddenly sorrow-stricken and so unexpectedly bereaved.

6. THE JOURNEY TO JERUSALEM

124:6.1 (1374.1) Jesus, having now reached the threshold of young manhood and having been formally graduated from the synagogue schools, was qualified to proceed to Jerusalem with his parents to participate with them in the celebration of his first Passover. The Passover feast of this year fell on Saturday, April 9, A.D. 7. A considerable company (103) made ready to depart from Nazareth early Monday morning, April 4, for Jerusalem. They journeyed south toward Samaria, but on reaching Jezreel, they turned east, going around Mount Gilboa into the Jordan valley in order to avoid passing through Samaria. Joseph and his family would have enjoyed going down through Samaria by way of Jacob's well and Bethel, but since the Jews disliked to deal with the Samaritans, they decided to go with their neighbors by way of the Jordan valley.

124:6.2 (1374.2) The much-dreaded Archelaus had been deposed, and they had little to fear in taking Jesus to Jerusalem. Twelve years had passed since the first Herod had sought to destroy the babe of Bethlehem, and no one would now think of associating that affair with this obscure lad of Nazareth.

124:6.3 (1374.3) Before reaching the Jezreel junction, and as they journeyed on, very soon, on the left, they passed the ancient village of Shunem, and Jesus heard again about the most beautiful maiden of all Israel who once lived there and also about the wonderful works Elisha performed there. In passing by Jezreel, Jesus' parents

lângă Izreel, părinții lui Iisus i-au povestit faptele și gesturile lui Ahab și ale Izebelei, și isprăvile lui Iehu. Înconjurând Muntele Gilboa, ei au vorbit mult despre Saul care s-a sinucis pe coasta acestui munte, despre regele David și despre amintirile ce se refereau la acest loc istoric.

Înconjurând poalele Muntelui Gilboa, pelerinii puteau vedea, la dreapta, orașul grecesc Scythopolis. Ei au admirat de la distanță aceste edificii de marmură, însă nu s-au apropiat de acest oraș al Gentililor ca nu cumva să fie păngăriți și apoi să nu poată lua parte la ceremoniile solemne și sacre ale Paștelor din Ierusalim. Maria nu înțelegea de ce nici Iosif nici Iisus nu voiau să vorbească de Scythopolis. Ea nu știa de controversa lor din anul precedent, căci nu-i dezvăluiseră nicodată acel episod.

Acum drumul îi cobora rapid în valea tropicală a Iordanului și curând, spre mirarea sa plină de admirație, Iisus a văzut întortocheatul și șerpuitorul Iordan cu apele sale învolburate și scânteietoare curgând către Marea Moartă. Ei și-au scos mantalele pentru a călători spre sud în această vale tropicală; ei au admirat somptuoasele câmpuri de cereale și frumoșii oleandri roz în floare, în vreme ce la nord masivul munte Hermon cu calota sa de zăpadă se profila în depărtare spre nord, dominând maiestuos această vale istorică. Cu puțin peste trei ore după ce au trecut de Scythopolis, ei au ajuns la un izvor clipocind și au campat acolo peste noapte sub cerul înstelat.

În a doua zi a călătoriei lor, ei au trecut pe lângă locul unde Iabocul venind dinspre est se varsă în Iordan. Ridicându-și privirile spre est în susul acestei văi, ei și-au amintit de viața lui Gideon atunci când medianiții au invadat în această regiune pentru a cotorpi țara. Spre sfârșitul celei de-a doua zi a călătoriei, ei au campat la poalele celui mai înalt munte ce domina valea Iordanului, Muntele Sartaba, a cărui culme era ocupată de o fortăreață alexandrină unde Irod o înțemnițase pe una dintre soțiile sale și îi îngropase pe cei doi fi spanzurați ai lui.

În ziua a treia, ei au trecut pe lângă două sate recent clădite de Irod; ei au remarcat frumoasa lor arhitectură și superbele lor grădini de palmieri. La căderea nopții, ei au ajuns la Ierihon unde au rămas până în ziua următoare. În noaptea aceea, Iosif, Maria și Iisus au mers trei kilometri ca să ajungă la amplasamentul anticului Ierihon unde, potrivit tradiției iudaice, Iosua, cel după care a fost numit Iisus, înfăptuise aceste isprăvi celebre.

În timpul zilei a patra, ultima a acestei călătorii, drumul n-a fost decât o procesiune neîntreruptă de pelerini. Cei din Nazaret începeau acum să urce dealurile care duceau în sus la Ierusalim. Apropiindu-se de culme, ei au putut vedea munții de pe partea cealaltă a Iordanului, și spre sud apele leneșe ale Mării Moarte. Pe la jumătatea distanței până la Ierusalim, Iisus a văzut, pentru prima oară, Muntele Măslinilor (regiunea ce avea să joace un mare rol în viața sa viitoare). Iosif i-a specificat faptul că Orașul Sfânt era situat chiar îndărătul acestei creste, iar băiatului i-a crescut inima în piept de bucuria presimțită la gândul apropiatei vederi a orașului și a casei Tatălui său ceresc.

Pe pantele estice ale Olivetului, ei s-au oprit ca să se odihnească la marginea unui mic sat numit

recounted the doings of Ahab and Jezebel and the exploits of Jehu. In passing around Mount Gilboa, they talked much about Saul, who took his life on the slopes of this mountain, King David, and the associations of this historic spot.

124:6.4 (1374.4) As they rounded the base of Gilboa, the pilgrims could see the Greek city of Scythopolis on the right. They gazed upon the marble structures from a distance but went not near the gentile city lest they so defile themselves that they could not participate in the forthcoming solemn and sacred ceremonies of the Passover at Jerusalem. Mary could not understand why neither Joseph nor Jesus would speak of Scythopolis. She did not know about their controversy of the previous year as they had never revealed this episode to her.

124:6.5 (1374.5) The road now led immediately down into the tropical Jordan valley, and soon Jesus was to have exposed to his wondering gaze the crooked and ever-winding Jordan with its glistening and rippling waters as it flowed down toward the Dead Sea. They laid aside their outer garments as they journeyed south in this tropical valley, enjoying the luxurious fields of grain and the beautiful oleanders laden with their pink blossoms, while massive snow-capped Mount Hermon stood far to the north, in majesty looking down on the historic valley. A little over three hours' travel from opposite Scythopolis they came upon a bubbling spring, and here they camped for the night, out under the starlit heavens.

124:6.6 (1374.6) On their second day's journey they passed by where the Jabbok, from the east, flows into the Jordan, and looking east up this river valley, they recounted the days of Gideon, when the Midianites poured into this region to overrun the land. Toward the end of the second day's journey they camped near the base of the highest mountain overlooking the Jordan valley, Mount Sartaba, whose summit was occupied by the Alexandrian fortress where Herod had imprisoned one of his wives and buried his two strangled sons.

124:6.7 (1375.1) The third day they passed by two villages which had been recently built by Herod and noted their superior architecture and their beautiful palm gardens. By nightfall they reached Jericho, where they remained until the morrow. That evening Joseph, Mary, and Jesus walked a mile and a half to the site of the ancient Jericho, where Joshua, for whom Jesus was named, had performed his renowned exploits, according to Jewish tradition.

124:6.8 (1375.2) By the fourth and last day's journey the road was a continuous procession of pilgrims. They now began to climb the hills leading up to Jerusalem. As they neared the top, they could look across the Jordan to the mountains beyond and south over the sluggish waters of the Dead Sea. About halfway up to Jerusalem, Jesus gained his first view of the Mount of Olives (the region to be so much a part of his subsequent life), and Joseph pointed out to him that the Holy City lay just beyond this ridge, and the lad's heart beat fast with joyous anticipation of soon beholding the city and house of his heavenly Father.

124:6.9 (1375.3) On the eastern slopes of Olivet they paused for rest in the borders of a little village called Bethany. The hospitable villagers poured forth to

Bethania. Sătenii ospitalieri veneau în întâmpinarea pelerinilor pentru a-și oferi serviciile, și s-a întâmplat ca Iosif și familia sa să se oprească lângă de casa unui anume Simon care avea trei copii de aproape aceeași vârstă cu Iisus - Maria, Marta și Lazăr. Aceștia au invitat familia din Nazaret să se odihnească la ei; s-a născut atunci o prietenie pe viață între cele două familii. Mai târziu, în cursul vieții sale bogate în evenimente, Iisus s-a oprit de multe ori la ei.

Pelerinii din Nazaret s-au pornit repede la drum și au ajuns curând lângă Olivet. Iisus a văzut pentru prima dată (în amintirea sa) Orașul Sfânt, palatele pretențioase și templul inspirator al Tatălui său. Niciodată în viața sa n-a mai încercat Iisus o emoție atât de pur omenească comparabilă cu cea care l-a captivat în această după-amiază de aprilie, aflat pe muntele Măslinilor, în timp ce, pentru prima dată, el sorbea cu privirea Ierusalimul. După câțiva ani, stând în același loc, el a plâns deasupra orașului care avea să respingă încă o dată un profet, cel din urmă și cel mai mare dintre învățătorii celești.

Ei s-au grăbit către Ierusalim. Era acum joi după-amiază. Ajungând în oraș, ei au trecut prin fața templului, și Iisus nu mai văzuse niciodată o atât de mare mulțime de oameni. El medita profund la motivul pentru care toți acești iudei se adunaseră acolo, venind din cele mai îndepărtate colțuri ale lumii cunoscute.

În curând au ajuns la locul pregătit pentru găzduirea lor pe durata săptămânii pascale, marea casă a unei rude înstărite de-a Mariei, care aflase, prin Zaharia, ceva despre evenimentele anterioare privitoare la Ioan și Iisus. În ziua următoare, ziua ajunului, ei s-au pregătit pentru cuvenita sărbătorire a sabatului Paștelor.

În vreme ce tot Ierusalimul forfotea de pregătirile pentru Paști, Iosif a găsit timp ca să-l ducă pe fiul său să viziteze academia unde se convenise că își va continua educația cu doi ani mai târziu, îndată ce ar fi atins vârsta cerută, adică la cincisprezece ani. Iosif era cu adevărat nedumerit să observe puținul interes pe care îl manifesta Iisus față de aceste planuri elaborate cu atâta grijă.

Iisus a fost profund impresionat de templu, de slujbe și de celelalte activități asociate. Pentru prima dată de la vârsta de patru ani, el era prea preocupat de propriile meditații pentru a mai pune multe întrebări. El i-a pus totuși tatălui său câteva întrebări stânjenitoare (așa cum făcuse și cu alte ocazii) cu privire la motivele pentru care Tatăl cerea cerea masacrul atâtor animale nevinovate și lipsite de apărare. După expresia de pe chipul băiatului, tatăl său vedea bine că răspunsurile și încercările sale de explicare nu erau satisfăcătoare pentru profunzimea gândirii și pentru ascuțimea raționamentului fiului său.

În ajunul sabatului de Paști, mintea muritoare a lui Iisus a fost străbătută de un torent de iluminare spirituală care i-a făcut inima muritoare să debordeze de o milă afectuoasă pentru mulțimile oarbe din punct de vedere spiritual și ignorante din punct de vedere moral adunate ca să comemoreze străvechii Paști. Aceasta a fost una dintre zilele cele mai extraordinare ale încarnării Fiului lui Dumnezeu. În timpul nopții, pentru prima oară în cariera sa pământească, i-a apărut un mesager special din Salvington trimis de Emanuel, și care i-a zis: „Ți-a sosit ceasul. E timpul ca tu să

minister to the pilgrims, and it happened that Joseph and his family had stopped near the house of one Simon, who had three children about the same age as Jesus — Mary, Martha, and Lazarus. They invited the Nazareth family in for refreshment, and a lifelong friendship sprang up between the two families. Many times afterward, in his eventful life, Jesus stopped in this home.

124:6.10 (1375.4) They pressed on, soon standing on the brink of Olivet, and Jesus saw for the first time (in his memory) the Holy City, the pretentious palaces, and the inspiring temple of his Father. At no time in his life did Jesus ever experience such a purely human thrill as that which at this time so completely enthralled him as he stood there on this April afternoon on the Mount of Olives, drinking in his first view of Jerusalem. And in after years, on this same spot he stood and wept over the city which was about to reject another prophet, the last and the greatest of her heavenly teachers.

124:6.11 (1375.5) But they hurried on to Jerusalem. It was now Thursday afternoon. On reaching the city, they journeyed past the temple, and never had Jesus beheld such throngs of human beings. He meditated deeply on how these Jews had assembled here from the uttermost parts of the known world.

124:6.12 (1375.6) Soon they reached the place prearranged for their accommodation during the Passover week, the large home of a well-to-do relative of Mary's, one who knew something of the early history of both John and Jesus, through Zacharias. The following day, the day of preparation, they made ready for the appropriate celebration of the Passover Sabbath.

124:6.13 (1375.7) While all Jerusalem was astir in preparation for the Passover, Joseph found time to take his son around to visit the academy where it had been arranged for him to resume his education two years later, as soon as he reached the required age of fifteen. Joseph was truly puzzled when he observed how little interest Jesus evinced in all these carefully laid plans.

124:6.14 (1375.8) Jesus was profoundly impressed by the temple and all the associated services and other activities. For the first time since he was four years old, he was too much preoccupied with his own meditations to ask many questions. He did, however, ask his father several embarrassing questions (as he had on previous occasions) as to why the heavenly Father required the slaughter of so many innocent and helpless animals. And his father well knew from the expression on the lad's face that his answers and attempts at explanation were unsatisfactory to his deep-thinking and keen-reasoning son.

124:6.15 (1376.1) On the day before the Passover Sabbath, flood tides of spiritual illumination swept through the mortal mind of Jesus and filled his human heart to overflowing with affectionate pity for the spiritually blind and morally ignorant multitudes assembled for the celebration of the ancient Passover commemoration. This was one of the most extraordinary days that the Son of God spent in the flesh; and during the night, for the first time in his earth career, there appeared to him an assigned messenger from Salvington, commissioned by Immanuel, who said: "The hour has

începi să te ocupi de treburile Tatălui tău”.

Și astfel, chiar înainte ca grelele responsabilități ale familiei din Nazaret să fi căzut pe umerii tineri ai lui Iisus, a sosit acest mesager celest pentru a-i aminti acestui băiat care nu avea încă treisprezece ani că venise timpul să înceapă a-și relua răspunderea unui univers. Acesta a fost primul act dintr-o suită de evenimente care, în cele din urmă, au culminat în desăvârșirea efuziunii Fiului pe Urantia, în urma căreia „guvernarea unui univers a fost repusă pe umerii săi umani și totodată divini”.

Pe măsură ce trecea timpul, misterul încarnării devenea din ce în ce mai insondabil pentru fiecare dintre noi. Noi cu greu puteam înțelege că acest băiat din Nazaret era creatorul întregului Nebadon. Nici în ziua de azi nu înțelegem mai bine cum sunt asociate sufletelor umanității spiritul acestui Fiu Creator și spiritul Tatălui său din Paradis. Cu scurgerea timpului, noi puteam să vedem mintea sa umană deslușind din ce în ce mai bine că responsabilitatea unui univers stătea în spirit pe umerii săi, în timp ce își trăia viața sa întrupată.

Astfel ia sfârșit cariera băiatului din Nazaret și începe aceea a adolescentului - omul divin tot mai conștient de sine - care începe acum să ia în considerare cariera sa în lume, străduindu-se totodată să împace proiectele sale tot mai vaste cu dorințele părinților săi și cu obligațiile față de familia sa și față de societatea timpului său.

come. It is time that you began to be about your Father's business.”

^{124:6.16 (1376.2)} And so, even ere the heavy responsibilities of the Nazareth family descended upon his youthful shoulders, there now arrived the celestial messenger to remind this lad, not quite thirteen years of age, that the hour had come to begin the resumption of the responsibilities of a universe. This was the first act of a long succession of events which finally culminated in the completion of the Son's bestowal on Urantia and the replacing of “the government of a universe on his human-divine shoulders.”

^{124:6.17 (1376.3)} As time passed, the mystery of the incarnation became, to all of us, more and more unfathomable. We could hardly comprehend that this lad of Nazareth was the creator of all Nebadon. Neither do we nowadays understand how the spirit of this same Creator Son and the spirit of his Paradise Father are associated with the souls of mankind. With the passing of time, we could see that his human mind was increasingly discerning that, while he lived his life in the flesh, in spirit on his shoulders rested the responsibility of a universe.

^{124:6.18 (1376.4)} Thus ends the career of the Nazareth lad, and begins the narrative of that adolescent youth — the increasingly self-conscious divine human — who now begins the contemplation of his world career as he strives to integrate his expanding life purpose with the desires of his parents and his obligations to his family and the society of his day and age.

Capitolul 125. Iisus la Ierusalim

⇨ 124

CARTEA URANTIA

126 ⇨

PARTE IV. VIAȚA ȘI ÎNVĂȚĂTURILE LUI IISUS

CAPITOLUL 125 IISUS LA IERUSALIM

Secțiuni

Introduction

1. Iisus vizitează templul
2. Iisus și Paștele
3. Plecarea lui Iosif și a Mariei
4. Prima și a doua zi în templu
5. A treia zi în templu
6. A patra zi în templu

PAPER 125 JESUS AT JERUSALEM

SECTIONS

Introduction

1. Jesus Views the Temple
2. Jesus and the Passover
3. Departure of Joseph and Mary
4. First and Second Days in the Temple
5. The Third Day in the Temple
6. The Fourth Day in the Temple

Introduction

ÎN TOATĂ cariera pământească plină de peripeții a lui Iisus, nici un eveniment nu a fost mai seducător, mai pasionant omenesc, decât această vizită la Ierusalim, prima de care și-a amintit el. Iisus a fost cu precădere stimulat de experiența de a asista singur la discuțiile templului; aceasta a rămas multă vreme în memoria sa ca și marele eveniment al sfârșitului copilăriei sale și al începutului adolescenței sale. Acesta a fost primul lui prilej de a profita de câteva zile de viață independentă, bucuria de a pleca și de a veni fără constrângere și fără restricție. Această scurtă perioadă de trăire fără constrângere, în timpul săptămânii de după Paști, era prima complet liberă de obligații de care a profitat vreodată. I-au trebuit mulți ani până să regăsească, chiar și pentru o vreme scurtă, o perioadă asemănătoare degajată de orice sentiment de răspundere.

Femeile asistau rar la sărbătoarea de Paști din Ierusalim; prezența lor nu era cerută. Cu toate acestea, Iisus nu voia practic să plece decât dacă îl însoțea mama sa. Când ea s-a hotărât, lucrul acesta le-a îndemnat pe multe alte femei din Nazaret ca să facă călătoria, astfel încât grupul pascal conținea, în raport cu bărbații, cea mai mare proporție de femei care a plecat vreodată din Nazaret cu ocazia apropierii Paștelor. Pe drumul către Ierusalim, pelerinii cântau din timp în timp Psalmul 130.

Din clipa când ei au părăsit Nazaretul și până când au ajuns pe culmea Muntelui Măslinilor, Iisus a rămas constant într-o așteptare încordată. În timpul întregii sale fericite copilării, el auzise vorbindu-se cu respect despre Ierusalim și despre templul lui; acum, el urma în

INTRODUCTION

^{125:0.1 (1377.1)} NO INCIDENT in all Jesus' eventful earth career was more engaging, more humanly thrilling, than this, his first remembered visit to Jerusalem. He was especially stimulated by the experience of attending the temple discussions by himself, and it long stood out in his memory as the great event of his later childhood and early youth. This was his first opportunity to enjoy a few days of independent living, the exhilaration of going and coming without restraint and restrictions. This brief period of undirected living, during the week following the Passover, was the first complete freedom from responsibility he had ever enjoyed. And it was many years subsequent to this before he again had a like period of freedom from all sense of responsibility, even for a short time.

^{125:0.2 (1377.2)} Women seldom went to the Passover feast at Jerusalem; they were not required to be present. Jesus, however, virtually refused to go unless his mother would accompany them. And when his mother decided to go, many other Nazareth women were led to make the journey, so that the Passover company contained the largest number of women, in proportion to men, ever to go up to the Passover from Nazareth. Ever and anon, on the way to Jerusalem, they chanted the one hundred and thirtieth Psalm.

^{125:0.3 (1377.3)} From the time they left Nazareth until they reached the summit of the Mount of Olives, Jesus experienced one long stress of expectant anticipation. All through a joyful childhood he had reverently heard of Jerusalem and its temple; now he was soon to behold

curând să-l contemple realmente. Văzut de pe Muntele Măslinilor, apoi din exterior examinându-l mai îndeaproape, templul întrecuse toate așteptările lui Iisus, dar tot atunci când băiatul a trecut de porțile sacre, a început și marea deziluzie.

În compania părinților săi, Iisus a traversat incinta templului ca să se alăture grupului de noi fii ai legii care erau pe cale de a fi consacrați cetățeni ai Israelului. El a fost puțin decepționat de atitudinea și de purtarea generală a mulțimii din templu, dar primul mare șoc al zilei a survenit când mama sa l-a părăsit pentru a se duce în galeria femeilor. Lui Iisus nu-i trecuse cătuși de puțin prin minte că mama sa nu are să-l însoțească la ceremoniile de consacrare, și era de-a dreptul indignat că ea a trebuit să suporte o discriminare atât de nedreaptă. El a fost profund ofensat, dar, în afară de unele proteste pe lângă tatăl său, el nu a spus nimic. În schimb, a chibzuit, și a chibzuit adânc, după cum o vor dovedi cu o săptămână mai târziu întrebările puse de el scribilor și profesorilor.

Iisus a participat la riturile consacrării, însă a fost decepționat de caracterul lor superficial și rutinar. El nu a aflat acel interes personal care caracteriza ceremoniile sinagogii din Nazaret. El s-a întors apoi ca s-o salute pe mama sa și s-a pregătit să-l însoțească pe tatăl său în primul său tur prin templu, în curțile, în galeriile și în coridoarelor diverse. Incinta templului putea să conțină peste două sute de mii de credincioși deodată; imensitatea acestor construcții - în comparație cu ceea ce văzuse deja - a lăsat o mare impresie asupra lui, dar pe el l-a interesat mai mult să mediteze asupra semnificației spirituale a ceremoniilor templului și cultului care îi era asociat.

Deși multe rituri ale templului îi impresionaseră puternic simțul frumosului și al simbolului, el era întotdeauna dezamăgit de explicațiile sensului real al ceremoniilor pe care i le ofereau părinții lui ca răspuns la multele și pătrunzătoarele lui întrebări. Iisus refuza categoric să accepte lămuririle referitoare la cultul devoțiunii religioase atunci când ele implicau o credință în mânia lui Dumnezeu sau în furia Atotputernicului. Într-o nouă discuție a acestor chestiuni, după terminarea vizitei la templu, în vreme ce tatăl său insista cu blândețe pe lângă el ca să accepte credințele ortodoxe ale ludeilor, Iisus s-a întors deodată spre părinții săi și privind rugător în ochii tatălui său, a zis: „Tată, asta nu poate fi adevărat - Tatăl care este în ceruri nu îi poate privi astfel pe copiii săi rătăciți pe pământ - nu se poate ca Tatăl ceresc să-și iubească copiii mai puțin decât mă iubești tu pe mine. Oricât de nechibzuite ar fi faptele mele, eu știu bine că tu nu ai putea niciodată să-ți verși furia asupra mea sau să dai frâu liber mâniei tale. Dacă în tine, tatăl meu pământean, Divinul se reflectă atât de omenește, cu cât ar trebui să fie mai plin de bunătate și de îndurare Tatăl ceresc. Eu refuz să cred că Tatăl meu ceresc mă iubește mai puțin decât tatăl meu pământesc”.

Când Iosif și Maria au auzit aceste cuvinte ale fiului lor mai mare, nu au mai zis nimic. Nu au mai încercat niciodată să schimbe concepția sa asupra iubirii lui Dumnezeu și a îndurării Tatălui care este în ceruri.

them in reality. From the Mount of Olives and from the outside, on closer inspection, the temple had been all and more than Jesus had expected; but when he once entered its sacred portals, the great disillusionment began.

125:0.4 (1377.4) In company with his parents Jesus passed through the temple precincts on his way to join that group of new sons of the law who were about to be consecrated as citizens of Israel. He was a little disappointed by the general demeanor of the temple throngs, but the first great shock of the day came when his mother took leave of them on her way to the women's gallery. It had never occurred to Jesus that his mother was not to accompany him to the consecration ceremonies, and he was thoroughly indignant that she was made to suffer from such unjust discrimination. While he strongly resented this, aside from a few remarks of protest to his father, he said nothing. But he thought, and thought deeply, as his questions to the scribes and teachers a week later disclosed.

125:0.5 (1377.5) He passed through the consecration rituals but was disappointed by their perfunctory and routine natures. He missed that personal interest which characterized the ceremonies of the synagogue at Nazareth. He then returned to greet his mother and prepared to accompany his father on his first trip about the temple and its various courts, galleries, and corridors. The temple precincts could accommodate over two hundred thousand worshippers at one time, and while the vastness of these buildings — in comparison with any he had ever seen — greatly impressed his mind, he was more intrigued by the contemplation of the spiritual significance of the temple ceremonies and their associated worship.

125:0.6 (1378.1) Though many of the temple rituals very touchingly impressed his sense of the beautiful and the symbolic, he was always disappointed by the explanation of the real meanings of these ceremonies which his parents would offer in answer to his many searching inquiries. Jesus simply would not accept explanations of worship and religious devotion which involved belief in the wrath of God or the anger of the Almighty. In further discussion of these questions, after the conclusion of the temple visit, when his father became mildly insistent that he acknowledge acceptance of the orthodox Jewish beliefs, Jesus turned suddenly upon his parents and, looking appealingly into the eyes of his father, said: “My father, it cannot be true — the Father in heaven cannot so regard his erring children on earth. The heavenly Father cannot love his children less than you love me. And I well know, no matter what unwise thing I might do, you would never pour out wrath upon me nor vent anger against me. If you, my earthly father, possess such human reflections of the Divine, how much more must the heavenly Father be filled with goodness and overflowing with mercy. I refuse to believe that my Father in heaven loves me less than my father on earth.”

125:0.7 (1378.2) When Joseph and Mary heard these words of their first-born son, they held their peace. And never again did they seek to change his mind about the love of God and the mercifulness of the Father in heaven.

1. IISUS VIZITEAZĂ TEMPLUL

1. JESUS VIEWS THE TEMPLE

Pe oriunde a trecut Iisus prin curțile templului, el a fost șocat și scârbit de lipsa de respect pe care a remarcat-o. El socotea că conduita mulțimilor în templu era incompatibilă cu prezența lor în „casa Tatălui său”. Dar cel mai mare șoc din viața lui fragedă l-a primit atunci când tatăl său l-a însoțit în curtea gentiilor unde jargonul lor zgomotos, vocile ridicate și înjurăturile se amestecau confuz cu behăiturile oilor și cu pâlăvrăgeala zgomotoasă care trăda prezența zarafilor, a negustorilor de animale pentru jertfă și a vânzătorilor de diverse alte mărfuri.

Mai presus de toate, simțul bunei-cuviințe i-a fost rănit la vederea curtezanelor frivole care făceau paradă în incinta templului, întocmai ca și femeile fardate pe care le văzuse atât de recent cu prilejul unei vizite la Sepphoris. Această profanare a templului a stârnit la culme indignarea sa tinerească, și el nu a șovăit să o exprime fățiș lui Iosif.

Iisus a admirat atmosfera și slujba din templu, însă a fost șocat de urâtenia spirituală care se întrezărea pe fețele unor atât de mulți adoratori nepăsători.

Ei au coborât apoi în curtea preoților sub terasa de piatră din fața templului, unde se afla altarul, pentru a observa uciderea turmelor de animale și curățirile rituale de la fântâna de bronz, unde preoții sacrificatori se spălau pe mâini de sânge. Petele de sânge de pe dalele de piatră, mâinile pline de sânge ale preoților și urletele animalelor muribunde au depășit puterea de îndurare a acestui băiat îndrăgostit de natură. Acest teribil spectacol l-a scârbit. Tânărul nazareean s-a agățat de brațul tatălui său și l-a rugat să-l ducă de acolo. Ei au traversat înapoi curțile gentiilor; chiar și râsetele grosolane și glumele profane pe care le-a auzit acolo au fost o ușurare pentru Iisus după ceea ce tocmai privise.

Iosif a văzut cât de scârbit fusese fiul său de riturile din templu; el l-a dus cu prudență ca să vadă 'Poarta Frumuseții', poarta artistică făcută din bronz corintian. Dar lui Iisus i-a fost de ajuns pentru prima lui vizită la templu. Ei s-au reîntors ca s-o caute pe Maria în curtea superioară și au umblat apoi vreme de un ceas sub cerul liber, în afara mulțimii și privind palatul macabeilor, casa impozantă a lui Irod și turnul gărzilor romane. În decursul acestei plimbări, Iosif i-a explicat lui Iisus că numai locuitorii Ierusalimului aveau permisiunea să asiste la sacrificiile zilnice din templu, și că locuitorii Galileii veneau ca să participe la cult numai de trei ori pe an: de Paști, la sărbătoarea de Rusalii (la șase săptămâni după Paști) și la sărbătoarea evreiască din octombrie (comemorarea șederii evreilor în deșert și culesul fructelor). Aceste sărbători fuseseră instaurate de Moise. Ei au discutat apoi despre cele două sărbători stabilite mai târziu, cea a consacrării și cea de Purim (14 și 15 decembrie), după care s-au întors la locuința unde se adăposteau și s-au pregătit să celebreze Paștele.

2. IISUS ȘI PAȘTELE

Cinci familii din Nazaret au fost invitate de familia lui Simon din Bethania pentru sărbătorirea Paștelor ori s-au asociat acolo, Simon cumpărând mielul pascal pentru tot grupul. Masacrul într-un număr atât de mare

^{125:1.1 (1378.3)} Everywhere Jesus went throughout the temple courts, he was shocked and sickened by the spirit of irreverence which he observed. He deemed the conduct of the temple throngs to be inconsistent with their presence in "his Father's house." But he received the shock of his young life when his father escorted him into the court of the gentiles with its noisy jargon, loud talking and cursing, mingled indiscriminately with the bleating of sheep and the babble of noises which betrayed the presence of the money-changers and the vendors of sacrificial animals and sundry other commercial commodities.

^{125:1.2 (1378.4)} But most of all was his sense of propriety outraged by the sight of the frivolous courtesans parading about within this precinct of the temple, just such painted women as he had so recently seen when on a visit to Sepphoris. This profanation of the temple fully aroused all his youthful indignation, and he did not hesitate to express himself freely to Joseph.

^{125:1.3 (1378.5)} Jesus admired the sentiment and service of the temple, but he was shocked by the spiritual ugliness which he beheld on the faces of so many of the unthinking worshipers.

^{125:1.4 (1378.6)} They now passed down to the priests' court beneath the rock ledge in front of the temple, where the altar stood, to observe the killing of the droves of animals and the washing away of the blood from the hands of the officiating slaughter priests at the bronze fountain. The bloodstained pavement, the gory hands of the priests, and the sounds of the dying animals were more than this nature-loving lad could stand. The terrible sight sickened this boy of Nazareth; he clutched his father's arm and begged to be taken away. They walked back through the court of the gentiles, and even the coarse laughter and profane jesting which he there heard were a relief from the sights he had just beheld.

^{125:1.5 (1379.1)} Joseph saw how his son had sickened at the sight of the temple rites and wisely led him around to view the "gate beautiful," the artistic gate made of Corinthian bronze. But Jesus had had enough for his first visit at the temple. They returned to the upper court for Mary and walked about in the open air and away from the crowds for an hour, viewing the Asmonean palace, the stately home of Herod, and the tower of the Roman guards. During this stroll Joseph explained to Jesus that only the inhabitants of Jerusalem were permitted to witness the daily sacrifices in the temple, and that the dwellers in Galilee came up only three times a year to participate in the temple worship: at the Passover, at the feast of Pentecost (seven weeks after Passover), and at the feast of tabernacles in October. These feasts were established by Moses. They then discussed the two later established feasts of the dedication and of Purim. Afterward they went to their lodgings and made ready for the celebration of the Passover.

2. JESUS AND THE PASSOVER

^{125:2.1 (1379.2)} Five Nazareth families were guests of, or associates with, the family of Simon of Bethany in the celebration of the Passover, Simon having purchased the paschal lamb for the company. It was the slaughter

ar acestor miei este lucrul care l-a afectat cel mai tare pe Iisus în timpul vizitei sale la templu. Plănuiseră să mănânce de Paște cu familia Mariei, dar Iisus i-a convins pe părinții lui să accepte invitația de a se duce în Bethania.

În noaptea aceea, ei s-au reunit pentru riturile Paștelor, mâncând carne prăjită cu pâine din aluat nedospit și cu mirodenii amare. Iisus fiind un nou fiu al alianței, i s-a cerut să istorisească originile Paștelor, lucru pe care l-a făcut foarte bine, însă i-a deconcertat întrucâtva pe părinții săi prin aceea că a inclus în povestire și numeroase remarci ce reflectau ușor impresiile pe care le făcuseră asupra minții sale tinere, dar chibzuite, lucrurile pe care le văzuse și le auzise atât de recent. Acesta a fost începutul celor șapte zile de ceremonii ale sărbătorii pascale.

Chiar dacă era atât de tânăr și cu toate că nu le spusese nimic părinților despre aceste lucruri, Iisus începuse să reflecteze la justetea celebrării Paștelor fără jertfirea mielului. În sinea lui era sigur că spectacolul ofrandei de sacrificii nu îi plăcea Tatălui ceresc și, în cursul anilor următori, el și-a întărit tot mai mult hotărârea de a stabili într-o zi celebrarea Paștelor fără vărsare de sânge.

Iisus a dormit foarte puțin în noaptea aceea. Somnul său a fost mult tulburat de vise revoltătoare despre masacru și suferință. Mintea îi era adânc tulburată, iar inima îi era sfâșiată de inconsecvențele și de absurditățile teologice ale întregului sistem ceremonial iudaic. Tot puțin au dormit și părinții săi. Ei erau tare deconcertați de evenimentele zilei care tocmai luase sfârșit, iar inima lor era în întregime răscolită de atitudinea băiatului care le părea stranie și hotărâtă. Maria a fost agitată nervos în prima parte a nopții, dar Iosif a rămas calm, cu toate că și el fusese nedumerit. Amândoi se temeau să vorbească deschis despre aceste probleme cu băiatul, pe câtă vreme Iisus ar fi discutat de bună voie cu părinții lui dacă aceștia ar fi îndrăznit să-l încurajeze.

În ziua următoare, slujbele de la templu au fost mai acceptabile pentru Iisus și au contribuit mult la înlăturarea impresiilor neplăcute din ajun. După încă o zi, dimineața, tânărul Lazăr l-a luat pe Iisus cu el, și au început să exploreze sistematic Ierusalimul și împrejurimile lui. Înainte de capătul zilei, Iisus a descoperit diverse locuri din jurul templului unde se țineau cuvântări și se puneau întrebări. Afară de câteva vizite la Sfânta Sfințelor unde se întreba cu mirare ce era realmente îndărătul vălului separator, el și-a petrecut marea parte a timpului său în jurul templului la cuvântările propovăduitoare de învățături.

În toată săptămâna Paștelor, Iisus și-a păstrat locul printre noii fii ai poruncii. Asta însemna că el trebuia să se așeze în afara balustradei care separa toate persoanele care nu aveau deplină cetățenie în Israel. Fiind astfel făcut conștient de tinerețea sa, el s-a reținut să nu pună toate întrebările care se îmbulzeau și stăruiau în capul său; cel puțin s-a abținut până când celebrarea Paștelor a luat sfârșit și când restricțiile impuse tinerilor noi consacrați au fost ridicate.

În miercuria săptămânii de Paște, lui Iisus i s-a îngăduit să-și petreacă noaptea în Bethania. În seara aceea, Lazăr, Marta și Maria l-au ascultat pe Iisus

of these lambs in such enormous numbers that had so affected Jesus on his temple visit. It had been the plan to eat the Passover with Mary's relatives, but Jesus persuaded his parents to accept the invitation to go to Bethany.

125:2.2 (1379.3) That night they assembled for the Passover rites, eating the roasted flesh with unleavened bread and bitter herbs. Jesus, being a new son of the covenant, was asked to recount the origin of the Passover, and this he well did, but he somewhat disconcerted his parents by the inclusion of numerous remarks mildly reflecting the impressions made on his youthful but thoughtful mind by the things which he had so recently seen and heard. This was the beginning of the seven-day ceremonies of the feast of the Passover.

125:2.3 (1379.4) Even at this early date, though he said nothing about such matters to his parents, Jesus had begun to turn over in his mind the propriety of celebrating the Passover without the slaughtered lamb. He felt assured in his own mind that the Father in heaven was not pleased with this spectacle of sacrificial offerings, and as the years passed, he became increasingly determined someday to establish the celebration of a bloodless Passover.

125:2.4 (1379.5) Jesus slept very little that night. His rest was greatly disturbed by revolting dreams of slaughter and suffering. His mind was distraught and his heart torn by the inconsistencies and absurdities of the theology of the whole Jewish ceremonial system. His parents likewise slept little. They were greatly disconcerted by the events of the day just ended. They were completely upset in their own hearts by the lad's, to them, strange and determined attitude. Mary became nervously agitated during the fore part of the night, but Joseph remained calm, though he was equally puzzled. Both of them feared to talk frankly with the lad about these problems, though Jesus would gladly have talked with his parents if they had dared to encourage him.

125:2.5 (1379.6) The next day's services at the temple were more acceptable to Jesus and did much to relieve the unpleasant memories of the previous day. The following morning young Lazarus took Jesus in hand, and they began a systematic exploration of Jerusalem and its environs. Before the day was over, Jesus discovered the various places about the temple where teaching and question conferences were in progress; and aside from a few visits to the holy of holies to gaze in wonder as to what really was behind the veil of separation, he spent most of his time about the temple at these teaching conferences.

125:2.6 (1380.1) Throughout the Passover week, Jesus kept his place among the new sons of the commandment, and this meant that he must seat himself outside the rail which segregated all persons who were not full citizens of Israel. Being thus made conscious of his youth, he refrained from asking the many questions which surged back and forth in his mind; at least he refrained until the Passover celebration had ended and these restrictions on the newly consecrated youths were lifted.

125:2.7 (1380.2) On Wednesday of the Passover week, Jesus was permitted to go home with Lazarus to spend the night at Bethany. This evening, Lazarus, Martha,

discutând despre lucruri temporale și eterne, umane și divine, și, din seara aceea, toți trei l-au iubit ca și cum ar fi fost fratele lor.

La sfârșitul săptămânii, Iisus l-a văzut ceva mai rar pe Lazăr, căci acesta din urmă nu avea drept de acces nici chiar în cercul exterior al discuțiilor din templu, dar a asistat totuși la niște discursuri publice rostite în curțile exterioare. Lazăr era de aceeași vârstă cu Iisus, dar, la Ierusalim, tinerii erau rareori admiși la consacrarea fiilor legii înainte de a fi avut treisprezece ani împliniți.

În timpul săptămânii pascale, părinții lui Iisus și-au găsit de mai multe ori fiul șezând de o parte și cugetând adânc cu capul în mâini. Ei nu-l văzuseră niciodată comportându-se în felul acesta și erau dureros de nedumeriți, neștiind până la ce punct domnea confuzia în mintea lui, tulburându-l în spirit, în urma experiențelor prin care trecea; nu știau ce să facă. Ei întâmpinau cu bucurie trecerea zilelor săptămânii Paștelor și își doreau fierbinte să-l vadă pe fiul lor, care se purta atât de ciudat, înapoi și în siguranță în Nazaret.

Zi de zi, Iisus făcea o trecere prin problemele lui; la sfârșitul săptămânii a pus la punct o mulțime de lucruri. Când a venit momentul reîntoarcerii în Nazaret, tânărul sa minte încă mișuna de incertitudini și era asaltată de o mulțime de întrebări fără răspuns și de probleme nerezolvate.

Înainte de a părăsi Ierusalimul, în compania învățătorului care îl instruia pe Iisus în Nazaret, Iosif și Maria au dat dispoziții precise pentru întoarcerea lui Iisus la Ierusalim atunci când va ajunge la vârsta cincisprezece ani pentru a începe atunci un lung ciclu de studii într-una dintre academiile de rabini cele mai renumite. Iisus i-a însoțit părinții și pe profesorul lui în vizita lor la școală, dar toți trei au fost dezolați să constate cât părea el de indiferent la tot ceea ce ziceau și făceau ei. Maria era profund îndurerată de reacțiile lui față de vizita la Ierusalim, iar Iosif era foarte încurcat în fața straniilor remarci și a conduitei neobișnuite a băiatului.

În definitiv, săptămâna Paștelor fusese un mare eveniment în viața lui Iisus. El trăsesse foloase din întâlnirile sale cu zecile de băieți de vârsta sa, candidați ca și el la consacrare, și se folosise de contacte ca mijloc de a afla cum trăiau oamenii în Mesopotamia, în Turkestan, în imperiul Parților precum și în provinciile romane din Extremul Orient. Era deja destul de bine pus la curent cu modul în care se dezvoltă tineretul din Egipt și din alte regiuni vecine cu Palestina. Existau în momentul acela mii de tineri în Ierusalim, iar băiatul din Nazaret s-a întâlnit personal și a discutat într-un mod mai mult sau mai puțin aprofundat cu peste o sută și cincizeci dintre ei. El era cu deosebire interesat de cei care veneau din Extremul Orient și din țările îndepărtate ale Occidentului. Ca urmare a acestor contacte, băiatul a început să încerce dorința de a călători prin lume cu scopul de a afla cum lucrau ca să-și câștige existența diferitele grupuri ale contemporanilor săi.

and Mary heard Jesus discuss things temporal and eternal, human and divine, and from that night on they all three loved him as if he had been their own brother.

^{125:2.8 (1380.3)} By the end of the week, Jesus saw less of Lazarus since he was not eligible for admission to even the outer circle of the temple discussions, though he attended some of the public talks delivered in the outer courts. Lazarus was the same age as Jesus, but in Jerusalem youths were seldom admitted to the consecration of sons of the law until they were a full thirteen years of age.

^{125:2.9 (1380.4)} Again and again, during the Passover week, his parents would find Jesus sitting off by himself with his youthful head in his hands, profoundly thinking. They had never seen him behave like this, and not knowing how much he was confused in mind and troubled in spirit by the experience through which he was passing, they were sorely perplexed; they did not know what to do. They welcomed the passing of the days of the Passover week and longed to have their strangely acting son safely back in Nazareth.

^{125:2.10 (1380.5)} Day by day Jesus was thinking through his problems. By the end of the week he had made many adjustments; but when the time came to return to Nazareth, his youthful mind was still swarming with perplexities and beset by a host of unanswered questions and unsolved problems.

^{125:2.11 (1380.6)} Before Joseph and Mary left Jerusalem, in company with Jesus' Nazareth teacher they made definite arrangements for Jesus to return when he reached the age of fifteen to begin his long course of study in one of the best-known academies of the rabbis. Jesus accompanied his parents and teacher on their visits to the school, but they were all distressed to observe how indifferent he seemed to all they said and did. Mary was deeply pained at his reactions to the Jerusalem visit, and Joseph was profoundly perplexed at the lad's strange remarks and unusual conduct.

^{125:2.12 (1380.7)} After all, Passover week had been a great event in Jesus' life. He had enjoyed the opportunity of meeting scores of boys about his own age, fellow candidates for the consecration, and he utilized such contacts as a means of learning how people lived in Mesopotamia, Turkestan, and Parthia, as well as in the Far-Western provinces of Rome. He was already fairly conversant with the way in which the youth of Egypt and other regions near Palestine grew up. There were thousands of young people in Jerusalem at this time, and the Nazareth lad personally met, and more or less extensively interviewed, more than one hundred and fifty. He was particularly interested in those who hailed from the Far-Eastern and the remote Western countries. As a result of these contacts the lad began to entertain a desire to travel about the world for the purpose of learning how the various groups of his fellow men toiled for their livelihood.

3. PLECAREA LUI IOSIF ȘI A MARIEI

Grupul din Nazaret convenise să se adune lângă templu în mijlocul dimineții primei zile din săptămâna de după terminarea sărbătorii pascale. Ei s-au întâlnit la

3. DEPARTURE OF JOSEPH AND MARY

^{125:3.1 (1381.1)} It had been arranged that the Nazareth party should gather in the region of the temple at midforenoon on the first day of the week after the

locul stabilit și s-au pornit la drum către Nazaret. Iisus se dusesse la templu pentru a asculta discuțiile, în vreme ce părinții săi așteptau adunarea tovarășilor lor de călătorie. În curând, toți au fost gata de plecare, bărbații formând un grup, iar femeile altul, așa cum aveau ei obiceiul să meargă pe drumul dintre Ierusalim și Nazaret în preajma sărbătorilor. Iisus plecase în Ierusalim în tovărășia mamei sale și a celorlalte femei. Acum, ca tânăr bărbat consacrat, se presupunea că are să facă călătoria de întoarcere cu tatăl său și cu ceilalți bărbați. Pe când grupul din Nazaret se îndrepta către Bethania, Iisus rămăsese în templu, complet absorbit de o discuție despre îngeri și cu totul inconștient de a fi scăpat momentul plecării părinților săi. Până la amiază, ora de suspendare a conferințelor din templu, el nu și-a dat seama că fusese lăsat în urmă.

Călătorii din Nazaret nu au remarcat absența lui Iisus, deoarece Maria presupunea că el călătorea cu bărbații, în timp ce Iosif se gândea că el călătorea cu femeile, dat fiind că urcase la Ierusalim cu ele, și că tot el conducea măgarul Mariei. Ei nu au descoperit absența lui decât atunci când au ajuns în Ierihon și se pregăteau pentru a campa peste noapte. După ce s-au dus să caute informații la întârziată grupului care sosise la Ierihon, și după ce au aflat că nici unul dintre ei nu-l văzuse pe fiul lor, ei au petrecut o noapte albă. Ei se tot frământau gândindu-se la ceea ce ar fi putut să i se întâmple, reamintindu-și mai multe dintre reacțiile sale neobișnuite la evenimentele din săptămâna pascală și reproșându-și cu blândețe unul celuilalt pentru a nu fi avut grijă ca el să fie într-unul dintre grupuri înainte de părăsirea Ierusalimului.

4. PRIMA ȘI A DOUA ZI ÎN TEMPLU

Între timp, Iisus rămăsese în templu toată după-amiază, ascultând discuțiile și apreciind ambianța mai calmă și mai decentă de când marile mulțimi din săptămâna pascală aproape că dispăruseră. La încheierea discuțiilor de după-amiază, la care Iisus nu a participat deloc, el s-a dus în Bethania unde a ajuns tocmai în clipa în care familia lui Simon se pregătea să-și ia masa de seară. Cei trei tineri s-au bucurat nespuse de mult să-l primească pe Iisus, care a rămas peste noapte în casa lui Simon. El l-a văzut foarte puțin în timpul serii, petrecându-și marea parte a timpului său singur, meditând, în grădină.

A doua zi, Iisus s-a sculat devreme pentru a se duce la templu. Pe versantul Olivetului, el s-a oprit și plăns la vederea spectacolului pe care îl contemplant ochii săi - un popor sărăcit din punct de vedere spiritual, prizonier al tradițiilor lui și trăind sub supravegherea legiunilor romane. Devreme în dimineața aceea, el era în templu cu hotărârea nestrămutată de a lua parte la discuții. În vremea asta, Iosif și Maria se treziseră, și ei, în zori cu intenția de a face cale întoarsă la Ierusalim. Mai întâi s-au dus în grabă la casa rudelor lor, la a căror familie fuseseră găzduiți în timpul săptămânii de Paști, dar s-a constatat că nimeni nu îl văzuse pe Iisus. După ce l-au căutat toată ziua fără a-i da de urmă, s-au reîntors ca să înnopteze la rudele lor.

La a doua conferință, Iisus a mers până la a pune întrebări și a participa la discuțiile din templu într-o

Passover festival had ended. This they did and started out on the return journey to Nazareth. Jesus had gone into the temple to listen to the discussions while his parents awaited the assembly of their fellow travelers. Presently the company prepared to depart, the men going in one group and the women in another as was their custom in journeying to and from the Jerusalem festivals. Jesus had gone up to Jerusalem in company with his mother and the women. Being now a young man of the consecration, he was supposed to journey back to Nazareth in company with his father and the men. But as the Nazareth party moved on toward Bethany, Jesus was completely absorbed in the discussion of angels, in the temple, being wholly unmindful of the passing of the time for the departure of his parents. And he did not realize that he had been left behind until the noontime adjournment of the temple conferences.

^{125:3.2 (1381.2)} The Nazareth travelers did not miss Jesus because Mary surmised he journeyed with the men, while Joseph thought he traveled with the women since he had gone up to Jerusalem with the women, leading Mary's donkey. They did not discover his absence until they reached Jericho and prepared to tarry for the night. After making inquiry of the last of the party to reach Jericho and learning that none of them had seen their son, they spent a sleepless night, turning over in their minds what might have happened to him, recounting many of his unusual reactions to the events of Passover week, and mildly chiding each other for not seeing to it that he was in the group before they left Jerusalem.

4. FIRST AND SECOND DAYS IN THE TEMPLE

^{125:4.1 (1381.3)} In the meantime, Jesus had remained in the temple throughout the afternoon, listening to the discussions and enjoying the more quiet and decorous atmosphere, the great crowds of Passover week having about disappeared. At the conclusion of the afternoon discussions, in none of which Jesus participated, he betook himself to Bethany, arriving just as Simon's family made ready to partake of their evening meal. The three youngsters were overjoyed to greet Jesus, and he remained in Simon's house for the night. He visited very little during the evening, spending much of the time alone in the garden meditating.

^{125:4.2 (1381.4)} Early next day Jesus was up and on his way to the temple. On the brow of Olivet he paused and wept over the sight his eyes beheld — a spiritually impoverished people, tradition bound and living under the surveillance of the Roman legions. Early forenoon found him in the temple with his mind made up to take part in the discussions. Meanwhile, Joseph and Mary also had arisen with the early dawn with the intention of retracing their steps to Jerusalem. First, they hastened to the house of their relatives, where they had lodged as a family during the Passover week, but inquiry elicited the fact that no one had seen Jesus. After searching all day and finding no trace of him, they returned to their relatives for the night.

^{125:4.3 (1382.1)} At the second conference Jesus had made bold to ask questions, and in a very amazing way he

manieră stupefiantă, dar întotdeauna potrivită cu tinerețea sale. Uneori întrebările sale incisive stârneau întrucâtva pe învățătorii erudiți ai legii iudaice, dar el vădea un asemenea spirit de candidă onestitate, dublat de o sete atât de evidentă, încât majoritatea învățaților din templu erau dispuși să-l trateze cu considerație. Însă atunci când el și-a permis să pună la îndoială justetea faptului de a ucide un gentil beat, răstăcit în afara curții gentililor și intrat inconștient în incinta interzisă a templului, și reputată ca fiind sacră, unul dintre erudiții cei mai intoleranți și-a pierdut răbdarea la criticile sale implicite, l-a măsurat din cap până în picioare și l-a întrebat ce vârstă are. Iisus a răspuns: „Mai sunt patru luni și ceva până să împlinesc treisprezece ani”. „Atunci”, răspunse eruditul scos acum din fire, „ce cauți aici odată ce nu ai încă vârsta cerută pentru a fi un fiu al legii?” Când Iisus i-a explicat că fusese consacrat în timpul Paștelor și că era un student din Nazaret care își terminase clasele, învățații i-au răspuns într-un singur glas luându-l în zeflema: „Ar fi trebuit să știm asta; este din Nazaret”. Dar învățatul care prezida a afirmat că Iisus nu trebuia blamat dacă conducătorii sinagogii din Nazaret îl admiseseră din punct de vedere tehnic la doisprezece ani în loc de treisprezece; cu toate că mai mulți dintre detractorii săi s-au ridicat și au plecat, s-a decis că băiatul putea liniștit să ia parte ca ucenic la discuțiile din templu.

Când această a doua zi în templu s-a terminat, Iisus s-a dus iarăși să înnopteze în Bethania. Din nou a ieșit în grădină pentru a medita și a se ruga. Era evident că mintea îi era absorbită în contemplarea unor probleme serioase.

5. A TREIA ZI ÎN TEMPLU

În cursul celei de-a treia zi a lui Iisus cu scribii și cu erudiții din templu, numeroși spectatori, auzind vorbindu-se de acest tânăr din Galileea, s-au îmbulzit pentru a se bucura de spectacolul prilejuit de un băiat care îi înkurca sau îi reducea la tăcere pe înțelepții erudiți ai legii. Simon a venit și el din Bethania pentru a vedea ceea ce aveau să facă băiatul. De la un cap la altul al zilei acesteia Iosif și Maria au continuat să-l caute cu îngrijorare pe Iisus; ei se duseseră chiar și la templu de mai multe ori dar nu se gândiseră niciodată să scruteze diversele grupuri angajate în discuții. Ei au trecut totuși o dată pe aproape de distanța la care putea auzi vocea fascinantă a fiului lor.

Înainte de sfârșitul zilei, toată atenția principalului grup de dezbateri din templu se concentrase asupra întrebărilor puse de Iisus. Iată câteva dintre numeroasele lui întrebări:

1. Ce există realmente în Sfânta Sfințelor îndărătul voalului?
2. De ce, în Israel, mamele trebuie să fie separate de credincioșii de sex masculin din templu?
3. Dacă Dumnezeu este un tată care își iubește copiii, de ce toate aceste masacre de animale pentru a se câștiga favoarea divină - oare a fost rău înțeleasă învățătura lui Moise?
4. De vreme ce templul este consacrat adorării Tatălui ceresc, este oare logic să se tolereze acolo

participat în temple discussions but always in a manner consistent with his youth. Sometimes his pointed questions were somewhat embarrassing to the learned teachers of the Jewish law, but he evinced such a spirit of candid fairness, coupled with an evident hunger for knowledge, that the majority of the temple teachers were disposed to treat him with every consideration. But when he presumed to question the justice of putting to death a drunken gentile who had wandered outside the court of the gentiles and unwittingly entered the forbidden and reputedly sacred precincts of the temple, one of the more intolerant teachers grew impatient with the lad's implied criticisms and, glowering down upon him, asked how old he was. Jesus replied, "thirteen years lacking a trifle more than four months." "Then," rejoined the now irate teacher, "why are you here, since you are not of age as a son of the law?" And when Jesus explained that he had received consecration during the Passover, and that he was a finished student of the Nazareth schools, the teachers with one accord derisively replied, "We might have known; he is from Nazareth." But the leader insisted that Jesus was not to be blamed if the rulers of the synagogue at Nazareth had graduated him, technically, when he was twelve instead of thirteen; and notwithstanding that several of his detractors got up and left, it was ruled that the lad might continue undisturbed as a pupil of the temple discussions.

^{125:4.4 (1382.2)} When this, his second day in the temple, was finished, again he went to Bethany for the night. And again he went out in the garden to meditate and pray. It was apparent that his mind was concerned with the contemplation of weighty problems.

5. THE THIRD DAY IN THE TEMPLE

^{125:5.1 (1382.3)} Jesus' third day with the scribes and teachers in the temple witnessed the gathering of many spectators who, having heard of this youth from Galilee, came to enjoy the experience of seeing a lad confuse the wise men of the law. Simon also came down from Bethany to see what the boy was up to. Throughout this day Joseph and Mary continued their anxious search for Jesus, even going several times into the temple but never thinking to scrutinize the several discussion groups, although they once came almost within hearing distance of his fascinating voice.

^{125:5.2 (1382.4)} Before the day had ended, the entire attention of the chief discussion group of the temple had become focused upon the questions being asked by Jesus. Among his many questions were:

- ^{125:5.3 (1382.5)} 1. What really exists in the holy of holies, behind the veil?
- ^{125:5.4 (1382.6)} 2. Why should mothers in Israel be segregated from the male temple worshippers?
- ^{125:5.5 (1382.7)} 3. If God is a father who loves his children, why all this slaughter of animals to gain divine favor — has the teaching of Moses been misunderstood?
- ^{125:5.6 (1382.8)} 4. Since the temple is dedicated to the worship of the Father in heaven, is it consistent to

prezența celor care exercită o meserie profană de troc sau de comerț?

5. Mesia cel așteptat va fi oare un prinț temporar care va sta pe tronul lui David, sau va acționa el ca lumină a vieții în stabilirea unui regat spiritual?

De-a lungul zilei, cei ce ascultau s-au minunat de aceste întrebări și nici unul n-a fost mai uimit decât Simon. Vreme de peste patru ceasuri, adolescentul din Nazaret i-a asaltat pe acești învățători iudei cu întrebări care dădeau de gândit și cercetau inimile. El a făcut puține comentarii la remarcile mai vârstnicilor săi. El își transmitea învățătura prin întrebările pe care le punea. Prin întorsătura abilă și subtilă a unei întrebări, el reușea simultan să provoace învățătura lor și să o sugereze pe a sa. În felul său de a pune o întrebare, el combina agerimea și umorul cu un farmec care îl făcea drag chiar și celor care se simțeau mai mult sau mai puțin ofențați de vârsta lui. El era întotdeauna cât se poate de loial și plin de respect când punea întrebările sale pătrunzătoare. În cursul acestei după-amiezi frământate din templu, el și-a manifestat aversiunea sa caracteristică, confirmată de toată lucrarea sa publică ulterioară, de a se folosi în mod neloial de un adversar. Ca adolescent, și mai târziu ca bărbat, el părea cu desăvârșire eliberat de orice dorință egoistă de a câștiga o dezbatere doar pentru plăcerea de a triumfa asupra tovarășilor săi prin logică. Un singur lucru îl interesa în mod absolut: să proclame adevărul etern și să efectueze astfel o revelație mai deplină a Dumnezeuului etern.

La sfârșitul zilei Simon și Iisus s-au reîntors în Bethania. Pe aproape întreg parcursul drumului, bărbatul și copilul au păstrat tăcerea. Din nou, Iisus s-a oprit pe versantul Olivetului, privind însă orașul și templul acestuia fără a mai plânge; doar și-a plecat capul într-o devoțiune tăcută.

După masa de seară din Bethania el a refuzat încă o dată să se alăture veselei companii; în loc de aceasta, el s-a dus în grădină unde a zăbovit până la o oră înaintată din noapte. În zadar a încercat el să elaboreze un plan precis pentru a aborda problema lucrării vieții sale, și pentru a alege cel mai bun mod de a revela, compatrioților săi orbiți din punct de vedere spiritual, un concept mai frumos asupra Tatălui ceresc, eliberându-i astfel de teribila lor condiție de sclavi ai legii, ai ritualului, ai ceremonialului și ai tradiției perimate. Dar lumina clară nu apăruse încă în acest băiat pornit în căutarea adevărului.

6. A PATRA ZI ÎN TEMPLU

Iisus era ciudat de neglijent în privința părinților săi pământești; chiar și la micul dejun, când mama lui Lazăr i-a atras atenția că părinții săi ar trebui să fie în timpul acesta aproape de căminul lor, Iisus n-a părut să-și dea seama că ei ar fi întrucâtva îngrijorați de faptul rămânerii lui în urmă.

Din nou s-a dus la templu, dar fără a se opri pe versantul Olivetului ca să mediteze. În cursul discuțiilor de dimineață, o mare parte a timpului a fost consacrată legii și profețiilor, iar învățații au fost uluiți să constate că Iisus cunoștea atât de bine Scripturile, și în ebraică și în greacă. Dar ei n-au fost uluiți atât de mult de

permit the presence of those who engage in secular barter and trade?

^{125:5.7 (1382.9)} 5. Is the expected Messiah to become a temporal prince to sit on the throne of David, or is he to function as the light of life in the establishment of a spiritual kingdom?

^{125:5.8 (1383.1)} And all the day through, those who listened marveled at these questions, and none was more astonished than Simon. For more than four hours this Nazareth youth plied these Jewish teachers with thought-provoking and heart-searching questions. He made few comments on the remarks of his elders. He conveyed his teaching by the questions he would ask. By the deft and subtle phrasing of a question he would at one and the same time challenge their teaching and suggest his own. In the manner of his asking a question there was an appealing combination of sagacity and humor which endeared him even to those who more or less resented his youthfulness. He was always eminently fair and considerate in the asking of these penetrating questions. On this eventful afternoon in the temple he exhibited that same reluctance to take unfair advantage of an opponent which characterized his entire subsequent public ministry. As a youth, and later on as a man, he seemed to be utterly free from all egoistic desire to win an argument merely to experience logical triumph over his fellows, being interested supremely in just one thing: to proclaim everlasting truth and thus effect a fuller revelation of the eternal God.

^{125:5.9 (1383.2)} When the day was over, Simon and Jesus wended their way back to Bethany. For most of the distance both the man and the boy were silent. Again Jesus paused on the brow of Olivet, but as he viewed the city and its temple, he did not weep; he only bowed his head in silent devotion.

^{125:5.10 (1383.3)} After the evening meal at Bethany he again declined to join the merry circle but instead went to the garden, where he lingered long into the night, vainly endeavoring to think out some definite plan of approach to the problem of his lifework and to decide how best he might labor to reveal to his spiritually blinded countrymen a more beautiful concept of the heavenly Father and so set them free from their terrible bondage to law, ritual, ceremonial, and musty tradition. But the clear light did not come to the truth-seeking lad.

6. THE FOURTH DAY IN THE TEMPLE

^{125:6.1 (1383.4)} Jesus was strangely unmindful of his earthly parents; even at breakfast, when Lazarus's mother remarked that his parents must be about home by that time, Jesus did not seem to comprehend that they would be somewhat worried about his having lingered behind.

^{125:6.2 (1383.5)} Again he journeyed to the temple, but he did not pause to meditate at the brow of Olivet. In the course of the morning's discussions much time was devoted to the law and the prophets, and the teachers were astonished that Jesus was so familiar with the Scriptures, in Hebrew as well as Greek. But they were

cunoașterea sa asupra adevărului pe cât de tinerețea sa.

La întrunirea de după-amiază, abia de începuseră să răspundă la întrebările băiatului referitoare la țelul rugăciunii, când liderul l-a rugat pe băiat să înainteze, să se așeze aproape de el și să-și facă cunoscut propriul punct de vedere cu privire la rugăciune și adorare.

În seara precedentă părinții lui Iisus auziseră vorbindu-se de ciudatul adolescent care le argumenta cu atâta pricepere comentatorilor legii, dar nu le-a dat prin gând că acest băiat ar putea fi chiar fiul lor. Ei aproape că se hotărâseră să plece iarăși către casa lui Zaharia presupunând că Iisus putea să se fi dus acolo ca s-o vadă pe Elisabeta și pe Ioan. Gândindu-se că poate Zaharia era la templu, ei s-au oprit acolo în drumul lor către Orașul lui Iuda. Cum umblau ei prin curțile templului, imaginați-vă surpriza și stupefacția lor atunci când au recunoscut vocea băiatului dispărut și l-au zărit așezat printre învățații din templu.

Iosif rămase mut, dar Maria dădu frâu liber fricii și neliniștii sale multă vreme înăbușite; ea se avântă către băiat, care se ridicase ca să-și salute părinții, și zise: „Copilul meu, de ce ne-ai tratat în felul acesta? Se fac acum mai mult de trei zile de când tatăl tău și cu mine te căutam cu disperare. Ce ți-a venit să ne părăsești?” Acesta a fost un moment de încordare. Toți ochii erau îndreptați spre Iisus pentru a vedea ce va răspunde. Tatăl său l-a privit cu un aer plin de reproș, dar n-a zis nimic.

Nu uitați că Iisus era presupus a fi un bărbat tânăr. El terminase educația obișnuită de copil, fusese recunoscut ca fiu al legii și primise consacrarea ca cetățean al Israelului. Cu toate acestea, mama sa l-a dojenit aspru în fața mulțimii adunate, tocmai în toiul celui mai serios și celui mai sublim efort al vieții sale tinere. Ea puneă astfel capăt, într-un mod puțin glorios, uneia dintre cele mai mari ocazii care i-a fost dată vreodată de a propovădui adevărul, de a predica dreptatea și de a revela caracterul iubit al Tatălui său ceresc.

Băiatul s-a ridicat la înălțimea împrejurărilor. Dacă se iau fără părtinire în considerare toți factorii care s-au conjugat pentru a provoca această situație, mai bine ați sonda înțelepciunea răspunsului pe care l-a dat la dojana fără intenție a mamei sale. După câteva momente de chibzuială, Iisus i-a zis: „De ce m-ați căutat atâta vreme? Oare nu vă așteptați să mă găsiți în casa Tatălui meu, odată ce a venit timpul ca eu să mă ocup de treburile Tatălui meu?”

Toți cei de față au fost uluiți de felul de a vorbi al băiatului. Ei s-au retras în tăcere și l-au lăsat singur cu părinții săi. Numai decît, tănărul a înlăturat stînghereala din tustrei zicînd liniștit: „Veniți părinții mei, fiecare a făcut ceea ce credea că este mai bine. Tatăl nostru ceresc a poruncit aceste lucruri; haideți să ne înapoim acasă”.

Ei au plecat în tăcere și au ajuns în Ierihon unde au înnoptat. Ei au zăbovit numai o singură dată, pe versantul Olivetului, când băiatul și-a ridicat bastonul în aer și, tremurînd din cap până în picioare sub impactul unei emoții intense, a zis: „O Ierusalim, Ierusalim cu ai săi locuitori, ce sclavi sunteți voi - sub jugul romanilor și

amazed not so much by his knowledge of truth as by his youth.

125:6.3 (1383.6) At the afternoon conference they had hardly begun to answer his question relating to the purpose of prayer when the leader invited the lad to come forward and, sitting beside him, bade him state his own views regarding prayer and worship.

125:6.4 (1383.7) The evening before, Jesus' parents had heard about this strange youth who so deftly sparred with the expounders of the law, but it had not occurred to them that this lad was their son. They had about decided to journey out to the home of Zacharias as they thought Jesus might have gone thither to see Elizabeth and John. Thinking Zacharias might perhaps be at the temple, they stopped there on their way to the City of Judah. As they strolled through the courts of the temple, imagine their surprise and amazement when they recognized the voice of the missing lad and beheld him seated among the temple teachers.

125:6.5 (1384.1) Joseph was speechless, but Mary gave vent to her long-pent-up fear and anxiety when, rushing up to the lad, now standing to greet his astonished parents, she said: "My child, why have you treated us like this? It is now more than three days that your father and I have searched for you sorrowing. Whatever possessed you to desert us?" It was a tense moment. All eyes were turned on Jesus to hear what he would say. His father looked reprovingly at him but said nothing.

125:6.6 (1384.2) It should be remembered that Jesus was supposed to be a young man. He had finished the regular schooling of a child, had been recognized as a son of the law, and had received consecration as a citizen of Israel. And yet his mother more than mildly upbraided him before all the people assembled, right in the midst of the most serious and sublime effort of his young life, thus bringing to an inglorious termination one of the greatest opportunities ever to be granted him to function as a teacher of truth, a preacher of righteousness, a revealer of the loving character of his Father in heaven.

125:6.7 (1384.3) But the lad was equal to the occasion. When you take into fair consideration all the factors which combined to make up this situation, you will be better prepared to fathom the wisdom of the boy's reply to his mother's unintended rebuke. After a moment's thought, Jesus answered his mother, saying: "Why is it that you have so long sought me? Would you not expect to find me in my Father's house since the time has come when I should be about my Father's business?"

125:6.8 (1384.4) Everyone was astonished at the lad's manner of speaking. Silently they all withdrew and left him standing alone with his parents. Presently the young man relieved the embarrassment of all three when he quietly said: "Come, my parents, none has done aught but that which he thought best. Our Father in heaven has ordained these things; let us depart for home."

125:6.9 (1384.5) In silence they started out, arriving at Jericho for the night. Only once did they pause, and that on the brow of Olivet, when the lad raised his staff aloft and, quivering from head to foot under the surging of intense emotion, said: "O Jerusalem, Jerusalem, and the people thereof, what slaves you are — subservient

victime ale propriilor voastre tradiții - dar mă voi reîntoarce ca să curăț templul și să eliberez poporul de această servitute!"

În cele trei zile de călătorie către Nazaret, Iisus nu a spus aproape nimic; nici părinții lui nu au vorbit mult în prezența sa. Ei erau cu adevărat puși în încurcătură de conduita întâiului lor fiu, dar păstrau cu mare grijă cuvintele lui în inima lor, chiar și fără a le putea pricepe deplina lor semnificație.

Ajunghând acasă, Iisus a făcut o scurtă declarație părinților săi, asigurându-i de afecțiunea sa și dându-le de înțeles că nu ar avea de ce să se mai teamă vreodată ca nu cumva conduita lui să le dea prilejuri de neliniște. El a încheiat această declarație capitală spunând: „Cu toate că eu trebuie să fac voia Tatălui meu ceresc, voi asculta și de tatăl meu pământesc. Îmi voi aștepta ceasul”.

În sinea lui Iisus refuza adesea să admită eforturile bine intenționate, dar nelalocul lor, ale părinților săi de a-i dicta cursul gândirii sale sau de a stabili planul lucrării sale pe pământ. Cu toate acestea, și în toate modurile compatibile cu consacrarea sa față de voia Tatălui său din Paradis, el se conforma cu cea mai mare grație dorințelor tatălui său pământesc și obiceiurilor familiei sale trupești. Chiar și atunci când nu putea să le admită, el făcea tot ce putea pentru a li se conforma. Era un artist în maniera de a împăca devotamentul său față de datorie cu obligațiile sale de loialitate față de familia lui și față de activitățile lui sociale.

Iosif era nedumerit, dar Maria, reflectând la aceste experiențe, și-a recăpătat curajul sfârșind prin a considera cuvintele rostite de el pe Olivet ca profetice în ceea ce privește misiunea mesianică a fiului ei în calitate de eliberator al Israelului. Ea s-a apucat de lucru cu o energie nouă pentru a orienta gândurile lui Iisus pe canale patriotice și naționaliste, și a recurs la ajutorul fratelui ei, unchiul preferat al lui Iisus. În toate felurile posibile, mama lui Iisus s-a dedicat sarcinii de pregătire a fiului ei mai mare pentru ca el să-și asume conducerea celor care voiau să restaureze tronul lui David și să scuture definitiv jugul gentil al sclaviei politice.

to the Roman yoke and victims of your own traditions — but I will return to cleanse yonder temple and deliver my people from this bondage!"

125:6.10 (1384.6) On the three days' journey to Nazareth Jesus said little; neither did his parents say much in his presence. They were truly at a loss to understand the conduct of their first-born son, but they did treasure in their hearts his sayings, even though they could not fully comprehend their meanings.

125:6.11 (1384.7) Upon reaching home, Jesus made a brief statement to his parents, assuring them of his affection and implying that they need not fear he would again give any occasion for their suffering anxiety because of his conduct. He concluded this momentous statement by saying: "While I must do the will of my Father in heaven, I will also be obedient to my father on earth. I will await my hour."

125:6.12 (1384.8) Though Jesus, in his mind, would many times refuse to *consent* to the well-intentioned but misguided efforts of his parents to dictate the course of his thinking or to establish the plan of his work on earth, still, in every manner consistent with his dedication to the doing of his Paradise Father's will, he did most gracefully *conform* to the desires of his earthly father and to the usages of his family in the flesh. Even when he could not consent, he would do everything possible to conform. He was an artist in the matter of adjusting his dedication to duty to his obligations of family loyalty and social service.

125:6.13 (1385.1) Joseph was puzzled, but Mary, as she reflected on these experiences, gained comfort, eventually viewing his utterance on Olivet as prophetic of the Messianic mission of her son as Israel's deliverer. She set to work with renewed energy to mold his thoughts into patriotic and nationalistic channels and enlisted the efforts of her brother, Jesus' favorite uncle; and in every other way did the mother of Jesus address herself to the task of preparing her first-born son to assume the leadership of those who would restore the throne of David and forever cast off the gentile yoke of political bondage.

Capitolul 126. Cei doi ani cruciali

⇨ 125

CARTEA URANTIA

127 ⇨

PARTE IV. VIAȚA ȘI ÎNVĂȚĂTURILE LUI IISUS

CAPITOLUL 126 CEI DOI ANI CRUCIALI

Secțiuni

Introduction

1. Al paisprezecelea an al său (anul 8)
2. Moartea lui Iosif
3. Al cincisprezecelea an (anul 9)
4. Prima predică din sinagogă
5. Lupta financiară

PAPER 126

THE TWO CRUCIAL YEARS

SECTIONS

Introduction

1. His Fourteenth Year (A.D. 8)
2. The Death of Joseph
3. The Fifteenth Year (A.D. 9)
4. First Sermon in the Synagogue
5. The Financial Struggle

Introduction

DINTRE toate experiențele vieții pământești a lui Iisus, al paisprezecelea și al cincisprezecelea au fost anii lui cei mai hotărâtori. Acești doi ani, după ce a început să fie conștient de divinitatea sa și de menirea sa, și înainte de a fi reușit să comunice, într-o mare măsură, cu Ajustorul său interior, au fost cei mai grei din viața sa frământată de pe Urantia. Această perioadă de doi ani ar trebui numită marea încercare, adevărata ispită. Nici un tânăr, în trecerea lui prin primele tulburări și prin problemele de adaptare ale adolescenței, nu a fost vreodată supus unei încercări mai decisive decât aceea prin care a trecut Iisus în cursul tranziției sale de la copilărie la adolescență.

Această importantă perioadă de dezvoltare din tinerețea lui Iisus a început cu sfârșitul vizitei la Ierusalim și cu reîntoarcerea la Nazaret. Maria a fost mai întâi fericită la gândul că își regăsise băiatul, că Iisus revenise acasă pentru a fi un fiu ascultător - deși nu fusese niciodată altfel - și că va fi de atunci înainte mai docil față de planurile de viitor pe care i le făcea. Dar ea nu avea să se încălzească multă vreme la soarele iluziilor materne și al inconstienței orgoliu de familie; foarte curând ea urma să-și piardă și mai mult iluziile. Băiatul trăia din ce în ce mai mult în tovărășia tatălui său; din ce în ce mai puțin venea la mama sa în legătură cu problemele sale. În același timp, avea să sporească neînțelegerea părinților săi privitoare la frecvențele lui alternări între treburile acestei lumi și meditațiile asupra propriilor sale legături cu treburile Tatălui său. Spus de-a dreptul, ei nu se înțelegeau, dar îl iubeau sincer.

Pe măsură ce Iisus creștea, mila și dragostea sa pentru poporul iudeu se adânceau, însă cu trecerea

INTRODUCTION

^{126:0.1 (1386.1)} OF ALL Jesus' earth-life experiences, the fourteenth and fifteenth years were the most crucial. These two years, after he began to be self-conscious of divinity and destiny, and before he achieved a large measure of communication with his indwelling Adjuster, were the most trying of his eventful life on Urantia. It is this period of two years which should be called the great test, the real temptation. No human youth, in passing through the early confusions and adjustment problems of adolescence, ever experienced a more crucial testing than that which Jesus passed through during his transition from childhood to young manhood.

^{126:0.2 (1386.2)} This important period in Jesus' youthful development began with the conclusion of the Jerusalem visit and with his return to Nazareth. At first Mary was happy in the thought that she had her boy back once more, that Jesus had returned home to be a dutiful son — not that he was ever anything else — and that he would henceforth be more responsive to her plans for his future life. But she was not for long to bask in this sunshine of maternal delusion and unrecognized family pride; very soon she was to be more completely disillusioned. More and more the boy was in the company of his father; less and less did he come to her with his problems, while increasingly both his parents failed to comprehend his frequent alternation between the affairs of this world and the contemplation of his relation to his Father's business. Frankly, they did not understand him, but they did truly love him.

^{126:0.3 (1386.3)} As he grew older, Jesus' pity and love for the Jewish people deepened, but with the passing

anilor se dezvoltă în mintea sa un just resentiment contra prezenței, în templul Tatălui său, a preoților aleși din rațiuni politice. Iisus avea un mare respect pentru fariseii sinceri și pentru scribii cinstiți, dar nu avea nici o stimă pentru fariseii ipocriți și pentru teologii necinstiți; el îi privea cu dispreț pe toți liderii religioși care nu erau sinceri. Atunci când examina cu minuțiozitate conduita conducătorilor Israelului, el era adesea tentat să privească cu ochi favorabili posibilitatea ca el să devină Mesia cel așteptat de către iudei, dar nu a cedat niciodată acestei tentații.

Povestea acestor isprăvi printre înțelepții Ierusalimului era măgulitoare pentru tot Nazaretul și mai ales pentru străvechii săi maeștri din școala sinagogii. Pentru o vreme, elogiul lui Iisus a fost pe buzele tuturor. Tot târgul povestea despre înțelepciunea copilăriei sale și despre conduita sa meritorie, și se prezicea că băiatul era menit să devină un mare conducător în Israel. În cele din urmă, în Galileea, din Nazaret, avea să iasă un învățător cu adevărat mare. Toți așteptau cu nerăbdare momentul în care el va împlini vârsta de cincisprezece ani, ceea ce i-ar permite de drept să citească Scripturile în sinagogă cu prilejul zilei sabatului.

1. AL PAISPREZECELEA AN AL SĂU (ANUL 8)

Anul 8 este anul calendaristic al celei de-a paisprezecea lui aniversări. Iisus ajunsese un bun făcător de juguri și lucra bine pânza și pielea. El devenea rapid atât un tâmplar, cât și un ebenist priceput. În vara aceea, el a urcat adeseori pe creasta dealului situat la nord-vest de Nazaret, pentru a se ruga și pentru a medita. El devenea treptat tot mai conștient de natura efuziunii sale pe pământ.

Cu puțin peste o sută de ani mai înainte, acest deal fusese „înaltul loc al lui Baal”, iar acum acesta era amplasamentul mormântului lui Simion, un sfânt renumit în Israel. De pe coama dealului lui Simion, Iisus putea dintr-o singură privire să îmbrățișeze Nazaretul și țara învecinată. Privind spre Megiddo, el își reamintea istoria armatei egiptene ce purta prima ei mare victorie din Asia, și felul în care mai târziu o armată asemănătoare îl biruise pe Iosia, regele Iudeii. Nu departe de acolo, el putea să vadă Taanakul, unde Deborah și Barac l-au bătut pe Sisera. La orizont putea zări dealurile Dothanului unde, după cum fusese învățat, Iosif fusese vândut de frații săi ca sclav, în Egipt. Îndreptându-și apoi privirile spre Ebal și Gerizim, el își amintea tradițiile lui Avraam, ale lui Iacob și ale lui Abimelech. Și astfel îi reveneau în minte, și le întorcea pe toate părțile, evenimentele istorice și tradiționale ale poporului tatălui său Iosif.

El și-a urmat cursurile avansate de lectură cu cei care predau în sinagogă și a continuat totodată educația familială a fraților și surorilor lui pe măsură ce aceștia atingeau vârsta potrivită.

La începutul aceluia an 8, Iosif a luat măsuri ca să pună de o parte venitul de pe proprietățile sale din Nazaret și Capernaum, pentru a plăti lungul ciclu de studii al fiului său în Ierusalim; se prevedea că Iisus trebuia să meargă în Ierusalim în luna august a anului care urma, când va atinge vârsta de cincisprezece ani.

years, there developed in his mind a growing righteous resentment of the presence in the Father's temple of the politically appointed priests. Jesus had great respect for the sincere Pharisees and the honest scribes, but he held the hypocritical Pharisees and the dishonest theologians in great contempt; he looked with disdain upon all those religious leaders who were not sincere. When he scrutinized the leadership of Israel, he was sometimes tempted to look with favor on the possibility of his becoming the Messiah of Jewish expectation, but he never yielded to such a temptation.

126:0.4 (1386.4) The story of his exploits among the wise men of the temple in Jerusalem was gratifying to all Nazareth, especially to his former teachers in the synagogue school. For a time his praise was on everybody's lips. All the village recounted his childhood wisdom and praiseworthy conduct and predicted that he was destined to become a great leader in Israel; at last a really great teacher was to come out of Nazareth in Galilee. And they all looked forward to the time when he would be fifteen years of age so that he might be permitted regularly to read the Scriptures in the synagogue on the Sabbath day.

1. HIS FOURTEENTH YEAR (A.D. 8)

126:1.1 (1387.1) This is the calendar year of his fourteenth birthday. He had become a good yoke maker and worked well with both canvas and leather. He was also rapidly developing into an expert carpenter and cabinetmaker. This summer he made frequent trips to the top of the hill to the northwest of Nazareth for prayer and meditation. He was gradually becoming more self-conscious of the nature of his bestowal on earth.

126:1.2 (1387.2) This hill, a little more than one hundred years previously, had been the "high place of Baal," and now it was the site of the tomb of Simeon, a reputed holy man of Israel. From the summit of this hill of Simeon, Jesus looked out over Nazareth and the surrounding country. He would gaze upon Megiddo and recall the story of the Egyptian army winning its first great victory in Asia; and how, later on, another such army defeated the Judean king Josiah. Not far away he could look upon Taanach, where Deborah and Barak defeated Sisera. In the distance he could view the hills of Dothan, where he had been taught Joseph's brethren sold him into Egyptian slavery. He then would shift his gaze over to Ebal and Gerizim and recount to himself the traditions of Abraham, Jacob, and Abimelech. And thus he recalled and turned over in his mind the historic and traditional events of his father Joseph's people.

126:1.3 (1387.3) He continued to carry on his advanced courses of reading under the synagogue teachers, and he also continued with the home education of his brothers and sisters as they grew up to suitable ages.

126:1.4 (1387.4) Early this year Joseph arranged to set aside the income from his Nazareth and Capernaum property to pay for Jesus' long course of study at Jerusalem, it having been planned that he should go to Jerusalem in August of the following year when he would be fifteen years of age.

La începutul anului, Iosif și Maria au avut frecvent îndoieli cu privire la menirea fiului lor mai mare. Într-adevăr, el era un copil strălucit și adorabil, dar foarte dificil de înțeles și de pătruns; pe de altă parte, nu se întâmplase niciodată nimic extraordinar sau miraculos. Mândra sa mamă stătuse de zeci de ori într-o expectativă încremenită, așteptându-se să-l vadă pe fiul ei înfăptuind vreo ispravă supraomenească sau miraculoasă, dar speranțele ei s-au spulberat întotdeauna, ea pomenindu-se într-o crudă decepție. Toate acestea erau descurajante și chiar demoralizante. Persoanele pioase din vremea aceea credeau cu adevărat că profeții și oamenii făgăduinței își demonstau întotdeauna vocația și își stabileau autoritatea divină înfăptuind miracole și făcând minuni. Însă Iisus nu făcea nimic dintre toate acestea; de aceea confuzia părinților săi sporea constant pe măsură ce se gândeau la viitorul lui.

Îmbunătățirea situației economice a familiei din Nazaret se făcea simțită acasă în multe feluri, îndeosebi prin numărul crescând al tabletelor albe șlefuite care erau întrebuințate ca tăblițe de scris; pe atunci se scria cu creion de cărbune. Lui Iisus i s-a îngăduit, de asemenea, să-și reia lecțiile de muzică; îi plăcea foarte mult să cânte la harpă.

În decursul acestui an, se poate într-adevăr spune că Iisus „a crescut în grațiile oamenilor și ale lui Dumnezeu”. Perspectivele familiei păreau bune, iar viitorul se arăta luminos.

2. MOARTEA LUI IOSIF

Total a mers bine până în ziua fatală de marți 25 septembrie, când un mesager din Sepphoris a adus, în căminul din Nazaret, tragica veste că Iosif fusese grav rănit de căderea unei macarale învârtitoare pe când lucra la reședința guvernatorului. Mesagerul din Sepphoris se opri la atelier înainte de a se duce la domiciliul lui Iosif. El l-a informat pe Iisus de accidentul pe care l-a avut tatăl său, și cei doi s-au dus împreună acasă pentru a-i împărtăși Mariei această veste tristă. Iisus dorea să ajungă numai decît alături de tatăl său, dar Maria nu voia să audă de nimic altceva, gândindu-se că trebuie să se ducă în grabă lângă soțul ei. Ea a decis ca Iacob, care avea atunci zece ani, s-o însoțească la Sepphoris, în vreme ce Iisus va rămâne acasă cu copiii mai mici până la reîntoarcerea ei, căci ea nu știa cât de grav fusese rănit Iosif. Dar Iosif murise din pricina rănilor sale înainte de sosirea Mariei. A fost adus în Nazaret și a doua zi a fost așezat în mormânt pentru a se odihni în pace cu strămoșii lui.

Chiar în momentul în care perspectivele erau bune și viitorul părea promițător, o mână aparent crudă l-a doborât pe capul familiei din Nazaret. Treburile casei au fost întrerupte și toate planurile pentru viitoarea educație a lui Iisus s-au năruit. Tânărul tâmplar, care tocmai trecuse de paisprezece ani, devenit conștient că trebuia nu numai să dezvăluie natura divină, pe pământ și în trup, potrivit misiunii primite de la Tatăl său ceresc, ci trebuia și ca tânăra sa natură umană să poarte pe umeri responsabilitatea de a avea grijă de mama sa văduvă și de cei șapte frați și surori - fără a mai socoti un alt copil așteptat. Adolescentul din Nazaret devenea acum singurul priijin și ajutor al acestei familii lovite într-un mod atât de neașteptat. În felul acesta s-a permis pe

126:1.5 (1387.5) By the beginning of this year both Joseph and Mary entertained frequent doubts about the destiny of their first-born son. He was indeed a brilliant and lovable child, but he was so difficult to understand, so hard to fathom, and again, nothing extraordinary or miraculous ever happened. Scores of times had his proud mother stood in breathless anticipation, expecting to see her son engage in some superhuman or miraculous performance, but always were her hopes dashed down in cruel disappointment. And all this was discouraging, even disheartening. The devout people of those days truly believed that prophets and men of promise always demonstrated their calling and established their divine authority by performing miracles and working wonders. But Jesus did none of these things; wherefore was the confusion of his parents steadily increased as they contemplated his future.

126:1.6 (1387.6) The improved economic condition of the Nazareth family was reflected in many ways about the home and especially in the increased number of smooth white boards which were used as writing slates, the writing being done with charcoal. Jesus was also permitted to resume his music lessons; he was very fond of playing the harp.

126:1.7 (1387.7) Throughout this year it can truly be said that Jesus “grew in favor with man and with God.” The prospects of the family seemed good; the future was bright.

2. THE DEATH OF JOSEPH

126:2.1 (1388.1) All did go well until that fateful day of Tuesday, September 25, when a runner from Sepphoris brought to this Nazareth home the tragic news that Joseph had been severely injured by the falling of a derrick while at work on the governor's residence. The messenger from Sepphoris had stopped at the shop on the way to Joseph's home, informing Jesus of his father's accident, and they went together to the house to break the sad news to Mary. Jesus desired to go immediately to his father, but Mary would hear to nothing but that she must hasten to her husband's side. She directed that James, then ten years of age, should accompany her to Sepphoris while Jesus remained home with the younger children until she should return, as she did not know how seriously Joseph had been injured. But Joseph died of his injuries before Mary arrived. They brought him to Nazareth, and on the following day he was laid to rest with his fathers.

126:2.2 (1388.2) Just at the time when prospects were good and the future looked bright, an apparently cruel hand struck down the head of this Nazareth household, the affairs of this home were disrupted, and every plan for Jesus and his future education was demolished. This carpenter lad, now just past fourteen years of age, awakened to the realization that he had not only to fulfill the commission of his heavenly Father to reveal the divine nature on earth and in the flesh, but that his young human nature must also shoulder the responsibility of caring for his widowed mother and seven brothers and sisters — and another yet to be born. This lad of Nazareth now became the sole support and comfort of this so suddenly bereaved family. Thus were permitted

Urantia succesiunea naturală a evenimentelor care l-au forțat pe acest tânăr al destinului să-și asume atât de devreme responsabilități foarte grele, dar educative și disciplinare în cel mai înalt grad. El devenea capul unei familii omenești; el devenea tatăl propriilor lui frați și surori; el trebuia să susțină și să protejeze pe mama sa ca păzitor al căminului patern, singurul pe care urma să-l cunoască în timpul șederii lui pe această lume.

Iisus a acceptat din toată inima responsabilitățile care s-au abătut atât de subit asupra lui, și pe care și le-a asumat cu fidelitate până la capăt. Cel puțin o mare problemă și o dificultate anticipată din viața sa fuseseră în mod tragic rezolvate - nu se mai aștepta nimeni ca el să se ducă în Ierusalim pentru a studia cu rabinii. A fost întotdeauna adevărat că Iisus „nu era discipolul nimănui”. El era întotdeauna gata să învețe până și de la cel mai umil copilăș, dar nu s-a inspirat niciodată de la surse omenești în ce privește autoritatea sa pentru propovăduirea adevărului.

Cu toate acestea, el nu știa încă nimic de apariția lui Gabriel în fața mamei sale înainte de nașterea lui; el a aflat numai de la Ioan în ziua botezului său, la începutul serviciului său public.

Cu timpul, tânărul tâmplar din Nazaret a cântărit tot mai bine fiecare instituție a societății și fiecare uzanță a religiei după un criteriu invariabil. Ce face ea pentru sufletul omenesc? Îl apropie ea pe Dumnezeu de om? Îl conduce ea pe om la Dumnezeu? Fără a neglija complet aspectele recreative și sociale ale vieții, adolescentul și-a consacrat din ce în ce mai mult timpul și forțele către atingerea a numai două scopuri: să aibă grijă de familia sa și să se pregătească pentru înfăptuirea pe pământ a voii Tatălui său ceresc.

În anul acela, vecinii au căpătat obiceiul de a intra pe neașteptate, în cursul serilor de iarnă, pentru a-l auzi pe Iisus cântând la harpă, pentru a-i asculta povestirile (căci băiatul era un bun povestitor) și pentru a-l auzi citind pasaje din Scripturile grecești.

Familia putea destul de bine să-și ducă traiul acasă, deoarece avea la îndemână o sumă bună de bani în momentul morții lui Iosif. Iisus n-a întârziat să arate că avea, în afaceri, o judecată pătrunzătoare și perspicacitate financiară. El avea spirit liberal, dar gusturi simple; era econom, dar generos. El s-a dovedit un administrator înțelept și eficient al bunurilor tatălui său.

În ciuda a tot ceea ce puteau să facă Iisus și vecinii din Nazaret pentru a aduce veselie înăuntrul căminului, Maria, și chiar și copiii, au rămas plini de tristețe. Iosif nu mai era. El fusese un soț și un tată excepțional și le lipsea tuturor. Și li se părea cu atât mai tragic să se gândească că el murise înainte ca ei să-i poată vorbi sau să primească binecuvântarea sa.

3. AL CINCISPREZECELEA AN (ANUL 9)

În mijlocul celui de-al cincisprezecelea an - și noi socotim timpul după calendarul secolului al douăzecilea, iar nu după anul iudaic - Iisus preluase cu fermitate conducerea familiei sale. Înainte de încheierea acestui an, economiile lor erau pe sfârșite, și erau puși în situația de fi nevoiți să vândă una dintre casele din Nazaret pe care Iosif le posedea în comun cu vecinul

those occurrences of the natural order of events on Urantia which would force this young man of destiny so early to assume these heavy but highly educational and disciplinary responsibilities attendant upon becoming the head of a human family, of becoming father to his own brothers and sisters, of supporting and protecting his mother, of functioning as guardian of his father's home, the only home he was to know while on this world.

126:2.3 (1388.3) Jesus cheerfully accepted the responsibilities so suddenly thrust upon him, and he carried them faithfully to the end. At least one great problem and anticipated difficulty in his life had been tragically solved — he would not now be expected to go to Jerusalem to study under the rabbis. It remained always true that Jesus “sat at no man’s feet.” He was ever willing to learn from even the humblest of little children, but he never derived authority to teach truth from human sources.

126:2.4 (1388.4) Still he knew nothing of the Gabriel visit to his mother before his birth; he only learned of this from John on the day of his baptism, at the beginning of his public ministry.

126:2.5 (1388.5) As the years passed, this young carpenter of Nazareth increasingly measured every institution of society and every usage of religion by the unvarying test: What does it do for the human soul? does it bring God to man? does it bring man to God? While this youth did not wholly neglect the recreational and social aspects of life, more and more he devoted his time and energies to just two purposes: the care of his family and the preparation to do his Father’s heavenly will on earth.

126:2.6 (1389.1) This year it became the custom for the neighbors to drop in during the winter evenings to hear Jesus play upon the harp, to listen to his stories (for the lad was a master storyteller), and to hear him read from the Greek scriptures.

126:2.7 (1389.2) The economic affairs of the family continued to run fairly smoothly as there was quite a sum of money on hand at the time of Joseph’s death. Jesus early demonstrated the possession of keen business judgment and financial sagacity. He was liberal but frugal; he was saving but generous. He proved to be a wise and efficient administrator of his father’s estate.

126:2.8 (1389.3) But in spite of all that Jesus and the Nazareth neighbors could do to bring cheer into the home, Mary, and even the children, were overcast with sadness. Joseph was gone. Joseph was an unusual husband and father, and they all missed him. And it seemed all the more tragic to think that he died ere they could speak to him or hear his farewell blessing.

3. THE FIFTEENTH YEAR (A.D. 9)

126:3.1 (1389.4) By the middle of this fifteenth year — and we are reckoning time in accordance with the twentieth-century calendar, not by the Jewish year — Jesus had taken a firm grasp upon the management of his family. Before this year had passed, their savings had about disappeared, and they were face to face with the necessity of disposing of one of the Nazareth houses

său Iacob.

Rut, ultima născută a familiei, a venit pe lume miercuri seara, pe 17 aprilie, anul 9. Pe cât îi era cu putință, Iisus a încercat să ia locul tatălui său consolându-o și ajutându-o pe mama sa în timpul acestei încercări grele și deosebit de triste. Vreme de aproape douăzeci de ani (până la începerea vieții sale publice), nici un tată nu ar fi putut s-o iubească și s-o crească pe fiica sa cu mai multă afecțiune și fidelitate decât Iisus, după felul cum s-a ocupat el de micuța Rut. El a fost un tată la fel de bun și pentru ceilalți membri ai familiei.

În cursul acestui an, Iisus a formulat, pentru prima dată, rugăciunea pe care au învățat-o de la el, mai târziu, apostolii lui și care s-a răspândit sub numele de „Tatăl Nostru”. Într-un sens, aceasta a fost o evoluție a cultului căminului. Iudeii aveau numeroase forme de proslăvire și mai multe rugăciuni clasice. După moartea tatălui său, Iisus a încercat să-i învețe pe copiii mai mari să se exprime individual în rugăciuni - așa cum și lui însuși îi plăcea atât de mult să o facă - dar ei nu puteau să priceapă gândirea sa și reveneau invariabil la formele lor de rugăciune învățate pe de rost. În această încercare de a-i stimula pe cei mai mari dintre frații și surorile lui ca să spună rugăciuni individuale Iisus s-a străduit să-i călăuzească prin expresii sugestive; curând, fără intenție din partea sa, ei s-au folosit cu toții de o formă de rugăciune în mare măsură întemeiată pe ideile directoare pe care le învățaseră de la Iisus.

În cele din urmă, Iisus a abandonat ideea ca fiecare membru al familiei să formuleze rugăciuni spontane. Într-o seară de octombrie, el s-a așezat lângă mica lampă din fața mesei joase de piatră; apoi, pe o planșetă de cedru șlefuită, având latura de aproximativ patruzeci și cinci de centimetri, el a scris, cu o bucată de creion de cărbune, rugăciunea care a devenit pe viitor ruga model a familiei.

În anul acela, Iisus a fost foarte tulburat de gânduri confuze. Responsabilitățile sale familiale îndepărtaseră foarte eficient orice idee de a duce la îndeplinire vreun plan ca răspuns la vizitarea Ierusalimului care îl invita să „se ocupe de treburile Tatălui său”. Iisus a tras concluzia, pe bună dreptate, că grija de a veghea asupra familiei tatălui său pământesc trebuia s-o ia înaintea oricărei alte îndatoriri, și că sprijinirea familiei sale trebuia să fie prima sa obligație.

În cursul acestui an, Iisus a găsit, în așa-numita carte a lui Enoh, un pasaj care la făcut mai târziu să adopte expresia „Fiul Omului” pentru a se desemna în timpul misiunii sale de manifestare pe Urantia. El studiase cu atenție ideea de Mesia iudeu și dobândise convingerea fermă că el nu era menit să fie acest Mesia. El dorea fierbinte să ajute poporul tatălui său, dar nu a avut niciodată de gând să se pună în fruntea armatei iudee pentru a elibera Palestina de dominația străină. El știa că nu va sta niciodată pe tronul lui David în Ierusalim. El nu credea nici că rolul său trebuie să fie aceea a unui eliberator spiritual sau a unui învățător moral numai pe lângă poporul iudeu. În nici un caz, misiunea vieții sale nu putea așadar să fie împlinirea dorințelor fierbinți și a profețiilor presupuse mesianice ale Scripturilor ebraice, cel puțin nu în felul în care înțelegeau iudeii aceste preziceri ale profeților. Tot așa, Iisus era sigur că nu trebuia să apară ca Fiul al Omului descris de profetul Daniel.

which Joseph and his neighbor Jacob owned in partnership.

126:3.2 (1389.5) On Wednesday evening, April 17, A.D. 9, Ruth, the baby of the family, was born, and to the best of his ability Jesus endeavored to take the place of his father in comforting and ministering to his mother during this trying and peculiarly sad ordeal. For almost a score of years (until he began his public ministry) no father could have loved and nurtured his daughter any more affectionately and faithfully than Jesus cared for little Ruth. And he was an equally good father to all the other members of his family.

126:3.3 (1389.6) During this year Jesus first formulated the prayer which he subsequently taught to his apostles, and which to many has become known as “The Lord’s Prayer.” In a way it was an evolution of the family altar; they had many forms of praise and several formal prayers. After his father’s death Jesus tried to teach the older children to express themselves individually in prayer — much as he so enjoyed doing — but they could not grasp his thought and would invariably fall back upon their memorized prayer forms. It was in this effort to stimulate his older brothers and sisters to say individual prayers that Jesus would endeavor to lead them along by suggestive phrases, and presently, without intention on his part, it developed that they were all using a form of prayer which was largely built up from these suggestive lines which Jesus had taught them.

126:3.4 (1389.7) At last Jesus gave up the idea of having each member of the family formulate spontaneous prayers, and one evening in October he sat down by the little squat lamp on the low stone table, and, on a piece of smooth cedar board about eighteen inches square, with a piece of charcoal he wrote out the prayer which became from that time on the standard family petition.

126:3.5 (1389.8) This year Jesus was much troubled with confused thinking. Family responsibility had quite effectively removed all thought of immediately carrying out any plan for responding to the Jerusalem visitation directing him to “be about his Father’s business.” Jesus rightly reasoned that the watchcare of his earthly father’s family must take precedence of all duties; that the support of his family must become his first obligation.

126:3.6 (1390.1) In the course of this year Jesus found a passage in the so-called Book of Enoch which influenced him in the later adoption of the term “Son of Man” as a designation for his bestowal mission on Urantia. He had thoroughly considered the idea of the Jewish Messiah and was firmly convinced that he was not to be that Messiah. He longed to help his father’s people, but he never expected to lead Jewish armies in overthrowing the foreign domination of Palestine. He knew he would never sit on the throne of David at Jerusalem. Neither did he believe that his mission was that of a spiritual deliverer or moral teacher solely to the Jewish people. In no sense, therefore, could his life mission be the fulfillment of the intense longings and supposed Messianic prophecies of the Hebrew scriptures; at least, not as the Jews understood these predictions of the prophets. Likewise he was certain he was never to appear as the Son of Man depicted by the Prophet Daniel.

Însă când va veni timpul să iasă înainte în calitate de învățător al lumii, oare ce nume va lua? Cum își va justifica el misiunea? Cu ce nume ar fi chemat de către oamenii care vor ajunge să creadă în învățătura sa?

În vreme ce tot cumpănea la toate aceste probleme în mintea sa, el a găsit în biblioteca sinagogii din Nazaret, printre cărțile apocaliptice pe care le studia, manuscrisul numit „Cartea lui Enoh”. Deși era sigur că ea nu fusese scrisă de Enoh cel de odinioară, cartea l-a intrigat mult; el a citit-o și a recitit-o de mai multe ori. Un pasaj l-a impresionat în mod deosebit, și anume cel în care apărea expresia: „Fiul Omului”. Autorul acestei pretinse Cărți a lui Enoh continua să vorbească de Fiul Omului, descriind lucrările pe care le avea de îndeplinit pe pământ. El explica că înainte de a veni pe această lume pentru a-i aduce omenirii mântuirea, acest Fiu al Omului traversase curțile gloriei cerești cu Tatăl său, Tatăl tuturor; că el renunțase la toată mărișoara sa și la toată maiestatea sa pentru a coborî pe pământ și a le proclama mântuirea bieților muritori. Pe măsură ce Iisus citea aceste pasaje (înțelegând bine că o parte a misticismului oriental amestecat mai târziu cu aceste învățături era falsă), el simțea în inima sa și recunoștea în sine sa că, dintre toate prezicerile mesianice din Scripturile ebraice și toate teoriile privitoare la eliberatorul iudeilor, nici una nu era atât de aproape de adevăr pe cât era această istorie păstrată în această carte a lui Enoh care nu a fost decât parțial acreditată. Imediat, el a decis să adopte drept titlu inaugural „Fiul Omului”. Și așa a și făcut mai târziu când a început învățătura sa publică. Iisus avea o aptitudine infailibilă de a recunoaște adevărul și de a nu ezita niciodată să-l admită, indiferent din ce sursă părea să emane.

În această epocă, el își lămurise multe lucruri privitoare la viitoarea sa lucrare în această lume, dar nu a vorbit niciodată cu mama sa despre aceste chestiuni, ea care se agăța mereu de ideea ei că el era un Mesia iudeu.

Iisus a trecut atunci prin marea confuzie în gândire din perioada tinereții sale. După ce și-a fixat întrucâtva natura misiunii sale pe pământ care consta în „a se ocupa de treburile Tatălui său” - a demonstra natura iubitoare a Tatălui său față de toată omenirea - el a reînceput să mediteze asupra numeroaselor citate din Scripturi, care se refereau la venirea unui eliberator național, a unui învățător sau a unui rege iudeu. La ce eveniment se refereau aceste profeții? Era el un iudeu sau nu? Apatrunea el sau nu casei lui David?

Mama sa zicea că da; tatăl său judecase că nu era așa. El a decis că nu era așa. Dar profeții nu încurcaseră ei natura și misiunea lui Mesia? La urma urmei, era oare posibil ca mama lui să aibă dreptate? În majoritatea situațiilor, când surveniseră diferențe de opinie în trecut, dreptatea fusese de partea ei. Dacă el era un nou învățător, iar nu Mesia, cum ar putea el să-l recunoască pe Mesia iudeul dacă acesta ar apărea în Ierusalim în timpul misiunii sale terestre, și care ar trebui atunci să fie relațiile sale cu acel Mesia iudeu? După ce s-ar fi angajat în misiunea vieții sale, care ar fi fost raporturile lui cu familia sa, cu religia și cu Statul iudaic, cu Imperiul roman, cu gentiliile și religiile lor?

126:3.7 (1390.2) But when the time came for him to go forth as a world teacher, what would he call himself? What claim should he make concerning his mission? By what name would he be called by the people who would become believers in his teachings?

126:3.8 (1390.3) While turning all these problems over in his mind, he found in the synagogue library at Nazareth, among the apocalyptic books which he had been studying, this manuscript called “The Book of Enoch”; and though he was certain that it had not been written by Enoch of old, it proved very intriguing to him, and he read and reread it many times. There was one passage which particularly impressed him, a passage in which this term “Son of Man” appeared. The writer of this so-called Book of Enoch went on to tell about this Son of Man, describing the work he would do on earth and explaining that this Son of Man, before coming down on this earth to bring salvation to mankind, had walked through the courts of heavenly glory with his Father, the Father of all; and that he had turned his back upon all this grandeur and glory to come down on earth to proclaim salvation to needy mortals. As Jesus would read these passages (well understanding that much of the Eastern mysticism which had become admixed with these teachings was erroneous), he responded in his heart and recognized in his mind that of all the Messianic predictions of the Hebrew scriptures and of all the theories about the Jewish deliverer, none was so near the truth as this story tucked away in this only partially accredited Book of Enoch; and he then and there decided to adopt as his inaugural title “the Son of Man.” And this he did when he subsequently began his public work. Jesus had an unerring ability for the recognition of truth, and truth he never hesitated to embrace, no matter from what source it appeared to emanate.

126:3.9 (1390.4) By this time he had quite thoroughly settled many things about his forthcoming work for the world, but he said nothing of these matters to his mother, who still held stoutly to the idea of his being the Jewish Messiah.

126:3.10 (1390.5) The great confusion of Jesus’ younger days now arose. Having settled something about the nature of his mission on earth, “to be about his Father’s business” — to show forth his Father’s loving nature to all mankind — he began to ponder anew the many statements in the Scriptures referring to the coming of a national deliverer, a Jewish teacher or king. To what event did these prophecies refer? Was not he a Jew? or was he? Was he or was he not of the house of David? His mother averred he was; his father had ruled that he was not. He decided he was not. But had the prophets confused the nature and mission of the Messiah?

126:3.11 (1391.1) After all, could it be possible that his mother was right? In most matters, when differences of opinion had arisen in the past, she had been right. If he were a new teacher and *not* the Messiah, then how should he recognize the Jewish Messiah if such a one should appear in Jerusalem during the time of his earth mission; and, further, what should be his relation to this Jewish Messiah? And what should be his relation, after embarking on his life mission, to his family? to the Jewish commonwealth and religion? to the Roman Empire? to the gentiles and their religions? Each of these momentous problems this young Galilean turned over in his mind and seriously pondered while he

Tânărul galileean rumega în mintea sa fiecare dintre marile probleme și reflecta cu seriozitate în vreme ce continua să lucreze la masa lui de tâmplar, câștigând cu trudă traiul său, pe cel al mamei și pe al celorlalte opt guri flămânde.

Înainte de sfârșitul anului, Maria a văzut că fondurile familiei se diminueau. Ea a încredințat vânzarea de porumbei lui Iacob. Curând ei au cumpărat o a doua vacă și, cu ajutorul lui Miriam, au început să vândă lapte vecinilor lor din Nazaret.

Profundele perioade de meditații ale lui Iisus, frecvente sale deplasări pentru a se ruga pe culmea dealului și toate ideile străine pe care le enunța din timp în timp o alarmau profund pe mama sa. Ea se gândea uneori că băiatul nu își pierduse bunul-simț, și apoi își potolea temerile, amintindu-și că el era la urma urmei un copil al fâgăduinței, întrucâtva deosebit de ceilalți tineri.

Dar Iisus învăța să nu își exprime toate gândurile, să nu își expună lumii toate ideile, nici chiar mamei sale. Începând din acest an, Iisus și-a redus constant destăinuirile în legătură cu ceea ce se petrecea în mintea sa, adică a vorbit mai puțin despre lucrurile pe care un ascultător obișnuit nu le-ar fi putut pricepe, și din a căror pricină risca să fie considerat ca bizar sau diferit de oamenii de rând. După toate aparențele, el a devenit banal și convențional, deși tânjea după cineva care ar putea să-i înțeleagă preocupările. El dorea cu ardoare să aibă un prieten fidel și demn de încredere, dar problemele sale erau prea complexe pentru a fi înțelese de tovarășii săi umani. Singularitatea acestei situații neobișnuite îl forța să-și poarte singur povara.

4. PRIMA PREDICĂ DIN SINAGOGĂ

Începând de la a cincisprezecea sa aniversare, Iisus putea în mod oficial să ocupe amvonul sinagogii în ziua sabatului. De mai multe ori, până atunci, în absența oratorilor, lui Iisus i se ceruse să citească Scripturile, dar acum venise ziua în care legea îi permitea să conducă slujba. De aceea, în primul sabat după aniversarea celor cincisprezece ani ai săi, chazanul a hotărât ca Iisus să conducă slujba de dimineață din sinagogă. Când toți fideli din Nazaret au fost adunați, tânărul, după ce și-a ales textele din Scripturi, s-a ridicat și a început să citească:

"Spiritul Domnului Dumnezeu este revărsat peste mine, căci Domnul m-a uns, el m-a trimis ca să aduc veștile bune celor blajini; ca să-i vindec pe cei care au inima zdrobită, ca să le anunț celor captivi eliberarea și să-i eliberez pe prizonierii spirituali; ca să proclam anul grației și ziua judecății Domnului nostru, pentru a-i consola pe toți cei îndurerăți și pentru a le da frumusețea în locul cenușii, uleiul bucuriei în locul doliului și un cântec de laudă în locul spiritului abătut, pentru ca ei să poată fi numiți arborii dreptății, plantați de Domnul și meniți să-l slăvească.

"Căutați binele, nu răul, pentru ca voi să trăiți și pentru ca astfel Domnul, Dumnezeuul Oștirilor, să fie cu voi. Urâți răul și iubiți binele; stabiliți judecata la poartă. Poate că Domnul Dumnezeu va fi plin de milă față de rămășițele lui Iosif."

"Spălați-vă, curățați-vă; înlăturați răutatea acțiunilor

continued to work at the carpenter's bench, laboriously making a living for himself, his mother, and eight other hungry mouths.

^{126:3.12 (1391.2)} Before the end of this year Mary saw the family funds diminishing. She turned the sale of doves over to James. Presently they bought a second cow, and with the aid of Miriam they began the sale of milk to their Nazareth neighbors.

^{126:3.13 (1391.3)} His profound periods of meditation, his frequent journeys to the hilltop for prayer, and the many strange ideas which Jesus advanced from time to time, thoroughly alarmed his mother. Sometimes she thought the lad was beside himself, and then she would steady her fears, remembering that he was, after all, a child of promise and in some manner different from other youths.

^{126:3.14 (1391.4)} But Jesus was learning not to speak of all his thoughts, not to present all his ideas to the world, not even to his own mother. From this year on, Jesus' disclosures about what was going on in his mind steadily diminished; that is, he talked less about those things which an average person could not grasp, and which would lead to his being regarded as peculiar or different from ordinary folks. To all appearances he became commonplace and conventional, though he did long for someone who could understand his problems. He craved a trustworthy and confidential friend, but his problems were too complex for his human associates to comprehend. The uniqueness of the unusual situation compelled him to bear his burdens alone.

4. FIRST SERMON IN THE SYNAGOGUE

^{126:4.1 (1391.5)} With the coming of his fifteenth birthday, Jesus could officially occupy the synagogue pulpit on the Sabbath day. Many times before, in the absence of speakers, Jesus had been asked to read the Scriptures, but now the day had come when, according to law, he could conduct the service. Therefore on the first Sabbath after his fifteenth birthday the chazan arranged for Jesus to conduct the morning service of the synagogue. And when all the faithful in Nazareth had assembled, the young man, having made his selection of Scriptures, stood up and began to read:

^{126:4.2 (1391.6)} "The spirit of the Lord God is upon me, for the Lord has anointed me; he has sent me to bring good news to the meek, to bind up the brokenhearted, to proclaim liberty to the captives, and to set the spiritual prisoners free; to proclaim the year of God's favor and the day of our God's reckoning; to comfort all mourners, to give them beauty for ashes, the oil of joy in the place of mourning, a song of praise instead of the spirit of sorrow, that they may be called trees of righteousness, the planting of the Lord, wherewith he may be glorified.

^{126:4.3 (1392.1)} "Seek good and not evil that you may live, and so the Lord, the God of hosts, shall be with you. Hate the evil and love the good; establish judgment in the gate. Perhaps the Lord God will be gracious to the remnant of Joseph.

^{126:4.4 (1392.2)} "Wash yourselves, make yourselves clean;

voastre din fața ochilor mei, încetați de a mai face rău și învățați să faceți binele; căutați justiția, ușurați-l pe cel asuprit; apărați-l pe cel ce nu mai are tată și pledați în favoarea văduvei.”

”Cu ce mă voi prezenta eu în fața Domnului pentru a mă înclina înaintea Dumnezeului întregului pământ? Va trebui oare să vin în fața lui cu jertfe, cu viței de un an? Oare ar fi Domnul mulțumit cu mii de berbeci, cu zeci de mii de oi sau cu fluvii de ulei? Să dau eu primul meu născut pentru nelegiuirile mele, rodul corpului meu pentru păcatul sufletului meu? Nu, căci Domnul ne-a arătat, o, oamenilor, ceea ce este bun. Ce altceva vă cere Domnul decât să fiți dreți, să iubiți îndurarea și să mergeți cu umilință cu Dumnezeul vostru?”

”Cu cine deci îl veți compara atunci pe Dumnezeu care domină orbita pământului? Ridicați-vă ochii și vedeți cine a creat toate aceste lumi, cine produce legiunile lor după număr și le cheamă pe toate după numele lor. El face toate aceste lucruri grație măreției puterii sale; datorită forței puterii sale, nici unul nu eșuează. El dă vigoare celor slabi și sporește forța celor care sunt oboșiți. Nu vă fie frică, căci eu sunt cu voi; nu vă temeți de nimic, căci eu sunt Dumnezeul vostru. Vă voi întări și vă voi ajuta; da, vă voi susține cu mâna dreaptă a justiției mele, căci eu sunt Domnul vostru Dumnezeu. Și eu voi lua de mâna voastră dreaptă, zicându-vă: nu vă temeți de nimic, căci vă voi ajuta.”

”Tu ești Martorul meu, zice Domnul, și servitorul meu pe care l-am ales pentru ca toți să mă poată cunoaște și să mă creadă și să înțeleagă că eu sunt Eternul. Eu, da eu, eu sunt Domnul, și în afară de mine nu mai există nici un Salvator.”

Când a terminat această lectură, el s-a așezat, și fideli s-au întors la casele lor, meditănd la cuvintele pe care el li le citise cu atâta grație. Niciodată concetățenii săi nu-l mai văzuseră într-un mod atât de magnific solemn; niciodată nu mai auziseră vorbind o voce atât de serioasă și sinceră; niciodată nu-l mai văzuseră atât de viguros, atât de decis și atât de plin de autoritate.

În această după-amiază de sabbat, Iisus a urcat împreună cu Iacob dealul Nazaretului și, pe când se întorceau către casă, el a scris cele Zece Porunci în greacă, cu creion de cărbune, pe două tăblii de lemn șlefuit. Mai târziu, Marta a colorat și a decorat aceste tablete, și pentru multă vreme ele au fost agățate pe perete, deasupra micii mese de lucru a lui Iacob.

5. LUPTA FINANCIARĂ

Puțin câte puțin, Iisus și familia sa au revenit la viața lor simplă din primii lor ani. Veșmintele lor și chiar și hrana lor s-au simplificat. Ei aveau din abundență lapte, unt și brânză. După anotimp, ei profitau de produsele grădinii lor, dar fiecare lună care se scurgea îi obliga să practice o și mai mare frugalitate. Micul lor dejun era foarte simplu; hrana lor cea mai bună era rezervată pentru masa de seară. Totuși, printre acești iudei, lipsa bogăției nu implica nici o inferioritate socială.

Tânărul aproape că deja cuprinsese cu înțelegerea modurile de viață ale oamenilor din vremea sa. Învățăturile sale ulterioare au arătat până la ce punct înțelegea el viața în cămin, pe câmp și la atelier; ele

put away the evil of your doings from before my eyes; cease to do evil and learn to do good; seek justice, relieve the oppressed. Defend the fatherless and plead for the widow.

126:4.5 (1392.3) “Wherewith shall I come before the Lord, to bow myself before the Lord of all the earth? Shall I come before him with burnt offerings, with calves a year old? Will the Lord be pleased with thousands of rams, ten thousands of sheep, or with rivers of oil? Shall I give my first-born for my transgression, the fruit of my body for the sin of my soul? No! for the Lord has showed us, O men, what is good. And what does the Lord require of you but to deal justly, love mercy, and walk humbly with your God?”

126:4.6 (1392.4) “To whom, then, will you liken God who sits upon the circle of the earth? Lift up your eyes and behold who has created all these worlds, who brings forth their host by number and calls them all by their names. He does all these things by the greatness of his might, and because he is strong in power, not one fails. He gives power to the weak, and to those who are weary he increases strength. Fear not, for I am with you; be not dismayed, for I am your God. I will strengthen you and I will help you; yes, I will uphold you with the right hand of my righteousness, for I am the Lord your God. And I will hold your right hand, saying to you, fear not, for I will help you.

126:4.7 (1392.5) “And you are my witness, says the Lord, and my servant whom I have chosen that all may know and believe me and understand that I am the Eternal. I, even I, am the Lord, and beside me there is no savior.”

126:4.8 (1392.6) And when he had thus read, he sat down, and the people went to their homes, pondering over the words which he had so graciously read to them. Never had his townspeople seen him so magnificently solemn; never had they heard his voice so earnest and so sincere; never had they observed him so manly and decisive, so authoritative.

126:4.9 (1392.7) This Sabbath afternoon Jesus climbed the Nazareth hill with James and, when they returned home, wrote out the Ten Commandments in Greek on two smooth boards in charcoal. Subsequently Martha colored and decorated these boards, and for long they hung on the wall over James’s small workbench.

5. THE FINANCIAL STRUGGLE

126:5.1 (1392.8) Gradually Jesus and his family returned to the simple life of their earlier years. Their clothes and even their food became simpler. They had plenty of milk, butter, and cheese. In season they enjoyed the produce of their garden, but each passing month necessitated the practice of greater frugality. Their breakfasts were very plain; they saved their best food for the evening meal. However, among these Jews lack of wealth did not imply social inferiority.

126:5.2 (1392.9) Already had this youth well-nigh encompassed the comprehension of how men lived in his day. And how well he understood life in the home, field, and workshop is shown by his subsequent

revelau pe deplin contactele sale intime cu toate fazele de experiență umană.

Chazanul din Nazaret continua să se aghete de credința că Iisus era menit să devină un mare învățător, probabil succesorul renumitului Gamaliel în Ierusalim.

Toate planurile lui Iisus pentru o carieră au fost aparent zădărnice. După felul cum evoluau lucrurile, viitorul nu părea deloc strălucit. Însă Iisus nu s-a clătina; el nu s-a descurajat. A continuat să trăiască de la o zi la alta, îndeplinindu-și datoria sa cotidiană și achitându-se cu fidelitate de responsabilitățile imediate ale poziției sale în societate. Viața lui Iisus este consolarea eternă a tuturor idealiştilor decepționați.

Salariul unui tâmplar obișnuit care lucra cu ziua se diminuea lent. La sfârșitul acestui an, lucrând dimineața devreme și seara târziu, Iisus nu putea să câștige decât echivalentul a aproximativ douăzeci și cinci de cenți pe zi. În anul următor, lor le-a venit greu să plătească impozitele civile, fără a mai menționa cotizațiile la sinagogă și taxa de o jumătate de ciclu pentru templu. În cursul acestui an, percepătorul a încercat stoarcă de la Iisus un venit suplimentar și l-a amenințat chiar și că-i ia harpa.

Temându-se ca nu cumva exemplarul din Scripturile grecești să fie descoperit și confiscat de colectori de impozite, Iisus l-a dat, în ziua celei de-a cincisprezecea sa aniversări, bibliotecii sinagogii, ca ofrandă Domnului cu prilejul maturității sale.

Marele șoc al celui de-al cincisprezecelea an al său a avut loc atunci când Iisus s-a dus la Sepphoris pentru a afla decizia lui Irod cu privire la apelul introdus pe lângă tetrarh în contestația referitoare la suma totală datorată lui Iosif la momentul morții sale accidentale. Iisus și Maria speraseră să primească o sumă bună, dar vistierul Sepphorisului le oferise o sumă derizorie. Frații lui Iosif făcuseră apel la Irod însuși, iar acum Iisus era la palat și îl auzea pe Irod decretând că nu se datora nimic tatălui său în momentul morții sale. Din cauza acestei decizii atât de nedrepte, Iisus nu a mai avut niciodată încredere în Irod Antipa. Nu este surprinzător că el a făcut odată aluzie la Irod ca la „vulpea aceea”.

În anul acela și în anii următori, munca asiduă la masa de tâmplărie l-a privat pe Iisus de ocaziile de a se amesteca printre călătorii caravelor. Prăvălia de aprovizionare a familiei fusese deja preluată de unchiul său, iar Iisus lucra tot timpul în atelierul de acasă unde era în preajma Mariei pentru a o ajuta în viața familială. Cam prin vremea asta a început el să-l trimită pe Iacob la caravanserai pentru a strânge informații despre evenimentele din lume; el căuta astfel să se țină la curent cu știrile zilei.

În cursul creșterii sale către vârsta de adult, el a trecut prin aceleași conflicte și incertitudini ca și tinerii obișnuiți din toate timpurile precedente și ulterioare. Riguroasa sa experiență de a trebui să-și întrețină familia era o protecție sigură contra posibilității de a dispune de prea mult timp liber pentru a se consacra meditațiilor leneșe sau pentru a se deda tendințelor mistice.

Acesta a fost anul în care Iisus a închiriat o bucată mare de pământ chiar la nord de casa lor, și care era

teachings, which so repletely reveal his intimate contact with all phases of human experience.

126:5.3 (1392.10) The Nazareth chazan continued to cling to the belief that Jesus was to become a great teacher, probably the successor of the renowned Gamaliel at Jerusalem.

126:5.4 (1393.1) Apparently all Jesus' plans for a career were thwarted. The future did not look bright as matters now developed. But he did not falter; he was not discouraged. He lived on, day by day, doing well the present duty and faithfully discharging the *immediate* responsibilities of his station in life. Jesus' life is the everlasting comfort of all disappointed idealists.

126:5.5 (1393.2) The pay of a common day-laboring carpenter was slowly diminishing. By the end of this year Jesus could earn, by working early and late, only the equivalent of about twenty-five cents a day. By the next year they found it difficult to pay the civil taxes, not to mention the synagogue assessments and the temple tax of one-half shekel. During this year the tax collector tried to squeeze extra revenue out of Jesus, even threatening to take his harp.

126:5.6 (1393.3) Fearing that the copy of the Greek scriptures might be discovered and confiscated by the tax collectors, Jesus, on his fifteenth birthday, presented it to the Nazareth synagogue library as his maturity offering to the Lord.

126:5.7 (1393.4) The great shock of his fifteenth year came when Jesus went over to Sepphoris to receive the decision of Herod regarding the appeal taken to him in the dispute about the amount of money due Joseph at the time of his accidental death. Jesus and Mary had hoped for the receipt of a considerable sum of money when the treasurer at Sepphoris had offered them a paltry amount. Joseph's brothers had taken an appeal to Herod himself, and now Jesus stood in the palace and heard Herod decree that his father had nothing due him at the time of his death. And for such an unjust decision Jesus never again trusted Herod Antipas. It is not surprising that he once alluded to Herod as "that fox."

126:5.8 (1393.5) The close work at the carpenter's bench during this and subsequent years deprived Jesus of the opportunity of mingling with the caravan passengers. The family supply shop had already been taken over by his uncle, and Jesus worked altogether in the home shop, where he was near to help Mary with the family. About this time he began sending James up to the camel lot to gather information about world events, and thus he sought to keep in touch with the news of the day.

126:5.9 (1393.6) As he grew up to manhood, he passed through all those conflicts and confusions which the average young persons of previous and subsequent ages have undergone. And the rigorous experience of supporting his family was a sure safeguard against his having overmuch time for idle meditation or the indulgence of mystic tendencies.

126:5.10 (1393.7) This was the year that Jesus rented a considerable piece of land just to the north of their

împărțit în parcele familiale pentru zarzavaturi. Fiecare dintre copiii mai vârstnici avea o grădină individuală, și ei au intrat într-o concurență însușită în eforturile lor agricole. În timpul anotimpului pentru cultura legumelor, fratele lor mai mare și-a petrecut în fiecare zi câțva timp cu ei în grădină. În timp ce Iisus muncea în grădină cu surorile și frații lui mai mici, el a nutrit de nenumărate ori ideea că ei ar putea locui cu toții într-o fermă la țară, unde ar gusta independența unei vieți libere; dar s-a întâmplat ca ei să nu crească la țară, și Iisus, care era un adolescent întru totul practic precum și un idealist, a atacat în mod inteligent și energic problema sa așa cum i se prezenta. El a făcut tot ceea ce îi stătea în putință pentru a se adapta, cu familia sa, realităților situației lor, și pentru a ajusta condiția lor la cea mai mare satisfacere posibilă a dorințelor lor individuale și colective.

La un moment dat, Iisus nădărduse puțin că el ar fi în stare să reunească resurse suficiente pentru a justifica încercarea lor de a cumpăra o mică fermă, dar numai dacă căpătau suma considerabilă datorată tatălui său pentru lucrările executate la palatul lui Irod. El se gândise într-adevăr cu multă seriozitate la planul de a se instala cu familia sa la țară, însă atunci când Irod a refuzat să le plătească câtuși de puțin din sumele datorate lui Iosif, ei au abandonat speranța de a poseda un cămin la țară. De fapt, ei au găsit mijlocul de a beneficia de o bună parte din experiența de viață de fermă, având acum trei vaci, patru oi, o mulțime de pui de găină, un măgar și un câine, fără a mai socoti porumbeii. Chiar și micuții puștani aveau sarcinile lor regulate de îndeplinit în planul de organizare bine ordonat care caracteriza viața familială în acest cămin din Nazaret.

La sfârșitul celui de-al cincisprezecelea an al său, Iisus a reușit să traverseze o perioadă primejdioasă și dificilă a existenței omenești, această epocă de tranziție dintre anii de mulțumire relativă ai copilăriei și conștiința bărbăției care se apropia cu responsabilitățile ei sporite și cu ocaziile de a dobândi și mai multă experiență în dezvoltarea unui caracter nobil. Perioada de creștere mentală și fizică luase sfârșit, și acum începea adevărata carieră a acestui tânăr bărbat din Nazaret.

home, which was divided up as a family garden plot. Each of the older children had an individual garden, and they entered into keen competition in their agricultural efforts. Their eldest brother spent some time with them in the garden each day during the season of vegetable cultivation. As Jesus worked with his younger brothers and sisters in the garden, he many times entertained the wish that they were all located on a farm out in the country where they could enjoy the liberty and freedom of an unhampered life. But they did not find themselves growing up in the country; and Jesus, being a thoroughly practical youth as well as an idealist, intelligently and vigorously attacked his problem just as he found it, and did everything within his power to adjust himself and his family to the realities of their situation and to adapt their condition to the highest possible satisfaction of their individual and collective longings.

126:5.11 (1393.8) At one time Jesus faintly hoped that he might be able to gather up sufficient means, provided they could collect the considerable sum of money due his father for work on Herod's palace, to warrant undertaking the purchase of a small farm. He had really given serious thought to this plan of moving his family out into the country. But when Herod refused to pay them any of the funds due Joseph, they gave up the ambition of owning a home in the country. As it was, they contrived to enjoy much of the experience of farm life as they now had three cows, four sheep, a flock of chickens, a donkey, and a dog, in addition to the doves. Even the little tots had their regular duties to perform in the well-regulated scheme of management which characterized the home life of this Nazareth family.

126:5.12 (1394.1) With the close of this fifteenth year Jesus completed the traversal of that dangerous and difficult period in human existence, that time of transition between the more complacent years of childhood and the consciousness of approaching manhood with its increased responsibilities and opportunities for the acquirement of advanced experience in the development of a noble character. The growth period for mind and body had ended, and now began the real career of this young man of Nazareth.

Capitolul 127. Anii adolescenței

⇨ 126

CARTEA URANTIA

128 ⇨

PARTE IV. VIAȚA ȘI ÎNVĂȚĂTURILE LUI IISUS

CAPITOLUL 127 ANII ADOLESCENȚEI

Secțiuni

Introduction

1. Anul al șaisprezecelea (anul 10)
2. Al șaptesprezecelea an (anul 11)
3. Al optsprezecelea an (anul 12)
4. Al nouăsprezecelea an (anul 13)
5. Rebeca fiica lui Ezra
6. Al douăzecilea an al său (anul 14)

PAPER 127 THE ADOLESCENT YEARS

SECTIONS

Introduction

1. The Sixteenth Year (A.D. 10)
2. The Seventeenth Year (A.D. 11)
3. The Eighteenth Year (A.D. 12)
4. The Nineteenth Year (A.D. 13)
5. Rebecca, the Daughter of Ezra
6. His Twentieth Year (A.D. 14)

Introduction

ÎN PRAGUL adolescenței sale, Iisus s-a întâmplat să fie capul unei familii numeroase, precum și unicul ei sprijin. În câțiva ani de la moartea tatălui său, toate proprietățile lor fuseseră vândute. Pe măsură ce trecea timpul, el a devenit din ce în ce mai conștient de preexistența sa; în același timp, el a început să înțeleagă și mai bine că el se încarnase pe pământ anume cu scopul de a-l revela pe Tatăl său din Paradis copiilor oamenilor.

Nici un adolescent, care a trăit sau va trăi pe această lume sau pe orice altă planetă, nu a avut sau nu va avea niciodată de rezolvat probleme mai grele sau de descălcit dificultăți mai complexe. Nici un tânăr al Urantiei nu va fi vreodată chemat să treacă prin mai multe conflicte chinuitoare sau situații dificile decât a îndurat Iisus pe durata acelei perioade încordate cuprinse între anul său al cincisprezecelea și cel de-al douăzecilea.

După ce a cunoscut experiența efectivă a trăirii acestei adolescențe pe o lume copleșită de rău și zbuciumată de păcat, Fiul Omului a dobândit o cunoaștere experiențială deplină a vieții tinerilor din toate țărmurile Nebadonului. El a devenit astfel, pentru totdeauna, refugiul plin de înțelegere al adolescenților abătuți și nedumeriți de toate vârstele și de pe toate lumile universului local.

Lent, dar sigur, și prin experiență efectivă, Fiul divin câștigă dreptul de a deveni suveranul universului său, conducătorul suprem și incontestabil al tuturor inteligențelor create de pe toate lumile universului local, refugiul înțeleghător al ființelor de toate vârstele, oricare

INTRODUCTION

127:0.1 (1395.1) AS JESUS entered upon his adolescent years, he found himself the head and sole support of a large family. Within a few years after his father's death all their property was gone. As time passed, he became increasingly conscious of his pre-existence; at the same time he began more fully to realize that he was present on earth and in the flesh for the express purpose of revealing his Paradise Father to the children of men.

127:0.2 (1395.2) No adolescent youth who has lived or ever will live on this world or any other world has had or ever will have more weighty problems to resolve or more intricate difficulties to untangle. No youth of Urantia will ever be called upon to pass through more testing conflicts or more trying situations than Jesus himself endured during those strenuous years from fifteen to twenty.

127:0.3 (1395.3) Having thus tasted the actual experience of living these adolescent years on a world beset by evil and distraught by sin, the Son of Man became possessed of full knowledge about the life experience of the youth of all the realms of Nebadon, and thus forever he became the understanding refuge for the distressed and perplexed adolescents of all ages and on all worlds throughout the local universe.

127:0.4 (1395.4) Slowly, but certainly and by actual experience, this divine Son is *earning* the right to become sovereign of his universe, the unquestioned and supreme ruler of all created intelligences on all local universe worlds, the understanding refuge of the beings

ar fi înzestrarea lor și gradul experienței lor personale.

of all ages and of all degrees of personal endowment and experience.

1. ANUL AL ȘAISPREZECELEA (ANUL 10)

Fiul întrupat a trecut prin stadiul de bebeluș, și a avut o copilărie fără istorie. El a ieșit apoi din dificila și chinuitoarea perioadă de tranziție dintre copilărie și tinerețe - el a devenit Iisus adolescentul.

În acel an, el a atins deplina sa statură fizică. El era un tânăr viguros și atrăgător. El a devenit tot mai sobru și mai serios, rămânând însă amabil și plin de compasiune. Ochii săi erau binevoitori, dar iscoditori; surâsul său era întotdeauna îmbietor și liniștitor. Vocea sa era melodioasă, dar plină de autoritate; salutul său era cordial, dar fără afectare. Întotdeauna, chiar și cu prilejul contactelor celor mai obișnuite, se părea că se manifesta simțitor o dublă natură: natura umană și natura divină. La el s-a vădit întotdeauna această combinare de prieten plin de compasiune și de maestru cu autoritate. Aceste trăsături ale personalității sale au început să se manifeste de timpuriu, încă din adolescența sa.

Acest tânăr bărbat puternic și voinic din punct de vedere fizic a dobândit deopotrivă deplina măsură a intelectului său omenesc, nu deplina experiență a gândirii umane, ci deplina aptitudine pentru o astfel de dezvoltare intelectuală. El avea un corp sănătos și bine proporționat, o minte ascuțită și analitică, dispoziții binevoitoare și pline de compasiune, un temperament întrucâtva fluctuant, dar dinamic. Acest ansamblu începea să alcătuiască o personalitate puternică, frapantă și atrăgătoare.

Cu timpul, el a devenit tot mai dificil de înțeles pentru mama lui și pentru frații și surorile lui; ei se împiedicau de spusele sale și interpretau greșit faptele sale. Cu toții erau incapabili să înțeleagă viața fratelui lor mai mare, deoarece mama lor le dăduse de înțeles că el era destinat să devină eliberatorul poporului iudeu. După ce au primit de la Maria aceste indicații ca secrete de familie, imaginați-vă confuzia lor atunci când Iisus a dezmințit cu franchețe toate asemenea idei și intenții.

Simon a intrat la școală în acel an, iar familia a fost obligată să mai vândă o casă. Iacob a luat atunci asupra sa sarcina de a le instrui pe cele trei surori ale sale, din care două erau destul de mari pentru a începe să studieze serios. Îndată ce Rut a crescut, ea a fost luată în primire de Miriam și de Marta. De obicei, fetele din familiile iudee primeau puțină învățătură, dar Iisus susținea (și mama sa era de acord cu el) că fetele trebuiau să meargă la școală ca și băieții; întrucât școala sinagogii nu vroia să le ia, ei nu aveau altă soluție decât să se ocupe, special pentru ele, de învățatura lor acasă.

În tot acest an, Iisus nu s-a îndepărtat prea mult de la masa lui de tâmplărie. Din fericire, el avea mult de lucru, și tot ce executa avea o calitate atât de înaltă încât nu stătea niciodată, chiar și atunci când se găsea puțin de lucru în ținutul acela. În anumite momente, Iisus avea atâtea de făcut că îl ajuta și Iacob.

1. THE SIXTEENTH YEAR (A.D. 10)

127:1.1 (1395.5) The incarnated Son passed through infancy and experienced an uneventful childhood. Then he emerged from that testing and trying transition stage between childhood and young manhood — he became the adolescent Jesus.

127:1.2 (1395.6) This year he attained his full physical growth. He was a virile and comely youth. He became increasingly sober and serious, but he was kind and sympathetic. His eye was kind but searching; his smile was always engaging and reassuring. His voice was musical but authoritative; his greeting cordial but unaffected. Always, even in the most commonplace of contacts, there seemed to be in evidence the touch of a twofold nature, the human and the divine. Ever he displayed this combination of the sympathizing friend and the authoritative teacher. And these personality traits began early to become manifest, even in these adolescent years.

127:1.3 (1395.7) This physically strong and robust youth also acquired the full growth of his human intellect, not the full experience of human thinking but the fullness of capacity for such intellectual development. He possessed a healthy and well-proportioned body, a keen and analytical mind, a kind and sympathetic disposition, a somewhat fluctuating but aggressive temperament, all of which were becoming organized into a strong, striking, and attractive personality.

127:1.4 (1396.1) As time went on, it became more difficult for his mother and his brothers and sisters to understand him; they stumbled over his sayings and misinterpreted his doings. They were all unfitted to comprehend their eldest brother's life because their mother had given them to understand that he was destined to become the deliverer of the Jewish people. After they had received from Mary such intimations as family secrets, imagine their confusion when Jesus would make frank denials of all such ideas and intentions.

127:1.5 (1396.2) This year Simon started to school, and they were compelled to sell another house. James now took charge of the teaching of his three sisters, two of whom were old enough to begin serious study. As soon as Ruth grew up, she was taken in hand by Miriam and Martha. Ordinarily the girls of Jewish families received little education, but Jesus maintained (and his mother agreed) that girls should go to school the same as boys, and since the synagogue school would not receive them, there was nothing to do but conduct a home school especially for them.

127:1.6 (1396.3) Throughout this year Jesus was closely confined to the workbench. Fortunately he had plenty of work; his was of such a superior grade that he was never idle no matter how slack work might be in that region. At times he had so much to do that James would help him.

La sfârșitul aceluia an, el aproape că hotărâse ca după ce îi va crește pe frații și pe surorile lui și îi va vedea căsătoriți, se va apuca de slujba sa publică în calitate de maestru al adevărului și de revelator al Tatălui ceresc în lume. El știa că nu va deveni Mesia iudeu cel așteptat și a tras concluzia că era inutil să discute aceste subiecte cu mama sa. El s-a decis să o lase să nutrească toate ideile de care îi vorbise, întrucât tot ceea ce zisese el în trecut nu o atinsese decât puțin sau deloc; el își amintea că tatăl său nu putuse niciodată zice ceva care să o poată face să-și schimbe ideea. Începând din anul acesta, el a vorbit tot mai puțin despre aceste probleme cu mama sa ori cu alte persoane. Misiunea sa era atât de specială că nimeni în lume nu putea să îi dea sfaturi referitoare la îndeplinirea ei.

Deși tânăr, el era un adevărat tată pentru familia sa. El își petrecea fiecare dintre orele sale libere cu frații și surorile lui, și aceștia îl iubeau sincer. Mama sa se întrista văzându-l ostenindu-se atâta, zi de zi, la masa de tâmplar pentru a câștiga traiul familiei, în loc să se afle în Ierusalim, potrivit planurilor pe care le întocmiseră cu atâta afecțiune, pentru a studia cu rabinii. Deși erau multe lucruri privitoare la fiul ei pe care Maria nu le putea înțelege, ea îl iubea totuși, și ceea ce aprecia cel mai mult era voința cu care acesta purta responsabilitatea căminului.

2. AL ȘAPTESPREZECELEA AN (ANUL 11)

Cam în această perioadă, a fost foarte multă agitație, mai ales în Ierusalim și în Iudeea, în favoarea unei rebeliuni contra plății impozitelor către Roma. A luat ființă un puternic partid naționalist, ai cărui membrii au fost numiți zeloți. Spre deosebire de farisei, zeloții nu voiau să aștepte venirea lui Mesia. Ei propuneau să împingă lucrurile până la ultima limită printr-o revoltă politică.

Un grup de organizatori din Ierusalim a sosit în Galileea și a obținut succese până în momentul în care a atins Nazaretul. Când ei au venit să-l vadă pe Iisus, acesta i-a ascultat cu atenție; el a pus o mulțime de întrebări, însă a refuzat să se alăture partidului. El nu voia să dezvăluie toate motivele care îl împiedicau să adere la el, iar refuzul său a avut ca efect îndepărtarea de zeloți a multora dintre tinerii săi tovarăși din Nazaret.

Maria a făcut tot ce i-a stat cu putință pentru a-l determina să se înscrie, însă ea nu a putut să-l facă să se clinească de pe poziția lui. Ea a mers până într-acolo încât să îi dea de înțeles că refuzul său de a îmbrățișa cauza naționalistă, așa cum îi porunceau ea, era unul de nesubordonare, o violare a făgăduinței făcute la reîntorcerea lor de la Ierusalim de a fi supus părinților lui. Ca răspuns la această insinuire, el doar și-a pus pe umărul ei o mână binevoitoare, a privit-o în față și i-a zis: „Mamă, cum ai putut?” Și Maria și-a retras afirmația.

Unul dintre unchii lui Iisus (Simon, fratele Mariei) se alăturase deja grupului și devenise mai târziu un cadru al secțiunii galileene. Vreme de mai mulți ani, s-a produs o răcire a relațiilor dintre Iisus și unchiul său.

Dezordinea a început să mocnească în Nazaret.

127:1.7 (1396.4) By the end of this year he had just about made up his mind that he would, after rearing his family and seeing them married, enter publicly upon his work as a teacher of truth and as a revealer of the heavenly Father to the world. He knew he was not to become the expected Jewish Messiah, and he concluded that it was next to useless to discuss these matters with his mother; he decided to allow her to entertain whatever ideas she might choose since all he had said in the past had made little or no impression upon her and he recalled that his father had never been able to say anything that would change her mind. From this year on he talked less and less with his mother, or anyone else, about these problems. His was such a peculiar mission that no one living on earth could give him advice concerning its prosecution.

127:1.8 (1396.5) He was a real though youthful father to the family; he spent every possible hour with the youngsters, and they truly loved him. His mother grieved to see him work so hard; she sorrowed that he was day by day toiling at the carpenter's bench earning a living for the family instead of being, as they had so fondly planned, at Jerusalem studying with the rabbis. While there was much about her son that Mary could not understand, she did love him, and she most thoroughly appreciated the willing manner in which he shouldered the responsibility of the home.

2. THE SEVENTEENTH YEAR (A.D. 11)

127:2.1 (1396.6) At about this time there was considerable agitation, especially at Jerusalem and in Judea, in favor of rebellion against the payment of taxes to Rome. There was coming into existence a strong nationalist party, presently to be called the Zealots. The Zealots, unlike the Pharisees, were not willing to await the coming of the Messiah. They proposed to bring things to a head through political revolt.

127:2.2 (1396.7) A group of organizers from Jerusalem arrived in Galilee and were making good headway until they reached Nazareth. When they came to see Jesus, he listened carefully to them and asked many questions but refused to join the party. He declined fully to disclose his reasons for not enlisting, and his refusal had the effect of keeping out many of his youthful fellows in Nazareth.

127:2.3 (1397.1) Mary did her best to induce him to enlist, but she could not budge him. She went so far as to intimate that his refusal to espouse the nationalist cause at her behest was insubordination, a violation of his pledge made upon their return from Jerusalem that he would be subject to his parents; but in answer to this insinuation he only laid a kindly hand on her shoulder and, looking into her face, said: "My mother, how could you?" And Mary withdrew her statement.

127:2.4 (1397.2) One of Jesus' uncles (Mary's brother Simon) had already joined this group, subsequently becoming an officer in the Galilean division. And for several years there was something of an estrangement between Jesus and his uncle.

127:2.5 (1397.3) But trouble began to brew in Nazareth.

Atitudinea lui Iisus în această chestiune avusese ca rezultat crearea unei sciziuni în tineretul iudeu al oraşului. Aproximativ o jumătate se alăturase organizaţiei naţionaliste; cealaltă jumătate a început să formeze un grup potrivit de patrioţi temperaţi, aşteptându-se ca Iisus să îşi asume conducerea. Ei au fost stupefiaţi atunci când el a refuzat onoarea pe care i-o făceau, invocând ca scuză grelele sale responsabilităţi familiale, care erau înţelese de toţi. Situaţia s-a complicat şi mai mult atunci când, puţin după aceea, s-a înfăţişat Isaac, un bogat iudeu cămătar al gentililor, care a propus ca familia lui Iisus să fie întreţinută în cazul în care acesta ar vrea să-şi lase uneltele şi să se pună în fruntea acestor patrioţi din Nazaret.

Iisus, care pe atunci abia de avea şaptesprezece ani, se confrunta cu una dintre situaţiile cele mai delicate şi mai dificile de la începutul vieţii sale. Le este întotdeauna greu liderilor spirituali să se pronunţe cu privire la chestiunile patriotice, mai ales când asupritorii străini care percep impozitele vin să le complice. Era de două ori adevărat în acest caz, din moment ce religia iudaică era implicată în toată această agitaţie contra Romei.

Poziţia lui Iisus era făcută şi mai delicată de faptul că mama sa, unchiul său şi chiar şi tânărul său frate Iacob, îl îndemnau cu toţii să se alăture cauzei naţionaliste. Toţi iudeii mai buni din Nazaret se înscriseră, iar tinerii care nu erau alăturaţi la mişcare erau toţi gata să se angajeze de îndată ce Iisus s-ar răzgândi. El nu avea decât un singur sfătuitor înţelept în tot Nazaretul, bătrânul său maestru chazanul, care l-a sfătuit cu privire la replica pe care s-o dea comitetului de cetăteni din Nazaret când aceştia ar veni să-i ceară răspunsul la apelul public care fusese făcut. În cursul tinereţii sale, aceasta a fost într-adevăr prima dată când Iisus a recurs cu bună ştiinţă la o strategie publică. Până atunci, el contase întotdeauna pe o sinceră expunere a adevărului pentru a lămuri situaţia, dar acum nu putea să proclame întregul adevăr. El nu putea să dea de înţeles că era mai mult decât un om; el nu putea să destăinuiească ideea sa despre misiunea care îl aştepta când va atinge o maturitate mai deplină. În ciuda acestor restricţii, fidelitatea sa religioasă şi loialitatea sa naţională erau direct provocate. Familia sa era cuprinsă de nelinişte, tinerii săi prieteni erau divizaţi, şi tot contingentul iudeu al oraşului era în fierbere. Şi să mai zici că el era răspunzător de toate acestea! Şi cât de departe fusese de orice intenţie de a pricinui vreun necaz de orice fel şi încă şi mai puţin o perturbare de solul acesta.

Trebuia să se facă ceva. Iisus trebuia să-şi facă cunoscută poziţia. El a făcut aceasta cu curaj şi cu diplomatie spre satisfacţia multora, dar nu a tuturor. El s-a ținut de pledoaria sa originală, susţinând că prima sa îndatorire era faţă de familia sa, că o mamă văduvă şi opt fraţi şi surori aveau nevoie de ceva mai mult decât de ceea ce se poate în mod simplu cumpăra cu bani - necesarul pentru viaţa materială - că ei aveau dreptul la supraveghere şi la îndrumarea unui tată, şi că în deplină cunoştinţă de cauză el nu putea să se lepede de obligaţia pe care un crud accident o făcuse să cadă asupra lui. El a felicitat-o pe mama sa şi pe cel mai vârstnic dintre fraţii săi mai mici pentru a fi dispuşi să-l elibereze, dar el a repetat că fidelitatea în memoria tatălui său îi interzicea să-şi părăsească familia, oricare

Jesus' attitude in these matters had resulted in creating a division among the Jewish youths of the city. About half had joined the nationalist organization, and the other half began the formation of an opposing group of more moderate patriots, expecting Jesus to assume the leadership. They were amazed when he refused the honor offered him, pleading as an excuse his heavy family responsibilities, which they all allowed. But the situation was still further complicated when, presently, a wealthy Jew, Isaac, a moneylender to the gentiles, came forward agreeing to support Jesus' family if he would lay down his tools and assume leadership of these Nazareth patriots.

127:2.6 (1397.4) Jesus, then scarcely seventeen years of age, was confronted with one of the most delicate and difficult situations of his early life. Patriotic issues, especially when complicated by tax-gathering foreign oppressors, are always difficult for spiritual leaders to relate themselves to, and it was doubly so in this case since the Jewish religion was involved in all this agitation against Rome.

127:2.7 (1397.5) Jesus' position was made more difficult because his mother and uncle, and even his younger brother James, all urged him to join the nationalist cause. All the better Jews of Nazareth had enlisted, and those young men who had not joined the movement would all enlist the moment Jesus changed his mind. He had but one wise counselor in all Nazareth, his old teacher, the chazan, who counseled him about his reply to the citizens' committee of Nazareth when they came to ask for his answer to the public appeal which had been made. In all Jesus' young life this was the very first time he had consciously resorted to public strategy. Theretofore, always had he depended upon a frank statement of truth to clarify the situation, but now he could not declare the full truth. He could not intimate that he was more than a man; he could not disclose his idea of the mission which awaited his attainment of a ripper manhood. Despite these limitations his religious fealty and national loyalty were directly challenged. His family was in a turmoil, his youthful friends in division, and the entire Jewish contingent of the town in a hubbub. And to think that he was to blame for it all! And how innocent he had been of all intention to make trouble of any kind, much less a disturbance of this sort.

127:2.8 (1397.6) Something had to be done. He must state his position, and this he did bravely and diplomatically to the satisfaction of many, but not all. He adhered to the terms of his original plea, maintaining that his first duty was to his family, that a widowed mother and eight brothers and sisters needed something more than mere money could buy — the physical necessities of life — that they were entitled to a father's watchcare and guidance, and that he could not in clear conscience release himself from the obligation which a cruel accident had thrust upon him. He paid compliment to his mother and eldest brother for being willing to release him but reiterated that loyalty to a dead father forbade his leaving the family no matter how much money was forthcoming for their material support, making his never-

ar fi sumele primite pentru viața sa materială. Cu această ocazie, el și a făcut afirmația sa de neuitat că „banii nu pot să iubească”. În cursul acestei cuvântări, Iisus a făcut mai multe aluzii învăluite la „misiunea vieții sale”. El a explicat că, indiferent de faptul că ea ar putea fi sau nu compatibilă cu militarismul, el renunțase la ea precum și la orice altceva din viața sa pentru a-și putea îndeplini cu fidelitate datoria sa față de ai lui. Fiecare om din Nazaret știa că el era un bun tată de familie, și acesta era un lucru atât de apropiat de inima oricărui iudeu de familie bună încât pledoaria sa a găsit un răspuns favorabil în inima multora dintre auditorii lui. Unii dintre cei care nu erau în aceleași înclinații au fost dezarmați de cuvântarea rostită de Iacob în acele momente, deși ea nu a figurat în program. Chiar în ziua aceea, chazanul îl pusese pe Iacob s-o repete și s-o rostească, dar acesta era secretul lor.

Iacob a afirmat că el era sigur că Iisus va ajuta la eliberarea poporului de îndată ce el, Iacob, va fi destul de matur pentru a-și asuma responsabilitatea familiei. Dacă ei ar consimți să îi îngăduie lui Iisus „să rămână cu noi pentru a fi tatăl și educatorul nostru, familia lui Iosif nu va oferi numai un conducător, și în curând veți avea cinci naționaliști loiali, căci nu suntem noi cinci băieți care cresc și vor să iasă de sub tutela fratelui nostru tată pentru a servi națiunea noastră?” Băiatul a pus astfel într-un mod destul de fericit capăt unei situații foarte încordate și amenințătoare.

Criza era terminată pe moment, dar, în Nazaret, acest incident nu a fost uitat niciodată. Agitația a persistat; Iisus nu a mai beneficiat niciodată de o favoare unanimă. Divergențele de opinie n-au fost niciodată complet aplanate. Complicată și de alte evenimente ulterioare, această situație a fost unul dintre principalele motive pentru care Iisus s-a instalat la câțiva ani mai târziu în Capernaum. De atunci încolo, s-a menținut în Nazaret o sciziune a simțământului față de Fiul Omului.

În anul acela, Iacob și-a primit diplomele și s-a apucat să muncească ziua întreagă acasă, în atelierul de tâmplărie. El devenise un lucrător iscusit în mănuierea uneltelor și s-a apucat la rândul său să confecționeze juguri și pluguri, în vreme ce Iisus începea să facă mai mult lucrarea de finisare a interioarelor precum și lucrările delicate de prelucrare a lemnului pentru mobilă.

În acel an, Iisus a progresat considerabil în organizarea minții sale. Puțin câte puțin, el împăcase natura sa divină cu natura sa umană. El a realizat toată această organizare intelectuală prin forța propriilor sale decizii și cu singurul ajutor al Veghetorului interior, un monitor asemănător celui care a locuit în mintea tuturor muritorilor normali de pe toate lumile după manifestarea unui Fiu. Până acum nu s-a petrecut nimic supranatural în cariera acestui tânăr, cu excepția vizitei unui mesager trimis de fratele său mai mare Emanuel, care i-a apărut o dată, în timpul nopții, la Ierusalim.

3. AL OPTSPREZECELEA AN (ANUL 12)

În cursul acestui an, toată proprietatea familiei, cu excepția casei în care locuiau și a grădinii, a fost lichidată. Ultima lor parcelă a proprietății din

to-be-forgotten statement that “money cannot love.” In the course of this address Jesus made several veiled references to his “life mission” but explained that, regardless of whether or not it might be inconsistent with the military idea, it, along with everything else in his life, had been given up in order that he might be able to discharge faithfully his obligation to his family. Everyone in Nazareth well knew he was a good father to his family, and this was a matter so near the heart of every noble Jew that Jesus’ plea found an appreciative response in the hearts of many of his hearers; and some of those who were not thus minded were disarmed by a speech made by James, which, while not on the program, was delivered at this time. That very day the chazan had rehearsed James in his speech, but that was their secret.

127:2.9 (1398.1) James stated that he was sure Jesus would help to liberate his people if he (James) were only old enough to assume responsibility for the family, and that, if they would only consent to allow Jesus to remain “with us, to be our father and teacher, then you will have not just one leader from Joseph’s family, but presently you will have five loyal nationalists, for are there not five of us boys to grow up and come forth from our brother-father’s guidance to serve our nation?” And thus did the lad bring to a fairly happy ending a very tense and threatening situation.

127:2.10 (1398.2) The crisis for the time being was over, but never was this incident forgotten in Nazareth. The agitation persisted; not again was Jesus in universal favor; the division of sentiment was never fully overcome. And this, augmented by other and subsequent occurrences, was one of the chief reasons why he moved to Capernaum in later years. Henceforth Nazareth maintained a division of sentiment regarding the Son of Man.

127:2.11 (1398.3) James graduated at school this year and began full-time work at home in the carpenter shop. He had become a clever worker with tools and now took over the making of yokes and plows while Jesus began to do more house finishing and expert cabinet work.

127:2.12 (1398.4) This year Jesus made great progress in the organization of his mind. Gradually he had brought his divine and human natures together, and he accomplished all this organization of intellect by the force of his own *decisions* and with only the aid of his indwelling Monitor, just such a Monitor as all normal mortals on all postbestowal-Son worlds have within their minds. So far, nothing supernatural had happened in this young man’s career except the visit of a messenger, dispatched by his elder brother Immanuel, who once appeared to him during the night at Jerusalem.

3. THE EIGHTEENTH YEAR (A.D. 12)

127:3.1 (1398.5) In the course of this year all the family property, except the home and garden, was disposed of. The last piece of Capernaum property (except an equity

Capernaum (afară de o parte dintr-o altă proprietate) a fost vândută; ea era deja ipotecată. Prețul obținut a servit la plățirea impozitelor, la cumpărarea câtorva unelte noi pentru Iacob și la plățirea unei părți din vechea prăvălie familială de furnituri și de reparații de lângă caravanserai. Iisus dorea acum să răscumpere această prăvălie, căci Iacob era destul de mare pentru a lucra în atelierul casei și pentru a o ajuta pe Maria prin casă. Eliberat astfel pe moment de presiunea financiară, Iisus a decis să-l ducă pe Iacob la Paști. Ei au urcat către Ierusalim cu o zi mai devreme, ca să fie singuri, trecând prin Samaria. În timp ce umblau, Iisus i-a povestit lui Iacob despre locurile istorice din drumul lor, așa cum și tatăl său îl învățase pe el, în cursul unei călătorii asemănătoare, cu cinci ani mai înainte.

Traversând Samaria, ei au văzut multe spectacole ciudate. În timpul acestei călătorii, ei au discutat mult despre problemele lor personale, familiale și naționale. Iacob era un tip de băiat foarte religios și, cu toate că nu a fost întru totul de acord cu mama sa în legătură cu puținul pe care el îl cunoștea despre planurile privitoare la opera capitală a vieții lui Iisus, el aștepta cu nerăbdare momentul în care va fi capabil să-și asume responsabilitatea familiei pentru a-i permite astfel lui Iisus să își înceapă misiunea. El aprecia foarte mult că Iisus îl adusesese la Paște, și ei au discutat despre viitor ceva mai detaliat decât o făcuseră vreodată până atunci.

În timpul traversării Samariei, Iisus a chibzuit mult, îndeosebi în Bethel și la Fântâna lui Iacob, unde s-au oprit ca să bea apă. El a discutat cu fratele lui despre tradițiile lui Avraam, ale lui Isaac și ale lui Iacob. El a contribuit mult la pregătirea lui Iacob pentru cele la care avea să fie martor în Ierusalim, căutând astfel să atenueze un șoc asemănător celui pe care el însuși îl încercase cu prilejul primei sale vizite la templu. Dar Iacob nu era la fel de sensibil la unele dintre aceste priveliști. El a criticat maniera superficială și dură în care unii preoți își îndeplineau îndatoririle, dar în ansamblu el, a fost foarte încântat de șederea lui la Ierusalim.

Iisus l-a dus pe Iacob în Bethania pentru masa de Paști. Simon fusese îngropat cu strămoșii săi, și Iisus a prezidat de Paști peste comeseni ca un cap de familie, căci el adusesese de la templu mielul pascal.

După masa de Paști, Maria s-a așezat pentru a vorbi cu Iacob, în vreme ce Marta, Lazăr și Iisus au discutat împreună până noaptea târziu. A doua zi, ei au asistat la slujbele templului, și Iacob a fost și el primit în comunitatea Israelului. În acea dimineață, pe când se opreau pe versantul Olivetului pentru a privi templul, Iacob și-a exprimat admirația în timp ce Iisus contempla Ierusalimul în tăcere. Iacob nu putea înțelege comportamentul fratelui său. În seara aceea, ei s-au reîntors în Bethania, și ar fi făcut cale întoarsă a doua zi, dar Iacob a insistat să se întoarcă ca să viziteze templul, explicând că vrea să îi asculte pe învățători. Deși motivul invocat a fost adevărat, în adâncul inimii sale, Iacob dorea să-l audă pe Iisus participând la dezbateri, așa cum o auzise pe mama sa povestindu-i despre aceasta. Așadar, ei s-au dus la templu și au ascultat discuțiile, însă Iisus nu a pus întrebări. Totul îi părea atât de pueril și atât de insignifiant minții de om și de Dumnezeu ce se trezea în el - nu putea decât să aibă milă de ei. Iacob a fost dezamăgit că Iisus nu a zis

în one other), already mortgaged, was sold. The proceeds were used for taxes, to buy some new tools for James, and to make a payment on the old family supply and repair shop near the caravan lot, which Jesus now proposed to buy back since James was old enough to work at the house shop and help Mary about the home. With the financial pressure thus eased for the time being, Jesus decided to take James to the Passover. They went up to Jerusalem a day early, to be alone, going by way of Samaria. They walked, and Jesus told James about the historic places en route as his father had taught him on a similar journey five years before.

127:3.2 (1399.1) In passing through Samaria, they saw many strange sights. On this journey they talked over many of their problems, personal, family, and national. James was a very religious type of lad, and while he did not fully agree with his mother regarding the little he knew of the plans concerning Jesus' lifework, he did look forward to the time when he would be able to assume responsibility for the family so that Jesus could begin his mission. He was very appreciative of Jesus' taking him up to the Passover, and they talked over the future more fully than ever before.

127:3.3 (1399.2) Jesus did much thinking as they journeyed through Samaria, particularly at Bethel and when drinking from Jacob's well. He and his brother discussed the traditions of Abraham, Isaac, and Jacob. He did much to prepare James for what he was about to witness at Jerusalem, thus seeking to lessen the shock such as he himself had experienced on his first visit to the temple. But James was not so sensitive to some of these sights. He commented on the perfunctory and heartless manner in which some of the priests performed their duties but on the whole greatly enjoyed his sojourn at Jerusalem.

127:3.4 (1399.3) Jesus took James to Bethany for the Passover supper. Simon had been laid to rest with his fathers, and Jesus presided over this household as the head of the Passover family, having brought the paschal lamb from the temple.

127:3.5 (1399.4) After the Passover supper Mary sat down to talk with James while Martha, Lazarus, and Jesus talked together far into the night. The next day they attended the temple services, and James was received into the commonwealth of Israel. That morning, as they paused on the brow of Olivet to view the temple, while James exclaimed in wonder, Jesus gazed on Jerusalem in silence. James could not comprehend his brother's demeanor. That night they again returned to Bethany and would have departed for home the next day, but James was insistent on their going back to visit the temple, explaining that he wanted to hear the teachers. And while this was true, secretly in his heart he wanted to hear Jesus participate in the discussions, as he had heard his mother tell about. Accordingly, they went to the temple and heard the discussions, but Jesus asked no questions. It all seemed so puerile and insignificant to this awakening mind of man and God — he could only pity them. James was disappointed that Jesus said nothing. To his inquiries Jesus only made

nimic. La întrebările sale, Iisus a răspuns doar atât: „Nu mi-a venit încă ceasul”.

În ziua următoare, ei au făcut călătoria de întoarcere prin Ierihon și prin valea Iordanului. Pe drum, Iisus a povestit multe lucruri, îndeosebi prima sa călătorie pe acest drum pe când avea treisprezece ani.

La întoarcerea sa în Nazaret, Iisus a început să lucreze în vechiul atelier de reparații care aparținea familiei și a fost foarte fericit să poată întâlni zilnic atât de multe persoane din toate colțurile țării și din ținuturile învecinate. Iisus iubea cu adevărat oamenii - oamenii de rând așa cum sunt. În fiecare lună, el plătea rata de răscumpărare a atelierului și, cu ajutorul lui Iacob, el a continuat să-și întrețină familia.

De mai multe ori pe an, când el nu avea vizitatori pentru lucru, Iisus continua să citească Scripturile de sabbat la sinagogă și explica adesea lecția; dar alegea de obicei pasajele în așa fel încât comentariile să fie inutile. El era priceput în ordonarea citirilor astfel încât pasajele se lămurau unul pe altul. De fiecare dată când avea timp, el nu ezita niciodată să-i ducă pe frații și surorile lui în plimbări în natură în după-amiezile de sabbat.

În această epocă, chazanul a inaugurat un cerc de discuții filozofice pentru tineri; aceștia se reuniau la domiciliul unor diverși membri și adeseori chiar la chazan acasă. Iisus a devenit un membru eminent al acestui grup. Pe această cale, el a putut recăștiga un pic din prestigiul local pe care îl pierduse în timpul recentelor controverse naționaliste.

Viața sa socială, deși restrânsă, nu era totalmente neglijată. El avea mulți prieteni foarte buni și admiratori ferenți printre tinerii și tinerele din Nazaret.

În septembrie, Elisabeta și Ioan au venit să facă o vizită familiei din Nazaret. Ioan, după ce și-a pierdut tatăl, avea intenția de a se reîntoarce pe dealurile Iudeii pentru a se ocupa de agricultură și de creșterea oilor, afară de cazul în care Iisus l-ar sfătui să rămână în Nazaret pentru a deveni tâmplar sau să facă vreun alt soi de muncă. Ioan și mama sa nu știau că familia din Nazaret era practic lipsită de bani. Cu cât Maria și Elisabeta vorbeau mai mult despre fiii lor, cu atât erau mai convinse că era bine ca cei doi tineri să muncească împreună și să se vadă mai mult.

Iisus și Ioan au vorbit unul cu celălalt de multe ori și au discutat câteva chestiuni foarte intime și personale. La sfârșitul acestei vizite, ei s-au hotărât amândoi să nu se mai revadă până ce nu se vor putea întâlni în serviciul lor public, după ce „Tatăl ceresc îl va fi chemat” la lucru. Ioan a fost extrem de impresionat de ceea ce a văzut la Nazaret, și a înțeles că el trebuia să se întoarcă la el acasă și să muncească pentru a o întreține pe mama lui. El a fost convins că va participa la misiunea vieții lui Iisus, dar a înțeles că Iisus avea datorita de a se ocupa vreme de mai mulți ani de sprijinirea familiei sale. Așa că el a fost mult mai mulțumit să se întoarcă acasă, să aibă grijă de mica lor fermă și de a răspunde nevoilor mamei sale. Ioan și Iisus nu s-au mai revăzut niciodată până în ziua în care, pe malul Iordanului, Fiul Omului s-a înfățișat pentru a fi botezat.

În după-amiaza zilei de sâmbătă, 3 decembrie,

reply, “My hour has not yet come.”

127:3.6 (1399.5) The next day they journeyed home by Jericho and the Jordan valley, and Jesus recounted many things by the way, including his former trip over this road when he was thirteen years old.

127:3.7 (1399.6) Upon returning to Nazareth, Jesus began work in the old family repair shop and was greatly cheered by being able to meet so many people each day from all parts of the country and surrounding districts. Jesus truly loved people — just common folks. Each month he made his payments on the shop and, with James's help, continued to provide for the family.

127:3.8 (1399.7) Several times a year, when visitors were not present thus to function, Jesus continued to read the Sabbath scriptures at the synagogue and many times offered comments on the lesson, but usually he so selected the passages that comment was unnecessary. He was skillful, so arranging the order of the reading of the various passages that the one would illuminate the other. He never failed, weather permitting, to take his brothers and sisters out on Sabbath afternoons for their nature strolls.

127:3.9 (1400.1) About this time the chazan inaugurated a young men's club for philosophic discussion which met at the homes of different members and often at his own home, and Jesus became a prominent member of this group. By this means he was enabled to regain some of the local prestige which he had lost at the time of the recent nationalistic controversies.

127:3.10 (1400.2) His social life, while restricted, was not wholly neglected. He had many warm friends and staunch admirers among both the young men and the young women of Nazareth.

127:3.11 (1400.3) In September, Elizabeth and John came to visit the Nazareth family. John, having lost his father, intended to return to the Judean hills to engage in agriculture and sheep raising unless Jesus advised him to remain in Nazareth to take up carpentry or some other line of work. They did not know that the Nazareth family was practically penniless. The more Mary and Elizabeth talked about their sons, the more they became convinced that it would be good for the two young men to work together and see more of each other.

127:3.12 (1400.4) Jesus and John had many talks together; and they talked over some very intimate and personal matters. When they had finished this visit, they decided not again to see each other until they should meet in their public service after “the heavenly Father should call” them to their work. John was tremendously impressed by what he saw at Nazareth that he should return home and labor for the support of his mother. He became convinced that he was to be a part of Jesus' life mission, but he saw that Jesus was to occupy many years with the rearing of his family; so he was much more content to return to his home and settle down to the care of their little farm and to minister to the needs of his mother. And never again did John and Jesus see each other until that day by the Jordan when the Son of Man presented himself for baptism.

127:3.13 (1400.5) On Saturday afternoon, December 3, of

anul acesta, moartea a lovit, pentru a doua oară, familia din Nazaret. Amos, frățiorul lor, a murit din pricina unei febre foarte mari, după o săptămână de boală. După ce a traversat această perioadă dureroasă avându-l ca unic sprijin pe fiul ei mai mare, Maria a recunoscut pe deplin, în cele din urmă, că Iisus era adevăratul cap al familiei; și el era într-adevăr un conducător de valoare.

Vreme de patru ani, nivelul lor de viață scăzuse constant. De la an la an, ei se simțeau tot mai apăsăți de sărăcie. Către sfârșitul acestui an, ei au înfruntat una din încercările cele mai grele ale luptelor lor înflăcărâte. Iacob nu începuse încă să câștige bine, iar cheltuielile unei înmormântări adăugându-se la restul i-au cam descumpănit. Dar Iisus nu s-a mărginit la a spune mamei sale neliniștite și îndurerate: „Mamă Maria, măhnirea nu ne va ajuta; noi facem tot ce ne stă în putință, iar surăsul de mamă ar putea chiar să ne îndemne să facem și mai bine. Zi după zi noi suntem întăriți pentru aceste sarcini prin nădejdea de a avea înaintea noastră zile mai bune.” Optimismul său ferm și practic era într-adevăr contagios; toți copii trăiau într-o ambianță în care se așteptau lucruri și vremuri mai bune. Și acest curaj plin de speranță a contribuit puternic la dezvoltarea unor caractere nobile și puternice, în pofida sărăciei lor deprimante.

Iisus poseda facultatea de a mobiliza eficient toate puterile mentale, sufletești și corporale pentru sarcina imediată care era de îndeplinit. El putea să-și concentreze mintea sa profund cugetătoare asupra singurei probleme pe care dorea s-o rezolve, iar această facultate, împreună cu răbdarea sa neobosită, îl făcea capabil să suporte cu seninătate încercările unei existențe muritoare dificile - să trăiască ca și cum l-ar „vedea pe Cel care este invizibil”.

4. AL NOUĂSPREZECELEA AN (ANUL 13)

Din această epocă, Iisus și Maria s-au înțeles mult mai bine. Ea îl considera mai puțin ca pe un fiu; el devenise pentru ea mai mult un tată pentru copiii ei. Viața de zi cu zi a familiei era plină de dificultăți practice și imediate. Ei nu vorbeau tot atât de frecvent despre opera vieții sale, căci, cu timpul, toate gândurile lor au fost mutual consacrate întreținerii și educării familiei lor de patru băieți și trei fete.

Încă de pe la începutul acestui an, Iisus o convinsese pe deplin pe mama sa să accepte metodele lui de instruire pentru copii - porunca pozitivă de a face bine în locul vechii metode iudaice care interzicea să faci ceva rău. La el acasă și în timpul carierei sale de propovăduire publică a învățării sale, Iisus s-a servit invariabil de forma pozitivă de îndemnare. Întotdeauna și pretutindeni el zicea: „Faceți lucrul acesta - voi ar trebui să faceți lucrul acela.” El nu a folosit niciodată modul negativ de învățământ derivat din străvechile tabuuri. El se abținea de la a pune accent pe rău prin a-l interzice, în vreme ce proslăvea binele prin poruncirea facerii lui. În acest cămin, momentul rugăciunii sale era ocazia de a discuta despre tot ceea ce avea legătură cu bunăstarea familiei.

Iisus a început să-i disciplineze cu înțelepciune pe frații și surorile lui la o vârstă atât de fragedă încât el nu a fost niciodată nevoie să le dea multe pedepse pentru a asigura ascultarea lor promptă și sinceră. Singura

this year, death for the second time struck at this Nazareth family. Little Amos, their baby brother, died after a week's illness with a high fever. After passing through this time of sorrow with her first-born son as her only support, Mary at last and in the fullest sense recognized Jesus as the real head of the family; and he was truly a worthy head.

^{127:3.14 (1400.6)} For four years their standard of living had steadily declined; year by year they felt the pinch of increasing poverty. By the close of this year they faced one of the most difficult experiences of all their uphill struggles. James had not yet begun to earn much, and the expenses of a funeral on top of everything else staggered them. But Jesus would only say to his anxious and grieving mother: “Mother-Mary, sorrow will not help us; we are all doing our best, and mother’s smile, perchance, might even inspire us to do better. Day by day we are strengthened for these tasks by our hope of better days ahead.” His sturdy and practical optimism was truly contagious; all the children lived in an atmosphere of anticipation of better times and better things. And this hopeful courage contributed mightily to the development of strong and noble characters, in spite of the depressiveness of their poverty.

^{127:3.15 (1400.7)} Jesus possessed the ability effectively to mobilize all his powers of mind, soul, and body on the task immediately in hand. He could concentrate his deep-thinking mind on the one problem which he wished to solve, and this, in connection with his untiring *patience*, enabled him serenely to endure the trials of a difficult mortal existence — to live as if he were “seeing Him who is invisible.”

4. THE NINETEENTH YEAR (A.D. 13)

^{127:4.1 (1401.1)} By this time Jesus and Mary were getting along much better. She regarded him less as a son; he had become to her more a father to her children. Each day's life swarmed with practical and immediate difficulties. Less frequently they spoke of his lifework, for, as time passed, all their thought was mutually devoted to the support and upbringing of their family of four boys and three girls.

^{127:4.2 (1401.2)} By the beginning of this year Jesus had fully won his mother to the acceptance of his methods of child training — the positive injunction to do good in the place of the older Jewish method of forbidding to do evil. In his home and throughout his public-teaching career Jesus invariably employed the *positive* form of exhortation. Always and everywhere did he say, “You shall do this — you ought to do that.” Never did he employ the negative mode of teaching derived from the ancient taboos. He refrained from placing emphasis on evil by forbidding it, while he exalted the good by commanding its performance. Prayer time in this household was the occasion for discussing anything and everything relating to the welfare of the family.

^{127:4.3 (1401.3)} Jesus began wise discipline upon his brothers and sisters at such an early age that little or no punishment was ever required to secure their prompt and wholehearted obedience. The only exception was

excepție era Iuda față de care, în diferite împrejurări, Iisus a găsit ca fiind necesar să-i aplice unele sancțiuni pentru încălcările regulilor casei. În trei ocazii în care s-a socotit oportun ca Iuda să fie pedepsit pentru a fi violat în deplină cunoștință de cauză regulile de conduită ale familiei, ba chiar a și mărturisit asta, pedeapsa sa a fost fixată printr-o decizie unanimă a copiilor mai vârstnici, și aprobată de Iuda însuși înainte de a-i fi aplicată.

În timp ce Iisus era foarte metodic și sistematic în tot ceea ce făcea, exista, de asemenea, în toate deciziile sale administrative, o odihoitoare suplețe de interpretare și o adaptare individuală care îi impresiona pe toți copiii prin spiritul de justiție care îl însuflețea pe fratele lor tată. El nu îi pedepsea niciodată în mod arbitrar pe frații și surorile lui. Imparțialitatea sa constantă și considerația sa personală l-au făcut pe Iisus foarte îndrăgit de toată familia sa.

Iacob și Simon au crescut, încercând să-l imite pe Iisus în potolirea, prin persuasiune și non-rezistență, a camarazilor lor belicoși și adesea nervoși. Ei au reușit aceasta destul de bine, dar, pe câtă vreme Iosif și Iuda acceptau asemenea învățături acasă, ei se grăbeau să se aplece atunci când erau atacați de camarazii lor; îndeosebi Iuda viola spiritul acestor învățături. Dar non-rezistența nu era o regulă a familiei. Violarea învățăturilor personale nu comporta nici o sancțiune.

În general, toți copiii, și mai ales fetele, îl consultau pe Iisus cu privire la necazurile lor de copii și se încredeau în el ca într-un tată plin de afecțiune.

Crescând, Iacob a devenit un tânăr foarte cumpătat și avea o fire echilibrată, dar nu avea tot atâtea tendințe spirituale cât Iisus. El era un student mult mai bun decât Iosif. Acesta, deși era un muncitor conștiincios, era și mai puțin înclinat spre spiritualitate; Iosif era un om harnic, dar nu atingea nivelul intelectual al celorlalți copii. Simon era bine intenționat, dar prea visător. El și-a întemeiat viața încetul cu încetul și lucrul acesta a pricinuit multe griji lui Iisus și Mariei, dar el a fost întotdeauna un băiat bun și bine intenționat. Iuda era un ațățător și cauza discordie. El avea ideile cele mai elevate dar avea o fire instabilă. Era tot atât de hotărât și de dinamic ca și mama sa, dar aceasta avea un simț al măsurii și o discreție care îi lipseau mult lui Iuda.

Miriam era o fată bine echilibrată și ponderată, și aprecia foarte mult lucrurile nobile și spirituale. Marta gândea și acționa lent, dar ea era un copil foarte capabil și demn de încredere. Micuța Rut era raza de soare a căminului; deși vorbea cu ușurință, ea avea o inimă cât se poate de sinceră. Ea de-a dreptul îl adora pe marele ei frate și tată, dar ai ei nu o răsfățau. Ea era un copil frumos dar nu tot atât de încântător ca Miriam, care era frumusețea familiei, dacă nu a orașului.

Cu timpul, Iisus s-a străduit mult să modifice și să facă mai puțin rigide învățăturile și practicile de familie referitoare la respectarea sabbatului și a multor altor rituri ale religiei. Maria își dădea asentimentul din toată inima față de toate aceste schimbări. Iisus devenise pe atunci șeful de necontestat al casei.

În anul acela, Iuda a început să se ducă la școală,

Jude, upon whom on sundry occasions Jesus found it necessary to impose penalties for his infractions of the rules of the home. On three occasions when it was deemed wise to punish Jude for self-confessed and deliberate violations of the family rules of conduct, his punishment was fixed by the unanimous decree of the older children and was assented to by Jude himself before it was inflicted.

127:4.4 (1401.4) While Jesus was most methodical and systematic in everything he did, there was also in all his administrative rulings a refreshing elasticity of interpretation and an individuality of adaptation that greatly impressed all the children with the spirit of justice which actuated their father-brother. He never arbitrarily disciplined his brothers and sisters, and such uniform fairness and personal consideration greatly endeared Jesus to all his family.

127:4.5 (1401.5) James and Simon grew up trying to follow Jesus' plan of placating their bellicose and sometimes irate playmates by persuasion and nonresistance, and they were fairly successful; but Joseph and Jude, while assenting to such teachings at home, made haste to defend themselves when assailed by their comrades; in particular was Jude guilty of violating the spirit of these teachings. But nonresistance was not a *rule* of the family. No penalty was attached to the violation of personal teachings.

127:4.6 (1401.6) In general, all of the children, particularly the girls, would consult Jesus about their childhood troubles and confide in him just as they would have in an affectionate father.

127:4.7 (1401.7) James was growing up to be a well-balanced and even-tempered youth, but he was not so spiritually inclined as Jesus. He was a much better student than Joseph, who, while a faithful worker, was even less spiritually minded. Joseph was a plodder and not up to the intellectual level of the other children. Simon was a well-meaning boy but too much of a dreamer. He was slow in getting settled down in life and was the cause of considerable anxiety to Jesus and Mary. But he was always a good and well-intentioned lad. Jude was a firebrand. He had the highest of ideals, but he was unstable in temperament. He had all and more of his mother's determination and aggressiveness, but he lacked much of her sense of proportion and discretion.

127:4.8 (1402.1) Miriam was a well-balanced and level-headed daughter with a keen appreciation of things noble and spiritual. Martha was slow in thought and action but a very dependable and efficient child. Baby Ruth was the sunshine of the home; though thoughtless of speech, she was most sincere of heart. She just about worshiped her big brother and father. But they did not spoil her. She was a beautiful child but not quite so comely as Miriam, who was the belle of the family, if not of the city.

127:4.9 (1402.2) As time passed, Jesus did much to liberalize and modify the family teachings and practices related to Sabbath observance and many other phases of religion, and to all these changes Mary gave hearty assent. By this time Jesus had become the unquestioned head of the house.

127:4.10 (1402.3) This year Jude started to school, and it

iar Iisus a fost obligat să-și vândă harpa pentru a plăti aceste cheltuieli. Așa a dispărut ultima dintre plăcerile sale recreative. Lui îi plăcea foarte mult să cânte la harpă când avea creierul obosit și trupul ostenit, dar s-a consolat cu gândul că cel puțin harpa nu fusese luată de colecții de impozite.

5. REBECA FIICA LUI EZRA

Cu toate că Iisus a fost sărac, situația sa socială în Nazaret nu era în nici un fel compromisă. El se situa în primele rânduri ale tinerilor ai orașului și era foarte mult stimat de majoritatea tinerelor. Din moment ce Iisus era un atât de minunat exemplu de vigoare fizică și intelectuală masculină, și considerând reputația sa de călăuză spirituală, nu era ceva ciudat că Rebeca, fiica mai mare a lui Ezra, un bogat negustor și negociator din Nazaret, s-a pomenit devenind încetul cu încetul îndrăgostită de acest fiu al lui Iosif. Ea și-a mărturisit atașamentul ei pentru Iisus mai întâi lui Miriam, sora lui, iar Miriam la rândul ei a discutat aceasta cu mama ei. Maria a fost foarte tulburată. Era ea pe punctul de a-și pierde fiul, devenit în prezent capul indispensabil al familiei? Oare nu se va termina niciodată cu dificultățile? Ce s-ar putea întâmpla pe urmă? Și apoi s-a apucat să mediteze asupra efectului pe care l-ar avea căsnicia asupra carierei viitoare a lui Iisus. Câteodată, nu prea des, ea își amintea că Iisus era „un copil al făgăduinței”. După ce au discutat despre această chestiune, Miriam și Maria s-au decis să facă un efort pentru a pune capăt acestui lucru înainte ca Iisus să afle ceva, ducându-se de-a dreptul la Rebeca pentru a-i explica toată istoria și pentru a o informa cinstit despre credința lor că Iisus era un fiu al destinului și că el avea să devină o mare lider religios, poate chiar Mesia.

Rebeca a ascultat cu atenție; ea a fost fascinată de poveste și s-a hotărât mai mult ca oricând să-și încerce soarta cu un asemenea om ales de ea și să împărtășească cariera lui de conducător. Ea pleda (în sinea ei) că un asemenea om avea tot atât de multă nevoie și de o soție fidelă și capabilă. Ea a interpretat eforturile Mariei de a o face să-și schimbe hotărârea ca pe o reacție naturală a temerii sale de a pierde capul și singurul sprijin al familiei sale; dar, știind că tatăl său aproba atracția ei pentru fiul tâmplarului, ea socotea pe drept cuvânt că el ar fi fericit să dea familiei un venit suficient pentru a compensa bine pierderea salariului lui Iisus. Când tatăl său a acceptat acest plan, Rebeca a mai avut și alte întrevederi cu Maria și Miriam. Nereușind să obțină sprijinul lor, ea s-a încumetat să meargă direct la Iisus. Ea a făcut aceasta cu ajutorul tatălui ei, care l-a invitat pe Iisus la ei pentru a șaptesprezecea aniversare a Rebecăi.

Iisus a ascultat cu atenție și cu simpatie toată această poveste, mai întâi de la tatăl Rebecăi, apoi de la Rebeca însăși. El a răspuns cu blândețe că nici o sumă de bani nu puteau înlocui obligația sa personală de a crește familia tatălui său, de a „împlini cea mai sacră dintre îndatoririle omenești - fidelitatea față de propria carne și față de propriul sânge”. Tatăl Rebecăi a fost profund emoționat de cuvintele de devotament familial ale lui Iisus și s-a retras din discuție. Singura sa remarcă față de soția sa, Maria, a fost aceasta: „Nu îl putem avea ca fiu; este prea nobil pentru noi.”

Atunci a început întrevederea memorabilă cu

was necessary for Jesus to sell his harp in order to defray these expenses. Thus disappeared the last of his recreational pleasures. He much loved to play the harp when tired in mind and weary in body, but he comforted himself with the thought that at least the harp was safe from seizure by the tax collector.

5. REBECCA, THE DAUGHTER OF EZRA

127:5.1 (1402.4) Although Jesus was poor, his social standing in Nazareth was in no way impaired. He was one of the foremost young men of the city and very highly regarded by most of the young women. Since Jesus was such a splendid specimen of robust and intellectual manhood, and considering his reputation as a spiritual leader, it was not strange that Rebecca, the eldest daughter of Ezra, a wealthy merchant and trader of Nazareth, should discover that she was slowly falling in love with this son of Joseph. She first confided her affection to Miriam, Jesus' sister, and Miriam in turn talked all this over with her mother. Mary was intensely aroused. Was she about to lose her son, now become the indispensable head of the family? Would troubles never cease? What next could happen? And then she paused to contemplate what effect marriage would have upon Jesus' future career; not often, but at least sometimes, did she recall the fact that Jesus was a "child of promise." After she and Miriam had talked this matter over, they decided to make an effort to stop it before Jesus learned about it, by going direct to Rebecca, laying the whole story before her, and honestly telling her about their belief that Jesus was a son of destiny; that he was to become a great religious leader, perhaps the Messiah.

127:5.2 (1402.5) Rebecca listened intently; she was thrilled with the recital and more than ever determined to cast her lot with this man of her choice and to share his career of leadership. She argued (to herself) that such a man would all the more need a faithful and efficient wife. She interpreted Mary's efforts to dissuade her as a natural reaction to the dread of losing the head and sole support of her family; but knowing that her father approved of her attraction for the carpenter's son, she rightly reckoned that he would gladly supply the family with sufficient income fully to compensate for the loss of Jesus' earnings. When her father agreed to such a plan, Rebecca had further conferences with Mary and Miriam, and when she failed to win their support, she made bold to go directly to Jesus. This she did with the co-operation of her father, who invited Jesus to their home for the celebration of Rebecca's seventeenth birthday.

127:5.3 (1403.1) Jesus listened attentively and sympathetically to the recital of these things, first by the father, then by Rebecca herself. He made kindly reply to the effect that no amount of money could take the place of his obligation personally to rear his father's family, to "fulfill the most sacred of all human trusts — loyalty to one's own flesh and blood." Rebecca's father was deeply touched by Jesus' words of family devotion and retired from the conference. His only remark to Mary, his wife, was: "We can't have him for a son; he is too noble for us."

127:5.4 (1403.2) Then began that eventful talk with

Rebeca. Până atunci, Iisus făcuse prea puțină distincție în relațiile sale cu băieții și fetele, cu bărbaiții tineri și cu femeile tinere. Mintea sa era în întregime prea mult ocupată cu problemele presante ale treburilor practice pământești și prea intrigată de luarea în considerare a eventualei sale cariere cu privire la „treburile Tatălui său” pentru a fi considerat vreodată în mod serios consumarea dragostei personale în căsătoria omenească. Dar, în prezent, el se găsea în fața unei alte probleme pe fiecare muritor trebuie s-o înfrunte și s-o rezolve. Într-adevăr el a „fost pus la încercare în toate felurile așa cum sunteți și voi înșivă”.

După ce a ascultat cu atenție, el a mulțumit sincer Rebecăi pentru admirația ce i-a exprimat-o și a adăugat: „Aceasta mă va încuraja și mă va mângâia în toate zilele vieții mele.” El a explicat că nu era liber să aibă, cu o femeie, alte relații decât aceea de simplă considerație fraternală și de pură prietenie. El a precizat că prima și cea mai importantă îndatorire a sa era de a crește familia tatălui său, că el nu putea lua în considerare căsătoria înainte ca aceea să fie îndeplinită; și apoi a adăugat: „Dacă eu sunt un fiu al destinului, eu nu trebuie să îmi asum obligații de-o viață înainte ca destinul meu să se fi manifestat.”

Rebeca a avut inima zdrobită. Ea a refuzat să fie consolată și a stăruit pe lângă tatăl ei ca să părăsească Nazaretul până ce acesta a consimțit până la urmă să se instaleze la Sepphoris. În cursul anilor următori, Rebeca a răspuns întotdeauna, numeroșilor oameni care o cereau în căsătorie, că ea trăia cu un singur scop - ca să aștepte ora când acela care era pentru ea cel mai mare om care trăise vreodată își va începe cariera sa de maestru care propovăduiește adevărul viu. Ea l-a urmat cu devotament prin anii frământați ai serviciului său public. Ea a fost prezentă (nezărită de Iisus) în ziua când el a intrat călare triumfal în Ierusalim, și ea a stat în picioare „printre celelalte femei” de lângă Maria, în acea tragică și fatală după-amiază în care Fiul Omului a fost atârnat pe cruce. Pentru ea precum și pentru nenumăratele lumi de sus, el era „singurul cu desăvârșire demn de a fi iubit și cel mai mare dintre zece mii”.

6. AL DOUĂZECILEA AN AL SĂU (ANUL 14)

Povestea dragostei Rebecăi pentru Iisus s-a răspândit în Nazaret și mai târziu în Capernaum, așa că, deși în cursul anilor care au urmat, multe femei l-au iubit pe Iisus, după cum și bărbaiții îl iubeau, el nu a mai trebuit niciodată să refuze oferta personală de devotament a vreunei alte femei de bine. Începând din acest moment, afecțiunea umană pentru Iisus a fost mai mult de natura unei considerații respectuoase și adoratoare. Bărbaiții și femeile îl iubeau cu devoțiune pentru ceea ce era el, fără nici cea mai mică urmă de satisfacție egoistă și fără dorință de posesiune afectivă. Dar, vreme de mulți ani, de fiecare dată când se povestea istoria personalității omenești a lui Iisus, se menționa devoțiunea Rebecăi.

Miriam, care cunoștea bine pasiunea Rebecăi și știa cum renunțase fratele ei chiar și la dragostea unei frumoase fete (fără a realiza rolul pe care îl juca în această decizie cariera lui predestinată), a ajuns să-l idealizeze pe Iisus și să-l iubească cu o emoționantă și profundă afecțiune ca pe un frate și ca pe un tată.

Rebecca. Thus far in his life, Jesus had made little distinction in his association with boys and girls, with young men and young women. His mind had been altogether too much occupied with the pressing problems of practical earthly affairs and the intriguing contemplation of his eventual career “about his Father’s business” ever to have given serious consideration to the consummation of personal love in human marriage. But now he was face to face with another of those problems which every average human being must confront and decide. Indeed was he “tested in all points like as you are.”

127:5.5 (1403.3) After listening attentively, he sincerely thanked Rebecca for her expressed admiration, adding, “it shall cheer and comfort me all the days of my life.” He explained that he was not free to enter into relations with any woman other than those of simple brotherly regard and pure friendship. He made it clear that his first and paramount duty was the rearing of his father’s family, that he could not consider marriage until that was accomplished; and then he added: “If I am a son of destiny, I must not assume obligations of lifelong duration until such a time as my destiny shall be made manifest.”

127:5.6 (1403.4) Rebecca was heartbroken. She refused to be comforted and importuned her father to leave Nazareth until he finally consented to move to Sepphoris. In after years, to the many men who sought her hand in marriage, Rebecca had but one answer. She lived for only one purpose — to await the hour when this, to her, the greatest man who ever lived would begin his career as a teacher of living truth. And she followed him devotedly through his eventful years of public labor, being present (unobserved by Jesus) that day when he rode triumphantly into Jerusalem; and she stood “among the other women” by the side of Mary on that fateful and tragic afternoon when the Son of Man hung upon the cross, to her, as well as to countless worlds on high, “the one altogether lovely and the greatest among ten thousand.”

6. HIS TWENTIETH YEAR (A.D. 14)

127:6.1 (1403.5) The story of Rebecca’s love for Jesus was whispered about Nazareth and later on at Capernaum, so that, while in the years to follow many women loved Jesus even as men loved him, not again did he have to reject the personal proffer of another good woman’s devotion. From this time on human affection for Jesus partook more of the nature of worshipful and adoring regard. Both men and women loved him devotedly and for what he was, not with any tinge of self-satisfaction or desire for affectionate possession. But for many years, whenever the story of Jesus’ human personality was recited, the devotion of Rebecca was recounted.

127:6.2 (1404.1) Miriam, knowing fully about the affair of Rebecca and knowing how her brother had forsaken even the love of a beautiful maiden (not realizing the factor of his future career of destiny), came to idealize Jesus and to love him with a touching and profound affection as for a father as well as for a brother.

Cu toate că abia de-și puteau permite, Iisus avea o stranie dorință de a merge la Ierusalim cu ocazia Paștelui. Cunoscând recenta sa experiență cu Rebeca, mama sa l-a îndemnat cu înțelepciune să facă călătoria. Fără a fi cu totul conștient de asta, Iisus dorea mai ales să aibă un prilej de a vorbi cu Lazăr și de a se întâlni cu Marta și Maria. Pe lângă propria sa familie, el îi prefera și pe aceștia trei.

Făcând această călătorie la Ierusalim, el a mers prin Megiddo, Antipatris și Lydda, parcurgând, în parte, drumul urmat atunci când el fusese adus înapoi în Nazaret, la întorcerea sa din Egipt. L-a luat patru zile ca să se ducă la Paști și să reflecteze mult la evenimentele trecute care avuseseră loc în Megiddo și în împrejurimi, câmpul de bătălie internațional al Palestinei.

Iisus a traversat Ierusalimul; nu s-a oprit decât pentru a privi templul și mulțimea de vizitatori. El avea o stranie și crescândă aversiune pentru acest templu construit de Irod și de preoțimea sa aleasă din rațiuni politice. Mai presus de toate, el dorea să-i vadă pe Lazăr, pe Marta și pe Maria. Lazăr avea aceeași vârstă cu a lui Iisus și era în prezent cap de familie; în momentul acestei vizite, mama lui Lazăr fusese și ea înmormântată. Marta era cu puțin mai mult de un an mai în vârstă decât Iisus, în vreme ce Maria era cu doi ani mai tânără. Iisus era idealul pe care toți trei îl idolatrizau.

În cursul acestei vizite, a avut loc una dintre manifestările periodice de revoltă ale lui Iisus contra tradiției - exprimarea unui resentiment contra practicilor ceremoniale pe care Iisus le considera ca dând o falsă idee despre Tatăl său ceresc. Neștiind că Iisus avea să vină, Lazăr plănuise să celebreze Paștele cu prietenii într-un sat vecin, mai jos pe drumul Ierihonului. Iisus propunea să se celebreze sărbătoarea acolo unde era, în casa lui Lazăr. „Însă” a zis Lazăr, „noi nu avem mielul pascal”. Și atunci a început Iisus o disertație prelungită și convingătoare pentru a arăta că Tatăl ceresc nu se interesa cu adevărat de aceste ritualuri copilărești și lipsite de sens. După o rugăciune ferventă și solemnă, ei s-au ridicat și Iisus le-a spus: „Lăsați-i pe oamenii poporului meu cu mințile puerile și întunecate să-l servească pe Dumnezeu lor așa cum le-a poruncit Moise; este mai bine pentru ei să facă așa, dar noi, care am văzut lumina vieții, încetăm să ne mai apropiem de Tatăl nostru prin întunericul morții. Să fim liberi în cunoașterea adevărului iubirii eterne a Tatălui nostru.”

În seara aceea, în amurg, toți patru s-au așezat și au participat la prima sărbătoare a Paștelui care fusese vreodată celebrată fără mielul pascal de către iudeii pioși. Pâinea fără plămădă și vinul fuseseră pregătite pentru acest Paște, iar Iisus le-a servit tovarășilor săi aceste feluri de mâncare simbolice pe care le numea „pâinea vieții” și „apa vie”. Ei au mâncat conformându-se cu solemnitate învățăturilor care tocmai fuseseră date. Iisus a căpătat obiceiul de a practica acest rit sacramental cu ocazia fiecăreia dintre vizitele sale ulterioare în Bethania. Cândva revenit acasă la el, el i-a povestit toate acestea mamei sale, mai întâi ea a fost șocată, dar puțin câte puțin a ajuns să împărtășească punctul lui de vedere; totuși, ea a fost foarte ușurată atunci când Iisus a asigurat-o că nu avea intenția de a introduce în familia lor această nouă concepție asupra

127:6.3 (1404.2) Although they could hardly afford it, Jesus had a strange longing to go up to Jerusalem for the Passover. His mother, knowing of his recent experience with Rebecca, wisely urged him to make the journey. He was not markedly conscious of it, but what he most wanted was an opportunity to talk with Lazarus and to visit with Martha and Mary. Next to his own family he loved these three most of all.

127:6.4 (1404.3) In making this trip to Jerusalem, he went by way of Megiddo, Antipatris, and Lydda, in part covering the same route traversed when he was brought back to Nazareth on the return from Egypt. He spent four days going up to the Passover and thought much about the past events which had transpired in and around Megiddo, the international battlefield of Palestine.

127:6.5 (1404.4) Jesus passed on through Jerusalem, only pausing to look upon the temple and the gathering throngs of visitors. He had a strange and increasing aversion to this Herod-built temple with its politically appointed priesthood. He wanted most of all to see Lazarus, Martha, and Mary. Lazarus was the same age as Jesus and now head of the house; by the time of this visit Lazarus's mother had also been laid to rest. Martha was a little over one year older than Jesus, while Mary was two years younger. And Jesus was the idolized ideal of all three of them.

127:6.6 (1404.5) On this visit occurred one of those periodic outbreaks of rebellion against tradition — the expression of resentment for those ceremonial practices which Jesus deemed misrepresentative of his Father in heaven. Not knowing Jesus was coming, Lazarus had arranged to celebrate the Passover with friends in an adjoining village down the Jericho road. Jesus now proposed that they celebrate the feast where they were, at Lazarus's house. “But,” said Lazarus, “we have no paschal lamb.” And then Jesus entered upon a prolonged and convincing dissertation to the effect that the Father in heaven was not truly concerned with such childlike and meaningless rituals. After solemn and fervent prayer they rose, and Jesus said: “Let the childlike and darkened minds of my people serve their God as Moses directed; it is better that they do, but let us who have seen the light of life no longer approach our Father by the darkness of death. Let us be free in the knowledge of the truth of our Father's eternal love.”

127:6.7 (1404.6) That evening about twilight these four sat down and partook of the first Passover feast ever to be celebrated by devout Jews without the paschal lamb. The unleavened bread and the wine had been made ready for this Passover, and these emblems, which Jesus termed “the bread of life” and “the water of life,” he served to his companions, and they ate in solemn conformity with the teachings just imparted. It was his custom to engage in this sacramental ritual whenever he paid subsequent visits to Bethany. When he returned home, he told all this to his mother. She was shocked at first but came gradually to see his viewpoint; nevertheless, she was greatly relieved when Jesus assured her that he did not intend to introduce this new idea of the Passover in their family. At home with the children he continued, year by year, to eat the Passover

Paștelor. Acasă, cu copiii, el a continuat, an de an, să mănânce Paștele „după legea lui Moise”.

În timpul acestui, an Maria a avut cu Iisus o lungă convorbire despre căsătorie. Ea l-a întrebat fără ocolișuri dacă el s-ar căsători în cazul în care ar fi eliberat de responsabilitățile familiale. Iisus i-a explicat că, de vreme ce îndatorirea imediată îi interzicea căsătoria, el se gândise prea puțin la lucrul acesta. El s-a exprimat ca și cum s-ar îndoi că ar trebui să intre vreodată în instituția căsătoriei; el a zis că toate aceste lucruri trebuiau să aștepte „ceasul meu”, momentul în care „lucrarea Tatălui meu va trebui să înceapă”. După ce decisesse deja în sinea sa că el nu trebuia să devină tată de copii carnali, el s-a preocupat foarte puțin de chestiunea căsătoriei umane.

În anul acela, el a început în chip nou sarcina de a împlini mai bine natura sa muritoare și natura sa divină într-o simplă și eficientă individualitate umană. Statutul său moral și înțelegerea sa spirituală au continuat să crească.

Deși proprietatea lor din Nazaret (cu excepția casei lor) au fost lichidate, ei au primit, în anul acela, un mic ajutor financiar din vânzarea unei participări într-o proprietate din Capernaum. Acesta era ultimul dintre toate bunurile imobiliare ale lui Iosif. Această afacere a fost încheiată cu un constructor de bărci numit Zebedeu.

Iosif a fost primit, în anul acela, la examenele școlii sinagogii și s-a pregătit să lucreze la măsura de tâmplărie din atelierul de acasă. Deși moștenirea tatălui lor fost epuizată, existau șanse ca ei să biruie cu succes sărăcia întrucât trei dintre ei se aflau acum regulat la lucru.

Iisus devine rapid un bărbat, însă nu doar unul tânăr, ci un adevărat adult. El a învățat bine să-și poarte responsabilitățile. El știa să persevereze, în ciuda decepțiilor. El își păstra curajul atunci când planurile sale erau zădărnice, iar proiectele sale temporar dejucate. El a învățat să fie echitabil și just chiar și în fața nedreptății. El era pe cale de a învăța să-și ajusteze idealurile sale de viață spirituală la cerințele practice ale existenței pământești. El învăța cum să facă planuri pentru atingerea unui țel idealist superior și îndepărtat, în timp ce trudea din greu în scopul de a satisface necesitățile mai apropiate și mai imediate. El dobânda treptat arta de a-și adapta aspirațiile cerințelor banale ale vieții ființelor umane. El aproape că a stăpânit tehnica de a utiliza energia impulsului spiritual pentru a face să funcționeze mecanismul realizărilor materiale. El învăța încetul cu încetul cum să trăiască viața cerească, continuându-și totodată existența sa terestră. Din ce în ce mai mult, el depindea de îndrumarea ultimă a Tatălui său ceresc, asumându-și totodată rolul patern de a-i călăuzi și de a-i orienta pe copiii familiei sale pămâtenice. El a devenit iscusit în arta de a smulge victoria chiar și din ghearele înfrângerii. El a învățat cum să transforme dificultățile timpului în triumfuri ale eternității.

Și astfel, odată cu trecerea anilor, acest tânăr din Nazaret continuă să facă experiența vieții așa cum este ea trăită în carnea muritoare pe lumile timpului și ale spațiului. El a trăit pe Urantia o viață completă, reprezentativă și bine împlinită. El a părăsit această lume cu o experiență matură a încercărilor prin care

“according to the law of Moses.”

127:6.8 (1404.7) It was during this year that Mary had a long talk with Jesus about marriage. She frankly asked him if he would get married if he were free from his family responsibilities. Jesus explained to her that, since immediate duty forbade his marriage, he had given the subject little thought. He expressed himself as doubting that he would ever enter the marriage state; he said that all such things must await “my hour,” the time when “my Father’s work must begin.” Having settled already in his mind that he was not to become the father of children in the flesh, he gave very little thought to the subject of human marriage.

127:6.9 (1405.1) This year he began anew the task of further weaving his mortal and divine natures into a simple and effective *human individuality*. And he continued to grow in moral status and spiritual understanding.

127:6.10 (1405.2) Although all their Nazareth property (except their home) was gone, this year they received a little financial help from the sale of an equity in a piece of property in Capernaum. This was the last of Joseph’s entire estate. This real estate deal in Capernaum was with a boatbuilder named Zebedee.

127:6.11 (1405.3) Joseph graduated at the synagogue school this year and prepared to begin work at the small bench in the home carpenter shop. Although the estate of their father was exhausted, there were prospects that they would successfully fight off poverty since three of them were now regularly at work.

127:6.12 (1405.4) Jesus is rapidly becoming a man, not just a young man but an adult. He has learned well to bear responsibility. He knows how to carry on in the face of disappointment. He bears up bravely when his plans are thwarted and his purposes temporarily defeated. He has learned how to be fair and just even in the face of injustice. He is learning how to adjust his ideals of spiritual living to the practical demands of earthly existence. He is learning how to plan for the achievement of a higher and distant goal of idealism while he toils earnestly for the attainment of a nearer and immediate goal of necessity. He is steadily acquiring the art of adjusting his aspirations to the commonplace demands of the human occasion. He has very nearly mastered the technique of utilizing the energy of the spiritual drive to turn the mechanism of material achievement. He is slowly learning how to live the heavenly life while he continues on with the earthly existence. More and more he depends upon the ultimate guidance of his heavenly Father while he assumes the fatherly role of guiding and directing the children of his earth family. He is becoming experienced in the skillful wrestling of victory from the very jaws of defeat; he is learning how to transform the difficulties of time into the triumphs of eternity.

127:6.13 (1405.5) And so, as the years pass, this young man of Nazareth continues to experience life as it is lived in mortal flesh on the worlds of time and space. He lives a full, representative, and replete life on Urantia. He left this world ripe in the experience which his creatures pass through during the short and strenuous years of their first life, the life in the flesh. And all this human

trec creaturile sale în timpul asprilor și scurtșilor ani ai primei lor vieți, viața în trup. Și toată această experiență umană este proprietatea eternă a Suveranului Universului. El este fratele nostru înțelegător, amicul nostru compătitor, suveranul nostru experimentat și tatăl nostru milostiv.

Copil fiind, el a acumulat un vast ansamblu de cunoștințe. Ca tânăr el a triat, a clasificat și a corelat aceste informații. Acum, ca bărbat al tărâmului, el începe să organizeze aceste achiziții mentale pregătitoare pentru folosirea lor în învățătura sa viitoare, în slujba sa și în serviciul său pentru semenii săi muritori pe această planetă și pe toate celelalte sfere locuite în tot universul Nebadonului.

Venit pe lume ca orice nou-născut al tărâmului, el și-a trăit viața de copil și a traversat etapele succesive ale tinereții și adolescenței. El se găsește acum în pragul deplinei sale maturități, bogat în experiența vieții omenești, desăvârșit în înțelegerea naturii omenești și plin de compasiune pentru slăbiciunea acestei naturi omenești. El este pe cale de a deveni expert în arta divină de a-l revela pe Tatăl său Paradisiac creaturilor muritoare de toate vârstele și de pe toate nivelele de evoluție.

De acum înainte, în calitate de om pe deplin maturizat, în calitate de adult al tărâmului, el se pregătește să își continue misiunea supremă de a-l revela pe Dumnezeu oamenilor și de a-i conduce pe oameni la Dumnezeu.

experience is an eternal possession of the Universe Sovereign. He is our understanding brother, sympathetic friend, experienced sovereign, and merciful father.

127:6.14 (1405.6) As a child he accumulated a vast body of knowledge; as a youth he sorted, classified, and correlated this information; and now as a man of the realm he begins to organize these mental possessions preparatory to utilization in his subsequent teaching, ministry, and service in behalf of his fellow mortals on this world and on all other spheres of habitation throughout the entire universe of Nebadon.

127:6.15 (1405.7) Born into the world a babe of the realm, he has lived his childhood life and passed through the successive stages of youth and young manhood; he now stands on the threshold of full manhood, rich in the experience of human living, replete in the understanding of human nature, and full of sympathy for the frailties of human nature. He is becoming expert in the divine art of revealing his Paradise Father to all ages and stages of mortal creatures.

127:6.16 (1406.1) And now as a full-grown man — an adult of the realm — he prepares to continue his supreme mission of revealing God to men and leading men to God.

Capitolul 128. Viața de tânăr a lui Iisus

⇨ 127

CARTEA URANTIA

129 ⇨

PARTE IV. VIAȚA ȘI ÎNVĂȚĂTURILE LUI IISUS

CAPITOLUL 128 VIAȚA DE TÂNĂR A LUI IISUS

Secțiuni

Introduction

1. Al douăzeci și unulea an (anul 15)
2. Al douăzeci și doilea an (anul 16)
3. Al douăzeci și treilea an (anul 17)
4. Episodul Damascului
5. Al douăzeci și patrulea an (anul 18)
6. Al douăzeci și cincilea an (anul 19)
7. Al douăzeci și șaselea an (anul 20)

PAPER 128 JESUS' EARLY MANHOOD

SECTIONS

Introduction

1. The Twenty-First Year (A.D. 15)
2. The Twenty-Second Year (A.D. 16)
3. The Twenty-Third Year (A.D. 17)
4. The Damascus Episode
5. The Twenty-Fourth Year (A.D. 18)
6. The Twenty-Fifth Year (A.D. 19)
7. The Twenty-Sixth Year (A.D. 20)

Introduction

CÂND IISUS din Nazaret a intrat în primii ani din viața sa de adult, el trăise și continua să trăiască o viață umană normală și obișnuită pe pământ. Iisus a venit pe această lume întocmai ca și ceilalți copii, el n-a contribuit cu nimic la selectarea părinților săi. Alesese într-adevăr Urantia ca planetă pentru a efectua a șaptea și cea din urmă manifestare a sa, întruparea sa sub înfățișarea cărnii muritoare, însă, dincolo de asta, el a venit pe lume într-un mod natural, crescând ca un copil al tărâmului și luptând contra vicisitudinilor mediului său înconjurător după cum o fac ceilalți muritori de pe această lume și de pe lumile similare.

Să fiți întotdeauna atenți la dublul scop al efuziunii lui Mihail pe Urantia:

1. Stăpânirea experienței de trăire a vieții complete a unei creaturi umane în carnea muritoare pentru desăvârșirea suveranității lui în Nebadon.

2. Revelarea Tatălui Universal locuitorilor muritori ai lumilor de timp și de spațiu, și conducerea mai eficientă a acestor aceiași muritori la o mai bună înțelegere a Tatălui Universal.

Toate celelalte binefaceri față de creaturi, precum și avantajele universale ale efuziunii sale muritoare, erau accidentale și secundare în raport cu aceste scopuri majore.

INTRODUCTION

128:0.1 (1407.1) AS JESUS of Nazareth entered upon the early years of his adult life, he had lived, and continued to live, a normal and average human life on earth. Jesus came into this world just as other children come; he had nothing to do with selecting his parents. He did choose this particular world as the planet whereon to carry out his seventh and final bestowal, his incarnation in the likeness of mortal flesh, but otherwise he entered the world in a natural manner, growing up as a child of the realm and wrestling with the vicissitudes of his environment just as do other mortals on this and on similar worlds.

128:0.2 (1407.2) Always be mindful of the twofold purpose of Michael's bestowal on Urantia:

128:0.3 (1407.3) 1. The mastering of the experience of living the full life of a human creature in mortal flesh, the completion of his sovereignty in Nebadon.

128:0.4 (1407.4) 2. The revelation of the Universal Father to the mortal dwellers on the worlds of time and space and the more effective leading of these same mortals to a better understanding of the Universal Father.

128:0.5 (1407.5) All other creature benefits and universe advantages were incidental and secondary to these major purposes of the mortal bestowal.

1. AL DOUĂZECI ȘI UNULEA AN (ANUL 15)

1. THE TWENTY-FIRST YEAR (A.D. 15)

Atingând vârsta de adult, Iisus s-a apucat cu seriozitate și cu deplină conștiințiozitate să desăvârșească prin experiență cunoașterea sa asupra vieții formelor celor mai umile ale creaturilor sale inteligente, dobândind prin aceasta definitiv și pe deplin dreptul de a guverna fără rezervă universul pe care el însuși îl crease. El a abordat această sarcină formidabilă având deplină cunoștință de dubla sa natură, dar el combinase deja cu eficiență aceste două naturi într-una singură - Iisus din Nazaret.

Ioșua ben Iosif știa foarte bine că el era un om, un muritor născut dintr-o femeie. Aceasta reiese din alegerea primei sale denumiri, Fiul Omului. El împărtășea cu adevărat natura noastră de carne și sânge. Și chiar și acum când prezidează cu o autoritate suverană peste destinele unui univers, el poartă încă, printre numeroasele sale titluri bine câștigate, pe acela de Fiu al Omului. Este literalmente adevărat că Verbul creator - Fiul Creator - al Tatălui Universal a fost „făcut carne și a locuit pe Urantia ca un om al țărâmului”. El muncea, obosea, se odihnea și dormea. El simțea foamea și își satisfăcea pofta cu alimente; îi era sete, și își potolea setea cu apă. El experimenta toată gama de sentimente și de emoții omenești; el a fost „încercat în toate lucrurile așa cum sunteți și voi înșivă; el a suferit și a murit”.

El a dobândit cunoaștere și experiență și le-a combinat tot așa cum o fac și alți muritori ai țărâmului. Până după botezul său, el nu s-a folosit de nici o putere supranaturală. El nu s-a folosit nici o altă facultate decât cele cu care era înzestrat ca fiu al lui Iosif și al Mariei.

Cât despre atributele existenței sale preumane, el s-a lipsit de ele. Anterior începerii serviciului său public, el și-a impus, în întregime la voia sa, să cunoască oamenii și lucrurile prin mijloace umane. El era un adevărat om printre oameni.

Este veșnic și glorios adevărat că: „Noi avem un mare conducător care poate fi atins de sentimentul slăbiciunilor noastre. Noi avem un Suveran care a fost, în toate privințele, încercat și ispitit așa cum suntem noi, fără a păcătui totuși.” De vreme ce el însuși a suferit, după ce a fost încercat și ispitit, el este eminamente în stare să-i înțeleagă și să-i ajute pe cei rătăciți și îndurerați.

Tâmplarul din Nazaret înțelegea acum pe deplin lucrarea care îl aștepta, dar a ales să-și lase viața sa omenească să-și urmeze cursul firesc. Într-unele dintre aceste chestiuni, el este într-adevăr un exemplu pentru creaturile omenești, după cum amintesc și Scripturile: „Să aveți în voi mintea care era în Cristos Iisus care, fiind de natura lui Dumnezeu, nu găsea ciudat faptul de a fi egal cu Dumnezeu. Cu toate acestea, el își dădea puțină importanță, și îmbrăcând forma unei creaturi, el s-a născut sub înfățișarea oamenilor. După ce a fost astfel modelat ca om, el s-a smerit și devenit ascultător până la moarte, chiar până la moartea de pe cruce.”

El și-a trăit viața de muritor întocmai cum și-o pot trăi și membrii familiei umane pe a lor, „el care, în zilele încarnării sale, a adresat atât de frecvent rugăciunile și rugile sale, cu puternice simțăminte și cu lacrimi, celui care este capabil să salveze de tot răul; și rugăciunile lui au fost eficiente, deoarece el avea credință”. De aceea a fost de datoria lui ca în toate privințele să fie

128:1.1 (1407.4) With the attainment of adult years Jesus began in earnest and with full self-consciousness the task of completing the experience of mastering the knowledge of the life of his lowest form of intelligent creatures, thereby finally and fully earning the right of unqualified rulership of his self-created universe. He entered upon this stupendous task fully realizing his dual nature. But he had already effectively combined these two natures into one — Jesus of Nazareth.

128:1.2 (1407.5) Joshua ben Joseph knew full well that he was a man, a mortal man, born of woman. This is shown in the selection of his first title, the *Son of Man*. He was truly a partaker of flesh and blood, and even now, as he presides in sovereign authority over the destinies of a universe, he still bears among his numerous well-earned titles that of Son of Man. It is literally true that the creative Word — the Creator Son — of the Universal Father was “made flesh and dwelt as a man of the realm on Urantia.” He labored, grew weary, rested, and slept. He hungered and satisfied such cravings with food; he thirsted and quenched his thirst with water. He experienced the full gamut of human feelings and emotions; he was “in all things tested, even as you are,” and he suffered and died.

128:1.3 (1407.6) He obtained knowledge, gained experience, and combined these into wisdom, just as do other mortals of the realm. Until after his baptism he availed himself of no supernatural power. He employed no agency not a part of his human endowment as a son of Joseph and Mary.

128:1.4 (1408.1) As to the attributes of his prehuman existence, he emptied himself. Prior to the beginning of his public work his knowledge of men and events was wholly self-limited. He was a true man among men.

128:1.5 (1408.2) It is forever and gloriously true: “We have a high ruler who can be touched with the feeling of our infirmities. We have a Sovereign who was in all points tested and tempted like as we are, yet without sin.” And since he himself has suffered, being tested and tried, he is abundantly able to understand and minister to those who are confused and distressed.

128:1.6 (1408.3) The Nazareth carpenter now fully understood the work before him, but he chose to live his human life in the channel of its natural flowing. And in some of these matters he is indeed an example to his mortal creatures, even as it is recorded: “Let this mind be in you which was also in Christ Jesus, who, being of the nature of God, thought it not strange to be equal with God. But he made himself to be of little import and, taking upon himself the form of a creature, was born in the likeness of mankind. And being thus fashioned as a man, he humbled himself and became obedient to death, even the death of the cross.”

128:1.7 (1408.4) He lived his mortal life just as all others of the human family may live theirs, “who in the days of the flesh so frequently offered up prayers and supplications, even with strong feelings and tears, to Him who is able to save from all evil, and his prayers were effective because he believed.” Wherefore it behooved him *in every respect* to be made like his brethren that he might

făcut asemănător fraților săi, astfel încât să devină pentru ei un suveran îndurător și înțelegător.

El nu s-a îndoit niciodată de natura sa umană; ea era evidentă și prezentă mereu în conștiința sa. Dar în ce privește natura sa divină, el avea întotdeauna loc pentru îndoială și ipoteze; cel puțin asta rămâne adevărat până la evenimentul survenit la botezarea sa. Autoconștientizarea divinității sale a fost o lentă revelație și, din punct de vedere uman, o revelație evolutivă naturală. Această revelație și această autoconștientizare a divinității sale au început în Ierusalim, pe când Iisus nu împlinise încă treisprezece ani, cu primul eveniment supranatural al existenței sale umane. Experiența realizării acestei autoconștientizări a naturii sale divine s-a desăvârșit în epoca celei de-a doua experiențe supranaturale a lui din timpul încarnării sale, episodul care a însoțit botezarea sa de către Ioan în Iordan, eveniment care a marcat începutul carierei sale publice de servire și propovăduire a învățăturii.

Între cele două vizitări celeste, una în cel de-al treisprezecelea an al său și cealaltă la botezul său, nu s-a petrecut nimic supranatural sau suprauman în viața acestui Fiu Creator întrupat. În pofida acestora, copilul din Betleem, băiatul, tânărul și bărbatul din Nazaret era în realitate Creatorul întrupat al unui univers; dar nici o singură dată, în cursul vieții sale omenești de dinainte de ziua în care l-a botezat Ioan, el nu s-a folosit câtuși de puțin de această putere și nici nu a urmat indicațiile personalităților celeste, afară de cele ale îngerului său păzitor. Noi, care depunem astfel mărturie, știm despre ce vorbim.

Totuși, pe durata tuturor acestor ani ai vieții sale întrupate, el era cu adevărat divin. El era efectiv un Fiu Creator al Tatălui din Paradis. O dată ce a îmbrățișat cariera sa publică, după ce și-a desăvârșit din punct de vedere tehnic experiența pur muritoare care îi permitea să-și dobândească suveranitatea, el nu a ezitat să admită public că era Fiul lui Dumnezeu. El a declarat fără șovăială: „Eu sunt Alfa și Omega, începutul și sfârșitul, primul și ultimul.” În anii care au urmat, el nu a protestat atunci când a fost numit Domnul Gloriei, Suveranul unui Univers, Domnul Dumnezeu al Întregii creații, Sfântul Israelului, Domn a toate și al tuturor, Domnul nostru și Dumnezeul nostru, Dumnezeu cu noi, Cel care are un nume mai presus de toate numele și peste toate lumile, Omnipotența unui univers, Mintea Universală a acestei creații, Unicul în care sunt ascunse toate comorile de înțelepciune și de cunoaștere, plenitudinea celui care umple toate lucrurile, eternul Verb al Dumnezeului etern, Cel care era înaintea tuturor lucrurilor și în care subzistă toate lucrurile, Creatorul cerurilor și al pământului, Susținătorul unui univers, Judecătorul întregului pământ, Dăruitorul de viață veșnică, Adevăratul Păstor, Eliberatorul lumilor și Cel care ne conduce la mântuirea noastră.

El nu a făcut nici o obiecție în legătură cu aceste titluri atunci când ele i-au fost aplicate după ce a ieșit din viața sa pur umană pentru a intra în anii de mai târziu în care avea conștiința serviciului divinității în omenire, pentru omenire și în raport cu omenirea, în această lume și pentru toate celelalte lumi. Iisus nu a protestat decât contra unei singure numiri: când, odată, a fost denumit Emanuel, el a răspuns în mod firesc: „Eu nu sunt Emanuel, el este fratele meu mai mare.”

become a merciful and understanding sovereign ruler over them.

128:1.8 (1408.5) Of his human nature he was never in doubt; it was self-evident and always present in his consciousness. But of his divine nature there was always room for doubt and conjecture, at least this was true right up to the event of his baptism. The self-realization of divinity was a slow and, from the human standpoint, a natural evolutionary revelation. This revelation and self-realization of divinity began in Jerusalem when he was not quite thirteen years old with the first supernatural occurrence of his human existence; and this experience of effecting the self-realization of his divine nature was completed at the time of his second supernatural experience while in the flesh, the episode attendant upon his baptism by John in the Jordan, which event marked the beginning of his public career of ministry and teaching.

128:1.9 (1408.6) Between these two celestial visitations, one in his thirteenth year and the other at his baptism, there occurred nothing supernatural or superhuman in the life of this incarnated Creator Son. Notwithstanding this, the babe of Bethlehem, the lad, youth, and man of Nazareth, was in reality the incarnated Creator of a universe; but he never once used aught of this power, nor did he utilize the guidance of celestial personalities, aside from that of his guardian seraphim, in the living of his human life up to the day of his baptism by John. And we who thus testify know whereof we speak.

128:1.10 (1408.7) And yet, throughout all these years of his life in the flesh he was truly divine. He was actually a Creator Son of the Paradise Father. When once he had espoused his public career, subsequent to the technical completion of his purely mortal experience of sovereignty acquirement, he did not hesitate publicly to admit that he was the Son of God. He did not hesitate to declare, “I am Alpha and Omega, the beginning and the end, the first and the last.” He made no protest in later years when he was called Lord of Glory, Ruler of a Universe, the Lord God of all creation, the Holy One of Israel, the Lord of all, our Lord and our God, God with us, having a name above every name and on all worlds, the Omnipotence of a universe, the Universe Mind of this creation, the One in whom are hid all treasures of wisdom and knowledge, the fullness of Him who fills all things, the eternal Word of the eternal God, the One who was before all things and in whom all things consist, the Creator of the heavens and the earth, the Upholder of a universe, the Judge of all the earth, the Giver of life eternal, the True Shepherd, the Deliverer of the worlds, and the Captain of our salvation.

128:1.11 (1409.1) He never objected to any of these titles as they were applied to him subsequent to the emergence from his purely human life into the later years of his self-consciousness of the ministry of divinity in humanity, and for humanity, and to humanity on this world and for all other worlds. Jesus objected to but one title as applied to him: When he was once called Immanuel, he merely replied, “Not I, that is my elder brother.”

Întotdeauna, și chiar după ce orizonturile vieții sale pământestii au fost lărgite, Iisus a rămas supus cu umilință voii Tatălui care este în ceruri.

După botezarea sa, el nu s-a sinchisit să le îngăduie celor ce credeau sincer în el și celor care îl urmau cu recunoștință să îl venereze. Chiar și atunci când lupta împotriva sărăciei și muncea cu mâinile sale pentru a se îngriji de nevoile vitale ale familiei sale, el devenea din ce în ce mai conștient de a fi un Fiu al lui Dumnezeu; știa că el era creatorul cerurilor și chiar al acestui pământ pe care își ducea acum existența sa umană. Legiunile de ființe celeste din tot marele univers care îl observa știau deopotrivă că acest om din Nazaret era Suveranul lor preaiubit și tatăl lor Creatorul. O intensă expectativă a cuprins universul Nebadonului în toți acești ani; toate privirile celeste se concentrau continuu asupra Urantiei - asupra Palestinei.

În anul acela, Iisus s-a dus la Ierusalim cu Iosif pentru a celebra Paștele. După ce l-a dus deja pe Iacob la templu pentru consacrare, el socotea de datoria sa să-l ducă acolo și pe Iosif. Iisus nu a arătat niciodată vreo părtinire în relațiile sale cu familia. El a mers cu Iosif în Ierusalim pe ruta obișnuită a văii Iordanului, dar a revenit la Nazaret pe drumul care traversa Amatus la est de Iordan. Coborând pe Iordan, Iisus i-a povestit lui Iosif istoria iudeilor; în timpul călătoriei de întoarcere el i-a vorbit despre aventurile triburilor legendare ale lui Ruben, Gad și Gilead care, urmând tradiția, locuiau în aceste regiuni din estul fluviului.

Iosif i-a pus lui Iisus o mulțime de întrebări insinuante privitoare la misiunea sa, dar, la cele mai multe dintre ele, Iisus s-a mărginit la a răspunde: „Timpul meu n-a venit încă.” În cursul acestor discuții intime, Iisus a lăsat totuși să-i scape multe cuvinte de care Iosif și-a amintit în timpul evenimentelor tulburătoare din anii următori. Însoțit de Iosif, Iisus a petrecut Paștele cu cei trei prieteni ai săi din Bethania, potrivit obiceiului său, când se afla în Ierusalim, de a asista la aceste sărbători comemorative.

2. AL DOUĂZECI ȘI DOILEA AN (ANUL 16)

Acesta a fost unul dintre anii în timpul cărora frații și surorile lui Iisus s-au confruntat cu încercări și necazuri proprii problemelor și readaptărilor adolescenței. Iisus avea acum frați și surori de vârstă cuprinsă între șapte și optsprezece ani, și căuta să-i ajute să se adapteze la noile deșteptări ale vieții lor intelectuale și emoționale. El a trebuit astfel să atace problemele adolescenței pe măsură ce se iveau în viața tinerilor lui frați și surori.

În anul acela, Simon și-a luat diploma de la școală și a început să lucreze cu pietrarul Iacob, vechiul tovarăș de joacă și fidelul apărător al lui Iisus. Ca urmare a mai multor întruniri de familie, s-a constatat că nefiind un lucru înțelept ca toți băieții să devină tâmplari. Se gândeau că, dacă ar adopta meserii diferite, ei ar fi atunci în măsură să accepte contracte pentru construirea de edificii în întregime. Mai mult, ei trecuseră prin perioade de lipsă de ocupație de când trei dintre ei aveau zile de lucru pline ca tâmplari.

În timpul acestui an, Iisus a continuat să execute

128:1.12 (1409.2) Always, even after his emergence into the larger life on earth, Jesus was submissively subject to the will of the Father in heaven.

128:1.13 (1409.3) After his baptism he thought nothing of permitting his sincere believers and grateful followers to worship him. Even while he wrestled with poverty and toiled with his hands to provide the necessities of life for his family, his awareness that he was a Son of God was growing; he knew that he was the maker of the heavens and this very earth whereon he was now living out his human existence. And the hosts of celestial beings throughout the great and onlooking universe likewise knew that this man of Nazareth was their beloved Sovereign and Creator-father. A profound suspense pervaded the universe of Nebadon throughout these years; all celestial eyes were continuously focused on Urantia — on Palestine.

128:1.14 (1409.4) This year Jesus went up to Jerusalem with Joseph to celebrate the Passover. Having taken James to the temple for consecration, he deemed it his duty to take Joseph. Jesus never exhibited any degree of partiality in dealing with his family. He went with Joseph to Jerusalem by the usual Jordan valley route, but he returned to Nazareth by the east Jordan way, which led through Amathus. Going down the Jordan, Jesus narrated Jewish history to Joseph and on the return trip told him about the experiences of the reputed tribes of Ruben, Gad, and Gilead that traditionally had dwelt in these regions east of the river.

128:1.15 (1409.5) Joseph asked Jesus many leading questions concerning his life mission, but to most of these inquiries Jesus would only reply, "My hour has not yet come." However, in these intimate discussions many words were dropped which Joseph remembered during the stirring events of subsequent years. Jesus, with Joseph, spent this Passover with his three friends at Bethany, as was his custom when in Jerusalem attending these festival commemorations.

2. THE TWENTY-SECOND YEAR (A.D. 16)

128:2.1 (1409.6) This was one of several years during which Jesus' brothers and sisters were facing the trials and tribulations peculiar to the problems and readjustments of adolescence. Jesus now had brothers and sisters ranging in ages from seven to eighteen, and he was kept busy helping them to adjust themselves to the new awakenings of their intellectual and emotional lives. He had thus to grapple with the problems of adolescence as they became manifest in the lives of his younger brothers and sisters.

128:2.2 (1410.1) This year Simon graduated from school and began work with Jesus' old boyhood playmate and ever-ready defender, Jacob the stone mason. As a result of several family conferences it was decided that it was unwise for all the boys to take up carpentry. It was thought that by diversifying their trades they would be prepared to take contracts for putting up entire buildings. Again, they had not all kept busy since three of them had been working as full-time carpenters.

128:2.3 (1410.2) Jesus continued this year at home

lucrări de finisare a caselor și de prelucrare a lemnului de abanos pentru mobilă, dar el a petrecut cea mai mare parte a timpului său în atelierul de reparații al caravanseraiului. Iisus și Iacob au început să facă cu schimbul în serviciul de la atelier. La sfârșitul anului, când munca de tâmplărie nu avea mare căutare în Nazaret, Iisus a lăsat în grija lui Iacob atelierul de reparații și lui Iosif masa de tâmplar de acasă, în vreme ce el însuși mergea la Sepphoris să lucreze la un fierar. El a prelucrat metale vreme de șase luni și a dobândit la nicovală o îndemânare considerabilă.

Înainte de a se angaja din nou la Sepphoris, Iisus a ținut una din întrunirile sale de familie periodice și l-a instalat cu solemnitate pe Iacob, care tocmai împlinise optsprezece ani, ca înlocuitor al capului de familie. El a făgăduit fratelui său un sprijin călduros și o cooperare deplină; el a cerut din partea fiecărui membru al familiei promisiunea formală de a asculta de Iacob. Începând din ziua aceea, Iacob și-a asumat întreaga responsabilitate financiară față de familie, Iisus aducând fratelui său contribuția sa săptămânală. Iisus nu a mai luat niciodată hăturile din mâinile lui Iacob. În vreme ce lucra la Sepphoris, el ar fi putut, în caz de nevoie, să se reîntoarcă în fiecare seară acasă, dar a rămas cu bună știință departe, invocând vremea și alte motive, dar adevăratul său motiv era acela de a-i obișnui pe Iacob și pe Iosif să poarte răspunderea căminului. El începuse lentul proces de detașare a familiei sale de el. Iisus revenea în Nazaret la fiecare sabat, și câteodată și în timpul săptămânii atunci când o cerea situația, pentru a observa funcționarea noului plan, pentru a da sfaturi și pentru a aduce sugestii utile.

Faptul de a trăi mai tot timpul la Sepphoris vreme de șase luni i-a oferit lui Iisus o nouă ocazie de a cunoaște mai bine punctul de vedere al gentiilor asupra vieții. El a muncit cu ei, a trăit cu ei și, în toate felurile posibile, a studiat îndeaproape și cu toată silința obiceiurile lor de viață și mentalitatea lor.

Nivelul moral al acestui oraș unde locuia Irod Antipa era atât de inferior, chiar și celui din Nazaret, răscruce a caravanelor, că după șase luni de ședere în Sepphoris, Iisus nu a ezitat în a găsi un pretext ca să se întoarcă la Nazaret. Grupul pentru care lucra avea să se angajeze în lucrări publice atât în Sepphoris, cât și în noul oraș al Tiberiadei, iar Iisus nu prea era dispus să își asume nici un fel de angajament sub supravegherea lui Irod Antipa. Alte motive militau încă, în opinia lui Iisus, în favoare reîntoarcerii sale la Nazaret. Când a revenit la atelierul de reparații, el nu a preluat personal conducerea treburilor de familie. El a lucrat la atelier în asociație cu Iacob și, în cea mai mare măsură posibilă, i-a îngăduit să continue să supravegheze căminul. Iacob a putut astfel să continue liniștit gestionarea afacerilor familiale și administrarea bugetului casei.

Prin astfel de planuri înțelepte și chibzuite și-a pregătit Iisus retragerea sa ulterioară din orice participare activă la treburile de familie. Când Iacob a avut doi ani de experiență ca șef de familie - și cu doi ani înainte ca el (Iacob) să se căsătorească - Iosif a fost însărcinat cu gerarea fondurilor din casă, și cu conducerea generală a căminului care i-a fost încredințat.

finishing and cabinetwork but spent most of his time at the caravan repair shop. James was beginning to alternate with him in attendance at the shop. The latter part of this year, when carpenter work was slack about Nazareth, Jesus left James in charge of the repair shop and Joseph at the home bench while he went over to Sepphoris to work with a smith. He worked six months with metals and acquired considerable skill at the anvil.

128:2.4 (1410.3) Before taking up his new employment at Sepphoris, Jesus held one of his periodic family conferences and solemnly installed James, then just past eighteen years old, as acting head of the family. He promised his brother hearty support and full co-operation and exacted formal promises of obedience to James from each member of the family. From this day James assumed full financial responsibility for the family, Jesus making his weekly payments to his brother. Never again did Jesus take the reins out of James's hands. While working at Sepphoris he could have walked home every night if necessary, but he purposely remained away, assigning weather and other reasons, but his true motive was to train James and Joseph in the bearing of the family responsibility. He had begun the slow process of weaning his family. Each Sabbath Jesus returned to Nazareth, and sometimes during the week when occasion required, to observe the working of the new plan, to give advice and offer helpful suggestions.

128:2.5 (1410.4) Living much of the time in Sepphoris for six months afforded Jesus a new opportunity to become better acquainted with the gentile viewpoint of life. He worked with gentiles, lived with gentiles, and in every possible manner did he make a close and painstaking study of their habits of living and of the gentile mind.

128:2.6 (1410.5) The moral standards of this home city of Herod Antipas were so far below those of even the caravan city of Nazareth that after six months' sojourn at Sepphoris Jesus was not averse to finding an excuse for returning to Nazareth. The group he worked for were to become engaged on public work in both Sepphoris and the new city of Tiberias, and Jesus was disinclined to have anything to do with any sort of employment under the supervision of Herod Antipas. And there were still other reasons which made it wise, in the opinion of Jesus, for him to go back to Nazareth. When he returned to the repair shop, he did not again assume the personal direction of family affairs. He worked in association with James at the shop and as far as possible permitted him to continue oversight of the home. James's management of family expenditures and his administration of the home budget were undisturbed.

128:2.7 (1410.6) It was by just such wise and thoughtful planning that Jesus prepared the way for his eventual withdrawal from active participation in the affairs of his family. When James had had two years' experience as acting head of the family — and two full years before he (James) was to be married — Joseph was placed in charge of the household funds and intrusted with the general management of the home.

În anul acela, strâmtarea financiară a familiei a fost ușor slăbită, datorită faptului că acum patru din ei erau la lucru. Miriam câștiga bine din vânzarea laptelui și a untului; Marta devenise o iscusită țesătoare. Mai mult de o treime din prețul de cumpărare al atelierului de reparații fusese plătită. Situația era de așa natură că Iisus s-a oprit din lucru vreme de trei săptămâni cu scopul de a-l duce pe Simon la Ierusalim de Paști și, de la moartea tatălui său încoace, aceasta a fost cea mai lungă perioadă pe care a petrecut-o departe de truda zilnică.

Ei s-au dus la Ierusalim prin Decapolis și au traversat Pella, Gerasa, Philadelphia, Hesbon și Ierihon. Ei au revenit la Nazaret pe ruta de coastă; au trecut prin Lydda, Ioppa, Cesareea, înconjurând muntele Carmel și mergând de acolo în Nazaret prin Ptolemaida. Această călătorie i-a permis lui Iisus să cunoască destul de bine Palestina din nordul ținutului Ierusalimului.

În Philadelphia, Iisus și Simon au făcut cunoștință cu un negustor din Damasc care s-a simțit atât de legat de cei doi frați din Nazaret încât a stăruit ca ei să se oprească la el, la sediul antreprizei sale din Ierusalim. În timp ce Simon participa la slujba templului, Iisus a petrecut mult timp stând de vorbă cu acest om de afaceri internaționale bine umblat. Negustorul poseda peste patru mii de cămile de caravane; el avea interese în toată lumea romană, iar acum era în drum spre Roma. El i-a propus lui Iisus să vină în Damasc pentru a intra în afacerea sa de importuri din Orient, dar Iisus i-a explicat că nu se simțea în drept să se îndepărteze atât de mult de familia sa pentru moment. Pe drumul de întoarcere, el s-a gândit mult la aceste orașe îndepărtate și la țările și mai îndepărtate din Extremul Occident și din Extremul Orient, țări despre care îi auzise vorbind de atâtea ori pe călătorii și pe conducătorii caravanelor.

Simon s-a bucurat mult de vizita sa la Ierusalim. El a fost cum se cuvine admis în comunitatea Israelului cu ocazia consacrării pascale a noilor fii ai poruncii. În vreme ce Simon asista la ceremoniile Paștelui, Iisus s-a amestecat cu mulțimea de vizitatori și s-a angajat în multe discuții personale și interesante cu numeroși gentili prozeliti.

Poate că cel mai remarcabil dintre aceste contacte a fost cel cu un tânăr grec pe nume Ștefan. Acest tânăr venea în Ierusalim pentru prima oară și l-a întâlnit din întâmplare pe Iisus în după-amiaza zilei de joi din săptămâna Paștelui. În timp ce amândoi se plimbau vizitând palatul Asmoneii, Iisus a început întâmplător o conversație care a avut ca efect trezirea interesului lor unul față de celălalt și care a dus la patru ore de discuții despre modul de a trăi și despre adevăratul Dumnezeu și venerarea acestuia. Ștefan a fost peste măsură de impresionat de ceea ce i-a zis Iisus și nu a uitat niciodată cuvintele sale.

Și acesta a fost același Ștefan care a devenit mai târziu un credincios în învățăturile lui Iisus și a cărui îndrăzneală, pe când predica această evanghelie de început, a avut ca rezultat uciderea lui cu pietre de către iudeii furioși. O parte din extraordinara cutezanță a lui Ștefan în proclamarea opiniei sale cu privire la noua evanghelie era rezultatul direct al primei sale întrevăderi cu Iisus. Dar Ștefan n-a avut niciodată nici cea mai

128:3.1 (1411.1) This year the financial pressure was slightly relaxed as four were at work. Miriam earned considerable by the sale of milk and butter; Martha had become an expert weaver. The purchase price of the repair shop was over one third paid. The situation was such that Jesus stopped work for three weeks to take Simon to Jerusalem for the Passover, and this was the longest period away from daily toil he had enjoyed since the death of his father.

128:3.2 (1411.2) They journeyed to Jerusalem by way of the Decapolis and through Pella, Gerasa, Philadelphia, Heshbon, and Jericho. They returned to Nazareth by the coast route, touching Lydda, Joppa, Caesarea, thence around Mount Carmel to Ptolemais and Nazareth. This trip fairly well acquainted Jesus with the whole of Palestine north of the Jerusalem district.

128:3.3 (1411.3) At Philadelphia Jesus and Simon became acquainted with a merchant from Damascus who developed such a great liking for the Nazareth couple that he insisted they stop with him at his Jerusalem headquarters. While Simon gave attendance at the temple, Jesus spent much of his time talking with this well-educated and much-traveled man of world affairs. This merchant owned over four thousand caravan camels; he had interests all over the Roman world and was now on his way to Rome. He proposed that Jesus come to Damascus to enter his Oriental import business, but Jesus explained that he did not feel justified in going so far away from his family just then. But on the way back home he thought much about these distant cities and the even more remote countries of the Far West and the Far East, countries he had so frequently heard spoken of by the caravan passengers and conductors.

128:3.4 (1411.4) Simon greatly enjoyed his visit to Jerusalem. He was duly received into the commonwealth of Israel at the Passover consecration of the new sons of the commandment. While Simon attended the Passover ceremonies, Jesus mingled with the throngs of visitors and engaged in many interesting personal conferences with numerous gentile proselytes.

128:3.5 (1411.5) Perhaps the most notable of all these contacts was the one with a young Hellenist named Stephen. This young man was on his first visit to Jerusalem and chanced to meet Jesus on Thursday afternoon of Passover week. While they both strolled about viewing the Asmonean palace, Jesus began the casual conversation that resulted in their becoming interested in each other, and which led to a four-hour discussion of the way of life and the true God and his worship. Stephen was tremendously impressed with what Jesus said; he never forgot his words.

128:3.6 (1411.6) And this was the same Stephen who subsequently became a believer in the teachings of Jesus, and whose boldness in preaching this early gospel resulted in his being stoned to death by irate Jews. Some of Stephen's extraordinary boldness in proclaiming his view of the new gospel was the direct result of this earlier interview with Jesus. But Stephen never even faintly surmised that the Galilean he had

mică bănuială că galileanul cu care vorbise, cu vreo cincisprezece ani mai înainte, era exact același om pe care, mai târziu, el l-a proclamat Salvatorul lumii și pentru care trebuia atât de curând să moară, devenind astfel primul martir al noii credințe creștine care tocmai se năștea. Când Ștefan și-a dat viața ca preț al atacului său contra templului iudaic și contra practicilor tradiționale, un anume Saul, cetățean din Tarsa, se afla acolo. Când Saul a văzut cum grecul putea să moară pentru credința sa, aceasta a trezit în inima sa sentimente care l-au determinat în cele din urmă să îmbrățișeze cauza pentru care a murit Ștefan. Mai târziu Saul a devenit dinamicul și neîmblânzitul Paul, filozoful, dacă nu singurul întemeietor, al religiei creștine.

Duminica de după săptămâna Paștelui, Simon și Iisus au pornit pe drumul de întoarcere spre Nazaret. Simon n-a uitat niciodată ceea ce l-a învățat Iisus în cursul acestei călătorii. El îl iubise întotdeauna pe Iisus, dar acum simțea că începea să-l cunoască pe fratele său tată. Ei au avut multe convorbiri deschise în timp ce traversau țara și își întindeau masa pe marginea drumului. Ei au ajuns acasă joi la amiază, și Simon a ținut familia trează până târziu în seara aceea povestindu-și experiențele.

Maria a fost tare supărată atunci când Simon i-a spus că Iisus își petrecuse cea mai mare parte a timpului său din Ierusalim „în conversațiile cu străinii, mai ales cu cei din țările îndepărtate”. Familia lui Iisus nu a putut înțelege niciodată marele interes pe care el îl purta în oamenilor, nevoia lui de a sta de vorbă cu ei, de a cunoaște modul lor de viață și de a afla ceea ce gândeau.

Familia din Nazaret era din ce în ce mai absorbită de problemele ei imediate și omenști. Nu se făcea frecvent aluzie la viitoarea misiune a lui Iisus, și el însuși vorbea foarte rar de viitorul său. Mama sa rareori își amintea că el era un copil al făgăduinței. Ea abandona încetul cu încetul ideea că Iisus trebuia să îndeplinească pe pământ o misiune divină. Dar credința sa era uneori reînsuflețită, atunci când își amintea de vizita lui Gabriel înainte de nașterea copilului.

4. EPISODUL DAMASCULUI

Iisus și-a petrecut ultimele patru luni ale acestui an în Damasc, ca oaspete al negustorului pe care îl întâlnise, pentru prima dată, în Philadelphia când se ducea în Ierusalim. Un delegat al acestui negustor îl căutase și îl găsisse pe Iisus pe când trecea prin Nazaret, și îl însoțise până la Damasc. Acest negustor în vinele căruia curgea sânge de iudeu, s-a oferit să consacre o sumă enormă de bani pentru întemeierea unei școli de filozofie religioasă în Damasc. El plănuia să creeze un centru de studii care va depăși Alexandria. El i-a propus lui Iisus să înceapă numaidecât un lung tur prin centrele pedagogice mondiale pentru a se pregăti să ia conducerea acestui nou proiect. Aceasta a fost una dintre cele mai mari încercări la care Iisus a trebuit să le facă față în cursul carierei sale pur omenști.

Curând, negustorul a adus în fața lui Iisus un grup de doisprezece negustori și bancheri care acceptau să finanțeze această școală recent proiectată. Iisus a

talked with some fifteen years previously was the very same person whom he later proclaimed the world's Savior, and for whom he was so soon to die, thus becoming the first martyr of the newly evolving Christian faith. When Stephen yielded up his life as the price of his attack upon the Jewish temple and its traditional practices, there stood by one named Saul, a citizen of Tarsus. And when Saul saw how this Greek could die for his faith, there were aroused in his heart those emotions which eventually led him to espouse the cause for which Stephen died; later on he became the aggressive and indomitable Paul, the philosopher, if not the sole founder, of the Christian religion.

128:3.7 (1412.1) On the Sunday after Passover week Simon and Jesus started on their way back to Nazareth. Simon never forgot what Jesus taught him on this trip. He had always loved Jesus, but now he felt that he had begun to know his father-brother. They had many heart-to-heart talks as they journeyed through the country and prepared their meals by the wayside. They arrived home Thursday noon, and Simon kept the family up late that night relating his experiences.

128:3.8 (1412.2) Mary was much upset by Simon's report that Jesus spent most of the time when in Jerusalem "visiting with the strangers, especially those from the far countries." Jesus' family never could comprehend his great interest in people, his urge to visit with them, to learn about their way of living, and to find out what they were thinking about.

128:3.9 (1412.3) More and more the Nazareth family became engrossed with their immediate and human problems; not often was mention made of the future mission of Jesus, and very seldom did he himself speak of his future career. His mother rarely thought about his being a child of promise. She was slowly giving up the idea that Jesus was to fulfill any divine mission on earth, yet at times her faith was revived when she paused to recall the Gabriel visitation before the child was born.

4. THE DAMASCUS EPISODE

128:4.1 (1412.4) The last four months of this year Jesus spent in Damascus as the guest of the merchant whom he first met at Philadelphia when on his way to Jerusalem. A representative of this merchant had sought out Jesus when passing through Nazareth and escorted him to Damascus. This part-Jewish merchant proposed to devote an extraordinary sum of money to the establishment of a school of religious philosophy at Damascus. He planned to create a center of learning which would out-rival Alexandria. And he proposed that Jesus should immediately begin a long tour of the world's educational centers preparatory to becoming the head of this new project. This was one of the greatest temptations that Jesus ever faced in the course of his purely human career.

128:4.2 (1412.5) Presently this merchant brought before Jesus a group of twelve merchants and bankers who agreed to support this newly projected school. Jesus

manifestat un profund interes pentru școala propusă și i-a ajutat să facă planurile ei de organizare, dar a exprimat întotdeauna teama ca nu cumva celelalte obligații anterioare ale lui (pe care le-a trecut sub tăcere) să nu-i permită să accepte conducerea unei întreprinderi atât de ambițioase. Acela care ar fi vrut să fie binefăcătorul său a insistat și l-a angajat avantajos pe Iisus, la el acasă, să facă niște traduceri, în timp ce el, soția lui, fiii și fiicele lui încercau să-l facă pe Iisus să accepte onoarea care i se oferea. Dar el nu a vrut să-și dea consimțământul. El știa foarte bine că misiunea sa pe pământ nu trebuia să fie susținută de instituții de învățământ; el știa că nu trebuia să se oblige câtuși de puțin să fie îndrumat de către „consiliile oamenilor”, oricât ar fi ele de bine intenționate.

El, care a fost respins de liderii religioși din Ierusalim, chiar și după ce și-a demonstrat autoritatea, a fost recunoscut și salutat ca un maestru învățător de către oamenii de afaceri și de către bancherii din Damasc, și toate acestea în vreme ce el era un tâmplar nazareean obscur și necunoscut.

El nu a vorbit niciodată de această ofertă familiei sale, iar sfârșitul anului îl găsește înapoi în Nazaret, văzându-și de îndatoririle sale zilnice întocmai, ca și cum nu ar fi fost niciodată tentat de propunerile măgulitoare ale prietenilor lui din Damasc. Aceștia, la rândul lor, nu au făcut niciodată legătura între cetățeanul din Capernaum care a răsturnat cu susul în jos toată societatea iudaică, și acel tâmplar din Nazaret care îndrăznise să refuze onoarea pe care bogățiile lor adunate laolaltă ar fi putut să i-o procure.

Iisus a izbutit cu multă pricepere și în mod intenționat să izoleze diversele episoade din viața sa, astfel încât în ochii lumii, ele să nu fie asociate și luate drept faptele unuia și aceluiași individ. În cursul anilor care au urmat, el a auzit de mai multe ori povestindu-se istoria ciudatului galileean care a refuzat oferta de a întemeia în Damasc o școală care să rivalizeze cu Alexandria.

Unul din țelurile pe care Iisus le avea în vedere atunci când căuta să izoleze anumite particularități ale experienței sale pământești era de a evita născocirea istoriei unei vieți atât de variate și de spectaculoase încât generațiile viitoare să fie determinate să-l venereze pe învățător în loc să se supună adevărului pe care acesta îl trăise și îl propovăduise. Iisus nu dorea să abată atenția de la învățătura lui prin biografia vieții sale omenești. Foarte devreme, el a recunoscut că discipolii săi ar fi tentați să întemeieze o religie pe seama sa, care ar risca să concureze cu evanghelia împărăției pe care el avea intenția să o proclame lumii. În consecință, el a căutat în mod persistent să suprimă în decursul carierei sale pline de evenimente tot ceea ce, după părerea sa, era susceptibil de a întări tendința umană naturală de a exalta învățătorul în loc de a proclama învățăturile sale.

Paragraph 128:5.7 is missing.

manifested deep interest in the proposed school, helped them plan for its organization, but always expressed the fear that his other and unstated but prior obligations would prevent his accepting the direction of such a pretentious enterprise. His would-be benefactor was persistent, and he profitably employed Jesus at his home doing some translating while he, his wife, and their sons and daughters sought to prevail upon Jesus to accept the proffered honor. But he would not consent. He well knew that his mission on earth was not to be supported by institutions of learning; he knew that he must not obligate himself in the least to be directed by the “councils of men,” no matter how well-intentioned.

128:4.3 (1412.6) He who was rejected by the Jerusalem religious leaders, even after he had demonstrated his leadership, was recognized and hailed as a master teacher by the businessmen and bankers of Damascus, and all this when he was an obscure and unknown carpenter of Nazareth.

128:4.4 (1412.7) He never spoke about this offer to his family, and the end of this year found him back in Nazareth going about his daily duties just as if he had never been tempted by the flattering propositions of his Damascus friends. Neither did these men of Damascus ever associate the later citizen of Capernaum who turned all Jewry upside down with the former carpenter of Nazareth who had dared to refuse the honor which their combined wealth might have procured.

128:4.5 (1413.1) Jesus most cleverly and intentionally contrived to detach various episodes of his life so that they never became, in the eyes of the world, associated together as the doings of a single individual. Many times in subsequent years he listened to the recital of this very story of the strange Galilean who declined the opportunity of founding a school in Damascus to compete with Alexandria.

128:4.6 (1413.2) One purpose which Jesus had in mind, when he sought to segregate certain features of his earthly experience, was to prevent the building up of such a versatile and spectacular career as would cause subsequent generations to venerate the teacher in place of obeying the truth which he had lived and taught. Jesus did not want to build up such a human record of achievement as would attract attention from his teaching. Very early he recognized that his followers would be tempted to formulate a religion *about* him which might become a competitor of the gospel of the kingdom that he intended to proclaim to the world. Accordingly, he consistently sought to suppress everything during his eventful career which he thought might be made to serve this natural human tendency to exalt the teacher in place of proclaiming his teachings.

128:4.7 (1413.3) This same motive also explains why he permitted himself to be known by different titles during various epochs of his diversified life on earth. Again, he did not want to bring any undue influence to bear upon his family or others which would lead them to believe in him against their honest convictions. He always refused to take undue or unfair advantage of the human mind. He did not want men to believe in him unless their hearts were responsive to the spiritual realities revealed

La sfârșitul acestui an, căminul din Nazaret mergea destul de bine. Copiii creșteau și Maria se obișnuia cu absența lui Iisus de acasă. El continua să-și trimită salariul la Iacob pentru a sprijini familia și nu păstra din el decât o mică parte pentru cheltuielile sale personale imediate.

Pe măsură ce se scurgeau anii, devenea tot mai dificil de înțeles că acest om era un Fiu al lui Dumnezeu pe pământ. El semăna întru totul cu un locuitor de rând al țărâmului, doar un alt om printre oameni. Și s-a poruncit anume de către Tatăl din ceruri ca manifestarea să se deruleze chiar în felul acesta.

5. AL DOUĂZECI ȘI PATRULEA AN (ANUL 18)

Acesta a fost primul an în care Iisus a fost relativ eliberat de responsabilitățile lui familiale. Iacob a reușit foarte bine să administreze casa, ajutat de sfaturile și de banii lui Iisus.

În săptămâna de după Paște a acestui an, un tânăr a venit din Alexandria în Nazaret pentru a organiza, în cursul anului, o întâlnire între Iisus și un grup de iudei din Alexandria într-un loc de pe coasta Palestinei. Mijlocul lui iunie a fost ales ca dată a acestei întrevederi, iar Iisus s-a dus în Cezareea pentru a se întâlni cu cinci iudei eminenți ai Alexandriei, care l-au rugat să se stabilească în orașul lor ca învățător religios. Pentru a-l face să accepte, ei i-au oferit, pentru început, postul de asistent al chazanului în principala lor sinagogă.

Purtătorul de cuvânt al acestui comitet i-a explicat lui Iisus că Alexandria era destinată să devină centrul principal al culturii iudaice pentru întreaga lume și că tendința elenistă a treburilor iudaice depășise realmente școala de gândire babiloniană. Ei i-au amintit lui Iisus de vuietul prevestitor de rău al rebeliunii din Ierusalim și din toată Palestina, și l-au asigurat că orice ridicare a iudeilor palestinieni ar echivala cu o sinucidere națională, că mâna de fier a Romei ar zdrobi rebeliunea în trei luni, că Ierusalimul ar fi distrus, iar templul demolat, că nu ar mai rămâne piatră peste piatră din ele.

Iisus a ascultat tot ceea ce aveau de zis și le-a mulțumit pentru încrederea lor, și, refuzând oferta lor de a merge în Alexandria, le-a zis în fond următorul lucru: „Ceasul meu nu a venit încă.” Ei au fost nedumeriți de aparenta sa indiferență la onoarea pe care se gândiseră să i-o confere. Înainte de a-și lua rămas bun de la Iisus, ei i-au oferit o pungă de bani ca semn al stimei prietenilor lui din Alexandria și ca o compensație pentru timpul și cheltuielile venirii sale în Cezareea pentru a sta de vorbă cu ei. Dar el a refuzat și banii spunându-le: „Casa lui Iosif nu a primit niciodată de pomană și noi nu putem mânca pâinea altuia atâta timp cât eu am brațe puternice, iar frații mei pot să muncească.”

Prietenii săi din Egipt au înălțat pânzele, îndreptându-se spre casă. Câțiva ani mai târziu, când ei au auzit zvonindu-se despre constructorul de corăbii din Capernaum, care crease o asemenea zguduire în Palestina, puțini dintre ei au bănuit că el era pruncul din

in his teachings.

128:4.8 (1413.4) By the end of this year the Nazareth home was running fairly smoothly. The children were growing up, and Mary was becoming accustomed to Jesus' being away from home. He continued to turn over his earnings to James for the support of the family, retaining only a small portion for his immediate personal expenses.

128:4.9 (1413.5) As the years passed, it became more difficult to realize that this man was a Son of God on earth. He seemed to become quite like an individual of the realm, just another man among men. And it was ordained by the Father in heaven that the bestowal should unfold in this very way.

5. THE TWENTY-FOURTH YEAR (A.D. 18)

128:5.1 (1413.6) This was Jesus' first year of comparative freedom from family responsibility. James was very successful in managing the home with Jesus' help in counsel and finances.

128:5.2 (1413.7) The week following the Passover of this year a young man from Alexandria came down to Nazareth to arrange for a meeting, later in the year, between Jesus and a group of Alexandrian Jews at some point on the Palestinian coast. This conference was set for the middle of June, and Jesus went over to Caesarea to meet with five prominent Jews of Alexandria, who besought him to establish himself in their city as a religious teacher, offering as an inducement to begin with, the position of assistant to the chazan in their chief synagogue.

128:5.3 (1414.1) The spokesmen for this committee explained to Jesus that Alexandria was destined to become the headquarters of Jewish culture for the entire world; that the Hellenistic trend of Jewish affairs had virtually outdistanced the Babylonian school of thought. They reminded Jesus of the ominous rumblings of rebellion in Jerusalem and throughout Palestine and assured him that any uprising of the Palestinian Jews would be equivalent to national suicide, that the iron hand of Rome would crush the rebellion in three months, and that Jerusalem would be destroyed and the temple demolished, that not one stone would be left upon another.

128:5.4 (1414.2) Jesus listened to all they had to say, thanked them for their confidence, and, in declining to go to Alexandria, in substance said, "My hour has not yet come." They were nonplused by his apparent indifference to the honor they had sought to confer upon him. Before taking leave of Jesus, they presented him with a purse in token of the esteem of his Alexandrian friends and in compensation for the time and expense of coming over to Caesarea to confer with them. But he likewise refused the money, saying: "The house of Joseph has never received alms, and we cannot eat another's bread as long as I have strong arms and my brothers can labor."

128:5.5 (1414.3) His friends from Egypt set sail for home, and in subsequent years, when they heard rumors of the Capernaum boatbuilder who was creating such a commotion in Palestine, few of them surmised that he was the babe of Bethlehem grown up and the same

Betleem devenit adult și același galileean cu comportament ciudat care refuzase cu atâta dezinvoltură invitația lor de a deveni un mare maestru în Alexandria.

Iisus s-a reîntors în Nazaret. Ultimele șase luni din anul acesta au fost cele mai sărace în evenimente din toată cariera sa. El s-a bucurat de acest răgaz temporar de la programul obișnuit al problemelor de rezolvat și al dificultăților de biruit. El s-a împărtășit mult cu Tatăl său care este în ceruri și a făcut progrese imense în stăpânirea mentalului său uman.

Dar treburile oamenilor din lumile timpului și ale spațiului nu se desfășoară multă vreme fără incidente. În decembrie, Iacob a avut o convorbire între patru ochi cu Iisus, explicând că el era foarte îndrăgostit de Esta, o tânără femeie din Nazaret, și că amândoi doreau să se căsătorească curând dacă lucrul acesta s-ar putea aranja. El a atras atenția asupra faptului că Iosif va face în curând optsprezece ani și că ar fi o bună experiență pentru el aceea de a avea prilejul să slujească ca înlocuitor al capului de familie. Iisus a consimțit ca Iacob să se căsătorească cu doi ani mai târziu, cu condiția ca între timp să-l instruiască cum se cuvine pe Iosif ca acesta să-și asume conducerea căminului.

Apoi evenimentele s-au precipitat - căsătoria era în aer. Succesul lui Iacob în obținerea asentimentului lui Iisus la căsătoria sa a încurajat-o pe Miriam să-l abordeze pe fratele ei tată cu planurile ei. Iacob, tânărul zidar care se făcuse cândva campionul lui Iisus și care era acum asociat de afaceri cu Iacob și cu Iosif, căutase de multă vreme să obțină mâna lui Miriam. După ce și-a expus planurile, Iisus a cerut ca Iacob să vină să-l vadă și să-i ceară oficial mâna lui Miriam. El le-a făgăduit binecuvântarea sa la călătoria lor de îndată ce Miriam va socoti că Marta ar fi capabilă să-și asume îndatoririle de soră mai mare.

Când Iisus era acasă, el continua să predea cursul de seară la școală de trei ori pe săptămână, citea Scripturile în sinagogă în ziua de sabbat, se vedea cu mama sa, îi învăța pe copii și, în general, se purta ca un demn și respectat cetățean al Nazaretului din comunitatea Israelului.

6. AL DOUĂZECI ȘI CINCILEA AN (ANUL 19)

Acest an a început cu toată familia din Nazaret sănătoasă și a văzut sfârșitul școlarității regulate a tuturor copiilor, cu excepția anumitor munci pe care Marta trebuia să le facă în locul lui Rut.

Iisus era unul dintre speciemenle umane cele mai robuste și mai rafinate care apăruseră vreodată pe pământ de la epoca lui Adam încoace. Dezvoltarea sa fizică era superbă, mintea sa era activă, ascuțită, pătrunzătoare - comparată cu mentalitatea medie a contemporanilor săi, ea atinsese proporții uriașe - iar spiritul său era într-adevăr omenește divin.

Starea financiară a familiei era cea mai bună pe care au avut-o de la lichidarea proprietăților lui Iosif. Fuseseră făcute ultimele plăți pentru atelierul de reparații al caravanseraiului; ei nu mai aveau nici o datorie și, pentru prima dată după ani de zile, ei aveau niște bani înaintea lor. În aceste condiții, și întrucât îi duseseră și pe ceilalți frați ai lui la Ierusalim pentru a

strange-acting Galilean who had so unceremoniously declined the invitation to become a great teacher in Alexandria.

^{128:5.6 (1414.4)} Jesus returned to Nazareth. The remainder of this year was the most uneventful six months of his whole career. He enjoyed this temporary respite from the usual program of problems to solve and difficulties to surmount. He communed much with his Father in heaven and made tremendous progress in the mastery of his human mind.

^{128:5.7 (1414.5)} But human affairs on the worlds of time and space do not run smoothly for long. In December James had a private talk with Jesus, explaining that he was much in love with Esta, a young woman of Nazareth, and that they would sometime like to be married if it could be arranged. He called attention to the fact that Joseph would soon be eighteen years old, and that it would be a good experience for him to have a chance to serve as the acting head of the family. Jesus gave consent for James's marriage two years later, provided he had, during the intervening time, properly trained Joseph to assume direction of the home.

^{128:5.8 (1414.6)} And now things began to happen — marriage was in the air. James's success in gaining Jesus' assent to his marriage emboldened Miriam to approach her brother-father with her plans. Jacob, the younger stone mason, onetime self-appointed champion of Jesus, now business associate of James and Joseph, had long sought to gain Miriam's hand in marriage. After Miriam had laid her plans before Jesus, he directed that Jacob should come to him making formal request for her and promised his blessing for the marriage just as soon as she felt that Martha was competent to assume her duties as eldest daughter.

^{128:5.9 (1414.7)} When at home, he continued to teach the evening school three times a week, read the Scriptures often in the synagogue on the Sabbath, visited with his mother, taught the children, and in general conducted himself as a worthy and respected citizen of Nazareth in the commonwealth of Israel.

6. THE TWENTY-FIFTH YEAR (A.D. 19)

^{128:6.1 (1415.1)} This year began with the Nazareth family all in good health and witnessed the finishing of the regular schooling of all the children with the exception of certain work which Martha must do for Ruth.

^{128:6.2 (1415.2)} Jesus was one of the most robust and refined specimens of manhood to appear on earth since the days of Adam. His physical development was superb. His mind was active, keen, and penetrating — compared with the average mentality of his contemporaries, it had developed gigantic proportions — and his spirit was indeed humanly divine.

^{128:6.3 (1415.3)} The family finances were in the best condition since the disappearance of Joseph's estate. The final payments had been made on the caravan repair shop; they owed no man and for the first time in years had some funds ahead. This being true, and since he had taken his other brothers to Jerusalem for their first Passover ceremonies, Jesus decided to

sărbători primul lor Paște, Iisus a decis să-l însoțească pe Iuda (care tocmai își terminase studiile la școala sinagogii) pentru prima sa vizită la templu.

Ei s-au dus în Ierusalim prin valea Iordanului și au revenit pe același drum, deoarece Iisus se temea de unele necazuri dacă și-ar duce fratele prin Samaria. În Nazaret, Iuda intrase deja de mai multe ori în niște încurcături din pricina firii sale pripite și a puternicelor sale sentimente patriotice.

Ei au sosit în Ierusalim la timpul convenit și erau pe cale de a face prima lor vizită la templu, a cărui simplă vedere l-a stârnit și l-a pasionat pe Iuda până în străfundurile sufletului, moment în care s-a întâmplat ca ei să-l întâlnească pe Lazăr din Bethania. În vreme ce Iisus stătea de vorbă cu Lazăr și căutau să aranjeze o celebrare împreună a Paștelui, Iuda a provocat un incident foarte serios pentru ei toți. În apropierea lor se afla un gardian roman care a făcut unele remarci nepotrivite la adresa unei tinere iudee care tocmai trecea pe acolo. Iuda a izbucnit copleșit de o indignare aprigă și nu i-a trebuit mult până să-și exprime, direct și la auzul soldatului, resentimentul său pentru o asemenea necuviință. Or, legionarii romani erau foarte sensibili la tot ceea ce friza lipsa de respect la iudei. Gardianul l-a pus deci imediat sub stare de arest pe Iuda. Aceasta era prea mult pentru tânărul patriot și, înainte ca Iisus să-l prevină cu o privire de avertisment, el s-a ușurat printr-o volubilă enunțare a sentimentelor sale antiromane înăbușite, ceea ce n-a făcut decât ca totul să meargă din rău în mai rău. Iuda, cu Iisus alături de el, a fost de îndată condus la închisoarea militară.

Iisus a încercat să obțină fie un interogatoriu imediat pentru Iuda, fie eliberarea sa la timp pentru a putea sărbători Paștele în seara aceea, dar a eșuat în încercările sale. Întrucât a doua zi era o zi de „sfântă adunare” în Ierusalim, nici chiar romanii nu prea îndrăzneau să asculte niște acuzații contra unui iudeu. În consecință, Iuda a rămas închis până în dimineața celei de-a doua zile a arestării sale și Iisus a rămas la închisoare cu el. Ei nu au fost prezenți în templu la ceremonia prin care se primeau fiii legii în deplina cetățenie a Israelului. Iuda nu a trecut prin această ceremonie decât după câțiva ani, cu prilejul șederii sale următoare la Ierusalim în timpul unui Paște și în legătură cu lucrarea sa de propagandă în numele zeloților, organizația patriotică căreia îi aparținea și în care era foarte activ.

În dimineața care a urmat cea de-a doua zi a lor din închisoare, Iisus s-a înfățișat înaintea magistratului militar în numele lui Iuda. Oferind scuze pentru tinerețea fratelui său și dând niște lămuriri suplimentare, dar judicioase, referindu-se la natura provocatoare a incidentului care motivase arestarea fratelui său, Iisus a prezentat chestiunea în așa fel încât magistratul a exprimat opinia că tânărul iudeu putea să aibă o scuză valabilă pentru izbucnirea sa violentă. După ce l-a avertizat pe Iuda să nu mai îndrăznească să se facă vinovat de o asemenea temeritate, magistratul i-a zis lui Iisus dându-le drumul: „Ai face bine să-ți ții ochii pe băiat, căci ar putea să atragă multe necazuri peste voi toți.” Și judecătorul roman grăia adevărul. Iuda i-a pricinuit multe necazuri lui Iisus, iar necazurile erau întotdeauna de aceeași natură - ciocniri cu autoritățile civile din cauza izbucnirilor lui patriotice nechibzuite și imprudente.

accompany Jude (who had just graduated from the synagogue school) on his first visit to the temple.

128:6.4 (1415.4) They went up to Jerusalem and returned by the same route, the Jordan valley, as Jesus feared trouble if he took his young brother through Samaria. Already at Nazareth Jude had got into slight trouble several times because of his hasty disposition, coupled with his strong patriotic sentiments.

128:6.5 (1415.5) They arrived at Jerusalem in due time and were on their way for a first visit to the temple, the very sight of which had stirred and thrilled Jude to the very depths of his soul, when they chanced to meet Lazarus of Bethany. While Jesus talked with Lazarus and sought to arrange for their joint celebration of the Passover, Jude started up real trouble for them all. Close at hand stood a Roman guard who made some improper remarks regarding a Jewish girl who was passing. Jude flushed with fiery indignation and was not slow in expressing his resentment of such an impropriety directly to and within hearing of the soldier. Now the Roman legionnaires were very sensitive to anything bordering on Jewish disrespect; so the guard promptly placed Jude under arrest. This was too much for the young patriot, and before Jesus could caution him by a warning glance, he had delivered himself of a voluble denunciation of pent-up anti-Roman feelings, all of which only made a bad matter worse. Jude, with Jesus by his side, was taken at once to the military prison.

128:6.6 (1415.6) Jesus endeavored to obtain either an immediate hearing for Jude or else his release in time for the Passover celebration that evening, but he failed in these attempts. Since the next day was a “holy convocation” in Jerusalem, even the Romans would not presume to hear charges against a Jew. Accordingly, Jude remained in confinement until the morning of the second day after his arrest, and Jesus stayed at the prison with him. They were not present in the temple at the ceremony of receiving the sons of the law into the full citizenship of Israel. Jude did not pass through this formal ceremony for several years, until he was next in Jerusalem at a Passover and in connection with his propaganda work in behalf of the Zealots, the patriotic organization to which he belonged and in which he was very active.

128:6.7 (1415.7) The morning following their second day in prison Jesus appeared before the military magistrate in behalf of Jude. By making apologies for his brother's youth and by a further explanatory but judicious statement with reference to the provocative nature of the episode which had led up to the arrest of his brother, Jesus so handled the case that the magistrate expressed the opinion that the young Jew might have had some possible excuse for his violent outburst. After warning Jude not to allow himself again to be guilty of such rashness, he said to Jesus in dismissing them: “You had better keep your eye on the lad; he's liable to make a lot of trouble for all of you.” And the Roman judge spoke the truth. Jude did make considerable trouble for Jesus, and always was the trouble of this same nature — clashes with the civil authorities because of his thoughtless and unwise patriotic outbursts.

Iisus și Iuda s-au înapoiat în Bethania pentru a înnopta acolo, explicând de ce lipsiseră de la întâlnirea lor pentru a lua cina de Paști și au pornit către Nazaret în ziua următoare. Iisus nu a vorbit familiei despre arestarea tânărului lor frate în Ierusalim, însă, la trei săptămâni după întoarcerea lor, el a avut o lungă discuție cu Iuda cu privire la acest incident. După această convorbire cu Iisus, Iuda a istorisit el însuși această poveste familiei. El nu a uitat niciodată răbdarea și îngăduința pe care fratele său tată le manifestase în tot timpul acestei grele încercări.

Acesta a fost ultimul Paște la care Iisus s-a dus cu un membru al propriei sale familii. Tot mai mult, Fiul Omului urma să slăbească legăturile strânse care îl uneau cu cei din carnea și din sângele lui.

În anul acela, perioadele sale de profundă meditație au fost adeseori întrerupte de Rut cu tovarășii ei de joacă. Iisus era întotdeauna gata să-și lase pentru mai târziu reflecțiile sale asupra viitoarei sale lucrări pentru lume și univers ca să împărtășească bucuria copilărească și veselia tinerească ale acestora, care nu oboseau niciodată să-l tot asculte povestind aventurile diferitelor sale călătorii la Ierusalim. Lor le plăceau și multe dintre povestirile sale despre animale și natură.

Copiii erau întotdeauna bineveniți în atelierul de reparații. Iisus puneă nisip, butuci de lemn și pietre lângă atelierul său, iar bandele de puștani veneau acolo în fuga mare ca să se amuze. Când erau obosiți de joaca lor, cei cu mai mult curaj veneau să arunce o privire în atelier și, dacă meșterul nu era prea ocupat, ei îndrăzneau să intre și să spună: „Unchiule loșua, haide și istorisește-ne o poveste lungă.” Atunci ei îl trăgeau de mâini afară până ce se așeza pe piatra sa preferată de lângă colțul atelierului, împreună cu copiii așezați pe pământ în semicerc în jurul său. Cât de mult se veseleau cu unchiul loșua acești tinere! Ei învățau să rădă, și încă din toată inima. Unul sau doi dintre cei mai mici aveau obiceiul să se cațere pe genunchii lui Iisus și să șadă acolo, privind cu minunare expresia trăsăturilor sale în vreme ce își spunea poveștile.

Le era greu prietenilor săi să înțeleagă orizontul larg al activităților sale intelectuale și modul în care putea atât de brusc și atât de complet să treacă de la profundele discuții despre politică, filozofie și religie la voia bună și la vioșia acestor copii de la cinci la zece ani. Pe măsură ce frații și surorile lui creșteau, el avea mai multă tihnă și, înainte de venirea pe lume a celei de-a treia generații, el acorda o mare atenție acestor copilași. Dar el n-a trăit destulă vreme pe pământ pentru a se bucura prea mult de nepoții săi.

7. AL DOUĂZECI ȘI ȘASELEA AN (ANUL 20)

La începutul acestui an, Iisus din Nazaret a devenit profund conștient de posedarea unei puteri latente de mare amploare. El era deopotrivă întru totul convins că această putere nu trebuia să fie folosită de personalitatea sa în calitate de Fiul Omului, cel puțin nu înainte să fi venit timpul său.

În această vreme, el reflecta mult asupra relațiilor sale cu Tatăl care este în ceruri, dar vorbea puțin despre acestea. Concluzia tuturor reflecțiilor a fost

^{128:6.8 (1416.1)} Jesus and Jude walked over to Bethany for the night, explaining why they had failed to keep their appointment for the Passover supper, and set out for Nazareth the following day. Jesus did not tell the family about his young brother's arrest at Jerusalem, but he had a long talk with Jude about this episode some three weeks after their return. After this talk with Jesus Jude himself told the family. He never forgot the patience and forbearance his brother-father manifested throughout the whole of this trying experience.

^{128:6.9 (1416.2)} This was the last Passover Jesus attended with any member of his own family. Increasingly the Son of Man was to become separated from close association with his own flesh and blood.

^{128:6.10 (1416.3)} This year his seasons of deep meditation were often broken into by Ruth and her playmates. And always was Jesus ready to postpone the contemplation of his future work for the world and the universe that he might share in the childish joy and youthful gladness of these youngsters, who never tired of listening to Jesus relate the experiences of his various trips to Jerusalem. They also greatly enjoyed his stories about animals and nature.

^{128:6.11 (1416.4)} The children were always welcome at the repair shop. Jesus provided sand, blocks, and stones by the side of the shop, and beves of youngsters flocked there to amuse themselves. When they tired of their play, the more intrepid ones would peek into the shop, and if its keeper were not busy, they would make bold to go in and say, "Uncle Joshua, come out and tell us a big story." Then they would lead him out by tugging at his hands until he was seated on the favorite rock by the corner of the shop, with the children on the ground in a semicircle before him. And how the little folks did enjoy their Uncle Joshua. They were learning to laugh, and to laugh heartily. It was customary for one or two of the smallest of the children to climb upon his knees and sit there, looking up in wonderment at his expressive features as he told his stories. The children loved Jesus, and Jesus loved the children.

^{128:6.12 (1416.5)} It was difficult for his friends to comprehend the range of his intellectual activities, how he could so suddenly and so completely swing from the profound discussion of politics, philosophy, or religion to the lighthearted and joyous playfulness of these tots of from five to ten years of age. As his own brothers and sisters grew up, as he gained more leisure, and before the grandchildren arrived, he paid a great deal of attention to these little ones. But he did not live on earth long enough to enjoy the grandchildren very much.

7. THE TWENTY-SIXTH YEAR (A.D. 20)

^{128:7.1 (1416.6)} As this year began, Jesus of Nazareth became strongly conscious that he possessed a wide range of potential power. But he was likewise fully persuaded that this power was not to be employed by his personality as the Son of Man, at least not until his hour should come.

^{128:7.2 (1417.1)} At this time he thought much but said little about the relation of himself to his Father in heaven. And the conclusion of all this thinking was expressed once in

exprimată o dată în rugăciunea sa de pe munte când a zis: „Independent de ceea ce sunt și de puterea pe care pot sau nu s-o exercit, eu am fost întotdeauna și voi fi întotdeauna supus voii Tatălui meu din Paradis.” Și totuși în vreme ce acest om umbla prin Nazaret, către locul său de muncă și înapoi, era literalmente adevărat - în ceea ce privea vastul univers - că „în el erau ascunse toate comorile de înțelepciune și de cunoaștere.”

În tot anul treburile familiei au mers strună, dar nu și pentru Iuda. Vreme de ani de zile Iacob a avut necazuri cu cel mai tânăr frate al său care nu era înclinat să se apuce de lucru și pe care nu se putea conta în participarea la cheltuielile casei. Deși trăia acasă, el nu era conștient în a-și câștiga partea sa de salariu pentru bugetul familial.

Iisus era un om al păcii și, din timp în timp, era foarte stingerit de isprăvile belicoase și de numeroasele izbucniri patriotice ale lui Iuda. Iacob și Iosif erau de părere să-l dea afară din casă, dar Iisus nu a vrut să consimtă. Când răbdarea lor fusese greu pusă la încercare, Iisus s-a mărginit la a-i sfătui: „Fiți răbdători, fiți înțelepți în sfaturile voastre și elocvenți în viața voastră, pentru ca fratele vostru mai mic să poată mai întâi să cunoască calea mai bună și apoi să fie constrâns să vă urmeze pe ea.” Sfatul înțelept și afectuos al lui Iisus a evitat o ruptură familială; ei au rămas laolaltă. Iuda însă nu s-a cumințit decât după căsătoria sa.

Maria vorbea rar de viitoarea misiune a lui Iisus. De fiecare dată când se făcea aluzie la acest subiect, Iisus răspundea doar atât: „Ceasul meu încă nu a venit.” Iisus aproape că îndeplinise sarcina dificilă de a-și servi familia pentru ca aceasta să nu mai depindă de prezența imediată a personalității sale. El se pregătea rapid pentru ziua în care va putea în mod logic să părăsească casa din Nazaret și să înceapă preludiul mai activ al veritabilului său ajutor pe lângă oameni.

Nu pierdeți niciodată din vedere faptul că prima misiune esențială a lui Iisus în a șaptea sa manifestare era de a dobândi experiența de creatură, conducându-l la suveranitatea peste Nebadon. Acumulând însăși această experiență, el făcea, pe Urantia și în tot universul local, revelația supremă a Tatălui din Paradis. Pe lângă aceste obiective, el a încercat să descâlcească problemele complicate ale Urantiei după cum erau ele legate de rebeliunea lui Lucifer.

În anul acela, Iisus a avut mai mult răgaz decât în mod obișnuit; el a acordat foarte mult din timpul său ca să-l învețe pe Iacob să administreze atelierul de reparații și pe Iosif să conducă treburile casei. Maria presimțea că el se pregătea să-i părăsească. Să-i părăsească ca să se ducă încotro? Pentru a face ce? Ea aproape că abandonase ideea că Iisus era Mesia. Ea nu putea să-l înțeleagă, pur și simplu nu putea să sondeze misterul fiului ei mai mare.

Iisus a petrecut, în anul acesta, o mare parte din timpul său, individual, cu diverși membri ai familiei sale. El îi lua în lungi și frecvente plimbări pe dealuri și pe la țară. Înainte de seceriș el l-a dus pe Iuda în sudul Nazaretului la unchiul său fermier, dar Iuda nu a rămas acolo multă vreme după recoltă. El a fugit, iar Simon l-a regăsit mai târziu pe marginea lacului cu pescarii. Când Simon l-a adus acasă, Iisus a făcut un tur de orizont cu flăcăul fugar și, întrucât el voia să fie pescar, el a mers

his prayer on the hilltop, when he said: “Regardless of who I am and what power I may or may not wield, I always have been, and always will be, subject to the will of my Paradise Father.” And yet, as this man walked about Nazareth to and from his work, it was literally true — as concerned a vast universe — that “in him were hidden all the treasures of wisdom and knowledge.”

128:7.3 (1417.2) All this year the family affairs ran smoothly except for Jude. For years James had trouble with his youngest brother, who was not inclined to settle down to work nor was he to be depended upon for his share of the home expenses. While he would live at home, he was not conscientious about earning his share of the family upkeep.

128:7.4 (1417.3) Jesus was a man of peace, and ever and anon was he embarrassed by Jude's belligerent exploits and numerous patriotic outbursts. James and Joseph were in favor of casting him out, but Jesus would not consent. When their patience would be severely tried, Jesus would only counsel: “Be patient. Be wise in your counsel and eloquent in your lives, that your young brother may first know the better way and then be constrained to follow you in it.” The wise and loving counsel of Jesus prevented a break in the family; they remained together. But Jude never was brought to his sober senses until after his marriage.

128:7.5 (1417.4) Mary seldom spoke of Jesus' future mission. Whenever this subject was referred to, Jesus only replied, “My hour has not yet come.” Jesus had about completed the difficult task of weaning his family from dependence on the immediate presence of his personality. He was rapidly preparing for the day when he could consistently leave this Nazareth home to begin the more active prelude to his real ministry for men.

128:7.6 (1417.5) Never lose sight of the fact that the prime mission of Jesus in his seventh bestowal was the acquirement of creature experience, the achievement of the sovereignty of Nebadon. And in the gathering of this very experience he made the supreme revelation of the Paradise Father to Urantia and to his entire local universe. Incidental to these purposes he also undertook to untangle the complicated affairs of this planet as they were related to the Lucifer rebellion.

128:7.7 (1417.6) This year Jesus enjoyed more than usual leisure, and he devoted much time to training James in the management of the repair shop and Joseph in the direction of home affairs. Mary sensed that he was making ready to leave them. Leave them to go where? To do what? She had about given up the thought that Jesus was the Messiah. She could not understand him; she simply could not fathom her first-born son.

128:7.8 (1417.7) Jesus spent a great deal of time this year with the individual members of his family. He would take them for long and frequent strolls up the hill and through the countryside. Before harvest he took Jude to the farmer uncle south of Nazareth, but Jude did not remain long after the harvest. He ran away, and Simon later found him with the fishermen at the lake. When Simon brought him back home, Jesus talked things over with the runaway lad and, since he wanted to be a fisherman, went over to Magdala with him and put him in

cu el la Magdala și l-a încredințat unei rude, pescar de meserie. Iuda a muncit destul de bine și în mod regulat alături de el de atunci și până la căsătoria sa și a continuat meseria de pescar și după căsătoria sa.

În sfârșit venise ziua când frații lui Iisus își aleseră cariera și se așezaseră. Totul era aranjat pentru plecarea lui Iisus de acasă.

În noiembrie au avut loc două căsătorii odată. Iacob s-a căsătorit cu Esta și Miriam cu Iacob. Aceasta a fost cu adevărat un prilej de bucurie. Maria însăși era încă o dată fericită, afară de unele momente când își dădea seama că Iisus se pregătea să plece. Ea suferea apăsată de povara unei mari incertitudini. Măcar de ar vrea Iisus să stea și să discute totul sincer cu ea ca pe vremea când era doar un băiețandru! Dar el era în permanență necomunicativ și păstra o profundă tăcere asupra viitorului.

Iacob și Esta, soția sa, s-au instalat într-o casuță bine amenajată în partea de vest a orașului, cadou din partea tatălui fetei. Iacob a continuat să sprijine căminul mamei sale, dar contribuția sa financiară a fost redusă la jumătate din pricina căsătoriei sale. Iosif a fost oficial instalat de Iisus ca șef de familie; Iuda își trimetea acum cu fidelitate contribuția sa lunară acasă. Căsătoria lui Iacob și cea a lui Miriam au avut asupra lui Iuda o influență foarte benefică; când a plecat din nou în zonele de pescuit, a doua zi după cele două căsătorii, el l-a asigurat pe Iosif că putea să se bizuiască pe el „că-mi voi face toată datoria și chiar mai mult dacă va fi nevoie.” Și el s-a ținut de promisiune.

Miriam locuia în casa lui Iacob, învecinată cu cea a Mariei, căci Iacob tatăl fusese îngropat alături de strămoșii săi. În casă, Marta a luat locul lui Miriam, și noua organizare a mers bine încă de dinainte de sfârșitul anului.

În ziua de după aceste două căsătorii, Iisus a avut o întrevedere foarte importantă cu Iacob. El i-a povestit în taină că se pregătea să părăsească căminul. El i-a dăruit lui Iacob deplina proprietate a atelierului de reparații. El a abdicat în mod oficial și solemn de la poziția sa de cap de familie în favoarea lui Iosif, și l-a stabilit, în maniera cea mai emoționantă, pe fratele său Iacob ca „șef și ocrotitor al casei tatălui meu”. El a redactat un acord secret cu Iacob, pe care l-au semnat amândoi și în care se stipula că în schimb pentru atelierul de reparații, Iacob își va asuma de atunci înainte întreaga responsabilitate financiară a familiei și îl dezlega astfel pe Iisus de orice obligație ulterioară în aceste chestiuni. După ce a semnat contractul și a aranjat bugetul în așa fel încât familia să poată realmente face față cheltuielilor fără nici o contribuție a lui Iisus, acesta din urmă i-a zis lui Iacob: „Fiule, eu voi continua să-ți trimit câte ceva în fiecare lună până ce îmi va veni ceasul, dar tu să folosești ceea ce-ți voi trimite după cum o va cere situația. Cheltuiesc fondurile mele pentru nevoile sau pentru plăcerile familiei așa cum vei socoti că-i mai bine. Întrebuințează-le în caz de boală sau pentru a întâmpina incidentele neprevăzute care s-ar putea ivi vreunui membru al familiei.”

În felul acesta s-a pregătit Iisus să abordeze a doua fază a vieții sale de adult în care, detașat de ai săi, el nu a început încă să se ocupe în mod public de

the care of a relative, a fisherman; and Jude worked fairly well and regularly from that time on until his marriage, and he continued as a fisherman after his marriage.

128:7.9 (1418.1) At last the day had come when all Jesus' brothers had chosen, and were established in, their lifework. The stage was being set for Jesus' departure from home.

128:7.10 (1418.2) In November a double wedding occurred. James and Esta, and Miriam and Jacob were married. It was truly a joyous occasion. Even Mary was once more happy except every now and then when she realized that Jesus was preparing to go away. She suffered under the burden of a great uncertainty: If Jesus would only sit down and talk it all over freely with her as he had done when he was a boy, but he was consistently uncommunicative; he was profoundly silent about the future.

128:7.11 (1418.3) James and his bride, Esta, moved into a neat little home on the west side of town, the gift of her father. While James continued his support of his mother's home, his quota was cut in half because of his marriage, and Joseph was formally installed by Jesus as head of the family. Jude was now very faithfully sending his share of funds home each month. The weddings of James and Miriam had a very beneficial influence on Jude, and when he left for the fishing grounds, the day after the double wedding, he assured Joseph that he could depend on him "to do my full duty, and more if it is needed." And he kept his promise.

128:7.12 (1418.4) Miriam lived next door to Mary in the home of Jacob, Jacob the elder having been laid to rest with his fathers. Martha took Miriam's place in the home, and the new organization was working smoothly before the year ended.

128:7.13 (1418.5) The day after this double wedding Jesus held an important conference with James. He told James, confidentially, that he was preparing to leave home. He presented full title to the repair shop to James, formally and solemnly abdicated as head of Joseph's house, and most touchingly established his brother James as "head and protector of my father's house." He drew up, and they both signed, a secret compact in which it was stipulated that, in return for the gift of the repair shop, James would henceforth assume full financial responsibility for the family, thus releasing Jesus from all further obligations in these matters. After the contract was signed, after the budget was so arranged that the actual expenses of the family would be met without any contribution from Jesus, Jesus said to James: "But, my son, I will continue to send you something each month until my hour shall have come, but what I send shall be used by you as the occasion demands. Apply my funds to the family necessities or pleasures as you see fit. Use them in case of sickness or apply them to meet the unexpected emergencies which may befall any individual member of the family."

128:7.14 (1418.6) And thus did Jesus make ready to enter upon the second and home-detached phase of his adult life before the public entrance upon his Father's business.

treburile Tatălui său.

Capitolul 129. Urmarea vieții de adult a lui Iisus

⇨ 128

CARTEA URANTIA

130 ⇨

PARTE IV. VIAȚA ȘI ÎNVĂȚĂTURILE LUI IISUS

CAPITOLUL 129

URMAREA VIEȚII DE ADULT A LUI IISUS

Secțiuni

Introduction

1. Al douăzeci și șaptelea an (anul 21)
2. Al douăzecilea an (anul 22)
3. Al douăzeci și nouălea an (anul 23)
4. Iisus cel uman

Introduction

IISUS se retrăsese complet și definitiv din activitatea de administrare a treburilor casnice ale familiei din Nazaret și de la îndrumarea imediată a membrilor ei. El a stăruit, până la botezarea sa, să contribuie la finanțele familiale și să se intereseze personal de bunăstarea spirituală a fiecăruia dintre frații și surorile lui. El era întotdeauna pregătit să facă tot ceea ce era omenește posibil pentru mângâierea și fericirea mamei sale devenite văduvă.

Fiul Omului făcuse acum toate pregătirile pentru a se desprinde definitiv de căminul din Nazaret, și aceasta nu îi era un lucru prea ușor. Iisus îi iubea în mod firesc pe cei preajma sa; își iubea familia, și această afecțiune naturală fusese imens sporită de extraordinarul său devotament față de ea. Cu cât ne dăruim mai mult semenilor noștri, cu atât ajungem să-i iubim mai mult; și, din moment ce Iisus se dăruise atât de complet celor din familia sa, el îi iubea cu o mare și caldă afecțiune.

Toată familia presimțise încetul cu încetul că Iisus se pregătea să o părăsească. Tristețea despărțirii anticipate nu era alinată decât de această manieră treptată de a-i pregăti pentru anunțarea intenției sale de a pleca. Vreme de peste patru ani ei și-au dat seama că el plănuia această despărțire finală.

1. AL DOUĂZECI ȘI ȘAPTELEA AN (ANUL 21)

În luna lui ianuarie a anului 21, într-o dimineață ploioasă de duminică, Iisus și-a luat discret rămas bun de la familia sa, explicând doar că mergea în Tiberiada și, de acolo, să viziteze alte orașe de pe lângă Marea

PAPER 129

THE LATER ADULT LIFE OF JESUS

SECTIONS

Introduction

1. The Twenty-Seventh Year (A.D. 21)
2. The Twenty-Eighth Year (A.D. 22)
3. The Twenty-Ninth Year (A.D. 23)
4. The Human Jesus

INTRODUCTION

129:0.1 (1419.1) JESUS had fully and finally separated himself from the management of the domestic affairs of the Nazareth family and from the immediate direction of its individuals. He continued, right up to the event of his baptism, to contribute to the family finances and to take a keen personal interest in the spiritual welfare of every one of his brothers and sisters. And always was he ready to do everything humanly possible for the comfort and happiness of his widowed mother.

129:0.2 (1419.2) The Son of Man had now made every preparation for detaching himself permanently from the Nazareth home; and this was not easy for him to do. Jesus naturally loved his people; he loved his family, and this natural affection had been tremendously augmented by his extraordinary devotion to them. The more fully we bestow ourselves upon our fellows, the more we come to love them; and since Jesus had given himself so fully to his family, he loved them with a great and fervent affection.

129:0.3 (1419.3) All the family had slowly awakened to the realization that Jesus was making ready to leave them. The sadness of the anticipated separation was only tempered by this graduated method of preparing them for the announcement of his intended departure. For more than four years they discerned that he was planning for this eventual separation.

1. THE TWENTY-SEVENTH YEAR (A.D. 21)

129:1.1 (1419.4) In January of this year, A.D. 21, on a rainy Sunday morning, Jesus took unceremonious leave of his family, only explaining that he was going over to Tiberias and then on a visit to other cities about the Sea

Galileii. Și așa i-a părăsit el, fără a mai fi vreodată un membru regulat al acestui cămin.

El a petrecut o săptămână în Tiberiada, noul oraș care trebuia curând să succedă Sepphorisului drept capitală a Galileii. Găsind puține lucruri care să-l poată interesa, el a trecut succesiv prin Magdala și Betsaida pentru a ajunge în Capernaum, unde s-a oprit pentru a-i face o vizită lui Zebedeu, prietenul tatălui său. Fiii lui Zebedeu erau pescari; el însuși era constructor de bărci. Iisus din Nazaret era tot atât de mult un expert în crearea de modele, cât și în construirea lor; el era meșter în lucrul lemnului, iar Zebedeu își pusese în gând să facă cele mai bune bărci; el și-a expus proiectele lui Iisus și l-a invitat pe tâmplarul vizitator să i se alăture lui în această întreprindere. Iisus a consimțit cu dragă inimă.

Iisus nu a lucrat cu Zebedeu decât puțin mai mult de un an, dar în timpul acela el a creat un nou tip de barcă și a pus bazele unor metode cu totul noi pentru construirea ei. Printr-o tehnică superioară și prin niște procedee mult îmbunătățite de uscare prin etuvă a scândurilor, Iisus și Zebedeu au început să construiască bărci de un tip mult superior, ambarcațiuni care ofereau mult mai multă securitate decât tipurile mai vechi la navigația cu pânze pe lac. Vreme de mai mulți ani, Zebedeu a avut de lucru la producția acestor bărci de tip nou mai mult decât putea să execute mica sa antrepriză. În mai puțin de cinci ani, practic toate bărcile care navigau pe lac fuseseră construite în șantierele lui Zebedeu din Capernaum. Iisus a devenit bine cunoscut de populația de pescari galileeni ca inventator al acestor noi bărci.

Zebedeu era un om destul de înstărit. Șantierele sale se găseau pe marginea lacului, în sudul Capernaumului, și casa sa era situată pe malul lacului, lângă centrul de pescuit din Betsaida. În timpul șederii de peste un an din Capernaum, Iisus a locuit în casa lui Zebedeu. El muncise multă vreme singur pe lume, adică fără tată, și s-a bucurat mult de această perioadă de lucru cu un partener patern.

Soția lui Zebedeu, Salome, era o rudă a lui Annas, care fusese mare preot în Ierusalim și care rămăsese membrul cel mai influent din grupul saduceu, căci ieșise la pensie de numai opt ani. Salome a devenit o mare admiratoare a lui Iisus. Ea îl iubea tot atât de mult ca și pe proprii ei fii, Iacob, Ioan și David în vreme ce cele patru fiice ale ei îl socoteau ca pe fratele lor mai mare. Iisus mergea adesea la pescuit cu Iacob, Ioan și David care au constatat că Iisus era tot atât de experimentat ca pescar pe cât era de iscusit ca constructor de bărci.

În tot acest an, Iisus i-a trimis în fiecare lună bani fratelui său Iacob. El a revenit la Nazaret în octombrie pentru a asista la căsătoria Martei. După aceea, nu s-a mai reîntors în Nazaret vreme de peste doi ani, până la dubla căsătorie a lui Simon și a lui Iuda.

Pe durata întregului an, Iisus a construit bărci și a continuat să observe cum trăiau oamenii pe pământ. El se ducea frecvent să viziteze caravanseraul, căci ruta directă din Damasc spre sud trecea prin Capernaum. Orașul era un important post militar roman, iar ofițerul aflat la comanda garnizoanei era un gentil care credea în Iehova, un „om cucernic”, după cum aveau iudeii obiceiul să-i desemneze pe acești prozeliti. Acest ofițer

of Galilee. And thus he left them, never again to be a regular member of that household.

129:1.2 (1419.5) He spent one week at Tiberias, the new city which was soon to succeed Sepphoris as the capital of Galilee; and finding little to interest him, he passed on successively through Magdala and Betsaida to Capernaum, where he stopped to pay a visit to his father's friend Zebedee. Zebedee's sons were fishermen; he himself was a boatbuilder. Jesus of Nazareth was an expert in both designing and building; he was a master at working with wood; and Zebedee had long known of the skill of the Nazareth craftsman. For a long time Zebedee had contemplated making improved boats; he now laid his plans before Jesus and invited the visiting carpenter to join him in the enterprise, and Jesus readily consented.

129:1.3 (1419.6) Jesus worked with Zebedee only a little more than one year, but during that time he created a new style of boat and established entirely new methods of boatmaking. By superior technique and greatly improved methods of steaming the boards, Jesus and Zebedee began to build boats of a very superior type, craft which were far more safe for sailing the lake than were the older types. For several years Zebedee had more work, turning out these new-style boats, than his small establishment could handle; in less than five years practically all the craft on the lake had been built in the shop of Zebedee at Capernaum. Jesus became well known to the Galilean fisherfolk as the designer of the new boats.

129:1.4 (1420.1) Zebedee was a moderately well-to-do man; his boatbuilding shops were on the lake to the south of Capernaum, and his home was situated down the lake shore near the fishing headquarters of Betsaida. Jesus lived in the home of Zebedee during the year and more he remained at Capernaum. He had long worked alone in the world, that is, without a father, and greatly enjoyed this period of working with a father-partner.

129:1.5 (1420.2) Zebedee's wife, Salome, was a relative of Annas, onetime high priest at Jerusalem and still the most influential of the Sadducean group, having been deposed only eight years previously. Salome became a great admirer of Jesus. She loved him as she loved her own sons, James, John, and David, while her four daughters looked upon Jesus as their elder brother. Jesus often went out fishing with James, John, and David, and they learned that he was an experienced fisherman as well as an expert boatbuilder.

129:1.6 (1420.3) All this year Jesus sent money each month to James. He returned to Nazareth in October to attend Martha's wedding, and he was not again in Nazareth for over two years, when he returned shortly before the double wedding of Simon and Jude.

129:1.7 (1420.4) Throughout this year Jesus built boats and continued to observe how men lived on earth. Frequently he would go down to visit at the caravan station, Capernaum being on the direct travel route from Damascus to the south. Capernaum was a strong Roman military post, and the garrison's commanding officer was a gentile believer in Yahweh, "a devout man," as the Jews were wont to designate such proselytes. This officer belonged to a wealthy Roman family, and he

apartenența unei bogate familii romane, și a luat în seama sa construirea unei frumoase sinagogi în Capernaum; el le-o oferise iudeilor cu puțin timp înainte ca Iisus să vină să locuiască la Zebedeu. Iisus a condus slujbele din noua sinagogă vreme de mai mult de jumătate din anul acesta; câțiva dintre caravanierii care s-a întâmplat să asiste la ele și-au amintit că el era tâmplarul din Nazaret.

Când a fost vorba de plățirea impozitelor, Iisus s-a înregistrat ca „meșter calificat al Capernaumului”. Din ziua aceea și până la sfârșitul vieții sale pământene, el a fost cunoscut ca un locuitor al Capernaumului. El nu s-a prevalat niciodată de nici o altă reședință legală, cu toate că, pentru diverse motive, a permis altora să-i atribuie domiciliul în Damasc, în Bethania, în Nazaret sau chiar în Alexandria.

La sinagoga din Capernaum el a găsit o mulțime de noi cărți în cuferele bibliotecii și petrecea acolo cel puțin cinci seri pe săptămână de studii intensive. El consacra o seară vieții sociale cu adulții, și alta o petrecea cu tinerii. Există în personalitatea lui Iisus ceva binevoitor și inspirator care îi atrăgea invariabil pe tineri. Întotdeauna îi făcea să se simtă în largul lor în prezența sa. Poate că marele său secret pentru a se înțelege cu ei ținea de dublul fapt că el se interesa întotdeauna de ocupațiile lor, în vreme ce dădea rareori sfaturi fără a le fi cerut careva.

Familia lui Zebedeu aproape că îl venera pe Iisus; ea nu pierdea niciodată prilejul de a asculta dezbaterile cu întrebări și răspunsuri pe care le conducea în fiecare seară după cină, înainte de a pleca la sinagogă să studieze. Și tinerii din vecinătate veneau frecvent să asiste la aceste reuniuni de după cină. La aceste mici adunări, Iisus dădea o învățătură variată și avansată, pe atât de avansată pe cât le îngăduia priceperea lor. El vorbea cu ei deschis, își expunea ideile și idealurile privitoare la politică, la sociologie, la știință și la filozofie, dar nu pretindea niciodată că vorbește cu o autoritate finală, afară de cazul când discuta despre religie - relația omului cu Dumnezeu.

O dată pe săptămână, Iisus ținea o reuniune cu toată casa sa, cu personalul din atelier și cu cel de pe șantier, căci Zebedeu avea mulți angajați, și printre acești muncitori a fost Iisus numit pentru prima oară „Maestrul”. Toată lumea îl iubea. Munca sa în Capernaum cu Zebedeu îi plăcea, dar îi era dor de copiii care se jucau pe lângă atelierul de tâmplărie din Nazaret.

Dintre toți fiii lui Zebedeu, Iacob era cel care se interesa cel mai mult de Iisus luat ca învățător și filozof. Ioan prefera învățătura și opiniile acestuia asupra religiei. David îl stima ca meșter, dar aprecia prea puțin vederile sale religioase și învățăturile sale filozofice.

Luda venea frecvent în ziua de sabbat ca să-l audă pe Iisus vorbind în sinagogă și rămânea ca să discute cu el. Cu cât îl vedea mai mult pe fratele său mai mare, cu atât era mai convins că Iisus era cu adevărat un mare om.

În anul acela, Iisus a făcut mari progrese în stăpânirea ascendentă a mentalului său uman și a atins nivele elevate și noi de contact conștient cu Ajustorul său interior al Gândirii.

took it upon himself to build a beautiful synagogue in Capernaum, which had been presented to the Jews a short time before Jesus came to live with Zebedee. Jesus conducted the services in this new synagogue more than half the time this year, and some of the caravan people who chanced to attend remembered him as the carpenter from Nazareth.

129:1.8 (1420.5) When it came to the payment of taxes, Jesus registered himself as a “skilled craftsman of Capernaum.” From this day on to the end of his earth life he was known as a resident of Capernaum. He never claimed any other legal residence, although he did, for various reasons, permit others to assign his residence to Damascus, Bethany, Nazareth, and even Alexandria.

129:1.9 (1420.6) At the Capernaum synagogue he found many new books in the library chests, and he spent at least five evenings a week at intense study. One evening he devoted to social life with the older folks, and one evening he spent with the young people. There was something gracious and inspiring about the personality of Jesus which invariably attracted young people. He always made them feel at ease in his presence. Perhaps his great secret in getting along with them consisted in the twofold fact that he was always interested in what they were doing, while he seldom offered them advice unless they asked for it.

129:1.10 (1420.7) The Zebedee family almost worshiped Jesus, and they never failed to attend the conferences of questions and answers which he conducted each evening after supper before he departed for the synagogue to study. The youthful neighbors also came in frequently to attend these after-supper meetings. To these little gatherings Jesus gave varied and advanced instruction, just as advanced as they could comprehend. He talked quite freely with them, expressing his ideas and ideals about politics, sociology, science, and philosophy, but never presumed to speak with authoritative finality except when discussing religion — the relation of man to God.

129:1.11 (1421.1) Once a week Jesus held a meeting with the entire household, shop, and shore helpers, for Zebedee had many employees. And it was among these workers that Jesus was first called “the Master.” They all loved him. He enjoyed his labors with Zebedee in Capernaum, but he missed the children playing out by the side of the Nazareth carpenter shop.

129:1.12 (1421.2) Of the sons of Zebedee, James was the most interested in Jesus as a teacher, as a philosopher. John cared most for his religious teaching and opinions. David respected him as a mechanic but took little stock in his religious views and philosophic teachings.

129:1.13 (1421.3) Frequently Jude came over on the Sabbath to hear Jesus talk in the synagogue and would tarry to visit with him. And the more Jude saw of his eldest brother, the more he became convinced that Jesus was a truly great man.

129:1.14 (1421.4) This year Jesus made great advances in the ascendant mastery of his human mind and attained new and high levels of conscious contact with his indwelling Thought Adjuster.

Acesta a fost ultimul său an de viață stabilă. Iisus nu a mai rămas niciodată într-un singur loc sau la o singură antrepriză. Momentul pelerinajelor sale pământene se apropia repede. Perioadele de activitate intensă nu erau îndepărtate în viitor, însă, între viața sa simplă, dar intens activă din trecut și serviciul său public încă și mai activ și mai înflăcărat, aveau acum să se intercaleze câțiva ani în care el va călători mai mult și în care activitatea sa personală va fi extrem de diversificată. Pregătirea sa în calitate de om al tărâmului trebuia să fie desăvârșită înainte de a putea inaugura cariera sa de propovăduire și de predicare în calitate de om-Dumnezeu desăvârșit al etapelor divine și postumane ale efuziunii sale pe Urantia.

2. AL DOUĂZECILEA AN (ANUL 22)

În luna martie a anului 22, Iisus și-a luat rămas bun de la Zebedeu și de la Capernaum. El a cerut o mică sumă de bani pentru a-și acoperi cheltuielile de călătorie până în Ierusalim. Pe când lucra la Zebedeu, el nu a luat decât mici sume de bani pe care le trimitea în fiecare lună familiei sale din Nazaret. Într-o lună, Iosif venea la Capernaum după bani, iar în luna următoare Iuda trecea prin Capernaum ca să ia banii de la Iisus și să-i ducă în Nazaret. Centrul de pescuit la care lucra Iuda nu era decât la câțiva kilometri în sudul Capernaumului.

Când Iisus a părăsit familia lui Zebedeu, a fost de acord să rămână în Ierusalim până de Paști, iar ei au promis toți că vor fi prezenți la acest eveniment. Ei au convenit chiar să celebreze cina Paștelui împreună. Toți au fost foarte întristați de plecarea lui Iisus, mai ales fetele lui Zebedeu.

Înainte de a părăsi Capernaumul, Iisus a avut o lungă convorbire cu noul său prieten și tovarăș intim, Ioan Zebedeu. El i-a zis lui Ioan că avea de gând să călătorească mult până când „să vină ceasul meu”, și i-a cerut lui Ioan să se ocupe în locul său de trimiterea în fiecare lună a unei sume de bani familiei sale din Nazaret până la epuizarea fondurilor care îi erau datorate. Ioan i-a făcut această făgăduială: „Maestre, poți să-ți vezi de treburile tale și fă-ți lucrarea din această lume. Eu mă voi ocupa de aceasta precum și de orice altă chestiune; voi veghea asupra familiei tale ca și cum ar trebui s-o întrețin pe propria mea mamă și să am grijă de proprii mei frați și surori. Voi dispune de fondurile tale pe care le deține tatăl meu așa cum mi-ai indicat și potrivit necesităților. Când banii tăi vor fi fost cheltuiți, dacă nu voi mai primi nimic de la tine și dacă mama ta se află na nevoie, atunci îmi voi împărtăși propriile mele câștiguri cu ea. Mergi pe drumul tău în pace. Voi avea grijă în locul tău de toate aceste lucruri.”

După plecarea lui Iisus la Ierusalim, Ioan l-a consultat pe tatăl său cu privire la banii datorăți lui Iisus și a fost surprins că suma era atât de mare. Cum Iisus lăsase chestiunea în întregime pe mâna lor, ei au convenit că cel mai bun plan era de a investi aceste fonduri în imobile și de a se folosi de venitul astfel dobândit pentru a ajuta familia din Nazaret. Zebedeu știa o mică casă din Capernaum care era ipotecată și scoasă la vânzare; el i-a recomandat lui Ioan s-o cumpere cu banii lui Iisus și să-i fie lui dat în păstrare titlul de proprietate pentru prietenul său. Ioan a făcut

129:1.15 (1421.5) This was the last year of his settled life. Never again did Jesus spend a whole year in one place or at one undertaking. The days of his earth pilgrimages were rapidly approaching. Periods of intense activity were not far in the future, but there were now about to intervene between his simple but intensely active life of the past and his still more intense and strenuous public ministry, a few years of extensive travel and highly diversified personal activity. His training as a man of the realm had to be completed before he could enter upon his career of teaching and preaching as the perfected God-man of the divine and posthuman phases of his Urantia bestowal.

2. THE TWENTY-EIGHTH YEAR (A.D. 22)

129:2.1 (1421.6) In March, A.D. 22, Jesus took leave of Zebedee and of Capernaum. He asked for a small sum of money to defray his expenses to Jerusalem. While working with Zebedee he had drawn only small sums of money, which each month he would send to the family at Nazareth. One month Joseph would come down to Capernaum for the money; the next month Jude would come over to Capernaum, get the money from Jesus, and take it up to Nazareth. Jude's fishing headquarters was only a few miles south of Capernaum.

129:2.2 (1421.7) When Jesus took leave of Zebedee's family, he agreed to remain in Jerusalem until Passover time, and they all promised to be present for that event. They even arranged to celebrate the Passover supper together. They all sorrowed when Jesus left them, especially the daughters of Zebedee.

129:2.3 (1421.8) Before leaving Capernaum, Jesus had a long talk with his new-found friend and close companion, John Zebedee. He told John that he contemplated traveling extensively until "my hour shall come" and asked John to act in his stead in the matter of sending some money to the family at Nazareth each month until the funds due him should be exhausted. And John made him this promise: "My Teacher, go about your business, do your work in the world; I will act for you in this or any other matter, and I will watch over your family even as I would foster my own mother and care for my own brothers and sisters. I will disburse your funds which my father holds as you have directed and as they may be needed, and when your money has been expended, if I do not receive more from you, and if your mother is in need, then will I share my own earnings with her. Go your way in peace. I will act in your stead in all these matters."

129:2.4 (1422.1) Therefore, after Jesus had departed for Jerusalem, John consulted with his father, Zebedee, regarding the money due Jesus, and he was surprised that it was such a large sum. As Jesus had left the matter so entirely in their hands, they agreed that it would be the better plan to invest these funds in property and use the income for assisting the family at Nazareth; and since Zebedee knew of a little house in Capernaum which carried a mortgage and was for sale, he directed John to buy this house with Jesus' money and hold the title in trust for his friend. And John did as his father advised him. For two years the rent of this house was

ceea ce îl sfătuisese tatăl său. Vreme de doi ani venitul provenit din închirierea casei a fost afectat rambursării ipotecii. Adăugându-se la aceasta o sumă considerabilă pe care Iisus o trimisese în curând lui Ioan pentru a fi folosită pentru nevoile familiei, aceasta aproape ca fost de ajuns pentru a acoperi suma de cumpărare. Zebedeu a dat diferența, astfel încât Ioan a plătit restul ipotecii la termen, dobândind astfel proprietatea deplină a acestei căsuțe de două camere. În felul acesta, Iisus a devenit proprietarul unei case din Capernaum, dar nu i s-a spus niciodată asta.

Când familia din Nazaret a aflat că Iisus plecase din Capernaum, neștiind de aranjamentul financiar făcut cu Ioan, a crezut că venise timpul ca ea să se descurce fără a mai conta pe ajutorul lui Iisus. Iacob și-a amintit de acordul său cu Iisus și, cu ajutorul fraților săi, el și-a asumat de îndată deplina responsabilitate a îndatoririlor de familie.

Dar să revenim acum mai în urmă pentru a-l observa pe Iisus în Ierusalim. Vreme de aproape două luni, el și-a petrecut cea mai mare parte a timpului ascultând discuțiile din templu, și făcând vizite ocazionale la diferitele școli ale rabinilor. El și-a petrecut în Bethania majoritatea zilelor de sabbat.

Iisus luase cu el în Ierusalim o scrisoare de la soția lui Zebedeu pentru fostul mare preot Annas, în care Salome îl prezenta întocmai ca pe „unul dintre fiii mei”. Annas i-a consacrat mult timp și l-a dus personal ca să viziteze numeroasele academii ale învățătorilor religioși din Ierusalim. În vreme ce Iisus inspecta cu atenție aceste școli și observa cu grijă metodele lor de învățământ, el nu a pus nici măcar o singură întrebare în public. Deși Annas îl considera pe Iisus ca pe un mare om, el era pus în încurcătură, neștiind cum să-l îndrume. El recunoștea că ar fi sunat ridicol să sugereze să intre ca student într-una dintre școlile din Ierusalim, și totuși știa bine că lui Iisus nu i se va acorda niciodată statutul oficial de învățător al legii, dat fiind că nu a fost format în aceste școli.

Vremea Paștelor se apropia și, printre mulțimile care veneau de pretutindeni, Zebedeu și toată familia sa au sosit din Capernaum în Ierusalim. Ei s-au oprit cu toții în spațioasa casă a lui Annas unde au celebrat Paștele ca o familie fericită și unită.

Înainte de sfârșitul săptămânii de Paște, și aparent din întâmplare, Iisus s-a întâlnit cu un bogat călător laolaltă cu fiul său, un tânăr de aproximativ douăzeci și șapte de ani. Acești călători veneau din India și, cum mergeau să viziteze Roma și diverse alte puncte ale Mediteranei, ei plănuiseră să sosească la Ierusalim în timpul Paștelui, sperând să găsească pe cineva pe care l-ar putea angaja ca interpret pentru amândoi și ca educator pentru fiul său. Tatăl a insistat ca Iisus să consimtă să călătorească cu ei. Iisus le-a vorbit de familia sa și le-a zis că nu prea se cuvenea să plece departe pentru aproape doi ani, în timpul cărora membrii familiei lui s-ar putea găsi la nevoie. La aceasta, călătorul venit din Orient i-a propus să-i dea lui Iisus în avans salariul pe un an de zile ca el să poată încredința aceste fonduri prietenilor săi pentru a-i feri familia de lipsuri, și Iisus a acceptat să facă călătoria.

Iisus a încredințat această mare sumă de bani lui Ioan, fiul lui Zebedeu. Voi știți felul în care a folosit Ioan acești bani pentru lichidarea ipotecii de pe proprietatea

applied on the mortgage, and this, augmented by a certain large fund which Jesus presently sent up to John to be used as needed by the family, almost equaled the amount of this obligation; and Zebedee supplied the difference, so that John paid up the remainder of the mortgage when it fell due, thereby securing clear title to this two-room house. In this way Jesus became the owner of a house in Capernaum, but he had not been told about it.

129:2.5 (1422.2) When the family at Nazareth heard that Jesus had departed from Capernaum, they, not knowing of this financial arrangement with John, believed the time had come for them to get along without any further help from Jesus. James remembered his contract with Jesus and, with the help of his brothers, forthwith assumed full responsibility for the care of the family.

129:2.6 (1422.3) But let us go back to observe Jesus in Jerusalem. For almost two months he spent the greater part of his time listening to the temple discussions with occasional visits to the various schools of the rabbis. Most of the Sabbath days he spent at Bethany.

129:2.7 (1422.4) Jesus had carried with him to Jerusalem a letter from Salome, Zebedee's wife, introducing him to the former high priest, Annas, as "one, the same as my own son." Annas spent much time with him, personally taking him to visit the many academies of the Jerusalem religious teachers. While Jesus thoroughly inspected these schools and carefully observed their methods of teaching, he never so much as asked a single question in public. Although Annas looked upon Jesus as a great man, he was puzzled as to how to advise him. He recognized the foolishness of suggesting that he enter any of the schools of Jerusalem as a student, and yet he well knew Jesus would never be accorded the status of a regular teacher inasmuch as he had never been trained in these schools.

129:2.8 (1422.5) Presently the time of the Passover drew near, and along with the throngs from every quarter there arrived at Jerusalem from Capernaum, Zebedee and his entire family. They all stopped at the spacious home of Annas, where they celebrated the Passover as one happy family.

129:2.9 (1422.6) Before the end of this Passover week, by apparent chance, Jesus met a wealthy traveler and his son, a young man about seventeen years of age. These travelers hailed from India, and being on their way to visit Rome and various other points on the Mediterranean, they had arranged to arrive in Jerusalem during the Passover, hoping to find someone whom they could engage as interpreter for both and tutor for the son. The father was insistent that Jesus consent to travel with them. Jesus told him about his family and that it was hardly fair to go away for almost two years, during which time they might find themselves in need. Whereupon, this traveler from the Orient proposed to advance to Jesus the wages of one year so that he could intrust such funds to his friends for the safeguarding of his family against want. And Jesus agreed to make the trip.

129:2.10 (1423.1) Jesus turned this large sum over to John the son of Zebedee. And you have been told how John applied this money toward the liquidation of the

din Capernaum. Iisus i-a destăinuit lui Zebedeu totul cu privire la această călătorie mediteraneană, dar l-a rugat să nu spună nimănui nimic, nici măcar celor ce aveau carne din carnea și sânge din sângele său. Zebedeu n-a destăinuit niciodată că știa locurile de ședere ale lui Iisus în decursul acestei lungi perioade de aproape doi ani. Înainte ca Iisus să se reîntoarcă din această călătorie, familia din Nazaret era pe punctul de a-l considera ca decedat. Numai asigurările lui Zebedeu, care a venit în Nazaret în mai multe ocazii, împreună cu fiul său Ioan, păstra vie nădejdea din inima Mariei.

În acest timp, familia din Nazaret s-a descurcat foarte bine. Iuda sporise considerabil cota sa parte și a menținut această contribuție suplimentară până când s-a căsătorit. Cu toată puțină asistență de care aveau nevoie, Ioan Zebedeu a continuat să aducă în fiecare lună cadouri Mariei și lui Rut, așa cum îl instruisese Iisus.

3. AL DOUĂZECI ȘI NOUĂLEA AN (ANUL 23)

Tot anul al douăzeci și nouălea al lui Iisus a fost necesar încheierii turului lumii mediteraneene. Principalele evenimente ale acestei călătorii, în măsura în care ne este permis să revelăm aceste experiențe, constituie subiectul povestirilor care urmează imediat după cele ale prezentului capitol.

În timpul acestui înconjur al lumii romane, pentru mai multe motive, Iisus a fost cunoscut ca scribul din Damasc. În Corint și cu prilejul altor escale pe drumul de întoarcere, el a fost cunoscut ca educatorul iudeu.

Aceasta a fost o perioadă plină de evenimente din viața lui Iisus. În timpul călătoriei, el a avut multe contacte cu semenii săi umani, dar această experiență a fost o etapă a vieții sale pe care nu a dezvăluit-o niciodată nici unui membru al familiei sale sau nici unuia dintre apostoli. Iisus a trăit până la sfârșitul întrupării sale și a părăsit această lume fără ca nimeni (cu excepția lui Zebedeu din Betsaida) să fi știut vreodată că el făcuse această lungă călătorie. Unii dintre prietenii săi au crezut că se reîntorsese în Damasc; alții s-au gândit că plecase în India. Membrii familiei lui erau înclinați să creadă că el era în Alexandria, pentru că știau că cineva îl invitase odată să se ducă acolo pentru a deveni asistentul chazanului.

Când Iisus a revenit în Palestina, el nu a făcut nimic pentru a schimba părerea familiei sale; aceasta credea că el plecase din Ierusalim în Alexandria. El i-a lăsat să creadă în continuare că își petrecuse în acest oraș al învățământului și al culturii tot timpul în care fusese absent din Palestina. Numai Zebedeu, constructorul de bărci din Betsaida, cunoștea adevărul despre aceste chestiuni, iar Zebedeu nu a vorbit nimănui despre ele.

În toate eforturile voastre de a descifra semnificația vieții lui Iisus de pe Urantia, trebuie să aveți în minte motivația efuziunii lui Mihail. Dacă vreți să înțelegeți sensul multora dintre acțiunile sale aparent ciudate, trebuie să deslușiți scopul șederii sale pe planeta voastră. Iisus a fost consecvent în grija sa de a nu clădi o carieră personală prea seducătoare și fascinantă. El nu voia să facă nici un apel insolit sau irezistibil la tovarășii săi. El era dedicat lucrării de a-l revela pe Tatăl ceresc contemporanilor lui muritori, și se consacră în

mortgage on the Capernaum property. Jesus took Zebedee fully into his confidence regarding this Mediterranean journey, but he enjoined him to tell no man, not even his own flesh and blood, and Zebedee never did disclose his knowledge of Jesus' whereabouts during this long period of almost two years. Before Jesus' return from this trip the family at Nazareth had just about given him up as dead. Only the assurances of Zebedee, who went up to Nazareth with his son John on several occasions, kept hope alive in Mary's heart.

^{129:2.11 (1423.2)} During this time the Nazareth family got along very well; Jude had considerably increased his quota and kept up this extra contribution until he was married. Notwithstanding that they required little assistance, it was the practice of John Zebedee to take presents each month to Mary and Ruth, as Jesus had instructed him.

3. THE TWENTY-NINTH YEAR (A.D. 23)

^{129:3.1 (1423.3)} The whole of Jesus' twenty-ninth year was spent finishing up the tour of the Mediterranean world. The main events, as far as we have permission to reveal these experiences, constitute the subjects of the narratives which immediately follow this paper.

^{129:3.2 (1423.4)} Throughout this tour of the Roman world, for many reasons, Jesus was known as the *Damascus scribe*. At Corinth and other stops on the return trip he was, however, known as the *Jewish tutor*.

^{129:3.3 (1423.5)} This was an eventful period in Jesus' life. While on this journey he made many contacts with his fellow men, but this experience is a phase of his life which he never revealed to any member of his family nor to any of the apostles. Jesus lived out his life in the flesh and departed from this world without anyone (save Zebedee of Bethsaida) knowing that he had made this extensive trip. Some of his friends thought he had returned to Damascus; others thought he had gone to India. His own family inclined to the belief that he was in Alexandria, as they knew that he had once been invited to go there for the purpose of becoming an assistant chazan.

^{129:3.4 (1423.6)} When Jesus returned to Palestine, he did nothing to change the opinion of his family that he had gone from Jerusalem to Alexandria; he permitted them to continue in the belief that all the time he had been absent from Palestine had been spent in that city of learning and culture. Only Zebedee the boatbuilder of Bethsaida knew the facts about these matters, and Zebedee told no one.

^{129:3.5 (1423.7)} In all your efforts to decipher the meaning of Jesus' life on Urantia, you must be mindful of the motivation of the Michael bestowal. If you would comprehend the meaning of many of his apparently strange doings, you must discern the purpose of his sojourn on your world. He was consistently careful not to build up an overattractive and attention-consuming personal career. He wanted to make no unusual or overpowering appeals to his fellow men. He was dedicated to the work of revealing the heavenly Father to

același timp sarcinii sublime de a trăi propria sa viață pământească muritoare rămânând tot timpul supus voii aceluiași Tată din Paradis.

Va fi întotdeauna util pentru înțelegerea vieții lui Iisus de pe pământ, dacă toți muritorii care studiază această manifestare divină își vor aminti că, în timp ce el trăia această viață de întrupare pe Urantia, el o trăia pentru întreg universul său. Viața sa într-un trup de natură muritoare a adus din punct de vedere individual ceva special și inspirator fiecăreia dintre sferele locuite din tot universul Nebadonului. Aceasta este adevărat și pentru toate aceste lumi care au devenit locuibile din epoca plină de evenimente a șederii sale de pe Urantia. Și acest același lucru va fi deopotrivă de adevărat pentru toate lumile care vor fi locuite de creaturi volitive în toată istoria viitoare a acestui univers local.

Fiul Omului, în cursul experiențelor călătoriei sale circulare în jurul lumii romane, și datorită acestor experiențe, și-a desăvârșit practic ucenicia sa educativă prin contactul cu popoarele atât de diverse din lumea contemporană a generației sale. În momentul întoarcerii sale în Nazaret, în toila acestei educații prin intermediul călătoriei, el practic învățase cum trăia și cum își construia omul existența pe Urantia.

Scopul real al periplului său în jurul bazinului mediteranean era de a cunoaște oamenii. Pe parcursul acestei călătorii, el fusese în strâns contact cu sute de ființe umane. El a întâlnit și a iubit tot soiul de oameni, bogați și săraci, puternici și nenorociți, negri și albi, învățați și analfabeți, cultivați și ignoranți, brutali și spirituali, religioși și nereligioși, morali și imorali.

În cursul acestei călătorii mediteraneene a făcut pași mari în această sarcină omenească de a domina mintea materială și muritoare, iar Ajustorul său interior a progresat în ascensiunea și în cucerirea acestui același intelect uman. La încheierea acestui circuit, Iisus știa practic - cu toată certitudinea umană - că el era un Fiu al lui Dumnezeu, un Fiu Creator al Tatălui Universal. Din ce în ce mai mult, Ajustorul său era capabil să aducă în mintea Fiului Omului amintiri vagi ale experienței sale paradisiace când era în asociere cu Tatăl său divin, cu mult înainte chiar de a veni ca să organizeze și să administreze acest univers local al Nebadonului. Astfel, puțin câte puțin, Ajustorul a adus în conștiința umană a lui Iisus amintirile necesare ale existenței lui divine anterioare din diversele epoci ale unui trecut aproape etern. Ultimul episod al experienței sale preumane, pus în lumină de Ajustor, a fost întrevederea sa de bun rămas cu Emanuel din Salvington, chiar înainte ca Iisus să-și abandoneze personalitatea conștientă pentru a se angaja în întruparea sa pe Urantia. Imaginea acestei ultime amintiri a existenței sale preumane a apărut, în toată claritatea ei, în conștiința lui Iisus în chiar ziua botezării sale de către Ioan în Iordan.

4. IISUS CEL UMAN

Pentru inteligențele celeste ale universului local care îl observau, această călătorie mediteraneană a fost cea mai captivantă dintre experiențele pămâtenes ale lui Iisus, sau cel puțin ale întregii sale cariere până în momentul crucificării sale și al sfârșitului vieții sale

his fellow mortals and at the same time was consecrated to the sublime task of living his mortal earth life all the while subject to the will of the same Paradise Father.

129:3.6 (1424.1) It will also always be helpful in understanding Jesus' life on earth if all mortal students of this divine bestowal will remember that, while he lived this life of incarnation on Urantia, he lived it for his entire universe. There was something special and inspiring associated with the life he lived in the flesh of mortal nature for every single inhabited sphere throughout all the universe of Nebadon. The same is also true of all those worlds which have become habitable since the eventful times of his sojourn on Urantia. And it will likewise be equally true of all worlds which may become inhabited by will creatures in all the future history of this local universe.

129:3.7 (1424.2) The Son of Man, during the time and through the experiences of this tour of the Roman world, practically completed his educational contact-training with the diversified peoples of the world of his day and generation. By the time of his return to Nazareth, through the medium of this travel-training he had just about learned how man lived and wrought out his existence on Urantia.

129:3.8 (1424.3) The real purpose of his trip around the Mediterranean basin was to *know men*. He came very close to hundreds of humankind on this journey. He met and loved all manner of men, rich and poor, high and low, black and white, educated and uneducated, cultured and uncultured, animalistic and spiritual, religious and irreligious, moral and immoral.

129:3.9 (1424.4) On this Mediterranean journey Jesus made great advances in his human task of mastering the material and mortal mind, and his indwelling Adjuster made great progress in the ascension and spiritual conquest of this same human intellect. By the end of this tour Jesus virtually knew — with all human certainty — that he was a Son of God, a Creator Son of the Universal Father. The Adjuster more and more was able to bring up in the mind of the Son of Man shadowy memories of his Paradise experience in association with his divine Father ere he ever came to organize and administer this local universe of Nebadon. Thus did the Adjuster, little by little, bring to Jesus' human consciousness those necessary memories of his former and divine existence in the various epochs of the well-nigh eternal past. The last episode of his prehuman experience to be brought forth by the Adjuster was his farewell conference with Immanuel of Salvington just before his surrender of conscious personality to embark upon the Urantia incarnation. And this final memory picture of prehuman existence was made clear in Jesus' consciousness on the very day of his baptism by John in the Jordan.

4. THE HUMAN JESUS

129:4.1 (1424.5) To the onlooking celestial intelligences of the local universe, this Mediterranean trip was the most enthralling of all Jesus' earth experiences, at least of all his career right up to the event of his crucifixion and mortal death. This was the fascinating period of his

muritoare. Aceasta a fost perioada fascinantă a serviciului său personal, în contrast cu perioada serviciului său public care a urmat în curând. Acest episod unic a fost cu atât mai pasionant cu cât Iisus mai era încă, la vremea aceea, tâmplarul din Nazaret, constructorul de bărci din Capernaum, scribul din Damasc; el încă era Fiul Omului. El nu dobândise încă stăpânirea completă a minții sale umane; Ajustorul nu stăpânise și nu formase pe deplin contraponderea identității muritoare. Iisus era încă un om printre oameni.

Experiența religioasă pur omenească - creșterea spirituală personală - a Fiului Omului aproape că a atins apogeul împlinirii în timpul celui an, al douăzeci și nouălea an al său. Această experiență de dezvoltare spirituală a fost o creștere treptată constantă, din momentul sosirii Ajustorului său al Gândirii până în ziua desăvârșirii și a întăririi relațiilor umane naturale și normale dintre mintea materială a omului și înzestrarea mentală a spiritului. Fenomenul contopirii acestor două facultăți mentale într-o singură experiență pe care Fiul Omului a atins-o în mod complet și definitiv, în calitate de muritor întrupat al tărâmului, în ziua botezării sale în Iordan.

De-a lungul tuturor acestor ani și fără să pară a se dedica unor numeroase perioade de comuniune formală cu Tatăl său ceresc, Iisus a elaborat niște metode tot mai eficiente pentru a comunica personal cu prezența spirituală interioară a Tatălui Paradisului. El a trăit o viață reală, o viață plină și o veritabilă viață întrupată, normală, naturală și obișnuită. El a cunoscut prin experiență personală echivalența actualității întregii sume și substanțe a vieții duse de ființele umane pe lumile materiale ale timpului și spațiului.

Fiul Omului a experimentat vasta gamă a emoțiilor omenești care merg de la bucuria magnifică până la durerea profundă. El era un copil vesel și o ființă de o rară bună dispoziție; el era totodată și „un om al durerilor care cunoștea suferința”. Într-un sens spiritual, el a străbătut viața pământească de la punctul cel mai de jos până la cel mai înalt, de la început până la sfârșit. Dintr-un punct de vedere material s-ar putea crede că el a evitat să trăiască prin cele două extreme sociale ale existenței omenești, dar din punctul de vedere intelectual el s-a familiarizat pe deplin cu experiența întreagă și completă a omenirii.

Iisus cunoaște gândurile și sentimentele, nevoile și îmboldurile muritorilor evolutivi și ascendenți ale tărâmurilor, de la nașterea până la moartea lor. Iisus a trăit viața omenească încă de la începuturile căpătării conștiinței de sine de pe nivelele fizice, intelectuale și spirituale, trecând prin pruncie, prin copilărie, prin tinerețe, prin maturitate și chiar și prin experiența omenească a morții. El nu numai că a trecut prin aceste perioade umane binecunoscute de avansare intelectuală și spirituală, dar a și experimentat din plin aceste faze superioare și mai evaluate de împăcare a omului cu Ajustorul său, la care atât de puțini muritori de pe Urantia au ajuns vreodată. Acesta este felul în care a avut el, în toată plenitudinea ei, experiența vieții muritorilor, nu numai așa cum a fost ea văzută pe lumea voastră, ci și așa cum este trăită pe celelalte lumi evolutive ale timpului și spațiului, chiar și pe cele mai elevate și cele mai avansate dintre lumile ancorate în lumină și viață.

personal ministry in contrast with the soon-following epoch of public ministry. This unique episode was all the more engrossing because he was at this time still the carpenter of Nazareth, the boatbuilder of Capernaum, the scribe of Damascus; he was still the Son of Man. He had not yet achieved the complete mastery of his human mind; the Adjuster had not fully mastered and counterparted the mortal identity. He was still a man among men.

129:4.2 (1425.1) The purely human religious experience — the personal spiritual growth — of the Son of Man well-nigh reached the apex of attainment during this, the twenty-ninth year. This experience of spiritual development was a consistently gradual growth from the moment of the arrival of his Thought Adjuster until the day of the completion and confirmation of that natural and normal human relationship between the material mind of man and the mind-endowment of the spirit — the phenomenon of the making of these two minds one, the experience which the Son of Man attained in completion and finality, as an incarnated mortal of the realm, on the day of his baptism in the Jordan.

129:4.3 (1425.2) Throughout these years, while he did not appear to engage in so many seasons of formal communion with his Father in heaven, he perfected increasingly effective methods of personal communication with the indwelling spirit presence of the Paradise Father. He lived a real life, a full life, and a truly normal, natural, and average life in the flesh. He knows from personal experience the equivalent of the actuality of the entire sum and substance of the living of the life of human beings on the material worlds of time and space.

129:4.4 (1425.3) The Son of Man experienced those wide ranges of human emotion which reach from superb joy to profound sorrow. He was a child of joy and a being of rare good humor; likewise was he a “man of sorrows and acquainted with grief.” In a spiritual sense, he did live through the mortal life from the bottom to the top, from the beginning to the end. From a material point of view, he might appear to have escaped living through both social extremes of human existence, but intellectually he became wholly familiar with the entire and complete experience of humankind.

129:4.5 (1425.4) Jesus knows about the thoughts and feelings, the urges and impulses, of the evolutionary and ascendant mortals of the realms, from birth to death. He has lived the human life from the beginnings of physical, intellectual, and spiritual selfhood up through infancy, childhood, youth, and adulthood — even to the human experience of death. He not only passed through these usual and familiar human periods of intellectual and spiritual advancement, but he also fully experienced those higher and more advanced phases of human and Adjuster reconciliation which so few Urantia mortals ever attain. And thus he experienced the full life of mortal man, not only as it is lived on your world, but also as it is lived on all other evolutionary worlds of time and space, even on the highest and most advanced of all the worlds settled in light and life.

Cu toate că viața perfectă pe care el a trăit-o sub înfățișarea unui trup muritor se poate să nu fi primit aprobarea universală și fără rezerve a tovarășilor lui muritori, adică a celor care s-au nimerit să fie contemporanii lui de pe pământ, totuși viața întrupată a lui Iisus de pe Urantia a fost acceptată pe deplin și fără rezerve de Tatăl Universal ca constituind, în același timp și într-una și aceeași viață de personalitate, plenitudinea revelației Dumnezeului etern omului muritor și prezentarea unei personalități umane perfecționate care îl satisface complet pe Creatorul Infinit.

Acela era veritabilul și supremul său țel. Iisus nu a coborât pentru a trăi pe Urantia ca un exemplu, perfect în toate detaliile sale, pentru vreun copil sau vreun adult, pentru vreun bărbat sau vreo femeie din această epocă sau din oricare alta. Este adevărat, într-adevăr, că în viața sa plină, bogată, frumoasă și nobilă, putem toți să găsim o mulțime de elemente care, pentru noi, servesc ca exemple distinse sau ca inspirație divină, dar aceasta este pentru că el a trăit o viață cu adevărat și autentic umană. Iisus nu și-a trăit viața pe pământ pentru a da un exemplu de imitat de către toate celelalte ființe umane. El a trăit această viață în trup prin aceeași ajutor îndurător de care și voi vă puteți folosi ca să vă trăiți viețile pe pământ. Trăindu-și viața umană din vremea lui și așa cum era el, el ne-a dat tuturor exemplul care să ne permită să ne-o trăim pe a noastră din vremea noastră și așa cum suntem noi. Voi nu puteți aspira să trăiți viața sa, dar puteți decide să vă trăiți viața așa cum a trăit-o el pe a sa și prin aceleași mijloace. Poate că Iisus nu constituie exemplul, prin secvența evenimentelor și a detaliilor obiective din viața sa, pentru toate ființele umane din toate timpurile de pe toate țărmurile acestui univers local, ci el este, pentru totdeauna, inspirația și ghidul tuturor pelerinilor, pentru Paradis, care vin din lumile inițiale de ascensiune, și care se înalță prin universul de universuri și prin Havona până în Paradis. Iisus este calea nouă și vie care duce de la om la Dumnezeu, de la nedesăvârșit la desăvârșit, de la pământesc la celest, de la timp la eternitate.

La sfârșitul celui de-al douăzeci și nouălea an al său, Iisus din Nazaret terminase în mod virtual de trăit viața care se cere muritorilor când sunt în carne. El venise pe pământ fiind plenitudinea lui Dumnezeu așa cum trebuie ea să i se manifeste omului. El aproape că devenise acum perfecțiunea omului care așteaptă prilejul de a i se manifesta lui Dumnezeu, și el a făcut toate acestea înainte de a împlini treizeci de ani.

129:4.6 (1425.5) Although this perfect life which he lived in the likeness of mortal flesh may not have received the unqualified and universal approval of his fellow mortals, those who chanced to be his contemporaries on earth, still, the life which Jesus of Nazareth lived in the flesh and on Urantia did receive full and unqualified acceptance by the Universal Father as constituting at one and the same time, and in one and the same personality-life, the fullness of the revelation of the eternal God to mortal man and the presentation of perfected human personality to the satisfaction of the Infinite Creator.

129:4.7 (1425.6) And this was his true and supreme purpose. He did not come down to live on Urantia as the perfect and detailed example for any child or adult, any man or woman, in that age or any other. True it is, indeed, that in his full, rich, beautiful, and noble life we may all find much that is exquisitely exemplary, divinely inspiring, but this is because he lived a true and genuinely human life. Jesus did not live his life on earth in order to set an example for all other human beings to copy. He lived this life in the flesh by the same mercy ministry that you all may live your lives on earth; and as he lived his mortal life in his day and *as he was*, so did he thereby set the example for all of us thus to live our lives in our day and *as we are*. You may not aspire to live his life, but you can resolve to *live your lives* even as, and by the same means that, he lived his. Jesus may not be the technical and detailed example for all the mortals of all ages on all the realms of this local universe, but he is everlastingly the inspiration and guide of all Paradise pilgrims from the worlds of initial ascension up through a universe of universes and on through Havona to Paradise. Jesus is the *new and living* way from man to God, from the partial to the perfect, from the earthly to the heavenly, from time to eternity.

129:4.8 (1426.1) By the end of the twenty-ninth year Jesus of Nazareth had virtually finished the living of the life required of mortals as sojourners in the flesh. He came on earth the fullness of God to be manifest to man; he had now become well-nigh the perfection of man awaiting the occasion to become manifest to God. And he did all of this before he was thirty years of age.

Capitolul 130. În drum către Roma

⇨ 129

CARTEA URANTIA

131 ⇨

PARTE IV. VIAȚA ȘI ÎNVĂȚĂTURILE LUI IISUS

CAPITOLUL 130 ÎN DRUM CĂTRE ROMA

Secțiuni

Introduction

1. În Ioppa - discursul despre Iona
2. În Cezareea
3. În Alexandria
4. Discurs asupra realității
5. În insula Cretei
6. Tânărul care se temea
7. În Cartagina - discursul despre timp și spațiu
8. Pe drumul către Neapole și către Roma

PAPER 130 ON THE WAY TO ROME

SECTIONS

Introduction

1. At Joppa — Discourse on Jonah
2. At Caesarea
3. At Alexandria
4. Discourse on Reality
5. On the Island of Crete
6. The Young Man Who Was Afraid
7. At Carthage — Discourse on Time and Space
8. On the Way to Naples and Rome

Introduction

ÎNCONJURUL lumii romane a absorbit cea mai mare parte a celui de-al douăzeci și optulea an și tot anul al douăzeci și nouălea din viața pământească a lui Iisus. Împreună cu cei doi nativi din India - Gonod și fiul său Ganid - Iisus a părăsit Ierusalimul duminică dimineața, pe data de 26 aprilie a anului 22. Ei și-au făcut călătoria conform planului, iar Iisus și-a luat rămas bun de la tată și de la fiu în orașul Charax de pe golful Persic, pe 10 decembrie în anul următor, anul 23.

De la Ierusalim s-au dus în Cezareea prin Ioppa. În Cezareea au luat o barcă spre Alexandria. Din Alexandria s-au îmbarcat pentru Lasea din Creta. Din Creta s-au îndreptat către Cartagina cu escală la Cyrene. În Cartagina au luat o corabie către Neapole, oprindu-se în Malta, în Siracusa și în Messina. Din Neapole, au mers în Capua, de unde au călătorit pe Calea Apenninilor până la Roma.

După șederea lor la Roma, ei s-au dus pe uscat până în Tarentum, de unde au pornit-o pe mare către Atena în Grecia, oprindu-se în Nicopole și în Corint. Din Atena au mers în Efes pe ruta Troasului. Din Efes s-au îndreptat către Cipru, făcând escală în Rhodos. Ei au petrecut multă vreme vizitând Ciprul și odihnindu-se acolo, apoi s-au îmbarcat pentru Antiohia din Siria. Din Antiohia s-au dus în sud către Sidon și au trecut apoi prin Damasc. De acolo au călătorit cu caravana până în Mesopotamia, traversând Thapsacus și Larissa. Ei au stat o bucată de vreme în Babilon, au vizitat Urul și alte locuri, și au mers apoi în Susa. Din Susa s-au dus în

INTRODUCTION

^{130:0.1 (1427.1)} THE tour of the Roman world consumed most of the twenty-eighth and the entire twenty-ninth year of Jesus' life on earth. Jesus and the two natives from India — Gonod and his son Ganid — left Jerusalem on a Sunday morning, April 26, A.D. 22. They made their journey according to schedule, and Jesus said good-bye to the father and son in the city of Charax on the Persian Gulf on the tenth day of December the following year, A.D. 23.

^{130:0.2 (1427.2)} From Jerusalem they went to Caesarea by way of Joppa. At Caesarea they took a boat for Alexandria. From Alexandria they sailed for Lasea in Crete. From Crete they sailed for Carthage, touching at Cyrene. At Carthage they took a boat for Naples, stopping at Malta, Syracuse, and Messina. From Naples they went to Capua, whence they traveled by the Appian Way to Rome.

^{130:0.3 (1427.3)} After their stay in Rome they went overland to Tarentum, where they set sail for Athens in Greece, stopping at Nicopolis and Corinth. From Athens they went to Ephesus by way of Troas. From Ephesus they sailed for Cyprus, putting in at Rhodes on the way. They spent considerable time visiting and resting on Cyprus and then sailed for Antioch in Syria. From Antioch they journeyed south to Sidon and then went over to Damascus. From there they traveled by caravan to Mesopotamia, passing through Thapsacus and Larissa. They spent some time in Babylon, visited Ur and other places, and then went to Susa. From Susa they journeyed to Charax, from which place Gonod and

Charax, de unde Gonod și Ganid s-au îmbarcat pentru India.

În cursul celor patru luni de lucru din Damasc Iisus învățase rudimentele limbii vorbite de Gonod și Ganid. În timpul acestei șederi, ei petrecuseră mult timp cu traducerea textelor grecești într-una dintre limbile Indiei, cu concursul unui nativ din regiunea în care locuia Gonod.

În timpul înconjurului Mediteranei, Iisus și-a petrecut aproape jumătate din zilele sale instruindu-l pe Ganid și servindu-i în calitate de interpret lui Gonod în întâlnirile lui de afaceri și relațiile sale sociale. Apoi el era liber și își consacra restul zilei stabilirii acestor strânse contacte personale cu semenii săi, aceste asocieri intime cu muritorii țărâmului, care au fost atât de caracteristice activităților sale din cursul acestor ani care au precedat serviciul său public.

Grație acestor observații de primă mână și acestor contacte efective, Iisus a făcut cunoștință cu civilizația materială și intelectuală superioară a Occidentului și a Levantului. De la Gonod și de la strălucitul său fiu el a învățat multe despre civilizația și cultura Indiei și a Chinei, căci Gonod, el însuși cetățean al Indiei, făcuse trei mari expediții în imperiul rasei galbene.

Ganid, tânărul, a învățat multe de la Iisus în cursul acestei lungi și intime asocieri. Ei au dobândit o mare afecțiune unul pentru celălalt, iar tatăl băiatului a încercat de mai multe ori să-l convingă pe Iisus să îi însoțească în India, însă Iisus a refuzat mereu, invocând necesitatea reîntoarcerii la familia sa din Palestina.

1. ÎN IOPPA - DISCURSUL DESPRE IONA

În timpul șederii sale în Ioppa, Iisus l-a întâlnit pe Gadiah, un tâlmăcitor filistin care lucra pentru un tăbăcar pe nume Simon. Agenții din Mesopotamia ai lui Gonod încheiaseră multe afaceri cu acest Simon; de asemenea, Gonod și fiul său doreau să îi facă o vizită în drumul lor către Cezareea. Pe când zăboveau în Ioppa, între Iisus și Gadiah s-a născut o caldă prietenie. Acest tânăr filistin era un căutător al adevărului. Iisus era un aducător de adevăr; el era adevărul pentru această civilizație de pe Urantia. Când se întâlnesc un mare căutător de adevăr și un mare aducător de adevăr, rezultatul este o mare iluminare revelatoare izvorâtă din experiența adevărului nou.

Într-o zi când, după masa de seară, Iisus și tânărul filistin se plimbau pe țărmul mării, Gadiah, neștiind că „scribul din Damasc” era atât de bine versat în tradițiile ebraice, i-a arătat lui Iisus locul de unde se presupunea că Iona s-a îmbarcat pentru călătoria sa fatală către Tarsis. Când și-a terminat de făcut observațiile, el i-a pus lui Iisus următoarea întrebare: „Oare tu crezi că marele pește îl înghițișe cu adevărat pe Iona?” Iisus și-a dat seama că viața tânărului fusese puternic influențată de această tradiție și că meditațiile sale îi întipăriseră în mintea sa nebunia de a încerca să fugă de îndatorirea sa. În consecință, Iisus nu a zis nimic care ar putea distruge brusc mobilurile fundamentale care îl călăuzeau pe Gadiah în viața sa practică. Ca răspuns la întrebare, Iisus a zis: „Prietene, suntem cu toții Iona ce avem o viață de trăit în acord cu voia lui Dumnezeu.

Ganid embarked for India.

130:0.4 (1427.4) It was while working four months at Damascus that Jesus had picked up the rudiments of the language spoken by Gonod and Ganid. While there he had labored much of the time on translations from Greek into one of the languages of India, being assisted by a native of Gonod's home district.

130:0.5 (1427.5) On this Mediterranean tour Jesus spent about half of each day teaching Ganid and acting as interpreter during Gonod's business conferences and social contacts. The remainder of each day, which was at his disposal, he devoted to making those close personal contacts with his fellow men, those intimate associations with the mortals of the realm, which so characterized his activities during these years that just preceded his public ministry.

130:0.6 (1427.6) From firsthand observation and actual contact Jesus acquainted himself with the higher material and intellectual civilization of the Occident and the Levant; from Gonod and his brilliant son he learned a great deal about the civilization and culture of India and China, for Gonod, himself a citizen of India, had made three extensive trips to the empire of the yellow race.

130:0.7 (1427.7) Ganid, the young man, learned much from Jesus during this long and intimate association. They developed a great affection for each other, and the lad's father many times tried to persuade Jesus to return with them to India, but Jesus always declined, pleading the necessity for returning to his family in Palestine.

1. AT JOPPA — DISCOURSE ON JONAH

130:1.1 (1428.1) During their stay in Joppa, Jesus met Gadiah, a Philistine interpreter who worked for one Simon a tanner. Gonod's agents in Mesopotamia had transacted much business with this Simon; so Gonod and his son desired to pay him a visit on their way to Caesarea. While they tarried at Joppa, Jesus and Gadiah became warm friends. This young Philistine was a truth seeker. Jesus was a truth giver; he was the truth for that generation on Urantia. When a great truth seeker and a great truth giver meet, the result is a great and liberating enlightenment born of the experience of new truth.

130:1.2 (1428.2) One day after the evening meal Jesus and the young Philistine strolled down by the sea, and Gadiah, not knowing that this “scribe of Damascus” was so well versed in the Hebrew traditions, pointed out to Jesus the ship landing from which it was reputed that Jonah had embarked on his ill-fated voyage to Tarshish. And when he had concluded his remarks, he asked Jesus this question: “But do you suppose the big fish really did swallow Jonah?” Jesus perceived that this young man's life had been tremendously influenced by this tradition, and that its contemplation had impressed upon him the folly of trying to run away from duty; Jesus therefore said nothing that would suddenly destroy the foundations of Gadiah's present motivation for practical living. In answering this question, Jesus said: “My friend, we are all Jonahs with lives to live in accordance with

De fiecare dată când căutăm să ne sustragem de la îndatorirea prezentă a vieții pentru a fugi către ispite îndepărtate, noi ne punem prin aceasta sub dominația imediată a influențelor care nu sunt dirijate de puterile adevărului și de forțele dreptății. A fugi de datorie este a sacrifica adevărul. A evada din slujba luminii și a vieții nu poate decât să ducă la acele conflicte dureroase cu redutabilele balene, monștri ai egoismului, care ar conduce în cele din urmă la întineric și la moarte, dacă acești Iona care l-au abandonat pe Dumnezeu nu vor, chiar și în toiul disperării lor, să-și întoarcă inima către căutarea lui Dumnezeu și a bunății sale. Când aceste suflete disperate îl caută sincer pe Dumnezeu - fiind înfometate de adevăr și însetate de dreptate - nimic nu le mai poate încătușa. Oricât de mari ar fi adâncurile în care se poate să fi căzut, când ei caută lumina din toată inima lor, spiritul Domnului Dumnezeu din ceruri îi descătușează; împrejurările nefaste ale vieții îi aruncă pe pământul solid al noilor oportunități pentru o slujire reinnoită și pentru o viață mai înțeleaptă.”

Gadiah a fost profund mișcat de învățătura lui Iisus. Ei au stat de vorbă până noaptea târziu pe țărmul mării și, înainte de a se întoarce la locuința lor, ei s-au rugat împreună și unul pentru celălalt. Acest același Gadiah a ascultat predicile ulterioare ale lui Petru, a devenit un credincios fervent în Iisus din Nazaret și a avut într-o seară o discuție memorabilă cu Petru la Dorcas. Și Gadiah a contribuit mult la decizia lui Simon, bogatul negustor de piele, de a îmbrățișa creștinismul.

(În această povestire a lucrării personale a lui Iisus cu contemporanii săi muritori în timpul în care au făcut turul Mediteranei, și conform permisiunii pe care am primit-o în acest scop, noi vom traduce liber cuvintele sale în terminologia modernă curent folosită pe Urantia în momentul acestei prezentări.)

Ultima discuție purtată de Iisus și Gadiah a fost despre bine și rău. Acest tânăr filistin era foarte tulburat de un simț al injustiției provenind din prezența răului în lume alături de bine. El a spus: „Dacă Dumnezeu este nemăsurat de bun, cum poate el să îngăduie să suferim de durerile răului? La urma urmei, cine creează răul?” În această epocă, mulți oameni încă mai credeau că Dumnezeu crea și binele și răul, însă Iisus nu a propovăduit niciodată o asemenea eroare. Răspunzând acestei întrebări, Iisus a zis: „Fratele meu, Dumnezeu este iubire, el trebuie deci să fie bun și bunăitatea sa este atât de mare și atât de reală încât nu poate să conțină lucrurile meschine și ireale ale răului. Dumnezeu este bun într-un mod atât de pozitiv încât nu există absolut nici un loc în el pentru răul negativ. Răul este alegerea imatură și nechibzuitul pas greșit al celor care rezistă bunății, al celor care resping frumusețea și care trădează adevărul. Răul este numai proasta adaptare a imaturității sau influența dezintegratoare și deformantă a ignoranței. Răul este inevitabila întunecime care urmează îndeaproape respingerea nesocotită a luminii. Răul este ceea ce este întunecat și neadevărat; când este adoptat cu bună știință și aprobat de bună voie, el devine păcat.

Dăruindu-ți puterea de a alege între adevăr și eroare, Tatăl tău ceresc a creat potențialul negativ potrivit căii pozitive a luminii și a vieții; dar aceste erori ale răului sunt realmente inexistente atâta vreme cât nici o creatură inteligentă nu le cheamă de bună voie în

the will of God, and at all times when we seek to escape the present duty of living by running away to far-off enticements, we thereby put ourselves in the immediate control of those influences which are not directed by the powers of truth and the forces of righteousness. The flight from duty is the sacrifice of truth. The escape from the service of light and life can only result in those distressing conflicts with the difficult whales of selfishness which lead eventually to darkness and death unless such God-forsaking Jonahs shall turn their hearts, even when in the very depths of despair, to seek after God and his goodness. And when such disheartened souls sincerely seek for God — hunger for truth and thirst for righteousness — there is nothing that can hold them in further captivity. No matter into what great depths they may have fallen, when they seek the light with a whole heart, the spirit of the Lord God of heaven will deliver them from their captivity; the evil circumstances of life will spew them out upon the dry land of fresh opportunities for renewed service and wiser living.”

130:1.3 (1428.3) Gadiah was mightily moved by Jesus' teaching, and they talked long into the night by the seaside, and before they went to their lodgings, they prayed together and for each other. This was the same Gadiah who listened to the later preaching of Peter, became a profound believer in Jesus of Nazareth, and held a memorable argument with Peter one evening at the home of Dorcas. And Gadiah had very much to do with the final decision of Simon, the wealthy leather merchant, to embrace Christianity.

130:1.4 (1428.4) (In this narrative of the personal work of Jesus with his fellow mortals on this tour of the Mediterranean, we shall, in accordance with our permission, freely translate his words into modern phraseology current on Urantia at the time of this presentation.)

130:1.5 (1429.1) Jesus' last visit with Gadiah had to do with a discussion of good and evil. This young Philistine was much troubled by a feeling of injustice because of the presence of evil in the world alongside the good. He said: “How can God, if he is infinitely good, permit us to suffer the sorrows of evil; after all, who creates evil?” It was still believed by many in those days that God creates both good and evil, but Jesus never taught such error. In answering this question, Jesus said: “My brother, God is love; therefore he must be good, and his goodness is so great and real that it cannot contain the small and unreal things of evil. God is so positively good that there is absolutely no place in him for negative evil. Evil is the immature choosing and the unthinking misstep of those who are resistant to goodness, rejectful of beauty, and disloyal to truth. Evil is only the misadaptation of immaturity or the disruptive and distorting influence of ignorance. Evil is the inevitable darkness which follows upon the heels of the unwise rejection of light. Evil is that which is dark and untrue, and which, when consciously embraced and willfully endorsed, becomes sin.

130:1.6 (1429.2) “Your Father in heaven, by endowing you with the power to choose between truth and error, created the potential negative of the positive way of light and life; but such errors of evil are really nonexistent until such a time as an intelligent creature wills their

existență printr-o greșită alegere a modului ei de viață. Aceste rele sunt înălțate apoi la rangul de păcate prin alegerea inconștientă și deliberată a unei asemenea creaturi voluntare și rebele. De aceea, Tatăl nostru care este în ceruri îngăduie binelui și răului să își urmeze laolaltă calea până la capătul vieții, tot așa cum natura îngăduie grâului și neghinei să crească la un loc până la seceriș.” Gadhia a fost pe deplin mulțumit de răspunsul lui Iisus la întrebarea sa după ce discuția lor următoare a lămurit, în mintea sa, înțelesul acestor importante afirmații.

2. ÎN CEZAREEA

Iisus și prietenii săi au rămas în Cezareea peste timpul prevăzut, deoarece s-a descoperit că una dintre enormele rame de cârmuire ale corăbiei pe care aveau de gând să se imbarce amenința să se despică. Căpitanul a decis să rămână în port până când se făcea una nouă. Nu prea se găseau tâmplari pricepuți pentru lucrarea aceasta; de aceea, Iisus s-a oferit să îi ajute. În timpul serilor, Iisus și prietenii săi se plimbau de-a lungul magnificelor ziduri care serveau de faleză în jurul portului. Ganid s-a arătat foarte interesat de explicațiile lui Iisus despre canalizările de apă ale orașului și de tehnica prin care mareele erau utilizate pentru a spăla cu o coloană de apă străzile și canalele de scurgere. Acest tânăr din India a fost puternic impresionat de templul lui August situat pe o înălțime, deasupra căruia se găsea o colosală statuie a împăratului roman. În a doua după-amiază a șederii lor, ei au asistat tustrei la un spectacol de la enormul amfiteatru, care putea să conțină douăzeci de mii de persoane așezate și, în aceeași seară, ei s-au dus la teatru pentru a vedea jucându-se o piesă grecească. Acestea erau primele spectacole de felul acesta la care a asistat Ganid vreodată. El i-a pus lui Iisus numeroase întrebări privitoare la ele. În dimineața celei de-a treia zi, ei au făcut o vizită oficială la palatul guvernatorului, căci Cezareea era capitala Palestinei și rezidența procuratorului roman.

La hanul lor poposea și un neguțator din Mongolia, și întrucât acest oriental vorbea destul de bine greaca, Iisus a avut mai multe conversații cu el. Acest om a fost foarte impresionat de filozofia de viață a lui Iisus, și nu a uitat niciodată cuvintele sale de înțelepciune referitoare la modul de a trăi viața cerească pe pământ fiind prin subordonarea zi de zi la voia Tatălui ceresc. Acest neguțator era taoist și, drept urmare, a devenit un puternic credincios în doctrina unei Deități universale. De la reîntoarcerea sa în Mongolia, el a început să propovăduiască aceste adevăruri avansate vecinilor săi și asociaților lui de afaceri, iar ca rezultat direct al acestor activități, fiul său mai mare s-a decis să devină preot taoist. Acest tânăr a exercitat, de-a lungul vieții sale, o mare influență în favoarea adevărului superior; el a fost urmat pe această cale de un fiu și de un nepot care, și el, au fost fideli și devotați doctrinei Dumnezeuului unic - Suveranul Suprem din Cer.

În vreme ce ramura orientală a Bisericii creștine primitive, care își avea centrul la Philadelphia, a rămas mai fidelă învățăturilor lui Iisus decât confreria Ierusalimului, este regretabil că nu s-a găsit nimeni ca Petru, care să se ducă în China, sau ca Pavel, care să pătrundă în India, unde terenul spiritual era atunci atât

existence by mischoosing the way of life. And then are such evils later exalted into sin by the knowing and deliberate choice of such a willful and rebellious creature. This is why our Father in heaven permits the good and the evil to go along together until the end of life, just as nature allows the wheat and the tares to grow side by side until the harvest.” Gadhia was fully satisfied with Jesus’ answer to his question after their subsequent discussion had made clear to his mind the real meaning of these momentous statements.

2. AT CAESAREA

130:2.1 (1429.3) Jesus and his friends tarried in Caesarea beyond the time expected because one of the huge steering paddles of the vessel on which they intended to embark was discovered to be in danger of cleaving. The captain decided to remain in port while a new one was being made. There was a shortage of skilled woodworkers for this task, so Jesus volunteered to assist. During the evenings Jesus and his friends strolled about on the beautiful wall which served as a promenade around the port. Ganid greatly enjoyed Jesus’ explanation of the water system of the city and the technique whereby the tides were utilized to flush the city’s streets and sewers. This youth of India was much impressed with the temple of Augustus, situated upon an elevation and surmounted by a colossal statue of the Roman emperor. The second afternoon of their stay the three of them attended a performance in the enormous amphitheater which could seat twenty thousand persons, and that night they went to a Greek play at the theater. These were the first exhibitions of this sort Ganid had ever witnessed, and he asked Jesus many questions about them. On the morning of the third day they paid a formal visit to the governor’s palace, for Caesarea was the capital of Palestine and the residence of the Roman procurator.

130:2.2 (1429.4) At their inn there also lodged a merchant from Mongolia, and since this Far-Easterner talked Greek fairly well, Jesus had several long visits with him. This man was much impressed with Jesus’ philosophy of life and never forgot his words of wisdom regarding “the living of the heavenly life while on earth by means of daily submission to the will of the heavenly Father.” This merchant was a Taoist, and he had thereby become a strong believer in the doctrine of a universal Deity. When he returned to Mongolia, he began to teach these advanced truths to his neighbors and to his business associates, and as a direct result of such activities, his eldest son decided to become a Taoist priest. This young man exerted a great influence in behalf of advanced truth throughout his lifetime and was followed by a son and a grandson who likewise were devotedly loyal to the doctrine of the One God — the Supreme Ruler of Heaven.

130:2.3 (1430.1) While the eastern branch of the early Christian church, having its headquarters at Philadelphia, held more faithfully to the teachings of Jesus than did the Jerusalem brethren, it was regrettable that there was no one like Peter to go into China, or like Paul to enter India, where the spiritual soil was then so favorable for planting the seed of the new

de favorabil pentru a implanta sămânța noii evanghelii a regatului. Chiar aceste învățături ale lui Iisus, așa cum erau ele deținute de filadelfieni, exercitaseră o atracție tot atât de imediată și de efectivă asupra minții înfometate din punct de vedere spiritual a popoarelor asiatice ca și predicările lui Petru și ale lui Pavel în Occident.

Într-o zi, unul dintre tinerii care ciopleau împreună cu Iisus la vâsla de cârmuire a fost captivat de cuvintele pe care acesta din urmă le rostea din când în când în vreme ce trudeau pe șantier. Când Iisus i-a dat de înțeles că Tatăl din ceruri se interesa de bunăstarea copiilor săi de pe pământ, acest tânăr grec pe nume Anaxand a zis: „Dacă Zeii se interesează de mine, atunci de ce nu-l înlătură pe șeful crud și nedrept al acestui șantier?” El a fost surprins la răspunsul lui Iisus: „Din moment ce tu cunoști căile blândeții și apreciezi justețea, poate că Dumnezeuii l-au apropiat de tine pe acest om rătăcit pentru ca tu să-l poți îndruma pe această cale mai bună. Poate că tu ești sarea care trebuie să-l faci pe acest frate mai plăcut tuturor celorlalți oameni, dacă nu cumva ți-ai pierdut savoarea. În clipa asta, omul acesta este maestrul tău prin aceea că modulile sale greșite de a proceda te influențează defavorabil. De ce nu afirmi stăpânirea ta asupra răului prin puterea bunăătății și să devii astfel stăpânul relațiilor dintre voi doi? Eu prezic că binele care este în tine ar putea învinge răul care este în el, dacă tu îi oferi un bun prilej să se realizeze. În cursul existenței noastre pământești, nici o aventură nu este mai pasionantă decât bucuria înălțătoare de a deveni, în viața materială, partenerul viu al energiei spirituale și al adevărului divin într-una dintre luptele lor triumfale contra erorii și a răului. Este o experiență minunată și transformatoare aceea de a deveni canalul viu al luminii spirituale pentru muritorii aflați în întunericul spiritual. Dacă tu ești mai favorizat de adevăr decât acest om, nevoia în care se găsește acesta ar trebui să te pună la încercare. Cu siguranță că nu ești un laș care să aștepte la țărnușul mării privind cum pierе un tovarăș care nu știe să înoate. Cu cât este de mai mare valoare sufletul acestui om ce se zbate în întuneric decât trupul său ce se îneacă în mare!”

Anaxand a fost profund mișcat de cuvintele lui Iisus. El nu a întârziat să îi spună superiorului său ceea ce îi spusese Iisus și, din seara următoare, amândoi au cerut sfatul lui Iisus în ceea ce privește mântuirea sufletului lor. Mai târziu, după ce mesajul creștin a fost proclamat în Cezareea, acești doi bărbați, unul grec și celălalt roman, au crezut în prezicerea lui Filip și au devenit membrii influenți ai Bisericii pe care a întemeiat-o. Ulterior acest tânăr grec a fost numit intendentul unui centurion roman pe nume Cornelius, care a devenit credincios prin intermediul lui Pavel. Anaxand a continuat să aducă lumina celor care erau în întuneric până în vremea în care Pavel a fost înmormântat în Cezareea. Anaxand a pierit atunci cu totul întâmplător pe când avea grijă de răniți și de muribunzi în timpul marelui masacru în care au pierit douăzeci de mii de iudei.

La vremea aceea Ganid începea să afle cum își petrecea învățătorul său momentele de răgaz în această slujire personală neobișnuită pe lângă semenii săi, iar tânărul indian a început să caute mobilul acestor activități neîncetate. El a întrebat: „De ce cauți atât de constant să întâlnești străini?” Iisus a răspuns: „Ganid,

gospel of the kingdom. These very teachings of Jesus, as they were held by the Philadelphians, would have made just such an immediate and effective appeal to the minds of the spiritually hungry Asiatic peoples as did the preaching of Peter and Paul in the West.

130:2.4 (1430.2) One of the young men who worked with Jesus one day on the steering paddle became much interested in the words which he dropped from hour to hour as they toiled in the shipyard. When Jesus intimated that the Father in heaven was interested in the welfare of his children on earth, this young Greek, Anaxand, said: “If the Gods are interested in me, then why do they not remove the cruel and unjust foreman of this workshop?” He was startled when Jesus replied, “Since you know the ways of kindness and value justice, perhaps the Gods have brought this erring man near that you may lead him into this better way. Maybe you are the salt which is to make this brother more agreeable to all other men; that is, if you have not lost your savor. As it is, this man is your master in that his evil ways unfavorably influence you. Why not assert your mastery of evil by virtue of the power of goodness and thus become the master of all relations between the two of you? I predict that the good in you could overcome the evil in him if you gave it a fair and living chance. There is no adventure in the course of mortal existence more enthralling than to enjoy the exhilaration of becoming the material life partner with spiritual energy and divine truth in one of their triumphant struggles with error and evil. It is a marvelous and transforming experience to become the living channel of spiritual light to the mortal who sits in spiritual darkness. If you are more blessed with truth than is this man, his need should challenge you. Surely you are not the coward who could stand by on the seashore and watch a fellow man who could not swim perish! How much more of value is this man’s soul floundering in darkness compared to his body drowning in water!”

130:2.5 (1430.3) Anaxand was mightily moved by Jesus’ words. Presently he told his superior what Jesus had said, and that night they both sought Jesus’ advice as to the welfare of their souls. And later on, after the Christian message had been proclaimed in Caesarea, both of these men, one a Greek and the other a Roman, believed Philip’s preaching and became prominent members of the church which he founded. Later this young Greek was appointed the steward of a Roman centurion, Cornelius, who became a believer through Peter’s ministry. Anaxand continued to minister light to those who sat in darkness until the days of Paul’s imprisonment at Caesarea, when he perished, by accident, in the great slaughter of twenty thousand Jews while he ministered to the suffering and dying.

130:2.6 (1431.1) Ganid was, by this time, beginning to learn how his tutor spent his leisure in this unusual personal ministry to his fellow men, and the young Indian set about to find out the motive for these incessant activities. He asked, “Why do you occupy yourself so continuously with these visits with strangers?” And

nici un om nu este străin pentru cel care îl cunoaște pe Dumnezeu. În experiența găsirii Tatălui din ceruri, se descoperă că toți oamenii sunt frați, și nu este oare ceva firesc să încerci bucuria de a întâlni un frate recent descoperit? A face cunoștință cu frații tăi și cu surorile tale, a cunoaște problemele lor și a învăța să-i iubești, aceasta este experiența supremă a vieții.”

Aceasta a fost o întâlnire care a durat până la o oră înaintată în noapte și în cursul căreia tânărul i-a cerut lui Iisus să îi explice deosebirea dintre voința lui Dumnezeu și actul mental omenesc de a face o alegere, care este numit tot voință. În esență, Iisus a zis: „Voința lui Dumnezeu este experiența progresivă care constă în a deveni din ce în ce mai asemănător lui Dumnezeu, Dumnezeu fiind sursa și destinul a tot ceea ce este bun, frumos și adevărat. Voința omului este calea omului, suma și substanța a ceea ce muritorul a ales să fie și să facă. Voința este alegerea deliberată a unei ființe conștiente care duce la conduita hotărâtă și întemeiată pe reflecție inteligentă.”

În acea după-amiază, Iisus și Ganid se veseleau amândoi jucându-se cu un câine ciobănesc foarte isteț, iar Ganid a vrut să știe dacă câinele avea un suflet, dacă avea o voință. Ca răspuns la aceste întrebări, Iisus a zis: „Câinele are o minte care îl poate cunoaște pe omul material, pe stăpânul său, dar nu îl poate cunoaște pe Dumnezeu, care este spirit. Câinele nu posedă deci o natură spirituală și nu poate gusta o experiență spirituală. Câinele poate să aibă o voință provenită de la natură și mărită prin antrenament, dar această putere a mentalului nu este o forță spirituală; ea nu este comparabilă nici cu voința umană, având în vedere că ea nu este reflexivă- ea nu rezultă din aceea că câinele a distins semnificațiile superioare și morale sau a ales valorile spirituale și eterne. Posesia unor asemenea puteri de discriminare spirituală și alegerea adevărului sunt cele ce fac din omul muritor o ființă morală, o creatură dotată cu atributele responsabilității spirituale și cu potențialul supraviețuirii veșnice.” Iisus a continuat explicând că absența acestor puteri mentale din animale este ceea ce face imposibil pentru totdeauna lumii animale să dezvolte, cu timpul, un limbaj, sau să experimenteze orice echivalent al supraviețuirii personalității în veșnicie. Ca urmare a învățăturii din această zi, Ganid nu a mai crezut niciodată în transmigrația sufletelor omenești în corpuri de animale.

A doua zi, Ganid a discutat despre toate acestea cu tatăl său și, ca răspuns la o întrebare a lui Gonod, Iisus a explicat că „voințele omenești care se ocupă numai cu luarea deciziilor temporale care se raportează doar la problemele materiale ale existenței animale sunt condamnate să piară odată cu trecerea vremii. Cei care iau decizii morale sincere și fac alegeri spirituale necondiționate se identifică astfel progresiv cu spiritul interior și divin, și se transformă din ce în ce mai mult în valori de supraviețuire veșnică - un progres fără sfârșit al slujirii divine”.

În această aceeași zi noi am auzit, pentru prima dată, acest adevăr capital care, enunțat în limbaj modern, însemna: „Voința este manifestarea minții omenești care îngăduie conștiinței subiective să se exprime obiectiv și să facă experiența fenomenului

Jesus answered: “Ganid, no man is a stranger to one who knows God. In the experience of finding the Father in heaven you discover that all men are your brothers, and does it seem strange that one should enjoy the exhilaration of meeting a newly discovered brother? To become acquainted with one’s brothers and sisters, to know their problems and to learn to love them, is the supreme experience of living.”

130:2.7 (1431.2) This was a conference which lasted well into the night, in the course of which the young man requested Jesus to tell him the difference between the will of God and that human mind act of choosing which is also called will. In substance Jesus said: The will of God is the way of God, partnership with the choice of God in the face of any potential alternative. To do the will of God, therefore, is the progressive experience of becoming more and more like God, and God is the source and destiny of all that is good and beautiful and true. The will of man is the way of man, the sum and substance of that which the mortal chooses to be and do. Will is the deliberate choice of a self-conscious being which leads to decision-conduct based on intelligent reflection.

130:2.8 (1431.3) That afternoon Jesus and Ganid had both enjoyed playing with a very intelligent shepherd dog, and Ganid wanted to know whether the dog had a soul, whether it had a will, and in response to his questions Jesus said: “The dog has a mind which can know material man, his master, but cannot know God, who is spirit; therefore the dog does not possess a spiritual nature and cannot enjoy a spiritual experience. The dog may have a will derived from nature and augmented by training, but such a power of mind is not a spiritual force, neither is it comparable to the human will, inasmuch as it is not reflective — it is not the result of discriminating higher and moral meanings or choosing spiritual and eternal values. It is the possession of such powers of spiritual discrimination and truth choosing that makes mortal man a moral being, a creature endowed with the attributes of spiritual responsibility and the potential of eternal survival.” Jesus went on to explain that it is the absence of such mental powers in the animal which makes it forever impossible for the animal world to develop language in time or to experience anything equivalent to personality survival in eternity. As a result of this day’s instruction Ganid never again entertained belief in the transmigration of the souls of men into the bodies of animals.

130:2.9 (1431.4) The next day Ganid talked all this over with his father, and it was in answer to Gonod’s question that Jesus explained that “human wills which are fully occupied with passing only upon temporal decisions having to do with the material problems of animal existence are doomed to perish in time. Those who make wholehearted moral decisions and unqualified spiritual choices are thus progressively identified with the indwelling and divine spirit, and thereby are they increasingly transformed into the values of eternal survival — unending progression of divine service.”

130:2.10 (1431.5) It was on this same day that we first heard that momentous truth which, stated in modern terms, would signify: “Will is that manifestation of the human mind which enables the subjective consciousness to express itself objectively and to experience the

aspirației de a fi asemenea lui Dumnezeu.” Și în acest același sens poate deveni creativă orice ființă umană care gândește și se orientează către spirit.

3. ÎN ALEXANDRIA

Șederea în Cezareea fusese bogată în evenimente; când corabia a fost gata, Iisus și cei doi prieteni ai săi au pornit într-o zi la amiază către Alexandria din Egipt.

La toți trei le-a plăcut această traversare foarte agreabilă până la Alexandria. Ganid era încântat de călătorie și îl asalta pe Iisus cu întrebări. În apropierea portului orașului, tânărul a fost foarte entuziasmat de marele far din Faros situat pe insula pe care Alexandru o legase de uscat printr-un mol, creând astfel două magnifice rade care au făcut din Alexandria răscrucea comercială maritimă a Africii, a Asiei și a Europei. Acest mare far era una dintre cele șapte minuni ale lumii și precursorul tuturor farurilor ulterioare. Călătorii s-au trezit dis-de-dimineață pentru a privi acest splendid dispozitiv de apărare al oamenilor. În toiul exclamațiilor lui Ganid, Iisus a zis: „Și tu, fiule, tu vei semăna cu acest far când te vei reîntoarce în India, chiar și după ce tatăl tău va intra în mormânt. Tu vei deveni ca și lumina vieții pentru cei care trăiesc în jurul tău în întuneric, arătând tuturor celor care o doresc calea de a ajunge în siguranță la adăpostul salvării.” Ganid i-a strâns mâna lui Iisus și i-a spus: „Așa voi face.”

Încă o dată remarcăm că primii maeștri ai religiei creștine au comis o gravă greșală când și-au îndreptat exclusiv atenția către civilizațiile occidentale ale lumii romane. Învățăturile lui Iisus, așa cum erau păstrate de credincioșii mesopotamieni din primul secol, ar fi fost cu dragă inimă primite de diversele grupuri religioase ale Asiei.

La patru ore după ce au debarcat în Alexandria, cei trei se instalaseră la marginea de est a marelui bulevard, lat de treizeci de metri și lung de opt kilometri, care ducea până la limita vest a acestui oraș de un milion de locuitori. După o primă vedere de ansamblu asupra principalelor atracții ale orașului - universitatea (muzeul), biblioteca, mausoleul regal al lui Alexandru, palatul, templul lui Neptun, teatrul și gimnaziul - Gonod se ocupa de afaceri în timp ce Iisus și Ganid se duceau la bibliotecă, cea mai importantă din lume. Erau adunate acolo aproape un milion de manuscrise provenind din toate țările civilizate: Grecia, Roma, Palestina, Parthia, India, China și chiar și Japonia. În această bibliotecă, Ganid a văzut cea mai mare colecție de literatură indiană din toată lumea; au petrecut acolo câte puțin din fiecare zi pe durata șederii lor în Alexandria. Iisus i-a vorbit lui Ganid despre traducerea în greacă a Scripturilor ebraice, care se făcuse în acest loc; și ei au discutat în repetate rânduri despre toate religiile lumii, Iisus străduindu-se să pună în lumină, pentru acest tânăr cugetător, adevărul conținut în fiecare dintre ele și adăugând întotdeauna: „Dar Iehova este Dumnezeu conceput după revelațiile lui Melchisedec și după alianța lui Avraam. Iudeii erau urmașii lui Avraam și au ocupat ulterior țara în care trăise și propovăduise Melchisedec, și din care el a trimis învățători în toată lumea. În cele din urmă religia lor l-a descris pe Domnul Dumnezeu al Israelului

phenomenon of aspiring to be Godlike.” And it is in this same sense that every reflective and spiritually minded human being can become *creative*.

3. AT ALEXANDRIA

130:3.1 (1432.1) It had been an eventful visit at Caesarea, and when the boat was ready, Jesus and his two friends departed at noon one day for Alexandria in Egypt.

130:3.2 (1432.2) The three enjoyed a most pleasant passage to Alexandria. Ganid was delighted with the voyage and kept Jesus busy answering questions. As they approached the city's harbor, the young man was thrilled by the great lighthouse of Pharos, located on the island which Alexander had joined by a mole to the mainland, thus creating two magnificent harbors and thereby making Alexandria the maritime commercial crossroads of Africa, Asia, and Europe. This great lighthouse was one of the seven wonders of the world and was the forerunner of all subsequent lighthouses. They arose early in the morning to view this splendid lifesaving device of man, and amidst the exclamations of Ganid Jesus said: "And you, my son, will be like this lighthouse when you return to India, even after your father is laid to rest; you will become like the light of life to those who sit about you in darkness, showing all who so desire the way to reach the harbor of salvation in safety." And as Ganid squeezed Jesus' hand, he said, "I will."

130:3.3 (1432.3) And again we remark that the early teachers of the Christian religion made a great mistake when they so exclusively turned their attention to the western civilization of the Roman world. The teachings of Jesus, as they were held by the Mesopotamian believers of the first century, would have been readily received by the various groups of Asiatic religionists.

130:3.4 (1432.4) By the fourth hour after landing they were settled near the eastern end of the long and broad avenue, one hundred feet wide and five miles long, which stretched on out to the western limits of this city of one million people. After the first survey of the city's chief attractions — university (museum), library, the royal mausoleum of Alexander, the palace, temple of Neptune, theater, and gymnasium — Gonod addressed himself to business while Jesus and Ganid went to the library, the greatest in the world. Here were assembled nearly a million manuscripts from all the civilized world: Greece, Rome, Palestine, Parthia, India, China, and even Japan. In this library Ganid saw the largest collection of Indian literature in all the world; and they spent some time here each day throughout their stay in Alexandria. Jesus told Ganid about the translation of the Hebrew scriptures into Greek at this place. And they discussed again and again all the religions of the world, Jesus endeavoring to point out to this young mind the truth in each, always adding: "But Yahweh is the God developed from the revelations of Melchizedek and the covenant of Abraham. The Jews were the offspring of Abraham and subsequently occupied the very land wherein Melchizedek had lived and taught, and from which he sent teachers to all the world; and their religion eventually portrayed a clearer recognition of the Lord God of Israel as the Universal Father in heaven than any other world religion."

recunoscându-l ca Tată ceresc Universal într-un mod mai clar decât orice altă religie a lumii.”

Sub îndrumarea lui Iisus, Ganid a alcătuit o culegere din învățăturile tuturor religiilor lumii care recunoșteau o Deitate Universală, chiar dacă admiteau mai mult sau mai puțin divinități subordonate. După îndelungi discuții, concluzia la care au ajuns Iisus și Ganid este că religia romanilor nu avea un Dumnezeu adevărat și nu părea să reprezinte mai mult decât un cult al împăratului. O altă concluzie a lor a fost aceea că grecii aveau o filozofie, dar o vagă religie care să aibă un Dumnezeu personal. Ei au respins cultele de mistere din cauza dezordinii ce decurgea din multitudinea lor, și pentru că variatele lor concepte asupra Deității păreau să provină din religii diferite și mai vechi.

Deși aceste traduceri au fost făcute în Alexandria, Ganid nu a pus definitiv în ordine aceste extrase și nu a adăugat concluziile lui personale decât la sfârșitul șederii lor la Roma. El a fost foarte surprins să descopere că cei mai buni autori din literatura sacră a lumii recunoșteau cu toții mai mult sau mai puțin lămurit existența unui Dumnezeu etern, și erau de acord cu privire la natura sa și a raporturilor sale cu omul muritor.

Iisus și Ganid și-au petrecut mult timp la muzeu pe perioada șederii lor în Alexandria. Acest muzeu nu era o colecție de obiecte rare, ci mai degrabă o universitate a artelor frumoase, a științei și a literaturii. Profesori erudiți țineau zilnic prelegeri acolo, iar, la vremea aceea, muzeul reprezenta centrul intelectual al lumii occidentale. Zi după zi, Iisus îi explica cuvântările lui Ganid. Într-o zi, în timpul celei de-a doua săptămâni, tânărul a strigat: „Maestre Iosua, tu știi mai mult decât acești profesori; ar trebui să te ridici și să le spui marile lucruri despre care mi-ai vorbit mie. Ei cugetă prea mult, iar acest lucru le încețoșează gândirea. Voi vorbi cu tatăl meu și el se va îngriji de aceasta.” Iisus a surâs și a zis: „Tu ești un elev demn de admirație, dar acești profesori nu ar accepta ca tu și eu să îi instrui pe ei. Orgoliul erudiției lipsite de spiritualitate este un lucru înșelător în experiența umană. Adevăratul maestru își menține integritatea sa intelectuală rămânând întotdeauna un elev.”

Alexandria era orașul unde se amestecau culturile occidentale și, după Roma, orașul cel mai întins și cel mai strălucit de pe pământ. Acolo se găsea cea mai mare sinagogă din lume, cu sediul administrativ al sanhedrinului Alexandriei, consiliul director al celor șaptezeci de bătrâni.

Printre numeroșii oameni cu care Gonod încheiase afaceri se găsea un bancher iudeu pe nume Alexandru, al cărui frate, Filon, era un celebru filozof religios al acelor vremuri. Filon se angajase în îndeplinirea sarcinii laudabile, dar extrem de dificile, de a armoniza filozofia greacă și teologia ebraică. Ganid și Iisus au vorbit mult despre învățăturile lui Filon și sperau să asiste la câteva dintre cuvântările sale, dar, pe toată perioada șederii lor în Alexandria, acest reputat iudeu elenist a fost bolnav și a zăcut la pat.

În multe privințe Iisus i-a vorbit lui Ganid în termeni elogioși despre filozofia greacă și despre doctrinele stoice. Dar el l-a făcut să înțeleagă bine adevărul că aceste sisteme de credințe, ca de altminteri și învățăturile imprecise ale unora dintre compatrioții lui

130:3.5 (1432.5) Under Jesus' direction Ganid made a collection of the teachings of all those religions of the world which recognized a Universal Deity, even though they might also give more or less recognition to subordinate deities. After much discussion Jesus and Ganid decided that the Romans had no real God in their religion, that their religion was hardly more than emperor worship. The Greeks, they concluded, had a philosophy but hardly a religion with a personal God. The mystery cults they discarded because of the confusion of their multiplicity, and because their varied concepts of Deity seemed to be derived from other and older religions.

130:3.6 (1433.1) Although these translations were made at Alexandria, Ganid did not finally arrange these selections and add his own personal conclusions until near the end of their sojourn in Rome. He was much surprised to discover that the best of the authors of the world's sacred literature all more or less clearly recognized the existence of an eternal God and were much in agreement with regard to his character and his relationship with mortal man.

130:3.7 (1433.2) Jesus and Ganid spent much time in the museum during their stay in Alexandria. This museum was not a collection of rare objects but rather a university of fine art, science, and literature. Learned professors here gave daily lectures, and in those times this was the intellectual center of the Occidental world. Day by day Jesus interpreted the lectures to Ganid; one day during the second week the young man exclaimed: "Teacher Joshua, you know more than these professors; you should stand up and tell them the great things you have told me; they are befogged by much thinking. I shall speak to my father and have him arrange it." Jesus smiled, saying: "You are an admiring pupil, but these teachers are not minded that you and I should instruct them. The pride of unspiritualized learning is a treacherous thing in human experience. The true teacher maintains his intellectual integrity by ever remaining a learner."

130:3.8 (1433.3) Alexandria was the city of the blended culture of the Occident and next to Rome the largest and most magnificent in the world. Here was located the largest Jewish synagogue in the world, the seat of government of the Alexandria Sanhedrin, the seventy ruling elders.

130:3.9 (1433.4) Among the many men with whom Gonod transacted business was a certain Jewish banker, Alexander, whose brother, Philo, was a famous religious philosopher of that time. Philo was engaged in the laudable but exceedingly difficult task of harmonizing Greek philosophy and Hebrew theology. Ganid and Jesus talked much about Philo's teachings and expected to attend some of his lectures, but throughout their stay at Alexandria this famous Hellenistic Jew lay sick abed.

130:3.10 (1433.5) Jesus commended to Ganid much in the Greek philosophy and the Stoic doctrines, but he impressed upon the lad the truth that these systems of belief, like the indefinite teachings of some of his own people, were religions only in the sense that they led

Ganid, nu erau religii decât în măsura în care îi ajutau pe oameni să îl găsească pe Dumnezeu și să profite de o experiență vie în cunoașterea Eternului.

men to find God and enjoy a living experience in knowing the Eternal.

4. DISCURS ASUPRA REALITĂȚII

În noaptea de dinaintea plecării lor din Alexandria, Ganid și Iisus au avut o lungă convorbire cu unul dintre profesorii de la universitate, numit de guvern și care ținea un curs despre învățăturile lui Platon. Iisus a servit ca tălmăci învătăturii grec, dar el nu a introdus nici o învățătură de-a lui în combaterea filozofiei grecești. În seara aceea, Gonod era plecat cu niște afaceri; atunci, după plecarea profesorului, maestrul și elevul său au avut o lungă discuție de la om la om despre doctrinele lui Platon. Iisus a dat o aprobare moderată unora dintre învățăturile grecești care țineau de teoria că lucrurile materiale ale lumii erau o palidă reflectare a realităților spirituale invizibile, dar mai puțin substanțiale; cu toate acestea, el a căutat să pună baze mai demne de încredere pentru gândirea băiatului; prin urmare Iisus a început o lungă disertație cu privire la natura realității din univers. Iată, pe scurt și în limbaj modern, ceea ce i-a zis Iisus lui Ganid:

Sursa realității universului este Infinită. Lucrurile materiale ale creației finite sunt repercusiunile în spațiu-timp ale Arhetipului Paradisiac și ale Minții Universale a Dumnezeului veșnic. Când cauzalitatea din domeniul fizic, conștiința de sine din domeniul intelectual și individualitatea în progres din domeniul spiritului sunt proiectate la scară universală, combinate în relații eterne și experimentate cu calitățile perfecte și cu valorile divine, ele constituie realitatea Supremului. Dar, în universul mereu schimbător, Personalitatea Originară a cauzalității, a inteligenței și a experienței spirituale rămâne imuabilă, absolută. Chiar și într-un univers veșnic de valori nelimitate și de calități divine, toate lucrurile pot să se schimbe și chiar se schimbă frecvent, în afară de Absoluturi și de elementele care au atins nivelul absolut al statutului fizic, al cuprinderii intelectuale sau al identității spirituale.

Cel mai înalt nivel pe care îl pot atinge creaturile finite este recunoașterea Tatălui Universal și cunoașterea Supremului. Chiar și atunci, aceste ființe destinate finalității continuă să experimenteze schimbări în mișcările lumii fizice și în fenomenele ei materiale. Ele rămân totodată conștiente de progresul individualității lor în ascensiunea lor continuă a universului spiritual și a conștiinței lor crescând în profunzimea lor apreciere și în reacția lor la cosmosul intelectual. Numai în perfecțiunea, în armonia și în unanimitatea voinței pot creaturile să se unifice cu Creatorul; iar această stare de divinitate nu este atinsă și menținută decât în cazul în care creatura continuă să trăiască în timp și în veșnicie conformându-și cu persistență voința sa personală finită voii divine a Creatorului. Dorința de a face voia Tatălui trebuie întotdeauna să fie supremă în suflet și să domine mintea unui fiu ascendent al lui Dumnezeu.

Un chior nu poate niciodată spera să perceapă adâncimea unei perspective. Tot astfel, acești chiori, fie ei savanți materialști fie mistici și alegoriști spirituali, nu pot avea o viziune corectă sau să înțeleagă într-un mod adecvat profunzimile adevărate ale realității universale. Toate adevăratele valori din experiența creaturilor sunt

4. DISCOURSE ON REALITY

^{130:4.1 (1433.6)} The night before they left Alexandria Ganid and Jesus had a long visit with one of the government professors at the university who lectured on the teachings of Plato. Jesus interpreted for the learned Greek teacher but injected no teaching of his own in refutation of the Greek philosophy. Gonod was away on business that evening; so, after the professor had departed, the teacher and his pupil had a long and heart-to-heart talk about Plato's doctrines. While Jesus gave qualified approval of some of the Greek teachings which had to do with the theory that the material things of the world are shadowy reflections of invisible but more substantial spiritual realities, he sought to lay a more trustworthy foundation for the lad's thinking; so he began a long dissertation concerning the nature of reality in the universe. In substance and in modern phraseology Jesus said to Ganid:

^{130:4.2 (1434.1)} The source of universe reality is the Infinite. The material things of finite creation are the time-space repercussions of the Paradise Pattern and the Universal Mind of the eternal God. Causation in the physical world, self-consciousness in the intellectual world, and progressing selfhood in the spirit world — these realities, projected on a universal scale, combined in eternal relatedness, and experienced with perfection of quality and divinity of value — constitute the *reality of the Supreme*. But in an ever-changing universe the Original Personality of causation, intelligence, and spirit experience is changeless, absolute. All things, even in an eternal universe of limitless values and divine qualities, may, and oftentimes do, change except the Absolutes and that which has attained the physical status, intellectual embrace, or spiritual identity which is absolute.

^{130:4.3 (1434.2)} The highest level to which a finite creature can progress is the recognition of the Universal Father and the knowing of the Supreme. And even then such beings of finality destiny go on experiencing change in the motions of the physical world and in its material phenomena. Likewise do they remain aware of selfhood progression in their continuing ascension of the spiritual universe and of growing consciousness in their deepening appreciation of, and response to, the intellectual cosmos. Only in the perfection, harmony, and unanimity of will can the creature become as one with the Creator; and such a state of divinity is attained and maintained only by the creature's continuing to live in time and eternity by consistently conforming his finite personal will to the divine will of the Creator. Always must the desire to do the Father's will be supreme in the soul and dominant over the mind of an ascending son of God.

^{130:4.4 (1434.3)} A one-eyed person can never hope to visualize depth of perspective. Neither can single-eyed material scientists nor single-eyed spiritual mystics and allegorists correctly visualize and adequately comprehend the true depths of universe reality. All true values of creature experience are concealed in depth of

ascunse în profunzimea recunoașterii.

O cauză lipsită de minte nu poate transmuta ceea ce este rudimentar și simplu în elemente rafinate și complexe, nici experiența fără spirit nu poate să facă să se nască, din mintea materială a muritorilor timpului, caracterele divine ale supraviețuirii eterne. Unicul atribut universal care caracterizează exclusiv Deitatea infinită este perpetua dăruire creativă a personalității capabile să supraviețuiască în realizarea progresivă a Deității.

Personalitatea este această înzestrare cosmică, această fază a realității universale care poate coexista cu schimbări nelimitate și care poate, în același timp, să își păstreze individualitatea în chiar prezența tuturor acestor schimbări, și la nesfârșit după ele.

Viața este o adaptare a cauzei cosmice originare la cerințele și la posibilitățile situațiilor din univers; ea a venit în existență prin acțiunea Minții Universale și prin activarea scânteii spirituale a acestui Dumnezeu care este spirit. Semnificația vieții este adaptabilitatea ei; valoarea vieții este aptitudinea ei pentru progres - chiar și până la înălțimile conștiinței lui Dumnezeu.

Neadaptarea vieții conștiente la univers se traduce prin disarmonie cosmică. Dacă voința personalității merge depărtându-se definitiv de tendința universurilor, aceasta se termină prin izolarea intelectuală, separarea personalității. Pierderea călăuzei spirituale interioare survine odată cu încetarea spirituală a existenței. În ea și prin ea însăși, viața inteligentă și progresivă devine atunci o dovadă de necombătut a existenței unui univers intențional ce exprimă voința unui Creator divin; iar această viață, în ansamblul ei, luptă pentru valorile superioare avându-l drept țel final pe Tatăl Universal.

Numai prin gradul ei mintea omului depășește nivelul animal, făcând abstracție de serviciile superioare și cvasi-spirituale ale intelectului. De aceea animalele (necunoscând nici cult nici înțelepciune) nu pot experimenta supraconștiința, conștiința conștiinței. Mintea animală nu este conștientă decât de universul obiectiv.

Cunoașterea este sfera minții materiale, aceea care discernе faptele. Adevărul este domeniul intelectului înzestrat din punct de vedere spiritual care este conștient de faptul cunoașterii lui Dumnezeu. Cunoașterea este demonstrabilă; adevărul este experimentat. Cunoașterea este o dobândire a minții; adevărul este o experiență a sufletului, a sinelui care progresaază. Cunoașterea este o funcție a nivelului non-spiritual; adevărul este o fază a nivelului mental-spiritual al universurilor. Ochiul minții materiale percepe o lume de fapte cunoscibile; ochiul intelectului spiritualizat discernе o lume a adevăratelor valori. Sincronizate și armonizate, aceste două puncte de vedere revelează lumea realității, în care înțelepciunea interpretează fenomenele din univers în termenii experienței personale progresive.

Eroarea (răul) este sancțiunea imperfecțiunii. Atributele imperfecțiunii sau faptele care denotă o proastă adaptare se dezvăluie pe nivelul material prin observare critică și prin analiză științifică; ele se revelează pe nivelul moral prin experiența umană. Prezența răului constituie dovada inexactitudinilor minții și a imaturității sinelui în evoluție. Răul este deci și o măsură a modului imperfect în care se interpretează universul. Posibilitatea de a comite greșeli este inerentă

recognition.

130:4.5 (1434.4) Mindless causation cannot evolve the refined and complex from the crude and the simple, neither can spiritless experience evolve the divine characters of eternal survival from the material minds of the mortals of time. The one attribute of the universe which so exclusively characterizes the infinite Deity is this unending creative bestowal of personality which can survive in progressive Deity attainment.

130:4.6 (1434.5) Personality is that cosmic endowment, that phase of universal reality, which can coexist with unlimited change and at the same time retain its identity in the very presence of all such changes, and forever afterward.

130:4.7 (1434.6) Life is an adaptation of the original cosmic causation to the demands and possibilities of universe situations, and it comes into being by the action of the Universal Mind and the activation of the spirit spark of the God who is spirit. The meaning of life is its adaptability; the value of life is its progressability — even to the heights of God-consciousness.

130:4.8 (1434.7) Misadaptation of self-conscious life to the universe results in cosmic disharmony. Final divergence of personality will from the trend of the universes terminates in intellectual isolation, personality segregation. Loss of the indwelling spirit pilot supervenes in spiritual cessation of existence. Intelligent and progressing life becomes then, in and of itself, an incontrovertible proof of the existence of a purposeful universe expressing the will of a divine Creator. And this life, in the aggregate, struggles toward higher values, having for its final goal the Universal Father.

130:4.9 (1435.1) Only in degree does man possess mind above the animal level aside from the higher and quasi-spiritual ministrations of intellect. Therefore animals (not having worship and wisdom) cannot experience superconsciousness, consciousness of consciousness. The animal mind is only conscious of the objective universe.

130:4.10 (1435.2) Knowledge is the sphere of the material or fact-discerning mind. Truth is the domain of the spiritually endowed intellect that is conscious of knowing God. Knowledge is demonstrable; truth is experienced. Knowledge is a possession of the mind; truth an experience of the soul, the progressing self. Knowledge is a function of the nonspiritual level; truth is a phase of the mind-spirit level of the universes. The eye of the material mind perceives a world of factual knowledge; the eye of the spiritualized intellect discerns a world of true values. These two views, synchronized and harmonized, reveal the world of reality, wherein wisdom interprets the phenomena of the universe in terms of progressive personal experience.

130:4.11 (1435.3) Error (evil) is the penalty of imperfection. The qualities of imperfection or facts of misadaptation are disclosed on the material level by critical observation and by scientific analysis; on the moral level, by human experience. The presence of evil constitutes proof of the inaccuracies of mind and the immaturity of the evolving self. Evil is, therefore, also a measure of imperfection in universe interpretation. The possibility of making mistakes is inherent in the acquisition of wisdom, the

dobândirii de înțelepciune, este ordinea prevăzută conform căreia se progresează de la parțial și temporar la desăvârșit și etern, de la relativ și imperfect către definitiv și perfecționat. Eroarea este umbra nedesăvârșirii relative care trebuie în mod necesar să se proiecteze de-a curmezișul drumului universal ascendent al oamenilor către perfecțiunea Paradisului. Eroarea (răul) nu este o însușire actuală al universului; ea este pur și simplu observarea unei relativități în raporturile finitului incomplet cu nivelurile ascendente ale Supremului și ale Ultimului.

Cu toate că Iisus i-a expus tânărului toate acestea în limbajul cel mai potrivit înțelegerii sale, Ganid a avut pleoapele grele la sfârșitul discuției și s-a culcat curând în somn. A doua zi dimineață ei s-au sculat devreme pentru a se urca la bordul vasului pornind către Laseea, în Insula Cretei, dar înainte de a se îmbarca, băiatul mai avea încă de pus, despre natura răului, noi întrebări la care Iisus a răspuns:

Răul este un concept al relativității. El ia naștere din observarea imperfecțiunilor ce apar în umbra aruncată de un univers finit de lucruri și de ființe atunci când acest cosmos întunecă lumina vie a expresiei universale a realităților eterne ale Unului Infinit.

Răul potențial este inerent caracterului în mod necesar incomplet al revelației lui Dumnezeu ca expresie, limitată de spațiu-timp, a infinității și a eternității. Faptul elementului parțial în prezența totalului desăvârșit constituie relativitatea realității. El creează necesitatea alegerii intelectuale și a stabilirii unei ierarhii a nivelelor de valori în capacitățile noastre de a recunoaște spiritul și de a-i răspunde. Finit și incomplet, conceptul de Infinit conceput de mintea temporară și limitată a creaturilor constituie, în el și prin el însuși, răul potențial. Dar eroarea agravantă, constând în abținerea, fără justificare, de la o rectificare spirituală accesibilă rațiunii a acestor discordanțe intelectuale inerente și a acestor insuficiențe spirituale, este echivalentă cu comiterea răului actual.

Toate conceptele statice și moarte sunt potențial rele. Umbra finită a adevărului relativ și viu se deplasează continuu. Conceptele statice întârzie invariabil știința, politica, societatea și religia. Ele pot reprezenta o anumită cunoaștere, dar sunt deficiente în înțelepciune și lipsite de adevăr. Nu permiteți conceptului de relativitate să vă deruteze până într-atâta încât să vă împiedice să recunoașteți coordonarea universului sub îndrumarea minții cosmice, și controlul său stabilizat de energia și de spiritul Supremului.

5. ÎN INSULA CRETEI

Ducându-se în Creta, călătorii nu urmăreau altceva decât să se distreze, să se plimbe prin insulă și să escaladeze munții. Cretanii din vremea aceea nu se bucurau de o reputație de invidiat printre popoarele vecine. Iisus și Ganid au făcut totuși multe suflete să-și ridice nivelul de gândire și de viață, și au pus astfel bazele unei prompte primiri ulterioare a învățăturilor evangheliei în momentul în care primii predicatori au sosit din Ierusalim. Iisus îi iubea pe acești cretani, în ciuda asprelor cuvinte pe care le-a rostit Pavel mai târziu pe seama lor atunci când l-a trimis pe Titus în

scheme of progressing from the partial and temporal to the complete and eternal, from the relative and imperfect to the final and perfected. Error is the shadow of relative incompleteness which must of necessity fall across man's ascending universe path to Paradise perfection. Error (evil) is not an actual universe quality; it is simply the observation of a relativity in the relatedness of the imperfection of the incomplete finite to the ascending levels of the Supreme and Ultimate.

130:4.12 (1435.4) Although Jesus told all this to the lad in language best suited to his comprehension, at the end of the discussion Ganid was heavy of eye and was soon lost in slumber. They rose early the next morning to go aboard the boat bound for Lasea on the island of Crete. But before they embarked, the lad had still further questions to ask about evil, to which Jesus replied:

130:4.13 (1435.5) Evil is a relativity concept. It arises out of the observation of the imperfections which appear in the shadow cast by a finite universe of things and beings as such a cosmos obscures the living light of the universal expression of the eternal realities of the Infinite One.

130:4.14 (1435.6) Potential evil is inherent in the necessary incompleteness of the revelation of God as a time-space-limited expression of infinity and eternity. The fact of the partial in the presence of the complete constitutes relativity of reality, creates necessity for intellectual choosing, and establishes value levels of spirit recognition and response. The incomplete and finite concept of the Infinite which is held by the temporal and limited creature mind is, in and of itself, *potential evil*. But the augmenting error of unjustified deficiency in reasonable spiritual rectification of these originally inherent intellectual disharmonies and spiritual insufficiencies, is equivalent to the realization of *actual evil*.

130:4.15 (1436.1) All static, dead, concepts are potentially evil. The finite shadow of relative and living truth is continually moving. Static concepts invariably retard science, politics, society, and religion. Static concepts may represent a certain knowledge, but they are deficient in wisdom and devoid of truth. But do not permit the concept of relativity so to mislead you that you fail to recognize the co-ordination of the universe under the guidance of the cosmic mind, and its stabilized control by the energy and spirit of the Supreme.

5. ON THE ISLAND OF CRETE

130:5.1 (1436.2) The travelers had but one purpose in going to Crete, and that was to play, to walk about over the island, and to climb the mountains. The Cretans of that time did not enjoy an enviable reputation among the surrounding peoples. Nevertheless, Jesus and Ganid won many souls to higher levels of thinking and living and thus laid the foundation for the quick reception of the later gospel teachings when the first preachers from Jerusalem arrived. Jesus loved these Cretans, notwithstanding the harsh words which Paul later spoke concerning them when he subsequently sent Titus to

insulă ca să reorganizeze Bisericile lor.

Pe versantul unui munte al Cretei, Iisus a avut cu Gonod prima sa lungă discuție pe tema religiei. Tatăl a fost foarte impresionat și a zis: „Nu-i de mirare că băiatul crede tot ceea ce îi zici, însă eu nu știam că a existat o asemenea religie în Ierusalim, și cu atât mai puțin în Damasc.” În timpul acestei șederi în Creta, Gonod i-a propus pentru prima dată lui Iisus să se reîntoarcă cu ei în India, iar pe Ganid îl încânta gândul că s-ar putea ca Iisus să fie de acord cu un asemenea aranjament.

Ganid l-a întrebat într-o zi pe Iisus de ce nu se consacrase misiunii de învățător public, iar Iisus i-a spus: „Fiule, fiecare lucru trebuie să vină la vremea sa. Tu ești născut în lume, însă nici neliniștea, oricât de mare, și nici manifestările de nerăbdare nu te vor ajuta să crești. În toate acestea, tu trebuie să lași să lucreze timpul. Numai timpul va coace fructul verde din copac. Un anotimp vine după un anotimp și asfințitul soarelui urmează răsăritul lui doar odată cu trecerea timpului. Eu sunt acum în drum spre Roma cu tine și cu tatăl tău, și asta e de ajuns pentru astăzi. Ziua mea de mâine este toată în mâinile Tatălui meu ceresc.” Apoi el i-a spus lui Ganid povestea lui Moise și a celor patruzeci de ani de vigilență așteptare și de continuă pregătire.

S-a întâmplat în timpul vizitei la Frumoasele Porturi un lucru pe care Ganid nu l-a uitat niciodată. Amintirea acestui episod a trezit mai târziu în el dorința de a face ceva pentru a schimba sistemul castelor din India sa natală. Un bețivan degenerat a atacat o tânără sclavă pe drumul public. Când Iisus a văzut neplăcuta situație în care era fata, el a sarit înainte și a tras-o din calea acestui nebun. În timp ce copila înspăimântată s-a agățat de el, doar prin puterea brațului său drept întins, el l-a ținut pe furiosul agresor la o distanță respectabilă până ce bietul individ s-a epuizat tot dând lovituri în gol. Ganid a simțit un puternic imbold să-l ajute pe Iisus în rezolvarea acestei probleme, dar tatăl său i-a interzis. Deși ei nu vorbeau limba fetei, aceasta putea să înțeleagă actul lor de mărinimie și le-a arătat adâncă sa recunoștință în vreme ce tustrei au condus-o acasă la ea. În timpul vieții sale întrupate, Iisus nu a fost poate niciodată atât de aproape de a se lupta corp la corp cu unul dintre semenii săi. În seara aceea, el a avut o sarcină dificilă când a încercat să îi explice lui Ganid de ce nu-l lovea pe omul acela beat. Ganid socotea că omul acesta ar trebui să primească cel puțin tot atâtea lovituri câte i-a dat el fetei.

6. TÂNĂRUL CARE SE TEMEA

În vreme ce erau în munți, Iisus a avut o lungă discuție cu un tânăr temător și abătut. Negăsind mângâiere și curaj în tovarășia prietenilor, acest tânăr căutase solitudinea înălțimilor; el crescuse cu un sentiment de neputință și de inferioritate. Aceste tendințe naturale fuseseră sporite de numărul de situații grele pe care tânărul le întâmpinase în cursul creșterii sale, mai ales pierderea tatălui pe când avea doisprezece ani. Când s-au întâlnit Iisus a zis: „Salut, prietene, de ce ești atât de abătut într-o zi atât de frumoasă? Dacă s-a întâmplat să te supăre ceva, poate că așa putea eu să te ajut în vreun fel. În orice caz, îmi face o adevărată plăcere să-ți ofer serviciile mele.”

the island to reorganize their churches.

130:5.2 (1436.3) On the mountainside in Crete Jesus had his first long talk with Gonod regarding religion. And the father was much impressed, saying: “No wonder the boy believes everything you tell him, but I never knew they had such a religion even in Jerusalem, much less in Damascus.” It was during the island sojourn that Gonod first proposed to Jesus that he go back to India with them, and Ganid was delighted with the thought that Jesus might consent to such an arrangement.

130:5.3 (1436.4) One day when Ganid asked Jesus why he had not devoted himself to the work of a public teacher, he said: “My son, everything must await the coming of its time. You are born into the world, but no amount of anxiety and no manifestation of impatience will help you to grow up. You must, in all such matters, wait upon time. Time alone will ripen the green fruit upon the tree. Season follows season and sundown follows sunrise only with the passing of time. I am now on the way to Rome with you and your father, and that is sufficient for today. My tomorrow is wholly in the hands of my Father in heaven.” And then he told Ganid the story of Moses and the forty years of watchful waiting and continued preparation.

130:5.4 (1436.5) One thing happened on a visit to Fair Havens which Ganid never forgot; the memory of this episode always caused him to wish he might do something to change the caste system of his native India. A drunken degenerate was attacking a slave girl on the public highway. When Jesus saw the plight of the girl, he rushed forward and drew the maiden away from the assault of the madman. While the frightened child clung to him, he held the infuriated man at a safe distance by his powerful extended right arm until the poor fellow had exhausted himself beating the air with his angry blows. Ganid felt a strong impulse to help Jesus handle the affair, but his father forbade him. Though they could not speak the girl's language, she could understand their act of mercy and gave token of her heartfelt appreciation as they all three escorted her home. This was probably as near a personal encounter with his fellows as Jesus ever had throughout his entire life in the flesh. But he had a difficult task that evening trying to explain to Ganid why he did not smite the drunken man. Ganid thought this man should have been struck at least as many times as he had struck the girl.

6. THE YOUNG MAN WHO WAS AFRAID

130:6.1 (1437.1) While they were up in the mountains, Jesus had a long talk with a young man who was fearful and downcast. Failing to derive comfort and courage from association with his fellows, this youth had sought the solitude of the hills; he had grown up with a feeling of helplessness and inferiority. These natural tendencies had been augmented by numerous difficult circumstances which the lad had encountered as he grew up, notably, the loss of his father when he was twelve years of age. As they met, Jesus said: “Greetings, my friend! why so downcast on such a beautiful day? If something has happened to distress you, perhaps I can in some manner assist you. At any

Tânărul nu avea chef să vorbească. Iisus a încercat o a doua apropiere de sufletul său spunând: „Înțeleg că ai urcat în munții aceștia pentru a scăpa de oameni; e deci firesc să nu dorești să stai de vorbă cu mine, dar aş vrea să ştiu dacă cunoşti munţii aceştia. Cunoşti direcţia acestor poteci? Şi ai putea cumva să-mi indici cel mai bun drum care să ducă la Fenix?” Or, tânărul cunoştea foarte bine aceşti munţi; el a devenit cuadevărat foarte preocupat a-i arata lui Iisus drumul către Fenix precum şi a-i trasa pe nisip toate potecile, explicându-i fiecare detaliu. Dar el a fost foarte surprins şi intrigat atunci când Iisus, după ce i-a spus la revedere şi făcându-se că îşi ia rămas bun, s-a întors deodată către el spunându-i: „Eu ştiu foarte bine că doreşti să fii lăsat singur cu tristeţea ta; dar nu ar fi nici prietenos, nici just din partea mea să primesc de la tine un ajutor atât de generos pentru a găsi cel mai bun drum către Fenix, iar apoi să te părăsesc cu nepăsare fără a fi făcut nici cel mai mic efort pentru a răspunde la chemarea ta lăuntrică. Tu ai nevoie de ajutor şi de indicaţii cu privire la drumul cel mai bun către ţelul destinului tău pe care îl cauţi în inima ta, în vreme ce îţi pierzi vremea aici, pe culmea acestui munte. Aşa cum tu cunoşti bine potecile care duc la Fenix pentru că le-ai bătut de mai multe ori, tot aşa şi eu cunosc bine calea către oraşul speranţelor tale neîmplinite şi a ambiţiilor tale zădărnice. Şi, din moment ce m-ai chemat în ajutor, eu n-am să te dezamănesc.” Tânărul aproape mut de surpriză, a reuşit totuşi să murmure: „Dar - eu nu ți-am cerut nimic.” Atunci Iisus, punând pe umărul lui o mână ușoară spuse: „Nu, fiule, nu cu vorbe, ci te-ai adresat inimii mele cu priviri care exprimă o năzuință fierbinte. Copilul meu, pentru cel care își iubește semenii, există o elocventă chemare în ajutor pe chipul tau umbrit de descurajare și de disperare. Așează-te lângă mine, iar eu îți voi vorbi despre căile servirii și despre marile drumuri ale fericirii care conduc de la amărăciunile sinelui la bucuriile activităților binevoitoare în fraternitatea oamenilor și în serviciul Dumnezeului ceresc.”

Atunci tânărul a dorit cu multă însuflețire să vorbească cu Iisus; el i-a căzut la picioare, implorând ajutorul său, cerându-i să îi arate calea de scăpare din lumea amărăciunilor și a eșecurilor personale. Iisus a zis: „Prietene, ridică-te! Ține-te drept ca un bărbat. Se poate să fii înconjurat de dușmani meschini și se poate să fii întârziat de un mare număr de obstacole, dar lucrurile importante și reale ale acestei lumi și ale universului sunt îți sunt la îndemână. Soarele răsare în fiecare dimineață ca să te salute, întocmai cum o face pentru omul cel ai puternic și cel mai prosper de pe pământ. Uite - trupul ți-e voinic și mușchii puternici - facultățile tale fizice sunt superioare mediei. Firește că toate acestea sunt aproape inutile câtă vreme rămâi așezat aici, pe culmea acestui munte și te plângi de necazurile tale, reale și imaginare.” Însă tu ai putea să faci lucruri mari cu trupul tău, dacă te-ai duce în grabă către locurile unde marile lucruri așteaptă să fie făcute. Tu încerci să fugi de eul tău nefericit, dar așa ceva nu se poate face. Tu și problemele tale de viață sunteți reali; nu poți să scapi de ele cât timp vei trăi. Dar mai privește-te o dată, mintea ta este clară și capabilă. Trupul tău voinic are o minte inteligentă care să-l conducă. Pune-ți mintea la lucru pentru a-și rezolva problemele, învață-ți intelectul să lucreze pentru tine. Refuză să mai fii dominat de frică ca un animal lipsit de

rate it affords me real pleasure to proffer my services.”

130:6.2 (1437.2) The young man was disinclined to talk, and so Jesus made a second approach to his soul, saying: “I understand you come up in these hills to get away from folks; so, of course, you do not want to talk with me, but I would like to know whether you are familiar with these hills; do you know the direction of the trails? and, perchance, could you inform me as to the best route to Phenix?” Now this youth was very familiar with these mountains, and he really became much interested in telling Jesus the way to Phenix, so much so that he marked out all the trails on the ground and fully explained every detail. But he was startled and made curious when Jesus, after saying good-bye and making as if he were taking leave, suddenly turned to him, saying: “I well know you wish to be left alone with your disconsolation; but it would be neither kind nor fair for me to receive such generous help from you as to how best to find my way to Phenix and then unthinkingly to go away from you without making the least effort to answer your appealing request for help and guidance regarding the best route to the goal of destiny which you seek in your heart while you tarry here on the mountainside. As you so well know the trails to Phenix, having traversed them many times, so do I well know the way to the city of your disappointed hopes and thwarted ambitions. And since you have asked me for help, I will not disappoint you.” The youth was almost overcome, but he managed to stammer out, “But — I did not ask you for anything — ” And Jesus, laying a gentle hand on his shoulder, said: “No, son, not with words but with longing looks did you appeal to my heart. My boy, to one who loves his fellows there is an eloquent appeal for help in your countenance of discouragement and despair. Sit down with me while I tell you of the service trails and happiness highways which lead from the sorrows of self to the joys of loving activities in the brotherhood of men and in the service of the God of heaven.”

130:6.3 (1437.3) By this time the young man very much desired to talk with Jesus, and he knelt at his feet imploring Jesus to help him, to show him the way of escape from his world of personal sorrow and defeat. Said Jesus: “My friend, arise! Stand up like a man! You may be surrounded with small enemies and be retarded by many obstacles, but the big things and the real things of this world and the universe are on your side. The sun rises every morning to salute you just as it does the most powerful and prosperous man on earth. Look — you have a strong body and powerful muscles — your physical equipment is better than the average. Of course, it is just about useless while you sit out here on the mountainside and grieve over your misfortunes, real and fancied. But you could do great things with your body if you would hasten off to where great things are waiting to be done. You are trying to run away from your unhappy self, but it cannot be done. You and your problems of living are real; you cannot escape them as long as you live. But look again, your mind is clear and capable. Your strong body has an intelligent mind to direct it. Set your mind at work to solve its problems; teach your intellect to work for you; refuse longer to be dominated by fear like an unthinking animal. Your mind should be your courageous ally in the solution of your life problems rather than your being, as you have been, its

discernământ. Minte ta ar trebui să fie aliatul tău curajos în rezolvarea problemelor vieții tale; bine ar fi să încetezi a-i mai fi, așa cum ai fost, jalnicul ei sclav înfricoșat și valetul descurajării și al înfrângerii. Dar mai prețios decât orice, potențialul tău de înfăptuire efectivă este spiritul care trăiește în tine; el îți va stimula și îți va inspira mintea pentru ca ea să se controleze pe sine și să însușească corpul tău dacă vrei să îl eliberezi din lanțurile fricii; tu vei face astfel natura ta spirituală capabilă de a te elibera puțin câte puțin de relele trândăviei grație prezenței-putere a credinței vii. Atunci această credință va învinge de îndată frica ta de oameni prin irezistibilă prezență a acestei noi și omniprezente iubiri față de semenii tăi. Această iubire va umple foarte repede sufletul tău până peste margini, deoarece tu vei fi devenit conștient, în inima ta, că ești un copil al lui Dumnezeu.

"Astăzi, fiule, trebuie să te naști din nou, restabilit ca om de credință, de curaj și de servie devotată omului, din dragoste față de Dumnezeu. Când vei fi astfel readaptat în sinea ta la viață, vei fi deopotrivă readaptat la univers; tu vei fi născut din nou - născut din spirit - și de acum înainte toată viața ta vai fi mai mult decât o realizare victorioasă. Necazurile te vor întări, dezamăgirile te vor îmboldi, greutățile te vor provoca și obstacolele te vor stimula. Ridică-te tinere! Spune adio vieții de frică slugarnică și de fugă lașă. Reîntoarce-te repede la datoria ta și trăiește-ți viața trupească ca un fiu de Dumnezeu, ca un muritor devotat slujirii înnobilitoare a omului de pe pământ și destinat magnificei și veșnicei slujiri a lui Dumnezeu în eternitate."

Acest tânăr, pe nume Fortune, a devenit mai târziu liderul creștinilor din Creta și tovarășul intim al lui Titus în eforturile sale de a înălța sufletul credincioșilor creștini.

Călătorii erau cu adevărat odihniti și refăcuți când, în amiaza unei zile, au fost gata să se pornească pe apă către Cartagina, în Africa de Nord, zăbovind apoi două zile în Cyrene. Acolo, Iisus și Ganid au dat primele îngrijiri unui băiat numit Rufus, care fusese rănit de ruperea unui car cu boi supraîncărcat. Ei l-au dus pe băiat acasă la mama lui; cât despre tatăl său, Simon, nu avea cum să-și închipuie că omul a cărui cruce o va purta mai târziu la ordinul unui soldat roman, era străinul care sărise odinioară în ajutorul fiului său.

7. ÎN CARTAGINA - DISCURSUL DESPRE TIMP ȘI

SPAȚIU

În cea mai mare parte a timpului în drumul către Cartagina, Iisus și-a petrecut mai tot timpul stând de vorbă cu tovarășii săi de călătorie despre chestiuni sociale, politice și comerciale, dar subiectul religiei abia de a fost abordat. Pentru prima oară, Gonod și Ganid au descoperit că Iisus era un bun povestitor și s-au străduit să-l facă să le istorisească povești legate de prima parte a vieții sale din Galileea. Ei au aflat de asemenea că el fusese elev în Galileea, iar nu în Ierusalim ori în Damasc.

Când Ganid a vrut să știe cum puteau cineva să își facă prieteni, după ce a băgat de seamă că majoritatea persoanelor care le ieșiseră în cale fuseseră atrase de

abject fear-slave and the bond servant of depression and defeat. But most valuable of all, your potential of real achievement is the spirit which lives within you, and which will stimulate and inspire your mind to control itself and activate the body if you will release it from the fetters of fear and thus enable your spiritual nature to begin your deliverance from the evils of inaction by the power-presence of living faith. And then, forthwith, will this faith vanquish fear of men by the compelling presence of that new and all-dominating love of your fellows which will so soon fill your soul to overflowing because of the consciousness which has been born in your heart that you are a child of God.

130:6.4 (1438.1) "This day, my son, you are to be reborn, re-established as a man of faith, courage, and devoted service to man, for God's sake. And when you become so readjusted to life within yourself, you become likewise readjusted to the universe; you have been born again — born of the spirit — and henceforth will your whole life become one of victorious accomplishment. Trouble will invigorate you; disappointment will spur you on; difficulties will challenge you; and obstacles will stimulate you. Arise, young man! Say farewell to the life of cringing fear and fleeing cowardice. Hasten back to duty and live your life in the flesh as a son of God, a mortal dedicated to the ennobling service of man on earth and destined to the superb and eternal service of God in eternity."

130:6.5 (1438.2) And this youth, Fortune, subsequently became the leader of the Christians in Crete and the close associate of Titus in his labors for the uplift of the Cretan believers.

130:6.6 (1438.3) The travelers were truly rested and refreshed when they made ready about noon one day to sail for Carthage in northern Africa, stopping for two days at Cyrene. It was here that Jesus and Ganid gave first aid to a lad named Rufus, who had been injured by the breakdown of a loaded oxcart. They carried him home to his mother, and his father, Simon, little dreamed that the man whose cross he subsequently bore by orders of a Roman soldier was the stranger who once befriended his son.

7. AT CARTHAGE — DISCOURSE ON TIME AND

SPACE

130:7.1 (1438.4) Most of the time en route to Carthage Jesus talked with his fellow travelers about things social, political, and commercial; hardly a word was said about religion. For the first time Gonod and Ganid discovered that Jesus was a good storyteller, and they kept him busy telling tales about his early life in Galilee. They also learned that he was reared in Galilee and not in either Jerusalem or Damascus.

130:7.2 (1438.5) When Ganid inquired what one could do to make friends, having noticed that the majority of persons whom they chanced to meet were attracted to Jesus, his teacher said: "Become interested in your

Isus, învățătorul său i-a zis: „Interesează-te de semenii tăi; învață să îi iubești și nu scăpa prilejul de a face pentru ei un lucru de care ești sigur că ei îl doresc.” Apoi el a citat străvechiul proverb iudaic: „Un om care dorește să aibă prieteni trebuie el însuși să se arate prietenos.”

În Cartagina, Isus a avut un lung și memorabil dialog cu un preot mithriac despre nemurire, despre timp și despre eternitate. Acest persan fusese educat în Alexandria și dorea realmente să învețe de la Isus. Tradus în limbaj modern, răspunsul lui Isus la numeroasele sale întrebări a fost pe scurt următorul:

Timpul este curentul curgerii evenimentelor temporale percepute conștient de creaturi. Timpul este un nume dat aranjării în succesiune a evenimentelor, ceea ce ne permite să le recunoaștem și să le separăm. Universul spațiului este legat de timp atunci când este observat din oricare poziție interioară din afara lăcașului fix al Paradisului. Mișcarea timpului nu se revelează decât în raport cu un lucru care nu se deplasează în spațiu ca un fenomen dependent de timp. În universul universurilor, Paradisul și Deitățile sale transcend atât timpul, cât și spațiul. Pe lumile locuite, personalitatea umană (locuită și orientată de către spiritul Tatălui din Paradis) este singura realitate legată de domeniul fizic care poate să transcendă secvența materială a evenimentelor temporale.

Animalele nu au simțul timpului la fel ca oamenii și, chiar și pentru om, din cauza punctului său de vedere fragmentar și circumscris, timpul apare ca o succesiune de evenimente. Dar, pe măsură ce omul se înalță, pe măsură ce progresează în interior, panorama acestei procesiuni de evenimente se mărește în așa fel încât este deslușită din ce în ce mai mult în ansamblul ei. Ceea ce apărea mai înainte ca o succesiune de evenimente, va fi considerat atunci ca un ciclu complet și perfect coerent. În felul acesta, vechea conștiință a secvenței lineare a evenimentelor va fi tot mai mult înlocuită de simultaneitatea circulară.

Există șapte concepții diferite asupra spațiului așa cum este el condiționat de timp. Spațiul se măsoară prin timp, iar nu timpul prin spațiu. Confuzia savanților sporește din pricină că ei nu reușesc să recunoască realitatea spațiului. Spațiul nu este doar un concept intelectual al variației în conexitatea obiectelor universului. Spațiul nu este gol, dar mintea este singurul lucru cunoscut de oameni care poate, fie și parțial, să transcendă spațiul. Mintea poate funcționa independent de conceptul conexității spațiale a obiectelor materiale. Spațiul este în mod relativ și comparativ finit pentru toate ființele care au statutul de creaturi. Cu cât conștiința se apropie mai mult de noțiunea celor șapte dimensiuni cosmice, cu atât mai mult conceptul de spațiu potențial se apropie de ultimitate; dar potențialul spațiului este într-adevăr ultim numai pe nivelul absolut.

Trebuie să se vadă limpede că realitatea universală are o semnificație în expansiune și întotdeauna relativă pe nivelele cosmice în ascensiune și în perfecționare. În cele din urmă, muritorii supraviețuitori ajung la identitate într-un univers cu șapte dimensiuni.

Conceptul de spațiu-timp al unei minți de origine materială este sortit să sufere extinderi succesive pe măsură ce personalitatea conștientă care îl concepe se înalță pe nivelele succesive ale universului. Când omul

fellows; learn how to love them and watch for the opportunity to do something for them which you are sure they want done,” and then he quoted the olden Jewish proverb — “A man who would have friends must show himself friendly.”

130:7.3 (1439.1) At Carthage Jesus had a long and memorable talk with a Mithraic priest about immortality, about time and eternity. This Persian had been educated at Alexandria, and he really desired to learn from Jesus. Put into the words of today, in substance Jesus said in answer to his many questions:

130:7.4 (1439.2) Time is the stream of flowing temporal events perceived by creature consciousness. Time is a name given to the succession-arrangement whereby events are recognized and segregated. The universe of space is a time-related phenomenon as it is viewed from any interior position outside of the fixed abode of Paradise. The motion of time is only revealed in relation to something which does not move in space as a time phenomenon. In the universe of universes Paradise and its Deities transcend both time and space. On the inhabited worlds, human personality (indwelt and oriented by the Paradise Father's spirit) is the only physically related reality which can transcend the material sequence of temporal events.

130:7.5 (1439.3) Animals do not sense time as does man, and even to man, because of his sectional and circumscribed view, time appears as a succession of events; but as man ascends, as he progresses inward, the enlarging view of this event procession is such that it is discerned more and more in its wholeness. That which formerly appeared as a succession of events then will be viewed as a whole and perfectly related cycle; in this way will circular simultaneity increasingly displace the onetime consciousness of the linear sequence of events.

130:7.6 (1439.4) There are seven different conceptions of space as it is conditioned by time. Space is measured by time, not time by space. The confusion of the scientist grows out of failure to recognize the reality of space. Space is not merely an intellectual concept of the variation in relatedness of universe objects. Space is not empty, and the only thing man knows which can even partially transcend space is mind. Mind can function independently of the concept of the space-relatedness of material objects. Space is relatively and comparatively finite to all beings of creature status. The nearer consciousness approaches the awareness of seven cosmic dimensions, the more does the concept of potential space approach ultimacy. But the space potential is truly ultimate only on the absolute level.

130:7.7 (1439.5) It must be apparent that universal reality has an expanding and always relative meaning on the ascending and perfecting levels of the cosmos. Ultimately, surviving mortals achieve identity in a seven-dimensional universe.

130:7.8 (1439.6) The time-space concept of a mind of material origin is destined to undergo successive enlargements as the conscious and conceiving personality ascends the levels of the universes. When man attains the mind intervening between the material

atinge mintea intermediară dintre planul material și planul spiritual al existenței, ideile sale despre spațiu-timp sunt considerabil extinse în ceea ce privește calitatea lor de percepție și volumul lor de experiență. Lărgirea concepțiilor cosmice ale unei personalități spirituale care progresează se datorează atât adâncirii clarviziunii, cât și lărgirii câmpului conștiinței. Pe măsură ce personalitatea își urmează drumul către o conștiință mai elevată și mai interioară până la nivelele transcendente ale asemănării cu Deitatea, conceptul de spațiu-timp se apropie întotdeauna mai mult de conceptele nelegate de timp și de spațiu ale Absoluturilor. Relativ, și potrivit cu realizările lor transcendente, copiii destinului ultim trebuie să perceapă aceste concepte ale nivelului absolut.

and the spiritual planes of existence, his ideas of time-space will be enormously expanded both as to quality of perception and quantity of experience. The enlarging cosmic conceptions of an advancing spirit personality are due to augmentations of both depth of insight and scope of consciousness. And as personality passes on, upward and inward, to the transcendental levels of Deity-likeness, the time-space concept will increasingly approximate the timeless and spaceless concepts of the Absolutes. Relatively, and in accordance with transcendental attainment, these concepts of the absolute level are to be envisioned by the children of ultimate destiny.

8. PE DRUMUL CĂTRE NEAPOLE ȘI CĂTRE ROMA

Prima oprire de pe drumul către Italia era insula Maltei. Iisus a avut acolo o lungă convorbire cu un tânăr deprimat și descurajat pe nume Claudius. Acest băiat avusese de gând să se omoare, dar, când a terminat de discutat cu scribul din Damasc, a zis: „Voi înfrunta viața ca un bărbat; m-am săturat să mai fac pe lașul, mă voi întoarce la poporul meu și voi reîncepe totul.” La puțin timp după aceea, el a devenit un predicator entuziast al cinicilor și, mai târziu, el i s-a alăturat lui Petru în proclamarea creștinismului la Roma și la Neapole. După moartea lui Petru, el a mers în Spania predicând evanghelia, însă nu a știut niciodată că omul care îl inspirase în Malta era același Iisus pe care, ulterior, l-a proclamat Eliberatorul lumii.

În Siracuza ei au petrecut o săptămână întreagă. Acolo evenimentul care a marcat șederea lor a fost reabilitarea lui Ezra, iudeul căzut în erezie care ținea taverna unde se opriseră Iisus și tovarășii săi. Ezra a fost fermecat de modul de a vedea al lui Iisus și i-a cerut să îl ajute să revină la credința Israelului. El și-a exprimat disperarea zicând: „Eu vreau să fiu un adevărat fiu al lui Avraam, dar nu îl pot găsi pe Dumnezeu.” Iisus a zis: „Dacă vrei să-l găsești cu adevărat pe Dumnezeu, această dorință este în ea însăși dovada că tu l-ai găsit deja. Problema ta nu este incapacitatea ta de a-l găsi pe Dumnezeu, căci Tatăl te-a găsit deja; ea provine pur și simplu din aceea că tu nu-l cunoști pe Dumnezeu. N-ai citit tu în profetul Ieremia: 'Mă vei căuta și mă vei găsi atunci când mă vei căuta cu toată inima'? Și, iarăși, n-a zis oare același profet: 'Îți voi da o inimă pentru a mă cunoaște, căci eu sunt Domnul, și tu aparții poporului meu, și eu voi fi Dumnezeul tău'? Și n-ai citit tu pasajul din Scripturi în care se spune: 'El își coboară privirea peste oameni, și dacă vreunul dintre ei ar zice: Eu am păcătuit și am pervertit ceea ce era bun, și asta nu mi-a folosit, atunci Dumnezeu va elibera din întuneric sufletul acestui om, iar acesta va vedea lumina'?” Atunci Ezra l-a găsit pe Dumnezeu, și sufletul lui a fost împăcat. Mai târziu, în asociere cu un bogat prozelit grec, acest iudeu a clădit prima biserică creștină din Siracuza.

Ei nu s-au oprit decât o zi în Messina, dar a fost de ajuns pentru a schimba viața unui băietan, un vânzător de fructe; Iisus a cumpărat de la el fructe și, la rândul său, l-a hrănit cu pâinea vieții. Băiatul nu a uitat niciodată cuvintele și bunătatea privirii lui Iisus care le însoțea atunci când Iisus și-a pus mâna pe umărul lui și

8. ON THE WAY TO NAPLES AND ROME

^{130:8.1 (1440.1)} The first stop on the way to Italy was at the island of Malta. Here Jesus had a long talk with a downhearted and discouraged young man named Claudius. This fellow had contemplated taking his life, but when he had finished talking with the scribe of Damascus, he said: "I will face life like a man; I am through playing the coward. I will go back to my people and begin all over again." Shortly he became an enthusiastic preacher of the Cynics, and still later on he joined hands with Peter in proclaiming Christianity in Rome and Naples, and after the death of Peter he went on to Spain preaching the gospel. But he never knew that the man who inspired him in Malta was the Jesus whom he subsequently proclaimed the world's Deliverer.

^{130:8.2 (1440.2)} At Syracuse they spent a full week. The notable event of their stop here was the rehabilitation of Ezra, the backslidden Jew, who kept the tavern where Jesus and his companions stopped. Ezra was charmed by Jesus' approach and asked him to help him come back to the faith of Israel. He expressed his hopelessness by saying, "I want to be a true son of Abraham, but I cannot find God." Said Jesus: "If you truly want to find God, that desire is in itself evidence that you have already found him. Your trouble is not that you cannot find God, for the Father has already found you; your trouble is simply that you do not know God. Have you not read in the Prophet Jeremiah, 'You shall seek me and find me when you shall search for me with all your heart'? And again, does not this same prophet say: 'And I will give you a heart to know me, that I am the Lord, and you shall belong to my people, and I will be your God'? And have you not also read in the Scriptures where it says: 'He looks down upon men, and if any will say: I have sinned and perverted that which was right, and it profited me not, then will God deliver that man's soul from darkness, and he shall see the light'?” And Ezra found God and to the satisfaction of his soul. Later, this Jew, in association with a well-to-do Greek proselyte, built the first Christian church in Syracuse.

^{130:8.3 (1440.3)} At Messina they stopped for only one day, but that was long enough to change the life of a small boy, a fruit vendor, of whom Jesus bought fruit and in turn fed with the bread of life. The lad never forgot the words of Jesus and the kindly look which went with them when, placing his hand on the boy's shoulder, he

i-a spus: „Adio, băiete, să ai mult curaj până ce vei ajunge la vârsta bărbăției; după ce ai hrănit corpul, învață și cum să hrănești sufletul. Tatăl meu ceresc va fi cu tine și va merge înaintea ta.” Băiatul a devenit un adept al religiei mithriace și, mai târziu, s-a convertit la credința creștină.

În cele din urmă, ei au ajuns la Neapole și au avut sentimentul că nu erau departe de destinația lor, Roma. La Neapole, Gonod avusese de încheiat multe afaceri; în afară de momentele în care Iisus era solicitat ca tălmăci, Ganid și el însuși își petreceau clipele lor de răgaz vizitând și explorând orașul. Ganid devenea expert în a-i descoperi pe cei care păreau să aibă nevoie de ajutor. Ei au găsit multă sărăcie în acest oraș și au dat mult de pomană, dar Ganid n-a înțeles niciodată sensul cuvintelor lui Iisus atunci când l-a văzut dând unui cerșetor de pe stradă o monedă și a refuzat să se oprească și să-l consoleze pe om. Iisus a zis: „De ce să vorbești în van unuia care este incapabil să priceapă semnificația a ceea ce zici? Spiritul Tatălui nu poate să instruiască și să salveze pe cineva inapt pentru filiație.” Iisus voia să zică că omul nu avea o minte normală, că îi lipsea aptitudinea de a răspunde la îndrumările spiritului.

La Neapole el nu a avut nici o experiență însemnată; Iisus și tânărul bărbat au parcurs orașul în toate sensurile și au împărțit încurajări prin multe surâsuri la sute de bărbați, de femei și de copii.

De acolo, ei au apucat-o pe drumul către Roma prin Capua, unde s-au oprit trei zile. Pe Calea Appenină ei au mers către Roma alături de animalele lor de povară, toți trei fiind dornici să vadă această stăpână a imperiului, cel mai mare oraș din întreaga lume.

said: “Farewell, my lad, be of good courage as you grow up to manhood and after you have fed the body learn how also to feed the soul. And my Father in heaven will be with you and go before you.” The lad became a devotee of the Mithraic religion and later on turned to the Christian faith.

^{130:8.4 (1440.4)} At last they reached Naples and felt they were not far from their destination, Rome. Gonod had much business to transact in Naples, and aside from the time Jesus was required as interpreter, he and Ganid spent their leisure visiting and exploring the city. Ganid was becoming adept at sighting those who appeared to be in need. They found much poverty in this city and distributed many alms. But Ganid never understood the meaning of Jesus' words when, after he had given a coin to a street beggar, he refused to pause and speak comfortingly to the man. Said Jesus: “Why waste words upon one who cannot perceive the meaning of what you say? The spirit of the Father cannot teach and save one who has no capacity for sonship.” What Jesus meant was that the man was not of normal mind; that he lacked the ability to respond to spirit leading.

^{130:8.5 (1441.1)} There was no outstanding experience in Naples; Jesus and the young man thoroughly canvassed the city and spread good cheer with many smiles upon hundreds of men, women, and children.

^{130:8.6 (1441.2)} From here they went by way of Capua to Rome, making a stop of three days at Capua. By the Appian Way they journeyed on beside their pack animals toward Rome, all three being anxious to see this mistress of empire and the greatest city in all the world.

Capitolul 131. Religiile lumii

⇨ 130

CARTEA URANTIA

132 ⇨

PARTE IV. VIAȚA ȘI ÎNVĂȚĂTURILE LUI IISUS

CAPITOLUL 131 RELIGIILE LUMII

Secțiuni

Introduction

1. Cinismul
2. Iudaismul
3. Budismul
4. Hinduismul
5. Zoroastrismul
6. Suduanismul (Jainismul)
7. Shintoismul
8. Taoismul
9. Confucianismul
10. „Religia noastră”

PAPER 131

THE WORLD'S RELIGIONS

SECTIONS

Introduction

1. Cynicism
2. Judaism
3. Buddhism
4. Hinduism
5. Zoroastrianism
6. Suduanism (Jainism)
7. Shinto
8. Taoism
9. Confucianism
10. “Our Religion”

Introduction

ÎN TIMPUL șederii lui Iisus, a lui Gonod și a lui Ganid în Alexandria, tânărul Ganid își consacrase mult timp, și sume importante, date de tatăl său, alcătuirii unei culegeri a ceea ce propovăduiau religiile lumii despre Dumnezeu și relațiile lui cu omul muritor. Ganid a angajat mai mult de șaizeci de traducători pentru a redacta acest rezumat al doctrinelor religioase ale lumii cu privire la Deități. Trebuie să reiasă limpede, din acest capitol, că toate aceste învățături care descriau monoteismul erau în mare măsură provenite, direct sau indirect, din predicile misionarilor lui Machiventa Melchisedec, care porniseră din cartierul lor general din Salem ca să răspândească, până la marginile pământului, doctrina unui Dumnezeu unic - cel Preaînalt.

Noi prezentăm mai jos un rezumat al manuscrisului pe care Ganid l-a pregătit în Alexandria și în Roma, și care a fost păstrat în India vreme de sute de ani după moartea sa. Ganid a strâns acest material sub zece titluri, după cum urmează:

1. CINISMUL

Învățăturile reziduale ale discipolilor lui Melchisedec, cu excepția celor care persistau în religia iudaică, au fost cel mai bine păstrate în doctrina

INTRODUCTION

131:0.1 (1442.1) DURING the Alexandrian sojourn of Jesus, Gonod, and Ganid, the young man spent much of his time and no small sum of his father's money making a collection of the teachings of the world's religions about God and his relations with mortal man. Ganid employed more than threescore learned translators in the making of this abstract of the religious doctrines of the world concerning the Deities. And it should be made plain in this record that all these teachings portraying monotheism were largely derived, directly or indirectly, from the preachments of the missionaries of Machiventa Melchizedek, who went forth from their Salem headquarters to spread the doctrine of one God — the Most High — to the ends of the earth.

131:0.2 (1442.2) There is presented herewith an abstract of Ganid's manuscript, which he prepared at Alexandria and Rome, and which was preserved in India for hundreds of years after his death. He collected this material under ten heads, as follows:

1. CYNICISM

131:1.1 (1442.3) The residual teachings of the disciples of Melchizedek, excepting those which persisted in the Jewish religion, were best preserved in the doctrines of

cinicilor. Selecția lui Ganid cuprindea următoarele extrase:

"Dumnezeu este suprem, el este Preaînaltul cerului și al pământului. Dumnezeu este cercul eternității făcute perfecte și el va guverna universul universurilor. El este singurul creator al cerurilor și al pământurilor. Atunci când decretează un lucru, acest lucru este. Dumnezeul nostru este un singur Dumnezeu, și el este plin de compasiune și de îndurare. Tot ceea ce este înălțat, sfânt, adevărat și frumos seamănă cu Dumnezeul nostru. Cel Preaînalt este lumina cerului și a pământului, Dumnezeul estului, al vestului, al nordului și al sudului.

"Chiar dacă pământul ar fi să dispară, fața strălucitoare a Supremului ar rămâne în măreție și în glorie. Cel Preaînalt este primul și ultimul, începutul și sfârșitul oricărui lucru. Nu există decât acest singur Dumnezeu, și numele său este Adevăr. Dumnezeu există prin el însuși și este lipsit de orice mânie și dușmănie; el este nemuritor și infinit. Dumnezeul nostru este omnipotent și generos. Numeroase sunt manifestările sale, dar noi nu-l adorăm decât pe Dumnezeu însuși. Dumnezeu știe totul - secretele noastre și proclamațiile noastre; el știe și ceea ce merită fiecare dintre noi. Puterea sa este egală asupra tuturor lucrurilor.

"Dumnezeu este un dător de pace și un ocrotitor fidel al tuturor celor care se tem de el și care au încredere în el. El aduce mântuirea tuturor celor care îl servesc. Toată creația există în puterea celui Preaînalt. Iubirea sa divină izvorăște din sfințenia puterii sale, și afecțiunea sa se naște din forța măreției sale. Preaînaltul a poruncit unirea corpului și a sufletului, și l-a înzestrat pe om cu propriul său spirit. Ceea ce face omul trebuie să aibă un sfârșit, dar ceea ce face Creatorul durează veșnic. Experiența omenească ne aduce cunoștințe, dar contemplarea celui Preaînalt ne dă înțelepciune.

"Dumnezeu varsă ploaia peste pământ, el face soarele să strălucească peste grăunțele care încolțește, el ne dă recolta îmbelșugată a lucrurilor bune ale acestei vieți și mântuirea eternă în lumea ce va fi să vină. Dumnezeul nostru se bucură de o mare autoritate; numele său este Excelent și natura sa este insondabilă. Când sunteți bolnavi, Preaînaltul este cel care vă tămăduiește. Dumnezeu este plin de bunătate față de toți oamenii; noi nu avem nici un prieten asemenea celui Preaînalt. Îndurarea sa umple toate locurile și bunătatea sa îmbrățișează toate sufletele. Cel Preaînalt este neschimbător și ne ajută ori de câte ori suntem la nevoie. Oriunde vă întoarceți ca să vă rugați, acolo este fața celui Preaînalt și urechea deschisă a Dumnezeului nostru. Voi puteți să vă ascundeți de oameni, dar nu și de Dumnezeu. Dumnezeu nu este departe de noi, el este omniprezent. Dumnezeu umple toate locurile și trăiește în inima omului care se teme de sfântul său nume. Creația este în Creator și Creatorul este în creația sa. Noi îl căutăm pe cel Preaînalt, și îl găsim atunci în inima noastră. Voi porniți în căutarea unui prieten foarte drag și apoi îl descoperiți în sufletul vostru.

Omul care îl cunoaște pe Dumnezeu îi consideră pe toți oamenii ca egali; ei sunt frații lui. Egoiștii, cei cărora nu le pasă de frații lor întru carne, nu primesc decât neliniște drept răsplată. Cei care îi iubesc pe tovarășii lor și au o inimă pură îl vor vedea pe

the Cynics. Ganid's selection embraced the following:

131:1.2 (1442.4) "God is supreme; he is the Most High of heaven and earth. God is the perfected circle of eternity, and he rules the universe of universes. He is the sole maker of the heavens and the earth. When he decrees a thing, that thing is. Our God is one God, and he is compassionate and merciful. Everything that is high, holy, true, and beautiful is like our God. The Most High is the light of heaven and earth; he is the God of the east, the west, the north, and the south.

131:1.3 (1442.5) "Even if the earth should pass away, the resplendent face of the Supreme would abide in majesty and glory. The Most High is the first and the last, the beginning and the end of everything. There is but this one God, and his name is Truth. God is self-existent, and he is devoid of all anger and enmity; he is immortal and infinite. Our God is omnipotent and bounteous. While he has many manifestations, we worship only God himself. God knows all — our secrets and our proclamations; he also knows what each of us deserves. His might is equal to all things.

131:1.4 (1442.6) "God is a peace giver and a faithful protector of all who fear and trust him. He gives salvation to all who serve him. All creation exists in the power of the Most High. His divine love springs forth from the holiness of his power, and affection is born of the might of his greatness. The Most High has decreed the union of body and soul and has endowed man with his own spirit. What man does must come to an end, but what the Creator does goes on forever. We gain knowledge from the experience of man, but we derive wisdom from the contemplation of the Most High.

131:1.5 (1443.1) "God pours rain upon the earth, he causes the sun to shine upon the sprouting grain, and he gives us the abundant harvest of the good things of this life and eternal salvation in the world to come. Our God enjoys great authority; his name is Excellent and his nature is unfathomable. When you are sick, it is the Most High who heals you. God is full of goodness toward all men; we have no friend like the Most High. His mercy fills all places and his goodness encompasses all souls. The Most High is changeless; and he is our helper in every time of need. Wherever you turn to pray, there is the face of the Most High and the open ear of our God. You may hide yourself from men, but not from God. God is not a great distance from us; he is omnipresent. God fills all places and lives in the heart of the man who fears his holy name. Creation is in the Creator and the Creator in his creation. We search for the Most High and then find him in our hearts. You go in quest of a dear friend, and then you discover him within your soul.

131:1.6 (1443.2) "The man who knows God looks upon all men as equal; they are his brethren. Those who are selfish, those who ignore their brothers in the flesh, have only weariness as their reward. Those who love their fellows and who have pure hearts shall see God. God

Dumnezeu. Dumnezeu nu uită niciodată sinceritatea. El va călăuzi în adevăr inimile cinstite, căci Dumnezeu este adevăr.

"În viața voastră, respingeți eroarea și biruiți răul prin iubirea adevărului viu. În toate relațiile voastre cu oamenii răspundeți răului făcând binele. Domnul Dumnezeu este îndurător și iubitor; el iartă. Să îl iubim pe Dumnezeu, căci el ne iubește mai întâi. Prin iubirea lui Dumnezeu și grație îndurării sale, noi vom fi salvați. Cei săraci și cei bogați sunt frați. Dumnezeu este Tatăl lor. Răul care nu ați vrea să vi se facă, nu îl faceți altuia.

"Invocați numele său tot timpul și, în măsura în care credeți în numele său, rugăciunea voastră va fi auzită. Ce mare onoare este să îl adori pe cel Preaînalt! Toate lumile și universurile i se închină celui Preaînalt. În toate rugăciunile voastre aduceți mulțumiri - înălțați-vă în adorare. Rugăciunea de adorare evită răul și interzice păcatul. Să proslăvim mereu numele celui Preaînalt. Omul care își găsește adăpost în cel Preaînalt își ascunde defectele față de univers. Când stați înaintea lui Dumnezeu cu o inimă curată, vouă nu vă mai este frică de nimic din toată creația. Cel Preaînalt seamănă cu un tată și cu o mamă iubitori; ei ne iubesc realmente, pe noi, copiii lui de pe pământ. Dumnezeul nostru ne va ierta și ne va călăuzi pașii pe calea salvării. El ne va lua de mână și ne va conduce până la el. Dumnezeu îi salvează pe cei care au încredere în el; el nu îl obligă pe om să îi servească numele.

"Dacă credința în cel Preaînalt a pătruns în inima voastră, atunci veți rămâne liberi de teamă câte zile veți mai avea. Nu vă frământați din cauza prosperității celor nelegiuți; nu vă temeți de cei care urzesc rele; lăsați-vă sufletul să se îndepărteze de păcat și puneți-vă toată încrederea în Dumnezeul salvării. Sufletul obosit al muritorului rătăcitor află o odihnă veșnică în brațele celui Preaînalt. Înțeleptului îi este sete de îmbrățișarea divină. Copilul pământean dorește cu ardoare siguranța din brațele Tatălui Universal. Omul nobil caută această stare înaltă în care sufletul muritorului se amestecă cu spiritul Supremului. Dumnezeu este just: fructul pe care nu îl primim după tot ceea ce am semănat în lumea asta, îl vom primi în următoarea."

2. IUDAISMUL

Kenitii din Palestina au salvat multe dintre învățăturile lui Melchisedec. Iisus și Ganid au ales din aceste arhive, așa cum erau ele păstrate și modificate, următoarele pasaje:

"La început Dumnezeu a creat cerurile și pământul, și tot ceea ce conțin ele. Și iată, tot ceea ce crease era foarte bun. Domnul, el este Dumnezeu; nu există altul în afară de el, nici sus în cer, nici jos pe pământ. De aceea îl vei iubi tu pe Domnul Dumnezeuul tău din toată inima ta, din tot sufletul tău și cu toată forța ta. Tot așa cum apele acoperă fundurile mărilor, așa și întreg pământul va fi plin de cunoașterea Domnului. Cerurile proclamă gloria lui Dumnezeu, iar firmamentul arată lucrarea sa. Zilele țin discursuri unele după altele și nopțile arată cunoașterea unele după altele. Nu există nici vorbire nici limbaj în care vocile lor să nu fie auzite. Lucrarea Domnului este măreață, el a făcut toate aceste lucruri cu înțelepciune. Măreția Domnului este

never forgets sincerity. He will guide the honest of heart into the truth, for God is truth.

131:1.7 (1443.3) "In your lives overthrow error and overcome evil by the love of the living truth. In all your relations with men do good for evil. The Lord God is merciful and loving; he is forgiving. Let us love God, for he first loved us. By God's love and through his mercy we shall be saved. Poor men and rich men are brothers. God is their Father. The evil you would not have done you, do not to others.

131:1.8 (1443.4) "At all times call upon his name, and as you believe in his name, so shall your prayer be heard. What a great honor it is to worship the Most High! All the worlds and the universes worship the Most High. And with all your prayers give thanks — ascend to worship. Prayerful worship shuns evil and forbids sin. At all times let us praise the name of the Most High. The man who takes shelter in the Most High conceals his defects from the universe. When you stand before God with a clean heart, you become fearless of all creation. The Most High is like a loving father and mother; he really loves us, his children on earth. Our God will forgive us and guide our footsteps into the ways of salvation. He will take us by the hand and lead us to himself. God saves those who trust him; he does not compel man to serve his name.

131:1.9 (1443.5) "If the faith of the Most High has entered your heart, then shall you abide free from fear throughout all the days of your life. Fret not yourself because of the prosperity of the ungodly; fear not those who plot evil; let the soul turn away from sin and put your whole trust in the God of salvation. The weary soul of the wandering mortal finds eternal rest in the arms of the Most High; the wise man hungers for the divine embrace; the earth child longs for the security of the arms of the Universal Father. The noble man seeks for that high estate wherein the soul of the mortal blends with the spirit of the Supreme. God is just: What fruit we receive not from our plantings in this world we shall receive in the next."

2. JUDAISM

131:2.1 (1444.1) The Kenites of Palestine salvaged much of the teaching of Melchizedek, and from these records, as preserved and modified by the Jews, Jesus and Ganid made the following selection:

131:2.2 (1444.2) "In the beginning God created the heavens and the earth and all things therein. And, behold, all he created was very good. The Lord, he is God; there is none beside him in heaven above or upon the earth beneath. Therefore shall you love the Lord your God with all your heart and with all your soul and with all your might. The earth shall be full of the knowledge of the Lord as the waters cover the sea. The heavens declare the glory of God, and the firmament shows his handiwork. Day after day utters speech; night after night shows knowledge. There is no speech or language where their voice is not heard. The Lord's work is great, and in wisdom has he made all things; the greatness of the Lord is unsearchable. He knows the number of the

insondabilă. El știe numărul de stele și le cheamă pe toate pe numele lor.

"Puterea Domnului este mare și înțelegerea sa infinită. Domnul a zis: 'Așa cum cerurile sunt mai sus decât pământul, tot așa și căile mele sunt mai înalte decât căile voastre și gândurile mele mai înalte decât gândurile voastre.' Dumnezeu revelează lucrurile profunde și tainice pentru că lumina locuiește în el. Domnul este îndurător și blând; el îndură vreme îndelungată și abundă în adevăr și în bunătate. Domnul este bun și drept; el va călăuzi pe cei blajini în judecată. Gustați și vedeți că Domnul este bun! Bindecuvântat să fie omul care are încredere în Dumnezeu. Dumnezeu este refugiul nostru și tăria noastră, un ajutor pe care te poți bizui la necaz.

"Îndurarea Domnului se află din eternitate în eternitate peste cei care se tem de el, iar dreptatea sa se întinde chiar și până la copiii copiilor noștri. Domnul este blând și plin de compasiune. El este bun pentru toți, și binecuvântările sale iubitoare sunt răspândite peste toată creația sa; el vindecă inimile zdrobite și pansează rănilor lor. Unde să mă îndepărtez de duhul lui Dumnezeu? Unde să fug afară din divină prezență? Așa a zis Înalțul și Sublimul care locuiește în eternitate și se cheamă Cel Sfânt: Eu locuiesc în locul înalt și sfânt, și de asemenea în cel care are inima pocăită și spiritul smerit! Nimeni nu se poate ascunde de Dumnezeul nostru, căci el umple cerul și pământul. Cerurile să fie fericite și pământul să se bucure. Toate națiunile să zică: Domnul domnește! Aduceți mulțumiri lui Dumnezeu, căci milostenia sa durează veșnic.

"Cerurile proclamă dreptatea lui Dumnezeu, și toată lumea a văzut gloria lui. Dumnezeu ne-a făcut pe noi, iar nu noi înșine; noi suntem poporul său, oile de pe pășunea sa. Mărinimia sa este veșnică și adevărul său subzistă pentru toate generațiile. Dumnezeul nostru guvernează printre națiuni. Pământul să fie umplut de gloria sa! Fie ca oamenii să-l slăvească pe Domnul pentru bunătatea sa și pentru darurile sale minunate făcute copiilor oamenilor!

"Dumnezeu l-a creat pe om ceva mai puțin decât divin și l-a încununat cu dragoste și cu îndurare. Domnul cunoaște calea celor drepti, dar calea celor nelegiuți va pieri. Teama de Domnul este începutul înțelepciunii; cunoașterea Supremului este înțelegere. Dumnezeu Cel Atotputernic a zis: 'Mergeți înaintea mea și fiți perfecți.' Nu uitați că mândria merge în fața distrugerii și un spirit orgolios în fața căderii. Cel care își guvernează propriul spirit este mai tare decât cel care pune stăpânire pe un oraș. Domnul Dumnezeu, cel Sfânt a zis: 'Revenind la odihna ta spirituală tu vei fi salvat; în calm și în încredere îți vei găsi tăria.' Cei care îl slujesc pe Domnul își vor reînnoi tăria; ei se vor înălța pe aripi, ca și vulturii. Ei vor alerga și nu vor fi osteniți; ei vor umbla și nu vor slăbi. Domnul va potoli temerile voastre. Domnul a zis: 'Nu vă temeți, căci eu sunt cu voi. Să nu vă fie deloc frică, căci eu sunt Dumnezeul vostru și vă voi întări; vă voi ajuta, da, vă voi sprijini cu mâna dreaptă a justiției mele.'

"Dumnezeu este Tatăl nostru; Domnul este mântuitorul nostru. Dumnezeu a creat oștirile universului și le păstrează pe toate. Dreptatea sa este ca munții și judecata sa ca marele adânc. El ne face să bem din râul plăcerilor lui, și în lumina sa noi vom vedea lumină. Este bine să-i aduceți mulțumiri Domnului și să

stars; he calls them all by their names.

131:2.3 (1444.3) "The power of the Lord is great and his understanding infinite. Says the Lord: 'As the heavens are higher than the earth, so are my ways higher than your ways, and my thoughts higher than your thoughts.' God reveals the deep and secret things because the light dwells with him. The Lord is merciful and gracious; he is long-suffering and abundant in goodness and truth. The Lord is good and upright; the meek will he guide in judgment. Taste and see that the Lord is good! Blessed is the man who trusts God. God is our refuge and strength, a very present help in trouble.

131:2.4 (1444.4) "The mercy of the Lord is from everlasting to everlasting upon those who fear him and his righteousness even to our children's children. The Lord is gracious and full of compassion. The Lord is good to all, and his tender mercies are over all his creation; he heals the brokenhearted and binds up their wounds. Whither shall I go from God's spirit? whither shall I flee from the divine presence? Thus says the High and Lofty One who inhabits eternity, whose name is Holy: 'I dwell in the high and holy place; also with him who is of a contrite heart and a humble spirit!' None can hide himself from our God, for he fills heaven and earth. Let the heavens be glad and let the earth rejoice. Let all nations say: The Lord reigns! Give thanks to God, for his mercy endures forever.

131:2.5 (1444.5) "The heavens declare God's righteousness, and all the people have seen his glory. It is God who has made us, and not we ourselves; we are his people, the sheep of his pasture. His mercy is everlasting, and his truth endures to all generations. Our God is governor among the nations. Let the earth be filled with his glory! O that men would praise the Lord for his goodness and for his wonderful gifts to the children of men!

131:2.6 (1444.6) "God has made man a little less than divine and has crowned him with love and mercy. The Lord knows the way of the righteous, but the way of the ungodly shall perish. The fear of the Lord is the beginning of wisdom; the knowledge of the Supreme is understanding. Says the Almighty God: 'Walk before me and be perfect.' Forget not that pride goes before destruction and a haughty spirit before a fall. He who rules his own spirit is mightier than he who takes a city. Says the Lord God, the Holy One: 'In returning to your spiritual rest shall you be saved; in quietness and confidence shall be your strength.' They who wait upon the Lord shall renew their strength; they shall mount up with wings like eagles. They shall run and not be weary; they shall walk and not be faint. The Lord shall give you rest from your fear. Says the Lord: 'Fear not, for I am with you. Be not dismayed, for I am your God. I will strengthen you; I will help you; yes, I will uphold you with the right hand of my righteousness.'

131:2.7 (1445.1) "God is our Father; the Lord is our redeemer. God has created the universal hosts, and he preserves them all. His righteousness is like the mountains and his judgment like the great deep. He causes us to drink of the river of his pleasures, and in his light we shall see light. It is good to give thanks to the

cântați imnuri de laudă celui Preaînalt, să-i arătați dimineața o bunăvoință afectuoasă și în fiecare seară o credință divină. Împărăția lui Dumnezeu este o împărăție veșnică și dominația sa dăinuie din generație în generație. Domnul este păstorul meu; eu nu voi duce lipsă de nimic. El mă lasă să mă odihnesc pe pășunile verzi, el mă conduce pe lângă apele liniștite. El îmi mângâie sufletul; el mă călăuzește pe cărările dreptății. Da, chiar și atunci când voi merge în valea umbrei morții, eu nu mă voi teme de nici un rău, căci Dumnezeu este cu mine. Bunătatea și îndurarea sa mă însoțesc cu siguranță în toate zilele vieții mele, și eu voi locui veșnic în casa Domnului.

"Iehova este Dumnezeul salvării mele; eu îmi voi pune deci încrederea în numele divin. Eu mă voi încrede în Domnul cu toată inima mea; eu nu mă voi bizui pe propria mea înțelegere. Pe toate căile mele îl voi recunoaște, și el îmi va arăta drumul. Domnul este fidel; el își ține promisiunile față de cei ce îl slujesc; cel just va trăi prin credința sa. Dacă nu faceți bine, aceasta este din cauza păcatului care stă la un pas de voi. Oamenii recoltează răul pe care îl cultivă și păcatul pe care îl seamănă. Nu vă faceți griji din pricina răufăcătorilor. Dacă priviți inechitatea în inima voastră Domnul nu vă va auzi; dacă păcătuți contra lui Dumnezeu, voi faceți, de asemenea, rău propriului vostru suflet. Dumnezeu va aduce la judecată lucrarea fiecărui om cu toate secretele ei, bune sau rele. După cum gândește un om în inima sa, așa și este.

"Domnul este aproape de toți cei care fac apel la el în sinceritate și în adevăr. Se poate să plângi o noapte, dar bucuria vine odată cu dimineața. O inimă voioasă face bine ca un medicament. Dumnezeu nu va refuza nici un lucru bun celor care merg drept. Temeți-vă de Dumnezeu și păziți-i poruncile, căci aceasta este toată datoria omului. Așa a vorbit Domnul care a creat cerurile și a format pământul: 'Nu există alt Dumnezeu afară de mine, un Dumnezeu just și un salvator. Bizuiți-vă pe mine din toate marginile pământului și fiți salvați. Dacă mă căutați, mă veți găsi, numai să mă căutați cu toată inima.' Cei blajini vor moșteni pământul și se vor desfăta în abundența păcii. Oricine seamănă nedreptate va culege nenorociri; cei care seamănă vânt vor culege furtună.

" 'Veniți acum și să judecăm împreună', a zis Domnul, 'chiar dacă păcatele voastre sunt stacojii, ele vor fi albe ca zăpada. Dacă sunt roșii ca și carminul, ele vor deveni ca lâna.' Dar nu există pace pentru cei răi. Propriile voastre păcate sunt cele ce au îndepărtat lucrurile bune de voi. Dumnezeu este sănătatea feței mele și veselia sufletului meu. Dumnezeul etern este forța mea. El este căminul nostru, și brațele sale eterne mă susțin. Domnul este aproape de cei care au inima zdrobită. El îi salvează pe toți cei al căror spirit seamănă cu cel al unui copil. Supărările celui just sunt multe, dar Domnul îl scapă de toate. Încredințați-vă căile Domnului - aveți încredere în el - și el le va face să reușească. Cel care locuiește în locul secret al celui Preaînalt va rămâne în umbra celui Atotputernic.

"Iubiți pe aproapele vostru ca pe voi înșivă; nu purtați ranchiună nici unui om. Nu faceți nimănui ceea ce detestați. Iubiți-l pe fratele vostru căci Domnul a zis: 'Îi voi iubi pe copiii mei nestingherit, de bună voie.' Calea celui just este ca o lumină care strălucește din ce în ce mai mult până în ziua perfectă. Cei înțelepți vor avea strălucirea firmamentului și cei care orientează mulți

Lord and to sing praises to the Most High; to show forth loving-kindness in the morning and the divine faithfulness every night. God's kingdom is an everlasting kingdom, and his dominion endures throughout all generations. The Lord is my shepherd; I shall not want. He makes me to lie down in green pastures; he leads me beside still waters. He restores my soul. He leads me in the paths of righteousness. Yes, even though I walk through the valley of the shadow of death, I will fear no evil, for God is with me. Surely goodness and mercy shall follow me all the days of my life, and I shall dwell in the house of the Lord forever.

131:2.8 (1445.2) "Yahweh is the God of my salvation; therefore in the divine name will I put my trust. I will trust in the Lord with all my heart; I will lean not upon my own understanding. In all my ways I will acknowledge him, and he shall direct my paths. The Lord is faithful; he keeps his word with those who serve him; the just shall live by his faith. If you do not well, it is because sin lies at the door; men reap the evil they plough and the sin they sow. Fret not yourself because of evildoers. If you regard iniquity in your heart, the Lord will not hear you; if you sin against God, you also wrong your own soul. God will bring every man's work to judgment with every secret thing, whether it be good or evil. As a man thinks in his heart, so is he.

131:2.9 (1445.3) "The Lord is near all who call upon him in sincerity and in truth. Weeping may endure for a night, but joy comes in the morning. A merry heart does good like a medicine. No good thing will God withhold from those who walk uprightly. Fear God and keep his commandments, for this is the whole duty of man. Thus says the Lord who created the heavens and who formed the earth: 'There is no God beside me, a just God and a savior. Look to me and be saved, all the ends of the earth. If you seek me, you shall find me if you search for me with all your heart.' The meek shall inherit the earth and shall delight themselves in the abundance of peace. Whoever sows iniquity shall reap calamity; they who sow the wind shall reap the whirlwind.

131:2.10 (1445.4) "'Come now, let us reason together,' says the Lord, 'Though your sins be as scarlet, they shall be as white as snow. Though they be red like crimson, they shall be as wool.' But there is no peace for the wicked; it is your own sins which have withheld the good things from you. God is the health of my countenance and the joy of my soul. The eternal God is my strength; he is our dwelling place, and underneath are the everlasting arms. The Lord is near to those who are brokenhearted; he saves all who have a childlike spirit. Many are the afflictions of the righteous man, but the Lord delivers him out of them all. Commit your way to the Lord — trust him — and he will bring it to pass. He who dwells in the secret place of the Most High shall abide under the shadow of the Almighty.

131:2.11 (1445.5) "Love your neighbor as yourself; bear a grudge against no man. Whatsoever you hate do to no man. Love your brother, for the Lord has said: 'I will love my children freely.' The path of the just is as a shining light which shines more and more until the perfect day. They who are wise shall shine as the brightness of the firmament and they who turn many to righteousness as

oameni către dreptate vor străluci veșnic precum stelele. Cel pervertit să-și abandoneze calea sa rea și cel nelegiuit gândurile sale rebele. 'Ei să revină la mine,' a zis Domnul, 'și voi avea milă de ei; voi ierta din abundență.'

"Vorbește Dumnezeu, creatorul cerului și al pământului: 'Cei care iubesc legea mea se bucură de o mare pace. Iată poruncile mele: Să mă iubești din toată inima ta, să nu ai alți dumnezei în fața mea; să nu iei numele meu în deșert; să-ți aduci aminte de ziua sabatului ca s-o sfințești; onorează-l pe tatăl tău și pe mama ta; să nu ucizi; să nu comiți adulter; să nu furi; să nu depui mărturie mincinoasă; să nu râvnești la bunul altuia.'

"Și tuturor celor care îl iubesc suprem pe Domnul și îl iubesc pe aproapele lor ca pe ei înșiși, Dumnezeul din cer le-a zis: 'Voi plăti răscumpărarea ta pentru a te scăpa din mormânt, te voi răscumpăra de la moarte. Voi fi îndurător și just față de copiii tăi. N-am spus eu creaturilor mele de pe pământ: Voi sunteți fiii Dumnezeului viu? Nu v-am iubit eu cu o iubire veșnică? Oare nu v-am invitat să deveniți asemeni mie și să locuiți veșnic cu mine în Paradis?'

3. BUDISMUL

Ganid a fost șocat să descopere cât de aproape era budismul de a fi o mare și frumoasă religie fără Dumnezeu, fără o Deitate personală și universală. Oricum, el a găsit totuși unele urme ale anumitor credințe anterioare care reflectau puțină influență a învățăturilor misionarilor lui Melchisedec, care au continuat să lucreze în India până în epoca lui Buddha. Iisus și Ganid au cules următoarele afirmații din literatura budistă:

"Bucuria va izvorî dintr-o inimă curată către Infinit. Toată ființa mea va fi în pace în această bucurie supramuritoare. Sufletul meu este plin de mulțumire și inima mea debordează de fericirea unei încrederi pașnice. Eu nu mă tem de nimic, sunt liber de îngrijorare. Mă aflu în siguranță, iar dușmanii mei nu mă pot neliniști. Eu sunt satisfăcut de fructele încrederii mele. Eu găsesc că este ușor a accede la cel Nemuritor. Mă rog ca credința să mă susțină pe parcursul lungii călătorii. Știu că credința de dincolo nu mă va lăsa. Știu că frații mei vor prospera de vor fi impregnați de credința celui Nemuritor, credința care creează modestia, dreptatea, înțelepciunea, curajul, cunoașterea și perseverența. Să abandonăm tristețea și să respingem frica. Prin credință să stăpânim adevărata dreptate și o autentică bărbăție. Să învățăm să medităm asupra justiției și a îndurării. Credința este adevărata bogăție a omului; ea este darul virtuții și al gloriei.

"Nedreptatea este nedemnă și păcatul este demn de dispreț. Răul este degradant, atât în gând, cât și dacă este transpus în faptă. Durerea și amărăciunea urmează cărarea răului așa cum praful urmează vântul. Fericirea și pacea minții urmează gândirea curată și viața plină de virtute așa cum umbra urmează substanța lucrurilor materiale. Răul este fructul unei gândiri rău direcționate. Este rău să vezi un păcat acolo unde nu este nici unul, și de a nu vedea păcatul acolo unde este unul. Răul este cărarea falselor doctrine. Cei

the stars forever and ever. Let the wicked forsake his evil way and the unrighteous man his rebellious thoughts. Says the Lord: 'Let them return to me, and I will have mercy on them; I will abundantly pardon.'

131:2.12 (1446.1) "Says God, the creator of heaven and earth: 'Great peace have they who love my law. My commandments are: You shall love me with all your heart; you shall have no gods before me; you shall not take my name in vain; remember the Sabbath day to keep it holy; honor your father and mother; you shall not kill; you shall not commit adultery; you shall not steal; you shall not bear false witness; you shall not covet.'

131:2.13 (1446.1) "And to all who love the Lord supremely and their neighbors like themselves, the God of heaven says: 'I will ransom you from the grave; I will redeem you from death. I will be merciful to your children, as well as just. Have I not said of my creatures on earth, you are the sons of the living God? And have I not loved you with an everlasting love? Have I not called you to become like me and to dwell forever with me in Paradise?'"

3. BUDDHISM

131:3.1 (1446.3) Ganid was shocked to discover how near Buddhism came to being a great and beautiful religion without God, without a personal and universal Deity. However, he did find some record of certain earlier beliefs which reflected something of the influence of the teachings of the Melchizedek missionaries who continued their work in India even to the times of Buddha. Jesus and Ganid collected the following statements from the Buddhist literature:

131:3.2 (1446.4) "Out of a pure heart shall gladness spring forth to the Infinite; all my being shall be at peace with this supermortal rejoicing. My soul is filled with content, and my heart overflows with the bliss of peaceful trust. I have no fear; I am free from anxiety. I dwell in security, and my enemies cannot alarm me. I am satisfied with the fruits of my confidence. I have found the approach to the Immortal easy of access. I pray for faith to sustain me on the long journey; I know that faith from beyond will not fail me. I know my brethren will prosper if they become imbued with the faith of the Immortal, even the faith that creates modesty, uprightness, wisdom, courage, knowledge, and perseverance. Let us forsake sorrow and disown fear. By faith let us lay hold upon true righteousness and genuine manliness. Let us learn to meditate on justice and mercy. Faith is man's true wealth; it is the endowment of virtue and glory.

131:3.3 (1446.5) "Unrighteousness is contemptible; sin is despicable. Evil is degrading, whether held in thought or wrought out in deeds. Pain and sorrow follow in the path of evil as the dust follows the wind. Happiness and peace of mind follow pure thinking and virtuous living as the shadow follows the substance of material things. Evil is the fruit of wrongly directed thinking. It is evil to see sin where there is no sin; to see no sin where there is sin. Evil is the path of false doctrines. Those who avoid evil by seeing things as they are gain joy by thus

care evită răul văzând lucrurile așa cum sunt devin vioași îmbrățișând astfel adevărul. Puneți capăt nenorocirii voastre detestând păcatul. Înălțându-vă privirile către cel Nobil, abateți-vă de la păcat din toată inima voastră. Nu justificați răul; nu căutați scuză păcatului. Prin eforturile voastre de a corecta păcatele voastre trecute, voi dobândiți tăria de a rezista tendinței de a recădea în păcat. Rezistența la rău se naște din căință. Nu treceți peste nici o greșeală fără a o mărturisi celui Nobil.

"Vioașia și bucuria sunt recompensele faptelor bune făcute spre slava celui Nepieritor. Nimeni nu poate să vă priveze de libertatea propriei voastre minți. Când credința religiei voastre a emancipat inima voastră, când mintea voastră, ca și un munte, este stabilă și imuabilă, atunci pacea sufletului curge ca apele unui fluviu lin. Cei care sunt siguri de mântuire sunt eliberați pentru totdeauna de poftă, de invidie, de ură și de iluzia bogățiilor. Cu toate că credința este energia unei vieți mai bune, voi trebuie totuși să lucrați cu perseverență la propria voastră mântuire. Dacă vreți să fiți siguri de mântuirea voastră finală, atunci asigurați-vă că voi căutați sincer să înfăptuiți tot ceea ce este drept. Cultivați încredințarea inimii care vine din interior și ajungeți astfel să vă bucurați de extazul salvării eterne.

"Nici un om religios nu poate spera să atingă iluminarea înțelepciunii nemuritoare dacă stăruie să fie trândav, indolent, slab, lenș, nerușinat și egoist. Dar oricine este prevenitor, prudent, chibzuit, fervent și serios - chiar în timp ce mai trăiește încă pe pământ - poate să ajungă la iluminarea supremă a păcii și a libertății înțelepciunii divine. Țineți minte că orice acțiune va primi răsplata ei. Răul duce la amărăciune și păcatul sfârșește în durere. Bucuria și fericirea sunt consecința unei vieți bine trăite. Chiar și răufăcătorul beneficiază de o perioadă de grație înainte de vremea completei maturizări a faptelor sale rele, dar deplina recoltare a fapturii răului vine inevitabil. Nimeni să nu se gândească cu ușurătate la păcat spunând în inima sa: 'Pedeapsa faptelor rele nu mă va atinge.' Ceea ce faceți altuia, vi se va face și vouă, în judecata înțelepciunii. Nedreptatea comisă semenilor voștri se va întoarce împotriva voastră. Creatura nu ar putea să scape de destinul faptelor sale.

"Cel nesocotit a zis în inima sa: răul nu mă va ajunge din urmă; dar siguranța este găsită doar dacă sufletul reclamă dojana și dacă mintea caută înțelepciunea. Înțeleptul este un suflet nobil care rămâne prietenos în mijlocul dușmanilor săi, liniștit printre cei gălăgioși și generos printre cei hrăpăreți. Dragostea de sine seamănă cu buruienile de pe un câmp bine sădit. Egoismul duce la amărăciune; îngrijorarea perpetuă ucide. Mintea supusă produce fericire. Cel mai mare dintre războinici este cel care se biruie și se domină pe sine însuși. Reținerea în toate lucrurile este bună. Numai acela care stăpânește virtutea și își face datoria este o persoană superioară. Mânia și ura să nu fie stăpânii voștri. Nu vorbiți cu asprime despre nimeni. Mulțumirea este cea mai mare bogăție. Ceea ce este dat cu înțelepciune este bine economisit. Nu faceți altuia ceea ce n-ați dori să vi se facă. Răului răspundeți făcând binele; învingeți răul prin bine.

"Un suflet drept este mai demn de dorit decât suveranitatea peste tot pământul. Nemurirea este scopul sincerității; moartea este sfârșitul vieții nechibzuite. Aceia care sunt serioși nu mor, cei fără de

embracing the truth. Make an end of your misery by loathing sin. When you look up to the Noble One, turn away from sin with a whole heart. Make no apology for evil; make no excuse for sin. By your efforts to make amends for past sins you acquire strength to resist future tendencies thereto. Restraint is born of repentance. Leave no fault unconfessed to the Noble One.

131:3.4 (1447.1) "Cheerfulness and gladness are the rewards of deeds well done and to the glory of the Immortal. No man can rob you of the liberty of your own mind. When the faith of your religion has emancipated your heart, when the mind, like a mountain, is settled and immovable, then shall the peace of the soul flow tranquilly like a river of waters. Those who are sure of salvation are forever free from lust, envy, hatred, and the delusions of wealth. While faith is the energy of the better life, nevertheless, must you work out your own salvation with perseverance. If you would be certain of your final salvation, then make sure that you sincerely seek to fulfill all righteousness. Cultivate the assurance of the heart which springs from within and thus come to enjoy the ecstasy of eternal salvation.

131:3.5 (1447.2) "No religionist may hope to attain the enlightenment of immortal wisdom who persists in being slothful, indolent, feeble, idle, shameless, and selfish. But whoso is thoughtful, prudent, reflective, fervent, and earnest — even while he yet lives on earth — may attain the supreme enlightenment of the peace and liberty of divine wisdom. Remember, every act shall receive its reward. Evil results in sorrow and sin ends in pain. Joy and happiness are the outcome of a good life. Even the evildoer enjoys a season of grace before the time of the full ripening of his evil deeds, but inevitably there must come the full harvest of evil-doing. Let no man think lightly of sin, saying in his heart: 'The penalty of wrongdoing shall not come near me.' What you do shall be done to you, in the judgment of wisdom. Injustice done to your fellows shall come back upon you. The creature cannot escape the destiny of his deeds.

131:3.6 (1447.3) "The fool has said in his heart, 'Evil shall not overtake me'; but safety is found only when the soul craves reproof and the mind seeks wisdom. The wise man is a noble soul who is friendly in the midst of his enemies, tranquil among the turbulent, and generous among the grasping. Love of self is like weeds in a goodly field. Selfishness leads to grief; perpetual care kills. The tamed mind yields happiness. He is the greatest of warriors who overcomes and subdues himself. Restraint in all things is good. He alone is a superior person who esteems virtue and is observant of his duty. Let not anger and hate master you. Speak harshly of no one. Contentment is the greatest wealth. What is given wisely is well saved. Do not to others those things you would not wish done to you. Pay good for evil; overcome evil with the good.

131:3.7 (1447.4) "A righteous soul is more to be desired than the sovereignty of all the earth. Immortality is the goal of sincerity; death, the end of thoughtless living. Those who are earnest die not; the thoughtless are dead

minte sunt deja morți. Binecuvântați sunt cei a căror clarviziune percepe starea nepieritoare. Cei care îi chinuiesc pe cei vii cu greu vor găsi fericirea după moarte. Cei dezinteresați merg în cer, unde se vor bucura de fericirea unei mărinimii infinite și unde nobila lor generozitate continuă să crească. Orice muritor care gândește drept, care vorbește cu noblețe și care acționează cu generozitate nu numai că se va bucura de virtute pe durata scurtei sale vieți, dar va și continua, după disoluția corpului, să se desfete cu deliciile cerului.”

4. HINDUISMUL

Misionarii lui Melchisedec au transmis învățătura Dumnezeului unic pe oriunde au umblat. O mare parte a acestei doctrine monoteiste, precum și alte concepte anterioare, au fost încorporate în învățăturile ulterioare ale hinduismului. Iisus și Ganid au făcut următoarele extrase:

”El este marele Dumnezeu, în toate chipurile suprem. El este Domnul care înglobează toate lucrurile. El este creatorul și controlorul universului universurilor. Dumnezeu este un Dumnezeu unic; el există singur și prin el însuși; el este singurul. Acest Dumnezeu unic este Creatorul nostru și destinul final al sufletului. Supremul are o strălucire de nedescris; el este Lumina Luminilor, această lumină divină care iluminează fiecare inimă și fiecare lume. Dumnezeu este ocrotitorul nostru - el stă alături de creaturile sale - și cei care învață să-l cunoască devin nemuritori. Dumnezeu este marea sursă de energie, el este Marele Suflet. El exercită o suveranitate universală peste totul. Acest Dumnezeu unic este iubitor, glorios și adorabil. Dumnezeul nostru se bucură de o putere supremă și locuiește în lăcașul suprem. Această veritabilă Persoană este eternă și divină. Dumnezeu este Domnul primordial al cerurilor. Toți profeții l-au salutat, și el ni s-a revelat. Noi îl venerăm. O, Persoană Supremă, sursă a ființelor, Domn al creației și suveran al universului, dezvăluie creaturilor tale puterea prin care rămâi imanenți! Dumnezeu a creat soarele și stelele; el este luminos, pur, există prin el însuși. Cunoașterea sa veșnică este dumnezeiește înțeleaptă. Eternul este inaccesibil răului. Întrucât universul a izvorât din el, Dumnezeu îl guvernează cum se cuvine. El este cauza creației, deci toate lucrurile sunt stabilite în el.

”Dumnezeu este refugiul sigur al fiecărui om bun aflat la nevoie. Cel nepieritor are grijă de toată omenirea. Mântuirea lui Dumnezeu este puternică și bunătatea lui este mărinimoasă. El este un ocrotitor iubitor și un apărător binecuvântat. Domnul a zis: 'Eu locuiesc în propriul lor suflet ca o lampă a înțelepciunii. Eu sunt splendoarea splendorilor și bunătatea celor buni. Când doi sau trei se adună laolaltă, și eu sunt acolo.' Creatura n-ar putea scăpa de prezența Creatorului. Domnul numără până și clipirile neîncetate ale fiecărui ochi muritor și noi adorăm această Ființă divină ca pe tovarășul nostru de nedespărțit. El este predominant, mărinimos, omniprezent și infinit de bun. Domnul este suveranul nostru, refugiul nostru și controlorul nostru suprem, și spiritul nostru primordial locuiește în sufletul muritor. Martorul Etern al viciului și al virtuții rămâne în inima omului. Meditați îndelung asupra adorabilului și divinului Însoțitor; spiritul său să

already. Blessed are they who have insight into the deathless state. Those who torture the living will hardly find happiness after death. The unselfish go to heaven, where they rejoice in the bliss of infinite liberality and continue to increase in noble generosity. Every mortal who thinks righteously, speaks nobly, and acts unselfishly shall not only enjoy virtue here during this brief life but shall also, after the dissolution of the body, continue to enjoy the delights of heaven.”

4. HINDUISM

131:4.1 (1447.5) The missionaries of Melchizedek carried the teachings of the one God with them wherever they journeyed. Much of this monotheistic doctrine, together with other and previous concepts, became embodied in the subsequent teachings of Hinduism. Jesus and Ganid made the following excerpts:

131:4.2 (1448.1) “He is the great God, in every way supreme. He is the Lord who encompasses all things. He is the creator and controller of the universe of universes. God is one God; he is alone and by himself; he is the only one. And this one God is our Maker and the last destiny of the soul. The Supreme One is brilliant beyond description; he is the Light of Lights. Every heart and every world is illuminated by this divine light. God is our protector — he stands by the side of his creatures — and those who learn to know him become immortal. God is the great source of energy; he is the Great Soul. He exercises universal lordship over all. This one God is loving, glorious, and adorable. Our God is supreme in power and abides in the supreme abode. This true Person is eternal and divine; he is the primal Lord of heaven. All the prophets have hailed him, and he has revealed himself to us. We worship him. O Supreme Person, source of beings, Lord of creation, and ruler of the universe, reveal to us, your creatures, the power whereby you abide immanent! God has made the sun and the stars; he is bright, pure, and self-existent. His eternal knowledge is divinely wise. The Eternal is unpenetrated by evil. Inasmuch as the universe sprang from God, he does rule it appropriately. He is the cause of creation, and hence are all things established in him.

131:4.3 (1448.2) “God is the sure refuge of every good man when in need; the Immortal One cares for all mankind. God’s salvation is strong and his kindness is gracious. He is a loving protector, a blessed defender. Says the Lord: ‘I dwell within their own souls as a lamp of wisdom. I am the splendor of the splendid and the goodness of the good. Where two or three gather together, there am I also.’ The creature cannot escape the presence of the Creator. The Lord even counts the ceaseless winking of every mortal’s eyes; and we worship this divine Being as our inseparable companion. He is all-prevailing, bountiful, omnipresent, and infinitely kind. The Lord is our ruler, shelter, and supreme controller, and his primeval spirit dwells within the mortal soul. The Eternal Witness to vice and virtue dwells within man’s heart. Let us long meditate on the adorable and divine Vivifier; let his spirit fully direct our thoughts. From this unreal world lead us to the real! From darkness lead us to the light! From death guide

dirijeze în întregime gândurile noastre. De la această lume ireală condu-ne la lumea reală, de la întuneric la lumină și de la moarte la nemurire.

"Cu inima noastră dezbărată de orice urmă de ură, să adorăm Eternul. Dumnezeu nostru este Domnul rugăciunii; el aude strigătul copiilor săi. Toți oamenii subordonează voința lor lui, cel Hotărât. Să ne bucurăm de dărnicia Domnului rugăciunilor. Faceți din rugăciunea voastră prietena voastră intimă, și din adorare sprijinul sufletului vostru. 'Doar dacă vreți să mă adorați în iubire,' a zis cel Etern, 'eu vă voi da înțelepciunea pentru a mă atinge, căci adorarea mea este virtutea comună a tuturor creaturilor.' Dumnezeu este luminătorul celor care sunt posomorâți și puterea celor care sunt slabi. Din moment ce Dumnezeu este puternicul nostru prieten, noi nu ne mai temem de nimic. Noi lăudăm numele Cuceritorului niciodată cucerit. Noi îl adorăm pentru că el este ajutorul fidel și veșnic al oamenilor. Dumnezeu este conducătorul nostru sigur și călăuza noastră infailibilă. El este marele strămoș al cerului și al pământului, el posedă o energie nelimitată și o înțelepciune infinită. Splendoarea sa este sublimă și bunătatea sa este divină. El este refugiul suprem al universurilor și păzitorul imuabil al legii veșnice. Dumnezeu nostru este Domnul vieții și Consolatorul tuturor oamenilor. El iubește omenirea și îi ajută pe cei îndurerăți. El este cel ce ne dă viață, el este Bunul Păstor al turmelor omenești. Dumnezeu este tatăl nostru, fratele nostru și prietenul nostru. Noi dorim cu ardoare să-l cunoaștem pe acest Dumnezeu din străfundurile ființei noastre.

"Noi am învățat să câștigăm credința prin aleaul inimii noastre. Noi am atins înțelepciunea prin stăpânirea simțurilor noastre; și, prin înțelepciune, noi am trăit pacea din cel Suprem. Cel care este plin de credință adoră cu adevărat atunci când sinele lui interior este ațintit spre Dumnezeu. Dumnezeu nostru poartă cerurile ca pe o mantie; el locuiește deopotrivă în celelalte șase universuri larg desfășurate. El este suprem peste totul și în toate. Noi dorim cu ardoare iertarea Domnului pentru toate păcatele noastre față de aproapele nostru și vrem să-l ușurăm pe prietenul nostru de nedreptatea pe care ne-a făcut-o. Spiritul nostru detestă orice rău; deci, Doamne, eliberează-ne de pata păcatului. Noi ne rugăm la Dumnezeu ca la un consolator, un ocrotitor și un salvator - ca unei persoane care ne iubește.

"Spiritul Păstrătorului Universului pătrunde în sufletul creaturilor simple. Omul este înțelept dacă îl adoră pe Dumnezeul Unic. Cei care se străduiesc să fie perfecți trebuie desigur să-l cunoască pe Domnul Suprem. Cel ce cunoaște fericirea siguranței în Suprem n-are niciodată frică, căci Supremul le-a zis celor care îl slujesc: 'Nu vă temeți, căci eu sunt cu voi.' Dumnezeu providenței este tatăl nostru. Dumnezeu este adevăr, și dorește ca propriile sale creaturi să îl înțeleagă - ca ele să ajungă la deplina cunoaștere a adevărului. Adevărul este etern; el susține universul. Dorința noastră supremă va fi de a ne uni cu Supremul. Marele Controlor zămislește toate lucrurile - totul evoluează pornind de la el. Și iată toată datoria noastră: nimeni să nu facă altuia ceea ce lui nu-i place să i se facă; să nu aveți pizmă pe nimeni, nu loviți pe cel care vă lovește, înfrânați mânia prin îndurare și milă și biruiți ura prin bunăvoință. Noi ar trebui să facem toate acestea pentru că Dumnezeu este un prieten blând și

us to immortality!

131:4.4 (1448.3) "With our hearts purged of all hate, let us worship the Eternal. Our God is the Lord of prayer; he hears the cry of his children. Let all men submit their wills to him, the Resolute. Let us delight in the liberality of the Lord of prayer. Make prayer your inmost friend and worship your soul's support. 'If you will but worship me in love,' says the Eternal, 'I will give you the wisdom to attain me, for my worship is the virtue common to all creatures.' God is the illuminator of the gloomy and the power of those who are faint. Since God is our strong friend, we have no more fear. We praise the name of the never-conquered Conqueror. We worship him because he is man's faithful and eternal helper. God is our sure leader and unfailing guide. He is the great parent of heaven and earth, possessed of unlimited energy and infinite wisdom. His splendor is sublime and his beauty divine. He is the supreme refuge of the universe and the changeless guardian of everlasting law. Our God is the Lord of life and the Comforter of all men; he is the lover of mankind and the helper of those who are distressed. He is our life giver and the Good Shepherd of the human flocks. God is our father, brother, and friend. And we long to know this God in our inner being.

131:4.5 (1448.4) "We have learned to win faith by the yearning of our hearts. We have attained wisdom by the restraint of our senses, and by wisdom we have experienced peace in the Supreme. He who is full of faith worships truly when his inner self is intent upon God. Our God wears the heavens as a mantle; he also inhabits the other six wide-spreading universes. He is supreme over all and in all. We crave forgiveness from the Lord for all of our trespasses against our fellows; and we would release our friend from the wrong he has done us. Our spirit loathes all evil; therefore, O Lord, free us from all taint of sin. We pray to God as a comforter, protector, and savior — one who loves us.

131:4.6 (1449.1) "The spirit of the Universe Keeper enters the soul of the simple creature. That man is wise who worships the One God. Those who strive for perfection must indeed know the Lord Supreme. He never fears who knows the blissful security of the Supreme, for the Supreme says to those who serve him, 'Fear not, for I am with you.' The God of providence is our Father. God is truth. And it is the desire of God that his creatures should understand him — come fully to know the truth. Truth is eternal; it sustains the universe. Our supreme desire shall be union with the Supreme. The Great Controller is the generator of all things — all evolves from him. And this is the sum of duty: Let no man do to another what would be repugnant to himself; cherish no malice, smite not him who smites you, conquer anger with mercy, and vanquish hate by benevolence. And all this we should do because God is a kind friend and a gracious father who remits all our earthly offenses.

un tată îngăduitor care ne iartă toate greșelile noastre pământești.

"Dumnezeu este Tatăl nostru, pământul este mama noastră și universul este locul nostru de naștere. Fără Dumnezeu, sufletul este un prizonier; cunoașterea de Dumnezeu îl eliberează. Prin meditația asupra lui Dumnezeu și prin uniune cu el se ajunge la descătușarea din iluziile răului și la dezrobirea finală din toate lanțurile materiale. Când omul va rula spațiul ca pe o bucată de piele, atunci va veni sfârșitul răului, deoarece omul îl va fi găsit pe Dumnezeu. O, Dumnezeule, salvează-ne de tripla ruină a infernului - pofta, mânia și avariția! O, sufletul meu, încinge-te pentru lupta spirituală a nemuririi! Când vine sfârșitul vieții muritoare, nu ezita să abandonezi acest trup pentru o formă mai frumoasă și mai potrivită și să te trezești pe tărâmurile Supremului și ale Nemuritorului unde nu domnește nici frica, nici amărăciunea, nici foamea, nici setea, nici moartea. A-l cunoaște pe Dumnezeu este a tăia corzile morții. Sufletul care îl cunoaște pe Dumnezeu se înalță în univers așa cum smântâna apare la suprafața laptelui. Noi îl adorăm pe Dumnezeu, meșterul a toate, Marele Suflet, care stă întotdeauna în inima creaturilor sale. Cei care știu că Dumnezeu tronează în inima omenească sunt meniți să devină asemenea lui - să devină nemuritori. Răul trebuie să fie lăsat în urmă în această lume, dar virtutea însoțește sufletul în cer.

"Numai cei răi zic: 'Universul n-are nici adevăr nici conducător; el nu este destinat decât satisfacerii poftelor noastre.' Dar asemenea suflete sunt amăgite de meschinăria intelectului lor. Ele se abandonează astfel satisfacerii poftelor lor și își privează sufletul de bucuriile virtuții și de plăcerile dreptății. Ce experiență este mai mare decât aceea de a fi salvat de păcat? Omul care a văzut Supremul este nemuritor. Prietenii întru carne ai omului nu pot supraviețui morții; numai virtutea merge alături de om în timp ce el călătorește înaintând mereu către câmpiile fericite și însorite ale Paradisului."

5. ZOROASTRISMUL

Zoroastru a fost el însuși în contact direct cu descendenții primilor misionari ai lui Melchisedec și doctrina lor despre un Dumnezeu unic a devenit o învățătură centrală în religia pe care el a întemeiat-o în Persia. În afară de la iudaism, nici o religie din vremea aceea nu conținea o mai mare cantitate de învățături ale Salemului. Ganid a făcut următoarele extrase din arhivele acestei religii:

"Toate lucrurile vin de la Dumnezeul unic și îi aparțin lui. El este Dumnezeul nostru infinit de înțelept, de bun, de drept, de sfânt, de strălucitor și de glorios. El, Dumnezeul nostru, este sursa oricărei luminozități. El este Creatorul, Dumnezeul tuturor intențiilor bune, și ocrotitorul justiției universului. Linia de conduită din viață constă în a acționa în armonie cu spiritul adevărului. Dumnezeu vede totul, și el zărește atât faptele rele ale celor haini, cât și lucrările bune ale celor drepti; Dumnezeul nostru observă toate lucrurile cu un ochi scânteietor. Atingerea sa este atingerea tămăduirii. Domnul este un binefăcător atotputernic. Dumnezeu își întinde mâna benefică și celor drepti și celor nemernici. Dumnezeu a întemeiat lumea și a stabilit răsplata atât

131:4.7 (1449.2) "God is our Father, the earth our mother, and the universe our birthplace. Without God the soul is a prisoner; to know God releases the soul. By meditation on God, by union with him, there comes deliverance from the illusions of evil and ultimate salvation from all material fetters. When man shall roll up space as a piece of leather, then will come the end of evil because man has found God. O God, save us from the threefold ruin of hell — lust, wrath, and avarice! O soul, gird yourself for the spirit struggle of immortality! When the end of mortal life comes, hesitate not to forsake this body for a more fit and beautiful form and to awake in the realms of the Supreme and Immortal, where there is no fear, sorrow, hunger, thirst, or death. To know God is to cut the cords of death. The God-knowing soul rises in the universe like the cream appears on top of the milk. We worship God, the all-worker, the Great Soul, who is ever seated in the heart of his creatures. And they who know that God is enthroned in the human heart are destined to become like him — immortal. Evil must be left behind in this world, but virtue follows the soul to heaven.

131:4.8 (1449.3) "It is only the wicked who say: The universe has neither truth nor a ruler; it was only designed for our lusts. Such souls are deluded by the smallness of their intellects. They thus abandon themselves to the enjoyment of their lusts and deprive their souls of the joys of virtue and the pleasures of righteousness. What can be greater than to experience salvation from sin? The man who has seen the Supreme is immortal. Man's friends of the flesh cannot survive death; virtue alone walks by man's side as he journeys ever onward toward the gladsome and sunlit fields of Paradise."

5. ZOROASTRIANISM

131:5.1 (1449.4) Zoroaster was himself directly in contact with the descendants of the earlier Melchizedek missionaries, and their doctrine of the one God became a central teaching in the religion which he founded in Persia. Aside from Judaism, no religion of that day contained more of these Salem teachings. From the records of this religion Ganid made the following excerpts:

131:5.2 (1450.1) "All things come from, and belong to, the One God — all-wise, good, righteous, holy, resplendent, and glorious. This, our God, is the source of all luminosity. He is the Creator, the God of all good purposes, and the protector of the justice of the universe. The wise course in life is to act in consonance with the spirit of truth. God is all-seeing, and he beholds both the evil deeds of the wicked and the good works of the righteous; our God observes all things with a flashing eye. His touch is the touch of healing. The Lord is an all-powerful benefactor. God stretches out his beneficent hand to both the righteous and the wicked. God established the world and ordained the rewards for good and for evil. The all-wise God has promised

pentru bine, cât și pentru rău. Dumnezeu infinit de înțelept a făgăduit nemurirea sufletelor pioase care gândesc cu puritate și acționează cu justețe. Voi veți deveni ceea ce doriți cel mai mult. Lumina soarelui se aseamănă cu înțelepciunea pentru cei care îl disting pe Dumnezeu în univers.

"Slăviți-l pe Dumnezeu căutând ceea ce îi place Marelui Înțelept. Adorați-l pe Dumnezeul luminii pășind cu bucurie pe căile stabilite de religia sa revelată. Nu există decât un Dumnezeu Suprem, Domnul Luminilor. Noi îl adorăm pe cel care a creat apele, plantele, animalele, pământul și cerurile. Dumnezeu nostru este Domnul, este cel mai binefăcător. Noi îl adorăm pe cel mai frumos, pe generosul Nemuritor înzestrat cu lumina veșnică. Dumnezeu este cel mai departe de noi și totodată cel mai aproape, prin aceea că el locuiește în sufletele noastre. Dumnezeu nostru este divinul și cel mai sfânt Spirit din Paradis, și totuși el este mai prietenos pentru om decât cea mai prietenoasă dintre toate creaturile. Dumnezeu este un mare ajutor pentru noi în cea mai importantă dintre întreprinderile noastre, aceea de a-l cunoaște pe el însuși. Dumnezeu este prietenul nostru cel mai adorabil și cel mai drept; el este înțelepciunea noastră, viața noastră și vigoarea sufletului și a trupului nostru. Prin gândurile noastre bune, înțeleptul creator ne va îngădui să facem voia sa și să ajungem astfel la realizarea a tot ceea ce este dumnezeiește perfect.

"Doamne, învață-ne să trăim această viață întrupată în vreme ce ne pregătești pentru viața în spirit de apoi. Vorbește-ne, Doamne, și noi vom face ceea ce ne vei cere. Învață-ne căile bune, și noi vom merge drept. Lasă-ne să atingem uniunea cu tine. Știm că religia este bună dacă ne conduce la uniunea cu dreptatea. Dumnezeu este firea noastră înțeleaptă, gândirea noastră cea mai bună și fapta noastră justă. Dumnezeu ne conferă unitatea cu spiritul divin și cu nemurirea din el însuși!

"Această religie a Marelui Înțelept îl purifică pe credincios de orice gând rău și de orice faptă păcătoasă. Eu mă înclin în fața Dumnezeului din cer căindu-mă dacă am comis vreo greșală în gând, în vorbă sau în faptă - cu bună știință sau nu - și ofer rugăciuni pentru îndurare și laude pentru iertare. Când mă confesez, dacă nu am intenția de a reînnoi greșeala, eu știu că păcatul va fi luat de pe sufletul meu. Eu știu că iertarea înlătură lanțurile păcatului. Cei care fac rău vor primi pedeapsă, dar cei care urmează adevărul se vor bucura de fericirea unei salvări eterne. Ia-ne în stăpânire prin grație și dăruire sufletului nostru puterea salvatoare. Noi cerem îndurare, deoarece aspirăm la perfecțiune; noi am vrea să fim asemeni lui Dumnezeu."

6. SUDUANISMUL (JAINISMUL)

Al treilea grup de credincioși religioși care au păstrat, în India, doctrina unui Dumnezeu unic - supraviețuirea învățăturilor lui Melchisedec - era cunoscut pe vremurile acelea sub numele de suduanisti. Mai apoi acești credincioși au fost cunoscuți ca adepți ai jainismului. Ei ce propovăduiau ei:

"Domnul Cerului este suprem. Cei care comit păcatul nu se vor ridica la înălțime, însă cei care

immortality to the pious souls who think purely and act righteously. As you supremely desire, so shall you be. The light of the sun is as wisdom to those who discern God in the universe.

131:5.3 (1449.6) "Praise God by seeking the pleasure of the Wise One. Worship the God of light by joyfully walking in the paths ordained by his revealed religion. There is but one Supreme God, the Lord of Lights. We worship him who made the waters, plants, animals, the earth, and the heavens. Our God is Lord, most beneficent. We worship the most beauteous, the bountiful Immortal, endowed with eternal light. God is farthest from us and at the same time nearest to us in that he dwells within our souls. Our God is the divine and holiest Spirit of Paradise, and yet he is more friendly to man than the most friendly of all creatures. God is most helpful to us in this greatest of all businesses, the knowing of himself. God is our most adorable and righteous friend; he is our wisdom, life, and vigor of soul and body. Through our good thinking the wise Creator will enable us to do his will, thereby attaining the realization of all that is divinely perfect.

131:5.4 (1449.7) "Lord, teach us how to live this life in the flesh while preparing for the next life of the spirit. Speak to us, Lord, and we will do your bidding. Teach us the good paths, and we will go right. Grant us that we may attain union with you. We know that the religion is right which leads to union with righteousness. God is our wise nature, best thought, and righteous act. May God grant us unity with the divine spirit and immortality in himself!

131:5.5 (1449.8) "This religion of the Wise One cleanses the believer from every evil thought and sinful deed. I bow before the God of heaven in repentance if I have offended in thought, word, or act — intentionally or unintentionally — and I offer prayers for mercy and praise for forgiveness. I know when I make confession, if I purpose not to do again the evil thing, that sin will be removed from my soul. I know that forgiveness takes away the bonds of sin. Those who do evil shall receive punishment, but those who follow truth shall enjoy the bliss of an eternal salvation. Through grace lay hold upon us and minister saving power to our souls. We claim mercy because we aspire to attain perfection; we would be like God."

6. SUDUANISM (JAINISM)

131:6.1 (1450.5) The third group of religious believers who preserved the doctrine of one God in India — the survival of the Melchizedek teaching — were known in those days as the Suduanists. Latterly these believers have become known as followers of Jainism. They taught:

131:6.2 (1450.6) "The Lord of Heaven is supreme. Those who commit sin will not ascend on high, but those who

urmează căile dreptății vor găsi un loc în cer. Noi suntem încredințați de viața de apoi dacă cunoaștem adevărul. Sufletul omului poate să urce în cerul cel mai înalt pentru a-și dezvolta acolo adevărata natură spirituală, pentru a atinge perfecțiunea. Starea celestă îl dezrobește pe om din robia păcatului și îl aduce la beatitudinile ultime. Cel just are deja experiența de a fi sfârșit cu păcatul și cu toate mizeriile care îl însoțesc. Egoul este inamicul invincibil al omului și se manifestă sub aspectul celor patru mari patimi omenești: mânia, mândria, șiretenia și lăcomia. Omul obține cea mai mare victorie atunci când se cucerește pe sine însuși. Când omul se va întoarce către Dumnezeu ca să fie iertat și când are îndrăzneala de lua această libertate, el este eliberat de frică. Omul ar trebui să treacă prin viață tratându-i pe semenii săi așa cum i-ar place lui să fie tratat."

7. SHINTOISMUL

Manuscrisele acestei religii din Extremul Orient nu fuseseră clasate decât recent în biblioteca din Alexandria. Era vorba de unica religie din lume din care Ganid nu mai auzise până atunci. Această credință conținea de asemenea rămășițe ale primelor învățături ale lui Melchisedec, după cum arată următoarele extrase:

"Așa a zis Domnul: 'Voi sunteți cu toții receptori ai puterii mele divine; toți oamenii beneficiază de îndurarea mea. Simt o mare plăcere în înmulțirea celor juști din tot ținutul. În frumusețile naturii precum și în virtuțile oamenilor, Prințul Cerului caută să se reveleze și să proclame dreptatea naturii sale. Din moment ce popoarele din antichitate nu cunoșteau numele meu, eu m-am manifestat născându-mă în lume ca ființă vizibilă, și am îndurat chiar și o asemenea umilință pentru ca oamenii să nu uite numele meu. Eu sunt cel care a creat cerurile și pământul. Soarele luna și toate stelele ascultă de voia mea. Eu sunt conducătorul tuturor creaturilor de pe pământ și din cel patru mări. Deși sunt mare și suprem, eu am considerație pentru rugăciunea celui mai umil dintre oameni. Dacă o creatură vrea să mă adore, eu voi asculta rugăciunea sa și voi împlini dorința inimii sale.'

"De fiecare dată când omul cedează îngrijorării, el se îndepărtează cu un pas de îndrumarea spiritului din inima sa. Mândria îl ascunde pe Dumnezeu. Dacă vreți să obțineți ajutorul cerului, lăsați-vă mândria deoparte; precum un nor dens, orice urmă de mândrie interceptează lumina care salvează. Dacă nu sunteți drept în interiorul vostru, este inutil să vă rugați pentru lucrurile exterioare. 'Dacă aud rugăciunile voastre, este pentru că voi vă înfățișați înaintea mea cu o inimă curată, dezbărată de falsitate și de ipocrizie, cu un suflet care reflectă adevărul asemeni unei oglinzi. Dacă vreți să câștigați nemurirea, renunțați la lume și veniți la mine.'"

8. TAOISMUL

Mesagerii lui Melchisedec au pătruns adânc în China, iar doctrina Dumnezeului unic a făcut parte din primele învățături ale mai multor religii chineze. Aceea care a persistat cel mai mult timp și care a conținut cel

walk in the paths of righteousness shall find a place in heaven. We are assured of the life hereafter if we know truth. The soul of man may ascend to the highest heaven, there to develop its true spiritual nature, to attain perfection. The estate of heaven delivers man from the bondage of sin and introduces him to the final beatitudes; the righteous man has already experienced an end of sin and all its associated miseries. Self is man's invincible foe, and self is manifested as man's four greatest passions: anger, pride, deceit, and greed. Man's greatest victory is the conquest of himself. When man looks to God for forgiveness, and when he makes bold to enjoy such liberty, he is thereby delivered from fear. Man should journey through life treating his fellow creatures as he would like to be treated."

7. SHINTO

^{131:7.1 (1451.1)} Only recently had the manuscripts of this Far-Eastern religion been lodged in the Alexandrian library. It was the one world religion of which Ganid had never heard. This belief also contained remnants of the earlier Melchizedek teachings as is shown by the following abstracts:

^{131:7.2 (1451.2)} "Says the Lord: 'You are all recipients of my divine power; all men enjoy my ministry of mercy. I derive great pleasure in the multiplication of righteous men throughout the land. In both the beauties of nature and the virtues of men does the Prince of Heaven seek to reveal himself and to show forth his righteous nature. Since the olden people did not know my name, I manifested myself by being born into the world as a visible existence and endured such abasement even that man should not forget my name. I am the maker of heaven and earth; the sun and the moon and all the stars obey my will. I am the ruler of all creatures on land and in the four seas. Although I am great and supreme, still I have regard for the prayer of the poorest man. If any creature will worship me, I will hear his prayer and grant the desire of his heart.'

^{131:7.3 (1451.3)} "Every time man yields to anxiety, he takes one step away from the leading of the spirit of his heart.' Pride obscures God. If you would obtain heavenly help, put away your pride; every hair of pride shuts off saving light, as it were, by a great cloud. If you are not right on the inside, it is useless to pray for that which is on the outside. 'If I hear your prayers, it is because you come before me with a clean heart, free from falsehood and hypocrisy, with a soul which reflects truth like a mirror. If you would gain immortality, forsake the world and come to me.'"

8. TAOISM

^{131:8.1 (1451.4)} The messengers of Melchizedek penetrated far into China, and the doctrine of one God became a part of the earlier teachings of several Chinese religions; the one persisting the longest and

mai mult adevăr monoteist a fost taoismul. Ganid a adunat următoarele învățături ale întemeietorului său:

"Cât de pur și de calm este Supremul, și totuși cât este de tare și de puternic, cât de adânc și de insondabil! Acest Dumnezeu din cer este strămoșul onorat al tuturor lucrurilor. Dacă îl cunoașteți pe cel Etern, atunci sunteți iluminați și înțelepți. Dacă nu-l cunoașteți pe cel Etern, atunci ignoranța se manifestă sub forma răului, și astfel se ivesc și patimile păcatului. Această Ființă minunată exista înaintea cerurilor și a pământului. Ea este cu adevărat spirituală; este unică și nu se schimbă. Într-adevăr ea este mama lumii, și toată creația se rotește în jurul ei. Această Mare Ființă se transmite oamenilor și le îngăduie astfel să exceleze și să supraviețuiască. Chiar și cu puțină cunoaștere, se poate merge pe căile Supremului; te poți conforma voi cerului.

"Toate lucrările bune de adevărată slujire provin de la Suprem. Toate lucrurile depind pentru viața lor de Marea Sursă. Marele Suprem nu caută nici o onoare pentru darurile sale. Deși suprem în putere, el rămâne ascuns de privirile noastre. El transmută fără încetareatributele sale în vreme ce își perfecționează creaturile. Rațiunea celestă este lentă și răbdătoare în proiectele sale, dar sigură de înfăptuirile ei. Supremul acoperă universul și îl susține în întregime. Cât de mari și puternice sunt influența sa copleșitoare și puterea sa de atracție! Adevărata bunătate seamănă cu apa, în sensul că ea binecuvântează totul și nu dăunează la nimic. Ca și apa, adevărata bunătate caută locurile cele mai joase, chiar și nivelurile pe care alții le evită, și asta pentru că ea este înrudită cu Supremul. Supremul creează toate lucrurile, el le hrănește în natură și le perfecționează în spirit. Modul în care Supremul le întreține, le protejează și le perfecționează pe creaturi fără a le constrânge este un mister. El călăuzește și dirijează, dar fără a se impune. El veghează la progres, dar fără dominare.

"Înțeleptul își face inima universală. Puțină cunoaștere este periculoasă. Oricine aspiră la măreție trebuie să învețe să se smerească. În creație, Supremul a devenit mama lumii. A-ți cunoaște mama este a-ți recunoaște mama. Este înțelept acela care consideră toate părțile din punctul de vedere al întregului. Raportați-vă la fiecare om ca și cum ați fi în locul lui. De vi se face un rău răspundeți prin bunătate. Dacă iubiți oamenii, ei se vor apropia de voi - nu veți întâmpina nici o greutate în a-i câștiga.

"Marele Suprem pătrunde totul; el este la dreapta și la stânga, el susține toată creația și locuiește în toate ființele sincere. Voi nu puteți să găsiți Supremul, dar nici să mergeți în vreun loc unde el să nu se găsească. Dacă un om recunoaște răul acțiunilor lui și se căiește de din toată inima de păcatele sale, atunci el poate să caute iertarea, să scape de pedeapsă și să transforme nenorocirea în binecuvântare. Supremul este refugiul sigur pentru toată creația; el este păzitorul și salvatorul omenirii. Dacă îl căutați zi de zi, îl veți găsi. De vreme ce poate să ierte păcatele, el este cu adevărat prețios pentru toți oamenii. Amintiți-vă întotdeauna că Dumnezeu îi răsplătește pe oameni pentru ceea ce sunt, iar nu pentru ceea ce fac; așadar, acordați ajutorul vostru semenilor voștri fără idee de răsplată. Faceți binele fără a vă gândi la vreun profit pentru sine.

containing most of the monotheistic truth was Taoism, and Ganid collected the following from the teachings of its founder:

131:8.2 (1451.5) "How pure and tranquil is the Supreme One and yet how powerful and mighty, how deep and unfathomable! This God of heaven is the honored ancestor of all things. If you know the Eternal, you are enlightened and wise. If you know not the Eternal, then does ignorance manifest itself as evil, and thus do the passions of sin arise. This wondrous Being existed before the heavens and the earth were. He is truly spiritual; he stands alone and changes not. He is indeed the world's mother, and all creation moves around him. This Great One imparts himself to men and thereby enables them to excel and to survive. Even if one has but a little knowledge, he can still walk in the ways of the Supreme; he can conform to the will of heaven.

131:8.3 (1452.1) "All good works of true service come from the Supreme. All things depend on the Great Source for life. The Great Supreme seeks no credit for his bestowals. He is supreme in power, yet he remains hidden from our gaze. He unceasingly transmutes his attributes while perfecting his creatures. The heavenly Reason is slow and patient in his designs but sure of his accomplishments. The Supreme overspreads the universe and sustains it all. How great and mighty are his overflowing influence and drawing power! True goodness is like water in that it blesses everything and harms nothing. And like water, true goodness seeks the lowest places, even those levels which others avoid, and that is because it is akin to the Supreme. The Supreme creates all things, in nature nourishing them and in spirit perfecting them. And it is a mystery how the Supreme fosters, protects, and perfects the creature without compelling him. He guides and directs, but without self-assertion. He ministers progression, but without domination.

131:8.4 (1452.2) "The wise man universalizes his heart. A little knowledge is a dangerous thing. Those who aspire to greatness must learn to humble themselves. In creation the Supreme became the world's mother. To know one's mother is to recognize one's sonship. He is a wise man who regards all parts from the point of view of the whole. Relate yourself to every man as if you were in his place. Recompense injury with kindness. If you love people, they will draw near you — you will have no difficulty in winning them.

131:8.5 (1452.3) "The Great Supreme is all-pervading; he is on the left hand and on the right; he supports all creation and indwells all true beings. You cannot find the Supreme, neither can you go to a place where he is not. If a man recognizes the evil of his ways and repents of sin from the heart, then may he seek forgiveness; he may escape the penalty; he may change calamity into blessing. The Supreme is the secure refuge for all creation; he is the guardian and savior of mankind. If you seek for him daily, you shall find him. Since he can forgive sins, he is indeed most precious to all men. Always remember that God does not reward man for what he does but for what he is; therefore should you extend help to your fellows without the thought of rewards. Do good without thought of benefit to the self.

"Cei care cunosc legea celui Etern sunt înțelepți. Ignorarea legilor divine este o nenorocire și un dezastru. Aceia care cunosc legile lui Dumnezeu au o gândire liberală. Dacă îl cunoașteți pe cel Etern, chiar și dacă corpul vostru pierе, sufletul vostru va supraviețui în servirea spiritului. Dacă rămâneți în lumina celui Etern, voi vă veți bucura de iluminarea Supremului. Cei care își consacră persoana slujirii Supremului sunt voioși în această căutare a celui Etern. Când omul moare, spiritul își ia zborul pentru a întreprinde lunga călătorie de reîntoarcere acasă."

9. CONFUCIANISMUL

Printre marile religii ale lumii, chiar și aceea care îl recunoștea mai puțin pe Dumnezeu a acceptat monoteismul misionarilor lui Melchisedec și al perseverenților săi succesori. Iată cum a rezumat Ganid confucianismul:

"Ceea ce instituie Cerul este infailibil. Adevărul este real și divin. Totul își are originea în Cer, iar Marele Cer nu comite greșeli. Cerul a desemnat numeroși subordonați pentru a ajuta la instruirea și la înălțarea creaturilor inferioare. Dumnezeu care de sus îl guvernează pe om este mare, foarte mare. Dumnezeu este maiestuos în putere și teribil în judecată. Acest Înalt Dumnezeu a conferit un sens moral chiar și multor indivizi inferiori. Dărnicia Cerului nu conținește niciodată. Bunăvoința este darul cel mai de preț al Cerului pentru oameni. Cerul a conferit noblețea sa sufletului oamenilor; virtuțile omului sunt rodul acestui dar al nobleței Cerului. Marele cer discernе totuși și îi însoțește pe oameni în toate lucrările lor. Și bine facem atunci când îi dăm numele de Tatăl nostru și de Mama noastră Marelui Cer. Dacă noi suntem astfel servitorii străbunilor noștri divini, atunci ne putem adresa cu încredere rugăciunile Cerului. Oricând și în toate lucrurile să avem o teamă respectuoasă față de maiestatea Cerului. O, Dumnezeule Preaînalt și suveran Potentant, noi recunoaștem că judecata îți aparține și că orice îndurare provine din inima divină.

"Dumnezeu este cu noi; noi nu simțim deci nici o teamă în inima noastră; dacă se găsește vreo virtute în mine, ea este manifestarea Cerului care se află în mine; însă Cerul acesta din mine formulează adesea cerințe severe pentru credința mea. Dacă Dumnezeu este cu mine, eu am decis să nu am nici o îndoială în inima mea. Credința trebuie să fie foarte aproape de adevărul lucrurilor, și nu văd cum poate un om să trăiască fără această credință binefăcătoare. Binele și răul nu li se întâmplă fără cauză oamenilor. Cerul tratează sufletul unui om potrivit cu intenția acestui suflet. Când vă veți descoperi în greșeală, nu ezitați să vă mărturisiți eroarea și grăbiți-vă s-o reparați.

"Înțeleptul se ocupă cu căutarea adevărului, iar nu numai cu câștigarea traiului. Scopul omului este de a atinge perfecțiunea Cerului. Omul superior caută să se adapteze, și este liber de îngrijorare și de teamă. Dumnezeu este cu voi, să nu aveți nici o îndoială în inima voastră. Orice faptă bună are răsplata ei. Omul superior nu cârtește împotriva cerului și nu poartă ranchiună oamenilor. Nu faceți altuia ceea ce vouă nu vă place să vi se facă. Compasiunea să facă parte din orice pedeapsă; străduiți-vă cu orice chip să

131:8.6 (1452.4) "They who know the laws of the Eternal are wise. Ignorance of the divine law is misery and disaster. They who know the laws of God are liberal minded. If you know the Eternal, even though your body perish, your soul shall survive in spirit service. You are truly wise when you recognize your insignificance. If you abide in the light of the Eternal, you shall enjoy the enlightenment of the Supreme. Those who dedicate their persons to the service of the Supreme are joyous in this pursuit of the Eternal. When man dies, the spirit begins to wing its long flight on the great home journey."

9. CONFUCIANISM

131:9.1 (1452.5) Even the least God-recognizing of the world's great religions acknowledged the monotheism of the Melchizedek missionaries and their persistent successors. Ganid's summary of Confucianism was:

131:9.2 (1452.6) "What Heaven appoints is without error. Truth is real and divine. Everything originates in Heaven, and the Great Heaven makes no mistakes. Heaven has appointed many subordinates to assist in the instruction and uplifting of the inferior creatures. Great, very great, is the One God who rules man from on high. God is majestic in power and awful in judgment. But this Great God has conferred a moral sense even on many inferior people. Heaven's bounty never stops. Benevolence is Heaven's choicest gift to men. Heaven has bestowed its nobility upon the soul of man; the virtues of man are the fruit of this endowment of Heaven's nobility. The Great Heaven is all-discerning and goes with man in all his doings. And we do well when we call the Great Heaven our Father and our Mother. If we are thus servants of our divine ancestors, then may we in confidence pray to Heaven. At all times and in everything let us stand in awe of the majesty of Heaven. We acknowledge, O God, the Most High and sovereign Potentate, that judgment rests with you, and that all mercy proceeds from the divine heart.

131:9.3 (1453.1) "God is with us; therefore we have no fear in our hearts. If there be found any virtue in me, it is the manifestation of Heaven who abides with me. But this Heaven within me often makes hard demands on my faith. If God is with me, I have determined to have no doubt in my heart. Faith must be very near the truth of things, and I do not see how a man can live without this good faith. Good and evil do not befall men without cause. Heaven deals with man's soul in accordance with its purpose. When you find yourself in the wrong, do not hesitate to confess your error and be quick to make amends.

131:9.4 (1453.2) "A wise man is occupied with the search for truth, not in seeking for a mere living. To attain the perfection of Heaven is the goal of man. The superior man is given to self-adjustment, and he is free from anxiety and fear. God is with you; have no doubt in your heart. Every good deed has its recompense. The superior man murmurs not against Heaven nor holds a grudge against men. What you do not like when done to yourself, do not to others. Let compassion be a part of all punishment; in every way endeavor to make punishment a blessing. Such is the way of Great

transformați sancțiunile în binecuvântări. Acesta este modul de acțiune al Marelui Cer. În vreme ce toate creaturile trebuie să moară și să se întoarcă în țărână, spiritul omului nobil înaintează pentru a fi expus la niveluri superioare și pentru a se înălța în lumina glorioasă a apoteozei finale."

10. „RELIGIA NOASTRĂ”

După munca înflăcărată făcută pentru această compilație de învățături religioase ale lumii cu privire la Tatăl Paradisului, Ganid s-a ocupat de formarea a ceea ce el socotea a fi un rezumat al credințelor privitoare la Dumnezeu la care el ajunsese ca rezultat al învățăturilor lui Iisus. Tânărul căpătase obiceiul de a numi aceste credințe „religia noastră”, și iată expunerea sa:

"Domnul Dumnezeu nostru este un Domn unic, și voi ar trebui să-l iubiți cu toată mintea și din toată inima voastră făcând tot ce vă stă în putință pentru a-i iubi pe toți copiii săi așa cum vă iubiți pe voi înșivă. Acest Dumnezeu unic este Tatăl nostru ceresc în care subzistă toate lucrurile și care locuiește, prin spiritul său, în orice suflet omenesc sincer. Noi, care suntem copiii lui Dumnezeu, ar trebui să învățăm să-i încredințăm paza sufletului nostru ca unui Creator fidel. Cu Tatăl nostru ceresc toate lucrurile sunt posibile. De vreme ce el este Creatorul, după ce a făcut toate lucrurile și toate ființele, el n-ar putea fi altfel. Deși nu-l putem vedea pe Dumnezeu, noi îl putem cunoaște. Trăind zi de zi voia Tatălui din ceruri, noi putem să îl revelăm semenilor noștri.

"Divinele bogății ale caracterului lui Dumnezeu trebuie să fie înfinit de profunde și veșnic înțelepte. Noi nu-l putem descoperi prin cunoaștere, însă îl putem cunoaște în inima noastră prin experiență personală. Cu toate că justiția sa depășește facultățile noastre de precizie, mila sa poate fi primită de ființele cele mai umile de pe pământ. În timp ce Tatăl umple universul, el trăiește deopotrivă în inima noastră. Mintea omului este umană, muritoare, dar spiritul său este divin, nemuritor. Dumnezeu nu numai că este înfinit de puternic, dar și înfinit de înțelept. Dacă părinții noștri pământești, ale căror tendințe naturale sunt rele, știu să-i iubească pe copii lor și să le dea lucruri bune, cu cât mai mult trebuie ca binefăcătorul Tată celest să știe să-i iubească cu înțelepciune pe copiii săi pămâneni și să le dea binecuvântările care li se cuvin.

"Tatăl celest nu va îngădui să piară nici un singur copil de pe pământ dacă acest copil are dorința de a găsi Tatăl și tânjește cu adevărat să devină asemenea lui. Tatăl nostru îi iubește chiar și pe cei răi și este întotdeauna bun față de cei nerecunoscători. Dacă mai multe ființe omenesti ar vrea măcar să cunoască bunătatea lui Dumnezeu, ele ar fi de bună seamă făcute să se căiască de conduita lor greșită și să renunțe la toate păcatele cunoscute. Toate lucrurile bune provin de la Tatăl luminii, în care nu se găsește nici mutabilitate nici vreo umbră de schimbare. Spiritul adevăratului Dumnezeu se găsește în inima omului. Dumnezeu caută ca toți oamenii să fie frați. Când oamenii încep să-l caute pe Dumnezeu, aceasta este dovada că Dumnezeu i-a găsit pe ei și că ei sunt în căutare de cunoștințe despre el. Noi trăim în Dumnezeu și el locuiește în noi.

Heaven. While all creatures must die and return to the earth, the spirit of the noble man goes forth to be displayed on high and to ascend to the glorious light of final brightness."

10. "OUR RELIGION"

131:10.1 (1453.3) After the arduous labor of effecting this compilation of the teachings of the world religions concerning the Paradise Father, Ganid set himself to the task of formulating what he deemed to be a summary of the belief he had arrived at regarding God as a result of Jesus' teaching. This young man was in the habit of referring to such beliefs as "our religion." This was his record:

131:10.2 (1453.4) "The Lord our God is one Lord, and you should love him with all your mind and heart while you do your very best to love all his children as you love yourself. This one God is our heavenly Father, in whom all things consist, and who dwells, by his spirit, in every sincere human soul. And we who are the children of God should learn how to commit the keeping of our souls to him as to a faithful Creator. With our heavenly Father all things are possible. Since he is the Creator, having made all things and all beings, it could not be otherwise. Though we cannot see God, we can know him. And by daily living the will of the Father in heaven, we can reveal him to our fellow men.

131:10.3 (1453.5) "The divine riches of God's character must be infinitely deep and eternally wise. We cannot search out God by knowledge, but we can know him in our hearts by personal experience. While his justice may be past finding out, his mercy may be received by the humblest being on earth. While the Father fills the universe, he also lives in our hearts. The mind of man is human, mortal, but the spirit of man is divine, immortal. God is not only all-powerful but also all-wise. If our earth parents, being of evil tendency, know how to love their children and bestow good gifts on them, how much more must the good Father in heaven know how wisely to love his children on earth and to bestow suitable blessings upon them.

131:10.4 (1454.1) "The Father in heaven will not suffer a single child on earth to perish if that child has a desire to find the Father and truly longs to be like him. Our Father even loves the wicked and is always kind to the ungrateful. If more human beings could only know about the goodness of God, they would certainly be led to repent of their evil ways and forsake all known sin. All good things come down from the Father of light, in whom there is no variableness neither shadow of changing. The spirit of the true God is in man's heart. He intends that all men should be brothers. When men begin to feel after God, that is evidence that God has found them, and that they are in quest of knowledge about him. We live in God and God dwells in us.

"Eu nu mă voi mulțumi să cred că Dumnezeu este Tatăl întregului meu popor; de acum înainte voi crede că el este deopotrivă Tatăl meu. Voi încerca întotdeauna să-l ador pe Dumnezeu grație Spiritului Adevărului, care este ajutorul meu atunci când am ajuns realmente să-l cunosc pe Dumnezeu. Dar mai întâi de toate eu mă voi închina lui Dumnezeu învățând să fac voia sa pe pământ, adică să fac tot ce îmi stă în putință pentru a-i trata pe fiecare dintre tovarășii mei muritori întocmai așa cum mă gândesc că lui Dumnezeu i-ar plăcea să-l vadă tratat. Când trăim astfel în carne, noi putem să-i cerem multe lucruri lui Dumnezeu; el va îndeplini dorința din inima noastră pentru ca noi să fim cu atât mai bine pregătiți să-i servim pe tovarășii noștri. Tot această servire afectuoasă a copiilor lui Dumnezeu sporește aptitudinile noastre de a primi și de a încerca bucuriile cerului, plăcerile superioare ale slujirii spiritului din cer.

"Eu voi mulțumi lui Dumnezeu în fiecare zi pentru darurile sale inexprimabile; eu voi lăuda operele sale minunate pentru copiii oamenilor. Pentru mine el este Omnipotentul, Creatorul, Puterea și Îndurarea, însă, mai bine decât orice, el este Tatăl meu spiritual, și, ca fiu pământean al lui, eu mă voi avânta într-o bună zi ca să-l văd. Învățătorul meu mi-a zis că eu căutându-l voi deveni asemeni lui. Prin credința în Dumnezeu, eu am făcut pace cu el. Religia noastră nouă este plină de bucurie și generează o fericire durabilă. Eu sunt încredințat că îi voi fi fidel chiar până la moarte, și că voi primi cu siguranță cununa vieții veșnice.

"Eu învăț să pun totul la încercare și să mă țin de ceea ce este bun. Voi face semenilor mei tot ceea ce eu aș vrea să mi se facă mie. Eu știu, prin această nouă credință, că omul poate deveni fiul lui Dumnezeu, dar sunt uneori îngrozit la gândul că toți oamenii sunt frații mei, și totuși aceasta trebuie să fie adevărat. Eu nu văd posibilitatea de a mă bucura de paternitatea lui Dumnezeu dacă refuz să accept fraternitatea oamenilor. Oricine face apel la numele Domnului va fi salvat. Dacă aceasta este adevărat, atunci toți oamenii trebuie să fie frații mei.

"De aici înainte eu voi face faptele mele bune în taină; mă voi ruga de asemenea cel mai adesea atunci când sunt singur. Nu voi judeca, pentru a evita să fiu nejust față de semenii mei. Voi învăța să îi iubesc pe dușmanii mei; eu n-am stăpânit încă cu adevărat acest mod de a fi ca Dumnezeu. Deși îl văd pe Dumnezeu în celelalte religii, eu găsesc că în 'religia noastră' el este mai frumos, mai iubitor, mai îndurător, mai personal și mai pozitiv. Dar mai presus de toate, această mare Ființă glorioasă este Tatăl meu spiritual; eu sunt copilul lui. Numai prin mijlocirea dorinței mele sincere de a fi ca el voi sfârși eu prin a-l găsi și îl voi sluji veșnic. În sfârșit, eu am o religie cu un Dumnezeu, un Dumnezeu minunat care este un Dumnezeu al salvării veșnice."

131:10.5 (1454.2) "I will no longer be satisfied to believe that God is the Father of all my people; I will henceforth believe that he is also *my* Father. Always will I try to worship God with the help of the Spirit of Truth, which is my helper when I have become really God-knowing. But first of all I am going to practice worshiping God by learning how to do the will of God on earth; that is, I am going to do my best to treat each of my fellow mortals just as I think God would like to have him treated. And when we live this sort of a life in the flesh, we may ask many things of God, and he will give us the desire of our hearts that we may be the better prepared to serve our fellows. And all of this loving service of the children of God enlarges our capacity to receive and experience the joys of heaven, the high pleasures of the ministry of the spirit of heaven.

131:10.6 (1454.3) "I will every day thank God for his unspeakable gifts; I will praise him for his wonderful works to the children of men. To me he is the Almighty, the Creator, the Power, and the Mercy, but best of all, he is my spirit Father, and as his earth child I am sometime going forth to see him. And my tutor has said that by searching for him I shall become like him. By faith in God I have attained peace with him. This new religion of ours is very full of joy, and it generates an enduring happiness. I am confident that I shall be faithful even to death, and that I will surely receive the crown of eternal life.

131:10.7 (1454.4) "I am learning to prove all things and adhere to that which is good. Whatsoever I would that men should do to me, that I will do to my fellows. By this new faith I know that man may become the son of God, but it sometimes terrifies me when I stop to think that all men are my brothers, but it must be true. I do not see how I can rejoice in the fatherhood of God while I refuse to accept the brotherhood of man. Whosoever calls upon the name of the Lord shall be saved. If that is true, then all men must be my brothers.

131:10.8 (1454.5) "Henceforth will I do my good deeds in secret; I will also pray most when by myself. I will judge not that I may not be unfair to my fellows. I am going to learn to love my enemies; I have not truly mastered this practice of being Godlike. Though I see God in these other religions, I find him in 'our religion' as being more beautiful, loving, merciful, personal, and positive. But most of all, this great and glorious Being is my spiritual Father; I am his child. And by no other means than my honest desire to be like him, I am eventually to find him and eternally to serve him. At last I have a religion with a God, a marvelous God, and he is a God of eternal salvation."

Capitolul 132. Șederea la Roma

⇨ 131

CARTEA URANTIA

133 ⇨

PARTE IV. VIAȚA ȘI ÎNVĂȚĂTURILE LUI IISUS

CAPITOLUL 132 ȘEDEREA LA ROMA

Secțiuni

Introduction

1. Adevăratele valori
2. Binele și răul
3. Adevărul și credința
4. Serviciul personal
5. Sfaturi către un om bogat
6. Serviciul social
7. Călătorii în jurul Romei

PAPER 132 THE SOJOURN AT ROME

SECTIONS

Introduction

1. True Values
2. Good and Evil
3. Truth and Faith
4. Personal Ministry
5. Counseling the Rich Man
6. Social Ministry
7. Trips about Rome

Introduction

ÎNTRUCĂT Gonod aducea salutul principilor Indiei către guvernatorul roman Tiberiu, cei doi hinduși și Iisus s-au întâlnit în fața suveranului în cea de-a treia zi a sosirii lor la Roma. Morocănosul împărat era neobișnuit de bine dispus în ziua aceea și s-a întins bine la vorbă cu cei trei. După ce vizitatorii s-au retras, împăratul s-a referit la Iisus, atrăgându-i atenția aghiotantului care stătea în dreapta sa: „Dacă aș avea prestanța regală și manierele elegante ale acestui băiat, atunci aș fi un adevărat împărat, nu-i așa?”

În timpul șederii sale la Roma, Ganid a avut ore regulate pentru studiu și pentru vizitarea locurilor de interes din oraș. Tatăl său avea de încheiat multe afaceri. Dorind ca fiul său, maturizându-se, să ajungă capabil să-l succedă cu demnitate în administrarea vastelor sale întreprinderi, el a socotit că venise timpul de a-l introduce în lumea afacerilor. Numeroși cetățeni ai Indiei trăiau în Roma, și s-a întâmplat adesea ca Gonod să fie însoțit de unul dintre proprii lui angajați în calitate de interpret, astfel încât Iisus a avut la dispoziția sa zile întregi; aceasta i-a dat timp ca să cunoască bine acest oraș de două milioane de locuitori. Iisus era văzut frecvent la Forum, centru al afacerilor și al vieții politice și juridice. De asemenea, el urca adesea în Capitoliul și, pe când privea acest templu magnific închinat lui Jupiter, Junonei și Minervei, el medita asupra sclaviei și ignoranței în care erau ținuți romanii. El petrecea deopotrivă multă vreme pe dealul Palatin, unde se afla reședința împăratului, templul lui Apollo și bibliotecile latină și greacă.

INTRODUCTION

132:0.1 (1455.1) SINCE Gonod carried greetings from the princes of India to Tiberius, the Roman ruler, on the third day after their arrival in Rome the two Indians and Jesus appeared before him. The morose emperor was unusually cheerful on this day and chatted long with the trio. And when they had gone from his presence, the emperor, referring to Jesus, remarked to the aide standing on his right, “If I had that fellow’s kingly bearing and gracious manner, I would be a real emperor, eh?”

132:0.2 (1455.2) While at Rome, Ganid had regular hours for study and for visiting places of interest about the city. His father had much business to transact, and desiring that his son grow up to become a worthy successor in the management of his vast commercial interests, he thought the time had come to introduce the boy to the business world. There were many citizens of India in Rome, and often one of Gonod’s own employees would accompany him as interpreter so that Jesus would have whole days to himself; this gave him time in which to become thoroughly acquainted with this city of two million inhabitants. He was frequently to be found in the forum, the center of political, legal, and business life. He often went up to the Capitoliul and pondered the bondage of ignorance in which these Romans were held as he beheld this magnificent temple dedicated to Jupiter, Juno, and Minerva. He also spent much time on Palatine hill, where were located the emperor’s residence, the temple of Apollo, and the Greek and Latin libraries.

În această epocă, Imperiul Roman se întindea peste toată Europa meridională, peste Asia Minoră, Siria, Egipt și peste nord-vestul Africii, iar locuitorii lui cuprindeau cetățeni din toate țările emisferei orientale. Principala rațiune pentru care Iisus consimțise să facă această călătorie era dorința sa de a studia acest ansamblu cosmopolit al muritorilor Urantiei și de a se amesteca cu ei.

Pe durata șederii sale la Roma, Iisus a învățat multe despre oameni, dar cea mai prețioasă dintre toate experiențele multiple ale șederii lui de șase luni din acest oraș a fost contactul său cu liderii religioși ai capitalei imperiului și influența pe care a exercitat-o asupra lor. Înainte de sfârșitul primei lui săptămâni la Roma, Iisus se dusese să-i vadă pe principalii conducători ai cinicilor, ai stoicilor și ai cultelor de mistere, îndeosebi pe cei ai grupului mithriac, și făcuse cunoștință cu ei. Poate că Iisus presimțea că iudeii aveau să respingă misiunea sa, însă el prevedea deja cu foarte mare certitudine că mesagerii săi vor veni în curând la Roma pentru a proclama împărăția cerurilor. El s-a apucat deci, în maniera cea mai uluitoare, să pregătească calea pentru ca mesajul lor să se bucure de o mai bună și mai sigură primire. El a ales cinci conducători dintre stoici, unsprezece dintre cinici și șaisprezece dintre maeștrii cultului de mistere. Vreme de șase luni, el a petrecut o mare parte din timpul său liber în strânsă asocieri cu acești învățători religioși, și iată metoda după care i-a instruit: el nu a atacat nici o singură dată erorile lor și nu a menționat nici măcar defectele învățăturilor lor. În fiecare caz, el alegea partea de adevăr din lecțiile lor, iar apoi se apuca să înfrumusețeze și să ilumineze adevărul din mintea lor în așa fel încât în puțină vreme, această scoatere în relief a adevărului a îndepărtat în mod eficient eroarea ce-l însoțea; acesta este felul în care acești bărbați și aceste femei învățați de Iisus au fost pregătiți să recunoască ulterior adevărilor adiționale și similare din învățăturile primilor misionari creștini. Această promptă acceptare a învățăturilor predicatorilor evangheliei a fost elementul care a dat un atât de puternic impuls răspândirii rapide a creștinismului în Roma și, de acolo, pe tot cuprinsul imperiului.

Se poate înțelege mai bine semnificația acestei înfăptuiri remarcabile atunci când observăm că, în acest grup de treizeci și doi de lideri religioși din Roma instruiți de Iisus, numai doi nu au dat roade. Ceilalți treizeci au jucat un rol capital în întemeierea creștinismului în Roma, iar unii dintre ei au ajutat de asemenea ca din principalul templu mithriac să se facă prima biserică creștină din acest oraș. Noi cei care privim activitățile omenești din culise și în lumina celor nouăsprezece secole scurse, recunoaștem numai trei factori care ar fi adus o contribuție majoră la pregătirea de timpuriu a terenului pentru răspândirea rapidă a creștinismului în Europa:

1. Alegerea și menținerea lui Simon Petru ca apostol.
2. Discuția de la Ierusalim cu Ștefan, a cărui moarte a condus la câștigarea lui Saul din Tarsus.
3. Pregătirea preliminară a acestor treizeci de romani de care tocmai am vorbit, pentru a-i face ulterior șefii noii religii în Roma și în tot imperiul.

În cursul tuturor experiențelor lor, nici Ștefan, nici

^{132:0.3 (1455.3)} At this time the Roman Empire included all of southern Europe, Asia Minor, Syria, Egypt, and northwest Africa; and its inhabitants embraced the citizens of every country of the Eastern Hemisphere. His desire to study and mingle with this cosmopolitan aggregation of Urantia mortals was the chief reason why Jesus consented to make this journey.

^{132:0.4 (1455.4)} Jesus learned much about men while in Rome, but the most valuable of all the manifold experiences of his six months' sojourn in that city was his contact with, and influence upon, the religious leaders of the empire's capital. Before the end of the first week in Rome Jesus had sought out, and had made the acquaintance of, the worth-while leaders of the Cynics, the Stoics, and the mystery cults, in particular the Mithraic group. Whether or not it was apparent to Jesus that the Jews were going to reject his mission, he most certainly foresaw that his messengers were presently coming to Rome to proclaim the kingdom of heaven; and he therefore set about, in the most amazing manner, to prepare the way for the better and more certain reception of their message. He selected five of the leading Stoics, eleven of the Cynics, and sixteen of the mystery-cult leaders and spent much of his spare time for almost six months in intimate association with these religious teachers. And this was his method of instruction: Never once did he attack their errors or even mention the flaws in their teachings. In each case he would select the truth in what they taught and then proceed so to embellish and illuminate this truth in their minds that in a very short time this enhancement of the truth effectively crowded out the associated error; and thus were these Jesus-taught men and women prepared for the subsequent recognition of additional and similar truths in the teachings of the early Christian missionaries. It was this early acceptance of the teachings of the gospel preachers which gave that powerful impetus to the rapid spread of Christianity in Rome and from there throughout the empire.

^{132:0.5 (1456.1)} The significance of this remarkable doing can the better be understood when we record the fact that, out of this group of thirty-two Jesus-taught religious leaders in Rome, only two were unfruitful; the thirty became pivotal individuals in the establishment of Christianity in Rome, and certain of them also aided in turning the chief Mithraic temple into the first Christian church of that city. We who view human activities from behind the scenes and in the light of nineteen centuries of time recognize just three factors of paramount value in the early setting of the stage for the rapid spread of Christianity throughout Europe, and they are:

- ^{132:0.6 (1456.2)} 1. The choosing and holding of Simon Peter as an apostle.
- ^{132:0.7 (1456.3)} 2. The talk in Jerusalem with Stephen, whose death led to the winning of Saul of Tarsus.
- ^{132:0.8 (1456.4)} 3. The preliminary preparation of these thirty Romans for the subsequent leadership of the new religion in Rome and throughout the empire.

^{132:0.9 (1456.5)} Through all their experiences, neither

cei treizeci de aleși nu și-au dat niciodată seama că ei vorbiseră cândva cu omul al cărui nume devenise subiectul învățării lor religioase. Opera lui Iisus în numele celor treizeci și doi pe care îi alesese inițial a fost în întregime personală. În muncile sale pentru acești bărbați și femei, scribul din Damasc nu a întâlnit niciodată mai mult de trei în același timp, și rareori mai mult de doi; în cea mai mare parte a timpului, el i-a învățat individual. El a reușit să înfăptuiască această mare operă de educație religioasă, deoarece cei interesați nu erau prizonieri ai tradițiilor; ei nu erau victime ale ideilor fixe preconcepționale cu privire la dezvoltările religioase din viitor.

În cursul anilor imediat următori, Petru, Pavel și ceilalți creștini care propovăduiau la Roma au auzit în mai multe rânduri vorbindu-se de scribul din Damasc care îi precedase și care pregătise într-un mod atât de evident (inconștient după părerea lor) calea pentru venirea lor cu noua evanghelie. Pavel nu a bănuț niciodată realmente identitatea acestui scrib din Damasc, însă, cu puțină vreme înainte de moartea sa, din cauza similitudinii descrierilor persoanei, el a ajuns la concluzia că „fabricantul de corturi din Antiohia” era și „scribul din Damasc”. Cu o anumită ocazie, în cursul predicilor sale din Roma, Simon Petru a presupus, ascultând o descriere a scribului din Damasc, că această persoană ar fi putut fi Iisus, dar el a respins numaidecât această idee știind foarte bine (cel puțin așa gândea el) că Maestrul nu fusese niciodată la Roma.

1. ADEVĂRATELE VALORI

Cu Angamon, liderul stoicilor, Iisus a avut o convorbire ce a durat o noapte întreagă pe la începutul șederii sale la Roma. Acest om a devenit mai târziu un mare prieten al lui Pavel și s-a dovedit unul dintre cei mai puternici susținători ai Bisericii creștine din Roma. Iată pe scurt, și transcris în limbaj modern, ceea ce l-a învățat Iisus pe Angamon:

Criteriul adevăratelor valori trebuie să fie căutat în lumea spirituală și pe nivelele divine ale realității eterne. Pentru un muritor ascendent, toate criteriile materiale și normele de bază trebuie să fie considerate efemere, parțiale și inferioare. Omul de știință, în calitate de om de știință, este mărginit la descoperirea raportului faptelor materiale între ele. Din punct de vedere tehnic, el nu are dreptul de a afirma că el este materialist, ori idealist, căci făcând astfel el ar abandona comportamentul adevăratului savant; într-adevăr, toate aceste luări de poziție reprezintă însăși esența filozofiei.

Dacă discernământul moral și nivelul spiritual al omenirii nu sunt sporite în mod proporțional, progresul nelimitat al unei culturi pur materialiste poate sfârși prin a deveni o amenințare pentru civilizație. O știință pur materialistă ascunde în ea însăși germenul potențial al distrugerii oricărui efort științific, căci un asemenea comportament lasă să se prevestească prăbușirea ultimă a unei civilizații care a abandonat valorile ei morale și a repudiat țelul ei spiritual de a atinge desăvârșirea.

Savanții materialști și idealști extremști sunt sortii să fie întotdeauna în conflict, însă nu tot acesta este cazul savanților și al idealștilor care utilizează

Stephen nor the thirty chosen ones ever realized that they had once talked with the man whose name became the subject of their religious teaching. Jesus' work in behalf of the original thirty-two was entirely personal. In his labors for these individuals the scribe of Damascus never met more than three of them at one time, seldom more than two, while most often he taught them singly. And he could do this great work of religious training because these men and women were not tradition bound; they were not victims of a settled preconception as to all future religious developments.

^{132:0.10 (1456.6)} Many were the times in the years so soon to follow that Peter, Paul, and the other Christian teachers in Rome heard about this scribe of Damascus who had preceded them, and who had so obviously (and as they supposed unwittingly) prepared the way for their coming with the new gospel. Though Paul never really surmised the identity of this scribe of Damascus, he did, a short time before his death, because of the similarity of personal descriptions, reach the conclusion that the "tentmaker of Antioch" was also the "scribe of Damascus." On one occasion, while preaching in Rome, Simon Peter, on listening to a description of the Damascus scribe, surmised that this individual might have been Jesus but quickly dismissed the idea, knowing full well (so he thought) that the Master had never been in Rome.

1. TRUE VALUES

^{132:1.1 (1456.7)} It was with Angamon, the leader of the Stoics, that Jesus had an all-night talk early during his sojourn in Rome. This man subsequently became a great friend of Paul and proved to be one of the strong supporters of the Christian church at Rome. In substance, and restated in modern phraseology, Jesus taught Angamon:

^{132:1.2 (1457.1)} The standard of true values must be looked for in the spiritual world and on divine levels of eternal reality. To an ascending mortal all lower and material standards must be recognized as transient, partial, and inferior. The scientist, as such, is limited to the discovery of the relatedness of material facts. Technically, he has no right to assert that he is either materialist or idealist, for in so doing he has assumed to forsake the attitude of a true scientist since any and all such assertions of attitude are the very essence of philosophy.

^{132:1.3 (1457.2)} Unless the moral insight and the spiritual attainment of mankind are proportionately augmented, the unlimited advancement of a purely materialistic culture may eventually become a menace to civilization. A purely materialistic science harbors within itself the potential seed of the destruction of all scientific striving, for this very attitude presages the ultimate collapse of a civilization which has abandoned its sense of moral values and has repudiated its spiritual goal of attainment.

^{132:1.4 (1457.3)} The materialistic scientist and the extreme idealist are destined always to be at loggerheads. This is not true of those scientists and idealists who are in

aceleași norme de apreciere în ceea ce privește înaltele valori morale și nivelele de încercare spirituală. În toate epocile, oamenii de știință și oamenii religioși trebuie să recunoască că ei stau să fie judecați în fața tribunalului nevoilor omenirii. Ei trebuie să se abțină de la a se război între ei, totodată străduindu-se vitejește să-și justifice supraviețuirea printr-un devotament sporit în slujba progresului uman. Dacă așa-zisa știință sau așa-zisa religie dintr-o epocă sunt false, trebuie ca ele ori să-și purifice activitățile, ori să dispară înaintea emergenței unei științe materiale sau a unei religii spirituale de un ordin mai veridic și mai meritoriu.

2. BINELE ȘI RĂUL

Mardus era liderul recunoscut al cinicilor din Roma; el a devenit un mare prieten al scribului din Damasc. Zi de zi, el discuta cu Iisus și, seară de seară, asculta învățătura sa divină. Printre cele mai importante discuții cu Mardus se găsește și aceea menită să răspundă întrebării acestui cinic sincer privitoare la bine și rău. Iată în esență, și transpus în limbajul celui de-al douăzecilea secol, răspunsul lui Iisus:

Fratele meu, binele și răul sunt doar cuvinte care simbolizează nivelele relative la care omul înțelege universul observabil. Dacă ești leneș din punct de vedere etic și indiferent din punct de vedere social, se pot lua ca criteriu al binelui uzanțele sociale curente. Dacă ești indolent din punct de vedere spiritual și stagnant din punct de vedere moral, se pot lua ca criteriu al binelui practicile și tradițiile religioase ale contemporanilor. Dar sufletul care supraviețuiește timpului și răsară în veșnicie trebuie să facă o alegere vie și personală între bine și rău, așa cum sunt ele determinate de adevăratele valori ale criteriilor spirituale stabilite de spiritul divin pe care Tatăl care este în ceruri l-a trimis să locuiască în inima omului. Acest spirit interior este criteriul de supraviețuire a personalității.

Bunătatea, întocmai ca și adevărul, este totdeauna relativă și contrastează infailibil cu răul. Perceperea acestor calități ale bunătății și ale adevărului permite sufletelor evoluând ale oamenilor să ia aceste decizii personale de alegere care sunt esențiale supraviețuirii eterne.

Individul orb din punct de vedere spiritual care urmează în mod logic dictatele științei, uzanțele sociale și dogmele religioase, se găsește în marele pericol de a-și sacrifica independența morală și de a-și pierde libertatea spirituală. Un asemenea suflet este sortit să devină un papagal intelectual, un automat social și un sclav al autorității religioase.

Bunătatea înaintează întotdeauna către noi nivele de libertate crescând de a se desăvârși moral și de a realiza personalitatea spirituală descoperirea Ajustorului interior și identificarea cu el. O experiență este bună atunci când intensifică aprecierea frumuseții, sporește voința morală, mărește discernământul adevărului, dezvoltă aptitudinea de a-ți iubi și de a-ți servi semenii, înalță idealurile spirituale și unifică mobilurile umane supreme ale timpului cu planurile eterne ale Ajustorului interior. Toate acestea conduc direct la dorința sporită de a face voia Tatălui, ceea ce întreține pasiunea divină de a-l găsi pe Dumnezeu și de a deveni și mai mult

possession of a common standard of high moral values and spiritual test levels. In every age scientists and religionists must recognize that they are on trial before the bar of human need. They must eschew all warfare between themselves while they strive valiantly to justify their continued survival by enhanced devotion to the service of human progress. If the so-called science or religion of any age is false, then must it either purify its activities or pass away before the emergence of a material science or spiritual religion of a truer and more worthy order.

2. GOOD AND EVIL

^{132:2.1 (1457.4)} Mardus was the acknowledged leader of the Cynics of Rome, and he became a great friend of the scribe of Damascus. Day after day he conversed with Jesus, and night upon night he listened to his supernal teaching. Among the more important discussions with Mardus was the one designed to answer this sincere Cynic's question about good and evil. In substance, and in twentieth-century phraseology, Jesus said:

^{132:2.2 (1457.5)} My brother, good and evil are merely words symbolizing relative levels of human comprehension of the observable universe. If you are ethically lazy and socially indifferent, you can take as your standard of good the current social usages. If you are spiritually indolent and morally unprogressive, you may take as your standards of good the religious practices and traditions of your contemporaries. But the soul that survives time and emerges into eternity must make a living and personal choice between good and evil as they are determined by the true values of the spiritual standards established by the divine spirit which the Father in heaven has sent to dwell within the heart of man. This indwelling spirit is the standard of personality survival.

^{132:2.3 (1457.6)} Goodness, like truth, is always relative and unfailingly evil-contrasted. It is the perception of these qualities of goodness and truth that enables the evolving souls of men to make those personal decisions of choice which are essential to eternal survival.

^{132:2.4 (1458.1)} The spiritually blind individual who logically follows scientific dictation, social usage, and religious dogma stands in grave danger of sacrificing his moral freedom and losing his spiritual liberty. Such a soul is destined to become an intellectual parrot, a social automaton, and a slave to religious authority.

^{132:2.5 (1458.2)} Goodness is always growing toward new levels of the increasing liberty of moral self-realization and spiritual personality attainment — the discovery of, and identification with, the indwelling Adjuster. An experience is good when it heightens the appreciation of beauty, augments the moral will, enhances the discernment of truth, enlarges the capacity to love and serve one's fellows, exalts the spiritual ideals, and unifies the supreme human motives of time with the eternal plans of the indwelling Adjuster, all of which lead directly to an increased desire to do the Father's will, thereby fostering the divine passion to find God and to

asemenea lui.

Pe măsură ce vă veți înălța pe scara universală a dezvoltării creaturilor, veți constata o sporire a bunătății și o diminuare a răului, în perfectă conformitate cu capacitatea voastră de a face experiența bunătății și de a discerne adevărul. Aptitudinea de a întreține eroarea sau de a face experiența răului nu se va pierde în întregime înainte ca sufletul omenesc ascendent să atingă nivelele spirituale finale.

Bunătatea este vie, relativă, întotdeauna în progres; ea este invariabil o experiență personală și veșnic legată de discernerea adevărului și a frumuseții. Bunătatea se găsește în recunoașterea valorilor pozitive ale adevărului nivelului spiritual care trebuie, în experiența umană, să contrasteze cu contraponderea negativă umbrelor răului potențial.

Până ce atingeți nivelele Paradisului, bunătatea va fi întotdeauna mai mult o căutare decât o posesiune, mai mult un scop decât o experiență de dobândire. Însă, chiar dacă vă este foame și sete de dreptate, voi veți căpăta o satisfacție crescândă din accesul parțial la bunătate. Prezența binelui și a răului în lume este prin ea însăși o dovadă pozitivă a existenței realității voinței morale a omului, personalitatea, care identifică astfel aceste valori și se găsește deopotrivă de capabilă să aleagă dintre ele.

În momentul în care un ascendent muritor atinge Paradisul, aptitudinea sa de a identifica sinele cu adevăratele valori ale spiritului este amplificată până ce a atins posesiunea perfectă a luminii vieții. O astfel de personalitate spirituală, ajunsă la perfecțiune, devine atât de complet, de dumnezeiește și de spiritual unificată cu calitățile pozitive și supreme ale bunătății, ale frumuseții și ale adevărului, încât nu mai rămâne nici o posibilitate, unui spirit atât de drept, de a proiecta vreo umbră negativă a răului potențial atunci când el este expus luminozității pătrunzătoare a luminii divine a Suveranilor inefiniți ai Paradisului. La toate aceste personalități spirituale, bunătatea a încetat a mai fi parțială, opusă unui contrariu și relativă; ea a devenit în chip divin completă și în chip spiritual desăvârșită; ea se apropie de puritatea și de perfecțiunea Supremului.

Posibilitatea răului este necesară alegerii morale, dar actualizarea răului nu este. O umbră nu are decât o realitate relativă. Răul actual, real nu este necesar ca experiență personală. Răul potențial acționează tot atât de bine ca un stimul al deciziei în domeniile progresului moral la nivelele inferioare de dezvoltare spirituală. Răul nu devine o realitate a experienței personale decât atunci când mintea înzestrată cu simț moral face din el alegerea ei.

3. ADEVĂRUL ȘI CREDINȚA

Nabo era un iudeu grec ce purta primul rang printre liderii principalului cult de mistere din Roma, cultul mithriac. Acest mare-preot a avut numeroase întâlniri cu scribul din Damasc, dar ceea ce a exercitat asupra lui influența cea mai durabilă a fost discuția pe care au avut-o, într-o seară, despre adevăr și credință. Nabon se gândise să-l convertească pe Iisus și chiar îi sugerase să se întoarcă în Palestina ca învățător mithriac. El nu băga de seamă că de fapt Iisus îl pregătea să devină unul dintre primii convertiți la

be more like him.

132:2.6 (1458.3) As you ascend the universe scale of creature development, you will find increasing goodness and diminishing evil in perfect accordance with your capacity for goodness-experience and truth-discernment. The ability to entertain error or experience evil will not be fully lost until the ascending human soul achieves final spirit levels.

132:2.7 (1458.4) Goodness is living, relative, always progressing, invariably a personal experience, and everlastingly correlated with the discernment of truth and beauty. Goodness is found in the recognition of the positive truth-values of the spiritual level, which must, in human experience, be contrasted with the negative counterpart — the shadows of potential evil.

132:2.8 (1458.5) Until you attain Paradise levels, goodness will always be more of a quest than a possession, more of a goal than an experience of attainment. But even as you hunger and thirst for righteousness, you experience increasing satisfaction in the partial attainment of goodness. The presence of goodness and evil in the world is in itself positive proof of the existence and reality of man's moral will, the personality, which thus identifies these values and is also able to choose between them.

132:2.9 (1458.6) By the time of the attainment of Paradise the ascending mortal's capacity for identifying the self with true spirit values has become so enlarged as to result in the attainment of the perfection of the possession of the light of life. Such a perfected spirit personality becomes so wholly, divinely, and spiritually unified with the positive and supreme qualities of goodness, beauty, and truth that there remains no possibility that such a righteous spirit would cast any negative shadow of potential evil when exposed to the searching luminosity of the divine light of the infinite Rulers of Paradise. In all such spirit personalities, goodness is no longer partial, contrastive, and comparative; it has become divinely complete and spiritually replete; it approaches the purity and perfection of the Supreme.

132:2.10 (1458.7) The possibility of evil is necessary to moral choosing, but not the actuality thereof. A shadow is only relatively real. Actual evil is not necessary as a personal experience. Potential evil acts equally well as a decision stimulus in the realms of moral progress on the lower levels of spiritual development. Evil becomes a reality of personal experience only when a moral mind makes evil its choice.

3. TRUTH AND FAITH

132:3.1 (1459.1) Nabon was a Greek Jew and foremost among the leaders of the chief mystery cult in Rome, the Mithraic. While this high priest of Mithraism held many conferences with the Damascus scribe, he was most permanently influenced by their discussion of truth and faith one evening. Nabon had thought to make a convert of Jesus and had even suggested that he return to Palestine as a Mithraic teacher. He little realized that Jesus was preparing him to become one of the early converts to the gospel of the kingdom. Restated in

evangelia împărăției. Iată, transcrisă în terminologie modernă, substanța învățării lui Iisus:

Adevărul nu se poate defini prin cuvinte, ci numai prin trăirea lui. Adevărul este întotdeauna mai mult decât cunoașterea. Cunoașterea ține de lucrurile observate, însă adevărul transcende aceste nivele pur materiale, în sensul că el se alătură înțelepciunii și înglobează lucruri imponderabile precum experiența umană, și chiar și realitățile spirituale și vii. Cunoașterea își are originea în știință; înțelepciunea, în adevărata filozofie; adevărul, în experiența religioasă a vieții spirituale. Cunoașterea tratează despre fapte; înțelepciunea se ocupă de relații; adevărul ține de valorile realității.

Omul tinde să cristalizeze știința, să formuleze filozofia și să dogmatizeze adevărul, pentru că dă dovadă de o minte leneșă în adaptarea la luptele progresive pentru viață, și că îi este îngrozitor de frică de necunoscut. Omul este din fire lent la inițierea schimbărilor în obiceiurile lui de gândire și în tehnicile lui de viațuire.

Adevărul revelat, adevărul descoperit personal, este suprema voluptate a sufletului omenesc. El este creația combinată a minții materiale și a spiritului lăuntric. Mântuirea veșnică a unui suflet care distinge adevărul și iubește frumusețea este încredințat de această foame și de această sete de bunătate care îl determină pe acest muritor să-și propună un scop unic, acela de a face voia Tatălui, de a-l găsi pe Dumnezeu și de a deveni asemenea lui. Nu există niciodată conflict între adevărata cunoaștere și adevăr. Se poate să existe conflict între cunoaștere și credințele umane, credințele pătate de prejudecăți, deformate de frică și dominate de teama de a înfrunța noi fapte de descoperire materială sau de progres spiritual.

Adevărul însă nu poate să devină posesiunea omului fără exercitarea credinței sale. Aceasta este adevărat pentru că gândurile, înțelepciunea, etica și ideile unui om nu pot să se înalțe mai sus decât credința sa, speranța sa sublimă. Și orice credință veritabilă de felul acesta este întemeiată pe o reflecție profundă, pe o autocritică sinceră și pe o conștiință morală intransigentă. Credința este inspirația imaginației creatoare impregnate cu spirit.

Credința acționează pentru a elibera activitățile supraomenești ale scântei divine, germele nemuritor care trăiește în mintea umană și care este potențialul supraviețuirii eterne. Plantele și animalele supraviețuiesc în timp prin tehnica ce constă în transmiterea, de la o generație la alta, de particule identice cu ele însele. Sufletul omenesc (personalitatea) supraviețuiește morții corpului prin asocierea de identitate cu această nemuritoare scântie lăuntrică de divinitate, care acționează pentru perpetuarea personalității umane pe un nivel superior de continuitate al existenței universale și progresive. Germenul ascuns din sufletul omenesc este un spirit nemuritor. A doua generație a sufletului este prima dintre manifestările succesive ale personalității în existențele spirituale și progresive care nu iau sfârșit decât în momentul când entitatea divină atinge sursa existenței sale, sursa personală a întregii existențe, Dumnezeu, Tatăl Universal.

Viața umană continuă - supraviețuiește - deoarece ea are o funcție în univers, sarcina de a-l găsi pe

modern phraseology, the substance of Jesus' teaching was:

132:3.2 (1459.2) Truth cannot be defined with words, only by living. Truth is always more than knowledge. Knowledge pertains to things observed, but truth transcends such purely material levels in that it consorts with wisdom and embraces such imponderables as human experience, even spiritual and living realities. Knowledge originates in science; wisdom, in true philosophy; truth, in the religious experience of spiritual living. Knowledge deals with facts; wisdom, with relationships; truth, with reality values.

132:3.3 (1459.3) Man tends to crystallize science, formulate philosophy, and dogmatize truth because he is mentally lazy in adjusting to the progressive struggles of living, while he is also terribly afraid of the unknown. Natural man is slow to initiate changes in his habits of thinking and in his techniques of living.

132:3.4 (1459.4) Revealed truth, personally discovered truth, is the supreme delight of the human soul; it is the joint creation of the material mind and the indwelling spirit. The eternal salvation of this truth-discerning and beauty-loving soul is assured by that hunger and thirst for goodness which leads this mortal to develop a singleness of purpose to do the Father's will, to find God and to become like him. There is never conflict between true knowledge and truth. There may be conflict between knowledge and human beliefs, beliefs colored with prejudice, distorted by fear, and dominated by the dread of facing new facts of material discovery or spiritual progress.

132:3.5 (1459.5) But truth can never become man's possession without the exercise of faith. This is true because man's thoughts, wisdom, ethics, and ideals will never rise higher than his faith, his sublime hope. And all such true faith is predicated on profound reflection, sincere self-criticism, and uncompromising moral consciousness. Faith is the inspiration of the spiritized creative imagination.

132:3.6 (1459.6) Faith acts to release the superhuman activities of the divine spark, the immortal germ, that lives within the mind of man, and which is the potential of eternal survival. Plants and animals survive in time by the technique of passing on from one generation to another identical particles of themselves. The human soul (personality) of man survives mortal death by identity association with this indwelling spark of divinity, which is immortal, and which functions to perpetuate the human personality upon a continuing and higher level of progressive universe existence. The concealed seed of the human soul is an immortal spirit. The second generation of the soul is the first of a succession of personality manifestations of spiritual and progressing existences, terminating only when this divine entity attains the source of its existence, the personal source of all existence, God, the Universal Father.

132:3.7 (1459.7) Human life continues — survives — because it has a universe function, the task of finding

Dumnezeu. Animat de credință, sufletul omului nu se poate opri înainte de a fi atins acest scop al destinului; și atunci când el a atins acest țel divin, el nu mai poate lua sfârșit, căci a devenit asemenea lui Dumnezeu - veșnic.

Evoluția spirituală este o experiență a alegerii crescânde și voluntare a bunătații, însoțită de o diminuare egală și progresivă a posibilității răului. Când se atinge finalitatea alegerii bunătații și deplina capacitate de a aprecia adevărul, ia naștere o perfecțiune a frumuseții și a sfințeniei, a căror dreptate inhibă pe vecie chiar și posibilitatea ivirii conceptului de rău potențial. Sufletul care îl cunoaște astfel pe Dumnezeu nu proiectează nici o umbră a răului care seamănă îndoială atunci când el operează pe un nivel al spiritului atât de elevat al bunătații divine.

Prezența spiritului Paradisului în mintea omului constituie făgăduința revelației și angajamentul credinței ale unei existențe veșnice de progres divin pentru orice suflet care caută să atingă identitatea cu acest fragment al spiritului nemuritor și interior al Tatălui Universal.

Progresul în univers este caracterizat printr-o libertate crescândă a personalității, deoarece această libertate este asociată cu depășirea progresivă a nivelelor tot mai elevate de înțelegere de sine, și de stăpânire de sine voluntară ce rezultă din această înțelegere. Atingerea perfecțiunii în stăpânirea spirituală de sine echivalează cu desăvârșirea independenței din univers și cu libertatea personală. Credința hrănește și menține sufletul omului în mijlocul confuziei din orientarea sa inițială dintr-un univers atât de vast. În ce privește rugăciunea, ea devine marea unificatoare a diverselor inspirații care izvorăsc din imaginația creatoare și din impulsunile credinței unui suflet ce încearcă să se identifice cu idealurile spirituale ale divinei prezențe interioare și asociate.

Nabon a fost puternic impresionat de aceste cuvinte, cum era de altfel de fiecare dintre discuțiile sale cu Iisus. Aceste adevăruri au continuat să ardă în inima sa, și Nabon a fost de mare ajutor pentru cei care au venit mai târziu să predice evanghelia lui Iisus.

4. SERVICIUL PERSONAL

În timpul șederii sale la Roma, Iisus și-a consacrat toate momentele de răgaz muncii de pregătire a bărbatilor și a femeilor, pentru ca ei să devină viitorii ucenici în împărăția ce va veni. El a petrecut mult timp pentru a dobândi o cunoaștere intimă a oamenilor din toate rasele și din toate clasele care trăiau în acest oraș, cel mai mare și cel mai cosmopolit din lume. În fiecare dintre numeroasele sale contacte umane, Iisus avea un dublu scop: dorea să afle reacția interlocutorilor săi față de viața lor în trup, și era totodată înclinat să zică sau să facă ceva care să facă această viață mai bogată și mai demnă de a fi trăită. În cursul acestor săptămâni, învățăturile sale religioase nu se deosebeau de cele care au caracterizat viața sa ulterioară în calitate de învățător al celor doisprezece apostoli și de predicator pe lângă mulțimi.

Substanța mesajului său era întotdeauna faptul iubirii Tatălui celest și al adevărului îndurării sale, legat de vestea bună că omul este un fiu prin credință al

God. The faith-activated soul of man cannot stop short of the attainment of this goal of destiny; and when it does once achieve this divine goal, it can never end because it has become like God — eternal.

132:3.8 (1460.1) Spiritual evolution is an experience of the increasing and voluntary choice of goodness attended by an equal and progressive diminution of the possibility of evil. With the attainment of finality of choice for goodness and of completed capacity for truth appreciation, there comes into existence a perfection of beauty and holiness whose righteousness eternally inhibits the possibility of the emergence of even the concept of potential evil. Such a God-knowing soul casts no shadow of doubting evil when functioning on such a high spirit level of divine goodness.

132:3.9 (1460.2) The presence of the Paradise spirit in the mind of man constitutes the revelation promise and the faith pledge of an eternal existence of divine progression for every soul seeking to achieve identity with this immortal and indwelling spirit fragment of the Universal Father.

132:3.10 (1460.3) Universe progress is characterized by increasing personality freedom because it is associated with the progressive attainment of higher and higher levels of self-understanding and consequent voluntary self-restraint. The attainment of perfection of spiritual self-restraint equals completeness of universe freedom and personal liberty. Faith fosters and maintains man's soul in the midst of the confusion of his early orientation in such a vast universe, whereas prayer becomes the great unifier of the various inspirations of the creative imagination and the faith urges of a soul trying to identify itself with the spirit ideals of the indwelling and associated divine presence.

132:3.11 (1460.4) Nabon was greatly impressed by these words, as he was by each of his talks with Jesus. These truths continued to burn within his heart, and he was of great assistance to the later arriving preachers of Jesus' gospel.

4. PERSONAL MINISTRY

132:4.1 (1460.5) Jesus did not devote all his leisure while in Rome to this work of preparing men and women to become future disciples in the oncoming kingdom. He spent much time gaining an intimate knowledge of all races and classes of men who lived in this, the largest and most cosmopolitan city of the world. In each of these numerous human contacts Jesus had a double purpose: He desired to learn their reactions to the life they were living in the flesh, and he was also minded to say or do something to make that life richer and more worth while. His religious teachings during these weeks were no different than those which characterized his later life as teacher of the twelve and preacher to the multitudes.

132:4.2 (1460.6) Always the burden of his message was: the fact of the heavenly Father's love and the truth of his mercy, coupled with the good news that man is a faith-

acestui aceluiași Dumnezeu al iubirii. Tehnica obișnuită a contactelor sociale ale lui Iisus consta în a pune întrebări pentru a-i face pe oameni să iasă din rezerva lor și să-i facă să vorbească cu el. La începutul discuției, în general el era cel care puneă întrebări și, la urmă, ei erau cei care îl asaltau cu întrebările. El era deopotrivă de priceput în a-i învăța pe ceilalți și punându-le întrebări și răspunzându-le. De regulă, cei pe care îi învăța cel mai mult erau cei cărora le spunea cel mai puțin. Cei care se foloseau cel mai mult de îndrumarea sa personală erau oameni suprasolicitați, neliniștiți și deprimați, cărora prilejul de a-și despovăra sufletul înaintea unui ascultător plin de compasiune și înțelegător le aducea o mare ușurare; Iisus era acest ascultător și încă mai mult. Când aceste ființe umane neadaptate îi vorbiseră de necazurile lor, el fusese întotdeauna în măsură de a le oferi sugestii practice și imediat utile vizând atenuarea adevăratelor lor dificultăți, fără a neglija rostirea unor cuvinte de mângâiere pentru prezent și de consolare imediată. Acestor îndurerăți el le vorbea invariabil de iubirea lui Dumnezeu și, prin diverse și variate metode, el le transmitea mesajul că ei erau copiii acestui Tată celest care îi iubea.

În felul acesta, în timpul șederii sale la Roma, Iisus a intrat într-un contact prietenesc și însoțitor cu peste cinci sute de muritori ai țărâmului. El a ajuns astfel la o cunoaștere a diverselor rase ale omenirii pe care n-ar fi putut-o niciodată dobândi în Ierusalim, nici chiar în Alexandria. El a privit întotdeauna aceste șase luni de la Roma ca pe una dintre perioadele cele mai îmbogățitoare și cele mai instructive ale vieții sale pământești.

După cum era de așteptat, un om atât de dinamic și înzestrat cu talente atât de felurite, nu putea să trăiască șase luni astfel în metropola lumii fără a fi abordat de un mare număr de persoane doritoare de a se asigura de serviciile sale pentru anumite treburi sau, mai adesea, pentru proiecte de învățământ, de reforme sociale sau de mișcări religioase. El a primit peste o duzină de propuneri de felul acesta și s-a folosit de fiecare dintre ele ca de o ocazie pentru a transmite unele gânduri înobilatoare din punct de vedere spiritual, fie prin cuvinte bine alese, fie printr-un serviciu îndatoritor. Iisus ținea foarte mult să facă ceva - chiar și de puțină importanță - pentru toate soiurile de oameni.

El au discutat despre politică și despre treburi ale statului cu un senator roman, și acest unic contact cu Iisus a făcut o asemenea impresie asupra acestui legislator, încât acesta și-a petrecut restul vieții încercând în zadar să-i îndemne pe colegii săi să schimbe cursul politicii în vigoare de la ideea de guvern care întreține și hrănește poporul la cea de popor care întreține guvernul. Iisus a petrecut o seară cu un bogat proprietar de sclavi și i-a vorbit de om ca fiu de Dumnezeu; a doua zi, omul acesta numit Claudius a dezrobit o sută douăzeci și șapte de sclavi. Iisus s-a dus să cineze la un medic grec și l-a făcut să înțeleagă că pacienții săi nu au numai un corp, ci și o minte și un suflet; el l-a determinat astfel pe acest doctor să acorde semenilor săi îngrijiri mai aprofundate. Iisus a stat de vorbă cu toate soiurile de oameni din toate mediile sociale. Băile publice au fost singurul loc din Roma pe care nu l-a vizitat. El a refuzat să-i însoțească pe prietenii săi din pricina promiscuității sexuale care domnea acolo.

son of this same God of love. Jesus' usual technique of social contact was to draw people out and into talking with him by asking them questions. The interview would usually begin by his asking them questions and end by their asking him questions. He was equally adept in teaching by either asking or answering questions. As a rule, to those he taught the most, he said the least. Those who derived most benefit from his personal ministry were overburdened, anxious, and dejected mortals who gained much relief because of the opportunity to unburden their souls to a sympathetic and understanding listener, and he was all that and more. And when these maladjusted human beings had told Jesus about their troubles, always was he able to offer practical and immediately helpful suggestions looking toward the correction of their real difficulties, albeit he did not neglect to speak words of present comfort and immediate consolation. And invariably would he tell these distressed mortals about the love of God and impart the information, by various and sundry methods, that they were the children of this loving Father in heaven.

132:4.3 (1461.1) In this manner, during the sojourn in Rome, Jesus personally came into affectionate and uplifting contact with upward of five hundred mortals of the realm. He thus gained a knowledge of the different races of mankind which he could never have acquired in Jerusalem and hardly even in Alexandria. He always regarded this six months as one of the richest and most informative of any like period of his earth life.

132:4.4 (1461.2) As might have been expected, such a versatile and aggressive man could not thus function for six months in the world's metropolis without being approached by numerous persons who desired to secure his services in connection with some business or, more often, for some project of teaching, social reform, or religious movement. More than a dozen such proffers were made, and he utilized each one as an opportunity for imparting some thought of spiritual ennoblement by well-chosen words or by some obliging service. Jesus was very fond of doing things — even little things — for all sorts of people.

132:4.5 (1461.3) He talked with a Roman senator on politics and statesmanship, and this one contact with Jesus made such an impression on this legislator that he spent the rest of his life vainly trying to induce his colleagues to change the course of the ruling policy from the idea of the government supporting and feeding the people to that of the people supporting the government. Jesus spent one evening with a wealthy slaveholder, talked about man as a son of God, and the next day this man, Claudius, gave freedom to one hundred and seventeen slaves. He visited at dinner with a Greek physician, telling him that his patients had minds and souls as well as bodies, and thus led this able doctor to attempt a more far-reaching ministry to his fellow men. He talked with all sorts of people in every walk of life. The only place in Rome he did not visit was the public baths. He refused to accompany his friends to the baths because of the sex promiscuity which there prevailed.

Mergând de-a lungul Tibrului cu un soldat roman, el a zis: „Inima să-ți fie tot atât de curajoasă ca și brațul. Îndrăznește să faci dreptate și fii în stare să te arăți îndurător. Obligă natura ta inferioară să asculte de natura ta superioară, așa cum ascultă tu de superiorii tăi. Respectă bunătatea și exaltă adevărul. Alege frumosul în locul urâtului. Iubește-l pe aproapele tău și caută-l pe Dumnezeu din toată inima ta, căci Dumnezeu este Tatăl tău din ceruri.”

Oratorului de la forum Iisus i-a spus: „Elocvența ta este plăcută, logica ta este admirabilă, vocea ta este agreabilă, dar învățătura ta este prea puțin conformă cu adevărul. Numai dacă te-ai putea bucura de satisfacția înșuflețitoare de a-l cunoaște pe Dumnezeu ca Tată spiritual al tău, atunci vei putea tu să-ți folosești capacitatea de orator în eliberarea semenilor tăi din robia întinericului și din sclavia ignoranței.” Acest om numit Marcu a fost acela care l-a auzit mai târziu pe Petru predicând în Roma și a devenit succesorul său. Cu prilejul crucificării lui Simon Petru, el a fost cel care i-a sfidat pe persecutorii romani și a continuat cu îndrăzneală să predice noua evanghelie.

Întâlnind un biet om care fusese acuzat pe nedrept, Iisus l-a însoțit în fața magistratului și a primit permisiunea specială să se înfățișeze în locul și în numele său. El a ținut atunci excelentul discurs în care a zis: „Justiția asigură măreția unei națiuni, și cu cât o națiune este mai mare, cu atât trebuie să fie mai grijulie ca injustiția să nu-l atingă nici pe cel mai umil cetățean al ei. Vai de o națiune în care numai cei care au bani și influență pot să obțină cu promptitudine dreptatea în fața tribunalelor! Un magistrat are datoria sacră de a-l achita pe cel nevinovat precum și de a-l pedepsi pe cel vinovat. Supraviețuirea unei națiuni depinde de imparțialitatea, de echitatea și de integritatea tribunalelor ei. Guvernul civil este întemeiat pe justiție, tot așa cum adevărata religie se bazează pe îndurare.” Judecătorul a reconsiderat cazul și, după examinarea probelor, el l-a eliberat pe acuzat. Dintre toate activitățile lui Iisus din cursul acestei epoci de îndrumare personală, acest incident a fost cel mai aproape de o intervenție în public.

5. SFATURI CĂTRE UN OM BOGAT

Un bogat, cetățean roman și stoic, a devenit foarte interesat de învățăturile lui Iisus, căruia îi fusese prezentat de Angamon. După mai multe întrevederi particulare, acest bogat cetățean l-a întrebat pe Iisus ce ar face cu o avere dacă ar avea-o, iar Iisus a răspuns: „Eu aș consacra bogăția materială ridicării nivelului vieții materiale, tot așa cum mi-aș oferi cunoașterea, înțelepciunea și serviciile mele spirituale pentru îmbogățirea vieții intelectuale, pentru înnobilarea vieții sociale și pentru a face să progreseze viața spirituală. Eu aș administra bunurile materiale ca un înțelept și eficient depozitar al resurselor unei generații pentru beneficiul și înnobilarea generației apropiate și a generațiilor următoare.”

Totuși bogătaşul nu a fost în întregime satisfăcut de răspunsul lui Iisus și s-a încumetat să-l întrebe din nou: „Dar ce crezi tu că ar trebui să facă cu averea sa un om aflat în poziția mea? Trebuie să o păstreze sau s-o distribuie?” Și, când Iisus și-a dat seama că acest om dorea realmente să cunoască mai bine adevărul cu privire la fidelitatea sa față de Dumnezeu și la

132:4.6 (1461.4) To a Roman soldier, as they walked along the Tiber, he said: “Be brave of heart as well as of hand. Dare to do justice and be big enough to show mercy. Compel your lower nature to obey your higher nature as you obey your superiors. Revere goodness and exalt truth. Choose the beautiful in place of the ugly. Love your fellows and reach out for God with a whole heart, for God is your Father in heaven.”

132:4.7 (1461.5) To the speaker at the forum he said: “Your eloquence is pleasing, your logic is admirable, your voice is pleasant, but your teaching is hardly true. If you could only enjoy the inspiring satisfaction of knowing God as your spiritual Father, then you might employ your powers of speech to liberate your fellows from the bondage of darkness and from the slavery of ignorance.” This was the Marcus who heard Peter preach in Rome and became his successor. When they crucified Simon Peter, it was this man who defied the Roman persecutors and boldly continued to preach the new gospel.

132:4.8 (1462.1) Meeting a poor man who had been falsely accused, Jesus went with him before the magistrate and, having been granted special permission to appear in his behalf, made that superb address in the course of which he said: “Justice makes a nation great, and the greater a nation the more solicitous will it be to see that injustice shall not befall even its most humble citizen. Woe upon any nation when only those who possess money and influence can secure ready justice before its courts! It is the sacred duty of a magistrate to acquit the innocent as well as to punish the guilty. Upon the impartiality, fairness, and integrity of its courts the endurance of a nation depends. Civil government is founded on justice, even as true religion is founded on mercy.” The judge reopened the case, and when the evidence had been sifted, he discharged the prisoner. Of all Jesus’ activities during these days of personal ministry, this came the nearest to being a public appearance.

5. COUNSELING THE RICH MAN

132:5.1 (1462.2) A certain rich man, a Roman citizen and a Stoic, became greatly interested in Jesus’ teaching, having been introduced by Angamon. After many intimate conferences this wealthy citizen asked Jesus what he would do with wealth if he had it, and Jesus answered him: “I would bestow material wealth for the enhancement of material life, even as I would minister knowledge, wisdom, and spiritual service for the enrichment of the intellectual life, the ennoblement of the social life, and the advancement of the spiritual life. I would administer material wealth as a wise and effective trustee of the resources of one generation for the benefit and ennoblement of the next and succeeding generations.”

132:5.2 (1462.3) But the rich man was not fully satisfied with Jesus’ answer. He made bold to ask again: “But what do you think a man in my position should do with his wealth? Should I keep it, or should I give it away?” And when Jesus perceived that he really desired to know more of the truth about his loyalty to God and his duty to men, he further answered: “My good friend, I discern

îndatoririle față de oameni, el și-a dezvoltat răspunsul zicând: „Bunul meu prieten, înțeleg că tu cauți sincer înțelepciunea și că iubești cu onestitate adevărul; sunt așadar dispus să-ți expun punctul meu de vedere asupra soluției problemelor tale privitoare la responsabilitățile bogăției. Fac asta pentru că tu mi-ai cerut îndrumare și, dându-ți acest sfat, eu nu mă ocup de averea nici unui alt bogătaş. Eu nu-ți dau aceste îndrumări decât ție, și pentru călăuzirea ta personală. Dacă dorești în mod cinstit să consideri averea ca pe un depozit, dacă dorești realmente să devii un gerant înțelept și eficient al capitalurilor tale acumulate, atunci eu te sfătuiesc să faci analiza următoare a surselor bogățiilor tale. Întreabă-te, făcând tot ce îți stă în putință ca să găsești răspunsul cinstit, de unde vin ele? Pentru a te ajuta să analizezi originea marii tale averi, eu ți-aș sugera ca tu să păstrezi prezente în minte următoarele zece metode diferite pentru a strânge bunuri materiale:

“1. Averea moștenită - bogățiile provenind de la părinți și de la alți strămoși.

“2. Averea descoperită - bogățiile provenite din resursele necultivate ale pământului mamă.

“3. Averea comercială - bogățiile obținute ca beneficiu echitabil din schimbul și din trocul de bunuri materiale.

“4. Averea nejustă - bogății câpătate prin exploatarea inechitabilă a semenilor tăi sau prin transformarea lor în sclavi.

“5. Averea din dobânzi - venitul scos din posibilitățile de câștig just și echitabil al capitalurilor investite.

“6. Averea datorită geniului - bogății care recompensează darurile creative și inventive ale minții umane.

“7. Averea fortuită - bogății obținute din generozitatea semenilor sau care își au originea în circumstanțele vieții.

“8. Averea furată - bogății obținute pe căi nejuste sau necinstite, prin furt sau prin fraudă.

“9. Fondurile încredințate - averea plasată în mâinile tale de către semenii tăi pentru o întrebuințare specifică prezentă sau viitoare.

“10. Averea câștigată - bogății câpătate direct din propria ta muncă personală, justă și echitabilă remunerare a propriilor tale eforturi zilnice, mentale și fizice.

“Deci, prietene, dacă vrei să fii, înaintea lui Dumnezeu și în slujirea oamenilor, un fidel și just gerant al marii tale averi, trebuie să o împarți cu aproximație între aceste zece mari categorii, și să administrezi apoi fiecare porțiune conform interpretării înțelepte și cinstitute a legilor justiției, ale echității, ale loialității și ale adevăratei eficiențe. Cu toate acestea, Dumnezeul din cer nu te-ar condamna dacă, în situațiile îndoielnice, tu te-ai înșela uneori în considerația plină de îndurare și dezinteresată pentru victimele suferinde de pe urma împrejurărilor nefericite din viața muritoare. Când te vei îndoi sincer de echitatea și de justiția anumitor situații materiale, deciziile tale să-i favorizeze pe cei care sunt la nevoie. Străduiește-te să-i ajuți pe cei care, din nefericire, suferă de pe urma unor privațiuni

that you are a sincere seeker after wisdom and an honest lover of truth; therefore am I minded to lay before you my view of the solution of your problems having to do with the responsibilities of wealth. I do this because you have asked for my counsel, and in giving you this advice, I am not concerned with the wealth of any other rich man; I am offering advice only to you and for your personal guidance. If you honestly desire to regard your wealth as a trust, if you really wish to become a wise and efficient steward of your accumulated wealth, then would I counsel you to make the following analysis of the sources of your riches: Ask yourself, and do your best to find the honest answer, whence came this wealth? And as a help in the study of the sources of your great fortune, I would suggest that you bear in mind the following ten different methods of amassing material wealth:

132:5.3 (1462.4) “1. Inherited wealth — riches derived from parents and other ancestors.

132:5.4 (1462.5) “2. Discovered wealth — riches derived from the uncultivated resources of mother earth.

132:5.5 (1462.6) “3. Trade wealth — riches obtained as a fair profit in the exchange and barter of material goods.

132:5.6 (1462.7) “4. Unfair wealth — riches derived from the unfair exploitation or the enslavement of one's fellows.

132:5.7 (1463.1) “5. Interest wealth — income derived from the fair and just earning possibilities of invested capital.

132:5.8 (1463.2) “6. Genius wealth — riches accruing from the rewards of the creative and inventive endowments of the human mind.

132:5.9 (1463.3) “7. Accidental wealth — riches derived from the generosity of one's fellows or taking origin in the circumstances of life.

132:5.10 (1463.4) “8. Stolen wealth — riches secured by unfairness, dishonesty, theft, or fraud.

132:5.11 (1463.5) “9. Trust funds — wealth lodged in your hands by your fellows for some specific use, now or in the future.

132:5.12 (1463.6) “10. Earned wealth — riches derived directly from your own personal labor, the fair and just reward of your own daily efforts of mind and body.

132:5.13 (1463.7) “And so, my friend, if you would be a faithful and just steward of your large fortune, before God and in service to men, you must approximately divide your wealth into these ten grand divisions, and then proceed to administer each portion in accordance with the wise and honest interpretation of the laws of justice, equity, fairness, and true efficiency; albeit, the God of heaven would not condemn you if sometimes you erred, in doubtful situations, on the side of merciful and unselfish regard for the distress of the suffering victims of the unfortunate circumstances of mortal life. When in honest doubt about the equity and justice of material situations, let your decisions favor those who are in need, favor those who suffer the misfortune of undeserved hardships.”

nemeritate.”

După ce au discutat aceste subiecte vreme de mai multe ceasuri, bogătaşul a cerut instrucțiuni mai complete și mai detaliate, iar Iisus și-a dezvoltat sfaturile spunând în esență următoarele: „Oferindu-ți noi sugestii privitoare la atitudinea ta față de avere, eu îți recomand să primești sfatul meu ca dat exclusiv pentru tine și pentru călăuzirea ta personală. Eu nu vorbesc decât în numele meu și pentru tine ca prieten care vrea să știe. Te rog să nu dictezi altor oameni bogați maniera în care trebuie să considere averea lor. Te povățuiesc apoi următoarele:

”1. Ca gerant al unei averi moștenite, trebuie să ieși în seamă originea ei. Tu ești moralmente obligat să reprezinti generația trecută în transmiterea cinstită a averii legitime generațiilor următoare după ce ai scăzut o sumă echitabilă în beneficiul generației prezente. Dar tu nu ești obligat să perpetuezi o necinste sau o nedreptate implicată în acumularea inechitabilă a unei averi de către strămoșii tăi. Dacă o parte din averea ta moștenită se arată a proveni din fraudă și nedreptăți, tu o poți cheltui conform convingerilor tale privitoare la dreptate, la generozitate și la restituire. În ce privește restul averii tale legitim moștenite, tu poți să dispui de el în mod echitabil și îl poți transmite fără teamă în calitate de depozitar al unei generații în contul celei următoare. O înțeleaptă discriminare și o judecată sănătoasă ar trebui să dicteze succesorilor săi dispozițiile sale testamentare.

”2. Orice persoană care se bucură de o avere provenită dintr-o descoperire ar trebui să nu uite că fiecare individ nu trăiește pe pământ decât o perioadă scurtă; prin urmare, el ar trebui să ia măsuri adecvate pentru a împărți beneficiul descoperirilor sale într-un mod util cu un număr cât mai mare dintre semenii săi. Deși descoperitorului nu trebuie să i se refuze orice recompensă pentru eforturile sale de descoperire, el nu trebuie nici să pretindă în mod egoist a-și aroga toate avantajele și binefacerile provenind din scoaterea la iveală a resurselor acumulate de natură.

”3. Câtă vreme oamenii aleg să conducă treburile lumii prin comerț și prin troc, ei au dreptul de a avea un beneficiu echitabil și legitim. Orice comerciant merită o remunerație pentru serviciile sale; orice negustor are dreptul la salariul său. Loialitatea comercială și tratamentul cinstit acordat membrilor afacerilor organizate ale lumii creează toate felurile de averi din profit; aceste surse de bogăție trebuie să fie judecate după principiile superioare ale justiției, ale cinstei și ale echității. Un comerciant nu trebuie să ezite în a lua pentru o anumită operație dată același beneficiu pe care el l-ar acorda bucuros unui coleg într-o afacere similară. Cu toate că acest soi de profit, atunci când afacerile se încheie la o scară mare, nu este identic cu veniturile câștigate individual, o astfel de avere acumulată pe cale cinstită conferă posesorului ei un drept considerabil de a-și impune părerea când este vorba de a o distribui.

”4. Nici un muritor cunoscător de Dumnezeu și căutând să facă voia divină nu se poate coborî până la a se angaja în asuprirea celorlalți prin intermediul averii sale. Nici un om nobil nu se va strădui să strângă bogății și să acumuleze o putere financiară prin înrobirea sau exploatarea nejustă a fraților săi întru carne. Când bogăția este câștigată din truda oamenilor asupriți, ea este un blestem moral și un stigmat

132:5.14 (1463.8) After discussing these matters for several hours and in response to the rich man's request for further and more detailed instruction, Jesus went on to amplify his advice, in substance saying: "While I offer further suggestions concerning your attitude toward wealth, I would admonish you to receive my counsel as given only to you and for your personal guidance. I speak only for myself and to you as an inquiring friend. I adjure you not to become a dictator as to how other rich men shall regard their wealth. I would advise you:

132:5.15 (1463.9) "1. As steward of inherited wealth you should consider its sources. You are under moral obligation to represent the past generation in the honest transmittal of legitimate wealth to succeeding generations after subtracting a fair toll for the benefit of the present generation. But you are not obligated to perpetuate any dishonesty or injustice involved in the unfair accumulation of wealth by your ancestors. Any portion of your inherited wealth which turns out to have been derived through fraud or unfairness, you may disburse in accordance with your convictions of justice, generosity, and restitution. The remainder of your legitimate inherited wealth you may use in equity and transmit in security as the trustee of one generation for another. Wise discrimination and sound judgment should dictate your decisions regarding the bequest of riches to your successors.

132:5.16 (1463.10) "2. Everyone who enjoys wealth as a result of discovery should remember that one individual can live on earth but a short season and should, therefore, make adequate provision for the sharing of these discoveries in helpful ways by the largest possible number of his fellow men. While the discoverer should not be denied all reward for efforts of discovery, neither should he selfishly presume to lay claim to all of the advantages and blessings to be derived from the uncovering of nature's hoarded resources.

132:5.17 (1464.1) "3. As long as men choose to conduct the world's business by trade and barter, they are entitled to a fair and legitimate profit. Every tradesman deserves wages for his services; the merchant is entitled to his hire. The fairness of trade and the honest treatment accorded one's fellows in the organized business of the world create many different sorts of profit wealth, and all these sources of wealth must be judged by the highest principles of justice, honesty, and fairness. The honest trader should not hesitate to take the same profit which he would gladly accord his fellow trader in a similar transaction. While this sort of wealth is not identical with individually earned income when business dealings are conducted on a large scale, at the same time, such honestly accumulated wealth endows its possessor with a considerable equity as regards a voice in its subsequent distribution.

132:5.18 (1464.2) "4. No mortal who knows God and seeks to do the divine will can stoop to engage in the oppressions of wealth. No noble man will strive to accumulate riches and amass wealth-power by the enslavement or unfair exploitation of his brothers in the flesh. Riches are a moral curse and a spiritual stigma when they are derived from the sweat of oppressed mortal man. All such wealth should be restored to those

spiritual. Orice avere de soiul acesta ar trebui restituită celor care au fost astfel deposezați, sau copiilor lor și nepoților lor. Nu se poate clădi o civilizație durabilă pe temelia practicii constând în privarea celor ce trudesc pentru salariul lor.

"5. Capitalul cinstit are dreptul să pretindă dobânzi. Atâta timp cât oamenii iau cu împrumut și dau cu împrumut, ei pot să perceapă o dobândă echitabilă, cu condiția ca suma împrumutată să fie dobândită legitim. Purifică-ți mai întâi capitalul înainte de a pretinde dobânzi. Nu deveni meschin și lacom până la a te înjosi la practicarea cametei. Nu-ți îngădui niciodată să fii atât de egoist, încât să folosești puterea banilor pentru a câștiga un avantaj nejust asupra semenilor tăi care sunt la strâmtoare. Nu ceda ispitei de a pretinde dobânzi cămătărești de la fratele tău dacă este strâmtorat bănește.

"6. Dacă din întâmplare câștigi o avere prin sclipirile de geniu, dacă bogăția reprezintă remunerarea darurilor tale inventive, nu reclama o porțiune injustă a acestei remunerări. Geniul datorează ceva atât strămoșilor săi, cât și progeniturii sale; el are deopotrivă obligații față de rasă, de națiune și de circumstanțele descoperirilor sale originale; el nu trebuie să uite că a muncit la invențiile sale și le-a pus la punct ca om între oameni. În schimb, ar fi nejust să privezi un geniu de toate plus-valorile din averea sa. De altfel le va fi întotdeauna imposibil oamenilor să stabilească legi și regulamente în mod uniform aplicabile tuturor problemelor de distribuire echitabilă a bogățiilor. Trebuie mai întâi să-i recunoști pe oameni ca fiind frații tăi. Dacă dorești în mod cinstit să-i tratezi așa cum ai dori tu însuși să fii tratat, dictatele obișnuite ale cinstei și ale echității te vor călăuzi în reglementarea justă și imparțială a tuturor problemelor periodice privitoare la remunerările economice și la justiția socială.

"7. Excepție făcând doar onorariile juste și legitime câștigate în administrarea bunurilor, nici un om nu ar trebui să emită pretenții personale asupra averii pe care timpul și șansa se poate să le fi plasat în mâinile sale. Bogățiile accidentale ar trebui considerate întrucâtva ca un depozit de încredere spre cheltuirea în profitul grupului vostru economic sau social. Posesorii acestei averi ar trebui să aibă o voce unanimă în determinarea distribuirii înțelepte și eficiente a acestor bunuri necâștigate. Oamenii civilizați nu vor considera întotdeauna tot ceea ce controlează ca fiind proprietatea lor personală și privată.

"8. Dacă vreo porțiune din averea ta a provenit cu bună știință din fraude, dacă o fracțiune din bunurile tale a fost adunată prin practici necinstite sau prin metode inechitabile, dacă bogățiile tale sunt produsul afacerilor încheiate cu semenii tăi în mod nejust, grăbește-te să restitui toate aceste câștiguri rău dobândite proprietarilor lor legitimi. Repară în întregime prejudiciile și epurează astfel averea ta de toate elementele necinstite.

"9. Gestionarea bunurilor de către o persoană în numele altora este o responsabilitate solemnă și sacră. Nu expune riscurilor acest depozit, nu îl pune în pericol. Nu te preleva de el pentru tine însuși, afară doar de fracțiunea recunoscută echitabilă de toți oamenii cinstiți.

"10. Partea din avere ta care reprezintă câștigurile datorate propriilor eforturi fizice și mentale - dacă ai

who have thus been robbed or to their children and their children's children. An enduring civilization cannot be built upon the practice of defrauding the laborer of his hire.

132:5.19 (1464.3) "5. Honest wealth is entitled to interest. As long as men borrow and lend, that which is fair interest may be collected provided the capital lent was legitimate wealth. First cleanse your capital before you lay claim to the interest. Do not become so small and grasping that you would stoop to the practice of usury. Never permit yourself to be so selfish as to employ money-power to gain unfair advantage over your struggling fellows. Yield not to the temptation to take usury from your brother in financial distress.

132:5.20 (1464.4) "6. If you chance to secure wealth by flights of genius, if your riches are derived from the rewards of inventive endowment, do not lay claim to an unfair portion of such rewards. The genius owes something to both his ancestors and his progeny; likewise is he under obligation to the race, nation, and circumstances of his inventive discoveries; he should also remember that it was as man among men that he labored and wrought out his inventions. It would be equally unjust to deprive the genius of all his increment of wealth. And it will ever be impossible for men to establish rules and regulations applicable equally to all these problems of the equitable distribution of wealth. You must first recognize man as your brother, and if you honestly desire to do by him as you would have him do by you, the commonplace dictates of justice, honesty, and fairness will guide you in the just and impartial settlement of every recurring problem of economic rewards and social justice.

132:5.21 (1464.5) "7. Except for the just and legitimate fees earned in administration, no man should lay personal claim to that wealth which time and chance may cause to fall into his hands. Accidental riches should be regarded somewhat in the light of a trust to be expended for the benefit of one's social or economic group. The possessors of such wealth should be accorded the major voice in the determination of the wise and effective distribution of such unearned resources. Civilized man will not always look upon all that he controls as his personal and private possession.

132:5.22 (1465.1) "8. If any portion of your fortune has been knowingly derived from fraud; if aught of your wealth has been accumulated by dishonest practices or unfair methods; if your riches are the product of unjust dealings with your fellows, make haste to restore all these ill-gotten gains to the rightful owners. Make full amends and thus cleanse your fortune of all dishonest riches.

132:5.23 (1465.2) "9. The trusteeship of the wealth of one person for the benefit of others is a solemn and sacred responsibility. Do not hazard or jeopardize such a trust. Take for yourself of any trust only that which all honest men would allow.

132:5.24 (1465.3) "10. That part of your fortune which represents the earnings of your own mental and physical efforts — if your work has been done in

muncit în mod loial și echitabil - este cu adevărat a ta. Nimeni nu poate contesta dreptul tău de a deține și de a utiliza această avere după cum crezi de cuviință, cu condiția ca în exercitarea acestui drept să nu le faci rău semenilor săi.

Când Iisus a terminat de dat aceste sfaturi, bogatul roman s-a ridicat de pe divanul său și, dându-i bună seara lui Iisus, i-a făcut următoarea promisiune: „Dragul meu prieten, văd că tu ești un om de mare înțelepciune și de mare bunătate; de mâine voi începe să administrez toată averea mea conform poveștelor tale.”

6. SERVICIUL SOCIAL

Tot în Roma s-a petrecut și un incident emoționant în care Creatorul unui univers a petrecut mai multe ore ca să îl ducă pe un copil pierdut la mama sa îngrijorată. Acest băiețel se îndepărtase de casă și se rătăcise și Iisus l-a găsit plângând de disperare. Iisus și Ganid erau în drum spre bibliotecă, dar s-au ocupat mai degrabă de copil, ducându-l la mama lui acasă. Ganid nu a uitat niciodată comentariul lui Iisus: „Știi și tu Ganid, cea mai mare parte dintre ființele umane seamănă cu acest copil rătăcit. Ei pierd mult timp plângând de frică și suferind de supărare, pe câtă vreme în realitate ei se găsesc foarte aproape de salvare și de siguranță, așa cum acest copil era doar puțin mai încolo de casa sa. Toți cei care cunosc calea adevărului și se bucură de încredințarea cunoașterii lui Dumnezeu ar trebui să considere ca pe un privilegiu, și nu ca pe o datorie, oferirea de îndrumări semenilor lor în eforturile acestora de a găsi satisfacțiile vieții. Oare nu am simțit noi o bucurie supremă ducându-l pe acest copil la mama sa? Tot astfel, cei care îl conduc pe oameni la Dumnezeu încearcă o satisfacție supremă în slujba omului. Din ziua aceea și în tot restul vieții sale pe pământ, Ganid a fost întotdeauna în căutare de copii pierduți pentru a-i putea readuce la căminul lor.”

Trăia o văduvă cu cinci copii al cărei soț fusese omorât într-un accident. Iisus i-a povestit lui Ganid cum el însuși își pierduse tatăl tot într-un accident. Ei s-au dus de mai multe ori s-o consoleze pe această mamă și pe copiii ei, iar Ganid i-a cerut bani tatălui său ca să le furnizeze hrană și îmbrăcăminte. Ei nu au încetat din eforturile lor înainte de a fi găsit un loc de muncă pentru fiul mai mare, astfel încât el să poată contribui la întreținerea familiei.

În seara aceea, în vreme ce Gonod asculta povestirea acestor experiențe, îi spuse cu blândețe lui Iisus: „Eu îți propun să fac din fiul meu un învățat sau un om de afaceri, și acum tu începi să faci din el un filozof și un filantrop.” Iisus răspunse surâzând: „Poate că le vom face din el pe toate patru. El se va putea atunci bucura de o împătrită satisfacție în viață, căci urechea sa subtilă menită să cunoască melodia umană va putea să discernă patru tonuri în loc de unul singur.” Atunci Gonod zise: „Bag seama că tu chiar ești un filozof. Trebuie să scrii o carte pentru generațiile viitoare.” Iar Iisus răspunse: „Nu o carte - misiunea mea este să trăiesc o viață în această generație și pentru toate generațiile. Eu...” Dar el se opri și îi spuse lui Ganid: „Fiule, e timpul să mergem la culcare.”

fairness and equity — is truly your own. No man can gainsay your right to hold and use such wealth as you may see fit provided your exercise of this right does not work harm upon your fellows.”

^{132:5.25 (1465.4)} When Jesus had finished counseling him, this wealthy Roman arose from his couch and, in saying farewell for the night, delivered himself of this promise: “My good friend, I perceive you are a man of great wisdom and goodness, and tomorrow I will begin the administration of all my wealth in accordance with your counsel.”

6. SOCIAL MINISTRY

^{132:6.1 (1465.5)} Here in Rome also occurred that touching incident in which the Creator of a universe spent several hours restoring a lost child to his anxious mother. This little boy had wandered away from his home, and Jesus found him crying in distress. He and Ganid were on their way to the libraries, but they devoted themselves to getting the child back home. Ganid never forgot Jesus' comment: “You know, Ganid, most human beings are like the lost child. They spend much of their time crying in fear and suffering in sorrow when, in very truth, they are but a short distance from safety and security, even as this child was only a little way from home. And all those who know the way of truth and enjoy the assurance of knowing God should esteem it a privilege, not a duty, to offer guidance to their fellows in their efforts to find the satisfactions of living. Did we not supremely enjoy this ministry of restoring the child to his mother? So do those who lead men to God experience the supreme satisfaction of human service.” And from that day forward, for the remainder of his natural life, Ganid was continually on the lookout for lost children whom he might restore to their homes.

^{132:6.2 (1465.6)} There was the widow with five children whose husband had been accidentally killed. Jesus told Ganid about the loss of his own father by an accident, and they went repeatedly to comfort this mother and her children, while Ganid sought money from his father to provide food and clothing. They did not cease their efforts until they had found a position for the eldest boy so that he could help in the care of the family.

^{132:6.3 (1465.7)} That night, as Gonod listened to the recital of these experiences, he said to Jesus, good-naturedly: “I propose to make a scholar or a businessman of my son, and now you start out to make a philosopher or philanthropist of him.” And Jesus smilingly replied: “Perhaps we will make him all four; then can he enjoy a fourfold satisfaction in life as his ear for the recognition of human melody will be able to recognize four tones instead of one.” Then said Gonod: “I perceive that you really are a philosopher. You must write a book for future generations.” And Jesus replied: “Not a book — my mission is to live a life in this generation and for all generations. I — “ but he stopped, saying to Ganid, “My son, it is time to retire.”

7. CĂLĂTORII ÎN JURUL ROMEI

Iisus, Gonod și Ganid au făcut cinci călătorii cu plecare de la Roma către unele puncte de interes din teritoriul înconjurător. În cursul vizitei lor în regiunea lacurilor italiene din nord, Iisus a avut o lungă discuție cu Ganid despre imposibilitatea de a da unui om învățături despre Dumnezeu dacă acest om nu dorește să-l cunoască pe Dumnezeu. Pe traseul lor către lacuri, ei întâlniseră întâmplător un păgân încuiat la minte, iar Ganid a fost surprins să vadă că Iisus, contrar modului său obișnuit de acțiune, nu l-a antrenat pe omul acesta într-o conversație care ar fi condus în mod natural la discutarea unor chestiuni spirituale. Când Ganid l-a întrebat pe Maestrul său de ce îi purta așa puțin interes acestui păgân, Iisus i-a zis:

"Ganid, omul acesta nu avea sete de adevăr. El nu era nemulțumit de sine însuși. Nu era pregătit să apeleze la ajutor, iar ochiul minții sale nu era deschis pentru a primi lumina destinată sufletului. Omul acesta nu era maturizat pentru recoltarea mântuirii. Trebuie să i se acorde un răgaz pentru ca încercările și dificultățile vieții să îl pregătească să primească înțelepciunea și cunoașterea superioare. Sau și mai bine, dacă ar putea veni să trăiască cu noi, noi am putea prin viața noastră să i-l arătăm pe Tatăl care este în ceruri; viețile noastre, ca fii de Dumnezeu, l-ar putea atrage până la a-l obliga să se intereseze de Tatăl nostru. Nu îl poți revela pe Dumnezeu celui care nu îl caută, nici nu poți conduce sufletele reticente la bucuriile salvării. Trebuie ca experiențele vieții să-i fi dat omului setea de adevăr sau ca el să dorească să îl cunoască pe Dumnezeu ca urmare a contactului cu viața celor care îl cunosc pe Tatăl divin, înainte ca o altă ființă umană să poată acționa ca intermediar pentru a-l face pe un asemenea tovarăș muritor să creadă în Tatăl care este în ceruri. Dacă îl cunoaștem pe Dumnezeu, adevărata noastră muncă pe pământ constă în a trăi în așa fel încât să permitem Tatălui să se reveleze prin viața noastră. Astfel, toate persoanele care îl caută pe Dumnezeu îl vor vedea pe Tatăl și vor recurge la ajutorul nostru pentru a-l cunoaște mai bine pe Dumnezeu care reușește în maniera aceasta să se exprime în viața noastră."

În munți, în cursul călătoriei lor în Elveția, Iisus a avut, cu tatăl și fiul, o discuție de o zi întreagă despre budism. Ganid pusese de multe ori întrebări directe despre Buddha, dar primise întotdeauna niște răspunsuri mai mult sau mai puțin evazive. În ziua aceea, în prezența fiului său, tatăl i-a pus lui Iisus o întrebare directă privitoare la Buddha și a primit un răspuns direct. Gonod a zis: „Aș vrea realmente să știu ce crezi tu despre Buddha.” Iar Iisus a răspuns:

"Acel Buddha al vostru a fost mult superior budismului vostru. Buddha a fost un om mare, și chiar și un profet pentru poporul său, dar un profet orfan. Ce vreau eu să zic prin asta este că, de timpuriu, el l-a pierdut din vedere pe Tatăl său spiritual, Tatăl care este în ceruri. Experiența sa a fost tragică. El a încercat să trăiască și să propovăduiască ca mesager al lui Dumnezeu, dar fără Dumnezeu. Buddha și-a orientat corabia sa drept către portul sigur, până la intrarea în adăpostul portului salvării muritorilor, și, acolo, din cauza planurilor de navigație eronate, buna corabie a eșuat la mal. Acolo stă de numeroase generații, imobilă

7. TRIPS ABOUT ROME

132:7.1 (1466.1) Jesus, Gonod, and Ganid made five trips away from Rome to points of interest in the surrounding territory. On their visit to the northern Italian lakes Jesus had the long talk with Ganid concerning the impossibility of teaching a man about God if the man does not desire to know God. They had casually met a thoughtless pagan while on their journey up to the lakes, and Ganid was surprised that Jesus did not follow out his usual practice of enlisting the man in conversation which would naturally lead up to the discussion of spiritual questions. When Ganid asked his teacher why he evinced so little interest in this pagan, Jesus answered:

132:7.2 (1466.2) "Ganid, the man was not hungry for truth. He was not dissatisfied with himself. He was not ready to ask for help, and the eyes of his mind were not open to receive light for the soul. That man was not ripe for the harvest of salvation; he must be allowed more time for the trials and difficulties of life to prepare him for the reception of wisdom and higher learning. Or, if we could have him live with us, we might by our lives show him the Father in heaven, and thus would he become so attracted by our lives as sons of God that he would be constrained to inquire about our Father. You cannot reveal God to those who do not seek for him; you cannot lead unwilling souls into the joys of salvation. Man must become hungry for truth as a result of the experiences of living, or he must desire to know God as the result of contact with the lives of those who are acquainted with the divine Father before another human being can act as the means of leading such a fellow mortal to the Father in heaven. If we know God, our real business on earth is so to live as to permit the Father to reveal himself in our lives, and thus will all God-seeking persons see the Father and ask for our help in finding out more about the God who in this manner finds expression in our lives."

132:7.3 (1466.3) It was on the visit to Switzerland, up in the mountains, that Jesus had an all-day talk with both father and son about Buddhism. Many times Ganid had asked Jesus direct questions about Buddha, but he had always received more or less evasive replies. Now, in the presence of the son, the father asked Jesus a direct question about Buddha, and he received a direct reply. Said Gonod: "I would really like to know what you think of Buddha." And Jesus answered:

132:7.4 (1466.4) "Your Buddha was much better than your Buddhism. Buddha was a great man, even a prophet to his people, but he was an orphan prophet; by that I mean that he early lost sight of his spiritual Father, the Father in heaven. His experience was tragic. He tried to live and teach as a messenger of God, but without God. Buddha guided his ship of salvation right up to the safe harbor, right up to the entrance to the haven of mortal salvation, and there, because of faulty charts of navigation, the good ship ran aground. There it has rested these many generations, motionless and almost hopelessly stranded. And thereon have many of your people remained all these years. They live within hailing

și aproape iremediabil blocată. Mulți dintre compatrioții voștri au rămas pe acest vas pe perioada a toți acești ani. Ei trăiesc destul de aproape ca să poată auzi vocea apelor liniștite din micul port, dar refuză să intre, deoarece nobila corabie a bunului Buddha a avut neșansa de a eșua chiar la intrarea în port. Popoarele budiste nu vor intra niciodată în această radă decât dacă abandonează corabia filozofică a profetului lor și dacă se prind de spiritul său. Dacă poporul vostru ar fi rămas fidel spiritului lui Buddha, voi ați fi intrat demult în adăpostul vostru de liniște a spiritului, de odihnă a sufletului și de asigurare a salvării.

"Vezi tu, Gonod, Buddha îl cunoștea pe Dumnezeu în spirit, dar nu a reușit să îl descopere cu claritate în minte; iudeii l-au descoperit pe Dumnezeu cu claritate în minte, dar au eșuat în mare măsură a-l cunoaște în spirit. Astăzi, budiștii se zbat într-o filozofie fără Dumnezeu, în vreme ce poporul meu este jalnic înălțat de teama de un Dumnezeu și lipsit de o filozofie revelatoare a vieții și a libertății. Voi aveți o filozofie fără Dumnezeu; iudeii au un Dumnezeu, dar sunt în mare măsură lipsiți de o filozofie a vieții care să fie raportată la el. Buddha, dat fiind faptul că nu a avut viziunea lui Dumnezeu ca spirit și ca Tată, nu a reușit să aducă în învățătura sa energia morală și forța motrice spirituală pe care o religie trebuie să le aibă pentru a schimba o rasă și a înălța o națiune."

Atunci Ganid a strigat: „Maestre, să instituim, tu și eu, o nouă religie care să fie destul de bună pentru India și destul de mare pentru Roma; poate că am putea-o aduce iudeilor în schimbul lui Iehova.” Iisus a răspuns: „Ganid, religiile oamenilor nu se instituie. Ele se dezvoltă în cursul unor lungi perioade de timp, în vreme ce revelațiile lui Dumnezeu strălucesc precum fulgerele peste pământ în viața oamenilor care îl revelează pe Dumnezeu semenilor lor.” Dar nici Gonod, nici Ganid nu au înțeles semnificația acestor cuvinte profetice.

În noaptea aceea, după ce s-au dus la culcare, Ganid nu a putut dormi. El i-a vorbit mult tatălui său și a sfârșit prin a spune: „Știi, tată, eu cred uneori că Iosua este un profet.” Iar tatăl său i-a răspuns doar pe un ton somnolent: „Fiul meu, mai sunt alții...”

Din ziua aceea și pentru tot restul vieții sale pământești, Ganid a continuat să elaboreze o religie a sa. El a fost puternic impresionat în sinea sa de largul orizont al spiritului lui Iisus, de spiritul lui de echitate și de toleranță. În toate discuțiile lor filozofice și religioase, tânărul nu a avut niciodată resentimente, nici reacții de antagonism.

Ce privește pentru inteligențele celeste, acest spectacol al unui adolescent hindus propunându-i Creatorului unui univers să instituie cu el o nouă religie! Or, deși tânărul nu a știut-o, ei chiar erau pe cale să întemeieze o religie nouă și veșnică, atunci și acolo - o nouă cale de salvare, revelarea lui Dumnezeu oamenilor de către Iisus și în Iisus. Ceea ce tânărul dorea să facă cel mai mult pe lume, el o făcea efectiv, dar în mod inconștient. Așa a fost întotdeauna, și așa este. Când imaginația umană iluminată și chibzuită, instruită și călăuzită din punct de vedere spiritual caută, din toată inima și cu dezinteres, să facă sau să fie ceva, ea devine creativă într-o măsură apreciabilă, potrivit cu gradul de consacrare al muritorului pentru a face dumnezeiește voia Tatălui. Când omul se asociază cu Dumnezeu, atunci se pot produce și se

distance of the safe waters of rest, but they refuse to enter because the noble craft of the good Buddha met the misfortune of grounding just outside the harbor. And the Buddhist peoples never will enter this harbor unless they abandon the philosophic craft of their prophet and seize upon his noble spirit. Had your people remained true to the spirit of Buddha, you would have long since entered your haven of spirit tranquillity, soul rest, and assurance of salvation.

132:7.5 (1467.1) “You see, Gonod, Buddha knew God in spirit but failed clearly to discover him in mind; the Jews discovered God in mind but largely failed to know him in spirit. Today, the Buddhists flounder about in a philosophy without God, while my people are piteously enslaved to the fear of a God without a saving philosophy of life and liberty. You have a philosophy without a God; the Jews have a God but are largely without a philosophy of living as related thereto. Buddha, failing to envision God as a spirit and as a Father, failed to provide in his teaching the moral energy and the spiritual driving power which a religion must possess if it is to change a race and exalt a nation.”

132:7.6 (1467.2) Then exclaimed Ganid: “Teacher, let’s you and I make a new religion, one good enough for India and big enough for Rome, and maybe we can trade it to the Jews for Yahweh.” And Jesus replied: “Ganid, religions are not made. The religions of men grow up over long periods of time, while the revelations of God flash upon earth in the lives of the men who reveal God to their fellows.” But they did not comprehend the meaning of these prophetic words.

132:7.7 (1467.3) That night after they had retired, Ganid could not sleep. He talked a long time with his father and finally said, “You know, father, I sometimes think Joshua is a prophet.” And his father only sleepily replied, “My son, there are others — ”

132:7.8 (1467.4) From this day, for the remainder of his natural life, Ganid continued to evolve a religion of his own. He was mightily moved in his own mind by Jesus’ broadmindedness, fairness, and tolerance. In all their discussions of philosophy and religion this youth never experienced feelings of resentment or reactions of antagonism.

132:7.9 (1467.5) What a scene for the celestial intelligences to behold, this spectacle of the Indian lad proposing to the Creator of a universe that they make a new religion! And though the young man did not know it, they were making a new and everlasting religion right then and there — this new way of salvation, the revelation of God to man through, and in, Jesus. That which the lad wanted most to do he was unconsciously actually doing. And it was, and is, ever thus. That which the enlightened and reflective human imagination of spiritual teaching and leading wholeheartedly and unselfishly wants to do and be, becomes measurably creative in accordance with the degree of mortal dedication to the divine doing of the Father’s will. When man goes in partnership with God, great things may, and do, happen.

produc efectiv mari evenimente.

Capitolul 133. Reîntoarcerea de la Roma

⇨ 132

CARTEA URANTIA

134 ⇨

PARTE IV. VIAȚA ȘI ÎNVĂȚĂTURILE LUI IISUS

CAPITOLUL 133 REÎNTOARCEREA DE LA ROMA

Secțiuni

Introduction

1. Îndurarea și justiția
2. Îmbarcarea la Tarente
3. În Corint
4. Lucrarea personală în Corint
5. În Atena - discurs asupra științei
6. La Efes - discursul despre suflet
7. Șederea în Cipru - discursul despre minte
8. În Antiohia
9. În Mesopotamia

PAPER 133 THE RETURN FROM ROME

SECTIONS

Introduction

1. Mercy and Justice
2. Embarking at Tarentum
3. At Corinth
4. Personal Work in Corinth
5. At Athens — Discourse on Science
6. At Ephesus — Discourse on the Soul
7. The Sojourn at Cyprus — Discourse on Mind
8. At Antioch
9. In Mesopotamia

Introduction

PREGĂTINDU-SE să părăsească Roma, Iisus nu și-a luat rămas bun de la nici unul dintre prietenii săi. Scribul din Damasc apăruse în Roma fără să fi fost anunțat și tot astfel a și dispărut. A trebuit să treacă un an întreg până ca cei care îl cunoșteau și îl iubeau să renunțe la speranța de a-l mai revedea. Înainte de sfârșitul celui de-al doilea an, mici grupuri ale celor care îl cunoscuseră s-au pomenit reunite în virtutea interesului lor comun pentru învățăturile sale și a amintirii momentelor bune petrecute cu el. Aceste mici grupuri de stoci, de cinici și de adepți ai cultelor de mistere au continuat să țină aceste reuniuni sporadice și neprotocolare până în epoca în care au apărut, la Roma, primii predicatori ai religiei creștine.

Gonod și Ganid au făcut atâtea cumpărături din Alexandria și din Roma încât și-au trimis toate bagajele lor înainte la Tarente cu un convoi de animale de povară, în vreme ce acești trei călători traversau în tihnă Italia, pe jos, pe marea Cale Apenină. În cursul acestei călătorii, ei au întâlnit tot soiul de ființe omenești. Mulți dintre cetățenii romani și dintre coloniștii greci trăiau de-a lungul acestui drum, dar începea deja să-și facă apariția progenitura unui mare număr de sclavi de neam inferior.

Într-o zi când s-au oprit să ia prânzul, cam pe la jumătatea drumului către Tarente, Ganid i-a pus lui Iisus o întrebare directă cu privire la ce anume gândea el despre sistemul castelor din India. Iisus a răspuns: „Cu

INTRODUCTION

^{133:0.1 (1468.1)} WHEN preparing to leave Rome, Jesus said good-bye to none of his friends. The scribe of Damascus appeared in Rome without announcement and disappeared in like manner. It was a full year before those who knew and loved him gave up hope of seeing him again. Before the end of the second year small groups of those who had known him found themselves drawn together by their common interest in his teachings and through mutual memory of their good times with him. And these small groups of Stoics, Cynics, and mystery cultists continued to hold these irregular and informal meetings right up to the time of the appearance in Rome of the first preachers of the Christian religion.

^{133:0.2 (1468.2)} Gonod and Ganid had purchased so many things in Alexandria and Rome that they sent all their belongings on ahead by pack train to Tarentum, while the three travelers walked leisurely across Italy over the great Appian Way. On this journey they encountered all sorts of human beings. Many noble Roman citizens and Greek colonists lived along this road, but already the progeny of great numbers of inferior slaves were beginning to make their appearance.

^{133:0.3 (1468.3)} One day while resting at lunch, about halfway to Tarentum, Ganid asked Jesus a direct question as to what he thought of India's caste system. Said Jesus: "Though human beings differ in many

toate că ființele umane se deosebesc unele de altele sub multe raporturi, toți muritorii se află pe un picior de egalitate în fața lui Dumnezeu și a lumii spirituale. În ochii lui Dumnezeu, nu există decât două grupuri de muritori, cei ce doresc să facă voia sa și cei care nu doresc asta. Când universul privește la o lume locuită, el deosebește în mod egal două mari clase de oameni, cei care îl cunosc pe Dumnezeu și cei care nu-l cunosc. Cei ce nu îl pot cunoaște sunt socotiți printre animalele unui tărâm dat. Omenirea poate fi, pe drept cuvânt, împărțită în numeroase categorii după diferențele lor în sușiri, căci ele pot fi considerate din punct de vedere fizic, mental, social, profesional sau moral; însă, înaintea curții de judecată a lui Dumnezeu, aceste diferite clase de muritori apar pe picior de egalitate. Într-adevăr, Dumnezeu nu face considerații personale. Cu toate că nu se poate evita recunoașterea, la oameni, a aptitudinilor și a înzestrărilor diversificate în materie intelectuală, socială și morală, nu ar trebui să se facă nici o distincție de acest ordin în fraternitatea spirituală a oamenilor atunci când sunt reuniți pentru a adora în prezența lui Dumnezeu.”

1. ÎNDURAREA ȘI JUSTIȚIA

Un incident foarte interesant s-a produs într-o după-amiază pe marginea drumului în vreme ce se apropiau de Tarente. Ei au văzut un băietan grosolan și brutal atacându-l pe un băiat mai mic. Iisus nu a întârziat să-i sară în ajutor tânărului atacat și, când l-a scos din încurcătură, el l-a ținut strâns pe agresor până ce acest băiețel a reușit să scape. Din clipa în care Iisus l-a lăsat pe tânărul brutal, Ganid a tăbărât pe el și l-a luat bine la bătaie. Spre marea uluire a lui Ganid, Iisus a intervenit prompt. El l-a reținut pe Ganid și i-a permis băiatului înfricoșat să fugă. De îndată ce și-a recăpătat suflul, Ganid a exclamat cuprins de agitație: „Maestre, nu reușesc să te înțeleg. Dacă îndurarea cere ca tu să-l salvezi pe băiețel, justiția nu pretinde ea ca agresorul mai tare să fie pedepsit?” În cursul răspunsului său, Iisus a zis:

”Ganid, este foarte adevărat că nu înțelegi. Serviciul îndurării este întotdeauna o treabă individuală, în vreme ce justiția și pedeptele sunt funcțiunea grupurilor administrative ale societății, ale guvernului și ale universului. În calitate de individ, eu sunt obligat să arăt îndurare; trebuia ca eu să vin în ajutorul băiatului atacat, și, cu toată logica, eu am dreptul de a folosi forța suficientă pentru a paraliza agresorul. Iată ce tocmai am făcut. L-am scăpat pe băiatul atacat, și acolo s-a terminat intervenția îndurării. Apoi eu l-am ținut cu forța pe agresor atât cât să-i las timp victimei lui mai slabe să fugă, după care m-am retras din situație. Nu m-am apucat să-i judec pe atacant evaluând mobilurile sale - să apreciez toate elementele care pe care le comporta atacul său - apoi să-i aplic pedeapsa pe care mintea mea ar fi putut-o dicta pentru justa răsplată a faptei sale greșite. Ganid, îndurarea poate fi darnică, liberală, dar justiția este precisă. Dă-ți seama că există puține șanse să vezi două persoane punându-se de acord asupra sancțiunii susceptibile să satisfacă exigențele justiției. Unul ar vrea să impună patruzeci de lovituri de bici, un altul douăzeci, în vreme ce un al treilea ar recomanda înțemnițarea ca o pedeapsă justă. Nu poți tu să vezi că, pe acest pământ, mai bine ar fi ca asemenea responsabilități să cadă pe umerii

ways, the one from another, before God and in the spiritual world all mortals stand on an equal footing. There are only two groups of mortals in the eyes of God: those who desire to do his will and those who do not. As the universe looks upon an inhabited world, it likewise discerns two great classes: those who know God and those who do not. Those who cannot know God are reckoned among the animals of any given realm. Mankind can appropriately be divided into many classes in accordance with differing qualifications, as they may be viewed physically, mentally, socially, vocationally, or morally, but as these different classes of mortals appear before the judgment bar of God, they stand on an equal footing; God is truly no respecter of persons. Although you cannot escape the recognition of differential human abilities and endowments in matters intellectual, social, and moral, you should make no such distinctions in the spiritual brotherhood of men when assembled for worship in the presence of God.”

1. MERCY AND JUSTICE

133:1.1 (1468.4) A very interesting incident occurred one afternoon by the roadside as they neared Tarentum. They observed a rough and bullying youth brutally attacking a smaller lad. Jesus hastened to the assistance of the assaulted youth, and when he had rescued him, he tightly held on to the offender until the smaller lad had made his escape. The moment Jesus released the little bully, Ganid pounced upon the boy and began soundly to thrash him, and to Ganid's astonishment Jesus promptly interfered. After he had restrained Ganid and permitted the frightened boy to escape, the young man, as soon as he got his breath, excitedly exclaimed: "I cannot understand you, Teacher. If mercy requires that you rescue the smaller lad, does not justice demand the punishment of the larger and offending youth?" In answering, Jesus said:

133:1.2 (1469.1) "Ganid, it is true, you do not understand. Mercy ministry is always the work of the individual, but justice punishment is the function of the social, governmental, or universe administrative groups. As an individual I am beholden to show mercy; I must go to the rescue of the assaulted lad, and in all consistency I may employ sufficient force to restrain the aggressor. And that is just what I did. I achieved the deliverance of the assaulted lad; that was the end of mercy ministry. Then I forcibly detained the aggressor a sufficient length of time to enable the weaker party to the dispute to make his escape, after which I withdrew from the affair. I did not proceed to sit in judgment on the aggressor, thus to pass upon his motive — to adjudicate all that entered into his attack upon his fellow — and then undertake to execute the punishment which my mind might dictate as just recompense for his wrongdoing. Ganid, mercy may be lavish, but justice is precise. Cannot you discern that no two persons are likely to agree as to the punishment which would satisfy the demands of justice? One would impose forty lashes, another twenty, while still another would advise solitary confinement as a just punishment. Can you not see that on this world such responsibilities had better rest upon the group or be administered by chosen representatives of the group? In the universe,

colectivității sau ca ele să fie administrate de reprezentanți aleși din această colectivitate? În univers, dreptul de a judeca aparține celor care cunosc pe deplin antecedentele tuturor faptelor rele precum și motivele lor. Într-o societate civilizată și într-un univers organizat, administrarea justiției presupune pronunțarea unei juste sentințe după o judecată echitabilă, iar aceste prerogative sunt cuvenite de drept corpurilor judiciare ale lumilor și administratorilor omniscienți ai universurilor superioare din toată creația.”

Zile întregi au vorbit despre problema constând în manifestarea îndurării și a administrării justiției. Ganid a înțeles, cel puțin într-o anumită măsură, de ce Iisus nu voia să se bată personal, dar i-a pus o ultimă întrebare la care nu a primit niciodată un răspuns pe de-a-ntregul satisfăcător. El a întrebat: „Maestre, dacă o creatură mai puternică decât tine și rea te-ar ataca și te-ar amenința cu distrugerea, cum ai acționa? Nu ai face nici un efort ca să te aperi?” Iisus nu putea să răspundă într-o manieră completă și satisfăcătoare întrebării tânărului, căci el nu voia să-i dezvăluie că el (Iisus) trăia pe pământ pentru a da unui univers care îl privea exemplul iubirii Tatălui din Paradis. El a răspuns totuși aceasta:

”Ganid, eu înțeleg bine până la ce punct te nedumesc unele dintre aceste probleme și am să mă străduiesc să răspund la întrebarea ta. În primul rând, în orice atac eventual îndreptat contra persoanei mele, eu aș determina dacă agresorul este sau nu este fiu de Dumnezeu - fratele meu întru carne. Dacă aș socoti că această creatură este lipsită de judecată morală și de rațiune spirituală, eu m-aș apăra fără șovăială până la limita forței mele de rezistență, fără a ține seama de consecințe pentru atacant. Însă, dacă acest tovarăș ar avea statutul de fiu, eu nu m-aș bate astfel împotriva lui, nici chiar în caz de legitimă apărare. Altfel zis, eu nu l-aș pedepsi anticipat și fără judecată pentru a mă fi atacat. Prin toate sacrificiile posibile, eu aș căuta să-l împiedic și să-l fac să-și schimbe hotărârea de a-și lansa atacul, și de a-l potoli în cazul în care nu aș reuși să-l fac să se oprească. Ganid, eu am o încredere absolută în supravegherea superioară exercitată de tatăl meu care este în ceruri. Eu nu cred că mi se poate face realmente vreun rău sau că opera vieții mele poate fi într-adevăr pusă în primejdie prin vreun efort al inamicilor mei îndreptat împotriva mea, și pe de altă parte noi în mod sigur nu avem a ne teme de nici o violență din partea prietenilor noștri. Eu sunt absolut convins că întregul univers este prietenos față de mine - și eu stăruie a crede în acest atotputernic adevăr cu o încredere totală, în ciuda tuturor aparențelor contrare.”

Dar Ganid nu era pe deplin satisfăcut. El a revenit de mai multe ori asupra subiectului. Iisus i-a povestit unele dintre experiențele sale de copil și i-a vorbit, de asemenea, de Iacob, fiul zidarului. Aflând cum Iacob se erijase el însuși în apărător al lui Iisus, Ganid a zis: „Ah, încep să înțeleg! În primul rând este foarte puțin probabil ca o ființă umană normală să vrea să atace o persoană atât de bună ca tine. Chiar dacă cineva ar fi destul de necugetat să facă asta, este aproape sigur că va exista în apropiere vreun alt muritor pentru a sări în ajutorul tău, așa cum și tu o faci pentru orice persoană pe care o vezi aflată în dificultate. Maestre, eu sunt de acord cu tine în inima mea, însă, în capul meu, eu încă mă mai gândesc că, dacă a-și fi fost Iacob, mi-ar fi făcut plăcere să îl pedepsesc pe acești indivizi grosolani care

judgment is vested in those who fully know the antecedents of all wrongdoing as well as its motivation. In civilized society and in an organized universe the administration of justice presupposes the passing of just sentence consequent upon fair judgment, and such prerogatives are vested in the juridical groups of the worlds and in the all-knowing administrators of the higher universes of all creation.”

133:1.3 (1469.2) For days they talked about this problem of manifesting mercy and administering justice. And Ganid, at least to some extent, understood why Jesus would not engage in personal combat. But Ganid asked one last question, to which he never received a fully satisfactory answer; and that question was: “But, Teacher, if a stronger and ill-tempered creature should attack you and threaten to destroy you, what would you do? Would you make no effort to defend yourself?” Although Jesus could not fully and satisfactorily answer the lad’s question, inasmuch as he was not willing to disclose to him that he (Jesus) was living on earth as the exemplification of the Paradise Father’s love to an onlooking universe, he did say this much:

133:1.4 (1469.3) “Ganid, I can well understand how some of these problems perplex you, and I will endeavor to answer your question. First, in all attacks which might be made upon my person, I would determine whether or not the aggressor was a son of God — my brother in the flesh — and if I thought such a creature did not possess moral judgment and spiritual reason, I would unhesitatingly defend myself to the full capacity of my powers of resistance, regardless of consequences to the attacker. But I would not thus assault a fellow man of sonship status, even in self-defense. That is, I would not punish him in advance and without judgment for his assault upon me. I would by every possible artifice seek to prevent and dissuade him from making such an attack and to mitigate it in case of my failure to abort it. Ganid, I have absolute confidence in my heavenly Father’s overcare; I am consecrated to doing the will of my Father in heaven. I do not believe that real harm can befall me; I do not believe that my lifework can really be jeopardized by anything my enemies might wish to visit upon me, and surely we have no violence to fear from our friends. I am absolutely assured that the entire universe is friendly to me — this all-powerful truth I insist on believing with a wholehearted trust in spite of all appearances to the contrary.”

133:1.5 (1470.1) But Ganid was not fully satisfied. Many times they talked over these matters, and Jesus told him some of his boyhood experiences and also about Jacob the stone mason’s son. On learning how Jacob appointed himself to defend Jesus, Ganid said: “Oh, I begin to see! In the first place very seldom would any normal human being want to attack such a kindly person as you, and even if anyone should be so unthinking as to do such a thing, there is pretty sure to be near at hand some other mortal who will fly to your assistance, even as you always go to the rescue of any person you observe to be in distress. In my heart, Teacher, I agree with you, but in my head I still think that if I had been Jacob, I would have enjoyed punishing those rude fellows who presumed to attack you just because they

ar îndrăzni să te atace numai pentru că ar crede că tu te-ai apăra. Presupun că te bucuri de destulă siguranță în călătoria ta prin viață, din moment ce îți petreci mult timp ajutându-i pe alții și sprijinindu-i pe semenii tăi aflați în dificultate - ei bine, este foarte probabil că va fi întotdeauna cineva pe aproape pentru a te apăra.” Iar Iisus a răspuns: „Această încercare încă nu a venit, Ganid, și, atunci când va veni, va trebui să ne conformăm voinței Tatălui.” Aceasta a fost aproape tot ceea ce tânărul a putut scoate de la învățătorul său despre subiectul dificil al autoapărării și al non-rezistenței. Cu alt prilej, Ganid a obținut de la Iisus opinia că societatea organizată avea tot dreptul de a folosi forța pentru a pune în execuție hotărârile ei juste.

2. ÎMBARCAREA LA TARENTE

În vreme ce zăboveau la punctul de acostare al corăbiei așteptând descărcarea unei părți din încărcătura ei, călătorii au remarcat un om care o maltrata pe soția sa. Potrivit obiceiului său, Iisus a intervenit în favoarea persoanei atacate. El s-a apropiat din spate de soțul furios, l-a bătut ușor pe umăr și i-a zis: „Prietene, se poate să-ți vorbesc între patru ochi pentru câteva clipe?” Bărbatul cuprins de mânie a fost surprins de această abordare și, după un moment de ezitare stânjenitoare, el a bolborosit: „Ăăă - păi - da, ce ai cu mine?” Iisus l-a luat de o parte și i-a spus: „Prietene, îmi închipui că trebuie să ți se fi întâmplat ceva teribil. Doresc foarte mult ca tu să-mi spui ce anume i s-a putut întâmpla unui om tare ca tine pentru a-l face să se dedea la acte de violență asupra soției lui, mama copiilor lui, și asta în ochii tuturor. Eu sunt sigur că ai sentimentul de a avea un motiv bun pentru a justifica acest atac. Ce a făcut soția ta pentru a merita un asemenea tratament din partea soțului ei? Privind-te, eu cred că deslușesc pe chipul tău iubirea de dreptate, dacă nu dorința de a arăta îndurare. Mă aventurez a zice că, dacă mă găsești pe marginea drumului, atacat de hoți, tu te vei arunca fără șovăială în ajutorul meu. Eu îndrăznesc să afirm că tu ai înfăptuit multe fapte de curaj de felul acesta în cursul vieții tale. Acum, prietene, spune-mi despre ce este vorba. Oare soția ta a făcut ceva rău, sau ți-ai pierdut prostește capul și ai lovit-o într-un mod nesocotit?” Inima bărbatului a fost atinsă, nu atât de cuvintele lui Iisus cât de privirea afectuoasă și de surâsul plin de compasiune care însoțea concluzia remarcilor sale. Omul a zis: „Bag seama că tu ești un preot de-al cinicilor și-ți sunt recunoscător că m-ai înfrânat. Soția mea n-a făcut cine știe ce rău; ea este o femeie bună, dar m-a enervat felul în care se ia cu mine la hartă în public, și îmi pierd adesea sângele rece. Sunt dezolat de lipsa mea de control asupra mea, și făgăduiesc că voi încerca să-mi îndeplinesc angajamentul pe care l-am luat față de frații tăi care m-au învățat calea mai bună, în urmă cu mai mulți ani. Ți-o promit.”

Atunci, luându-și rămas bun, Iisus a adăugat: „Frate, nu uita niciodată că bărbatul nu are autoritate asupra femeii dacă femeia nu i-a dat cu promptitudine și de bună voie această autoritate. Consoarta ta s-a angajat să parcurgă viața cu tine, să te ajute în luptele pe care le comportă această viață și să-și asume cea mai mare parte a poverii conștând în aducerea pe lume și în creșterea copiilor tăi. În schimbul acestei prestări speciale, este cât se poate de echitabil ca ea să

thought you would not defend yourself. I presume you are fairly safe in your journey through life since you spend much of your time helping others and ministering to your fellows in distress — well, most likely there'll always be someone on hand to defend you.” And Jesus replied: “That test has not yet come, Ganid, and when it does, we will have to abide by the Father's will.” And that was about all the lad could get his teacher to say on this difficult subject of self-defense and nonresistance. On another occasion he did draw from Jesus the opinion that organized society had every right to employ force in the execution of its just mandates.

2. EMBARKING AT TARENTUM

133:2.1 (1470.2) While tarrying at the ship landing, waiting for the boat to unload cargo, the travelers observed a man mistreating his wife. As was his custom, Jesus intervened in behalf of the person subjected to attack. He stepped up behind the irate husband and, tapping him gently on the shoulder, said: “My friend, may I speak with you in private for a moment?” The angry man was nonplused by such an approach and, after a moment of embarrassing hesitation, stammered out — “er — why — yes, what do you want with me?” When Jesus had led him to one side, he said: “My friend, I perceive that something terrible must have happened to you; I very much desire that you tell me what could happen to such a strong man to lead him to attack his wife, the mother of his children, and that right out here before all eyes. I am sure you must feel that you have some good reason for this assault. What did the woman do to deserve such treatment from her husband? As I look upon you, I think I discern in your face the love of justice if not the desire to show mercy. I venture to say that, if you found me out by the wayside, attacked by robbers, you would unhesitatingly rush to my rescue. I dare say you have done many such brave things in the course of your life. Now, my friend, tell me what is the matter? Did the woman do something wrong, or did you foolishly lose your head and thoughtlessly assault her?” It was not so much what he said that touched this man's heart as the kindly look and the sympathetic smile which Jesus bestowed upon him at the conclusion of his remarks. Said the man: “I perceive you are a priest of the Cynics, and I am thankful you restrained me. My wife has done no great wrong; she is a good woman, but she irritates me by the manner in which she picks on me in public, and I lose my temper. I am sorry for my lack of self-control, and I promise to try to live up to my former pledge to one of your brothers who taught me the better way many years ago. I promise you.”

133:2.2 (1471.1) And then, in bidding him farewell, Jesus said: “My brother, always remember that man has no rightful authority over woman unless the woman has willingly and voluntarily given him such authority. Your wife has engaged to go through life with you, to help you fight its battles, and to assume the far greater share of the burden of bearing and rearing your children; and in return for this special service it is only fair that she receive from you that special protection which man can

primească de la tine această protecție specială pe care bărbatul o poate da femeii în calitate de partener obligat de a purta, de a aduce pe lume și de a hrăni copiii. Considerația și grija pe care un bărbat este dispus să le acorde soției sale și copiilor săi indică măsura în care acest om a atins nivelele superioare ale conștiinței de sine, creativă și spirituală. Nu știi tu că bărbații și femeile sunt parteneri ai lui Dumnezeu, în sensul că ei cooperează pentru a crea ființe care cresc până ajung să posedă potențialul de suflete nemuritoare? Tatăl care este în ceruri îl tratează ca pe un egal pe Spiritul-Mamă al copiilor universului. Este ceva dumnezeiesc a-ți împărtăși viața și tot ceea ce se raportează la aceasta pe un picior de egalitate cu mama și tovarășul care împărtășește pe deplin cu tine această experiență divină de a vă reproduce în viața copiilor voștri. Numai dacă îi poți iubi pe copiii tăi așa cum Dumnezeu te iubește pe tine, tu o vei iubi și o vei îndrăgi pe soția ta așa cum Tatăl care este în ceruri onorează și exaltă Spiritul Infinit, mama tuturor copiilor spiritului unui vast univers.”

Urcând la bordul corăbiei, ei și-au întors privirile pentru a contempla scena cuplului care, cu lacrimi în ochi, se țineau îmbrățișați în tăcere. După ce a auzit partea din urmă a mesajului lui Iisus către acest om, Gonod a petrecut toată ziua meditând la acest subiect și a hotărât să își reorganizeze căminul când va fi înapoi în India.

Călătoria până la Nicopole a fost agreabilă, dar lentă, căci vântul nu era favorabil. Cei trei tovarăși au petrecut multe ore povestindu-și experiențele lor din Roma și reamintindu-și tot ceea ce li s-a întâmplat de la prima lor întâlnire în Ierusalim. Ganid era pătruns de spiritul slujirii personale. El a început să-l exercite pe cambuzier, dar, în ziua a doua, când s-a afundat în apele adânci ale religiei, el l-a chemat pe Iosua în ajutor pentru a-l trage afară.

Ei au petrecut mai multe zile la Nicopole, orașul fondat de August cu vreo cincizeci de ani mai înainte ca „oraș al victoriei” pentru a comemora bătălia de la Actium; acesta era locul unde August își așezase tabăra cu oastea sa înainte de bătălie. Ei au fost găzduiți în casa unui anume Ieremia, un prozelit grec al credinței iudaice pe care îl întâlniseră la bord. Mai târziu, apostolul Pavel a petrecut toată iarna cu fiul lui Ieremia, în această casă, în cursul celei de-a treia călătorii misionare a lui. De la Nicopole, Iisus, Gonod și Ganid au navigat pe același vas către Corint, capitala provinciei romane Achaia.

3. ÎN CORINT

Încă dinaintea sosirii lor în Corint, Ganid începuse să se intereseze foarte mult de religia iudaică. Nu a fost deci nimic anormal în aceea că într-o zi, trecând prin fața sinagogii și văzând oameni intrând acolo, el i-a cerut lui Iisus să-l ducă la slujbă. În ziua aceea ei au auzit discursul unui erudit rabin despre „Destinul Israelului”. După slujbă ei l-au întâlnit pe un anume Crispus, principalul conducător al acestei sinagogi. Ei s-au reîntors de mai multe ori la slujbele de la sinagogă, dar cu deosebire pentru a-l întâlni pe Crispus. Ganid a căpătat o mare afecțiune pentru el, pentru soția lui și pentru familia lor de cinci copii. El s-a desfătat observând cum își ducea un iudeu viața sa de familie.

give to woman as the partner who must carry, bear, and nurture the children. The loving care and consideration which a man is willing to bestow upon his wife and their children are the measure of that man's attainment of the higher levels of creative and spiritual self-consciousness. Do you not know that men and women are partners with God in that they co-operate to create beings who grow up to possess themselves of the potential of immortal souls? The Father in heaven treats the Spirit Mother of the children of the universe as one equal to himself. It is Godlike to share your life and all that relates thereto on equal terms with the mother partner who so fully shares with you that divine experience of reproducing yourselves in the lives of your children. If you can only love your children as God loves you, you will love and cherish your wife as the Father in heaven honors and exalts the Infinite Spirit, the mother of all the spirit children of a vast universe.”

133:2.3 (1471.2) As they went on board the boat, they looked back upon the scene of the teary-eyed couple standing in silent embrace. Having heard the latter half of Jesus' message to the man, Gonod was all day occupied with meditations thereon, and he resolved to reorganize his home when he returned to India.

133:2.4 (1471.3) The journey to Nicopolis was pleasant but slow as the wind was not favorable. The three spent many hours recounting their experiences in Rome and reminiscing about all that had happened to them since they first met in Jerusalem. Ganid was becoming imbued with the spirit of personal ministry. He began work on the steward of the ship, but on the second day, when he got into deep religious water, he called on Joshua to help him out.

133:2.5 (1471.4) They spent several days at Nicopolis, the city which Augustus had founded some fifty years before as the “city of victory” in commemoration of the battle of Actium, this site being the land whereon he camped with his army before the battle. They lodged in the home of one Jeramy, a Greek proselyte of the Jewish faith, whom they had met on shipboard. The Apostle Paul spent all winter with the son of Jeramy in the same house in the course of his third missionary journey. From Nicopolis they sailed on the same boat for Corinth, the capital of the Roman province of Achaia.

3. AT CORINTH

133:3.1 (1471.5) By the time they reached Corinth, Ganid was becoming very much interested in the Jewish religion, and so it was not strange that, one day as they passed the synagogue and saw the people going in, he requested Jesus to take him to the service. That day they heard a learned rabbi discourse on the “Destiny of Israel,” and after the service they met one Crispus, the chief ruler of this synagogue. Many times they went back to the synagogue services, but chiefly to meet Crispus. Ganid grew to be very fond of Crispus, his wife, and their family of five children. He much enjoyed observing how a Jew conducted his family life.

În timp ce Ganid studia viața de familie, Iisus îl învăța pe Crispus cele mai bune căi ale vieții religioase. Iisus a avut mai mult de douăzeci de discuții cu acest iudeu progresist. Peste ani, Pavel a predicat chiar în această sinagogă, iar iudeii au respins mesajul său și au interzis printr-un vot continuarea predicării lui la sinagogă. El s-a dus apoi la gentili, și nu este nimic surprinzător în aceea că Crispus și toată familia sa au îmbrățișat noua religie. Crispus a devenit unul dintre principalii susținători ai Bisericii creștine pe care Pavel a organizat-o ulterior în Corint.

În cursul celor optsprezece luni în care Pavel a predicat în Corint și în care i s-au alăturat mai târziu Sila și Timotei, el a întâlnit multe alte persoane care fuseseră instruite de „preceptorul iudeu al fiului unui negustor hindus.”

În Corint, Iisus, Gonod și Ganid au întâlnit oameni de toate rasele venind de pe trei continente. Alături de Alexandria și Roma, Corintul era orașul cel mai cosmopolit al imperiului mediteranean. Multe dintre spectacolele de acolo atrăgeau atenția, și Ganid n-a obosit să tot viziteze citadela care se înălța la aproape șase sute de metri deasupra mării. El a petrecut de asemenea o mare parte a timpului său liber la sinagogă și în casa lui Crispus. Ganid a fost mai întâi șocat, apoi sedus de statutul femeii în căminele iudee; aceasta a fost o revelație pentru tânărul hindus.

Iisus și Ganid au fost adesea gazdele unui alt cămin iudeu, și anume cel al lui Justus, un negustor plin de evlavie, care trăia într-o casă alături de sinagoga. Pavel a stat mai târziu în această casă și a auzit de mai multe ori povestindu-se aceste întâlniri cu tânărul hindus și cu preceptorul lui iudeu. Pavel și Justus se întrebau ce se alesese oare de acest înțelept și strălucit învățător evreu.

În cursul șederii lor la Roma, Ganid remarcase că Iisus refuzase să-i însoțească la băile publice. Tânărul bărbat încercase de mai multe ori după aceea să-l incite pe Iisus în a-și da părerea asupra relațiilor dintre sexe. Iisus răspundea întrebărilor băiatului, dar niciodată nu părea înclinat să discute despre acest subiect. Într-o seară, pe când se plimbau prin Corint, aproape de locul unde zidul citadelei cobora în mare, ei au fost acostați de două femei de stradă. Ganid era pe drept cuvânt pătruns de ideea că Iisus era un om cu idealuri înalte care detesta tot ceea ce se atingea de impuritate sau avea o duhoare de rău; în consecință, el le-a vorbit aspru acestor femei invitându-le în mod grosolan să plece. Văzând aceasta, Iisus i-a spus lui Ganid: „Tu ai intenții bune, dar nu ar trebui să îți îngădui să vorbești astfel copiilor lui Dumnezeu, chiar dacă se întâmplă ca ei să fie copii rătăciți. Cine suntem noi să le judecăm pe aceste femei? Cunoști tu toate circumstanțele care le-au făcut să recurgă la asemenea metode pentru a-și câștiga traiul? Stai aici cu mine și hai să discutăm despre aceste lucruri.” Prostituatele au fost și mai uimite decât Ganid de cuvintele sale.

Grupul stătea în picioare, luminat de lună, iar Iisus a continuat: „În fiecare minte omenească trăiește un spirit divin, dar de la Tatăl care este în ceruri. Acest spirit bun se străduiește întotdeauna să ne conducă la Dumnezeu, să ne ajute să-l găsim pe Dumnezeu și să-

133:3.2 (1472.1) While Ganid studied family life, Jesus was teaching Crispus the better ways of religious living. Jesus held more than twenty sessions with this forward-looking Jew; and it is not surprising, years afterward, when Paul was preaching in this very synagogue, and when the Jews had rejected his message and had voted to forbid his further preaching in the synagogue, and when he then went to the gentiles, that Crispus with his entire family embraced the new religion, and that he became one of the chief supports of the Christian church which Paul subsequently organized at Corinth.

133:3.3 (1472.2) During the eighteen months Paul preached in Corinth, being later joined by Silas and Timothy, he met many others who had been taught by the “Jewish tutor of the son of an Indian merchant.”

133:3.4 (1472.3) At Corinth they met people of every race hailing from three continents. Next to Alexandria and Rome, it was the most cosmopolitan city of the Mediterranean empire. There was much to attract one's attention in this city, and Ganid never grew weary of visiting the citadel which stood almost two thousand feet above the sea. He also spent a great deal of his spare time about the synagogue and in the home of Crispus. He was at first shocked, and later on charmed, by the status of woman in the Jewish home; it was a revelation to this young Indian.

133:3.5 (1472.4) Jesus and Ganid were often guests in another Jewish home, that of Justus, a devout merchant, who lived alongside the synagogue. And many times, subsequently, when the Apostle Paul sojourned in this home, did he listen to the recounting of these visits with the Indian lad and his Jewish tutor, while both Paul and Justus wondered whatever became of such a wise and brilliant Hebrew teacher.

133:3.6 (1472.5) When in Rome, Ganid observed that Jesus refused to accompany them to the public baths. Several times afterward the young man sought to induce Jesus further to express himself in regard to the relations of the sexes. Though he would answer the lad's questions, he never seemed disposed to discuss these subjects at great length. One evening as they strolled about Corinth out near where the wall of the citadel ran down to the sea, they were accosted by two public women. Ganid had imbibed the idea, and rightly, that Jesus was a man of high ideals, and that he abhorred everything which partook of uncleanness or savored of evil; accordingly he spoke sharply to these women and rudely motioned them away. When Jesus saw this, he said to Ganid: “You mean well, but you should not presume thus to speak to the children of God, even though they chance to be his erring children. Who are we that we should sit in judgment on these women? Do you happen to know all of the circumstances which led them to resort to such methods of obtaining a livelihood? Stop here with me while we talk about these matters.” The courtesans were astonished at what he said even more than was Ganid.

133:3.7 (1472.6) As they stood there in the moonlight, Jesus went on to say: “There lives within every human mind a divine spirit, the gift of the Father in heaven. This good spirit ever strives to lead us to God, to help us to find God and to know God; but also within mortals there are

I cunoască pe Dumnezeu. Dar muritorii sunt totodată supuși multor tendințe fizice naturale pe care Creatorul le-a pus în ei pentru a servi bunăstarea individuală și rasială. Or, bărbații și femeile se zăpăcesc adesea în eforturile lor de a se înțelege și de a ataca multiplele dificultăți întâlnite în câștigarea existenței lor într-o lume atât de mult dominată de egoism și de păcat. Ganid, bag de seamă că nici una nici cealaltă dintre femeile acestea nu este depravată de bună voie. Pot să zic, după chipul lor, că ele au îndurat mari amărăciuni; ele au suferit mult sub loviturile unui destin aparent crud; ele nu au ales intenționat felul acesta de viață. Într-o descurajare apropiindu-se de disperare, ele au cedat presiunii de moment și au acceptat acest procedeu neplăcut pentru a avea din ce trăi, drept cel mai bun mod de a ieși dintr-o situație care le părea disperată. Ganid, unii oameni sunt realmente perversi în inima lor și aleg în deplină cunoștință de cauză să facă lucruri demne de dispreț. Dar, spune-mi, privind acum aceste chipuri scăldate în lacrimi, vezi tu acolo ceva rău sau răutăcios?" În vreme ce Iisus aștepta răspunsul său, vocea înăbușită de emoție a lui Ganid a bâlbâit următoarele cuvinte: „Nu, Maestre, nu văd nici urmă de așa ceva și îmi cer scuze pentru grosolănia mea - le rog să mă ierte.” Atunci Iisus a zis: „Te anunț, din partea lor, că ele te-au iertat pe tine, tot așa cum zic, din partea Tatălui meu din ceruri, că el le-a iertat pe ele. Acum însoțiți-mă toți trei către casa unui prieten unde vom afla odihnă și vom face planuri pentru viața nouă și mai bună care este înaintea noastră.” Până acolo, femeile uluite nu scosese nici o vorbă; ele s-au privit și i-au urmat în tăcere pe oamenii ce le arătau calea.

Imaginați-vă surpriza soției lui Justus când, la această oră târzie, Iisus a apărut cu Ganid și cu cele două străine zicând: „Ne cerem scuze că am sosit la această oră, dar Ganid și cu mine am vrea să mâncăm un pic și să împărțăm masa cu aceste noi prietene care au și ele nevoie de hrană. În plus, venim către tine cu gândul că te-ar interesa să te sfătuiești cu noi în legătură cu cea mai bună manieră de a le ajuta pe aceste două femei să pornească pe un drum nou în viață. Ele îți pot istorisi povestea lor, dar presupun că au avut multe necazuri; însăși prezența lor în casă dovedește cu câtă seriozitate doresc ele să cunoască niște oameni de bine, și cu câtă bunăvoință vor prinde ocazia de a arăta lumii întregi - și chiar și îngerilor din cer - ce brave și nobile femei pot deveni.”

Când Marta, soția lui Justus, a pus mâncarea pe masă, Iisus și-a luat la revedere într-un mod neașteptat zicând: „E târziu, și cum tatăl tânărului are să ne aștepte, ne rugăm să ne scuzați că vă lăsăm împreună - trei femei - fiicele mult iubite ale celui Preaînalt. Mă voi ruga pentru călăuzirea voastră spirituală în timp ce voi aveți să faceți planuri pentru viața lor nouă și mai bună pe pământ și pentru viața veșnică din marele de dincolo.”

Iisus și Ganid și-au luat deci rămas bun de la femei. Până atunci, cele două prostituate nu spusese nimic, iar Ganid era tot atât de incapabil să vorbească. Și pentru câteva clipe Marta a fost în aceeași situație, dar s-a ridicat curând la înălțimea împrejurărilor și a făcut, pentru aceste străine, tot ceea ce sperase Iisus. Cea mai vârstnică dintre cele două a murit, la puțin timp după aceea, cu strălucite speranțe de supraviețuire veșnică; cea mai tânără a lucrat cu Justus la sediul lui de afaceri și a devenit mai târziu, pentru toată viața ei,

many natural physical tendencies which the Creator put there to serve the well-being of the individual and the race. Now, oftentimes, men and women become confused in their efforts to understand themselves and to grapple with the manifold difficulties of making a living in a world so largely dominated by selfishness and sin. I perceive, Ganid, that neither of these women is willfully wicked. I can tell by their faces that they have experienced much sorrow; they have suffered much at the hands of an apparently cruel fate; they have not intentionally chosen this sort of life; they have, in discouragement bordering on despair, surrendered to the pressure of the hour and accepted this distasteful means of obtaining a livelihood as the best way out of a situation that to them appeared hopeless. Ganid, some people are really wicked at heart; they deliberately choose to do mean things, but, tell me, as you look into these now tear-stained faces, do you see anything bad or wicked?" And as Jesus paused for his reply, Ganid's voice choked up as he stammered out his answer: "No, Teacher, I do not. And I apologize for my rudeness to them — I crave their forgiveness." Then said Jesus: "And I bespeak for them that they have forgiven you as I speak for my Father in heaven that he has forgiven them. Now all of you come with me to a friend's house where we will seek refreshment and plan for the new and better life ahead." Up to this time the amazed women had not uttered a word; they looked at each other and silently followed as the men led the way.

133:3.8 (1473.1) Imagine the surprise of Justus' wife when, at this late hour, Jesus appeared with Ganid and these two strangers, saying: "You will forgive us for coming at this hour, but Ganid and I desire a bite to eat, and we would share it with these our new-found friends, who are also in need of nourishment; and besides all this, we come to you with the thought that you will be interested in counseling with us as to the best way to help these women get a new start in life. They can tell you their story, but I surmise they have had much trouble, and their very presence here in your house testifies how earnestly they crave to know good people, and how willingly they will embrace the opportunity to show all the world — and even the angels of heaven — what brave and noble women they can become."

133:3.9 (1473.2) When Martha, Justus' wife, had spread the food on the table, Jesus, taking unexpected leave of them, said: "As it is getting late, and since the young man's father will be awaiting us, we pray to be excused while we leave you here together — three women — the beloved children of the Most High. And I will pray for your spiritual guidance while you make plans for a new and better life on earth and eternal life in the great beyond."

133:3.10 (1473.3) Thus did Jesus and Ganid take leave of the women. So far the two courtesans had said nothing; likewise was Ganid speechless. And for a few moments so was Martha, but presently she rose to the occasion and did everything for these strangers that Jesus had hoped for. The elder of these two women died a short time thereafter, with bright hopes of eternal survival, and the younger woman worked at Justus' place of business and later became a lifelong member of the first Christian church in Corinth.

membrul primei Biserici creștine din Corint.

În casa lui Crispus, Iisus și Ganid l-au întâlnit în mai multe rânduri pe unul Gaius, care a devenit mai târziu un fidel susținător al lui Pavel. În timpul acestor două luni în Corint, ei au avut conversații familiare cu zeci de persoane demne de interes. În urma acestor contacte, aparent datorate întâmplării, mai mult de jumătate dintre cei interesați au devenit ulterior membri ai comunității creștine.

Cu ocazia primei sale treceri prin Corint, Pavel nu avusese intenția de a rămâne multă vreme, dar el nu știa cât de bine pregătise preceptorul iudeu calea pentru lucrările sale. El a descoperit în plus că Aquila și Priscila manifestaseră deja un mare interes pentru doctrina sa. Aquila era unul dintre cinicii cu care Iisus a intrat în contact la Roma; el și soția lui erau refugiați iudei din Roma, și au îmbrățișat rapid învățăturile lui Pavel, care a trăit și a muncit cu ei, căci și ei erau fabricanți de corturi. Aceste împrejurări sunt pricina pentru care Pavel și-a prelungit șederea în Corint.

4. LUCRAREA PERSONALĂ ÎN CORINT

Iisus și Ganid au trecut prin multe alte experiențe interesante în Corint. Ei au avut discuții intime cu un mare număr de persoane care au profitat foarte mult de expunerile lui Iisus.

Pe un morar, Iisus l-a învățat să macine grăunțele adevărului în moara experienței viei, în așa fel încât să facă lucrurile dificile ale vieții divine cu ușurință acceptabile, chiar și de semenii muritori slabi și debili. Iisus a zis: „Dă laptele adevărului celor care sunt în copilăria percepției spirituale. În viața ta și-n îndrumarea ta afectuoasă, servește hrana spirituală sub formă atrăgătoare și adaptată capacității de recepție a fiecăruia dintre cei care îți pun întrebări.”

Unui centurion roman, Iisus i-a spus: „Dă Cezarului ceea ce este al Cezarului, și lui Dumnezeu ceea ce este al lui Dumnezeu. Nu există conflict între slujirea sinceră a lui Dumnezeu și slujirea loială a Cezarului, decât dacă Cezarul are pretenția de a-și aroga omagiul pe care numai Deitatea îl poate pretinde. Loialitatea față de Dumnezeu, dacă ajungi să îl cunoști, te face tot atât de loial și de fidel în devotamentul tău față de un împărat demn de acest nume.”

Liderului sincer al cultului mithriac, Iisus i-a zis: „Bine faci că tu cauți o religie a salvării veșnice, însă te înșeli sperând că găsești acest glorios adevăr în misterele stabilite de oameni și în filozofiile omenești. Nu știi tu că misterul salvării veșnice rezidă în propriul tău suflet? Nu știi tu că Dumnezeu din cer și-a trimis spiritul să trăiască în tine, și că toți oamenii care iubesc adevărul și îl servesc pe Dumnezeu vor fi conduși de acest spirit afară din viața aceasta, prin porțile morții, până la înălțimile veșnice ale luminii, unde Dumnezeu așteaptă să-și primească copiii? Și nu uita niciodată că voi, care îl cunoașteți pe Dumnezeu, sunteți fiii lui Dumnezeu dacă aspirați cu adevărat să fiți asemănători cu el.”

Maestrului epicurian, i-a spus: „Bine faci că alegi ceea ce este mai bun și că apreciezi ceea ce este bun, dar oare ești înțelept atunci când omiți să deosebești

133:3.11 (1473.4) Several times in the home of Crispus, Jesus and Ganid met one Gaius, who subsequently became a loyal supporter of Paul. During these two months in Corinth they held intimate conversations with scores of worth-while individuals, and as a result of all these apparently casual contacts more than half of the individuals so affected became members of the subsequent Christian community.

133:3.12 (1473.5) When Paul first went to Corinth, he had not intended to make a prolonged visit. But he did not know how well the Jewish tutor had prepared the way for his labors. And further, he discovered that great interest had already been aroused by Aquila and Priscilla, Aquila being one of the Cynics with whom Jesus had come in contact when in Rome. This couple were Jewish refugees from Rome, and they quickly embraced Paul's teachings. He lived with them and worked with them, for they were also tentmakers. It was because of these circumstances that Paul prolonged his stay in Corinth.

4. PERSONAL WORK IN CORINTH

133:4.1 (1474.1) Jesus and Ganid had many more interesting experiences in Corinth. They had close converse with a great number of persons who greatly profited by the instruction received from Jesus.

133:4.2 (1474.2) The miller he taught about grinding up the grains of truth in the mill of living experience so as to render the difficult things of divine life readily receivable by even the weak and feeble among one's fellow mortals. Said Jesus: "Give the milk of truth to those who are babes in spiritual perception. In your living and loving ministry serve spiritual food in attractive form and suited to the capacity of receptivity of each of your inquirers."

133:4.3 (1474.3) To the Roman centurion he said: "Render unto Caesar the things which are Caesar's and unto God the things which are God's. The sincere service of God and the loyal service of Caesar do not conflict unless Caesar should presume to arrogate to himself that homage which alone can be claimed by Deity. Loyalty to God, if you should come to know him, would render you all the more loyal and faithful in your devotion to a worthy emperor."

133:4.4 (1474.4) To the earnest leader of the Mithraic cult he said: "You do well to seek for a religion of eternal salvation, but you err to go in quest of such a glorious truth among man-made mysteries and human philosophies. Know you not that the mystery of eternal salvation dwells within your own soul? Do you not know that the God of heaven has sent his spirit to live within you, and that this spirit will lead all truth-loving and God-serving mortals out of this life and through the portals of death up to the eternal heights of light where God waits to receive his children? And never forget: You who know God are the sons of God if you truly yearn to be like him."

133:4.5 (1474.5) To the Epicurean teacher he said: "You do well to choose the best and esteem the good, but are you wise when you fail to discern the greater things of

marile lucruri ale vieții muritoare încorporate în tărâmurile spirituale ieșite din conștiința prezenței lui Dumnezeu în inima umană? În orice experiență umană, lucrul important este conștiința de a-l cunoaște pe Dumnezeu al cărui spirit trăiește în tine și caută să te facă să înaintezi în lunga și aproape interminabila călătorie pentru a atinge prezența personală a Tatălui nostru comun, Dumnezeul întregii creații, Domnul universurilor.”

Antreprenorului și constructorului grec, el i-a spus: „Prietene, așa cum le construiești edificii materiale oamenilor, dezvoltă un caracter spiritual asemănător spiritului divin interior al sufletului tău. Nu lăsa reușita ta de constructor temporal să o ia înaintea înfăptuirilor tale de fiu spiritual al regatului din ceruri. În vreme ce clădești case ale timpului pentru altul, nu neglija să te încredești de propriul tău drept de ședere în casele veșniciei. Amintește-ți mereu că există un oraș ale cărei temelii sunt dreptatea și adevărul, și al cărui constructor și creator este Dumnezeu.”

Judecătorului roman, Iisus i-a zis: „În timp ce judeci oamenii, ține minte că tu însuți de vei înfățișa, într-o bună zi, în fața tribunalului Cărmuitorilor unui univers. Judecă cu justețe, și chiar cu îndurare, căci tot așa, într-o bună zi, tu vei dori cu ardoare considerația îndurătoare din partea Arbitrului Suprem. Judecă după cum tu ai vrea să fii judecat în circumstanțe asemănătoare, și vei fi astfel călăuzit de spiritul legii precum și de litera sa. Întocmai cum tu acorzi o justiție dominată de echitate, și în lumina nevoilor celor care sunt aduși în fața ta, tot așa vei avea tu dreptul de a te aștepta la o justiție domolită de îndurare atunci când te vei găsi, într-o bună zi, înaintea Judecătorului întregului pământ.”

Stăpânei hanului grecesc, el i-a zis: „Oferă ospitalitatea ta ca o persoană care primește copiii celui Preaînalt. Înaltă corvoada trudei tale zilnice la nivelele elevate ale unei arte prin conștiința crescândă că tu îl servești pe Dumnezeu servind persoanele în care Dumnezeu locuiește prin spiritul său venit să trăiască în inima oamenilor. Caută astfel să transformi mintea lor și să conduci sufletul lor la cunoașterea Tatălui Paradisiac care a acordat toate aceste daruri ale spiritului divin.”

Iisus a avut numeroase întâlniri cu un negustor chinez. Luându-și rămas bun de la el, el i-a făcut următoarele recomandări: „Nu îl adora decât pe Dumnezeu, care este adevăratul tău strămoș spiritual. Adu-ți aminte că spiritul Tatălui trăiește întotdeauna în tine și orientează întotdeauna sufletul tău către cer. Dacă tu urmezi indicațiile inconștiente ale acestui spirit nemuritor, tu în mod sigur vei urca cu greu calea elevată care duce la găsirea lui Dumnezeu. Când vei reuși să ajungi la Tatăl care este în ceruri, asta va fi pentru că tu, căutându-l, tu cauți să-i semeni tot mai mult. Deci, adio Chang, însă numai pentru o vreme, căci noi ne vom întâlni din nou în lumile de lumină, unde Tatăl sufletelor spirituale a rezervat numeroase puncte de oprire fermecătoare pentru cei care se îndreaptă către Paradis.”

Călătorului ce venea din Anglia, el i-a zis: „Frate, bag de seamă că tu ești în căutarea adevărului. Eu sugerez posibilitatea ca spiritul Tatălui din orice adevăr se află în tine. Ai încercat tu vreodată cu sinceritate să vorbești spiritului din propriul tău suflet? Un astfel de

mortal life which are embodied in the spirit realms derived from the realization of the presence of God in the human heart? The great thing in all human experience is the realization of knowing the God whose spirit lives within you and seeks to lead you forth on that long and almost endless journey of attaining the personal presence of our common Father, the God of all creation, the Lord of universes.”

133:4.6 (1474.6) To the Greek contractor and builder he said: “My friend, as you build the material structures of men, grow a spiritual character in the similitude of the divine spirit within your soul. Do not let your achievement as a temporal builder outrun your attainment as a spiritual son of the kingdom of heaven. While you build the mansions of time for another, neglect not to secure your title to the mansions of eternity for yourself. Ever remember, there is a city whose foundations are righteousness and truth, and whose builder and maker is God.”

133:4.7 (1474.7) To the Roman judge he said: “As you judge men, remember that you yourself will also some day come to judgment before the bar of the Rulers of a universe. Judge justly, even mercifully, even as you shall some day thus crave merciful consideration at the hands of the Supreme Arbiter. Judge as you would be judged under similar circumstances, thus being guided by the spirit of the law as well as by its letter. And even as you accord justice dominated by fairness in the light of the need of those who are brought before you, so shall you have the right to expect justice tempered by mercy when you sometime stand before the Judge of all the earth.”

133:4.8 (1475.1) To the mistress of the Greek inn he said: “Minister your hospitality as one who entertains the children of the Most High. Elevate the drudgery of your daily toil to the high levels of a fine art through the increasing realization that you minister to God in the persons whom he indwells by his spirit which has descended to live within the hearts of men, thereby seeking to transform their minds and lead their souls to the knowledge of the Paradise Father of all these bestowed gifts of the divine spirit.”

133:4.9 (1475.2) Jesus had many visits with a Chinese merchant. In saying good-bye, he admonished him: “Worship only God, who is your true spirit ancestor. Remember that the Father’s spirit ever lives within you and always points your soul-direction heavenward. If you follow the unconscious leadings of this immortal spirit, you are certain to continue on in the uplifted way of finding God. And when you do attain the Father in heaven, it will be because by seeking him you have become more and more like him. And so farewell, Chang, but only for a season, for we shall meet again in the worlds of light where the Father of spirit souls has provided many delightful stopping-places for those who are Paradise-bound.”

133:4.10 (1475.3) To the traveler from Britain he said: “My brother, I perceive you are seeking for truth, and I suggest that the spirit of the Father of all truth may chance to dwell within you. Did you ever sincerely endeavor to talk with the spirit of your own soul? Such a

lucru este într-adevăr dificil, și asta rar îți procură conștiința unei reușite; dar orice încercare cinstită a minții materiale de a comunica cu spiritul său interior duce la un anumit succes, cu toate că majoritatea acestor magnifice experiențe umane trebuie să rămână mult timp niște înregistrări supraconștiente în sufletele acestor muritori cunoscători de Dumnezeu.”

Unui tânăr fugar, Iisus i-a spus: „Amintește-ți că există două ființe de care nu poți scăpa - Dumnezeu și tu însuși. Oriunde te-ai duce, tu te vei duce pe tine însuși și vei duce spiritul Tatălui celést are trăiește în inima ta. Fiule, nu mai încerca să te amăgești; înhamă-te la practica curajoasă de a face față evenimentelor vieții; bizuiește-te ferm pe încredințarea de faptul filiației tale cu Dumnezeu și pe certitudinea vieții veșnice, așa cum ți-am indicat. De acum încolo să ai obiectivul de a fi un om adevărat, un om hotărât să înfrunte cu curaj și cu inteligență viața.”

Criminalului condamnat, el i-a zis în ceasul cel din urmă: „Frate, tu ai trecut prin momente rele. Te-ai rătăcit, te-ai încâlcit în mrejele crimei. După cele ce mi-ai zis, eu știu că tu nu plănuiseși lucrul care este pe punctul de te costa viața ta temporară. Însă tu ai comis această faptă rea, iar concetățenii tăi te-au găsit vinovat; au decis că trebuie să mori. Nici tu, nici eu nu putem contesta Statului dreptul de a se apăra în maniera în care a ales-o. Nu pare să existe nici o cale omenească de scăpare de pedeapsa faptelor tale greșite. Semenii tăi sunt obligați să te judece după ceea ce ai făcut, dar există un Judecător la care poți face apel pentru a fi iertat, și care te va judeca după adevăratele tale motive și după intențiile tale mai bune. Tu nu trebuie să te temi de judecata lui Dumnezeu dacă cânta ta este autentică și credința ta sinceră. Faptul că eroarea ta antrenează pedeapsa cu moartea impuse de oameni nu judecă dinainte șansele pe care le păstrează sufletul tău de a obține dreptate și îndurare în fața tribunalelor celeste.”

Iisus a găsit încântare în multe discuții intime cu un mare număr de suflete însetate, prea numeroase pentru a fi menționate în această relatare. Cei trei călători au apreciat mult șederea lor în Corint. Cu excepția Atenei, care era cel mai renumit ca centru de învățământ, Corintul era orașul cel mai important al Greciei din această epocă a imperiului roman. Șederea lor de două luni în acest centru comercial înfloritor le-a oferit la toți trei ocazia de a câștiga o foarte prețioasă experiență. Șederea lor în acest oraș a fost una dintre opririle cele mai interesante de pe drumul de întoarcere din Roma.

Gonod avea multiple interese comerciale în Corint, dar, în cele din urmă, el și-a terminat afacerile, și s-au pregătit să se îndrepte, pe apă, către Atena. Ei au călătorit pe o mică barcă care putea fi transportată pe uscat de la unul din porturile Corintului la altul, pe o distanță de șaisprezece kilometri.

5. ÎN ATENA - DISCURS ASUPRA ȘTIINȚEI

La scurt timp, ei au sosit în anticul centru de învățământ și de știință grecesc. Inima lui Ganid tresălta la ideea de a se găsi în Atena, de a fi în Grecia, în centrul cultural al anticului imperiu al lui Alexandru care își extinsese granițele până la propriul lui ținut al Indiei. Erau puține afaceri de încheiat, astfel încât Gonod a

thing is indeed difficult and seldom yields consciousness of success; but every honest attempt of the material mind to communicate with its indwelling spirit meets with certain success, notwithstanding that the majority of all such magnificent human experiences must long remain as superconscious registrations in the souls of such God-knowing mortals.”

133:4.11 (1475.4) To the runaway lad Jesus said: “Remember, there are two things you cannot run away from — God and yourself. Wherever you may go, you take with you yourself and the spirit of the heavenly Father which lives within your heart. My son, stop trying to deceive yourself; settle down to the courageous practice of facing the facts of life; lay firm hold on the assurances of sonship with God and the certainty of eternal life, as I have instructed you. From this day on purpose to be a real man, a man determined to face life bravely and intelligently.”

133:4.12 (1475.5) To the condemned criminal he said at the last hour: “My brother, you have fallen on evil times. You lost your way; you became entangled in the meshes of crime. From talking to you, I well know you did not plan to do the thing which is about to cost you your temporal life. But you did do this evil, and your fellows have adjudged you guilty; they have determined that you shall die. You or I may not deny the state this right of self-defense in the manner of its own choosing. There seems to be no way of humanly escaping the penalty of your wrongdoing. Your fellows must judge you by what you did, but there is a Judge to whom you may appeal for forgiveness, and who will judge you by your real motives and better intentions. You need not fear to meet the judgment of God if your repentance is genuine and your faith sincere. The fact that your error carries with it the death penalty imposed by man does not prejudice the chance of your soul to obtain justice and enjoy mercy before the heavenly courts.”

133:4.13 (1476.1) Jesus enjoyed many intimate talks with a large number of hungry souls, too many to find a place in this record. The three travelers enjoyed their sojourn in Corinth. Excepting Athens, which was more renowned as an educational center, Corinth was the most important city in Greece during these Roman times, and their two months' stay in this thriving commercial center afforded opportunity for all three of them to gain much valuable experience. Their sojourn in this city was one of the most interesting of all their stops on the way back from Rome.

133:4.14 (1476.2) Gonod had many interests in Corinth, but finally his business was finished, and they prepared to sail for Athens. They traveled on a small boat which could be carried overland on a land track from one of Corinth's harbors to the other, a distance of ten miles.

5. AT ATHENS — DISCOURSE ON SCIENCE

133:5.1 (1476.3) They shortly arrived at the olden center of Greek science and learning, and Ganid was thrilled with the thought of being in Athens, of being in Greece, the cultural center of the onetime Alexandrian empire, which had extended its borders even to his own land of India. There was little business to transact; so Gonod spent

petrecut cea mai mare parte din timpul său cu Iisus și cu Ganid, vizitând numeroase locuri interesante și ascultând discuțiile pasionante dintre băiat și iscusitul său maestru.

În Atena încă era în floare o mare universitate, și cei trei au făcut frecvente vizite sălilor ei de învățământ. Iisus și Ganid discutaseră deja în amănunt învățăturile lui Platon când asistaseră la conferințele de la muzeul din Alexandria. Cei trei bărbați au apreciat foarte mult artele grecești, ale cărei urme se puteau încă găsi răspândite prin oraș.

Tatăl și fiul, amândoi, au savurat mult discuția asupra științei care a avut loc, într-o seară, la hanul lor, între Iisus și un filozof grec. După ce acest pedant a vorbit vreme de aproape trei ceasuri și după ce și-a terminat discursul, Iisus a zis - în termeni conformi cu gândirea modernă:

Poate că savanții vor măsura într-o zi energia sau manifestările de forță ale gravitației, ale luminii sau ale electricității, dar acești aceiași savanți nu vor putea niciodată spune, științific vorbind, ce anume sunt aceste fenomene universale. Știința tratează despre activitățile fizico-energetice, religia tratează despre valorile eterne. Adevărata filozofie este izvorâtă din înțelepciune, care face tot ce-i stă în putință ca să coreleze aceste observații cantitative și calitative. Există întotdeauna o primejdie, aceea că omul de știință, tratând despre lucrurile pur fizice, poate fi vătămat de un orgoliu matematic și de un egoism static, fără a mai menționa orbirea spirituală.

Logica este valabilă în lumea materială, și te poți bizui pe matematică atunci când aplicarea ei se limitează la lucrurile fizice, dar nici una dintre cele două nu trebuie să fie considerată ca fiind în întregime demnă de încredere sau infailibilă când se aplică în problemele vieții. Viața înglobează fenomene care nu sunt în întregime materiale. Aritmetica spune că, dacă omul poate tunde o oaie în zece minute, zece oameni pot face asta într-un minut. Acesta este un calcul exact, dar nu este adevărat, căci cei zece oameni nu ar reuși să facă astfel; ei s-ar stânjeni atât de mult unii pe alții încât munca ar fi considerabil încetinită.

Matematica afirmă că, dacă o persoană reprezintă o anumită unitate de valoare intelectuală și morală, zece persoane asemănătoare reprezintă de zece ori această valoare. Însă, ocupându-se de personalitatea umană, ar fi mult mai aproape de adevăr a spune că valoarea unei asemenea asocieri de personalități este o sumă egală cu pătratul personalităților ce figurează în operație mai degrabă decât simpla lor sumă aritmetică. Un grup social de ființe umane operând într-o armonie coordonată reprezintă o forță mult mai mare decât simpla sumă a elementelor lui.

Se poate identifica cantitatea ca un fapt; ea devine atunci un factor științific uniform. Calitatea, fiind o chestiune de interpretare mentală, reprezintă o estimare de valori; și trebuie deci să rămână o experiență a individului. Când știința și religia vor deveni amândouă mai puțin dogmatice și vor tolera mai bine critica, filozofia va începe atunci să atingă unitatea în comprehensiunea inteligentă a universului.

Există unitate în universul cosmic numai dacă ajungeți să discerneți manifestările ei în fapte. Universul real este prietenos cu fiecare copil al Dumnezeuului

most of his time with Jesus and Ganid, visiting the many points of interest and listening to the interesting discussions of the lad and his versatile teacher.

^{133:5.2 (1476.4)} A great university still thrived in Athens, and the trio made frequent visits to its halls of learning. Jesus and Ganid had thoroughly discussed the teachings of Plato when they attended the lectures in the museum at Alexandria. They all enjoyed the art of Greece, examples of which were still to be found here and there about the city.

^{133:5.3 (1476.5)} Both the father and the son greatly enjoyed the discussion on science which Jesus had at their inn one evening with a Greek philosopher. After this pedant had talked for almost three hours, and when he had finished his discourse, Jesus, in terms of modern thought, said:

^{133:5.4 (1476.6)} Scientists may some day measure the energy, or force manifestations, of gravitation, light, and electricity, but these same scientists can never (scientifically) tell you what these universe phenomena are. Science deals with physical-energy activities; religion deals with eternal values. True philosophy grows out of the wisdom which does its best to correlate these quantitative and qualitative observations. There always exists the danger that the purely physical scientist may become afflicted with mathematical pride and statistical egotism, not to mention spiritual blindness.

^{133:5.5 (1476.7)} Logic is valid in the material world, and mathematics is reliable when limited in its application to physical things; but neither is to be regarded as wholly dependable or infallible when applied to life problems. Life embraces phenomena which are not wholly material. Arithmetic says that, if one man could shear a sheep in ten minutes, ten men could shear it in one minute. That is sound mathematics, but it is not true, for the ten men could not so do it; they would get in one another's way so badly that the work would be greatly delayed.

^{133:5.6 (1477.1)} Mathematics asserts that, if one person stands for a certain unit of intellectual and moral value, ten persons would stand for ten times this value. But in dealing with human personality it would be nearer the truth to say that such a personality association is a sum equal to the square of the number of personalities concerned in the equation rather than the simple arithmetical sum. A social group of human beings in co-ordinated working harmony stands for a force far greater than the simple sum of its parts.

^{133:5.7 (1477.2)} Quantity may be identified as a *fact*, thus becoming a scientific uniformity. Quality, being a matter of mind interpretation, represents an estimate of *values*, and must, therefore, remain an experience of the individual. When both science and religion become less dogmatic and more tolerant of criticism, philosophy will then begin to achieve *unity* in the intelligent comprehension of the universe.

^{133:5.8 (1477.3)} There is unity in the cosmic universe if you could only discern its workings in actuality. The real universe is friendly to every child of the eternal God. The

etern. Adevărata problemă este următoarea: cum poate mintea finită a omului să ajungă la o unitate de gândire logică, veritabilă și corespunzătoare unității cosmosului? Această stare mentală de cunoaștere a universului nu poate fi dobândită decât concepând faptele cantitative și valorile calitative ca având o cauză comună - Tatăl din Paradis. O asemenea concepție despre realitate dă vederi mai largi asupra unității intenționale a fenomenelor din univers; ea revelează chiar și un scop spiritual de realizare progresivă a personalității; și acela este un concept asupra unității care poate percepe fundalul neschimbător al unui univers viu în care relațiile impersonale se schimbă fără încetare și în care relațiile personale evoluează continuu.

Materia, spiritul și starea intermediară dintre ele sunt trei nivele legate și asociate ale adevăratei unități a universului real. Oricât de divergente ar putea părea fenomenele universale ale faptelor și ale valorilor, ele sunt în cele din urmă unificate în Suprem.

Realitatea existenței materiale se atașează energiilor necunoscute tot atât de bine ca și materia vizibilă. Când energiile universului sunt domolite până într-atâta încât să realizeze încetinirea necesară, atunci, în condiții favorabile, aceste aceleași energii devin mase. Nu uitați că mintea, singura capabilă să perceapă prezența realităților aparente, este ea însăși reală. Cauza fundamentală a acestui univers al energiei-masă, al minții și al spiritului este eternă - ea există și constă în natura și reacțiile Tatălui Universal și a coordonatelor lui absolute.

Ascultătorii au fost mai mult decât stupefiați la auzul acestor cuvinte ale lui Iisus. Când filozoful grec și-a luat rămas bun de la el, i-a zis: „În sfârșit, ochii mei au văzut un iudeu care se gândește la altceva decât la superioritatea rasială și vorbește despre altceva decât de religie.” Și s-au retras pentru a înnopta.

Sederea în Atena a fost plăcută și profitabilă, dar nu în mod deosebit de fecundă pentru contactele umane. Prea mulți atenieni din vremea aceea erau fie orgolioși din punct de vedere intelectual de reputația lor de altă dată, fie stupizi și ignoranți din punct de vedere mental, deoarece erau urmași ai sclavilor inferiori aduși în cursul epocilor anterioare, în care existase glorie în Grecia și înțelepciune în mintea locuitorilor ei. Cu toate acestea, se întâlneau încă multe inteligențe pătrunzătoare printre cetățenii Atenei.

6. LA EFES - DISCURSUL DESPRE SUFLET

Părăsind Atena, călătorii au trecut prin Troade pentru a se duce în Efes, capitala provinciei romane din Asia. Ei au mers adesea până la faimosul templu al Artemisei efesenienilor, la vreo trei kilometri de oraș. Artemis era cea mai faimoasă zeiță a întregii Asii Minore și totodată perpetuarea zeiței mame și mai străvechi din antica epocă anatoliană. Grosolanul idol expus în imensul templu consacrat adorării sale se presupusese a fi căzut din cer. Ganid fusese învățat, în tinerețe, să respecte statuile ca pe niște simboluri ale divinității, iar vestigiile acestei educații nu fuseseră în întregime extirpate; el a crezut că ar face bine să cumpere o mică relicvă de argint în onoarea acestei

real problem is: How can the finite mind of man achieve a logical, true, and corresponding unity of thought? This universe-knowing state of mind can be had only by conceiving that the quantitative fact and the qualitative value have a common causation in the Paradise Father. Such a conception of reality yields a broader insight into the purposeful unity of universe phenomena; it even reveals a spiritual goal of progressive personality achievement. And this is a concept of unity which can sense the unchanging background of a living universe of continually changing impersonal relations and evolving personal relationships.

133:5.9 (1477.4) Matter and spirit and the state intervening between them are three interrelated and interassociated levels of the true unity of the real universe. Regardless of how divergent the universe phenomena of fact and value may appear to be, they are, after all, unified in the Supreme.

133:5.10 (1477.5) Reality of material existence attaches to unrecognized energy as well as to visible matter. When the energies of the universe are so slowed down that they acquire the requisite degree of motion, then, under favorable conditions, these same energies become mass. And forget not, the mind which can alone perceive the presence of apparent realities is itself also real. And the fundamental cause of this universe of energy-mass, mind, and spirit, is eternal — it exists and consists in the nature and reactions of the Universal Father and his absolute co-ordinates.

133:5.11 (1477.6) They were all more than astounded at the words of Jesus, and when the Greek took leave of them, he said: "At last my eyes have beheld a Jew who thinks something besides racial superiority and talks something besides religion." And they retired for the night.

133:5.12 (1477.7) The sojourn in Athens was pleasant and profitable, but it was not particularly fruitful in its human contacts. Too many of the Athenians of that day were either intellectually proud of their reputation of another day or mentally stupid and ignorant, being the offspring of the inferior slaves of those earlier periods when there was glory in Greece and wisdom in the minds of its people. Even then, there were still many keen minds to be found among the citizens of Athens.

6. AT EPHEBUS — DISCOURSE ON THE SOUL

133:6.1 (1477.8) On leaving Athens, the travelers went by way of Troas to Ephesus, the capital of the Roman province of Asia. They made many trips out to the famous temple of Artemis of the Ephesians, about two miles from the city. Artemis was the most famous goddess of all Asia Minor and a perpetuation of the still earlier mother goddess of ancient Anatolian times. The crude idol exhibited in the enormous temple dedicated to her worship was reputed to have fallen from heaven. Not all of Ganid's early training to respect images as symbols of divinity had been eradicated, and he thought it best to purchase a little silver shrine in honor of this fertility goddess of Asia Minor. That night they talked at

zeițe a fecundității din Asia Minoră. În seara aceea, călătorii au discutat îndelung despre adorarea obiectelor făcute de mâna omului.

În cea de-a treia zi a șederii lor, ei au coborât pe jos, de-a lungul râului, pentru a observa dragarea de la gura portului. La amiază, ei au vorbit cu un tânăr fenician foarte descurajat căruia îi era dor de casă, dar care era adesea invidios pe un tânăr promovat peste el. Iisus i-a adresat cuvinte de încurajare și a citat străvechiul proverb ebraic: „Calitățile unui om sunt cele care îi fac o situație și îl pun în contact cu marii oameni.”

Dintre toate orașele importante pe care le-au vizitat în turul lor în jurul Mediteranei, pe aici trecerea lor a fost cel mai puțin profitabilă pentru munca ulterioară a misionarilor creștini. Eforturile lui Pavel se datorează în mare măsură faptul că creștinismul a putut începe să se propage în Efes. Pavel a rămas acolo peste doi ani, fabricând corturi pentru a-și câștiga traiul și ținând, în fiecare seară, conferințe asupra religiei și a filozofiei în principala sală de audiență a școlii din Tyrannus.

Un gânditor progresiv avea legături cu această școală locală de filozofie. Iisus a avut cu el mai multe întrevederi profitabile în cursul cărora a folosit, în mai multe rânduri, cuvântul „suflet”. Acest grec învățat a sfârșit prin a-l întreba ce anume înțelegea el prin „suflet”, iar Iisus a răspuns:

”Sufletul este partea omului care reflectă sinele său, care discern adevărul și care percepe spiritul; el înalță pentru totdeauna ființa umană deasupra nivelului lumii animale. Conștiința de sine, în ea însăși și prin ea însăși, nu este sufletul. Conștiința de sine morală este realizarea adevăratului sine omenesc și constituie fundamentul sufletului omenesc. Sufletul este partea omului care reprezintă valoarea potențială a supraviețuirii experienței umane. Alegerea morală și înfăptuirea spirituală, aptitudinea de a-l cunoaște pe Dumnezeu și îndemnul de a fi asemenea lui, sunt caracteristicile sufletului. Sufletul omului nu poate exista fără gândire morală și fără activitate spirituală. Un suflet stagnant este un suflet muribund. Sufletul omului este distinct de spiritul divin care locuiește în inima sa. Spiritul divin sosește în momentul în care mintea omului manifestă prima sa activitate morală, și aceasta este ocazia nașterii sufletului.

”Salvarea sau pierderea unui suflet depinde de faptul dacă conștiința morală a atins, sau nu, statutul de supraviețuire prin alianță veșnică cu spiritul nemuritor asociat care i-a fost dat. Mântuirea este spiritualizarea propriei sale realizări a conștiinței morale, care a dobândit astfel o valoare de supraviețuire. Toate formele de conflicte psihice constau într-o lipsă de armonie între conștiința de sine, morală sau spirituală, și conștiința de sine pur intelectuală.

”Când sufletul omenesc este maturizat, înnobilit și spiritualizat, el se apropie de statutul celest, în sensul că el este aproape de a fi o entitate intermediară între material și spiritual, între sinele material și spiritul divin. Sufletul în evoluție al unei ființe umane este greu de descris, iar existența lui este încă și mai greu de demonstrat, căci el nu poate fi descoperit nici prin metodele de investigație fizice, nici prin cele ale dovedirii spirituale. Știința materială nu poate dovedi existența unui suflet, și nici încercările pur spirituale. În

great length about the worship of things made with human hands.

133:6.2 (1478.1) On the third day of their stay they walked down by the river to observe the dredging of the harbor's mouth. At noon they talked with a young Phoenician who was homesick and much discouraged; but most of all he was envious of a certain young man who had received promotion over his head. Jesus spoke comforting words to him and quoted the olden Hebrew proverb: “A man's gift makes room for him and brings him before great men.”

133:6.3 (1478.2) Of all the large cities they visited on this tour of the Mediterranean, they here accomplished the least of value to the subsequent work of the Christian missionaries. Christianity secured its start in Ephesus largely through the efforts of Paul, who resided here more than two years, making tents for a living and conducting lectures on religion and philosophy each night in the main audience chamber of the school of Tyrannus.

133:6.4 (1478.3) There was a progressive thinker connected with this local school of philosophy, and Jesus had several profitable sessions with him. In the course of these talks Jesus had repeatedly used the word “soul.” This learned Greek finally asked him what he meant by “soul,” and he replied:

133:6.5 (1478.4) “The soul is the self-reflective, truth-discerning, and spirit-perceiving part of man which forever elevates the human being above the level of the animal world. Self-consciousness, in and of itself, is not the soul. Moral self-consciousness is true human self-realization and constitutes the foundation of the human soul, and the soul is that part of man which represents the potential survival value of human experience. Moral choice and spiritual attainment, the ability to know God and the urge to be like him, are the characteristics of the soul. The soul of man cannot exist apart from moral thinking and spiritual activity. A stagnant soul is a dying soul. But the soul of man is distinct from the divine spirit which dwells within the mind. The divine spirit arrives simultaneously with the first moral activity of the human mind, and that is the occasion of the birth of the soul.

133:6.6 (1478.5) “The saving or losing of a soul has to do with whether or not the moral consciousness attains survival status through eternal alliance with its associated immortal spirit endowment. Salvation is the spiritualization of the self-realization of the moral consciousness, which thereby becomes possessed of survival value. All forms of soul conflict consist in the lack of harmony between the moral, or spiritual, self-consciousness and the purely intellectual self-consciousness.

133:6.7 (1478.6) “The human soul, when matured, ennobled, and spiritualized, approaches the heavenly status in that it comes near to being an entity intervening between the material and the spiritual, the material self and the divine spirit. The evolving soul of a human being is difficult of description and more difficult of demonstration because it is not discoverable by the methods of either material investigation or spiritual proving. Material science cannot demonstrate the existence of a soul, neither can pure spirit-testing.

ciuda neputinței științei materiale și a criteriilor spirituale în descoperirea existenței sufletului omenesc, orice individ conștient din punct de vedere moral cunoaște existența sufletului său ca experiență personală reală și efectivă.”

7. ȘEDEREA ÎN CIPRU - DISCURSUL DESPRE

MINTE

În curând, călătorii au navigat către Cipru, cu o oprire în Rodos. Lor le-a plăcut acest lung voiaj maritim și au sosit la destinație cu trupul odihnit și cu spiritul destins.

Planul lor era să se bucure de o perioadă de adevărată odihnă și de recreație în cursul acestei vizite în Cipru, în vreme ce turul făcut în jurul Mediteranei era pe isprăvite. Ei au debarcat la Pafos și au început de îndată să adune provizii pentru o ședere de mai multe săptămâni în munții învecinați. În cea de a treia zi de după sosirea lor, ei au plecat spre înălțimi cu animalele lor de povară bine încărcate.

Vreme de două săptămâni, cei trei s-au bucurat din toată inima, apoi, pe nepregătite, tânărul Ganid a căzut grav bolnav. El a suferit timp de două săptămâni de o mare febră, adeseori ajungând până la delir. Iisus și Gonod s-au dedicat mult îngrijirii băiatului bolnav. Cu multă pricepere și cu drag Iisus l-a îngrijit pe băiat, iar Gonod a fost uimit de gentilețea și de știința pe care Iisus le manifesta în tot ce făcea pe lângă tânărul bolnav. Ei erau departe de orice locuință, iar tânărul era prea bolnav ca să poată fi transportat; așadar ei s-au pregătit cât de bine au putut pentru a-l îngriji până ce se vindecă, chiar în locul acela de pe munte.

În timpul celor trei săptămâni de convalescență ale lui Ganid, Iisus i-a istorisit multe povestiri interesante despre natură și despre diverse fantezii. Ei s-au distrat foarte mult hoinărind prin munți; Ganid punând întrebări, Iisus răspunzând la ele și Gonod minunându-se de tot ceea ce auzea.

În cursul ultimei săptămâni de ședere la munte, Iisus a avut cu Ganid o lungă convorbire despre funcțiunile minții omenești. După mai multe ore de discuții, băiatul i-a pus următoarea întrebare: „Maestre, la ce te referi când spui că omul încearcă o formă de conștiință de sine mai elevată decât cea a animalelor superioare?” Iisus i-a dat următorul răspuns pe care noi îl transpunem în limbaj modern:

Fiule, eu ți-am vorbit deja mult despre mintea omului și despre spiritul divin care locuiește în ea, însă, acum, eu stăruiesc asupra faptului că conștiința de sine este o realitate. Când un animal devine conștient de el însuși, el devine un om primitiv. Această realizare rezultă dintr-o coordonare funcțională dintre energia impersonală și mintea care concepe spiritul; acesta este fenomenul care justifică, pentru o persoană umană, dăruirea unui punct focal absolut, spiritul Tatălui care este în ceruri.

Ideile nu sunt pur și simplu o înregistrare de senzații; ideile sunt senzații combinate cu interpretările gândite ale sinelui personal; iar sinele este mai mult decât suma senzațiilor. O individualitate care evoluează începe să manifeste simptome ale unei apropieri de

Notwithstanding the failure of both material science and spiritual standards to discover the existence of the human soul, every morally conscious mortal *knows* of the existence of his *soul* as a *real* and actual personal experience.”

7. THE SOJOURN AT CYPRUS — DISCOURSE ON

MIND

133:7.1 (1479.1) Shortly the travelers set sail for Cyprus, stopping at Rhodes. They enjoyed the long water voyage and arrived at their island destination much rested in body and refreshed in spirit.

133:7.2 (1479.2) It was their plan to enjoy a period of real rest and play on this visit to Cyprus as their tour of the Mediterranean was drawing to a close. They landed at Paphos and at once began the assembly of supplies for their sojourn of several weeks in the near-by mountains. On the third day after their arrival they started for the hills with their well-loaded pack animals.

133:7.3 (1479.3) For two weeks the trio greatly enjoyed themselves, and then, without warning, young Ganid was suddenly taken grievously ill. For two weeks he suffered from a raging fever, oftentimes becoming delirious; both Jesus and Gonod were kept busy attending the sick boy. Jesus skillfully and tenderly cared for the lad, and the father was amazed by both the gentleness and adeptness manifested in all his ministry to the afflicted youth. They were far from human habitations, and the boy was too ill to be moved; so they prepared as best they could to nurse him back to health right there in the mountains.

133:7.4 (1479.4) During Ganid's convalescence of three weeks Jesus told him many interesting things about nature and her various moods. And what fun they had as they wandered over the mountains, the boy asking questions, Jesus answering them, and the father marveling at the whole performance.

133:7.5 (1479.5) The last week of their sojourn in the mountains Jesus and Ganid had a long talk on the functions of the human mind. After several hours of discussion the lad asked this question: "But, Teacher, what do you mean when you say that man experiences a higher form of self-consciousness than do the higher animals?" And as restated in modern phraseology, Jesus answered:

133:7.6 (1479.6) My son, I have already told you much about the mind of man and the divine spirit that lives therein, but now let me emphasize that self-consciousness is a reality. When any animal becomes self-conscious, it becomes a primitive man. Such an attainment results from a co-ordination of function between impersonal energy and spirit-conceiving mind, and it is this phenomenon which warrants the bestowal of an absolute focal point for the human personality, the spirit of the Father in heaven.

133:7.7 (1479.7) Ideas are not simply a record of sensations; ideas are sensations plus the reflective interpretations of the personal self; and the self is more than the sum of one's sensations. There begins to be something of an approach to unity in an evolving

unitate, iar această unitate decurge din prezența interioară a unui fragment de unitate absolută care animă din punct de vedere spiritual o astfel de minte conștientă de sine de origine animală.

Un simplu animal nu poate avea conștiință de sine în timp. Animalele posedă o coordonare fiziologică de senzații și de recunoașteri asociate, și o memorie corespunzătoare; dar nici unul dintre ele nu ar recunoaște senzația ca având pentru el o semnificație; nici unul dintre ele nu ar da dovadă de o asociere intenționată a acestor experiențe fizice combinate, așa cum se vede manifestată în concluziile interpretărilor umane inteligente și gândite. Faptul existenței lui autoconștiente, asociat realității experienței lui spirituale subsecvente, face din om un fiu potențial al universului și lasă să se prevadă că el va atinge în cele din urmă Unitatea supremă a universului.

Sinele omenesc nu este nici pur și simplu suma stărilor lui de conștiință succesive. Fără funcționarea eficientă a unui factor care triază și asociază stările de conștiință, nu ar exista o unitate suficientă pentru a justifica denumirea de individualitate. O minte neunificată de ordinul acesta cu greu ar putea atinge nivele conștiente ale salvării umane. Dacă asociațiile din conștiință ar fi doar un accident, s-ar constata, în mintea tuturor oamenilor, prezența de asociații necontrolate făcute fără noimă, cum se observă în anumite faze de alienare mentală.

O minte umană bazată exclusiv pe conștiința de senzații fizice nu ar putea atinge niciodată nivele spirituale. Acestui gen de minte materială i-ar lipsi totalmente simțul valorilor morale și ar fi lipsit și de simțul director al dominației spirituale, care este atât de esențial pentru unificarea în mod armonios a personalității în timp, și care este inseparabilă de supraviețuirea personalității în eternitate.

Mintea umană începe de timpuriu să manifeste calități supramateriale. Intellectul omenesc cu adevărat gânditor nu este în întregime legat de limitele timpului. Faptul că indivizii se deosebesc atât de mult în acțiunile din viața lor nu indică doar înzestrările ereditare variate și influențele diferite ale mediului înconjurător; el denotă și gradul de unificare cu spiritul interior al Tatălui atins de sine, măsura identificării unuia cu celălalt.

Mintea umană nu suportă bine conflictul dublei loialități. Sufletul încearcă o încordare extremă atunci când suferă experiența unui efort pentru a sluji în același timp binele și răul. Mintea suprem fericită și eficient unificată este în întregime consacrată facerii voii Tatălui din ceruri. Conflictele nerezolvate distrug unitatea și pot duce la tulburarea minții. Cu toate acestea, caracterul supraviețuirii unui suflet nu este favorizat de tendința de a-și asigura pacea mentală cu orice preț prin renunțarea la aspirațiile nobile și prin compromisurile cu idealurile spirituale. Această pace este atinsă mai degrabă afirmând cu hotărâre a triumfului a ceea ce este adevărat, și această victorie este obținută triumfând asupra răului prin marea forță a binelui.

Cei trei călători au pornit a doua zi către Salamis, de unde s-au imbarcat către Antiohia, un port de pe coasta siriană.

selfhood, and that unity is derived from the indwelling presence of a part of absolute unity which spiritually activates such a self-conscious animal-origin mind.

133:7.8 (1479.8) No mere animal could possess a time self-consciousness. Animals possess a physiological co-ordination of associated sensation-recognition and memory thereof, but none experience a meaningful recognition of sensation or exhibit a purposeful association of these combined physical experiences such as is manifested in the conclusions of intelligent and reflective human interpretations. And this fact of self-conscious existence, associated with the reality of his subsequent spiritual experience, constitutes man a potential son of the universe and foreshadows his eventual attainment of the Supreme Unity of the universe.

133:7.9 (1480.1) Neither is the human self merely the sum of the successive states of consciousness. Without the effective functioning of a consciousness sorter and associator there would not exist sufficient unity to warrant the designation of a selfhood. Such an ununified mind could hardly attain conscious levels of human status. If the associations of consciousness were just an accident, the minds of all men would then exhibit the uncontrolled and random associations of certain phases of mental madness.

133:7.10 (1480.2) A human mind, built up solely out of the consciousness of physical sensations, could never attain spiritual levels; this kind of material mind would be utterly lacking in a sense of moral values and would be without a guiding sense of spiritual dominance which is so essential to achieving harmonious personality unity in time, and which is inseparable from personality survival in eternity.

133:7.11 (1480.3) The human mind early begins to manifest qualities which are supermaterial; the truly reflective human intellect is not altogether bound by the limits of time. That individuals so differ in their life performances indicates, not only the varying endowments of heredity and the different influences of the environment, but also the degree of unification with the indwelling spirit of the Father which has been achieved by the self, the measure of the identification of the one with the other.

133:7.12 (1480.4) The human mind does not well stand the conflict of double allegiance. It is a severe strain on the soul to undergo the experience of an effort to serve both good and evil. The supremely happy and efficiently unified mind is the one wholly dedicated to the doing of the will of the Father in heaven. Unresolved conflicts destroy unity and may terminate in mind disruption. But the survival character of a soul is not fostered by attempting to secure peace of mind at any price, by the surrender of noble aspirations, and by the compromise of spiritual ideals; rather is such peace attained by the stalwart assertion of the triumph of that which is true, and this victory is achieved in the overcoming of evil with the potent force of good.

133:7.13 (1480.5) The next day they departed for Salamis, where they embarked for Antioch on the Syrian coast.

8. ÎN ANTIOHIA

Antiohia era capitala provinciei romane din Siria, și acolo își avea reședința guvernatorul imperial. Antiohia avea o jumătate de milion de locuitori; acesta era al treilea oraș al imperiului ca importanță și primul prin depravare și prin imoralitatea flagrantă. Gonod avea de încheiat niște afaceri considerabile, astfel încât Iisus și Ganid au fost lăsați adeseori în voia lor. Ei au vizitat totul în acest oraș poliglot, afară doar de dumbrava lui Dafne. Gonod și Ganid s-au dus singuri la acest înalt loc al infamiei, căci Iisus a refuzat să-i însoțească. Scenele nu erau prea șocante pentru hinduși, însă ele erau respingătoare pentru un evreu idealist.

Iisus devenea mai calm și mai gânditor pe măsură ce se apropia de Palestina și de sfârșitul călătoriei lor. Ei au stat de vorbă cu puțină lume în Antiohia și rareori s-au plimbat prin oraș. După multe întrebări asupra motivelor pentru care maestrul său manifestase atât de puțin interes pentru Antiohia, Ganid l-a auzit în cele din urmă pe Iisus zicând: „Acest oraș nu este departe de Palestina; poate că îl voi vedea într-o bună zi.”

Ganid a trecut printr-o experiență foarte interesantă în Antiohia. Tânărul se dovedise un elev capabil și începuse deja să aplice practic unele învățături ale lui Iisus. Un anumit hindus angajat în afacerile tatălui său din Antiohia devenise atât de dezagreabil și de ursuz încât se plănuiuse concedierea sa. Când Ganid a prins de veste, s-a dus la sediul de afaceri al tatălui său și a avut o lungă convorbire cu compatriotul său. Acest om avea sentimentul de a fi fost plasat pe un post care nu i se potrivea. Ganid i-a vorbit de Tatăl din ceruri și și-a lărgit sub multe raporturi vederile sale asupra religiei. Însă, din tot ceea ce Ganid a putut zice, un proverb ebraic i-a făcut cel mai mult bine interlocutorului său, și iată această vorbă de înțelepciune: „Tot ce mâna ta găsește de făcut, fă-o cu toată puterea ta.”

După ce și-au pregătit bagajele pentru caravana de cămile, cei trei tovarăși și-au continuat drumul coborând până la Sidon și apoi, de acolo, la Damasc, și, trei zile mai târziu, s-au pregătit să facă lunga călătorie prin nisipurile deșertului.

9. ÎN MESOPOTAMIA

Trecerea caravanei prin deșert nu era o experiență nouă pentru acești mult umblați călători. După ce l-a observat pe maestrul său ajutând la încărcarea celor douăzeci de cămile ale lor și a remarcat că el se oferea voluntar să conducă propriul lor animal, Ganid a strigat: „Maestre, există oare vreun lucru pe care să nu-l poți face?” Iisus s-a mulțumit să suradă și a zis: „Un învățător nu-i cu siguranță lipsit de onoare în ochii unui elev sânguinos.” Și au plecat astfel către anticul oraș al Urului.

Iisus a fost foarte interesat de istoria primitivă a Urului, locul de naștere al lui Avraam, și a fost totodată fascinat de ruinele și de tradițiile Susei, atât de mult încât Gonod și Ganid și-au prelungit cu trei săptămâni șederea lor în aceste regiuni cu scopul de a-i da mai mult timp lui Iisus ca să-și continue investigațiile; ei căutau de asemenea să găsească cel mai bun prilej de a-l convinge să intre în India împreună cu ei.

8. AT ANTIOCH

^{133:8.1 (1480.6)} Antioch was the capital of the Roman province of Syria, and here the imperial governor had his residence. Antioch had half a million inhabitants; it was the third city of the empire in size and the first in wickedness and flagrant immorality. Gonod had considerable business to transact; so Jesus and Ganid were much by themselves. They visited everything about this polyglot city except the grove of Daphne. Gonod and Ganid visited this notorious shrine of shame, but Jesus declined to accompany them. Such scenes were not so shocking to Indians, but they were repellent to an idealistic Hebrew.

^{133:8.2 (1480.7)} Jesus became sober and reflective as he drew nearer Palestine and the end of their journey. He visited with few people in Antioch; he seldom went about in the city. After much questioning as to why his teacher manifested so little interest in Antioch, Ganid finally induced Jesus to say: “This city is not far from Palestine; maybe I shall come back here sometime.”

^{133:8.3 (1481.1)} Ganid had a very interesting experience in Antioch. This young man had proved himself an apt pupil and already had begun to make practical use of some of Jesus' teachings. There was a certain Indian connected with his father's business in Antioch who had become so unpleasant and disgruntled that his dismissal had been considered. When Ganid heard this, he betook himself to his father's place of business and held a long conference with his fellow countryman. This man felt he had been put at the wrong job. Ganid told him about the Father in heaven and in many ways expanded his views of religion. But of all that Ganid said, the quotation of a Hebrew proverb did the most good, and that word of wisdom was: “Whatsoever your hand finds to do, do that with all your might.”

^{133:8.4 (1481.2)} After preparing their luggage for the camel caravan, they passed on down to Sidon and thence over to Damascus, and after three days they made ready for the long trek across the desert sands.

9. IN MESOPOTAMIA

^{133:9.1 (1481.3)} The caravan trip across the desert was not a new experience for these much-traveled men. After Ganid had watched his teacher help with the loading of their twenty camels and observed him volunteer to drive their own animal, he exclaimed, “Teacher, is there anything that you cannot do?” Jesus only smiled, saying, “The teacher surely is not without honor in the eyes of a diligent pupil.” And so they set forth for the ancient city of Ur.

^{133:9.2 (1481.4)} Jesus was much interested in the early history of Ur, the birthplace of Abraham, and he was equally fascinated with the ruins and traditions of Susa, so much so that Gonod and Ganid extended their stay in these parts three weeks in order to afford Jesus more time to conduct his investigations and also to provide the better opportunity to persuade him to go back to India with them.

În Ur, Ganid a avut o lungă discuție cu Iisus pe tema deosebirii dintre cunoaștere, înțelepciune și adevăr. El a fost foarte fermecat de cuvintele înțeleptului evreu: „Înțelepciunea este lucrul principal; deci, tu dobândește înțelepciunea. Cu toată căutarea ta de cunoaștere, tu dobândește înțelegerea. Exaltă înțelepciunea și ea te va împinge înainte. Ea te va duce la onoruri, cu condiția să o practici.”

A sosit în cele din urmă ziua despărțirii. Ei au fost cu toții bravi, îndeosebi băiatul, dar aceasta a fost o grea încercare. Ei aveau lacrimi în ochi, însă curaj în inimă. Luându-și rămas bun de la maestrul său, Ganid a zis: „Adio, Maestre, dar nu pentru totdeauna. Când voi reveni la Damasc, te voi căuta. Te iubesc, căci mă gândesc că Tatăl care este în ceruri trebuie într-un fel să-ți semene; cel puțin eu știu că tu semeni mult cu ceea ce mi-ai povestit tu despre el. Îmi voi reaminti învățătura ta, dar, mai presus de orice, eu nu te voi uita niciodată pe tine.” Cât despre Gonod, el a zis: „Adio unui mare învățător, un Maestru care ne-a făcut mai buni și ne-a ajutat să-l cunoaștem pe Dumnezeu.” Iar Iisus a răspuns: „Pace vouă, și bine ar fi ca binecuvântarea Tatălui din ceruri să fie veșnic cu voi.” Iisus a stat în picioare pe mal și a privit mica barcă ducându-i către corabia ancorată. Maestrul i-a părăsit astfel pe prietenii săi hinduși în Charax, pentru a nu-i mai revedea niciodată pe lumea aceasta. Nici ei, pe lumea aceasta, nu au știut niciodată că omul apărut mai târziu ca Iisus din Nazaret era chiar prietenul care tocmai i-a părăsit - Iosua învățătorul lor.

În India, Ganid a crescut și a devenit un om influent, vrednic succesor al tatălui său; el a răspândit în toate părțile și peste hotare nobilele adevăruri pe care le învățase de la Iisus, maestrul său preaiubit. Mai târziu în viață, când Ganid a auzit vorbindu-se de ciudatul învățător din Palestina care și-a sfârșit viața pe o cruce, el a recunoscut bine asemănarea dintre evanghelia acestui Fiul al Omului și învățăturile preceptorului său iudeu, dar lui nu i-a trecut niciodată prin minte gândul că cei doi erau una și aceeași persoană.

Astfel ia sfârșit capitolul din viața Fiului Omului care ar putea fi intitulat: Misiunea lui Iosua învățătorul.

133:9.3 (1481.5) It was at Ur that Ganid had a long talk with Jesus regarding the difference between knowledge, wisdom, and truth. And he was greatly charmed with the saying of the Hebrew wise man: “Wisdom is the principal thing; therefore get wisdom. With all your quest for knowledge, get understanding. Exalt wisdom and she will promote you. She will bring you to honor if you will but embrace her.”

133:9.4 (1481.6) At last the day came for the separation. They were all brave, especially the lad, but it was a trying ordeal. They were tearful of eye but courageous of heart. In bidding his teacher farewell, Ganid said: “Farewell, Teacher, but not forever. When I come again to Damascus, I will look for you. I love you, for I think the Father in heaven must be something like you; at least I know you are much like what you have told me about him. I will remember your teaching, but most of all, I will never forget you.” Said the father, “Farewell to a great teacher, one who has made us better and helped us to know God.” And Jesus replied, “Peace be upon you, and may the blessing of the Father in heaven ever abide with you.” And Jesus stood on the shore and watched as the small boat carried them out to their anchored ship. Thus the Master left his friends from India at Charax, never to see them again in this world; nor were they, in this world, ever to know that the man who later appeared as Jesus of Nazareth was this same friend they had just taken leave of — Joshua their teacher.

133:9.5 (1481.7) In India, Ganid grew up to become an influential man, a worthy successor of his eminent father, and he spread abroad many of the noble truths which he had learned from Jesus, his beloved teacher. Later on in life, when Ganid heard of the strange teacher in Palestine who terminated his career on a cross, though he recognized the similarity between the gospel of this Son of Man and the teachings of his Jewish tutor, it never occurred to him that these two were actually the same person.

133:9.6 (1482.1) Thus ended that chapter in the life of the Son of Man which might be termed: *The mission of Joshua the teacher.*

Capitolul 134. Anii de tranziție

⇨ 133

CARTEA URANTIA

135 ⇨

PARTE IV. VIAȚA ȘI ÎNVĂȚĂTURILE LUI IISUS

CAPITOLUL 134 ANII DE TRANZIȚIE

Secțiuni

Introduction

1. Al trezecilea an
2. Călătoria cu caravana către marea Caspică
3. Cuvântările din Urmia
4. Suveranitatea - divină și umană
5. Suveranitatea politică
6. Legea, libertatea și suveranitatea
7. Cel de-al trezeci și unulea an (anul 25)
8. Șederea de pe Muntele Hermon
9. Timpul de așteptare

PAPER 134 THE TRANSITION YEARS

SECTIONS

Introduction

1. The Thirtieth Year (A.D. 24)
2. The Caravan Trip to the Caspian
3. The Urmia Lectures
4. Sovereignty — Divine and Human
5. Political Sovereignty
6. Law, Liberty, and Sovereignty
7. The Thirty-First Year (A.D. 25)
8. The Sojourn on Mount Hermon
9. The Time of Waiting

Introduction

ÎN CURSUL călătoriei sale mediteraneene, Iisus studiase cu atenție persoanele întâlnite și țările traversate, și cam prin această epocă a ajuns la decizia sa finală cu privire la restul vieții sale pe pământ. El considerase pe deplin și tot atunci aprobase definitiv planul care prevedea ca el să se nască din Părinți iudei în Palestina. El a revenit deci în deplină cunoștință de cauză în Galileea pentru a aștepta începerea operei sale de învățător public al adevărului. El s-a apucat să facă planuri în vederea unei cariere publice în țările poporului tatălui său Iosif, și a făcut aceasta din propria sa voință.

Prin experiența personală și umană, Iisus ajunsese la concluzia că, din toată lumea romană, Palestina era cel mai bun loc pentru a dezvolta ultimele capitole din viața sa pământească și pentru a juca acolo scenele finale. Pentru prima dată, el a fost pe deplin satisfăcut de programul constând în manifestarea fățișă a adevăratei lui naturi și în revelarea identității sale divine printre iudeii și gentilii din Palestina sa natală. El a decis categoric să termine viața pământească și să desăvârșească cariera sa de existență muritoare în aceleași țări în care își începuse experiența sa umană ca bebeluș lipsit de apărare. Cariera sa pe Urantia debutase printre iudeii din Palestina; el a ales să își termine viața în Palestina și printre iudei.

INTRODUCTION

^{134:0.1 (1483.1)} DURING the Mediterranean journey Jesus had carefully studied the people he met and the countries through which he passed, and at about this time he reached his final decision as to the remainder of his life on earth. He had fully considered and now finally approved the plan which provided that he be born of Jewish parents in Palestine, and he therefore deliberately returned to Galilee to await the beginning of his lifework as a public teacher of truth; he began to lay plans for a public career in the land of his father Joseph's people, and he did this of his own free will.

^{134:0.2 (1483.2)} Jesus had found out through personal and human experience that Palestine was the best place in all the Roman world wherein to set forth the closing chapters, and to enact the final scenes, of his life on earth. For the first time he became fully satisfied with the program of openly manifesting his true nature and of revealing his divine identity among the Jews and gentiles of his native Palestine. He definitely decided to finish his life on earth and to complete his career of mortal existence in the same land in which he entered the human experience as a helpless babe. His Urantia career began among the Jews in Palestine, and he chose to terminate his life in Palestine and among the Jews.

1. AL TREIZECILEA AN

1. THE THIRTIETH YEAR (A.D. 24)

După ce și-a luat rămas bun de la Gonod și Ganid în Charax (în luna decembrie a anului 23), Iisus a revenit prin Ur în Babilon, unde s-a alăturat unei caravane din deșert care făcea drum către Damasc. Din Damasc, el s-a dus în Nazaret oprind-se în Capernaum câteva ore, atât cât să facă o vizită familiei lui Zebedeu. El l-a întâlnit pe fratele său Iacob, venit de câțeva vreme să muncească în locul său pe șantierul naval al lui Zebedeu. După ce a stat de vorbă cu Iacob și Iuda (care se întâmpla să fie și el în Capernaum) și după ce i-a încredințat fratelui său Iacob căsuța pe care Ioan Zebedeu reușise să o cumpere, Iisus și-a continuat drumul către Nazaret.

La sfârșitul călătoriei sale mediteraneene, Iisus primise destui bani pentru a face față întreținerii sale aproape până la începutul serviciului său public. Dar, în afară de Zebedeu din Capernaum și de oamenii pe care Iisus îi întâlnise în cursul acestui tur extraordinar, lumea nu a știut niciodată că el a făcut această călătorie. Familia lui a crezut întotdeauna că el își petrecuse timpul cu studiul în Alexandria. Iisus nu a confirmat niciodată această credință și nici nu a tăgăduit pe față această neînțelegere.

În timpul șederii sale de câteva săptămâni în Nazaret, Iisus a stat de vorbă cu familia și cu prietenii lui, și a petrecut câțva timp la atelierul de reparații cu fratele său Iosif, dar a acordat cea mai mare parte a atenției sale Mariei și lui Rut. Rut avea atunci aproape cincisprezece ani, și acesta era primul prilej pentru Iisus de a sta îndelung de vorbă cu ea de îndată ce devenise o tânără femeie.

De la o vreme, Simon și Iuda doreau amândoi să se căsătorească, dar nu le venise să facă asta fără consimțământul lui Iisus. Ei amânaseră deci evenimentul, sperând în apropiata reîntoarcere a fratelui lor mai mare. Deși toți l-au considerat pe Iacob ca șef de familie în majoritatea chestiunilor, când era vorba de căsătorie, ei voiau binecuvântarea lui Iisus. Cele două căsătorii, cea a lui Simon și cea a lui Petru, au fost deci celebrate, printr-o singură ceremonie, la începutul lunii martie a anului 24. Toți copiii vârșnici erau acum căsătoriți; numai Rut mezina a rămas acasă cu Maria.

Iisus a discutat individual cu diverșii membri ai familiei sale într-un mod foarte natural și normal, dar, când erau reuniți la un loc, el avea atât de puține de spus, încât și-au dat cu toții seama de aceasta. Mai ales Maria era derutată de conduita deosebit de ciudată a fiului ei mai mare.

În momentul în care Iisus se pregătea să părăsească Nazaretul, călăuza unei importante caravane care trecea prin oraș a căzut grav bolnavă, iar Iisus, fiind un cunoscător de limbi străine, s-a oferit să o înlocuiască. Această călătorie ar necesita absența lui pe o perioadă de un an; din moment ce toți frații săi erau căsătoriți și mama sa trăia singură acasă cu Rut, Iisus a convocat un consiliu de familie în cadrul căruia a propus ca mama sa și Rut să meargă să locuiască la Capernaum în casa pe care o dăduse atât de recent lui Iacob. În consecință, la câteva zile după ce Iisus a plecat cu caravana, Maria și Rut s-au dus să se instaleze la Capernaum, unde au locuit pe tot restul vieții Mariei în casa oferită de Iisus. Iosif și familia lui s-au mutat în vechea casă familială din Nazaret.

134:1.1 (1483.3) After taking leave of Gonod and Ganid at Charax (in December of A.D. 23), Jesus returned by way of Ur to Babylon, where he joined a desert caravan that was on its way to Damascus. From Damascus he went to Nazareth, stopping only a few hours at Capernaum, where he paused to call on Zebedee's family. There he met his brother James, who had sometime previously come over to work in his place in Zebedee's boatshop. After talking with James and Jude (who also chanced to be in Capernaum) and after turning over to his brother James the little house which John Zebedee had managed to buy, Jesus went on to Nazareth.

134:1.2 (1483.4) At the end of his Mediterranean journey Jesus had received sufficient money to meet his living expenses almost up to the time of the beginning of his public ministry. But aside from Zebedee of Capernaum and the people whom he met on this extraordinary trip, the world never knew that he made this journey. His family always believed that he spent this time in study at Alexandria. Jesus never confirmed these beliefs, neither did he make open denial of such misunderstandings.

134:1.3 (1483.5) During his stay of a few weeks at Nazareth, Jesus visited with his family and friends, spent some time at the repair shop with his brother Joseph, but devoted most of his attention to Mary and Ruth. Ruth was then nearly fifteen years old, and this was Jesus' first opportunity to have long talks with her since she had become a young woman.

134:1.4 (1484.1) Both Simon and Jude had for some time wanted to get married, but they had disliked to do this without Jesus' consent; accordingly they had postponed these events, hoping for their eldest brother's return. Though they all regarded James as the head of the family in most matters, when it came to getting married, they wanted the blessing of Jesus. So Simon and Jude were married at a double wedding in early March of this year, A.D. 24. All the older children were now married; only Ruth, the youngest, remained at home with Mary.

134:1.5 (1484.2) Jesus visited with the individual members of his family quite normally and naturally, but when they were all together, he had so little to say that they remarked about it among themselves. Mary especially was disconcerted by this unusually peculiar behavior of her first-born son.

134:1.6 (1484.3) About the time Jesus was preparing to leave Nazareth, the conductor of a large caravan which was passing through the city was taken violently ill, and Jesus, being a linguist, volunteered to take his place. Since this trip would necessitate his absence for a year, and inasmuch as all his brothers were married and his mother was living at home with Ruth, Jesus called a family conference at which he proposed that his mother and Ruth go to Capernaum to live in the home which he had so recently given to James. Accordingly, a few days after Jesus left with the caravan, Mary and Ruth moved to Capernaum, where they lived for the rest of Mary's life in the home that Jesus had provided. Joseph and his family moved into the old Nazareth home.

Anul acesta a fost unul dintre cei mai neobișnuiți în experiența interioară a Fiului Omului; el a făcut mari progrese în realizarea unei armonii funcționale între mintea sa umană și Ajustorul său interior. Ajustorul fusese activ ocupat cu reorganizarea gândurilor lui Iisus și cu pregătirea mentalității sale în vederea unor mari evenimente care se situau atunci în viitorul apropiat. Personalitatea lui Iisus se pregătea pentru marea ei schimbare de atitudine față de lume. Aceasta era perioada intermediară, stadiul de tranziție dintre ființa care își începuse viața ca Dumnezeu înfățișându-se ca om, și care se pregătea acum să-și desăvârșească cariera pământească în calitate de om înfățișându-se ca Dumnezeu.

2. CĂLĂTORIA CU CARAVANA CĂTRE MAREA

CASPICĂ

Iisus a părăsit Nazaretul pe întâi aprilie, anul 24, pentru a călători în caravana pe care trebuia să o conducă până în regiunea mării Caspice. Caravana căreia Iisus i se alăturase ca însoțitor pornea din Ierusalim către regiunea situată în sud-estul mării Caspice trecând prin Damasc și lacul Urmia, și traversând Asiria, Media și Partia. S-a scurs un an întreg înainte ca el să revină din această expediție.

Pentru Iisus, această călătorie în caravană era o nouă aventură de explorare și de slujire personală. El a avut o experiență interesantă cu familia alcătuită din membrii caravanei sale - pasageri, păzitori și însoțitori de cămile. Zeci de bărbați, de femei și de copii ce locuiau de-a lungul drumului urmat de caravană trăiau o viață mai bogată ca urmare a contactului lor cu Iisus, pentru ei, căpetenia extraordinară a unei caravane obișnuite. Dintre cei care beneficiau de serviciul său personal cu aceste ocazii nu toți aveau de câștigat din asta, însă, în marea majoritate, cei pe care l-au întâlnit și care i-au vorbit au fost îmbunați pentru ce le-a mai rămas de trăit din viața lor pământească.

Dintre toate călătoriile sale prin lume, această expediție către Marea Caspică a fost cea care l-a dus pe Iisus cel mai aproape de Orient și i-a permis să dobândească o mai bună înțelegere a popoarelor din Extremul Orient. El a avut contacte intime și personale cu membrii fiecăreia dintre rasele supraviețuitoare de pe Urantia, afară de cea roșie. Slujirea sa personală i-a procurat aceeași plăcere pe lângă fiecare dintre aceste rase variate și dintre aceste popoare amestecate, și toate au fost receptive la adevărul viu pe care îl aducea el. Europeanii din Extremul Occident precum și asiaticii din Extremul Orient au acordat atenție cuvintelor sale de speranță și de viață veșnică; ei au fost deopotrivă de influențați de viața de servire afectuoasă și de îndrumare spirituală pe care el o trăia printre ei cu atâta bunăvoință.

Călătoria caravanei a fost reușită din toate punctele de vedere. Acesta a fost un episod dintre cele mai interesante din viața omenească a lui Iisus, căci, în timpul acestui an, el a jucat un rol executiv prin faptul de a fi responsabil de bunurile materiale încredințate lui și de ocrotirea călătorilor caravanei. El și-a îndeplinit multiplele sale îndatoriri cu o fidelitate, cu o eficiență și cu o înțelepciune extreme.

^{134:1.7 (1484.4)} This was one of the more unusual years in the inner experience of the Son of Man; great progress was made in effecting working harmony between his human mind and the indwelling Adjuster. The Adjuster had been actively engaged in reorganizing the thinking and in rehearsing the mind for the great events which were in the not then distant future. The personality of Jesus was preparing for his great change in attitude toward the world. These were the in-between times, the transition stage of that being who began life as God appearing as man, and who was now making ready to complete his earth career as man appearing as God.

2. THE CARAVAN TRIP TO THE CASPIAN

^{134:2.1 (1484.5)} It was the first of April, A.D. 24, when Jesus left Nazareth on the caravan trip to the Caspian Sea region. The caravan which Jesus joined as its conductor was going from Jerusalem by way of Damascus and Lake Urmia through Assyria, Media, and Parthia to the southeastern Caspian Sea region. It was a full year before he returned from this journey.

^{134:2.2 (1484.6)} For Jesus this caravan trip was another adventure of exploration and personal ministry. He had an interesting experience with his caravan family — passengers, guards, and camel drivers. Scores of men, women, and children residing along the route followed by the caravan lived richer lives as a result of their contact with Jesus, to them, the extraordinary conductor of a commonplace caravan. Not all who enjoyed these occasions of his personal ministry profited thereby, but the vast majority of those who met and talked with him were made better for the remainder of their natural lives.

^{134:2.3 (1484.7)} Of all his world travels this Caspian Sea trip carried Jesus nearest to the Orient and enabled him to gain a better understanding of the Far-Eastern peoples. He made intimate and personal contact with every one of the surviving races of Urantia excepting the red. He equally enjoyed his personal ministry to each of these varied races and blended peoples, and all of them were receptive to the living truth which he brought them. The Europeans from the Far West and the Asiatics from the Far East alike gave attention to his words of hope and eternal life and were equally influenced by the life of loving service and spiritual ministry which he so graciously lived among them.

^{134:2.4 (1485.1)} The caravan trip was successful in every way. This was a most interesting episode in the human life of Jesus, for he functioned during this year in an executive capacity, being responsible for the material intrusted to his charge and for the safe conduct of the travelers making up the caravan party. And he most faithfully, efficiently, and wisely discharged his multiple duties.

La reîntoarcerea sa din regiunea caspică, Iisus a abandonat dirijarea caravanei după ce au sosit la lacul Urmia, unde s-a oprit puțin mai mult de două săptămâni. El a revenit în Damasc în calitate de călător cu o altă caravană ai cărei proprietari de cămile i-au cerut să rămână în serviciul lor. Refuzând această ofertă, el și-a continuat călătoria cu convoiul caravanei până la Capernaum, unde a sosit pe 1 aprilie al anului 25. El nu mai considera Nazaretul ca fiind căminul său. Capernaum devenise acum căminul lui Iisus, al lui Iacob, al Mariei și al lui Rut, dar Iisus nu a mai trăit niciodată cu familia sa. Când se afla în Capernaum, el locuia la Zebedeu.

3. CUVÂNTĂRILE DIN URMIA

Pe drumul ce duce la Marea Caspică, Iisus se opri în vechiul oraș persan al Urmiei, de pe malul vestic al lacului cu același nume, pentru a lăsa caravanei sale câteva zile de repaus și de refacere. Pe cea mai mare insulă dintr-un mic arhipelag situat la mică distanță de țărmul Urmiei, se găsea o vastă clădire - un amfiteatru pentru cuvântări - consacrat „spiritului religiei”. Acest edificiu era în realitate un templu de filozofie a religiilor.

Acest templu al religiei fusese construit de un bogat negustor numit Cymboyton și de cei trei fii ai lui. Acest cetățean al Urmiei, număra, printre strămoșii lui, oameni de neamuri foarte variate.

În această școală de religie, cuvântările și discuțiile începeau la ora 10 dimineața în toate zilele săptămânii. Sesiunile de după amiază începeau la ora 3, iar dezbaterile de seară se deschideau la ora 8. Cymboyton, sau unul dintre cei trei fii ai lui, prezida întotdeauna aceste reuniuni de învățământ, de discuții și de dezbateri. Fondatorul acestor extraordinare școli religioase a trăit și a murit fără a fi dezvăluit vreodată credințele sale religioase personale.

În mai multe rânduri, Iisus a participat la discuții și, înainte de plecarea sa din Urmia, Cymboyton s-a înțeles cu Iisus ca în călătoria sa de reîntoarcere, să stea două săptămâni cu el în Urmia și să țină douăzeci și patru de cuvântări despre „Fraternitatea Oamenilor”. Iisus trebuia de asemenea să conducă douăsprezece sesiuni de seară comportând întrebări, discuții și dezbateri asupra cuvântărilor sale în particular, și asupra fraternității oamenilor în general.

Conform acestui aranjament, Iisus s-a oprit din călătoria sa de reîntoarcere și a ținut aceste cuvântări. Dintre toate învățăturile date de Maestru pe Urantia, acestea au fost cele mai sistematice și cele mai formale. Niciodată mai înainte, nici mai târziu, el nu a dezvoltat un subiect atât de mult ca în cursul acestor cuvântări și discuții despre fraternitatea oamenilor. În realitate, aceste cuvântări se refereau la „Împărăția lui Dumnezeu” și la „Regatele Oamenilor.”

Mai mult de treizeci de religii și culturi religioase erau reprezentate la facultatea acestui templu al filozofiei religioase. Învățătorii erau aleși, întreținuți și pe deplin acreditați de grupurile lor religioase respective. În momentul acela, erau cam șaptezeci și cinci de maeștri în facultate, și trăiau în cabane care adăposteau fiecare câte o duzină de persoane. În fiecare nouă lună,

^{134:2.5 (1485.2)} On the return from the Caspian region, Jesus gave up the direction of the caravan at Lake Urmia, where he tarried for slightly over two weeks. He returned as a passenger with a later caravan to Damascus, where the owners of the camels besought him to remain in their service. Declining this offer, he journeyed on with the caravan train to Capernaum, arriving the first of April, A.D. 25. No longer did he regard Nazareth as his home. Capernaum had become the home of Jesus, James, Mary, and Ruth. But Jesus never again lived with his family; when in Capernaum he made his home with the Zebedees.

3. THE URMIA LECTURES

^{134:3.1 (1485.3)} On the way to the Caspian Sea, Jesus had stopped several days for rest and recuperation at the old Persian city of Urmia on the western shores of Lake Urmia. On the largest of a group of islands situated a short distance offshore near Urmia was located a large building — a lecture amphitheater — dedicated to the “spirit of religion.” This structure was really a temple of the philosophy of religions.

^{134:3.2 (1485.4)} This temple of religion had been built by a wealthy merchant citizen of Urmia and his three sons. This man was Cymboyton, and he numbered among his ancestors many diverse peoples.

^{134:3.3 (1485.5)} The lectures and discussions in this school of religion began at ten o'clock every morning in the week. The afternoon sessions started at three o'clock, and the evening debates opened at eight o'clock. Cymboyton or one of his three sons always presided at these sessions of teaching, discussion, and debate. The founder of this unique school of religions lived and died without ever revealing his personal religious beliefs.

^{134:3.4 (1485.6)} On several occasions Jesus participated in these discussions, and before he left Urmia, Cymboyton arranged with Jesus to sojourn with them for two weeks on his return trip and give twenty-four lectures on “The Brotherhood of Men,” and to conduct twelve evening sessions of questions, discussions, and debates on his lectures in particular and on the brotherhood of men in general.

^{134:3.5 (1485.7)} In accordance with this arrangement, Jesus stopped off on the return trip and delivered these lectures. This was the most systematic and formal of all the Master's teaching on Urantia. Never before or after did he say so much on one subject as was contained in these lectures and discussions on the brotherhood of men. In reality these lectures were on the “Kingdom of God” and the “Kingdoms of Men.”

^{134:3.6 (1486.1)} More than thirty religions and religious cults were represented on the faculty of this temple of religious philosophy. These teachers were chosen, supported, and fully accredited by their respective religious groups. At this time there were about seventy-five teachers on the faculty, and they lived in cottages each accommodating about a dozen persons. Every

grupurile se schimbau prin tragere la sorți. Intoleranța, spiritul gâlcevitor sau orice altă tendință de zădărniciere a bunului mers al comunității provocau concedierea promptă și expeditivă a învățătorului vinovat. El era dat afară fără ceremonie și în locul lui era instalat imediat următorul.

Acești instructori de diverse religii făceau un mare efort pentru a arăta similitudinea religiilor lor în ceea ce privea elementele lor fundamentale de viață prezentă și de viață viitoare. Pentru a obține un loc la această facultate, era de ajuns să accepți o doctrină - fiecare maestru trebuia să reprezinte o religie care îl recunoștea pe Dumnezeu - un fel de Deitate supremă. Existau cinci maeștri independenți care nu reprezentau nici o religie organizată, și tot cu acest titlu a apărut și Iisus înaintea facultății.

[Când noi, medienii, am pregătit rezumatul învățăturilor lui Iisus în Urmia, s-a ivit un dezacord între serafimii Bisericii și serafimii progresului în legătură cu oportunitatea de a include aceste învățături în Revelația Urantiei. Condițiile care prevalează în cel de-al douăzecilea secol, atât în religii, cât și în guvernele umane, sunt atât de diferite de cele ale epocii lui Iisus, încât era într-adevăr dificil să se adapteze învățăturile din Urmia ale Maestrului la problemele din regatul lui Dumnezeu și din regatele oamenilor așa cum aceste funcțiuni mondiale sunt existente în cel de-al douăzecilea secol. Noi nu am fost niciodată capabili să formulăm învățăturile Maestrului într-o manieră acceptabilă simultan pentru aceste două grupuri de serafimi din guvernul planetar. În cele din urmă, Melchisedecul președinte al comisiei de revelație a numit un comitet de trei medieni ai ordinului nostru pentru a prezenta punctul nostru de vedere asupra învățăturilor din Urmia ale Maestrului adaptate la condițiile politice și religioase ale secolului al douăzecilea de pe Urantia. În consecință, cei trei medieni secundari, care suntem noi, au desăvârșit această adaptare a învățăturilor lui Iisus reformulând declarațiile sale în maniera în care noi le-am aplica la condițiile lumii de astăzi. Noi dăm acum aceste expuneri așa cum se prezintă ele după ce au fost revăzute de Melchisedecul președinte al comisiei de revelație]

4. SUVERANITATEA - DIVINĂ ȘI UMANĂ

Fraternitatea oamenilor este întemeiată pe paternitatea lui Dumnezeu. Familia lui Dumnezeu își are obârșia în iubirea lui Dumnezeu - Dumnezeu este iubire. Dumnezeu Tatăl își iubește dumnezeiește copiii, pe toți fără excepție.

Regatul din ceruri, guvernul divin, este întemeiat pe faptul suveranității divine - Dumnezeu este spirit. Din moment ce Dumnezeu este spirit, această împărăție este spirituală. Împărăția cerurilor nu este nici material, nici pur intelectual; el este o relație spirituală între Dumnezeu și om.

Dacă diferitele religii recunosc suveranitatea spirituală a lui Dumnezeu Tatăl, atunci toate aceste religii vor rămâne în pace. Numai când o religie pretinde că este într-un fel superioară tuturor celorlalte și că posedă o autoritate exclusivă asupra lor, atunci își

new moon these groups were changed by the casting of lots. Intolerance, a contentious spirit, or any other disposition to interfere with the smooth running of the community would bring about the prompt and summary dismissal of the offending teacher. He would be unceremoniously dismissed, and his alternate in waiting would be immediately installed in his place.

134:3.7 (1486.2) These teachers of the various religions made a great effort to show how similar their religions were in regard to the fundamental things of this life and the next. There was but one doctrine which had to be accepted in order to gain a seat on this faculty — every teacher must represent a religion which recognized God — some sort of supreme Deity. There were five independent teachers on the faculty who did not represent any organized religion, and it was as such an independent teacher that Jesus appeared before them.

134:3.8 (1486.3) [When we, the midwayers, first prepared the summary of Jesus' teachings at Urmia, there arose a disagreement between the seraphim of the churches and the seraphim of progress as to the wisdom of including these teachings in the Urantia Revelation. Conditions of the twentieth century, prevailing in both religion and human governments, are so different from those prevailing in Jesus' day that it was indeed difficult to adapt the Master's teachings at Urmia to the problems of the kingdom of God and the kingdoms of men as these world functions are existent in the twentieth century. We were never able to formulate a statement of the Master's teachings which was acceptable to both groups of these seraphim of planetary government. Finally, the Melchizedek chairman of the revelatory commission appointed a commission of three of our number to prepare our view of the Master's Urmia teachings as adapted to twentieth-century religious and political conditions on Urantia. Accordingly, we three secondary midwayers completed such an adaptation of Jesus' teachings, restating his pronouncements as we would apply them to present-day world conditions, and we now present these statements as they stand after having been edited by the Melchizedek chairman of the revelatory commission.]

4. SOVEREIGNTY — DIVINE AND HUMAN

134:4.1 (1486.4) The brotherhood of men is founded on the fatherhood of God. The family of God is derived from the love of God — God is love. God the Father divinely loves his children, all of them.

134:4.2 (1486.5) The kingdom of heaven, the divine government, is founded on the fact of divine sovereignty — God is spirit. Since God is spirit, this kingdom is spiritual. The kingdom of heaven is neither material nor merely intellectual; it is a spiritual relationship between God and man.

134:4.3 (1486.6) If different religions recognize the spirit sovereignty of God the Father, then will all such religions remain at peace. Only when one religion assumes that it is in some way superior to all others, and that it possesses exclusive authority over other religions, will

permite ea să nu tolereze celelalte religii, sau îndrăznește să-i persecute pe adepții acestora.

Pacea religioasă - fraternitatea - nu poate exista niciodată fără ca toate religiile să fie dispuse să se dezbrace de orice autoritate ecleziastică și să abandoneze în întregime orice concept de suveranitatea spirituală. Dumnezeu singur este spirit suveran.

Pentru a exista egalitate între religii (libertate religioasă) fără războaie religioase, trebuie ca toate religiile să consimtă să transfere suveranitatea religioasă unui nivel suprauman, lui Dumnezeu însuși.

Împărăția cerurilor din inima oamenilor va crea unitatea religioasă (dar nu în mod necesar uniformitatea) pentru că fiecare colectivitate religioasă compusă din asemenea credincioși va fi degajată de orice noțiune de autoritate ecleziastică - de suveranitate religioasă.

Dumnezeu este spirit, și Dumnezeu dăruiește un fragment din ființa sa spirituală pentru a locui în inima omului. Din punct de vedere spiritual, toți oamenii sunt egali. Împărăția cerurilor este lipsit de caste, de clase, de nivele sociale și de grupuri economice. Voi sunteți cu toții frați.

Însă, din clipa în care pierdeți din vedere suveranitatea spirituală a lui Dumnezeu Tatăl, o religie dată va începe să-și afirme superioritatea asupra tuturor celorlalte. Atunci, în locul păcii pe pământ și a bunăvoinței printre oameni, vor începe disensiuni, recriminări și chiar și războaie religioase, sau cel puțin războaie între credincioși ai unor diverse religii.

Dacă ele nu se recunosc reciproc ca subordonate unei anumite suprasuveranități, unei anumite autorități care le depășește, ființele înzestrate cu liber arbitru și care se consideră ca egale sunt, mai devreme sau mai târziu, tentate să-și încerce aptitudinea de a câștiga putere și autoritate asupra altor persoane și a altor grupuri. Conceptul de egalitate nu aduce niciodată pace, decât odată cu recunoașterea reciprocă a unei supersuveranități a cărei influență este dominantă.

Oamenii religioși ai Urmiei trăiesc împreună într-o pace și o liniște relative deoarece au renunțat la toate noțiunile lor de suveranitate religioasă. Din punct de vedere spiritual, ei credeau cu toții într-un Dumnezeu suveran; din punct de vedere social, ei se supuneau în întregime autorității întregi și incontestabile a lui Cymboyton. Ei știau bine tot ce s-ar întâmpla cu fiecare învățător care ar căuta să se impună asupra colegilor lui. Nu se poate stabili nici o pace religioasă durabilă pe Urantia înainte ca toate colectivitățile religioase să renunțe în mod liber la noțiunile lor de faoare divină, de popor ales și de suveranitate religioasă. Numai când Dumnezeu Tatăl va deveni suprem, atunci vor deveni oamenii frați întru religie și vor trăi împreună pe pământ în pace religioasă.

5. SUVERANITATEA POLITICĂ

În vreme ce învățătura Maestrului referitoare la suveranitatea lui Dumnezeu este un adevăr - complicat însă de apariția subsecventă a unei religii referitoare la el printre religiile omenești - în schimb, expunerile sale referitoare la suveranitatea politică sunt imens de

such a religion presume to be intolerant of other religions or dare to persecute other religious believers.

134:4.4 (1487.1) Religious peace — brotherhood — can never exist unless all religions are willing to completely divest themselves of all ecclesiastical authority and fully surrender all concept of spiritual sovereignty. God alone is spirit sovereign.

134:4.5 (1487.2) You cannot have equality among religions (religious liberty) without having religious wars unless all religions consent to the transfer of all religious sovereignty to some superhuman level, to God himself.

134:4.6 (1487.3) The kingdom of heaven in the hearts of men will create religious unity (not necessarily uniformity) because any and all religious groups composed of such religious believers will be free from all notions of ecclesiastical authority — religious sovereignty.

134:4.7 (1487.4) God is spirit, and God gives a fragment of his spirit self to dwell in the heart of man. Spiritually, all men are equal. The kingdom of heaven is free from castes, classes, social levels, and economic groups. You are all brethren.

134:4.8 (1487.5) But the moment you lose sight of the spirit sovereignty of God the Father, some one religion will begin to assert its superiority over other religions; and then, instead of peace on earth and good will among men, there will start dissensions, recriminations, even religious wars, at least wars among religionists.

134:4.9 (1487.6) Freewill beings who regard themselves as equals, unless they mutually acknowledge themselves as subject to some supersovereignty, some authority over and above themselves, sooner or later are tempted to try out their ability to gain power and authority over other persons and groups. The concept of equality never brings peace except in the mutual recognition of some overcontrolling influence of supersovereignty.

134:4.10 (1487.7) The Urmia religionists lived together in comparative peace and tranquillity because they had fully surrendered all their notions of religious sovereignty. Spiritually, they all believed in a sovereign God; socially, full and unchallengeable authority rested in their presiding head — Cymboyton. They well knew what would happen to any teacher who assumed to lord it over his fellow teachers. There can be no lasting religious peace on Urantia until all religious groups freely surrender all their notions of divine favor, chosen people, and religious sovereignty. Only when God the Father becomes supreme will men become religious brothers and live together in religious peace on earth.

5. POLITICAL SOVEREIGNTY

134:5.1 (1487.8) [While the Master's teaching concerning the sovereignty of God is a truth — only complicated by the subsequent appearance of the religion about him among the world's religions — his presentations concerning political sovereignty are vastly complicated

complicate prin evoluția politicii de viață a națiunilor din timpul ultimelor nouăsprezece secole. În epoca lui Iisus, nu existau decât două mari puteri mondiale - Imperiul Roman din Occident și Imperiul Hanului din Orient - și ele erau bine separate de regatul parților și de alte țări interpușe din regiunile Mării Caspice și ale Turkestanului. În expunerea care urmează, noi ne-am îndepărtat deci și mai mult de substanța învățăturilor din Urmia ale Maestrului privitoare la suveranitatea politică; în același timp, noi ne străduim să descriem importanța acestor învățături după cum sunt ele aplicabile în stadiul deosebit de critic al evoluției politice din cel de-al douăzecilea secol al erei creștine.]

Războiul de pe Urantia nu va lua niciodată sfârșit atâta timp cât națiunile se vor agăța de noțiunea iluzorie a suveranității naționale nelimitate. Nu există decât două nivele de suveranitate relativă pe o lume locuită: liberul arbitru spiritual al fiecărui individ muritor și suveranitatea colectivă de ansamblu a omenirii. Între nivelul ființei umane individuale și cel al omenirii în ansamblu, toate grupările și asocierile sunt relative, tranzitorii și nu au valoare decât în măsura în care ele sporesc în fericire, în bunăstare și în progresul indivizilor și al marelui ansamblu planetar - omul și omenirea.

Învățătorii religioși nu trebuie niciodată să uite că suveranitatea spirituală a lui Dumnezeu învinge toate loialismele spirituale intermediare și interpușe. Liderii civili vor învăța, într-o bună zi, că cei Prea Înalți domină în regatele oamenilor.

Această domnie a celor Prea Înalți în regatele oamenilor nu este stabilită în folosul particular al unui grup de muritori special favorizați. Nu există nici un astfel de lucru precum „poporul ales”. Domnia celor Prea Înalți, a supracontrolorilor evoluției politice, este menită să promoveze, printre toți oamenii, cel mai mare bine pentru cât mai mulți și pentru o durată cât se poate de lungă.

Suveranitatea este putere; ea crește prin organizare. Sporirea organizării puterii politice este bună și dezirabilă, căci ea tinde să înglobeze sectoare mereu mai vaste ale ansamblului omenirii. Dar această aceeași creștere a organizațiilor politice creează o problemă la fiecare stadiu intermediar între organizarea inițială și naturală a puterii politice - familia - și încununarea finală a creșterii politice - guvernarea întregii omeniri de către toată omenirea și pentru toată omenirea.

Pornind de la puterea părintească din grupul familial, suveranitatea politică evoluează prin organizare pe măsură ce familiile se suprapun în clase consanguine care se unesc, pentru diferite motive, în unități tribale - în grupări politice supra-consanguine. Apoi, prin negoț, prin comerț și prin cucerire, triburile se unifică într-o națiune, în vreme ce națiunile înseși sunt unificate uneori într-un imperiu.

Pe măsură ce suveranitatea trece de la mici grupuri la colectivități mai vaste, războaiele izbucnesc mai rar. Vrem să zicem că războaiele minore dintre micile națiuni se diminuează, dar potențialul marilor războaie se mărește pe măsură ce națiunile care își exercită suveranitatea devin din ce în ce mai mari. Curând, când întreaga lume va fi fost explorată și ocupată, când națiunile vor fi mai puțin numeroase, consolidate și puternice, când aceste mari națiuni care

by the political evolution of nation life during the last nineteen hundred years and more. In the times of Jesus there were only two great world powers — the Roman Empire in the West and the Han Empire in the East — and these were widely separated by the Parthian kingdom and other intervening lands of the Caspian and Turkestan regions. We have, therefore, in the following presentation departed more widely from the substance of the Master's teachings at Urmia concerning political sovereignty, at the same time attempting to depict the import of such teachings as they are applicable to the peculiarly critical stage of the evolution of political sovereignty in the twentieth century after Christ.]

134:5.2 (1487.9) War on Urantia will never end so long as nations cling to the illusive notions of unlimited national sovereignty. There are only two levels of relative sovereignty on an inhabited world: the spiritual free will of the individual mortal and the collective sovereignty of mankind as a whole. Between the level of the individual human being and the level of the total of mankind, all groupings and associations are relative, transitory, and of value only in so far as they enhance the welfare, well-being, and progress of the individual and the planetary grand total — man and mankind.

134:5.3 (1488.1) Religious teachers must always remember that the spiritual sovereignty of God overrides all intervening and intermediate spiritual loyalties. Someday civil rulers will learn that the Most Highs rule in the kingdoms of men.

134:5.4 (1488.2) This rule of the Most Highs in the kingdoms of men is not for the especial benefit of any especially favored group of mortals. There is no such thing as a “chosen people.” The rule of the Most Highs, the overcontrollers of political evolution, is a rule designed to foster the greatest good to the greatest number of *all* men and for the greatest length of time.

134:5.5 (1488.3) Sovereignty is power and it grows by organization. This growth of the organization of political power is good and proper, for it tends to encompass ever-widening segments of the total of mankind. But this same growth of political organizations creates a problem at every intervening stage between the initial and natural organization of political power — the family — and the final consummation of political growth — the government of all mankind, by all mankind, and for all mankind.

134:5.6 (1488.4) Starting out with parental power in the family group, political sovereignty evolves by organization as families overlap into consanguineous clans which become united, for various reasons, into tribal units — superconsanguineous political groupings. And then, by trade, commerce, and conquest, tribes become unified as a nation, while nations themselves sometimes become unified by empire.

134:5.7 (1488.5) As sovereignty passes from smaller groups to larger groups, wars are lessened. That is, minor wars between smaller nations are lessened, but the potential for greater wars is increased as the nations wielding sovereignty become larger and larger. Presently, when all the world has been explored and occupied, when nations are few, strong, and powerful, when these great and supposedly sovereign nations come to touch borders, when only oceans separate them, then will the stage be set for major wars, world-wide conflicts. So-

se pretind suverane vor ajunge să aibă frontiere comune, când ele nu vor fi separate decât de oceane, atunci cadrul va fi pregătit pentru războaiele majore, conflictele mondiale. Națiunile așa-zise suverane nu pot înghionti cu cotul fără a genera conflicte și fără a provoca războaie.

Dificultatea în a face să evolueze suveranitatea politică de la familie până la toată omenirea rezidă în inerția-rezistență întâlnită la toate nivelele intermediare. Ocazional familiile și-au sfidat clanul și, la rândul lor, clanurile și triburile au refuzat adesea să se supună suveranității Statului teritorial. Fiecare nou progres evolutiv al suveranității politice este (și a fost întotdeauna așa) stingerit și stânjenit de „stadiile de eșafodaj” ale dezvoltărilor anterioare de organizare politică. Aceasta este adevărat deoarece loialismele omenești, odată mobilizate, sunt greu de modificat. Același loialism care face posibilă evoluția tribului face dificilă evoluția „supratribului” - statul teritorial. Și același loialism (patriotism) care face posibilă evoluția statului teritorial complică imens dezvoltarea evolutivă a guvernului totalității omenirii.

Suveranitatea politică este creată datorită renunțării la autodeterminare, mai întâi a individului în interiorul familiei, iar apoi ale familiilor și ale clanurilor în raport cu tribul și cu colectivitățile mai largi. Acest transfer progresiv al autodeterminării de la organizații mai mici la organizații politice mereu mai vaste se continuă în general neabătut în Orient de la întemeierea dinastiilor Ming și Mogol. În Occident, el a prevalat, vreme de peste o mie de ani, până la sfârșitul războiului mondial; o nefericită mișcare retrogradă a inversat apoi temporar această tendință normală prin restabilirea suveranității politice ruinate a numeroase mici colectivități europene.

Urantia nu se va bucura de o pace durabilă până când națiunile așa-zise suverane nu își vor încredința în mod inteligent și pe deplin puterile lor suverane frăției oamenilor - guvernului omenirii. Internaționalismul - ligile națiunilor - este neputincios în a aduce o pace permanentă între oameni. Confederațiile mondiale ale națiunilor vor împiedica în mod eficient războaiele minore și vor controla în mod acceptabil națiunile mai mici, dar ele nu vor reuși nici să împiedice războaiele mondiale, nici să le controleze pe cele trei, patru sau cinci guverne cele mai puternice. În fața conflictelor reale, una dintre aceste puteri mondiale se va retrage din Ligă și va declara război. Nu puteți împiedica națiunile de la a se angaja în război atâta timp cât ele rămân contaminate de virusul iluzoriu al suveranității naționale. Internaționalismul este un pas în direcția cea bună. O forță de poliție internațională va împiedica multe dintre războaiele minore, dar ea va fi ineficientă în a împiedica războaiele majore, conflictele dintre marile guverne militare ale pământului.

Pe măsură ce descrește numărul națiunilor cu adevărat suverane (marile puteri), oportunitatea și nevoia unui guvern al omenirii s-au mărit. Când nu vor mai fi decât câteva (mari) puteri realmente suverane, va trebui ca ele fie să se lanseze într-o luptă pe viață și pe moarte pentru supremația națională (imperială), fie să renunțe de bună voie la anumite prerogative de suveranitate, ele creând nucleul esențial al unei puteri supranaționale care va servi ca început al suveranității

called sovereign nations cannot rub elbows without generating conflicts and eventuating wars.

134:5.8 (1488.6) The difficulty in the evolution of political sovereignty from the family to all mankind, lies in the inertia-resistance exhibited on all intervening levels. Families have, on occasion, defied their clan, while clans and tribes have often been subversive of the sovereignty of the territorial state. Each new and forward evolution of political sovereignty is (and has always been) embarrassed and hampered by the “scaffolding stages” of the previous developments in political organization. And this is true because human loyalties, once mobilized, are hard to change. The same loyalty which makes possible the evolution of the tribe, makes difficult the evolution of the supertribe — the territorial state. And the same loyalty (patriotism) which makes possible the evolution of the territorial state, vastly complicates the evolutionary development of the government of all mankind.

134:5.9 (1488.7) Political sovereignty is created out of the surrender of self-determinism, first by the individual within the family and then by the families and clans in relation to the tribe and larger groupings. This progressive transfer of self-determination from the smaller to ever larger political organizations has generally proceeded unabated in the East since the establishment of the Ming and the Mogul dynasties. In the West it obtained for more than a thousand years right on down to the end of the World War, when an unfortunate retrograde movement temporarily reversed this normal trend by re-establishing the submerged political sovereignty of numerous small groups in Europe.

134:5.10 (1489.1) Urantia will not enjoy lasting peace until the so-called sovereign nations intelligently and fully surrender their sovereign powers into the hands of the brotherhood of men — mankind government. Internationalism — Leagues of Nations — can never bring permanent peace to mankind. World-wide confederations of nations will effectively prevent minor wars and acceptably control the smaller nations, but they will not prevent world wars nor control the three, four, or five most powerful governments. In the face of real conflicts, one of these world powers will withdraw from the League and declare war. You cannot prevent nations going to war as long as they remain infected with the delusional virus of national sovereignty. Internationalism is a step in the right direction. An international police force will prevent many minor wars, but it will not be effective in preventing major wars, conflicts between the great military governments of earth.

134:5.11 (1489.2) As the number of truly sovereign nations (great powers) decreases, so do both opportunity and need for mankind government increase. When there are only a few really sovereign (great) powers, either they must embark on the life and death struggle for national (imperial) supremacy, or else, by voluntary surrender of certain prerogatives of sovereignty, they must create the essential nucleus of supranational power which will serve as the beginning of the real sovereignty of all

reale a întregii omeniri.

Pacea nu va veni pe Urantia înainte ca fiecare națiune așa-zisă suverană să predea puterea sa de a face război în mâinile unui guvern reprezentativ al întregii umanități. Suveranitatea politică este înăscută la popoarele lumii. Când toate popoarele Urantie vor crea un guvern mondial, ele vor avea dreptul și puterea de a-l face SUVERAN. Și, când o asemenea putere mondială reprezentativă sau democratică va controla forțele terestre, aeriene și navale ale lumii, pacea pe pământ și bunăvoința printre oameni vor putea prevala - dar nu înainte de aceasta.

Să cităm un exemplu însemnat al celui de-al nouăsprezecelea și al celui de-al douăzecilea secol. Cele patruzeci și opt de state ale Uniunii Federale americane se bucură de pace de vreme îndelungată. Ele nu mai poartă războaie între ele. Și-au predat suveranitatea lor guvernului federal și, prin intermediul arbitrajului în caz de război, ele au renunțat la orice pretenție la iluziile autodeterminării. Fiecare stat își reglementează treburile interne, dar nu se ocupă de afacerile externe, de taxele vamale, de imigrare, de chestiunile militare sau de comerțul dintre state. Statele individuale nu se ocupă nici de chestiunile cetățeniei. Cele patruzeci și opt de state nu suferă de ravagiile războiului decât dacă suveranitatea guvernului federal este supusă vreunui pericol.

După ce au abandonat sofismele gemene ale suveranității și ale autodeterminării, aceste patruzeci și opt de state se bucură, între ele, de liniște și pace. Tot așa, națiunile Urantie vor începe să se bucure de pace atunci când își vor preda în mod liber suveranitățile lor respective în mâinile unui guvern global - suveranitatea fraternității oamenilor. În aceste condiții mondiale, micile națiuni vor fi tot atât de puternice ca cele mari, după cum micul stat al Rhode Island-ului are doi senatori în congresul american întocmai ca statul foarte populat al New York-ului sau ca vastul stat al Texasului.

Suveranitatea (statul) limitată a acestor patruzeci și opt de state a fost creată de oameni și pentru oameni. Suveranitatea superstatică (națională) a Uniunii federale americane a fost creată de primele treisprezece dintre aceste state în propriul lor interes și în interesul oamenilor. Cândva suveranitatea supranațională a guvernului planetar al omenirii va fi creată într-un mod asemănător de către națiuni în propriul lor interes și în interesul tuturor oamenilor.

Cetățenii nu sunt născuți în interesul guvernelor; guvernele sunt cele create și stabilite în interesul oamenilor. Evoluția suveranității politice nu ar putea avea alt sfârșit decât apariția guvernământului suveranității tuturor oamenilor. Toate celelalte suveranități au valori relative, semnificații intermediare și un statut subordonat.

Odată cu progresul științific, războaiele au să devină din ce în ce mai devastatoare până la a echivala aproape cu o sinucidere rasială. Câte războaie mondiale ar trebui purtate, și câte ligi ale națiunilor au să eșueze înainte ca oamenii să fie dispuși să stabilească guvernul omenirii, să înceapă să se bucure de binecuvântările unei păci permanente și să prospere grație liniștii datorite bunăvoinței - bunăvoința mondială - printre oameni?

mankind.

134:5.12 (1489.3) Peace will not come to Urantia until every so-called sovereign nation surrenders its power to make war into the hands of a representative government of all mankind. Political sovereignty is innate with the peoples of the world. When all the peoples of Urantia create a world government, they have the right and the power to make such a government SOVEREIGN; and when such a representative or democratic world power controls the world's land, air, and naval forces, peace on earth and good will among men can prevail — but not until then.

134:5.13 (1489.4) To use an important nineteenth- and twentieth-century illustration: The forty-eight states of the American Federal Union have long enjoyed peace. They have no more wars among themselves. They have surrendered their sovereignty to the federal government, and through the arbitrament of war, they have abandoned all claims to the delusions of self-determination. While each state regulates its internal affairs, it is not concerned with foreign relations, tariffs, immigration, military affairs, or interstate commerce. Neither do the individual states concern themselves with matters of citizenship. The forty-eight states suffer the ravages of war only when the federal government's sovereignty is in some way jeopardized.

134:5.14 (1489.5) These forty-eight states, having abandoned the twin sophistries of sovereignty and self-determination, enjoy interstate peace and tranquillity. So will the nations of Urantia begin to enjoy peace when they freely surrender their respective sovereignties into the hands of a global government — the sovereignty of the brotherhood of men. In this world state the small nations will be as powerful as the great, even as the small state of Rhode Island has its two senators in the American Congress just the same as the populous state of New York or the large state of Texas.

134:5.15 (1490.1) The limited (state) sovereignty of these forty-eight states was created by men and for men. The superstate (national) sovereignty of the American Federal Union was created by the original thirteen of these states for their own benefit and for the benefit of men. Sometime the supernational sovereignty of the planetary government of mankind will be similarly created by nations for their own benefit and for the benefit of all men.

134:5.16 (1490.2) Citizens are not born for the benefit of governments; governments are organizations created and devised for the benefit of men. There can be no end to the evolution of political sovereignty short of the appearance of the government of the sovereignty of all men. All other sovereignties are relative in value, intermediate in meaning, and subordinate in status.

134:5.17 (1490.3) With scientific progress, wars are going to become more and more devastating until they become almost racially suicidal. How many world wars must be fought and how many leagues of nations must fail before men will be willing to establish the government of mankind and begin to enjoy the blessings of permanent peace and thrive on the tranquillity of good will — world-wide good will — among men?

6. LEGEA, LIBERTATEA ȘI SUVERANITATEA

Dacă un om își dorește cu ardoare independența - libertatea - el trebuie să-și reamintească că toți ceilalți oameni tânjesc după aceeași independență. Grupurile de muritori care iubesc astfel libertatea nu pot trăi împreună decât supunându-se legilor, regulilor și regulamentelor care vor asigura fiecăruia același grad de independență, ocrotind, în același timp, acest același grad de independență pentru toți semenii lor muritori. Dacă un om ar trebui să fie absolut liber, atunci ar trebui ca un altul să devină absolut sclav. Natura relativă a libertății este adevărată în domeniile sociale, economice și politice. Libertatea este darul civilizației făcut posibil prin aplicarea LEGII.

Religia face posibilă, din punct de vedere spiritual, realizarea fraternității oamenilor, dar ar fi nevoie de un guvern al omenirii pentru a regla problemele sociale, economice și politice asociate acestui țel al eficienței și al bunăstării umane.

Vor fi războaie și zvonuri de războaie - o națiune se va ridica împotriva altei națiuni - atâta timp cât suveranitatea politică a lumii va fi divizată și injust deținută de un grup de state naționale. Anglia, Scoția și Țara Galilor au fost constant în război una contra celorlalte până în ziua când și-au abandonat suveranitățile lor respective încredințându-le Regatului Unit.

Un nou război mondial are să le învețe pe națiunile așa-zise suverane să formeze un soi de federație, ceea ce va crea un mecanism care să permită evitarea micilor războaie, războaiele dintre națiuni mai mici; dar războaiele generale vor continua până la crearea guvernului omenirii. Suveranitatea globală va împiedica războaiele globale - nimic altceva nu o va putea face.

Cele patruzeci și opt de state americane libere trăiesc împreună în pace, și totuși ele adăpostesc cetățeni de toate rasele și naționalitățile în vreme ce, la națiunile europene, aceste sunt mereu în război. Acești americani reprezintă aproape toate religiile, toate sectele religioase și toate cultele întregii vaste lumi, și totuși trăiesc împreună în pace în America de Nord. Toate acestea sunt făcute posibile fiindcă aceste patruzeci și opt de state au renunțat la suveranitatea lor și au abandonat orice noțiune de pretense drepturi la autodeterminare.

Aceasta nu este o chestiune de înarmare sau de dezarmare. Chestiunea recrutării și a serviciului militar voluntar nu mai intră la socoteală în aceste probleme de menținere a păcii mondiale. Dacă li s-ar lua marilor națiuni toate formele de armament mecanic modern și toate tipurile de explozivi, ele se vor bate cu pumnii, cu pietre și cu băte atâta vreme cât ele vor rămâne agățate de iluziile lor asupra dreptului divin la suveranitate națională.

Nu războiul este marea și teribila boală a omului; el este un simptom, un rezultat. Adevărata boală este virusul suveranității naționale.

Națiunile Urantiei nu au deținut o suveranitate reală; ele nu au dispus niciodată de o suveranitate capabilă de a le proteja de ravagiile și de devastările războaielor mondiale. În formarea guvernului global al omenirii nu este vorba, pentru națiuni, de a-și abandona

6. LAW, LIBERTY, AND SOVEREIGNTY

134:6.1 (1490.4) If one man craves freedom — liberty — he must remember that *all* other men long for the same freedom. Groups of such liberty-loving mortals cannot live together in peace without becoming subservient to such laws, rules, and regulations as will grant each person the same degree of freedom while at the same time safeguarding an equal degree of freedom for all of his fellow mortals. If one man is to be absolutely free, then another must become an absolute slave. And the relative nature of freedom is true socially, economically, and politically. Freedom is the gift of civilization made possible by the enforcement of LAW.

134:6.2 (1490.5) Religion makes it spiritually possible to realize the brotherhood of men, but it will require mankind government to regulate the social, economic, and political problems associated with such a goal of human happiness and efficiency.

134:6.3 (1490.6) There shall be wars and rumors of wars — nation will rise against nation — just as long as the world's political sovereignty is divided up and unjustly held by a group of nation-states. England, Scotland, and Wales were always fighting each other until they gave up their respective sovereignties, reposing them in the United Kingdom.

134:6.4 (1490.7) Another world war will teach the so-called sovereign nations to form some sort of federation, thus creating the machinery for preventing small wars, wars between the lesser nations. But global wars will go on until the government of mankind is created. Global sovereignty will prevent global wars — nothing else can.

134:6.5 (1490.8) The forty-eight American free states live together in peace. There are among the citizens of these forty-eight states all of the various nationalities and races that live in the ever-warring nations of Europe. These Americans represent almost all the religions and religious sects and cults of the whole wide world, and yet here in North America they live together in peace. And all this is made possible because these forty-eight states have surrendered their sovereignty and have abandoned all notions of the supposed rights of self-determination.

134:6.6 (1490.9) It is not a question of armaments or disarmament. Neither does the question of conscription or voluntary military service enter into these problems of maintaining world-wide peace. If you take every form of modern mechanical armaments and all types of explosives away from strong nations, they will fight with fists, stones, and clubs as long as they cling to their delusions of the divine right of national sovereignty.

134:6.7 (1491.1) War is not man's great and terrible disease; war is a symptom, a result. The real disease is the virus of national sovereignty.

134:6.8 (1491.2) Urantia nations have not possessed real sovereignty; they never have had a sovereignty which could protect them from the ravages and devastations of world wars. In the creation of the global government of mankind, the nations are not giving up sovereignty so

suveranitatea, ci mai degrabă de a crea efectiv o suveranitate mondială, reală, durabilă și de bună credință, care va fi de atunci încolo pe deplin capabilă să de a le proteja de toate războaiele. Treburile locale vor fi tratate de guvernele locale, iar treburile naționale de guvernele naționale; treburile internaționale vor fi administrate de guvernul planetar.

Pacea mondială nu va putea fi menținută prin tratate, prin diplomație, prin politici străine, prin alianțe sau echilibrări ale puterilor, nici prin alt tip de expedient jonglând cu suveranitatea naționalismului. Trebuie lăsată să se manifeste legea mondială și trebuie să fie aplicată de un guvern mondial - prin suveranitatea întregii omeniri.

Sub un guvern mondial, indivizii se vor bucura de o libertate mult mai mare. Astăzi, cetățenii marilor puteri sunt taxați, reglementați și controlați într-o manieră aproape opresivă. O mare parte a amestecului actual în libertățile individuale va dispărea când guvernele naționale vor fi dispuse, în materie de afaceri internaționale, să-și încredințeze suveranitatea unui guvern general al planetei.

Sub un guvern planetar, colectivitățile naționale vor avea realmente ocazia de a realiza libertățile personale ale unei democrații autentice și de a se bucura de ele. Acesta va fi sfârșitul falsității autodeterminării. Cu o reglementare globală a monezilor și a comerțului, va veni era nouă a unei păci la scară mondială. Un limbaj comun va izvorî poate curând, și va exista cel puțin speranța de a avea, cândva, o religie mondială, sau niște religii având un punct de vedere planetar.

Securitatea colectivă nu va asigura niciodată pacea până când colectivitatea nu va îngloba toată omenirea.

Suveranitatea politică a guvernului reprezentativ al omenirii va aduce o pace durabilă pe pământ, iar fraternitatea spirituală a omului va asigura definitiv bunăvoința printre toți oamenii. Nu există nici o altă cale de a obține pacea pe pământ și bunăvoința printre oameni.

După moartea lui Cymboyton, fiii săi au întâmpinat mari dificultăți în menținerea păcii în universitatea lor. Repercusiunile învățăturilor lui Iisus ar fi fost mult mai mari dacă învățătorii creștini ulteriori care au profesat la facultatea din Urmia ar fi dat dovadă de mai multă înțelepciune și dacă ar fi exercitat mai multă toleranță.

Fiul mai mare al lui Cymboyton apelase la ajutorul lui Abner, din Philadelphia, dar alegerea învățătorilor de către Abner a fost foarte nefericită, în sensul că ei s-au dovedit inflexibili și intransigenți. Acești învățători au căutat să facă să domine religia lor peste celelalte credințe. Ei nu au bănuit niciodată că prelegerile călăuzei de caravană la care se făceau atât de adesea referiri fuseseră ținute de Iisus însuși.

Cum confuzia a sporit în sânul facultății, cei trei frați au retras sprijinul lor financiar, și, după cinci ani, școala s-a închis. Ea s-a redeschis mai târziu ca templu mithiac și a fost în cele din urmă incendiată cu ocazia uneia dintre celebrările lor orgiace.

much as they are actually creating a real, bona fide, and lasting world sovereignty which will henceforth be fully able to protect them from all war. Local affairs will be handled by local governments; national affairs, by national governments; international affairs will be administered by global government.

134:6.9 (1491.3) World peace cannot be maintained by treaties, diplomacy, foreign policies, alliances, balances of power, or any other type of makeshift juggling with the sovereignties of nationalism. World law must come into being and must be enforced by world government — the sovereignty of all mankind.

134:6.10 (1491.4) The individual will enjoy far more liberty under world government. Today, the citizens of the great powers are taxed, regulated, and controlled almost oppressively, and much of this present interference with individual liberties will vanish when the national governments are willing to trustee their sovereignty as regards international affairs into the hands of global government.

134:6.11 (1491.5) Under global government the national groups will be afforded a real opportunity to realize and enjoy the personal liberties of genuine democracy. The fallacy of self-determination will be ended. With global regulation of money and trade will come the new era of world-wide peace. Soon may a global language evolve, and there will be at least some hope of sometime having a global religion — or religions with a global viewpoint.

134:6.12 (1491.6) Collective security will never afford peace until the collectivity includes all mankind.

134:6.13 (1491.7) The political sovereignty of representative mankind government will bring lasting peace on earth, and the spiritual brotherhood of man will forever insure good will among all men. And there is no other way whereby peace on earth and good will among men can be realized.

134:6.14 (1491.8) After the death of Cymboyton, his sons encountered great difficulties in maintaining a peaceful faculty. The repercussions of Jesus' teachings would have been much greater if the later Christian teachers who joined the Urmia faculty had exhibited more wisdom and exercised more tolerance.

134:6.15 (1491.9) Cymboyton's eldest son had appealed to Abner at Philadelphia for help, but Abner's choice of teachers was most unfortunate in that they turned out to be unyielding and uncompromising. These teachers sought to make their religion dominant over the other beliefs. They never suspected that the oft-referred-to lectures of the caravan conductor had been delivered by Jesus himself.

134:6.16 (1491.10) As confusion increased in the faculty, the three brothers withdrew their financial support, and after five years the school closed. Later it was reopened as a Mithraic temple and eventually burned down in connection with one of their orgiastic celebrations.

7. CEL DE-AL TREIZECI ȘI UNULEA AN (ANUL 25)

7. THE THIRTY-FIRST YEAR (A.D. 25)

1491.11 (1491.11)

Când Iisus a revenit din călătoria lui de la Marea Caspică, el știa că deplasările lui prin lume erau aproape terminate. El nu a mai făcut decât o călătorie în afara Palestinei, iar aceasta a fost în Siria. După o scurtă ședere în Capernaum, el s-a dus în Nazaret, unde a rămas câteva zile ca să facă niște vizite. La mijlocul lui aprilie el a plecat din Nazaret în Tyr. De acolo, el s-a îndreptat către nord oprindu-se pentru câteva zile în Sidon, dar destinația sa era Antiohia.

Acesta a fost anul plimbărilor solitare ale lui Iisus prin Palestina și prin Siria. În cursul acestor peregrinări, el a fost cunoscut sub diverse nume în diferite părți ale țării: tâmplarul din Nazaret, constructorul de bărci din Capernaum, scribul din Damasc și învățătorul din Alexandria.

Fiul Omului a locuit mai mult de două luni în Antiohia, muncind, observând, studiind, stând de vorbă, făcând servicii și, în tot acest timp, aflând cum trăiesc oamenii, cum gândesc, simt și reacționează în tot ceea ce ține de existența umană. Vreme de trei săptămâni din această perioadă, el a lucrat ca fabricant de corturi. În cursul periplului său, el a rămas în Antiohia mai mult timp decât în orice alt oraș. Zece ani mai târziu, când apostolul Pavel a predicat în Antiohia și și-a auzit discipolii vorbind despre scribul din Damasc, el nu a bănuț că elevii săi auziseră vocea și ascultaseră învățăturile Maestrului însuși.

Părăsind Antiohia, Iisus a coborât de-a lungul coastei către sud până la Cezareea, unde s-a oprit câteva săptămâni, apoi a continuat de-a lungul coastei până la Ioppa. De la Ioppa el s-a îndreptat către interior, trecând în Iamnia, Azdot și Gaza. Din Gaza, el a apucat-o pe ruta internă către Beerșeba unde a rămas o săptămână.

Iisus a pornit atunci în cea din urmă deplasare a lui, în calitate de persoană particulară prin Palestina, plecând de la Beerșeba din sud până la Dan în nord. Pe parcursul acestui traseu către nord, el s-a oprit în Hebron, în Betleem (unde a văzut locul său de naștere), în Ierusalim (nu a vizitat Bethania), în Beerot, în Lebona, în Sychar, în Siquem, în Samaria, în Geba, în En-Ganim, în Endor și în Madon. Traversând Magdala și Capernaum, el a continuat către nord, a trecut pe la est de Apele Meromului și s-a dus, prin Karahta, în Dan sau în Cezareea lui Filip.

Ajustorul interior al Gândirii l-a făcut atunci pe Iisus să abandoneze locurile locuite de oameni și să șadă pe muntele Hermon pentru a desăvârși acolo stăpânirea minții sale omenești și pentru a efectua deplina sa consacrare față de ceea ce a mai rămas din lucrarea sa vieții sale pe pământ.

Aceasta a fost una dintre epocile neobișnuite și extraordinare ale vieții Maestrului pe Urantia. O altă experiență foarte asemănătoare a fost aceea prin care el a trecut, singur pe dealurile de lângă Pella, imediat după botezul său. Această perioadă de izolare de pe muntele Hermon a marcat sfârșitul carierei sale pur omenești, adică terminarea tehnică a efuziunii sale muritoare, în timp ce izolarea ulterioară a marcat începutul fazei mai divine a efuziunii sale. Iisus a trăit singur cu Dumnezeu vreme de șase săptămâni pe coasta muntelui Hermon.

134:1.1 (1492.1) When Jesus returned from the journey to the Caspian Sea, he knew that his world travels were about finished. He made only one more trip outside of Palestine, and that was into Syria. After a brief visit to Capernaum, he went to Nazareth, stopping over a few days to visit. In the middle of April he left Nazareth for Tyre. From there he journeyed on north, tarrying for a few days at Sidon, but his destination was Antioch.

134:7.2 (1492.2) This is the year of Jesus' solitary wanderings through Palestine and Syria. Throughout this year of travel he was known by various names in different parts of the country: the carpenter of Nazareth, the boatbuilder of Capernaum, the scribe of Damascus, and the teacher of Alexandria.

134:7.3 (1492.3) At Antioch the Son of Man lived for over two months, working, observing, studying, visiting, ministering, and all the while learning how man lives, how he thinks, feels, and reacts to the environment of human existence. For three weeks of this period he worked as a tentmaker. He remained longer in Antioch than at any other place he visited on this trip. Ten years later, when the Apostle Paul was preaching in Antioch and heard his followers speak of the doctrines of the *Damascus scribe*, he little knew that his pupils had heard the voice, and listened to the teachings, of the Master himself.

134:7.4 (1492.4) From Antioch Jesus journeyed south along the coast to Caesarea, where he tarried for a few weeks, continuing down the coast to Joppa. From Joppa he traveled inland to Jamnia, Ashdod, and Gaza. From Gaza he took the inland trail to Beersheba, where he remained for a week.

134:7.5 (1492.5) Jesus then started on his final tour, as a private individual, through the heart of Palestine, going from Beersheba in the south to Dan in the north. On this journey northward he stopped at Hebron, Bethlehem (where he saw his birthplace), Jerusalem (he did not visit Bethany), Beeroth, Lebonah, Sychar, Schecham, Samaria, Geba, En-Gannim, Endor, Madon; passing through Magdala and Capernaum, he journeyed on north; and passing east of the Waters of Merom, he went by Karahta to Dan, or Caesarea-Philippi.

134:7.6 (1492.6) The indwelling Thought Adjuster now led Jesus to forsake the dwelling places of men and betake himself up to Mount Hermon that he might finish his work of mastering his human mind and complete the task of effecting his full consecration to the remainder of his lifework on earth.

134:7.7 (1492.7) This was one of those unusual and extraordinary epochs in the Master's earth life on Urantia. Another and very similar one was the experience he passed through when alone in the hills near Pella just subsequent to his baptism. This period of isolation on Mount Hermon marked the termination of his purely human career, that is, the technical termination of the mortal bestowal, while the later isolation marked the beginning of the more divine phase of the bestowal. And Jesus lived alone with God for six weeks on the slopes of Mount Hermon.

8. ȘEDEREA DE PE MUNTELE HERMON

După ce a petrecut o vreme în apropierea Cezareei lui Filip, Iisus și-a pregătit proviziile, și-a procurat un animal de povară, a angajat un băiat pe nume Tiglat și a urmat drumul Damascului până la un sat altădată cunoscut sub numele de Beit Ien, pe primele înălțimi ale muntelui Hermon. Acolo, cu puțin înainte de mijlocul lui august al anului 25, el și-a așezat tabăra, și-a lăsat proviziile în grija lui Tiglat și a urcat pe coastele nelocuite ale muntelui. În cursul acestei prime zile, Tiglat l-a însoțit pe Iisus în urcușul său până la un anumit punct situat la aproximativ 2 000 de metri deasupra nivelului mării; acolo și-a construit o firidă de piatră în care Tiglat trebuia să depună hrana de două ori pe săptămână.

A doua zi după ce l-a părăsit pe Tiglat, Iisus nu efectuase decât un scurt traseu către vârf, când s-a oprit ca să se roage. Printre altele, el a cerut Tatălui său să-i trimită păzitorul lui serafic ca „să-l însoțească pe Tiglat”. El a cerut permisiunea de a urca sigur către ultima sa luptă cu realitățile existenței muritoare, iar rugămintea sa a fost împlinită. El a intrat în marea încercare, însoțit numai de Ajustorul său interior pentru a-l îndruma și a-l susține.

Iisus a mâncat frugal în timpul șederii sale de pe munte; el nu s-a abținut de la mâncare decât câte o zi sau două succesiv. Ființele supraumane care l-au înfruntat pe acest munte, cu care s-a luptat în spirit și pe care le-a învins în putere, erau reale; acestea erau dușmanii lui implacabili din sistemul Sataniei; ele nu erau nici una dintre acele năluciri ale imaginației izvorâte din divagațiile intelectuale ale unui muritor slăbit și murind de foame, incapabil de a distinge realitatea de viziunile unei minți tulburate.

Iisus a petrecut ultimele trei săptămâni din august și primele trei săptămâni din septembrie pe Muntele Hermon. În timpul acestor săptămâni, el a îndeplinit sarcina de muritor de a atinge cercurile comprehensiunii mentale și ale controlului personalității. În toată această perioadă de comuniune cu Tatăl său celest, Ajustorul și-a îndeplinit în mod egal sarcinile care îi fuseseră distribuite. Atunci a fost atins țelul omenesc al acestei creaturi terestre. Nu i-a rămas decât să consume faza finală a armonizării minții sale cu Ajustorul.

După mai mult de cinci săptămâni de comuniune neîntreruptă cu Tatăl său din Paradis, Iisus a fost absolut încredințat de natura sa și convins de triumful său asupra nivelelor materiale de manifestare a personalității în spațiu-timp. El a crezut pe deplin în ascendențul naturii sale divine asupra naturii sale umane și nu a ezitat să îl afirme.

Către sfârșitul șederii sale pe munte, Iisus i-a cerut Tatălui său permisiunea de a avea o discuție cu dușmanii săi din Satania în calitate de Fiu al Omului, în calitate de Iosua ben Iosif. Această cerere i-a fost satisfăcută. În cursul ultimei săptămâni pe Muntele Hermon a avut loc marea ispită, încercarea universului. Satan (reprezentându-l pe Lucifer) și Caligastia, Prințul Planetar rebel, erau prezenți pe lângă Iisus și i-au fost făcuți pe deplin vizibili. Această „ispită”, această încercare finală a loialității omenesti în fața expunerilor false ale personalităților rebele, nu avea legătură nici cu

8. THE SOJOURN ON MOUNT HERMON

134:8.1 (1492.8) After spending some time in the vicinity of Caesarea-Philippi, Jesus made ready his supplies, and securing a beast of burden and a lad named Tiglath, he proceeded along the Damascus road to a village sometime known as Beit Jenn in the foothills of Mount Hermon. Here, near the middle of August, A.D. 25, he established his headquarters, and leaving his supplies in the custody of Tiglath, he ascended the lonely slopes of the mountain. Tiglath accompanied Jesus this first day up the mountain to a designated point about 6,000 feet above sea level, where they built a stone container in which Tiglath was to deposit food twice a week.

134:8.2 (1493.1) The first day, after he had left Tiglath, Jesus had ascended the mountain only a short way when he paused to pray. Among other things he asked his Father to send back the guardian seraphim to “be with Tiglath.” He requested that he be permitted to go up to his last struggle with the realities of mortal existence alone. And his request was granted. He went into the great test with only his indwelling Adjuster to guide and sustain him.

134:8.3 (1493.2) Jesus ate frugally while on the mountain; he abstained from all food only a day or two at a time. The superhuman beings who confronted him on this mountain, and with whom he wrestled in spirit, and whom he defeated in power, were *real*; they were his archenemies in the system of Satania; they were not phantasms of the imagination evolved out of the intellectual vagaries of a weakened and starving mortal who could not distinguish reality from the visions of a disordered mind.

134:8.4 (1493.3) Jesus spent the last three weeks of August and the first three weeks of September on Mount Hermon. During these weeks he finished the mortal task of achieving the circles of mind-understanding and personality-control. Throughout this period of communion with his heavenly Father the indwelling Adjuster also completed the assigned services. The mortal goal of this earth creature was there attained. Only the final phase of mind and Adjuster attunement remained to be consummated.

134:8.5 (1493.4) After more than five weeks of unbroken communion with his Paradise Father, Jesus became absolutely assured of his nature and of the certainty of his triumph over the material levels of time-space personality manifestation. He fully believed in, and did not hesitate to assert, the ascendancy of his divine nature over his human nature.

134:8.6 (1493.5) Near the end of the mountain sojourn Jesus asked his Father if he might be permitted to hold conference with his Satania enemies as the Son of Man, as Joshua ben Joseph. This request was granted. During the last week on Mount Hermon the great temptation, the universe trial, occurred. Satan (representing Lucifer) and the rebellious Planetary Prince, Caligastia, were present with Jesus and were made fully visible to him. And this “temptation,” this final trial of human loyalty in the face of the misrepresentations of rebel personalities, had not to do

hrana, nici cu turnurile templelor, nici cu faptele prezumțioase; ea nu avea legătură cu regatele acestei lumi, ci cu suveranitatea unui puternic și glorios univers. Symbolismul scrierilor voastre era destinat epocilor înapoiate ale gândirii infantile a lumii. Generațiile următoare ar trebui să înțeleagă marea luptă prin care a trecut Fiul Omului în timpul acelei zile frământate de pe muntele Hermon.

În numeroase propuneri și contra-propuneri ai emisarilor lui Lucifer, Iisus nu a dat decât un singur răspuns: „Fie ca voia Tatălui meu din Paradis să prevaleze și, în ceea ce te privește pe tine, fiul meu rebel, Ceî Îmbătrâniți de Zile să te judece dumnezeiește. Eu sunt Creatorul-tată al tău; cu greu te pot judeca just, și tu ai disprețuit deja îndurarea mea. Te încredințez judecății Judecătorilor unui mai mare univers.”

În toate expedientele și compromisurile sugerate de Lucifer, în toate propunerile amăgitoare cu privire la manifestarea în încarnare, Iisus s-a mărginit la a răspunde: „Facă-se voia Tatălui meu din Paradis.” Și, când severa încercare a fost depășită, serafimul păzitor detașat a revenit alături de Iisus și i-a acordat ajutorul său.

Într-o după-amiază de sfârșit de vară, în mijlocul arborilor și în tăcerea naturii, Mihail din Nebadon a câștigat suveranitatea indiscutabilă a universului său. În ziua aceea el a îndeplinit sarcina impusă Fiilor Creatori de a trăi pe deplin o viață întrupată sub înfățișarea cărnii muritoare pe lumile evolutive ale timpului și spațiului. Această înfăptuire capitală nu a fost anunțată universului înainte de botezarea sa, cu câteva luni mai târziu, dar ea a avut realmente loc în ziua aceea pe munte. Când Iisus a coborât din șederea lui de pe Muntele Hemon, rebeliunea lui Lucifer în Satania și secesiunea lui Caligastia pe Urantia erau practic terminate. Iisus a plătit cel din urmă preț cerut lui pentru a obține suveranitatea universului său. Ceea ce, în sine, reglementează statutul tuturor rebelilor și determină ca orice ridicare a acestei ordini (dacă se va produce vreodată) va putea fi tratată în mod sumar și efectiv. În consecință, se poate vedea că ceea ce se obișnuiește a se numi „marea ispită” a lui Iisus a avut loc cu câteva timp înainte de botezarea sa și nu imediat după acel eveniment.

La sfârșitul șederii sale pe munte, în timp ce Iisus cobora de acolo, el l-a întâlnit pe Tiglat urcând cu mâncare la locul de întâlnire. Făcându-l să facă cale întoarsă, i-a zis: „Perioada mea de odihnă este terminată; trebuie să mă întorc la treburile Tatălui meu.” El era un om tăcut mult schimbat urmând drumul de întoarcere către Dan, unde și-a luat rămas bun de la băiat făcându-i cadou măgarul. El s-a îndreptat apoi spre sud pe calea pe care o apucase la venire, și s-a dus în Capernaum.

9. TIMPUL DE AȘTEPTARE

Era acum aproape de sfârșitul verii, cam pe vremea zilei ispășirii și a sărbătorii tabernacolelor. Iisus a avut o reuniune de familie în Capernaum în timpul sabatului. A doua zi, el a plecat la Ierusalim cu Ioan, fiul lui Zebedeu, trecând prin estul lacului și prin Gerasa, și coborând valea Iordanului. În vreme ce pe parcursul

with food, temple pinnacles, or presumptuous acts. It had not to do with the kingdoms of this world but with the sovereignty of a mighty and glorious universe. The symbolism of your records was intended for the backward ages of the world's childlike thought. And subsequent generations should understand what a great struggle the Son of Man passed through that eventful day on Mount Hermon.

134:8.7 (1493.6) To the many proposals and counterproposals of the emissaries of Lucifer, Jesus only made reply: “May the will of my Paradise Father prevail, and you, my rebellious son, may the Ancients of Days judge you divinely. I am your Creator-father; I can hardly judge you justly, and my mercy you have already spurned. I commit you to the adjudication of the Judges of a greater universe.”

134:8.8 (1494.1) To all the Lucifer-suggested compromises and makeshifts, to all such specious proposals about the incarnation bestowal, Jesus only made reply, “The will of my Father in Paradise be done.” And when the trying ordeal was finished, the detached guardian seraphim returned to Jesus' side and ministered to him.

134:8.9 (1494.2) On an afternoon in late summer, amid the trees and in the silence of nature, Michael of Nebadon won the unquestioned sovereignty of his universe. On that day he completed the task set for Creator Sons to live to the full the incarnated life in the likeness of mortal flesh on the evolutionary worlds of time and space. The universe announcement of this momentous achievement was not made until the day of his baptism, months afterward, but it all really took place that day on the mountain. And when Jesus came down from his sojourn on Mount Hermon, the Lucifer rebellion in Satania and the Caligastia secession on Urantia were virtually settled. Jesus had paid the last price required of him to attain the sovereignty of his universe, which in itself regulates the status of all rebels and determines that all such future upheavals (if they ever occur) may be dealt with summarily and effectively. Accordingly, it may be seen that the so-called “great temptation” of Jesus took place sometime before his baptism and not just after that event.

134:8.10 (1494.3) At the end of this sojourn on the mountain, as Jesus was making his descent, he met Tiglat coming up to the rendezvous with food. Turning him back, he said only: “The period of rest is over; I must return to my Father's business.” He was a silent and much changed man as they journeyed back to Dan, where he took leave of the lad, giving him the donkey. He then proceeded south by the same way he had come, to Capernaum.

9. THE TIME OF WAITING

134:9.1 (1494.4) It was now near the end of the summer, about the time of the day of atonement and the feast of tabernacles. Jesus had a family meeting in Capernaum over the Sabbath and the next day started for Jerusalem with John the son of Zebedee, going to the east of the lake and by Gerasa and on down the Jordan valley.

drumului el a stat de vorbă cu tovarășul său, Ioan a remarcat că în Iisus se produsese o mare schimbare.

Iisus și Ioan au rămas peste noapte în Bretania, la Lazăr și la surorile lui, și au plecat dis-de-dimineață în cea de-a doua zi, către Ierusalim. Cei doi tovarăși, sau cel puțin Ioan, au petrecut aproape trei săptămâni în Ierusalim și în împrejurimile orașului. Într-adevăr, Ioan a mers adesea singur în Ierusalim, în timp ce Iisus umbla pe dealurile învecinate și se dedica de multe ori comuniunii spirituale cu Tatăl său care este în ceruri.

Amândoi au asistat la slujba solemnă de ziua ispășirii. Ioan a fost foarte impresionat de ceremoniile din această zi majoră în ritualul religios iudaic, dar Iisus a rămas un spectator gânditor și tăcut. Pentru Fiul Omului acest spectacol era jalnic și patetic. Îl vedea ca pe o falsă reprezentare a caracterului și a atributelor Tatălui său celést. El considera evenimentele acestei zile ca pe o parodiare a faptelor justiției divine și a adevărilor îndurării infinite. El ardea de dorința de a proclama adevărul despre caracterul iubitor și despre comportamentul îndurător al Tatălui său în univers, dar fidelul său Veghetor l-a prevenit că ceasul nu venise încă. Totuși, în seara aceea, în Bethania, Iisus a strecurat numeroase remarci care l-au tulburat mult pe Ioan, care nu a înțeles niciodată pe de-a-ntregul adevărata semnificație a ceea ce îi spusese Iisus în cursul discuției lor din această seară.

Iisus a plănuț să rămână cu Ioan toată săptămâna sărbătorii tabernaculelor. Această serbare era sărbătoarea anuală a întregii Palestine, vremea vacanțelor iudaice. Iisus nu a participat deloc la bucuriile ocaziei, dar era evident că el găsea plăcere și satisfacție când vedea voioșia și bucuria celor tineri și a celor bătrâni ce își dădeau frâu liber.

În mijlocul săptămânii celebrării și înainte de terminarea festivităților, Iisus și-a luat rămas bun de la Ioan spunându-i că dorea să se retragă pe coline, unde putea să comunice mai bine cu Tatăl său din paradís. Ioan s-ar fi dus cu el, dar Iisus a stăruit ca el să rămână până la sfârșitul festivităților zicându-i: „Nu ți se cere să porți povara Fiului Omului; numai paznicul trebuie să vegheze în vreme ce orașul doarme în pace.” Iisus nu a revenit în Ierusalim. După aproape o săptămână de solitudine pe dealurile de lângă Bretania, el a plecat în Capernaum. Pe drumul său de întoarcere, el a petrecut o zi și o noapte, singur, pe povârnișurile Muntelui Gilboa, aproape de locul unde se sinucisese regele Saul; când a sosit la Capernaum, el părea mai senin decât atunci când plecase cu Ioan la Ierusalim.

A doua zi dimineață, Iisus s-a dus la cufărul care conținea efectele sale personale, care rămăsese în atelierul lui Zebedeu, și-a pus șorțul și s-a prezentat la lucru zicând: „Se cuvine să rămân activ pe când aștept să-mi vină ceasul.” El a lucrat mai multe luni pe șantierul naval, până în ianuarie al anului următor, alături de fratele său Iacob. După această perioadă de lucru cu Iisus, Iacob nu a mai abandonat niciodată realmente și în întregime credința sa în misiunea lui Iisus, indiferent de îndoielile care au venit să întunece înțelegerea sa a operei vieții Fiului Omului.

În cursul acestei perioade finale de lucru pe șantierul naval, Iisus și-a petrecut cea mai mare parte a timpului la finisarea interioară a câtorva dintre ambarcațiunile mai mari. El și-a dat foarte mult

While he visited some with his companion on the way, John noted a great change in Jesus.

134:9.2 (1494.5) Jesus and John stopped overnight at Bethany with Lazarus and his sisters, going early the next morning to Jerusalem. They spent almost three weeks in and around the city, at least John did. Many days John went into Jerusalem alone while Jesus walked about over the near-by hills and engaged in many seasons of spiritual communion with his Father in heaven.

134:9.3 (1494.6) Both of them were present at the solemn services of the day of atonement. John was much impressed by the ceremonies of this day of all days in the Jewish religious ritual, but Jesus remained a thoughtful and silent spectator. To the Son of Man this performance was pitiful and pathetic. He viewed it all as misrepresentative of the character and attributes of his Father in heaven. He looked upon the doings of this day as a travesty upon the facts of divine justice and the truths of infinite mercy. He burned to give vent to the declaration of the real truth about his Father's loving character and merciful conduct in the universe, but his faithful Monitor admonished him that his hour had not yet come. But that night, at Bethany, Jesus did drop numerous remarks which greatly disturbed John; and John never fully understood the real significance of what Jesus said in their hearing that evening.

134:9.4 (1495.1) Jesus planned to remain throughout the week of the feast of tabernacles with John. This feast was the annual holiday of all Palestine; it was the Jewish vacation time. Although Jesus did not participate in the merriment of the occasion, it was evident that he derived pleasure and experienced satisfaction as he beheld the lighthearted and joyous abandon of the young and the old.

134:9.5 (1495.2) In the midst of the week of celebration and ere the festivities were finished, Jesus took leave of John, saying that he desired to retire to the hills where he might the better commune with his Paradise Father. John would have gone with him, but Jesus insisted that he stay through the festivities, saying: "It is not required of you to bear the burden of the Son of Man; only the watchman must keep vigil while the city sleeps in peace." Jesus did not return to Jerusalem. After almost a week alone in the hills near Bethany, he departed for Capernaum. On the way home he spent a day and a night alone on the slopes of Gilboa, near where King Saul had taken his life; and when he arrived at Capernaum, he seemed more cheerful than when he had left John in Jerusalem.

134:9.6 (1495.3) The next morning Jesus went to the chest containing his personal effects, which had remained in Zebedee's workshop, put on his apron, and presented himself for work, saying, "It behooves me to keep busy while I wait for my hour to come." And he worked several months, until January of the following year, in the boatshop, by the side of his brother James. After this period of working with Jesus, no matter what doubts came up to becloud James's understanding of the lifework of the Son of Man, he never again really and wholly gave up his faith in the mission of Jesus.

134:9.7 (1495.4) During this final period of Jesus' work at the boatshop, he spent most of his time on the interior finishing of some of the larger craft. He took great pains with all his handiwork and seemed to experience the

osteneala în munca sa manuală și părea să încerce satisfacția înfăptuirilor umane atunci când termina o frumoasă piesă. El nu-și pierdea timpul cu detalii, dar, atunci când era vorba de esențialul dintr-o întreprindere dată, el era un muncitor meticulos.

Cu trecerea timpului, au ajuns la Capernaum zvonuri pe seama unuia Ioan care predica botezându-i pe pocăiți în Iordan. Ioan zicea: „Împărăția cerurilor este la îndemână; căiți-vă și fiți botezați”. Iisus a ascultat aceste relatări, în vreme ce Ioan urca încet valea Iordanului de la vadul râului cel mai apropiat de Ierusalim. Dar Iisus a continuat să lucreze la construcția de bărci, până în momentul în care Ioan a urcat pe râu până la un loc de lângă Pella, în luna lui ianuarie a anului 26. Atunci, Iisus și-a depus uneltele declarând: „Mi-a venit ceasul”, și s-a înfățișat în curând lui Ioan pentru a fi botezat.

În Iisus se petrecuse o mare schimbare. Puțini au fost oamenii care, după ce au beneficiat de vizitele lui și de ajutorul său pe când el cutreiera ținuturile în lung și în lat, au recunoscut ulterior, în învățătorul public, aceeași persoană pe care o cunoscuseră și o iubiseră ca individ particular în cursul anilor precedenți. Există un anumit motiv pentru nereușita primilor săi îndatorați de a-l recunoaște în rolul său subsecvent de învățător public având autoritate: ani lungi de zile transformarea minții sale și a spiritului său continuase, și se desăvârșise în timpul șederii sale bogate în întâmplări de pe Muntele Hermon.

satisfaction of human achievement when he had completed a commendable piece of work. Though he wasted little time upon trifles, he was a painstaking workman when it came to the essentials of any given undertaking.

^{134:9.8 (1495.5)} As time passed, rumors came to Capernaum of one John who was preaching while baptizing penitents in the Jordan, and John preached: “The kingdom of heaven is at hand; repent and be baptized.” Jesus listened to these reports as John slowly worked his way up the Jordan valley from the ford of the river nearest to Jerusalem. But Jesus worked on, making boats, until John had journeyed up the river to a point near Pella in the month of January of the next year, A.D. 26, when he laid down his tools, declaring, “My hour has come,” and presently presented himself to John for baptism.

^{134:9.9 (1495.6)} But a great change had been coming over Jesus. Few of the people who had enjoyed his visits and ministrations as he had gone up and down in the land ever subsequently recognized in the public teacher the same person they had known and loved as a private individual in former years. And there was a reason for this failure of his early beneficiaries to recognize him in his later role of public and authoritative teacher. For long years this transformation of mind and spirit had been in progress, and it was finished during the eventful sojourn on Mount Hermon.

Capitolul 135. Ioan Botezătorul

⇨ 134

CARTEA URANTIA

136 ⇨

PARTE IV. VIAȚA ȘI ÎNVĂȚĂTURILE LUI IISUS

CAPITOLUL 135 IOAN BOTEZĂTORUL

Secțiuni

Introduction

1. Ioan a devenit un Nazarinean
2. Moartea lui Zaharia
3. Viața unui păstor
4. Moartea Elisabetei
5. Regatul lui Dumnezeu
6. Ioan începe să predice
7. Ioan călătorește către nord
8. Întâlnirea lui Iisus și a lui Ioan
9. Patruzeci de zile de predicare
10. Ioan călătorește spre sud
11. Ioan la închisoare
12. Moartea lui Ioan Botezătorul

PAPER 135

JOHN THE BAPTIST

SECTIONS

Introduction

1. John Becomes a Nazarite
2. The Death of Zacharias
3. The Life of a Shepherd
4. The Death of Elizabeth
5. The Kingdom of God
6. John Begins to Preach
7. John Journeys North
8. Meeting of Jesus and John
9. Forty Days of Preaching
10. John Journeys South
11. John in Prison
12. Death of John the Baptist

Introduction

IOAN Botezătorul s-a născut pe 25 martie al anului 7 dinaintea erei creștine, conform făgăduinței pe care Gabriel o făcuse Elisabetei în luna iunie a anului precedent. Vreme de cinci luni Elisabeta a păstrat secretul vizitei lui Gabriel și, când i-a vorbit despre aceasta soțului ei Zaharia, el a fost foarte tulburat; el nu a crezut pe deplin în poveste decât după ce a avut un vis neobișnuit cu șase săptămâni înainte de nașterea lui Ioan. În afară de vizita lui Gabriel la Elisabeta și de visul lui Zaharia, nu a fost nimic anormal sau supranatural în legătură cu nașterea lui Ioan Botezătorul.

În cea de-a opta zi, Ioan a fost circumcis conform obiceiului iudaic. El a crescut ca un copil obișnuit, zi după zi și an după an, în micul sat cunoscut pe vremea aceea sub numele de Orașul lui Iuda, la vreo șapte kilometri vest de Ierusalim.

Evenimentul cel mai memorabil al primei copilării a lui Ioan a fost vizita pe care el, împreună cu părinții lui, a făcut-o lui Iisus și familiei din Nazaret. Această vizită a avut loc în luna iunie a anului 1 dinaintea erei creștine, pe când Ioan avea cu puțin peste șase ani.

După întoarcerea lor din Nazaret, părinții lui Ioan au început educația sistematică a băiatului. Nu se găsea nici o școală sau sinagogă în acest sătuc, însă Zaharia

INTRODUCTION

135:0.1 (1496.1) JOHN the Baptist was born March 25, 7 B.C., in accordance with the promise that Gabriel made to Elizabeth in June of the previous year. For five months Elizabeth kept secret Gabriel's visitation; and when she told her husband, Zacharias, he was greatly troubled and fully believed her narrative only after he had an unusual dream about six weeks before the birth of John. Excepting the visit of Gabriel to Elizabeth and the dream of Zacharias, there was nothing unusual or supernatural connected with the birth of John the Baptist.

135:0.2 (1496.2) On the eighth day John was circumcised according to the Jewish custom. He grew up as an ordinary child, day by day and year by year, in the small village known in those days as the City of Judah, about four miles west of Jerusalem.

135:0.3 (1496.3) The most eventful occurrence in John's early childhood was the visit, in company with his parents, to Jesus and the Nazareth family. This visit occurred in the month of June, 1 B.C., when he was a little over six years of age.

135:0.4 (1496.4) After their return from Nazareth John's parents began the systematic education of the lad. There was no synagogue school in this little village;

era preot, deci destul de instruit, iar Elisabeta era mult mai cultivată decât femeile de rând din Iudeea. Și ea aparținea lumii ecleziastice, căci era o descendentă a „fiicelor lui Aaron”. Ioan fiind unicul copil, părinții săi au consacrat mult timp educării sale mentale și spirituale. Zaharia nu avea decât scurte perioade de slujire la templul din Ierusalim, astfel încât își petrecea o bună parte din timpul său instruindu-și fiul.

Zaharia și Elisabeta posedau o mică fermă unde creșteau oi. Acest domeniu nu le asigura în întregime subzistența, dar Zaharia primea salarii regulate trase din fondurile templului destinate preoților.

1. IOAN A DEVENIT UN NAZARINEAN

În satul lor nu era nici o școală pe care Ioan s-o fi putut absolvi, la vârsta de paisprezece ani, dar părinții săi aleseseră acest an ca fiind potrivit ca el să rostească jurămintele lui oficiale de nazarineean. În consecință, Zaharia și Elisabeta l-au dus pe fiul lor la Engedi aproape de Marea Moartă. Acesta era cartierul general al confreriei nazarineene din sud, și acolo a fost băiatul admis cum se cuvine și cu solemnitate în acest ordin ca membru pe viață. După aceste ceremonii și după ce a făcut jurământul de a se abține de la orice băutură care îmbată, de a-și lăsa părul să crească și de a nu atinge morții, familia s-a dus în Ierusalim unde, în fața templului, Ioan a isprăvit de făcut ofrandele cerute de la cei care rosteau jurămintele de nazarineean.

Ioan a pronunțat aceleași jurăminte pe viață ca și iluștrii săi predecesori, Samson și profetul Samuel. Un nazarineean pe viață era considerat ca o personalitate sacrosanctă. Iudeii îi acordau aproape același respect și aceeași venerație ca și marelui preot, și acesta nu era de mirare din moment ce nazarineenii consacrați pe viață erau, împreună cu marii preoți, singurele persoane care aveau dreptul de a intra în sfânta sfințelor din templu.

Ioan a revenit din Ierusalim la el acasă pentru a păzi oile tatălui său. El a crescut și a devenit un bărbat voinic înzestrat cu un caracter nobil.

La șaisprezece ani, ca urmare a lecturilor referitoare la Ilie, Ioan a fost foarte impresionat de profetul de pe Muntele Carmel și a decis să adopte stilul său de a se îmbrăca. Din ziua aceea, Ioan a purtat întotdeauna un veșmânt din blană și o cingătoare de piele. La această vârstă, Ioan avea o înălțime de peste șase picioare și aproape că-și atinsese deplina dezvoltare. Cu părul revărsat peste umeri și cu portul lui aparte al îmbrăcămintei sale, acesta era cu adevărat un tânăr pitoresc. Părinții săi își puneau mari speranțe în unicul lor fiu, un copil al făgăduinței și un nazarineean pe viață.

2. MOARTEA LUI ZAHARIA

După o boală de mai multe luni, Zaharia a murit în luna iulie a anului 12, în vreme ce Ioan tocmai împlinea optsprezece ani. Ioan a fost pus în mare încurcătură, căci jurământul de nazarineean îi interzicea contactul cu cei morți, chiar și cu cei din propria sa familie. Cu toate că Ioan s-a străduit să se conformeze restricțiilor

however, as he was a priest, Zacharias was fairly well educated, and Elizabeth was far better educated than the average Judean woman; she was also of the priesthood, being a descendant of the “daughters of Aaron.” Since John was an only child, they spent a great deal of time on his mental and spiritual training. Zacharias had only short periods of service at the temple in Jerusalem so that he devoted much of his time to teaching his son.

135:0.5 (1496.5) Zacharias and Elizabeth had a small farm on which they raised sheep. They hardly made a living on this land, but Zacharias received a regular allowance from the temple funds dedicated to the priesthood.

1. JOHN BECOMES A NAZARITE

135:1.1 (1496.6) John had no school from which to graduate at the age of fourteen, but his parents had selected this as the appropriate year for him to take the formal Nazarite vow. Accordingly, Zacharias and Elizabeth took their son to Engedi, down by the Dead Sea. This was the southern headquarters of the Nazarite brotherhood, and there the lad was duly and solemnly inducted into this order for life. After these ceremonies and the making of the vows to abstain from all intoxicating drinks, to let the hair grow, and to refrain from touching the dead, the family proceeded to Jerusalem, where, before the temple, John completed the making of the offerings which were required of those taking Nazarite vows.

135:1.2 (1496.7) John took the same life vows that had been administered to his illustrious predecessors, Samson and the prophet Samuel. A life Nazarite was looked upon as a sanctified and holy personality. The Jews regarded a Nazarite with almost the respect and veneration accorded the high priest, and this was not strange since Nazarites of lifelong consecration were the only persons, except high priests, who were ever permitted to enter the holy of holies in the temple.

135:1.3 (1497.1) John returned home from Jerusalem to tend his father's sheep and grew up to be a strong man with a noble character.

135:1.4 (1497.2) When sixteen years old, John, as a result of reading about Elijah, became greatly impressed with the prophet of Mount Carmel and decided to adopt his style of dress. From that day on John always wore a hairy garment with a leather girdle. At sixteen he was more than six feet tall and almost full grown. With his flowing hair and peculiar mode of dress he was indeed a picturesque youth. And his parents expected great things of this their only son, a child of promise and a Nazarite for life.

2. THE DEATH OF ZACHARIAS

135:2.1 (1497.3) After an illness of several months Zacharias died in July, A.D. 12, when John was just past eighteen years of age. This was a time of great embarrassment to John since the Nazarite vow forbade contact with the dead, even in one's own family. Although John had endeavored to comply with the

jurământului său cu privire la contaminarea de către cei morți, el nu se vedea dând pe deplin ascultare cerințelor ordinului nazarineean. După îngroparea tatălui său, el s-a dus deci la Ierusalim unde, în colțul nazarineean al curții femeilor, el a oferit sacrificiile cerute pentru purificarea sa.

În luna septembrie a celui an, Elisabeta și Ioan au făcut o călătorie la Nazaret pentru a-i face o vizită Mariei și lui Iisus. Ioan tocmai se hotărâse să se apuce de opera vieții sale, dar a fost rechemat, nu numai de cuvintele lui Iisus, ci și de exemplul său, la îndatorirea de a se reîntoarce la căminul său, de a avea grijă de mama sa și de a aștepta „venirea ceasului Tatălui”. După ce și-a luat la revedere de la Iisus și de la Maria la sfârșitul acestei agreabile vizite, Ioan nu l-a mai revăzut pe Iisus până la ziua botezării lui în Iordan.

Ioan și Elisabeta s-au reîntors acasă și au început să facă proiecte de viitor. Întrucât Ioan refuza alocția preoților care îi era datorată din fondurile templului, la capătul a doi ani, ei nu au mai avut din ce să-și întrețină casa; ei s-au decis deci să se îndrepte către sud cu turma lor de oi. În consecință, în vara în care Ioan a împlinit douăzeci de ani, ei s-au mutat în Hebron. În locul denumit „deșertul lui Iuda”, Ioan și-a păzit oile lângă un pârau affluent al unui curs de apă mai important care se vărsa în Marea Moartă la Engedi. Colonia din Engedi cuprindea nu numai nazarineenii consacrați pe viață sau pe o durată determinată, ci și numeroși alți păstori asceți, care se adunau în această regiune cu turmele lor și fraternizau cu nazarineenii. Ei trăiau din creșterea oilor lor și din darurile pe care le făceau ordinului iudeii înstăriți.

Cu timpul, Ioan s-a reîntors tot mai rar în Hebron și a făcut vizite mai frecvente în Engedi. El era atât de radical deosebit de majoritatea nazarineenilor încât îi venea foarte greu să se integreze în confreria lor. Dar el îl iubea mult pe Abner, căpetenia și conducătorul recunoscut al coloniei din Engedi.

3. VIAȚA UNUI PĂSTOR

De-a lungul văii micului pârau, Ioan a clădit nu mai puțin de o duzină de adăposturi și de ȋarcuri pentru înnopțat, constând în pietre stivuite de unde putea supraveghea și ocroti turmele lui de oi și de capre. Viața de păstor a lui Ioan îi lăsa mari momente de răgaz pentru gândire. El avea lungi discuții cu un orfan din Bet-sur pe nume Ezda, pe care într-un fel îl adoptase. Ezda păzea turmele atunci când Ioan mergea în Hebron ca să o vadă pe mama sa și ca să vândă oi, și, de asemenea, atunci când se ducea în Engedi pentru slujbele de sabbat. Ioan și acest băiețandru trăiau foarte simplu, hrănindu-se cu carne de oaie, cu lapte de capră, cu miere sălbatică și cu lăcuste comestibile din această regiune. Această dietă regulată era completată de provizii aduse din timp în timp din Hebron și din Engedi.

Elisabeta îl ținea pe Ioan la curent cu treburile din Palestina și din lume. Ioan era tot mai profund convins că se apropia rapid momentul în care vechea ordine a lucrurilor trebuia să ia sfârșit, și că el însuși urma să devină anunțatorul sosirii unei epoci noi, „împărăția cerurilor”. Acest păstor ursuz avea o mare predilecție pentru scrierile profetului Daniel. El citise de o mie de

restrictions of his vow regarding contamination by the dead, he doubted that he had been wholly obedient to the requirements of the Nazarite order; therefore, after his father's burial he went to Jerusalem, where, in the Nazarite corner of the women's court, he offered the sacrifices required for his cleansing.

^{135:2.2 (1497.4)} In September of this year Elizabeth and John made a journey to Nazareth to visit Mary and Jesus. John had just about made up his mind to launch out in his lifework, but he was admonished, not only by Jesus' words but also by his example, to return home, take care of his mother, and await the "coming of the Father's hour." After bidding Jesus and Mary good-bye at the end of this enjoyable visit, John did not again see Jesus until the event of his baptism in the Jordan.

^{135:2.3 (1497.5)} John and Elizabeth returned to their home and began to lay plans for the future. Since John refused to accept the priest's allowance due him from the temple funds, by the end of two years they had all but lost their home; so they decided to go south with the sheep herd. Accordingly, the summer that John was twenty years of age witnessed their removal to Hebron. In the so-called "wilderness of Judea" John tended his sheep along a brook that was tributary to a larger stream which entered the Dead Sea at Engedi. The Engedi colony included not only Nazarites of lifelong and time-period consecration but numerous other ascetic herdsmen who congregated in this region with their herds and fraternized with the Nazarite brotherhood. They supported themselves by sheep raising and from gifts which wealthy Jews made to the order.

^{135:2.4 (1497.6)} As time passed, John returned less often to Hebron, while he made more frequent visits to Engedi. He was so entirely different from the majority of the Nazarites that he found it very difficult fully to fraternize with the brotherhood. But he was very fond of Abner, the acknowledged leader and head of the Engedi colony.

3. THE LIFE OF A SHEPHERD

^{135:3.1 (1497.7)} Along the valley of this little brook John built no less than a dozen stone shelters and night corrals, consisting of piled-up stones, wherein he could watch over and safeguard his herds of sheep and goats. John's life as a shepherd afforded him a great deal of time for thought. He talked much with Ezda, an orphan lad of Beth-zur, whom he had in a way adopted, and who cared for the herds when he made trips to Hebron to see his mother and to sell sheep, as well as when he went down to Engedi for Sabbath services. John and the lad lived very simply, subsisting on mutton, goat's milk, wild honey, and the edible locusts of that region. This, their regular diet, was supplemented by provisions brought from Hebron and Engedi from time to time.

^{135:3.2 (1498.1)} Elizabeth kept John posted about Palestinian and world affairs, and his conviction grew deeper and deeper that the time was fast approaching when the old order was to end; that he was to become the herald of the approach of a new age, "the kingdom of heaven." This rugged shepherd was very partial to the writings of the Prophet Daniel. He read a thousand

ori descrierea marii statui de care Zaharia îi spusese că reprezenta istoria puternicelor regate ale lumii, de la Babilon până la Roma trecând prin Persia și Grecia. Ioan își dădea seama că lumea romană era deja compusă din popoare și din rase atât de poliglote încât ea nu ar fi putut niciodată deveni un imperiu bine cimentat și ferm consolidat. El considera că acest imperiu era deja divizat în Egipt, Palestina, Siria și alte provincii. Continuându-și lectura, el vedea că „în timpul acestor regi, Dumnezeu cerului va întemeia o împărăție care nu va fi distrusă niciodată; iar această împărăție nu va fi niciodată abandonată altor popoare, ci va sfârâma în bucăți și va consuma toate aceste regate și va subzista veșnic.” „Și i-a fost dată o dominație, o glorie și o împărăție pentru ca toate popoarele, națiunile și limbile să-l servească. Dominația sa este una perpetuă, ce nu va dispărea niciodată, iar regatul lui nu va fi niciodată distrus.” „Și domnia, și dominația, și măreția regatului sub întregul cer va fi dată poporului de sfinți al celui Preaînalt, al cărui regat este veșnic, și toate dominațiile îl vor servi și îl vor da ascultare.”

Ioan nu a fost niciodată pe deplin capabil să se ridice deasupra confuziei produse de spusele părinților lui despre Iisus și de pasajele citate pe care le găsea în Scripturi. În Daniel, el citea: „Eu am avut viziuni nocturne, și iată, cineva care semăna cu Fiul Omului venea pe norii de pe cer, și lui i se dădea dominația, gloria și o împărăție.” Dar aceste cuvinte ale profetului nu se potriveau cu ceea ce îl învățaseră părinții lui. Convorbirile sale cu Iisus, când îi făcuse vizita, pe când avea el optsprezece ani, nu mai corespundeau cu afirmațiile Scripturilor. Cu toată această confuzie, mama sa i-a afirmat, în tot timpul în care fusese nedumerit, că îndepărtatul său văr, Iisus din Nazaret, era adevăratul Mesia, care venise ca să stea pe tronul lui David și că el (Ioan) va deveni primul său precursor și principalul lui sprijin.

Din tot ceea ce auzise spunându-se despre viciul și răutatea Romei, despre moravurile dezmățate și sterilitatea morală a imperiului, și din tot ceea ce știa despre faptele rele ale lui Irod Antipa și ale guvernatorilor Iudeii, Ioan era înclinat a crede că sfârșitul epocii era iminent. Acestui aspru și nobil copil al naturii i se părea că lumea era maturizată pentru sfârșitul epocii omului și pentru zorile epocii noi și divine - împărăția cerurilor. Ioan a avut, în inima sa, sentimentul tot mai intens că el va fi ultimul dintre vechii profeți și primul dintre cei noi. El se simțea vibrând sub imboldul tot mai puternic de a se arăta și de a proclama tuturor oamenilor: „Căiți-vă! Împăcați-vă cu Dumnezeu! Fiți pregătiți pentru sfârșit; pregătiți-vă pentru apariția ordinii noi și veșnice a lucrurilor pământene, împărăția cerurilor.”

4. MOARTEA ELISABETEI

Pe 17 august al anului 22, pe când Ioan avea vârsta de douăzeci și opt de ani, mama sa a murit pe neașteptate. Cunoscând interdicțiile nazarineene cu privire la contactul cu morții, fie ei și din propria lui familie, prietenii Elisabetei au luat toate măsurile necesare înmormântării ei înainte de a trimite după Ioan. Când a primit vestea morții mamei sale, el a

times Daniel's description of the great image, which Zacharias had told him represented the history of the great kingdoms of the world, beginning with Babylon, then Persia, Greece, and finally Rome. John perceived that already was Rome composed of such polyglot peoples and races that it could never become a strongly cemented and firmly consolidated empire. He believed that Rome was even then divided, as Syria, Egypt, Palestine, and other provinces; and then he further read “in the days of these kings shall the God of heaven set up a kingdom which shall never be destroyed. And this kingdom shall not be left to other people but shall break in pieces and consume all these kingdoms, and it shall stand forever.” “And there was given him dominion and glory and a kingdom that all peoples, nations, and languages should serve him. His dominion is an everlasting dominion, which shall not pass away, and his kingdom never shall be destroyed.” “And the kingdom and dominion and the greatness of the kingdom under the whole heaven shall be given to the people of the saints of the Most High, whose kingdom is an everlasting kingdom, and all dominions shall serve and obey him.”

135:3.3 (1498.2) John was never able completely to rise above the confusion produced by what he had heard from his parents concerning Jesus and by these passages which he read in the Scriptures. In Daniel he read: “I saw in the night visions, and, behold, one like the Son of Man came with the clouds of heaven, and there was given him dominion and glory and a kingdom.” But these words of the prophet did not harmonize with what his parents had taught him. Neither did his talk with Jesus, at the time of his visit when he was eighteen years old, correspond with these statements of the Scriptures. Notwithstanding this confusion, throughout all of his perplexity his mother assured him that his distant cousin, Jesus of Nazareth, was the true Messiah, that he had come to sit on the throne of David, and that he (John) was to become his advance herald and chief support.

135:3.4 (1498.3) From all John heard of the vice and wickedness of Rome and the dissoluteness and moral barrenness of the empire, from what he knew of the evil doings of Herod Antipas and the governors of Judea, he was minded to believe that the end of the age was impending. It seemed to this rugged and noble child of nature that the world was ripe for the end of the age of man and the dawn of the new and divine age — the kingdom of heaven. The feeling grew in John's heart that he was to be the last of the old prophets and the first of the new. And he fairly vibrated with the mounting impulse to go forth and proclaim to all men: “Repent! Get right with God! Get ready for the end; prepare yourselves for the appearance of the new and eternal order of earth affairs, the kingdom of heaven.”

4. THE DEATH OF ELIZABETH

135:4.1 (1499.1) On August 17, A.D. 22, when John was twenty-eight years of age, his mother suddenly passed away. Elizabeth's friends, knowing of the Nazarine restrictions regarding contact with the dead, even in one's own family, made all arrangements for the burial of Elizabeth before sending for John. When he received word of the death of his mother, he directed Ezda to

poruncit lui Ezda să-i mâne turmele la Engedi și a pornit către Hebron.

La întoarcerea sa în Engedi după funeraliile mamei sale, el și-a dăruit turmele confreriei și s-a detașat de lumea exterioară pentru o perioadă de post și rugăciune. Ioan nu cunoștea decât vechile metode de apropiere de divinitate; el nu cunoștea decât povestea unor personalități ca Ilie, ca Samuel și ca Daniel. Ilie era idealul lui ca profet. Ilie fusese primul învățător al Israelului considerat ca un profet și Ioan credea sincer că el însuși trebuia să fie cel din urmă din această lungă și ilustră serie de mesageri ai cerului.

Vreme de doi ani și jumătate Ioan a trăit în Engedi; el a convins cea mai mare parte a confreriei că „sfârșitul epocii era foarte aproape” și că „împărăția cerurilor era pe cale să apară”. Toată învățătura lui primitivă era întemeiată pe ideea și conceptul iudaice curente despre Mesia făgăduit națiunii iudaice pentru a o elibera de dominația conducătorilor ei gentili.

În toată această perioadă, Ioan a citit mult în scripturile sacre pe care le-a găsit în căminul nazarinean din Engedi. El a fost impresionat cu deosebire de Isaia și, de asemenea, de Malachie, ultimul din rândul profeților acestei epoci. El a citit și a recitat ultimele cinci capitole din Isaia și a crezut în profețiile lor. Apoi avea să citească în Malachie: „Iată, vi-l voi trimite pe Ilie, profetul, înainte de marea și teribila zi a Domnului. El va întoarce inimile tatilor către copii și inima copiilor către tatii lor, ca nu cumva să vin să lovesc pământul cu vreun blestem.” Numai această promisiune de reîntoarcere a lui Ilie făcută de Malachie l-a reținut pe Ioan să nu meargă să predice în public despre regatul iminent, și să-i îndemne pe compatrioții lui iudei să fugă din calea furiei ce are să vină. Ioan era copt pentru a proclama mesajul împărăției ce vine, dar această așteptare a venirii lui Ilie l-a reținut vreme de peste doi ani. El știa că el nu era Ilie. Ce voia să zică Malachie? Profeția lui era ea literală sau simbolică? Oare cum ar putea să cunoască adevărul? Până la urmă, el a îndrăznit să gândească că, din moment ce primul profet se numise Ilie, ultimul trebuia în cele din urmă să fie cunoscut sub același nume. El avea totuși îndoieli, iar aceste îndoieli erau de ajuns să-l împiedice să se cheme pe el însuși Ilie.

Influența lui Ilie l-a făcut pe Ioan să adopte metodele sale de atac direct și fățiș contra păcatelor și viciilor contemporanilor lui. El a încercat să se îmbrace ca și Ilie și s-a străduit să vorbească asemeni lui Ilie. Sub toate aspectele exterioare, el semăna cu profetul de odinioară. El era un copil al naturii pe cât de hotărât pe atât de pitoresc, un predicator al dreptății pe cât de îndrăzneț pe atât de neînfricat. Ioan nu era un analfabet; el cunoștea bine scrierile sacre iudaice, însă era prea puțin cultivat. Avea idei clare, era un puternic orator și un acuzator înfocat. El nu era un exemplu pentru epoca lui, ci un reproș elocvent.

Până la urmă, el a elaborat o metodă pentru a proclama noua epocă, regatul lui Dumnezeu. El a hotărât că urma să devină precursorul lui Mesia. El și-a spulberat toate îndoielile și a plecat din Engedi, într-o zi de marți a anului 25, pentru a începe scurta dar strălucita sa carieră de predicator public.

drive his herds to Engedi and started for Hebron.

^{135:4.2 (1499.2)} On returning to Engedi from his mother's funeral, he presented his flocks to the brotherhood and for a season detached himself from the outside world while he fasted and prayed. John knew only of the old methods of approach to divinity; he knew only of the records of such as Elijah, Samuel, and Daniel. Elijah was his ideal of a prophet. Elijah was the first of the teachers of Israel to be regarded as a prophet, and John truly believed that he was to be the last of this long and illustrious line of the messengers of heaven.

^{135:4.3 (1499.3)} For two and a half years John lived at Engedi, and he persuaded most of the brotherhood that "the end of the age was at hand"; that "the kingdom of heaven was about to appear." And all his early teaching was based upon the current Jewish idea and concept of the Messiah as the promised deliverer of the Jewish nation from the domination of their gentile rulers.

^{135:4.4 (1499.4)} Throughout this period John read much in the sacred writings which he found at the Engedi home of the Nazarites. He was especially impressed by Isaiah and by Malachi, the last of the prophets up to that time. He read and reread the last five chapters of Isaiah, and he believed these prophecies. Then he would read in Malachi: "Behold, I will send you Elijah the prophet before the coming of the great and dreadful day of the Lord; and he shall turn the hearts of the fathers toward the children and the hearts of the children toward their fathers, lest I come and smite the earth with a curse." And it was only this promise of Malachi that Elijah would return that deterred John from going forth to preach about the coming kingdom and to exhort his fellow Jews to flee from the wrath to come. John was ripe for the proclamation of the message of the coming kingdom, but this expectation of the coming of Elijah held him back for more than two years. He knew he was not Elijah. What did Malachi mean? Was the prophecy literal or figurative? How could he know the truth? He finally dared to think that, since the first of the prophets was called Elijah, so the last should be known, eventually, by the same name. Nevertheless, he had doubts, doubts sufficient to prevent his ever calling himself Elijah.

^{135:4.5 (1499.5)} It was the influence of Elijah that caused John to adopt his methods of direct and blunt assault upon the sins and vices of his contemporaries. He sought to dress like Elijah, and he endeavored to talk like Elijah; in every outward aspect he was like the olden prophet. He was just such a stalwart and picturesque child of nature, just such a fearless and daring preacher of righteousness. John was not illiterate, he did well know the Jewish sacred writings, but he was hardly cultured. He was a clear thinker, a powerful speaker, and a fiery denunciator. He was hardly an example to his age, but he was an eloquent rebuke.

^{135:4.6 (1499.6)} At last he thought out the method of proclaiming the new age, the kingdom of God; he settled that he was to become the herald of the Messiah; he swept aside all doubts and departed from Engedi one day in March of A.D. 25 to begin his short but brilliant career as a public preacher.

5. REGATUL LUI DUMNEZEU

5. THE KINGDOM OF GOD

Pentru a înțelege mesajul lui Ioan, trebuie să se țină seamă de statutul poporului iudeu în momentul în care Ioan a apărut pe scena acțiunii. Timp de aproape o sută de ani, tot Israelul fusese într-un impas. Iudeii erau puși în încurcătură când venea vorba de a explica continua lor supunere față de suzeranii gentili. Nu-i învățase oare Moise că dreptatea era întotdeauna răsplătită prin prosperitate și putere? Nu erau ei poporul ales al lui Dumnezeu? De ce tronul lui David era abandonat și vacant? În lumina doctrinelor mozaice și a preceptelor profeților, iudeii găseau dificil de explicat lunga continuitate a ruinei lor naționale.

Cam la o sută de ani înainte de epoca lui Iisus și a lui Ioan, a apărut în Palestina o nouă școală de învățători religioși, cea a apocalipsiștilor. Acești noi învățători au elaborat un sistem de credință care explica suferințele și umiliințele iudeilor prin motivul că ei plăteau consecințele păcatelor națiunii. Ei se întemeiau pe rațiunile binecunoscute menite să explice captivitatea lor anterioară din Babilon și de oriunde altundeva. Însă, propovăduiau apocalipsiștii, Israelul trebuia să capete curaj; vremurile îndurerării lui erau aproape trecute; pedeapsa disciplinară a poporului ales al lui Dumnezeu era aproape ispășită; răbdarea lui Dumnezeu față de străinii gentili era aproape de capăt. Sfârșitul suveranității romane era sinonim cu sfârșitul epocii și, într-un anumit sens, sfârșitul lumii. Acești noi învățători se sprijineau ferm pe prezicerile lui Daniel și propovăduiau cu stăruință că creația era pe punctul de a ajunge la stadiul ei final; regatele acestei lumi erau pe punctul de a deveni regatul lui Dumnezeu. Acesta era, pentru gânditorii iudei ai acestei epoci, sensul expresiei „împărăția cerurilor” constant folosită în învățăturile lui Ioan și ale lui Iisus. Pentru iudeii din Palestina cuvintele „împărăția cerurilor” nu aveau decât o singură semnificație: Un stat absolut just în care Dumnezeu (Mesia) ar guverna națiunile pământului cu aceeași perfecțiune a puterii cu care ar guverna în cer - „Facă-se voia ta, precum în cer așa și pe pământ”.

În epoca lui Ioan, toți iudeii se întrebau cu nerăbdare: „Cât de curând va veni împărăția cerurilor?” Ei aveau sentimentul general că sfârșitul guvernării de către gentili era aproape. În toată lumea iudeilor se nutrea speranța vie și așteptarea încordată de a vedea realizarea dorinței de veacuri producându-se în cursul vieții acestei generații.

În timp ce iudeii se deosebeau foarte mult în aprecierile lor asupra naturii împărăției ce va veni, ei împărțeau credința comună că evenimentul era iminent, la îndemână și chiar în inimi. Un mare număr dintre cei ce citeau Vechiul Testament sperau literalmente să vadă un nou rege în Palestina, domnind peste o națiune iudee regenerată, scăpată de dușmanii ei și condusă de succesorul regelui David, Mesia, care va fi rapid recunoscut ca fiind just și legitimul suveran al întregii lumi. Un alt grup de iudei pioși, mai puțin numeros, avea un punct de vedere imens de diferit asupra acestei împărății a lui Dumnezeu. El propovăduia că regatul ce are să vină nu era al acestei lumi, că lumea se apropia de un anumit sfârșit și că „noi ceruri și un nou pământ” ar trebui să anunțe stabilirea regatului lui Dumnezeu; că această împărăție va fi o dominație perpetuă, că starea de păcat trebuia să ia sfârșit și că cetățenii noului regat vor deveni nemuritori în bucuria acestei beatitudini care nu va avea sfârșit.

135:5.1 (1500.1) In order to understand John's message, account should be taken of the status of the Jewish people at the time he appeared upon the stage of action. For almost one hundred years all Israel had been in a quandary; they were at a loss to explain their continuous subjugation to gentile overlords. Had not Moses taught that righteousness was always rewarded with prosperity and power? Were they not God's chosen people? Why was the throne of David desolate and vacant? In the light of the Mosaic doctrines and the precepts of the prophets the Jews found it difficult to explain their long-continued national desolation.

135:5.2 (1500.2) About one hundred years before the days of Jesus and John a new school of religious teachers arose in Palestine, the apocalyptists. These new teachers evolved a system of belief that accounted for the sufferings and humiliation of the Jews on the ground that they were paying the penalty for the nation's sins. They fell back onto the well-known reasons assigned to explain the Babylonian and other captivities of former times. But, so taught the apocalyptists, Israel should take heart; the days of their affliction were almost over; the discipline of God's chosen people was about finished; God's patience with the gentile foreigners was about exhausted. The end of Roman rule was synonymous with the end of the age and, in a certain sense, with the end of the world. These new teachers leaned heavily on the predictions of Daniel, and they consistently taught that creation was about to pass into its final stage; the kingdoms of this world were about to become the kingdom of God. To the Jewish mind of that day this was the meaning of that phrase — the kingdom of heaven — which runs throughout the teachings of both John and Jesus. To the Jews of Palestine the phrase “kingdom of heaven” had but one meaning: an absolutely righteous state in which God (the Messiah) would rule the nations of earth in perfection of power just as he ruled in heaven — “Your will be done on earth as in heaven.”

135:5.3 (1500.3) In the days of John all Jews were expectantly asking, “How soon will the kingdom come?” There was a general feeling that the end of the rule of the gentile nations was drawing near. There was present throughout all Jewry a lively hope and a keen expectation that the consummation of the desire of the ages would occur during the lifetime of that generation.

135:5.4 (1500.4) While the Jews differed greatly in their estimates of the nature of the coming kingdom, they were alike in their belief that the event was impending, near at hand, even at the door. Many who read the Old Testament literally looked expectantly for a new king in Palestine, for a regenerated Jewish nation delivered from its enemies and presided over by the successor of King David, the Messiah who would quickly be acknowledged as the rightful and righteous ruler of all the world. Another, though smaller, group of devout Jews held a vastly different view of this kingdom of God. They taught that the coming kingdom was not of this world, that the world was approaching its certain end, and that “a new heaven and a new earth” were to usher in the establishment of the kingdom of God; that this kingdom was to be an everlasting dominion, that sin was to be ended, and that the citizens of the new kingdom were to become immortal in their enjoyment of this endless bliss.

Ei erau cu toții de acord asupra punctului că o curățire radicală sau o disciplină purificatoare ar trebui în mod necesar să precedă întemeierea unui nou regat pe pământ. Cei care se atașau de literă propovăduiau că va urma un război mondial și că toți necredincioșii vor fi nimiciți, pe câtă vreme cei fideli vor purta o victorie universală și veșnică. Spiritualiștii propovăduiau că regatul va fi inaugurat de marea judecată a lui Dumnezeu, care îi va împinge pe nelegiuți la pedeapsa binemeritată și la distrugerea lor finală, și care va ridica pe sfinții credincioși ai poporului ales la înaltele locuri ale onoarei și ale autorității alături de Fiul Omului, care va domni în numele lui Dumnezeu peste națiunile izbăvite. Acest ultim grup credea chiar și că mulți dintre pioșii gentili ar putea fi admiși în comunitatea noului regat.

Unii dintre iudei erau de părerea că Dumnezeu ar putea într-un fel întemeia acest nou regat prin intervenție divină și directă, dar marea majoritate credea că Dumnezeu ar interpune un intermediar reprezentativ, Mesia. Aceasta era singura explicație posibilă pe care o putea avea cuvântul Mesia în mintea iudeilor din generația lui Iisus și a lui Ioan. Mesia nu putea desemna în mod absolut un om care s-ar mărgini să propovăduiască voia lui Dumnezeu sau să proclame necesitatea unei vieți de dreptate. Tuturor persoanelor sfinte de soiul acesta, iudeii le dădeau numele de profeti. Mesia trebuia să fie mai mult decât un profet; Mesia trebuia să aducă întemeierea noului regat, regatul lui Dumnezeu. Nici o personalitate care ar eșua în această întreprindere nu ar putea fi Mesia în sensul iudeu tradițional.

Cine ar fi acest Mesia? Din nou, învățătorii iudei aveau opinii diferite. Cei vechi se agățau de doctrina Fiului lui David. Cei noi propovăduiau că următorul suveran ar putea tot atât de bine să fie o personalitate divină care șezuse mult timp în cer la dreapta Tatălui, din moment ce regatul ce va veni era o împărăție cerească. Oricât de ciudat ar părea aceasta, cei care îl concepeau astfel pe suveranul noului regat nu și-l închipuiau ca pe un Mesia uman, ca pe o simplă ființă umană, ci ca pe „Fiul al Omului” - un Fiu de Dumnezeu - un Prinț celest ținut multă vreme în așteptare pentru a-și asuma în felul acesta suveranitatea pe pământul făcut nou. Acesta era fundalul religios al lumii iudaice în momentul în care Ioan a intrat în scenă proclamând: „Căiți-vă, căci împărăția cerurilor este aproape.”

A devenit deci clar că anunțarea de către Ioan a împărăției ce vine nu avea mai puțin de o jumătate de duzină de semnificații diferite în mintea auditorilor acestor predici pasionate. Dar, oricare ar fi fost sensul pe care îl atașau ei expresiilor folosite de Ioan, fiecare dintre diversele grupuri care așteptau regatul iudeilor era intrigat de proclamațiile acestui predicator de dreptate și de pocăință, sincer, entuziast și expeditiv, care își îndemna atât de solemn auditoriul să „fugă de furia care va veni”.

6. IOAN ÎNCEPE SĂ PREDICE

În primele zile ale lunii martie a anului 25, Ioan a făcut înconjurul coastei de vest a Mării Moarte și a urcat pe cursul Iordanului până în fața Ierihonului, la vechiul vad prin care trecuseră Iosua și copiii Israelului când

^{135:5.5 (1500.5)} All were agreed that some drastic purging or purifying discipline would of necessity precede the establishment of the new kingdom on earth. The literalists taught that a world-wide war would ensue which would destroy all unbelievers, while the faithful would sweep on to universal and eternal victory. The spiritists taught that the kingdom would be ushered in by the great judgment of God which would relegate the unrighteous to their well-deserved judgment of punishment and final destruction, at the same time elevating the believing saints of the chosen people to high seats of honor and authority with the Son of Man, who would rule over the redeemed nations in God's name. And this latter group even believed that many devout gentiles might be admitted to the fellowship of the new kingdom.

^{135:5.6 (1501.1)} Some of the Jews held to the opinion that God might possibly establish this new kingdom by direct and divine intervention, but the vast majority believed that he would interpose some representative intermediary, the Messiah. And that was the only possible meaning the term Messiah could have had in the minds of the Jews of the generation of John and Jesus. *Messiah* could not possibly refer to one who merely taught God's will or proclaimed the necessity for righteous living. To all such holy persons the Jews gave the title of *prophet*. The Messiah was to be more than a prophet; the Messiah was to bring in the establishment of the new kingdom, the kingdom of God. No one who failed to do this could be the Messiah in the traditional Jewish sense.

^{135:5.7 (1500.7)} Who would this Messiah be? Again the Jewish teachers differed. The older ones clung to the doctrine of the son of David. The newer taught that, since the new kingdom was a heavenly kingdom, the new ruler might also be a divine personality, one who had long sat at God's right hand in heaven. And strange as it may appear, those who thus conceived of the ruler of the new kingdom looked upon him not as a human Messiah, not as a mere *man*, but as “the Son of Man” — a Son of God — a heavenly Prince, long held in waiting thus to assume the rulership of the earth made new. Such was the religious background of the Jewish world when John went forth proclaiming: “Repent, for the kingdom of heaven is at hand!”

^{135:5.8 (1500.8)} It becomes apparent, therefore, that John's announcement of the coming kingdom had not less than half a dozen different meanings in the minds of those who listened to his impassioned preaching. But no matter what significance they attached to the phrases which John employed, each of these various groups of Jewish-kingdom expectants was intrigued by the proclamations of this sincere, enthusiastic, rough-and-ready preacher of righteousness and repentance, who so solemnly exhorted his hearers to “flee from the wrath to come.”

6. JOHN BEGINS TO PREACH

^{135:6.1 (1501.4)} Early in the month of March, A.D. 25, John journeyed around the western coast of the Dead Sea and up the river Jordan to opposite Jericho, the ancient ford over which Joshua and the children of Israel

intraseră, pentru prima dată, în ținutul făgăduit. Ioan a trecut pe celălalt mal, s-a instalat aproape de gura vadului, și a început să predice trecătorilor care traversau fluviul într-un sens sau în celălalt. Acesta era vadul cel mai frecventat al Iordanului.

Toți cei care îl ascultau pe Ioan își dădeau seama că acesta era mai mult decât un predicator. Marea majoritate a auditorilor acestui om ciudat, ieșit din deșertul Iudeii, mergeau mai departe cu credința că au auzit vocea unui profet. Nu este de mirare că sufletele acestor iudei oboșiți, dar plini de nădejde, au fost profund mișcate de un asemenea fenomen. În toată istoria iudaică, pioșii copii ai lui Avraam nu doriseră niciodată atât de mult „consolarea Israelului”, nici nu anticipaseră cu mai multă ardoare „restaurarea regatului”. În nici o epocă din viața poporului iudeu, mesajul lui Ioan - împărăția cerurilor este pe aproape - nu ar putea exercita o atracție atât de profundă și atât de universală ca în clipa în care Ioan a apărut atât de misterios pe malul acestui vad meridional al Iordanului.

El era preot, ca și Amos. Era înveșmântat ca și Ilie de odinioară; el își formula vehement recomandările și își lansa avertismentele cu „spiritul și puterea lui Ilie.” Nu este ceva surprinzător faptul că acest ciudat predicator stârnise puternice zvonuri în toată Palestina pe măsură ce călătorii duceau departe vestea predicării lui pe marginea Iordanului.

Lucrarea acestui nazarineean mai comporta încă o caracteristică nouă : el îi boteza pe fiecare dintre adepții lui în Iordan pentru „spălarea păcatelor”. Deși botezul nu a fost o ceremonie nouă la iudei, ei nu îl văzuseră niciodată practicat în maniera de acum a lui Ioan. De multă vreme exista era obiceiul să se boteze astfel prozelitii gentili pentru a-i admite în comunitatea din curtea exterioară a templului, însă niciodată nu li se ceruse iudeilor înșiși să se supună botezului pocăinței. Numai cincisprezece luni s-au scurs între momentul în care Ioan a început să predice și să boteze, și epoca arestării sale și a înțemnițării sale la ațâțarea lui Irod Antipa, dar, în acest scurt interval de timp, el a botezat mai mult de o sută de mii de pocăiți.

Ioan a predicat patru luni la vadul din Bethania înainte de a porni către nord în susul Iordanului. Zeci de mii de auditori, dintre care câțiva curioși, dar cea mai mare parte sinceri și serioși, veneau să-l asculte din toate părțile Iudeii, din Prea și din Samaria. Unii au venit tocmai din Galileea.

În luna mai a acestui an, în vreme ce Ioan zăbovea încă la vadul din Bethania, preoții și leviții au trimis o delegație ca să-l întrebe dacă pretindea cumva că el este Mesia și în virtutea cărei autorități predica el. Ioan le-a răspuns acestor anchetatori zicând: „Mergeți și spuneți maeștrilor voștri că ați auzit 'vocea celui care strigă în pustiu', așa cum a anunțat profetul când a zis: 'Pregătiți calea Domnului, neteziți un drum pentru Dumnezeuul nostru. Toată valea va fi umplută, orice munte și orice deal se vor lăsa în jos, terenurile denivelate vor deveni plate, iar trecătorile stâncoase vor deveni vâlcele netede.' „

Ioan era un predicator eroic, dar lipsit de tact. Într-o zi când predica și boteza pe malul occidental al Iordanului, un grup de farisei și un oarecare număr de saducheii i-au venit înainte prezentându-se pentru botez.

passed when they first entered the promised land; and crossing over to the other side of the river, he established himself near the entrance to the ford and began to preach to the people who passed by on their way back and forth across the river. This was the most frequented of all the Jordan crossings.

135:6.2 (1501.5) It was apparent to all who heard John that he was more than a preacher. The great majority of those who listened to this strange man who had come up from the Judean wilderness went away believing that they had heard the voice of a prophet. No wonder the souls of these weary and expectant Jews were deeply stirred by such a phenomenon. Never in all Jewish history had the devout children of Abraham so longed for the “consolation of Israel” or more ardently anticipated “the restoration of the kingdom.” Never in all Jewish history could John’s message, “the kingdom of heaven is at hand,” have made such a deep and universal appeal as at the very time he so mysteriously appeared on the bank of this southern crossing of the Jordan.

135:6.3 (1502.1) He came from the herdsmen, like Amos. He was dressed like Elijah of old, and he thundered his admonitions and poured forth his warnings in the “spirit and power of Elijah.” It is not surprising that this strange preacher created a mighty stir throughout all Palestine as the travelers carried abroad the news of his preaching along the Jordan.

135:6.4 (1502.2) There was still another and a *new* feature about the work of this Nazarite preacher: He baptized every one of his believers in the Jordan “for the remission of sins.” Although baptism was not a new ceremony among the Jews, they had never seen it employed as John now made use of it. It had long been the practice thus to baptize the gentile proselytes into the fellowship of the outer court of the temple, but never had the Jews themselves been asked to submit to the baptism of repentance. Only fifteen months intervened between the time John began to preach and baptize and his arrest and imprisonment at the instigation of Herod Antipas, but in this short time he baptized considerably over one hundred thousand penitents.

135:6.5 (1502.3) John preached four months at Bethany ford before starting north up the Jordan. Tens of thousands of listeners, some curious but many earnest and serious, came to hear him from all parts of Judea, Perea, and Samaria. Even a few came from Galilee.

135:6.6 (1502.4) In May of this year, while he still lingered at Bethany ford, the priests and Levites sent a delegation out to inquire of John whether he claimed to be the Messiah, and by whose authority he preached. John answered these questioners by saying: “Go tell your masters that you have heard ‘the voice of one crying in the wilderness,’ as spoken by the prophet, saying, ‘make ready the way of the Lord, make straight a highway for our God. Every valley shall be filled, and every mountain and hill shall be brought low; the uneven ground shall become a plain, while the rough places shall become a smooth valley; and all flesh shall see the salvation of God.’”

135:6.7 (1502.5) John was a heroic but tactless preacher. One day when he was preaching and baptizing on the west bank of the Jordan, a group of Pharisees and a number of Sadducees came forward and presented

Înainte de a-i coborî în apă, Ioan li s-a adresat colectiv în acești termeni: „Cine v-a avertizat să fugiți de mânia ce va veni, precum viperele din fața focului? Eu vă voi boteza, dar vă previn că voi va trebui să dați roade vrednice de o câință sinceră dacă vreți să primiți iertarea păcatelor voastre. Nu veniți să-mi spuneți că Avraam este tatăl vostru. Eu vă declar că, din aceste douăsprezece pietre care sunt în fața voastră, Dumnezeu poate face să iasă la iveală copii vrednici de Avraam. Deja toponul este pus chiar la rădăcina arborilor. Orice arbore care nu dă roade este sortit tăierii și aruncării în foc.” (Cele douăsprezece pietre la care făcea aluzie erau celebrele pietre comemorative înălțate de Iosua în amintirea trecerii celor doisprezece triburi prin acest același vad în care au intrat ele, pentru prima dată în ținutul făgăduit.)

Ioan ținea, pentru discipolii săi, cursuri în care îi învăța în detaliu despre noua lor viață și se străduia să răspundă numeroaselor lor întrebări. El îi povățuia pe învățători să propovăduiască atât spiritul, cât și litera legii. El poruncește celor bogați să-i hrănească pe cei săraci. Strângătorilor de impozite, el le spunea: „Nu stoarceți bani mai mult decât sumele care vă sunt încredințate.” Soldaților, le zicea: „Nu faceți uz de violență și nu cereți nimic pe nedrept - mulțumiți-vă cu solda voastră.” Și, pe toată lumea, el sfătuia: „Pregătiți-vă pentru sfârșitul erei - împărăția cerurilor se apropie.”

7. IOAN CĂLĂTOREȘTE CĂTRE NORD

Ioan avea încă idei confuze despre regatul ce va veni și despre regele lui. Cu cât predica mai mult, cu atât se încălcea mai mult; niciodată însă incertitudinea lui intelectuală cu privire la natura împărăției așteptate n-a slăbit câtuși de puțin convingerea sa că apariția imediată a regatului era sigură. Se putea ca Ioan să fi fost confuz în gândire, dar niciodată în spirit. El nu se îndoia deloc de venirea împărăției, dar era departe de a fi sigur că Iisus trebuia să fie sau nu suveranul acestei împărății. Atâta timp cât Ioan se ținea de ideea restaurării tronului lui David, învățăturile părinților săi cum că Iisus, născut în orașul lui David avea să fie eliberatorul mult așteptat, îi păreau logice. Dar în clipa în care înclina mai mult către doctrina unui regat spiritual și a sfârșitului de eră temporală pe pământ, el era cuprins de îndoială cu privire la rolul pe care Iisus îl va juca în aceste evenimente. Uneori el repunea totul sub semnul întrebării, dar nu pentru mult timp. Dorea realmente să discute asta pe îndelete cu vârul său, dar asta era contrar acordului stabilit între ei.

În vreme ce Ioan călătorea către nord, el se gândea mult la Iisus. El a zăbovit în peste o duzină de locuri pe când mergea în susul Iordanului. În satul lui Adam a făcut el, pentru prima dată, referire la „un altul care trebuie să vină după mine” ca răspuns la întrebarea directă pe care i-au pus-o discipolii: „Tu ești Mesia?” El a continuat spunând: „Vă veni un altul după mine care este mai mare decât mine, și înaintea căruia eu nu sunt demn nici de a mă apleca să-i desfac șireturile de la sandale. Eu vă botez cu apă, el însă vă va boteza cu Duhul Sfânt. El are brăzdarul în mână pentru a curăța aria sa de treierat. El va strânge grâul, dar va arde paiea în focul judecății.”

Ca răspuns la întrebările discipolilor săi, Ioan a continuat să-și dezvolte învățăturile, adăugând zi după

themselves for baptism. Before leading them down into the water, John, addressing them as a group said: “Who warned you to flee, as vipers before the fire, from the wrath to come? I will baptize you, but I warn you to bring forth fruit worthy of sincere repentance if you would receive the remission of your sins. Tell me not that Abraham is your father. I declare that God is able of these twelve stones here before you to raise up worthy children for Abraham. And even now is the ax laid to the very roots of the trees. Every tree that brings not forth good fruit is destined to be cut down and cast into the fire.” (The twelve stones to which he referred were the reputed memorial stones set up by Joshua to commemorate the crossing of the “twelve tribes” at this very point when they first entered the promised land.)

135:6.8 (1502.6) John conducted classes for his disciples, in the course of which he instructed them in the details of their new life and endeavored to answer their many questions. He counseled the teachers to instruct in the spirit as well as the letter of the law. He instructed the rich to feed the poor; to the tax gatherers he said: “Extort no more than that which is assigned you.” To the soldiers he said: “Do no violence and exact nothing wrongfully — be content with your wages.” While he counseled all: “Make ready for the end of the age — the kingdom of heaven is at hand.”

7. JOHN JOURNEYS NORTH

135:7.1 (1503.1) John still had confused ideas about the coming kingdom and its king. The longer he preached the more confused he became, but never did this intellectual uncertainty concerning the nature of the coming kingdom in the least lessen his conviction of the certainty of the kingdom's immediate appearance. In mind John might be confused, but in spirit never. He was in no doubt about the coming kingdom, but he was far from certain as to whether or not Jesus was to be the ruler of that kingdom. As long as John held to the idea of the restoration of the throne of David, the teachings of his parents that Jesus, born in the City of David, was to be the long-expected deliverer, seemed consistent; but at those times when he leaned more toward the doctrine of a spiritual kingdom and the end of the temporal age on earth, he was sorely in doubt as to the part Jesus would play in such events. Sometimes he questioned everything, but not for long. He really wished he might talk it all over with his cousin, but that was contrary to their expressed agreement.

135:7.2 (1503.2) As John journeyed north, he thought much about Jesus. He paused at more than a dozen places as he traveled up the Jordan. It was at Adam that he first made reference to “another one who is to come after me” in answer to the direct question which his disciples asked him, “Are you the Messiah?” And he went on to say: “There will come after me one who is greater than I, whose sandal straps I am not worthy to stoop down and unloose. I baptize you with water, but he will baptize you with the Holy Spirit. And his shovel is in his hand thoroughly to cleanse his threshing floor; he will gather the wheat into his garner, but the chaff will he burn up with the judgment fire.”

135:7.3 (1503.3) In response to the questions of his disciples John continued to expand his teachings, from

zi mai multe indicații utile și încurajatoare prin comparație cu enigmaticul lui mesaj inițial: „Căiți-vă și fiți botezați.” În această epocă, soseau mulțimi de oameni din Galileea și din Decapolis. Zeci de ucenici sinceri se opreau, zi după zi, pe lângă maestrul lor adorat.

8. ÎNTÂLNIREA LUI IISUS ȘI A LUI IOAN

În luna decembrie a anului 25, când Ioan a ajuns în vecinătatea orașului Pella în drumul lui în susul Iordanului, faima lui se răspândise în toată Palestina, iar opera sa devenise principalul subiect de conversație din toate orașele din jurul lacului Galileii. Iisus vorbise favorabil despre mesajul lui Ioan, ceea ce determinase pe mulți locuitori din Capernaum să se alăture cultului lui Ioan, cultul pocăinței și botezului. Iacob și Ioan, fiii pescari ai lui Zebedeu, coborâseră la vad în decembrie, la scurtă vreme după ce Ioan se apucase să predice în apropiere de Pella, și se oferiseră să fie botezați. Ei mergeau să-l vadă pe Ioan o dată pe săptămână și îi aduceau lui Iisus relatări recente de la fața locului despre lucrarea evangelistului.

Iacob și Iuda, frații lui Iisus, vorbiseră să meargă să-l găsească pe Ioan ca să fie botezați. Acum că Iuda venise în Capernaum pentru slujbele de sabbat, și după ce amândoi au ascultat discursul lui Iisus din sinagogă, el a hotărât împreună cu Iacob să ceară sfat lui Iisus cu privire la planurile lor. Aceasta se petrecea sâmbătă seara, pe 12 ianuarie din anul 26. Iisus i-a rugat să amâne discuția până a doua zi, când le va da răspunsul. El a dormit foarte puțin în noaptea aceea, fiind în strânsă comuniune cu Tatăl din ceruri. El aranjase să ia masa de la amiază cu frații săi și să le dea sfatul lui în legătură cu botezul făcut de Ioan. În acea dimineață de duminică, Iisus muncea ca de obicei la șantierul naval. Iacob și Iuda aduseseră prânzul și așteptau în șura de lemn, căci încă nu venise ora de pauză de la amiază, și ei știau că Iisus era foarte punctual în aceste chestiuni.

Chiar înainte de repausul de la amiază, Iisus și-a depus uneltele, și-a dat la o parte masa de lucru și i-a anunțat pur și simplu pe cei trei muncitori care lucrau în aceeași încăpere cu el: „A venit vremea mea.” El s-a dus să-i găsească pe frații săi Iacob și Iuda repetând: „Mi-a venit vremea - haideți să mergem la Ioan. „Ei au pornit numaidecât către Pella mâncându-și prânzul din mers. Era duminică, 13 ianuarie. Ei au rămas peste noapte în valea Iordanului și au sosit a doua zi către amiază pe locul unde Ioan dădea botezul.

Ioan tocmai începuse să-i boteze pe candidații din ziua aceea. Zeci de pocăiți se înșirau așteptându-și rândul când Iisus și cei doi frați ai lui s-au așezat și ei în acest șir de bărbați și de femei sinceri care începuseră să creadă în predicările lui Ioan despre regatul ce va veni. Ioan se informase de Iisus de la fiii lui Zebedeu. Aflase comentariile lui Iisus cu privire la predicile sale. Din zi în zi, el se aștepta să-l vadă sosind pe locurile acelea; nu se așteptase însă să-l întâmpine în rândul candidaților la botez.

Absorbit de detaliile botezării rapide a unui atât de mare număr de convertiți, Ioan nu și-a ridicat ochii ca să-l vadă pe Iisus până ce Fiul Omului nu i-a stat

day to day adding more that was helpful and comforting compared with his early and cryptic message: “Repent and be baptized.” By this time throngs were arriving from Galilee and the Decapolis. Scores of earnest believers lingered with their adored teacher day after day.

8. MEETING OF JESUS AND JOHN

^{135:8.1 (1503.4)} By December of A.D. 25, when John reached the neighborhood of Pella in his journey up the Jordan, his fame had extended throughout all Palestine, and his work had become the chief topic of conversation in all the towns about the lake of Galilee. Jesus had spoken favorably of John's message, and this had caused many from Capernaum to join John's cult of repentance and baptism. James and John the fishermen sons of Zebedee had gone down in December, soon after John took up his preaching position near Pella, and had offered themselves for baptism. They went to see John once a week and brought back to Jesus fresh, firsthand reports of the evangelist's work.

^{135:8.2 (1503.5)} Jesus' brothers James and Jude had talked about going down to John for baptism; and now that Jude had come over to Capernaum for the Sabbath services, both he and James, after listening to Jesus' discourse in the synagogue, decided to take counsel with him concerning their plans. This was on Saturday night, January 12, A.D. 26. Jesus requested that they postpone the discussion until the following day, when he would give them his answer. He slept very little that night, being in close communion with the Father in heaven. He had arranged to have noontime lunch with his brothers and to advise them concerning baptism by John. That Sunday morning Jesus was working as usual in the boatshop. James and Jude had arrived with the lunch and were waiting in the lumber room for him, as it was not yet time for the midday recess, and they knew that Jesus was very regular about such matters.

^{135:8.3 (1504.1)} Just before the noon rest, Jesus laid down his tools, removed his work apron, and merely announced to the three workmen in the room with him, “My hour has come.” He went out to his brothers James and Jude, repeating, “My hour has come — let us go to John.” And they started immediately for Pella, eating their lunch as they journeyed. This was on Sunday, January 13. They tarried for the night in the Jordan valley and arrived on the scene of John's baptizing about noon of the next day.

^{135:8.4 (1504.2)} John had just begun baptizing the candidates for the day. Scores of repentants were standing in line awaiting their turn when Jesus and his two brothers took up their positions in this line of earnest men and women who had become believers in John's preaching of the coming kingdom. John had been inquiring about Jesus of Zebedee's sons. He had heard of Jesus' remarks concerning his preaching, and he was day by day expecting to see him arrive on the scene, but he had not expected to greet him in the line of baptismal candidates.

^{135:8.5 (1504.3)} Being engrossed with the details of rapidly baptizing such a large number of converts, John did not look up to see Jesus until the Son of Man stood in his

înainte. Când l-a recunoscut pe Iisus, Ioan și-a întrerupt pentru un moment ceremoniile, în vreme ce îl saluta pe vârul său întru carne și îl întreba: „Dar de ce cobori tu în apă să mă saluți?” Iisus a răspuns: „Pentru a mă supune botezului tău.” Ioan a replicat: „Dar eu sunt cel care are nevoie să fie botezat de tine. De ce vii tu la mine?” Și Iisus i-a șoptit lui Ioan: „Îndură-te de mă botează acum, căci se cuvine să dăm acest exemplu fraților mei care stau aici cu mine, precum și pentru ca oamenii să poată ști că mi-a venit timpul.”

Iisus vorbise cu hotărâre și cu autoritate. Ioan tremura de emoție pe când se pregătea să îl boteze pe Iisus din Nazaret în Iordan, la amiază, în această zi de 14 ianuarie din anul 26. Acesta este modul în care Ioan l-a botezat pe Iisus și pe cei doi frați ai săi, Iuda și Iacob; și, când Ioan i-a botezat pe tustrei, el i-a trimis de acolo pe ceilalți solicitanți, anunțând că va relua botezurile a doua zi, la amiază. În vreme ce oamenii se îndepărtau, cei patru bărbați care stăteau încă în apă au auzit un sunet ciudat. Curând s-a arătat o apariție pentru câteva clipe, imediat deasupra capului lui Iisus, și au auzit o voce care zicea: „Acesta este fiul meu mult-iubit în care îmi găsesc mulțumirea.” O mare schimbare s-a produs pe chipul lui Iisus. Ieșind din apă în tăcere, el și-a luat rămas bun de la ei și s-a îndreptat către dealurile din est. Nici unul nu l-a mai văzut vreme de patruzeci de zile.

Ioan l-a urmat pe Iisus o distanță suficientă pentru a-i istorisi povestea vizitei lui Gabriel la mama sa înainte de nașterea amândurora, așa cum o auzise atât de adesea din gura mamei sale. El l-a lăsat pe Iisus să-și continue drumul după ce i-a zis: „Acum eu știu cu certitudine că tu ești Eliberatorul.” Însă Iisus n-a răspuns.

9. PATRUZECI DE ZILE DE PREDICARE

Când Ioan a revenit printre discipolii săi (el avea acum vreo douăzeci și cinci sau treizeci care stăteau constant cu el), el i-a găsit prinși într-o serioasă discuție, vorbind despre ceea ce tocmai se întâmplase în legătură cu botezarea lui Iisus. Ei au fost și mai uimiți când Ioan le-a destăinuit vizita lui Gabriel la Maria înainte de nașterea lui Iisus, precum și faptul că Iisus nu rostise nici o vorbă atunci când el îi vorbise despre asta. Nu ploua deloc în seara aceea, iar grupul de cel puțin treizeci de persoane a stat îndelung de vorbă în noaptea înstelată. Membrii acestui grup se întrebau unde se duse Iisus și când îl vor revedea.

După experiența din ziua aceasta, predicarea lui Ioan a căpătat un ton nou și sigur în proclamațiile privitoare la regatul ce stă să vină și la Mesia așteptat. Aceste patruzeci de zile petrecute în așteptarea lui Iisus au fost o perioadă de tensiune, dar Ioan continua să predice cu o mare putere. În această epocă, discipolii săi au început și ei să predice mulțimilor debordante ce se îmbulzeau în jurul lui Ioan pe malul Iordanului.

În cursul acestor patruzeci de zile de așteptare, numeroase zvonuri s-au răspândit în tot ținutul, chiar și până la Tiberiada și Ierusalim. Mii de persoane veneau în tabăra lui Ioan, pentru a vedea noua atracție, pretinsul Mesia, însă Iisus nu era de zărit. Când discipolii lui Ioan afirmău că ciudatul om al lui Dumnezeu se duse în munți, mulți vizitatori puneau întreaga poveste la

immediate presence. When John recognized Jesus, the ceremonies were halted for a moment while he greeted his cousin in the flesh and asked, “But why do you come down into the water to greet me?” And Jesus answered, “To be subject to your baptism.” John replied: “But I have need to be baptized by you. Why do you come to me?” And Jesus whispered to John: “Bear with me now, for it becomes us to set this example for my brothers standing here with me, and that the people may know that my hour has come.”

135:8.6 (1504.4) There was a tone of finality and authority in Jesus' voice. John was atremble with emotion as he made ready to baptize Jesus of Nazareth in the Jordan at noon on Monday, January 14, A.D. 26. Thus did John baptize Jesus and his two brothers James and Jude. And when John had baptized these three, he dismissed the others for the day, announcing that he would resume baptisms at noon the next day. As the people were departing, the four men still standing in the water heard a strange sound, and presently there appeared for a moment an apparition immediately over the head of Jesus, and they heard a voice saying, “This is my beloved Son in whom I am well pleased.” A great change came over the countenance of Jesus, and coming up out of the water in silence he took leave of them, going toward the hills to the east. And no man saw Jesus again for forty days.

135:8.7 (1504.5) John followed Jesus a sufficient distance to tell him the story of Gabriel's visit to his mother ere either had been born, as he had heard it so many times from his mother's lips. He allowed Jesus to continue on his way after he had said, “Now I know of a certainty that you are the Deliverer.” But Jesus made no reply.

9. FORTY DAYS OF PREACHING

135:9.1 (1505.1) When John returned to his disciples (he now had some twenty-five or thirty who abode with him constantly), he found them in earnest conference, discussing what had just happened in connection with Jesus' baptism. They were all the more astonished when John now made known to them the story of the Gabriel visitation to Mary before Jesus was born, and also that Jesus spoke no word to him even after he had told him about this. There was no rain that evening, and this group of thirty or more talked long into the starlit night. They wondered where Jesus had gone, and when they would see him again.

135:9.2 (1505.2) After the experience of this day the preaching of John took on new and certain notes of proclamation concerning the coming kingdom and the expected Messiah. It was a tense time, these forty days of tarrying, waiting for the return of Jesus. But John continued to preach with great power, and his disciples began at about this time to preach to the overflowing throngs which gathered around John at the Jordan.

135:9.3 (1505.3) In the course of these forty days of waiting, many rumors spread about the countryside and even to Tiberias and Jerusalem. Thousands came over to see the new attraction in John's camp, the reputed Messiah, but Jesus was not to be seen. When the disciples of John asserted that the strange man of God had gone to the hills, many doubted the entire story.

îndoială.

Cam la trei săptămâni după ce Iisus i-a părăsit, o nouă solie a preoților și a fariseilor din Ierusalim a sosit pe locurile din Pella. Ei l-au întrebat direct pe Ioan dacă el era Ilie sau profetul făgăduit de Moise, și, când Ioan le-a zis că nu era el, ei au mers până într-acolo încât să-l întrebe: „Ești cumva Mesia?” Și Ioan a răspuns: „Nu sunt.” Atunci, acești oameni din Ierusalim i-au zis: „Dacă nu ești nici Ilie, nici Mesia, atunci de ce botezi oamenii și stârnești atâta agitație?” Iar Ioan a replicat: „Le rămâne celor care m-au auzit și care au primit botezul meu să zică cine sunt eu, eu însă vă declar că, dacă eu botez cu apă, se află unul printre noi care va reveni ca să vă boteze cu Duhul Sfânt.”

Aceste patruzeci de zile au fost o perioadă dificilă pentru Ioan și discipolii lui. Care avea să fie relația dintre Ioan și Iisus? S-au pus sute de întrebări în discuție. Politica și ambițiile egoiste au început să-și facă apariția. S-au deschis discuții aprinse în jurul a diverse idei și concepții despre Mesia. Ar deveni el un conducător militar și un rege ca David? Ar lovi el armatele romane așa cum Iosua lovise pe cei din Canaan? Sau ar veni el să întemeieze o împărăție spirituală? Ioan s-a raliat mai degrabă opiniei minorității, cum că Iisus venise să întemeieze împărăția cerurilor, deși nu a avut o idee cu totul clară despre ceea ce urma să comporte misiunea stabilirii împărăției cerurilor.

Acestea au fost zile încordate în experiența lui Ioan, și el s-a rugat pentru întoarcerea lui Iisus. Unii dintre discipolii lui Ioan au organizat grupuri de cercetași pentru a porni în căutarea lui Iisus, dar Ioan le-a interzis, zicându-le: „Epoca noastră a intrat pe mâna Dumnezeului cerului; el va îndruma pe Fiul său ales.”

De devreme, în dimineața zilei de sabbat de pe 23 februarie, discipolii lui Ioan, care își luau masa de dimineață, privind către nord, l-au văzut pe Iisus venind către ei. Pe când se apropia, Ioan s-a urcat pe o stâncă mare și înălțându-și vocea sa sonoră, a zis: „Iată-l pe Fiul lui Dumnezeu, eliberatorul lumii! El este cel despre care am spus: 'După mine va veni unul care va fi preferat în locul meu, căci el exista înainte de mine.' De aceea am ieșit din deșert ca să predic pocăința și să botez cu apă proclamând că se apropie împărăția cerurilor. Acum vine cel care vă va boteza cu Duhul Sfânt. Am văzut spiritul divin pogorându-se peste acest om și am auzit vocea lui Dumnezeu declarând: 'Acesta este Fiul meu mult iubit și în care îmi găsesc plăcerea.'”

Iisus l-a rugat să-și continue masa și s-a așezat să mănânce cu Ioan, căci frații săi Iacob și Iuda se întorseseră în Capernaum.

A doua zi dis-de-dimineață, el și-a luat rămas bun de la Ioan și de la discipolii lui, și a pornit înapoi către Galileea. Pe moment el nu le-a dat nici o indicație cu privire la momentul când îl vor revedea. La întrebările lui Ioan despre propria lui predicare și despre propria lui misiune, el s-a limitat la a răspunde: „Tatăl meu te va călăuzi acum și în viitor așa cum a făcut-o în trecut.” Și acești doi mari oameni s-au despărțit în dimineața aceea pe malul Iordanului pentru a nu se mai revedea niciodată în trup.

135:9.4 (1505.4) About three weeks after Jesus had left them, there arrived on the scene at Pella a new deputation from the priests and Pharisees at Jerusalem. They asked John directly if he was Elijah or the prophet that Moses promised; and when John said, "I am not," they made bold to ask, "Are you the Messiah?" and John answered, "I am not." Then said these men from Jerusalem: "If you are not Elijah, nor the prophet, nor the Messiah, then why do you baptize the people and create all this stir?" And John replied: "It should be for those who have heard me and received my baptism to say who I am, but I declare to you that, while I baptize with water, there has been among us one who will return to baptize you with the Holy Spirit."

135:9.5 (1505.5) These forty days were a difficult period for John and his disciples. What was to be the relation of John to Jesus? A hundred questions came up for discussion. Politics and selfish preferment began to make their appearance. Intense discussions grew up around the various ideas and concepts of the Messiah. Would he become a military leader and a Davidic king? Would he smite the Roman armies as Joshua had the Canaanites? Or would he come to establish a spiritual kingdom? John rather decided, with the minority, that Jesus had come to establish the kingdom of heaven, although he was not altogether clear in his own mind as to just what was to be embraced within this mission of the establishment of the kingdom of heaven.

135:9.6 (1505.6) These were strenuous days in John's experience, and he prayed for the return of Jesus. Some of John's disciples organized scouting parties to go in search of Jesus, but John forbade, saying: "Our times are in the hands of the God of heaven; he will direct his chosen Son."

135:9.7 (1505.7) It was early on the morning of Sabbath, February 23, that the company of John, engaged in eating their morning meal, looked up toward the north and beheld Jesus coming to them. As he approached them, John stood upon a large rock and, lifting up his sonorous voice, said: "Behold the Son of God, the deliverer of the world! This is he of whom I have said, 'After me there will come one who is preferred before me because he was before me.' For this cause came I out of the wilderness to preach repentance and to baptize with water, proclaiming that the kingdom of heaven is at hand. And now comes one who shall baptize you with the Holy Spirit. And I beheld the divine spirit descending upon this man, and I heard the voice of God declare, 'This is my beloved Son in whom I am well pleased.'"

135:9.8 (1506.1) Jesus bade them return to their food while he sat down to eat with John, his brothers James and Jude having returned to Capernaum.

135:9.9 (1506.2) Early in the morning of the next day he took leave of John and his disciples, going back to Galilee. He gave them no word as to when they would again see him. To John's inquiries about his own preaching and mission Jesus only said, "My Father will guide you now and in the future as he has in the past." And these two great men separated that morning on the banks of the Jordan, never again to greet each other in the flesh.

10. IOAN CĂLĂTOREȘTE SPRE SUD

Din moment ce Iisus se dusese înspre nord în Galileea, Ioan s-a simțit determinat să se întoarcă pe același drum spre sud. Prin urmare, duminică dimineața, pe 3 martie, Ioan și restul discipolilor lui s-au pornit la drum spre sud. Între timp, cam a patra parte dintre adepții cei mai apropiați ai lui Ioan plecaseră către Galileea în căutarea lui Iisus. Plutea o atmosferă de tristețe confuză în jurul lui Ioan. Niciodată nu a mai predicat ca înainte de a-l boteza pe Iisus. El simțea că într-un anumit sens, responsabilitatea împărăției ce va veni încetase să mai stea pe umerii lui. El avea sentimentul că lucrarea era aproape terminată. Era trist și singuratic, dar predica, boteza și continua să meargă spre sud.

Ioan a zăbovit mai multe săptămâni aproape de satul lui Adam, și de acolo a lansat memorabilul lui atac contra lui Irod Antipa pentru că a luat în mod ilegal soția unui alt bărbat. Către luna iunie a acestui an (anul 26), Ioan era înapoi la vadul din Bethania de pe Iordan, unde începuse cu mai mult de un an înainte să predice despre regatul ce va veni. În cursul săptămânilor care au urmat botezării lui Iisus, caracterul predicilor lui Ioan se schimbase treptat; el proclama acum milostivenia pentru oamenii de rând, în timp ce denunța, cu o vehemență reînnoită, corupția conducătorilor politici și religioși.

Irod Antipa, pe teritoriul căruia Ioan își ținea predicile, s-a alarmat la ideea de a-l vedea pe Ioan și discipolii provocând o rebeliune. Totodată, Irod îi purta pica lui Ioan pentru criticile sale publice la adresa treburilor lui de familie. Luând în considerare toate acestea, el s-a decis să-l bage pe Ioan în închisoare. În consecință, foarte devreme în dimineața zilei de 12 iunie, înainte de sosirea mulțimilor venite să asculte predicile și să asiste la botezări, agenții lui Irod l-au pus pe Ioan sub stare de arest. În vreme ce săptămânile se scurgeau, iar el nu era pus în libertate, discipolii săi s-au împrăștiat prin toată Palestina; mulți dintre ei au mers în Galileea pentru a se alătura partizanilor lui Iisus.

11. IOAN LA ÎNCHISOARE

Ioan a avut o experiență solitară și întrucâtva amară în închisoare. Doar unui mic număr dintre discipolii săi i se permitea să îl viziteze. El dorea cu ardoare să-l vadă pe Iisus, dar a trebuit să se mulțumească cu ceea ce auzea vorbindu-se despre lucrarea sa printre aceia dintre discipolii lui care deveniseră credincioși ai Fiului Omului. El era adesea tentat să se îndoiască de Iisus și de misiunea sa divină. Dacă Iisus era Mesia, de ce nu făcea nimic ca să-l elibereze din această înțemnițare intolerabilă? Vreme de peste un an și jumătate, omul acesta aspru, iubitor de viață sub cerul liber al lui Dumnezeu zăcea într-o oribilă temniță. Această experiență a fost o mare încercare pentru credința sa în Iisus și pentru fidelitatea sa față de el. Într-adevăr, toată această aventură a fost o mare încercare chiar și pentru credința lui Ioan în Dumnezeu. De multe ori, el a fost tentat să se îndoiască chiar și de autenticitatea propriei sale misiuni și a experienței sale.

După ce a petrecut mai multe luni în închisoare, un

10. JOHN JOURNEYS SOUTH

^{135:10.1 (1506.3)} Since Jesus had gone north into Galilee, John felt led to retrace his steps southward. Accordingly, on Sunday morning, March 3, John and the remainder of his disciples began their journey south. About one quarter of John's immediate followers had meantime departed for Galilee in quest of Jesus. There was a sadness of confusion about John. He never again preached as he had before baptizing Jesus. He somehow felt that the responsibility of the coming kingdom was no longer on his shoulders. He felt that his work was almost finished; he was disconsolate and lonely. But he preached, baptized, and journeyed on southward.

^{135:10.2 (1506.4)} Near the village of Adam, John tarried for several weeks, and it was here that he made the memorable attack upon Herod Antipas for unlawfully taking the wife of another man. By June of this year (A.D. 26) John was back at the Bethany ford of the Jordan, where he had begun his preaching of the coming kingdom more than a year previously. In the weeks following the baptism of Jesus the character of John's preaching gradually changed into a proclamation of mercy for the common people, while he denounced with renewed vehemence the corrupt political and religious rulers.

^{135:10.3 (1506.5)} Herod Antipas, in whose territory John had been preaching, became alarmed lest he and his disciples should start a rebellion. Herod also resented John's public criticisms of his domestic affairs. In view of all this, Herod decided to put John in prison. Accordingly, very early in the morning of June 12, before the multitude arrived to hear the preaching and witness the baptizing, the agents of Herod placed John under arrest. As weeks passed and he was not released, his disciples scattered over all Palestine, many of them going into Galilee to join the followers of Jesus.

11. JOHN IN PRISON

^{135:11.1 (1506.6)} John had a lonely and somewhat bitter experience in prison. Few of his followers were permitted to see him. He longed to see Jesus but had to be content with hearing of his work through those of his followers who had become believers in the Son of Man. He was often tempted to doubt Jesus and his divine mission. If Jesus were the Messiah, why did he do nothing to deliver him from this unbearable imprisonment? For more than a year and a half this rugged man of God's outdoors languished in that despicable prison. And this experience was a great test of his faith in, and loyalty to, Jesus. Indeed, this whole experience was a great test of John's faith even in God. Many times was he tempted to doubt even the genuineness of his own mission and experience.

^{135:11.2 (1507.1)} After he had been in prison several

grup de ucenici de-ai lui a venit să-l vadă și, după ce i-au relatat despre activitățile lui Iisus, i-au zis: „Așadar vezi tu, Maestre, că cel care era cu tine în amonte la Iordanului prosperă și îi primește pe toți cei care vin la el. El petrece chiar și cu strângătorii de impozite și cu păcătoșii. Tu ai depus cu curaj mărturie pentru el, și totuși el nu face nimic pentru a obține eliberarea ta.” Ioan însă le-a răspuns prietenilor lui: „Omul acesta nu poate face nimic fără ca aceasta să-i fi fost dat de Tatăl său care este în ceruri. Voi vă amintiți bine ceea ce am zis: 'Eu nu sunt Mesia, dar am fost înaintea lui ca să-i pregătesc calea.' Și asta am și făcut. Cel ce are mireasa este mirele, dar prietenul mirelui care stă în apropiere și îl aude se bucură tare la auzul vocii mirelui. Tot astfel, bucuria mea este deci perfectă. Trebuie ca el să crească și eu să mă micșorez. Eu aparțin acestui pământ și am proclamat mesajul meu. Iisus din Nazaret a venit din cer pe pământ și el este mai presus de noi toți. Fiul Omului a coborât de lângă Dumnezeu, iar acestea sunt cuvintele lui Dumnezeu pe care vi-l va anunța, căci Tatăl din ceruri nu va măsura spiritul pe care îl dă propriului său Fiul. Tatăl iubește Fiul și va încredința curând toate lucrurile în mâinile sale. Cine crede în Fiul are viața veșnică. Iar cuvintele pe care le rostesc eu sunt adevărate și imuabile.”

Acești ucenici au fost uimiți într-o așa măsură de declarația lui Ioan, încât au plecat în tăcere. La rândul său, Ioan era foarte frământat, căci își dădea seama că tocmai făcuse o profeție. Niciodată nu s-a mai îndoit complet de misiunea și de divinitatea lui Iisus, dar el era groaznic de dezamăgit că Iisus nu i-a trimis nici un cuvânt, nu a venit să îl vadă și nu a exercitat nici una dintre marile sale puteri ca să-l elibereze din temniță. Or, Iisus era la curent cu toate acestea. El avea multă dragoste pentru Ioan, dar își dădea seama de natura sa divină, și cunoștea pe deplin marile evenimente care se pregăteau pentru Ioan când părăsea această lume. Știind deopotrivă că lucrarea pământească a lui Ioan era înfăptuită. El s-a silit să nu intervină în realizarea naturală a carierei acestui mare predicator-profet.

Această lungă incertitudine în închiisoare era omeneste intolerabilă. Abia cu câteva zile înainte de moartea sa, Ioan a trimis din nou lui Iisus mesageri de încredere pentru a-l întreba: „Oare lucrarea mea este făcută? De ce trebuie să zac în temniță? Ești tu cu adevărat Mesia sau trebuie să căutăm altul?” Când cei doi ucenici i-au încredințat mesajul lui Iisus, Fiul Omului a răspuns: „Întoarceți-vă la Ioan și spuneți-i că nu am uitat, dar să îndure și asta, căci se cuvine să îndeplinim tot ceea ce impune dreptatea. Spuneți-i lui Ioan ceea ce ați văzut și auzit - că vestea cea bună este predicată celor săraci - și, în cele din urmă, spuneți-i mult-iubitului precursor al misiunii mele pământești că va fi din belșug binecuvântat în era ce va veni, dacă nu va căuta pricină să se îndoiască sau să poticnească de mine.” Acestea au fost ultimele vorbe pe care le-a primit Ioan de la Iisus. Acest mesaj la mângâiat într-o mare măsură și a contribuit mult la consolidarea credinței sale și la pregătirea lui pentru finalul tragic al vieții sale în carne, final care trebuia să urmeze atât de curând după această zi memorabilă.

12. MOARTEA LUI IOAN BOTEZĂTORUL

Dat fiind că Ioan munea în Perea meridională în

months, a group of his disciples came to him and, after reporting concerning the public activities of Jesus, said: “So you see, Teacher, that he who was with you at the upper Jordan prospers and receives all who come to him. He even feasts with publicans and sinners. You bore courageous witness to him, and yet he does nothing to effect your deliverance.” But John answered his friends: “This man can do nothing unless it has been given him by his Father in heaven. You well remember that I said, ‘I am not the Messiah, but I am one sent on before to prepare the way for him.’ And that I did. He who has the bride is the bridegroom, but the friend of the bridegroom who stands near by and hears him rejoices greatly because of the bridegroom’s voice. This, my joy, therefore is fulfilled. He must increase but I must decrease. I am of this earth and have declared my message. Jesus of Nazareth comes down to the earth from heaven and is above us all. The Son of Man has descended from God, and the words of God he will declare to you. For the Father in heaven gives not the spirit by measure to his own Son. The Father loves his Son and will presently put all things in the hands of this Son. He who believes in the Son has eternal life. And these words which I speak are true and abiding.”

^{135:11.3 (1507.2)} These disciples were amazed at John’s pronouncement, so much so that they departed in silence. John was also much agitated, for he perceived that he had uttered a prophecy. Never again did he wholly doubt the mission and divinity of Jesus. But it was a sore disappointment to John that Jesus sent him no word, that he came not to see him, and that he exercised none of his great power to deliver him from prison. But Jesus knew all about this. He had great love for John, but being now cognizant of his divine nature and knowing fully the great things in preparation for John when he departed from this world and also knowing that John’s work on earth was finished, he constrained himself not to interfere in the natural outworking of the great preacher-prophet’s career.

^{135:11.4 (1507.3)} This long suspense in prison was humanly unbearable. Just a few days before his death John again sent trusted messengers to Jesus, inquiring: “Is my work done? Why do I languish in prison? Are you truly the Messiah, or shall we look for another?” And when these two disciples gave this message to Jesus, the Son of Man replied: “Go back to John and tell him that I have not forgotten but to suffer me also this, for it becomes us to fulfill all righteousness. Tell John what you have seen and heard — that the poor have good tidings preached to them — and, finally, tell the beloved herald of my earth mission that he shall be abundantly blessed in the age to come if he finds no occasion to doubt and stumble over me.” And this was the last word John received from Jesus. This message greatly comforted him and did much to stabilize his faith and prepare him for the tragic end of his life in the flesh which followed so soon upon the heels of this memorable occasion.

12. DEATH OF JOHN THE BAPTIST

^{135:12.1 (1508.1)} As John was working in southern Perea when arrested, he was taken immediately to the prison

momentul arestării sale, el a fost imediat dus în închisoarea din fortăreața Macareusului, unde a rămas încarcerat până la execuția sa. Irod guverna Perea și Galileea, și avea în această epocă reședința în Perea, precum și în Iuliad, cât și în Macareus. În Galileea, reședința sa fusese deplasată de la Sepphoris la Tiberiada, noua capitală.

Irod se temuse să-l pună pe Ioan în libertate ca nu cumva acesta să provoace o rebeliune. Îi era frică să-l trimită la moarte de teama răzmerițelor populare din capitală, căci mii de pereeni credeau că Ioan era un sfânt, un profet. Irod îl ținea deci pe profetul nazarinean în închisoare, neștiind ce să facă cu el. Ioan fusese de mai multe ori adus în fața lui Irod, dar nu voise nicidecum să accepte să părăsească zona de jurisdicție a lui Irod, nici să se abțină de la orice activitate publică dacă ar fi eliberat. În același timp, această nouă agitație, în constantă creștere pe seama lui Iisus din Nazaret, îl avertiza pe Irod că ar fi un moment nepotrivit pentru a-l elibera pe Ioan. Ba mai mult, Ioan era victima urii amare și înverșunate a Irodiadei, soția nelegitimă a lui Irod.

Cu numeroase privilegii, Irod a vorbit cu Ioan despre împărăția cerurilor. El era uneori serios impresionat de mesaj, dar se temea să îl scoată pe Ioan din închisoare.

Irod își petrecea o mare parte din timpul său în reședințele din Perea, deoarece încă se construia mult în Tiberiada, iar el avea o predilecție pentru orașul fortificat din Macareus. S-au scurs și mai mulți ani înainte ca construirea tuturor clădirilor publice și a reședinței oficiale să fi fost terminată.

Pentru a-și celebra aniversarea, Irod a dat o mare petrecere la palatul din Macareus pentru principalele lui căpetenii și pentru alte personalități sus puse în consiliile guvernelor din Galileea și din Perea. Nereușind să obțină execuția lui Ioan prin apel direct la Irod, Irodiada s-a angajat acum ea însăși în sarcina de a obține, prin șiretenie, trimiterea sa la moarte.

În cursul festivităților și distracțiilor serii, Irodiada și-a prezentat fiica, punând-o apoi să danseze în fața petrecăreților. Irod a fost fermecat de demonstrația fecioarei și a chemat-o înaintea lui zicându-i: „Ești fermecătoare și sunt foarte mulțumit de tine. Aceasta este aniversarea mea. Oricare ar fi lucrul pe care l-ai dori, cere-mi-l și ți-l voi dăruia, fie el și jumătate din regatul meu.” Făcând această propunere, Irod era mult sub influența numeroaselor sale cupe cu vin. Tânăra fată s-a retras pentru a se consulta cu mama sa în legătură cu ceea ce trebuia să-i ceară lui Irod. Irodiada i-a zis: „Du-te la Irod și cere-i capul lui Ioan Botezătorul.” Tânăra femeie s-a întors la masa banchetului și i-a zis lui Irod: „Îți cer să-mi dai numaidecât capul lui Ioan Botezătorul pe un platou.”

Irod a fost umplut de teamă și de tristețe, însă, din cauza legământului său și a tuturor martorilor care benchetuiiau cu el, el nu a vrut să refuze cererea. Și Irod Antipa a trimis atunci un soldat cu ordinul de a-i aduce capul lui Ioan. Astfel a fost Ioan decapitat în temnița sa în noaptea aceea. Soldatul a adus capul profetului pe un platou și l-a dat tinerei în fundul sălii de banchet. Iar fata a dat platoul mamei ei. Când această poveste a ajuns la urechile discipolilor lui Ioan, ei s-au dus la închisoare să ceară trupul acestuia. După ce l-au

of the fortress of Machaerus, where he was incarcerated until his execution. Herod ruled over Perea as well as Galilee, and he maintained residence at this time at both Julias and Machaerus in Perea. In Galilee the official residence had been moved from Sepphoris to the new capital at Tiberias.

135:12.2 (1508.2) Herod feared to release John lest he instigate rebellion. He feared to put him to death lest the multitude riot in the capital, for thousands of Pereans believed that John was a holy man, a prophet. Therefore Herod kept the Nazarite preacher in prison, not knowing what else to do with him. Several times John had been before Herod, but never would he agree either to leave the domains of Herod or to refrain from all public activities if he were released. And this new agitation concerning Jesus of Nazareth, which was steadily increasing, admonished Herod that it was no time to turn John loose. Besides, John was also a victim of the intense and bitter hatred of Herodias, Herod's unlawful wife.

135:12.3 (1508.3) On numerous occasions Herod talked with John about the kingdom of heaven, and while sometimes seriously impressed with his message, he was afraid to release him from prison.

135:12.4 (1508.4) Since much building was still going on at Tiberias, Herod spent considerable time at his Perea residences, and he was partial to the fortress of Machaerus. It was a matter of several years before all the public buildings and the official residence at Tiberias were fully completed.

135:12.5 (1508.5) In celebration of his birthday Herod made a great feast in the Machaerian palace for his chief officers and other men high in the councils of the government of Galilee and Perea. Since Herodias had failed to bring about John's death by direct appeal to Herod, she now set herself to the task of having John put to death by cunning planning.

135:12.6 (1508.6) In the course of the evening's festivities and entertainment, Herodias presented her daughter to dance before the banqueters. Herod was very much pleased with the damsel's performance and, calling her before him, said: "You are charming. I am much pleased with you. Ask me on this my birthday for whatever you desire, and I will give it to you, even to the half of my kingdom." And Herod did all this while well under the influence of his many wines. The young lady drew aside and inquired of her mother what she should ask of Herod. Herodias said, "Go to Herod and ask for the head of John the Baptist." And the young woman, returning to the banquet table, said to Herod, "I request that you forthwith give me the head of John the Baptist on a platter."

135:12.7 (1508.7) Herod was filled with fear and sorrow, but because of his oath and because of all those who sat at meat with him, he would not deny the request. And Herod Antipas sent a soldier, commanding him to bring the head of John. So was John that night beheaded in the prison, the soldier bringing the head of the prophet on a platter and presenting it to the young woman at the rear of the banquet hall. And the damsel gave the platter to her mother. When John's disciples heard of this, they came to the prison for the body of John, and after laying it in a tomb, they went and told Jesus.

culcat într-un mormânt, ei s-au dus să-i dea de știre lui
Iisus.

Capitolul 136. Botezul și cele patruzeci de zile

⇨ 135

CARTEA URANTIA

137 ⇨

PARTE IV. VIAȚA ȘI ÎNVĂȚĂTURILE LUI IISUS

CAPITOLUL 136

BOTEZUL ȘI CELE PATRUZECI DE ZILE

Secțiuni

Introduction

1. Conceptele lui Mesia cel așteptat
2. Botezul lui Iisus
3. Cele patruzeci de zile
4. Planuri pentru lucrarea publică
5. Prima mare decizie
6. A doua decizie
7. A treia decizie
8. Cea de-a patra decizie
9. Cea de-a cincia decizie
10. Cea de-a șasea decizie

PAPER 136

BAPTISM AND THE FORTY DAYS

SECTIONS

Introduction

1. Concepts of the Expected Messiah
2. The Baptism of Jesus
3. The Forty Days
4. Plans for Public Work
5. The First Great Decision
6. The Second Decision
7. The Third Decision
8. The Fourth Decision
9. The Fifth Decision
10. The Sixth Decision

Introduction

IISUS și-a început lucrarea sa publică în momentul când interesul popular pentru prezicerea lui Ioan era la apogeu și când iudeii din Palestina așteptau cu nerăbdare venirea lui Mesia. Era un mare contrast între Iisus și Ioan. Ioan era un muncitor înflăcărat și sever, pe câtă vreme Iisus era un lucrător calm și fericit; în cursul întregii sale vieți, el nu a manifestat grabă decât cu rare prilejuri. Iisus era o mângâiere încurajatoare pentru lume și într-un anume fel un exemplu. Nu s-ar putea spune și despre Ioan că a fost o mângâiere și un exemplu; el predica împărăția cerurilor, dar nu prea participa la fericirea acestei împărății. Cu toate că Iisus vorbise de Ioan ca despre cel mai mare profet al epocii scurse, el zicea și că cei mai mici dintre cei care vedeau marea lumină a noii căi și care intrau pe acolo în împărăția cerurilor erau într-adevăr mai mari decât Ioan.

Când Ioan predica regatul ce va veni, esențialul mesajului său era următorul: „Căiți-vă! Fugiti de mânia ce stă să vină.” Când Iisus a început să predice, el a păstrat îndemnul la pocăință, dar acest mesaj era întotdeauna urmat de evanghelie, vestea bună a bucuriei și a libertății noului regat.

INTRODUCTION

^{136:0.1 (1509.1)} JESUS began his public work at the height of the popular interest in John's preaching and at a time when the Jewish people of Palestine were eagerly looking for the appearance of the Messiah. There was a great contrast between John and Jesus. John was an eager and earnest worker, but Jesus was a calm and happy laborer; only a few times in his entire life was he ever in a hurry. Jesus was a comforting consolation to the world and somewhat of an example; John was hardly a comfort or an example. He preached the kingdom of heaven but hardly entered into the happiness thereof. Though Jesus spoke of John as the greatest of the prophets of the old order, he also said that the least of those who saw the great light of the new way and entered thereby into the kingdom of heaven was indeed greater than John.

^{136:0.2 (1509.2)} When John preached the coming kingdom, the burden of his message was: Repent! flee from the wrath to come. When Jesus began to preach, there remained the exhortation to repentance, but such a message was always followed by the gospel, the good tidings of the joy and liberty of the new kingdom.

1. CONCEPTELE LUI MESIA CEL AȘTEPTAT

1. CONCEPTS OF THE EXPECTED MESSIAH

Iudeii nutreau numeroase idei despre eliberatorul așteptat, și fiecare dintre diversele școli de învățătură mesianică puteau cita pasaje din Scripturile ebraice în sprijinul afirmațiilor sale. Într-o manieră generală, iudeii considerau că istoria lor națională începea cu Avraam și va atinge punctul ei culminant cu Mesia și cu noua eră a regatului lui Dumnezeu. Ei îl socotiseră cândva pe acest eliberator ca pe „slujitorul Domnului”, apoi ca pe „Fiul Omului”, în vreme ce, mai târziu, unii merseseră până la a-l califica pe Mesia drept „Fiul lui Dumnezeu”. Dar indiferent că ei îl numeau „sămânța lui Avraam”, sau „fiul lui David”, toți conveneau că eliberatorul trebuia să fie Mesia, „unsul Domnului”. Evoluția conceptului a mers deci de la „slujitorul Domnului” până la „fiul lui David”, apoi la „Fiul Omului” și la „Fiul lui Dumnezeu”.

În epoca lui Ioan și a lui Iisus, iudeii cei mai instruiți își făcuseră o idee despre Mesia ce va veni sub forma unui israelit desăvârșit și reprezentativ, combinând în el însuși în calitate de „slujitor al Domnului”, triplul rol de profet, de preot și de rege.

Iudeii credeau cu pioșenie că asemeni lui Moise, care îi eliberase pe părinții lor din robia egipteană prin fapte miraculoase, Mesia cel așteptat va elibera poporul iudeu de dominația romană prin miracole de putere mult mai mari și prin minuni de triumf rasial. Rabinii reuniseră peste cinci sute de pasaje ale Scripturilor care, în ciuda contradicțiilor aparente, afirmau că ele profeteau venirea lui Mesia. În mijlocul tuturor acestor detalii de timp, de tehnici și de funcțiuni, ei pierdeau aproape complet din vedere personalitatea lui Mesia promis. Ei sperau într-o restaurare a gloriei naționale iudaice, o exaltare temporală a Israelului mai degrabă decât în salvarea lumii. A devenit deci evident că Iisus din Nazaret nu putea niciodată să corespundă acestui concept mesianic materialist al gândirii iudaice. Numai să fi văzut iudeii aceste enunțări mesianice într-o lumină diferită, multe dintre pretențiile preziceri mesianice ar fi pregătite într-un total natural minții lor pentru a recunoaște în Iisus pe cel care va pune capăt unei ere și va inaugura o nouă și mai bună distribuție a îndurării și a salvării pentru toate națiunile.

Iudeii fuseseră crescuți în spiritul credinței în doctrina lui Shekinah, dar acest simbol legendar al Prezenței Divine nu era vizibil în templu. Ei credeau că venirea lui Mesia va efectua restabilirea sa. Ei aveau idei confuze cu privire la păcatul rasial și la natura presupus rea a omului. Unii propovăduiau că păcatul lui Adam blestemase rasa omenească, și că Mesia va înlătura acest blestem și îi va repune pe oameni în favorurile divinului. Alții propovăduiau că, prin crearea omului, Dumnezeu introdusese în această ființă atât o natură bună, cât și una rea, și că apoi, observând funcționarea acestei combinații, el fusese foarte dezamăgit și „se căise de a fi creat astfel omul.” Cei care propovăduiau aceasta credeau că Mesia trebuia să vină pentru a izbăvi oamenii de această natură rea înăscută.

În majoritate, iudeii credeau că au continuat să zacă sub suzeranitatea romană din cauza păcatelor lor naționale și a lipsei de tragere de inimă a prozelitilor gentili. Națiunea iudaică nu se căise în mod sincer; de aceea Mesia cel așteptat întârzie să vină. Se vorbea mult despre căință, de unde și atracția puternică și

136:1.1 (1509.3) The Jews entertained many ideas about the expected deliverer, and each of these different schools of Messianic teaching was able to point to statements in the Hebrew scriptures as proof of their contentions. In a general way, the Jews regarded their national history as beginning with Abraham and culminating in the Messiah and the new age of the kingdom of God. In earlier times they had envisaged this deliverer as “the servant of the Lord,” then as “the Son of Man,” while latterly some even went so far as to refer to the Messiah as the “Son of God.” But no matter whether he was called the “seed of Abraham” or “the son of David,” all were agreed that he was to be the Messiah, the “anointed one.” Thus did the concept evolve from the “servant of the Lord” to the “son of David,” “Son of Man,” and “Son of God.”

136:1.2 (1509.4) In the days of John and Jesus the more learned Jews had developed an idea of the coming Messiah as the perfected and representative Israelite, combining in himself as the “servant of the Lord” the threefold office of prophet, priest, and king.

136:1.3 (1509.5) The Jews devoutly believed that, as Moses had delivered their fathers from Egyptian bondage by miraculous wonders, so would the coming Messiah deliver the Jewish people from Roman domination by even greater miracles of power and marvels of racial triumph. The rabbis had gathered together almost five hundred passages from the Scriptures which, notwithstanding their apparent contradictions, they averred were prophetic of the coming Messiah. And amidst all these details of time, technique, and function, they almost completely lost sight of the *personality* of the promised Messiah. They were looking for a restoration of Jewish national glory — Israel’s temporal exaltation — rather than for the salvation of the world. It therefore becomes evident that Jesus of Nazareth could never satisfy this materialistic Messianic concept of the Jewish mind. Many of their reputed Messianic predictions, had they but viewed these prophetic utterances in a different light, would have very naturally prepared their minds for a recognition of Jesus as the terminator of one age and the inaugurator of a new and better dispensation of mercy and salvation for all nations.

136:1.4 (1510.1) The Jews had been brought up to believe in the doctrine of the *Shekinah*. But this reputed symbol of the Divine Presence was not to be seen in the temple. They believed that the coming of the Messiah would effect its restoration. They held confusing ideas about racial sin and the supposed evil nature of man. Some taught that Adam’s sin had cursed the human race, and that the Messiah would remove this curse and restore man to divine favor. Others taught that God, in creating man, had put into his being both good and evil natures; that when he observed the outworking of this arrangement, he was greatly disappointed, and that “He repented that he had thus made man.” And those who taught this believed that the Messiah was to come in order to redeem man from this inherent evil nature.

136:1.5 (1510.2) The majority of the Jews believed that they continued to languish under Roman rule because of their national sins and because of the halfheartedness of the gentile proselytes. The Jewish nation had not wholeheartedly *repented*; therefore did the Messiah delay his coming. There was much talk about

imediată a predicării lui Ioan: „Căiți-vă și fiți botezați, căci împărăția cerurilor este pe aproape.” Și, pentru un iudeu pios, împărăția cerurilor nu putea să aibă decât o sigură semnificație: venirea lui Mesia.

Manifestarea lui Mihail comporta o caracteristică total străină concepției iudaice despre Mesia; această caracteristică era uniunea celor două naturi, cea umană și cea divină. Iudeii îl concepseră în mod divers pe Mesia ca om desăvârșit, ca suprauman și chiar și ca divin, dar niciodată nu luaseră în considerație conceptul de uniune a umanului și a divinului. Aceasta a fost marea piatră de încercare a primilor ucenici ai lui Iisus. Ei pricepeau conceptul omenesc de Mesia în calitate de fiu al lui David, după cum fusese el prezentat de către primii profeți; ei îl înțelegeau pe Mesia deopotrivă ca Fiu al Omului, ideea supraumană a lui Daniel și a câtorva dintre ultimii profeți și chiar ca Fiu al lui Dumnezeu, așa cum l-au descris autorul Cărții lui Enoh și anumiți contemporani ai săi; însă, nici măcar o clipă, ei nu luaseră în considerație adevăratul concept al uniunii într-o singură personalitate pământească a celor două naturi, cea umană și cea divină. Încarnarea Creatorului sub forma creaturii nu fusese dezvăluită de mai înainte. Ea nu a fost revelată decât în Iisus; lumea nu cunoștea nimic despre aceste lucruri înainte ca Fiul Creator să se fi făcut carne și să fi locuit printre muritorii țărâmului.

2. BOTEZUL LUI IISUS

Iisus a fost botezat la apogeul predicării lui Ioan, pe când Palestina era înflăcărată de speranță la acest mesaj - „regatul lui Dumnezeu este la îndemână” - și pe când lumea iudaică era angajată într-un serios și solemn examen de conștiință. Simțul iudaic de solidaritate rasială era foarte profund. Nu numai că iudeii credeau că păcatul unui părinte putea să afecteze pe copiii lui, ci credeau ferm și că păcatul unui individ putea să atragă blestemul asupra națiunii lui. În consecință, nu toți cei care se supuneau botezului lui Ioan se considerau ca fiind vinovați de păcatele specifice denunțate de Ioan. Multe suflete evlavioase fuseseră botezate de Ioan pentru binele Israelului; ele se temeau ca vreun păcat de ignoranță din partea lor să nu întârzie venirea lui Mesia. Ele se simțeau aparținând unei națiuni vinovate și blestimate prin păcat, și se prezentau la botez pentru a manifesta, prin acest act, roadele unei penitențe rasiale. Este deci evident că Iisus nu a primit botezul de la Ioan în nici un fel ca pe un rit de pocăință sau pentru iertarea păcatelor. Acceptând botezarea de mâinile lui Ioan, Iisus nu făcea decât să urmeze exemplul numeroșilor israeliți evlavioși.

Când Iisus din Nazaret a coborât în Iordan pentru a fi botezat, el era un muritor al țărâmului care atinsese culmea ascensiunii evolutive umane pentru tot ceea ce privea cucerirea minții și identificarea de sine cu spiritul. El stătea, în ziua aceea, în Iordan ca un om desăvârșit al lumilor evolutive ale timpului și ale spațiului. O perfectă sincronizare și o deplină comunicare se stabiliseră între mintea umană a lui Iisus și Ajustorul său spirit interior, darul divin al Tatălui său din Paradis. De la ascensiunea lui Mihail la suveranitatea universului său, un Ajustor întocmai de același ordin locuiește în toate ființele normale vii de pe Urantia, atâta doar că, în cazul lui Iisus, Ajustorul său fusese pregătit mai înainte

repentance; wherefore the mighty and immediate appeal of John's preaching, "Repent and be baptized, for the kingdom of heaven is at hand." And the kingdom of heaven could mean only one thing to any devout Jew: The coming of the Messiah.

136:1.6 (1510.3) There was one feature of the bestowal of Michael which was utterly foreign to the Jewish conception of the Messiah, and that was the *union* of the two natures, the human and the divine. The Jews had variously conceived of the Messiah as perfected human, superhuman, and even as divine, but they never entertained the concept of the *union* of the human and the divine. And this was the great stumbling block of Jesus' early disciples. They grasped the human concept of the Messiah as the son of David, as presented by the earlier prophets; as the Son of Man, the superhuman idea of Daniel and some of the later prophets; and even as the Son of God, as depicted by the author of the Book of Enoch and by certain of his contemporaries; but never had they for a single moment entertained the true concept of the union in one earth personality of the two natures, the human and the divine. The incarnation of the Creator in the form of the creature had not been revealed beforehand. It was revealed only in Jesus; the world knew nothing of such things until the Creator Son was made flesh and dwelt among the mortals of the realm.

2. THE BAPTISM OF JESUS

136:2.1 (1510.4) Jesus was baptized at the very height of John's preaching when Palestine was aflame with the expectancy of his message — "the kingdom of God is at hand" — when all Jewry was engaged in serious and solemn self-examination. The Jewish sense of racial solidarity was very profound. The Jews not only believed that the sins of the father might afflict his children, but they firmly believed that the sin of one individual might curse the nation. Accordingly, not all who submitted to John's baptism regarded themselves as being guilty of the specific sins which John denounced. Many devout souls were baptized by John for the good of Israel. They feared lest some sin of ignorance on their part might delay the coming of the Messiah. They felt themselves to belong to a guilty and sin-cursed nation, and they presented themselves for baptism that they might by so doing manifest fruits of race repentance. It is therefore evident that Jesus in no sense received John's baptism as a rite of repentance or for the remission of sins. In accepting baptism at the hands of John, Jesus was only following the example of many pious Israelites.

136:2.2 (1511.1) When Jesus of Nazareth went down into the Jordan to be baptized, he was a mortal of the realm who had attained the pinnacle of human evolutionary ascension in all matters related to the conquest of mind and to self-identification with the spirit. He stood in the Jordan that day a perfected mortal of the evolutionary worlds of time and space. Perfect synchrony and full communication had become established between the mortal mind of Jesus and the indwelling spirit Adjuster, the divine gift of his Father in Paradise. And just such an Adjuster indwells all normal beings living on Urantia since the ascension of Michael to the headship of his universe, except that Jesus' Adjuster had been previously prepared for this special mission by similarly

pentru această misiune specială locuind în mod asemănător în Machiventa Melchisedec, un alt supraom întrupat sub înfățișarea cărnii muritoare.

În mod obișnuit, când personalitatea unui muritor al regatului atinge nivele atât de înalte de perfecțiune, se văd producându-se fenomene preliminare de înălțare spirituală care se termină, în cele din urmă, prin fuziunea definitivă a sufletului maturizat al muritorului cu divinul său Ajustor asociat. O asemenea schimbare ar fi trebuit aparent să se fi produs în experiența personalității lui Iisus din Nazaret chiar în ziua în care a coborât în Iordan împreună cu cei doi frați ai lui pentru a fi botezați de Ioan. Această ceremonie era actul final al vieții sale pur umane pe Urantia, și mulți dintre observatorii supraumani se așteptau să fie martori ai fuziunii Ajustorului cu mintea în care locuia, dar aveau cu toții să fie dezamăgiți. S-a produs ceva nou și încă și mai mare. În timp ce Ioan își punea mâinile pe Iisus pentru a-l boteza, Ajustorul interior și-a luat definitiv rămas bun de la sufletul omenesc devenit perfect al lui Iosua ben Iosif. La câteva clipe mai târziu, această entitate a revenit din Divinington în calitate de Ajustor Personalizat și de conducător al semenilor săi din tot universul local al Nebadonului. Iisus a putut astfel să observe propriul său spirit divin anterior recoborând către el sub formă personalizată, și el l-a auzit atunci pe acest același spirit originar din Paradis luând cuvântul și zicând: „Acesta este Fiul meu mult-iubit în care mi-am găsit plăcerea”. Ioan, precum și cei doi frați ai lui Iisus, au auzit deopotrivă aceste cuvinte. Discipolii lui Ioan, stând pe marginea apei, nu au auzit aceste cuvinte și nu au văzut apariția Ajustorului Personalizat. Numai ochii lui Iisus l-au zărit.

Când Ajustorul Personalizat, revenit și de atunci înainte exaltat, a vorbit astfel, totul a fost tăcere. Și, pe când cei patru interesați zăboveau în apă, Iisus și-a ridicat ochii către Ajustorul din apropiere și s-a rugat: „Tatăl meu care domnești în ceruri, sfințească-se numele tău. Să vină împărăția ta! Facă-se voia ta, precum în cer așa și pe pământ.” Când s-a rugat, „cerurile au fost deschise” și Fiul Omului a văzut, prezentat prin Ajustorul de acum Personalizat, imaginea lui însuși ca Fiu al lui Dumnezeu, așa cum era el înainte de a veni pe pământ sub înfățișarea cărnii muritoare, și așa cum va fi atunci când viața sa de încarnare se va fi sfârșit. Această viziune celestă a fost zărită numai de Iisus.

Vocea Ajustorului Personalizat, vorbind în numele Tatălui Universal, a fost ceea ce au auzit Ioan și Iisus, căci Ajustorul provine de la Tatăl din Paradis și îi este asemănător. Pentru tot restul vieții pământești a lui Iisus, acest Ajustor Personalizat a fost asociat în toate muncile sale; Iisus va rămâne în comuniune constantă cu acest Ajustor exaltat.

Cu prilejul botezului său, Iisus nu s-a căit de nici o faptă rea și nici nu a făcut nici o mărturisire de păcate. Era vorba de un botez de consacrare pentru înfăptuirea voii Tatălui celest. La botezul său, el a auzit chemarea inconfundabilă a Tatălui său, invitația finală de a se ocupa de treburile Tatălui, și s-a dus să se izoleze vreme de patruzeci de zile pentru a medita asupra acestor multiple probleme. Retrăgându-se astfel pentru o anumită perioadă de la orice contact personal activ cu tovarășii lui pământenii, Iisus, așa cum era și trăia el pe Urantia, a urmat întocmai același proces care a prevalat, pe lumile morontiale, de fiecare dată când un

indwelling another superhuman incarnated in the likeness of mortal flesh, Machiventa Melchizedek.

136:2.3 (1511.2) Ordinarily, when a mortal of the realm attains such high levels of personality perfection, there occur those preliminary phenomena of spiritual elevation which terminate in eventual fusion of the matured soul of the mortal with its associated divine Adjuster. And such a change was apparently due to take place in the personality experience of Jesus of Nazareth on that very day when he went down into the Jordan with his two brothers to be baptized by John. This ceremony was the final act of his purely human life on Urantia, and many superhuman observers expected to witness the fusion of the Adjuster with its indwelt mind, but they were all destined to suffer disappointment. Something new and even greater occurred. As John laid his hands upon Jesus to baptize him, the indwelling Adjuster took final leave of the perfected human soul of Joshua ben Joseph. And in a few moments this divine entity returned from Divinington as a Personalized Adjuster and chief of his kind throughout the entire local universe of Nebadon. Thus did Jesus observe his own former divine spirit descending on its return to him in personalized form. And he heard this same spirit of Paradise origin now speak, saying, “This is my beloved Son in whom I am well pleased.” And John, with Jesus’ two brothers, also heard these words. John’s disciples, standing by the water’s edge, did not hear these words, neither did they see the apparition of the Personalized Adjuster. Only the eyes of Jesus beheld the Personalized Adjuster.

136:2.4 (1511.3) When the returned and now exalted Personalized Adjuster had thus spoken, all was silence. And while the four of them tarried in the water, Jesus, looking up to the near-by Adjuster, prayed: “My Father who reigns in heaven, hallowed be your name. Your kingdom come! Your will be done on earth, even as it is in heaven.” When he had prayed, the “heavens were opened,” and the Son of Man saw the vision, presented by the now Personalized Adjuster, of himself as a Son of God as he was before he came to earth in the likeness of mortal flesh, and as he would be when the incarnated life should be finished. This heavenly vision was seen only by Jesus.

136:2.5 (1512.1) It was the voice of the Personalized Adjuster that John and Jesus heard, speaking in behalf of the Universal Father, for the Adjuster is of, and as, the Paradise Father. Throughout the remainder of Jesus’ earth life this Personalized Adjuster was associated with him in all his labors; Jesus was in constant communion with this exalted Adjuster.

136:2.6 (1512.2) When Jesus was baptized, he repented of no misdeeds; he made no confession of sin. His was the baptism of consecration to the performance of the will of the heavenly Father. At his baptism he heard the unmistakable call of his Father, the final summons to be about his Father’s business, and he went away into private seclusion for forty days to think over these manifold problems. In thus retiring for a season from active personality contact with his earthly associates, Jesus, as he was and on Urantia, was following the very procedure that obtains on the morontia worlds whenever an ascending mortal fuses with the inner presence of

muritor ascendent fuzionează cu prezența lăuntrică a Tatălui Universal.

Această zi de botez a marcat sfârșitul vieții pur omenești a lui Iisus. Fiul divin și-a găsit Tatăl, Tatăl Universal și-a găsit Fiul întrupat, și au stat de vorbă unul cu celălalt.

(Iisus avea aproape treizeci și unu de ani și jumătate când a fost botezat. Deși Luca spune că el a fost botezat în al cincisprezecelea an al domniei lui Tiberiu Cezar, ceea ce reprezenta anul 29 din moment ce August a murit în anul 14, trebuie reamintit că Tiberiu a fost co-împărat cu August timp de doi ani și jumătate înainte de moartea celui din urmă. S-au bătut monede în onoarea sa în luna octombrie a anului 11. Al cincisprezecelea an al domniei efective a lui Tiberiu a fost deci acest an 26, acela al botezului lui Iisus. Tot în anul 26 Pontus Pilat a început să domnească ca guvernator al Iudeii.)

3. CELE PATRUZECI DE ZILE

Înainte de botezul său, vreme de șase săptămâni în care el fusese udă de picăturile de rouă de pe Muntele Hermon, Iisus îndurase marea ispită a efuziunii sale în calitate de muritor. Pe acest munte, ca muritor al tărâmului și fără ajutor el îl întâlnise și îl învinsese pe Caligastia, prințul acestei lumi pretendent la suveranitatea peste Urantia. Cu prilejul acestei zile memorabile, analele universului înregistraseră că Iisus din Nazaret devenise Prințul Planetar al Urantiei. Și acest Prinț al Urantiei, care urma atât de curând să fie proclamat Suveranul suprem al Nebadonului, se retrăgea acum într-o solitudine de patruzeci de zile pentru a elabora planurile și a determina tehnica de proclamare a regatului nou al lui Dumnezeu în inima oamenilor.

După botezarea sa, el și-a consacrat patruzeci de zile adaptării sale la schimbările relației cu lumea și cu universul prilejuate de personalizarea Ajustorului său. În timpul solitudinii sale pe dealurile din Perea, el a stabilit linia de conduită de urmat și metodele de folosit în noua fază modificată de viață terestră pe care era pe punctul de a o inaugura.

Iisus nu a făcut această retragere pentru a posti și a-și chinui sufletul. El nu era un ascet; el venea ca să distrugă definitiv toate noțiunile de ascetism privitoare la apropierea de Dumnezeu. Motivele sale pentru căutarea solitudinii erau în întregime diferite de cele care îl făcuseră să acționeze pe Moise, pe Ilie și chiar și pe Ioan Botezătorul. Iisus era atunci pe deplin conștient de el însuși cu privire la relațiile lui cu universul pe care îl crease, și deopotrivă cu universul universurilor supravegheat de Tatăl Paradisului, Tatăl său celest. El își amintea acum în întregime misiunea sa de manifestare și instrucțiunile date de fratele său mai mare Emanuel înainte de începerea încarnării sale pe Urantia. El înțelegea de acum înainte în mod clar și complet toate aceste vaste relații și dorea să rămână deoparte pentru o perioadă de meditație liniștită. El putea astfel să elaboreze planurile și să decidă procedura de urmat în derularea muncii sale publice în favoarea lumii și a tuturor celorlalte lumi ale universului său local.

the Universal Father.

136:2.7 (1512.3) This day of baptism ended the purely human life of Jesus. The divine Son has found his Father, the Universal Father has found his incarnated Son, and they speak the one to the other.

136:2.8 (1512.4) (Jesus was almost thirty-one and one-half years old when he was baptized. While Luke says that Jesus was baptized in the fifteenth year of the reign of Tiberius Caesar, which would be A.D. 29 since Augustus died in A.D. 14, it should be recalled that Tiberius was coemperor with Augustus for two and one-half years before the death of Augustus, having had coins struck in his honor in October, A.D. 11. The fifteenth year of his actual rule was, therefore, this very year of A.D. 26, that of Jesus' baptism. And this was also the year that Pontius Pilate began his rule as governor of Judea.)

3. THE FORTY DAYS

136:3.1 (1512.5) Jesus had endured the great temptation of his mortal bestowal before his baptism when he had been wet with the dews of Mount Hermon for six weeks. There on Mount Hermon, as an unaided mortal of the realm, he had met and defeated the Urantia pretender, Caligastia, the prince of this world. That eventful day, on the universe records, Jesus of Nazareth had become the Planetary Prince of Urantia. And this Prince of Urantia, so soon to be proclaimed supreme Sovereign of Nebadon, now went into forty days of retirement to formulate the plans and determine upon the technique of proclaiming the new kingdom of God in the hearts of men.

136:3.2 (1512.6) After his baptism he entered upon the forty days of adjusting himself to the changed relationships of the world and the universe occasioned by the personalization of his Adjuster. During this isolation in the Perea hills he determined upon the policy to be pursued and the methods to be employed in the new and changed phase of earth life which he was about to inaugurate.

136:3.3 (1512.7) Jesus did not go into retirement for the purpose of fasting and for the affliction of his soul. He was not an ascetic, and he came forever to destroy all such notions regarding the approach to God. His reasons for seeking this retirement were entirely different from those which had actuated Moses and Elijah, and even John the Baptist. Jesus was then wholly self-conscious concerning his relation to the universe of his making and also to the universe of universes, supervised by the Paradise Father, his Father in heaven. He now fully recalled the bestowal charge and its instructions administered by his elder brother, Immanuel, ere he entered upon his Urantia incarnation. He now clearly and fully comprehended all these far-flung relationships, and he desired to be away for a season of quiet meditation so that he could think out the plans and decide upon the procedures for the prosecution of his public labors in behalf of this world and for all other worlds in his local universe.

136:3.4 (1512.8)

În vreme ce hoinărea prin munți în căutarea unui adăpost convenabil, Iisus l-a întâlnit pe conducătorul administrativ al universului său, Gabriel, Strălucitoarea Stea de Dimineață a Nebadonului. Gabriel a restabilit atunci comunicațiile personale cu Fiul Creator al universului; acesta era primul lor contact direct de când Mihail își luase rămas bun de la asociații săi de pe Salvington plecând către Edentia ca să se pregătească pentru manifestarea pe Urantia. La ordinul lui Emanuel și sub autoritatea Bătrânilor de Zile de pe Uversa, Gabriel i-a dat acum lui Iisus informații care indicau că experiența sa de manifestare pe Urantia era practic încheiată, în măsura în care ea se referea la dobândirea perfecte suveranități a universului său și la sfârșitul rebeliunii lui Lucifer. Suveranitatea fusese atinsă în ziua botezului său, când personalizarea Ajustorului său a demonstrat perfecțiunea și desăvârșirea efuziunii sale sub înfățișarea cărnii muritoare. Sfârșitul rebeliunii devenise un fapt istoric în ziua în care Iisus coborâse de pe Muntele Hermon la întâlnirea cu Tiglat, băiatul care îl aștepta. Pe baza celor mai înalte autorități ale universului local și a suprauniversului, Iisus a fost apoi informat că lucrarea sa de manifestare era terminată, în măsura în care ea afecta statutul său personal în legătură cu suveranitatea și cu rebeliunea. El primise deja această încredințare, direct din Paradis, prin viziunea sa de botez și prin fenomenul de personalizare a Ajustorului Gândirii din interiorul său.

În timp ce Iisus zăbovea pe munte vorbind cu Gabriel, Tatăl Constelației, venind din Edentia, le-a apărut în persoană lui Iisus și lui Gabriel și le-a zis: „Formalitățile sunt îndeplinite. Suveranitatea lui Mihail nr. 611.121 peste universul său din Nebadon stă desăvârșită la dreapta Tatălui Universal. Eu te eliberez de manifestarea ta din partea lui Emanuel, fratele tău, responsabil pentru încarnarea ta pe Urantia. Tu ești liber să-ți închei manifestarea de încarnare, acum sau în orice alt moment, și în maniera pe care tu însuși o alegi, apoi să urci la dreapta Tatălui tău, să primești suveranitatea ta și să-ți asumi guvernarea necondiționată binemeritată a întregului Nebadon. Cu permisiunea Bătrânilor de Zile, eu mărturisesc deopotrivă că formalitățile suprauniversale sunt desăvârșite în ceea ce privește încetarea oricărui păcat de rebeliune din universul tău; tu primești o autoritate întreagă și nelimitată pentru a lua măsuri față de orice ridicare eventuală de acest ordin în viitor. Din punct de vedere tehnic, munca ta pe Urantia și în carnea unei creaturi muritoare, este încheiată. Linia ta de conduită depinde de acum înainte de propria ta alegere.”

Când Preaînaltul Tată al Edentiei și-a luat rămas bun, Iisus a stat îndelung de vorbă cu Gabriel despre bunăstarea universului și și-a trimis salutările sale lui Emanuel. El i-a dat în același timp asigurarea că, în lucrarea pe care era pe punctul de a o întreprinde pe Urantia, el își va aminti întotdeauna de sfaturile primite în legătură cu recomandările care îi fuseseră făcute pe Salvington înaintea manifestării sale.

În timpul acestor patruzeci de zile de solitudine, Iacob și Ioan, fiii lui Zebedeu, porniseră în căutarea lui Iisus. De multe ori au fost foarte aproape de locul unde se retrăsese, dar nu l-au descoperit niciodată.

^{136:3.4 (1513.7)} While wandering about in the hills, seeking a suitable shelter, Jesus encountered his universe chief executive, Gabriel, the Bright and Morning Star of Nebadon. Gabriel now re-established personal communication with the Creator Son of the universe; they met directly for the first time since Michael took leave of his associates on Salvington when he went to Edentia preparatory to entering upon the Urantia bestowal. Gabriel, by direction of Immanuel and on authority of the Uversa Ancients of Days, now laid before Jesus information indicating that his bestowal experience on Urantia was practically finished so far as concerned the earning of the perfected sovereignty of his universe and the termination of the Lucifer rebellion. The former was achieved on the day of his baptism when the personalization of his Adjuster demonstrated the perfection and completion of his bestowal in the likeness of mortal flesh, and the latter was a fact of history on that day when he came down from Mount Hermon to join the waiting lad, Tiglat. Jesus was now informed, upon the highest authority of the local universe and the superuniverse, that his bestowal work was finished in so far as it affected his personal status in relation to sovereignty and rebellion. He had already had this assurance direct from Paradise in the baptismal vision and in the phenomenon of the personalization of his indwelling Thought Adjuster.

^{136:3.5 (1513.2)} While he tarried on the mountain, talking with Gabriel, the Constellation Father of Edentia appeared to Jesus and Gabriel in person, saying: “The records are completed. The sovereignty of Michael number 611,121 over his universe of Nebadon rests in completion at the right hand of the Universal Father. I bring to you the bestowal release of Immanuel, your sponsor-brother for the Urantia incarnation. You are at liberty now or at any subsequent time, in the manner of your own choosing, to terminate your incarnation bestowal, ascend to the right hand of your Father, receive your sovereignty, and assume your well-earned unconditional rulership of all Nebadon. I also testify to the completion of the records of the superuniverse, by authorization of the Ancients of Days, having to do with the termination of all sin-rebellion in your universe and endowing you with full and unlimited authority to deal with any and all such possible upheavals in the future. Technically, your work on Urantia and in the flesh of the mortal creature is finished. Your course from now on is a matter of your own choosing.”

^{136:3.6 (1513.3)} When the Most High Father of Edentia had taken leave, Jesus held long converse with Gabriel regarding the welfare of the universe and, sending greetings to Immanuel, proffered his assurance that, in the work which he was about to undertake on Urantia, he would be ever mindful of the counsel he had received in connection with the prebestowal charge administered on Salvington.

^{136:3.7 (1514.1)} Throughout all of these forty days of isolation James and John the sons of Zebedee were engaged in searching for Jesus. Many times they were not far from his abiding place, but never did they find him.

4. PLANURI PENTRU LUCRAREA PUBLICĂ

4. PLANS FOR PUBLIC WORK

Zi după zi, sus pe dealuri, Iisus elabora planurile pentru restul efuziunii sale de pe Urantia. El s-a decis mai întâi să nu propovăduiască în același timp cu Ioan. El a plănuț să rămână într-o retragere relativă până ce munca lui Ioan își va fi atins scopul, sau până când ea a fost brusc întreruptă de înțemnițarea lui Ioan. Iisus știa bine că predicile lui Ioan, îndrăznețe și lipsite de tact, vor stârni curând teama și dușmănia conducătorilor civili. Ținând cont de situația precară a lui Ioan, Iisus a început în mod lămurit să-și pregătească programul de intervenție publică în favoarea poporului său și a lumii, în favoarea fiecărei lumi locuite din tot vastul său univers. Manifestarea muritoare a lui Mihail a avut loc pe Urantia, însă pentru toate lumile Nebadonului.

După ce a conceput planul general de coordonare a programului său cu mișcarea lui Ioan, primul lucru pe care l-a făcut Iisus a fost să repete, în mintea sa, instrucțiunile lui Emanuel. El a reflectat cu grijă la sfaturile care îi fuseseră date cu privire la metodele sale de lucru și la faptul că el nu trebuia să lase nici un document scris pe planetă. Iisus nu a mai scris niciodată altfel decât pe nisip. Cu ocazia următoarei sale vizite în Nazaret, și spre marea amărăciune a fratelui său Iosif, Iisus a distrus tot ceea ce scrisese și păstrase pe tabletele din atelierul de tâmplărie sau sprijinite pe pereții vechii sale case. Iisus a reflectat mult și la sfaturile lui Emanuel privitoare la comportamentul său în materie economică, socială și politică față de lumea așa cum o va găsi.

Iisus nu a postit în cursul acestor patruzeci de zile de solitudine. Primele sale două zile de pe dealuri au fost cea mai lungă perioadă în care el s-a abținut de la orice hrană, căci a fost atât de absorbit de cugetările sale încât a uitat complet să mănânce; însă, în ziua a treia, el s-a apucat să caute alimente. El nu a fost nici ispitit, în această perioadă, nici de spiritele rele, nici de personalitățile rebele staționate pe această lume sau provenind din alte lumi.

Aceste patruzeci de zile au fost prilej pentru o confruntare finală între mintea sa umană și mintea sa divină, sau mai degrabă prima mișcare a funcționării simultane a acestor două facultăți mentale de acum înainte reunite într-una singură. Rezultatele acestei importante perioade de meditație demonstrează în mod hotărâtor că mintea sa divină dominase în mod triumfal și spiritual intelectul său uman. Mintea omului a devenit de acum încolo mintea lui Dumnezeu și, cu toate că sinele-minte omenesc este întotdeauna prezent, această minte omenească spiritualizată zice întotdeauna: „Facă-se voia ta, iar nu a mea.”

Evenimentele acestei perioade memorabile nu au fost viziunile fantastice ale unei minți înfometate și slăbite, nici simbolismele confuze și puerile care au câștigat ulterior dreptul de cetățenie ca „ispitele lui Iisus în deșert”. Aceasta a fost mai degrabă o perioadă de tur de orizont complet asupra carierei bogate în evenimente și variate a efuziunii pe Urantia, și asupra stabilirii minuțioase a planurilor pentru ajutorul viitor care va fi cel mai util pentru această lume, contribuind în același timp întrucâtva și la ameliorarea tuturor celorlalte sfere izolate din cauza rebeliunii. Iisus a recapitulat toată istoria vieții omenești de pe Urantia, din zilele lui Andon și ale Fonteii, trecând prin greșeala lui Adam și până la slujirea lui Melchisedec din Salem.

^{136:4.1 (1514.2)} Day by day, up in the hills, Jesus formulated the plans for the remainder of his Urantia bestowal. He first decided not to teach contemporaneously with John. He planned to remain in comparative retirement until the work of John achieved its purpose, or until John was suddenly stopped by imprisonment. Jesus well knew that John's fearless and tactless preaching would presently arouse the fears and enmity of the civil rulers. In view of John's precarious situation, Jesus began definitely to plan his program of public labors in behalf of his people and the world, in behalf of every inhabited world throughout his vast universe. Michael's mortal bestowal was *on* Urantia but *for* all worlds of Nebadon.

^{136:4.2 (1514.3)} The first thing Jesus did, after thinking through the general plan of co-ordinating his program with John's movement, was to review in his mind the instructions of Immanuel. Carefully he thought over the advice given him concerning his methods of labor, and that he was to leave no permanent writing on the planet. Never again did Jesus write on anything except sand. On his next visit to Nazareth, much to the sorrow of his brother Joseph, Jesus destroyed all of his writing that was preserved on the boards about the carpenter shop, and which hung upon the walls of the old home. And Jesus pondered well over Immanuel's advice pertaining to his economic, social, and political attitude toward the world as he should find it.

^{136:4.3 (1514.4)} Jesus did not fast during this forty days' isolation. The longest period he went without food was his first two days in the hills when he was so engrossed with his thinking that he forgot all about eating. But on the third day he went in search of food. Neither was he *tempted* during this time by any evil spirits or rebel personalities of station on this world or from any other world.

^{136:4.4 (1514.5)} These forty days were the occasion of the final conference between the human and the divine minds, or rather the first real functioning of these two minds as now made one. The results of this momentous season of meditation demonstrated conclusively that the divine mind has triumphantly and spiritually dominated the human intellect. The mind of man has become the mind of God from this time on, and though the selfhood of the mind of man is ever present, always does this spiritualized human mind say, "Not my will but yours be done."

^{136:4.5 (1514.6)} The transactions of this eventful time were not the fantastic visions of a starved and weakened mind, neither were they the confused and puerile symbolisms which afterward gained record as the "temptations of Jesus in the wilderness." Rather was this a season for thinking over the whole eventful and varied career of the Urantia bestowal and for the careful laying of those plans for further ministry which would best serve this world while also contributing something to the betterment of all other rebellion-isolated spheres. Jesus thought over the whole span of human life on Urantia, from the days of Andon and Fonta, down through Adam's default, and on to the ministry of the Melchizedek of Salem.

Gabriel îi amintise lui Iisus că el putea să se manifeste în lume în două moduri diferite, în cazul în care el ar alege să mai rămână câtva timp pe Urantia. I s-a dat limpede de înțeles lui Iisus ca alegerea sa în această chestiune nu va avea întru nimic a face cu suveranitatea sa asupra universului sau, nici cu sfârșitul rebeliunii lui Lucifer. Cele două maniere de a sluji lumea erau următoarele:

1. Propria sa cale - calea care ar putea să-i pară cea mai agreabilă și cea mai utilă din punctul de vedere al nevoilor imediate ale acestei lumi și al edificării prezente a propriului sau univers.

2. Calea Tatălui - demonstrarea, prin exemplu, a unui ideal, pe termen lung, de viață al creaturilor așa cum este el văzut de înaltele personalități din Paradis care administrează universul universurilor.

I s-a dat astfel limpede de înțeles lui Iisus că avea două maniere de a-și ordona restul vieții lui pămâtenă. În lumina situației imediate, el avusese argumente în favoarea fiecăreia dintre ele. Fiul Omului vedea clar ca alegerea sa dintre aceste două moduri de conduită nu ar avea nici o repercusiune asupra atribuirii suveranității asupra universului său; chestiunea era deja stabilită și pecetluită în arhivele universului universurilor și nu aștepta decât cererea lui personală. Lui Iisus i-a fost însă indicat că fratele lui Paradisiac, Emanuel, ar încerca o mare satisfacție dacă Iisus ar socoti oportun să își încheie cariera sa pământească de încarnare cu tot atâta noblețe precum începuse, rămânând întotdeauna supus voii Tatălui. Și el și-a trăit restul vieții sale terestre rămânând constant fidel acestei hotărâri. Chiar și până la amarnicul sfârșit, el și-a subordonat invariabil voia sa suverană celei a Tatălui său celest.

Cele patruzeci de zile petrecute în singurătatea munților nu au fost o perioadă de mari ispite, ci mai degrabă una a marilor decizii ale Maestrului. În cursul acestor zile de comuniune solitară cu sine însuși și cu prezența imediată a Tatălui său - Ajustorul Personalizat (Iisus nu mai avea păzitor serafic personal) - el a ajuns, una câte una, la marile decizii care trebuiau să guverneze politica sa și conduita sa pentru tot restul carierei sale pământești. Tradiția unei mari ispite a fost legată ulterior de această perioadă de izolare, din pricina confuziei cu povestirile fragmentare ale luptelor de pe Muntele Hermon și, în plus, pentru că obiceiul voia ca toți marii profeți și conducători ai oamenilor să își înceapă cariera lor publică îndurând perioade similare de post și de rugăciune. Când Iisus se confrunta cu vreo decizie nouă sau gravă, el avusese obiceiul de a se retrage pentru a comunica cu propriul său spirit și de a căuta astfel să cunoască voia Tatălui.

În toate aceste proiecte pentru restul vieții sale, Iisus era întotdeauna sfâșiat, în inima sa omenească, între două linii de conduită opuse:

1. El încerca o puternică dorință de a-și determina poporul - și întreaga lume - să creadă în el și să accepte noul său regat spiritual. Și el cunoștea bine ideile compatrioților săi asupra lui Mesia ce va fi să vină.

2. De a trăi și a acționa într-o manieră pe care o știa aprobată de Tatăl său, de a-și conduce munca în

136:4.6 (1514.7) Gabriel had reminded Jesus that there were two ways in which he might manifest himself to the world in case he should choose to tarry on Urantia for a time. And it was made clear to Jesus that his choice in this matter would have nothing to do with either his universe sovereignty or the termination of the Lucifer rebellion. These two ways of world ministry were:

136:4.7 (1515.1) 1. His own way — the way that might seem most pleasant and profitable from the standpoint of the immediate needs of this world and the present edification of his own universe.

136:4.8 (1515.2) 2. The Father's way — the exemplification of a farseeing ideal of creature life visualized by the high personalities of the Paradise administration of the universe of universes.

136:4.9 (1515.3) It was thus made clear to Jesus that there were two ways in which he could order the remainder of his earth life. Each of these ways had something to be said in its favor as it might be regarded in the light of the immediate situation. The Son of Man clearly saw that his choice between these two modes of conduct would have nothing to do with his reception of universe sovereignty; that was a matter already settled and sealed on the records of the universe of universes and only awaited his demand in person. But it was indicated to Jesus that it would afford his Paradise brother, Immanuel, great satisfaction if he, Jesus, should see fit to finish up his earth career of incarnation as he had so nobly begun it, always subject to the Father's will. On the third day of this isolation Jesus promised himself he would go back to the world to finish his earth career, and that in a situation involving any two ways he would always choose the Father's will. And he lived out the remainder of his earth life always true to that resolve. Even to the bitter end he invariably subordinated his sovereign will to that of his heavenly Father.

136:4.10 (1515.4) The forty days in the mountain wilderness were not a period of great temptation but rather the period of the Master's *great decisions*. During these days of lone communion with himself and his Father's immediate presence — the Personalized Adjuster (he no longer had a personal seraphic guardian) — he arrived, one by one, at the great decisions which were to control his policies and conduct for the remainder of his earth career. Subsequently the tradition of a great temptation became attached to this period of isolation through confusion with the fragmentary narratives of the Mount Hermon struggles, and further because it was the custom to have all great prophets and human leaders begin their public careers by undergoing these supposed seasons of fasting and prayer. It had always been Jesus' practice, when facing any new or serious decisions, to withdraw for communion with his own spirit that he might seek to know the will of God.

136:4.11 (1515.5) In all this planning for the remainder of his earth life, Jesus was always torn in his human heart by two opposing courses of conduct:

136:4.12 (1515.6) 1. He entertained a strong desire to win his people — and the whole world — to believe in him and to accept his new spiritual kingdom. And he well knew their ideas concerning the coming Messiah.

136:4.13 (1515.7) 2. To live and work as he knew his Father would approve, to conduct his work in behalf of other

favoarea altor lumi aflate la strâmtoare, și de a continua, în stabilirea regatului, să reveleze Tatăl și să manifeste caracterul său divin de dragoste.

În cursul acestor zile memorabile, Iisus a locuit într-o veche cavernă stâncoasă, un adăpost pe coasta unui munte, lângă satul numit cândva Beit Adis. El bea apă din micul izvor care țâșnea de pe coasta dealului aproape de acest adăpost stâncos.

5. PRIMA MARE DECIZIE

În cea de-a treia zi de după începutul acestei confruntări dintre el însuși și Ajustorul său personalizat, Iisus a fost răsplătit cu viziunea oștirilor cerești ale Nebadonului adunate și trimise de comandanții lor pentru a se pune la dispoziția suveranului lor mult iubit. Această puternică oaste cuprindea două legiuni de serafimi și cantități proporționale din toate ordinele de inteligențe ale universului. Prima mare decizie a lui Iisus în solitudinea avea de-a face cu faptul de a ști dacă va utiliza sau nu aceste puternice personalități în programul ulterior al serviciului său public de pe Urantia.

Iisus a decis să nu utilizeze nici o singură personalitate a acestui vast ansamblu, decât dacă nu devine ceva evident că aceasta este voia Tatălui său. În ciuda acestei decizii de ordin general, această numeroasă armată l-a însoțit pentru tot restul vieții sale pământești, întotdeauna pregătită să asculte cea mai mică exprimare a voinței Suveranului ei. Iisus nu a zărit constant, cu ochii săi omenești, aceste personalități însoțitoare, dar Ajustorul său Personalizat asociat le vedea tot timpul și putea să comunice cu fiecare dintre ele.

Înainte de a coborî din retragerea sa de patruzeci de zile din munți, Iisus a încredințat comanda imediată a acestei oștiri de personalități ale universului Ajustorului său recent personalizat. Vreme de peste patru ani de timp al Urantie, aceste personalități selecționate din fiecare departament de inteligențe universale vor activa cu docilitate și cu respect sub înțeleapta guvernare a acestui Veghetor de Mister Personalizat. Acest Ajustor experimentat și superior făcuse cândva parte integrantă din Tatăl Paradisului și poseda natura acestuia. Preluând conducerea acestei puternice adunări, el i-a dat lui Iisus asigurarea că în nici un caz el nu va permite acestor agenți supraumani să servească și să se manifeste în legătură cu cariera sa pământească sau în favoarea sa, decât dacă se vedea că Tatăl ar dori această intervenție. Astfel, printr-o singură mare decizie, Iisus s-a privat de bună voie de orice cooperare supraomenească în treburile privitoare la restul carierei lui muritoare, dacă nu cumva Tatăl alegea cu de la sine putere să participe la cutare sau cutare act sau episod al lucrărilor terestre ale Fiului.

Acceptând conducerea armatei universului în slujba lui Cristos Mihail, Ajustorul Personalizat a avut mare grijă să-i arate lui Iisus că, prin autoritatea delegată a Creatorului acestor personalități ale universului, el putea să limiteze activitățile unei astfel de adunări în spațiu, dar că aceste restricții ar fi fără efect în ceea ce privește funcțiile acestor creaturi în timp. Această restricție provenea din faptul că Ajustorii sunt ființe independente de timp odată ce sunt personalizați. În consecință, Iisus a fost avertizat că controlul tuturor

worlds in need, and to continue, in the establishment of the kingdom, to reveal the Father and show forth his divine character of love.

^{136:4.14 (1515.8)} Throughout these eventful days Jesus lived in an ancient rock cavern, a shelter in the side of the hills near a village sometime called Beit Adis. He drank from the small spring which came from the side of the hill near this rock shelter.

5. THE FIRST GREAT DECISION

^{136:5.1 (1516.1)} On the third day after beginning this conference with himself and his Personalized Adjuster, Jesus was presented with the vision of the assembled celestial hosts of Nebadon sent by their commanders to wait upon the will of their beloved Sovereign. This mighty host embraced twelve legions of seraphim and proportionate numbers of every order of universe intelligence. And the first great decision of Jesus' isolation had to do with whether or not he would make use of these mighty personalities in connection with the ensuing program of his public work on Urantia.

^{136:5.2 (1516.2)} Jesus decided that he would *not* utilize a single personality of this vast assemblage unless it should become evident that this was his *Father's will*. Notwithstanding this general decision, this vast host remained with him throughout the balance of his earth life, always in readiness to obey the least expression of their Sovereign's will. Although Jesus did not constantly behold these attendant personalities with his human eyes, his associated Personalized Adjuster did constantly behold, and could communicate with, all of them.

^{136:5.3 (1516.3)} Before coming down from the forty days' retreat in the hills, Jesus assigned the immediate command of this attendant host of universe personalities to his recently Personalized Adjuster, and for more than four years of Urantia time did these selected personalities from every division of universe intelligences obediently and respectfully function under the wise guidance of this exalted and experienced Personalized Mystery Monitor. In assuming command of this mighty assembly, the Adjuster, being a onetime part and essence of the Paradise Father, assured Jesus that in no case would these superhuman agencies be permitted to serve, or manifest themselves in connection with, or in behalf of, his earth career unless it should develop that the Father willed such intervention. Thus by one great decision Jesus voluntarily deprived himself of all superhuman co-operation in all matters having to do with the remainder of his mortal career unless the Father might independently choose to participate in some certain act or episode of the Son's earth labors.

^{136:5.4 (1516.4)} In accepting this command of the universe hosts in attendance upon Christ Michael, the Personalized Adjuster took great pains to point out to Jesus that, while such an assembly of universe creatures could be limited in their *space* activities by the delegated authority of their Creator, such limitations were not operative in connection with their function in *time*. And this limitation was dependent on the fact that Adjusters are nontime beings when once they are personalized. Accordingly was Jesus admonished that,

inteligențelor vii puse sub conducerea Ajustorului ar fi complet și perfect în tot ceea ce privea spațiul, dar că nu era posibil să se impună limitări atât de perfecte în ce privește timpul. Ajustorul i-a zis: „Întocmai cum mi-ai poruncit, eu voi interzice, acestei armate de inteligențe universale care te însoțesc să intervină în vreun fel în cariera ta pământească, afară de cazul în care Tatăl Paradisului îmi va porunci să-i las să opereze pe acești agenți pentru a face posibilă înfăptuirea voii sale divine după cum vei fi ales tu. Aceeași excepție se va aplica în toate circumstanțele în care voia ta divin-umană se va angaja într-o alegere sau într-un act care să implice derogări de la ordinea pământească naturală doar în ceea ce privește timpul. În toate evenimentele dependente de timp, eu sunt neputincios, iar creaturile adunate aici în perfecțiune și în unitate de putere sunt deopotrivă de neputincioase. Dacă cele două naturi ale tale unite încearcă într-o bună zi astfel de dorințe, manifestările alegerii tale vor fi executate de îndată. Dorința ta în toate aceste chestiuni va constitui scurtarea timpului, iar lucrul proiectat este existent. Sub comanda mea, aceasta constituie cea mai mare limitare care poate fi impusă suveranității tale potențiale. În propria mea conștiință, timpul nu există, și de aceea eu nu pot să limitez creaturile tale cu nimic în raport cu timpul”.

Iisus a fost astfel informat de consecințele hotărârii sale de a continua să trăiască ca un om printre oameni. Printr-o singură decizie, el exclusese, de la orice participare la slujirea sa publică ulterioară, toate armatele de inteligențe universale care îl escortau, dar nu și în treburile privitoare numai la timp. A devenit astfel evident că orice manifestare care putea în mod accesoriu însoți slujirea lui Iisus în mod supranatural sau presupus supraomenesc, nu privea decât eliminarea timpului, dacă nu cumva Tatăl ordonase în mod specific altfel. Nici un miracol, nici un serviciu al îndurării, nici un eveniment posibil, care survine în legătură cu restul muncilor pământești ale lui Iisus, nu putea să aibă natura sau caracterul unui act care transcende legile naturale stabilite care guvernează în mod normal treburile oamenilor, așa cum trăiesc ei pe Urantia, decât în această chestiune în mod expres citată a timpului. Bineînțeles, nu se putea impune nici o limită manifestărilor „vooi Tatălui”. Eliminarea timpului, în legătură cu dorința exprimată a acestui Suveran potențial al unui univers, nu putea fi evitată decât prin acțiunea directă și explicită a vooi acestui om - Dumnezeu care decide că timpul legat de actul sau de evenimentul în chestiune nu trebuia să fie scurtat sau eliminat. În vederea împiedicării survenirii a ceea ce apărea ca miracole legate de timp, Iisus trebuia să rămână constant conștient de timp. Orice întrerupere din partea sa în conștiința timpului, în legătură cu nutrirea vreunei dorințe precise, echivala cu executarea lucrului conceput în mintea acestui Fiu Creator, și aceasta fără intervenția timpului.

Grație controlului supravegherii Ajustorului său Personalizat și asociat, Mihail putea să-și limiteze perfect activitățile pământești personale prin raport cu spațiul, însă Fiului Omului nu îi era posibil să își limiteze în aceeași manieră prin raport cu timpul, noul său statut pământean de Suveran potențial al Nebadonului. Așa era, în realitate, statutul lui Iisus din Nazaret atunci când a inaugurat serviciul său public de pe Urantia.

while the Adjuster's control of the living intelligences placed under his command would be complete and perfect as to all matters involving *space*, there could be no such perfect limitations imposed regarding *time*. Said the Adjuster: "I will, as you have directed, enjoin the employment of this attendant host of universe intelligences in any manner in connection with your earth career except in those cases where the Paradise Father directs me to release such agencies in order that his divine will of your choosing may be accomplished, and in those instances where you may engage in any choice or act of your divine-human will which shall only involve departures from the natural earth order as to *time*. In all such events I am powerless, and your creatures here assembled in perfection and unity of power are likewise helpless. If your united natures once entertain such desires, these mandates of your choice will be forthwith executed. Your wish in all such matters will constitute the abridgment of time, and the thing projected *is* existent. Under my command this constitutes the fullest possible limitation which can be imposed upon your potential sovereignty. In my self-consciousness time is nonexistent, and therefore I cannot limit your creatures in anything related thereto."

136:5.5 (1517.1) Thus did Jesus become apprised of the working out of his decision to go on living as a man among men. He had by a single decision excluded all of his attendant universe hosts of varied intelligences from participating in his ensuing public ministry except in such matters as concerned *time* only. It therefore becomes evident that any possible supernatural or supposedly superhuman accompaniments of Jesus' ministry pertained wholly to the elimination of time unless the Father in heaven specifically ruled otherwise. No miracle, ministry of mercy, or any other possible event occurring in connection with Jesus' remaining earth labors could possibly be of the nature or character of an act transcending the natural laws established and regularly working in the affairs of man as he lives on Urantia *except* in this expressly stated matter of *time*. No limits, of course, could be placed upon the manifestations of "the Father's will." The elimination of time in connection with the expressed desire of this potential Sovereign of a universe could only be avoided by the direct and explicit act of the *will* of this God-man to the effect that time, as related to the act or event in question, *should not be shortened or eliminated*. In order to prevent the appearance of apparent *time miracles*, it was necessary for Jesus to remain constantly time conscious. Any lapse of time consciousness on his part, in connection with the entertainment of definite desire, was equivalent to the enactment of the thing conceived in the mind of this Creator Son, and without the intervention of time.

136:5.6 (1517.2) Through the supervising control of his associated and Personalized Adjuster it was possible for Michael perfectly to limit his personal earth activities with reference to space, but it was not possible for the Son of Man thus to limit his new earth status as potential Sovereign of Nebadon as regards *time*. And this was the actual status of Jesus of Nazareth as he went forth to begin his public ministry on Urantia.

6. A DOUA DECIZIE

După ce și-a fixat politica cu privire la personalitățile tuturor claselor inteligențelor lui create, în măsura în care el putea să o determine în vederea potențialului inerent noului său statut de divinitate, Iisus și-a orientat apoi gândurile asupra lui însuși. Acum că era întru totul conștient de a fi creatorul tuturor lucrurilor și creaturilor existente în acest univers, ce are să aibă el a face cu aceste prerogative de creator în situațiile de viață recurente pe care avea să le întâmpine numaidecât atunci când se va reîntoarce în Galileea pentru a relua lucrarea sa printre oameni? De fapt, și anume acolo unde era, pe aceste dealuri singuratic, această problemă se impusese deja prin necesitatea de a-și procura hrana. În cea de-a treia zi a meditațiilor lui solitare, corpului său omenesc i s-a făcut foame. Iisus trebuia să pornească în căutarea hranei, tot așa cum ar fi făcut-o un om obișnuit, sau trebuia să-și exercite pur și simplu puterile sale creative normale și să producă o hrană corporală adecvată și gata pregătită la îndemână? Această mare decizie a Maestrului v-a fost descrisă ca o ispită - ca o provocare lansată de dușmanii imaginari ca el să „poruncească pietrelor lui să se preschimbe în pâini.”

Iisus și-a fixat deci o nouă politică coerentă pentru restul muncii sale pământești. În măsura în care aceasta se referea la nevoile sale personale, și chiar și în general în relațiile sale cu alte personalități, el a ales în deplină cunoștință de cauză să urmeze de acum înainte cărarea existenței pământești normale; el a luat categoric poziție contra unei linii de conduită care ar transcende, ar ofensa sau ar viola legile naturale stabilite de el însuși. Cu toate acestea, după cum fusese deja avertizat de Ajustorul său Personalizat, el nu putea să se angajeze ca în anumite împrejurări conceptibile aceste legi naturale să nu fie susceptibile de a fi foarte mult accelerate. Iisus a decis că în principiu, opera vieții sale va fi organizată și urmărită conform legilor naturii și în armonie cu organizarea socială existentă. Maestrul a ales astfel un program de viață echivalent cu o decizie de a se opune recurgerii la miracole și la minuni. Din nou, el s-a decis în favoarea „voinței Tatălui”; încă o dată, el a încredințat toate lucrurile în mâinile Tatălui său din Paradis.

Natura umană a lui Iisus îi dicta că prima sa îndatorire era de a-și apăra viața; acesta este comportamentul normal al omului natural de pe lumile spațiului și timpului, deci o reacție legitimă la un muritor al Urantiei. Dar Iisus nu se preocupă numai de această lume și de creaturile ei. El trăia o viață menită să instruiască și să inspire multiplele creaturi ale unui vast univers.

Înainte de iluminarea sa de botez, el trăise perfect supus voinței și călăuzirii Tatălui său celest. El a luat hotărârea energică de a continua omenește în aceeași implicată dependență muritoare față de voia Tatălui său. El s-a decis să urmeze o linie de conduită nenaturală necăutând să-și ocrotească viața. El a ales să continue politica constând din refuzul de a se apăra. El și-a formulat concluziile prin cuvintele Scripturilor familiare minții sale omenești: „Omul nu va trăi numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.” Ajungând la această concluzie cu privire la apetitul naturii fizice care se traduce prin foame, Fiul Omului și-

6. THE SECOND DECISION

136:6.1 (1517.3) Having settled his policy concerning all personalities of all classes of his created intelligences, so far as this could be determined in view of the inherent potential of his new status of divinity, Jesus now turned his thoughts toward himself. What would he, now the fully self-conscious creator of all things and beings existent in this universe, do with these creator prerogatives in the recurring life situations which would immediately confront him when he returned to Galilee to resume his work among men? In fact, already, and right where he was in these lonely hills, had this problem forcibly presented itself in the matter of obtaining food. By the third day of his solitary meditations the human body grew hungry. Should he go in quest of food as any ordinary man would, or should he merely exercise his normal creative powers and produce suitable bodily nourishment ready at hand? And this great decision of the Master has been portrayed to you as a temptation — as a challenge by supposed enemies that he “command that these stones become loaves of bread.”

136:6.2 (1518.1) Jesus thus settled upon another and consistent policy for the remainder of his earth labors. As far as his personal necessities were concerned, and in general even in his relations with other personalities, he now deliberately chose to pursue the path of normal earthly existence; he definitely decided against a policy which would transcend, violate, or outrage his own established natural laws. But he could not promise himself, as he had already been warned by his Personalized Adjuster, that these natural laws might not, in certain conceivable circumstances, be greatly *accelerated*. In principle, Jesus decided that his lifework should be organized and prosecuted in accordance with natural law and in harmony with the existing social organization. The Master thereby chose a program of living which was the equivalent of deciding against miracles and wonders. Again he decided in favor of “the Father’s will”; again he surrendered everything into the hands of his Paradise Father.

136:6.3 (1518.2) Jesus’ human nature dictated that the first duty was self-preservation; that is the normal attitude of the natural man on the worlds of time and space, and it is, therefore, a legitimate reaction of a Urantia mortal. But Jesus was not concerned merely with this world and its creatures; he was living a life designed to instruct and inspire the manifold creatures of a far-flung universe.

136:6.4 (1518.3) Before his baptismal illumination he had lived in perfect submission to the will and guidance of his heavenly Father. He emphatically decided to continue on in just such implicit mortal dependence on the Father’s will. He purposed to follow the unnatural course — he decided not to seek self-preservation. He chose to go on pursuing the policy of refusing to defend himself. He formulated his conclusions in the words of Scripture familiar to his human mind: “Man shall not live by bread alone but by every word that proceeds from the mouth of God.” In reaching this conclusion in regard to the appetite of the physical nature as expressed in hunger for food, the Son of Man made his final

a făcut ultima sa declarație referitoare la celelalte nevoi ale cărnii și ale impulsurilor naturale ale naturii omenesti.

El ar putea totuși să utilizeze puterea sa supraomenească în favoarea altuia, dar niciodată pentru el însuși. El a urmărit această politică cu stăruință chiar până la capăt, când un martor al crucificării a zis despre el: „El i-a salvat pe ceilalți, însă nu s-a putut salva pe sine însuși” - pentru că nu vroia.

Iudeii se așteptau la un Mesia care ar înfăptui minuni și mai mari decât Moise, care se presupune că făcuse să tâșnească apă dintr-o stâncă într-un loc arid și îi hrănise pe strămoșii lor în deșert cu mană. Iisus cunoștea genul de Mesia la care nădăjduiau compatrioții săi, și el dispunea de toate puterile și prerogativele pentru a fi la înălțimea speranțelor lor cele mai fanteziste, însă el a luat poziție împotriva acestui magnific program de putere și de glorie. Iisus considera programul așteptat, acela de a face miracole, ca pe o reîntoarcere la timpurile străvechi ale magiei ignorante și ale practicilor barbare ale războinicilor sălbatici. Poate că, pentru salvarea celorlalte creaturi, el ar putea accelera jocul legilor naturale, dar nu voia, în nici un caz, să ajungă la transcenderea propriilor lui legi, fie spre propriul său folos, fie spre a inspira un exces de teamă respectuoasă semenilor săi. Iar această decizie a Maestrului a fost definitivă.

Iisus s-a întristat pentru compatrioții lui; el înțelegea pe deplin modul în care fuseseră ei făcuți să nădăjduiască la un Mesia, să conteze pe epoca în care „pământul va produce roadele sale cu zecile de mii, în care vor exista mii de curpeni pe o viță, în care fiecare curpen va produce mii de ciorchini de struguri, și fiecare ciorchine va produce mii de boabe de struguri și în care fiecare bob va produce un burduf de vin.” Iudeii credeau că Mesia va inaugura o eră de îmbelșugare miraculoasă. Evreii fuseseră timp îndelungat crescuți în tradiția miracolelor și a legendelor cu minuni.

Iisus însă nu era un Mesia care venea să înmulțească pâinile și vinul. El nu venea să răspundă numai nevoilor temporale. El venea să-l reveleze pe Tatăl lui celest copiilor săi pământenii, căutând să-i facă pe copiii săi pământenii să se alăture lui într-un efort sincer pentru a trăi conform voii Tatălui care este în ceruri.

Prin această decizie, Iisus din Nazaret zugrăvea spectatorilor dintr-un univers nebun și păcatul de a înjosi talentele divine și aptitudinile dăruite de Dumnezeu în ambițiile personale sau în profiturile și gloriificările pur egoiste. Acela era păcatul lui Lucifer și al lui Caligastia.

Această mare decizie a lui Iisus a descris, într-un mod impresionant, adevărul că, singure și prin ele înseși, plăcerile senzuale și satisfacțiile egoiste sunt incapabile de a aduce bunăstarea ființelor omenesti aflate în evoluție. În existența muritoare, există valori superioare - stăpânirea intelectuală și înfăptuirile spirituale - care transcend legea satisfacerii necesare a apetiturilor și a nevoilor pur fizice ale omului. Înzestrările omenesti naturale cu talente și cu aptitudini ar trebui să fie în principal consacrate dezvoltării și înnoirilor puterilor omenesti superioare ale minții și ale spiritului.

Iisus a revelat astfel creaturilor universului său tehnica căii noi și mai bune, valorile morale superioare

declaration concerning all other urges of the flesh and the natural impulses of human nature.

^{136:6.5 (1518.4)} His superhuman power he might possibly use for others, but for himself, never. And he pursued this policy consistently to the very end, when it was jeeringly said of him: “He saved others; himself he cannot save” — because he would not.

^{136:6.6 (1518.5)} The Jews were expecting a Messiah who would do even greater wonders than Moses, who was reputed to have brought forth water from the rock in a desert place and to have fed their forefathers with manna in the wilderness. Jesus knew the sort of Messiah his compatriots expected, and he had all the powers and prerogatives to measure up to their most sanguine expectations, but he decided against such a magnificent program of power and glory. Jesus looked upon such a course of expected miracle working as a harking back to the olden days of ignorant magic and the degraded practices of the savage medicine men. Possibly, for the salvation of his creatures, he might accelerate natural law, but to transcend his own laws, either for the benefit of himself or the overawing of his fellow men, that he would not do. And the Master's decision was final.

^{136:6.7 (1518.6)} Jesus sorrowed for his people; he fully understood how they had been led up to the expectation of the coming Messiah, the time when “the earth will yield its fruits ten thousandfold, and on one vine there will be a thousand branches, and each branch will produce a thousand clusters, and each cluster will produce a thousand grapes, and each grape will produce a gallon of wine.” The Jews believed the Messiah would usher in an era of miraculous plenty. The Hebrews had long been nurtured on traditions of miracles and legends of wonders.

^{136:6.8 (1519.1)} He was not a Messiah coming to multiply bread and wine. He came not to minister to temporal needs only; he came to reveal his Father in heaven to his children on earth, while he sought to lead his earth children to join him in a sincere effort so to live as to do the will of the Father in heaven.

^{136:6.9 (1519.2)} In this decision Jesus of Nazareth portrayed to an onlooking universe the folly and sin of prostituting divine talents and God-given abilities for personal aggrandizement or for purely selfish gain and glorification. That was the sin of Lucifer and Caligastia.

^{136:6.10 (1519.3)} This great decision of Jesus portrays dramatically the truth that selfish satisfaction and sensuous gratification, alone and of themselves, are not able to confer happiness upon evolving human beings. There are higher values in mortal existence — intellectual mastery and spiritual achievement — which far transcend the necessary gratification of man's purely physical appetites and urges. Man's natural endowment of talent and ability should be chiefly devoted to the development and ennoblement of his higher powers of mind and spirit.

^{136:6.11 (1519.4)} Jesus thus revealed to the creatures of his universe the technique of the new and better way, the

ale vieții și satisfacțiile spirituale cele mai profunde ale existenței evolutive omenești asupra lumilor spațiului.

higher moral values of living and the deeper spiritual satisfactions of evolutionary human existence on the worlds of space.

7. A TREIA DECIZIE

După ce Iisus a luat deciziile sale cu privire la maniera de a se hrăni, de a răspunde nevoilor corpului său fizic și de a veghea la sănătatea sa și la cea a asociaților săi, mai rămăneau încă alte probleme de rezolvat. Cum se va comporta el în fața unui pericol personal? El a decis să exercite o supraveghere normală asupra securității sale fizice și să își ia măsuri de precauție rezonabile pentru a evita sfârșitul prematur al carierei sale în trup, dar să se abțină de la orice intervenție supraomenească în momentul în care s-ar produce criza vieții sale întrupate. În timp ce lua această decizie, Iisus ședea la umbra unui copac pe o margine stâncoasă aplecată deasupra unei prăpăstii drept înaintea lui. El și-a dat perfect seama că de pe această cornișă putea să se arunce în gol fără să i se întâmple nici un rău, cu condiția de a reveni la prima mare decizie (de a nu invoca intervenția inteligențelor sale celeste pentru a înfăptui opera vieții sale de pe Urantia) și cu condiția de a abroga a doua sa decizie referitoare la comportamentul său cu privire la ocrotirea vieții sale.

Iisus știa că compatrioții lui așteptau un Mesia care transcendea legile naturale. Fusese bine propovăduit pasajul din Scripturi care spunea că: „Nu te va ajunge nici un rău și nici o suferință nu se va apropia de lăcașul tău, căci el te va da în grija îngerilor săi pentru ca ei să te păzească pe toate căile tale. Ei te vor purta în brațele de temă ca tu să nu te lovești la picior de vreo piatră.” Acest soi de prezumție, această sfidare a legii gravitației Tatălui său, ar fi ele justificate ca să se protejeze de vreun rău posibil, sau poate ca să câștige încrederea poporului său rău instruit și rătăcit? Oricât de satisfăcătoare ar fi ea pentru iudeii în căutare de semne, această linie de conduită nu constituia o revelație a Tatălui său, ci o îndoielnică manipulare a legilor stabilite ale universului universurilor.

Înțelegând toate acestea și știind că Maestrul refuza să lucreze sfidând legile naturii pe care el le stabilise, în măsura în care era vorba de conduita sa personală, voi știți cu certitudine că el nu a mers niciodată pe ape și nu a făcut niciodată nimic care să violeze ordinea materială de administrare a lumii. Bineînțeles, trebuie întotdeauna păstrat prezent în minte faptul că nu fusese încă descoperit nici un procedeu pentru a-l elibera în întregime de lipsa de control asupra elementului timp în legătură cu treburile încredințate jurisdicției Ajustorului Personalizat.

În cursul întregii sale vieți terestre, Iisus a rămas constant fidel acestei decizii. Astfel, când fariseii i-au reproșat cu dispreț că nu dă nici un semn, sau când cei care îl observau în Patimile răstignirii sale l-au îndemnat să coboare de pe cruce, el a menținut ferm decizia luată în acest ceas pe coasta muntelui.

8. CEA DE-A PATRA DECIZIE

Următoarea mare problemă cu care a trebuit să se

7. THE THIRD DECISION

^{136:7.1 (1519.5)} Having made his decisions regarding such matters as food and physical ministrations to the needs of his material body, the care of the health of himself and his associates, there remained yet other problems to solve. What would be his attitude when confronted by personal danger? He decided to exercise normal watchcare over his human safety and to take reasonable precaution to prevent the untimely termination of his career in the flesh but to refrain from all superhuman intervention when the crisis of his life in the flesh should come. As he was formulating this decision, Jesus was seated under the shade of a tree on an overhanging ledge of rock with a precipice right there before him. He fully realized that he could cast himself off the ledge and out into space, and that nothing could happen to harm him provided he would rescind his first great decision not to invoke the interposition of his celestial intelligences in the prosecution of his lifework on Urantia, and provided he would abrogate his second decision concerning his attitude toward self-preservation.

^{136:7.2 (1519.6)} Jesus knew his fellow countrymen were expecting a Messiah who would be above natural law. Well had he been taught that Scripture: “There shall no evil befall you, neither shall any plague come near your dwelling. For he shall give his angels charge over you, to keep you in all your ways. They shall bear you up in their hands lest you dash your foot against a stone.” Would this sort of presumption, this defiance of his Father’s laws of gravity, be justified in order to protect himself from possible harm or, perchance, to win the confidence of his mistaught and distracted people? But such a course, however gratifying to the sign-seeking Jews, would be, not a revelation of his Father, but a questionable trifling with the established laws of the universe of universes.

^{136:7.3 (1519.7)} Understanding all of this and knowing that the Master refused to work in defiance of his established laws of nature in so far as his personal conduct was concerned, you know of a certainty that he never walked on the water nor did anything else which was an outrage to his material order of administering the world; always, of course, bearing in mind that there had, as yet, been found no way whereby he could be wholly delivered from the lack of control over the element of time in connection with those matters put under the jurisdiction of the Personalized Adjuster.

^{136:7.4 (1520.1)} Throughout his entire earth life Jesus was consistently loyal to this decision. No matter whether the Pharisees taunted him for a sign, or the watchers at Calvary dared him to come down from the cross, he steadfastly adhered to the decision of this hour on the hillside.

8. THE FOURTH DECISION

^{136:8.1 (1520.2)} The next great problem with which this

lupte acest om - Dumnezeu, și pe care a rezolvat-o curând conform voii Tatălui celest, era privitoare la chestiunea de a ști dacă el trebuia sau nu să se folosească de puterile sale supraomenești pentru a atrage atenția și a câștiga adeziunea contemporanilor săi. Trebuia el, cu vreun chip, să lase puterile lui universale să satisfacă nostalgia iudeilor pentru spectaculos și miraculos? Iisus a decis că nu va face nimic de felul acesta. Pentru a-și aduce misiunea la cunoștința oamenilor, el și-a fixat alegerea asupra unei metode care să elimine toate aceste practici, și a trăit în mod constant urmând această mare decizie. Chiar și în numeroasele cazuri când a îngăduit manifestările de îndurare comportând o scurtare a timpului, el a recomandat aproape invariabil beneficiarilor serviciului său tălmăcitor de a nu povesti nimănui despre foloasele trase. El a refuzat întotdeauna sfidarea sarcastică venită din partea inamicilor lui care îi ziceau „arată-ne un semn” ca dovadă și demonstrație a divinității sale.

Iisus prevedea cu multă înțelepciune că înfăptuirea de miracole și facerea de minuni nu ar evoca decât o loialitate exterioară provocatoare de un exces de teamă în mintea materială; astfel de performanțe nu l-ar revela pe Dumnezeu și nu ar salva oamenii. El a refuzat să devină un simplu făcător de minuni. El a hotărât a se mărgini la o sarcină unică - întemeierea împărăției cerurilor.

Pe toată durata acestui important dialog al lui Iisus aflat în comuniune cu sine însuși, elementul omenesc al interogării ce friza îndoiala și-a făcut simțită prezența, căci Iisus era un om tot atât de bine ca și un Dumnezeu. Era evident că iudeii nu l-ar accepta niciodată ca pe Mesia dacă nu ar face minuni. Pe de altă parte, dacă el ar consimți să facă măcar un singur lucru supranatural, mintea omenească ar pricepe cu certitudine că aceasta era doar prin subordonarea în fața unei minți cu adevărat divine. Pentru mintea divină, ar fi oare compatibil cu „voia Tatălui” a face această concesie naturii puse pe îndoială a minții omenești? Iisus a decis că aceasta ar fi incompatibil și a citat prezența Ajustorului Personalizat ca dovadă suficientă a divinității acordată și asociată umanității.

Iisus călătorise mult. El își amintea Roma, Alexandria și Damascul. El cunoștea metodele lumii - maniera în care ajung oamenii la scopurile lor, în politică și în afaceri, prin compromis și diplomație. Ar întrebuița el această cunoaștere pentru avansarea misiunii sale din lume? Nu! El s-a pronunțat deopotrivă împotriva oricărui compromis cu deșeptăciunea lumii și cu influența bogăției pentru stabilirea regatului. Din nou, el a ales să depindă exclusiv de voia Tatălui.

Iisus și-a dat pe deplin seama că putea să exercite una dintre puterile sale pe o cale directă mai scurtă. El cunoștea multe procedee care îi permiteau să focalizeze imediat asupra lui atenția națiunii și a lumii întregi. Paștele avea curând să fie celebrat în Ierusalim; orașul va fi înțesat de vizitatori. Iisus putea să urce pe acoperișul templului și, în fața mulțimilor buimace, să meargă prin văzduh. Acesta era genul de Mesia pe care îl căutau iudeii, însă ulterior el îi va dezamăgi, căci nu venise pentru a restabili tronul lui David. Iar el cunoștea inutilitatea metodei lui Caligastia constând din încercarea de a o lua înainte trecând peste maniera naturală, lentă și sigură a înfăptuirii planului divin. Din

God-man wrestled and which he presently decided in accordance with the will of the Father in heaven, concerned the question as to whether or not any of his superhuman powers should be employed for the purpose of attracting the attention and winning the adherence of his fellow men. Should he in any manner lend his universe powers to the gratification of the Jewish hankering for the spectacular and the marvelous? He decided that he should not. He settled upon a policy of procedure which eliminated all such practices as the method of bringing his mission to the notice of men. And he consistently lived up to this great decision. Even when he permitted the manifestation of numerous time-shortening ministrations of mercy, he almost invariably admonished the recipients of his healing ministry to tell no man about the benefits they had received. And always did he refuse the taunting challenge of his enemies to “show us a sign” in proof and demonstration of his divinity.

136:8.2 (1520.3) Jesus very wisely foresaw that the working of miracles and the execution of wonders would call forth only outward allegiance by overawing the material mind; such performances would not reveal God nor save men. He refused to become a mere wonder-worker. He resolved to become occupied with but a single task — the establishment of the kingdom of heaven.

136:8.3 (1520.4) Throughout all this momentous dialogue of Jesus' communing with himself, there was present the human element of questioning and near-doubting, for Jesus was man as well as God. It was evident he would never be received by the Jews as the Messiah if he did not work wonders. Besides, if he would consent to do just one unnatural thing, the human mind would know of a certainty that it was in subservience to a truly divine mind. Would it be consistent with “the Father's will” for the divine mind to make this concession to the doubting nature of the human mind? Jesus decided that it would not and cited the presence of the Personalized Adjuster as sufficient proof of divinity in partnership with humanity.

136:8.4 (1520.5) Jesus had traveled much; he recalled Rome, Alexandria, and Damascus. He knew the methods of the world — how people gained their ends in politics and commerce by compromise and diplomacy. Would he utilize this knowledge in the furtherance of his mission on earth? No! He likewise decided against all compromise with the wisdom of the world and the influence of riches in the establishment of the kingdom. He again chose to depend exclusively on the Father's will.

136:8.5 (1520.6) Jesus was fully aware of the short cuts open to one of his powers. He knew many ways in which the attention of the nation, and the whole world, could be immediately focused upon himself. Soon the Passover would be celebrated at Jerusalem; the city would be thronged with visitors. He could ascend the pinnacle of the temple and before the bewildered multitude walk out on the air; that would be the kind of a Messiah they were looking for. But he would subsequently disappoint them since he had not come to re-establish David's throne. And he knew the futility of the Caligastia method of trying to get ahead of the natural, slow, and sure way of accomplishing the divine

nou, Fiul Omului s-a înclinat ascultător înaintea căii Tatălui, voia Tatălui.

Iisus a ales să întemeieze împărăția cerurilor în inima oamenilor prin metode naturale, obișnuite, dificile și grele, doar prin procedeele pe care copiii săi pământeni vor trebui ulterior să le urmeze în lucrările lor de lărgire și de extindere a acestei împărății a cerurilor. Fiul Omului știa foarte bine că va fi „prin multe necazuri și frământări vor intra numeroșii copii ai timpului în regat”. Iisus trecea acum prin marea încercare a oamenilor civilizați, constând din a deține puterea și de a refuza ferm să se servească de ea pentru scopurile sale pur egoiste sau personale.

Studiind viața și experiența Fiului Omului, trebuie întotdeauna avut în vedere că Fiul lui Dumnezeu era întrupat în mintea unei ființe omenești din primul secol, iar nu în mintea unei minți din cel de-al douăzecilea secol sau din vreun alt secol. Prin aceasta, noi încercăm să comunicăm ideea că înzestrările umane ale lui Iisus fuseseră dobândite pe cale naturală. Iisus era produsul factorilor ereditari și de mediu ai timpului său, sportiți de influența educației sale și a instruirii sale. Umanitatea sa era autentică și naturală; ea deriva în întregime din antecedentele statutului intelectual de atunci și din condițiile sociale și economice din această epocă și din această generație, și era întreținută de ele. În experiența acestui om Dumnezeu subzista întotdeauna posibilitatea ca mintea divină să transcendă intelectul uman; cu toate acestea, în circumstanțele în care funcționa această minte umană, aceasta ar fi așa cum ar face-o o veritabilă minte temporală în condițiile anturajului uman din epocă.

Iisus zăugărea tuturor lumilor din vastul său univers, nebunia de a crea situații artificiale cu intenția de a etala o autoritate arbitrară, sau de a se lăsa slujit de o putere excepțională cu scopul de a reînsufla valorile morale sau de a accelera progresele spirituale. Iisus a decis că în cursul misiunii sale pământești, el nu se va preta la repetarea decepției domniei macabeilor. El a refuzat să înjosească atributele sale divine în dobândirea unei popularități nemeritate sau a unui câștig de prestigiu politic. El nu a vrut să sancționeze transmutarea energiei divine și creative în putere națională sau în prestigiu internațional. Iisus din Nazaret a refuzat orice compromis cu răul, și cu atât mai mult orice asociere cu păcatul. Maestrul și-a pus triumfal loialitatea față de voia Tatălui său mai presus de orice altă considerație pământească și temporală.

9. CEA DE-A CINCIA DECIZIE

După ce a lămurit chestiunile politice privitoare la relațiile personale cu legile naturii și cu puterea spirituală, el și-a îndreptat atenția asupra alegerii metodelor de folosit pentru proclamarea și stabilirea regatului lui Dumnezeu. Ioan începuse deja această operă; oare cum ar putea Iisus să continue mesajul? Oare cum ar trebui să preia și să ducă mai departe misiunea lui Ioan? Cum ar trebui să organizeze grupul său de fideli în vederea unui efort eficient și a unei cooperări inteligente? Iisus ajungea acum la decizia finală care îi va interzice să se considere de acum încolo drept Mesia al iudeilor, cel puțin potrivit concepției populare despre Mesia din această epocă.

purpose. Again the Son of Man bowed obediently to the Father's way, the Father's will.

136:8.6 (1521.1) Jesus chose to establish the kingdom of heaven in the hearts of mankind by natural, ordinary, difficult, and trying methods, just such procedures as his earth children must subsequently follow in their work of enlarging and extending that heavenly kingdom. For well did the Son of Man know that it would be “through much tribulation that many of the children of all ages would enter into the kingdom.” Jesus was now passing through the great test of civilized man, to have power and steadfastly refuse to use it for purely selfish or personal purposes.

136:8.7 (1521.2) In your consideration of the life and experience of the Son of Man, it should be ever borne in mind that the Son of God was incarnate in the mind of a first-century human being, not in the mind of a twentieth-century or other-century mortal. By this we mean to convey the idea that the human endowments of Jesus were of natural acquirement. He was the product of the hereditary and environmental factors of his time, plus the influence of his training and education. His humanity was genuine, natural, wholly derived from the antecedents of, and fostered by, the actual intellectual status and social and economic conditions of that day and generation. While in the experience of this God-man there was always the possibility that the divine mind would transcend the human intellect, nonetheless, when, and as, his human mind functioned, it did perform as would a true mortal mind under the conditions of the human environment of that day.

136:8.8 (1521.3) Jesus portrayed to all the worlds of his vast universe the folly of creating artificial situations for the purpose of exhibiting arbitrary authority or of indulging exceptional power for the purpose of enhancing moral values or accelerating spiritual progress. Jesus decided that he would not lend his mission on earth to a repetition of the disappointment of the reign of the Maccabees. He refused to prostitute his divine attributes for the purpose of acquiring unearned popularity or for gaining political prestige. He would not countenance the transmutation of divine and creative energy into national power or international prestige. Jesus of Nazareth refused to compromise with evil, much less to consort with sin. The Master triumphantly put loyalty to his Father's will above every other earthly and temporal consideration.

9. THE FIFTH DECISION

136:9.1 (1521.4) Having settled such questions of policy as pertained to his individual relations to natural law and spiritual power, he turned his attention to the choice of methods to be employed in the proclamation and establishment of the kingdom of God. John had already begun this work; how might he continue the message? How should he take over John's mission? How should he organize his followers for effective effort and intelligent co-operation? Jesus was now reaching the final decision which would forbid that he further regard himself as the Jewish Messiah, at least as the Messiah was popularly conceived in that day.

Iudeii își închipuiau un eliberator care va veni cu o putere miraculoasă ca să doboare dușmanii Israelului și să-i instituie pe iudei, eliberați de mizerie și de asuprire, drept conducători ai lumii. El știa că împărăția cerurilor se referea la victoria asupra răului din inimile oamenilor, și că este pur și simplu o treabă de ordin spiritual. El a meditat asupra oportunității de a inaugura împărăția spirituală printr-o strălucită și orbitoare demonstrație de putere - această linie de conduită ar fi fost admisibilă și în întregime conformă cu jurisdicția lui Mihail - dar el s-a pronunțat complet împotriva acestui plan. El nu voia să facă nici un compromis cu tehnicile revoluționale ale lui Caligastia. Iisus câștigase în mod potențial lumea supunându-se voii Tatălui; el și-a propus să-și termine opera întocmai după cum o începuse, și în calitate de Fiul Omului.

Cu greu se poate imagina ceea ce s-ar fi petrecut pe Urantia dacă acest om - Dumnezeu, de acum înainte investit în mod potențial cu orice putere din cer și de pe pământ, s-ar fi decis să desfășoare o dată stindardul suveranității, să dispună în ordine de bătaie acestor legiuni operând minuni! Dar el a refuzat compromisul. El nu voia să slujească răul, lăsând cumva a se presupune că adorarea lui Dumnezeu poate să rezulte din aceasta. El a rămas fidel voii Tatălui. El a proclamat unui univers pe care îl observa: „Să îl adorați pe Domnul vostru Dumnezeu, și să nu îl sluiți decât pe el singur.”

Pe măsură ce treceau zilele, Iisus percepea din ce în ce mai clar ce fel de revelator de adevăr avea el să devină. El a deslușit că drumurile lui Dumnezeu nu aveau să fie calea ușoară. El a început să își dea seama că restul experienței sale omenești ar putea fi o cupă cu băutură amară, dar el s-a decis să o bea.

Chiar și mintea sa omenească a zis adio tronului lui David. Pas cu pas, ea a urmat cărarea minții divine; ea a mai pus încă întrebări, dar a acceptat invariabil răspunsurile divine ca regulă finală în această dublă existență în care a trăit ca un om în lume, supunându-se constant, fără rezervă, înfăptuirii eternei și divinei voii a Tatălui.

Roma era stăpâna lumii occidentale. Fiul Omului, acum în solitudine sa, luând aceste memorabile decizii, cu armatele din cer la ordinele sale, reprezenta, pentru iudei, ultima șansă de a ajunge la dominația lumii; însă acest iudeu prin naștere, care poseda o înțelepciune și o putere atât de prodigioase, nu voia să se folosească de înzestrările sale universale nici pentru a se înălța personal, nici pentru a pune poporul său pe tron. El vedea, ca să zicem așa, „regatele lumii” și avea puterea de a pune stăpânire pe ele. Cei Prea Înalți ai Edentiei încredințaseră toate aceste puteri în mâinile sale, dar el nu le-a vrut. Regatele pământene erau prea neînsemnate ca să-l intereseze pe Creatorul și Suveranul unui univers. El nu avea decât un singur obiectiv, să continue revelarea lui Dumnezeu oamenilor, întemeierea împărăției cerurilor, domnia Tatălui celest, în inima oamenilor.

Ideile de bătaie, de luptă, de masacru îi repugnau lui Iisus. El nu voia nimic din toate acelea. El voia să se arate pe pământ în calitate de Prinț al Păcii pentru a-l revela pe Dumnezeul iubirii. Înaintea botezului său, el refuzase pentru a doua oară oferta de a-i conduce pe

136:9.2 (1522.1) The Jews envisaged a deliverer who would come in miraculous power to cast down Israel's enemies and establish the Jews as world rulers, free from want and oppression. Jesus knew that this hope would never be realized. He knew that the kingdom of heaven had to do with the overthrow of evil in the hearts of men, and that it was purely a matter of spiritual concern. He thought out the advisability of inaugurating the spiritual kingdom with a brilliant and dazzling display of power — and such a course would have been permissible and wholly within the jurisdiction of Michael — but he fully decided against such a plan. He would not compromise with the revolutionary techniques of Caligastia. He had won the world in potential by submission to the Father's will, and he proposed to finish his work as he had begun it, and as the Son of Man.

136:9.3 (1522.2) You can hardly imagine what would have happened on Urantia had this God-man, now in potential possession of all power in heaven and on earth, once decided to unfurl the banner of sovereignty, to marshal his wonder-working battalions in militant array! But he would not compromise. He would not serve evil that the worship of God might presumably be derived therefrom. He would abide by the Father's will. He would proclaim to an onlooking universe, “You shall worship the Lord your God and him only shall you serve.”

136:9.4 (1522.3) As the days passed, with ever-increasing clearness Jesus perceived what kind of a truth-revealer he was to become. He discerned that God's way was not going to be the easy way. He began to realize that the cup of the remainder of his human experience might possibly be bitter, but he decided to drink it.

136:9.5 (1522.4) Even his human mind is saying good-bye to the throne of David. Step by step this human mind follows in the path of the divine. The human mind still asks questions but unfailingly accepts the divine answers as final rulings in this combined life of living as a man in the world while all the time submitting unqualifiedly to the doing of the Father's eternal and divine will.

136:9.6 (1522.5) Rome was mistress of the Western world. The Son of Man, now in isolation and achieving these momentous decisions, with the hosts of heaven at his command, represented the last chance of the Jews to attain world dominion; but this earthborn Jew, who possessed such tremendous wisdom and power, declined to use his universe endowments either for the aggrandizement of himself or for the enthronement of his people. He saw, as it were, “the kingdoms of this world,” and he possessed the power to take them. The Most Highs of Edentia had resigned all these powers into his hands, but he did not want them. The kingdoms of earth were paltry things to interest the Creator and Ruler of a universe. He had only one objective, the further revelation of God to man, the establishment of the kingdom, the rule of the heavenly Father in the hearts of mankind.

136:9.7 (1522.6) The idea of battle, contention, and slaughter was repugnant to Jesus; he would have none of it. He would appear on earth as the Prince of Peace to reveal a God of love. Before his baptism he had again refused the offer of the Zealots to lead them in rebellion

zeloți în rebeliunea lor contra opresorilor romani. Acum Iisus a luat decizia sa finală raportându-se la anumite pasaje ale Scripturilor pe care le învățase de la mama sa, ca de exemplu: „Domnul mi-a zis: 'tu ești fiul meu, eu te-am zămislit azi. Cere-mi și îți voi da pe păgâni drept moștenire și hotarele pământului în posesiune. Tu le vei sfărâma cu un sceptru de fier; tu le vei sparge în bucățele ca pe un vas de lut.'”

Iisus din Nazaret a ajuns la concluzia că aceste citate nu îl priveau. În definitiv, și o dată pentru totdeauna, mintea umană a Fiului Omului a măturat complet toate aceste dificultăți și contradicții mesianice - Scripturile ebraice, educația de la părinți, instruirea chazanilor, speranțele iudeilor și ambițioasele dorințe omenești. O dată pentru totdeauna, el și-a trasat cursul său de acțiune: el s-a reîntors în Galileea și a început liniștit proclamarea regatului; el își puna încrederea în Tatăl său (Ajustorul Personalizat) pentru a elabora detaliile de zi cu zi de punere în practică.

Prin decizii, Iisus a dat o pildă nobilă tuturor persoanelor din toate lumile unui vast univers, refuzând să facă uz de încercările materiale ca dovezi în problemele spirituale, refuzând să sfideze cu trufie legile naturale. Și, când a refuzat să pună mâna pe puterea temporală ca preludiu la gloria spirituală, el a dat un exemplu inspirator de loialism universal și de noblețe morală.

Dacă Fiul Omului a avut îndoieli asupra misiunii sale și a naturii acesteia când s-a dus în munți după botezarea sa, el nu a mai avut nici una atunci când a revenit la tovarăși săi după cele patruzeci de zile de solitudine și de hotărâri.

Iisus formulase un program pentru stabilirea împărăției Tatălui; el nu avea să răspundă satisfacerii fizice a poporului. El nu va distribui pâine mulțimilor așa cum o făcuse atât de recent la Roma. El nu va atrage atenția asupra lui prin facerea de minuni, chiar dacă tocmai aceasta era ceea ce așteptau iudeii de la un eliberator. El nici nu căuta să facă să se accepte mesajul său spiritual printr-o etalare de autoritate politică sau de putere temporală.

Respingând toate aceste metode susceptibile de a înălța regatul ce va veni în ochii iudeilor care îl așteptau, Iisus era sigur că acești aceiași iudei ar respinge cu siguranță și definitiv toate pretențiile sale la autoritate și la divinitate. Știind toate acestea, Iisus a căutat multă vreme să îi împiedice pe primii săi ucenici să vorbească de el ca despre Mesia.

Pe durata întregului său serviciu public, el a fost obligat să facă față la trei situații constant recurente: strigătul de a fi hrăniți, insistența de a vedea miracole, și rugămintea finală a partizanilor săi care cereau permisiunea de a-l face rege. Iisus nu s-a îndepărtat însă niciodată de deciziile sale pe care le luase în timpul acestor zile de solitudine din munții Preei.

10. CEA DE-A ȘASEA DECIZIE

În ultima zi a acestei izolări memorabile, înainte de a coborî de pe munte pentru a se alătura lui Ioan și discipolilor săi, Fiul Omului a luat ultima sa decizie. El a comunicat-o Ajustorului său Personalizat în acești termeni: „Pentru toate celelalte întrebări, ca și pentru

against the Roman oppressors. And now he made his final decision regarding those Scriptures which his mother had taught him, such as: “The Lord has said to me, ‘You are my Son; this day have I begotten you. Ask of me, and I will give you the heathen for your inheritance and the uttermost parts of the earth for your possession. You shall break them with a rod of iron; you shall dash them in pieces like a potter’s vessel.’”

^{136:9.8 (1522.7)} Jesus of Nazareth reached the conclusion that such utterances did not refer to him. At last, and finally, the human mind of the Son of Man made a clean sweep of all these Messianic difficulties and contradictions — Hebrew scriptures, parental training, chazan teaching, Jewish expectations, and human ambitious longings; once and for all he decided upon his course. He would return to Galilee and quietly begin the proclamation of the kingdom and trust his Father (the Personalized Adjuster) to work out the details of procedure day by day.

^{136:9.9 (1523.1)} By these decisions Jesus set a worthy example for every person on every world throughout a vast universe when he refused to apply material tests to prove spiritual problems, when he refused presumptuously to defy natural laws. And he set an inspiring example of universe loyalty and moral nobility when he refused to grasp temporal power as the prelude to spiritual glory.

^{136:9.10 (1523.2)} If the Son of Man had any doubts about his mission and its nature when he went up in the hills after his baptism, he had none when he came back to his fellows following the forty days of isolation and decisions.

^{136:9.11 (1523.3)} Jesus has formulated a program for the establishment of the Father’s kingdom. He will not cater to the physical gratification of the people. He will not deal out bread to the multitudes as he has so recently seen it being done in Rome. He will not attract attention to himself by wonder-working, even though the Jews are expecting just that sort of a deliverer. Neither will he seek to win acceptance of a spiritual message by a show of political authority or temporal power.

^{136:9.12 (1523.4)} In rejecting these methods of enhancing the coming kingdom in the eyes of the expectant Jews, Jesus made sure that these same Jews would certainly and finally reject all of his claims to authority and divinity. Knowing all this, Jesus long sought to prevent his early followers alluding to him as the Messiah.

^{136:9.13 (1523.5)} Throughout his public ministry he was confronted with the necessity of dealing with three constantly recurring situations: the clamor to be fed, the insistence on miracles, and the final request that he allow his followers to make him king. But Jesus never departed from the decisions which he made during these days of his isolation in the Perea hills.

10. THE SIXTH DECISION

^{136:10.1 (1523.6)} On the last day of this memorable isolation, before starting down the mountain to join John and his disciples, the Son of Man made his final decision. And this decision he communicated to the Personalized Adjuster in these words, “And in all other

cele la care decizia este acum înregistrată, eu mă angajez față de tine să mă supun voii Tatălui meu.” După ce a vorbit astfel, el a coborât de pe munte cu un chip ce radia de gloria victoriilor spirituale și a înfăptuirilor morale.

matters, as in these now of decision-record, I pledge you I will be subject to the will of my Father.” And when he had thus spoken, he journeyed down the mountain. And his face shone with the glory of spiritual victory and moral achievement.

Capitolul 137. Șederea în așteptare din Galileea

⇨ 136

CARTEA URANTIA

138 ⇨

PARTE IV. VIAȚA ȘI ÎNVĂȚĂTURILE LUI IISUS

CAPITOLUL 137

ȘEDEREA ÎN AȘTEPTARE DIN GALILEEA

Secțiuni

Introduction

1. Alegerea primilor patru apostoli
2. Alegerea lui Filip și a lui Nataniel
3. Vizita la Capernaum
4. Nunta de la Cana
5. Reîntoarcerea la Capernaum
6. Evenimentele unei zilei de sabbat
7. Patru luni de formare
8. Predica despre regat

Introduction

ÎN PRIMELE ceasuri ale dimineții de sâmbătă, 23 februarie al anului 26, Iisus a coborât din munți pentru a se alătura grupului de adepți al lui Ioan care locuiau în corturi în Pella. Cât a fost ziua de lungă, Iisus s-a amestecat cu mulțimea. A îngrijit un băiat care se rănise de la o căzătură și s-a dus în Pella, satul vecin, pentru a-l încredința pe copil teafăr părinților lui.

1. ALEGEREA PRIMILOR PATRU APOSTOLI

În timpul acestui sabbat, doi dintre principalii ucenici ai lui Ioan și-au petrecut mult timp cu Iisus. Dintre toți adepții lui Ioan, unul numit Andrei a fost cel mai profund impresionat de Iisus; l-a însoțit în călătoria la Pella cu băiatul rănit. Pe drumul de întoarcere către locul unde boteza Ioan, el i-a pus lui Iisus numeroase întrebări. Chiar înainte de a ajunge la destinație, au zăbovit amândoi pentru o scurtă discuție în cursul căreia Andrei a zis: „Te-am observat mereu de când ai venit la Capernaum, și eu cred că tu ești noul Învățător, și cu toate că nu înțeleg toată învățătura ta, eu sunt pe deplin hotărât să te urmez. Aș vrea să stau la picioarele tale și să învăț tot adevărul cu privire la noul regat.” Cu o inimă încredințată, Iisus l-a primit pe Andrei ca cel dintâi dintre apostolii săi, acel grup de doisprezece care aveau să trudească cu el la întemeierea noului regat al lui Dumnezeu în inima oamenilor.

PAPER 137

TARRYING TIME IN GALILEE

SECTIONS

Introduction

1. Choosing the First Four Apostles
2. Choosing Philip and Nathaniel
3. The Visit to Capernaum
4. The Wedding at Cana
5. Back in Capernaum
6. The Events of a Sabbath Day
7. Four Months of Training
8. Sermon on the Kingdom

INTRODUCTION

^{137:0.1 (1524.1)} EARLY on Saturday morning, February 23, A.D. 26, Jesus came down from the hills to rejoin John's company encamped at Pella. All that day Jesus mingled with the multitude. He ministered to a lad who had injured himself in a fall and journeyed to the near-by village of Pella to deliver the boy safely into the hands of his parents.

1. CHOOSING THE FIRST FOUR APOSTLES

^{137:1.1 (1524.2)} During this Sabbath two of John's leading disciples spent much time with Jesus. Of all John's followers one named Andrew was the most profoundly impressed with Jesus; he accompanied him on the trip to Pella with the injured boy. On the way back to John's rendezvous he asked Jesus many questions, and just before reaching their destination, the two paused for a short talk, during which Andrew said: "I have observed you ever since you came to Capernaum, and I believe you are the new Teacher, and though I do not understand all your teaching, I have fully made up my mind to follow you; I would sit at your feet and learn the whole truth about the new kingdom." And Jesus, with hearty assurance, welcomed Andrew as the first of his apostles, that group of twelve who were to labor with him in the work of establishing the new kingdom of God in the hearts of men.

Andrei observase în tăcere munca lui Ioan Botezătorul și credea sincer în el. El avea un frate foarte capabil și plin de entuziasm, pe nume Simon, care era unul dintre cei mai de seamă ucenici ai lui Ioan; se poate chiar spune că Simon era unul dintre principalii susținători ai lui Ioan.

Curând după întoarcerea lui Iisus și a lui Andrei în tabără, Andrei l-a căutat pe fratele său Simon și l-a luat deoparte; l-a informat că el era personal convins că Iisus era marele Învățător, și că se angajase să-i fie discipol. A continuat prin a-i zice că Iisus acceptase oferta lui de slujire și i-a sugerat (lui Simon) să se ducă și el să-l găsească pe Iisus și să se propună ca tovarăș în slujba noului regat. Simon a răspuns: „Încă din clipa în care acest om a venit să lucreze la atelierul lui Zebedeu, eu m-am gândit că era trimis de Dumnezeu, dar ce să facem cu Ioan? Oare trebuie să-l abandonăm? Crezi oare că va fi corect așa?” Ei s-au decis atunci, pe loc, să se ducă să se sfătuiască cu Ioan. Ioan a fost întristat la gândul de a pierde doi dintre sfetnicii lui cei mai capabili și dintre discipolii lui cei mai promițători, dar a răspuns cu curaj la cererea lor zicând: „Acesta este numai începutul. Munca mea curând va lua sfârșit, și toți vom deveni discipolii lui.” Apoi, Andrei i-a făcut lui Iisus semn să vină și l-a anunțat între patru ochi că fratele lui dorea să intre în slujba noului regat. Primindu-l pe Simon ca al doilea apostol, Iisus a zis: „Simon, entuziasmul tău este lăudabil, dar primejdios pentru lucrarea regatului. Te previn că trebuie să fi mai chibzuit în toate cuvintele tale. Am să-ți schimb numele cu acela de Petru.”

Părinții băiețelului rănit, care trăiau în Pella, îl rugaseră pe Iisus să își petreacă noaptea la ei și să se considere la el acasă, și Iisus promisese că va veni. Înainte de a-l părăsi pe Andrei și pe fratele său, el le-a zis: „Măine dimineață devreme vom merge în Galileea.”

După ce Iisus s-a reîntors în Pella pentru a înnopta, și în timp ce Andrei și Simon discutau încă despre natura serviciului lor în întemeierea apropiatului regat, Iacob și Ioan, fiii lui Zebedeu au sosit la fața locului. Ei tocmai se întorceau din lungă și zadarnică lor căutare după Iisus pe dealuri. Când l-au auzit pe Simon Petru povestindu-le cum el și fratele său Andrei deveniseră primii sfetnici acceptați ai noului regat și că trebuiau să plece a doua zi dimineață cu noul lor Maestru către Galileea, Iacob și Ioan au fost amândoi măhniiți. Ei îl cunoșteau pe Iisus de o bună bucată de vreme și țineau la el. Îl căutasera mai multe zile pe dealuri și, acum, reveneau ca să afle că fuseseră alții aleși înaintea lor. Au întrebat unde se dusesese Iisus și s-au grăbit să i se alăture.

Iisus dormea când au ajuns la locuința sa, dar l-au trezit zicându-i: „În timp ce noi, care am trăit atâta timp cu tine, cercetăm dealurile în căutarea ta, cum se face că ai preferat pe alții înaintea noastră și i-ai ales pe Andrei și pe Simon ca primii tăi asociați pentru noul regat?” Iisus a răspuns: „Fiți calmi în inima voastră și întrebați-vă cine v-a poruncit să îl căutați pe Fiul Omului în vreme ce el vedea de treburile Tatălui său.” După ce ei i-au istorisit detaliile lungii lor căutări peste coline, Iisus i-a instruit mai departe: „Voi ar trebui să învățați să căutați taina noului regat în inima voastră, iar nu peste dealuri. Ceea ce căutați era deja prezent în sufletul vostru. Voi sunteți într-adevăr frații mei - n-aveți nevoie

137:1.2 (1524.3) Andrew was a silent observer of, and sincere believer in, John's work, and he had a very able and enthusiastic brother, named Simon, who was one of John's foremost disciples. It would not be amiss to say that Simon was one of John's chief supporters.

137:1.3 (1524.4) Soon after Jesus and Andrew returned to the camp, Andrew sought out his brother, Simon, and taking him aside, informed him that he had settled in his own mind that Jesus was the great Teacher, and that he had pledged himself as a disciple. He went on to say that Jesus had accepted his proffer of service and suggested that he (Simon) likewise go to Jesus and offer himself for fellowship in the service of the new kingdom. Said Simon: "Ever since this man came to work in Zebedee's shop, I have believed he was sent by God, but what about John? Are we to forsake him? Is this the right thing to do?" Whereupon they agreed to go at once to consult John. John was saddened by the thought of losing two of his able advisers and most promising disciples, but he bravely answered their inquiries, saying: "This is but the beginning; presently will my work end, and we shall all become his disciples." Then Andrew beckoned to Jesus to draw aside while he announced that his brother desired to join himself to the service of the new kingdom. And in welcoming Simon as his second apostle, Jesus said: "Simon, your enthusiasm is commendable, but it is dangerous to the work of the kingdom. I admonish you to become more thoughtful in your speech. I would change your name to Peter."

137:1.4 (1525.1) The parents of the injured lad who lived at Pella had besought Jesus to spend the night with them, to make their house his home, and he had promised. Before leaving Andrew and his brother, Jesus said, "Early on the morrow we go into Galilee."

137:1.5 (1525.2) After Jesus had returned to Pella for the night, and while Andrew and Simon were yet discussing the nature of their service in the establishment of the forthcoming kingdom, James and John the sons of Zebedee arrived upon the scene, having just returned from their long and futile searching in the hills for Jesus. When they heard Simon Peter tell how he and his brother, Andrew, had become the first accepted counselors of the new kingdom, and that they were to leave with their new Master on the morrow for Galilee, both James and John were sad. They had known Jesus for some time, and they loved him. They had searched for him many days in the hills, and now they returned to learn that others had been preferred before them. They inquired where Jesus had gone and made haste to find him.

137:1.6 (1525.3) Jesus was asleep when they reached his abode, but they awakened him, saying: "How is it that, while we who have so long lived with you are searching in the hills for you, you prefer others before us and choose Andrew and Simon as your first associates in the new kingdom?" Jesus answered them, "Be calm in your hearts and ask yourselves, 'who directed that you should search for the Son of Man when he was about his Father's business?'" After they had recited the details of their long search in the hills, Jesus further instructed them: "You should learn to search for the secret of the new kingdom in your hearts and not in the hills. That which you sought was already present in your souls. You are indeed my brethren — you needed not to

ca eu să vă accept - voi aparțineți deja regatului. Să aveți mare curaj și pregătiți-vă să ne însoțiți mâine dimineață către Galileea.” Ioan a îndrăznit atunci să întrebe: „Dar, Maestre, vom fi și eu cu Iacob asociații tăi în împărăția ta așa cum sunt Andrei și cu Simon?” Iisus și-a pus câte o mână pe umărul fiecăruia dintre ei și le-a spus: „Fraților, voi sunteți deja cu mine în spiritul regatului, chiar dinainte ca ceilalți doi să fi cerut să fie admiși. Voi, frații mei, nu aveți nevoie să prezentați o cerere pentru a intra în regat; voi ați fost acolo cu mine încă de la început. Înaintea oamenilor, alții pot avea prioritate înaintea voastră, dar, în inima mea, vă socotesc și pe voi în consiliile regatului chiar înainte de a vă fi gândit să îmi cereți asta. Voi ați fi putut chiar să fiți primii dintre oameni dacă nu ați fi lipsit, fiind angajați în sarcina bine intenționată, dar fixată de voi înșivă, de a căuta pe cineva care nu era nicidecum pierdut. În regatul ce va veni, nu vă ocupați de lucruri care vă întrețin îngrijorarea, ci mai degrabă aveți grijă tot timpul să faceți voia Tatălui care este în ceruri.”

Iacob și Ioan au acceptat îndatoritori mustrarea și nu au mai fost niciodată invidioși pe Andrei și pe Simon. Ei s-au pregătit să plece a doua zi dimineață către Galileea împreună cu ceilalți doi apostoli. Începând din ziua aceea, cuvântul apostol a fost folosit pentru a distinge familia aleasă a consilierilor lui Iisus de vasta mulțime a discipolilor credincioși care l-au urmat ulterior.

Seara târziu, Iacob, Ioan, Andrei și Simon au avut o convorbire cu Ioan Botezătorul. Cu lacrimi în ochi, dar cu un glas ferm, viteazul profet iudeean i-a abandonat pe doi dintre principalii săi ucenici pentru a le îngădui să devină apostolii Prințului galileean al regatului care va veni.

2. ALEGEREA LUI FILIP ȘI A LUI NATANIEL

Duminică dimineața, în ziua de 24 februarie a anului 26, Iisus și-a luat adio de la Ioan Botezătorul de pe marginea fluviului de lângă Pella, fără a-l mai vedea vreodată în carne.

În ziua aceea, în vreme ce Iisus și cei patru ucenici-apostoli ai săi plecau către Galileea, s-a iscat un mare târâboi în tabăra fidelilor lui Ioan. Era pe cale să aibă loc prima mare diviziune. Cu o zi înainte, Ioan îi anunțase cu certitudine pe Andrei și pe Ezra că Iisus era Eliberatorul. Andrei s-a decis să îl urmeze pe Iisus, dar Ezra l-a recuzat pe blajinul tâmplar din Nazaret zicându-le tovarășilor lui: „Profetul Daniel declară că Fiul Omului va veni plutind pe norii cerului, în putere și în mare glorie. Acest tâmplar din Galileea, acest constructor de bărci nu poate fi Eliberatorul. Un asemenea dar de la Dumnezeu poate oare să vină din Nazaret? Acest Iisus este un văr de-al lui Ioan, iar Maestrul nostru s-a înșelat din exces de sentimentalitate. Să rămânem separați de acest fals Mesia.” Când Ioan l-a dojenit pentru vorbele acestea, Ezra s-a retras cu mai mulți ucenici și a pornit în grabă către sud. Acest grup a continuat să boteze în numele lui Ioan și a fondat în cele din urmă o sectă ai cărei membri aveau credință în Ioan, dar refuzau să-l accepte pe Iisus. O rămășiță a acestui grup mai persistă încă și astăzi în Mesopotamia.

be received by me — already were you of the kingdom, and you should be of good cheer, making ready also to go with us tomorrow into Galilee.” John then made bold to ask, “But, Master, will James and I be associates with you in the new kingdom, even as Andrew and Simon?” And Jesus, laying a hand on the shoulder of each of them, said: “My brethren, you were already with me in the spirit of the kingdom, even before these others made request to be received. You, my brethren, have no need to make request for entrance into the kingdom; you have been with me in the kingdom from the beginning. Before men, others may take precedence over you, but in my heart did I also number you in the councils of the kingdom, even before you thought to make this request of me. And even so might you have been first before men had you not been absent engaged in a well-intentioned but self-appointed task of seeking for one who was not lost. In the coming kingdom, be not mindful of those things which foster your anxiety but rather at all times concern yourselves only with doing the will of the Father who is in heaven.”

137:1.7 (1525.4) James and John received the rebuke in good grace; never more were they envious of Andrew and Simon. And they made ready, with their two associate apostles, to depart for Galilee the next morning. From this day on the term apostle was employed to distinguish the chosen family of Jesus' advisers from the vast multitude of believing disciples who subsequently followed him.

137:1.8 (1525.5) Late that evening, James, John, Andrew, and Simon held converse with John the Baptist, and with tearful eye but steady voice the stalwart Judean prophet surrendered two of his leading disciples to become the apostles of the Galilean Prince of the coming kingdom.

2. CHOOSING PHILIP AND NATHANIEL

137:2.1 (1526.1) Sunday morning, February 24, A.D. 26, Jesus took leave of John the Baptist by the river near Pella, never again to see him in the flesh.

137:2.2 (1526.2) That day, as Jesus and his four disciple-apostles departed for Galilee, there was a great tumult in the camp of John's followers. The first great division was about to take place. The day before, John had made his positive pronouncement to Andrew and Ezra that Jesus was the Deliverer. Andrew decided to follow Jesus, but Ezra rejected the mild-mannered carpenter of Nazareth, proclaiming to his associates: “The Prophet Daniel declares that the Son of Man will come with the clouds of heaven, in power and great glory. This Galilean carpenter, this Capernaum boatbuilder, cannot be the Deliverer. Can such a gift of God come out of Nazareth? This Jesus is a relative of John, and through much kindness of heart has our teacher been deceived. Let us remain aloof from this false Messiah.” When John rebuked Ezra for these utterances, he drew away with many disciples and hastened south. And this group continued to baptize in John's name and eventually founded a sect of those who believed in John but refused to accept Jesus. A remnant of this group persists in Mesopotamia even to this day.

În vreme ce mocneau necazurile printre partizanii lui Ioan, Iisus și cei patru ucenici-apostoli ai săi înaintau rapid către Galileea. Înainte de a traversa Iordanul pentru a merge la Nazaret prin Nain, Iisus a privit drumul care urca în fața sa și l-a văzut venind către el pe un anume Filip din Betsaida, însoțit de un prieten. Iisus îl cunoscuse pe Filip odinioară, și acesta le era bine cunoscut și tuturor celor patru noi apostoli. Filip era pe drum către Pella, cu prietenul său Nataniel, pentru a-l vedea pe Ioan și pentru a se informa mai bine despre anunțata venire a regatului lui Dumnezeu; el a fost încântat să îl salute pe Iisus, pe care îl admirase întotdeauna încă de la prima vizită a acestuia la Capernaum. În schimb, Nataniel, care trăia în Cana din Galileea, nu îl cunoștea pe Iisus. Filip a venit înainte pentru a-și saluta prietenii, în vreme ce Nataniel a rămas la umbra unui copac de pe marginea drumului.

Petru l-a luat pe Filip de o parte și s-a apucat să-i explice că el însuși, Andrei, Iacob și Ioan deveniseră toți asociați cu Iisus în noul regat; el l-a îndemnat cu însuflețire pe Filip să se înroleze în slujba cauzei. Filip s-a pomenit într-un impas. Ce trebuia să facă? Aici, pe nepusă masă - pe marginea drumului de lângă Iordan - se punea cea mai importantă întrebare din viața unui om, și el trebuia să ia o decizie imediată. În timp ce Filip se găsea angajat într-o serioasă conversație cu Petru, cu Andrei și cu Ioan, Iisus îi schița lui Iacob drumul de urmat prin Galileea până la Capernaum. În cele din urmă, Andrei i-a sugerat lui Filip: „De ce nu-l întrebi pe Maestru?”

Filip și-a dat deodată seama că Iisus era într-adevăr un mare om, poate însăși Mesia, și a decis să se conformeze deciziei lui Iisus în această chestiune. A mers drept la el și l-a întrebat: „Maestre, oare trebuie să mă duc la Ioan sau să mă alătur prietenilor mei care te urmează?”. Iar Iisus a răspuns: „Urmează-mă.” Filip a fost însuflețit de certitudinea că descoperise Eliberatorul.

Filip a făcut atunci semn grupului să rămână pe loc, în timp ce alergă în urmă să anunțe decizia sa prietenului său Nataniel, rămas în urmă sub un dud și reflectând la toate ce le auzise despre Ioan Botezătorul, despre regatul ce sta să vină și despre Mesia cel așteptat. Filip l-a întrerupt din această meditație exclamând: „L-am găsit pe Eliberator, cel despre care au vorbit Moise și profeții și pe care l-a proclamat Ioan.” Nataniel și-a ridicat privirea și a întrebat: „De unde vine acest Maestru?” Și Filip i-a răspuns: „El este Iisus din Nazaret, fiul lui Iosif, tâmplarul, venit nu cu mult în urmă să locuiască la Capernaum.” Atunci Nataniel, oarecum surprins, a întrebat: „Poate oare să iasă un lucru atât de bun din Nazaret?” Filip, luându-l de braț, i-a zis: „Vino și vezi.”

Filip l-a condus pe Nataniel la Iisus, care l-a privit în față cu bunăvoință pe acest om sincer care avea înăuntru și i-a zis: „Iată un adevărat israelit, în care nu există nici urmă de amăgire. Urmează-mă.” Nataniel s-a întors către Filip și i-a spus: „Ai dreptate. El este într-adevăr un conducător de oameni. Îl voi urma și eu, dacă sunt demn de el.” Iisus a dat din cap afirmativ către Nataniel și a repetat: „Urmează-mă.”

Iisus adunase acum jumătate din viitorul său corp de colaboratori intimi, cinci care îl cunoșteau de câțiva vreme și un străin, Nataniel. Fără a mai aștepta, ei au

^{137:2.3 (1526.3)} While this trouble was brewing among John's followers, Jesus and his four disciple-apostles were well on their way toward Galilee. Before they crossed the Jordan, to go by way of Nain to Nazareth, Jesus, looking ahead and up the road, saw one Philip of Betsaida with a friend coming toward them. Jesus had known Philip aforetime, and he was also well known to all four of the new apostles. He was on his way with his friend Nathaniel to visit John at Pella to learn more about the reported coming of the kingdom of God, and he was delighted to greet Jesus. Philip had been an admirer of Jesus ever since he first came to Capernaum. But Nathaniel, who lived at Cana of Galilee, did not know Jesus. Philip went forward to greet his friends while Nathaniel rested under the shade of a tree by the roadside.

^{137:2.4 (1526.4)} Peter took Philip to one side and proceeded to explain that they, referring to himself, Andrew, James, and John, had all become associates of Jesus in the new kingdom and strongly urged Philip to volunteer for service. Philip was in a quandary. What should he do? Here, without a moment's warning — on the roadside near the Jordan — there had come up for immediate decision the most momentous question of a lifetime. By this time he was in earnest converse with Peter, Andrew, and John while Jesus was outlining to James the trip through Galilee and on to Capernaum. Finally, Andrew suggested to Philip, “Why not ask the Teacher?”

^{137:2.5 (1526.5)} It suddenly dawned on Philip that Jesus was a really great man, possibly the Messiah, and he decided to abide by Jesus' decision in this matter; and he went straight to him, asking, “Teacher, shall I go down to John or shall I join my friends who follow you?” And Jesus answered, “Follow me.” Philip was thrilled with the assurance that he had found the Deliverer.

^{137:2.6 (1526.6)} Philip now motioned to the group to remain where they were while he hurried back to break the news of his decision to his friend Nathaniel, who still tarried behind under the mulberry tree, turning over in his mind the many things which he had heard concerning John the Baptist, the coming kingdom, and the expected Messiah. Philip broke in upon these meditations, exclaiming, “I have found the Deliverer, him of whom Moses and the prophets wrote and whom John has proclaimed.” Nathaniel, looking up, inquired, “Whence comes this teacher?” And Philip replied, “He is Jesus of Nazareth, the son of Joseph, the carpenter, more recently residing at Capernaum.” And then, somewhat shocked, Nathaniel asked, “Can any such good thing come out of Nazareth?” But Philip, taking him by the arm, said, “Come and see.”

^{137:2.7 (1527.1)} Philip led Nathaniel to Jesus, who, looking benignly into the face of the sincere doubter, said: “Behold a genuine Israelite, in whom there is no deceit. Follow me.” And Nathaniel, turning to Philip, said: “You are right. He is indeed a master of men. I will also follow, if I am worthy.” And Jesus nodded to Nathaniel, again saying, “Follow me.”

^{137:2.8 (1527.2)} Jesus had now assembled one half of his future corps of intimate associates, five who had for some time known him and one stranger, Nathaniel.

traversat Iordanul, au trecut prin satul Nainului și au sosit sera târziu la Nazaret.

Ei au petrecut toată noaptea la Iosif în casa copilăriei lui Iisus. Tovarășii lui Iisus nu au înțeles foarte bine de ce maestrul lor nou descoperit era atât de preocupat de distrugerea completă a tuturor vestigiilor scrierii sale care subzistau în casă sub forma a zece porunci și a altor devize și precepte. Dar acest mod de acțiune, adăugat faptului că ei nu l-au văzut niciodată scriind - altfel decât în praf sau pe nisip - au făcut o profundă impresie asupra minții lor.

3. VIZITA LA CAPERNAUM

A doua zi, Iisus i-a trimis pe apostolii săi în Cana, căci erau cu toții invitați la căsătoria unei tinere fete foarte înstărite din acest oraș, în vreme ce el însuși se pregătea să îi facă în grabă o vizită mamei sale în Capernaum, oprindu-se în Magdala ca să îl vadă pe fratele său Iuda.

Înainte de a părăsi Nazaretul, noii asociați ai lui Iisus i-au povestit, lui Iosif și altor membri ai familiei lui Iisus, minunatele evenimente ale acestui trecut recent și și-au exprimat deschis credința lor că Iisus era eliberatorul mult așteptat. Acești membri ai familiei lui Iisus au dezbătut chestiunea, iar Iosif a zis: „La urma urmei, se poate ca Maria să fi avut dreptate - că ciudatul nostru frate este regele ce are să vină.”

Iuda asistase la botezarea lui Iisus și, împreună cu fratele său Iacob, începuse să creadă cu fermitate în misiunea pământeană a lui Iisus. Iacob și Iuda erau amândoi foarte nedumeriți cu privire la natura misiunii fratelui lor; în schimb, vechea speranță că Iisus era Mesia, fiul lui David, renăștea în mama sa, și ea își încuraja fiii să aibă încredere în fratele lor ca fiind eliberatorul Israelului.

Iisus a sosit luni seara în Capernaum, dar nu s-a dus la propriul lui cămin, unde trăia Iacob și mama sa; el a mers direct la Zebedeu. Toți prietenii lui din Capernaum au văzut la el o mare și plăcută schimbare. O dată mai mult, el părea relativ voios și mai asemănător sieși, așa cum fusese în timpul primilor săi ani din Nazaret. În anii de dinaintea botezului său și în perioadele de izolare imediat precedente și ulterioare acestuia, Iisus devenise din ce în ce mai grav și mai rezervat. Acum, pentru ei toți, el părea să fi redevenit ca odinioară. Era în el ceva maiestuos, impozant și de un aspect exaltat, dar el era din nou cu inima ușoară și bucuros.

Maria fremăta de speranță. Ea credea că făgăduința lui Gabriel era aproape de a se realiza. Ea se aștepta să vadă curând toată Palestina încremenită și uluită de revelația miraculoasă a fiului ei ca rege supranatural al iudeilor. Însă, la numeroasele întrebări pe care i le-au pus mama sa, Iacob, Iuda și Zebedeu, Iisus s-a mărginit a răspunde surâzând: „Este preferabil ca eu să rămân aici pentru o vreme; trebuie să fac voia Tatălui meu care este în ceruri.”

A doua zi, marți, s-au dus cu toții la Cana la căsătoria lui Naomi, care trebuia să aibă loc în ziua următoare. În ciuda avertismentelor repetate ale lui

Without further delay they crossed the Jordan and, going by the village of Nain, reached Nazareth late that evening.

^{137:2.9 (1527.3)} They all remained overnight with Joseph in Jesus' boyhood home. The associates of Jesus little understood why their new-found teacher was so concerned with completely destroying every vestige of his writing which remained about the home in the form of the ten commandments and other mottoes and sayings. But this proceeding, together with the fact that they never saw him subsequently write — except upon the dust or in the sand — made a deep impression upon their minds.

3. THE VISIT TO CAPERNAUM

^{137:3.1 (1527.4)} The next day Jesus sent his apostles on to Cana, since all of them were invited to the wedding of a prominent young woman of that town, while he prepared to pay a hurried visit to his mother at Capernaum, stopping at Magdala to see his brother Jude.

^{137:3.2 (1527.5)} Before leaving Nazareth, the new associates of Jesus told Joseph and other members of Jesus' family about the wonderful events of the then recent past and gave free expression to their belief that Jesus was the long-expected deliverer. And these members of Jesus' family talked all this over, and Joseph said: "Maybe, after all, Mother was right — maybe our strange brother is the coming king."

^{137:3.3 (1527.6)} Jude was present at Jesus' baptism and, with his brother James, had become a firm believer in Jesus' mission on earth. Although both James and Jude were much perplexed as to the nature of their brother's mission, their mother had resurrected all her early hopes of Jesus as the Messiah, the son of David, and she encouraged her sons to have faith in their brother as the deliverer of Israel.

^{137:3.4 (1527.7)} Jesus arrived in Capernaum Monday night, but he did not go to his own home, where lived James and his mother; he went directly to the home of Zebedee. All his friends at Capernaum saw a great and pleasant change in him. Once more he seemed to be comparatively cheerful and more like himself as he was during the earlier years at Nazareth. For years previous to his baptism and the isolation periods just before and just after, he had grown increasingly serious and self-contained. Now he seemed quite like his old self to all of them. There was about him something of majestic import and exalted aspect, but he was once again lighthearted and joyful.

^{137:3.5 (1528.1)} Mary was thrilled with expectation. She anticipated that the promise of Gabriel was nearing fulfillment. She expected all Palestine soon to be startled and stunned by the miraculous revelation of her son as the supernatural king of the Jews. But to all of the many questions which his mother, James, Jude, and Zebedee asked, Jesus only smilingly replied: "It is better that I tarry here for a while; I must do the will of my Father who is in heaven."

^{137:3.6 (1527.9)} On the next day, Tuesday, they all journeyed over to Cana for the wedding of Naomi, which was to take place on the following day. And in spite of

Iisus de a nu vorbi despre el nimănui „până când ceasul Tatălui nu va veni”, ei au stăruit să răspândească în mod discret vestea că îl găsiseră pe Eliberator. Fiecare dintre ei se aștepta cu încredere ca Iisus să își afirme pentru prima dată autoritatea sa mesianică cu prilejul apropiatei căsătorii din Cana, și ca el să o facă cu o mare putere și cu o sublimă grandoare. Ei își aminteau ceea ce li se zisese despre fenomenele care însoțiseră botezul său, și credeau că viitoarea sa carieră pe pământ va fi marcată de manifestări tot mai multe de minuni supranaturale și de demonstrații miraculoase. În consecință, toată țara s-a pregătit să se reunească la Cana pentru petrecerea de la nunta lui Naomi și a lui Iohab, fiul lui Natan.

Maria nu mai fusese atât de bucurasă de mulți ani. Ea s-a dus la Cana în starea de spirit a unei regine-mamă care mergea să asiste la încoronarea fiului ei. De pe când Iisus avusese treisprezece ani, niciodată familia și prietenii lui nu îl mai văzuseră atât de lipsit de griji și de fericit, atât de îndatoritor și de înțelegător față de voile și dorințele tovarășilor săi, atât de emoționant de compătimitor. Și în felul acesta ei şușoteau între ei, în mici grupuri, întrebându-se ce are să se întâmple. Care va fi următoarea faptă a acestui personaj? Cum va inaugura el gloria împărăției ce vine? Și ei erau atât de surescitați la gândul că aveau să fie prezenți pentru a asista la revelația putinței și puterii Dumnezeuului Israelului.

4. NUNTA DE LA CANA

Miercuri către amiază, aproape o mie de comenseni au sosit în Cana, de patru ori mai mult decât numărul de invitați la nuntă. Iudeii aveau obiceiul de a celebra căsătoria miercurea, iar invitațiile fuseseră trimise înainte cu o lună. În timpul dimineții și la puțin după-amiază, petrecerea semăna mai mult cu o recepție publică pentru Iisus decât cu o nuntă. Fiecare voia să îl salute pe acest galileean aproape celebru, care îi întâmpina pe toți cu atâta cordialitate, tineri și bătrâni, iudei și gentili. Toată lumea s-a bucurat atunci când Iisus a acceptat să conducă procesiunea care preceda căsătoria.

Iisus era de acum înainte întru totul conștient de sine cu privire la existența sa omenească, de preexistența sa divină și de statutul naturilor sale, cea umană și cea divină, conjugate și contopite. Cu un echilibru perfect, el putea, în orice moment, să joace rolul uman sau să își asume imediat prerogativele personale ale naturii divine.

Pe când ziua se apropia de sfârșit, Iisus și-a dat tot mai mult seama că comensinii se așteptau să îl vadă înfăptuind vreun fel de miracol; el a înțeles mai ales că familia sa și cei șase ucenici-apostoli ai săi se buziau pe faptul că el își va anunța apropiatul său regat într-o manieră adecvată printr-o manifestare încremenitoare și supranaturală.

În primele ore ale după-amiezii, Maria l-a chemat pe Iacob, și împreună au îndrăznit să se apropie de Iisus și să îl întrebe dacă nu voia cumva să le împărtășească taina sa și să îi informeze cu privire la locul și la momentul ceremoniei căsătoriei în care plănuise să se manifeste în calitate de „ființă

Jesus' repeated warnings that they tell no man about him "until the Father's hour shall come," they insisted on quietly spreading the news abroad that they had found the Deliverer. They each confidently expected that Jesus would inaugurate his assumption of Messianic authority at the forthcoming wedding at Cana, and that he would do so with great power and sublime grandeur. They remembered what had been told them about the phenomena attendant upon his baptism, and they believed that his future course on earth would be marked by increasing manifestations of supernatural wonders and miraculous demonstrations. Accordingly, the entire countryside was preparing to gather together at Cana for the wedding feast of Naomi and Johab the son of Nathan.

137:3.7 (1527.10) Mary had not been so joyous in years. She journeyed to Cana in the spirit of the queen mother on the way to witness the coronation of her son. Not since he was thirteen years old had Jesus' family and friends seen him so carefree and happy, so thoughtful and understanding of the wishes and desires of his associates, so touchingly sympathetic. And so they all whispered among themselves, in small groups, wondering what was going to happen. What would this strange person do next? How would he usher in the glory of the coming kingdom? And they were all thrilled with the thought that they were to be present to see the revelation of the might and power of Israel's God.

4. THE WEDDING AT CANA

137:4.1 (1528.4) By noon on Wednesday almost a thousand guests had arrived in Cana, more than four times the number bidden to the wedding feast. It was a Jewish custom to celebrate weddings on Wednesday, and the invitations had been sent abroad for the wedding one month previously. In the forenoon and early afternoon it appeared more like a public reception for Jesus than a wedding. Everybody wanted to greet this near-famous Galilean, and he was most cordial to all, young and old, Jew and gentile. And everybody rejoiced when Jesus consented to lead the preliminary wedding procession.

137:4.2 (1528.5) Jesus was now thoroughly self-conscious regarding his human existence, his divine pre-existence, and the status of his combined, or fused, human and divine natures. With perfect poise he could at one moment enact the human role or immediately assume the personality prerogatives of the divine nature.

137:4.3 (1528.6) As the day wore on, Jesus became increasingly conscious that the people were expecting him to perform some wonder; more especially he recognized that his family and his six disciple-apostles were looking for him appropriately to announce his forthcoming kingdom by some startling and supernatural manifestation.

137:4.4 (1529.1) Early in the afternoon Mary summoned James, and together they made bold to approach Jesus to inquire if he would admit them to his confidence to the extent of informing them at what hour and at what point in connection with the wedding ceremonies he had planned to manifest himself as the "supernatural one."

supranaturală”. De îndată ce au abordat această chestiune cu Iisus, au văzut că i-au stârnit indignarea caracteristică. El a răspuns simplu: „Dacă mă iubiți, aveți atunci răbdare de rămâneți cu mine atâta timp cât sunt în slujba voii Tatălui meu care este în ceruri.” Însă elocvența reproșului său stătea în expresia feței sale.

Iisus a fost omenește foarte decepționat de această inițiativă a mamei sale, și a fost readus la realitate de propria sa reacție la propunerea ei sugestivă de a-și îngădui să se preteze la vreun fel de manifestare exterioară a divinității sale. Acesta era anume unul dintre lucrurile pe care în cursul recente sale izolări de pe dealuri el se hotărâse să nu le facă. Timp de mai multe ceasuri, Maria a fost foarte deprimată. Ea i-a zis lui Iacob: „Nu pot să îl înțeleg. Ce înseamnă toate astea? Conduita sa stranie nu se va sfârși oare niciodată?” Iacob și Iuda au încercat să o consoleze pe mama lor, în vreme ce Iisus s-a retras pentru o oră de singurătate. El a revenit însă la reuniune, din nou bine dispus și bucurat.

Căsătoria a avut loc într-un interval de așteptare în tăcere, dar întreaga ceremonie se sfârșise și gazda de onoare nu făcuse nici un gest și nu rostise nici un cuvânt. Apoi, s-a șoptit că tâmplarul și constructorul de bărci, proclamat de Ioan ca „Eliberatorul”, își va dezvălui adevăratele intenții în timpul festivităților de seară, poate la masa de seară a nunții. Iisus însă a înlăturat orice speranță la vreo demonstrație de acest ordin din mintea celor șase ucenici-apostoli ai lui, reunindu-i chiar înainte de cină pentru a le zice într-un mod foarte serios: „Să nu credeți că am venit în acest loc pentru a face vreo minune, pentru ai satisface pe cei curioși, sau pentru a-i convinge pe cei ce se îndoiesc. Ne aflăm aici mai degrabă în slujba voii Tatălui nostru care este în ceruri.” Când Maria și ceilalți l-au văzut consultându-se cu asociații lui, ei au fost și mai convingși în sinea lor că era pe punctul de a se produce un eveniment extraordinar. Ei s-au așezat cu toții la masa de nuntă pentru a se bucura în bună tovarășie de mâncare și de seara petrecerii.

Tatăl mirelui oferise vin din belșug pentru toți oaspeții invitați la nuntă, dar oare de unde să fi știut că nunta fiului său avea să devină un eveniment atât de strâns legat de manifestarea așteptată a lui Iisus în calitate de eliberator mesianic? El era încântat de a avea onoarea de a-l număra pe faimosul galileean printre oaspeții săi, dar, înainte de sfârșitul cinei, servitorii i-au adus vestea tulburătoare că se împuțina vinul. Când cina oficială s-a terminat și când invitații începeau să se răspândească prin grădină, mama mirelui i-a destăinuit Mariei că provizia de vin era consumată. Maria i-a răspuns cu încredere: „Nu vă faceți griji - voi vorbi cu fiul meu. El ne va ajuta.” Și ea a îndrăznit să facă asta, în pofida muștrării primite cu câteva ceasuri mai înainte.

Vreme de mulți ani, Maria se întorsese totdeauna către Iisus pentru a fi ajutată în fiecare dintre crizele vieții lor de familie din Nazaret, astfel încât se gândise întru totul natural la el în împrejurările prezente. Însă această mamă ambițioasă mai avea și alte motive pentru a face apel la fiul ei mai mare cu această ocazie. Iisus stătea singur într-un colț al grădinii. Mama sa s-a apropiat de el și i-a zis: „Fiul meu, ei nu mai au vin.” Iar Iisus a răspuns: „Buna mea mamă, ce legătură are asta cu mine?” Maria a zis: „Dar eu cred că ceasul tău

No sooner had they spoken of these matters to Jesus than they saw they had aroused his characteristic indignation. He said only: “If you love me, then be willing to tarry with me while I wait upon the will of my Father who is in heaven.” But the eloquence of his rebuke lay in the expression of his face.

137:4.5 (1529.2) This move of his mother was a great disappointment to the human Jesus, and he was much sobered by his reaction to her suggestive proposal that he permit himself to indulge in some outward demonstration of his divinity. That was one of the very things he had decided not to do when so recently isolated in the hills. For several hours Mary was much depressed. She said to James: “I cannot understand him; what can it all mean? Is there no end to his strange conduct?” James and Jude tried to comfort their mother, while Jesus withdrew for an hour’s solitude. But he returned to the gathering and was once more lighthearted and joyous.

137:4.6 (1529.3) The wedding proceeded with a hush of expectancy, but the entire ceremony was finished and not a move, not a word, from the honored guest. Then it was whispered about that the carpenter and boatbuilder, announced by John as “the Deliverer,” would show his hand during the evening festivities, perhaps at the wedding supper. But all expectance of such a demonstration was effectually removed from the minds of his six disciple-apostles when he called them together just before the wedding supper and, in great earnestness, said: “Think not that I have come to this place to work some wonder for the gratification of the curious or for the conviction of those who doubt. Rather are we here to wait upon the will of our Father who is in heaven.” But when Mary and the others saw him in consultation with his associates, they were fully persuaded in their own minds that something extraordinary was about to happen. And they all sat down to enjoy the wedding supper and the evening of festive good fellowship.

137:4.7 (1529.4) The father of the bridegroom had provided plenty of wine for all the guests bidden to the marriage feast, but how was he to know that the marriage of his son was to become an event so closely associated with the expected manifestation of Jesus as the Messianic deliverer? He was delighted to have the honor of numbering the celebrated Galilean among his guests, but before the wedding supper was over, the servants brought him the disconcerting news that the wine was running short. By the time the formal supper had ended and the guests were strolling about in the garden, the mother of the bridegroom confided to Mary that the supply of wine was exhausted. And Mary confidently said: “Have no worry — I will speak to my son. He will help us.” And thus did she presume to speak, notwithstanding the rebuke of but a few hours before.

137:4.8 (1529.5) Throughout a period of many years, Mary had always turned to Jesus for help in every crisis of their home life at Nazareth so that it was only natural for her to think of him at this time. But this ambitious mother had still other motives for appealing to her eldest son on this occasion. As Jesus was standing alone in a corner of the garden, his mother approached him, saying, “My son, they have no wine.” And Jesus answered, “My good woman, what have I to do with that?” Said Mary, “But I believe your hour has come;

a venit deja. Oare nu poți să ne ajuți?” Iisus a replicat: „Încă o dată, declar că eu nu am venit să fac lucruri de felul acesta. De ce mă deranjezi iarăși cu astfel de treburi?” Atunci, izbucnind în lacrimi, Maria l-a rugat: „Dar, fiul meu, eu le-am promis că ne vei ajuta. Nu vrei, dacă te rog, să faci ceva pentru mine?” Și atunci Iisus a zis: „Femeie, ce-ți veni să faci astfel de promisiuni? Vezi să nu mai faci și altă dată. În toate lucrurile, noi trebuie să servim voia Tatălui din ceruri.”

Maria, mama lui Iisus, a fost zdrobită; era năucită! În timp ce stătea neclintită înaintea lui și cu un torent de lacrimi revărsându-i-se pe față, inima omenească a lui Iisus a fost inundată de o profundă compasiune pentru femeia care îl purtase în pântece. El s-a aplecat către ea, și-a pus cu delicatețe mâna pe capul ei și i-a zis: „Hai, hai, Mamă Maria, nu te amări pentru cuvintele mele aparent aspre. Nu ți-am zis de atâtea ori că eu am venit numai ca să fac voia Tatălui meu ceresc? Aș face cu cea mai mare bucurie ceea ce îmi ceri, dacă asta ar face parte din voia Tatălui...” Și Iisus s-a oprit brusc. Șovăia. Maria părea să aibă sentimentul că se producea ceva. Sărind în picioare, ea și-a aruncat brațele în jurul gâtului lui Iisus, l-a sărutat și s-a dus în grabă în sala servitorilor zicându-le: „Orice v-ar zice fiul meu, să faceți.” Dar Iisus nu a zis nimic. El își dădea acuma seama că zisese deja prea mult - sau mai degrabă că se gândise cu prea mare dorință la asta.

Maria dansa de bucurie. Ea nu știa cum se produsese vinul, dar credea cu fermitate că până la urmă îl convinsese pe fiul ei prim-născut să își afirme autoritatea, de a îndrăzni să iese în față ca să-și reclame locul ce îi revenea și să-și etaleze puterea sa mesianică. Din cauza prezenței și a asocierii unor anumite puteri și personalități ale universului, total ignorate de toți comensalii, ea nu trebuia să fie dezamăgită. Vinul pe care-l dorea Maria și pe care Iisus, omul-Dumnezeu, îl dorea omenește prin simpatie, era pe drum.

Erau, în apropiere, șase vase de piatră umplute cu apă conținând câte o sută de litri fiecare. Această apă urma să fie folosită la ceremoniile finale de purificare ale celebrării căsătoriei. Agitația servitorilor în jurul acestor enorme recipiente de piatră, sub îndrumarea activă a mamei lui, a atras atenția lui Iisus. El s-a apropiat și a văzut că ei scoteau din ele stacanele pline cu vin.

Iisus și-a dat treptat seama de ceea ce se întâmplase. Din toate persoanele prezente la nunta din Cana, el a fost cel mai surprins. Ceilalți se așteptau cu toții să-l vadă săvârșind vreo minune, dar asta era tocmai ceea ce nu avea de gând să facă. Apoi, Fiul Omului, și-a amintit de avertismentul Ajustorului Gândirii Personalizat din interiorul său, pe vremea când era pe dealuri. El și-a adus aminte cum Ajustorul îl prevenise că nici o putere sau personalitate nu putea să-l priveze de prerogativa sa de creator care îl făcea independent de timp. Cu această ocazie, transformatorii de putere, medienii și toate celelalte personalități ajutoare erau adunați lângă apă și de alte materiale necesare; în fața dorinței exprimate de Suveranul Creator al Universului, apariția imediată a vinului era ineluctabilă. Certitudinea acestui eveniment era dublată de faptul că Ajustorul Personalizat dăduse de înțeles că executarea dorinței Fiului nu contravenea în nici un fel voii Tatălui.

cannot you help us?” Jesus replied: “Again I declare that I have not come to do things in this wise. Why do you trouble me again with these matters?” And then, breaking down in tears, Mary entreated him, “But, my son, I promised them that you would help us; won't you please do something for me?” And then spoke Jesus: “Woman, what have you to do with making such promises? See that you do it not again. We must in all things wait upon the will of the Father in heaven.”

137:4.9 (1530.1) Mary the mother of Jesus was crushed; she was stunned! As she stood there before him motionless, with the tears streaming down her face, the human heart of Jesus was overcome with compassion for the woman who had borne him in the flesh; and bending forward, he laid his hand tenderly upon her head, saying: “Now, now, Mother Mary, grieve not over my apparently hard sayings, for have I not many times told you that I have come only to do the will of my heavenly Father? Most gladly would I do what you ask of me if it were a part of the Father's will — “ and Jesus stopped short, he hesitated. Mary seemed to sense that something was happening. Leaping up, she threw her arms around Jesus' neck, kissed him, and rushed off to the servants' quarters, saying, “Whatever my son says, that do.” But Jesus said nothing. He now realized that he had already said — or rather desirefully thought — too much.

137:4.10 (1530.2) Mary was dancing with glee. She did not know how the wine would be produced, but she confidently believed that she had finally persuaded her first-born son to assert his authority, to dare to step forth and claim his position and exhibit his Messianic power. And, because of the presence and association of certain universe powers and personalities, of which all those present were wholly ignorant, she was not to be disappointed. The wine Mary desired and which Jesus, the God-man, humanly and sympathetically wished for, was forthcoming.

137:4.11 (1530.3) Near at hand stood six waterpots of stone, filled with water, holding about twenty gallons apiece. This water was intended for subsequent use in the final purification ceremonies of the wedding celebration. The commotion of the servants about these huge stone vessels, under the busy direction of his mother, attracted Jesus' attention, and going over, he observed that they were drawing wine out of them by the pitcherful.

137:4.12 (1530.4) It was gradually dawning upon Jesus what had happened. Of all persons present at the marriage feast of Cana, Jesus was the most surprised. Others had expected him to work a wonder, but that was just what he had purposed not to do. And then the Son of Man recalled the admonition of his Personalized Thought Adjuster in the hills. He recounted how the Adjuster had warned him about the inability of any power or personality to deprive him of the creator prerogative of independence of time. On this occasion power transformers, midwayers, and all other required personalities were assembled near the water and other necessary elements, and in the face of the expressed wish of the Universe Creator Sovereign, there was no escaping the instantaneous appearance of *wine*. And this occurrence was made doubly certain since the Personalized Adjuster had signified that the execution of the Son's desire was in no way a contravention of the Father's will.

Dar acesta nu a fost în nici un sens un miracol. Nici o lege a naturii nu a fost modificată, abrogată sau chiar transcensă. Nu s-a produs nimic altceva decât abrogarea timpului în legătură cu acumularea celestă a elementelor chimice care se cereau pentru elaborarea vinului. În Cana, cu acest prilej, agenții Creatorului au făcut vin întocmai cum se face prin procesul natural obișnuit, numai că ei au făcut asta independent de timp și cu intervenția agenților supraumani pentru a reuni în spațiu ingredientele chimice necesare.

Ba mai mult, era evident că înfăptuirea așa-zisului miracol nu era contrară voii Tatălui din Paradis; altminteri nu s-ar fi produs, din moment ce Iisus se supusese deja în toate lucrurile voii Tatălui.

Când servitorii au scos acest nou vin și l-au dus la băiatul de onoare „maestru de ceremonie”, el l-a gustat apoi a chemat mirele spunându-i: „Datina este să servești mai întâi vinul bun și apoi, după ce comeseții au băut bine, se aduce rodul inferior al viei; tu însă ai păstrat cel mai bun vin până către sfârșitul petrecerii.”

Maria și discipolii lui Iisus s-au bucurat foarte tare de presupusul miracol, care credeau că fusese înfăptuit cu dinadinsul, dar Iisus s-a retras într-un colț adăpostit al grădinii și s-a cufundat într-o scurtă și serioasă meditație. În cele din urmă, el a tras concluzia că incidentul depășea, în împrejurarea de față, controlul său personal și că el era inevitabil de vreme ce nu era contrar voii Tatălui său. Când s-a întors la comeseții, aceștia l-au privit cu o teamă respectuoasă; toți îl luau drept Mesia. Dar Iisus era chinuit de stingerit. El știa că ei credeau în el numai din pricina evenimentului neobișnuit la care hazardul îi făcuse martori. Din nou, Iisus s-a retras pentru o bună bucată de vreme pe terasa casei ca să mediteze la toate acelea.

Iisus a înțeles atunci că el trebuia să fie continuu în gardă de teamă că lăsându-se prea tare pradă compasiunii și milei, să nu devină răspunzător și de alte incidente de acest ordin. Totuși, multe evenimente asemănătoare s-au produs înainte ca Fiul Omului să-și fi părăsit definitiv viața sa muritoare din trup.

5. REÎNTOARCEREA LA CAPERNAUM

În timp ce numeroși invitați au rămas la Cana pe toată durata săptămânii de festivități prilejuite de căsătorie, Iisus, împreună cu discipolii lui apostoli tocmai aleși - Iacob, Ioan, Andrei, Petru, Filip și Nataniel - a plecat de foarte devreme, a doua zi dimineața, către Capernaum, fără a-și lua rămas bun de la nimeni. Familia lui Iisus și toți prietenii săi din Cana au fost mâhniți de caracterul neașteptat al plecării sale, iar Iuda, cel mai tânăr dintre frații lui Iisus, a plecat în căutarea sa. Iisus și apostolii săi s-au dus de-a dreptul la casa lui Zebedeu din Betsaida. În cursul călătoriei, Iisus a discutat, cu asociații săi recent aleși, o mulțime de chestiuni importante pentru regatul care va veni; el le-a recomandat mai ales să nu pomenească despre prefacerea apei în vin. I-a sfătuit totodată să evite, în viitoarele lor activități, orașele Sepphoris și Tiberiada.

^{137:4.13 (1530.5)} But this was in no sense a miracle. No law of nature was modified, abrogated, or even transcended. Nothing happened but the abrogation of *time* in association with the celestial assembly of the chemical elements requisite for the elaboration of the wine. At Cana on this occasion the agents of the Creator made wine just as they do by the ordinary natural processes *except* that they did it independently of time and with the intervention of superhuman agencies in the matter of the space assembly of the necessary chemical ingredients.

^{137:4.14 (1531.1)} Furthermore it was evident that the enactment of this so-called miracle was not contrary to the will of the Paradise Father, else it would not have transpired, since Jesus had already subjected himself in all things to the Father's will.

^{137:4.15 (1531.2)} When the servants drew this new wine and carried it to the best man, the “ruler of the feast,” and when he had tasted it, he called to the bridegroom, saying: “It is the custom to set out first the good wine and, when the guests have well drunk, to bring forth the inferior fruit of the vine; but you have kept the best of the wine until the last of the feast.”

^{137:4.16 (1531.3)} Mary and the disciples of Jesus were greatly rejoiced at the supposed miracle which they thought Jesus had intentionally performed, but Jesus withdrew to a sheltered nook of the garden and engaged in serious thought for a few brief moments. He finally decided that the episode was beyond his personal control under the circumstances and, not being adverse to his Father's will, was inevitable. When he returned to the people, they regarded him with awe; they all believed in him as the Messiah. But Jesus was sorely perplexed, knowing that they believed in him only because of the unusual occurrence which they had just inadvertently beheld. Again Jesus retired for a season to the housetop that he might think it all over.

^{137:4.17 (1531.4)} Jesus now fully comprehended that he must constantly be on guard lest his indulgence of sympathy and pity become responsible for repeated episodes of this sort. Nevertheless, many similar events occurred before the Son of Man took final leave of his mortal life in the flesh.

5. BACK IN CAPERNAUM

^{137:5.1 (1531.5)} Though many of the guests remained for the full week of wedding festivities, Jesus, with his newly chosen disciple-apostles — James, John, Andrew, Peter, Philip, and Nathaniel — departed very early the next morning for Capernaum, going away without taking leave of anyone. Jesus' family and all his friends in Cana were much distressed because he so suddenly left them, and Jude, Jesus' youngest brother, set out in search of him. Jesus and his apostles went directly to the home of Zebedee at Betsaida. On this journey Jesus talked over many things of importance to the coming kingdom with his newly chosen associates and especially warned them to make no mention of the turning of the water into wine. He also advised them to avoid the cities of Sepphoris and Tiberias in their future work.

În seara aceea, după cină, în căminul lui Zebedeu și al Salomeii, Iisus a ținut una dintre cele mai importante cuvântări din toată cariera sa pământească. Numai cei șase apostoli au asistat la această reuniune; Iuda a sosit tocmai când ei se aflau pe punctul de a se despărți. Acești șase oameni selectați călătoriseră cu Iisus de la Cana la Betsaida, pășind, ca să zicem așa, fără a atinge pământul. Ei trăiau în așteptare și se înflăcărau la ideea că fuseseră aleși ca asociați imediați ai Fiului Omului. Însă, atunci când Iisus s-a apucat să le explice cu claritate cine era el, care urma să fie misiunea sa pe pământ și cum risca ea să se încheie, ei au fost uluiți. Ei nu puteau să priceapă ceea ce le povestea. Amuțiseră; Petru însuși era nespus de zdrobit. Numai Andrei, cugetător profund, a îndrăznit să răspundă ceva la recomandările lui Iisus. Când Iisus a băgat de seamă că ei nu înțelegeau mesajul său, când a văzut că ideile lor despre un Mesia iudeu erau bine cristalizate, el i-a trimis să se odihnească, în vreme ce el s-a dus să se plimbe și să stea de vorbă cu fratele său Iuda. Înainte de a-și lua rămas bun de la Iisus, Iuda i-a zis cu multă emoție: „Frate-tată, eu nu te-am înțeles niciodată. Nu știu cu certitudine dacă tu ești ceea ce mama ne-a învățat. Nu înțeleg pe deplin regatul ce are să vină, dar ceea ce știu eu, este că tu ești un puternic om al lui Dumnezeu. Eu am auzit vocea de la Iordan și cred în tine, orice ai fi.” După ce a vorbit astfel, Iuda a plecat îndreptându-se către propriul lui cămin din Magdala.

În noaptea aceea, Iisus nu a dormit deloc. Înelindu-se în păturile sale, s-a dus și s-a așezat pe marginea lacului căzând pe gânduri, cugetând până în zorii zilei următoare. În cursul lungilor ceasuri ale acestei nopți de meditație, Iisus a ajuns să înțeleagă clar că nu îi va putea face niciodată pe discipolii săi să îl vadă sub o altă lumină decât aceea a unui Mesia îndelung așteptat. În sfârșit, el a recunoscut că nu exista nici o cale de a-și lansa mesajul cu privire la regat altfel decât înfăptuind prezicerea lui Ioan și în calitatea celui după care căutau iudeii. La urma urmei, deși el nu a fost tipul davidian de Mesia, el reprezenta cu adevărat împlinirea profețiilor clarvăzătorilor de odinioară care erau mai înclinați din punct de vedere spiritual. El nu a mai negat niciodată pe de-a-ntregul faptul că era Mesia. El a decis să lase în voia Tatălui grija de a descurca, în cele din urmă, această situație complicată.

În dimineața zilei următoare, Iisus s-a alăturat prietenilor săi la micul dejun, dar ei formau un grup lipsit de viață. El a stat de vorbă cu ei și, la sfârșitul mesei, el i-a grupat în jurul lui zicându-le: „Este voia Tatălui meu ca noi să rămânem pe aici prin preajmă pentru o vreme. Voi l-ați auzit pe Ioan zicând că venise ca să pregătească calea regatului. Se cuvine deci ca noi să așteptăm înfăptuirea prezicerilor lui Ioan. Când precursorul Fiului Omului își va fi terminat lucrarea, noi vom începe să proclamăm vestea bună a regatului.” El a poruncit apostolilor să se întoarcă la năvoadele lor, în timp ce el însuși se pregătea să-l însoțească pe Zebedeu la șantierul naval. El le-a promis că se vor revedea la sinagoga unde urma să vorbească în ziua următoare, ziua de sabbat, și le-a fixat o întâlnire pentru a sta de vorbă cu ei în după-amiaza aceluiași sabbat.

6. EVENIMENTELE UNEI ZILEI DE SABAT

137:5.2 (1531.6) After supper that evening, in this home of Zebedee and Salome, there was held one of the most important conferences of all Jesus' earthly career. Only the six apostles were present at this meeting; Jude arrived as they were about to separate. These six chosen men had journeyed from Cana to Bethsaida with Jesus, walking, as it were, on air. They were alive with expectancy and thrilled with the thought of having been selected as close associates of the Son of Man. But when Jesus set out to make clear to them who he was and what was to be his mission on earth and how it might possibly end, they were stunned. They could not grasp what he was telling them. They were speechless; even Peter was crushed beyond expression. Only the deep-thinking Andrew dared to make reply to Jesus' words of counsel. When Jesus perceived that they did not comprehend his message, when he saw that their ideas of the Jewish Messiah were so completely crystallized, he sent them to their rest while he walked and talked with his brother Jude. And before Jude took leave of Jesus, he said with much feeling: "My father-brother, I never have understood you. I do not know of a certainty whether you are what my mother has taught us, and I do not fully comprehend the coming kingdom, but I do know you are a mighty man of God. I heard the voice at the Jordan, and I am a believer in you, no matter who you are." And when he had spoken, he departed, going to his own home at Magdala.

137:5.3 (1532.1) That night Jesus did not sleep. Donning his evening wraps, he sat out on the lake shore thinking, thinking until the dawn of the next day. In the long hours of that night of meditation Jesus came clearly to comprehend that he never would be able to make his followers see him in any other light than as the long-expected Messiah. At last he recognized that there was no way to launch his message of the kingdom except as the fulfillment of John's prediction and as the one for whom the Jews were looking. After all, though he was not the Davidic type of Messiah, he was truly the fulfillment of the prophetic utterances of the more spiritually minded of the olden seers. Never again did he wholly deny that he was the Messiah. He decided to leave the final untangling of this complicated situation to the outworking of the Father's will.

137:5.4 (1532.2) The next morning Jesus joined his friends at breakfast, but they were a cheerless group. He visited with them and at the end of the meal gathered them about him, saying: "It is my Father's will that we tarry hereabouts for a season. You have heard John say that he came to prepare the way for the kingdom; therefore it behooves us to await the completion of John's preaching. When the forerunner of the Son of Man shall have finished his work, we will begin the proclamation of the good tidings of the kingdom." He directed his apostles to return to their nets while he made ready to go with Zebedee to the boatshop, promising to see them the next day at the synagogue, where he was to speak, and appointing a conference with them that Sabbath afternoon.

6. THE EVENTS OF A SABBATH DAY

Prima apariție în public a lui Iisus, după botezul său, a avut loc în sinagoga din Capernaum, pe 2 martie al anului 26, într-o zi de sabbat. Sinagoga era aglomerată. La povestea botezului din Iordan se adăugau acum veștile recente venite din Cana despre apă și vin. Iisus a oferit locurile de onoare celor șase apostoli ai lui și i-a așezat alături de ei și pe frații săi de sânge Iacob și Iuda. Mama sa revenise la Capernaum cu Iacob cu o seară înainte și se găsea deopotrivă acolo, așezată în secțiunea sinagogii rezervată femeilor. Domnea în auditoriu o mare încordare; ei se așteptau să vadă vreo manifestare extraordinară de putere supranaturală, o mărturie potrivită a naturii și a autorității celui care avea să le vorbească în ziua aceea; dar ei se aflau înaintea unei dezamăgiri.

Când Iisus s-a ridicat, conducătorul sinagogii i-a întins ruloul Scripturilor și el a citit din cartea profetului Isaia: „Așa a zis Domnul: 'Cerul este tronul meu, iar pământul locul pe care-mi țin picioarele. Unde este casa pe care a-ți clădit-o pentru mine? Și unde este locul în care să stau? Toate lucrurile, mâinile mele le-au făcut,' zise Domnul. 'Eu însă îmi voi îndrepta privirile către cel care este umil și care se căiește în spirit și care tremură la vocea mea.' Auziți cuvântul Domnului, voi care tremurați de frică. 'Frații voștri v-au urât și v-au alungat din cauza numelui meu.' Fie dar ca Domnul să fie proslăvit. El vi se va înfățișa în bucurie, și toți ceilalți vor fi rușinați. O voce din oraș, o voce din templu, o voce de la Domnul zice: 'Înainte de durerile facerii, ea a dat naștere; înainte de venirea suferințelor, ea a adus pe lume un băiețel.' Cine a mai auzit vreodată așa ceva? O națiune se poate ea naște într-o clipită? Căci astfel vorbește Domnul: 'Iată, eu voi revărsa pacea ca pe un fluviu, și chiar și gloria gentililor se va aduna într-un torent. Asemenea unui om pe care-l mângâie mama sa, așa vă voi mângâia eu. Voi veți fi consolați chiar și în Ierusalim; și, când veți vedea aceste lucruri, inima voastră se va bucura.'”

După ce a terminat cu cititul, Iisus a înapoiat ruloul păstrătorului. Înainte de a se reăseza, el a zis în mod simplu: „Fiți răbdători, și veți vedea gloria lui Dumnezeu. Va fi așa pentru toți cei care vor rămâne cu mine și care vor învăța în felul acesta să facă voia Tatălui meu din ceruri.” Și oamenii s-au reîntors la casele lor întrebându-se ce însemnau toate acestea.

În aceeași după-amiază, Iisus și apostolii săi s-au urcat într-o barcă cu Iacob și cu Iuda. Ei au mers de-a lungul malului o oarecare distanță și au aruncat ancora în vreme ce Iisus le vorbea de împărăția cerurilor. Ei l-au înțeles mai bine decât în seara de joi precedentă.

Iisus le-a dat ordin să își reia munca lor regulată până când „vine vremea regatului”. Pentru a-i încuraja, el le-a dat exemplu ducându-se regulat să lucreze pe șantierul naval. El le-a explicat că ei trebuiau să-și consacre, în toate serile, trei ore pentru a studia și pentru a-și pregăti viitoarea lor lucrare, și a adăugat: „Vom rămâne toți prin preajmă până ce Tatăl meu îmi va cere să vă chem. Trebuie ca fiecare dintre voi să se întoarcă acum la munca lui obișnuită, întocmai ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Nu povestiți nimic despre mine nimănui, și amintiți-vă că regatul meu nu trebuie să vină cu zgomot și cu pompă, ci mai degrabă grație unei mari schimbări pe care Tatăl meu o va fi operat în inima voastră și a celor care vor fi chemați să

137:6.1 (1532.3) Jesus' first public appearance following his baptism was in the Capernaum synagogue on Sabbath, March 2, A.D. 26. The synagogue was crowded to overflowing. The story of the baptism in the Jordan was now augmented by the fresh news from Cana about the water and the wine. Jesus gave seats of honor to his six apostles, and seated with them were his brothers in the flesh James and Jude. His mother, having returned to Capernaum with James the evening before, was also present, being seated in the women's section of the synagogue. The entire audience was on edge; they expected to behold some extraordinary manifestation of supernatural power which would be a fitting testimony to the nature and authority of him who was that day to speak to them. But they were destined to disappointment.

137:6.2 (1532.4) When Jesus stood up, the ruler of the synagogue handed him the Scripture roll, and he read from the Prophet Isaiah: "Thus says the Lord: 'The heaven is my throne, and the earth is my footstool. Where is the house that you built for me? And where is the place of my dwelling? All these things have my hands made,' says the Lord. 'But to this man will I look, even to him who is poor and of a contrite spirit, and who trembles at my word.' Hear the word of the Lord, you who tremble and fear: 'Your brethren hated you and cast you out for my name's sake.' But let the Lord be glorified. He shall appear to you in joy, and all others shall be ashamed. A voice from the city, a voice from the temple, a voice from the Lord says: 'Before she travailed, she brought forth; before her pain came, she was delivered of a man child.' Who has heard such a thing? Shall the earth be made to bring forth in one day? Or can a nation be born at once? But thus says the Lord: 'Behold I will extend peace like a river, and the glory of even the gentiles shall be like a flowing stream. As one whom his mother comforts, so will I comfort you. And you shall be comforted even in Jerusalem. And when you see these things, your heart shall rejoice.'”

137:6.3 (1533.1) When he had finished this reading, Jesus handed the roll back to its keeper. Before sitting down, he simply said: "Be patient and you shall see the glory of God; even so shall it be with all those who tarry with me and thus learn to do the will of my Father who is in heaven." And the people went to their homes, wondering what was the meaning of all this.

137:6.4 (1533.2) That afternoon Jesus and his apostles, with James and Jude, entered a boat and pulled down the shore a little way, where they anchored while he talked to them about the coming kingdom. And they understood more than they had on Thursday night.

137:6.5 (1533.3) Jesus instructed them to take up their regular duties until "the hour of the kingdom comes." And to encourage them, he set an example by going back regularly to work in the boatshop. In explaining that they should spend three hours every evening in study and preparation for their future work, Jesus further said: "We will all remain hereabout until the Father bids me call you. Each of you must now return to his accustomed work just as if nothing had happened. Tell no man about me and remember that my kingdom is not to come with noise and glamor, but rather must it come through the great change which my Father will have wrought in your hearts and in the hearts of those who shall be called to join you in the councils of the kingdom.

se alătură vouă în consiliile regatului. Voi sunteți de acum înainte prietenii mei; am încredere în voi și vă iubesc; veți deveni în curând asociații mei personali. Fiți răbdători, fiți blajini. Ascultați întotdeauna de voia Tatălui. Pregătiți-vă pentru chemarea regatului. Veți avea parte de mari bucurii în slujba Tatălui meu, dar trebuie ca în egală măsură să fiți pregătiți să înfrunțați greutăți, căci vă previn că mulți nu vor intra în regat decât trecând prin mari cazne. Pentru cei care vor fi găsit regatul, bucuria lor va fi perfectă; ei se vor numi prea-fericiții pământului. Nu nutriți însă false speranțe; lumea are să se poticnească de cuvintele mele. Chiar și voi, prietenii mei, nu veți percepe pe deplin ceea ce expun eu minții voastre confuze. Nu vă amăgiți. Va fi să trudem pentru o generație care caută semne. Ea va pretinde săvârșirea de minuni ca dovadă că eu sunt trimis de Tatăl meu, și cu greu va recunoaște, în revelarea iubirii Tatălui meu, justificarea misiunii mele.”

În seara aceea, după ce au debarcat și înainte de a se despărți, Iisus, stând pe marginea apei, s-a rugat: „Tată, îți mulțumesc pentru acești micuți care cred deja, în pofida îndoielilor lor. De dragul lor m-am ținut deoparte pentru a face voia ta. Fie ca ei să poată acum învia să fie doar una, așa cum și noi suntem una.”

7. PATRU LUNI DE FORMARE

Vreme de patru luni lungi - martie, aprilie, mai și iunie - s-a prelungit acest timp de așteptare. Iisus a avut peste o sută de reuniuni lungi și serioase, dar pline de voieșie și de bucurie, cu acești șase asociați și cu propriul lui frate Iacob. În urma bolilor din familia sa, Iuda a fost rareori în măsură să asiste la aceste ședințe. Iacob nu și-a pierdut încrederea în fratele său Iisus, iar în timpul acestor luni de întârziere și de inacțiune, Maria aproape că și-a pierdut speranța în fiul ei. Credința ei, care se ridicase la asemenea înălțimi în Cana, se afunda acum într-o nouă depresiune. Ea revenea întruna la exclamația ei de mai multe ori repetată: „Eu nu reușesc să te înțeleg. Nu reușesc să-mi explic ce înseamnă toate astea.” Dar soția lui Iacob a contribuit în mare măsură la susținerea curajului Mariei.

În cursul acestor patru luni, acești șapte credincioși, dintre care unul era fratele lui de sânge, au făcut o mai amplă cunoștință cu Iisus; ei s-au obișnuit cu ideea de a trăi cu acest om-Dumnezeu. Ei îl numeau Rabin, dar învățau să nu se teamă de el. Iisus poseda acel farmec incomparabil al personalității, lucru care îi îngăduia să trăiască printre ei fără ca ei să fie descumpăniți de divinitatea sa. Ei găseau într-adevăr ușor a fi „prietenii cu Dumnezeu”, cu Dumnezeu întrupat sub înfățișarea cărnii muritoare. Acest timp de așteptare a pus tot grupul la grea încercare. Nu s-a produs nimic, absolut nimic miraculos. Zi de zi, ei s-au dus la muncile lor obișnuite și, noapte de noapte, ei se așezau la picioarele lui Iisus. Grupul era legat prin incomparabila personalitate a Maestrului și prin cuvintele de grație pe care el li le adresa lor seară de seară.

Această perioadă de așteptare și de învățătură a fost deosebit de dificilă pentru Simon Petru. El a căutat de mai multe ori să-l convingă pe Iisus să se apuce să predice regatul în Galileea, în timp ce Ioan continua să

You are now my friends; I trust you and I love you; you are soon to become my personal associates. Be patient, be gentle. Be ever obedient to the Father's will. Make yourselves ready for the call of the kingdom. While you will experience great joy in the service of my Father, you should also be prepared for trouble, for I warn you that it will be only through much tribulation that many will enter the kingdom. But those who have found the kingdom, their joy will be full, and they shall be called the blest of all the earth. But do not entertain false hope; the world will stumble at my words. Even you, my friends, do not fully perceive what I am unfolding to your confused minds. Make no mistake; we go forth to labor for a generation of sign seekers. They will demand wonder-working as the proof that I am sent by my Father, and they will be slow to recognize in the revelation of my Father's love the credentials of my mission.”

137:6.6 (1533.4) That evening, when they had returned to the land, before they went their way, Jesus, standing by the water's edge, prayed: “My Father, I thank you for these little ones who, in spite of their doubts, even now believe. And for their sakes have I set myself apart to do your will. And now may they learn to be one, even as we are one.”

7. FOUR MONTHS OF TRAINING

137:7.1 (1533.5) For four long months — March, April, May, and June — this tarrying time continued; Jesus held over one hundred long and earnest, though cheerful and joyous, sessions with these six associates and his own brother James. Owing to sickness in his family, Jude seldom was able to attend these classes. James, Jesus' brother, did not lose faith in him, but during these months of delay and inaction Mary nearly despaired of her son. Her faith, raised to such heights at Cana, now sank to new low levels. She could only fall back on her so oft-repeated exclamation: “I cannot understand him. I cannot figure out what it all means.” But James's wife did much to bolster Mary's courage.

137:7.2 (1534.1) Throughout these four months these seven believers, one his own brother in the flesh, were getting acquainted with Jesus; they were getting used to the idea of living with this God-man. Though they called him Rabbi, they were learning not to be afraid of him. Jesus possessed that matchless grace of personality which enabled him so to live among them that they were not dismayed by his divinity. They found it really easy to be “friends with God,” God incarnate in the likeness of mortal flesh. This time of waiting severely tested the entire group of believers. Nothing, absolutely nothing, miraculous happened. Day by day they went about their ordinary work, while night after night they sat at Jesus' feet. And they were held together by his matchless personality and by the gracious words which he spoke to them evening upon evening.

137:7.3 (1534.2) This period of waiting and teaching was especially hard on Simon Peter. He repeatedly sought to persuade Jesus to launch forth with the preaching of the kingdom in Galilee while John continued to preach in

predice în Iudeea. Dar Iisus îi răspundea mereu lui Petru: „Simon, ai răbdare. Fă progrese. Nu vom fi nici unul prea pregătiți când ne va chema Tatăl.” Și Andrei îl calma pe Petru din când în când prin povești mai blânde și filozofice. Lipsa de afectare a lui Iisus îl impresiona la culme pe Andrei. El nu obosea niciodată tot contemplându-l pe cel care, trăind atât de aproape de Dumnezeu, putea totodată să arate atâta prietenie și considerație pentru oameni.

În toată această perioadă, Iisus nu a luat decât de două ori cuvântul în sinagogă. Către sfârșitul acestor numeroase săptămâni de așteptare, comentariile pe seama botezului său și a vinului din Cana începuseră să se domolească. Iisus a avut grijă să nu se mai producă pseudo-miracole în cursul acestei perioade. Totuși, în ciuda vieții lor atât de liniștite din Betsaida, ciudatele acțiuni ale lui Iisus fuseseră raportate lui Irod Antipa, care, la rândul său, a trimis iscoade pentru a afla despre ce era vorba. Dar Irod era mai preocupat de prezicerile lui Ioan. El a decis să nu îi facă necazuri lui Iisus, a cărui muncă continua atât de pașnic în Capernaum.

Iisus a folosit acest timp de așteptare ca să-i învețe pe asociații săi atitudinea pe care trebuiau să o adopte vizavi de diversele grupuri religioase și partide politice din Palestina. Cuvintele lui Iisus erau întotdeauna acestea: „Noi căutăm să îi câștigăm pe toți, dar nu aparținem nici unora. „

Scribi și rabinii luați laolaltă erau numiți farisei. Ei înșiși se intitulau „cei asociați”. Sub multe raporturi, ei reprezentau grupul progresist printre iudei. Într-adevăr, ei adoptaseră numeroase învățături care nu figurau cu claritate în Scripturile ebraice, cum ar fi credința în învierea morților, doctrină care fusese menționată numai de Daniel, unul dintre cei din urmă profeți.

Grupul saducheilor se compunea din preoție și din anumiți iudei înavuțiți. Ei nu erau atât de stricți asupra detaliilor aplicării legii. În realitate, fariseii și saducheii erau mai degrabă niște partide religioase decât niște secte.

Esenienii formau o veritabilă sectă religioasă care luase naștere în timpul revoltei macabeilor. Sub anumite aspecte, exigențele lor erau mai constrângătoare decât cele ale fariseilor. Ei adoptaseră numeroase credințe și practici persane; trăiau ca o confrerie în mănăstiri, practicând celibatul și posedând totul în comun. Ei se specializau în învățături despre îngeri.

Zeloții erau un grup de iudei patrioți înfocați. Ei susțineau că orice metodă era justificată în lupta pentru a scăpa de robia de sub jugul roman.

Irodienii erau un partid pur politic care preconiza emanciparea de guvernarea directă a romanilor printr-o reinstaurare a dinastiei lui Irod.

Chiar în mijlocul Palestinei trăiau samaritenii, cu care „iudeii nu aveau nici o legătură”, cu toate că erau numeroase puncte de vedere asemănătoare cu cele ale învățăturilor lui Iisus.

Toate aceste partide și secte, inclusiv mica confrerie nazarineeană, credeau în venirea lui Mesia. Toate căutau un eliberator național. Dar Iisus proclama fără echivoc că el și discipolii lui nu se aliau cu nici una dintre aceste școli de gândire sau de punere în practică.

Judea. But Jesus' reply to Peter ever was: "Be patient, Simon. Make progress. We shall be none too ready when the Father calls." And Andrew would calm Peter now and then with his more seasoned and philosophic counsel. Andrew was tremendously impressed with the human naturalness of Jesus. He never grew weary of contemplating how one who could live so near God could be so friendly and considerate of men.

^{137:7.4 (1534.3)} Throughout this entire period Jesus spoke in the synagogue but twice. By the end of these many weeks of waiting the reports about his baptism and the wine of Cana had begun to quiet down. And Jesus saw to it that no more apparent miracles happened during this time. But even though they lived so quietly at Betsaida, reports of the strange doings of Jesus had been carried to Herod Antipas, who in turn sent spies to ascertain what he was about. But Herod was more concerned about the preaching of John. He decided not to molest Jesus, whose work continued along so quietly at Capernaum.

^{137:7.5 (1534.4)} In this time of waiting Jesus endeavored to teach his associates what their attitude should be toward the various religious groups and the political parties of Palestine. Jesus' words always were, "We are seeking to win all of them, but we are not of any of them."

^{137:7.6 (1534.5)} The scribes and rabbis, taken together, were called Pharisees. They referred to themselves as the "associates." In many ways they were the progressive group among the Jews, having adopted many teachings not clearly found in the Hebrew scriptures, such as belief in the resurrection of the dead, a doctrine only mentioned by a later prophet, Daniel.

^{137:7.7 (1534.6)} The Sadducees consisted of the priesthood and certain wealthy Jews. They were not such sticklers for the details of law enforcement. The Pharisees and Sadducees were really religious parties, rather than sects.

^{137:7.8 (1534.7)} The Essenes were a true religious sect, originating during the Maccabean revolt, whose requirements were in some respects more exacting than those of the Pharisees. They had adopted many Persian beliefs and practices, lived as a brotherhood in monasteries, refrained from marriage, and had all things in common. They specialized in teachings about angels.

^{137:7.9 (1535.1)} The Zealots were a group of intense Jewish patriots. They advocated that any and all methods were justified in the struggle to escape the bondage of the Roman yoke.

^{137:7.10 (1535.2)} The Herodians were a purely political party that advocated emancipation from the direct Roman rule by a restoration of the Herodian dynasty.

^{137:7.11 (1535.3)} In the very midst of Palestine there lived the Samaritans, with whom "the Jews had no dealings," notwithstanding that they held many views similar to the Jewish teachings.

^{137:7.12 (1535.4)} All of these parties and sects, including the smaller Nazarite brotherhood, believed in the sometime coming of the Messiah. They all looked for a national deliverer. But Jesus was very positive in making it clear that he and his disciples would not become allied to any

Fiul Omului nu trebuia să fie nici nazarineean, nici esenian.

Cu toate că Iisus i-a invitat mai târziu pe apostoli să plece, așa cum o făcuse Ioan, pentru a predica evanghelia și a-i instrui pe credincioși, el pune accentul pe proclamarea „veștii bune a împărăției cerurilor.” El le repeta neobosit asociaților săi că trebuiau să „manifeste dragoste, compasiune și înțelegere.” El a propovăduit de timpuriu adepților săi că împărăția cerurilor era o experiență spirituală privitoare la întronarea lui Dumnezeu în inima oamenilor.

În timp ce Iisus și cei șapte tovarăși ai lui zăboveau înainte de a se apuca să predice activ în public, ei își petreceau câte două seri pe săptămână în sinagogă cu studierea Scripturilor ebraice. La câțiva ani mai târziu, după perioadele de lucru intensiv în public, apostolii au privit retrospectiv aceste patru luni ca fiind cele mai prețioase și cele mai folositoare din toată asocierea lor cu Maestrul. Iisus i-a învățat pe acești oameni tot ceea ce puteau ei să asimileze. El nu a comis greșeala de a-i instrui peste măsură. El nu a provocat confuzie prezentând adevăruri care să depășească prea mult capacitatea lor de înțelegere.

8. PREDICA DESPRE REGAT

Pe 22 iunie, ziua de saba, cu puțin înainte de plecarea grupului său pentru primul tur de predicare, și la douăsprezece zile după înmormântarea lui Ioan, Iisus a ocupat amvonul din sinagogă pentru a doua oară de când îi adusesse pe apostolii săi în Capernaum.

Cu câteva zile înaintea ținerii acestei predici despre „Regat”, în vreme ce Iisus lucra pe șantierul naval, Petru i-a adus vestea arestării lui Ioan. Iisus și-a depus încă o dată unelte, și-a pus deoparte masa de tâmplar și i-a zis lui Petru: „Ceasul Tatălui a sunat. Să ne pregătim să proclamăm evanghelia împărăției.”

În această zi de 18 iunie a anului 26 a fost ultima zi în care Iisus a lucrat la o masă de tâmplărie. Petru a ieșit în goană din atelier și, până la mijlocul după-amiezii, îi reunise deja pe toți tovarășii lui. El i-a lăsat într-un crâng din apropierea malului și a plecat în căutarea lui Iisus, dar nu l-a putut găsi, căci Maestrul se dusesse într-un alt crâng pentru a se ruga. Ei nu l-au văzut decât la o oră înaintată din seară, când el a revenit la casa lui Zebedeu și a cerut de mâncare. În ziua următoare, Iisus l-a trimis pe fratele său Iacob să ceară privilegiul de a lua cuvântul în sinagogă cu prilejul sabatului. Conducătorul sinagogii a fost foarte fericit că Iisus era dispus să conducă din nou slujba.

Înainte ca Iisus să fi rostit memorabila sa predică despre regatul lui Dumnezeu, primul efort fătător din cariera sa publică, el a citit, în Scripturi, următoarele pasaje: „Voi veți fi pentru mine o împărăție de preoți, un popor sfânt, leghova este judecătorul nostru, leghova este legiuitorul nostru, leghova este regele nostru; el ne va salva. leghova este regele meu și Dumnezeul meu. El este un mare rege care domnește peste tot pământul. Iubirea și bunătatea sunt soarta Israelului în această împărăție. Binecuvântată să fie gloria Domnului, căci el este Regele nostru.”

Când Iisus a terminat de citit, a zis:

of these schools of thought or practice. The Son of Man was to be neither a Nazarite nor an Essene.

137:7.13 (1535.5) While Jesus later directed that the apostles should go forth, as John had, preaching the gospel and instructing believers, he laid emphasis on the proclamation of the “good tidings of the kingdom of heaven.” He unfailingly impressed upon his associates that they must “show forth love, compassion, and sympathy.” He early taught his followers that the kingdom of heaven was a spiritual experience having to do with the enthronement of God in the hearts of men.

137:7.14 (1535.6) As they thus tarried before embarking on their active public preaching, Jesus and the seven spent two evenings each week at the synagogue in the study of the Hebrew scriptures. In later years after seasons of intense public work, the apostles looked back upon these four months as the most precious and profitable of all their association with the Master. Jesus taught these men all they could assimilate. He did not make the mistake of overteaching them. He did not precipitate confusion by the presentation of truth too far beyond their capacity to comprehend.

8. SERMON ON THE KINGDOM

137:8.1 (1535.7) On Sabbath, June 22, shortly before they went out on their first preaching tour and about ten days after John's imprisonment, Jesus occupied the synagogue pulpit for the second time since bringing his apostles to Capernaum.

137:8.2 (1535.8) A few days before the preaching of this sermon on “The Kingdom,” as Jesus was at work in the boatshop, Peter brought him the news of John's arrest. Jesus laid down his tools once more, removed his apron, and said to Peter: “The Father's hour has come. Let us make ready to proclaim the gospel of the kingdom.”

137:8.3 (1535.9) Jesus did his last work at the carpenter bench on this Tuesday, June 18, A.D. 26. Peter rushed out of the shop and by midafternoon had rounded up all of his associates, and leaving them in a grove by the shore, he went in quest of Jesus. But he could not find him, for the Master had gone to a different grove to pray. And they did not see him until late that evening when he returned to Zebedee's house and asked for food. The next day he sent his brother James to ask for the privilege of speaking in the synagogue the coming Sabbath day. And the ruler of the synagogue was much pleased that Jesus was again willing to conduct the service.

137:8.4 (1535.1) Before Jesus preached this memorable sermon on the kingdom of God, the first pretentious effort of his public career, he read from the Scriptures these passages: “You shall be to me a kingdom of priests, a holy people. Yahweh is our judge, Yahweh is our lawgiver, Yahweh is our king; he will save us. Yahweh is my king and my God. He is a great king over all the earth. Loving-kindness is upon Israel in this kingdom. Blessed be the glory of the Lord for he is our King.”

137:8.5 (1535.2) When he had finished reading, Jesus said:

"Eu am venit ca să proclam întemeierea împărăției Tatălui. Acest regat va include sufletele adoratoare ale iudeilor și ale gentililor, ale bogaților și ale săracilor, ale oamenilor liberi și ale sclavilor, căci Tatăl meu nu face deosebire între persoane; dragostea și îndurarea sa se revarsă peste toți.

"Tatăl care este în ceruri își trimite spiritul să locuiască în mintea oamenilor. Tot așa, când îmi voi fi terminat lucrarea mea de pe pământ, Spiritul Adevărului va fi răspândit peste toată carnea. Spiritul Tatălui meu și Spiritul Adevărului că vor instaura în apropiatul regat al înțelegerii spirituale și al dreptății divine. Regatul meu nu este unul al acestei lumi. Fiul Omului nu va conduce oștirile la bătălie pentru a instaura un tron al puterii sau un regat al gloriei temporare. La venirea împărăției mele, voi îl veți cunoaște pe Fiul Omului ca Prinț al Păcii, ca revelație a Tatălui etern. Copiii acestei lumi luptă pentru a întemeia și a mări regatele acestei lumi, dar discipolii mei vor intra în împărăția cerurilor grație deciziilor morale și victoriilor lor întru spirit; și, când vor pătrunde în el, vor găsi acolo bucurie, dreptate și viață veșnică.

"Cei care caută ca mai întâi să intre în regat, și se străduiesc în felul acesta să dobândească o noblete de caracter asemănătoare cu cea a Tatălui meu, vor poseda curând tot ceea ce este necesar. Dar eu vă zic asta cu toată sinceritatea: dacă nu căutați să intrați în regat cu credința și cu încrederea unui copilăș, voi nu veți fi admiși cu nici un chip.

"Nu vă lăsați amăgiți de cei care vin și vă zic: regatul este aici sau regatul este acolo, căci regatul Tatălui meu nu are legătură cu lucrurile vizibile și materiale. Acest regat este deja acum printre voi, căci acolo unde propovăduiește duhul lui Dumnezeu, acolo unde el călăuzește sufletul omului, acolo este în realitate împărăția cerurilor. Și această împărăție a lui Dumnezeu este dreptate, pace și bucurie în Duhul Sfânt.

"Ioan într-adevăr v-a botezat în semn de căință și pentru iertarea păcatelor voastre, dar, atunci când veți intra în împărăția celestă, voi veți primi botezul Spiritului Sfânt.

"În regatul Tatălui meu, nu vor fi nici iudei, nici gentili, ci numai cei care caută perfecțiunea slujind, căci eu declar că cel care vrea să fie mare în regatul Tatălui meu trebuie ca mai întâi să devină servitorul tuturor. Dacă acceptați să-i serviți pe semenii voștri, voi veți ședea cu mine în regatul meu, așa cum și eu voi ședea curând lângă Tatăl meu în împărăția sa pentru că l-am servit sub înfățișarea creaturii.

"Acest nou regat seamănă cu o sămânță care crește în solul bun al unui câmp. Ea nu ajunge rapid la deplina sa maturitate. Există un interval de timp între întemeierea regatului din sufletul unui om și ceasul în care împărăția se coace în toată plenitudinea sa pentru a deveni rodul întreg al dreptății perpetue și al salvării eterne.

"Și această împărăție pe care eu o proclam nu este o domnie a puterii și a abundenței. Împărăția cerului nu constă nici în alimente, nici în băuturi, ci mai degrabă într-o viață a dreptății progresive și a bucuriei tot mai mari din îndeplinirea crescândă a servirii Tatălui meu care este în ceruri. Căci Tatăl nu a zis el oare

137:8.6 (1536.3) "I have come to proclaim the establishment of the Father's kingdom. And this kingdom shall include the worshiping souls of Jew and gentile, rich and poor, free and bond, for my Father is no respecter of persons; his love and his mercy are over all.

137:8.7 (1536.4) "The Father in heaven sends his spirit to indwell the minds of men, and when I shall have finished my work on earth, likewise shall the Spirit of Truth be poured out upon all flesh. And the spirit of my Father and the Spirit of Truth shall establish you in the coming kingdom of spiritual understanding and divine righteousness. My kingdom is not of this world. The Son of Man will not lead forth armies in battle for the establishment of a throne of power or a kingdom of worldly glory. When my kingdom shall have come, you shall know the Son of Man as the Prince of Peace, the revelation of the everlasting Father. The children of this world fight for the establishment and enlargement of the kingdoms of this world, but my disciples shall enter the kingdom of heaven by their moral decisions and by their spirit victories; and when they once enter therein, they shall find joy, righteousness, and eternal life.

137:8.8 (1536.5) "Those who first seek to enter the kingdom, thus beginning to strive for a nobility of character like that of my Father, shall presently possess all else that is needful. But I say to you in all sincerity: Unless you seek entrance into the kingdom with the faith and trusting dependence of a little child, you shall in no wise gain admission.

137:8.9 (1536.6) "Be not deceived by those who come saying here is the kingdom or there is the kingdom, for my Father's kingdom concerns not things visible and material. And this kingdom is even now among you, for where the spirit of God teaches and leads the soul of man, there in reality is the kingdom of heaven. And this kingdom of God is righteousness, peace, and joy in the Holy Spirit.

137:8.10 (1536.7) "John did indeed baptize you in token of repentance and for the remission of your sins, but when you enter the heavenly kingdom, you will be baptized with the Holy Spirit.

137:8.11 (1536.8) "In my Father's kingdom there shall be neither Jew nor gentile, only those who seek perfection through service, for I declare that he who would be great in my Father's kingdom must first become server of all. If you are willing to serve your fellows, you shall sit down with me in my kingdom, even as, by serving in the similitude of the creature, I shall presently sit down with my Father in his kingdom.

137:8.12 (1536.9) "This new kingdom is like a seed growing in the good soil of a field. It does not attain full fruit quickly. There is an interval of time between the establishment of the kingdom in the soul of man and that hour when the kingdom ripens into the full fruit of everlasting righteousness and eternal salvation.

137:8.13 (1536.10) "And this kingdom which I declare to you is not a reign of power and plenty. The kingdom of heaven is not a matter of meat and drink but rather a life of progressive righteousness and increasing joy in the perfecting service of my Father who is in heaven. For has not the Father said of his children of the world, 'It is

copiilor săi din lume: 'Voia mea este ca ei să sfârșească prin a deveni perfecți, așa cum eu însumi sunt perfect.'

"Eu am venit ca să predic vestea bună a venirii împărăției. Eu nu am venit să sporesc poverile grele ale celor care vor vrea să intre în această împărăție. Eu proclam calea nouă și mai bună, și cei care sunt capabili să intre în regatul care vine se vor bucura de odihna divină. Oricât v-ar costa în bunuri materiale, oricare ar fi prețul pe care îl veți fi plătit pentru a intra în împărăția cerurilor, voi veți primi în această lume mult mai multă bucurie și progres spiritual, și viață veșnică în era care va veni.

"Intrarea în regatul Tatălui nu depinde nici de oștirile aflate în marș, nici de răsturnarea regatelor acestei lumi, nici de faptul sfărâmării jugului captivilor. Împărăția cerurilor este la îndemână; toți cei care intră în el găsesc acolo o libertate abundentă și o mântuire plină de voieșie.

"Acest regat este un dominion veșnic. Cei care intră în regat vor urca până la Tatăl meu; ei vor ajunge cu siguranță la dreapta sa în gloria din Paradis. Toți cei care intră în împărăția cerurilor vor deveni fiii lui Dumnezeu, și, în timpurile ce vor veni de asemenea, ei se vor înălța până la Tatăl meu. Eu nu am venit să-i chem pe cei așa-zisi drepti, ci pe cei păcătoși și pe toți cei cărora le este foame și sete de dreptatea perfecțiunii divine.

"Ioan a venit, predicând căința ca să vă pregătească pentru regat; acum, vin eu, proclamând credința, darul de la Dumnezeu, care este prețul de plătit pentru intrarea în împărăția cerurilor. Este de ajuns să credeți că Tatăl meu vă iubește cu o dragoste infinită, și de îndată vă veți pomeni în regatul lui Dumnezeu."

După ce a vorbit astfel, Iisus s-a așezat. Toți cei care l-au auzit au fost uluiți de cuvintele lui. Discipolii lui se minunau. Dar poporul nu era pregătit să primească vestea bună din gura acestui om-Dumnezeu. Cam o treime din cei ce l-au auzit au crezut în mesaj, chiar și fără a-l fi înțeles întru totul; o altă treime era gata în inima ei să respingă un asemenea concept pur spiritual asupra împărăției așteptate, în vreme ce treimea rămasă era incapabilă să priceapă această învățătură, mulți, din această ultimă treime, crezând sincer că oratorul „nu era în toate mințile."

my will that they should eventually be perfect, even as I am perfect.'

137:8.14 (1537.1) "I have come to preach the glad tidings of the kingdom. I have not come to add to the heavy burdens of those who would enter this kingdom. I proclaim the new and better way, and those who are able to enter the coming kingdom shall enjoy the divine rest. And whatever it shall cost you in the things of the world, no matter what price you may pay to enter the kingdom of heaven, you shall receive manifold more of joy and spiritual progress in this world, and in the age to come eternal life.

137:8.15 (1537.2) "Entrance into the Father's kingdom waits not upon marching armies, upon overturned kingdoms of this world, nor upon the breaking of captive yokes. The kingdom of heaven is at hand, and all who enter therein shall find abundant liberty and joyous salvation.

137:8.16 (1537.3) "This kingdom is an everlasting dominion. Those who enter the kingdom shall ascend to my Father; they will certainly attain the right hand of his glory in Paradise. And all who enter the kingdom of heaven shall become the sons of God, and in the age to come so shall they ascend to the Father. And I have not come to call the would-be righteous but sinners and all who hunger and thirst for the righteousness of divine perfection.

137:8.17 (1537.4) "John came preaching repentance to prepare you for the kingdom; now have I come proclaiming faith, the gift of God, as the price of entrance into the kingdom of heaven. If you would but believe that my Father loves you with an infinite love, then you are in the kingdom of God."

137:8.18 (1537.5) When he had thus spoken, he sat down. All who heard him were astonished at his words. His disciples marveled. But the people were not prepared to receive the good news from the lips of this God-man. About one third who heard him believed the message even though they could not fully comprehend it; about one third prepared in their hearts to reject such a purely spiritual concept of the expected kingdom, while the remaining one third could not grasp his teaching, many truly believing that he "was beside himself."

Capitolul 138. Formarea mesagerilor împărăției

⇨ 137

CARTEA URANTIA

139 ⇨

PARTE IV. VIAȚA ȘI ÎNVĂȚĂTURILE LUI IISUS

CAPITOLUL 138 FORMAREA MESAGERILOR ÎMPĂRĂȚIEI

Secțiuni

Introduction

1. Instrucțiunile finale
2. Alegerea celor șase
3. Chemarea lui Matei și a lui Simon
4. Chemarea gemenilor
5. Chemarea lui Toma și a lui Iuda
6. Săptămâna de formare intensivă
7. O nouă dezamăgire
8. Primele munci ale celor doisprezece
9. Cinci luni de încercare
10. Organizarea celor doisprezece

PAPER 138 TRAINING THE KINGDOM'S MESSENGERS

SECTIONS

Introduction

1. Final Instructions
2. Choosing the Six
3. The Call of Matthew and Simon
4. The Call of the Twins
5. The Call of Thomas and Judas
6. The Week of Intensive Training
7. Another Disappointment
8. First Work of the Twelve
9. Five Months of Testing
10. Organization of the Twelve

Introduction

DUPĂ ce a rostit predica despre „Regat”, Iisus i-a reunit pe cei șase apostoli ai săi în aceeași după-amiază și a început să le expună planurile lui de vizitare a orașelor din jurul lor și în vecinătatea mării Galileii. Frații săi Iacob și Iuda au fost foarte tare răniți că nu au fost convocați la această întrevvedere. Până atunci, ei se consideraseră ca făcând parte din cercul interior de asociați al lui Iisus. Dar Iisus nu intenționa să introducă nici una dintre rudele sale apropiate în acest corp de îndrumători apostolici ai împărăției. Faptul de a nu-i include pe Iacob și pe Iuda printre cei câțiva aleși, precum și aparenta sa indiferență față de mama sa de la episodul din Cana, a fost punctul de plecare al unei prăpastii mereu mai adânci dintre Iisus și familia sa. Această situație a continuat pe toată durata slujirii sale publice - ei au fost foarte aproape de a-l renega - iar aceste diferențe n-au fost complet aplanate decât după moartea și învierea sa. Mama sa oscila întruna între atitudini fluctuante de credință și de speranță, și de reacții emotive tot mai puternice de decepție, de umilință și de disperare. Numai Rut, cea mai tânără, rămânea neclintit fidelă fratelui ei tată.

Până după înviere, întreaga familie a lui Iisus a participat foarte puțin la lucrarea sa. Un profet primește onoruri, dar altundeva decât în țara sa; el este înțeles și apreciat, dar în altă parte decât în propria sa familie.

INTRODUCTION

^{138:0.1 (1538.1)} AFTER preaching the sermon on “The Kingdom,” Jesus called the six apostles together that afternoon and began to disclose his plans for visiting the cities around and about the Sea of Galilee. His brothers James and Jude were very much hurt because they were not called to this conference. Up to this time they had regarded themselves as belonging to Jesus’ inner circle of associates. But Jesus planned to have no close relatives as members of this corps of apostolic directors of the kingdom. This failure to include James and Jude among the chosen few, together with his apparent aloofness from his mother ever since the experience at Cana, was the starting point of an ever-widening gulf between Jesus and his family. This situation continued throughout his public ministry — they very nearly rejected him — and these differences were not fully removed until after his death and resurrection. His mother constantly wavered between attitudes of fluctuating faith and hope, and increasing emotions of disappointment, humiliation, and despair. Only Ruth, the youngest, remained unswervingly loyal to her father-brother.

^{138:0.2 (1538.2)} Until after the resurrection, Jesus’ entire family had very little to do with his ministry. If a prophet is not without honor save in his own country, he is not without understanding appreciation save in his own

family.

1. INSTRUȚIUNILE FINALE

În ziua următoare, duminică 23 iunie a anului 26, Iisus a comunicat celor șase instrucțiunile sale finale. El le-a poruncit să pornească câte doi pentru a răspândi vestea bună a regatului. El le-a interzis să boteze. I-a sfătuit să nu predice în public. De asemenea le-a explicat că, mai târziu, le va permite să predice în public. Dar pe moment, și pentru multe motive, el voia să-i vadă dobândind o experiență practică în raporturile lor personale cu semenii lor. Iisus își propunea să consacre primul lor turneu în întregime unei lucrări personale. Deși această decizie a produs o oarecare dezamăgire în apostoli, ei își dădeau seama, măcar în parte, de motivele care îl determinau pe Iisus să înceapă astfel proclamarea regatului; ei au plecat cu curaj și cu un entuziasm încrezător. Iisus i-a trimis câte doi, Iacob și Ioan mergând în Keresa, Andrei și Petru în Capernaum, în vreme ce Filip și Nataniel plecau către Tarichea.

Înainte de începerea acestor două prime săptămâni de slujire, Iisus i-a anunțat că dorea să hirotonisească doisprezece apostoli pentru a continua lucrarea regatului după plecarea sa, și a îngăduit fiecăruia dintre ei să aleagă, dintre primii lor convertiți, câte un om menit să facă parte din corpul apostolic pe care el avea de gând să-l constituie. Ioan a luat cuvântul pentru a întreba: „Dar, Maestre, vor veni ei acești șase oameni în mijlocul nostru, și vor împărți ei toate lucrurile pe un picior de egalitate cu noi, care te-am însoțit de la Iordan și am auzit toată învățătura ta pregătitoare în prima noastră muncă pentru regat?” Iar Iisus a replicat: „Da, Ioane, oamenii pe care îi veți alege vor fi una cu voi, și îi veți învăța tot ceea ce are legătură cu regatul, așa cum și eu v-am învățat pe voi.” După ce a vorbit așa, Iisus i-a părăsit.

Cei șase nu s-au despărțit pentru a-și începe treaba fără a discuta îndelung porunca, dată fiecăruia de Iisus, de a alege câte un nou apostol. Sfatul lui Andrei a sfârșit prin a prevala, și s-au dus toți în treaba lor. Iată pe scurt ceea ce zisese Andrei: „Maestrul are dreptate; noi suntem prea puțini ca să facem toată această lucrare. Este nevoie de mai mulți învățători, iar Mestrul ne-a dovedit o mare încredere însărcinându-ne cu alegerea celor șase noi apostoli.” În dimineața aceea, pe când se despărțeau pentru a se duce în treaba lor, în inima fiecăruia se cuibărise puțină deprimare. Ei știau că Iisus are să le lipsească și, fără a ține seama de teama și de timiditatea lor, nu acesta este felul în care își închipuiseră inaugurarea împărăției cerurilor.

Se convenise că cei șase trebuiau să trudească vreme de două săptămâni, după care trebuiau să revină pentru o întrunire la casa lui Zebedeu. Între timp, Iisus s-a dus la Nazaret pentru a sta de vorbă cu Iosif, cu Simon și cu alți membrii ai familiei sale care trăiau în aceste ținuturi. Pentru a păstra încrederea și afecțiunea familiei sale, Iisus a făcut tot ceea ce era omenește posibil, și compatibil cu consacrarea sa față de facerea voii Tatălui său. În speță, el și-a făcut pe deplin datoria, și chiar mai mult.

În timp ce apostolii erau în misiune, el s-a gândit

1. FINAL INSTRUCTIONS

^{138:1.1 (1538.3)} The next day, Sunday, June 23, A.D. 26, Jesus imparted his final instructions to the six. He directed them to go forth, two and two, to teach the glad tidings of the kingdom. He forbade them to baptize and advised against public preaching. He went on to explain that later he would permit them to preach in public, but that for a season, and for many reasons, he desired them to acquire practical experience in dealing personally with their fellow men. Jesus purposed to make their first tour entirely one of *personal work*. Although this announcement was something of a disappointment to the apostles, still they saw, at least in part, Jesus' reason for thus beginning the proclamation of the kingdom, and they started out in good heart and with confident enthusiasm. He sent them forth by twos, James and John going to Kheresa, Andrew and Peter to Capernaum, while Philip and Nathaniel went to Tarichea.

^{138:1.2 (1538.4)} Before they began this first two weeks of service, Jesus announced to them that he desired to ordain twelve apostles to continue the work of the kingdom after his departure and authorized each of them to choose one man from among his early converts for membership in the projected corps of apostles. John spoke up, asking: "But, Master, will these six men come into our midst and share all things equally with us who have been with you since the Jordan and have heard all your teaching in preparation for this, our first labor for the kingdom?" And Jesus replied: "Yes, John, the men you choose shall become one with us, and you will teach them all that pertains to the kingdom, even as I have taught you." After thus speaking, Jesus left them.

^{138:1.3 (1539.1)} The six did not separate to go to their work until they had exchanged many words in discussion of Jesus' instruction that each of them should choose a new apostle. Andrew's counsel finally prevailed, and they went forth to their labors. In substance Andrew said: "The Master is right; we are too few to encompass this work. There is need for more teachers, and the Master has manifested great confidence in us inasmuch as he has intrusted us with the choosing of these six new apostles." This morning, as they separated to go to their work, there was a bit of concealed depression in each heart. They knew they were going to miss Jesus, and besides their fear and timidity, this was not the way they had pictured the kingdom of heaven being inaugurated.

^{138:1.4 (1539.2)} It had been arranged that the six were to labor for two weeks, after which they were to return to the home of Zebedee for a conference. Meantime Jesus went over to Nazareth to visit with Joseph and Simon and other members of his family living in that vicinity. Jesus did everything humanly possible, consistent with his dedication to the doing of his Father's will, to retain the confidence and affection of his family. In this matter he did his full duty and more.

^{138:1.5 (1539.3)} While the apostles were out on this

mult la Ioan, care era pe atunci la închisoare. El a fost foarte ispitit să-și utilizeze puterile potențiale pentru a-l elibera, dar s-a resemnat încă o dată în „a nădăjdui la voia Tatălui.”

2. ALEGEREA CELOR ȘASE

Acest prim turneu misionar al celor șase a fost eminamente reușit. Ei au descoperit cu toții marea valoare a contactului direct și personal cu oamenii. Ei au revenit la Iisus mult mai conștienți de faptul că la urma urmei, religia este pur și simplu și cu totul o chestiune de experiență personală. Ei au început să simtă cât de foame le era oamenilor din popor de a auzi cuvintele de consolare religioasă și de încurajare spirituală. Când s-au adunat în jurul lui Iisus, ei au vrut să vorbească toți deodată, dar Andrei a preluat conducerea și i-a numit unul după altul pentru a-și prezenta raportul lor oficial Maestrului și pentru a propune pe cei șase noi apostoli aleși de ei.

După ce fiecare și-a prezentat candidatul său, Iisus le-a cerut tuturor celorlalți de a aproba numirile printr-un vot; astfel, toți cei șase noi apostoli au fost oficial acceptați în unanimitate de cei șapte mai vechi. După aceea, Iisus a anunțat că se vor duce cu toții în vizită la acești solicitanți pentru a le confirma chemarea la datorie.

Cei șase apostoli nou aleși erau:

1. Matei Levi, percepătorul de taxe vamale din Capernaum, care își avea biroul chiar în estul orașului, aproape de hotarele Betaniei. El fusese ales de Andrei.

2. Toma Didymus, un pescar din Tarichea, cândva tâmplar și zidar în Gadara. El fusese ales de Filip.

3. Iacob Alfeu, pescar și fermier din Keresa, fusese ales de Iacob Zebedeu.

4. Iuda Alfeu, fratele geamăn al lui Iacob Alfeu, și pescar deopotrivă, fusese ales de Ioan Zebedeu.

5. Simon Zelot ocupa un post înalt în organizația patriotică a zeloților, post pe care l-a abandonat pentru a se alătura apostolilor lui Iisus. Înainte de a face parte din grupul de zeloți, Simon era comerciant. El a fost ales de Petru.

6. Iuda Iscarioteanul era unicul fiu al unor părinți iudei avuți care trăiau în Ierihon. El se atașase de Ioan Botezătorul, iar părinții săi saduceeni îl renegaseră. El căuta un loc de muncă pe aceste meleaguri când l-au întâlnit apostolii lui Iisus. Nataniel l-a invitat să se alăture lor în principal datorită experienței lui financiare. Iuda Iscarioteanul era singurul iudeu dintre cei doisprezece apostoli.

Iisus a petrecut o zi întreagă cu cei șase, răspunzând la întrebările lor și ascultând detaliile relatărilor lor, căci ei aveau multe experiențe interesante și utile de povestit. Ei își dădeau acum seama de înțelepciunea planului Maestrului trimițându-i să evanghelizeze într-o manieră discretă și personală înainte de a se lansa în eforturi publice mai ambițioase.

mission, Jesus thought much about John, now in prison. It was a great temptation to use his potential powers to release him, but once more he resigned himself to “wait upon the Father’s will.”

2. CHOOSING THE SIX

138:2.1 (1539.4) This first missionary tour of the six was eminently successful. They all discovered the great value of direct and personal contact with men. They returned to Jesus more fully realizing that, after all, religion is purely and wholly a matter of *personal experience*. They began to sense how hungry were the common people to hear words of religious comfort and spiritual good cheer. When they assembled about Jesus, they all wanted to talk at once, but Andrew assumed charge, and as he called upon them one by one, they made their formal reports to the Master and presented their nominations for the six new apostles.

138:2.2 (1539.5) Jesus, after each man had presented his selection for the new apostleships, asked all the others to vote upon the nomination; thus all six of the new apostles were formally accepted by all of the older six. Then Jesus announced that they would all visit these candidates and give them the call to service.

138:2.3 (1539.6) The newly selected apostles were:

138:2.4 (1539.7) 1. *Matthew Levi*, the customs collector of Capernaum, who had his office just to the east of the city, near the borders of Batanea. He was selected by Andrew.

138:2.5 (1539.8) 2. *Thomas Didymus*, a fisherman of Tarichea and onetime carpenter and stone mason of Gadara. He was selected by Philip.

138:2.6 (1539.9) 3. *James Alpheus*, a fisherman and farmer of Kheresa, was selected by James Zebedee.

138:2.7 (1539.10) 4. *Judas Alpheus*, the twin brother of James Alpheus, also a fisherman, was selected by John Zebedee.

138:2.8 (1540.1) 5. *Simon Zelotes* was a high officer in the patriotic organization of the Zealots, a position which he gave up to join Jesus’ apostles. Before joining the Zealots, Simon had been a merchant. He was selected by Peter.

138:2.9 (1540.2) 6. *Judas Iscariot* was an only son of wealthy Jewish parents living in Jericho. He had become attached to John the Baptist, and his Sadducee parents had disowned him. He was looking for employment in these regions when Jesus’ apostles found him, and chiefly because of his experience with finances, Nathaniel invited him to join their ranks. Judas Iscariot was the only Judean among the twelve apostles.

138:2.10 (1540.3) Jesus spent a full day with the six, answering their questions and listening to the details of their reports, for they had many interesting and profitable experiences to relate. They now saw the wisdom of the Master’s plan of sending them out to labor in a quiet and personal manner before the launching of their more pretentious public efforts.

3. CHEMAREA LUI MATEI ȘI A LUI SIMON

În ziua următoare, Iisus și cei șapte l-au vizitat pe Matei, perceptorul de taxe vamale. Matei îi aștepta; își încheiase socotelile și se pregătise să-i treacă treburile biroului său fratelui. Aproape de biroul vamal, Andrei a luat-o înainte cu Iisus, care l-a privit pe Matei în față și i-a zis: „Urmează-mă.” Matei s-a ridicat și i-a condus pe Iisus și pe apostolii lui la el acasă.

Matei i-a vorbit lui Iisus despre banchetul pe care îl organizase pentru seara aceea, spunând că dorea măcar să ofere această cină familiei și prietenilor lui, în caz că Iisus era de acord și accepta să fie invitatul de onoare. Iisus a aprobat cu un semn al capului. Petru l-a luat atunci pe Matei deoparte; i-a explicat că el îi propusese unuia Simon să se alăture apostolilor și s-a asigurat că Matei consimțea ca Simon să fie și el invitat la petrecere.

După o masă de prânz la Matei acasă, ei au mers toți cu Petru ca să-l întâlnească pe Simon zeilotul. Ei l-au găsit la vechiul sediu de afaceri, conduse acum de nepotul său. Când Petru l-a condus pe Iisus la Simon, Maestrul l-a salutat pe aprigul patriot și a spus doar atât: „Urmează-mă.”

Ei s-au reîntors cu toții la Matei, unde au vorbit mult despre politică și despre religie până la ora mesei de seară. Familia lui Levi era de mult timp în afaceri și se ocupa cu perceperea de taxe. Mulți dintre comesezii invitați de Matei la acest banchet ar fi fost deci calificați drept „publicani și păcătoși” de către farisei.

În această epocă, când era oferită o masă de recepție de felul acesta unei personalități de vază, toate persoanele ce se interesau de această petrecere aveau obiceiul de a hoinări prin sala banchetului pentru a-i privi cum mănâncă pe comesezii și pentru a asculta conversația și cuvântările invitaților de onoare. Prin urmare, majoritatea fariseilor din Capernaum erau prezenți la această ocazie pentru a observa conduita lui Iisus la această reuniune socială neobișnuită.

În cursul cinei, veselie comesezilor a urcat pe culmi înalte de voie bună, toată lumea petrecea atât de bine în toată voia că observatorii farisei au început să-l critice pe Iisus în inima lor pentru participarea sa la o distracție atât de frivolă. Seara mai târziu, în momentul discursurilor, un fariseu dintre cei mai răutăcioși și-a permis a critica conduita lui Iisus față de Petru zicând: „Cum de îndrăznești tu să propovăduiești că acest om este just, din moment ce el mănâncă cu publicanii și cu păcătoșii, și se pretează cu prezența la asemenea scene de nepăsare în plăceri.” Petru a repetat această critică cu voce înceată lui Iisus înainte ca el să pronunțe binecuvântarea de plecare către toți cei adunați. Când Iisus a început să vorbească, a zis: „Venind aici în seara aceasta pentru a-l primi pe Matei și pe Simon în comunitatea noastră, sunt fericit să constat voioșia voastră și bună voastră dispoziție socială, dar voi ar trebui să vă bucurați și mai mult că mulți dintre voi vor intra în regatul spiritului ce vine și în care vă veți bucura mult mai abundent de lucrurile bune ale împărăției cerurilor. Cât despre cei care stau în jurul nostru criticându-mă în inima lor pentru că sunt aici pentru a

3. THE CALL OF MATTHEW AND SIMON

138:3.1 (1540.4) The next day Jesus and the six went to call upon Matthew, the customs collector. Matthew was awaiting them, having balanced his books and made ready to turn the affairs of his office over to his brother. As they approached the toll house, Andrew stepped forward with Jesus, who, looking into Matthew's face, said, "Follow me." And he arose and went to his house with Jesus and the apostles.

138:3.2 (1540.5) Matthew told Jesus of the banquet he had arranged for that evening, at least that he wished to give such a dinner to his family and friends if Jesus would approve and consent to be the guest of honor. And Jesus nodded his consent. Peter then took Matthew aside and explained that he had invited one Simon to join the apostles and secured his consent that Simon be also bidden to this feast.

138:3.3 (1540.6) After a noontide luncheon at Matthew's house they all went with Peter to call upon Simon the Zealot, whom they found at his old place of business, which was now being conducted by his nephew. When Peter led Jesus up to Simon, the Master greeted the fiery patriot and only said, "Follow me."

138:3.4 (1540.7) They all returned to Matthew's home, where they talked much about politics and religion until the hour of the evening meal. The Levi family had long been engaged in business and tax gathering; therefore many of the guests bidden to this banquet by Matthew would have been denominated "publicans and sinners" by the Pharisees.

138:3.5 (1540.8) In those days, when a reception-banquet of this sort was tendered a prominent individual, it was the custom for all interested persons to linger about the banquet room to observe the guests at meat and to listen to the conversation and speeches of the men of honor. Accordingly, most of the Capernaum Pharisees were present on this occasion to observe Jesus' conduct at this unusual social gathering.

138:3.6 (1540.9) As the dinner progressed, the joy of the diners mounted to heights of good cheer, and everybody was having such a splendid time that the onlooking Pharisees began, in their hearts, to criticize Jesus for his participation in such a lighthearted and carefree affair. Later in the evening, when they were making speeches, one of the more malignant of the Pharisees went so far as to criticize Jesus' conduct to Peter, saying: "How dare you to teach that this man is righteous when he eats with publicans and sinners and thus lends his presence to such scenes of careless pleasure making." Peter whispered this criticism to Jesus before he spoke the parting blessing upon those assembled. When Jesus began to speak, he said: "In coming here tonight to welcome Matthew and Simon to our fellowship, I am glad to witness your lightheartedness and social good cheer, but you should rejoice still more because many of you will find entrance into the coming kingdom of the spirit, wherein you shall more abundantly enjoy the good things of the kingdom of heaven. And to you who stand about criticizing me in your hearts because I have come here to make merry with these friends, let me say that I have come to

mă înveseli cu acești prieteni, îngăduiți-mi să spun că eu am venit să proclam bucuria celor asupriți din societate și libertatea celor captivi din punct de vedere moral. Este oare necesar să vă reamintesc că cei sănătoși n-au nevoie de un medic, ci mai degrabă cei bolnavi? Eu am venit nu pentru a-i chema pe cei drepti, ci pe păcătoși.”

Și într-adevăr acesta era un spectacol ciudat pentru toată societatea iudaică: a vedea un om cu un caracter drept și cu sentimente nobile abestecându-se în mod deschis și bucuros cu oamenii de rând, și chiar și cu o mulțime necredincioasă de presupuși păcătoși și de publicani în căutare de plăceri. Simon Zelot dorea să țină un discurs la această reuniune din casa lui Matei, însă Andrei, știind că Iisus nu voia ca împărăția ce vine să fie confundată cu mișcarea zeloților, l-a înduplecat pe Simon să se abțină de la a face comentarii în public.

Iisus și apostolii și-au petrecut noaptea în casa lui Matei. Întorcându-se la ei acasă oamenii nu aveau decât un singur subiect de conversație: bunătatea și bunăvoința lui Iisus.

4. CHEMAREA GEMENILOR

În dimineața zilei următoare, ei au mers toți nouă, cu barca, la Kheresa pentru a efectua chemarea oficială a următorilor doi apostoli, Iacob și Iuda, fiii gemeni ai lui Alfeu, candidații aleși de Iacob și de Ioan Zebedeu. Gemenii pescari contau pe venirea lui Iisus și a apostolilor lui, îl așteptau deci pe mal. Iacob Zebedeu l-a prezentat pe Mestru pescarilor din Kheresa, și Iisus, uitându-se ținând la ei, a dat din cap și le-a zis: „Urmați-mă.”

Ei au petrecut după-amiaza împreună, iar Iisus i-a instruit pe deplin în legătură cu participarea lor la festivități. El și-a încheiat remarcile spunând: „Toți oamenii sunt frații mei. Tatăl meu nu disprețuiește nici o ființă creată de noi. Împărăția cerurilor este deschisă tuturor bărbaților și tuturor femeilor. Nimeni nu poate să închidă poarta îndurării în fața unui suflet însetat ce caută să intre acolo. Noi ne vom așeza la masă cu toți cei care vor să audă vești despre regat. Când din înalt Tatăl meu privește oamenii, ei sunt cu toții asemănători. Nu refuzați deci să împărțiți pâinea cu un fariseu sau cu un păcătos, cu un saduceean sau cu un publican, cu un roman sau cu un iudeu, cu un bogat sau cu un sărac, cu un om liber sau cu un sclav. Poarta regatului este larg deschisă tuturor celor ce doresc să cunoască adevărul și să-l găsească pe Dumnezeu.”

În seara aceea, la o simplă cină la Alfeu, frații gemeni au fost primiți în familia apostolică. Seara mai târziu, Iisus le-a ținut apostolilor săi prima sa lecție despre originea, natura și destinul spiritelor impure, dar ei n-au putut înțelege sensul a ceea ce le zicea. Lor le venea foarte ușor să-l iubească s-au să-l admire pe Iisus, dar le era foarte greu să înțeleagă multe dintre învățăturile lui.

După o noapte de odihnă, tot grupul, compus acum din unsprezece membrii, s-a dus, cu barca, la Tarichea.

5. CHEMAREA LUI TOMA ȘI A LUI IUDA

proclaim joy to the socially downtrodden and spiritual liberty to the moral captives. Need I remind you that they who are whole need not a physician, but rather those who are sick? I have come, not to call the righteous, but sinners.”

138:3.7 (1541.1) And truly this was a strange sight in all Jewry: to see a man of righteous character and noble sentiments mingling freely and joyously with the common people, even with an irreligious and pleasure-seeking throng of publicans and reputed sinners. Simon Zelotes desired to make a speech at this gathering in Matthew's house, but Andrew, knowing that Jesus did not want the coming kingdom to become confused with the Zealots' movement, prevailed upon him to refrain from making any public remarks.

138:3.8 (1541.2) Jesus and the apostles remained that night in Matthew's house, and as the people went to their homes, they spoke of but one thing: the goodness and friendliness of Jesus.

4. THE CALL OF THE TWINS

138:4.1 (1541.3) On the morrow all nine of them went by boat over to Kheresa to execute the formal calling of the next two apostles, James and Judas the twin sons of Alpheus, the nominees of James and John Zebedee. The fisherman twins were expecting Jesus and his apostles and were therefore awaiting them on the shore. James Zebedee presented the Master to the Kheresa fishermen, and Jesus, gazing on them, nodded and said, "Follow me."

138:4.2 (1541.4) That afternoon, which they spent together, Jesus fully instructed them concerning attendance upon festive gatherings, concluding his remarks by saying: "All men are my brothers. My Father in heaven does not despise any creature of our making. The kingdom of heaven is open to all men and women. No man may close the door of mercy in the face of any hungry soul who may seek to gain an entrance thereto. We will sit at meat with all who desire to hear of the kingdom. As our Father in heaven looks down upon men, they are all alike. Refuse not therefore to break bread with Pharisee or sinner, Sadducee or publican, Roman or Jew, rich or poor, free or bond. The door of the kingdom is wide open for all who desire to know the truth and to find God."

138:4.3 (1541.5) That night at a simple supper at the Alpheus home, the twin brothers were received into the apostolic family. Later in the evening Jesus gave his apostles their first lesson dealing with the origin, nature, and destiny of unclean spirits, but they could not comprehend the import of what he told them. They found it very easy to love and admire Jesus but very difficult to understand many of his teachings.

138:4.4 (1542.1) After a night of rest the entire party, now numbering eleven, went by boat over to Tarichea.

5. THE CALL OF THOMAS AND JUDAS

Toma pescarul și Iuda rătăcitorul l-au întâlnit pe Iisus și pe apostolii lui la debarcaderul bărcilor de pescuit din Tarichea, iar Toma a condus grupul la domiciliul lui din vecinătate. Filip l-a prezentat atunci pe Toma ca fiind candidatul său la apostolat, iar Nataniel l-a prezentat pe Iuda Iscarioteanul, iudeeanul, pentru o onoare similară. Iisus l-a privit pe Toma și i-a zis: „Toma, ție-ți lipsește credința; totuși te primesc. Urmează-mă.” Și, lui Iuda Iscarioteanul, Maestrul i-a spus: „Iuda, noi suntem cu toții din aceeași carne și, primindu-te în sânul nostru, eu mă rog ca tu să fii întotdeauna loial față de frații tăi galileeni. Urmează-mă.”

După ce s-au refăcut, Iisus i-a condus, pentru câțva timp, pe cei doisprezece într-un loc îndepărtat pentru a se ruga cu ei și pentru a-i instrui cu privire la natura și lucrarea Spiritului Sfânt, dar, din nou, ei n-au reușit să înțeleagă decât o mică parte din semnificația minunatelor adevăruri pe care Maestrul se străduia să le arate lor. Unul pricepea una, altul înțelegea alta, dar nici unul nu putea pricepe întregul învățături sale. Ei comiteau mereu greșala de a vrea să facă să se potrivească noua evanghelie a lui Iisus cu vechile lor forme de credință religioasă. Ei nu puteau pricepe ideea că Iisus venise să proclame o nouă evanghelie a salvării și să stabilească o nouă cale de a-l găsi pe Dumnezeu; ei nu-și dădeau seama că el era o nouă revelație a Tatălui din ceruri.

În ziua următoare, Iisus i-a lăsat pe cei doisprezece apostoli ai lui singuri. El voia ca ei să se cunoască mult mai bine unii pe alții și dorea ca ei să discute, fără el, ceea ce îi învățase. Maestrul a revenit pentru masa de seară și, după cină, el le-a vorbit de slujirea serafimilor; unii dintre apostoli i-au înțeles învățătura. Ei s-au odihnit o noapte și au plecat în ziua următoare, cu barca, către Capernaum.

Zebedeu și Salomeea se duseseră să locuiască cu fiul lor David, astfel încât marea lor casă putea fi pusă la dispoziția lui Iisus și a celor doisprezece apostoli ai lui. Iisus a petrecut acolo un sabbat liniștit cu mesagerii săi aleși. El le-a expus cu înțelepciune planurile lui pentru proclamarea regatului și le-a explicat pe-ndelete importanța evitării oricărui conflict cu autoritățile civile, spunându-le: „Dacă conducătorii civili trebuie să fie blamați, atunci lasați în grija mea treaba asta. Aveți grijă de n-duceți acuzații împotriva cezarului sau slujitorilor lui.” Tot în aceeași seară Iuda Iscarioteanul l-a tras pe Iisus deoparte pentru a-l întreba de ce nu se făcea nimic pentru al scoate pe Ioan din temniță. Iar Iuda n-a fost întru totul satisfăcut de atitudinea lui Iisus.

6. SĂPTĂMÂNA DE FORMARE INTENSIVĂ

Săptămâna ce a urmat a fost consacrată unui program de formare intensivă. În fiecare zi, cei șase noi apostoli au fost încredințați în seama respectivilor care îi recrutaseră, pentru a recapitula tot ceea ce învățaseră și experimentaseră, cu scopul de a-i pregăti să muncească pentru regat. Primii șase apostoli analizau cu înțelepciune, spre folosul celor șase noi, învățăturile date de Iisus anterior. Seara ei s-au adunat cu toții în grădina lui Zebedeu pentru a fi instruiți de Iisus.

138:5.1 (1542.2) Thomas the fisherman and Judas the wanderer met Jesus and the apostles at the fisher-boat landing at Tarichea, and Thomas led the party to his near-by home. Philip now presented Thomas as his nominee for apostleship and Nathaniel presented Judas Iscariot, the Judean, for similar honors. Jesus looked upon Thomas and said: “Thomas, you lack faith; nevertheless, I receive you. Follow me.” To Judas Iscariot the Master said: “Judas, we are all of one flesh, and as I receive you into our midst, I pray that you will always be loyal to your Galilean brethren. Follow me.”

138:5.2 (1542.3) When they had refreshed themselves, Jesus took the twelve apart for a season to pray with them and to instruct them in the nature and work of the Holy Spirit, but again did they largely fail to comprehend the meaning of those wonderful truths which he endeavored to teach them. One would grasp one point and one would comprehend another, but none of them could encompass the whole of his teaching. Always would they make the mistake of trying to fit Jesus' new gospel into their old forms of religious belief. They could not grasp the idea that Jesus had come to proclaim a new gospel of salvation and to establish a new way of finding God; they did not perceive that he was a new revelation of the Father in heaven.

138:5.3 (1542.4) The next day Jesus left his twelve apostles quite alone; he wanted them to become acquainted and desired that they be alone to talk over what he had taught them. The Master returned for the evening meal, and during the after-supper hours he talked to them about the ministry of seraphim, and some of the apostles comprehended his teaching. They rested for a night and the next day departed by boat for Capernaum.

138:5.4 (1542.5) Zebedee and Salome had gone to live with their son David so that their large home could be turned over to Jesus and his twelve apostles. Here Jesus spent a quiet Sabbath with his chosen messengers; he carefully outlined the plans for proclaiming the kingdom and fully explained the importance of avoiding any clash with the civil authorities, saying: “If the civil rulers are to be rebuked, leave that task to me. See that you make no denunciations of Caesar or his servants.” It was this same evening that Judas Iscariot took Jesus aside to inquire why nothing was done to get John out of prison. And Judas was not wholly satisfied with Jesus' attitude.

6. THE WEEK OF INTENSIVE TRAINING

138:6.1 (1542.6) The next week was devoted to a program of intense training. Each day the six new apostles were put in the hands of their respective nominators for a thoroughgoing review of all they had learned and experienced in preparation for the work of the kingdom. The older apostles carefully reviewed, for the benefit of the younger six, Jesus' teachings up to that hour. Evenings they all assembled in Zebedee's garden to receive Jesus' instruction.

Atunci a stabilit Iisus o zi de repaos la mijlocul săptămânii pentru odihnă și recreație. Ei au urmat acest plan de destindere, câte o zi pe săptămână pe tot restul vieții materiale a lui Iisus. Ca regulă generală, ei nu și-au continuat niciodată activitățile lor regulate miercuri. În timpul acestei zile de sărbătoare săptămânale, Iisus avea obiceiul de a se retrage lăsându-i singuri și spunându-le: „Copiii mei, duceți-vă și distrați-vă o zi. Odihniți-vă de la muncile anevoioase ale regatului și bucurați-vă de destinderea pe care o procură întoarcerea la vechile voastre vocații sau descoperirea unor soiuri noi de activități recreative.” În timpul acestei perioade din viața sa pământească, Iisus n-avea realmente nevoie de această zi de repaos, dar el se conforma acestui plan deoarece știa că era mai bine pentru asociații săi umani. Iisus era învățătorul - Maestrul. Tovarășii lui erau elevii lui - discipolii.

Iisus s-a străduit să stabilească clar, pentru apostolii săi, deosebirea dintre învățăturile sale și viața sa printre ei pe de o parte, și învățăturile care puteau ulterior să apară pe seama lui pe de altă parte. Iisus le-a zis: „Regatul meu și evanghelia care se raportează la el vor fi esența mesajului vostru. Nu vă lăsați antrenati în a predica despre mine sau despre învățăturile mele. Proclamați evanghelia împărăției și descrieți revelația mea despre Tatăl din ceruri, dar nu alunecați pe căi abătute creând legende sau clădind un cult consacrat credințelor și învățăturilor despre credințele și învățăturile mele.” Dar, din nou, discipolii n-au înțeles motivele pentru care a vorbit el astfel, și nici unul n-a îndrăznit să-l întrebe de ce îi instruia în felul acesta.

În primele sale învățături, Iisus căuta să evite pe cât posibil controversile cu apostolii săi, afară de cele care implicau false concepții asupra Tatălui său din ceruri. În toate aceste chestiuni, el nu ezita niciodată să corijeze credințele eronate. Nu exista decât o singură motivație în viața lui Iisus pe Urantia după botezarea sa, aceea de a aduce o revelație mai bună și mai veridică a Tatălui său din Paradis; el era pionierul noului și mai bunului drum către Dumnezeu, calea credinței și a iubirii. Îndemnul adresat de el apostolilor era întotdeauna: „Căutați pe cei păcătoși, găsiți pe cei descurajați și îmbărbăteze pe cei neliniștiți.”

Iisus înțelegea perfect situația. El poseda o putere nelimitată care ar fi putut fi utilizată pentru a-și îndeplini misiunea, dar se mulțumea în întregime cu mijloacele și cu personalitățile pe care majoritatea oamenilor le-ar fi considerat ca neadecvate și le-ar fi socotit insignifiante. El era angajat într-o misiune care comporta imense posibilități spectaculare, dar el a stăruit în a se ocupa de treburile Tatălui său în maniera cea mai simplă și cea mai puțin teatrală, evitând cu înțelepciune orice etalare de putere. El și-a propus acum să lucreze cu calm împreună cu cei doisprezece apostoli ai lui, cel puțin vreme de mai multe luni, în vecinătatea Mării Galileii.

7. O NOUĂ DEZAMĂGIRE

Iisus plănuise o campanie misionară pașnică de cinci luni de lucrare personală. El nu lea zis apostolilor lui cât timp avea să dureze aceasta; ei lucrau din săptămână în săptămână. Devreme în prima zi din săptămână, în timp ce el era pe cale de a le destăinui aceasta celor doisprezece apostoli, Simon Petru, Iacob

138:6.2 (1542.7) It was at this time that Jesus established the mid-week holiday for rest and recreation. And they pursued this plan of relaxation for one day each week throughout the remainder of his material life. As a general rule, they never prosecuted their regular activities on Wednesday. On this weekly holiday Jesus would usually take himself away from them, saying: “My children, go for a day of play. Rest yourselves from the arduous labors of the kingdom and enjoy the refreshment that comes from reverting to your former vocations or from discovering new sorts of recreational activity.” While Jesus, at this period of his earth life, did not actually require this day of rest, he conformed to this plan because he knew it was best for his human associates. Jesus was the teacher — the Master; his associates were his pupils — disciples.

138:6.3 (1543.1) Jesus endeavored to make clear to his apostles the difference between his teachings and his *life among them* and the teachings which might subsequently spring up *about* him. Said Jesus: “My kingdom and the gospel related thereto shall be the burden of your message. Be not sidetracked into preaching about me and about my teachings. Proclaim the gospel of the kingdom and portray my revelation of the Father in heaven but do not be misled into the bypaths of creating legends and building up a cult having to do with beliefs and teachings about my beliefs and teachings.” But again they did not understand why he thus spoke, and no man dared to ask why he so taught them.

138:6.4 (1543.2) In these early teachings Jesus sought to avoid controversies with his apostles as far as possible excepting those involving wrong concepts of his Father in heaven. In all such matters he never hesitated to correct erroneous beliefs. There was just *one* motive in Jesus' postbaptismal life on Urantia, and that was a better and truer revelation of his Paradise Father; he was the pioneer of the new and better way to God, the way of faith and love. Ever his exhortation to the apostles was: “Go seek for the sinners; find the downhearted and comfort the anxious.”

138:6.5 (1543.3) Jesus had a perfect grasp of the situation; he possessed unlimited power, which might have been utilized in the furtherance of his mission, but he was wholly content with means and personalities which most people would have regarded as inadequate and would have looked upon as insignificant. He was engaged in a mission of enormous dramatic possibilities, but he insisted on going about his Father's business in the most quiet and undramatic manner; he studiously avoided all display of power. And he now planned to work quietly, at least for several months, with his twelve apostles around about the Sea of Galilee.

7. ANOTHER DISAPPOINTMENT

138:7.1 (1543.4) Jesus had planned for a quiet missionary campaign of five months' personal work. He did not tell the apostles how long this was to last; they worked from week to week. And early on this first day of the week, just as he was about to announce this to his twelve apostles, Simon Peter, James Zebedee, and Judas Iscariot came to have private converse with him. Taking

Zebedeu și Iuda Iscarioteanul au venit să vorbească cu el în particular. Luându-l pe Iisus deoparte, Petru a mers până la a-i zice: „Maestre, noi venim la rugămintea tovarășilor noștri ca să aflăm dacă n-a venit acum momentul de a intra în regat. Vrei oare să proclamăm regatul la Capernaum, sau mai bine să mergem la Ierusalim? Și când va afla fiecare dintre noi posturile pe care trebuie să le ocupăm pe lângă tine la stabilirea regatului?...” Și Petru ar fi continuat să pună și alte întrebări, dar Iisus a ridicat o mână reprobatoare și l-a oprit; și, făcându-le semn să se apropie celorlalți apostoli care așteptau în apropiere, le-a zis: „Copilașii mei, cât timp vă voi mai suporta? Oare nu v-am explicat că regatul meu nu este al acestei lumi? Eu v-am zis de multe ori că nu am venit să mă pun pe tronul lui David; cum se face atunci că voi mă întrebați de locul pe care fiecare dintre voi îl va ocupa în regatul Tatălui? Nu puteți voi vedea că sunteți chemați ca ambasadori ai unui regat spiritual? Nu înțelegeți oare că în curând, foarte curând, voi veți urma să mă reprezentați în lume și să proclamați regatul, tot așa cum eu îl reprezint acum pe Tatăl meu din ceruri? Este oare posibil ca eu să vă fi ales și instruit ca mesageri ai împărăției, și cu toate astea voi să nu înțelegeți nici natura nici semnificația acestei împărății ce vine, în care Dumnezeu va predomina în inima oamenilor? Prieteni, ascultați-mă încă o dată. Lepădați din mintea voastră ideea că regatul meu este o suveranitate de putere sau o domnie de glorie. Într-adevăr, toate puterile din cer și de pe pământ îmi vor fi curând înmânate mie, dar nu este voia Tatălui ca noi să întrebuițăm acest dar divin pentru a ne glorifica în timpul acestei epoci. Într-o altă eră, voi veți ședea într-adevăr alături de mine în putere și în glorie, dar, în prezent, se cuvine să ne supunem voii tatălui și să-i dăm ascultare cu smerenie mergând să îndeplinim poruncile lui pe pământ.”

Încă o dată, tovarășii lui au fost șocați și uluiți. Iisus i-a trimis câte doi ca să se roage, cerându-le să revină la el pe la amiază. În această dimineață decisivă, fiecare dintre ei a căutat să-l găsească pe Dumnezeu, și fiecare s-a străduit să-și încurajeze și să-și întărească tovarășul, apoi s-au întors la Iisus după cum le recomandase acesta.

Iisus le-a povestit atunci venirea lui Ioan, botezul în Iordan, nunta de la Cana, recenta alegere a celor șase și îndepărtarea de la ei a propriilor lui frați întru carne. El i-a prevenit că dușmanul regatului căuta să-i îndepărteze și pe ei. După această scurtă, dar serioasă convorbire, toți apostolii s-au ridicat, la semnul lui Petru, pentru a proclama devotamentul lor nepieritor față de Maestrul lor și pentru a promite fidelitatea lor de nezdruccinat față de regat - potrivit expresiei lui Toma, „față de această împărăție ce vine, oricare ar fi, chiar și dacă eu nu-l înțeleg pe deplin”. Ei credeau cu toții în Iisus în mod sincer, cu toate că n-au înțeles în întregime învătătura sa.

Iisus i-a întrebat atunci câți bani aveau la ei; el s-a interesat și de măsurile pe care le luaseră ei cu privire la familiile lor. Când a fost clar că ei abia de aveau suficiente fonduri cu care să se întrețină timp de două săptămâni, Iisus a zis: „Nu este voia Tatălui meu ca noi să începem să lucrăm în condițiile astea. O să stăm aici două săptămâni lângă mare și o să pescuim sau o să facem tot ce vor găsi mâinile noastre de făcut. Între timp, sub conducerea lui Andrei, primul apostol ales, voi vă veți organiza astfel încât să vă procurați tot ce vă va

Jesus aside, Peter made bold to say: “Master, we come at the behest of our associates to inquire whether the time is not now ripe to enter into the kingdom. And will you proclaim the kingdom at Capernaum, or are we to move on to Jerusalem? And when shall we learn, each of us, the positions we are to occupy with you in the establishment of the kingdom — ” and Peter would have gone on asking further questions, but Jesus raised an admonitory hand and stopped him. And beckoning the other apostles standing near by to join them, Jesus said: “My little children, how long shall I bear with you! Have I not made it plain to you that my kingdom is not of this world? I have told you many times that I have not come to sit on David’s throne, and now how is it that you are inquiring which place each of you will occupy in the Father’s kingdom? Can you not perceive that I have called you as ambassadors of a spiritual kingdom? Do you not understand that soon, very soon, you are to represent me in the world and in the proclamation of the kingdom, even as I now represent my Father who is in heaven? Can it be that I have chosen you and instructed you as messengers of the kingdom, and yet you do not comprehend the nature and significance of this coming kingdom of divine pre-eminence in the hearts of men? My friends, hear me once more. Banish from your minds this idea that my kingdom is a rule of power or a reign of glory. Indeed, all power in heaven and on earth will presently be given into my hands, but it is not the Father’s will that we use this divine endowment to glorify ourselves during this age. In another age you shall indeed sit with me in power and glory, but it behooves us now to submit to the will of the Father and to go forth in humble obedience to execute his bidding on earth.”

138:7.2 (1544.1) Once more were his associates shocked, stunned. Jesus sent them away two and two to pray, asking them to return to him at noontime. On this crucial forenoon they each sought to find God, and each endeavored to cheer and strengthen the other, and they returned to Jesus as he had bidden them.

138:7.3 (1544.2) Jesus now recounted for them the coming of John, the baptism in the Jordan, the marriage feast at Cana, the recent choosing of the six, and the withdrawal from them of his own brothers in the flesh, and warned them that the enemy of the kingdom would seek also to draw them away. After this short but earnest talk the apostles all arose, under Peter’s leadership, to declare their undying devotion to their Master and to pledge their unswerving loyalty to the kingdom, as Thomas expressed it, “To this coming kingdom, no matter what it is and even if I do not fully understand it.” They all truly *believed in Jesus*, even though they did not fully comprehend his teaching.

138:7.4 (1544.3) Jesus now asked them how much money they had among them; he also inquired as to what provision had been made for their families. When it developed that they had hardly sufficient funds to maintain themselves for two weeks, he said: “It is not the will of my Father that we begin our work in this way. We will remain here by the sea two weeks and fish or do whatever our hands find to do; and in the meantime, under the guidance of Andrew, the first chosen apostle, you shall so organize yourselves as to provide for

trebui în viitoarea voastră slujire, atât în prezenta voastră lucrare personală cât și în perioada ulterioară, în care eu vă voi conferi încrederea de a predica evanghelia și să-i instruiți pe credincioși.” Toți au fost înveseliți de aceste cuvinte; era prima dată că Iisus le indica, într-un mod clar și pozitiv, intenția sa de a întreprinde mai târziu eforturi publice mai dinamice și mai spectaculoase.

Apostolii au petrecut restul zilei punând la punct organizarea lor și procurându-și bărci și nave pentru a se duce la pescuit în dimineața zilei următoare, căci toți se hotărâseră să se dedice pescuitului; cea mai mare parte dintre ei fuseseră pescari, și Iisus însuși era un marinar și un pescar experimentat. Multe dintre bărcile pe care le-au utilizat în cursul anilor următori fuseseră construite de propriile mâini ale lui Iisus, și acestea erau bărci bune și demne de încredere.

Iisus le-a ordonat apostolilor să se consacre pescuitului vreme de două săptămâni și a adăugat: „După aceea, voi veți pleca pentru a deveni pescari de oameni.” Ei s-au despărțit în trei grupuri, Iisus însoțind, în fiecare noapte, un alt grup. Aceștia s-au bucurat foarte mult de compania lui. El era un bun pescar, un tovarăș voios și un prieten inspirator. Cu cât apostolii lucrau mai mult cu el, cu atât îl iubeau mai mult. Matei a zis într-o bună zi: „Cu cât mai mult înțelegeți anumite persoane, cu atât mai puțin le admirați, dar cu omul acesta, cu cât mai puțin îl înțeleg, cu atât mai mult îl iubesc.”

Acest plan, constând din a pescui timp de două săptămâni și din a ieși apoi două săptămâni pentru a face muncă personală în numele regatului, a fost urmat vreme de peste cinci luni până la sfârșitul acestui an 26, și chiar și după încetarea persecuțiilor special dirijate contra discipolilor lui Ioan în urma arestării lui.

8. PRIMELE MUNCİ ALE CELOR DOISPREZECE

Când au vândut peștele prins în două săptămâni, Iuda Iscarioteanul, ales drept vistiernic al celor doisprezece, a împărțit fondurile apostolice în șase părți egale după ce a a scos, în prealabil, sumele necesare familiilor care erau în grija apostolilor. Apoi, către mijlocul lui august din anul 26, ei au plecat doi câte doi în regiunile de lucru indicate de Andrei. În timpul primelor două săptămâni, Iisus i-a însoțit pe Andrei și pe Petru, în următoarele două săptămâni pe Iacob și pe Ioan, și așa mai departe pentru celelalte perechi, în ordinea în care fuseseră aleși. În felul acesta, el a putut să iasă măcar o dată cu fiecare pereche înainte de a-i reuni pentru a inaugura serviciul lor public.

Iisus i-a învățat să predice iertarea păcatelor prin credința în Dumnezeu fără penitență sau sacrificiu, și să declare că Tatăl din ceruri îi iubește pe toți copiii săi cu aceeași iubire veșnică. El le-a poruncit apostolilor săi să se abțină de la orice discuție despre:

1. Lucrarea și înțemnițarea lui Ioan Botezătorul.

2. Vocea care venea din cer la botezarea sa. Iisus a zis: „Numai cei care au auzit vocea au dreptul de a se referi la ea. Proclamați numai ceea ce ați auzit de la mine; nu vorbiți din auzite.”

everything needful in your future work, both for the present personal ministry and also when I shall subsequently ordain you to preach the gospel and instruct believers.” They were all greatly cheered by these words; this was their first clear-cut and positive intimation that Jesus designed later on to enter upon more aggressive and pretentious public efforts.

^{138:7.5 (1544.4)} The apostles spent the remainder of the day perfecting their organization and completing arrangements for boats and nets for embarking on the morrow's fishing as they had all decided to devote themselves to fishing; most of them had been fishermen, even Jesus was an experienced boatman and fisherman. Many of the boats which they used the next few years had been built by Jesus' own hands. And they were good and trustworthy boats.

^{138:7.6 (1544.5)} Jesus enjoined them to devote themselves to fishing for two weeks, adding, “And then will you go forth to become fishers of men.” They fished in three groups, Jesus going out with a different group each night. And they all so much enjoyed Jesus! He was a good fisherman, a cheerful companion, and an inspiring friend; the more they worked with him, the more they loved him. Said Matthew one day: “The more you understand some people, the less you admire them, but of this man, even the less I comprehend him, the more I love him.”

^{138:7.7 (1545.1)} This plan of fishing two weeks and going out to do personal work in behalf of the kingdom for two weeks was followed for more than five months, even to the end of this year of A.D. 26, until after the cessation of those special persecutions which had been directed against John's disciples subsequent to his imprisonment.

8. FIRST WORK OF THE TWELVE

^{138:8.1 (1545.2)} After disposing of the fish catches of two weeks, Judas Iscariot, the one chosen to act as treasurer of the twelve, divided the apostolic funds into six equal portions, funds for the care of dependent families having been already provided. And then near the middle of August, in the year A.D. 26, they went forth two and two to the fields of work assigned by Andrew. The first two weeks Jesus went out with Andrew and Peter, the second two weeks with James and John, and so on with the other couples in the order of their choosing. In this way he was able to go out at least once with each couple before he called them together for the beginning of their public ministry.

^{138:8.2 (1545.3)} Jesus taught them to preach the forgiveness of sin through *faith in God* without penance or sacrifice, and that the Father in heaven loves all his children with the same eternal love. He enjoined his apostles to refrain from discussing:

^{138:8.3 (1545.4)} 1. The work and imprisonment of John the Baptist.

^{138:8.4 (1545.5)} 2. The voice at the baptism. Said Jesus: “Only those who heard the voice may refer to it. Speak only that which you have heard from me; speak not hearsay.”

3. Preschimbarea apei în vin din Cana. Iisus le-a cerut cu seriozitate să „nu istorisească nimănui povestea apei și vinului.”

Apostolii au avut momente minunate pe perioada acestor cinci sau șase luni, în cursul cărora ei au muncit, câte două săptămâni din patru, ca pescari, câștigând astfel destui bani pentru a se îngriji de nevoile lor și pentru a putea consacra următoarele două săptămâni lucrării misionare a regatului.

Oamenii de rând se minunau de învățăturile și de călăuzirea lui Iisus și a apostolilor săi. Rabinii îi învățaseră de demult pe iudei că ignoranții nu puteau fi nici pioși nici juști. Or, apostolii lui Iisus erau și pioși și juști, și totuși ei ignorau cu voioșie o bună parte din știința rabinilor și din înțelepciunea lumii.

Iisus a explicat cu claritate apostolilor lui diferența dintre pocăința prin așa-zisele fapte bune, după cum propovăduiau iudeii, și schimbarea mentală prin credință - nașterea nouă - pe care el o cerea ca preț de admitere în regat. El i-a învățat pe apostolii lui că credința este singura condiție necesară pentru a intra în regatul Tatălui. Ioan îi învățase „pocăința - să fugă de mânia ce va fi să vină.” Iisus propovăduia că „credința este poarta deschisă pentru a intra în dragostea lui Dumnezeu prezent, perfect și veșnic.” Iisus nu vorbea ca un profet venit să proclame cuvântul lui Dumnezeu. El părea a vorbi de el însuși ca unul care avea autoritate. Iisus căuta să abată mintea lor de la căutarea de miracole către descoperirea unei experiențe reale și personale în satisfacerea și în asigurarea prezenței interioare a spiritului dragostei lui Dumnezeu și a grației lui salvatoare.

Discipolii au învățat de timpuriu că Maestrul avea un profund respect și o stimă plină de compasiune pentru fiecare ființă umană pe care o întâlnea. Ei erau extraordinar de impresionați de considerația uniformă și invariabilă pe care el o acorda atât de constant la tot felul de bărbați, de femei și de copii. El se oprea în toiu unei profunde expunerii pentru a ieși pe drum și a zice câteva cuvinte de încurajare vreunei persoane apăsate de povara trupului și a sufletului ei. El se întrerupea în toiu unei importante convorbiri cu apostolii săi pentru a fraterniza cu vreun copil băgăcios. Nimic nu-i părea vreodată atât de important lui Iisus ca ființa umană individuală ce se găsea în prezența sa imediată. El era maestru și învățător, dar încă și mai mult de atât - el era deopotrivă un prieten și un vecin, un camarad înțelegător.

Cu toate că învățătura publică a lui Iisus consta în principal din parabole și din scurte discursuri, el îi instruia în mod invariabil pe apostolii săi prin întrebări și răspunsuri. În timpul cuvântărilor sale publice ulterioare, el se întrerupea întotdeauna pentru a răspunde la întrebările sincere.

Apostolii au fost mai întâi șocați de maniera în care le trata el pe femei, dar s-au obișnuit cu asta foarte curând. El le-a explicat limpede că, în regat trebuiau să se acorde femeilor drepturi egale cu cele ale bărbaților.

138:8.5 (1545.6) 3. The turning of the water into wine at Cana. Jesus seriously charged them, saying, “Tell no man about the water and the wine.”

138:8.6 (1545.7) They had wonderful times throughout these five or six months during which they worked as fishermen every alternate two weeks, thereby earning enough money to support themselves in the field for each succeeding two weeks of missionary work for the kingdom.

138:8.7 (1545.8) The common people marveled at the teaching and ministry of Jesus and his apostles. The rabbis had long taught the Jews that the ignorant could not be pious or righteous. But Jesus' apostles were both pious and righteous; yet they were cheerfully ignorant of much of the learning of the rabbis and the wisdom of the world.

138:8.8 (1545.9) Jesus made plain to his apostles the difference between the repentance of so-called good works as taught by the Jews and the change of mind by faith — the new birth — which he required as the price of admission to the kingdom. He taught his apostles that *faith* was the only requisite to entering the Father's kingdom. John had taught them “repentance — to flee from the wrath to come.” Jesus taught, “Faith is the open door for entering into the present, perfect, and eternal love of God.” Jesus did not speak like a prophet, one who comes to declare the word of God. He seemed to speak of himself as one having authority. Jesus sought to divert their minds from miracle seeking to the finding of a real and personal experience in the satisfaction and assurance of the indwelling of God's spirit of love and saving grace.

138:8.9 (1545.10) The disciples early learned that the Master had a profound respect and sympathetic regard for every human being he met, and they were tremendously impressed by this uniform and unvarying consideration which he so consistently gave to all sorts of men, women, and children. He would pause in the midst of a profound discourse that he might go out in the road to speak good cheer to a passing woman laden with her burden of body and soul. He would interrupt a serious conference with his apostles to fraternize with an intruding child. Nothing ever seemed so important to Jesus as the *individual human* who chanced to be in his immediate presence. He was master and teacher, but he was more — he was also a friend and neighbor, an understanding comrade.

138:8.10 (1546.1) Though Jesus' public teaching mainly consisted in parables and short discourses, he invariably taught his apostles by questions and answers. He would always pause to answer sincere questions during his later public discourses.

138:8.11 (1546.2) The apostles were at first shocked by, but early became accustomed to, Jesus' treatment of women; he made it very clear to them that women were to be accorded equal rights with men in the kingdom.

9. CINCI LUNI DE ÎNCERCARE

Această perioadă oarecum monotună de pescuit

9. FIVE MONTHS OF TESTING

138:9.1 (1546.3) This somewhat monotonous period of

alternând cu lucrul personal s-a dovedit o experiență epuizantă pentru cei doisprezece apostoli, dar ei au suportat încercarea. În ciuda tuturor mormăielilor lor, a îndoielilor și a nemulțumirilor lor trecătoare, ei au rămas fideli jurământului lor de devotament și de atașament față de Maestru. Asocierea lor personală cu Iisus pe durata acestor cinci luni de încercare li l-au făcut atât de drag că toți (mai puțin Iuda Iscarioteanul) i-au rămas loiali și fideli, chiar și în timpul ceasurilor sumbre ale judecării și ale crucificării. Oamenii adevărați nu puteau pur și simplu să abandoneze un învățător respectat, care trăise atât de aproape de ei și le fusese atât de devotat precum Iisus. În timpul orelor sumbre ale morții Maestrului, orice raționament, orice judecată și orice logică s-au dat la o parte din inima apostolilor dinaintea unei singure emoții omenști extraordinare - sentimentul suprem de prietenie și de fidelitate. Aceste cinci luni de lucru cu Iisus i-au făcut pe acești apostoli, atâția câți erau, să-l considere ca fiind cel mai bun prieten pe care l-au avut pe lume. Acest sentiment omenesc, iar nu învățăturile lui magnifice sau faptele sale minunate, a fost ceea ce i-a ținut uniți până după înviere și după reînnoirea proclamării evangheliei împărăției.

Nu numai pentru apostoli a fost această perioadă de cinci luni de lucru liniștit o mare încercare căreia i-au și supraviețuit, dar această perioadă de inactivitate a fost de asemenea o mare încercare pentru familia lui Iisus. În momentul în care Iisus a fost pregătit să-și înceapă opera publică, toți membrii familiei sale (în afară de Rut) practic îl părăsiseră. Ei n-au încercat să stabilească un contact cu el decât cu rare ocazii ulterioare, și, atunci, aceasta a fost pentru a-l convinge să se întorcă acasă cu ei, căci ei nu erau departe de a-l considera ca nefiind în toate mințile sale. Ei erau pur și simplu incapabili de a sonda filozofia lui sau de a-i pricepe învățătura; totul era mult prea mult pentru cei ce erau carne din carnea lui.

Apostolii și-au continuat lucrarea personală în Capernaum, Betsaida -Iulia, Corazin, Gerasa, Hipos, Magdala, Cana, Betleem din Galileea, Iotapata, Rama, Safed, Giscala, Gadara și Abila. Pe lângă aceste orașe, ei și-au exercitat apostolatul prin numeroase sate și de asemenea la țară. Către sfârșitul acestei perioade, cei doisprezece elaboraseră planuri destul de satisfăcătoare pentru întreținerea familiilor lor respective. Cea mai mare parte a apostolilor erau căsătoriți, unii aveau mai mulți copii, dar, pentru sprijinirea căminului lor, ei luaseră măsuri ca, cu o ușoară asistență din fondurile apostolice, ei să-și poată consacra toată energia lor lucrării Maestrului fără a trebui să se îngrijoreze de bunăstarea financiară a familiei lor.

10. ORGANIZAREA CELOR DOISPREZECE

Apostolii s-au organizat de timpuriu în felul următor:

1. Andrei, primul ales, a fost numit președinte și director general al celor doisprezece.

2. Petru, Iacob și Ioan au fost desemnați ca însoțitori personali ai lui Iisus. Ei trebuiau să se ocupe de el zi și noapte, a se îngriji de nevoile lui materiale și diverse, și să-l însoțească în nopțile în care veghea și

alternate fishing and personal work proved to be a grueling experience for the twelve apostles, but they endured the test. With all of their grumbings, doubts, and transient dissatisfactions they remained true to their vows of devotion and loyalty to the Master. It was their personal association with Jesus during these months of testing that so endeared him to them that they all (save Judas Iscariot) remained loyal and true to him even in the dark hours of the trial and crucifixion. Real men simply could not actually desert a revered teacher who had lived so close to them and had been so devoted to them as had Jesus. Through the dark hours of the Master's death, in the hearts of these apostles all reason, judgment, and logic were set aside in deference to just one extraordinary human emotion — the supreme sentiment of friendship-loyalty. These five months of work with Jesus led these apostles, each one of them, to regard him as the best *friend* he had in all the world. And it was this human sentiment, and not his superb teachings or marvelous doings, that held them together until after the resurrection and the renewal of the proclamation of the gospel of the kingdom.

^{138:9.2 (1546.4)} Not only were these months of quiet work a great test to the apostles, a test which they survived, but this season of public inactivity was a great trial to Jesus' family. By the time Jesus was prepared to launch forth on his public work, his entire family (except Ruth) had practically deserted him. On only a few occasions did they attempt to make subsequent contact with him, and then it was to persuade him to return home with them, for they came near to believing that he was beside himself. They simply could not fathom his philosophy nor grasp his teaching; it was all too much for those of his own flesh and blood.

^{138:9.3 (1546.5)} The apostles carried on their personal work in Capernaum, Bethsaida-Julias, Chorazin, Gerasa, Hippos, Magdala, Cana, Bethlehem of Galilee, Jotapata, Ramah, Safed, Gischala, Gadara, and Abila. Besides these towns they labored in many villages as well as in the countryside. By the end of this period the twelve had worked out fairly satisfactory plans for the care of their respective families. Most of the apostles were married, some had several children, but they had made such arrangements for the support of their home folks that, with some little assistance from the apostolic funds, they could devote their entire energies to the Master's work without having to worry about the financial welfare of their families.

10. ORGANIZATION OF THE TWELVE

^{138:10.1 (1547.1)} The apostles early organized themselves in the following manner:

^{138:10.2 (1547.2)} 1. Andrew, the first chosen apostle, was designated chairman and director general of the twelve.

^{138:10.3 (1547.3)} 2. Peter, James, and John were appointed personal companions of Jesus. They were to attend him day and night, to minister to his physical and sundry needs, and to accompany him on those night vigils of

se ruga într-o misterioasă comuniune cu Tatăl celest.

3. Filip a devenit intendentul grupului. El avea sarcina de a asigura hrana și a vedea ca vizitatorii, și uneori chiar și mulțimile de auditori, să aibă ceva de mâncare.

4. Nataniel veghea la nevoile familiale ale celor doisprezece. El primea rapoarte regulate despre nevoile familiei fiecărui apostol, și trimitea, în fiecare săptămână, fonduri bănești celor care aveau nevoie de ele, după ce le-ar fi cerut de la Iuda trezorerul.

5. Matei era agentul contabil al corpului apostolic. El trebuia să vegheze la echilibrul bugetului și la alimentarea vistiriei. Dacă fondurile de sprijinire reciprocă nu se încasau, dacă nu se primeau donații suficiente pentru întreținerea grupului, Matei avea puterea de a ordona celor doisprezece de a se reîntoarce la plasele lor pentru o bucată de vreme. Totuși, asta n-a fost niciodată necesar după campania lor publică; au existat atunci destule fonduri în mâinile vistiernicului pentru finanțarea activităților lor.

6. Toma era organizatorul itinerarului. Lui îi revenea datoria de a face aranjamentele pentru găzduirea lor, și, într-o manieră generală, de a alege locurile de predicat și de învățătură în așa fel încât să asigure un program de deplasări bine organizat și fără pierderi de timp.

7. Lui Iacob și lui Iuda, fiii gemeni ai lui Alfeu, li s-a distribuit controlul mulțimilor. Ei aveau sarcina de a delega cu puteri un număr suficient de supraveghetori auxiliari pentru a permite menținerea ordinii printre mulțimile care asistau la predici.

8. Lui Simon Zelot și s-a dat în seamă organizarea recreațiilor și a distracțiilor. El pregătea programele de fiecare miercuri și căuta totodată să procure, în fiecare zi, câteva ore de destindere și de divertisment.

9. Iuda Iscarioteanul a fost numit vistiernic. El purta sacul cu bani, achita toate cheltuielile și ținea socotelile. El stabilea un proiect de buget în fiecare săptămână pentru Matei, și îi făcea totodată rapoarte săptămânale lui Andrei. Iuda vărsa fondurile la autorizarea lui Andrei.

Organizarea primitivă a celor doisprezece a funcționat în modul acesta până în clipa în care a fost necesară o reorganizare prin părăsirea lui Iuda, trădătorul. Maestrul și apostolii lui ucenici au continuat această simplă manieră până duminică, 12 ianuarie din anul 27, zi în care el i-a reunit și i-a hirotonisit formal ca ambasadori ai împărăției și ca predicatori ai veștii lui bune. Curând după aceea, ei s-au pregătit să plece către Ierusalim și Iudeea pentru primul lor turneu de predicare publică.

prayer and mysterious communion with the Father in heaven.

138:10.4 (1547.4) 3. Philip was made steward of the group. It was his duty to provide food and to see that visitors, and even the multitude of listeners at times, had something to eat.

138:10.5 (1547.5) 4. Nathaniel watched over the needs of the families of the twelve. He received regular reports as to the requirements of each apostle's family and, making requisition on Judas, the treasurer, would send funds each week to those in need.

138:10.6 (1547.6) 5. Matthew was the fiscal agent of the apostolic corps. It was his duty to see that the budget was balanced, the treasury replenished. If the funds for mutual support were not forthcoming, if donations sufficient to maintain the party were not received, Matthew was empowered to order the twelve back to their nets for a season. But this was never necessary after they began their public work; he always had sufficient funds in the treasurer's hands to finance their activities.

138:10.7 (1547.7) 6. Thomas was manager of the itinerary. It devolved upon him to arrange lodgings and in a general way select places for teaching and preaching, thereby insuring a smooth and expeditious travel schedule.

138:10.8 (1547.8) 7. James and Judas the twin sons of Alpheus were assigned to the management of the multitudes. It was their task to deputize a sufficient number of assistant ushers to enable them to maintain order among the crowds during the preaching.

138:10.9 (1547.9) 8. Simon Zelotes was given charge of recreation and play. He managed the Wednesday programs and also sought to provide for a few hours of relaxation and diversion each day.

138:10.10 (1547.10) 9. Judas Iscariot was appointed treasurer. He carried the bag. He paid all expenses and kept the books. He made budget estimates for Matthew from week to week and also made weekly reports to Andrew. Judas paid out funds on Andrew's authorization.

138:10.11 (1547.11) In this way the twelve functioned from their early organization up to the time of the reorganization made necessary by the desertion of Judas, the betrayer. The Master and his disciple-apostles went on in this simple manner until Sunday, January 12, A.D. 27, when he called them together and formally ordained them as ambassadors of the kingdom and preachers of its glad tidings. And soon thereafter they prepared to start for Jerusalem and Judea on their first public preaching tour.

Capitolul 139. Cei doisprezece apostoli

⇨ 138

CARTEA URANTIA

140 ⇨

PARTE IV. VIAȚA ȘI ÎNVĂȚĂTURILE LUI IISUS

CAPITOLUL 139 CEI DOISPREZECE APOSTOLI

Secțiuni

Introduction

1. Andrei, primul ales
2. Simon Petru
3. Iacob Zebedeu
4. Ioan Zebedeu
5. Filip Curiosul
6. Cinstitul Nataniel
7. Matei Levi
8. Toma Didimus
9. și 10. Iacob și Iuda
11. Simon Zelotul
12. Iuda Iscariotul

PAPER 139 THE TWELVE APOSTLES

SECTIONS

Introduction

1. Andrew, the First Chosen
2. Simon Peter
3. James Zebedee
4. John Zebedee
5. Philip the Curious
6. Honest Nathaniel
7. Matthew Levi
8. Thomas Didymus
- 9 and 10. James and Judas Alpheus
11. Simon the Zealot
12. Judas Iscariot

Introduction

FARMECUL și corectitudinea vieții pământești a lui Iisus comporta o elocventă mărturie: cu toate că nu a conținut în a spulbera speranțele apostolilor săi și a le sfâșia ambițiile lor de înălțare spirituală, el nu a fost abandonat decât de unul singur dintre ei.

Apostolii au învățat multe de la Iisus despre regatul din cer, iar Iisus a învățat mult de la ei despre regatul oamenilor, despre natura omenească, așa cum există ea pe Urantia și pe celelalte lumi evolutive din timp și spațiu. Acești doisprezece bărbați reprezentau multe tipuri diferite de temperamente umane, iar învățătura nu i-a făcut asemănători. Mulți dintre acești pescari galileeni aveau o puternică ascendență de sânge gentil, ca urmare a convertirii forțate a populației gentile din Galileea cu un secol mai înainte.

Nu comiteți greșeala de a-i considera pe apostoli ca fiind complet ignoranți și lipsiți de învățătură. Toți, în afară de gemenii Alfeu, absolviseră școlile sinagogilor, primind o instruire completă în Scripturile ebraice și în domeniile de cunoaștere curente ale epocii. Șapte dintre ei erau absolvenți ai școlilor sinagogii din Capernaum, și nu exista în toată Galileea o școală iudaică mai bună.

Când arhivele voastre se referă la mesagerii împărăției ca fiind „ignoranți și analfabeți”, intenția

INTRODUCTION

139:0.1 (1548.1) IT IS an eloquent testimony to the charm and righteousness of Jesus' earth life that, although he repeatedly dashed to pieces the hopes of his apostles and tore to shreds their every ambition for personal exaltation, only one deserted him.

139:0.2 (1548.2) The apostles learned from Jesus about the kingdom of heaven, and Jesus learned much from them about the kingdom of men, human nature as it lives on Urantia and on the other evolutionary worlds of time and space. These twelve men represented many different types of human temperament, and they had not been made *alike* by schooling. Many of these Galilean fishermen carried heavy strains of gentile blood as a result of the forcible conversion of the gentile population of Galilee one hundred years previously.

139:0.3 (1548.3) Do not make the mistake of regarding the apostles as being altogether ignorant and unlearned. All of them, except the Alpheus twins, were graduates of the synagogue schools, having been thoroughly trained in the Hebrew scriptures and in much of the current knowledge of that day. Seven were graduates of the Capernaum synagogue schools, and there were no better Jewish schools in all Galilee.

139:0.4 (1548.4) When your records refer to these messengers of the kingdom as being "ignorant and

autorilor lor era de a transmite ideea că era vorba de laici, neinstruiți în știința rabinilor și nepricepuți în metodele de interpretare rabinică a Scripturilor. Lor le lipsea așa-zisa înaltă educație. În timpurile moderne, ei ar fi fost considerați cu siguranță needucați, iar în anumite cercuri sociale chiar incuți. Un lucru este sigur: nu toți trecuseră prin același program de studii rigid și stereotip. Începând cu perioada adolescenței, fiecare dintre ei trecuse prin experiențe diferite de ucenicie întru ale vieții.

1. ANDREI, PRIMUL ALES

Andrei, președintele corpului apostolic al regatului, s-a născut în Capernaum. El era cel mai vârstnic dintr-o familie de cinci - el însuși, fratele său Simon și trei surori. Tatăl său răposat fusese un asociat de-al lui Zebedeu într-o afacere de uscarea a peștelui în Betsaida, portul de pescuit din Capernaum. Când Andrei a devenit apostol, el nu era căsătorit, ci locuia la fratele său căsătorit Simon Petru. Amândoi erau pescari și asociați ai lui Iacov și lui Ioan, fiii lui Zebedeu.

În anul 26, când a fost ales ca apostol, Andrei avea 33 de ani, un an mai mult decât Iisus, și era cel mai vârstnic dintre apostoli. El provenea dintr-o excelentă descendență, și era cel mai capabil dintre cei doisprezece. Afară de darul vorbirii, el era egal tovarășilor lui în aproape toate aptitudinile imaginabile. Iisus nu i-a dat niciodată lui Andrei vreo poreclă, vreo denumire familiară. Tot așa cum apostolii nu au întârziat să-l numească pe Iisus Maestru, ei l-au desemnat și pe Andrei cu un nume care echivala cu acela de Conducător.

Andrei era un bun organizator, dar un și mai bun administrator. El făcea parte din cercul interior al celor patru apostoli, dar numirea sa, de către Iisus, ca șef al grupului apostolic făcuse prezența sa necesară alături de frații săi, pe când ceilalți trei beneficiau de o comuniune foarte strânsă cu Maestrul. Andrei a rămas până la capăt al doilea din corpul apostolic.

Cu toate că el nu a fost un bun predicator, Andrei realiza o muncă personală eficientă. El era misionarul pionier al regatului, în sensul că fiind primul apostol ales, el l-a adus numaidecât la Iisus pe fratele său Simon, care a devenit ulterior unul dintre cei mai mari predicatori ai împărăției. Andrei a fost principalul susținător al politicii lui Iisus, utilizând programul de lucrare personală ca mijloc de educare a celor doisprezece ca mesageri ai împărăției.

Fie că Iisus îi învăța pe apostoli în particular, fie că predica mulțimilor, Andrei era în general la curent cu ceea ce se petrecea. El era un executant inteligent și un administrator eficient. Lua decizii prompte cu privire la toate treburile aduse în atenția sa, însă nu și atunci când socotea că problema depășea domeniul autorității sale, caz în care el o prezenta direct lui Iisus.

Andrei și Petru erau foarte diferiți în caracter și în temperament, dar trebuie să se înscrie în mod etern în creditul lor faptul că se înțelegeau extraordinar. Andrei nu a fost niciodată invidios pe talentul oratoric al lui Petru. Rareori se poate vedea un om mai vârstnic de tipul lui Andrei exercitând o influență atât de profundă

unlearned," it was intended to convey the idea that they were laymen, unlearned in the lore of the rabbis and untrained in the methods of rabbinical interpretation of the Scriptures. They were lacking in so-called higher education. In modern times they would certainly be considered uneducated, and in some circles of society even uncultured. One thing is certain: They had not all been put through the same rigid and stereotyped educational curriculum. From adolescence on they had enjoyed separate experiences of learning how to live.

1. ANDREW, THE FIRST CHOSEN

139:1.1 (1548.5) Andrew, chairman of the apostolic corps of the kingdom, was born in Capernaum. He was the oldest child in a family of five — himself, his brother Simon, and three sisters. His father, now dead, had been a partner of Zebedee in the fish-drying business at Betsaida, the fishing harbor of Capernaum. When he became an apostle, Andrew was unmarried but made his home with his married brother, Simon Peter. Both were fishermen and partners of James and John the sons of Zebedee.

139:1.2 (1548.6) In A.D. 26, the year he was chosen as an apostle, Andrew was 33, a full year older than Jesus and the oldest of the apostles. He sprang from an excellent line of ancestors and was the ablest man of the twelve. Excepting oratory, he was the peer of his associates in almost every imaginable ability. Jesus never gave Andrew a nickname, a fraternal designation. But even as the apostles soon began to call Jesus Master, so they also designated Andrew by a term the equivalent of Chief.

139:1.3 (1549.1) Andrew was a good organizer but a better administrator. He was one of the inner circle of four apostles, but his appointment by Jesus as the head of the apostolic group made it necessary for him to remain on duty with his brethren while the other three enjoyed very close communion with the Master. To the very end Andrew remained dean of the apostolic corps.

139:1.4 (1549.2) Although Andrew was never an effective preacher, he was an efficient personal worker, being the pioneer missionary of the kingdom in that, as the first chosen apostle, he immediately brought to Jesus his brother, Simon, who subsequently became one of the greatest preachers of the kingdom. Andrew was the chief supporter of Jesus' policy of utilizing the program of personal work as a means of training the twelve as messengers of the kingdom.

139:1.5 (1549.3) Whether Jesus privately taught the apostles or preached to the multitude, Andrew was usually conversant with what was going on; he was an understanding executive and an efficient administrator. He rendered a prompt decision on every matter brought to his notice unless he deemed the problem one beyond the domain of his authority, in which event he would take it straight to Jesus.

139:1.6 (1549.4) Andrew and Peter were very unlike in character and temperament, but it must be recorded everlastingly to their credit that they got along together splendidly. Andrew was never jealous of Peter's oratorical ability. Not often will an older man of Andrew's type be observed exerting such a profound influence

asupra unui frate mai tânăr și mai bine înzestrat. Andrei și Petru nu păreau nicodată, câtuși de puțin, invidioși unul pe celălalt în ce privește talentele și înfăptuirile lor. Târziu în seara zilei de Rusalii, când au fost adăugate la regat două mii de suflete în principal datorită predicii energice și inspiratoare a lui Petru, Andrei i-a zis fratelui său: „Eu nu aș fi fost în stare de așa ceva, dar sunt fericit de a avea un frate capabil să o fi făcut.” La care Petru a răspuns: „Dacă tu nu m-ai fi adus la Maestru, și fără stăruința ta de a mă ține pe lângă el, eu nu aș fi fost aici pentru a face acest lucru.” Andrei și Petru erau excepțiile de la regulă. Ei demonstau că până și frații pot să trăiască pașnic și să lucreze bine împreună.

După Rusalii, Petru a fost cel sărbătorit, însă Andrei, fratele său mai mare, nu a fost nicodată afectat de faptul de a-și petrece restul vieții fiind prezentat ca „fratele lui Simon Petru”.

Dintre toți apostolii, Andrei era cel care judeca cel mai bine oamenii. El știa despre conflictele care mocneau în inima lui Iuda Iscarioteanul, chiar înainte ca vreunul dintre ceilalți să bănuiască că ceva nu era în regulă cu vistierul lor; dar el nu a împărtășit nimănui temerile sale. Marele serviciu făcut de Andrei regatului a fost acela de a-l povățui pe Petru, pe Iacob și pe Ioan cu privire la alegerea primilor misionari trimiși ca să proclame evanghelia, și totodată de a da, acestor primi călăuzitori, sfaturi legate de organizarea treburilor administrative ale regatului. Andrei avea un mare dar pentru descoperirea resurselor ascunse și a calităților latente ale tinerilor.

Foarte curând după ascensiunea celestă a lui Iisus, Andrei a început să scrie o expunere personală a spuselor și a faptelor Maestrului său dispărut. După moartea lui Andrei, s-au făcut și alte copii ale acestei cronici private, care a circulat liber printre primii învățători ai Bisericii creștine. Aceste note neformale ale lui Andrei au fost ulterior corectate, amendate, alterate, și completate până când s-a alcătuit o povestire a vieții pământești a Maestrului. Ultima dintre acest câteva copii alterate și corectate a fost distrusă de incendiul din Alexandria, la o sută de ani după redactarea originalului de către primul ales dintre cei doisprezece apostoli.

Andrei era un om cu viziune limpede, cu gândire și decizie fermă. Marea forță a caracterului său se afla în superba sa stabilitate. Handicapul temperamentului său era o lipsă de entuziasm; el a omis de mai multe ori să îi încurajeze pe tovarășii săi folosind elogii judicioase. Această reticență de la a lăuda înfăptuirile meritorii ale prietenilor săi provenea din oroarea sa față de măguliri și de ipocrizie. Andrei era un om integru, cu sânge rece, care izbutise să ajungă la poziția sa prin propriul său efort și, într-o formă modestă, avusese succes.

Fiecare dintre cei doisprezece apostoli îl iubea pe Iisus, dar rămâne adevărat că fiecare dintre ei era atras spre el de o trăsătură caracteristică a personalității Maestrului, trăsătură care exercita în mod individual asupra acestui apostol o atracție specială. Andrei îl admira pe Iisus pentru constanta sa sinceritate, pentru demnitatea sa fără afectare. Oamenii care îl întâlneau o dată pe Iisus simțeau nevoia de a-l face cunoscut și prietenilor lor; ei doreau realmente ca toată lumea să-l cunoască.

Când persecuțiile ulterioare i-au dispersat pe apostoli în afara Ierusalimului, Andrei a călătorit prin

over a younger and talented brother. Andrew and Peter never seemed to be in the least jealous of each other's abilities or achievements. Late on the evening of the day of Pentecost, when, largely through the energetic and inspiring preaching of Peter, two thousand souls were added to the kingdom, Andrew said to his brother: "I could not do that, but I am glad I have a brother who could." To which Peter replied: "And but for your bringing me to the Master and by your steadfastness *keeping* me with him, I should not have been here to do this." Andrew and Peter were the exceptions to the rule, proving that even brothers can live together peaceably and work together effectively.

139:1.7 (1549.5) After Pentecost Peter was famous, but it never irritated the older Andrew to spend the rest of his life being introduced as "Simon Peter's brother."

139:1.8 (1549.6) Of all the apostles, Andrew was the best judge of men. He knew that trouble was brewing in the heart of Judas Iscariot even when none of the others suspected that anything was wrong with their treasurer; but he told none of them his fears. Andrew's great service to the kingdom was in advising Peter, James, and John concerning the choice of the first missionaries who were sent out to proclaim the gospel, and also in counseling these early leaders about the organization of the administrative affairs of the kingdom. Andrew had a great gift for discovering the hidden resources and latent talents of young people.

139:1.9 (1549.7) Very soon after Jesus' ascension on high, Andrew began the writing of a personal record of many of the sayings and doings of his departed Master. After Andrew's death other copies of this private record were made and circulated freely among the early teachers of the Christian church. These informal notes of Andrew's were subsequently edited, amended, altered, and added to until they made up a fairly consecutive narrative of the Master's life on earth. The last of these few altered and amended copies was destroyed by fire at Alexandria about one hundred years after the original was written by the first chosen of the twelve apostles.

139:1.10 (1550.1) Andrew was a man of clear insight, logical thought, and firm decision, whose great strength of character consisted in his superb stability. His temperamental handicap was his lack of enthusiasm; he many times failed to encourage his associates by judicious commendation. And this reticence to praise the worthy accomplishments of his friends grew out of his abhorrence of flattery and insincerity. Andrew was one of those all-round, even-tempered, self-made, and successful men of modest affairs.

139:1.11 (1550.2) Every one of the apostles loved Jesus, but it remains true that each of the twelve was drawn toward him because of some certain trait of personality which made a special appeal to the individual apostle. Andrew admired Jesus because of his consistent sincerity, his unaffected dignity. When men once knew Jesus, they were possessed with the urge to share him with their friends; they really wanted all the world to know him.

139:1.12 (1550.3) When the later persecutions finally scattered the apostles from Jerusalem, Andrew journeyed through Armenia, Asia Minor, and Macedonia

Armenia, prin Asia Minoră și prin Macedonia. Și, după ce a condus la regat mii de oameni, el a fost în cele din urmă arestat și crucificat la Patras, în Acaya. Acest om voinic a îndurat două zile întregi pe cruce până să moară și, în timpul acestor ceasuri tragice, el a continuat cu eficiență să proclame vestea bună a salvării în împărăția cerurilor.

2. SIMON PETRU

Când Simon s-a alăturat apostolilor, el avea treizeci de ani. El era căsătorit, avea trei copii și trăia în Betsaida, lângă Capernaum. Fratele său Andrei, precum și mama soției sale, locuiau cu el. Petru și Andrei erau amândoi parteneri de pescuit cu fiii lui Zebedeu.

Maestrul îl cunoștea deja pe Simon de câțiva timp până când Andrei să-l fi prezentat ca al doilea apostol. Când Iisus i-a dat lui Simon numele de Petru, el a făcut aceasta cu un surâs; acela trebuia să fie un fel de supranume. Simon era bine cunoscut de toți prietenii săi ca un tovarăș bizar și impulsiv. Este adevărat că, mai târziu, Iisus a acordat o importanță nouă și semnificativă acestui supranume dat prea ușor.

Simon Petru era un impulsiv, un optimist. El crescuse permițându-și să manifeste liber puternice sentimente. El se punea constant în încurcături pentru că stăruia în a vorbi fără a reflecta. Acest soi de necugetare a adus de asemenea griji neîncetate tuturor prietenilor și asociaților lui, și a fost pricina a numeroase mustrări prietenești pe care le-a primit de la Maestrul lui. Singurul motiv pentru care cuvintele sale nechibzuite nu l-au vârat în dificultăți mai mari a fost că el a învățat de timpuriu să discute multe dintre planurile și proiectele lui cu fratele său Andrei înainte de a se aventura să facă propuneri publice.

Petru era un orator care vorbea liber, elocvent și teatral. Prin natură, el era și un instructor de oameni înzestrat cu inspirație, cu o gândire rapidă, dar fără raționamente profunde. El pune multe întrebări, mai multe decât toți apostolii la un loc și, cu toate că aceste întrebări au fost în mare parte bune și pertinente, multe erau nechibzuite și prostești. Petru nu era un gânditor profund, dar își cunoștea destul de bine mintea. El era deci un om ce se hotăra repede și acționa brusc. Pe când ceilalți discutau cuprinși de uimire văzându-l pe Iisus pe mal, Petru a sărit în apă și a înotat ca să-l întâmpine pe Maestru.

Trăsătura pe care Petru o admira cel mai mult la caracterul lui Iisus era divină sa tandrețe. Petru nu a obosit niciodată să observe marea răbdare lui Iisus. El nu a uitat niciodată lecția despre iertarea răufăcătorilor nu numai de șapte ori, ci de șaptezeci și șapte de ori. El a meditat îndelung la aceste impresii referitoare la caracterul indulgent al Maestrului în timpul zilelor sumbre și mohorâte care au urmat renegarea necugetată și involuntară din curtea marelui preot.

Simon Petru se clătina într-un mod dureros; el trecea subit de la o extremă la cealaltă. La început el a refuzat să îl lase pe Iisus să-i spele picioarele după care, la auzul replicii Maestrului, el l-a rugat să îi spele tot corpul. La urma urmei, Iisus știa că defectele lui Petru veneau dinspre cap, și nu din inimă. Petru reprezenta una dintre combinațiile cele mai inexplicabile

and, after bringing many thousands into the kingdom, was finally apprehended and crucified in Patrae in Achaia. It was two full days before this robust man expired on the cross, and throughout these tragic hours he continued effectively to proclaim the glad tidings of the salvation of the kingdom of heaven.

2. SIMON PETER

139:2.1 (1550.4) When Simon joined the apostles, he was thirty years of age. He was married, had three children, and lived at Bethsaida, near Capernaum. His brother, Andrew, and his wife's mother lived with him. Both Peter and Andrew were fisher partners of the sons of Zebedee.

139:2.2 (1550.5) The Master had known Simon for some time before Andrew presented him as the second of the apostles. When Jesus gave Simon the name Peter, he did it with a smile; it was to be a sort of nickname. Simon was well known to all his friends as an erratic and impulsive fellow. True, later on, Jesus did attach a new and significant import to this lightly bestowed nickname.

139:2.3 (1550.6) Simon Peter was a man of impulse, an optimist. He had grown up permitting himself freely to indulge strong feelings; he was constantly getting into difficulties because he persisted in speaking without thinking. This sort of thoughtlessness also made incessant trouble for all of his friends and associates and was the cause of his receiving many mild rebukes from his Master. The only reason Peter did not get into more trouble because of his thoughtless speaking was that he very early learned to talk over many of his plans and schemes with his brother, Andrew, before he ventured to make public proposals.

139:2.4 (1550.7) Peter was a fluent speaker, eloquent and dramatic. He was also a natural and inspirational leader of men, a quick thinker but not a deep reasoner. He asked many questions, more than all the apostles put together, and while the majority of these questions were good and relevant, many of them were thoughtless and foolish. Peter did not have a deep mind, but he knew his mind fairly well. He was therefore a man of quick decision and sudden action. While others talked in their astonishment at seeing Jesus on the beach, Peter jumped in and swam ashore to meet the Master.

139:2.5 (1551.1) The one trait which Peter most admired in Jesus was his supernal tenderness. Peter never grew weary of contemplating Jesus' forbearance. He never forgot the lesson about forgiving the wrongdoer, not only seven times but seventy times and seven. He thought much about these impressions of the Master's forgiving character during those dark and dismal days immediately following his thoughtless and unintended denial of Jesus in the high priest's courtyard.

139:2.6 (1551.2) Simon Peter was distressingly vacillating; he would suddenly swing from one extreme to the other. First he refused to let Jesus wash his feet and then, on hearing the Master's reply, begged to be washed all over. But, after all, Jesus knew that Peter's faults were of the head and not of the heart. He was one of the most inexplicable combinations of courage and cowardice

de curaj și de lașitate care s-au putut vedea vreodată pe pământ. Cea mai mare forță a caracterului său era loialitatea, prietenia. Petru îl iubea realmente și sincer pe Iisus și cu toate acestea, în ciuda acestei sublime forțe de devotament, el era atât de instabil și de inconstant, încât a lăsat-o pe o servitoare să îl ațâțe până la a-l face să îl renege pe Domnul și Maestrul său. Petru putea să suporte persecuția și orice altă formă de atac direct, dar era descumpănit și se prăbușea înaintea ridicolului. El era un brav soldat când era atacat din față, dar un laș, care se muia de frică atunci când era surprins pe la spate.

Petru a fost primul apostol al lui Iisus care s-a pornit ca să apere opera lui Filip la samariteni și pe cea a lui Pavel la gentili. Cu toate acestea, mai târziu în Antiohia, el a dat înapoi atunci când a fost confruntat cu cei care căutau să îl convertească pe oameni la iudaism și care îl ridiculizau; el s-a retras temporar dintre gentili, fără alt rezultat decât de a atrage asupra sa denunțarea îndrăzneală a lui Pavel.

El a fost primul apostol care a recunoscut în întregime combinația de umanitate și divinitate a lui Iisus, și primul - după Iuda - care l-a renegat. Petru nu era chiar un visător, însă nu îl plăcea să coboare din norii extazului și ai entuziasmului reveriilor lui teatrale pentru a se pomeni în simpla lume a realităților pământești.

Urmându-l pe Iisus (și la propriu și la figurat), fie că era în capul procesiunii, fie că se țara la coadă - „urmând de departe.” Dar el era cel mai remarcabil predicator dintre cei doisprezece. El a contribuit mai mult ca oricare, cu excepția lui Pavel, la stabilirea regatului și la trimiterea mesajelor sale în cele patru colțuri ale pământului într-o singură generație.

După ce s-a lepădat prostește de Maestru, el s-a regăsit și, sub îndrumarea compătimitoare și înțelegătoare a lui Andrei, el a fost primul care s-a reîntors la plasele sale de prins pește, în vreme ce apostolii întârziu ca să vadă ceea ce avea să se întâmple după răstignire. Când el a fost pe deplin încredințat că Iisus îl iertase și că a fost reprimat în obștea Maestrului, flăcările regatului au ars atât de viu în sufletul său, încât el a devenit o mare lumină a salvării pentru mulțimile care rătăceau în întuneric.

După ce a părăsit Ierusalimul, și înainte ca Pavel să devină spiritul călăuzitor din Bisericile creștine ale gentiilor, Petru a călătorit foarte mult, vizitând toate Bisericile de la Babilon până la Corint. El chiar a vizitat multe Biserici întemeiate de Pavel, cărora le-a și venit în sprijin. Deși Petru și Pavel au fost foarte diferiți ca temperament și educație, și chiar din punct de vedere teologic, ei au lucrat armonios împreună, în timpul ultimilor lor ani, la constituirea Bisericilor.

Ceva din stilul și învățătura lui Petru se vedește în predicile parțial transcrise de Luca, precum și în evanghelia lui Marcu. Stilul său viguros apărea mai bine în scrisoarea sa cunoscută sub titlul de Prima Epistolă a lui Petru; cel puțin aceasta era adevărată înainte de a fi modificată mai târziu de un discipol al lui Pavel.

Dar Petru a persistat în greșeala lui de a vrea să îl convingă pe iudei că, la urma urmei, Iisus era realmente și în mod veritabil Mesia cel iudeu. Chiar până în ziua morții sale, Simon Petru a continuat să confunde în mintea sa cele trei concepte ale lui Iisus în

that ever lived on earth. His great strength of character was loyalty, friendship. Peter really and truly loved Jesus. And yet despite this towering strength of devotion he was so unstable and inconstant that he permitted a servant girl to tease him into denying his Lord and Master. Peter could withstand persecution and any other form of direct assault, but he withered and shrank before ridicule. He was a brave soldier when facing a frontal attack, but he was a fear-cringing coward when surprised with an assault from the rear.

139:2.7 (1551.3) Peter was the first of Jesus' apostles to come forward to defend the work of Philip among the Samaritans and Paul among the gentiles; yet later on at Antioch he reversed himself when confronted by ridiculing Judaizers, temporarily withdrawing from the gentiles only to bring down upon his head the fearless denunciation of Paul.

139:2.8 (1551.4) He was the first one of the apostles to make wholehearted confession of Jesus' combined humanity and divinity and the first — save Judas — to deny him. Peter was not so much of a dreamer, but he disliked to descend from the clouds of ecstasy and the enthusiasm of dramatic indulgence to the plain and matter-of-fact world of reality.

139:2.9 (1551.5) In following Jesus, literally and figuratively, he was either leading the procession or else trailing behind — “following afar off.” But he was the outstanding preacher of the twelve; he did more than any other one man, aside from Paul, to establish the kingdom and send its messengers to the four corners of the earth in one generation.

139:2.10 (1551.6) After his rash denials of the Master he found himself, and with Andrew's sympathetic and understanding guidance he again led the way back to the fish nets while the apostles tarried to find out what was to happen after the crucifixion. When he was fully assured that Jesus had forgiven him and knew he had been received back into the Master's fold, the fires of the kingdom burned so brightly within his soul that he became a great and saving light to thousands who sat in darkness.

139:2.11 (1551.7) After leaving Jerusalem and before Paul became the leading spirit among the gentile Christian churches, Peter traveled extensively, visiting all the churches from Babylon to Corinth. He even visited and ministered to many of the churches which had been raised up by Paul. Although Peter and Paul differed much in temperament and education, even in theology, they worked together harmoniously for the upbuilding of the churches during their later years.

139:2.12 (1552.1) Something of Peter's style and teaching is shown in the sermons partially recorded by Luke and in the Gospel of Mark. His vigorous style was better shown in his letter known as the First Epistle of Peter; at least this was true before it was subsequently altered by a disciple of Paul.

139:2.13 (1552.2) But Peter persisted in making the mistake of trying to convince the Jews that Jesus was, after all, really and truly the Jewish Messiah. Right up to the day of his death, Simon Peter continued to suffer confusion in his mind between the concepts of Jesus as the

calitate de Mesia iudeu, de Crist izbăvitorul lumii, și de Fiu al Omului revelându-l pe Dumnezeu, Tatăl care iubește toată omenirea.

Soția lui Petru era o femeie foarte capabilă. Ani de-a rândul, ea a muncit cu folos ca membru al corpului evanghelic feminin, iar atunci când Petru a fost izgonit din Ierusalim, ea l-a însoțit în toate vizitele pe care le-a făcut pe la Biserici și în toate călătoriile lui misionare. În ziua în care ilustrul ei soț și-a pierdut viața, ea a fost aruncată în ghearele animalelor sălbatice din arena Romei.

Așa că omul acesta, Petru, un intim de-al lui Iisus, un membru al cercului interior, a plecat din Ierusalim proclamând cu putere și cu glorie buna veste a regatului, până ce plenitudinea slujirii sale a fost înfăptuită. El a considerat că i se făcea o mare onoare atunci când cei care au pus mâna pe el l-au informat că trebuia să moară întocmai cum murise Maestrul său - pe cruce. Așa a fost răstignit Simon Petru la Roma.

3. IACOB ZEBEDEU

Iacob, cel mai vârstnic dintre cei doi apostoli fii ai lui Zebedeu, pe care Iisus îl supranumea „fiul tunetului”, avea treizeci de ani când a devenit apostol. El era căsătorit, avea patru copii și locuia aproape de părinții săi într-o suburbie a Capernaumului, Betsaida. Era pescar și își exercita meseria în tovărășia fratelui său mai tânăr Ioan, precum și în asociere cu Andrei și cu Simon. Iacob și fratele său Ioan aveau, asupra tuturor celorlalți apostoli, avantajul de a-l cunoaște pe Iisus de o vreme mai îndelungată decât ei.

Acest apostol avea un temperament contradictoriu; el părea realmente că posedă două firi, ambele animate de puternice simțăminte. El era deosebit de vehement îndată ce se indigna la culme. Manifesta un temperament năvalnic atunci când era serios provocat. După ce furtuna trecea, el avea întotdeauna obiceiul de a justifica și de a scuza comportamentul său, invocând faptul că aceasta era în întregime o manifestare a justei indignări. Cu excepția acestor accese periodice de mânie, personalitatea lui Iacob semăna mult cu aceea a lui Andrei. El nu avea nici discreția, nici perspicacitatea lui Andrei pentru a scruta natura umană, dar vorbea mult mai bine decât el în public. După Petru, și poate că și după Matei, Iacob era cel mai bun orator popular dintre cei doisprezece.

Deși Iacob nu a fost câtuși de puțin ursuz, el putea fi liniștit și taciturn într-o zi, apoi un foarte bun vorbitor și povestitor în următoarea. El vorbea de obicei fără reținere cu Iisus, dar, dintre cei doisprezece, el era omul tăcut, uneori vreme de mai multe zile în șir. Perioadele lui de tăcere inexplicabilă constituiau marea sa slăbiciune.

Trăsătura cea mai distinsă a personalității lui Iacob era aptitudinea sa de a vedea toate aspectele unei probleme. El era acela dintre cei doisprezece care a fost cel mai aproape de a pricepe importanța și semnificația reale ale învățăturii lui Iisus. La început și lui i-a fost greu să înțeleagă ceea ce vroia să zică Maestrul, dar, înainte de sfârșitul formării lor, el dobândise un concept superior al mesajului lui Iisus. Iacob era capabil să înțeleagă un domeniu întins al firi omenești; el se înțelegea bine cu mlădiosul Andrei, cu

Jewish Messiah, Christ as the world's redeemer, and the Son of Man as the revelation of God, the loving Father of all mankind.

139:2.14 (1552.3) Peter's wife was a very able woman. For years she labored acceptably as a member of the women's corps, and when Peter was driven out of Jerusalem, she accompanied him upon all his journeys to the churches as well as on all his missionary excursions. And the day her illustrious husband yielded up his life, she was thrown to the wild beasts in the arena at Rome.

139:2.15 (1552.4) And so this man Peter, an intimate of Jesus, one of the inner circle, went forth from Jerusalem proclaiming the glad tidings of the kingdom with power and glory until the fullness of his ministry had been accomplished; and he regarded himself as the recipient of high honors when his captors informed him that he must die as his Master had died — on the cross. And thus was Simon Peter crucified in Rome.

3. JAMES ZEBEDEE

139:3.1 (1552.5) James, the older of the two apostle sons of Zebedee, whom Jesus nicknamed “sons of thunder,” was thirty years old when he became an apostle. He was married, had four children, and lived near his parents in the outskirts of Capernaum, Bethsaida. He was a fisherman, plying his calling in company with his younger brother John and in association with Andrew and Simon. James and his brother John enjoyed the advantage of having known Jesus longer than any of the other apostles.

139:3.2 (1552.6) This able apostle was a temperamental contradiction; he seemed really to possess two natures, both of which were actuated by strong feelings. He was particularly vehement when his indignation was once fully aroused. He had a fiery temper when once it was adequately provoked, and when the storm was over, he was always wont to justify and excuse his anger under the pretense that it was wholly a manifestation of righteous indignation. Except for these periodic upheavals of wrath, James's personality was much like that of Andrew. He did not have Andrew's discretion or insight into human nature, but he was a much better public speaker. Next to Peter, unless it was Matthew, James was the best public orator among the twelve.

139:3.3 (1552.7) Though James was in no sense moody, he could be quiet and taciturn one day and a very good talker and storyteller the next. He usually talked freely with Jesus, but among the twelve, for days at a time he was the silent man. His one great weakness was these spells of unaccountable silence.

139:3.4 (1552.8) The outstanding feature of James's personality was his ability to see all sides of a proposition. Of all the twelve, he came the nearest to grasping the real import and significance of Jesus' teaching. He, too, was slow at first to comprehend the Master's meaning, but ere they had finished their training, he had acquired a superior concept of Jesus' message. James was able to understand a wide range of human nature; he got along well with the versatile Andrew, the impetuous Peter, and his self-contained

impetuosul Petru și cu puțin comunicativul său frate Ioan.

Deși Iacob și Ioan au avut dificultățile lor în încercarea de a lucra împreună, era încurajator să se observe cât de bine se potriveau. Ei nu au reușit la fel de bine ca Andrei și Petru, însă au făcut o treabă mult mai bună decât se poate spera de obicei de la doi frați, și mai ales de la doi frați încăpățânați și hotărâți. Oricât ar părea de ciudat, cei doi fii ai lui Zebedeu se suportau mult mai bine decât îi suportau ei pe străini; ei aveau o mare afecțiune unul pentru celălalt; fuseseră întotdeauna niște fericiți tovarăși de joacă. Acest „fiu al tunetului” a fost cel ce a vrut să cheme focul din cer ca să-i nimicească pe samaritenii care și-au îngăduit să arate lipsă de respect față de Maestrul lor. Moartea prematură a lui Iacob a modificat considerabil caracterul vehement al tânărului său frate Ioan.

Trăsătura de caracter a lui Iisus pe care Iacob o admira cel mai mult era afecțiunea compătitoare a Maestrului. Interesul înțelegător al lui Iisus pentru cei mici și cei mari, pentru bogați și săraci, exercita asupra lui o mare atracție.

Iacob Zebedeu era un gânditor și un organizator bine echilibrat. Împreună cu Andrei, el era unul dintre membrii cei mai cumpătați ai grupului apostolic. Era energic, dar niciodată repezit. El forma o excelentă contragreutate pentru Petru.

El era modest și puțin emfatic, un servitor zilnic, un muncitor fără pretenții, necăutând nici o recompensă specială atunci când a înțeles întrucâtva semnificația reală a regatului. Chiar și în povestea despre mama lui Iacob și Ioan, care a cerut ca fiilor ei să le fie acordate locurile de la stânga și de la dreapta lui Iisus, nu trebuie uitat că mama lor a prezentat această cerere. Declarând că ei erau pregătiți să accepte aceste responsabilități, trebuie să se recunoască că erau la curent cu primejdiile inerente pretensei revolte a Maestrului contra puterii romane și că erau totodată gata să plătească prețul acesta. Când Iisus i-a întrebat dacă erau pregătiți să bea paharul, ei au răspuns afirmativ. În ceea ce îl privește pe Iacob, aceasta a fost literalmente adevărat - el a băut paharul împreună cu Maestrul, de vreme ce el a fost primul apostol care să sufere martiriul, căci Irod Agripa I-a făcut curând să piară de sabie. Iacob a fost deci primul dintre cei doisprezece care și-a sacrificat viața pe noul front de luptă al regatului. Irod Agripa s-a temut de Iacob mai mult decât de toți ceilalți apostoli. Într-adevăr, Iacob era adesea liniștit și tăcut, dar era curajos și hotărât atunci când convingerile sale erau atâtea și provocate.

Iacob și-a trăit din plin viața și, când i-a venit sfârșitul, el s-a comportat cu atâta grație și forță morală, încât chiar și acuzatorul și denunțatorul lui, martor la judecarea sa și la executarea sa, a fost atât de emoționat încât a fugit repede din fața spectacolului morții lui Iacob și s-a dus ca să se alăture discipolilor lui Iisus.

4. IOAN ZEBEDEU

Când Ioan a devenit apostol, el avea douăzeci și patru de ani și era cel mai tânăr dintre cei doisprezece. El era celibatar și locuia cu părinții săi în Besaida. Era

brother John.

^{139:3.5 (1553.1)} Though James and John had their troubles trying to work together, it was inspiring to observe how well they got along. They did not succeed quite so well as Andrew and Peter, but they did much better than would ordinarily be expected of two brothers, especially such headstrong and determined brothers. But, strange as it may seem, these two sons of Zebedee were much more tolerant of each other than they were of strangers. They had great affection for one another; they had always been happy playmates. It was these “sons of thunder” who wanted to call fire down from heaven to destroy the Samaritans who presumed to show disrespect for their Master. But the untimely death of James greatly modified the vehement temperament of his younger brother John.

^{139:3.6 (1553.2)} That characteristic of Jesus which James most admired was the Master's sympathetic affection. Jesus' understanding interest in the small and the great, the rich and the poor, made a great appeal to him.

^{139:3.7 (1553.3)} James Zebedee was a well-balanced thinker and planner. Along with Andrew, he was one of the more level-headed of the apostolic group. He was a vigorous individual but was never in a hurry. He was an excellent balance wheel for Peter.

^{139:3.8 (1553.4)} He was modest and undramatic, a daily server, an unpretentious worker, seeking no special reward when he once grasped something of the real meaning of the kingdom. And even in the story about the mother of James and John, who asked that her sons be granted places on the right hand and the left hand of Jesus, it should be remembered that it was the mother who made this request. And when they signified that they were ready to assume such responsibilities, it should be recognized that they were cognizant of the dangers accompanying the Master's supposed revolt against the Roman power, and that they were also willing to pay the price. When Jesus asked if they were ready to drink the cup, they replied that they were. And as concerns James, it was literally true — he did drink the cup with the Master, seeing that he was the first of the apostles to experience martyrdom, being early put to death with the sword by Herod Agrippa. James was thus the first of the twelve to sacrifice his life upon the new battle line of the kingdom. Herod Agrippa feared James above all the other apostles. He was indeed often quiet and silent, but he was brave and determined when his convictions were aroused and challenged.

^{139:3.9 (1553.5)} James lived his life to the full, and when the end came, he bore himself with such grace and fortitude that even his accuser and informer, who attended his trial and execution, was so touched that he rushed away from the scene of James's death to join himself to the disciples of Jesus.

4. JOHN ZEBEDEE

^{139:4.1 (1553.6)} When he became an apostle, John was twenty-four years old and was the youngest of the twelve. He was unmarried and lived with his parents at Bethsaida; he was a fisherman and worked with his

pescar și lucra cu fratele său Iacob în asociere cu Andrei și Petru. Înainte și după hirotonisirea sa ca apostol, Ioan a activat ca agent personal al lui Iisus în aceea că se ocupa de familia Maestrului, și și-a asumat această responsabilitate atâta timp cât a trăit Maria, mama lui Iisus.

Dat fiind că Ioan era cel mai tânăr dintre cei doisprezece și în contact atât de strâns cu Iisus în treburile de familie ale acestuia din urmă, el îi era foarte drag Maestrului, dar nu s-ar putea spune că el era într-adevăr „discipolul pe care îl iubea Iisus.” Cu greu se poate bănuî o personalitate atât de mărinimoasă ca Iisus că ar fi în stare să dea dovadă de favoritism și să iubească pe unul dintre apostoli mai mult decât pe ceilalți. Faptul că Ioan era unul dintre cele trei ajutoare personale ale lui Iisus a dat mai multă verosimilitate acestei idei greșite, fără a mai socoti că Ioan, ca și fratele său Iacob, îl cunoscuse pe Iisus de mai multă vreme decât ceilalți apostoli.

Petru, Iacob și Ioan au fost trimiși ca ajutoare personale ale lui Iisus la scurtă vreme după ce au devenit apostolii săi. La puțin timp după ce cei doisprezece au fost aleși, și în momentul în care Iisus l-a numit pe Andrei conducătorul grupului, el a zis: „Acum, eu doresc ca tu să desemnezi doi sau trei dintre tovarășii mei pentru a fi cu mine și pentru a rămâne alături de mine, a mă consola și a avea grijă de nevoile mele zilnice.” Andrei socotea că, pentru această misiune specială, cel mai bine era să aleagă trei apostoli în ordinea în care fuseseră admiși în grup. Lui însuși i-ar fi plăcut să se ofere voluntar pentru acest serviciu binecuvântat, însă Maestrul îi dăduse deja misiunea de îndeplinit. Andrei a poruncit deci imediat ca Petru, Iacob și Ioan să se dedice acestei funcții.

Ioan Zebedeu avea numeroase trăsături de caracter fermecătoare, dar o trăsătură mult mai puțin delicată era vanitatea sa excesivă, în general bine disimulată. Îndelungata sa asociere cu Iisus a provocat multe și mari schimbări în caracterul său. Vanitatea sa a scăzut considerabil, dar atunci când a îmbătrânit și a dat mai mult sau mai puțin în mintea copiilor, acest amor propriu a reapărut într-o anumită măsură. Astfel, în timp ce îl îndruma pe Natan în redactarea evangheliei care îi poartă acum numele, bătrânul apostol nu a ezitat să se desemneze pe sine, de mai multe ori, ca „discipolul pe care îl iubea Iisus”. Ioan a fost mai aproape decât orice alt muritor de a fi camaradul lui Iisus; dat fiind că el era reprezentantul său în atât de multe chestiuni, nu este de mirare că a ajuns să se considere drept „discipolul pe care îl iubea Iisus”, căci el știa perfect că el era discipolul în care în care Iisus se încrezuse atât de adesea.

Trăsătura de caracter cea mai însemnată era faptul că te puteai încrede în el. El era prompt și curajos, fidel și devotat. Cel mai mare defect al lui era vanitatea sa caracteristică. Din familia tatălui său și din grupul apostolic, el era cel mai tânăr. Poate că fusese puțin răsfățat, sau un pic prea menajat. Dar Ioan de la maturitate era un personaj foarte diferit de tânărul autoritar și satisfăcut de sine care a intrat în șirul apostolilor lui Iisus la vârsta de douăzeci și patru de ani.

Trăsăturile de caracter ale lui Iisus pe care Ioan le aprecia cel mai mult erau dragostea și dezinteresul lui. Aceste trăsături au făcut o asemenea impresie asupra

brother James in partnership with Andrew and Peter. Both before and after becoming an apostle, John functioned as the personal agent of Jesus in dealing with the Master's family, and he continued to bear this responsibility as long as Mary the mother of Jesus lived.

139:4.2 (1553.7) Since John was the youngest of the twelve and so closely associated with Jesus in his family affairs, he was very dear to the Master, but it cannot be truthfully said that he was “the disciple whom Jesus loved.” You would hardly suspect such a magnanimous personality as Jesus to be guilty of showing favoritism, of loving one of his apostles more than the others. The fact that John was one of the three personal aides of Jesus lent further color to this mistaken idea, not to mention that John, along with his brother James, had known Jesus longer than the others.

139:4.3 (1554.1) Peter, James, and John were assigned as personal aides to Jesus soon after they became apostles. Shortly after the selection of the twelve and at the time Jesus appointed Andrew to act as director of the group, he said to him: “And now I desire that you assign two or three of your associates to be with me and to remain by my side, to comfort me and to minister to my daily needs.” And Andrew thought best to select for this special duty the next three first-chosen apostles. He would have liked to volunteer for such a blessed service himself, but the Master had already given him his commission; so he immediately directed that Peter, James, and John attach themselves to Jesus.

139:4.4 (1554.2) John Zebedee had many lovely traits of character, but one which was not so lovely was his inordinate but usually well-concealed conceit. His long association with Jesus made many and great changes in his character. This conceit was greatly lessened, but after growing old and becoming more or less childish, this self-esteem reappeared to a certain extent, so that, when engaged in directing Nathan in the writing of the Gospel which now bears his name, the aged apostle did not hesitate repeatedly to refer to himself as the “disciple whom Jesus loved.” In view of the fact that John came nearer to being the chum of Jesus than any other earth mortal, that he was his chosen personal representative in so many matters, it is not strange that he should have come to regard himself as the “disciple whom Jesus loved” since he most certainly knew he was the disciple whom Jesus so frequently trusted.

139:4.5 (1554.3) The strongest trait in John's character was his dependability; he was prompt and courageous, faithful and devoted. His greatest weakness was this characteristic conceit. He was the youngest member of his father's family and the youngest of the apostolic group. Perhaps he was just a bit spoiled; maybe he had been humored slightly too much. But the John of after years was a very different type of person than the self-admiring and arbitrary young man who joined the ranks of Jesus' apostles when he was twenty-four.

139:4.6 (1554.4) Those characteristics of Jesus which John most appreciated were the Master's love and unselfishness; these traits made such an impression on

lui, încât toată viața sa ulterioară a fost dominată de un sentiment de dragoste și de devotament fratern. El a vorbit despre iubire și a scris despre iubire. Acest „fiu al tunetului” a devenit „apostol al iubirii”. La Efes, când bătrânul episcop care devenise nu mai putea să stea în picioare la amvon și să predice, el trebuia să fie purtat pe un scaun și, când, la sfârșitul slujbei, i se cerea să spună câteva cuvinte pentru credincioși, ani de zile el s-a mărginit la a repeta: „Copilașii mei, iubiți-vă unii pe alții”

Ioan era prea puțin vorbăreț, afară de cazul în care își pierdea sângele rece. El gândea mult, însă vorbea puțin. Cu vârsta, firea lui a devenit mai controlată și el s-a dominat mai bine, dar nu și-a depășit niciodată sila față de faptul de a vorbi; el nu a învins niciodată complet această reticență. În schimb, el era înzestrat cu o remarcabilă imaginație creatoare.

Ioan mai avea o trăsătură de caracter pe care nu te-ai fi așteptat să o găsești la un asemenea tip de om liniștit și introspectiv. El era întrucâtva sectar și extrem de intolerant. Sub acest raport, el semăna mult cu Iacob - amândoi voiau să cadă foc din cer peste capetele samaritenilor lipsiți de respect. Când Ioan dădea de străini care propovăduiau în numele lui Iisus, el le interzicea numaidecât acest lucru. Dar el nu era singurul dintre cei doisprezece care să fie pătruns de acest soi de suficiență și de această conștiință a superiorității.

Viața lui Ioan a fost imens influențată când l-a văzut pe Iisus umblând pe drumul său fără a avea un cămin, căci știa cu câtă fidelitate luase Iisus măsuri pentru asigurarea bunăstării mamei și a familiei sale. Ioan simpatiza profund cu Iisus și pentru că Maestrul era neînțeles de către familia sa. Ioan își dădea seama că familia lui Iisus se îndepărta treptat de el. Toată această situație, precum și faptul de a-l vedea pe Iisus subordonându-și mereu și cele mai mici dorințe ale sale voii Tatălui său celést și observându-i viața sa zilnică de încredere implicită, au produs asupra lui Ioan o impresie atât de profundă, încât aceasta a provocat schimbări însemnate și permanente în caracterul său; aceste schimbări s-au manifestat în toată viața sa ulterioară.

Ioan avea un curaj rece și îndrăzneț pe care puținii dintre ceilalți apostoli îl aveau. El a fost singurul apostol care l-a urmat constant pe Iisus în noaptea arestării sale, și care a îndrăznit să îl însoțească pe Iisus chiar până în ghearele morții. El a fost prezent și la îndemână până în ultimul ceas, executându-și cu fidelitate misiunea privitoare la mama lui Iisus, și a fost pregătit să primească ultimele instrucțiuni care i-ar putea fi date în timpul ultimelor momente ale existenței muritoare a Maestrului. Un lucru rămâne sigur: Ioan era în întregime vrednic de încredere. El era în general așezat la dreapta lui Iisus când cei doisprezece erau la masă. El a fost primul dintre cei doisprezece care a crezut realmente și pe deplin în înviere, și primul care l-a recunoscut pe Maestru când acesta venea către ei pe țărmul mării după învierea sa.

Acest fiu al lui Zebedeu a fost foarte strâns asociat cu Petru în primele activități ale mișcării creștine și a devenit unul dintre principalii susținători ai Bisericii din Ierusalim. El a fost principalul ajutor al lui Petru în ziua de Rusalii.

La mai mulți ani după martiriul lui Iacob, Ioan a luat

him that his whole subsequent life became dominated by the sentiment of love and brotherly devotion. He talked about love and wrote about love. This “son of thunder” became the “apostle of love”; and at Ephesus, when the aged bishop was no longer able to stand in the pulpit and preach but had to be carried to church in a chair, and when at the close of the service he was asked to say a few words to the believers, for years his only utterance was, “My little children, love one another.”

139:4.7 (1554.5) John was a man of few words except when his temper was aroused. He thought much but said little. As he grew older, his temper became more subdued, better controlled, but he never overcame his disinclination to talk; he never fully mastered this reticence. But he was gifted with a remarkable and creative imagination.

139:4.8 (1555.1) There was another side to John that one would not expect to find in this quiet and introspective type. He was somewhat bigoted and inordinately intolerant. In this respect he and James were much alike — they both wanted to call down fire from heaven on the heads of the disrespectful Samaritans. When John encountered some strangers teaching in Jesus’ name, he promptly forbade them. But he was not the only one of the twelve who was tainted with this kind of self-esteem and superiority consciousness.

139:4.9 (1555.2) John's life was tremendously influenced by the sight of Jesus’ going about without a home as he knew how faithfully he had made provision for the care of his mother and family. John also deeply sympathized with Jesus because of his family's failure to understand him, being aware that they were gradually withdrawing from him. This entire situation, together with Jesus’ ever deferring his slightest wish to the will of the Father in heaven and his daily life of implicit trust, made such a profound impression on John that it produced marked and permanent changes in his character, changes which manifested themselves throughout his entire subsequent life.

139:4.10 (1555.3) John had a cool and daring courage which few of the other apostles possessed. He was the one apostle who followed right along with Jesus the night of his arrest and dared to accompany his Master into the very jaws of death. He was present and near at hand right up to the last earthly hour and was found faithfully carrying out his trust with regard to Jesus’ mother and ready to receive such additional instructions as might be given during the last moments of the Master’s mortal existence. One thing is certain, John was thoroughly dependable. John usually sat on Jesus’ right hand when the twelve were at meat. He was the first of the twelve really and fully to believe in the resurrection, and he was the first to recognize the Master when he came to them on the seashore after his resurrection.

139:4.11 (1555.4) This son of Zebedee was very closely associated with Peter in the early activities of the Christian movement, becoming one of the chief supporters of the Jerusalem church. He was the right-hand support of Peter on the day of Pentecost.

139:4.12 (1555.5) Several years after the martyrdom of James, John married his brother's widow. The last

în căsătorie pe văduva fratelui său. În ultimii douăzeci de ani din viața sa, el a fost îngrijit de una dintre nepoatele lui afectuoase.

Ioan a fost înmormântat de mai multe ori și izgonit pentru o perioadă de patru ani în Insula Patmos, până când în Roma puterea a fost preluată de un nou împărat. Dacă Ioan n-ar fi avut tact și agerime, el ar fi fost fără îndoială omorât așa cum a fost și fratele său Iacob, care se exprima mai fără înconjur. Cu trecerea anilor, Ioan precum și Iacob (fratele Domnului) au învățat să practice o înțeleaptă împăcare atunci când se înfățișau înaintea magistraților civili. Ei au descoperit „că un răspuns blând abate mânia.” Ei au învățat, de asemenea, să prezinte Biserica ca pe o „fraternitate spirituală consacrată servirii sociale a omenirii,” mai degrabă decât ca „împărăția cerurilor”. Ei au propovăduit servirea prin iubire mai degrabă decât prin puterea suverană - cu regat și regi.

În timpul exilului său temporar în Patmos, Ioan a scris Apocalipsa, pe care o aveți actualmente sub o formă prescurtată și deformată. Această carte de revelație conține vestigiile unei mari revelații din care multe părți au fost pierdute, iar altele suprimate după redactarea lor de către Ioan. Ea nu este păstrată decât sub formă fragmentară și alterată.

Ioan a călătorit mult, a lucrat neîncetat și s-a instalat la Efes după ce a devenit episcop al Bisericii Asiei. În timp ce era în Efes, la vârsta de 99 de ani, el l-a îndrumat pe colaboratorul său Natan în redactarea a ceea ce se numește „Evanghelia după Ioan”. El a devenit în cele din urmă cel mai remarcabil teolog dintre toți apostolii. Ioan Zebedeu a murit de moarte bună în Efes în anul 103, la vârsta de o sută unu ani.

twenty years of his life he was cared for by a loving granddaughter.

139:4.13 (1555.6) John was in prison several times and was banished to the Isle of Patmos for a period of four years until another emperor came to power in Rome. Had not John been tactful and sagacious, he would undoubtedly have been killed as was his more outspoken brother James. As the years passed, John, together with James the Lord's brother, learned to practice wise conciliation when they appeared before the civil magistrates. They found that a "soft answer turns away wrath." They also learned to represent the church as a "spiritual brotherhood devoted to the social service of mankind" rather than as "the kingdom of heaven." They taught loving service rather than ruling power — kingdom and king.

139:4.14 (1555.7) When in temporary exile on Patmos, John wrote the Book of Revelation, which you now have in greatly abridged and distorted form. This Book of Revelation contains the surviving fragments of a great revelation, large portions of which were lost, other portions of which were removed, subsequent to John's writing. It is preserved in only fragmentary and adulterated form.

139:4.15 (1555.8) John traveled much, labored incessantly, and after becoming bishop of the Asia churches, settled down at Ephesus. He directed his associate, Nathan, in the writing of the so-called "Gospel according to John," at Ephesus, when he was ninety-nine years old. Of all the twelve apostles, John Zebedee eventually became the outstanding theologian. He died a natural death at Ephesus in A.D. 103 when he was one hundred and one years of age.

5. FILIP CURIOSUL

Filip a fost al cincilea apostol ales, și a fost chemat în timp ce Iisus și primii patru apostoli își urmau drumul dintre locul de întâlnire unde Ioan boteza pe Iordan și Cana din Galileea. Trăind în Betsaida, Filip auzise vorbindu-se de Iisus de mai multă vreme, dar nu îi venise în minte ideea că Iisus era realmente un mare om înainte de ziua în care, în valea Iordanului, el i-a zis: „Urmează-mă”. Filip era, de asemenea, întrucâtva influențat de faptul că Andrei, Petru, Iacob și Ioan îl acceptaseră pe Iisus în calitate de Eliberator.

Filip avea douăzeci și șapte de ani când li s-a alăturat apostolilor; el se căsătorise recent, dar încă nu avea copii. Porecla pe care i-au dat-o apostolii însemna „curiozitate”. Filip voia întotdeauna să i se arate. El nu părea niciodată că ar vedea foarte departe în nici o propunere. El nu era în mod necesar obtuz, dar era lipsit de imaginație. Această lipsă de imaginație era o mare slăbiciune a caracterului său. El era o persoană comună și concretă.

Când apostolii au fost organizați pentru misiunea lor, Filip a fost numit administrator; el avea îndatorirea de a vedea să fie, tot timpul, provizie de alimente. El a fost un bun administrator. Cea mai puternică caracteristică a sa era spiritul lui sânguinos și metodic; el era atât matematic, cât și sistematic.

5. PHILIP THE CURIOUS

139:5.1 (1556.1) Philip was the fifth apostle to be chosen, being called when Jesus and his first four apostles were on their way from John's rendezvous on the Jordan to Cana of Galilee. Since he lived at Betsaida, Philip had for some time known of Jesus, but it had not occurred to him that Jesus was a really great man until that day in the Jordan valley when he said, "Follow me." Philip was also somewhat influenced by the fact that Andrew, Peter, James, and John had accepted Jesus as the Deliverer.

139:5.2 (1556.2) Philip was twenty-seven years of age when he joined the apostles; he had recently been married, but he had no children at this time. The nickname which the apostles gave him signified "curiosity." Philip was always wanting to be shown. He never seemed to see very far into any proposition. He was not necessarily dull, but he lacked imagination. This lack of imagination was the great weakness of his character. He was a commonplace and matter-of-fact individual.

139:5.3 (1556.3) When the apostles were organized for service, Philip was made steward; it was his duty to see that they were at all times supplied with provisions. And he was a good steward. His strongest characteristic was his methodical thoroughness; he was both mathematical and systematic.

Filip era al doilea dintr-o familie de șapte copii, trei băieți și șapte fete. După înviere, el a i-a adus pe toți membrii familiei în împărăția cerurilor botezându-i. Membrii familiei lui Filip erau pescari. Tatăl său era un om foarte capabil, un gânditor profund, dar mama sa venea dintr-o familie mediocră. Filip nu era un om capabil să înfăptuiască lucruri mari, dar putea să facă lucruri mici cu măreție, să le facă bine și într-un mod agreabil. În afară de câteva rare momente de parcursul celor patru ani trăiți cu Iisus, el a avut la îndemână destulă hrană pentru a face față nevoilor tuturor. El a fost rareori luat pe nepregătite chiar și de numeroasele cerințe de urgență ce rezultau din viața pe care o duceau. Serviciul de administrare al familiei apostolice a fost gerat cu inteligență și eficiență.

Punctul forte al lui Filip era caracterul său metodic demn de încredere. Punctul slab al formației sale era lipsa sa totală de imaginație, absența aptitudinii de a aduna doi cu doi pentru a obține patru. El era matematic în plan abstract, dar neconstructiv în imaginația sa. Lui îi lipseau aproape totalmente anumite tipuri de imaginație. El era omul de rând tipic și obișnuit. Mulțimile care veneau să îl asculte pe Iisus predicând și propovăduind cuprindeau un mare număr de bărbați și de femei de acest ordin, care încercau o mare mângâiere să-l vadă pe unul dintre semenii lor înălțat la un post de onoare în consiliile Maestrului; ei erau încurajați de faptul că unul de-al lor ocupa deja o situație importantă în treburile regatului. Cât despre Iisus, ascultând cu răbdare întrebările prostești ale lui Filip și dându-și atât de adesea consimțământul la rugămintile intendentului său care îi cerea să „i se arate”, el a învățat mult despre funcționarea unui anumit tip de minte umană.

Principală calitate a lui Iisus, pe care Filip o admira constant, era neostenita generozitate a Maestrului. Niciodată Filip nu a putut găsi în Iisus nimic mărunț, zgârcit sau meschin; el adora această dăruire neostenită și mereu activă.

Personalitatea lui Filip nu producea mare impresie. El era adesea numit „Filip din Betsaida, orașul în care locuiesc Andrei și Petru.” Era practic lipsit de discernământ în viziunea sa asupra lucrurilor; el era incapabil să priceapă posibilitățile spectaculare ale unei situații date. El nu era pesimist, ci de-a dreptul prozaic. Ducea deopotrivă o mare lipsă de clarviziune spirituală. El nu ezita să îl întrerupă pe Iisus în toiul vreunui dintre cele mai profunde discursuri, pentru a pune o întrebare aparent stupidă. Însă Iisus nu l-a dojenit niciodată pentru asemenea nechibzuință; el avea răbdare și lua în considerare inapținutimea lui de a pricepe înțelesurile adânci ale învățăturii. Iisus știa bine că, dacă i-ar reproșa o singură dată lui Filip faptul de a pune aceste întrebări agasante, nu numai că ar fi rănit acest suflet cinstit, dar dojana lui l-ar fi jignit atât de tare pe Filip, încât acesta nu s-ar mai fi simțit niciodată liber să pună întrebări. Iisus știa că, pe lumile spațiale ale universului său, existau nenumărate miliarde de astfel de muritori având o asemenea încetineală în gândire; el voia să îi încurajeze pe toți să se întoarcă către el și să se simtă întotdeauna liberi să îi prezinte întrebările și problemele lor. La urma urmei, întrebările prostești ale lui Filip îl interesau pe Iisus mai mult decât predica pe care o putea ține. Iisus se interesa în cel mai înalt grad de oameni, de tot soiul de oameni.

139:5.4 (1556.4) Philip came from a family of seven, three boys and four girls. He was next to the oldest, and after the resurrection he baptized his entire family into the kingdom. Philip's people were fisherfolk. His father was a very able man, a deep thinker, but his mother was of a very mediocre family. Philip was not a man who could be expected to do big things, but he was a man who could do little things in a big way, do them well and acceptably. Only a few times in four years did he fail to have food on hand to satisfy the needs of all. Even the many emergency demands attendant upon the life they lived seldom found him unprepared. The commissary department of the apostolic family was intelligently and efficiently managed.

139:5.5 (1556.5) The strong point about Philip was his methodical reliability; the weak point in his make-up was his utter lack of imagination, the absence of the ability to put two and two together to obtain four. He was mathematical in the abstract but not constructive in his imagination. He was almost entirely lacking in certain types of imagination. He was the typical everyday and commonplace average man. There were a great many such men and women among the multitudes who came to hear Jesus teach and preach, and they derived great comfort from observing one like themselves elevated to an honored position in the councils of the Master; they derived courage from the fact that one like themselves had already found a high place in the affairs of the kingdom. And Jesus learned much about the way some human minds function as he so patiently listened to Philip's foolish questions and so many times complied with his steward's request to "be shown."

139:5.6 (1556.6) The one quality about Jesus which Philip so continuously admired was the Master's unfailing generosity. Never could Philip find anything in Jesus which was small, niggardly, or stingy, and he worshiped this ever-present and unfailing liberality.

139:5.7 (1557.1) There was little about Philip's personality that was impressive. He was often spoken of as "Philip of Bethsaida, the town where Andrew and Peter live." He was almost without discerning vision; he was unable to grasp the dramatic possibilities of a given situation. He was not pessimistic; he was simply prosaic. He was also greatly lacking in spiritual insight. He would not hesitate to interrupt Jesus in the midst of one of the Master's most profound discourses to ask an apparently foolish question. But Jesus never reprimanded him for such thoughtlessness; he was patient with him and considerate of his inability to grasp the deeper meanings of the teaching. Jesus well knew that, if he once rebuked Philip for asking these annoying questions, he would not only wound this honest soul, but such a reprimand would so hurt Philip that he would never again feel free to ask questions. Jesus knew that on his worlds of space there were untold billions of similar slow-thinking mortals, and he wanted to encourage them all to look to him and always to feel free to come to him with their questions and problems. After all, Jesus was really more interested in Philip's foolish questions than in the sermon he might be preaching. Jesus was supremely interested in *men*, all kinds of men.

Intendentul apostolic nu era un bun orator, dar în lucrul personal era mai persuasiv și obținea rezultate foarte bune. El nu se descuraja cu ușurință. El muncea cu sârg și cu mare tenacitate în tot ceea ce întreprindea. El avea darul mare și rar de a ști să zică: „Veniți”. Când Nataniel, primul lui convertit, a vrut să discute despre meritele și greșelile lui Iisus din Nazaret, răspunsul eficient al lui Filip a fost: „Veniți și vedeți.” El nu era un predicator dogmatic care să-și îndemne ascultătorii cu „mergeți” - faceți aceasta și cealaltă. El făcea față tuturor situațiilor pe măsură ce se prezentau în lucrarea sa zicând: „Veniți - veniți cu mine, eu vă voi arăta calea.” Aceasta este întotdeauna tehnica cea mai eficientă în toate formele și fazele învățării. Chiar și părinții pot învăța de la Filip cea mai bună modalitate de a nu spune copiilor lor: „duceți-vă de faceți aceasta și apoi duceți-vă de faceți cealaltă.” Ci mai degrabă: „Veniți cu noi, noi o să vă arătăm cel mai bun drum de urmat și vom merge cu voi”.

Inaptitudinea lui Filip de a se adapta unei noi situații reiese bine din anecdota despre grecii care au venit la el, în Ierusalim, zicându-i: „Domnule, dorim să îl vedem pe Iisus.” Oricărui iudeu care ar fi pus această întrebare, Filip i-ar fi răspuns: „Vino”. Dar acești oameni erau străini, iar Filip nu își amintea nici o instrucțiune de la superiorii lui în această privință; singurul lucru care i-a venit în minte a fost să se consulte cu șeful său Andrei, după care amândoi i-au însoțit pe grecii interesați la Iisus. Tot așa, când el s-a dus în Samaria ca să predice și să-i boteze pe credincioși, după cum îl însărcinase Maestrul său, el s-a abținut de la a-și pune mâinile pe convertiții săi ca semn ca ei primiseră Spiritul Adevărului. Acest gest a fost efectuat de Petru și de Ioan, care au venit curând din Ierusalim pentru a observa activitatea sa în numele Bisericii mamă.

Filip și-a continuat lucrarea pe parcursul ceasurilor grele ale morții Maestrului, a participat la reorganizarea celor doisprezece și a fost primul care a plecat ca să câștige de partea regatului sufletele din afara comunității imediate a iudeilor. El a reușit foarte bine în munca sa pe lângă samariteni și în toate lucrările lui ulterioare în favoarea evangheliei.

Soția lui Filip, care era un membru eficient al corpului evanghelic feminin, s-a asociat activ cu soțul ei în munca sa după ce ei au fugit de persecuțiile din Ierusalim. Ea era neînfricăată. A stat la piciorul crucii lui Filip și i-a încurajat să proclame vestea cea bună chiar și ucigașilor săi. Când forțele lui Filip au slăbit, ea a început să relateze povestea salvării prin credința în Iisus, și nu a fost redusă la tăcere decât în momentul în care iudeii furioși s-au năpustit asupra ei și au lovit-o cu pietre până au omorât-o. Fiica lor mai mare le-a a continuat opera lor și a devenit, mai târziu, faimoasa profetă din Hierapolis.

Filip, cândva intendent al celor doisprezece, era un om puternic în regat, câștigând suflete pe oriunde trecea. El a fost în cele din urmă răstignit pentru credința sa și a fost îngropat la Hierapolis.

6. CINSTIUL NATANIEL

Nataniel, al șaselea și cel din urmă apostol ales personal de Maestru, a fost adus la Iisus de prietenul său Filip. El fusese asociatul lui Filip în mai multe

139:5.8 (1557.2) The apostolic steward was not a good public speaker, but he was a very persuasive and successful personal worker. He was not easily discouraged; he was a plodder and very tenacious in anything he undertook. He had that great and rare gift of saying, “Come.” When his first convert, Nathaniel, wanted to argue about the merits and demerits of Jesus and Nazareth, Philip’s effective reply was, “Come and see.” He was not a dogmatic preacher who exhorted his hearers to “Go” — do this and do that. He met all situations as they arose in his work with “Come” — “come with me; I will show you the way.” And that is always the effective technique in all forms and phases of teaching. Even parents may learn from Philip the better way of saying to their children *not* “Go do this and go do that,” but rather, “Come with us while we show and share with you the better way.”

139:5.9 (1557.3) The inability of Philip to adapt himself to a new situation was well shown when the Greeks came to him at Jerusalem, saying: “Sir, we desire to see Jesus.” Now Philip would have said to any Jew asking such a question, “Come.” But these men were foreigners, and Philip could remember no instructions from his superiors regarding such matters; so the only thing he could think to do was to consult the chief, Andrew, and then they both escorted the inquiring Greeks to Jesus. Likewise, when he went into Samaria preaching and baptizing believers, as he had been instructed by his Master, he refrained from laying hands on his converts in token of their having received the Spirit of Truth. This was done by Peter and John, who presently came down from Jerusalem to observe his work in behalf of the mother church.

139:5.10 (1557.4) Philip went on through the trying times of the Master’s death, participated in the reorganization of the twelve, and was the first to go forth to win souls for the kingdom outside of the immediate Jewish ranks, being most successful in his work for the Samaritans and in all his subsequent labors in behalf of the gospel.

139:5.11 (1557.5) Philip’s wife, who was an efficient member of the women’s corps, became actively associated with her husband in his evangelistic work after their flight from the Jerusalem persecutions. His wife was a fearless woman. She stood at the foot of Philip’s cross encouraging him to proclaim the glad tidings even to his murderers, and when his strength failed, she began the recital of the story of salvation by faith in Jesus and was silenced only when the irate Jews rushed upon her and stoned her to death. Their eldest daughter, Leah, continued their work, later on becoming the renowned prophetess of Hierapolis.

139:5.12 (1558.1) Philip, the onetime steward of the twelve, was a mighty man in the kingdom, winning souls wherever he went; and he was finally crucified for his faith and buried at Hierapolis.

6. HONEST NATHANIEL

139:6.1 (1558.2) Nathaniel, the sixth and last of the apostles to be chosen by the Master himself, was brought to Jesus by his friend Philip. He had been associated in

întreprinderi negustorești, și mergea cu el ca să-l vadă pe Ioan Botezătorul în momentul când l-au întâlnit pe Iisus.

Când Nataniel s-a alăturat apostolilor, el avea douăzeci și cinci de ani și era cel mai tânăr din grup după Ioan. Nataniel era ultimul dintr-o familie de șapte copii; el era celibatar și singurul sprijin al părinților bătrâni și infirmi, cu care locuiau în Cana. Frații și surorile lui erau cu toții căsătoriți sau decedați, și nici unul dintre ei nu locuia acolo. Nataniel și Iuda Iscarioteanul erau cei doi bărbați cei mai instruiți dintre cei doisprezece. Nataniel se gândise să se facă negustor.

Iisus nu a dat el însuși un supranume lui Nataniel, dar cei doisprezece nu au întârziat a vorbi de el în termeni care semnificau cinste, sinceritate. El era „fără artificiu” și aceasta era principala lui virtute; el era deopotrivă de cinstit și de sincer; punctul slab al caracterului lui era orgoliul lui; el era foarte mândru de familia lui, de orașul lui, de reputația lui și de națiunea lui, ceea ce este lăudabil, atâta timp cât prin aceasta lucrurile nu ajung prea departe. Însă, cu propriile lui prejudecăți, Nataniel avea o predilecție de a cădea în extreme. Avea tendința de a-și forma prejudecăți asupra oamenilor potrivit opiniilor lui personale. Chiar și înainte de a-l întâlni pe Iisus, lui nu i-a trebuit mult ca să pună întrebarea: „Oare poate să iasă ceva bun din Nazaret?” Însă Nataniel, deși avea amor propriu, nu era încăpățânat. De îndată ce a privit chipul lui Iisus, el și-a schimbat părerea.

În multe privințe, Nataniel era geniul original al celor doisprezece. El era filozoful și visătorul apostolic, dar un visător de un soi foarte practic. El alterna între momente de profundă filozofie și perioade de umor rar și nostim. Când se afla într-o dispoziție potrivită, el era probabil cel mai bun povestitor dintre cei doisprezece. Lui Iisus îi plăcea mult să audă discursul lui Nataniel atât despre lucruri grave, cât și despre lucruri frivole. Nataniel l-a considerat puțin câte puțin pe Iisus și regatul cu mai multă seriozitate, dar pe el însuși el nu s-a luat niciodată în serios.

Toți apostolii îl iubeau și îl respectau pe Nataniel, iar el se înțelegea magnific cu toți, mai puțin cu Iuda Iscarioteanul. Iuda socotea că Nataniel nu-și lua îndeajuns apostolatul în serios, iar odată a avut îndrăzneala de a pleca să-l caute pe Iisus în taină și de a se plânge împotriva lui. Iisus i-a zis: „Iuda, vezi bine ceea ce faci, nu-ți supraestima sarcina. Cine dintre noi este în măsură să-l judece pe fratele său? Voia Tatălui nu este ca copiii săi să împărtășească doar lucrurile serioase ale vieții. Îngăduie-mi să repet că eu am venit pentru ca frații mei întru carne să aibă și mai din abundență, bucurie, fericire și o viață mai înfloritoare. Du-te, dară, Iuda și fă bine ceea ce ți-a fost încredințat, dar lasă-l pe fratele tău Nataniel să dea seama el însuși lui Dumnezeu.” Amintirea acestei experiențe, precum și a multor altele de genul acesta, a viețuit mult timp în inima lui Iuda Iscarioteanul, făuritoare a propriilor ei amăgiri.

De multe ori, pe când Iisus era plecat pe munte cu Petru, cu Iacob și cu Ioan, și când situația devenea încordată și încălțită între apostoli, și pe când Andrei însuși se îndoia de ceea ce trebuia să le zică fraților lui dezolați, Nataniel destindea atmosfera prin puțină filozofie sau printr-o vorbă de umor; și prin buna sa

several business enterprises with Philip and, with him, was on the way down to see John the Baptist when they encountered Jesus.

139:6.2 (1558.3) When Nathaniel joined the apostles, he was twenty-five years old and was the next to the youngest of the group. He was the youngest of a family of seven, was unmarried, and the only support of aged and infirm parents, with whom he lived at Cana; his brothers and sister were either married or deceased, and none lived there. Nathaniel and Judas Iscariot were the two best educated men among the twelve. Nathaniel had thought to become a merchant.

139:6.3 (1558.4) Jesus did not himself give Nathaniel a nickname, but the twelve soon began to speak of him in terms that signified honesty, sincerity. He was “without guile.” And this was his great virtue; he was both honest and sincere. The weakness of his character was his pride; he was very proud of his family, his city, his reputation, and his nation, all of which is commendable if it is not carried too far. But Nathaniel was inclined to go to extremes with his personal prejudices. He was disposed to prejudge individuals in accordance with his personal opinions. He was not slow to ask the question, even before he had met Jesus, “Can any good thing come out of Nazareth?” But Nathaniel was not obstinate, even if he was proud. He was quick to reverse himself when he once looked into Jesus’ face.

139:6.4 (1558.5) In many respects Nathaniel was the odd genius of the twelve. He was the apostolic philosopher and dreamer, but he was a very practical sort of dreamer. He alternated between seasons of profound philosophy and periods of rare and droll humor; when in the proper mood, he was probably the best storyteller among the twelve. Jesus greatly enjoyed hearing Nathaniel discourse on things both serious and frivolous. Nathaniel progressively took Jesus and the kingdom more seriously, but never did he take himself seriously.

139:6.5 (1558.6) The apostles all loved and respected Nathaniel, and he got along with them splendidly, excepting Judas Iscariot. Judas did not think Nathaniel took his apostleship sufficiently seriously and once had the temerity to go secretly to Jesus and lodge complaint against him. Said Jesus: “Judas, watch carefully your steps; do not overmagnify your office. Who of us is competent to judge his brother? It is not the Father’s will that his children should partake only of the serious things of life. Let me repeat: I have come that my brethren in the flesh may have joy, gladness, and life more abundantly. Go then, Judas, and do well that which has been intrusted to you but leave Nathaniel, your brother, to give account of himself to God.” And the memory of this, with that of many similar experiences, long lived in the self-deceiving heart of Judas Iscariot.

139:6.6 (1559.1) Many times, when Jesus was away on the mountain with Peter, James, and John, and things were becoming tense and tangled among the apostles, when even Andrew was in doubt about what to say to his disconsolate brethren, Nathaniel would relieve the tension by a bit of philosophy or a flash of humor; good

dispoziție, de asemenea.

Nathaniel avea sarcina de a avea grijă de familiile celor doisprezece. El era adesea absent de la consiliile apostolice, căci, atunci când afla că boala sau vreun eveniment ieșit din comun i se întâmplase vreuneia dintre persoanele aflate în grija sa, el nu mai pierdea timpul și se ducea la căminul respectiv. Cei doisprezece trăiau în siguranță, știind că bunăstarea familiilor lor era pe mâini bune, mulțumită lui Nathaniel.

Nathaniel îl stima adesea pe Iisus pentru toleranța sa. El nu se sătura niciodată să observe lărgimea orizontului minții Fiului Omului precum și generoasa lui compasiune.

Tatăl lui Nathaniel (Bartolomeu) a murit la scurtă vreme după Rusalii. După aceea, apostolul s-a dus în Mesopotamia și în India pentru a proclama vestea bună a regatului și pentru a-i boteza pe credincioși. Frații săi nu au știut niciodată ceea ce s-a ales de filozoful, poetul și umoristul lor de odinioară. Dar el a fost un mare om în regat și a contribuit mult la răspândirea învățăturii Maestrului său, chiar dacă el nu a participat la organizarea ulterioară a Bisericii creștine. Nathaniel a murit în India.

7. MATEI LEVI

Matei, al șaptelea apostol, a fost ales de Andrei. Matei aparținea unei familii de percepatori, sau publicani; el însuși era vameș în Capernaum, unde și locuia. Avea treizeci și unu de ani, era căsătorit și avea patru copii. Poseda o mică avere și era singurul membru din corpul apostolic care dispunea de unele resurse. El era un om de afaceri capabil, adaptându-se bine tuturor mediilor sociale, și fiind înzestrat cu abilitatea de a-și face prieteni și de a se înțelege bine cu tot felul de persoane.

Andrei l-a numit pe Matei agentul financiar al apostolilor. El era într-un fel gerantul și reprezentantul public al organizației apostolice. Era un bun judecător al naturii umane și un propagandist eficient. Este dificil să îți faci o idee despre personalitatea lui, însă el era un discipol foarte sincer. El a crezut din ce în ce mai mult în misiunea lui Iisus și în certitudinea regatului. Iisus nu i-a dat niciodată vreun supranume lui Levi, dar apostolii îl numeau de comun acord „strângătorul de bani”.

Punctul forte al lui Levi era devotamentul său din toată inima pentru cauza lor. Faptul că el, un publican, fusese ales de Iisus și de apostolii săi a stârnit o recunoștință debordantă în fostul vameș. Le-a trebuit totuși o vreme restului de apostoli, mai ales lui Simon Zelotul și lui Iuda Iscarioteanul, pentru a admite prezența unui publican printre ei. Slăbiciunea lui Matei era concepția sa materialistă și lipsită de perspectivă asupra vieții, dar pe măsură ce lunile se scurgeau, el făcea mari progrese în acest domeniu. Bineînțeles, el era nevoit să lipsească de la multe dintre ședințele de instruire cele mai prețioase de vreme ce avea sarcina de a menține visteria aprovizionată.

Predispoziția la iertare a Maestrului era ceea ce aprecia Matei cel mai mult. Matei nu contenea să repete că doar credința este necesară în efortul de a-l găsi pe Dumnezeu. Lui îi plăcea întotdeauna să vorbească

humor, too.

139:6.7 (1559.2) Nathaniel's duty was to look after the families of the twelve. He was often absent from the apostolic councils, for when he heard that sickness or anything out of the ordinary had happened to one of his charges, he lost no time in getting to that home. The twelve rested securely in the knowledge that their families' welfare was safe in the hands of Nathaniel.

139:6.8 (1559.3) Nathaniel most revered Jesus for his tolerance. He never grew weary of contemplating the broadmindedness and generous sympathy of the Son of Man.

139:6.9 (1559.4) Nathaniel's father (Bartholomew) died shortly after Pentecost, after which this apostle went into Mesopotamia and India proclaiming the glad tidings of the kingdom and baptizing believers. His brethren never knew what became of their onetime philosopher, poet, and humorist. But he also was a great man in the kingdom and did much to spread his Master's teachings, even though he did not participate in the organization of the subsequent Christian church. Nathaniel died in India.

7. MATTHEW LEVI

139:7.1 (1559.5) Matthew, the seventh apostle, was chosen by Andrew. Matthew belonged to a family of tax gatherers, or publicans, but was himself a customs collector in Capernaum, where he lived. He was thirty-one years old and married and had four children. He was a man of moderate wealth, the only one of any means belonging to the apostolic corps. He was a good business man, a good social mixer, and was gifted with the ability to make friends and to get along smoothly with a great variety of people.

139:7.2 (1559.6) Andrew appointed Matthew the financial representative of the apostles. In a way he was the fiscal agent and publicity spokesman for the apostolic organization. He was a keen judge of human nature and a very efficient propagandist. His is a personality difficult to visualize, but he was a very earnest disciple and an increasing believer in the mission of Jesus and in the certainty of the kingdom. Jesus never gave Levi a nickname, but his fellow apostles commonly referred to him as the "money-getter."

139:7.3 (1559.7) Levi's strong point was his wholehearted devotion to the cause. That he, a publican, had been taken in by Jesus and his apostles was the cause for overwhelming gratitude on the part of the former revenue collector. However, it required some little time for the rest of the apostles, especially Simon Zelotes and Judas Iscariot, to become reconciled to the publican's presence in their midst. Matthew's weakness was his shortsighted and materialistic viewpoint of life. But in all these matters he made great progress as the months went by. He, of course, had to be absent from many of the most precious seasons of instruction as it was his duty to keep the treasury replenished.

139:7.4 (1559.8) It was the Master's forgiving disposition which Matthew most appreciated. He would never cease to recount that faith only was necessary in the business of finding God. He always liked to speak of the

despre regat ca de „această afacere de a-l găsi pe Dumnezeu”.

Cu toate că Matei a fost un om care avea un trecut de publican, el s-a achitat admirabil de sarcina sa și, cu trecerea timpului, tovarășii lui s-au fâlit cu isprăvile sale de publican. El a fost unul dintre apostolii care au luat note ample pe marginea învățăturii lui Iisus. Aceste note au servit mai târziu ca bază a povestirii lui Isador a cuvintelor și faptelor lui Iisus, ulterior cunoscută sub numele de Evanghelia după Matei.

Marea și folositoarea viață a lui Matei, omul de afaceri și vameșul din Capernaum, a fost un mijloc de a-i face pe mii și mii de alți oameni de afaceri, de funcționari și de politicieni, în cursul perioadelor subsecvente, să audă vocea îmbietoare a Maestrului care zicea: „Urmați-mă”. Matei era realmente un politician abil, dar era extrem de fidel față de Iisus și suprem devotat sarcinii de a vedea ca mesagerii împărăției ce vine să dispună de resurse financiare adecvate.

Prezența lui Matei printre cei doisprezece a fost mijlocul de a păstra porțile regatului larg deschise pentru o mulțime de suflete descurajate și dezmoștenite care se consideraseră de multă vreme ca fiind excluse de la consolarea religioasă. Bărbați și femei respinși și disperați se îngrămădeau pentru a-l auzi pe Iisus, care nu alunga niciodată pe nimeni.

Matei primea daruri liber oferite de către discipolii credincioși și de auditorii direcți ai învățăturii Maestrului, dar el nu a solicitat niciodată pe față contribuția mulțimilor. El și-a îndeplinit toată munca financiară într-o manieră liniștită și personală, și a procurat cea mai mare parte a banilor de la clasa relativ înstărită a credincioșilor angajați. El a consacrat practic întregul modestei sale averi lucrării Maestrului și a apostolilor săi, dar ei n-au cunoscut niciodată generozitatea lui, în afară de Iisus care știa despre toate astea. Matei ezita să contribuie pe față la fondurile apostolice, de teamă că Iisus și colaboratorii săi ar putea să considere banii săi ca fiind murdari; în consecință, el a făcut multe daruri în numele altor credincioși. În cursul primelor luni, în timp ce Matei își dădea seama că prezența sa printre apostoli era mai mult sau mai puțin o încercare, el a fost foarte tentat să le facă cunoscut faptul că pâinea lor zilnică era foarte adesea cumpărată din propriile lui venituri. Dar el nu a cedat acestei ispite. Când dovada disprețului față de publican a devenit evidentă, Levi ardea de nerăbdare să le dezvăluie generozitatea sa, însă el a reușit întotdeauna să păstreze tăcerea.

Când fondurile pe vreo săptămână erau insuficiente pentru bugetul prevăzut, Levi recursese adesea la resursele sale personale pentru sume importante. Uneori, de asemenea, când el avea un mare interes pentru învățăturile lui Iisus, el prefera să rămână acolo și să-și asculte lecțiile, chiar știind că trebuia să i se compenseze personal fondurile necesare pe care nu se apucase să le solicite. Dar Levi dorea tot atât de mult ca Iisus să știe că o bună parte din bani proveneau din propriul său buzunar! Îi venea greu să priceapă că Maestrul era la curent cu totul. Apostolii au murit cu toții fără a ști că Matei fusese binefăcătorul lor într-o asemenea măsură că, atunci când a plecat să proclame evanghelia împărăției după începerea persecuțiilor, el era practic lipsit de orice resurse.

kingdom as “this business of finding God.”

^{139:7.5 (1560.1)} Though Matthew was a man with a past, he gave an excellent account of himself, and as time went on, his associates became proud of the publican's performances. He was one of the apostles who made extensive notes on the sayings of Jesus, and these notes were used as the basis of Isador's subsequent narrative of the sayings and doings of Jesus, which has become known as the Gospel according to Matthew.

^{139:7.6 (1560.2)} The great and useful life of Matthew, the business man and customs collector of Capernaum, has been the means of leading thousands upon thousands of other business men, public officials, and politicians, down through the subsequent ages, also to hear that engaging voice of the Master saying, “Follow me.” Matthew really was a shrewd politician, but he was intensely loyal to Jesus and supremely devoted to the task of seeing that the messengers of the coming kingdom were adequately financed.

^{139:7.7 (1560.3)} The presence of Matthew among the twelve was the means of keeping the doors of the kingdom wide open to hosts of downhearted and outcast souls who had regarded themselves as long since without the bounds of religious consolation. Outcast and despairing men and women flocked to hear Jesus, and he never turned one away.

^{139:7.8 (1560.4)} Matthew received freely tendered offerings from believing disciples and the immediate auditors of the Master's teachings, but he never openly solicited funds from the multitudes. He did all his financial work in a quiet and personal way and raised most of the money among the more substantial class of interested believers. He gave practically the whole of his modest fortune to the work of the Master and his apostles, but they never knew of this generosity, save Jesus, who knew all about it. Matthew hesitated openly to contribute to the apostolic funds for fear that Jesus and his associates might regard his money as being tainted; so he gave much in the names of other believers. During the earlier months, when Matthew knew his presence among them was more or less of a trial, he was strongly tempted to let them know that his funds often supplied them with their daily bread, but he did not yield. When evidence of the disdain of the publican would become manifest, Levi would burn to reveal to them his generosity, but always he managed to keep still.

^{139:7.9 (1560.5)} When the funds for the week were short of the estimated requirements, Levi would often draw heavily upon his own personal resources. Also, sometimes when he became greatly interested in Jesus' teaching, he preferred to remain and hear the instruction, even though he knew he must personally make up for his failure to solicit the necessary funds. But Levi did so wish that Jesus might know that much of the money came from his pocket! He little realized that the Master knew all about it. The apostles all died without knowing that Matthew was their benefactor to such an extent that, when he went forth to proclaim the gospel of the kingdom after the beginning of the persecutions, he was practically penniless.

Când persecuțiile i-au făcut pe credincioși să părăsească Ierusalimul, Matei s-a îndreptat spre nord, predicând evanghelia împărăției și botezându-i pe credincioși. Acești vechi asociați apostolici au pierdut contactul cu el, dar el a continuat să predice și să boteze în Siria, în Capadocia, în Galatia, în Bitynia și în Tracia. În Tracia și în Lisimahia anumiți iudei necredincioși au conspirat împreună cu soldații romani pentru a-l trimite la moarte. Acest publican regenerat a murit triumfând în credința unei salvări pe care o dobândise cu atâta certitudine din învățăturile Maestrului în cursul recente sale șederi pe pământ.

8. TOMA DIDIMUS

Toma era al optulea apostol și a fost ales de Filip. Mai târziu, el a fost numit „Toma necredinciosul”, dar tovarășii săi apostoli l-ar fi considerat cu greu un necredincios înrăit. Este adevărat că avea o minte de tip logic și sceptic, dar avea o formă de loialitate curajoasă care interzicea celor ce îl cunoșteau intim să-l privească ca pe un sceptic lipsit de interes.

Când Toma s-a alăturat apostolilor, el avea 29 de ani, era căsătorit și avea patru copii. El fusese cândva tâmplar și zidar, dar mai recent el devenise pescar. El își avea domiciliul în Tariheea, localitate situată pe malul vestic al Iordanului la vărsarea sa în Marea Galileii, și era considerat ca fiind primul cetățean al acestui sătuc. El nu era foarte instruit, dar avea o minte pătrunzătoare și care raționa bine. Era fiul unor părinți excelenți care trăiau în Tiberiada. Printre cei doisprezece, Toma era singurul care avea o minte cu adevărat analitică; el era adevăratul om de știință al grupului apostolic.

Începutul vieții de familie a lui Toma nu fusese tocmai fericit; părinții lui nu erau pe de-a-ntregul fericiti în viața lor conjugală, și lucrul acesta a avut repercusiuni în viața de adult a lui Toma. El a crescut cu un temperament dezagreabil și certăreț. Chiar și soția sa a fost fericită să-l vadă alăturându-se apostolilor; ea a fost ușurată la gândul că pesimistul ei soț va fi, mai tot timpul său, departe de cămin. Toma avea totodată o înclinație către suspiciune, lucru care făcea dificilă înțelegerea pașnică cu el. Petru a fost mai întâi foarte supărat pe Toma și i s-a plâns fratelui său Andrei de faptul că Toma era „meschin, urât și întotdeauna bănuitor.” Dar cu cât tovarășii lui l-au cunoscut mai mult pe Toma, cu atât l-au iubit mai mult. Ei au descoperit că el era magnific în cinstea sa și neclintit în loialitatea sa. El era perfect sincer și indubitabil veridic, dar el avea o tendință înăscută de a descoperi defecte. El crescuse devenind realmente pesimist. Mintea sa analitică era chinuită de suspiciune. El își pierdea rapid credința în semenii săi când s-a asociat celor doisprezece și a intrat astfel în contact cu nobilul caracter al lui Iisus. Această asociere cu Maestrul a început imediat să transforme caracterul lui Toma și să efectueze mari schimbări în reacțiile sale mentale față de semenii săi.

Marea forță a lui Toma era superba lui minte analitică asociată unui curaj nedezmintit - odată ce a luat o hotărâre. Marea sa slăbiciune era îndoiala sa bănuitoare, pe care nu a învins-o niciodată pe durata încarnării sale.

În organizarea celor doisprezece, Toma avea

^{139:7.10 (1560.6)} When these persecutions caused the believers to forsake Jerusalem, Matthew journeyed north, preaching the gospel of the kingdom and baptizing believers. He was lost to the knowledge of his former apostolic associates, but on he went, preaching and baptizing, through Syria, Cappadocia, Galatia, Bithynia, and Thrace. And it was in Thrace, at Lysimachia, that certain unbelieving Jews conspired with the Roman soldiers to encompass his death. And this regenerated publican died triumphant in the faith of a salvation he had so surely learned from the teachings of the Master during his recent sojourn on earth.

8. THOMAS DIDYMUS

^{139:8.1 (1561.1)} Thomas was the eighth apostle, and he was chosen by Philip. In later times he has become known as “doubting Thomas,” but his fellow apostles hardly looked upon him as a chronic doubter. True, his was a logical, skeptical type of mind, but he had a form of courageous loyalty which forbade those who knew him intimately to regard him as a trifling skeptic.

^{139:8.2 (1561.2)} When Thomas joined the apostles, he was twenty-nine years old, was married, and had four children. Formerly he had been a carpenter and stone mason, but latterly he had become a fisherman and resided at Tarichea, situated on the west bank of the Jordan where it flows out of the Sea of Galilee, and he was regarded as the leading citizen of this little village. He had little education, but he possessed a keen, reasoning mind and was the son of excellent parents, who lived at Tiberias. Thomas had the one truly analytical mind of the twelve; he was the real scientist of the apostolic group.

^{139:8.3 (1561.3)} The early home life of Thomas had been unfortunate; his parents were not altogether happy in their married life, and this was reflected in Thomas's adult experience. He grew up having a very disagreeable and quarrelsome disposition. Even his wife was glad to see him join the apostles; she was relieved by the thought that her pessimistic husband would be away from home most of the time. Thomas also had a streak of suspicion which made it very difficult to get along peaceably with him. Peter was very much upset by Thomas at first, complaining to his brother, Andrew, that Thomas was “mean, ugly, and always suspicious.” But the better his associates knew Thomas, the more they liked him. They found he was superbly honest and unflinchingly loyal. He was perfectly sincere and unquestionably truthful, but he was a natural-born faultfinder and had grown up to become a real pessimist. His analytical mind had become cursed with suspicion. He was rapidly losing faith in his fellow men when he became associated with the twelve and thus came in contact with the noble character of Jesus. This association with the Master began at once to transform Thomas's whole disposition and to effect great changes in his mental reactions to his fellow men.

^{139:8.4 (1561.4)} Thomas's great strength was his superb analytical mind coupled with his unflinching courage — when he had once made up his mind. His great weakness was his suspicious doubting, which he never fully overcame throughout his whole lifetime in the flesh.

^{139:8.5 (1561.5)} In the organization of the twelve Thomas

sarcina de a stabili și de a trasa și aranja itinerarul, iar el dirija foarte bine munca și deplasările corpului apostolic. El era un bun executant, un excelent om de afaceri, dar era handicapat de mulțimea toanelor sale; el nu era același om de la o zi la alta. Avea o predispoziție către meditații sumbre și melancolice înainte de a se alătura apostolilor, dar contactul său cu ei și cu Iisus l-au vindecat, într-o mare măsură de această introspecție morbidă.

Iisus se bucura mult de tovărășia lui Toma, și a avut numeroase și lungi conversații personale cu el. Prezența lui Toma, printre apostoli, era o mare îmbărbătare pentru toți scepticii onești; ea a încurajat multe persoane cu mintea zbuciumată să intre în regat, chiar dacă ele nu puteau înțelege în întregime toate aspectele spirituale și filozofice ale învățăturilor lui Iisus. Admiterea lui Toma printre cei doisprezece era o proclamare permanentă a faptului că Iisus îi iubea chiar și pe cei care se îndoiu sincer.

Ceilalți apostoli îl respectau pe Iisus datorită vreunei trăsături speciale și remarcabile a personalității sale atât de bogate, dar Toma îl stima pe Maestrul său pentru caracterul său superb echilibrat. Toma admira și onora pe cel care era îndurător cu atâta dragoste, și totuși just și echitabil cu atâta inflexibilitate; care era atât de ferm, dar niciodată îndârjit; atât de calm, dar niciodată indiferent; atât de săritor și de compătimitor, fără a se băga în toate sau a face pe dictatorul; atât de tare, dar în același timp atât de blând; atât de pozitiv, dar niciodată brutal sau nepolitic; atât de tandru, dar fără a șovăi; atât de pur și de inocent, dar în același timp atât de viril, de dinamic și de energic; atât de veritabil curajos, dar niciodată temerar sau imprudent; atât de iubitor de natură, dar atât de dezbărat de orice tendință de a o venera; atât de plin de umor și de jucăuș, dar lipsit de ușurătate și de frivolitate. Această incomparabilă armonie a personalității este ceea ce îl fermeca în mod deosebit pe Toma. Printre cei doisprezece, probabil că el era acela care, din punct de vedere intelectual, îl înțelegea cel mai bine pe Iisus și îl aprecia cel mai bine personalitatea.

În consiliile celor doisprezece, Toma era întotdeauna prudent și recomanda politica de „securitate mai întâi”. Însă, dacă se votase contra conservatorismului său sau nu se ținuse seama de acesta, el era întotdeauna primul care să se lanseze cu neînfricare în executarea programului hotărât. De nenumărate ori, el s-a opus anumitor proiecte pe care le considera ca temerare sau orgolioase, și le discuta cu patimă până la capăt. Însă, când Andrei supunea propunerea la vot și când cei doisprezece alegeau să adopte proiectul căruia el i se opusesse cu atâta vigoare, Toma era primul care să zică: „Haideți!” El era un bun jucător, în sensul că știa să piardă. El nu purta ranchiună și nu nutrea resentimente. În repetate rânduri, el s-a opus faptului de a-l lăsa pe Iisus să se expună vreunei primejdii, dar, când Maestrul decidea să-și asume riscul, întotdeauna Toma era cel care îi însușea pe apostoli cu cuvintele sale curajoase: „Haideți, prieteni, să mergem și să murim cu el.”

Sub anumite raporturi, Toma semăna cu Filip; și el voia „să i se arate”, dar expresiile sale exterioare de îndoielă erau întemeiate pe un mecanism intelectual în întregime diferit. Toma era și analitic, nu numai sceptic. În ce privește curajul fizic personal, el era unul dintre cei mai bravi dintre cei doisprezece.

was assigned to arrange and manage the itinerary, and he was an able director of the work and movements of the apostolic corps. He was a good executive, an excellent businessman, but he was handicapped by his many moods; he was one man one day and another man the next. He was inclined toward melancholic brooding when he joined the apostles, but contact with Jesus and the apostles largely cured him of this morbid introspection.

139:8.6 (1561.6) Jesus enjoyed Thomas very much and had many long, personal talks with him. His presence among the apostles was a great comfort to all honest doubters and encouraged many troubled minds to come into the kingdom, even if they could not wholly understand everything about the spiritual and philosophic phases of the teachings of Jesus. Thomas's membership in the twelve was a standing declaration that Jesus loved even honest doubters.

139:8.7 (1562.1) The other apostles held Jesus in reverence because of some special and outstanding trait of his replete personality, but Thomas revered his Master because of his superbly balanced character. Increasingly Thomas admired and honored one who was so lovingly merciful yet so inflexibly just and fair; so firm but never obstinate; so calm but never indifferent; so helpful and so sympathetic but never meddling or dictatorial; so strong but at the same time so gentle; so positive but never rough or rude; so tender but never vacillating; so pure and innocent but at the same time so virile, aggressive, and forceful; so truly courageous but never rash or foolhardy; such a lover of nature but so free from all tendency to revere nature; so humorous and so playful, but so free from levity and frivolity. It was this matchless symmetry of personality that so charmed Thomas. He probably enjoyed the highest intellectual understanding and personality appreciation of Jesus of any of the twelve.

139:8.8 (1562.2) In the councils of the twelve Thomas was always cautious, advocating a policy of safety first, but if his conservatism was voted down or overruled, he was always the first fearlessly to move out in execution of the program decided upon. Again and again would he stand out against some project as being foolhardy and presumptuous; he would debate to the bitter end, but when Andrew would put the proposition to a vote, and after the twelve would elect to do that which he had so strenuously opposed, Thomas was the first to say, "Let's go!" He was a good loser. He did not hold grudges nor nurse wounded feelings. Time and again did he oppose letting Jesus expose himself to danger, but when the Master would decide to take such risks, always was it Thomas who rallied the apostles with his courageous words, "Come on, comrades, let's go and die with him."

139:8.9 (1562.3) Thomas was in some respects like Philip; he also wanted "to be shown," but his outward expressions of doubt were based on entirely different intellectual operations. Thomas was analytical, not merely skeptical. As far as personal physical courage was concerned, he was one of the bravest among the

Toma trecea printr-unul dintre cele mai proaste momente; uneori era posomorât și abătut. Pierderea surorii lui gemene, pe când avea nouă ani, îi pricinuiseră o mare amărăciune de tinerețe și complicaseră problemele de caracter ale vieții sale ulterioare. Când Toma era deznădăjduit, uneori Nataniel era cel care îl ajuta să își recapete încrederea în sine, alteori era Petru, și nu de puține ori și unul dintre gemenii Alfeu. Din nefericire, el încerca întotdeauna să evite contactul cu Iisus în timpul perioadelor în care era cel mai deprimat; dar Maestrul era la curent cu toate astea și, în momentele de depresiune ale apostolului său chinuit de îndoieli, el avea pentru el o simpatie plină de înțelegere.

Uneori Toma obținea de la Andrei permisiunea de a lipsi singur, pentru o zi sau două, dar el a învățat curând că acest mod de a acționa nu era prea înțelept; a aflat că era de preferat ca atunci când era abătut să se atașeze strâns de munca sa și să rămână lângă tovarășii săi. Însă, indiferent de ceea ce se petrecea în viața sa emotivă, el rămânea mereu un apostol. Când a venit clipa să iasă înapoi, întotdeauna Toma era cel care zicea: „Să mergem!”

Toma este marea pildă a unei ființe omenești care are îndoieli, care le face față și care le învinge. Era un mare gânditor, și nu un critic răuvoitor. El avea o gândire logică și era piatra de încercare a lui Iisus și a tovarășilor săi. Dacă Iisus și opera sa nu ar fi fost autentice, grupul nu ar fi reușit să rețină, de la început la sfârșit, un om ca Toma. El avea un simț ascuțit și sigur al faptelor. La primul semn de fraudă sau de înșelătorie, Toma i-ar fi abandonat pe toți. Savanții nu pot înțelege pe deplin tot ceea ce îl privește pe Iisus și opera sa pământească, însă acolo trăia și lucra, cu Maestrul și asociații lui umani, un om a cărui minte era cea a unui veritabil om de știință - Toma Didymus - iar el credea în Iisus din Nazaret.

Toma a avut de străbătut momente grele în timpul zilelor procesului și răstignirii. O vreme, el s-a prăbușit în adâncurile deznădejdiei, dar și-a recăpătat curajul, a rămas solidar cu apostolii, și a fost printre ei pentru a-l întâmpina pe Iisus la țărmul Mării Galileii. Pentru o clipă, el a succumbat mâhnirii pricinuite de neîncrederea sa, dar și-a găsit în cele din urmă credința și curajul. El a dat povești înțelepte apostolilor după Rusalii, iar atunci când persecuțiile i-au împrăștiat pe credincioși, el s-a dus în Cipru, în Creta, pe coasta Africii de Nord și în Sicilia, predicând vestea bună a regatului și botezându-i pe credincioși. Toma a continuat să predice și să boteze până în momentul când a fost prins de agenții guvernului roman și executat în Malta. Numai cu câteva săptămâni înainte de sfârșitul său, el începuse să scrie viața și învățăturile lui Iisus.

9. ȘI 10. IACOB ȘI IUDA

Iacob și Iuda, fiii lui Alfeu, pescarii gemeni care locuiau aproape de Kheresa, au fost al nouălea și al zecelea dintre apostoli, și au fost aleși de Iacob și de Ioan Zebedeu. Ei aveau 26 de ani și erau căsătoriți; Iacob avea trei copii și Iuda avea doi.

Nu este mare lucru de zis despre acești doi pescari obișnuiți. Ei își iubeau Maestrul și Iisus îi iubea la rândul lui, dar nu întrerupeau niciodată discursurile lui

twelve.

139:8.10 (1562.4) Thomas had some very bad days; he was blue and downcast at times. The loss of his twin sister when he was nine years old had occasioned him much youthful sorrow and had added to his temperamental problems of later life. When Thomas would become despondent, sometimes it was Nathaniel who helped him to recover, sometimes Peter, and not infrequently one of the Alpheus twins. When he was most depressed, unfortunately he always tried to avoid coming in direct contact with Jesus. But the Master knew all about this and had an understanding sympathy for his apostle when he was thus afflicted with depression and harassed by doubts.

139:8.11 (1562.5) Sometimes Thomas would get permission from Andrew to go off by himself for a day or two. But he soon learned that such a course was not wise; he early found that it was best, when he was downhearted, to stick close to his work and to remain near his associates. But no matter what happened in his emotional life, he kept right on being an apostle. When the time actually came to move forward, it was always Thomas who said, "Let's go!"

139:8.12 (1562.6) Thomas is the great example of a human being who has doubts, faces them, and wins. He had a great mind; he was no carping critic. He was a logical thinker; he was the acid test of Jesus and his fellow apostles. If Jesus and his work had not been genuine, it could not have held a man like Thomas from the start to the finish. He had a keen and sure sense of *fact*. At the first appearance of fraud or deception Thomas would have forsaken them all. Scientists may not fully understand all about Jesus and his work on earth, but there lived and worked with the Master and his human associates a man whose mind was that of a true scientist — Thomas Didymus — and he believed in Jesus of Nazareth.

139:8.13 (1563.1) Thomas had a trying time during the days of the trial and crucifixion. He was for a season in the depths of despair, but he rallied his courage, stuck to the apostles, and was present with them to welcome Jesus on the Sea of Galilee. For a while he succumbed to his doubting depression but eventually rallied his faith and courage. He gave wise counsel to the apostles after Pentecost and, when persecution scattered the believers, went to Cyprus, Crete, the North African coast, and Sicily, preaching the glad tidings of the kingdom and baptizing believers. And Thomas continued preaching and baptizing until he was apprehended by the agents of the Roman government and was put to death in Malta. Just a few weeks before his death he had begun the writing of the life and teachings of Jesus.

9 AND 10. JAMES AND JUDAS ALPHEUS

139:9.1 (1563.2) James and Judas the sons of Alpheus, the twin fishermen living near Kheresa, were the ninth and tenth apostles and were chosen by James and John Zebedee. They were twenty-six years old and married, James having three children, Judas two.

139:9.2 (1563.3) There is not much to be said about these two commonplace fisherfolk. They loved their Master and Jesus loved them, but they never interrupted his

cu întrebări. Ei înțelegeau foarte puțin discuțiile filozofice sau dezbaterile teologice ale tovarășilor lor apostoli, dar se bucurau că se numărau într-un asemenea grup de oameni puternici. În ce privește înfățișarea lor personală, caracteristicile lor mentale și întinderea percepției lor spirituale, acești doi oameni erau aproape identici. Ceea ce se poate zice de unul, se poate zice și de celălalt.

Andrei i-a însărcinat cu menținerea ordinii printre mulțimi. Ei erau principalii ușieri/aprozi în cursul orelor de predică și, de fapt, servitorii generali ai grupului, ai căror curieri erau. Ei îl ajutau pe Filip la aprovizionare și pe Nataniel la dusul de bani familiilor, și erau întotdeauna dispuși să acord o mână de ajutor oricui dintre apostoli.

Mulțimile de oameni din popor erau foarte încurajate la vederea a doi dintre semenii lor onorați cu câte un loc printre apostoli. Prin însăși admiterea lor ca apostoli, acești gemeni mediocri au fost intermediarii care făceau posibilă aducerea în regat a numeroși credincioși temători. Pe de altă parte, oamenii din popor acceptau și mai de bună voie ideea de a fi conduși și îndrumați de niște supraveghetori oficiali foarte asemănători lor înșiși.

Iacob și Iuda, care mai erau numiți și Tadeu și Lebeu, nu aveau nici puncte forte, nici puncte slabe. Poreclele date lor de către ucenici erau binevoitoare denumiri ale mediocrității. Ei erau „cei mai mici dintre toți apostolii”; ei știau asta, și erau încântați de lucrul acesta.

Iacob Alfeu îl iubea în mod deosebit pe Iisus datorită simplității Maestrului. Acești gemeni nu puteau înțelege mintea lui Iisus, dar pricepeau legătura de simpatie dintre ei și inima Maestrului lor. Mintea lor nu era de un ordin elevat și, cu respect vorbind, ei puteau chiar și să fie calificați drept proști, dar ei au făcut, în natura lor spirituală, o reală experiență. Ei credeau în Iisus; ei erau fii ai lui Dumnezeu și cetățeni ai împărăției.

Iuda Alfeu era atras de Iisus datorită smereniei fără ostentație a Maestrului. O asemenea smerenie alăturată unei asemenea demnități personale exercita o mare atracție asupra lui Iuda. Faptul că Iisus recomanda întotdeauna tăcerea în ceea ce privește faptele lui extraordinare producea o puternică impresie asupra acestui simplu copil al naturii.

Gemenii erau ajutoare blânde din fire și sărace cu duhul, și toată lumea îi iubea. Iisus a încredințat acestor bărbai tineri, care nu aveau decât un singur talent, posturi de onoare în statul său major personal al regatului, deoarece există nenumărate milioane de alte suflete asemănătoare, simple și temătoare, pe lumile din spațiu; Maestrul dorește totodată să primească aceste suflete într-o comuniune activă și de credință cu el însuși și cu Spiritul Adevărului pe care l-a răspândit. Iisus nu disprețuiește micimea, ci numai răul și păcatul. Iacob și Iuda erau umili, dar erau în egală măsură fideli. Ei erau simpli și ignoranți, dar erau, de asemenea, inimoși, buni și generoși.

Și ce mândrie plină de recunoștință aveau oamenii aceștia umili, în ziua în care Maestrul a refuzat să accepte pe un anumit bogătan ca evanghelist, afară numai dacă ar fi consimțit să-și vândă bunurile și să vină în ajutorul săracilor. Când publicul a auzit lucrul

discourses with questions. They understood very little about the philosophical discussions or the theological debates of their fellow apostles, but they rejoiced to find themselves numbered among such a group of mighty men. These two men were almost identical in personal appearance, mental characteristics, and extent of spiritual perception. What may be said of one should be recorded of the other.

139:9.3 (1563.4) Andrew assigned them to the work of policing the multitudes. They were the chief ushers of the preaching hours and, in fact, the general servants and errand boys of the twelve. They helped Philip with the supplies, they carried money to the families for Nathaniel, and always were they ready to lend a helping hand to any one of the apostles.

139:9.4 (1563.5) The multitudes of the common people were greatly encouraged to find two like themselves honored with places among the apostles. By their very acceptance as apostles these mediocre twins were the means of bringing a host of fainthearted believers into the kingdom. And, too, the common people took more kindly to the idea of being directed and managed by official ushers who were very much like themselves.

139:9.5 (1563.6) James and Judas, who were also called Thaddeus and Lebbeus, had neither strong points nor weak points. The nicknames given them by the disciples were good-natured designations of mediocrity. They were “the least of all the apostles”; they knew it and felt cheerful about it.

139:9.6 (1563.7) James Alpheus especially loved Jesus because of the Master’s simplicity. These twins could not comprehend the mind of Jesus, but they did grasp the sympathetic bond between themselves and the heart of their Master. Their minds were not of a high order; they might even reverently be called stupid, but they had a real experience in their spiritual natures. They believed in Jesus; they were sons of God and fellows of the kingdom.

139:9.7 (1564.1) Judas Alpheus was drawn toward Jesus because of the Master’s unostentatious humility. Such humility linked with such personal dignity made a great appeal to Judas. The fact that Jesus would always enjoin silence regarding his unusual acts made a great impression on this simple child of nature.

139:9.8 (1564.2) The twins were good-natured, simple-minded helpers, and everybody loved them. Jesus welcomed these young men of one talent to positions of honor on his personal staff in the kingdom because there are untold millions of other such simple and fear-ridden souls on the worlds of space whom he likewise wishes to welcome into active and believing fellowship with himself and his outpoured Spirit of Truth. Jesus does not look down upon littleness, only upon evil and sin. James and Judas were *little*, but they were also *faithful*. They were simple and ignorant, but they were also big-hearted, kind, and generous.

139:9.9 (1564.3) And how gratefully proud were these humble men on that day when the Master refused to accept a certain rich man as an evangelist unless he would sell his goods and help the poor. When the people heard this and beheld the twins among his

acela și i-a văzut pe gemeni printre consilieri, s-a știut cu certitudine că Iisus nu făcea deosebire de persoane. Însă numai o instituție divină - împărăția cerurilor - ar putea vreodată să se ridice pe fundamentele unor ființe omenești atât de mediocre!

Pe durata întregii lor asocieri cu Iisus, gemenii nu s-au încumetat decât o dată sau de două ori să pună întrebări în public. Iuda a fost, odată, atât de pus pe gânduri, încât i-a pus o întrebare lui Iisus, după care Maestrul a vorbit despre faptul de a se dezvălui pe sine în mod deschis lumii. El se simțea puțin dezamăgit la ideea că cei doisprezece ar deține mai multe secrete și și-a permis să întrebe: „Dar atunci, Maestre, când tu te vei proclama astfel lumii, cum ne vei favoriza tu prin manifestările speciale ale bunătății tale?”

Gemenii au slujit cu fidelitate până la capăt, până în zilele sumbre ale judecării, ale răstignirii și ale disperării. Ei nu au pierdut niciodată din inima lor credința în Iisus și (excepție făcând Ioan Zebedeu) ei au fost primii care au crezut în învierea sa; dar ei nu au putut înțelege întemeierea regatului. La puțin timp după răstignirea Maestrului lor, ei s-au întors la familiile lor și la fiicele lor; sarcina lor era îndeplinită. Ei nu erau în stare să se angajeze în bătăliile mai complexe ale regatului, însă au trăit și au murit conștienți de a fi fost onorați și binecuvântați de cei patru ani de asociere strânsă și personală cu Fiul lui Dumnezeu, creatorul suveran al unui univers.

11. SIMON ZELOTUL

Simon Zelotul, al unsprezecelea apostol, a fost ales de Simon Petru. Acesta era un om capabil, de viță nobilă, care trăia cu familia sa la Capernaum. El avea 28 de ani când s-a alăturat apostolilor. El era un înfocat agitator și totodată un om care vorbea mult fără a chibzui. El fusese negustor în Capernaum înainte de a-și îndrepta întreaga atenție asupra organizației patriotice a zloților.

Simon Zelotul a fost însărcinat cu divertismentul și cu destinderea grupului apostolic. El organiza foarte eficient distracțiile și activitățile recreative ale celor doisprezece.

Forța lui Simon era loialitatea sa antrenantă. Când apostolii întâlneau vreun bărbat sau vreo femeie care se zbăteau în nehotărâre cu privire la intrarea lor în regat, ei trimiteau să fie căutat Simon. În general, acestui avocat entuziast al salvării prin credința în Dumnezeu nu îi trebuia mai mult de un sfert de ceas pentru a calma toate îndoilele și a îndepărta orice nehotărâre, ca să se vadă un nou suflet născându-se în „libertatea de credință și în bucuria salvării”.

Marea slăbiciune a lui Simon era mentalitatea sa materialistă. Acest iudeu naționalist nu s-a putut transforma repede într-un internaționalist cu mentalitate spirituală. O perioadă de patru ani era prea scurtă pentru a efectua o asemenea transformare intelectuală și emoțională, dar Iisus a fost întotdeauna răbdător cu el.

Calitatea lui Iisus pe care Simon o admira cât se poate de mult era calmul Maestrului, încredințarea sa, echilibrul său și inexplicabila seninătate.

counselors, they knew of a certainty that Jesus was no respecter of persons. But only a divine institution — the kingdom of heaven — could ever have been built upon such a mediocre human foundation!

139:9.10 (1564.4) Only once or twice in all their association with Jesus did the twins venture to ask questions in public. Judas was once intrigued into asking Jesus a question when the Master had talked about revealing himself openly to the world. He felt a little disappointed that there were to be no more secrets among the twelve, and he made bold to ask: “But, Master, when you do thus declare yourself to the world, how will you favor us with special manifestations of your goodness?”

139:9.11 (1564.5) The twins served faithfully until the end, until the dark days of trial, crucifixion, and despair. They never lost their heart faith in Jesus, and (save John) they were the first to believe in his resurrection. But they could not comprehend the establishment of the kingdom. Soon after their Master was crucified, they returned to their families and nets; their work was done. They had not the ability to go on in the more complex battles of the kingdom. But they lived and died conscious of having been honored and blessed with four years of close and personal association with a Son of God, the sovereign maker of a universe.

11. SIMON THE ZEALOT

139:11.1 (1564.6) Simon Zelotes, the eleventh apostle, was chosen by Simon Peter. He was an able man of good ancestry and lived with his family at Capernaum. He was twenty-eight years old when he became attached to the apostles. He was a fiery agitator and was also a man who spoke much without thinking. He had been a merchant in Capernaum before he turned his entire attention to the patriotic organization of the Zealots.

139:11.2 (1564.7) Simon Zelotes was given charge of the diversions and relaxation of the apostolic group, and he was a very efficient organizer of the play life and recreational activities of the twelve.

139:11.3 (1564.8) Simon's strength was his inspirational loyalty. When the apostles found a man or woman who floundered in indecision about entering the kingdom, they would send for Simon. It usually required only about fifteen minutes for this enthusiastic advocate of salvation through faith in God to settle all doubts and remove all indecision, to see a new soul born into the “liberty of faith and the joy of salvation.”

139:11.4 (1565.1) Simon's great weakness was his material-mindedness. He could not quickly change himself from a Jewish nationalist to a spiritually minded internationalist. Four years was too short a time in which to make such an intellectual and emotional transformation, but Jesus was always patient with him.

139:11.5 (1565.2) The one thing about Jesus which Simon so much admired was the Master's calmness, his assurance, poise, and inexplicable composure.

Cu toate că Simon a fost un revolutiv pătimaș, o neînfricată torță de aprins spiritele, el și-a învins treptat firea năvalnică până când a devenit un puternic și eficient predicator „al păcii de pe pământ și al bunăvoinței printre oameni”. Simon strălucea în dezbateri; lui îi plăcea să discute. Când trebuia să se facă față manierei procedurale a iudeilor învățați sau subtilităților intelectuale ale grecilor, sarcina era întotdeauna atribuită lui Simon.

El era un rebel din fire și un iconoclast prin pregătire, dar Iisus l-a câștigat de partea conceptelor superioare ale împărăției cerurilor. Simon se identificase întotdeauna cu partidul protestatar, acum însă adera la partidul progresist, cel al progresului nelimitat și etern al spiritului și adevărului. Simon era un om cu o fidelitate înflăcărată, cu un cald devotament personal, și îl iubea mult pe Iisus.

Iisus nu se temea să se identifice cu oamenii de afaceri, cu muncitorii, cu optimiștii, cu pesimiștii, cu filozofii, cu scepticii, cu publicanii, cu politicienii și cu patrioții.

Maestrul a avut numeroase convorbiri cu Simon, dar nu a reușit niciodată pe deplin să-l transforme pe acest înfocat naționalist iudeu într-un internaționalist. Iisus i-a repetat adesea lui Simon că era ceva legitim să dorești îmbunătățirea sistemului social, economic și politic, dar el adăuga întotdeauna: „Aceasta nu este treaba împărăției cerurilor. Trebuie ca noi să ne consacram facerii voii Tatălui. Treaba noastră constă în a fi ambasadorii unui guvern spiritual de sus, și nu trebuie să ne ocupăm imediat de altceva decât de reprezentarea voii și caracterului Tatălui divin care se găsește în capul guvernului ale cărui scrisori de recomandare le purtăm noi.” Toate acestea erau dificil de înțeles pentru Simon, însă el ajungea treptat să priceapă întrucâtva semnificația învățaturii Maestrului.

După dispersarea cauzată de persecuțiile din Ierusalim, Simon a intrat într-o retragere temporară, fiind literalmente zdrobit. Ca patriot naționalist, el abandonase poziția sa prin deferența față de învățăturile lui Iisus; acum, totul era pierdut. El era cuprins de disperare, dar, în câțiva ani, el și-a recăpătat speranța și s-a apucat să proclame evanghelia împărăției.

El s-a dus la Alexandria și, după ce a urcat în susul Nilului, el a pătruns în inima Africii, predicând peste tot evanghelia lui Iisus și botezându-i pe credincioși. El a lucrat astfel până ce a îmbătrânit și a slăbit. El a murit și a fost îngropat în inima Africii.

12. IUDA ISCARIOTUL

Iuda Iscarioteanul, al doisprezecelea apostol, a fost ales de Nataniel. El s-a născut la Keriot, orașel din ludeea meridională. Pe când era un băiețel, părinții lui s-au instalat în Ierihon, unde a trăit și a fost angajat în diversele afaceri negustorești ale tatălui său până în momentul în care el s-a interesat de predicile și de opera lui Ioan Botezătorul. Părinții săi erau saducheii și, când Iuda s-a alăturat discipolilor lui Ioan, ei l-au renegat.

Când Nataniel l-a întâlnit în Taricheea, Iuda căuta un angajat într-o uscătorie de pește de la extremitatea mai joasă a Mării Galilee. El avea 30 de ani când s-a

139:11.6 (1565.3) Although Simon was a rabid revolutionist, a fearless firebrand of agitation, he gradually subdued his fiery nature until he became a powerful and effective preacher of “Peace on earth and good will among men.” Simon was a great debater; he did like to argue. And when it came to dealing with the legalistic minds of the educated Jews or the intellectual quibblings of the Greeks, the task was always assigned to Simon.

139:11.7 (1565.4) He was a rebel by nature and an iconoclast by training, but Jesus won him for the higher concepts of the kingdom of heaven. He had always identified himself with the party of protest, but he now joined the party of progress, unlimited and eternal progression of spirit and truth. Simon was a man of intense loyalties and warm personal devotions, and he did profoundly love Jesus.

139:11.8 (1565.5) Jesus was not afraid to identify himself with business men, laboring men, optimists, pessimists, philosophers, skeptics, publicans, politicians, and patriots.

139:11.9 (1565.6) The Master had many talks with Simon, but he never fully succeeded in making an internationalist out of this ardent Jewish nationalist. Jesus often told Simon that it was proper to want to see the social, economic, and political orders improved, but he would always add: “That is not the business of the kingdom of heaven. We must be dedicated to the doing of the Father’s will. Our business is to be ambassadors of a spiritual government on high, and we must not immediately concern ourselves with aught but the representation of the will and character of the divine Father who stands at the head of the government whose credentials we bear.” It was all difficult for Simon to comprehend, but gradually he began to grasp something of the meaning of the Master’s teaching.

139:11.10 (1565.7) After the dispersion because of the Jerusalem persecutions, Simon went into temporary retirement. He was literally crushed. As a nationalist patriot he had surrendered in deference to Jesus’ teachings; now all was lost. He was in despair, but in a few years he rallied his hopes and went forth to proclaim the gospel of the kingdom.

139:11.11 (1565.8) He went to Alexandria and, after working up the Nile, penetrated into the heart of Africa, everywhere preaching the gospel of Jesus and baptizing believers. Thus he labored until he was an old man and feeble. And he died and was buried in the heart of Africa.

12. JUDAS ISCARIOT

139:12.1 (1565.9) Judas Iscariot, the twelfth apostle, was chosen by Nathaniel. He was born in Kerioth, a small town in southern Judea. When he was a lad, his parents moved to Jericho, where he lived and had been employed in his father’s various business enterprises until he became interested in the preaching and work of John the Baptist. Judas’s parents were Sadducees, and when their son joined John’s disciples, they disowned him.

139:12.2 (1566.1) When Nathaniel met Judas at Tarichea, he was seeking employment with a fish-drying enterprise at the lower end of the Sea of Galilee. He

alăturat apostolilor, și era celibatar. Era singurul iudeean din familia apostolică a Maestrul, și probabil cel mai învățat dintre cei doisprezece. Iuda nu avea nici o trăsătură proeminentă de forță personală, cu toate că aparent a avut numeroase trăsături exterioare de cultură și de bună creștere. Era un bun gânditor, însă nu totdeauna un gânditor cu adevărat cinstit. Iuda nu se înțelegea realmente pe sine însuși; el nu era de-a dreptul sincer față de sine.

Andrei l-a numit pe Iuda vistiernicul celor doisprezece, post pe care era eminent calificat a-l ocupa. Până în momentul când l-a trădat pe Maestrul său, el și-a asumat în mod cinstit, fidel și foarte eficient responsabilitățile sarcinii sale.

Iuda nu admira nici o trăsătură specială la Iisus, făcând abstracție de personalitatea în general atrăgătoare și deosebit de fermecătoare a Maestrul. Iuda nu a fost niciodată capabil să se ridice deasupra prejudecăților sale de iudeu contra tovarășilor săi galileeni. El a ajuns chiar și să critice, în mintea sa, multe dintre modurile de acțiune ale lui Iisus. Acest iudeu pretențios îndrăznește adesea să critice, în inima sa, pe Maestrul pe care toți ceilalți unsprezece îl considerau ca fiind omul perfect, „singurul demn de a fi iubit și cel mai eminent dintre zece mii”. Iuda nutrea realmente noțiunea că Iisus era timid și oarecum înfricoșat în a-și afirma puterea și autoritatea.

Iuda era un bun om de afaceri. Era nevoie de tact, de pricepere și de răbdare, precum și de un devotament asiduu, pentru a dirija afacerile financiare ale unui idealist precum Iisus, fără a mai vorbi de lupta contra metodelor dezordonate ale unora dintre apostoli în câmpul negocierilor. Iuda era realmente un mare agent executiv, un agent financiar prevăzător și capabil, și un adept al rigorii pentru organizare. Nici un apostol nu l-a criticat vreodată pe Iuda. După câte puteau ei să vadă, Iuda Iscariot era un vistiernic incomparabil, un om instruit, un apostol loial (deși uneori critic) și, în toate sensurile cuvântului, un mare succes. Apostolii îl iubeau pe Iuda: el era realmente unul dintre ei. El trebuie să fi crezut în Iisus, dar punem la îndoială faptul că el l-a iubit realmente pe Maestrul din toată inima sa. Cazul lui Iuda ilustrează adevărul proverbului: „Există o cale care îi pare justă unui om, dar al cărei sfârșit este moartea.” Este într-un totuș posibil a cădea în capcana înșelătoare a agreabilei adaptări la căile păcatului și ale morții. Fiți încredințați că Iuda a fost întotdeauna loial din punct de vedere financiar față de Maestrul său și de colegii săi apostoli. Banul nu a putut fi niciodată un motiv care să-l incite să-l trădeze pe Maestrul.

Iuda era unicul fiu al unor părinți prea puțin înțelepți, care l-au alintat și l-au răzgâiat în timpul copilăriei sale. El era un copil răsfățat. Crescând, el și-a făcut o idee exagerată despre importanța sa personală. Nu știa să piardă. El avea idei vagi și deformate despre echitate, și era înclinat către ură și suspiciune. Era abil în a interpreta supt cuvintele și faptele prietenilor săi. În toată viața sa, Iuda cultivase obiceiul de a răspunde cu aceleași sentimente celor despre care își închipuise că l-ar fi maltrat. Simțul valorilor și al loialismului era defectuos.

Pentru Iisus, Iuda era o aventură a credinței. Încă de la început, Maestrul înțelegea perfect slăbiciunea acestui apostol și cunoștea bine pericolele admiterii sale în cerul apostolilor. Stă însă în natura Fiilor lui

was thirty years of age and unmarried when he joined the apostles. He was probably the best-educated man among the twelve and the only Judean in the Master's apostolic family. Judas had no outstanding trait of personal strength, though he had many outwardly appearing traits of culture and habits of training. He was a good thinker but not always a truly *honest* thinker. Judas did not really understand himself; he was not really sincere in dealing with himself.

139:12.3 (1566.2) Andrew appointed Judas treasurer of the twelve, a position which he was eminently fitted to hold, and up to the time of the betrayal of his Master he discharged the responsibilities of his office honestly, faithfully, and most efficiently.

139:12.4 (1566.3) There was no special trait about Jesus which Judas admired above the generally attractive and exquisitely charming personality of the Master. Judas was never able to rise above his Judean prejudices against his Galilean associates; he would even criticize in his mind many things about Jesus. Him whom eleven of the apostles looked upon as the perfect man, as the “one altogether lovely and the chiefest among ten thousand,” this self-satisfied Judean often dared to criticize in his own heart. He really entertained the notion that Jesus was timid and somewhat afraid to assert his own power and authority.

139:12.5 (1566.4) Judas was a good business man. It required tact, ability, and patience, as well as painstaking devotion, to manage the financial affairs of such an idealist as Jesus, to say nothing of wrestling with the helter-skelter business methods of some of his apostles. Judas really was a great executive, a farseeing and able financier. And he was a stickler for organization. None of the twelve ever criticized Judas. As far as they could see, Judas Iscariot was a matchless treasurer, a learned man, a loyal (though sometimes critical) apostle, and in every sense of the word a great success. The apostles loved Judas; he was really one of them. He must have *believed* in Jesus, but we doubt whether he really *loved* the Master with a whole heart. The case of Judas illustrates the truthfulness of that saying: “There is a way that seems right to a man, but the end thereof is death.” It is altogether possible to fall victim to the peaceful deception of pleasant adjustment to the paths of sin and death. Be assured that Judas was always financially loyal to his Master and his fellow apostles. Money could never have been the motive for his betrayal of the Master.

139:12.6 (1566.5) Judas was an only son of unwise parents. When very young, he was pampered and petted; he was a spoiled child. As he grew up, he had exaggerated ideas about his self-importance. He was a poor loser. He had loose and distorted ideas about fairness; he was given to the indulgence of hate and suspicion. He was an expert at misinterpretation of the words and acts of his friends. All through his life Judas had cultivated the habit of getting even with those whom he fancied had mistreated him. His sense of values and loyalties was defective.

139:12.7 (1566.6) To Jesus, Judas was a faith adventure. From the beginning the Master fully understood the weakness of this apostle and well knew the dangers of admitting him to fellowship. But it is the nature of the

Dumnezeu de a da oricărei ființe create o șansă întreagă și egală pentru salvare și supraviețuire. Iisus voia ca nu numai muritorii acestei lumi, ci și observatorii de pe nenumărate alte lumi, să știe că, dacă există îndoieli cu privire la sinceritatea și la căldura sufletească a devoțiunii unei creaturi față de regat, practica invariabilă a Judecătorilor de oameni constă în a-l primi pe de-a-ntregul pe candidatul plin de îndoieli. Poarta vieții veșnice este larg deschisă pentru toți; „oricine vrea poate să intre”; nu există nici o restricție, nici o calificare, afară de credința celui care vine.

Exact acesta este motivul pentru care Iisus i-a îngăduit lui Iuda să continue până la capăt, făcând întotdeauna tot posibilul ca să-l transforme și să-l salveze pe acest apostol slab și confuz. Dar, dacă lumina nu este primită cu bună credință și dacă nu i te conformezi în viață, ea tinde să devină întuneric în interiorul sufletului. În ceea ce privește învățăturile lui Iisus despre regat, Iuda a crescut din punct de vedere intelectual, dar nu a progresat ca și ceilalți apostoli în dobândirea unui caracter spiritual. El nu a reușit să facă progrese personale satisfăcătoare în experiența spirituală.

Iuda s-a lăsat tot mai mult pradă meditațiilor sumbre asupra decepțiilor personale și a devenit în cele din urmă victima propriei sale ranchiune. Sentimentele sale fuseseră de multe ori rănite; el a devenit anormal de suspicios față de cei mai buni prieteni ai lui, și chiar și față de Maestru. El a fost curând obsedat de ideea de a răspunde cu aceleași sentimente, de a face orice ca să se răzbune, da, chiar și de a-i trăda pe tovarășii și pe Maestrul lui.

Însă aceste idei perverse și primejdioase nu au prins cu ușurință contur înainte de ziua când o femeie plină de recunoștință a spart un scump vas de tămâie la picioarele lui Iisus. Lui Iuda faptul acela i s-a părut o risipă și, când protestul său public a fost de îndată dezaprobat de Iisus în văzul și la auzul tuturor, aceasta a fost prea mult pentru el. Acest eveniment a declanșat mobilizarea a tot ceea ce acumulasă ca ură, ca ofense, ca răutate, ca prejudecăți, ca invidie și ca dorințe de revanșă în toată viața sa, și s-a hotărât să răspundă cu aceleași sentimente, fără a ști prea bine nici măcar cui. Dar el și-a cristalizat tot răul asupra unicei persoane inocente din toată drama sordidă a vieții sale nefericite, tocmai pentru că Iisus se pomenise Autorul principal din episodul care a marcat trecerea sa de la regatul progresiv de lumină la domeniul întunericului, pe care el însuși îl alesese.

În public și între patru ochi, Maestrul îl prevenise, de multe ori, pe Iuda că devia, dar avertismentele divine sunt în general inutile când ele se adresează unei naturi omeneste înăcrute. Iisus a făcut tot ceea ce era posibil și compatibil cu liberul arbitru moral al oamenilor pentru a-l împiedica pe Iuda să aleagă calea greșită. Marea încercare a sfârșit prin a se produce. Fiul ranchiunei a eșuat. El a cedat dictatelor arțăgoase și sordide ale unei minți orgolioase și răzbunătoare care rezultau dintr-o importanță exagerată pe care o atribuia persoanei sale, și a plonjat rapid în dezordine, în disperare și în depravare.

Iuda a intrat atunci în josnica și rușinoasă intrigă menită să-l trădeze pe Stăpânul și Maestrul său, și și-a dus rapid la îndeplinire proiectul său nefast. În timpul executării planurilor sale de trădare alcătuite la mânie, el

Sons of God to give every created being a full and equal chance for salvation and survival. Jesus wanted not only the mortals of this world but the onlookers of innumerable other worlds to know that, when doubts exist as to the sincerity and wholeheartedness of a creature's devotion to the kingdom, it is the invariable practice of the Judges of men fully to receive the doubtful candidate. The door of eternal life is wide open to all; "whosoever will may come"; there are no restrictions or qualifications save the *faith* of the one who comes.

139:12.8 (1567.1) This is just the reason why Jesus permitted Judas to go on to the very end, always doing everything possible to transform and save this weak and confused apostle. But when light is not honestly received and lived up to, it tends to become darkness within the soul. Judas grew intellectually regarding Jesus' teachings about the kingdom, but he did not make progress in the acquirement of spiritual character as did the other apostles. He failed to make satisfactory personal progress in spiritual experience.

139:12.9 (1567.2) Judas became increasingly a brooder over personal disappointment, and finally he became a victim of resentment. His feelings had been many times hurt, and he grew abnormally suspicious of his best friends, even of the Master. Presently he became obsessed with the idea of getting even, anything to avenge himself, yes, even betrayal of his associates and his Master.

139:12.10 (1567.3) But these wicked and dangerous ideas did not take definite shape until the day when a grateful woman broke an expensive box of incense at Jesus' feet. This seemed wasteful to Judas, and when his public protest was so sweepingly disallowed by Jesus right there in the hearing of all, it was too much. That event determined the mobilization of all the accumulated hate, hurt, malice, prejudice, jealousy, and revenge of a lifetime, and he made up his mind to get even with he knew not whom; but he crystallized all the evil of his nature upon the *one* innocent person in all the sordid drama of his unfortunate life just because Jesus happened to be the chief actor in the episode which marked his passing from the progressive kingdom of light into that self-chosen domain of darkness.

139:12.11 (1567.4) The Master many times, both privately and publicly, had warned Judas that he was slipping, but divine warnings are usually useless in dealing with embittered human nature. Jesus did everything possible, consistent with man's moral freedom, to prevent Judas's choosing to go the wrong way. The great test finally came. The son of resentment failed; he yielded to the sour and sordid dictates of a proud and vengeful mind of exaggerated self-importance and swiftly plunged on down into confusion, despair, and depravity.

139:12.12 (1567.5) Judas then entered into the base and shameful intrigue to betray his Lord and Master and quickly carried the nefarious scheme into effect. During the outworking of his anger-conceived plans of

a încercat momente de regret și de rușine. În cursul acestor intervale de luciditate, el a conceput cu timiditate, ca justificare în propria sa minte, ideea că Iisus ar putea cumva să-și exercite puterea și să se elibereze în ultimul moment.

Când această treabă mârșavă și nelegiuită a fost terminată, acest muritor renegat, care acordase prea puțină importanță vânzării prietenului său pentru treizeci de monezi de argint pentru a-și satisface dorința de răzbunare pe care o nutrea de îndelungată vreme, s-a dus în grabă și a comis acru final al dramei constând în fuga de realitățile existenței pământești - s-a sinucis.

Cei unsprezece apostoli au fost îngroziți și uluiți. Iisus s-a mărginit la a privi trădătorul cu milă. Lumile au găsit dificil să-l ierte pe Iuda, iar numele său cu greu a mai putut fi pronunțat într-un întreg vast univers.

traitorous betrayal, he experienced moments of regret and shame, and in these lucid intervals he faintheartedly conceived, as a defense in his own mind, the idea that Jesus might possibly exert his power and deliver himself at the last moment.

139:12-13 (1567.6) When the sordid and sinful business was all over, this renegade mortal, who thought lightly of selling his friend for thirty pieces of silver to satisfy his long-nursed craving for revenge, rushed out and committed the final act in the drama of fleeing from the realities of mortal existence — suicide.

139:12-14 (1567.7) The eleven apostles were horrified, stunned. Jesus regarded the betrayer only with pity. The worlds have found it difficult to forgive Judas, and his name has become eschewed throughout a far-flung universe.

Capitolul 140. Hirotonisirea celor doisprezece

⇨ 139

CARTEA URANTIA

141 ⇨

PARTE IV. VIAȚA ȘI ÎNVĂȚĂTURILE LUI IISUS

CAPITOLUL 140

HIROTONISIREA CELOR DOISPREZECE

Secțiuni

Introduction

1. Întruirea preliminară
2. Hirotonisirea
3. Predica de hirotonisire
4. Voi sunteți sarea pământului
5. Iubirea paternă și iubirea fraternă
6. Seara hirotonisirii
7. Săptămâna de după hirotonisire
8. Joi după - amiază, pe lac
9. Zua consacrării
10. Seara de după consacrare

PAPER 140

THE ORDINATION OF THE TWELVE

SECTIONS

Introduction

1. Preliminary Instruction
2. The Ordination
3. The Ordination Sermon
4. You Are the Salt of the Earth
5. Fatherly and Brotherly Love
6. The Evening of the Ordination
7. The Week Following the Ordination
8. Thursday Afternoon on the Lake
9. The Day of Consecration
10. The Evening after the Consecration

Introduction

CU PUȚIN înainte de amiaza zilei de duminică, 12 ianuarie din anul 27, Iisus i-a reunit pe apostoli pentru hirotonisirea lor ca predicatori publici ai evangheliei împărăției. Cei doisprezece se așteptau să fie chemați în orice moment; așadar, în dimineața aceea, la pescuit, ei nu s-au îndepărtat prea mult de mal. Cei mai mulți dintre ei au rămas la malul apei, cârpindu-și năvoadele, reparându-și echipamentul de pescuit.

Când Iisus a coborât pe țărm ca să-i adune pe apostoli, i-a chemat mai întâi pe Andrei și pe Petru, care pescuiau pe lângă țărm. Le-a făcut apoi semn lui Iacob și Ioan, care discuta cu tatăl lor Zebedeu într-o barcă, nu departe de țărm și care își reparau năvoadele. I-a adunat doi câte doi și pe ceilalți apostoli și, când i-a strâns pe toți doisprezece, a plecat cu ei spre ținuturile înalte de la nord de Capernaum și s-a apucat să-i instruiască în vederea pregătirii lor pentru hirotonisirea oficială.

De data aceasta, toți cei doisprezece erau tăcuți; chiar și Petru era predispus la reflecție. Până la urmă sosise și ceasul de mult așteptat! Au pornit singuri cu Maestrul pentru a participa la un fel de ceremonie de consacrare personală și de dedicare colectivă față de lucrarea sacră de reprezentare a acestui Maestru în proclamarea venirii împărăției Tatălui său.

INTRODUCTION

140:0.1 (1568.1) JUST before noon on Sunday, January 12, A.D. 27, Jesus called the apostles together for their ordination as public preachers of the gospel of the kingdom. The twelve were expecting to be called almost any day; so this morning they did not go out far from the shore to fish. Several of them were lingering near the shore repairing their nets and tinkering with their fishing paraphernalia.

140:0.2 (1568.2) As Jesus started down the seashore calling the apostles, he first hailed Andrew and Peter, who were fishing near the shore; next he signaled to James and John, who were in a boat near by, visiting with their father, Zebedee, and mending their nets. Two by two he gathered up the other apostles, and when he had assembled all twelve, he journeyed with them to the highlands north of Capernaum, where he proceeded to instruct them in preparation for their formal ordination.

140:0.3 (1568.3) For once all twelve of the apostles were silent; even Peter was in a reflective mood. At last the long-awaited-for hour had come! They were going apart with the Master to participate in some sort of solemn ceremony of personal consecration and collective dedication to the sacred work of representing their Master in the proclamation of the coming of his Father's kingdom.

1. ÎNTRUIREA PRELIMINARĂ

Înainte de slujba oficială de hirotonisire Iisus le-a vorbit celor doisprezece așezați în jurul lui: „Fraților, ceasul regatului a venit. Unii dintre voi m-au auzit vorbind de această împărăție în sinagogă, atunci când ați fost chemați pentru prima oară. Fiecare dintre voi a învățat și mai mult despre regatul Tatălui de când sunteți cu mine, lucrând prin orașele care înconjoară Mama Galileea. În prezent însă am ceva mai mult să vă zic în privința acestei împărății.

”Noul regat pe care Tatăl meu este pe cale de a-l întemeia în inima copiilor lui de pe pământ este destinat să fie o dominație veșnică. Nu va avea nici un sfârșit această domnie a Tatălui meu în inima celor care vor să facă voia sa divină. Vă declar că Tatăl meu nu este Dumnezeuul iudeilor sau al gentililor. Mulți vor veni de la răsărit și de la apus ca să șadă cu noi în regatul Tatălui, pe câtă vreme mulți dintre copiii lui Avraam vor refuza să intre în această nouă fraternitate a domniei spiritului Tatălui în inima copiilor oamenilor.

”Puterea acestei împărății nu va consta nici în forța oștirilor, nici în puterea bogățiilor, ci mai degrabă în gloria spiritului divin care va veni să învețe mintea și să îndrume inima cetățenilor, născuți în chip nou, a acestei împărății cerești - fii lui Dumnezeu. Aceasta este fraternitatea iubirii în care domnește dreptatea, și al cărei strigăt de luptă va fi: Pace pe pământ și bunăvoință în toți oamenii. Acest regat, pe care sunteți atât de aproape de a-l proclama, este dorința oamenilor buni din toate timpurile, nădejdea întregului pământ și îndeplinirea înțeleptelor făgăduințe ale tuturor profetilor.

”Dar pentru voi, copiii mei, și pentru toți ceilalți care vor vrea să vă urmeze în această împărăție, se va impune o încercare severă. Credința singură vă va îngădui să treceți porțile lui și va trebui să produceți roadele spiritului Tatălui meu dacă doriți să continuați ascensiunea în viața progresivă a comunității divine. În adevărat, în adevărat vă spun, nici unul dintre cei care zic 'Doamne, Doamne' nu vor intra în împărăția cerurilor, ci mai degrabă aceia care fac voia Tatălui meu care este în ceruri.

”Mesajul vostru în lume va fi: Căutați mai întâi împărăția cerurilor și dreptatea lui și, după ce le veți fi găsit, toate celelalte elemente esențiale supraviețuirii veșnice vă vor fi asigurate odată cu aceasta. Acum, aș vrea să vă fac să înțelegeți limpede că această împărăție a Tatălui meu nu va veni cu o etalare exterioară de putere sau cu demonstrații deplasate. Nu trebuie să plecați de aici și să proclamați regatul spunând: 'el este aici' sau 'este acolo' căci regatul care îl predicați este Dumnezeu din voi.

”Oricine vrea să fie mare în regatul Tatălui meu trebuie să devină un slujitor pentru toți; și, de vrea vreunul să fie întâiul printre voi, să devină atunci servitorul fraților lui. Dar odată ce sunteți cu adevărat primiți ca cetățeni ai împărăției cerești, voi nu mai sunteți servitori, ci fii, fii ai Dumnezeului viu. Astfel că această împărăție va progresa în lume până când va doborî toate barierele și îi va duce pe toți oamenii la cunoașterea Tatălui meu și la credința în adevărul salvator pe care am venit să-l proclam. Chiar de pe

1. PRELIMINARY INSTRUCTION

140:1.1 (1568.4) Before the formal ordination service Jesus spoke to the twelve as they were seated about him: “My brethren, this hour of the kingdom has come. I have brought you apart here with me to present you to the Father as ambassadors of the kingdom. Some of you heard me speak of this kingdom in the synagogue when you first were called. Each of you has learned more about the Father’s kingdom since you have been with me working in the cities around about the Sea of Galilee. But just now I have something more to tell you concerning this kingdom.

140:1.2 (1568.5) “The new kingdom which my Father is about to set up in the hearts of his earth children is to be an everlasting dominion. There shall be no end of this rule of my Father in the hearts of those who desire to do his divine will. I declare to you that my Father is not the God of Jew or gentile. Many shall come from the east and from the west to sit down with us in the Father’s kingdom, while many of the children of Abraham will refuse to enter this new brotherhood of the rule of the Father’s spirit in the hearts of the children of men.

140:1.3 (1568.6) “The power of this kingdom shall consist, not in the strength of armies nor in the might of riches, but rather in the glory of the divine spirit that shall come to teach the minds and rule the hearts of the reborn citizens of this heavenly kingdom, the sons of God. This is the brotherhood of love wherein righteousness reigns, and whose battle cry shall be: Peace on earth and good will to all men. This kingdom, which you are so soon to go forth proclaiming, is the desire of the good men of all ages, the hope of all the earth, and the fulfillment of the wise promises of all the prophets.

140:1.4 (1569.1) “But for you, my children, and for all others who would follow you into this kingdom, there is set a severe test. Faith alone will pass you through its portals, but you must bring forth the fruits of my Father’s spirit if you would continue to ascend in the progressive life of the divine fellowship. Verily, verily, I say to you, not every one who says, ‘Lord, Lord,’ shall enter the kingdom of heaven; but rather he who does the will of my Father who is in heaven.

140:1.5 (1569.2) “Your message to the world shall be: Seek first the kingdom of God and his righteousness, and in finding these, all other things essential to eternal survival shall be secured therewith. And now would I make it plain to you that this kingdom of my Father will not come with an outward show of power or with unseemly demonstration. You are not to go hence in the proclamation of the kingdom, saying, ‘it is here’ or ‘it is there,’ for this kingdom of which you preach is God within you.

140:1.6 (1569.3) “Whosoever would become great in my Father’s kingdom shall become a minister to all; and whosoever would be first among you, let him become the server of his brethren. But when you are once truly received as citizens in the heavenly kingdom, you are no longer servants but sons, sons of the living God. And so shall this kingdom progress in the world until it shall break down every barrier and bring all men to know my Father and believe in the saving truth which I have come to declare. Even now is the kingdom at hand, and some

acum regatul este la îndemână și mulți dintre voi nu vor muri fără să fi văzut domnia lui Dumnezeu venind în mare putere.

"Ceea ce vă zăresc ochii acum, acest mic început al unor doisprezece oameni de rând, va spori și va crește până când, în cele din urmă, întreg pământul va fi umplut de laudele Tatălui meu. Și nu atât prin cuvintele pe care le veți rosti, cât mai degrabă prin viața pe care o veți trăi se va face că oamenii vor ști că voi ați fost cu mine și că ați aflat realitățile regatului. Și cum n-aș vrea să așez pe mintea voastră vreo povară prea grea, eu sunt gata să vă însărcinez sufletele cu responsabilitatea solemnă de a mă reprezenta în lume curând, de îndată ce vă voi părăsi, tot așa cum eu îl reprezint pe Tatăl meu în viața mea întrupată." Și, când Iisus a terminat de vorbit, s-a ridicat.

2. HIROTONISIREA

Iisus le-a poruncit atunci celor doisprezece muritori, care tocmai îi ascultaseră declarația cu privire la regat, să îngenuncheze în cerc în jurul lui. Maestrul și-a pus apoi mâinile pe capul fiecărui apostol, începând cu Iuda Iscariot și sfârșind cu Andrei. După ce i-a binecuvântat, el a întins mâinile și s-a rugat:

"Tată, ți-i aduc acum pe oamenii aceștia, mesagerii mei. Dintre copiii noștri de pe pământ, eu i-am ales pe aceștia doisprezece care vor porni să mă reprezinte tot așa cum eu am venit să te reprezint. Iubește-i și însoțește-i, așa cum m-ai iubit și însoțit pe mine. Iar acum, Tată, dă-le lor înțelepciune, căci eu las în seama lor toate treburile regatului ce va fi să vină. Și aș vrea, dacă asta-i voia ta, să rămân o vreme pe pământ ca să-i ajut în muncile lor pentru regat. Încă o dată, Tată, îți mulțumesc pentru oamenii aceștia și îi las în paza ta, în vreme ce eu am să continui să-mi desăvârșesc lucrarea ce mi-ai dat-o spre înfăptuire."

Când Iisus și-a terminat ruga, apostolii au rămas aplecați fiecare pe locul lui. S-au scurs mai multe minute până să îndrăznească chiar și Petru să-și ridice ochii și să se uite la Maestru. Unul câte unul, l-au îmbrățișat pe Iisus, dar nici unul nu a scos o vorbă. O mare tăcere s-a lăsat peste tot locul, în timp ce o mulțime de ființe cerești contempla din înalt această scenă solemnă și sacră - Creatorul unui univers punând treburile divinei fraternități a oamenilor sub conducerea unor minți omenești.

3. PREDICA DE HIROTONISIRE

Apoi a vorbit Iisus, spunând: Acum că sunteți ambasadorii împărăției Tatălui meu, voi ați devenit o categorie de oameni separați și distincți de toți ceilalți locuitori de pe pământ. Voi nu mai existați acum ca oameni printre oameni, ci ca cetățeni iluminați ai unei alte țări celeste printre creaturile ignorante ale acestei lumi întunecate. Nu mai e de ajuns ca voi să trăiți ca înainte de ceasul acesta; de acum înainte trebuie să trăiți ca cei care au gustat gloria unei vieți mai bune și au fost trimiși înapoi pe pământ ca ambasadori ai Suveranului acestei lumi noi și mai bune. Mai mult se așteaptă de la profesor decât de la elev; se pretinde mai

of you will not die until you have seen the reign of God come in great power.

140:1.7 (1569.4) "And this which your eyes now behold, this small beginning of twelve commonplace men, shall multiply and grow until eventually the whole earth shall be filled with the praise of my Father. And it will not be so much by the words you speak as by the lives you live that men will know you have been with me and have learned of the realities of the kingdom. And while I would lay no grievous burdens upon your minds, I am about to put upon your souls the solemn responsibility of representing me in the world when I shall presently leave you as I now represent my Father in this life which I am living in the flesh." And when he had finished speaking, he stood up.

2. THE ORDINATION

140:2.1 (1569.5) Jesus now instructed the twelve mortals who had just listened to his declaration concerning the kingdom to kneel in a circle about him. Then the Master placed his hands upon the head of each apostle, beginning with Judas Iscariot and ending with Andrew. When he had blessed them, he extended his hands and prayed:

140:2.2 (1569.6) "My Father, I now bring to you these men, my messengers. From among our children on earth I have chosen these twelve to go forth to represent me as I came forth to represent you. Love them and be with them as you have loved and been with me. And now, my Father, give these men wisdom as I place all the affairs of the coming kingdom in their hands. And I would, if it is your will, tarry on earth a time to help them in their labors for the kingdom. And again, my Father, I thank you for these men, and I commit them to your keeping while I go on to finish the work you have given me to do."

140:2.3 (1570.1) When Jesus had finished praying, the apostles remained each man bowed in his place. And it was many minutes before even Peter dared lift up his eyes to look upon the Master. One by one they embraced Jesus, but no man said aught. A great silence pervaded the place while a host of celestial beings looked down upon this solemn and sacred scene — the Creator of a universe placing the affairs of the divine brotherhood of man under the direction of human minds.

3. THE ORDINATION SERMON

140:3.1 (1570.2) Then Jesus spoke, saying: "Now that you are ambassadors of my Father's kingdom, you have thereby become a class of men separate and distinct from all other men on earth. You are not now as men among men but as the enlightened citizens of another and heavenly country among the ignorant creatures of this dark world. It is not enough that you live as you were before this hour, but henceforth must you live as those who have tasted the glories of a better life and have been sent back to earth as ambassadors of the Sovereign of that new and better world. Of the teacher more is expected than of the pupil; of the master more

mult de la stăpân decât de la servitor. Se cere mai mult cetățenilor împărăției cerești decât celor ai împărăției pământesc. Unele dintre cele ce am să vă zic s-ar putea să vă pară aspre, dar voi ați ales să mă reprezentați în lume așa cum eu însumi îl reprezint actualmente pe Tatăl meu. Fiind agenții mei pe pământ, voi veți fi obligați să vă conformați învățăturilor și practicilor care reflectă idealurile mele de viață muritoare pe lumile din spațiu, și pe care le dau de exemplu în viața mea pământească de revelare a Tatălui care este în ceruri.

"Eu vă trimit în lume pentru a anunța libertatea celor captivi din punct de vedere spiritual și bucuria prizonierilor fricii, precum și pentru a-i tămădui pe cei bolnavi în acord cu voia Tatălui meu celest. Când îi veți găsi pe unii dintre copiii mei în deznădejde, încurajați prin vorba voastră astfel:

"Fericiți sunt cei săraci cu duhul, cei smeriți, căci ale lor sunt comorile împărăției cerurilor.

"Fericiți sunt cei care sunt înfometați și însetați de dreptate, căci ei vor fi săturați.

"Fericiți sunt cei blajini, căci ei vor moșteni pământul.

"Fericiți sunt cei curați la inimă, căci ei îl vor vedea pe Dumnezeu.

"Și mai spuneți-le copiilor mei și aceste cuvinte de mângâiere și făgăduință spirituală:

"Fericiți sunt cei îndoliați, căci ei vor fi consolati. Fericiți cei ce plâng, căci ei vor primi duhul voioșiei.

"Fericiți cei îndurători, căci ei vor avea parte de îndurare.

"Fericiți cei ce aduc pacea, căci ei se vor chema fiii lui Dumnezeu.

"Fericiți cei persecutați din pricina dreptății lor, căci al lor este împărăția cerurilor. Fericiți să fiți atunci când oamenii vă vor huli și vă vor persecuta și vor zice pe nedrept tot felul de răutăți contra voastră. Bucurați-vă și fiți cât se poate de fericiți, căci mare va fi răsplata voastră în ceruri.

"Fraților, așa cum vă trimit eu afară, voi sunteți sarea pământului, o sare ce are gustul salvării. Însă dacă această sare și-a pierdut savoarea, cu ce dară îi veți da voi gust? Atunci nu va mai fi bună de nimic altceva decât de aruncat și de călcat în picioare de oameni.

"Voi sunteți lumina lumii. Un oraș situat pe un deal nu poate fi ascuns. Tot astfel nici oamenii nu aprind o lumânare ca s-o pună sub obroc, ci pe un sfeșnic; și ea dă lumină tuturor celor ce sunt în casă. Fie ca lumina voastră să strălucească înaintea oamenilor, astfel încât ei să poată vedea bunele voastre lucrări și să fie făcuți să-l slăvească pe Tatăl vostru care este în ceruri.

"Eu vă trimit în lume pentru a mă reprezenta și pentru a acționa ca ambasadori ai împărăției Tatălui meu. Ducându-vă să proclamați vestea bună puneți-vă încrederea în Tatăl ai cărui mesageri sunteți. Nu vă opuneți in Justiției prin forță; nu vă puneți încrederea în vigoarea trupului vostru. Dacă aproapele vostru vă lovește pe obrazul drept, întoarceți-i-l și pe cel stâng.

is exacted than of the servant. Of the citizens of the heavenly kingdom more is required than of the citizens of the earthly rule. Some of the things which I am about to say to you may seem hard, but you have elected to represent me in the world even as I now represent the Father; and as my agents on earth you will be obligated to abide by those teachings and practices which are reflective of my ideals of mortal living on the worlds of space, and which I exemplify in my earth life of revealing the Father who is in heaven.

140:3.2 (1570.3) "I send you forth to proclaim liberty to the spiritual captives, joy to those in the bondage of fear, and to heal the sick in accordance with the will of my Father in heaven. When you find my children in distress, speak encouragingly to them, saying:

140:3.3 (1570.4) "Happy are the poor in spirit, the humble, for theirs are the treasures of the kingdom of heaven.

140:3.4 (1570.5) "Happy are they who hunger and thirst for righteousness, for they shall be filled.

140:3.5 (1570.6) "Happy are the meek, for they shall inherit the earth.

140:3.6 (1570.7) "Happy are the pure in heart, for they shall see God.

140:3.7 (1570.8) "And even so speak to my children these further words of spiritual comfort and promise:

140:3.8 (1570.9) "Happy are they who mourn, for they shall be comforted. Happy are they who weep, for they shall receive the spirit of rejoicing.

140:3.9 (1570.10) "Happy are the merciful, for they shall obtain mercy.

140:3.10 (1570.11) "Happy are the peacemakers, for they shall be called the sons of God.

140:3.11 (1570.12) "Happy are they who are persecuted for righteousness' sake, for theirs is the kingdom of heaven. Happy are you when men shall revile you and persecute you and shall say all manner of evil against you falsely. Rejoice and be exceedingly glad, for great is your reward in heaven.

140:3.12 (1570.13) "My brethren, as I send you forth, you are the salt of the earth, salt with a saving savor. But if this salt has lost its savor, wherewith shall it be salted? It is henceforth good for nothing but to be cast out and trodden under foot of men.

140:3.13 (1570.14) "You are the light of the world. A city set upon a hill cannot be hid. Neither do men light a candle and put it under a bushel, but on a candlestick; and it gives light to all who are in the house. Let your light so shine before men that they may see your good works and be led to glorify your Father who is in heaven.

140:3.14 (1571.1) "I am sending you out into the world to represent me and to act as ambassadors of my Father's kingdom, and as you go forth to proclaim the glad tidings, put your trust in the Father whose messengers you are. Do not forcibly resist injustice; put not your trust in the arm of the flesh. If your neighbor smites you on the right cheek, turn to him the other also.

Fiți gata ca mai degrabă să îndurați nedreptatea decât să recurgeți la lege între voi. Îngrijiți-vă cu blândețe și cu îndurare de toți cei care sunt în nenorocire și în nevoie.

"Eu vă zic: Iubiți-i pe dușmanii voștri, faceți bine celor care vă urăsc, binecuvântați-i pe aceia care vă bletemă, și rugați-vă pentru cei care se folosesc cu dispreț de voi. Faceți oamenilor tot ceea ce credeți că eu le-aș fi făcut.

"Tatăl vostru care este în ceruri face să strălucească soarele atât peste cei răi, cât și peste cei buni; tot astfel, el trimite ploaia și peste cei drepti și peste cei nedrepți. Voi sunteți fiii lui Dumnezeu, ba și mai mult, voi sunteți acum ambasadorii împărăției Tatălui meu. Fiți milostivi așa cum Dumnezeu este milostiv și, în viitorul veșnic al regatului, voi veți fi perfecți, întocmai cum Tatăl vostru din ceruri este perfect.

"Voi sunteți însărcinați cu salvarea oamenilor, nu cu judecarea lor. La capătul viații voastre pământești voi veți spera cu toții să fiți tratați cu îndurare. Eu vă cer deci ca de-a lungul vieții voastre muritoare să arătați îndurare tuturor fraților voștri întru carne. Nu comiteți greșeala de a încerca să scoateți un pai din ochiul fratelui vostru, în timp ce este o bârnă într-al vostru. După ce ați aruncat bârna din propriul vostru ochi, veți vedea cu atât mai limpede ca să scoateți paiul din ochiul fratelui vostru.

"Distingeți cu claritate adevărul; trăiți cu neînfricare viața de dreptate; și în felul acesta veți fi voi apostolii mei și ambasadorii Tatălui meu. Voi ați auzit spunându-se că, dacă orbul conduce pe orb, ei vor cădea amândoi în groapă. Dacă vreți să-i călăuziți pe alți oameni către regat, trebuie ca voi înșivă să pășiți în lumina limpede a adevărului viu. În toate treburile regatului, eu vă îndemn să arătați o dreaptă judecată și o înțelepciune pătrunzătoare. Nu oferiți lucruri sfinte câinilor și nu vă aruncați perlele în fața porcilor, ca nu cumva ei să vi le calce în picioare și să se întoarcă apoi ca să vă sfâșie.

"Vă spun să luați seama la profeții mincinoși care vor veni la voi îmbrăcați în oi, pe câtă vreme pe dinăuntru ei sunt ca lupii devoranți. După roadele lor îi veți cunoaște. Culeg ei, oamenii, struguri de pe mărăcini, sau smochine de pe scai? Tot astfel, fiecare pom bun va da roade bune, dar pomul rău va da roade rele. Un pom bun nu poate da roade rele, tot așa cum un pom rău nu poate da roade bune. Orice arbore care nu dă roade bune este curând tăiat și pus pe foc. Pentru a merita accesul în împărăția cerurilor, mobilul contează cel mai mult. Tatăl meu privește în inima oamenilor și judecă după dorințele lor lăuntrice și după intențiile lor sincere.

"În marea zi a judecății regatului, mulți îmi vor zice: 'N-am profețit noi în numele tău și n-am înfăptuit oare pentru numele tău multe lucrări minunate?' Dar eu voi fi nevoit să le spun: 'Eu nu v-am cunoscut niciodată; îndepărtați-vă de mine voi care sunteți falși învățători.' Dar oricine aude aceste îndrumări și își îndeplinește cu sinceritate misiunea de a mă reprezenta în fața oamenilor întocmai cum eu l-am reprezentat pe Tatăl meu în fața voastră, va găsi o largă intrare în slujba mea și în regatul Tatălui ceresc."

Apostolii nu-l mai auziseră niciodată pe Iisus vorbind în felul acesta, căci le-a vorbit ca unul care ar

Be willing to suffer injustice rather than to go to law among yourselves. In kindness and with mercy minister to all who are in distress and in need.

140:3.15 (1571.2) "I say to you: Love your enemies, do good to those who hate you, bless those who curse you, and pray for those who spitefully use you. And whatsoever you believe that I would do to men, do you also to them.

140:3.16 (1571.3) "Your Father in heaven makes the sun to shine on the evil as well as upon the good; likewise he sends rain on the just and the unjust. You are the sons of God; even more, you are now the ambassadors of my Father's kingdom. Be merciful, even as God is merciful, and in the eternal future of the kingdom you shall be perfect, even as your heavenly Father is perfect.

140:3.17 (1571.4) "You are commissioned to save men, not to judge them. At the end of your earth life you will all expect mercy; therefore do I require of you during your mortal life that you show mercy to all of your brethren in the flesh. Make not the mistake of trying to pluck a mote out of your brother's eye when there is a beam in your own eye. Having first cast the beam out of your own eye, you can the better see to cast the mote out of your brother's eye.

140:3.18 (1571.5) "Discern the truth clearly; live the righteous life fearlessly; and so shall you be my apostles and my Father's ambassadors. You have heard it said: 'If the blind lead the blind, they both shall fall into the pit.' If you would guide others into the kingdom, you must yourselves walk in the clear light of living truth. In all the business of the kingdom I exhort you to show just judgment and keen wisdom. Present not that which is holy to dogs, neither cast your pearls before swine, lest they trample your gems under foot and turn to rend you.

140:3.19 (1571.6) "I warn you against false prophets who will come to you in sheep's clothing, while on the inside they are as ravening wolves. By their fruits you shall know them. Do men gather grapes from thorns or figs from thistles? Even so, every good tree brings forth good fruit, but the corrupt tree bears evil fruit. A good tree cannot yield evil fruit, neither can a corrupt tree produce good fruit. Every tree that does not bring forth good fruit is presently hewn down and cast into the fire. In gaining an entrance into the kingdom of heaven, it is the motive that counts. My Father looks into the hearts of men and judges by their inner longings and their sincere intentions.

140:3.20 (1571.7) "In the great day of the kingdom judgment, many will say to me, 'Did we not prophesy in your name and by your name do many wonderful works?' But I will be compelled to say to them, 'I never knew you; depart from me you who are false teachers.' But every one who hears this charge and sincerely executes his commission to represent me before men even as I have represented my Father to you, shall find an abundant entrance into my service and into the kingdom of the heavenly Father."

140:3.21 (1571.8) Never before had the apostles heard Jesus speak in this way, for he had talked to them as

dispune de autoritatea supremă. Ei au coborât de pe munte pe la amurg, dar nici unul dintre ei nu i-a pus lui Iisus vreo întrebare.

one having supreme authority. They came down from the mountain about sundown, but no man asked Jesus a question.

4. VOI SUNTEȚI SAREA PĂMÂNTULUI

Ceea ce se cheamă „Predica de pe Munte” nu este evanghelia lui Iisus. Această predică conține multe îndrumări utile, dar acestea erau instrucțiunile de hirotonisire a celor doisprezece de către Iisus. Aceasta era împuternicirea personală a Maestrului dată celor care aveau să continue să predice evanghelia și care năzuiau să-l reprezinte pe Iisus în lumea oamenilor, întocmai cum el însuși îl reprezenta pe Tatăl său cu atâta elocvență și perfecțiune:

”Voi sunteți sarea pământului, o sare ce are gustul salvării. Însă dacă această sare și-a pierdut savoarea, cu ce dară îi veți da voi gust? Atunci nu va mai fi bună de nimic altceva decât să fie aruncată și călcată în picioarele oamenilor”.

Pe vremea lui Iisus sarea era prețioasă. Era folosită chiar și ca monedă. Etimologic, cuvântul modern 'salariu' derivă din sare. Nu numai că sarea dă gust mâncării, dar o și conservă. Ea dă mai multă savoare și altor alimente, și astfel servește spre a fi cheltuită.

”Voi sunteți lumina lumii. Un oraș situat pe un deal nu poate fi ascuns. Tot astfel nici oamenii nu aprind o lumânare ca s-o pună sub obroc, ci pe un sfeșnic; și ea dă lumină tuturor celor ce sunt în casă. Fie ca lumina voastră să strălucească înaintea oamenilor, astfel încât ei să poată vedea bunele voastre lucrări și să fie făcuți să-l slăvească pe Tatăl vostru care este în ceruri”.

Cu toate că lumina împrășteie întunericul, ea poate tot atât de bine fi și 'orbitoare' până într-atâta, încât să încurce și să dezamăgească. Noi suntem încurajați să ne lăsăm lumina să strălucească în așa fel, încât semenii noștri să fie călăuziți pe noile cărări divine de viață reînsuflețită. Lumina noastră ar trebui să strălucească în așa fel, încât să nu atragă atenția asupra noastră. Chiar și vocația voastră personală poate fi folosită ca un 'reflector' eficient pentru difuzarea acestei lumini a vieții.

Caracterele tari nu se formează prin nefacerea de rău, ci mai degrabă prin facerea efectivă a binelui. Dezinteresarea este însemnul măreției omenești. Cele mai înalte nivele ale realizării de sine sunt atinse prin adorare și slujire. Persoana fericită și eficientă este motivată de dragostea pentru facerea de bine, iar nu de frica de a face rău.

”După roadele lor îi veți cunoaște”. Personalitatea este în esență neschimbătoare. Ceea ce se schimbă - ceea ce crește - este caracterul moral. Marea greșală a religiilor moderne este negativismul. Pomul ce nu dă roade este „doborât și aruncat în foc”. Valoarea morală nu poate să provină dintr-o simplă reprimare, din ascultarea de porunca „Asta să nu o faci”. Frica și rușinea sunt mobiluri fără valoare pentru viața religioasă. Religia nu este valabilă decât dacă ea revelează paternitatea lui Dumnezeu și întărește fraternitatea oamenilor.

O eficientă filozofie de viață se formează prin

4. YOU ARE THE SALT OF THE EARTH

140:4.1 (1572.1) The so-called “Sermon on the Mount” is not the gospel of Jesus. It does contain much helpful instruction, but it was Jesus’ ordination charge to the twelve apostles. It was the Master’s personal commission to those who were to go on preaching the gospel and aspiring to represent him in the world of men even as he was so eloquently and perfectly representative of his Father.

140:4.2 (1572.2) “You are the salt of the earth, salt with a saving savor. But if this salt has lost its savor, wherewith shall it be salted? It is henceforth good for nothing but to be cast out and trodden under foot of men.”

140:4.3 (1572.3) In Jesus’ time salt was precious. It was even used for money. The modern word “salary” is derived from salt. Salt not only flavors food, but it is also a preservative. It makes other things more tasty, and thus it serves by being spent.

140:4.4 (1572.4) “You are the light of the world. A city set on a hill cannot be hid. Neither do men light a candle and put it under a bushel, but on a candlestick; and it gives light to all who are in the house. Let your light so shine before men that they may see your good works and be led to glorify your Father who is in heaven.”

140:4.5 (1572.5) While light dispels darkness, it can also be so “blinding” as to confuse and frustrate. We are admonished to let our light so shine that our fellows will be guided into new and godly paths of enhanced living. Our light should so shine as not to attract attention to self. Even one’s vocation can be utilized as an effective “reflector” for the dissemination of this light of life.

140:4.6 (1572.6) Strong characters are not derived from *not* doing wrong but rather from actually doing right. Unselfishness is the badge of human greatness. The highest levels of self-realization are attained by worship and service. The happy and effective person is motivated, not by fear of wrongdoing, but by love of right doing.

140:4.7 (1572.7) “By their fruits you shall know them.” Personality is basically changeless; that which changes — grows — is the moral character. The major error of modern religions is negativism. The tree which bears no fruit is “hewn down and cast into the fire.” Moral worth cannot be derived from mere repression — obeying the injunction “Thou shalt not.” Fear and shame are unworthy motivations for religious living. Religion is valid only when it reveals the fatherhood of God and enhances the brotherhood of men.

140:4.8 (1572.8) An effective philosophy of living is formed

combinarea clarviziunii cosmice cu suma propriilor reacții emoționale ale cuiva față de anturajul său social și economic. Țineți minte acestea: tendințele ereditare nu pot fi esențialmente modificate, dar reacțiile emoționale față de aceste tendințe se pot schimba. Este deci posibilă modificarea naturii morale, îmbunătățirea caracterului. Într-un caracter puternic, reacțiile emoționale sunt integrate și coordonate, ceea ce produce o personalitate unificată. Lipsa de unificare slăbește natura morală și generează nefericire.

În lipsa unui scop valoros, viața devine fără nici un rost și nu aduce nici un folos, și de aici rezultă multă nefericire. Discursul lui Iisus la hirotonisirea celor doisprezece constituie o filozofie magistrală de viață. Iisus și-a îndemnat discipolii să practice o credință experiențială. El i-a avertizat că nu trebuia ca ei să se mărginească a depinde de un asentiment intelectual, de credulitate sau de autoritatea instituită.

Educația ar trebui să fie o tehnică de învățare (descoperire) a unor metode mai bune de satisfacere a imboldurilor noastre naturale și moștenite. Fericirea este rezultanta finală a acestor tehnici ameliorate de satisfacere emotivă. Fericirea depinde foarte puțin de mediu, cu toate că o ambianță agreabilă ar putea contribui mult la ea.

Fiecare muritor dorește cu ardoare să devină o ființă completă, perfectă, așa cum Tatăl din ceruri este perfect, și o asemenea realizare este posibilă pentru că, în ultimă instanță, „universul este cu adevărat patern”.

5. IUBIREA PATERNĂ ȘI IUBIREA FRATERNĂ

De la Predica de pe Munte la discursul Cinei din Urmă, Iisus i-a învățat pe discipolii săi să manifeste mai degrabă o dragoste paternă decât una fraternă. Iubirea frățească constă în a iubi pe aproapele vostru ca pe voi înșivă, ceea ce va fi o aplicare adecvată a „regulii de aur”; dar afecțiunea părintească cere ca voi să-i iubiți pe tovarășii voștri muritori așa cum și Iisus vă iubește pe voi.

Iisus iubește omenirea cu o dublă afecțiune. El a trăit pe pământ sub o dublă personalitate - umană și divină. Ca Fiu al lui Dumnezeu el îi iubește pe oameni cu o dragoste paternă - el este Creatorul lor, Tatăl lor din univers. Ca Fiu al Omului, Iisus îi iubește pe muritori ca un frate - el era cu adevărat un om printre oameni.

Iisus nu se aștepta ca discipolii săi să ajungă la o manifestare imposibilă de dragoste fraternă, dar se aștepta ca ei să se străduiască să fie asemănători lui Dumnezeu - să fie perfecți așa cum Tatăl din ceruri este perfect. Ei puteau astfel să înceapă a-i privi pe oameni așa cum Dumnezeu privește creaturile sale - deci să înceapă a-i iubi așa cum îi iubește Dumnezeu - să manifeste începuturile unei afecțiuni paterne. În cursul acestor încurajări adresate celor doisprezece apostoli, Iisus a căutat să dezvăluie acest nou concept al iubirii părintești după cum se raportează el la anumite atitudini emoționale implicate în stabilirea a numeroase ajustări sociale la mediul ambiant.

Maestrul a început acest foarte important discurs atrăgând atenția asupra a patru atitudini ale credinței, ca

by a combination of cosmic insight and the total of one's emotional reactions to the social and economic environment. Remember: While inherited urges cannot be fundamentally modified, emotional responses to such urges can be changed; therefore the moral nature can be modified, character can be improved. In the strong character emotional responses are integrated and co-ordinated, and thus is produced a unified personality. Deficient unification weakens the moral nature and engenders unhappiness.

140:4.9 (1572.9) Without a worthy goal, life becomes aimless and unprofitable, and much unhappiness results. Jesus' discourse at the ordination of the twelve constitutes a master philosophy of life. Jesus exhorted his followers to exercise experiential faith. He admonished them not to depend on mere intellectual assent, credulity, and established authority.

140:4.10 (1573.1) Education should be a technique of learning (discovering) the better methods of gratifying our natural and inherited urges, and happiness is the resulting total of these enhanced techniques of emotional satisfactions. Happiness is little dependent on environment, though pleasing surroundings may greatly contribute thereto.

140:4.11 (1573.2) Every mortal really craves to be a complete person, to be perfect even as the Father in heaven is perfect, and such attainment is possible because in the last analysis the “universe is truly fatherly.”

5. FATHERLY AND BROTHERLY LOVE

140:5.1 (1573.3) From the Sermon on the Mount to the discourse of the Last Supper, Jesus taught his followers to manifest *fatherly* love rather than *brotherly* love. Brotherly love would love your neighbor as you love yourself, and that would be adequate fulfillment of the “golden rule.” But fatherly affection would require that you should love your fellow mortals as Jesus loves you.

140:5.2 (1573.4) Jesus loves mankind with a dual affection. He lived on earth as a twofold personality — human and divine. As the Son of God he loves man with a fatherly love — he is man's Creator, his universe Father. As the Son of Man, Jesus loves mortals as a brother — he was truly a man among men.

140:5.3 (1573.5) Jesus did not expect his followers to achieve an impossible manifestation of brotherly love, but he did expect them to so strive to be like God — to be perfect even as the Father in heaven is perfect — that they could begin to look upon man as God looks upon his creatures and therefore could begin to love men as God loves them — to show forth the beginnings of a fatherly affection. In the course of these exhortations to the twelve apostles, Jesus sought to reveal this new concept of *fatherly love* as it is related to certain emotional attitudes concerned in making numerous environmental social adjustments.

140:5.4 (1573.6) The Master introduced this momentous discourse by calling attention to four *faith* attitudes as

preludiu la descrierea subsecventă a celor patru reacții transcendente și supreme ale iubirii părintești, în contrast cu limitările simplei iubiri frățești.

El a vorbit mai întâi de cei care sunt săraci cu duhul, care aveau sete de dreptate, care stăruiau în blândețe și care aveau inima curată. Se putea spera ca acești muritori ce deslușesc spiritul să atingă astfel de nivele de generozitate divină, încât să fie capabili de a încerca prestigiosul exercițiu al afecțiunii părintești; este posibil să se spere ca până și cei îndurerați să aibă putere să arate îndurare, să promoveze pacea, să îndure persecuții; de-a lungul acestor situații de grele încercări, ne-am putea aștepta ca ei să iubească cu o dragoste părintească chiar și o omenire puțin demnă de a fi iubită. Afecțiunea unui părinte poate atinge nivele de devotament care întrec cu enorm de mult afecțiunea unui frate.

Credința și dragostea ce izvorăsc din aceste beatitudini întăresc caracterul moral și creează fericirea. Frica și mânia slăbesc caracterul și distrug fericirea. Această importantă predică a început pe o notă de bucurie.

1. "Feriți cei săraci cu duhul, cei smeriți". Pentru un copil, fericirea este satisfacerea unei dorințe de plăcere imediată. Adultul este dispus să semene semințele renunțării cu scopul de a culege recoltele ulterioare de fericire sporită. Pe vremea lui Iisus și de atunci încoace, fericirea a fost mult prea adesea asociată cu ideea de a avea avere. În povestea cu fariseul și cu publicanul care se rugau în templu, unul se simțea bogat în spirit, plin de duh - egocentric, celălalt se simțea lipsit de spirit, „sărac cu duhul” - umil. Unul își era suficient sieși, celălalt era receptiv la învățătură și căuta adevărul. Cei slabi de duh caută scopuri de îmbogățire spirituală - îl caută pe Dumnezeu. Asemenea căutători de adevăr nu au nevoie să-și aștepte răsplata într-un viitor îndepărtat; ei sunt răsplătiți încă de pe acum. Ei găsesc împărăția cerurilor în propria lor inimă și trăiesc experiența acestei fericiri încă de pe acum.

2. "Feriți sunt cei care sunt înfometați și însetați de dreptate, căci ei vor fi săturați". Numai cei care se simt săraci cu duhul vor avea sete de dreptate. Numai cei umili caută tăria divină și doresc cu ardoare puterea spirituală. Este foarte periculos, totuși, de a practica cu bună știință postul spiritual cu scopul de a spori foamea voastră de daruri spirituale. Postirea fizică devine primejdioasă după patru sau cinci zile, căci există riscul de a se pierde orice poftă de mâncare. Postul prelungit, fie fizic, fie spiritual, tinde să distrugă foamea.

Experiența dreptății este o plăcere, nu o datorie. Dreptatea lui Iisus este o iubire dinamică, o afecțiune părintească-frățească. Ea nu este o dreptate negativă de tipul „tu să nu faci asta”. Cum ar putea cineva să aibă sete de ceva negativ - de ceva ce „nu se face”?

Nu este ușor să înveți o minte de copil aceste două prime beatitudini, dar o minte adultă ar trebui să le primească semnificația.

3. "Feriți sunt cei blajini, căci ei vor moșteni pământul". Blândețea autentică nu are nici o legătură cu frica. Ea este mai degrabă o atitudine a unui om care cooperează cu Dumnezeu - „Facă-se voia ta”. Ea înglobează răbdarea și îndurarea, și este motivată de o

the prelude to the subsequent portrayal of his four transcendent and supreme reactions of fatherly love in contrast to the limitations of mere brotherly love.

140:5.5 (1573.7) He first talked about those who were poor in spirit, hungered after righteousness, endured meekness, and who were pure in heart. Such spirit-discerning mortals could be expected to attain such levels of divine selflessness as to be able to attempt the amazing exercise of *fatherly* affection; that even as mourners they would be empowered to show mercy, promote peace, and endure persecutions, and throughout all of these trying situations to love even unlovely mankind with a fatherly love. A father's affection can attain levels of devotion that immeasurably transcend a brother's affection.

140:5.6 (1573.8) The faith and the love of these beatitudes strengthen moral character and create happiness. Fear and anger weaken character and destroy happiness. This momentous sermon started out upon the note of happiness.

140:5.7 (1573.9) 1. "Happy are the poor in spirit — the humble." To a child, happiness is the satisfaction of immediate pleasure craving. The adult is willing to sow seeds of self-denial in order to reap subsequent harvests of augmented happiness. In Jesus' times and since, happiness has all too often been associated with the idea of the possession of wealth. In the story of the Pharisee and the publican praying in the temple, the one felt rich in spirit — egotistical; the other felt "poor in spirit" — humble. One was self-sufficient; the other was teachable and truth-seeking. The poor in spirit seek for goals of spiritual wealth — for God. And such seekers after truth do not have to wait for rewards in a distant future; they are rewarded *now*. They find the kingdom of heaven within their own hearts, and they experience such happiness *now*.

140:5.8 (1574.1) 2. "Happy are they who hunger and thirst for righteousness, for they shall be filled." Only those who feel poor in spirit will ever hunger for righteousness. Only the humble seek for divine strength and crave spiritual power. But it is most dangerous to knowingly engage in spiritual fasting in order to improve one's appetite for spiritual endowments. Physical fasting becomes dangerous after four or five days; one is apt to lose all desire for food. Prolonged fasting, either physical or spiritual, tends to destroy hunger.

140:5.9 (1574.2) Experiential righteousness is a pleasure, not a duty. Jesus' righteousness is a dynamic love — fatherly-brotherly affection. It is not the negative or thou-shalt-not type of righteousness. How could one ever hunger for something negative — something "not to do"?

140:5.10 (1574.3) It is not so easy to teach a child mind these first two of the beatitudes, but the mature mind should grasp their significance.

140:5.11 (1574.4) 3. "Happy are the meek, for they shall inherit the earth." Genuine meekness has no relation to fear. It is rather an attitude of man co-operating with God — "Your will be done." It embraces patience and forbearance and is motivated by an unshakable faith in a

credință de nezdruccinat într-un univers prietenos și guvernat de legi. Ea domină orice tentație de a se revolta contra guvernării divine. Iisus era idealul de blândețe al Urantie, iar el a moștenit un vast univers.

"Fericiți sunt cei curați la inimă, căci ei îl vor vedea pe Dumnezeu". Puritatea spirituală nu este o calitate negativă, numai să nu conțină nici o urmă de spirit de suspiciune și de răzbunare. Discutând despre puritate, Iisus nu avea intenția de a se ocupa exclusiv de atitudinile umane sexuale. El se referea mai mult la încrederea pe care oamenii trebuie să o aibă în semenii lor, această încredere pe care părinții o au în copiii lor și care le permite să-i iubească pe semenii lor întocmai cum i-ar iubi un tată. O dragoste de părinte nu trebuie să răsfețe și nu caută să treacă relele cu vederea, dar este întotdeauna opusă cinismului. Dragostea paternă are o intenție unică și caută întotdeauna ceea ce este mai bun în om; aceasta este atitudinea unui adevărat părinte.

A-l vedea pe Dumnezeu - prin credință - înseamnă a dobândi adevărata clarviziune spirituală. Clarviziunea spirituală intensifică călăuzirea Ajustorului, iar amândouă la un loc vă fac, în cele din urmă, mai conștienți de Dumnezeu. Atunci când veți cunoaște Tatăl veți fi și mai încredințați de filiația voastră divină; îi puteți atunci iubi și mai mult pe frații voștri întrupăți, nu numai ca un frate - cu o dragoste fraternă - ci și ca un tată - cu o afecțiune paternă.

Este ușor de dat această povață până și unui copil. Copiii sunt firesc încrezători, și părinții ar trebui să vegheze ca ei să nu piardă această simplă încredere. În relațiile cu copiii, evitați orice înșelăciune și feriti-vă de la a le stârni suspiciunea. Ajutați-i cu înțelepciune să-și aleagă eroii lor și îndeletnicirea vieții lor.

Iisus a continuat apoi să-i instruiască pe discipolii lui în legătură cu principalul țel al tuturor luptelor omenești - perfecțiunea - până la împlinirea divină. Le zicea întruna: „Fiți perfecți așa cum Tatăl vostru din ceruri este perfect.” El nu-i încuraja pe cei doisprezece să-i iubească aproapele așa cum se iubeau pe ei înșiși. Aceasta ar fi fost o înfăptuire meritorie care ar fi denotat realizarea dragostei fratere. Pe apostolio lui Iisus îi îndemna mai degrabă să-i iubească pe oameni așa cum îi iubea el însuși - cu o afecțiune părintească precum și cu una frățească. El și-a ilustrat teza citând patru reacții supreme ale dragostei părintești:

1. "Fericiți sunt cei adânc mâhniți, căci ei vor fi consolăți". Ceea ce se numește bunul simț sau cea mai bună logică n-ar sugera niciodată că fericirea poate să provină dintr-o mare durere. Iisus nu se referea la semnele exterioare sau ostentative ale dezolării. El făcea aluzie la o atitudine emoțională de tandrețe. Este o mare greșeală a-i învăța pe băieți și pe bărbaiți tineri că nu este ceva bărbătesc a arăta tandrețe sau a lăsa cumva să se întrevadă că ar încerca cumva emoții sau suferințe fizice. Compasiunea este un atribut meritoriu atât feminin, cât și masculin. Nu este necesar să fii nesimțitor pentru a fi viril; acesta este maniera nepotrivită de a crea bărbaiți curajoși. Marilor oameni ai acestei lumi nu le este frică să se întristeze. Moise, mâhnit, era un om mai mare și decât Samson sau decât Goliath. Moise era un conducător magnific, dar era și plin de blândețe. Faptul de a fi atent și sensibil la nevoile omenești creează o fericire autentică și durabilă; în același timp, această atitudine binevoitoare

lawful and friendly universe. It masters all temptations to rebel against the divine leading. Jesus was the ideal meek man of Urantia, and he inherited a vast universe.

140:5.12 (1574.5) 4. "Happy are the pure in heart, for they shall see God." Spiritual purity is not a negative quality, except that it does lack suspicion and revenge. In discussing purity, Jesus did not intend to deal exclusively with human sex attitudes. He referred more to that faith which man should have in his fellow man; that faith which a parent has in his child, and which enables him to love his fellows even as a father would love them. A father's love need not pamper, and it does not condone evil, but it is always anticynical. Fatherly love has singleness of purpose, and it always looks for the best in man; that is the attitude of a true parent.

140:5.13 (1574.6) To see God — by faith — means to acquire true spiritual insight. And spiritual insight enhances Adjuster guidance, and these in the end augment God-consciousness. And when you know the Father, you are confirmed in the assurance of divine sonship, and you can increasingly love each of your brothers in the flesh, not only as a brother — with brotherly love — but also as a father — with fatherly affection.

140:5.14 (1574.7) It is easy to teach this admonition even to a child. Children are naturally trustful, and parents should see to it that they do not lose that simple faith. In dealing with children, avoid all deception and refrain from suggesting suspicion. Wisely help them to choose their heroes and select their lifework.

140:5.15 (1574.8) And then Jesus went on to instruct his followers in the realization of the chief purpose of all human struggling — perfection — even divine attainment. Always he admonished them: "Be you perfect, even as your Father in heaven is perfect." He did not exhort the twelve to love their neighbors as they loved themselves. That would have been a worthy achievement; it would have indicated the achievement of brotherly love. He rather admonished his apostles to love men as he had loved them — to love with a *fatherly* as well as a brotherly affection. And he illustrated this by pointing out four supreme reactions of fatherly love:

140:5.16 (1575.1) 1. "Happy are they who mourn, for they shall be comforted." So-called common sense or the best of logic would never suggest that happiness could be derived from mourning. But Jesus did not refer to outward or ostentatious mourning. He alluded to an emotional attitude of tenderheartedness. It is a great error to teach boys and young men that it is unmanly to show tenderness or otherwise to give evidence of emotional feeling or physical suffering. Sympathy is a worthy attribute of the male as well as the female. It is not necessary to be calloused in order to be manly. This is the wrong way to create courageous men. The world's great men have not been afraid to mourn. Moses, the mourner, was a greater man than either Samson or Goliath. Moses was a superb leader, but he was also a man of meekness. Being sensitive and responsive to human need creates genuine and lasting happiness, while such kindly attitudes safeguard the soul from the destructive influences of anger, hate, and

fereste sufletul de influențele distructive ale mâniei, ale urii și ale suspiciunii.

2. "Fericți cei îndurători, căci ei vor avea parte de îndurare". Îndurarea denotă aici înălțimea, adâncimea și lărgimea prieteniei celei mai sincere - bunăvoința afectuoasă. Îndurarea este uneori pasivă, dar aici ea este activă și dinamică - paternitatea supremă. Părinții iubitori întâmpină puține greutăți în a-i ierta pe copiii lor, și asta în multe rânduri. La un copil nerăsfățat nevoia de a se ușura de suferință este naturală. Copiii sunt în mod normal buni și compătimitori când sunt îndeajuns de mari pentru a putea aprecia situațiile reale.

3. "Fericți cei ce aduc pacea, căci ei se vor chema fiii lui Dumnezeu". Aceia care îl auzeau pe Iisus doreau cu ardoare un eliberator militar, iar nu pacificatori. Dar pacea lui Iisus nu este deloc vreun soi de pacifism negativ. Confruntat cu încercări și cu persecuții, el zicea: „Pacea mea v-o las vouă.” „Inima să nu vi se tulbure, și să n-aveți deloc teamă.” Iată pacea care împiedică conflictele năruitoare. Pacea personală întregeste personalitatea. Pacea socială împiedică frica, lăcomia și mânia. Pacea politică împiedică antagonismele de rasă, suspiciunile naționale și războiul. Împăcarea este leacul neîncrederii și suspiciunii.

Este ușor a-i învăța pe copii să acționeze ca împăciuitori. Ei iubesc activitățile de echipă, le place să se joace împreună. Cu alt prilej Maestrul a zis: „Cine caută să-și salveze viața o va pierde, dar cine acceptă să și-o piardă o va găsi.”

4. "Fericți cei persecutați din pricina dreptății lor, căci al lor este împărăția cerurilor. Fericți să fiți atunci când oamenii vă vor insulta și vă vor persecuta și vor zice pe nedrept tot felul de răutăți contra voastră. Bucurați-vă și fiți cât se poate de fericți, căci mare va fi răsplata voastră în ceruri”.

Foarte adesea, persecuția urmează pacea. Însă tinerii și adulții curajoși nu fug niciodată de dificultăți și de primejdii. „Nu există iubire mai mare decât aceea de a-ți da viața pentru prietenii tăi”. O dragoste părintească poate să facă în mod liber toate aceste lucruri - care fac prea puțin parte din dragostea frățească. Progresul a fost întotdeauna rezultatul final al persecuției.

Copiii răspund la provocare cu curaj. Tineretea este întotdeauna gata să „primească o provocare”. Și fiecare copil ar trebui să învețe de devreme să facă sacrificii.

Este deci vădit că binecuvântările Predicii de pe Munte sunt întemeiate pe iubire și pe încredere, iar nu pe lege (etică și datorie).

Dragostea părintească se bucură să răspundă răului cu binele - să facă binele ca răspuns nedreptății.

6. SEARA HIROTONISIRII

Duminică seara, sosind din dealurile înalte de la nord de Capernaum la Zebedeu, Iisus și cei doisprezece au luat o masă frugală. Apoi, în vreme ce Iisus se ducea să se plimbe de-a lungul țărmului, cei doisprezece au vorbit între ei. După o scurtă discuție, și în vreme ce gemenii aprindeau un mic foc care să-i mai încălzească și să le dea lumină, Andrei a ieșit în

suspicion.

140:5.17 (1575.2) 2. "Happy are the merciful, for they shall obtain mercy." Mercy here denotes the height and depth and breadth of the truest friendship — loving-kindness. Mercy sometimes may be passive, but here it is active and dynamic — supreme fatherliness. A loving parent experiences little difficulty in forgiving his child, even many times. And in an unspoiled child the urge to relieve suffering is natural. Children are normally kind and sympathetic when old enough to appreciate actual conditions.

140:5.18 (1575.3) 3. "Happy are the peacemakers, for they shall be called the sons of God." Jesus' hearers were longing for military deliverance, not for peacemakers. But Jesus' peace is not of the pacific and negative kind. In the face of trials and persecutions he said, "My peace I leave with you." "Let not your heart be troubled, neither let it be afraid." This is the peace that prevents ruinous conflicts. Personal peace integrates personality. Social peace prevents fear, greed, and anger. Political peace prevents race antagonisms, national suspicions, and war. Peacemaking is the cure of distrust and suspicion.

140:5.19 (1575.4) Children can easily be taught to function as peacemakers. They enjoy team activities; they like to play together. Said the Master at another time: "Whosoever will save his life shall lose it, but whosoever will lose his life shall find it."

140:5.20 (1575.5) 4. "Happy are they who are persecuted for righteousness' sake, for theirs is the kingdom of heaven. Happy are you when men shall revile you and persecute you and shall say all manner of evil against you falsely. Rejoice and be exceedingly glad, for great is your reward in heaven."

140:5.21 (1575.6) So often persecution does follow peace. But young people and brave adults never shun difficulty or danger. "Greater love has no man than to lay down his life for his friends." And a fatherly love can freely do all these things — things which brotherly love can hardly encompass. And progress has always been the final harvest of persecution.

140:5.22 (1575.7) Children always respond to the challenge of courage. Youth is ever willing to "take a dare." And every child should early learn to sacrifice.

140:5.23 (1575.8) And so it is revealed that the beatitudes of the Sermon on the Mount are based on faith and love and not on law — ethics and duty.

140:5.24 (1575.9) Fatherly love delights in returning good for evil — doing good in retaliation for injustice.

6. THE EVENING OF THE ORDINATION

140:6.1 (1576.1) Sunday evening, on reaching the home of Zebedee from the highlands north of Capernaum, Jesus and the twelve partook of a simple meal. Afterward, while Jesus went for a walk along the beach, the twelve talked among themselves. After a brief conference, while the twins built a small fire to give them warmth and more light, Andrew went out to find Jesus, and when he

căutarea lui Iisus. După ce a dat de el i-a zis: „Maestre, frații mei nu sunt în stare să înțeleagă cele ce ne-ai spus despre regat. Nu ne simțim în măsură să întreprindem lucrarea până ce nu ne dai mai multe instrucțiuni. Am venit să-ți cer să ni te alături în grădină și să ne ajuți să înțelegem sensul cuvintelor tale.” Și Iisus l-a însoțit pe Andrei spre a se întâlni cu apostolii.

Odată intrat în grădină, el i-a adunat în jurul său și a continuat instruirea lor spunând: „Voi găsiți dificil să primiți mesajul meu pentru că vreți să clădiți noua învățătură de-a dreptul pe cea veche, dar eu vă declar că trebuie să renașteți. Trebuie să reîncepeți în chip nou ca și copilașii, să fiți dispuși să vă încredeți în învățătura mea și să credeți în Dumnezeu. Noua evanghelie a împărăției nu poate fi făcută conformă cu ceea ce există. Voi aveți idei false despre Fiul Omului și despre misiunea lui pe pământ. Nu comiteți greșeala de a crede că eu am venit să resping legea și profetii. N-am venit să distrug, ci să înfăptuiesc, să eliberez și să iluminez. N-am venit să încalc legea, ci mai degrabă ca să scriu aceste noi porunci pe tabletele inimii voastre.

”Pretind de la voi o dreptate care depășește dreptatea celor ce caută să obțină favoarea Tatălui prin darea de pomeni, prin rugăciune și prin postire. De vreți să intrați în regat, trebuie să aveți o dreptate care constă în iubire, în îndurare și în adevăr - dorința sinceră de a face voia Tatălui meu din ceruri.”

Atunci Simon Petru spuse: „Maestre, dacă ai vrea nouă poruncă, am vrea s-o auzim. Dezvăluie-ne noua cale.” Iisus i-a răspuns lui Petru: „Voi ați auzit povestindu-se despre cei care propovăduiesc legea: ‘Să nu uciți, iar oricine va uci va fi supus judecății’. Dar eu privesc dincolo de faptă pentru a descoperi motivul. Eu vă declar că oricine se mânie pe fratele său este în pericol de a fi judecat. Cel care nutrește ură în inima sa și face planuri de răzbunare în mintea sa este în pericol de a fi judecat. Voi trebuie să-i judecați pe tovarășii voștri după faptele lor; Tatăl din ceruri judecă după intenții.”

”Voi i-ați auzit pe Maeștrii legii spunând: Să nu comiți adulter. Dar eu vă zic că oricine privește o femeie cu gândul de a o pofti a comis deja în inima sa un adulter cu ea. Voi nu-i puteți judeca pe oameni decât după faptele lor, dar Tatăl meu se uită în inima copiilor lui și îi judecă cu îndurare după intențiile și după dorințele lor reale.”

Iisus avea de gând să analizeze și celelalte porunci, când Iacob Zebedeu l-a întrerupt întrebându-l: „Maestre, ce-o să-i învățăm pe oameni despre divorț? Să îngăduim noi unui bărbat să divorțeze de soția sa, după cum a poruncit Moise?” Când Iisus a auzit această întrebare, a zis: „Eu nu am venit pentru a legifera, ci pentru a ilumina. N-am venit pentru a reforma regatele acestei lumi, ci mai degrabă pentru a stabili împărăția cerurilor. Nu este voia Tatălui meu aceea de a ceda ispitei de a vă învăța reguli de guvernare, de comerț sau de conduită socială; ele ar putea fi bune pentru astăzi, dar departe de a conveni societății dintr-o altă epocă. Eu sunt pe pământ numai pentru a întrema mintea, a elibera spiritul și a salva sufletul oamenilor. Eu vă voi zice totuși, în legătură cu această chestiune a divorțului, că, dacă Moise privea favorabil aceste procedee, nu la fel era și pe vremea lui

had overtaken him, he said: “Master, my brethren are unable to comprehend what you have said about the kingdom. We do not feel able to begin this work until you have given us further instruction. I have come to ask you to join us in the garden and help us to understand the meaning of your words.” And Jesus went with Andrew to meet with the apostles.

140:6.2 (1576.2) When he had entered the garden, he gathered the apostles around him and taught them further, saying: “You find it difficult to receive my message because you would build the new teaching directly upon the old, but I declare that you must be reborn. You must start out afresh as little children and be willing to trust my teaching and believe in God. The new gospel of the kingdom cannot be made to conform to that which is. You have wrong ideas of the Son of Man and his mission on earth. But do not make the mistake of thinking that I have come to set aside the law and the prophets; I have not come to destroy but to fulfill, to enlarge and illuminate. I come not to transgress the law but rather to write these new commandments on the tablets of your hearts.

140:6.3 (1576.3) “I demand of you a righteousness that shall exceed the righteousness of those who seek to obtain the Father’s favor by almsgiving, prayer, and fasting. If you would enter the kingdom, you must have a righteousness that consists in love, mercy, and truth — the sincere desire to do the will of my Father in heaven.”

140:6.4 (1576.4) Then said Simon Peter: “Master, if you have a new commandment, we would hear it. Reveal the new way to us.” Jesus answered Peter: “You have heard it said by those who teach the law: ‘You shall not kill; that whosoever kills shall be subject to judgment.’ But I look beyond the act to uncover the motive. I declare to you that every one who is angry with his brother is in danger of condemnation. He who nurses hatred in his heart and plans vengeance in his mind stands in danger of judgment. You must judge your fellows by their deeds; the Father in heaven judges by the intent.

140:6.5 (1576.5) “You have heard the teachers of the law say, ‘You shall not commit adultery.’ But I say to you that every man who looks upon a woman with intent to lust after her has already committed adultery with her in his heart. You can only judge men by their acts, but my Father looks into the hearts of his children and in mercy adjudges them in accordance with their intents and real desires.”

140:6.6 (1576.6) Jesus was minded to go on discussing the other commandments when James Zebedee interrupted him, asking: “Master, what shall we teach the people regarding divorcement? Shall we allow a man to divorce his wife as Moses has directed?” And when Jesus heard this question, he said: “I have not come to legislate but to enlighten. I have come not to reform the kingdoms of this world but rather to establish the kingdom of heaven. It is not the will of the Father that I should yield to the temptation to teach you rules of government, trade, or social behavior, which, while they might be good for today, would be far from suitable for the society of another age. I am on earth solely to comfort the minds, liberate the spirits, and save the souls of men. But I will say, concerning this question of divorcement, that, while Moses looked with favor upon such things, it was not so in the days of Adam and in the

Adam și în grădina Edenului.”

După un scurt răstimp în care apostolii au schimbat câteva cuvinte între ei, Iisus a continuat: „Trebuie ca totdeauna să recunoașteți cele două puncte de vedere ale oricărei conduite a muritorilor - omenească și divină, căile cămii și calea spiritului, evaluarea timpului și punctul de vedere al veșniciei.” Deși cei doisprezece nu au putut înțelege pe de-a-ntregul ceea ce îi învăța Maestrul lor, această povață le-a fost de mare ajutor.

Și apoi Iisus le-a zis: „Voi vă veți poticni de învățătura mea din pricina obiceiului vostru de a tălmăci mesajul meu după litera sa; voi sunteți greoi în a desluși spiritul învățăturii mele. Totodată trebuie să vă amintiți că voi sunteți mesagerii mei. Sunteți obligați să vă trăiți viața tot așa cum am trăit-o eu pe-a mea în spirit. Voi sunteți reprezentanții mei personali, dar nu vă amăgiți cu speranța că toți oamenii vor trăi sub toate aspectele după cum trăiți voi. Nu uitați niciodată că eu am și oi care nu fac parte din această turmă, și că sunt deopotrivă de îndatorat a le sluji de model pentru maniera de a face voia lui Dumnezeu, în timp ce ele trăiesc încă viața naturii muritoare.”

Atunci, Nataniel întrebă: „Maestre, nu acordăm nici un loc justiției? Legea lui Moise zice: 'ochi pentru ochi și dinte pentru dinte' Tu ce ne spui?” Iisus răspunse: „Voi să răspundeți prin bine răului. Mesagerii mei nu trebuie să se lupte cu oamenii, ci să fie buni cu ei. Regula voastră nu va fi măsură pentru măsură. Conducătorii oamenilor pot avea astfel de legi, dar în regat nu este la fel; îndurarea va determina întotdeauna judecata voastră, iar iubirea conduita voastră. Dacă aceste precepte sunt severe, încă vă puteți întoarce din drum. Dacă găsiți că exigențele apostolatului sunt prea dure, o puteți apuca din nou pe cărarea mai puțin riguroasă a discipolilor.”

La auzul acestor cuvinte surprinzătoare, apostolii s-au tras cu toții de o parte pentru câteva momente, dar au revenit cât de curând, și Petru zise: „Maestre, vrem să mergem înainte cu tine; nici unul dintre noi n-ar vrea să dea înapoi; suntem cu toții gata să plătim prețul suplimentar; vom bea cupa până la fund. Vrem să fim apostoli, iar nu doar niște ucenici.”

Când auzi acestea Iisus le zise: „Apoi dar, fiți hotărâți să vă asumați responsabilitățile și să mă urmați. Faptele voastre bune faceți-le în taină; când veți da de pomană, mâna stângă să nu știe ce face dreapta. Când vă rugați trageți-vă singuri de o parte și nu vă pierdeți în vane repetări sau în vorbe fără de înțeles. Amintiți-vă că Tatăl le știe pe toate de care aveți nevoie înainte chiar și de a-i cere. Nu vă puneți pe postit cu o față tristă ca să v-o vadă oamenii. În calitate de apostoli alegeți ai mei împrăștiați-vă acum ca să slujiți regatului, nu strângeți pentru voi comorile de pe pământ, ci, prin serviciul vostru dezinteresat, acumulați comorile din cer, căci acolo unde vă sunt comorile, acolo vă va fi și inima.

Lampa corpului este ochiul; așadar, dacă ochiul vostru este mărinimos, întreg corpul vă va fi umplut de lumină, dar, dacă ochiul vostru este egoist, tot corpul va fi plin de întuneric. Dacă însăși lumina care-i în voi se preface în întuneric, cât de adânc va fi acest întuneric!”

Atunci, Toma l-a întrebat pe Iisus dacă apostolii trebuiau să „continue să aibă totul în comun”. Maestrul

Garden.”

140:6.7 (1577.1) After the apostles had talked among themselves for a short time, Jesus went on to say: “Always must you recognize the two viewpoints of all mortal conduct — the human and the divine; the ways of the flesh and the way of the spirit; the estimate of time and the viewpoint of eternity.” And though the twelve could not comprehend all that he taught them, they were truly helped by this instruction.

140:6.8 (1577.2) And then said Jesus: “But you will stumble over my teaching because you are wont to interpret my message literally; you are slow to discern the spirit of my teaching. Again must you remember that you are my messengers; you are beholden to live your lives as I have in spirit lived mine. You are my personal representatives; but do not err in expecting all men to live as you do in every particular. Also must you remember that I have sheep not of this flock, and that I am beholden to them also, to the end that I must provide for them the pattern of doing the will of God while living the life of the mortal nature.”

140:6.9 (1577.3) Then asked Nathaniel: “Master, shall we give no place to justice? The law of Moses says, ‘An eye for an eye, and a tooth for a tooth.’ What shall we say?” And Jesus answered: “You shall return good for evil. My messengers must not strive with men, but be gentle toward all. Measure for measure shall not be your rule. The rulers of men may have such laws, but not so in the kingdom; mercy always shall determine your judgments and love your conduct. And if these are hard sayings, you can even now turn back. If you find the requirements of apostleship too hard, you may return to the less rigorous pathway of discipleship.”

140:6.10 (1577.4) On hearing these startling words, the apostles drew apart by themselves for a while, but they soon returned, and Peter said: “Master, we would go on with you; not one of us would turn back. We are fully prepared to pay the extra price; we will drink the cup. We would be apostles, not merely disciples.”

140:6.11 (1577.5) When Jesus heard this, he said: “Be willing, then, to take up your responsibilities and follow me. Do your good deeds in secret; when you give alms, let not the left hand know what the right hand does. And when you pray, go apart by yourselves and use not vain repetitions and meaningless phrases. Always remember that the Father knows what you need even before you ask him. And be not given to fasting with a sad countenance to be seen by men. As my chosen apostles, now set apart for the service of the kingdom, lay not up for yourselves treasures on earth, but by your unselfish service lay up for yourselves treasures in heaven, for where your treasures are, there will your hearts be also.

140:6.12 (1577.6) “The lamp of the body is the eye; if, therefore, your eye is generous, your whole body will be full of light. But if your eye is selfish, the whole body will be filled with darkness. If the very light which is in you is turned to darkness, how great is that darkness!”

140:6.13 (1577.7) And then Thomas asked Jesus if they should “continue having everything in common.” Said

le răspunde: „Da, frații mei, aș vrea ca noi să trăim ca o familie în care există înțelegere. Vă este încredințată o mare lucrare, și doresc cu ardoare serviciul vostru exclusiv. Voi știți că s-a spus pe bună dreptate: 'nimeni nu poate sluji doi stăpâni deodată'. Voi nu-l puteți adora cu sinceritate pe Dumnezeu și în același timp să-l slujiți pe Mamon din toată inima voastră. Acum că v-ați angajat fără rezervă în slujba regatului, nu vă mai temeți pentru viața voastră, și îngrijiți-vă cu atât mai puțin de ceea ce veți mânca și veți bea, sau de veșmintele ce le veți purta. Ați învățat deja că cu mâini bune și cu o inimă fidelă nu se îndură de foame. Acum că vă pregătiți să vă dedicați toate energiile lucrării regatului, fiți încredințați că Tatăl nu va uita de nevoile voastre. Căutați mai întâi regatul lui Dumnezeu și, când îi veți fi găsit intrarea, toate lucrurile necesare vă vor fi date pe lângă aceasta. Așadar, nu vă îngrijorați fără rost din pricina zilei de mâine. Ajunge fiecărei zile truda ce vine cu ea.”

Văzându-i dornici să stea de veghe toată noaptea pentru a pune întrebări, Iisus le-a zis: „Fraților, voi sunteți supuși legilor pământești; mai bine v-ați duce să vă odihniți ca să fiți gata pentru munca de mâine. Dar somnul le sărise de pe pleoape. Petru se încumetă să-i ceară Maestrului său „doar o mică vorbă între patru ochi cu tine, și nu pentru că aș avea secrete față de frații mei, ci pentru că sunt tulburat și, de-ar fi să merit cumva vreo muștrare de la Maestrul meu, mai bine i-aș face față singur cu tine.” Iisus zise: „Hai cu mine, Petrule,” și i-a luat-o înainte intrând în casă. Când Petru a revenit din prezența Maestrului său, foarte bine dispus și mult încurajat, Iacob s-a hotărât, la rândul său, să meargă să vorbească cu Iisus. Și tot așa, până la primele ore ale dimineții, ceilalți apostoli s-au dus unul câte unul să stea de vorbă cu Maestrul. După ce toți au discutat personal cu el, afară de gemeni, care adormiseră, Andrei s-a întors către Iisus și i-a zis: „Maestre, gemenii au adormit lângă foc în grădină. Să-i trezesc ca să-i întreb de vor și ei să-ți vorbească?” Iisus i-a răspuns surâzând lui Andrei: „Bine fac - nu-i deranja.” Noaptea era pe sfârșite și se iveau zorile unei alte zile.

7. SĂPTĂMÂNA DE DUPĂ HIROTONISIRE

După câteva ore de somn, pe când cei doisprezece erau la un loc pentru a lua un târziu mic dejun, Iisus le zise: „Trebuie acum să începeți să predicați vestea bună și să-i instruiți pe credincioși. Fiți gata să mergeți la Ierusalim.” După ce vorbi Iisus, Toma și-a adunat curajul pentru a zice: „Eu știu, Maestre, că ar trebui acum să fim gata să ne apucăm de treabă, dar teamă mi-e că nu suntem încă capabili să ducem la bun sfârșit această mare misiune. N-ai vrea să consimți ca noi să mai rămânem câteva zile prin preajma ta înainte de a ne apucăm de lucrarea regatului?” Văzând că toți apostolii săi erau stăpâniți de aceeași teamă, Iisus le-a zis: „Facă-se cum ați cerut; vom rămâne aici până în ziua de după sabbat.”

Săptămâni de-a rândul, mici grupuri de înflăcărați căutători de adevăr, precum și de spectatori curioși, veniseră în Betsaida ca să-l vadă pe Iisus. Reputația lui se răspândise deja în toată regiunea; veniseră grupuri iscoditoare de prin orașe la fel de îndepărtate ca Tirul, Sidonul, Damascul, Cezareea și Ierusalimul. Până

the Master: “Yes, my brethren, I would that we should live together as one understanding family. You are intrusted with a great work, and I crave your undivided service. You know that it has been well said: ‘No man can serve two masters.’ You cannot sincerely worship God and at the same time wholeheartedly serve mammon. Having now enlisted unreservedly in the work of the kingdom, be not anxious for your lives; much less be concerned with what you shall eat or what you shall drink; nor yet for your bodies, what clothing you shall wear. Already have you learned that willing hands and earnest hearts shall not go hungry. And now, when you prepare to devote all of your energies to the work of the kingdom, be assured that the Father will not be unmindful of your needs. Seek first the kingdom of God, and when you have found entrance thereto, all things needful shall be added to you. Be not, therefore, unduly anxious for the morrow. Sufficient for the day is the trouble thereof.”

140:6.14 (1578.1) When Jesus saw they were disposed to stay up all night to ask questions, he said to them: “My brethren, you are earthen vessels; it is best for you to go to your rest so as to be ready for the morrow’s work.” But sleep had departed from their eyes. Peter ventured to request of his Master that “I have just a little private talk with you. Not that I would have secrets from my brethren, but I have a troubled spirit, and if, perchance, I should deserve a rebuke from my Master, I could the better endure it alone with you.” And Jesus said, “Come with me, Peter” — leading the way into the house. When Peter returned from the presence of his Master much cheered and greatly encouraged, James decided to go in to talk with Jesus. And so on through the early hours of the morning, the other apostles went in one by one to talk with the Master. When they had all held personal conferences with him save the twins, who had fallen asleep, Andrew went in to Jesus and said: “Master, the twins have fallen asleep in the garden by the fire; shall I arouse them to inquire if they would also talk with you?” And Jesus smilingly said to Andrew, “They do well — trouble them not.” And now the night was passing; the light of another day was dawning.

7. THE WEEK FOLLOWING THE ORDINATION

140:7.1 (1578.2) After a few hours’ sleep, when the twelve were assembled for a late breakfast with Jesus, he said: “Now must you begin your work of preaching the glad tidings and instructing believers. Make ready to go to Jerusalem.” After Jesus had spoken, Thomas mustered up courage to say: “I know, Master, that we should now be ready to enter upon the work, but I fear we are not yet able to accomplish this great undertaking. Would you consent for us to stay hereabouts for just a few days more before we begin the work of the kingdom?” And when Jesus saw that all of his apostles were possessed by this same fear, he said: “It shall be as you have requested; we will remain here over the Sabbath day.”

140:7.2 (1578.3) For weeks and weeks small groups of earnest truth seekers, together with curious spectators, had been coming to Betsaida to see Jesus. Already word about him had spread over the countryside; inquiring groups had come from cities as far away as Tyre, Sidon, Damascus, Caesarea, and Jerusalem. Heretofore, Jesus had greeted these people and taught

atunci, Iisus îi întâmpinase pe acești vizitatori și îi instruisese cu privire la regat, dar de acum înainte Maestrul a încredințat această muncă celor doisprezece. Andrei alegea pe câte unul dintre apostoli și lăsa în seama sa un grup de vizitatori; cei doisprezece erau uneori toți deodată angajați în misiunea aceasta.

Vreme de două zile, ei au lucrat, dând îndrumări ziua și având până noaptea târziu convorbiri private. În ziua a treia, Iisus a stat de vorbă cu Zebedeu și cu Salomeea, în timp ce pe apostoli îi trimisese de acolo: „Mergeți la pescuit, căutați de vă destindeți fără nici o grijă, sau poate vă duceți să vă vedeți familiile.” Joi s-au înapoiat pentru alte trei zile de învățătură.

În cursul acestei săptămâni de pregătire, Iisus le-a repetat de nenumărate ori apostolilor săi cele două mari mobiluri ale misiunii sale pe pământ de după botezul său:

1. Să-l reveleze Tatăl său oamenilor.

2. Să-i facă pe oameni conștienți de filiația lor - să realizeze prin credință că ei sunt copiii celui Preaînalt.

O săptămână de aceste experiențe variate i-a făcut să progreseze mult pe cei doisprezece. Unii au dobândit chiar prea multă încredere în ei înșiși. La ultima întrunire, în timpul serii de după sabbat, Petru și Iacob s-au apropiat de Iisus spunându-i: „Noi suntem gata; să mergem acum să luăm în stăpânire regatul” La care Iisus răspunse: „Bine ar fi ca înțelepciunea voastră să vă egaleze zelul, iar curajul vostru să vă compenseze ignoranța.”

Deși apostolii nu au înțeles mare lucru din învățătura Maestrului, ei au înțeles perfect semnificația vieții de farmec și de frumusețe pe care el o trăia cu ei.

8. JOI DUPĂ - AMIAZĂ, PE LAC

Iisus știa bine că apostolii lui nu asimilau pe deplin învățăturile sale. El s-a decis să le dea lui Petru, Iacob și Ioan niște instrucțiuni speciale, în nădejdea că ei vor fi pe urmă în stare să clarifice ideile prietenilor lor. Ei vedeau că cei doisprezece înțelegeau numite caracteristici ale ideii unui regat spiritual, dar stăruiau cu încăpățănare în a lega direct aceste noi învățături spirituale de vechile lor concepții literale și înrădăcinate despre împărăția ceaștă ca restaurare a tronului lui David și ca restabilire a Israelului ca putere temporară pe pământ. În consecință, Iisus s-a îndepărtat de țarm, în această după-amiază de joi, ducându-i pe Petru, Iacob și Ioan într-o barcă pentru a le vorbi despre treburile regatului. Aceasta a fost o lecție educativă de patru ore, cuprinzând zeci de întrebări și de răspunsuri, care pot, într-un mod destul de folositor, să fie introduse în această expunere prin recompunerea rezumatului acestei importante după-amiezi, după cum a povestit-o Simon Petru în ziua următoare fratelui său Andrei.

1. Facerea voi Tatălui. Învățătura lui Iisus de a te încredința în grija Tatălui din ceruri nu era un fatalism orb și pasiv. Iisus a citat, în acea zi, în mod aprobator, un vechi dicton ebraic care zicea: „Cel care nu muncește nu mănâncă”. El a făcut remarcă că propria

them concerning the kingdom, but the Master now turned this work over to the twelve. Andrew would select one of the apostles and assign him to a group of visitors, and sometimes all twelve of them were so engaged.

^{140:7.3 (1578.4)} For two days they worked, teaching by day and holding private conferences late into the night. On the third day Jesus visited with Zebedee and Salome while he sent his apostles off to “go fishing, seek carefree change, or perchance visit your families.” On Thursday they returned for three more days of teaching.

^{140:7.4 (1578.5)} During this week of rehearsing, Jesus many times repeated to his apostles the two great motives of his postbaptismal mission on earth:

^{140:7.5 (1578.6)} 1. To reveal the Father to man.

^{140:7.6 (1578.7)} 2. To lead men to become son-conscious — to faith-realize that they are the children of the Most High.

^{140:7.7 (1579.1)} One week of this varied experience did much for the twelve; some even became over self-confident. At the last conference, the night after the Sabbath, Peter and James came to Jesus, saying, “We are ready — let us now go forth to take the kingdom.” To which Jesus replied, “May your wisdom equal your zeal and your courage atone for your ignorance.”

^{140:7.8 (1579.2)} Though the apostles failed to comprehend much of his teaching, they did not fail to grasp the significance of the charmingly beautiful life he lived with them.

8. THURSDAY AFTERNOON ON THE LAKE

^{140:8.1 (1579.3)} Jesus well knew that his apostles were not fully assimilating his teachings. He decided to give some special instruction to Peter, James, and John, hoping they would be able to clarify the ideas of their associates. He saw that, while some features of the idea of a spiritual kingdom were being grasped by the twelve, they steadfastly persisted in attaching these new spiritual teachings directly onto their old and entrenched literal concepts of the kingdom of heaven as a restoration of David's throne and the re-establishment of Israel as a temporal power on earth. Accordingly, on Thursday afternoon Jesus went out from the shore in a boat with Peter, James, and John to talk over the affairs of the kingdom. This was a four hours' teaching conference, embracing scores of questions and answers, and may most profitably be put in this record by reorganizing the summary of this momentous afternoon as it was given by Simon Peter to his brother, Andrew, the following morning:

^{140:8.2 (1579.4)} 1. *Doing the Father's will.* Jesus' teaching to trust in the overcare of the heavenly Father was not a blind and passive fatalism. He quoted with approval, on this afternoon, an old Hebrew saying: “He who will not work shall not eat.” He pointed to his own experience as sufficient commentary on his teachings. His precepts

sa experiență era un comentariu suficient al acestor învățături. Preceptele sale cu privire la încrederea în Tată nu trebuie să fie judecate după condițiile sociale și economice din timpurile moderne sau din oricare altă epocă. Această învățătură îmbrățișează principalele idealuri ale unei vieți aproape de Dumnezeu, în toate epocile și pe toate lumile.

Iisus i-a făcut să înțeleagă clar pe cei trei apostoli ai lui diferențele de exigențe dintre funcțiile de apostol și cele de discipol. Chiar și atunci, el nu a interzis celor doisprezece exercițiul prudenței și al previziunii. El nu predica contra prevederii, ci contra neliniștii și a grijiilor. El propovăduia supunerea ageră și activă față de voia lui Dumnezeu. Ca răspuns la numeroasele întrebări ale celor trei apostoli asupra frugalității și a economiei, el a atras pur și simplu atenția lor asupra vieții sale de tâmplar, de constructor de bărci și de pescar, și asupra minuțioasei lui organizări a celor doisprezece. El a căutat să le explice că lumea nu trebuie să fie considerată ca ceva ostil, și că împrejurările vieții constituie un plan divin lucrând laolaltă cu copiii lui Dumnezeu.

Iisus a întâmpinat mari dificultăți în a-i face să înțeleagă practicarea lui personală a non-rezistenței. El a refuzat într-un mod absolut să se apere, și apostolilor li se părea că lui Iisus i-ar face plăcere să-i vadă urmând aceeași politică. El i-a învățat să nu reziste răului, să nu combată nedreptățile și loviturile, dar să nu tolereze cu pasivitate facerea de rău. El le-a dat de înțeles, în acea după-amiază, că el aproba pedepsirea socială a răufăcătorilor și a criminalilor, și că guvernarea civilă trebuia uneori să folosească forța pentru a menține ordinea socială și pentru a executa deciziile justiției.

El nu va înceta niciodată a-i pune pe discipolii lui în gardă contra nefastei practici a represaliilor; el nu tolera răzbunarea, ideea de despăgubire. El deplora faptul de a purta ranchiună cuiva, el respingea ideea de ochi pentru ochi, dinte pentru dinte. El dezaproba întregul concept de răzbunare privată și personală; el lăsa aceste chestiuni guvernului civil, pe de o parte, și judecății lui Dumnezeu, pe de altă parte. El i-a lămurit pe cei trei apostoli că învățăturile sale se aplicau indivizilor, iar nu Statului. El și-a rezumat instrucțiunile pe care le dădu-se până atunci în legătură cu aceste chestiuni în felul următor:

lubiți-i pe dușmanii voștri - amintiți-vă pretențiile morale ale fraternității umane.

Zădărnicia răului: o greșeală nu este îndreptată printr-o răzbunare. Nu faceți greșeala de a combate răul cu propriile lui arme.

Să aveți credință - să aveți încredere în triumful final al justiției divine și al bunătății eterne.

2. Atitudinea politică. Iisus a recomandat apostolilor lui să fie prudenți în remarcile lor privitoare la relațiile, pe atunci încordate, dintre poporul iudeu și guvernul roman; el le-a interzis să se lase implicați cu vreun chip în aceste dificultăți. El avea totdeauna grijă să evite capcanele politice ale dușmanilor lui, răspunzând întotdeauna: „Dați Cezarului ceea ce este al Cezarului, și lui Dumnezeu ceea ce este al lui Dumnezeu.” El refuza să-și abată atenția de la misiunea sa, care era de a stabili o nouă cale de mântuire; el nu-și îngăduia să se preocupe de nimic altceva. În viața sa personală el a

about trusting the Father must not be adjudged by the social or economic conditions of modern times or any other age. His instruction embraces the ideal principles of living near God in all ages and on all worlds.

140:8.3 (1579.5) Jesus made clear to the three the difference between the requirements of apostleship and discipleship. And even then he did not forbid the exercise of prudence and foresight by the twelve. What he preached against was not forethought but anxiety, worry. He taught the active and alert submission to God's will. In answer to many of their questions regarding frugality and thriftiness, he simply called attention to his life as carpenter, boatmaker, and fisherman, and to his careful organization of the twelve. He sought to make it clear that the world is not to be regarded as an enemy; that the circumstances of life constitute a divine dispensation working along with the children of God.

140:8.4 (1579.6) Jesus had great difficulty in getting them to understand his personal practice of nonresistance. He absolutely refused to defend himself, and it appeared to the apostles that he would be pleased if they would pursue the same policy. He taught them not to resist evil, not to combat injustice or injury, but he did not teach passive tolerance of wrongdoing. And he made it plain on this afternoon that he approved of the social punishment of evildoers and criminals, and that the civil government must sometimes employ force for the maintenance of social order and in the execution of justice.

140:8.5 (1579.7) He never ceased to warn his disciples against the evil practice of *retaliation*; he made no allowance for revenge, the idea of getting even. He deplored the holding of grudges. He disallowed the idea of an eye for an eye and a tooth for a tooth. He discountenanced the whole concept of private and personal revenge, assigning these matters to civil government, on the one hand, and to the judgment of God, on the other. He made it clear to the three that his teachings applied to the *individual*, not the state. He summarized his instructions up to that time regarding these matters, as:

140:8.6 (1580.1) Love your enemies — remember the moral claims of human brotherhood.

140:8.7 (1580.2) The futility of evil: A wrong is not righted by vengeance. Do not make the mistake of fighting evil with its own weapons.

140:8.8 (1580.3) Have faith — confidence in the eventual triumph of divine justice and eternal goodness.

140:8.9 (1580.4) 2. *Political attitude.* He cautioned his apostles to be discreet in their remarks concerning the strained relations then existing between the Jewish people and the Roman government; he forbade them to become in any way embroiled in these difficulties. He was always careful to avoid the political snares of his enemies, ever making reply, "Render to Caesar the things which are Caesar's and to God the things which are God's." He refused to have his attention diverted from his mission of establishing a new way of salvation; he would not permit himself to be concerned about

respectat întotdeauna cum se cuvine legile și regulile civile; în învățăturile sale publice, el a lăsat întotdeauna deoparte chestiunile civile, economice și sociale. Le-a zis celor trei apostoli că el se îngrija numai de principiile de viață interioară spirituală și personală a oamenilor.

Așadar, Iisus nu era un reformator politic. El nu venea ca să reorganizeze lumea; chiar dacă ar fi făcut-o, acest lucru nu ar fi fost aplicabil decât acestei epoci și acestei generații. Totuși, el a arătat oamenilor cel mai bun mod de a trăi, și nici o generație nu este scutită de sarcina de a descoperi cea mai bună manieră de a adapta pilda vieții lui Iisus la propriile ei probleme. Dar nu comiteți niciodată greșeala de a identifica învățăturile lui Iisus cu o teorie politică sau economică, nici cu vreun sistem social sau industrial.

3. Atitudinea socială. Rabinii iudei dezbătuseră îndelung întrebarea: Cine este aproapele meu? Iisus a venit prezentând ideea unei bunătați active și spontane, o iubire atât de sinceră a aproapei, încât ea amplifică noțiunea de vecinătate până la a include lumea întreagă, ceea ce făcea din fiecare om vecinul sau aproapele vostru. Acestea fiind spuse, Iisus se interesa numai de indivizi, iar nu de mase. El nu era un sociolog, dar se trudea să sfărâme toate formele de izolare egoistă. El propovăduia înțelegerea pură, compasiunea. Mihail din Nebadon este un Fiu dominat de îndurare. Compasiunea este însăși esența firii sale.

Maestrul nu a zis că oamenii nu trebuiau niciodată să-i ospăteze pe prietenii lor, dar a zis că discipolii săi trebuiau să organizeze ospete pentru cei săraci și nenorociți. Iisus avea un ferm simț al justiției, dar întotdeauna temperat de îndurare. El nu îi învăța pe apostolii lui că trebuiau să se lase exploatați de paraziții sociali sau de căutători de pomeni de profesie. Momentul în care el a fost cel mai aproape de a face niște proclamații sociologice a fost acela în care a zis: „Nu judeca ca să nu fi judecat.”

El a făcut să se înțeleagă bine că o blândețe fără discernământ putea fi considerată ca răspunzătoare de numeroase rele din societate. În ziua următoare, Iisus l-a instruit într-un mod clar pe Iuda să nu dea nimic de pomană din fondurile apostolice, decât la cererea sa sau la solicitarea comună a doi apostoli. În toate aceste materii Iisus avea obiceiul de a zice: „Fiți prudenți ca și șerpii, dar tot atât de inofensivi ca și porumbeii.” Se părea că, în toate situațiile sociale, el avea intenția de a propovădui răbdarea, toleranța și iertarea.

Pentru Iisus, familia ocupa chiar centrul filozofiei de viață - pe pământ și în viața de apoi. El a întemeiat pe familie învățăturile cu privire la Dumnezeu, căutând totodată să corijeze tendința iudeilor de a aduce onoruri peste măsură strămoșilor lor. El a lăudat viața de familie ca fiind cea mai înaltă îndatorire umană, dar a dat de înțeles că relațiile de familie nu trebuie să intervină în obligațiile religioase. El a atras atenția asupra faptului că familia este o instituție temporară și nu supraviețuiește morții. Iisus nu a ezitat să-și abandoneze familia când ea mergea contra voci Tatălui. El a propovăduit noua și mai amplă fraternitate a oamenilor - fiii lui Dumnezeu. În epoca lui Iisus, practicile privitoare la divorț erau foarte libere în Palestina și în tot imperiul roman. Iisus a refuzat, în multe rânduri, să formuleze legi în privința căsătoriei și a divorțului, dar mulți dintre primii partizani ai lui Iisus

anything else. In his personal life he was always duly observant of all civil laws and regulations; in all his public teachings he ignored the civic, social, and economic realms. He told the three apostles that he was concerned only with the principles of man's inner and personal spiritual life.

140:8.10 (1580.5) Jesus was not, therefore, a political reformer. He did not come to reorganize the world; even if he had done this, it would have been applicable only to that day and generation. Nevertheless, he did show man the best way of living, and no generation is exempt from the labor of discovering how best to adapt Jesus' life to its own problems. But never make the mistake of identifying Jesus' teachings with any political or economic theory, with any social or industrial system.

140:8.11 (1580.6) 3. *Social attitude.* The Jewish rabbis had long debated the question: Who is my neighbor? Jesus came presenting the idea of active and spontaneous kindness, a love of one's fellow men so genuine that it expanded the neighborhood to include the whole world, thereby making all men one's neighbors. But with all this, Jesus was interested only in the individual, not the mass. Jesus was not a sociologist, but he did labor to break down all forms of selfish isolation. He taught pure sympathy, compassion. Michael of Nebadon is a mercy-dominated Son; compassion is his very nature.

140:8.12 (1580.7) The Master did not say that men should never entertain their friends at meat, but he did say that his followers should make feasts for the poor and the unfortunate. Jesus had a firm sense of justice, but it was always tempered with mercy. He did not teach his apostles that they were to be imposed upon by social parasites or professional alms-seekers. The nearest he came to making sociological pronouncements was to say, "Judge not, that you be not judged."

140:8.13 (1580.8) He made it clear that indiscriminate kindness may be blamed for many social evils. The following day Jesus definitely instructed Judas that no apostolic funds were to be given out as alms except upon his request or upon the joint petition of two of the apostles. In all these matters it was the practice of Jesus always to say, "Be as wise as serpents but as harmless as doves." It seemed to be his purpose in all social situations to teach patience, tolerance, and forgiveness.

140:8.14 (1581.1) The family occupied the very center of Jesus' philosophy of life — here and hereafter. He based his teachings about God on the family, while he sought to correct the Jewish tendency to overhonor ancestors. He exalted family life as the highest human duty but made it plain that family relationships must not interfere with religious obligations. He called attention to the fact that the family is a temporal institution; that it does not survive death. Jesus did not hesitate to give up his family when the family ran counter to the Father's will. He taught the new and larger brotherhood of man — the sons of God. In Jesus' time divorce practices were lax in Palestine and throughout the Roman Empire. He repeatedly refused to lay down laws regarding marriage and divorce, but many of Jesus' early followers had strong opinions on divorce and did not hesitate to attribute them to him. All of the New

aveau opinii foarte definite despre divorț și nu ezitau să i le atribuie. Toți scriitorii Noului Testament, cu excepția lui Ioan Marcu, împărtășeau aceste opinii mai stricte și mai evoluat referitoare la divorț.

4. Atitudinea economică. Iisus a lucrat, a trăit și a făcut negoț în lumea așa cum a găsit-o. El nu era un reformator economic, deși atrăsese frecvent atenția asupra in justiției distribuirii inegale a bogățiilor, dar nu a oferit nici o sugestie ca remediu. El le-a explicat lui Petru, Iacob și Ioan că, deși apostolii săi nu trebuiau să dețină bunuri, el nu predica contra averii și a proprietății, ci nu numai contra distribuirii inegale și inechitabile. El recunoștea nevoia de justiție socială și de echitate industrială, dar nu a propus nici o regulă pentru realizarea lor.

El nu i-a învățat niciodată pe discipolii săi renunțarea la posesiunile pământești, ci numai pe cei doisprezece apostoli ai lui. Luca, medicul, credea cu fermitate în egalitatea socială și a contribuit mult la interpretarea spuselor lui Iisus conform cu credințele sale personale. Iisus nu le-a poruncit niciodată partizanilor săi să adopte un mod de viață comunitar; el nu a făcut nici un fel de proclamație privitoare la aceste chestiuni.

Iisus i-a pus frecvent în gardă pe auditorii săi împotriva setei de câștig, declarând că „fericirea unui om nu constă în abundența posesiunilor lui materiale”. El repeta constant formula sa: „La ce-i servește unui om să câștige întreaga lume și să-și piardă sufletul?” El nu a lansat atacuri directe contra posesiunii de bunuri, dar a insistat asupra faptului că este veșnic esențial ca valorile spirituale să aibă prioritate. În învățăturile sale ulterioare, el a căutat să îndrepte multe puncte de vedere urantiene eronate asupra vieții, prin povestirea a numeroase parabole pe care le-a prezentat în cursul serviciului său public. Iisus nu a avut niciodată intenția de a formula teorii economice; el știa bine că fiecare epocă trebuie să-și elaboreze propriile ei remedii pentru dificultățile existente. Și dacă Iisus ar fi pe pământ astăzi, trăindu-și viața întrupată, el ar dezamăgi foarte tare pe majoritatea bărbaților și a femeilor de bine, pentru simplul motiv că el refuza să ia parte la dezbaterile politice, sociale și economice din ziua respectivă. El rămânea maiestuos în rezervă, învățându-vă totodată să vă perfecționați viața spirituală interioară, astfel încât asta să vă facă mai competenți pentru a ataca problemele voastre pur omenești.

Iisus voia să îi facă pe toți oamenii asemănători lui Dumnezeu, și apoi să vegheze cu compasiune în vreme ce acești fii de Dumnezeu își vor rezolva problemele lor politice, sociale și economice. Nu bogăția o denunța el, ci ceea ce făcea bogăția majorității adeptilor lui. În această joi după-amiază, Iisus a spus pentru prima oară, discipolilor săi „că este o mai mare binecuvântare să dai decât să primești”.

5. Religia personală. Pentru voi ca apostoli, cea mai bună modalitate de a înțelege învățăturile lui Iisus este de a observa viața sa. El a trăit o viață perfectă pe Urantia, și i se pot înțelege învățăturile excepționale numai când viața i se reprezintă în fundalul ei imediat. Viața sa, iar nu lecțiile date celor doisprezece sau predicile ținute mulțimilor, este ceea ce va ajuta cel mai mult la revelarea caracterului divin al Tatălui, precum și a personalității lui iubitoare.

Testament writers held to these more stringent and advanced ideas about divorce except John Mark.

140:8.15 (1581.2) 4. *Economic attitude.* Jesus worked, lived, and traded in the world as he found it. He was not an economic reformer, although he did frequently call attention to the injustice of the unequal distribution of wealth. But he did not offer any suggestions by way of remedy. He made it plain to the three that, while his apostles were not to hold property, he was not preaching against wealth and property, merely its unequal and unfair distribution. He recognized the need for social justice and industrial fairness, but he offered no rules for their attainment.

140:8.16 (1581.3) He never taught his followers to avoid earthly possessions, only his twelve apostles. Luke, the physician, was a strong believer in social equality, and he did much to interpret Jesus' sayings in harmony with his personal beliefs. Jesus never personally directed his followers to adopt a communal mode of life; he made no pronouncement of any sort regarding such matters.

140:8.17 (1581.4) Jesus frequently warned his listeners against covetousness, declaring that “a man's happiness consists not in the abundance of his material possessions.” He constantly reiterated, “What shall it profit a man if he gain the whole world and lose his own soul?” He made no direct attack on the possession of property, but he did insist that it is eternally essential that spiritual values come first. In his later teachings he sought to correct many erroneous Urantia views of life by narrating numerous parables which he presented in the course of his public ministry. Jesus never intended to formulate economic theories; he well knew that each age must evolve its own remedies for existing troubles. And if Jesus were on earth today, living his life in the flesh, he would be a great disappointment to the majority of good men and women for the simple reason that he would not take sides in present-day political, social, or economic disputes. He would remain grandly aloof while teaching you how to perfect your inner spiritual life so as to render you manifold more competent to attack the solution of your purely human problems.

140:8.18 (1581.5) Jesus would make all men Godlike and then stand by sympathetically while these sons of God solve their own political, social, and economic problems. It was not wealth that he denounced, but what wealth does to the majority of its devotees. On this Thursday afternoon Jesus first told his associates that “it is more blessed to give than to receive.”

140:8.19 (1581.6) 5. *Personal religion.* You, as did his apostles, should the better understand Jesus' teachings by his life. He lived a perfected life on Urantia, and his unique teachings can only be understood when that life is visualized in its immediate background. It is his life, and not his lessons to the twelve or his sermons to the multitudes, that will assist most in revealing the Father's divine character and loving personality.

Iisus nu a atacat învățăturile profeților evrei sau ale moralistilor greci. Maestrul recunoștea multe lucruri bune pe care le reprezentau acești mari învățători, dar el coborâse pe pământ pentru a-i învăța pe oameni ceva în plus, „conformarea voluntară a voinței omului la voia lui Dumnezeu”. Iisus nu căuta pur și simplu să creeze oameni religioși, muritori în întregime ocupați de sentimente religioase și mișcați numai de impulsuri spirituale. Să fi aruncat numai o privire către el și ai fi știut atunci că el era într-adevăr un om cu multă experiență în lucrurile acestei lumi. Învățăturile lui Iisus sub acest raport au fost grosolan denaturate și foarte adesea fals prezentate de-a lungul tuturor veacurilor erei creștine. De asemenea voi v-ați atașat de niște idei deformate despre blândețea și umilința Maestrului. Scopul pe care îl urmărea el în viața sa părea să fi fost un magnific respect de sine. El le recomanda oamenilor să se smerească numai pentru a le permite să fie cu adevărat mari; scopul pe care îl viza realmente era o adevărată umilință față de Dumnezeu. El atribuia o mare valoare sincerității - inimii curate. Fidelitatea era o virtute cardinală în evaluarea ce o făcea el a unui caracter, în timp ce curajul era esența însăși a învățăturilor sale. „Să nu aveți nici o teamă” era lozincă sa, și îndurarea plină de răbdare era idealul său în ce privește tăria de caracter. Învățăturile lui Iisus constituiau o religie a vitejiei, a curajului și a eroismului. Tocmai de aceea i-a ales, ca reprezentanți personali, pe cei doisprezece oameni de rând, care erau în majoritate niște pescari aspri și viguroși.

Iisus a vorbit prea puțin despre viciile sociale din epoca sa; el a făcut rareori aluzie la delinquența morală. El a propovăduit adevărata virtute într-o manieră pozitivă. El a evitat cu înțelepciune metoda negativă de a da instrucțiuni; el a refuzat orice publicitate pentru rău; nu era nici măcar un reformator moral. El știa bine, și îi învăța și pe apostolii lui, că nevoile senzuale ale omenirii nu sunt suprimate nici de muștrări religioase, nici de interdicții legale. Rarele sale condamnări erau îndreptate împotriva trufiei, cruzimii, asupririi și ipocriziei.

Iisus nu i-a criticat nici chiar pe farisei cu vehemența cu care a făcut-o Ioan Botezătorul. El știa bine că scribii și fariseii aveau o inimă cinstită; el înțelegea povara care îi făcea sclavi ai tradițiilor religioase. Iisus a insistat mult asupra necesității de a „începe prin a curăța arborele”. El ia lămurit bine pe cei trei că el atribuia valoare vieții întregii, iar nu numai câtorva virtuți particulare.

Singura lecție pe care Ioan Zebedeu a tras-o din învățătura acelei zile a fost că fondul religiei lui Iisus consta în a dobândi un caracter plin de compasiune dublat de o personalitate mișcată de dorința de a face voia Tatălui care este în ceruri.

Petru a priceput ideea că evanghelia, pe care erau pe punctul de a o proclama, era realmente o nouă bază de plecare pentru toată rasa umană. El i-a transmis mai târziu această impresie lui Pavel, care s-a servit de ea pentru a-și formula doctrina lui Cristos ca „al doilea Adam”.

Cât despre Iacob, el a înțeles pasionantul adevăr pe care Iisus îl voia trăit de copiii lui de pe pământ de parcă ei ar fi deja cetățeni ai împărăției verești desăvârșite.

140:8.20 (1582.1) Jesus did not attack the teachings of the Hebrew prophets or the Greek moralists. The Master recognized the many good things which these great teachers stood for, but he had come down to earth to teach something *additional*, “the voluntary conformity of man's will to God's will.” Jesus did not want simply to produce a *religious man*, a mortal wholly occupied with religious feelings and actuated only by spiritual impulses. Could you have had but one look at him, you would have known that Jesus was a real man of great experience in the things of this world. The teachings of Jesus in this respect have been grossly perverted and much misrepresented all down through the centuries of the Christian era; you have also held perverted ideas about the Master's meekness and humility. What he aimed at in his life appears to have been a *superb self-respect*. He only advised man to humble himself that he might become truly exalted; what he really aimed at was true humility toward God. He placed great value upon sincerity — a pure heart. Fidelity was a cardinal virtue in his estimate of character, while *courage* was the very heart of his teachings. “Fear not” was his watchword, and patient endurance his ideal of strength of character. The teachings of Jesus constitute a religion of valor, courage, and heroism. And this is just why he chose as his personal representatives twelve commonplace men, the majority of whom were rugged, virile, and manly fishermen.

140:8.21 (1582.2) Jesus had little to say about the social vices of his day; seldom did he make reference to moral delinquency. He was a positive teacher of true virtue. He studiously avoided the negative method of imparting instruction; he refused to advertise evil. He was not even a moral reformer. He well knew, and so taught his apostles, that the sensual urges of mankind are not suppressed by either religious rebuke or legal prohibitions. His few denunciations were largely directed against pride, cruelty, oppression, and hypocrisy.

140:8.22 (1582.3) Jesus did not vehemently denounce even the Pharisees, as did John. He knew many of the scribes and Pharisees were honest of heart; he understood their enslaving bondage to religious traditions. Jesus laid great emphasis on “first making the tree good.” He impressed the three that he valued the whole life, not just a certain few special virtues.

140:8.23 (1582.4) The one thing which John gained from this day's teaching was that the heart of Jesus' religion consisted in the acquirement of a compassionate character coupled with a personality motivated to do the will of the Father in heaven.

140:8.24 (1582.5) Peter grasped the idea that the gospel they were about to proclaim was really a fresh beginning for the whole human race. He conveyed this impression subsequently to Paul, who formulated therefrom his doctrine of Christ as “the second Adam.”

140:8.25 (1582.6) James grasped the thrilling truth that Jesus wanted his children on earth to live as though they were already citizens of the completed heavenly kingdom.

Iisus știa că toți oamenii erau diferiți, și îi învăța asta pe apostolii săi. El îi încuraja constant să se abțină de la orice încercare de a-i forma pe ucenici și pe credincioși după un model prestabilit. El căuta să permită fiecărui suflet să se dezvolte în propriul său fel, în calitate de individ, perfecționându-se în fața lui Dumnezeu. Ca răspuns la una dintre numeroasele întrebări ale lui Petru, Maestrul a zis: „Eu vreau să-i eliberez pe oameni, în așa fel încât ei să poată porni din nou ca niște copilași într-o viață nouă și mai bună.” Iisus insista întotdeauna asupra faptului că adevărata bunătate trebuie să fie inconștientă, și că făcând acte de caritate, nu trebuie să se îngăduie mâinii stângi să știe ce face dreapta.

În această după-amiază, cei trei apostoli au fost șocați să constate că religia Maestrului lor nu se îngrija deloc de introspecția spirituală. Toate religiile care au precedat și au urmat epoca lui Iisus, chiar și creștinismul, prevedeau cu prudență o introspecție religioasă. Nu acesta este cazul și pentru religia lui Iisus din Nazaret; filozofia sa de viață este lipsită de introspecție religioasă. Fiul tâmplarului nu a propovăduit niciodată formarea de caractere, ci creșterea lor, declarând că împărăția cerurilor seamănă cu un grăunte de muștar. Dar Iisus nu a zis nimic care să poată proscrie cumva analiza de sine ca mijloc de prevenire contra unui egotism arogant.

Dreptul de a intra în regat este condiționat de credință, de crezul personal. Costul pentru menținerea în ascensiunea progresivă a împărăției este perla marelui preț; pentru a o poseda, un om vinde tot ceea ce are.

Învățătura lui Iisus este o religie pentru toți, iar nu numai pentru cei slabi și pentru sclavi. Religia sa nu s-a cristalizat niciodată (în timpul întrupării sale) în crezuri și în legi teologice; el nu a lăsat nici un rând scris în urma lui. Viața și învățăturile lui au fost transmise universului ca o moștenire de inspirație și de ideal potrivită guvernării spirituale și instruirii morale a tuturor epocilor de pe toate lumile. Chiar și astăzi, învățăturile lui Iisus se țin separate de toate religiile, cu toate că ele constituie speranța vie a fiecăreia dintre ele.

Iisus nu i-a învățat pe apostolii săi că religia este singura ocupație pământească demnă de oameni; aceasta era concepția pe care o aveau iudeii despre slujirea lui Dumnezeu; el însă a afirmat cu stăruință ca cei doisprezece trebuiau să se ocupe exclusiv de religie. Iisus n-a propovăduit nimic care să-i abată pe credincioșii săi de la căutarea unei veritabile culturi; el a depreciat numai meritul școlilor religioase din Ierusalim prizoniere ale tradiției. El era liberal, generos, învățat și tolerant. Pietatea conștientă de sine nu avea nici un loc în filozofia sa pentru a duce o viață de dreptate.

Maestrul nu a oferit soluții pentru problemele nereligioase ale vremurilor sale sau ale oricărei epoci ulterioare. Iisus dorea să dezvolte clarviziunea spirituală în realitățile eterne și să stimuleze inițiativa în originalitatea vieții.

El s-a ocupat exclusiv de nevoile spirituale subiacente și permanente ale rasei umane. El a revelat

140:8.26 (1582.7) Jesus knew men were different, and he so taught his apostles. He constantly exhorted them to refrain from trying to mold the disciples and believers according to some set pattern. He sought to allow each soul to develop in its own way, a perfecting and separate individual before God. In answer to one of Peter's many questions, the Master said: "I want to set men free so that they can start out afresh as little children upon the new and better life." Jesus always insisted that true goodness must be unconscious, in bestowing charity not allowing the left hand to know what the right hand does.

140:8.27 (1583.1) The three apostles were shocked this afternoon when they realized that their Master's religion made no provision for spiritual self-examination. All religions before and after the times of Jesus, even Christianity, carefully provide for conscientious self-examination. But not so with the religion of Jesus of Nazareth. Jesus' philosophy of life is without religious introspection. The carpenter's son never taught character *building*; he taught character *growth*, declaring that the kingdom of heaven is like a mustard seed. But Jesus said nothing which would proscribe self-analysis as a prevention of conceited egotism.

140:8.28 (1583.2) The right to enter the kingdom is conditioned by faith, personal belief. The cost of remaining in the progressive ascent of the kingdom is the pearl of great price, in order to possess which a man sells all that he has.

140:8.29 (1583.3) The teaching of Jesus is a religion for everybody, not alone for weaklings and slaves. His religion never became crystallized (during his day) into creeds and theological laws; he left not a line of writing behind him. His life and teachings were bequeathed the universe as an inspirational and idealistic inheritance suitable for the spiritual guidance and moral instruction of all ages on all worlds. And even today, Jesus' teaching stands apart from all religions, as such, albeit it is the living hope of every one of them.

140:8.30 (1583.4) Jesus did not teach his apostles that religion is man's only earthly pursuit; that was the Jewish idea of serving God. But he did insist that religion was the exclusive business of the twelve. Jesus taught nothing to deter his believers from the pursuit of genuine culture; he only detracted from the tradition-bound religious schools of Jerusalem. He was liberal, big-hearted, learned, and tolerant. Self-conscious piety had no place in his philosophy of righteous living.

140:8.31 (1583.5) The Master offered no solutions for the nonreligious problems of his own age nor for any subsequent age. Jesus wished to develop spiritual insight into eternal realities and to stimulate initiative in the originality of living; he concerned himself exclusively with the underlying and permanent spiritual needs of the human race. He revealed a goodness equal to God. He exalted love — truth, beauty, and goodness — as the divine ideal and the eternal reality.

140:8.32 (1583.6) The Master came to create in man a new spirit, a new will — to impart a new capacity for knowing

o bunătate egală celei a lui Dumnezeu. El exalta iubirea - adevărul, frumusețea și bunătatea - voința de a fi în armonie cu voia lui Dumnezeu, dublată de imboldul etern de a deveni perfect așa cum Tatăl din ceruri este perfect.

9. ZIUA CONSACRĂRII

Iisus a consacrat ziua de sabat următoare apostolilor, întorcându-se în ținuturile înalte unde îi hirotonisise. Acolo, după un lung mesaj personal de încurajare magnific de emoționant, el a îndeplinit consacrarea solemnă a celor doisprezece. În cursul acestei după-amiezi de sabat, Iisus i-a strâns pe apostoli în jurul lui, pe coasta dealului, și i-a dat pe mâna Tatălui său care este în ceruri având în vedere ziua când va fi nevoit să-i lase singuri în lume. Nu a fost o învățătură nouă cu această ocazie, ci doar niște discuții și o comuniune.

Iisus a reluat multe dintre învățămintele predicii de hirotonisire pe care o făcuse în același loc, apoi i-a chemat pe apostoli în fața lui, unul câte unul, și i-le-a dat însărcinarea de a merge în lume ca reprezentanți ai lui. Misiunea de consacrare dată de Maestru a fost următoarea: „Duceți-vă în lumea largă și predicați vestea bună a împărăției. Eliberați-i pe prizonierii spirituali, consolați-i pe cei asupriți și dați îngrijirile voastre celor mârniți. Ați primit gratuit, dați gratuit.”

Iisus le-a recomandat să nu ia cu ei nici bani nici haine de schimb, spunând: „muncitorul bun își merită salariul”. Iar în cele din urmă zise: „Iată, eu vă trimit ca pe niște miei în mijlocul lupilor; fiți deci înțelepți precum șerpilor și inofensivi precum porumbeii. Dar luați seama, căci dușmanii voștri vă vor aduce în fața consiliilor lor și vă vor critica aspru în sinagogile lor. Veți fi târați în fața guvernatorilor și a conducătorilor pentru că credeți în această evanghelie, și chiar mărturia voastră va mărturisi pentru mine pe lângă ei. Când vă vor trimite la judecată, voi să nu vă neliniștiți de ceea ce veți zice, căci spiritul Tatălui meu sălășluiește în voi și va vorbi pentru voi în acele momente. Unii dintre voi vor fi trimiși la moarte și, înainte ca voi să întemeiați regatul pe pământ, veți fi urâți de multe dintre popoare din cauza acestei evanghelii; dar să nu aveți nici o teamă; eu vă voi fi alături și spiritul meu vă va merge înainte în lumea întreagă. Prezența tatălui meu va rămâne cu voi în timp ce veți merge mai întâi către iudei și apoi către gentili.”

După ce au coborât de pe munte, ei s-au întors la căminul lor din casa lui Zebedeu.

10. SEARA DE DUPĂ CONSACRARE

În seara aceea, Iisus și-a prezentat învățăturile în casă, deoarece începea să cadă ploaia; el a vorbit foarte mult celor doisprezece în încercarea de a le arăta ceea ce ei trebuiau să fie, și nu ceea ce trebuiau să facă. Apostolii cunoșteau numai o religie care impunea să se facă anumite lucruri ca mijloc de a atinge dreptatea - mântuirea. Dar Iisus repeta: „În regat trebuie să fii drept ca să faci lucrarea.” De multe ori a zis: „Fiți deci perfecți așa cum și Tatăl vostru din ceruri este perfect.” Maestrul le explica tot timpul apostolilor săi că

the truth, experiencing compassion, and choosing goodness — the will to be in harmony with God's will, coupled with the eternal urge to become perfect, even as the Father in heaven is perfect.

9. THE DAY OF CONSECRATION

140:9.1 (1583.7) The next Sabbath day Jesus devoted to his apostles, journeying back to the highland where he had ordained them; and there, after a long and beautifully touching personal message of encouragement, he engaged in the solemn act of the consecration of the twelve. This Sabbath afternoon Jesus assembled the apostles around him on the hillside and gave them into the hands of his heavenly Father in preparation for the day when he would be compelled to leave them alone in the world. There was no new teaching on this occasion, just visiting and communion.

140:9.2 (1584.1) Jesus reviewed many features of the ordination sermon, delivered on this same spot, and then, calling them before him one by one, he commissioned them to go forth in the world as his representatives. The Master's consecration charge was: "Go into all the world and preach the glad tidings of the kingdom. Liberate spiritual captives, comfort the oppressed, and minister to the afflicted. Freely you have received, freely give."

140:9.3 (1584.2) Jesus advised them to take neither money nor extra clothing, saying, "The laborer is worthy of his hire." And finally he said: "Behold I send you forth as sheep in the midst of wolves; be you therefore as wise as serpents and as harmless as doves. But take heed, for your enemies will bring you up before their councils, while in their synagogues they will castigate you. Before governors and rulers you will be brought because you believe this gospel, and your very testimony shall be a witness for me to them. And when they lead you to judgment, be not anxious about what you shall say, for the spirit of my Father indwells you and will at such a time speak through you. Some of you will be put to death, and before you establish the kingdom on earth, you will be hated by many peoples because of this gospel; but fear not; I will be with you, and my spirit shall go before you into all the world. And my Father's presence will abide with you while you go first to the Jews, then to the gentiles."

140:9.4 (1584.3) And when they came down from the mountain, they journeyed back to their home in Zebedee's house.

10. THE EVENING AFTER THE CONSECRATION

140:10.1 (1584.4) That evening while teaching in the house, for it had begun to rain, Jesus talked at great length, trying to show the twelve what they must *be*, not what they must *do*. They knew only a religion that imposed the *doing* of certain things as the means of attaining righteousness — salvation. But Jesus would reiterate, "In the kingdom you must be righteous in order to do the work." Many times did he repeat, "Be you therefore perfect, even as your Father in heaven is perfect." All the while was the Master explaining to his bewildered

mântuirea pe care venise el să o aducă în lume nu se putea obține decât crezând, printr-o credință simplă și sinceră. Iisus zise: „Ioan a predicat un botez al pocăinței, o părere de rău pentru modul vechi de viață. Voi mergeți și proclamați botezul comuniunii cu Dumnezeu. Proclamați pocăința celor care au nevoie de această învățătură, dar, celor care caută deja sincer intrarea în regat, deschideți larg porțile și spuneți-le să intre în voioasa comunitate a fiilor lui Dumnezeu.” Însă era o sarcină grea a-i convinge pe acești pescari din Galileea că, în regat, trebuie mai întâi să fii drept, prin credință, înainte de a acționa cu dreptate în viața zilnică a muritorilor pământului.

Un alt mare handicap în această lucrare de învățătură a celor doisprezece era tendința lor de a adopta principii înalt idealiste și spirituale de adevăr religios, și de a le transforma în reguli concrete de conduită personală. Iisus le prezenta magnificul spirit al atitudinii sufletului, dar apostolii stăruiau să traducă aceste învățături în precepte de comportament personal. De multe ori, când erau foarte siguri că își aminteau ceea ce le zisese Maestrul, ei erau aproape încredințați că au uitat ceea ce Maestrul nu le zisese. Dar ei asimilau lent învățătura sa, pentru că Iisus era tot ceea ce îi învăța. Ceea ce ei nu au putut câștiga prin instrucțiunile sale verbale, au dobândit progresiv trăind cu el.

Apostolii nu vedeau decât că Maestrul lor urmărea să trăiască o viață de inspirație spirituală pentru toate persoanele din toate epocile de pe toate lumile unui vast univers. În pofida a ceea ce le zicea Iisus din când în când, apostolii nu pricepeau ideea că el înfăptuia o lucrare pe această lume, dar pentru toate celelalte lumi din imensa sa creație. Iisus și-a trăit viața pământească pe Urantia, nu pentru a stabili un exemplu de viață temporară pentru bărbații și pentru femeile din această lume, ci mai degrabă pentru a crea un ideal înalt spiritual și un izvor de inspirație pentru toate ființele muritoare de pe toate lumile.

În aceeași seară, Toma l-a întrebat pe Iisus: „Maestre, ne-ai spus că trebuie să devenim ca și copilașii înainte de a putea câștiga intrarea în regatul Tatălui, și totuși ne-ai prevenit să nu ne lăsăm amăgiți de falși profeți și să nu ne facem vinovați de a ne arunca perlele înaintea porcilor. Acum, eu sunt de-a dreptul nedumerit. N-am ajuns să-ți înțeleg învățătura.” Iisus i-a răspuns lui Toma: „Câtă răbdare voi mai avea!? Voi persistați mereu a lua în literă tot ceea ce vă învăț eu. Când v-am cerut să deveniți asemeni copilașilor ca preț al intrării voastre în regat, eu nu vorbeam nici de ușurătatea de a te lăsa amăgit, nici la simpla bunăvoință de a crede, nici de graba de a te încrede în străinii agreabili. Ceea ce voiam ca voi să luați din pilda aceasta era relația dintre copil și părinte. Tu ești copilul, și în regatul Tatălui tău vei căuta să intri. Există, între orice copil normal și tatăl său, o afecțiune naturală care asigură relații înțelegătoare și afectuoase, și care exclude perpetuu orice tendință de a negocia pentru a obține dragostea și îndurarea Tatălui. Evanghelia pe care mergeți să o predicați se referă la o mântuire ce provine din realizarea, prin credință, a însăși acestei relații eterne dintre copil și părinte.”

Caracteristica majoră a învățăturii lui Iisus era că moralitatea filozofiei sale decurgea din relațiile personale dintre individ și Dumnezeu - și anume această relație copil-părinte. Iisus pune accentul pe

apostles that the salvation which he had come to bring to the world was to be had only by *believing*, by simple and sincere faith. Said Jesus: “John preached a baptism of repentance, sorrow for the old way of living. You are to proclaim the baptism of fellowship with God. Preach repentance to those who stand in need of such teaching, but to those already seeking sincere entrance to the kingdom, open the doors wide and bid them enter into the joyous fellowship of the sons of God.” But it was a difficult task to persuade these Galilean fishermen that, in the kingdom, *being* righteous, by faith, must precede *doing* righteousness in the daily life of the mortals of earth.

140:10.2 (1584.5) Another great handicap in this work of teaching the twelve was their tendency to take highly idealistic and spiritual principles of religious truth and remake them into concrete rules of personal conduct. Jesus would present to them the beautiful spirit of the soul's attitude, but they insisted on translating such teachings into rules of personal behavior. Many times, when they did make sure to remember what the Master said, they were almost certain to forget what he did *not* say. But they slowly assimilated his teaching because Jesus was all that he taught. What they could not gain from his verbal instruction, they gradually acquired by living with him.

140:10.3 (1585.1) It was not apparent to the apostles that their Master was engaged in living a life of spiritual inspiration for every person of every age on every world of a far-flung universe. Notwithstanding what Jesus told them from time to time, the apostles did not grasp the idea that he was doing a work *on* this world but *for* all other worlds in his vast creation. Jesus lived his earth life on Urantia, not to set a personal example of mortal living for the men and women of this world, but rather to create a *high spiritual and inspirational ideal* for all mortal beings on all worlds.

140:10.4 (1585.2) This same evening Thomas asked Jesus: “Master, you say that we must become as little children before we can gain entrance to the Father's kingdom, and yet you have warned us not to be deceived by false prophets nor to become guilty of casting our pearls before swine. Now, I am honestly puzzled. I cannot understand your teaching.” Jesus replied to Thomas: “How long shall I bear with you! Ever you insist on making literal all that I teach. When I asked you to become as little children as the price of entering the kingdom, I referred not to ease of deception, mere willingness to believe, nor to quickness to trust pleasing strangers. What I did desire that you should gather from the illustration was the child-father relationship. You are the child, and it is your Father's kingdom you seek to enter. There is present that natural affection between every normal child and its father which insures an understanding and loving relationship, and which forever precludes all disposition to bargain for the Father's love and mercy. And the gospel you are going forth to preach has to do with a salvation growing out of the faith-realization of this very and eternal child-father relationship.”

140:10.5 (1185.3) The one characteristic of Jesus' teaching was that the *morality* of his philosophy originated in the personal relation of the individual to God — this very child-father relationship. Jesus placed emphasis on the

individ, iar nu pe rasă sau pe națiune. În timpul cinei Iisus a avut cu Matei convorbirea în care i-a explicat că moralitatea oricărui act este determinată de motivul autorului ei. Moralitatea lui Iisus era întotdeauna pozitivă. Regula de aur reformulată de Iisus pretinde contacte sociale active; vechea regulă negativă putea fi urmată în izolare. Iisus a despuat moralitatea de toate regulile și de ceremonii, și a înălțat-o la înălțimi maiestuoase de gândire spirituală și de viață cu adevărat dreaptă.

Noua religie a lui Iisus nu era lipsită de implicații practice; dar tot ceea ce se poate găsi în învățătura lui, având valoare practică dintr-un punct de vedere politic, social sau economic, decurge natural din această experiență interioară a sufletului manifestând roadele spiritului în slujirea zilnică spontană a unei experiențe religioase personale autentice.

După ce Iisus și Matei au terminat de vorbit, Simon Zelotul a întrebat: „Maestre, oare toți oamenii sunt fiii lui Dumnezeu?” Iisus a răspuns: „Da, Simone, toți oamenii sunt fii de Dumnezeu, și aceasta este vestea bună pe care o veți proclama.” Dar apostolii nu reușeau să înțeleagă o asemenea doctrină care era pentru ei un anunț nou, ciudat și stupefiant. Și din pricina dorinței lui de a insufla acest adevăr discipolilor săi, Iisus îi învăța să-i trateze pe toți oamenii ca fiind frații lor.

Ca răspuns la o întrebare pusă de Andrei, Maestrul a explicat că moralitatea învățăturii sale era inseparabilă de maniera religioasă în care trăia. El propovăduia moralitatea pornind nu de la natura omului, ci pornind de la relația omului cu Dumnezeu.

Ioan l-a întrebat pe Iisus: „Maestre, ce este împărăția cerurilor?” Și Iisus a răspuns: „Împărăția cerurilor este compus din trei elemente esențiale: în primul rând recunoașterea faptului suveranității lui Dumnezeu; în al doilea rând credința în adevărul filiației cu Dumnezeu; și în al treilea rând credința în eficiența supremei dorințe umane de a face voia lui Dumnezeu - de a fi asemenea lui Dumnezeu. Și iată vestea bună a evangheliei: prin credință, fiecare muritor poate să posede toate aceste elemente esențiale ale salvării.”

Acum că săptămâna de așteptare se scursese, ei s-au pregătit ca în ziua următoare să plece către Ierusalim.

individual, not on the race or nation. While eating supper, Jesus had the talk with Matthew in which he explained that the morality of any act is determined by the individual's motive. Jesus' morality was always positive. The golden rule as restated by Jesus demands active social contact; the older negative rule could be obeyed in isolation. Jesus stripped morality of all rules and ceremonies and elevated it to majestic levels of spiritual thinking and truly righteous living.

140:10.6 (1585.4) This new religion of Jesus was not without its practical implications, but whatever of practical political, social, or economic value there is to be found in his teaching is the natural outworking of this inner experience of the soul as it manifests the fruits of the spirit in the spontaneous daily ministry of genuine personal religious experience.

140:10.7 (1585.5) After Jesus and Matthew had finished talking, Simon Zelotes asked, "But, Master, are *all* men the sons of God?" And Jesus answered: "Yes, Simon, all men are the sons of God, and that is the good news you are going to proclaim." But the apostles could not grasp such a doctrine; it was a new, strange, and startling announcement. And it was because of his desire to impress this truth upon them that Jesus taught his followers to treat all men as their brothers.

140:10.8 (1585.6) In response to a question asked by Andrew, the Master made it clear that the morality of his teaching was inseparable from the religion of his living. He taught morality, not from the *nature* of man, but from the *relation* of man to God.

140:10.9 (1585.7) John asked Jesus, "Master, what is the kingdom of heaven?" And Jesus answered: "The kingdom of heaven consists in these three essentials: first, recognition of the fact of the sovereignty of God; second, belief in the truth of sonship with God; and third, faith in the effectiveness of the supreme human desire to do the will of God — to be like God. And this is the good news of the gospel: that by faith every mortal may have all these essentials of salvation."

140:10.10 (1586.1) And now the week of waiting was over, and they prepared to depart on the morrow for Jerusalem.

Capitolul 141. Începutul lucrării publice

⇨ 140

CARTEA URANTIA

142 ⇨

PARTE IV. VIAȚA ȘI ÎNVĂȚĂTURILE LUI IISUS

CAPITOLUL 141 ÎNCEPUTUL LUCRĂRII PUBLICE

Secțiuni

Introduction

1. Plecarea din Galileea
2. Legea lui Dumnezeu și voia Tatălui
3. Șederea la Amatus
4. Învățătura despre Tată
5. Unitatea spirituală
6. Ultima săptămână în Amatus
7. În Bethania de dincolo de Iordan
8. Lucrarea în Ierihon
9. Plecarea la Ierusalim

PAPER 141 BEGINNING THE PUBLIC WORK

SECTIONS

Introduction

1. Leaving Galilee
2. God's Law and the Father's Will
3. The Sojourn at Amathus
4. Teaching about the Father
5. Spiritual Unity
6. Last Week at Amathus
7. At Bethany Beyond Jordan
8. Working in Jericho
9. Departing for Jerusalem

Introduction

ÎN 19 ianuarie din anul 27, prima zi din săptămână, Iisus și cei doisprezece s-au pregătit să părăsească cartierul general din Betsaida. Cei doisprezece nu știau nimic de planurile Maestrului lor, decât că vor urca la Ierusalim ca să asiste la sărbătoarea Paștelor din aprilie, și că itinerarul proiectat trecea prin valea Iordanului. Ei nu au plecat din casa lui Zebedeu înainte de amiază, deoarece familiile apostolilor și ale discipolilor veniseră să își ia rămas bun și să le ureze noroc în noua lucrare ce erau gata să o înceapă.

În momentul despărțirii, apostolii nu l-au văzut pe Maestru, iar Andrei a plecat în căutarea sa. După o scurtă căutare, el l-a găsit pe Iisus șezând într-o barcă de pe o plajă, iar el plângea. Cei doisprezece îl văzuseră adesea pe Maestru lor în momente în care părea trist și fuseseră martorii scurtelor sale perioade de serioase preocupări mentale, dar nici unul nu îl văzuse vreodată vărsând lacrimi. Andrei a fost oarecum surprins să-l vadă pe Maestru atât de afectat în momentul plecării lor la Ierusalim, și el a îndrăznit să se apropie de Iisus și să-l întrebe: „În această zi mare, Maestre, în momentul în care o să ne ducem la Ierusalim pentru a proclama regatul Tatălui, oare de ce plângi? Cine dintre noi te-a supărat?” Și Iisus, revenind cu Andrei la cei doisprezece, le-a răspuns: „Nici unul dintre voi nu m-a mâhnit. Sunt întristat numai pentru că nici un membru al familiei tatălui meu Iosif nu și-a amintit să vină ca să ne ureze drum bun.” În momentul

INTRODUCTION

141:0.1 (1587.1) ON THE first day of the week, January 19, A.D. 27, Jesus and the twelve apostles made ready to depart from their headquarters in Betsaida. The twelve knew nothing of their Master's plans except that they were going up to Jerusalem to attend the Passover feast in April, and that it was the intention to journey by way of the Jordan valley. They did not get away from Zebedee's house until near noon because the families of the apostles and others of the disciples had come to say good-bye and wish them well in the new work they were about to begin.

141:0.2 (1587.2) Just before leaving, the apostles missed the Master, and Andrew went out to find him. After a brief search he found Jesus sitting in a boat down the beach, and he was weeping. The twelve had often seen their Master when he seemed to grieve, and they had beheld his brief seasons of serious preoccupation of mind, but none of them had ever seen him weep. Andrew was somewhat startled to see the Master thus affected on the eve of their departure for Jerusalem, and he ventured to approach Jesus and ask: "On this great day, Master, when we are to depart for Jerusalem to proclaim the Father's kingdom, why is it that you weep? Which of us has offended you?" And Jesus, going back with Andrew to join the twelve, answered him: "No one of you has grieved me. I am saddened only because none of my father Joseph's family have remembered to come over to bid us Godspeed." At this time Ruth was on a visit to her brother Joseph at Nazareth. Other

acela, Rut era în vizită la fratele ei Iosif în Nazaret; ceilalți membri ai familiei se ținuseră la distanță din trufie, dezamăgire, neînțelegere și meschină rânduială a căreia i se lăsaseră pradă din pricină că sentimentele le fuseseră rănite.

members of his family were kept away by pride, disappointment, misunderstanding, and petty resentment indulged as a result of hurt feelings.

1. PLECAREA DIN GALILEEA

Capernaum nu era departe de Tiberiada; renumele lui Iisus începuse să se răspândească de-a lungul și de-a latul Galileii, și chiar mai încolo. Iisus știa că Irod nu va întârzia să ia seama de lucrarea sa; el a socotit deci că mai bine era să se îndrepte spre sud și să intre în Iudeea cu apostolii săi. O companie de peste o sută de credincioși dorea să facă drumul cu ei, dar Iisus le-a vorbit și i-a rugat să nu însoțească grupul apostolic pe calea ce mergea în josul Iordanului. Ei au consimțit să rămână în urmă, dar, la capătul a câteva ceasuri, mulți dintre ei s-au luat după Maestru.

În prima zi, Iisus și apostolii lui nu au mers mai departe de Tariheea, unde s-au odihnit peste noapte. În ziua următoare au călătorit până la un punct al Iordanului de lângă Pella, unde Ioan predicase cam cu un an mai înainte și unde Iisus primise botezul. Ei au zăbovit acolo, vreme de peste două săptămâni, propovăduind și predicând. La sfârșitul primei săptămâni, mai multe sute de persoane se adunaseră într-o tabără lângă locul în care stăteau Iisus și cei doisprezece; această mulțime venise din Galileea, din Fenicia, din Siria, din Decapole, din Perea și din Iudeea.

Iisus nu a predicat în public. Andrei împărțea mulțimea și desemna predicatorii pentru reuniunile de dimineață și de după-amiază. După masa de seară, Iisus a stat de vorbă cu cei doisprezece. El nu i-a învățat nimic nou, dar recapitula învățătura sa anterioară și răspundea numeroaselor lor întrebări. În cursul uneia dintre aceste seri, le-a dat celor doisprezece câteva indicații despre cele patruzeci de zile pe care le petrecuse pe dealuri în apropierea acestui loc.

Mulți dintre auditorii veniți din Perea și din Iudeea fuseseră botezați de Ioan și voiau să afle mai mult despre învățăturile lui Iisus. Apostolii au făcut multe progrese în instruirea discipolilor lui Ioan, în sensul că ei nu au depreciat în nici un fel prezicerile lui Ioan și că în această epocă ei nu îi botezau nici chiar pe noii lor ucenici. Dar aceasta a fost întotdeauna o piatră de încercare pentru partizanii lui Ioan să vadă că Iisus, dacă el era într-adevăr tot ceea ce anunțase Ioan, nu făcea nimic pentru a-l scoate din închisoare. Discipolii lui Ioan nu au putut niciodată înțelege de ce Iisus nu a împiedicat niciodată moartea crudă a conducătorului lor preaiubit.

Seară de seară, Andrei îi învăța cu grijă pe tovarășii lui apostoli sarcina delicată și dificilă de a se înțelege bine cu discipolii lui Ioan Botezătorul. În timpul acestui prim an de slujire publică al lui Iisus, mai mult de trei sferturi din discipolii lui urmaseră anterior pe Ioan și au primit botezul lui. Tot acest an 27 s-a petrecut în preluarea în liniște a lucrării lui Ioan din Perea și din Iudeea.

1. LEAVING GALILEE

^{141:1.1 (1587.3)} Capernaum was not far from Tiberias, and the fame of Jesus had begun to spread well over all of Galilee and even to parts beyond. Jesus knew that Herod would soon begin to take notice of his work; so he thought best to journey south and into Judea with his apostles. A company of over one hundred believers desired to go with them, but Jesus spoke to them and besought them not to accompany the apostolic group on their way down the Jordan. Though they consented to remain behind, many of them followed after the Master within a few days.

^{141:1.2 (1587.4)} The first day Jesus and the apostles only journeyed as far as Tarichea, where they rested for the night. The next day they traveled to a point on the Jordan near Pella where John had preached about one year before, and where Jesus had received baptism. Here they tarried for more than two weeks, teaching and preaching. By the end of the first week several hundred people had assembled in a camp near where Jesus and the twelve dwelt, and they had come from Galilee, Phenicia, Syria, the Decapolis, Perea, and Judea.

^{141:1.3 (1588.1)} Jesus did no public preaching. Andrew divided the multitude and assigned the preachers for the forenoon and afternoon assemblies; after the evening meal Jesus talked with the twelve. He taught them nothing new but reviewed his former teaching and answered their many questions. On one of these evenings he told the twelve something about the forty days which he spent in the hills near this place.

^{141:1.4 (1588.2)} Many of those who came from Perea and Judea had been baptized by John and were interested in finding out more about Jesus' teachings. The apostles made much progress in teaching the disciples of John inasmuch as they did not in any way detract from John's preaching, and since they did not at this time even baptize their new disciples. But it was always a stumbling stone to John's followers that Jesus, if he were all that John had announced, did nothing to get him out of prison. John's disciples never could understand why Jesus did not prevent the cruel death of their beloved leader.

^{141:1.5 (1588.3)} From night to night Andrew carefully instructed his fellow apostles in the delicate and difficult task of getting along smoothly with the followers of John the Baptist. During this first year of Jesus' public ministry more than three fourths of his followers had previously followed John and had received his baptism. This entire year of A.D. 27 was spent in quietly taking over John's work in Perea and Judea.

2. LEGEA LUI DUMNEZEU ȘI VOIA TĂTĂLUI

2. GOD'S LAW AND THE FATHER'S WILL

În seara de dinainte de plecarea lor din Pella, Iisus a dat apostolilor lui câteva învățături suplimentare despre noul regat. Maestrul a zis: „Ați fost învățați să așteptați venirea împărăției lui Dumnezeu, și acum eu vin să vă anunț că această împărăție mult așteptată este la îndemână, că este deja chiar aici, în sânul nostru. În tot regatul, trebuie un rege care să șadă pe tronul său și să decreteze legile împărăției. Voi ai conceput deci împărăția cerurilor ca pe o suveranitate glorificată a poporului iudeu peste toate popoarele pământului, cu un Mesia șezând pe tronul lui David și, din acest loc de putere miraculoasă, să promulge legile întregii lumi. Dar, copiii mei, voi nu vedeți cu ochiul credinței și nu auziți cu inteligența spiritului. Eu declar că împărăția cerurilor este realizarea și recunoașterea legii lui Dumnezeu în inima oamenilor. Este adevărat că există un Rege în această împărăție; acest Rege este Tatăl meu și Tatăl vostru. Noi suntem într-adevăr supușii lui loiali, dar acest fapt este de departe depășit de adevărul transformator că noi suntem fiii săi. În viața mea, acest adevăr trebuie să devină manifest pentru toți. Tatăl nostru stă și el pe un tron, însă pe un tron nefăcut de mână de om. Tronul Infinitului este sălașul veșnic al Tatălui din cerul cerurilor; el a umplut toate lucrurile și a proclamat legile sale întregului univers. Și Tatăl domnește de asemenea în inima copiilor săi pământeni prin spiritul pe care l-a trimis să trăiască în sufletul muritorilor.

”Când sunteți supușii acestei împărății, voi trebuie într-adevăr să auziți legea Suveranului Universului. Însă atunci când, datorită evangheliei împărăției pe care am venit să-l proclam, veți descoperi prin credință că sunteți fii, voi nu vă veți mai considera creaturi supuse legii unui rege atotputernic, ci ca fii privilegiați ai unui Tată iubitor și divin. În adevăr, în adevăr, vă spun, când voia Tatălui este legea voastră, nici unul nu va sta în regat. Dar atunci când voia Tatălui devine cu adevărat voia voastră, atunci voi sunteți în tot adevărul în regat, deoarece regatul a devenit datorită acestui fapt o experiență stabilită în voi. Când voia lui Dumnezeu este legea voastră, voi sunteți nobilii supuși sclavi; însă, când credeți în această nouă evanghelie a filiației divine, voia Tatălui meu devine voia voastră, iar voi sunteți înălțați la înalta poziție de liberi copii ai lui Dumnezeu, de fii eliberați ai împărăției.”

Unii dintre apostoli pricepeau întrucâtva această învățătură, dar nici unul dintre ei nu înțelege deplina semnificație a acestei prodigioase declarații, afară poate doar de Iacob Zebedeu. Totuși, aceste cuvinte au pătruns inima lor și au tășnit apoi afară din ea pentru a înveseli serviciul lor în timpul anilor lor ulteriori de slujire.

3. ȘEDEREA LA AMATUS

Maestrul și apostolii săi au rămas pe lângă Amatus vreme de aproape trei săptămâni. Apostolii au continuat să predice de două ori pe zi în fața mulțimii, iar Iisus a predicat în toate după-amiezile de sabbat. A devenit imposibil să se continue recreațiile de miercuri; atunci, Andrei a decis ca apostolii să se odihnească doi câte doi, într-una dintre cele șase zile din săptămână, în vreme ce toți ceilalți vor sluji în timpul slujbelor de sabbat.

Petru, Iacob și Ioan au ținut cea mai mare parte

141:2.1 (1588.4) The night before they left Pella, Jesus gave the apostles some further instruction with regard to the new kingdom. Said the Master: “You have been taught to look for the coming of the kingdom of God, and now I come announcing that this long-looked-for kingdom is near at hand, even that it is already here and in our midst. In every kingdom there must be a king seated upon his throne and decreeing the laws of the realm. And so have you developed a concept of the kingdom of heaven as a glorified rule of the Jewish people over all the peoples of the earth with Messiah sitting on David’s throne and from this place of miraculous power promulgating the laws of all the world. But, my children, you see not with the eye of faith, and you hear not with the understanding of the spirit. I declare that the kingdom of heaven is the realization and acknowledgment of God’s rule within the hearts of men. True, there is a King in this kingdom, and that King is my Father and your Father. We are indeed his loyal subjects, but far transcending that fact is the transforming truth that we are his sons. In my life this truth is to become manifest to all. Our Father also sits upon a throne, but not one made with hands. The throne of the Infinite is the eternal dwelling place of the Father in the heaven of heavens; he fills all things and proclaims his laws to universes upon universes. And the Father also rules within the hearts of his children on earth by the spirit which he has sent to live within the souls of mortal men.

141:2.2 (1588.5) “When you are the subjects of this kingdom, you indeed are made to hear the law of the Universe Ruler; but when, because of the gospel of the kingdom which I have come to declare, you faith-discover yourselves as sons, you henceforth look not upon yourselves as law-subject creatures of an all-powerful king but as privileged sons of a loving and divine Father. Verily, verily, I say to you, when the Father’s will is your law, you are hardly in the kingdom. But when the Father’s will becomes truly your will, then are you in very truth in the kingdom because the kingdom has thereby become an established experience in you. When God’s will is your law, you are noble slave subjects; but when you believe in this new gospel of divine sonship, my Father’s will becomes your will, and you are elevated to the high position of the free children of God, liberated sons of the kingdom.”

141:2.3 (1589.1) Some of the apostles grasped something of this teaching, but none of them comprehended the full significance of this tremendous announcement, unless it was James Zebedee. But these words sank into their hearts and came forth to gladden their ministry during later years of service.

3. THE SOJOURN AT AMATHUS

141:3.1 (1589.2) The Master and his apostles remained near Amathus for almost three weeks. The apostles continued to preach twice daily to the multitude, and Jesus preached each Sabbath afternoon. It became impossible to continue the Wednesday playtime; so Andrew arranged that two apostles should rest each day of the six days in the week, while all were on duty during the Sabbath services.

141:3.2 (1589.3) Peter, James, and John did most of the

dintre predicile publice. Filip, Nataniel, Toma și Simon au făcut o mare parte din munca personală și au dat lecții unor grupuri speciale de persoane interesate. Gemenii au continuat cu supravegherea lor generală de poliție, în vreme ce Andrei, Matei și Iuda s-au organizat într-un comitet de administrație general de trei membri, dar fiecare dintre cei trei realiza și o muncă religioasă considerabilă.

Andrei era foarte ocupat cu reglementarea neînțelegerilor și a dezacordurilor mereu reînnoite dintre discipolii lui Ioan și cei mai recentți ucenici ai lui Iisus. Se iveau situații grave aproape în fiecare zi, dar Andrei, cu ajutorul colegilor lui apostolici, reușea să determine părțile aflate în conflict să încheie un oarecare acord, cel puțin temporar. Iisus a refuzat să participe la vreuna dintre convorbiri; el nu a mai vrut să dea nici cel mai mic sfat pentru reglementarea adecvată a acestor diferențe. Nici o singură dată nu a oferit vreo sugestie cu privire la maniera în care apostolii trebuiau să soluționeze aceste dificultăți într-un mod adecvat. Când Andrei aborda aceste chestiuni, Iisus zicea întotdeauna: „Nu este înțelept ca gazda să participe la certurile de familie ale oaspeților ei; un părinte înțelept nu ia niciodată partea nici unuia dintre copiii lui în măruntele certuri dintre ei.”

Maestrul vădea o mare înțelepciune și manifesta o perfectă echitate în toate raporturile sale cu apostolii, precum și cu toți discipolii săi. Iisus era într-adevăr un conducător de oameni. El exercita o mare influență asupra semenilor lui din cauza combinației de farmec și de forță a personalității sale. Din aspra sa viață de nomad fără cămin, se degaja o influență subtilă și plină de autoritate. Exista o atracție intelectuală și o putere de atracție spirituală în maniera sa plină de autoritate de a-și expune învățătura, în logica sa lucidă, în forța sa de raționament, în clarviziunea lui pătrunzătoare, în vivacitatea minții sale, în echilibrul său incomparabil și în sublima sa toleranță. Iisus era simplu, viril, cinstit și neînfricat. Însoțind orice influență fizică și intelectuală manifestată în prezența Maestrului, existau totodată și toate celelalte farmece spirituale ale ființei de atunci înainte atașate personalității sale - răbdarea, tandrețea, blândețea bunătatea și smerenia.

Iisus din Nazaret era într-adevăr o personalitate viguroasă și energică; el era o putere intelectuală și o fortăreață spirituală. Personalitatea sa nu atrăgea, printre discipolii lui, numai femeii înclinate către spiritualitate, ci și pe Nicodim, omul educat și intelectual, și pe cutezătorul soldat roman, căpitanul gărzii din preajma crucii, care, după ce a asistat la ultimele clipe ale Maestrului a zis: „În adevăr, acesta era un Fiu al lui Dumnezeu.” Și voinicii și aspii pescari galileeni îl numeau Maestrul.

Portretele lui Iisus au fost cât se poate de deplasate. Aceste picturi ale lui Cristos au exercitat o influență dăunătoare asupra tineretului. Negustorii de la templu cu greu ar fi fugit din fața lui Iisus dacă el ar fi fost un om așa cum artiștii voștri îl zugrăvesc în general. El avea o fire umană plină de demnitate; el era bun, dar natural. Iisus nu poza într-un mistic blajin, agreabil, blând și amabil. Învățătura lui avea un dinamism însuflețitor. El nu doar că avea intenții bune, ci se punea să facă realmente binele.

Maestrul nu a spus niciodată: „Veniți la mine, voi toți care sunteți indolenți și visători.” Dar a zis de multe

public preaching. Philip, Nathaniel, Thomas, and Simon did much of the personal work and conducted classes for special groups of inquirers; the twins continued their general police supervision, while Andrew, Matthew, and Judas developed into a general managerial committee of three, although each of these three also did considerable religious work.

141:3.3 (1589.4) Andrew was much occupied with the task of adjusting the constantly recurring misunderstandings and disagreements between the disciples of John and the newer disciples of Jesus. Serious situations would arise every few days, but Andrew, with the assistance of his apostolic associates, managed to induce the contending parties to come to some sort of agreement, at least temporarily. Jesus refused to participate in any of these conferences; neither would he give any advice about the proper adjustment of these difficulties. He never once offered a suggestion as to how the apostles should solve these perplexing problems. When Andrew came to Jesus with these questions, he would always say: “It is not wise for the host to participate in the family troubles of his guests; a wise parent never takes sides in the petty quarrels of his own children.”

141:3.4 (1589.5) The Master displayed great wisdom and manifested perfect fairness in all of his dealings with his apostles and with all of his disciples. Jesus was truly a master of men; he exercised great influence over his fellow men because of the combined charm and force of his personality. There was a subtle commanding influence in his rugged, nomadic, and homeless life. There was intellectual attractiveness and spiritual drawing power in his authoritative manner of teaching, in his lucid logic, his strength of reasoning, his sagacious insight, his alertness of mind, his matchless poise, and his sublime tolerance. He was simple, manly, honest, and fearless. With all of this physical and intellectual influence manifest in the Master's presence, there were also all those spiritual charms of being which have become associated with his personality — patience, tenderness, meekness, gentleness, and humility.

141:3.5 (1589.6) Jesus of Nazareth was indeed a strong and forceful personality; he was an intellectual power and a spiritual stronghold. His personality not only appealed to the spiritually minded women among his followers, but also to the educated and intellectual Nicodemus and to the hardy Roman soldier, the captain stationed on guard at the cross, who, when he had finished watching the Master die, said, “Truly, this was a Son of God.” And red-blooded, rugged Galilean fishermen called him Master.

141:3.6 (1590.1) The pictures of Jesus have been most unfortunate. These paintings of the Christ have exerted a deleterious influence on youth; the temple merchants would hardly have fled before Jesus if he had been such a man as your artists usually have depicted. His was a dignified manhood; he was good, but natural. Jesus did not pose as a mild, sweet, gentle, and kindly mystic. His teaching was thrillingly dynamic. He not only *meant well*, but he went about actually *doing good*.

141:3.7 (1590.2) The Master never said, “Come to me all you who are indolent and all who are dreamers.” But he

ori: „Veniți la mine, voi toți care vă osteniți, și eu vă voi da odihnă - forță spirituală.” În adevăr, jugul Maestrului este ușor, dar, chiar și așa, el nu îl impune niciodată; fiecare individ trebuie să ia acest jug din însăși voia lui.

Iisus i-a învățat pe oameni că cucerirea era rodul jertfei, jertfirea trufiei și a egoismului. Arătând îndurare, el voia să înfățișeze maniera spirituală de a te elibera de toate ostenele, ranchiunile, și amărăciunile, de orice mânie și orice sete de răzbunare și de putere personală. Când a zis: „Nu rezistați răului”, el a explicat, mai târziu, că el nu înțelegea prin aceea găsirea de scuze pentru păcat sau pledarea fraternizării cu închinăta. El avea mai mult intenția de a-i învăța să ierte, să nu reziste tratamentelor rele pricinuite personalității voastre, relelor răni pricinuite simțămintelor voastre de demnitate personală.”

4. ÎNVĂȚĂTURA DESPRE TATĂ

În timpul șederii sale la Amatus, Iisus a petrecut mult timp propovăduindu-le apostolilor noul concept de Dumnezeu. În repetate rânduri, el le-a insuflat adevărul că Dumnezeu este un Tată, iar nu un mare și suprem contabil, preocupat în principal cu înscrierea, în contul debitor al copiilor lui pământești răătăciți, a înregistrărilor păcatelor lor și ale faptelor lor rele pentru a le folosi ulterior împotriva lor când îi va judeca în calitate de just Judecător al întregii creații. Iudeii îl concepuseră, de mult timp, pe Dumnezeu ca pe un suveran universal, și chiar ca pe un părinte al națiunii, dar niciodată până atunci nu fusese conceput de un număr atât de mare de oameni muritori ca fiind un Tată iubitor al fiecărui individ.

Ca răspuns la întrebarea lui Toma: „Cine este acest Dumnezeu al împărăției?” Iisus a replicat: „Dumnezeu este Tatăl tău, iar religia - evanghelia mea - nu este nimic mai mult sau mai puțin decât recunoașterea încrezătoare a adevărului că tu ești fiul său. Eu sunt întrupat aici, printre voi, pentru a clarifica aceste două idei prin viața și prin învățătura mea.”

Iisus a căutat totodată să elibereze mintea apostolilor săi de ideea că sacrificiile de animale erau o îndatorire religioasă. Însă acești oameni crescuți în religia sacrificiului de zi cu zi înțelegeau cu greu ceea ce voia el să spună. Totuși Maestrul nu s-a săturat să-i tot învețe. Când nu reușea să ajungă la mintea tuturor apostolilor printr-o singură pildă, el își reformula mesajul folosind un alt tip de parabolă pentru a-i lămurii.

În același timp, Iisus a început să-i instruiască mai complet pe cei doisprezece cu privire la misiunea lor de „mângâiere a celor suferinzi și de îngrijire a celor bolnavi”. Maestrul le-a vorbit îndelung despre omul total - despre uniunea corpului, a minții și a spiritului pentru a forma individul, bărbatul sau femeia. Iisus le-a expus, asociațiilor lui, cele trei forme de suferință pe care aveau să le întâlnească, și a continuat prin a le explica cum trebuiau ei să-și dea ajutorul tuturor celor ce îndurau durerile bolilor omenești. El i-a învățat să recunoască:

1. Bolile cărni - suferințele în mod obișnuit considerate ca boli fizice

2. Tulburările minții - suferințele nefizice, ulterior considerate ca dificultăți și deranjamente emoționale și

did many times say, “Come to me all you who labor, and I will give you rest — spiritual strength.” The Master’s yoke is, indeed, easy, but even so, he never imposes it; every individual must take this yoke of his own free will.

141:3.8 (1590.3) Jesus portrayed conquest by sacrifice, the sacrifice of pride and selfishness. By showing mercy, he meant to portray spiritual deliverance from all grudges, grievances, anger, and the lust for selfish power and revenge. And when he said, “Resist not evil,” he later explained that he did not mean to condone sin or to counsel fraternity with iniquity. He intended the more to teach forgiveness, to “resist not evil treatment of one’s personality, evil injury to one’s feelings of personal dignity.”

4. TEACHING ABOUT THE FATHER

141:4.1 (1590.4) While sojourning at Amathus, Jesus spent much time with the apostles instructing them in the new concept of God; again and again did he impress upon them that *God is a Father*, not a great and supreme bookkeeper who is chiefly engaged in making damaging entries against his erring children on earth, recordings of sin and evil to be used against them when he subsequently sits in judgment upon them as the just Judge of all creation. The Jews had long conceived of God as a king over all, even as a Father of the nation, but never before had large numbers of mortal men held the idea of God as a loving Father of the *individual*.

141:4.2 (1590.5) In answer to Thomas’s question, “Who is this God of the kingdom?” Jesus replied: “God is your Father, and religion — my gospel — is nothing more nor less than the believing recognition of the truth that you are his son. And I am here among you in the flesh to make clear both of these ideas in my life and teachings.”

141:4.3 (1590.6) Jesus also sought to free the minds of his apostles from the idea of offering animal sacrifices as a religious duty. But these men, trained in the religion of the daily sacrifice, were slow to comprehend what he meant. Nevertheless, the Master did not grow weary in his teaching. When he failed to reach the minds of all of the apostles by means of one illustration, he would restate his message and employ another type of parable for purposes of illumination.

141:4.4 (1590.7) At this same time Jesus began to teach the twelve more fully concerning their mission “to comfort the afflicted and minister to the sick.” The Master taught them much about the whole man — the union of body, mind, and spirit to form the individual man or woman. Jesus told his associates about the three forms of affliction they would meet and went on to explain how they should minister to all who suffer the sorrows of human sickness. He taught them to recognize:

141:4.5 (1591.1) 1. Diseases of the flesh — those afflictions commonly regarded as physical sickness.

141:4.6 (1591.2) 2. Troubled minds — those nonphysical afflictions which were subsequently looked upon as

mentale.

3. Posedarea de spiritele rele.

Cu mai multe prilejuri, Iisus le-a explicat apostolilor natura acestor spirite rele și le-a dat câteva indicații despre originea lor; în această epocă, ele erau numite spirite impure. Maestrul cunoștea bine deosebirea dintre posedarea de un spirit rău și demență, dar apostolii o ignorau. Văzând cunoașterea lor mărginită despre istoria primitivă a Urantiei, Iisus nu putea să nu se apuce să facă această chestiune pe deplin inteligibilă. Însă de multe ori le-a zis, făcând aluzie la aceste spirite rele: „Ele nu-l vor mai chinui pe om când eu voi fi urcat în cer alături de Tatăl meu și când voi fi răspândit spiritul meu peste toată carnea, în epoca în care regatul va veni în mare putere și în glorie spirituală.”

Din săptămână în săptămână și din lună în lună, în tot acest an, apostolii și-au îndreptat tot mai mult atenția asupra tămăduirii bolnavilor.

5. UNITATEA SPIRITUALĂ

Una dintre întreprinderile de seară cele mai emoționante din Amatus a fost sesiunea în care s-a discutat despre unitatea spirituală. Iacob Zebedeu întrebase: „Maestre, cum să învățăm să avem același punct de vedere și să ne bucurăm astfel de o mai mare armonie între noi?” Când Iisus a auzit această întrebare, spiritul i-a fost atât de emoționat că a răspuns: „Iacove, Iacove, când te-am învățat eu că voi trebuie toți să aveți același punct de vedere? Eu am venit pe pământ pentru a proclama libertatea spirituală pentru ca muritorii să aibă puterea de a trăi vieți individuale originale și libere înaintea lui Dumnezeu. Eu nu doresc ca armonia socială și pacea fraternală să fie cumpărate prin sacrificarea liberei personalități și a originalității spirituale. Ceea ce vă cer, apostolii mei, este unitatea spirituală—pe care o puteți experimenta în bucuria consacrării voastre unite facerii, cu toată inima, a voii Tatălui meu din ceruri. Nu-i nevoie să aveți același punct de vedere, aceleași sentimente, nici chiar gânduri asemănătoare, pentru a fi asemănători din punct de vedere spiritual. Unitatea spirituală derivă din conștiința că fiecare dintre voi este locuit, și din ce în ce mai mult dominat, prin darul de spirit al Tatălui celest. Armonia voastră apostolică trebuie să se nască din faptul că speranța spirituală a fiecăruia dintre voi este identică prin originea ei, prin natura ei și prin menirea ei.

”În felul acesta, voi puteți avea experiența unei unități perfecte de intenție a spiritului și de înțelegere a spiritului ce provine din conștiința mutuală a identității fiecăruia dintre spiritele din Paradis care locuiesc în voi; și voi vă puteți bucura de totalitatea acestei profunde unități spirituale chiar și în fața cea mai extreme diversități a atitudinilor voastre individuale în domeniile cugetării intelectuale, ale simțămintelor voastre înnăscute și ale conduitei sociale. Personalitățile voastre pot avea o plăcută diversitate și niște deosebiri însemnate, în același timp în care naturile voastre spirituale și roadele spirituale ale adorării voastre divine și ale dragostei voastre fraterne pot fi atât de bine unificate încât toți cei care observă viața voastră vor lua cu siguranță cunoștință de această identitate de spirit și

emotional and mental difficulties and disturbances.

141:4.7 (1591.3) 3. The possession of evil spirits.

141:4.8 (1591.4) Jesus explained to his apostles on several occasions the nature, and something concerning the origin, of these evil spirits, in that day often also called unclean spirits. The Master well knew the difference between the possession of evil spirits and insanity, but the apostles did not. Neither was it possible, in view of their limited knowledge of the early history of Urantia, for Jesus to undertake to make this matter fully understandable. But he many times said to them, alluding to these evil spirits: “They shall no more molest men when I shall have ascended to my Father in heaven, and after I shall have poured out my spirit upon all flesh in those times when the kingdom will come in great power and spiritual glory.”

141:4.9 (1591.5) From week to week and from month to month, throughout this entire year, the apostles paid more and more attention to the healing ministry of the sick.

5. SPIRITUAL UNITY

141:5.1 (1591.6) One of the most eventful of all the evening conferences at Amathus was the session having to do with the discussion of spiritual unity. James Zebedee had asked, “Master, how shall we learn to see alike and thereby enjoy more harmony among ourselves?” When Jesus heard this question, he was stirred within his spirit, so much so that he replied: “James, James, when did I teach you that you should all see alike? I have come into the world to proclaim spiritual liberty to the end that mortals may be empowered to live individual lives of originality and freedom before God. I do not desire that social harmony and fraternal peace shall be purchased by the sacrifice of free personality and spiritual originality. What I require of you, my apostles, is spirit unity — and that you can experience in the joy of your united dedication to the wholehearted doing of the will of my Father in heaven. You do not have to see alike or feel alike or even think alike in order spiritually to be alike. Spiritual unity is derived from the consciousness that each of you is indwelt, and increasingly dominated, by the spirit gift of the heavenly Father. Your apostolic harmony must grow out of the fact that the spirit hope of each of you is identical in origin, nature, and destiny.

141:5.2 (1591.7) “In this way you may experience a perfected unity of spirit purpose and spirit understanding growing out of the mutual consciousness of the identity of each of your indwelling Paradise spirits; and you may enjoy all of this profound spiritual unity in the very face of the utmost diversity of your individual attitudes of intellectual thinking, temperamental feeling, and social conduct. Your personalities may be refreshingly diverse and markedly different, while your spiritual natures and spirit fruits of divine worship and brotherly love may be so unified that all who behold your lives will of a surety take cognizance of this spirit identity and soul unity; they will recognize that you have been with me and have thereby learned, and acceptably, how to do the will of the Father in heaven. You can achieve the unity of the

de această unitate de suflet. Ei vor recunoaște că voi ați trăit alături de mine și că ați învățat astfel să faceți într-o manieră acceptabilă voia Tatălui din ceruri. Voi puteți atinge unitatea în servirea lui Dumnezeu, chiar în timp ce îndepliniți acest serviciu potrivit cu tehnica propriilor voastre înzestrări originale ale minții, ale corpului și ale sufletului.

"Unitatea voastră spirituală implică doi factori care se armonizează întotdeauna în viața individuală a credincioșilor; în primul rând, voi posedați un motiv comun pentru o viață de servire; fiecare dintre voi dorește mai presus de orice să facă voia Tatălui din ceruri. Și, în al doilea rând, voi aveți cu toții un țel comun al existenței; toți aveți intenția de a-l găsi pe Tatăl din ceruri, și de a dovedi, prin aceasta, universului că voi ați devenit asemenea lui."

Iisus a revenit de multe ori pe această temă în timpul educării celor doisprezece. În mai multe rânduri, el le-a repetat că nu dorea să-i vadă pe cei care credeau în el devenind dogmatici și uniformizați conform interpretărilor religioase, chiar și a oamenilor de bine. El nu a încetat să-i pună pe apostolii lui în gardă contra elaborării de crezuri și a întemeierii de tradiții ca mijloc de a călăuzi și de a controla credincioșii în evanghelia împărăției.

6. ULTIMA SĂPTĂMÂNĂ ÎN AMATUS

Către sfârșitul ultimei săptămâni petrecute în Amatus, Simon Zelotul l-a adus la Iisus pe un anume Teherma, un persan care făcea afaceri în Damasc. După ce a auzit vorbindu-se de Iisus, Teherma venise în Capernaum ca să-l vadă. Aflând că Iisus plecase cu apostolii spre Ierusalim în josul Iordanului, el a plecat în căutarea sa. Andrei îl prezentase pe Teherma lui Simon ca acesta să-l instruiască. Simon îl considera pe persan drept „un adorator al focului”, deși Teherma avusese mare grijă să îi explice că focul nu era decât simbolul vizibil al Ființei Pure și Sfinte. După o convorbire cu Iisus, persanul și-a făcut cunoscută intenția de a rămâne mai multe zile ca să asculte învățătura și predicările.

Când Simon Zelotul și Iisus au fost singuri, Simon l-a întrebat pe Maestru: „Cum se face că eu nu am reușit să-l conving? De ce mie mi-a rezistat atâta și pe tine te ascultă cu atâta bunăvoință?” Iisus a răspuns: „Simone, Simone, de câte ori nu te-am povățuit să te abții de la orice efort de a scoate ceva din inima celor care caută mântuirea? De câte ori nu ți-am zis să nu te ostenești decât ca să faci să pătrundă ceva în aceste suflete însetate. Condu-i pe oameni în regat, și după aceea marile adevăruri vii ale împărăției nu vor întârzia să elimine orice eroare serioasă. Odată ce ai anunțat unui muritor vestea cea bună că Dumnezeu este Tatăl său, cu atât îți este mai ușor să-l convingi că el este în realitate un fiu de Dumnezeu. Făcând asta, tu ai adus lumina salvării unei ființe cufundate în întuneric. Simone, prima dată când Fiul Omului a venit către tine, l-a condamnat el pe Moise și pe profeți pentru a proclama un nou și mai bun mod de viață? Nu. Eu nu am venit să vă iau ceea ce țineți de la strămoșii voștri, ci pentru a vă arăta viziunea completă a ceea ce părinții voștri nu au văzut decât în parte. Deci, Simone, mergi de propovăduiește și predică regatul, și, când vei fi condus acolo un om viu și nevătmăat, atunci va fi timpul, de va

service of God even while you render such service in accordance with the technique of your own original endowments of mind, body, and soul.

141:5.3 (1592.1) "Your spirit unity implies two things, which always will be found to harmonize in the lives of individual believers: First, you are possessed with a common motive for life service; you all desire above everything to do the will of the Father in heaven. Second, you all have a common goal of existence; you all purpose to find the Father in heaven, thereby proving to the universe that you have become like him."

141:5.4 (1592.2) Many times during the training of the twelve Jesus reverted to this theme. Repeatedly he told them it was not his desire that those who believed in him should become dogmatized and standardized in accordance with the religious interpretations of even good men. Again and again he warned his apostles against the formulation of creeds and the establishment of traditions as a means of guiding and controlling believers in the gospel of the kingdom.

6. LAST WEEK AT AMATHUS

141:6.1 (1592.3) Near the end of the last week at Amathus, Simon Zelotes brought to Jesus one Teherma, a Persian doing business at Damascus. Teherma had heard of Jesus and had come to Capernaum to see him, and there learning that Jesus had gone with his apostles down the Jordan on the way to Jerusalem, he set out to find him. Andrew had presented Teherma to Simon for instruction. Simon looked upon the Persian as a "fire worshiper," although Teherma took great pains to explain that fire was only the visible symbol of the Pure and Holy One. After talking with Jesus, the Persian signified his intention of remaining for several days to hear the teaching and listen to the preaching.

141:6.2 (1592.4) When Simon Zelotes and Jesus were alone, Simon asked the Master: "Why is it that I could not persuade him? Why did he so resist me and so readily lend an ear to you?" Jesus answered: "Simon, Simon, how many times have I instructed you to refrain from all efforts to take something out of the hearts of those who seek salvation? How often have I told you to labor only to put something into these hungry souls? Lead men into the kingdom, and the great and living truths of the kingdom will presently drive out all serious error. When you have presented to mortal man the good news that God is his Father, you can the easier persuade him that he is in reality a son of God. And having done that, you have brought the light of salvation to the one who sits in darkness. Simon, when the Son of Man came first to you, did he come denouncing Moses and the prophets and proclaiming a new and better way of life? No. I came not to take away that which you had from your forefathers but to show you the perfected vision of that which your fathers saw only in part. Go then, Simon, teaching and preaching the kingdom, and when you have a man safely and securely within the kingdom, then is the time, when such a one

veni cumva către tine cu întrebări, să îți comunicî o învățătură ce are legătură cu înaintarea progresivă a sufletului în interiorul împărăției divin.”

Simon a fost uluit de cuvintele acestea, dar a făcut ceea ce îl povățuise Iisus, iar Teherma persanul s-a numărat printre cei care au intrat în regat.

În seara aceea, Iisus le-a ținut apostolilor un discurs despre noua viață în regat. El a zis pe scurt: „Când veți intra în regat, veți fi născuți din nou. Nu puteți propovădui lucrurile profunde ale spiritului celor care sunt născuți numai în carne. Vedeți mai întâi ca oamenii să fie născuți din spirit înainte de a căuta a-i instrui în căile înaintate ale spiritului. Nu vă apucați să le arătați frumusețile templului înainte de a-i fi făcut mai întâi să intre în templu. Faceți-le oamenilor cunoștință cu Dumnezeu, și asta în calitate de fii ai lui Dumnezeu, înainte de a discuta despre doctrinele privitoare la paternitatea lui Dumnezeu și a filiației oamenilor. Nu vă luptați cu oamenii - fiți întotdeauna răbdători. Nu este vorba de regatul vostru, voi nu îi sunteți decât ambasadori. Mulțumiți-vă să mergeți ca să proclamați: Iată împărăția cerurilor - Dumnezeu este Tatăl vostru și voi sunteți fiii săi, și, dacă voi credeți din toată inima în această veste bună, ea este mântuirea voastră veșnică.”

Apostolii au făcut mari progrese în timpul șederii lor la Amatus, dar au fost foarte dezamăgiți că Iisus nu a vrut să le facă nici o sugestie cu privire la modul de a se purta cu discipolii lui Ioan. Chiar și asupra importantei chestiuni a botezului, Iisus s-a mărginit la a spune: „În adevăr, Ioan a botezat cu apă, însă când veți intra în împărăția cerurilor veți fi botezați cu spirit.”

7. ÎN BETHANIA DE DINCOLO DE IORDAN

Pe 26 februarie, Iisus, apostolii săi și un grup numeros de ucenici au călătorit în jos pe Iordan până la vadul de lângă Bethania din Perea, în locul unde Ioan făcuse prima sa proclamație a împărăției ce va veni. Iisus a rămas acolo patru săptămâni cu apostolii săi înainte de a porni din nou în sus către Ierusalim.

În timpul celei de-a doua săptămâni de ședere în Bethania de dincolo de Iordan, Iisus i-a luat pe Petru, Iacob și Ioan să se odihnească trei zile pe dealurile situate de partea cealaltă a fluviului, în sudul Ierihonului. Maestrul i-a învățat pe acești trei oameni multe noi adevăruri de un nivel mai înalt despre împărăția cerurilor. Noi le-am pus în ordine și le-am clasat în felul următor pentru claritatea expunerii noastre:

Iisus s-a străduit să explice că el dorea ca discipolii lui, după ce au gustat din bunele realități ale spiritului împărăției, să trăiască în lume în așa fel, încât oamenii, văzând viața lor, să devină conștienți de regat și să fie astfel făcuți să se informeze de la credincioși despre căile împărăției. Asemenea căutători de adevăr sunt întotdeauna fericiți să audă veștile bune care anunță darul credinței, care asigură admiterea în regatul cu realitățile lui spirituale veșnice și divine.

Maestrul căuta să le insuflă tuturor celor ce propovăduiau evanghelia împărăției că singura lor

shall come to you with inquiries, to impart instruction having to do with the progressive advancement of the soul within the divine kingdom.”

141:6.3 (1592.5) Simon was astonished at these words, but he did as Jesus had instructed him, and Teherma, the Persian, was numbered among those who entered the kingdom.

141:6.4 (1592.6) That night Jesus discoursed to the apostles on the new life in the kingdom. He said in part: “When you enter the kingdom, you are reborn. You cannot teach the deep things of the spirit to those who have been born only of the flesh; first see that men are born of the spirit before you seek to instruct them in the advanced ways of the spirit. Do not undertake to show men the beauties of the temple until you have first taken them into the temple. Introduce men to God and as the sons of God before you discourse on the doctrines of the fatherhood of God and the sonship of men. Do not strive with men — always be patient. It is not your kingdom; you are only ambassadors. Simply go forth proclaiming: This is the kingdom of heaven — God is your Father and you are his sons, and this good news, if you wholeheartedly believe it, is your eternal salvation.”

141:6.5 (1593.1) The apostles made great progress during the sojourn at Amathus. But they were very much disappointed that Jesus would give them no suggestions about dealing with John’s disciples. Even in the important matter of baptism, all that Jesus said was: “John did indeed baptize with water, but when you enter the kingdom of heaven, you shall be baptized with the Spirit.”

7. AT BETHANY BEYOND JORDAN

141:7.1 (1593.2) On February 26, Jesus, his apostles, and a large group of followers journeyed down the Jordan to the ford near Bethany in Perea, the place where John first made proclamation of the coming kingdom. Jesus with his apostles remained here, teaching and preaching, for four weeks before they went on up to Jerusalem.

141:7.2 (1593.3) The second week of the sojourn at Bethany beyond Jordan, Jesus took Peter, James, and John into the hills across the river and south of Jericho for a three days’ rest. The Master taught these three many new and advanced truths about the kingdom of heaven. For the purpose of this record we will reorganize and classify these teachings as follows:

141:7.3 (1593.4) Jesus endeavored to make clear that he desired his disciples, having tasted of the good spirit realities of the kingdom, so to live in the world that men, by seeing their lives, would become kingdom conscious and hence be led to inquire of believers concerning the ways of the kingdom. All such sincere seekers for the truth are always glad to hear the glad tidings of the faith gift which insures admission to the kingdom with its eternal and divine spirit realities.

141:7.4 (1593.5) The Master sought to impress upon all teachers of the gospel of the kingdom that their only

treabă consta în a-i revela în mod individual omului că Dumnezeu este Tatăl lui - a-l face pe acest om să devină personal conștient de filiația lui; după aceea de a-l prezenta pe acest om lui Dumnezeu drept fiu al său prin credință. Aceste două revelații esențiale erau împlinite în Iisus. El a devenit realmente „calea, adevărul și viața”. Religia lui Iisus era în întregime fondată pe modul său de a-și trăi viața de manifestare pe pământ. Când Iisus a părăsit această lume, el nu a lăsat în urma lui nici cărți, nici legi, nici alte forme de organizare umană care să afecteze viața religioasă a indivizilor.

Iisus a explicat clar că el venise pentru a stabili cu oamenii relații personale și veșnice care ar fi avut categoric întâietate față de toate celelalte relații umane. El a subliniat faptul că această comuniune spirituală intimă trebuia să se extindă la toți oamenii din toate epocile și de toate condițiile sociale din toate popoarele. Singura răsplătă cu care îi ademenea pe copiii săi era: în această lume, bucuria spirituală și comuniunea divină - și, în lumea cealaltă, viața veșnică cu asimilarea progresivă a realităților de spirit divine ale Tatălui din Paradis.

Iisus a insistat mult asupra a ceea ce el numea cele două adevăruri de primă importanță în învățăturile împărăției, iar acestea sunt: obținerea salvării prin credință, prin credința singură, asociată cu învățătura revolutivă a obținerii libertății umane prin recunoașterea adevărului. Voi veți cunoaște adevărul, și adevărul vă va elibera. Iisus era adevărul manifestat în carne, iar el a făgăduit că își va trimite Spiritul Adevărului în inima tuturor copiilor după întoarcerea sa alături de Tatăl care este în ceruri.

Maestrul i-a învățat pe apostoli elementele esențiale ale adevărului pentru o întreagă epocă pe pământ. Ei ascultau adesea învățăturile lui, pe câtă vreme în realitate ceea ce spunea el era menit să inspire și să edifice și alte lumi. El a dat de exemplu un plan de viață nou și original. Din punct de vedere uman el era cu adevărat un iudeu, dar și-a trăit viața ca un muritor al regatului pentru edificarea întregii lumi.

Pentru a fi sigur că Tatăl său va fi recunoscut în cursul dezvoltării planului împărăției, Iisus a explicat că ignorase cu bună știință pe „mai marii pământului”. El și-a început munca cu săracii, chiar clasa care fusese atât de neglijată de majoritatea religiilor evolutive din epocile precedente. El nu disprețuia pe nimeni; planul său era mondial, și chiar și universal. Iisus vădea atâta îndrăzneală și energie în aceste declarații că până și Petru, Iacob și Ioan au fost înclinați să creadă că el nu era chiar în toate mințile.

El a căutat cu blândețe să-i facă pe apostolii săi să înțeleagă că el îndeplinea această misiune de manifestare nu pentru a da un exemplu câtorva creaturi de pe pământ, ci pentru a stabili și a demonstra un criteriu de viață omenească care să poată servi tuturor popoarelor din toate lumile întregului său univers. Acest model de viață se apropia de cea mai înaltă perfecțiune, și chiar și de bunătatea supremă a Tatălui Universal, dar apostolii nu puteau pricepe semnificația cuvintelor sale.

El a anunțat că el venise să activeze ca învățător, un învățător trimis din cer pentru a prezenta adevărul spiritual minții materiale. Or, tocmai asta a și făcut; el

business was to reveal God to the individual man as his Father — to lead this individual man to become son-conscious; then to present this same man to God as his faith son. Both of these essential revelations are accomplished in Jesus. He became, indeed, “the way, the truth, and the life.” The religion of Jesus was wholly based on the living of his bestowal life on earth. When Jesus departed from this world, he left behind no books, laws, or other forms of human organization affecting the religious life of the individual.

141:7.5 (1593.6) Jesus made it plain that he had come to establish personal and eternal relations with men which should forever take precedence over all other human relationships. And he emphasized that this intimate spiritual fellowship was to be extended to all men of all ages and of all social conditions among all peoples. The only reward which he held out for his children was: in this world — spiritual joy and divine communion; in the next world — eternal life in the progress of the divine spirit realities of the Paradise Father.

141:7.6 (1593.7) Jesus laid great emphasis upon what he called the two truths of first import in the teachings of the kingdom, and they are: the attainment of salvation by faith, and faith alone, associated with the revolutionary teaching of the attainment of human liberty through the sincere recognition of truth, “You shall know the truth, and the truth shall make you free.” Jesus was the truth made manifest in the flesh, and he promised to send his Spirit of Truth into the hearts of all his children after his return to the Father in heaven.

141:7.7 (1594.1) The Master was teaching these apostles the essentials of truth for an entire age on earth. They often listened to his teachings when in reality what he said was intended for the inspiration and edification of other worlds. He exemplified a new and original plan of life. From the human standpoint he was indeed a Jew, but he lived his life for all the world as a mortal of the realm.

141:7.8 (1594.2) To insure the recognition of his Father in the unfolding of the plan of the kingdom, Jesus explained that he had purposely ignored the “great men of earth.” He began his work with the poor, the very class which had been so neglected by most of the evolutionary religions of preceding times. He despised no man; his plan was world-wide, even universal. He was so bold and emphatic in these announcements that even Peter, James, and John were tempted to think he might possibly be beside himself.

141:7.9 (1594.3) He sought mildly to impart to these apostles the truth that he had come on this bestowal mission, not to set an example for a few earth creatures, but to establish and demonstrate a standard of human life for all peoples upon all worlds throughout his entire universe. And this standard approached the highest perfection, even the final goodness of the Universal Father. But the apostles could not grasp the meaning of his words.

141:7.10 (1594.4) He announced that he had come to function as a teacher, a teacher sent from heaven to present spiritual truth to the material mind. And this is exactly what he did; he was a teacher, not a preacher.

era un învățător, nu un predicator. Din punct de vedere omenesc, Petru era un predicator mult mai bun decât Iisus. Dacă predicarea lui Iisus era atât de eficientă, asta se datora mult mai mult personalității sale extraordinare, decât unei irezistibile atracții oratorice sau emoționale. Iisus vorbea de-a dreptul sufletului oamenilor. El instruia spiritul omului, dar prin intermediul minții. El trăia cu oamenii.

Cu acest prilej el le-a făcut cunoscut lui Petru, Iacob și Ioan că opera sa pe pământ trebuia, sub anumite raporturi, să fie limitată conform cu însărcinarea primită de la „asociatul său celest”. El făcea aluzie la instrucțiunile date înainte de manifestarea lui de către fratele său paradisiac Emanuel. El le-a zis că venise să facă numai și numai voia Tatălui său. Având în vedere acest scop unic, care era mobilul său sincer, el nu s-a zburciat și nici nu s-a preocupat mult de relele din lume.

Apostolii începeau să recunoască prietenia spontană a lui Iisus. Cu toate că Maestrul era ușor de abordat, el trăia întotdeauna independent de toate ființele omenești și deasupra lor. El nu a fost dominat niciodată, nici pentru o clipă, de vreo influență pur pământească, nici supus instabilității judecății omenești. El nu acorda nici o atenție opiniei publice și nu se lăsa influențat de laude. El rareori se întrerupea pentru a corecta neînțelegerile sau pentru că s-ar fi simțit ofensat de vreo prezentare eronată a faptelor. El nu a cerut niciodată sfatul nimănui; el nu a pretins niciodată rugăciuni.

Iacob s-a mirat de maniera în care Iisus părea să vadă sfârșitul încă de la început. Maestrul părea rareori surprins. Nu era niciodată agitat, vexat sau nedumerit. El nu a prezentat niciodată scuze nimănui. Era adesea întristat, dar niciodată descurajat.

Ioan a înțeles mai clar că, în pofida tuturor înzestrărilor sale divine, Iisus era înainte de orice un om. El trăia ca un om printre oameni și îi înțelegea, îi iubea și știa cum să se poarte cu oamenii. În viața sa personală, el era atât de uman și totuși atât de ireproșabil. Și el era întotdeauna dezinteresat.

Cu toate că Petru, Iacob și Ioan nu au putut înțelege mare lucru din ceea ce le-a zis Iisus cu această ocazie, cuvintele sale binevoitoare s-au întipărit în inima lor. Și, după crucificare și înviere, ele au reapărut pentru a îmbogăți și a bucura considerabil serviciul lor ulterior. Nu este deloc de mirare că acești apostoli nu au înțeles pe deplin explicațiile Maestrului, căci el proiecta în fața lor planul unei noi epoci.

8. LUCRAREA ÎN IERIHON

În cursul celor patru săptămâni ale șederii lor dincolo de Iordan, Andrei a trimis, de mai multe ori pe săptămână, câte doi apostoli împreună în Ierihon pentru o zi sau două. Ioan Botezătorul avea numeroși adepți în Ierihon, și majoritatea dintre ei au primit de bună voie învățăturile superioare ale lui Iisus și ale apostolilor săi. Cu prilejul acestor vizite la Ierihon, apostolii au început să execute mai strict instrucțiunile lui Iisus privitoare la îngrijirea celor bolnavi; ei au intrat în fiecare dintre casele orașului și au căutat să-i consoleze pe toți cei îndurerăți.

From the human viewpoint Peter was a much more effective preacher than Jesus. Jesus' preaching was so effective because of his unique personality, not so much because of compelling oratory or emotional appeal. Jesus spoke directly to men's souls. He was a teacher of man's spirit, but through the mind. He lived with men.

141:7.11 (1594.5) It was on this occasion that Jesus intimated to Peter, James, and John that his work on earth was in some respects to be limited by the commission of his "associate on high," referring to the prebestowal instructions of his Paradise brother, Immanuel. He told them that he had come to do his Father's will and only his Father's will. Being thus motivated by a wholehearted singleness of purpose, he was not anxiously bothered by the evil in the world.

141:7.12 (1594.6) The apostles were beginning to recognize the unaffected friendliness of Jesus. Though the Master was easy of approach, he always lived independent of, and above, all human beings. Not for one moment was he ever dominated by any purely mortal influence or subject to frail human judgment. He paid no attention to public opinion, and he was uninfluenced by praise. He seldom paused to correct misunderstandings or to resent misrepresentation. He never asked any man for advice; he never made requests for prayers.

141:7.13 (1594.7) James was astonished at how Jesus seemed to see the end from the beginning. The Master rarely appeared to be surprised. He was never excited, vexed, or disconcerted. He never apologized to any man. He was at times saddened, but never discouraged.

141:7.14 (1594.8) More clearly John recognized that, notwithstanding all of his divine endowments, after all, he was human. Jesus lived as a man among men and understood, loved, and knew how to manage men. In his personal life he was so human, and yet so faultless. And he was always unselfish.

141:7.15 (1595.1) Although Peter, James, and John could not understand very much of what Jesus said on this occasion, his gracious words lingered in their hearts, and after the crucifixion and resurrection they came forth greatly to enrich and gladden their subsequent ministry. No wonder these apostles did not fully comprehend the Master's words, for he was projecting to them the plan of a new age.

8. WORKING IN JERICHO

141:8.1 (1595.2) Throughout the four weeks' sojourn at Bethany beyond Jordan, several times each week Andrew would assign apostolic couples to go up to Jericho for a day or two. John had many believers in Jericho, and the majority of them welcomed the more advanced teachings of Jesus and his apostles. On these Jericho visits the apostles began more specifically to carry out Jesus' instructions to minister to the sick; they visited every house in the city and sought to comfort every afflicted person.

Apostolii și-au exercitat întrucâtva apostolatul în public la Ierihon, dar ei au acționat adesea în particular într-o manieră mai discretă. Ei au făcut atunci descoperirea că evanghelia împărăției aducea multă îmbărbătare celor bolnavi și că mesajul lor aducea tămăduirea pentru cei mârniți.

Ei s-au oprit în Ierihon pe drumul care ducea la Ierusalim și acolo au fost ajunși din urmă de o delegație a mesopotamienilor, care veniseră să vorbească cu Iisus. Apostolii plănuiseră să petreacă numai o zi în Ierihon, însă, când au sosit acești orientali în căutarea adevărului, Iisus a petrecut cu ei trei zile. Ei s-au întors la diversele lor sălașe din valea Eufratului, fericiți că cunosc noile adevăruri ale împărăției cerurilor.

9. PLECAREA LA IERUSALIM

În ultima zi de martie, într-o luni, Iisus și cei doisprezece s-au pornit să urce dealurile pentru a ajunge în Ierusalim. Lazăr din Bethania coborâse de două ori până la Iordan ca să-l vadă pe Iisus, și fuseseră luate toate măsurile pentru ca Maestrul și apostolii săi să își instaleze cartierul general în Bethania, acasă la Lazăr și surorile lui pentru oricâtă vreme ar dori ei să stea în Ierusalim.

Discipolii lui Ioan au rămas în Bethania de dincolo de Iordan, propovăduind mulțimilor și botezându-le, astfel că Iisus era însoțit numai de cei doisprezece când a sosit la Lazăr. Iisus și apostolii săi au zăbovit acolo vreme de cinci zile, ca să se odihnească și să se refacă înainte de a merge în Ierusalim pentru Paști. A fost un mare eveniment în viața Martei și a Mariei faptul de a-l primi pe Maestru și pe apostolii lui în casa fratelui lor, unde ele erau în stare să răspundă nevoilor lor.

Duminică dimineața, pe 6 aprilie, Iisus și apostolii au coborât în Ierusalim. Era prima oară că Maestrul și cei doisprezece se găseau acolo toți la un loc.

^{141:8.2 (1595.3)} The apostles did some public work in Jericho, but their efforts were chiefly of a more quiet and personal nature. They now made the discovery that the good news of the kingdom was very comforting to the sick; that their message carried healing for the afflicted. And it was in Jericho that Jesus' commission to the twelve to preach the glad tidings of the kingdom and minister to the afflicted was first fully carried into effect.

^{141:8.3 (1595.4)} They stopped in Jericho on the way up to Jerusalem and were overtaken by a delegation from Mesopotamia that had come to confer with Jesus. The apostles had planned to spend but a day here, but when these truth seekers from the East arrived, Jesus spent three days with them, and they returned to their various homes along the Euphrates happy in the knowledge of the new truths of the kingdom of heaven.

9. DEPARTING FOR JERUSALEM

^{141:9.1 (1595.5)} On Monday, the last day of March, Jesus and the apostles began their journey up the hills toward Jerusalem. Lazarus of Bethany had been down to the Jordan twice to see Jesus, and every arrangement had been made for the Master and his apostles to make their headquarters with Lazarus and his sisters at Bethany as long as they might desire to stay in Jerusalem.

^{141:9.2 (1595.6)} The disciples of John remained at Bethany beyond the Jordan, teaching and baptizing the multitudes, so that Jesus was accompanied only by the twelve when he arrived at Lazarus's home. Here Jesus and the apostles tarried for five days, resting and refreshing themselves before going on to Jerusalem for the Passover. It was a great event in the lives of Martha and Mary to have the Master and his apostles in the home of their brother, where they could minister to their needs.

^{141:9.3 (1595.7)} On Sunday morning, April 6, Jesus and the apostles went down to Jerusalem; and this was the first time the Master and all of the twelve had been there together.

Capitolul 142. Paștele la Ierusalim

⇨ 141

CARTEA URANTIA

143 ⇨

PARTE IV. VIAȚA ȘI ÎNVĂȚĂTURILE LUI IISUS

CAPITOLUL 142 PAȘTELE LA IERUSALIM

Secțiuni

Introduction

1. Propovăduind în templu
2. Mânia lui Dumnezeu
3. Conceptul de Dumnezeu
4. Flavius și cultura Greacă
5. Discursul despre certitudine
6. Întrevederea cu Nicodim
7. Lecția despre familie
8. În Iudeea meridională

PAPER 142 THE PASSOVER AT JERUSALEM

SECTIONS

Introduction

1. Teaching in the Temple
2. God's Wrath
3. The Concept of God
4. Flavius and Greek Culture
5. The Discourse on Assurance
6. The Visit with Nicodemus
7. The Lesson on the Family
8. In Southern Judea

Introduction

ÎN cursul lunii aprilie, Iisus și apostolii au lucrat în Ierusalim, ieșind din oraș în toate seriile pentru a-și petrece nopțile în Bethania. Iisus petrecea una sau două nopți pe săptămână în Ierusalim, la Flavius, un iudeu grec, la care veneau în taină mulți iudei eminenți ca să se sfătuiască cu el.

În cursul primei zile în Ierusalim, Iisus i-s făcut o vizită vechiului mare-preot Anas, prietenul său de odinioară, o rudă a Salomeii, soția lui Zebedeu. Anas auzise vorbindu-se de Iisus și de învățăturile lui, și, când Iisus s-a înfățișat acasă la marele-preot, el a fost primit cu multă rezervă. Când Iisus a simțit răceala lui Anas, și-a luat numaidecât rămas bun de la el și plecând i-a zis: „Mai cu seamă frica este ceea ce îl înrobește pe om, iar trufia este marea lui slăbiciune. Te vei lăsa tu însuși pradă acestor două distrugătoare ale bucuriei și libertății pentru a fi robul lor?” Dar Anas nu a dat nici un răspuns, iar Maestrul nu l-a mai văzut până în momentul când Anas a stat împreună cu ginerele lui ca să-l judece pe Fiul Omului.

1. PROPOVĂDUIND ÎN TEMPLU

În tot timpul acestei luni, Iisus sau unul dintre apostolii lui a propovăduit zilnic în templu. Când de Paște mulțimile erau prea numeroase pentru a avea acces la propovăduirea din templu, apostolii organizau numeroase grupuri educative în afara incintei sacre. Iată esențialul mesajului lor:

INTRODUCTION

142:0.1 (1596.1) THE month of April Jesus and the apostles worked in Jerusalem, going out of the city each evening to spend the night at Bethany. Jesus himself spent one or two nights each week in Jerusalem at the home of Flavius, a Greek Jew, where many prominent Jews came in secret to interview him.

142:0.2 (1596.2) The first day in Jerusalem Jesus called upon his friend of former years, Annas, the onetime high priest and relative of Salome, Zebedee's wife. Annas had been hearing about Jesus and his teachings, and when Jesus called at the high priest's home, he was received with much reserve. When Jesus perceived Annas's coldness, he took immediate leave, saying as he departed: "Fear is man's chief enslaver and pride his great weakness; will you betray yourself into bondage to both of these destroyers of joy and liberty?" But Annas made no reply. The Master did not again see Annas until the time when he sat with his son-in-law in judgment on the Son of Man.

1. TEACHING IN THE TEMPLE

142:1.1 (1596.3) Throughout this month Jesus or one of the apostles taught daily in the temple. When the Passover crowds were too great to find entrance to the temple teaching, the apostles conducted many teaching groups outside the sacred precincts. The burden of their message was:

1. Împărăția cerurilor este la îndemână.

2. Având credință în paternitatea lui Dumnezeu, voi puteți intra în împărăția cerurilor și deveni astfel fii ai lui Dumnezeu.

3. Iubirea este regula de viață din împărăție - a fi suprem devotat lui Dumnezeu, iubindu-l totodată pe aproapele tău ca pe tine însuși.

4. Ascultarea de voia Tatălui care produce roadele spiritului în viața voastră personală; iată legea împărăției.

Mulțimile care veneau să sărbătorească Paștele au auzit această învățătură a lui Iisus, și unii dintre auditori s-au bucurat de vestea cea bună. Conducătorii civili și religioși ai iudeilor au început să se preocupe serios de activitatea lui Iisus și a apostolilor săi; ei au dezbătut între ei conduita pe care să o urmeze în privința lor.

În plus față de învățătura lor din templu și din afară, apostolii și alți credincioși aveau o intensă activitate personală printre mulțimile de la Paști. Acești bărbați și aceste femei, mișcați de mesajul lui Iisus au răspândit vestea mesajului său cu ocazia acestei celebrări pascale, până la hotarele cele mai îndepărtate ale Imperiului Roman și, de asemenea, în Orient. Acesta a fost începutul difuzării evangheliei în lumea exterioară. Opera lui Iisus nu avea să mai fie limitată la Palestina.

2. MÂNIA LUI DUMNEZEU

Se afla în Ierusalim, asistând la festivitățile Paștelor, un bogat negustor iudeu din Creta, numit Iacob, care l-a abordat pe Andrei cerând să-l vadă pe Iisus între patru ochi. Andrei a aranjat această întâlnire secretă acasă la Flavius pentru seara zilei următoare. Acest Iacob nu putea înțelege învățăturile Maestrului și venea pentru că dorea să se informeze mai pe larg despre regatul lui Dumnezeu. El i-a zis lui Iisus: „Rabine, Moise și străvechii profeți ne spun că Iehova este un Dumnezeu gelos, un Dumnezeu cu mare furie și cu porniri violente. Profeții spun că el urăște pe cei care fac rău și se răzbună pe cei ce nu ascultă de legea sa. Tu și discipolii tăi ne învățați că Dumnezeu este un Tată plin de compasiune și bun, care îi iubește atât de mult pe oameni, încât ar vrea să îi primească pe toți în această nouă împărăție a cerurilor, pe care tu îi proclami ca fiind atât de aproape.”

Când Iacob a terminat de vorbit, Iisus a răspuns: „Iacove, tu ai expus bine învățăturile profeților de odinioară, care i-au instruit pe copiii lor conform cu luminile timpului lor. Tatăl nostru din Paradis este neschimbător, dar conceptul despre natura sa s-a lărgit și s-a dezvoltat de la epoca lui Moise până la epoca lui Amos, și chiar și până la generația profetului Isaia. Acum, eu m-am întrupat ca să revelez Tatăl într-o nouă glorie și să manifest iubirea sa și îndurarea sa față de toți oamenii de pe toate lumile. Pe măsură ce evanghelia acestei împărății se va răspândi pe Pământ odată cu mesajul ei de curaj și de bunăvoință către toți oamenii, se vor stabili relații mai bune între familiile tuturor națiunilor. Cu trecerea vremii, părinții și copiii se vor iubi mai mult unii pe ceilalți, ceea ce va aduce o mai bună înțelegere a iubirii Tatălui care este în ceruri pentru

142:1.2 (1596.4) 1. The kingdom of heaven is at hand.

142:1.3 (1596.5) 2. By faith in the fatherhood of God you may enter the kingdom of heaven, thus becoming the sons of God.

142:1.4 (1596.6) 3. Love is the rule of living within the kingdom — supreme devotion to God while loving your neighbor as yourself.

142:1.5 (1596.7) 4. Obedience to the will of the Father, yielding the fruits of the spirit in one's personal life, is the law of the kingdom.

142:1.6 (1596.8) The multitudes who came to celebrate the Passover heard this teaching of Jesus, and hundreds of them rejoiced in the good news. The chief priests and rulers of the Jews became much concerned about Jesus and his apostles and debated among themselves as to what should be done with them.

142:1.7 (1596.9) Besides teaching in and about the temple, the apostles and other believers were engaged in doing much personal work among the Passover throngs. These interested men and women carried the news of Jesus' message from this Passover celebration to the uttermost parts of the Roman Empire and also to the East. This was the beginning of the spread of the gospel of the kingdom to the outside world. No longer was the work of Jesus to be confined to Palestine.

2. GOD'S WRATH

142:2.1 (1597.1) There was in Jerusalem in attendance upon the Passover festivities one Jacob, a wealthy Jewish trader from Crete, and he came to Andrew making request to see Jesus privately. Andrew arranged this secret meeting with Jesus at Flavius's home the evening of the next day. This man could not comprehend the Master's teachings, and he came because he desired to inquire more fully about the kingdom of God. Said Jacob to Jesus: "But, Rabbi, Moses and the olden prophets tell us that Yahweh is a jealous God, a God of great wrath and fierce anger. The prophets say he hates evildoers and takes vengeance on those who obey not his law. You and your disciples teach us that God is a kind and compassionate Father who so loves all men that he would welcome them into this new kingdom of heaven, which you proclaim is so near at hand."

142:2.2 (1597.2) When Jacob finished speaking, Jesus replied: "Jacob, you have well stated the teachings of the olden prophets who taught the children of their generation in accordance with the light of their day. Our Father in Paradise is changeless. But the concept of his nature has enlarged and grown from the days of Moses down through the times of Amos and even to the generation of the prophet Isaiah. And now have I come in the flesh to reveal the Father in new glory and to show forth his love and mercy to all men on all worlds. As the gospel of this kingdom shall spread over the world with its message of good cheer and good will to all men, there will grow up improved and better relations among the families of all nations. As time passes, fathers and their children will love each other more, and thus will be brought about a better understanding of the love of the

copiii lui pământești. Ține minte, Iacove, că un tată sincer și bun nu numai că-și iubește familia ca pe un tot - în calitate de familie - ci și că îl iubește pe fiecare membru individual și are pentru el o grijă plină de afecțiune.”

După o discuție prelungită asupra caracterului Tatălui celest, Iisus s-a întrerupt pentru a zice: „Tu, Iacob, care ești tatăl unei familii numeroase, tu cunoști bine adevărul cuvintelor mele.” Iar Iacob a zis: „Dar, Maestre, cine ți-a spus că aș fi tatăl a șase copii? Cum de ai știut asta despre mine?” Iar Maestrul a replicat: „Este de ajuns să zic că Tatăl și Fiul cunosc toate lucrurile, că în adevăr ei văd totul. Iubindu-i pe copii ca un tată pământesc, trebuie mai întâi ca tu să accepți ca pe o realitate dragostea Tatălui celest pentru tine- nu numai pentru toți copiii lui Avraam, ci și pentru tine, pentru sufletul tău individual. „

Iisus a continuat: „Când copiii tăi sunt foarte tineri și le lipsește maturitatea și când trebuie să îi pedepsești, se poate ca ei să creadă că tatăl lor este supărat, plin de mânie pizmuitoare. Imaturitatea lor nu le permite să pătrundă dincolo de pedeapsă pentru a discerne afecțiunea prevăzătoare și corectivă a tatălui. Însă, când acești aceiași copii devin bărbați și femei adulți, nu ar fi oare nechibzuit din partea lor să se atașeze de aceste străvechi și false concepții asupra Tatălui lor? Ca bărbați și ca femei ei ar trebui acum să distingă iubirea Tatălui lor în toate aceste măsuri disciplinare ale copilăriei lor. Pe măsură ce trec secolele, nu ar trebui ea, omenirea, să ajungă să înțeleagă mai bine adevărata natură și caracterul iubitor al Tatălui din ceruri? Ce foloase vei trage tu din iluminarea spirituală a generațiilor succesive dacă tu persisti în a-l considera pe Dumnezeu după cum l-au văzut Moise și profeții? Eu îți zic, Iacove, că, în lumina strălucitoare a acestui ceas, tu ar trebui să vezi Tatăl așa cum nici unul dintre predecesorii tăi nu l-a zărit vreodată. Și văzându-l astfel, tu ar trebui să te bucuri de intrarea în regatul în care domnește Tatăl atât de milostiv, iar tu va trebui să veghezi ca voința sa de iubire să domine de acum încolo viața ta.”

Și Iacob a răspuns: „Rabine, eu cred; doresc ca tu să mă conduci în regatul Tatălui.”

3. CONCEPTUL DE DUMNEZEU

În seara aceea, cei doisprezece apostoli, a căror majoritate ascultase această analiză a caracterului lui Dumnezeu, i-au pus lui Iisus numeroase întrebări despre Tatăl din ceruri. Cea mai bună manieră de a prezenta răspunsurile Maestrului la aceste întrebări constă în a le rezuma în terminologie modernă.

Iisus i-a dojenit cu blândețe pe cei doisprezece zicându-le, în esență: „Oare nu cunoașteți tradițiile Israelului, care se raportează la dezvoltarea ideii despre Iehova, și ignorați voi învățătura Scripturilor privitoare la doctrina lui Dumnezeu?” Apoi Maestrul s-a apucat să-i instruiască pe apostoli despre evoluția conceptului de Deitate de-a lungul dezvoltării poporului iudeu. El a atras atenția lor asupra fazelor următoare de creștere a ideii de Dumnezeu.

1. Iehova- dumnezeul clanurilor din Sinai. Acesta era conceptul primitiv de Deitate pe care Moise l-a

Father in heaven for his children on earth. Remember, Jacob, that a good and true father not only loves his family as a whole — as a family — but he also truly loves and affectionately cares for each individual member.”

142:2.3 (1597.3) After considerable discussion of the heavenly Father's character, Jesus paused to say: “You, Jacob, being a father of many, know well the truth of my words.” And Jacob said: “But, Master, who told you I was the father of six children? How did you know this about me?” And the Master replied: “Suffice it to say that the Father and the Son know all things, for indeed they see all. Loving your children as a father on earth, you must now accept as a reality the love of the heavenly Father for you — not just for all the children of Abraham, but for you, your individual soul.”

142:2.4 (1597.4) Then Jesus went on to say: “When your children are very young and immature, and when you must chastise them, they may reflect that their father is angry and filled with resentful wrath. Their immaturity cannot penetrate beyond the punishment to discern the father's farseeing and corrective affection. But when these same children become grown-up men and women, would it not be folly for them to cling to these earlier and misconceived notions regarding their father? As men and women they should now discern their father's love in all these early disciplines. And should not mankind, as the centuries pass, come the better to understand the true nature and loving character of the Father in heaven? What profit have you from successive generations of spiritual illumination if you persist in viewing God as Moses and the prophets saw him? I say to you, Jacob, under the bright light of this hour you should see the Father as none of those who have gone before ever beheld him. And thus seeing him, you should rejoice to enter the kingdom wherein such a merciful Father rules, and you should seek to have his will of love dominate your life henceforth.”

142:2.5 (1598.1) And Jacob answered: “Rabbi, I believe; I desire that you lead me into the Father's kingdom.”

3. THE CONCEPT OF GOD

142:3.1 (1598.2) The twelve apostles, most of whom had listened to this discussion of the character of God, that night asked Jesus many questions about the Father in heaven. The Master's answers to these questions can best be presented by the following summary in modern phraseology:

142:3.2 (1598.3) Jesus mildly upbraided the twelve, in substance saying: Do you not know the traditions of Israel relating to the growth of the idea of Yahweh, and are you ignorant of the teaching of the Scriptures concerning the doctrine of God? And then did the Master proceed to instruct the apostles about the evolution of the concept of Deity throughout the course of the development of the Jewish people. He called attention to the following phases of the growth of the God idea:

142:3.3 (1598.4) 1. *Yahweh* — the god of the Sinai clans. This was the primitive concept of Deity which Moses

înălțat la nivelul superior de Domnul Dumnezeu al Israelului. Tatăl care este în ceruri nu ezită niciodată să accepte adorația sinceră a copiilor lui pământenii, oricât de rudimentar ar fi conceptul lor de Deitate sau numele prin care ei simbolizează natura sa divină.

2. Cel Preaînalt. Acest concept despre Tatăl din ceruri a fost proclamat în Salem de Melchisedec lui Avraam, și transmis mai departe de cei care au crezut ulterior în această idee amplificată și lărgită despre Deitate. Avraam și fratele său părăsiseră Urul pentru că acolo fusese instaurată adorarea soarelui. Ei au crezut în El Elyon - Dumnezeu Preaînalt - propovăduit de Melchisedec. Ei aveau o concepție mixtă asupra lui Dumnezeu, constând dintr-un amestec al străvechilor lor idei mesopotamiene și doctrina celui Preaînalt.

3. El Shaddai. În aceste vremuri primitive, mulți evrei îl adorau pe El Shaddai, conceptul egiptean al Dumnezeului din cer, concept pe care învățaseră să-l cunoască în timpul captivității lor din teritoriul Nilului. La mult timp după epoca lui Melchisedec, aceste trei concepții despre Dumnezeu s-au contopit într-una singură și au format doctrina Deității creatoare, Domnul Dumnezeu al Israelului.

4. Elohim. Învățătura Trinității Paradisului a persistat încă din vremea lui Adam. Amintiți-vă că Scripturile au început prin a afirma că „La început, Zeii au creat cerurile și pământul.” Aceasta denotă că în momentul în care a fost formulat acest pasaj, conceptul trinitar al celor trei Zei într-unul își găsisese loc în religia străbunilor noștri.

5. Supremul Iehova. În timpurile lui Isaia, aceste credințe privitoare la Dumnezeu se lărgiseră într-un concept al Creatorului Universal care era în același timp atotputernic și infinit de milostiv. Acest concept în evoluție și în creștere asupra lui Dumnezeu înlătură și înlocuiește practic toate ideile anterioare despre Deitate din religia părinților noștri.

6. Tatăl care este în ceruri. Acum, noi îl cunoaștem pe Dumnezeu ca fiind Tatăl nostru din ceruri. Învățătura noastră oferă o religie în care credinciosul este un fiu de Dumnezeu. Aceasta este buna veste a evangheliei împărăției cerurilor. Fiul și Spiritul coexistă cu Tatăl, iar revelarea naturii și a serviciului acestor Deități ale Paradisului va continua să se lărgască și să strălucească de-a lungul epocilor fără de sfârșit ale înaintării spirituale veșnice a fiilor ascendenți ai lui Dumnezeu. În toate timpurile și în cursul tuturor epocilor, adorarea sinceră a fiecărei ființe umane - în ceea ce privește progresul spiritual individual - este recunoscută de spiritul interior ca un omagiu adus Tatălui care este în ceruri.

Apostolii nu mai fuseseră niciodată atât de șocați ca atunci când l-au auzit relatând această creștere a conceptului de Dumnezeu în gândirea iudaică a generațiilor anterioare; ei erau prea nedumeriți pentru a mai pune întrebări. În timp ce ședeau în tăcere înaintea lui Iisus, Maestrul a continuat: „Voi ați fi cunoscut aceste adevăruri dacă ați fi citit Scripturile. Oare n-ați citit pasajul lui Samuel, care zicea: 'Și mânia Domnului s-a aprins contra israeliților, până într-atâta încât l-a stârnit pe Dumnezeu contra lor zicând: Mergeți și numărați Israelul și Iuda?' Aceasta nu era de mirare, căci, pe vremea lui Samuel, copiii lui Avraam credeau realmente că Iehova crea și binele și răul. Însă, când un

exaltat la nivelul superior de Domnul Dumnezeu al Israelului. The Father in heaven never fails to accept the sincere worship of his children on earth, no matter how crude their concept of Deity or by what name they symbolize his divine nature.

142:3.4 (1598.5) 2. *The Most High.* This concept of the Father in heaven was proclaimed by Melchizedek to Abraham and was carried far from Salem by those who subsequently believed in this enlarged and expanded idea of Deity. Abraham and his brother left Ur because of the establishment of sun worship, and they became believers in Melchizedek's teaching of El Elyon — the Most High God. Theirs was a composite concept of God, consisting in a blending of their older Mesopotamian ideas and the Most High doctrine.

142:3.5 (1598.6) 3. *El Shaddai.* During these early days many of the Hebrews worshiped El Shaddai, the Egyptian concept of the God of heaven, which they learned about during their captivity in the land of the Nile. Long after the times of Melchizedek all three of these concepts of God became joined together to form the doctrine of the creator Deity, the Lord God of Israel.

142:3.6 (1598.7) 4. *Elohim.* From the times of Adam the teaching of the Paradise Trinity has persisted. Do you not recall how the Scriptures begin by asserting that “In the beginning the Gods created the heavens and the earth”? This indicates that when that record was made the Trinity concept of three Gods in one had found lodgment in the religion of our forebears.

142:3.7 (1598.8) 5. *The Supreme Yahweh.* By the times of Isaiah these beliefs about God had expanded into the concept of a Universal Creator who was simultaneously all-powerful and all-merciful. And this evolving and enlarging concept of God virtually supplanted all previous ideas of Deity in our fathers' religion.

142:3.8 (1598.9) 6. *The Father in heaven.* And now do we know God as our Father in heaven. Our teaching provides a religion wherein the believer is a son of God. That is the good news of the gospel of the kingdom of heaven. Coexistent with the Father are the Son and the Spirit, and the revelation of the nature and ministry of these Paradise Deities will continue to enlarge and brighten throughout the endless ages of the eternal spiritual progression of the ascending sons of God. At all times and during all ages the true worship of any human being — as concerns individual spiritual progress — is recognized by the indwelling spirit as homage rendered to the Father in heaven.

142:3.9 (1599.1) Never before had the apostles been so shocked as they were upon hearing this recounting of the growth of the concept of God in the Jewish minds of previous generations; they were too bewildered to ask questions. As they sat before Jesus in silence, the Master continued: “And you would have known these truths had you read the Scriptures. Have you not read in Samuel where it says: ‘And the anger of the Lord was kindled against Israel, so much so that he moved David against them, saying, go number Israel and Judah’? And this was not strange because in the days of Samuel the children of Abraham really believed that Yahweh created both good and evil. But when a later writer narrated these events, subsequent to the enlargement of the

scriitor ulterior a povestit aceste evenimente după extinderea conceptului iudaic despre natura lui Dumnezeu, el nu a îndrăznit să atribuie răul lui Iehova, și de aceea a și zis: 'Și Satan s-a ridicat contra Israelului și l-a împins pe David să-i numere pe israeliți.' Oare nu puteți distinge că aceste pasaje ale Scripturilor arată limpede cum conceptul naturii lui Dumnezeu a continuat să se dezvolte de la o generație la alta?

"Voi ar trebui totodată să distingeți creșterea înțelegerii legii divine în perfectă armonie cu aceste concepții mereu mai largi despre divinitate. Când copiii Israelului vor ieși din Egipt, la o dată anterioară revelației lărgite a lui Iehova, ei primiseră zece porunci care le-au servit drept lege până în epoca în care și-au așezat tabăra în fața Sinaiului, și iată aceste zece porunci:

"1. Să nu adorați pe nici un alt zeu, căci Domnul este un Dumnezeu gelos.

"2. Să nu modelați statui de zei.

"3. Nu neglijați să respectați sărbătoarea pâinilor fără plămădă.

"4. Dintre toți oamenii și toate animalele de sex masculin, primii născuți sunt ai mei, a zis Domnul.

"5. Puteți să lucrați șase zile, în a șaptea zi însă vă veți odihni.

"6. Nu veți neglija să respectați sărbătoarea primelor fructe și sărbătoarea recoltelor de la sfârșitul anului.

"7. Nu oferiți sângele nici unui sacrificiu cu pâine dospită.

"8. Sacrificiul de la sărbătoarea Paștelor nu va fi lăsat pe loc până dimineața.

"9. Voi veți aduce, în casa Domnului Dumnezeu vostru, primele dintre cele dintâi roade ale pământului.

"10. Nu fierbeți un ied în laptele mamei lui.

"După aceea, în toilă tunetelor și al fulgerelor din Sinai, Moise le-a dat cele zece noi porunci, și veți fi cu toții de acord că ele sunt expresiile cele mai vrednice de a însoți lărgirea conceptelor despre Zeitatea lui Iehova. Oare n-ați remarcat niciodată dubla înregistrare a acestor porunci în Scripturi? Prima dată eliberarea de sub jugul egiptean este dată ca rațiune pentru respectarea sabatului, însă, într-o redactare ulterioară, credincioșii religioși în evoluție ai strămoșilor noștri au pretins ca acest text să fie schimbat pentru a recunoaște faptul creației ca motiv de a respecta sabatul.

"După aceea, voi vă veți aminti că o dată mai mult, în timpurile lui Isaia - timpurile celei mai mari iluminări spirituale - aceste zece porunci negative au fost schimbate în marea lege pozitivă a iubirii, porunca de a-l iubi suprem pe Dumnezeu și de a-l iubi pe aproapele vostru ca pe voi înșivă. Eu, de asemenea, proclam că această lege supremă a iubirii pentru Dumnezeu și pentru oameni constituie întreaga îndatorire a oamenilor."

Când Maestrul a terminat de vorbit, nici unul dintre apostoli nu i-a pus nici o întrebare. Ei s-au dus fiecare să se odihnească peste noapte.

Jewish concept of the nature of God, he did not dare attribute evil to Yahweh; therefore he said: 'And Satan stood up against Israel and provoked David to number Israel.' Cannot you discern that such records in the Scriptures clearly show how the concept of the nature of God continued to grow from one generation to another?

142:3.10 (1599.2) "Again should you have discerned the growth of the understanding of divine law in perfect keeping with these enlarging concepts of divinity. When the children of Israel came out of Egypt in the days before the enlarged revelation of Yahweh, they had ten commandments which served as their law right up to the times when they were encamped before Sinai. And these ten commandments were:

142:3.11 (1599.3) "1. You shall worship no other god, for the Lord is a jealous God.

142:3.12 (1599.4) "2. You shall not make molten gods.

142:3.13 (1599.5) "3. You shall not neglect to keep the feast of unleavened bread.

142:3.14 (1599.6) "4. Of all the males of men or cattle, the first-born are mine, says the Lord.

142:3.15 (1599.7) "5. Six days you may work, but on the seventh day you shall rest.

142:3.16 (1599.8) "6. You shall not fail to observe the feast of the first fruits and the feast of the ingathering at the end of the year.

142:3.17 (1599.9) "7. You shall not offer the blood of any sacrifice with leavened bread.

142:3.18 (1599.10) "8. The sacrifice of the feast of the Passover shall not be left until morning.

142:3.19 (1599.11) "9. The first of the first fruits of the ground you shall bring to the house of the Lord your God.

142:3.20 (1599.12) "10. You shall not seethe a kid in its mother's milk.

142:3.21 (1599.13) "And then, amidst the thunders and lightnings of Sinai, Moses gave them the new ten commandments, which you will all allow are more worthy utterances to accompany the enlarging Yahweh concepts of Deity. And did you never take notice of these commandments as twice recorded in the Scriptures, that in the first case deliverance from Egypt is assigned as the reason for Sabbath keeping, while in a later record the advancing religious beliefs of our forefathers demanded that this be changed to the recognition of the fact of creation as the reason for Sabbath observance?

142:3.22 (1599.14) "And then will you remember that once again — in the greater spiritual enlightenment of Isaiah's day — these ten negative commandments were changed into the great and positive law of love, the injunction to love God supremely and your neighbor as yourself. And it is this supreme law of love for God and for man that I also declare to you as constituting the whole duty of man."

142:3.23 (1600.1) And when he had finished speaking, no man asked him a question. They went, each one to his sleep.

4. FLAVIUS ȘI CULTURA GREACĂ

Flavius, iudeul grec, era un prozelit care nu avea acces la templu, căci nu fusese nici circumcis, nici botezat. Cum el aprecia mult frumusețea din artă și sculptură, casa pe care o ocupa pe durata șederilor sale în Ierusalim era o un edificiu magnific. Ea era cu distincție împodobită cu comori neprețuite pe care le adunase de peste tot, pe parcursul călătoriilor sale prin lume. Când a avut, pentru prima dată, ideea de a-l invita pe Iisus, el s-a temut ca Maestrul să nu se supere la vederea acestor „imagini”. Dar, când Iisus a intrat la el, Flavius a fost plăcut surprins să vadă că în loc de a-l dojeni pentru faptul de a avea aceste obiecte așa-zise idolatre răspândite prin toată casa, Maestrul a manifestat un mare interes pentru toată colecția. Iisus și-a arătat aprecierea punând multe întrebări despre fiecare obiect, în timp ce Flavius îl însoțea din cameră în cameră arătându-i statuetele lui favorite.

Maestrul a văzut că gazda sa era dezorientată de atitudinea sa favorabilă în privința artei; în consecință, când au terminat de văzut toată colecția, Iisus i-s zis: „Pentru că apreciezi frumusețea lucrurilor create de Tatăl meu și modelate de mâinile artiștilor umani, de ce te-ai aștepta să primești reproșuri? Pentru că Moise a căutat odinioară să combată idolatria și adorarea falșilor zei, de ce ar trebui ca toți oamenii să dezaprobe reproducerea grației și a frumuseții? Eu îți zic, Flavius, că acești copii ai lui Moise l-au înțeles greșit, iar acum ei au făcut falși zei chiar și din interdicția lui în ce privește statuile și imaginile înfățișând lucruri celeste și pămăntene. Însă, chiar dacă Moise a propovăduit aceste restricții minții întunecate de odinioară, ce legătură are aceasta cu vremurile noastre în care Tatăl din ceruri este revelat în calitate de Suveran Spiritual universal mai presus de orice? Flavius, eu îți declar că, în împărăția ce vine, nu veți mai fi învățați să 'nu adorați aceasta, să nu adorați cealaltă'; nu va mai fi nici o preocupare în legătură cu porunci de a te abține de la aceasta și de a avea grijă să eviți cealaltă, ci toată lumea se va preocupa mai degrabă de o singură îndatorire supremă. Această îndatorire a oamenilor se exprimă în două mari privilegii; adorarea sinceră a Creatorului infinit, Tatăl Paradisiac, și serviciul plin de dragoste făcut semenilor noștri. Dacă tu îl iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși, tu știi realmente că ești un fiu de Dumnezeu.

”Într-o epocă în care Tatăl meu nu era bine înțeles, Moise era îndreptățit să încerce să se opună idolatriei, dar, în epoca care va veni, Tatăl va fi fost revelat în viața Fiului, iar această nouă revelație a lui Dumnezeu va zădărnici definitiv confundarea Tatălui Creator cu idoli de piatră sau cu statuile, de aur sau de argint. De aici înainte, oamenii inteligenți pot să se bucure de comorile de artă fără a confunda această apreciere materială a frumuseții cu adorarea și servirea Tatălui din Paradis, Dumnezeu tuturor lucrurilor și al tuturor ființelor.”

Flavius a crezut tot ceea ce l-a învățat Iisus. În ziua următoare, el a mers în Bethania de dincolo de Iordan ca să fie botezat de către discipolii lui Ioan. El a făcut așa pentru că apostolii lui Iisus nu îi mai botezau pe credincioși. Cu prilejul reîntoarcerii lui la Ierusalim, Flavius a dat o mare petrecere pentru Iisus și i-a invitat

4. FLAVIUS AND GREEK CULTURE

142:4.1 (1600.2) Flavius, the Greek Jew, was a proselyte of the gate, having been neither circumcised nor baptized; and since he was a great lover of the beautiful in art and sculpture, the house which he occupied when sojourning in Jerusalem was a beautiful edifice. This home was exquisitely adorned with priceless treasures which he had gathered up here and there on his world travels. When he first thought of inviting Jesus to his home, he feared that the Master might take offense at the sight of these so-called images. But Flavius was agreeably surprised when Jesus entered the home that, instead of rebuking him for having these supposedly idolatrous objects scattered about the house, he manifested great interest in the entire collection and asked many appreciative questions about each object as Flavius escorted him from room to room, showing him all of his favorite statues.

142:4.2 (1600.3) The Master saw that his host was bewildered at his friendly attitude toward art; therefore, when they had finished the survey of the entire collection, Jesus said: “Because you appreciate the beauty of things created by my Father and fashioned by the artistic hands of man, why should you expect to be rebuked? Because Moses onetime sought to combat idolatry and the worship of false gods, why should all men frown upon the reproduction of grace and beauty? I say to you, Flavius, Moses’ children have misunderstood him, and now do they make false gods of even his prohibitions of images and the likeness of things in heaven and on earth. But even if Moses taught such restrictions to the darkened minds of those days, what has that to do with this day when the Father in heaven is revealed as the universal Spirit Ruler over all? And, Flavius, I declare that in the coming kingdom they shall no longer teach, ‘Do not worship this and do not worship that’; no longer shall they concern themselves with commands to refrain from this and take care not to do that, but rather shall all be concerned with one supreme duty. And this duty of man is expressed in two great privileges: sincere worship of the infinite Creator, the Paradise Father, and loving service bestowed upon one’s fellow men. If you love your neighbor as you love yourself, you really know that you are a son of God.

142:4.3 (1600.4) “In an age when my Father was not well understood, Moses was justified in his attempts to withstand idolatry, but in the coming age the Father will have been revealed in the life of the Son; and this new revelation of God will make it forever unnecessary to confuse the Creator Father with idols of stone or images of gold and silver. Henceforth, intelligent men may enjoy the treasures of art without confusing such material appreciation of beauty with the worship and service of the Father in Paradise, the God of all things and all beings.”

142:4.4 (1600.5) Flavius believed all that Jesus taught him. The next day he went to Bethany beyond the Jordan and was baptized by the disciples of John. And this he did because the apostles of Jesus did not yet baptize believers. When Flavius returned to Jerusalem, he made a great feast for Jesus and invited sixty of his

pe șazeci dintre prietenii săi. Iar mulți dintre acești invitați au început să creadă și ei în mesajul împărăției ce vine.

5. DISCURSUL DESPRE CERTITUDINE

Una dintre marile predici pe care le-a ținut Iisus în templu, în timpul acestei săptămâni a Paștelor, a fost un răspuns la o întrebare pusă de unul dintre auditorii săi, un locuitor din Damasc. Acest om l-a întrebat pe Iisus: „Rabine, cum vom ști noi cu certitudine că tu ești trimis de Dumnezeu și că noi putem cu adevărat intra în această împărăție de care tu și discipolii tăi proclamați că ne este la îndemână?” Și Iisus a răspuns:

”În ce privește mesajul meu și învățătura discipolilor mei, voi ar trebui să le judecați după roadele lor. Dacă vă vom proclama adevărurile spiritului, spiritul va sta mărturie în inima voastră că mesajul nostru este autentic. Cât despre regat și despre încredințarea voastră de a fi acceptați de Tatăl din ceruri, îngăduiți-mi să vă întreb ce tată dintre voi, dacă este un tată inimos și demn de acest nume, și-ar lăsa fiul în neliște sau în îndoială cu privire la statutul său în familia sa sau al locului său de siguranță în afecțiunea inimii tatălui său? Voi ceilalți tați pământeni, găsiți oare plăcere în a vă chinui copiii lăsându-i în îndoiala cu privire la permanența iubirii pe care le-o purtați în inima voastră omenească? Tatăl vostru din ceruri nu-i lasă nici el pe copiii lui, născuți din spirit prin credință, în incertitudine cu privire la poziția lor în regat. Dacă îl primiți pe Dumnezeu în calitate de Tată, atunci, în adevăr, voi sunteți cu adevărat fii de Dumnezeu. Și, dacă sunteți fiii lui, atunci voi sunteți în siguranță în poziția și în situația a tot ceea ce ține de filiația divină și veșnică. Dacă voi credeți în cuvintele mele, voi credeți prin aceasta chiar în Cel care m-a trimis și, crezând astfel în Tată, voi ați făcut să fie sigur statutul vostru în cetățenia celestă. Dacă faceți voia Tatălui din ceruri, voi veți izbuti întotdeauna să ajungeți la viața veșnică de progres în regatul divin.

”Spiritul Suprem va sta mărturie odată cu spiritul vostru că voi sunteți cu adevărat copiii lui Dumnezeu. Dacă sunteți fiii Dumnezeu, atunci sunteți născuți din duhul lui Dumnezeu, și oricine este născut din spirit are în el însuși puterea de a învinge toate îndoielile; aceea este victoria care înfrânge orice incertitudine, este însăși credința voastră.

”Profetul Isaia a zis, vorbind despre această epocă: ‘Când spiritul va fi răspândit din înalt peste noi, atunci opera dreptății va deveni pentru totdeauna pacea, liniștea și încredințarea.’ Pentru toți cei care cred sincer în această evanghelie, eu voi deveni o garanție a admiterii lor în îndurarea veșnică și în viața veșnică a împărăției Tatălui meu. Voi, dar, cei care auziți acest mesaj și credeți în această evanghelie a împărăției, voi sunteți fiii lui Dumnezeu și voi aveți viața veșnică. Dovada pentru lumea întreagă că sunteți născuți din spirit este că voi vă iubiți sincer unii pe ceilalți.”

Mulțimea de vizitatori a rămas multe ceasuri cu Iisus, punându-i întrebări și ascultând cu atenție răspunsurile lui încurajatoare. Învățătura lui Iisus îi încuraja chiar și pe apostoli să predice evanghelia împărăției cu mai multă forță și încredințare. Această experiență din Ierusalim a fost o mare inspirație pentru

friends. And many of these guests also became believers in the message of the coming kingdom.

5. THE DISCOURSE ON ASSURANCE

142:5.1 (1601.1) One of the great sermons which Jesus preached in the temple this Passover week was in answer to a question asked by one of his hearers, a man from Damascus. This man asked Jesus: “But, Rabbi, how shall we know of a certainty that you are sent by God, and that we may truly enter into this kingdom which you and your disciples declare is near at hand?” And Jesus answered:

142:5.2 (1601.2) “As to my message and the teaching of my disciples, you should judge them by their fruits. If we proclaim to you the truths of the spirit, the spirit will witness in your hearts that our message is genuine. Concerning the kingdom and your assurance of acceptance by the heavenly Father, let me ask what father among you who is a worthy and kindhearted father would keep his son in anxiety or suspense regarding his status in the family or his place of security in the affections of his father’s heart? Do you earth fathers take pleasure in torturing your children with uncertainty about their place of abiding love in your human hearts? Neither does your Father in heaven leave his faith children of the spirit in doubtful uncertainty as to their position in the kingdom. If you receive God as your Father, then indeed and in truth are you the sons of God. And if you are sons, then are you secure in the position and standing of all that concerns eternal and divine sonship. If you believe my words, you thereby believe in Him who sent me, and by thus believing in the Father, you have made your status in heavenly citizenship sure. If you do the will of the Father in heaven, you shall never fail in the attainment of the eternal life of progress in the divine kingdom.

142:5.3 (1601.3) “The Supreme Spirit shall bear witness with your spirits that you are truly the children of God. And if you are the sons of God, then have you been born of the spirit of God; and whosoever has been born of the spirit has in himself the power to overcome all doubt, and this is the victory that overcomes all uncertainty, even your faith.

142:5.4 (1601.4) “Said the Prophet Isaiah, speaking of these times: ‘When the spirit is poured upon us from on high, then shall the work of righteousness become peace, quietness, and assurance forever.’ And for all who truly believe this gospel, I will become surety for their reception into the eternal mercies and the everlasting life of my Father’s kingdom. You, then, who hear this message and believe this gospel of the kingdom are the sons of God, and you have life everlasting; and the evidence to all the world that you have been born of the spirit is that you sincerely love one another.”

142:5.5 (1601.5) The throng of listeners remained many hours with Jesus, asking him questions and listening attentively to his comforting answers. Even the apostles were emboldened by Jesus’ teaching to preach the gospel of the kingdom with more power and assurance. This experience at Jerusalem was a great inspiration to

cei doisprezece. Acesta era primul lor contact cu niște mulțimi atât de numeroase, și ei au învățat multe lecții folositoare care le-au fost de mare ajutor în munca lor ulterioară.

6. ÎNTREVEDEREA CU NICODIM

Într-o seară, la Flavius, a venit să-l vadă pe Iisus un anume Nicodim; era un membru bogat și destul de înaintat în vârstă al sanhedrinului iudaic. El auzise vorbindu-se mult despre învățăturile galileeanului, astfel încât s-a dus, într-o zi, să-l asculte în timp ce propovăduia în curtea templului. El ar fi vrut să meargă adesea ca să asculte lecțiile lui Iisus, dar se temea să fie văzut printre auditorii care asistau la învățătura sa. Într-adevăr, conducătorii iudeilor erau deja până într-atâta în dezacord cu Iisus, încât nici un membru al sanhedrinului nu ar fi acceptat să fie identificat în mod fățiș cu el. În consecință, Nicodim aranjase cu Andrei ca să îl vadă pe Iisus între patru ochi și, tocmai în seara aceea, după căderea nopții. Petru, Iacob și Ioan se găseau în grădina lui Flavius când a început convorbirea, dar mai târziu au intrat toți în casă, unde s-a continuat dialogul.

Primindu-l pe Nicodim, Iisus nu a dat dovadă de vreo deferență specială. Vorbind cu el, el nu a făcut nici un compromis sau vreo încercare necuvenită de persuasiune. Maestrul nu a încercat să-l respingă pe interlocutorul său care cerceta în secret, și nici nu a fost sarcastic. În toate raporturile sale cu distinsul vizitator, Iisus a fost calm, sobru și demn. Nicodim nu era delegat oficial de către sanhedrin; el venea să îl vadă pe Iisus în principal datorită sincerului său interes pe care îl purta personal învățăturii Maestrului.

După ce a fost prezentat de Flavius, Nicodim zise: „Rabine, noi știm că ești un învățător trimis de Dumnezeu, căci nici un om nu ar putea propovădui în felul acesta dacă Dumnezeu nu ar fi cu el. Și sunt dornic să știu mai mult despre învățăturile tale referitoare la regatul care va veni.”

Iisus îi răspunse lui Nicodim: „În adevăr, în adevăr, îți spun ție, Nicodime, că dacă nu este născut de sus, un om nu poate vedea regatul lui Dumnezeu.” Apoi răspunse Nicodim: „Dar cum poate un om să se nască din nou când este bătrân? El nu poate intra pentru a doua oară în pântecele mamei lui ca să renască.”

Iisus a zis: „Totuși, eu îți declar că de nu se naște din spirit, un om nu poate intra în regatul lui Dumnezeu. Ceea ce se naște din carne este carne, și ceea ce se naște din spirit e spirit. Nu te mira că am zis că ar trebui să te naști din înalt. Când bate vântul, tu auzi freamătul frunzelor, dar vântul nu îl vezi - nici de unde vine, nici unde se duce - și la fel este cu tot ceea ce se naște din spirit. Cu ochii cârnii, se pot zări manifestările spiritului, dar nu se poate desluși efectiv spiritul.”

Nicodim răspunse: „Dar eu nu înțeleg - cum se poate să fie așa?” Iisus zise: „Este oare cu puțință ca tu să fii un învățător al Israelului și să ignori toate acestea? Cei care cunosc realitățile spiritului au deci datoria de a revela aceste lucruri celor care disting numai manifestările lumii materiale. Ne vei crede tu dacă îți vom vorbi despre adevărurile celeste? Ai tu curaj,

the twelve. It was their first contact with such enormous crowds, and they learned many valuable lessons which proved of great assistance in their later work.

6. THE VISIT WITH NICODEMUS

^{142:6.1 (1601.6)} One evening at the home of Flavius there came to see Jesus one Nicodemus, a wealthy and elderly member of the Jewish Sanhedrin. He had heard much about the teachings of this Galilean, and so he went one afternoon to hear him as he taught in the temple courts. He would have gone often to hear Jesus teach, but he feared to be seen by the people in attendance upon his teaching, for already were the rulers of the Jews so at variance with Jesus that no member of the Sanhedrin would want to be identified in any open manner with him. Accordingly, Nicodemus had arranged with Andrew to see Jesus privately and after nightfall on this particular evening. Peter, James, and John were in Flavius's garden when the interview began, but later they all went into the house where the discourse continued.

^{142:6.2 (1602.1)} In receiving Nicodemus, Jesus showed no particular deference; in talking with him, there was no compromise or undue persuasiveness. The Master made no attempt to repulse his secretive caller, nor did he employ sarcasm. In all his dealings with the distinguished visitor, Jesus was calm, earnest, and dignified. Nicodemus was not an official delegate of the Sanhedrin; he came to see Jesus wholly because of his personal and sincere interest in the Master's teachings.

^{142:6.3 (1602.2)} Upon being presented by Flavius, Nicodemus said: "Rabbi, we know that you are a teacher sent by God, for no mere man could so teach unless God were with him. And I am desirous of knowing more about your teachings regarding the coming kingdom."

^{142:6.4 (1602.3)} Jesus answered Nicodemus: "Verily, verily, I say to you, Nicodemus, except a man be born from above, he cannot see the kingdom of God." Then replied Nicodemus: "But how can a man be born again when he is old? He cannot enter a second time into his mother's womb to be born."

^{142:6.5 (1602.4)} Jesus said: "Nevertheless, I declare to you, except a man be born of the spirit, he cannot enter into the kingdom of God. That which is born of the flesh is flesh, and that which is born of the spirit is spirit. But you should not marvel that I said you must be born from above. When the wind blows, you hear the rustle of the leaves, but you do not see the wind — whence it comes or whither it goes — and so it is with everyone born of the spirit. With the eyes of the flesh you can behold the manifestations of the spirit, but you cannot actually discern the spirit."

^{142:6.6 (1602.5)} Nicodemus replied: "But I do not understand — how can that be?" Said Jesus: "Can it be that you are a teacher in Israel and yet ignorant of all this? It becomes, then, the duty of those who know about the realities of the spirit to reveal these things to those who discern only the manifestations of the material world. But will you believe us if we tell you of

Nicodime, să crezi în cineva care a coborât din cer, în Fiul Omului însuși?”

Atunci Nicodim a zis: „Dar oare cum pot începe să prind acest spirit care trebuie să mă recreeze pregătindu-mă să intru în regat?” Iisus răspunse: „Spiritul Tatălui din ceruri sălășluiește deja în tine. Dacă vrei să te lași condus de acest spirit de sus, tu vei începe foarte curând să vezi cu ochii spiritului; după aceea, dacă alegi cu toată inima călăuzirea spiritului, tu te vei naște din spirit, căci scopul unic al vieții tale va fi să faci voia Tatălui tău din ceruri. Pomenindu-te astfel născut din spirit și fericit în regatul lui Dumnezeu, tu vei începe să produci, în viața zilnică, roadele abundente ale spiritului.”

Nicodim era cu totul sincer. El a fost profund impresionat, dar a plecat dezorientat. Era un om împlinit în ce privește dezvoltarea de sine, stăpânirea de sine, și chiar și în ce privește înaltele calități morale. El era rafinat, egocentric și altruist, dar nu știa cum să-și supună voia sa celei a Tatălui divin, așa cum un copilăș acceptă să se supună îndrumărilor unui părinte pământean înțelept și iubitor, și să devină astfel în realitate un fiu de Dumnezeu, un moștenitor progresiv al împărăției eterne.

Dar Nicodim a adunat destulă credință pentru a lua în stăpânire regatul. El a protestat timid când colegii lui din sanhedrin au căutat să-l condamne pe Iisus fără ca mai întâi să-l audă. Mai târziu, cu Iosif din Arimatea, el a recunoscut cu îndrăzneală credința sa și a reclamat trupul lui Iisus, chiar și atunci când cei mai mulți dintre discipolii lui fugiseră, terorizați, de scena suferințelor și a morții finale a Maestrului lor.

7. LECȚIA DESPRE FAMILIE

După perioada activă de propovăduire și de lucru personal din săptămâna de Paști la Ierusalim, Iisus a petrecut miercuria următoare odihnindu-se în Bethania cu apostolii săi. În acea după-amiază, Toma a pus o întrebare care a provocat un lung și instructiv răspuns. Toma a zis: „Maestre, în ziua în care am fost aleși ca ambasadori ai împărăției, tu ne-ai spus multe lucruri și ne-ai dat instrucțiuni despre modul nostru personal de viață, dar ce o să propovăduim noi mulțimilor? Cum ar trebui să trăiască acești oameni după ce regatul se va manifesta pe deplin? Discipolii tăi vor poseda ei sclavi? Vor căuta ei, adepții tăi, sărăcia și vor fugi ei de bogăție? Vă prevala singură îndurarea, astfel încât noi nu vom mai avea nici legi nici tribunale?” Iisus și cei doisprezece și-au petrecut toată după-amiază și toată seara după cină pentru discutarea întrebărilor lui Toma. Pentru claritatea expunerii noastre, noi prezentăm următorul rezumat al instrucțiunilor Maestrului:

Iisus a căutat mai întâi să îi facă pe apostolii lui să înțeleagă că el însuși trăia pe pământ o viață unică de încarnare, și că ei, cei doisprezece, fuseseră chemați să participe la această experiență de manifestare a Fiului Omului și în calitate de tovarăși la lucru și ei trebuie să se supună numeroaselor restricții și obligații ale experienței de manifestare. A existat chiar o aluzie voalată că Fiul Omului era singura persoană ce trăise vreodată pe pământ și care putea să vadă simultan în

the heavenly truths? Do you have the courage, Nicodemus, to believe in one who has descended from heaven, even the Son of Man?”

^{142:6.7 (1602.6)} And Nicodemus said: “But how can I begin to lay hold upon this spirit which is to remake me in preparation for entering into the kingdom?” Jesus answered: “Already does the spirit of the Father in heaven indwell you. If you would be led by this spirit from above, very soon would you begin to see with the eyes of the spirit, and then by the wholehearted choice of spirit guidance would you be born of the spirit since your only purpose in living would be to do the will of your Father who is in heaven. And so finding yourself born of the spirit and happily in the kingdom of God, you would begin to bear in your daily life the abundant fruits of the spirit.”

^{142:6.8 (1602.7)} Nicodemus was thoroughly sincere. He was deeply impressed but went away bewildered. Nicodemus was accomplished in self-development, in self-restraint, and even in high moral qualities. He was refined, egoistic, and altruistic; but he did not know how to *submit* his will to the will of the divine Father as a little child is willing to submit to the guidance and leading of a wise and loving earthly father, thereby becoming in reality a son of God, a progressive heir of the eternal kingdom.

^{142:6.9 (1603.1)} But Nicodemus did summon faith enough to lay hold of the kingdom. He faintly protested when his colleagues of the Sanhedrin sought to condemn Jesus without a hearing; and with Joseph of Arimathea, he later boldly acknowledged his faith and claimed the body of Jesus, even when most of the disciples had fled in fear from the scenes of their Master's final suffering and death.

7. THE LESSON ON THE FAMILY

^{142:7.1 (1603.2)} After the busy period of teaching and personal work of Passover week in Jerusalem, Jesus spent the next Wednesday at Bethany with his apostles, resting. That afternoon, Thomas asked a question which elicited a long and instructive answer. Said Thomas: “Master, on the day we were set apart as ambassadors of the kingdom, you told us many things, instructed us regarding our personal mode of life, but what shall we teach the multitude? How are these people to live after the kingdom more fully comes? Shall your disciples own slaves? Shall your believers court poverty and shun property? Shall mercy alone prevail so that we shall have no more law and justice?” Jesus and the twelve spent all afternoon and all that evening, after supper, discussing Thomas's questions. For the purposes of this record we present the following summary of the Master's instruction:

^{142:7.2 (1603.3)} Jesus sought first to make plain to his apostles that he himself was on earth living a unique life in the flesh, and that they, the twelve, had been called to participate in this bestowal experience of the Son of Man; and as such coworkers, they, too, must share in many of the special restrictions and obligations of the entire bestowal experience. There was a veiled intimation that the Son of Man was the only person who had ever lived on earth who could simultaneously see

chiar inima lui Dumnezeu și până în străfundurile sufletului omenesc.

Iisus a explicat foarte clar că împărăția cerurilor era o experiență evolutivă, începând aici pe pământ și progresând prin etape succesive de viață până în Paradis. În cursul seriei, el a afirmat categoric că la un anumit stadiu viitor al dezvoltării regatului, el va vizita din nou această lume cu puterea spirituală și cu gloria divină.

El a explicat apoi că „ideea de regat” nu era cea mai bună manieră de a ilustra relațiile omului cu Dumnezeu, dar că el folosea această metaforă pentru că poporul iudeu era în așteptarea regatului și că Ioan predicase vorbind despre regatul ce va veni. Iisus a zis: „Oamenii dintr-o altă epocă vor înțelege mai bine evanghelia împărăției dacă el este înfățișat în termeni care exprimă relațiile de familie - când omul va înțelege religia ca învățătură a paternității lui Dumnezeu și a fraternității umane, filiația cu Dumnezeu.” După aceea, Maestrul a discutat îndeajuns de mult despre familia pământească ca fiind o ilustrare a familiei cerești și a reformulat cele două legi fundamentale ale vieții: primul comandament al iubirii pentru tată, capul de familie, și al doilea comandament al iubirii reciproce dintre copii, să-l iubești pe fratele tău ca pe tine însuși. El a explicat apoi că această calitate de afecțiune fraternală se va manifesta invariabil printr-un serviciu social dezinteresat și plin de iubire.

A venit apoi discuția memorabilă a caracteristicilor fundamentale ale vieții de familie și a aplicării lor în relațiile existente între Dumnezeu și om. Iisus a declarat că o adevărată viață de familie se întemeiază pe următoarele șapte fapte:

1. Faptul existenței. Raporturile naturale și fenomenele de asemănare fizică se combină în familie: copiii moștenesc anumite trăsături ale părinților lor. Copiii își au originea în părinții lor; existența personalității lor depinde de actul părinților lor. Relația părintelui cu copilul este inerentă oricărei naturi și impregnează toate existențele vii.

2. Siguranța și plăcerea. Părinții demni de acest nume găsesc o mare încântare în a răspunde nevoilor copiilor lor. Mulți părinți nu se mulțumesc a le oferi numai necesarul, ci urmăresc și să se îngrijească și de plăcerile lor.

3. Instruirea și educația. Părinții chibzuiți fac cu înțelepciune planuri pentru a-i instrui și educa cum se cuvine pe fiii și pe fiicele lor. Ei îi pregătesc din tinerețe pentru responsabilitățile mai mari ale vieții lor de adult.

4. Disciplina și constrângerea. Părinții prevăzători iau, de asemenea, măsuri pentru disciplinarea, îndrumarea, corectarea și uneori pentru constrângerea necesară a tinerilor lor copii lipsiți de maturitate.

5. Camaraderia și loialitatea. Un părinte afectuos întreține raporturi intime și iubitoare cu copiii lui. El are totdeauna o ureche deschisă la cerințele lor; el este întotdeauna pregătit să împărtășească încercările lor și să-i ajute în dificultățile lor. Părintele poartă un interes suprem bunăstării progresive a progenerurii sale.

6. Iubirea și îndurarea. Un părinte plin de compasiune iartă cu mărinimie. Părinții nu nutresc idei de răzbunare contra copiilor lor. Ei nu seamănă nici cu

into the very heart of God and into the very depths of man's soul.

142:7.3 (1603.4) Very plainly Jesus explained that the kingdom of heaven was an evolutionary experience, beginning here on earth and progressing up through successive life stations to Paradise. In the course of the evening he definitely stated that at some future stage of kingdom development he would revisit this world in spiritual power and divine glory.

142:7.4 (1603.5) He next explained that the “kingdom idea” was not the best way to illustrate man's relation to God; that he employed such figures of speech because the Jewish people were expecting the kingdom, and because John had preached in terms of the coming kingdom. Jesus said: “The people of another age will better understand the gospel of the kingdom when it is presented in terms expressive of the family relationship — when man understands religion as the teaching of the fatherhood of God and the brotherhood of man, sonship with God.” Then the Master discoursed at some length on the earthly family as an illustration of the heavenly family, restating the two fundamental laws of living: the first commandment of love for the father, the head of the family, and the second commandment of mutual love among the children, to love your brother as yourself. And then he explained that such a quality of brotherly affection would invariably manifest itself in unselfish and loving social service.

142:7.5 (1603.6) Following that, came the memorable discussion of the fundamental characteristics of family life and their application to the relationship existing between God and man. Jesus stated that a true family is founded on the following seven facts:

142:7.6 (1604.1) 1. *The fact of existence.* The relationships of nature and the phenomena of mortal likenesses are bound up in the family: Children inherit certain parental traits. The children take origin in the parents; personality existence depends on the act of the parent. The relationship of father and child is inherent in all nature and pervades all living existences.

142:7.7 (1604.2) 2. *Security and pleasure.* True fathers take great pleasure in providing for the needs of their children. Many fathers are not content with supplying the mere wants of their children but enjoy making provision for their pleasures also.

142:7.8 (1604.3) 3. *Education and training.* Wise fathers carefully plan for the education and adequate training of their sons and daughters. When young they are prepared for the greater responsibilities of later life.

142:7.9 (1604.4) 4. *Discipline and restraint.* Farseeing fathers also make provision for the necessary discipline, guidance, correction, and sometimes restraint of their young and immature offspring.

142:7.10 (1604.5) 5. *Companionship and loyalty.* The affectionate father holds intimate and loving intercourse with his children. Always is his ear open to their petitions; he is ever ready to share their hardships and assist them over their difficulties. The father is supremely interested in the progressive welfare of his progeny.

142:7.11 (1604.6) 6. *Love and mercy.* A compassionate father is freely forgiving; fathers do not hold vengeful memories against their children. Fathers are not like

judcătorii, nici cu dușmanii, nici cu creditorii. Adevăratele familii sunt întemeiate pe toleranță, pe răbdare și pe iertare.

7. Dispoziții pentru viitor. Părinților temporari le place să lase o moștenire fiilor lor. Familia continuă de la o generație la următoarea. Moartea nu pune capăt uni generații decât pentru a marca începutul alteia. Moartea încheie o viață individuală, dar nu în mod necesar viața de familie.

Vreme de ceasuri, Maestrul a discutat despre aplicarea acestor caracteristici ale vieții de familie relațiilor omului (copilul pământean) cu Dumnezeu (Tatăl din Paradis), și iată concluzia lui: „Eu cunosc la perfecție totalitatea relațiilor unui fiu cu Tatăl, căci eu am atins deja, în domeniul filiației, tot ceea ce voi va trebui să atingeți în eternul viitor. Fiul Omului este pregătit pentru ascensiunea sa la dreapta Tatălui, astfel încât în mine calea este încă și mai larg deschisă fiecăruia dintre voi pentru a-l vedea pe Dumnezeu și, înainte ca voi să fi desăvârșit glorioasa înaintare, pentru a deveni perfecți așa cum Tatăl vostru din ceruri este perfect.”

Când apostolii au auzit aceste cuvinte pătrunzătoare, ei și-au amintit declarațiile pe care le făcuse Ioan în vremea botezării lui Iisus; ei au păstrat deopotrivă o amintire foarte vie a acestei experiențe în legătură cu predicările lor și cu învățăturile lor după moartea și învierea Maestrului.

Iisus este un fiu divin în care Tatăl are deplină încredere. El fusese cu Tatăl și îl înțelegea în totalitate. El își trăise acum viața pământească spre deplină satisfacție a Tatălui, iar încarnarea lui în trup îi îngăduise să îl înțeleagă pe deplin pe oameni. Iisus era perfecțiunea omului; el atinsese întocmai aceeași perfecțiune pe care toți credincioșii sinceri sunt mențiți să o atingă în el și prin el. Iisus le-a revelat oamenilor un Dumnezeu al perfecțiunii și a prezentat înel însuși fiul desăvârșit al lumilor pentru Dumnezeu.

Cu toate că discursul lui Iisus a durat timp de mai multe ore, Toma nu era încă satisfăcut, căci zise: „Maestre, noi nu găsim că Tatăl din ceruri ne tratează întotdeauna cu bunătate și mărinimie. De multe ori, noi suferim amar pe pământ, iar rugăciunile noastre nu sunt întotdeauna îndeplinite. Asupra căror puncte nu izbutim noi să pricepem sensul învățăturii tale?”

Iisus a răspuns: „Toma, Toma, cât timp va mai trece până să dobândești deprinderea de a asculta cu urechea spiritului? Cât timp va mai trece până ce te vei dumiri că această împărăție este o împărăție spirituală și că Tatăl meu este și el o ființă spirituală? Nu înțelegi tu oare că eu vă învăț ca fii ai spiritului din familia spirituală din ceruri, al cărei șef patern este un spirit infinit și veșnic? Nu mă vei lăsa tu să mă folosesc de familia pământească pentru a ilustra relațiile divine, fără a aplica într-un mod atât de literal învățătura mea la treburile materiale? Oare nu poți tu separa în mintea ta realitățile spirituale ale regatului de problemele materiale, sociale, economice și politice din timpurile acestea? Când vorbesc limba spiritului, de ce oare persisti tu în a traduce gândul meu în limbajul cărnii, și asta numai pentru că îmi permit să mă folosesc de relații comune și literale cu scopul ilustrării adevărurilor spirituale? Copiii mei, vă rog să încetați a mai aplica învățătura regatului spiritului sordidelor treburi ale sclaviei, ale mizeriei, ale caselor și ale pământurilor, și

judges, enemies, or creditors. Real families are built upon tolerance, patience, and forgiveness.

142:7.12 (1604.7) 7. *Provision for the future.* Temporal fathers like to leave an inheritance for their sons. The family continues from one generation to another. Death only ends one generation to mark the beginning of another. Death terminates an individual life but not necessarily the family.

142:7.13 (1604.8) For hours the Master discussed the application of these features of family life to the relations of man, the earth child, to God, the Paradise Father. And this was his conclusion: “This entire relationship of a son to the Father, I know in perfection, for all that you must attain of sonship in the eternal future I have now already attained. The Son of Man is prepared to ascend to the right hand of the Father, so that in me is the way now open still wider for all of you to see God and, ere you have finished the glorious progression, to become perfect, even as your Father in heaven is perfect.”

142:7.14 (1604.9) When the apostles heard these startling words, they recalled the pronouncements which John made at the time of Jesus’ baptism, and they also vividly recalled this experience in connection with their preaching and teaching subsequent to the Master’s death and resurrection.

142:7.15 (1604.10) Jesus is a divine Son, one in the Universal Father’s full confidence. He had been with the Father and comprehended him fully. He had now lived his earth life to the full satisfaction of the Father, and this incarnation in the flesh had enabled him fully to comprehend man. Jesus was the perfection of man; he had attained just such perfection as all true believers are destined to attain in him and through him. Jesus revealed a God of perfection to man and presented in himself the perfected son of the realms to God.

142:7.16 (1605.1) Although Jesus discoursed for several hours, Thomas was not yet satisfied, for he said: “But, Master, we do not find that the Father in heaven always deals kindly and mercifully with us. Many times we grievously suffer on earth, and not always are our prayers answered. Where do we fail to grasp the meaning of your teaching?”

142:7.17 (1605.2) Jesus replied: “Thomas, Thomas, how long before you will acquire the ability to listen with the ear of the spirit? How long will it be before you discern that this kingdom is a spiritual kingdom, and that my Father is also a spiritual being? Do you not understand that I am teaching you as spiritual children in the spirit family of heaven, of which the fatherhead is an infinite and eternal spirit? Will you not allow me to use the earth family as an illustration of divine relationships without so literally applying my teaching to material affairs? In your minds cannot you separate the spiritual realities of the kingdom from the material, social, economic, and political problems of the age? When I speak the language of the spirit, why do you insist on translating my meaning into the language of the flesh just because I presume to employ commonplace and literal relationships for purposes of illustration? My children, I implore that you cease to apply the teaching of the kingdom of the spirit to the sordid affairs of slavery, poverty, houses, and lands, and to the material problems of human equity and justice. These temporal

problemelor materiale de echitate și de justiție umane. Aceste chestiuni temporare îi privesc pe oamenii acestei lumi și, cu toate că într-un anumit fel ele îi afectează pe toți oamenii, voi ați fost chemați să mă reprezentați în lume așa cum îl reprezintă eu pe Tatăl meu. Voi sunteți ambasadorii spirituali ai unui regat spiritual, reprezentanți speciali ai Tatălui spiritual. Până acum ar fi trebuit deja să-mi fie cu putință să vă instruiesc ca adulți ai împărăției spiritului. Oare va trebui întotdeauna să vă vorbesc ca unor copii? Voi nu credeți niciodată în percepția spirituală? Totuși, eu vă iubesc și voi avea mare răbdare cu voi până la capătul asocierii noastre în carne. Și chiar și după aceea, spiritul meu vă va lua-o înainte în toată lumea.

8. ÎN IUDEEA MERIDIONALĂ

Către sfârșitul lui aprilie, opoziția contra lui Iisus devenise atât de pronunțată la farisei și la saducei că Maestrul și apostolii săi s-au decis să părăsească Ierusalimul pentru o vreme și să se îndrepte spre sud ca să muncească în Betleem și în Hebron. Toată luna mai a fost folosită în activitatea personală din aceste orașe și la locuitorii din orașele învecinate. Pe parcursul acestei deplasări, ei nu au ținut nici o predică în public, ci au făcut doar vizite din casă în casă. În vreme ce apostoli propovăduiau evanghelia și îi îngrijeau pe bolnavi, Iisus și Abner au petrecut o parte din timp în En-Gedi pentru a vizita colonia nazarineană. De acolo plecase Ioan Botezătorul, iar Abner fusese șeful acestui grup. Mulți dintre membrii confreriei nazarineene au început să creadă în Iisus, însă majoritatea acestor oameni asceți și excentrici a refuzat să îl accepte ca învățător trimis din cer, deoarece el nu învăța despre postire sau despre alte forme de renunțare.

Locuitorii acestei regiuni nu știau că Iisus se născuse în Betleem. La fel cu majoritatea discipolilor, ei presupuneau întotdeauna că Maestrul venise pe lume în Nazaret, dar cei doisprezece apostoli cunoșteau faptele.

Acea ședere în Iudeea meridională a fost o perioadă de lucru odihnitoare și fructuoasă; regatul a sporit cu numeroase suflete. La începutul lui iunie, agitația contra lui Iisus se calmase atât de bine în Ierusalim încât Maestrul și apostolii s-au reîntors acolo ca să instruiască și să-i încurajeze pe credincioși.

Cu toate că Iisus și apostolii și-au petrecut toată luna iunie în Ierusalim sau prin împrejurimi, ei nu au predicat în public în cursul acestei perioade. Ei au trăit, în cea mai mare parte a timpului, sub corturile pe care le ridicaseră într-un parc sau o grădină umbră, cunoscută în acea vreme sub numele de Ghetsemani, situată pe panta vestică a Muntelui Măslinilor, nu departe de pârâul Cedronului. Ei au petrecut în general sabbaturile de la sfârșit de săptămână acasă la Lazăr și surorile lui din Bethania. Iisus nu a pătruns decât de câteva ori în interiorul zidurilor Ierusalimului, însă un mare număr de căutători interesați au mers până în Ghetsemani pentru a vorbi cu el. Într-o seară de vineri, Nicodim și un anume Iosif din Arimatea s-au încumetat să îl facă o vizită lui Iisus, dar, în timp ce se găseau deja în fața intrării cortului Maestrului, ei au făcut cale întoarsă de frică. Bineînțeles, ei nu-și dădeau seama că Iisus avea cunoștința de toate acțiunile lor.

matters are the concern of the men of this world, and while in a way they affect all men, you have been called to represent me in the world, even as I represent my Father. You are spiritual ambassadors of a spiritual kingdom, special representatives of the spirit Father. By this time it should be possible for me to instruct you as full-grown men of the spirit kingdom. Must I ever address you only as children? Will you never grow up in spirit perception? Nevertheless, I love you and will bear with you, even to the very end of our association in the flesh. And even then shall my spirit go before you into all the world."

8. IN SOUTHERN JUDEA

^{142:8.1 (1605.3)} By the end of April the opposition to Jesus among the Pharisees and Sadducees had become so pronounced that the Master and his apostles decided to leave Jerusalem for a while, going south to work in Bethlehem and Hebron. The entire month of May was spent in doing personal work in these cities and among the people of the surrounding villages. No public preaching was done on this trip, only house-to-house visitation. A part of this time, while the apostles taught the gospel and ministered to the sick, Jesus and Abner spent at Engedi, visiting the Nazarite colony. John the Baptist had gone forth from this place, and Abner had been head of this group. Many of the Nazarite brotherhood became believers in Jesus, but the majority of these ascetic and eccentric men refused to accept him as a teacher sent from heaven because he did not teach fasting and other forms of self-denial.

^{142:8.2 (1605.4)} The people living in this region did not know that Jesus had been born in Bethlehem. They always supposed the Master had been born at Nazareth, as did the vast majority of his disciples, but the twelve knew the facts.

^{142:8.3 (1605.5)} This sojourn in the south of Judea was a restful and fruitful season of labor; many souls were added to the kingdom. By the first days of June the agitation against Jesus had so quieted down in Jerusalem that the Master and the apostles returned to instruct and comfort believers.

^{142:8.4 (1605.6)} Although Jesus and the apostles spent the entire month of June in or near Jerusalem, they did no public teaching during this period. They lived for the most part in tents, which they pitched in a shaded park, or garden, known in that day as Gethsemane. This park was situated on the western slope of the Mount of Olives not far from the brook Kidron. The Sabbath weekends they usually spent with Lazarus and his sisters at Bethany. Jesus entered within the walls of Jerusalem only a few times, but a large number of interested inquirers came out to Gethsemane to visit with him. One Friday evening Nicodemus and one Joseph of Arimathea ventured out to see Jesus but turned back through fear even after they were standing before the entrance to the Master's tent. And, of course, they did not perceive that Jesus knew all about their doings.

Când conducătorii iudei au aflat că Iisus revenise în Ierusalim, ei s-au pregătit să îl aresteze; însă, băgând de seamă că el nu ținea predici publice, au tras concluzia că se speriasse de campania lor anterioară și au hotărât să îl lase să-și continue învățătura în modul acesta privat, fără a-l molesta mai departe. Treburile și-au urmat deci în liniște cursul până în ultimele zile ale lunii iunie, când un anume Simon, membru al sanhedrinului, s-a raliat public la învățăturile lui Iisus, după ce a declarat aceasta în prealabil șefilor iudei. Imediat s-a organizat o nouă campanie pentru a-l prinde pe Iisus, și ea a devenit atât de puternică încât Maestrul a trebuit să se retragă în orașele din Samaria și din Decapole.

^{142:8.5 (1605.7)} When the rulers of the Jews learned that Jesus had returned to Jerusalem, they prepared to arrest him; but when they observed that he did no public preaching, they concluded that he had become frightened by their previous agitation and decided to allow him to carry on his teaching in this private manner without further molestation. And thus affairs moved along quietly until the last days of June, when one Simon, a member of the Sanhedrin, publicly espoused the teachings of Jesus, after so declaring himself before the rulers of the Jews. Immediately a new agitation for Jesus' apprehension sprang up and grew so strong that the Master decided to retire into the cities of Samaria and the Decapolis.

Capitolul 143. Traversarea Samariei

⇨ 142

CARTEA URANTIA

144 ⇨

PARTE IV. VIAȚA ȘI ÎNVĂȚĂTURILE LUI IISUS

CAPITOLUL 143 TRAVERSAREA SAMARIEI

Secțiuni

Introduction

1. Predicarea în Archelais
2. Lectia despre stăpânirea de sine
3. Divertismentul și destinderea
4. Iudeii și Samaritenii
5. Femeia din Sychar
6. Reînnoirea religioasă în Samaria
7. Învățătura despre rugăciune și adorarea

PAPER 143 GOING THROUGH SAMARIA

SECTIONS

Introduction

1. Preaching at Archelais
2. Lesson on Self-Mastery
3. Diversion and Relaxation
4. The Jews and the Samaritans
5. The Woman of Sychar
6. The Samaritan Revival
7. Teachings about Prayer and Worship

Introduction

LA sfârșitul lunii iunie a anului 27, din cauza opoziției tot mai mari a liderilor religioși iudei, Iisus și cei doisprezece au părăsit Ierusalimul după ce și-au trimis corturile și putinele lor bunuri personale spre a păstrare în casa lui Lazăr din Bethania. Mergând spre nord în Samaria, ei s-au oprit în Betel pentru sabbat. Au predicat acolo vreme de mai multe zile oamenilor care veneau din Gofna și din Efraim. Un grup de cetățeni din Arimatea și din Tamna au venit ca să îl invite pe Iisus să le viziteze satele. Maestrul și apostolii săi au petrecut mai mult de două săptămâni propovăduind iudeilor și samaritenilor din această regiune; multi dintre cei de acolo veneau de la distanțe apreciabile, precum Antipatris, pentru a auzi vestea cea bună a regatului.

Populațiile din sudul Samariei l-au ascultat pe Iisus cu bucurie și, în afară de Iuda Iscarioteanul, apostolii au reușit să își învingă o mare parte din prejudecățile împotriva samaritenilor. În ultima săptămână din iulie, Iisus și asociații lui s-au pregătit să plece către noile orașe grecești, al Faselisului și acela al Archelaisului, de lângă Iordan.

1. PREDICAREA ÎN ARCHELAIS

În timpul primelor săptămâni din august, grupul apostolic și-a stabilit cartierul în orașele grecești Archelais și Faselis; acolo au avut ei prima dată experiența predicării în fața unor adunări compuse aproape exclusiv din gentili — greci, romani și sirieni —

INTRODUCTION

143:0.1 (1607.1) AT THE end of June, A.D. 27, because of the increasing opposition of the Jewish religious rulers, Jesus and the twelve departed from Jerusalem, after sending their tents and meager personal effects to be stored at the home of Lazarus at Bethany. Going north into Samaria, they tarried over the Sabbath at Bethel. Here they preached for several days to the people who came from Gophna and Ephraim. A group of citizens from Arimatea and Thamna came over to invite Jesus to visit their villages. The Master and his apostles spent more than two weeks teaching the Jews and Samaritans of this region, many of whom came from as far as Antipatris to hear the good news of the kingdom.

143:0.2 (1607.2) The people of southern Samaria heard Jesus gladly, and the apostles, with the exception of Judas Iscariot, succeeded in overcoming much of their prejudice against the Samaritans. It was very difficult for Judas to love these Samaritans. The last week of July Jesus and his associates made ready to depart for the new Greek cities of Phasaelis and Archelais near the Jordan.

1. PREACHING AT ARCHELAIS

143:1.1 (1607.3) The first half of the month of August the apostolic party made its headquarters at the Greek cities of Archelais and Phasaelis, where they had their first experience preaching to well-nigh exclusive gatherings of gentiles — Greeks, Romans, and Syrians

căci erau puțini locuitori iudei în aceste două orașe grecești. La contactul cu acești cetățeni romani, apostolii au întâmpinat noi dificultăți în proclamarea mesajului regatului care vine, întâlnind în același timp noi obiecții la învățăturile lui Iisus. La una dintre numeroasele convorbiri de seară cu apostolii, Iisus a ascultat cu atenție aceste obiecții la evanghelia împărăției, întâmpinate de cei doisprezece de când își reluasă experiențele cu oamenii interesați de munca lor personală.

O întrebare pusă de Filip descria în mod tipic greutatea lor. Filip a spus: „Maestre, acești greci și acești romani tratează mesajul nostru cu ușurință și zic că aceste învățături nu sunt potrivite decât celor plăpânzilor și sclavilor. Ei afirmă că religia păgânilor este superioară învățăturii noastre pentru că ea îndeamnă la dobândirea unui caracter tare, solid și dinamic. Ei zic că noi căutăm să îi convertim pe toți oamenii în specimele de ne-rezistenți pasivi, care vor pieri rapid și vor dispărea de pe fața pământului. Ei te iubesc, Maestre, și admit deopotrivă pe larg că învățătura ta este cerească și ideală, dar refuză să ne ia în serios. Ei afirmă că religia ta nu este pentru această lume, că oamenii nu pot să trăiască după învățătura ta. Acum, Maestre, ce o să le zicem acestor gentili?”

După ce a ascultat obiecții similare contra evangheliei împărăției prezentat de Toma, de Nataniel, de Simon Zelotul și de Matei, Iisus le-a zis celor doisprezece:

”Eu am venit în lumea aceasta pentru a face voia Tatălui meu și pentru a revela, întregii omeniri, caracterul său iubitor. Aceasta, fratilor, este misiunea mea, și acesta este unicul lucru pe care îl voi face fără a mă sinchisi că învățăturile mele riscă să fie rău înțelese de iudei și de gentili din epoca noastră sau din oricare altă generație. Nu ar trebui să treceti cu vederea că însăși iubirea divină are disciplina ei severă. Iubirea unui părinte pentru fiul său obligă adesea părintele să înfrâneze activitățile necugetate ale odraslei sale nechibzuite. Copilul nu înțelege întotdeauna motivele înțelepte și afectuoase ale disciplinei restrictive a părintelui. Dar eu vă declar că Tatăl meu din Paradis guvernează efectiv un univers de universuri prin puterea constrângătoare a iubirii sale. Iubirea este cea mai mare dintre toate realitățile spirituale. Adevărul este o revelație eliberatoare, dar iubirea este relația supremă. Oricare ar fi greșelile contemporanilor voștri din administrația actuală a lumii lor, evanghelia pe care v-o proclam eu va guverna această aceeași lume într-o epocă ce va fi să vină. Telul ultim al progresului uman constă în a recunoaște cu respect paternitatea lui Dumnezeu și în a materializa cu dragoste fraternitatea oamenilor.

”Cine v-a zis că evanghelia mea era destinată numai sclavilor și celor slabi? Voi, apostolii mei aleși, semănați oare cu niște oameni slabi? Ioan avea o înfățișare plăpândă? Găsiți cumva că eu aș fi sclavul fricii? Este adevărat că evanghelia este predicată celor săraci și asupriți din această generație. Religiiile acestei lumi i-au neglijat, dar Tatăl meu nu face nici o deosebire de persoană. Mai mult, săracii de astăzi sunt primii care să acorde atenție chemării la pocăință și acceptării filiației. Evanghelia împărăției trebuie să fie predicată tuturor oamenilor - iudei și gentili, greci și romani, bogati și săraci, liberi și sclavi - și deopotrivă tinerilor și

— for few Jews dwelt in these two Greek towns. In contacting with these Roman citizens, the apostles encountered new difficulties in the proclamation of the message of the coming kingdom, and they met with new objections to the teachings of Jesus. At one of the many evening conferences with his apostles, Jesus listened attentively to these objections to the gospel of the kingdom as the twelve repeated their experiences with the subjects of their personal labors.

143:1.2 (1607.4) A question asked by Philip was typical of their difficulties. Said Philip: “Master, these Greeks and Romans make light of our message, saying that such teachings are fit for only weaklings and slaves. They assert that the religion of the heathen is superior to our teaching because it inspires to the acquirement of a strong, robust, and aggressive character. They affirm that we would convert all men into enfeebled specimens of passive nonresisters who would soon perish from the face of the earth. They like you, Master, and freely admit that your teaching is heavenly and ideal, but they will not take us seriously. They assert that your religion is not for this world; that men cannot live as you teach. And now, Master, what shall we say to these gentiles?”

143:1.3 (1607.5) After Jesus had heard similar objections to the gospel of the kingdom presented by Thomas, Nathaniel, Simon Zelotes, and Matthew, he said to the twelve:

143:1.4 (1608.1) “I have come into this world to do the will of my Father and to reveal his loving character to all mankind. That, my brethren, is my mission. And this one thing I will do, regardless of the misunderstanding of my teachings by Jews or gentiles of this day or of another generation. But you should not overlook the fact that even divine love has its severe disciplines. A father’s love for his son oftentimes impels the father to restrain the unwise acts of his thoughtless offspring. The child does not always comprehend the wise and loving motives of the father’s restraining discipline. But I declare to you that my Father in Paradise does rule a universe of universes by the compelling power of his love. Love is the greatest of all spirit realities. Truth is a liberating revelation, but love is the supreme relationship. And no matter what blunders your fellow men make in their world management of today, in an age to come the gospel which I declare to you will rule this very world. The ultimate goal of human progress is the reverent recognition of the fatherhood of God and the loving materialization of the brotherhood of man.

143:1.5 (1608.2) “But who told you that my gospel was intended only for slaves and weaklings? Do you, my chosen apostles, resemble weaklings? Did John look like a weakling? Do you observe that I am enslaved by fear? True, the poor and oppressed of this generation have the gospel preached to them. The religions of this world have neglected the poor, but my Father is no respecter of persons. Besides, the poor of this day are the first to heed the call to repentance and acceptance of sonship. The gospel of the kingdom is to be preached to all men — Jew and gentile, Greek and Roman, rich and poor, free and bond — and equally to young and old,

bătrânilor, bărbaților și femeilor.

"Pentru că Tatăl meu este un Dumnezeu al iubirii și se bucură să practice îndurarea, nu vă lăsați pătrunși de ideea că serviciul regatului trebuie să fie de o ușurătate monotonă. Ascensiunea în Paradis este suprema aventură a tuturor timpurilor, greaua dobândire a veșniciei. Slujirea regatului pe pământ va face apel la toată bărbăția plină de curaj pe care o puteți manifesta voi și colaboratorii voștri. Multi dintre voi veți fi trimiși la moarte din cauza loialității voastre față de evanghelia acestei împărății. Este ușor să mori pe câmpul de bătălie, într-un război material, când curajul vostru este înțărît de prezența camarazilor voștri de luptă, dar este nevoie o formă superioară și mai profundă de curaj uman și de devotament pentru a-ti jertfi viața, calm și de unul singur, din dragostea față de un adevăr păstrat cu sfîntenie în inima voastră de muritor.

"Astăzi, necredincioșii pot să vă reproșeze cu dispreț că predicați o evanghelie a non-rezistenței și că trăiți o viață a non-violenței, dar voi sunteți primii voluntari ai unui lung șir de credincioși sinceri în evanghelia acestei împărății, care vor uimi toată omenirea prin consacrarea lor eroică față de aceste învățături. Nici o oștire n-a manifestat vreodată mai mult curaj și vitejie decât voi și loialii voștri succesori le veți arăta mergând să proclamați în toată lumea vestea cea bună - paternitatea lui Dumnezeu și fraternitatea oamenilor. Curajul cărnii este forma inferioară a vitejiei. Vitejia mentală este un tip mai elevat de curaj omenesc, dar vitejia superioară și supremă este o fidelitate intransigentă față de convingerile iluminate legate de realitățile spirituale profunde. Un asemenea curaj constituie eroismul oamenilor care îl cunosc pe Dumnezeu. Or, voi sunteți cu toții oameni care îl cunoașteți pe Dumnezeu; este cât se poate de adevărat că sunteți asociații personali ai Fiului Omului."

Aceasta nu este tot ce a zis Iisus cu acest prilej, dar este introducerea discursului său. El a continuat apoi îndelung asupra acestei declarații pentru a o amplifica și a o ilustra. Aceasta a fost una dintre cuvântările cele mai pasionante pe care le-a adresat Iisus celor doisprezece. Rareori vorbea Maestrul apostolilor săi cu atâta patimă, dar aceasta a fost una dintre rarele ocazii în care el a vorbit cu o intensitate manifestă și însoțită de o emoție pronunțată.

Rezultatul asupra predicării publice și a slujirii personale a apostolilor a fost imediat; începând din ziua aceea, mesajul lor a luat un nou ton de stăpânire curajoasă. Cei doisprezece au continuat să dobândească spiritul de o dinamică pozitivă al noii evanghelii a regatului. De acum înainte, ei nu s-a mai ocupat tot atât de mult de predicarea virtutilor negative și a îndemnurilor pasive ale învățăturii cu multiple fațete dată de Maestrul lor.

2. LECTIA DESPRE STĂPÂNIREA DE SINE

Maestrul era un exemplu, devenit perfect, al unui om stăpân pe sine. Dacă era ponegriț, el nu ponegrează; când a suferit, el nu a rostit nici o amenințare contra călăilor săi; când a fost acuzat de dușmanii lui, el s-a încredințat pur și simplu justei judecăți a Tatălui din ceruri.

male and female.

143:1.6 (1608.3) "Because my Father is a God of love and delights in the practice of mercy, do not imbibe the idea that the service of the kingdom is to be one of monotonous ease. The Paradise ascent is the supreme adventure of all time, the rugged achievement of eternity. The service of the kingdom on earth will call for all the courageous manhood that you and your coworkers can muster. Many of you will be put to death for your loyalty to the gospel of this kingdom. It is easy to die in the line of physical battle when your courage is strengthened by the presence of your fighting comrades, but it requires a higher and more profound form of human courage and devotion calmly and all alone to lay down your life for the love of a truth enshrined in your mortal heart.

143:1.7 (1608.4) "Today, the unbelievers may taunt you with preaching a gospel of nonresistance and with living lives of nonviolence, but you are the first volunteers of a long line of sincere believers in the gospel of this kingdom who will astonish all mankind by their heroic devotion to these teachings. No armies of the world have ever displayed more courage and bravery than will be portrayed by you and your loyal successors who shall go forth to all the world proclaiming the good news — the fatherhood of God and the brotherhood of men. The courage of the flesh is the lowest form of bravery. Mind bravery is a higher type of human courage, but the highest and supreme is uncompromising loyalty to the enlightened convictions of profound spiritual realities. And such courage constitutes the heroism of the God-knowing man. And you are all God-knowing men; you are in very truth the personal associates of the Son of Man."

143:1.8 (1608.5) This was not all that Jesus said on that occasion, but it is the introduction of his address, and he went on at great length in amplification and in illustration of this pronouncement. This was one of the most impassioned addresses which Jesus ever delivered to the twelve. Seldom did the Master speak to his apostles with evident strong feeling, but this was one of those few occasions when he spoke with manifest earnestness, accompanied by marked emotion.

143:1.9 (1609.1) The result upon the public preaching and personal ministry of the apostles was immediate; from that very day their message took on a new note of courageous dominance. The twelve continued to acquire the spirit of positive aggression in the new gospel of the kingdom. From this day forward they did not occupy themselves so much with the preaching of the negative virtues and the passive injunctions of their Master's many-sided teaching.

2. LESSON ON SELF-MASTERY

143:2.1 (1609.2) The Master was a perfected specimen of human self-control. When he was reviled, he reviled not; when he suffered, he uttered no threats against his tormentors; when he was denounced by his enemies, he simply committed himself to the righteous judgment of the Father in heaven.

La una dintre convorbirile de seară, Andrei l-a întrebat pe Iisus: „Maestre, oare trebuie să practicăm renunțarea de sine după cum ne-a învățat Ioan, sau trebuie să căutăm stăpânirea de sine după cum ne înveți tu?” Iisus a răspuns: „În adevăr, Ioan v-a învățat calea dreptății conformă cu lumina și cu legile strămoșilor săi; aceasta era religia auto-examinării și a negării de sine. Dar eu vin cu un nou mesaj, acela al uitării de sine și al stăpânirii de sine. Eu vă arăt calea vieții așa cum mi-a revelat-o Tatăl din ceruri.

„În adevăr, în adevăr, eu v-o spun, cel care își domină propria personalitate este mai puternic decât cel care pune stăpânire pe un oraș. Stăpânirea de sine este măsura naturii morale a unui om și indicele dezvoltării sale spirituale. În vechea ordine voi ati practicat postul și rugăciunea. Ca nouă creatură a renașterii din spirit, voi învățați să credeți și să vă înveseliți. În regatul Tatălui voi veți deveni creaturi noi; vechile lucruri trebuie să dispară; iată, eu vă arăt cum au să devină noi toate lucrurile. Prin dragostea voastră reciprocă, voi o să convingeți lumea că ati trecut de la robie la libertate, de la moarte la viața veșnică.

„Pe vechea cale, voi căutați să suprimați, să distrugeți și să vă conformați regulilor de viață; pe noua cale voi sunteți mai întâi transformați prin Spiritul Adevărului și, tocmai prin aceea, întăriți în străfundul sufletului vostru de constantă reînnoire spirituală a minții voastre; voi sunteți, așadar, înzestrați cu puterea de a înfăptui cu certitudine și cu bucurie gratioasă, acceptabilă și perfectă voie a lui Dumnezeu. Nu uitați - credința voastră personală în făgăduințele extrem de mari și de prețioase ale lui Dumnezeu este cea care vă garantează împărțirea voastră din natura divină. Astfel, prin credința voastră și prin transformarea spiritului, voi deveniți în realitate temple ale lui Dumnezeu, iar spiritul său locuiește realmente în voi. Deci dacă spiritul sălășluiește în voi, atunci nu mai sunteți sclavi legați de carne, ci fii ai spiritului, liberi și descătușați. Noua lege a spiritului vă înzestrează cu libertatea datorată stăpânirii de sine, care înlocuiește vechea lege a fricii de a fi robul sinelui și a sclaviei negării de sine.

„De multe ori, când ati făcut rău, voi v-ati gândit să atribuiți responsabilitatea faptelor voastre influenței răului, în timp ce în realitate v-ati lăsat pur și simplu rătați de propriile voastre tendințe naturale. Profetul Ieremia nu ne-a zis el odinioară că inima omenească este mai mare înșelătoare decât orice, și uneori chiar și groaznic de perfidă? Cât este de ușor să vă amăgiți și să vă lăsați pradă temerilor voastre prostești, poftelor de tot felul, plăcerilor înrobitoare, răutății, invidiei și chiar și urii răzbunătoare!

„Mântuirea vine prin regenerarea spiritului, iar nu prin actele fariseice ale cărnii. Voi sunteți justificați prin credință și admiși în comuniune prin grație, iar nu prin frică sau prin negarea de sine a cărnii, deși copiii Tatălui care sunt născuți din spirit sunt constant și întotdeauna stăpâni sinelui lor și a tot ceea ce tine de dorințele cărnii. Când știți că sunteți salvați prin credință, voi posedati realmente pacea cu Dumnezeu. Toti cei care urmează calea acestei păci cerești sunt meniti a fi sanctificați în serviciul veșnic al fiilor în continuu progres ai Dumnezeului veșnic. De acum înainte, nu este o datorie, ci mai degrabă privilegiul vostru exaltat, faptul de a vă curăți de toate relele minții și ale trupului în

143:2.2 (1609.3) At one of the evening conferences, Andrew asked Jesus: “Master, are we to practice self-denial as John taught us, or are we to strive for the self-control of your teaching? Wherein does your teaching differ from that of John?” Jesus answered: “John indeed taught you the way of righteousness in accordance with the light and laws of his fathers, and that was the religion of self-examination and self-denial. But I come with a new message of self-forgetfulness and self-control. I show to you the way of life as revealed to me by my Father in heaven.

143:2.3 (1609.4) “Verily, verily, I say to you, he who rules his own self is greater than he who captures a city. Self-mastery is the measure of man’s moral nature and the indicator of his spiritual development. In the old order you fasted and prayed; as the new creature of the rebirth of the spirit, you are taught to believe and rejoice. In the Father’s kingdom you are to become new creatures; old things are to pass away; behold I show you how all things are to become new. And by your love for one another you are to convince the world that you have passed from bondage to liberty, from death into life everlasting.

143:2.4 (1609.5) “By the old way you seek to suppress, obey, and conform to the rules of living; by the new way you are first transformed by the Spirit of Truth and thereby strengthened in your inner soul by the constant spiritual renewing of your mind, and so are you endowed with the power of the certain and joyous performance of the gracious, acceptable, and perfect will of God. Forget not — it is your personal faith in the exceedingly great and precious promises of God that ensures your becoming partakers of the divine nature. Thus by your faith and the spirit’s transformation, you become in reality the temples of God, and his spirit actually dwells within you. If, then, the spirit dwells within you, you are no longer bondslaves of the flesh but free and liberated sons of the spirit. The new law of the spirit endows you with the liberty of self-mastery in place of the old law of the fear of self-bondage and the slavery of self-denial.

143:2.5 (1609.6) “Many times, when you have done evil, you have thought to charge up your acts to the influence of the evil one when in reality you have but been led astray by your own natural tendencies. Did not the Prophet Jeremiah long ago tell you that the human heart is deceitful above all things and sometimes even desperately wicked? How easy for you to become self-deceived and thereby fall into foolish fears, divers lusts, enslaving pleasures, malice, envy, and even vengeful hatred!

143:2.6 (1610.1) “Salvation is by the regeneration of the spirit and not by the self-righteous deeds of the flesh. You are justified by faith and fellowshipped by grace, not by fear and the self-denial of the flesh, albeit the Father’s children who have been born of the spirit are ever and always masters of the self and all that pertains to the desires of the flesh. When you know that you are saved by faith, you have real peace with God. And all who follow in the way of this heavenly peace are destined to be sanctified to the eternal service of the ever-advancing sons of the eternal God. Henceforth, it is not a duty but rather your exalted privilege to cleanse yourselves from all evils of mind and body while you

vreme ce căutați desăvârșirea în iubirea de Dumnezeu.

"Filiația voastră își are temelia în credință, iar voi trebuie să rămâneți neclintiti în fața fricii. Bucuria voastră e născută din încrederea în cuvântul divin; voi nu veți fi deci făcuți să vă îndoiti de realitatea iubirii și a milosteniei Tatălui. Chiar bunătatea lui Dumnezeu îi conduce pe oameni la o căință sinceră și autentică. Pentru voi, secretul stăpânirii de sine este legat de credința voastră în spiritul care locuiește în voi și care acționează prin iubire. Și chiar și această credință care salvează, voi nu o aveți prin voi înșivă; și ea este un dar de la Dumnezeu. Dacă sunteți copiii acestei credințe vii, voi nu mai sunteți sclavii sinelui, ci mai degrabă stăpâni triumfători peste voi înșivă, fiii eliberați ai lui Dumnezeu.

"Deci copiii mei, dacă sunteți născuți din spirit, voi sunteți dezrobiți pe veci din sclavia conștiință a unei vieti de renunțare și de supraveghere atentă a dorințelor cărnii; voi sunteți transferați în voiosul regat al spiritului, de unde produceți spontan roadele spiritului în viața voastră cotidiană; or, roadele spiritului sunt esența tipului celui mai înalt de autocontrol, care încântă și înobilează, mergând până pe culmile realizării muritorilor pământeni - veritabila stăpânire de sine."

3. DIVERTISMENTUL ȘI DESTINDEREA

Către această epocă, o stare de mare tensiune emotivă și nervoasă se dezvoltă printre apostoli și printre discipolii lor imediat asociați. Ei nu prea erau obișnuiți să trăiască și să muncească împreună. Ei întâmpinau dificultăți tot mai multe în menținerea unei armonii în relațiile cu discipolii lui Ioan. Contactul cu gentilii și samaritenii era o mare încercare pentru acești iudei. În plus, recente cuvinte ale lui Iisus sporiseră starea de confuzie a minții lor. Andrei aproape că își pierdea mintile; nemaistînd ce să facă, el s-a dus la Maestru cu problemele și cu nedumeririle sale. Când Iisus a auzit-o pe căpetenia apostolică relatându-i necazurile, a zis: „Andrei, nu poți să îl scoti pe oameni din nedumeririle lor prin explicații când ei se găsesc angajați într-un asemenea stadiu și cât timp sunt implicate atâtea persoane cu simțăminte violente. Eu nu pot să fac ceea ce îmi ceri - nu mă voi amesteca în aceste dificultăți sociale personale - dar vom merge împreună ca să ne bucurăm de o perioadă de trei zile de odihnă și de destindere. Mergi la frații tăi, și anunță-le că o să urcați totuși cu mine pe muntele Sartaba, unde doresc să mă odihnesc o zi sau două.

Acum, tu ar trebui să îl găsești pe rând pe cei unsprezece frați ai tăi și să le zici fiecăruia în parte: 'Maestrul dorește ca noi să luăm, singuri cu el, o perioadă de repaus sau de destindere. Întrucât noi toți am trecut recent prin multă nemulțumire a spiritului și încordare a minții, eu sugerez, ca în timpul acestei vacanțe, să nu se pomenească nimic de încercările și de dificultățile noastre. Se poate oare să contez pe tine pentru a coopera cu mine în această chestiune?' la astfel contact cu fiecare dintre frații tăi personal și între patru ochi." Și Andrei a făcut ceea ce îl povățuise Maestrul.

Acesta a fost un eveniment minunat în experiența fiecăruia dintre ei; ei nu au uitat niciodată această zi de

seek for perfection in the love of God.

143:2.7 (1610.2) "Your sonship is grounded in faith, and you are to remain unmoved by fear. Your joy is born of trust in the divine word, and you shall not therefore be led to doubt the reality of the Father's love and mercy. It is the very goodness of God that leads men into true and genuine repentance. Your secret of the mastery of self is bound up with your faith in the indwelling spirit, which ever works by love. Even this saving faith you have not of yourselves; it also is the gift of God. And if you are the children of this living faith, you are no longer the bondslaves of self but rather the triumphant masters of yourselves, the liberated sons of God.

143:2.8 (1610.3) "If, then, my children, you are born of the spirit, you are forever delivered from the self-conscious bondage of a life of self-denial and watchcare over the desires of the flesh, and you are translated into the joyous kingdom of the spirit, whence you spontaneously show forth the fruits of the spirit in your daily lives; and the fruits of the spirit are the essence of the highest type of enjoyable and ennobling self-control, even the heights of terrestrial mortal attainment — true self-mastery."

3. DIVERSION AND RELAXATION

143:3.1 (1610.4) About this time a state of great nervous and emotional tension developed among the apostles and their immediate disciple associates. They had hardly become accustomed to living and working together. They were experiencing increasing difficulties in maintaining harmonious relations with John's disciples. The contact with the gentiles and the Samaritans was a great trial to these Jews. And besides all this, the recent utterances of Jesus had augmented their disturbed state of mind. Andrew was almost beside himself; he did not know what next to do, and so he went to the Master with his problems and perplexities. When Jesus had listened to the apostolic chief relate his troubles, he said: "Andrew, you cannot talk men out of their perplexities when they reach such a stage of involvement, and when so many persons with strong feelings are concerned. I cannot do what you ask of me — I will not participate in these personal social difficulties — but I will join you in the enjoyment of a three-day period of rest and relaxation. Go to your brethren and announce that all of you are to go with me up on Mount Sartaba, where I desire to rest for a day or two.

143:3.2 (1610.5) "Now you should go to each of your eleven brethren and talk with him privately, saying: 'The Master desires that we go apart with him for a season to rest and relax. Since we all have recently experienced much vexation of spirit and stress of mind, I suggest that no mention be made of our trials and troubles while on this holiday. Can I depend upon you to co-operate with me in this matter?' In this way privately and personally approach each of your brethren." And Andrew did as the Master had instructed him.

143:3.3 (1611.1) This was a marvelous occasion in the experience of each of them; they never forgot the day

urcare a muntelui. Pe tot parcursul călătoriei ei nu au precizat aproape nimic despre dificultățile lor. Ajungând pe creasta muntelui, Iisus i-a pus să se așeze în jurul lui și le-a zis: „Fraților, trebuie să învățați cu toții valoarea odihnei și eficiența destinderii. Înțelegeți bine că cea mai bună metodă pentru a rezolva unele probleme încurcate constă în a le lăsa deoparte o vreme. După aceea, când reveniți îmborsățiți de odihnă sau de adorare, voi sunteți în măsură să atacați dificultățile voastre cu un cap mai limpede și cu o mână mai fermă, fără a mai pomeni de o inimă mai hotărâtă. Pe de altă parte, voi veți constata foarte adesea că importanța și proporțiile problemei voastre se micșorează în timp ce vă odihniți mintea și corpul.”

În ziua următoare, Iisus i-a dat fiecăruia dintre cei doisprezece câte o temă de discuție. Toată ziua a fost consacrată amintirilor și conversațiilor asupra unor subiecte străine activităților religioase. Au fost momentan șocați atunci când Iisus a neglijat chiar și a-și aduce mulțumirile - verbal - pe când rupea pâinea pentru a prânzi. Aceasta era prima dată când îl vedeau omițând această formalitate.

În cursul urcării lor pe munte, capul lui Andrei era plin de probleme. Ioan era peste măsură de nedumerit în inima sa. Iacob era chinuit de tulburat în sufletul său. Matei era în mare lipsă de bani, având în vedere că grupul stătuse printre gentili. Petru era istovit și fusese recent mai instabil decât de obicei. Iuda suferea de un atac periodic de susceptibilitate și de egoism. Simon era peste măsură de bulversat de eforturile lucide de a împăca patriotismul lui cu dragostea fraternității umane. Filip era din ce în ce mai încurcat de felul în care se derulau evenimentele. Nataniel avea mai puțin umor de când contactul său cu populația gentililor, iar Toma trecea printr-o perioadă de profundă depresie. Numai gemenii erau într-o stare normală și lipsiti de orice griji. Toti erau extrem de nedumeriți, neștiind cum s-ar putea înțelege pașnic cu discipolii lui Ioan.

În cea de-a treia zi, când s-au pornit să coboare muntele și au revenit în tabăra lor, se produsese în ei o mare schimbare. Făcuseră importanta descoperire că multe dintre dilemele omenești nu au o existență reală, că multe dificultăți presante sunt creațiile unei frici exagerate și rezultatul unei neliniști sporite. Ei învățaseră că cea mai bună manieră de a face față tuturor necazurilor de soiul acesta consta în a le neglija. Plecând, ei lăsaseră aceste probleme să se rezolve de la sine.

Întoarcerea lor din această vacanță a marcat începutul unei perioade de relații considerabil îmbunătățite cu partizanii lui Ioan. O mare parte a celor doisprezece s-a lăsat purtată de voieșie atunci când au băgat de seamă schimbarea mentală a fiecăruia și au observat absența iritării nervoase de care beneficiau ca urmare a celor trei zile ale lor de vacanță, departe de rutina îndatoririlor cotidiene ale vieții. Monotonia contactelor umane riscă întotdeauna să înmulțească serios neînțelegerile și să sporească dificultățile.

În cele două orașe grecești, al Archelaisului și al Faselisului, nu erau foarte mulți gentili care să creadă în evanghelie, dar cei doisprezece apostoli au câștigat o prețioasă experiență în aceasta primă lucrare importantă a lor pe lângă populațiile compuse exclusiv din gentili. Într-o luni de dimineață către mijlocul lunii,

going up the mountain. Throughout the entire trip hardly a word was said about their troubles. Upon reaching the top of the mountain, Jesus seated them about him while he said: “My brethren, you must all learn the value of rest and the efficacy of relaxation. You must realize that the best method of solving some entangled problems is to forsake them for a time. Then when you go back fresh from your rest or worship, you are able to attack your troubles with a clearer head and a steadier hand, not to mention a more resolute heart. Again, many times your problem is found to have shrunk in size and proportions while you have been resting your mind and body.”

143:3.4 (1611.2) The next day Jesus assigned to each of the twelve a topic for discussion. The whole day was devoted to reminiscences and to talking over matters not related to their religious work. They were momentarily shocked when Jesus even neglected to give thanks — verbally — when he broke bread for their noontide lunch. This was the first time they had ever observed him to neglect such formalities.

143:3.5 (1611.3) When they went up the mountain, Andrew's head was full of problems. John was inordinately perplexed in his heart. James was grievously troubled in his soul. Matthew was hard pressed for funds inasmuch as they had been sojourning among the gentiles. Peter was overwrought and had recently been more temperamental than usual. Judas was suffering from a periodic attack of sensitiveness and selfishness. Simon was unusually upset in his efforts to reconcile his patriotism with the love of the brotherhood of man. Philip was more and more nonplused by the way things were going. Nathaniel had been less humorous since they had come in contact with the gentile populations, and Thomas was in the midst of a severe season of depression. Only the twins were normal and unperturbed. All of them were exceedingly perplexed about how to get along peaceably with John's disciples.

143:3.6 (1611.4) The third day when they started down the mountain and back to their camp, a great change had come over them. They had made the important discovery that many human perplexities are in reality nonexistent, that many pressing troubles are the creations of exaggerated fear and the offspring of augmented apprehension. They had learned that all such perplexities are best handled by being forsaken; by going off they had left such problems to solve themselves.

143:3.7 (1611.5) Their return from this holiday marked the beginning of a period of greatly improved relations with the followers of John. Many of the twelve really gave way to mirth when they noted the changed state of everybody's mind and observed the freedom from nervous irritability which had come to them as a result of their three days' vacation from the routine duties of life. There is always danger that monotony of human contact will greatly multiply perplexities and magnify difficulties.

143:3.8 (1611.6) Not many of the gentiles in the two Greek cities of Archelais and Phaselis believed in the gospel, but the twelve apostles gained a valuable experience in this their first extensive work with exclusively gentile populations. On a Monday morning, about the middle of the month, Jesus said to Andrew: “We go into

Isus i-a zis lui Andrei: „Să pătrundem în Samaria.” Și cei doisprezece au plecat, numaidecât, către orașul Sycarului, aproape de fântâna lui Iacob.

Samaria.” And they set out at once for the city of Sycar, near Jacob's well.

4. IUDEII ȘI SAMARITENII

De peste șase sute de ani, iudeii din Iudeea, și mai târziu cei din Galileea, fuseseră învrăbiți cu samaritenii. Iată cum se născuse discordia dintre iudei și samariteni: cu vreo 700 de ani înainte de Isus Cristos, Sargon, regele Asiriei, a înăbușit o revoltă din Palestina centrală și a pus în captivitate peste douăzeci și cinci de mii de iudei din nordul regatului Israelului. El a instalat în locul lor un număr aproape egal de descendenți ai cutiților, ai sefarvților și ai hamatitilor. Mai târziu, Asurbanipal a mai trimis și alte colonii să locuiască în Samaria.

Vrajba religioasă dintre iudei și samariteni data de la reîntoarcerea iudeilor din captivitatea lor din Babilon, când samaritenii au încercat să împiedice reconstruirea Ierusalimului. Mai târziu, ei i-au ofensat pe iudei acordând ajutor oștirilor lui Alexandru. Drept mulțumire pentru prietenia lor, Alexandru le-a dat samaritenilor permisiunea de a construi un templu pe muntele Garizim; acolo ei l-au adorat pe Iehova și pe zeii lor tribali, și au oferit jertfe foarte asemănătoare cu acele de la slujbele templului din Ierusalim. Cel puțin au continuat acest cult până în epoca macabeilor, când Ioan Hyrcan le-a distrus templul de pe muntele Garizim. În muncile lui pentru samariteni după moartea lui Isus, apostolul Filip a ținut numeroase reuniuni pe locul acestui vechi templu samaritean.

Antagonismele dintre iudei și samariteni deveniseră istorice și consacrate prin uzantă. De la epoca lui Alexandru, cele două grupuri aveau din ce în ce mai puține raporturi. Celor doisprezece apostoli nu le plăcea să predice în orașele grecești și în alte orașe ale gentiilor din Decapolis și din Siria, dar aceasta a fost pentru ei o aspră încercare a fidelității față de Maestrul lor când acesta le-a zis: „Să mergem în Samaria.” Cu toate acestea, în decursul timpului, mai bine de un an, pe care îl petrecuseră cu Isus, ei dobândiseră o formă de loialitate personală care transcende chiar și credința lor în învățăturile sale și prejudecățile lor contra samaritenilor.

5. FEMEIA DIN SYCAR

Când Maestrul și cei doisprezece au sosit la fântâna lui Iacob, Isus, obosit de călătorie, s-a oprit lângă fântână, în vreme ce Filip îi ducea pe apostoli la Sycar pentru a ajuta la aducerea de merinde și de corturi, căci își propuseseră să rămână o vreme în vecinătate. Petru și fiii lui Zebedeu ar fi vrut să stea cu Isus, dar el i-a rugat să îi însoțească pe colegii lor, spunând: „Să nu aveți teamă pentru mine. Samaritenii vor fi prietenoși. Numai frații noștri, iudeii, ei caută să ne facă rău.” Era aproape ora șase, în această seară de vară, când Isus s-a așezat lângă fântână pentru a aștepta reîntoarcerea apostolilor.

Apa din putul lui Iacob era mai puțin sărată decât

4. THE JEWS AND THE SAMARITANS

^{143:4.1 (1612.1)} For more than six hundred years the Jews of Judea, and later on those of Galilee also, had been at enmity with the Samaritans. This ill feeling between the Jews and the Samaritans came about in this way: About seven hundred years B.C., Sargon, king of Assyria, in subduing a revolt in central Palestine, carried away and into captivity over twenty-five thousand Jews of the northern kingdom of Israel and installed in their place an almost equal number of the descendants of the Cuthites, Sepharvites, and the Hamathites. Later on, Ashurbanipal sent still other colonies to dwell in Samaria.

^{143:4.2 (1612.2)} The religious enmity between the Jews and the Samaritans dated from the return of the former from the Babylonian captivity, when the Samaritans worked to prevent the rebuilding of Jerusalem. Later they offended the Jews by extending friendly assistance to the armies of Alexander. In return for their friendship Alexander gave the Samaritans permission to build a temple on Mount Gerizim, where they worshiped Yahweh and their tribal gods and offered sacrifices much after the order of the temple services at Jerusalem. At least they continued this worship up to the time of the Maccabees, when John Hyrcanus destroyed their temple on Mount Gerizim. The Apostle Philip, in his labors for the Samaritans after the death of Jesus, held many meetings on the site of this old Samaritan temple.

^{143:4.3 (1612.3)} The antagonisms between the Jews and the Samaritans were time-honored and historic; increasingly since the days of Alexander they had had no dealings with each other. The twelve apostles were not averse to preaching in the Greek and other gentile cities of the Decapolis and Syria, but it was a severe test of their loyalty to the Master when he said, “Let us go into Samaria.” But in the year and more they had been with Jesus, they had developed a form of personal loyalty which transcended even their faith in his teachings and their prejudices against the Samaritans.

5. THE WOMAN OF SYCHAR

^{143:5.1 (1612.4)} When the Master and the twelve arrived at Jacob's well, Jesus, being weary from the journey, tarried by the well while Philip took the apostles with him to assist in bringing food and tents from Sycar, for they were disposed to stay in this vicinity for a while. Peter and the Zebedee sons would have remained with Jesus, but he requested that they go with their brethren, saying: “Have no fear for me; these Samaritans will be friendly; only our brethren, the Jews, seek to harm us.” And it was almost six o'clock on this summer's evening when Jesus sat down by the well to await the return of the apostles.

^{143:5.2 (1612.5)} The water of Jacob's well was less mineral than that from the wells of Sycar and was therefore

cea din putul lui Sychar; ea era deci foarte apreciată ca băutură. Lui Iisus îi era sete, dar nu avea nimic de scos apă din fântână. Așadar, când o femeie din Sychar a venit cu urciul ei și a dat să scoată apă, Iisus îi zise: „Dă-mi să beau.” Această femeie din Samaria știa că Iisus era un iudeu după port și înfățișare, și bănuia că era un iudeu din Galileea din pricina accentului său. Numele-i era Nalda, și era o făptură amabilă. Mare i-a fost surprinderea să vadă un bărbat iudeu vorbindu-i în felul acesta lângă fântână și cerându-i apă de băut, căci, în vremea aceea se socotea că nu se cuvine ca un bărbat respectabil să vorbească în public cu o femeie, și cu atât mai puțin pentru un iudeu de a adresa cuvinte unei samaritene. Nalda l-a întrebat deci pe Iisus: „Cum se face că tu, un iudeu, îmi ceri de băut mie, o samaritană?” Iisus răspunse: „E adevărat, eu ti-am cerut de băut, dar tu numai dacă ai putea înțelege, mi-ai cere atunci o înghitură de apă vie.” Atunci, Nalda zise: „Dar, Domnule, n-ai nimic de scos apă, iar putul este adânc. De unde vei scoate această apă vie? Oare ești mai mare decât părintele nostru Iacob, care ne-a dat această fântână, care a băut de acolo el însuși și care le-a dat de băut și fiilor lui și vitelor lui?”

Iisus a replicat: „Oricui bea din apa aceasta îi va fi sete din nou, dar oricui bea din apa spiritului viu nu îi va fi sete niciodată. Această apă vie va deveni în el un izvor de reîmprospătare care va tâșni chiar până în viața veșnică.” Nalda zise atunci: „Dă-mi această apă ca să nu îmi fie sete și ca să nu mai fie nevoie să fac tot acest drum pentru a lua apă. În plus, tot ceea ce ar putea un samaritan să primească de la un iudeu atât de vrednic de laudă ca tine ar fi o plăcere.”

Nalda nu știa cum să interpreteze dispoziția lui Iisus de a-i vorbi. Ea vedea pe chipul Maestrului expresia unui om just și sfânt, dar ea a luat cordialitatea sa drept o familiaritate obișnuită și a interpretat fals simbolismul său ca pe o manieră de a face avansuri. Fiind o femeie de o moralitate puțin severă, ea era dispusă să devină în mod fătis cochetă când Iisus, privind-o drept în ochi, i-a zis cu o voce poruncitoare: „Femeie, mergi de-l caută pe sotul tău și adu-l aici.” Această poruncă a readus-o pe Nalda la realitate. A văzut că judecase greșit bunătatea Maestrului și și-a dat seama că interpretase greșit înțelesul cuvintelor sale. A început să se teamă; a început să înțeleagă că se găsea în fața unei persoane neobișnuite și a căutat pe dibuite în mintea sa după un răspuns potrivit. În mare confuzie, ea zise: „Dar, Domnule, nu pot să îl chem pe sotul meu, căci nu am sot.” Atunci Iisus a reluat: „Ai spus adevărul, căci, deși ai avut cândva un sot, bărbatul cu care trăiești acum nu este sotul tău. Mai bine ai înceta să mai iei cuvintele mele cu ușurătate, și ai căuta apa vie pe care ti-am oferit-o astăzi.”

Nalda era acum dezmeticită, și sinele ei superior se deșteptase. Nu era numai din voia ei că devenise o femeie imorală. Ea fusese brutal și fără temei respinsă de sotul ei și, în această situație disperată, ea consimțise atunci să trăiască cu un grec, ca soție a lui, dar fără căsătoria de rigoare. Nalda se simtea acum foarte rușinată de a fi vorbit cu atâta nechibzuință lui Iisus. Foarte pocăită, ea îi zise atunci Maestrului: „Domnul meu, eu mă căiesc de felul în care ti-am vorbit, căci îmi dau seama că ești un om sfânt sau poate un profet.” Ea era pe punctul de a-i cere un ajutor

much valued for drinking purposes. Jesus was thirsty, but there was no way of getting water from the well. When, therefore, a woman of Sychar came up with her water pitcher and prepared to draw from the well, Jesus said to her, “Give me a drink.” This woman of Samaria knew Jesus was a Jew by his appearance and dress, and she surmised that he was a Galilean Jew from his accent. Her name was Nalda and she was a comely creature. She was much surprised to have a Jewish man thus speak to her at the well and ask for water, for it was not deemed proper in those days for a self-respecting man to speak to a woman in public, much less for a Jew to converse with a Samaritan. Therefore Nalda asked Jesus, “How is it that you, being a Jew, ask for a drink of me, a Samaritan woman?” Jesus answered: “I have indeed asked you for a drink, but if you could only understand, you would ask me for a draught of the living water.” Then said Nalda: “But, Sir, you have nothing to draw with, and the well is deep; whence, then, have you this living water? Are you greater than our father Jacob who gave us this well, and who drank thereof himself and his sons and his cattle also?”

143:5.3 (1613.1) Jesus replied: “Everyone who drinks of this water will thirst again, but whosoever drinks of the water of the living spirit shall never thirst. And this living water shall become in him a well of refreshment springing up even to eternal life.” Nalda then said: “Give me this water that I thirst not, neither come all the way hither to draw. Besides, anything which a Samaritan woman could receive from such a commendable Jew would be a pleasure.”

143:5.4 (1613.2) Nalda did not know how to take Jesus' willingness to talk with her. She beheld in the Master's face the countenance of an upright and holy man, but she mistook friendliness for commonplace familiarity, and she misinterpreted his figure of speech as a form of making advances to her. And being a woman of lax morals, she was minded openly to become flirtatious, when Jesus, looking straight into her eyes, with a commanding voice said, “Woman, go get your husband and bring him hither.” This command brought Nalda to her senses. She saw that she had misjudged the Master's kindness; she perceived that she had misconstrued his manner of speech. She was frightened; she began to realize that she stood in the presence of an unusual person, and groping about in her mind for a suitable reply, in great confusion, she said, “But, Sir, I cannot call my husband, for I have no husband.” Then said Jesus: “You have spoken the truth, for, while you may have once had a husband, he with whom you are now living is not your husband. Better it would be if you would cease to trifle with my words and seek for the living water which I have this day offered you.”

143:5.5 (1613.3) By this time Nalda was sobered, and her better self was awakened. She was not an immoral woman wholly by choice. She had been ruthlessly and unjustly cast aside by her husband and in dire straits had consented to live with a certain Greek as his wife, but without marriage. Nalda now felt greatly ashamed that she had so unthinkingly spoken to Jesus, and she most penitently addressed the Master, saying: “My Lord, I repent of my manner of speaking to you, for I perceive that you are a holy man or maybe a prophet.” And she was just about to seek direct and personal help from the

direct și personal Maestrului când ea făcu ceea ce atâtea persoane au făcut până la ea și după ea - ea a ocolit chestiunea salvării personale orientându-se către o discuție despre teologie și filozofie. Ea a abătut rapid conversația de la propriile ei nevoi către o controversă teologică. Arătând cu degetul spre muntele Garizim, ea continuă zicând: „Părintii noștri se închinău pe acest munte și, totuși, tu zici că locul în care ar trebui să se închine oamenii se află la Ierusalim. Unde este deci locul bun pentru a-l adora pe Dumnezeu?”

Iisus a sesizat încercarea sufletului femeii de a evita contactul direct și scrupulos cu Creatorul ei, dar el a văzut, de asemenea, prezenta, în sufletul ei, a unei dorințe de a cunoaște calea mai bună a vieții. La urma urmei, era, în inima Naldei, o adevărată sete de apă vie. El s-a purtat deci cu răbdare spunându-i: „Femeie, îngăduie-mi să-ți zic că va veni curând ziua în care nu te vei mai închina Tatălui nici pe acest munte, nici în Ierusalim. Actualmente tu te închini la ceva ce nu cunoști, un amestec de religie a numeroși zei păgâni și filozofiile gentiilor. Iudeii, cel puțin, știu pe cine adoră; ei au risipit orice confuzie concentrându-și adorarea asupra unui singur Dumnezeu, Iehova. Ar trebui să mă crezi atunci când îți zic că va veni în curând ceasul - chiar a venit deja - când toți adoratorii sinceri vor adora Tatăl în spirit și în adevăr, căci tocmai astfel de adoratori caută Tatăl. Dumnezeu este spirit, și cei care îl adoră trebuie să îl adore în spirit și în adevăr. Nu vei obține mântuirea numai cunoscând un loc de cult sau modul în care ar trebui să se închine ceilalți. Mântuirea ta va veni când vei primi, în propria ta inimă, această apă vie pe care eu ti-o ofer chiar în clipa aceasta.”

Dar Nalda avea să încerce încă un efort de a ocoli discutarea problemei stârnitoare a propriei ei vieți de pe pământ și a statutului sufletului ei înaintea lui Dumnezeu. O dată mai mult, ea a recurs la întrebări generale despre religie spunând: „Da, știu, Domnule, că Ioan a predicat despre venirea 'Convertitorului', a celui care a fost numit Eliberatorul, și că, la venirea sa, el ne va anunța toate lucrurile” - iar Iisus, întrerupând-o pe Nalda, i-a zis cu o încredintare impresionantă: „Eu, care îți vorbesc, eu sunt acela.”

Aceasta era prima proclamare directă, pozitivă și fătășă a naturii și filiației lui divine pe care Iisus a făcut-o pe pământ. Și aceasta a fost făcută unei femei, unei samaritene, și încă unei femei a cărei reputație era până atunci îndoielnică în ochii oamenilor. Însă ochiul divin vedea mai mult, în această femeie, mai mult o victimă a păcatului altora decât o păcătoasă voluntară; ea era acum un suflet omenesc care dorea mântuirea; o dorea sincer și din toată inima, și asta era de ajuns.

Nalda era pe cale de a-și exprima fierbintețea ei dorință reală și personală pentru lucrurile mai bune și pentru un mod de viață mai nobil, dar, tocmai în clipa când avea de gând să-și expună adevărata dorință din inima ei, cei doisprezece apostoli au revenit din Sychar. Sosind pe scena unde vorbea Iisus atât de intim cu această femeie - o samaritană, și totodată una singură - ei au fost mai mult decât uluiți. Ei și-au depozitat repede proviziile și s-au îndepărtat, neîndrăznind nici unul să facă vreo observație, în timp ce Iisus îi spunea Naldei: „Femeie, mergi pe drumul tău, Dumnezeu te-a iertat. Vei trăi de acum înainte o nouă viață. Ai primit apa vie; o bucurie nouă va izvorî în sufletul tău și vei deveni o fiică a Preaînaltului.” Sesizând dezaprobarea

Master when she did what so many have done before and since — dodged the issue of personal salvation by turning to the discussion of theology and philosophy. She quickly turned the conversation from her own needs to a theological controversy. Pointing over to Mount Gerizim, she continued: “Our fathers worshiped on this mountain, and yet *you* would say that in Jerusalem is the place where men ought to worship; which, then, is the right place to worship God?”

143:5.6 (1613.4) Jesus perceived the attempt of the woman's soul to avoid direct and searching contact with its Maker, but he also saw that there was present in her soul a desire to know the better way of life. After all, there was in Nalda's heart a true thirst for the living water; therefore he dealt patiently with her, saying: “Woman, let me say to you that the day is soon coming when neither on this mountain nor in Jerusalem will you worship the Father. But now you worship that which you know not, a mixture of the religion of many pagan gods and gentile philosophies. The Jews at least know whom they worship; they have removed all confusion by concentrating their worship upon one God, Yahweh. But you should believe me when I say that the hour will soon come — even now is — when all sincere worshipers will worship the Father in spirit and in truth, for it is just such worshipers the Father seeks. God is spirit, and they who worship him must worship him in spirit and in truth. Your salvation comes not from knowing how others should worship or where but by receiving into your own heart this living water which I am offering you even now.”

143:5.7 (1614.1) But Nalda would make one more effort to avoid the discussion of the embarrassing question of her personal life on earth and the status of her soul before God. Once more she resorted to questions of general religion, saying: “Yes, I know, Sir, that John has preached about the coming of the Converter, he who will be called the Deliverer, and that, when he shall come, he will declare to us all things” — and Jesus, interrupting Nalda, said with startling assurance, “I who speak to you am he.”

143:5.8 (1614.2) This was the first direct, positive, and undisguised pronouncement of his divine nature and sonship which Jesus had made on earth; and it was made to a woman, a Samaritan woman, and a woman of questionable character in the eyes of men up to this moment, but a woman whom the divine eye beheld as having been sinned against more than as sinning of her own desire and as *now* being a human soul who desired salvation, desired it sincerely and wholeheartedly, and that was enough.

143:5.9 (1614.3) As Nalda was about to voice her real and personal longing for better things and a more noble way of living, just as she was ready to speak the real desire of her heart, the twelve apostles returned from Sychar, and coming upon this scene of Jesus' talking so intimately with this woman — this Samaritan woman, and alone — they were more than astonished. They quickly deposited their supplies and drew aside, no man daring to reprove him, while Jesus said to Nalda: “Woman, go your way; God has forgiven you. Henceforth you will live a new life. You have received the living water, and a new joy will spring up within your soul, and you shall become a daughter of the Most High.” And the woman, perceiving the disapproval of the apostles,

apostolilor, femeia și-a abandonat urciul și a fugit către oraș.

Întrând în oraș, a declarat tuturor celor pe care îi întâlnea: „Ieșiți din oraș și mergeți iute la fântâna lui Iacob, căci veți întâlni acolo un om care mi-a spus tot ce am făcut în viața mea. El să fie oare Convertitorul?” Înainte de asfintitul soarelui, se adunase la fântâna lui Iacob o mulțime de oameni pentru a-l auzi pe Iisus. Și Maestrul le-a vorbit mai pe larg despre apa vie, darul spiritului lăuntric.

Apostolii nu au încetat niciodată de a fi șocați de bunăvoința lui Iisus de a vorbi cu femeile, cu femei de reputație îndoieală, sau chiar imorale. I-a fost foarte greu lui Iisus să îi învețe pe apostoli că femeile, chiar și cele calificate ca imorale, au un suflet care poate să-l aleagă pe Dumnezeu drept Tată, și că ele pot deveni astfel fiice ale lui Dumnezeu și candidate la viața veșnică. Chiar și cu nouăsprezece veacuri mai târziu, mulți oameni arată aceeași rea-voință în a pricepe învățăturile Maestrului. Până și religia creștină a fost clădită în jurul faptului morții lui Cristos în loc de a fi în jurul adevărului vieții sale. Lumea ar trebui să se ocupe mai mult de viața sa fericită, revelatoare de Dumnezeu, decât de moartea sa tragică și dezolantă.

În ziua următoare, Nalda a istorisit toată povestea apostolului Ioan, dar el nu le-a dezvăluit-o niciodată în întregime celorlalți apostoli, iar Iisus nu le-a vorbit despre asta în detaliu celor doisprezece.

Nalda l-a informat pe Ioan că Iisus îi spusese „tot ceea ce făcuse ea în viață”. Ioan a vrut de multe ori să-l întrebe pe Iisus despre întâlnirea lui cu Nalda, dar n-a făcut-o niciodată. Iisus nu zisese samaritenei decât un singur lucru despre ea însăși, dar privirea lui pironită în ochii ei și modul în care se purtase cu ea o făcuseră să-și readucă într-o clipă în minte o viziune panoramică a vieții ei frământate, astfel încât ea a asociat toată această auto-revelație a vieții sale trecute cu privirea și cuvintele Maestrului. Iisus nu îi spusese niciodată că ea avusese cinci soți. Ea trăise cu patru bărbați diferiți de când o repudiasse sotul ei. În momentul în care a înțeles clar că Iisus era un om al lui Dumnezeu, acest fapt și tot trecutul ei i-a revenit în memorie cu atâta intensitate încât i-a repetat ulterior lui Ioan că Iisus îi povestise realmente totul despre ea însăși.

6. REÎNNOIREA RELIGIOASĂ ÎN SAMARIA

La sfârșitul zilei în care Nalda a atras mulțimea în afara Sycharului pentru a-l vedea pe Iisus, cei doisprezece tocmai soseau din Sychar cu alimente. Ei l-au rugat pe Iisus să ia masa cu ei în loc de a vorbi populației, căci nu mâncaseră nimic toată ziua și le era foame. Dar Iisus știa că avea să se lase în curând în tunică, așa că a stăruit în hotărârea sa de a vorbi oamenilor adunați înainte de a-i trimite de acolo. Când Andrei a încercat să îl convingă să mănânce un pic înainte de a vorbi mulțimii, Iisus zise: „Eu am ceva de mâncat ce voi nu cunoașteți.” Când apostolii au auzit asta, și-au zis între ei: „Oare i-o fi adus cineva demânare? I-o fi dat femeia și hrană tot atunci când i-a dat apă?” Când Iisus i-a auzit vorbind între ei, s-a dus la cei doisprezece, înainte de a adresa o cuvântare mulțimii, și le-a zis: „Hrana mea este aceea de a face voia celui care m-a trimis să îndeplinesc lucrarea lui.

left her waterpot and fled to the city.

^{143:5.10 (1614.4)} As she entered the city, she proclaimed to everyone she met: “Go out to Jacob’s well and go quickly, for there you will see a man who told me all I ever did. Can this be the Converter?” And ere the sun went down, a great crowd had assembled at Jacob’s well to hear Jesus. And the Master talked to them more about the water of life, the gift of the indwelling spirit.

^{143:5.11 (1614.5)} The apostles never ceased to be shocked by Jesus’ willingness to talk with women, women of questionable character, even immoral women. It was very difficult for Jesus to teach his apostles that women, even so-called immoral women, have souls which can choose God as their Father, thereby becoming daughters of God and candidates for life everlasting. Even nineteen centuries later many show the same unwillingness to grasp the Master’s teachings. Even the Christian religion has been persistently built up around the fact of the death of Christ instead of around the truth of his life. The world should be more concerned with his happy and God-revealing life than with his tragic and sorrowful death.

^{143:5.12 (1614.6)} Nalda told this entire story to the Apostle John the next day, but he never revealed it fully to the other apostles, and Jesus did not speak of it in detail to the twelve.

^{143:5.13 (1615.1)} Nalda told John that Jesus had told her “all I ever did.” John many times wanted to ask Jesus about this visit with Nalda, but he never did. Jesus told her only one thing about herself, but his look into her eyes and the manner of his dealing with her had so brought all of her checkered life in panoramic review before her mind in a moment of time that she associated all of this self-revelation of her past life with the look and the word of the Master. Jesus never told her she had had five husbands. She had lived with four different men since her husband cast her aside, and this, with all her past, came up so vividly in her mind at the moment when she realized Jesus was a man of God that she subsequently repeated to John that Jesus had really told her all about herself.

6. THE SAMARITAN REVIVAL

^{143:6.1 (1615.2)} On the evening that Nalda drew the crowd out from Sychar to see Jesus, the twelve had just returned with food, and they besought Jesus to eat with them instead of talking to the people, for they had been without food all day and were hungry. But Jesus knew that darkness would soon be upon them; so he persisted in his determination to talk to the people before he sent them away. When Andrew sought to persuade him to eat a bite before speaking to the crowd, Jesus said, “I have meat to eat that you do not know about.” When the apostles heard this, they said among themselves: “Has any man brought him ought to eat? Can it be that the woman gave him food as well as drink?” When Jesus heard them talking among themselves, before he spoke to the people, he turned aside and said to the twelve: “My meat is to do the will of Him who sent me and to accomplish His work. You

Voi ar trebui să încetați să mai spuneți că mai este atâta și atâta timp până la cules. Vedeti-i pe acești oameni ce ies dintr-un oraș al Samariei ca să ne audă; eu vă zic că câmpiile sunt deja albe pentru recoltare. Cel care recoltează primește salariu, și culege acest fruct pentru viața veșnică; în consecință, semănătorii și culegătorii se bucură împreună, căci în aceasta rezidă vechiul dicton: 'unul seamănă și altul culege.' Eu vă trimit acum să culegeți o recoltă pentru care nu ați muncit; alții s-au trudit și voi o să intrați în truda lor." Aceasta a spus-o referindu-se la cele predicate de Ioan Botezătorul.

Iisus și apostolii s-au dus în Sychar și au predicat două zile înainte de a-și așeza tabăra pe muntele Garizim. Multi locuitori din Sychar au crezut în evanghelie și au cerut să fie botezați, dar apostolii lui Iisus nu botezau încă.

Cu prilejul primei nopți de tabără de pe muntele Garizim, apostolii se așteptau la reproșurile lui Iisus la atitudinea lor față de femeia de la fântâna lui Iacob, însă el nu a făcut nici o aluzie la această chestiune. În loc de aceasta, el le-a ținut memorabila cuvântare despre „realitățile care sunt centrale în regatul lui Dumnezeu”. În fiecare religie, este foarte ușor a se lăsa valorile să devină disproporționate și de a se permite faptelor să ocupe, în teologia ei, locul adevărului. Faptul crucii a devenit chiar centrul creștinismului ulterior, dar acesta nu este adevărul central al religiei care se poate deduce din viața și din învățăturile lui Iisus din Nazaret.

Tema învățăturii lui Iisus de pe muntele Gazirim a fost următoarea: el dorea ca toți oamenii să îl vadă pe Dumnezeu ca pe un Tată-prieten, tot așa cum el (Iisus) este un frate-prieten. În repetate rânduri, el le-a insuflat faptul că dragostea este relația majoră din lume - din univers - tot așa cum adevărul este cea mai mare proclamație a respectării acestor relații divine.

Iisus s-a dezvăluit într-un mod atât de deplin samaritenilor pentru că putea face aceasta în siguranță și pentru că știa că nu va mai reveni niciodată în inima Samariei ca să predice evanghelia împărăției.

Iisus și cei doisprezece și-au așezat tabăra pe muntele Gazirim până la sfârșitul lui august. În cursul zilei, ei predica vestea bună a regatului - paternitatea lui Dumnezeu - samaritenilor, în orașe, și își petreceau noaptea în tabără. Lucrarea pe care au făcut-o Iisus și cei doisprezece în aceste orașe din Samaria a adus multe suflete în regat și a contribuit foarte mult la pregătirea căii pentru minunata lucrare a lui Filip în aceste regiuni, după moartea și învierea lui Iisus, și după răspândirea apostolilor până către marginile pământului ca urmare a cruzimii cu care au fost persecutați credincioșii în Ierusalim.

7. ÎNVĂȚĂTURA DESPRE RUGĂCIUNE ȘI

ADORAREA

La cuvântările de seară de pe muntele Gazirim, Iisus a propovăduit multe mari adevăruri; a insistat în mod deosebit pe următoarele:

Adevărata religie este actul unui suflet individual în relațiile sale auto-conștiente cu Creatorul. Religia organizată este încercarea oamenilor de a socializa adorarea persoanelor religioase individuale.

should no longer say it is such and such a time until the harvest. Behold these people coming out from a Samaritan city to hear us; I tell you the fields are already white for the harvest. He who reaps receives wages and gathers this fruit to eternal life; consequently the sowers and the reapers rejoice together. For herein is the saying true: 'One sows and another reaps.' I am now sending you to reap that whereon you have not labored; others have labored, and you are about to enter into their labor." This he said in reference to the preaching of John the Baptist.

143:6.2 (1615.3) Jesus and the apostles went into Sychar and preached two days before they established their camp on Mount Gerizim. And many of the dwellers in Sychar believed the gospel and made request for baptism, but the apostles of Jesus did not yet baptize.

143:6.3 (1615.4) The first night of the camp on Mount Gerizim the apostles expected that Jesus would rebuke them for their attitude toward the woman at Jacob's well, but he made no reference to the matter. Instead he gave them that memorable talk on "The realities which are central in the kingdom of God." In any religion it is very easy to allow values to become disproportionate and to permit facts to occupy the place of truth in one's theology. The fact of the cross became the very center of subsequent Christianity; but it is not the central truth of the religion which may be derived from the life and teachings of Jesus of Nazareth.

143:6.4 (1615.5) The theme of Jesus' teaching on Mount Gerizim was: That he wants all men to see God as a Father-friend just as he (Jesus) is a brother-friend. And again and again he impressed upon them that love is the greatest relationship in the world — in the universe — just as truth is the greatest pronouncement of the observation of these divine relationships.

143:6.5 (1616.1) Jesus declared himself so fully to the Samaritans because he could safely do so, and because he knew that he would not again visit the heart of Samaria to preach the gospel of the kingdom.

143:6.6 (1616.2) Jesus and the twelve camped on Mount Gerizim until the end of August. They preached the good news of the kingdom — the fatherhood of God — to the Samaritans in the cities by day and spent the nights at the camp. The work which Jesus and the twelve did in these Samaritan cities yielded many souls for the kingdom and did much to prepare the way for the marvelous work of Philip in these regions after Jesus' death and resurrection, subsequent to the dispersion of the apostles to the ends of the earth by the bitter persecution of believers at Jerusalem.

7. TEACHINGS ABOUT PRAYER AND WORSHIP

143:7.1 (1616.3) At the evening conferences on Mount Gerizim, Jesus taught many great truths, and in particular he laid emphasis on the following:

143:7.2 (1616.4) True religion is the act of an individual soul in its self-conscious relations with the Creator; organized religion is man's attempt to *socialize* the worship of individual religionists.

Adorarea - contemplarea spiritualului - trebuie să alterneze cu serviciul, contactul cu realitatea materială. Munca ar trebui să alterneze cu joaca; religia ar trebui să aibă umorul drept contragreutate. Filozofia profundă ar trebui să fie ușurată de poezia ritmată. Încordarea trăirii - tensiunea personalității în timp - ar trebui să fie ușurată de odihna pe care o procură adorarea. Sentimentul de nesiguranță născut din frica de izolare a personalității în univers ar trebui să aibă ca antidot contemplarea Tatălui prin credință și prin încercarea de realizare a Supremului.

Rugăciunea are menirea de a-i face pe oameni să gândească mai puțin și a-i face să realizeze mai mult. Ea nu-i destinată să provoace sporirea cunoștințelor, ci mai degrabă adâncirea clarviziunii.

Adorarea are drept tel anticiparea vieții mai bune pe care o așteptăm, și reflectarea după aceea a noilor semnificații spirituale în viața actuală. Rugăciunea este un sprijin spiritual, dar adorarea este dumnezeiește creativă.

Adorarea este tehnica ce constă în a se întoarce către Unul pentru a primi inspirația care să permită servirea celor mulți. Adorarea este etalonul care măsoară gradul în care sufletul se detașează de universul material și se atașează totodată în siguranță de realitățile spirituale ale întregii creații.

Rugăciunea este o amintire de sine - un gând sublim. Adorarea este uitarea de sine - un supragând. Adorarea este atenția fără efort, adevărata odihnă ideală a sufletului, o formă de exercițiu spiritual odihnitor.

Adorarea este actul unei fracțiuni care se identifică cu Totul, finitul cu infinitul, fiul cu Tatăl; timpul, în acțiunea ce constă în a merge foarte aproape de eternitate. Adorarea este actul de comuniune personală a fiului cu Tatăl divin, adoptarea, prin sufletul-spirit al omului, a comportamentelor odihnitoare, creative, fraterne și romantice.

Deși apostolii nu au înțeles decât o mică parte din învățăturile Maestrului în tabăra aceea, alte lumi le-au înțeles, iar alte generații de pe pământ le vor înțelege și ele.

^{143:7.3 (1616.5)} Worship — contemplation of the spiritual — must alternate with service, contact with material reality. Work should alternate with play; religion should be balanced by humor. Profound philosophy should be relieved by rhythmic poetry. The strain of living — the time tension of personality — should be relaxed by the restfulness of worship. The feelings of insecurity arising from the fear of personality isolation in the universe should be antidoted by the faith contemplation of the Father and by the attempted realization of the Supreme.

^{143:7.4 (1616.6)} Prayer is designed to make man less thinking but more *realizing*; it is not designed to increase knowledge but rather to expand insight.

^{143:7.5 (1616.7)} Worship is intended to anticipate the better life ahead and then to reflect these new spiritual significances back onto the life which now is. Prayer is spiritually sustaining, but worship is divinely creative.

^{143:7.6 (1616.8)} Worship is the technique of looking to the *One* for the inspiration of service to the *many*. Worship is the yardstick which measures the extent of the soul's detachment from the material universe and its simultaneous and secure attachment to the spiritual realities of all creation.

^{143:7.7 (1616.9)} Prayer is self-reminding — sublime thinking; worship is self-forgetting — superthinking. Worship is effortless attention, true and ideal soul rest, a form of restful spiritual exertion.

^{143:7.8 (1616.10)} Worship is the act of a part identifying itself with the Whole; the finite with the Infinite; the son with the Father; time in the act of striking step with eternity. Worship is the act of the son's personal communion with the divine Father, the assumption of refreshing, creative, fraternal, and romantic attitudes by the human soul-spirit.

^{143:7.9 (1616.11)} Although the apostles grasped only a few of his teachings at the camp, other worlds did, and other generations on earth will.

Capitolul 144. La Gilboa și în Decapolis

⇨ 143

CARTEA URANTIA

145 ⇨

PARTE IV. VIAȚA ȘI ÎNVĂȚĂTURILE LUI IISUS

CAPITOLUL 144 LA GILBOA ȘI ÎN DECAPOLIS

Secțiuni

Introduction

1. În tabăra din Gilboa
2. Discursul despre rugăciune
3. Rugăciunea credinciosului
4. Mai multe despre rugăciune
5. Alte forme de rugăciune
6. Întrevederea cu apostolii lui Ioan
7. În orașele Decapolisului
8. În tabăra de lângă Pella
9. Moartea lui Ioan Botezătorul

PAPER 144 AT GILBOA AND IN THE DECAPOLIS

SECTIONS

Introduction

1. The Gilboa Encampment
2. The Discourse on Prayer
3. The Believer's Prayer
4. More about Prayer
5. Other Forms of Prayer
6. Conference with John's Apostles
7. In the Decapolis Cities
8. In Camp near Pella
9. Death of John the Baptist

Introduction

ÎN TIMPUL lunilor septembrie și octombrie, ei s-au retras într-o tabără izolată pe coastele muntelui Gilboa. Iisus a petrecut acolo luna septembrie singur cu apostolii lui, învățându-i și instruindu-i în adevărurile regatului.

Erau multe motive pentru care Iisus și apostolii lui s-au retras, în momentul acela, pe granița Samariei cu Decapolisul. Conducătorii religioși ai Ierusalimului erau foarte ostili. Irod Antipa încă îl ținea pe Ioan în închisoare, temându-se deopotrivă să îl elibereze sau să îl execute, și continua să îi bănuiască pe Ioan și pe Iisus de a fi într-un fel sau altul de complicitate. Aceste condiții au făcut contraindicat proiectul unei campanii active fie în Iudeea, fie în Galileea. Mai era și un al treilea motiv: încordarea ușor crescândă dintre conducătorii discipolilor lui Ioan și apostolii lui Iisus, tensiune care se agrava odată cu sporirea numărului de credincioși.

Iisus știa că zilele de lucru preliminar de învățătură și de predicare erau aproape trecute, și că apropiatele lui acte au implicat începerea deplinului efort final al vieții sale pământești; el nu voia ca declanșarea acestei întreprinderi să fie în nici un fel grea sau stânjenitoare pentru Ioan Botezătorul. De aceea Iisus decisese să petreacă câțeva vreme într-un loc retras, ca să recapituleze învățătura sa cu apostolii săi, și apoi să lucreze pașnic în orașele Decapolisului până ce Ioan va fi ori executat, ori eliberat pentru a li se alătura într-un

INTRODUCTION

144:0.1 (1617.1) SEPTEMBER and October were spent in retirement at a secluded camp upon the slopes of Mount Gilboa. The month of September Jesus spent here alone with his apostles, teaching and instructing them in the truths of the kingdom.

144:0.2 (1617.2) There were a number of reasons why Jesus and his apostles were in retirement at this time on the borders of Samaria and the Decapolis. The Jerusalem religious rulers were very antagonistic; Herod Antipas still held John in prison, fearing either to release or execute him, while he continued to entertain suspicions that John and Jesus were in some way associated. These conditions made it unwise to plan for aggressive work in either Judea or Galilee. There was a third reason: the slowly augmenting tension between the leaders of John's disciples and the apostles of Jesus, which grew worse with the increasing number of believers.

144:0.3 (1617.3) Jesus knew that the days of the preliminary work of teaching and preaching were about over, that the next move involved the beginning of the full and final effort of his life on earth, and he did not wish the launching of this undertaking to be in any manner either trying or embarrassing to John the Baptist. Jesus had therefore decided to spend some time in retirement rehearsing his apostles and then to do some quiet work in the cities of the Decapolis until John should be either executed or released to join them in a united effort.

efort unificat.

1. ÎN TABĂRA DIN GILBOA

Pe măsură ce trecea vremea, cei doisprezece erau din ce în ce mai devotați lui Iisus și se angajau tot mai adânc în lucrarea regatului. Devotțiunea lor ținea mai ales de o loialitate personală. Ei nu pricepeau învățătura lui complexă; nu înțelegeau pe deplin nici natura lui Iisus nici semnificația coborârii sale pe Pământ.

Iisus a explicat clar apostolilor lui că el se retrăgea din trei motive:

1. Pentru a consolida înțelegerea de către ei a evangheliei împărăției și pentru a întări credința lor în această evanghelie.

2. Pentru a permite să se calmeze opoziția față de lucrarea lor, atât în Iudeea, cât și în Galileea.

3. Pentru a aștepta decizia în legătură cu soarta lui Ioan Botezătorul.

În timpul șederii lor pe muntele Gilboa, Iisus a dat celor doisprezece multe detalii despre tinerețea sa și despre experiențele de pe muntele Hermon. El le-a dezvăluit totodată o parte din ceea ce se petrecuse pe dealuri, în timpul celor patruzeci de zile care au urmat imediat botezului său, și i-a implorat în mod insistent să nu vorbească cu nimeni despre aceste experiențe înainte ca el să se fi întors la Tatăl său.

În cursul acestor săptămâni de septembrie, apostolii s-au odihnit, au stat de vorbă, și-au povestit experiențele trăite din momentul când Iisus îi chemase la slujbă și s-au angajat într-un serios efort de a coordona ceea ce îi învățase Maestrul până atunci. Într-o anumită măsură, toți aveau sentimentul că aceasta ar fi ultima lor ocazie de a apuca o odihnă prelungită. Ei au înțeles limpede că apropiatul lor efort public, fie în Iudeea, fie în Galileea, va marca începutul proclamării definitive a regatului care va veni, dar ei nu aveau idei bine stabilite despre ceea ce va fi această împărăție atunci când va veni. Ioan și Andrei gândeau că regatul venise deja; Petru și Iacob credeau că era pe venite; Nataniel și Toma mărturiseau cu franchețe că erau nelămuriți; Matei, Filip și Simon Zelotul erau nesiguri și tulburați; cei doi gemeni, în calmul lor, habar nu aveau de controversă; iar Iuda era tăcut și foarte rezervat.

Iisus a petrecut o mare parte din acest timp singur pe munte în apropierea taberei. Din când în când, îi lua cu el pe Petru, pe Iacob sau pe Ioan, însă, mult mai adesea, el pleca de acolo ca să se roage sau să comunice în singurătate. După botezul lui Iisus și cele patruzeci de zile ale lui de pe dealurile din Perea, nu ar fi prea potrivit să se califice aceste perioade de comuniune cu Tatăl său drept rugăciune, și nu ar fi logic nici să se spună că Iisus era în adorare. În schimb, este în întregime corect să se numească aceste perioade momente de comuniune personală cu Tatăl său.

Tema centrală a discuțiilor, în tot cursul lunii decembrie, a fost rugăciunea și adorarea. După ce au discutat despre adorare vreme de câteva zile, Iisus a încheiat prin a rosti memorabilul său discurs despre rugăciune, ca răspuns la rugămintea lui Toma:

1. THE GILBOA ENCAMPMENT

^{144:1.1 (1617.4)} As time passed, the twelve became more devoted to Jesus and increasingly committed to the work of the kingdom. Their devotion was in large part a matter of personal loyalty. They did not grasp his many-sided teaching; they did not fully comprehend the nature of Jesus or the significance of his bestowal on earth.

^{144:1.2 (1617.5)} Jesus made it plain to his apostles that they were in retirement for three reasons:

^{144:1.3 (1617.6)} 1. To confirm their understanding of, and faith in, the gospel of the kingdom.

^{144:1.4 (1617.7)} 2. To allow opposition to their work in both Judea and Galilee to quiet down.

^{144:1.5 (1617.8)} 3. To await the fate of John the Baptist.

^{144:1.6 (1617.9)} While tarrying on Gilboa, Jesus told the twelve much about his early life and his experiences on Mount Hermon; he also revealed something of what happened in the hills during the forty days immediately after his baptism. And he directly charged them that they should tell no man about these experiences until after he had returned to the Father.

^{144:1.7 (1618.1)} During these September weeks they rested, visited, recounted their experiences since Jesus first called them to service, and engaged in an earnest effort to co-ordinate what the Master had so far taught them. In a measure they all sensed that this would be their last opportunity for prolonged rest. They realized that their next public effort in either Judea or Galilee would mark the beginning of the final proclamation of the coming kingdom, but they had little or no settled idea as to what the kingdom would be when it came. John and Andrew thought the kingdom had already come; Peter and James believed that it was yet to come; Nathaniel and Thomas frankly confessed they were puzzled; Matthew, Philip, and Simon Zelotes were uncertain and confused; the twins were blissfully ignorant of the controversy; and Judas Iscariot was silent, noncommittal.

^{144:1.8 (1618.2)} Much of this time Jesus was alone on the mountain near the camp. Occasionally he took with him Peter, James, or John, but more often he went off to pray or commune alone. Subsequent to the baptism of Jesus and the forty days in the Perea hills, it is hardly proper to speak of these seasons of communion with his Father as prayer, nor is it consistent to speak of Jesus as worshipping, but it is altogether correct to allude to these seasons as personal communion with his Father.

^{144:1.9 (1618.3)} The central theme of the discussions throughout the entire month of September was prayer and worship. After they had discussed worship for some days, Jesus finally delivered his memorable discourse on prayer in answer to Thomas's request: "Master,

„Maestre, învață-ne să ne rugăm.”

Ioan își învățase discipolii o rugăciune, una pentru salvarea în împărăția ce vine. Cu toate că Iisus nu le-a interzis niciodată discipolilor săi de a se folosi de forma de rugăciune a lui Ioan, apostolii au băgat repede de seamă că Maestrul lor nu aproba în întregime practica de a rosti rugăciuni stabilite și formale. Cu toate acestea, credincioșii cereau constant să fie învățați să se roage. Cei doisprezece doreau cu ardoare să cunoască forma de rugă pe care ar aproba-o Iisus. În principal din această nevoie de o rugă simplă pentru oamenii de rând a consimțit atunci Iisus, ca răspuns la cererea lui Toma, să îi învețe o formă sugestivă de rugăciune. Iisus a dat această lecție într-o după-amiază din a treia săptămână a șederii lor pe muntele Gilboa.

2. DISCURSUL DESPRE RUGĂCIUNE

„Ioan v-a învățat, într-adevăr, o formă simplă de rugăciune: 'O, Tată, curăță-ne de păcate, arată-ne slava ta, revelează iubirea ta, și lasă spiritul tău să ne sfințească inima pe vecie. Amin!' El v-a învățat această formă de rugăciune pentru ca voi să aveți ce să învățați mulțimile. El nu avea intenția de a vă vedea folosind această formă de rugă fixă și formală ca expresie a propriului vostru suflet în rugăciune.

„Rugăciunea este în întregime o expresie personală și spontană a atitudinii sufletului față de spirit; rugăciunea ar trebui să fie comuniunea filiației și expresia frăției. Când este dictată de spirit, rugăciunea duce la progresul spiritual de cooperare. Rugăciunea ideală este o formă de comuniune spirituală care conduce la adorarea inteligentă. Adevărata rugăciune este atitudinea sinceră a unui elan către cer pentru a vă atinge idealurile.

„Rugăciunea este suflul sufletului și ar trebui să vă îndemne să perseverați în încercările voastre de a cunoaște mai bine voia Tatălui. Dacă unul dintre voi are un vecin și merge să-l găsească la miezul nopții: 'Prieten, împrumută-mi trei pâini, căci unul dintre prietenii mei în călătorie a venit să mă vadă și nu am nimic să îi ofer', și dacă vecinul vostru răspunde: 'Nu mă deranja, căci poarta este acum închisă, iar eu și copiii suntem în pat; așa că nu pot să mă scol și să îți dau pâine'; voi stăruiti explicându-i că prietenului vostru îi este foame și că nu aveți ce să îi oferiți de mâncare. Vecinul vostru nu se va scula ca să vă dea pâine din prietenie pentru voi, dar eu vă zic că din cauza stăruinței voastre plictisitoare voastre el se va scula și vă va da câte pâini vă trebuie. Deci dacă stăruința câștigă favorurile chiar și de la oamenii muritori, cu atât mai mult stăruința voastră în spirit va obține pentru voi pâinea vieții din mâinile binevoitoare ale Tatălui care este în ceruri. Eu vă zic iarăși: Cereți și vi se va da, căutați și veți găsi, bateți și vi se va deschide. Căci oricine cere primește; cel care caută găsește; și poarta salvării i se va deschide celui care bate.

„Care tată dintre voi, dacă fiul său face o cerere nechibzuită, va ezita să-i dea după înțelepciunea sa părintească mai degrabă decât după termenii cerinței nesocotite a fiului său. Dacă copilul are nevoie de o pâine, îi dați voi oare o piatră pur și simplu pentru că el a cerut-o fără judecată? Dacă fiul vostru are nevoie de un pește, îi veți da oare un șarpe de apă numai pentru că

teach us how to pray.”

144:1.10 (1618.4) John had taught his disciples a prayer, a prayer for salvation in the coming kingdom. Although Jesus never forbade his followers to use John's form of prayer, the apostles very early perceived that their Master did not fully approve of the practice of uttering set and formal prayers. Nevertheless, believers constantly requested to be taught how to pray. The twelve longed to know what form of petition Jesus would approve. And it was chiefly because of this need for some simple petition for the common people that Jesus at this time consented, in answer to Thomas's request, to teach them a suggestive form of prayer. Jesus gave this lesson one afternoon in the third week of their sojourn on Mount Gilboa.

2. THE DISCOURSE ON PRAYER

144:2.1 (1618.5) “John indeed taught you a simple form of prayer: ‘O Father, cleanse us from sin, show us your glory, reveal your love, and let your spirit sanctify our hearts forevermore, Amen!’ He taught this prayer that you might have something to teach the multitude. He did not intend that you should use such a set and formal petition as the expression of your own souls in prayer.

144:2.2 (1618.6) “Prayer is entirely a personal and spontaneous expression of the attitude of the soul toward the spirit; prayer should be the communion of sonship and the expression of fellowship. Prayer, when indited by the spirit, leads to co-operative spiritual progress. The ideal prayer is a form of spiritual communion which leads to intelligent worship. True praying is the sincere attitude of reaching heavenward for the attainment of your ideals.

144:2.3 (1619.1) “Prayer is the breath of the soul and should lead you to be persistent in your attempt to ascertain the Father's will. If any one of you has a neighbor, and you go to him at midnight and say: ‘Friend, lend me three loaves, for a friend of mine on a journey has come to see me, and I have nothing to set before him’; and if your neighbor answers, ‘Trouble me not, for the door is now shut and the children and I are in bed; therefore I cannot rise and give you bread,’ you will persist, explaining that your friend hungers, and that you have no food to offer him. I say to you, though your neighbor will not rise and give you bread because he is your friend, yet because of your importunity he will get up and give you as many loaves as you need. If, then, persistence will win favors even from mortal man, how much more will your persistence in the spirit win the bread of life for you from the willing hands of the Father in heaven. Again I say to you: Ask and it shall be given you; seek and you shall find; knock and it shall be opened to you. For every one who asks receives; he who seeks finds; and to him who knocks the door of salvation will be opened.

144:2.4 (1619.2) “Which of you who is a father, if his son asks unwisely, would hesitate to give in accordance with parental wisdom rather than in the terms of the son's faulty petition? If the child needs a loaf, will you give him a stone just because he unwisely asks for it? If your son needs a fish, will you give him a watersnake just because it may chance to come up in the net with the

ați prins unul în plasele voastre cu pești, și pentru că acest copil vă cere prostește șarpele? Deci dacă, fiind muritori și mărginiți, voi știți să răspundeți rugăciunilor și să le faceți copiilor voștri daruri benefice, cu cât mai mult Tatăl vostru crește le va da din spiritul și încă multe binecuvântări suplimentare celor care se vor cere? Oamenii ar trebui să se roage mereu și să nu se lase descurajați.

"Îngăduiți-mi să vă istorisesc o poveste despre un anumit judecător care trăia într-un oraș depravat. Acest judecător nu se temea de Dumnezeu și nu avea respect pentru oameni. Or, se găsea în acest oraș o văduvă aflată în nevoie care mergea constant la acest judecător nedrept spunându-i: 'Apără-mă de adversarul meu.' O vreme el nici n-a vrut să îi acorde atenție, dar curând și-a spus în sinea lui: 'Eu nu mă tem de Dumnezeu și nu am nici o considerație pentru oameni, însă, pentru că această văduvă nu conținește să mă deranjeze, voi fi de acord cu revendicarea ei ca nu cumva să mă istovească cu vizitele ei continue.' Eu vă istorisesc aceste povești pentru a vă încuraja să perseverați în rugăciune, iar nu pentru a lăsa să se creadă că rugile voastre vor modifica justețea și dreptatea Tatălui celest. Totuși, stăruința voastră nu este destinată câștigării favorurilor lui Dumnezeu, ci schimbării atitudinii voastre pământești să creșterii capacității sufletului vostru pentru a primi spiritul.

"Dar, când voi vă rugați, credința voastră este foarte slabă. O credință autentică va muta munți de dificultăți materiale care se pot găsi pe cărarea expansiunii sufletului și a progresului spiritual."

3. RUGĂCIUNEA CREDINCIOȘULUI

Apostolii nu erau încă mulțumiți; ei doreau ca Iisus să le dea o rugăciune model pe care să le-o poată da de învățat noilor ucenici. După ce a ascultat acest discurs despre rugăciune, Iacob Zebedeu zise: „Foarte bine, Maestre, dar nu dorim o formă de rugăciune pentru noi atât cât pentru noii credincioși care ne cer atât de adesea: 'Învăță-ne să adresăm rugăciuni acceptabile Tatălui din ceruri.'"

Când Iacob termină de vorbit, Iisus zise: „Așadar dacă încă doriți o rugăciune, eu vă voi oferi-o pe aceea care le-am dat-o de învățat fraților și surorilor mele din Nazaret:"

Tatăl nostru, care ești în ceruri,

Sfințească-se numele tău.

Să vină împărăția ta; facă-se voia ta

Pe Pământ precum în ceruri.

Dă-ne nouă astăzi pâinea pentru mâine;

Împrospătează-ne sufletele cu apa vieții.

Și iartă-ne fieceștia dintre noi greșelile sale

Așa cum și noi iertăm celor ce ne greșesc nouă.

Salvează-ne de ispită, izbăvește-ne de ce-i rău,

Și fă-ne tot mai desăvârșiți, așa cum ești tu însuși.

Nu este deloc de mirare că apostolii au dorit ca

fish and the child foolishly asks for the serpent? If you, then, being mortal and finite, know how to answer prayer and give good and appropriate gifts to your children, how much more shall your heavenly Father give the spirit and many additional blessings to those who ask him? Men ought always to pray and not become discouraged.

144:2.5 (1619.3) "Let me tell you the story of a certain judge who lived in a wicked city. This judge feared not God nor had respect for man. Now there was a needy widow in that city who came repeatedly to this unjust judge, saying, 'Protect me from my adversary.' For some time he would not give ear to her, but presently he said to himself: 'Though I fear not God nor have regard for man, yet because this widow ceases not to trouble me, I will vindicate her lest she wear me out by her continual coming.' These stories I tell you to encourage you to persist in praying and not to intimate that your petitions will change the just and righteous Father above. Your persistence, however, is not to win favor with God but to change your earth attitude and to enlarge your soul's capacity for spirit receptivity.

144:2.6 (1619.4) "But when you pray, you exercise so little faith. Genuine faith will remove mountains of material difficulty which may chance to lie in the path of soul expansion and spiritual progress."

3. THE BELIEVER'S PRAYER

144:3.1 (1619.5) But the apostles were not yet satisfied; they desired Jesus to give them a model prayer which they could teach the new disciples. After listening to this discourse on prayer, James Zebedee said: "Very good, Master, but we do not desire a form of prayer for ourselves so much as for the newer believers who so frequently beseech us, 'Teach us how acceptably to pray to the Father in heaven.'"

144:3.2 (1619.6) When James had finished speaking, Jesus said: "If, then, you still desire such a prayer, I would present the one which I taught my brothers and sisters in Nazareth:"

144:3.3 (1620.1) Our Father who is in heaven,

144:3.4 (1620.2) Hallowed be your name.

144:3.5 (1620.3) Your kingdom come; your will be done

144:3.6 (1620.4) On earth as it is in heaven.

144:3.7 (1620.5) Give us this day our bread for tomorrow;

144:3.8 (1620.6) Refresh our souls with the water of life.

144:3.9 (1620.7) And forgive us every one our debts

144:3.10 (1620.8) As we also have forgiven our debtors.

144:3.11 (1620.9) Save us in temptation, deliver us from evil,

144:3.12 (1620.10) And increasingly make us perfect like yourself.

144:3.13 (1620.11) It is not strange that the apostles desired

Isus să îi învețe o rugăciune model pentru credincioși. Ioan Botezătorul îi învățase mai multe rugăciuni pe discipolii lui; toți marii învățători formulaseră rugăciuni pentru ucenicii lor. Învățătorii religioși ai iudeilor aveau douăzeci și cinci sau treizeci de rugăciuni permanente pe care le recitau în sinagogi și chiar și pe la colțurile drumurilor. Isus se opusese în mod deosebit rugăciunii în public. Până atunci cei doisprezece îl auziseră rugându-se doar de câteva ori. Îl vedeau petrecând nopți întregi în rugăciune și în adorație, și erau foarte curioși de a cunoaște natura sau forma rugilor lui. Erau într-adevăr tare apăsăți de nevoia de a ști ce să le răspundă mulțimilor când acestea cereau să fie învățate să se roage așa cum Ioan îi învățase pe ucenicii lui.

Isus i-a învățat pe cei doisprezece să se roage întotdeauna în taină, să plece singuri în liniștile peisaje ale naturii sau să se închidă în odaia lor când se apucau de rugăciune.

După moartea lui Isus și urcarea sa alături de Tatăl său, s-a stabilit la mulți credincioși practica de a încheia această rugăciune numită rugăciunea Domnului adăugând: „În numele Domnului Isus Cristos”. Mai târziu, s-au pierdut două rânduri la copierea rugăciunii, adăugându-se în același timp declarația suplimentară: „Căci a ta este împărăția, puterea și slava, de-a pururi.”

Isus a dat apostolilor sub formă colectivă rugăciunea așa cum o formula familia lui în căminul din Nazaret. El nu i-a învățat niciodată rugăciunea personală formală, ci numai rugile colective, familiale sau sociale. Și nu s-a grăbit niciodată să facă aceasta.

Isus i-a învățat că rugăciunea eficace trebuie să fie:

1. Dezinteresată - nu numai pentru sine însuși.
2. Credincioasă - în acord cu credința.
3. Sinceră - cu inima cinstită.
4. Inteligentă - în acord cu lumina.
5. Încrezătoare - în supunerea față de voia infinit de înțeleptă a Tatălui.

Când Isus petrecea nopți întregi în rugăciune pe munte, făcea aceasta mai ales pentru discipolii lui, și în mod deosebit pentru cei doisprezece. Maestrul se ruga foarte puțin pentru el însuși, dar practica mult adorarea, o adorare a cărei naturi era o comuniune înțelegătoare cu Tatăl său din Paradis.

4. MAI MULTE DESPRE RUGĂCIUNE

În timpul zilelor ce au urmat după discursul despre rugăciune, apostolii au continuat să îi pună Maestrului întrebări despre această practică de cult de o importanță capitală. Indicațiile privitoare la rugăciune și la adorare pe care Isus le-a dat apostolilor săi în cursul acestor zile pot fi repuse în conceptele curente după cum urmează:

Repetarea serioasă și înflăcărată a oricărei rugi, când această rugăciune este expresia sinceră a unui copil de Dumnezeu și când este formulată cu credință, oricât ar fi ea de puțin susceptibilă de a primi un răspuns direct și oricât de lipsită de judecată ar putea fi, izbutește întotdeauna să mărească capacitatea

Jesus to teach them a model prayer for believers. John the Baptist had taught his followers several prayers; all great teachers had formulated prayers for their pupils. The religious teachers of the Jews had some twenty-five or thirty set prayers which they recited in the synagogues and even on the street corners. Jesus was particularly averse to praying in public. Up to this time the twelve had heard him pray only a few times. They observed him spending entire nights at prayer or worship, and they were very curious to know the manner or form of his petitions. They were really hard pressed to know what to answer the multitudes when they asked to be taught how to pray as John had taught his disciples.

144:3.14 (1620.12) Jesus taught the twelve always to pray in secret; to go off by themselves amidst the quiet surroundings of nature or to go in their rooms and shut the doors when they engaged in prayer.

144:3.15 (1620.13) After Jesus' death and ascension to the Father it became the practice of many believers to finish this so-called Lord's prayer by the addition of — “In the name of the Lord Jesus Christ.” Still later on, two lines were lost in copying, and there was added to this prayer an extra clause, reading: “For yours is the kingdom and the power and the glory, forevermore.”

144:3.16 (1620.14) Jesus gave the apostles the prayer in collective form as they had prayed it in the Nazareth home. He never taught a formal personal prayer, only group, family, or social petitions. And he never volunteered to do that.

144:3.17 (1620.15) Jesus taught that effective prayer must be:

144:3.18 (1620.16) 1. Unselfish — not alone for oneself.

144:3.19 (1620.17) 2. Believing — according to faith.

144:3.20 (1620.18) 3. Sincere — honest of heart.

144:3.21 (1620.19) 4. Intelligent — according to light.

144:3.22 (1620.20) 5. Trustful — in submission to the Father's all-wise will.

144:3.23 (1620.21) When Jesus spent whole nights on the mountain in prayer, it was mainly for his disciples, particularly for the twelve. The Master prayed very little for himself, although he engaged in much worship of the nature of understanding communion with his Paradise Father.

4. MORE ABOUT PRAYER

144:4.1 (1620.22) For days after the discourse on prayer the apostles continued to ask the Master questions regarding this all-important and worshipful practice. Jesus' instruction to the apostles during these days, regarding prayer and worship, may be summarized and restated in modern phraseology as follows:

144:4.2 (1621.1) The earnest and longing repetition of any petition, when such a prayer is the sincere expression of a child of God and is uttered in faith, no matter how ill-advised or impossible of direct answer, never fails to expand the soul's capacity for spiritual receptivity.

sufletului pentru receptivitatea spirituală.

În toate rugăciunile voastre, aduceți-vă aminte că filiația este un dar. Nici un copil nu trebuie să se preocupe cu câștigarea statutului de fiu sau de fiică. Copilul pământean vine în existență prin voia părinților săi. Tot așa, copilul lui Dumnezeu ajunge la har și dobândește noua viață a spiritului prin voia Tatălui din ceruri. Trebuie, așadar, ca împărăția cerurilor - filiația divină - să fie primită ca un copilăș. Dreptatea - dezvoltarea progresivă a caracterului - se câștigă, dar filiația se primește prin har și prin credință.

Rugăciunea l-a înălțat pe Iisus la supracomuniunea sufletului său cu Conducătorii Supremi ai universului universurilor. Rugăciunea îi va înălța pe muritorii pământului la comuniunea veritabilei adorări. Capacitatea sufletului de recepție spirituală determină cantitatea de binecuvântări celeste pe care ți le poți apropia personal și le poți înțelege conștient ca un răspuns la rugăciune.

Rugăciunea, precum și adorarea care îi este asociată, este o tehnică de a te detașa de rutina vieții curente, de muncile monotone ale existenței materiale. Ea este o metodă de a înflori din punct de vedere spiritual și de a dobândi individualitate intelectuală și religioasă.

Rugăciunea este un antidot contra introspecției dăunătoare; cel puțin, rugăciunea, așa cum ne-a învățat-o Maestrul, aduce această binefacere sufletului. Iisus a folosit cu consecvență influența benefică a rugăciunii pentru altul. Maestrul se ruga în general la plural, iar nu la singular. Numai în marile crize din viața sa pământască s-a rugat și pentru sine însuși.

Rugăciune este suflul vieții spiritului în mijlocul civilizației materiale a raselor omenirii. Adorarea constituie salvarea pentru generațiile de muritori care caută plăcerea.

Întocmai cum se poate asemăna rugăciunea cu reîncărcarea bateriilor spirituale ale sufletului, tot așa se poate compara adorarea cu faptul de a acorda urechea sufletului ca să capteze transmisiunile universale ale spiritului înfinit al Tatălui Universal.

Rugăciunea este privirea sinceră și plină de dor aruncată de copil către Tatăl său spiritual; acesta este un proces psihologic care constă în a da voința omenească pe voia divină. Rugăciunea face parte din planul divin de remodelare a ceea ce există în ceea ce ar trebui să existe.

Unul dintre motivele pentru care Petru, Iacob și Ioan, care îl însoțeau atât de adesea pe Maestrul în lungile sale vegheri nocturne, nu l-au auzit niciodată pe Iisus rugându-se, venea din aceea că Maestrul lor își exprima foarte rar rugăciunile în limbaj vorbit. Practic toate rugăciunile lui Iisus erau făcute în spiritul și în inima lui - în tăcere.

Dintre toți apostolii, Petru și Iacob au fost cel mai aproape de a înțelege învățătura Maestrului despre rugăciune și adorare.

5. ALTE FORME DE RUGĂCIUNE

Din când în când, în restul șederii sale pe pământ,

144:4.3 (1620.10) In all praying, remember that sonship is a *gift*. No child has aught to do with *earning* the status of son or daughter. The earth child comes into being by the will of its parents. Even so, the child of God comes into grace and the new life of the spirit by the will of the Father in heaven. Therefore must the kingdom of heaven — divine sonship — be *received* as by a little child. You earn righteousness — progressive character development — but you receive sonship by grace and through faith.

144:4.4 (1620.11) Prayer led Jesus up to the supercommunion of his soul with the Supreme Rulers of the universe of universes. Prayer will lead the mortals of earth up to the communion of true worship. The soul's spiritual capacity for receptivity determines the quantity of heavenly blessings which can be personally appropriated and consciously realized as an answer to prayer.

144:4.5 (1620.12) Prayer and its associated worship is a technique of detachment from the daily routine of life, from the monotonous grind of material existence. It is an avenue of approach to spiritualized self-realization and individuality of intellectual and religious attainment.

144:4.6 (1620.13) Prayer is an antidote for harmful introspection. At least, prayer as the Master taught it is such a beneficent ministry to the soul. Jesus consistently employed the beneficial influence of praying for one's fellows. The Master usually prayed in the plural, not in the singular. Only in the great crises of his earth life did Jesus ever pray for himself.

144:4.7 (1620.14) Prayer is the breath of the spirit life in the midst of the material civilization of the races of mankind. Worship is salvation for the pleasure-seeking generations of mortals.

144:4.8 (1620.15) As prayer may be likened to recharging the spiritual batteries of the soul, so worship may be compared to the act of tuning in the soul to catch the universe broadcasts of the infinite spirit of the Universal Father.

144:4.9 (1620.16) Prayer is the sincere and longing look of the child to its spirit Father; it is a psychologic process of exchanging the human will for the divine will. Prayer is a part of the divine plan for making over that which is into that which ought to be.

144:4.10 (1620.17) One of the reasons why Peter, James, and John, who so often accompanied Jesus on his long night vigils, never heard Jesus pray, was because their Master so rarely uttered his prayers as spoken words. Practically all of Jesus' praying was done in the spirit and in the heart — silently.

144:4.11 (1620.18) Of all the apostles, Peter and James came the nearest to comprehending the Master's teaching about prayer and worship.

5. OTHER FORMS OF PRAYER

144:5.1 (1621.11) From time to time, during the remainder of

Iisus a atras atenția apostolilor asupra mai multor alte forme de rugăciune, dar el n-a făcut asta decât pentru a ilustra alte chestiuni și a recomandat ca cei doisprezece să nu le dea de învățătură mulțimilor aceste „rugăciuni în parabole”. Multe dintre ele proveneau de pe alte planete locuite, dar Iisus n-a destăinuit niciodată faptul acesta celor doisprezece. Printre ele se găseau următoarele:

Tatăl nostru în care se alcătuiesc tărâmurile universului,

Fie numele tău înălțat și slăvit caracterul tău.

Prezența ta ne învăluie și gloria ta se manifestă

Imperfect prin noi, așa cum e ea se arată în perfecțiunea ei în cer.

Dă-ne nouă astăzi forțele însuflețitoare de lumină,

Și nu ne lăsa să rătăcim pe greșitele căi abătute ale închipuirii noastre.

Căci a ta este glorioasa prezență lăuntrică, puterea veșnică.

Iar nouă dă-ne darul veșnic al iubirii infinite a Fiului tău.

Așa să fie, în întregime adevărat.

Tatăl nostru creator, care este în centrul universului,

Revarsă peste noi natura ta și dă-ne nouă caracterul tău.

Fă din noi, prin grația ta, fiii tăi și fiicele tale

Și slăvește numele tău prin înfăptuirea noastră veșnică.

Dă-ne spiritul tău care ne ajustează și ne controlează gândurile; care trăiește și sălășluiește în noi

Pentru a ne permite să facem voia ta pe această sferă, așa cum îngerii execută ordinele tale în lumină.

Susține-ne astăzi în progresul nostru de-a lungul cărării adevărului.

Scapă-ne de inerție, de rău și de orice nelegiuire.

Fii răbdător cu noi, tot așa cum noi arătăm o bunăvoință afectuoasă aproapelui nostru.

Răspândește spiritul milosteniei tale în inima noastră de creaturi.

Condu-ne cu mâna ta, pas cu pas, în labirintul nesigur al vieții,

Și, când va veni sfârșitul nostru, primește în sânul tău spiritele noastre fidele.

Așa să fie, facă-se voia ta, iar nu dorințele noastre.

Tatăl nostru ceresc desăvârșit și drept,

Călăuzește-ne și îndrumă-ne astăzi călătoria,

Jesus' sojourn on earth, he brought to the notice of the apostles several additional forms of prayer, but he did this only in illustration of other matters, and he enjoined that these "parable prayers" should not be taught to the multitudes. Many of them were from other inhabited planets, but this fact Jesus did not reveal to the twelve. Among these prayers were the following:

144:5.2 (1622.1) Our Father in whom consist the universe realms,

144:5.3 (1622.2) Uplifted be your name and all-glorious your character.

144:5.4 (1622.3) Your presence encompasses us, and your glory is manifested

144:5.5 (1622.4) Imperfectly through us as it is in perfection shown on high.

144:5.6 (1622.5) Give us this day the vivifying forces of light,

144:5.7 (1622.6) And let us not stray into the evil bypaths of our imagination,

144:5.8 (1622.7) For yours is the glorious indwelling, the everlasting power,

144:5.9 (1622.8) And to us, the eternal gift of the infinite love of your Son.

144:5.10 (1622.9) Even so, and everlastingly true.

144:5.11 (1622.10) Our creative Parent, who is in the center of the universe,

144:5.12 (1622.11) Bestow upon us your nature and give to us your character.

144:5.13 (1622.12) Make us sons and daughters of yours by grace

144:5.14 (1622.13) And glorify your name through our eternal achievement.

144:5.15 (1622.14) Your adjusting and controlling spirit give to live and dwell within us

144:5.16 (1622.15) That we may do your will on this sphere as angels do your bidding in light.

144:5.17 (1622.16) Sustain us this day in our progress along the path of truth.

144:5.18 (1622.17) Deliver us from inertia, evil, and all sinful transgression.

144:5.19 (1622.18) Be patient with us as we show loving-kindness to our fellows.

144:5.20 (1622.19) Shed abroad the spirit of your mercy in our creature hearts.

144:5.21 (1622.20) Lead us by your own hand, step by step, through the uncertain maze of life,

144:5.22 (1622.21) And when our end shall come, receive into your own bosom our faithful spirits.

144:5.23 (1622.22) Even so, not our desires but your will be done.

144:5.24 (1622.23) Our perfect and righteous heavenly Father,

144:5.25 (1622.24) This day guide and direct our journey.

Sfințește-ne pasul și coordonează-ne gândurile.	144:5.26 (1622.25) Sanctify our steps and co-ordinate our thoughts.
Condu-ne mereu pe căile progresului etern.	144:5.27 (1622.26) Ever lead us in the ways of eternal progress.
Umple-ne de înțelepciune până în deplinătatea puterii	144:5.28 (1622.27) Fill us with wisdom to the fullness of power
Și înviorează-ne cu energia ta infinită.	144:5.29 (1622.28) And vitalize us with your infinite energy.
Inspiră-ne prin conștiința divină	144:5.30 (1622.29) Inspire us with the divine consciousness of
A prezenței și a guvernării oștirilor serafice.	144:5.31 (1622.30) The presence and guidance of the seraphic hosts.
Călăuzește-ne întotdeauna mai sus pe cărarea de lumină;	144:5.32 (1622.31) Guide us ever upward in the pathway of light;
Îndreptățește-ne pe deplin în ziua marii judecăți.	144:5.33 (1622.32) Justify us fully in the day of the great judgment.
Fă-ne asemănători cu tine în gloria veșnică	144:5.34 (1622.33) Make us like yourself in eternal glory
Și primește-ne pe vecie în serviciul tău din înalt.	144:5.35 (1622.34) And receive us into your endless service on high.
Tatăl nostru, care ești în mister,	144:5.36 (1622.35) Our Father who is in the mystery,
Dezvăluie-ne caracterul tău sfânt.	144:5.37 (1622.36) Reveal to us your holy character.
Dă-le astăzi copiilor tăi de pe pământ	144:5.38 (1622.37) Give your children on earth this day
Să vadă calea, lumina și adevărul.	144:5.39 (1622.38) To see the way, the light, and the truth.
Arată-ne drumul progresului veșnic	144:5.40 (1622.39) Show us the pathway of eternal progress
Și dă-ne voința de a merge pe el.	144:5.41 (1622.40) And give us the will to walk therein.
Întemeiază în noi divina ta suveranitate	144:5.42 (1622.41) Establish within us your divine kingship
Și revarsă astfel peste noi deplina stăpânire de sine.	144:5.43 (1622.42) And thereby bestow upon us the full mastery of self.
Nu ne lăsa să rătăcim pe cărările întunericului și ale morții;	144:5.44 (1622.43) Let us not stray into paths of darkness and death;
Condu-ne mereu pe lângă apele viei.	144:5.45 (1622.44) Lead us everlastingly beside the waters of life.
Ascultă rugăciunile pe care le facem în numele tău;	144:5.46 (1622.45) Hear these our prayers for your own sake;
Fii fericit să ne faci tot mai asemănători ție.	144:5.47 (1622.46) Be pleased to make us more and more like yourself.
La urmă, de dragul divinului Fiu,	144:5.48 (1623.1) At the end, for the sake of the divine Son,
Primește-ne în brațele eterne.	144:5.49 (1623.2) Receive us into the eternal arms.
Așa să fie, făcă-se voia ta, iar nu a noastră.	144:5.50 (1623.3) Even so, not our will but yours be done.
Slăvite Tată și Mamă, legați într-un singur părinte,	144:5.51 (1623.4) Glorious Father and Mother, in one parent combined,
Am vrea să fim fideli naturii tale divine.	144:5.52 (1623.5) Loyal would we be to your divine nature.
Fie ca propria ta persoană să trăiască în noi și prin noi	144:5.53 (1623.6) Your own self to live again in and through us
Prin darul și prin revărsarea spiritului tău divin;	144:5.54 (1623.7) By the gift and bestowal of your divine spirit,
Noi te vom reproduce astfel în mod imperfect pe această sferă	144:5.55 (1623.8) Thus reproducing you imperfectly in this sphere
Așa cum te arăți tu în perfecțiune și în măreție în cer.	144:5.56 (1623.9) As you are perfectly and majestically shown on high.

Dă-ne, zi de zi, dulcele tău ajutor de frăție

Și condu-ne, clipă de clipă, pe calea servirii cu dragoste .

Fii întotdeauna și necontenit răbdător cu noi

Întocmai cum arătăm noi răbdarea ta copiilor noștri.

Dă-ne infinita înțelepciune care face bine toate lucrurile

Și iubirea nețărmurită care este binevoitoare față de orice creatură.

Revarsă peste noi răbdarea ta și bunăvoința ta iubitoare

Pentru ca mărinimia noastră să-i învăluie pe cei slabi ai împărăției.

Și, când cariera noastră va fi desăvârșită, fă din ea o onoare pentru numele tău,

O plăcere pentru spiritul tău de bunătate și o mulțumire pentru cei care ne susțin sufletul.

Fie ca binele veșnic al copiilor tăi muritori să nu fie cel pe care îl dorim noi, O, Tatăl nostru iubitor, ci acela pe care tu îl dorești

Așa să fie.

Sursa noastră cea mai fidelă și Centrul nostru atotputernic,

Numele Fiului tău plin de grație să fie sanctificat și respectat.

Harul și binecuvântările tale au coborât peste noi,

Dă-ne puterea de a îndeplini voia ta și de a executa poruncile tale.

Dă-ne nouă, din clipă în clipă, sprijinul arborelui vieții;

Împrospătează-ne, zi de zi, cu apele vii ale acestui fluviu.

Condu-ne, pas cu pas, afară din întuneric și în lumina divină.

Reînnoiește mintea noastră prin transformările spiritului lăuntric,

Și, când scopul muritor va sfârși prin a ne atinge,

Primește-ne alături de tine și trimite-ne în veșnicie.

Încununează-ne cu cununile celeste ale slujirii roditoare,

Iar noi vom proslăvi Tatăl, Fiul și Sfânta Influență.

Așa să fie, peste tot într-un univers nemărginit.

Tatăl nostru, care locuiești în locurile tainice ale universului,

Fie ca numele tău să fie onorat, milostenia ta

144:5.57 (1623.10) Give us day by day your sweet ministry of brotherhood

144:5.58 (1623.11) And lead us moment by moment in the pathway of loving service.

144:5.59 (1623.12) Be you ever and unfailingly patient with us

144:5.60 (1623.13) Even as we show forth your patience to our children.

144:5.61 (1623.14) Give us the divine wisdom that does all things well

144:5.62 (1623.15) And the infinite love that is gracious to every creature.

144:5.63 (1623.16) Bestow upon us your patience and loving-kindness

144:5.64 (1623.17) That our charity may enfold the weak of the realm.

144:5.65 (1623.18) And when our career is finished, make it an honor to your name,

144:5.66 (1623.19) A pleasure to your good spirit, and a satisfaction to our soul helpers.

144:5.67 (1623.20) Not as we wish, our loving Father, but as you desire the eternal good of your mortal children,

144:5.68 (1623.21) Even so may it be.

144:5.69 (1623.22) Our all-faithful Source and all-powerful Center,

144:5.70 (1623.23) Reverent and holy be the name of your all-gracious Son.

144:5.71 (1623.24) Your bounties and your blessings have descended upon us,

144:5.72 (1623.25) Thus empowering us to perform your will and execute your bidding.

144:5.73 (1623.26) Give us moment by moment the sustenance of the tree of life;

144:5.74 (1623.27) Refresh us day by day with the living waters of the river thereof.

144:5.75 (1623.28) Step by step lead us out of darkness and into the divine light.

144:5.76 (1623.29) Renew our minds by the transformations of the indwelling spirit,

144:5.77 (1623.30) And when the mortal end shall finally come upon us,

144:5.78 (1623.31) Receive us to yourself and send us forth in eternity.

144:5.79 (1623.32) Crown us with celestial diadems of fruitful service,

144:5.80 (1623.33) And we shall glorify the Father, the Son, and the Holy Influence.

144:5.81 (1623.34) Even so, throughout a universe without end.

144:5.82 (1623.35) Our Father who dwells in the secret places of the universe,

144:5.83 (1623.36) Honored be your name, revered your

stimată și judecata ta respectată.

Fie ca soarele dreptății să strălucească deasupra noastră în miezul zilei,

În timp ce noi te rugăm să călăuzești pașii noștri nestăpâniți din amurg.

Du-ne de mână pe căile pe care le vei alege,

Și nu ne abandona când drumul e greu și orele-s sumbre.

Nu ne uita așa cum noi atât de ades te uităm și te neglijăm,

Ci fii îndurător și iubește-ne așa cum noi dorim să te iubim.

Privește-ne de sus cu bunătate și iartă-ne cu îndurare

După cum și noi le iertăm cu blândețe celor care ne măhnesc și ne rănesc.

Bine ar fi ca iubirea, devotamentul și dăruirea Fiului maiestuos

Să ne procure viața veșnică cu îndurarea ta și cu iubirea ta nemărginită.

Bine-ar fi ca Dumnezeu universurilor să reverse peste noi deplina măsură a spiritului său;

Dă-ne nouă harul de a da ascultare îndrumărilor acestui spirit.

Bine-ar fi ca Fiul să ne călăuzească și să ne ducă până la sfârșitul epocii

Prin serviciul iubitor al oștirilor serafice devotate.

Fă-ne mereu tot mai mult asemeni ție însuși,

Și la sfârșitul nostru primește-ne în îmbrățișarea eternă a Paradisului.

Așa să fie, în numele Fiului dăruit

Și pentru onoarea și gloria Tatălui Suprem.

Cu toate că apostolii nu au fost liberi să prezinte aceste lecții despre rugăciune în învățăturile lor publice, ei au profitat mult de toate aceste revelații în experiența lor religioasă personală. Iisus a întrebuințat aceste modele de rugăciune și încă altele ca ilustrări în legătură cu instruirea intimă a celor doisprezece. Permisivitatea de a reproduce aceste șapte modele de rugăciune în prezenta expunere a fost în mod specific acordată.

6. ÎNTREVEDREA CU APOSTOLII LUI IOAN

Pe la întâi octombrie, Filip și alți câțiva apostoli se aflau într-un sat vecin, cumpărând alimente, când i-au întâlnit pe unii dintre apostolii lui Ioan Botezătorul. Această întâlnire întâmplătoare din piață a avut drept rezultat o întrevedere de trei săptămâni, în tabăra din Gilboa, între apostolii lui Iisus și apostolii lui Ioan, căci Ioan, imitând precedentul lui Iisus, numise apostoli pe doisprezece dintre principalii săi ucenici. Făcuse asta ca răspuns la cererea presantă a lui Abner, căpetenia

mercy, and respected your judgment.

^{144:5.84 (1623.37)} Let the sun of righteousness shine upon us at noontime,

^{144:5.85 (1623.38)} While we beseech you to guide our wayward steps in the twilight.

^{144:5.86 (1623.39)} Lead us by the hand in the ways of your own choosing

^{144:5.87 (1623.40)} And forsake us not when the path is hard and the hours are dark.

^{144:5.88 (1623.41)} Forget us not as we so often neglect and forget you.

^{144:5.89 (1623.42)} But be you merciful and love us as we desire to love you.

^{144:5.90 (1623.43)} Look down upon us in kindness and forgive us in mercy

^{144:5.91 (1623.44)} As we in justice forgive those who distress and injure us.

^{144:5.92 (1624.1)} May the love, devotion, and bestowal of the majestic Son

^{144:5.93 (1624.2)} Make available life everlasting with your endless mercy and love.

^{144:5.94 (1624.3)} May the God of universes bestow upon us the full measure of his spirit;

^{144:5.95 (1624.4)} Give us grace to yield to the leading of this spirit.

^{144:5.96 (1624.5)} By the loving ministry of devoted seraphic hosts

^{144:5.97 (1624.6)} May the Son guide and lead us to the end of the age.

^{144:5.98 (1624.7)} Make us ever and increasingly like yourself

^{144:5.99 (1624.8)} And at our end receive us into the eternal Paradise embrace.

^{144:5.100 (1624.9)} Even so, in the name of the bestowal Son

^{144:5.101 (1624.10)} And for the honor and glory of the Supreme Father.

^{144:5.102 (1624.11)} Though the apostles were not at liberty to present these prayer lessons in their public teachings, they profited much from all of these revelations in their personal religious experiences. Jesus utilized these and other prayer models as illustrations in connection with the intimate instruction of the twelve, and specific permission has been granted for transcribing these seven specimen prayers into this record.

6. CONFERENCE WITH JOHN'S APOSTLES

^{144:6.1 (1624.12)} Around the first of October, Philip and some of his fellow apostles were in a near-by village buying food when they met some of the apostles of John the Baptist. As a result of this chance meeting in the market place there came about a three weeks' conference at the Gilboa camp between the apostles of Jesus and the apostles of John, for John had recently appointed twelve of his leaders to be apostles, following the precedent of Jesus. John had done this in response

partizanilor săi loiali. Iisus a rămas prezent în tabăra din Gilboa în toată prima săptămână a acestei întrevederi comune, dar a lipsit pe toată durata ultimelor două săptămâni.

Către sfârșitul celei de-a doua săptămâni din luna aceasta, Abner îi adunase pe toți asociații lui în tabăra din Gilboa și aștepta să discute cu apostolii lui Iisus. Vreme de trei săptămâni, acești douăzeci și patru de oameni au ținut ședințe de câte trei ori pe zi câte șase zile pe săptămână. În prima săptămână, Iisus s-a amestecat cu ei între ședințele lor de dimineață, de după-amiază și de seară. Ei voiau ca Maestrul să se alăture lor și să prezideze deliberările lor comune, dar el a refuzat cu fermitate să participe la discuțiile lor. El a consimțit totuși să le vorbească în trei ocazii, iar aceste cuvântări ale lui Iisus către cei douăzeci și patru tratau despre compasiune, despre cooperare și despre toleranță.

Andrei și Abner au luat alternativ conducerea acestor reuniuni comune ale celor două grupuri apostolice. Acești oameni aveau multe dificultăți de dezbătut și numeroase probleme de rezolvat. În repetate rânduri, ei au vrut să-și prezinte necazurile lui Iisus, fără alt rezultat decât acela de a-l auzi spunând: „Eu mă preocup numai de problemele voastre personale și pur religioase. Eu sunt reprezentantul Tatălui pe lângă indivizi, iar nu pe lângă grupuri. Dacă voi sunteți personal în dificultate în relațiile voastre cu Dumnezeu, veniți la mine; vă voi asculta și vă voi povățui în soluționarea problemei voastre. Însă, dacă voi vă apucați de coordonarea unor interpretări divergente relative la chestiunile religioase și la socializarea religiei, trebuie atunci să vă rezolvați toate aceste probleme prin luarea propriilor voastre decizii. Cu toate acestea, eu vă voi însoți întotdeauna cu simpatia și cu interesul meu. Când veți ajunge la niște concluzii asupra acestor treburi lipsite de importanță spirituală, și cu condiția să fiți toți de acord, eu vă garantez anticipat deplina mea aprobare și sincera mea cooperare. Acum, pentru a nu vă stânjeni în deliberările voastre, vă voi părăsi pentru două săptămâni. Nu vă neliniștiți în privința mea, mă voi înapoia. Mă voi ocupa de treburile Tatălui meu, căci mai avem și alte regate în afară de acesta.”

După ce a vorbit astfel, Iisus a coborât panta muntelui, și nu a mai venit timp de două săptămâni încheiate. Ei nu au știut niciodată unde se duse, nici ce făcuse în zilele acelea. Le-a trebuit câțeva vreme celor douăzeci și patru ca să se înhame serios la studierea problemelor lor, atât de dezorientați erau de absența Maestrului. Totuși, la capătul unei săptămâni, ei s-au aflat din nou în toilă discuțiilor, fără a putea face apel la ajutorul lui Iisus.

Prima chestiune asupra căreia grupul s-a pus de acord a fost adoptarea rugăciunii pe care o învățaseră atât de recent de la Iisus. Ei au votat în unanimitate pentru acceptarea acestei rugăciuni ca fiind aceea pe care trebuiau să o învețe credincioșii de la cele două grupuri de apostoli.

Ei au hotărât apoi ca atâta timp cât va mai trăi Ioan, fie în închisoare, fie în libertate, cele două grupuri de doisprezece apostoli își vor continua propria lor lucrare și vor ține, la fiecare trei luni, reuniuni de câte o săptămână în locuri convenite în comun din timp în timp.

Din toate problemele lor, cea mai serioasă era

to the urging of Abner, the chief of his loyal supporters. Jesus was present at the Gilboa camp throughout the first week of this joint conference but absented himself the last two weeks.

144:6.2 (1624.13) By the beginning of the second week of this month, Abner had assembled all of his associates at the Gilboa camp and was prepared to go into council with the apostles of Jesus. For three weeks these twenty-four men were in session three times a day and for six days each week. The first week Jesus mingled with them between their forenoon, afternoon, and evening sessions. They wanted the Master to meet with them and preside over their joint deliberations, but he steadfastly refused to participate in their discussions, though he did consent to speak to them on three occasions. These talks by Jesus to the twenty-four were on sympathy, co-operation, and tolerance.

144:6.3 (1624.14) Andrew and Abner alternated in presiding over these joint meetings of the two apostolic groups. These men had many difficulties to discuss and numerous problems to solve. Again and again would they take their troubles to Jesus, only to hear him say: “I am concerned only with your personal and purely religious problems. I am the representative of the Father to the individual, not to the group. If you are in personal difficulty in your relations with God, come to me, and I will hear you and counsel you in the solution of your problem. But when you enter upon the co-ordination of divergent human interpretations of religious questions and upon the socialization of religion, you are destined to solve all such problems by your own decisions. Albeit, I am ever sympathetic and always interested, and when you arrive at your conclusions touching these matters of nonspiritual import, provided you are all agreed, then I pledge in advance my full approval and hearty co-operation. And now, in order to leave you unhampered in your deliberations, I am leaving you for two weeks. Be not anxious about me, for I will return to you. I will be about my Father's business, for we have other realms besides this one.”

144:6.4 (1625.1) After thus speaking, Jesus went down the mountainside, and they saw him no more for two full weeks. And they never knew where he went or what he did during these days. It was some time before the twenty-four could settle down to the serious consideration of their problems, they were so disconcerted by the absence of the Master. However, within a week they were again in the heart of their discussions, and they could not go to Jesus for help.

144:6.5 (1625.2) The first item the group agreed upon was the adoption of the prayer which Jesus had so recently taught them. It was unanimously voted to accept this prayer as the one to be taught believers by both groups of apostles.

144:6.6 (1625.3) They next decided that, as long as John lived, whether in prison or out, both groups of twelve apostles would go on with their work, and that joint meetings for one week would be held every three months at places to be agreed upon from time to time.

144:6.7 (1625.4) But the most serious of all their problems was the question of baptism. Their difficulties were all

totuși chestiunea botezului. Dificultățile lor erau cu atât mai agravate cu cât Iisus refuzase să facă vreo declarație asupra subiectului. Ei au ajuns până la urmă la următorul acord: Cât timp va mai trăi Ioan, sau până nu-și vor fi modificat din întâmplare această decizie de comun acord, numai apostolii lui Ioan vor boteza pe credincioși și numai apostolii lui Iisus vor completa instruirea discipolilor noi. În consecință, din acel moment și până la moartea lui Ioan, doi dintre apostolii lui Ioan l-au însoțit pe Iisus și pe apostolii săi pentru a-i boteza pe credincioși, căci consiliul unit votase în unanimitate că botezul avea să devină etapa inițială ca semn exterior al alianței cu treburile regatului.

S-a convenit apoi că, dacă Ioan va muri, apostolii lui Ioan se vor înfățișa la Iisus și se vor supune îndrumărilor lui; ei vor înceta atunci să mai boteze, sau o vor face, eventual, doar cu îngăduința lui Iisus sau a apostolilor lui.

Ei au votat după aceea că în cazul în care Ioan va muri, apostolii lui Iisus vor începe să boteze cu apă ca simbol al botezării Spiritului divin. Pocăința trebuia sau nu să fie atașată predicării botezului? Chestiunea a fost lăsată la alegerea fiecăruia, și nu s-a luat nici o decizie obligatorie pentru grup. Apostolii lui Ioan predicau: „Pocăiți-vă și fiți botezați” iar apostolii lui Iisus proclamau: „Credeți și fiți botezați.”

Aceasta este povestirea primei încercări a discipolilor lui Iisus de a coordona eforturile divergente, de a aplană diferențele de opinie, de a organiza acțiuni colective, de a legifera cu privire la regulile exterioare și de a socializa practicile religioase personale.

Ei au studiat multe alte chestiuni minore și s-au pus unanim de acord în privința soluțiilor. Acești douăzeci și patru de oameni au avut o experiență cu adevărat remarcabilă în cele două săptămâni în care au fost nevoiți să înfrunte probleme și să rezolve dificultăți fără Iisus. Ei au învățat să se distingă în păreri, să discute, să se lupte, să se roage și să cadă la învoială, respectând totodată punctul de vedere al interlocutorului și menținând cel puțin un oarecare grad de toleranță pentru opiniile sale sincere.

În după-amiaza discuției lor finale asupra chestiunilor financiare, Iisus a revenit, a auzit expunerea deliberărilor lor, a ascultat deciziile lor și a zis: Aceste sunt deci socotelile voastre; Îl voi ajuta pe fiecare dintre voi să pună în practică spiritul deciziilor voastre comune.

Cu două luni și jumătate mai târziu, Ioan a fost executat. În tot acest timp, apostolii săi au rămas cu Iisus și cu cei doisprezece. Ei au lucrat toți la un loc și au botezat pe credincioși în cursul acestei perioade de apostolat din orașele Decapolisului. Tabăra de la Gilboa a fost ridicată la 2 noiembrie în anul 27.

7. ÎN ORAȘELE DECAPOLISULUI

În timpul lunilor noiembrie și decembrie Iisus și cei douăzeci și patru au lucrat în liniște în orașele grecești ale Decapolisului, în principal în Scitopolis, în Gerasa, în Abila și în Gadara. Acesta a fost realmente sfârșitul perioadei preliminare de preluare a lucrării și a organizării lui Ioan. Organizarea socială a religiei unei noi revelații trebuie întotdeauna să plătească prețul

the more aggravated because Jesus had refused to make any pronouncement upon the subject. They finally agreed: As long as John lived, or until they might jointly modify this decision, only the apostles of John would baptize believers, and only the apostles of Jesus would finally instruct the new disciples. Accordingly, from that time until after the death of John, two of the apostles of John accompanied Jesus and his apostles to baptize believers, for the joint council had unanimously voted that baptism was to become the initial step in the outward alliance with the affairs of the kingdom.

144:6.8 (1625.5) It was next agreed, in case of the death of John, that the apostles of John would present themselves to Jesus and become subject to his direction, and that they would baptize no more unless authorized by Jesus or his apostles.

144:6.9 (1625.6) And then was it voted that, in case of John's death, the apostles of Jesus would begin to baptize with water as the emblem of the baptism of the divine Spirit. As to whether or not *repentance* should be attached to the preaching of baptism was left optional; no decision was made binding upon the group. John's apostles preached, "Repent and be baptized." Jesus' apostles proclaimed, "Believe and be baptized."

144:6.10 (1625.7) And this is the story of the first attempt of Jesus' followers to co-ordinate divergent efforts, compose differences of opinion, organize group undertakings, legislate on outward observances, and socialize personal religious practices.

144:6.11 (1625.8) Many other minor matters were considered and their solutions unanimously agreed upon. These twenty-four men had a truly remarkable experience these two weeks when they were compelled to face problems and compose difficulties without Jesus. They learned to differ, to debate, to contend, to pray, and to compromise, and throughout it all to remain sympathetic with the other person's viewpoint and to maintain at least some degree of tolerance for his honest opinions.

144:6.12 (1625.9) On the afternoon of their final discussion of financial questions, Jesus returned, heard of their deliberations, listened to their decisions, and said: "These, then, are your conclusions, and I shall help you each to carry out the spirit of your united decisions."

144:6.13 (1626.1) Two months and a half from this time John was executed, and throughout this period the apostles of John remained with Jesus and the twelve. They all worked together and baptized believers during this season of labor in the cities of the Decapolis. The Gilboa camp was broken up on November 2, A.D. 27.

7. IN THE DECAPOLIS CITIES

144:7.1 (1626.2) Throughout the months of November and December, Jesus and the twenty-four worked quietly in the Greek cities of the Decapolis, chiefly in Scythopolis, Gerasa, Abila, and Gadara. This was really the end of that preliminary period of taking over John's work and organization. Always does the socialized religion of a new revelation pay the price of compromise with the

compromisului cu formele și cu uzanțele stabilite ale religiei precedente pe care încearcă s-o salveze. Discipolii lui Iisus au trebuit să accepte principiul botezului pentru a antrena cu ei, ca grupare religioasă socială, pe discipolii lui Ioan Botezătorul. Cât despre discipolii lui Ioan, alăturându-se celor ai lui Iisus, au renunțat aproape la tot, în afara botezului cu apă.

Iisus a propovăduit doar puțin în public în cursul acestei misiuni din orașele Decapolisului. El a petrecut vreme îndelungată în instruirea celor douăzeci și patru și a ținut numeroase ședințe speciale cu cei doisprezece apostoli ai lui Ioan. Cu timpul, ei au înțeles mai bine de ce nu se ducea să îl viziteze pe Ioan la închisoare și de ce nu făcea nici un efort de a asigura eliberarea sa. Nu au înțeles însă niciodată de ce Iisus nu înfăptuia lucrări miraculoase, de ce refuza să manifeste semnele exterioare ale autorității sale divine. Înainte de a veni în tabăra de la Gilboa, ei adesea crezuseră în Iisus datorită mărturiei lui Ioan, dar curând au început să creadă ca urmare a propriului lor contact cu Maestrul și cu învățăturile sale.

Pe durata acestor două luni, membrii grupului au lucrat, mai tot timpul, câte doi, un apostol de-al lui Iisus și un apostol de-al lui Ioan. Apostolul lui Ioan boteza și apostolul lui Iisus instruia și amândoi predicau evanghelia împărăției după cum o înțelegeau fiecare. Și ei au câștigat multe suflete printre acești iudei apostazi și gentili.

Abner, șeful apostolilor lui Ioan, a devenit un devotat credincios în Iisus și a fost numit mai târziu șeful unui grup de șaptezeci de învățători însărcinați de Maestru cu predicarea evangheliei.

8. ÎN TABĂRA DE LÂNGĂ PELLA

La sfârșitul lui decembrie, ei au mers până lângă Iordan, în apropiere de Pella, unde au reînceput să propovăduiască și să predice. Atât iudeii, cât și gentili veneau în această tabără pentru a auzi evanghelia. Într-o după-amiază, în timp ce Iisus propovăduia mulțimii, câțiva dintre prietenii intimi ai lui Ioan au adus Maestrului cel din urmă mesaj pe care l-a mai primit de la Botezător.

Ioan era acum de un an și jumătate în închisoare și, în aproape tot acest răstimp, Iisus lucrase într-un mod foarte discret; nu era deci de mirare că Ioan a fost făcut să se preocupe de regat. Prietenii lui Ioan au întrerupt lecția lui Iisus zicându-i: „Ioan Botezătorul ne-a trimis ca să te întrebăm: ești tu cu adevărat Eliberatorul sau dacă trebuie să căutăm un altul?”

Iisus s-a oprit pentru a le zice prietenilor lui Ioan: „Duceți-vă înapoi și ziceți-i lui Ioan că el nu este uitat. Spuneți-i ceea ce ați văzut și auzit, că vestea cea bună este predicată săracilor.” După ce a mai zis câteva cuvinte mesagerilor lui Ioan, Iisus s-a întors iară către mulțime și a zis: „Să nu credeți că Ioan pune la îndoială evanghelia împărăției. El se interesează numai pentru a-i încredința pe discipolii săi care sunt deopotrivă discipolii mei. Ioan nu este slab. Voi care l-ați auzit pe Ioan predicând înainte ca Irod să îl bage în temniță, îngăduiți-mi să vă întreb ce anume ați văzut în el - o trestie fremătândă în bătaia vântului? Un om cu o fire schimbătoare și îmbrăcat în veșminte moi? De regulă, cei care sunt înveșmântați cu somptuozitate și care

established forms and usages of the preceding religion which it seeks to salvage. Baptism was the price which the followers of Jesus paid in order to carry with them, as a socialized religious group, the followers of John the Baptist. John's followers, in joining Jesus' followers, gave up just about everything except water baptism.

144:7.2 (1626.3) Jesus did little public teaching on this mission to the cities of the Decapolis. He spent considerable time teaching the twenty-four and had many special sessions with John's twelve apostles. In time they became more understanding as to why Jesus did not go to visit John in prison, and why he made no effort to secure his release. But they never could understand why Jesus did no marvelous works, why he refused to produce outward signs of his divine authority. Before coming to the Gilboa camp, they had believed in Jesus mostly because of John's testimony, but soon they were beginning to believe as a result of their own contact with the Master and his teachings.

144:7.3 (1626.4) For these two months the group worked most of the time in pairs, one of Jesus' apostles going out with one of John's. The apostle of John baptized, the apostle of Jesus instructed, while they both preached the gospel of the kingdom as they understood it. And they won many souls among these gentiles and apostate Jews.

144:7.4 (1626.5) Abner, the chief of John's apostles, became a devout believer in Jesus and was later on made the head of a group of seventy teachers whom the Master commissioned to preach the gospel.

8. IN CAMP NEAR PELLA

144:8.1 (1626.6) The latter part of December they all went over near the Jordan, close by Pella, where they again began to teach and preach. Both Jews and gentiles came to this camp to hear the gospel. It was while Jesus was teaching the multitude one afternoon that some of John's special friends brought the Master the last message which he ever had from the Baptist.

144:8.2 (1626.7) John had now been in prison a year and a half, and most of this time Jesus had labored very quietly; so it was not strange that John should be led to wonder about the kingdom. John's friends interrupted Jesus' teaching to say to him: "John the Baptist has sent us to ask — are you truly the Deliverer, or shall we look for another?"

144:8.3 (1626.8) Jesus paused to say to John's friends: "Go back and tell John that he is not forgotten. Tell him what you have seen and heard, that the poor have good tidings preached to them." And when Jesus had spoken further to the messengers of John, he turned again to the multitude and said: "Do not think that John doubts the gospel of the kingdom. He makes inquiry only to assure his disciples who are also my disciples. John is no weakling. Let me ask you who heard John preach before Herod put him in prison: What did you behold in John — a reed shaken with the wind? A man of changeable moods and clothed in soft raiment? As a rule they who are gorgeously appareled and who live delicately are in kings' courts and in the mansions of the

trăiesc în desfrâu se întâlnesc la curțile regilor și în palatele celor bogați. Ce ați văzut uitându-vă la Ioan? Un profet? Da, vă zic eu, și mult mai mult decât un profet. De Ioan a fost scris: 'Iată, eu îl trimit pe mesagerul meu în fața ta; el va pregăti drumul dinaintea ta.'

"În adevăr, în adevăr, vă spun, dintre cei care sunt născuți din femei, nu s-a ridicat nici unul mai mare decât Ioan Botezătorul; totuși, chiar și cel mai mic din împărăția cerurilor este mai mare decât el, pentru că este născut din spirit și știe că a devenit un fiu de Dumnezeu."

Mulți dintre cei ce l-au auzit pe Iisus în ziua aceea s-au supus botezului lui Ioan, proclamând astfel public intrarea lor în regat. Și, de atunci, apostolii lui Ioan au rămas strâns legați de Iisus. Această împrejurare a marcat unirea reală a discipolilor lui Ioan și a celor ai lui Iisus.

După ce mesagerii au stat de vorbă cu Abner, ei au plecat înspre Macareea pentru a povesti toate acestea lui Ioan, care a fost foarte mângâiat și întărit în credința sa de cuvintele lui Iisus și de mesajul lui Abner.

În aceeași după-amiază Iisus a continuat să propovăduiască, zicând: „Cu ce voi compara eu această generație? Mulți dintre voi nu vor primi nici mesajul lui Ioan nici învățătura mea. Voi semănați cu copiii care se joacă în piață, care îi cheamă pe camarazii lor și le spun: 'Noi v-am cântat din flaut și voi n-ați dansat; noi am gemut și voi nu vă întristați.' La fel este și cu unii dintre voi. Ioan a venit fără să mănânce și fără să bea, iar ei au zis că era posedat de un demon. Vine Fiul Omului, mâncând și bănd, și aceleași persoane zic: 'Vedeți, el este un gurmand și un băutor de vin, un prieten al publicanilor și al păcătoșilor!' În adevăr, înțelepciunea este justificată de copiii ei.

"Se pare că Tatăl celest a ascuns unele dintre adevărurile sale de cei prea deștepți și de cei îngâmfați, în vreme ce le-a dezvăluit copilașilor. Dar Tatăl face bine toate lucrurile; el se revelează universului prin metodele proprii lui alegeri. Veniți deci, voi toți cei care trudiți și duceți poveri apăsătoare, și veți găsi odihnă sufletului vostru. Luați asupra voastră jugul divin, și veți gusta pacea lui Dumnezeu, care-i mai presus de orice înțelegere."

9. MOARTEA LUI IOAN BOTEZĂTORUL

Ioan Botezătorul a fost executat, la ordinul lui Irod Antipa, în seara de 10 ianuarie din anul 28. În ziua următoare, câțiva ucenici de-ai lui Ioan, care merseseră în Macareea, au auzit vorbindu-se de executarea lui. S-au dus să-l găsească pe Irod și i-au cerut trupul, pe care l-au pus într-un mormânt. Mai târziu, l-au îngropat în Sebasta, satul în care locuia Abner. În ziua de după 12 ianuarie, ei au plecat spre nord, în direcția taberei apostolilor lui Ioan și ai lui Iisus de lângă Pella, și i-au povestit lui Iisus despre moartea lui Ioan. Iisus a ascultat relatarea lor, el a lăsat mulțimea, i-a chemat pe cei douăzeci și patru în jurul său și le-a zis: Ioan este mort. Irod a pus să i se taie capul. Țineți laolaltă, în seara aceasta, o ședință de consfătuire și aranjați-vă treburile în consecință. Nu va mai fi nici o amânare. A venit ceasul să proclamăm împărăția în mod deschis și cu putere. Măine mergem în Galileea.

rich. But what did you see when you beheld John? A prophet? Yes, I say to you, and much more than a prophet. Of John it was written: 'Behold, I send my messenger before your face; he shall prepare the way before you.'

144:8.4 (1627.1) "Verily, verily, I say to you, among those born of women there has not arisen a greater than John the Baptist; yet he who is but small in the kingdom of heaven is greater because he has been born of the spirit and knows that he has become a son of God."

144:8.5 (1627.2) Many who heard Jesus that day submitted themselves to John's baptism, thereby publicly professing entrance into the kingdom. And the apostles of John were firmly knit to Jesus from that day forward. This occurrence marked the real union of John's and Jesus' followers.

144:8.6 (1627.3) After the messengers had conversed with Abner, they departed for Machaerus to tell all this to John. He was greatly comforted, and his faith was strengthened by the words of Jesus and the message of Abner.

144:8.7 (1627.4) On this afternoon Jesus continued to teach, saying: "But to what shall I liken this generation? Many of you will receive neither John's message nor my teaching. You are like the children playing in the market place who call to their fellows and say: 'We piped for you and you did not dance; we wailed and you did not mourn.' And so with some of you. John came neither eating nor drinking, and they said he had a devil. The Son of Man comes eating and drinking, and these same people say: 'Behold, a gluttonous man and a winebibber, a friend of publicans and sinners!' Truly, wisdom is justified by her children.

144:8.8 (1627.5) "It would appear that the Father in heaven has hidden some of these truths from the wise and haughty, while he has revealed them to babes. But the Father does all things well; the Father reveals himself to the universe by the methods of his own choosing. Come, therefore, all you who labor and are heavy laden, and you shall find rest for your souls. Take upon you the divine yoke, and you will experience the peace of God, which passes all understanding."

9. DEATH OF JOHN THE BAPTIST

144:9.1 (1627.6) John the Baptist was executed by order of Herod Antipas on the evening of January 10, A.D. 28. The next day a few of John's disciples who had gone to Machaerus heard of his execution and, going to Herod, made request for his body, which they put in a tomb, later giving it burial at Sebaste, the home of Abner. The following day, January 12, they started north to the camp of John's and Jesus' apostles near Pella, and they told Jesus about the death of John. When Jesus heard their report, he dismissed the multitude and, calling the twenty-four together, said: "John is dead. Herod has beheaded him. Tonight go into joint council and arrange your affairs accordingly. There shall be delay no longer. The hour has come to proclaim the kingdom openly and with power. Tomorrow we go into Galilee."

În consecință, devreme în dimineața zilei de 13 ianuarie din anul 28, Iisus și apostolii săi, însoțiți de vreo douăzeci și cinci de ucenici, s-au dus la Capernaum și au fost găzduiți peste noapte în casa lui Zebedeu.

^{144:9.2 (1627.7)} Accordingly, early on the morning of January 13, A.D. 28, Jesus and the apostles, accompanied by some twenty-five disciples, made their way to Capernaum and lodged that night in Zebedee's house.

Capitolul 145. Patru zile memorabile în Capernaum

⇨ 144

CARTEA URANTIA

146 ⇨

PARTE IV. VIAȚA ȘI ÎNVĂȚĂTURILE LUI IISUS

CAPITOLUL 145 PATRU ZILE MEMORABILE ÎN CAPERNAUM

Secțiuni

Introduction

1. Peștii prinși dintr-o aruncătură de năvod
2. După-amiaza de la sinagogă
3. Vindecarea de la asfințitul soarelui
4. Seara următoare
5. Devreme duminică dimineața

Introduction

IISUS și apostolii au sosit la Capernaum în seara de marți 13 ianuarie. Ca de obicei, ei și-au instalat cartierul general în casa lui Zevedeu din Bethsaida. Acum că Ioan Botezătorul fusese omorât, Iisus s-a pregătit să se lanseze în mod deschis în primul său turneu de predicare publică în Galileea. Vestea reîntoarcerii lui Iisus s-a răspândit rapid în oraș și, în ziua următoare dis-de-dimineață, Maria, mama lui Iisus, s-a grăbit să plece pentru a-i face o vizită fiului ei, Iosif, în Nazaret.

Iisus și-a petrecut miercuria, joia și vinerea la Zevedeu, instruindu-și apostolii și pregătindu-i pentru primul lor turneu de predicare publică. El a primit și a instruit, de asemenea, fie izolat, fie în grupuri, un mare număr de cercetători serioși. Prin intermediul lui Andrei, el a plănuț să vorbească în sinagogă în ziua de sabbat următoare.

Târziu în seara de vineri, Rut, cea mai tânără soră a lui Iisus, i-a făcut o vizită în secret. Ei au petrecut aproape o oră împreună într-o barcă ancorată nu departe de mal. Nici o ființă omenească, afară de Ioan Zevedeu, nu a știut vreodată de această vizită, iar Învățătorul i-a recomandat să nu vorbească de ea nimănui. Rut era singurul membru al familiei lui Iisus care a crezut, constant și fără șovăială, în divinitatea misiunii pămâtenă a fratelui ei, din vremea trăirii primei ei conștiințe spirituale și în tot timpul slujirii pline de evenimente a lui Iisus, al morții sale, al reînvierii sale și al ascensiunii sale. În cele din urmă, ea a trecut în lumile de dincolo fără a se fi îndoit vreodată de caracterul supranatural al misiunii întrupării fratelui ei

PAPER 145 FOUR EVENTFUL DAYS AT CAPERNAUM

SECTIONS

Introduction

1. The Draught of Fishes
2. Afternoon at the Synagogue
3. The Healing at Sundown
4. The Evening After
5. Early Sunday Morning

INTRODUCTION

^{145:0.1 (1628.1)} JESUS and the apostles arrived in Capernaum the evening of Tuesday, January 13. As usual, they made their headquarters at the home of Zebedee in Bethsaida. Now that John the Baptist had been sent to his death, Jesus prepared to launch out in the first open and public preaching tour of Galilee. The news that Jesus had returned rapidly spread throughout the city, and early the next day, Mary the mother of Jesus hastened away, going over to Nazareth to visit her son Joseph.

^{145:0.2 (1628.2)} Wednesday, Thursday, and Friday Jesus spent at the Zebedee house instructing his apostles preparatory to their first extensive public preaching tour. He also received and taught many earnest inquirers, both singly and in groups. Through Andrew, he arranged to speak in the synagogue on the coming Sabbath day.

^{145:0.3 (1628.3)} Late on Friday evening Jesus' baby sister, Ruth, secretly paid him a visit. They spent almost an hour together in a boat anchored a short distance from the shore. No human being, save John Zebedee, ever knew of this visit, and he was admonished to tell no man. Ruth was the only member of Jesus' family who consistently and unwaveringly believed in the divinity of his earth mission from the times of her earliest spiritual consciousness right on down through his eventful ministry, death, resurrection, and ascension; and she finally passed on to the worlds beyond never having doubted the supernatural character of her father-brother's mission in the flesh. Baby Ruth was the chief comfort of Jesus, as regards his earth family, throughout the trying ordeal of his trial, rejection, and

tată. În ceea ce privește familia sa pământească, mica Rut a fost principala mângâiere a lui Iisus în timpul durerilor încercări ale procesului său, ale respingerii sale și ale crucificării sale.

crucifixion.

1. PEȘTII PRINȘI DINTR-O ARUNCĂTURĂ DE NĂVOD

În dimineața zilei de vineri a aceleiași săptămâni, în vreme ce Iisus propovăduia pe țărm, cei ce stăteau să îl audă l-au înghesuit până atât de aproape de marginea apei încât el a fost nevoit să facă semn pescarilor, care ocupau o barcă prin preajmă, să vină în sprijinul său. El a urcat în barcă și a continuat, vreme de peste două ore, să propovăduiască mulțimii adunate. Această ambarcațiune se numea „Simon”; era străvechea barcă de pescuit a lui Simon Petru, fiind construită de chiar mâinile lui Iisus. În dimineața aceea, se foloseau de ea David Zebedeu și doi dintre asociații lui, care tocmai se reîntorseseră către coastă după o noapte de pescuit nefructuoasă de pe lac. Ei își cârpeau și își reparau plasele de pescuit în momentul în care Iisus i-a chemat în ajutor.

După ce Iisus a terminat de propovăduit mulțimii, i-a zis lui David: „Tu ai pierdut timp venind în ajutorul meu, permite-mi așadar să lucrez cu tine. Haideti să pescuim. Să mergem în larg, acolo unde apele sunt adânci, și acolo să aruncăm plasele după pește.” Dar Simon, unul dintre ajutoarele lui David, răspunse: „Învățătorule, nu are nici un rost. Ne-am ostenit toată noaptea și nu am prins nimic; totuși, la voia ta, o să ieșim și o să ne aruncăm plasele.” Simon a consimțit să urmeze indicațiile lui Iisus pentru că patronul său, David, îi semnalase aceasta printr-un gest. Când ajunseseră la locul desemnat de Iisus, ei și-au scufundat năvoadele și au prins o asemenea cantitate de pește încât s-au temut să nu își vadă plasele destrămandu-se; într-atâta încât au făcut semn asociaților lor, rămași pe marginea țărmului, să le sară în ajutor. Când au umplut cele trei bărci cu pește, de erau gata-gata să se scufunde, Simon căzu la picioarele lui Iisus și zise: „Îndepărtează-te de mine, Învățătorule, căci sunt plin de păcate.” Simon și toți participanții au fost stupefiați de această captură de pește. Începând din ziua aceasta, David Zebedeu, ajutorul său, Simon, și asociații lor și-au abandonat plasele lor și l-au urmat pe Iisus.

Dar aceasta nu a reprezentat deloc o captură miraculoasă de pește. Iisus studiasse îndeaproape natura; el era un pescar experimentat și cunoștea obiceiurile peștilor din Marea Galilee. Cu această ocazie, el doar îi dirijase pe pescari către locul în care se găseau de obicei peștii în ceasul acela al zilei. Dar ucenicii lui Iisus au considerau întotdeauna acest eveniment ca pe un miracol.

2. DUPĂ-AMIAZA DE LA SINAGOGĂ

Cu prilejul sabatului următor, la slujba de după-amiază din sinagogă, Iisus și-a rostit predica despre „Voia Tatălui din Ceruri”. Dimineața, Iisus a predicat despre „Regat”. La reuniunea de joi seara de la sinagogă, Andrei propovăduise având drept subiect:

1. THE DRAUGHT OF FISHES

^{145:1.1 (1628.4)} On Friday morning of this same week, when Jesus was teaching by the seaside, the people crowded him so near the water's edge that he signaled to some fishermen occupying a near-by boat to come to his rescue. Entering the boat, he continued to teach the assembled multitude for more than two hours. This boat was named "Simon"; it was the former fishing vessel of Simon Peter and had been built by Jesus' own hands. On this particular morning the boat was being used by David Zebedee and two associates, who had just come in near shore from a fruitless night of fishing on the lake. They were cleaning and mending their nets when Jesus requested them to come to his assistance.

^{145:1.2 (1628.5)} After Jesus had finished teaching the people, he said to David: "As you were delayed by coming to my help, now let me work with you. Let us go fishing; put out into yonder deep and let down your nets for a draught." But Simon, one of David's assistants, answered: "Master, it is useless. We toiled all night and took nothing; however, at your bidding we will put out and let down the nets." And Simon consented to follow Jesus' directions because of a gesture made by his master, David. When they had proceeded to the place designated by Jesus, they let down their nets and enclosed such a multitude of fish that they feared the nets would break, so much so that they signaled to their associates on the shore to come to their assistance. When they had filled all three boats with fish, almost to sinking, this Simon fell down at Jesus' knees, saying, "Depart from me, Master, for I am a sinful man." Simon and all who were concerned in this episode were amazed at the draught of fishes. From that day David Zebedee, this Simon, and their associates forsook their nets and followed Jesus.

^{145:1.3 (1629.1)} But this was in no sense a miraculous draught of fishes. Jesus was a close student of nature; he was an experienced fisherman and knew the habits of the fish in the Sea of Galilee. On this occasion he merely directed these men to the place where the fish were usually to be found at this time of day. But Jesus' followers always regarded this as a miracle.

2. AFTERNOON AT THE SYNAGOGUE

^{145:2.1 (1629.2)} The next Sabbath, at the afternoon service in the synagogue, Jesus preached his sermon on "The Will of the Father in Heaven." In the morning Simon Peter had preached on "The Kingdom." At the Thursday evening meeting of the synagogue Andrew had taught,

„Noua Cale”. La această dată, numărul de persoane care credeau în Iisus era mai ridicat în Capernaum decât în orice alt oraș de pe Pământ.

În această după-amiază de sabbat, în vreme ce Iisus propovăduia în sinagogă și își lua, conform datinii, primul text din Lege, el a citit din Cartea Exodului: „Tu îl vei sluji pe Domnul, Dumnezeul tău, și el va binecuvânta pâinea ta și apa ta, și orice boală va fi scoasă din tine.” El și-a ales al doilea text din Profeții și a citit din Isaia: „Ridică-te și strălucește, căci a venit lumina ta și gloria s-a ridicat peste tine. Întunericul se poate s-acopere pământul, iar întunecimea adâncă să învaluiască poporul, dar duhul Domnului se va înălța peste tine, și se va vedea gloria divină însoțindu-te. Chiar și gentiliile vor veni către această lumină, și mulți mari cugetători se vor abandona strălucirii ei.”

Această predică a fost un efort din partea lui Iisus de a expune clar faptul că religia este o experiență personală. Între alte lucruri, Învățătorul a zis:

”Voi știți bine că, dacă un tată bun la inimă își iubește familia ca pe un tot, el o consideră ca pe un grup datorită puternicei lui afecțiuni pentru fiecare membru al acestei familii. Nu trebuie să vă mai apropiați de Tată în calitate de fiu al Israelului, ci trebuie să o faceți ca un copil de Dumnezeu. Ca grup, voi sunteți în adevăr copiii Israelului, dar, în calitate de indivizi, fiecare dintre voi este un copil de Dumnezeu. Eu nu am venit să revelez Tatăl copiilor Israelului, ci mai degrabă să aduc în mod individual credincioșilor cunoașterea lui Dumnezeu și revelația dragostei și a milosteniei lui, ca experiență personală autentică. Profeții toți v-au învățat că Iehova are grijă de poporul său, că Dumnezeu iubește Israelul. Eu am venit printre voi pentru a proclama un adevăr mai mare, un adevăr pe care mulți dintre ultimii profeți îl pricepuseră deja, adevărul că Dumnezeu vă iubește - pe fiecare dintre voi - ca indivizi. În decursul tuturor acestor generații, voi ați avut o religie rasială sau națională; acum, eu am venit să vă dau o religie personală.

”Dar nici chiar aceasta nu este o idee nouă. Printre voi, multe dintre persoanele înzestrate din punct de vedere spiritual au cunoscut acest adevăr, căci unii dintre profeți vi l-au propovăduit. N-ați citit voi în Scripturi pasajul în care Profetul Ieremia a zis: ‘În aceste zile nu se va mai zice: părinții au mâncat struguri verzi și dinții copiilor s-au strepezit. Fiecare om va muri pentru propria lui nelegiuire; orice om care va mânca struguri verzi va avea proprii săi dinți strepeziți. Iată, vin zilele când voi face o nouă alianță cu poporul meu, nu după alianța pe care am încheiat-o cu părinții lor când i-am făcut să iasă de pe pământul Egiptului, ci după noua cale. Totodată îmi voi scrie legea mea în inima lor. Voi fi Dumnezeul lor și ei vor fi poporul meu. În ziua aceea nici un om nu va mai spune vecinului său: ‘Îl cunoști tu pe Domnul? Nu! Căci ei mă vor cunoaște cu toți personal de la cel mai mărunț până la cel mai mare.’

”N-ați citit voi aceste făgăduințe? Nu credeți voi în Scripturi? Nu înțelegeți voi că cuvintele profetului sunt împlinite de ceea ce vedeți chiar astăzi? Nu v-a încurajat el Ieremia că religia trebuie să țină de inimă, să vă legați de Dumnezeu ca indivizi? Oare nu va zis profetul că Dumnezeu din cer va cerceta inima fiecăruia? Și nu ați fost oare avertizați că, din fire, inima omenească este mai înșelătoare decât orice, și adesea

his subject being “The New Way.” At this particular time more people believed in Jesus in Capernaum than in any other one city on earth.

145:2.2 (1629.3) As Jesus taught in the synagogue this Sabbath afternoon, according to custom he took the first text from the law, reading from the Book of Exodus: “And you shall serve the Lord, your God, and he shall bless your bread and your water, and all sickness shall be taken away from you.” He chose the second text from the Prophets, reading from Isaiah: “Arise and shine, for your light has come, and the glory of the Lord has risen upon you. Darkness may cover the earth and gross darkness the people, but the spirit of the Lord shall arise upon you, and the divine glory shall be seen with you. Even the gentiles shall come to this light, and many great minds shall surrender to the brightness of this light.”

145:2.3 (1629.4) This sermon was an effort on Jesus' part to make clear the fact that religion is a *personal experience*. Among other things, the Master said:

145:2.4 (1629.5) “You well know that, while a kindhearted father loves his family as a whole, he so regards them as a group because of his strong affection for each individual member of that family. No longer must you approach the Father in heaven as a child of Israel but as a child of God. As a group, you are indeed the children of Israel, but as individuals, each one of you is a child of God. I have come, not to reveal the Father to the children of Israel, but rather to bring this knowledge of God and the revelation of his love and mercy to the individual believer as a genuine personal experience. The prophets have all taught you that Yahweh cares for his people, that God loves Israel. But I have come among you to proclaim a greater truth, one which many of the later prophets also grasped, that God loves you — every one of you — as individuals. All these generations have you had a national or racial religion; now have I come to give you a personal religion.

145:2.5 (1630.1) “But even this is not a new idea. Many of the spiritually minded among you have known this truth, inasmuch as some of the prophets have so instructed you. Have you not read in the Scriptures where the Prophet Jeremiah says: ‘In those days they shall no more say, the fathers have eaten sour grapes and the children's teeth are set on edge. Every man shall die for his own iniquity; every man who eats sour grapes, his teeth shall be set on edge. Behold, the days shall come when I will make a new covenant with my people, not according to the covenant which I made with their fathers when I brought them out of the land of Egypt, but according to the new way. I will even write my law in their hearts. I will be their God, and they shall be my people. In that day they shall not say, one man to his neighbor, do you know the Lord? Nay! For they shall all know me personally, from the least to the greatest.’

145:2.6 (1630.2) “Have you not read these promises? Do you not believe the Scriptures? Do you not understand that the prophet's words are fulfilled in what you behold this very day? And did not Jeremiah exhort you to make religion an affair of the heart, to relate yourselves to God as individuals? Did not the prophet tell you that the God of heaven would search your individual hearts? And were you not warned that the natural human heart is

groaznic de perfidă?

"N-ați citit și în pasajul în care Iezechiel le-a propovăduit părinților voștri că religia trebuie să devină o realitate în experiența voastră individuală? Ați încetat să vă mai folosiți de proverbul ce spune: 'Părinții au mâncat struguri verzi, iar dinții copiilor s-au strepezit.' 'Tot atât de sigur pe cât sunt eu de viu,' a zis Domnul Dumnezeu, 'iată, toate sufletele sunt la mine, sufletul părintelui precum și al fiului. Numai sufletul păcătoșului va muri.' După aceea, Iezechiel a prevăzut chiar și ziua de azi când a anunțat din partea lui Dumnezeu: 'Eu vă voi da, de asemenea, o inimă nouă și voi pune în voi un spirit nou.'

"Voi ar trebui să încetați a vă mai teme că Dumnezeu va pedepsi o națiune pentru păcatul unui individ. De asemenea, Tatăl din ceruri nu va mai pedepsi pe nici unul dintre copiii săi credincioși pentru păcatele unei națiuni, cu toate că un membru individual al unei familii trebuie adeseori să suporte consecințele materiale ale greșelilor materiale și ale nelegiuirilor colective. Nu pricepeți oare că nădejdea unei națiuni mai bune - sau a unei lumi mai bune - este legată de progresul și de iluminarea individului?"

După aceea, Învățătorul a explicat că Tatăl care este în ceruri (după ce oamenii vor desluși această libertate spirituală) vrea ca toți copiii lui pământenii să înceapă ascensiunea veșnică a carierei Paradisului. Aceasta constă într-un răspuns conștient al creaturii la îndemnul divin al duhului lăuntric de a găsi Creatorul, de a-l cunoaște pe Dumnezeu și de a căuta să devină asemenea lui.

Apostolii au învățat mult din această predică. Ei au înțeles toți mai pe deplin că evanghelia împărăției este un mesaj destinat individului, iar nu națiunii.

Deși locuitorii Capernaumului erau obișnuiți cu învățătura lui Iisus, ei au fost uluiți de predica sa din acea zi de sabbat. În adevăr, el a propovăduit ca unul ce are autoritate, iar nu ca și scribii.

Tocmai în clipa în care Iisus a terminat de vorbit, un tânăr din congregație, care fusese foarte agitat la cuvintele lui, fusese cuprins de un puternic atac de epilepsie și începuse să scoată țipete puternice. La capătul crizei, când și-a recăpătat cunoștința, el a vorbit într-o stare de vis și a zis: „Ce treabă avem noi cu tine, Iisus din Nazaret? Tu ești sfântul lui Dumnezeu; ai venit ca să ne distrugi?” Iisus a rugat asistența să rămână liniștită, l-a luat pe tânăr de mână, și a zis: „leși din starea asta” - iar băiatul s-a deșteptat numaidecât.

Acest tânăr nu era posedat de un duh necurat, de un demon; el era victima unei epilepsii obișnuite. Dar el fusese făcut să creadă că infirmitatea lui provenea din faptul că era posedat de un demon. El credea în asta, și se comporta în consecință în tot ceea ce gândea sau spunea în legătură cu boala sa. Toată populația credea că aceste fenomene erau în mod direct cauzate de prezența duhurilor necurate. Credeau deci că Iisus izgonise un demon din acest om - însă nu în momentul acela l-a tămăduit Iisus pe acest epileptic. Doar mai târziu, în aceeași zi, după asfințitul soarelui, a fost tânărul realmente vindecat. La multă vreme după Cincizecime, apostolul Ioan, care a fost ultimul care a relatat în scris faptele lui Iisus, a evitat orice aluzie la

deceitful above all things and oftentimes desperately wicked?

145:2.7 (1630.3) "Have you not read also where Ezekiel taught even your fathers that religion must become a reality in your individual experiences? No more shall you use the proverb which says, 'The fathers have eaten sour grapes and the children's teeth are set on edge.' 'As I live,' says the Lord God, 'behold all souls are mine; as the soul of the father, so also the soul of the son. Only the soul that sins shall die.' And then Ezekiel foresaw even this day when he spoke in behalf of God, saying: 'A new heart also will I give you, and a new spirit will I put within you.'

145:2.8 (1630.4) "No more should you fear that God will punish a nation for the sin of an individual; neither will the Father in heaven punish one of his believing children for the sins of a nation, albeit the individual member of any family must often suffer the material consequences of family mistakes and group transgressions. Do you not realize that the hope of a better nation — or a better world — is bound up in the progress and enlightenment of the individual?"

145:2.9 (1630.5) Then the Master portrayed that the Father in heaven, after man discerns this spiritual freedom, wills that his children on earth should begin that eternal ascent of the Paradise career which consists in the creature's conscious response to the divine urge of the indwelling spirit to find the Creator, to know God and to seek to become like him.

145:2.10 (1630.6) The apostles were greatly helped by this sermon. All of them realized more fully that the gospel of the kingdom is a message directed to the individual, not to the nation.

145:2.11 (1630.7) Even though the people of Capernaum were familiar with Jesus' teaching, they were astonished at his sermon on this Sabbath day. He taught, indeed, as one having authority and not as the scribes.

145:2.12 (1630.8) Just as Jesus finished speaking, a young man in the congregation who had been much agitated by his words was seized with a violent epileptic attack and loudly cried out. At the end of the seizure, when recovering consciousness, he spoke in a dreamy state, saying: "What have we to do with you, Jesus of Nazareth? You are the holy one of God; have you come to destroy us?" Jesus bade the people be quiet and, taking the young man by the hand, said, "Come out of it" — and he was immediately awakened.

145:2.13 (1631.1) This young man was not possessed of an unclean spirit or demon; he was a victim of ordinary epilepsy. But he had been taught that his affliction was due to possession by an evil spirit. He believed this teaching and behaved accordingly in all that he thought or said concerning his ailment. The people all believed that such phenomena were directly caused by the presence of unclean spirits. Accordingly they believed that Jesus had cast a demon out of this man. But Jesus did not at that time cure his epilepsy. Not until later on that day, after sundown, was this man really healed. Long after the day of Pentecost the Apostle John, who was the last to write of Jesus' doings, avoided all reference to these so-called acts of "casting out devils,"

aceste așa-zise „alungări de demoni”, din pricina faptului că după Cincizecime, nu s-au mai produs niciodată cazuri de posedare de către demoni.

Ca urmare a acestui incident banal, s-a răspândit cu iuteală în Capernaum povestea că Iisus izgonise un demon dintr-un om și că îl tămăduise în mod miraculos în sinagogă, la sfârșitul predicii lui de după-amiază. Sabatul era momentul propice pentru difuzarea rapidă și eficientă a acestui zvon senzațional. Povestea a fost transmisă și în cătunele din împrejurimile Capernaumului, și o mare parte din populație a crezut-o.

În marea casă a lui Zevedeu, unde Iisus și cei doisprezece își stabiliseră cartierul general, cea mai mare parte a gătitului și a menajului era făcută de soția lui Simon Petru și de mama acestuia. Casa lui Petru era aproape de casa lui Zevedeu. Iisus și prietenii lui au zăbovit acolo pe când se înapoiau de la sinagogă, pentru că soacra lui Petru suferea, de mai multe zile, de răceală și de febră. S-a nimerit ca febra să îi treacă în momentul în care Iisus stătea în picioare alături de ea, ținându-i mâna, descrețindu-i fruntea și rostindu-i vorbe de mângâiere și de încurajare. Iisus nu avusese încă vreme să le explice apostolilor săi că nu se produsese nici un miracol în sinagogă. Având acest incident foarte proaspăt și viu în memorie, aducându-și aminte de apa și vinul din Cana, ei au luat această coincidență drept un nou miracol, și mai mulți dintre ei au ieșit în mare grabă pentru a răspândi vestea în oraș.

Amata, soacra lui Petru, suferea de malarie. Ea nu a fost miraculos vindecată de Iisus în momentul acela. Vindecarea ei a survenit nu mai devreme de câteva ore, după apusul soarelui, în relație cu evenimentul extraordinar care s-a produs, în curte, în fața casei lui Zevedeu.

Aceste cazuri sunt tipice manierei în care o generație, căutând minuni, și un popor, închipuindu-și miracole, a priceput infailibil toate aceste coincidențe ca pe un pretext pentru a proclama că Iisus înfăptuise un nou miracol.

3. VINDECAREA DE LA ASFINȚITUL SOARELUI

În momentul în care Iisus și apostolii săi se pregăteau să ia masa de seară, la sfârșitul acestei memorabile zi de sabat, tot Capernaumul și împrejurimile sale se dădeau în vânt după aceste așa-zise tămăduiri miraculoase. Toți oamenii bolnavi sau suferinzi s-au pregătit să meargă să îl găsească pe Iisus sau să ceară să fie aduși până aproape de el, de prietenii lor, de îndată ce apusesse soarele. După învățăturile iudaice, în timpul orelor sacre ale sabatului, era interzis chiar și să se caute sănătatea.

Deci, de îndată ce soarele s-a pierdut la orizont, sute de bărbați, de femei și de copii suferinzi au început să se îndrepte către casa lui Zevedeu în Bethsaida. Un om a pornit cu fiul său paralizat de îndată ce soarele a dispărut după casa vecinului său.

Evenimentele zilei pregătiseră cadrul acestei scene extraordinare de la apusul soarelui. Chiar și textul pe care Iisus îl folosisese pentru predica sa de

and this he did in view of the fact that such cases of demon possession never occurred after Pentecost.

^{145:2.14 (1631.2)} As a result of this commonplace incident the report was rapidly spread through Capernaum that Jesus had cast a demon out of a man and miraculously healed him in the synagogue at the conclusion of his afternoon sermon. The Sabbath was just the time for the rapid and effective spreading of such a startling rumor. This report was also carried to all the smaller settlements around Capernaum, and many of the people believed it.

^{145:2.15 (1631.3)} The cooking and the housework at the large Zebedee home, where Jesus and the twelve made their headquarters, was for the most part done by Simon Peter's wife and her mother. Peter's home was near that of Zebedee; and Jesus and his friends stopped there on the way from the synagogue because Peter's wife's mother had for several days been sick with chills and fever. Now it chanced that, at about the time Jesus stood over this sick woman, holding her hand, smoothing her brow, and speaking words of comfort and encouragement, the fever left her. Jesus had not yet had time to explain to his apostles that no miracle had been wrought at the synagogue; and with this incident so fresh and vivid in their minds, and recalling the water and the wine at Cana, they seized upon this coincidence as another miracle, and some of them rushed out to spread the news abroad throughout the city.

^{145:2.16 (1631.4)} Amatha, Peter's mother-in-law, was suffering from malarial fever. She was not miraculously healed by Jesus at this time. Not until several hours later, after sundown, was her cure effected in connection with the extraordinary event which occurred in the front yard of the Zebedee home.

^{145:2.17 (1631.5)} And these cases are typical of the manner in which a wonder-seeking generation and a miracle-minded people unflinchingly seized upon all such coincidences as the pretext for proclaiming that another miracle had been wrought by Jesus.

3. THE HEALING AT SUNDOWN

^{145:3.1 (1631.6)} By the time Jesus and his apostles had made ready to partake of their evening meal near the end of this eventful Sabbath day, all Capernaum and its environs were agog over these reputed miracles of healing; and all who were sick or afflicted began preparations to go to Jesus or to have themselves carried there by their friends just as soon as the sun went down. According to Jewish teaching it was not permissible even to go in quest of health during the sacred hours of the Sabbath.

^{145:3.2 (1632.1)} Therefore, as soon as the sun sank beneath the horizon, scores of afflicted men, women, and children began to make their way toward the Zebedee home in Bethsaida. One man started out with his paralyzed daughter just as soon as the sun sank behind his neighbor's house.

^{145:3.3 (1632.2)} The whole day's events had set the stage for this extraordinary sundown scene. Even the text Jesus had used for his afternoon sermon had intimated

după-amiază lăsa să se înțeleagă că boala trebuia să fie alungată. Și vorbise cu o putere și cu o autoritate fără precedent! Mesajul său era irezistibil! Fără a face apel la autoritatea omenească, el vorbise de-a dreptul conștiinței și sufletului oamenilor. El nu recursese nici la logică, nici la subtilități ale legii, nici la explicații ingenioase, ci făcuse un puternic apel, direct, clar și personal, la inima fiecăruia dintre auditorii săi.

Acest sabbat a fost o zi mare în viața pământească a lui Iisus, și chiar și în viața unui univers. În toate privințele, în ceea ce privea universul local, orașul iudaic al Capernaumului a fost atunci veritabilă capitală a Nebadonului. Mâna de iudei din sinagoga Capernaumului nu reprezenta nicidecum singurele ființe care au auzit această proclamație capitală care încheia predica lui Iisus: „Ura este umbra fricii; răzbunarea este masca lașității.” Auditorii nu au putut uita niciodată nici cuvintele sale binecuvântate care proclamau că „omul este fiul lui Dumnezeu, iar nu un fiu al diavolului.”

Cu puțin după apusul soarelui, în timp ce apostolii întârziu încă în jurul mesei de la cină, soția lui Petru a auzit voci în curtea din față și s-a dus la poartă să privească. Ea a văzut că se adunau un mare număr de bolnavi și că drumul ce venea din Capernaum era aglomerat de cei ce veneau să caute tămăduirea dată de mâinile lui Iisus. La această prilej, ea s-a dus îndată să îl informeze pe soțul ei, care l-a prevenit pe Iisus.

Când Învățătorul a pășit afară pe poarta de intrare în casa lui Zevedeu, privirea sa a întâlnit o mare masă de oameni infirmi și îndurerăți. El a zărit aproape o mie de ființe umane bolnave și suferinde; cel puțin acesta era numărul de persoane adunate înaintea lui. Nu tuturor celor prezenți le lipsea sănătatea. Unii veniseră să îi asiste pe cei care îi iubeau în efortul lor de a obține vindecarea.

Prilejitatea acestor muritori apăsați, deznădăjduiți, bărbați, femei și copii, suferind, în mare parte, ca urmare a greșelilor și a nelegiuirilor comise de propria Fii cărora el le încredințase administrarea universului, au atins în mod deosebit inima omenească a lui Iisus și a provocat divina îndurare a acestui binevoitor Fiu Creator. Iisus știa bine că nu ar putea niciodată crea o mișcare spirituală durabilă sprijinindu-se pe minuni pur materiale. El se abținuse cu consecvență să își etaleze prerogativele sale de creator. De la Cana, nimic supranatural sau miraculos nu însoțise învățătura sa. Totuși, această mulțime lovită de rele i-a atins inima compătimitoare și a făcut un puternic apel la afecțiunea sa înțelegătoare.

Din curtea din față s-a auzit o voce exclamând: „Învățătorule, rostește cuvântul, restabilește-ne sănătatea, vindecă-ne bolile și salvează-ne sufletele.” Abia de au fost rostite aceste cuvinte că o imensă legiune de serafimi, de controlori fizici, de Purtători ai Vieții și de medieni, cei care îl însoțeau întotdeauna pe acest creator întrupat al unui univers, s-au pregătit să pună în mișcare puterea lor creativă dacă Suveranul lor le-ar fi dat semnalul. Acesta a fost unul din momentele pământești din cariera lui Iisus în care înțelepciunea divină și compasiunea umană s-au găsit atât de strâns împletite în judecata Fiului Omului încât el a căutat refugiu făcând apel la voia Tatălui său.

Când Petru l-a implorat pe Maestru să aplece

that sickness should be banished; and he had spoken with such unprecedented power and authority! His message was so compelling! While he made no appeal to human authority, he did speak directly to the consciences and souls of men. Though he did not resort to logic, legal quibbles, or clever sayings, he did make a powerful, direct, clear, and personal appeal to the hearts of his hearers.

145:3.4 (1632.3) That Sabbath was a great day in the earth life of Jesus, yes, in the life of a universe. To all local universe intents and purposes the little Jewish city of Capernaum was the real capital of Nebadon. The handful of Jews in the Capernaum synagogue were not the only beings to hear that momentous closing statement of Jesus' sermon: "Hate is the shadow of fear; revenge the mask of cowardice." Neither could his hearers forget his blessed words, declaring, "Man is the son of God, not a child of the devil."

145:3.5 (1632.4) Soon after the setting of the sun, as Jesus and the apostles still lingered about the supper table, Peter's wife heard voices in the front yard and, on going to the door, saw a large company of sick folks assembling, and that the road from Capernaum was crowded by those who were on their way to seek healing at Jesus' hands. On seeing this sight, she went at once and informed her husband, who told Jesus.

145:3.6 (1632.5) When the Master stepped out of the front entrance of Zebedee's house, his eyes met an array of stricken and afflicted humanity. He gazed upon almost one thousand sick and ailing human beings; at least that was the number of persons gathered together before him. Not all present were afflicted; some had come assisting their loved ones in this effort to secure healing.

145:3.7 (1632.6) The sight of these afflicted mortals, men, women, and children, suffering in large measure as a result of the mistakes and misdeeds of his own trusted Sons of universe administration, peculiarly touched the human heart of Jesus and challenged the divine mercy of this benevolent Creator Son. But Jesus well knew he could never build an enduring spiritual movement upon the foundation of purely material wonders. It had been his consistent policy to refrain from exhibiting his creator prerogatives. Not since Cana had the supernatural or miraculous attended his teaching; still, this afflicted multitude touched his sympathetic heart and mightily appealed to his understanding affection.

145:3.8 (1632.7) A voice from the front yard exclaimed: "Master, speak the word, restore our health, heal our diseases, and save our souls." No sooner had these words been uttered than a vast retinue of seraphim, physical controllers, Life Carriers, and midwayers, such as always attended this incarnated Creator of a universe, made themselves ready to act with creative power should their Sovereign give the signal. This was one of those moments in the earth career of Jesus in which divine wisdom and human compassion were so interlocked in the judgment of the Son of Man that he sought refuge in appeal to his Father's will.

145:3.9 (1632.8) When Peter implored the Master to heed their cry for help, Jesus, looking down upon the afflicted

urechea la aceste strigăte desperate de ajutor, Iisus și-a coborât privirea peste mulțimea de bolnavi și a zis: „Eu am venit în lume ca să dezvăluie Tatăl și ca să întemeiez împărăția sa. Cu scopul acesta mi-am trăit eu viața până în ceasul acesta. Deci dacă aceasta ar fi voia Celui care m-a trimis, și dacă aceasta nu ar fi incompatibil cu consacrarea mea pentru proclamarea evangheliei împărăției cerurilor, eu aș dori să îi văd pe copiii mei vindecați - și...” restul cuvintelor sale s-a pierdut în tumult.

Iisus transferase Tatălui său responsabilitatea deciziei sale de a vindeca. În mod evident Tatăl nu a opus nici o obiecție, căci abia de au fost pronunțate cuvintele Învățătorului că totalitatea personalităților celeste, care serveau sub comanda Ajustorului Gândirii Personalizat lui Iisus, a fost puternic mobilizată. Vasta legiune a coborât în mijlocul acestei mulțimi pestrițe de muritori suferinzi și, în câteva clipe, 683 de bărbați, de femei și de copii au fost vindecați, cu desăvârșire vindecați de toate bolile lor fizice și de celelalte dezordini organice ale lor. Niciodată nu se mai văzuse o asemenea scenă pe pământ până în ziua aceea, și niciodată nu s-a mai văzut o alta de atunci. Pentru aceia dintre noi care eram prezenți și am văzut acest val de energie tămăduitoare, acesta a fost cu adevărat un spectacol pasionant.

Dintre toate ființele uluite de această explozie bruscă și neașteptată de tămăduire supranaturală, Iisus a fost cel mai surprins. Într-un moment în care compătimirea și interesul umane erau concentrate asupra scenei de suferință și de amărăciune etalate înaintea lui, el neglijase să mai păstreze prezente, în mintea sa omenească, avertismentele Ajustorului său Personalizat referitoare la timp. Ajustorul îl avertizase că, în anumite condiții și în anumite împrejurări, era imposibil a se limita elementul timp în prerogativele creatoare ale unui Fiu Creator. Iisus dorea să îi vadă pe acești bolnavi însănătoșiți dacă aceasta nu era contrar voii Tatălui său. Ajustorul Personalizat al lui Iisus a decis instantaneu că un astfel de act al energiei creative înfăptuit în momentul acela nu încălca voia Tatălui din Paradis. Prin această decizie - ținând seama de exprimarea prealabilă a dorinței de vindecare a lui Iisus - actul creativ s-a înfăptuit. Ceea ce dorește un Fiu Creator și vrea și Tatăl său, ESTE. În toată viața ulterioară a lui Iisus pe Pământ, niciodată nu a mai avut loc o astfel de vindecare fizică în masă.

Cum era de așteptat, renumele acestei vindecări de la asfințitul soarelui în Bethsaida, portul Capernaumului, s-a răspândit în toată Galileea și în toată Iudeea, precum și în regiuni mai îndepărtate. O dată mai mult, temerile lui Irod au fost deșteptate; el a trimis observatori pentru a-i da seamă de lucrarea și de învățăturile lui Iisus, și totodată pentru a ști dacă el era fostul tâmplar din Nazaret, sau Ioan Botezătorul înviase cumva dintre morți.

În timpul restului carierei lui pămâtenă, și în principal din cauza acestei demonstrații involuntare de vindecare fizică, Iisus a devenit, începând din ziua aceea, atât medic, cât și predicator. E adevărat că el și-a continuat învățătura, dar munca sa personală consta mai ales în ajutarea celor bolnavi și suferinzi, în timp ce apostolii săi se ocupau cu predicarea în public și cu botezarea credincioșilor.

Majoritatea celor care au profitat de vindecarea

throng, answered: “I have come into the world to reveal the Father and establish his kingdom. For this purpose have I lived my life to this hour. If, therefore, it should be the will of Him who sent me and not inconsistent with my dedication to the proclamation of the gospel of the kingdom of heaven, I would desire to see my children made whole — and — “ but the further words of Jesus were lost in the tumult.

145:3.10 (1633.1) Jesus had passed the responsibility of this healing decision to the ruling of his Father. Evidently the Father's will interposed no objection, for the words of the Master had scarcely been uttered when the assembly of celestial personalities serving under the command of Jesus' Personalized Thought Adjuster was mightily astir. The vast retinue descended into the midst of this motley throng of afflicted mortals, and in a moment of time 683 men, women, and children were made whole, were perfectly healed of all their physical diseases and other material disorders. Such a scene was never witnessed on earth before that day, nor since. And for those of us who were present to behold this creative wave of healing, it was indeed a thrilling spectacle.

145:3.11 (1633.2) But of all the beings who were astonished at this sudden and unexpected outbreak of supernatural healing, Jesus was the most surprised. In a moment when his human interests and sympathies were focused upon the scene of suffering and affliction there spread out before him, he neglected to bear in his human mind the admonitory warnings of his Personalized Adjuster regarding the impossibility of limiting the time element of the creator prerogatives of a Creator Son under certain conditions and in certain circumstances. Jesus desired to see these suffering mortals made whole if his Father's will would not thereby be violated. The Personalized Adjuster of Jesus instantly ruled that such an act of creative energy at that time would not transgress the will of the Paradise Father, and by such a decision — in view of Jesus' preceding expression of healing desire — the creative act was. What a *Creator Son* desires and his Father *will* IS. Not in all of Jesus' subsequent earth life did another such en masse physical healing of mortals take place.

145:3.12 (1633.3) As might have been expected, the fame of this sundown healing at Bethsaida in Capernaum spread throughout all Galilee and Judea and to the regions beyond. Once more were the fears of Herod aroused, and he sent watchers to report on the work and teachings of Jesus and to ascertain if he was the former carpenter of Nazareth or John the Baptist risen from the dead.

145:3.13 (1633.4) Chiefly because of this unintended demonstration of physical healing, henceforth, throughout the remainder of his earth career, Jesus became as much a physician as a preacher. True, he continued his teaching, but his personal work consisted mostly in ministering to the sick and the distressed, while his apostles did the work of public preaching and baptizing believers.

145:3.14 (1633.5) But the majority of those who were

fizică supranaturală, sau creativă, cu prilejul acestei demonstrații de energie divină de la apus de soare, nu au tras un folos spiritual permanent din această extraordinară manifestare de îndurare. Un mic număr dintre ei au fost într-adevăr edificați de acest ajutor public, dar această stupefiantă manifestare tămăduitoare independentă de timp nu a făcut nicicum să progreseze împărăția spirituală în inima oamenilor.

Vindecărilor miraculoase, care au însoțit din când în când misiunea lui Iisus pe Pământ, nu făceau parte din planul său de proclamare a împărăției. Ele au fost incidentale și inerente prezenței terestre a unei ființe divine care se bucura de prerogative creatoare practic nelimitate, în asociere cu o îmbinare fără precedent de îndurare divină și de compasiune umană. Totuși, aceste așa-zise miracole i-au adus lui Iisus multe necazuri, în sensul că îi procurau o publicitate care ridica prejudecăți și care îi aducea o notorietate pe care nu o dorea.

4. SEARA URMĂTOARE

În tot timpul serii care a urmat acestei mari dezlănțuiri de vindecări, mulțimea fericită și voioasă a invadat casa lui Zevedeu, iar entuziasmul sufletească al apostolilor lui Iisus s-a ridicat pe cea mai înaltă culme. Din punct de vedere uman, aceasta a fost cea mai mare zi dintre toate marile zile ale asocierii lor cu Iisus. Niciodată înainte, nici după aceea, speranțele lor nu s-au înălțat până la asemenea înălțimi de așteptare plină de încredere. Cu numai câteva zile mai înainte, pe când erau încă în interiorul hotarelor Samariei, Iisus le spusese că venise ceasul când regatul trebuia să fie proclamat în putere, și, acum, văzuseră cu ochii lor ceea ce se presupunea a fi îndeplinirea acestei promisiuni. Ei erau înflăcărați de viziunea a ceea ce avea să vină dacă această stupefiantă manifestare de putere creativă era doar un început. Îndoielile ce le aveau cu privire la divinitatea lui Iisus au fost alungate. Ei erau stupefiați și literalmente scăldați în extazul încântării lor.

Însă, când l-au căutat pe Iisus, nu l-au putut găsi. Învățătorul era foarte tulburat de ceea ce se produsese. Bărbații, femeile și copiii care fuseseră vindecați de diverse boli au zăbovit până seara târziu, în speranța că Iisus se va înapoia și că îi vor putea mulțumi. Văzând că trec orele și Învățătorul lor rămânea în solitudine, apostolii nu au reușit să îi înțeleagă comportarea; fără persistența absenței sale bucuria lor ar fi fost deplină și perfectă. Când Iisus a revenit în cele din urmă, era târziu, și practic toți beneficiarii vindecării se întorseseră pe la casele lor. Iisus a refuzat felicitările și adorația celor doisprezece și a celor rămași să îl salute; el s-a mărginit la a zice: „Nu vă bucurați de faptul că Tatăl meu are puterea să înșănătoșească corpul, ci mai degrabă pentru că Tatăl meu are puterea să salveze sufletul. Haideți să ne odihnim, căci mâine va trebui să ne ocupăm de treburile Tatălui.”

Iarăși dezamăgiți, nedumeriți și amărâți în inima lor, cei doisprezece s-au dus la culcare, dar, în afară de gemeni, puțini dintre ei au dormit cât de cât în noaptea aceea. Abia de făcea Învățătorul ceva pentru a încuraja sufletul și pentru a bucura inima apostolilor săi, că părea imediat a spulbera speranțele lor și a demola

recipients of supernatural or creative physical healing at this sundown demonstration of divine energy were not permanently spiritually benefited by this extraordinary manifestation of mercy. A small number were truly edified by this physical ministry, but the spiritual kingdom was not advanced in the hearts of men by this amazing eruption of timeless creative healing.

^{145:3.15 (1633.6)} The healing wonders which every now and then attended Jesus' mission on earth were not a part of his plan of proclaiming the kingdom. They were incidentally inherent in having on earth a divine being of well-nigh unlimited creator prerogatives in association with an unprecedented combination of divine mercy and human sympathy. But such so-called miracles gave Jesus much trouble in that they provided prejudice-raising publicity and afforded much unsought notoriety.

4. THE EVENING AFTER

^{145:4.1 (1634.1)} Throughout the evening following this great outburst of healing, the rejoicing and happy throng overran Zebedee's home, and the apostles of Jesus were keyed up to the highest pitch of emotional enthusiasm. From a human standpoint, this was probably the greatest day of all the great days of their association with Jesus. At no time before or after did their hopes surge to such heights of confident expectation. Jesus had told them only a few days before, and when they were yet within the borders of Samaria, that the hour had come when the kingdom was to be proclaimed in *power*, and now their eyes had seen what they supposed was the fulfillment of that promise. They were thrilled by the vision of what was to come if this amazing manifestation of healing power was just the beginning. Their lingering doubts of Jesus' divinity were banished. They were literally intoxicated with the ecstasy of their bewildered enchantment.

^{145:4.2 (1634.2)} But when they sought for Jesus, they could not find him. The Master was much perturbed by what had happened. These men, women, and children who had been healed of diverse diseases lingered late into the evening, hoping for Jesus' return that they might thank him. The apostles could not understand the Master's conduct as the hours passed and he remained in seclusion; their joy would have been full and perfect but for his continued absence. When Jesus did return to their midst, the hour was late, and practically all of the beneficiaries of the healing episode had gone to their homes. Jesus refused the congratulations and adoration of the twelve and the others who had lingered to greet him, only saying: "Rejoice not that my Father is powerful to heal the body, but rather that he is mighty to save the soul. Let us go to our rest, for tomorrow we must be about the Father's business."

^{145:4.3 (1634.3)} And again did twelve disappointed, perplexed, and heart-sorrowing men go to their rest; few of them, except the twins, slept much that night. No sooner would the Master do something to cheer the souls and gladden the hearts of his apostles, than he seemed immediately to dash their hopes in pieces and

complet temeliile curajului și entuziasmului lor. În vreme ce acești pescari dezorientați se priveau în ochi unii pe ceilalți, ei nu aveau decât un singur gând: „Nu îl putem înțelege. Ce înseamnă toate astea?”

5. DEVREME DUMINICĂ DIMINEAȚA

Nici Iisus nu a dormit mult în noaptea aceea de sâmbătă. El și-a dat seama că lumea era plină de chinuri și de dificultăți materiale. El a prevăzut marea primejdie de a fi fost nevoit să consacre, îngrijirilor celor bolnavi și suferinzi, o parte din timpul său atât de important încât faptul acesta ar interfera cu misiunea sa de întemeiere a împărăției spirituale în inima oamenilor, sau cel puțin aceasta ar subordona misiunea sa înfăptuirii unor lucruri fizice. Din pricina acestor idei și a altor idei asemănătoare care ocupau mintea materială a lui Iisus pe durata nopții, el s-a sculat, în această dimineață de duminică, cu mult înainte de revărsatul zorilor și s-a dus singur într-unul dintre locurile retrase pe care le prefera pentru a comunica cu Tatăl. La această oră matinală, Iisus a luat ca temă de rugăciune înțelepciunea și judecata; el voia să împiedice compasiunea sa omenească, alăturată milosteniei divine, de a-l influența în prezența suferințelor muritorilor până într-atâta încât tot timpul i-ar fi fost ocupat cu intervențiile fizice în detrimentul ajutorării spirituale. El nu dorea să evite complet îngrijirea celor bolnavi, dar știa că trebuia totodată să înfăptuiască opera sa mai importantă de învățare spirituală și de educare religioasă.

Iisus se ducea de atâtea ori să se roage pe dealuri deoarece nu exista nici un lăcaș izolat care să convină devoțiunii sale personale.

Petru nu a putut dormi în noaptea aceea: la puțin timp după ce Iisus s-a dus afară să se roage, el i-a deșteptat de foarte devreme pe Iacob și pe Ioan, și toți trei s-au dus să-l găsească pe Învățătorul lor. După mai mult de un ceas de căutare, ei l-au descoperit pe Iisus și l-au rugat să le destăinuie rațiunile ciudate lui conduse. Doreau să știe de ce părea a fi tulburat de puternica manifestare a duhului de vindecare, în timp ce toți oamenii debordau de bucurie, iar apostolii săi se bucurau tot atât de mult.

Vreme de peste patru ore, Iisus s-a străduit să le explice acestor trei apostoli ceea ce se întâmplase. El i-a învățat despre ceea ce se petrecuse și le-a expus primejdiiile acestui fel de manifestări. Iisus le-a mărturisit motivul pentru care se dusesse să se roage departe. El a căutat să îi facă să înțeleagă, pe asociații lui imediați, adevăratele rațiuni pentru care nu se putea clădi împărăția Tatălui nici pe facerea de minuni, nici pe vindecările fizice. Dar ei nu reușeau să îi înțeleagă învățătura.

Între timp, devreme în dimineața de duminică, multe alte suflete îndurerate precum și numeroși curioși au început să se strângă în jurul casei lui Zevedeu. Ei îl cereau pe Iisus cu strigăte puternice. Apostolii erau atât de dezorientați încât Andrei și mai mulți dintre tovarășii lui au pornit în căutarea lui lăsându-l pe Simon Zelotul vorbind celor adunați. Când Andrei l-a găsit pe Iisus în compania celor trei, i-a zis: „Învățătorule, de ce ne lași singuri cu mulțimea? Privește, toată lumea te caută; niciodată până acum nu ți-au mai căutat atât de multe

utterly to demolish the foundations of their courage and enthusiasm. As these bewildered fishermen looked into each other's eyes, there was but one thought: "We cannot understand him. What does all this mean?"

5. EARLY SUNDAY MORNING

145:5.1 (1634.4) Neither did Jesus sleep much that Saturday night. He realized that the world was filled with physical distress and overrun with material difficulties, and he contemplated the great danger of being compelled to devote so much of his time to the care of the sick and afflicted that his mission of establishing the spiritual kingdom in the hearts of men would be interfered with or at least subordinated to the ministry of things physical. Because of these and similar thoughts which occupied the mortal mind of Jesus during the night, he arose that Sunday morning long before daybreak and went all alone to one of his favorite places for communion with the Father. The theme of Jesus' prayer on this early morning was for wisdom and judgment that he might not allow his human sympathy, joined with his divine mercy, to make such an appeal to him in the presence of mortal suffering that all of his time would be occupied with physical ministry to the neglect of the spiritual. Though he did not wish altogether to avoid ministering to the sick, he knew that he must also do the more important work of spiritual teaching and religious training.

145:5.2 (1635.1) Jesus went out in the hills to pray so many times because there were no private rooms suitable for his personal devotions.

145:5.3 (1635.2) Peter could not sleep that night; so, very early, shortly after Jesus had gone out to pray, he aroused James and John, and the three went to find their Master. After more than an hour's search they found Jesus and besought him to tell them the reason for his strange conduct. They desired to know why he appeared to be troubled by the mighty outpouring of the spirit of healing when all the people were overjoyed and his apostles so much rejoiced.

145:5.4 (1635.3) For more than four hours Jesus endeavored to explain to these three apostles what had happened. He taught them about what had transpired and explained the dangers of such manifestations. Jesus confided to them the reason for his coming forth to pray. He sought to make plain to his personal associates the real reasons why the kingdom of the Father could not be built upon wonder-working and physical healing. But they could not comprehend his teaching.

145:5.5 (1635.4) Meanwhile, early Sunday morning, other crowds of afflicted souls and many curiosity seekers began to gather about the house of Zebedee. They clamored to see Jesus. Andrew and the apostles were so perplexed that, while Simon Zelotes talked to the assembly, Andrew, with several of his associates, went to find Jesus. When Andrew had located Jesus in company with the three, he said: "Master, why do you leave us alone with the multitude? Behold, all men seek you; never before have so many sought after your

persoane învățătura. Chiar și la ora aceasta, casa este înconjurată de oameni veniți de aproape și de departe datorită lucrărilor tale puternice. Nu vrei să te întorci cu noi și să le acorzi ajutorul tău?”

Când a auzit aceasta, Iisus a răspuns: Andrei, oare nu v-am învățat, pe tine și pe ceilalți, că misiunea mea pe Pământ constă în a revela Tatăl, iar mesajul meu este proclamarea împărăției cerurilor? Cum se face atunci că tu dorești să mă abați de la lucrarea mea ca să îi mulțumesc pe curioși și să îi satisfac pe cei ce caută semne și minuni? Nu am fost noi printre ei în toate aceste luni? Și s-au adunat oare la un loc ca să audă vestea cea bună a împărăției? De ce vin ei acum să ne asalteze? Nu vin mai degrabă pentru înșănătoșirea corpului lor fizic decât pentru că au primit adevărul spiritual pentru mântuirea sufletului lor? Când oamenii sunt atrași către noi prin manifestări extraordinare, majoritatea nu vin ca să caute adevărul și salvarea, ci mai degrabă vindecarea bolilor lor fizice și scăparea de dificultățile lor materiale.

”În tot timpul acesta, eu am fost la Capernaum. Atât în sinagogă, cât și pe marginea mării, eu am proclamat vestea cea bună a împărăției celor care aveau urechi să audă și o inimă care să primească adevărul. Nu este voia Tatălui meu aceea ca eu să mă înapoiez cu voi pentru a-i satisface pe acești curioși și pentru a mă ocupa de rezolvarea lucrurilor fizice, până la excluderea treburilor spirituale. V-am poruncit să predicați evanghelia și să îi îngrijiți pe bolnavi, dar nu trebuie ca eu să mă las absorbit de vindecări lăsând deoparte învățătura mea. Nu, Andrei, eu nu mă voi întoarce cu voi. Mergeți și spuneți oamenilor să creadă în ceea ce i-am învățat și să se bucure în libertatea fiilor lui Dumnezeu. Și pregătiți-vă să porniți cu mine către alte orașe din Galileea unde drumul a fost deja pregătit pentru predicarea veștii bune a împărăției. Cu scopul acesta am venit de la Tatăl meu. Așadar, mergeți și pregătiți plecarea noastră imediată în timp ce eu am să aștept aici întoarcerea voastră.”

După ce Iisus a vorbit astfel, Andrei și ceilalți apostoli au luat-o cu tristețe înapoi către casa lui Zevedeu, trimițând acasă mulțimea adunată și pregătindu-se rapid de călătorie după cum le poruncise Iisus. Astfel, în această după-amiază de duminică, 18 ianuarie din anul 28, Iisus și apostolii săi au pornit în primul lor turneu realmente public și deschis de predicare în orașele Galileii. În cursul acestui prim periplu, ei au predicat evanghelia împărăției în multe orașe, dar în Nazaret nu au mers.

În această duminică după-amiază, la scurtă vreme după ce Iisus și apostolii săi au plecat spre Rimon, frații săi Iacob și Iuda au sosit la casa lui Zevedeu ca să-l vadă. Către amiază, Iuda îl căutase pe fratele său Iacob și a insistat ca împreună să îi facă o vizită lui Iisus, însă, în momentul când Iacob a consimțit să-l însoțească pe Iuda, Iisus plecase deja.

Apostolilor nu le plăcea că părăsesc Capernaumul unde fusese stârnit atâta interes. Petru a socotit că nu mai puțin de o mie de credincioși ar fi putut fi botezați în regat. Iisus i-a ascultat cu răbdare, dar a refuzat să se întorcă în Bethsaida. Tăcerea a domnit un timp, apoi Toma zise adresându-se tovarășilor lui: „Să mergem! Învățătorul a vorbit. Nu contează că nu putem înțelege

teaching. Even now the house is surrounded by those who have come from near and far because of your mighty works. Will you not return with us to minister to them?”

145:5.6 (1635.5) When Jesus heard this, he answered: “Andrew, have I not taught you and these others that my mission on earth is the revelation of the Father, and my message the proclamation of the kingdom of heaven? How is it, then, that you would have me turn aside from my work for the gratification of the curious and for the satisfaction of those who seek for signs and wonders? Have we not been among these people all these months, and have they flocked in multitudes to hear the good news of the kingdom? Why have they now come to besiege us? Is it not because of the healing of their physical bodies rather than as a result of the reception of spiritual truth for the salvation of their souls? When men are attracted to us because of extraordinary manifestations, many of them come seeking not for truth and salvation but rather in quest of healing for their physical ailments and to secure deliverance from their material difficulties.

145:5.7 (1635.6) “All this time I have been in Capernaum, and both in the synagogue and by the seaside have I proclaimed the good news of the kingdom to all who had ears to hear and hearts to receive the truth. It is not the will of my Father that I should return with you to cater to these curious ones and to become occupied with the ministry of things physical to the exclusion of the spiritual. I have ordained you to preach the gospel and minister to the sick, but I must not become engrossed in healing to the exclusion of my teaching. No, Andrew, I will not return with you. Go and tell the people to believe in that which we have taught them and to rejoice in the liberty of the sons of God, and make ready for our departure for the other cities of Galilee, where the way has already been prepared for the preaching of the good tidings of the kingdom. It was for this purpose that I came forth from the Father. Go, then, and prepare for our immediate departure while I here await your return.”

145:5.8 (1636.1) When Jesus had spoken, Andrew and his fellow apostles sorrowfully made their way back to Zebedee's house, dismissed the assembled multitude, and quickly made ready for the journey as Jesus had directed. And so, on the afternoon of Sunday, January 18, A.D. 28, Jesus and the apostles started out upon their first really public and open preaching tour of the cities of Galilee. On this first tour they preached the gospel of the kingdom in many cities, but they did not visit Nazareth.

145:5.9 (1636.2) That Sunday afternoon, shortly after Jesus and his apostles had left for Rimmon, his brothers James and Jude came to see him, calling at Zebedee's house. About noon of that day Jude had sought out his brother James and insisted that they go to Jesus. By the time James consented to go with Jude, Jesus had already departed.

145:5.10 (1636.3) The apostles were loath to leave the great interest which had been aroused at Capernaum. Peter calculated that no less than one thousand believers could have been baptized into the kingdom. Jesus listened to them patiently, but he would not consent to return. Silence prevailed for a season, and then Thomas addressed his fellow apostles, saying: “Let's

pe deplin misterele împărăției cerurilor. Noi suntem siguri de un lucru, și anume acela că urmăm un învățător care nu caută gloria pentru sine însuși.” Și, fără tragere de inimă, ei au mers să predice vestea cea nouă prin orașele Galileii.

go! The Master has spoken. No matter if we cannot fully comprehend the mysteries of the kingdom of heaven, of one thing we are certain: We follow a teacher who seeks no glory for himself.” And reluctantly they went forth to preach the good tidings in the cities of Galilee.

Capitolul 146. Primul turneu de predicare în Galileea

⇨ 145

CARTEA URANTIA

147 ⇨

PARTE IV. VIAȚA ȘI ÎNVĂȚĂTURILE LUI IISUS

CAPITOLUL 146

PRIMUL TURNEU DE PREDICARE ÎN GALILEEA

Secțiuni

Introduction

1. Predicarea în Rimon
2. În Iotapata
3. Oprirea la Rama
4. Evanghelia în Iron
5. Întoarcerea la Cana
6. Nain și fiul văduvei
7. La Endor

Introduction

PRIMUL turneu de predicare publică în Galileea a început în duminică de 18 ianuarie a anului 28; a durat vreo două luni și s-a terminat printr-o reîntoarcere la Capernaum în 17 martie. În cursul acestui turneu, Iisus și cei doisprezece apostoli asistați de vechii apostoli ai lui Ioan, au predicat Evanghelia și au botezat credincioși în Rimon, în Iotapata, în Rama, în Zabulon, în Iron, în Gischala, în Corazin, în Madon, în Cana, în Nain și în Endor. Ei au rămas în aceste orașe pentru a propovădui acolo, în timp ce, în multe orașe mai puțin importante, ei proclamau evanghelia împărăției la trecerea lor.

Aceasta era prima dată când Iisus îngăduia asociaților săi să predice fără restricție. În cursul acestui turneu, el nu le-a atras atenția decât în trei ocazii; el le-a recomandat să nu se meargă în Nazaret și să fie discreți când trec prin Capernaum și prin Tiberiada. Pentru apostoli a fost un izvor de mare mulțumire, până la urmă, libertatea lor de a predica și de a propovădui fără restricții. Ei s-au lansat cu multă seriozitate și cu o mare bucurie în predicarea evangheliei, în îngrijirea bolnavilor și în botezarea credincioșilor.

1. PREDICAREA ÎN RIMON

Orașelul Rimonului fusese cândva închinat adorării unui zeu babilonian al văzduhului, Raman. Multe dintre

PAPER 146

FIRST PREACHING TOUR OF GALILEE

SECTIONS

Introduction

1. Preaching at Rimmon
2. At Jotapata
3. The Stop at Ramah
4. The Gospel at Iron
5. Back in Cana
6. Nain and the Widow's Son
7. At Endor

INTRODUCTION

^{146:0.1 (1637.1)} THE first public preaching tour of Galilee began on Sunday, January 18, A.D. 28, and continued for about two months, ending with the return to Capernaum on March 17. On this tour Jesus and the twelve apostles, assisted by the former apostles of John, preached the gospel and baptized believers in Rimmon, Jotapata, Ramah, Zebulun, Iron, Gischala, Chorazin, Madon, Cana, Nain, and Endor. In these cities they tarried and taught, while in many other smaller towns they proclaimed the gospel of the kingdom as they passed through.

^{146:0.2 (1637.2)} This was the first time Jesus permitted his associates to preach without restraint. On this tour he cautioned them on only three occasions; he admonished them to remain away from Nazareth and to be discreet when passing through Capernaum and Tiberias. It was a source of great satisfaction to the apostles at last to feel they were at liberty to preach and teach without restriction, and they threw themselves into the work of preaching the gospel, ministering to the sick, and baptizing believers, with great earnestness and joy.

1. PREACHING AT RIMMON

^{146:1.1 (1637.3)} The small city of Rimmon had once been dedicated to the worship of a Babylonian god of the air,

învățăturile babiloniene primitive și din învățăturile ulterioare ale lui Zoroastru erau încă incluse în credințele rimoniților; de aceea Iisus și cei douăzeci și patru și-au consacrat mult timp explicării deosebirii dintre vechile credințe și noua evanghelie a împărăției. Petru a ținut acolo, despre Aaron și Vițelul de aur, una dintre marile predici de la începutul carierei lui.

Mulți dintre cetățenii Rimonului au început să creadă în învățăturile lui Iisus, dar ei au pricinuit mari greutatea coreligionarilor lor câțiva ani mai târziu. În scurtul spațiu al unei singure vieți, este anevoie să îi convertești pe adoratorii naturii la deplina comuniune a adorării unui ideal spiritual.

Un mare număr din cele mai cele mai bune concepții babiloniene și persane asupra luminii și a întinericului, a binelui și a răului, a timpului și a veșniciei, au fost încorporate mai târziu, în doctrinele a ceea ce numiți voi creștinism; includerea lor a făcut ca învățăturile creștine să fie mai repede acceptate de popoarele din Orientul Apropiat. Într-un mod asemănător, includerea unor numeroase teorii ale lui Platon despre spiritul ideal sau despre arhetipurile invizibile ale tuturor lucrurilor vizibile și materiale, așa cum le-a adaptat mai târziu Filon la teologia ebraică, a făcut învățăturile creștine ale lui Pavel mai ușor de acceptat de către grecii occidentali.

În Rimon a auzit Todan, pentru prima oară evanghelia împărăției, ducând apoi mai târziu, acest mesaj în Mesopotamia și chiar mai departe. El a fost printre primii care au predicat vestea cea bună locuitorilor de dincolo de Eufrat.

2. ÎN IOTAPATA

Deși oamenii de rând din Iotapata l-au ascultat pe Iisus și pe apostolii săi cu bucurie și mulți dintre ei au acceptat evanghelia împărăției, discursul ținut de Iisus celor douăzeci și patru, în cea de-a doua seară a șederii lor în acest orașel, a fost evenimentul marcant al misiunii din Iotapata. Nataniel avea idei confuze despre învățăturile Maestrului referitoare la rugăciune, la slujbele de mulțumire și la adorare. Ca răspuns la întrebarea lui Iisus a vorbit foarte pe larg pentru a-și explica mai bine învățătura. Rezumat în limbaj modern, acest discurs poate fi prezentat ca punând accentul pe următoarele puncte:

1. Când un om încearcă, în inima sa, o considerația conștientă și persistentă pentru inechitate, aceasta distruge treptat legătura stabilită de sufletul aflat în rugăciune cu circuitele spirituale ale comunicării dintre om și Creatorul său. Firește că Dumnezeu aude ruga copilului său, însă, dacă inima omenească nutrește, cu tot dinadinsul și cu stăruință, conceptele inechităților, urmează că această comuniune personală dintre copilul pământean și Tatăl său celest se pierde progresiv.

2. Rugăciunile incompatibile cu legile lui Dumnezeu cunoscute și stabilite sunt pentru Deitățile Paradisului o josnicie. Dacă oamenii nu vor să îi asculte pe Zei vorbind creației lor prin legile spiritului, ale minții și ale materiei, un asemenea act de dispreț conștient și deliberat al creaturilor împiedică personalitățile să își aplece urechea pentru a auzi cererile personale ale

Ramman. Many of the earlier Babylonian and later Zoroastrian teachings were still embraced in the beliefs of the Rimmonites; therefore did Jesus and the twenty-four devote much of their time to the task of making plain the difference between these older beliefs and the new gospel of the kingdom. Peter here preached one of the great sermons of his early career on "Aaron and the Golden Calf."

146:1.2 (1637.4) Although many of the citizens of Rimmon became believers in Jesus' teachings, they made great trouble for their brethren in later years. It is difficult to convert nature worshipers to the full fellowship of the adoration of a spiritual ideal during the short space of a single lifetime.

146:1.3 (1637.5) Many of the better of the Babylonian and Persian ideas of light and darkness, good and evil, time and eternity, were later incorporated in the doctrines of so-called Christianity, and their inclusion rendered the Christian teachings more immediately acceptable to the peoples of the Near East. In like manner, the inclusion of many of Plato's theories of the ideal spirit or invisible patterns of all things visible and material, as later adapted by Philo to the Hebrew theology, made Paul's Christian teachings more easy of acceptance by the western Greeks.

146:1.4 (1637.6) It was at Rimmon that Todan first heard the gospel of the kingdom, and he later carried this message into Mesopotamia and far beyond. He was among the first to preach the good news to those who dwelt beyond the Euphrates.

2. AT JOTAPATA

146:2.1 (1638.1) While the common people of Jotapata heard Jesus and his apostles gladly and many accepted the gospel of the kingdom, it was the discourse of Jesus to the twenty-four on the second evening of their sojourn in this small town that distinguishes the Jotapata mission. Nathaniel was confused in his mind about the Master's teachings concerning prayer, thanksgiving, and worship, and in response to his question Jesus spoke at great length in further explanation of his teaching. Summarized in modern phraseology, this discourse may be presented as emphasizing the following points:

146:2.2 (1638.2) 1. The conscious and persistent regard for iniquity in the heart of man gradually destroys the prayer connection of the human soul with the spirit circuits of communication between man and his Maker. Naturally God hears the petition of his child, but when the human heart deliberately and persistently harbors the concepts of iniquity, there gradually ensues the loss of personal communion between the earth child and his heavenly Father.

146:2.3 (1638.3) 2. That prayer which is inconsistent with the known and established laws of God is an abomination to the Paradise Deities. If man will not listen to the Gods as they speak to their creation in the laws of spirit, mind, and matter, the very act of such deliberate and conscious disdain by the creature turns the ears of spirit personalities away from hearing the

acestor muritori anarhici și neascultători. Iisus le-a citat apostolilor lui următorul pasaj din Profetul Zaharia: „Însă ei au refuzat să asculte și să pună un umăr de sprijin, și și-au astupat urechile ca ei să nu mai audă. Da, ei și-au făcut inima dură precum piatra, de teama de a nu auzi legea mea și cuvintele pe care spiritul meu le-a trimis lor prin profeți; de aceea, rezultatele gândurilor lor rele cad înapoi ca o mare furie peste capetele lor vinovate. Și s-a făcut că ei au ajuns să strige pentru a primi îndurare, dar pentru ei nu mai era deschisă nici o ureche care să îi asculte.” Apoi Iisus a citat proverbul înțeleptului care zicea: „Dacă cineva își întoarce urechea de la ascultarea legii divine, până și rugăciunea sa va fi o nelegiuire.”

3. Prin deschiderea extremității umane a canalului ce-l leagă pe Dumnezeu de om, muritorii fac imediat disponibil fluxul constant al servirii divine pe lângă toate creaturile lumilor. Când omul aude duhul lui Dumnezeu vorbind în inima lui, o astfel de experiență implică faptul că, simultan, Dumnezeu aude rugăciunea acestui om. Chiar și iertarea păcatului operează în aceeași manieră infailibilă. Tatăl care este în ceruri v-a iertat chiar și înainte de a vă gândi să i-o cereți, dar această iertare nu este accesibilă în experiența voastră religioasă personală înainte de momentul în care voi iertați pe aproapele vostru. De fapt, iertarea lui Dumnezeu nu este condiționată de iertarea de către voi a aproapelui vostru, dar, în experiență, ea este supusă întotdeauna acestei condiții. Și acest fapt al sincronității dintre iertarea divină și iertarea umană era recunoscut și inclus în rugăciunea învățată de apostoli de la Iisus.

4. Există, în univers, o lege fundamentală a justiției, pe care milostenia este neputincioasă în ocolirea ei. Gloriile dezinteresate ale Paradisului nu pot fi primite de o creatură complet egoistă a regatelor timpului și spațiului. Chiar și iubirea infinită a lui Dumnezeu nu poate impune salvarea supraviețuirii veșnice unei creaturi muritoare care nu a ales supraviețuirea. Milostenia dispune de o mare latitudine de dăruire, dar, la urma urmei, există porunci ale justiției pe care iubirea, chiar și combinată cu îndurarea, nu le pot abroga în mod efectiv. Iisus a citat din nou scripturile ebraice: „Eu v-am chemat, iar voi ați refuzat să auziți; am întins mâna, dar nimeni n-a băgat de seamă. Ați redus la nimic toate sfaturile mele și ați refuzat reproșurile mele. Din cauza acestui comportament rebel, devine inevitabil ca voi să faceți apel la mine și să nu primiți nici un răspuns. După ce ați respins calea vieții, voi mă veți putea căuta cu sârguință în epoca suferințelor voastre, dar nu mă veți găsi.”

5. Oricine vrea să aibă parte de îndurare trebuie să arate îndurare; nu judecați ca să nu fiți judecați. Cu spiritul cu care veți judeca pe altul veți fi și voi judecați. Îndurarea nu abrogă în întregime echitatea universală. În cele din urmă se va adevăra că „oricine-și închide urechea la strigătul celui sărac va striga, la rândul său, după ajutor într-o bună zi, și nu îl va auzi nimeni.” Sinceritatea unei rugăciuni, oricare ar fi ea, este încredințarea că ea va fi auzită. Înțelepciunea spirituală și compatibilitatea universală ale unei cereri determină momentul, modul și gradul răspunsului. Un părinte chibzuit nu răspunde în literă rugăciunilor prostești ale copiilor săi ignoranți și lipsiți de experiență, deși formulând aceste cereri absurde, acești copii pot să încerce multă plăcere și să își satisfacă realmente sufletul.

personal petitions of such lawless and disobedient mortals. Jesus quoted to his apostles from the Prophet Zechariah: “But they refused to hearken and pulled away the shoulder and stopped their ears that they should not hear. Yes, they made their hearts adamant like a stone, lest they should hear my law and the words which I sent by my spirit through the prophets; therefore did the results of their evil thinking come as a great wrath upon their guilty heads. And so it came to pass that they cried for mercy, but there was no ear open to hear.” And then Jesus quoted the proverb of the wise man who said: “He who turns away his ear from hearing the divine law, even his prayer shall be an abomination.”

146:2.4 (1638.4) 3. By opening the human end of the channel of the God-man communication, mortals make immediately available the ever-flowing stream of divine ministry to the creatures of the worlds. When man hears God's spirit speak within the human heart, inherent in such an experience is the fact that God simultaneously hears that man's prayer. Even the forgiveness of sin operates in this same unerring fashion. The Father in heaven has forgiven you even before you have thought to ask him, but such forgiveness is not available in your personal religious experience until such a time as you forgive your fellow men. God's forgiveness in *fact* is not conditioned upon your forgiving your fellows, but in *experience* it is exactly so conditioned. And this fact of the synchrony of divine and human forgiveness was thus recognized and linked together in the prayer which Jesus taught the apostles.

146:2.5 (1638.5) 4. There is a basic law of justice in the universe which mercy is powerless to circumvent. The unselfish glories of Paradise are not possible of reception by a thoroughly selfish creature of the realms of time and space. Even the infinite love of God cannot force the salvation of eternal survival upon any mortal creature who does not choose to survive. Mercy has great latitude of bestowal, but, after all, there are mandates of justice which even love combined with mercy cannot effectively abrogate. Again Jesus quoted from the Hebrew scriptures: “I have called and you refused to hear; I stretched out my hand, but no man regarded. You have set at naught all my counsel, and you have rejected my reproof, and because of this rebellious attitude it becomes inevitable that you shall call upon me and fail to receive an answer. Having rejected the way of life, you may seek me diligently in your times of suffering, but you will not find me.”

146:2.6 (1639.1) 5. They who would receive mercy must show mercy; judge not that you be not judged. With the spirit with which you judge others you also shall be judged. Mercy does not wholly abrogate universe fairness. In the end it will prove true: “Whoso stops his ears to the cry of the poor, he also shall some day cry for help, and no one will hear him.” The sincerity of any prayer is the assurance of its being heard; the spiritual wisdom and universe consistency of any petition is the determiner of the time, manner, and degree of the answer. A wise father does not *literally* answer the foolish prayers of his ignorant and inexperienced children, albeit the children may derive much pleasure and real soul satisfaction from the making of such absurd petitions.

6. Când veți fi cu totul consacrați înfăptuirii voi Tatălui din ceruri, toate cererile voastre vor fi satisfăcute, pentru că rugăciunile voastre vor fi pe deplin conforme cu voia Tatălui, iar voia Tatălui este constant manifestată în tot imensul univers. Ceea ce adevăratul fiu dorește și Tatăl Infinit voiește, ESTE. O astfel de rugăciune nu poate rămâne fără răspuns, și nici un alt fel de cerință nu poate fi pe deplin satisfăcută.

7. Strigătul celui drept este actul de credință al copilului lui Dumnezeu, care deschide poarta casei Tatălui unde sunt ținute în rezervă bunătatea, adevărul și îndurarea; Toate aceste daruri bune așteaptă de multă vreme ca fii să se apropie și să și le primească. Rugăciunea nu schimbă atitudinea divină față de om, dar schimbă atitudinea omului față de Tatăl neschimbător. Acesta este mobilul unei rugăciuni care îi dă dreptul de acces la urechea divină, iar nu statutul social, economic sau religios exterior al celui ce se roagă.

8. Nu trebuie folosită rugăciunea nici pentru a evita întârzierile timpului, nici pentru a transcende obstacolele spațiului. Rugăciunea nu este o tehnică menită să sporească importanța ta socială sau pentru a obține avantaje nejuste asupra semenilor tăi. Un suflet în întregime egoist este incapabil să se roage în adevăratul sens al cuvântului. Iisus a zis: „Încântarea voastră supremă să fie potrivită cu caracterul lui Dumnezeu, și el va îndeplini cu siguranță dorințele sincere ale inimii voastre.” „Încredințați-vă căile Domnului, aveți încredere în el, și el va acționa.” „Căci Domnul aude strigătul celui inteligent și își va îndrepta privirea la rugăciunea celui sărman.”

9. „Eu am venit de la Tatăl meu. Deci dacă aveți vreodată vreo îndoială în legătură cu ceea ce trebuie cerut Tatălui, cereți-i în numele meu; eu voi prezenta rugămintea voastră în acord cu nevoile și dorințele voastre reale, și conform cu voia Tatălui meu.” Păziți-vă de marea primejdie de a deveni egocentrice în rugăciunile voastre. Evitați să vă rugați mult pentru voi înșivă; rugați-vă mai mult pentru progresul spiritual al fraților voștri. Evitați rugăciunile materialiste; rugați-vă în spirit și pentru abundența darurilor spiritului.

10. Când vă rugați pentru cei bolnavi și pentru cei năpăstuiți, nu vă așteptați ca rugămintele voastre să înlocuiască îngrijirile afectuoase și inteligente necesare acestor năpăstuiți. Rugați-vă pentru bunăstarea familiei voastre, a prietenilor voștri, semenilor voștri, dar rugați-vă mai ales pentru cei care vă blestemă, și faceți rugăciuni pline de dragoste pentru cei ce vă persecută. Cât despre momentul în care trebuie să vă rugați, eu nu am să dau nici o indicație. Numai spiritul, care sălășluiește în voi, vă poate îndruma să formulați cererile care exprimă relațiile voastre interioare cu Tatăl spiritelor.

11. Multe persoane recurg la rugăciune numai în clipa când se află la necaz. O asemenea practică este nechibzuită și amăgitoare. Este adevărat că faceți bine să vă rugați atunci când sunteți zbuciumați, dar ar trebui să vă gândiți, de asemenea, să vorbiți ca un fiu cu Tatăl vostru, chiar și atunci când totul merge bine pentru sufletul vostru. Rugile voastre reale să fie făcute întotdeauna în taină. Nu lăsați pe oameni să audă rugăciunile voastre personale. Rugăciunile aducătoare de mulțumiri se potrivesc grupurilor de adoratori, dar

146:2.7 (1639.2) 6. When you have become wholly dedicated to the doing of the will of the Father in heaven, the answer to all your petitions will be forthcoming because your prayers will be in full accordance with the Father's will, and the Father's will is ever manifest throughout his vast universe. What the true son desires and the infinite Father wills IS. Such a prayer cannot remain unanswered, and no other sort of petition can possibly be fully answered.

146:2.8 (1639.3) 7. The cry of the righteous is the faith act of the child of God which opens the door of the Father's storehouse of goodness, truth, and mercy, and these good gifts have long been in waiting for the son's approach and personal appropriation. Prayer does not change the divine attitude toward man, but it does change man's attitude toward the changeless Father. The *motive* of the prayer gives it right of way to the divine ear, not the social, economic, or outward religious status of the one who prays.

146:2.9 (1639.4) 8. Prayer may not be employed to avoid the delays of time or to transcend the handicaps of space. Prayer is not designed as a technique for aggrandizing self or for gaining unfair advantage over one's fellows. A thoroughly selfish soul cannot pray in the true sense of the word. Said Jesus: "Let your supreme delight be in the character of God, and he shall surely give you the sincere desires of your heart." "Commit your way to the Lord; trust in him, and he will act." "For the Lord hears the cry of the needy, and he will regard the prayer of the destitute."

146:2.10 (1639.5) 9. "I have come forth from the Father; if, therefore, you are ever in doubt as to what you would ask of the Father, ask in my name, and I will present your petition in accordance with your real needs and desires and in accordance with my Father's will." Guard against the great danger of becoming self-centered in your prayers. Avoid praying much for yourself; pray more for the spiritual progress of your brethren. Avoid materialistic praying; pray in the spirit and for the abundance of the gifts of the spirit.

146:2.11 (1639.6) 10. When you pray for the sick and afflicted, do not expect that your petitions will take the place of loving and intelligent ministry to the necessities of these afflicted ones. Pray for the welfare of your families, friends, and fellows, but especially pray for those who curse you, and make loving petitions for those who persecute you. "But when to pray, I will not say. Only the spirit that dwells within you may move you to the utterance of those petitions which are expressive of your inner relationship with the Father of spirits."

146:2.12 (1640.1) 11. Many resort to prayer only when in trouble. Such a practice is thoughtless and misleading. True, you do well to pray when harassed, but you should also be mindful to speak as a son to your Father even when all goes well with your soul. Let your real petitions always be in secret. Do not let men hear your personal prayers. Prayers of thanksgiving are appropriate for groups of worshipers, but the prayer of the soul is a personal matter. There is but one form of prayer which is appropriate for all God's children, and that is:

rugăciunea sufletului este o chestiune personală. Nu există decât o singură formă de rugăciune care se potrivește tuturor copiilor lui Dumnezeu, și anume: „Totuși, facă-se voia ta.”

12. Toți credincioșii în această evanghelie ar trebui să se roage sincer pentru extinderea împărăției cerurilor. Printre toate rugăciunile Scripturilor ebraice, următoarea rugă este aceea despre care Iisus a făcut comentariile cele mai aprobatoare: „Creează în mine o inimă curată, o, Dumnezeule, și reînnoiește în mine un spirit drept. Scapă-mă de păcatele mele secrete și păzește-l pe slujitorul tău de orice nelegiuire înfumurată. Iisus a făcut multe comentarii asupra relațiilor dintre rugăciune și cuvintele necugetate și ofensatoare.” El a citat pasajul: „Pune pază la gura mea, o, Doamne, și veghează la poarta buzelor mele.” Iisus mai zise: „Limba omenească este un organ pe care puțini oameni îl pot înlăni, dar spiritul interior poate să transforme acest membru indisciplinat într-o voce prietenoasă a toleranței și o inspiratoare slujire a milosteniei.”

13. Iisus a propovăduit că, în ordinea importanței, rugăciunea pentru cunoașterea voii Tatălui ocupă primul loc. Rugăciunea pentru primirea îndrumărilor divine pe cărarea vieții pământești vine imediat după aceea. În realitate, aceasta înseamnă că te rogi pentru a căpăta înțelepciune divină. Iisus nu a propovăduit niciodată că se pot câștiga niște cunoștințe omenești și o iscusință specială prin rugăciune, dar a propovăduit că rugăciunea este un factor în extinderea capacității noastre de a primi prezența spiritului divin. Când Iisus i-a învățat pe asociații săi să se roage în spirit și în adevăr, el explica faptul că era vorba de a se ruga sincer și conform cu luminile care le ai, de a te ruga din toată inima cu inteligență, cu seriozitate și cu perseverență.

14. Iisus a atras atenția discipolilor săi contra ideii că rugăciunile lor vor fi făcute mai eficiente prin repetări împodobite de imagini, printr-o frazeologie elocventă, sau prin posturi, prin penitențe și prin jertfe. Dar el i-a îndemnat pe partizanii săi să folosească rugăciunea pentru a se înălța la adevărata adorare prin mijlocirea slujbelor de mulțumire. Iisus deplora faptul de a fi găsit atât de puțin din spiritul slujbelor de mulțumire în rugăciunile și în cultul discipolilor săi. Cu această ocazie, el a citat următorul pasaj din Scripturi: „Este un lucru bun să aduci mulțumire Domnului și să lauzi prin cântări numele celui Preaînalt, de a recunoaște în toate diminețile bunăvoința lui afectuoasă și în toate serile fidelitatea sa, căci Dumnezeu m-a făcut fericit prin lucrările sale. În toate lucrurile, eu voi aduce mulțumiri conform voii lui Dumnezeu.”

15. Apoi Iisus a spus: „Nu vă preocupați continuu de nevoile voastre obișnuite. Nu vă neliniștiți pe seama problemei existenței voastre pământești. În toate aceste chestiuni, prin rugăciuni și rugăminți, și într-un spirit sincer al slujbelor de mulțumire, expuneți-vă nevoile Tatălui din ceruri.” A mai citat după aceea din Scripturi: „Eu voi slăvi numele Domnului printr-o cântare și îl voi preamări prin slujbele mele de mulțumire.” Aceasta va place mai mult Domnului decât jertfirea unui bou sau a unui taur cu coarne și cu copite.

16. Iisus i-a învățat pe discipolii săi că, după ce aceștia își făceau rugăciunile către Tată, trebuiau să

“Nevertheless, your will be done.”

146:2.13 (1640.2) 12. All believers in this gospel should pray sincerely for the extension of the kingdom of heaven. Of all the prayers of the Hebrew scriptures he commented most approvingly on the petition of the Psalmist: “Create in me a clean heart, O God, and renew a right spirit within me. Purge me from secret sins and keep back your servant from presumptuous transgression.” Jesus commented at great length on the relation of prayer to careless and offending speech, quoting: “Set a watch, O Lord, before my mouth; keep the door of my lips.” “The human tongue,” said Jesus, “is a member which few men can tame, but the spirit within can transform this unruly member into a kindly voice of tolerance and an inspiring minister of mercy.”

146:2.14 (1640.3) 13. Jesus taught that the prayer for divine guidance over the pathway of earthly life was next in importance to the petition for a knowledge of the Father's will. In reality this means a prayer for divine wisdom. Jesus never taught that human knowledge and special skill could be gained by prayer. But he did teach that prayer is a factor in the enlargement of one's capacity to receive the presence of the divine spirit. When Jesus taught his associates to pray in the spirit and in truth, he explained that he referred to praying sincerely and in accordance with one's enlightenment, to praying wholeheartedly and intelligently, earnestly and steadfastly.

146:2.15 (1640.4) 14. Jesus warned his followers against thinking that their prayers would be rendered more efficacious by ornate repetitions, eloquent phraseology, fasting, penance, or sacrifices. But he did exhort his believers to employ prayer as a means of leading up through thanksgiving to true worship. Jesus deplored that so little of the spirit of thanksgiving was to be found in the prayers and worship of his followers. He quoted from the Scriptures on this occasion, saying: “It is a good thing to give thanks to the Lord and to sing praises to the name of the Most High, to acknowledge his loving-kindness every morning and his faithfulness every night, for God has made me glad through his work. In everything I will give thanks according to the will of God.”

146:2.16 (1640.5) 15. And then Jesus said: “Be not constantly overanxious about your common needs. Be not apprehensive concerning the problems of your earthly existence, but in all these things by prayer and supplication, with the spirit of sincere thanksgiving, let your needs be spread out before your Father who is in heaven.” Then he quoted from the Scriptures: “I will praise the name of God with a song and will magnify him with thanksgiving. And this will please the Lord better than the sacrifice of an ox or bullock with horns and hoofs.”

146:2.17 (1641.1) 16. Jesus taught his followers that, when they had made their prayers to the Father, they should

rămână un răstimp într-o stare de receptivitate tăcută pentru a da spiritului interior cele mai bune șanse de a vorbi sufletului atent. În momentul în care mintea omenească se află într-o atitudine de sinceră adorare, atunci vorbește Tatăl cel mai bine oamenilor. Noi îl adorăm pe Dumnezeu grație ajutorului spiritului lăuntric al Tatălui și iluminării minții umane prin mijlocirea adevărului. Iisus propovăduia că adorarea îl face pe adorator din ce în ce mai asemănător cu ființa pe care o adoră. Adorația este o experiență transformatoare prin care finitul se apropie treptat de Infinit și, în ultimă instanță, atinge prezența sa.

Iisus a mai expus apostolilor și multe alte adevăruri despre comuniunea omului cu Dumnezeu, dar puțini dintre ei au putut asimila complet învățătura sa.

3. OPRIREA LA RAMA

La Rama, Iisus a avut memorabila discuție cu bătrânul filozof grec care propovăduia că știința și filozofia sunt suficiente pentru a satisface nevoile de experiență umană. Iisus a ascultat cu răbdare și cu simpatie pe acest învățător grec și a recunoscut adevărul unui mare număr de afirmații. Însă, după ce și-a încheiat expunerea, Iisus i-a făcut remarcă că, în analiza ce o făcuse existenței omenești, el omisese să explice „de unde, de ce și către ce”. Iisus a adăugat: „Din locul unde termin, de acolo începem noi. Religia este o revelație pentru sufletul uman, care se referă la realitățile spirituale pe care mintea singură nu le-ar putea niciodată descoperi sau sonda complet. Eforturile intelectuale pot revela faptele vieții, dar evanghelia împărăției dezvăluie adevărurile existenței. Tu ai discutat despre umbrele materiale ale adevărului; vrei tu acum să mă asculți în timp ce îți voi vorbi despre realitățile veșnice și spirituale care proiectează în umbre temporale tranzitorii faptele materiale ale existenței de muritor?” Vreme de peste o oră, Iisus i-a propovăduit acestui grec adevărurile salvatoare ale evangheliei împărăției. Bătrânul filozof a fost sensibil la modul de abordare al Maestrului și, fiind sincer în inima sa cinstită, el a crezut foarte repede în această evanghelie a salvării.

Apostolii erau puțin deconcertați de maniera francă în care Iisus își dăduse asentimentul pentru multe dintre propunerile grecului, dar, puțin mai târziu, Iisus le-a zis numai lor: „Copiii mei, nu vă mirați de toleranța mea pentru filozofia grecului. O certitudine interioară veritabilă și autentică nu se teme câtuși de puțin de o analiză exterioară, și nici adevărul nu se sperie de o critică onestă. Nu uitați niciodată că intoleranța este masca care acoperă îndoilele nutrită în secret asupra verității credinței tale. Nimeni nu este deranjat vreodată de atitudinea vecinilor săi dacă are cu desăvârșire încredere în adevărul a ceea ce crede din toată inima. Curajul este încredințarea oamenilor de o cinste fără compromisuri cu privire la lucrurile în care își mărturisesc credința. Oamenii sinceri nu se tem de examinarea critică a convingerilor lor profunde și a nobililor lor idealuri.”

În cea de-a doua seară la Rama, Toma i-a pus lui Iisus următoarea întrebare: „Maestre, cum poate un neofit al învățăturilor tale să știe cu adevărat, să fie cu adevărat sigur de adevărul acestei evanghelii a regatului?”

remain for a time in silent receptivity to afford the indwelling spirit the better opportunity to speak to the listening soul. The spirit of the Father speaks best to man when the human mind is in an attitude of true worship. We worship God by the aid of the Father's indwelling spirit and by the illumination of the human mind through the ministry of truth. Worship, taught Jesus, makes one increasingly like the being who is worshiped. Worship is a transforming experience whereby the finite gradually approaches and ultimately attains the presence of the Infinite.

146:2.18 (1641.2) And many other truths did Jesus tell his apostles about man's communion with God, but not many of them could fully encompass his teaching.

3. THE STOP AT RAMAH

146:3.1 (1641.3) At Ramah Jesus had the memorable discussion with the aged Greek philosopher who taught that science and philosophy were sufficient to satisfy the needs of human experience. Jesus listened with patience and sympathy to this Greek teacher, allowing the truth of many things he said but pointing out that, when he was through, he had failed in his discussion of human existence to explain “whence, why, and whither,” and added: “Where you leave off, we begin. Religion is a revelation to man's soul dealing with spiritual realities which the mind alone could never discover or fully fathom. Intellectual strivings may reveal the facts of life, but the gospel of the kingdom unfolds the truths of being. You have discussed the material shadows of truth; will you now listen while I tell you about the eternal and spiritual realities which cast these transient time shadows of the material facts of mortal existence?” For more than an hour Jesus taught this Greek the saving truths of the gospel of the kingdom. The old philosopher was susceptible to the Master's mode of approach, and being sincerely honest of heart, he quickly believed this gospel of salvation.

146:3.2 (1641.4) The apostles were a bit disconcerted by the open manner of Jesus' assent to many of the Greek's propositions, but Jesus afterward privately said to them: “My children, marvel not that I was tolerant of the Greek's philosophy. True and genuine inward certainty does not in the least fear outward analysis, nor does truth resent honest criticism. You should never forget that intolerance is the mask covering up the entertainment of secret doubts as to the trueness of one's belief. No man is at any time disturbed by his neighbor's attitude when he has perfect confidence in the truth of that which he wholeheartedly believes. Courage is the confidence of thoroughgoing honesty about those things which one professes to believe. Sincere men are unafraid of the critical examination of their true convictions and noble ideals.”

146:3.3 (1641.5) On the second evening at Ramah, Thomas asked Jesus this question: “Master, how can a new believer in your teaching really know, really be certain, about the truth of this gospel of the kingdom?”

Iisus i-a răspuns lui Toma astfel: „Încredințarea că tu ai intrat în familia împărăției Tatălui, și că vei supraviețui veșnic cu copiii regatului, este în întregime o experiență personală - de credință în cuvântul adevărului. Încredințarea spirituală este echivalentul experienței tale religioase personale în realitățile veșnice ale adevărului divin; cu alte cuvinte, ea este egală cu înțelegerea ta inteligentă a realităților adevărului, sporită de credința spirituală și diminuată de îndoielile oneste.

”Fiul este de la natură înzestrat cu viața Tatălui. Ați fost înzestrați cu spiritul viu al Tatălui; voi sunteți deci fii de Dumnezeu. Veți supraviețui vieții întrupate a lumii materiale pentru că sunteți identificați cu spiritul viu al Tatălui, darul vieții veșnice. În adevăr, mulți sunt aceia care aveau această viață dinainte ca eu să vin aici de la Tatăl meu, și mulți alții au primit acest spirit pentru că au crezut în cuvântul meu. Totuși, eu vă declar că în momentul în care mă voi reîntoarce lângă Tatăl meu, el își va trimite spiritul în inima tuturor oamenilor.

”Voi nu puteți observa spiritul divin la lucru în mintea voastră, dar există o metodă practică pentru a descoperi gradul în care ați cedat controlul puterilor din sufletul vostru învățăturii și îndrumărilor spiritului lăuntric venit de la Tatăl ceresc: acesta este gradul iubirii voastre pentru semenii voștri. Acest spirit al Tatălui participă la dragostea Tatălui; când îl domină pe om, îl conduce infailibil în direcția adorației divine și a considerației afectuoase pentru aproapele lui. La început, voi credeți că sunteți fii de Dumnezeu pentru că învățătura mea v-a făcut mai conștienți de îndrumările lăuntrice ale prezenței Tatălui nostru în voi. Dar Spiritul adevărului va fi curând răspândit peste toată carnea: el va trăi printre oameni și îi va învăța pe toți, așa cum eu însumi trăiesc acum printre voi și vă adresez cuvintele adevărului. Acest Spirit al Adevărului, care vorbește pentru darurile spirituale ale sufletului vostru, vă va ajuta să știți că sunteți fiii lui Dumnezeu. El va sta de mărturie infailibil cu prezența lăuntrică a Tatălui, spiritul vostru, care va locui atunci în toți oamenii, așa cum locuiește acum în unii dintre voi, și vă va spune că sunteți în realitate fiii lui Dumnezeu.

”Orice copil pământean care urmează îndrumările acestui spirit va sfârși prin a cunoaște voia lui Dumnezeu, și oricine se abandonează volii Tatălui meu va trăi veșnic. Drumul care duce de la viața pământească la starea veșnică nu v-a fost descris cu claritate. Este totuși o cale, o cale care a existat întotdeauna, iar eu am venit să o fac nouă și vie. Oricine intră în regat are deja viața veșnică - el nu va pieri niciodată. Veți înțelege mai bine o mare parte din acestea atunci când mă voi reîntoarce la Tatăl meu și când voi veți fi capabili să examinați retrospectiv experiențele pe care le trăiți în prezent.”

Toți cei care au auzit aceste cuvinte binecuvântate au fost puternic încurajați. Învățăturile iudaice privitoare la supraviețuirea celor drepti erau confuze și nesigure. Era deci înviorător și însuflețitor pentru discipolii lui Iisus să audă aceste cuvinte foarte precise și pozitive care promiteau supraviețuirea eternă tuturor credincioșilor sinceri.

Apostolii au continuat să predice și să îi boteze pe practicanți, păstrând totodată obiceiul de a merge din poartă în poartă să îi consoleze pe cei deprimați și să își ofere îngrijirile celor bolnavi și celor năpăstuiți.

146:3.4 (1641.6) And Jesus said to Thomas: “Your assurance that you have entered into the kingdom family of the Father, and that you will eternally survive with the children of the kingdom, is wholly a matter of personal experience — faith in the word of truth. Spiritual assurance is the equivalent of your personal religious experience in the eternal realities of divine truth and is otherwise equal to your intelligent understanding of truth realities plus your spiritual faith and minus your honest doubts.

146:3.5 (1642.1) “The Son is naturally endowed with the life of the Father. Having been endowed with the living spirit of the Father, you are therefore sons of God. You survive your life in the material world of the flesh because you are identified with the Father’s living spirit, the gift of eternal life. Many, indeed, had this life before I came forth from the Father, and many more have received this spirit because they believed my word; but I declare that, when I return to the Father, he will send his spirit into the hearts of all men.

146:3.6 (1642.2) “While you cannot observe the divine spirit at work in your minds, there is a practical method of discovering the degree to which you have yielded the control of your soul powers to the teaching and guidance of this indwelling spirit of the heavenly Father, and that is the degree of your love for your fellow men. This spirit of the Father partakes of the love of the Father, and as it dominates man, it unfailingly leads in the directions of divine worship and loving regard for one’s fellows. At first you believe that you are sons of God because my teaching has made you more conscious of the inner leadings of our Father’s indwelling presence; but presently the Spirit of Truth shall be poured out upon all flesh, and it will live among men and teach all men, even as I now live among you and speak to you the words of truth. And this Spirit of Truth, speaking for the spiritual endowments of your souls, will help you to know that you are the sons of God. It will unfailingly bear witness with the Father’s indwelling presence, your spirit, then dwelling in all men as it now dwells in some, telling you that you are in reality the sons of God.

146:3.7 (1642.3) “Every earth child who follows the leading of this spirit shall eventually know the will of God, and he who surrenders to the will of my Father shall abide forever. The way from the earth life to the eternal estate has not been made plain to you, but there is a way, there always has been, and I have come to make that way new and living. He who enters the kingdom has eternal life already — he shall never perish. But much of this you will the better understand when I shall have returned to the Father and you are able to view your present experiences in retrospect.”

146:3.8 (1642.4) And all who heard these blessed words were greatly cheered. The Jewish teachings had been confused and uncertain regarding the survival of the righteous, and it was refreshing and inspiring for Jesus’ followers to hear these very definite and positive words of assurance about the eternal survival of all true believers.

146:3.9 (1642.5) The apostles continued to preach and baptize believers, while they kept up the practice of visiting from house to house, comforting the downcast and ministering to the sick and afflicted. The apostolic

Organizarea apostolică a fost mărită, în sensul că fiecare apostol al lui Iisus avea de acum înainte ca asociat un apostol de-al lui Ioan. Abner era asociatul lui Andrei. Acest plan a prevalat până în momentul în care au coborât la Ierusalim pentru Paștele următor.

În timpul șederii lor la Zabulon, instruirea specială dată de Iisus a constatat în principal din noi discuții despre obligațiile reciproce în regat. Ele cuprindeau o învățătură menită să clarifice deosebirile dintre experiența religioasă personală și bunele raporturi care rezultă din obligațiile religioase sociale. Aceasta a fost una dintre rarele ocazii când Maestrul a discutat vreodată aspectele sociale ale religiei. Pe toată durata existenței lui pământești, Iisus a dat foarte puține instrucțiuni discipolilor cu privire la socializarea religiei.

La Zabulon, populația era de rasă mixtă; locuitorii nu erau nici iudei, nici gentili, și foarte puținii dintre ei au crezut realmente în Iisus, cu toate că auziseră vorbindu-se despre vindecarea bolnavilor din Capernaum.

4. EVANGHELIA ÎN IRON

În Iron, ca și în multe alte orașe din Galileea și din Iudeea, chiar și cele mai mici, se găsea o sinagogă și, la începutul serviciului său, Iisus avea obiceiul de a lua cuvântul în aceste sinagogi în ziua de sabbat. Uneori, el predica la slujba de dimineață, și apoi, Petru, sau unul dintre ceilalți apostoli, ținea o predică după-amiaza. Foarte adesea, Iisus și apostolii predicaau și propovăduiau deopotrivă săptămânal adunărilor de seară din sinagogă. Cu toate că liderii religioși au devenit tot mai ostili față de Iisus în Ierusalim, ei nu exercitau nici un control direct asupra sinagogilor din afara acestui oraș. Numai într-o epocă mult mai târzie a serviciului public al lui Iisus ei au reușit să dea naștere unui sentiment de opoziție suficient de general ca să provoace închiderea aproape completă a sinagogilor în fața învățăturii sale. În acest an 28, toate sinagogile din Galileea și din Iudeea îi erau deschise.

Ironul era o zonă cu niște mine foarte importante pentru vremea aceea, iar Iisus nu se împărtășise niciodată din viața minerilor. Pe durata șederii sale în Iron, el și-a petrecut deci marea parte a timpului în mine. În vreme ce apostolii vizitau casele și predicaau în locurile publice, Iisus muncea cu minerii în subteran. Reputația lui Iisus ca tămăduitor se răspândise chiar și până în această așezare îndepărtată, și numeroși bolnavi și năpăstuiți au căutat ajutor de la el. Mulți dintre ei au beneficiat enorm de slujba lui de vindecare, dar, în nici unul dintre aceste cazuri, în afară de cel al leprosului, Maestrul nu a înfăptuit vreo vindecare așa-zis miraculoasă.

Târziu în după-amiaza celei de-a treia zi în Iron, Iisus, înapoiindu-se de la mine și îndreptându-se către locuința sa, s-a nimerit să treacă pe o uliță laterală unde se găsea mizerabila cocioabă a unui anume lepros. Pe când se apropia de ea, bolnavul, care auzise de reputația lui Iisus ca tămăduitor, a îndrăznit să îl acosteze la trecerea lui prin fața porții sale și a îngenuncheat înaintea lui zicând: „Doamne, ar fi de ajuns să vrei, și m-ai curăți. Am auzit mesajul instructorilor tăi și așa intra în regat dacă așa putea fi curățit.” Leprosul spunea acestea pentru că, la iudei, li

organization was expanded in that each of Jesus' apostles now had one of John's as an associate; Abner was the associate of Andrew; and this plan prevailed until they went down to Jerusalem for the next Passover.

^{146:3.10 (1642.6)} The special instruction given by Jesus during their stay at Zebulun had chiefly to do with further discussions of the mutual obligations of the kingdom and embraced teaching designed to make clear the differences between personal religious experience and the amities of social religious obligations. This was one of the few times the Master ever discussed the social aspects of religion. Throughout his entire earth life Jesus gave his followers very little instruction regarding the socialization of religion.

^{146:3.11 (1643.1)} In Zebulun the people were of a mixed race, hardly Jew or gentile, and few of them really believed in Jesus, notwithstanding they had heard of the healing of the sick at Capernaum.

4. THE GOSPEL AT IRON

^{146:4.1 (1643.2)} At Iron, as in many of even the smaller cities of Galilee and Judea, there was a synagogue, and during the earlier times of Jesus' ministry it was his custom to speak in these synagogues on the Sabbath day. Sometimes he would speak at the morning service, and Peter or one of the other apostles would preach at the afternoon hour. Jesus and the apostles would also often teach and preach at the weekday evening assemblies at the synagogue. Although the religious leaders at Jerusalem became increasingly antagonistic toward Jesus, they exercised no direct control over the synagogues outside of that city. It was not until later in Jesus' public ministry that they were able to create such a widespread sentiment against him as to bring about the almost universal closing of the synagogues to his teaching. At this time all the synagogues of Galilee and Judea were open to him.

^{146:4.2 (1643.3)} Iron was the site of extensive mineral mines for those days, and since Jesus had never shared the life of the miner, he spent most of his time, while sojourning at Iron, in the mines. While the apostles visited the homes and preached in the public places, Jesus worked in the mines with these underground laborers. The fame of Jesus as a healer had spread even to this remote village, and many sick and afflicted sought help at his hands, and many were greatly benefited by his healing ministry. But in none of these cases did the Master perform a so-called miracle of healing save in that of the leper.

^{146:4.3 (1643.4)} Late on the afternoon of the third day at Iron, as Jesus was returning from the mines, he chanced to pass through a narrow side street on his way to his lodging place. As he drew near the squalid hovel of a certain leprous man, the afflicted one, having heard of his fame as a healer, made bold to accost him as he passed his door, saying as he knelt before him: "Lord, if only you would, you could make me clean. I have heard the message of your teachers, and I would enter the kingdom if I could be made clean." And the leper spoke in this way because among the Jews lepers

se interzicea leproșilor să asiste la slujbele de la sinagogă sau să practice orice alt cult public. Acest om credea realmente că el nu ar putea fi primit în regatul ce va veni înainte de a fi obținut tămăduirea leprei sale. Când Iisus l-a văzut chinându-se astfel și a auzit vorbele sale de credință înverșunată, inima lui omenească a fost atinsă, iar mintea lui divină a fost mișcată de compasiune. În timp ce Iisus îl privea, omul a căzut cu fața la pământ în semn de închinare. Atunci, maestrul și-a întins mâna, l-a atins și a zis: „Eu vreau asta - fii curățit.” Și omul fu numaidecât vindecat; lepra încetase să îl mai chinuiesc.

Iisus l-a ridicat pe om în picioare și i-a poruncit: „Bağă de seamă să nu vorbești cu nimeni de vindecarea ta, ci mai degrabă vezi-ți în pace de treburile tale; arată-te preotului și oferă jertfele poruncite de Moise ca mărturie a purificării tale.” Dar omul acesta nu a făcut ceea ce îi poruncise Iisus; el a răspândit, în localitate, vestea că Iisus îl vindecase de lepră, și, cum el era cunoscut în tot orașul, oamenii puteau să vadă bine că acesta fusese vindecat de boala sa. El nu s-a dus la preoți după cum îl îndemnase Iisus. Ca urmare a răspândirii veștii că Iisus îl vindecase, Maestrul a fost așa de asaltat de năvala bolnavilor, încât a fost nevoit să se scoale dis-de-diminează și să părăsească satul. El nu a mai revenit acolo, dar a rămas două zile pe aproape, lângă mine, continuând să îl învețe pe minerii credincioși despre evanghelia împărăției.

Această vindecare a leprosului a fost primul așa-zis miracol pe care Iisus l-a înfăptuit în mod intenționat și cu bună știință până atunci. Și era vorba de un caz de lepră reală.

De la Iron, grupul a plecat către Giscala, unde a petrecut două zile ca să proclame evanghelia, apoi s-a dus la Corazin, unde a consacrat aproape o săptămână ca să predice vestea cea bună fără a putea câștiga de acolo mulți credincioși în regat. În nici un loc în care propovăduise Iisus, el nu întâlnise un refuz atât de general al mesajului său. Șederea la Corazin a fost foarte deprimantă pentru majoritatea apostolilor; lui Andrei și lui Abner le-a fost foarte greu să susțină curajul asociaților lor. Apoi au străbătut în liniște Capernaum pentru a ajunge în satul Madonului, unde le-a mers ceva mai bine. În mintea celor mai mulți dintre apostoli preleva ideea că lipsa lor de reușită în orașele atât de recent vizitate provenea din insistența lui Iisus pentru ca, nici în învățătura lor, nici în predicile lor, ei să nu facă nici o aluzie la el în calitate de vindecător., cât și-ar mai fi dorit ei ca el să mai vindece vreun lepros sau să își manifeste puterea în vreo altă manieră pentru a atrage atenția populației! Dar Maestrul a rămas insensibil la solicitările lor stăruitoare.

5. ÎNTOARCEREA LA CANA

Grupul apostolic a fost foarte mult încurajat când Iisus a anunțat: „Măine mergem la Cana.” Apostolii știau că la Cana vor fi ascultați cu simpatie, căci Iisus era bine cunoscut acolo. În Cana le-a mers bine în eforturile lor de a-i face să intre pe credincioși în regat atunci când, în cea de-a treia zi, a sosit din Capernaum un eminent cetățean pe nume Titus. Credința sa era

were forbidden even to attend the synagogue or otherwise engage in public worship. This man really believed that he could not be received into the coming kingdom unless he could find a cure for his leprosy. And when Jesus saw him in his affliction and heard his words of clinging faith, his human heart was touched, and the divine mind was moved with compassion. As Jesus looked upon him, the man fell upon his face and worshiped. Then the Master stretched forth his hand and, touching him, said: “I will — be clean.” And immediately he was healed; the leprosy no longer afflicted him.

146:4.4 (1643.5) When Jesus had lifted the man upon his feet, he charged him: “See that you tell no man about your healing but rather go quietly about your business, showing yourself to the priest and offering those sacrifices commanded by Moses in testimony of your cleansing.” But this man did not do as Jesus had instructed him. Instead, he began to publish abroad throughout the town that Jesus had cured his leprosy, and since he was known to all the village, the people could plainly see that he had been cleansed of his disease. He did not go to the priests as Jesus had admonished him. As a result of his spreading abroad the news that Jesus had healed him, the Master was so thronged by the sick that he was forced to rise early the next day and leave the village. Although Jesus did not again enter the town, he remained two days in the outskirts near the mines, continuing to instruct the believing miners further regarding the gospel of the kingdom.

146:4.5 (1644.1) This cleansing of the leper was the first so-called miracle which Jesus had intentionally and deliberately performed up to this time. And this was a case of real leprosy.

146:4.6 (1644.2) From Iron they went to Gischala, spending two days proclaiming the gospel, and then departed for Chorazin, where they spent almost a week preaching the good news; but they were unable to win many believers for the kingdom in Chorazin. In no place where Jesus had taught had he met with such a general rejection of his message. The sojourn at Chorazin was very depressing to most of the apostles, and Andrew and Abner had much difficulty in upholding the courage of their associates. And so, passing quietly through Capernaum, they went on to the village of Madon, where they fared little better. There prevailed in the minds of most of the apostles the idea that their failure to meet with success in these towns so recently visited was due to Jesus' insistence that they refrain, in their teaching and preaching, from referring to him as a healer. How they wished he would cleanse another leper or in some other manner so manifest his power as to attract the attention of the people! But the Master was unmoved by their earnest urging.

5. BACK IN CANA

146:5.1 (1644.3) The apostolic party was greatly cheered when Jesus announced, “Tomorrow we go to Cana.” They knew they would have a sympathetic hearing at Cana, for Jesus was well known there. They were doing well with their work of bringing people into the kingdom when, on the third day, there arrived in Cana a certain prominent citizen of Capernaum, Titus, who was a

doar parțială, iar fiul său era foarte grav bolnav. La aflarea că Iisus era în Cana, s-a grăbit într-acolo ca să îl vadă. Credincioșii din Capernaum socoteau că Iisus putea vindeca orice boală.

Când acest nobil l-a găsit de Iisus în Cana, l-a rugat să vină grabnic la Capernaum și să îl vindece pe fiul său bolnav. În timp ce apostolii așteptau răspunsul ținându-și respirația, Iisus l-a privit pe tatăl copilului bolnav și i-a zis: „Oare cât vă voi mai răbda? Puterea lui Dumnezeu este în mijlocul vostru, însă, dacă nu vedeți semne și nu contemplați minuni, voi refuzați să credeți.” Dar nobilul l-a implorat pe Iisus spunându-i: „Domnul meu, eu cred, dar vino înainte ca copilul meu să piară, căci, încă de când l-am părăsit, era deja pe moarte.” Iisus își plecă capul, adâncit într-o meditație tăcută, apoi, deodată, vorbi: „Întoarce-te acasă, fiul tău va trăi.” Titus a crezut în cuvântul lui Iisus și s-a grăbit să se înapoieze la Capernaum. În vreme ce era pe drumul de întoarcere, servitorii săi i-au ieșit în întâmpinarea spunându-i: „Bucură-te, căci starea fiului tău s-a îmbunătățit - este viu.” Atunci, Titus i-a întrebat la ce oră începuse să se facă bine, și servitorii i-au răspuns: „Ieri, către ora șapte, i-a trecut febra.” Și tatăl și-a amintit că aceasta era aproape de ora când Iisus îi zisese: „Fiul tău va trăi.” Titus a crezut atunci din toată inima, și tot așa a crezut și familia sa. Fiul său a devenit un puternic slujitor al regatului și și-a jertfit mai târziu viața cu cei care au suferit la Roma. Toți ai casei lui Titus, prietenii lor și chiar și apostolii au considerat acest episod ca pe un miracol, însă nu era vorba așa ceva. Cel puțin acesta n-a fost un miracol de vindecare a unei boli fizice. A fost doar un caz de precunoaștere privitoare la cursul unei legi naturale, genul de cunoaștere pe care Iisus a recurs frecvent după botezul său.

Din nou, Iisus a fost nevoit să părăsească în grabă Cana din cauza interesului excesiv stârnit de al doilea episod de felul acesta care însoțea servirea sa în satul acesta. Locuitorii își aminteau de apă și de vin, și, acum că se presupunea că Iisus îl vindecase pe fiul nobilului la o atât de mare depărtare, ei nu numai că îl aduceau pe bolnavi și pe cei năpăstuiți la el, dar îi trimiteau, de asemenea, mesageri care să-i ceară să vindece bolnavi de la distanță. Văzând că toată țara era în fierbere, Iisus a zis: „Să mergem la Nain.”

6. NAIN ȘI FII VĂDUVEI

Acești oameni credeau în semne; era o generație în căutare de minuni. În momentul acela, locuitorii Galileii centrale și meridionale ajunseseră să se gândească la Iisus și la serviciul său personal în termeni de miracole. Zeci, și apoi sute de persoane cinstite, suferind de dezordine pur nervoase și chinuite de tulburări emoționale, se înfățișau înaintea lui Iisus și apoi se reîntorceau la ele acasă anunțându-i pe prietenii lor că Iisus le vindecase. Acești oameni ignoranți și slabi de duh considerau aceste cazuri de vindecare mentală drept vindecări fizice, tălmăduiri miraculoase.

Când Iisus a căutat să plece din Cana spre a ajunge la Nain, o mare mulțime de credincioși și o grămadă de curioși s-au luat după el. Ei erau porniți să vadă miracole și minuni, și nu aveau să fie dezamăgiți. În vreme ce Iisus și apostolii săi se apropiau de poarta

partial believer, and whose son was critically ill. He heard that Jesus was at Cana; so he hastened over to see him. The believers at Capernaum thought Jesus could heal any sickness.

^{146:5.2 (1644.4)} When this nobleman had located Jesus in Cana, he besought him to hurry over to Capernaum and heal his afflicted son. While the apostles stood by in breathless expectancy, Jesus, looking at the father of the sick boy, said: "How long shall I bear with you? The power of God is in your midst, but except you see signs and behold wonders, you refuse to believe." But the nobleman pleaded with Jesus, saying: "My Lord, I do believe, but come ere my child perishes, for when I left him he was even then at the point of death." And when Jesus had bowed his head a moment in silent meditation, he suddenly spoke, "Return to your home; your son will live." Titus believed the word of Jesus and hastened back to Capernaum. And as he was returning, his servants came out to meet him, saying, "Rejoice, for your son is improved — he lives." Then Titus inquired of them at what hour the boy began to mend, and when the servants answered "yesterday about the seventh hour the fever left him," the father recalled that it was about that hour when Jesus had said, "Your son will live." And Titus henceforth believed with a whole heart, and all his family also believed. This son became a mighty minister of the kingdom and later yielded up his life with those who suffered in Rome. Though the entire household of Titus, their friends, and even the apostles regarded this episode as a miracle, it was not. At least this was not a miracle of curing physical disease. It was merely a case of preknowledge concerning the course of natural law, just such knowledge as Jesus frequently resorted to subsequent to his baptism.

^{146:5.3 (1645.1)} Again was Jesus compelled to hasten away from Cana because of the undue attention attracted by the second episode of this sort to attend his ministry in this village. The townspeople remembered the water and the wine, and now that he was supposed to have healed the nobleman's son at so great a distance, they came to him, not only bringing the sick and afflicted but also sending messengers requesting that he heal sufferers at a distance. And when Jesus saw that the whole countryside was aroused, he said, "Let us go to Nain."

6. NAIN AND THE WIDOW'S SON

^{146:6.1 (1645.2)} These people believed in signs; they were a wonder-seeking generation. By this time the people of central and southern Galilee had become miracle minded regarding Jesus and his personal ministry. Scores, hundreds, of honest persons suffering from purely nervous disorders and afflicted with emotional disturbances came into Jesus' presence and then returned home to their friends announcing that Jesus had healed them. And such cases of mental healing these ignorant and simple-minded people regarded as physical healing, miraculous cures.

^{146:6.2 (1645.3)} When Jesus sought to leave Cana and go to Nain, a great multitude of believers and many curious people followed after him. They were bent on beholding miracles and wonders, and they were not to be disappointed. As Jesus and his apostles drew near the

oraşului, ei au întâlnit în calea lor o procesiune funerară ce se îndrepta către cimitirul vecin pentru a duce acolo pe unicul fiu al unei văduve din Nain. Această femeie era foarte respectată, şi jumătate din sat îi urma pe purtătorii tărgii cu presupusul băiat mort. Când cortegiul a ajuns la înălţimea la care era Iisus şi suita sa, văduva şi prietenii l-au recunoscut pe Maestru şi l-au rugat să readucă fiul la viaţă. Aşteptarea lor după un miracol era ajunsă la un asemenea grad încât îl credeau pe Iisus capabil de a vindeca orice boală umană; de ce nu ar putea acest vindecător şi să reînvie morţii? Săcâit în felul acesta, Iisus a păşit înainte, a ridicat pânza care acoperea targa şi a examinat băiatul. El a descoperit că băiatul nu era realmente mort şi şi-a dat seama de tragedia pe care prezenţa sa o putea evita. El s-a întors deci către mamă şi i-a zis: „Nu plânge. Fiul tău nu este mort; doarme. El îţi va fi redat.” Apoi luă pe tânăr de mână şi spuse: „Trezeşte-te şi ridică-te. Şi băiatul crezut mort nu a întârziat să se ridice şi să vorbească, iar Iisus i-a trimis pe toţi la casele lor.

Iisus s-a străduit să calmeze mulţimea şi degeaba a încercat să explice că băiatul nu era realmente mort, că el nu îl întorsese din mormânt, dar totul a fost zadarnic. Mulţimea care a venit în urma sa şi tot satul Nainului au fost aprinşi, în cel mai înalt grad, de o frenezie emotivă. Mulţi au fost cuprinşi de frică, alţii de panică, în vreme ce alţii se apucaseră să se roage şi să se plângă de păcatele lor. Nu s-a putut dispersa decât cu mult după căderea nopţii mulţimea care scotea strigăte. Bineînţeles, în ciuda afirmaţiei lui Iisus cum că băiatul nu era mort, toată lumea repeta cu insistenţă că avusese loc un miracol şi că mortul fusese reînviat. Cu toate că Iisus le-a zis că băiatul era pur şi simplu într-o stare de somn adânc, ei şi-au explicat că acesta era felul său de a vorbi şi de a atrage atenţia asupra faptului că marea sa modestie îl incita totdeauna să îşi disimuleze miracolele.

Vestea că Iisus reînviase dintre morţi pe fiul văduvei s-a răspândit în toată Galileea şi în toată Iudeea, şi mulţi dintre cei care au auzit relatarea au crezut-o. Iisus nu a reuşit niciodată să îi facă să înţeleagă, nici măcar pe toţi apostolii lui, că fiul văduvei nu era mort cu adevărat în momentul când l-a invitat să se trezească şi să se ridice. Totuşi, Iisus i-a convins îndeajuns ca să-i facă să suprima episodul din toate scrierile ulterioare, însă nu şi în evanghelia lui Luca, în care a apărut aşa cum îi fusese relatat. Din nou, Iisus a fost atât de asaltat ca vindecător că a plecat de devreme în dimineaţa zilei următoare către Endor.

7. LA ENDOR

În Endor, Iisus a scăpat, vreme de câteva zile, de strigătele mulţimilor care reclamau vindecarea fizică. În cursul şederii în acest loc, Maestrul a istorisit, pentru instruirea apostolilor, povestea regelui Saul şi a vrăjitoarei Endor. Iisus le-a spus limpede apostolilor lui că medienii răătăciţi şi rebelii care le personificaseră atât de adesea pe presupusele spirite ale morţilor, vor fi curând stăpâniţi, astfel încât ei nu vor mai putea să mai înfăptuiască aceste lucruri ciudate. El le-a zis discipolilor lui că după întoarcerea lui lângă Tatăl său, şi după ce Tatăl îşi va fi răspândit spiritul peste toată carnea, aceste fiinţe semi-spirituale - numite spirite

gate of the city, they met a funeral procession on its way to the near-by cemetery, carrying the only son of a widowed mother of Nain. This woman was much respected, and half of the village followed the bearers of the bier of this supposedly dead boy. When the funeral procession had come up to Jesus and his followers, the widow and her friends recognized the Master and besought him to bring the son back to life. Their miracle expectancy was aroused to such a high pitch they thought Jesus could cure any human disease, and why could not such a healer even raise the dead? Jesus, while being thus importuned, stepped forward and, raising the covering of the bier, examined the boy. Discovering that the young man was not really dead, he perceived the tragedy which his presence could avert; so, turning to the mother, he said: “Weep not. Your son is not dead; he sleeps. He will be restored to you.” And then, taking the young man by the hand, he said, “Awake and arise.” And the youth who was supposed to be dead presently sat up and began to speak, and Jesus sent them back to their homes.

^{146:6.3 (1645.4)} Jesus endeavored to calm the multitude and vainly tried to explain that the lad was not really dead, that he had not brought him back from the grave, but it was useless. The multitude which followed him, and the whole village of Nain, were aroused to the highest pitch of emotional frenzy. Fear seized many, panic others, while still others fell to praying and wailing over their sins. And it was not until long after nightfall that the clamoring multitude could be dispersed. And, of course, notwithstanding Jesus’ statement that the boy was not dead, everyone insisted that a miracle had been wrought, even the dead raised. Although Jesus told them the boy was merely in a deep sleep, they explained that that was the manner of his speaking and called attention to the fact that he always in great modesty tried to hide his miracles.

^{146:6.4 (1646.1)} So the word went abroad throughout Galilee and into Judea that Jesus had raised the widow’s son from the dead, and many who heard this report believed it. Never was Jesus able to make even all his apostles fully understand that the widow’s son was not really dead when he bade him awake and arise. But he did impress them sufficiently to keep it out of all subsequent records except that of Luke, who recorded it as the episode had been related to him. And again was Jesus so besieged as a physician that he departed early the next day for Endor.

7. AT ENDOR

^{146:7.1 (1646.2)} At Endor Jesus escaped for a few days from the clamoring multitudes in quest of physical healing. During their sojourn at this place the Master recounted for the instruction of the apostles the story of King Saul and the witch of Endor. Jesus plainly told his apostles that the stray and rebellious midwayers who had oftentimes impersonated the supposed spirits of the dead would soon be brought under control so that they could no more do these strange things. He told his followers that, after he returned to the Father, and after they had poured out their spirit upon all flesh, no more could such semispirit beings — so-called unclean spirits — possess the feeble- and evil-minded among

necurate - nu ar mai putea să îi mai posede pe muritorii cu o inteligență slabă și înclinată către rău.

Iisus le-a explicat mai departe apostolilor săi că spiritele ființelor omenești răposate nu revin în lumea lor de origine pentru a comunica cu cei vii. Numai după scurgerea unei epoci de dezlegare ar fi posibil ca spiritul în evoluție progresivă al omului muritor să revină pe Pământ, și, chiar și atunci, aceasta nu ar fi decât în cazuri excepționale și în calitate de agent de administrare spirituală a planetei.

După două zile de odihnă, Iisus le-a zis apostolilor: „Reîntoarceți-vă mâine dimineață la Capernaum pentru a rămâne acolo și a propovădui până ce ținuturile vecine se calmează. Între timp, la noi, ei își vor fi revenit deja parțial din acest fel de frenezie.”

mortals.

^{146:7.2 (1646.3)} Jesus further explained to his apostles that the spirits of departed human beings do not come back to the world of their origin to communicate with their living fellows. Only after the passing of a dispensational age would it be possible for the advancing spirit of mortal man to return to earth and then only in exceptional cases and as a part of the spiritual administration of the planet.

^{146:7.3 (1646.4)} When they had rested two days, Jesus said to his apostles: "On the morrow let us return to Capernaum to tarry and teach while the countryside quiets down. At home they will have by this time partly recovered from this sort of excitement."

Capitolul 147. Interludiul vizitei la Ierusalim

⇨ 146

CARTEA URANTIA

148 ⇨

PARTE IV. VIAȚA ȘI ÎNVĂȚĂTURILE LUI IISUS

CAPITOLUL 147

INTERLUDIUL VIZITEI LA IERUSALIM

Secțiuni

Introduction

1. Servitorul centurionului
2. Călătoria la Ierusalim
3. Bazinul din Betsaida
4. Regula viețuirii
5. Vizita la Simon Fariseul
6. Întoarcerea la Capernaum
7. Înapoi în Capernaum
8. Sărbătoarea bunătații spirituale

PAPER 147

THE INTERLUDE VISIT TO JERUSALEM

SECTIONS

Introduction

1. The Centurion's Servant
2. The Journey to Jerusalem
3. At the Pool of Bethesda
4. The Rule of Living
5. Visiting Simon the Pharisee
6. Returning to Capernaum
7. Back in Capernaum
8. The Feast of Spiritual Goodness

Introduction

IISUS și apostolii au sosit la Capernaum miercuri 17 martie și au petrecut două săptămâni în cartierul lor general din Betsaida înainte de a pleca la Ierusalim. În timpul acestor două săptămâni, apostolii i-au propovăduit poporului pe țărmul mării, în vreme ce Iisus petrecea mult timp singur, pe dealuri, ocupându-se de treburile Tatălui său. În cursul acestei perioade, Iisus, însoțit de Iacob și de Ioan Zebedeu, a făcut două călătorii secrete la Tiberiada unde i-au întâlnit pe credincioși și i-au instruit în evanghelia împărăției.

Mulți dintre membrii casei lui Irod credeau în Iisus și au asistat la aceste reuniuni. Influența acestor credincioși în sânul familiei oficiale a lui Irod contribuise la diminuarea dușmăniei acestui conducător față de Iisus. Acești credincioși din Tiberiada explicaseră cu claritate lui Irod că „regatul” proclamat de Iisus era de natură spirituală, și nu o aventură politică. Irod avea tendința de a-i crede pe acești membri ai propriei case; el nu s-a lăsat deci alarmat în mod nejustificat de larga difuzare a rapoartelor referitoare la învățăturile și la vindecările lui Iisus. El nu avea obiecții împotriva activităților lui Iisus ca vindecător și ca învățător religios. Cu toată atitudinea favorabilă a multora dintre sfetnicii lui Irod, și chiar și a lui Irod în persoană, un anumit număr din supușii săi erau atât de influențați de către liderii religioși din Ierusalim, încât rămăneau niște dușmani înverșunați și amenințatori ai lui Iisus și ai apostolilor; mai târziu, acest grup a contribuit mult la stânjenirea activităților lor publice. Liderii religioși din Ierusalim, nu Irod, erau cei care aveau să constituie

INTRODUCTION

147:0.1 (1647.1) JESUS and the apostles arrived in Capernaum on Wednesday, March 17, and spent two weeks at the Bethsaida headquarters before they departed for Jerusalem. These two weeks the apostles taught the people by the seaside while Jesus spent much time alone in the hills about his Father's business. During this period Jesus, accompanied by James and John Zebedee, made two secret trips to Tiberias, where they met with the believers and instructed them in the gospel of the kingdom.

147:0.2 (1647.2) Many of the household of Herod believed in Jesus and attended these meetings. It was the influence of these believers among Herod's official family that had helped to lessen that ruler's enmity toward Jesus. These believers at Tiberias had fully explained to Herod that the "kingdom" which Jesus proclaimed was spiritual in nature and not a political venture. Herod rather believed these members of his own household and therefore did not permit himself to become unduly alarmed by the spreading abroad of the reports concerning Jesus' teaching and healing. He had no objections to Jesus' work as a healer or religious teacher. Notwithstanding the favorable attitude of many of Herod's advisers, and even of Herod himself, there existed a group of his subordinates who were so influenced by the religious leaders at Jerusalem that they remained bitter and threatening enemies of Jesus and the apostles and, later on, did much to hamper their public activities. The greatest danger to Jesus lay in the Jerusalem religious leaders and not in Herod. And it

mai târziu cel mai mare pericol pentru Iisus. Și tocmai din acest motiv Iisus și discipolii lui și-au petrecut atât de mult timp în Galileea, și acolo au și încheiat cea mai mare parte a învățăturii lor publice, mai degrabă decât în Ierusalim și în Iudeea.

1. SERVITORUL CENTURIONULUI

În ajunul zilei în care se pregăteau să plece în Ierusalim pentru sărbătoarea de Paști, Mangus, un centurion sau căpitan din garda romană staționată la Capernaum, a venit să îi găsească pe liderii sinagogii zicând: „Loiala mea ordonanță este bolnavă și gata să moară. Vreți voi să mergeți la Iisus din partea mea și să-l rugați să-l vindece pe servitorul meu?” Căpitanul roman acționa astfel deoarece credea despre conducătorii iudei că ar avea mai multă influență asupra lui Iisus. Bătrânii s-au dus așadar să îl găsească pe Iisus, iar purtătorul lor de cuvânt i-a zis: „Maestre, îți cerem cu seriozitate să te duci la Capernaum și să îl salvezi pe servitorul preferat al centurionului roman. Acest căpitan este vrednic de toată atenția, căci el iubește națiunea noastră, și tot el este cel ce ne-a clădit sinagoga unde de atâtea ori ai luat cuvântul.”

După ce i-a auzit, Iisus le-a zis: „Am să vă însoțesc.” Pe când se ducea la casa centurionului și înainte de a intra în curtea sa, soldatul roman și-a trimis prietenii în întâmpinarea lui Iisus cu dispoziția de a-i spune: „Domnule, nu îți da osteneala să intri în casa mea, căci eu nu sunt vrednic ca tu să vii sub acoperișul meu. Nici nu mă socotesc demn de a veni eu însumi la tine, și de aceea ți i-am trimis pe bătrânii propriului tău popor. Știu însă că tu poți rosti cuvântul de acolo de unde te găsești și că servitorul meu va fi vindecat. Căci eu însumi sunt sub ordinele altuia, și am soldați sub ordinele mele, și îi zic unuia să meargă și el merge; altuia să vină, iar el vine; și servitorilor mei să facă una ori alta, iar ei o fac.”

Când Iisus a auzit cuvintele acestea, s-a întors către apostoli și către cei care îl însoțeau, și le-a zis: „Mă minunez de credința acestui gentil. În adevăr, în adevăr, vă zic vouă, nu găsesc nicăieri o așa mare credință, nici chiar în Israel.” Iisus s-a întors apoi cu spatele la casă și a zis: „Să mergem de aici.” Prietenii centurionului au intrat în casă și i-au repetat lui Mangus ceea ce spusese Iisus. Începând din clipa aceea, servitorul a început să își revină și și-a regăsit în cele din urmă sănătatea normală și capacitățile sale.

Noi nu am aflat niciodată cu exactitate ce se petrecuse cu acest prilej. Noi relatăm pur și simplu întâmplarea. Cât despre a ști dacă ființele invizibile au adus, ori nu, vindecarea servitorului centurionului, acest fapt nu a fost revelat însoțitorilor lui Iisus. Noi cunoaștem numai faptul că servitorul a fost complet restabilit.

2. CĂLĂTORIA LA IERUSALIM

Devreme în dimineața de marți 30 martie, Iisus și grupul apostolic au plecat să asiste la Paști în Ierusalim luând-o pe traseul de pe valea Iordanului. Ei au ajuns în după-amiaza zilei de vineri 2 aprilie și și-au stabilit, ca de obicei, cartierul general în Bethania. Trecând prin

was for this very reason that Jesus and the apostles spent so much time and did most of their public preaching in Galilee rather than at Jerusalem and in Judea.

1. THE CENTURION'S SERVANT

147:1.1 (1647.3) On the day before they made ready to go to Jerusalem for the feast of the Passover, Mangus, a centurion, or captain, of the Roman guard stationed at Capernaum, came to the rulers of the synagogue, saying: "My faithful orderly is sick and at the point of death. Would you, therefore, go to Jesus in my behalf and beseech him to heal my servant?" The Roman captain did this because he thought the Jewish leaders would have more influence with Jesus. So the elders went to see Jesus and their spokesman said: "Teacher, we earnestly request you to go over to Capernaum and save the favorite servant of the Roman centurion, who is worthy of your notice because he loves our nation and even built us the very synagogue wherein you have so many times spoken."

147:1.2 (1647.4) And when Jesus had heard them, he said, "I will go with you." And as he went with them over to the centurion's house, and before they had entered his yard, the Roman soldier sent his friends out to greet Jesus, instructing them to say: "Lord, trouble not yourself to enter my house, for I am not worthy that you should come under my roof. Neither did I think myself worthy to come to you; wherefore I sent the elders of your own people. But I know that you can speak the word where you stand and my servant will be healed. For I am myself under the orders of others, and I have soldiers under me, and I say to this one go, and he goes; to another come, and he comes, and to my servants do this or do that, and they do it."

147:1.3 (1648.1) And when Jesus heard these words, he turned and said to his apostles and those who were with them: "I marvel at the belief of the gentile. Verily, verily, I say to you, I have not found so great faith, no, not in Israel." Jesus, turning from the house, said, "Let us go hence." And the friends of the centurion went into the house and told Mangus what Jesus had said. And from that hour the servant began to mend and was eventually restored to his normal health and usefulness.

147:1.4 (1648.2) But we never knew just what happened on this occasion. This is simply the record, and as to whether or not invisible beings ministered healing to the centurion's servant, was not revealed to those who accompanied Jesus. We only know of the fact of the servant's complete recovery.

2. THE JOURNEY TO JERUSALEM

147:2.1 (1648.3) Early on the morning of Tuesday, March 30, Jesus and the apostolic party started on their journey to Jerusalem for the Passover, going by the route of the Jordan valley. They arrived on the afternoon of Friday, April 2, and established their headquarters, as

lerihon, ei au făcut o pauză în vreme ce Iuda depunea o parte din fondurile lor comune la banca unui prieten de familie. Aceasta era prima dată când Iuda purta un surplus de bani. Depozitul a rămas intact până în clipa în care grupul a trecut iarăși prin Ierihon, în cursul ultimei și memorabilei lui călătorii în Ierusalim, chiar înainte de judecata și de moartea lui Iisus.

Traseul până în Ierusalim s-a petrecut fără incidente, dar abia se instalase grupul în Bethania, că, de departe și de aproape, au început să se strângă oameni care căutau tămăduire pentru corpul lor, consolare pentru mintea lor tulburată și salvare pentru sufletul lor. Numărul lor era atât de mare că Iisus nu prea apuca să se odihnească. Grupul său a mers atunci să așeze corturile în Ghetsemani, iar Maestrul a circulat între Bethania și Ghetsemani pentru a evita mulțimile care îl împresurau mereu. Ei au petrecut aproape trei săptămâni la Ierusalim, dar Iisus le-a ordonat apostolilor lui să nu predice în public și să se mărginească la învățătura privată și la lucrarea personală.

Ei au celebrat pașnic Paștele în Bethania, și atunci a fost prima oară când Iisus și toți cei doisprezece s-au împărțit din masa de Paște fără vărsare de sânge. Apostolii lui Ioan nu au mâncat Paștele cu Iisus și cu apostolii săi; ei au celebrat sărbătoarea cu Abner și cu mulți dintre primii credincioși în predicările lui Ioan. Acesta era al doilea Paște pe care Iisus îl ținea cu apostolii săi la Ierusalim.

Când Iisus și cei doisprezece au pornit iarăși către Capernaum, apostolii lui Ioan nu s-au întors cu ei. Ei au rămas la Ierusalim și în vecinătate sub îndrumările lui Abner, lucrând în liniște la întinderea regatului, în timp ce Iisus și apostolii lui se întorceau pentru a lucra în Galileea. Niciodată nu au mai fost cei douăzeci și patru reuniți cu toții până cu puțin timp înainte de momentul în care cei șaptezeci de evangheliști și-au primit misiunea și ordinul de plecare. Dar cele două grupuri se ajutau reciproc și rămăneau în cele mai bune relații în ciuda divergențelor lor de opinie.

3. BAZINUL DIN BETSAIDA

În după-amiaza celui de-al doilea sabbat în Ierusalim, în timp ce Maestrul și apostolii aveau să participe la slujbele de la templu, Ioan îi zise lui Iisus: „Vino cu mine, așa vrea să îți arăt ceva.” Ioan l-a scos pe Iisus pe una dintre porțile Ierusalimului și l-a condus la un bazin cu apă numit Bethesda. Pe malurile lui, se ridicaseră cinci pridvoare, sub care un mare număr de bolnavi zăceau în căutare de vindecare. Această piscină era un izvor cald, ale cărui ape roșiatice clocoteau la intervale neregulate ca urmare a acumulărilor de gaz în cavernele stâncoase situate dedesubt. Perturbarea periodică a apelor calde era considerată de mulți ca fiind pricinuită de influențe supranaturale, iar credința populară afirma că prima persoană intrată în apă după o perturbare ar fi vindecată de infirmitățile ei, oricare ar fi fost acestea.

Sub efectul restricțiilor impuse de Iisus, apostolii erau puțin agitați, iar această constrângere îl făcea pe Ioan, cel mai tânăr dintre cei doisprezece, deosebit de nervos. El îl duse pe Iisus la bazin gândindu-se că la

usual, at Bethany. Passing through Jericho, they paused to rest while Judas made a deposit of some of their common funds in the bank of a friend of his family. This was the first time Judas had carried a surplus of money, and this deposit was left undisturbed until they passed through Jericho again when on that last and eventful journey to Jerusalem just before the trial and death of Jesus.

147:2.2 (1648.4) The party had an uneventful trip to Jerusalem, but they had hardly got themselves settled at Bethany when from near and far those seeking healing for their bodies, comfort for troubled minds, and salvation for their souls, began to congregate, so much so that Jesus had little time for rest. Therefore they pitched tents at Gethsemane, and the Master would go back and forth from Bethany to Gethsemane to avoid the crowds which so constantly thronged him. The apostolic party spent almost three weeks at Jerusalem, but Jesus enjoined them to do no public preaching, only private teaching and personal work.

147:2.3 (1648.5) At Bethany they quietly celebrated the Passover. And this was the first time that Jesus and all of the twelve partook of the bloodless Passover feast. The apostles of John did not eat the Passover with Jesus and his apostles; they celebrated the feast with Abner and many of the early believers in John's preaching. This was the second Passover Jesus had observed with his apostles in Jerusalem.

147:2.4 (1648.6) When Jesus and the twelve departed for Capernaum, the apostles of John did not return with them. Under the direction of Abner they remained in Jerusalem and the surrounding country, quietly laboring for the extension of the kingdom, while Jesus and the twelve returned to work in Galilee. Never again were the twenty-four all together until a short time before the commissioning and sending forth of the seventy evangelists. But the two groups were co-operative, and notwithstanding their differences of opinion, the best of feelings prevailed.

3. AT THE POOL OF BETHESDA

147:3.1 (1649.1) The afternoon of the second Sabbath in Jerusalem, as the Master and the apostles were about to participate in the temple services, John said to Jesus, "Come with me, I would show you something." John conducted Jesus out through one of the Jerusalem gates to a pool of water called Bethesda. Surrounding this pool was a structure of five porches under which a large group of sufferers lingered in quest of healing. This was a hot spring whose reddish-tinged water would bubble up at irregular intervals because of gas accumulations in the rock caverns underneath the pool. This periodic disturbance of the warm waters was believed by many to be due to supernatural influences, and it was a popular belief that the first person who entered the water after such a disturbance would be healed of whatever infirmity he had.

147:3.2 (1649.2) The apostles were somewhat restless under the restrictions imposed by Jesus, and John, the youngest of the twelve, was especially restive under this restraint. He had brought Jesus to the pool thinking that

vederea bolnavilor adunați ar face un așa apel la compasiunea Maestrului, încât ar fi fost împins să înfăptuiască o vindecare miraculoasă, și astfel tot Ierusalimul ar fi fost stupefiat și determinat să creadă în evanghelia împărăției. Ioan i-a zis lui Iisus: „Maestre, privește-i pe toți acești oameni care suferă; oare nu putem face nimic pentru ei?” Iisus răspunse: „Ioane, de ce mă supui ispitei de a mă îndepărta de drumul pe care l-am ales? De ce stăruiești în dorința de a înlocui proclamarea evangheliei adevărului etern cu înfăptuirea de minuni și cu vindecarea bolnavilor? Fiule, nu mi-e îngăduit să fac ceea ce dorești, dar adună-i pe acești bolnavi și pe acești năpăstuiți pentru ca eu să le adresez câteva cuvinte de încurajare și de consolare veșnică.”

Adresându-se celor ce erau adunați, Iisus zise: „Mulți dintre voi sunt aici, bolnavi și năpăstuiți, pentru că ați trăit ani lungi pe căi greșite. Unii suferă de accidentele timpului, alții ca urmare a greșelilor strămoșilor lor, în vreme ce unii dintre voi se zbat sub greutățile care provin din condițiile imperfecte ale existenței voastre temporare. Însă Tatăl meu lucrează, și eu aș vrea, de asemenea, să lucrez la îmbunătățirea condiției voastre pământești, și mai ales să asigur statutul vostru etern. Nici unul dintre noi nu poate contribui foarte mult la aplanarea dificultăților vieții, decât dacă descoperim că Tatăl care este în ceruri vrea astfel. La urma urmei, noi suntem cu toții îndatorați să facem voia Celui Veșnic. Dacă puteți fi toți vindecați de durerile voastre fizice, voi vă minunați cu certitudine, dar este și mai important ca voi să fiți curățiți de orice boală spirituală și să vă pomeniți vindecați de toate infirmitățile morale. Toți sunteți copiii lui Dumnezeu; voi sunteți fiii Tatălui celest. Legăturile timpului pot să pară că vă fac să suferiți, dar Dumnezeuul veșniciei vă iubește. Când va veni momentul judecății, să nu vă temeți; veți găsi toți, nu numai justiția, dar și o mare îndurare. În adevăr, în adevăr, vă zic: „Oricine aude evanghelia împărăției, și crede în această învățătură a filiației cu Dumnezeu, posedă viața veșnică. Acești credincioși trec deja de la judecată și de la moarte la lumină și la viață. Și va veni ceasul în care chiar și cei care sunt în mormânt vor auzi vocea învierii.”

Mulți dintre aceia care l-au auzit au crezut în evanghelia împărăției. Unii dintre cei năpăstuiți au fost atât de mult inspirați și din punct de vedere spiritual reînsuflețiți încât au mers de colo colo proclamând că ei fuseseră deopotrivă de vindecați de suferințele lor fizice.

Un om care fusese deprimat vreme de ani lungi și grav afectat de tulburări mentale s-a bucurat de cuvintele lui Iisus. El s-a ridicat din pat și s-a înapoiat acasă la el, deși aceasta a fost o zi de sabbat. În cursul acestor ani, acest om așteptase să fie ajutat de cineva. El era atât de mult victima sentimentului propriei lui neputințe încât nu a avut nici măcar o dată ideea de a se ajuta el însuși; or, acesta era singurul lucru pe care îl avea de făcut pentru a se însănătoșea - să se dea jos din pat și să umble.

Iisus i-a zis atunci lui Ioan: „Să plecăm de aici înainte ca liderii preoților și scribii să ne surprindă și să se simtă ofensați de faptul că noi am adresat cuvinte de viață celor năpăstuiți. Și s-au întors la templu ca să se alăture tovarășilor lor, și curând au plecat toți ca să își petreacă noaptea în Bethania. Ioan nu a povestit niciodată celorlalți apostoli vizita pe care o făcuse cu Iisus, în acea după-amiază de sâmbătă, la bazinul din

the sight of the assembled sufferers would make such an appeal to the Master's compassion that he would be moved to perform a miracle of healing, and thereby would all Jerusalem be astounded and presently be won to believe in the gospel of the kingdom. Said John to Jesus: "Master, see all of these suffering ones; is there nothing we can do for them?" And Jesus replied: "John, why would you tempt me to turn aside from the way I have chosen? Why do you go on desiring to substitute the working of wonders and the healing of the sick for the proclamation of the gospel of eternal truth? My son, I may not do that which you desire, but gather together these sick and afflicted that I may speak words of good cheer and eternal comfort to them."

147:3.3 (1649.3) In speaking to those assembled, Jesus said: "Many of you are here, sick and afflicted, because of your many years of wrong living. Some suffer from the accidents of time, others as a result of the mistakes of their forebears, while some of you struggle under the handicaps of the imperfect conditions of your temporal existence. But my Father works, and I would work, to improve your earthly state but more especially to insure your eternal estate. None of us can do much to change the difficulties of life unless we discover the Father in heaven so wills. After all, we are all beholden to do the will of the Eternal. If you could all be healed of your physical afflictions, you would indeed marvel, but it is even greater that you should be cleansed of all spiritual disease and find yourselves healed of all moral infirmities. You are all God's children; you are the sons of the heavenly Father. The bonds of time may seem to afflict you, but the God of eternity loves you. And when the time of judgment shall come, fear not, you shall all find, not only justice, but an abundance of mercy. Verily, verily, I say to you: He who hears the gospel of the kingdom and believes in this teaching of sonship with God, has eternal life; already are such believers passing from judgment and death to light and life. And the hour is coming in which even those who are in the tombs shall hear the voice of the resurrection."

147:3.4 (1649.4) And many of those who heard believed the gospel of the kingdom. Some of the afflicted were so inspired and spiritually revived that they went about proclaiming that they had also been cured of their physical ailments.

147:3.5 (1649.5) One man who had been many years downcast and grievously afflicted by the infirmities of his troubled mind, rejoiced at Jesus' words and, picking up his bed, went forth to his home, even though it was the Sabbath day. This afflicted man had waited all these years for *somebody* to help him; he was such a victim of the feeling of his own helplessness that he had never once entertained the idea of helping himself which proved to be the one thing he had to do in order to effect recovery — take up his bed and walk.

147:3.6 (1650.1) Then said Jesus to John: "Let us depart ere the chief priests and the scribes come upon us and take offense that we spoke words of life to these afflicted ones." And they returned to the temple to join their companions, and presently all of them departed to spend the night at Bethany. But John never told the other apostles of this visit of himself and Jesus to the pool of Bethesda on this Sabbath afternoon.

Betsaida.

4. REGULA VIEȚUIRII

În seara aceleiași zile de sabbat, în Bethania, în timp ce Iisus, cei doisprezece și un grup de credincioși se reuniseră în jurul focului în grădina lui Lazăr, Nataniel i-a pus lui Iisus următoarea întrebare: „Maestre, deși ne-ai învățat versiunea pozitivă a vechii reguli de viață, instruindu-ne să facem altora ceea ce am vrea ca ei să ne facă nouă, eu nu văd foarte bine cum putem totdeauna să ascultăm la o astfel de poruncă. Permite-mi să ilustrez întrebarea mea citând exemplul unui om desfrânat care privește, cu intenții perverse, pe viitoarea sa consoartă cu care are intenția de a se asocia în păcatul lui. Cum putem noi propovădui că acest om rău intenționat ar trebui să facă celorlalți ceea ce lui însuși ar vrea să i se facă?”

Când Iisus auzi întrebarea lui Nataniel, s-a ridicat numaidecât, l-a arătat pe apostol cu degetul și zise: „Nataniel, Nataniel! Ce fel de gânduri nutrești tu în inima ta? N-aiuziți voi adevărul ca oameni de înțelepciune și de înțelegere spirituală? Când v-am povățuit să faceți altuia ceea ce v-ar place să vi se facă și vouă, eu vorbeam unor oameni care au un ideal elevat, iar nu celor care ar fi tentați să deformeze învățătura mea și s-o transforme în dezlegare pentru încurajarea la fapte rele.”

Când Maestrul vorbea astfel, Nataniel se ridică și zise: „Maestre, nu trebuie să se creadă că aprob o astfel de interpretare a învățăturii tale. Eu am pus această întrebare pentru că am presupus că mulți oameni de soiul acesta ar putea judeca greșit recomandările tale, și sper că îți vei completa instrucțiunile privitoare la chestiunea aceasta.” După ce Nataniel s-a așezat, Iisus a continuat: „Eu știu bine, Nataniel, că mintea ta nu aprobă nici o idee rea de felul acesta, dar sunt dezamăgit să văd că nu reușiți să dați o interpretare pur spirituală învățăturilor mele curente, instrucțiunilor pe care trebuie să vi le dau în limbaj omenesc și în maniera în care trebuie să vorbească oamenii. Lasă-mă acum să vă învăț diversele nivele de semnificație atașate interpretării acestei reguli de viațuire, acestei recomandări 'de a face altora ceea ce am vrea să ni se facă nouă':

”1. Nivelul carnal. Această interpretare pur egoistă și lascivă este bine exemplificată în presupunerea întrebării tale.

”2. Nivelul sentimental. Acest plan se situează imediat deasupra celui al cărnii; aceasta implică însuflețirea prin compătimire și milă a interpretării voastre a acestei reguli de viață.

”3. Nivelul mental. Acum intră în joc rațiunea minții și inteligența experienței. Buna judecată dictează ca o asemenea regulă de viață ar trebui să fie interpretată în armonie cu cel mai înalt idealism concretizat în noblețea unui profund respect de sine.

”4. Nivelul iubirii fraterne. Încă și mai sus, se descoperă nivelul devotamentului dezinteresat pentru bunăstarea semenilor tăi. Acest plan superior al serviciului social sincer izvorăște din conștiința paternității lui Dumnezeu și din recunoașterea corolară

4. THE RULE OF LIVING

147:4.1 (1650.2) On the evening of this same Sabbath day, at Bethany, while Jesus, the twelve, and a group of believers were assembled about the fire in Lazarus's garden, Nathaniel asked Jesus this question: "Master, although you have taught us the positive version of the old rule of life, instructing us that we should do to others as we wish them to do to us, I do not fully discern how we can always abide by such an injunction. Let me illustrate my contention by citing the example of a lustful man who thus wickedly looks upon his intended consort in sin. How can we teach that this evil-intending man should do to others as he would they should do to him?"

147:4.2 (1650.3) When Jesus heard Nathaniel's question, he immediately stood upon his feet and, pointing his finger at the apostle, said: "Nathaniel, Nathaniel! What manner of thinking is going on in your heart? Do you not receive my teachings as one who has been born of the spirit? Do you not hear the truth as men of wisdom and spiritual understanding? When I admonished you to do to others as you would have them do to you, I spoke to men of high ideals, not to those who would be tempted to distort my teaching into a license for the encouragement of evil-doing."

147:4.3 (1650.4) When the Master had spoken, Nathaniel stood up and said: "But, Master, you should not think that I approve of such an interpretation of your teaching. I asked the question because I conjectured that many such men might thus misjudge your admonition, and I hoped you would give us further instruction regarding these matters." And then when Nathaniel had sat down, Jesus continued speaking: "I well know, Nathaniel, that no such idea of evil is approved in your mind, but I am disappointed in that you all so often fail to put a genuinely spiritual interpretation upon my commonplace teachings, instruction which must be given you in human language and as men must speak. Let me now teach you concerning the differing levels of meaning attached to the interpretation of this rule of living, this admonition to 'do to others that which you desire others to do to you':

147:4.4 (1650.5) "1. The level of the flesh. Such a purely selfish and lustful interpretation would be well exemplified by the supposition of your question.

147:4.5 (1650.6) "2. The level of the feelings. This plane is one level higher than that of the flesh and implies that sympathy and pity would enhance one's interpretation of this rule of living.

147:4.6 (1650.7) "3. The level of mind. Now come into action the reason of mind and the intelligence of experience. Good judgment dictates that such a rule of living should be interpreted in consonance with the highest idealism embodied in the nobility of profound self-respect.

147:4.7 (1651.1) "4. The level of brotherly love. Still higher is discovered the level of unselfish devotion to the welfare of one's fellows. On this higher plane of wholehearted social service growing out of the consciousness of the fatherhood of God and the consequent recognition of the

a frăției oamenilor. Se descoperă acolo o interpretare nouă și mult mai frumoasă a acestei reguli de viață fundamentale.

"5. Nivelul moral. După aceea, când veți atinge adevărate nivele filozofice de interpretare, când veți desluși realmente și cu claritate ce este bine și ce este rău în evenimente, când veți percepe utilitatea eternă a relațiilor umane, voi veți începe să luați în considerare o astfel de problemă de interpretare după cum v-ați închipui că o terță persoană de pe un înalt nivel mental, idealistă, înțeleaptă și imparțială ar considera și ar interpreta un asemenea îndemn aplicat problemelor voastre personale de adaptare la împrejurările vieții.

"6. Nivelul spiritual. În ultimă instanță, noi atingem nivelul clarviziunii spiritului și al interpretării spirituale, cel mai elevat dintre toate. El ne împinge să recunoaștem, în această regulă de viață, porunca divină de a-i trata pe toți oamenii așa cum am concepe noi că i-ar trata Dumnezeu. Acesta este idealul relațiilor omenești și tot aceasta este și atitudinea voastră față de toate aceste probleme când dorința voastră supremă este de a face întotdeauna voia Tatălui. Aș vrea deci ca voi să faceți tuturor oamenilor ceea ce știți că aș face eu pentru ei în împrejurări asemănătoare."

Nimic din tot ceea ce Iisus spusese până în ziua aceasta nu îi ulise mai tare. Ei au continuat să discute cuvintele Maestrului multă vreme după ce el s-a retras. Lui Nathaniel i-a trebuit ceva timp ca să își revină de pe urma presupunerii că Iisus interpretase greșit spiritul întrebării sale; dar ceilalți au fost mai mult decât recunoscători colegului lor filozof de a fi avut curajul de a pune o întrebare care să îndemne la cugetare.

5. VIZITA LA SIMON FARISEUL

Cu toate că Simon nu a fost un membru al sinedriului iudeu, el era un fariseu influent în Ierusalim. Simon nu credea cu toată inima în evanghelie. Cu riscul de a fi criticat cu severitate, el a îndrăznit să îl invite la el acasă pe Iisus și pe asociații lui personali, Petru, Iacob și Ioan, la un banchet. Simon îl observase pe Maestru de mai multă vreme; el fusese foarte impresionat de învățăturile sale, și încă mai mult de personalitatea sa.

Bogătașii farisei practica datul de pomeni și nu ocoleau publicitatea privitoare la filantropia lor. Ei chiar și anunțau uneori, cu sunet de trompete, caritatea pe care erau gata să o facă vreunui cerșetor. Când acești farisei ofereau un banchet unor oaspeți distinși, ei aveau obiceiul de a lăsa porțile casei deschise, astfel încât până și cerșetorii de pe drumuri puteau să intre; acești cerșetori stăteau de-a lungul pereților sălii, în spatele divanelor celor care se ospătau, pentru a se afla la loc bun ca să prindă bucățele de hrană care puteau să le fie aruncate de participanții la banchet.

Cu această ocazie specială, în casa lui Simon, și printre oamenii care veneau de pe drum, se găsea și o femeie de proastă reputație care începuse recent să creadă în vestea cea bună a evangheliei împărăției. Ea era bine cunoscută în tot Ierusalimul ca fosta stăpână a unei case de toleranță, zisă de mare clasă, alăturată marii curți a templului gentililor. La acceptarea învățaturii lui Iisus, ea închisese casa în care își exercita meseria ei josnică, îndemnând majoritatea angajatelor ei să

brotherhood of man, there is discovered a new and far more beautiful interpretation of this basic rule of life.

147:4.8 (1651.2) "5. The moral level. And then when you attain true philosophic levels of interpretation, when you have real insight into the rightness and wrongness of things, when you perceive the eternal fitness of human relationships, you will begin to view such a problem of interpretation as you would imagine a high-minded, idealistic, wise, and impartial third person would so view and interpret such an injunction as applied to your personal problems of adjustment to your life situations.

147:4.9 (1651.3) "6. The spiritual level. And then last, but greatest of all, we attain the level of spirit insight and spiritual interpretation which impels us to recognize in this rule of life the divine command to treat all men as we conceive God would treat them. That is the universe ideal of human relationships. And this is your attitude toward all such problems when your supreme desire is ever to do the Father's will. I would, therefore, that you should do to all men that which you know I would do to them in like circumstances."

147:4.10 (1651.4) Nothing Jesus had said to the apostles up to this time had ever more astonished them. They continued to discuss the Master's words long after he had retired. While Nathaniel was slow to recover from his supposition that Jesus had misunderstood the spirit of his question, the others were more than thankful that their philosophic fellow apostle had had the courage to ask such a thought-provoking question.

5. VISITING SIMON THE PHARISEE

147:5.1 (1651.5) Though Simon was not a member of the Jewish Sanhedrin, he was an influential Pharisee of Jerusalem. He was a halfhearted believer, and notwithstanding that he might be severely criticized therefor, he dared to invite Jesus and his personal associates, Peter, James, and John, to his home for a social meal. Simon had long observed the Master and was much impressed with his teachings and even more so with his personality.

147:5.2 (1651.6) The wealthy Pharisees were devoted to almsgiving, and they did not shun publicity regarding their philanthropy. Sometimes they would even blow a trumpet as they were about to bestow charity upon some beggar. It was the custom of these Pharisees, when they provided a banquet for distinguished guests, to leave the doors of the house open so that even the street beggars might come in and, standing around the walls of the room behind the couches of the diners, be in position to receive portions of food which might be tossed to them by the banqueters.

147:5.3 (1651.7) On this particular occasion at Simon's house, among those who came in off the street was a woman of unsavory reputation who had recently become a believer in the good news of the gospel of the kingdom. This woman was well known throughout all Jerusalem as the former keeper of one of the so-called high-class brothels located hard by the temple court of the gentiles. She had, on accepting the teachings of Jesus, closed up her nefarious place of business and

accepte evanghelia și să își schimbe modul de viață. În ciuda acestor lucruri, ea era foarte disprețuită de farisei și obligată să își poarte părul despletit - semnul distinctiv al prostituției. Această femeie fără de nume adusese un flacon mare conținând loțiune de uns parfumată. Pe când stătea în spatele lui Iisus, care era lungit și își lua masa, ea începu să îi ungă picioarele, udându-le totodată cu lacrimile ei de recunoștință și ștergându-le cu părul ei. Când a terminat ungerea, ea a continuat să plângă și i-a îmbrățișat picioarele.

Văzând toate acestea, Simon și-a zis în sine: „Dacă omul acesta ar fi un profet, ar lua seama la cine îl atinge și despre ce soi de femeie este vorba, o păcătoasă notorie.” Știind ceea ce se petrecea în mintea lui Simon, Iisus luă cuvântul și zise: „Simone, așa avea ceva să îți spun.” Răspunse Simon: „Maestre, spune-mi.” Atunci, Iisus răspunse: „Un cămătar bogat avea doi debitori. Unul îi datora cinci sute de dinari, celălalt cincizeci. Nici unul dintre ei neavând de unde să îi plătească, el i-a scutit de datorie pe amândoi. După părerea ta, Simone, care dintre cei doi îl va iubi cel mai mult?” Simon a răspuns: „Presupun că acela căruia i-a iertat cel mai mult. Ai judecat bine.” Apoi, arătând femeia cu degetul, a continuat: „Simone, uită-te bine la femeia asta. Eu am intrat în casa ta ca invitat, și, totuși, tu nu mi-ai dat apă pentru picioare. Această femeie recunoscătoare mi-a spălat picioarele cu lacrimile ei și le-a șters cu părul ei. Tu nu mi-ai dat nici un sărut de întâmpinare prietenească, dar femeia asta, din clipa când a intrat nu a conștientizat să îmi îmbrățișeze picioarele. Tu ai neglijat să îmi ungi cu ulei capul, dar ea mi-a uns picioarele cu loțiuni scumpe. Ce înseamnă toate astea? Și numai pentru că multe ei păcate i-au fost iertate, ceea ce a făcut-o să iubească mai mult. Dar cei care n-au primit decât puțină iertare nu iubesc uneori decât puțin.” Apoi Iisus s-a întors către femeie, a luat-o de mână, a ridicat-o și i-a spus: „În adevăr, tu te-ai căit pentru păcatele tale, și îți sunt iertate. Nu te lăsa descurajată de atitudinea nesocotită și neprietenoasă a semenilor tăi; mergi pe drumul tău în bucuria și în libertatea împărăției cerurilor.”

La auzul acestor cuvinte, Simon și comeseții săi au fost și mai uluiți și au început să șușotească între ei: „Cine este acest om care îndrăznește până și să ierte păcatele?” Auzindu-i murmurând astfel, Iisus s-a întors către femeie, ca să o trimită de acolo: „Femeie, mergi în pace, credința ta te-a salvat.”

Când Iisus s-a ridicat odată cu prietenii lui pentru a-și lua rămas bun, s-a întors către Simon și a zis: „Îți cunosc inima, Simone. Știu cât ești de sfâșiat între credință și îndoială, cât ești de măcinat de frică și tulburat de orgoliu, dar eu mă rog pentru tine, pentru ca tu să te abandonezi luminii și ca, în situația ta, să suferi puternicele transformări ale minții și ale spiritului comparabile cu prodigioasele schimbări pe care evangheliile regatului le-a operat deja în inima comeseanului care nu era nici invitat, nici binevenit. Vă declar tuturor că Tatăl a deschis porțile împărăției celeste tuturor celor care au destulă credință ca să intre acolo. Nici un om și nici o grupare de oameni nu poate închide porțile acestea, nici chiar sufletului cel mai umil sau celui mai mare păcătos de pe Pământ, dacă ei doresc sincer să intre acolo. Apoi Iisus, Petru, Iacob și Ioan și-au luat rămas bun de la gazda lor și s-au dus ca

had induced the majority of the women associated with her to accept the gospel and change their mode of living; notwithstanding this, she was still held in great disdain by the Pharisees and was compelled to wear her hair down — the badge of harlotry. This unnamed woman had brought with her a large flask of perfumed anointing lotion and, standing behind Jesus as he reclined at meat, began to anoint his feet while she also wet his feet with her tears of gratitude, wiping them with the hair of her head. And when she had finished this anointing, she continued weeping and kissing his feet.

147:5.4 (1652.1) When Simon saw all this, he said to himself: “This man, if he were a prophet, would have perceived who and what manner of woman this is who thus touches him; that she is a notorious sinner.” And Jesus, knowing what was going on in Simon’s mind, spoke up, saying: “Simon, I have something which I would like to say to you.” Simon answered, “Teacher, say on.” Then said Jesus: “A certain wealthy moneylender had two debtors. The one owed him five hundred denarii and the other fifty. Now, when neither of them had wherewith to pay, he forgave them both. Which of them do you think, Simon, would love him most?” Simon answered, “He, I suppose, whom he forgave the most.” And Jesus said, “You have rightly judged,” and pointing to the woman, he continued: “Simon, take a good look at this woman. I entered your house as an invited guest, yet you gave me no water for my feet. This grateful woman has washed my feet with tears and wiped them with the hair of her head. You gave me no kiss of friendly greeting, but this woman, ever since she came in, has not ceased to kiss my feet. My head with oil you neglected to anoint, but she has anointed my feet with precious lotions. And what is the meaning of all this? Simply that her many sins have been forgiven, and this has led her to love much. But those who have received but little forgiveness sometimes love but little.” And turning around toward the woman, he took her by the hand and, lifting her up, said: “You have indeed repented of your sins, and they are forgiven. Be not discouraged by the thoughtless and unkind attitude of your fellows; go on in the joy and liberty of the kingdom of heaven.”

147:5.5 (1651.9) When Simon and his friends who sat at meat with him heard these words, they were the more astonished, and they began to whisper among themselves, “Who is this man that he even dares to forgive sins?” And when Jesus heard them thus murmuring, he turned to dismiss the woman, saying, “Woman, go in peace; your faith has saved you.”

147:5.6 (1651.10) As Jesus arose with his friends to leave, he turned to Simon and said: “I know your heart, Simon, how you are torn betwixt faith and doubts, how you are distraught by fear and troubled by pride; but I pray for you that you may yield to the light and may experience in your station in life just such mighty transformations of mind and spirit as may be comparable to the tremendous changes which the gospel of the kingdom has already wrought in the heart of your unbidden and unwelcome guest. And I declare to all of you that the Father has opened the doors of the heavenly kingdom to all who have the faith to enter, and no man or association of men can close those doors even to the most humble soul or supposedly most flagrant sinner on earth if such sincerely seek an entrance.” And Jesus, with Peter, James, and John, took leave of their host and went to join the rest of the apostles at the camp in

să se alăture celorlalți apostoli din tabără, în grădina Ghetsemani.

În aceeași seară, Iisus le-a ținut apostolilor memorabilul discurs despre valoarea relativă a statutului pe lângă Dumnezeu și despre progresul etern al Paradisului. Iisus a zis: „Copiii mei, dacă există o adevărată legătură între copil și Tată, copilul în mod sigur va progresa continuu către idealurile Tatălui. Este adevărat că se poate ca progresele copilului să fie lente la început, însă ele nu sunt mai puțin sigure. Lucrul important nu este atât rapiditatea progreselor voastre cât certitudinea lor. Înfăptuirile voastre actuale sunt mai puțin importante decât faptul că direcția progresului vostru este îndreptată către Dumnezeu. Ceea ce deveniți, zi după zi, are infinit mai multă importanță decât ceea ce sunteți voi astăzi.

”Această femeie convertită, pe care unii dintre voi au văzut-o astăzi la Simon, trăiește actualmente pe un nivel foarte inferior celui al lui Simon și al asociaților lui bine intenționați. Acești farisei însă sunt preocupați de falsul progres al iluziei de a trece de cercurile amăgitoare prin practica slujbelor ceremoniale lipsite de sens, pe câtă vreme această femeie a plecat cu hotărâre pe drumul lung și frământat al căutării lui Dumnezeu; cărarea ei către cer nu este blocată nici de orgoliul spiritual nici de satisfacția morală. Omenește vorbind, această femeie este mult mai îndepărtată de Dumnezeu decât Simon, dar sufletul ei face o mișcare progresivă; ea este în drum către un țel etern. Această femeie poartă în ea extraordinare posibilități spirituale pentru viitor. Se poate ca unii dintre voi să nu se găsească pe nivele realmente elevate ale sufletului și ale spiritului, dar faceți progrese zilnice către Dumnezeu pe calea vie pe care a deschis-o credința voastră. Există în fiecare dintre voi prodigioase posibilități de viitor. Mai bine să ai o credință restrânsă, dar vie și tot mai sporită, decât de a poseda un puternic intelect cu rezervele sale muritoare de înțelepciune temporală și de necredință spirituală.”

Iisus i-a avertizat serios pe apostolii săi contra nebuliei copilului lui Dumnezeu care abuzează de dragostea Tatălui. El a declarat că Tatăl celest nu este un părinte neglijent, prea liber sau nesocotit de îngăduitor, întotdeauna pregătit să scuze păcatul și să ierte nepăsarea. El le-a recomandat auditorilor săi să nu aplice greșit ilustrarea sa cu tatăl și fiul, astfel încât să facă ca Dumnezeu să pară asemănător cu anumiți părinți prea îngăduitori și lipsiți de înțelepciune care conspiră, cu prostia pământească la desăvârșirea ruinei morale a progeniturii lor nechibzuite, contribuie astfel cu certitudine și de-a dreptul la demoralizarea timpurie a propriilor lor copii și la prefacerea lor în delicvenți. Iisus zise: „Tatăl meu nu scuză cu îngăduință practicile copiilor săi atunci când ele sunt autodistructive, ducând la distrugerea automată a oricărei creșteri morale și la ruina oricărui progres spiritual.” Aceste practici păcătoase sunt o mârșăvie în ochii lui Dumnezeu.

Iisus a asistat la multe alte reuniuni și banchete semiprivat cu cei mari și cu cei umili, cu bogații și cu săracii Ierusalimului, înainte de a pleca în cele din urmă împreună cu apostolii săi la Capernaum. Și mulți, în adevăr, au început să creadă în evanghelia împărăției și au fost apoi botezați de Abner și de asociații lui rămași în urmă pentru a susține interesele regatului în Ierusalim și prin împrejurimi.

the garden of Gethsemane.

147:5.7 (1653.1) That same evening Jesus made the long-to-be-remembered address to the apostles regarding the relative value of status with God and progress in the eternal ascent to Paradise. Said Jesus: “My children, if there exists a true and living connection between the child and the Father, the child is certain to progress continuously toward the Father’s ideals. True, the child may at first make slow progress, but the progress is none the less sure. The important thing is not the rapidity of your progress but rather its certainty. Your actual achievement is not so important as the fact that the *direction* of your progress is Godward. What you are becoming day by day is of infinitely more importance than what you are today.

147:5.8 (1653.2) “This transformed woman whom some of you saw at Simon’s house today is, at this moment, living on a level which is vastly below that of Simon and his well-meaning associates; but while these Pharisees are occupied with the false progress of the illusion of traversing deceptive circles of meaningless ceremonial services, this woman has, in dead earnest, started out on the long and eventful search for God, and her path toward heaven is not blocked by spiritual pride and moral self-satisfaction. The woman is, humanly speaking, much farther away from God than Simon, but her soul is in progressive motion; she is on the way toward an eternal goal. There are present in this woman tremendous spiritual possibilities for the future. Some of you may not stand high in actual levels of soul and spirit, but you are making daily progress on the living way opened up, through faith, to God. There are tremendous possibilities in each of you for the future. Better by far to have a small but living and growing faith than to be possessed of a great intellect with its dead stores of worldly wisdom and spiritual unbelief.”

147:5.9 (1653.3) But Jesus earnestly warned his apostles against the foolishness of the child of God who presumes upon the Father’s love. He declared that the heavenly Father is not a lax, loose, or foolishly indulgent parent who is ever ready to condone sin and forgive recklessness. He cautioned his hearers not mistakenly to apply his illustrations of father and son so as to make it appear that God is like some overindulgent and unwise parents who conspire with the foolish of earth to encompass the moral undoing of their thoughtless children, and who are thereby certainly and directly contributing to the delinquency and early demoralization of their own offspring. Said Jesus: “My Father does not indulgently condone those acts and practices of his children which are self-destructive and suicidal to all moral growth and spiritual progress. Such sinful practices are an abomination in the sight of God.”

147:5.10 (1653.4) Many other semiprivate meetings and banquets did Jesus attend with the high and the low, the rich and the poor, of Jerusalem before he and his apostles finally departed for Capernaum. And many, indeed, became believers in the gospel of the kingdom and were subsequently baptized by Abner and his associates, who remained behind to foster the interests of the kingdom in Jerusalem and thereabouts.

6. ÎNTOARCEREA LA CAPERNAUM

În cursul ultimei săptămâni din aprilie, Iisus și cei doisprezece și-au părăsit cartierul general din Bethania de lângă Ierusalim, începându-și călătoria de întoarcere la Capernaum pe ruta Ierihonului și a Iordanului.

Principalii preoți și lideri religioși au ținut numeroase reuniuni secrete pentru a decide soarta lui Iisus. Erau cu toții de acord asupra unui punct, acela că trebuia făcut ceva pentru a pune capăt activității sale de propagare a învățăturii, dar nu se puteau înțelege asupra metodei de folosit. Și ei speraseră că autoritățile divine vor dispune de Iisus tot așa cum Irod pusese capăt carierei lui Ioan, dar au constatat că Iisus își dirija în așa fel activitățile încât funcționarii romani nu erau foarte alarmați de predicile sale. În consecință, la o reuniune ținută în ajunul plecării lui Iisus la Capernaum, ei s-au decis că trebuiau să îl prindă sub acuzarea unei infracțiuni religioase și să îl supună judecării Sinedriului. O comisie de șase spioni secreți a fost, prin urmare, numită să îl supravegheze pe Iisus și să îl observe cuvintele și faptele. Când această comisie ar fi acumulat suficiente dovezi de blasfemie și de încălcare a legii, ea trebuia să vină în Ierusalim cu raportul ei. Acești șase iudei au ajuns din urmă, în Ierihon, grupul apostolic care număra vreo treizeci de membri. Sub pretextul că doreau să devină ucenici, ei s-au alăturat familiei celor fideli lui Iisus și au rămas cu grupul până la începerea celui de-al doilea turneu de predicare în Galileea. După aceea, trei dintre ei s-au reîntors la Ierusalim pentru a prezenta raportul lor liderilor preoților și Sinedriului.

Petru a predicat mulțimilor adunate la vadul Iordanului, și, în dimineața zilei următoare, grupul a urcat pe fluviu către Amatus. Apostolii voiau să se ducă direct la Capernaum, dar s-a strâns în jurul vadului o mulțime atât de numeroasă, încât ei au rămas acolo vreme de trei zile ca să predice, să propovăduiască și să boteze. Ei nu s-au pornit către casele lor decât pe întâi mai, dis-de-dimineață. Era o zi de sabbat. Iscoadele din Ierusalim erau acum sigure că puteau formula prima lor acuzație împotriva lui Iisus - aceea de a fi încălcat sabbatul - căci el își permitea să își înceapă călătoria în ziua de sabbat. Dar aveau să fie dezamăgiți, căci, tocmai înainte de plecare, Iisus l-a chemat pe Andrei la el și i-a dat, de față cu toți, niște instrucțiuni pentru a-și limita traseul la o mie de pași, ceea ce reprezenta distanța legală maximă pentru o deplasare în ziua de sabbat.

Totuși, iscoadele nu au avut mult timp de așteptat ca să prindă prilejul de a-l acuza pe Iisus și pe tovarășii săi de violarea sabbatului. În vreme ce grupul pășea de-a lungul drumului îngust, se afla de ambele părți, la îndemână, grâul unduitor care dădea în copt, și unii dintre apostoli, cărora le era foame, au cules grăunțe coapte și le-au mâncat. Era ceva obișnuit pentru călători să ciugulească din spicele de grâu în trecerea lor de-a lungul drumului, și nu aveau de ce să se gândească că făcând astfel ar face vreo faptă rea. Dar iscoadele s-au agățat de aceasta ca de un pretext pentru a-l ataca pe Iisus. Când l-au văzut pe Andrei sfărâmând spicul de grâu în mână, s-au apropiat de el zicându-i: „Oare tu nu știi că este nepermis să culegi și să sfărâmi grâul în ziua de sabbat?” Andrei răspunse: „Dar ne este foame și nu sfărâmăm decât atâta cât cer

6. RETURNING TO CAPERNAUM

^{147:6.1 (1653.5)} The last week of April, Jesus and the twelve departed from their Bethany headquarters near Jerusalem and began their journey back to Capernaum by way of Jericho and the Jordan.

^{147:6.2 (1654.1)} The chief priests and the religious leaders of the Jews held many secret meetings for the purpose of deciding what to do with Jesus. They were all agreed that something should be done to put a stop to his teaching, but they could not agree on the method. They had hoped that the civil authorities would dispose of him as Herod had put an end to John, but they discovered that Jesus was so conducting his work that the Roman officials were not much alarmed by his preaching. Accordingly, at a meeting which was held the day before Jesus' departure for Capernaum, it was decided that he would have to be apprehended on a religious charge and be tried by the Sanhedrin. Therefore a commission of six secret spies was appointed to follow Jesus, to observe his words and acts, and when they had amassed sufficient evidence of lawbreaking and blasphemy, to return to Jerusalem with their report. These six Jews caught up with the apostolic party, numbering about thirty, at Jericho and, under the pretense of desiring to become disciples, attached themselves to Jesus' family of followers, remaining with the group up to the time of the beginning of the second preaching tour in Galilee; whereupon three of them returned to Jerusalem to submit their report to the chief priests and the Sanhedrin.

^{147:6.3 (1654.2)} Peter preached to the assembled multitude at the crossing of the Jordan, and the following morning they moved up the river toward Amathus. They wanted to proceed straight on to Capernaum, but such a crowd gathered here they remained three days, preaching, teaching, and baptizing. They did not move toward home until early Sabbath morning, the first day of May. The Jerusalem spies were sure they would now secure their first charge against Jesus — that of Sabbath breaking — since he had presumed to start his journey on the Sabbath day. But they were doomed to disappointment because, just before their departure, Jesus called Andrew into his presence and before them all instructed him to proceed for a distance of only one thousand yards, the legal Jewish Sabbath day's journey.

^{147:6.4 (1654.3)} But the spies did not have long to wait for their opportunity to accuse Jesus and his associates of Sabbath breaking. As the company passed along the narrow road, the waving wheat, which was just then ripening, was near at hand on either side, and some of the apostles, being hungry, plucked the ripe grain and ate it. It was customary for travelers to help themselves to grain as they passed along the road, and therefore no thought of wrongdoing was attached to such conduct. But the spies seized upon this as a pretext for assailing Jesus. When they saw Andrew rub the grain in his hand, they went up to him and said: "Do you not know that it is unlawful to pluck and rub the grain on the Sabbath day?" And Andrew answered: "But we are hungry and rub only sufficient for our needs; and since when did it become sinful to eat grain on the Sabbath

nevoile noastre. De când este un păcat să mănânci grâu în ziua de sabbat?” Dar fariseii i-au întors răspunsul: „Nu este nimic rău în a mânca, dar tu încalci legea culegând grâul și sfărâmând spicele în mâinile tale; de bună seamă că Maestrul tău nu ar aproba asemenea fapte.” Atunci, Andrei zise: „Dar dacă nu este greșit să mănânci boabe de grâu, sfărâmarea lor între mâini nu prea pare a cere mai multă muncă decât mestecarea lor, care este permisă. De ce atunci vă țineți de astfel de fleacuri?” Când Andrei i-a luat de cârcotași, aceștia au fost indignați și au dat năvală la Iisus care mergea în urmă discutând cu Matei; au protestat zicându-i: „Privește-i, Maestre, pe apostolii tăi cum fac ceea ce este oprit de lege în ziua de sabbat; ei culeg, sfărâmă și mănâncă grâu. Suntem siguri că ai să le poruncești să înceteze.” Iisus le răspunse acuzatorilor: „Voi aveți, în adevăr, mult zel pentru lege, și bine faceți că vă aduceți aminte de ziua de sabbat, ca s-o țineți sfințită. Dar nu ați citit oare niciodată în Scripturi că într-o zi când lui David îi era foame, el a intrat în casa lui Dumnezeu cu tovarășii săi și a mâncat pâine, lucru care nu era permis nimănui, decât preoților? Și David a dat din această pâine și celor ce erau cu el. Și nu ați citit voi în legea noastră că avem dreptul să facem multe lucruri necesare în ziua de sabbat? Și oare nu am să vă văd eu, înainte de sfârșitul zilei, mâncând ceea ce ați adus cu voi pentru nevoile de astăzi? Dar prieteni buni, este întemeiat zelul vostru pentru ziua de sabbat, dar mai bine ați face să vegheați la sănătatea și la bunăstarea semenilor voștri. Vă declar că sabbatul a fost făcut pentru om, iar nu omul pentru sabbat. Dacă sunteți aici cu noi pentru a supraveghea cuvintele mele, atunci voi proclama fătîș că Fiul Omului este stăpân chiar și al sabbatului.”

Fariseii au fost uluiți și încurcați de cuvintele lui de discernământ și de înțelepciune. Restul zilei au stat locului și nu au mai îndrăznit să pună întrebări.

Antagonismul lui Iisus față de tradițiile iudaice și față de riturile servile era întotdeauna pozitiv; el se traducea prin fapte și prin afirmații. Maestrul își petrecea puțin timp în critici negative. El propovăduia că aceia care îl cunoșteau pe Dumnezeu puteau să se bucure de libertatea de a trăi fără a se amăgi pe ei înșiși prin îngăduința de a păcătui. Iisus le-a zis apostolilor: „Prieteni mei, dacă sunteți iluminați de adevăr și dacă știți realmente ceea ce faceți, sunteți binecuvântați; dar, dacă nu cunoașteți calea divină, atunci, voi sunteți nefericiți și încălcați deja legea.”

7. ÎNAPOI ÎN CAPERNAUM

Către amiază, luni 3 mai, Iisus și cei doisprezece au sosit, pe lac, la Betsaida, venind din Taricheea. Ei călătoriseră cu barca pentru a scăpa de cei care îi însoțeau; dar, din ziua următoare, aceștia, inclusiv iscoadele oficiale de la Ierusalim, se alăturaseră din nou lui Iisus.

Marți seara, în timp ce Iisus conducea una dintre cuvântările sale obișnuite, făcute din întrebări și răspunsuri, șeful celor șase iscoade îi zise: „Eu vorbeam astăzi cu unul dintre discipolii lui Ioan, prezent aici, pentru a asista la învățătura ta, și noi nu am reușit să înțelegem de ce de ce nu poruncești niciodată discipolilor tăi să postească și să se roage așa cum

day?” But the Pharisees answered: “You do no wrong in eating, but you do break the law in plucking and rubbing out the grain between your hands; surely your Master would not approve of such acts.” Then said Andrew: “But if it is not wrong to eat the grain, surely the rubbing out between our hands is hardly more work than the chewing of the grain, which you allow; wherefore do you quibble over such trifles?” When Andrew intimated that they were quibblers, they were indignant, and rushing back to where Jesus walked along, talking to Matthew, they protested, saying: “Behold, Teacher, your apostles do that which is unlawful on the Sabbath day; they pluck, rub, and eat the grain. We are sure you will command them to cease.” And then said Jesus to the accusers: “You are indeed zealous for the law, and you do well to remember the Sabbath day to keep it holy; but did you never read in the Scripture that, one day when David was hungry, he and they who were with him entered the house of God and ate the showbread, which it was not lawful for anyone to eat save the priests? and David also gave this bread to those who were with him. And have you not read in our law that it is lawful to do many needful things on the Sabbath day? And shall I not, before the day is finished, see you eat that which you have brought along for the needs of this day? My good men, you do well to be zealous for the Sabbath, but you would do better to guard the health and well-being of your fellows. I declare that the Sabbath was made for man and not man for the Sabbath. And if you are here present with us to watch my words, then will I openly proclaim that the Son of Man is lord even of the Sabbath.”

147:6.5 (1655.1) The Pharisees were astonished and confounded by his words of discernment and wisdom. For the remainder of the day they kept by themselves and dared not ask any more questions.

147:6.6 (1655.2) Jesus' antagonism to the Jewish traditions and slavish ceremonials was always *positive*. It consisted in what he did and in what he affirmed. The Master spent little time in negative denunciations. He taught that those who know God can enjoy the liberty of living without deceiving themselves by the licenses of sinning. Said Jesus to the apostles: “Men, if you are enlightened by the truth and really know what you are doing, you are blessed; but if you know not the divine way, you are unfortunate and already breakers of the law.”

7. BACK IN CAPERNAUM

147:7.1 (1655.3) It was around noon on Monday, May 3, when Jesus and the twelve came to Betsaida by boat from Tarichea. They traveled by boat in order to escape those who journeyed with them. But by the next day the others, including the official spies from Jerusalem, had again found Jesus.

147:7.2 (1655.4) On Tuesday evening Jesus was conducting one of his customary classes of questions and answers when the leader of the six spies said to him: “I was today talking with one of John's disciples who is here attending upon your teaching, and we were at a loss to understand why you never command your disciples to fast and pray as we Pharisees fast and as

postim noi ceilalți farisei, și după cum le-a recomandat Ioan discipolilor săi.” Iisus s-a referit la o afirmație a lui Ioan și i-a răspuns celui ce-l întreba: „Oare băieții de onoare postesc în timp ce mirele este cu ei? Cât timp soțul este cu ei, le este greu să postească. Dar vine timpul când mirele va fi luat de acolo, și atunci fără îndoială că băieții de onoare vor posti și se vor ruga. Rugăciunea le este firească copiilor luminii, dar postul nu face parte din evanghelia împărăției cerurilor. Vă reamintesc că un bun croitor nu coase niciodată o bucată de postav nouă și nebăgată la apă peste o haină veche, de teamă ca nu cumva atunci când bucată va fi udată, să nu intre la apă și să nu se destrame și mai rău. Oamenii nu pun vin nou în burdufuri de piele vechi, de teamă ca nu cumva vinul nou să spargă burdufurile și să se piardă și vinul și burdufurile. Înțeleptul pune vinul nou în burdufuri noi. Discipolii mei dau deci dovadă de înțelepciune prin neîncorporarea prea multor tradiții străvechi în noua învățătură a evangheliei împărăției. Voi, care v-ați pierdut învățătorul, puteți pe drept cuvânt să postiți pentru o vreme. Se poate ca postul să fie și el o parte potrivită a legii lui Moise, dar, în împărăția ce vine, fiii lui Dumnezeu vor avea experiența descătușării de frică și a cunoașterii bucuriei în spiritul divin.” La auzul acestor cuvinte, discipolii lui Ioan au fost întăriți pe câtă vreme fariseii au fost și mai deconcertați.

Maestrul i-a pus apoi pe ascultătorii lui în gardă contra noțiunii că toate străvechile învățături trebuiau să fie în întregime înlocuite de noile doctrine. Iisus a zis: „Ceea ce este vechi, dar adevărat, trebuie să rămână. Tot așa, ceea ce este nou, dar fals, trebuie să fie respins. Aveți credința și curajul de a accepta ceea ce este nou și adevărat. Aduceți-vă aminte că este scris: 'Nu abandona o vechi prieten, căci cel nou nici nu se compară cu el. Un prieten nou este ca un vin nou; dacă se învechește, îl vei bea cu bucurie.'”

8. SĂRBĂTOAREA BUNĂTĂȚII SPIRITUALE

În noaptea aceea, la mult timp după ce auditorii obișnuți s-au retras, Iisus a continuat să propovăduiască apostolilor. El a început această instruire specială citându-l pe profetul Isaia:

”De ce ați postit? Care-i motivul pentru care vă chinuiți sufletul, în vreme ce stăruți să vă găsiți plăcerea în asuprairea semenilor voștri și să vă desfătați în nedreptate? Iată, postiți, de dragul încordării și al luptei, și ca să loviți cu pumnul cu răutate. Dar nu postind în felul acesta vă veți face vocile auzite în cer.

”Oare acela-i postul care l-am ales - o zi pentru ca omul să-și chinuiesc sufletul? Trebuie oare ca el să-și plece capul ca o trestie, să vă târâți în genunchi, înveliți în pânză de sac și cu cenușă în cap? Veți îndrăzni voi să numiți aceasta o zi de post acceptabilă în ochii Domnului? Postul pe care l-aș alege oare nu-i acesta: ruperea lanțurilor inechității, desfacerea nodurilor grelelor poveri, slobozirea celor asupriți și sfărâmarea tuturor jugurilor? Nu va consta el în a-mi împărți pâinea cu cel înfometat și în a-i duce în casa mea pe cei săraci care rătăcesc fără cămin? Și, când voi vedea oameni goi, eu îi voi îmbrăca.

”Apoi, lumina ta va țâșni ca și aurora și sănătatea va înflori repede. Dreptatea te va preceda și gloria Domnului va fi ariergarda ta. Apoi, tu îl vei chema pe

John bade his followers.” And Jesus, referring to a statement by John, answered this questioner: “Do the sons of the bridechamber fast while the bridegroom is with them? As long as the bridegroom remains with them, they can hardly fast. But the time is coming when the bridegroom shall be taken away, and during those times the children of the bridechamber undoubtedly will fast and pray. To pray is natural for the children of light, but fasting is not a part of the gospel of the kingdom of heaven. Be reminded that a wise tailor does not sew a piece of new and unshrunk cloth upon an old garment, lest, when it is wet, it shrink and produce a worse rent. Neither do men put new wine into old wine skins, lest the new wine burst the skins so that both the wine and the skins perish. The wise man puts the new wine into fresh wine skins. Therefore do my disciples show wisdom in that they do not bring too much of the old order over into the new teaching of the gospel of the kingdom. You who have lost your teacher may be justified in fasting for a time. Fasting may be an appropriate part of the law of Moses, but in the coming kingdom the sons of God shall experience freedom from fear and joy in the divine spirit.” And when they heard these words, the disciples of John were comforted while the Pharisees themselves were the more confounded.

147:7.3 (1656.1) Then the Master proceeded to warn his hearers against entertaining the notion that all olden teaching should be replaced entirely by new doctrines. Said Jesus: “That which is old and also true must abide. Likewise, that which is new but false must be rejected. But that which is new and also true, have the faith and courage to accept. Remember it is written: ‘Forsake not an old friend, for the new is not comparable to him. As new wine, so is a new friend; if it becomes old, you shall drink it with gladness.’”

8. THE FEAST OF SPIRITUAL GOODNESS

147:8.1 (1656.2) That night, long after the usual listeners had retired, Jesus continued to teach his apostles. He began this special instruction by quoting from the Prophet Isaiah:

147:8.2 (1656.3) “‘Why have you fasted? For what reason do you afflict your souls while you continue to find pleasure in oppression and to take delight in injustice? Behold, you fast for the sake of strife and contention and to smite with the fist of wickedness. But you shall not fast in this way to make your voices heard on high.

147:8.3 (1656.4) “‘Is it such a fast that I have chosen — a day for a man to afflict his soul? Is it to bow down his head like a bulrush, to grovel in sackcloth and ashes? Will you dare to call this a fast and an acceptable day in the sight of the Lord? Is not this the fast I should choose: to loose the bonds of wickedness, to undo the knots of heavy burdens, to let the oppressed go free, and to break every yoke? Is it not to share my bread with the hungry and to bring those who are homeless and poor to my house? And when I see those who are naked, I will clothe them.

147:8.4 (1656.5) “‘Then shall your light break forth as the morning while your health springs forth speedily. Your righteousness shall go before you while the glory of the

Domnul, și el îți va răspunde. Tu vei striga și el va zice: lată-mă. El va face toate astea dacă te vei abține de la asuprire, de la condamnare și de la manifestarea vanității. Tatăl dorește mai degrabă ca tu să împarți cu dărnicie inima ta celor înfometați și îngrijirile tale sufletelor îndurerate; apoi, lumina ta va străluci în întuneric, și întunecimea ta va semăna cu soarele de amiază. Apoi, Domnul te va călăuzi continuu, satisfăcându-ți sufletul și reînnoindu-ți vigoarea. Vei deveni asemeni unei grădini udate, cu un izvor ale cărui ape nu seacă. Cei care fac aceste lucruri vor restabili gloriile ruinate; ei vor ridica numeroase generații; se vor numi reconstruitori de ziduri dărâmate, renovatori de drumuri sigure pe care să se circule."

După aceea, până târziu în noapte, Iisus le-a expus apostolilor săi că doar credința lor era ceea ce le asigura siguranța în regatul prezentului și al viitorului, iar nu cazna sufletului sau postul corpului. El i-a încurajat pe apostoli să trăiască cel puțin la înălțimea ideilor profetului de odinioară; și-a exprimat speranța că ei vor înainta foarte departe, chiar și dincolo de ideile lui Isaia și ale vechilor profeți. Ultimele sale cuvinte, în noaptea aceea, au fost următoarele: „Creșteți în grație prin credința vie care pricepe faptul că voi sunteți fiii și care recunoaște, în același timp, pe fiecare om ca pe un frate."

Trecuse de ora două dimineața când Iisus a terminat de vorbit și fiecare s-a dus la locul său de culcare.

Lord shall be your rear guard. Then will you call upon the Lord, and he shall answer; you will cry out, and he shall say — Here am I. And all this he will do if you refrain from oppression, condemnation, and vanity. The Father rather desires that you draw out your heart to the hungry, and that you minister to the afflicted souls; then shall your light shine in obscurity, and even your darkness shall be as the noonday. Then shall the Lord guide you continually, satisfying your soul and renewing your strength. You shall become like a watered garden, like a spring whose waters fail not. And they who do these things shall restore the wasted glories; they shall raise up the foundations of many generations; they shall be called the rebuilders of broken walls, the restorers of safe paths in which to dwell."

147:8.5 (1656.6) And then long into the night Jesus propounded to his apostles the truth that it was their faith that made them secure in the kingdom of the present and the future, and not their affliction of soul nor fasting of body. He exhorted the apostles at least to live up to the ideas of the prophet of old and expressed the hope that they would progress far beyond even the ideals of Isaiah and the older prophets. His last words that night were: "Grow in grace by means of that living faith which grasps the fact that you are the sons of God while at the same time it recognizes every man as a brother."

147:8.6 (1656.7) It was after two o'clock in the morning when Jesus ceased speaking and every man went to his place for sleep.

Capitolul 148. Formarea evangheliștilor în betsaida

⇨ 147

CARTEA URANTIA

149 ⇨

PARTE IV. VIAȚA ȘI ÎNVĂȚĂTURILE LUI IISUS

CAPITOLUL 148 FORMAREA EVANGHELIȘTILOR ÎN BETSAIDA

Secțiuni

Introduction

1. O nouă școală a profeților
2. Spitalul din Betsaida
3. Treburile tatălui
4. Răul, păcatul și inechitatea
5. Rostul îndurerării
6. Neînțelegerea suferinței -discursul despre Iov
7. Omul cu mâna uscată
8. Ultima săptămână în Betsaida
9. Vindecarea paralizicului

PAPER 148 TRAINING EVANGELISTS AT BETHSAIDA

SECTIONS

Introduction

1. A New School of the Prophets
2. The Bethsaida Hospital
3. The Father's Business
4. Evil, Sin, and Iniquity
5. The Purpose of Affliction
6. The Misunderstanding of Suffering —
Discourse on Job
7. The Man with the Withered Hand
8. Last Week at Bethsaida
9. Healing the Paralytic

Introduction

DIN 3 mai până în 3 octombrie din anul 28, Iisus și grupul apostolic au locuit la Zebedeu în Betsaida. În timpul acestor cinci luni ale anotimpului secetos, a fost menținută o vastă tabără pe țărmul Mării Galileii, aproape de casa lui Zebedeu, care fusese considerabil mărită pentru a găzdui familia în creștere a lui Iisus. Această tabără de pe malul mării a fost ocupată de o populație constant reînnoită de căutători ai adevărului, de candidați la vindecare și împătimiti după curiozități, numărând de la cinci sute până la o mie cinci sute de persoane. David Zebedeu, asistat de gemenii Alfeu, asigurau supravegherea generală a acestui oraș de corturi. Această tabără era un model de ordine, de igienă și de bună administrare generală. Bolnavii de diferite categorii erau separați, și supravegheați de un medic credincios, un sirian pe nume Elman.

În toată vremea aceasta, apostolii au mers la pescuit cel puțin o zi pe săptămână; ei își vindeau peștele lui David pentru consumul taberei de pe țărmul mării. Fondurile astfel strânse erau încredințate vistierului grupului. Cei doisprezece aveau permisiunea de a petrece o săptămână pe lună în sânul familiei lor sau în mijlocul prietenilor.

Andrei continua să își asume responsabilitatea generală a activităților apostolice, în timp ce Petru avea

INTRODUCTION

^{148:0.1 (1657.1)} FROM May 3 to October 3, A.D. 28, Jesus and the apostolic party were in residence at the Zebedee home at Bethsaida. Throughout this five months' period of the dry season an enormous camp was maintained by the seaside near the Zebedee residence, which had been greatly enlarged to accommodate the growing family of Jesus. This seaside camp, occupied by an ever-changing population of truth seekers, healing candidates, and curiosity devotees, numbered from five hundred to fifteen hundred. This tented city was under the general supervision of David Zebedee, assisted by the Alpheus twins. The encampment was a model in order and sanitation as well as in its general administration. The sick of different types were segregated and were under the supervision of a believer physician, a Syrian named Elman.

^{148:0.2 (1657.2)} Throughout this period the apostles would go fishing at least one day a week, selling their catch to David for consumption by the seaside encampment. The funds thus received were turned over to the group treasury. The twelve were permitted to spend one week out of each month with their families or friends.

^{148:0.3 (1657.3)} While Andrew continued in general charge of the apostolic activities, Peter was in full charge of the

în seama sa școala de evangheliști. Dimineața, apostolii se ocupau cu toții de educarea grupurilor de evangheliști. După-amiază, maeștrii și elevii propovăduiau poporului. După masa de seară, și cinci zile pe săptămână, apostolii conduceau ore rezervate întrebărilor și răspunsurilor, spre folosul evangheliștilor. O dată pe săptămână, Iisus prezida aceste ședințe de întrebări, la care răspundea și întrebărilor rămase de la ședințele precedente.

În cinci luni, treceau prin tabără mai multe mii de persoane. Adesea erau văzuți acolo oameni interesați care veneau din toate părțile imperiului roman și din țările de la est de Eufurat. Aceasta a fost cea mai lungă perioadă stabilă și bine organizată de învățătură a Maestrului. Familia terestră a lui Iisus și-a petrecut cea mai mare parte din acest timp în Nazaret sau în Cana.

Tabăra nu era condusă ca o comunitate de interes, cum era familia apostolică. David Zebedeu administra acest mare oraș de corturi în așa fel încât să facă din el o întreprindere autonomă, deși accesul în interiorul lui nu fusese niciodată refuzat nimănui. Această tabără constant reînnoită era o caracteristică indispensabilă școlii lui Petru de formare a evangheliștilor.

1. O NOUĂ ȘCOALĂ A PROFETILOR

Petru, Iacob și Andrei formau comitetul desemnat de Iisus pentru admiterea candidaților la școala de evangheliști. Toate rasele și naționalitățile lumii romane, precum și cele de la Orient până la India, erau reprezentate printre ucenicii acestei noi școli de profeți. Programul consta în a învăța și a înfăptui. Ceea ce învățau studenții dimineața, propovăduiau după-amiază adunării de pe țărmul mării. După cină, ei discutau liber despre lecțiile de dimineață și despre învățăturile de după-amiază.

Fiecare instructor apostolic propovăduia propriul său punct de vedere asupra evangheliei împărăției. Ei nu se străduiau să propovăduiască toți exact la fel. Nu era nici uniformizare, nici formulare dogmatică de doctrine teologice. Ei propovăduiau toți același adevăr, dar fiecare apostol prezenta propria sa interpretare personală a învățăturii Maestrului. Iisus aproba această prezentare de experiențe personale diverse în lucrurile regatului. Cu prilejul ședinței săptămânale de întrebări, el armoniza și coordona infailibil numeroasele puncte de vedere divergente asupra evangheliei. În ciuda acestui mare grad de libertate personală în chestiunile învățăturii, Simon Petru tindea să domine teologia școlii de evangheliști. După Petru, Iacob Zebedeu era acela care exercita cea mai mare influență personală.

Cei o sută și ceva de evangheliști instruiți în aceste cinci luni la malul lacului, reprezentau rezerva din care au provenit mai târziu (în afară de Abner și de apostolii lui Ioan) cei șaptezeci de învățători și predicatori ai evangheliei. Evangheliștii școlii nu puneau totul în comun în același grad precum cei doisprezece apostoli.

Acești evangheliști au propovăduit și au predicat evanghelia, dar nu i-au botezat pe credincioși până ce nu li s-a conferit de către Iisus hirotonisirea și misiunea de a fi cei șaptezeci de mesageri ai împărăției. Din marele număr de persoane care fuseseră vindecate în

school of the evangelists. The apostles all did their share in teaching groups of evangelists each forenoon, and both teachers and pupils taught the people during the afternoons. After the evening meal, five nights a week, the apostles conducted question classes for the benefit of the evangelists. Once a week Jesus presided at this question hour, answering the holdover questions from previous sessions.

^{148:0.4 (1657.4)} In five months several thousand came and went at this encampment. Interested persons from every part of the Roman Empire and from the lands east of the Euphrates were in frequent attendance. This was the longest settled and well-organized period of the Master's teaching. Jesus' immediate family spent most of this time at either Nazareth or Cana.

^{148:0.5 (1657.5)} The encampment was not conducted as a community of common interests, as was the apostolic family. David Zebedee managed this large tent city so that it became a self-sustaining enterprise, notwithstanding that no one was ever turned away. This ever-changing camp was an indispensable feature of Peter's evangelistic training school.

1. A NEW SCHOOL OF THE PROPHETS

^{148:1.1 (1657.6)} Peter, James, and Andrew were the committee designated by Jesus to pass upon applicants for admission to the school of evangelists. All the races and nationalities of the Roman world and the East, as far as India, were represented among the students in this new school of the prophets. This school was conducted on the plan of learning and doing. What the students learned during the forenoon they taught to the assembly by the seaside during the afternoon. After supper they informally discussed both the learning of the forenoon and the teaching of the afternoon.

^{148:1.2 (1658.1)} Each of the apostolic teachers taught his own view of the gospel of the kingdom. They made no effort to teach just alike; there was no standardized or dogmatic formulation of theologic doctrines. Though they all taught the *same truth*, each apostle presented his own personal interpretation of the Master's teaching. And Jesus upheld this presentation of the diversity of personal experience in the things of the kingdom, unflinchingly harmonizing and co-ordinating these many and divergent views of the gospel at his weekly question hours. Notwithstanding this great degree of personal liberty in matters of teaching, Simon Peter tended to dominate the theology of the school of evangelists. Next to Peter, James Zebedee exerted the greatest personal influence.

^{148:1.3 (1658.2)} The one hundred and more evangelists trained during this five months by the seaside represented the material from which (excepting Abner and John's apostles) the later seventy gospel teachers and preachers were drawn. The school of evangelists did not have everything in common to the same degree as did the twelve.

^{148:1.4 (1658.3)} These evangelists, though they taught and preached the gospel, did not baptize believers until after they were later ordained and commissioned by Jesus as the seventy messengers of the kingdom. Only seven of the large number healed at the sundown scene at this

acest loc, cu prilejul scenei de la apusul soarelui, numai șapte au devenit studenți evangheliști. Fiul nobilului din Capernaum se număra printre cei care au fost formați ca evangheliști la școala lui Petru.

2. SPITALUL DIN BETSAIDA

În legătură cu tabăra de pe malul lacului, Elman, medicul sirian, ajutat de douăzeci și cinci de femei tinere și de doisprezece bărbați, a organizat și a dirijat, vreme de patru luni, ceea ce poate fi considerat ca fiind primul spital al regatului. În această infirmerie situată la mică distanță în sudul principalului oraș de corturi, ei i-au tratat pe bolnavi după toate metodele materiale cunoscute, întrebuițând în același timp practicile spirituale ale rugăciunii și încurajarea prin credință. Iisus vizita, cel puțin de trei ori pe săptămână, bolnavii din acest campament și lua un contact personal cu fiecare dintre ei. După câte știm, nu s-a produs nici un pretins miracol de vindecare supranaturală printre miile de persoane îndurerate și suferinde care ieșeau ameliorate sau vindecate din această infirmerie. Totuși marea majoritate a celor care au beneficiat de această îngrijire nu au conținut din a proclama că Iisus era cel care îi vindecase. Într-adevăr, un mare număr din tămăduirile efectuate de Iisus, în legătură cu ajutorul său pe lângă pacienții lui Elman, semănau cu facerea de miracole. Dar noi am fost informați că ele erau pur și simplu transformări ale minții și ale spiritului, așa cum s-au putut produce în experiența persoanelor aflate în expectativă și dominate de credință, atunci când se găseau sub influența imediată și inspiratoare a unei puternice personalități, pozitive și binevoitoare, al cărei serviciu alungă frica și suprimă neliniștea.

Elman și asociații lui s-au străduit să le propovăduiască bolnavilor adevărul cu privire la „posedarea de către duhurile rele,” dar fără prea mare reușită.

Credința că bolile fizice și tulburările mentale puteau fi cauzate de prezența așa-ziselor duhuri necurate în mintea sau în corpul persoanelor atinse, era aproape universală.

În toate contactele lui cu cei bolnavi și cu cei îndurerăți, când se ajungea la tehnica de tratament sau la dezvăluirea cauzelor necunoscute ale bolii, Iisus ținea seama de instrucțiunile pe care i le dăduse fratele său paradisiac Emanuel înainte de a se angaja în aventura încarnării sale pe Urantia. În ciuda a toate acestea, cei care i-au îngrijit pe pacienți au învățat multe lecții folositoare prin observarea modului în care Iisus inspira credința și încrederea celor bolnavi și suferinzi.

Tabăra s-a destrămat cu puțin înainte de anotimpul în care se înmulțeau răcelile și stările febrile.

place were to be found among these evangelistic students. The nobleman's son of Capernaum was one of those trained for gospel service in Peter's school.

2. THE BETHSAIDA HOSPITAL

^{148:2.1 (1658.4)} In connection with the seaside encampment, Elman, the Syrian physician, with the assistance of a corps of twenty-five young women and twelve men, organized and conducted for four months what should be regarded as the kingdom's first hospital. At this infirmary, located a short distance to the south of the main tented city, they treated the sick in accordance with all known material methods as well as by the spiritual practices of prayer and faith encouragement. Jesus visited the sick of this encampment not less than three times a week and made personal contact with each sufferer. As far as we know, no so-called miracles of supernatural healing occurred among the one thousand afflicted and ailing persons who went away from this infirmary improved or cured. However, the vast majority of these benefited individuals ceased not to proclaim that Jesus had healed them.

^{148:2.2 (1658.5)} Many of the cures effected by Jesus in connection with his ministry in behalf of Elman's patients did, indeed, appear to resemble the working of miracles, but we were instructed that they were only just such transformations of mind and spirit as may occur in the experience of expectant and faith-dominated persons who are under the immediate and inspirational influence of a strong, positive, and beneficent personality whose ministry banishes fear and destroys anxiety.

^{148:2.3 (1658.6)} Elman and his associates endeavored to teach the truth to these sick ones concerning the "possession of evil spirits," but they met with little success. The belief that physical sickness and mental derangement could be caused by the dwelling of a so-called unclean spirit in the mind or body of the afflicted person was well-nigh universal.

^{148:2.4 (1659.1)} In all his contact with the sick and afflicted, when it came to the technique of treatment or the revelation of the unknown causes of disease, Jesus did not disregard the instructions of his Paradise brother, Immanuel, given ere he embarked upon the venture of the Urantia incarnation. Notwithstanding this, those who ministered to the sick learned many helpful lessons by observing the manner in which Jesus inspired the faith and confidence of the sick and suffering.

^{148:2.5 (1659.2)} The camp disbanded a short time before the season for the increase in chills and fever drew on.

3. TREBURILE TATĂLUI

În toată această perioadă, Iisus a oficiat mai puțin de douăsprezece ceremonii publice în campament și a vorbit doar o singură dată în sinagoga din Capernaum, în ziua a doua de sabat înainte de plecarea sa cu evangheliștii nou formați în cel de-al doilea turneu de predicare publică în Galileea.

Niciodată, de la botezul său, Maestrul nu petrecuse atât de mult timp în solitudine ca în această perioadă de formare a evangheliștilor în tabăra de la Betsaida. Ori de câte ori un apostol se încumeta să îl întrebe pe Iisus de ce îi părăsea atât de adesea, Iisus răspundea invariabil că se ocupa de „treburile Tatălui”.

În timpul acestor absențe, Iisus nu era însoțit decât de doi apostoli. El îl eliberase temporar pe Petru, Iacob și Ioan de desemnarea lor ca însoțitori personali ca să le îngăduie să participe la formarea noilor candidați evangheliști, al căror număr depășea o sută. Când Maestrul dorea să meargă pe deal pentru a se ocupa de treburile Tatălui, el se lăsa însoțit de doi dintre apostoli, oricare se nimereau să fie liberi. În felul acesta, fiecare dintre cei doisprezece a avut momente de strânsă tovarășie și de contact intim cu Iisus.

Deși acest lucru nu ne-a fost dezvăluit în vederea acestei expunerii, noi am fost determinați să tragem concluzia că, în timpul multora dintre aceste perioade de solitudine pe dealuri, Maestrul era în legătură directă și executivă cu un mare număr dintre principalii administratori ai treburilor universului său. De la epoca botezării sale, acest Suveran întrupat al universului nostru luase conștient parte din ce în ce mai activă la conducerea anumitor faze ale administrației universale. Noi am socotit întotdeauna că, în cursul acestor săptămâni de redusă participare la treburile pământești, și într-o manieră nedestăinuită tovarășilor săi imediați, el se ocupa de conducerea înaltelor inteligențe spirituale însărcinate cu bunul mers al unui vast univers, și că Iisus umanul alesese să desemneze asemenea activități ca fiind în legătură cu „treburile Tatălui.”

Pe durata acestor lungi ceasuri de solitudine, s-a întâmplat, de nenumărate ori, că doi dintre apostolii săi s-au nimerit destul de aproape de el pentru a observa rapidele și multiple schimbări de pe trăsăturile chipului său, dar fără a-l auzi rostind nici un cuvânt. Tot așa, ei nu au remarcat nici o manifestare vizibilă a ființelor celeste care ar fi putut comunica cu Maestrul lor, după cum au avut ocazia să vadă mai târziu unii apostoli.

4. RĂUL, PĂCATUL ȘI INECHITATEA

Într-un colț retras și ferit al grădinii lui Zebedeu, Iisus avea obiceiul de a-și rezerva două seri pe săptămână convorbirilor private cu persoane doritoare să stea de vorbă cu el. În cursul uneia dintre aceste conversații de seară, Toma i-a pus Maestrului următoarea întrebare: „De ce este necesar ca oamenii să se nască din spirit pentru a intra în regat? Renașterea este oare indispensabilă pentru a scăpa de sub controlul celui rău? Maestre, ce este răul?” După ce a auzit aceste întrebări, Iisus i-a zis lui Toma:

3. THE FATHER'S BUSINESS

148:3.1 (1659.3) Throughout this period Jesus conducted public services at the encampment less than a dozen times and spoke only once in the Capernaum synagogue, the second Sabbath before their departure with the newly trained evangelists upon their second public preaching tour of Galilee.

148:3.2 (1659.4) Not since his baptism had the Master been so much alone as during this period of the evangelists' training encampment at Bethsaida. Whenever any one of the apostles ventured to ask Jesus why he was absent so much from their midst, he would invariably answer that he was "about the Father's business."

148:3.3 (1659.5) During these periods of absence, Jesus was accompanied by only two of the apostles. He had released Peter, James, and John temporarily from their assignment as his personal companions that they might also participate in the work of training the new evangelistic candidates, numbering more than one hundred. When the Master desired to go to the hills about the Father's business, he would summon to accompany him any two of the apostles who might be at liberty. In this way each of the twelve enjoyed an opportunity for close association and intimate contact with Jesus.

148:3.4 (1659.6) It has not been revealed for the purposes of this record, but we have been led to infer that the Master, during many of these solitary seasons in the hills, was in direct and executive association with many of his chief directors of universe affairs. Ever since about the time of his baptism this incarnated Sovereign of our universe had become increasingly and consciously active in the direction of certain phases of universe administration. And we have always held the opinion that, in some way not revealed to his immediate associates, during these weeks of decreased participation in the affairs of earth he was engaged in the direction of those high spirit intelligences who were charged with the running of a vast universe, and that the human Jesus chose to designate such activities on his part as being "about his Father's business."

148:3.5 (1659.7) Many times, when Jesus was alone for hours, but when two of his apostles were near by, they observed his features undergo rapid and multitudinous changes, although they heard him speak no words. Neither did they observe any visible manifestation of celestial beings who might have been in communication with their Master, such as some of them did witness on a subsequent occasion.

4. EVIL, SIN, AND INIQUITY

148:4.1 (1659.8) It was the habit of Jesus two evenings each week to hold special converse with individuals who desired to talk with him, in a certain secluded and sheltered corner of the Zebedee garden. At one of these evening conversations in private Thomas asked the Master this question: "Why is it necessary for men to be born of the spirit in order to enter the kingdom? Is rebirth necessary to escape the control of the evil one? Master, what is evil?" When Jesus heard these questions, he said to Thomas:

"Nu comiteți greșeala de a confunda răul cu cel rău, mai exact numit cel injust. Cel pe care îl numești cel rău este fiul iubirii de sine, înaltul administrator care se va revolta în deplină cunoștință de cauză contra autorității Tatălui meu și a Fiilor săi loiali. Eu l-am învins deja pe acești rebeli păcătoși. Lămuți-vă în mintea voastră diversele atitudini față de Tată și de universul său, și nu uitați niciodată următoarele legi care reglementează raporturile cu voinea Tatălui:

"Răul este încălcarea inconștientă sau involuntară a legii divine, a voii Tatălui. Răul este totodată măsura imperfecțiunii cu care cineva ascultă de voia Tatălui.

"Păcatul este încălcarea conștientă, cunoscută și deliberată, a legii divine, a voii Tatălui. Păcatul măsoară nebunăvoinea de a te lăsa condus în mod divin și călăuzit spiritual.

"Inechitatea este încălcarea voluntară, hotărâtă și persistentă a legii divine, a voii Tatălui. Inechitatea măsoară respingerea continuă a afectuosului plan al Tatălui pentru supraviețuirea personalităților, și a milostivului ajutor al salvării din partea Fiului.

"Înaintea renașterii spiritului, omul muritor este supus relelor tendințe inerente naturii sale, dar aceste imperfecțiuni naturale de conduită nu sunt nici păcatul, nici inechitatea. Muritorii nu fac decât să își înceapă lungă ascensiune către perfecțiunea Tatălui din Paradis. Nu este un păcat a fi imperfect sau parțial în înzestrările tale naturale. Este adevărat că omul este supus răului, dar el nu este în nici un sens fiul celui rău, decât dacă a ales cu bună știință și în deplină cunoștință de cauză cărările păcatului și ale vieții de inechitate. Răul este inerent ordinii naturale a acestei lumi, dar păcatul este o atitudine de rebeliune conștientă care a fost introdusă în lume de către aceia care au decăzut din lumina spirituală pentru a cădea în bezna adâncă.

"Toma, tu ești derutat de doctrinele grecilor și de erorile persanilor. Nu înțelegi relațiile dintre rău și păcat, pentru că tu consideri omenirea ca și cum ar fi început pe pământ cu un Adam perfect, apoi a degenerat rapid, prin păcat, până la deplorabila stare actuală a oamenilor. Dar de ce refuzi tu să înțelegi semnificația povestirii care dezvăluie modul cum Cain, fiul lui Adam, a mers în țările din Nord și acolo și-a ales o femeie? Și de ce refuzi să interpretezi semnificația povestirii care îl descrie pe fiii lui Dumnezeu luându-și soții din rândurile fiicelor oamenilor?

"Este adevărat că răul este în firea oamenilor, dar ei nu sunt în mod necesar păcătoși. Noua naștere - botezul spiritului - este esențială pentru a fi dezrobii de rău și necesară pentru a intra în împărăția cerurilor, dar nici una dintre acestea nu infirmă faptul că omul este fiul lui Dumnezeu. Prezența inerentă a răului potențial nu semnifică nici că, într-un mod misterios, este despărțit de Tatăl care este în ceruri, astfel încât el trebuie, ca un străin sau un copil dintr-o altă căsătorie, să caute într-un fel sau altul să se facă adoptat legal de Tatăl din ceruri. Toate aceste noțiuni sunt născute, în primul rând, din greșita voastră înțelegere a Tatălui și, în al doilea rând, din ignoranța voastră în ceea ce privește originea, natura și destinul oamenilor.

148:4.2 (1660.1) "Do not make the mistake of confusing evil with the evil one, more correctly the iniquitous one. He whom you call the evil one is the son of self-love, the high administrator who knowingly went into deliberate rebellion against the rule of my Father and his loyal Sons. But I have already vanquished these sinful rebels. Make clear in your mind these different attitudes toward the Father and his universe. Never forget these laws of relation to the Father's will:

148:4.3 (1660.2) "Evil is the unconscious or unintended transgression of the divine law, the Father's will. Evil is likewise the measure of the imperfectness of obedience to the Father's will.

148:4.4 (1660.3) "Sin is the conscious, knowing, and deliberate transgression of the divine law, the Father's will. Sin is the measure of unwillingness to be divinely led and spiritually directed.

148:4.5 (1660.4) "Iniquity is the willful, determined, and persistent transgression of the divine law, the Father's will. Iniquity is the measure of the continued rejection of the Father's loving plan of personality survival and the Sons' merciful ministry of salvation.

148:4.6 (1660.5) "By nature, before the rebirth of the spirit, mortal man is subject to inherent evil tendencies, but such natural imperfections of behavior are neither sin nor iniquity. Mortal man is just beginning his long ascent to the perfection of the Father in Paradise. To be imperfect or partial in natural endowment is not sinful. Man is indeed subject to evil, but he is in no sense the child of the evil one unless he has knowingly and deliberately chosen the paths of sin and the life of iniquity. Evil is inherent in the natural order of this world, but sin is an attitude of conscious rebellion which was brought to this world by those who fell from spiritual light into gross darkness.

148:4.7 (1660.6) "You are confused, Thomas, by the doctrines of the Greeks and the errors of the Persians. You do not understand the relationships of evil and sin because you view mankind as beginning on earth with a perfect Adam and rapidly degenerating, through sin, to man's present deplorable estate. But why do you refuse to comprehend the meaning of the record which discloses how Cain, the son of Adam, went over into the land of Nod and there got himself a wife? And why do you refuse to interpret the meaning of the record which portrays the sons of God finding wives for themselves among the daughters of men?

148:4.8 (1660.7) "Men are, indeed, by nature evil, but not necessarily sinful. The new birth — the baptism of the spirit — is essential to deliverance from evil and necessary for entrance into the kingdom of heaven, but none of this detracts from the fact that man is the son of God. Neither does this inherent presence of potential evil mean that man is in some mysterious way estranged from the Father in heaven so that, as an alien, foreigner, or stepchild, he must in some manner seek for legal adoption by the Father. All such notions are born, first, of your misunderstanding of the Father and, second, of your ignorance of the origin, nature, and destiny of man.

"Grecii și alții v-au învățat că oamenii coboară continuu de la perfecțiunea divină spre uitare și distrugere. Eu am venit ca să arăt că omul, intrând în regat, se înalță într-o manieră certă și sigură către Dumnezeu și perfecțiunea divină. Orice ființă care, într-un fel oarecare, nu satisface idealurile divine și spirituale ale voii Tatălui, este potențialmente rea, dar în nici un sens păcătoasă, și cu atât mai puțin nelegiuită.

"Toma, nu ai citit tu, despre aceasta în pasajele Scripturilor unde se zice: 'Voi sunteți copiii Domnului Dumnezeu vostru.' 'Eu voi fi Tatăl său și el va fi fiul meu.' 'Eu l-am ales să fie fiul meu - voi fi Tatăl lui.' 'Aduceți-mi fiii de departe și fiicele de la hotarele pământului, și deopotrivă pe toți cei care se numesc cu numele meu, căci eu i-am creat pentru gloria mea.' 'Cei care au duhul lui Dumnezeu sunt în adevăr fiii lui Dumnezeu.' Așa cum copilul pământean conține o parte materială a tatălui său uman, tot astfel există o parte spirituală a Tatălui celest în fiecare fiu al regatului prin credință."

Iisus i-a expus lui Toma toate aceste lucruri și încă multe altele, iar apostolul a înțeles din ele o mare parte. Cu toate acestea, Iisus i-a recomandat „să nu vorbești cu ceilalți despre aceste subiecte înainte ca eu să mă întorc la Tatăl meu”. Și Toma nu a menționat niciodată această întrevvedere înainte ca Maestrul să părăsească această lume.

5. ROSTUL ÎNDURERĂRII

În cursul altei întrevederi între patru ochi, în grădină, Nathaniel l-a întrebat pe Iisus: „Maestre, deși încep să pricep pentru ce refuzi să vindecii fără discriminare, eu încă abia de înțeleg de ce Tatăl din ceruri, care ne iubește, permite ca un atât de mare număr dintre copiii lui de pe pământ să sufere de atâtea cazne.” Maestrul i-a răspuns lui Nathaniel zicând:

"Tu și mulți alții sunteți atât de nedumeriți pentru că nu înțelegeți că ordinea naturală a acestei lumi a fost atât de adesea dezorganizată prin aventurile păcătoase al unor trădători revoltați împotriva voii Tatălui. Eu am venit pentru a începe să pun aceste lucruri în ordine, dar va fi nevoie de multe epoci pentru a reorienta această parte a universului pe străvechile căi și pentru a elibera astfel pe copiii oamenilor de poverile suplimentare ale păcatului și ale rebeliunii. Prezența răului singură este o încercare suficientă pentru ascensiunea omului - păcatul nu este esențial supraviețuirii.

"Dar, fiul meu, tu ar trebui să știi că tatăl nu-i face înadins să sufere pe copiii săi. Omul atrage inutil asupra lui însuși dureri ca urmare a refuzului său stăruitor de a umbla pe căile mai bune ale voinței divine. Durerile sunt potențial conținute în rău, dar o mare parte dintre ele sunt rezultatul păcatului și al inechității. Multe evenimente anormale s-au produs pe această lume, și nu este de mirare că toți oamenii care cugetă sunt nedumeriți înaintea scenelor de suferință și de chin cărora le sunt martori. De un lucru puteți fi totuși siguri. Tatăl nu trimite durerea ca pedeapsă arbitrară pentru faptele greșite. Imperfecțiunile și handicapurile răului sunt inerente răului însuși; pedepsirea păcatelor este inevitabilă; consecințele distructive ale inechității sunt inexorabile. Oamenii nu trebuie să îl învinuiască pe

148:4.9 (1660.8) "The Greeks and others have taught you that man is descending from godly perfection steadily down toward oblivion or destruction; I have come to show that man, by entrance into the kingdom, is ascending certainly and surely up to God and divine perfection. Any being who in any manner falls short of the divine and spiritual ideals of the eternal Father's will is potentially evil, but such beings are in no sense sinful, much less iniquitous.

148:4.10 (1661.1) "Thomas, have you not read about this in the Scriptures, where it is written: 'You are the children of the Lord your God.' 'I will be his Father and he shall be my son.' 'I have chosen him to be my son — I will be his Father.' 'Bring my sons from far and my daughters from the ends of the earth; even every one who is called by my name, for I have created them for my glory.' 'You are the sons of the living God.' 'They who have the spirit of God are indeed the sons of God.' While there is a material part of the human father in the natural child, there is a spiritual part of the heavenly Father in every faith son of the kingdom."

148:4.11 (1661.2) All this and much more Jesus said to Thomas, and much of it the apostle comprehended, although Jesus admonished him to "speak not to the others concerning these matters until after I shall have returned to the Father." And Thomas did not mention this interview until after the Master had departed from this world.

5. THE PURPOSE OF AFFLICTION

148:5.1 (1661.3) At another of these private interviews in the garden Nathaniel asked Jesus: "Master, though I am beginning to understand why you refuse to practice healing indiscriminately, I am still at a loss to understand why the loving Father in heaven permits so many of his children on earth to suffer so many afflictions." The Master answered Nathaniel, saying:

148:5.2 (1661.4) "Nathaniel, you and many others are thus perplexed because you do not comprehend how the natural order of this world has been so many times upset by the sinful adventures of certain rebellious traitors to the Father's will. And I have come to make a beginning of setting these things in order. But many ages will be required to restore this part of the universe to former paths and thus release the children of men from the extra burdens of sin and rebellion. The presence of evil alone is sufficient test for the ascension of man — sin is not essential to survival.

148:5.3 (1661.5) "But, my son, you should know that the Father does not purposely afflict his children. Man brings down upon himself unnecessary affliction as a result of his persistent refusal to walk in the better ways of the divine will. Affliction is potential in evil, but much of it has been produced by sin and iniquity. Many unusual events have transpired on this world, and it is not strange that all thinking men should be perplexed by the scenes of suffering and affliction which they witness. But of one thing you may be sure: The Father does not send affliction as an arbitrary punishment for wrongdoing. The imperfections and handicaps of evil are inherent; the penalties of sin are inevitable; the destroying consequences of iniquity are inexorable. Man should not blame God for those afflictions which are the

Dumnezeu pentru relele care rezultă în mod natural din viața pe care au ales s-o trăiască; ei nu ar trebui nici să se plângă de experiențele care fac parte din viața așa cum este ea trăită pe această lume. Tatăl vrea ca muritorii să lucreze cu perseverență și consistență la perfecționarea stării lor de pe pământ. O aplicare inteligentă ar trebui să permită oamenilor să biruie o mare parte a necazurilor lor de pe pământ.

"Nathaniel, misiunea noastră constă în a ajuta oamenii să-și rezolve problemele spirituale și să însușească astfel mintea lor pentru a fi mai bine pregătiți și îndemnați să se ocupe de rezolvarea multelor lor probleme materiale. Eu știu că sunteți încurcați acum după ce ați citit Scripturile. Mult prea adesea a prevalat tendința de a-i atribui lui Dumnezeu responsabilitatea față de tot ceea ce ignoranții nu au reușit să înțeleagă. Nu vă îndoiiți de iubirea Tatălui numai pentru că o lege justă și înțeleaptă instituită de el se întâmplă să vă facă să suferiți pentru a fi încălcat involuntar sau deliberat o rânduire divină.

"Totuși, Nathaniel, multe pasaje din Scripturi te-ar fi instruit dacă le-ai fi citit cu discernământ. Nu-ți amintești că este scris: 'Fiul meu, nu disprețui pedeapsa Domnului și nu te supăra de dojana sa, căci Domnul îl corijează pe cel pe care îl iubește așa cum tatăl îl corectează pe fiul său de care se bucură.' 'Domnul nu găsește plăcere în a năpăstui.' 'Înainte de a fi năpăstuit, mă rătăcisem, dar acum respect legea. Durerea a fost bună pentru mine, căci ea mi-a îngăduit să învăț statutele divine.' 'Eu cunosc amărăciunile voastre. Dumnezeu etern este refugiul vostru și vă ține în brațele lui eterne.' 'Domnul este de asemenea un refugiu pentru cei asupriți, un port de odihnă la vremuri de necaz.' 'Domnul îl va întări pe cel ce zace pe patul de suferință. Domnul nu îi va uita pe cei bolnavi.' 'Tot așa cum un tată arată compasiune copiilor săi, așa și Domnul este plin de compasiune pentru cei care se tem de el. El vă cunoaște corpul; el își amintește că voi sunteți praf și pulbere.' 'El vindecă inimile zdrobite și pansează rănilor.' 'El este nădejdea celui sărac, tărâș celui nevoiaș în mizeria sa, un refugiu contra ispitei, o umbră care te ocrotește de căldura sufocantă.' 'El dă putere celor slabi și sporește tăria celor care nu dispun de nici o forță.' 'El nu va zdrobi trestia strivită și nu va stinge feștila care încă fumează.' 'Când veți străbate apele durerii eu voi fi cu voi și, când fluviile adversității vă vor înghiți, eu nu vă voi abandona.' 'El m-a trimis ca să pansez inimile sfâșiate, pentru a le proclama libertatea celor captivi și pentru a-i consola pe toți cei îndoliați.' 'Suferința conține în sine o redresare; îndurerarea nu se naște din țărână.'"

6. NEÎNȚELEGEREA SUFERINȚEI -DISCURSUL DESPRE IOV

În aceeași seară, în Betsaida, Ioan I-a mai întrebat pe Iisus de ce atât de multe persoane aparent nevinovate suferă de atât de multe boli și sunt supuse atâtor chinuri. Răspunzând întrebărilor lui Ioan, Maestrul a dat, printre altele, următoarele indicații:

"Fiul meu, tu nu înțelegi nici sensul adversității, nici misiunea suferinței. N-ai citit tu această capodoperă a literaturii semitice - povestea spusă în Scripturi despre

natural result of the life which he chooses to live; neither should man complain of those experiences which are a part of life as it is lived on this world. It is the Father's will that mortal man should work persistently and consistently toward the betterment of his estate on earth. Intelligent application would enable man to overcome much of his earthly misery.

148:5.4 (1662.1) "Nathaniel, it is our mission to help men solve their spiritual problems and in this way to quicken their minds so that they may be the better prepared and inspired to go about solving their manifold material problems. I know of your confusion as you have read the Scriptures. All too often there has prevailed a tendency to ascribe to God the responsibility for everything which ignorant man fails to understand. The Father is not personally responsible for all you may fail to comprehend. Do not doubt the love of the Father just because some just and wise law of his ordaining chances to afflict you because you have innocently or deliberately transgressed such a divine ordinance.

148:5.5 (1662.2) "But, Nathaniel, there is much in the Scriptures which would have instructed you if you had only read with discernment. Do you not remember that it is written: 'My son, despise not the chastening of the Lord; neither be weary of his correction, for whom the Lord loves he corrects, even as the father corrects the son in whom he takes delight.' 'The Lord does not afflict willingly.' 'Before I was afflicted, I went astray, but now do I keep the law. Affliction was good for me that I might thereby learn the divine statutes.' 'I know your sorrows. The eternal God is your refuge, while underneath are the everlasting arms.' 'The Lord also is a refuge for the oppressed, a haven of rest in times of trouble.' 'The Lord will strengthen him upon the bed of affliction; the Lord will not forget the sick.' 'As a father shows compassion for his children, so is the Lord compassionate to those who fear him. He knows your body; he remembers that you are dust.' 'He heals the brokenhearted and binds up their wounds.' 'He is the hope of the poor, the strength of the needy in his distress, a refuge from the storm, and a shadow from the devastating heat.' 'He gives power to the faint, and to them who have no might he increases strength.' 'A bruised reed shall he not break, and the smoking flax he will not quench.' 'When you pass through the waters of affliction, I will be with you, and when the rivers of adversity overflow you, I will not forsake you.' 'He has sent me to bind up the brokenhearted, to proclaim liberty to the captives, and to comfort all who mourn.' 'There is correction in suffering; affliction does not spring forth from the dust.'"

6. THE MISUNDERSTANDING OF SUFFERING — DISCOURSE ON JOB

148:6.1 (1662.3) It was this same evening at Bethsaida that John also asked Jesus why so many apparently innocent people suffered from so many diseases and experienced so many afflictions. In answering John's questions, among many other things, the Master said:

148:6.2 (1662.4) "My son, you do not comprehend the meaning of adversity or the mission of suffering. Have you not read that masterpiece of Semitic literature —

îndurerarea lui Iov? Oare nu îți aduci aminte că această minunată parabolă începe cu povestea prosperității materiale a servitorului Domnului? Îți aduci bine aminte că Iov se bucura de binecuvântarea de a avea copii, avere, demnitate, o situație, o sănătate bună și toate celelalte lucruri cărora oamenii le atașează valoare în viața lor temporară. După învățăturile tradițional respectate de copiii lui Avraam, această prosperitate materială era o dovadă indiscutabilă a favorii divine. Or, posesiunile materiale și prosperitatea materială nu denotă favoarea lui Dumnezeu. Tatăl meu care este în ceruri îi iubește pe săraci tot atât de mult ca și pe bogați; el nu face deosebire de persoane.

"Cu toate că încălcarea legii divine este urmată mai devreme sau mai târziu de recoltarea pedepsei, și în vreme ce oamenii trebuie de bună seamă să recolteze în cele din urmă ceea ce au semănat, tu ar trebui să știi că suferințele omenești nu reprezintă întotdeauna o pedeapsă pentru păcatele anterioare. Nici Iov, nici prietenii lui nu au găsit adevăratul răspuns la nedumeririle lor. Cu iluminarea care se întâmplă să o ai acum, cu greu ți-ar veni ideea de a atribui ori lui Dumnezeu, ori lui Satan rolurile care se joacă în această parabolă extraordinară. Iov nu a găsit, prin suferință, soluții la problemele intelectuale sau la dificultățile filozofice, dar a câștigat mari victorii. Chiar și înaintea prăbușirii defensivelor lui teologice, el s-a ridicat la înălțimile spirituale unde a putut spune cu sinceritate: „Eu mă detest.” Atunci i-a fost acordată salvarea unei viziuni a lui Dumnezeu. Deci, chiar și prin suferințe neînțelese, Iov s-a ridicat la un nivel supraomnesc de înțelegere morală și de clarviziune spirituală. Când slujitorul suferind obține o viziune a lui Dumnezeu, rezultă din aceasta o pace care depășește orice înțelegere omenească.

"Primul prieten al lui Iov, Elifaz, l-a încurajat pe cel năpăstuit să arate, în durerile sale, aceeași forță a sufletului pe care o recomandă celor din preajma sa în vremea prosperității sale. Acest fals consolator a zis: 'Ai încredere în religia ta, Iov. Amintește-ți că cei răi sunt cei ce suferă, iar nu cei drepti. Tu trebuie să meriți această pedeapsă, căci altfel nu ai fi fost năpăstuit. Tu știi bine că nici un om nu poate fi just în ochii lui Dumnezeu. Tu știi că cei răi nu prosperă niciodată realmente. Oricum ar fi, omul pare predestinat să aibă necazuri, și poate că Domnul te pedepsește numai spre binele tău.' Nu este de mirare că bietul Iov a fost prea puțin consolată de această interpretare a problemei suferinței omenești.

"Sfaturile celui de-al doilea prieten al lui, Bildad, au fost și mai deprimante, în ciuda justetei lor din punctul de vedere al teologiei acceptate pe atunci. Bildad a zis: 'Dumnezeu nu poate fi nedrept. Copiii tăi trebuie să fi fost păcătoși, din moment ce au pierit. Tu trebuie că ești în greșeală, căci altfel nu ai fi năpăstuit astfel. Dacă tu ești realmente drept, Dumnezeu te va izbăvi cu siguranță de durerile tale. Istoria relațiilor lui Dumnezeu cu oamenii ar trebui să te învețe că Atotputernicul nu îți distruge decât pe cei răi.'

"După aceea, tu îți vei aminti cum Iov a răspuns prietenilor săi zicând: 'Eu știu bine că Dumnezeu nu aude chemarea mea în ajutor. Cum poate Dumnezeu să fie just și în același timp să tăgăduiască atât de complet nevinovăția mea? Eu aflu că nu pot avea nici o satisfacție dintr-o chemare către cel Atotputernic. Oare nu ne putem da seama că Dumnezeu tolerează

the Scripture story of the afflictions of Job? Do you not recall how this wonderful parable begins with the recital of the material prosperity of the Lord's servant? You well remember that Job was blessed with children, wealth, dignity, position, health, and everything else which men value in this temporal life. According to the time-honored teachings of the children of Abraham such material prosperity was all-sufficient evidence of divine favor. But such material possessions and such temporal prosperity do not indicate God's favor. My Father in heaven loves the poor just as much as the rich; he is no respecter of persons.

148:6.3 (1663.1) "Although transgression of divine law is sooner or later followed by the harvest of punishment, while men certainly eventually do reap what they sow, still you should know that human suffering is not always a punishment for antecedent sin. Both Job and his friends failed to find the true answer for their perplexities. And with the light you now enjoy you would hardly assign to either Satan or God the parts they play in this unique parable. While Job did not, through suffering, find the resolution of his intellectual troubles or the solution of his philosophical difficulties, he did achieve great victories; even in the very face of the breakdown of his theological defenses he ascended to those spiritual heights where he could sincerely say, 'I abhor myself'; then was there granted him the salvation of a vision of God. So even through misunderstood suffering, Job ascended to the superhuman plane of moral understanding and spiritual insight. When the suffering servant obtains a vision of God, there follows a soul peace which passes all human understanding.

148:6.4 (1663.2) "The first of Job's friends, Eliphaz, exhorted the sufferer to exhibit in his afflictions the same fortitude he had prescribed for others during the days of his prosperity. Said this false comforter: 'Trust in your religion, Job; remember that it is the wicked and not the righteous who suffer. You must deserve this punishment, else you would not be afflicted. You well know that no man can be righteous in God's sight. You know that the wicked never really prosper. Anyway, man seems predestined to trouble, and perhaps the Lord is only chastising you for your own good.' No wonder poor Job failed to get much comfort from such an interpretation of the problem of human suffering.

148:6.5 (1663.3) "But the counsel of his second friend, Bildad, was even more depressing, notwithstanding its soundness from the standpoint of the then accepted theology. Said Bildad: 'God cannot be unjust. Your children must have been sinners since they perished; you must be in error, else you would not be so afflicted. And if you are really righteous, God will certainly deliver you from your afflictions. You should learn from the history of God's dealings with man that the Almighty destroys only the wicked.'

148:6.6 (1663.4) "And then you remember how Job replied to his friends, saying: 'I well know that God does not hear my cry for help. How can God be just and at the same time so utterly disregard my innocence? I am learning that I can get no satisfaction from appealing to the Almighty. Cannot you discern that God tolerates the persecution of the good by the wicked? And since man

persecutarea celor buni de către cei răi? Și, din moment ce omul este atât de slab, ce șansă are el de a găsi considerație pe lângă un Dumnezeu omnipotent? Dumnezeu m-a făcut așa cum sunt, iar când se întoarce astfel împotriva mea, eu sunt lipsit de apărare. De ce oare m-a creat Dumnezeu numai ca să sufăr în halul ăsta?

"Cine poate critica atitudinea lui Iov, având în vedere sfaturile prietenilor săi și ideile greșite despre Dumnezeu care îi ocupau propria minte? Nu vezi tu că Iov dorea cu ardoare un Dumnezeu uman? Îi era sete de comunicare cu o Ființă divină care cunoaște starea muritoare a oamenilor și înțelege că cei drepti trebuie adesea să sufere în inocență; această suferință face parte din prima lor viață în cursul lungii ascensiuni către Paradis. De aceea Fiul omului a venit de la Tată pentru a trăi o viață întrupată capabilă de a îmbărbăta și de a ajuta pe toți cei care au să fie de atunci înainte chemați să îndure nenorocirile lui Iov.

"Al treilea prieten al lui Iov, Zofar, i-a adresat niște cuvinte și mai puțin consolatoare când i-a spus: 'Ești prost de te pretinzi a fi drept, din moment ce ești astfel năpăstuit. Admit însă că sunt de neînțeles căile lui Dumnezeu. Poate că este vreun plan ascuns în toate nenorocirile tale.' După ce i-a ascultat pe cei trei prieteni ai lui, Iov a făcut direct apel la Dumnezeu pentru ajutor, pledând faptul că 'omul, născut din femeie, are puține zile de trăit și că este copleșit de necazuri.'

"Apoi a început a doua ședință cu prietenii săi. Elifaz a devenit mai sever, acuzator și sarcastic. Bildad s-a indignat de disprețul lui Iov pentru prietenii lui. Zofar și-a retras poveștile lui melancolice. Atunci, Iov a fost dezgustat de prietenii săi și a făcut din nou apel la Dumnezeu; de această dată, el a făcut apel la un Dumnezeu just, contra Dumnezeului in Justiției încorporat în filozofia prietenilor lui și inclus în atitudinea religioasă a lui Iov însuși. După aceea, Iov s-a refugiat în consolarea unei vieți viitoare în care nedreptățile existenței pământești ar putea fi mai echitabil rectificate. Nereușind să primească ajutor de la oameni, Iov este împins către Dumnezeu. Rezultă în inima lor marea luptă dintre credință și îndoială. La urmă, omul îndurerat începe să zărească lumina vieții; sufletul lui chinuit se înalță la noi înălțimi de speranță și de curaj; el poate continua să sufere, și chiar și să moară, dar sufletul său iluminat scoate acum strigătul de triumf: 'Ocrotitorul meu este viu.'

"Iov avea deplină dreptate atunci când a pus la îndoială doctrina potrivit căreia Dumnezeu îi năpăstuieste pe copii pentru a-i pedepsi pe părinții lor. Iov era întotdeauna gata să admită că Dumnezeu este just, dar el dorea cu ardoare o revelație a caracterului personal al celui Veșnic care să satisfacă sufletul. Or, aceasta este misiunea noastră pe pământ. Muritorii suferinzi nu își vor mai vedea refuzată consolarea de a cunoaște iubirea lui Dumnezeu și de a înțelege milostenia Tatălui celest. Discursul lui Dumnezeu 'din vârtej' era o concepție mai estuoză pentru epoca în care a fost rostit, dar tu ai învățat deja că nu aceasta este maniera Tatălui de a se revela; el vorbește mai degrabă în mintea omenească ca o mică voce liniștită care zice: 'Iată calea; urmează-o.' Nu înțelegi tu că Dumnezeu locuiește în tine, că el a devenit ceea ce ești pentru a putea face din tine ceea ce este el?!"

Iisus a făcut apoi expunerea finală care urmează:

is so weak, what chance has he for consideration at the hands of an omnipotent God? God has made me as I am, and when he thus turns upon me, I am defenseless. And why did God ever create me just to suffer in this miserable fashion?'

148:6.7 (1663.5) "And who can challenge the attitude of Job in view of the counsel of his friends and the erroneous ideas of God which occupied his own mind? Do you not see that Job longed for a human God, that he hungered to commune with a divine Being who knows man's mortal estate and understands that the just must often suffer in innocence as a part of this first life of the long Paradise ascent? Wherefore has the Son of Man come forth from the Father to live such a life in the flesh that he will be able to comfort and succor all those who must henceforth be called upon to endure the afflictions of Job.

148:6.8 (1663.6) "Job's third friend, Zophar, then spoke still less comforting words when he said: 'You are foolish to claim to be righteous, seeing that you are thus afflicted. But I admit that it is impossible to comprehend God's ways. Perhaps there is some hidden purpose in all your miseries.' And when Job had listened to all three of his friends, he appealed directly to God for help, pleading the fact that 'man, born of woman, is few of days and full of trouble.'

148:6.9 (1664.1) "Then began the second session with his friends. Eliphaz grew more stern, accusing, and sarcastic. Bildad became indignant at Job's contempt for his friends. Zophar reiterated his melancholy advice. Job by this time had become disgusted with his friends and appealed again to God, and now he appealed to a just God against the God of injustice embodied in the philosophy of his friends and enshrined even in his own religious attitude. Next Job took refuge in the consolation of a future life in which the inequities of mortal existence may be more justly rectified. Failure to receive help from man drives Job to God. Then ensues the great struggle in his heart between faith and doubt. Finally, the human sufferer begins to see the light of life; his tortured soul ascends to new heights of hope and courage; he may suffer on and even die, but his enlightened soul now utters that cry of triumph, 'My Vindicator lives!'

148:6.10 (1664.2) "Job was altogether right when he challenged the doctrine that God afflicts children in order to punish their parents. Job was ever ready to admit that God is righteous, but he longed for some soul-satisfying revelation of the personal character of the Eternal. And that is our mission on earth. No more shall suffering mortals be denied the comfort of knowing the love of God and understanding the mercy of the Father in heaven. While the speech of God spoken from the whirlwind was a majestic concept for the day of its utterance, you have already learned that the Father does not thus reveal himself, but rather that he speaks within the human heart as a still, small voice, saying, 'This is the way; walk therein.' Do you not comprehend that God dwells within you, that he has become what you are that he may make you what he is!"

148:6.11 (1664.3) Then Jesus made this final statement:

„Tatăl care este în ceruri nu îi face să suferă înadins pe copiii oamenilor. Oamenii suferă în primul rând de accidente timpului și de imperfecțiunile răului atașate unei existențe fizice încă lipsite de maturitate. În al doilea rând, ei suferă consecințele inexorabile ale păcatului - încălcarea legilor luminii și ale vieții. În cele din urmă, oamenii strâng recolta propriei lor perseverențe injuste în rebeliunea contra justei suveranități a cerului pe pământ, dar nenorocirile lor nu sunt date personal de către justiția divină. Oamenii pot să facă și vor face multe pentru a diminua suferințele lor temporare. Fiți liberi o dată pentru totdeauna de superstiția că Dumnezeu îi năpăstuiește pe oameni la ordinul celui rău. Studiați Cartea lui Iov doar ca să descoperiți câte idei false despre Dumnezeu pe care chiar și oamenii de bine le pot concepe în mod sincer; după aceea, remarcați cum Iov, chiar și atât de dureros încercat, l-a găsit pe Dumnezeul consolării și al salvării în ciuda învățăturilor sale eronate. La urmă, credința sa a străbătut norii suferinței pentru a distinge lumina vieții răspândite de Tată ca îndurare tălmăduitoare și ca dreptate veșnică.”

Ioan a cântărit aceste explicații în inima sa vreme de lungi ceasuri. Această convorbire din grădină cu Maestrul a provocat o schimbare notabilă în întreaga sa viață ulterioară. Mai târziu, Ioan a contribuit mult la schimbarea punctului de vedere al celorlalți apostoli cu privire la sursa, la natura și la rostul nenorocirilor omenești obișnuite. Dar Ioan nu a vorbit niciodată despre această discuție înainte ca Maestrul să îi fi părăsit.

7. OMUL CU MÂNA USCATĂ

Cu prilejul penultimului sabbat dinaintea plecării apostolilor și a noului corp de evangheliști pentru cel de-al doilea turneu al lor de predicare în Galileea, Iisus a luat cuvântul în sinagoga din Capernaum despre „Bucuriile vieții de dreptate”. Când a terminat de vorbit, un grup numeros de schilozii, de șchiopi, de bolnavi și de năpăstuiți au dat năvală în jurul lui pentru a căuta vindecarea. Amestecați cu acest grup se găseau, de asemenea, apostolii, un mare număr de noi evangheliști și spionii farisei din Ierusalim. Oriunde mergea Iisus (afară doar de momentele când era pe dealuri ca să se ocupe de treburile Tatălui său) era aproape sigur că cele șase iscoade din Ierusalim îl urmau.

În timp ce Maestrul vorbea poporului, șeful spionilor farisei a îndemnat pe un om care avea o mână uscată să se apropie de Iisus ca să îl întrebe dacă era ceva legal să fii vindecat în ziua de sabbat, sau dacă trebuia să aștepte o altă zi în care să caute după ajutor. Când Iisus a văzut omul, i-a auzit cuvintele și și-a dat seama că fusese trimis de farisei, a zis: „Vino înainte ca să-ți pun o întrebare. Dacă ai avea o oaie și ea ar cădea într-o groapă în ziua de sabbat, ai întinde tu mâna ca să o prinzi și să o tragi afară din groapă? Este legal să faci asemenea lucruri în ziua de sabbat?” Iar omul răspunse: „Da, Maestre, ar fi legal să faci această faptă bună în ziua de sabbat.” Atunci Iisus spuse, adresându-se întregului auditoriu: „Eu știu de ce l-ați trimis omul acesta în prezența mea. Ați vrea să găsiți un motiv pentru a mă inculpa determinându-mă să dau dovadă de îndurare în ziua de sabbat. Prin consimțământul vostru tacit, voi toți ați socotit că ar fi legal să se scoată

“The Father in heaven does not willingly afflict the children of men. Man suffers, first, from the accidents of time and the imperfections of the evil of an immature physical existence. Next, he suffers the inexorable consequences of sin — the transgression of the laws of life and light. And finally, man reaps the harvest of his own iniquitous persistence in rebellion against the righteous rule of heaven on earth. But man’s miseries are not a personal visitation of divine judgment. Man can, and will, do much to lessen his temporal sufferings. But once and for all be delivered from the superstition that God afflicts man at the behest of the evil one. Study the Book of Job just to discover how many wrong ideas of God even good men may honestly entertain; and then note how even the painfully afflicted Job found the God of comfort and salvation in spite of such erroneous teachings. At last his faith pierced the clouds of suffering to discern the light of life pouring forth from the Father as healing mercy and everlasting righteousness.”

148:6.12 (1664.4) John pondered these sayings in his heart for many days. His entire afterlife was markedly changed as a result of this conversation with the Master in the garden, and he did much, in later times, to cause the other apostles to change their viewpoints regarding the source, nature, and purpose of commonplace human afflictions. But John never spoke of this conference until after the Master had departed.

7. THE MAN WITH THE WITHERED HAND

148:7.1 (1664.5) The second Sabbath before the departure of the apostles and the new corps of evangelists on the second preaching tour of Galilee, Jesus spoke in the Capernaum synagogue on the “Joys of Righteous Living.” When Jesus had finished speaking, a large group of those who were maimed, halt, sick, and afflicted crowded up around him, seeking healing. Also in this group were the apostles, many of the new evangelists, and the Pharisaic spies from Jerusalem. Everywhere that Jesus went (except when in the hills about the Father’s business) the six Jerusalem spies were sure to follow.

148:7.2 (1665.1) The leader of the spying Pharisees, as Jesus stood talking to the people, induced a man with a withered hand to approach him and ask if it would be lawful to be healed on the Sabbath day or should he seek help on another day. When Jesus saw the man, heard his words, and perceived that he had been sent by the Pharisees, he said: “Come forward while I ask you a question. If you had a sheep and it should fall into a pit on the Sabbath day, would you reach down, lay hold on it, and lift it out? Is it lawful to do such things on the Sabbath day?” And the man answered: “Yes, Master, it would be lawful thus to do well on the Sabbath day.” Then said Jesus, speaking to all of them: “I know wherefore you have sent this man into my presence. You would find cause for offense in me if you could tempt me to show mercy on the Sabbath day. In silence you all agreed that it was lawful to lift the unfortunate sheep out of the pit, even on the Sabbath, and I call you to witness that it is lawful to exhibit loving-kindness on

din groapă nefericita oale, chiar și în ziua de sabbat. Vă iau pe toți de martori că este legal să arăți o bunăvătăre afectuoasă în ziua de sabbat, nu numai față de animale, dar și față de oameni. Cu cât este mai mare valoarea unui om decât a unei oi! Eu proclam că este legal să faci un bine oamenilor în ziua de sabbat.” Apoi, în timp ce adunarea stătea în fața lui în tăcere, Iisus s-a întors către omul cu mâna veștedă și i-a zis: „Stai în picioare lângă mine pentru ca toată lumea să te poată vedea. Și, acum, ca tu să știi că este voia Tatălui meu să se facă binele și în ziua sabbatului, și dacă tu ai credința pentru a fi vindecat, eu îți cer să întinzi mâna.”

În vreme ce omul își întindea mâna uscată, ea a fost făcută sănătoasă. Spectatorii au avut intenția de a se întoarce contra fariseilor, dar Iisus i-a rugat să își păstreze calmul și le-a zis: „Eu tocmai v-am spus că este permis să faceți binele în ziua de sabbat, să salvați o viață, dar nu v-am instruit să faceți rău și să cedați dorinței de a ucide.” Fariseii au plecat de acolo enervați și, deși a fost într-o zi de sabbat, ei s-au dus în grabă în Tiberiada pentru a ține sfat cu Irod. Ei au făcut tot ceea ce le stătea în putere pentru a-i stârni prejudecățile cu scopul de a se asigura de alianța irodienilor contra lui Iisus, dar Irod a refuzat să ia măsuri împotriva lui Iisus și i-a sfătuit să se ducă cu plângerile lor în Ierusalim.

Această vindecare a fost primul miracol înfăptuit de Iisus ca răspuns la sfidarea dușmanilor lui. Maestrul a înfăptuit ceea ce se cheamă un miracol nu pentru a-și demonstra puterea de vindecare, ci pentru a protesta cu eficacitate contra legii care transformă repausul religios al zilei de sabbat într-o adevărată sclavie sub restricții golate de sens pentru toată omenirea. Omul vindecat și-a reluat munca de zidar și s-a dovedit drept unul dintre cei a căror vindecare a fost urmată de o viață de slujbe de mulțumire și de fapte de dreptate.

8. ULTIMA SĂPTĂMÂNĂ ÎN BETSAIDA

În timpul ultimei săptămâni de ședere în Betsaida, iscoadele din Ierusalim au fost în mare dezacord cu privire la ce atitudine să se ia față de Iisus și de învățăturile sale. Trei dintre acești farisei erau extraordinar de impresionați de ceea ce văzuseră și auziseră. Între timp, în Ierusalim, un tânăr membru influent al sinedrului, pe nume Avraam, a adoptat public învățătura lui Iisus și a fost botezat în bazinul lui Siloe de către Abner. Tot Ierusalimul a fost agitat din pricina acestui eveniment și au fost trimiși imediat mesageri în Betsaida pentru a chema cele șase iscoade farisei.

Filozoful grec care fusese câștigat în regat cu prilejul precedentului turneu din Galileea a revenit cu anumiți oameni bogați iudei din Alexandria, care l-au invitat încă o dată pe Iisus să se ducă în orașul lor pentru a întemeia acolo o școală mixtă de filozofie și de religie, precum și o infirmerie pentru bolnavi; însă Iisus a refuzat cu curtoazie invitația lor.

Cam prin vremea aceasta, a sosit în campamentul din Betsaida un profet extatic numit Kirmet, venit din Bagdad. Acest pretins profet avea viziuni speciale atunci când era în transă, și avea vise fanteziste atunci când era tulburat în somnul său. El a creat o tulburare considerabilă în tabără. Simon Zelotul era de părere că prefăcutul, care se înșela pe sine însuși, trebuia tratat mai degrabă cu asprime, dar Iisus a intervenit pentru a i

the Sabbath day not only to animals but also to men. How much more valuable is a man than a sheep! I proclaim that it is lawful to do good to men on the Sabbath day.” And as they all stood before him in silence, Jesus, addressing the man with the withered hand, said: “Stand up here by my side that all may see you. And now that you may know that it is my Father’s will that you do good on the Sabbath day, if you have the faith to be healed, I bid you stretch out your hand.”

^{148:7.3 (1665.2)} And as this man stretched forth his withered hand, it was made whole. The people were minded to turn upon the Pharisees, but Jesus bade them be calm, saying: “I have just told you that it is lawful to do good on the Sabbath, to save life, but I did not instruct you to do harm and give way to the desire to kill.” The angered Pharisees went away, and notwithstanding it was the Sabbath day, they hastened forthwith to Tiberias and took counsel with Herod, doing everything in their power to arouse his prejudice in order to secure the Herodians as allies against Jesus. But Herod refused to take action against Jesus, advising that they carry their complaints to Jerusalem.

^{148:7.4 (1665.3)} This is the first case of a miracle to be wrought by Jesus in response to the challenge of his enemies. And the Master performed this so-called miracle, not as a demonstration of his healing power, but as an effective protest against making the Sabbath rest of religion a veritable bondage of meaningless restrictions upon all mankind. This man returned to his work as a stone mason, proving to be one of those whose healing was followed by a life of thanksgiving and righteousness.

8. LAST WEEK AT BETHSAIDA

^{148:8.1 (1665.4)} The last week of the sojourn at Betsaida the Jerusalem spies became much divided in their attitude toward Jesus and his teachings. Three of these Pharisees were tremendously impressed by what they had seen and heard. Meanwhile, at Jerusalem, Abraham, a young and influential member of the Sanhedrin, publicly espoused the teachings of Jesus and was baptized in the pool of Siloam by Abner. All Jerusalem was agog over this event, and messengers were immediately dispatched to Betsaida recalling the six spying Pharisees.

^{148:8.2 (1665.1)} The Greek philosopher who had been won for the kingdom on the previous tour of Galilee returned with certain wealthy Jews of Alexandria, and once more they invited Jesus to come to their city for the purpose of establishing a joint school of philosophy and religion as well as an infirmary for the sick. But Jesus courteously declined the invitation.

^{148:8.3 (1665.2)} About this time there arrived at the Betsaida encampment a trance prophet from Bagdad, one Kirmeth. This supposed prophet had peculiar visions when in trance and dreamed fantastic dreams when his sleep was disturbed. He created a considerable disturbance at the camp, and Simon Zelotes was in favor of dealing rather roughly with the self-deceived pretender, but Jesus intervened and

se lăsa toată libertatea de acțiune vreme de câteva zile. Cei ce l-au auzit predicând au recunoscut curând că, judecată după criteriile evangheliei împărăției, învățătura lui nu era validă. Kirmet nu a întârziat să se înapoieze în Bagdad, neaducând cu el decât șase suflete instabile și nehotărâte. Cu toate acestea, înainte ca Iisus să intervină în favoarea profetului din Bagdad, David Zebedeu, asistat de un comitet care se formase spontan, l-a luat pe Kirmet pe lac; după ce a fost cufundat de mai multe ori în apă, a fost sfătuit să plece de acolo cât de repede - să organizeze și să își construiască propria tabără.

În aceeași zi, o feniciană numită Bet-Marion a devenit atât de fanatică încât și-a pierdut capul și a fost trimisă de acolo de către prietenii ei după ce aproape că se înecase încercând să meargă pe apă.

Avraam fariseul, cel nou convertit din Ierusalim, și-a dat toate bunurile pământești vistierului apostolic. Acest aport a contribuit mult la a face posibilă trimiterea imediată în misiune a celor o sută de evangheliști nou instruiți. Andrei anunțase deja închiderea taberei, și fiecare s-a pregătit fie să se întoarcă la căminul său, fie să îi urmeze pe evangheliști în Galileea.

9. VINDECAREA PARALITICULUI

Vineri, în după-amiaza zilei de întâi octombrie, Iisus își ținea ultima sa reuniune cu apostolii săi, cu evangheliștii și alți șefi din campamentului în curs de dizolvare. Cei șase farisei din Ierusalim erau așezați în primul rând al acestei adunări din spațioasa sală lărgită, din fața casei lui Zebedeu. Atunci a avut loc unul dintre cele mai ciudate și cele mai extraordinare episoade din viața pământească a lui Iisus. Maestrul vorbea stând în picioare în vasta încăpere care fusese construită pentru a adăposti reuniunile sale de pe durata sezonului ploios. Casa era toată înconjurată de o mare afluență de oameni care își încordau auzul pentru a prinde câte ceva din discursul lui Iisus.

În timp ce casa era astfel aglomerată și înconjurată de auditori înflăcărați, un om, ajuns de multă vreme la paralizie, a fost adus la Capernaum, pe un mic pat, de către prietenii lui. Acest paralytic auzise spunându-se că Iisus era pe cale de a părăsi Betsaida. După ce a vorbit cu Aaron, zidarul atât de recent vindecat, el a hotărât să fie dus înaintea lui Iisus pentru a căuta la el vindecarea. Prietenii lui au încercat să pătrundă în casa lui Zebedeu pe poarta din față și pe poarta din spate, dar mulțimea era prea compactă. Paralyticul a refuzat totuși să accepte înfrângerea; el le-a cerut prietenilor lui să își procure scări cu care s-au urcat pe acoperișul sălii în care vorbea Iisus. După ce a desprins țigla, ei l-au coborât cu îndrăzneală pe cel paralyticat cu niște funii, până ce patul său s-a așezat pe podea, imediat în fața Maestrului. Când Iisus a văzut ceea ce făcuseră, el s-a oprit din vorbit, în timp ce asistența se minuna de perseverența bolnavului și a prietenilor lui. Paralyticul a zis: „Maestre, nu aș vrea să îți deranjez lecția, dar sunt hotărât să devin sănătos. Eu nu mă asemăn celor ce au primit vindecarea și au uitat de îndată învățătura ta. Aș vrea să fiu vindecat pentru a sluji în împărăția cerurilor.” Deși infirmitatea acestui om fusese cauzată de dezordinile din viața sa, Iisus, văzându-i credința, i-a

allowed him entire freedom of action for a few days. All who heard his preaching soon recognized that his teaching was not sound as judged by the gospel of the kingdom. He shortly returned to Bagdad, taking with him only a half dozen unstable and erratic souls. But before Jesus interceded for the Bagdad prophet, David Zebedee, with the assistance of a self-appointed committee, had taken Kirmeth out into the lake and, after repeatedly plunging him into the water, had advised him to depart hence — to organize and build a camp of his own.

148:8.4 (1666.3) On this same day, Beth-Marion, a Phoenician woman, became so fanatical that she went out of her head and, after almost drowning from trying to walk on the water, was sent away by her friends.

148:8.5 (1666.4) The new Jerusalem convert, Abraham the Pharisee, gave all of his worldly goods to the apostolic treasury, and this contribution did much to make possible the immediate sending forth of the one hundred newly trained evangelists. Andrew had already announced the closing of the encampment, and everybody prepared either to go home or else to follow the evangelists into Galilee.

9. HEALING THE PARALYTIC

148:9.1 (1666.5) On Friday afternoon, October 1, when Jesus was holding his last meeting with the apostles, evangelists, and other leaders of the disbanding encampment, and with the six Pharisees from Jerusalem seated in the front row of this assembly in the spacious and enlarged front room of the Zebedee home, there occurred one of the strangest and most unique episodes of all Jesus' earth life. The Master was, at this time, speaking as he stood in this large room, which had been built to accommodate these gatherings during the rainy season. The house was entirely surrounded by a vast concourse of people who were straining their ears to catch some part of Jesus' discourse.

148:9.2 (1666.6) While the house was thus thronged with people and entirely surrounded by eager listeners, a man long afflicted with paralysis was carried down from Capernaum on a small couch by his friends. This paralytic had heard that Jesus was about to leave Betsaida, and having talked with Aaron the stone mason, who had been so recently made whole, he resolved to be carried into Jesus' presence, where he could seek healing. His friends tried to gain entrance to Zebedee's house by both the front and back doors, but too many people were crowded together. But the paralytic refused to accept defeat; he directed his friends to procure ladders by which they ascended to the roof of the room in which Jesus was speaking, and after loosening the tiles, they boldly lowered the sick man on his couch by ropes until the afflicted one rested on the floor immediately in front of the Master. When Jesus saw what they had done, he ceased speaking, while those who were with him in the room marveled at the perseverance of the sick man and his friends. Said the paralytic: "Master, I would not disturb your teaching, but I am determined to be made whole. I am not like those who received healing and immediately forgot your teaching. I would be made whole that I might serve in

zis paralticului: „Fiule, nu te teme; păcatele tale sunt iertate; credința ta te va salva.”

Când fariseii din Ierusalim, precum și alți scribi și juriști așezați alături de ei au auzit această declarație a lui Iisus, au început să-și spună: „Cum de îndrăznește acest om să vorbească astfel? Oare nu înțelege că rostește o blasfemie? Cine poate ierta păcatele, în afară de Dumnezeu?” Dându-și seama în inima sa că așa gândeau ei în sinea lor și între ei, Iisus li s-a adresat spunând: „De ce gândiți astfel în inima voastră? Cine sunteți voi ca să mă judecați? Care-i deosebirea că eu zic acestui paraltic: păcatele tale sunt iertate, sau de zic: ridică-te, dă-te jos din pat și mergi? Dar, pentru ca voi, care asistați la toate acestea, să știți definitiv că Fiul Omului are autoritate și putere pe pământ pentru a ierta păcatele, eu îi zic acestui infirm: scoală-te, dă-te jos din pat și du-te acasă.” Când Iisus a vorbit astfel, paralticul s-a ridicat, asistența i-a făcut un culoar și el a ieșit înaintea întregii lumi. Cei care au văzut aceste lucruri au fost stupefiați. Petru a împrăștiat adunarea, în vreme ce mulți spectatori se rugau și îl slăveau pe Dumnezeu mărturisind că niciodată până atunci nu mai văzuseră evenimente atât de uimitoare.

Cam prin vremea asta mesagerii sinedrului au sosit pentru a le cere celor șase spioni să se întoarcă la Ierusalim. Când au primit acest mesaj, a avut loc o serioasă discuție între ei. După ce au terminat-o, șeful și doi dintre asociații lui s-au întors cu mesagerii la Ierusalim, în vreme ce ceilalți trei spioni farisei și-au mărturisit credința în Iisus, s-au dus numaidecât la lac, au fost botezați de Petru și au fost admiși de apostoli în comunitate în calitate de copii ai împărăției.

the kingdom of heaven.” Now, notwithstanding that this man's affliction had been brought upon him by his own misspent life, Jesus, seeing his faith, said to the paralytic: “Son, fear not; your sins are forgiven. Your faith shall save you.”

148:9.3 (1667.1) When the Pharisees from Jerusalem, together with other scribes and lawyers who sat with them, heard this pronouncement by Jesus, they began to say to themselves: “How dare this man thus speak? Does he not understand that such words are blasphemy? Who can forgive sin but God?” Jesus, perceiving in his spirit that they thus reasoned within their own minds and among themselves, spoke to them, saying: “Why do you so reason in your hearts? Who are you that you sit in judgment over me? What is the difference whether I say to this paralytic, your sins are forgiven, or arise, take up your bed, and walk? But that you who witness all this may finally know that the Son of Man has authority and power on earth to forgive sins, I will say to this afflicted man, Arise, take up your bed, and go to your own house.” And when Jesus had thus spoken, the paralytic arose, and as they made way for him, he walked out before them all. And those who saw these things were amazed. Peter dismissed the assemblage, while many prayed and glorified God, confessing that they had never before seen such strange happenings.

148:9.4 (1667.2) And it was about this time that the messengers of the Sanhedrin arrived to bid the six spies return to Jerusalem. When they heard this message, they fell to earnest debate among themselves; and after they had finished their discussions, the leader and two of his associates returned with the messengers to Jerusalem, while three of the spying Pharisees confessed faith in Jesus and, going immediately to the lake, were baptized by Peter and fellowshipped by the apostles as children of the kingdom.

Capitolul 149. Cel de-al doilea turneu de predicare

⇨ 148

CARTEA URANTIA

150 ⇨

PARTE IV. VIAȚA ȘI ÎNVĂȚĂTURILE LUI IISUS

CAPITOLUL 149 CEL DE-AL DOILEA TURNEU DE PREDICARE

Secțiuni

Introduction

1. Marele renume al lui Iisus
2. Atitudinea poporului
3. Ostilitatea liderilor religioși
4. Derularea turneului de predicare
5. Lecția despre mulțumire
6. „Teama de domnul”
7. Întoarcerea la Betsaida

Introduction

CEL de-al doilea turneu de predicare publică în Galileea a început duminică 3 octombrie, anul 28, și a continuat timp de aproape trei luni, luând sfârșit pe 30 decembrie. A participat la acest efort Iisus și cei doisprezece apostoli, asistați de corpul nou recrutat de 117 evangheliști și de numeroase alte persoane interesate. Pe parcursul acestui turneu, ei au vizitat Gadara, Tolemaida, Iafia, Dabarita, Meguido, Iezreel, Scitopolis, Taricheea, Hipos, Gamala, Betsaida-Julias și un mare număr de alte sate și orașe.

Înainte de a pleca în această dimineață de duminică, Andrei și Petru i-au cerut lui Iisus să fixeze definitiv atribuțiile noilor evangheliști, dar Maestrul a refuzat zicând că nu ținea de domeniul lui să facă lucruri pe care alții le-ar putea face într-o manieră mai acceptabilă. După ce au chibzuit cum se cuvine, apostolii au decis că Iacob Zebedeu va fi cel care să fixeze atribuțiile. La sfârșitul comentariilor lui Iacob, Iisus le-a zis evangheliștilor: „Mergeți acum și faceți lucrarea cu care ați fost însărcinați și, mai târziu, când vă veți arăta competenți și fideli, vă voi conferi hirotonisirea pentru a predica evanghelia împărăției.”

În cursul acestui turneu, numai Iacob și Ioan au călătorit cu Iisus. Petru și ceilalți apostoli au luat fiecare câte doisprezece evangheliști, și au păstrat cu aceștia un contact strâns în timp ce și-au continuat munca de predicare și de propovăduire. Îndată ce credincioșii erau pregătiți să intre în regat, apostolii le administrau botezul. Iisus și cei doi tovarăși ai lui au călătorit mult în

PAPER 149 THE SECOND PREACHING TOUR SECTIONS

Introduction

1. The Widespread Fame of Jesus
2. Attitude of the People
3. Hostility of the Religious Leaders
4. Progress of the Preaching Tour
5. Lesson Regarding Contentment
6. The “Fear of the Lord”
7. Returning to Bethsaida

INTRODUCTION

^{149:0.1 (1668.1)} THE second public preaching tour of Galilee began on Sunday, October 3, A.D. 28, and continued for almost three months, ending on December 30. Participating in this effort were Jesus and his twelve apostles, assisted by the newly recruited corps of 117 evangelists and by numerous other interested persons. On this tour they visited Gadara, Tolemais, Japhia, Dabaritta, Megiddo, Jezreel, Scythopolis, Tarichea, Hippos, Gamala, Bethsaida-Julias, and many other cities and villages.

^{149:0.2 (1668.2)} Before the departure on this Sunday morning Andrew and Peter asked Jesus to give the final charge to the new evangelists, but the Master declined, saying that it was not his province to do those things which others could acceptably perform. After due deliberation it was decided that James Zebedee should administer the charge. At the conclusion of James's remarks Jesus said to the evangelists: “Go now forth to do the work as you have been charged, and later on, when you have shown yourselves competent and faithful, I will ordain you to preach the gospel of the kingdom.”

^{149:0.3 (1668.3)} On this tour only James and John traveled with Jesus. Peter and the other apostles each took with them about one dozen of the evangelists and maintained close contact with them while they carried on their work of preaching and teaching. As fast as believers were ready to enter the kingdom, the apostles would administer baptism. Jesus and his two

cursul acestor trei luni, vizitând adesea și două orașe în aceeași zi pentru a observa activitatea evangheliștilor și pentru a-i încuraja în eforturile lor de a întemeia regatul. Tot acest al doilea turneu de predicare a fost mai ales un efort de a permite acestui corp de 117 de evangheliști recent formați să dobândească o experiență practică.

În această perioadă, și ulterior până în epoca în care Iisus și cei doisprezece au plecat în cele din urmă la Ierusalim, David Zebedeu a menținut, pentru lucrarea regatului, un cartier general în casa tatălui său din Betsaida. Acesta a fost sediul central al operațiunilor lui Iisus pe Pământ, și un loc de popas pentru serviciul de mesageri pe care David îl asigura între credincioșii din diversele părți ale Palestinei și din regiunile adiacente. El a înfăptuit toate acestea din proprie inițiativă, dar cu aprobarea lui Andrei. David folosea de la patruzeci la cincizeci de mesageri în acest serviciu de informații pentru munca regatului, care creștea și se extindea cu rapiditate. În timp ce asigura acest serviciu, el își câștiga parțial traiul consacrand o parte din timpul său vechii meserii de pescar.

1. MARELE RENUME AL LUI IISUS

În momentul în care tabăra din Betsaida a fost ridicată, renumele lui Iisus, mai ales ca vindecător, se răspândise în toate regiunile Palestinei, în toată Siria și în țările vecine. La săptămâni după plecarea din Betsaida, bolnavii au continuat să sosească. Nereușind să îl întâlnească pe Maestru, ei aflau de la David unde se găsea și porneau în căutarea sa. În cursul acestui turneu, Iisus nu a înfăptuit în mod deliberat nici un act de vindecare așa-zis miraculoasă. Totuși, zeci de persoane suferinde și-au văzut sănătatea și fericirea restabilite grație puterii de reconstruire a credinței intense care le împingea în căutarea tămăduirii.

La vremea acestei misiuni, a început să se producă o serie specială și inexplicabilă de fenomene de vindecare, care au continuat până la sfârșitul vieții terestre a lui Iisus. Pe parcursul acestui turneu de trei luni, peste o sută de bărbați, de femei și de copii din Iudeea, din Idumeea, din Galileea, din Siria, din Tir și din Sidon, și de dincolo de Iordan, au beneficiat de această vindecare inconștientă făcută de Iisus și, când s-au înapoiat la casa lor, ei au contribuit și mai mult la sporirea renumelui său. Și ei au făcut așa, cu toate că Iisus, de fiecare dată când observa vreunul dintre aceste cazuri de vindecare spontană, recomanda direct beneficiarului „să nu vorbească nimănui”.

Nu ni s-a revelat niciodată cu exactitate ceea ce se petrecuse în aceste cazuri de vindecare spontană sau inconștientă. Maestrul nu a explicat niciodată apostolilor săi modul cum se efectuau. În mai multe rânduri, el s-a mărginit a zice: „Eu îmi dau seama că țâșnit din mine o putere.” Într-un rând, după ce a fost atins de un copil, el a remarcat: „Îmi dau seama că a țâșnit afară din mine viața.”

În absența indicațiilor directe ale Maestrului referitoare la natura acestor însănătoșiri spontane, ar fi o impertinență din partea noastră să încercăm să explicăm cum au fost ele înfăptuite, dar ne este permis să ne dăm părerea noastră despre aceste fenomene de vindecare. Noi credem că un mare număr din

companions traveled extensively during these three months, often visiting two cities in one day to observe the work of the evangelists and to encourage them in their efforts to establish the kingdom. This entire second preaching tour was principally an effort to afford practical experience for this corps of 117 newly trained evangelists.

^{149:0.4 (1668.4)} Throughout this period and subsequently, up to the time of the final departure of Jesus and the twelve for Jerusalem, David Zebedee maintained a permanent headquarters for the work of the kingdom in his father's house at Bethsaida. This was the clearinghouse for Jesus' work on earth and the relay station for the messenger service which David carried on between the workers in various parts of Palestine and adjacent regions. He did all of this on his own initiative but with the approval of Andrew. David employed forty to fifty messengers in this intelligence division of the rapidly enlarging and extending work of the kingdom. While thus employed, he partially supported himself by spending some of his time at his old work of fishing.

1. THE WIDESPREAD FAME OF JESUS

^{149:1.1 (1668.5)} By the time the camp at Bethsaida had been broken up, the fame of Jesus, particularly as a healer, had spread to all parts of Palestine and through all of Syria and the surrounding countries. For weeks after they left Bethsaida, the sick continued to arrive, and when they did not find the Master, on learning from David where he was, they would go in search of him. On this tour Jesus did not deliberately perform any so-called miracles of healing. Nevertheless, scores of afflicted found restoration of health and happiness as a result of the reconstructive power of the intense faith which impelled them to seek for healing.

^{149:1.2 (1669.1)} There began to appear about the time of this mission — and continued throughout the remainder of Jesus' life on earth — a peculiar and unexplained series of healing phenomena. In the course of this three months' tour more than one hundred men, women, and children from Judea, Idumea, Galilee, Syria, Tyre, and Sidon, and from beyond the Jordan were beneficiaries of this unconscious healing by Jesus and, returning to their homes, added to the enlargement of Jesus' fame. And they did this notwithstanding that Jesus would, every time he observed one of these cases of spontaneous healing, directly charge the beneficiary to “tell no man.”

^{149:1.3 (1669.2)} It was never revealed to us just what occurred in these cases of spontaneous or unconscious healing. The Master never explained to his apostles how these healings were effected, other than that on several occasions he merely said, “I perceive that power has gone forth from me.” On one occasion he remarked when touched by an ailing child, “I perceive that life has gone forth from me.”

^{149:1.4 (1669.3)} In the absence of direct word from the Master regarding the nature of these cases of spontaneous healing, it would be presuming on our part to undertake to explain how they were accomplished, but it will be permissible to record our opinion of all such healing phenomena. We believe that many of these

însănătoșirile aparent miraculoase care s-au produs în cursul slujirii pe pământ a lui Iisus au rezultat din conjugarea următoarelor trei puternice influențe:

1. Prezența unei credințe solide, dominante și vii în inima ființei omenești care căuta cu perseverență să fie vindecată, însoțită de faptul că această vindecare era dorită mai degrabă pentru binefacerile ei spirituale decât pentru o restabilire pur fizică.

2. Existența, concomitent cu această credință omenească, a marii simpatii și a marii compasiuni a Fiului Creator întrupat și plin de îndurare; acest Fiu al lui Dumnezeu posedă efectiv, în persoana sa, puteri și prerogative de vindecare creative aproape nelimitate și independente de timp.

3. În același timp cu credința creaturii și cu viața Creatorului, trebuie, de asemenea, notat că acest om-Dumnezeu era expresia personificată a voii Tatălui. Cu prilejul contactului dintre nevoia umană și puterea divină capabilă de a o satisface, dacă Tatăl nu ar exprima voința diferită, cele două ar deveni una; vindecarea s-ar produce atunci fără ca Iisus cel uman să fi fost conștient de ea, dar ea ar fi fost imediat recunoscută de natura sa divină. Deci, trebuie explicate un mare număr de cazuri de vindecare prin operarea unei mari legi care ne este cunoscută de demult, și anume: ceea ce Fiul Creator dorește și ceea ce Tatăl etern voiește ESTE.

Noi suntem deci de părere că în prezența personală a lui Iisus, anumite forme de credință umană profundă constrâneau literalmente și realmente manifestarea vindecării prin anumite forțe și personalități creative ale universului, pe atunci intim asociate cu Fiul Omului. Devine, de atunci, un fapt de seamă că Iisus a permis frecvent ca oamenii să se vindece ei înșiși, în prezența sa, prin puterea credinței lor personale.

Mulți alții au căutat vindecarea în scopuri pur egoiste. O văduvă bogată din Tir, însoțită de suita ei, a venit pentru a fi vindecată de infirmitățile ei, și care erau multe; urmărindu-l pe Iisus prin Galileea, ea a continuat să îi ofere tot mai mulți bani, de parcă puterea lui Dumnezeu ar putea fi cumpărată prin licitație. Ea nu s-a interesat niciodată de evanghelia împărăției; ea căuta doar vindecarea bolilor ei fizice.

2. ATITUDINEA POPORULUI

Iisus înțelegea mintea oamenilor; el știa ce este în adâncul inimii lor. Dacă învățăturile sale ar fi fost transmise așa cum le-a prezentat el, având drept singur comentariu interpretarea inspirată a vieții sale pământești, toate națiunile și toate religiile lumii ar fi îmbrățișat rapid evanghelia împărăției. Eforturile bine intenționate ale primilor ucenici ai lui Iisus de reformulare a învățăturilor sale, cu scopul de a le face mai acceptabile pentru anumite națiuni, rase și religii, au avut ca efect doar facerea acestor învățături și mai puțin acceptabile pentru toate celelalte națiuni, rase și religii.

În eforturile lui de a atrage atenția favorabilă a anumitor grupuri din epoca sa asupra învățăturilor lui Iisus, apostolul Pavel a scris numeroase epistole de instrucțiuni și de recomandări. Alți învățători ai

apparent miracles of healing, as they occurred in the course of Jesus' earth ministry, were the result of the coexistence of the following three powerful, potent, and associated influences:

149:1.5 (1669.4) 1. The presence of strong, dominant, and living faith in the heart of the human being who persistently sought healing, together with the fact that such healing was desired for its spiritual benefits rather than for purely physical restoration.

149:1.6 (1669.5) 2. The existence, concomitant with such human faith, of the great sympathy and compassion of the incarnated and mercy-dominated Creator Son of God, who actually possessed in his person almost unlimited and timeless creative healing powers and prerogatives.

149:1.7 (1669.6) 3. Along with the faith of the creature and the life of the Creator it should also be noted that this God-man was the personified expression of the Father's will. If, in the contact of the human need and the divine power to meet it, the Father did not will otherwise, the two became one, and the healing occurred unconsciously to the human Jesus but was immediately recognized by his divine nature. The explanation, then, of many of these cases of healing must be found in a great law which has long been known to us, namely, What the Creator Son desires and the eternal Father wills IS.

149:1.8 (1669.7) It is, then, our opinion that, in the personal presence of Jesus, certain forms of profound human faith were literally and truly *compelling* in the manifestation of healing by certain creative forces and personalities of the universe who were at that time so intimately associated with the Son of Man. It therefore becomes a fact of record that Jesus did frequently suffer men to heal themselves in his presence by their powerful, personal faith.

149:1.9 (1670.1) Many others sought healing for wholly selfish purposes. A rich widow of Tyre, with her retinue, came seeking to be healed of her infirmities, which were many; and as she followed Jesus about through Galilee, she continued to offer more and more money, as if the power of God were something to be purchased by the highest bidder. But never would she become interested in the gospel of the kingdom; it was only the cure of her physical ailments that she sought.

2. ATTITUDE OF THE PEOPLE

149:2.1 (1670.2) Jesus understood the minds of men. He knew what was in the heart of man, and had his teachings been left as he presented them, the only commentary being the inspired interpretation afforded by his earth life, all nations and all religions of the world would speedily have embraced the gospel of the kingdom. The well-meant efforts of Jesus' early followers to restate his teachings so as to make them the more acceptable to certain nations, races, and religions, only resulted in making such teachings the less acceptable to all other nations, races, and religions.

149:2.2 (1670.3) The Apostle Paul, in his efforts to bring the teachings of Jesus to the favorable notice of certain groups in his day, wrote many letters of instruction and admonition. Other teachers of Jesus' gospel did

evangeliei lui Iisus au făcut la fel, dar nici unul dintre ei nu și-a închipuit că aceste scrieri vor fi ulterior adunate de către cei care vroiau să le prezinte ca alcătuind învățăturile lui Iisus. În consecință, deși ceea ce se numește creștinism conține mai multe elemente din evanghelia Maestrului decât orice altă religie, el conține și multe date pe care nu le-a propovăduit Iisus. În afară de încorporarea, în creștinismul primitiv, a numeroase învățături ale misterelor persane și a multor elemente din filozofia greacă, s-au comis două mari greșeli:

1. Efortul de a lega direct învățătura evangheliei de teologia iudaică, așa cum este ilustrat de doctrinele creștine ale ispășirii, propovăduind că Iisus era Fiul al cărui sacrificiu ar satisface severa judecată a Tatălui și ar potoli furia divină. Aceste învățături au dat naștere unor încercări laudabile de a face evanghelia împărăției mai acceptabilă iudeilor increduli. Dacă aceste eforturi au eșuat în țelul lor în ceea ce privește aderarea iudeilor, ei n-au eșuat în încurcarea și în alienarea multor suflete sincere din toate generațiile ulterioare.

2. Ce-a de-a doua mare gafă a primilor ucenici ai Maestrului, o greșeală la a cărei perpetuare a persistat toate generațiile ulterioare, a fost aceea de a organiza doctrina creștină atât de complet în jurul persoanei lui Iisus. Acest accent excesiv pus pe personalitatea lui Iisus, în teologia creștinismului, a contribuit la opacizarea învățăturilor sale. Toate acestea au făcut din ce în ce mai dificil iudeilor, mahomedanilor, hindușilor și altor membri ai religiilor orientale de a accepta învățăturile lui Iisus. Noi n-am vrea să minimalizăm locul persoanei sale într-o religie care poate să-i poarte numele, dar nici n-am vrea să permitem ca această considerație să eclipseze viața sa inspiratoare sau să înlocuiască mesajul lui de salvare: paternitatea lui Dumnezeu și fraternitatea oamenilor.

Cei care propovăduiesc religia lui Iisus ar trebui să se apropie de celelalte religii în recunoașterea adevărurilor pe care le dețin în comun (și dintre care multe provin direct sau indirect din mesajul lui Iisus) abținându-se totodată să mai insiste atât de mult asupra diferențelor.

În momentul acela, renumele lui Iisus se sprijinea în principal pe reputația sa de vindecător, dar nu urmează că a trebuit întotdeauna să fie astfel. Pe măsură ce trecea timpul, el a fost din ce în ce mai căutat pentru ajutorul său spiritual. Cu toate acestea, însănătoșirile fizice erau cele care exercitau asupra poporului atracția cea mai directă și cea mai imediată. Ajutorul lui Iisus era din ce în ce mai solicitat de către victimele sclaviei morale și ale obsesiilor mentale; el le propovăduia invariabil calea izbăvirii. Tații căutau sfaturile sale pentru a-și călăuzi fiii, și mamele îi cereau ajutorul pentru a-și îndruma fiicele. Cei care se aflau în întuneric veneau către el, și el le revela lumina vieții. El apleca întotdeauna urechea la nenorociții omenirii și ajuta oricând pe oricine căuta îndrumarea sa.

În vreme ce Creatorul însuși era pe pământ, întrupat sub înfățișarea cărnii muritoare, era inevitabil să se producă lucruri extraordinare. Totuși, n-ar trebui să vă apropiați de Iisus prin aceste evenimente așa-zise miraculoase. Învățați să vă apropiați de miracole prin Iisus, dar nu comiteți greșeala de a vă apropia de Iisus prin miracole. Această recomandare este legitimă, cu toate că Iisus din Nazaret este unicul întemeietor de

likewise, but none of them realized that some of these writings would subsequently be brought together by those who would set them forth as the embodiment of the teachings of Jesus. And so, while so-called Christianity does contain more of the Master's gospel than any other religion, it does also contain much that Jesus did not teach. Aside from the incorporation of many teachings from the Persian mysteries and much of the Greek philosophy into early Christianity, two great mistakes were made:

149:2.3 (1670.4) 1. The effort to connect the gospel teaching directly onto the Jewish theology, as illustrated by the Christian doctrines of the atonement — the teaching that Jesus was the sacrificed Son who would satisfy the Father's stern justice and appease the divine wrath. These teachings originated in a praiseworthy effort to make the gospel of the kingdom more acceptable to disbelieving Jews. Though these efforts failed as far as winning the Jews was concerned, they did not fail to confuse and alienate many honest souls in all subsequent generations.

149:2.4 (1670.5) 2. The second great blunder of the Master's early followers, and one which all subsequent generations have persisted in perpetuating, was to organize the Christian teaching so completely about the *person* of Jesus. This overemphasis of the personality of Jesus in the theology of Christianity has worked to obscure his teachings, and all of this has made it increasingly difficult for Jews, Mohammedans, Hindus, and other Eastern religionists to accept the teachings of Jesus. We would not belittle the place of the person of Jesus in a religion which might bear his name, but we would not permit such consideration to eclipse his inspired life or to supplant his saving message: the fatherhood of God and the brotherhood of man.

149:2.5 (1670.6) The teachers of the religion of Jesus should approach other religions with the recognition of the truths which are held in common (many of which come directly or indirectly from Jesus' message) while they refrain from placing so much emphasis on the differences.

149:2.6 (1671.1) While, at that particular time, the fame of Jesus rested chiefly upon his reputation as a healer, it does not follow that it continued so to rest. As time passed, more and more he was sought for spiritual help. But it was the physical cures that made the most direct and immediate appeal to the common people. Jesus was increasingly sought by the victims of moral enslavement and mental harassments, and he invariably taught them the way of deliverance. Fathers sought his advice regarding the management of their sons, and mothers came for help in the guidance of their daughters. Those who sat in darkness came to him, and he revealed to them the light of life. His ear was ever open to the sorrows of mankind, and he always helped those who sought his ministry.

149:2.7 (1671.2) When the Creator himself was on earth, incarnated in the likeness of mortal flesh, it was inevitable that some extraordinary things should happen. But you should never approach Jesus through these so-called miraculous occurrences. Learn to approach the miracle through Jesus, but do not make the mistake of approaching Jesus through the miracle. And this admonition is warranted, notwithstanding that Jesus of

religie care a înfăptuit pe pământ acte supramateriale.

Trăsătura cea mai uimitoare și cea mai revolutivă a misiunii pământești a lui Mihail a fost atitudinea sa față de femei. Într-o epocă și într-o generație în care pentru un bărbat nu era potrivit s-o salute nici chiar pe propria lui soție în public, Iisus a îndrăznit să ia cu el femei care să propovăduiască evanghelia în legătură cu cel de-al treilea turneu al său de predicare în Galileea. Și a avut curajul suprem de a face asta în ciuda învățurii rabinice care proclama: „Mai bine să ardeți cuvintele legii decât să le încredințați femeilor.”

Într-o singură generație, Iisus a scos femeile dintr-o uitare nerespectuoasă și le-a eliberat de corvezile servile ale epocilor primitive. Și este o rușine pentru religia care a îndrăznit să își însușească numele lui Iisus, că n-a avut curajul moral de a urma acest nobil exemplu în atitudinea ei ulterioară față de femei.

Oamenii cu care Iisus se amesteca îl găseau întrutotul dezbărat de superstițiile vremii. El era liber de prejudecăți religioase și nu era niciodată intolerant. Nimic din inima sa nu semăna cu un antagonism social. El se conforma la ceea ce era bun din religia strămoșilor lui, dar nu șovăia să negligeze tradițiile umane ale superstiției și ale servitului. El îndrăznește să propovăduiască că catastrofele naturii, accidentele timpului și alte evenimente dezastruoase nu sunt nici pedepse ale judecății divine nici decrete misterioase ale Providenței. El a condamnat devotamentul servil față de ceremoniile lipsite de sens, și a denunțat sofismul cultului materialist. El a proclamat fără înconjur libertatea spirituale a oamenilor și a îndrăznit să propovăduiască că muritorii întrupați sunt, în fapt și în adevăr, fiii Dumnezeului viu.

Iisus a transcens toate învățăturile strămoșilor săi atunci când a substituit cu îndrăzneală mâinile fără pată cu inimile fără pată, ca semne ale adevăratei religii. El a înlocuit tradiția prin realitate și a înlăturat toate pretențiile vanității și ale ipocriziei. Și, totuși, acest neînfricat om al lui Dumnezeu n-a dat curs liber criticilor distructive, și n-a manifestat un dispreț total pentru uzanțele religioase, sociale, economice și politice ale timpului său. El nu era un militant revolutiv; era un evoluționist progresist. El nu s-a lansat în distrugerea a ceea ce era decât oferind simultan tovarășilor săi lucrul mai înalt care trebuia să fie.

Iisus a obținut ascultarea discipolilor săi fără a o cere. Dintre toți oamenii care au primit chemarea sa personală, numai trei au refuzat această invitație de a deveni discipolii săi. El exercita o putere de atracție specială asupra oamenilor, dar nu era dictatorial. El impunea încrederea, și niciodată nimeni n-a fost ofensat de primirea unui ordin de la el. El își asuma o autoritate absolută asupra discipolilor săi, dar nici unul n-a avut niciodată vreo obiecție față de asta. El le îngăduia discipolilor să-l numească Maestrul.

Maestrul era admirat de toți cei care îl întâlneau, în afară de cei care nutreau prejudecăți religioase bine înrădăcinată și de cei care credeau că deslușesc un pericol politic în învățăturile sale. Auditorii săi erau uluiți de originalitatea și de autoritatea învățurii sale. Ei s-au minunat de răbdarea sa față de înapoiții și de pisălogii care îi puneau întrebări. El insufla speranță și încredere în inima tuturor celor care beneficiau de ajutorul său.

Nazareth is the only founder of a religion who performed supermaterial acts on earth.

149:2.8 (1671.3) The most astonishing and the most revolutionary feature of Michael's mission on earth was his attitude toward women. In a day and generation when a man was not supposed to salute even his own wife in a public place, Jesus dared to take women along as teachers of the gospel in connection with his third tour of Galilee. And he had the consummate courage to do this in the face of the rabbinic teaching which declared that it was "better that the words of the law should be burned than delivered to women."

149:2.9 (1671.4) In one generation Jesus lifted women out of the disrespectful oblivion and the slavish drudgery of the ages. And it is the one shameful thing about the religion that presumed to take Jesus' name that it lacked the moral courage to follow this noble example in its subsequent attitude toward women.

149:2.10 (1671.5) As Jesus mingled with the people, they found him entirely free from the superstitions of that day. He was free from religious prejudices; he was never intolerant. He had nothing in his heart resembling social antagonism. While he complied with the good in the religion of his fathers, he did not hesitate to disregard man-made traditions of superstition and bondage. He dared to teach that catastrophes of nature, accidents of time, and other calamitous happenings are not visitations of divine judgments or mysterious dispensations of Providence. He denounced slavish devotion to meaningless ceremonials and exposed the fallacy of materialistic worship. He boldly proclaimed man's spiritual freedom and dared to teach that mortals of the flesh are indeed and in truth sons of the living God.

149:2.11 (1671.6) Jesus transcended all the teachings of his forebears when he boldly substituted clean hearts for clean hands as the mark of true religion. He put reality in the place of tradition and swept aside all pretensions of vanity and hypocrisy. And yet this fearless man of God did not give vent to destructive criticism or manifest an utter disregard of the religious, social, economic, and political usages of his day. He was not a militant revolutionist; he was a progressive evolutionist. He engaged in the destruction of that which was only when he simultaneously offered his fellows the superior thing which *ought to be*.

149:2.12 (1672.1) Jesus received the obedience of his followers without exacting it. Only three men who received his personal call refused to accept the invitation to discipleship. He exercised a peculiar drawing power over men, but he was not dictatorial. He commanded confidence, and no man ever resented his giving a command. He assumed absolute authority over his disciples, but no one ever objected. He permitted his followers to call him Master.

149:2.13 (1672.2) The Master was admired by all who met him except by those who entertained deep-seated religious prejudices or those who thought they discerned political dangers in his teachings. Men were astonished at the originality and authoritativeness of his teaching. They marveled at his patience in dealing with backward and troublesome inquirers. He inspired hope and confidence in the hearts of all who came under his ministry. Only those who had not met him feared him,

Numai cei care nu l-au întâlnit se temeau de el, și îl urau numai cei care îl considerau un campion al unui adevăr destinat să distrugă răul și greșeala pe care ei hotărâseră să le păstreze cu orice preț în inima lor.

Asupra prietenilor lui, la fel ca și asupra dușmanilor lui, el exercita o puternică influență fascinantă specială. Mulțimile îl urmau cu săptămânile, și numai pentru a-i auzi cuvintele binevoitoare și pentru a observa simplitatea vieții sale. Bărbații și femeile devotați îl iubeau pe Iisus cu o afecțiune aproape supraomenească, și cu cât îl cunoșteau mai bine, cu atât îl iubeau mai mult, și toate acestea rămân încă adevărate. Chiar și astăzi și în toate epocile viitoare, cu cât un om îl cunoaște mai bine pe acest om-Dumnezeu cu atât mai mult îl va iubi și va voi să-l urmeze.

3. OSTILITATEA LIDERILOR RELIGIOȘI

În pofida primirii favorabile a lui Iisus și a învățăturilor sale de către oamenii de rând, liderii religioși din Ierusalim erau din ce în ce mai alarmați și mai ostili. Fariseii elaboraseră o teologie sistematică și dogmatică. Iisus propovăduia după nevoile de moment; el nu era un învățător sistematic; el își expunea învățătura plecând nu atât de la lege, cât de la viață, prin parabolă. Atunci când, pentru a-și ilustra mesajul folosea o parabolă, el își propunea să nu utilizeze decât o singură trăsătură a poveștii în acest scop. Multe idei false despre învățătura lui Iisus pot rezulta din încercările de a transforma parabolele sale în alegorii.)

Liderii religioși din Ierusalim deveneau aproape nebuni de furie ca urmare a recentei convertirii a tânărului Avraam și a dezertării celor trei spioni, care fuseseră botezați de Petru și îi însoțeau acum pe evangheliști în cel de-al doilea turneu de predicare din Galileea. Conducătorii iudei erau din ce în ce mai orbiți de frică și de prejudecăți, în timp ce inima lor se înăsprea de respingerea continuă a atrăgătoarelor adevăruri ale evangheliei împărăției. Odată ce oamenii au refuzat să facă apel la spiritul care locuiește în ei, aproape că nu se mai poate face nimic pentru a modifica atitudinea lor.

Cu prilejul primei sale întâlniri cu evangheliștii în tabăra de la Betsaida, Iisus le zise la terminarea cuvântării sale: „Nu uitați că, trupește și mental - adică emoțional - reacția oamenilor este individuală. Singura lor uniformitate este faptul de a fi locuiți de un spirit lăuntric. Deși aceste spirite divine pot varia întrucâtva prin natura și prin întinderea experienței lor, ei reacționează uniform la toate apelurile spirituale. Omenirea nu va putea niciodată ajunge la unitate și la fraternitate altfel decât prin acest spirit și făcând apel la el.” Dar mulți dintre conducătorii iudei închiseseră porțile inimii lor la chemarea spirituală a regatului. Începând din ziua aceasta, ei n-au mai încetat să mai facă planuri și să comploteze pentru a-l distruge pe Maestru. Ei erau convinși că Iisus trebuia arestat, condamnat și executat ca criminal religios, violator al învățăturilor capitale ale legii sacre iudaice.

4. DERULAREA TURNEULUI DE PREDICARE

and he was hated only by those who regarded him as the champion of that truth which was destined to overthrow the evil and error which they had determined to hold in their hearts at all cost.

^{149:2.14 (1672.3)} On both friends and foes he exercised a strong and peculiarly fascinating influence. Multitudes would follow him for weeks, just to hear his gracious words and behold his simple life. Devoted men and women loved Jesus with a well-nigh superhuman affection. And the better they knew him the more they loved him. And all this is still true; even today and in all future ages, the more man comes to know this God-man, the more he will love and follow after him.

3. HOSTILITY OF THE RELIGIOUS LEADERS

^{149:3.1 (1672.4)} Notwithstanding the favorable reception of Jesus and his teachings by the common people, the religious leaders at Jerusalem became increasingly alarmed and antagonistic. The Pharisees had formulated a systematic and dogmatic theology. Jesus was a teacher who taught as the occasion served; he was not a systematic teacher. Jesus taught not so much from the law as from life, by parables. (And when he employed a parable for illustrating his message, he designed to utilize just *one* feature of the story for that purpose. Many wrong ideas concerning the teachings of Jesus may be secured by attempting to make allegories out of his parables.)

^{149:3.2 (1672.5)} The religious leaders at Jerusalem were becoming well-nigh frantic as a result of the recent conversion of young Abraham and by the desertion of the three spies who had been baptized by Peter, and who were now out with the evangelists on this second preaching tour of Galilee. The Jewish leaders were increasingly blinded by fear and prejudice, while their hearts were hardened by the continued rejection of the appealing truths of the gospel of the kingdom. When men shut off the appeal to the spirit that dwells within them, there is little that can be done to modify their attitude.

^{149:3.3 (1672.6)} When Jesus first met with the evangelists at the Betsaida camp, in concluding his address, he said: “You should remember that in body and mind — emotionally — men react individually. The only uniform thing about men is the indwelling spirit. Though divine spirits may vary somewhat in the nature and extent of their experience, they react uniformly to all spiritual appeals. Only through, and by appeal to, this spirit can mankind ever attain unity and brotherhood.” But many of the leaders of the Jews had closed the doors of their hearts to the spiritual appeal of the gospel. From this day on they ceased not to plan and plot for the Master’s destruction. They were convinced that Jesus must be apprehended, convicted, and executed as a religious offender, a violator of the cardinal teachings of the Jewish sacred law.

4. PROGRESS OF THE PREACHING TOUR

Iisus a lucrat foarte puțin în public în timpul acestui turneu de predicare, dar el conducea numeroase ore de seară pentru credincioși în majoritatea orașelor și satelor în care a avut ocazia să șadă cu Iacob și Ioan. La una dintre aceste sesiuni de seară, unul dintre tinerii evangheliști i-a pus lui Iisus o întrebare despre mânie, și, în răspunsul său, Maestrul i-a dat, între altele, următoarele indicații:

"Mânia este o manifestare materială care reprezintă, într-o manieră generală, măsura în care natura spirituală n-a reușit să domine naturile intelectuale și fizice conjugate. Mânia indică lipsa voastră de iubire fraternă tolerantă, plus lipsa voastră de respect de sine și de stăpânire de sine. Mânia epuizează sănătatea, degradează mintea și îl handicapează pe instructorul spiritual al sufletului omului. N-ai citit voi în Scripturi că 'furia îl omoară pe omul prost' și că 'omul se sfâșie pe el însuși în mânia sa'? Și că 'cel care nu este iute la mânie posedă o mare înțelegere', pe câtă vreme 'oricine se enervează repede exaltă nebunia'? Voi știți cu toții că 'un răspuns blând abate mânia' și că 'cuvintele dure stârnesc mânia.' 'Reținerea amână mânia' și 'cel ce nu se controlează pe sine seamănă cu un oraș fără apărare și fără ziduri.' 'Cel mânios este crud și mânia este insultătoare.' 'Oamenii iritați atăță vrajba, pe când cei furioși își înmulțesc nelegiuirile.' 'Nu fiți grăbiți în spirit, căci mânia rămâne în adâncul proștilor.' Înainte de a termina, Iisus a mai zis: „Inima să vă fie dominată de iubire, pentru ca îndrumătorul vostru spiritual să nu se ostenească prea mult ca să vă descătușeze de tendința de a lăsa să izbucnească accesele de mânie animală incompatibile cu statutul filiației divine."

Cu această aceeași ocazie, Maestrul a expus unui grup avantajul de a poseda un caracter bine echilibrat. El a recunoscut necesitatea, pentru majoritatea oamenilor, de a se consacra măiestriei unei oarecare profesii, dar el a deplâns toate tendințele către specializarea excesivă care conduc la îngustimea de spirit și la limitarea activităților vieții. El a atras atenția asupra faptului că orice virtute, dacă este dusă până la extrem, poate deveni un viciu. Iisus a predicat întotdeauna cumpătarea și a propovăduit bunul simț - a da problemelor vieții justa lor proporție. El a făcut observația că un exces de compasiune și de milă pot degenera într-o gravă instabilitate emoțională, și că entuziasmul poate duce la fanaticism. El a analizat caracterul unuia dintre vechii lor asociați pe care închipuirea îl antrenase în întreprinderi vizionare și irealizabile. În același timp, el i-a pus în gardă contra pericolelor monotoniei unei mediocrități prea conservatoare.

Apoi Iisus a discutat asupra pericolelor curajului și ale încrederii, și modul în care aceste însușiri conduc uneori sufletele nechibzuite la temeritate și la îngâmfare. El a arătat deopotrivă cum prudența și discreția, atunci când sunt împinse prea departe, conduc la lașitate și la nereușită. El i-a îndemnat pe auditori să se străduiască să fie originali, evitând totodată tendința spre excentricitate. El pleda în favoarea compătimirii lipsite de sentimentalism și a pietății fără bigotism. El a propovăduit un respect dezbărat de frică și de superstiție.

Ceea ce i-a impresionat pe colaboratorii săi n-a fost atât de mult învățătura lui Iisus despre echilibrul de

149:4.1 (1673.1) Jesus did very little public work on this preaching tour, but he conducted many evening classes with the believers in most of the cities and villages where he chanced to sojourn with James and John. At one of these evening sessions one of the younger evangelists asked Jesus a question about anger, and the Master, among other things, said in reply:

149:4.2 (1673.2) "Anger is a material manifestation which represents, in a general way, the measure of the failure of the spiritual nature to gain control of the combined intellectual and physical natures. Anger indicates your lack of tolerant brotherly love plus your lack of self-respect and self-control. Anger depletes the health, debases the mind, and handicaps the spirit teacher of man's soul. Have you not read in the Scriptures that 'wrath kills the foolish man,' and that man 'tears himself in his anger'? That 'he who is slow of wrath is of great understanding,' while 'he who is hasty of temper exalts folly'? You all know that 'a soft answer turns away wrath,' and how 'grievous words stir up anger.' 'Discretion defers anger,' while 'he who has no control over his own self is like a defenseless city without walls.' 'Wrath is cruel and anger is outrageous.' 'Angry men stir up strife, while the furious multiply their transgressions.' 'Be not hasty in spirit, for anger rests in the bosom of fools.'" Before Jesus ceased speaking, he said further: "Let your hearts be so dominated by love that your spirit guide will have little trouble in delivering you from the tendency to give vent to those outbursts of animal anger which are inconsistent with the status of divine sonship."

149:4.3 (1673.3) On this same occasion the Master talked to the group about the desirability of possessing well-balanced characters. He recognized that it was necessary for most men to devote themselves to the mastery of some vocation, but he deplored all tendency toward overspecialization, toward becoming narrow-minded and circumscribed in life's activities. He called attention to the fact that any virtue, if carried to extremes, may become a vice. Jesus always preached temperance and taught consistency — proportionate adjustment of life problems. He pointed out that overmuch sympathy and pity may degenerate into serious emotional instability; that enthusiasm may drive on into fanaticism. He discussed one of their former associates whose imagination had led him off into visionary and impractical undertakings. At the same time he warned them against the dangers of the dullness of overconservative mediocrity.

149:4.4 (1673.4) And then Jesus discoursed on the dangers of courage and faith, how they sometimes lead unthinking souls on to recklessness and presumption. He also showed how prudence and discretion, when carried too far, lead to cowardice and failure. He exhorted his hearers to strive for originality while they shunned all tendency toward eccentricity. He pleaded for sympathy without sentimentality, piety without sanctimoniousness. He taught reverence free from fear and superstition.

149:4.5 (1674.1) It was not so much what Jesus taught about the balanced character that impressed his

caracter, ci mai degrabă faptul că propria sa viață era o expresie atât de elocventă a învățăturii sale. El a trăit în mijlocul încordării și al furtunii, dar aceasta nu l-a clătinat niciodată. Dușmanii săi îi întindeau întruna curse, dar n-au reușit niciodată să-l prindă în ele. Înțelepții și erudiții se străduiau să-l împingă în controverse, dar el nu se poticnea. Au încercat să-l încurce în discuții, dar răspunsurile sale erau întotdeauna iluminate, pline de demnitate și categorice. Când era întrerupt în discursurile sale de multiple întrebări, răspunsurile îi erau întotdeauna semnificative și concludente. Niciodată n-a recurs la tactici josnice pentru a face față presiunii continue a dușmanilor lui care nu ezitau să recurgă la tot felul de minciuni, nedreptăți și inechități în atacurile lor împotriva lui.

Este adevărat că mulți bărbați și femei trebuie să practice cu asiduitate o meserie bine definită pentru a-și câștiga traiul; este totuși în întregime dezirabil ca ființele omenești să cultive un vast câmp de cunoștințe despre viață, așa cum este ea trăită pe pământ. Persoanele cu adevărat educate nu se mulțumesc să rămână în ignoranță în ceea ce privește viața și faptele semenilor lor.

5. LECȚIA DESPRE MULȚUMIRE

În ziua în care Iisus vizita grupul de evangheliști care lucra sub îndrumarea lui Simon Zelotul, acesta l-a întrebat pe Maestru, în cursul conferinței de seară: De ce sunt unele persoane cu atât de mult mai fericite și mulțumite decât altele? Este mulțumirea o treabă de experiență religioasă? Iisus a răspuns la întrebarea lui Simon dând, printre altele, următoarele indicații:

"Simon, unele persoane sunt din fire mai fericite decât a altele. Aceasta depinde mult, cu adevărat mult de bunăvoință a omului de a se lăsa condus și îndrumat de spiritul Tatălui care trăiește în el. Oare tu n-ai citit în scripturi aceste cuvinte ale înțeleptului: 'Spiritul omului este lampa Domnului scrutând tot domeniul lui interior'? Și de îndată ce acești muritori astfel călăuziți de spirit zic: 'Sforile au căzut pe mine în locuri agreabile; da, îmi revine o bună moștenire'. 'Puținul pe care îl posedă un om drept valorează mai mult decât bogățiile multor oameni răi', căci 'un om de bine își va trage satisfacția din el însuși', 'O inimă voioasă dă o bună dispoziție; ea este o sărbătoare continuă. Mai mult valorează puțin bunuri odată cu respectarea Domnului, decât o mare comoară aducătoare de necazuri. Mai mult face o masă de legume cu iubire decât un bou gras însoțit de ură. Mai mult valorează micile resurse cu dreptate decât marile venituri fără rectitudine.' 'O inimă veselă face bine ca și un medicament.' 'Mai mult face să ai un pumn de grăunțe cu liniște decât o supraabundență de bunuri cu amărăciuni și cu vexări ale spiritului.'

"Amărăciunile oamenilor provin, în mare parte, din ambițiile lor dezamăgite și din răni ale orgoliului lor. Oamenii își rezervă o datorie din a face tot ce se poate cu viața lor pe pământ, dar, atunci când se fac eforturi sincere în sensul acesta, ei ar trebui să-și accepte cu voioșie soarta și să dea dovadă de ingeniozitate pentru a scoate cea mai bună parte din ceea ce le revine. O prea mare parte din dificultățile oamenilor își au originea în profunda frică instinctivă din inima lor. 'Cel rău fuge atunci când nimeni nu-l urmărește'. 'Cei răi se aseamănă cu o mare agitată, căci ea nu se poate

associate as the fact that his own life was such an eloquent exemplification of his teaching. He lived in the midst of stress and storm, but he never wavered. His enemies continually laid snares for him, but they never entrapped him. The wise and learned endeavored to trip him, but he did not stumble. They sought to embroil him in debate, but his answers were always enlightening, dignified, and final. When he was interrupted in his discourses with multitudinous questions, his answers were always significant and conclusive. Never did he resort to ignoble tactics in meeting the continuous pressure of his enemies, who did not hesitate to employ every sort of false, unfair, and unrighteous mode of attack upon him.

149:4.6 (1674.2) While it is true that many men and women must assiduously apply themselves to some definite pursuit as a livelihood vocation, it is nevertheless wholly desirable that human beings should cultivate a wide range of cultural familiarity with life as it is lived on earth. Truly educated persons are not satisfied with remaining in ignorance of the lives and doings of their fellows.

5. LESSON REGARDING CONTENTMENT

149:5.1 (1674.3) When Jesus was visiting the group of evangelists working under the supervision of Simon Zelotes, during their evening conference Simon asked the Master: "Why are some persons so much more happy and contented than others? Is contentment a matter of religious experience?" Among other things, Jesus said in answer to Simon's question:

149:5.2 (1674.4) "Simon, some persons are naturally more happy than others. Much, very much, depends upon the willingness of man to be led and directed by the Father's spirit which lives within him. Have you not read in the Scriptures the words of the wise man, 'The spirit of man is the candle of the Lord, searching all the inward parts'? And also that such spirit-led mortals say: 'The lines are fallen to me in pleasant places; yes, I have a goodly heritage.' 'A little that a righteous man has is better than the riches of many wicked,' for 'a good man shall be satisfied from within himself.' 'A merry heart makes a cheerful countenance and is a continual feast. Better is a little with the reverence of the Lord than great treasure and trouble therewith. Better is a dinner of herbs where love is than a fatted ox and hatred therewith. Better is a little with righteousness than great revenues without rectitude.' 'A merry heart does good like a medicine.' 'Better is a handful with composure than a superabundance with sorrow and vexation of spirit.'

149:5.3 (1674.5) "Much of man's sorrow is born of the disappointment of his ambitions and the wounding of his pride. Although men owe a duty to themselves to make the best of their lives on earth, having thus sincerely exerted themselves, they should cheerfully accept their lot and exercise ingenuity in making the most of that which has fallen to their hands. All too many of man's troubles take origin in the fear soil of his own natural heart. 'The wicked flee when no man pursues.' 'The wicked are like the troubled sea, for it cannot rest, but its waters cast up mire and dirt; there is no peace, says

odihni, dar apele sale resping málul și noroiul; nu există pace, spune Dumnezeu, pentru oamenii răi.'

"Așadar nu căuta o pace amăgitoare și niște bucurii trecătoare, ci mai degrabă asigurarea credinței și siguranța filiației divine, care dau calmul, mulțumirea și bucuria supremă în spirit."

Iisus considera prea puțin această lume ca o „vale a lacrimilor”, ci mai degrabă ca o „vale a creării de suflete”, sfera natală a spiritelor eterne nepieritoare menite să urce în Paradis.

6. „TEAMA DE DOMNUL”

În Gamala, în cursul convorbirilor de seară, Filip i-a zis lui Iisus: „Maestre, de ce Scripturile ne ordonă să ne 'temem de Domnul', pe câtă vreme tu ai vrea ca noi să ne întoarcem fără frică spre Tatăl care este în ceruri? Cum putem noi să împăcăm aceste învățături?” Iisus i-a răspuns lui Filip zicând:

"Copiii mei, nu mă surprinde că puneți asemenea întrebări. La început, numai prin frică putea omul să învețe respectul; dar eu am venit să revelez iubirea Tatălui pentru ca voi să fiți îndemnați să-l adorați pe cel Etern prin atracția recunoștinței afectuoase a unui fiu și prin reciprocitatea iubirii perfecte și profunde a Tatălui. Aș vrea să vă scot din robia ce constă în a vă supune, prin frica servilă, serviciului fastidios al unui Dumnezeu-rege gelos și mâniaș. Aș vrea să vă învăț relațiile de la Tată la fiu dintre Dumnezeu și oameni, în așa fel încât să vă conduc cu bucurie la libera adorare sublimă și celestă a unui Dumnezeu-Tată afectuos, just și îndurător.

"Teama de Domnul' a avut diferite înțelesuri în epocile succesive; ea a început prin spaimă, a continuat prin angoasă și frică, și a sfârșit prin teamă și respect. Plecând de la respect, eu aș vrea acum să vă înalț prin recunoaștere, prin realizare și prin apreciere, la iubire. Când omul nu recunoaște decât lucrările lui Dumnezeu, el este determinat să aibă frică de Cel Suprem; când începe să înțeleagă și să cunoască prin experiență personalitatea și caracterul lui Dumnezeu cel viu, el este determinat să-l iubească tot mai mult pe acest bun și perfect Tată universal și etern. Tocmai această schimbare a relației dintre om și Dumnezeu constituie misiunea Fiului Omului pe pământ.

"Copiii inteligenți nu le este frică de tatăl lor pentru a obține daruri mari de la el. Afecțiunea tatălui pentru fiii și fiicele lui i-a dictat deja să le dăruie o abundență de lucruri bune. Primindu-le dinainte, acești copii preaiubiți sunt determinați să-l iubească pe tatăl lor dând dovadă de recunoștință și de apreciere pentru această generozitate binefăcătoare. Bunătatea lui Dumnezeu duce la pocăință; binefacerea lui Dumnezeu conduce la servire; milostenia lui Dumnezeu duce la salvare; în timp ce iubirea lui Dumnezeu conduce la adorarea lui cu inteligență din toată inima.

"Strămoșii voștri se temeau de Dumnezeu pentru că el era puternic și misterios. Voi îl adorați pentru că el este magnific în iubire, generos în îndurare și glorios în adevăr. Puterea lui Dumnezeu face să se nască frica în inima omenească, dar noblețea și justețea personalității sale generează respect, iubire și adorare spontană. Un fiu afectuos și deferent nu se teme și nici nu se sperie

God, for the wicked.'

149:5.4 (1674.6) "Seek not, then, for false peace and transient joy but rather for the assurance of faith and the sureties of divine sonship which yield composure, contentment, and supreme joy in the spirit."

149:5.5 (1675.1) Jesus hardly regarded this world as a "vale of tears." He rather looked upon it as the birth sphere of the eternal and immortal spirits of Paradise ascension, the "vale of soul making."

6. THE "FEAR OF THE LORD"

149:6.1 (1675.2) It was at Gamala, during the evening conference, that Philip said to Jesus: "Master, why is it that the Scriptures instruct us to 'fear the Lord,' while you would have us look to the Father in heaven without fear? How are we to harmonize these teachings?" And Jesus replied to Philip, saying:

149:6.2 (1675.3) "My children, I am not surprised that you ask such questions. In the beginning it was only through fear that man could learn reverence, but I have come to reveal the Father's love so that you will be attracted to the worship of the Eternal by the drawing of a son's affectionate recognition and reciprocation of the Father's profound and perfect love. I would deliver you from the bondage of driving yourselves through slavish fear to the irksome service of a jealous and wrathful King-God. I would instruct you in the Father-son relationship of God and man so that you may be joyfully led into that sublime and supernal free worship of a loving, just, and merciful Father-God.

149:6.3 (1675.4) "The 'fear of the Lord' has had different meanings in the successive ages, coming up from fear, through anguish and dread, to awe and reverence. And now from reverence I would lead you up, through recognition, realization, and appreciation, to love. When man recognizes only the works of God, he is led to fear the Supreme; but when man begins to understand and experience the personality and character of the living God, he is led increasingly to love such a good and perfect, universal and eternal Father. And it is just this changing of the relation of man to God that constitutes the mission of the Son of Man on earth.

149:6.4 (1675.5) "Intelligent children do not fear their father in order that they may receive good gifts from his hand; but having already received the abundance of good things bestowed by the dictates of the father's affection for his sons and daughters, these much loved children are led to love their father in responsive recognition and appreciation of such munificent beneficence. The goodness of God leads to repentance; the beneficence of God leads to service; the mercy of God leads to salvation; while the love of God leads to intelligent and freehearted worship.

149:6.5 (1675.6) "Your forebears feared God because he was mighty and mysterious. You shall adore him because he is magnificent in love, plenteous in mercy, and glorious in truth. The power of God engenders fear in the heart of man, but the nobility and righteousness of his personality beget reverence, love, and willing worship. A dutiful and affectionate son does not fear or

de un tată, fie el puternic și nobil. Eu am venit în lume pentru a înlocui frica prin iubire, amărăciunea prin bucurie, teama prin încredere, sclavia servilă și ceremoniile lipsite de sens prin serviciul expresie a iubirii și prin adorarea apreciativă. Rămâne totuși adevărat, pentru cei aflați în întuneric, că 'teamă de Domnul este începutul înțelepciunii.' Când lumina va străluci mai din plin, fiii lui Dumnezeu vor fi făcuți să-l laude Infinitul pentru ceea ce este el, mai degrabă decât să se teamă de ceea ce face.

"Când copiii sunt mici și necugetați, trebuie ca ei să fie dojeniți pentru a-i respecta pe părinții lor; însă, când cresc și încep să aprecieze ceva mai bine binefacerile îngrijirii și ocrotirii părinților lor, un respect înțelegător și o afecțiune crescândă îi înalță la un nivel de experiență la care ei îi iubesc efectiv pe părinții lor pentru ceea ce sunt ei, mai mult decât pentru ceea ce au făcut. Tatăl își iubește în mod firesc copilul, dar copilul trebuie să-și dezvolte dragostea pentru tatăl său începând cu spaima de ceea ce ar putea face tatăl său, apoi continuând cu teama, frica, dependența și respectul, până la considerația apreciativă și afectuoasă a iubirii.

"A-ți fost învățat că trebuie să vă 'temeți de Dumnezeu și să respectați poruncile sale, căci aceea este întreaga datorie a omului.' Or, eu am venit ca să vă dau o poruncă nouă și superioară. Aș vrea să vă învăț să-l 'iubiți pe Dumnezeu și să învățați să faceți voia sa, căci acesta este cel mai mare privilegiu al fiilor de Dumnezeu eliberați.' Tații voștri au fost învățați să se 'teamă de Dumnezeu - Rege Atotputernic.' Eu vă învăț: Iubiți-l pe Dumnezeu - Tatăl infinit milostiv.'

"În împărăția cerurilor, pe care eu am venit să-l proclam, nu există nici un rege sus și puternic; această împărăție este o familie divină. Centrul și capul universal recunoscut și adorat fără rezervă, al acestei vaste fraternități de ființe inteligente este Tatăl meu și Tatăl vostru. Eu sunt Fiul său, și voi sunteți deopotrivă fiii lui. Este deci veșnic adevărat că voi și cu mine suntem frați în starea celestă, și asta cu atât mai mult cu cât noi am devenit frați încarnați în viața pământească. Încetați deci să vă mai temeți de Dumnezeu ca de un rege sau să-l mai serviți ca pe un stăpân; învățați să-l respectați ca fiind Creatorul; onorați-l ca fiind Tatăl al tineretii voastre spirituale; iubiți-l ca pe un apărător milostiv; și, în cele din urmă, adorați-l ca fiind Tatăl iubitor și infinit înțelept al înflorii voastre în maturitatea și în aprecierea spirituale.

Falsele voastre concepții despre Tatăl celest dau naștere ideilor voastre eronate despre umilință și unei mari părți din ipocrizia voastră. Omul este poate un vierme de pământ prin natura și prin originea lui, însă, atunci când este locuit de spiritul Tatălui meu, acest om a devenit divin prin destinul său. Spiritul revărsat de Tatăl meu se va întoarce cu siguranță la sursa sa divină și la nivelul universal al originii sale. Și sufletul omenesc al omului muritor care va fi devenit copilul renăscut al acestui spirit lăuntric se va înălța cu certitudine odată cu spiritul divin până la însăși prezența Tatălui veșnic.

Într-adevăr, umilința se află în muritorii care primesc toate aceste daruri ale Tatălui care este în ceruri, cu toate că este atașată o demnitate divină tuturor candidaților prin credință la ascensiunea eternă a împărăției cerurilor. Practicile servile și lipsite de sens ale unei false smerenii ostentative sunt incompatibile cu

dread even a mighty and noble father. I have come into the world to put love in the place of fear, joy in the place of sorrow, confidence in the place of dread, loving service and appreciative worship in the place of slavish bondage and meaningless ceremonies. But it is still true of those who sit in darkness that 'the fear of the Lord is the beginning of wisdom.' But when the light has more fully come, the sons of God are led to praise the Infinite for what he is rather than to fear him for what he does.

149:6.6 (1675.7) "When children are young and unthinking, they must necessarily be admonished to honor their parents; but when they grow older and become somewhat more appreciative of the benefits of the parental ministry and protection, they are led up, through understanding respect and increasing affection, to that level of experience where they actually love their parents for what they are more than for what they have done. The father naturally loves his child, but the child must develop his love for the father from the fear of what the father can do, through awe, dread, dependence, and reverence, to the appreciative and affectionate regard of love.

149:6.7 (1676.1) "You have been taught that you should 'fear God and keep his commandments, for that is the whole duty of man.' But I have come to give you a new and higher commandment. I would teach you to 'love God and learn to do his will, for that is the highest privilege of the liberated sons of God.' Your fathers were taught to 'fear God — the Almighty King.' I teach you, 'Love God — the all-merciful Father.'

149:6.8 (1676.2) "In the kingdom of heaven, which I have come to declare, there is no high and mighty king; this kingdom is a divine family. The universally recognized and unreservedly worshiped center and head of this far-flung brotherhood of intelligent beings is my Father and your Father. I am his Son, and you are also his sons. Therefore it is eternally true that you and I are brethren in the heavenly estate, and all the more so since we have become brethren in the flesh of the earthly life. Cease, then, to fear God as a king or serve him as a master; learn to reverence him as the Creator; honor him as the Father of your spirit youth; love him as a merciful defender; and ultimately worship him as the loving and all-wise Father of your more mature spiritual realization and appreciation.

149:6.9 (1676.3) "Out of your wrong concepts of the Father in heaven grow your false ideas of humility and springs much of your hypocrisy. Man may be a worm of the dust by nature and origin, but when he becomes indwelt by my Father's spirit, that man becomes divine in his destiny. The bestowal spirit of my Father will surely return to the divine source and universe level of origin, and the human soul of mortal man which shall have become the reborn child of this indwelling spirit shall certainly ascend with the divine spirit to the very presence of the eternal Father.

149:6.10 (1676.4) "Humility, indeed, becomes mortal man who receives all these gifts from the Father in heaven, albeit there is a divine dignity attached to all such faith candidates for the eternal ascent of the heavenly kingdom. The meaningless and menial practices of an ostentatious and false humility are incompatible with the

aprecierea sursei salvării voastre și cu recunoașterea destinului sufletelor voastre născute din spirit. Smerenia în fața lui Dumnezeu este cu totul potrivită în străfundurile inimii voastre; modestia înaintea oamenilor este lăudabilă; dar ipocrizia unei smerenii conștiente de sine și care caută să atragă atenția este copilărească și nedemnă de fiii iluminați ai împărăției.

Voi faceți bine să fiți modești în fața lui Dumnezeu și să vă controlați în fața oamenilor, dar trebuie ca modestia voastră să aibă o origine spirituală și să nu fie etalarea iluzorie a unui simțământ auto-conștient de superioritate satisfăcută de sine însăși. Profetul a vorbit cu înțelepciune când a zis: 'Mergeți smeriți cu Dumnezeu', căci, deși Tatăl celést este Infinit și Etern, el locuiește și 'în cel care are o minte care se căiește și un spirit smerit'. Tatăl meu disprețuiește orgoliul, detestă ipocrizia și urăște inechitatea. Pentru a scoate în relief valoarea sincerității și a perfecte încrederi în sprijinul afectuos și în îndrumările fidele ale Tatălui celést, de aceea am făcut eu de atâtea ori aluzie la copilași, pentru a ilustra atitudinea minții și răspunsul spiritului care sunt atât de esențiale pentru a permite muritorilor să intre în realitățile spirituale ale împărăției cerurilor.

Profetul Ieremia i-a descris pe mulți muritori atunci când a zis: 'Voi sunteți aproape de Dumnezeu cu gura, dar departe de el în inima voastră.' N-ați citit voi și lugubru avertisment al profetului care a spus: 'Preoții acestei lumi propovăduiesc pentru un salariu, iar profeții prezic pentru bani. În același timp, ei se pretind pioși și proclamă că Domnul este cu ei'? N-ați fost voi puși în gardă contra 'celor care vorbesc de pace vecinilor lor când vrajba este în inima lor', contra 'celor care linguesc cu buzele în vreme ce inima lor joacă un dublu joc'? Dintre toate amărăciunile pentru un om încrezător, nu este nimic atât de teribil decât de a fi rănit în casa unui prieten în care avea încredere.'"

7. ÎNTOARCEREA LA BETSAIDA

După ce s-a sfătuit cu Simon Petru și a primit aprobarea lui Iisus, Andrei îl însărcinase pe David, în Betsaida, să trimită mesageri la diversele grupuri de predicatori, cu instrucțiunea de a termina turneul lor și de a reveni la Betsaida în ziua de joi 30 decembrie. La ora mesei de seară a acestei zile ploioase, tot grupul apostolic și învățătorii evangheliști sosiseră acasă la Zebedeu.

Grupul a petrecut laolaltă ziua de sabbat și a locuit în casele din Betsaida și din Capernaum, orașul vecin. După aceea, întregului grup i s-au dat paisprezece zile de vacanță pentru ca membrii lui să se poată duce la familia lor, să-și viziteze prietenii sau să meargă la pescuit. Cele două sau trei zile în care grupul a rămas reunit în Betsaida au fost cu adevărat tonifiante și inspiratoare; chiar și vechii învățători au fost edificați la auzirea tinerilor predicatori povestindu-și experiențele.

Printre cei 117 evangheliști, care au participat la acest al doilea turneu de predicare în Galileea, numai vreo 75 au reușit să treacă de proba experienței actuale și s-au găsit disponibili pentru a primi o însărcinare la expirarea celor două săptămâni de odihnă. Iisus a rămas la Zebedeu cu Andrei, cu Petru, cu Iacob și cu Ioan, și a petrecut multă vreme în discuția cu ei

appreciation of the source of your salvation and the recognition of the destiny of your spirit-born souls. Humility before God is altogether appropriate in the depths of your hearts; meekness before men is commendable; but the hypocrisy of self-conscious and attention-craving humility is childish and unworthy of the enlightened sons of the kingdom.

149:6.11 (1676.5) "You do well to be meek before God and self-controlled before men, but let your meekness be of spiritual origin and not the self-deceptive display of a self-conscious sense of self-righteous superiority. The prophet spoke advisedly when he said, 'Walk humbly with God,' for, while the Father in heaven is the Infinite and the Eternal, he also dwells 'with him who is of a contrite mind and a humble spirit.' My Father disdains pride, loathes hypocrisy, and abhors iniquity. And it was to emphasize the value of sincerity and perfect trust in the loving support and faithful guidance of the heavenly Father that I have so often referred to the little child as illustrative of the attitude of mind and the response of spirit which are so essential to the entrance of mortal man into the spirit realities of the kingdom of heaven.

149:6.12 (1677.1) "Well did the Prophet Jeremiah describe many mortals when he said: 'You are near God in the mouth but far from him in the heart.' And have you not also read that direful warning of the prophet who said: 'The priests thereof teach for hire, and the prophets thereof divine for money. At the same time they profess piety and proclaim that the Lord is with them.' Have you not been well warned against those who 'speak peace to their neighbors when mischief is in their hearts,' those who 'flatter with the lips while the heart is given to double-dealing'? Of all the sorrows of a trusting man, none are so terrible as to be 'wounded in the house of a trusted friend.'"

7. RETURNING TO BETSAIDA

149:7.1 (1677.2) Andrew, in consultation with Simon Peter and with the approval of Jesus, had instructed David at Betsaida to dispatch messengers to the various preaching groups with instructions to terminate the tour and return to Betsaida sometime on Thursday, December 30. By supper time on that rainy day all of the apostolic party and the teaching evangelists had arrived at the Zebedee home.

149:7.2 (1677.3) The group remained together over the Sabbath day, being accommodated in the homes of Betsaida and near-by Capernaum, after which the entire party was granted a two weeks' recess to go home to their families, visit their friends, or go fishing. The two or three days they were together in Betsaida were, indeed, exhilarating and inspiring; even the older teachers were edified by the young preachers as they narrated their experiences.

149:7.3 (1677.4) Of the 117 evangelists who participated in this second preaching tour of Galilee, only about seventy-five survived the test of actual experience and were on hand to be assigned to service at the end of the two weeks' recess. Jesus, with Andrew, Peter, James, and John, remained at the Zebedee home and spent much time in conference regarding the welfare and

referitoare la prosperitatea și la expansiunea regatului. extension of the kingdom.

Capitolul 150. Cel de-al treilea turneu de predicare

⇨ 149

CARTEA URANTIA

151 ⇨

PARTE IV. VIAȚA ȘI ÎNVĂȚĂTURILE LUI IISUS

CAPITOLUL 150 CEL DE-AL TREILEA TURNEU DE PREDICARE

Secțiuni

Introduction

1. Grupul de femei evangheliste
2. Oprirea la Magdala
3. Un sabbat în Tiberiada
4. Trimiterea apostolilor doi câte doi
5. Ce trebuie să fac pentru a fi salvat?
6. Lecțiile de seară
7. Șederea în Nazaret
8. Slujba de sabbat
9. Respingerea de către Nazaret

PAPER 150 THE THIRD PREACHING TOUR SECTIONS

Introduction

1. The Women's Evangelistic Corps
2. The Stop at Magdala
3. Sabbath at Tiberias
4. Sending the Apostles out Two and Two
5. What Must I Do to Be Saved?
6. The Evening Lessons
7. The Sojourn at Nazareth
8. The Sabbath Service
9. The Nazareth Rejection

Introduction

DUMINICĂ seara, 16 ianuarie, anul 29, Abner a sosit în Betsaida cu apostolii lui Ioan și, în ziua următoare, a ținut o conferință comună cu Andrei și cu apostolii lui Iisus. Abner și asociații lui și-au stabilit cartierul general în Hebron și au dobândit obiceiul de a veni periodic în Betsaida pentru conferințe de genul acesta.

Printre numeroasele chestiuni studiate la această conferință comună, a figurat și practica de a unge bolnavii cu anumite soiuri de uleiuri, odată cu rugăciunile pentru vindecare. Din nou, Iisus a refuzat să participe la discuție sau să își dea părerea cu privire la concluzii. Apostolii lui Ioan întrebaseră întotdeauna ulei de miruire în îngrijirile acordate bolnavilor și năpăstuiților. Ei încercau să impună adoptarea acestei practici ca linie de conduită uniformă pentru ambele grupuri, dar apostolii lui Iisus au refuzat să se lase legați printr-o asemenea regulă.

Mărti, 18 ianuarie, aceia dintre evangheliști, care trecuseră proba, în număr de vreo șaptezeci și cinci, s-au alăturat celor douăzeci și patru la Zebedeu acasă, în Betsaida, pentru a se pregăti pentru al treilea turneu de predicare în Galileea; această a treia misiune a durat șapte săptămâni.

Evangheliștii au fost trimiși în misiune în grupuri de câte cinci, în vreme ce Iisus și cei doisprezece s-au

INTRODUCTION

150:0.1 (1678.1) ON SUNDAY evening, January 16, A.D. 29, Abner, with the apostles of John, reached Bethsaida and went into joint conference with Andrew and the apostles of Jesus the next day. Abner and his associates made their headquarters at Hebron and were in the habit of coming up to Bethsaida periodically for these conferences.

150:0.2 (1678.2) Among the many matters considered by this joint conference was the practice of anointing the sick with certain forms of oil in connection with prayers for healing. Again did Jesus decline to participate in their discussions or to express himself regarding their conclusions. The apostles of John had always used the anointing oil in their ministry to the sick and afflicted, and they sought to establish this as a uniform practice for both groups, but the apostles of Jesus refused to bind themselves by such a regulation.

150:0.3 (1678.3) On Tuesday, January 18, the twenty-four were joined by the tested evangelists, about seventy-five in number, at the Zebedee house in Bethsaida preparatory to being sent forth on the third preaching tour of Galilee. This third mission continued for a period of seven weeks.

150:0.4 (1678.4) The evangelists were sent out in groups of five, while Jesus and the twelve traveled together most

deplasat împreună în cea mai mare parte a timpului. Apostolii umblau doi câte doi ca să îi boteze pe credincioși, potrivit necesităților de moment. Vreme de trei săptămâni, Abner și asociații lui au lucrat odată cu grupul de evangheliști, dând povețe și botezându-i pe credincioși. Ei au vizitat Magdala, Tiberiada, Nazaret și toate principalele orașe și sate din regiunea centrală și sudică a Galileii, toate locurile vizitate anterior și încă multe altele. Acesta a fost ultimul lor mesaj în Galileea, însă nu și pentru unele regiuni din nordul țării.

1. GRUPUL DE FEMEI EVANGHELISTE

Dintre toate faptele îndrăznețe înfăptuite de Iisus în legătură cu cariera lui terestră, cea mai stupefiantă a fost anunțul său neașteptat, din seara de 16 ianuarie: „Măine dimineață, vom selecționa zece femei care să lucreze în serviciul regatului.” La începutul perioadei de două săptămâni în care apostolii și evangheliștii aveau să lipsească din Betsaida pentru vacanțele lor, Iisus l-a rugat pe David să îi invite pe părinții săi înapoi la casa lor și să trimită mesageri care să convoace, în Betsaida zece femei devotate care slujiseră anterior în administrația taberei și în infirmeria din corturi. Toate aceste femei ascultaseră lecțiile date de tinerii evangheliști, dar niciodată ele sau instructorii lor nu își închipuiseră că Iisus ar îndrăzni să trimită și femei pentru a propovădui evanghelia împărăției și a-i îngriji pe bolnavi. Iată numele acestor zece femei alese și împuternicite de Iisus: Suzana, fiica fostului cazan al sinagogii din Nazaret; Ioana, soția lui Cuza intendentul lui Irod Antipa; Elisabeta, fiica unui bogat iudeu din Tiberiada și din Sepphoris; Marta, sora mai mare a lui Andrei și Petru; Rahela, cumnata lui Iuda, fratele de sânge al lui Iisus; Nasanta, fiica lui Elman, medicul sirian; Milca, o vară de-a apostolului Toma; Rut, fiica mai mare a lui Matei Levi; Celta, fiica unui centurion roman; și Agamana, o văduvă din Damasc. Ulterior, Iisus a adăugat alte două femei la grupul acesta - Maria-Magdalena și Rebeca, fiica lui Iosif din Arimatea.

Iisus le-a autorizat pe aceste femei să își stabilească propria organizare și l-a însărcinat pe Iuda să le procure fonduri pentru a se echipa și a cumpăra animale de povară. Cele zece au ales-o pe Suzana drept conducător și pe Ioana ca trezorier. Începând din momentul acela, ele și-au produs propriile fonduri și nu au mai recurs niciodată la ajutorul lui Iuda.

Pe vremea aceasta, nu li se permitea femeilor nici chiar să stea în incinta principală a sinagogii; ele erau ținute în galeria femeilor. A le vedea admise ca învățătoare autorizate ale noii evanghelii a regatului a fost un eveniment dintre cele mai uluitoare. Misiunea pe care Iisus a încredințat-o acestor zece femei, selecționându-le pentru propovăduirea și pentru slujirea evangheliei, a fost proclamarea emancipării care le elibera pe toate femeile pentru totdeauna; bărbații trebuiau să înceteze a le mai considera pe femei ca fiind inferioare lor din punct de vedere spiritual. Acesta a fost un adevărat șoc chiar și pentru cei doisprezece apostoli. Ei îl auziseră în multe rânduri pe Maestrul lor zicând că: „În împărăția cerurilor, nu există nici bogat, nici sărac, nici om liber, nici sclav, nici bărbat, nici femeie, ci toți sunt deopotrivă fiii și fiicele lui

of the time, the apostles going out two and two to baptize believers as occasion required. For a period of almost three weeks Abner and his associates also worked with the evangelistic groups, advising them and baptizing believers. They visited Magdala, Tiberias, Nazareth, and all the principal cities and villages of central and southern Galilee, all the places previously visited and many others. This was their last message to Galilee, except to the northern portions.

1. THE WOMEN'S EVANGELISTIC CORPS

150:1.1 (1678.5) Of all the daring things which Jesus did in connection with his earth career, the most amazing was his sudden announcement on the evening of January 16: "On the morrow we will set apart ten women for the ministering work of the kingdom." At the beginning of the two weeks' period during which the apostles and the evangelists were to be absent from Bethsaida on their furlough, Jesus requested David to summon his parents back to their home and to dispatch messengers calling to Bethsaida ten devout women who had served in the administration of the former encampment and the tented infirmary. These women had all listened to the instruction given the young evangelists, but it had never occurred to either themselves or their teachers that Jesus would dare to commission women to teach the gospel of the kingdom and minister to the sick. These ten women selected and commissioned by Jesus were: Susanna, the daughter of the former chazan of the Nazareth synagogue; Joanna, the wife of Chuza, the steward of Herod Antipas; Elizabeth, the daughter of a wealthy Jew of Tiberias and Sepphoris; Martha, the elder sister of Andrew and Peter; Rachel, the sister-in-law of Jude, the Master's brother in the flesh; Nasanta, the daughter of Elman, the Syrian physician; Milcha, a cousin of the Apostle Thomas; Ruth, the eldest daughter of Matthew Levi; Celta, the daughter of a Roman centurion; and Agaman, a widow of Damascus. Subsequently, Jesus added two other women to this group — Mary Magdalene and Rebecca, the daughter of Joseph of Arimathea.

150:1.2 (1679.1) Jesus authorized these women to effect their own organization and directed Judas to provide funds for their equipment and for pack animals. The ten elected Susanna as their chief and Joanna as their treasurer. From this time on they furnished their own funds; never again did they draw upon Judas for support.

150:1.3 (1679.2) It was most astounding in that day, when women were not even allowed on the main floor of the synagogue (being confined to the women's gallery), to behold them being recognized as authorized teachers of the new gospel of the kingdom. The charge which Jesus gave these ten women as he set them apart for gospel teaching and ministry was the emancipation proclamation which set free all women and for all time; no more was man to look upon woman as his spiritual inferior. This was a decided shock to even the twelve apostles. Notwithstanding they had many times heard the Master say that "in the kingdom of heaven there is neither rich nor poor, free nor bond, male nor female, all are equally the sons and daughters of God," they were literally stunned when he proposed formally to commission these ten women as religious teachers and

Dumnezeu". Cu toate acestea, apostolii au fost literalmente cuprinși de stupeoare când Iisus și-a propus oficial să numească pe aceste zece femei ca învățătoare religioase, și chiar să le permită să călătorească cu ei. Toată țara a fost agitată de modul acesta de acțiune, iar dușmanii lui Iisus au profitat considerabil de această decizie. Dar, peste tot, femeile care credeau în buna veste au susținut cu hotărâre pe surorile lor alese și au aprobat peste tot, fără șovăială, această recunoaștere tardivă a locului femeilor în lucrarea religioasă. Imediat după plecarea Maestrului, apostolii au pus în practică această eliberare a femeilor acordându-le locul care li se cuvenea, cu toate că generațiile următoare s-au întors la vechile obiceiuri. În toată epoca primitivă a Bisericii creștine, femeile învățătoare și îndrumătoare au fost numite diaconițe, și au avut parte de o recunoaștere generală. În ciuda faptului că Pavel a acceptat lucrurile acestea în teorie, el nu le-a încorporat niciodată realmente în comportamentul său și personal i-a venit greu să le pună în practică.

2. OPRIREA LA MAGDALA

Când grupul apostolic a plecat către Betsaida, femeile călătoreau la urmă. În timpul conferințelor ele se așezau întotdeauna în grup, în față și la dreapta oratorului. În număr tot mai mare, femeile începeau să creadă în evanghelia împărăției. Când voiau să aibă o întrevedere personală cu Iisus sau cu vreunul dintre apostoli, aceasta era o pricină de mari dificultăți și o nesfârșită stângherie. Acum, totul era schimbat. Când vreuna dintre credincioase voia să îl vadă pe Maestru sau să discute cu apostolii, ea mergea la Suzana, care puneă să fie însoțită de una dintre cele doisprezece evangheliste, cele două ducându-se de îndată la Maestru sau la unul dintre apostolii lui.

În Magdala a fost pentru prima dată când femeile au demonstrat utilitatea lor și au justificat înțelepciunea de a fi fost alese. Andrei impusese asupra asociațiilor lui reguli mai degrabă stricte pentru cooperarea personală cu femeile, mai ales cu cele de reputație dubioasă. Când grupul a ajuns la Magdala, cele zece femei evangheliste au fost libere să intre în casele care adăposteau răul și să predice direct vestea bună tuturor celor care locuiau acolo. Și, când îi vizitau pe cei bolnavi, le era posibil, în acordarea îngrijirilor lor, să intre în intimitatea surorilor lor încercate. Ca urmare a eforturilor acestor zece femei (ulterior cunoscute ca cele doisprezece femei) în satul acesta, Maria-Magdala a fost câștigată pentru regat. Printr-o succesiune de nenorociri, și ca o consecință a atitudinii celor din lumea bună față de femeile care comit erori de judecată asemănătoare, această femeie se pomenise într-unul dintre locurile rău famate ale Magdalenei. Marta și Rachel au fost cele care i-au explicat că porțile regatului erau deschise chiar și celor ca ea. Maria a crezut vestea cea bună și a fost botezată în ziua următoare de Petru.

Maria-Magdala a devenit învățătoarea cea mai eficientă a evangheliei din grupul celor doisprezece femei evangheliste. Ea a fost aleasă pentru acest serviciu în lotapata cu Rebeca, la vreo patru săptămâni după convertirea ei. În tot restul vieții pământești a lui Iisus, Maria și Rebeca și campaniile lor au continuat să

even to permit their traveling about with them. The whole country was stirred up by this proceeding, the enemies of Jesus making great capital out of this move, but everywhere the women believers in the good news stood staunchly behind their chosen sisters and voiced no uncertain approval of this tardy acknowledgment of woman's place in religious work. And this liberation of women, giving them due recognition, was practiced by the apostles immediately after the Master's departure, albeit they fell back to the olden customs in subsequent generations. Throughout the early days of the Christian church women teachers and ministers were called *deaconsesses* and were accorded general recognition. But Paul, despite the fact that he conceded all this in theory, never really incorporated it into his own attitude and personally found it difficult to carry out in practice.

2. THE STOP AT MAGDALA

150:2.1 (1679.3) As the apostolic party journeyed from Betsaida, the women traveled in the rear. During the conference time they always sat in a group in front and to the right of the speaker. Increasingly, women had become believers in the gospel of the kingdom, and it had been a source of much difficulty and no end of embarrassment when they had desired to hold personal converse with Jesus or one of the apostles. Now all this was changed. When any of the women believers desired to see the Master or confer with the apostles, they went to Susanna, and in company with one of the twelve women evangelists, they would go at once into the presence of the Master or one of his apostles.

150:2.2 (1680.1) It was at Magdala that the women first demonstrated their usefulness and vindicated the wisdom of their choosing. Andrew had imposed rather strict rules upon his associates about doing personal work with women, especially with those of questionable character. When the party entered Magdala, these ten women evangelists were free to enter the evil resorts and preach the glad tidings directly to all their inmates. And when visiting the sick, these women were able to draw very close in their ministry to their afflicted sisters. As the result of the ministry of these ten women (afterward known as the twelve women) at this place, Mary Magdalene was won for the kingdom. Through a succession of misfortunes and in consequence of the attitude of reputable society toward women who commit such errors of judgment, this woman had found herself in one of the nefarious resorts of Magdala. It was Martha and Rachel who made plain to Mary that the doors of the kingdom were open to even such as she. Mary believed the good news and was baptized by Peter the next day.

150:2.3 (1680.2) Mary Magdalene became the most effective teacher of the gospel among this group of twelve women evangelists. She was set apart for such service, together with Rebecca, at Jotapata about four weeks subsequent to her conversion. Mary and Rebecca, with the others of this group, went on through

lucreze cu fidelitate și eficiență pentru a le ilumina și înălța pe surorile lor asuprite. Când se juca și ultima și tragică scenă a dramei vieții lui Iisus, și deși toți apostolii, afară de unul, au fugit, aceste femei au rămas toate de față și nici una dintre ele nu l-a renegat sau trădat.

3. UN SABAT ÎN TIBERIADA

Slujbele de sabat ale grupului apostolic fuseseră date în grija femeilor de Andrei, la instrucțiunile lui Iisus. Bineînțeles, aceasta însemna că ele nu puteau fi celebrate în sinagogă. Femeile au desemnat-o pe Ioana pentru a veghea la bunul mers al lucrurilor cu acest prilej, iar reuniunea s-a ținut în sala de banchete a noului palat al lui Irod, care era absent pentru o perioadă de ședere în Iuliada din Perea. Ioana a citit pasajele din Scripturi privitoare la munca femeilor în viața religioasă a Israelului, referindu-se la Miriam, la Debora, la Estera și la multe altele.

Seara târziu, Iisus a ținut grupului reunit o memorabilă cuvântare despre „Magie și Superstiție”. În vremurile acestea, apariția unei stele strălucitoare și presupuse noi era considerată ca semn că pe Pământ se năște un om mare. Se observase recent una dintre aceste stele, și Andrei-a întrebat pe Iisus dacă credințele acestea erau bine întemeiate. În lungul său răspuns la întrebarea lui Andrei, Maestrul s-a lansat într-o analiză aprofundată a întregului subiect al superstiției omenești. Expunerea lui Iisus cu acest prilej se poate rezuma, în limbaj modern, după cum urmează:

1. Orbitalele stelelor de pe cer nu au absolut nici o legătură cu evenimentele vieții omenești de pe Pământ. Astronomia este studiată pe drept cuvânt ca o știință, dar astrologia reprezintă o mulțime de erori superstițioase care nu își au locul în evanghelia împărăției.

2. Examinarea organelor interne ale unui animal abia omorât nu poate revela nimic despre timp, nici despre evenimentele viitoare, nici despre rezultatul afacerilor omenești.

3. Spiritul unui mort nu revine pentru a comunica cu familia sa sau cu foștii săi prieteni aflați încă în viață.

4. Amuletele și relicvele sunt neputincioase în lecuirea bolilor, în împiedicarea dezastrelor sau în influențarea duhurilor rele. Credința în aceste mijloace materiale pentru a acționa asupra lumii spirituale nu este nimic altceva decât o superstiție grosolană.

5. Tragerea la sorți este poate o metodă bună de aplanare a multor dificultăți minore, dar nu este o metodă destinată să dezvăluie voința divină. Deznodămintele sunt pur și simplu un rezultat al șansei materiale. Singurul mijloc de comunicare cu lumea spirituală este inclus în înzestrarea spiritului omenirii; acesta este spiritul lăuntric al Tatălui, însoțit de spiritul răspândit al Fiului și de influența omniprezentă a Spiritului Infinit.

6. Divinația, vrăjitoria și farmecele sunt superstiții ale unei minți ignorante, cum sunt și iluziile de magie.

the remainder of Jesus' life on earth, laboring faithfully and effectively for the enlightenment and uplifting of their downtrodden sisters; and when the last and tragic episode in the drama of Jesus' life was being enacted, notwithstanding the apostles all fled but one, these women were all present, and not one either denied or betrayed him.

3. SABBATH AT TIBERIAS

^{150:3.1 (1680.3)} The Sabbath services of the apostolic party had been put in the hands of the women by Andrew, upon instructions from Jesus. This meant, of course, that they could not be held in the new synagogue. The women selected Joanna to have charge of this occasion, and the meeting was held in the banquet room of Herod's new palace, Herod being away in residence at Julias in Perea. Joanna read from the Scriptures concerning woman's work in the religious life of Israel, making reference to Miriam, Deborah, Esther, and others.

^{150:3.2 (1680.4)} Late that evening Jesus gave the united group a memorable talk on "Magic and Superstition." In those days the appearance of a bright and supposedly new star was regarded as a token indicating that a great man had been born on earth. Such a star having then recently been observed, Andrew asked Jesus if these beliefs were well founded. In the long answer to Andrew's question the Master entered upon a thoroughgoing discussion of the whole subject of human superstition. The statement which Jesus made at this time may be summarized in modern phraseology as follows:

^{150:3.3 (1680.5)} 1. The courses of the stars in the heavens have nothing whatever to do with the events of human life on earth. Astronomy is a proper pursuit of science, but astrology is a mass of superstitious error which has no place in the gospel of the kingdom.

^{150:3.4 (1680.6)} 2. The examination of the internal organs of an animal recently killed can reveal nothing about weather, future events, or the outcome of human affairs.

^{150:3.5 (1680.7)} 3. The spirits of the dead do not come back to communicate with their families or their onetime friends among the living.

^{150:3.6 (1681.1)} 4. Charms and relics are impotent to heal disease, ward off disaster, or influence evil spirits; the belief in all such material means of influencing the spiritual world is nothing but gross superstition.

^{150:3.7 (1681.2)} 5. Casting lots, while it may be a convenient way of settling many minor difficulties, is not a method designed to disclose the divine will. Such outcomes are purely matters of material chance. The only means of communion with the spiritual world is embraced in the spirit endowment of mankind, the indwelling spirit of the Father, together with the outpoured spirit of the Son and the omnipresent influence of the Infinite Spirit.

^{150:3.8 (1681.3)} 6. Divination, sorcery, and witchcraft are superstitions of ignorant minds, as also are the delusions of magic. The belief in magic numbers,

Credința în numerele magice, în prezicerile de noroc și în prevestirile de ghinion este o pură superstiție lipsită de fundament.

7. Interpretarea viselor este în mare măsură un sistem fără nici o bază și superstițios de speculații ignorante și fanteziste. Evanghelia împărăției nu trebuie să aibă nimic în comun cu preoții prezicători din religia primitivă.

8. Spiritele binelui și răului nu pot sălășlui în simbolurile materiale de lut, de lemn sau de metal. Idolii nu sunt cu nimic mai mult decât materia din care sunt făcuți.

9. Practicile făcătorilor de farmece, a prezicătorilor, a magicienilor și a vrăjitorilor și-au avut originea în superstițiile egiptenilor, ale asirienilor, ale babilonienilor și ale străvechilor canaaniti. Amuletele și toate felurile de incantații nu servesc la nimic, nici pentru a căpăta protecția spiritelor bune, nici pentru a îndepărta spiritele bănuite rele.

10. Iisus a expus și a condamnat credința lor în farmece, în ordalii, în vrăji, în blesteme, în semne, în mătrăgună, în sfori înnodate și în toate celelalte forme de superstiție înrobitoare și pricinuite de ignoranță.

4. TRIMITEREA APOSTOLILOR DOI CÂTE DOI

În seara zilei următoare, după ce i-a reunit pe cei doisprezece apostoli ai lui, pe cei ai lui Ioan și grupul femeilor recent însărcinate cu misiuni, Iisus le-a zis: „Voi vedeți prin voi înșivă că recolta este îmbelșugată, dar că muncitorii nu sunt mulți. Deci, să ne rugăm cu toții la Stăpânul recoltei să trimită și mai mulți lucrători pe câmpiile sale. În timp ce voi rămâne aici pentru a-i încuraja și a-i instrui pe tinerii învățători, eu aș vrea să îi trimit pe cei bătrâni doi câte doi ca să treacă repede prin toată Galileea predicând evanghelia împărăției câtă vreme încă mai pot să facă asta în liniște și pace.” Apoi a desemnat, după cum urmează, perechile de apostoli pe care dorea să îi trimită în misiune: Andrei și Petru, Iacob și Ioan Zebedeu, Filip și Nataniel, Toma și Matei, Iacob și Iuda Alfeu, Simon Zelotul și Iuda Iscariotul.

Iisus a fixat data când îi va regăsi pe cei doisprezece în Nazaret și, în clipa despărțirii, a zis: „În cursul acestei misiuni, să nu mergeți în nici un oraș al Gentililor, nici în Samaria; mergeți mai degrabă de căutați oile pierdute ale casei Israelului. Predicați evanghelia împărăției și proclamați adevărul salvator că omul este un fiu de Dumnezeu. Amintiți-vă că discipolul cu greu se poate ridica deasupra maestrului și că un servitor nu este mai mare decât stăpânul său. Este de ajuns pentru discipol să îl egaleze pe maestrul său și pentru servitor să devină asemenea stăpânului său. Dacă unii au îndrăznit să îl califice pe maestrul casei drept asociat al lui Belzebut, cu atât mai mult vor considera ei astfel pe oamenii casei sale! Dar voi nu ar trebui să vă temeți de acești dușmani lipsiți de credință. Eu vă declar că nu este nimic secret care nu va fi dezvăluit și nimic ascuns care nu va fi cunoscut. Ceea ce v-am învățat în particular, să predicați cu înțelepciune în public. Ceea ce v-am destăinuit în casă, urmează să strigați la timpul convenit de pe acoperișuri. Și vă zic vouă, prietenilor și discipolilor mei, nu vă temeți de cei care pot omorî corpul, dar nu pot să distrugă sufletul; mai degrabă puneți-vă încrederea în Acela care este în

omens of good luck, and harbingers of bad luck, is pure and unfounded superstition.

150:3.9 (1681.4) 7. The interpretation of dreams is largely a superstitious and groundless system of ignorant and fantastic speculation. The gospel of the kingdom must have nothing in common with the soothsayer priests of primitive religion.

150:3.10 (1681.5) 8. The spirits of good or evil cannot dwell within material symbols of clay, wood, or metal; idols are nothing more than the material of which they are made.

150:3.11 (1681.6) 9. The practices of the enchanters, the wizards, the magicians, and the sorcerers, were derived from the superstitions of the Egyptians, the Assyrians, the Babylonians, and the ancient Canaanites. Amulets and all sorts of incantations are futile either to win the protection of good spirits or to ward off supposed evil spirits.

150:3.12 (1681.7) 10. He exposed and denounced their belief in spells, ordeals, bewitching, cursing, signs, mandrakes, knotted cords, and all other forms of ignorant and enslaving superstition.

4. SENDING THE APOSTLES OUT TWO AND TWO

150:4.1 (1681.8) The next evening, having gathered together the twelve apostles, the apostles of John, and the newly commissioned women's group, Jesus said: "You see for yourselves that the harvest is plentiful, but the laborers are few. Let us all, therefore, pray the Lord of the harvest that he send forth still more laborers into his fields. While I remain to comfort and instruct the younger teachers, I would send out the older ones two and two that they may pass quickly over all Galilee preaching the gospel of the kingdom while it is yet convenient and peaceful." Then he designated the pairs of apostles as he desired them to go forth, and they were: Andrew and Peter, James and John Zebedee, Philip and Nathaniel, Thomas and Matthew, James and Judas Alpheus, Simon Zelotes and Judas Iscariot.

150:4.2 (1681.9) Jesus arranged the date for meeting the twelve at Nazareth, and in parting, he said: "On this mission go not to any city of the gentiles, neither go into Samaria, but go instead to the lost sheep of the house of Israel. Preach the gospel of the kingdom and proclaim the saving truth that man is a son of God. Remember that the disciple is hardly above his master nor a servant greater than his lord. It is enough for the disciple to be equal with his master and the servant to become like his lord. If some people have dared to call the master of the house an associate of Beelzebub, how much more shall they so regard those of his household! But you should not fear these unbelieving enemies. I declare to you that there is nothing covered up that is not going to be revealed; there is nothing hidden that shall not be known. What I have taught you privately, that preach with wisdom in the open. What I have revealed to you in the inner chamber, that you are to proclaim in due season from the housetops. And I say to you, my friends and disciples, be not afraid of those who can kill the body, but who are not able to destroy the soul; rather put your trust in Him who is able to sustain the body and save the soul.

stare să susțină corpul și să salveze sufletul.

"Nu se vând două vrăbii pentru un dinar? Totuși, eu vă declar că nici una dintre ele nu este uitată de Dumnezeu. Nu știți voi că până și firele de păr din cap vă sunt numărate? Deci nu vă temeți; voi sunteți mai valoroși decât multe vrăbii la un loc. Să nu vă fie rușine de învățătura mea; mergeți și proclamați pacea și bunăvoința, dar nu vă amăgiți - pacea nu va însoți întotdeauna predicarea voastră. Eu am venit să aduc pacea pe pământ, dar, când oamenii resping darul meu, urmarea este divizarea și dezordinea. Dacă toți membrii unei familii primesc evanghelia împărăției, pacea sălășluiește cu adevărat în această casă. Însă, dacă unii membrii ai familiei intră în regat, iar alții îl resping evanghelia, o asemenea divizare nu produce decât amărăciune și tristețe. Trudiți cu sânge ca să salvați întreaga familie, de teamă ca nu cumva oamenii să aibă ca dușmani pe membrii propriei lor case. Însă, când veți fi făcut tot ce vă stă în putere pentru toți membrii fiecărei familii, vă declar că cel care își iubește tatăl sau mama mai mult decât această evanghelie nu este vrednic de regat."

După ce au auzit cuvintele acestea, cei doisprezece s-au pregătit de plecare. Ei nu au mai revenit decât în ziua în care s-au adunat în Nazaret pentru a-l regăsi pe Iisus și pe ceilalți ucenici, după cum convenise Maestrul.

5. CE TREBUIE SĂ FAC PENTRU A FI SALVAT?

Într-o seară, la Sunem, după ce apostolii lui Ioan se reîntorseseră la Hebron și cei ai lui Iisus fuseseră trimiși în misiune câte doi, Maestrul se ocupa de învățarea unui grup de doisprezece tineri, care lucrau sub îndrumarea lui Iacob și a grupului de doisprezece femei, când Rahela i-a pus următoarea întrebare: „Maestre, ce trebuie să răspundem atunci când o femeie ne întreabă: Ce trebuie să fac pentru a fi salvată?” Când Iisus a auzit această întrebare, a răspuns:

Când bărbații și femeile vă vor întreba ce trebuie să facă pentru a fi salvați, voi să răspundeți: Credeți în această evanghelia a regatului, acceptați iertarea divină. Recunoașteți prin credință, spiritul interior al lui Dumnezeu a cărui acceptare vă face fii ai lui Dumnezeu. Nu ați citit voi în Scripturi pasajele care spun: 'În Domnul stă dreptatea mea și tăria mea.' Și, de asemenea, în cele în care Tatăl zice: 'Dreptatea mea este aproape, salvarea mea s-a manifestat și brațele mele cuprind poporul meu.' 'Sufletul meu se va bucura de iubirea Dumnezeului meu, căci el m-a îmbrăcat cu veșmintele salvării și m-a acoperit cu mantia dreptății sale.' Nu ați citit voi și că Tatăl va fi numit 'Domnul dreptății noastre'. 'Dați jos zdrențele fariseismului și îmbrăcați-l pe fiul meu cu mantia dreptății divine și a salvării veșnice.' Este veșnic adevărat că 'cel just va trăi prin credința sa.' Intrarea în regatul Tatălui este în întregime liberă, dar progresul - creșterea în har - este indispensabilă pentru a rămâne acolo.

Salvarea este darul Tatălui, și este revelată de fiii lui. Acceptarea lui din partea voastră, prin credință, face din voi un participant al naturii divine, un fiu sau o fiică a lui Dumnezeu. Prin credință sunteți justificați; prin credință sunteți salvați; și, prin această aceeași

150:4.3 (1682.1) "Are not two sparrows sold for a penny? And yet I declare that not one of them is forgotten in God's sight. Know you not that the very hairs of your head are all numbered? Fear not, therefore; you are of more value than a great many sparrows. Be not ashamed of my teaching; go forth proclaiming peace and good will, but be not deceived — peace will not always attend your preaching. I came to bring peace on earth, but when men reject my gift, division and turmoil result. When all of a family receive the gospel of the kingdom, truly peace abides in that house; but when some of the family enter the kingdom and others reject the gospel, such division can produce only sorrow and sadness. Labor earnestly to save the whole family lest a man's foes become those of his own household. But, when you have done your utmost for all of every family, I declare to you that he who loves father or mother more than this gospel is not worthy of the kingdom."

150:4.4 (1682.2) When the twelve had heard these words, they made ready to depart. And they did not again come together until the time of their assembling at Nazareth to meet with Jesus and the other disciples as the Master had arranged.

5. WHAT MUST I DO TO BE SAVED?

150:5.1 (1682.3) One evening at Shunem, after John's apostles had returned to Hebron, and after Jesus' apostles had been sent out two and two, when the Master was engaged in teaching a group of twelve of the younger evangelists who were laboring under the direction of Jacob, together with the twelve women, Rachel asked Jesus this question: "Master, what shall we answer when women ask us, What shall I do to be saved?" When Jesus heard this question, he answered:

150:5.2 (1682.4) "When men and women ask what shall we do to be saved, you shall answer, Believe this gospel of the kingdom; accept divine forgiveness. By faith recognize the indwelling spirit of God, whose acceptance makes you a son of God. Have you not read in the Scriptures where it says, 'In the Lord have I righteousness and strength.' Also where the Father says, 'My righteousness is near; my salvation has gone forth, and my arms shall enfold my people.' 'My soul shall be joyful in the love of my God, for he has clothed me with the garments of salvation and has covered me with the robe of his righteousness.' Have you not also read of the Father that his name 'shall be called the Lord our righteousness.' 'Take away the filthy rags of self-righteousness and clothe my son with the robe of divine righteousness and eternal salvation.' It is forever true, 'the just shall live by faith.' Entrance into the Father's kingdom is wholly free, but progress — growth in grace — is essential to continuance therein.

150:5.3 (1682.5) "Salvation is the gift of the Father and is revealed by his Sons. Acceptance by faith on your part makes you a partaker of the divine nature, a son or a daughter of God. By faith you are justified; by faith are you saved; and by this same faith are you eternally

credință, voi înaintați veșnic pe drumul desăvârșirii progresive și divine. Avraam a fost justificat prin credință și făcut conștient de salvare prin învățăturile lui Melchisedec. De-a lungul tuturor epocilor, această aceeași credință i-a salvat pe fii oamenilor, dar astăzi, un Fiu a venit de la Tată pentru a face salvarea mai reală și mai acceptabilă.”

Când Iisus s-a oprit, cei care au zădărnicit aceste cuvinte pline de grație au fost copleșiți de o mare bucurie și, în cursul zilelor următoare, ei au proclamat evanghelia împărăției cu o nouă putere și cu o energie și un entuziasm reînnoite. Femeile s-au bucurat cu atât mai mult să știe că erau incluse în aceste planuri de întemeiere a regatului pe Pământ.

Iisus s-a rezumat la a zice: „Nu se poate nici cumpăra salvarea, nici câștiga justiția. Salvarea este darul lui Dumnezeu și justiția este rodul natural al vieții născute din spirit, viața de filiație în regat. Voi nu veți fi salvați pentru a fi trăit o viață de justiție; dacă o trăiți, este așa mai degrabă pentru că ați fost deja salvați, pentru că ați recunoscut filiația ca dar de la Dumnezeu, iar slujirea în regat ca desfătare supremă a vieții pământești. Când oamenii cred în această evanghelie, care este o revelație a bunătății lui Dumnezeu, ei sunt determinați să se căiască de bună voie de toate păcatele cunoscute. Realizarea filiației este incompatibilă cu dorința de a păcătui. Celor care cred în regat le este foame de dreptate și sete de desăvârșire divină.”

6. LECȚIILE DE SEARĂ

În cursul discuțiilor de seară, Iisus a abordat numeroase subiecte. În tot restul acestui turneu - înaintea reuniunii generale din Nazaret - el a tratat despre „Iubirea de Dumnezeu,” „Vise și Viziuni,” „Facerea de rău,” „Smerenie și Modestie,” „Curaj și Loialitate,” „Muzică și Cult,” „Slujire și Ascultare,” „Orgoliu și Îngâmfare,” „Legăturile dintre Iertare și Căință,” „Pace și Perfecțiune,” „Înțelepciune și Adorare.” Vechii apostoli fiind absenți, grupurile mai recente de bărbați și de femei participau mai liber la aceste discuții cu Maestrul.

După ce au petrecut două sau trei zile cu grupul celor doisprezece evangheliști, Iisus avea să se alăture unui alt grup. Mesagerii lui David îl informau despre locurile de ședere și despre mișcările tuturor acestor lucrători. O bună parte din timp, femeile îl însoțeau pe Iisus, căci acesta era primul lor turneu. Prin serviciul mesagerilor, fiecare dintre grupuri rămânea pe de-a-ntregul la curent cu progresele generale ale turneului. Primirea de alte noi grupuri era întotdeauna o sursă de încurajare pentru cei care erau dispersați și lucrau separat.

Înainte de despărțirea lor, fusese convenit că cei doisprezece apostoli, evangheliștii și grupul feminin se vor aduna în Nazaret, vineri 4 martie, pentru a-l regăsi acolo pe Maestrul. În consecință, din toate părțile Galileii centrale și meridionale, aceste diverse grupuri de apostoli și de evangheliști au început în ziua aceea să se îndrepte către Nazaret. În toial după-amiezii, cei din

advanced in the way of progressive and divine perfection. By faith was Abraham justified and made aware of salvation by the teachings of Melchizedek. All down through the ages has this same faith saved the sons of men, but now has a Son come forth from the Father to make salvation more real and acceptable.”

150:5.4 (1683.1) When Jesus had left off speaking, there was great rejoicing among those who had heard these gracious words, and they all went on in the days that followed proclaiming the gospel of the kingdom with new power and with renewed energy and enthusiasm. And the women rejoiced all the more to know they were included in these plans for the establishment of the kingdom on earth.

150:5.5 (1683.2) In summing up his final statement, Jesus said: “You cannot buy salvation; you cannot earn righteousness. Salvation is the gift of God, and righteousness is the natural fruit of the spirit-born life of sonship in the kingdom. You are not to be saved because you live a righteous life; rather is it that you live a righteous life because you have already been saved, have recognized sonship as the gift of God and service in the kingdom as the supreme delight of life on earth. When men believe this gospel, which is a revelation of the goodness of God, they will be led to voluntary repentance of all known sin. Realization of sonship is incompatible with the desire to sin. Kingdom believers hunger for righteousness and thirst for divine perfection.”

6. THE EVENING LESSONS

150:6.1 (1683.3) At the evening discussions Jesus talked upon many subjects. During the remainder of this tour — before they all reunited at Nazareth — he discussed “The Love of God,” “Dreams and Visions,” “Malice,” “Humility and Meekness,” “Courage and Loyalty,” “Music and Worship,” “Service and Obedience,” “Pride and Presumption,” “Forgiveness in Relation to Repentance,” “Peace and Perfection,” “Evil Speaking and Envy,” “Evil, Sin, and Temptation,” “Doubts and Unbelief,” “Wisdom and Worship.” With the older apostles away, these younger groups of both men and women more freely entered into these discussions with the Master.

150:6.2 (1683.4) After spending two or three days with one group of twelve evangelists, Jesus would move on to join another group, being informed as to the whereabouts and movements of all these workers by David’s messengers. This being their first tour, the women remained much of the time with Jesus. Through the messenger service each of these groups was kept fully informed concerning the progress of the tour, and the receipt of news from other groups was always a source of encouragement to these scattered and separated workers.

150:6.3 (1683.5) Before their separation it had been arranged that the twelve apostles, together with the evangelists and the women’s corps, should assemble at Nazareth to meet the Master on Friday, March 4. Accordingly, about this time, from all parts of central and southern Galilee these various groups of apostles and evangelists began moving toward Nazareth. By

urmă sosiți, Andrei și Petru, se alăturaseră taberei pregătite de cei dintâi sosiți și situate pe înălțimile din nordul orașului. Aceasta era prima oară când Iisus vizita Nazaretul de la începutul activității sale publice.

7. ȘEDEREA ÎN NAZARET

În această după-amiază de vineri, Iisus s-a plimbat prin Nazaret fără a atrage nici o atenție și fără a fi recunoscut. El a trecut prin fața casei în care copilărise și a atelierului de tâmplărie, și a rămas o jumătate de oră pe dealul pe care îi plăcea atât de mult să meargă în prima lui tinerețe. De la ziua botezării sale de către Ioan în Iordan, niciodată Fiul Omului nu simțise un asemenea flux de emoții omenești stârnite în sufletul său. Coborând de pe dealuri, el a auzit sunetul familiar al trompetei anunțând asfințitul soarelui, așa cum îl auzise de atâtea și atâtea ori pe vremea când creștea în Nazaret. Înainte de întoarcerea în tabără, el a trecut prin sinagoga unde făcuse școala și s-a cufundat în numeroase reminiscențe din timpul copilăriei sale. La începutul zilei, Iisus îl trimisese pe Toma să se înțeleagă cu liderul sinagogii pentru a putea să predice la slujba din dimineața zilei de sabat.

Populația Nazaretului nu fusese niciodată reputată pentru pietatea și justețea vieții ei. În cursul anilor, acest sat a fost din ce în ce mai contaminat de normele coborâte ale moralității Seforisului, orașul vecin. În tot timpul tinereții și adolescenței lui Iisus, opinia publică a Nazaretului fusese divizată în ceea ce îl privește; ea fusese foarte ofensată de mutarea sa la Capernaum. Locuitorii Nazaretului auziseră vorbindu-se mult de activitățile fostului lor tâmplar, dar erau vexați că el nu inclusese niciodată satul său natal în nici unul dintre primele sale turnee de predicare. În adevăr, ei cunoșteau renumele lui Iisus, dar majoritatea cetățenilor erau iritați de faptul că el nu înfăptuise nici una dintre marile lui lucrări în localitatea tinereții sale. Vreme de luni de zile, oamenii din Nazaret discutaseră mult despre Iisus, și în ansamblu opinia lor în privința lui era defavorabilă.

Maestrul se găsea deci într-o atmosferă clar ostilă și hipercritică, iar nu într-un climat autentic de reîntoarcere acasă. Dar asta nu era totul. Știind că avea să își petreacă această zi de sabat în Nazaret și presupunând că el va predica în sinagogă, dușmanii săi angajaseră un mare număr de oameni grosolani și bătărași pentru a-l stingheri și pentru a provoca necazuri în toate chipurile posibile.

Majoritatea prietenilor lui mai vârstnici, inclusiv cazanul puțin senil care fusese profesorul său, erau morți sau părăsiseră Nazaretul, iar generația tânără avea tendința de a fi foarte geloasă pe celebritatea lui Iisus. Se uita devotamentul pe care el îl manifestase anterior față de familia tatălui său și era criticată amarnic neglijența sa de a-i vizita pe frațele și pe surorile lui care trăiau în Nazaret. Atitudinea familiei lui Iisus față de el contribuise în egală măsură la sporirea acestui sentiment de rea-voință al locuitorilor. Iudeii ortodocși au îndrăznit chiar și să îl critice pe Iisus pentru a fi mers prea repede în drumul său către sinagogă din această dimineață de sabat.

mid-afternoon, Andrew and Peter, the last to arrive, had reached the encampment prepared by the early arrivals and situated on the highlands to the north of the city. And this was the first time Jesus had visited Nazareth since the beginning of his public ministry.

7. THE SOJOURN AT NAZARETH

150:7.1 (1683.6) This Friday afternoon Jesus walked about Nazareth quite unobserved and wholly unrecognized. He passed by the home of his childhood and the carpenter shop and spent a half hour on the hill which he so much enjoyed when a lad. Not since the day of his baptism by John in the Jordan had the Son of Man had such a flood of human emotion stirred up within his soul. While coming down from the mount, he heard the familiar sounds of the trumpet blast announcing the going down of the sun, just as he had so many, many times heard it when a boy growing up in Nazareth. Before returning to the encampment, he walked down by the synagogue where he had gone to school and indulged his mind in many reminiscences of his childhood days. Earlier in the day Jesus had sent Thomas to arrange with the ruler of the synagogue for his preaching at the Sabbath morning service.

150:7.2 (1684.1) The people of Nazareth were never reputed for piety and righteous living. As the years passed, this village became increasingly contaminated by the low moral standards of near-by Sepphoris. Throughout Jesus' youth and young manhood there had been a division of opinion in Nazareth regarding him; there was much resentment when he moved to Capernaum. While the inhabitants of Nazareth had heard much about the doings of their former carpenter, they were offended that he had never included his native village in any of his earlier preaching tours. They had indeed heard of Jesus' fame, but the majority of the citizens were angry because he had done none of his great works in the city of his youth. For months the people of Nazareth had discussed Jesus much, but their opinions were, on the whole, unfavorable to him.

150:7.3 (1684.2) Thus did the Master find himself in the midst of, not a welcome homecoming, but a decidedly hostile and hypercritical atmosphere. But this was not all. His enemies, knowing that he was to spend this Sabbath day in Nazareth and supposing that he would speak in the synagogue, had hired numerous rough and uncouth men to harass him and in every way possible make trouble.

150:7.4 (1684.3) Most of the older of Jesus' friends, including the doting chazan teacher of his youth, were dead or had left Nazareth, and the younger generation was prone to resent his fame with strong jealousy. They failed to remember his early devotion to his father's family, and they were bitter in their criticism of his neglect to visit his brother and his married sisters living in Nazareth. The attitude of Jesus' family toward him had also tended to increase this unkind feeling of the citizenry. The orthodox among the Jews even presumed to criticize Jesus because he walked too fast on the way to the synagogue this Sabbath morning.

8. SLUJBA DE SABAT

Vremea era splendidă în această zi de sabat, și tot Nazaretul, prieteni și dușmani, au ieșit ca să asculte discursul din sinagogă al acestui fost cetățean al orașului lor. O mare parte a suitei apostolice a trebuit să rămână afară, căci nu era destul loc pentru toți cei care veniseră să îl audă. Pe când era un flăcău, Iisus luase adesea cuvântul în acest loc de cult. În dimineața aceea, în vreme ce șeful sinagogii îi înmâna sulul cu scrieri sacre din care avea să citească lecția Scripturilor, nici unul dintre auditori nu n-a părut să își amintească că acesta era tocmai manuscrisul pe care Iisus îl oferise odinioară acestei sinagogi.

Slujbele din ziua aceasta se celebrău exact în aceeași manieră ca pe vreme în care Iisus asistase la ele în copilărie. El a urcat pe estrada oratorilor cu șeful sinagogii, și slujba a început prin recitarea a două rugăciuni: „Binecuvântat este Domnul, Regele lumii, care formează lumina și creează întunericul, care face pacea și creează toate lucrurile; care, în milostenia sa, dă lumină Pământului și celor ce se află pe el, și care, în bunătatea sa, zi după zi și în fiecare zi, reînnoiește opera creației. Binecuvântat este Domnul Dumnezeu nostru pentru gloria operei mâinilor sale și pentru luminile dătătoare de lumină pe care le-a creat spre slava sa. Selah. Binecuvântat este Domnul Dumnezeu nostru care a creat luminile.”

După o pauză, asistența a reînceput să se roage: „Domnul Dumnezeu nostru ne-a iubit cu o dragoste mare, și se apleacă asupra noastră cu o milă copleșitoare, el, Tatăl și Regele nostru, de dragul părinților noștri care au avut încredere în el. Tu i-ai învățat regulile vieții; ai milă de noi și învață-ne. Luminează-ne ochii asupra legii; fă ca inima noastră să adere la poruncile tale; unește inimile noastre pentru a iubi numele tău și a ne teme de el, și nu vom fi acoperiți de rușine, lume fără de sfârșit. Căci tu ești un Dumnezeu care pregătește salvarea; tu ne-ai ales dintre toate limbile și națiunile, și, în adevăr, tu ne-ai apropiat de marele tău nume - Selah - pentru ca noi să putem slăvi unitatea ta cu dragoste. Binecuvântat să fie Domnul care, în dragostea lui, a ales poporul său Israel.”

Congregația a recitat apoi Shema, dictonul credinței iudaice. Acest ritual consta în repetarea a numeroase pasaje din lege și arăta că fideliu luau asupra lor jugul împărăției cerurilor, precum și jugul poruncilor de pus în practică zi și noapte.

A urmat apoi a treia rugăciune: „Este adevărat că tu ești Iehova, Dumnezeu nostru și Dumnezeu părinților noștri, Regele nostru și Regele părinților noștri; Salvatorul nostru și Salvatorul părinților noștri, Creatorul nostru și stânca salvării noastre, ajutorul și eliberatorul nostru. Numele tău există din totdeauna, și nu există alt Dumnezeu în afară de tine. Cei care au fost eliberați au cântat un cântec în numele tău pe țărmul mării; toți laolaltă te vor slăvi și te vor recunoaște ca Rege, zicând: Iehova va domni veacuri peste veacuri. Binecuvântat este Domnul care salvează Israelul.”

Mai marele sinagogii și-a luat locul înaintea arcului, sau a cufărului care conținea scrierile sacre, și a

8. THE SABBATH SERVICE

^{150:8.1 (1684.4)} This Sabbath was a beautiful day, and all Nazareth, friends and foes, turned out to hear this former citizen of their town discourse in the synagogue. Many of the apostolic retinue had to remain without the synagogue; there was not room for all who had come to hear him. As a young man Jesus had often spoken in this place of worship, and this morning, when the ruler of the synagogue handed him the roll of sacred writings from which to read the Scripture lesson, none present seemed to recall that this was the very manuscript which he had presented to this synagogue.

^{150:8.2 (1684.5)} The services on this day were conducted just as when Jesus had attended them as a boy. He ascended the speaking platform with the ruler of the synagogue, and the service was begun by the recital of two prayers: “Blessed is the Lord, King of the world, who forms the light and creates the darkness, who makes peace and creates everything; who, in mercy, gives light to the earth and to those who dwell upon it and in goodness, day by day and every day, renews the works of creation. Blessed is the Lord our God for the glory of his handiworks and for the light-giving lights which he has made for his praise. Selah. Blessed is the Lord our God, who has formed the lights.”

^{150:8.3 (1685.1)} After a moment's pause they again prayed: “With great love has the Lord our God loved us, and with much overflowing pity has he pitied us, our Father and our King, for the sake of our fathers who trusted in him. You taught them the statutes of life; have mercy upon us and teach us. Enlighten our eyes in the law; cause our hearts to cleave to your commandments; unite our hearts to love and fear your name, and we shall not be put to shame, world without end. For you are a God who prepares salvation, and us have you chosen from among all nations and tongues, and in truth have you brought us near your great name — selah — that we may lovingly praise your unity. Blessed is the Lord, who in love chose his people Israel.”

^{150:8.4 (1685.2)} The congregation then recited the Shema, the Jewish creed of faith. This ritual consisted in repeating numerous passages from the law and indicated that the worshipers took upon themselves the yoke of the kingdom of heaven, also the yoke of the commandments as applied to the day and the night.

^{150:8.5 (1685.3)} And then followed the third prayer: “True it is that you are Yahweh, our God and the God of our fathers; our King and the King of our fathers; our Savior and the Savior of our fathers; our Creator and the rock of our salvation; our help and our deliverer. Your name is from everlasting, and there is no God beside you. A new song did they that were delivered sing to your name by the seashore; together did all praise and own you King and say, Yahweh shall reign, world without end. Blessed is the Lord who saves Israel.”

^{150:8.6 (1685.4)} The ruler of the synagogue then took his place before the ark, or chest, containing the sacred

început să recite cele nouăsprezece elogii, sau binecuvântări. Dar, cu această ocazie, era de dorit să se scurteze slujba pentru a lăsa mai mult timp oaspetelui de onoare pentru discursul său; prin urmare, nu s-au recitat decât primul și ultimul elogiu. Iată-l pe primul: „Binecuvântat să fie Domnul Dumnezeu nostru și Dumnezeul părinților noștri, Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isac și Dumnezeul lui Iacob; marele, puternicul și teribilul Dumnezeu care arată îndurare și bunătațe, care creează toate lucrurile, care își amintește de binevoitoarele sale făgăduieli față de părinții noștri și, de dragul propriului său nume, trimite cu dragoste un salvator copiilor lor. O, Rege, ajutorul nostru, salvatorul nostru și ocrotitorul nostru! Tu ești binecuvântat, O, Iehova, pavăza lui Avraam.”

Apoi a urmat ultima binecuvântare: „Revarsă peste Israel, poporul tău, o mare pace eternă, căci tu ești Regele și Domnul oricărei păci. Este bine în ochii tăi a da oricând și în orice ceas binecuvântarea păcii tale Israelului. Fii binecuvântat, Iehova, pentru binecuvântarea păcii pe care tu o împarți poporului tău, Israel.” Adunarea nu privea la conducător în vreme ce el recita elogiile. El a făcut apoi o rugăciune nerituală, potrivită circumstanțelor; la sfârșitul acestei rugăciuni, toată asistența i s-a alăturat lui pentru a zice amin.

După aceea, cazanul a mers către arc, și a scos de acolo un sul pe care i l-a dat lui Iisus pentru a citi lecția din Scripturi. Obiceiul voia să fie numite șapte persoane pentru a citi fiecare cel puțin trei versete ale legii, dar, cu acest prilej, s-a renunțat la această practică pentru a permite vizitatorului să citească o lecție la alegerea sa. Iisus a luat sulul, s-a ridicat și a început să citească în Deuteronom: „Căci porunca pe care ți-o dau astăzi nu îți este ascunsă, și nu este nici departe de tine. El nu este în ceruri pentru că tu zici: care va urca pentru noi în ceruri și ne va raporta că putem să-l auzim și să-l punem în practică? Nu este nici dincolo de mare, pentru că tu zici: care va trece marea pentru a ne aduce porunca și noi s-o putem auzi și pune în practică? Nu. Cuvântul vieții este foarte aproape de tine, și chiar și în prezența ta și în inima ta, ca tu să îl poți cunoaște și să îi dai ascultare.”

Când Iisus a terminat de citit din Cartea Legii, a început cu Cartea lui Isaia: „Spiritul Domnului este peste mine, pentru că m-a uns ca să predic veștile bune celor sărmani. El m-a trimis ca să le proclam captivilor eliberarea și celor orbiți recăpătarea vederii, ca să îi pun în libertate pe cei care sunt mâniați și să proclam anul favorii Domnului.”

Iisus a închis cartea, i-a înmănat-o șefului sinagogii, și-a reșezat și a început să vorbească poporului zicând mai întâi: Astăzi, aceste Scripturi sunt împlinite. Apoi a vorbit vreme de vreu sfert de ceas despre Fiii și Fiicele lui Dumnezeu. Discursul său a plăcut multora dintre auditorii care s-au minunat de grația și de înțelepciunea sa.

Obiceiul cerea ca la sfârșitul ceremoniei oficiale, oratorul să rămână în sinagogă, astfel încât persoanele interesate să îi poată pune întrebări. În consecință, în această dimineață de sâmbătă, Iisus a coborât pentru a se amesteca cu mulțimea, care se îngheșuia ca să îl ia la întrebări. În acest grup se găseau mulți ațățători care căutau să semene discordie, și în jurul grupului circulau oameni josnici care fuseseră plătiți ca să îi facă

writings and began the recitation of the nineteen prayer eulogies, or benedictions. But on this occasion it was desirable to shorten the service in order that the distinguished guest might have more time for his discourse; accordingly, only the first and last of the benedictions were recited. The first was: “Blessed is the Lord our God, and the God of our fathers, the God of Abraham, and the God of Isaac, and the God of Jacob; the great, the mighty, and the terrible God, who shows mercy and kindness, who creates all things, who remembers the gracious promises to the fathers and brings a savior to their children’s children for his own name’s sake, in love. O King, helper, savior, and shield! Blessed are you, O Yahweh, the shield of Abraham.”

150:8.7 (1685.5) Then followed the last benediction: “O bestow on your people Israel great peace forever, for you are King and the Lord of all peace. And it is good in your eyes to bless Israel at all times and at every hour with peace. Blessed are you, Yahweh, who blesses his people Israel with peace.” The congregation looked not at the ruler as he recited the benedictions. Following the benedictions he offered an informal prayer suitable for the occasion, and when this was concluded, all the congregation joined in saying amen.

150:8.8 (1685.6) Then the chazan went over to the ark and brought out a roll, which he presented to Jesus that he might read the Scripture lesson. It was customary to call upon seven persons to read not less than three verses of the law, but this practice was waived on this occasion that the visitor might read the lesson of his own selection. Jesus, taking the roll, stood up and began to read from Deuteronomy: “For this commandment which I give you this day is not hidden from you, neither is it far off. It is not in heaven, that you should say, who shall go up for us to heaven and bring it down to us that we may hear and do it? Neither is it beyond the sea, that you should say, who will go over the sea for us to bring the commandment to us that we may hear and do it? No, the word of life is very near to you, even in your presence and in your heart, that you may know and obey it.”

150:8.9 (1686.1) And when he had ceased reading from the law, he turned to Isaiah and began to read: “The spirit of the Lord is upon me because he has anointed me to preach good tidings to the poor. He has sent me to proclaim release to the captives and the recovering of sight to the blind, to set at liberty those who are bruised and to proclaim the acceptable year of the Lord.”

150:8.10 (1686.2) Jesus closed the book and, after handing it back to the ruler of the synagogue, sat down and began to discourse to the people. He began by saying: “Today are these Scriptures fulfilled.” And then Jesus spoke for almost fifteen minutes on “The Sons and Daughters of God.” Many of the people were pleased with the discourse, and they marveled at his graciousness and wisdom.

150:8.11 (1686.3) It was customary in the synagogue, after the conclusion of the formal service, for the speaker to remain so that those who might be interested could ask him questions. Accordingly, on this Sabbath morning Jesus stepped down into the crowd which pressed forward to ask questions. In this group were many turbulent individuals whose minds were bent on mischief, while about the fringe of this crowd there

necazuri lui Iisus. Mulți dintre discipolii și evangheliștii care rămăseseră afară s-au îmbulzit acum pentru a intra în sinagogă și nu le-a trebuit mult ca să își de-a seama că necazurile erau amenințătoare. Ei au căutat să îl conducă pe Maestru, dar acesta nu a vrut să meargă cu ei.

9. RESPINGEREA DE CĂTRE NAZARET

Iisus s-a pomenit înconjurat în sinagogă de o mulțime de dușmani, și, ici colo, câte unul dintre discipolii săi. La întrebările grosolane și la sinistrele ironii, el a răspuns cu o vorbă de umor: „Da, eu sunt fiul lui Iosif; eu sunt tâmplarul, și nu sunt surprins că îmi amintiți de proverbul: 'Doctore, vindecă-te pe tine', nici că mă provocați să fac în Nazaret ceea ce ați auzit spunându-se că am înfăptuit în Capernaum. Dar eu vă iau de martori că înșeși Scripturile declară 'că un profet este onorat, dar nu și în patria sa și printre ai săi.'”

Dar ei l-au înghesuit, au îndreptat spre el un deget acuzator și au zis: „Tu te crezi mai bun decât oamenii din Nazaret; tu ne-ai părăsit, dar fratele tău este un muncitor de rând și surorile tale trăiesc încă printre noi. O cunoaștem pe Maria, mama ta. Astăzi unde sunt toți aceștia. Auzim lucruri mari puse pe seama ta, dar băgăm de seamă că la întoarcere tu nu mai faci minuni.” Iisus a răspuns: „Eu îi iubesc pe locuitorii orașului în care am crescut, și m-aș bucura să vă văd pe toți intrând în împărăția cerurilor, dar nu mi-e lăsat mie să hotărâsc înfăptuirea de lucrări ale lui Dumnezeu. Transformările harului se produc ca răspuns la credința vie a celor care beneficiază de el.”

Iisus ar fi mânuit gloata cu bonomie și ar fi dezarmat efectiv pe dușmanii săi, fie ei și cei mai violenți, dacă unul dintre apostolii săi, Simon Zelotul, nu ar fi comis o gravă greșeală tactică. Cu ajutorul lui Nahor, unul dintre evangheliștii tineri, Simon adunase, între timp, un grup de prieteni de-ai lui Iisus din mulțime, a luat o atitudine războinică și le-a dat de înțelese inamicilor lui Iisus să plece de acolo. Iisus îi învățase de multă vreme pe apostoli că un răspuns blând abate vrajba, dar discipolii săi nu erau obișnuiți să îl vadă pe instructorul lor preaiubit, pe care îl numeau cu atâta bunăvoință Maestru, tratat cu atâta impolitețe și dispreț. Asta era prea mult pentru ei, așa că au dat frâu liber resentimentului lor pasional și vehement, ceea ce nu a făcut decât să stârneasce spiritul de răzmeriță în această adunare nelegiuită și vulgară. Atunci, sub conducerea unor mercenari, oamenii aceia brutali au pus mâna pe Iisus și l-au târât afară din sinagogă, spre marginea unei râpe, pe un deal vecin, cu intenția de a-l împinge în prăpastie pentru a provoca o cădere mortală pe stâncile de jos. Însă, chiar în momentul în care aveau să treacă la faptă, Iisus s-a întors subit cu fața către răpitori, și înfruntându-i, și-a încrucișat liniștit brațele. N-a zis nimic, dar prietenii săi au fost peste măsură de uluiți să îl vadă înaintând, în timp ce gloata se dădea în lături și îl lăsa să treacă fără a-l molesta.

Urmat de ucenici, Iisus s-a dus în tabăra lor unde s-a relatat tot episodul. În aceeași seară, ei s-au pregătit să plece devreme în dimineața zilei următoare către Capernaum, așa cum le ordonase Iisus. Acest sfârșit tumultuos al celui de-al treilea turneu de predicare a avut un efect de dezmeticire asupra tuturor

circulated those debased men who had been hired to make trouble for Jesus. Many of the disciples and evangelists who had remained without now pressed into the synagogue and were not slow to recognize that trouble was brewing. They sought to lead the Master away, but he would not go with them.

9. THE NAZARETH REJECTION

150:9.1 (1686.4) Jesus found himself surrounded in the synagogue by a great throng of his enemies and a sprinkling of his own followers, and in reply to their rude questions and sinister banterings he half humorously remarked: “Yes, I am Joseph’s son; I am the carpenter, and I am not surprised that you remind me of the proverb, ‘Physician heal yourself,’ and that you challenge me to do in Nazareth what you have heard I did at Capernaum; but I call you to witness that even the Scriptures declare that ‘a prophet is not without honor save in his own country and among his own people.’”

150:9.2 (1686.5) But they jostled him and, pointing accusing fingers at him, said: “You think you are better than the people of Nazareth; you moved away from us, but your brother is a common workman, and your sisters still live among us. We know your mother, Mary. Where are they today? We hear big things about you, but we notice that you do no wonders when you come back.” Jesus answered them: “I love the people who dwell in the city where I grew up, and I would rejoice to see you all enter the kingdom of heaven, but the doing of the works of God is not for me to determine. The transformations of grace are wrought in response to the living faith of those who are the beneficiaries.”

150:9.3 (1686.6) Jesus would have good-naturedly managed the crowd and effectively disarmed even his violent enemies had it not been for the tactical blunder of one of his own apostles, Simon Zelotes, who, with the help of Nahor, one of the younger evangelists, had meanwhile gathered together a group of Jesus’ friends from among the crowd and, assuming a belligerent attitude, had served notice on the enemies of the Master to go hence. Jesus had long taught the apostles that a soft answer turns away wrath, but his followers were not accustomed to seeing their beloved teacher, whom they so willingly called Master, treated with such discourtesy and disdain. It was too much for them, and they found themselves giving expression to passionate and vehement resentment, all of which only tended to arouse the mob spirit in this ungodly and uncouth assembly. And so, under the leadership of hirelings, these ruffians laid hold upon Jesus and rushed him out of the synagogue to the brow of a near-by precipitous hill, where they were minded to shove him over the edge to his death below. But just as they were about to push him over the edge of the cliff, Jesus turned suddenly upon his captors and, facing them, quietly folded his arms. He said nothing, but his friends were more than astonished when, as he started to walk forward, the mob parted and permitted him to pass on unmolested.

150:9.4 (1687.1) Jesus, followed by his disciples, proceeded to their encampment, where all this was recounted. And they made ready that evening to go back to Capernaum early the next day, as Jesus had directed. This turbulent ending of the third public preaching tour had a sobering effect upon all of Jesus’ followers. They were beginning

discipolilor lui Iisus. Ei au început să înțeleagă semnificația anumitor învățături ale Maestrului. Ei s-au deșteptat la noțiunea că regatul nu se va stabili decât prin multă mâhnire și decepții amare.

Ei au părăsit Nazaretul duminică dimineața, au parcurs rute diferite și s-au adunat din nou în cele din urmă la Betsaida, către mijlocul zilei, joi, 10 martie. Ei s-au reunit ca un grup cumițit, serios și deziluzionat de predicatori ai evangheliei adevărului, și nu ca o trupă entuziastă de cruciați triumfători pregătiți să cucerească totul.

to realize the meaning of some of the Master's teachings; they were awaking to the fact that the kingdom would come only through much sorrow and bitter disappointment.

150:9.5 (1687.2) They left Nazareth this Sunday morning, and traveling by different routes, they all finally assembled at Bethsaida by noon on Thursday, March 10. They came together as a sober and serious group of disillusioned preachers of the gospel of truth and not as an enthusiastic and all-conquering band of triumphant crusaders.

Capitolul 151. Șederea și învățătura la țărmul mării

⇨ 150

CARTEA URANTIA

152 ⇨

PARTE IV. VIAȚA ȘI ÎNVĂȚĂTURILE LUI IISUS

CAPITOLUL 151

ȘEDEREA ȘI ÎNVĂȚĂTURA LA ȚĂRMUL MĂRII

Secțiuni

Introduction

1. Parabola semănătorului
2. Interpretarea parabolei
3. Completări asupra parabolelor
4. Noi parabole la țărmul mării
5. Vizita la Kheresa
6. Nebunul din Kheresa

Introduction

PE 10 martie, toate grupurile de predicatori și de învățători se adunaseră în Betsaida. Joi seara și vineri, mulți dintre ei s-au dus la pescuit; în ziua de sabat, ei s-au dus la sinagogă pentru a asculta un bătrân iudeu din Damasc despre gloria strămoșului Avraam. Iisus și-a petrecut cea mai mare parte a acestei zile de sabat, singur, pe dealuri. În această sâmbătă seara, Maestrul a vorbit mai mult de o oră, grupurilor adunate, despre „rolul adversității și despre valoarea spirituală a decepțiilor”. Aceasta a fost o ocazie memorabilă, și auditorii nu au uitat niciodată această lecție.

Iisus nu își revenise încă din mâhnirea de a fi fost recent respins de Nazaret; apostolii au remarcat că o anumită tristețe se amesteca cu obișnuita sa bună dispoziție. Iacob și Ioan au rămas cu el mai tot timpul, căci Petru era copleșit de numeroasele responsabilități legate de bunăstarea și de conducerea noului corp de evangheliști. Femeile au întrebuințat acest timp de așteptare înainte de a pleca să sărbătorească Paștele la Ierusalim, pentru a merge din casă în casă, propovăduind evanghelia și îngrijindu-i pe bolnavi în Capernaum și în orașele și satele din împrejurimi.

1. PARABOLA SEMĂNĂTORULUI

Cam prin vremea aceasta, Iisus a început să folosească, pentru prima dată, metoda parabolelor pentru a propovădui mulțimilor care se strâneau atât de adesea în jurul lui. Sâmbătă, stătuse de vorbă până

PAPER 151

TARRYING AND TEACHING BY THE SEASIDE

SECTIONS

Introduction

1. The Parable of the Sower
2. Interpretation of the Parable
3. More about Parables
4. More Parables by the Sea
5. The Visit to Kheresa
6. The Kheresa Lunatic

INTRODUCTION

151:0.1 (1688.1) BY MARCH 10 all of the preaching and teaching groups had forgathered at Bethsaida. Thursday night and Friday many of them went out to fish, while on the Sabbath day they attended the synagogue to hear an aged Jew of Damascus discourse on the glory of father Abraham. Jesus spent most of this Sabbath day alone in the hills. That Saturday night the Master talked for more than an hour to the assembled groups on “The mission of adversity and the spiritual value of disappointment.” This was a memorable occasion, and his hearers never forgot the lesson he imparted.

151:0.2 (1688.2) Jesus had not fully recovered from the sorrow of his recent rejection at Nazareth; the apostles were aware of a peculiar sadness mingled with his usual cheerful demeanor. James and John were with him much of the time, Peter being more than occupied with the many responsibilities having to do with the welfare and direction of the new corps of evangelists. This time of waiting before starting for the Passover at Jerusalem, the women spent in visiting from house to house, teaching the gospel, and ministering to the sick in Capernaum and the surrounding cities and villages.

1. THE PARABLE OF THE SOWER

151:1.1 (1688.3) About this time Jesus first began to employ the parable method of teaching the multitudes that so frequently gathered about him. Since Jesus had talked with the apostles and others long into the night, on this

noaptea târziu cu apostolii și cu alte persoane, astfel încât, duminică dimineața, foarte puțini dintre ei se sculaseră pentru a lua micul dejun; el s-a dus deci la țarmul mării și s-a așezat singur în vechea barcă de pescuit a lui Andrei și Petru, care era întotdeauna lăsată la dispoziția sa; și el a meditat asupra următoarelor măsuri de luat pentru dezvoltarea regatului. Dar Maestrul nu avea să rămână multă vreme singur. Locuitorii din Capernaum și din satele vecine nu au întârziat să sosească și, către ora zece dimineață, aproape o mie dintre ei se adunaseră pe mal lângă barca lui Iisus, clamând cu strigăte puternice atenția sa. Petru tocmai se sculase; și-a croit drum până la barcă și i-a zis lui Iisus: „Maestre, să le vorbesc?” Dar Iisus a răspuns: „Nu, Petrule, am să le spun o poveste.” Și a început povestirea parabolei semănătorului, una dintre primele ale unei lungi serii de parabole asemănătoare pe care a propovăduit-o mulțimilor care îl urmau. Barca avea un loc mai ridicat pe care Iisus s-a așezat pentru a vorbi mulțimii adunate pe mal, căci obiceiul cerea ca să fii așezat pentru a propovădi. Petru a rostit câteva cuvinte, apoi Iisus zise:

”Un semănător a ieșit ca să semene și, în timp ce semăna, câteva grăunțe au căzut pe lângă drum, unde au fost călcate în picioare și devorate de păsările cerului. Altele au căzut pe locuri stâncoase unde nu aveau pământ decât puțin și au răsărit imediat, pentru că pământul nu avea adâncime; dar, de îndată ce a strălucit soarele, ele s-au ofilit, ne-având rădăcini ca să primească umiditatea. Alte grăunțe au căzut printre mărăcini și, când mărăcinii au crescut, ele au fost înăbușite și nu au dat nimic. Au mai căzut grăunțe și pe pământ bun, s-au dezvoltat și au produs unele treizeci, altele șazece și altele o sută de grăunțe.” După ce a povestit această parabolă, Iisus a zis mulțimii: „Cel care are urechi de auzit, să audă.”

Când l-au auzit pe Iisus propovăduind poporului în felul acesta, apostolii și tovarășii lor au foarte nedumeriți și au vorbit îndelung despre asta între ei. Seara, în grădina lui Zebedeu, Matei i-a zis lui Iisus: „Maestre, ce înseamnă cuvintele neclare pe care le oferi tu mulțimii? De ce vorbești în parabole celor care caută adevărul?” Și Iisus a răspuns:

”Eu v-am propovăduit cu răbdare în tot acest timp. Vouă vă este dat să cunoașteți misterele împărăției cerurilor, dar, mulțimilor fără discernământ și celor care caută să ne distrugă, misterele regatului le vor fi de acum încolo prezentate prin parabole. Noi vom acționa astfel, pentru ca aceia care doresc realmente să intre în regat să poată distinge semnificația învățăturii și găsi astfel salvarea, pe câtă vreme aceia care ne ascultă numai pentru a ne prinde în cursă sunt cu atât mai încurcați, în sensul că ei vor vedea fără să vadă și vor auzi fără să audă. Copiii mei, oare nu percepeți legea spiritului care poruncește să i se dea celui care are, pentru ca el să aibă din belșug; dar, celui care nu are nimic, i se va lua și ceea ce are? De aceea, de aici înainte, eu voi vorbi mai mult în parabole, pentru ca prietenii noștri și cei care doresc să cunoască adevărul pot găsi ceea ce caută, pe câtă vreme dușmanii noștri și cei ce nu iubesc adevărul vor auzi fără a înțelege. Mulți dintre acești oameni nu urmează calea adevărului. În adevăr, profetul a descris bine aceste suflete fără discernământ atunci când a zis: 'Căci inima acestor oameni a devenit grosolană, și au urechea nesimțitoare

Sunday morning very few of the group were up for breakfast; so he went out by the seaside and sat alone in the boat, the old fishing boat of Andrew and Peter, which was always kept at his disposal, and meditated on the next move to be made in the work of extending the kingdom. But the Master was not to be alone for long. Very soon the people from Capernaum and near-by villages began to arrive, and by ten o'clock that morning almost one thousand were assembled on shore near Jesus' boat and were clamoring for attention. Peter was now up and, making his way to the boat, said to Jesus, "Master, shall I talk to them?" But Jesus answered, "No, Peter, I will tell them a story." And then Jesus began the recital of the parable of the sower, one of the first of a long series of such parables which he taught the throngs that followed after him. This boat had an elevated seat on which he sat (for it was the custom to sit when teaching) while he talked to the crowd assembled along the shore. After Peter had spoken a few words, Jesus said:

151:1.2 (1688.4) "A sower went forth to sow, and it came to pass as he sowed that some seed fell by the wayside to be trodden underfoot and devoured by the birds of heaven. Other seed fell upon the rocky places where there was little earth, and immediately it sprang up because there was no depth to the soil, but as soon as the sun shone, it withered because it had no root whereby to secure moisture. Other seed fell among the thorns, and as the thorns grew up, it was choked so that it yielded no grain. Still other seed fell upon good ground and, growing, yielded, some thirtyfold, some sixtyfold, and some a hundredfold." And when he had finished speaking this parable, he said to the multitude, "He who has ears to hear, let him hear."

151:1.3 (1689.1) The apostles and those who were with them, when they heard Jesus teach the people in this manner, were greatly perplexed; and after much talking among themselves, that evening in the Zebedee garden Matthew said to Jesus: "Master, what is the meaning of the dark sayings which you present to the multitude? Why do you speak in paraboles to those who seek the truth?" And Jesus answered:

151:1.4 (1689.2) "In patience have I instructed you all this time. To you it is given to know the mysteries of the kingdom of heaven, but to the undiscerning multitudes and to those who seek our destruction, from now on, the mysteries of the kingdom shall be presented in paraboles. And this we will do so that those who really desire to enter the kingdom may discern the meaning of the teaching and thus find salvation, while those who listen only to ensnare us may be the more confounded in that they will see without seeing and will hear without hearing. My children, do you not perceive the law of the spirit which decrees that to him who has shall be given so that he shall have an abundance; but from him who has not shall be taken away even that which he has. Therefore will I henceforth speak to the people much in paraboles to the end that our friends and those who desire to know the truth may find that which they seek, while our enemies and those who love not the truth may hear without understanding. Many of these people follow not in the way of the truth. The prophet did, indeed, describe all such undiscerning souls when he said: 'For this people's heart has waxed gross, and their ears are

la auz și au închis ochii din teama de a discerne adevărul și de a-l înțelege în inima lor.”

Apostolii nu au priceput pe de-a-ntregul semnificația cuvintelor Maestrului. Andrei și Toma au vorbit mai îndelung cu Iisus, în vreme ce Petru și ceilalți apostoli s-au retras într-altă parte a grădinii și s-au lansat într-o discuție lungă și serioasă.

2. INTERPRETAREA PARABOLEI

Petru și grupul care îl înconjura au ajuns la concluzia că parabola semănătorului era o alegorie, și că fiecare dintre elementele sale avea un sens ascuns. Ei au hotărât deci să meargă la Iisus ca să îi ceară explicații. Petru l-a abordat pe Maestru spunându-i: „Suntem incapabili să pătrundem înțelesul acestei parabole; am vrea să ne explici, din moment ce zici că ne este dat să cunoaștem misterele regatului.” Auzind aceasta, Iisus i-a spus lui Petru: „Fiul meu, nu vreau să îți ascund nimic, dar mi-ar place ca tu să-mi povestești mai întâi despre ceea ce ai vorbit; care este interpretarea parabolei tale?”

După un moment de tăcere, Petru a zis: „Maestre, noi am discutat mult pe tema parabolei, și iată interpretarea la care am ajuns: Semănătorul este predicatorul evangheliei; sămânța este cuvântul lui Dumnezeu. Grăunțele care au căzut pe marginea drumului îi reprezintă pe cei care nu înțeleg învățătura evangheliei. Păsările care culeg grăunțele căzute pe sol întărit îl reprezintă pe Satan, sau cel rău, care fură ceea ce a fost semănat în inima acestor ignoranți. Grăunțele căzute în locurile stâncoase și care răsăreau atât de rapid reprezentau persoanele superficiale și nechibzuite care, la auzul veștii bune, primesc mesajul cu bucurie; dar, adevărul neavând realmente rădăcini adânci în înțelegerea lor, devotamentul lor nu rezistă nici la nenorociri, nici la persecuții. Când survin dificultăți, acești credincioși se poticnesc; ei cedează ispitei. Grăunțele căzute printre mărcini îi reprezintă pe cei care aud de bună voie cuvântul, dar care permit grijilor lumii și naturii amăgitoare a bogățiilor să înăbușe cuvântul adevărului, ceea ce îl va face nerodnic. Acum, grăunțele care au căzut în pământ bun și au răsărit pentru a da roade, unele treizeci, altele șazece și altele o sută de grăunțe, reprezintă pe oamenii care au auzit adevărul, l-au primit cu diferite grade de apreciere - ca urmare a diferenței darurilor lor intelectuale - și ele manifestă deci aceste diverse grade de experiență religioasă.”

După ce a ascultat cum interpretase Petru parabola, Iisus i-a întrebat pe ceilalți apostoli dacă nu aveau și ei de oferit vreo sugestie. Numai Nataniel a răspuns acestei invitații zicând: „Maestre, recunosc că sunt lucruri bune în interpretarea pe care o face Petru parabolei, dar nu sunt cu totul de acord cu el. Ideea mea ar fi următoarea: Grăunța reprezintă evanghelia împărăției, iar semănătorii pe mesagerii împărăției. Semințele care au căzut de-a lungul drumului pe sol tare reprezintă pe aceia care au auzit puține lucruri despre regat, pe cei care sunt indiferenți la mesaj și pe cei care și-au împietrit inima. Păsările cerului care ciugulesc semințele căzute pe marginea drumului reprezintă obișnuințele vieții, ispita răului și dorințele

dull of hearing, and their eyes they have closed lest they should discern the truth and understand it in their hearts.”

151:1.5 (1689.3) The apostles did not fully comprehend the significance of the Master's words. As Andrew and Thomas talked further with Jesus, Peter and the other apostles withdrew to another portion of the garden where they engaged in earnest and prolonged discussion.

2. INTERPRETATION OF THE PARABLE

151:2.1 (1689.4) Peter and the group about him came to the conclusion that the parable of the sower was an allegory, that each feature had some hidden meaning, and so they decided to go to Jesus and ask for an explanation. Accordingly, Peter approached the Master, saying: “We are not able to penetrate the meaning of this parable, and we desire that you explain it to us since you say it is given us to know the mysteries of the kingdom.” And when Jesus heard this, he said to Peter: “My son, I desire to withhold nothing from you, but first suppose you tell me what you have been talking about; what is your interpretation of the parable?”

151:2.2 (1689.5) After a moment of silence, Peter said: “Master, we have talked much concerning the parable, and this is the interpretation I have decided upon: The sower is the gospel preacher; the seed is the word of God. The seed which fell by the wayside represents those who do not understand the gospel teaching. The birds which snatched away the seed that fell upon the hardened ground represent Satan, or the evil one, who steals away that which has been sown in the hearts of these ignorant ones. The seed which fell upon the rocky places, and which sprang up so suddenly, represents those superficial and unthinking persons who, when they hear the glad tidings, receive the message with joy; but because the truth has no real root in their deeper understanding, their devotion is short-lived in the face of tribulation and persecution. When trouble comes, these believers stumble; they fall away when tempted. The seed which fell among thorns represents those who hear the word willingly, but who allow the cares of the world and the deceitfulness of riches to choke the word of truth so that it becomes unfruitful. Now the seed which fell on good ground and sprang up to bear, some thirty, some sixty, and some a hundredfold, represents those who, when they have heard the truth, receive it with varying degrees of appreciation — owing to their differing intellectual endowments — and hence manifest these varying degrees of religious experience.”

151:2.3 (1690.1) Jesus, after listening to Peter's interpretation of the parable, asked the other apostles if they did not also have suggestions to offer. To this invitation only Nathaniel responded. Said he: “Master, while I recognize many good things about Simon Peter's interpretation of the parable, I do not fully agree with him. My idea of this parable would be: The seed represents the gospel of the kingdom, while the sower stands for the messengers of the kingdom. The seed which fell by the wayside on hardened ground represents those who have heard but little of the gospel, along with those who are indifferent to the message, and who have hardened their hearts. The birds of the sky that snatched away the seed which fell by the

cărnii. Grăunțele căzute printre stânci reprezintă sufletele emotive, tot atât de grăbite să primească învățătură nouă pe cât sunt de grăbite să renunțe la adevăr atunci când sunt confruntate cu dificultățile și cu realitățile unei vieți conforme cu acest adevăr; lor le lipsește percepția spirituală. Grăunțele care au căzut în mărăcini îi reprezintă pe cei care sunt atrași către adevărurile evangheliei și sunt dornici să urmeze învățătura ei, dar sunt împiedicați de orgoliu, de invidie și de grijile existenței umane. Semințele care au căzut pe un pământ bun și care încolțesc pentru a da rod, unele treizeci, altele șazece și altele de o sută de ori, reprezintă gradele naturale și variate ale aptitudinii de a înțelege adevărul și de a răspunde învățăturilor sale spirituale la bărbații și la femeile care posedă diverse înzestrări de iluminare spirituală.”

Când Nataniel a terminat de vorbit, apostolii și tovarășii lor s-au angajat în dezbateri serioase și în discuții aprofundate, unii susținând că interpretarea lui Petru era corectă, în timp ce alții, aproape egali ca număr, căutau să apere explicarea parabolei de către Nataniel. Între timp, Petru și Nataniel se retrăseseră în casă și făceau cu hotărâre mari eforturi pentru a se convinge mutual și a schimba reciproc modul lor de a gândi.

Maestrul a îngăduit ca această confuzie să atingă un maximum de intensitate a expresiei, după care a bătut din palme pentru a reuni tot grupul în jurul lui. Când au fost cu toții o dată mai mult adunați în jurul lui, el a zis: „Înainte de a vă vorbi despre această parabolă, are vreunul dintre voi ceva de zis?” După un moment de tăcere Toma a luat cuvântul: „Da, Maestre, aș vrea să spun câteva vorbe. Îmi aduc aminte că tu ne-ai spus odată să ne păzim chiar de acest lucru. Tu ne-ai recomandat, ca atunci când folosim exemple în predicile noastre, să folosim povestiri adevărate, nu fabule. Trebuie să folosim povestirea care ilustrează cel mai bine singurul adevăr central și inițial pe care vrem să îl propovăduim poporului; apoi, după ce s-a folosit astfel această poveste, noi nu trebuie să încercăm să facem o aplicare spirituală a tuturor detaliilor minore pe care ea le comportă. Eu socotesc că nici Petru, nici Nataniel nu au dreptate în strădania lor de interpretare a acestei parabole. Admir abilitatea lor în a face asta, dar sunt la fel de sigur că toate aceste încercări, de a scoate dintr-o parabolă naturală analogii spirituale în fiecare dintre trăsăturile ei, nu pot să ducă decât la confuzie și la adevărate neînțelegeri asupra adevăratului rost al parabolei. Dovada că eu am dreptate rezultă pe deplin din faptul că noi eram cu toții în comuniune de gândire cu un ceas în urmă, și că, acum, suntem desepăcați în două grupuri care susțin păreri diferite. Și ele se agață atât de tare de opiniile lor, încât după părerea mea, ele reduc aptitudinea noastră de a pricepe pe deplin marele adevăr care îl aveai tu în gândirea ta, atunci când ai prezentat această parabolă mulțimii și când ne-ai cerut apoi să o comentăm.”

Cuvintele lui Toma au avut un efect liniștitor asupra tuturor auditorilor și le-a adus în minte ceea ce evanghelia îi învățase Iisus în precedentele ocazii. Înainte ca Maestrul să reia cuvântul, Andrei s-a ridicat și a zis: „Eu sunt convins că Toma are dreptate și aș vrea ca el să ne spună care este semnificația pe care o atașează la parabolei semănătorului.” Iisus a dat deci cuvântul lui Toma, care a zis: „Frații mei, eu nu aș dori să prelungesc această discuție, dar, din moment ce așa

wayside represent one's habits of life, the temptation of evil, and the desires of the flesh. The seed which fell among the rocks stands for those emotional souls who are quick to receive new teaching and equally quick to give up the truth when confronted with the difficulties and realities of living up to this truth; they lack spiritual perception. The seed which fell among the thorns represents those who are attracted to the truths of the gospel; they are minded to follow its teachings, but they are prevented by the pride of life, jealousy, envy, and the anxieties of human existence. The seed which fell on good soil, springing up to bear, some thirty, some sixty, and some a hundredfold, represents the natural and varying degrees of ability to comprehend truth and respond to its spiritual teachings by men and women who possess diverse endowments of spirit illumination.”

151:2.4 (1690.2) When Nathaniel had finished speaking, the apostles and their associates fell into serious discussion and engaged in earnest debate, some contending for the correctness of Peter's interpretation, while almost an equal number sought to defend Nathaniel's explanation of the parable. Meanwhile Peter and Nathaniel had withdrawn to the house, where they were involved in a vigorous and determined effort the one to convince and change the mind of the other.

151:2.5 (1690.3) The Master permitted this confusion to pass the point of most intense expression; then he clapped his hands and called them about him. When they had all gathered around him once more, he said, “Before I tell you about this parable, do any of you have aught to say?” Following a moment of silence, Thomas spoke up: “Yes, Master, I wish to say a few words. I remember that you once told us to beware of this very thing. You instructed us that, when using illustrations for our preaching, we should employ true stories, not fables, and that we should select a story best suited to the illustration of the one central and vital truth which we wished to teach the people, and that, having so used the story, we should not attempt to make a spiritual application of all the minor details involved in the telling of the story. I hold that Peter and Nathaniel are both wrong in their attempts to interpret this parable. I admire their ability to do these things, but I am equally sure that all such attempts to make a natural parable yield spiritual analogies in all its features can only result in confusion and serious misconception of the true purpose of such a parable. That I am right is fully proved by the fact that, whereas we were all of one mind an hour ago, now are we divided into two separate groups who hold different opinions concerning this parable and hold such opinions so earnestly as to interfere, in my opinion, with our ability fully to grasp the great truth which you had in mind when you presented this parable to the multitude and subsequently asked us to make comment upon it.”

151:2.6 (1691.1) The words which Thomas spoke had a quieting effect on all of them. He caused them to recall what Jesus had taught them on former occasions, and before Jesus resumed speaking, Andrew arose, saying: “I am persuaded that Thomas is right, and I would like to have him tell us what meaning he attaches to the parable of the sower.” After Jesus had beckoned Thomas to speak, he said: “My brethren, I did not wish to prolong this discussion, but if you so desire, I will say

doriți, voi zice că eu cred că parabola a fost povestită pentru a ne învăța un singur mare adevăr, care este următorul: Cu oricâtă fidelitate și cu oricâtă eficiență ne-am îndeplini misiunile noastre divine, reușita învățării noastre despre evanghelia împărăției nu va fi uniformă, și toate aceste deosebiri de rezultate vor proveni direct din condițiile inerente împrejurărilor serviciului nostru, condiții asupra cărora noi nu avem decât puțin control sau nu avem deloc.”

După expunerea lui Toma, majoritatea tovarășilor lui predicatori erau gata să îl aprobe, chiar și Petru și Nataniel fiind gata să îi vorbească, când Iisus s-a ridicat și a zis: „Bravo, Toma, tu ai deslușit adevărata semnificație a parabolilor; dar Petru și Nataniel v-au făcut tot atâta bine, în sensul că ei au arătat limpede pericolul de a transforma parabolele mele în alegorii. În propria voastră inimă, este adesea folositor ca voi să vă angajați în asemenea zboruri ale imaginației speculative, dar faceți o greșală atunci când căutați să încorporați asemenea concluzii în învățătura voastră publică.”

Acum că atmosfera era destinsă, Petru și Nataniel s-au felicitat reciproc pentru interpretările lor și, cu excepția gemenilor Alfeu, fiecare dintre apostoli s-a aventurat în interpretarea parabolei semănătorului înainte ca toți să se ducă să se odihnească peste noapte. Dar Iuda Iscariotul a oferit o explicație foarte plauzibilă. Cei doisprezece au încercat adesea între ei să descifreze parabolele Maestrului așa cum ar face-o cu o alegorie, dar niciodată nu au mai luat aceste speculații în serios. Acesta a fost de mare folos pentru apostoli și asociații lor, cu atât mai mult că pornind din momentul acela, Iisus a introdus din ce în ce mai multe parabole în învățătura sa publică.

3. COMPLETĂRI ASUPRA PARABOLELOR

Întorsătura din gândirea apostolilor era orientată spre parabole până într-atâta încât au consacrat toată seara zilei următoare discuției pe mai departe a parabolilor. Iisus a deschis discuțiile de seară spunând: „Preaiubiții mei, trebuie ca întotdeauna să vă diferențiați învățătura în așa fel încât să vă adaptați prezentarea adevărului la mintea și la inima celor care vă ascultă. Când vă pomeniți în fața unei mulțimi de inteligențe și de temperamente variate, voi nu puteți să roștiți cuvinte diferite pentru fiecare categorie de auditori, dar puteți spune o poveste pentru a transmite învățătura voastră. Fiecare grup, și chiar și fiecare individ, ar putea astfel interpreta parabola voastră în felul său, după propriile sale înzestrări intelectuale și spirituale. Lăsați să strălucească lumina voastră, dar faceți-o cu înțelepciune și cu discreție. Nimeni nu aprinde o lampă ca să o acopere cu un obroc sau să o pună sub patul său; el își pune lampa pe un pedestal de unde lumina ajunge la toți. Îngăduiți-mi să vă zic că, în împărăția cerurilor, nu este nimic ascuns și care nu trebuie să fie manifestat, nici secrete care nu trebuie până la urmă cunoscute. Toate lucrurile vor sfârși prin a fi iluminate. Nu vă gândiți mereu numai la mulțimi și la felul în care înțeleg ele adevărul; acordați atenție la felul în care voi înșivă înțelegeți. Amintiți-vă ceea ce v-am zis atât de adesea: Celui care are, i se va da și mai mult, pe câtă vreme celui care nu are nimic, i se va lua și ceea ce are.”

that I think this parable was spoken to teach us one great truth. And that is that our teaching of the gospel of the kingdom, no matter how faithfully and efficiently we execute our divine commissions, is going to be attended by varying degrees of success; and that all such differences in results are directly due to conditions inherent in the circumstances of our ministry, conditions over which we have little or no control.”

151:2.7 (1691.2) When Thomas had finished speaking, the majority of his fellow preachers were about ready to agree with him, even Peter and Nathaniel were on their way over to speak with him, when Jesus arose and said: “Well done, Thomas; you have discerned the true meaning of parables; but both Peter and Nathaniel have done you all equal good in that they have so fully shown the danger of undertaking to make an allegory out of my parables. In your own hearts you may often profitably engage in such flights of the speculative imagination, but you make a mistake when you seek to offer such conclusions as a part of your public teaching.”

151:2.8 (1691.3) Now that the tension was over, Peter and Nathaniel congratulated each other on their interpretations, and with the exception of the Alpheus twins, each of the apostles ventured to make an interpretation of the parable of the sower before they retired for the night. Even Judas Iscariot offered a very plausible interpretation. The twelve would often, among themselves, attempt to figure out the Master’s parables as they would an allegory, but never again did they regard such speculations seriously. This was a very profitable session for the apostles and their associates, especially so since from this time on Jesus more and more employed parables in connection with his public teaching.

3. MORE ABOUT PARABLES

151:3.1 (1691.4) The apostles were parable-minded, so much so that the whole of the next evening was devoted to the further discussion of parables. Jesus introduced the evening’s conference by saying: “My beloved, you must always make a difference in teaching so as to suit your presentation of truth to the minds and hearts before you. When you stand before a multitude of varying intellects and temperaments, you cannot speak different words for each class of hearers, but you can tell a story to convey your teaching; and each group, even each individual, will be able to make his own interpretation of your parable in accordance with his own intellectual and spiritual endowments. You are to let your light shine but do so with wisdom and discretion. No man, when he lights a lamp, covers it up with a vessel or puts it under the bed; he puts his lamp on a stand where all can behold the light. Let me tell you that nothing is hid in the kingdom of heaven which shall not be made manifest; neither are there any secrets which shall not ultimately be made known. Eventually, all these things shall come to light. Think not only of the multitudes and how they hear the truth; take heed also to yourselves how you hear. Remember that I have many times told you: To him who has shall be given more, while from him who has not shall be taken away even that which he thinks he has.”

Suita de discuții asupra parabolilor și a instrucțiunilor asupra interpretării lor se pot rezuma și exprima după cum urmează în limbaj modern:

1. Iisus a sfătuit să nu se folosească nici fabulele, nici alegoriile în propovăduirea adevărurilor evangheliei. Dar el a recomandat să se întrebuințeze în mod liber parabolele, mai ales parabolele care se refereau la natură. Iisus a insistat asupra valorii întrebuințării analogiilor existente între lumile naturale și spirituale ca modalitate de propovăduire a adevărului. El a făcut frecvent aluzie la natură ca „umbră ireală și fugitivă a realităților spirituale”.

2. Iisus a citat trei sau patru parabole scoase din Scripturile ebraice și a atras atenția asupra faptului că această metodă de învățământ nu era în întregime nouă. Totuși, ea a devenit aproape nouă după modul în care a folosit-o de atunci înainte.

3. Învățându-i pe apostoli valoarea parabolilor, Iisus le-a atras atenția asupra următoarelor puncte:

Parabola face simultan apel la niște nivele în întregime diferite ale minții și ale spiritului. Ea stimulează imaginația, provoacă discriminarea și gândirea critică; ea încurajează simpatia fără a stârni nici un antagonism.

Parabola pleacă de la lucruri cunoscute pentru a ajunge la discernerea a ceea ce este necunoscut. Ea utilizează domeniul material și natural ca mijloc de a prezenta spiritualul și supramaterialul.

Parabolele favorizează luarea de decizii morale imparțiale; ea evită multe prejudecăți și introduce cu grație noile adevăruri în minte, stârnind un minimum de reacții defensive de resentiment personal.

Pentru a respinge adevărul conținut în analogiile unei parabole, este nevoie de un act intelectual conștient înfăptuit direct în disprețul judecății voastre drepte și a deciziei voastre echitabile. Parabola permite să se constrângă gândirea prin punerea în joc a simțului auzului.

Învățătura sub formă de parabole permite învățătorilor să înfățișeze adevăruri noi, și chiar și senzaționale, evitând totodată orice controverse și conflicte exterioare cu tradiția și cu autoritatea instituită.

Parabolele au în egală măsură avantajul de a rechema în minte adevărurile propovăduite când se întâlnesc ulterior aceleași scene familiare.

Iisus a căutat în felul acesta să îi pună pe discipolii săi la curent cu diversele rațiuni care motivau practica sa de a folosi tot mai multe parabole în învățătura sa publică.

Către sfârșitul lecției de seară, Iisus a făcut primul său comentariu asupra parabolei semănătorului. El a zis că parabola se referea la două lucruri. În primul rând aceasta era o recapitulare a propriului său serviciu până în ziua aceasta și o previziune a ceea ce îl aștepta în tot restul vieții sale pe pământ. În al doilea rând, aceasta era totodată o aluzie la ceea ce apostolii și alți mesageri ai împărăției puteau să se aștepte de la serviciul lor, din

151:3.2 (1692.1) The continued discussion of parables and further instruction as to their interpretation may be summarized and expressed in modern phraseology as follows:

151:3.3 (1692.2) 1. Jesus advised against the use of either fables or allegories in teaching the truths of the gospel. He did recommend the free use of parables, especially nature parables. He emphasized the value of utilizing the *analogy* existing between the natural and the spiritual worlds as a means of teaching truth. He frequently alluded to the natural as “the unreal and fleeting shadow of spirit realities.”

151:3.4 (1692.3) 2. Jesus narrated three or four parables from the Hebrew scriptures, calling attention to the fact that this method of teaching was not wholly new. However, it became almost a new method of teaching as he employed it from this time onward.

151:3.5 (1692.4) 3. In teaching the apostles the value of parables, Jesus called attention to the following points:

151:3.6 (1692.5) The parable provides for a simultaneous appeal to vastly different levels of mind and spirit. The parable stimulates the imagination, challenges the discrimination, and provokes critical thinking; it promotes sympathy without arousing antagonism.

151:3.7 (1692.6) The parable proceeds from the things which are known to the discernment of the unknown. The parable utilizes the material and natural as a means of introducing the spiritual and the supermaterial.

151:3.8 (1692.7) Parables favor the making of impartial moral decisions. The parable evades much prejudice and puts new truth gracefully into the mind and does all this with the arousal of a minimum of the self-defense of personal resentment.

151:3.9 (1692.8) To reject the truth contained in parabolical analogy requires conscious intellectual action which is directly in contempt of one's honest judgment and fair decision. The parable conduces to the forcing of thought through the sense of hearing.

151:3.10 (1692.9) The use of the parable form of teaching enables the teacher to present new and even startling truths while at the same time he largely avoids all controversy and outward clashing with tradition and established authority.

151:3.11 (1693.1) The parable also possesses the advantage of stimulating the memory of the truth taught when the same familiar scenes are subsequently encountered.

151:3.12 (1693.2) In this way Jesus sought to acquaint his followers with many of the reasons underlying his practice of increasingly using parables in his public teaching.

151:3.13 (1693.3) Toward the close of the evening's lesson Jesus made his first comment on the parable of the sower. He said the parable referred to two things: First, it was a review of his own ministry up to that time and a forecast of what lay ahead of him for the remainder of his life on earth. And second, it was also a hint as to what the apostles and other messengers of the kingdom might expect in their ministry from generation to

generație în generație, cu scurgerea timpului.

Iisus a recurs în egală măsură la folosirea de parabole pentru a refuta pe cât se poate efortul dirijat al liderilor religioși din Ierusalim, care propovăduiau că toată lucrarea sa era înfăptuită datorită asistenței demonilor și a printului diavolilor. Chemarea naturii contrazicea această învățătură, căci oamenii din această epocă considerau toate fenomenele naturale ca fiind produse de ființe spirituale și de forțe supranaturale. De asemenea, Iisus a hotărât să adopte învățătura prin parabole pentru că aceasta îi permitea să proclame adevărurile esențiale celor care doreau să cunoască cea mai bună cale, furnizând totodată prietenilor săi mai puține ocazii de a se simți ofențați și de a-l acuza.

Înainte de a concedia grupul pentru durata nopții, Iisus a zis: „Am să vă mai povestesc sfârșitul parabolei semănătorului. Vreau să vă pun la încercare ca să știu cum veți accepta aceasta: împărăția cerurilor seamănă și cu un om care a semănat o grăunță bună pe pământ; și în timp ce dormea noaptea și își vedea de treburile sale ziua, grăuntele a încolțit și a crescut, și, fără să știe cum, planta a ajuns la maturitate. Ea a fost mai întâi în iarbă, apoi a fost spicul, apoi plenitudinea de grăunțe din spic. Și, când grăunța a fost coaptă, omul și-a luat secera și acesta a fost sfârșitul recoltării. Cel care are o ureche de auzit să audă.”

Apostolii au întors aceste cuvinte pe toate părțile în mintea lor, dar Maestrul nu a mai menționat niciodată acest adaos la parabola semănătorului.

4. NOI PARABOLE LA ȚĂRMUL MĂRII

În ziua următoare, din barca sa, Iisus a propovăduit din nou poporului zicând: „Împărăția cerurilor seamănă cu un om care a semănat sămânța bună în câmpul său, dar, în timp ce dormea, dușmanul său a venit ca să semene neghină în mijlocul grâului și a fugit grăbit. Când tinerele fire au răsărit din pământ și, mai târziu, când s-a format spicul, a apărut și neghina.” Atunci, servitorii acestui om au venit i-au zis: 'Maestre, n-ai semănat tu sămânța bună pe câmpul tău? De unde vine atunci această neghină?' Proprietarul a răspuns servitorilor lui: 'Este un dușman cel care a făcut asta.' Atunci servitorii l-au întrebat pe stăpânul lor: 'Nu ai vrea să ne apucăm să smulgem această neghină?' Dar el le-a răspuns: 'Nu, de teamă ca nu cumva smulgând-o să deștrădăcinăm și grăul. Lăsați-le mai degrabă pe ambele să crească laolaltă până în timpul recoltării și le voi zice secerătorilor: Adunați mai întâi neghina și legați-o în mănunchiuri ca s-o ardeți, apoi culegeți grăul pentru a-l strânge în hambarul meu.'”

După ce oamenii îi pusese câteva întrebări, Iisus a povestit mulțimii o altă parabolă: „Împărăția cerurilor seamănă cu un grăunte de muștar pe care un om l-a semănat pe câmpul său. Or, un grăunte de muștar este cea mai mică dintre semințe; dar când s-a dezvoltat în întregime, ea a devenit cea mai mare dintre plante și seamănă cu un copac, astfel încât păsările cerului să se poată odihni pe ramurile lui.”

”Împărăția cerurilor seamănă și cu plămădeala pe care o femeie o ia și o ascunde în trei măsuri de făină, și așa se face că tot aluatul va crește.”

generation as time passed.

151:3.14 (1693.4) Jesus also resorted to the use of parables as the best possible refutation of the studied effort of the religious leaders at Jerusalem to teach that all of his work was done by the assistance of demons and the prince of devils. The appeal to nature was in contravention of such teaching since the people of that day looked upon all natural phenomena as the product of the direct act of spiritual beings and supernatural forces. He also determined upon this method of teaching because it enabled him to proclaim vital truths to those who desired to know the better way while at the same time affording his enemies less opportunity to find cause for offense and for accusations against him.

151:3.15 (1693.5) Before he dismissed the group for the night, Jesus said: “Now will I tell you the last of the parable of the sower. I would test you to know how you will receive this: The kingdom of heaven is also like a man who cast good seed upon the earth; and while he slept by night and went about his business by day, the seed sprang up and grew, and although he knew not how it came about, the plant came to fruit. First there was the blade, then the ear, then the full grain in the ear. And then when the grain was ripe, he put forth the sickle, and the harvest was finished. He who has an ear to hear, let him hear.”

151:3.16 (1693.6) Many times did the apostles turn this saying over in their minds, but the Master never made further mention of this addition to the parable of the sower.

4. MORE PARABLES BY THE SEA

151:4.1 (1693.7) The next day Jesus again taught the people from the boat, saying: “The kingdom of heaven is like a man who sowed good seed in his field; but while he slept, his enemy came and sowed weeds among the wheat and hastened away. And so when the young blades sprang up and later were about to bring forth fruit, there appeared also the weeds. Then the servants of this householder came and said to him: ‘Sir, did you not sow good seed in your field? Whence then come these weeds?’ And he replied to his servants, ‘An enemy has done this.’ The servants then asked their master, ‘Would you have us go out and pluck up these weeds?’ But he answered them and said: ‘No, lest while you are gathering them up, you uproot the wheat also. Rather let them both grow together until the time of the harvest, when I will say to the reapers, Gather up first the weeds and bind them in bundles to burn and then gather up the wheat to be stored in my barn.’”

151:4.2 (1693.8) After the people had asked a few questions, Jesus spoke another parable: “The kingdom of heaven is like a grain of mustard seed which a man sowed in his field. Now a mustard seed is the least of seeds, but when it is full grown, it becomes the greatest of all herbs and is like a tree so that the birds of heaven are able to come and rest in the branches thereof.”

151:4.3 (1694.1) “The kingdom of heaven is also like leaven which a woman took and hid in three measures of meal, and in this way it came about that all of the meal was

"Împărăția cerurilor seamănă și cu o comoară ascunsă într-un câmp și pe care a descoperit-o un om. În bucuria sa el merge să vândă tot ceea ce posedă ca să aibă bani destui pentru a cumpăra câmpia."

"Împărăția cerurilor seamănă și cu un negustor care caută perle frumoase. După ce a găsit o perla de mare preț, el s-a dus să vândă tot ceea ce posedă pentru a putea cumpăra perla aceea extraordinară."

"Împărăția cerurilor mai seamănă și cu un năvod care ar fi fost aruncat în mare și ar fi adunat toate felurile de pești. Când plasa s-a umplut, pescarii o trag pe plajă și se așează pentru a sorta peștii; ei stâng pe cei buni în niște coșuri și îi aruncă pe cei răi."

Iisus a povestit mulțimii și multe alte parabole. De fapt, pornind de la această epocă, el a folosit rareori alte metode pentru a propovădui maselor. După ce a vorbit în parabole unui auditoriu public, el profita de orele de seară pentru a-și expune învățăturile mai detaliat și mai explicit apostolilor și evangheliștilor.

5. VIZITA LA KERESA

Mulțimea a continuat să sporească în toată săptămâna. În ziua de sabbat, Iisus s-a grăbit să se retragă pe dealuri, dar, duminică dimineața, mulțimile au revenit. Iisus le-a vorbit la începutul după-amiezii după o predică a lui Petru și, când a terminat, le-a zis apostolilor: „Sunt obosit de această îngrămădeală; să trecem lacul ca să ne odihnim o zi pe partea cealaltă.”

În timpul traversării, ei au fost asaltați de una dintre violentele și neașteptate furtuni caracteristice mării Galileii, mai ales în această perioadă a anului. Această întindere mare de apă se găsește la peste două sute de metri deasupra nivelului mării, și este înconjurată de maluri înalte, mai ales în vest. Cheiuri abrupte duceau de la lac către dealuri. O pungă de aer cald se ridică deasupra lacului în timpul zilei și după asfințitul soarelui, aerul răcoros al cheiurilor are tendința de a se precipita spre lac. Aceste rafale de vânt se produc rapid și se potolesc uneori tot atât de subit.

Unul dintre aceste vânturi puternice de seară a surprins, în această duminică, barca care îl ducea pe Iisus către celălalt mal. Trei alte bărci care transportau niște tineri evangheliști îl urmau. Furtuna a fost foarte violentă, deși limitată la această regiune a lacului; nu era nici o evidență a vreunei furtuni pe malul vestic. Vântul era atât de puternic că valurile au început să se reverse peste barcă. Pânza fusese smulsă înainte ca apostolii s-o fi putut înfășura, și depindeau acum numai de vâslele lor pe care le mânuiau energic pentru a ajunge la țărâmul aflat la o distanță de trei kilometri.

În acest timp, Iisus dormea în spatele bărcii, sub un mic adăpost. În momentul plecării din Betsaida, Maestrul era istovit, și pentru a se putea odihni el a cerut apostolilor să îl ducă cu barca de partea cealaltă a lacului. Acești foști pescari erau vâslași voinici și experimentați, dar această furtună era una dintre cele

leavened."

151:4.4 (1694.2) "The kingdom of heaven is also like a treasure hidden in a field, which a man discovered. In his joy he went forth to sell all he had that he might have the money to buy the field."

151:4.5 (1694.3) "The kingdom of heaven is also like a merchant seeking goodly pearls; and having found one pearl of great price, he went out and sold everything he possessed that he might be able to buy the extraordinary pearl."

151:4.6 (1694.4) "Again, the kingdom of heaven is like a sweep net which was cast into the sea, and it gathered up every kind of fish. Now, when the net was filled, the fishermen drew it up on the beach, where they sat down and sorted out the fish, gathering the good into vessels while the bad they threw away."

151:4.7 (1694.5) Many other parables spoke Jesus to the multitudes. In fact, from this time forward he seldom taught the masses except by this means. After speaking to a public audience in parables, he would, during the evening classes, more fully and explicitly expound his teachings to the apostles and the evangelists.

5. THE VISIT TO KERESA

151:5.1 (1694.6) The multitude continued to increase throughout the week. On Sabbath Jesus hastened away to the hills, but when Sunday morning came, the crowds returned. Jesus spoke to them in the early afternoon after the preaching of Peter, and when he had finished, he said to his apostles: "I am weary of the throngs; let us cross over to the other side that we may rest for a day."

151:5.2 (1694.7) On the way across the lake they encountered one of those violent and sudden windstorms which are characteristic of the Sea of Galilee, especially at this season of the year. This body of water is almost seven hundred feet below the level of the sea and is surrounded by high banks, especially on the west. There are steep gorges leading up from the lake into the hills, and as the heated air rises in a pocket over the lake during the day, there is a tendency after sunset for the cooling air of the gorges to rush down upon the lake. These gales come on quickly and sometimes go away just as suddenly.

151:5.3 (1694.8) It was just such an evening gale that caught the boat carrying Jesus over to the other side on this Sunday evening. Three other boats containing some of the younger evangelists were trailing after. This tempest was severe, notwithstanding that it was confined to this region of the lake, there being no evidence of a storm on the western shore. The wind was so strong that the waves began to wash over the boat. The high wind had torn the sail away before the apostles could furl it, and they were now entirely dependent on their oars as they laboriously pulled for the shore, a little more than a mile and a half distant.

151:5.4 (1694.9) Meanwhile Jesus lay asleep in the stern of the boat under a small overhead shelter. The Master was weary when they left Betsaida, and it was to secure rest that he had directed them to sail him across to the other side. These ex-fishermen were strong and experienced oarsmen, but this was one of the worst

mai violente care au fost întâlnite vreodată. Cu toate că vântul și valurile au legănat barca ca pe o jucărie, Iisus a continuat să doarmă netulburat. Petru mânia vâsla din dreapta de lângă pupă. Când barca a început să se umple de apă, el a dat drumul la vâslă și s-a repezit către Iisus scuturându-l ca să-l trezească. Când s-a trezit, Petru i-a zis: „Maestre, nu ști oare că suntem prinși de o furtună violentă? Dacă nu ne salvezi, avem să pierim cu toții.”

Afară din adăpostul său, sub ploaie, Iisus a început prin a-l privi pe Petru, apoi a scrutat întunecimea pentru a-i vedea pe vâslași care se luptau. După aceea, el și-a întors din nou privirea către Simon Petru, care, în agitația sa, nu își apucase vâsla, și i-a zis: „De ce sunteți atât de înfricoșați? Unde vă este credința? Pace, rămâneți liniștiți. Abia de adresase Iisus această dojană lui Petru și celorlalți apostoli, și l-a invitat pe Petru să caute pacea pentru a-și calma sufletul tulburat, că atmosfera perturbată și-a restabilit echilibrul și s-a domolit bine. Valurile neliniștite s-au calmat aproape imediat, în timp ce norii negri care se condensaseră într-o scurtă aversă de ploaie au dispărut și stelele au început să strălucească pe cer. Atât cât putem noi judeca, era vorba de o pură coincidență, dar apostolii, și mai ales Simon Petru, nu au încetat niciodată să considere episodul ca pe un miracol al naturii. Le venea prea ușor oamenilor vremii să creadă în miracolele naturii, căci erau convinși că natura era un fenomen controlat direct de forțe spirituale și de ființe supranaturale.

Iisus a explicat clar celor doisprezece că le vorbise sufletelor lor tulburate și se adresase minții lor devenite o jucărie a fricii, și că el nu poruncise nicidecum elementelor, dar acest lucru nu a folosit la nimic. Discipolii Maestrului au stăruit întotdeauna în interpretarea, în felul lor, a tuturor coincidențelor similare. Începând din ziua aceea, ei au persistat în a-l considera pe Maestru ca dispunând de o putere absolută asupra elementelor naturale. Petru nu a obosit niciodată să tot povestească că „până și vântul și valurile ascultau de el”.

Era seara târziu când Iisus și tovarășii săi au ajuns la țărm. Noaptea era calmă și magnifică. Ei s-au odihnit deci cu toții în bărci și nu au debarcat decât în dimineața zilei următoare, la puțină vreme după răsăritul soarelui. Când s-au reunit, în număr de vreo patruzeci, Iisus a zis: „Să mergem la poalele dealurilor și să zăbovim acolo câteva zile pentru a medita la problemele împărăției Tatălui.”

6. NEBUNUL DIN KERESA

Cea mai mare parte a malului estic al lacului urca în pantă lină către ținuturile înalte, dar, aproape de locul debarcării, exista o colină abruptă care, pe alocuri, cădea perpendicular pe lac. Arătând cu degetul la coasta colinei vecine, Iisus a zis: „Să urcăm pe latura aceasta a colinei ca să luăm micul dejun și să ne odihnim și să stăm de vorbă într-unul dintre adăposturi.”

Toată această coastă a colinei era străpunsă de peșteri săpate în stâncă. Multe dintre aceste nișe erau vechi caverne în stâncă. Cam pe la jumătatea înălțimii, pe o mică brână relativ plată, se găsea cimitirul micului sat al Keresei. În timp ce Iisus și asociații lui treceau

gales they had ever encountered. Although the wind and the waves tossed their boat about as though it were a toy ship, Jesus slumbered on undisturbed. Peter was at the right-hand oar near the stern. When the boat began to fill with water, he dropped his oar and, rushing over to Jesus, shook him vigorously in order to awaken him, and when he was aroused, Peter said: “Master, don’t you know we are in a violent storm? If you do not save us, we will all perish.”

151:5.5 (1695.1) As Jesus came out in the rain, he looked first at Peter, and then peering into the darkness at the struggling oarsmen, he turned his glance back upon Simon Peter, who, in his agitation, had not yet returned to his oar, and said: “Why are all of you so filled with fear? Where is your faith? Peace, be quiet.” Jesus had hardly uttered this rebuke to Peter and the other apostles, he had hardly bidden Peter seek peace wherewith to quiet his troubled soul, when the disturbed atmosphere, having established its equilibrium, settled down into a great calm. The angry waves almost immediately subsided, while the dark clouds, having spent themselves in a short shower, vanished, and the stars of heaven shone overhead. All this was purely coincidental as far as we can judge; but the apostles, particularly Simon Peter, never ceased to regard the episode as a nature miracle. It was especially easy for the men of that day to believe in nature miracles inasmuch as they firmly believed that all nature was a phenomenon directly under the control of spirit forces and supernatural beings.

151:5.6 (1695.2) Jesus plainly explained to the twelve that he had spoken to their troubled spirits and had addressed himself to their fear-tossed minds, that he had not commanded the elements to obey his word, but it was of no avail. The Master’s followers always persisted in placing their own interpretation on all such coincidental occurrences. From this day on they insisted on regarding the Master as having absolute power over the natural elements. Peter never grew weary of reciting how “even the winds and the waves obey him.”

151:5.7 (1695.3) It was late in the evening when Jesus and his associates reached the shore, and since it was a calm and beautiful night, they all rested in the boats, not going ashore until shortly after sunrise the next morning. When they were gathered together, about forty in all, Jesus said: “Let us go up into yonder hills and tarry for a few days while we ponder over the problems of the Father’s kingdom.”

6. THE KHERESA LUNATIC

151:6.1 (1695.4) Although most of the near-by eastern shore of the lake sloped up gently to the highlands beyond, at this particular spot there was a steep hillside, the shore in some places dropping sheer down into the lake. Pointing up to the side of the near-by hill, Jesus said: “Let us go up on this hillside for our breakfast and under some of the shelters rest and talk.”

151:6.2 (1695.5) This entire hillside was covered with caverns which had been hewn out of the rock. Many of these niches were ancient sepulchres. About halfway up the hillside on a small, relatively level spot was the cemetery of the little village of Kheresa. As Jesus and

prin apropierea mormintelor, un nebun, care trăia în aceste peșteri de pe coasta colinei, s-a repezit la ei. Acest dement era foarte cunoscut în regiune; el fusese cândva prins cu legături și cu lanțuri, și închis într-una dintre grote. El își rupsesse, de multă vreme, cătușele și rătăcea, acum, în libertate printre mormintele și cavourile abandonate din stâncă.

Acest bărbat pe nume Amos era afectat de o formă recurentă de nebunie. El avea lungi perioade de timp în care se îmbrăca și se purta cum se cuvine cu ceilalți. În timpul unuia dintre aceste intervale de luciditate, el era plecat la Betsaida unde îl auzise predicând pe Iisus și pe apostolii săi, și, în vremea aceea, el începuse să creadă cu șovăială în evanghelia împărăției. Dar curând o fază furtunoasă a bolii sale a reapărut, și a fugit către mormintele unde gemea, urla și se purta în așa fel încât îi teroriza pe toți oamenii pe care îi întâlnea.

Când Amos l-a recunoscut pe Iisus, el a căzut la picioarele sale strigând: „Te cunosc, Iisus, dar eu sunt posedat de o mulțime de demoni și te rog să nu mă chinui.” Acest om credea sincer că demența sa periodică era pricinuită de faptul că în momentul crizelor, spiritele rele sau necurate intrau în el și îi dominau mintea și corpul. Necazurile sale erau în principal emoționale - creierul său nu era grav bolnav.

Coborându-și privirea la omul care se târa ca un animal la picioarele sale, Iisus s-a aplecat, l-a luat de mână, l-a ridicat și a zis: „Amos, tu nu ești posedat de un demon; tu ai auzit deja vestea cea bună că ești un fiu de Dumnezeu. Îți poruncesc să ieși din transa aceasta.” Când Amos l-a auzit pe Iisus rostind aceste cuvinte, s-a produs o asemenea transformare în intelectul său că justetea minții sale și controlul normal al emoțiilor sale au fost imediat restabilite. În momentul acela se adunase o mulțime considerabilă care venea din satul vecin, și a sporit cu păstorii care păzeau turmele de porci de pe ținuturile înalte. Toți acești oameni au fost uluiți să îl vadă pe nebun așezat alături de Iisus și de discipolii săi, în plin echilibru mental, discutând cu ei.

În timp ce porcarii năvăleau în sat pentru a răspândi vestea că alienatul fusese potolit, câinii au atacat o turmă abandonată de treizeci de porci și au mânat cea mai mare parte dintre ei de sus de pe culme de-a dreptul în mare. Acest incident raportat la prezența lui Iisus și la tămăduirea presupusă miraculoasă a lunaticului, a dat naștere legendei că Iisus îl vindecase pe Amos izgonind afară din el o legiune de demoni și că acești demoni intraseră în porcii din turmă, ceea ce îi făcuse să se repeadă cu capul înainte către nimicirea lor în mare. Înainte de sfârșitul zilei, episodul fusese răspândit de porcari, și tot satul crezuse aceasta. Amos a crezut cu certitudine în aceeași poveste; el văzuse porcii căzând peste marginea falezei la puțin timp după revenirea la calm a minții sale tulburate, și el a crezut întotdeauna că aceste animale luaseră cu ele duhurile rele care îl chinaseră și torturaseră atâta vreme. Aceasta a contribuit mult la permanența vindecării sale. Este la fel de adevărat că apostolii lui Iisus (mai puțin Toma) au crezut că episodul cu porcii era direct legat de vindecarea lui Amos.

Iisus nu a găsit odihna pe care venise s-o caute. El a fost asaltat aproape toată ziua de oameni veniți la

his associates passed near this burial ground, a lunatic who lived in these hillside caverns rushed up to them. This demented man was well known about these parts, having onetime been bound with fetters and chains and confined in one of the grottoes. Long since he had broken his shackles and now roamed at will among the tombs and abandoned sepulchres.

151:6.3 (1696.1) This man, whose name was Amos, was afflicted with a periodic form of insanity. There were considerable spells when he would find some clothing and deport himself fairly well among his fellows. During one of these lucid intervals he had gone over to Betsaida, where he heard the preaching of Jesus and the apostles, and at that time had become a halfhearted believer in the gospel of the kingdom. But soon a stormy phase of his trouble appeared, and he fled to the tombs, where he moaned, cried out aloud, and so conducted himself as to terrorize all who chanced to meet him.

151:6.4 (1696.2) When Amos recognized Jesus, he fell down at his feet and exclaimed: “I know you, Jesus, but I am possessed of many devils, and I beseech that you will not torment me.” This man truly believed that his periodic mental affliction was due to the fact that, at such times, evil or unclean spirits entered into him and dominated his mind and body. His troubles were mostly emotional — his brain was not grossly diseased.

151:6.5 (1696.3) Jesus, looking down upon the man crouching like an animal at his feet, reached down and, taking him by the hand, stood him up and said to him: “Amos, you are not possessed of a devil; you have already heard the good news that you are a son of God. I command you to come out of this spell.” And when Amos heard Jesus speak these words, there occurred such a transformation in his intellect that he was immediately restored to his right mind and the normal control of his emotions. By this time a considerable crowd had assembled from the near-by village, and these people, augmented by the swine herders from the highland above them, were astonished to see the lunatic sitting with Jesus and his followers, in possession of his right mind and freely conversing with them.

151:6.6 (1696.4) As the swine herders rushed into the village to spread the news of the taming of the lunatic, the dogs charged upon a small and untended herd of about thirty swine and drove most of them over a precipice into the sea. And it was this incidental occurrence, in connection with the presence of Jesus and the supposed miraculous curing of the lunatic, that gave origin to the legend that Jesus had cured Amos by casting a legion of devils out of him, and that these devils had entered into the herd of swine, causing them forthwith to rush headlong to their destruction in the sea below. Before the day was over, this episode was published abroad by the swine tenders, and the whole village believed it. Amos most certainly believed this story; he saw the swine tumbling over the brow of the hill shortly after his troubled mind had quieted down, and he always believed that they carried with them the very evil spirits which had so long tormented and afflicted him. And this had a good deal to do with the permanency of his cure. It is equally true that all of Jesus' apostles (save Thomas) believed that the episode of the swine was directly connected with the cure of Amos.

151:6.7 (1696.5) Jesus did not obtain the rest he was looking for. Most of that day he was thronged by those

vestea că Amos fusese vindecat, și atrași de povestea demonilor necurați ieșiți din lunatic pentru a intra în turma de porci. Marți dimineața devreme, după o singură noapte de odihnă, Iisus și prietenii săi au fost treziți de o delegație a acestor păgâni crescători de porci, venită să îl silească să plece de la ei. Purtătorul lor de cuvânt le-a zis lui Petru și lui Andrei: „Pescari din Galileea, plecați de la noi și duceți profetul vostru cu voi. Noi știm că este un sfânt, dar zeii țării noastre nu îl cunosc, și riscăm să pierdem un mare număr de porci. Ne este frică de voi, și de aceea vă rugăm să vă duceți de aici.” După ce i-a auzit, Iisus i-a zis lui Andrei: „Să ne reîntorcem la noi acasă”

În momentul când erau pe punctul de a pleca, Amos s-a rugat de Iisus să îi permită să-l însoțească, dar Maestrul n-a vrut să consimtă. Iisus i-a zis lui Amos: „Nu uita că tu ești un fiu al lui Dumnezeu. Întoarce-te acasă la tine și arată-le marile lucruri pe care Dumnezeu le-a făcut pentru tine.” Și Amos a umblat pretutindeni făcând public faptul că Iisus izgonise o legiune de demoni din sufletul său tulburat, și că aceste duhuri rele intraseră într-o turmă de porci, pe care îi mânase repede la nimicire. El nu s-a oprit până nu a vizitat toate orașele Decapolisului proclamând marile lucruri pe care Iisus le făcuse pentru el.

who came in response to the word that Amos had been cured, and who were attracted by the story that the demons had gone out of the lunatic into the herd of swine. And so, after only one night of rest, early Tuesday morning Jesus and his friends were awakened by a delegation of these swine-raising gentiles who had come to urge that he depart from their midst. Said their spokesman to Peter and Andrew: “Fishermen of Galilee, depart from us and take your prophet with you. We know he is a holy man, but the gods of our country do not know him, and we stand in danger of losing many swine. The fear of you has descended upon us, so that we pray you to go hence.” And when Jesus heard them, he said to Andrew, “Let us return to our place.”

^{151:6.8 (1697.1)} As they were about to depart, Amos besought Jesus to permit him to go back with them, but the Master would not consent. Said Jesus to Amos: “Forget not that you are a son of God. Return to your own people and show them what great things God has done for you.” And Amos went about publishing that Jesus had cast a legion of devils out of his troubled soul, and that these evil spirits had entered into a herd of swine, driving them to quick destruction. And he did not stop until he had gone into all the cities of the Decapolis, declaring what great things Jesus had done for him.

Capitolul 152. Evenimentele premergătoare crizei din Capernaum

⇨ 151

CARTEA URANTIA

153 ⇨

PARTE IV. VIAȚA ȘI ÎNVĂȚĂTURILE LUI IISUS

CAPITOLUL 152

EVENTIMENTELE PREMERGĂTOARE CRIZEI DIN CAPERNAUM

Secțiuni

Introduction

1. În casa lui Jair
2. Hănirea celor cinci mii
3. Episodul încoronării
4. Viziunea nocturnă a lui Simon Petru
5. Întoarcerea la Betsaida
6. La Gensaret
7. La Ierusalim

Introduction

VESTEA vindecării lui Amos, lunaticul din Keresa, se răspândise deja prin Betsaida și prin Capernaum, astfel încât era o mare înghesuială în așteptarea lui Iisus când barca sa a acostat în această dimineață de marți. În această mulțime se găseau și noii observatori trimiși în Capernaum de sinedriul din Ierusalim pentru a găsi un motiv ca să îl aresteze și să îl inculpe pe Maestru. În vreme ce Iisus vorbea cu oamenii care se adunaseră pentru a-l întâmpina, Jair, unul dintre șefii sinagogii, și-a croit drum prin mulțime, a căzut la picioarele sale, l-a prins de mână și i-a cerut să îl însoțească în mare grabă spunându-i: „Maestre, fetița mea, unicul copil, zace acasă gata să moară. Te rog să vii s-o vindec.” Când Iisus a auzit cererea acestui tată, i-a zis: „Am să te însoțesc.”

În timp ce mergea cu Jair, mulțimea, care auzise rugămintea tatălui, i-a urmat pentru a vedea ceea ce avea să se petreacă. Cu puțin timp înainte de sosirea lor la casa liderului, și pe când treceau repede pe o cale îngustă în care îi înghesuia mulțimea, Iisus s-a oprit brusc, strigând: „Cineva m-a atins.” Și când persoanele de lângă el au negat că l-ar fi atins, Petru a zis: „Maestre, vezi bine că mulțimea aceasta te împinge, fapt care amenință să ne strivească, și totuși tu zici că cineva te-a atins. Ce vrei să zici?” Atunci Iisus a spus: „Eu am întrebat cine m-a atins, pentru că am simțit că ieșise din mine o energie vie.” El a privit în jurul lui și ochii i-au căzut pe o femeie de lângă el, care a înaintat, a îngenunchat la picioarele sale și a zis: „Ani de zile

PAPER 152

EVENTS LEADING UP TO THE CAPERNAUM CRISIS

SECTIONS

Introduction

1. At Jairus's House
2. Feeding the Five Thousand
3. The King-Making Episode
4. Simon Peter's Night Vision
5. Back in Bethsaida
6. At Gennesaret
7. At Jerusalem

INTRODUCTION

^{152:0.1 (1698.1)} THE story of the cure of Amos, the Kheresa lunatic, had already reached Bethsaida and Capernaum, so that a great crowd was waiting for Jesus when his boat landed that Tuesday forenoon. Among this throng were the new observers from the Jerusalem Sanhedrin who had come down to Capernaum to find cause for the Master's apprehension and conviction. As Jesus spoke with those who had assembled to greet him, Jairus, one of the rulers of the synagogue, made his way through the crowd and, falling down at his feet, took him by the hand and besought that he would hasten away with him, saying: "Master, my little daughter, an only child, lies in my home at the point of death. I pray that you will come and heal her." When Jesus heard the request of this father, he said: "I will go with you."

^{152:0.2 (1698.2)} As Jesus went along with Jairus, the large crowd which had heard the father's request followed on to see what would happen. Shortly before they reached the ruler's house, as they hastened through a narrow street and as the throng jostled him, Jesus suddenly stopped, exclaiming, "Someone touched me." And when those who were near him denied that they had touched him, Peter spoke up: "Master, you can see that this crowd presses you, threatening to crush us, and yet you say 'someone has touched me.' What do you mean?" Then Jesus said: "I asked who touched me, for I perceived that living energy had gone forth from me." As Jesus looked about him, his eyes fell upon a near-by woman, who, coming forward, knelt at his feet and said:

am fost chinuită de o hemoragie extenuantă. Mulți medici m-au făcut să sufăr multe; mi-am cheltuit tot ce aveam, dar nici unul nu a putut să mă vindece. Apoi am auzit vorbindu-se de tine, și m-am gândit că, dacă aş putea măcar să-ți ating marginea hainei, aş fi însăntoșită. Atunci, m-am împins odată cu mulțimea care a înaintat până ce am putut să fiu aproape de tine, Maestre, și ți-am atins haina; asta m-a făcut bine; știu că am fost vindecată de durerea mea.”

Auzind aceasta, Iisus a luat femeia de mână, a ridicat-o și i-a zis: „Fiica mea, credința ta te-a vindecat; mergi în pace.” Credința ei este ceea ce o vindecase, nu contactul cu el. Acest caz este un bun exemplu de tămăduiri aparent miraculoase care au fost prezente în cariera pământească a lui Iisus, dar care, în nici un caz, nu au rezultat dintr-un act conștient al voinței sale. Trecerea timpului a dovedit că această femeie era realmente vindecată de boala sa. Credința sa era de o natură care îi îngăduia să perceapă direct puterea creatoare care se afla în persoana Maestrului. Cu credința pe care o avea, nu îi trebuia decât să se apropie de persoana Maestrului. Nu era câtuși de puțin necesar ca ea să îi atingă un colț al veșmântului; acest contact reprezenta pur și simplu partea superstițioasă a credinței sale. Iisus a chemat-o în fața lui pe această femeie din Cezareea lui Filip, numită Veronica, pentru a corecta două erori susceptibile de a rămâne în mintea ei sau de a subzista în cea a martorilor la această vindecare. El nu voia ca Veronica să plece gândindu-se că frica ei, în încercarea de a fura vindecarea ei, ar fi dat roade, sau că această tămăduire s-ar datora faptului de a fi atins în mod superstițios veșmântul lui. Iisus dorea să se știe de către lume că ceea ce operase la tămăduirea Veronicăi era credința curată și vie.

1. ÎN CASA LUI JAIR

De bună seamă, această întârziere îl sporise teribil nerăbdarea lui Jair, astfel încât grupul s-a pus în mișcare grăbind mult pasul. Chiar înainte de a fi intrat în casa acestui lider, unul dintre servitori a ieșit zicând: „Nu-l mai deranja pe Maestru; fiica ta e moartă.” Dar Iisus a părut să nu acorde atenție cuvintelor servitorului; luându-i pe Petru, Iacob și Ioan, el s-a întors către tatăl dezolat și i-a zis: „Să nu ai teamă; crede numai. Intrând în casă, el a văzut că deja cântăreții din flaut erau acolo împreună cu bocitoarele și făceau o larmă necuviincioasă; rudele se puseseră deja pe plâns și pe văit. Când a cerut să fie scoși din încăpere trei bocitorii, el a intrat cu tatăl, cu mama și cu cei trei apostoli ai lui. Le spusese bocitorilor că fata nu era moartă, dar ei l-au luat în derădere. Iisus s-a adresat apoi mamei zicându-i: „Fiica ta nu este moartă; doar doarme.” Când agitația din casă s-a calmat, Iisus s-a apropiat de locul unde era culcat copilul, i-a luat mâna și i-a zis: „Fiica mea, îți spun, trezește-te și te scoală.” Și, când fata a auzit aceste cuvinte, s-a ridicat numaidecât și a străbătut camera. Apoi, după ce și-a revenit din zăpăceală, Iisus i-a poruncit să i se dea demâncare, căci ea stătuse vreme lungă fără hrană.

Era multă agitație la Capernaum contra lui Iisus. El a reunit deci familia și le-a explicat că fetița intrase în comă în urma unei lungi stări febrile, că el nu făcuse

“For years I have been afflicted with a scourging hemorrhage. I have suffered many things from many physicians; I have spent all my substance, but none could cure me. Then I heard of you, and I thought if I may but touch the hem of his garment, I shall certainly be made whole. And so I pressed forward with the crowd as it moved along until, standing near you, Master, I touched the border of your garment, and I was made whole; I know that I have been healed of my affliction.”

152:0.3 (1698.3) When Jesus heard this, he took the woman by the hand and, lifting her up, said: “Daughter, your faith has made you whole; go in peace.” It was her *faith* and not her *touch* that made her whole. And this case is a good illustration of many apparently miraculous cures which attended upon Jesus’ earth career, but which he in no sense consciously willed. The passing of time demonstrated that this woman was really cured of her malady. Her faith was of the sort that laid direct hold upon the creative power resident in the Master’s person. With the faith she had, it was only necessary to approach the Master’s person. It was not at all necessary to touch his garment; that was merely the superstitious part of her belief. Jesus called this woman, Veronica of Caesarea-Philippi, into his presence to correct two errors which might have lingered in her mind, or which might have persisted in the minds of those who witnessed this healing: He did not want Veronica to go away thinking that her fear in attempting to steal her cure had been honored, or that her superstition in associating the touch of his garment with her healing had been effective. He desired all to know that it was her pure and living *faith* that had wrought the cure.

1. AT JAIRUS’S HOUSE

152:1.1 (1699.1) Jairus was, of course, terribly impatient of this delay in reaching his home; so they now hastened on at quickened pace. Even before they entered the ruler’s yard, one of his servants came out, saying: “Trouble not the Master; your daughter is dead.” But Jesus seemed not to heed the servant’s words, for, taking with him Peter, James, and John, he turned and said to the grief-stricken father: “Fear not; only believe.” When he entered the house, he found the flute-players already there with the mourners, who were making an unseemly tumult; already were the relatives engaged in weeping and wailing. And when he had put all the mourners out of the room, he went in with the father and mother and his three apostles. He had told the mourners that the damsel was not dead, but they laughed him to scorn. Jesus now turned to the mother, saying: “Your daughter is not dead; she is only asleep.” And when the house had quieted down, Jesus, going up to where the child lay, took her by the hand and said, “Daughter, I say to you, awake and arise!” And when the girl heard these words, she immediately rose up and walked across the room. And presently, after she had recovered from her daze, Jesus directed that they should give her something to eat, for she had been a long time without food.

152:1.2 (1699.2) Since there was much agitation in Capernaum against Jesus, he called the family together and explained that the maiden had been in a state of

decât să o deștepte și că nu o reînviase dintre morți. El le-a explicat același lucru apostolilor, dar a fost zadarnic. Tot ceea ce putea Iisus să spună în aceste cazuri de miracole aparente avusese prea puțin efect asupra discipolilor lui. Ei se așteptau la miracole și nu lipseau nici ocaziile de a atribui o nouă minune acțiunii lui Iisus. Maestrul și apostolii s-au întors în Betsaida după ce Iisus le-a recomandat în mod special să nu relateze acest episod nimănui.

Când a ieșit din casa lui Jair, doi orbi, conduși de un băiat mut, l-au urmat pretinzând cu strigăte puternice să fie vindecați. În acest moment, renumele lui Iisus ca vindecător era la apogeul său. Pe oriunde mergea, cei bolnavi și cei năpăstuiți îl așteptau. Maestrul părea acum foarte obosit, și toți prietenii săi își făceau griji, de teamă că dacă va continua să propovăduiască și să tămăduiască, va ajunge la capătul forțelor sale și se va prăbuși.

Apostolii lui Iisus, fără a vorbi de oamenii de rând, nu puteau să înțeleagă natura și atributele acestui Om-Dumnezeu. Nici o generație ulterioară nu a fost de altfel capabilă să evalueze ceea ce s-a petrecut pe Pământ în persoana lui Iisus din Nazaret. Niciodată știința sau religia nu vor avea ocazia de a controla aceste evenimente remarcabile, pentru simplul motiv că această situație extraordinară nu va mai putea niciodată să se mai producă pe această planetă, sau în vreo altă lume a Nebadonului. Niciodată mai mult, pe nici o lume din tot acest univers, nici o ființă nu va apărea sub înfățișarea cărnii muritoare, încorporând în același timp toate atributele energiei creatoare conjugate cu înzestrările spirituale care transcend timpul și majoritatea celorlalte limitări materiale.

Niciodată înainte ca Iisus să fi fost pe Pământ, și niciodată de atunci, n-a mai fost posibil să se obțină într-un mod atât de direct și evident rezultatele care să însoțească credința solidă și vie a muritorilor, bărbați și femei. Pentru a repeta aceste fenomene, ar trebui să ne întoarcem în prezența imediată a lui Mihail, Creatorul, și să îl găsim așa cum era el în vremea aceasta - Fiul Omului. Tot așa, astăzi, în timp ce absența sa împiedică asemenea manifestări materiale, trebuie să vă abțineți de a limita în orice fel demonstrația posibilă a puterii sale spirituale. Cu toate că Maestrul este absent ca ființă materială, el este prezent în inima oamenilor ca influență spirituală. Părăsind această lume, Iisus a permis spiritului său să trăiască alături de acela al Tatălui său, care locuiește în mintea oricărui om.

2. HĂNIREA CELOR CINCI MII

Iisus a continuat să propovăduiască poporului în timpul zilei și să îl instruiască pe apostoli și pe evangheliști seara. Vineri a poruncit o săptămână de vacanță pentru a le îngădui tuturor discipolilor săi să meargă să își petreacă câteva zile la ei acasă sau la prietenii lor înainte de a se pregăti să urce la Ierusalim pentru perioada Paștelor. Dar mai mult de jumătate din discipolii lui au refuzat să îl părăsească, iar mulțimea a sporit în fiecare zi într-atâtă încât David Zebedeu a vrut să întemeieze un nou campament, dar Iisus a refuzat să consimtă. Maestrul avusese atât de puțin timp de odihnă în timpul sabatului că, duminică dimineața, 27

coma following a long fever, and that he had merely aroused her, that he had not raised her from the dead. He likewise explained all this to his apostles, but it was futile; they all believed he had raised the little girl from the dead. What Jesus said in explanation of many of these apparent miracles had little effect on his followers. They were miracle-minded and lost no opportunity to ascribe another wonder to Jesus. Jesus and the apostles returned to Bethsaida after he had specifically charged all of them that they should tell no man.

152:1.3 (1699.3) When he came out of Jairus's house, two blind men led by a dumb boy followed him and cried out for healing. About this time Jesus' reputation as a healer was at its very height. Everywhere he went the sick and the afflicted were waiting for him. The Master now looked much worn, and all of his friends were becoming concerned lest he continue his work of teaching and healing to the point of actual collapse.

152:1.4 (1699.4) Jesus' apostles, let alone the common people, could not understand the nature and attributes of this God-man. Neither has any subsequent generation been able to evaluate what took place on earth in the person of Jesus of Nazareth. And there can never occur an opportunity for either science or religion to check up on these remarkable events for the simple reason that such an extraordinary situation can never again occur, either on this world or on any other world in Nebadon. Never again, on any world in this entire universe, will a being appear in the likeness of mortal flesh, at the same time embodying all the attributes of creative energy combined with spiritual endowments which transcend time and most other material limitations.

152:1.5 (1700.1) Never before Jesus was on earth, nor since, has it been possible so directly and graphically to secure the results attendant upon the strong and living faith of mortal men and women. To repeat these phenomena, we would have to go into the immediate presence of Michael, the Creator, and find him as he was in those days — the Son of Man. Likewise, today, while his absence prevents such material manifestations, you should refrain from placing any sort of limitation on the possible exhibition of his *spiritual power*. Though the Master is absent as a material being, he is present as a spiritual influence in the hearts of men. By going away from the world, Jesus made it possible for his spirit to live alongside that of his Father which indwells the minds of all mankind.

2. FEEDING THE FIVE THOUSAND

152:2.1 (1700.2) Jesus continued to teach the people by day while he instructed the apostles and evangelists at night. On Friday he declared a furlough of one week that all his followers might go home or to their friends for a few days before preparing to go up to Jerusalem for the Passover. But more than one half of his disciples refused to leave him, and the multitude was daily increasing in size, so much so that David Zebedee desired to establish a new encampment, but Jesus refused consent. The Master had so little rest over the Sabbath that on Sunday morning, March 27, he sought to get away from the people. Some of the evangelists

martie, el a căutat să se îndepărteze de mulțime. Câțiva evangheliști au fost lăsați în urmă pentru a vorbi mulțimilor, în vreme ce Iisus și cei doisprezece apostoli intenționau să scape fără a fi zăriți și să ajungă pe celălalt mal al lacului, unde gândeau că găsesc, într-un magnific parc din sudul Betsaidei-Iulia, răgazul de care aveau atâta nevoie. Regiunea era un loc de plimbare preferat pentru locuitorii Capernaumului, care cunoșteau bine aceste parcuri de pe malul oriental.

Dar mulțimea nu a înțeles astfel. Cei interesați au văzut direcția pe care o lua barca lui Iisus, au închiriat toate bărcile disponibile și s-au lansat în urmărirea sa. Cei care nu au putut găsi ambarcațiuni au plecat pe jos înconjurând extremitatea nordică a lacului.

Târziu în după-amiază, peste o mie de persoane îl reperaseră pe Maestru într-unul din parcuri. El le-a vorbit pe scurt și Petru l-a înlocuit. Mulți dintre acești oameni aduseseră mâncare. Ei și-au luat masa de seară, apoi s-au adunat în grupuri mici în timp ce apostolii și discipolii lui Iisus le propovăduiau.

Luni după-amiază, mulțimea sporise. Ea număra acum peste trei mii de persoane și totuși - seara târziu - continuau să sosească, aducând cu ele toate felurile de bolnavi. Sute de persoane interesate își stabiliseră planurile de a se opri la Capernaum ca să îl vadă și să îl audă pe Iisus în drumul lor spre Ierusalim pentru Paști. Și ei nu voiau cu nici un preț să fie dezamăgiți. Miercuri la amiază, aproape cinci mii de bărbați, femei și copii se adunaseră în acest parc de la sud de Betsaida-Iulia. Vremea era agreabilă, căci sfârșitul anotimpului ploilor, în această regiune, era pe aproape.

Filip procurase provizii pentru hrana lui Iisus și a celor doisprezece pentru trei zile; el lăsase acestea în seama tânărului Marcu, omul lor la toate. Această după-amiază era a treia zi de prezență pentru jumătate din mulțime, iar proviziile de merinde pe care oamenii le aduseseră erau pe sfârșite. David Zebedeu nu mai avea aici nici un oraș de corturi pentru a găzdui și a hrăni mulțimile. Filip nici nu făcuse provizii pentru o mulțime atât de mare. Însă, cu toate că oamenilor le-a fost foame, ei nu voiau să plece de acolo. Se șoptea că Iisus, dornic de a evita problemele atât cu Irod, cât și cu conducătorii din Ierusalim, alesese acest loc din afara jurisdicției dușmanilor săi ca loc convenabil pentru a fi încoronat ca rege. Entuziasmul mulțimii creștea din oră în oră. Nu i se spunea nimic lui Iisus, dar, bineînțeles, el știa tot ceea ce se petrecea. Chiar și cei doisprezece apostoli, și în mod deosebit tinerii evangheliști, aveau idei false despre aceste lucruri. Apostolii care erau în favoarea acestei încercări de a-l proclama pe Iisus rege erau Petru, Ioan, Simon Zelotul și Iuda Iscariotul. Cei care se opuneau planului erau Andrei, Iacob, Nataniel și Toma. Matei, Filip și gemenii Alfeu erau neutri. Capul acestui complot pentru încoronarea lui Iisus era Ioab, unul dintre tinerii evangheliști.

Aceasta era situația, miercuri după-amiază către ora cinci, când Iisus i-a cerut lui Iacob Alfeu să convoace pe Andrei și pe Filip. Iisus le-a zis: „Ce să facem cu mulțimea? Oamenii aceștia sunt cu noi de trei zile, și multora dintre ei le este foame. Ei nu au alimente.” Filip și Andrei au făcut un schimb de priviri, apoi Filip a răspuns: „Maestre, ar trebui să îi pui să umble prin satele din împrejurimi ca să cumpere de mâncare.” Andrei se temea de eșuarea complotului pentru instituirea unui rege; el l-a sprijinit deci repede pe

were left to talk to the multitude while Jesus and the twelve planned to escape, unnoticed, to the opposite shore of the lake, where they proposed to obtain much needed rest in a beautiful park south of Betsaida-Julias. This region was a favorite resorting place for Capernaum folks; they were all familiar with these parks on the eastern shore.

152:2.2 (1700.3) But the people would not have it so. They saw the direction taken by Jesus' boat, and hiring every craft available, they started out in pursuit. Those who could not obtain boats fared forth on foot to walk around the upper end of the lake.

152:2.3 (1700.4) By late afternoon more than a thousand persons had located the Master in one of the parks, and he spoke to them briefly, being followed by Peter. Many of these people had brought food with them, and after eating the evening meal, they gathered about in small groups while Jesus' apostles and disciples taught them.

152:2.4 (1700.5) Monday afternoon the multitude had increased to more than three thousand. And still — way into the evening — the people continued to flock in, bringing all manner of sick folks with them. Hundreds of interested persons had made their plans to stop over at Capernaum to see and hear Jesus on their way to the Passover, and they simply refused to be disappointed. By Wednesday noon about five thousand men, women, and children were assembled here in this park to the south of Betsaida-Julias. The weather was pleasant, it being near the end of the rainy season in this locality.

152:2.5 (1700.6) Philip had provided a three days' supply of food for Jesus and the twelve, which was in the custody of the Mark lad, their boy of all chores. By afternoon of this, the third day for almost half of this multitude, the food the people had brought with them was nearly exhausted. David Zebedee had no tented city here to feed and accommodate the crowds. Neither had Philip made food provision for such a multitude. But the people, even though they were hungry, would not go away. It was being quietly whispered about that Jesus, desiring to avoid trouble with both Herod and the Jerusalem leaders, had chosen this quiet spot outside the jurisdiction of all his enemies as the proper place to be crowned king. The enthusiasm of the people was rising every hour. Not a word was said to Jesus, though, of course, he knew all that was going on. Even the twelve apostles were still tainted with such notions, and especially the younger evangelists. The apostles who favored this attempt to proclaim Jesus king were Peter, John, Simon Zelotes, and Judas Iscariot. Those opposing the plan were Andrew, James, Nathaniel, and Thomas. Matthew, Philip, and the Alpheus twins were noncommittal. The ringleader of this plot to make him king was Joab, one of the young evangelists.

152:2.6 (1701.1) This was the stage setting about five o'clock on Wednesday afternoon, when Jesus asked James Alpheus to summon Andrew and Philip. Said Jesus: "What shall we do with the multitude? They have been with us now three days, and many of them are hungry. They have no food." Philip and Andrew exchanged glances, and then Philip answered: "Master, you should send these people away so that they may go to the villages around about and buy themselves food." And Andrew, fearing the materialization of the king plot,

Filip zicând: „Da, Maestre, eu cred că este cel mai bine să trimiți mulțimea pe drumul ei ca să cumpere alimente în timp ce tu vei apuca puțină odihnă.” În timpul acesta, și alți apostoli dintre cei doisprezece interveniseră în discuție. Iisus a zis atunci: „Dar eu nu vreau să îi trimit înfometați; nu puteți voi să îi hrăniți?” A fost prea mult pentru Filip care a strigat: „Maestre, acest loc în plină țară este oare un loc unde putem cumpăra pâine pentru această mulțime? Cu două sute de dinari noi nu am avea de ajuns nici pentru o masă.”

Înainte ca alți apostoli să fi avut posibilitatea să se exprime, Iisus s-a întors către Andrei și Filip zicând: „Eu nu vreau să îi trimit de aici pe oamenii aceștia.” „Ei sunt acolo ca niște oi fără păstor, și așa vrea să îi hrănesc. Ce avem de mâncare?” În vreme ce Filip discuta cu Matei și cu Iuda, Andrei l-a căutat pe tânărul Marcu pentru a verifica ceea ce rămânea din proviziile lor. El a revenit la ei zicând: „Nu i-au rămas băiatului decât cinci pâini de orz și doi pești uscați” - și Petru a adăugat cu promptitudine: „Și trebuie să mai mâncăm și în seara asta.”

Pentru o clipă, Iisus a rămas tăcut. Privirea lui se pierdu undeva în depărtare. Apostolii nu ziceau nimic. Iisus s-a întors deodată către Andrei și i-a zis: „Adu-mi pâinile și peștii.” Când Andrei i-a adus pâinea, Maestrul i-a zis: „Ordonă oamenilor să se așeze pe iarbă în grupuri de câte o sută, și desemnează câte un șef peste fiecare grup în timp ce îi aduci pe toți evangheliștii aici cu noi.”

Iisus a luat pâinile în mâini și a mulțumit Domnului. După care, a rupt pâinea și a dat din ea apostolilor săi, care au dat-o evangheliștilor, care l-a rândul lor au dus-o mulțimii. Iisus a rupt din pești și i-a împărțit în același fel. Mulțimea a mâncat și s-a săturat și, când a terminat de mâncat, Iisus a zis discipolilor: „Strângeți bucățile ca să nu se piardă nimic.” Când au reușit să adune bucățile, ei umpluseră cu ele douăsprezece coșuri. Cam cinci mii de bărbați, femei și copii au luat parte la această masă extraordinară.

Acesta a fost primul și unicul miracol al naturii pe care Iisus l-a înfăptuit după ce l-a proiectat cu bună știință. Este adevărat că discipolii lui aveau tendința de a califica drept miracole niște fenomene care nu erau așa ceva, dar, în speță, era vorba de un autentic ajutor supranatural. După cum ni s-a zis, Mihail a înmulțit elementele nutritive după cum a făcut-o întotdeauna, atâta că în împrejurarea aceasta, el a eliminat factorul timp și procesul vital observabil din punct de vedere fizic.

3. EPISODUL ÎNCORONĂRII

Alimentarea celor cinci mii cu ajutorul energiei supranaturale a fost un alt caz în care evenimentul reprezenta mila omenească aliată cu puterea creatoare. Acum că mulțimea fusese hrănită, și datorită faptului că renumele lui Iisus fusese sporit ținând seama de acest prodigios miracol, proiectul de a pune stăpânire pe Maestru și de a-l proclama rege nu mai avea nevoie de indicațiile nimănui. Ideea a părut să se răspândească în mulțime ca o boală molipsitoare. Reacția mulțimii la această satisfacere neașteptată și

quickly joined with Philip, saying: “Yes, Master, I think it best that you dismiss the multitude so that they may go their way and buy food while you secure rest for a season.” By this time others of the twelve had joined the conference. Then said Jesus: “But I do not desire to send them away hungry; can you not feed them?” This was too much for Philip, and he spoke right up: “Master, in this country place where can we buy bread for this multitude? Two hundred denarii worth would not be enough for lunch.”

^{152:2.7 (1701.2)} Before the apostles had an opportunity to express themselves, Jesus turned to Andrew and Philip, saying: “I do not want to send these people away. Here they are, like sheep without a shepherd. I would like to feed them. What food have we with us?” While Philip was conversing with Matthew and Judas, Andrew sought out the Mark lad to ascertain how much was left of their store of provisions. He returned to Jesus, saying: “The lad has left only five barley loaves and two dried fishes” — and Peter promptly added, “We have yet to eat this evening.”

^{152:2.8 (1701.3)} For a moment Jesus stood in silence. There was a faraway look in his eyes. The apostles said nothing. Jesus turned suddenly to Andrew and said, “Bring me the loaves and fishes.” And when Andrew had brought the basket to Jesus, the Master said: “Direct the people to sit down on the grass in companies of one hundred and appoint a leader over each group while you bring all of the evangelists here with us.”

^{152:2.9 (1701.4)} Jesus took up the loaves in his hands, and after he had given thanks, he broke the bread and gave to his apostles, who passed it on to their associates, who in turn carried it to the multitude. Jesus in like manner broke and distributed the fishes. And this multitude did eat and were filled. And when they had finished eating, Jesus said to the disciples: “Gather up the broken pieces that remain over so that nothing will be lost.” And when they had finished gathering up the fragments, they had twelve basketfuls. They who ate of this extraordinary feast numbered about five thousand men, women, and children.

^{152:2.10 (1702.1)} And this is the first and only nature miracle which Jesus performed as a result of his conscious preplanning. It is true that his disciples were disposed to call many things miracles which were not, but this was a genuine supernatural ministration. In this case, so we were taught, Michael multiplied food elements as he always does except for the elimination of the time factor and the visible life channel.

3. THE KING-MAKING EPISODE

^{152:3.1 (1702.2)} The feeding of the five thousand by supernatural energy was another of those cases where human pity plus creative power equaled that which happened. Now that the multitude had been fed to the full, and since Jesus' fame was then and there augmented by this stupendous wonder, the project to seize the Master and proclaim him king required no further personal direction. The idea seemed to spread through the crowd like a contagion. The reaction of the multitude to this sudden and spectacular supplying of

spectaculoasă a nevoilor ei fizice a fost profundă și irezistibilă. De multă vreme, li se propovădui-se iudeilor că la venirea sa, Mesia, fiul lui David, va face din nou să curgă lapte și miere în țară, și că li se va oferi pâinea vieții, așa cum se presupusese că odinioară căzuse mană din cer peste strămoșii lor din deșert. Nu cumva această speranță tocmai se realiza sub ochii lor? Când această mulțime înfometată și sub-alimentată a încetat să se mai înfrupte din hrana miraculoasă, reacția ei a fost unanimă: „Iată-l pe regele nostru.” Eliberatorul Israelului, făcătorul de minuni, venise. În ochii acestor oameni simpli, puterea de a hrăni atrăgea după sine dreptul de a domni. Nu este deloc de mirare că mulțimea sătulă s-a ridicat ca un singur om și a strigat: „Fă-te rege.”

Acest strigăt puternic l-a entuziasmat pe Petru și pe aceia dintre apostoli care nutreau încă speranța de a-l vedea pe Iisus afirmându-și dreptul de a domni. Falsele lor speranțe nu aveau să subziste multă vreme. Abia de se sfârșise ecoul puternicului strigăt să se repercuta asupra stâncilor din preajmă, că Iisus a urcat pe o piatră enormă, și-a ridicat brațul drept ca să atragă atenția și a zis: „Copiii mei, intențiile vă sunt bune, dar nu vedeți prea departe și gândirea voastră este materialistă.” A existat o scurtă întrerupere. Acest viteaz galileean stătea acolo, maiestuos învăluit în lumina încântătoare a acestui amurg oriental. Prin toată înfățișarea sa avea statura unui rege, în timp ce el continua să vorbească mulțimii care își ținea suflarea: „Voi ați vrea să mă puneți rege, nu pentru că sufletele voastre au fost iluminate de un mare adevăr, ci pentru că stomacurile v-au fost umplute cu pâine. De câte ori nu v-am zis că regatul meu nu este al acestei lumi? Împărăția cerurilor pe care îl proclamăm este o fraternitate spirituală, și nici un om nu îl poate conduce de pe un tron material. Tatăl meu care este în ceruri este suveranul infinit înțelept și atotputernic al acestei fraternități spirituale a fiilor lui Dumnezeu pe Pământ. Oare am eșuat eu în revelarea mea a Tatălui spiritelor până într-atâta încât să vreți un rege din Fiul său întrupat? Plecați acum, întoarceți-vă la voi acasă. Dacă vă trebuie un rege, Tatăl luminilor să șadă pe un tron în inima fiecăruia dintre voi ca Suveran spiritual al tuturor lucrurilor.”

Aceste cuvinte ale lui Iisus au trimis de acolo mulțimea consternată și descurajată. Mulți dintre cei care crezuseră în el au făcut stânga-împrejur și au încetat de atunci încolo să îl mai urmărească. Apostolii tăceau din gură, reuniți în liniște, în jurul celor doisprezece coșuri umplute cu resturi de mâncare; numai tânărul Marcu, băiatul lor bun la toate, a deschis gura ca să zică: „Și el a refuzat să fie regele nostru.” Înainte de a pleca singur pe dealuri, Iisus s-a întors către Andrei și a zis: „Adu-i pe frații tăi la casa lui Zebedeu și roagă-te cu ei, mai ales pentru fratele tău Simon Petru.”

4. VIZIUNEA NOCTURNĂ A LUI SIMON PETRU

Apostolii fără Maestrul lor - lăsați de unii singuri deoparte - au urcat în barca lor și au început să vâslească în tăcere către Betsaida, pe malul vestic al lacului. Nici unul dintre cei doisprezece nu era tot atât de zdrobit și de abătut ca Simon Petru. Abia de s-au

their physical needs was profound and overwhelming. For a long time the Jews had been taught that the Messiah, the son of David, when he should come, would cause the land again to flow with milk and honey, and that the bread of life would be bestowed upon them as manna from heaven was supposed to have fallen upon their forefathers in the wilderness. And was not all of this expectation now fulfilled right before their eyes? When this hungry, undernourished multitude had finished gorging itself with the wonder-food, there was but one unanimous reaction: “Here is our king.” The wonder-working deliverer of Israel had come. In the eyes of these simple-minded people the power to feed carried with it the right to rule. No wonder, then, that the multitude, when it had finished feasting, rose as one man and shouted, “Make him king!”

^{152:3.2 (1702.3)} This mighty shout enthused Peter and those of the apostles who still retained the hope of seeing Jesus assert his right to rule. But these false hopes were not to live for long. This mighty shout of the multitude had hardly ceased to reverberate from the near-by rocks when Jesus stepped upon a huge stone and, lifting up his right hand to command their attention, said: “My children, you mean well, but you are shortsighted and material-minded.” There was a brief pause; this stalwart Galilean was there majestically posed in the enchanting glow of that eastern twilight. Every inch he looked a king as he continued to speak to this breathless multitude: “You would make me king, not because your souls have been lighted with a great truth, but because your stomachs have been filled with bread. How many times have I told you that my kingdom is not of this world? This kingdom of heaven which we proclaim is a spiritual brotherhood, and no man rules over it seated upon a material throne. My Father in heaven is the all-wise and the all-powerful Ruler over this spiritual brotherhood of the sons of God on earth. Have I so failed in revealing to you the Father of spirits that you would make a king of his Son in the flesh! Now all of you go hence to your own homes. If you must have a king, let the Father of lights be enthroned in the heart of each of you as the spirit Ruler of all things.”

^{152:3.3 (1702.4)} These words of Jesus sent the multitude away stunned and disheartened. Many who had believed in him turned back and followed him no more from that day. The apostles were speechless; they stood in silence gathered about the twelve baskets of the fragments of food; only the chore boy, the Mark lad, spoke, “And he refused to be our king.” Jesus, before going off to be alone in the hills, turned to Andrew and said: “Take your brethren back to Zebedee’s house and pray with them, especially for your brother, Simon Peter.”

4. SIMON PETER’S NIGHT VISION

^{152:4.1 (1703.1)} The apostles, without their Master — sent off by themselves — entered the boat and in silence began to row toward Betsaida on the western shore of the lake. None of the twelve was so crushed and downcast as Simon Peter. Hardly a word was spoken; they were all thinking of the Master alone in the hills.

rostit câteva cuvinte; ei se gândeau cu toții la Maestrul aflat singur pe dealuri. Oare îi abandonase? Niciodată până atunci nu îi mai îndemnase să plece de acolo pe toți, refuzând să îi însoțească. Ce puteau însemna toate acelea?

Curând i-a învăluit întunericul, căci se pornise un puternic vânt potrivnic care le făcea înaintarea aproape imposibilă. În timp ce orele nopții se scurgeau vâslind din greu, Petru, istovit, s-a cufundat într-un somn adânc. Andrei și Iacob l-au întins pe locul capitonat de pe partea dindărăt a bărcii. Pe când ceilalți apostoli se trudeau împotriva vântului și a valurilor, Petru a avut un vis, o viziune, în care se făcea că Iisus se apropia de ei pășind pe mare. Când Maestrul a părut că trece pe lângă barcă, Petru a strigat: „Salvează-ne, Maestre, salvează-ne.” Și aceia care se găseau înapoia bărcii au auzit unele dintre cuvintele acestea. În timp ce această apariție nocturnă continua în mintea lui Petru, el a visat că Iisus îi spunea: „Fii curajos; sunt eu; nu te teme.” Aceasta a avut efectul unui balsam de Gilead asupra sufletului frământat al lui Petru; s-a calmat atunci sufletul său tulburat, astfel încât el a strigat în visul său la Maestrul: „Doamne, dacă ești chiar tu, poruncește-mi să vin și să merg cu tine peste ape.” Și, când Petru a început să meargă pe apă, valurile tumultuoase l-au înfricoșat, și tocmai se scufunda atunci când a strigat: „Doamne, salvează-mă!” Din cei doisprezece mai toți l-au auzit scoțând acest strigăt. Petru a visat apoi că Iisus venea în ajutorul lui, îl lua de mână și îl ridica zicând: „O, omule slab în credința ta, de ce te-ai îndoi?”

În legătură cu ultima parte a visului său, Petru s-a ridicat cu adevărat de pe banca pe care dormea, a trecut peste bord și a căzut realmente în apă. El s-a deșteptat din visul său în timp ce Andrei, Iacob și Ioan se aplecau peste marginea bărcii, l-au prins de mână și l-au tras afară din mare.

Petru a considerat întotdeauna acest episod ca fiind real. El a crezut sincer că Iisus venise către ei în noaptea aceea. El nu a reușit decât parțial să îl convingă pe Ioan Marcu, fapt care a explicat de ce acesta a eliminat din relatarea sa o parte a povestirii. Cât despre Luca, medicul, el a făcut cercetări aprofundate asupra subiectului și a tras concluzia că episodul era o simplă viziune a lui Petru; în consecință, el a refuzat să încorporeze și această povestire atunci când și-a pregătit relatarea.

5. ÎNTOARCEREA LA BETSAIDA

Joi înainte de zorii zilei, ei și-au ancorat barca aproape de casa lui Zebedeu, apoi au dormit până la amiază. Andrei a fost primul care s-a sculat. El s-a plimbat pe țărm și l-a găsit pe Iisus, întovărașit de băiatul lor la toate, așezat pe o piatră de pe malul apei. Mulți dintre oameni și tinerii evangheliști petrecuseră toată noaptea și o mare parte a zilei următoare în căutarea lui Iisus pe dealurile țărmului estic. Dar Iisus, însoțit de tânărul Marcu, plecase pe jos la puțin timp după miezul nopții pentru a înconjura lacul, a traversa fluviul și a reveni la Betsaida.

Printre cei cinci mii care fuseseră în mod miraculos hrăniți și care, cu burta plină și cu inima goală, voiau să facă din Iisus un rege, numai cinci sute au persistat în a-l urmări. Înainte ca aceștia din urmă să

Had he forsaken them? He had never before sent them all away and refused to go with them. What could all this mean?

^{152:4.2 (1703.2)} Darkness descended upon them, for there had arisen a strong and contrary wind which made progress almost impossible. As the hours of darkness and hard rowing passed, Peter grew weary and fell into a deep sleep of exhaustion. Andrew and James put him to rest on the cushioned seat in the stern of the boat. While the other apostles toiled against the wind and the waves, Peter dreamed a dream; he saw a vision of Jesus coming to them walking on the sea. When the Master seemed to walk on by the boat, Peter cried out, “Save us, Master, save us.” And those who were in the rear of the boat heard him say some of these words. As this apparition of the night season continued in Peter’s mind, he dreamed that he heard Jesus say: “Be of good cheer; it is I; be not afraid.” This was like the balm of Gilead to Peter’s disturbed soul; it soothed his troubled spirit, so that (in his dream) he cried out to the Master: “Lord, if it really is you, bid me come and walk with you on the water.” And when Peter started to walk upon the water, the boisterous waves frightened him, and as he was about to sink, he cried out, “Lord, save me!” And many of the twelve heard him utter this cry. Then Peter dreamed that Jesus came to the rescue and, stretching forth his hand, took hold and lifted him up, saying: “O, you of little faith, wherefore did you doubt?”

^{152:4.3 (1703.3)} In connection with the latter part of his dream Peter arose from the seat whereon he slept and actually stepped overboard and into the water. And he awakened from his dream as Andrew, James, and John reached down and pulled him out of the sea.

^{152:4.4 (1703.4)} To Peter this experience was always real. He sincerely believed that Jesus came to them that night. He only partially convinced John Mark, which explains why Mark left a portion of the story out of his narrative. Luke, the physician, who made careful search into these matters, concluded that the episode was a vision of Peter’s and therefore refused to give place to this story in the preparation of his narrative.

5. BACK IN BETHSAIDA

^{152:5.1 (1703.5)} Thursday morning, before daylight, they anchored their boat offshore near Zebedee’s house and sought sleep until about noontime. Andrew was first up and, going for a walk by the sea, found Jesus, in company with their chore boy, sitting on a stone by the water’s edge. Notwithstanding that many of the multitude and the young evangelists searched all night and much of the next day about the eastern hills for Jesus, shortly after midnight he and the Mark lad had started to walk around the lake and across the river, back to Bethsaida.

^{152:5.2 (1704.1)} Of the five thousand who were miraculously fed, and who, when their stomachs were full and their hearts empty, would have made him king, only about five hundred persisted in following after him.

fi fost informați de întoarcerea sa la Betsaida, Iisus i-a cerut lui Andrei să îi reunească pe cei doisprezece apostoli și pe asociații lor, inclusiv femeile, zicându-i: Aș vrea să le vorbesc. Și când au fost toți gata, Iisus a spus:

"Cât vă voi mai suporta? Oare la toți vă este așa greu să înțelegeți prin spirit și tuturor vă lipsește credința vie? În toate aceste luni, eu v-am propovăduit adevărurile regatului, și cu toate acestea voi rămâneți dominați de mobiluri materiale în loc de considerații spirituale. Nu ați citit voi înșivă în Scripturi pasajul în care Moise îi încurajează pe copiii necredincioși ai Israelului zicându-le: 'Nu vă temeți. Rămâneți liniștiți și contemplați salvarea Domnului.' Psalmistul a spus: 'Puneți-vă credința în Domnul.' 'Fiți răbdători, așteptați-l pe Domnul și aveți mult curaj. El vă va întări inima.' 'Încredințați povara voastră Domnului și el vă va sprijini. Aveți întotdeauna încredere în el și descărcați-vă inima în fața lui, căci Dumnezeu este refugiu vostru.' 'Acela care locuiește în locul tainic al celui Preaînalt va sălășlui în umbra celui Atotputernic.' 'Mai bine să ai credință în Domnul decât să îți acorzi încrederea prinților oamenilor.'

"Ați înțeles acum că înfăptuirea de miracole și de minuni materiale nu va câștiga sufletele în împărăția spirituală? Noi am hrănit o mulțime de oameni, dar, după aceea, lor nici nu le-a fost foame de pâinea vieții, nici nu le-a fost sete de apa dreptății spirituale. Când foamea lor a fost potolită, ei nu au căutat să intre în împărăția cerurilor, ci mai degrabă să proclame regalitatea Fiului Omului după modelul regilor acestei lumi, numai pentru a putea mânca pâine fără a trebui să muncească pentru a o câștiga. Și toate acestea, la care mulți dintre voi au participat mai mult sau mai puțin, nu au contribuit cu nimic la revelarea Tatălui celest și nici nu au făcut să progreseze împărăția sa pe Pământ. Nu avem noi destui dușmani printre conducătorii religioși ai ținutului fără a face ceea ce este potrivit pentru a ni-i înstrăina deopotrivă pe conducătorii civili? Eu îl rog pe Tatăl meu să vă ungă ochii ca să puteți vedea, și să vă deschidă urechile ca să puteți auzi, pentru ca voi să aveți deplină credință în evanghelia pe care v-am propovăduit-o."

Iisus a anunțat apoi că voia să se retragă câteva zile și să se odihnească cu apostolii săi înainte de a urca către Ierusalim de Paști, și a interzis tuturor discipolilor săi și mulțimii de a-l urma. Iisus și cei doisprezece s-au dus deci cu barca în regiunea Gennesaretului pentru două sau trei zile de odihnă și de somn. Iisus s-a pregătit pentru o mare criză a vieții sale terestre și a petrecut deci multă vreme în comuniune cu Tatăl său care este în ceruri.

Vestea hrănirii celor cinci mii și a încercării de a face din Iisus un rege a stârnit o mare curiozitate și a sporit temerile conducătorilor civili și religioși din toată Galileea și din toată Iudeea. Acest mare miracol nu a făcut nicicum să progreseze evanghelia împărăției în sufletul credincioșilor prea puțin entuziaști și orientați spre ceea ce este material, provocând însă o criză în familia apostolilor și a discipolilor apropiați ai lui Iisus, care aveau tendința de a căuta miracole și de a dori cu ardoare un rege. Acest episod spectaculos a pus capăt primei perioade de propovădure, de educare și de vindecare, pregătind astfel calea pentru inaugurarea ultimului an consacrat proclamării fazelor mai înalte și mai spirituale ale noii evanghelii a regatului - filiația

But before these received word that he was back in Bethsaida, Jesus asked Andrew to assemble the twelve apostles and their associates, including the women, saying, "I desire to speak with them." And when all were ready, Jesus said:

152:5.3 (1704.2) "How long shall I bear with you? Are you all slow of spiritual comprehension and deficient in living faith? All these months have I taught you the truths of the kingdom, and yet are you dominated by material motives instead of spiritual considerations. Have you not even read in the Scriptures where Moses exhorted the unbelieving children of Israel, saying: 'Fear not, stand still and see the salvation of the Lord'? Said the singer: 'Put your trust in the Lord.' 'Be patient, wait upon the Lord and be of good courage. He shall strengthen your heart.' 'Cast your burden on the Lord, and he shall sustain you. Trust him at all times and pour out your heart to him, for God is your refuge.' 'He who dwells in the secret place of the Most High shall abide under the shadow of the Almighty.' 'It is better to trust the Lord than to put confidence in human princes.'

152:5.4 (1704.3) "And now do you all see that the working of miracles and the performance of material wonders will not win souls for the spiritual kingdom? We fed the multitude, but it did not lead them to hunger for the bread of life neither to thirst for the waters of spiritual righteousness. When their hunger was satisfied, they sought not entrance into the kingdom of heaven but rather sought to proclaim the Son of Man king after the manner of the kings of this world, only that they might continue to eat bread without having to toil therefor. And all this, in which many of you did more or less participate, does nothing to reveal the heavenly Father or to advance his kingdom on earth. Have we not sufficient enemies among the religious leaders of the land without doing that which is likely to estrange also the civil rulers? I pray that the Father will anoint your eyes that you may see and open your ears that you may hear, to the end that you may have full faith in the gospel which I have taught you."

152:5.5 (1704.4) Jesus then announced that he wished to withdraw for a few days of rest with his apostles before they made ready to go up to Jerusalem for the Passover, and he forbade any of the disciples or the multitude to follow him. Accordingly they went by boat to the region of Gennesaret for two or three days of rest and sleep. Jesus was preparing for a great crisis of his life on earth, and he therefore spent much time in communion with the Father in heaven.

152:5.6 (1704.5) The news of the feeding of the five thousand and the attempt to make Jesus king aroused widespread curiosity and stirred up the fears of both the religious leaders and the civil rulers throughout all Galilee and Judea. While this great miracle did nothing to further the gospel of the kingdom in the souls of material-minded and halfhearted believers, it did serve the purpose of bringing to a head the miracle-seeking and king-craving proclivities of Jesus' immediate family of apostles and close disciples. This spectacular episode brought an end to the early era of teaching, training, and healing, thereby preparing the way for the inauguration of this last year of proclaiming the higher and more spiritual phases of the new gospel of the

divină, libertatea spirituală și mântuirea veșnică.

kingdom — divine sonship, spiritual liberty, and eternal salvation.

6. LA GENSARET

În timp ce se odihnea în casa unui bogat credincios al religiei din Gensaret, Iisus a ținut, în fiecare după-amiază, reuniuni fără formalități cu cei doisprezece apostoli. Acești ambasadori ai împărăției formau un grup serios, calm și cuminte de oameni deziluzionați. Chiar și după tot ceea ce se întâmplase, evenimentele ulterioare au revelat că cei doisprezece oameni nu erau complet dezrobiți de noțiunile lor vechi și îndelung nutrite despre venirea lui Mesia iudeu. Evenimentele celor câteva săptămâni precedente se derulaseră prea rapid ca acești pescari uluiți să le fi putut pricepe pe deplin semnificația. Le trebuie timp bărbaților și femeilor pentru a efectua niște schimbări importante și radicale în concepțiile lor fundamentale asupra conduitei sociale, asupra atitudinilor filozofice și asupra convingerilor religioase.

În vreme ce Iisus și cei doisprezece se odihneau în Gensaret, mulțimea s-a dispersat, unii întorcându-se acasă, alții ducându-se la Ierusalim pentru Paști. În mai puțin de o lună, discipolii entuziaști ai lui Iisus, care îl urmau fâțiș și numărau peste cincizeci de mii numai în Galileea, s-au împuținat la mai puțin de cinci sute. Iisus voia să le de-a apostolilor săi experiența nestatorniciei aclamațiilor populare, pentru ca ei să nu fie tentați să se bizuiască pe asemenea manifestări temporare de isterie religioasă după ce îi va vi lăsat să lucreze singuri pentru regat; dar el nu a reușit decât parțial în efortul său.

În cea de-a doua seară a șederii lor în Gensaret, Maestrul a repetat apostolilor parabola semănătorului la care a adăugat aceste cuvinte: „Vedeți voi, copiii mei, că apelul la sentimentele omenești este trecător și total dezamăgitor; tot astfel, apelul exclusiv la intelect este golit de sens și steril; numai adresând apelul vostru spiritului care trăiește în mintea omenească puteți voi spera să obțineți un succes durabil și să înfăptuiți minunate transformări de caracter, care se vor traduce curând printr-o abundentă recoltă de adevărate roade ale spiritului în viața de zi cu zi a tuturor celor care sunt astfel eliberați din întunericul îndoielii prin nașterea spiritului în lumina credinței - în împărăției cerurilor.”

Iisus a propovăduit apelul la emoții ca tehnică de a prinde și de a focaliza atenția intelectuală. El a calificat mintea astfel trezită și înviată drept poarta de intrare către sufletul în care rezidă această natură spirituală a omului care trebuie să recunoască adevărul și să răspundă la apelul spiritual al evangheliei, pentru a procura rezultatele permanente ale adevăratelor transformări de caracter.

Iisus s-a străduit astfel să îi pregătească pe apostoli pentru șocul iminent - criza din atitudinea publicului față de el, care avea să izbucnească cu câteva zile mai târziu. El a explicat celor doisprezece că șefii religioși din Ierusalim conspirau cu Irod Antipa pentru a-l distruge. Cei doisprezece au început să înțeleagă mai bine (dar nu în mod definitiv) că Iisus nu va sta pe tronul lui David. Ei au priceput mai bine că

6. AT GENNESARET

152:6.1 (1705.1) While resting at the home of a wealthy believer in the Gennesaret region, Jesus held informal conferences with the twelve every afternoon. The ambassadors of the kingdom were a serious, sober, and chastened group of disillusioned men. But even after all that had happened, and as subsequent events disclosed, these twelve men were not yet fully delivered from their inbred and long-cherished notions about the coming of the Jewish Messiah. Events of the preceding few weeks had moved too swiftly for these astonished fishermen to grasp their full significance. It requires time for men and women to effect radical and extensive changes in their basic and fundamental concepts of social conduct, philosophic attitudes, and religious convictions.

152:6.2 (1705.2) While Jesus and the twelve were resting at Gennesaret, the multitudes dispersed, some going to their homes, others going on up to Jerusalem for the Passover. In less than one month's time the enthusiastic and open followers of Jesus, who numbered more than fifty thousand in Galilee alone, shrank to less than five hundred. Jesus desired to give his apostles such an experience with the fickleness of popular acclaim that they would not be tempted to rely on such manifestations of transient religious hysteria after he should leave them alone in the work of the kingdom, but he was only partially successful in this effort.

152:6.3 (1705.3) The second night of their sojourn at Gennesaret the Master again told the apostles the parable of the sower and added these words: “You see, my children, the appeal to human feelings is transitory and utterly disappointing; the exclusive appeal to the intellect of man is likewise empty and barren; it is only by making your appeal to the spirit which lives within the human mind that you can hope to achieve lasting success and accomplish those marvelous transformations of human character that are presently shown in the abundant yielding of the genuine fruits of the spirit in the daily lives of all who are thus delivered from the darkness of doubt by the birth of the spirit into the light of faith — the kingdom of heaven.”

152:6.4 (1705.4) Jesus taught the appeal to the emotions as the technique of arresting and focusing the intellectual attention. He designated the mind thus aroused and quickened as the gateway to the soul, where there resides that spiritual nature of man which must recognize truth and respond to the spiritual appeal of the gospel in order to afford the permanent results of true character transformations.

152:6.5 (1705.5) Jesus thus endeavored to prepare the apostles for the impending shock — the crisis in the public attitude toward him which was only a few days distant. He explained to the twelve that the religious rulers of Jerusalem would conspire with Herod Antipas to effect their destruction. The twelve began to realize more fully (though not finally) that Jesus was not going to sit on David's throne. They saw more fully that

minunile materiale nu vor face să progreseze adevărul spiritual. Ei au început să realizeze că hrănirea miraculoasă a celor cinci mii și mișcarea populară pentru a face din Iisus un rege marcau apogeul speranțelor poporului care căuta miracole și se aștepta la minuni, precum și punctul culminant al aclamărilor lui Iisus de către populație. Ei au deslușit vag și au prevăzut nedeslușit apropierea vremii trecerii prin sita spirituală și a crudei adversități. Inteligența acestor doisprezece oameni s-a deșteptat cu încetul la înțelegerea naturii reale a sarcinii lor de ambasadori ai împărăției, și ei au început să se călească pentru asprele și severele încercări ale ultimului an de slujire a Maestrului pe Pământ.

Înainte de plecarea lor din Gensaret, Iisus s-a explicat cu privire la hrănirea miraculoasă a celor cinci mii. El a relatat exact celor doisprezece de ce se angajase în această manifestare extraordinară de putere creatoare. El i-a asigurat că nu cedase unei mișcări de compasiune față de mulțime înainte de a se încredința că aceasta era „conformă cu voia Tatălui.”

7. LA IERUSALIM

Duminică 3 aprilie din anul 29, Iisus, însoțit numai de cei doisprezece apostoli, a plecat din Betsaida către Ierusalim. Pentru a evita mulțimile și pentru a atrage un minimum de atenție, ei au trecut prin Gerasa și Philadelphia. Iisus a interzis apostolilor să propovăduiască public pe parcursul acestei călătorii; el nu le-a permis nici să propovăduiască sau să predice pe durata șederii lor la Ierusalim. Ei au sosit în Bethania, lângă Ierusalim, târziu în seara de miercuri, 6 aprilie. Ei s-au oprit numai pentru o noapte la Lazăr, Marta și Maria, dar, din ziua următoare, ei s-au despărțit. Iisus a rămas cu Ioan la un credincios pe nume Simon, vecin cu Lazăr din Bethania. Iuda Iscariotul și Simon Zelotul s-au oprit la niște prieteni din Ierusalim, pe când ceilalți apostoli ședeau doi câte doi în diferite case.

În timpul acestui Paște, Iisus nu a pătruns decât o singură dată în Ierusalim, și aceasta cu prilejul marii zile a sărbătorii. Mulți credincioși din Ierusalim au ieșit din oraș sub conducerea lui Abner pentru a-l întâlni pe Iisus în Bethania. În cursul acestei șederi în Ierusalim, cei doisprezece au învățat cât de mult sporeau sentimentele de amărăciune față de Maestrul lor. Ei au părăsit orașul convingși de iminență unei crize.

Duminică 24 aprilie, Iisus și apostolii au plecat din Ierusalim către Betsaida trecând prin orașele de coastă ale loppei, Cezareei și Ptolemaidei. De acolo, ei au mers prin Rama și Corazin către Betsaida unde au sosit vineri 29 aprilie. De îndată ce s-au întors, Iisus l-a trimis pe Andrei să ceară șefului sinagogii permisiunea de a lua cuvântul în ziua următoare, ziua de sabbat, la slujba de după-amiază. Iisus știa bine că aceasta era ultima dată când i se va permite să vorbească în sinagoga din Capernaum.

spiritual truth was not to be advanced by material wonders. They began to realize that the feeding of the five thousand and the popular movement to make Jesus king was the apex of the miracle-seeking, wonder-working expectance of the people and the height of Jesus' acclaim by the populace. They vaguely discerned and dimly foresaw the approaching times of spiritual sifting and cruel adversity. These twelve men were slowly awaking to the realization of the real nature of their task as ambassadors of the kingdom, and they began to gird themselves for the trying and testing ordeals of the last year of the Master's ministry on earth.

^{152:6.6 (1706.1)} Before they left Gennesaret, Jesus instructed them regarding the miraculous feeding of the five thousand, telling them just why he engaged in this extraordinary manifestation of creative power and also assuring them that he did not thus yield to his sympathy for the multitude until he had ascertained that it was “according to the Father's will.”

7. AT JERUSALEM

^{152:7.1 (1706.2)} Sunday, April 3, Jesus, accompanied only by the twelve apostles, started from Bethsaida on the journey to Jerusalem. To avoid the multitudes and to attract as little attention as possible, they journeyed by way of Gerasa and Philadelphia. He forbade them to do any public teaching on this trip; neither did he permit them to teach or preach while sojourning in Jerusalem. They arrived at Bethany, near Jerusalem, late on Wednesday evening, April 6. For this one night they stopped at the home of Lazarus, Martha, and Mary, but the next day they separated. Jesus, with John, stayed at the home of a believer named Simon, near the house of Lazarus in Bethany. Judas Iscariot and Simon Zelotes stopped with friends in Jerusalem, while the rest of the apostles sojourned, two and two, in different homes.

^{152:7.2 (1706.3)} Jesus entered Jerusalem only once during this Passover, and that was on the great day of the feast. Many of the Jerusalem believers were brought out by Abner to meet Jesus at Bethany. During this sojourn at Jerusalem the twelve learned how bitter the feeling was becoming toward their Master. They departed from Jerusalem all believing that a crisis was impending.

^{152:7.3 (1706.4)} On Sunday, April 24, Jesus and the apostles left Jerusalem for Bethsaida, going by way of the coast cities of Joppa, Caesarea, and Ptolemais. Thence, overland they went by Ramah and Chorazin to Bethsaida, arriving on Friday, April 29. Immediately on reaching home, Jesus dispatched Andrew to ask of the ruler of the synagogue permission to speak the next day, that being the Sabbath, at the afternoon service. And Jesus well knew that that would be the last time he would ever be permitted to speak in the Capernaum synagogue.

Capitolul 153. Criza din Capernaum

⇨ 152

CARTEA URANTIA

154 ⇨

PARTE IV. VIAȚA ȘI ÎNVĂȚĂTURILE LUI IISUS

CAPITOLUL 153 CRIZA DIN CAPERNAUM

Secțiuni

Introduction

1. Punerea în scenă
2. Predica istorică
3. După întrunire
4. Ultimele cuvinte în sinagogă
5. Sâmbătă seara

PAPER 153 THE CRISIS AT CAPERNAUM

SECTIONS

Introduction

1. The Setting of the Stage
2. The Epochal Sermon
3. The After Meeting
4. Last Words in the Synagogue
5. The Saturday Evening

Introduction

VINERI seara, ziua sosirii lor la Betsaida, și în dimineața de sabbat, apostolii au remarcat că Iisus era serios absorbit de o problemă gravă; ei își dădeau seama că Maestrul reflecta într-un mod neobișnuit la o treabă importantă. El nu a mâncat nimic de dimineață și foarte puțin de la amiază. În tot timpul dimineții de sabbat și în seara din ajun, cei doisprezece și tovarășii lor se reuniseră în mici grupuri în casă, în grădină și de-a lungul țărmului. Se simțea domnind asupra tuturor tensiunea incertitudinii și neliniștea așteptării. Iisus nu le spusese aproape nimic de la plecarea lor din Ierusalim.

De luni de zile nu îl văzuseră pe Maestru atât de preocupat și de taciturn. Chiar și Simon Petru era deprimat, dacă nu abătut. Andrei nu știa ce să facă pentru asociații lui descurajați. Nataniel spunea că erau în mijlocul „liniștii dinaintea furtunii.” Toma a exprimat opinia că „tocmai se producea un eveniment ieșit din comun.” Filip a recomandat lui David Zebedeu „să nu prevadă nimic pentru găzduirea și hrănirea mulțimii înainte ca noi să știm la ce se gândește Maestrul”. Matei și-a reînnoit eforturile de a scoate din încurcătură trezoreria. Iacob și Ioan vorbeau de apropiata predică din sinagogă și făceau presupuneri asupra naturii ei și a întinderii ei probabile. Simon Zelotul își exprima credința, în realitate nădejdea, că „Tatăl din ceruri putea fi pe punctul de a interveni într-un mod neașteptat pentru a-l justifica și a-l susține pe Fiul său.” Cât despre Iuda Iscariotul, el îndrăznește să se complacă în gândul că Iisus era poate copleșit de regrete „pentru a nu fi avut curajul și îndrăzneala de a permite celor cinci mii de a-l proclama rege al iudeilor”.

INTRODUCTION

^{153:0.1 (1707.1)} ON FRIDAY evening, the day of their arrival at Bethsaida, and on Sabbath morning, the apostles noticed that Jesus was seriously occupied with some momentous problem; they were cognizant that the Master was giving unusual thought to some important matter. He ate no breakfast and but little at noontide. All of Sabbath morning and the evening before, the twelve and their associates were gathered together in small groups about the house, in the garden, and along the seashore. There was a tension of uncertainty and a suspense of apprehension resting upon all of them. Jesus had said little to them since they left Jerusalem.

^{153:0.2 (1707.2)} Not in months had they seen the Master so preoccupied and uncommunicative. Even Simon Peter was depressed, if not downcast. Andrew was at a loss to know what to do for his dejected associates. Nathaniel said they were in the midst of the “lull before the storm.” Thomas expressed the opinion that “something out of the ordinary is about to happen.” Philip advised David Zebedee to “forget about plans for feeding and lodging the multitude until we know what the Master is thinking about.” Matthew was putting forth renewed efforts to replenish the treasury. James and John talked over the forthcoming sermon in the synagogue and speculated much as to its probable nature and scope. Simon Zelotes expressed the belief, in reality a hope, that “the Father in heaven may be about to intervene in some unexpected manner for the vindication and support of his Son,” while Judas Iscariot dared to indulge the thought that possibly Jesus was oppressed with regrets that “he did not have the courage and daring to permit the five thousand to proclaim him king of the Jews.”

leșind din acest grup de ucenici deprimați și dezolați, Iisus a plecat, în această splendidă după-amiază de sabbat, pentru a ține predica sa istorică de la sinagoga din Capernaum. Singurele cuvinte de încurajare sau de urare de noroc pe care le-a primit de la discipolii lui imediați au fost adresate de unul dintre candidzii gemeni Alfeu. Acesta l-a salutat cu voieșie pe Iisus în momentul în care el a părăsit casa pentru a se duce la sinagogă, zicând: „Ne rugăm pentru ca Tatăl să te ajute și ca la noi să vină mulțimi mai numeroase ca oricând.”

1. PUNEREA ÎN SCENĂ

O asistență distinsă l-a întâmpinat pe Iisus la ora trei din după-amiază acestei zile încântătoare în noua sinagogă din Capernaum. Prezida Jair, care i-a înmănat Scripturile lui Iisus pentru citire. În ajun, sosiseră la Ierusalim cincizeci și trei de farisei și de saducheii. Peste treizeci și trei de lideri și de conducători ai sinagogilor din vecinătate erau prezenți deopotrivă. Acești șefi religioși iudei acționau după ordinele primite direct de la sinedriul Ierusalimului; ei constituiau avangarda ortodoxă venită ca să declare un război deschis lui Iisus și discipolilor săi. Așezați alături de ei pe locurile de onoare ale sinagogii, se găseau observatorii oficiali ai lui Irod Antipa; ei fuseseră instruiți să verifice exactitatea raporturilor tulburătoare care anunțau că populația făcuse o încercare de a-l proclama pe Iisus drept rege al iudeilor, acolo în domeniile lui Filip, fratele lui Irod.

Iisus a înțeles că dușmanii săi, al căror număr sporea, aveau curând să îi declare un război mărturisit și deschis, și el a ales cu îndrăzneală să preia ofensivă. Când îi hrănise pe cei cinci mii el contestase ideile lor despre un Mesia material; acum, el a decis din nou să atace conceptul lor de eliberator al iudeilor. Această criză, care a debutat cu alimentarea celor cinci mii și s-a terminat cu predica din această după-amiază de sabbat, a marcat începutul fluxului mării renumelui și a aclamațiilor populare. De acum înainte, lucrarea regatului trebuia să constea din ce în ce mai mult în sarcina majoră de a câștiga trainic pe convertiții spirituali la fraternitatea cu adevărat religioasă a umanității. Această predică a marcat criza de tranziție dintre perioada de discutare, de controversă și de decizie, și cea de război deschis care conducea la o acceptare finală sau la o respingere definitivă.

Maestrul știa bine că în gând, un mare număr dintre cei care îl urmau se pregăteau, lent dar sigur, să îl renege definitiv. El mai știa și că un mare număr dintre discipolii săi vor dobândi, lent, dar sigur, această educație a minții și această disciplină a sufletului care le va permite să triumfe asupra îndoielilor și să afirme credința lor totală în evanghelia împărăției. Iisus înțelegea pe deplin cum se pregăteau oamenii pentru deciziile dintr-o criză și pentru înfăptuirea bruscă de acte care să implice o alegere curajoasă, prin lentul proces al alegerii reiterate dintre bine și rău în situații recurente. El i-a supus pe mesagerii săi la decepții repetate și le-a oferit ocazii frecvente de încercări în care ei trebuiau să aleagă dintre maniera cea bună sau cea rea de a face față dificultăților spirituale. El știa că putea să conteze pe discipolii săi, că în momentul

153:0.3 (1707.3) It was from among such a group of depressed and disconsolate followers that Jesus went forth on this beautiful Sabbath afternoon to preach his epoch-making sermon in the Capernaum synagogue. The only word of cheerful greeting or well-wishing from any of his immediate followers came from one of the unsuspecting Alpheus twins, who, as Jesus left the house on his way to the synagogue, saluted him cheerily and said: “We pray the Father will help you, and that we may have bigger multitudes than ever.”

1. THE SETTING OF THE STAGE

153:1.1 (1707.4) A distinguished congregation greeted Jesus at three o'clock on this exquisite Sabbath afternoon in the new Capernaum synagogue. Jairus presided and handed Jesus the Scriptures to read. The day before, fifty-three Pharisees and Sadducees had arrived from Jerusalem; more than thirty of the leaders and rulers of the neighboring synagogues were also present. These Jewish religious leaders were acting directly under orders from the Sanhedrin at Jerusalem, and they constituted the orthodox vanguard which had come to inaugurate open warfare on Jesus and his disciples. Sitting by the side of these Jewish leaders, in the synagogue seats of honor, were the official observers of Herod Antipas, who had been directed to ascertain the truth concerning the disturbing reports that an attempt had been made by the populace to proclaim Jesus the king of the Jews, over in the domains of his brother Philip.

153:1.2 (1708.1) Jesus comprehended that he faced the immediate declaration of avowed and open warfare by his increasing enemies, and he elected boldly to assume the offensive. At the feeding of the five thousand he had challenged their ideas of the material Messiah; now he chose again openly to attack their concept of the Jewish deliverer. This crisis, which began with the feeding of the five thousand, and which terminated with this Sabbath afternoon sermon, was the outward turning of the tide of popular fame and acclaim. Henceforth, the work of the kingdom was to be increasingly concerned with the more important task of winning lasting spiritual converts for the truly religious brotherhood of mankind. This sermon marks the crisis in the transition from the period of discussion, controversy, and decision to that of open warfare and final acceptance or final rejection.

153:1.3 (1708.2) The Master well knew that many of his followers were slowly but surely preparing their minds finally to reject him. He likewise knew that many of his disciples were slowly but certainly passing through that training of mind and that discipline of soul which would enable them to triumph over doubt and courageously to assert their full-fledged faith in the gospel of the kingdom. Jesus fully understood how men prepare themselves for the decisions of a crisis and the performance of sudden deeds of courageous choosing by the slow process of the reiterated choosing between the recurring situations of good and evil. He subjected his chosen messengers to repeated rehearsals in disappointment and provided them with frequent and testing opportunities for choosing between the right and the wrong way of meeting spiritual trials. He knew he

încercării finale, ei își vor lua deciziile esențiale conform atitudinilor mentale și reacțiilor spirituale cu care se obișnuiseră anterior.

Această criză din viața lui Iisus a început prin alimentarea celor cinci mii și s-a terminat prin această predică din sinagogă. Criza din viața apostolilor a început cu această predică din sinagogă și a continuat vreme de un an întreg, pentru a nu lua sfârșit decât în momentul judecării și al crucificării Maestrului.

Înainte ca Iisus să fi început să vorbească în după-amiaza aceea, toți care se aflau în sinagogă nu se gândea decât la un singur mare mister, nu își puneau decât o întrebare supremă. Atât prietenii lui, cât și dușmanii lui nu se gândeau decât la aceasta: De ce a inversat el atât de hotărât și atât de eficient sensul curentului entuziasmului popular? Imediat înainte și după această predică îndoielile și dezamăgirile acestor aderenți nemulțumiți s-au schimbat într-o opoziție inconștientă și au sfârșit prin a se transforma într-o adevărată ură. După această predică din sinagogă s-a întâmplat pentru prima dată ca Iuda Iscariotul să nutrească în mod conștient gândul de a pleca; dar, deocamdată, el a dominat eficient toate tendințele de ordinul acesta.

Fiecare era nedumerit. Iisus a lăsat toată lumea mahnită și confuză. El se angajase recent în cea mai mare demonstrație de putere supranaturală din toată cariera sa. Hrănirea celor cinci mii a fost evenimentul vieții sale pământești care a făcut maximum de apel la conceptul iudaic de Mesia cel așteptat. Dar acest avantaj extraordinar a fost imediat contrabalansat într-un mod inexplicabil prin refuzul prompt și net de a fi proclamat rege.

Vineri seara, apoi din nou în dimineața de sâmbătă, conducătorii veniți din Ierusalim făcuseră lungi și perseverente eforturi pe lângă Iair să îl împiedice pe Iisus să vorbească în sinagogă, dar a fost în zadar. La toată argumentarea lor, Iair nu avea decât un singur răspuns: „Eu am acordat permisiunea cerută și nu îmi voi încălca cuvântul.”

2. PREDICA ISTORICĂ

Iisus a pornit această predică citind din Lege următoarele pasaje ale Deuteronomului: „Însă se va întâmpla că, dacă acest popor nu ascultă vocea lui Dumnezeu, va fi cu siguranță blestemat de nelegiuirile sale. Domnul va face ca tu să fii lovit de dușmanii tăi; tu vei fi dus în toate regatele pământului. Domnul te va preda, împreună cu regele pe care îl vei fi pus pe tron, unei națiuni străine. Vei deveni o ciudățenie, un proverb și o batjocură printre toate națiunile. Fiii și fiicele tale vor intra în captivitate. Străinii în Israel vor dobândi o înaltă autoritate și tu vei fi coborât jos. Și toate aceste lucruri ți se vor întâmpla mereu, ție și seminției tale, pentru că nu ai vrut să ascuți cuvântul Domnului. De aceea îi vei servi pe dușmanii tăi veniți să te asalteze. Tu vei îndura foamea și setea, și vei suporta jugul de fier al străinului. Domnul va ridica contra ta o națiune care vine de departe, de la hotarele pământului, o națiune a cărei limbă nu o vei înțelege, o națiune cu chipul aspru care va avea puțină considerație pentru tine. Și te vor hărțui în toate orașele tale până ce înalte ziduri de apărare în

could depend on his followers, when they met the final test, to make their vital decisions in accordance with prior and habitual mental attitudes and spirit reactions.

153:1.4 (1708.3) This crisis in Jesus' earth life began with the feeding of the five thousand and ended with this sermon in the synagogue; the crisis in the lives of the apostles began with this sermon in the synagogue and continued for a whole year, ending only with the Master's trial and crucifixion.

153:1.5 (1708.4) As they sat there in the synagogue that afternoon before Jesus began to speak, there was just one great mystery, just one supreme question, in the minds of all. Both his friends and his foes pondered just one thought, and that was: "Why did he himself so deliberately and effectively turn back the tide of popular enthusiasm?" And it was immediately before and immediately after this sermon that the doubts and disappointments of his disgruntled adherents grew into unconscious opposition and eventually turned into actual hatred. It was after this sermon in the synagogue that Judas Iscariot entertained his first conscious thought of deserting. But he did, for the time being, effectively master all such inclinations.

153:1.6 (1708.5) Everyone was in a state of perplexity. Jesus had left them dumfounded and confounded. He had recently engaged in the greatest demonstration of supernatural power to characterize his whole career. The feeding of the five thousand was the one event of his earth life which made the greatest appeal to the Jewish concept of the expected Messiah. But this extraordinary advantage was immediately and unexplainedly offset by his prompt and unequivocal refusal to be made king.

153:1.7 (1709.1) On Friday evening, and again on Sabbath morning, the Jerusalem leaders had labored long and earnestly with Jairus to prevent Jesus' speaking in the synagogue, but it was of no avail. Jairus's only reply to all this pleading was: "I have granted this request, and I will not violate my word."

2. THE EPOCHAL SERMON

153:2.1 (1709.2) Jesus introduced this sermon by reading from the law as found in Deuteronomy: "But it shall come to pass, if this people will not hearken to the voice of God, that the curses of transgression shall surely overtake them. The Lord shall cause you to be smitten by your enemies; you shall be removed into all the kingdoms of the earth. And the Lord shall bring you and the king you have set up over you into the hands of a strange nation. You shall become an astonishment, a proverb, and a byword among all nations. Your sons and your daughters shall go into captivity. The strangers among you shall rise high in authority while you are brought very low. And these things shall be upon you and your seed forever because you would not hearken to the word of the Lord. Therefore shall you serve your enemies who shall come against you. You shall endure hunger and thirst and wear this alien yoke of iron. The Lord shall bring against you a nation from afar, from the end of the earth, a nation whose tongue you shall not understand, a nation of fierce countenance, a nation

care ți-ai pus încrederea vor fi doborâte; și toată țara va cădea pe mâna lor. Și se va ajunge ca tu să fii silit să mănânci fructul propriului tău corp, carnea fiilor tăi și a fiicelor tale, în tot acest timp de asediu, din cauza sărăciei în care te vor împinge dușmanii tăi.”

Când Iisus a terminat această lectură, el a trecut la Profeți și a citit din Ieremia: „Dacă nu vreți să ascultați cuvintele servitorilor mei, profeții pe care vi i-am trimis, atunci voi face această casă asemănătoare cu Siloh și voi face din acest oraș un blestem pentru toate națiunile pământului. Preoții și învățătorii l-au auzit pe Ieremia rostind aceste cuvinte în casa Domnului. Și s-a întâmplat că, atunci când Ieremia a terminat de zis tot ceea ce Domnul îi poruncise să anunțe întregului popor, preoții și învățătorii au pus mâna pe el spunând: 'Tu vei muri cu siguranță'. Și tot poporul s-a înghesuit în jurul lui Ieremia în casa Domnului. Când prinții din Iuda au auzit aceste lucruri, ei l-au judecat pe Ieremia. Și preoții și învățătorii le-au vorbit prinților și întregului popor spunând: 'Acest om a meritat moartea, căci el a profetit împotriva orașului nostru, și l-ați auzit cu propriile voastre urechi.' Atunci Ieremia a zis tuturor prinților și întregului popor: 'Domnul m-a trimis să rostesc în profetia împotriva acestei case și contra acestui oraș toate cuvintele pe care le-ați auzit. Reformați-vă deci conduita și îndreptați-vă faptele și dați ascultare vocii Domnului, Dumnezeul vostru, ca să scăpăm de răul care a fost pronunțat contra voastră. Cât despre mine, iată-mă în mâinile voastre. Tratați-mă așa cum vă va părea bine și just, dar să știți bine că, dacă mă omorâți, veți vărsa sânge nevinovat peste voi și peste acest popor, căci, în adevăr, Domnul m-a trimis pentru a face să răsună toate aceste cuvinte în urechile voastre.'

”Preoții și învățătorii vremii au căutat să îl ucidă pe Ieremia, dar judecătorii nu au vrut să consimtă. Totuși, din cauza cuvintelor sale de avertizare, ei l-au coborât cu ajutorul unor funii într-o temniță noroioasă în care s-a scufundat până la subsuori. Iată ceea ce i-a făcut poporul iudeu acestui profet Ieremia atunci când el a ascultat de porunca Domnului de a-i preveni pe frații lui de căderea lui politică iminentă. Astăzi, aș vrea să vă întreb: Cum vor trata ei, principalii preoți și lideri religioși ai acestui popor, pe un om care îndrăznește să îi avertizeze de ziua condamnării lor spirituale? Veți căuta voi, totodată, să îl trimiteți la moarte pe învățătorul care are îndrăzneala de a proclama cuvântul Domnului, și care nu se teme de a semnală modul în care refuzați voi să mergeți pe drumul luminii care conduce la intrarea în împărăția cerurilor?

”Ce căutați voi ca dovadă a misiunii mele pe pământ? Noi v-am lăsat în pace în pozițiile voastre de influență și de putere în timp ce predicăm veștile bune celor sărmani și celor asupriți. Noi nu am lansat nici un atac ostil contra a ceea ce respectați voi; noi am proclamat mai degrabă o nouă libertate pentru sufletul oamenilor chinuți de frică; eu am venit în lume pentru a-l revela pe Tatăl meu și pentru a institui pe pământ fraternitatea spirituală a fiilor lui Dumnezeu, împărăția cerurilor. Cu toate că de multe ori v-am amintit că regatul meu nu este al acestei lumi, Tatăl meu v-a acordat totuși numeroase manifestări de miracole materiale care se adăugau la transformările și

which will have little regard for you. And they shall besiege you in all your towns until the high fortified walls wherein you have trusted come down; and all the land shall fall into their hands. And it shall come to pass that you will be driven to eat the fruit of your own bodies, the flesh of your sons and daughters, during this time of siege, because of the straitness wherewith your enemies shall press you.”

153:2.2 (1709.3) And when Jesus had finished this reading, he turned to the Prophets and read from Jeremiah: “‘If you will not hearken to the words of my servants the prophets whom I have sent you, then will I make this house like Shiloh, and I will make this city a curse to all the nations of the earth.’ And the priests and the teachers heard Jeremiah speak these words in the house of the Lord. And it came to pass that, when Jeremiah had made an end of speaking all that the Lord had commanded him to speak to all the people, the priests and teachers laid hold of him, saying, ‘You shall surely die.’ And all the people crowded around Jeremiah in the house of the Lord. And when the princes of Judah heard these things, they sat in judgment on Jeremiah. Then spoke the priests and the teachers to the princes and to all the people, saying: ‘This man is worthy to die, for he has prophesied against our city, and you have heard him with your own ears.’ Then spoke Jeremiah to all the princes and to all the people: ‘The Lord sent me to prophesy against this house and against this city all the words which you have heard. Now, therefore, amend your ways and reform your doings and obey the voice of the Lord your God that you may escape the evil which has been pronounced against you. As for me, behold I am in your hands. Do with me as seems good and right in your eyes. But know you for certain that, if you put me to death, you shall bring innocent blood upon yourselves and upon this people, for of a truth the Lord has sent me to speak all these words in your ears.’

153:2.3 (1710.1) “The priests and teachers of that day sought to kill Jeremiah, but the judges would not consent, albeit, for his words of warning, they did let him down by cords in a filthy dungeon until he sank in mire up to his armpits. That is what this people did to the Prophet Jeremiah when he obeyed the Lord’s command to warn his brethren of their impending political downfall. Today, I desire to ask you: What will the chief priests and religious leaders of this people do with the man who dares to warn them of the day of their spiritual doom? Will you also seek to put to death the teacher who dares to proclaim the word of the Lord, and who fears not to point out wherein you refuse to walk in the way of light which leads to the entrance to the kingdom of heaven?

153:2.4 (1710.2) “What is it you seek as evidence of my mission on earth? We have left you undisturbed in your positions of influence and power while we preached glad tidings to the poor and the outcast. We have made no hostile attack upon that which you hold in reverence but have rather proclaimed new liberty for man’s fear-ridden soul. I came into the world to reveal my Father and to establish on earth the spiritual brotherhood of the sons of God, the kingdom of heaven. And notwithstanding that I have so many times reminded you that my kingdom is not of this world, still has my Father granted you many manifestations of material wonders in addition to more evidential spiritual transformations and regenerations.

regenerările mai evidente.

"Ce alt semn mai așteptați de la mine? Eu declar că aveți deja suficiente dovezi pentru a vă putea lua deciziile. În adevăr, în adevăr, eu le zic multora dintre auditorii mei de astăzi, voi sunteți confrunțați cu necesitatea de a alege drumul pe care o s-o luați. Așa cum loșua le-a zis străbunilor voștri, eu vă zic să alegeți astăzi pe cine vreți să slujiți. Mulți dintre voi se găsesc astăzi la răscruce de drumuri.

"Când nu m-ați putut găsi după ce mulțimea a fost hrănită pe partea cealaltă a lacului, unii dintre voi ați închiriat bărcile de pescuit din Tiberiada care se aflau adăpostite în vecinătate pe perioada furtunii săptămânii din urmă, și ați pornit în căutarea mea, dar pentru ce? Nu pentru a căuta adevărul și dreptatea, nici pentru a învăța mai bine cum să îi serviți sau îngrijiți pe semenii voștri, nu, ci mai degrabă pentru a avea mai multă pâine fără să munciți! Aceasta nu pentru a vă umple sufletul de cuvântul vieții, ci pentru a vă umple burta cu pâinea ușurătății. De multă vreme, vi s-a propovăduit că, odată cu venirea sa, Mesia va înfăptui minuni care vor face viața ușoară și agreabilă pentru tot poporul ales. Nu este deci de mirare, atunci, că, voi care ați fost astfel educați, veți dori cu ardoare pâine și pește. Eu vă declar însă că nu aceasta este misiunea Fiului Omului. Eu am venit să proclam libertatea spirituală, să propovăduiesc adevărul veșnic și să nutresc credința vie.

"Frații mei, nu râvniți la carnea care piere, ci căutați mai degrabă merindele spirituale care hrănesc chiar și până în viața veșnică. Pâinea vieții este cea pe care o dă Fiul tuturor celor care vor să o ia și să o mănânce, căci Tatăl a dăruit fără măsură această viață Fiului. Când m-ați întrebat: 'Ce trebuie să facem pentru a înfăptui lucrările lui Dumnezeu?' Eu v-am spus limpede: 'Lucrarea lui Dumnezeu constă în a crede în cel pe care el l-a trimis.'"

Apoi Iisus a arătat cu degetul la desenul unui vas plin de mană ornat cu ciorchini de struguri și care decora lintoul noii sinagogi, și a zis: „Voi ați crezut că, în deșert, strămoșii voștri au mâncat mană - pâinea cerului - dar eu vă zic că aceasta era pâinea pământului. În vreme ce Moise nu a dat strămoșilor voștri pâine din cer, Tatăl meu este acum gata să vă dea adevărata pâine a vieții. Pâinea cerului este ceea ce vine de la Dumnezeu și dă viață veșnică oamenilor acestei lumi. Dacă îmi ziceți: Dă-ne această pâine vie, eu vă voi răspunde: Eu sunt această pâine a vieții. Cui va veni la mine nu îi va fi foame, și acela care crede în mine nu îi va fi niciodată sete. Voi m-ați văzut, ați trăit cu mine, ați contemplat lucrările mele, și totuși nu credeți că eu am venit de la Tatăl din ceruri. Însă, voi toți care credeți cu adevărat să nu vă temeți. Toți cei care sunt conduși de Tatăl meu vor veni la mine, și cine vine la mine nu va fi în nici un fel respins.

"Acum, lăsați-mă să vă declar, o dată pentru totdeauna, că eu am coborât pe Pământ nu pentru a face propria mea voie, ci voia Celui care m-a trimis. Și voia ultimă a celui ce m-a trimis este ca eu să nu pierd pe nici unul dintre cei pe care mi l-a dat. Iată voia Tatălui: Ca oricine îl vede pe Fiul și îl crede să aibă viață veșnică. Până mai ieri, eu v-am hrănit cu pâine destinată corpului vostru; astăzi, eu ofer pâinea vieții sufletului vostru înfometat. Vreți voi acum să absorbiți pâinea spiritului cu aceeași bunăvoință cu care ați

153:2.5 (1710.3) "What new sign is it that you seek at my hands? I declare that you already have sufficient evidence to enable you to make your decision. Verily, verily, I say to many who sit before me this day, you are confronted with the necessity of choosing which way you will go; and I say to you, as Joshua said to your forefathers, 'choose you this day whom you will serve.' Today, many of you stand at the parting of the ways.

153:2.6 (1710.4) "Some of you, when you could not find me after the feasting of the multitude on the other side, hired the Tiberias fishing fleet, which a week before had taken shelter near by during a storm, to go in pursuit of me, and what for? Not for truth and righteousness or that you might the better know how to serve and minister to your fellow men! No, but rather that you might have more bread for which you had not labored. It was not to fill your souls with the word of life, but only that you might fill the belly with the bread of ease. And long have you been taught that the Messiah, when he should come, would work those wonders which would make life pleasant and easy for all the chosen people. It is not strange, then, that you who have been thus taught should long for the loaves and the fishes. But I declare to you that such is not the mission of the Son of Man. I have come to proclaim spiritual liberty, teach eternal truth, and foster living faith.

153:2.7 (1710.5) "My brethren, hanker not after the meat which perishes but rather seek for the spiritual food that nourishes even to eternal life; and this is the bread of life which the Son gives to all who will take it and eat, for the Father has given the Son this life without measure. And when you asked me, 'What must we do to perform the works of God?' I plainly told you: 'This is the work of God, that you believe him whom he has sent.'"

153:2.8 (1710.6) And then said Jesus, pointing up to the device of a pot of manna which decorated the lintel of this new synagogue, and which was embellished with grape clusters: "You have thought that your forefathers in the wilderness ate manna — the bread of heaven — but I say to you that this was the bread of earth. While Moses did not give your fathers bread from heaven, my Father now stands ready to give you the true bread of life. The bread of heaven is that which comes down from God and gives eternal life to the men of the world. And when you say to me, Give us this living bread, I will answer: I am this bread of life. He who comes to me shall not hunger, while he who believes me shall never thirst. You have seen me, lived with me, and beheld my works, yet you believe not that I came forth from the Father. But to those who do believe — fear not. All those led of the Father shall come to me, and he who comes to me shall in nowise be cast out.

153:2.9 (1711.1) "And now let me declare to you, once and for all time, that I have come down upon the earth, not to do my own will, but the will of Him who sent me. And this is the final will of Him who sent me, that of all those he has given me I should not lose one. And this is the will of the Father: That every one who beholds the Son and who believes him shall have eternal life. Only yesterday did I feed you with bread for your bodies; today I offer you the bread of life for your hungry souls. Will you now take the bread of the spirit as you then so

mâncat pâinea acestei lumi?"

Pe când Iisus zăbovea o clipă pentru a primi asistența, unul dintre învățătorii din Ierusalim (membru al sinedriului) s-a ridicat și a întrebat: „Oare trebuie să înțeleg că tu afirmi a fi pâinea coborâtă din cer, și că mana dată de Moise strămoșilor noștri în pustiu nu era?” Iar Iisus a răspuns: „Ai înțeles bine.” Atunci, fariseul a zis: „Dar nu ești tu Iisus din Nazaret, fiul lui Iosif tâmplarul? Tatăl tău și mama ta, precum și frații și surorile tale nu sunt ei cunoscuți de mulți dintre noi? Cum se face atunci că tu apari aici în casa lui Dumnezeu și declari că ai coborât din cer?”

Între timp, era atâta murmur în sinagogă și atâta amenințare de zarvă că Iisus s-a ridicat și a zis: „Fiți răbdători; Adevărul nu are de ce să se teamă de o examinare cinstită. Eu sunt tot ceea ce ziceți, și mai mult de atât. Tatăl și cu mine suntem una. Fiul face numai ceea ce Tatăl l-a învățat. Cât despre toți cei care sunt dați Fiului de către Tatăl, Fiul îi va primi în el însuși. Voi ați citit următoarele pasaje ale Profeților: 'Toți veți fi învățați de Dumnezeu' și 'Cei pe care îl va învăța Tatăl vor asculta și de Fiul său.' Oricine urmează îndrumările spiritului lăuntric al Tatălui va sfârși prin a veni la mine. Nici un om nu l-a văzut pe Tatăl meu, dar spiritul Tatălui trăiește în om. Cât despre Fiul coborât din cer, el sigur l-a văzut pe Tatăl, și cei care cred sincer pe acest Fiul au deja viață eternă.

Eu sunt pâinea vieții. Părinții voștri au mâncat mană în deșert și sunt morți. Cât despre pâinea care vine de la Dumnezeu, dacă un om a mâncat din ea, el nu va muri niciodată în spirit. Vă repet că eu sunt această pâine vie, și că orice suflet care realizează unitatea naturilor divine și omenești va trăi veșnic. Această pâine a vieții pe care eu o dăruiesc cui vrea să o primească este propria mea natură vie și conjugată. Tatăl este în Fiu și Fiul este una cu Tatăl - aceea este revelația mea care aduce viață lumii, și darul meu salvator pentru toate națiunile.

Când Iisus a terminat de vorbit, șeful sinagogii a cerut mulțimii să plece, dar ea nu a vrut să se ducă de acolo. Ea s-a înghesuit în jurul lui Iisus pentru a pune și alte întrebări, în vreme ce unii auditori murmurau și discutau între ei. Această situație a durat peste trei ceasuri, și numai cu mult după ora șapte seara a apucat toată audiența să se risipească.

3. DUPĂ ÎNTRUNIRE

Multe au fost întrebările puse lui Iisus după întrunire, câteva de către discipolii lui nedumeriți, dar majoritatea de către necredincioșii șicanatori care căutau numai să îl încurce și să îl prindă în cursă.

Unul dintre vizitatorii farisei a urcat pe un soclu de lampadar și a strigat această întrebare: „Tu ne zici că ești pâinea vieții. Cum de ne poți tu da carnea ta să o mâncăm sau sângele tău să îl bem? La ce servește învățătura ta dacă nu se poate pune în practică?” Iisus a răspuns la această întrebare zicând: „Eu nu v-am propovăduit despre carnea mea că este pâinea vieții, sau sângele meu apa vie, ci v-am spus că viața mea

willingly ate the bread of this world?"

153:2.10 (1711.2) As Jesus paused for a moment to look over the congregation, one of the teachers from Jerusalem (a member of the Sanhedrin) rose up and asked: "Do I understand you to say that you are the bread which comes down from heaven, and that the manna which Moses gave to our fathers in the wilderness did not?" And Jesus answered the Pharisee, "You understood aright." Then said the Pharisee: "But are you not Jesus of Nazareth, the son of Joseph, the carpenter? Are not your father and mother, as well as your brothers and sisters, well known to many of us? How then is it that you appear here in God's house and declare that you have come down from heaven?"

153:2.11 (1711.3) By this time there was much murmuring in the synagogue, and such a tumult was threatened that Jesus stood up and said: "Let us be patient; the truth never suffers from honest examination. I am all that you say but more. The Father and I are one; the Son does only that which the Father teaches him, while all those who are given to the Son by the Father, the Son will receive to himself. You have read where it is written in the Prophets, 'You shall all be taught by God,' and that 'Those whom the Father teaches will hear also his Son.' Every one who yields to the teaching of the Father's indwelling spirit will eventually come to me. Not that any man has seen the Father, but the Father's spirit does live within man. And the Son who came down from heaven, he has surely seen the Father. And those who truly believe this Son already have eternal life.

153:2.12 (1711.4) "I am this bread of life. Your fathers ate manna in the wilderness and are dead. But this bread which comes down from God, if a man eats thereof, he shall never die in spirit. I repeat, I am this living bread, and every soul who attains the realization of this united nature of God and man shall live forever. And this bread of life which I give to all who will receive is my own living and combined nature. The Father in the Son and the Son one with the Father — that is my life-giving revelation to the world and my saving gift to all nations."

153:2.13 (1711.5) When Jesus had finished speaking, the ruler of the synagogue dismissed the congregation, but they would not depart. They crowded up around Jesus to ask more questions while others murmured and disputed among themselves. And this state of affairs continued for more than three hours. It was well past seven o'clock before the audience finally dispersed.

3. THE AFTER MEETING

153:3.1 (1712.1) Many were the questions asked Jesus during this after meeting. Some were asked by his perplexed disciples, but more were asked by caviling unbelievers who sought only to embarrass and entrap him.

153:3.2 (1712.2) One of the visiting Pharisees, mounting a lampstand, shouted out this question: "You tell us that you are the bread of life. How can you give us your flesh to eat or your blood to drink? What avail is your teaching if it cannot be carried out?" And Jesus answered this question, saying: "I did not teach you that my flesh is the bread of life nor that my blood is the water thereof. But I did say that my life in the flesh is a bestowal of the bread

înrupată este o revărsare de pâine cerească. Faptul Cuvântului lui Dumnezeu se revărsă în trupul și în fenomenul Fiului Omului supus voii lui Dumnezeu constituie o realitate a experienței care echivalează cu hrănirea divină. Voi nu puteți nici să îmi mâncați carnea, nici să îmi beți sângele, ci, în spirit, voi puteți deveni una cu mine, tot așa cum eu nu fac decât una cu Tatăl. Voi puteți fi hrăniți de cuvântul etern al lui Dumnezeu, care este în adevăr pâinea vieții, și care a fost coborâtă sub înfățișarea cărnii muritoare; și sufletul vostru poate fi udat de spiritul divin care este cu adevărat apa vieții. Tatăl m-a trimis în lume pentru a arăta cum dorește el să locuiască în toți oamenii și să îi îndrume; și eu am trăit această viață înrupată astfel încât să îi inspir deopotrivă pe toți oamenii pentru ca ei să caute totdeauna să cunoască și să facă voia Tatălui celest care sălășluiește în ceruri.”

Atunci, una dintre iscoadele din Ierusalim care îl observase pe Iisus și pe apostolii săi zise: „Băgăm de seamă că nici tu, nici apostolii nu vă spălați cum se cuvine mâinile înainte de a mânca pâine. Voi trebuie să știți bine că obiceiul de a mânca cu mâinile pătate și nespălate este o încălcare a legii celor de demult. Voi nu vă spălați cum trebuie nici cupele de vin, nici vasele voastre. De ce arătați atât de puțin respect pentru tradițiile părinților voștri și legile strămoșilor noștri?” După ce l-a ascultat, Iisus a răspuns: „De ce încălcați voi poruncile lui Dumnezeu prin legile tradiției voastre? Porunca zice: 'Onorează-i pe tatăl și pe mama ta' și ordonă ca voi să împărtășiți cu ei resursele voastre dacă este necesar; dar voi promulgați o lege a tradiției care permite copiilor, care se sustrăgeau îndatoririlor, de a zice că banii de care s-ar fi putut ajuta părinții au fost 'dați lui Dumnezeu'. Legea strămoșilor îi degajă astfel de responsabilitatea lor pe acești copii fățarnici, chiar și dacă ulterior aceștia folosesc toți acești bani pentru propria lor bunăstare. Cum se face că voi anulați astfel porunca prin propria voastră tradiție? Ipocriților, Isaia a profețit bine despre voi atunci când a spus: 'Acest popor m-a onorat cu buzele lui, dar inima lui este departe de mine. Degeaba îmi închină un cult, căci ei propovăduiesc ca doctrine preceptele omenești.' ”

Vedeți cum abandonați porunca pentru a vă agăța de niște tradiții omenești. Sunteți cu toții dispuși să tăgăduiți cuvântul lui Dumnezeu pentru a menține propriile voastre tradiții. Și, în multe alte feluri, voi îndrăzniți să instituiți propria voastră învățătură mai presus de Lege și de Profeți.

Apoi Iisus și-a adresat observațiile tuturor celor de față. El a zis: „Ascultați-mă cu toții. Omul nu este, din punct de vedere spiritual, murdărit de ceea ce îi intră pe gură, ci mai degrabă de ceea ce îi iese pe gură și vine din inima sa.” Apostolii înșiși nu au reușit să înțeleagă pe de-a-ntregul sensul cuvintelor sale, căci și Simon Petru l-a întrebat: „Ca nu cumva unii auditori să fie inutil ofențați, nu ai vrea tu să explici înțelesul acestor cuvinte?” Atunci, Iisus i-a zis lui Petru: „Oare și tu ești tare de cap? Nu ști tu că orice plantă necultivată de Tatăl meu celest va fi smulsă? Întoarce-ți acum atenția către cei care ar vrea să cunoască adevărul. Nu îi poți silii pe oameni să iubească adevărul. Mulți dintre acești învățători sunt călăuze oarbe, și tu știi că, dacă orbul conduce pe orb, amândoi cad în groapă. Apleacă-ți urechea în vreme ce îți spun adevărul cu privire la lucrurile care pătează din punct de vedere moral și

of heaven. The fact of the Word of God bestowed in the flesh and the phenomenon of the Son of Man subject to the will of God, constitute a reality of experience which is equivalent to the divine sustenance. You cannot eat my flesh nor can you drink my blood, but you can become one in spirit with me even as I am one in spirit with the Father. You can be nourished by the eternal word of God, which is indeed the bread of life, and which has been bestowed in the likeness of mortal flesh; and you can be watered in soul by the divine spirit, which is truly the water of life. The Father has sent me into the world to show how he desires to indwell and direct all men; and I have so lived this life in the flesh as to inspire all men likewise ever to seek to know and do the will of the indwelling heavenly Father.”

153:3.3 (1712.3) Then one of the Jerusalem spies who had been observing Jesus and his apostles, said: “We notice that neither you nor your apostles wash your hands properly before you eat bread. You must well know that such a practice as eating with defiled and unwashed hands is a transgression of the law of the elders. Neither do you properly wash your drinking cups and eating vessels. Why is it that you show such disrespect for the traditions of the fathers and the laws of our elders?” And when Jesus heard him speak, he answered: “Why is it that you transgress the commandments of God by the laws of your tradition? The commandment says, ‘Honor your father and your mother,’ and directs that you share with them your substance if necessary; but you enact a law of tradition which permits undutiful children to say that the money wherewith the parents might have been assisted has been ‘given to God.’ The law of the elders thus relieves such crafty children of their responsibility, notwithstanding that the children subsequently use all such monies for their own comfort. Why is it that you in this way make void the commandment by your own tradition? Well did Isaiah prophesy of you hypocrites, saying: ‘This people honors me with their lips, but their heart is far from me. In vain do they worship me, teaching as their doctrines the precepts of men.’ ”

153:3.4 (1712.4) “You can see how it is that you desert the commandment while you hold fast to the tradition of men. Altogether willing are you to reject the word of God while you maintain your own traditions. And in many other ways do you dare to set up your own teachings above the law and the prophets.”

153:3.5 (1712.5) Jesus then directed his remarks to all present. He said: “But hearken to me, all of you. It is not that which enters into the mouth that spiritually defiles the man, but rather that which proceeds out of the mouth and from the heart.” But even the apostles failed fully to grasp the meaning of his words, for Simon Peter also asked him: “Lest some of your hearers be unnecessarily offended, would you explain to us the meaning of these words?” And then said Jesus to Peter: “Are you also hard of understanding? Know you not that every plant which my heavenly Father has not planted shall be rooted up? Turn now your attention to those who would know the truth. You cannot compel men to love the truth. Many of these teachers are blind guides. And you know that, if the blind lead the blind, both shall fall into the pit. But hearken while I tell you the truth concerning those things which morally defile and spiritually contaminate men. I declare it is not that which

contaminează din punct de vedere spiritual pe oameni. Eu proclam că, pe oameni îi murdărește nu ceea ce intră în corp pe gură sau pătrunde în minte prin ochi și urechi. Un om nu este murdărit decât de răul care ia naștere în inima sa și găsește exprimare în vorbe și în faptele acestui nelegiuit. Nu știi tu că din inimă vin gândurile rele, plănuirile răutăcioase de crimă, de furt și de adulter, precum și gelozia, orgoliul, mânia, răzbunarea, injuriile și falsele mărturii? Iată ceea ce îi pângărește pe oameni, iar nu faptul de a mânca pâine cu mâinile nespălate potrivit ceremoniei.”

Comisarii farisei ai sinedriului din Ierusalim erau acum aproape convingiți că trebuiau să îl aresteze pe Iisus sub acuzarea de blasfemie sau sub aceea de a fi luat în zeflemea legea sacră a iudeilor, de unde și eforturile lor de a-l implica într-o discuție asupra anumitor tradiții ale bătrânilor, și, dacă este posibil, într-un atac contra celor ce erau numite legi orale ale națiunii. Oricât de rară ar fi fost apa, acești iudei robi ai tradiției nu neglijau niciodată să îndeplinească ceremonia cerută a spălării mâinilor înainte de fiecare masă. Ei aveau drept credință „că mai bine să mori decât să încalci poruncile bătrânilor.” Iscoadele puseseră întrebarea referitoare la curățirea mâinilor pentru că se zvonea că Iisus spusese: „Mântuirea este o chestiune de inimă curată mai degrabă decât de mâini curate.” Este greu să se renunțe la asemenea credințe odată ce ele fac parte din religia voastră. Cu mulți ani mai târziu, apostolul Petru era încă aservit, din frică, multora dintre aceste tradiții privitoare la lucrurile curate și necurate; el nu a fost eliberat de ele decât după ce a avut un vis frapant și extraordinar. Se pot înțelege mai bine toate acelea amintindu-se că iudeii puneau în aceeași lumină faptul de a mânca cu mâinile nespălate cu acela de a face comerț cu o prostituată; cele două erau deopotrivă pasibile de excomunicare.

Acesta este felul în care Maestrul a decis să analizeze și să expună prostia întregului sistem rabinic de legi și de regulamente reprezentate prin legea orală - tradițiile străbunilor, care erau toate considerate ca fiind mai sacre și mai obligatorii pentru iudei chiar decât învățăturile Scripturilor. Iisus s-a exprimat cu mai puțină rezervă fiindcă știa că venise ceasul când nu se mai putea face nimic pentru a împiedica o ruptură deschisă a relațiilor cu liderii religioși.

4. ULTIMELE CUVINTE ÎN SINAGOGĂ

În toiul discuțiilor care au urmat întrunirea, unul dintre fariseii din Ierusalim a adus la Iisus un tânăr dement care era posedat de un spirit indisciplinat și rebel. Înfățișându-l lui Iisus, îl întrebă: „Ce poți tu să faci în cazul unei nenorociri ca aceasta? Poți tu alunga demonii?” Și când Maestrul l-a privit pe băiat, a fost mișcat de compasiune; și, făcându-i semn să se apropie, l-a luat de mână și i-a zis: „Tu știi cine sunt eu; ieși din el; însărcinez pe unul dintre tovarășii tăi loiali să vegheze ca tu să nu mai vii înapoi. Și îndată tânărul a redevenit normal și și-a recăpătat bunul simț. Acesta a fost primul caz în care Iisus a izgonit realmente un „duh rău” afară dintr-o ființă umană. În toate cazurile anterioare era vorba numai de pretense posedați de demoni; însă acesta era un caz autentic de posedați demonică, după cum se produceau uneori în acele vremuri. Începând cu Rusaliliile, spiritul Maestrului

enters the body by the mouth or gains access to the mind through the eyes and ears, that defiles the man. Man is only defiled by that evil which may originate within the heart, and which finds expression in the words and deeds of such unholy persons. Do you not know it is from the heart that there come forth evil thoughts, wicked projects of murder, theft, and adulteries, together with jealousy, pride, anger, revenge, railings, and false witness? And it is just such things that defile men, and not that they eat bread with ceremonially unclean hands.”

^{153:3.6 (1713.1)} The Pharisaic commissioners of the Jerusalem Sanhedrin were now almost convinced that Jesus must be apprehended on a charge of blasphemy or on one of flouting the sacred law of the Jews; wherefore their efforts to involve him in the discussion of, and possible attack upon, some of the traditions of the elders, or so-called oral laws of the nation. No matter how scarce water might be, these traditionally enslaved Jews would never fail to go through with the required ceremonial washing of the hands before every meal. It was their belief that “it is better to die than to transgress the commandments of the elders.” The spies asked this question because it had been reported that Jesus had said, “Salvation is a matter of clean hearts rather than of clean hands.” But such beliefs, when they once become a part of one’s religion, are hard to get away from. Even many years after this day the Apostle Peter was still held in the bondage of fear to many of these traditions about things clean and unclean, only being finally delivered by experiencing an extraordinary and vivid dream. All of this can be better understood when it is recalled that these Jews looked upon eating with unwashed hands in the same light as commerce with a harlot, and both were equally punishable by excommunication.

^{153:3.7 (1713.2)} Thus did the Master elect to discuss and expose the folly of the whole rabbinic system of rules and regulations which was represented by the oral law — the traditions of the elders, all of which were regarded as more sacred and more binding upon the Jews than even the teachings of the Scriptures. And Jesus spoke out with less reserve because he knew the hour had come when he could do nothing more to prevent an open rupture of relations with these religious leaders.

4. LAST WORDS IN THE SYNAGOGUE

^{153:4.1 (1713.3)} In the midst of the discussions of this after meeting, one of the Pharisees from Jerusalem brought to Jesus a distraught youth who was possessed of an unruly and rebellious spirit. Leading this demented lad up to Jesus, he said: “What can you do for such affliction as this? Can you cast out devils?” And when the Master looked upon the youth, he was moved with compassion and, beckoning for the lad to come to him, took him by the hand and said: “You know who I am; come out of him; and I charge one of your loyal fellows to see that you do not return.” And immediately the lad was normal and in his right mind. And this is the first case where Jesus really cast an “evil spirit” out of a human being. All of the previous cases were only supposed possession of the devil; but this was a genuine case of demoniac possession, even such as sometimes occurred in those days and right up to the

răspândit peste toată carnea a făcut pe veci imposibil acestor câțiva rebeli celești să mai domine astfel unele tipuri instabile de ființe omenești.

Când populația s-a minunat, unul dintre farisei s-a ridicat și l-a acuzat pe Iisus că putea face aceste lucruri mulțumită alianței sale cu demonii. El atras atenția că limbajul folosit de Iisus pentru a-l alunga pe acest demon implica că ei se cunoșteau reciproc. A continuat afirmând că învățătorii religioși și conducătorii din Ierusalim ajunseseră la concluzia că Iisus înfăptuia toate aceste așa-zise miracole prin puterea lui Belzebut, prințul demonilor. Fariseul a adăugat: „Să nu aveți nimic în comun cu omul acesta. El este partenerul lui Satan.”

Atunci Iisus zise: „Cum poate Satan să îl izgonească pe Satan? Un regat îndreptat contra lui însuși nu poate subzista. Dacă o casă este divizată contra ei înseși, ea este în curând sortită ruinei. Poate oare un oraș să țină piept unui asediu dacă nu este unit? Dacă Satan îl alungă pe Satan, el este divizat contra lui însuși, și atunci cum va subzista împărăția sa? Voi ar trebui să știți că nimeni nu poate intra în casa unui om puternic și să îl prade de bunurile sale, decât dacă mai înainte l-a dominat și l-a pus în lanțuri. Dacă prin puterea lui Belzebut am izgonit eu demonii, prin ce îi izgonesc fiii voștri? Iată de ce ei vor fi judecătorii voștri. Însă, dacă prin duhul lui Dumnezeu alung eu demonii, atunci regatul lui Dumnezeu a venit cu adevărat la voi. Dacă voi nu sunteți orbiți de prejudecăți și rătăciți de frică și de orgoliu, veți percepe cu ușurință că printre voi se află o ființă mai mare decât demonii. Voi mă siliți să proclam că acela care nu este cu mine este împotriva mea, și că cine nu se adună cu mine se împrășteie. Îngăduiți-mi să vă dau un avertisment solemn, vouă celor care, cu ochii deschiși și cu o perversitate premeditată, îndrăzniți să atribuiți cu bună știință lucrările lui Dumnezeu faptelor demonilor! În adevăr, în adevăr, eu vă zic, toate păcatele voastre vor fi iertate, și chiar și toate blasfemiile voastre, dar oricine va rosti dinadins blasfemii contra lui Dumnezeu cu o intenție rea nu va obține niciodată iertarea. Din moment ce acești incorigibili ațâțători de nedreptate nu vor căuta și nici nu vor primi niciodată iertarea, ei sunt capabili de păcatul de a respinge veșnic iertarea divină.

Mulți dintre voi au sosit, astăzi, la răscruce de drumuri; voi începeți să faceți alegerea inevitabilă dintre voia Tatălui și drumul întinericului pe care voi înșivă l-ați ales, și veți sfârși prin a fi ceea ce alegeți acum. Sau trebuie să curățați arborele și fructul lui, sau arborele și fructul lui vor fi corupte. Eu declar că, în regatul etern al Tatălui meu, arborele este cunoscut după roadele lui. Dar unii dintre voi seamănă cu niște vipere; după ce au ales deja răul, cum ar mai putea ei să dea roade bune? La urma urmei, din abundența răului conținut în inima voastră vorbește gura voastră.

Atunci, un alt fariseu s-a ridicat și a spus: „Maestre, noi vrem ca tu să ne dai un semn predeterminat pe care să îl acceptăm ca stabilind autoritatea ta și dreptul tău de a propovădui. Vei fi tu de acord cu un astfel de aranjament?” După ce a auzit cuvintele acestea, Iisus a zis: „Această generație fără credință caută semne, dar nu vi se va da alt semn decât acela pe care îl aveți deja și acela pe care îl veți vedea când Fiul Omului vă va părăsi.”

day of Pentecost, when the Master's spirit was poured out upon all flesh, making it forever impossible for these few celestial rebels to take such advantage of certain unstable types of human beings.

153:4.2 (1714.1) When the people marveled, one of the Pharisees stood up and charged that Jesus could do these things because he was in league with devils; that he admitted in the language which he employed in casting out this devil that they were known to each other; and he went on to state that the religious teachers and leaders at Jerusalem had decided that Jesus did all his so-called miracles by the power of Beelzebub, the prince of devils. Said the Pharisee: "Have nothing to do with this man; he is in partnership with Satan."

153:4.3 (1714.2) Then said Jesus: "How can Satan cast out Satan? A kingdom divided against itself cannot stand; if a house be divided against itself, it is soon brought to desolation. Can a city withstand a siege if it is not united? If Satan casts out Satan, he is divided against himself; how then shall his kingdom stand? But you should know that no one can enter into the house of a strong man and despoil his goods except he first overpower and bind that strong man. And so, if I by the power of Beelzebub cast out devils, by whom do your sons cast them out? Therefore shall they be your judges. But if I, by the spirit of God, cast out devils, then has the kingdom of God truly come upon you. If you were not blinded by prejudice and misled by fear and pride, you would easily perceive that one who is greater than devils stands in your midst. You compel me to declare that he who is not with me is against me, while he who gathers not with me scatters abroad. Let me utter a solemn warning to you who would presume, with your eyes open and with premeditated malice, knowingly to ascribe the works of God to the doings of devils! Verily, verily, I say to you, all your sins shall be forgiven, even all of your blasphemies, but whosoever shall blaspheme against God with deliberation and wicked intention shall never obtain forgiveness. Since such persistent workers of iniquity will never seek nor receive forgiveness, they are guilty of the sin of eternally rejecting divine forgiveness.

153:4.4 (1714.3) "Many of you have this day come to the parting of the ways; you have come to a beginning of the making of the inevitable choice between the will of the Father and the self-chosen ways of darkness. And as you now choose, so shall you eventually be. You must either make the tree good and its fruit good, or else will the tree become corrupt and its fruit corrupt. I declare that in my Father's eternal kingdom the tree is known by its fruits. But some of you who are as vipers, how can you, having already chosen evil, bring forth good fruits? After all, out of the abundance of the evil in your hearts your mouths speak."

153:4.5 (1714.4) Then stood up another Pharisee, who said: "Teacher, we would have you give us a predetermined sign which we will agree upon as establishing your authority and right to teach. Will you agree to such an arrangement?" And when Jesus heard this, he said: "This faithless and sign-seeking generation seeks a token, but no sign shall be given you other than that which you already have, and that which you shall see when the Son of Man departs from among you."

Când Iisus a sfârșit de vorbit, apostolii l-au înconjurat și l-au condus afară din sinagogă. Ei l-au însoțit în tăcere până la căminul din Betsaida. Erau cu toții stupefiați și oarecum înfricoșați de schimbarea bruscă a tacticii folosite de Maestru în prezentarea învățăturilor. Ei nu erau câtuși de puțin obișnuiți a-l vedea conducându-se într-o manieră atât de militantă.

5. SÂMBĂȚĂ SEARA

De nenumărate ori, Iisus spulberase speranțele apostolilor săi și, în repetate rânduri, el nimicise așteptările lor cele mai dragi, dar niciodată nu trecuseră prin momente de decepție sau prin perioade de tristețe echivalente cu cele care îi apăsau acum. În plus, astăzi depresia lor era amestecată cu o teamă reală pentru siguranța lor. Toți erau surprinși și îngroziți de caracterul brusc și de amploarea părăsirii lor de către mulțime. Erau totodată puțin înfricoșați și deconcertați de îndrăzneala neașteptată și de hotărârea afirmată de care dădeau dovadă fariseii veniți din Ierusalim. Dar, peste toate, erau dezorientați de subita schimbare de tactică a lui Iisus. În împrejurări obișnuite, ei ar fi întâmpinat cu bine apariția acestei atitudini mai militante, dar, fiind așa cum a fost, însoțită de atâtea evenimente neașteptate, ea îi speria.

Și, acum, peste aceste griji, când au ajuns acasă, Iisus a refuzat să mănânce. El s-a izolat vreme de ceasuri într-una din camerele de sus. Era aproape de miezul nopții când Ioan, șeful evangheliștilor, a revenit cu vestea că o treime din asociații lor abandonaseră cauza. Toată seara, ucenici fideli veniseră și plecaseră, raportând că revirimentul sentimentelor față de Maestru era general în Capernaum. Conducătorii Ierusalimului nu se arătau lipsiți de zel în a atăta acest sentiment de pierdere a afecțiunii și a căuta prin toate mijloacele să dezvolte mișcarea de îndepărtare a populației de Iisus și de învățăturile sale. În timpul acestor ceasuri pline de încercări, cele doisprezece femei țineau o întrunire în casa lui Petru. Ele erau profund bulversate, dar nici una nu a dat înapoi.

Puțin după miezul nopții, Iisus a coborât din camera sa de sus și a revenit printre cei doisprezece și tovarășii lor, cam treizeci de oameni de toți. Le-a zis: „Eu recunosc că trecerea aceasta prin sita regatului vă provoacă teamă, dar este inevitabilă. Cu toate acestea, după toată pregătirea prin care ați trecut, aveți voi vreun motiv valabil ca să vă poticniți de cuvintele mele? De ce sunteți cuprinși de teamă și de consternare văzând regatul debarasat de aceste mulțimi călduțe și de acești ucenici șovăitori? De ce vă amărăți în zorii zilei când învățăturile spirituale ale împărăției cerurilor au să strălucească de o nouă glorie? Dacă vă este deja greu să suportați această încercare, ce ziceți de ziua în care Fiul Omului se va întoarce la Tatăl său? Când și cum vă veți pregăti voi pentru momentul când voi urca la locul de unde am venit în lumea asta?

Preaiubiții mei, trebuie să vă reamintesc că spiritul este cel care învie; carnea, și tot ceea ce are legătură cu ea, este de puțin folos. Cuvintele pe care vi le-am zis sunt spirit și viață. Să aveți mult curaj! Eu nu v-am abandonat. Mulți oamenii s-au supărat de vorbirea mea deschisă în toate aceste zile. Voi ați auzit deja că un

153:4.6 (1714.5) And when he had finished speaking, his apostles surrounded him and led him from the synagogue. In silence they journeyed home with him to Bethsaida. They were all amazed and somewhat terror-stricken by the sudden change in the Master's teaching tactics. They were wholly unaccustomed to seeing him perform in such a militant manner.

5. THE SATURDAY EVENING

153:5.1 (1715.1) Time and again had Jesus dashed to pieces the hopes of his apostles, repeatedly had he crushed their fondest expectations, but no time of disappointment or season of sorrow had ever equaled that which now overtook them. And, too, there was now admixed with their depression a real fear for their safety. They were all surprisingly startled by the suddenness and completeness of the desertion of the populace. They were also somewhat frightened and disconcerted by the unexpected boldness and assertive determination exhibited by the Pharisees who had come down from Jerusalem. But most of all they were bewildered by Jesus' sudden change of tactics. Under ordinary circumstances they would have welcomed the appearance of this more militant attitude, but coming as it did, along with so much that was unexpected, it startled them.

153:5.2 (1715.2) And now, on top of all of these worries, when they reached home, Jesus refused to eat. For hours he isolated himself in one of the upper rooms. It was almost midnight when Joab, the leader of the evangelists, returned and reported that about one third of his associates had deserted the cause. All through the evening loyal disciples had come and gone, reporting that the revulsion of feeling toward the Master was general in Capernaum. The leaders from Jerusalem were not slow to feed this feeling of disaffection and in every way possible to seek to promote the movement away from Jesus and his teachings. During these trying hours the twelve women were in session over at Peter's house. They were tremendously upset, but none of them deserted.

153:5.3 (1715.3) It was a little after midnight when Jesus came down from the upper chamber and stood among the twelve and their associates, numbering about thirty in all. He said: "I recognize that this sifting of the kingdom distresses you, but it is unavoidable. Still, after all the training you have had, was there any good reason why you should stumble at my words? Why is it that you are filled with fear and consternation when you see the kingdom being divested of these lukewarm multitudes and these halfhearted disciples? Why do you grieve when the new day is dawning for the shining forth in new glory of the spiritual teachings of the kingdom of heaven? If you find it difficult to endure this test, what, then, will you do when the Son of Man must return to the Father? When and how will you prepare yourselves for the time when I ascend to the place whence I came to this world?

153:5.4 (1715.4) "My beloved, you must remember that it is the spirit that quickens; the flesh and all that pertains thereto is of little profit. The words which I have spoken to you are spirit and life. Be of good cheer! I have not deserted you. Many shall be offended by the plain speaking of these days. Already you have heard that

mare număr din discipolii mei mi-au întors spatele și nu mă mai urmează. Încă de la început, știam că acești credincioși fără entuziasm vor părăsi rândurile noastre de-a lungul drumului. Nu v-am ales eu pe toți doisprezece și v-am trimis ca ambasadori ai împărăției? Și acum, într-un moment ca acesta, veți dezerta oare și voi? Fiecare dintre voi să ia în considerare propria sa credință, căci unul dintre voi este amenințat de o gravă primejdie." Când Iisus a terminat de vorbit, Simon Petru a zis: „Da, Doamne, noi suntem triști și nedumeriți, dar nu te vom abandona niciodată. Tu ne-ai învățat cuvintele vieții veșnice. Am crezut în tine și te-am urmat tot timpul. Noi nu vom da îndărăt, fiindcă știm că tu ești trimis de Dumnezeu." Când Petru a sfârșit de vorbit, ceilalți apostoli au dat din cap în semn de aprobare a făgăduinței sale de fidelitate.

Atunci Iisus a zis: „Mergeți de vă odihniți, căci o să avem multe de făcut. Zilele următoare vor fi foarte active."

many of my disciples have turned back; they walk no more with me. From the beginning I knew that these halfhearted believers would fall out by the way. Did I not choose you twelve men and set you apart as ambassadors of the kingdom? And now at such a time as this would you also desert? Let each of you look to his own faith, for one of you stands in grave danger." And when Jesus had finished speaking, Simon Peter said: "Yes, Lord, we are sad and perplexed, but we will never forsake you. You have taught us the words of eternal life. We have believed in you and followed with you all this time. We will not turn back, for we know that you are sent by God." And as Peter ceased speaking, they all with one accord nodded their approval of his pledge of loyalty.

^{153:5.5 (1716.1)} Then said Jesus: "Go to your rest, for busy times are upon us; active days are just ahead."

Capitolul 154. Ultimele zile la Capernaum

⇨ 153

CARTEA URANTIA

155 ⇨

PARTE IV. VIAȚA ȘI ÎNVĂȚĂTURILE LUI IISUS

CAPITOLUL 154

ULTIMELE ZILE LA CAPERNAUM

Secțiuni

Introduction

1. O săptămână de sfaturi
2. O săptămână de odihnă
3. A doua convorbire din Tiberiada
4. Sâmbătă seara în Capernaum
5. Dimineața plină de întâmplări de duminică
6. Familia lui Iisus sosește
7. Fuga precipitată

PAPER 154

LAST DAYS AT CAPERNAUM

SECTIONS

Introduction

1. A Week of Counsel
2. A Week of Rest
3. The Second Tiberias Conference
4. Saturday Night in Capernaum
5. The Eventful Sunday Morning
6. Jesus' Family Arrives
7. The Hasty Flight

Introduction

CU prilejul acestei memorabile seri de sâmbătă 30 aprilie, în vreme ce Iisus adresa cuvinte de îmbărbătare și de încurajare discipolilor lui abătuți și derutați, Irod Antipa ținea sfat în Tiberiada cu un grup de comisari speciali reprezentând sinedriul din Ierusalim. Acești scribi și farisei l-au îndemnat pe Irod să îl aresteze pe Iisus; ei au făcut tot ce le-a fost cu putință să îl convingă că Iisus incita poporul la vrajbă și chiar și la revoltă. Dar Irod a refuzat să întreprindă vreo acțiune contra lui ca delicvent politic. Sfetnicii lui îi făcuseră un raport corect asupra episodului intervenit pe cealaltă parte a lacului, unde mulțimea voise să îl proclame pe Iisus rege precum și asupra modului în care el respinsese propunerea.

Un membru al familiei oficiale a lui Irod, Chuza, a cărui soție aparținea grupului de slujire feminin, îl informase că Iisus nu își propunea să se amestece în treburile de suveranitate pământească și că el se ocupa numai de stabilirea fraternității spirituale a fideliilor săi, fraternitate pe care el o numea împărăția cerurilor. Irod avea încredere în raporturile lui Chuza până într-atât încât a refuzat să se amestece în treburile lui Iisus. În această epocă, comportamentul lui Irod față de Iisus era deopotrivă de influențat de teama superstițioasă de Ioan Botezătorul. Irod era unul dintre acei iudei apostazi care, necrezând în nimic, se temeau de orice. Îl mustră conștiința că îl executase pe Ioan și nu voia să se lase implicat în aceste intrigi contra lui Iisus. El cunoștea numeroasele cazuri de boală aparent tămăduite de Iisus, și îl considera ca pe un profet sau ca pe un fanatic religios relativ inofensiv.

INTRODUCTION

154:0.1 (1717.1) ON THE eventful Saturday night of April 30, as Jesus was speaking words of comfort and courage to his downcast and bewildered disciples, at Tiberias a council was being held between Herod Antipas and a group of special commissioners representing the Jerusalem Sanhedrin. These scribes and Pharisees urged Herod to arrest Jesus; they did their best to convince him that Jesus was stirring up the populace to dissension and even to rebellion. But Herod refused to take action against him as a political offender. Herod's advisers had correctly reported the episode across the lake when the people sought to proclaim Jesus king and how he rejected the proposal.

154:0.2 (1717.2) One of Herod's official family, Chuza, whose wife belonged to the women's ministering corps, had informed him that Jesus did not propose to meddle with the affairs of earthly rule; that he was only concerned with the establishment of the spiritual brotherhood of his believers, which brotherhood he called the kingdom of heaven. Herod had confidence in Chuza's reports, so much so that he refused to interfere with Jesus' activities. Herod was also influenced at this time, in his attitude toward Jesus, by his superstitious fear of John the Baptist. Herod was one of those apostate Jews who, while he believed nothing, feared everything. He had a bad conscience for having put John to death, and he did not want to become entangled in these intrigues against Jesus. He knew of many cases of sickness which had been apparently healed by Jesus, and he regarded him as either a prophet or a

Când iudeii l-au amenințat că vor da seamă lui Cezar că proteja un supus trădător, Irod i-a dat afară din camera unde se ținea sfatul. Astfel au rămas lucrurile acolo vreme de o săptămână, în timpul căreia Iisus i-a pregătit pe discipolii săi pentru dispersia iminentă.

1. O SĂPTĂMÂNĂ DE SFĂTUIRI

De pe 1 până pe 7 mai Iisus s-a sfătuit în particular cu partizanii săi în casa lui Zebedeu. Numai discipolii încercați și în care avea el încredere au fost admiși la aceste convorbiri. În vremea aceasta, nu erau decât o sută de ucenici care aveau curajul moral de a înfrunta opoziția fariseilor și de a declara pe față aderarea lor la Iisus. El a avut întrevederi cu ei dimineața, după-amiaza și seara. Mici grupuri de investigatori se adunau în toate după-amiezile pe țărmul mării, unde unii evangheliști sau apostoli le țineau cuvântări. Aceste grupuri rareori numărau mai mult de cincizeci de persoane.

În vinerea din această săptămână, conducătorii sinagogii din Capernaum au luat măsuri oficiale pentru închiderea casei lui Dumnezeu lui Iisus și tuturor partizanilor lui. Această acțiune a fost întreprinsă la instigarea fariseilor din Ierusalim. Jair și-a dat demisia din funcția de conducător principal și a luat deschis partea lui Iisus.

Ultima întrunire de pe țărmul mării a avut loc în după-amiaza de sâmbătă, 7 mai. Iisus s-a adresat la mai puțin de o sută cinci zeci de persoane adunate în momentul acela. Seara acestei sâmbete a marcat punctul cel mai de jos al marelui val al popularității pentru Iisus și învățăturile sale. După aceea, sentimentele favorabile cu privire la el s-au intensificat lent și continuu, dar într-un mod mai sănătos și mai demn de încredere. S-a dezvoltat un nou grup de partizani mai bine întemeiați pe credința spirituală și pe veritabila experiență religioasă. Stadiul de tranziție, mai mult sau mai puțin compozit și bazat pe compromis, între conceptele materialiste ale regatului întreținute de discipolii Maestrului și concepțiile mai idealiste și spirituale pe care le propovăduia Iisus, luase definitiv sfârșit. De aici înainte, evanghelia împărăției a fost proclamată mai deschis în aspectul ei cel mai larg și în marile ei implicații spirituale.

2. O SĂPTĂMÂNĂ DE ODIHNĂ

În Ierusalim, duminică, în ziua de 8 mai a anului 29, sinedriul a adoptat un decret care îi închidea lui Iisus și partizanilor lui toate sinagogile din Palestina. Aceasta a fost o uzurpare de autoritate nouă și fără precedent făcută de sinedriul Ierusalimului. Până atunci, fiecare sinagogă existase și funcționase ca o congregație de fideli independentă, și fiecare era comandată și dirijată de propriul ei comitet de guvernatori. Numai sinagogile Ierusalimului erau supuse autorității sinedriului. Cinci membri ai sinedriului au demisionat ca urmare a acestei proceduri sumare. O sută de mesageri au fost imediat trimiși pentru a transmite și impune decretul. În mai puțin de două săptămâni, toate sinagogile din Palestina

relatively harmless religious fanatic.

154:0.3 (1717.3) When the Jews threatened to report to Caesar that he was shielding a traitorous subject, Herod ordered them out of his council chamber. Thus matters rested for one week, during which time Jesus prepared his followers for the impending dispersion.

1. A WEEK OF COUNSEL

154:1.1 (1717.4) From May 1 to May 7 Jesus held intimate counsel with his followers at the Zebedee house. Only the tried and trusted disciples were admitted to these conferences. At this time there were only about one hundred disciples who had the moral courage to brave the opposition of the Pharisees and openly declare their adherence to Jesus. With this group he held sessions morning, afternoon, and evening. Small companies of inquirers assembled each afternoon by the seaside, where some of the evangelists or apostles discoursed to them. These groups seldom numbered more than fifty.

154:1.2 (1717.5) On Friday of this week official action was taken by the rulers of the Capernaum synagogue closing the house of God to Jesus and all his followers. This action was taken at the instigation of the Jerusalem Pharisees. Jairus resigned as chief ruler and openly aligned himself with Jesus.

154:1.3 (1718.1) The last of the seaside meetings was held on Sabbath afternoon, May 7. Jesus talked to less than one hundred and fifty who had assembled at that time. This Saturday night marked the time of the lowest ebb in the tide of popular regard for Jesus and his teachings. From then on there was a steady, slow, but more healthful and dependable growth in favorable sentiment; a new following was built up which was better grounded in spiritual faith and true religious experience. The more or less composite and compromising transition stage between the materialistic concepts of the kingdom held by the Master's followers and those more idealistic and spiritual concepts taught by Jesus, had now definitely ended. From now on there was a more open proclamation of the gospel of the kingdom in its larger scope and in its far-flung spiritual implications.

2. A WEEK OF REST

154:2.1 (1718.2) Sunday, May 8, A.D. 29, at Jerusalem, the Sanhedrin passed a decree closing all the synagogues of Palestine to Jesus and his followers. This was a new and unprecedented usurpation of authority by the Jerusalem Sanhedrin. Theretofore each synagogue had existed and functioned as an independent congregation of worshipers and was under the rule and direction of its own board of governors. Only the synagogues of Jerusalem had been subject to the authority of the Sanhedrin. This summary action of the Sanhedrin was followed by the resignation of five of its members. One hundred messengers were immediately dispatched to convey and enforce this decree. Within the short space

se înclinaseră înaintea acestei proclamații a sinedriului, cu excepția celei din Hebron. Conducătorii acesteia din urmă au refuzat de a recunoaște sinedriul dreptul de a exercita această jurisdicție asupra adunării lor. Acest refuz de a accepta decretul Ierusalimului era întemeiat pe afirmarea autonomiei congregației lor mai degrabă decât pe simpatia lor pentru cauza lui Iisus. La puțin timp după aceea, sinagoga din Hebron a fost distrusă de un incendiu.

În aceeași duminică, dimineața, Iisus a decretat o săptămână de vacanță; el i-a îndemnat pe toți discipolii lui să se întoarcă acasă sau la prietenii lor pentru a le odihni sufletul tulburat și pentru a adresa cuvinte de încurajare ființelor dragi. El a zis: „Duceți-vă fiecare pe meleagurile voastre și vă destindeți sau pescuiți, rugându-vă totodată pentru expansiunea regatului.”

Această săptămână de odihnă i-a permis lui Iisus să viziteze numeroase grupuri și familii din împrejurimile țărmului mării. Cu mai multe ocazii, s-a dus și el la pescuit cu David Zebedeu. Cu toate acestea, el a umblat singur în cea mai mare parte a timpului, dar doi sau trei dintre cei mai siguri mesageri ai lui David primiseră ordine precise pentru a veghea asupra siguranței sale și a-i urmări întotdeauna disimulându-se. El nu a avut nici o învățătură publică în toată această săptămână de odihnă.

În cursul aceleiași săptămâni, Nataniel și Iacob Zebedeu au fost destul de serios bolnavi. Timp de trei zile și trei nopți ei au suferit de tulburări intestinale grave și dureroase. În cea de-a treia noapte, Iisus a trimis-o pe Salomeea, mama lui Iacob, să se odihnească în timp ce îi va îngriji el pe apostolii suferinzi. Bineînțeles, Iisus i-ar fi putut vindeca instantaneu pe cei doi bărbați, dar nu este nici metoda Tatălui nici a Fiului aceea de a trata aceste tulburări și dureri obișnuite ale copiilor oamenilor de pe lumile evolutive ale timpului și spațiului. Nici măcar o dată în timpul frământatei sale vieți întrupate Iisus nu s-a angajat în nici un fel de îngrijiri supranaturale ale vreunui membru al familiei sale terestre și nici unuia dintre discipolii săi imediați.

Trebuie să se facă față dificultăților universului și obstacolelor întâlnite pe planetă, considerându-le ca pe o parte a educației experimentale oferite pentru creșterea și dezvoltarea (perfecțiunea progresivă) a sufletelor în evoluție ale făpturilor muritoare. Spiritualizarea sufletului pretinde o experiență intimă cu actul educativ de a găsi soluții unei largi game de probleme universale reale. Natura animală și formele inferioare ale creaturilor volitive nu progresează bine într-o ambianță prea facilă. Situațiile problematice, asociate cu impulsurile la acțiune, fac să se nască activitățile mentale, psihice și spirituale care contribuie puternic la atingerea țelurilor valabile ale progresului omenesc și la ajungerea nivelurilor superioare ale destinului spiritual.

3. A DOUA CONVORBIRE DIN TIBERIADA

A doua convorbire dintre autoritățile Ierusalimului și Irod Antipa a fost convocată în Tiberiada pe 16 mai. Liderii religioși și cei politici din Ierusalim erau prezenți acolo. Conducătorii iudei au putut să-i dea seamă lui Irod că practic toate sinagoga din Galileea și din Iudeea erau închise pentru învățăturile lui Iisus. Ei au

of two weeks every synagogue in Palestine had bowed to this manifesto of the Sanhedrin except the synagogue at Hebron. The rulers of the Hebron synagogue refused to acknowledge the right of the Sanhedrin to exercise such jurisdiction over their assembly. This refusal to accede to the Jerusalem decree was based on their contention of congregational autonomy rather than on sympathy with Jesus' cause. Shortly thereafter the Hebron synagogue was destroyed by fire.

154:2.2 (1718.3) This same Sunday morning, Jesus declared a week's holiday, urging all of his disciples to return to their homes or friends to rest their troubled souls and speak words of encouragement to their loved ones. He said: "Go to your several places to play or fish while you pray for the extension of the kingdom."

154:2.3 (1718.4) This week of rest enabled Jesus to visit many families and groups about the seaside. He also went fishing with David Zebedee on several occasions, and while he went about alone much of the time, there always lurked near by two or three of David's most trusted messengers, who had no uncertain orders from their chief respecting the safeguarding of Jesus. There was no public teaching of any sort during this week of rest.

154:2.4 (1718.5) This was the week that Nathaniel and James Zebedee suffered from more than a slight illness. For three days and nights they were acutely afflicted with a painful digestive disturbance. On the third night Jesus sent Salome, James's mother, to her rest, while he ministered to his suffering apostles. Of course Jesus could have instantly healed these two men, but that is not the method of either the Son or the Father in dealing with these commonplace difficulties and afflictions of the children of men on the evolutionary worlds of time and space. Never once, throughout all of his eventful life in the flesh, did Jesus engage in any sort of supernatural ministration to any member of his earth family or in behalf of any one of his immediate followers.

154:2.5 (1719.1) Universe difficulties must be met and planetary obstacles must be encountered as a part of the experience training provided for the growth and development, the progressive perfection, of the evolving souls of mortal creatures. The spiritualization of the human soul requires intimate experience with the educational solving of a wide range of real universe problems. The animal nature and the lower forms of will creatures do not progress favorably in environmental ease. Problematic situations, coupled with exertion stimuli, conspire to produce those activities of mind, soul, and spirit which contribute mightily to the achievement of worthy goals of mortal progression and to the attainment of higher levels of spirit destiny.

3. THE SECOND TIBERIAS CONFERENCE

154:3.1 (1719.2) On May 16 the second conference at Tiberias between the authorities at Jerusalem and Herod Antipas was convened. Both the religious and the political leaders from Jerusalem were in attendance. The Jewish leaders were able to report to Herod that practically all the synagogues in both Galilee and Judea

întreprins un nou efort pentru a obține arestarea lui Iisus, dar Irod a refuzat să dea curs cererii lor. Totuși, pe 18 mai, Irod a acceptat planul care consta în a permite autorităților sinedriului să îl aresteze pe Iisus și să îl aducă la Ierusalim pentru a fi judecat pe baza inculpărilor religioase, cu condiția ca guvernatorul roman al Iudeei să participe la acest aranjament. Între timp, dușmanii lui Iisus răspândeau activ, în toată Galileea, zvonul că Irod devenise ostil față de Iisus și avea intenția de a-i extermina pe toți cei care credeau în învățăturile sale.

Sâmbătă seara, 21 mai, a ajuns la Tiberiada vestea că autoritățile civile din Ierusalim nu aveau obiecții contra acordului dintre Irod și farisei, acord care stipula că Iisus va fi prins și adus la Ierusalim pentru a fi judecat în fața sinedriului sub inculparea de a fi sfidat legile sacre ale națiunii iudee. În consecință, cu puțin înainte de miezul nopții aceleiași zile, Irod a semnat decretul care autoriza oficialitățile sinedriului să pună mâna pe Iisus în interiorul domeniului jurisdicției lui Irod, și să îl aducă cu forța la Ierusalim pentru a fi judecat. Asupra lui Irod, înainte ca el să fi consimțit la acordarea acestei permisiuni, au fost exercitate puternice presiuni din diverse surse; el știa bine că Iisus nu putea spera că dușmanii lui înverșunați din Ierusalim îl vor judeca echitabil.

4. SÂMBĂTĂ SEARA ÎN CAPERNAUM

În aceeași sâmbătă seara, un grup de cincizeci de personalități din Capernaum s-au reunit la sinagogă pentru a examina importanta întrebare: Ce vom face cu Iisus? Ei au vorbit și au dezbătut până după miezul nopții fără a putea găsi un teren comun de înțelegere. În afară de câteva persoane care aveau tendința de a crede că Iisus putea fi Mesia, sau cel puțin un sfânt sau poate un profet, adunarea era împărțită în patru grupuri aproape egale, care susțineau fiecare punct de vedere în parte dintre următoarele:

1. Că Iisus era un fanatic religios amăgit și inofensiv.
2. Că el era un agitator periculos și un organizator susceptibil de a stârni o revoltă.
3. Că el era aliat cu demonii, și că putea fi chiar un prinț al demonilor.
4. Că nu era în toate mințile, că era un nebun, un dezechilibrat mental.

S-a discutat mult despre doctrinele predicate de Iisus și care îi bulversau pe oamenii din popor. Inamicii lui au susținut că învățăturile lui erau impracticabile, că totul se va duce de răpă dacă toată lumea va face un efort cinstit pentru a trăi conform ideilor lui Iisus. Multe persoane din generațiile ulterioare au zis același lucru. Chiar și în epoca cea mai iluminată a prezentelor revelații, mulți oameni inteligenți și bine intenționați susțin că civilizația modernă nu ar fi putut fi clădită pe învățăturile lui Iisus - și parțial au dreptate. Dar, exprimând aceste îndoieli, ei uită că ar fi putut clădi o civilizație mai bună pe aceste aceleași învățături, și că aceasta tot va fi clădită într-o bună zi. Această lume nu a încercat niciodată să pună în mod serios în practică, pe scară largă, lecțiile lui Iisus, cu toate că unele încercări timide se făcuseră adesea pentru a urma

were closed to Jesus' teachings. A new effort was made to have Herod place Jesus under arrest, but he refused to do their bidding. On May 18, however, Herod did agree to the plan of permitting the Sanhedrin authorities to seize Jesus and carry him to Jerusalem to be tried on religious charges, provided the Roman ruler of Judea concurred in such an arrangement. Meanwhile, Jesus' enemies were industriously spreading the rumor throughout Galilee that Herod had become hostile to Jesus, and that he meant to exterminate all who believed in his teachings.

154:3.2 (1719.3) On Saturday night, May 21, word reached Tiberias that the civil authorities at Jerusalem had no objection to the agreement between Herod and the Pharisees that Jesus be seized and carried to Jerusalem for trial before the Sanhedrin on charges of flouting the sacred laws of the Jewish nation. Accordingly, just before midnight of this day, Herod signed the decree which authorized the officers of the Sanhedrin to seize Jesus within Herod's domains and forcibly to carry him to Jerusalem for trial. Strong pressure from many sides was brought to bear upon Herod before he consented to grant this permission, and he well knew that Jesus could not expect a fair trial before his bitter enemies at Jerusalem.

4. SATURDAY NIGHT IN CAPERNAUM

154:4.1 (1719.4) On this same Saturday night, in Capernaum a group of fifty leading citizens met at the synagogue to discuss the momentous question: "What shall we do with Jesus?" They talked and debated until after midnight, but they could not find any common ground for agreement. Aside from a few persons who inclined to the belief that Jesus might be the Messiah, at least a holy man, or perhaps a prophet, the meeting was divided into four nearly equal groups who held, respectively, the following views of Jesus:

- 154:4.2 (1719.5)* 1. That he was a deluded and harmless religious fanatic.
- 154:4.3 (1719.6)* 2. That he was a dangerous and designing agitator who might stir up rebellion.
- 154:4.4 (1720.1)* 3. That he was in league with devils, that he might even be a prince of devils.
- 154:4.5 (1720.2)* 4. That he was beside himself, that he was mad, mentally unbalanced.

154:4.6 (1720.3) There was much talk about Jesus' preaching doctrines which were upsetting for the common people; his enemies maintained that his teachings were impractical, that everything would go to pieces if everybody made an honest effort to live in accordance with his ideas. And the men of many subsequent generations have said the same things. Many intelligent and well-meaning men, even in the more enlightened age of these revelations, maintain that modern civilization could not have been built upon the teachings of Jesus — and they are partially right. But all such doubters forget that a much better civilization could have been built upon his teachings, and sometime will be. This world has never seriously tried to carry out the teachings of Jesus on a large scale, notwithstanding that halfhearted attempts have often been made to

doctrinile a ceea ce se numește creștinism.

follow the doctrines of so-called Christianity.

5. DIMINEAȚA PLINĂ DE ÎNTÂMLĂRI DE DUMINICĂ

Ziua de 22 mai a fost una plină de evenimente în viața lui Iisus. În această dimineață de duminică, înainte de răsăritul soarelui, unul dintre mesagerii lui David a sosit în mare grabă din Tiberiada aducând vestea că Irod autorizase, sau avea să autorizeze arestarea lui Iisus de către ofițerii sinedriului. La primirea acestei vești de pericol iminent, David Zebedeu și-a trezit mesagerii și i-a trimis la toate grupurile locale de ucenici pentru a-i convoca la o reuniune de urgență, în aceeași dimineață la ora șapte. Când cumnata lui Iuda (fratele lui Iisus) a auzit acest raport alarmant, ea i-a prevenit în grabă pe toți cei din familia lui Iisus, care locuiau în vecinătate, rugându-i să se reunească imediat la Zebedeu. Maria, Iacob, Iosif, Iuda și Rut nu au întârziat să răspundă la acest apel precipitat.

La această reuniune foarte matinală, Iisus a dat ultimele lui instrucțiuni discipolilor adunați; el și-a luat deocamdată adio de la ei, știind că vor fi curând izgoniți din Capernaum. El le-a recomandat tuturor să caute îndrumarea lui Dumnezeu și să continue lucrarea regatului fără a se îngrijora de consecințe. Evangheliștii trebuiau să se trudească cum puteau mai bine până în clipa în care vor fi chemați. El a ales doisprezece evangheliști care să îl însoțească. El a ordonat celor doisprezece apostoli să rămână cu el, orice s-ar întâmpla. Celor douăsprezece femei el le-a dat instrucțiuni să rămână în casele lui Zebedeu și Petru până ce va trimite după ele.

Iisus a consimțit ca David Zebedeu să continue serviciul său de mesageri în tot ținutul. Puțin după aceea, David și-a luat rămas bun zicând: „Continuă-ți lucrarea, Maestre. Nu îți lăsa pe sectanți să te prindă, și nu pune niciodată la îndoială faptul că mesagerii mei te vor urma. Oamenii mei nu vor pierde niciodată contactul cu tine. Prin ei, tu vei avea vești despre regat în celelalte părți ale țării și, prin ei, noi vom avea cu toții vești de la tine. Nimic din ceea ce mi s-ar putea întâmpla nu va întrerupe serviciul acesta, căci am numit un prim înlocuitor, și un al doilea, și chiar și un al treilea. Eu nu sunt nici învățător, nici predicator, dar în inima mea eu vreau să fac asta, și nimic nu mă poate opri.”

La șapte și jumătate, Iisus și-a început cuvântarea de despărțire în fața a o sută de credincioși care se înghesuiau în interiorul casei pentru a-l auzi. Acesta a fost un eveniment solemn pentru tot auditoriul, dar Iisus a dat dovadă de o bună-dispoziție neobișnuită; el se găsea din nou în starea sa normală. Aerul său grav din săptămânile trecute dispăruse, iar cuvintele sale de încredere, de speranță și de curaj au fost însuflețitoare pentru toți cei de față.

6. FAMILIA LUI IISUS SOSEȘTE

Era în jurul orei opt dimineața din duminica aceea, când cinci membrii ai familiei pământești a lui Iisus au sosit acolo ca răspuns la convocarea urgentă făcută de cumnata lui Iuda. Singura din familia sa pământească,

5. THE EVENTFUL SUNDAY MORNING

^{154:5.1 (1720.4)} May 22 was an eventful day in the life of Jesus. On this Sunday morning, before daybreak, one of David's messengers arrived in great haste from Tiberias, bringing the word that Herod had authorized, or was about to authorize, the arrest of Jesus by the officers of the Sanhedrin. The receipt of the news of this impending danger caused David Zebedee to arouse his messengers and send them out to all the local groups of disciples, summoning them for an emergency council at seven o'clock that morning. When the sister-in-law of Jude (Jesus' brother) heard this alarming report, she hastened word to all of Jesus' family who dwelt near by, summoning them forthwith to assemble at Zebedee's house. And in response to this hasty call, presently there were assembled Mary, James, Joseph, Jude, and Ruth.

^{154:5.2 (1720.5)} At this early morning meeting Jesus imparted his farewell instructions to the assembled disciples; that is, he bade them farewell for the time being, knowing well that they would soon be dispersed from Capernaum. He directed them all to seek God for guidance and to carry on the work of the kingdom regardless of consequences. The evangelists were to labor as they saw fit until such time as they might be called. He selected twelve of the evangelists to accompany him; the twelve apostles he directed to remain with him no matter what happened. The twelve women he instructed to remain at the Zebedee house and at Peter's house until he should send for them.

^{154:5.3 (1720.6)} Jesus consented to David Zebedee's continuing his countrywide messenger service, and in bidding the Master farewell presently, David said: "Go forth to your work, Master. Don't let the bigots catch you, and never doubt that the messengers will follow after you. My men will never lose contact with you, and through them you shall know of the kingdom in other parts, and by them we will all know about you. Nothing that might happen to me will interfere with this service, for I have appointed first and second leaders, even a third. I am neither a teacher nor a preacher, but it is in my heart to do this, and none can stop me."

^{154:5.4 (1720.7)} About 7:30 this morning Jesus began his parting address to almost one hundred believers who had crowded indoors to hear him. This was a solemn occasion for all present, but Jesus seemed unusually cheerful; he was once more like his normal self. The seriousness of weeks had gone, and he inspired all of them with his words of faith, hope, and courage.

6. JESUS' FAMILY ARRIVES

^{154:6.1 (1721.1)} It was about eight o'clock on this Sunday morning when five members of Jesus' earth family arrived on the scene in response to the urgent summons of Jude's sister-in-law. Of all his family in the

Rut crezuse mereu din toată inima în divinitatea misiunii lui Iisus. Iuda, Iacob și chiar și Iosif, își păstrau în mare parte credința în Iisus, dar lăsaseră ca orgoliul să le falsifice ceea ce era mai bun din judecata lor și din adevăratele lor tendințe spirituale. Maria era și ea sfâșiată între dragoste și teamă, între dragoste maternă și mândrie familială. Deși a fost asaltată de îndoieli, ea nu a putut niciodată uita complet vizita lui Gabriel înainte de nașterea lui Iisus. Fariseii se străduiseră să o convingă pe Maria că Iisus nu mai era în toate mințile, că era nebun. Ei o împingeau să meargă la el cu fiii ei pentru a căuta să îl facă să își schimbe hotărârea de a-și continua eforturile de propovăduire publică. Ei îi afirmă Mariei că sănătatea lui Iisus nu va rezista și că, dacă i s-ar permite să continue, nu va rezulta din asta decât dezonoare și oprobriu pentru toată familia. De asemenea, când cei cinci membri ai familiei au primit avertismentul cumnatei lui Iuda, ei au plecat imediat către casa lui Zebedeu, căci se găseau toți la Maria, unde îi primiseră pe farisei în seara din ajun. Ei stătuseră de vorbă până într-un ceas târziu din noapte cu conducătorii Ierusalimului, și erau toți mai mult sau mai puțin convinși că Iisus acționa într-un mod ciudat, că el se conducea în mod bizar de la o vreme încoace. Rut nu putea explica toate motivele conduitei lui, dar ea stăruia asupra faptului că Iisus își tratase în mod echitabil familia, și ea a refuzat să adere la programul menit să îl facă să-și schimbe hotărârea de a-și continua opera.

În drumul lor spre casa lui Zebedeu, ei au vorbit iarăși despre aceste chestiuni și s-au pus cu toții de acord pentru a încerca să-l facă pe Iisus să revină în căminul lor, căci, spunea Maria, „eu știu că aș putea să influențez pe fiul meu numai dacă ar vrea să vină acasă și să mă asculte.” Iacob și Iuda auziseră zvonuri cu privire la planurile de arestare a lui Iisus și de ducere a lui la Ierusalim pentru a fi judecat. Ei se temeau și pentru propria lor siguranță. Câtă vreme Iisus fusese o figură populară în ochii publicului, membrii familiei sale lăsaseră lucrurile să meargă, dar, acum că populația Capernaumului și șefii din Ierusalim se întorseseră deodată contra lui, începeau să simtă dureri așă-zise dizgrație a situației lor stânjenitoare.

Ei se așteptau să-l vadă pe Iisus, să-l ia de o parte și să-l determine să se întoarcă acasă cu ei. Ei își propuseseră să îl asigure că vor uita că Iisus îi nglijase - că-l vor ierta și vor uita - numai dacă voia să renunțe la nebunia de a predica o nouă religie, fapt care nu putea duce decât la punerea în dificultate și la acoperirea de oprobriu a familiei sale. În fața tuturor acestor raționamente, Rut s-a mărginit a spune: „Îi voi spune fratelui meu că eu cred că el este un om al lui Dumnezeu și sper că ar prefera mai degrabă să moară decât să îi lase pe acești farisei răutăcioși să pună capăt predicărilor sale.” Iosif a promis să o țină pe Rut liniștită, timp în care ceilalți vor încerca să îl convingă pe Iisus.

Când cei cinci au ajuns la casa lui Zebedeu, Iisus era în toiul cuvântării de despărțire ținută discipolilor. Ei au căutat să intre în casă, dar era peste poate de aglomerată. Ei au sfârșit prin a se instala sub pridvorul din spate, și au cerut să se transmită la Iisus, din gură în gură, vestea sosirii lor. În cele din urmă, Simon Petru l-a anunțat în șoaptă pe Iisus întrerupându-i discursul pentru a-i spune: „Uite, mama ta și frații tăi sunt afară și foarte dornici să vorbească cu tine.” Or, Maria nu își

flesh, only one, Ruth, believed wholeheartedly and continuously in the divinity of his mission on earth. Jude and James, and even Joseph, still retained much of their faith in Jesus, but they had permitted pride to interfere with their better judgment and real spiritual inclinations. Mary was likewise torn between love and fear, between mother love and family pride. Though she was harassed by doubts, she could never quite forget the visit of Gabriel ere Jesus was born. The Pharisees had been laboring to persuade Mary that Jesus was beside himself, demented. They urged her to go with her sons and seek to dissuade him from further efforts at public teaching. They assured Mary that soon Jesus' health would break, and that only dishonor and disgrace could come upon the entire family as a result of allowing him to go on. And so, when the word came from Jude's sister-in-law, all five of them started at once for Zebedee's house, having been together at Mary's home, where they had met with the Pharisees the evening before. They had talked with the Jerusalem leaders long into the night, and all were more or less convinced that Jesus was acting strangely, that he had acted strangely for some time. While Ruth could not explain all of his conduct, she insisted that he had always treated his family fairly and refused to agree to the program of trying to dissuade him from further work.

154:6.2 (1721.2) On the way to Zebedee's house they talked these things over and agreed among themselves to try to persuade Jesus to come home with them, for, said Mary: "I know I could influence my son if he would only come home and listen to me." James and Jude had heard rumors concerning the plans to arrest Jesus and take him to Jerusalem for trial. They also feared for their own safety. As long as Jesus was a popular figure in the public eye, his family allowed matters to drift along, but now that the people of Capernaum and the leaders at Jerusalem had suddenly turned against him, they began keenly to feel the pressure of the supposed disgrace of their embarrassing position.

154:6.3 (1721.3) They had expected to meet Jesus, take him aside, and urge him to go home with them. They had thought to assure him that they would forget his neglect of them — they would forgive and forget — if he would only give up the foolishness of trying to preach a new religion which could bring only trouble to himself and dishonor upon his family. To all of this Ruth would say only: "I will tell my brother that I think he is a man of God, and that I hope he would be willing to die before he would allow these wicked Pharisees to stop his preaching." Joseph promised to keep Ruth quiet while the others labored with Jesus.

154:6.4 (1721.4) When they reached the Zebedee house, Jesus was in the very midst of delivering his parting address to the disciples. They sought to gain entrance to the house, but it was crowded to overflowing. Finally they established themselves on the back porch and had word passed in to Jesus, from person to person, so that it finally was whispered to him by Simon Peter, who interrupted his talking for the purpose, and who said: "Behold, your mother and your brothers are outside, and

dădea seama de cât de important era mesajul de despărțire pe care îl dădea discipolilor; ea nu știa nici că această cuvântare se putea să ia sfârșit din moment în moment prin venirea oamenilor care veneau să îl aresteze pe Iisus. După o atât de lungă înstrăinare aparentă, având în vedere favoarea pe care mama și frații săi i-o făceau prin venirea lor până la el, Maria credea realmente că Iisus se va opri din vorbit și va veni să îi salute de îndată ce va fi fost avertizat de prezența lor.

Or, acesta a fost doar un alt caz în care familia sa pământeană nu putea înțelege că Iisus trebuia să se ocupe de treburile Tatălui său. Maria și frații lui au fost deci profund răniți când au văzut că, în ciuda întreruperii discursului său pentru primirea mesajului, Iisus nu s-a grăbit să îi întâmpine. În loc de aceasta, ei au auzit vocea sa melodică ridicând tonul și grăind: „Spuneți-mi mamei și fraților mei că nu mă tem de nimic pentru mine. Tatăl care m-a trimis în lume nu mă va abandona, și familia mea nu va suferi nici o daună. Rugați-o să aibă curaj și să se încredințeze Tatălui regatului. Însă, la urma urmei, cine este mama și cine sunt frații mei?” Apoi și-a întins mâinile spre toți discipolii adunați în sală și a zis: „Eu nu am mamă, nu am frați! Căci cine face voia Tatălui meu care este în ceruri, acela este mama mea, fratele meu și sora mea.”

La auzul acestor cuvinte, Maria a leșinat în brațele lui Iuda. A fost dusă în grădină pentru a o face să-și revină, în vreme ce Iisus își încheia mesajul său de rămas bun. El ar fi ieșit atunci ca să discute cu mama și cu frații lui, dacă un mesager care sosise în grabă din Tiberiada, nu ar fi venit să anunțe că ofițerii sinedriului erau pe drum cu un mandat de arestare pentru Iisus și de aducere a sa la Ierusalim. Mesajul a fost primit de Andrei, care l-a întrerupt pe Iisus pentru a i-l comunica.

Andrei nu își amintea că David postase două duzini de santinele în jurul casei lui Zebedeu, astfel încât nu putea să intre nimeni prin surprindere. L-a întrebat deci pe Iisus ce trebuia să facă. Maestrul stătea acolo în tăcere în timp ce, în grădină, mama sa abia își revenea din șocul de a-l fi auzit spunând: „Eu nu am mamă.” În chiar acel moment, o femeie s-a ridicat în sală și a strigat: „Binecuvântat este pântecul care te-a purtat și binecuvântați sunt sânii care te-au alăptat.” Iisus s-a abătut o clipă de la conversația sa cu Andrei pentru a răspunde acestei femei: „Nu, binecuvântat este mai degrabă cel care înțelege cuvântul lui Dumnezeu și îndrăznește să îl dea ascultare.”

Maria și frații lui Iisus credeau că Iisus nu îi înțelegea și că nu îi păsa de ei; nu își dădeau seama că de fapt ei erau cei care nu reușiseră să îl înțeleagă. Iisus înțelegea perfect cât le era de greu oamenilor să o rupă cu trecutul lor. El știa cât de mult se lăsau ființele omenești influențate de elocvența predicatorilor, și cum răspunde conștiința la apelul emoțional după cum mintea răspunde la logică și la rațiune, dar știa și cu cât este mai greu să îi convingi pe oameni să se lepede de trecut.

Este veșnic adevărat că oricine se crede neînțeles sau neapreciat are în Iisus un prieten compătimitor și un sfătuitor înțeleghător. El îi avertizase pe apostolii lui că un om putea să îi aibă de dușmani pe oamenii din

they are very anxious to speak with you.” Now it did not occur to his mother how important was the giving of this parting message to his followers, neither did she know that his address was likely to be terminated any moment by the arrival of his apprehenders. She really thought, after so long an apparent estrangement, in view of the fact that she and his brothers had shown the grace actually to come to him, that Jesus would cease speaking and come to them the moment he received word they were waiting.

154:6.5 (1722.1) It was just another of those instances in which his earth family could not comprehend that he must be about his Father's business. And so Mary and his brothers were deeply hurt when, notwithstanding that he paused in his speaking to receive the message, instead of his rushing out to greet them, they heard his musical voice speak with increased volume: “Say to my mother and my brothers that they should have no fear for me. The Father who sent me into the world will not forsake me; neither shall any harm come upon my family. Bid them be of good courage and put their trust in the Father of the kingdom. But, after all, who is my mother and who are my brothers?” And stretching forth his hands toward all of his disciples assembled in the room, he said: “I have no mother; I have no brothers. Behold my mother and behold my brethren! For whosoever does the will of my Father who is in heaven, the same is my mother, my brother, and my sister.”

154:6.6 (1722.2) And when Mary heard these words, she collapsed in Jude's arms. They carried her out in the garden to revive her while Jesus spoke the concluding words of his parting message. He would then have gone out to confer with his mother and his brothers, but a messenger arrived in haste from Tiberias bringing word that the officers of the Sanhedrin were on their way with authority to arrest Jesus and carry him to Jerusalem. Andrew received this message and, interrupting Jesus, told it to him.

154:6.7 (1722.3) Andrew did not recall that David had posted some twenty-five sentinels about the Zebedee house, and that no one could take them by surprise; so he asked Jesus what should be done. The Master stood there in silence while his mother, having heard the words, “I have no mother,” was recovering from the shock in the garden. It was at just this time that a woman in the room stood up and exclaimed, “Blessed is the womb that bore you and blessed are the breasts that nursed you.” Jesus turned aside a moment from his conversation with Andrew to answer this woman by saying, “No, rather is the one blessed who hears the word of God and dares to obey it.”

154:6.8 (1722.4) Mary and Jesus' brothers thought that Jesus did not understand them, that he had lost interest in them, little realizing that it was they who failed to understand Jesus. Jesus fully understood how difficult it is for men to break with their past. He knew how human beings are swayed by the preacher's eloquence, and how the conscience responds to emotional appeal as the mind does to logic and reason, but he also knew how far more difficult it is to persuade men to *disown the past*.

154:6.9 (1722.5) It is forever true that all who may think they are misunderstood or not appreciated have in Jesus a sympathizing friend and an understanding counselor. He had warned his apostles that a man's foes may be they

propria lui casă, dar cu greu și-ar fi imaginat cât de aproape va ajunge această prezicere să se aplice propriei sale experiențe. Nu Iisus a fost cel care i-a părăsit pe membrii familiei sale pământești pentru a înfăptui opera Tatălui său - ei au fost cei care l-au părăsit. Mai târziu, după moartea și învierea Maestrului, când fratele său Iacob s-a aliat la mișcarea creștină primitivă, el a suferit enorm de a nu fi profitat de asocierea sa inițială cu Iisus și cu discipolii săi.

În cursul acestor evenimente, Iisus a decis să se lase călăuzit de cunoștințele limitate ale minții sale omenești. El dorea să îndure experiența cu asociații săi în calitate de simplu om. Ideea sa umană era aceea de a-și vedea familia înainte de a pleca. Nu a vrut să se oprească în mijlocul discursului și să transforme astfel într-o treabă publică această primă reuniune după o atât de lungă despărțire. El avusese intenția de a-și termina cuvântarea, apoi de a sta de vorbă cu familia sa înainte de plecare, dar acest plan a fost contracarat de concursul împrejurărilor imediat următoare.

Graba fugii lor a fost sporită de sosirea unui grup de mesageri ai lui David la poarta din spate a casei lui Zebedeu. Agitația produsă de sosirea lor i-a speriat pe apostoli făcându-i să creadă că acești noi sosiți ar putea fi cei care veneau să îi prindă. De frică să nu fie arestați pe loc, ei au ieșit în grabă pe poarta din față către barca aflată în așteptare. Toate acestea explică de ce Iisus nu și-a văzut familia care îl aștepta sub tinda din spate.

Totuși, pe când urca în barcă în cursul acestei fugi precipitate, el i-a zis lui David Zebedeu: „Spune-i mamei și fraților mei că apreciez venirea lor și că aveam intenția de a-i vedea. Recomandă-le să nu se supere din pricina comportării mele, ci mai degrabă să caute să cunoască voia lui Dumnezeu și să aibă grația și curajul de a face această voie.”

7. FUGA PRECIPITATĂ

Duminică dimineața, 22 mai, în anul 29, Iisus, cu cei doisprezece apostoli ai lui și cu cei doisprezece evangheliști, a fugit deci precipitat din fața ofițerilor sinedriului care erau în drum spre Betsaida cu mandatul lui Irod Antipa pentru a-l aresta pe Iisus și a-l duce în Ierusalim ca să fie judecat sub inculparea de blasfemie și alte violări ale legii sacre a iudeilor. Dimineața era magnifică, și era aproape ora opt și jumătate când acest grup de douăzeci și cinci de persoane s-a apucat să vâslească către malul oriental al Mării Galileii.

O barcă mai mică o urma pe cea a Maestrului. Ea transporta șase mesageri ai lui Dumnezeu care aveau poruncă să păstreze contactul cu Iisus și cu asociații lui, și să aibă grijă ca informații despre deplasările și despre siguranța lor să fie transmise regulat la Betsaida, la casa lui Zebedeu, care servise deja o bună bucată de vreme drept cartier general pentru lucrarea regatului. Dar Iisus nu trebuia să își mai facă niciodată un cămin din casa lui Zebedeu. De atunci înainte, și în tot restul vieții sale pe pământ, Maestrul nu a avut cu adevărat „loc unde să-și pună capul”. Niciodată nu a mai avut nici măcar pe departe un domiciliu stabil.

Vâslașii au acostat aproape de satul Keresei, și-au încredințat barca unor prieteni și au început peregrinările

of his own household, but he had hardly realized how near this prediction would come to apply to his own experience. Jesus did not forsake his earth family to do his Father's work — they forsook him. Later on, after the Master's death and resurrection, when James became connected with the early Christian movement, he suffered immeasurably as a result of his failure to enjoy this earlier association with Jesus and his disciples.

154:6.10 (1723.1) In passing through these events, Jesus chose to be guided by the limited knowledge of his human mind. He desired to undergo the experience with his associates as a mere man. And it was in the human mind of Jesus to see his family before he left. He did not wish to stop in the midst of his discourse and thus render their first meeting after so long a separation such a public affair. He had intended to finish his address and then have a visit with them before leaving, but this plan was thwarted by the conspiracy of events which immediately followed.

154:6.11 (1723.2) The haste of their flight was augmented by the arrival of a party of David's messengers at the rear entrance of the Zebedee home. The commotion produced by these men frightened the apostles into thinking that these new arrivals might be their apprehenders, and in fear of immediate arrest, they hastened through the front entrance to the waiting boat. And all of this explains why Jesus did not see his family waiting on the back porch.

154:6.12 (1723.3) But he did say to David Zebedee as he entered the boat in hasty flight: "Tell my mother and my brothers that I appreciate their coming, and that I intended to see them. Admonish them to find no offense in me but rather to seek for a knowledge of the will of God and for grace and courage to do that will."

7. THE HASTY FLIGHT

154:7.1 (1723.4) And so it was on this Sunday morning, the twenty-second of May, in the year A.D. 29, that Jesus, with his twelve apostles and the twelve evangelists, engaged in this hasty flight from the Sanhedrin officers who were on their way to Bethsaida with authority from Herod Antipas to arrest him and take him to Jerusalem for trial on charges of blasphemy and other violations of the sacred laws of the Jews. It was almost half past eight this beautiful morning when this company of twenty-five manned the oars and pulled for the eastern shore of the Sea of Galilee.

154:7.2 (1723.5) Following the Master's boat was another and smaller craft, containing six of David's messengers, who had instructions to maintain contact with Jesus and his associates and to see that information of their whereabouts and safety was regularly transmitted to the home of Zebedee in Bethsaida, which had served as headquarters for the work of the kingdom for some time. But Jesus was never again to make his home at the house of Zebedee. From now on, throughout the remainder of his earth life, the Master truly "had not where to lay his head." No more did he have even the semblance of a settled abode.

154:7.3 (1723.6) They rowed over to near the village of Kheresa, put their boat in the custody of friends, and

acestui ultim an plin de evenimente al vieții Maestrului pe Pământ. Ei au rămas câțva vreme pe domeniile lui Filip, mergând din Kheresa în Cezareea lui Filip, apoi au traversat țara până la coasta Feniciei.

Mulțimea a zăbovit în jurul casei lui Zebedeu, privind cele două bărci care își făceau drum către țărmul oriental al lacului. Ei erau deja departe când ofițerii din Ierusalim au sosit în grabă și au început să îl caute pe Iisus. Ei au refuzat să creadă că Iisus le scăpase. În timp ce Iisus și grupul său se îndreptau spre nord prin Bataneea, fariseii și ajutoarele lor au petrecut aproape o săptămână întreagă căutând zadarnic prin împrejurimile Capernaumului.

Membrii familiei lui Iisus s-au reîntors acasă în Capernaum și au petrecut și ei o săptămână vorbind, discutând și rugându-se. Ei erau plini de confuzie și consternați. Ei nu au fost liniștiți până joi după-amiază, când Rut a revenit dintre-o vizită de la casa lui Zebedeu, unde David îi dădu-se de știre că fratele ei tată era viu și nevătămat și că se îndrepta către coasta Feniciei.

began the wanderings of this eventful last year of the Master's life on earth. For a time they remained in the domains of Philip, going from Kheresa up to Caesarea-Philippi, thence making their way over to the coast of Phoenicia.

154:7.4 (1723.7) The crowd lingered about the home of Zebedee watching these two boats make their way over the lake toward the eastern shore, and they were well started when the Jerusalem officers hurried up and began their search for Jesus. They refused to believe he had escaped them, and while Jesus and his party were journeying northward through Batanea, the Pharisees and their assistants spent almost a full week vainly searching for him in the neighborhood of Capernaum.

154:7.5 (1724.1) Jesus' family returned to their home in Capernaum and spent almost a week in talking, debating, and praying. They were filled with confusion and consternation. They enjoyed no peace of mind until Thursday afternoon, when Ruth returned from a visit to the Zebedee house, where she learned from David that her father-brother was safe and in good health and making his way toward the Phoenician coast.

Capitolul 155. Fugind prin Galileea nordică

⇨ 154

CARTEA URANTIA

156 ⇨

PARTE IV. VIAȚA ȘI ÎNVĂȚĂTURILE LUI IISUS

CAPITOLUL 155

FUGIND PRIN GALILEEA NORDICĂ

Secțiuni

Introduction

1. De ce sunt păgânii furioși
2. Evangheliștii în Corazin
3. În Cezareea lui Filip
4. Pe drumul către Fenicia
5. Discursul asupra adevăratei religii
6. Al doilea discurs despre religie

Introduction

CURÂND după ce au acostat aproape de Keresa, cu prilejul acestei duminici frământate, Iisus și cei douăzeci și patru au urcat puțin către nord și au petrecut noaptea într-un parc magnific în sudul Betsaidei-Iulia. Ei cunoșteau bine acest campament, pentru că s-au mai oprit acolo în trecut. Înainte de a se retrage pentru înnoptat, Maestrul și-a chemat discipolii și a discutat cu ei, planurile călătoriei lor către coasta Feniciei, trecând prin Bethania și prin nordul Galileii.

1. DE CE SUNT PĂGÂNII FURIOȘI

Iisus a zis: „Voi toți ar trebui să vă amintiți cum a vorbit psalmistul despre vremurile noastre zicând: 'De ce sunt furioși păgânii și de ce completează popoarele zadarnic? Regii pământului se instituie pe ei înșiși iar conducătorii poporului se sfătuiesc între ei, contra Domnului și a Unsului său, zicând: 'Rupeți legăturile milosteniei și respingeți lanțurile dragostei.'

"Voi vedeți aceasta împlinindu-se, astăzi, sub ochii voștri, dar voi nu veți vedea realizându-se restul profeției psalmistului, căci el avea idei false despre Fiul Omului și misiunea sa pe pământ. Regatul meu este întemeiat pe dragoste, proclamat în îndurare și stabilit prin slujire dezinteresată. Tatăl meu nu stă în ceruri luându-i în râs pe păgâni. În marea sa neplăcere, el nu este mândru. Este adevărată făgăduiala că Fiul îi va avea drept moștenire pe acești așa-zisi păgâni - în realitate acești frați ignoranți și neînvațați. Și eu îi voi primi pe acești

PAPER 155

FLEEING THROUGH NORTHERN GALILEE

SECTIONS

Introduction

1. Why Do the Heathen Rage?
2. The Evangelists in Chorazin
3. At Caesarea-Philippi
4. On the Way to Phoenicia
5. The Discourse on True Religion
6. The Second Discourse on Religion

INTRODUCTION

^{155:0.1 (1725.1)} SOON after landing near Kheresa on this eventful Sunday, Jesus and the twenty-four went a little way to the north, where they spent the night in a beautiful park south of Betsaida-Julias. They were familiar with this camping place, having stopped there in days gone by. Before retiring for the night, the Master called his followers around him and discussed with them the plans for their projected tour through Batanea and northern Galilee to the Phoenician coast.

1. WHY DO THE HEATHEN RAGE?

^{155:1.1 (1725.2)} Said Jesus: "You should all recall how the Psalmist spoke of these times, saying, 'Why do the heathen rage and the peoples plot in vain? The kings of the earth set themselves, and the rulers of the people take counsel together, against the Lord and against his anointed, saying, Let us break the bonds of mercy asunder and let us cast away the cords of love.'

^{155:1.2 (1725.3)} "Today you see this fulfilled before your eyes. But you shall not see the remainder of the Psalmist's prophecy fulfilled, for he entertained erroneous ideas about the Son of Man and his mission on earth. My kingdom is founded on love, proclaimed in mercy, and established by unselfish service. My Father does not sit in heaven laughing in derision at the heathen. He is not wrathful in his great displeasure. True is the promise that the Son shall have these so-called heathen (in reality his ignorant and untaught brethren) for an inheritance. And I will receive these

gentili, cu brațele deschise, cu îndurare și afecțiune. Eu voi arăta această bunăvoință afectuoasă așa-zisilor păgâni, în ciuda nefericitei proclamații a acestui document care afirmă că Fiul triumfător 'îi va sfărâma cu un drug de fier prefăcându-i în bucățele ca pe un vas de lut'. Psalmistul v-a îndemnat 'să-l slujiți pe Domnul cu teamă', - eu însă vă invit să vă bucurați de privilegiile superioare ale filiației divine prin credință. El vă poruncește să vă bucurați tremurând; eu vă cer să vă bucurați cu încredere. El a zis: 'Îmbrățișați Fiul, de teamă ca nu cumva să se supere și să vă facă să pieriți atunci când mânia îi va fi stărnită.' Dar voi, care ați trăit cu mine, voi știți bine că nici mânia, nici furia nu contribuie la întemeierea împărăției cerurilor în inima oamenilor. În schimb, psalmistul a avut o străfulgerare a adevăratei lumini atunci când a zis, la sfârșitul îndemnului său: 'Binecuvântați sunt cei care își pun încrederea în acest Fiul.'"

Iisus a continuat să propovăduiască celor douăzeci și patru zicând: „Păgânii nu sunt fără de scuze când sunt furioși împotriva noastră. Dat fiind că punctul lor de vedere este limitat și îngust, ei își pot concentra energiile cu entuziasm. Țelul lor este aproape de ei și mai mult sau mai puțin vizibil; de aceea fac ei eforturi temerare și sunt eficienți în executare. Voi, cei care ați proclamat intrarea voastră în împărăția cerurilor, sunteți mult prea șovăitori și imprecizi în conduita învățării voastre. Păgânii dau lovituri directe pentru a-și atinge obiectivele. Voi sunteți vinovați de a avea prea multe dorințe latente. Dacă vreți să intrați în regat, de ce nu puneți stăpânire pe el printr-un asalt spiritual, așa cum păgânii pun stăpânire pe un oraș pe care îl asediază? Voi sunteți prea puțin demni de regat atunci când serviciu vostru constă într-o atât de mare măsură într-o atitudine de regretare a trecutului, în a vă văita de prezent și în formularea de speranțe deșarte pentru viitor. De ce sunt păgânii furioși? Pentru că nu cunosc adevărul. De ce lănceziți în dorințe inutile? Pentru că nu ascultați de adevăr. Puneți capăt dorințelor voastre inutile, și duceți-vă cu curaj să faceți ceea ce ține de stabilirea regatului.

"În tot ceea ce faceți, nu deveniți parțiali și nu vă specializați în exces. Fariseii care caută să ne distrugă cred cu adevărat că îl servesc pe Dumnezeu. Tradiția i-a îngustat atât de tare încât ei sunt orbiți de prejudecăți și înasprii de frică. Gândiți-vă la greci, care au o știință lipsită de religie în timp ce iudeii au o religie lipsită de știință. Când oamenii se rătăcesc astfel până la a accepta o dezintegrare îngustă și confuză a adevărului, singura lor speranță de mântuire constă în coordonarea lor cu adevărul - convertindu-se.

"Îngăduiți-mi să proclam solemn acest adevăr etern: Dacă voi, armonizându-vă cu adevărul, învățați să dați, în viața voastră, pilda acestei magnifice plenitudini a dreptății, semenii voștri vă vor căuta pentru a obține ceea ce veți fi dobândit astfel. Măsura în care căutătorii de adevăr vor fi atrași către voi reprezintă măsura înzestrării voastre cu adevăr, a justetei voastre. Măsura în care trebuie să purtați mesajul vostru oamenilor reprezintă, într-un anumit sens, măsura inapținutii voastre de a trăi viața sănătoasă și justă, viața armonizată cu adevărul."

Maestrul a mai propovăduit încă multe alte lucruri apostolilor și evangheliștilor înainte ca aceștia să îi ureze noapte bună și a pleca pentru a se odihni peste noapte.

gentiles with open arms of mercy and affection. All this loving-kindness shall be shown the so-called heathen, notwithstanding the unfortunate declaration of the record which intimates that the triumphant Son 'shall break them with a rod of iron and dash them to pieces like a potter's vessel.' The Psalmist exhorted you to 'serve the Lord with fear' — I bid you enter into the exalted privileges of divine sonship by faith; he commands you to rejoice with trembling; I bid you rejoice with assurance. He says, 'Kiss the Son, lest he be angry, and you perish when his wrath is kindled.' But you who have lived with me well know that anger and wrath are not a part of the establishment of the kingdom of heaven in the hearts of men. But the Psalmist did glimpse the true light when, in finishing this exhortation, he said: 'Blessed are they who put their trust in this Son.'"

155:1.3 (1725.4) Jesus continued to teach the twenty-four, saying: "The heathen are not without excuse when they rage at us. Because their outlook is small and narrow, they are able to concentrate their energies enthusiastically. Their goal is near and more or less visible; wherefore do they strive with valiant and effective execution. You who have professed entrance into the kingdom of heaven are altogether too vacillating and indefinite in your teaching conduct. The heathen strike directly for their objectives; you are guilty of too much chronic yearning. If you desire to enter the kingdom, why do you not take it by spiritual assault even as the heathen take a city they lay siege to? You are hardly worthy of the kingdom when your service consists so largely in an attitude of regretting the past, whining over the present, and vainly hoping for the future. Why do the heathen rage? Because they know not the truth. Why do you languish in futile yearning? Because you obey not the truth. Cease your useless yearning and go forth bravely doing that which concerns the establishment of the kingdom.

155:1.4 (1726.1) "In all that you do, become not one-sided and overspecialized. The Pharisees who seek our destruction verily think they are doing God's service. They have become so narrowed by tradition that they are blinded by prejudice and hardened by fear. Consider the Greeks, who have a science without religion, while the Jews have a religion without science. And when men become thus misled into accepting a narrow and confused disintegration of truth, their only hope of salvation is to become truth-co-ordinated — converted.

155:1.5 (1726.2) "Let me emphatically state this eternal truth: If you, by truth co-ordination, learn to exemplify in your lives this beautiful wholeness of righteousness, your fellow men will then seek after you that they may gain what you have so acquired. The measure wherewith truth seekers are drawn to you represents the measure of your truth endowment, your righteousness. The extent to which you have to go with your message to the people is, in a way, the measure of your failure to live the whole or righteous life, the truth-co-ordinated life."

155:1.6 (1726.3) And many other things the Master taught his apostles and the evangelists before they bade him good night and sought rest upon their pillows.

2. EVANGHELIȘTII ÎN CORAZIN

Luni dimineața, 23 mai, Iisus i-a poruncit lui Petru să meargă în Corazin cu cei doisprezece evangheliști, în vreme ce el împreună cu ceilalți unsprezece apostoli au pornit către Cezareea lui Filip urcând pe lângă Iordan până la drumul de la Damasc la Capernaum, apoi mergând spre nord-est până la joncțiunea cu drumul care conducea la Cezareea lui Filip. Ei au ajuns în orașul acesta în cursul după-amiezii zilei de marți, 24 mai; au rămas și au propovăduit acolo timp de două săptămâni.

Petru și evangheliștii au rămas două săptămâni la Corazin, predicând evanghelia împărăției unui grup de credincioși puțin numeros, dar serios. Ei nu au putut converti multă lume. Nici un oraș din Galileea nu a dat mai puține suflete regatului decât Corazin. Conform instrucțiunilor lui Petru, cei doisprezece evangheliști au vorbit mai puțin despre vindecări - despre lucruri fizice - dar au predicat și au propovăduit, cu o vigoare sporită, adevărurile spirituale ale împărăției cerurilor. Cele două săptămâni la Corazin au constituit un veritabil botez al adversității pentru cei doisprezece evangheliști, în sensul că aceasta a fost perioada cea mai grea și cea mai neproductivă pe care o trăiseră până atunci. Privăți de satisfacția de a câștiga suflete de partea regatului, fiecare dintre ei și-a scrutat mai serios și mai cinstit propriul suflet și progresele sale pe căile spirituale ale vieții noi.

Marți 7 iunie, a devenit clar că în Corazin nu vor mai fi noi candidați care să caute intrarea în regat. Petru și-a adunat deci asociații și a plecat ca să se alăture lui Iisus și apostolilor în Cezareea lui Filip. Ei au sosit miercuri, către amiază, și au petrecut toată seara povestindu-și experiențele printre necredincioșii din Corazin. În timpul discuțiilor din această seară, Iisus s-a referit din nou la parabola semănătorului și i-a învățat o mulțime de lucruri despre semnificația eșecurilor aparente în întreprinderile vieții.

3. ÎN CEZAREEA LUI FILIP

Iisus nu a propovăduit în public pe perioada acestei șederi de două săptămâni lângă Cezareea, dar apostolii au ținut, în oraș, întruniri numeroase și intime; mulți dintre credincioși au venit până în tabără pentru a vorbi cu Maestrul, dar foarte puțin dintre ei s-au integrat grupului în urma vizitei lor. Iisus a stat zilnic de vorbă cu apostolii; ei au deslușit mai clar că debuta acum o nouă fază de predicare a regatului. Ei au început să înțeleagă că „împărăția cerurilor nu este mâncare și băutură, ci realizarea bucuriei spirituale de a accepta filiația divină.”

Șederea în Cezareea lui Filip a fost o reală încercare pentru cei unsprezece apostoli; acestea au fost pentru ei două săptămâni greu de trecut. Ei erau aproape deprimați, și le lipsea stimulantul periodic al personalității entuziaste a lui Petru. În vremurile acestea, faptul de a crede în Iisus și de a te apuca să îl urmezi era cu adevărat o mare aventură și o încercare. Au avut puține convertiri în timpul acestor două

2. THE EVANGELISTS IN CHORAZIN

^{155:2.1 (1726.4)} On Monday morning, May 23, Jesus directed Peter to go over to Chorazin with the twelve evangelists while he, with the eleven, departed for Caesarea-Philippi, going by way of the Jordan to the Damascus-Capernaum road, thence northeast to the junction with the road to Caesarea-Philippi, and then on into that city, where they tarried and taught for two weeks. They arrived during the afternoon of Tuesday, May 24.

^{155:2.2 (1726.5)} Peter and the evangelists sojourned in Chorazin for two weeks, preaching the gospel of the kingdom to a small but earnest company of believers. But they were not able to win many new converts. No city of all Galilee yielded so few souls for the kingdom as Chorazin. In accordance with Peter's instructions the twelve evangelists had less to say about healing — things physical — while they preached and taught with increased vigor the spiritual truths of the heavenly kingdom. These two weeks at Chorazin constituted a veritable baptism of adversity for the twelve evangelists in that it was the most difficult and unproductive period in their careers up to this time. Being thus deprived of the satisfaction of winning souls for the kingdom, each of them the more earnestly and honestly took stock of his own soul and its progress in the spiritual paths of the new life.

^{155:2.3 (1726.6)} When it appeared that no more people were minded to seek entrance into the kingdom, Peter, on Tuesday, June 7, called his associates together and departed for Caesarea-Philippi to join Jesus and the apostles. They arrived about noontime on Wednesday and spent the entire evening in rehearsing their experiences among the unbelievers of Chorazin. During the discussions of this evening Jesus made further reference to the parable of the sower and taught them much about the meaning of the apparent failure of life undertakings.

3. AT CAESAREA-PHILIPPI

^{155:3.1 (1727.1)} Although Jesus did no public work during this two weeks' sojourn near Caesarea-Philippi, the apostles held numerous quiet evening meetings in the city, and many of the believers came out to the camp to talk with the Master. Very few were added to the group of believers as a result of this visit. Jesus talked with the apostles each day, and they more clearly discerned that a new phase of the work of preaching the kingdom of heaven was now beginning. They were commencing to comprehend that the "kingdom of heaven is not meat and drink but the realization of the spiritual joy of the acceptance of divine sonship."

^{155:3.2 (1727.2)} The sojourn at Caesarea-Philippi was a real test to the eleven apostles; it was a difficult two weeks for them to live through. They were well-nigh depressed, and they missed the periodic stimulation of Peter's enthusiastic personality. In these times it was truly a great and testing adventure to believe in Jesus and go forth to follow after him. Though they made few converts during these two weeks, they did learn much

săptămâni, dar au învățat multe lucruri, care le-au fost foarte folositoare, în cursul acestor convorbiri zilnice cu Maestrul.

Apostolii au aflat că iudeii erau stagnanți din punct de vedere spiritual și pe moarte, deoarece cristalizaseră adevărul într-un crez. Dacă adevărul este formulat ca o linie de frontieră a exclusivismului fariseic în loc de a fi prezentat ca stâlpi indicatori ai îndrumării și progresului spiritual, învățăturile corespunzătoare își pierd puterea creatoare și însușeșitoare, sfârșind prin a deveni pur și simplu conservatoare și fosilizatoare.

Din ce în ce mai mult, ei au învățat de la Iisus să privească personalitățile umane sub aspectul posibilităților lor în timp și în eternitate. Ei au învățat că cel mai bun mod de a face cât mai multe suflete să îl iubească pe Dumnezeu nevăzut constă în a le propovădui mai întâi să îl iubească pe frații lor pe care îi pot vedea. Și în relație cu aceste lecții s-a ajuns să se acorde un nou înțeles proclamației Maestrului privitoare la servirea dezinteresată a celuiilalt: „În măsura în care ați făcut asta celui mai umil dintre frații mei, mie mi-ați făcut-o.”

Una dintre marile lecții ale acestei șederi în Cezareea era despre originea tradițiilor religioase și a gravei primejdii de a lăsa să se atașeze un caracter sacru unor lucruri nesacre, unor idei obișnuite sau unor evenimente cotidiene. De la una dintre aceste convorbiri au tras învățătura că adevărata religie a unui om este fidelitatea pe care o simte în inima lui față de convingerile lui cele mai elevate și cele mai sincere.

Iisus i-a prevenit pe aceia care credeau în el că, dacă aspirațiile lor religioase erau numai materiale, cunoașterea lor tot mai sporită a naturii înlocuia progresiv ipotezele lor asupra originii supranaturale a lucrurilor și sfârșea prin a le îndepărta credința lor în Dumnezeu. În schimb, dacă religia lor ar fi spirituală, niciodată progresul științelor fizice nu ar putea să tulbure credința lor în învățătura realităților eterne ale vieții și în valorile divine.

Ei au aflat că, dacă religia are mobiluri în întregime spirituale, ea face viața mai demnă de a fi trăită; ea o îmbogățește cu țeluri elevate, îi conferă demnitate prin valori transcendente, îi dă inspirația unor motive magnifice și întărește constant sufletul omenesc printr-o speranță sublimă și fortifiantă. Adevărata religie este menită să diminueze tensiunile existenței; ea inspiră credință și curaj pentru viața cotidiană și serviciul dezinteresat. Credința favorizează vitalitatea spirituală și fecunditatea dreptății.

Iisus a propovăduit în repetate rânduri apostolilor săi că nici o civilizație nu poate supraviețui mult timp pierderii a ceea ce este mai bun în religia sa. El nu a obosit niciodată să le atragă atenția celor doisprezece asupra pericolului de a substitui experiența religioasă cu ceremoniile și simbolurile religioase. Toată viața sa pământească a fost consacrată dezghețării formelor cristalizate ale religiei pentru a le dăruia libera fluiditate a unei filiații iluminate.

4. PE DRUMUL CĂTRE FENICIA

Joi dimineața, 9 iunie, după ce mesagerii lui David au adus din Betsaida vești despre progresul regatului,

that was highly profitable from their daily conferences with the Master.

155:3.3 (1727.3) The apostles learned that the Jews were spiritually stagnant and dying because they had crystallized truth into a creed; that when truth becomes formulated as a boundary line of self-righteous exclusiveness instead of serving as signposts of spiritual guidance and progress, such teachings lose their creative and life-giving power and ultimately become merely preservative and fossilizing.

155:3.4 (1727.4) Increasingly they learned from Jesus to look upon human personalities in terms of their possibilities in time and in eternity. They learned that many souls can best be led to love the unseen God by being first taught to love their brethren whom they can see. And it was in this connection that new meaning became attached to the Master's pronouncement concerning unselfish service for one's fellows: "Inasmuch as you did it to one of the least of my brethren, you did it to me."

155:3.5 (1727.5) One of the great lessons of this sojourn at Caesarea had to do with the origin of religious traditions, with the grave danger of allowing a sense of sacredness to become attached to nonsacred things, common ideas, or everyday events. From one conference they emerged with the teaching that true religion was man's heartfelt loyalty to his highest and truest convictions.

155:3.6 (1727.6) Jesus warned his believers that, if their religious longings were only material, increasing knowledge of nature would, by progressive displacement of the supposed supernatural origin of things, ultimately deprive them of their faith in God. But that, if their religion were spiritual, never could the progress of physical science disturb their faith in eternal realities and divine values.

155:3.7 (1727.7) They learned that, when religion is wholly spiritual in motive, it makes all life more worth while, filling it with high purposes, dignifying it with transcendent values, inspiring it with superb motives, all the while comforting the human soul with a sublime and sustaining hope. True religion is designed to lessen the strain of existence; it releases faith and courage for daily living and unselfish serving. Faith promotes spiritual vitality and righteous fruitfulness.

155:3.8 (1727.8) Jesus repeatedly taught his apostles that no civilization could long survive the loss of the best in its religion. And he never grew weary of pointing out to the twelve the great danger of accepting religious symbols and ceremonies in the place of religious experience. His whole earth life was consistently devoted to the mission of thawing out the frozen forms of religion into the liquid liberties of enlightened sonship.

4. ON THE WAY TO PHOENICIA

155:4.1 (1728.1) On Thursday morning, June 9, after receiving word regarding the progress of the kingdom

grupul celor douăzeci și cinci de învățători ai adevărului au părăsit Cezareea lui Filip pentru a întreprinde călătoria lor către coasta Feniciei. Ei au înconjurat țara mlăștinoasă prin Luz, reîntâlnind traseul care ducea de la Magdala la Mont Liban și l-au urmat până la încrucișarea cu ruta care conducea la Sidon, unde au sosit vineri după-amiază.

În cursul unei pauze de masă, la umbra unei cornișe stâncoase care sta înclinată aproape de Luz, Iisus a ținut apostolilor unul dintre discursurile cele mai remarcabile pe care le-au auzit în toți anii lor de asociere cu el. Abia se așezaseră și se apucaseră să rupă pâinea când Simon Petru l-a întrebat pe Iisus: „Maestre, de vreme ce Tatăl care este în ceruri cunoaște toate lucrurile și din moment ce spiritul său este sprijinul nostru în întemeierea pe pământ a împărăției cerurilor, cum se face că fugim din fața amenințărilor inamicilor noștri? De ce refuzăm noi să facem față dușmanilor adevărului? Însă înainte ca Iisus să fi putut răspunde, Toma a intervenit întrebând: „Maestre, aș vrea realmente să știu ce anume este fals în religia inamicilor noștri din Ierusalim. Care este deosebirea reală dintre religia lor și a noastră? De ce există între noi asemenea divergențe de credințe în timp ce pretindem toți a servi același Dumnezeu?” După întreruperea lui Toma, Iisus a zis: „Eu nu desconsider întrebarea lui Petru, căci știu perfect cât este de ușor să interpretați greșit motivele mele de a evita în acest moment un conflict deschis cu conducătorii iudeilor; dar se va vădi mai folositor pentru voi toți ca eu să aleg mai degrabă să răspund la întrebarea lui Toma. Nu voi ezita s-o fac de îndată ce veți termina de luat prânzul.”

5. DISCURSUL ASUPRA ADEVĂRATEI RELIGII

Acest memorabil discurs despre religie, rezumat și transcris în limbaj modern, a exprimat următoarele adevăruri:

În timp ce religiile lumii au o dublă origine - una naturală, cealaltă revelată - se regăsesc în orice moment, la orice popor, trei forme distincte de devoțiune religioasă, și iată cele trei manifestări ale acestei nevoi de religie:

1. Religia primitivă. Tendința seminaturală și instinctivă de a te teme de energiile misterioase și de a adora forțele superioare; aceasta este în principal o religie de natură fizică, religia fricii.

2. Religia civilizației. Acestea sunt concepțiile și practicile religioase în evoluție ale raselor care se civilizează - religia minții - teologia intelectuală sprijinită pe autoritatea tradiției religioase instituite.

3. Adevărata religie, cea a revelației. Aceasta este revelarea valorilor supranaturale, o pătrundere parțială a realităților eterne, o vedere de ansamblu a bunătății și a frumuseții caracterului infinit al Tatălui din ceruri - religia spiritului așa cum este ea demonstrată în experiența umană.

Maestrul a refuzat să minimizeze importanța religiei simțurilor fizice și a temerilor superstițioase ale omului în stare naturală, dar el a deplâns faptul că această formă primitivă de adorare a mai subzistat, într-un asemenea grad, în practicile religioase ale raselor cele mai inteligente ale omenirii. Iisus a expus cu

brought by the messengers of David from Bethsaida, this group of twenty-five teachers of truth left Caesarea-Philippi to begin their journey to the Phoenician coast. They passed around the marsh country, by way of Luz, to the point of junction with the Magdala-Mount Lebanon trail road, thence to the crossing with the road leading to Sidon, arriving there Friday afternoon.

^{155:4.2 (1728.2)} While pausing for lunch under the shadow of an overhanging ledge of rock, near Luz, Jesus delivered one of the most remarkable addresses which his apostles ever listened to throughout all their years of association with him. No sooner had they seated themselves to break bread than Simon Peter asked Jesus: “Master, since the Father in heaven knows all things, and since his spirit is our support in the establishment of the kingdom of heaven on earth, why is it that we flee from the threats of our enemies? Why do we refuse to confront the foes of truth?” But before Jesus had begun to answer Peter’s question, Thomas broke in, asking: “Master, I should really like to know just what is wrong with the religion of our enemies at Jerusalem. What is the real difference between their religion and ours? Why is it we are at such diversity of belief when we all profess to serve the same God?” And when Thomas had finished, Jesus said: “While I would not ignore Peter’s question, knowing full well how easy it would be to misunderstand my reasons for avoiding an open clash with the rulers of the Jews at just this time, still it will prove more helpful to all of you if I choose rather to answer Thomas’s question. And that I will proceed to do when you have finished your lunch.”

5. THE DISCOURSE ON TRUE RELIGION

^{155:5.1 (1728.3)} This memorable discourse on religion, summarized and restated in modern phraseology, gave expression to the following truths:

^{155:5.2 (1728.4)} While the religions of the world have a double origin — natural and revelatory — at any one time and among any one people there are to be found three distinct forms of religious devotion. And these three manifestations of the religious urge are:

^{155:5.3 (1728.5)} 1. *Primitive religion.* The seminatural and instinctive urge to fear mysterious energies and worship superior forces, chiefly a religion of the physical nature, the religion of fear.

^{155:5.4 (1728.6)} 2. *The religion of civilization.* The advancing religious concepts and practices of the civilizing races — the religion of the mind — the intellectual theology of the authority of established religious tradition.

^{155:5.5 (1728.7)} 3. *True religion — the religion of revelation.* The revelation of supernatural values, a partial insight into eternal realities, a glimpse of the goodness and beauty of the infinite character of the Father in heaven — the religion of the spirit as demonstrated in human experience.

^{155:5.6 (1729.1)} The religion of the physical senses and the superstitious fears of natural man, the Master refused to belittle, though he deplored the fact that so much of this primitive form of worship should persist in the religious forms of the more intelligent races of mankind. Jesus made it clear that the great difference between the

claritate marea deosebire dintre religia minții și religia spiritului; în timp ce prima este susținută de autoritatea ecleziastică, cea de-a doua este în întregime întemeiată pe experiența umană.

Apoi, în timpul orei sale de învățământ, Maestrul a continuat să facă limpezi următoarele adevăruri:

Până ce rasele să devină foarte inteligente și mai bine civilizate, se vor vedea subzistând multe dintre aceste ceremonii copilărești și superstițioase, atât de caracteristice practicilor religioase evolutive ale popoarelor primitive și înapoiate. Până ce rasa umană să atingă nivelul unei recunoașteri mai elevate și mai generale a realităților experienței spirituale, un mare număr de bărbați și de femei au continuat să dea dovadă de o preferință personală pentru religiile de autoritate care nu pretind decât un asentiment intelectual, mai degrabă decât pentru religia spiritului, care implică o participare activă a minții și a sufletului la aventura credinței care constă în a căuta să faci față riguroaselor realități ale experienței umane progresive.

Acceptarea religiilor tradiționale cu autoritate oferă un mijloc de scăpare facil de nevoia omului de a-și satisface dorințele arzătoare ale naturii lui spirituale. Religiile de autoritate, bine așezate, cristalizate și stabilite, oferă un refugiu de-a gata unde sufletul omenesc rătăcit și bulversat se poate refugia când este asaltat de temeri și chinuit de incertitudini. Ca preț de plătit pentru satisfacțiile și asigurările pe care le dă, o astfel de religie nu pretinde de la devoții ei decât un asentiment pasiv și pur intelectual.

Se vor mai vedea încă multă vreme trăind pe pământ acești indivizi timizi, temători și șovăitori care vor prefera să își obțină astfel consolările religioase, chiar dacă, legându-și soarta de aceea a religiilor de autoritate, ei compromit suveranitatea personalității, înjosesec demnitatea respectului de sine și renunță complet la dreptul de a participa la cea mai pasionantă și inspiratoare dintre toate experiențele omenești posibile: căutarea personală a adevărului, bucuria exaltată a înfruntării primejdiilor descoperirii intelectuale, hotărârea de a explora realitățile experienței religioase personale, mulțumirea supremă de a avea experiența triumfului personal în realizarea efectivă a victoriei credinței spirituale asupra îndoielilor intelectuale. O asemenea victorie este loial raportată în aventura supremă a oricărei existențe umane: omul care îl caută pe Dumnezeu pentru el însuși și ca el însuși, și care îl găsește.

Religia spiritului înseamnă efort, luptă, conflict, credință, hotărâre, iubire, loialitate și progres. Religia minții - teologia de autoritate - nu pretinde de la credincioșii ei oficiali decât puține eforturi din partea lor, sau chiar deloc. Tradiția este un refugiu sigur și o cărare ușoară pentru sufletele temătoare și lipsite de entuziasm care evită instinctiv luptele spirituale și incertitudinile mentale care însoțesc aventurile îndrăznețe. Oamenii de credință călătoresc pe mări înalte, pe oceanele adevărului neexplorate, în căutarea țărmurilor îndepărtate ale realităților spirituale susceptibile de a fi descoperite de mintea umană progresivă și experimentate de sufletul omenesc în evoluție.

Apoi Iisus a continuat zicând: „În Ierusalim, liderii religioși au pus în formule diversele doctrine ale

religion of the mind and the religion of the spirit is that, while the former is upheld by ecclesiastical authority, the latter is wholly based on human experience.

155:5.7 (1729.2) And then the Master, in his hour of teaching, went on to make clear these truths:

155:5.8 (1729.3) Until the races become highly intelligent and more fully civilized, there will persist many of those childlike and superstitious ceremonies which are so characteristic of the evolutionary religious practices of primitive and backward peoples. Until the human race progresses to the level of a higher and more general recognition of the realities of spiritual experience, large numbers of men and women will continue to show a personal preference for those religions of authority which require only intellectual assent, in contrast to the religion of the spirit, which entails active participation of mind and soul in the faith adventure of grappling with the rigorous realities of progressive human experience.

155:5.9 (1729.4) The acceptance of the traditional religions of authority presents the easy way out for man's urge to seek satisfaction for the longings of his spiritual nature. The settled, crystallized, and established religions of authority afford a ready refuge to which the distracted and distraught soul of man may flee when harassed by fear and tormented by uncertainty. Such a religion requires of its devotees, as the price to be paid for its satisfactions and assurances, only a passive and purely intellectual assent.

155:5.10 (1729.5) And for a long time there will live on earth those timid, fearful, and hesitant individuals who will prefer thus to secure their religious consolations, even though, in so casting their lot with the religions of authority, they compromise the sovereignty of personality, debase the dignity of self-respect, and utterly surrender the right to participate in that most thrilling and inspiring of all possible human experiences: the personal quest for truth, the exhilaration of facing the perils of intellectual discovery, the determination to explore the realities of personal religious experience, the supreme satisfaction of experiencing the personal triumph of the actual realization of the victory of spiritual faith over intellectual doubt as it is honestly won in the supreme adventure of all human existence — man seeking God, for himself and as himself, and finding him.

155:5.11 (1729.6) The religion of the spirit means effort, struggle, conflict, faith, determination, love, loyalty, and progress. The religion of the mind — the theology of authority — requires little or none of these exertions from its formal believers. Tradition is a safe refuge and an easy path for those fearful and halfhearted souls who instinctively shun the spirit struggles and mental uncertainties associated with those faith voyages of daring adventure out upon the high seas of unexplored truth in search for the farther shores of spiritual realities as they may be discovered by the progressive human mind and experienced by the evolving human soul.

155:5.12 (1729.7) And Jesus went on to say: "At Jerusalem the religious leaders have formulated the various doctrines of their traditional teachers and the prophets of

maestrilor lor tradiționali și ale profeților de altădată într-un sistem stabilit de credințe intelectuale, într-o religie de autoritate. Atracția acestor religii se exercită mai ales asupra minții. Noi suntem acum pe punctul de a intra într-un conflict implacabil cu această religie, căci vom începe curând să proclamăm cu îndrăzneală o nouă religie - care nu este una în sensul actualmente atribuit acestui cuvânt - o religie care face în principal apel la spiritul divin al Tatălui meu care locuiește în mintea omului; o religie care își va trage autoritatea din roadele acceptării ei, și aceste roade vor apărea cu certitudine în experiența personală a tuturor celor care vor crede realmente și sincer în adevărurile acestei comuniuni spirituale superioare.”

Arătând succesiv cu degetul pe cei douăzeci și patru, și chemându-i pe fiecare pe numele lor, Iisus a zis: „Și acum, care dintre voi ar prefera să o apuce pe acest drum ușor al conformismului al unei religii stabilite și fosilizate, precum aceea pe care o apără fariseii din Ierusalim, mai degrabă decât să îndurați greutățile și persecuțiile care însoțesc misiunea care constă în proclamarea unei mai bune căi de mântuire pentru oameni, având totodată satisfacția de a descoperi, pentru voi înșivă, frumusețile realităților unei experiențe vii și personale a adevărurilor eterne și a mărețiilor supreme ale împărăției cerurilor? Sunteți oare temători, moi, prea sensibili? Oare vă este frică să vă încredințați viitorul în mâinile Dumnezeului adevărului căruia îi sunteți fii? Nu aveți voi încredere în Tatăl ai cărui copii sunteți? O să porniți voi înapoi pe calea facilă a certitudinii și a fixității intelectuale a religiei cu autoritate tradițională, sau o să vă căliți pentru a înainta odată cu mine în viitorul incert și tulbure în care vom proclama adevărurile noi ale religiei spiritului, împărăția cerurilor în inima oamenilor?”

Cei douăzeci și patru de auditori s-au ridicat toți cu intenția de a notifica răspunsul lor loial și unanim la acest apel emoțional, unul dintre puținele pe care le-a adresat Iisus vreodată, dar el a ridicat mâna, i-a oprit și a zis: „Despărțiți-vă acum; fiecare să meargă singur cu Tatăl și, acolo, să găsească răspunsul nesentimental la întrebarea mea. Când veți fi descoperit autentica și sincera atitudine a sufletului vostru, să îi dați cu franchețe și îndrăzneală răspunsul vostru Tatălui meu, care este și al vostru, și a cărui viață infinită de iubire este spiritul însuși al religiei pe care o proclamăm.”

Evangelistii și apostolii s-au retras fiecare singur de o parte pentru o scurtă vreme. Spiritul lor era înălțat, gândurile lor erau inspirate și emoțiile lor puternic stărnite de vorbele lui Iisus. Cu toate acestea, când Andrei i-a adunat, Maestrul s-a mărginit la a spune: „Să ne reluăm drumul. Pornim către Fenicia, unde vom rămâne o bucată de vreme; și fiecare dintre voi ar trebui să îl roage pe Tatăl meu să îi transforme emoțiile mentale și trupești în loialități mentale superioare și în experiențe spirituale mai satisfăcătoare.”

De-a lungul drumului, cei douăzeci și patru au fost mai întâi tăcuți, dar nu au întârziat să facă schimb de păreri între ei și, la ora trei după-amiază, nu au mai putut merge. S-au oprit, și Petru, înaintând până la Iisus i-a zis: „Maestre, tu ne-ai adresat cuvinte de viață și de adevăr. Am vrea să auzim mai mult; te rugăm să ne mai vorbești despre aceste chestiuni.”

other days into an established system of intellectual beliefs, a religion of authority. The appeal of all such religions is largely to the mind. And now are we about to enter upon a deadly conflict with such a religion since we will so shortly begin the bold proclamation of a new religion — a religion which is not a religion in the present-day meaning of that word, a religion that makes its chief appeal to the divine spirit of my Father which resides in the mind of man; a religion which shall derive its authority from the fruits of its acceptance that will so certainly appear in the personal experience of all who really and truly become believers in the truths of this higher spiritual communion.”

155:5.13 (1730.1) Pointing out each of the twenty-four and calling them by name, Jesus said: “And now, which one of you would prefer to take this easy path of conformity to an established and fossilized religion, as defended by the Pharisees at Jerusalem, rather than to suffer the difficulties and persecutions attendant upon the mission of proclaiming a better way of salvation to men while you realize the satisfaction of discovering for yourselves the beauties of the realities of a living and personal experience in the eternal truths and supreme grandeurs of the kingdom of heaven? Are you fearful, soft, and ease-seeking? Are you afraid to trust your future in the hands of the God of truth, whose sons you are? Are you distrustful of the Father, whose children you are? Will you go back to the easy path of the certainty and intellectual settledness of the religion of traditional authority, or will you gird yourselves to go forward with me into that uncertain and troublous future of proclaiming the new truths of the religion of the spirit, the kingdom of heaven in the hearts of men?”

155:5.14 (1730.2) All twenty-four of his hearers rose to their feet, intending to signify their united and loyal response to this, one of the few emotional appeals which Jesus ever made to them, but he raised his hand and stopped them, saying: “Go now apart by yourselves, each man alone with the Father, and there find the unemotional answer to my question, and having found such a true and sincere attitude of soul, speak that answer freely and boldly to my Father and your Father, whose infinite life of love is the very spirit of the religion we proclaim.”

155:5.15 (1730.3) The evangelists and apostles went apart by themselves for a short time. Their spirits were uplifted, their minds were inspired, and their emotions mightily stirred by what Jesus had said. But when Andrew called them together, the Master said only: “Let us resume our journey. We go into Phoenicia to tarry for a season, and all of you should pray the Father to transform your emotions of mind and body into the higher loyalties of mind and the more satisfying experiences of the spirit.”

155:5.16 (1730.4) As they journeyed on down the road, the twenty-four were silent, but presently they began to talk one with another, and by three o'clock that afternoon they could not go farther; they came to a halt, and Peter, going up to Jesus, said: “Master, you have spoken to us the words of life and truth. We would hear more; we beseech you to speak to us further concerning these matters.”

6. AL DOILEA DISCURS DESPRE RELIGIE

Ei s-au oprit atunci pe o coastă de deal umbroasă și Iisus a continuat să le propovăduiască religia spiritului spunându-le în esență:

Voi ați ieșit la iveală dintre tovarășii voștri care au ales să se mulțumească cu o religie mentală, care doresc cu ardoare siguranța și preferă conformismul. Voi ați ales să schimbați simțămintele voastre de certitudine bazată pe autoritate cu încredințările spiritului de credință aventuroase și progresive. Ați îndrăznit să protestați contra robiei istovitoare a unei religii instituționalizate și ați respins autoritatea tradițiilor scrise, actualmente considerate ca fiind cuvântul lui Dumnezeu. Este adevărat că Tatăl nostru a vorbit prin gura lui Moise, a lui Ilie, a lui Isaia, a lui Amos și a lui Osea, dar el nu a încetat să îi aducă cuvintele adevărului lumii după ce acești profeți de odinioară și-au terminat proclamațiile. Tatăl meu nu a făcut deosebire de rase sau de generații acordând cuvântul adevărului unei epoci și refuzându-l următoarei. Nu comiteți nebunia de a numi divin ceea ce este pur omenesc, și nu neglijați să distingeți cuvintele adevărului, chiar dacă ele nu provin de la oracolele tradiționale ale unei presupuse inspirații.

Eu v-am chemat să vă nașteți din nou, să vă nașteți din spirit. Eu v-am făcut să ieșiți din întunericul autorității și din letargia tradiției pentru a vă face să intrați în lumina transcendentă în care veți realiza posibilitatea de a face prin voi înșivă cea mai mare descoperire posibilă pentru sufletul uman - experiența divină de a-l găsi pe Dumnezeu pentru voi înșivă, în voi înșivă și prin voi înșivă, și de a înfăptui toate acestea ca pe un fapt din experiența voastră personală. Și, astfel, puteți voi trece de la moarte la viață, de la autoritatea tradiției la experiența cunoașterii lui Dumnezeu. Veți trece, astfel, de la întuneric la lumină, de la o credință rasială moștenită la o credință personală dobândită printr-o experiență efectivă. Aceasta vă va face să progresați de la o tehnologie a minții transmise de strămoșii voștri la o veritabilă religie a spiritului edificată în sufletul vostru ca un dar etern.

Religia voastră era un simplu crez intelectual într-o autoritate tradițională; ea va deveni experiența efectivă a acestei credințe vii capabile de a pricepe realitatea lui Dumnezeu și a tot ceea ce se raportează la spiritul divin al Tatălui. Religia minții vă atașează iremediabil de trecut. Religia spiritului constă într-o revelație progresivă și vă cheamă în permanență la înfăptuiri mai elevate și mai sfinte în idealurile spirituale și în realitățile eterne.

Religia autorității poate comunica, în imediat, sentimentul unei securități asigurate, dar prețul pe care îl plătiți, pentru această satisfacere temporară este pierderea libertății voastre spirituale și religioase. Ca preț de intrare în împărăția cerurilor, Tatăl meu nu vă cere să vă siliți să credeți în lucruri spiritualmente respingătoare, nelegiuite și mincinoase. El nu pretinde ca voi să vă jigniți propriile simțăminte de îndurare, de justiție și de adevăr supunându-vă unui sistem desuet de formalități și de ceremonii religioase. Religia spiritului vă lasă mereu liberi să urmați adevărul, oriunde vă duc îndrumările spiritului. Și cine poate judeca - poate că acest spirit ar putea comunica acestei generații ceva ce precedentele au refuzat să audă?

6. THE SECOND DISCOURSE ON RELIGION

^{155:6.1 (1730.5)} And so, while they paused in the shade of the hillside, Jesus continued to teach them regarding the religion of the spirit, in substance saying:

^{155:6.2 (1730.6)} You have come out from among those of your fellows who choose to remain satisfied with a religion of mind, who crave security and prefer conformity. You have elected to exchange your feelings of authoritative certainty for the assurances of the spirit of adventurous and progressive faith. You have dared to protest against the grueling bondage of institutional religion and to reject the authority of the traditions of record which are now regarded as the word of God. Our Father did indeed speak through Moses, Elijah, Isaiah, Amos, and Hosea, but he did not cease to minister words of truth to the world when these prophets of old made an end of their utterances. My Father is no respecter of races or generations in that the word of truth is vouchsafed one age and withheld from another. Commit not the folly of calling that divine which is wholly human, and fail not to discern the words of truth which come not through the traditional oracles of supposed inspiration.

^{155:6.3 (1731.1)} I have called upon you to be born again, to be born of the spirit. I have called you out of the darkness of authority and the lethargy of tradition into the transcendent light of the realization of the possibility of making for yourselves the greatest discovery possible for the human soul to make — the supernal experience of finding God for yourself, in yourself, and of yourself, and of doing all this as a fact in your own personal experience. And so may you pass from death to life, from the authority of tradition to the experience of knowing God; thus will you pass from darkness to light, from a racial faith inherited to a personal faith achieved by actual experience; and thereby will you progress from a theology of mind handed down by your ancestors to a true religion of spirit which shall be built up in your souls as an eternal endowment.

^{155:6.4 (1731.2)} Your religion shall change from the mere intellectual belief in traditional authority to the actual experience of that living faith which is able to grasp the reality of God and all that relates to the divine spirit of the Father. The religion of the mind ties you hopelessly to the past; the religion of the spirit consists in progressive revelation and ever beckons you on toward higher and holier achievements in spiritual ideals and eternal realities.

^{155:6.5 (1731.3)} While the religion of authority may impart a present feeling of settled security, you pay for such a transient satisfaction the price of the loss of your spiritual freedom and religious liberty. My Father does not require of you as the price of entering the kingdom of heaven that you should force yourself to subscribe to a belief in things which are spiritually repugnant, unholy, and untruthful. It is not required of you that your own sense of mercy, justice, and truth should be outraged by submission to an outworn system of religious forms and ceremonies. The religion of the spirit leaves you forever free to follow the truth wherever the leadings of the spirit may take you. And who can judge — perhaps this spirit may have something to impart to this generation which

Rușine acestor falși învățători religioși care ar vrea să târască sufletele însetate în obscurul și îndepărtatul trecut pentru a le abandona acolo! Aceste persoane nenorocite sunt atunci condamnate să se îngrozească de orice nouă descoperire și să fie descumpănite de fiecare nouă revelație a adevărului. Profetul care a zis: „Cel a cărui minte este fixată asupra lui Dumnezeu va fi ținut într-o pace perfectă” nu era un simplu credincios intelectual într-o teologie a autorității. Acest om cunoscător de adevăr îl descoperise pe Dumnezeu; el se mărginea la a vorbi de Dumnezeu.

Vă recomand să pierdeți obiceiul de a-i cita întotdeauna pe profeții de altădată și de a-i slăvi pe eroii Israelului. În loc de aceasta, aspirați să deveniți profeți vii ai celui Preaînalt și eroi spirituali ai împărăției care vine. Poate că este bine să îi onorezi pe conducătorii din trecut care îl cunoșteau pe Dumnezeu, dar de ce, făcând aceasta, ați sacrifica voi experiența supremă a existenței umane: găsirea lui Dumnezeu pentru voi înșivă și cunoașterea lui în propriul vostru suflet?

Fiecare rasă a omenirii are punctul ei de vedere particular asupra existenței umane; religia minții trebuie așadar întotdeauna să se armonizeze cu aceste diverse puncte de vedere rasiale. Religiiile de autoritate nu vor ajunge niciodată să se unifice. Numai cu și prin darul superior al religiei spiritului se poate realiza unitatea oamenilor și fraternitatea muritorilor. Mintea poate să difere de la o rasă la alta, dar toată omenirea este locuită de același spirit etern și divin. Speranța unei fraternități a oamenilor nu se poate realiza decât dacă, și în măsura în care, religiile autorității mentale divergente se lasă impregnate și dominate de religia unificatoare și înnobilitoare a spiritului - religia experienței spirituale personale.

Religiile de autoritate nu pot deci decât să îi divizeze pe oameni și să ațâțe conștiințele una contra celorlalte. Religia spiritului îi va atrage progresiv pe oameni unii către alții și va provoca o simpatie înțelegătoare între ei. Religiiile autorității pretind oamenilor un crez uniform, lucrul imposibil de realizat în starea prezentă a lumii. Religia spiritului nu pretinde decât o unitate de experiență - un destin uniform - ținând foarte mult seama de diversitatea credințelor. Religia spiritului nu cere decât unitate de clarviziune, și nu unitate de punct de vedere și de concepție. Religia spiritului nu cere unitate de vederi intelectuale, ci numai unitate de sentiment spiritual. Religiiile de autoritate se cristalizează în crezuri inerte. Religia spiritului devine bucurie și libertate tot mai mari datorate înnobilării prin fapte de servire pline de dragoste și de îngrijiri milostive.

Dar vegheați ca nici unul dintre voi să nu îi considere cu dispreț pe copiii lui Avraam pentru că au fost făcuți să trăiască aceste zile proaste de tradiție sterilă. Străbunii noștri se dedicaseră căutării perseverente și pasionate a lui Dumnezeu; ei l-au găsit și l-au cunoscut mai bine decât a făcut-o orice altă rasă de la epoca lui Adam, care a cunoștea multe dintre aceste lucruri, fiind el însuși era un Fiu al lui Dumnezeu. Tatăl meu nu a neglijat să remarce lunga și neobosită luptă a Israelului, încă din vremea lui Moise, pentru a-l găsi și a-l cunoaște pe Dumnezeu. Generații de-a rândul iudeii nu au încetat să se chinuiesc, să nădușească, să se ostenească, să geamă, să se

other generations have refused to hear?

155:6.6 (1731.4) Shame on those false religious teachers who would drag hungry souls back into the dim and distant past and there leave them! And so are these unfortunate persons doomed to become frightened by every new discovery, while they are discomfited by every new revelation of truth. The prophet who said, “He will be kept in perfect peace whose mind is stayed on God,” was not a mere intellectual believer in authoritative theology. This truth-knowing human had discovered God; he was not merely talking about God.

155:6.7 (1731.5) I admonish you to give up the practice of always quoting the prophets of old and praising the heroes of Israel, and instead aspire to become living prophets of the Most High and spiritual heroes of the coming kingdom. To honor the God-knowing leaders of the past may indeed be worth while, but why, in so doing, should you sacrifice the supreme experience of human existence: finding God for yourselves and knowing him in your own souls?

155:6.8 (1732.1) Every race of mankind has its own mental outlook upon human existence; therefore must the religion of the mind ever run true to these various racial viewpoints. Never can the religions of authority come to unification. Human unity and mortal brotherhood can be achieved only by and through the superendowment of the religion of the spirit. Racial minds may differ, but all mankind is indwelt by the same divine and eternal spirit. The hope of human brotherhood can only be realized when, and as, the divergent mind religions of authority become impregnated with, and overshadowed by, the unifying and ennobling religion of the spirit — the religion of personal spiritual experience.

155:6.9 (1732.2) The religions of authority can only divide men and set them in conscientious array against each other; the religion of the spirit will progressively draw men together and cause them to become understandingly sympathetic with one another. The religions of authority require of men uniformity in belief, but this is impossible of realization in the present state of the world. The religion of the spirit requires only unity of experience — uniformity of destiny — making full allowance for diversity of belief. The religion of the spirit requires only uniformity of insight, not uniformity of viewpoint and outlook. The religion of the spirit does not demand uniformity of intellectual views, only unity of spirit feeling. The religions of authority crystalize into lifeless creeds; the religion of the spirit grows into the increasing joy and liberty of ennobling deeds of loving service and merciful ministration.

155:6.10 (1732.3) But watch, lest any of you look with disdain upon the children of Abraham because they have fallen on these evil days of traditional barrenness. Our forefathers gave themselves up to the persistent and passionate search for God, and they found him as no other whole race of men have ever known him since the times of Adam, who knew much of this as he was himself a Son of God. My Father has not failed to mark the long and untiring struggle of Israel, ever since the days of Moses, to find God and to know God. For weary generations the Jews have not ceased to toil, sweat, groan, travail, and endure the sufferings and experience the sorrows of a misunderstood and despised people,

trudească și să suporte suferințe, și să încerce amărăciunile unui popor neînțeles și disprețuit, toate acestea pentru a se putea apropia ceva mai mult de descoperirea adevărului cu privire la Dumnezeu. Din vremea lui Moise, până în cea a lui Amos și Osea, și în pofida tuturor eșecurilor și înfrângerilor Israelului, tații noștri au revelat progresiv lumii o imagine mereu mai clară și mai veridică a Dumnezeului etern. Calea a fost astfel pregătită pentru revelația și mai mare a Tatălui, revelație la care ați fost chemați să participați.

Nu uitați niciodată că singura aventură mai satisfăcătoare și mai pasionantă decât strădania de a descoperi voia Dumnezeului viu este experiența supremă a încercării oneste de a face această voie divină. Amintiți-vă întotdeauna că, în fiecare ocupație pământească, se poate face voia lui Dumnezeu. Nu există meserii sfinte și meserii laice. Toate lucrurile sunt sacre în viața celor care sunt călăuziți de spirit, adică subordonați adevărului, înnoșiți de iubire, dominați de îndurare și temperați de echitate - prin justețe. Spiritul pe care Tatăl meu și cu mine îl trimitem în lume nu este numai Spiritul Adevărului, ci și spiritul frumuseții idealiste.

Trebuie să se înceteze căutarea cuvântului lui Dumnezeu numai în paginile străvechilor relatări ale autorității teologice. Oricine se naște din duhul lui Dumnezeu va desluși de acum înainte cuvântul lui Dumnezeu, independent de originea sa aparentă. Nu trebuie să se minimalizeze adevărul divin pentru că el v-a parvenit printr-un canal aparent uman. Mulți dintre frații voștri acceptă mental teoria lui Dumnezeu, ajungând totodată spiritualmente să realizeze prezența sa. Iată de ce anume v-am propovăduit atât de adesea că modul cel mai bun de a realiza împărăția cerurilor constă în dobândirea atitudinii spirituale a unui copil sincer. Nu lipsa de maturitate mentală a unui copil este ceea ce vă recomand eu, ci mai degrabă simplitatea spirituală a unui micuț care crede cu ușurință și care are deplină încredere în sine. Pentru voi este mai puțin important de a cunoaște faptul existenței lui Dumnezeu decât de a dobândi o aptitudine crescândă de simțire a prezenței lui Dumnezeu.

Odată ce veți fi început să îl descoperiți pe Dumnezeu în sufletul vostru, voi nu veți întârzia să îl descoperiți și în sufletul altor oameni, și în cele din urmă în toate creaturile și creațiile unui puternic univers. Dar ce șansă are Tatăl să apară, ca Dumnezeu al loialităților supreme și al idealurilor divine, în sufletele oamenilor care nu consacră decât puțin sau deloc timp contemplării chibzuite a acestor realități eterne? Deși mintea nu este sediul naturii spirituale, ea este, în adevăr, poarta care conduce acolo.

Dar nu comiteți greșeala de a încerca să dovediți altuia că l-ați găsit pe Dumnezeu; voi nu puteți să aduceți în mod conștient vreo dovadă valabilă. Totuși, există două demonstrații puternice și pozitive ale faptului că îl cunoașteți pe Dumnezeu:

1. Apariția roadelor duhului lui Dumnezeu în viața voastră zilnică obișnuită.

2. Faptul că tot planul vostru de viață aduce dovada pozitivă că ați riscat fără rezervă tot ceea ce sunteți și tot ceea ce aveți în aventura supraviețuirii după moarte, în urmărirea speranței de a-l găsi pe Dumnezeul eternității după ce ați avut o experiență prealabilă a

all in order that they might come a little nearer the discovery of the truth about God. And, notwithstanding all the failures and falterings of Israel, our fathers progressively, from Moses to the times of Amos and Hosea, did reveal increasingly to the whole world an ever clearer and more truthful picture of the eternal God. And so was the way prepared for the still greater revelation of the Father which you have been called to share.

155:6.11 (1732.4) Never forget there is only one adventure which is more satisfying and thrilling than the attempt to discover the will of the living God, and that is the supreme experience of honestly trying to do that divine will. And fail not to remember that the will of God can be done in any earthly occupation. Some callings are not holy and others secular. All things are sacred in the lives of those who are spirit led; that is, subordinated to truth, ennobled by love, dominated by mercy, and restrained by fairness — justice. The spirit which my Father and I shall send into the world is not only the Spirit of Truth but also the spirit of idealistic beauty.

155:6.12 (1732.5) You must cease to seek for the word of God only on the pages of the olden records of theologic authority. Those who are born of the spirit of God shall henceforth discern the word of God regardless of whence it appears to take origin. Divine truth must not be discounted because the channel of its bestowal is apparently human. Many of your brethren have minds which accept the theory of God while they spiritually fail to realize the presence of God. And that is just the reason why I have so often taught you that the kingdom of heaven can best be realized by acquiring the spiritual attitude of a sincere child. It is not the mental immaturity of the child that I commend to you but rather the spiritual simplicity of such an easy-believing and fully-trusting little one. It is not so important that you should know about the fact of God as that you should increasingly grow in the ability to feel the presence of God.

155:6.13 (1733.1) When you once begin to find God in your soul, presently you will begin to discover him in other men's souls and eventually in all the creatures and creations of a mighty universe. But what chance does the Father have to appear as a God of supreme loyalties and divine ideals in the souls of men who give little or no time to the thoughtful contemplation of such eternal realities? While the mind is not the seat of the spiritual nature, it is indeed the gateway thereto.

155:6.14 (1733.2) But do not make the mistake of trying to prove to other men that you have found God; you cannot consciously produce such valid proof, albeit there are two positive and powerful demonstrations of the fact that you are God-knowing, and they are:

155:6.15 (1733.3) 1. The fruits of the spirit of God showing forth in your daily routine life.

155:6.16 (1733.4) 2. The fact that your entire life plan furnishes positive proof that you have unreservedly risked everything you are and have on the adventure of survival after death in the pursuit of the hope of finding the God of eternity, whose presence you have foretasted in time.

prezenței sale în timp.

Acuma, nu vă înșelați, Tatăl meu va răspunde întotdeauna și la cea mai slabă licărire de credință. El ia notă de emoțiile fizice și superstițioase ale omului primitiv. Și, cu aceste suflete cinstite dar temătoare, a căror credință este atât de slabă încât abia de reprezintă mai mult decât un conformism intelectual la o atitudine pasivă de asentiment la religiile de autoritate, Tatăl este întotdeauna vigilent pentru a onora și a susține chiar și aceste slabe încercări de a se ajunge la el. Însă pentru voi, care ați fost scoși din întuneric și chemați la lumină, este de așteptat să credeți din toată inima; credința voastră va domina atitudinile combinate ale corpului, minții și spiritului.

Voi sunteți apostolii mei, și pentru voi religia nu va deveni un adăpost teologic unde veți putea fugi din frica de a înfrunța durele realități ale progresului spiritual și ale aventurii idealiste. Religia voastră va deveni mai degrabă faptul experienței reale care dovedește că Dumnezeu v-a găsit, idealizați, înnobilați, spiritualizați, și că voi ați fost înrolați în aventura eternă a găsirii lui Dumnezeu care v-a găsit el însuși astfel și v-a luat de fii.

După ce a terminat de vorbit, Iisus i-a făcut semn lui Andrei, a arătat cu degetul occidental în direcția Feniciei și a zis: „Să pornim la drum.”

155:6.17 (1733.5) Now, mistake not, my Father will ever respond to the faintest flicker of faith. He takes note of the physical and superstitious emotions of the primitive man. And with those honest but fearful souls whose faith is so weak that it amounts to little more than an intellectual conformity to a passive attitude of assent to religions of authority, the Father is ever alert to honor and foster even all such feeble attempts to reach out for him. But you who have been called out of darkness into the light are expected to believe with a whole heart; your faith shall dominate the combined attitudes of body, mind, and spirit.

155:6.18 (1733.6) You are my apostles, and to you religion shall not become a theologic shelter to which you may flee in fear of facing the rugged realities of spiritual progress and idealistic adventure; but rather shall your religion become the fact of real experience which testifies that God has found you, idealized, ennobled, and spiritualized you, and that you have enlisted in the eternal adventure of finding the God who has thus found and sonshipped you.

155:6.19 (1733.7) And when Jesus had finished speaking, he beckoned to Andrew and, pointing to the west toward Phoenicia, said: "Let us be on our way."

Capitolul 156. Șederea la tyr și la Sidon

⇨ 155

CARTEA URANTIA

157 ⇨

PARTE IV. VIAȚA ȘI ÎNVĂȚĂTURILE LUI IISUS

CAPITOLUL 156 ȘEDEREA LA TYR ȘI LA SIDON

Secțiuni

Introduction

1. Femeia Siriană
2. Propovăduirea în Sidon
3. Călătoria în susul coastei
4. La Tyr
5. Învățătura lui Iisus la Tyr
6. Reîntoarcerea din Fenicia

PAPER 156 THE SOJOURN AT TYRE AND SIDON

SECTIONS

Introduction

1. The Syrian Woman
2. Teaching in Sidon
3. The Journey up the Coast
4. At Tyre
5. Jesus' Teaching at Tyre
6. The Return from Phoenicia

Introduction

VINERI după amiază, 10 iunie, Iisus și asociații săi au sosit în vecinătatea Sidonului și s-au oprit la o femeie care fusese îngrijită la spitalul din Betsaida, în epoca în care Iisus era la apogeul favorii populare. Apostolii și evangheliștii au fost găzduiți în imediata apropiere la niște prieteni de-ai ei, și s-au odihnit până în ziua de după sabbat în această ambianță înviorătoare. Ei au petrecut aproape două săptămâni și jumătate în Sidon și în împrejurimi înainte de a se pregăti să viziteze orașele de coastă situate mai la nord.

Acest sabbat de iunie era o zi de mare calm. Evangheliștii și apostolii erau complet absorbiți în meditațiile lor cu privire la discursurile Maestrului asupra religiei, discursuri pe care le ascultaseră pe drumul Sidonului. Toți erau capabili să extragă ceva din ceea ce le spusese Iisus, dar nici unul dintre ei nu pricepea pe deplin importanța învățăturii sale.

1. FEMEIA SIRIANĂ

Lângă casa lui Karuska, unde era găzduit Maestrul, trăia o siriană care auzise vorbindu-se mult de Iisus ca mare tămăduitor și învățător. Ea a venit la el în această după-amiază de sabbat, și și-a adus cu ea fetița în vârstă de doisprezece ani. Copilul era atins de grave tulburări nervoase caracterizate de convulsii și de alte manifestări alarmante.

Iisus ordonase asociaților lui să nu vorbească nimănui de prezența sa la Karuska, explicând că vrea

INTRODUCTION

^{156:0.1 (1734.1)} ON FRIDAY afternoon, June 10, Jesus and his associates arrived in the environs of Sidon, where they stopped at the home of a well-to-do woman who had been a patient in the Betsaida hospital during the times when Jesus was at the height of his popular favor. The evangelists and the apostles were lodged with her friends in the immediate neighborhood, and they rested over the Sabbath day amid these refreshing surroundings. They spent almost two and one-half weeks in Sidon and vicinity before they prepared to visit the coast cities to the north.

^{156:0.2 (1734.2)} This June Sabbath day was one of great quiet. The evangelists and apostles were altogether absorbed in their meditations regarding the discourses of the Master on religion to which they had listened en route to Sidon. They were all able to appreciate something of what he had told them, but none of them fully grasped the import of his teaching.

1. THE SYRIAN WOMAN

^{156:1.1 (1734.3)} There lived near the home of Karuska, where the Master lodged, a Syrian woman who had heard much of Jesus as a great healer and teacher, and on this Sabbath afternoon she came over, bringing her little daughter. The child, about twelve years old, was afflicted with a grievous nervous disorder characterized by convulsions and other distressing manifestations.

^{156:1.2 (1734.4)} Jesus had charged his associates to tell no one of his presence at the home of Karuska, explaining

să se odihnească. Ei respectaseră consemnul, dar servitoarea din Karuska se dusesse să o vadă pe siriană, numită Norana, pentru a o informa că Iisus locuia la stăpâna ei și o îndemnase pe mama neliniștită să își ducă acolo fiica suferindă pentru a-i obține vindecarea. Bineînțeles, mama credea că fetița ei era posedată de un demon, un spirit necurat.

Când Norana a sosit cu fiica ei, gemenii Alfeu, i-au explicat, prin mijlocirea unui tălmăcitor, că Maestrul se odihnea și că nu îl puteau deranja, la care Norana a răspuns că va rămâne pe loc cu copilul ei până ce Maestrul se va fi odihnit. Petru a încercat și el să se înțeleagă cu ea și să o convingă să se întoarcă acasă. I-a dat de înțeles că Iisus era ostenit după atâta propovăduit și tălmăduit, și că venise în Fenicia pentru o perioadă de liniște și de odihnă. A fost zadarnic; Norana nu a vrut să plece de acolo. La implorările lui Petru, ea s-a mulțumit să răspundă: „Eu nu voi pleca înainte de a-l fi văzut pe Maestrul tău. Știu că el poate să alunge demonul din copilul meu și nu mă voi duce de aici înainte ca tălmăduitorul să fi aruncat o privire la fata mea.”

După aceea, Toma a căutat, la rândul lui, s-o facă să plece de acolo pe Norana, dar nici el nu a reușit. Ea i-a zis: „Eu am încredere în capacitatea Maestrului tău de a alunga demonul care îl chinuie pe copilul meu. Am auzit vorbindu-se de lucrările sale puternice din Galileea și cred în el. Ce s-a întâmplat cu voi, discipolii lui, de căutați să îi trimiteți de aici pe cei care vin să ceară ajutorul Maestrului vostru?” Când a auzit-o vorbind astfel, Toma s-a retras.

Simon Zelotul a ieșit atunci înaintea Naranei pentru a o dojeni și i-a zis: „Femeie tu ești o păgână care vorbește grecește; nu e just să te aștepti să îl vezi pe Maestru că ia pâinea destinată copiilor casei favorite și o aruncă la câini.” Dar Norana nu s-a lăsat jignită de atacul lui Simon. Ea s-a mulțumit să răspundă: „Da, învățătorule, înțeleg ce zici. Nu sunt decât un câine în ochii iudeilor, dar în ceea ce îl privește pe Maestrul tău, eu sunt un câine credincios. Eu am decis ca el să-mi vadă fiica, căci sunt convinsă că, și numai de o privește, o va vindeca. Și chiar și tu, om bun, tu nu ai îndrăzni să privezi câinii de privilegiul de a căpăta resturile ce pot să cadă de la masa copiilor.”

Chiar în clipa aceea, fetița a fost cuprinsă de o violentă convulsie sub ochii tuturor și mama a țipat: „Iată, puteți vedea și voi că fata mea este posedată de un spirit necurat. Dacă nenorocirea noastră nu vă impresionează pe voi, ea îl va atinge pe Maestrul vostru, de care mi s-a zis că i-ar iubi pe toți oamenii și ar îndrăzni chiar să îi vindece pe gentili dacă au credință. Voi nu sunteți vrednici să îi fiți ucenici. Eu nu mă voi duce de aici până ce fiica mea nu va fi vindecată.”

Iisus, care auzise toată această conversație printr-o fereastră deschisă, a ieșit atunci, spre marea lor surpriză, și a zis: „O, femeie, credința ta este mare, atât de mare că nu pot să nu îți dau ceea ce dorești. Mergi pe drumul tău în pace. Fiica ta este deja vindecată. Și fetița a fost bine sănătoasă din clipa aceasta. În timp ce Norana și copilul își luau rămas bun, Iisus le-a rugat să nu povestească acest episod nimănui.” Tovarășii săi au respectat consemnul, dar mama și copilul nu au încetat să proclame în tot ținutul,

that he desired to have a rest. While they had obeyed their Master's instructions, the servant of Karuska had gone over to the house of this Syrian woman, Norana, to inform her that Jesus lodged at the home of her mistress and had urged this anxious mother to bring her afflicted daughter for healing. This mother, of course, believed that her child was possessed by a demon, an unclean spirit.

156:1.3 (1734.5) When Norana arrived with her daughter, the Alpheus twins explained through an interpreter that the Master was resting and could not be disturbed; whereupon Norana replied that she and the child would remain right there until the Master had finished his rest. Peter also endeavored to reason with her and to persuade her to go home. He explained that Jesus was weary with much teaching and healing, and that he had come to Phoenicia for a period of quiet and rest. But it was futile; Norana would not leave. To Peter's entreaties she replied only: "I will not depart until I have seen your Master. I know he can cast the demon out of my child, and I will not go until the healer has looked upon my daughter."

156:1.4 (1734.6) Then Thomas sought to send the woman away but met only with failure. To him she said: "I have faith that your Master can cast out this demon which torments my child. I have heard of his mighty works in Galilee, and I believe in him. What has happened to you, his disciples, that you would send away those who come seeking your Master's help?" And when she had thus spoken, Thomas withdrew.

156:1.5 (1735.1) Then came forward Simon Zelotes to remonstrate with Norana. Said Simon: "Woman, you are a Greek-speaking gentile. It is not right that you should expect the Master to take the bread intended for the children of the favored household and cast it to the dogs." But Norana refused to take offense at Simon's thrust. She replied only: "Yes, teacher, I understand your words. I am only a dog in the eyes of the Jews, but as concerns your Master, I am a believing dog. I am determined that he shall see my daughter, for I am persuaded that, if he shall but look upon her, he will heal her. And even you, my good man, would not dare to deprive the dogs of the privilege of obtaining the crumbs which chance to fall from the children's table."

156:1.6 (1735.2) At just this time the little girl was seized with a violent convulsion before them all, and the mother cried out: "There, you can see that my child is possessed by an evil spirit. If our need does not impress you, it would appeal to your Master, who I have been told loves all men and dares even to heal the gentiles when they believe. You are not worthy to be his disciples. I will not go until my child has been cured."

156:1.7 (1735.3) Jesus, who had heard all of this conversation through an open window, now came outside, much to their surprise, and said: "O woman, great is your faith, so great that I cannot withhold that which you desire; go your way in peace. Your daughter already has been made whole." And the little girl was well from that hour. As Norana and the child took leave, Jesus entreated them to tell no one of this occurrence; and while his associates did comply with this request, the mother and the child ceased not to proclaim the fact

și chiar și în Sidon, că fetița fusese vindecată, astfel încât după câteva zile Iisus a socotit oportun să își schimbe domiciliul.

În ziua următoare, în vreme ce Iisus propovăduia apostolilor lui și comenta vindecarea fetei sirieni, el a zis: „Și așa a fost mereu. Voi vedeți prin voi înșivă că gentili sunt capabili să dea dovadă de o credință salvatoare în învățăturile evangheliei împărăției cerurilor. În adevăr, în adevăr, vă zic, regatul Tatălui va fi luat de gentili dacă copiii lui Avraam nu sunt dispuși să manifeste o credință suficientă pentru a intra în el.”

2. PROPOVĂDUIREA ÎN SIDON

Intrând în Sidon, Iisus și asociații săi au trecut peste un pod, pod de care mulți dintre ei nu mai văzuseră niciodată. În timp ce îl treceau, Iisus a făcut, printre altele, următorul comentariu: „Această lume nu este decât un pod. Poate fi trecută, dar nu ar trebui să vă gândiți să clădiți locuințe pe el.”

Pe când cei douăzeci și patru își începeau muncile în Sidon, Iisus s-a dus să locuiască într-o casă situată chiar în nordul orașului, locuința lui Justa și a mamei sale Bernice. În toate dimineațele, Iisus propovăduia celor douăzeci și patru acasă la Justa. După-amiaza și seara, ei se împrăștiau în Sidon pentru a propovădui și a predica.

Apostolii și evangheliștii au fost foarte mult încurajați de maniera în care gentili din Sidon au primit mesajul lor. Pe durata scurtei lor șederi, multe suflete au fost dobândite de partea regatului. Această perioadă de aproximativ șase săptămâni în Fenicia a fost foarte fertilă pentru câștigarea sufletelor, dar scriitorii iudei, care au redactat mai târziu Evangheliile, au căpătat obiceiul de a trece cu ușurință peste povestea acestei călduroase receptări a învățăturilor lui Iisus de către gentili chiar în momentul în care un număr atât de mare de compatrioți ai lui se mobilizau împotriva lui.

În multe privințe, acești credincioși gentili au apreciat mai bine decât iudeii învățăturile lui Iisus. Mulți dintre acești siro-fenicieni care vorbeau greaca au ajuns să recunoască nu numai că Iisus era asemenea lui Dumnezeu, ci și că Dumnezeu era asemenea lui Iisus. Acești așa-ziși păgâni au reușit să înțeleagă bine învățăturile Maestrului despre uniformitatea legilor lumii noastre și a întregului univers. Ei au înțeles lecția că Dumnezeu nu face deosebire nici de persoane, nici de rase, nici de națiuni - că nu există favoritism la Tatăl Universal - că universul ascultă întotdeauna și în întregime de legi și că te poți înfălișbi bizui pe el. Acestor gentili nu le era frică de Iisus; ei îndrăzneau să îi accepte mesajul. De-a lungul secolelor ulterioare, nu se poate zice că oamenii au fost incapabili să înțeleagă mesajul lui Iisus, ci că le-a fost frică de aceasta.

Iisus a explicat clar celor douăzeci și patru că fuga sa din Galileea nu era din pricina unei lipse de curaj în fața dușmanilor săi. Ei au înțeles că Iisus nu era încă pregătit pentru un conflict deschis cu religia stabilită și că el nu căuta să devină un martir. În cursul uneia dintre convorbirile de la Justa Maestrul a zis pentru prima oară discipolilor lui: „Chiar dacă cerul și pământul vor dispărea, cuvintele mele de adevăr vor rămâne.”

of the little girl's healing throughout all the countryside and even in Sidon, so much so that Jesus found it advisable to change his lodgings within a few days.

156:1.8 (1735.4) The next day, as Jesus taught his apostles, commenting on the cure of the daughter of the Syrian woman, he said: "And so it has been all the way along; you see for yourselves how the gentiles are able to exercise saving faith in the teachings of the gospel of the kingdom of heaven. Verily, verily, I tell you that the Father's kingdom shall be taken by the gentiles if the children of Abraham are not minded to show faith enough to enter therein."

2. TEACHING IN SIDON

156:2.1 (1735.5) In entering Sidon, Jesus and his associates passed over a bridge, the first one many of them had ever seen. As they walked over this bridge, Jesus, among other things, said: "This world is only a bridge; you may pass over it, but you should not think to build a dwelling place upon it."

156:2.2 (1735.6) As the twenty-four began their labors in Sidon, Jesus went to stay in a home just north of the city, the house of Justa and her mother, Bernice. Jesus taught the twenty-four each morning at the home of Justa, and they went abroad in Sidon to teach and preach during the afternoons and evenings.

156:2.3 (1735.7) The apostles and the evangelists were greatly cheered by the manner in which the gentiles of Sidon received their message; during their short sojourn many were added to the kingdom. This period of about six weeks in Phoenicia was a very fruitful time in the work of winning souls, but the later Jewish writers of the Gospels were wont lightly to pass over the record of this warm reception of Jesus' teachings by these gentiles at this very time when such a large number of his own people were in hostile array against him.

156:2.4 (1736.1) In many ways these gentile believers appreciated Jesus' teachings more fully than the Jews. Many of these Greek-speaking Syrophenicians came to know not only that Jesus was like God but also that God was like Jesus. These so-called heathen achieved a good understanding of the Master's teachings about the uniformity of the laws of this world and the entire universe. They grasped the teaching that God is no respecter of persons, races, or nations; that there is no favoritism with the Universal Father; that the universe is wholly and ever law-abiding and unfailingly dependable. These gentiles were not afraid of Jesus; they dared to accept his message. All down through the ages men have not been unable to comprehend Jesus; they have been afraid to.

156:2.5 (1736.2) Jesus made it clear to the twenty-four that he had not fled from Galilee because he lacked courage to confront his enemies. They comprehended that he was not yet ready for an open clash with established religion, and that he did not seek to become a martyr. It was during one of these conferences at the home of Justa that the Master first told his disciples that "even though heaven and earth shall pass away, my words of truth shall not."

În cursul șederii sale în Sidon, Iisus a luat ca temă a instrucțiunilor sale progresul spiritual. El le-a spus discipolilor săi că nu se puteau opri în drum; că trebuiau să înainteze către dreptate sau să recadă în rău și în păcat. Le-a recomandat „să uite lucrurile din trecut în timp ce mergeau înainte ca să îmbrățișeze realitățile majore ale regatului”. El i-a rugat să nu se mulțumească cu copilăria lor în evanghelie, ci să se străduiască să atingă deplina anvergură a filiației divine în comuniunea spiritului și în comunitatea credincioșilor.

Iisus a zis: „Discipolii mei nu trebuie doar să înceteze să mai facă răul, ci și să învețe să facă binele. Ei nu trebuie doar să se curețe de orice păcat conștient, ci și să refuze să nutrească chiar și sentimentele de vinovăție. Dacă vă mărturișiți păcatele ele sunt iertate; trebuie deci să păstrați o conștiință lipsită de orice greșală.”

Lui Iisus aprecia în mare măsură simțul ascuțit al umorului de care dădeau dovadă gentili. Atât simțul umorului vădit de Norana, siriana, cât și marea ei perseverență în credință au fost elementele care au atins atât de puternic inima Maestrului și au făcut apel la milostenia sa. Iisus regreta mult că iudeilor, compatrioților săi, le lipsea atât de mult simțul umorului. Odată i-a zis lui Toma: „Compatrioții mei prea se iau în serios. Nu prea știu să aprecieze umorul. Religia plictisitoare a fariseilor nu ar fi putut niciodată să ia naștere la un popor care are simțul umorului. Iudeilor le lipsește, de asemenea, logica. Ei strecoară musculițele și înghit cămilele.”

3. CĂLĂTORIA ÎN SUSUL COASTEI

Martți, 28 iunie, Maestrul și asociații lui au părăsit Sidonul și au urcat pe coastă până la Porphyreon și Heldua. Ei au fost bine primiți de gentili și au făcut să intre un mare număr dintre aceștia în regat în timpul acestei săptămâni de predicare. Apostolii au predicat în Porphyreon și evangheliștii au propovăduit în Heldua. Pe când cei douăzeci și patru erau astfel ocupați cu munca lor, Iisus i-a părăsit timp de trei sau patru zile pentru a se duce în orașul de coastă al Beyrutului. Acolo a stat de vorbă cu un sirian pe nume Malachi, care era credincios și fusese în Betsaida în anul precedent.

Miercuri, 6 iulie, ei sau reîntors toți la Sidon și au rămas la Justa până duminică dimineața. Ei au pornit atunci către Tyr coborând coasta spre sud prin Sarepta și au sosit la Tyr luni, 11 iulie. În vremea aceasta, apostolii și evangheliștii au fost foarte surprinși să observe ardoarea acestor gentili în ascultarea evangheliei și să vadă zelul cu care mulți dintre ei începeau să creadă.

4. LA TYR

Din 11 în 24 iulie, ei au propovăduit în Tyr. Fiecare dintre apostoli a luat cu el un evanghelist și au mers

^{156:2.6 (1736.3)} The theme of Jesus' instructions during the sojourn at Sidon was spiritual progression. He told them they could not stand still; they must go forward in righteousness or retrogress into evil and sin. He admonished them to "forget those things which are in the past while you push forward to embrace the greater realities of the kingdom." He besought them not to be content with their childhood in the gospel but to strive for the attainment of the full stature of divine sonship in the communion of the spirit and in the fellowship of believers.

^{156:2.7 (1736.4)} Said Jesus: "My disciples must not only cease to do evil but learn to do well; you must not only be cleansed from all conscious sin, but you must refuse to harbor even the feelings of guilt. If you confess your sins, they are forgiven; therefore must you maintain a conscience void of offense."

^{156:2.8 (1736.5)} Jesus greatly enjoyed the keen sense of humor which these gentiles exhibited. It was the sense of humor displayed by Norana, the Syrian woman, as well as her great and persistent faith, that so touched the Master's heart and appealed to his mercy. Jesus greatly regretted that his people — the Jews — were so lacking in humor. He once said to Thomas: "My people take themselves too seriously; they are just about devoid of an appreciation of humor. The burdensome religion of the Pharisees could never have had origin among a people with a sense of humor. They also lack consistency; they strain at gnats and swallow camels."

3. THE JOURNEY UP THE COAST

^{156:3.1 (1736.6)} On Tuesday, June 28, the Master and his associates left Sidon, going up the coast to Porphyreon and Heldua. They were well received by the gentiles, and many were added to the kingdom during this week of teaching and preaching. The apostles preached in Porphyreon and the evangelists taught in Heldua. While the twenty-four were thus engaged in their work, Jesus left them for a period of three or four days, paying a visit to the coast city of Beirut, where he visited with a Syrian named Malach, who was a believer, and who had been at Betsaida the year before.

^{156:3.2 (1737.1)} On Wednesday, July 6, they all returned to Sidon and tarried at the home of Justa until Sunday morning, when they departed for Tyre, going south along the coast by way of Sarepta, arriving at Tyre on Monday, July 11. By this time the apostles and the evangelists were becoming accustomed to working among these so-called gentiles, who were in reality mainly descended from the earlier Canaanite tribes of still earlier Semitic origin. All of these peoples spoke the Greek language. It was a great surprise to the apostles and evangelists to observe the eagerness of these gentiles to hear the gospel and to note the readiness with which many of them believed.

4. AT TYRE

^{156:4.1 (1737.2)} From July 11 to July 24 they taught in Tyre. Each of the apostles took with him one of the

astfel doi câte doi, propovăduind și predicând în toate cartierele Tyrului și în împrejurimi. Populația poliglotă a acestui port animat îi asculta cu bucurie și mulți credincioși au intrat prin botez în comunitatea exterioară a regatului. Iisus și-a instalat cartierul general la un iudeu numit Iosif, un credincios care trăia la cinci sau șase kilometri sud de Tyr, nu departe de mormântul lui Hiram, care fusese regele cetății - Stat a Tyrului, pe vremurile lui David și Solomon.

În cursul acestor două săptămâni, apostolii și evangheliștii au mers în toate zilele la Tyr, intrând în cetate prin jetele lui Alexandru, pentru a ține acolo mici reuniuni; în fiecare seară, majoritatea lor reveneau la campamentul de la casa lui Iosif de la sud de cetate. Credincioșii se duceau zilnic din oraș la locul de odihnă al lui Iisus pentru a vorbi cu el. Maestrul nu a vorbit în Tyr decât o dată; aceasta s-a întâmplat în după-amiază zilei de 20 iulie, când le-a vorbit credincioșilor despre iubirea Tatălui pentru toată omenirea și despre misiunea Fiului de a-l revela pe Tatăl său tuturor raselor omenești. Gentilii au arătat un asemenea interes pentru evanghelia împărăției încât, cu acest prilej, ei i-au deschis lui Iisus porțile templului lui Melkart. Este interesant de notat că o biserică creștină a fost ulterior construită chiar pe amplasamentul acestui vechi templu.

Se fabrica, în religie, purpura tyriană, care a asigurat renumele Tyrului și Sidonului în toată lumea, și a contribuit atât de mult la negoțul internațional și la bogăția care a rezultat din el. Mulți dintre conducătorii acestei industrii au crezut în regat. La puțin timp după aceea, rezervele de moluște, de unde se scotea colorantul, au început să se diminueze și fabricanții de purpură au plecat în căutare de noi bancuri de aceste cochilii de scoici. Ei au emigrat astfel până la capătul lumii, ducând cu ei mesajul paternității lui Dumnezeu și al fraternității oamenilor - evanghelia împărăției.

5. ÎNVĂȚĂTURA LUI IISUS LA TYR

În cursul cuvântării sale de miercuri după-amiază, Iisus a început prin a spune discipolilor lui povestea nufărului alb care ridică capul său curat și alb ca zăpada în lumina soarelui, în vreme ce rădăcinile i se afundau în mâlul și în noroiul solului întunecat. „Tot astfel”, spune el, „omul muritor, care are rădăcinile originii sale și a ființei sale în solul animal al naturii umane, poate să înalțe, prin credință, natura sa spirituală în lumina solară a adevărului ceresc și să producă efectiv nobilele fructe ale spiritului.”

În cursul aceleiași predici a folosit Iisus prima și unica sa parabolă care se raporta la propria sa meserie - tâmplăria. În cursul recomandării sale de „a construi bine fundamentele pentru creșterea unui nobil caracter impregnat de daruri spirituale”, el a zis: „Pentru a produce roadele spiritului, trebuie ca voi să vă nașteți din spirit. Spiritul este cel care trebuie să vă învețe și să vă îndrume dacă vreți să trăiți o viață de plenitudine spirituală printre tovarășii voștri. Dar nu comiteți greșeala stupidului tâmplar care pierde un timp prețios cu împărțirea în dreptunghiuri, cu măsurarea și cu rindeluirea unei bucăți de lemn roasă de cari și putredă în interior; după aceea, când și-a consacrat toată munca acestei bărne putrede, el trebuie s-o arunce ca

evangelists, and thus two and two they taught and preached in all parts of Tyre and its environs. The polyglot population of this busy seaport heard them gladly, and many were baptized into the outward fellowship of the kingdom. Jesus maintained his headquarters at the home of a Jew named Joseph, a believer, who lived three or four miles south of Tyre, not far from the tomb of Hiram who had been king of the city-state of Tyre during the times of David and Solomon.

^{156:4.2 (1737.3)} Daily, for this period of two weeks, the apostles and evangelists entered Tyre by way of Alexander's mole to conduct small meetings, and each night most of them would return to the encampment at Joseph's house south of the city. Every day believers came out from the city to talk with Jesus at his resting place. The Master spoke in Tyre only once, on the afternoon of July 20, when he taught the believers concerning the Father's love for all mankind and about the mission of the Son to reveal the Father to all races of men. There was such an interest in the gospel of the kingdom among these gentiles that, on this occasion, the doors of the Melkarth temple were opened to him, and it is interesting to record that in subsequent years a Christian church was built on the very site of this ancient temple.

^{156:4.3 (1737.4)} Many of the leaders in the manufacture of Tyrian purple, the dye that made Tyre and Sidon famous the world over, and which contributed so much to their world-wide commerce and consequent enrichment, believed in the kingdom. When, shortly thereafter, the supply of the sea animals which were the source of this dye began to diminish, these dye makers went forth in search of new habitats of these shellfish. And thus migrating to the ends of the earth, they carried with them the message of the fatherhood of God and the brotherhood of man — the gospel of the kingdom.

5. JESUS' TEACHING AT TYRE

^{156:5.1 (1737.5)} On this Wednesday afternoon, in the course of his address, Jesus first told his followers the story of the white lily which rears its pure and snowy head high into the sunshine while its roots are grounded in the slime and muck of the darkened soil beneath. "Likewise," said he, "mortal man, while he has his roots of origin and being in the animal soil of human nature, can by faith raise his spiritual nature up into the sunlight of heavenly truth and actually bear the noble fruits of the spirit."

^{156:5.2 (1738.1)} It was during this same sermon that Jesus made use of his first and only parable having to do with his own trade — carpentry. In the course of his admonition to "Build well the foundations for the growth of a noble character of spiritual endowments," he said: "In order to yield the fruits of the spirit, you must be born of the spirit. You must be taught by the spirit and be led by the spirit if you would live the spirit-filled life among your fellows. But do not make the mistake of the foolish carpenter who wastes valuable time squaring, measuring, and smoothing his worm-eaten and inwardly rotting timber and then, when he has thus bestowed all of his labor upon the unsound beam, must reject it as unfit to enter into the foundations of the building which

fiind inutilizabilă pentru temeliiile clădirii pe care voia să o construiască și care trebuie să reziste asalturilor timpului și al furtunilor. Fiecare om trebuie să se asigure că fundamentele intelectuale și morale ale caracterului său sunt destul de solide pentru a susține suprastructura naturii sale spirituale care se mărește și se înobilează și care este chemată să transforme mintea omenească, apoi, în asociere cu această minte re-creată, va trebui să înfăptuiască evoluția sufletului, al cărui destin este nemuritor. Natura voastră spirituală - sufletul creat în comun - este un germene viu, dar mintea și morala individului sunt solul de unde trebuie să se ivească aceste manifestări superioare de dezvoltare umană și de destin divin. Solul sufletului în evoluție este uman și material, dar destinul acestei creaturi mixte a minții și a spiritului este spiritual și divin.”

În seara aceleiași zile, Nataniel l-a întrebat pe Iisus: „Maestre, de ce ne rugăm la Dumnezeu să nu ne ducă în ispită, în vreme ce știm bine, prin revelația pe care ai făcut-o tu în privința Tatălui, că acesta nu face niciodată asemenea lucruri?” Iisus i-a zis lui Nataniel:

”Nu este ciudat să pui această întrebare, odată ce începi să cunoști Tatăl așa cum îl cunosc eu și nu cum îl întrevedeau atât de vag străvechii profeți evrei. Tu știi bine că strămoșii noștri aveau tendința de a-l vedea pe Dumnezeu în practic toate evenimentele. Ei căutau mâna lui Dumnezeu în toate fenomenele naturale și în fiecare episod neobișnuit al experienței omenești. Ei îl legau pe Dumnezeu atât cu binele, cât și cu răul. Se gândeau că Dumnezeu înmulțise inima lui Moise și o împietrise pe aceea a faraonului. Când oamenii încercau nevoia imperioasă de a comite o faptă bună sau rea, ei aveau obiceiul de a justifica aceste senzații neobișnuite declarând: 'Domnul mi-a vorbit zicându-mi: fă aceasta sau cealaltă, mergi pe aici ori pe acolo.' În consecință, de vreme ce oamenii se ciocnesc atât de adesea și atât de violent de ispite, străbunii noștri căpătaseră obiceiul de a crede că Dumnezeu îi inducea în ele pentru a-i încerca, a-i pedepsi și a-i întări. Dar tu știi mai bine despre ce este vorba. Tu ignori faptul că oamenii sunt mult prea des induși în ispită prin presiunea propriului lor egoism și prin impulsurile naturii lor animale. Dacă ești ispitit în felul acesta, eu te povățuiesc, în timp ce recunoști cinstit și sincer ispita drept ceea ce este, să reorientezi cu inteligență, pe canalele superioare și spre țelurile cele mai idealiste, energiile spirituale, mentale și corporale care caută să se exprime. În felul acesta, tu ai putea transforma ispitele în ajutoare înălțătoare de tipul cel mai elevat, evitând totodată aproape complet conflictele deprimante și inutile dintre natura animală și natura spirituală.

Dar eu te pun în gardă contra nebuniei de a vrea să treci peste ispită prin recurgera la simpla voință omenească de a înlocui o dorință cu o altă dorință considerată superioară. Dacă vrei cu adevărat să înfrângi ispitele naturii inferioare, trebuie să atingi o poziție de superioritate spirituală, caracterizată prin dezvoltarea reală și sinceră a unui interes efectiv și a unei iubiri pentru liniile de conduită superioare și mai idealiste pe care mintea ta dorește să le substituie cu obiceiurile inferioare și mai puțin idealiste recunoscute ca ispite. În felul acesta, tu vei fi eliberat prin transformarea spirituală, în loc de a fi din ce în ce mai apăsător de refularea amăgitoare a dorințelor omenești. În dragostea de ceea ce este nou și superior, tu vei uita

he would construct to withstand the assaults of time and storm. Let every man make sure that the intellectual and moral foundations of character are such as will adequately support the superstructure of the enlarging and ennobling spiritual nature, which is thus to transform the mortal mind and then, in association with that re-created mind, is to achieve the evolvement of the soul of immortal destiny. Your spirit nature — the jointly created soul — is a living growth, but the mind and morals of the individual are the soil from which these higher manifestations of human development and divine destiny must spring. The soil of the evolving soul is human and material, but the destiny of this combined creature of mind and spirit is spiritual and divine.”

156:5.3 (1738.2) On the evening of this same day Nathaniel asked Jesus: “Master, why do we pray that God will lead us not into temptation when we well know from your revelation of the Father that he never does such things?” Jesus answered Nathaniel:

156:5.4 (1738.3) “It is not strange that you ask such questions seeing that you are beginning to know the Father as I know him, and not as the early Hebrew prophets so dimly saw him. You well know how our forefathers were disposed to see God in almost everything that happened. They looked for the hand of God in all natural occurrences and in every unusual episode of human experience. They connected God with both good and evil. They thought he softened the heart of Moses and hardened the heart of Pharaoh. When man had a strong urge to do something, good or evil, he was in the habit of accounting for these unusual emotions by remarking: ‘The Lord spoke to me saying, do thus and so, or go here and there.’ Accordingly, since men so often and so violently ran into temptation, it became the habit of our forefathers to believe that God led them thither for testing, punishing, or strengthening. But you, indeed, now know better. You know that men are all too often led into temptation by the urge of their own selfishness and by the impulses of their animal natures. When you are in this way tempted, I admonish you that, while you recognize temptation honestly and sincerely for just what it is, you intelligently redirect the energies of spirit, mind, and body, which are seeking expression, into higher channels and toward more idealistic goals. In this way may you transform your temptations into the highest types of uplifting mortal ministry while you almost wholly avoid these wasteful and weakening conflicts between the animal and spiritual natures.

156:5.5 (1738.4) “But let me warn you against the folly of undertaking to surmount temptation by the effort of supplanting one desire by another and supposedly superior desire through the mere force of the human will. If you would be truly triumphant over the temptations of the lesser and lower nature, you must come to that place of spiritual advantage where you have really and truly developed an actual interest in, and love for, those higher and more idealistic forms of conduct which your mind is desirous of substituting for these lower and less idealistic habits of behavior that you recognize as temptation. You will in this way be delivered through spiritual transformation rather than be increasingly overburdened with the deceptive

vechiul și inferiorul. Frumusețea triumfă întotdeauna asupra urâteniei din inima oamenilor iluminați de dragostea de adevăr. Există o puternică forță de eliminare într-o afecțiune spirituală nouă și sinceră. Îți repet, nu te lăsa biruit de rău, ci triumfă mai degrabă asupra răului prin bine.”

Până la o oră târzie din noapte, apostolii și evangheliștii au continuat să îi pună întrebări lui Iisus. Dintre numeroasele lui răspunsuri, noi am vrea să extragem următoarele gânduri, pe care le prezentăm în limbaj modern:

O ambiție energică, o judecată inteligentă și o înțelepciune coaptă sunt factorii esențiali ai reușitei materiale. Calitățile de conducător depind de aptitudinea naturală, de discreție, de puterea volitivă și de hotărâre. Destinul spiritual depinde de credința în adevăr, de iubirea lui și de devotamentul față de el - foamea și setea de dreptate - dorința profundă de a-l găsi pe Dumnezeu și de a fi asemeni lui.

Nu vă lăsați descurajați de descoperirea că sunteți umani. Natura omenească poate să tindă spre rău, dar nu este din fire păcătoasă. Nu fiți abătuți dacă nu reușiți să uitați complet unele dintre experiențele voastre regretabile. Greșelile pe care nu ajungeți să le uitați în timp vor fi uitate în eternitate. Ușurați-vă greutățile sufletului vostru făcându-vă rapid o concepție asupra destinului vostru pe termen lung, asupra expansiunii carierei voastre în univers.

Nu comiteți greșeala de a estima valoarea unui suflet după imperfecțiunile minții sau după poftele corpului. Nu judecați un suflet și nu evaluați destinul său pe baza unui singur episod omenesc nefericit. Destinul vostru spiritual nu este condiționat decât de aspirațiile voastre și de obiectivele voastre spirituale.

Religia este experiența exclusiv spirituală a nemuririi sufletului evoluând al omului care îl cunoaște pe Dumnezeu; dar puterea morală și energia spirituală sunt forțe puternice care se pot utiliza pentru tratarea chestiunilor sociale dificile și pentru rezolvarea problemelor economice complexe. Aceste daruri morale și spirituale dau mai multă bogăție și sens tuturor nivelelor vieții omenești.

Dacă învățați să îi iubiți numai pe aceia care vă iubesc, sunteți mențiți să trăiți o viață strămtă și mediocră. Efectiv, este posibil ca iubirea umană să fie reciprocă, dar iubirea divină se răspândește spre exterior în toate căutările ei de satisfacere. Cu cât este mai puțină iubire în firea unei creaturi, cu atât mai mult această creatură are nevoie de a fi iubită și cu atât mai mult iubirea divină caută să satisfacă această nevoie. Iubirea nu este niciodată egoistă și nu poate niciodată să se reverse asupra sa însăși. Iubirea divină nu poate fi conținută în ea însăși; ea trebuie să se reverse cu mărînimie.

Credincioșii în regat trebuie să aibă o încredere implicită, să creadă din toată inima lor în triumful sigur al dreptății. Constructorii regatului trebuie să fie convinși că evanghelia salvării eterne este adevărată. Credincioșii trebuie să învețe să se dea tot mai mult la o parte din calea vieții înfrigurate - să scape de hărțuirile existenței materiale - reîmprospătând totodată sufletul, inspirând mintea și reînnoind spiritul prin comuniunea în adorare.

suppression of mortal desires. The old and the inferior will be forgotten in the love for the new and the superior. Beauty is always triumphant over ugliness in the hearts of all who are illuminated by the love of truth. There is mighty power in the expulsive energy of a new and sincere spiritual affection. And again I say to you, be not overcome by evil but rather overcome evil with good.”

156:5.6 (1739.1) Long into the night the apostles and evangelists continued to ask questions, and from the many answers we would present the following thoughts, restated in modern phraseology:

156:5.7 (1739.2) Forceful ambition, intelligent judgment, and seasoned wisdom are the essentials of material success. Leadership is dependent on natural ability, discretion, will power, and determination. Spiritual destiny is dependent on faith, love, and devotion to truth — hunger and thirst for righteousness — the wholehearted desire to find God and to be like him.

156:5.8 (1739.3) Do not become discouraged by the discovery that you are human. Human nature may tend toward evil, but it is not inherently sinful. Be not downcast by your failure wholly to forget some of your regrettable experiences. The mistakes which you fail to forget in time will be forgotten in eternity. Lighten your burdens of soul by speedily acquiring a long-distance view of your destiny, a universe expansion of your career.

156:5.9 (1739.4) Make not the mistake of estimating the soul's worth by the imperfections of the mind or by the appetites of the body. Judge not the soul nor evaluate its destiny by the standard of a single unfortunate human episode. Your spiritual destiny is conditioned only by your spiritual longings and purposes.

156:5.10 (1739.5) Religion is the exclusively spiritual experience of the evolving immortal soul of the God-knowing man, but moral power and spiritual energy are mighty forces which may be utilized in dealing with difficult social situations and in solving intricate economic problems. These moral and spiritual endowments make all levels of human living richer and more meaningful.

156:5.11 (1739.6) You are destined to live a narrow and mean life if you learn to love only those who love you. Human love may indeed be reciprocal, but divine love is outgoing in all its satisfaction-seeking. The less of love in any creature's nature, the greater the love need, and the more does divine love seek to satisfy such need. Love is never self-seeking, and it cannot be self-bestowed. Divine love cannot be self-contained; it must be unselfishly bestowed.

156:5.12 (1739.7) Kingdom believers should possess an implicit faith, a whole-souled belief, in the certain triumph of righteousness. Kingdom builders must be undoubting of the truth of the gospel of eternal salvation. Believers must increasingly learn how to step aside from the rush of life — escape the harassments of material existence — while they refresh the soul, inspire the mind, and renew the spirit by worshipful communion.

Indivizii care îl cunosc pe Dumnezeu nu se lasă nici descurajați de nenorociri, nici abătuti de dezamăgiri. Credincioșii sunt imunizați contra deprimării care urmează necazurilor pur materiale; cine duce o viață spirituală nu este tulburat de episoadele lumii materiale. Candidații la viața spirituală practică o tehnică însuflețitoare și constructivă pentru a putea face față tuturor vicisitudinilor și tracasărilor vieții fizice. Zi după zi, credinciosului sincer îi vine tot mai ușor să facă lucrul just.

Viața spirituală sporește puternic veritabilul respect de sine, însă respectul de sine nu trebuie confundat cu admirația de sine. Respectul de sine se coordonează întotdeauna cu iubirea și cu servirea altuia. Respectul de sine nu poate depăși iubirea pe care o simți pentru aproapele tău; una este măsura capacității celeilalte.

Pe măsură ce trec zilele, orice adevărat credincios devine mai abil în a-i antrena pe tovarășii lui în iubirea adevărului etern. Aveți voi astăzi mai multe resurse decât ieri pentru a-i revela omenirii bunătatea? Puteți voi să recomandați mai bine dreptatea în anul acesta decât în anul trecut? Tehnica voastră de a conduce sufletele înfometate în împărăția spirituală devine ea din ce în ce mai mult o artă?

Sunt idealurile voastre îndeajuns de elevate pentru a spori mântuirea voastră eternă și, în același timp, sunt ideile voastre destul de practice pentru a face din voi un cetățean util în funcțiunea sa terestră în asociere cu tovarășii lui muritori? În spirit, cetățenia voastră este în cer; în carne, voi sunteți încă cetățeni ai regatelor pământului. Dați Cezarului lucrurile care sunt materiale și lui Dumnezeu pe cele care sunt spirituale.

Măsura capacității spirituale a sufletului în evoluție este încrederea voastră în adevăr și în dragostea voastră față de oameni; dar măsura tăriei voastre de caracter omenesc este aptitudinea voastră de a nu vă lăsa dominați de ranchiune și de a nu fi munciți de gânduri negre cu prilejul unei profunde amărăciuni. Înfrângerea este veritabila oglindă în care vă puteți examina sincer sinele vostru real.

Pe măsură ce sporesc anii și deveniți din ce în ce mai experimentați în treburile regatului, dobândiți oare mai mult tact în raporturile voastre cu muritorii pisălogi și mai multă toleranță în viața voastră cu colaboratorii voștri căpoși? Tactul este punctul de reazem al părghiilor sociale și toleranța este însemnul unui mare suflet. Dacă posedați aceste daruri rare și fermecătoare, veți deveni progresiv mai ageri și mai iscușiți în eforturile voastre meritorii pentru a evita toate neînțelegerile sociale inutile. Asemenea suflete înțelepte sunt capabile de a scăpa de un mare număr din dificultățile care vor fi inevitabil soarta tuturor celor care suferă de o lipsă de adaptare emoțională, a celor care refuză să crească și a celor care nu acceptă să îmbătrânească cu eleganță.

Evitați necinstea și injustiția în eforturile voastre de a predica adevărul și de a proclama evanghelia. Nu căutați o recunoaștere nejustificată și nu solicitați o simpatie nemeritată. Iubiți, primiți liber binefacerile din sursă umană și divină independent de meritele voastre, și iubiți în mod liber la rândul vostru. Însă, în toate celelalte lucruri privitoare la onoruri și la adulare, căutați numai ceea ce în toată cinstea vă aparține.

156:5.13 (1739.8) God-knowing individuals are not discouraged by misfortune or downcast by disappointment. Believers are immune to the depression consequent upon purely material upheavals; spirit lovers are not perturbed by the episodes of the material world. Candidates for eternal life are practitioners of an invigorating and constructive technique for meeting all of the vicissitudes and harassments of mortal living. Every day a true believer lives, he finds it *easier* to do the right thing.

156:5.14 (1740.1) Spiritual living mightily increases true self-respect. But self-respect is not self-admiration. Self-respect is always co-ordinate with the love and service of one's fellows. It is not possible to respect yourself more than you love your neighbor; the one is the measure of the capacity for the other.

156:5.15 (1740.2) As the days pass, every true believer becomes more skillful in alluring his fellows into the love of eternal truth. Are you more resourceful in revealing goodness to humanity today than you were yesterday? Are you a better righteousness recommender this year than you were last year? Are you becoming increasingly artistic in your technique of leading hungry souls into the spiritual kingdom?

156:5.16 (1740.3) Are your ideals sufficiently high to insure your eternal salvation while your ideas are so practical as to render you a useful citizen to function on earth in association with your mortal fellows? In the spirit, your citizenship is in heaven; in the flesh, you are still citizens of the earth kingdoms. Render to the Caesars the things which are material and to God those which are spiritual.

156:5.17 (1740.4) The measure of the spiritual capacity of the evolving soul is your faith in truth and your love for man, but the measure of your human strength of character is your ability to resist the holding of grudges and your capacity to withstand brooding in the face of deep sorrow. Defeat is the true mirror in which you may honestly view your real self.

156:5.18 (1740.5) As you grow older in years and more experienced in the affairs of the kingdom, are you becoming more tactful in dealing with troublesome mortals and more tolerant in living with stubborn associates? Tact is the fulcrum of social leverage, and tolerance is the earmark of a great soul. If you possess these rare and charming gifts, as the days pass you will become more alert and expert in your worthy efforts to avoid all unnecessary social misunderstandings. Such wise souls are able to avoid much of the trouble which is certain to be the portion of all who suffer from lack of emotional adjustment, those who refuse to grow up, and those who refuse to grow old gracefully.

156:5.19 (1740.6) Avoid dishonesty and unfairness in all your efforts to preach truth and proclaim the gospel. Seek no unearned recognition and crave no undeserved sympathy. Love, freely receive from both divine and human sources regardless of your deserts, and love freely in return. But in all other things related to honor and adulation seek only that which honestly belongs to you.

Muritorul conștient de Dumnezeu va fi sigur salvat; el nu se teme de viață; este loial și consecvent. Știe cum să îndure cu curaj suferințele inevitabile și nu se plânge când trebuie să înfrunte încercări ineluctabile.

Adevăratul credincios nu încetează să facă bine doar pentru că este contrariat. Dificultățile stimulează arderea iubitorilor de adevăr și obstacolele nu fac decât să provoace eforturile cutezărilor clăditori ai împărăției.

Iar Iisus i-a mai învățat și multe alte lucruri înainte de a părăsi Tyrul.

În ajunul plecării din Tyr, pentru a se reîntoarce către regiunea mării Galilee, Iisus și-a adunat asociații și le-a ordonat celor doisprezece evangheliști să se înapoieze pe un itinerar diferit de cel care era prevăzut pentru el și cei doisprezece apostoli. După ce evangheliștii s-au despărțit de Iisus în Tyr, ei nu au mai fost niciodată atât de intim asociați cu el.

6. REÎNTOARCEREA DIN FENICIA

Duminică, 24 iulie, către amiază, Iisus și cei doisprezece apostoli au părăsit casa lui Iosif din sudul Tyrului. Ei au urmat coasta până la Ptolemaida, unde s-au oprit o zi și au adresat cuvinte de încurajare grupului de credincioși la care stăteau. Petru le-a ținut o predică în seara zilei de 25 iulie.

Mărti, ei au părăsit Ptolemaida mergând spre interiorul ținuturilor, în est, pe drumul Tiberiadei, până în vecinătatea Iotapatei. Miercuri s-au oprit în Iotapata și au dat noi instrucțiuni credincioșilor referitoare la lucrurile regatului. Joi au părăsit Iotapata, luând-o spre nord pe calea care ducea de la Nazaret și de la Mont Liban la satul lui Zabulon, trecând prin Rama. Ei au ținut întruniri la Rama vineri și au rămas acolo până în ziua de după sabbat. Ei au sosit la Zabulon duminică, 31 iulie, unde au ținut o reuniune seara și de unde au plecat în dimineața zilei următoare.

La plecarea din Zabulon, ei au mers până la încrucișarea cu drumul de la Magdala la Sidon, lângă Giscala, și, de acolo, s-au dus în Genesaret, pe malul occidental al lacului Galileii, la sud de Capernaum. Ei aranjaseră o întâlnire cu David Zebedeu și aveau intenția de a se sfătui acolo asupra următoarelor măsuri de luat în continuarea predicării evangheliei împărăției.

În cursul unei scurte convorbiri cu David, ei au aflat că mulți lideri se aflau actualmente reuniți pe malul opus al lacului, aproape de Keresa și, în consecință, ei au traversat lacul, în aceeași seară, cu barca. Ei s-au odihnit în liniște vreme de o zi pe dealuri și, în ziua următoare, ei s-au dus în parcul vecin, unde Maestrul îi hrănise anterior pe cei cinci mii. Acolo s-au odihnit trei zile ținând conferințe zilnice la care asistau cam cincizeci de bărbați și femei, restul companiei, cândva numeroase, a credincioșilor care locuiau în Capernaum și în împrejurimi.

Pe perioada de ședere în Fenicia, unde Iisus se găsea departe de Capernaum și de Galileea, dușmanii săi au calculat că orice mișcare a sa fusese înfrânată; ei au tras concluzia că graba lui Iisus de a se retrage

^{156:5.20 (1740.7)} The God-conscious mortal is certain of salvation; he is unafraid of life; he is honest and consistent. He knows how bravely to endure unavoidable suffering; he is uncomplaining when faced by inescapable hardship.

^{156:5.21 (1740.8)} The true believer does not grow weary in well-doing just because he is thwarted. Difficulty whets the ardor of the truth lover, while obstacles only challenge the exertions of the undaunted kingdom builder.

^{156:5.22 (1740.9)} And many other things Jesus taught them before they made ready to depart from Tyre.

^{156:5.23 (1740.10)} The day before Jesus left Tyre for the return to the region of the Sea of Galilee, he called his associates together and directed the twelve evangelists to go back by a route different from that which he and the twelve apostles were to take. And after the evangelists here left Jesus, they were never again so intimately associated with him.

6. THE RETURN FROM PHOENICIA

^{156:6.1 (1741.1)} About noon on Sunday, July 24, Jesus and the twelve left the home of Joseph, south of Tyre, going down the coast to Ptolemais. Here they tarried for a day, speaking words of comfort to the company of believers resident there. Peter preached to them on the evening of July 25.

^{156:6.2 (1741.2)} On Tuesday they left Ptolemais, going east inland to near Jotapata by way of the Tiberias road. Wednesday they stopped at Jotapata and instructed the believers further in the things of the kingdom. Thursday they left Jotapata, going north on the Nazareth-Mount Lebanon trail to the village of Zebulun, by way of Ramah. They held meetings at Ramah on Friday and remained over the Sabbath. They reached Zebulun on Sunday, the 31st, holding a meeting that evening and departing the next morning.

^{156:6.3 (1741.3)} Leaving Zebulun, they journeyed over to the junction with the Magdala-Sidon road near Gischala, and thence they made their way to Genesaret on the western shores of the lake of Galilee, south of Capernaum, where they had appointed to meet with David Zebedee, and where they intended to take counsel as to the next move to be made in the work of preaching the gospel of the kingdom.

^{156:6.4 (1741.4)} During a brief conference with David they learned that many leaders were then gathered together on the opposite side of the lake near Kheresa, and accordingly, that very evening a boat took them across. For one day they rested quietly in the hills, going on the next day to the park, near by, where the Master once fed the five thousand. Here they rested for three days and held daily conferences, which were attended by about fifty men and women, the remnants of the once numerous company of believers resident in Capernaum and its environs.

^{156:6.5 (1741.5)} While Jesus was absent from Capernaum and Galilee, the period of the Phoenician sojourn, his enemies reckoned that the whole movement had been broken up and concluded that Jesus' haste in

denota că îi fusese atât de frică încât nu va mai reveni probabil niciodată ca să îi necăjească. Orice opoziție activă față de învățăturile sale era aproape calmată. Credincioșii au reînceput să țină reuniuni publice; discipolii încercați și fideli, care supraviețuiseră marii cerneră recent suferite de credincioșii în evanghelie, se întăreau treptat, dar eficient, în credința lor.

Filip, fratele lui Irod, începuse să creadă cu jumătate de inimă în Iisus și dăduse de știre că Maestrul era liber să trăiască și să acționeze pe teritoriile supuse jurisdicției sale.

Ordinul de a închide toate sinagogile lumii iudee pentru învățăturile lui Iisus și discipolilor lui se răsfărâsese defavorabil asupra scribilor și fariseilor. Imediat după ce Iisus s-a retras din calitatea de subiect de controversă, s-a produs o reacție în toată populația iudee; s-a născut un sentiment general contra fariseilor și conducătorilor sinedriului din Ierusalim. Mulți dintre șefii religioși au început să deschidă pe ascuns sinagogile lor lui Abner și asociaților lui, declarând că acești învățători erau discipolii lui Ioan, iar nu ai lui Iisus.

Chiar și Irod Antipa a încercat o schimbare în sentimente. Când a aflat că Iisus ședea pe cealaltă parte a lacului în teritoriul fratelui său Filip, el a dat de știre că, în ciuda semnăturii de pe mandatele de arestare contra lui în Galileea, el nu autorizase prin aceasta și prinderea sa în Perea; Irod indica, astfel, că Iisus nu ar trebui molestat dacă ar rămâne în afara Galileii, și a comunicat aceeași hotărâre și iudeilor din Ierusalim.

Aceasta era situația pe 1 august din anul 29, în momentul în care Maestrul a revenit din turneul din Fenicia și a început să își reorganizeze forțele dispersate, încercate și reduse, în vederea acestui ultim și memorabil an al misiunii sale pe pământ.

Chestiunile bătăliei sunt acum clare, în timp ce Maestrul și asociații lui se pregătesc să înceapă proclamarea unei noi religii, religia duhului lui Dumnezeu cel viu care locuiește în mintea oamenilor.

withdrawing indicated he was so thoroughly frightened that he would not likely ever return to bother them. All active opposition to his teachings had about subsided. The believers were beginning to hold public meetings once more, and there was occurring a gradual but effective consolidation of the tried and true survivors of the great sifting through which the gospel believers had just passed.

^{156:6.6 (1741.6)} Philip, the brother of Herod, had become a halfhearted believer in Jesus and sent word that the Master was free to live and work in his domains.

^{156:6.7 (1741.7)} The mandate to close the synagogues of all Jewry to the teachings of Jesus and all his followers had worked adversely upon the scribes and Pharisees. Immediately upon Jesus' removing himself as an object of controversy, there occurred a reaction among the entire Jewish people; there was general resentment against the Pharisees and the Sanhedrin leaders at Jerusalem. Many of the rulers of the synagogues began surreptitiously to open their synagogues to Abner and his associates, claiming that these teachers were followers of John and not disciples of Jesus.

^{156:6.8 (1741.8)} Even Herod Antipas experienced a change of heart and, on learning that Jesus was sojourning across the lake in the territory of his brother Philip, sent word to him that, while he had signed warrants for his arrest in Galilee, he had not so authorized his apprehension in Perea, thus indicating that Jesus would not be molested if he remained outside of Galilee; and he communicated this same ruling to the Jews at Jerusalem.

^{156:6.9 (1742.1)} And that was the situation about the first of August, A.D. 29, when the Master returned from the Phoenician mission and began the reorganization of his scattered, tested, and depleted forces for this last and eventful year of his mission on earth.

^{156:6.10 (1742.2)} The issues of battle are clearly drawn as the Master and his associates prepare to begin the proclamation of a new religion, the religion of the spirit of the living God who dwells in the minds of men.

Capitolul 157. În Cezareea lui Filip

⇨ 156

CARTEA URANTIA

158 ⇨

PARTE IV. VIAȚA ȘI ÎNVĂȚĂTURILE LUI IISUS

CAPITOLUL 157 ÎN CEZAREEA LUI FILIP

Secțiuni

Introduction

1. Perceptorul de taxe de la templu
2. În Betsaida-Iulias
3. Mărturisirea lui Petru
4. Vorbind despre regat
5. Noul concept
6. După amiaza următoare
7. Dialogurile lui Andrei

PAPER 157 AT CAESAREA-PHILIPPI

SECTIONS

Introduction

1. The Temple-Tax Collector
2. At Bethsaida-Julias
3. Peter's Confession
4. The Talk about the Kingdom
5. The New Concept
6. The Next Afternoon
7. Andrew's Conference

Introduction

ÎNAINTE de a-i lua cu el pe cei doisprezece pentru o scurtă ședere în vecinătatea Cezareei lui Filip, Iisus convenise, prin intermediul mesagerilor lui David, ca el să traverseze lacul pentru a-și întâlni familia, la Capernaum, duminică 7 august. Vizita trebuia să aibă loc la șantierul naval al lui Zebedeu, și David Zebedeu aranjase împreună cu Iuda, fratele lui Iisus, ca familia din Nazaret să fie prezentă toată - Maria și toți frații și surorile lui Iisus. Însoțit de Andrei și de Petru, Iisus s-a dus la întâlnire. Cu siguranță că Maria și copiii ei aveau și ei intenția de a se duce acolo, dar s-a nimerit că un grup de farisei, știind că Iisus era pe partea cealaltă a lacului, în domeniile lui Filip, au decis să îi facă o vizită Mariei pentru a afla pe cât posibil în ce regiune de țărm se găsea el. Sosirea acestor emisari din Ierusalim a tulburat-o mult pe Maria. Ei au băgat bine de seamă încordarea și nervozitatea întregii familii, și de aici au dedus că era de așteptat ca ei să primească vreo vizită de la Iisus. În consecință, ei s-au instalat la Maria, au chemat întăriri și au așteptat cu răbdare sosirea lui Iisus. Bineînțeles, aceasta i-a împiedicat efectiv pe toți membrii familiei să încerce să meargă la vreo întâlnire. În cursul zilei, Iuda și Rut au încercat de mai mult ori să deoaze vigilența fariseilor pentru a-l preveni pe Iisus, dar aceasta a fost în zadar.

De devreme în după-amiază, mesagerii lui David i-au dat de știre lui Iisus că fariseii își aveau tabăra în pragul casei mamei sale; el nu a făcut deci nici o încercare de a-și vizita familia. Din nou, și fără vreo vină de o parte sau de alta, Iisus și familia sa pământeană

INTRODUCTION

^{157:0.1 (1743.1)} BEFORE Jesus took the twelve for a short sojourn in the vicinity of Caesarea-Philippi, he arranged through the messengers of David to go over to Capernaum on Sunday, August 7, for the purpose of meeting his family. By prearrangement this visit was to occur at the Zebedee boatshop. David Zebedee had arranged with Jude, Jesus' brother, for the presence of the entire Nazareth family — Mary and all of Jesus' brothers and sisters — and Jesus went with Andrew and Peter to keep this appointment. It was certainly the intention of Mary and the children to keep this engagement, but it so happened that a group of the Pharisees, knowing that Jesus was on the opposite side of the lake in Philip's domains, decided to call upon Mary to learn what they could of his whereabouts. The arrival of these Jerusalem emissaries greatly perturbed Mary, and noting the tension and nervousness of the entire family, they concluded that Jesus must have been expected to pay them a visit. Accordingly they installed themselves in Mary's home and, after summoning reinforcements, waited patiently for Jesus' arrival. And this, of course, effectively prevented any of the family from attempting to keep their appointment with Jesus. Several times during the day both Jude and Ruth endeavored to elude the vigilance of the Pharisees in their efforts to send word to Jesus, but it was of no avail.

^{157:0.2 (1743.2)} Early in the afternoon David's messengers brought Jesus word that the Pharisees were encamped on the doorstep of his mother's house, and therefore he made no attempt to visit his family. And so again, through no fault of either, Jesus and his earth family

nu au reușit să reia contactul.

failed to make contact.

1. PERCEPTORUL DE TAXE DE LA TEMPLU

În timp ce Iisus zăbovea cu Andrei și cu Petru pe malul lacului, lângă șantierul naval, un perceptor de taxe de la templu s-a apropiat de ei, l-a recunoscut pe Iisus și l-a luat pe Petru deoparte și i-a zis: „Maestrul tău nu plătește taxa de templu?” Petru era gata să fie cuprins de indignare la sugestia că Iisus ar trebui să contribuie la susținerea activităților religioase ale inamicilor lui declarați, dar a remarcat o anume expresie pe chipul perceptorului. El a concluzionat, pe drept cuvânt, că perceptorul căuta să îl prindă în flagrant delict de refuz plată a obișnuitei jumătăți de siclu pentru întreținerea serviciilor templului din Ierusalim. Prin urmare, Petru a răspuns: „Bineînțeles, Maestrul plătește taxa de templu. Tu așteaptă la poartă, iar eu revin cu suma respectivă.”

Petru vorbise fără chibzuială, căci Iuda, care transporta fondurile lor, era pe partea cealaltă a lacului. Nici Petru, nici fratele lui, nici Iisus nu aduseseră bani cu ei. Știind că fariseii îi căutau, le venea greu să se ducă în Betsaida pentru a face rost de fonduri. Când Petru i-a vorbit lui Iisus de perceptor și i-a zis că îi promisese bani, Iisus i-a spus: „Dacă ai promis, trebuie să plătești, dar cu ce te vei ține tu de promisiunea ta? Vei deveni tu un pescar pentru a-ți putea onora cuvântul dat? Totuși, Petrule, în aceste împrejurări, este bine să plătim taxa. Să nu dăm acestor oameni prilej să se simtă ofensați de atitudinea noastră. Vom aștepta aici, în timp ce tu mergi să iei barca și să prinzi pește cu năvodul. Când îl vei fi vândut în piața de acolo, plătește perceptorului pentru tustrei.”

Toată această conversație fusese auzită de mesagerul secret al lui David, care stătea prin preajmă și care a făcut semn unui asociat ce pescuia aproape de țărm să acosteze numaidecât. Când Petru s-a pregătit să urce în barcă pentru a pleca la pescuit, mesagerul și prietenul lui pescar i-au oferit mai multe coșuri mari cu pește și l-au ajutat să le care la negustorul de pește din preajmă. Acesta a cumpărat captura de pește și a plătit pe ea un preț care, cu un plus oferit de mesagerul lui David, era de ajuns să plătească taxa de templu pentru cei trei oameni. Perceptorul a acceptat taxa și i-a scutit de amenda pentru întârzierea plății, deoarece respectivii fuseseră absenți din Galileea câțva vreme.

Nu este ciudat că Evangheliile voastre conțin o poveste despre Petru prinzând un pește în a cărui gură era un siclu. Pe vremea aceea, circulau numeroase povești despre descoperirea de comori în gura unor pești, iar aceste povestiri, aproape miraculoase, erau foarte răspândite. Când Petru s-a dus de acolo, îndreptându-se către barcă, Iisus a observat cu o notă de umor: „Este ciudat că fiul regelui trebuie să plătească tribut; în general străinii sunt cei taxați la intrarea lor în curte; dar se cuvine să nu oferim o piatră de încercare autorităților. Mergi dară! Poate că vei prinde tocmai peștele care are siclul în gură.” După aceste cuvinte ale lui Iisus și după reparația atât de rapidă a lui Petru cu suma taxei pentru templu, este destul de firesc ca episodul să fi fost ulterior exagerat pentru a deveni miracolul povestit de autorul evangheliei după Matei.

1. THE TEMPLE-TAX COLLECTOR

^{157:1.1 (1743.3)} As Jesus, with Andrew and Peter, tarried by the lake near the boatshop, a temple-tax collector came upon them and, recognizing Jesus, called Peter to one side and said: “Does not your Master pay the temple tax?” Peter was inclined to show indignation at the suggestion that Jesus should be expected to contribute to the maintenance of the religious activities of his sworn enemies, but, noting a peculiar expression on the face of the tax collector, he rightly surmised that it was the purpose to entrap them in the act of refusing to pay the customary half shekel for the support of the temple services at Jerusalem. Accordingly, Peter replied: “Why of course the Master pays the temple tax. You wait by the gate, and I will presently return with the tax.”

^{157:1.2 (1743.4)} Now Peter had spoken hastily. Judas carried their funds, and he was across the lake. Neither he, his brother, nor Jesus had brought along any money. And knowing that the Pharisees were looking for them, they could not well go to Bethsaida to obtain money. When Peter told Jesus about the collector and that he had promised him the money, Jesus said: “If you have promised, then should you pay. But wherewith will you redeem your promise? Will you again become a fisherman that you may honor your word? Nevertheless, Peter, it is well in the circumstances that we pay the tax. Let us give these men no occasion for offense at our attitude. We will wait here while you go with the boat and cast for the fish, and when you have sold them at yonder market, pay the collector for all three of us.”

^{157:1.3 (1744.1)} All of this had been overheard by the secret messenger of David who stood near by, and who then signaled to an associate, fishing near the shore, to come in quickly. When Peter made ready to go out in the boat for a catch, this messenger and his fisherman friend presented him with several large baskets of fish and assisted him in carrying them to the fish merchant near by, who purchased the catch, paying sufficient, with what was added by the messenger of David, to meet the temple tax for the three. The collector accepted the tax, foregoing the penalty for tardy payment because they had been for some time absent from Galilee.

^{157:1.4 (1744.2)} It is not strange that you have a record of Peter's catching a fish with a shekel in its mouth. In those days there were current many stories about finding treasures in the mouths of fishes; such tales of near miracles were commonplace. So, as Peter left them to go toward the boat, Jesus remarked, half-humorously: “Strange that the sons of the king must pay tribute; usually it is the stranger who is taxed for the upkeep of the court, but it behooves us to afford no stumbling block for the authorities. Go hence! maybe you will catch the fish with the shekel in its mouth.” Jesus having thus spoken, and Peter so soon appearing with the temple tax, it is not surprising that the episode became later expanded into a miracle as recorded by the writer of Matthew's Gospel.

Iisus a așteptat pe malul lacului cu Andrei și cu Petru până la apusul soarelui. Mesagerii lui i-au dat de știre că locuința Mariei era supravegheată tot timpul; în consecință, la căderea nopții, cei doisprezece trei oameni au urcat în bărcile lor și au vâslit încet către coasta orientală a Galileii.

2. ÎN BETSAIDA-IULIAS

Luni 8 august, în vreme ce Iisus și cei doisprezece apostoli campau în parcul Magadan aproape de Betsaida-Iulias, peste o sută de credincioși, evangheliști, grupul de femei și alte persoane interesate de stabilirea regatului au venit din Capernaum pentru o conferință. Aflând că Iisus era acolo, au venit și mulți farisei. Între timp, un anumit număr de saducheii se alăturaseră eforturilor fariseilor de a-l prinde pe Iisus în cursă. Înaintea întrevederii private cu credincioșii, Iisus a ținut o reuniune publică la care au asistat fariseii. Ei l-au săcâit pe Maestru cu întrebări și au mai căutat, de altfel, să tulbure reuniunea. Căpetenia turbulenților a zis: „Maestre, am vrea ca tu să ne dai un semn al autorității tale de a propovădui, și atunci, când se va produce acest semn, toți oamenii vor pricepe că tu ai fost trimis de Dumnezeu.” Și Iisus le-a răspuns: „Seara, voi ziceți că va fi vreme frumoasă pentru că cerul este roșu. Dimineața, voi ziceți că va fi vreme rea pentru că cerul e roșu și se lasă norii. Când vedeți un nor ridicându-se la vest, ziceți că vor cădea ploi. Când vântul bate dinspre sud, voi să anunțați căldură toridă. Cum se face că, știind atât de bine să distingeți aspectul cerului, voi sunteți atât de complet incapabili să deslușiți semnele vremurilor? Celor care ar vrea să cunoască adevărul, le-a fost deja dat un semn; dar, unei generații ipocrite și rău intenționate, nu îi va fi dat nici un semn.”

După ce a vorbit astfel, Iisus s-a retras și s-a pregătit pentru întrunirea de seară cu discipolii săi. S-a decis la această convorbire să se întreprindă în comun un turneu în toate orașele și în toate satele Decapolisului, de îndată ce Iisus și cei doisprezece vor fi revenit din vizita lor proiectată în Cezareea lui Filip. Maestrul a participat la elaborarea planurilor misiunii în Decapolis, apoi a dat liber asistenței spunând: „V-am pus în gardă contra drojdiei fariseilor și a saducheilor. Nu vă lăsați înșelați de demonstrația lor de mare erudiție și de profundul lor atașament de formele religiei. Nu vă preocupați decât de spiritul adevărului viu și de puterea adevăratei religii. Nu teama unei religii moarte este cea care vă va salva, ci mai degrabă încrederea voastră într-o experiență vie a realităților spirituale ale regatului. Nu vă lăsați nici orbiți de prejudecăți, nici paralizați de teamă. Nici nu permiteți respectului față de tradiții să deformeze inteligența voastră până într-atâtă încât ochii voștri nu mai văd și urechile voastre nu mai aud. Adevărata religie nu are ca țel doar să aducă pacea, ci mai degrabă să asigure progresul. Nu poate să fie nici pace în inimă, nici progres în minte dacă nu vă îndrăgostiți cu toată inima de adevăr, de idealurile realităților eterne. Alternativa vieții și a morții vă este pusă înaintea - de o parte plăcerile culpabile ale timpului, iar de cealaltă justețea realității ale eternității. Încă de pe acum ar trebui să începeți să vă eliberați din robia fricii și a îndoielii intrând în noua viață de credință și de speranță. Când vi se nasc în inimă sentimentele servirii

157:1.5 (1744.3) Jesus, with Andrew and Peter, waited by the seashore until nearly sundown. Messengers brought them word that Mary's house was still under surveillance; therefore, when it grew dark, the three waiting men entered their boat and slowly rowed away toward the eastern shore of the Sea of Galilee.

2. AT BETHSAIDA-JULIAS

157:2.1 (1744.4) On Monday, August 8, while Jesus and the twelve apostles were encamped in Magadan Park, near Bethsaida-Julias, more than one hundred believers, the evangelists, the women's corps, and others interested in the establishment of the kingdom, came over from Capernaum for a conference. And many of the Pharisees, learning that Jesus was here, came also. By this time some of the Sadducees were united with the Pharisees in their effort to entrap Jesus. Before going into the closed conference with the believers, Jesus held a public meeting at which the Pharisees were present, and they heckled the Master and otherwise sought to disturb the assembly. Said the leader of the disturbers: "Teacher, we would like you to give us a sign of your authority to teach, and then, when the same shall come to pass, all men will know that you have been sent by God." And Jesus answered them: "When it is evening, you say it will be fair weather, for the heaven is red; in the morning it will be foul weather, for the heaven is red and lowering. When you see a cloud rising in the west, you say showers will come; when the wind blows from the south, you say scorching heat will come. How is it that you so well know how to discern the face of the heavens but are so utterly unable to discern the signs of the times? To those who would know the truth, already has a sign been given; but to an evil-minded and hypocritical generation no sign shall be given."

157:2.2 (1745.1) When Jesus had thus spoken, he withdrew and prepared for the evening conference with his followers. At this conference it was decided to undertake a united mission throughout all the cities and villages of the Decapolis as soon as Jesus and the twelve should return from their proposed visit to Caesarea-Philippi. The Master participated in planning for the Decapolis mission and, in dismissing the company, said: "I say to you, beware of the leaven of the Pharisees and the Sadducees. Be not deceived by their show of much learning and by their profound loyalty to the forms of religion. Be only concerned with the spirit of living truth and the power of true religion. It is not the fear of a dead religion that will save you but rather your faith in a living experience in the spiritual realities of the kingdom. Do not allow yourselves to become blinded by prejudice and paralyzed by fear. Neither permit reverence for the traditions so to pervert your understanding that your eyes see not and your ears hear not. It is not the purpose of true religion merely to bring peace but rather to insure progress. And there can be no peace in the heart or progress in the mind unless you fall wholeheartedly in love with truth, the ideals of eternal realities. The issues of life and death are being set before you — the sinful pleasures of time against the righteous realities of eternity. Even now you should begin to find deliverance from the bondage of fear and doubt as you enter upon the living of the new life of faith and hope. And when the feelings of service for your

față de aproapele vostru, nu le înăbușiți; când țâșnesc în inima voastră emoțiile iubirii față de aproape, manifestați această tendință afectivă printr-un ajutor inteligent care satisface nevoile reale ale aproapelui vostru.”

fellow men arise within your soul, do not stifle them; when the emotions of love for your neighbor well up within your heart, give expression to such urges of affection in intelligent ministry to the real needs of your fellows.”

3. MĂRTURISIREA LUI PETRU

Marți dimineața devreme, Iisus și cei doisprezece apostoli au plecat din parcul Magadan către Cezareea lui Filip, capitala domeniului tetrarhului Filip. Acest oraș era situat într-o regiune extraordinară de frumoasă. El era așezat într-o vale pitorească între dealurile de unde Iordanul ieșea dintr-o grotă subterană. La nord, se vedeau bine înălțimile muntelui Hermon, în timp ce urcând pe dealurile din sud, apărea o vedere magnifică asupra amontelui Iordanului și a Mării Galileii.

În cursul primelor lui experiențe în treburile regatului, Iisus era dus pe muntele Hermon; acum că intra în ultima fază a operei sale, el dorea să se reîntoarcă pe acest loc înalt de încercare și de triumf. El spera că acolo apostolii ar putea avea o nouă viziune a responsabilităților lor și ar putea dobândi noi forțe pentru iminenta perioadă de încercări. Cum călătoreau ei pe drumul lor, aproape de momentul când treceau prin sudul Apelor Meromului, apostolilor le-a venit să vorbească între ei despre recentele lor experiențe din Fenicia și de prin alte locuri; ei au povestit despre felul cum fusese primit mesajul lor și au vorbit despre modul în care îl considerau diferitele populații pe Maestrul lor.

În pauza de masă, Iisus a abordat pe neașteptate, cu cei doisprezece, prima întrebare pe care i-au pus-o vreodată referitoare la el însuși. El le-a pus această întrebare surprinzătoare: „Ce se zice că sunt eu?”

Iisus petrecuse luni lungi cu instruirea apostolilor asupra naturii și a caracterului împărăției cerurilor; el știa că venise momentul să le dezvăluie mai mult despre propria sa natură și despre relațiile sale personale cu regatul. Atunci, în timp ce era așezat sub tufele de mur, Maestrul s-a pregătit pentru una dintre cele mai importante discuții din lunga sa asociere cu apostolii aleși.

Mai mult de jumătate dintre ei au participat cu răspunsuri la întrebarea pusă. Ei i-au zis lui Iisus că toți cei doisprezece care îl cunoșteau îl considerau drept un profet sau un om extraordinar; că până și dușmanii lui se temeau mult de el și explicau puterile lui acuzându-l de a fi aliat cu prințul demonilor. Apostolii i-au zis că unii locuitori ai Iudeei și ai Samariei, care nu îl întâlniseră personal, îl luau drept Ioan Botezătorul reînviat dintre morți. Petru a explicat că, în mai multe rânduri, diverse persoane, îl comparaseră pe Iisus cu Moise, cu Ilie, cu Isaia și cu Ieremia. După ce a auzit aceste comentarii, Iisus s-a ridicat, s-a uitat la cei doisprezece așezați în semicerc în jurul lui și, într-un mod impresionant și cu intensitate a îndreptat degetul spre ei făcând un gest circular, și i-a întrebat: „Dar voi, cine ziceți că sunt eu?” A urmat un moment de tăcere încordată în care cei doisprezece nu l-au scăpat din ochi pe Maestrul lor. Apoi Simon Petru ridicându-se brusc, a exclamat: „Tu ești Eliberatorul, Fiul Dumnezeului viu.” Și cei doisprezece s-au ridicat în semn de comun acord

3. PETER'S CONFESSION

^{157:3.1 (1745.2)} Early Tuesday morning Jesus and the twelve apostles left Magadan Park for Caesarea-Philippi, the capital of the Tetrarch Philip's domain. Caesarea-Philippi was situated in a region of wondrous beauty. It nestled in a charming valley between scenic hills where the Jordan poured forth from an underground cave. The heights of Mount Hermon were in full view to the north, while from the hills just to the south a magnificent view was had of the upper Jordan and the Sea of Galilee.

^{157:3.2 (1745.3)} Jesus had gone to Mount Hermon in his early experience with the affairs of the kingdom, and now that he was entering upon the final epoch of his work, he desired to return to this mount of trial and triumph, where he hoped the apostles might gain a new vision of their responsibilities and acquire new strength for the trying times just ahead. As they journeyed along the way, about the time of passing south of the Waters of Merom, the apostles fell to talking among themselves about their recent experiences in Phoenicia and elsewhere and to recounting how their message had been received, and how the different peoples regarded their Master.

^{157:3.3 (1745.4)} As they paused for lunch, Jesus suddenly confronted the twelve with the first question he had ever addressed to them concerning himself. He asked this surprising question, "Who do men say that I am?"

^{157:3.4 (1746.1)} Jesus had spent long months in training these apostles as to the nature and character of the kingdom of heaven, and he well knew the time had come when he must begin to teach them more about his own nature and his personal relationship to the kingdom. And now, as they were seated under the mulberry trees, the Master made ready to hold one of the most momentous sessions of his long association with the chosen apostles.

^{157:3.5 (1746.2)} More than half the apostles participated in answering Jesus' question. They told him that he was regarded as a prophet or as an extraordinary man by all who knew him; that even his enemies greatly feared him, accounting for his powers by the indictment that he was in league with the prince of devils. They told him that some in Judea and Samaria who had not met him personally believed he was John the Baptist risen from the dead. Peter explained that he had been, at sundry times and by various persons, compared with Moses, Elijah, Isaiah, and Jeremiah. When Jesus had listened to this report, he drew himself upon his feet, and looking down upon the twelve sitting about him in a semicircle, with startling emphasis he pointed to them with a sweeping gesture of his hand and asked, "But who say you that I am?" There was a moment of tense silence. The twelve never took their eyes off the Master, and then Simon Peter, springing to his feet, exclaimed: "You are the Deliverer, the Son of the living God." And the eleven sitting apostles arose to their feet with one

arătând, astfel, că Petru vorbește pentru ei toți.

Iisus i-a rugat să se așeze și, rămânând încă în picioare înaintea lor, a zis: „Aceasta v-a fost revelat de către Tatăl meu. A venit ceasul când trebuie să cunoașteți adevărul despre mine. Dar, deocamdată, vă cer să nu îl spuneți nimănui. Să plecăm de aici.”

Ei și-au reluat deci călătoria către Cezareea lui Filip, unde au sosit seara târziu și s-au oprit la Celsus, care îi aștepta. Apostolii au dormit puțin în noaptea aceea; ei aveau sentimentul că tocmai se produsese un mare eveniment în viața lor și în lucrarea regatului.

4. VORBIND DESPRE REGAT

De la episodul botezării sale de către Ioan și al preschimbării apei în vin de la Cana, apostoli aproape că îl acceptaseră, la diverse date, pe Iisus în calitate de Mesia. Pentru scurte perioade, unii dintre ei crezuseră cu adevărat că el era Eliberatorul așteptat. Dar abia de se nășteau aceste speranțe în inima lor, că Maestrul le și spulbera prin câteva cuvinte nimicitoare sau printr-o faptă care îi decepționa. Apostolii fuseseră multă vreme foarte agitați din pricina conflictului dintre concepțiile despre Mesia așteptat din mintea lor, și experiența asocierii lor extraordinare cu acest om extraordinar, care era aceea din inima lor.

Târziu în dimineața acestei zile de miercuri, apostolii s-au adunat în grădina lui Celsus pentru masa de prânz. Aproape toată noaptea și de la trezirea lor din dimineața aceea, Simon Petru și Simon Zelotul lucraseră cu asiduitate pentru a-i aduce pe frații lor la punctul în care vor accepta din toată inima pe Maestrul, nu numai în calitate de Mesia, ci și în calitate de Fiul divin al lui Dumnezeu cel viu. Cei doi Simoni erau aproape de acord asupra aprecierii lor în ceea ce îl privește pe Iisus, și lucrau asiduă pentru a-și face acceptat pe deplin punctul lor de vedere de către ceilalți. Cu toate că Andrei a rămas directorul general al corpului apostolic, fratele său, Simon Petru, printr-un comun acord, devenea tot mai mult purtătorul de cuvânt al celor doisprezece.

Ei ședeau toți în grădină, la amiază, când a apărut Maestrul. Chipurile lor aveau expresii demne și solemne, și s-au ridicat cu toții la apropierea lui. Iisus a destins situația printr-un surâs prietenesc și frătesc atât de caracteristic pe care îl arbora atunci când discipolii lui își luau prea în serios propria lor persoană sau vreun eveniment care se raporta la ei. Cu un gest poruncitor, el le-a făcut semn să se așeze. Niciodată cei doisprezece nu îl mai întâmpinaseră pe Maestrul lor ridicându-se la sosirea sa, căci luaseră seama la dezaprobarea sa pentru această marcă exterioară de respect.

După ce și-au luat masa și s-au lansat în discutarea planurilor pentru următorul lor turneu în Decapolis. Iisus i-a privit deodată în față și le-a zis: „Acum că s-a scurs o zi întreagă de când ați aprobat declarația lui Petru asupra identității Fiului Omului, aș vrea să vă întreb dacă încă vă mai mențineți concluzia.” Auzind aceasta, cei s-au ridicat în picioare, iar Simon

accord, thereby indicating that Peter had spoken for all of them.

157:3.6 (1746.3) When Jesus had beckoned them again to be seated, and while still standing before them, he said: “This has been revealed to you by my Father. The hour has come when you should know the truth about me. But for the time being I charge you that you tell this to no man. Let us go hence.”

157:3.7 (1746.4) And so they resumed their journey to Caesarea-Philippi, arriving late that evening and stopping at the home of Celsus, who was expecting them. The apostles slept little that night; they seemed to sense that a great event in their lives and in the work of the kingdom had transpired.

4. THE TALK ABOUT THE KINGDOM

157:4.1 (1746.5) Since the occasions of Jesus' baptism by John and the turning of the water into wine at Cana, the apostles had, at various times, virtually accepted him as the Messiah. For short periods some of them had truly believed that he was the expected Deliverer. But hardly would such hopes spring up in their hearts than the Master would dash them to pieces by some crushing word or disappointing deed. They had long been in a state of turmoil due to conflict between the concepts of the expected Messiah which they held in their minds and the experience of their extraordinary association with this extraordinary man which they held in their hearts.

157:4.2 (1746.6) It was late forenoon on this Wednesday when the apostles assembled in Celsus' garden for their noontime meal. During most of the night and since they had arisen that morning, Simon Peter and Simon Zelotes had been earnestly laboring with their brethren to bring them all to the point of the wholehearted acceptance of the Master, not merely as the Messiah, but also as the divine Son of the living God. The two Simons were well-nigh agreed in their estimate of Jesus, and they labored diligently to bring their brethren around to the full acceptance of their views. While Andrew continued as the director-general of the apostolic corps, his brother, Simon Peter, was becoming, increasingly and by common consent, the spokesman for the twelve.

157:4.3 (1747.1) They were all seated in the garden at just about noon when the Master appeared. They wore expressions of dignified solemnity, and all arose to their feet as he approached them. Jesus relieved the tension by that friendly and fraternal smile which was so characteristic of him when his followers took themselves, or some happening related to themselves, too seriously. With a commanding gesture he indicated that they should be seated. Never again did the twelve greet their Master by arising when he came into their presence. They saw that he did not approve of such an outward show of respect.

157:4.4 (1747.2) After they had partaken of their meal and were engaged in discussing plans for the forthcoming tour of the Decapolis, Jesus suddenly looked up into their faces and said: “Now that a full day has passed since you assented to Simon Peter's declaration regarding the identity of the Son of Man, I would ask if you still hold to your decision?” On hearing this, the

Petru a înaintat câțiva pași către Iisus spunând: „Da, Maestre, ne-o menținem. Noi credem că tu ești Fiul Dumnezeului viu.” Și Petru s-a reșezat apoi alături de frații lui.

Iisus, rămas în picioare, le-a zis atunci celor doisprezece: „Voi sunteți ambasadorii mei aleși, dar eu știu că în asemenea împrejurări această credință nu ar putea fi rezultatul unei simple cunoașteri umane. Această credință este o revelație a spiritului Tatălui meu pentru cel mai adânc din sufletele voastre. Așadar, dacă faceți această mărturisire prin clarviziunea spiritului Tatălui meu care locuiește în voi, eu sunt nevoit să proclam că, pe această temelie, voi edifica fraternitatea împărăției cerurilor. Pe această stâncă a realității spirituale, eu voi clădi templul viu al comunității spirituale în realitățile eterne ale împărăției Tatălui meu. Toate forțele răului și oștirile păcatului nu vor prevala contra acestei fraternități umane a spiritului divin. În timp ce spiritul Tatălui meu va fi întotdeauna ghidul și mentorul divin al tuturor celor care se angajează în legăturile acestei comunități de spirit, vouă și succesorilor voștri, eu vă încredințez acum cheile regatului exterior - autoritatea asupra lucrurilor temporale - factorii sociali și economici ai acestei asocieri a bărbaților și femeilor ca membri ai împărăției.” Din nou, el le-a recomandat să nu zică nimănui deocamdată că el era Fiul lui Dumnezeu.

Iisus începea să aibă încredere în loialitatea și în integritatea apostolilor săi. Maestrul gândea că, dacă credința reprezentanților săi aleși era capabilă să reziste la necazurile pe care le suferiseră recent, ea va putea fără îndoială să suporte asprele încercări care îi așteptau și va ieși intactă din naufragiul aparent al tuturor speranțelor lor. Ei se vor găsi atunci în lumina unei noi dispense și capabili de a duce o campanie de iluminare a unei lumi cufundate în întuneric. În ziua aceea, Maestrul a început să aibă încredere în credința tuturor apostolilor, cu excepția unuia.

Și, din ziua aceasta, acest același Iisus a continuat mereu să clădească acest templu viu pe același fundament veșnic al filiației sale divine. Oamenii care au devenit astfel în mod conștient fii ai lui Dumnezeu sunt pietrele umane care constituie acest templu viu al filiației care se înalță în gloria și în onoarea înțelepciunii și a iubirii Tatălui etern al spiritelor.

După ce a vorbit astfel, Iisus a poruncit celor doisprezece să se ducă fiecare separat pe dealuri pentru a căuta acolo înțelepciunea, tăria și indicațiile spirituale, până la ora mesei de seară. Și ei au făcut ceea ce Maestrul îi îndemnase să facă.

5. NOUL CONCEPT

O trăsătură nouă și esențială a mărturisirii lui Petru a fost recunoașterea foarte categorică că Iisus era Fiul lui Dumnezeu, că el era indiscutabil divin. De la botezarea sa și de la nunta din Cana, apostolii îl consideraseră în mod divers ca fiind Mesia, dar faptul că Mesia ar trebui să fie divin nu făcea parte din conceptul iudaic de eliberator național. Iudeii nu propovăduiseră că Mesia ar avea o origine divină; el trebuia să fie „unsul”, dar prea puțin își închipuiseră că el este „Fiul lui Dumnezeu”. În cea de-a doua mărturisire, accentul a fost plasat mai mult pe natura

twelve stood upon their feet, and Simon Peter, stepping a few paces forward toward Jesus, said: “Yes, Master, we do. We believe that you are the Son of the living God.” And Peter sat down with his brethren.

157:4.5 (1747.3) Jesus, still standing, then said to the twelve: “You are my chosen ambassadors, but I know that, in the circumstances, you could not entertain this belief as a result of mere human knowledge. This is a revelation of the spirit of my Father to your inmost souls. And when, therefore, you make this confession by the insight of the spirit of my Father which dwells within you, I am led to declare that upon this foundation will I build the brotherhood of the kingdom of heaven. Upon this rock of spiritual reality will I build the living temple of spiritual fellowship in the eternal realities of my Father’s kingdom. All the forces of evil and the hosts of sin shall not prevail against this human fraternity of the divine spirit. And while my Father’s spirit shall ever be the divine guide and mentor of all who enter the bonds of this spirit fellowship, to you and your successors I now deliver the keys of the outward kingdom — the authority over things temporal — the social and economic features of this association of men and women as fellows of the kingdom.” And again he charged them, for the time being, that they should tell no man that he was the Son of God.

157:4.6 (1747.4) Jesus was beginning to have faith in the loyalty and integrity of his apostles. The Master conceived that a faith which could stand what his chosen representatives had recently passed through would undoubtedly endure the fiery trials which were just ahead and emerge from the apparent wreckage of all their hopes into the new light of a new dispensation and thereby be able to go forth to enlighten a world sitting in darkness. On this day the Master began to believe in the faith of his apostles, save one.

157:4.7 (1747.5) And ever since that day this same Jesus has been building that living temple upon that same eternal foundation of his divine sonship, and those who thereby become self-conscious sons of God are the human stones which constitute this living temple of sonship erecting to the glory and honor of the wisdom and love of the eternal Father of spirits.

157:4.8 (1747.6) And when Jesus had thus spoken, he directed the twelve to go apart by themselves in the hills to seek wisdom, strength, and spiritual guidance until the time of the evening meal. And they did as the Master admonished them.

5. THE NEW CONCEPT

157:5.1 (1748.1) The new and vital feature of Peter’s confession was the clear-cut recognition that Jesus was the Son of God, of his unquestioned divinity. Ever since his baptism and the wedding at Cana these apostles had variously regarded him as the Messiah, but it was not a part of the Jewish concept of the national deliverer that he should be *divine*. The Jews had not taught that the Messiah would spring from divinity; he was to be the “anointed one,” but hardly had they contemplated him as being “the Son of God.” In the second confession more emphasis was placed upon

combinată a lui Iisus, pe faptul celest că el era Fiul Omului și Fiul lui Dumnezeu. Pe acest mare adevăr al uniunii naturii umane cu natura divină a declarat Iisus că va clădi împărăția cerurilor.

Iisus căutase să își trăiască viața pământească și să își desăvârșească misiunea de manifestare ca Fiul al Omului. Discipolii lui erau înclinați să îl considere ca fiind Mesia cel așteptat. Știind că el nu va putea niciodată să împlinească speranțele lor mesianice, el s-a străduit să modifice conceptul lor de Mesia în așa fel încât să poată răspunde parțial așteptării lor. Dar a recunoscut acum că acest plan avea prea puține șanse de a fi dus la bun sfârșit. El a decis deci cu îndrăzneală să le reveleze cel de-al treilea plan al său - de a anunța în mod deschis divinitatea sa, de a cunoaște autenticitatea mărturisirii lui Petru și de a declara direct celor doisprezece că el era Fiul lui Dumnezeu.

Vreme de trei ani Iisus proclamase că el era „Fiul Omului”, și, în vremea acestor aceeași ani, apostolii insistaseră tot mai mult asupra faptului că el era Mesia iudeu cel așteptat. El a dezvăluit acum că era Fiul lui Dumnezeu și a ales să clădească împărăția cerurilor pe conceptul naturii sale combinate de Fiul al Omului și de Fiul al lui Dumnezeu. El se hotărâse să nu mai facă eforturi ca să îi mai convingă pe apostolii lui că el nu era Mesia. El și-a propus atunci să le dezvăluie cu îndrăzneală ceea ce este, și de a nu mai ține seama de stăruința lor de a-l considera ca fiind Mesia.

6. DUPĂ AMIAZA URMĂTOARE

Iisus și apostolii au mai rămas o zi în casa lui Celsus, așteptând ca mesagerii lui David Zebedeu să sosească cu bani. În urma scăderii popularității lui Iisus în cadrul maselor, veniturile apostolilor se diminuaseră considerabil. La sosirea lor în Cezareea lui Filip, visteria lor era goală. Matei nu voia să îi părăsească pe Iisus și pe tovarășii săi, într-un asemenea moment, și nu avea fonduri disponibile, care să îi aparțină de drept, pe care să le încredințeze lui Iuda așa cum o făcuse de atâtea ori în trecut. Totuși, David Zebedeu prevăzuse această diminuare probabilă a veniturilor și dăduse instrucțiuni în consecință mesagerilor săi. Traversând Iudeea, Samaria și Galileea, ei trebuiau să servească în calitate de colectori de fonduri destinate apostolilor exilați și Maestrului lor. Și astfel, în seara aceleiași zile, mesagerii au sosit din Betsaida, aducând o sumă suficientă de bani pentru întreținerea apostolilor până la data când vor reveni pentru a întreprinde turul Decapolisului. Matei spera că la reîntoarcerea lor va fi încasat prețul din vânzarea ultimei sale proprietăți din Capernaum, și luase măsuri ca aceste fonduri să fie încredințate lui Iuda pe cale anonimă.

Nici Petru, nici ceilalți apostoli nu aveau o concepție foarte justă asupra divinității lui Iisus. Ei nu își dădeau seama că începea o nouă epocă în cariera pământească a Maestrului lor, epocă în care învățătorul-vindicător devenea Mesia potrivit noii concepții - Fiul lui Dumnezeu. Începând din acel moment, a apărut un nou ton în mesajele Maestrului. Unicul lui ideal de viață a fost de aici înainte revelația Tatălui, iar ideea unică a învățăturii lui a fost de a prezenta, universului său, personificarea acestei înțelepciuni supreme

the *combined nature*, the supernal fact that he was the Son of Man and the Son of God, and it was upon this great truth of the union of the human nature with the divine nature that Jesus declared he would build the kingdom of heaven.

157:5.2 (1748.2) Jesus had sought to live his life on earth and complete his bestowal mission as the Son of Man. His followers were disposed to regard him as the expected Messiah. Knowing that he could never fulfill their Messianic expectations, he endeavored to effect such a modification of their concept of the Messiah as would enable him partially to meet their expectations. But he now recognized that such a plan could hardly be carried through successfully. He therefore elected boldly to disclose the third plan — openly to announce his divinity, acknowledge the truthfulness of Peter's confession, and directly proclaim to the twelve that he was a Son of God.

157:5.3 (1748.3) For three years Jesus had been proclaiming that he was the “Son of Man,” while for these same three years the apostles had been increasingly insistent that he was the expected Jewish Messiah. He now disclosed that he was the Son of God, and upon the concept of the *combined nature* of the Son of Man and the Son of God, he determined to build the kingdom of heaven. He had decided to refrain from further efforts to convince them that he was not the Messiah. He now proposed boldly to reveal to them what he *is*, and then to ignore their determination to persist in regarding him as the Messiah.

6. THE NEXT AFTERNOON

157:6.1 (1748.4) Jesus and the apostles remained another day at the home of Celsus, waiting for messengers to arrive from David Zebedee with funds. Following the collapse of the popularity of Jesus with the masses there occurred a great falling off in revenue. When they reached Caesarea-Philippi, the treasury was empty. Matthew was loath to leave Jesus and his brethren at such a time, and he had no ready funds of his own to hand over to Judas as he had so many times done in the past. However, David Zebedee had foreseen this probable diminution of revenue and had accordingly instructed his messengers that, as they made their way through Judea, Samaria, and Galilee, they should act as collectors of money to be forwarded to the exiled apostles and their Master. And so, by evening of this day, these messengers arrived from Bethsaida bringing funds sufficient to sustain the apostles until their return to embark upon the Decapolis tour. Matthew expected to have money from the sale of his last piece of property in Capernaum by that time, having arranged that these funds should be anonymously turned over to Judas.

157:6.2 (1749.1) Neither Peter nor the other apostles had a very adequate conception of Jesus' divinity. They little realized that this was the beginning of a new epoch in their Master's career on earth, the time when the teacher-healer was becoming the newly conceived Messiah — the Son of God. From this time on a new note appeared in the Master's message. Henceforth his one ideal of living was the revelation of the Father, while his one idea in teaching was to present to his universe the personification of that supreme wisdom which can

comprehensibile doar prin trăirea ei. El venise pentru ca noi să putem cu toții avea viața, să o avem din abundență.

Iisus intra acum în cel de-al patrulea și cel din urmă stadiu al vieții sale umane în trup. Primul a fost acela al copilăriei lui, anii în care el nu avea decât vag conștiința originii sale, a naturii sale și a destinului său în calitate de ființă umană. Al doilea stadiu a fost acela al auto-conștiinței crescânde din anii adolescenței și ai tinereții sale, în timpul cărora a înțeles mai limpede natura sa divină și misiunea sa umană; acest al doilea stadiu a luat sfârșit odată cu experiențele și cu revelațiile asociate botezului său. Al treilea stadiu al experienței pământești a Maestrului s-a întins de la botezul său, urmat de anii serviciului său de învățător și de vindecător, până în ceasul memorabil al confesiunii lui Petru în Cezareea lui Filip; acest al treilea stadiu a înglobat perioada în care apostolii și discipolii lui imediat l-au cunoscut ca Fiu al Omului și l-au considerat ca fiind Mesia. Cea de-a patra și ultima perioadă a carierei sale terestre începe aici, în Cezareea lui Filip, și a durat până la crucificarea sa. Acest stadiu al serviciului său a fost caracterizat de declararea divinității sale, și a inclus lucrările ultimului său an de încarnare. Majoritatea discipolilor lui Iisus încă îl considerau ca fiind Mesia, dar, în cursul celei de-a patra perioade, apostolii l-au cunoscut în calitate de Fiu al lui Dumnezeu. Confesiunea lui Petru a marcat începutul noii perioade de realizare mai deplină a adevărului serviciului său suprem ca Fiu de manifestare pe Urantia și pentru un întreg univers, precum și recunoașterea acestui fapt, cel puțin vag, de către ambasadorii săi aleși.

Iisus a dat astfel, în viața sa, pilda a ceea ce propovăduia el în religia sa: creșterea naturii spirituale prin tehnica progresului viu. Spre deosebire de cei ce l-au urmat, el nu a pus accentul pe lupta neîncetată dintre suflet și corp. El a propovăduit mai degrabă că spiritul triumfă cu ușurință asupra celor două și aduce în mod efectiv și folositor o reconciliere într-un mare număr dintre aceste conflicte dintre intelect și instinct.

De aici înainte, se atașează o nouă semnificație tuturor învățăturilor lui Iisus. Înaintea de Cezareea lui Filip, el a explicat evanghelia împărăției prezentând-o ca fiind învățătorul lui principal. După Cezareea lui Filip, el nu a apărut numai ca simplu învățător, ci și ca reprezentant divin al Tatălui etern, care este centrul circumferinței acestei împărății spirituale. Și trebuia ca Iisus să facă toate acestea ca ființă umană, ca Fiu al Omului.

El se străduise sincer, mai întâi ca învățător, apoi ca învățător-vindecător, să îi facă să intre pe discipolii săi în împărăția spirituală, dar ei nu au acceptat. Iisus știa bine că misiunea sa terestră nu putea împlini speranțele mesianice ale poporului iudeu; profeții de odinioară descrieseră un Mesia iremediabil diferit de el. Iisus căuta, ca Fiu al Omului, să stabilească regatul Tatălui, dar discipolii săi nu au vrut să se lanseze în această aventură. Văzând aceasta, Iisus a ales atunci să facă jumătatea din drum pentru ale ieși în întâmpinare celor doisprezece care credeau în el; procedând astfel, el s-a pregătit fătîș să își asume rolul de Fiu de manifestare al lui Dumnezeu.

În consecință, apostolii au învățat multe lucruri noi ascultându-l pe Iisus, în ziua aceea, în grădină. Chiar și pentru ei, unele dintre aceste afirmații au părut ciudate,

only be comprehended by living it. He came that we all might have life and have it more abundantly.

^{157:6.3 (1749.2)} Jesus now entered upon the fourth and last stage of his human life in the flesh. The first stage was that of his childhood, the years when he was only dimly conscious of his origin, nature, and destiny as a human being. The second stage was the increasingly self-conscious years of youth and advancing manhood, during which he came more clearly to comprehend his divine nature and human mission. This second stage ended with the experiences and revelations associated with his baptism. The third stage of the Master's earth experience extended from the baptism through the years of his ministry as teacher and healer and up to this momentous hour of Peter's confession at Caesarea-Philippi. This third period of his earth life embraced the times when his apostles and his immediate followers knew him as the Son of Man and regarded him as the Messiah. The fourth and last period of his earth career began here at Caesarea-Philippi and extended on to the crucifixion. This stage of his ministry was characterized by his acknowledgment of divinity and embraced the labors of his last year in the flesh. During the fourth period, while the majority of his followers still regarded him as the Messiah, he became known to the apostles as the Son of God. Peter's confession marked the beginning of the new period of the more complete realization of the truth of his supreme ministry as a bestowal Son on Urantia and for an entire universe, and the recognition of that fact, at least hazily, by his chosen ambassadors.

^{157:6.4 (1749.3)} Thus did Jesus exemplify in his life what he taught in his religion: the growth of the spiritual nature by the technique of living progress. He did not place emphasis, as did his later followers, upon the incessant struggle between the soul and the body. He rather taught that the spirit was easy victor over both and effective in the profitable reconciliation of much of this intellectual and instinctual warfare.

^{157:6.5 (1749.4)} A new significance attaches to all of Jesus' teachings from this point on. Before Caesarea-Philippi he presented the gospel of the kingdom as its master teacher. After Caesarea-Philippi he appeared not merely as a teacher but as the divine representative of the eternal Father, who is the center and circumference of this spiritual kingdom, and it was required that he do all this as a human being, the Son of Man.

^{157:6.6 (1749.5)} Jesus had sincerely endeavored to lead his followers into the spiritual kingdom as a teacher, then as a teacher-healer, but they would not have it so. He well knew that his earth mission could not possibly fulfill the Messianic expectations of the Jewish people; the olden prophets had portrayed a Messiah which he could never be. He sought to establish the Father's kingdom as the Son of Man, but his followers would not go forward in the adventure. Jesus, seeing this, then elected to meet his believers part way and in so doing prepared openly to assume the role of the bestowal Son of God.

^{157:6.7 (1750.1)} Accordingly, the apostles heard much that was new as Jesus talked to them this day in the garden. And some of these pronouncements sounded strange

și iată câteva dintre aceste frapante declarații:

"De aici înainte, dacă un om vrea să aibă locul său în comunitatea noastră, să își asume obligațiile filiației, și să mă urmeze. Când nu voi mai fi cu voi, nu vă imaginați că lumea vă va trata mai bine decât l-ar fi tratat pe Maestrul vostru. Dacă mă iubiți, fiți gata să dovediți această afecțiune acceptând să faceți sacrificiul suprem."

"Rețineți bine cuvintele mele: Eu nu am venit să îi chem pe cei drepti, ci pe păcătoși. Fiul Omului nu a venit ca să fie îngrijit, ci pentru a îngriji și pentru a-și oferi viața ca pe un dar pentru toți. Vă declar că am venit pentru a-i căuta și a-i găsi pe cei rătăciți."

Paragraph 157:6.10 is missing.

"Încă nu putem proclama fățiș că Fiul Omului este Fiul lui Dumnezeu, dar aceasta v-a fost revelat; de aceea vă vorbesc cu îndrăzneală despre acest mister. Deși mă înfățișez vouă sub această formă corporală, eu am venit de la Dumnezeu Tatăl. Înainte ca Avraam să fie, eu sunt. Eu am venit cu adevărat de la Tatăl în această lume așa cum m-ați cunoscut, și vă declar că va trebui ca în curând să părăsesc această lume și să reiau munca Tatălui meu."

"Și, acum, poate oare credința voastră să înțeleagă adevărul acestor declarații, după avertismentul meu că Fiul Omului nu va răspunde așteptării părinților voștri potrivit felului în care îl concepeau ei pe Mesia? Regatul meu nu este al acestei lumi. Puteți voi crede adevărul despre mine știind că vulpile au vizuini și păsările cerului au cuiburi, însă eu nu am nici un loc unde să-mi pun capul?"

"Totuși, eu vă zic că Tatăl și cu mine suntem una. Cine m-a văzut a văzut Tatăl. Tatăl meu acționează cu mine în toate aceste lucruri și nu mă va lăsa niciodată singur în misiunea mea, tot așa cum eu nu vă voi abandona niciodată când veți merge curând să proclamați această evanghelie în lume."

"Și, acum, eu v-am luat deoparte pentru o scurtă perioadă, singuri cu mine, pentru ca voi să puteți înțelege gloria și să pricepeți măreția vieții la care v-am chemat: aventura de a stabili, prin credință, regatul Tatălui meu în inima oamenilor, de a clădi comunitatea mea de asociere vie cu sufletele tuturor celor care cred în această evanghelie."

Apostolii au ascultat în tăcere aceste afirmații îndrăznețe și impresionante; ei erau uluiți. Apoi s-au dispersat în grupuri mici pentru a discuta cuvintele Maestrului și a medita asupra lor. Ei mărturisiseră că Iisus era Fiul lui Dumnezeu, dar nu puteau pricepe deplinul înțeles al celor ce fuseseră determinați să facă.

even to them. Among other startling announcements they listened to such as the following:

157:6.8 (1750.2) "From this time on, if any man would have fellowship with us, let him assume the obligations of sonship and follow me. And when I am no more with you, think not that the world will treat you better than it did your Master. If you love me, prepare to prove this affection by your willingness to make the supreme sacrifice."

157:6.9 (1750.3) "And mark well my words: I have not come to call the righteous, but sinners. The Son of Man came not to be ministered to, but to minister and to bestow his life as the gift for all. I declare to you that I have come to seek and to save those who are lost."

157:6.10 (1750.4) "No man in this world now sees the Father except the Son who came forth from the Father. But if the Son be lifted up, he will draw all men to himself, and whosoever believes this truth of the combined nature of the Son shall be endowed with life that is more than age-abiding."

157:6.11 (1750.5) "We may not yet proclaim openly that the Son of Man is the Son of God, but it has been revealed to you; wherefore do I speak boldly to you concerning these mysteries. Though I stand before you in this physical presence, I came forth from God the Father. Before Abraham was, I am. I did come forth from the Father into this world as you have known me, and I declare to you that I must presently leave this world and return to the work of my Father."

157:6.12 (1750.6) "And now can your faith comprehend the truth of these declarations in the face of my warning you that the Son of Man will not meet the expectations of your fathers as they conceived the Messiah? My kingdom is not of this world. Can you believe the truth about me in the face of the fact that, though the foxes have holes and the birds of heaven have nests, I have not where to lay my head?"

157:6.13 (1750.7) "Nevertheless, I tell you that the Father and I are one. He who has seen me has seen the Father. My Father is working with me in all these things, and he will never leave me alone in my mission, even as I will never forsake you when you presently go forth to proclaim this gospel throughout the world."

157:6.14 (1750.8) "And now have I brought you apart with me and by yourselves for a little while that you may comprehend the glory, and grasp the grandeur, of the life to which I have called you: the faith-adventure of the establishment of my Father's kingdom in the hearts of mankind, the building of my fellowship of living association with the souls of all who believe this gospel."

157:6.15 (1750.9) The apostles listened to these bold and startling statements in silence; they were stunned. And they dispersed in small groups to discuss and ponder the Master's words. They had confessed that he was the Son of God, but they could not grasp the full meaning of what they had been led to do.

7. DIALOGURILE LUI ANDREI

În seara aceea, Andrei și-a propus să aibă niște dialoguri personale și aprofundate cu fiecare dintre frații lui. Aceste convorbiri au fost folositoare și încurajatoare

7. ANDREW'S CONFERENCE

157:7.1 (1750.10) That evening Andrew took it upon himself to hold a personal and searching conference with each of his brethren, and he had profitable and heartening

cu toți participanții, mai puțin cu Iuda Iscariotul. Andrei nu avusese niciodată cu Iuda un contact personal la fel de strâns ca și cu ceilalți apostoli; de aceea nici nu acordase, până atunci, vreo importanță faptului că Iuda nu stabilise niciodată relații de deschidere și confidență cu șeful corpului apostolic. Dar, de data aceasta, atitudinea lui Iuda i-a pricinuit o asemenea îngrijorare că, mai târziu în timpul serii, după ce toți apostolii au adormit, s-a dus să-l găsească pe Iisus, arătându-i cauza neliniștii sale. Maestrul i-a zis: „Nu este greșit, Andrei, că vii să mă consulți cu privire la acest subiect, dar nu putem face nimic mai mult; continuă numai să acorzi deplină încredere acestui apostol și nu vorbi fraților tăi de discuția ta cu mine.”

Andrei nu a putut scoate nimic de la Iisus. Existase întotdeauna un sentiment de neînțelegere și înstrăinare între acest iudeu și frații săi galileeni. Iuda fusese șocat de moartea lui Ioan Botezătorul, profund rănit de bruftuilele Maestrului cu diverse prilejuri, dezamăgit când Iisus a respins sfidarea fariseilor de a le da un semn, deconcertat de refuzul Maestrului de a recurge la manifestări de putere și, mai recent, deprimat și uneori abătut de golul din visterie. În plus, lui Iuda îi lipsea stimulul mulțimilor.

Într-o anumită măsură și în diverse grade, fiecare din ceilalți apostoli era deopotrivă de afectat de aceste aceleași încercări și necazuri, dar ei îl iubeau pe Iisus. În orice caz, ei trebuiau să îl fi iubit mai mult decât o făcea Iuda, căci ei l-au însoțit până la capăt.

Original din Iudeea, Iuda a luat drept o ofensă personală recentul avertisment al lui Iisus către apostoli de „a nu se încrede în plămădeala fariseilor”; el avea tendința de a considera această declarație ca pe o aluzie învăluită la el însuși. Dar marea eroare a lui Iuda era următoarea: în repetate rânduri, când Iisus îi trimitea pe apostolii lui să se roage fiecare de unul singur, Iuda se lăsa pradă unor gânduri de teamă omenească în loc de a intra în comuniune sinceră cu forțele spirituale ale universului; în același timp, el persista în a hrăni unele îndoieli subtile cu privire la misiunea lui Iisus și se lăsa pradă tendinței sale nefericite de a nutri sentimente de răzbunare.

Iisus voia acum să îi ducă pe apostoli cu el la muntele Hermon, unde decisese să inaugureze, ca Fiul al lui Dumnezeu, ce-a de-a patra fază a serviciului său pământesc. Unii dintre apostolii săi asistaseră la botezul său în Iordan și la debutul carierei sale ca Fiul al Omului, și el dorea ca unii dintre ei să fie prezenți și pentru a auzi din ce autoritate își asuma el public rolul nou de Fiul al lui Dumnezeu. În consecință, în dimineața de vineri, 12 august, Iisus le-a zis celor doisprezece: „Faceți-vă provizii și pregătiți-vă să plecați pe muntele pe care îl vedeți acolo; spiritul îmi cere să merg acolo pentru a primi darurile care îmi vor permite să îmi înfăptuiesc opera pe pământ. Aș vrea să îi duc acolo pe frații mei pentru ca și ei să poată fi întăriți în vederea unor vremuri grele care îi așteaptă când vor trece cu mine prin această experiență.”

talks with all of his associates except Judas Iscariot. Andrew had never enjoyed such intimate personal association with Judas as with the other apostles and therefore had not thought it of serious account that Judas never had freely and confidentially related himself to the head of the apostolic corps. But Andrew was now so worried by Judas's attitude that, later on that night, after all the apostles were fast asleep, he sought out Jesus and presented his cause for anxiety to the Master. Said Jesus: “It is not amiss, Andrew, that you have come to me with this matter, but there is nothing more that we can do; only go on placing the utmost confidence in this apostle. And say nothing to his brethren concerning this talk with me.”

157:7.2 (1751.1) And that was all Andrew could elicit from Jesus. Always had there been some strangeness between this Judean and his Galilean brethren. Judas had been shocked by the death of John the Baptist, severely hurt by the Master's rebukes on several occasions, disappointed when Jesus refused to be made king, humiliated when he fled from the Pharisees, chagrined when he refused to accept the challenge of the Pharisees for a sign, bewildered by the refusal of his Master to resort to manifestations of power, and now, more recently, depressed and sometimes dejected by an empty treasury. And Judas missed the stimulus of the multitudes.

157:7.3 (1751.2) Each of the other apostles was, in some and varying measure, likewise affected by these selfsame trials and tribulations, but they loved Jesus. At least they must have loved the Master more than did Judas, for they went through with him to the bitter end.

157:7.4 (1751.3) Being from Judea, Judas took personal offense at Jesus' recent warning to the apostles to “beware the leaven of the Pharisees”; he was disposed to regard this statement as a veiled reference to himself. But the great mistake of Judas was: Time and again, when Jesus would send his apostles off by themselves to pray, Judas, instead of engaging in sincere communion with the spiritual forces of the universe, indulged in thoughts of human fear while he persisted in the entertainment of subtle doubts about the mission of Jesus as well as giving in to his unfortunate tendency to harbor feelings of revenge.

157:7.5 (1751.4) And now Jesus would take his apostles along with him to Mount Hermon, where he had appointed to inaugurate his fourth phase of earth ministry as the Son of God. Some of them were present at his baptism in the Jordan and had witnessed the beginning of his career as the Son of Man, and he desired that some of them should also be present to hear his authority for the assumption of the new and public role of a Son of God. Accordingly, on the morning of Friday, August 12, Jesus said to the twelve: “Lay in provisions and prepare yourselves for a journey to yonder mountain, where the spirit bids me go to be endowed for the finish of my work on earth. And I would take my brethren along that they may also be strengthened for the trying times of going with me through this experience.”

Capitolul 158. Muntele transfigurării

⇨ 157

CARTEA URANTIA

159 ⇨

PARTE IV. VIAȚA ȘI ÎNVĂȚĂTURILE LUI IISUS

CAPITOLUL 158 MUNTELE TRANSFIGURĂRII

Secțiuni

Introduction

1. Transfigurarea
2. Coborând de pe munte
3. Sensul Transfigurării
4. Băiatul epileptic
5. Iisus a vindecat băiatul
6. În grădina lui Celsus
7. Protestul lui Petru
8. Acasă la Petru

PAPER 158 THE MOUNT OF TRANSFIGURATION

SECTIONS

Introduction

1. The Transfiguration
2. Coming down the Mountain
3. Meaning of the Transfiguration
4. The Epileptic Boy
5. Jesus Heals the Boy
6. In Celsus' Garden
7. Peter's Protest
8. At Peter's House

Introduction

VINERI după-amiază, 12 august, anul 29, înainte de apusul soarelui, Iisus și asociații lui au ajuns la poalele muntelui Hermon, aproape chiar de locul unde tânărul Tiglat așteptase odinioară, pe când Maestrul urca singur în munți pentru a lămuri destinul spiritual al Urantiei și a pune capăt, din punct de vedere tehnic, rebeliunii lui Lucifer. Au stat acolo vreme de două zile ca să se pregătească spiritual pentru evenimentele care aveau să urmeze cât de curând.

În linii mari, Iisus știa dinainte ce anume se va întâmpla pe munte și dorea cu însuflețire ca toți apostolii săi să poată împărtăși această experiență. Pentru a-i pune în condiția de a primi această revelație despre el, s-au oprit cu toții la poalele muntelui. Dar apostolii nu au putut atinge nivelele spirituale care ar fi justificat riscul de a-i pune pe deplin în prezența ființelor celeste a căror apariție pe Pământ era iminentă. Și cum nu îi putea duce cu el pe toți asociații lui, el a decis să îi ia numai pe cei trei care aveau obiceiul de a-l însoți în asemenea vegheri speciale. În consecință, Petru, Iacob și Ioan au fost singurii care au împărtășit, măcar parțial, această experiență unică cu Maestrul.

1. TRANSFIGURAREA

Dis-de-dimineață, luni 15 august, la șase zile după memorabila mărturisire a lui Petru, făcută la miezul zilei pe marginea drumului sub arbuștii de mur, Iisus și cei trei apostoli au început ascensiunea muntelui Hermon.

INTRODUCTION

158:0.1 (1752.1) IT WAS near sundown on Friday afternoon, August 12, A.D. 29, when Jesus and his associates reached the foot of Mount Hermon, near the very place where the lad Tiglat once waited while the Master ascended the mountain alone to settle the spiritual destinies of Urantia and technically to terminate the Lucifer rebellion. And here they sojourned for two days in spiritual preparation for the events so soon to follow.

158:0.2 (1752.2) In a general way, Jesus knew beforehand what was to transpire on the mountain, and he much desired that all his apostles might share this experience. It was to fit them for this revelation of himself that he tarried with them at the foot of the mountain. But they could not attain those spiritual levels which would justify their exposure to the full experience of the visitation of the celestial beings so soon to appear on earth. And since he could not take all of his associates with him, he decided to take only the three who were in the habit of accompanying him on such special vigils. Accordingly, only Peter, James, and John shared even a part of this unique experience with the Master.

1. THE TRANSFIGURATION

158:1.1 (1752.3) Early on the morning of Monday, August 15, Jesus and the three apostles began the ascent of Mount Hermon, and this was six days after the memorable noontide confession of Peter by the roadside under the

Iisus fusese rugat să urce singur pe munte pentru a reglementa unele treburi importante privind derularea efuziunii sale întrupate, dat fiind că această experiență se raporta la universul pe care el însuși îl crease. Este semnificativ faptul că ora acestui eveniment extraordinar fusese fixată, astfel încât să se producă în vreme ce Iisus și apostolii se găseau la gentili, și că acest eveniment a avut loc efectiv pe un munte din ținutul gentililor.

Ei și-au atins destinația, la jumătatea drumului spre vârf, puțin înainte de amiază. În timp ce își luau prânzul, Iisus le-a povestit, celor trei apostoli, o parte din ceea ce i se întâmplase, la puțină vreme după botezul său, pe dealurile din estul Iordanului. El le-a dat totodată detalii asupra experienței de pe muntele Hermon, cu prilejul precedentei sale șederi în acest refugiu solitar.

Când era un băiețandru, Iisus avea obiceiul să se cațere pe înălțimea din apropierea căminului său, și să vizeze acolo la bătăliile duse de oștirile imperiale în câmpia Esdraelonului. Acum, el urca pe muntele Hermon pentru a primi acolo înzestrarea care avea să îl pregătească pentru coborârea în câmpiile Iordanului ca să joace ultimele scene ale dramei efuziunii lui pe Urantia. În ziua aceea, pe muntele Hermon, Maestrul ar fi putut să abandoneze lupta și să reia guvernarea diverselor domenii din universul său. Or, nu numai că a decis să îndeplinească cerințele ordinului său de filiație divină, incluse în mandatul Fiului Etern al Paradisului, ci a mai ales și să îndeplinească, în plenitudinea ei și până la capăt, voia prezentă a Tatălui Paradisiac. În cursul acestei zile de august, trei dintre apostolii săi l-au văzut refuzând investitura cu deplină autoritate asupra universului său. Ei au asistat cu stupefație la plecarea mesagerilor celești, lăsându-l singur pentru a-și desăvârși viața pământească ca Fiu al Omului și Fiu al lui Dumnezeu.

Credința apostolilor atinsese un punct culminant în momentul în care Iisus a hrănit pe cei cinci mii, după care a scăzut rapid până aproape de zero. Acum, datorită faptului că Maestrul își mărturisise divinitatea, credința șovăitoare a celor doisprezece a urcat la apogeul ei în săptămânile care au urmat, dar a suferit după aceea un declin progresiv. A treia reînnoire a credinței lor nu a avut loc decât după învierea Maestrului.

Către ora trei a după-amiezii acestei splendide zile, Iisus i-a părăsit pe cei trei apostoli spunându-le: „Mă duc singur, deocamdată, ca să comunic cu Tatăl meu și cu mesagerii săi. Vă rog să rămâneți aici. În așteptarea întoarcerii mele, rugați-vă ca voia Tatălui să se facă în tot ceea ce vi se va întâmpla în legătură cu urmarea misiunii de manifestare a Fiului Omului.” Acestea fiind zise, Iisus s-a retras pentru o lungă convorbire cu Gabriel și cu Tatăl Melchisedec. El nu a revenit decât către ora șase. Văzând îngrijorarea apostolilor din cauza absenței sale prelungite, le-a zis: „De ce vă este frică? Știți bine că trebuie să mă ocup de treburile Tatălui meu; de ce dară vă lăsați cuprinși de îndoială atunci când nu sunt cu voi? Vă declar acum că Fiul Omului a decis acum să își petreacă restul vieții sale pământești în mijlocul vostru și ca om asemeni vouă. Să aveți mult curaj. Eu nu vă voi părăsi înainte de a-mi îndeplini sarcina.”

mulberry trees.

158:1.2 (1752.4) Jesus had been summoned to go up on the mountain, apart by himself, for the transaction of important matters having to do with the progress of his bestowal in the flesh as this experience was related to the universe of his own creation. It is significant that this extraordinary event was timed to occur while Jesus and the apostles were in the lands of the gentiles, and that it actually transpired on a mountain of the gentiles.

158:1.3 (1752.5) They reached their destination, about halfway up the mountain, shortly before noon, and while eating lunch, Jesus told the three apostles something of his experience in the hills to the east of Jordan shortly after his baptism and also some more of his experience on Mount Hermon in connection with his former visit to this lonely retreat.

158:1.4 (1752.6) When a boy, Jesus used to ascend the hill near his home and dream of the battles which had been fought by the armies of empires on the plain of Esdraelon; now he ascended Mount Hermon to receive the endowment which was to prepare him to descend upon the plains of the Jordan to enact the closing scenes of the drama of his bestowal on Urantia. The Master could have relinquished the struggle this day on Mount Hermon and returned to his rule of the universe domains, but he not only chose to meet the requirements of his order of divine sonship embraced in the mandate of the Eternal Son on Paradise, but he also elected to meet the last and full measure of the present will of his Paradise Father. On this day in August three of his apostles saw him decline to be invested with full universe authority. They looked on in amazement as the celestial messengers departed, leaving him alone to finish out his earth life as the Son of Man and the Son of God.

158:1.5 (1753.1) The faith of the apostles was at a high point at the time of the feeding of the five thousand, and then it rapidly fell almost to zero. Now, as a result of the Master's admission of his divinity, the lagging faith of the twelve arose in the next few weeks to its highest pitch, only to undergo a progressive decline. The third revival of their faith did not occur until after the Master's resurrection.

158:1.6 (1753.2) It was about three o'clock on this beautiful afternoon that Jesus took leave of the three apostles, saying: "I go apart by myself for a season to commune with the Father and his messengers; I bid you tarry here and, while awaiting my return, pray that the Father's will may be done in all your experience in connection with the further bestowal mission of the Son of Man." And after saying this to them, Jesus withdrew for a long conference with Gabriel and the Father Melchizedek, not returning until about six o'clock. When Jesus saw their anxiety over his prolonged absence, he said: "Why were you afraid? You well know I must be about my Father's business; wherefore do you doubt when I am not with you? I now declare that the Son of Man has chosen to go through his full life in your midst and as one of you. Be of good cheer; I will not leave you until my work is finished."

Pe durata mesei lor frugale de seară, Petru l-a întrebat pe Maestru: „Cât timp o să rămânem pe muntele acesta, departe de frații noștri?” Iisus răspunse: „Până când veți vedea gloria Fiului Omului și veți ști că tot ceea ce v-am declarat este adevărat.” Ei au vorbit după aceea despre rebeliunea lui Lucifer, așezați în jurul jăriticului roșiat al focului lor, până la căderea nopții; apoi somnul i-a doborât, căci plecaseră de devreme în dimineața aceea.

După ce cei trei apostoli adormiseră adânc de vreo jumătate de oră, au fost subit treziți de un trosnet din apropiere și s-au uitat în jurul lor. Spre marea lor surpriză și spre consternarea lor, ei l-au văzut pe Iisus conversând cu două ființe strălucitoare îmbrăcate în veșminte de lumină ale lumii celeste. Chipul și trupul lui Iisus străluceau deopotrivă, având o luminozitate celestă. Vorbeau tustrei într-o limbă străină. După anumite indicii, Petru a presupus greșit că aceste două personaje necunoscute erau Moise și Ilie; în realitate, erau Gabriel și Tatăl Melchisedec. L-a cererea lui Iisus, Controlorii fizici luaseră măsuri pentru ca apostolii să poată fi martori ai acestei scene.

Cei trei apostoli au fost atât de speriați că le-a trebuit câțva vreme ca să își recapete curajul. În timp ce orbitoarea viziune se estompa dinaintea ochilor lor și îl observau pe Iisus rămânând singur în picioare, Petru, care fusese primul care își revenise, i-a zis lui Iisus: „Iisuse, Maestre, este bine că am fost aici. Ne bucurăm să vedem această glorie. Nu ne vine să coborâm în lumea atât de puțin glorioasă. Dacă vrei, atunci să rămânem aici, și ridicăm trei corturi, unul pentru tine, unul pentru Moise și unul pentru Ilie.” Petru a rostit aceste vorbe pentru că era derutat și pentru că nu îi venise alt gând în minte.

În vreme ce Petru încă vorbea, un nor argintiu s-a apropiat de cei patru oameni și s-a lăsat peste ei. Apostolii au fost extrem de înfricoșați, și cum au căzut ei în semn de adorare, cu fața la pământ. Au auzit atunci o voce, aceeași care vorbise și la botezul lui Iisus, zicând: „Acela este fiul meu preaiubit; ascultați-l.” Când norul a dispărut, Iisus a fost iarăși singur cu cei trei. El și-a întins mâinile și i-a atins zicând: „Ridicați-vă și nu vă mai fie teamă; veți vedea lucruri și mai mari decât acela.” Dar apostolii erau speriați de-a binelea. Alcătuiau un grup de trei oameni tăcuți și gânditori care s-au pregătit să coboare de pe munte cu puțin înainte de miezul nopții.

2. COBORÂND DE PE MUNTE

Pe durata primei jumătăți din coborâre, nu s-a rostit nici un cuvânt. Iisus a deschis atunci conversația spunând: „Aveți grijă să nu povestiți nimănui, nici chiar fraților voștri, ceea ce ați văzut și auzit pe acest munte, până ce Fiul Omului nu se va fi ridicat dintre cei morți.” Cei trei apostoli au fost șocați și descumpăniți de cuvintele Maestrului „până ce Fiul Omului nu se va fi ridicat dintre cei morți.” Ei își reafirmaseră atât de recent credința în Iisus ca Eliberator, Fiul al lui Dumnezeu, și tocmai îl văzuseră transfigurat în slavă sub ochii lor; și acum el începea să vorbească de „învierea dintre cei morți”!

158:1.7 (1753.3) As they partook of their meager evening meal, Peter asked the Master, “How long do we remain on this mountain away from our brethren?” And Jesus answered: “Until you shall see the glory of the Son of Man and know that whatsoever I have declared to you is true.” And they talked over the affairs of the Lucifer rebellion while seated about the glowing embers of their fire until darkness drew on and the apostles’ eyes grew heavy, for they had begun their journey very early that morning.

158:1.8 (1753.4) When the three had been fast asleep for about half an hour, they were suddenly awakened by a near-by crackling sound, and much to their amazement and consternation, on looking about them, they beheld Jesus in intimate converse with two brilliant beings clothed in the habiliments of the light of the celestial world. And Jesus’ face and form shone with the luminosity of a heavenly light. These three conversed in a strange language, but from certain things said, Peter erroneously conjectured that the beings with Jesus were Moses and Elijah; in reality, they were Gabriel and the Father Melchizedek. The physical controllers had arranged for the apostles to witness this scene because of Jesus’ request.

158:1.9 (1753.5) The three apostles were so badly frightened that they were slow in collecting their wits, but Peter, who was first to recover himself, said, as the dazzling vision faded from before them and they observed Jesus standing alone: “Jesus, Master, it is good to have been here. We rejoice to see this glory. We are loath to go back down to the inglorious world. If you are willing, let us abide here, and we will erect three tents, one for you, one for Moses, and one for Elijah.” And Peter said this because of his confusion, and because nothing else came into his mind at just that moment.

158:1.10 (1753.6) While Peter was yet speaking, a silvery cloud drew near and overshadowed the four of them. The apostles now became greatly frightened, and as they fell down on their faces to worship, they heard a voice, the same that had spoken on the occasion of Jesus’ baptism, say: “This is my beloved Son; give heed to him.” And when the cloud vanished, again was Jesus alone with the three, and he reached down and touched them, saying: “Arise and be not afraid; you shall see greater things than this.” But the apostles were truly afraid; they were a silent and thoughtful trio as they made ready to descend the mountain shortly before midnight.

2. COMING DOWN THE MOUNTAIN

158:2.1 (1754.1) For about half the distance down the mountain not a word was spoken. Jesus then began the conversation by remarking: “Make certain that you tell no man, not even your brethren, what you have seen and heard on this mountain until the Son of Man has risen from the dead.” The three apostles were shocked and bewildered by the Master’s words, “until the Son of Man has risen from the dead.” They had so recently reaffirmed their faith in him as the Deliverer, the Son of God, and they had just beheld him transfigured in glory before their very eyes, and now he began to talk about “rising from the dead”!

Petru s-a cutremurat la gândul că Maestrul său ar muri - ideea era prea greu de suportat. Temându-se ca Iacob și Ioan să nu pună vreo întrebare referitoare la acest subiect, el a crezut preferabil să abată conversația. Neștiind despre ce să vorbească, el și-a exprimat primul gând ce i-a trecut prin cap zicând: „Maestre, de ce spun scribii că Ilie trebuie să vină înaintea apariției lui Mesia?” Știind că Petru căuta să evite subiectul morții sale și al învierii sale, Iisus răspunse: „Este adevărat că Ilie a venit mai întâi pentru a pregăti calea Fiului Omului care trebuie să sufere multe chinuri și în cele din urmă să fie respins. Dar eu vă zic că Ilie a venit deja, și că nu a fost primit, și au făcut cu el tot ce au vrut.” Atunci cei trei apostoli au înțeles că el vorbea de Ioan Botezătorul ca fiind Ilie. Iisus știa că, dacă apostolii persistau în a-l considera ca Mesia, trebuia atunci ca Ioan să fie Ilie cel din profeție.

Iisus a impus tăcerea cu privire la spectacolul anticipării gloriei sale care îl aștepta după învierea sa, pentru că el era în prezent primit ca Mesia și nu voia să întrețină, într-un fel sau altul, concepțiile lor eronate despre un eliberator care înfăptuiește minuni. Petru, Iacob și Ioan au meditat îndelung asupra acestui episod, dar nu au vorbit de el cu nimeni până după învierea Maestrului.

Cum continuau să coboare de pe munte, Iisus le-a zis: „Voi nu ați vrut să mă primiți ca Fiul al Omului. Am consimțit deci să fiu primit potrivit hotărârii voastre nestrămutate; însă nu vă înșelați, voia Tatălui meu trebuie să prevaleze. Dacă decideți să urmați astfel tendința propriei voastre voințe, trebuie atunci să vă pregătiți să suferiți multe dezamăgiri și să treceți prin multe încercări; dar pregătirea pe care v-am dat-o ar trebui să vă permită să triumfați asupra acestor amărăciuni pe care voi înșivă le-ați ales.”

Iisus i-a luat cu el pe Petru, Iacob și Ioan pe muntele transfigurării nu pentru că ei ar fi fost, în vreun fel oarecare, mai bine pregătiți decât ceilalți apostoli pentru a asista la această scenă sau mai calificați spiritualmente pentru a beneficia de un atât de rar privilegiu. Nicidecum. Maestrul știa bine că nici unul dintre cei doisprezece nu era spiritual calificat pentru această experiență, și de aceea i-a luat numai pe cei trei apostoli care aveau misiunea de a-l însoți în momentele în care dorea să se izoleze pentru a se bucura de o comuniune solitară.

3. SENSUL TRANSFIGURĂRII

Scena la care au fost martori Petru, Iacob și Ioan, pe muntele transfigurării, era o viziune fugitivă a marelui spectacol celestial care se derula, în ziua aceea, pe muntele Hermon. Transfigurarea a fost prilejul:

1. Acceptării plenitudinii efuziunii vieții întrupate a lui Mihail pe Urantia de către Fiul-Mamă Etern al Paradisului. Iisus avea de acum înaintea încredințarea că exigențele Fiului Etern erau îndeplinite în ceea ce îl privea. Gabriel a fost cel care i-a adus această confirmare.

2. Mărturia satisfacerii Spiritului Infinit în ceea ce

158:2.2 (1754.2) Peter shuddered at the thought of the Master's dying — it was too disagreeable an idea to entertain — and fearing that James or John might ask some question relative to this statement, he thought best to start up a diverting conversation and, not knowing what else to talk about, gave expression to the first thought coming into his mind, which was: "Master, why is it that the scribes say that Elijah must first come before the Messiah shall appear?" And Jesus, knowing that Peter sought to avoid reference to his death and resurrection, answered: "Elijah indeed comes first to prepare the way for the Son of Man, who must suffer many things and finally be rejected. But I tell you that Elijah has already come, and they received him not but did to him whatsoever they willed." And then did the three apostles perceive that he referred to John the Baptist as Elijah. Jesus knew that, if they insisted on regarding him as the Messiah, then must John be the Elijah of the prophecy.

158:2.3 (1754.3) Jesus enjoined silence about their observation of the foretaste of his postresurrection glory because he did not want to foster the notion that, being now received as the Messiah, he would in any degree fulfill their erroneous concepts of a wonder-working deliverer. Although Peter, James, and John pondered all this in their minds, they spoke not of it to any man until after the Master's resurrection.

158:2.4 (1754.4) As they continued to descend the mountain, Jesus said to them: "You would not receive me as the Son of Man; therefore have I consented to be received in accordance with your settled determination, but, mistake not, the will of my Father must prevail. If you thus choose to follow the inclination of your own wills, you must prepare to suffer many disappointments and experience many trials, but the training which I have given you should suffice to bring you triumphantly through even these sorrows of your own choosing."

158:2.5 (1754.5) Jesus did not take Peter, James, and John with him up to the mount of the transfiguration because they were in any sense better prepared than the other apostles to witness what happened, or because they were spiritually more fit to enjoy such a rare privilege. Not at all. He well knew that none of the twelve were spiritually qualified for this experience; therefore did he take with him only the three apostles who were assigned to accompany him at those times when he desired to be alone to enjoy solitary communion.

3. MEANING OF THE TRANSFIGURATION

158:3.1 (1755.1) That which Peter, James, and John witnessed on the mount of transfiguration was a fleeting glimpse of a celestial pageant which transpired that eventful day on Mount Hermon. The transfiguration was the occasion of:

158:3.2 (1755.2) 1. The acceptance of the fullness of the bestowal of the incarnated life of Michael on Urantia by the Eternal Mother-Son of Paradise. As far as concerned the requirements of the Eternal Son, Jesus had now received assurance of their fulfillment. And Gabriel brought Jesus that assurance.

158:3.3 (1755.3) 2. The testimony of the satisfaction of the

privește plenitudinea efuziunii pe Urantia sub înfățișarea cărnii muritoare. Reprezentantul Spiritului Infinit în universul Nebadonului, asociat imediat și colaborator mereu prezent al lui Mihail pe Salvington, a vorbit în aceste circumstanțe prin intermediul Tatălui Melchisedec.

Iisus a primit cu plăcere cele două mărturii privitoare la reușita misiunii sale pământești aduse de mesagerii Fiului Etern și ai Spiritului Infinit, dar a remarcat că Tatăl său nu indica în vreun fel că manifestarea pe Urantia ar fi fost terminată. Prezența nevăzută a Tatălui nu depunea mărturie decât prin vocea Ajustorului Personalizat al lui Iisus zicând: „Acesta este Fiul meu preaiubit; ascultați-l.” Și aceasta s-a exprimat în cuvinte menite să fie auzite deopotrivă de cei trei apostoli.

După această vizită celestă, Iisus a căutat să cunoască voia Tatălui său și a decis să își continue manifestarea umană până la sfârșitul ei natural. Acesta a fost pentru Iisus sensul transfigurării sale. Pentru cei trei apostoli, acesta a fost un eveniment marcând intrarea Maestrului în faza finală a carierei sale terestre ca Fiu al lui Dumnezeu și Fiu al Omului.

După vizita oficială a lui Gabriel și a Tatălui Melchisedec, Iisus a avut discuții familiare cu cei doi Fii din serviciul său și a conversat intim cu ei despre treburile universului său.

4. BĂIATUL EPILEPTIC

Iisus și tovarășii săi au sosit în tabăra apostolică în această marți dimineață, cu puțin înainte de ora mesei de dimineață. Aproximându-se, ei au deslușit o mulțime considerabilă adunată în jurul apostolilor și curând au început să audă discuțiile zgomotoase și controversale acestui grup de aproape cincizeci de persoane, cuprinzându-i pe cei nouă apostoli. Restul grupului se împărțea în două părți egale, una alcătuită din scribi ai Ierusalimului și cealaltă din ucenici credincioși, care se luaseră după Iisus și asociații săi de la plecarea lor din Magadan.

Deși această îmbulzeală zgomotoasă de oameni a avut numeroase subiecte de discuție, principala controversă îl privea pe un cetățean din Tiberiada, sosit deunăzi, în căutarea lui Iisus. Omul acesta, Iacob din Safed, avea un fiu unic în vârstă de vreo paisprezece ani, chinat de grave crize de epilepsie. Pe lângă această boală nervoasă, băiatul devenise victima unuia dintre acei medieni rătăcitori, răuvoitori și rebeli care circulau atunci pe pământ fără control, astfel încât copilul era atât epileptic, cât și posedat de un demon.

Timp de aproape două săptămâni, tatăl său nelineștit, subaltern al lui Irod Antipa, parcursese frontiera occidentală a domeniilor lui Filip în căutarea lui Iisus pentru a-l ruga să îl vindece pe fiul său bolnav. El nu a prins din urmă grupul apostolic decât pe la amiază, în ziua în care Iisus se afla pe munte cu cei trei apostoli.

Ceilalți nouă apostoli au fost foarte surprinși și tare tulburați când omul acesta, însoțit de aproape patruzeci de persoane, căutându-l deopotrivă pe Iisus, s-au pomenit cu ei pe neașteptate. În momentul sosirii

Infinite Spirit as to the fullness of the Urantia bestowal in the likeness of mortal flesh. The universe representative of the Infinite Spirit, the immediate associate of Michael on Salvington and his ever-present coworker, on this occasion spoke through the Father Melchizedek.

158:3.4 (1755.4) Jesus welcomed this testimony regarding the success of his earth mission presented by the messengers of the Eternal Son and the Infinite Spirit, but he noted that his Father did not indicate that the Urantia bestowal was finished; only did the unseen presence of the Father bear witness through Jesus' Personalized Adjuster, saying, "This is my beloved Son; give heed to him." And this was spoken in words to be heard also by the three apostles.

158:3.5 (1755.5) After this celestial visitation Jesus sought to know his Father's will and decided to pursue the mortal bestowal to its natural end. This was the significance of the transfiguration to Jesus. To the three apostles it was an event marking the entrance of the Master upon the final phase of his earth career as the Son of God and the Son of Man.

158:3.6 (1755.6) After the formal visitation of Gabriel and the Father Melchizedek, Jesus held informal converse with these, his Sons of ministry, and communed with them concerning the affairs of the universe.

4. THE EPILEPTIC BOY

158:4.1 (1755.7) It was shortly before breakfast time on this Tuesday morning when Jesus and his companions arrived at the apostolic camp. As they drew near, they discerned a considerable crowd gathered around the apostles and soon began to hear the loud words of argument and disputation of this group of about fifty persons, embracing the nine apostles and a gathering equally divided between Jerusalem scribes and believing disciples who had tracked Jesus and his associates in their journey from Magadan.

158:4.2 (1755.8) Although the crowd engaged in numerous arguments, the chief controversy was about a certain citizen of Tiberias who had arrived the preceding day in quest of Jesus. This man, James of Safed, had a son about fourteen years old, an only child, who was severely afflicted with epilepsy. In addition to this nervous malady this lad had become possessed by one of those wandering, mischievous, and rebellious midwayers who were then present on earth and uncontrolled, so that the youth was both epileptic and demon-possessed.

158:4.3 (1755.9) For almost two weeks this anxious father, a minor official of Herod Antipas, had wandered about through the western borders of Philip's domains, seeking Jesus that he might entreat him to cure this afflicted son. And he did not catch up with the apostolic party until about noon of this day when Jesus was up on the mountain with the three apostles.

158:4.4 (1755.1) The nine apostles were much surprised and considerably perturbed when this man, accompanied by almost forty other persons who were looking for Jesus, suddenly came upon them. At the

acestui grup, cei nouă apostoli, sau cel puțin majoritatea dintre ei, sucombaseră vechii lor tentații - aceea de a discuta despre cine va fi cel mai mare în regatul ce va fi să vină; ei argumentau asupra posturilor probabile care le-ar fi atribuite individual. Ei nu au ajuns să se elibereze în întregime de ideea multă vreme îndrăgită despre misiunea materială a lui Iisus. Acum că Iisus însuși acceptase mărturisirea lor că el era într-adevăr Eliberatorul - cel puțin el admisesese faptul divinității sale - ce altceva le era mai firesc apostolilor, pe durata separării de Maestrul lor, decât să le vină a vorbi de speranțele și de ambițiile care ocupau în inima lor un loc preponderent. Ei se lansaseră în aceste discuții când au fost surprinși de Iacob din Safed și tovarășii lui care îl căutau pe Iisus.

Andrei s-a ridicat să îl întâmpine pe acest tată și pe fiii lui, și a zis: „Pe cine căutați?” Iacob din Safed a răspuns: „Om bun, eu sunt în căutarea Maestrului tău și a vindecării fiului meu bolnav. Aș vrea ca Iisus să alunge demonul care îmi posedă copilul.” Și tatăl s-a apucat să le povestească apostolilor că fiul lui era atât de bolnav încât, de mai multe ori, a riscat să își piardă viața din cauza acestor crize maligne.

În timp ce ascultau, Simon Zelotul și Iuda Iscariotul au ieșit înaintea tatălui zicând: „Putem noi să îl vindecăm; nu este nevoie să așteptăm întoarcerea Maestrului. Noi suntem ambasadorii împărăției și am încetat să mai păstrăm secrete aceste lucruri. Iisus este Eliberatorul, iar nouă ne-au fost încredințate cheile regatului.” În acest moment, Andrei și Toma se consultau deoparte în timp ce Nataniel și ceilalți observau scena cu stupefacție; ei au rămas cu gura căscată la neașteptata insolență, dacă nu îngâmfare, a lui Simon și Iuda. Atunci tatăl zise: „Dacă v-a fost dat să faceți aceste lucrări, binevoiți dar să roștiți acele cuvinte care îmi vor elibera copilul din această robie.” Simon a înaintat, și-a pus mâna pe capul copilului, l-a privit drept în ochi și a zis: „Duh necurat, ieși din el; în numele lui Iisus ascultă-mă.” Dar rezultatul nu a fost decât o criză și mai violentă, în timp ce scribii îi luau pe apostoli în derădere, iar credincioșii decepționați îndurau sarcasmul acestor critici răuvoitoare.

Andrei a fost profund mâhnit de această încercare nefericită și de lamentabilul ei eșec. El i-a luat pe apostoli de o parte pentru a sta de vorbă și a se ruga. După această perioadă de meditație, foarte supărați de înfrângerea lor și resimțindu-se după umilirea ce căzuse peste ei toți, Andrei a făcut o a doua încercare de alungare a demonului, dar, o dată mai mult, eforturile nu i-au fost încununate de succes. Andrei și-a mărturisit cu franchețe înfrângerea și l-a rugat pe acel părinte să rămână cu ei peste noapte sau să aștepte întoarcerea lui Iisus zicând: „Poate că demonii de soiul acesta nu pleacă decât la ordinul personal al Maestrului.”

Astfel, în vreme ce Iisus cobora înapoi de pe munte cu Petru, Iacob și Ioan, exuberanți și transportați, cei nouă frați ai lor nu dormeau nici unul dintre ei; erau confuzi, abătuți și umiliți, și le sărise somnul. Ei alcătuiau un grup trist și deziluzionat, dar Iacob din Safed nu a vrut să renunțe la încercarea lui. Deși apostolii nu au putut să îi dea nici cea mai mică idee despre data întoarcerii lui Iisus, el a decis să rămână până ce Maestrul se va fi înapoiat.

time of the arrival of this group the nine apostles, at least the majority of them, had succumbed to their old temptation — that of discussing who should be greatest in the coming kingdom; they were busily arguing about the probable positions which would be assigned the individual apostles. They simply could not free themselves entirely from the long-cherished idea of the material mission of the Messiah. And now that Jesus himself had accepted their confession that he was indeed the Deliverer — at least he had admitted the fact of his divinity — what was more natural than that, during this period of separation from the Master, they should fall to talking about those hopes and ambitions which were uppermost in their hearts. And they were engaged in these discussions when James of Safed and his fellow seekers after Jesus came upon them.

158:4.5 (1756.2) Andrew stepped up to greet this father and his son, saying, “Whom do you seek?” Said James: “My good man, I search for your Master. I seek healing for my afflicted son. I would have Jesus cast out this devil that possesses my child.” And then the father proceeded to relate to the apostles how his son was so afflicted that he had many times almost lost his life as a result of these malignant seizures.

158:4.6 (1756.3) As the apostles listened, Simon Zelotes and Judas Iscariot stepped into the presence of the father, saying: “We can heal him; you need not wait for the Master’s return. We are ambassadors of the kingdom; no longer do we hold these things in secret. Jesus is the Deliverer, and the keys of the kingdom have been delivered to us.” By this time Andrew and Thomas were in consultation at one side. Nathaniel and the others looked on in amazement; they were all aghast at the sudden boldness, if not presumption, of Simon and Judas. Then said the father: “If it has been given you to do these works, I pray that you will speak those words which will deliver my child from this bondage.” Then Simon stepped forward and, placing his hand on the head of the child, looked directly into his eyes and commanded: “Come out of him, you unclean spirit; in the name of Jesus obey me.” But the lad had only a more violent fit, while the scribes mocked the apostles in derision, and the disappointed believers suffered the taunts of these unfriendly critics.

158:4.7 (1756.4) Andrew was deeply chagrined at this ill-advised effort and its dismal failure. He called the apostles aside for conference and prayer. After this season of meditation, feeling keenly the sting of their defeat and sensing the humiliation resting upon all of them, Andrew sought, in a second attempt, to cast out the demon, but only failure crowned his efforts. Andrew frankly confessed defeat and requested the father to remain with them overnight or until Jesus’ return, saying: “Perhaps this sort goes not out except by the Master’s personal command.”

158:4.8 (1756.5) And so, while Jesus was descending the mountain with the exuberant and ecstatic Peter, James, and John, their nine brethren likewise were sleepless in their confusion and downcast humiliation. They were a dejected and chastened group. But James of Safed would not give up. Although they could give him no idea as to when Jesus might return, he decided to stay on until the Master came back.

5. IISUS A VINDECAT BĂIATUL

La apropierea Maestrului, cei nouă apostoli au fost mai mult decât uşuraţi la întâmpinarea sa şi foarte mult încurajaţi la observarea bunei sale dispoziţii şi a entuziasmului neobişnuit pe care îl reflectau trăsăturile de pe chipurile lui Petru, Iacob şi Ioan. Ei s-au grăbit cu toţii să îi întâmpine pe Iisus şi pe cei trei fraţi ai lor. În timp ce se salutau între ei, a sosit mulţimea, iar Iisus a întrebat: „Despre ce discutaţi voi în timp ce ne apropiaţi?” Înainte ca apostolii derutaţi şi umiliţi să fi apucat să îi răspundă Maestrului, tatăl neliniştit al tânărului bolnav a înaintat, a îngenuncheat la picioarele lui Iisus şi i-a zis: „Maestre, eu am un fiu, unicul meu copil, posedat de un duh rău. Când este cuprins de criză nu numai că ţipă de groază, face spume la gură şi cade ca mort, dar spiritul rău care îl posedă provoacă, în anumite momente, convulsii zguduitoare şi uneori îl aruncă în apă şi chiar şi în foc. Fiul meu se stinge, cu scrâşniri ale dinţilor, de pe urma a numeroase contuzii. Viaţa sa este mai rea decât moartea. Mamă-sa şi cu mine avem inima tristă şi spiritul abătut. Ieri, către amiază, căutându-te, i-am ajuns din urmă pe discipolii tăi. Aşteptându-te, apostolii tăi au încercat să alunge acest demon, însă fără a reuşi. Şi, acum, Maestre, vrei tu să faci asta pentru noi, vrei să îl vindec pe copilul meu?”

După ce a ascultat povestea, Iisus l-a atins pe tatăl îngenuncheat, l-a rugat să se ridice, a aruncat o privire scrutătoare asupra apostolilor şi le-a zis tuturor care stăteau înaintea sa: „O, generaţie făţarnică şi fără credinţă, oare cât vă voi mai suporta? Până când voi mai fi printre voi? Cât timp v-ar trebui să aflaţi că lucrările de credinţă nu se manifestă la cererea necredinţei sceptice?” Apoi, arătând cu degetul spre tatăl derutat, Iisus zise: „Adu-ţi fiul aici.” Şi, când Iacob din Safed l-a adus pe tânăr, Iisus l-a întrebat: „De câtă vreme este băiatul chinuit în felul acesta?” Tatăl răspunse: „De când era mic copil.” În decursul acestei discuţii copilul fu cuprins de un atac violent şi căzu în mijlocul lor, scrâşnind din dinţi şi făcând spume la gură. După o succesiune de convulsii violente, el a rămas întins ca mort în faţa lor. Tatăl a îngenuncheat din nou la picioarele lui Iisus şi l-a implorat pe Maestru zicându-i: „Dacă poţi să îl vindec, te rog să te înduri de noi şi să ne scapi de această nenorocire.” La auzul acestor cuvinte, Iisus şi-a coborât privirea pentru a scruta chipul neliniştit al tatălui şi zise: „Nu pune la îndoială puterea de iubire a Tatălui meu, ci numai sinceritatea şi cuprinderea credinţei tale. Toate lucrurile sunt posibile pentru cel care crede cu adevărat.” Atunci, Iacob din Safed, a rostit aceste cuvinte dintr-un amestec de credinţă şi de îndoială, de care se va aduce aminte multă vreme: „Doamne, eu cred. Te rog să vii în ajutorul necredinţei mele.”

Când Iisus auzi cuvintele acestea, veni mai în faţă, luă mâna băiatului şi zise: „Am să fac asta după voia Tatălui meu şi în onoarea credinţei vii. Fiul meu, ridică-te! Duh neascultător, ieşi din el şi înapoi nu mai veni.” Apoi, punând mâna fiului în aceea a tatălui, Iisus zise: „Mergi pe drumul tău. Tatăl a împlinit dorinţa sufletului tău.” Şi toţi cei de faţă, chiar şi duşmanii lui Iisus, au fost uluiţi de ceea ce văzuseră.

Cât despre cei trei apostoli care se bucuraseră

5. JESUS HEALS THE BOY

158:5.1 (1757.1) As Jesus drew near, the nine apostles were more than relieved to welcome him, and they were greatly encouraged to behold the good cheer and unusual enthusiasm which marked the countenances of Peter, James, and John. They all rushed forward to greet Jesus and their three brethren. As they exchanged greetings, the crowd came up, and Jesus asked, “What were you disputing about as we drew near?” But before the disconcerted and humiliated apostles could reply to the Master’s question, the anxious father of the afflicted lad stepped forward and, kneeling at Jesus’ feet, said: “Master, I have a son, an only child, who is possessed by an evil spirit. Not only does he cry out in terror, foam at the mouth, and fall like a dead person at the time of seizure, but oftentimes this evil spirit which possesses him rends him in convulsions and sometimes has cast him into the water and even into the fire. With much grinding of teeth and as a result of many bruises, my child wastes away. His life is worse than death; his mother and I are of a sad heart and a broken spirit. About noon yesterday, seeking for you, I caught up with your disciples, and while we were waiting, your apostles sought to cast out this demon, but they could not do it. And now, Master, will you do this for us, will you heal my son?”

158:5.2 (1757.2) When Jesus had listened to this recital, he touched the kneeling father and bade him rise while he gave the near-by apostles a searching survey. Then said Jesus to all those who stood before him: “O faithless and perverse generation, how long shall I bear with you? How long shall I be with you? How long ere you learn that the works of faith come not forth at the bidding of doubting unbelief?” And then, pointing to the bewildered father, Jesus said, “Bring hither your son.” And when James had brought the lad before Jesus, he asked, “How long has the boy been afflicted in this way?” The father answered, “Since he was a very young child.” And as they talked, the youth was seized with a violent attack and fell in their midst, gnashing his teeth and foaming at the mouth. After a succession of violent convulsions he lay there before them as one dead. Now did the father again kneel at Jesus’ feet while he implored the Master, saying: “If you can cure him, I beseech you to have compassion on us and deliver us from this affliction.” And when Jesus heard these words, he looked down into the father’s anxious face, saying: “Question not my Father’s power of love, only the sincerity and reach of your faith. All things are possible to him who really believes.” And then James of Safed spoke those long-to-be-remembered words of commingled faith and doubt, “Lord, I believe. I pray you help my unbelief.”

158:5.3 (1757.3) When Jesus heard these words, he stepped forward and, taking the lad by the hand, said: “I will do this in accordance with my Father’s will and in honor of living faith. My son, arise! Come out of him, disobedient spirit, and go not back into him.” And placing the hand of the lad in the hand of the father, Jesus said: “Go your way. The Father has granted the desire of your soul.” And all who were present, even the enemies of Jesus, were astonished at what they saw.

158:5.4 (1757.4) It was indeed a disillusionment for the three

recent de extazul spiritual al scenelor și al experiențelor transfigurării, a fost într-adevăr o deziluzie pentru ei să revină atât de curând pe scena înfrângerii și a frustrării tovarășilor lor apostoli. Dar așa a fost întotdeauna cu acești doisprezece ambasadori ai împărăției. Ei alternau constant între exaltare și umilire în experiențele vieții lor.

În speță, era vorba despre adevărata vindecare a unei duble afecțiuni, un rău fizic și o boală de spirit. Vindecarea băiatului a fost permanentă începând din ceasul acela. După ce Iacob din Safed a plecat cu fiul lui însănătoșit de acolo, Iisus a zis: „Mergem acum în Cezareea lui Filip; pregătiți-vă îndată.” Și acesta a fost un grup tăcut care călătorea spre sud, în timp ce mulțimea se ținea undeva în urma lor.

6. ÎN GRĂDINA LUI CELSUS

Cei doisprezece și-au petrecut noaptea tot la Celsus. În seara aceea, în grădină, după ce au mâncat și s-au odihnit puțin, s-au strâns în jurul lui Iisus, iar Toma a zis: „Maestre, aceia dintre noi care am rămas aici încă nu știm nimic de ceea ce s-a petrecut pe munte și lucrul care i-a încurajat atât de tare pe frații noștri care au fost cu tine. Noi dorim însă cu ardoare ca tu să ne vorbești de înfrângerea noastră și să ne instruiști în această privință, căci vedem că evenimentele survenite pe munte nu se poate să ne fie revelate în momentul acesta.”

Iisus i-a răspuns lui Toma zicând: „Tot ceea ce au auzit frații voștri pe munte vă va fi revelat la timpul convenit. Am să vă arăt acum cauza eșecului avut în încercarea voastră atât de nechibzuită.” Ieri, pe când Maestrul și tovarășii lui, frații voștri, urcau acolo sus pe munte pentru a căuta o cunoaștere mai amplă a voii Tatălui și pentru a cere o mai bogată înzestrare cu înțelepciune ca să poată executa cu eficiență voia divină, voi, care ați rămas aici, ați primit instrucțiunea de a vă strădui să dobândiți o minte clarvăzătoare spirituală, și a vă ruga cu noi pentru o revelare mai completă a voii Tatălui. Or, voi nu ați pus în aplicare credința care era la ordinele voastre; în loc de aceasta, voi ați cedat ispitei; ați recăzut în vechile și dăunătoare voastre tendințe de a căuta pentru voi înșivă niște poziții alese în împărăția cerurilor - pe care voi stăruiti în a vi-l închipui sub un aspect material și temporal. Voi vă agățați de aceste concepții eronate în pofida declarațiilor mele repetate că regatul meu nu este al lumii acesteia.

”Cum apucați puțin să pricepeți, prin credință, identitatea Fiului Omului, că se și strecoară iarăși în voi dorința egoistă de promovare pământească, și reîncepeți atunci să discutați între voi ca să știți cine va fi cel mai mare în împărăția cerurilor. Or, această împărăție nu există și nu a existat niciodată sub forma în care îl concepeți voi. Nu v-am zis oare că acela care ar vrea să fie cel mai mare în regatul fraternității spirituale a Tatălui meu trebuie să devină un lucru mic în proprii lui ochi și să devină astfel servitorul fraților săi? Măreția spirituală constă într-o dragoste înțelegătoare asemănătoare celei a lui Dumnezeu, iar nu într-o desfătare cu exercitarea puterii materiale pentru exaltarea sinelui. În încercarea în care ați suferit un eșec atât de total, intenția voastră nu era curată. Mobilul vostru nu era divin. Idealul vostru nu era spiritual. Ambiția voastră nu era altruistă. Modul vostru de

apostles who had so recently enjoyed the spiritual ecstasy of the scenes and experiences of the transfiguration, so soon to return to this scene of the defeat and discomfiture of their fellow apostles. But it was ever so with these twelve ambassadors of the kingdom. They never failed to alternate between exaltation and humiliation in their life experiences.

158:5.5 (1758.1) This was a true healing of a double affliction, a physical ailment and a spirit malady. And the lad was permanently cured from that hour. When James had departed with his restored son, Jesus said: “We go now to Caesarea-Philippi; make ready at once.” And they were a quiet group as they journeyed southward while the crowd followed on behind.

6. IN CELSUS' GARDEN

158:6.1 (1758.2) They remained overnight with Celsus, and that evening in the garden, after they had eaten and rested, the twelve gathered about Jesus, and Thomas said: “Master, while we who tarried behind still remain ignorant of what transpired up on the mountain, and which so greatly cheered our brethren who were with you, we crave to have you talk with us concerning our defeat and instruct us in these matters, seeing that those things which happened on the mountain cannot be disclosed at this time.”

158:6.2 (1758.3) And Jesus answered Thomas, saying: “Everything which your brethren heard on the mountain shall be revealed to you in due season. But I will now show you the cause of your defeat in that which you so unwisely attempted. While your Master and his companions, your brethren, ascended yonder mountain yesterday to seek for a larger knowledge of the Father's will and to ask for a richer endowment of wisdom effectively to do that divine will, you who remained on watch here with instructions to strive to acquire the mind of spiritual insight and to pray with us for a fuller revelation of the Father's will, failed to exercise the faith at your command but, instead, yielded to the temptation and fell into your old evil tendencies to seek for yourselves preferred places in the kingdom of heaven — the material and temporal kingdom which you persist in contemplating. And you cling to these erroneous concepts in spite of the reiterated declaration that my kingdom is not of this world.

158:6.3 (1758.4) “No sooner does your faith grasp the identity of the Son of Man than your selfish desire for worldly preferment creeps back upon you, and you fall to discussing among yourselves as to who should be greatest in the kingdom of heaven, a kingdom which, as you persist in conceiving it, does not exist, nor ever shall. Have not I told you that he who would be greatest in the kingdom of my Father's spiritual brotherhood must become little in his own eyes and thus become the server of his brethren? Spiritual greatness consists in an understanding love that is Godlike and not in an enjoyment of the exercise of material power for the exaltation of self. In what you attempted, in which you so completely failed, your purpose was not pure. Your motive was not divine. Your ideal was not spiritual. Your ambition was not altruistic. Your procedure was not based on love, and your goal of attainment was not the

acțiune nu era întemeiat pe iubire, iar țelul pe care doreai să îl atingeai nu era voia Tatălui din ceruri.

"Cât timp o să vă ia să învățați că nu se poate scurta cursul fenomenelor naturale stabilite decât atunci când aceste lucruri sunt conforme cu voia Tatălui? Iar înfăptuirea vreunei lucrări spirituale nu este posibilă în absența puterii spirituale. Chiar dacă potențialul lor este prezent, nu puteți face aceasta fără existența unui al treilea factor uman esențial, experiența personală a posesorii unei credințe vii. Oare trebuie mereu să asistați la manifestări materiale pentru a vă atrage către realitățile spirituale ale regatului? Nu puteți voi oare înțelege semnificația spirituală a misiunii mele fără demonstrarea vizibilă a unor lucrări neobișnuite? Oare când se va putea conta pe voi pentru aderarea la realitățile spirituale superioare ale regatului, indiferent de aspectul exterior al oricărei manifestări materiale?"

După ce a vorbit astfel celor doisprezece, Iisus a adăugat: „Acum, duceți-vă de vă odihniți, căci mâine dimineață ne vom reîntoarce la Magadan și ne vom sfătuși cu privire la misiunea noastră în orașele și satele Decapolisului. În concluzie la experiența acestei zile, îngăduiți-mi să îi repet fiecăruia dintre voi ceea ce le-am spus fraților voștri pe munte, și întipăriți-vă bine în inimă aceste cuvinte: Fiul Omului intră acum în ultima fază a efuziunii sale. Noi suntem pe cale să întreprindem lucrări care vor conduce curând la marea încercare finală a credinței și a devoțiunii voastre, atunci când voi fi dat pe mâna oamenilor care caută să mă distrugă. Să vă aduceți aminte ce vă spun: 'Fiul Omului va fi omorât, dar el se va înălța din nou.'"

Ei s-au retras ca să înnopteze, plini de tristețe. Erau descumpăniți și nu puteau pricepe sensul acestor cuvinte. Le era frică să pună vreo întrebare în legătură cu ceea ce spusese Iisus, dar ei și-au amintit totul după înviere.

7. PROTESTUL LUI PETRU

Devreme în această dimineață de miercuri, Iisus și cei doisprezece au părăsit Cezareea lui Filip, îndreptându-se către Parcul Magadan, lângă Betsaida-Julia. Apostolii dormiseră foarte puțin în noaptea aceea; ei s-au sculat deci devreme și s-au pregătit de plecare dis-de-dimineață. Chiar și flegmaticii gemeni Alfeu fuseseră șocați de această conversație despre moarte lui Iisus. Mergând către sud, ei au ajuns la drumul Damascului, puțin mai încolo de apele Meromului. Dorind să evite scribii și alte persoane de care Iisus știa că aveau să îl ajungă în curând, el a precizat ca ei să meargă la Capernaum, pe drumul Damascului care traversa Galileea. El a făcut aceasta deoarece știa că aceia care îl urmau vor lua drumul din estul Iordanului, socotind că Iisus și apostolii se temeau să treacă prin teritoriul lui Irod Antipa. Iisus căuta să scape de criticii lui și de mulțimea care îl urma, pentru a fi singur cu apostolii în ziua aceea.

Ei au mers deci prin Galileea până ce ora obișnuită a prânzului lor trecuse de multă vreme, apoi s-au oprit undeva la umbră pentru o pauză. După ce au mâncat, Andrei i-a zis lui Iisus: „Maestre, frații tăi nu înțeleg cuvintele tale profunde. Noi am ajuns să credem pe deplin că tu ești Fiul lui Dumnezeu, iar acum auzim de

will of the Father in heaven.

158:6.4 (1758.5) "How long will it take you to learn that you cannot time-shorten the course of established natural phenomena except when such things are in accordance with the Father's will? nor can you do spiritual work in the absence of spiritual power. And you can do neither of these, even when their potential is present, without the existence of that third and essential human factor, the personal experience of the possession of living faith. Must you always have material manifestations as an attraction for the spiritual realities of the kingdom? Can you not grasp the spirit significance of my mission without the visible exhibition of unusual works? When can you be depended upon to adhere to the higher and spiritual realities of the kingdom regardless of the outward appearance of all material manifestations?"

158:6.5 (1759.1) When Jesus had thus spoken to the twelve, he added: "And now go to your rest, for on the morrow we return to Magadan and there take counsel concerning our mission to the cities and villages of the Decapolis. And in the conclusion of this day's experience, let me declare to each of you that which I spoke to your brethren on the mountain, and let these words find a deep lodgment in your hearts: The Son of Man now enters upon the last phase of the bestowal. We are about to begin those labors which shall presently lead to the great and final testing of your faith and devotion when I shall be delivered into the hands of the men who seek my destruction. And remember what I am saying to you: The Son of Man will be put to death, but he shall rise again."

158:6.6 (1759.2) They retired for the night, sorrowful. They were bewildered; they could not comprehend these words. And while they were afraid to ask aught concerning what he had said, they did recall all of it subsequent to his resurrection.

7. PETER'S PROTEST

158:7.1 (1759.3) Early this Wednesday morning Jesus and the twelve departed from Caesarea-Philippi for Magadan Park near Betsaida-Julias. The apostles had slept very little that night, so they were up early and ready to go. Even the stolid Alpheus twins had been shocked by this talk about the death of Jesus. As they journeyed south, just beyond the Waters of Merom they came to the Damascus road, and desiring to avoid the scribes and others whom Jesus knew would presently be coming along after them, he directed that they go on to Capernaum by the Damascus road which passes through Galilee. And he did this because he knew that those who followed after him would go on down over the east Jordan road since they reckoned that Jesus and the apostles would fear to pass through the territory of Herod Antipas. Jesus sought to elude his critics and the crowd which followed him that he might be alone with his apostles this day.

158:7.2 (1759.4) They traveled on through Galilee until well past the time for their lunch, when they stopped in the shade to refresh themselves. And after they had partaken of food, Andrew, speaking to Jesus, said: "Master, my brethren do not comprehend your deep sayings. We have come fully to believe that you are the

la tine vorbele astea ciudate, cum că ne vei părăsi, că vei muri. Noi nu înțelegem învățătura ta. Oare ne vorbești în parabole? Te rugăm să ne vorbești de-a dreptul, și nu sub o formă învăluită.”

Ca răspuns la întrebarea lui Andrei, Iisus zise: „Frații mei, ca răspuns la mărturisirea voastră că mă credeți Fiul lui Dumnezeu, eu sunt obligat să vă dezvălui adevărul asupra finalului efuziunii terestre a Fiului Omului. Voi persistați în a crede că eu sunt Mesia, și nu vreți să renunțați la ideea că Mesia trebuie să fie așezat pe un tron în Ierusalim. De aceea, vă repet cu insistență că Fiul Omului va trebui în curând să meargă în Ierusalim, să sufere mult, să fie respins de scribi, de bătrâni și de preoții conducători, și, după toate acestea, să fie omorât și ridicat dintre morți. Eu nu vă povestesc o parabolă, vă spun adevărul pentru ca voi să fiți pregătiți pentru aceste evenimente când ne vor surprinde deodată.”

Petru a vorbit astfel pentru că îl iubea pe Iisus, dar natura umană a Maestrului a deslușit, în aceste cuvinte afecțiunea bine intenționată, sugestia subtilă a unei ispite, aceea de a schimba politica sa constând în urmărirea până la capăt a efuziunii sale terestre conform voii Tatălui său din Paradis. Și fiindcă sesiza pericolul de a permite unor sugestii, chiar și celor ale prietenilor lui afectuoși și loiali, să îi schimbe hotărârea, Iisus s-a întors către Petru și ceilalți apostoli exclamând: „Treceți în spatele meu. Voi țineți de spiritul adversarului, ispititorul. Când vorbiți în felul acesta, voi nu sunteți de partea mea, ci mai degrabă de partea inamicului nostru. Voi faceți astfel din dragostea voastră pentru mine o piatră de încercare în calea înfăptuirii voii Tatălui. Nu vă preocupați de căile omenești, ci mai degrabă de voia lui Dumnezeu.”

Când și-au revenit din primul șoc al tăioasei muștrări din partea lui Iisus și înainte ca ei să își reia călătoria, Maestrul a adăugat: „Dacă vrea vreunul să vină după mine, atunci să facă abstracție de sine însuși, să își asume zi de zi responsabilitățile și să mă urmeze. Căci oricine va vrea să își salveze în mod egoist viața o va pierde, dar oricine își va pierde viața, din iubire pentru mine și evanghelie, o va salva. La ce îi folosește unui om să câștige lumea întreagă și să își piardă propriul suflet? Ce poate da un om în schimbul vieții veșnice? Să nu vă fie rușine cu mine și cu cuvintele mele în această generație păcătoasă și ipocrită, tot așa cum mie nu îmi va fi rușine să vă recunosc când veți apărea în glorie înaintea Tatălui meu în prezența tuturor oștirilor celeste. Totuși, printre cei care se găsesc aici înaintea mea, mulți nu vor gusta moartea înainte de a fi văzuți această împărăție al lui Dumnezeu sosind cu putere.”

Iisus a arătat astfel limpede celor doisprezece cărarea dureroasă și plină de conflicte pe care trebuiau să pășească dacă voiau să îl urmeze. Ce șoc a fost acesta pentru acești păcătoși galileeni care persistau în a visa la un regat pământean cu poziții de onoare pentru ei înșiși! Dar inimile lor loiale au fost mișcate de acest apel curajos, și nici unul dintre ei nu avea de gând să îl părăsească pe Iisus; el nu îi trimitea singuri la bătlie; el îi conducea. Le cerea doar să îl urmeze cu viteză.

Son of God, and now we hear these strange words about leaving us, about dying. We do not understand your teaching. Are you speaking to us in parables? We pray you to speak to us directly and in undisguised form.”

158:7.3 (1759.5) In answer to Andrew, Jesus said: “My brethren, it is because you have confessed that I am the Son of God that I am constrained to begin to unfold to you the truth about the end of the bestowal of the Son of Man on earth. You insist on clinging to the belief that I am the Messiah, and you will not abandon the idea that the Messiah must sit upon a throne in Jerusalem; wherefore do I persist in telling you that the Son of Man must presently go to Jerusalem, suffer many things, be rejected by the scribes, the elders, and the chief priests, and after all this be killed and raised from the dead. And I speak not a parable to you; I speak the truth to you that you may be prepared for these events when they suddenly come upon us.” And while he was yet speaking, Simon Peter, rushing impetuously toward him, laid his hand upon the Master’s shoulder and said: “Master, be it far from us to contend with you, but I declare that these things shall never happen to you.”

158:7.4 (1760.1) Peter spoke thus because he loved Jesus; but the Master’s human nature recognized in these words of well-meant affection the subtle suggestion of temptation that he change his policy of pursuing to the end his earth bestowal in accordance with the will of his Paradise Father. And it was because he detected the danger of permitting the suggestions of even his affectionate and loyal friends to dissuade him, that he turned upon Peter and the other apostles, saying: “Get you behind me. You savor of the spirit of the adversary, the tempter. When you talk in this manner, you are not on my side but rather on the side of our enemy. In this way do you make your love for me a stumbling block to my doing the Father’s will. Mind not the ways of men but rather the will of God.”

158:7.5 (1760.2) After they had recovered from the first shock of Jesus’ stinging rebuke, and before they resumed their journey, the Master spoke further: “If any man would come after me, let him disregard himself, take up his responsibilities daily, and follow me. For whosoever would save his life selfishly, shall lose it, but whosoever loses his life for my sake and the gospel’s, shall save it. What does it profit a man to gain the whole world and lose his own soul? What would a man give in exchange for eternal life? Be not ashamed of me and my words in this sinful and hypocritical generation, even as I will not be ashamed to acknowledge you when in glory I appear before my Father in the presence of all the celestial hosts. Nevertheless, many of you now standing before me shall not taste death till you see this kingdom of God come with power.”

158:7.6 (1760.3) And thus did Jesus make plain to the twelve the painful and conflicting path which they must tread if they would follow him. What a shock these words were to these Galilean fishermen who persisted in dreaming of an earthly kingdom with positions of honor for themselves! But their loyal hearts were stirred by this courageous appeal, and not one of them was minded to forsake him. Jesus was not sending them alone into the conflict; he was leading them. He asked

Cei doisprezece pricepeau încetul cu încetul ideea că Iisus le expunea ceva pentru eventualitatea morții sale. Ei înțelegeau vag ceea ce spunea el cu privire la moartea sa, dar declarația sa privitoare la învierea dintre morți scăpa în întregime minții lor. Pe măsură ce se scurgeau zilele, Petru, Iacob și Ioan au ajuns să înțeleagă mai bine unele dintre aceste întrebări amintindu-și de experiența lor de pe muntele transfigurării.

Pe toată durata asocierii lor cu Maestrul, cei doisprezece nu au avut decât rare prilejuri de a vedea privirea fulgerătoare a lui Iisus și de a auzi cuvinte de dojană atât de vii precum cele adresate lui Petru și celorlalți apostoli cu această ocazie. Iisus fusese întotdeauna răbdător în fața imperfecțiunilor lor omenești, dar el nu a fost la fel și în fața amenințării iminente împotriva programului său care implica executarea voii Tatălui său în legătură cu restul carierei lui pământești. Apostolii au fost realmente zăpăciți; ei erau stupefiați și îngroziți. Nu găseau cuvinte pentru a-și exprima amărăciunea. Încet-încet, ei au început să înțeleagă ceea ce trebuia să îndure Maestrul, precum și necesitatea ca ei să treacă prin aceste încercări odată cu el; însă ei nu s-au trezit la realitatea acestor evenimente viitoare decât la mult timp după aceste prime aluzii la tragedia amenințătoare a celor din urmă zile din viața sa.

Iisus și cei doisprezece au plecat apoi în tăcere către tabăra lor din Parcul Magadanului, trecând prin Capernaum. În cursul acestei după-amiezi, deși ei nu au conversat deloc cu Iisus, au vorbit mult între ei, în vreme ce Andrei stătea de vorbă cu Maestrul.

8. ACASĂ LA PETRU

Sosiți la Capernaum la revărsatul zorilor, ei s-au dus direct să ia masa de seară la Simon Petru, trecând pe niște străzi puțin circulante. În timp ce David Zebedeu se pregătea să îi ducă de partea cealaltă a lacului, ei zăboveau la Simon acasă. Privind drept în ochii lui Petru și ai apostolilor, Iisus i-a întrebat: „Pe când mergeați împreună în această după-amiază, despre ce discutați voi atâta de serios?” Apostolii au tăcut din gură, căci mulți dintre ei continuaseră discuția începută lângă muntele Hermon, despre pozițiile pe care le vor ocupa în regatul ce va fi să vină, despre cine va fi cel mai mare și așa mai departe. Știind ceea ce ocupase gândurile lor în ziua aceea, Iisus a făcut semn unuia dintre micuții lui Petru, l-a așezat printre ei și a zis: În adevăr, în adevăr, vă zic, dacă nu o să vă schimbați radical purtarea și nu o să semănați mai mult cu copilul acesta, veți face prea puțin progrese în împărăția cerurilor. Cine se va smeri și va semăna cu acest micuț, va deveni cel mai mare în împărăția cerurilor. Și cine primește un copilăș, mă primește pe mine. Iar cine mă primește pe mine îl primește și pe Cel care m-a trimis. Dacă vreți să fiți primii în regat, căutați să duceți aceste bune adevăruri fraților voștri întru carne. Însă, în cazul în care cineva face pe vreunul dintre acești copilăși să se împiedice, mai bine ar fi pentru el dacă i s-ar lega o piatră de gât o piatră de moară și ar fi azvârlit în mare. Dacă lucrurile pe care le faceți cu mâinile voastre și pe care le vedeți cu ochii voștri ofensează cumva progresul împărăției cerurilor, jertfiți-i

only that they bravely follow.

158:7.7 (1760.4) Slowly the twelve were grasping the idea that Jesus was telling them something about the possibility of his dying. They only vaguely comprehended what he said about his death, while his statement about rising from the dead utterly failed to register in their minds. As the days passed, Peter, James, and John, recalling their experience upon the mount of the transfiguration, arrived at a fuller understanding of certain of these matters.

158:7.8 (1760.5) In all the association of the twelve with their Master, only a few times did they see that flashing eye and hear such swift words of rebuke as were administered to Peter and the rest of them on this occasion. Jesus had always been patient with their human shortcomings, but not so when faced by an impending threat against the program of implicitly carrying out his Father's will regarding the remainder of his earth career. The apostles were literally stunned; they were amazed and horrified. They could not find words to express their sorrow. Slowly they began to realize what the Master must endure, and that they must go through these experiences with him, but they did not awaken to the reality of these coming events until long after these early hints of the impending tragedy of his latter days.

158:7.9 (1761.1) In silence Jesus and the twelve started for their camp at Magadan Park, going by way of Capernaum. As the afternoon wore on, though they did not converse with Jesus, they talked much among themselves while Andrew talked with the Master.

8. AT PETER'S HOUSE

158:8.1 (1761.2) Entering Capernaum at twilight, they went by unfrequented thoroughfares directly to the home of Simon Peter for their evening meal. While David Zebedee made ready to take them across the lake, they lingered at Simon's house, and Jesus, looking up at Peter and the other apostles, asked: "As you walked along together this afternoon, what was it that you talked about so earnestly among yourselves?" The apostles held their peace because many of them had continued the discussion begun at Mount Hermon as to what positions they were to have in the coming kingdom; who should be the greatest, and so on. Jesus, knowing what it was that occupied their thoughts that day, beckoned to one of Peter's little ones and, setting the child down among them, said: "Verily, verily, I say to you, except you turn about and become more like this child, you will make little progress in the kingdom of heaven. Whosoever shall humble himself and become as this little one, the same shall become greatest in the kingdom of heaven. And whoso receives such a little one receives me. And they who receive me receive also Him who sent me. If you would be first in the kingdom, seek to minister these good truths to your brethren in the flesh. But whosoever causes one of these little ones to stumble, it would be better for him if a millstone were hanged about his neck and he were cast into the sea. If the things you do with your hands, or the things you see with your eyes give offense in the progress of the kingdom, sacrifice these cherished idols, for it is better

pe acești idoli îndrăgiți; căci mai bine este să intri în regat fiind lipsit de multe dintre lucrurile pe care le iubești în viață decât să te agăți de acești idoli și să te pomenești exclus din regat. Dar mai presus de toate, vedeți să nu îi disprețuiți pe nici unul dintre acești micuți, căci îngerii lor privesc mereu chipurile oștirilor celeste.”

Când Iisus a terminat de vorbit, el i-a urcat pe toți într-o barcă și au trecut până la Magadan, pe partea cealaltă a lacului.

to enter the kingdom minus many of the beloved things of life rather than to cling to these idols and find yourself shut out of the kingdom. But most of all, see that you despise not one of these little ones, for their angels do always behold the faces of the heavenly hosts.”

158:8.2 (1761.3) When Jesus had finished speaking, they entered the boat and sailed across to Magadan.

Capitolul 159. Turneul din decapolis

⇨ 158

CARTEA URANTIA

160 ⇨

PARTE IV. VIAȚA ȘI ÎNVĂȚĂTURILE LUI IISUS

CAPITOLUL 159 TURNUL DIN DECAPOLIS

Secțiuni

Introduction

1. Predica despre iertare
2. Predicatorul străin
3. Instrucțiunile pentru învățători și pentru credincioși
4. Convorbirea cu Nataniel
5. Caracterul pozitiv al religiei lui Iisus
6. Întoarcerea la Magadan

PAPER 159 THE DECAPOLIS TOUR

SECTIONS

Introduction

1. The Sermon on Forgiveness
2. The Strange Preacher
3. Instruction for Teachers and Believers
4. The Talk with Nathaniel
5. The Positive Nature of Jesus' Religion
6. The Return to Magadan

Introduction

CÂND Iisus și cei doisprezece au sosit în Parcul Magadanului, au găsit acolo, așteptându-i, un grup de aproape o sută de evangheliști și de ucenici, inclusiv corpul evanghelic feminin. Ei erau pregătiți să plece de îndată în turul de propovăduire și de predicare din Decapolis.

În această dimineață de joi, 18 august, Maestrul i-a reunit pe discipolii lui și a poruncit ca fiecare dintre apostolii săi să se asocieze cu câte unul dintre cei doisprezece evangheliști, apoi ca alți evangheliști să li se alăture, iar cele douăsprezece grupuri astfel constituite să se ducă să lucreze în orașele și satele Decapolisului. Cât despre corpul evanghelic feminin și ceilalți ucenici, el le-a ordonat să rămână cu el. Iisus le-a acordat discipolilor săi patru săptămâni pentru a face acest turneu și le-a poruncit să revină la Magadan cel mai târziu vineri 16 septembrie. El a făgăduit ca între timp să le facă frecvent vizite. În cursul acestei luni, cele douăsprezece grupuri au activat în Gerasa, Gamala, Hipos, Zafon, Gadara, Abila, Edrei, Philadelphia, Hesbon, Dium, Scythopolis și în multe alte orașe. În cursul acestui turneu nu a avut loc nici o vindecare miraculoasă și nu s-a produs nici un eveniment extraordinar.

1. PREDICA DESPRE IERTARE

Într-o seară la Hippos, ca răspuns la întrebarea unui discipol, Iisus i-a învățat lecția despre iertare. Maestrul a zis:

INTRODUCTION

159:0.1 (1762.1) WHEN Jesus and the twelve arrived at Magadan Park, they found awaiting them a group of almost one hundred evangelists and disciples, including the women's corps, and they were ready immediately to begin the teaching and preaching tour of the cities of the Decapolis.

159:0.2 (1762.2) On this Thursday morning, August 18, the Master called his followers together and directed that each of the apostles should associate himself with one of the twelve evangelists, and that with others of the evangelists they should go out in twelve groups to labor in the cities and villages of the Decapolis. The women's corps and others of the disciples he directed to remain with him. Jesus allotted four weeks to this tour, instructing his followers to return to Magadan not later than Friday, September 16. He promised to visit them often during this time. In the course of this month these twelve groups labored in Gerasa, Gamala, Hippos, Zaphon, Gadara, Abila, Edrei, Philadelphia, Heshbon, Dium, Scythopolis, and many other cities. Throughout this tour no miracles of healing or other extraordinary events occurred.

1. THE SERMON ON FORGIVENESS

159:1.1 (1762.3) One evening at Hippos, in answer to a disciple's question, Jesus taught the lesson on forgiveness. Said the Master:

"Dacă un om mărinimos are o sută de oi, iar dacă una dintre ele se rătăcește, nu le va părăsi el pe celelalte nouăzeci și nouă plecând în căutarea celei ce s-a rătăcit? Dacă este un bun păstor, nu își va continua el căutările până ce va fi găsit-o? Atunci, când păstorul regăsește oaia pierdută, o pune pe umăr, și se înapoiază acasă bucurându-se și strigând în trecere prietenilor și vecinilor lui: 'Bucurați-vă odată cu mine, căci mi-am găsit oaia pierdută.' Eu proclam că mai multă bucurie este în cer pentru un păcătos care se căiește decât pentru cei nouăzeci și nouă care nu au nevoie să se căiască. Totuși, nu este conform cu voia Tatălui meu din ceruri ca unul dintre acești micuți să se rătăcească, și cu atât mai puțin ca el să piară. În religia voastră, Dumnezeu îi poate primi pe păcătoșii care se căiesc; în evanghelia împărăției, Tatăl merge în căutarea lor chiar și mai înainte ca ei să se fi gândit să se căiască.

"Tatăl care este în ceruri își iubește copiii, și de aceea voi ar trebui să vă iubiți unii pe ceilalți. Tatăl care este în ceruri vă iartă păcatele; voi ar trebui deci să învățați să vă iertați unii pe alții. Dacă fratele tău păcătuiește contra ta, mergi către el și arată-i greșeala cu tact și cu răbdare. Fă toate acestea față în față. Dacă vrea să te asculte, atunci, ți-ai câștigat fratele. Însă, dacă fratele tău refuză să te audă, dacă stăruie în greșeala sa, mai întoarce-te o dată la el, aducând cu tine unul sau doi prieteni comuni, pentru a avea doi sau trei martori care să confirme mărturia ta și să dovedească că tu ai tratat cu justețe și cu îndurare pe fratele tău care ți-a făcut un rău. După aceea, dacă el refuză să îi asculte pe prietenii tăi, poți să spui toată povestea congregației, și apoi, dacă el refuză să o asculte, lasă fraternitatea să ia măsura pe care o consideră înțeleaptă; lasă-l pe acest membru indisciplinat să devină un proscris al regatului. Voi nu puteți pretinde să judecați sufletul tovarășilor voștri, și în vreme ce nu vă este permis să iertați păcate sau să îndrăzniți să uzurpați în vreun alt fel prerogativele supraveghetorilor din oștirile celeste; în schimb, v-a fost încredințată menținerea ordinii temporare în regatul de pe Pământ. În vreme ce voi nu sunteți autorizați să vă amestecați în decretele divine privitoare la viața veșnică, voi veți rezolva problemele de conduită în măsura în care ele privesc bunăstarea temporară a fraternității pe Pământ. Astfel, pentru toate aceste probleme legate de disciplina fraternității, tot ceea ce veți decreta pe Pământ va fi acceptat și în cer. Deși nu puteți determina destinul etern al individului, voi sunteți autorizați să elaborați legi în ceea ce privește conduita grupului, căci, acolo unde doi sau trei dintre voi sunt de acord în legătură cu oricare dintre aceste lucruri și mi se adresează mie, voi veți fi ascultați dacă această rugămintă nu este incompatibilă cu voia Tatălui meu care este în ceruri. Și toate acestea sunt întotdeauna adevărate, căci, acolo unde doi sau trei credincioși sunt laolaltă, eu sunt acolo în mijlocul lor."

La Hipos, Simon Petru era apostolul răspunzător pentru evangheliști. Când l-a auzit pe Iisus vorbind astfel, l-a întrebat: „Doamne, de câte ori ar trebui să îl iert pe un frate care păcătuiește împotriva mea? Până să se facă de șapte ori?” Iisus i-a răspuns lui Petru: „Nu numai de șapte ori, ci de șaptezeci și șapte de ori. Astfel, împărăția cerurilor se poate compara cu un anumit rege care a ordonat verificarea conturilor intendenților săi. Când s-a început examinarea, a fost

159:1.2 (1762.4) "If a kindhearted man has a hundred sheep and one of them goes astray, does he not immediately leave the ninety and nine and go out in search of the one that has gone astray? And if he is a good shepherd, will he not keep up his quest for the lost sheep until he finds it? And then, when the shepherd has found his lost sheep, he lays it over his shoulder and, going home rejoicing, calls to his friends and neighbors, 'Rejoice with me, for I have found my sheep that was lost.' I declare that there is more joy in heaven over one sinner who repents than over ninety and nine righteous persons who need no repentance. Even so, it is not the will of my Father in heaven that one of these little ones should go astray, much less that they should perish. In your religion God may receive repentant sinners; in the gospel of the kingdom the Father goes forth to find them even before they have seriously thought of repentance.

159:1.3 (1762.5) "The Father in heaven loves his children, and therefore should you learn to love one another; the Father in heaven forgives you your sins; therefore should you learn to forgive one another. If your brother sins against you, go to him and with tact and patience show him his fault. And do all this between you and him alone. If he will listen to you, then have you won your brother. But if your brother will not hear you, if he persists in the error of his way, go again to him, taking with you one or two mutual friends that you may thus have two or even three witnesses to confirm your testimony and establish the fact that you have dealt justly and mercifully with your offending brother. Now if he refuses to hear your brethren, you may tell the whole story to the congregation, and then, if he refuses to hear the brotherhood, let them take such action as they deem wise; let such an unruly member become an outcast from the kingdom. While you cannot pretend to sit in judgment on the souls of your fellows, and while you may not forgive sins or otherwise presume to usurp the prerogatives of the supervisors of the heavenly hosts, at the same time, it has been committed to your hands that you should maintain temporal order in the kingdom on earth. While you may not meddle with the divine decrees concerning eternal life, you shall determine the issues of conduct as they concern the temporal welfare of the brotherhood on earth. And so, in all these matters connected with the discipline of the brotherhood, whatsoever you shall decree on earth, shall be recognized in heaven. Although you cannot determine the eternal fate of the individual, you may legislate regarding the conduct of the group, for, where two or three of you agree concerning any of these things and ask of me, it shall be done for you if your petition is not inconsistent with the will of my Father in heaven. And all this is ever true, for, where two or three believers are gathered together, there am I in the midst of them."

159:1.4 (1763.1) Simon Peter was the apostle in charge of the workers at Hippos, and when he heard Jesus thus speak, he asked: "Lord, how often shall my brother sin against me, and I forgive him? Until seven times?" And Jesus answered Peter: "Not only seven times but even to seventy times and seven. Therefore may the kingdom of heaven be likened to a certain king who ordered a financial reckoning with his stewards. And when they had begun to conduct this examination of accounts, one of his chief retainers was brought before him confessing

adus în fața lui unul dintre principalii săi administratori, care a recunoscut că datora zece mii de talanți regelui. Acest funcționar de la curte invoca faptul că trecuse prin momente grele și că nu avea cu ce să își îndeplinească obligațiile. Atunci, regele a ordonat să i se confiscă bunurile și să i se vândă copiii ca sclavi pentru a-și plăti datoria. Când marele econom a auzit această judecată severă, el a căzut cu fața la pământ înaintea regelui și l-a implorat să fie milostiv și să îi acorde o amânare zicând: 'Doamne, ai puțin mai multă răbdare cu mine, și voi plăti înapoi totul.' Regele l-a privit pe slujitorul acesta neglijent și pe familia sa și a fost mișcat de compasiune. El a dat ordin să fie scutit în întregime de datoria sa.

După ce a primit astfel îndurarea și iertarea regelui, intendentul șef s-a reîntors la treburile sale și, găsindu-l pe unul dintre subordonații săi care îi datora modesta sumă de o sută de dinari, l-a înșfăcat de gât și i-a spus: 'Plătește-mi tot ceea ce îmi datorezi.' Atunci subintendentul a căzut cu fața la pământ înaintea economului șef și l-a rugat spunând: 'Ai numai puțină răbdare cu mine, și în curând îți voi putea plăti.' Dar economul nu a vrut să se arate îndurător față de subordonatul său și l-a băgat la închisoare până la înapoierea datoriei sale. Văzând ceea ce se petrecuse, colegii slujitorului au fost atât de supărați că s-au dus să raporteze episodul regelui, domnul și stăpânul lor. Când regele a aflat de acțiunea intendentului său șef, a cerut să se înfățișeze înaintea sa acest om nerecunoscător și neîndurător, și i-a zis: 'Tu ești un intendent josnic și nevrednic. Când ai căutat compasiune, eu te-am scutit gratuit de întreaga-ți datorie. De ce nu ai fost îndurător față de subordonatul tău așa cum eu am fost eu față de tine?' Și regele a fost cuprins de o asemenea furie încât l-a dat pe ingratul econom gardienilor pentru a fi deținut până la plățirea completă a întregii sale datorii. Tot astfel, Tatăl meu celost va arăta mai multă îndurare celor care sunt cu mărinimie îndurători față de aproapele lor. Cum să vă puteți voi apropia de Dumnezeu cerându-i să vă scuze imperfecțiunile dacă aveți obiceiul de a sancționa aceste aceleași slăbiciuni umane la frații voștri care se fac vinovați? Eu v-am zis tuturor: Ați primit gratuit lucrurile bune ale regatului; dăruiti-le deci gratuit tovarășilor voștri pământeni."

Acesta este felul în care a indicat Iisus primejdii și a ilustrat in Justiția judecătii personale îndreptată asupra aproapelui vostru. Trebuie ca disciplina să fie menținută și ca justiția să fie administrată, dar, în toate chestiunile, înțelepciunea fraternității ar trebui să prevaleze. Iisus a conferit autoritate legislativă și judecătorească grupului, iar nu indivizilor. Și această aceeași autoritate atribuită grupului nu trebuie să fie exercitată sub formă personală. Verdictul unui individ comportă întotdeauna riscul de a fi falsificat de prejudecăți sau deformat de patimă. Judecata colectivă are mai multe șanse de a înlătura pericolele și de a elimina injustețea părtinirilor personale. Iisus a căutat întotdeauna să minimalizeze elementele de in Justiție, de represalii și de răzbunare.

[Folosirea numărului șaptezeci și șapte, pentru a ilustra îndurarea și toleranța, a fost luată din pasajele Scripturilor privitoare la exultarea lui Lemec în fața armelor metalice ale fiului său Tubal-Cain. Comparând aceste instrumente superioare cu cele ale dușmanilor săi, el a exclamat: „În cazul în care Cain, fără arme în mână, a fost răzbutat de șapte ori, eu voi răzbutat

that he owed his king ten thousand talents. Now this officer of the king's court pleaded that hard times had come upon him, and that he did not have wherewith to pay this obligation. And so the king commanded that his property be confiscated, and that his children be sold to pay his debt. When this chief steward heard this stern decree, he fell down on his face before the king and implored him to have mercy and grant him more time, saying, 'Lord, have a little more patience with me, and I will pay you all.' And when the king looked upon this negligent servant and his family, he was moved with compassion. He ordered that he should be released, and that the loan should be wholly forgiven.

159:1.5 (1763.2) "And this chief steward, having thus received mercy and forgiveness at the hands of the king, went about his business, and finding one of his subordinate stewards who owed him a mere hundred denarii, he laid hold upon him and, taking him by the throat, said, 'Pay me all you owe.' And then did this fellow steward fall down before the chief steward and, beseeching him, said: 'Only have patience with me, and I will presently be able to pay you.' But the chief steward would not show mercy to his fellow steward but rather had him cast in prison until he should pay his debt. When his fellow servants saw what had happened, they were so distressed that they went and told their lord and master, the king. When the king heard of the doings of his chief steward, he called this ungrateful and unforgiving man before him and said: 'You are a wicked and unworthy steward. When you sought for compassion, I freely forgave you your entire debt. Why did you not also show mercy to your fellow steward, even as I showed mercy to you?' And the king was so very angry that he delivered his ungrateful chief steward to the jailers that they might hold him until he had paid all that was due. And even so shall my heavenly Father show the more abundant mercy to those who freely show mercy to their fellows. How can you come to God asking consideration for your shortcomings when you are wont to chastise your brethren for being guilty of these same human frailties? I say to all of you: Freely you have received the good things of the kingdom; therefore freely give to your fellows on earth."

159:1.6 (1764.1) Thus did Jesus teach the dangers and illustrate the unfairness of sitting in personal judgment upon one's fellows. Discipline must be maintained, justice must be administered, but in all these matters the wisdom of the brotherhood should prevail. Jesus invested legislative and judicial authority in the *group*, not in the *individual*. Even this investment of authority in the group must not be exercised as personal authority. There is always danger that the verdict of an individual may be warped by prejudice or distorted by passion. Group judgment is more likely to remove the dangers and eliminate the unfairness of personal bias. Jesus sought always to minimize the elements of unfairness, retaliation, and vengeance.

159:1.7 (1762.9) [The use of the term seventy-seven as an illustration of mercy and forbearance was derived from the Scriptures referring to Lamech's exultation because of the metal weapons of his son Tubal-Cain, who, comparing these superior instruments with those of his enemies, exclaimed: "If Cain, with no weapon in his hand, was avenged seven times, I shall now be

acum de şaptezeci şi şapte de ori.”]

avenged seventy-seven.”]

2. PREDICATORUL STRĂIN

Iisus s-a dus în Gamala pentru a-l vizita pe Ioan şi pe toţi cei care lucrau acolo cu el. În seara aceea, după şedinţa de întrebări şi răspunsuri, Ioan i-a zis lui Iisus: „Maestre, am fost ieri la Aştarot să văd un om care propovăduia în numele tău şi care pretindea chiar şi că el era capabil să alunge demonii. Or, acest om nu a fost niciodată cu noi, şi nici nu ne urmează; i-am interzis deci să facă aşa ceva.” Atunci Iisus zise: „Nu îi interzice. Nu înţelegi că evanghelia împărăţiei va fi curând proclamată în toată lumea? Oare cum poţi tu spera că toţi cei care cred în evanghelie vor fi supuşi îndrumărilor tale? Bucură-te de faptul că învăţătura noastră a început deja în afara limitelor influenţei noastre personale. Nu vezi tu, Ioane, că aceia care pretind că fac mari opere în numele meu vor sfârşi prin a susţine cauza noastră? Desigur că ei nu se vor grăbi să mă vorbească de rău. Fiul meu, în asemenea chestiuni, ai face mai bine să socoteşti că oricine nu este contra noastră este cu noi. În generaţiile viitoare, mulţi oameni care nu sunt în întregime demni vor face lucruri ciudate în numele meu, dar nu le voi interzice aceasta. Eu ţi spun că, şi dacă dai o cană de apă rece unui suflet însetat, mesagerii Tatălui vor înregistra întotdeauna acest serviciu făcut din dragoste.”

Această îndrumare l-a lăsat pe Ioan într-o mare nedumerire. Nu îl auzise oare pe Maestru spunând: „Cine nu este cu mine este împotriva mea?” El nu a înţeles atunci că Iisus făcuse, atunci, aluzie la relaţiile personale ale omului cu învăţăturile spirituale ale regatului, în vreme ce, în cazul prezent, el vorbea de vastele relaţii exterioare dintre credincioşi; aceste raporturi sociale erau privitoare la chestiunile de control administrativ şi de putere juridică a unui grup de credincioşi asupra unui alt grup, factori care trebuiau să sfârşească prin a constitui fraternitatea mondială viitoare.

Ioan a descris adesea această experienţă în legătură cu lucrările sale ulterioare pentru regat. Cu toate acestea, apostolii s-au ofensat de multe ori la vederea unor străini care aveau îndrăzneala de a propovădui în numele Maestrului. Li s-a părut întotdeauna incorect că nişte oameni care nu au stat niciodată aşezaţi la picioarele lui Iisus îndrăznesc să propovăduiască în numele lui.

Omul căruia Ioan îi interzisese să propovăduiască şi să lucreze în numele lui Iisus nu a ținut în nici un fel cont de porunca apostolului. El şi-a continuat fără înconjur eforturile şi a format un grup considerabil de credincioşi în Kanata înainte de a pleca către Mesopotamia. Omul acesta, pe nume Aden, fusese făcut să creadă în Iisus de mărturia nebunului pe care Iisus îl vindecase aproape de Kheresa, şi care crezuse cu atâta încredinţare că aşa-zisele spirite rele izgonite afară din el de Maestru intraseră în turma de porci şi o mănase în gol peste marginea falezei.

3. INSTRUCȚIUNILE PENTRU ÎNVĂȚĂTORI ŞI PENTRU CREDINCIOŞI

2. THE STRANGE PREACHER

^{159:2.1 (1764.3)} Jesus went over to Gamala to visit John and those who worked with him at that place. That evening, after the session of questions and answers, John said to Jesus: “Master, yesterday I went over to Ashtaroth to see a man who was teaching in your name and even claiming to be able to cast out devils. Now this fellow had never been with us, neither does he follow after us; therefore I forbade him to do such things.” Then said Jesus: “Forbid him not. Do you not perceive that this gospel of the kingdom shall presently be proclaimed in all the world? How can you expect that all who will believe the gospel shall be subject to your direction? Rejoice that already our teaching has begun to manifest itself beyond the bounds of our personal influence. Do you not see, John, that those who profess to do great works in my name must eventually support our cause? They certainly will not be quick to speak evil of me. My son, in matters of this sort it would be better for you to reckon that he who is not against us is for us. In the generations to come many who are not wholly worthy will do many strange things in my name, but I will not forbid them. I tell you that, even when a cup of cold water is given to a thirsty soul, the Father’s messengers shall ever make record of such a service of love.”

^{159:2.2 (1764.4)} This instruction greatly perplexed John. Had he not heard the Master say, “He who is not with me is against me”? And he did not perceive that in this case Jesus was referring to man’s personal relation to the spiritual teachings of the kingdom, while in the other case reference was made to the outward and far-flung social relations of believers regarding the questions of administrative control and the jurisdiction of one group of believers over the work of other groups which would eventually compose the forthcoming world-wide brotherhood.

^{159:2.3 (1765.1)} But John oftentimes recounted this experience in connection with his subsequent labors in behalf of the kingdom. Nevertheless, many times did the apostles take offense at those who made bold to teach in the Master’s name. To them it always seemed inappropriate that those who had never sat at Jesus’ feet should dare to teach in his name.

^{159:2.4 (1765.2)} This man whom John forbade to teach and work in Jesus’ name did not heed the apostle’s injunction. He went right on with his efforts and raised up a considerable company of believers at Kanata before going on into Mesopotamia. This man, Aden, had been led to believe in Jesus through the testimony of the demented man whom Jesus healed near Kheresa, and who so confidently believed that the supposed evil spirits which the Master cast out of him entered the herd of swine and rushed them headlong over the cliff to their destruction.

3. INSTRUCTION FOR TEACHERS AND BELIEVERS

În Edrei, unde lucrau Toma și asociații săi, Iisus a petrecut o zi și o noapte. În cursul discuției de seară, el a exprimat principiile care trebuiau să îi călăuzească pe cei care predică adevărul și îi însușesc pe toți cei care propovăduiesc evanghelia împărăției. Iată, rezumată în limbaj modern, lecția pe care a predat-o Iisus:

Respectați întotdeauna personalitatea omului. O cauză justă nu trebuie niciodată să fie promovată cu forță; victoriile spirituale se câștigă numai cu puterea spirituală. Acest injoncțiune contra folosirii influențelor materiale se aplică atât forței psihice, cât și celei fizice. Nu trebuie folosite nici argumente coplesitoare nici superioritate mentală pentru a constrânge bărbații și femeile să intre în regat. Minte umană nu trebuie nici zdrobită doar de greutatea logică nici intimidată de o elocvență iscusită. Deși emoția, ca factor din deciziile umane, nu poate fi pe de-a-ntregul eliminată, oricine vrea să facă să progreseze cauza regatului nu ar trebui să facă direct apel la ea. Faceți apel direct la spiritul divin care locuiește în mintea oamenilor, și nu la frică, la milă sau la un simplu simțământ. Făcând apel la oameni fiți echitabili; controlați-vă și rămâneți cum trebuie în rezervă; respectați cum se cuvine personalitatea elevilor voștri. Amintiți-vă ce v-am zis: „Iată, stau la poartă și bat, și dacă oricine vrea să deschidă, eu voi intra.”

Inițiindu-i pe oameni în regat, nu diminuați și nu distrugeți respectul lor față de ei înșiși. Respectul de sine împins la exces poate să distruge umilința potrivită și să se transforme în orgoliu, în vanitate și în aroganță; dar pierderea respectului de sine duce adesea la paralizia voinței. Această evanghelie are drept țel restabilirea respectului de sine la cei care l-au pierdut și de a-i pune frâu la cei care îl au. Să nu faceți greșeala de vă gândi numai la a condamna ceea ce este rău în viața elevilor voștri; nu omiteți recunoașterea de bunăvoie, în viața lor, a lucrurilor cele mai demne de laudă. Nu uitați că nu mă va opri din restabilirea respectului de sine la cei care l-au pierdut și care doresc realmente să îl recâștige.

Aveți grijă să nu răniți respectul de sine al sufletelor timide și temătoare. Nu vă îngăduiți să fiți sarcastici pe seama fraților mei candidați, nici cinici cu copiii mei înfricoșați. Indolența distruge respectul de sine; deci, recomandați fraților voștri să se ocupe întotdeauna activ de sarcinile pe care ei le-au ales și nu neglijați nici un efort de a oferi de lucru celor care nu sunt angajați.

Să nu vă faceți niciodată vinovați de folosirea unor tactici nedemne cum ar fi aceea de a înfricoșa bărbații și femeile în încercarea de a-i face să intre în regat. Un tată iubitor nu îi înfricoșează pe copiii săi pentru ai face să se supună justelor sale exigențe.

Copiii regatului vor sfârși prin a înțelege clar că puternicele senzații emotive nu sunt echivalente cu indicațiile spiritului divin. Când o puternică și ciudată impresie vă împinge să faceți un lucru sau să vă duceți într-un anumit loc, aceasta nu înseamnă în mod necesar că astfel de impulsuri sunt indicații ale spiritului interior.

Avertizați pe toți credincioșii în ceea ce privește această zonă de conflict care trebuie traversată pentru a trece de la viața așa cum este ea trăită în carne la viața superioară așa cum este ea trăită în spirit. Pentru

159:3.1 (1765.3) At Edrei, where Thomas and his associates labored, Jesus spent a day and a night and, in the course of the evening's discussion, gave expression to the principles which should guide those who preach truth, and which should activate all who teach the gospel of the kingdom. Summarized and restated in modern phraseology, Jesus taught:

159:3.2 (1765.4) Always respect the personality of man. Never should a righteous cause be promoted by force; spiritual victories can be won only by spiritual power. This injunction against the employment of material influences refers to psychic force as well as to physical force. Overpowering arguments and mental superiority are not to be employed to coerce men and women into the kingdom. Man's mind is not to be crushed by the mere weight of logic or overawed by shrewd eloquence. While emotion as a factor in human decisions cannot be wholly eliminated, it should not be directly appealed to in the teachings of those who would advance the cause of the kingdom. Make your appeals directly to the divine spirit that dwells within the minds of men. Do not appeal to fear, pity, or mere sentiment. In appealing to men, be fair; exercise self-control and exhibit due restraint; show proper respect for the personalities of your pupils. Remember that I have said: "Behold, I stand at the door and knock, and if any man will open, I will come in."

159:3.3 (1765.5) In bringing men into the kingdom, do not lessen or destroy their self-respect. While overmuch self-respect may destroy proper humility and end in pride, conceit, and arrogance, the loss of self-respect often ends in paralysis of the will. It is the purpose of this gospel to restore self-respect to those who have lost it and to restrain it in those who have it. Make not the mistake of only condemning the wrongs in the lives of your pupils; remember also to accord generous recognition for the most praiseworthy things in their lives. Forget not that I will stop at nothing to restore self-respect to those who have lost it, and who really desire to regain it.

159:3.4 (1765.6) Take care that you do not wound the self-respect of timid and fearful souls. Do not indulge in sarcasm at the expense of my simple-minded brethren. Be not cynical with my fear-ridden children. Idleness is destructive of self-respect; therefore, admonish your brethren ever to keep busy at their chosen tasks, and put forth every effort to secure work for those who find themselves without employment.

159:3.5 (1766.1) Never be guilty of such unworthy tactics as endeavoring to frighten men and women into the kingdom. A loving father does not frighten his children into yielding obedience to his just requirements.

159:3.6 (1766.2) Sometime the children of the kingdom will realize that strong feelings of emotion are not equivalent to the leadings of the divine spirit. To be strongly and strangely impressed to do something or to go to a certain place, does not necessarily mean that such impulses are the leadings of the indwelling spirit.

159:3.7 (1766.3) Forewarn all believers regarding the fringe of conflict which must be traversed by all who pass from the life as it is lived in the flesh to the higher life as it is lived in the spirit. To those who live quite wholly within

cei care trăiesc într-unul sau într-altul dintre aceste două regate, sunt puține conflictele sau confuzia, dar toți sunt condamnați să încerce într-un grad mai mare sau mai mic sentimentul de incertitudine în perioada de tranziție dintre cele două nivele de existență. Intrând în regat voi nu puteți nici scăpa de responsabilitățile lui, nici să vă feriți de obligațiile lui; dar nu uitați că jugul evangheliei este ușor de purtat iar povara adevărului este lejeră.

Lumea este plină de suflete înfometate care trăiesc în foamete chiar în prezența pâinii vieții; oamenii mor căutându-l pe Dumnezeu care locuiește totuși în ei. Ei caută comorile regatului cu o inimă plină de dorințe și cu un mers obosit, în timp ce sunt toți în apropierea imediată a credinței vii. Credința este pentru religie ceea ce sunt pânzele pentru corabie; ea este un plus de putere, și nu o povară suplimentară a vieții. Unica lupă a celor care intră în regat este de a duce lupta bună a credinței. Credinciosul nu are decât o singură bătălie de purtat, și aceea este contra îndoielii - contra necredinței.

Predicând evanghelia împărăției, voi propovăduiți de-a dreptul prietenia cu Dumnezeu, iar această comuniune va prezenta o atracție egală pentru bărbați și pentru femei; și unii și ceilalți vor găsi în ea ceea ce satisface în modul cel mai veritabil dorințele și idealurile lor caracteristice. Ziceți copiilor mei că eu nu numai că sunt sensibil la sentimentele lor și răbdător cu slăbiciunile lor, dar sunt și fără de milă pentru păcat și intolerant față de inechitate. Într-adevăr, eu sunt blând și umil în prezența Tatălui meu, dar și neîndurător și neînduplecat când există facere de rău premeditată și rebeliune nelegiuită împotriva Tatălui meu care este în ceruri.

Nu vi-l închipuiți pe Maestrul vostru ca pe un om al amărăciunilor. Generațiile viitoare vor cunoaște și radiația bucuriei noastre, antrenul bunăvoinței noastre și inspirația bunei noastre dispoziții. Noi proclamăm un mesaj de vești bune a căror putere transformatoare este molipsitoare. Religia noastră palpită de o nouă viață și de noi semnificații. Cei care acceptă această învățătură sunt pătrunși de bucurie și inima lor îi obligă să se bucure mereu. Cei care au o certitudine în legătură cu Dumnezeu trăiesc întotdeauna experiența unei fericiri tot mai mari.

Învățați pe toți credincioșii să evite să se reazeme pe suportul nesigur al falsei compasiuni. Nu poate fi clădit un caracter tare înduioșându-se de sine. Străduiți-vă cu toată sinceritatea să evitați influența înșelătoare a simplei comuniuni în mizerie. Extindeți simpatia voastră până la cei bravi și curajoși, fără a acorda un exces de milă sufletelor lașe, care abordează fără entuziasm încercările vieții. Nu oferiți consolări celor care se culcă la pământ în fața necazurilor fără nici o luptă. Nu simpatizați împreună cu tovarășii voștri neurmărend altceva decât să primiți simpatia lor în schimb.

Când asigurarea prezenței divine va deveni conștientă la copiii mei, credința lor le va lărgi mintea, le va înnobila sufletul, le va întări personalitatea, le va spori fericirea, le va aprofunda percepția spirituală și le va însufleți puterea de a iubi și de a fi iubiți.

Învățați-i pe toți credincioșii că faptul de a intra în regat nu îi va imuniza împotriva accidentelor timpului, nici contra catastrofelor obișnuite ale naturii. Credința în

either realm, there is little conflict or confusion, but all are doomed to experience more or less uncertainty during the times of transition between the two levels of living. In entering the kingdom, you cannot escape its responsibilities or avoid its obligations, but remember: The gospel yoke is easy and the burden of truth is light.

159:3.8 (1766.4) The world is filled with hungry souls who famish in the very presence of the bread of life; men die searching for the very God who lives within them. Men seek for the treasures of the kingdom with yearning hearts and weary feet when they are all within the immediate grasp of living faith. Faith is to religion what sails are to a ship; it is an addition of power, not an added burden of life. There is but one struggle for those who enter the kingdom, and that is to fight the good fight of faith. The believer has only one battle, and that is against doubt — unbelief.

159:3.9 (1766.5) In preaching the gospel of the kingdom, you are simply teaching friendship with God. And this fellowship will appeal alike to men and women in that both will find that which most truly satisfies their characteristic longings and ideals. Tell my children that I am not only tender of their feelings and patient with their frailties, but that I am also ruthless with sin and intolerant of iniquity. I am indeed meek and humble in the presence of my Father, but I am equally and relentlessly inexorable where there is deliberate evil-doing and the sinful rebellion against the will of my Father in heaven.

159:3.10 (1766.6) You shall not portray your teacher as a man of sorrows. Future generations shall know also the radiance of our joy, the buoyance of our good will, and the inspiration of our good humor. We proclaim a message of good news which is infectious in its transforming power. Our religion is throbbing with new life and new meanings. Those who accept this teaching are filled with joy and in their hearts are constrained to rejoice evermore. Increasing happiness is always the experience of all who are certain about God.

159:3.11 (1766.7) Teach all believers to avoid leaning upon the insecure props of false sympathy. You cannot develop strong characters out of the indulgence of self-pity; honestly endeavor to avoid the deceptive influence of mere fellowship in misery. Extend sympathy to the brave and courageous while you withhold overmuch pity from those cowardly souls who only halfheartedly stand up before the trials of living. Offer not consolation to those who lie down before their troubles without a struggle. Sympathize not with your fellows merely that they may sympathize with you in return.

159:3.12 (1766.8) When my children once become self-conscious of the assurance of the divine presence, such a faith will expand the mind, ennoble the soul, reinforce the personality, augment the happiness, deepen the spirit perception, and enhance the power to love and be loved.

159:3.13 (1767.1) Teach all believers that those who enter the kingdom are not thereby rendered immune to the accidents of time or to the ordinary catastrophes of nature. Believing the gospel will not prevent getting into

evanghelie nu vă va împiedica să aveți necazuri, dar va face să nu vă fie frică când vă vor asalta greutățile. Eu nu vă promit să vă scap de apele adversității; ceea ce promit este însă că le voi traversa pe toate cu voi.

Iisus a propovăduit și mai multe lucruri acestui grup de credincioși înainte ca ei să se pregătească pentru somnul de noapte. Toți cei care au auzit aceste cuvinte le-au păstrat cu grijă în inima lor, repetându-le adesea pentru edificarea apostolilor și a discipolilor care nu erau prezenți când au fost rostite.

4. CONVORBIREA CU NATANIEL

Iisus s-a dus apoi în Abila, unde lucrau Nataniel și asociații lui. Nataniel era foarte necăjit de unele declarații ale lui Iisus care păreau să aducă atingere autorității Scripturilor ebraice recunoscute. În consecință, în seara aceea, după ședința obișnuită de întrebări și răspunsuri, Nataniel l-a luat pe Iisus deoparte și l-a întrebat: „Maestre, ai tu suficientă încredere în mine pentru a mă face să cunosc adevărul asupra Scripturilor? Eu observ că tu ne propovăduiești numai o parte a Scripturilor sacre - după mine, cea mai bună - și deduc că respingi doctrina rabinilor care consideră cuvintele legii a fi chiar cuvintele lui Dumnezeu, și că ele erau cu Dumnezeu în cer, chiar și înainte de vremea lui Avraam și a lui Moise. Care este adevărul cu privire la Scripturi?” Când Iisus a auzit această întrebare a apostolului său nedumerit, a răspuns:

”Nataniele, ai judecat bine; eu nu văd Scripturile în aceeași lumină ca și rabinii. Am să îți vorbesc despre această chestiune cu condiția ca tu să nu divulgi aceste lucruri fraților tăi, căci nu sunt toți pregătiți să primească această învățătură. Cuvintele legii lui Moise și lecțiile Scripturilor nu existau înainte de Avraam. Doar foarte recent au fost Scripturile adunate în forma în care le posedăm astfel. Ele conțin ceea ce este mai bun în ideile cele mai elevate și în dorințele fierbinți ale poporului iudeu, dar și multe elemente care sunt departe de a reprezenta caracterul și învățăturile Tatălui care este în ceruri; de aceea trebuie să aleg, dintre cele mai bune învățături, acele adevăruri destinate să fie spicuite pentru evanghelia împărăției.

”Aceste scrieri sunt operele oamenilor, dintre care unii erau sfinți, iar alții mai puțin sfinți. Învățăturile acestor cărți reprezintă vederile și gradul de iluminare al epocii în care își au originea. Ca revelație a adevărului, se poate să te bizui mai mult pe ultimele cărți decât pe primele. Scripturile sunt eronate, iar originea lor este în întregime umană, dar nu trebuie să vă înșelați; ele constituie cea mai bună culegere de înțelepciune religioasă și de adevăruri spirituale care se pot găsi în prezent în lumea întreagă.

”Multe dintre aceste cărți nu au fost scrise de persoanele al căror nume îl poartă, dar aceasta nu infirmă în nici un fel valoarea adevărurilor pe care le conțin ele. Dacă povestea lui Iona nu ar fi reală, și chiar și dacă Iona nu ar fi trăit niciodată, profunde adevăruri ale acestei povestiri - iubirea lui Dumnezeu pentru

trouble, but it will insure that you shall be *unafraid* when trouble does overtake you. If you dare to believe in me and wholeheartedly proceed to follow after me, you shall most certainly by so doing enter upon the sure pathway to trouble. I do not promise to deliver you from the waters of adversity, but I do promise to go with you through all of them.

159:3.14 (1767.2) And much more did Jesus teach this group of believers before they made ready for the night's sleep. And they who heard these sayings treasured them in their hearts and did often recite them for the edification of the apostles and disciples who were not present when they were spoken.

4. THE TALK WITH NATHANIEL

159:4.1 (1767.3) And then went Jesus over to Abila, where Nathaniel and his associates labored. Nathaniel was much bothered by some of Jesus' pronouncements which seemed to detract from the authority of the recognized Hebrew scriptures. Accordingly, on this night, after the usual period of questions and answers, Nathaniel took Jesus away from the others and asked: "Master, could you trust me to know the truth about the Scriptures? I observe that you teach us only a portion of the sacred writings — the best as I view it — and I infer that you reject the teachings of the rabbis to the effect that the words of the law are the very words of God, having been with God in heaven even before the times of Abraham and Moses. What is the truth about the Scriptures?" When Jesus heard the question of his bewildered apostle, he answered:

159:4.2 (1767.4) "Nathaniel, you have rightly judged; I do not regard the Scriptures as do the rabbis. I will talk with you about this matter on condition that you do not relate these things to your brethren, who are not all prepared to receive this teaching. The words of the law of Moses and the teachings of the Scriptures were not in existence before Abraham. Only in recent times have the Scriptures been gathered together as we now have them. While they contain the best of the higher thoughts and longings of the Jewish people, they also contain much that is far from being representative of the character and teachings of the Father in heaven; wherefore must I choose from among the better teachings those truths which are to be gleaned for the gospel of the kingdom.

159:4.3 (1767.5) "These writings are the work of men, some of them holy men, others not so holy. The teachings of these books represent the views and extent of enlightenment of the times in which they had their origin. As a revelation of truth, the last are more dependable than the first. The Scriptures are faulty and altogether human in origin, but mistake not, they do constitute the best collection of religious wisdom and spiritual truth to be found in all the world at this time.

159:4.4 (1767.6) "Many of these books were not written by the persons whose names they bear, but that in no way detracts from the value of the truths which they contain. If the story of Jonah should not be a fact, even if Jonah had never lived, still would the profound truth of this narrative, the love of God for Nineveh and the so-called

Ninine și pentru așa-ziiși păgâni - nu ar fi mai puțin prețioase în ochii tuturor celor care îi iubesc pe semenii lor. Scripturile sunt sacre pentru că relatează gândurile și faptele oamenilor care îl căutau pe Dumnezeu și care au lăsat în aceste scrieri concepțiile lor cele mai elevate asupra dreptății, adevărului și sfințeniei. Scripturile conțin un număr mare, chiar foarte mare, de lucruri adevărate, dar în lumina învățăturii voastre prezente voi știți totodată că ele prezintă prea adesea într-o lumină falsă pe Tatăl care este în ceruri, Dumnezeul iubitor pe care eu am venit să îl revelez tuturor lumilor.

"Nathaniel, nu îți îngădui nici măcar o clipă să crezi poveștile Scripturilor care îți spun că Dumnezeul iubirii a ordonat strămoșilor tăi să pornească la bătălie și să îi masacreze pe dușmanii lor - bărbați, femei și copii. Asemenea povestiri sunt cuvinte ale oamenilor, oameni a căror sfințenie este îndoielnică; ele nu sunt cuvintele lui Dumnezeu. Scripturile au reflectat întotdeauna și vor reflecta întotdeauna statutul intelectual, moral și spiritual al autorilor lor. Nu ai remarcat tu că noțiunile despre Iehova cresc în frumusețe și în glorie în cursul scrierilor profetice de la Samuel la Isaia? Nu uitați că Scripturile sunt destinate instruirii religioase și îndrumării spirituale. Ele nu sunt opera istoricilor, nici a filozofilor.

"Lucrul cel mai deplorabil nu este numai această idee eronată cum că poveștile din Scripturi sunt absolut perfecte și învățătura lor infailibilă, ci mai degrabă confuzia cauzată de greșita lor interpretare de către scribi și farisei din Ierusalim, sclavi ai tradiției. În efortul lor hotărât de a rezista noilor învățături ale evangheliei împărăției, aceștia vor acum să proslăvească atât doctrina că Scripturile sunt inspirate, cât și falsa interpretare pe care le-o dau ei. Nathaniel, nu uita că revelarea adevărului de către Tatăl din ceruri nu se limitează nici la o generație, nici la un popor. Multe persoane care caută sincer adevărul au fost tulburate și descurajate, și încă vor mai fi, de către aceste doctrine ale perfecțiunii Scripturilor.

"Autoritatea adevărului rezidă în chiar spiritul care impregnează manifestările lui vii, iar nu în cuvintele moarte ale oamenilor unei alte generații, mai puțin luminate și presupuse inspirate. Chiar și dacă sfinții de odinioară au trăit vieți inspirate și împlinite spiritual, aceasta nu înseamnă că toate cuvintele lor au fost la fel de inspirate de spirit. Astăzi, noi nu consemnăm nimic în scris din învățăturile evangheliei împărăției, de teamă ca nu cumva după plecarea mea voi să nu vă împărțiți repede în grupuri care contestă adevărul din cauza diversității interpretărilor pe care le faceți asupra învățăturii mele. Pentru această generație, mai bine este ca noi să trăim aceste adevăruri, evitând totodată să le înregistrăm în scris.

"La seama la vorbele mele, Nathaniel; nimic din ceea ce a fost atins de natura umană nu poate fi considerat ca infailibil. Desigur, adevărul divin poate străluci prin mintea umană, dar întotdeauna cu o puritate relativă și cu o divinitate parțială. Creatura poate să dorească cu ardoare infailibilitatea, dar numai Creatorii o posedă.

"Însă cea mai mare greșeală a învățăturii privitoare la Scripturi este doctrina care le prezintă ca pe niște cărți oculte de mister și de înțelepciune pe care se încumetă să le interpreteze numai înțelepții națiunii. Revelațiile adevărului divin nu sunt pecetluite, decât prin

heathen, be none the less precious in the eyes of all those who love their fellow men. The Scriptures are sacred because they present the thoughts and acts of men who were searching for God, and who in these writings left on record their highest concepts of righteousness, truth, and holiness. The Scriptures contain much that is true, very much, but in the light of your present teaching, you know that these writings also contain much that is misrepresentative of the Father in heaven, the loving God I have come to reveal to all the worlds.

159:4.5 (1768.1) "Nathaniel, never permit yourself for one moment to believe the Scripture records which tell you that the God of love directed your forefathers to go forth in battle to slay all their enemies — men, women, and children. Such records are the words of men, not very holy men, and they are not the word of God. The Scriptures always have, and always will, reflect the intellectual, moral, and spiritual status of those who create them. Have you not noted that the concepts of Yahweh grow in beauty and glory as the prophets make their records from Samuel to Isaiah? And you should remember that the Scriptures are intended for religious instruction and spiritual guidance. They are not the works of either historians or philosophers.

159:4.6 (1768.2) "The thing most deplorable is not merely this erroneous idea of the absolute perfection of the Scripture record and the infallibility of its teachings, but rather the confusing misinterpretation of these sacred writings by the tradition-enslaved scribes and Pharisees at Jerusalem. And now will they employ both the doctrine of the inspiration of the Scriptures and their misinterpretations thereof in their determined effort to withstand these newer teachings of the gospel of the kingdom. Nathaniel, never forget, the Father does not limit the revelation of truth to any one generation or to any one people. Many earnest seekers after the truth have been, and will continue to be, confused and disheartened by these doctrines of the perfection of the Scriptures.

159:4.7 (1768.3) "The authority of truth is the very spirit that indwells its living manifestations, and not the dead words of the less illuminated and supposedly inspired men of another generation. And even if these holy men of old lived inspired and spirit-filled lives, that does not mean that their words were similarly spiritually inspired. Today we make no record of the teachings of this gospel of the kingdom lest, when I have gone, you speedily become divided up into sundry groups of truth contenders as a result of the diversity of your interpretation of my teachings. For this generation it is best that we live these truths while we shun the making of records.

159:4.8 (1768.4) "Mark you well my words, Nathaniel, nothing which human nature has touched can be regarded as infallible. Through the mind of man divine truth may indeed shine forth, but always of relative purity and partial divinity. The creature may crave infallibility, but only the Creators possess it.

159:4.9 (1768.5) "But the greatest error of the teaching about the Scriptures is the doctrine of their being sealed books of mystery and wisdom which only the wise minds of the nation dare to interpret. The revelations of divine truth are not sealed except by human ignorance,

ignoranța omenească, prin bigotism și prin intoleranța minților înguste. Lumina Scripturilor nu este diminuată decât de prejudecăți și nu este umbrită decât de superstiții. O falsă frică de sacru a împiedicat bunul simț de la salvagardarea religiei. Frica de autoritatea scrierilor sacre ale trecutului a împiedicat în mod eficient sufletele oneste de astăzi să accepte noua lumină a evangheliei - lumina pe care, într-o generație precedentă, acești aceiași oameni cunoscători de Dumnezeu doreau cu atâta tărie să o vadă strălucind.

"Cel mai trist dintre toate este faptul că anumiți educatori propovăduiesc caracterul sacru al acestui tradiționalism cunoscând totodată adevărul despre acestea. Ei au înțeles mai mult sau mai puțin bine limitările Scripturilor, dar sunt lași din punct de vedere moral și necinstiți din punct de vedere intelectual. Ei cunosc adevărul cu privire la scrierile sacre, dar preferă să lase poporul în ignoranță în legătură cu aceste fapte tulburătoare. Ei au denaturat și au deformat astfel Scripturile; ei le transformă într-un ghid pentru detalii servile ale vieții cotidiene și o autoritate peste chestiunile nespirtuale, în loc să facă apel la scrierile sacre ca repertoriu al înțelepciunii morale, al inspirației religioase și al învățaturii spirituale al oamenilor care îl cunoșteau pe Dumnezeu în cursul generațiilor precedente."

Nataniei a fost iluminat, și șocat, de declarațiile Maestrului. În adâncurile sufletului său, el a meditat îndelung asupra acestei întrevederi, dar nu a vorbit nimănui despre ea înainte de ascensiunea lui Iisus. Chiar și după aceea, el încă s-a temut să comunice, în deplinătatea lor, învățăturile primite în momentul acela de la Maestru.

5. CARACTERUL POZITIV AL RELIGIEI LUI IISUS

În Philadelphia, unde predica Iacob, Iisus a dat discipolilor o lecție despre caracterul pozitiv al evangheliei împărăției. În cursul remarcilor sale, el a indicat că anumite părți din Scripturi erau mai veridice decât altele, și le-a recomandat auditorilor săi a-și hrăni sufletul cu cele mai bune alimente spirituale. Iacob l-a întrerupt pe Maestru pentru a-l întreba: „Maestre, ești tu atât de bun încât să ne sugerezi modul de a alege cele mai bune pasaje din Scripturi pentru edificarea noastră personală?” Și Iisus a răspuns: „Da, Iacobe; citind Scripturile, tu cauți învățăturile veșnic adevărate și dumnezeiește bune precum:

"Creează în mine o inimă curată, O, Doamne.

"Domnul este păstorul meu; nu îmi va lipsi nimic.

"Tu ar trebui să îl iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.

"Căci eu, Domnul Dumnezeuul tău, te voi ține de mână dreaptă spunând: nu ai teamă; te voi ajuta.

"Și națiunile nu vor mai învăța războiul.

Aceasta ilustrează modul în care, zi după zi, Iisus își însușea ce era mai bun din Scripturile ebraice pentru instruirea discipolilor săi și pentru a include aceste lucruri în învățătura noii evanghelii a regatului. Alte religii lăsaseră să se înțeleagă că Dumnezeu era aproape de

bigotry, and narrow-minded intolerance. The light of the Scriptures is only dimmed by prejudice and darkened by superstition. A false fear of sacredness has prevented religion from being safeguarded by common sense. The fear of the authority of the sacred writings of the past effectively prevents the honest souls of today from accepting the new light of the gospel, the light which these very God-knowing men of another generation so intensely longed to see.

159:4.10 (1769.1) "But the saddest feature of all is the fact that some of the teachers of the sanctity of this traditionalism know this very truth. They more or less fully understand these limitations of Scripture, but they are moral cowards, intellectually dishonest. They know the truth regarding the sacred writings, but they prefer to withhold such disturbing facts from the people. And thus do they pervert and distort the Scriptures, making them the guide to slavish details of the daily life and an authority in things nonspiritual instead of appealing to the sacred writings as the repository of the moral wisdom, religious inspiration, and the spiritual teaching of the God-knowing men of other generations."

159:4.11 (1769.2) Nathaniel was enlightened, and shocked, by the Master's pronouncement. He long pondered this talk in the depths of his soul, but he told no man concerning this conference until after Jesus' ascension; and even then he feared to impart the full story of the Master's instruction.

5. THE POSITIVE NATURE OF JESUS' RELIGION

159:5.1 (1769.3) At Philadelphia, where James was working, Jesus taught the disciples about the positive nature of the gospel of the kingdom. When, in the course of his remarks, he intimated that some parts of the Scripture were more truth-containing than others and admonished his hearers to feed their souls upon the best of the spiritual food, James interrupted the Master, asking: "Would you be good enough, Master, to suggest to us how we may choose the better passages from the Scriptures for our personal edification?" And Jesus replied: "Yes, James, when you read the Scriptures look for those eternally true and divinely beautiful teachings, such as:

159:5.2 (1769.4) "Create in me a clean heart, O Lord.

159:5.3 (1769.5) "The Lord is my shepherd; I shall not want.

159:5.4 (1769.6) "You should love your neighbor as yourself.

159:5.5 (1769.7) "For I, the Lord your God, will hold your right hand, saying, fear not; I will help you.

159:5.6 (1769.8) "Neither shall the nations learn war any more."

159:5.7 (1769.9) And this is illustrative of the way Jesus, day by day, appropriated the cream of the Hebrew scriptures for the instruction of his followers and for inclusion in the teachings of the new gospel of the kingdom. Other religions had suggested the thought of the nearness of

oameni, dar Iisus a asimilat slujirea lui Dumnezeu pe lângă oameni solicitudinii unui tată afectuos pentru bunăstarea copiilor lui, care depind de el; apoi a făcut din această învățătură piatra de temelie a religiei lui. Acesta este felul în care doctrina paternității lui Dumnezeu a făcut imperativă practica fraternității oamenilor. Adorarea lui Dumnezeu și slujirea omului au devenit suma și substanța religiei sale. Iisus a luat ceea ce era mai bun din religia iudaică și a transferat aceste lucruri în cadrul demn al noilor învățături ale evangheliei împărăției.

Iisus a introdus spiritul de acțiune pozitivă în doctrinele pasive ale religiei iudaice. În locul unei supunerii negative la unele exigențe ceremoniale, Iisus a prescris înfăptuirea pozitivă a ceea ce pretindea noua sa religie de la cei care o acceptau. Religia lui Iisus consta nu doar în a crede, ci în a face cu adevărat ceea ce cerea evanghelia. El nu propovăduia că serviciul social constituia esența religiei sale, ci mai degrabă că serviciul social era unul dintre efectele sigure ale aflării în posesiunea spiritului adevăratei religii.

Iisus nu ezita să adopte cea mai bună jumătate a unui pasaj din Scripturi și să respingă totodată partea accesorie. Marele său îndemn: „Iubește-l pe aproapele tău ca pe tine însuși”, el a luat-o din pasajul următor: „Tu nu vei exercita nici o răzbunare asupra copiilor poporului tău, ci îl vei iubi pe aproapele tău ca pe tine însuși.” Iisus și-a însușit partea pozitivă a acestui verset, respingând partea negativă. El s-a opus chiar și non-rezistenței negative sau pur pasive. El a zis: „Dacă un dușman te lovește peste un obraz, nu trebuie să rămâi acolo mut și pasiv; mai bine ia o atitudine pozitivă și întoarce-i-l și pe celălalt; altfel spus, fă tot ceea ce îți stă în putință pentru a abate relele cărări ale fratelui tău rătăcit și pentru a-l readuce pe calea cea bună a unei vieți drepte.” Iisus le cerea discipolilor lui să reacționeze și dinamic în toate circumstanțele vieții. Faptul de a întoarce celălalt obraz sau orice alt act tipic asemănător, cere inițiativă și necesită o exprimare viguroasă, activă și curajoasă a personalității credinciosului.

Iisus nu preconiza practica de a te supune în mod negativ relelor tratamente celor care caută cu bună știință să abuzeze de adepții non-rezistenței la rău, ci mai degrabă ca discipolii săi să fie înțelepți și vigilenți în reacțiile lor rapide și pozitive ale binelui contra răului, astfel încât ei să poată efectiv triumfa asupra răului prin bine. Nu uitați că adevăratul bine este invariabil mai puternic decât răul cel mai periculos. Maestrul a propovăduit un criteriu pozitiv al dreptății: „Dacă cineva dorește să fie discipolul meu, el să nu țină seama de el însuși, și să își asume zilnic deplina măsură a responsabilităților sale pentru a mă urma.” El însuși a stat drept pildă pentru asta: „Își croia drumul făcând binele”. Acest aspect al evangheliei a fost ilustrat de numeroase parabole pe care Iisus le-a povestit mai târziu discipolilor lui. Niciodată nu i-a îndemnat să își suporte cu răbdare obligațiile, ci mai degrabă să trăiască cu energie și entuziasm la înălțimea deplinei măsuri a responsabilităților lor umane și a privilegiilor lor divine în regatul lui Dumnezeu.

Iisus le-a recomandat apostolilor să își ofere și cămașa de pe ei dacă li s-ar lua pe nedrept haina. Aceasta nu ar însemna literalmente că ar trebui să dai și un al doilea veșmânt; era mai degrabă vorba de ideea

God to man, but Jesus made the care of God for man like the solicitude of a loving father for the welfare of his dependent children and then made this teaching the cornerstone of his religion. And thus did the doctrine of the fatherhood of God make imperative the practice of the brotherhood of man. The worship of God and the service of man became the sum and substance of his religion. Jesus took the best of the Jewish religion and translated it to a worthy setting in the new teachings of the gospel of the kingdom.

159:5.8 (1769.10) Jesus put the spirit of positive action into the passive doctrines of the Jewish religion. In the place of negative compliance with ceremonial requirements, Jesus enjoined the positive doing of that which his new religion required of those who accepted it. Jesus' religion consisted not merely in *believing*, but in actually *doing*, those things which the gospel required. He did not teach that the essence of his religion consisted in social service, but rather that social service was one of the certain effects of the possession of the spirit of true religion.

159:5.9 (1770.1) Jesus did not hesitate to appropriate the better half of a Scripture while he repudiated the lesser portion. His great exhortation, "Love your neighbor as yourself," he took from the Scripture which reads: "You shall not take vengeance against the children of your people, but you shall love your neighbor as yourself." Jesus appropriated the positive portion of this Scripture while rejecting the negative part. He even opposed negative or purely passive nonresistance. Said he: "When an enemy smites you on one cheek, do not stand there dumb and passive but in positive attitude turn the other; that is, do the best thing possible actively to lead your brother in error away from the evil paths into the better ways of righteous living." Jesus required his followers to react positively and aggressively to every life situation. The turning of the other cheek, or whatever act that may typify, demands initiative, necessitates vigorous, active, and courageous expression of the believer's personality.

159:5.10 (1770.2) Jesus did not advocate the practice of negative submission to the indignities of those who might purposely seek to impose upon the practitioners of nonresistance to evil, but rather that his followers should be wise and alert in the quick and positive reaction of good to evil to the end that they might effectively overcome evil with good. Forget not, the truly good is invariably more powerful than the most malignant evil. The Master taught a positive standard of righteousness: "Whosoever wishes to be my disciple, let him disregard himself and take up the full measure of his responsibilities daily to follow me." And he so lived himself in that "he went about doing good." And this aspect of the gospel was well illustrated by many parables which he later spoke to his followers. He never exhorted his followers patiently to bear their obligations but rather with energy and enthusiasm to live up to the full measure of their human responsibilities and divine privileges in the kingdom of God.

159:5.11 (1770.3) When Jesus instructed his apostles that they should, when one unjustly took away the coat, offer the other garment, he referred not so much to a literal second coat as to the idea of doing something *positive*

de a face ceva pozitiv pentru a-l salva pe ofensator, în loc de a urma vechiul sfat de a folosi represaliile - „ochi pentru ochi” și așa mai departe. Iisus detesta ideea de represalii, precum și pe aceea de a accepta pasiv să fii pur și simplu victima nedreptăților. Cu acest prilej, el le-a vorbit apostolilor săi despre cele trei moduri de a lupta contra răului și de a-i rezista:

1. A răspunde răului cu rău - metoda pozitivă dar injustă.

2. A suporta răul fără a te plânge sau a rezista - metoda pur negativă.

3. A răspunde răului prin bine, a-ți afirma voința astfel încât să domine situația și să triumfe asupra răului prin bine - metoda pozitivă și justă.

Unul dintre apostoli a întrebat odată: „Maestre, ce ar trebui să fac dacă un străin mă forțează să car greutatea pe distanța de o leghe?” Iisus a răspuns: „Nu trebuie să te pui jos scoțând un suspin de ușurare și totodată bodogănind contra străinului. Dreptatea nu reiese din asemenea atitudini pasive. Dacă nu te poți gândi la nimic mai pozitiv de făcut, tu poți cel puțin căra pachetul o a doua leghe. Aceasta va reprezenta desigur o provocare pentru străinul nedrept și nelegiuit.”

Ludeii auziseră vorbindu-se de un Dumnezeu pregătit să îi ierte pe păcătoșii care se căiesc și să încerce să uite faptele lor greșite; dar niciodată, înainte de venirea lui Iisus, oamenii nu auziseră vorbindu-se de un Dumnezeu care mergea în căutarea oilor rătăcite, care prelua inițiativa în căutarea păcătoșilor, și care se bucura atunci când îi găsea dispuși să se întoarcă la casa Tatălui. Iisus a extins această notă pozitivă a religiei chiar și la rugăciunile sale. El a transformat regula de aur negativă într-un îndemn pozitiv în favoarea echității umane.

În toată învățătura sa, Iisus elimina infailibil detaliile susceptibile de a abate atenția. El evita limbajul înflorit și simplele imagini poetice ale unui joc de cuvinte. El introducea în general mari înțelesuri în mici expresii. Pentru a-și ilustra gândirea, Iisus a schimbat complet semnificația curentă atribuită multor cuvinte precum sare, drojdie, păcat sau copilași. El folosea foarte eficient antiteza comparând minusculul cu infinitul, și așa mai departe. Expresiile sale precum „orbii care îi conduc pe orbi” erau frapante. Dar cea mai mare forță a învățăturii sale ilustratoare era naturalitatea sa. Iisus a adus din cer pe Pământ filozofia religiei. El a descris nevoile elementare ale sufletului cu o nouă perspicacitate și o nouă manifestare de iubire.

6. ÎNTOARCEREA LA MAGADAN

Misiunea de patru săptămâni în Decapolis a avut un succes moderat. Sute de suflete au fost primite în regat. Apostolii și evangheliștii au câștigat o prețioasă experiență continuându-și lucrarea fără inspirația prezenței personale imediate a lui Iisus.

Vineri 16 septembrie, tot corpul evanghelic s-a adunat în Parcul Magadanului, după cum conveniseră anterior. În ziua de sabbat, mai mult de o sută de credincioși au avut o consfătuire în care au fost studiate în fond planurile de viitor pentru dezvoltarea lucrării

to save the wrongdoer in the place of the olden advice to retaliate — “an eye for an eye” and so on. Jesus abhorred the idea either of retaliation or of becoming just a passive sufferer or victim of injustice. On this occasion he taught them the three ways of contending with, and resisting, evil:

159:5.12 (1770.4) 1. To return evil for evil — the positive but unrighteous method.

159:5.13 (1770.5) 2. To suffer evil without complaint and without resistance — the purely negative method.

159:5.14 (1770.6) 3. To return good for evil, to assert the will so as to become master of the situation, to overcome evil with good — the positive and righteous method.

159:5.15 (1770.7) One of the apostles once asked: “Master, what should I do if a stranger forced me to carry his pack for a mile?” Jesus answered: “Do not sit down and sigh for relief while you berate the stranger under your breath. Righteousness comes not from such passive attitudes. If you can think of nothing more effectively positive to do, you can at least carry the pack a second mile. That will of a certainty challenge the unrighteous and ungodly stranger.”

159:5.16 (1770.8) The Jews had heard of a God who would forgive repentant sinners and try to forget their misdeeds, but not until Jesus came, did men hear about a God who went in search of lost sheep, who took the initiative in looking for sinners, and who rejoiced when he found them willing to return to the Father's house. This positive note in religion Jesus extended even to his prayers. And he converted the negative golden rule into a positive admonition of human fairness.

159:5.17 (1771.1) In all his teaching Jesus unfailingly avoided distracting details. He shunned flowery language and avoided the mere poetic imagery of a play upon words. He habitually put large meanings into small expressions. For purposes of illustration Jesus reversed the current meanings of many terms, such as salt, leaven, fishing, and little children. He most effectively employed the antithesis, comparing the minute to the infinite and so on. His pictures were striking, such as, “The blind leading the blind.” But the greatest strength to be found in his illustrative teaching was its naturalness. Jesus brought the philosophy of religion from heaven down to earth. He portrayed the elemental needs of the soul with a new insight and a new bestowal of affection.

6. THE RETURN TO MAGADAN

159:6.1 (1771.2) The mission of four weeks in the Decapolis was moderately successful. Hundreds of souls were received into the kingdom, and the apostles and evangelists had a valuable experience in carrying on their work without the inspiration of the immediate personal presence of Jesus.

159:6.2 (1771.3) On Friday, September 16, the entire corps of workers assembled by prearrangement at Magadan Park. On the Sabbath day a council of more than one hundred believers was held at which the future plans for extending the work of the kingdom were fully

regatului. Mesagerii lui David erau prezenți și au făcut rapoarte despre situația credincioșilor din Iudeea, din Samaria, din Galileea și din ținuturile limitrofe.

Rari erau, în această vreme, discipolii lui Iisus care apreciau pe deplin marea valoare a serviciilor făcute de corpurile de mesageri. Nu numai că mesagerii mențineau, în toată Palestina, contactul discipolilor între ei și cu Iisus și apostolii, dar ei serveau, în decursul acestor zile mohorâte, și în calitate de colectori de fonduri; nu numai că acești bani contribuiau la ajutarea lui Iisus și a asociaților lui, dar și la sprijinirea familiilor celor doisprezece apostoli și ale celor doisprezece evangheliști.

Cam prin vremea asta, Abner a deplasat baza sa de operațiuni din Hebron la Betleem; acest din urmă oraș era și cartierul general, pentru Iudeea, al mesagerilor lui David. David întreținea, toată noaptea, un serviciu de popas al mesagerilor între Ierusalim și Betsaida. Curierii plecau din Ierusalim seara, poposind la Sychar și la Scythopolis, și soseau la Betsaida în dimineața zilei următoare la ora micului dejun.

Iisus și asociații lui s-au pregătit acum să se odihnească o săptămână înainte de a aborda faza ultimă a lucrării lor în favoarea regatului. Aceasta a fost ultima lor perioadă de odihnă, căci misiunea din Peera a devenit o campanie de predicare și de propovăduire care a durat până în vremea sosirii lor la Ierusalim și a derulării episoadelor finale ale carierei pământești a lui Iisus.

considered. The messengers of David were present and made reports concerning the welfare of the believers throughout Judea, Samaria, Galilee, and adjoining districts.

159:6.3 (1771.4) Few of Jesus' followers at this time fully appreciated the great value of the services of the messenger corps. Not only did the messengers keep the believers throughout Palestine in touch with each other and with Jesus and the apostles, but during these dark days they also served as collectors of funds, not only for the sustenance of Jesus and his associates, but also for the support of the families of the twelve apostles and the twelve evangelists.

159:6.4 (1771.5) About this time Abner moved his base of operations from Hebron to Bethlehem, and this latter place was also the headquarters in Judea for David's messengers. David maintained an overnight relay messenger service between Jerusalem and Bethsaida. These runners left Jerusalem each evening, relaying at Sychar and Scythopolis, arriving in Bethsaida by breakfast time the next morning.

159:6.5 (1771.6) Jesus and his associates now prepared to take a week's rest before they made ready to start upon the last epoch of their labors in behalf of the kingdom. This was their last rest, for the Perean mission developed into a campaign of preaching and teaching which extended right on down to the time of their arrival at Jerusalem and of the enactment of the closing episodes of Jesus' earth career.

Capitolul 160. Rodan din Alexandria

⇨ 159

CARTEA URANTIA

161 ⇨

PARTE IV. VIAȚA ȘI ÎNVĂȚĂTURILE LUI IISUS

CAPITOLUL 160 RODAN DIN ALEXANDRIA

Secțiuni

Introduction

1. Filozofia Greacă
2. Artă de a trăi
3. Atracțiile maturității
4. Echilibrul maturității
5. Religia idealului

PAPER 160 RODAN OF ALEXANDRIA

SECTIONS

Introduction

1. Rodan's Greek Philosophy
2. The Art of Living
3. The Lures of Maturity
4. The Balance of Maturity
5. The Religion of the Ideal

Introduction

DUMINICĂ dimineața, 18 decembrie, Andrei a anunțat că nu va fi prevăzută nici o lucrare pentru săptămâna ce urmează. Toți apostolii, în afară de Nataniel și Toma, s-au dus la familia lor sau au stat la prieteni. Iisus s-a bucurat, în săptămâna aceea, de o perioadă de odihnă aproape completă, dar Nataniel și Toma au fost aproape în întregime ocupați de discuțiile lor cu un filozof grec din Alexandria pe nume Rodan. Acest grec devenise recent discipolul lui Iisus datorită învățării unui asociat al lui Abner, care conducea o misiune în Alexandria. Rodan se străduia serios acum să armonizeze filozofia lui de viață cu noile învățături religioase ale lui Iisus, și era cu el. Dorea, de asemenea, să obțină de la prima mână o învățătură a evangheliei care se impune, dată fie de Iisus, fie de unul dintre apostolii lui. Deși Maestrul refuzase să înceapă o asemenea discuție cu Rodan, el l-a primit cu amabilitate și le-a poruncit imediat lui Toma și lui Nataniel să asculte tot ceea ce avea Rodan de zis și, la rândul lor, să îi vorbească despre evanghelie.

1. FILOZOFIA GREACĂ

Luni dimineața devreme, Rodan a început o serie de zece expuneri pentru Nataniel, Toma și vreo două duzini de credincioși care se găseau la Magadan. Condensate, combinate și retranscrise în limbaj modern, aceste discuții oferă spre considerarea noastră următoarele gânduri:

Viața umană constă din trei mari imbolduri:

INTRODUCTION

^{160:0.1 (1772.1)} ON SUNDAY morning, September 18, Andrew announced that no work would be planned for the coming week. All of the apostles, except Nathaniel and Thomas, went home to visit their families or to sojourn with friends. This week Jesus enjoyed a period of almost complete rest, but Nathaniel and Thomas were very busy with their discussions with a certain Greek philosopher from Alexandria named Rodan. This Greek had recently become a disciple of Jesus through the teaching of one of Abner's associates who had conducted a mission at Alexandria. Rodan was now earnestly engaged in the task of harmonizing his philosophy of life with Jesus' new religious teachings, and he had come to Magadan hoping that the Master would talk these problems over with him. He also desired to secure a firsthand and authoritative version of the gospel from either Jesus or one of his apostles. Though the Master declined to enter into such a conference with Rodan, he did receive him graciously and immediately directed that Nathaniel and Thomas should listen to all he had to say and tell him about the gospel in return.

1. RODAN'S GREEK PHILOSOPHY

^{160:1.1 (1772.2)} Early Monday morning, Rodan began a series of ten addresses to Nathaniel, Thomas, and a group of some two dozen believers who chanced to be at Magadan. These talks, condensed, combined, and restated in modern phraseology, present the following thoughts for consideration:

^{160:1.2 (1772.3)} Human life consists in three great drives —

impulsioni, dorințe și atracții. Un caracter puternic și o personalitate care se impune nu se dobândesc decât convertind impulsul natural al vieții în arta de a trăi în societate și transformând dorințele imediate în aspirații superioare dând loc unor realizări durabile, în timp ce atracția obișnuită a existenței trebuie să fie transferată de la ideile convenționale și stabilite către nivelele mai elevate ale ideilor neexplorate și ale idealurilor de descoperit.

Cu cât civilizația va deveni mai complexă, cu atât arta de a trăi va deveni mai dificilă. Cu cât se vor schimba uzanțele sociale mai rapid, cu atât mai complicată va deveni sarcina de a dezvolta caracterul. Pentru ca progresul să continue, trebuie ca omenirea să reinvețe, la fiecare zece generații, arta de a trăi. Iar dacă, prin ingeniozitatea lor, oamenii complică și mai rapid viața socială, va trebui reinvățată stăpânirea artei de a trăi la intervale mai apropiate, poate la fiecare generație. Dacă evoluția artei de a trăi nu progresează în paralel cu tehnica existenței, omenirea se va înapoia repede la simplul instinct de conservare - la satisfacerea dorințelor imediate. Astfel, omenirea va rămâne imatură, iar societatea nu va reuși să ajungă la deplina ei maturitate.

Maturitatea socială se evaluează prin măsura în care omul acceptă să renunțe la satisfacerea dorințelor sale trecătoare și momentane, pentru a întreține aspirațiile superioare pentru care lupta procură satisfacții mai abundente de înaintare progresivă către țeluri permanente. Dar adevăratul semn distinctiv al maturității sociale este voința unui popor de a renunța la dreptul de a trăi satisfăcut, și în pace, conform normelor de confort stabilite de credințele stabilite și ideilor convenționale, în favoarea unei alte atracții care este neliniștitoare și necesită energie, adică atracția urmăririi posibilităților neexplorate de a atinge obiectivele nedescoperite încă ale realităților spirituale ideale.

Animalele reacționează cu noblețe la impulsurile vieții, însă doar omul este cel având puterea de a atinge arta trăirii, deși partea cea mai mare a omenirii nu încearcă decât impulsurile animale ale vieții. Animalele nu cunosc decât acest imbold orb și instinctiv; omul este capabil de a transcende impulsul funcțiunilor naturale. El poate decide să trăiască pe planul elevat al artei inteligente, și chiar și pe acela al bucuriei celeste și al extazului spiritual. Animalele nu se interesează niciodată de țelurile vieții; de aceea, ele nu își fac niciodată griji și nu se sinucid. La oameni, sinuciderea dovedește că au ieșit din stadiul existenței pur animale și, în plus, că eforturile exploratoare ale unor asemenea ființe omenești nu au reușit să atingă nivelele unde experiența umană devine o artă. Animalele nu cunosc semnificația vieții. Nu numai că omul posedă facultatea de a recunoaște valorile și de a înțelege semnificațiile, dar el are, de asemenea, și conștiința semnificației semnificațiilor - el este conștient de propria sa perspicacitate.

Când oamenii îndrăznesc să abandoneze o viață de intense dorințe naturale pentru o artă de trăire aventuroasă și de logică nesigură, ei trebuie să își asume riscurile corespunzătoare accidentelor emoționale - conflicte, amărăciuni și incertitudini - cel puțin până când ating un anumit grad de maturitate intelectuală și emoțională. Descurajarea, îngrijorările și indolența sunt dovezi de netăgăduit ale imaturității

urges, desires, and lures. Strong character, commanding personality, is only acquired by converting the natural urge of life into the social art of living, by transforming present desires into those higher longings which are capable of lasting attainment, while the commonplace lure of existence must be transferred from one's conventional and established ideas to the higher realms of unexplored ideas and undiscovered ideals.

160:1.3 (1772.4) The more complex civilization becomes, the more difficult will become the art of living. The more rapid the changes in social usage, the more complicated will become the task of character development. Every ten generations mankind must learn anew the art of living if progress is to continue. And if man becomes so ingenious that he more rapidly adds to the complexities of society, the art of living will need to be remastered in less time, perhaps every single generation. If the evolution of the art of living fails to keep pace with the technique of existence, humanity will quickly revert to the simple urge of living — the attainment of the satisfaction of present desires. Thus will humanity remain immature; society will fail in growing up to full maturity.

160:1.4 (1773.1) Social maturity is equivalent to the degree to which man is willing to surrender the gratification of mere transient and present desires for the entertainment of those superior longings the striving for whose attainment affords the more abundant satisfactions of progressive advancement toward permanent goals. But the true badge of social maturity is the willingness of a people to surrender the right to live peaceably and contentedly under the ease-promoting standards of the lure of established beliefs and conventional ideas for the disquieting and energy-requiring lure of the pursuit of the unexplored possibilities of the attainment of undiscovered goals of idealistic spiritual realities.

160:1.5 (1773.2) Animals respond nobly to the urge of life, but only man can attain the art of living, albeit the majority of mankind only experience the animal urge to live. Animals know only this blind and instinctive urge; man is capable of transcending this urge to natural function. Man may elect to live upon the high plane of intelligent art, even that of celestial joy and spiritual ecstasy. Animals make no inquiry into the purposes of life; therefore they never worry, neither do they commit suicide. Suicide among men testifies that such beings have emerged from the purely animal stage of existence, and to the further fact that the exploratory efforts of such human beings have failed to attain the artistic levels of mortal experience. Animals know not the meaning of life; man not only possesses capacity for the recognition of values and the comprehension of meanings, but he also is conscious of the meaning of meanings — he is self-conscious of insight.

160:1.6 (1773.3) When men dare to forsake a life of natural craving for one of adventurous art and uncertain logic, they must expect to suffer the consequent hazards of emotional casualties — conflicts, unhappiness, and uncertainties — at least until the time of their attainment of some degree of intellectual and emotional maturity. Discouragement, worry, and indolence are positive evidence of moral immaturity. Human society is

emoționale. Societatea umană se confruntă cu două probleme: ajungerea la maturitate pentru individ, și ajungerea la maturitate pentru rasă. Ființa umană matură începe curând să se uite la toți ceilalți muritori cu sentimente de tandrețe și cu emoții pline de toleranță. Oamenii maturi îi privesc pe cei care nu sunt maturi cu dragostea și cu considerația pe care părinții le-o arată copiilor lor.

Reușita vieții nu este nimic altceva decât arta de stăpânire a tehnicilor sigure de rezolvare a problemelor obișnuite. Primul pas în soluționarea unei probleme oarecare constă în localizarea dificultății, în izolarea problemei și în recunoașterea cu franchețe a naturii și a gravității ei. Când problemele vieții stârnesc fricile noastre profunde, marea noastră eroare este refuzul de a recunoaște. Tot astfel, când recunoașterea dificultăților noastre implică o atingere a vanității noastre mult timp îndrăgite, sau mărturisirea că ești invidios, sau abandonul prejudecăților adânc înrădăcinate, oameni de rând preferă să rămână agățați de vechile iluzii de siguranță și de falsele impresii de securitate îndelung cultivate. Numai o persoană curajoasă este pregătită să recunoască în mod cinstit ceea ce descoperă o minte sinceră și logică, și de a-i face față cu neînfricare.

Soluționarea înțeleaptă și eficientă a unei probleme oarecare necesită o minte liberă de părtiniri, de patimi și de toate celelalte prejudecăți personale susceptibile de a vicia analiza imparțială a factorilor care constituie efectiv elementele problemei de rezolvat. Soluționarea problemelor vieții cere curaj și sinceritate. Numai cei cinstiți și bravi sunt capabili să urmeze drumul prin labirintul confuz și derutant al vieții în care poate conduce logica unei minți neînfricate. Și niciodată sufletul și mintea nu se pot emancipa astfel fără motorul unui entuziasm inteligent frizând zelul religios. Este nevoie de atracția unui mare ideal pentru a-i antrena pe oameni în urmărirea unui țel plin de probleme materiale delicate și de riscuri intelectuale multiple.

Chiar și dacă ești bine înarmat pentru a înfrunta situațiile dificile ale vieții, abia de se poate spera la succes dacă nu ești înzestrat cu o înțelepciune a minții și cu acest farmec al personalității care îți permite să obții cooperarea și susținerea cordială a celor din jur. Nici în lucrarea religioasă, nici în munca laică, nu poți spera la un veritabil succes decât dacă ai învățat convingerea tovarășii tăi, convingerea oamenilor. Trebuie pur și simplu să avei tact și toleranță.

Dar cea mai bună dintre toate metodele de rezolvare a problemelor, eu am învățat-o de la Iisus, Maestrul vostru. Este vorba de ceea ce el practică cu atâta perseverență și ceea ce v-a învățat și pe voi cu atâta fidelitate: meditația adoratoare solitară. În această obișnuință, pe care o are Iisus de a merge atât de frecvent singur pentru a comunica cu Tatăl care este în ceruri, rezidă tehnica nu numai pentru a-ți aduna forțele și a dobândi înțelepciunea în vederea rezolvării conflictelor obișnuite ale vieții, dar și pentru a-ți apropia energia necesară în vederea rezolvării problemelor superioare de natură morală și spirituală. Totuși, nici măcar metodele corecte de rezolvare a problemelor nu compensează defectele inerente personalității și nu compensează absența foamei și setei de adevărată dreptate.

confronted with two problems: attainment of the maturity of the individual and attainment of the maturity of the race. The mature human being soon begins to look upon all other mortals with feelings of tenderness and with emotions of tolerance. Mature men view immature folks with the love and consideration that parents bear their children.

160:1.7 (1773.4) Successful living is nothing more or less than the art of the mastery of dependable techniques for solving common problems. The first step in the solution of any problem is to locate the difficulty, to isolate the problem, and frankly to recognize its nature and gravity. The great mistake is that, when life problems excite our profound fears, we refuse to recognize them. Likewise, when the acknowledgment of our difficulties entails the reduction of our long-cherished conceit, the admission of envy, or the abandonment of deep-seated prejudices, the average person prefers to cling to the old illusions of safety and to the long-cherished false feelings of security. Only a brave person is willing honestly to admit, and fearlessly to face, what a sincere and logical mind discovers.

160:1.8 (1773.5) The wise and effective solution of any problem demands that the mind shall be free from bias, passion, and all other purely personal prejudices which might interfere with the disinterested survey of the actual factors that go to make up the problem presenting itself for solution. The solution of life problems requires courage and sincerity. Only honest and brave individuals are able to follow valiantly through the perplexing and confusing maze of living to where the logic of a fearless mind may lead. And this emancipation of the mind and soul can never be effected without the driving power of an intelligent enthusiasm which borders on religious zeal. It requires the lure of a great ideal to drive man on in the pursuit of a goal which is beset with difficult material problems and manifold intellectual hazards.

160:1.9 (1774.1) Even though you are effectively armed to meet the difficult situations of life, you can hardly expect success unless you are equipped with that wisdom of mind and charm of personality which enable you to win the hearty support and co-operation of your fellows. You cannot hope for a large measure of success in either secular or religious work unless you can learn how to persuade your fellows, to prevail with men. You simply must have tact and tolerance.

160:1.10 (1774.2) But the greatest of all methods of problem solving I have learned from Jesus, your Master. I refer to that which he so consistently practices, and which he has so faithfully taught you, the isolation of worshipful meditation. In this habit of Jesus' going off so frequently by himself to commune with the Father in heaven is to be found the technique, not only of gathering strength and wisdom for the ordinary conflicts of living, but also of appropriating the energy for the solution of the higher problems of a moral and spiritual nature. But even correct methods of solving problems will not compensate for inherent defects of personality or atone for the absence of the hunger and thirst for true righteousness.

Eu sunt profund impresionat de obiceiul pe care îl are Iisus de a retrage singur pentru o perioadă de examinare solitară a problemelor vieții; pentru a căuta noi rezerve de înțelepciune și de energie pentru a face față multelor exigențe ale serviciului social; pentru a însuși și a face mai profund țelul suprem al vieții supunând efectiv personalitatea sa totală la conștiința contactului cu divinitatea; pentru a pricepe și a poseda metode noi și mai bune pentru a se adapta la situațiile mereu schimbătoare ale existenței trăite; pentru a efectua reconstrucțiile și readaptările vitale ale atitudinilor sale personale care sunt atât de esențiale pentru a-ți da seama, cu o perspicacitate mărită, de tot ceea ce este real și valabil; și pentru a face toate acestea nevizând decât gloria lui Dumnezeu - a exprima sincer rugăciunea favorită a Maestrului vostru: „Facă-se voia ta, și nu a mea.”

Această practică de adorare a Maestrului nostru aduce această destindere care reînnoiește mintea, această iluminare care inspiră sufletul, acest curaj care îți permite să faci cu vitejie față problemelor tale, această înțelegere de sine care suprime frica debilitantă, și această conștiință a uniunii cu divinitatea, care îți procură omului asigurarea ce-i permite să îndrăznească să fie asemenea lui Dumnezeu. Destinderea datorată adorării, comuniunea spirituală așa cum o practică Maestrul, ușurează tensiunile, elimină conflictele și sporește puternic suma resurselor personalității. Toată această filozofie, adăugată evangheliei împărăției, constituie noua religie așa cum o înțeleg eu.

Prejudecățile orbesc sufletul și împiedică recunoașterea adevărului. Iar acestea pot fi înlăturate numai printr-o devoțiune sinceră a sufletului în adorarea unei cauze care îmbrățișează totul și îl include pe toți semenii noștri umani. Prejudecățile sunt inseparabil legate de egoism. Nu se pot elimina decât abandonând egoismul și substituindu-l cu căutarea satisfacției de a servi o cauză nu doar mai mare decât sine, ci mai vastă decât toată omenirea - căutarea lui Dumnezeu, ajungerea la divinitate. Dovada maturității personalității rezidă în transformarea dorințelor umane într-o căutare constantă a realizării valorilor celor mai elevate și celor mai reale în chip divin.

Într-o lume în continuă schimbare, în mijlocul unei ordini sociale în evoluție, este imposibil să menții țelurile destinului fixate o dată pentru totdeauna. Numai cei care l-au descoperit pe Dumnezeu cel viu și care au luat drept țel înfăptuirea infinită pot dobândi o personalitate stabilă. Pentru a transforma astfel țelul lui temporal în eternitate, de la Pământ la Paradis, de la uman la divin, trebuie ca omul să fie regenerat, convertit, născut din nou, ca el să devină copilul re-creat din spiritul divin, ca el să își câștige intrarea sa în fraternitatea împărăției cerurilor. Toate filozofiile și religiile care au idealuri inferioare aceloră sunt imature. Filozofia pe care o propovăduiesc eu, legată de evanghelia pe care o predicați voi, reprezintă noua religie a maturității, idealul tuturor generațiilor viitoare. Și aceasta este adevărat pentru că idealul nostru este definitiv, infailibil, etern, universal, absolut și infinit.

Filozofia mea m-a mănât în căutarea realităților înfăptuirii veritabile, țelul maturității. Dar impulsul meu era neputincios, căutării mele îi lipsea forța motrice,

160:1.11 (1774.3) I am deeply impressed with the custom of Jesus in going apart by himself to engage in these seasons of solitary survey of the problems of living; to seek for new stores of wisdom and energy for meeting the manifold demands of social service; to quicken and deepen the supreme purpose of living by actually subjecting the total personality to the consciousness of contacting with divinity; to grasp for possession of new and better methods of adjusting oneself to the ever-changing situations of living existence; to effect those vital reconstructions and readjustments of one's personal attitudes which are so essential to enhanced insight into everything worth while and real; and to do all of this with an eye single to the glory of God — to breathe in sincerity your Master's favorite prayer, "Not my will, but yours, be done."

160:1.12 (1774.4) This worshipful practice of your Master brings that relaxation which renews the mind; that illumination which inspires the soul; that courage which enables one bravely to face one's problems; that self-understanding which obliterates debilitating fear; and that consciousness of union with divinity which equips man with the assurance that enables him to dare to be Godlike. The relaxation of worship, or spiritual communion as practiced by the Master, relieves tension, removes conflicts, and mightily augments the total resources of the personality. And all this philosophy, plus the gospel of the kingdom, constitutes the new religion as I understand it.

160:1.13 (1774.5) Prejudice blinds the soul to the recognition of truth, and prejudice can be removed only by the sincere devotion of the soul to the adoration of a cause that is all-embracing and all-inclusive of one's fellow men. Prejudice is inseparably linked to selfishness. Prejudice can be eliminated only by the abandonment of self-seeking and by substituting therefor the quest of the satisfaction of the service of a cause that is not only greater than self, but one that is even greater than all humanity — the search for God, the attainment of divinity. The evidence of maturity of personality consists in the transformation of human desire so that it constantly seeks for the realization of those values which are highest and most divinely real.

160:1.14 (1774.6) In a continually changing world, in the midst of an evolving social order, it is impossible to maintain settled and established goals of destiny. Stability of personality can be experienced only by those who have discovered and embraced the living God as the eternal goal of infinite attainment. And thus to transfer one's goal from time to eternity, from earth to Paradise, from the human to the divine, requires that man shall become regenerated, converted, be born again; that he shall become the re-created child of the divine spirit; that he shall gain entrance into the brotherhood of the kingdom of heaven. All philosophies and religions which fall short of these ideals are immature. The philosophy which I teach, linked with the gospel which you preach, represents the new religion of maturity, the ideal of all future generations. And this is true because our ideal is final, infallible, eternal, universal, absolute, and infinite.

160:1.15 (1775.1) My philosophy gave me the urge to search for the realities of true attainment, the goal of maturity. But my urge was impotent; my search lacked driving

cercetarea mea suferea de absența certitudinii în ceea ce privește orientarea ei. Aceste lipsuri au fost din abundență acoperite de noua evanghelie a lui Iisus, cu reînsuflețirea ei prin clarviziune, cu înălțarea idealurilor ei și cu stabilitatea țărilor ei. Fără nici urmă de îndoială și de șovăială, eu pot acum să mă angajez din toată inima în aventura eternă.

2. ARTA DE A TRĂI

Muritorii nu au decât două căi de a trăi laolaltă: calea materială sau animală și calea spirituală sau umană. Prin folosirea semnelor și a sunetelor, animalele pot comunica între ele într-o măsură limitată, dar aceste forme de comunicare nu transmit nici înțelesuri, nici valori, nici idei. Omul nu se deosebește de animal decât pentru că el poate comunica tovarășilor săi prin intermediul simbolurilor care desemnează și identifică cu certitudine înțelesuri, valori și idei, sau chiar și idealuri.

Din moment ce animalele nu pot comunica idei unele altora, ele nu pot nici să își dezvolte o personalitate. Omul își dezvoltă personalitatea pentru că poate să comunice cu semenii săi despre ideile și idealurile lui.

Această aptitudine de a transmite și de a împărtăși înțelesuri constituie cultura umană și permite oamenilor, datorită asocierilor sociale, să clădească civilizații. Cunoașterea și înțelepciunea devin cumulative datorită aptitudinii oamenilor de a comunica realizările lor generațiilor următoare, și aceasta face să se nască activitățile culturale ale rasei: artele, științele, religiile și filozofiile.

Comunicările prin simboluri dintre ființele omenești provoacă apariția de grupuri sociale. Grupul social cel mai eficient dintre toate este familia, și îndeosebi cei doi părinți. Afecțiunea personală este legătura spirituală care menține unite aceste asocieri materiale. Relații tot atât de eficiente pot în egală măsură să existe între două persoane de același sex, după cum s-au văzut atâtea exemple între prieteni cu adevărat devotați.

Aceste asocieri bazate pe prietenie și pe afecțiune reciprocă sunt socializante și înnobilitoare, deoarece ele încurajează și facilitează următorii factori, care sunt esențiali la nivelele mai înalte ale artei de a trăi:

1. Expriarea de sine și înțelegerea de sine reciprocă. Multe impulsuri umane nobile pier pentru că nu este nimeni care să asiste la exprimarea lor. În adevăr, nu este bine ca omul să fie singur. Un anumit grad de recunoaștere și un anumit nivel de apreciere sunt esențiale dezvoltării caracterului uman. Fără iubirea sinceră a unui cămin, nici un copil nu poate atinge deplina dezvoltare a unui caracter normal. Caracterul este ceva mai mult decât simplă minte și moralitate. Dintre toate relațiile sociale instaurate pentru dezvoltarea caracterului, cea mai eficientă și cea mai ideală este prietenia afectuoasă și înțelegătoare a unui bărbat și a unei femei uniți printr-o legătură conjugală inteligentă. Căsătoria, cu multiplele ei relații, este cel mai bine concepută pentru a face să se nască prețioasele impulsuri și motivele superioare indispensabile dezvoltării unui caracter puternic. Eu nu ezit să glorific astfel viața de familie, căci Maestrul

power; my quest suffered from the absence of certainty of directionization. And these deficiencies have been abundantly supplied by this new gospel of Jesus, with its enhancement of insights, elevation of ideals, and settledness of goals. Without doubts and misgivings I can now wholeheartedly enter upon the eternal venture.

2. THE ART OF LIVING

160:2.1 (1775.2) There are just two ways in which mortals may live together: the material or animal way and the spiritual or human way. By the use of signals and sounds animals are able to communicate with each other in a limited way. But such forms of communication do not convey meanings, values, or ideas. The one distinction between man and the animal is that man can communicate with his fellows by means of *symbols* which most certainly designate and identify meanings, values, ideas, and even ideals.

160:2.2 (1775.3) Since animals cannot communicate ideas to each other, they cannot develop personality. Man develops personality because he can thus communicate with his fellows concerning both ideas and ideals.

160:2.3 (1775.4) It is this ability to communicate and share meanings that constitutes human culture and enables man, through social associations, to build civilizations. Knowledge and wisdom become cumulative because of man's ability to communicate these possessions to succeeding generations. And thereby arise the cultural activities of the race: art, science, religion, and philosophy.

160:2.4 (1775.5) Symbolic communication between human beings predetermines the bringing into existence of social groups. The most effective of all social groups is the family, more particularly the *two parents*. Personal affection is the spiritual bond which holds together these material associations. Such an effective relationship is also possible between two persons of the same sex, as is so abundantly illustrated in the devotions of genuine friendships.

160:2.5 (1775.6) These associations of friendship and mutual affection are socializing and ennobling because they encourage and facilitate the following essential factors of the higher levels of the art of living:

160:2.6 (1775.7) 1. *Mutual self-expression and self-understanding.* Many noble human impulses die because there is no one to hear their expression. Truly, it is not good for man to be alone. Some degree of recognition and a certain amount of appreciation are essential to the development of human character. Without the genuine love of a home, no child can achieve the full development of normal character. Character is something more than mere mind and morals. Of all social relations calculated to develop character, the most effective and ideal is the affectionate and understanding friendship of man and woman in the mutual embrace of intelligent wedlock. Marriage, with its manifold relations, is best designed to draw forth those precious impulses and those higher motives which are indispensable to the development of a strong character. I do not hesitate thus to glorify family life, for your Master has wisely chosen the father-child relationship as the

vostru a ales cu înțelepciune relația de la tată la copil ca piatră de temelie a noii evanghelii a regatului. Această comunitate incomparabilă de relații dintre un bărbat și o femeie, în îmbrățișarea afectuoasă a idealurilor superioare ale timpului, este o experiență atât de prețioasă și satisfăcătoare încât ea valorează un preț oricât de mare, un sacrificiu oricât de mare cerute pentru posedarea ei.

2. Uniunea sufletelor- mobilizarea înțelepciunii. Orice ființă umană dobândește, mai devreme sau mai târziu, o anumită concepție a acestei lumi și o anumită viziune a celei următoare. Or, este posibil, printr-o asociere de personalități, să se unească aceste puncte de vedere asupra existenței temporale și aceste perspective eterne. Atunci, mintea unuia își sporește valorile spirituale prin asimilarea unei mari părți ale vederilor de ansamblu ale celuilalt. În felul acesta, oamenii îmbogățesc sufletul prin punerea în comun a posesiunilor lor spirituale respective. Tot astfel, omul poate evita tendința permanentă de a fi victima viziunii sale deformante, a punctelor sale de vedere pline de prejudecăți și a îngustimii de judecată. Nu se pot îndepărta frica, invidia și vanitatea decât prin contactul intim cu alte moduri de gândire. Eu vă atrag atenția asupra faptului că Maestrul nu vă trimite niciodată singuri pentru a lucra la extinderea regatului; el vă trimite întotdeauna doi câte doi. Din moment ce înțelepciunea este o supracunoaștere, rezultă că unindu-și înțelepciunea lor, membrii unui grup social, mic sau mare, împărtășesc reciproc toate cunoștințele.

3. Entuziasmul trăirii. Izolarea tinde să epuizeze încărcătura de energie a sufletului. Asocierea cu niște tovarăși este esențială pentru a reînnoi antrenul vieții, și indispensabilă pentru păstrarea curajului de a duce bătăliile care urmează ascensiunii la nivelele superioare de viață umană. Prietenia însufletește bucuriile și glorifică triumfurile vieții. Asocierile omenești prietenești și intime tind să ia suferinței tristețea ei, iar încercării mult din amărăciunea ei. Prezența unui prieten înalță orice frumusețe și exaltă orice bunătate. Prin simboluri inteligente, omul poate însufleți și lărgi capacitatea de apreciere a prietenilor săi. Această putere și această posibilitate a unei stimulări reciproce a imaginației sunt una dintre gloriile supreme de prietenie omenească. O mare putere spirituală este inerentă conștiinței de a fi consacrat din toată inima unei cauze comune, de a fi fidel reciproc unei Deități cosmice.

4. Defensiva sporită contra oricărui rău. Asocierea de personalități și afecțiunea reciprocă sunt o asigurare eficientă contra răului. Greutățile, tristețile, decepțiile și înfrângerile sunt mai dureroase și mai descurajante când trebuie să le suporti singur. Asocierea nu transformă răul în dreptate, dar ajută considerabil la diminuarea chinurilor. Maestrul vostru a zis: „Feriți-vă de mahnici” - dacă este acolo vreun prieten pentru a-i consola. Există o forță pozitivă în cunoașterea că voi trăiți pentru bunăstarea altuia, că alții trăiesc tot astfel pentru bunăstarea voastră și pentru evoluția voastră. Omul se zbate în izolare. Ființele umane se descurajează înfașă de punctul lor de vedere se limitează la înfăptuirile fugitive ale timpului. Când prezentul este separat de trecut și de viitor, el devine de o banalitate exasperantă. Numai o vedere de ansamblu asupra cercului eternității îi dă omului inspirația de a face tot ce îi stă în putință și poate scoate tot ce-i mai

very cornerstone of this new gospel of the kingdom. And such a matchless community of relationship, man and woman in the fond embrace of the highest ideals of time, is so valuable and satisfying an experience that it is worth any price, any sacrifice, requisite for its possession.

160:2.7 (1776.1) 2. *Union of souls — the mobilization of wisdom.* Every human being sooner or later acquires a certain concept of this world and a certain vision of the next. Now it is possible, through personality association, to unite these views of temporal existence and eternal prospects. Thus does the mind of one augment its spiritual values by gaining much of the insight of the other. In this way men enrich the soul by pooling their respective spiritual possessions. Likewise, in this same way, man is enabled to avoid that ever-present tendency to fall victim to distortion of vision, prejudice of viewpoint, and narrowness of judgment. Fear, envy, and conceit can be prevented only by intimate contact with other minds. I call your attention to the fact that the Master never sends you out alone to labor for the extension of the kingdom; he always sends you out two and two. And since wisdom is superknowledge, it follows that, in the union of wisdom, the social group, small or large, mutually shares all knowledge.

160:2.8 (1776.2) 3. *The enthusiasm for living.* Isolation tends to exhaust the energy charge of the soul. Association with one's fellows is essential to the renewal of the zest for life and is indispensable to the maintenance of the courage to fight those battles consequent upon the ascent to the higher levels of human living. Friendship enhances the joys and glorifies the triumphs of life. Loving and intimate human associations tend to rob suffering of its sorrow and hardship of much of its bitterness. The presence of a friend enhances all beauty and exalts every goodness. By intelligent symbols man is able to quicken and enlarge the appreciative capacities of his friends. One of the crowning glories of human friendship is this power and possibility of the mutual stimulation of the imagination. Great spiritual power is inherent in the consciousness of wholehearted devotion to a common cause, mutual loyalty to a cosmic Deity.

160:2.9 (1776.3) 4. *The enhanced defense against all evil.* Personality association and mutual affection is an efficient insurance against evil. Difficulties, sorrow, disappointment, and defeat are more painful and disheartening when borne alone. Association does not transmute evil into righteousness, but it does aid in greatly lessening the sting. Said your Master, “Happy are they who mourn” — if a friend is at hand to comfort. There is positive strength in the knowledge that you live for the welfare of others, and that these others likewise live for your welfare and advancement. Man languishes in isolation. Human beings unfailingly become discouraged when they view only the transitory transactions of time. The present, when divorced from the past and the future, becomes exasperatingly trivial. Only a glimpse of the circle of eternity can inspire man to do his best and can challenge the best in him to do its utmost. And when man is thus at his best, he lives most

bun în el pentru a face imposibilul. Când omul se ridică astfel la maximum posibilităților sale, el trăiește cu mărinimie pentru binele semenilor săi care stau cu el în timp și în eternitate.

Eu repet că această asociere inspiratoare și înobilatoare își găsește posibilitățile ideale în relațiile de căsătorie umană. Este adevărat că multe rezultate sunt obținute în afara căsătoriei, și că un mare, un foarte mare număr de căsătorii nu reușesc nici una să producă aceste roade morale și spirituale. Se văd de prea multe ori căsătorindu-se cupluri care caută valori inferioare acestor colorare superioare ale maturității umane. Căsătoria ideală trebuie să fie întemeiată pe ceva mai stabil decât fluctuațiile de sentiment și decât inconstanța simplei atracții sexuale; ea trebuie să se bazeze pe un devotament personal sincer și reciproc. Atunci, dacă se pot construi aceste mici unități fidele și eficiente de asocieri umane, când acestea vor fi asamblate în organizarea colectivă, lumea va contempla o mare structură socială glorificată, civilizația maturității pământene. O asemenea rasă ar putea începe să realizeze întrucâtva idealul Maestrului vostru: „Pace pe pământ și bunăvoință printre oameni.” În vreme ce o asemenea societate nu va fi nici perfectă, nici în întregime eliberată de rău, cel puțin ea se va apropia de stabilizare maturității.

3. ATRACȚIILE MATURITĂȚII

Efortul de a atinge maturitatea cere muncă, iar munca necesită energie. De unde vine puterea care permite să se înfăptuiască toate acestea? Se pot considera factorii fizici ca dobândiți, dar Maestrul a zis bine că „omul nu poate trăi numai cu pâine”. Când ai un corp normal și o sănătate rezonabil de bună, trebuie să cauți după aceea atracțiile care acționează ca stimulente pentru a face să survină forțele spirituale care dormitează în oameni. Iisus ne-a învățat că Dumnezeu trăiește în om; atunci, cum putem noi să facem omul să elibereze puterile divine și infinite legate de sufletul său? Cum putem noi să îi incităm pe oameni să dea prilej lui Dumnezeu să izvorască din noi reîmprospătându-ne sufletul în trecerea sa, și contribuind apoi la iluminarea, înălțarea și binecuvântarea a nenumărate alte suflete? Care este cea mai bună metodă a mea de a trezi puterile benefice latente care dorm în sufletul vostru? Există un lucru de care sunt sigur, și anume că excitația emoțională nu este stimulentele spiritual ideal. Excitația nu sporește energia; ea epuizează mai degrabă forțele minții și ale corpului. De unde vine, atunci, energia care să permită înfăptuirea acestor mari lucruri? Observați-l pe Maestrul vostru. Chiar în ceasul acesta, el este pe dealuri, acumulând putere în timp ce aici noi consumăm energie; secretul acestei întregi probleme stă ascuns în comuniunea spirituală, în adorare. Din punct de vedere uman, este vorba de combinarea meditației și a destinderii. Meditația stabilește contactul minții cu spiritul; destinderea determină capacitatea de receptivitate spirituală. Această substituie a slăbiciunii cu forța, a fricii cu curajul, mentalității sinelui cu voia lui Dumnezeu, constituie adorarea. Cel puțin, acesta este felul în care o consideră filozofia.

Când aceste experiențe sunt frecvent repetate, ele se cristalizează în obișnuințe, obiceiuri de adorare care

unselfishly for the good of others, his fellow sojourners in time and eternity.

160:2.10 (1777.1) I repeat, such inspiring and ennobling association finds its ideal possibilities in the human marriage relation. True, much is attained out of marriage, and many, many marriages utterly fail to produce these moral and spiritual fruits. Too many times marriage is entered by those who seek other values which are lower than these superior accompaniments of human maturity. Ideal marriage must be founded on something more stable than the fluctuations of sentiment and the fickleness of mere sex attraction; it must be based on genuine and mutual personal devotion. And thus, if you can build up such trustworthy and effective small units of human association, when these are assembled in the aggregate, the world will behold a great and glorified social structure, the civilization of mortal maturity. Such a race might begin to realize something of your Master's ideal of "peace on earth and good will among men." While such a society would not be perfect or entirely free from evil, it would at least approach the stabilization of maturity.

3. THE LURES OF MATURITY

160:3.1 (1777.2) The effort toward maturity necessitates work, and work requires energy. Whence the power to accomplish all this? The physical things can be taken for granted, but the Master has well said, "Man cannot live by bread alone." Granted the possession of a normal body and reasonably good health, we must next look for those lures which will act as a stimulus to call forth man's slumbering spiritual forces. Jesus has taught us that God lives in man; then how can we induce man to release these soul-bound powers of divinity and infinity? How shall we induce men to let go of God that he may spring forth to the refreshment of our own souls while in transit outward and then to serve the purpose of enlightening, uplifting, and blessing countless other souls? How best can I awaken these latent powers for good which lie dormant in your souls? One thing I am sure of: Emotional excitement is not the ideal spiritual stimulus. Excitement does not augment energy; it rather exhausts the powers of both mind and body. Whence then comes the energy to do these great things? Look to your Master. Even now he is out in the hills taking in power while we are here giving out energy. The secret of all this problem is wrapped up in spiritual communion, in worship. From the human standpoint it is a question of combined meditation and relaxation. Meditation makes the contact of mind with spirit; relaxation determines the capacity for spiritual receptivity. And this interchange of strength for weakness, courage for fear, the will of God for the mind of self, constitutes worship. At least, that is the way the philosopher views it.

160:3.2 (1777.3) When these experiences are frequently repeated, they crystallize into habits, strength-giving and worshipful habits, and such habits eventually formulate

dau forță; aceste obișnuințe se traduc, până la urmă, în formarea unui caracter spiritual, iar în cele din urmă acest caracter este recunoscut de semenii voștri ca o personalitate matură. La început, aceste practici sunt dificile și iau mult timp, dar atunci când ele devin obișnuite, procură numaidecât odihnă și o economie de timp. Cu cât va deveni mai complexă societatea și cu cât se vor înmulți mai tare atracțiile civilizației, cu atât mai urgentă va deveni necesitatea pentru persoanele cunoscătoare de Dumnezeu de a contracta aceste obișnuințe protectoare destinate să conserve și să sporească energiile lor spirituale.

Un alt factor necesar atingerii maturității este adaptarea cooperatoare a grupurilor sociale la un mediu mereu schimbător. Individul lipsit de maturitate stărnește antagonismul tovarășilor lui; omul matur câștigă cooperarea cordială a asociațiilor lui, ceea ce înmulțește considerabil roadele eforturilor vieții sale.

Filozofia mea îmi zice că există momente când eu trebuie să mă lupt, dacă este nevoie, pentru a apăra concepția mea de dreptate; eu sunt sigur că Maestrul, de un tip de personalitate mai matură, va câștiga cu ușurință și eleganță o victorie echivalentă prin tehnica lui superioară și seducătoare de tact și de toleranță. Mult prea adesea, când ne batem pentru o cauză bună, aceasta se termină printr-o înfrângere atât pentru învingător, cât și pentru învins. Chiar ieri am auzit Maestrul spunând că „dacă un înțelept dorește să intre pe o poartă încuiată, el nu o va sparge, ci mai degrabă va căuta cheia pentru a o descuia.” Noi ne angajăm prea adesea într-o bătălie numai pentru a ne convinge că nu ne este frică.

Această nouă evanghelie a împărăției face un mare serviciu artei de a trăi, în sensul că ea oferă un mobil nou și mai bogat pentru o viață superioară. Ea prezintă un țel al destinului nou și elevat, un rost suprem pentru viață. Și aceste noi concepții despre un țel etern și divin al existenței sunt în ele însele stimuli transcendenți, suscitând reacția a ceea ce este mai bun în natura superioară a omului. Pe fiecare culme a gândirii intelectuale, afli o destindere pentru minte, forță pentru suflet și o comuniune pentru spirit. Din această poziție de viață superioară omul poate transcende iritățile materiale de la nivelele inferioare de gândire - îngrijorarea, gelozia, invidia, dorința de răzbunare și orgoliul unei personalități imature. Sufletele care se ridică pe aceste înălțimi eliberându-se de o mulțime de conflicte încrucișate privitoare la fleacurile existenței, și devin astfel libere pentru a fi conștiente de curenții superiori ai conceptelor spirituale și ai comunicărilor celeste. Dar scopul vieții trebuie să fie ocrotit cu gelozie de tentația de a căuta realizări factice și tranzitorii; trebuie deopotrivă să i se acorde o grijă care să îl imunizeze contra dezastruoaselor amenințări ale fanatismului.

4. ECHILIBRUL MATURITĂȚII

În timp ce aveți drept țel unic atingerea realităților veșnice, trebuie să răspundeți, de asemenea, necesităților vieții temporale. Deși spiritul este țelul nostru, carnea este un fapt. Se poate întâmpla ca resursele necesare vieții să ne cadă în mână accidental, însă, în general, trebuie să lucrăm cu

themselves into a spiritual character, and such a character is finally recognized by one's fellows as a *mature personality*. These practices are difficult and time-consuming at first, but when they become habitual, they are at once restful and timesaving. The more complex society becomes, and the more the lures of civilization multiply, the more urgent will become the necessity for God-knowing individuals to form such protective habitual practices designed to conserve and augment their spiritual energies.

160:3.3 (1778.1) Another requirement for the attainment of maturity is the co-operative adjustment of social groups to an ever-changing environment. The immature individual arouses the antagonisms of his fellows; the mature man wins the hearty co-operation of his associates, thereby many times multiplying the fruits of his life efforts.

160:3.4 (1778.2) My philosophy tells me that there are times when I must fight, if need be, for the defense of my concept of righteousness, but I doubt not that the Master, with a more mature type of personality, would easily and gracefully gain an equal victory by his superior and winsome technique of tact and tolerance. All too often, when we battle for the right, it turns out that both the victor and the vanquished have sustained defeat. I heard the Master say only yesterday that the “wise man, when seeking entrance through the locked door, would not destroy the door but rather would seek for the key wherewith to unlock it.” Too often we engage in a fight merely to convince ourselves that we are not afraid.

160:3.5 (1778.3) This new gospel of the kingdom renders a great service to the art of living in that it supplies a new and richer incentive for higher living. It presents a new and exalted goal of destiny, a supreme life purpose. And these new concepts of the eternal and divine goal of existence are in themselves transcendent stimuli, calling forth the reaction of the very best that is resident in man's higher nature. On every mountaintop of intellectual thought are to be found relaxation for the mind, strength for the soul, and communion for the spirit. From such vantage points of high living, man is able to transcend the material irritations of the lower levels of thinking — worry, jealousy, envy, revenge, and the pride of immature personality. These high-climbing souls deliver themselves from a multitude of the crosscurrent conflicts of the trifles of living, thus becoming free to attain consciousness of the higher currents of spirit concept and celestial communication. But the life purpose must be jealously guarded from the temptation to seek for easy and transient attainment; likewise must it be so fostered as to become immune to the disastrous threats of fanaticism.

4. THE BALANCE OF MATURITY

160:4.1 (1778.4) While you have an eye single to the attainment of eternal realities, you must also make provision for the necessities of temporal living. While the spirit is our goal, the flesh is a fact. Occasionally the necessities of living may fall into our hands by accident, but in general, we must intelligently work for them. The

inteligentă pentru a le procura. Cele două probleme majore ale vieții sunt următoarele: câștigarea traiului tău material și atingerea supraviețuirii eterne. Chiar și acela de a-ți câștiga existența are nevoie de religie pentru a fi rezolvat în mod ideal. Cele două probleme sunt extrem de personale. De fapt, adevărata religie nu funcționează în afara individului.

Iată factorii esențiali ai vieții temporale, așa cum îi văd eu:

1. O bună sănătate fizică.
2. O gândire limpede și curată.
3. Aptitudinile și abilitatea.
4. Bogăția - bunurile vieții.
5. Aptitudinea de a rezista în fața înfrângerii.
6. Cultura - educația și înțelepciunea.

Chiar și atunci când e vorba de probleme privitoare la sănătatea și la eficiența fizice, cea mai bună manieră de a le rezolva constă în abordarea lor sub unghiul religios al învățăturii Maestrului nostru, știind că trupul și mintea omului sunt sălașul darului Zeilor, duhul lui Dumnezeu devenind spiritul omului. Mintea omului devine atunci mediatorul dintre lucrurile materiale și realitățile spirituale.

Este nevoie de inteligență pentru a-ți asigura partea ta din lucrurile dezirabile ale vieții. Este cu totul greșit a presupune că loialitatea în munca de zi cu zi va asigura averea ca recompensă. În afară de achizițiile ocazionale și accidentale de bogății, se constată că recompensele materiale ale vieții temporale curg în anumite canale bine organizate; numai cei care au acces la aceste canale pot se pot aștepta să fie bine remunerați pentru eforturile lor temporare. Sărăcia va fi întotdeauna soarta celor care caută bogăția în canale individuale și izolate. Prosperitate în lume depinde deci în esența ei de o înțeleaptă planificare. Succesul cere nu numai ca voi să fiți devotați muncii voastre, ci și să operați ca o rotiță a unuiu dintre canalele bogăției materiale. Dacă vă lipsește înțelepciunea, voi vă puteți consacra viața generației voastre fără a primi vreo recompensă materială pentru aceasta. În schimb, dacă se nimerește ca voi să beneficiați de fluxul bogățiilor, voi puteți să vă instalați comod în lux chiar și fără a fi făcut nimic util pentru contemporanii voștri.

Aptitudinile se moștenesc, dar abilitatea se dobândește. Viața nu este reală pentru cel care nu știe să facă bine un lucru, ca un expert. Iscușința este una dintre principalele surse de satisfacție din viață. Aptitudinile implică darul spiritului de pătrundere, al prevederii pe termen lung. Nu vă lăsați amăgiți de beneficiile tentante ale faptelor necinstite; acceptați să lucrați pentru veniturile ulterioare inerente unei strădării cinstite. Înțeleptul știe să distingă între mijloace și scopuri; în afară de aceasta, un exces de planuri de viitor poate uneori să contracareze proiectele elevate. În ce privește plăcerile, voi ar trebui întotdeauna să le căutați atât în producție, cât și în consum.

Exersați-vă memoria pentru a păstra ca pe un depozit sacru episoadele vieții voastre care merită osteneala și dau vigoare, pentru ca voi să vă reamintiți la nevoie de ele, pentru plăcerea și pentru edificarea voastră. Construiți astfel, pentru voi înșivă și în voi

two major problems of life are: making a temporal living and the achievement of eternal survival. And even the problem of making a living requires religion for its ideal solution. These are both highly personal problems. True religion, in fact, does not function apart from the individual.

160:4.2 (1778.5) The essentials of the temporal life, as I see them, are:

160:4.3 (1778.6) 1. Good physical health.

160:4.4 (1778.7) 2. Clear and clean thinking.

160:4.5 (1778.8) 3. Ability and skill.

160:4.6 (1778.9) 4. Wealth — the goods of life.

160:4.7 (1778.10) 5. Ability to withstand defeat.

160:4.8 (1778.11) 6. Culture — education and wisdom.

160:4.9 (1779.1) Even the physical problems of bodily health and efficiency are best solved when they are viewed from the religious standpoint of our Master's teaching: That the body and mind of man are the dwelling place of the gift of the Gods, the spirit of God becoming the spirit of man. The mind of man thus becomes the mediator between material things and spiritual realities.

160:4.10 (1779.2) It requires intelligence to secure one's share of the desirable things of life. It is wholly erroneous to suppose that faithfulness in doing one's daily work will insure the rewards of wealth. Barring the occasional and accidental acquirement of wealth, the material rewards of the temporal life are found to flow in certain well-organized channels, and only those who have access to these channels may expect to be well rewarded for their temporal efforts. Poverty must ever be the lot of all men who seek for wealth in isolated and individual channels. Wise planning, therefore, becomes the one thing essential to worldly prosperity. Success requires not only devotion to one's work but also that one should function as a part of some one of the channels of material wealth. If you are unwise, you can bestow a devoted life upon your generation without material reward; if you are an accidental beneficiary of the flow of wealth, you may roll in luxury even though you have done nothing worth while for your fellow men.

160:4.11 (1779.3) Ability is that which you inherit, while skill is what you acquire. Life is not real to one who cannot do some one thing well, expertly. Skill is one of the real sources of the satisfaction of living. Ability implies the gift of foresight, farseeing vision. Be not deceived by the tempting rewards of dishonest achievement; be willing to toil for the later returns inherent in honest endeavor. The wise man is able to distinguish between means and ends; otherwise, sometimes overplanning for the future defeats its own high purpose. As a pleasure seeker you should aim always to be a producer as well as a consumer.

160:4.12 (1779.4) Train your memory to hold in sacred trust the strength-giving and worth-while episodes of life, which you can recall at will for your pleasure and edification. Thus build up for yourself and in yourself reserve galleries of beauty, goodness, and artistic

înșivă, muzee de frumusețe, de bunătate și de măreție artistică. Suvenirurile cele mai nobile sunt amintirile îndrăgite ale marilor momente ale unei frumoase prietenii. Toate aceste comori ale memoriei iriază influența lor cea mai prețioasă și exaltantă la contactul eliberator al adorației spirituale.

Dar viața va deveni o povară dacă voi nu învățați să eșuați cu eleganță. Există, în înfrângere, o artă pe care sufletele nobile o dobândesc întotdeauna; trebuie să știți să pierdeți cu voioșie și să nu aveți teamă de decepții. Nu ezitați niciodată să admiteți un eșec. Nu căutați să îl ascundeți sub surâsuri înșelătoare și sub un optimism radios. Sună bine să pretinzi întotdeauna a fi reușit, dar aceasta se termină prin rezultate deplorabile. Această tehnică duce direct la crearea unei lumi ireale și la prăbușirea inevitabilă într-o ultimă deziluzie.

Succesul poate să genereze curajul și să promoveze încrederea în sine, dar înțelepciunea nu provine decât din experiențele prin care un om se adaptează la rezultatele eșecurilor lui. Oamenii care preferă iluzii optimiste în locul realității nu pot deveni înțelepți niciodată. Numai cei care înfruntă faptele și le adaptează la idealuri pot atinge înțelepciunea. Înțelepciunea înglobează faptele și idealurile, și de aceea ea îi salvează pe adepții ei de la cele două extreme sterile ale filozofiei - omul al cărui idealism exclude faptele, și materialismul lipsit de viziune spirituală. Sufletele timide care nu pot susține lupta vieții decât cu ajutorul continuu al falselor iluzii de succes sunt condamnați să sufere eșecuri și înfrângeri când ele se vor deștepta în cele din urmă din visele proprii lor imaginații.

Viziunea de mare anvergură a religiei își exercită influența supremă în împrejurările în care trebuie să faci față eșecului și să te adaptezi la înfrângere. Eșecul este pur și simplu un episod educativ - o experiență culturală pentru dobândirea de înțelepciune - în viața omului în căutare de Dumnezeu, care se lansează în aventura eternă a explorării unui univers. Pentru acest om, înfrângerea nu este decât un nou instrument în atingerea de nivele superioare ale realității universului.

Cariera unui om care îl caută pe Dumnezeu se poate revela ca o mare reușită în lumina eternității, chiar dacă întregul cursul al vieții lui temporale apare ca un eșec copleșitor, cu condiția ca fiecare succes să fi suscitât cultura înțelepciunii și împlinirea spirituală. Nu comiteți greșeala de a confunda cunoașterea, cultura și înțelepciunea. Ele sunt legate în viață, dar reprezintă valori spirituale extrem de diferite. Înțelepciunea domină întotdeauna cunoașterea și gloriifică întotdeauna cultura.

5. RELIGIA IDEALULUI

Voi mi-ați zis că, după Maestrul vostru, religia umană autentică este experimentarea individuală a realităților spirituale. Eu am considerat religia ca experiența omului ce reacționează la un factor pe care-l consideră ca demn de omagiu și de devoțiunea întregii omeniri. În acest sens, religia simbolizează devotamentul nostru suprem față de ceea ce reprezintă conceptul nostru cel mai elevat al idealurilor noastre și limita extremă care poate atinge mintea noastră căutând posibilitățile eterne de înflorire spirituală.

grandeur. But the noblest of all memories are the treasured recollections of the great moments of a superb friendship. And all of these memory treasures radiate their most precious and exalting influences under the releasing touch of spiritual worship.

160:4.13 (1779.5) But life will become a burden of existence unless you learn how to fail gracefully. There is an art in defeat which noble souls always acquire; you must know how to lose cheerfully; you must be fearless of disappointment. Never hesitate to admit failure. Make no attempt to hide failure under deceptive smiles and beaming optimism. It sounds well always to claim success, but the end results are appalling. Such a technique leads directly to the creation of a world of unreality and to the inevitable crash of ultimate disillusionment.

160:4.14 (1779.6) Success may generate courage and promote confidence, but wisdom comes only from the experiences of adjustment to the results of one's failures. Men who prefer optimistic illusions to reality can never become wise. Only those who face facts and adjust them to ideals can achieve wisdom. Wisdom embraces both the fact and the ideal and therefore saves its devotees from both of those barren extremes of philosophy — the man whose idealism excludes facts and the materialist who is devoid of spiritual outlook. Those timid souls who can only keep up the struggle of life by the aid of continuous false illusions of success are doomed to suffer failure and experience defeat as they ultimately awaken from the dream world of their own imaginations.

160:4.15 (1780.1) And it is in this business of facing failure and adjusting to defeat that the far-reaching vision of religion exerts its supreme influence. Failure is simply an educational episode — a cultural experiment in the acquirement of wisdom — in the experience of the God-seeking man who has embarked on the eternal adventure of the exploration of a universe. To such men defeat is but a new tool for the achievement of higher levels of universe reality.

160:4.16 (1780.2) The career of a God-seeking man may prove to be a great success in the light of eternity, even though the whole temporal-life enterprise may appear as an overwhelming failure, provided each life failure yielded the culture of wisdom and spirit achievement. Do not make the mistake of confusing knowledge, culture, and wisdom. They are related in life, but they represent vastly differing spirit values; wisdom ever dominates knowledge and always glorifies culture.

5. THE RELIGION OF THE IDEAL

160:5.1 (1780.3) You have told me that your Master regards genuine human religion as the individual's experience with spiritual realities. I have regarded religion as man's experience of reacting to something which he regards as being worthy of the homage and devotion of all mankind. In this sense, religion symbolizes our supreme devotion to that which represents our highest concept of the ideals of reality and the farthest reach of our minds toward eternal possibilities of spiritual attainment.

Când oamenii reacționează la religie într-un sens tribal, național sau rasial, este așa pentru că ei consideră pe cei străini de grupul lor ca nefiind cu adevărat umani. Noi considerăm întotdeauna obiectul loialismului nostru religios ca fiind demn de respectul tuturor oamenilor. Niciodată religia nu poate fi o simplă treabă de credință intelectuală sau de raționament filozofic. Religia este întotdeauna și pentru totdeauna un mod de reacție la situațiile de viață; ea este o manieră de comportare. Religia înglobează gândurile, sentimentele și faptele respectuoase față de o realitate pe care o socotim demnă de adorare universală.

Dacă ceva a devenit o religie în experiența voastră, este evident că sunteți deja un evanghelist activ al acestei religii, de vreme ce socotiți conceptul suprem al religiei voastre ca demn de venerarea întregii omeniri, a tuturor inteligențelor universului. Dacă nu sunteți un evanghelist pozitiv și misionar al religiei voastre, vă amăgiți pe voi înșivă; ceea ce numiți voi religie este numai o credință tradițională sau un simplu sistem de filozofie intelectuală. Dacă religia voastră este o experiență spirituală, obiectul adorării voastre trebuie să fie realitatea spirituală universală și idealul tuturor conceptelor voastre spiritualizate. Eu le numesc religii intelectuale pe acelea care se bazează pe frică, pe emoție, pe tradiție și pe filozofie. Numesc adevărate religii pe acelea care se întemeiază pe veritabila experiență spirituală. Obiectul devoțiunii religioase poate fi material sau spiritual, adevărat sau fals, real sau ireal, uman sau divin. Religiiile pot deci să fie bune sau rele.

Moralitatea și religia nu sunt în mod necesar același lucru. Punând mâna pe un obiect de adorare, un sistem moral poate deveni o religie. Pierzând chemarea ei universală la fidelitate și la devoțiune supremă, o religie se poate transforma într-un sistem filozofic sau într-un cod de morală. Lucrul, ființa, starea, sau ordinea de existență, sau posibilitatea de împlinire care constituie idealul suprem al loialismului religios, și care este receptaculul devoțiunii religioase a adoratorilor lui, este Dumnezeu. Independent de numele atribuit acestui ideal de realitate spirituală, este Dumnezeu.

Caracteristica socială a unei adevărate religii constă în faptul că ea caută invariabil să convertească indivizii și să transforme lumea. Religia implică existența unor idealuri nemișcoperite care transcend de departe criteriile cunoscute de etică și de morală încorporate în uzanțele sociale, chiar și cele mai elevate, ale instituțiilor cele mai mature ale civilizației. Religia caută să atingă idealuri nedescoperite, realități neexplorate, valori supraumane, o înțelepciune divină și o veritabilă realizare spirituală. Adevărata religie înfăptuiește toate acestea; toate celelalte credințe nu sunt demne de acest nume. Voi nu puteți avea religie spirituală autentică fără idealul suprem și celest al unui Dumnezeu etern. O religie fără acest Dumnezeu este o invenție a oamenilor, o instituție umană de credințe intelectuale fără viață și de ceremonii bune pentru stărnit emoții și lipsite de sens. O religie poate pretinde a avea un mare ideal drept obiect al devoțiunii sale, dar astfel de idealuri ireale sunt inaccesibile și o asemenea concepție este iluzorie. Singurele idealuri accesibile oamenilor sunt realitățile divine ale valorilor infinite conținute în faptul spiritual al Dumnezeului etern.

Cuvântul Dumnezeu, ideea de Dumnezeu prin contrast cu idealul de Dumnezeu, poate face parte din

160:5.2 (1780.4) When men react to religion in the tribal, national, or racial sense, it is because they look upon those without their group as not being truly human. We always look upon the object of our religious loyalty as being worthy of the reverence of all men. Religion can never be a matter of mere intellectual belief or philosophic reasoning; religion is always and forever a mode of reacting to the situations of life; it is a species of conduct. Religion embraces thinking, feeling, and acting reverently toward some reality which we deem worthy of universal adoration.

160:5.3 (1780.5) If something has become a religion in your experience, it is self-evident that you already have become an active evangel of that religion since you deem the supreme concept of your religion as being worthy of the worship of all mankind, all universe intelligences. If you are not a positive and missionary evangel of your religion, you are self-deceived in that what you call a religion is only a traditional belief or a mere system of intellectual philosophy. If your religion is a spiritual experience, your object of worship must be the universal spirit reality and ideal of all your spiritualized concepts. All religions based on fear, emotion, tradition, and philosophy I term the intellectual religions, while those based on true spirit experience I would term the true religions. The object of religious devotion may be material or spiritual, true or false, real or unreal, human or divine. Religions can therefore be either good or evil.

160:5.4 (1780.6) Morality and religion are not necessarily the same. A system of morals, by grasping an object of worship, may become a religion. A religion, by losing its universal appeal to loyalty and supreme devotion, may evolve into a system of philosophy or a code of morals. This thing, being, state, or order of existence, or possibility of attainment which constitutes the supreme ideal of religious loyalty, and which is the recipient of the religious devotion of those who worship, is God. Regardless of the name applied to this ideal of spirit reality, it is God.

160:5.5 (1781.1) The social characteristics of a true religion consist in the fact that it invariably seeks to convert the individual and to transform the world. Religion implies the existence of undiscovered ideals which far transcend the known standards of ethics and morality embodied in even the highest social usages of the most mature institutions of civilization. Religion reaches out for undiscovered ideals, unexplored realities, superhuman values, divine wisdom, and true spirit attainment. True religion does all of this; all other beliefs are not worthy of the name. You cannot have a genuine spiritual religion without the supreme and supernal ideal of an eternal God. A religion without this God is an invention of man, a human institution of lifeless intellectual beliefs and meaningless emotional ceremonies. A religion might claim as the object of its devotion a great ideal. But such ideals of unreality are not attainable; such a concept is illusionary. The only ideals susceptible of human attainment are the divine realities of the infinite values resident in the spiritual fact of the eternal God.

160:5.6 (1781.2) The word God, the *idea* of God as contrasted with the *ideal* of God, can become a part of

orice religie, oricât de puerilă și falsă ar putea fi ea. Iar aceia care nutresc această idee de Dumnezeu pot face din ea tot ceea ce vor. Religiiile inferioare modelează ideile lor de Dumnezeu pentru a le adapta la starea naturală a inimii umane. Religiiile superioare cer ca inima umană să fie schimbată pentru a satisface exigențele idealurilor adevăratei religii.

Religia lui Iisus transcende toate concepțiile noastre anterioare ale ideii de adorare, în sensul că nu numai îl descrie pe Tatăl ei ca idealul realității infinite, dar și declară în mod pozitiv că această sursă divină de valori și centrul etern al universului sunt cu adevărat și personal accesibile fiecărei creaturi muritoare care alege să intre în împărăția cerurilor pe Pământ și recunoaște astfel că ea acceptă filiația cu Dumnezeu și fraternitatea cu omul. După părerea mea, aceea este cea mai înaltă concepție a religiei pe care a cunoscut-o lumea vreodată, și eu proclam că nu poate să existe o alta mai elevată, deoarece această evanghelie înglobează infinitatea realităților, divinitatea valorilor și eternitatea realizărilor spirituale. Această concepție constituie înfăptuirea experienței idealismului a ceea ce este suprem și ultim.

Eu nu sunt numai intrigat de idealurile perfecte ale religiei Maestrului vostru, dar mă simt puternic împins să mărturisesc credința mea în aceste declarații că aceste idealuri de realități ale spiritului sunt accesibile; că voi și eu putem întreprinde această lungă și eternă aventură cu încredințarea din partea sa că în cele din urmă noi vom sosi cu certitudine la porțile Paradisului. Frații mei, eu sunt un credincios, eu am pornit, sunt pe drum cu voi în această aventură veșnică. Maestrul a zis că a venit de la Tatăl și ne va arăta calea. Eu sunt în întregime convins că el a spus adevărul, și definitiv convins că în afară de Tatăl Universal, nu există nici idealuri de realități, nici valori de perfecțiune care să fie accesibile.

Eu vin atunci să ador nu numai pe Dumnezeul existențelor, dar și pe Dumnezeul posibilității tuturor existențelor viitoare. Trebuie deci ca devoțiunea voastră față de un ideal suprem, dacă acest ideal este real, să fie o devoțiune față de acest Dumnezeu, căci nu este posibil să fie un alt Dumnezeu. Toți ceilalți zei sunt ficțiuni ale imaginației, iluzii ale minții muritoare, deformări ale unei false logici și idoli care îi înșală pe cei care îi creează. Da, se poate avea o religie fără acest Dumnezeu, dar ea nu semnifică nimic. Iar în cazul în care căutați a substitui acest ideal al Dumnezeului viu cu cuvântul Dumnezeu, nu faceți altceva decât să vă amăgiți punând o idee în locul unui ideal, a unei realități divine. Aceste credințe sunt pur și simplu religii de himere.

În învățăturile lui Iisus, eu văd religia în tot ce poate avea mai bun. Această evanghelie ne pune în măsură să-l căutăm pe adevăratul Dumnezeu și să-l căutăm. Dar acceptăm noi să plătim prețul acestei intrări în împărăția cerurilor? Suntem noi doritori să ne năștem din nou, să fim reînnoiți? Acceptăm noi să ne supunem acestui teribil și istovitor proces al distrugerii sinelui și de reconstruire a sufletului? Nu a zis el Maestrul: „Oricine vrea să își salveze viața trebuie să o piardă. Să nu credeți că am venit ca să aduc pacea, ci mai degrabă o luptă a sufletului?” Este adevărat că după ce am plătit prețul consacrării voii Tatălui, noi simțim efectiv o mare pace, cu condiția să continuăm să mergem pe cărările spirituale ale vieții consacrate.

any religion, no matter how puerile or false that religion may chance to be. And this idea of God can become anything which those who entertain it may choose to make it. The lower religions shape their ideas of God to meet the natural state of the human heart; the higher religions demand that the human heart shall be changed to meet the demands of the ideals of true religion.

160:5.7 (1781.3) The religion of Jesus transcends all our former concepts of the idea of worship in that he not only portrays his Father as the ideal of infinite reality but positively declares that this divine source of values and the eternal center of the universe is truly and personally attainable by every mortal creature who chooses to enter the kingdom of heaven on earth, thereby acknowledging the acceptance of sonship with God and brotherhood with man. That, I submit, is the highest concept of religion the world has ever known, and I pronounce that there can never be a higher since this gospel embraces the infinity of realities, the divinity of values, and the eternity of universal attainments. Such a concept constitutes the achievement of the experience of the idealism of the supreme and the ultimate.

160:5.8 (1781.4) I am not only intrigued by the consummate ideals of this religion of your Master, but I am mightily moved to profess my belief in his announcement that these ideals of spirit realities are attainable; that you and I can enter upon this long and eternal adventure with his assurance of the certainty of our ultimate arrival at the portals of Paradise. My brethren, I am a believer, I have embarked; I am on my way with you in this eternal venture. The Master says he came from the Father, and that he will show us the way. I am fully persuaded he speaks the truth. I am finally convinced that there are no attainable ideals of reality or values of perfection apart from the eternal and Universal Father.

160:5.9 (1781.5) I come, then, to worship, not merely the God of existences, but the God of the possibility of all future existences. Therefore must your devotion to a supreme ideal, if that ideal is real, be devotion to this God of past, present, and future universes of things and beings. And there is no other God, for there cannot possibly be any other God. All other gods are figments of the imagination, illusions of mortal mind, distortions of false logic, and the self-deceptive idols of those who create them. Yes, you can have a religion without this God, but it does not mean anything. And if you seek to substitute the word God for the reality of this ideal of the living God, you have only deluded yourself by putting an idea in the place of an ideal, a divine reality. Such beliefs are merely religions of wishful fancy.

160:5.10 (1782.1) I see in the teachings of Jesus, religion at its best. This gospel enables us to seek for the true God and to find him. But are we willing to pay the price of this entrance into the kingdom of heaven? Are we willing to be born again? to be remade? Are we willing to be subject to this terrible and testing process of self-destruction and soul reconstruction? Has not the Master said: "Whoso would save his life must lose it. Think not that I have come to bring peace but rather a soul struggle"? True, after we pay the price of dedication to the Father's will, we do experience great peace provided we continue to walk in these spiritual paths of consecrated living.

Acum, noi abandonăm cu adevărat atracțiile ordinii cunoscute a existenței în timp ce ne consacram fără rezerve căutării atracțiilor ordinii necunoscute și neexplorate ale existenței unei vieți viitoare de aventuri în lumile spirituale ale idealismului superior și ale realității divine. Și noi căutăm simbolurile semnificative care ne permit să transmitem semenilor noștri concepțiile reale ale idealismului religiei lui Iisus. Noi nu vom înceta să ne rugăm pentru ziua în care toată omenirea va vibra în viziunea comună a acestui adevăr suprem. În prezent, conceptul nostru de Tată, așa cum este păstrat în inima noastră, este că Dumnezeu este spirit; când îl transmitem semenilor noștri, Dumnezeu este iubire.

Religia lui Iisus pretinde o experiență vie și spirituală. Alte religii pot consta în credințe tradiționale, în sentimente emoționale, în conștiința filozofică și în toate acestea la un loc, dar învățătura Maestrului implică că trebuie efectiv atinse nivele de progres spiritual real.

Conștiința de a fi împins să te asemeni cu Dumnezeu nu este adevărata religie. Sentimentele emoționale care împing la adorarea lui Dumnezeu nu sunt adevărata religie. Convingerea conștientă că trebuie să renunți la sine și să-l servești pe Dumnezeu nu este adevărata religie. Înțelepciunea raționamentului care concluzionează că religia lui Iisus este cea mai bună dintre toate nu este religia ca experiență personală și spirituală. Adevărata religie se referă la destin și la realitatea înfăptuirii precum și la realitatea și idealismul a ceea ce este acceptat din toată inima pe încredere. Și trebuie ca toate acestea să ne devină personale prin revelarea Spiritului Adevărului.

Astfel s-au terminat disertațiile filozofului grec, unul dintre cei mai mari din rasa sa, care a început să creadă în evanghelia lui Iisus.

160:5.11 (1782.2) Now are we truly forsaking the lures of the known order of existence while we unreservedly dedicate our quest to the lures of the unknown and unexplored order of the existence of a future life of adventure in the spirit worlds of the higher idealism of divine reality. And we seek for those symbols of meaning wherewith to convey to our fellow men these concepts of the reality of the idealism of the religion of Jesus, and we will not cease to pray for that day when all mankind shall be thrilled by the communal vision of this supreme truth. Just now, our focalized concept of the Father, as held in our hearts, is that God is spirit; as conveyed to our fellows, that God is love.

160:5.12 (1782.3) The religion of Jesus demands living and spiritual experience. Other religions may consist in traditional beliefs, emotional feelings, philosophic consciousness, and all of that, but the teaching of the Master requires the attainment of actual levels of real spirit progression.

160:5.13 (1782.4) The consciousness of the impulse to be like God is not true religion. The feelings of the emotion to worship God are not true religion. The knowledge of the conviction to forsake self and serve God is not true religion. The wisdom of the reasoning that this religion is the best of all is not religion as a personal and spiritual experience. True religion has reference to destiny and reality of attainment as well as to the reality and idealism of that which is wholeheartedly faith-accepted. And all of this must be made personal to us by the revelation of the Spirit of Truth.

160:5.14 (1782.5) And thus ended the dissertations of the Greek philosopher, one of the greatest of his race, who had become a believer in the gospel of Jesus.

Capitolul 161. Urmarea discuțiilor lui Rodan

⇨ 160

CARTEA URANTIA

162 ⇨

PARTE IV. VIAȚA ȘI ÎNVĂȚĂTURILE LUI IISUS

CAPITOLUL 161

URMAREA DISCUȚIILOR LUI RODAN

Secțiuni

Introduction

1. Personalitatea lui Dumnezeu
2. Natura divină a lui Iisus
3. Mîntea umană și mîntea divină a lui Iisus

Introduction

DUMINICĂ 25 septembrie din anul 29, apostolii și evangheliștii s-au adunat la Magadan. În seara aceea, după o lungă convorbire cu asociații lui, Iisus i-a surprins pe toți anunțându-i că, în dimineața următoare, el va pleca de devreme către Ierusalim cu cei doisprezece apostoli pentru a asista la sărbătoarea Tabernaculelor. El le-a poruncit evangheliștilor să îi viziteze pe credincioșii din Galileea, iar grupului feminin să se întoarcă pentru o vreme în Betsaida.

Când veni ora de plecare la Ierusalim, Nataniel și Toma încă erau în toiul discuțiilor lor cu Rodan din Alexandria; ei au obținut de la Maestru permisiunea de a rămâne câteva zile mai mult în Magadan. Astfel, în timp ce Iisus și cei zece erau în drumul lor către Ierusalim, Nataniel și Toma erau angajați în serioase discuții cu Rodan. În săptămâna precedentă în cursul căreia Rodan își expusese filozofia, Toma și Nataniel îi prezentaseră, rînd pe rînd, evanghelia împărăției filozofului grec. Rodan a constatat că învățăturile lui Iisus îi fuseseră bine expuse de către profesorul lui din Alexandria, unul dintre vechii apostoli ai lui Ioan Botezătorul.

1. PERSONALITATEA LUI DUMNEZEU

Există o chestiune asupra căreia Rodan și cei doi apostoli se deosebeau, și anume personalitatea lui Dumnezeu. Rodan accepta de bună voie tot ceea ce i se prezenta cu privire la atributele lui Dumnezeu, dar el susținea că Tatăl care este în ceruri nu este și nu poate fi o persoană în sensul în care oamenii concep personalitatea. Când apostolii au încercat să îi dovedească că Dumnezeu este o persoană, ei s-au

PAPER 161

FURTHER DISCUSSIONS WITH RODAN

SECTIONS

Introduction

1. The Personality of God
2. The Divine Nature of Jesus
3. Jesus' Human and Divine Minds

INTRODUCTION

161:0.1 (1783.1) ON SUNDAY, September 25, A.D. 29, the apostles and the evangelists assembled at Magadan. After a long conference that evening with his associates, Jesus surprised all by announcing that early the next day he and the twelve apostles would start for Jerusalem to attend the feast of tabernacles. He directed that the evangelists visit the believers in Galilee, and that the women's corps return for a while to Betsaida.

161:0.2 (1783.2) When the hour came to leave for Jerusalem, Nathaniel and Thomas were still in the midst of their discussions with Rodan of Alexandria, and they secured the Master's permission to remain at Magadan for a few days. And so, while Jesus and the ten were on their way to Jerusalem, Nathaniel and Thomas were engaged in earnest debate with Rodan. The week prior, in which Rodan had expounded his philosophy, Thomas and Nathaniel had alternated in presenting the gospel of the kingdom to the Greek philosopher. Rodan discovered that he had been well instructed in Jesus' teachings by one of the former apostles of John the Baptist who had been his teacher at Alexandria.

1. THE PERSONALITY OF GOD

161:1.1 (1783.3) There was one matter on which Rodan and the two apostles did not see alike, and that was the personality of God. Rodan readily accepted all that was presented to him regarding the attributes of God, but he contended that the Father in heaven is not, cannot be, a person as man conceives personality. While the apostles found themselves in difficulty trying to prove that God is a person, Rodan found it still more difficult to prove he is not a person.

găsit în dificultate; dar Rodan a găsit încă și mai dificil să dovedească că Dumnezeu nu este o persoană.

Rodan a susținut că faptul personalității constă în faptul simultan că ființele capabile să se înțeleagă emfatic comunică pe deplin și reciproc de pe o poziție de egalitate. Rodan a zis: „Pentru ca Dumnezeu să fie o persoană, ar trebui ca el să aibă simboluri de comunicare spirituală care să îi permită să fie pe deplin înțeles de cei care intră în contact cu el. Or, din moment ce Dumnezeu este infinit și etern, și este Creatorul tuturor celorlalte ființe, rezultă că în ceea ce privește egalitatea, Dumnezeu este singur în univers. Nimeni nu îi este egal; el nu poate comunica cu nimeni ca un egal. Poate că Dumnezeu este sursa oricărei personalități, dar ca atare el transcende personalitatea, tot așa cum Creatorul se situează deasupra sau dincolo de creatură.”

Această ceartă îi tulburase mult pe Toma și Nataniel, și ei îi ceruseră lui Iisus să le vină în ajutor, dar Maestrul a refuzat să intre în discuție. Totuși, el i-a zis lui Toma: „Puțin contează ideea ce tu ți-o poți face despre Tată, cu condiția ca tu să cunoști spiritualmente idealul naturii sale infinite și eterne.”

Toma a susținut că Dumnezeu chiar realizează comunicări cu oamenii și că, în consecință, Tatăl este o personalitate, chiar și potrivit definiției lui Rodan. Filozoful grec a contestat acest lucru, susținând că Dumnezeu nu se revelează personal și că el rămâne un mister. Atunci, Nataniel a făcut apel la propria sa experiență personală cu Dumnezeu, iar Rodan a admis-o, afirmând că el avusese recent experiențe asemănătoare, dar a susținut că aceste experiențe dovedeau numai realitatea lui Dumnezeu, nu și personalitatea sa.

Luni seara, Toma a renunțat să îl convingă, însă, marți seara, Nataniel îl făcuse pe Rodan să creadă în personalitatea Tatălui. El a obținut această schimbare în opiniile grecului prin următoarele etape de raționament admitând că:

1. Tatăl din Paradis se bucură de o egalitate de comunicare cu cel puțin alte două ființe care îi sunt pe deplin egale și asemănătoare - Fiul Etern și Spiritul Infinit. Ținând seama de doctrina Trinității, grecul a fost nevoit să admită că Tatăl Universal putea să aibă o personalitate. (Studiul ulterior al acestor discuții este ceea ce a condus la concepția lărgită a Trinității în mintea celor doisprezece apostoli. Bineînțeles, credința generală îl identifica pe Iisus cu Fiul Etern.)

2. De vreme ce Iisus era egal cu Tatăl, și de vreme ce acest Fiu a dobândit manifestarea personalității copiilor săi pământenii, un astfel de fenomen constituia dovada faptului, și demonstrarea posibilității, că cele trei Deități posedau o personalitate. În același timp, acest fenomen lămuria definitiv chestiunea privind aptitudinea lui Dumnezeu de a comunica cu oamenii și posibilitatea pentru oameni de a comunica cu Dumnezeu.

3. Iisus era în termeni de asociere reciprocă și de perfectă comunicare cu omul; Iisus era Fiul lui Dumnezeu. Relația dintre Tată și Fiu presupune o egalitate de comunicare și o înțelegere emfatică reciprocă; Iisus și Tatăl erau una. Iisus menținea simultan comunicări inteligibile atât cu Dumnezeu, cât

161:1.2 (1783.4) Rodan contended that the fact of personality consists in the coexistent fact of full and mutual communication between beings of equality, beings who are capable of sympathetic understanding. Said Rodan: “In order to be a person, God must have symbols of spirit communication which would enable him to become fully understood by those who make contact with him. But since God is infinite and eternal, the Creator of all other beings, it follows that, as regards beings of equality, God is alone in the universe. There are none equal to him; there are none with whom he can communicate as an equal. God indeed may be the source of all personality, but as such he is transcendent to personality, even as the Creator is above and beyond the creature.”

161:1.3 (1783.5) This contention greatly troubled Thomas and Nathaniel, and they had asked Jesus to come to their rescue, but the Master refused to enter into their discussions. He did say to Thomas: “It matters little what idea of the Father you may entertain as long as you are spiritually acquainted with the ideal of his infinite and eternal nature.”

161:1.4 (1784.1) Thomas contended that God does communicate with man, and therefore that the Father is a person, even within the definition of Rodan. This the Greek rejected on the ground that God does not reveal himself personally; that he is still a mystery. Then Nathaniel appealed to his own personal experience with God, and that Rodan allowed, affirming that he had recently had similar experiences, but these experiences, he contended, proved only the *reality* of God, not his *personality*.

161:1.5 (1784.2) By Monday night Thomas gave up. But by Tuesday night Nathaniel had won Rodan to believe in the personality of the Father, and he effected this change in the Greek's views by the following steps of reasoning:

161:1.6 (1784.3) 1. The Father in Paradise does enjoy equality of communication with at least two other beings who are fully equal to himself and wholly like himself — the Eternal Son and the Infinite Spirit. In view of the doctrine of the Trinity, the Greek was compelled to concede the personality possibility of the Universal Father. (It was the later consideration of these discussions which led to the enlarged conception of the Trinity in the minds of the twelve apostles. Of course, it was the general belief that Jesus was the Eternal Son.)

161:1.7 (1784.4) 2. Since Jesus was equal with the Father, and since this Son had achieved the manifestation of personality to his earth children, such a phenomenon constituted proof of the fact, and demonstration of the possibility, of the possession of personality by all three of the Godheads and forever settled the question regarding the ability of God to communicate with man and the possibility of man's communicating with God.

161:1.8 (1784.5) 3. That Jesus was on terms of mutual association and perfect communication with man; that Jesus was the Son of God. That the relation of Son and Father presupposes equality of communication and mutuality of sympathetic understanding; that Jesus and the Father were one. That Jesus maintained at one and

și cu omul. Din moment ce Dumnezeu și omul priceau amândoi sensul simbolurilor comunicărilor lui Iisus, Dumnezeu și omul posedau ambii atributele personalității în ceea ce privea aptitudinea de a intercomunica. Personalitatea lui Iisus demonstra personalitatea lui Dumnezeu aducând totodată dovada decisivă a prezenței lui Dumnezeu în om. Două lucruri legate de un al treilea sunt legate între ele.

4. Personalitatea reprezintă pentru om conceptul cel mai elevat al realității omenești și al valorilor divine; de asemenea, Dumnezeu reprezintă pentru om conceptul cel mai elevat al realității divine și al valorilor infinite; Dumnezeu trebuie deci să fie o personalitate divină și infinită, dar foarte reală, deși transcenând infinit concepția și definiția umane ale personalității; el rămâne totuși întotdeauna și universal o personalitate.

5. Dumnezeu trebuie să fie o personalitate, din moment ce el este Creatorul oricărei personalități și destinul oricărei personalități. Învățătura lui Iisus: „Fiți deci perfecți, așa cum Tatăl vostru care este în ceruri este perfect” îl influențase extraordinar pe Rodan.

După ce a auzit aceste argumente, Rodan a zis: „Eu sunt convins. Voi recunoaște că Dumnezeu este o persoană dacă, mărturisind această credință, îmi îngăduiți să modific declarația mea a unei astfel de credințe atașându-i sensului de personalitate un ansamblu de valori mai largi, precum suprauman, transcendent, suprem, infinit, etern, final și universal. Eu sunt de acum înainte convins că Dumnezeu trebuie să fie infinit mai mult decât o personalitate, dar că nu poate fi cu nimic mai puțin. Sunt de acord să pun capăt discuției și să îl accept pe Iisus ca fiind revelația personală a Tatălui, și ca fiind cel care acoperă toate lacunele logicii, ale rațiunii și ale filozofiei.”

2. NATURA DIVINĂ A LUI IISUS

Cum Nataniel și Toma au aprobat pe deplin punctele de vedere ale lui Rodan asupra evangheliei împărăției, nu mai rămânea decât un singur punct de examinat, acela al învățăturii privitoare la natura divină a Maestrului, și expunerea de mai jos este o prezentare rezumată, coordonată și reformulată a învățăturii lor:

1. Iisus a recunoscut divinitatea sa, și noi îl credem. Multe evenimente remarcabile survenite în legătură cu servirea sa nu sunt inteligibile decât dacă crezi că el este Fiul lui Dumnezeu precum și Fiul Omului.

2. Asocierea sa zilnică cu noi dă pilda unei prietenii umane ideale; numai o ființă divină poate fi un asemenea prieten uman. El este persoana cea mai sincer dezinteresată pe care noi am cunoscut-o vreodată. El este chiar și prietenul păcătoșilor, și îndrăznește să îi iubească pe dușmanii lui. El este foarte loial față de noi. Deși nu ezită să ne dojenească, este evident pentru noi toți că el ne iubește cu adevărat. Cu cât îl cunoști mai bine, cu atât îl iubești mai mult. Ești fermecat de neclintitul lui devotament. În toți acești ani în care noi nu am reușit să înțelegem misiunea sa,

la același timp înțelegem comunicarea cu atât Dumnezeu și omul, și că, de atunci, atât Dumnezeu și omul au înțeles sensul simbolurilor comunicărilor lui Iisus, atât Dumnezeu și omul au posedat ambii atributele personalității în măsura în care erau necesare cerințele comunicării. Că personalitatea lui Iisus demonstra personalitatea lui Dumnezeu, în timp ce a dovedit în mod concludent prezența lui Dumnezeu în om. Aceste două lucruri care sunt legate de un al treilea sunt legate între ele.

161:1.9 (1784.6) 4. That personality represents man's highest concept of human reality and divine values; that God also represents man's highest concept of divine reality and infinite values; therefore, that God must be a divine and infinite personality, a personality in reality although infinitely and eternally transcending man's concept and definition of personality, but nevertheless always and universally a personality.

161:1.10 (1784.7) 5. That God must be a personality since he is the Creator of all personality and the destiny of all personality. Rodan had been tremendously influenced by the teaching of Jesus, "Be you therefore perfect, even as your Father in heaven is perfect."

161:1.11 (1784.8) When Rodan heard these arguments, he said: "I am convinced. I will confess God as a person if you will permit me to qualify my confession of such a belief by attaching to the meaning of personality a group of extended values, such as superhuman, transcendent, supreme, infinite, eternal, final, and universal. I am now convinced that, while God must be infinitely more than a personality, he cannot be anything less. I am satisfied to end the argument and to accept Jesus as the personal revelation of the Father and the satisfaction of all unsatisfied factors in logic, reason, and philosophy."

2. THE DIVINE NATURE OF JESUS

161:2.1 (1785.1) Since Nathaniel and Thomas had so fully approved Rodan's views of the gospel of the kingdom, there remained only one more point to consider, the teaching dealing with the divine nature of Jesus, a doctrine only so recently publicly announced. Nathaniel and Thomas jointly presented their views of the divine nature of the Master, and the following narrative is a condensed, rearranged, and restated presentation of their teaching:

161:2.2 (1785.2) 1. Jesus has admitted his divinity, and we believe him. Many remarkable things have happened in connection with his ministry which we can understand only by believing that he is the Son of God as well as the Son of Man.

161:2.3 (1785.3) 2. His life association with us exemplifies the ideal of human friendship; only a divine being could possibly be such a human friend. He is the most truly unselfish person we have ever known. He is the friend even of sinners; he dares to love his enemies. He is very loyal to us. While he does not hesitate to reprove us, it is plain to all that he truly loves us. The better you know him, the more you will love him. You will be charmed by his unswerving devotion. Through all these years of our failure to comprehend his mission, he has been a faithful friend. While he makes no use of flattery,

el a rămas un prieten fidel. El nu înțelege lingușirea; el îl tratează pe fiecare dintre noi cu aceeași gentilețe; el este invariabil tandru și plin de compasiune. El a împărtășit cu noi viața lui și toate lucrurile. Noi formăm o comunitate fericită; noi punem totul în comun. Noi nu credem că un simplu om poate trăi o viață atât de exemplară în împrejurări atât de grele.

3. Noi ne gândim că Iisus este divin pentru că el nu face niciodată ceva rău; el nu comite greșeli. Înțelepciunea sa este extraordinară și pietatea sa, magnifică. El trăiește fiecare zi în perfect acord cu voia Tatălui. El nu se căiește niciodată de vreo faptă rea, pentru că nu încalcă nici una dintre legile Tatălui. El se roagă pentru noi și cu noi, dar niciodată nu ne cere să ne rugăm pentru el. Noi credem că el este mereu lipsit de păcat. Noi nu credem că o persoană care este numai umană să fi declarat vreodată că duce o viață asemănătoare. El pretinde că trăiește o viață perfectă, și noi recunoaștem că așa și face. Pietatea noastră provine din căință, dar a sa provine din justete. El declară chiar și a ierta păcatele și a vindeca bolile. Nici un om sănătos la minte nu va declara că iartă păcatele, căci acestea sunt prerogative divine. De la primul nostru contact cu el, el ne-a părut perfect în dreptatea sa. Noi creștem în grație și în cunoașterea adevărului, dar Maestrul nostru manifestă maturitatea justeții încă de la început. Toți oamenii, buni sau răi, recunosc aceste elemente de bunătate la Iisus. Totuși pietatea sa nu este niciodată inoportună, nici ostentativă. El este și blând și neînfricat. El pare să aprobe credința noastră în divinitatea sa. El sau este ceea ce pretinde a fi, sau este cel mai mare ipocrit și mistificator pe care l-a cunoscut lumea vreodată. Noi suntem convinși că el este întocmai ceea ce pretinde a fi.

4. Caracterul său excepțional și perfecțiunea controlului său emoțional ne conving că el este o combinație de umanitate și de divinitate. El reacționează infailibil la spectacolul mizeriei umane. Suferințele nu au cum să nu îl miște. Compasiunea sa este ridicată atât de suferințele fizice, cât și de neliniștea mentală sau de amărăciunile spirituale. El recunoaște repede și cu generozitate prezența încrederii sau a oricărui alt har la contemporanii săi. El este tot atât de just și de echitabil pe cât este de îndurător și de îndatoritor. El se întristează să vadă înverșunarea spirituală a oamenilor, și se bucură când ei consimt să își deschidă ochii la lumina adevărului.

5. El pare să cunoască gândurile din mintea oamenilor și să înțeleagă dorințele din inima lor. Este întotdeauna compătimitor față de spiritele noastre tulburate. El pare să aibă toate emoțiile noastre omenești, dar magnific glorificate. El iubește cu ardoare bunătatea și detestă tot atât de energic păcatul. El posedă o conștiință supraumană a prezenței Deității. Se roagă ca un om, dar acționează ca un Dumnezeu. Pare să cunoască lucrurile de mai înainte; încă de pe acum, el îndrăznește chiar și să vorbească de moartea sa cu o referire mistică la viitoarea sa glorie. El este amabil, dar și deopotrivă de brav și de curajos. El nu șovăie niciodată când este să își facă datoria.

6. Noi suntem constant impresionați de fenomenul cunoașterii sale supraumane. Rar de trece o zi fără ca vreun incident să vină să dezvăluie că Maestrul știe ceea ce se petrece în afara prezenței sale imediate. El pare, de asemenea, să știe ce anume gândesc asociații lui. El este neîndoiește în comuniune cu

he does treat us all with equal kindness; he is invariably tender and compassionate. He has shared his life and everything else with us. We are a happy community; we share all things in common. We do not believe that a mere human could live such a blameless life under such trying circumstances.

161:2.4 (1785.4) 3. We think Jesus is divine because he never does wrong; he makes no mistakes. His wisdom is extraordinary; his piety superb. He lives day by day in perfect accord with the Father's will. He never repents of misdeeds because he transgresses none of the Father's laws. He prays for us and with us, but he never asks us to pray for him. We believe that he is consistently sinless. We do not think that one who is only human ever professed to live such a life. He claims to live a perfect life, and we acknowledge that he does. Our piety springs from repentance, but his piety springs from righteousness. He even professes to forgive sins and does heal diseases. No mere man would sanely profess to forgive sin; that is a divine prerogative. And he has seemed to be thus perfect in his righteousness from the times of our first contact with him. We grow in grace and in the knowledge of the truth, but our Master exhibits maturity of righteousness to start with. All men, good and evil, recognize these elements of goodness in Jesus. And yet never is his piety obtrusive or ostentatious. He is both meek and fearless. He seems to approve of our belief in his divinity. He is either what he professes to be, or else he is the greatest hypocrite and fraud the world has ever known. We are persuaded that he is just what he claims to be.

161:2.5 (1785.5) 4. The uniqueness of his character and the perfection of his emotional control convince us that he is a combination of humanity and divinity. He unfailingly responds to the spectacle of human need; suffering never fails to appeal to him. His compassion is moved alike by physical suffering, mental anguish, or spiritual sorrow. He is quick to recognize and generous to acknowledge the presence of faith or any other grace in his fellow men. He is so just and fair and at the same time so merciful and considerate. He grieves over the spiritual obstinacy of the people and rejoices when they consent to see the light of truth.

161:2.6 (1786.1) 5. He seems to know the thoughts of men's minds and to understand the longings of their hearts. And he is always sympathetic with our troubled spirits. He seems to possess all our human emotions, but they are magnificently glorified. He strongly loves goodness and equally hates sin. He possesses a superhuman consciousness of the presence of Deity. He prays like a man but performs like a God. He seems to foreknow things; he even now dares to speak about his death, some mystic reference to his future glorification. While he is kind, he is also brave and courageous. He never falters in doing his duty.

161:2.7 (1786.2) 6. We are constantly impressed by the phenomenon of his superhuman knowledge. Hardly does a day pass but something transpires to disclose that the Master knows what is going on away from his immediate presence. He also seems to know about the thoughts of his associates. He undoubtedly has

personalități celeste. El trăiește incontestabil pe un plan spiritual care este cu mult mai presus de al nostru. Totul pare accesibil înțelegerii lui excepționale. El ne pune întrebări pentru a ne sili să ne exprimăm, și nu pentru a ne informa.

7. De la o vreme Maestrul nu ezită să afirme natura sa supraumană. De la ziua hirotonisirii noastre ca apostoli până în vremurile foarte recente el nu a negat niciodată că ar veni de la Tatăl celest. El vorbește cu autoritatea unui învățător divin. Maestrul nu ezită să combată învățăturile religioase ale timpului prezent și să proclame noua evanghelie cu o autoritate pozitivă. El este afirmativ, pozitiv și plin de autoritate. Chiar și Ioan Botezătorul a declarat că Iisus era Fiul lui Dumnezeu când l-a auzit vorbind. Maestrul pare să își fie suficient sieși. El nu caută sprijinul mulțimii; este indiferent la opinia oamenilor. Este curajos și totuși total lipsit de orgoliu.

8. El vorbește constant de Dumnezeu ca de un asociat întotdeauna prezent în tot ceea ce face. El umblă făcând binele, căci Dumnezeu pare să fie în el. El emite afirmațiile cele mai uluitoare despre sine însuși și despre misiunea sa pe Pământ; acestea ar fi absurde dacă el nu ar fi divin. Odată a declarat: „Înainte ca Avraam să fi fost, Eu sunt.” El și-a susținut clar divinitatea, el declară a fi asociat cu Dumnezeu. El epuizează aproape în întregime resursele limbajului în reiterarea drepturilor sale de asociere intimă cu Tatăl celest. El îndrăznește până și să afirme că el și Tatăl sunt una. El zice că oricine l-a văzut pe el, a văzut Tatăl. Și el zice și face toate aceste lucruri extraordinare cu naturalețea unui copil. El face aluzie la asocierea lui cu Tatăl în aceeași manieră în care vorbește de asocierea lui cu noi. El pare cât se poate de sigur de Dumnezeu și vorbește de aceste raporturi într-o manieră cu totul firească.

9. În viața sa de rugăciune, Iisus pare să comunice direct cu Tatăl. Noi rareori l-am auzit rugându-se, dar puținul pe care l-am auzit lasă să credem că el vorbește cu Dumnezeu, ca să zicem așa, față în față. El pare a cunoaște viitorul la fel de bine ca și trecutul. El nu ar putea fi toate acelea, nici face toate aceste lucruri extraordinare dacă nu ar fi făcut ceva mai mult decât uman. Noi știm că el este uman, suntem siguri de aceasta, dar suntem aproape la fel de siguri că el este deopotrivă de divin. Noi credem că el este divin. Noi suntem convingeți că el este Fiul Omului și Fiul lui Dumnezeu.

Când Nataniel și Toma au terminat convorbirile lor cu Rodan, au plecat în grabă să se alăture tovarășilor lor în Ierusalim, unde au sosit în vinerea aceleiași săptămâni. Episodul reprezentase o mare experiență în viața celor trei credincioși; a fost foarte instructiv pentru ceilalți apostoli când Nataniel și Toma li l-au relatat.

Rodan s-a reîntors în Alexandria, unde a predat multă vreme filozofia sa la școala lui Meganta. El a devenit ulterior o putere în treburile împărăției cerurilor. Până la sfârșitul carierei lui pământești, el a fost un fidel credincios. El și-a dat sufletul în Grecia odată cu alți credincioși, când persecuțiile au ajuns la un apogeu.

communion with celestial personalities; he unquestionably lives on a spiritual plane far above the rest of us. Everything seems to be open to his unique understanding. He asks us questions to draw us out, not to gain information.

161:2.8 (1786.3) 7. Recently the Master does not hesitate to assert his superhumanity. From the day of our ordination as apostles right on down to recent times, he has never denied that he came from the Father above. He speaks with the authority of a divine teacher. The Master does not hesitate to refute the religious teachings of today and to declare the new gospel with positive authority. He is assertive, positive, and authoritative. Even John the Baptist, when he heard Jesus speak, declared that he was the Son of God. He seems to be so sufficient within himself. He craves not the support of the multitude; he is indifferent to the opinions of men. He is brave and yet so free from pride.

161:2.9 (1786.4) 8. He constantly talks about God as an ever-present associate in all that he does. He goes about doing good, for God seems to be in him. He makes the most astounding assertions about himself and his mission on earth, statements which would be absurd if he were not divine. He once declared, “Before Abraham was, I am.” He has definitely claimed divinity; he professes to be in partnership with God. He well-nigh exhausts the possibilities of language in the reiteration of his claims of intimate association with the heavenly Father. He even dares to assert that he and the Father are one. He says that anyone who has seen him has seen the Father. And he says and does all these tremendous things with such childlike naturalness. He alludes to his association with the Father in the same manner that he refers to his association with us. He seems to be so sure about God and speaks of these relations in such a matter-of-fact way.

161:2.10 (1786.5) 9. In his prayer life he appears to communicate directly with his Father. We have heard few of his prayers, but these few would indicate that he talks with God, as it were, face to face. He seems to know the future as well as the past. He simply could not be all of this and do all of these extraordinary things unless he were something more than human. We know he is human, we are sure of that, but we are almost equally sure that he is also divine. We believe that he is divine. We are convinced that he is the Son of Man and the Son of God.

161:2.11 (1787.1) When Nathaniel and Thomas had concluded their conferences with Rodan, they hurried on toward Jerusalem to join their fellow apostles, arriving on Friday of that week. This had been a great experience in the lives of all three of these believers, and the other apostles learned much from the recounting of these experiences by Nathaniel and Thomas.

161:2.12 (1787.2) Rodan made his way back to Alexandria, where he long taught his philosophy in the school of Meganta. He became a mighty man in the later affairs of the kingdom of heaven; he was a faithful believer to the end of his earth days, yielding up his life in Greece with others when the persecutions were at their height.

3. MINTEA UMANĂ ȘI MINTEA DIVINĂ A LUI IISUS

3. JESUS' HUMAN AND DIVINE MINDS

161:2.12 (1787.2)

Conștiința divinității sale s-a dezvoltat treptat în mintea lui Iisus până la episodul botezării sale. După ce a devenit pe deplin conștient de natura sa divină, de existența sa pre-umană și de prerogativele sale universale, el a părut să posede puterea de a delimita divers conștiința sa umană de divinitatea sa. Pentru noi, medienii, se pare că între botezul său și crucificarea sa, Iisus a avut în întregime alegerea de a depinde numai de mintea sa umană sau de a utiliza atât cunoașterea minții umane, cât și pe cea a minții divine. Uneori el părea să se servească numai de informații conținute în intelectul uman. Cu alte ocazii, el părea să acționeze cu o deplinătate a cunoașterii și a înțelepciunii pe care numai utilizarea elementului suprauman al conștiinței sale divine putea să i-o procure.

Noi nu putem înțelege isprăvile sale excepționale decât acceptând teoria că el putea, la voie, să limiteze el însuși conștiința sa divină. Noi știm perfect că el ascundea adesea de asociații săi preștiința sa în legătură cu evenimentele, și că el era la curent cu natura gândurilor și a proiectelor lor. Noi înțelegem că el nu voia ca discipolii lui să cunoască prea bine aptitudinea sa de a le desluși gândurile și de a le penetra planurile. El nu dorea să transceadă prea mult concepțiile umane așa cum erau ele concepute în mintea apostolilor și a discipolilor lui.

Noi suntem întru totul incapabili să stabilim diferența dintre practica lui Iisus de a-și limita el însuși conștiința divină și tehnica de a disimula în fața asociațiilor lui umani a sa preștiința a faptelor și a sa percepere a gândurilor. Suntem convinși că el utiliza ambele tehnici, dar nu suntem întotdeauna capabili să specificăm, într-un caz particular, metoda de care s-a putut folosi. Noi l-am văzut frecvent acționând numai cu factorul uman al conștiinței sale; în alte momente, noi l-am văzut în discuție cu administratorii oștirilor celeste ale universului, și noi am distins funcționarea indubitabilă a minții sale divine. În sfârșit, cu nenumărate prilejuri, noi am văzut operând personalitatea sa combinată de om și de Dumnezeu, însuflețită de uniunea aparent perfectă a minții sale umane și a minții sale divine. Cunoașterea noastră a acestui fenomen se limitează acolo; în realitate, noi nu știm tot adevărul despre acest mister.

161:3.1 (1787.3) Consciousness of divinity was a gradual growth in the mind of Jesus up to the occasion of his baptism. After he became fully self-conscious of his divine nature, prehuman existence, and universe prerogatives, he seems to have possessed the power of variously limiting his human consciousness of his divinity. It appears to us that from his baptism until the crucifixion it was entirely optional with Jesus whether to depend only on the human mind or to utilize the knowledge of both the human and the divine minds. At times he appeared to avail himself of only that information which was resident in the human intellect. On other occasions he appeared to act with such fullness of knowledge and wisdom as could be afforded only by the utilization of the superhuman content of his divine consciousness.

161:3.2 (1787.4) We can understand his unique performances only by accepting the theory that he could, at will, self-limit his divinity consciousness. We are fully cognizant that he frequently withheld from his associates his foreknowledge of events, and that he was aware of the nature of their thinking and planning. We understand that he did not wish his followers to know too fully that he was able to discern their thoughts and to penetrate their plans. He did not desire too far to transcend the concept of the human as it was held in the minds of his apostles and disciples.

161:3.3 (1787.5) We are utterly at a loss to differentiate between his practice of self-limiting his divine consciousness and his technique of concealing his preknowledge and thought discernment from his human associates. We are convinced that he used both of these techniques, but we are not always able, in a given instance, to specify which method he may have employed. We frequently observed him acting with only the human content of consciousness; then would we behold him in conference with the directors of the celestial hosts of the universe and discern the undoubted functioning of the divine mind. And then on almost numberless occasions did we witness the working of this combined personality of man and God as it was activated by the apparent perfect union of the human and the divine minds. This is the limit of our knowledge of such phenomena; we really do not actually know the full truth about this mystery.

Capitolul 162. Sărbătoarea Tabernacolelor

⇨ 161

CARTEA URANTIA

163 ⇨

PARTE IV. VIAȚA ȘI ÎNVĂȚĂTURILE LUI IISUS

CAPITOLUL 162

SĂRBĂTOAREA TABERNACOLELOR

Secțiuni

Introduction

1. Pericolele vizitei la Ierusalim
2. Prima discuție din templu
3. Femeia surprinsă în adulter
4. Sărbătoarea tabernacolelor
5. Predica despre lumina lumii
6. Discursul despre apa vieții
7. Discursul despre libertatea spirituală
8. Întâlnirea cu Marta și cu Maria
9. La Bethlehem cu Abner

PAPER 162

AT THE FEAST OF TABERNACLES

SECTIONS

Introduction

1. The Dangers of the Visit to Jerusalem
2. The First Temple Talk
3. The Woman Taken in Adultery
4. The Feast of Tabernacles
5. Sermon on the Light of the World
6. Discourse on the Water of Life
7. The Discourse on Spiritual Freedom
8. The Visit with Martha and Mary
9. At Bethlehem with Abner

Introduction

CÂND s-a pornit către Ierusalim împreună cu cei zece apostoli, Iisus a decis să treacă prin Samaria, acela fiind drumul cel mai scurt. În consecință, au urmat coasta orientală a lacului și au intrat în Samaria prin Scitopolis. La căderea nopții, Iisus i-a trimis pe Filip și pe Matei într-un sat situat pe coastele estice ale Mării Gilboa, pentru a asigura găzduirea grupului. S-a întâmplat că acești săteni aveau, contra lui Iisus, prejudecăți solide, chiar mai solide decât majoritatea samaritenilor, și aceste sentimente erau exacerbate în momentul acela, când atât de multe persoane se duceau la sărbătoarea Tabernacolelor. Acești oameni știau foarte puține lucruri despre Iisus; ei au refuzat să-l găzduiască, pentru că el și asociații lui erau iudei. Când Matei și Filip și-au manifestat indignarea și i-au informat pe acești samariteni că ei îi refuzau ospitalitatea Sfântului Israelului, sătenii furioși i-au alungat din așezarea lor cu lovituri de băț și de pietre.

Filip și Matei au revenit la tovarășii lor și le-au povestit cum fuseseră ei gonțiți din sat. Atunci, Iacob și Ioan au înaintat către Iisus și i-au zis: „Maestre, te rugăm să ne permiți să chemăm focul cerului ca să coboare peste acești samariteni pentru a-i mistui pe acești samariteni insolenți și impertinenți.” Iisus a auzit aceste cuvinte de răzbunare, și-a întors privirea către fiul lui Zebedeu și la mustrat cu severitate: „Voi nu sunteți conștienți de felul de atitudine pe care o manifestați. Răzbunarea nu ar nimic în comun cu

INTRODUCTION

162:0.1 (1788.1) WHEN Jesus started up to Jerusalem with the ten apostles, he planned to go through Samaria, that being the shorter route. Accordingly, they passed down the eastern shore of the lake and, by way of Scythopolis, entered the borders of Samaria. Near nightfall Jesus sent Philip and Matthew over to a village on the eastern slopes of Mount Gilboa to secure lodging for the company. It so happened that these villagers were greatly prejudiced against the Jews, even more so than the average Samaritans, and these feelings were heightened at this particular time as so many were on their way to the feast of tabernacles. These people knew very little about Jesus, and they refused him lodging because he and his associates were Jews. When Matthew and Philip manifested indignation and informed these Samaritans that they were declining to entertain the Holy One of Israel, the infuriated villagers chased them out of the little town with sticks and stones.

162:0.2 (1788.2) After Philip and Matthew had returned to their fellows and reported how they had been driven out of the village, James and John stepped up to Jesus and said: “Master, we pray you to give us permission to bid fire come down from heaven to devour these insolent and impenitent Samaritans.” But when Jesus heard these words of vengeance, he turned upon the sons of Zebedee and severely rebuked them: “You know not what manner of attitude you manifest. Vengeance savors not of the outlook of the kingdom of heaven.

împărăția cerurilor. Decât să faceți obiecții, mai bine să mergeți până în micul sat de la vadul Iordanului.” Astfel, din cauza prejudecăților lor sectare, acești samariteni s-au privat de onoarea de a adăposti pe Fiul Creator al unui univers.

Iisus și cei zece au zăbovit peste noapte în satul de lângă vadul Iordanului. Devreme în dimineața zilei următoare, au traversat fluviul și au mers mai departe către Ierusalim pe marele drum de pe malul stâng al Iordanului; ei au sosit în Bethania miercuri seara târziu. Toma și Nataniel, întârziți de discuțiile lor cu Rodan, iau ajuns din urmă vineri.

Iisus și cei doisprezece au rămas prin împrejurimile Ierusalimului până la sfârșitul lunii următoare, octombrie, cam patru săptămâni și jumătate. Iisus însuși n-a intrat decât de câteva ori în oraș, iar aceste scurte vizite au avut loc în timpul sărbătorii Tabernacolelor. El a petrecut o mare parte a lunii octombrie în Betleem cu Abner și asociații lui.

1. PERICOLELE VIZITEI LA IERUSALIM

Cu mult timp înainte de fuga lor din Galileea, discipolii lui Iisus îl rugaseră să meargă să proclame evanghelia împărăției în Ierusalim, pentru a conferi mesajului său prestigiul de a fi predicat în centrul culturii și al erudiției iudaice, însă, acum când venise efectiv pentru a propovădui la Ierusalim, ei se temeau pentru viața sa. Știind că sanhedrinul căutase să-l aducă pe Iisus la Ierusalim pentru a-l judeca, și aducându-și ei aminte de declarațiile recent repetate ale Maestrului cum că acesta va fi omorât, apostolii fuseseră literalmente împietriți de stupefacție la subita lui decizie de a asista la sărbătoarea Tabernacolelor. La toate rugămintele lor anterioare de a merge în Ierusalim, Iisus răspunsese: „N-a venit timpul încă.” Acum înaintea protestelor lor temătoare, el s-a mărginit să răspundă: „Dar a venit timpul.” În cursul sărbătorii Tabernacolelor, Iisus s-a dus cu îndrăzneală în Ierusalim cu mai multe ocazii și a propovăduit public în templu. A făcut aceasta în pofda eforturilor apostolilor săi de a-l face să-și schimbe hotărârea. După ce îl presaseră atâtea vreme să proclame mesajul său în Ierusalim, ei s-au temut acum să-l vadă pătrunzând în oraș în momentul acesta, știind bine că scribii și fariseii căutau să-l ducă la pieire. Îndrăzneț apariția a lui Iisus în Ierusalim i-a nedumerit mai mult decât oricând pe discipolii săi. Mulți dintre ei, și chiar și apostolul său, Iuda Iscariot, îndrăzniseră să gândească că Iisus fugise în grabă în Fenicia de frica conducătorilor iudei ai lui Irod Antipa. Ei nu înțelegeau semnificația deplasărilor Maestrului. Prezența sa la Ierusalim la sărbătoarea Tabernacolelor, chiar și contrar sfatului discipolilor, a fost suficientă ca să pună definitiv capăt tuturor bănuielilor de frică și de lașitate.

În timpul sărbătorii Tabernacolelor, mii de credincioși, veniți din toate părțile imperiului roman, l-au văzut pe Iisus și l-au auzit predicând; mulți dintre ei au mers chiar până în Bethania pentru a vorbi cu el despre progresele regatului în ținuturile în care locuiau.

Paragraph 162:1.3 missing.

Rather than dispute, let us journey over to the little village by the Jordan ford.” Thus because of sectarian prejudice these Samaritans denied themselves the honor of showing hospitality to the Creator Son of a universe.

162:0.3 (1788.3) Jesus and the ten stopped for the night at the village near the Jordan ford. Early the next day they crossed the river and continued on to Jerusalem by way of the east Jordan highway, arriving at Bethany late Wednesday evening. Thomas and Nathaniel arrived on Friday, having been delayed by their conferences with Rodan.

162:0.4 (1788.4) Jesus and the twelve remained in the vicinity of Jerusalem until the end of the following month (October), about four and one-half weeks. Jesus himself went into the city only a few times, and these brief visits were made during the days of the feast of tabernacles. He spent a considerable portion of October with Abner and his associates at Bethlehem.

1. THE DANGERS OF THE VISIT TO JERUSALEM

162:1.1 (1788.5) Long before they fled from Galilee, the followers of Jesus had implored him to go to Jerusalem to proclaim the gospel of the kingdom in order that his message might have the prestige of having been preached at the center of Jewish culture and learning; but now that he had actually come to Jerusalem to teach, they were afraid for his life. Knowing that the Sanhedrin had sought to bring Jesus to Jerusalem for trial and recalling the Master's recently reiterated declarations that he must be subject to death, the apostles had been literally stunned by his sudden decision to attend the feast of tabernacles. To all their previous entreaties that he go to Jerusalem he had replied, “The hour has not yet come.” Now, to their protests of fear he answered only, “But the hour has come.”

162:1.2 (1788.6) During the feast of tabernacles Jesus went boldly into Jerusalem on several occasions and publicly taught in the temple. This he did in spite of the efforts of his apostles to dissuade him. Though they had long urged him to proclaim his message in Jerusalem, they now feared to see him enter the city at this time, knowing full well that the scribes and Pharisees were bent on bringing about his death.

162:1.3 (1788.7) Jesus' bold appearance in Jerusalem more than ever confused his followers. Many of his disciples,

Paragraph 162:1.4 missing.

Existau multe motive pentru care Iisus ar fi putut predica în curtea templului în cursul tuturor zilelor sărbătorii; principalul era frica pe care o căpătaseră conducătorii Sanhedrinului, ca urmare a unei diviziuni secrete a sentimentelor în propriile lor rânduri. De fapt, mulți dintre ei credeau în taină în Iisus, sau erau ferm opuși arestării lui în timpul sărbătorii, în timp ce Ierusalimul adăpostea un atât de mare număr de vizitatori, din care mulți credeau în el, sau cel puțin simpatizau cu mișcarea spirituală pe care o susținea.

Eforturile lui Abner și ale asociaților lui din toată Iudeea contribuiseră la fel de mult la consolidarea unui sentiment favorabil regatului, până într-acolo încât dușmanii lui Iisus nu mai îndrăzneau să-și manifeste într-un mod prea fățiș opoziția. Acesta a fost unul dintre motivele pentru care Iisus a putut să se arate în public în Ierusalim și să iasă de acolo viu. Cu o lună sau două mai înainte, el ar fi fost cu siguranță trimis la moarte.

Cutezanța lui Iisus, care s-a arătat public în Ierusalim, i-a intimidat pe dușmanii lui; ei nu erau pregătiți pentru o provocare atât de îndrăznească. De mai multe ori în cursul acestei luni, sanhedrinul a făcut slabe încercări pentru a-l pune sub arest, dar aceste eforturi n-au dus la nimic. Dușmanii lui Iisus au fost atât de derutați de apariția sa neașteptată în public, la Ierusalim, încât au bănuț că autoritățile romane îi promisese protecția lor. Știind că Filip, fratele lui Irod Antipa) era aproape un discipol al lui Iisus, membrii Sanhedrinului și-au imaginat că Filip obținuse pentru Iisus promisiuni de protecție contra dușmanilor lui. Înainte ca ei să-și dea seama de eroarea pe care o comiteau crezând ca subita și îndrăznească lui apariție la Ierusalim rezulta dintr-o înțelegere secretă cu funcționarii romani, Iisus era deja ieșit din domeniul jurisdicției lor.

Numai cei doisprezece apostoli știuseră că Iisus își propusese să asiste la sărbătoarea Tabernacolelor pe când plecau din Magadan. Ceilalți ucenici ai Maestrului au fost foarte uluiți să-l vadă apărând în curțile templului și să înceapă acolo să propovăduiască public. Cât despre autoritățile iudaice, ele au fost nespuse de surprinse când au aflat că el propovăduia în templu.

Deși discipolii lui Iisus nu se așteptaseră să-l vadă asistând la sărbătoare, marea majoritate a pelerinilor ce veneau de departe, și care auziseră vorbindu-se de lege, nutreau speranța de a-l vedea la Ierusalim. Ei n-au fost dezamăgiți, căci în mai multe rânduri el a propovăduit sub Tinda lui Solomon și în alte locuri din curțile templului. În realitate, aceste învățături au fost

and even Judas Iscariot, the apostle, had dared to think that Jesus had fled in haste into Phoenicia because he feared the Jewish leaders and Herod Antipas. They failed to comprehend the significance of the Master's movements. His presence in Jerusalem at the feast of tabernacles, even in opposition to the advice of his followers, sufficed forever to put an end to all whisperings about fear and cowardice.

162:1.4 (1789.1) During the feast of tabernacles, thousands of believers from all parts of the Roman Empire saw Jesus, heard him teach, and many even journeyed out to Bethany to confer with him regarding the progress of the kingdom in their home districts.

162:1.5 (1789.2) There were many reasons why Jesus was able publicly to preach in the temple courts throughout the days of the feast, and chief of these was the fear that had come over the officers of the Sanhedrin as a result of the secret division of sentiment in their own ranks. It was a fact that many of the members of the Sanhedrin either secretly believed in Jesus or else were decidedly averse to arresting him during the feast, when such large numbers of people were present in Jerusalem, many of whom either believed in him or were at least friendly to the spiritual movement which he sponsored.

162:1.6 (1789.3) The efforts of Abner and his associates throughout Judea had also done much to consolidate sentiment favorable to the kingdom, so much so that the enemies of Jesus dared not be too outspoken in their opposition. This was one of the reasons why Jesus could publicly visit Jerusalem and live to go away. One or two months before this he would certainly have been put to death.

162:1.7 (1789.4) But the audacious boldness of Jesus in publicly appearing in Jerusalem overawed his enemies; they were not prepared for such a daring challenge. Several times during this month the Sanhedrin made feeble attempts to place the Master under arrest, but nothing came of these efforts. His enemies were so taken aback by Jesus' unexpected public appearance in Jerusalem that they conjectured he must have been promised protection by the Roman authorities. Knowing that Philip (Herod Antipas's brother) was almost a follower of Jesus, the members of the Sanhedrin speculated that Philip had secured for Jesus promises of protection against his enemies. Jesus had departed from their jurisdiction before they awakened to the realization that they had been mistaken in the belief that his sudden and bold appearance in Jerusalem had been due to a secret understanding with the Roman officials.

162:1.8 (1789.5) Only the twelve apostles had known that Jesus intended to attend the feast of tabernacles when they had departed from Magadan. The other followers of the Master were greatly astonished when he appeared in the temple courts and began publicly to teach, and the Jewish authorities were surprised beyond expression when it was reported that he was teaching in the temple.

162:1.9 (1790.1) Although his disciples had not expected Jesus to attend the feast, the vast majority of the pilgrims from afar who had heard of him entertained the hope that they might see him at Jerusalem. And they were not disappointed, for on several occasions he taught in Solomon's Porch and elsewhere in the temple courts. These teachings were really the official or formal

proclamația oficială și formală a divinității lui Iisus către poporul iudeu și către lumea întreagă.

În mulțimile care ascultau învățăturile Maestrului părerile erau împărțite. Unii spuneau că el era un om de bine; unii îl luau drept profet; unii afirmau că era cu adevărat Mesia; alții îl calificau drept intrigant perfid zicând că el rățacea poporul cu doctrinele sale ciudate. Dușmanii săi ezitau să-l acuze pe față, de teama partizanilor lui, în vreme ce prietenii lui ezitau să-l recunoască deschis, de teama conducătorilor iudei, și știind că sanhedrinul era hotărât să-l trimită la moarte. Dar până și dușmanii lui se minunau de învățătura lui, știind că el nu fusese instruit în școlile rabinice.

De fiecare dată când Iisus se ducea la Ierusalim, apostolii lui erau cuprinși de groază. De la o zi la alta, erau cu atât mai înfricoșați observând îndrăzneala tot mai mare a declarațiilor lui referitoare la natura misiunii sale pe pământ. Ei nu erau obișnuiți să-l audă pe Iisus emițând pretenții atât de decisive și afirmații atât de surprinzătoare, chiar și când predica printre prietenii lui.

2. PRIMA DISCUȚIE DIN TEMPLU

În prima după-amiază în care Iisus a propovăduit în templu, o mulțime considerabilă ședea și asculta cuvintele sale ce descriau libertatea unei noi evanghelii și bucuria celor care cred în buna ei vestire, când un auditor curios l-a întrerupt pentru a-l întreba: „Maestre cum se face că poți cita cu atâta ușurință Scripturile și să înveți poporul, deși mi s-a spus că n-ai fost instruit în știința rabinilor?” Iisus răspunse: „Nici un om nu m-a învățat adevărurile pe care vi le proclam. Această învățătură nu vine de la mine, ci de la Cel ce m-a trimis. Dacă vreun om dorește realmente să facă voia Tatălui meu, va ști cu certitudine dacă învățătura mea vine de la Dumnezeu sau dacă eu vorbesc de la mine însumi. Oricine vorbește de la el însuși caută propria lui glorie, dar, când eu proclam cuvintele Tatălui, eu caut gloria celui care m-a trimis. Înainte de a încerca să intrați în noua lumină, n-ar trebui mai degrabă ca voi să urmați lumina de care dispuneți deja? Moise v-a dat legea și, totuși, câți dintre voi caută cu cinste să îndeplinească exigențele ei? În această lege, Moise v-a ordonat: 'Să nu ucideți'; or, în ciuda acestei porunci, unii dintre voi căutați să-l ucideți pe Fiul Omului.”

La auzul acestor cuvinte, auditorii au început o dispută între ei. Unii ziceau că Iisus era nebun, și unii că era posedat de un demon. Alții spuneau că el era într-adevăr profetul din Galileea pe care scribii și fariseii căutau de multă vreme să-l omoare. Unii spuneau că autorităților religioase le era frică să-l molesteze; alții se gândeau că șefii nu pusese ră mâna pe el pentru că începuseră să creadă în el. După o discuție prelungită, un membru al mulțimii a ieșit înainte și l-a întrebat pe Iisus: „De ce cauți guvernatorii să te omoare?” Iar Iisus a răspuns: „Guvernatorii caută să mă omoare fiindcă se supără din cauza învățăturii mele cu privire la vestea cea bună a regatului, o evanghelie care eliberează oamenii de presanțele tradiții ale religiei de ceremonii convenționale pe care învățătorii ei sunt decizi să le mențină cu orice preț. Ei practică circumcizia conform legii, în ziua de sabbat, dar ei ar vrea să mă omoare pentru că o dată, în ziua de sabbat, am eliberat un om

announcement of the divinity of Jesus to the Jewish people and to the whole world.

162:1.10 (1790.2) The multitudes who listened to the Master's teachings were divided in their opinions. Some said he was a good man; some a prophet; some that he was truly the Messiah; others said he was a mischievous meddler, that he was leading the people astray with his strange doctrines. His enemies hesitated to denounce him openly for fear of his friendly believers, while his friends feared to acknowledge him openly for fear of the Jewish leaders, knowing that the Sanhedrin was determined to put him to death. But even his enemies marveled at his teaching, knowing that he had not been instructed in the schools of the rabbis.

162:1.11 (1790.3) Every time Jesus went to Jerusalem, his apostles were filled with terror. They were the more afraid as, from day to day, they listened to his increasingly bold pronouncements regarding the nature of his mission on earth. They were unaccustomed to hearing Jesus make such positive claims and such amazing assertions even when preaching among his friends.

2. THE FIRST TEMPLE TALK

162:2.1 (1790.4) The first afternoon that Jesus taught in the temple, a considerable company sat listening to his words depicting the liberty of the new gospel and the joy of those who believe the good news, when a curious listener interrupted him to ask: "Teacher, how is it you can quote the Scriptures and teach the people so fluently when I am told that you are untaught in the learning of the rabbis?" Jesus replied: "No man has taught me the truths which I declare to you. And this teaching is not mine but His who sent me. If any man really desires to do my Father's will, he shall certainly know about my teaching, whether it be God's or whether I speak for myself. He who speaks for himself seeks his own glory, but when I declare the words of the Father, I thereby seek the glory of him who sent me. But before you try to enter into the new light, should you not rather follow the light you already have? Moses gave you the law, yet how many of you honestly seek to fulfill its demands? Moses in this law enjoins you, saying, 'You shall not kill'; notwithstanding this command some of you seek to kill the Son of Man."

162:2.2 (1790.5) When the crowd heard these words, they fell to wrangling among themselves. Some said he was mad; some that he had a devil. Others said this was indeed the prophet of Galilee whom the scribes and Pharisees had long sought to kill. Some said the religious authorities were afraid to molest him; others thought that they laid not hands upon him because they had become believers in him. After considerable debate one of the crowd stepped forward and asked Jesus, "Why do the rulers seek to kill you?" And he replied: "The rulers seek to kill me because they resent my teaching about the good news of the kingdom, a gospel that sets men free from the burdensome traditions of a formal religion of ceremonies which these teachers are determined to uphold at any cost. They circumcise in accordance with the law on the Sabbath day, but they would kill me because I once on the Sabbath day set free a man held in the bondage of affliction. They follow

care era sclavul unui chin. Ei mă urmăresc în ziua de sabat pentru a mă iscodi, dar ar vrea să mă omoare pentru că, cu altă ocazie, am hotărât să vindec complet, într-o zi de sabat, un om atins de o gravă infirmitate. Ei caută să mă ucidă pentru că știu bine că, dacă voi credeți sincer în învățătura mea și dacă îndrăzniți s-o acceptați, sistemul lor de religie tradițională va fi răsturnat și distrus pentru totdeauna. Astfel, ei vor fi privați de autoritatea asupra obiectului căruia ei și-au consacrat viața, din moment ce ei refuză ferm să accepte această nouă și mai glorioasă evanghelie a împărăției lui Dumnezeu. Și, acum, eu fac apel la fiecare dintre voi: Nu judecați după aparențele exterioare, ci mai degrabă potrivit cu adevăratul spirit al acestor învățături; judecați cu dreptate.”

Apoi un alt investigator a zis: „Da, Maestre, noi îl căutăm pe Mesia, dar, atunci când va veni, știm că va apărea în mister. Or, noi știm de unde vii tu. Tu ai fost printre frații tăi de la început. Eliberatorul va veni în putere pentru a restaura tronul regatului lui David. Pretinzi tu cu adevărat a fi Mesia?” Iisus a răspuns: „Tu pretinzi a mă cunoaște și ști de unde vin. Aș dori ca toate ce le pretinzi să fie exacte, căci atunci vei găsi în această cunoaștere o viață îmbelsugată. Eu vă declar însă că am venit către voi pentru mine însumi. Eu am fost trimis de Tatăl meu, și Cel ce m-a trimis este adevărat și fidel. Refuzând să mă auziți, voi refuzați să-l primiți pe Cel ce m-a trimis. Ia voi, dacă vreți să acceptați acest mesaj, învățați să-L cunoașteți pe Cel care m-a trimis. Eu cunosc Tatăl, căci eu am venit de la Tatăl pentru a vi-l proclama și a vi-l revela.”

Agenții scribilor voiau să pună mâna pe el, dar se temeau de mulțime, căci mulți credeau în el. Lucrarea lui Iisus de la botezul său a devenit de acum înainte bine cunoscută de toată societatea iudaică. Vorbind despre aceste lucruri, mulți dintre iudei își ziceau între ei: „Chiar și dacă acest instructor vine din Galileea, și chiar dacă nu răspunde tuturor așteptărilor noastre cu privire la Mesia, ne întrebăm dacă, cu prilejul venirii sale, eliberatorul va face realmente ceva mai minunat decât lucrarea deja înfăptuită de acest Iisus din Nazaret?”

Când fariseii și agenții lor au auzit mulțimea vorbind în felul acesta, ei s-au consultat cu conducătorii lor și au decis că trebuiau imediat să facă ceva pentru a pune capăt intervențiilor publice ale lui Iisus în curtea templului. În general, conducătorii iudeilor erau dispuși să evite un conflict direct cu Iisus, căci credeau că autoritățile romane îi promisese imunitatea. Nu găseau nici o altă explicație îndrăzelii lui de a veni în vremea aceasta la Ierusalim, dar conducătorii sanhedrinului nu credeau pe de-a-ntregul în acest zvon. Gândindu-se, ei socoteau că șefii romani n-ar fi făcut un asemenea lucru în secret și fără știrea celor mai înalte autorități ale națiunii iudaice.

În consecință Eber, agentul împuternicit al sanhedrinului, a fost trimis cu doi însoțitori pentru a-l aresta pe Iisus. În vreme ce Eber își făcea drum către Iisus, Maestrul a zis: „Nu te teme să te apropii de mine. Vino și ascultă mai de aproape învățătura mea. Știu că ai fost trimis pentru a mă prinde, însă ar trebui să înțelegi că nimic neplăcut nu ți se va întâmpla Fiului Omului înainte să fi venit ceasul său. Tu nu ești ridicat contra mea; vii numai ca să execuți ordinul stăpânilor tăi, și chiar și acest conducător al iudeilor crede cu

after me on the Sabbath to spy on me but would kill me because on another occasion I chose to make a grievously stricken man completely whole on the Sabbath day. They seek to kill me because they well know that, if you honestly believe and dare to accept my teaching, their system of traditional religion will be overthrown, forever destroyed. Thus will they be deprived of authority over that to which they have devoted their lives since they steadfastly refuse to accept this new and more glorious gospel of the kingdom of God. And now do I appeal to every one of you: Judge not according to outward appearances but rather judge by the true spirit of these teachings; judge righteously.”

162:2.3 (1791.1) Then said another inquirer: “Yes, Teacher, we do look for the Messiah, but when he comes, we know that his appearance will be in mystery. We know whence you are. You have been among your brethren from the beginning. The deliverer will come in power to restore the throne of David’s kingdom. Do you really claim to be the Messiah?” And Jesus replied: “You claim to know me and to know whence I am. I wish your claims were true, for indeed then would you find abundant life in that knowledge. But I declare that I have not come to you for myself; I have been sent by the Father, and he who sent me is true and faithful. By refusing to hear me, you are refusing to receive Him who sends me. You, if you will receive this gospel, shall come to know Him who sent me. I know the Father, for I have come from the Father to declare and reveal him to you.”

162:2.4 (1791.2) The agents of the scribes wanted to lay hands upon him, but they feared the multitude, for many believed in him. Jesus’ work since his baptism had become well known to all Jewry, and as many of these people recounted these things, they said among themselves: “Even though this teacher is from Galilee, and even though he does not meet all of our expectations of the Messiah, we wonder if the deliverer, when he does come, will really do anything more wonderful than this Jesus of Nazareth has already done.”

162:2.5 (1791.3) When the Pharisees and their agents heard the people talking this way, they took counsel with their leaders and decided that something should be done forthwith to put a stop to these public appearances of Jesus in the temple courts. The leaders of the Jews, in general, were disposed to avoid a clash with Jesus, believing that the Roman authorities had promised him immunity. They could not otherwise account for his boldness in coming at this time to Jerusalem; but the officers of the Sanhedrin did not wholly believe this rumor. They reasoned that the Roman rulers would not do such a thing secretly and without the knowledge of the highest governing body of the Jewish nation.

162:2.6 (1791.4) Accordingly, Eber, the proper officer of the Sanhedrin, with two assistants was dispatched to arrest Jesus. As Eber made his way toward Jesus, the Master said: “Fear not to approach me. Draw near while you listen to my teaching. I know you have been sent to apprehend me, but you should understand that nothing will befall the Son of Man until his hour comes. You are not arrayed against me; you come only to do the bidding of your masters, and even these rulers of the Jews verily think they are doing God’s service when they

adevărat că-l servește pe Dumnezeu atunci când caută în secret să mă distrugă.

"Eu nu port dușmănie nici unuia dintre voi. Tatăl vă iubește, și de aceea eu aspir la eliberarea voastră din robia prejudecăților și a tenebrei tradiției. Vă ofer libertatea vieții și a bucuriei salvării. Proclam noua cale vie, eliberarea de rău și ruperea înlănțuirii păcatului. Am venit pentru ca voi să puteți avea viața, și ca s-o aveți veșnic. Voi căutați să vă scăpați de mine și de învățăturile mele care vă neliniștesc. Puteți oare înțelege că eu nu voi rămâne mult timp cu voi! Peste puțin timp mă voi întoarce la Cel ce m-a trimis în această lume. Atunci, mulți dintre voi mă vor căuta cu asiduitate, dar nu veți descoperi prezența mea, căci voi nu puteți veni acolo unde am să mă duc curând. Totuși, toți cei care mă vor căuta cu sinceritate vor ajunge la o viață care conduce la prezența Tatălui meu."

Câțiva zeflemești își zic între ei: „Oare unde va merge acest om de nu-l vom putea găsi? Va merge el să trăiască între greci? Se va sinucide? Ce-o fi vrând să zică atunci când declară că ne va părăsi curând și că nu vom putea merge acolo unde el va merge?”

Eber și ajutoarele lui au refuzat să îl aresteze pe Iisus și s-au reîntors la întrunire fără el. Când liderii religioși și fariseii le-au reproșat că nu l-au adus pe Iisus, Eber s-a mărginit să răspundă: „A fost frică să-l arestăm în mijlocul mulțimii unde mulți dintre auditori credeau în el. În plus, noi n-am mai auzit pe nimeni vorbind ca el. Există ceva ieșit din comun la acest învățător. Mai bine v-ați duce să-l ascultați.” Când principalii conducători au auzit acest răspuns, au fost uluiți și i-au vorbit cu sarcasm lui Eber: „Oare și tu ești rătăcit? Și tu ești gata să crezi în acest înșelător? Ai auzit tu ca vreunul dintre învățații noștri sau dintre liderii noștri să creadă în el? Au fost oare scribii sau fariseii înșelați de abila lui învățătură? Cum se face că ești influențat de comportamentul acestui prost ignorant care nu cunoaște nici Legea, nici Profeții? Oare nu știi că acești oameni needucați sunt afurisiți?” Atunci, Eber a răspuns: „Chiar așa, domnii mei, dar omul acesta adresează mulțimii cuvinte de îndurare și de speranță. El ridică moralul celor descurajați, și cuvintele sale au îmbărbătat chiar și sufletele noastre. Ce poate fi rău în aceste învățături, chiar dacă el nu este Mesia din Scripturi? Și chiar și atunci, oare legea noastră nu cere echitate? Condamnăm noi un om înainte de a-l fi auzit?” Șeful sanhedrinului s-a mâniat pe Eber și s-a întors către el zicând: „Ai înnebunit? Ești și tu cumva din Galileea? Cercetează Scripturile; vei vedea că din Galileea nu se poate ridica nici un profet, și cu atât mai puțin un Mesia.”

Membrii sanhedrinului s-au despărțit plini de confuzie, iar Iisus s-a retras în Bethania peste noapte.

3. FEMEIA SURPRINSĂ ÎN ADULTER

În timpul acestei vizite la Ierusalim, Iisus s-a ocupat de cazul unei femei de proastă reputație, adusă în prezența sa de către acuzatorii acestei femei și de către dușmanii Maestrului. Relatarea deformată pe care o aveți despre acest episod lasă să se înțeleagă că

secretly seek my destruction.

162:2.7 (1792.1) "I bear none of you ill will. The Father loves you, and therefore do I long for your deliverance from the bondage of prejudice and the darkness of tradition. I offer you the liberty of life and the joy of salvation. I proclaim the new and living way, the deliverance from evil and the breaking of the bondage of sin. I have come that you might have life, and have it eternally. You seek to be rid of me and my disquieting teachings. If you could only realize that I am to be with you only a little while! In just a short time I go to Him who sent me into this world. And then will many of you diligently seek me, but you shall not discover my presence, for where I am about to go you cannot come. But all who truly seek to find me shall sometime attain the life that leads to my Father's presence."

162:2.8 (1792.2) Some of the scoffers said among themselves: "Where will this man go that we cannot find him? Will he go to live among the Greeks? Will he destroy himself? What can he mean when he declares that soon he will depart from us, and that we cannot go where he goes?"

162:2.9 (1792.3) Eber and his assistants refused to arrest Jesus; they returned to their meeting place without him. When, therefore, the chief priests and the Pharisees upbraided Eber and his assistants because they had not brought Jesus with them, Eber only replied: "We feared to arrest him in the midst of the multitude because many believe in him. Besides, we never heard a man speak like this man. There is something out of the ordinary about this teacher. You would all do well to go over to hear him." And when the chief rulers heard these words, they were astonished and spoke tauntingly to Eber: "Are you also led astray? Are you about to believe in this deceiver? Have you heard that any of our learned men or any of the rulers have believed in him? Have any of the scribes or the Pharisees been deceived by his clever teachings? How does it come that you are influenced by the behavior of this ignorant multitude who know not the law or the prophets? Do you not know that such untaught people are accursed?" And then answered Eber: "Even so, my masters, but this man speaks to the multitude words of mercy and hope. He cheers the downhearted, and his words were comforting even to our souls. What can there be wrong in these teachings even though he may not be the Messiah of the Scriptures? And even then does not our law require fairness? Do we condemn a man before we hear him?" And the chief of the Sanhedrin was wroth with Eber and, turning upon him, said: "Have you gone mad? Are you by any chance also from Galilee? Search the Scriptures, and you will discover that out of Galilee arises no prophet, much less the Messiah."

162:2.10 (1792.4) The Sanhedrin disbanded in confusion, and Jesus withdrew to Bethany for the night.

3. THE WOMAN TAKEN IN ADULTERY

162:3.1 (1792.5) It was during this visit to Jerusalem that Jesus dealt with a certain woman of evil repute who was brought into his presence by her accusers and his enemies. The distorted record you have of this episode would suggest that this woman had been brought before

această femeie fusese adusă înaintea lui Iisus de scribi și farisei, și că Iisus i-ar fi tratat de parcă ar fi vrut să reiasă că acești lideri religioși ai iudeilor ar fi putut ei înșiși să fie vinovați de imoralitate. Iisus știa bine că acești scribi și acești farisei erau spiritualmente orbiți și intelectualmente plini de prejudecăți prin fidelitatea lor față de tradiție, dar că ei trebuiau socotiți printre oamenii cei mai desăvârșiți morali din această epocă și din această generație.

Iată, în realitate, cum s-au petrecut lucrurile. Devreme în cea de-a treia dimineață a sărbătorii, în timp ce Iisus se apropia de templu, a venit în întâmpinarea sa un grup de mercenari ai sanhedrinului care trăgeau după ei o femeie. Când s-au încrucișat cu Iisus, purtătorul de cuvânt al grupului a zis: „Maestre, această femeie a fost surprinsă în adulter - în flagrant delict. Or, legea lui Moise ordonă ca o asemenea femeie să fie omorâtă cu pietre. După tine, ce trebuie să facem cu ea?”

Planul dușmanilor lui Iisus era următorul: Dacă el ar admite legea lui Moise care ordona ca păcătoasa care se recunoștea vinovată să fie omorâtă cu pietre, ei l-ar implica pe Maestru în unele dificultăți cu conducătorii romani, care le refuzaseră iudeilor dreptul de a aplica pedeapsa cu moartea fără aprobarea unui tribunal roman. Dacă Iisus ar interzice lovirea cu pietre a femeii, ei l-ar acuza în fața sanhedrinului că se pune mai presus de Moise și de legea iudaică. Dacă ar păstra tăcerea, l-ar acuza de lașitate. Dar Maestrul a luat situația în mână în așa fel încât complotul s-a năruit sub propria greutate a josniciei lui.

Această femeie, cândva agreabilă, era soția unui cetățean de rang inferior al Nazaretului, care îi făcuse necazuri lui Iisus pe toată durata tinereții sale. După ce s-a căsătorit cu această femeie, el a silit-o în mod rușinos să-și câștige traiul făcând negoț cu corpul ei. El venise la sărbătoarea tabernacolelor în Ierusalim pentru ca soția sa să se poată prostitua aici, și fără farmecele ei fizice, ca să scoată din asta un profit financiar. El încheiase un acord cu mercenarii conducătorilor iudei pentru a-și trăda astfel propria soție în comercializarea viciului ei. Acești mercenari veneau deci cu femeia și cu complicele ei în adulter, pentru a-l prinde pe Iisus în cursă făcându-l să emită o opinie pe care ei ar putea-o apoi folosi contra lui dacă ar fi arestat.

Plimbându-și privirea pe deasupra grămezii aceleia de oameni, Iisus l-a văzut pe soțul femeii stând înapoia celorlalți. El știa despre ce soi de om era vorba și și-a dat seama că el era implicat în această acțiune demnă de dispreț. Iisus a început prin a înconjura grămada aceea de oameni pentru a se apropia de acest soț degenerat, apoi a scris pe nisip câteva cuvinte care l-au făcut să plece în grabă. A revenit apoi în fața femeii și a scris din nou pe pământ un mesaj destinat pretenșilor ei acuzatori. Când ei au citit cuvintele Maestrului, la rândul lor, s-au dus de acolo unul câte unul. Când Maestrul a scris pentru o a treia oară pe nisip, complicele femeii a plecat și el, astfel încât atunci când Maestrul s-a ridicat după ce a terminat de scris, el n-a mai văzut decât pe femeie care stătea dreaptă și singură înaintea sa. El i-a zis: „Femeie, unde sunt acuzatorii tăi? Nu a rămas nimeni care să mai arunce cu pietre în tine?” Femeia și-a ridicat ochii și a răspuns: „Nimeni, Domnul meu.” Atunci Iisus a zis: „Eu cunosc cazul tău, și nu te condamn de fel. Mergi pe drumul tău în pace.” Și această femeie, numită Hildana, l-a părăsit pe soțul ei

Jesus by the scribes and Pharisees, and that Jesus so dealt with them as to indicate that these religious leaders of the Jews might themselves have been guilty of immorality. Jesus well knew that, while these scribes and Pharisees were spiritually blind and intellectually prejudiced by their loyalty to tradition, they were to be numbered among the most thoroughly moral men of that day and generation.

162:3.2 (1793.1) What really happened was this: Early the third morning of the feast, as Jesus approached the temple, he was met by a group of the hired agents of the Sanhedrin who were dragging a woman along with them. As they came near, the spokesman said: “Master, this woman was taken in adultery — in the very act. Now, the law of Moses commands that we should stone such a woman. What do you say should be done with her?”

162:3.3 (1793.2) It was the plan of Jesus’ enemies, if he upheld the law of Moses requiring that the self-confessed transgressor be stoned, to involve him in difficulty with the Roman rulers, who had denied the Jews the right to inflict the death penalty without the approval of a Roman tribunal. If he forbade stoning the woman, they would accuse him before the Sanhedrin of setting himself up above Moses and the Jewish law. If he remained silent, they would accuse him of cowardice. But the Master so managed the situation that the whole plot fell to pieces of its own sordid weight.

162:3.4 (1793.3) This woman, once comely, was the wife of an inferior citizen of Nazareth, a man who had been a troublemaker for Jesus throughout his youthful days. The man, having married this woman, did most shamefully force her to earn their living by making commerce of her body. He had come up to the feast at Jerusalem that his wife might thus prostitute her physical charms for financial gain. He had entered into a bargain with the hirelings of the Jewish rulers thus to betray his own wife in her commercialized vice. And so they came with the woman and her companion in transgression for the purpose of ensnaring Jesus into making some statement which could be used against him in case of his arrest.

162:3.5 (1793.4) Jesus, looking over the crowd, saw her husband standing behind the others. He knew what sort of man he was and perceived that he was a party to the despicable transaction. Jesus first walked around to near where this degenerate husband stood and wrote upon the sand a few words which caused him to depart in haste. Then he came back before the woman and wrote again upon the ground for the benefit of her would-be accusers; and when they read his words, they, too, went away, one by one. And when the Master had written in the sand the third time, the woman’s companion in evil took his departure, so that, when the Master raised himself up from this writing, he beheld the woman standing alone before him. Jesus said: “Woman, where are your accusers? did no man remain to stone you?” And the woman, lifting up her eyes, answered, “No man, Lord.” And then said Jesus: “I know about you; neither do I condemn you. Go your way in peace.” And this woman, Hildana, forsook her wicked husband and joined herself to the disciples of the kingdom.

depravat pentru a se alătura discipolilor regatului.

4. SĂRBĂTOAREA TABERNACOLELOR

Prezența oamenilor care veneau din toate părțile lumii cunoscute pe atunci, de la Spania până la India, făcea din sărbătoarea Tabernacolelor o ocazie ideală pentru Iisus, ca să proclame public, și pentru prima dată în Ierusalim, totalitatea evangheliei sale. Participanții la această sărbătoare trăiau mult sub cerul liber, în colibe din frunziș. Aceasta era sărbătoarea strângerii recoltelor. Datorită faptului că ea cădea în timpul răcorii lunilor de toamnă, iudeii din lumea întreagă asistau în și mai mare număr la această sărbătoare decât la Paștele de după sfârșitul iernii, sau la Rusalile de la începutul verii. Apostolii vedeau, în final, pe Maestrul lor proclamându-și cu îndrăzneală misiunea sa pământeană, cum s-ar zice în fața lumii întregi.

Aceasta era sărbătoarea sărbătorilor, căci orice sacrificiu omis la alte festivități putea fi oferit în momentul sărbătorii Tabernacolelor. Ea era ocazia în care se primeau ofrande la templu; ea combina plăcerile vacanțelor cu riturile solemne ale cultului religios. Aceasta era o perioadă de bucurii rasiale, amestecate cu sacrificii, cu cânturi levitice, în care preoții suflau cu solemnitate în trâmbițele lor argintii. Seara, spectacolul impresionant al templului și al mulțimilor de pelerini era cu strălucire luminat de marile candelabre care iluminau curtea femeilor, precum și de radiația a zeci de torțe distribuite prin diversele curți ale templului. Tot orașul era vesel decorat, cu excepția castelului roman al Antoniei care, cu un contrast sinistru, domina scenele de festivități și de închinăciune. Și cât de mult urau iudeii această reminiscență mereu prezentă a jugului roman!

Se jertfeau șaptezeci de boi în cursul sărbătoririi, ca simbol al celor șaptezeci de națiuni ale lumii păgâne. Ceremonia vărsării apei simboliza manifestarea spiritului divin. Ceremonia apei era precedată de procesiunea preoților și a leviților la răsăritul soarelui. Fideii coborau treptele care conduceau din curtea Israelului în curtea femeilor, la sunetele scoase de trâmbițele argintii. După aceea, fideii mergeau către magnifica poartă care se deschidea peste curtea gentiilor. Acolo făceau o jumătate de întoarcere pentru a fi cu fața la vest, repetă cânturile lor și își continuă marșul lor către apa simbolică.

În ultima zi a sărbătorii, cam patru sute și cincizeci de preoți, și un număr corespunzător de leviți, oficiau slujba. La revărsatul zorilor, pelerinii veneau puhoi din toate cartierele orașului. Fiecare ținea, în mână dreaptă, o jerbă de mirt, rămurele de salcă și frunze de palmier, și în mână stângă, o ramură din mărul paradisiului - chitra sau „fructul oprit”. Acești pelerini se împărțeau în trei grupuri pentru această ceremonie matinală. Un grup rămânea la templu pentru a asista la sacrificiile de dimineață. Un alt grup cobora din Ierusalim în valea apropiată din Maza pentru a tăia ramuri de salcă pentru decorarea altarului de sacrificii. Al treilea grup forma o procesiune care mergea înapoi la preotului însărcinat cu apa, purtând vasul de aur destinat să conțină apa simbolică. La sunetul trâmbițelor argintii, acest preot pleca de la templu, prin Ofel, până în Siloe unde se găsea poarta izvorului. După umplerea vasului de aur

4. THE FEAST OF TABERNACLES

^{162:4.1 (1793.5)} The presence of people from all of the known world, from Spain to India, made the feast of tabernacles an ideal occasion for Jesus for the first time publicly to proclaim his full gospel in Jerusalem. At this feast the people lived much in the open air, in leafy booths. It was the feast of the harvest ingathering, and coming, as it did, in the cool of the autumn months, it was more generally attended by the Jews of the world than was the Passover at the end of the winter or Pentecost at the beginning of summer. The apostles at last beheld their Master making the bold announcement of his mission on earth before all the world, as it were.

^{162:4.2 (1794.1)} This was the feast of feasts, since any sacrifice not made at the other festivals could be made at this time. This was the occasion of the reception of the temple offerings; it was a combination of vacation pleasures with the solemn rites of religious worship. Here was a time of racial rejoicing, mingled with sacrifices, Levitical chants, and the solemn blasts of the silvery trumpets of the priests. At night the impressive spectacle of the temple and its pilgrim throngs was brilliantly illuminated by the great candelabras which burned brightly in the court of the women as well as by the glare of scores of torches standing about the temple courts. The entire city was gaily decorated except the Roman castle of Antonia, which looked down in grim contrast upon this festive and worshipful scene. And how the Jews did hate this ever-present reminder of the Roman yoke!

^{162:4.3 (1794.2)} Seventy bullocks were sacrificed during the feast, the symbol of the seventy nations of heathendom. The ceremony of the outpouring of the water symbolized the outpouring of the divine spirit. This ceremony of the water followed the sunrise procession of the priests and Levites. The worshipers passed down the steps leading from the court of Israel to the court of the women while successive blasts were blown upon the silvery trumpets. And then the faithful marched on toward the beautiful gate, which opened upon the court of the gentiles. Here they turned about to face westward, to repeat their chants, and to continue their march for the symbolic water.

^{162:4.4 (1794.3)} On the last day of the feast almost four hundred and fifty priests with a corresponding number of Levites officiated. At daybreak the pilgrims assembled from all parts of the city, each carrying in the right hand a sheaf of myrtle, willow, and palm branches, while in the left hand each one carried a branch of the paradise apple — the citron, or the “forbidden fruit.” These pilgrims divided into three groups for this early morning ceremony. One band remained at the temple to attend the morning sacrifices; another group marched down below Jerusalem to near Maza to cut the willow branches for the adornment of the sacrificial altar, while the third group formed a procession to march from the temple behind the water priest, who, to the sound of the silvery trumpets, bore the golden pitcher which was to contain the symbolic water, out through Ophel to near Siloam, where was located the fountain gate. After the

din bazinul din Siloe, procesiunea se întorcea la templu unde intra pe poarta apei și mergea direct în curtea preoților. Acolo, preotului care purta vasul de apă i se alătura preotul care purta vinul menit ofrandei de băutură. Amândoi se duceau apoi la pâniile de argint care se goleau la piciorul altarului, și acolo vărsau conținutul vaselor. Executarea acestui rit de golire a apei și a vinului era semnalul așteptat de pelerinii adunați pentru a cânta Psalmii de la 113 la 118 inclusiv, alternând cu leviții. Repetând aceste texte, pelerinii își fluturau jerbele spre altar. După aceea aveau loc sacrificiile de zi asociate cu repetarea Psalmului zilei. În ultima zi a sărbătorii, se cânta psalmul 82 începând de la al cincilea verset.

golden pitcher had been filled at the pool of Siloam, the procession marched back to the temple, entering by way of the water gate and going directly to the court of the priests, where the priest bearing the water pitcher was joined by the priest bearing the wine for the drink offering. These two priests then repaired to the silver funnels leading to the base of the altar and poured the contents of the pitchers therein. The execution of this rite of pouring the wine and the water was the signal for the assembled pilgrims to begin the chanting of the Psalms from 113 to 118 inclusive, in alternation with the Levites. And as they repeated these lines, they would wave their sheaves at the altar. Then followed the sacrifices for the day, associated with the repeating of the Psalm for the day, the Psalm for the last day of the feast being the eighty-second, beginning with the fifth verse.

5. PREDICA DESPRE LUMINA LUMII

În seara penultimei zile a sărbătorii, în vreme ce scena era strălucitor iluminată de luminile candelabrelor și ale torțelor, Iisus s-a ridicat în mijlocul mulțimii adunate și a zis:

"Eu sunt lumina lumii. Cine mă urmează nu va merge prin întuneric, ci va avea lumina vieții. Pretinzând să mă faceți să mă înfățișez în fața unei autorități de judecată și să vă asumați rolul de judecători, voi declarați că, dacă eu depun mărturie pentru mine însumi, mărturia mea nu este valabilă. Dar creatura nu-l poate judeca niciodată pe Creator. Chiar dacă eu depun mărturie pentru mine însumi, mărturia mea este veșnic adevărată, căci eu știu de unde am venit, cine sunt și unde mă duc. Voi, care ați vrea să-l ucideți pe Fiul Omului, nu știți nici de unde am venit, nici cine sunt, nici unde merg. Voi nu judecați decât după aparențele cărni; voi nu percepeți realitățile spiritului. Eu nu judec pe nimeni, nici chiar pe inamicul meu implacabil. Dar, dacă aș decide să judec, judecata mea ar fi justă și dreaptă, căci eu nu voi judeca singur, ci în asociere cu Tatăl meu, care m-a trimis în lume și care este sursa oricărei judecăți veritabile. Voi acceptați de bună mărturie a două persoane demne de încredere - ei bine, atunci, eu mărturisesc aceste adevăruri, și Tatăl meu le mărturisește, de asemenea. Când v-am spus asta ieri, voi m-ați întrebat, în ignoranța voastră: 'Unde este Tatăl tău?' În adevăr, voi nu mă cunoașteți nici pe mine, nici pe Tatăl meu, căci, dacă m-ați fi cunoscut, voi l-ați fi cunoscut atunci și pe Tatăl meu.

"V-am spus deja că am să mă duc, și că voi mă veți căuta fără a putea să mă găsiți, căci voi nu puteți merge acolo unde merg eu. Voi, care ați vrea să respingeți această lumină, sunteți de jos; eu sunt de sus. Voi, care preferați să rămâneți în întuneric, sunteți ai acestei lumi; eu nu sunt al acestei lumi, și trăiesc în lumina eternă a Tatălui luminilor. Cu toții ați avut din abundență ocazii de a afla cine sunt eu, dar veți mai avea și alte dovezi care să confirme identitatea Fiului Omului. Eu sunt lumina vieții; cine respinge de bună voie și cu bună știință această lumină a salvării va muri în păcatele lui. Am multe lucruri să vă zic, dar voi sunteți incapabili să primiți cuvintele mele. Totuși, cel care m-a trimis este adevărat și fidel; Tatăl meu iubește chiar și pe copiii lui rătăciți. Și tot ceea ce Tatăl meu a zis, și eu o proclam lumii.

5. SERMON ON THE LIGHT OF THE WORLD

162:5.1 (1794.4) On the evening of the next to the last day of the feast, when the scene was brilliantly illuminated by the lights of the candelabras and the torches, Jesus stood up in the midst of the assembled throng and said:

162:5.2 (1795.1) "I am the light of the world. He who follows me shall not walk in darkness but shall have the light of life. Presuming to place me on trial and assuming to sit as my judges, you declare that, if I bear witness of myself, my witness cannot be true. But never can the creature sit in judgment on the Creator. Even if I do bear witness about myself, my witness is everlastingly true, for I know whence I came, who I am, and whither I go. You who would kill the Son of Man know not whence I came, who I am, or whither I go. You only judge by the appearances of the flesh; you do not perceive the realities of the spirit. I judge no man, not even my archenemy. But if I should choose to judge, my judgment would be true and righteous, for I would judge not alone but in association with my Father, who sent me into the world, and who is the source of all true judgment. You even allow that the witness of two reliable persons may be accepted — well, then, I bear witness of these truths; so also does my Father in heaven. And when I told you this yesterday, in your darkness you asked me, 'Where is your Father?' Truly, you know neither me nor my Father, for if you had known me, you would also have known the Father.

162:5.3 (1795.2) "I have already told you that I am going away, and that you will seek me and not find me, for where I am going you cannot come. You who would reject this light are from beneath; I am from above. You who prefer to sit in darkness are of this world; I am not of this world, and I live in the eternal light of the Father of lights. You all have had abundant opportunity to learn who I am, but you shall have still other evidence confirming the identity of the Son of Man. I am the light of life, and every one who deliberately and with understanding rejects this saving light shall die in his sins. Much I have to tell you, but you are unable to receive my words. However, he who sent me is true and faithful; my Father loves even his erring children. And all that my Father has spoken I also proclaim to the world.

"Când Fiul Omului va fi înălțat, atunci veți ști că sunt eu, și că n-am făcut nimic de la mine, ci numai așa cum m-a învățat Tatăl. Eu mă adresez vouă și copiilor voștri. Cel care m-a trimis este actualmente alături de mine; el nu m-a lăsat singur, căci eu fac întotdeauna ceea ce place ochilor lui."

În vreme ce Iisus propovăduia astfel pelerinilor în curțile templului, mulți l-au crezut. Și nici unul n-a îndrăznit să ridice mâna asupra lui.

6. DISCURSUL DESPRE APA VIEȚII

În ultima zi, marea zi a sărbătorii, în timp ce procesiunea de la bazinul Siloe trecea prin curțile templului, și îndată după ce preoții au vărsat pe altar apa și vinul, Iisus s-a ridicat printre pelerini și a zis: „Dacă îi este cuiva sete, să vină la mine și să bea. Eu aduc lumii această apă a vieții care vine de la Tatăl celest. Cine mă crede va fi umplut de spiritul pe care îl reprezintă această apă, căci chiar și Scripturile au spus: 'Din el vor curge fluvii de apă vie.' Când Fiul Omului își va fi desăvârșit opera pe pământ, Spiritul Adevărului viu va fi răspândit peste toată carnea. Cei care vor primi acest spirit nu vor cunoaște niciodată setea spirituală."

Iisus n-a întrerupt slujba pentru a rosti aceste cuvinte. El le-a adresat fidelilor îndată după cântul lui Hallel, răspunsul Psalmilor însoțit de fluturarea ramurilor înaintea altarului. Acest cântec era urmat de o pauză pe durata căreia se pregăteau jertfele, și aceasta a fost clipa când pelerinii au auzit vocea Maestrului proclamând că el era dătătorul de apă vie oricărui suflet însetat de spirit.

La sfârșitul acestei slujbe matinale, Iisus a continuat să propovăduiască mulțimii zicând: „N-ați citit voi în scripturi: 'Iată, așa cum apele sunt deversate peste pământul uscat și răspândite pe solul însetat, la fel și vă voi da eu spiritul sfințeniei pentru a-i stropi și a-i binecuvânta cu el pe copiii voștri, și chiar și pe copiii copiilor voștri.' De ce vă va fi vouă sete de ajutorul spiritului în timp ce veți căuta să vă udați sufletele cu tradițiile omenești care curg prin vasele sparte ale slujbelor ceremoniale? Spectacolul la care asistați în acest templu este maniera în care strămoșii voștri au căutat să simbolizeze revărsarea spiritului divin peste copiii de credință, și bine ați făcut că ați perpetuat aceste simboluri până în ziua aceasta. Dar, acum, această generație a primit revelația Tatălui spiritelor prin manifestarea Fiului său, și manifestarea spiritului Tatălui și a Fiului asupra copiilor oamenilor va urma cu siguranță. Pentru cine are credință, acest spirit va deveni adevăratul învățător al căii care va conduce la viața veșnică, la adevăratele ape ale vieții împărăției cerurilor pe pământ și în Paradisul Tatălui din lumea de dincolo."

Și Iisus a continuat să răspundă la întrebările mulțimii și la cele ale fariseilor. Unii se gândeau că el era un profet; unii credeau că el era Mesia; alții spuneau că el nu putea fi Cristul, de vreme ce venea din Galileea, iar Mesia trebuia să reinstaureze tronul lui David. Cu toate acestea nimeni nu îndrăznește să-l

162:5.4 (1795.3) "When the Son of Man is lifted up, then shall you all know that I am he, and that I have done nothing of myself but only as the Father has taught me. I speak these words to you and to your children. And he who sent me is even now with me; he has not left me alone, for I do always that which is pleasing in his sight."

162:5.5 (1795.4) As Jesus thus taught the pilgrims in the temple courts, many believed. And no man dared to lay hands upon him.

6. DISCOURSE ON THE WATER OF LIFE

162:6.1 (1795.5) On the last day, the great day of the feast, as the procession from the pool of Siloam passed through the temple courts, and just after the water and the wine had been poured down upon the altar by the priests, Jesus, standing among the pilgrims, said: "If any man thirst, let him come to me and drink. From the Father above I bring to this world the water of life. He who believes me shall be filled with the spirit which this water represents, for even the Scriptures have said, 'Out of him shall flow rivers of living waters.' When the Son of Man has finished his work on earth, there shall be poured out upon all flesh the living Spirit of Truth. Those who receive this spirit shall never know spiritual thirst."

162:6.2 (1795.6) Jesus did not interrupt the service to speak these words. He addressed the worshipers immediately after the chanting of the Hallel, the responsive reading of the Psalms accompanied by waving of the branches before the altar. Just here was a pause while the sacrifices were being prepared, and it was at this time that the pilgrims heard the fascinating voice of the Master declare that he was the giver of living water to every spirit-thirsting soul.

162:6.3 (1796.1) At the conclusion of this early morning service Jesus continued to teach the multitude, saying: "Have you not read in the Scripture: 'Behold, as the waters are poured out upon the dry ground and spread over the parched soil, so will I give the spirit of holiness to be poured out upon your children for a blessing even to your children's children'? Why will you thirst for the ministry of the spirit while you seek to water your souls with the traditions of men, poured from the broken pitchers of ceremonial service? That which you see going on about this temple is the way in which your fathers sought to symbolize the bestowal of the divine spirit upon the children of faith, and you have done well to perpetuate these symbols, even down to this day. But now has come to this generation the revelation of the Father of spirits through the bestowal of his Son, and all of this will certainly be followed by the bestowal of the spirit of the Father and the Son upon the children of men. To every one who has faith shall this bestowal of the spirit become the true teacher of the way which leads to life everlasting, to the true waters of life in the kingdom of heaven on earth and in the Father's Paradise over there."

162:6.4 (1796.2) And Jesus continued to answer the questions of both the multitude and the Pharisees. Some thought he was a prophet; some believed him to be the Messiah; others said he could not be the Christ, seeing that he came from Galilee, and that the Messiah must restore David's throne. Still they dared not arrest

aresteze.

him.

7. DISCURSUL DESPRE LIBERTATEA SPIRITUALĂ

În după-amiaza ultimei zile a sărbătorii, după ce apostolii au eșuat în eforturile lor de a-l convinge să fugă din Ierusalim, Iisus s-a reîntors la templu pentru a propovădui. Găsind un grup numeros de credincioși adunați la Tinda lui Solomon, el le-a ținut următorul discurs:

"Dacă cuvintele mele rămân în voi, dacă sunteți dispuși să faceți voia Tatălui meu, atunci sunteți cu adevărat discipolii mei. Veți cunoaște adevărul, și adevărul vă va elibera. Știu că-mi veți răspunde: Noi suntem copiii lui Avraam și nu suntem sclavii nimănui; cum atunci vom fi noi eliberați? Dar eu nu vă vorbesc de supunerea exterioară la legea altcuiva; eu mă refer la libertățile sufletului. În adevăr, în adevăr, eu vă zic, cine comite păcatul este sclavul păcatului. Or, voi știți că sclavul nu este menit să rămână veșnic în casa stăpânului. Voi știți totodată că fiul locuiește în casa tatălui său. Deci dacă Fiul v-a eliberat și a făcut din voi niște fii, veți fi atunci cu adevărat eliberați.

"Eu știu că sunteți sămânța lui Avraam, și totuși liderii voștri caută să mă omoare pentru că n-au permis cuvântului meu să-și exercite influența transformatoare în inima lor. Sufletele lor sunt pecetluite de prejudecăți și orbite de orgoliul răzbunător. Eu vă declar adevărul că Tatăl etern mă arată, în vreme ce învățătorii iluzionați caută să facă numai ceea ce au învățat de la părinții lor pămâneni. Dacă voi răspundeți că Avraam este tatăl vostru, atunci eu vă zic că, dacă voi sunteți copiii lui Avraam, voi veți înfăptui muncile lui Avraam. Unii dintre voi cred în învățătura mea, dar alții caută să mă distrugă fiindcă v-am zis adevărul pe care l-am primit de la Dumnezeu. Dar Avraam n-a tratat astfel adevărul lui Dumnezeu. Eu percep că, printre voi, unii sunt hotărâți să înfăptuiască lucrările celui rău. Dacă Dumnezeu ar fi Tatăl vostru, voi m-ați cunoaște și ați iubi adevărul pe care vi-l revelez. Nu vreți voi să vedeți că eu vin de la Tatăl meu, că eu sunt trimis de Dumnezeu, că eu nu am înfăptuit această lucrare de unul singur? De ce nu înțelegeți cuvintele mele? Și de ce ați ales să deveniți copiii răului? Dacă sunteți copiii întunericii, cu greu veți putea merge în lumina adevărului pe care vi-l revelez. Copiii celui rău nu urmează decât căile tatălui lor, care era un înșelător și nu apăra adevărul, căci s-a întâmplat să nu mai fie adevăr în el. Dar, acum, vine Fiul Omului, care vorbește de adevăr și-l trăiește, și mulți dintre voi refuză să creadă.

"Care dintre voi mă convinge de păcat? Așadar, dacă eu proclam și trăiesc adevărul pe care mi-l arată Tatăl, de ce nu credeți? Cine aparține lui Dumnezeu aude cu bucurie cuvintele lui Dumnezeu; de aceea mulți dintre voi nu le aud pe ale mele, fiindcă nu aparțineți lui Dumnezeu. Maeștrii voștri au pretins chiar și că eu am înfăptuit lucrările mele prin puterea prințului demonilor. Un auditor apropiat tocmai mi-a zis că sunt posedat de un demon, că sunt un copil al diavolului. Dar toți aceia dintre voi care se poartă cinstiți cu sufletul lor știu foarte bine că eu nu sunt un diavol. Voi știți că îl onorez pe Tatăl meu, chiar în vreme ce voi ați vrea să mă dezonorați pe mine. Eu nu caut propria mea glorie, ci numai pe cea a Tatălui meu din Paradis. Și eu nu vă

7. THE DISCOURSE ON SPIRITUAL FREEDOM

162:7.1 (1796.3) On the afternoon of the last day of the feast and after the apostles had failed in their efforts to persuade him to flee from Jerusalem, Jesus again went into the temple to teach. Finding a large company of believers assembled in Solomon's Porch, he spoke to them, saying:

162:7.2 (1796.4) "If my words abide in you and you are minded to do the will of my Father, then are you truly my disciples. You shall know the truth, and the truth shall make you free. I know how you will answer me: We are the children of Abraham, and we are in bondage to none; how then shall we be made free? Even so, I do not speak of outward subjection to another's rule; I refer to the liberties of the soul. Verily, verily, I say to you, everyone who commits sin is the bond servant of sin. And you know that the bond servant is not likely to abide forever in the master's house. You also know that the son does remain in his father's house. If, therefore, the Son shall make you free, shall make you sons, you shall be free indeed.

162:7.3 (1796.5) "I know that you are Abraham's seed, yet your leaders seek to kill me because my word has not been allowed to have its transforming influence in their hearts. Their souls are sealed by prejudice and blinded by the pride of revenge. I declare to you the truth which the eternal Father shows me, while these deluded teachers seek to do the things which they have learned only from their temporal fathers. And when you reply that Abraham is your father, then do I tell you that, if you were the children of Abraham, you would do the works of Abraham. Some of you believe my teaching, but others seek to destroy me because I have told you the truth which I received from God. But Abraham did not so treat the truth of God. I perceive that some among you are determined to do the works of the evil one. If God were your Father, you would know me and love the truth which I reveal. Will you not see that I come forth from the Father, that I am sent by God, that I am not doing this work of myself? Why do you not understand my words? Is it because you have chosen to become the children of evil? If you are the children of darkness, you will hardly walk in the light of the truth which I reveal. The children of evil follow only in the ways of their father, who was a deceiver and stood not for the truth because there came to be no truth in him. But now comes the Son of Man speaking and living the truth, and many of you refuse to believe.

162:7.4 (1797.1) "Which of you convicts me of sin? If I, then, proclaim and live the truth shown me by the Father, why do you not believe? He who is of God hears gladly the words of God; for this cause many of you hear not my words, because you are not of God. Your teachers have even presumed to say that I do my works by the power of the prince of devils. One near by has just said that I have a devil, that I am a child of the devil. But all of you who deal honestly with your own souls know full well that I am not a devil. You know that I honor the Father even while you would dishonor me. I seek not my own glory, only the glory of my Paradise Father. And I do not judge you, for there is one who judges for me.

judec, căci există cineva care judecă pentru mine.

”În adevăr, în adevăr, vă zic vouă, care credeți în evanghelie, dacă un om păstrează viu în inimă acest cuvânt de adevăr, el nu va cunoaște niciodată moartea. Acum, chiar lângă mine, un scrib zice că această afirmație dovedește că eu sunt posedat de un demon, văzând că Avraam este mort, și profeții de asemenea. El întreabă: 'Ești tu cu atât mai mare decât Avraam și decât profeții pentru a îndrăzni să vii aici și să zici că cine păstrează cuvântul tău nu va cunoaște niciodată moartea? Cine pretinzi tu că ești de îndrăznești să proferezi asemenea blesteme?' Eu zic acestui scrib și tuturor celor asemeni lui că, dacă eu mă slăvesc pe mine, atunci slava mea nu valorează nimic. Însă Tatăl va fi cel care mă va slăvi pe mine, același Tată pe care îl numiți Dumnezeu. Dar voi n-ați ajuns să-l cunoașteți pe acest Dumnezeu, Dumnezeul vostru, Tatăl meu, și am venit pentru a vă reuni, pentru a vă arăta cum să deveniți cu adevărat fiii lui Dumnezeu. Cu toate că nu cunoașteți Tatăl, eu îl cunosc cu adevărat. Avraam însuși s-a bucurat să vadă ziua mea; el a trăit-o prin credință și a fost fericit.”

Paragraph 162:7.6 is missing

162:7.5 (1797.2) “Verily, verily, I say to you who believe the gospel that, if a man will keep this word of truth alive in his heart, he shall never taste death. And now just at my side a scribe says this statement proves that I have a devil, seeing that Abraham is dead, also the prophets. And he asks: ‘Are you so much greater than Abraham and the prophets that you dare to stand here and say that whoso keeps your word shall not taste death? Who do you claim to be that you dare to utter such blasphemies?’ And I say to all such that, if I glorify myself, my glory is as nothing. But it is the Father who shall glorify me, even the same Father whom you call God. But you have failed to know this your God and my Father, and I have come to bring you together; to show you how to become truly the sons of God. Though you know not the Father, I truly know him. Even Abraham rejoiced to see my day, and by faith he saw it and was glad.”

162:7.6 (1797.3) When the unbelieving Jews and the agents of the Sanhedrin who had gathered about by this time heard these words, they raised a tumult, shouting: “You are not fifty years of age, and yet you talk about seeing Abraham; you are a child of the devil!” Jesus was unable to continue the discourse. He only said as he departed, “Verily, verily, I say to you, before Abraham was, I am.” Many of the unbelievers rushed forth for stones to cast at him, and the agents of the Sanhedrin sought to place him under arrest, but the Master quickly made his way through the temple corridors and escaped to a secret meeting place near Bethany where Martha, Mary, and Lazarus awaited him.

8. ÎNTÂLNIREA CU MARTA ȘI CU MARIA

Se convenise ca Iisus, precum și Lazăr și surorile sale să fie găzduiți în casa unui prieten, în timp ce apostolii s-au dispersat ici colo prin mici grupuri. Aceste precauțiuni fuseseră luate pentru că autoritățile iudaice prindeau curaj din nou și plănuiau să-l aresteze pe Maestru.

De ani de zile, cu fiecare prilej în care Iisus îl vizita pe Lazăr, Marta și Maria, toți trei aveau obiceiul de a-și abandona toate preocupările pentru a asculta învățătura lui Iisus. La moartea părinților săi, Marta își asumase responsabilitățile casei, astfel încât cu această ocazie, în vreme ce Lazăr și Maria ședeau la picioarele lui Iisus și beau învățăturile sale înprospătătoare, Marta pregătea masa de seară. Trebuie explicat că Marta se lăsa în mod inutil distrasă de numeroase sarcini inutile și că ea se încurca cu multe fleacuri; așa era făcută firea ei.

În timp ce Marta se foia de colo colo cu așa-zisele ei îndatoriri, s-a necăjit că Maestru nu făcea nimic ca s-o ajute. S-a dus deci către Iisus și i-a zis: „Maestre, oare nu-ți pasă că sora mea m-a lăsat să fac singură toată treaba? N-ai vrea să-i ceri să vină să mă ajute?” Iisus răspunse: „Marta, Marta, de ce te agiți din pricina atâtor lucruri și te lași necăjită de atâtea fleacuri? Un singur lucru merită realmente atenție; din moment ce Maria a ales această parte bună și necesară, eu n-am

8. THE VISIT WITH MARTHA AND MARY

162:8.1 (1797.4) It had been arranged that Jesus should lodge with Lazarus and his sisters at a friend's house, while the apostles were scattered here and there in small groups, these precautions being taken because the Jewish authorities were again becoming bold with their plans to arrest him.

162:8.2 (1797.5) For years it had been the custom for these three to drop everything and listen to Jesus' teaching whenever he chanced to visit them. With the loss of their parents, Martha had assumed the responsibilities of the home life, and so on this occasion, while Lazarus and Mary sat at Jesus' feet drinking in his refreshing teaching, Martha made ready to serve the evening meal. It should be explained that Martha was unnecessarily distracted by numerous needless tasks, and that she was cumbered by many trivial cares; that was her disposition.

162:8.3 (1798.1) As Martha busied herself with all these supposed duties, she was perturbed because Mary did nothing to help. Therefore she went to Jesus and said: “Master, do you not care that my sister has left me alone to do all of the serving? Will you not bid her to come and help me?” Jesus answered: “Martha, Martha, why are you always anxious about so many things and troubled by so many trifles? Only one thing is really worth while, and since Mary has chosen this good and needful part, I

să i-o iau. Dar când veți învăța voi amândouă să trăiți așa cum v-am învățat eu? Serviți în cooperare și reîmprospătați-vă sufletele la unison. Nu puteți voi învăța că există un timp pentru fiecare lucru că chestiunile secundare ale vieții trebuie să facă loc chestiunilor primordiale ale împărăției celeste?”

9. LA BETHLEHEM CU ABNER

În tot cursul săptămânii ce a urmat sărbătorii Tabernacolelor, zeci de credincioși s-au adunat în Bethania și au fost instruiți de cei doisprezece apostoli. Sanhedrinul n-a făcut nimic pentru a tulbura aceste întruniri, deoarece Iisus nu participa la ele; în tot acest timp, el lucra la Betleem cu Abner și asociații lui. În ziua următoare încheierii sărbătorii, Iisus plecase către Bethania și n-a mai propovăduit la templu pe durata acestei vizite la Ierusalim.

În această epocă, Abner își stabilise cartierul său general la Betleem, de unde mulți dintre ucenicii fuseseră trimiși în orașele Iudeei și ale Samariei meridionale, și chiar și în Alexandria. În cele câteva zile care au urmat sosirii lui, Iisus a desăvârșit cu Abner proiectele destinate consolidării lucrării celor două grupuri de apostoli.

În cursul vizitei sale la sărbătoarea Tabernacolelor, Iisus își împărțise aproape în mod egal timpul între Bethania și Betleem. În Bethania, el a petrecut mult timp cu apostolii săi; în Betleem el i-a instruit îndelung pe Abner și pe ceilalți foști apostoli ai lui Ioan Botezătorul. Acest contact intim este ceea ce i-a făcut în cele din urmă să creadă în el. Acești foști apostoli ai lui Ioan Botezătorul au fost influențați de curajul arătat de Iisus propovăduind public în Ierusalim și prin înțelegerea simpatetică pe care le-a dovedit-o în învățătura sa privată din Betleem. Sub aceste influențe, fiecare dintre asociații lui Abner a fost făcut să accepte din toată inima, pe deplin și definitiv, regatul și tot ceea ce implica această decizie.

Înainte de a părăsi Betleemul pentru ultima dată, Maestrul a luat măsuri ca toți să i se alăture, uniți în efortul care trebuia să preceadă sfârșitul carierei sale într-un trup. S-a convenit ca Abner și asociații lui aveau să se alăture curând lui Iisus și celor doisprezece în Parcul Magadanului.

La începutul lui noiembrie, și conform acestui acord, Abner și cei unsprezece tovarăși ai lui s-au aliat cauzei lui Iisus și a celor doisprezece; ei au lucrat împreună într-o singură organizație până în ziua crucificării.

La sfârșitul lui octombrie, Iisus și cei doisprezece s-au îndepărtat din vecinătatea imediată a Ierusalimului. Duminică 30 octombrie, Iisus și asociații lui au părăsit orașul lui Efraim, unde se odihniseră în izolare vreme de câteva zile; trecând pe marele drum al malului drept al Iordanului, ai au mers de-a dreptul la Parcul Magadanului, unde au sosit la sfârșitul după-amiezii de miercuri, 2 noiembrie.

Apostolii au fost treptat ușurați să-l vadă pe Maestru revenit într-o țară prietenoasă. Ei au încetat să-l mai prezeze să meargă la Ierusalim pentru a proclama evanghelia împărăției.

shall not take it away from her. But when will both of you learn to live as I have taught you: both serving in co-operation and both refreshing your souls in unison? Can you not learn that there is a time for everything — that the lesser matters of life should give way before the greater things of the heavenly kingdom?”

9. AT BETHLEHEM WITH ABNER

^{162:9.1 (1798.2)} Throughout the week that followed the feast of tabernacles, scores of believers forgathered at Bethany and received instruction from the twelve apostles. The Sanhedrin made no effort to molest these gatherings since Jesus was not present; he was throughout this time working with Abner and his associates in Bethlehem. The day following the close of the feast, Jesus had departed for Bethany, and he did not again teach in the temple during this visit to Jerusalem.

^{162:9.2 (1798.3)} At this time, Abner was making his headquarters at Bethlehem, and from that center many workers had been sent to the cities of Judea and southern Samaria and even to Alexandria. Within a few days of his arrival, Jesus and Abner completed the arrangements for the consolidation of the work of the two groups of apostles.

^{162:9.3 (1798.4)} Throughout his visit to the feast of tabernacles, Jesus had divided his time about equally between Bethany and Bethlehem. At Bethany he spent considerable time with his apostles; at Bethlehem he gave much instruction to Abner and the other former apostles of John. And it was this intimate contact that finally led them to believe in him. These former apostles of John the Baptist were influenced by the courage he displayed in his public teaching in Jerusalem as well as by the sympathetic understanding they experienced in his private teaching at Bethlehem. These influences finally and fully won over each of Abner's associates to a wholehearted acceptance of the kingdom and all that such a step implied.

^{162:9.4 (1798.5)} Before leaving Bethlehem for the last time, the Master made arrangements for them all to join him in the united effort which was to precede the ending of his earth career in the flesh. It was agreed that Abner and his associates were to join Jesus and the twelve in the near future at Magadan Park.

^{162:9.5 (1798.6)} In accordance with this understanding, early in November Abner and his eleven fellows cast their lot with Jesus and the twelve and labored with them as one organization right on down to the crucifixion.

^{162:9.6 (1798.7)} In the latter part of October Jesus and the twelve withdrew from the immediate vicinity of Jerusalem. On Sunday, October 30, Jesus and his associates left the city of Ephraim, where he had been resting in seclusion for a few days, and, going by the west Jordan highway directly to Magadan Park, arrived late on the afternoon of Wednesday, November 2.

^{162:9.7 (1799.1)} The apostles were greatly relieved to have the Master back on friendly soil; no more did they urge him to go up to Jerusalem to proclaim the gospel of the kingdom.

Capitolul 163. Hirotonisirea celor șapte zeci la Magadan

⇨ 162

CARTEA URANTIA

164 ⇨

PARTE IV. VIAȚA ȘI ÎNVĂȚĂTURILE LUI IISUS

CAPITOLUL 163

HIROTONISIREA CELOR ȘAPTE ZECI LA MAGADAN

Secțiuni

Introduction

1. Hirotonisirea celor șapte zeci
2. Tânărul bogat și diverse alte cazuri
3. Discuția despre bogăție
4. Rămas bun celor șaptezeci
5. Mutarea din tabără la Pella
6. Întoarcerea celor șaptezeci
7. Pregătirile pentru ultima misiune

Introduction

LA câteva zile după ce Iisus și cei doisprezece s-au reîntors de la Ierusalim la Magadan, Abner și un grup de cincizeci de ucenici au sosit din Betleem. În acest moment, se găseau deopotrivă reuniți în Tabăra Magadanului corpul de evangheliști, corpul evanghelic feminin și cam o sută și cincizeci de alți ucenici sinceri și încercați din toate regiunile Palestinei. După ce au consacrat câteva zile contactelor personale și reorganizării taberei, Iisus și cei doisprezece au inaugurat o sesiune de formare intensivă pentru acest grup special de credincioși. Din această masă de ucenici formați și experimentați Maestrul a ales în cele din urmă șaptezeci de învățători și i-a trimis să proclame evanghelia împărăției. Instruirea lor regulată a început vineri, 1 noiembrie și a continuat până la sabatul de pe 19 noiembrie.

Iisus ținea, în toate dimineațele, o cuvântare acestei companii. Petru prezenta metode de predicare în public. Nataniel îi instruia în arta de a-și preda învățăturile. Toma explica maniera de a răspunde la întrebări, și Matei dirija organizarea finanțelor lor colective. Ceilalți apostoli au participat, de asemenea, la această formare potrivit cu experiența lor specială și cu talentele lor naturale.

1. HIROTONISIREA CELOR ȘAPTE ZECI

Cei șaptezeci au fost hirotonisiți de Iisus în tabăra

PAPER 163

ORDINATION OF THE SEVENTY AT MAGADAN

SECTIONS

Introduction

1. Ordination of the Seventy
2. The Rich Young Man and Others
3. The Discussion about Wealth
4. Farewell to the Seventy
5. Moving the Camp to Pella
6. The Return of the Seventy
7. Preparation for the Last Mission

INTRODUCTION

^{163:0.1 (1800.1)} A FEW days after the return of Jesus and the twelve to Magadan from Jerusalem, Abner and a group of some fifty disciples arrived from Bethlehem. At this time there were also assembled at Magadan Camp the evangelistic corps, the women's corps, and about one hundred and fifty other true and tried disciples from all parts of Palestine. After devoting a few days to visiting and the reorganization of the camp, Jesus and the twelve began a course of intensive training for this special group of believers, and from this well-trained and experienced aggregation of disciples the Master subsequently chose the seventy teachers and sent them forth to proclaim the gospel of the kingdom. This regular instruction began on Friday, November 4, and continued until Sabbath, November 19.

^{163:0.2 (1800.2)} Jesus gave a talk to this company each morning. Peter taught methods of public preaching; Nathaniel instructed them in the art of teaching; Thomas explained how to answer questions; while Matthew directed the organization of their group finances. The other apostles also participated in this training in accordance with their special experience and natural talents.

1. ORDINATION OF THE SEVENTY

^{163:1.1 (1800.3)} The seventy were ordained by Jesus on

de la Magadan în după-amiază sâmbătă, pe 19 noiembrie. Abner a fost pus în fruntea acestor învățători și predicatori ai evangheliei. Acest corp de șaptezeci era constituit de Abner cu zece foști apostoli ai lui Ioan, cincizeci și unul dintre primii evangheliști și alți opt ucenici care se distinseseră în slujba regatului.

Către ora două din această după-amiază de sâmbătă, între averse de ploaie, un grup de credincioși, sporit prin sosirea lui David și a majorității mesagerilor lui, în total peste patru sute, s-au adunat pe malul lacului Galileii pentru a asista la hirotonisirea celor șaptezeci.

Înainte de a-și pune mâinile pe capetele celor șaptezeci pentru a-i trimite pe fiecare în parte ca mesageri ai împărăției, Iisus le-a adresat următorul discurs: „În adevăr, recolta este îmbelșugată, dar muncitorii sunt puțini; vă îndemn deci pe toți să vă rugați ca Stăpânul recoltei să mai trimită muncitori pentru recoltare. Am să vă trimit pe fiecare în parte ca mesageri ai împărăției și vă trimit la iudei și la gentili ca pe niște miei printre lupi. Mergând doi câte doi în drumul vostru, vă ordon să nu vă luați nici pungi cu bani, nici haine de schimb, căci această primă misiune va fi de scurtă durată. În drumul vostru, nu faceți ploconeli în fața nimănui; nu vă ocupați decât de lucrarea voastră. Dacă zăboviți în vreun cămin, începeți prin a zice: Pacea să fie cu toți ai casei. Dacă locuitorii acestei case iubesc pacea, acolo veți sta; dacă nu, atunci plecați de acolo. Când veți fi ales un cămin, rămâneți acolo pe toată durata șederii voastre în acel oraș, mâncând și bănd ceea ce vi se va oferi. Veți face așa pentru că muncitorul își merită pâinea. Nu vă deplasați din casă în casă pentru a accepta o mai bună găzduire. Amintiți-vă că mergând să proclamați pacea pe pământ și bunăvoința printre oameni, va trebui să luptați contra dușmanilor îndârjiți ce se înșeală pe ei înșiși. Fiți deci prudenți precum șerpii, rămânând totodată inofensivi precum porumbeii

„Oriunde veți merge, predicați zicând: 'Împărăția cerurilor este la îndemână', și îngrijiiți pe toți cei care suferă în mintea sau în trupul lor. Voi ați primit gratuit lucrurile bune ale regatului; dați-le gratuit. Dacă locuitorii vreunui oraș vă întâmpină cu bucurie, ei vor găsi o intrare largă în regatul Tatălui. Dar, dacă oamenii unui oraș refuză să primească această evanghelie, voi veți proclama totuși mesajul vostru părăsind această comunitate lipsită de credință; celor care resping învățătura voastră, le veți spune plecând: 'Deși respingeți adevărul, nu rămâne mai puțin adevărat că regatul lui Dumnezeu se apropie de voi.' Oricine vă aude pe voi mă aude pe mine, și cine mă aude pe mine îl aude pe Acela care m-a trimis. Cine respinge mesajul vostru evanghelic, pe mine mă respinge, și cine mă respinge pe mine îl respinge totodată pe Cel care m-a trimis."

După ce Iisus le-a vorbit astfel, cei șaptezeci au îngenunchat în cerc în jurul lui, și el și-a pus mâinile pe capul fiecăruia dintre ei începând cu Abner.

În dimineața următoare devreme, Abner i-a trimis pe cei șaptezeci de evangheliști, doi câte doi, către toate orașele Galileii și ale Iudeei. Cei treizeci și cinci de grupuri au mers să predice și să propovăduiască vreme de șase săptămâni; ele au revenit toate vineri, 30

Sabbath afternoon, November 19, at the Magadan Camp, and Abner was placed at the head of these gospel preachers and teachers. This corps of seventy consisted of Abner and ten of the former apostles of John, fifty-one of the earlier evangelists, and eight other disciples who had distinguished themselves in the service of the kingdom.

163:1.2 (1800.4) About two o'clock on this Sabbath afternoon, between showers of rain, a company of believers, augmented by the arrival of David and the majority of his messenger corps and numbering over four hundred, assembled on the shore of the lake of Galilee to witness the ordination of the seventy.

163:1.3 (1800.5) Before Jesus laid his hands upon the heads of the seventy to set them apart as gospel messengers, addressing them, he said: "The harvest is indeed plenteous, but the laborers are few; therefore I exhort all of you to pray that the Lord of the harvest will send still other laborers into his harvest. I am about to set you apart as messengers of the kingdom; I am about to send you to Jew and gentile as lambs among wolves. As you go your ways, two and two, I instruct you to carry neither purse nor extra clothing, for you go forth on this first mission for only a short season. Salute no man by the way, attend only to your work. Whenever you go to stay at a home, first say: Peace be to this household. If those who love peace live therein, you shall abide there; if not, then shall you depart. And having selected this home, remain there for your stay in that city, eating and drinking whatever is set before you. And you do this because the laborer is worthy of his sustenance. Move not from house to house because a better lodging may be offered. Remember, as you go forth proclaiming peace on earth and good will among men, you must contend with bitter and self-deceived enemies; therefore be as wise as serpents while you are also as harmless as doves.

163:1.4 (1801.1) "And everywhere you go, preach, saying, 'The kingdom of heaven is at hand,' and minister to all who may be sick in either mind or body. Freely you have received of the good things of the kingdom; freely give. If the people of any city receive you, they shall find an abundant entrance into the Father's kingdom; but if the people of any city refuse to receive this gospel, still shall you proclaim your message as you depart from that unbelieving community, saying, even as you leave, to those who reject your teaching: 'Notwithstanding you reject the truth, it remains that the kingdom of God has come near you.' He who hears you hears me. And he who hears me hears Him who sent me. He who rejects your gospel message rejects me. And he who rejects me rejects Him who sent me."

163:1.5 (1801.2) When Jesus had thus spoken to the seventy, he began with Abner and, as they knelt in a circle about him, laid his hands upon the head of every man.

163:1.6 (1801.3) Early the next morning Abner sent the seventy messengers into all the cities of Galilee, Samaria, and Judea. And these thirty-five couples went forth preaching and teaching for about six weeks, all of them returning to the new camp near Pella, in Perea, on

decembrie, în noua tabără din Pella, în Perea.

Friday, December 30.

2. TÂNĂRUL BOGAT ȘI DIVERSE ALTE CAZURI

Peste cincizeci de ucenici care doreau hirotonisirea și admiterea printre cei șaptezeci au fost eliminați de comitetul pe care Iisus îl numise pentru selecționarea candidaților. Cei care compuneau comitetul erau Andrei, Abner și șeful în funcție al corpului evanghelic. În toate cazurile în care comitetul celor trei nu era unanim, candidatul era adus înaintea lui Iisus. Maestrul n-a respins pe nici un om profund doritor să primească hirotonisirea mesagerului evanghelic, dar după ce au stat de vorbă cu Iisus, mai mult de o duzină de solicitanți n-au mai dorit să devină mesageri evanghelici.

Un discipol sincer a venit la Iisus zicând: „Maestre, aș vrea să fiu unul dintre noii apostoli, dar tatăl meu este foarte bătrân și sfârșitul lui este aproape; îmi vei permite tu să mă întorc acasă ca să-l îngrop?” Iisus i-a răspuns acestui om: „Fiul meu, vulpile au viziune și păsările cerului au cuiburi, dar Fiul Omului n-are nici un loc unde să-și pună capul. Tu ești un discipol fidel, și poți să rămâi la fel și înapoiindu-te acasă pentru a-i îngriji pe cei care te iubesc, dar nu-i tot așa cu mesagerii evangheliei mele. Ei au abandonat totul pentru a mă urma și a proclama regatul meu. Dacă vrei să fii hirotonisit învățător, trebuie să-i lași pe ceilalți să îngroape morții în timp ce tu vei merge înainte să publici buna vestire.” Și omul acesta a plecat de acolo tare decepționat.

Un alt discipol a venit la Maestru și a zis: „Eu doresc să fiu hirotonisit mesager, dar aș vrea să trec puțin pe acasă ca să îmi consolez familia.” Iisus i-a răspuns: „Dacă dorești hirotonisirea, trebuie să accepți să abandonezi totul. Mesagerii evangheliei nu-și pot împărți afecțiunea. Nici un om care a pus mâna pe plug nu este vrednic de a deveni un mesager al regatului dacă a dat înapoi.”

Andrei a adus apoi la Iisus un tânăr bogat, care era un credincios devotat și dorea să primească hirotonisirea. Acest tânăr, pe nume Matadormus, era membru al Sanhedrinului din Ierusalim. El îl auzise pe Iisus propovăduind, după care fusese instruit în evanghelia împărăției de către Petru și de ceilalți apostoli. Iisus a discutat cu Matadormus despre exigențele hirotonisirii și i-a cerut să-și amâne decizia până la o mai amplă cumpănire asupra chestiunii. Devreme în dimineața zilei următoare, în vreme ce Iisus pleca să facă un tur, tânărul l-a abordat zicând: „Maestre, aș vrea să cunosc de la tine asigurările vieții veșnice. Dat fiind că am respectat toate poruncile încă din tinerețea mea, aș vrea să știu ce-ar trebui să fac mai mult pentru a avea viața veșnică.” Ca răspuns la această întrebare, Iisus a zis: „Dacă ții toate poruncile - nu vei comite adulter, nu vei ucide, nu vei fura, nu vei depune mărturie mincinoasă, nu vei face nici o nedreptate, îi vei onora pe părinții tăi - tu acționezi bine, dar mântuirea răsplătește credința, și nu numai lucrările. Crezi tu în această evangheliă a împărăției?” Matadormus a răspuns: „Da Maestre, eu cred tot ceea ce tu și apostoli m-ați învățat”. Iisus a spus: „Atunci tu ești în adevăr discipolul meu și un copil al regatului.”

După aceea tânărul a zis: „Maestre, nu-mi ajunge

2. THE RICH YOUNG MAN AND OTHERS

^{163:2.1 (1801.4)} Over fifty disciples who sought ordination and appointment to membership in the seventy were rejected by the committee appointed by Jesus to select these candidates. This committee consisted of Andrew, Abner, and the acting head of the evangelistic corps. In all cases where this committee of three were not unanimous in agreement, they brought the candidate to Jesus, and while the Master never rejected a single person who craved ordination as a gospel messenger, there were more than a dozen who, when they had talked with Jesus, no more desired to become gospel messengers.

^{163:2.2 (1801.5)} One earnest disciple came to Jesus, saying: “Master, I would be one of your new apostles, but my father is very old and near death; could I be permitted to return home to bury him?” To this man Jesus said: “My son, the foxes have holes, and the birds of heaven have nests, but the Son of Man has nowhere to lay his head. You are a faithful disciple, and you can remain such while you return home to minister to your loved ones, but not so with my gospel messengers. They have forsaken all to follow me and proclaim the kingdom. If you would be an ordained teacher, you must let others bury the dead while you go forth to publish the good news.” And this man went away in great disappointment.

^{163:2.3 (1801.6)} Another disciple came to the Master and said: “I would become an ordained messenger, but I would like to go to my home for a short while to comfort my family.” And Jesus replied: “If you would be ordained, you must be willing to forsake all. The gospel messengers cannot have divided affections. No man, having put his hand to the plough, if he turns back, is worthy to become a messenger of the kingdom.”

^{163:2.4 (1801.7)} Then Andrew brought to Jesus a certain rich young man who was a devout believer, and who desired to receive ordination. This young man, Matadormus, was a member of the Jerusalem Sanhedrin; he had heard Jesus teach and had been subsequently instructed in the gospel of the kingdom by Peter and the other apostles. Jesus talked with Matadormus concerning the requirements of ordination and requested that he defer decision until after he had thought more fully about the matter. Early the next morning, as Jesus was going for a walk, this young man accosted him and said: “Master, I would know from you the assurances of eternal life. Seeing that I have observed all the commandments from my youth, I would like to know what more I must do to gain eternal life?” In answer to this question Jesus said: “If you keep all the commandments — do not commit adultery, do not kill, do not steal, do not bear false witness, do not defraud, honor your parents — you do well, but salvation is the reward of faith, not merely of works. Do you believe this gospel of the kingdom?” And Matadormus answered: “Yes, Master, I do believe everything you and your apostles have taught me.” And Jesus said, “Then are you indeed my disciple and a child of the kingdom.”

^{163:2.5 (1802.1)} Then said the young man: “But, Master, I

să fiu discipolul tău; aş vrea să fiu unul dintre noii tăi mesageri.” Când Iisus a auzit asta, l-a privit cu multă dragoste şi a zis: „Te voi accepta ca unul dintre mesagerii mei dacă vrei să plăteşti preţul şi să oferi singurul lucru care ţi lipseşte.” Matadormus a răspuns: „Maestre, voi face orice pentru a avea permisiunea să te urmez.” Iisus l-a sărutat pe frunte pe tânărul îngenuncheat şi a zis: „Dacă vrei să fii mesagerul tău, mergi de vinde tot ce ai; când vei fi dat suma săracilor sau fraţilor tăi, întoarce-te şi urmează-mă, şi vei avea o comoară în împărăţia cerurilor.”

La auzul acestor cuvinte, Matadormus s-a posomorât. S-a ridicat şi a plecat trist, căci poseda multe bunuri. Acest tânăr fariseu bogat fusese crescut în credinţa că averea era semnul favorii lui Dumnezeu. Iisus ştia că Matadormus nu era eliberat de dragostea de sine şi de bogăţiile lui. Maestrul voia să-l elibereze de dragostea de bogăţie, nu neapărat de bogăţie. Discipolii lui Iisus nu se despuiau de toate bunurile lor pământeşti, dar apostolii şi cei şaptezeci au făcut-o. Matadormus voia să fie unul dintre cei şaptezeci de mesageri, şi de aceea Iisus i-a cerut să renunţe la toate posesiunile lui materiale.

Aproape orice fiinţă umană are un lucru de care se ţine ca de un rău familiar, şi la care i se cere să renunţe ca parte a preţului de admitere în împărăţia cerurilor. Dacă Matadormus se-ar fi despărţit de averea sa, ea i-ar fi fost probabil îndată restituită pentru ca el s-o administreze ca trezorier al celor şaptezeci. Ulterior de fapt, cu prilejul întemeierii bisericii la Ierusalim, Matadormus a ascultat de porunca Maestrului, deşi atunci a fost prea târziu pentru a mai beneficia de admiterea în rândul celor şaptezeci. El a devenit trezorierul bisericii din Ierusalim, al cărui conducător era Iacob, fratele de sânge al lui Iisus.

Aşa a fost dintotdeauna şi aşa va fi întotdeauna: trebuie ca oamenii să ia propriile lor hotărâri. Muritorii îşi pot exercita liber alegerea într-un domeniu de o anumită întindere. Forţele lumii spirituale nu caută să-l constrângă pe om; ele îi permit să aleagă calea pe care el însuşi a ales-o.

Iisus prevedea că Matadormus, cu averea sa, nu putea fi hirotonisit ca asociat al oamenilor care renunţaseră la toate pentru evanghelie. În acelaşi timp, el vedea că, dacă Matadormus s-ar despuia de averea sa, el ar deveni conducătorul suprem al tuturor. Însă, la fel ca şi fraţii lui Iisus, Matadormus n-a devenit niciodată mare în regat, pentru că se privase el însuşi de această asociere intimă şi personală cu Maestrul, pe care ar fi putut-o experimenta, dacă ar fi vrut să execute pe loc actul pe care i-l cerea Iisus, actul pe care l-a înfăptuit de altfel cu câţiva ani mai târziu.

Bogăţiile n-au raporturi directe cu intrarea în împărăţia cerurilor, dar iubirea de bogăţii are. Loialitatea spirituală faţă de regat este incompatibilă cu servilismul faţă de bogăţia materialistă. Oamenii nu pot împărtaşi cu o devoţiune materială fidelitatea lor supremă faţă de un ideal spiritual.

Iisus n-a propovăduit niciodată că era rău să ai avere. El a cerut numai celor doisprezece şi celor şaptezeci să-şi consacre toate posesiunile lor pământeşti cauzei comune. Chiar şi atunci, el a avut grijă ca bunurile lor să fie lichidate în mod avantajos,

am not content to be your disciple; I would be one of your new messengers.” When Jesus heard this, he looked down upon him with a great love and said: “I will have you to be one of my messengers if you are willing to pay the price, if you will supply the one thing which you lack.” Matadormus replied: “Master, I will do anything if I may be allowed to follow you.” Jesus, kissing the kneeling young man on the forehead, said: “If you would be my messenger, go and sell all that you have and, when you have bestowed the proceeds upon the poor or upon your brethren, come and follow me, and you shall have treasure in the kingdom of heaven.”

163:2.6 (1802.2) When Matadormus heard this, his countenance fell. He arose and went away sorrowful, for he had great possessions. This wealthy young Pharisee had been raised to believe that wealth was the token of God's favor. Jesus knew that he was not free from the love of himself and his riches. The Master wanted to deliver him from the love of wealth, not necessarily from the wealth. While the disciples of Jesus did not part with all their worldly goods, the apostles and the seventy did. Matadormus desired to be one of the seventy new messengers, and that was the reason for Jesus' requiring him to part with all of his temporal possessions.

163:2.7 (1802.3) Almost every human being has some one thing which is held on to as a pet evil, and which the entrance into the kingdom of heaven requires as a part of the price of admission. If Matadormus had parted with his wealth, it probably would have been put right back into his hands for administration as treasurer of the seventy. For later on, after the establishment of the church at Jerusalem, he did obey the Master's injunction, although it was then too late to enjoy membership in the seventy, and he became the treasurer of the Jerusalem church, of which James the Lord's brother in the flesh was the head.

163:2.8 (1802.4) Thus always it was and forever will be: Men must arrive at their own decisions. There is a certain range of the freedom of choice which mortals may exercise. The forces of the spiritual world will not coerce man; they allow him to go the way of his own choosing.

163:2.9 (1802.5) Jesus foresaw that Matadormus, with his riches, could not possibly become an ordained associate of men who had forsaken all for the gospel; at the same time, he saw that, without his riches, he would become the ultimate leader of all of them. But, like Jesus' own brethren, he never became great in the kingdom because he deprived himself of that intimate and personal association with the Master which might have been his experience had he been willing to do at this time the very thing which Jesus asked, and which, several years subsequently, he actually did.

163:2.10 (1803.1) Riches have nothing directly to do with entrance into the kingdom of heaven, but the love of wealth does. The spiritual loyalties of the kingdom are incompatible with servility to materialistic mammon. Man may not share his supreme loyalty to a spiritual ideal with a material devotion.

163:2.11 (1803.2) Jesus never taught that it was wrong to have wealth. He required only the twelve and the seventy to dedicate all of their worldly possessions to the common cause. Even then, he provided for the profitable liquidation of their property, as in the case of

cum a fost și cazul pentru apostolul Matei. Iisus a dat de multe ori sfaturi discipolilor înstăriți la fel cum îi dăduse și cetățeanului bogat din Roma. Maestrul a considerat înțeleapta investiție a veniturilor excedentare ca pe o formă legitimă de asigurare contra inevitabile adversități viitoare. Când trezoreria apostolică depășea nevoile, Iisus depunea fondurile pentru a le folosi ulterior în cazul în care apostolii ar fi făcuți să sufere foarte tare de pe urma unei diminuări a veniturilor. Iisus acționa astfel după ce se consulta cu Andrei. Niciodată Iisus nu se ocupa de finanțele apostolice, decât numai pentru cheltuiala cu pomenile. Totuși, exista un abuz economic pe care l-a condamnat în mai multe rânduri, și anume exploatarea nejustă a celor slabi, a celor ignoranți și a celor mai puțin norocoși de către semenii lor puternici, ageri și mai inteligenți. Iisus a declarat că acest tratament inuman al bărbatilor, al femeilor și al copiilor era incompatibil cu idealurile fraternității împărăției cerurilor.

3. DISCUȚIA DESPRE BOGĂȚIE

Pe când Iisus termina convorbirea sa cu Matadormus, Petru și câțiva apostoli se strânseseră în jurul lui. În timp ce tânărul bogat pleca de acolo, Iisus s-a întors către apostoli și le-a zis: „Vedeți cât le vine de greu bogaților să intre cu totul în regatul lui Dumnezeu! Nu se poate împărți adorarea spirituală cu devoțiunile materiale. Nimeni nu poate servi la doi stăpâni. Potrivit unuia din dictonurile voastre, 'este mai ușor unei cămile să treacă prin urechea unui ac decât pentru păgâni să moștenească viața veșnică'. Eu declar că îi este tot atât de ușor acestei cămile să treacă prin urechea acului ca și acestor bogați, satisfăcuți de ei înșiși, să intre în împărăția cerurilor.”

Când Petru și apostolii au auzit cuvintele acestea, au fost extrem de uluiți, până într-atâta că Petru a spus: „Atunci, Doamne, cine poate fi salvat? Oare toți cei care au bogății vor fi ținuti departe de regat?” Iisus a răspuns: „Nu, Petrule, dar toți cei care își pun încrederea în bogății au puține șanse să intre în viața spirituală care conduce la progresul etern. Dar, chiar și în cazul acesta, multe lucruri imposibile oamenilor nu sunt dincolo de atingerea Tatălui care este în ceruri; noi ar trebui mai degrabă să recunoaștem că cu Dumnezeu toate lucrurile sunt posibile.”

În vreme ce plecau de acolo, Iisus a fost întristat că Matadormus nu rămăsese cu ei, căci îl iubea mult. După ce au coborât lângă lac, ei s-au așezat pe marginea apei, și Petru, vorbind în numele celor doisprezece (adunați acolo cu toții) a zis: „Noi suntem tulburați de discursul tău către tânărul acela bogat. Să pretindem noi de la toți cei care ar vrea să te urmeze să renunțe la toate bunurile lor pământești?” Iisus a zis: „Nu, Petrule, ci numai celor care ar vrea să devină apostoli și să trăiască cu mine ca și voi, formând o singură familie. Dar Tatăl pretinde ca afecțiunea copiilor săi să fie curată și nedivizată. Orice lucru sau persoană ar sta între voi și iubirea pentru adevărurile regatului trebuie să fie abandonate. Dacă averea oamenilor nu invadează domeniul sufletului lor, ea este fără consecințe în viața spirituală a celor care ar vrea să intre în regat.”

Petru a zis apoi: „Dar, Maestre, noi am părăsit totul pentru a te urma; atunci ce vom poseda?” Iisus s-a

the Apostle Matthew. Jesus many times advised his well-to-do disciples as he taught the rich man of Rome. The Master regarded the wise investment of excess earnings as a legitimate form of insurance against future and unavoidable adversity. When the apostolic treasury was overflowing, Judas put funds on deposit to be used subsequently when they might suffer greatly from a diminution of income. This Judas did after consultation with Andrew. Jesus never personally had anything to do with the apostolic finances except in the disbursement of alms. But there was one economic abuse which he many times condemned, and that was the unfair exploitation of the weak, unlearned, and less fortunate of men by their strong, keen, and more intelligent fellows. Jesus declared that such inhuman treatment of men, women, and children was incompatible with the ideals of the brotherhood of the kingdom of heaven.

3. THE DISCUSSION ABOUT WEALTH

^{163:3.1 (1803.3)} By the time Jesus had finished talking with Matadormus, Peter and a number of the apostles had gathered about him, and as the rich young man was departing, Jesus turned around to face the apostles and said: “You see how difficult it is for those who have riches to enter fully into the kingdom of God! Spiritual worship cannot be shared with material devotions; no man can serve two masters. You have a saying that it is ‘easier for a camel to go through the eye of a needle than for the heathen to inherit eternal life.’ And I declare that it is as easy for this camel to go through the needle’s eye as for these self-satisfied rich ones to enter the kingdom of heaven.”

^{163:3.2 (1803.4)} When Peter and the apostles heard these words, they were astonished exceedingly, so much so that Peter said: “Who then, Lord, can be saved? Shall all who have riches be kept out of the kingdom?” And Jesus replied: “No, Peter, but all who put their trust in riches shall hardly enter into the spiritual life that leads to eternal progress. But even then, much which is impossible to man is not beyond the reach of the Father in heaven; rather should we recognize that with God all things are possible.”

^{163:3.3 (1803.5)} As they went off by themselves, Jesus was grieved that Matadormus did not remain with them, for he greatly loved him. And when they had walked down by the lake, they sat there beside the water, and Peter, speaking for the twelve (who were all present by this time), said: “We are troubled by your words to the rich young man. Shall we require those who would follow you to give up all their worldly goods?” And Jesus said: “No, Peter, only those who would become apostles, and who desire to live with me as you do and as one family. But the Father requires that the affections of his children be pure and undivided. Whatever thing or person comes between you and the love of the truths of the kingdom, must be surrendered. If one’s wealth does not invade the precincts of the soul, it is of no consequence in the spiritual life of those who would enter the kingdom.”

^{163:3.4 (1804.1)} And then said Peter, “But, Master, we have left everything to follow you, what then shall we have?”

adresat la toți cei doisprezece și a zis: „În adevăr, în adevăr, eu vă zic, cine va fi renunțat la averea sa, la căminul său, la soția sa, la frații săi, la părinții săi sau la copiii săi, din dragoste pentru mine și pentru împărăția cerurilor, va primi cu mult mai mult în această lume, poate însoțit și de câteva persecuții; și, în lumea ce va veni, el va primi viața veșnică. Mulți dintre cei care vor fi cei dintâi vor fi cei din urmă, pe câtă vreme cei din urmă vor fi adesea cei dintâi. Tatăl tratează pe creaturile sale după nevoile lor și conform justelor lui legi de considerație iubitoare și îndurătoare pentru bunăstarea unui univers.

”Împărăția cerurilor se aseamănă unui proprietar, folosind multă mână de lucru, care merge dimineața devreme să angajeze lucrători pentru a munci în podgoria sa. După ce a convenit cu ei ca să le plătească un dinar pe zi, i-a trimis în via sa. Apoi, a ieșit către ora nouă și, văzând pe alții fără nici o ocupație în piață le-a zis: 'Mergeți și voi și munciiți în via mea; vă voi plăti atâta cât trebuie.' Și ei s-au îndat să lucreze. Proprietarul a ieșit din nou către amiază, apoi către ora trei, și a făcut tot așa. Reîntorcându-se încă o dată către ora cinci după amiază la locul din piață, a găsit încă oameni lenevînd și i-a întrebat: 'De ce stați aici toată ziua și nu faceți nimic?' Oamenii au răspuns: 'Pentru că nu ne-a angajat nimeni.' Proprietarul le-a zis: 'Mergeți și voi și lucrați în via mea, și vă voi plăti cât trebuie.'

La căderea nopții, proprietarul podgoriei i-a zis intendentului său: 'Cheamă lucrătorii și dă-le lefurile, începând cu ultimii angajați și terminând cu primii.' Când au sosit cei care fuseseră angajați la ora cinci după-amiază, au primit fiecare câte un dinar, și toți ceilalți au primit același salariu. Când oamenii angajați la începutul zilei au văzut cu cât au fost plătiți ultimii veniți, ei s-au așteptat să primească mai mult decât salariul convenit. Dar fiecare a primit doar un dinar ca și ceilalți. După ce au fost plătiți cu toții, ei s-au plâns proprietarului zicând: 'Oamenii angajați la urmă n-au muncit decât o oră, și, totuși, le-ai dat același salariu ca și nouă, care ne-am ostenit toată ziua sub soarele arzător.'

”Proprietarul a răspuns: 'Prietenii mei, nu vă fac nici o nedreptate. N-a acceptat fiecare dintre voi să lucrați pentru un dinar pe zi? Luați acum ceea ce vă revine și duceți-vă pe drumul vostru, căci este dorința mea să dau ultimilor veniți aceeași sumă ca și vouă. N-am eu dreptul să dispun după cum îmi place de ceea ce îmi aparține? Sau îmi reproșați voi generozitatea mea pentru că eu caut să fiu bun și să arăt îndurare?’”

4. RĂMAS BUN CELOR ȘAPTEZECI

Ziua în care cei șaptezeci au plecat în prima lor misiune a fost un moment emoționant în tabăra din Magadan. Dimineața devreme, în ultima sa discuție cu cei șaptezeci, Maestrul a stăruit asupra următoarelor puncte:

1. Evanghelia împărăției trebuie să fie proclamată în toată lumea, gentililor precum și iudeilor.
2. Îngrijindu-i pe bolnavi, abțineți-vă de la a-i învăța să spere la miracole.

And Jesus spoke to all of the twelve: “Verily, verily, I say to you, there is no man who has left wealth, home, wife, brethren, parents, or children for my sake and for the sake of the kingdom of heaven who shall not receive manifold more in this world, perhaps with some persecutions, and in the world to come eternal life. But many who are first shall be last, while the last shall often be first. The Father deals with his creatures in accordance with their needs and in obedience to his just laws of merciful and loving consideration for the welfare of a universe.

163:3.5 (1804.2) “The kingdom of heaven is like a householder who was a large employer of men, and who went out early in the morning to hire laborers to work in his vineyard. When he had agreed with the laborers to pay them a denarius a day, he sent them into the vineyard. Then he went out about nine o'clock, and seeing others standing in the market place idle, he said to them: ‘Go you also to work in my vineyard, and whatsoever is right I will pay you.’ And they went at once to work. Again he went out about twelve and about three and did likewise. And going to the market place about five in the afternoon, he found still others standing idle, and he inquired of them, ‘Why do you stand here idle all the day?’ And the men answered, ‘Because nobody has hired us.’ Then said the householder: ‘Go you also to work in my vineyard, and whatever is right I will pay you.’

163:3.6 (1804.3) “When evening came, this owner of the vineyard said to his steward: ‘Call the laborers and pay them their wages, beginning with the last hired and ending with the first.’ When those who were hired about five o'clock came, they received a denarius each, and so it was with each of the other laborers. When the men who were hired at the beginning of the day saw how the later comers were paid, they expected to receive more than the amount agreed upon. But like the others every man received only a denarius. And when each had received his pay, they complained to the householder, saying: ‘These men who were hired last worked only one hour, and yet you have paid them the same as us who have borne the burden of the day in the scorching sun.’

163:3.7 (1804.4) “Then answered the householder: ‘My friends, I do you no wrong. Did not each of you agree to work for a denarius a day? Take now that which is yours and go your way, for it is my desire to give to those who came last as much as I have given to you. Is it not lawful for me to do what I will with my own? or do you begrudge my generosity because I desire to be good and to show mercy?’”

4. FAREWELL TO THE SEVENTY

163:4.1 (1804.5) It was a stirring time about the Magadan Camp the day the seventy went forth on their first mission. Early that morning, in his last talk with the seventy, Jesus placed emphasis on the following:

- 163:4.2 (1804.6) 1. The gospel of the kingdom must be proclaimed to all the world, to gentile as well as to Jew.
- 163:4.3 (1804.7) 2. While ministering to the sick, refrain from teaching the expectation of miracles.

3. Proclamați o fraternitate spirituală a fiilor lui Dumnezeu, și nu un regat exterior cu putere în această lume și cu glorie materială.

4. Evitați să pierdeți timpul printr-un exces de vizite de politețe și de alte banalități; ele ar putea să vă împiedice să vă consacrați din toată inima predicării evangheliei.

5. Dacă prima casă pe care o veți fi ales drept cartier general într-un oraș se revelează o casă vrednică, rămâneți acolo pe toată durata șederii voastre în acel oraș.

6. Explicați tuturor credincioșilor fideli că a venit acum ceasul de a o rupe fățiș cu liderii religioși ai iudeilor din Ierusalim.

7. Propovăduiți că întregul datoriei oamenilor este rezumat în această unică poruncă: Iubește-l pe Domnul Dumnezeuul tău cu toată mintea și cu tot sufletul tău, și iubește-l pe aproapele tău ca pe tine însuși. (Ei ar trebui să propovăduiască asta ca reprezentând toată datoria oamenilor în locul celor 61e reguli de viață preconizate de farisei.)

După ce Iisus a vorbit astfel celor șaptezeci în prezența tuturor apostolilor și discipolilor, Simon, Petru i-au luat deoparte și le-au ținut predica de hirotonisire. Aceasta a fost o dezvoltare a recomandărilor făcute de Maestru în momentul în care pusese mâinile pe ei și îi selecționase ca mesageri ai împărăției. Petru i-a îndemnat pe cei șaptezeci să nutrească, în experiența lor, următoarele virtuți:

1. Devoțiunea consacrată. Să se roage întotdeauna pentru ca un număr cât mai mare de lucrători să fie trimiși la recolta evanghelică. El a explicat că rugându-se astfel, fiecare va tinde mla mult a spune: Iată-mă, trimite-mă. El le-a recomandat să nu negligeze adorarea lor zilnică.

2. Adevăratul curaj. Petru i-a prevenit că vor întâmpina ostilități și că puteau fi siguri de a fi confrunțați cu persecuții. Le-a spus că misiunea lor nu era o întreprindere de lași, și le-a recomandat celor cărora le era frică să renunțe să mai plece. Dar nici unul dintre cei șaptezeci nu s-a retras.

3. Credința și încrederea în sine. Ei trebuiau să plece pentru această scurtă misiune cu mâinile complet goale. Trebuiau să își pună încrederea în Tatăl lor pentru hrana lor, pentru adăpostirea lor și pentru toate celelalte nevoi ale lor.

4. Zelul și inițiativa. Ei trebuiau să fie plini de zel și de un entuziasm inteligent; trebuiau să se ocupe strict de treburile Maestrului lor. Ceremonia salutarilor orientale era lungă și minuțioasă; de aceea Iisus le recomandase „să nu salute pe nimeni pe drum”. Aceasta era o expresie curentă pentru îndemnarea cuiva să-și vadă de treburile sale fără a pierde vremea. Ea nu avea întru nimic a face cu chestiunea salutarilor amicale.

5. Amabilitatea și curtoazia. Maestrul le ordonase să evite pierderile inutile de timp în ceremonii sociale, însă a recomandat curtoazia față de toate persoanele cu care intrau în contact. Trebuiau să fie extrem de amabili față de gazdele care îi i-ar adăposti în căminul lor. Ei au fost cu strictețe puși în gardă împotriva faptului de a părăsi un cămin modest pentru a fi adăpostiți într-

163:4.4 (1805.1) 3. Proclaim a spiritual brotherhood of the sons of God, not an outward kingdom of worldly power and material glory.

163:4.5 (1805.2) 4. Avoid loss of time through overmuch social visiting and other trivialities which might detract from wholehearted devotion to preaching the gospel.

163:4.6 (1805.3) 5. If the first house to be selected for a headquarters proves to be a worthy home, abide there throughout the sojourn in that city.

163:4.7 (1805.4) 6. Make clear to all faithful believers that the time for an open break with the religious leaders of the Jews at Jerusalem has now come.

163:4.8 (1805.5) 7. Teach that man's whole duty is summed up in this one commandment: Love the Lord your God with all your mind and soul and your neighbor as yourself. (This they were to teach as man's whole duty in place of the 613 rules of living expounded by the Pharisees.)

163:4.9 (1805.6) When Jesus had talked thus to the seventy in the presence of all the apostles and disciples, Simon Peter took them off by themselves and preached to them their ordination sermon, which was an elaboration of the Master's charge given at the time he laid his hands upon them and set them apart as messengers of the kingdom. Peter exhorted the seventy to cherish in their experience the following virtues:

163:4.10 (1805.7) 1. *Consecrated devotion.* To pray always for more laborers to be sent forth into the gospel harvest. He explained that, when one so prays, he will the more likely say, "Here am I; send me." He admonished them to neglect not their daily worship.

163:4.11 (1805.8) 2. *True courage.* He warned them that they would encounter hostility and be certain to meet with persecution. Peter told them their mission was no undertaking for cowards and advised those who were afraid to step out before they started. But none withdrew.

163:4.12 (1805.9) 3. *Faith and trust.* They must go forth on this short mission wholly unprovided for; they must trust the Father for food and shelter and all other things needful.

163:4.13 (1805.10) 4. *Zeal and initiative.* They must be possessed with zeal and intelligent enthusiasm; they must attend strictly to their Master's business. Oriental salutation was a lengthy and elaborate ceremony; therefore had they been instructed to "salute no man by the way," which was a common method of exhorting one to go about his business without the waste of time. It had nothing to do with the matter of friendly greeting.

163:4.14 (1805.11) 5. *Kindness and courtesy.* The Master had instructed them to avoid unnecessary waste of time in social ceremonies, but he enjoined courtesy toward all with whom they should come in contact. They were to show every kindness to those who might entertain them in their homes. They were strictly warned against leaving a modest home to be entertained in a more

un cămin mai confortabil și mai influent.

6. Îngrijirile acordate bolnavilor. Petru le-a dat celor șaptezeci sarcina de a căuta pe cei care sufereau în mintea lor și în corpul lor, și să facă tot ce le stătea în putere să aline sau să tămăduiască bolile lor.

După ce și-au primit astfel ordinele și instrucțiunile, ei au plecat câte doi în misiunea lor în Galileea, în Samaria și în Iudeea.

Iudeii aveau o stimă specială pentru numărul 70 și considerau uneori națiunile lumii păgâne ca fiind în număr de 70. Cu toate că cei 70 de mesageri aveau misiunea de a purta evanghelia la toate popoarele, faptul că grupul lor a conținut exact 70 de membri a fost doar o simplă coincidență. În mod sigur Iisus ar mai fi acceptat încă o jumătate de duzină, dar ei nu erau pregătiți să plătească prețul: părăsirea averii și a familiei lor.

5. MUTAREA DIN TABĂRĂ LA PELLA

Iisus și cei doisprezece s-au pregătit acum să stabilească cartierul lor general în Perea, lângă Pella, unde Maestrul fusese botezat în Iordan. Ultimele zece zile din noiembrie s-au petrecut în consfătuiri la Magadan. Marți, 6 decembrie, toată compania cuprinzând aproape trei sute de persoane, a plecat la revărsatul zorilor cu bagajele ei pentru a se opri, în noaptea următoare, lângă Pella, pe malul fluviului. Ea s-a instalat aproape de izvor, chiar în locul pe care îl ocupase Ioan Botezătorul cu tabăra sa cu mai mulți ani mai înainte.

După ridicarea taberei de la Magadan, David Zebedeu a revenit la Betsaida și a început îndată să reducă serviciul mesagerilor. Regatul intra într-o nouă fază. Zilnic soseau pelerini din toate părțile Palestinei și chiar și din regiuni îndepărtate ale imperiului roman. Uneori veneau credincioși din Mesopotamia și din ținuturile situate la est de Tigru. În consecință, duminică 18 decembrie, David cu ajutorul corpului său de mesageri, au încărcat, pe animalele de povară, materialele din tabără pe atunci înmagazinate în casa tatălui său, material cu care organizaseră anterior tabăra din Betsaida de lângă lac. Luându-și rămas bun de la Betsaida deocamdată, el a coborât de-a lungul malului lacului și al Iordanului până la punctul situat cam la un kilometru în nordul taberei apostolice. În mai puțin de o săptămână el a fost pregătit să ofere ospitalitate la aproape o mie și cinci sute de pelerini vizitatori. Tabăra apostolică putea primi vreo cinci sute de persoane. Acesta era anotimpul ploilor în Palestina, și acest dispozitiv era necesar pentru a adăposti numărul tot mai mare de oameni, majoritatea serioși, care căutau informații și care veneau în Perea pentru a-l vedea pe Iisus și a auzi învățătura lui.

David a făcut toate acestea din propria sa inițiativă, deși se sfătuisă cu Filip și cu Matei în Magadan. El a folosit cea mai mare parte a fostului său corp de mesageri pentru a ajuta la conducerea acestei tabere. Serviciul propriu-zis de mesageri a fost redus la mai puțin de douăzeci de oameni. Către sfârșitul lui decembrie și înainte de întoarcerea celor șaptezeci, aproape opt sute de vizitatori se adunaseră în jurul Maestrului și găsiseră găzduire în tabăra lui David.

comfortable or influential one.

^{163:4.15 (1805.12)} 6. *Ministry to the sick.* The seventy were charged by Peter to search out the sick in mind and body and to do everything in their power to bring about the alleviation or cure of their maladies.

^{163:4.16 (1805.13)} And when they had been thus charged and instructed, they started out, two and two, on their mission in Galilee, Samaria, and Judea.

^{163:4.17 (1806.1)} Although the Jews had a peculiar regard for the number seventy, sometimes considering the nations of heathendom as being seventy in number, and although these seventy messengers were to go with the gospel to all peoples, still as far as we can discern, it was only coincidental that this group happened to number just seventy. Certain it was that Jesus would have accepted no less than half a dozen others, but they were unwilling to pay the price of forsaking wealth and families.

5. MOVING THE CAMP TO PELLA

^{163:5.1 (1806.2)} Jesus and the twelve now prepared to establish their last headquarters in Perea, near Pella, where the Master was baptized in the Jordan. The last ten days of November were spent in council at Magadan, and on Tuesday, December 6, the entire company of almost three hundred started out at daybreak with all their effects to lodge that night near Pella by the river. This was the same site, by the spring, that John the Baptist had occupied with his camp several years before.

^{163:5.2 (1806.3)} After the breaking up of the Magadan Camp, David Zebedee returned to Betsaida and began immediately to curtail the messenger service. The kingdom was taking on a new phase. Daily, pilgrims arrived from all parts of Palestine and even from remote regions of the Roman Empire. Believers occasionally came from Mesopotamia and from the lands east of the Tigris. Accordingly, on Sunday, December 18, David, with the help of his messenger corps, loaded on to the pack animals the camp equipage, then stored in his father's house, with which he had formerly conducted the camp of Betsaida by the lake. Bidding farewell to Betsaida for the time being, he proceeded down the lake shore and along the Jordan to a point about one-half mile north of the apostolic camp; and in less than a week he was prepared to offer hospitality to almost fifteen hundred pilgrim visitors. The apostolic camp could accommodate about five hundred. This was the rainy season in Palestine, and these accommodations were required to take care of the ever-increasing number of inquirers, mostly earnest, who came into Perea to see Jesus and to hear his teaching.

^{163:5.3 (1806.4)} David did all this on his own initiative, though he had taken counsel with Philip and Matthew at Magadan. He employed the larger part of his former messenger corps as his helpers in conducting this camp; he now used less than twenty men on regular messenger duty. Near the end of December and before the return of the seventy, almost eight hundred visitors were gathered about the Master, and they found lodging in David's camp.

6. ÎNTOARCEREA CELOR ȘAPTEZECI

Vineri 30 decembrie, în timp ce Iisus se îndepărtase pe dealurile din vecinătate cu Petru, cu Iacob și cu Ioan, cei șaptezeci de mesageri soseau, doi câte doi, la cartierul general din Pella, însoțiți de numeroși credincioși. Către ora cinci după-amiază, când Iisus a revenit în tabără, toți cei șaptezeci erau reuniți pe locul unde propovăduia el. Masa de seară a fost întârziată cu peste o oră, timp în care acești entuziaști ai evangheliei împărăției și-au relatat experiențele. Mesagerii lui David raportaseră multe dintre aceste vești apostolilor în timpul săptămânilor precedente, dar a fost cu adevărat ceva inspirator să-i auzi pe acești învățători ai evangheliei, a căror hirotonisire era recentă, povestind personal cum fusese primit mesajul lor de iudeii și de gentili însetați de adevăr. În sfârșit, Iisus putea să-i vadă pe oameni mergând să răspândească vestea cea bună și fără prezența sa personală. Maestrul știa de aici înainte că putea părăsi această lume fără a aduce o vătămare prea gravă progreselor împărăției.

Când cei șaptezeci au relatat că „până și demonii le erau supuși”, ei făceau aluzie la vindecările minunate pe care le operaseră asupra victimelor dezordinilor nervoase. Cu toate acestea, acești slujitori trataseră cu succes câteva cazuri de posedare reală de spirite. Vorbind de aceste cazuri, Iisus a zis: „Nu-i de mirare că aceste spirite minore neascultătoare vă sunt supuse, căci eu l-am văzut pe Satan căzând din cer ca un fulger. Dar nu vă bucurați atât de aceasta, căci eu vă declar că, de îndată ce mă voi întoarce la Tatăl meu, noi vom trimite spiritul nostru comun chiar în mintea oamenilor, astfel încât aceste câteva rare spirite rătăcite să nu mai poată pătrunde în mintea muritorilor nenorociți. Eu mă bucur cu voi de faptul că aveți influență asupra oamenilor, dar nu vă mândriți cu această experiență. Bucurați-vă mai degrabă de a avea numele voastre înscrise în arhivele cerului și de a fi astfel siguri de a progresa într-o carieră fără de sfârșit de cuceriri spirituale.”

În timpul aceasta, chiar înainte de a participa la cină, Iisus a încercat unul din rarele momente de extaz emoțional la care discipolii săi au avut ocazia să-i fie martori. El a zis: „Îți mulțumesc, Tată, Domnul cerului și al pământului, că spiritul a revelat aceste glorii spirituale acestor copii ai împărăției, în vreme ce această minunată evanghelie a fost ascunsă deșteptilor și fățarnicilor. Da, Tată, trebuie să fi fost plăcut ochilor tăi să faci aceasta, și eu mă bucur să știu că vestea cea bună se va răspândi în toată lumea, chiar și după întoarcerea mea la tine, când mă voi fi apucat de lucrul care mi l-ai dat de îndeplinit. Sunt foarte emoționat când realizez că tu ești pe punctul de a încredința orice autoritate mie, că tu singur știi realmente cine sunt și că eu singur te cunosc realmente precum și cei cărora te-am revelat. Când voi fi încheiat această revelație către frații mei întru carne, eu o voi continua pentru creaturile tale de sus.”

Când Iisus a vorbit astfel Tatălui, el s-a întors către apostolii și ajutoarele lui pentru a li se adresa: „Binecuvântați sunt ochii care văd și urechile care aud aceste cuvinte. Îngăduiți-mi să vă zic că mulți profeți și mulți mari oameni ai epocilor trecute au dorit să

6. THE RETURN OF THE SEVENTY

^{163:6.1 (1806.5)} On Friday, December 30, while Jesus was away in the near-by hills with Peter, James, and John, the seventy messengers were arriving by couples, accompanied by numerous believers, at the Pella headquarters. All seventy were assembled at the teaching site about five o'clock when Jesus returned to the camp. The evening meal was delayed for more than an hour while these enthusiasts for the gospel of the kingdom related their experiences. David's messengers had brought much of this news to the apostles during previous weeks, but it was truly inspiring to hear these newly ordained teachers of the gospel personally tell how their message had been received by hungry Jews and gentiles. At last Jesus was able to see men going out to spread the good news without his personal presence. The Master now knew that he could leave this world without seriously hindering the progress of the kingdom.

^{163:6.2 (1807.1)} When the seventy related how “even the devils were subject” to them, they referred to the wonderful cures they had wrought in the cases of victims of nervous disorders. Nevertheless, there had been a few cases of real spirit possession relieved by these ministers, and referring to these, Jesus said: “It is not strange that these disobedient minor spirits should be subject to you, seeing that I beheld Satan falling as lightning from heaven. But rejoice not so much over this, for I declare to you that, as soon as I return to my Father, we will send forth our spirits into the very minds of men so that no more can these few lost spirits enter the minds of unfortunate mortals. I rejoice with you that you have power with men, but be not lifted up because of this experience but the rather rejoice that your names are written on the rolls of heaven, and that you are thus to go forward in an endless career of spiritual conquest.”

^{163:6.3 (1807.2)} And it was at this time, just before partaking of the evening meal, that Jesus experienced one of those rare moments of emotional ecstasy which his followers had occasionally witnessed. He said: “I thank you, my Father, Lord of heaven and earth, that, while this wonderful gospel was hidden from the wise and self-righteous, the spirit has revealed these spiritual glories to these children of the kingdom. Yes, my Father, it must have been pleasing in your sight to do this, and I rejoice to know that the good news will spread to all the world even after I shall have returned to you and the work which you have given me to perform. I am mightily moved as I realize you are about to deliver all authority into my hands, that only you really know who I am, and that only I really know you, and those to whom I have revealed you. And when I have finished this revelation to my brethren in the flesh, I will continue the revelation to your creatures on high.”

^{163:6.4 (1807.3)} When Jesus had thus spoken to the Father, he turned aside to speak to his apostles and ministers: “Blessed are the eyes which see and the ears which hear these things. Let me say to you that many prophets and many of the great men of the past

contemple lucrurile pe care le zăriți acum, dar aceasta nu li s-a acordat. Multe dintre generațiile viitoare ale copiilor luminii, când vor auzi vorbindu-se de ele, vă vor invidia pe voi, care le-ați văzut și le-ați auzit.”

Adresându-se după aceea tuturor discipolilor săi, Iisus a zis: „Voi ați auzit câte orașe și sate au primit vestea cea bună a împărăției, și cum slujitorii și învățătorii mei au fost întâmpinați de iudei precum și de gentili. Binecuvântate sunt în adevăr aceste comunități care au ales să creadă în evanghelia împărăției. Nenorocire însă locuitorilor din Corazin, din Betsaida-lulia și din Capernaum, care resping lumina, aceste cetăți care n-au întâmpinat cu bucurie pe acești mesageri. Eu proclam că, dacă puternicele lucrări înfăptuite în aceste locuri ar fi fost în Tyr și în Sidon, locuitorii acestor orașe așa-zise păgâne s-ar fi căit punându-și cenușă în cap. În adevăr, în ziua judecării, soarta Tyrului și a Sidonului va fi mult mai suportabilă decât a lor.”

Ziua următoare fiind o zi de sabbat, Iisus i-a luat pe cei șaptezeci deoparte și le-a zis: „În adevăr, m-am bucurat când ați revenit cu vestea bună că evanghelia împărăției fusese bine primită de atâția oameni disperați în Galileea, în Samaria și în Iudeea. Dar de ce exaltarea voastră este atât de marcată de surpriză? Oare nu nădăjduiați voi că prezentarea mesajului vostru se va manifesta cu putere? Oare ați plecat cu atât de puțină credință în această evanghelie încât reveniți acum surprinși de eficacitatea ei? Acum, fără a vrea să vă potolesc entuziasmul, eu țin să vă pun serios în gardă contra subtilităților orgoliului, ale orgoliului spiritual. Dacă ați putea înțelege căderea lui Lucifer, cel nedrept, voi ați renunța cu solemnitate la toate formele de orgoliu spiritual.

”Voi ați întreprins marea lucrare de a propovădui omului muritor că el este un fiu al lui Dumnezeu. Eu v-am arătat calea; plecați de vă îndepliniți datoria și fiți neobosiți în a o face bine. Vouă și tuturor celor care vor veni pe urmele voastre de-a lungul epocilor, îngăduiți-mi să vă spun că voi fi întotdeauna lângă voi. Chemarea mea este, și va fi întotdeauna, veniți la mine voi, toți care vă osteniți și care sunteți greu încărcăți, veniți la mine și vă voi da odihnă. Acceptați jugul meu și ascultați-mă, căci eu sunt adevărat și loial, și veți găsi la mine odihna spirituală pentru sufletele voastre.”

Când au avut ocazia de a pune la încercare făgăduielile Maestrului, ei au constatat că erau adevărate. Și, din ziua aceea, un număr incalculabil de persoane au pus de asemenea la încercare și au dovedit fiabilitatea acestor promisiuni.

7. PREGĂTIRILE PENTRU ULTIMA MISIUNE

Cele câteva zile care au urmat au fost foarte animate în tabăra din Pella; s-au încheiat atunci pregătirile pentru misiunea din Perea. Iisus și asociații lui urmau să întreprindă ultima lor misiune, turneul de trei luni în toată Perea, care nu s-a terminat decât în momentul intrării Maestrului în Ierusalim pentru desăvârșirea operei sale pământești. În tot timpul acestei perioade, cartierul general al lui Iisus și cei doisprezece apostoli au fost menținute în tabăra din Pella.

ages have desired to behold what you now see, but it was not granted them. And many generations of the children of light yet to come will, when they hear of these things, envy you who have heard and seen them.”

163:6.5 (1807.4) Then, speaking to all the disciples, he said: “You have heard how many cities and villages have received the good news of the kingdom, and how my ministers and teachers have been received by both the Jew and the gentile. And blessed indeed are these communities which have elected to believe the gospel of the kingdom. But woe upon the light-rejecting inhabitants of Chorazin, Betsaida-Julias, and Capernaum, the cities which did not well receive these messengers. I declare that, if the mighty works done in these places had been done in Tyre and Sidon, the people of these so-called heathen cities would have long since repented in sackcloth and ashes. It shall indeed be more tolerable for Tyre and Sidon in the day of judgment.”

163:6.6 (1807.5) The next day being the Sabbath, Jesus went apart with the seventy and said to them: “I did indeed rejoice with you when you came back bearing the good tidings of the reception of the gospel of the kingdom by so many people scattered throughout Galilee, Samaria, and Judea. But why were you so surprisingly elated? Did you not expect that your message would manifest power in its delivery? Did you go forth with so little faith in this gospel that you come back in surprise at its effectiveness? And now, while I would not quench your spirit of rejoicing, I would sternly warn you against the subtleties of pride, spiritual pride. If you could understand the downfall of Lucifer, the iniquitous one, you would solemnly shun all forms of spiritual pride.

163:6.7 (1808.1) “You have entered upon this great work of teaching mortal man that he is a son of God. I have shown you the way; go forth to do your duty and be not weary in well doing. To you and to all who shall follow in your steps down through the ages, let me say: I always stand near, and my invitation-call is, and ever shall be, Come to me all you who labor and are heavy laden, and I will give you rest. Take my yoke upon you and learn of me, for I am true and loyal, and you shall find spiritual rest for your souls.”

163:6.8 (1808.2) And they found the Master's words to be true when they put his promises to the test. And since that day countless thousands also have tested and proved the surety of these same promises.

7. PREPARATION FOR THE LAST MISSION

163:7.1 (1808.3) The next few days were busy times in the Pella camp; preparations for the Perea mission were being completed. Jesus and his associates were about to enter upon their last mission, the three months' tour of all Perea, which terminated only upon the Master's entering Jerusalem for his final labors on earth. Throughout this period the headquarters of Jesus and the twelve apostles was maintained here at the Pella camp.

Iisus nu mai avea nevoie să meargă departe pentru a propovădui oamenilor. Ei veneau acum la el în fiecare săptămână în număr tot mai mare, nu numai din toate părțile Palestinei, dar și din tot imperiul roman și din Orientul Apropiat. Maestrul a participat cu cei șaptezeci la misiunea din Perea, dar a petrecut o bună parte din timpul său în tabăra din Pella, propovăduind mulțimii și instruindu-i pe cei doisprezece. Pe toată durata acestor trei luni, cel puțin zece dintre apostoli au rămas cu Iisus.

Femeile din corpul evanghelic s-au pregătit și ele să plece două câte două în același timp cu cei șaptezeci pentru a evangeliza în principalele orașe din Perea. Grupul original de doisprezece femei formase recent un grup mai numeros de alte cincizeci de femei învățându-le maniera de a vizita căminele și arta de a-i îngriji pe cei bolnavi și pe cei năpăstuiți. Perpetua, soția lui Simon Petru a devenit membru al acestei noi diviziuni a grupului feminin; i s-a încredințat, sub ordinele lui Abner, conducerea acestui sector de activitate lărgit al femeilor. După Rusalii, ea a rămas cu ilustrul ei soț și l-a însoțit în toate turneele lui misionare. În ziua când Petru a fost răstignit la Roma, ea a fost dată de hrană fiarelor sălbatice din arenă. Făceau deopotrivă parte din acest nou corp evanghelic feminin soția lui Filip și cea a lui Matei, și mama lui Iacob și Ioan.

Lucrarea împărăției, sub îndrumarea personală a lui Iisus, se pregătea acum să intre în faza sa finală. Aceasta era o fază de profunzime spirituală care contrasta cu cea în care mulțimile, visând la miracole și umblând după minuni, care l-au urmat pe Maestru în epoca popularității sale în Galileea. Totuși, un anumit număr dintre discipolii lui și-au conservat mentalitatea lor materială și n-au reușit să înțeleagă acest adevăr că împărăția cerurilor este fraternitatea spirituală a oamenilor întemeiată pe faptul etern al paternității universale a lui Dumnezeu.

^{163:7.2 (1808.4)} It was no longer necessary for Jesus to go abroad to teach the people. They now came to him in increasing numbers each week and from all parts, not only from Palestine but from the whole Roman world and from the Near East. Although the Master participated with the seventy in the tour of Perea, he spent much of his time at the Pella camp, teaching the multitude and instructing the twelve. Throughout this three months' period at least ten of the apostles remained with Jesus.

^{163:7.3 (1808.5)} The women's corps also prepared to go out, two and two, with the seventy to labor in the larger cities of Perea. This original group of twelve women had recently trained a larger corps of fifty women in the work of home visitation and in the art of ministering to the sick and the afflicted. Perpetua, Simon Peter's wife, became a member of this new division of the women's corps and was intrusted with the leadership of the enlarged women's work under Abner. After Pentecost she remained with her illustrious husband, accompanying him on all of his missionary tours; and on the day Peter was crucified in Rome, she was fed to the wild beasts in the arena. This new women's corps also had as members the wives of Philip and Matthew and the mother of James and John.

^{163:7.4 (1808.6)} The work of the kingdom now prepared to enter upon its terminal phase under the personal leadership of Jesus. And this present phase was one of spiritual depth in contrast with the miracle-minded and wonder-seeking multitudes who followed after the Master during the former days of popularity in Galilee. However, there were still any number of his followers who were material-minded, and who failed to grasp the truth that the kingdom of heaven is the spiritual brotherhood of man founded on the eternal fact of the universal fatherhood of God.

Capitolul 164. Sărbătoarea dedicării

⇨ 163

CARTEA URANTIA

165 ⇨

PARTE IV. VIAȚA ȘI ÎNVĂȚĂTURILE LUI IISUS

CAPITOLUL 164 SĂRBĂTOAREA DEDICĂRII

Secțiuni

Introduction

1. Povestea Bunului Samaritean
2. În Ierusalim
3. Vindecarea cerșetorului orb
4. Iosias înaintea sanhedrinului
5. Învățăturile sub tinda lui Solomon

PAPER 164 AT THE FEAST OF DEDICATION

SECTIONS

Introduction

1. Story of the Good Samaritan
2. At Jerusalem
3. Healing the Blind Beggar
4. Josiah Before the Sanhedrin
5. Teaching in Solomon's Porch

Introduction

ÎN TIMP ce se instala tabăra din Pella, Iisus, luându-i cu el pe Nataniel și pe Toma, au plecat în taină la Ierusalim pentru a asista la sărbătoarea dedicării. Cei doi apostoli nu și-au dat seama că Maestrul avea de gând să meargă la Ierusalim decât după ce acesta a trecut Iordanul pe la vadul din Bethania. De îndată ce au ghicit intenția lui de a fi de față la sărbătoarea Dedicării, ei l-au dojenit cu cea mai mare seriozitate și au încercat să-l facă să-și schimbe hotărârea folosind toate argumentele posibile, dar eforturile lor au fost zadarnice. Iisus era decis să se ducă la Ierusalim. La toate rugămintele lor și la avertismentele lor ce stăruiau asupra nechibzuinței și primejdiei de a se lăsa la cheremul sanhedrinului, el s-a mărginit să răspundă: „Aș vrea să dau acestor învățători ai Israelului încă o șansă de a vedea lumina înainte să-mi fi sunat ceasul.”

Ei și-au urmat drumul către Ierusalim, cei doi apostoli continuând să-și exprime temerile și să-și formuleze îndoielile lor cu privire la înțelepciunea acestei întreprinderi aparent îndrăznețe. Ei au ajuns în Ierihon către ora patru și jumătate și s-au pregătit să rămână acolo peste noapte.

1. POVESTEA BUNULUI SAMARITEAN

În seara aceea, un grup numeros s-a strâns în jurul lui Iisus și al celor doi apostoli pentru a pune întrebări. Apostolii au răspuns la multe dintre ele, în vreme ce altele au fost abordate de Maestru. În cursul serii, un avocat a căutat să-l antreneze pe Iisus într-o discuție compromițătoare zicând: „Maestre, aș vrea să te întreb ce ar trebuie eu să fac pentru a moșteni viața veșnică?”

INTRODUCTION

164:0.1 (1809.1) AS THE camp at Pella was being established, Jesus, taking with him Nathaniel and Thomas, secretly went up to Jerusalem to attend the feast of the dedication. Not until they passed over the Jordan at the Bethany ford, did the two apostles become aware that their Master was going on to Jerusalem. When they perceived that he really intended to be present at the feast of dedication, they remonstrated with him most earnestly, and using every sort of argument, they sought to dissuade him. But their efforts were of no avail; Jesus was determined to visit Jerusalem. To all their entreaties and to all their warnings emphasizing the folly and danger of placing himself in the hands of the Sanhedrin, he would reply only, “I would give these teachers in Israel another opportunity to see the light, before my hour comes.”

164:0.2 (1809.2) On they went toward Jerusalem, the two apostles continuing to express their feelings of fear and to voice their doubts about the wisdom of such an apparently presumptuous undertaking. They reached Jericho about half past four and prepared to lodge there for the night.

1. STORY OF THE GOOD SAMARITAN

164:1.1 (1809.3) That evening a considerable company gathered about Jesus and the two apostles to ask questions, many of which the apostles answered, while others the Master discussed. In the course of the evening a certain lawyer, seeking to entangle Jesus in a compromising disputation, said: “Teacher, I would like to ask you just what I should do to inherit eternal life?”

Isus a răspuns: „Ce este scris în Lege și în Profeți; cum citești tu Scripturile?” Cunoșcând atât învățăturile lui Isus, cât și pe cele ale fariseilor, avocatul a răspuns: „să-l iubești pe Domnul Dumnezeu din toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată mintea ta și cu toată forța ta, și pe aproapele tău ca pe tine însuși.” Isus a zis: „Ai răspuns bine; dacă faci realmente astfel, aceasta te va conduce la viața veșnică.”

Dar avocatul nu era în întregime sincer când punea această întrebare. Dornic să se justifice, și sperând totodată să-l încurce pe Isus, el s-a apropiat ceva mai mult de Maestru și s-a încumetat să-i mai pună o întrebare: „Maestre, aș vrea să-mi spui exact cine este aproapele meu?” Această întrebare era un artificiu pentru a-l determina pe Isus să facă o declarație care să contravină legii iudaice care definea aproapele ca fiind „copilul propriului vostru popor”. Iudeii îi considerau pe toți ceilalți ca pe niște câini păgâni. Cunoșcând întrucâtva învățăturile lui Isus, avocatul știa bine că Maestrul gândea în mod diferit; el spera deci să-l determine să spună ceva ce putea fi interpretat ca un atac contra legii sacre.

Dar Isus își dădea seama de mobilul juristului; în loc să cadă în cursă, el a istorisit, auditorilor lui, o povestire susceptibilă de a fi pe deplin apreciată de orice auditor din Ierihon, Isus a zis: „Un om coborând de la Ierusalim la Ierihon a căzut în mâinile unei bande de tâlhari care l-au jefuit, l-au despuat, l-au bătut și, la plecare, l-au lăsat pe jumătate mort. Din întâmplare, un preot urma același drum și a sosit, la puțin timp după aceea, la locul unde zăcea rănitul; văzându-l în starea aceea jalnică, el a trecut de partea cealaltă a drumului fără a se opri. Un levit care urma și el acest drum a trecut, de asemenea, pe partea cealaltă după ce a văzut omul. În acest moment, un samaritean coborând înspre Ierihon, a dat peste rănit și a văzut că fusese tâlhărit și bătut. Mînat de compasiune, el a venit la el, i-a legat rănila, vîrsînd peste ele ulei și vin, la așezat pe animalul lui de povară, l-a adus aici, l-a han, și a avut grijă de el. În dimineața zilei următoare, scoțînd niște bani, i-a dat hangiuului zicîndu-i: 'Ai mare grijă de prietenul meu și, dacă cheltuielile sunt mai mari, te voi răsplăti la întoarcere.' Acum, dă-mi voi să te întreb: Care dintre cei trei trecători era aproapele omului căzut în mâinile tâlharilor?” Când avocatul a băgat de seamă că picase în propria lui cursă, răspunse: „Cel care a dat dovadă de îndurare.” Și Isus a zis: „Mergi și fă la fel.”

Când avocatul a răspuns: „Cel care a dat dovadă de îndurare” a zis așa pentru a evita până și rostirea detestatului nume de samaritean. La întrebarea: „Cine este aproapele meu?”, juristul a fost constrâns să dea răspunsul pe care îl dorea Isus, pe cîtă vreme, dacă Isus l-ar fi dat el însuși, aceasta l-ar fi implicat direct într-o inculpare de erezie. Nu numai că Isus l-a pus în încurcătură pe juristul necinstit, dar le-a și istorisit auditorilor lui o povestire care era atât o minunată recomandare pentru toți discipolii săi, cât și un copleșitor reproș pentru toți iudeii cu privire la atitudinea lor față de samariteni. Și această povestire a continuat să încurajeze iubirea lor fraternală printre toți credincioșii de mai târziu în evanghelia lui Isus.

Jesus answered, “What is written in the law and the prophets; how do you read the Scriptures?” The lawyer, knowing the teachings of both Jesus and the Pharisees, answered: “To love the Lord God with all your heart, soul, mind, and strength, and your neighbor as yourself.” Then said Jesus: “You have answered right; this, if you really do, will lead to life everlasting.”

^{164:1.2 (1809.4)} But the lawyer was not wholly sincere in asking this question, and desiring to justify himself while also hoping to embarrass Jesus, he ventured to ask still another question. Drawing a little closer to the Master, he said, “But, Teacher, I should like you to tell me just who is my neighbor?” The lawyer asked this question hoping to entrap Jesus into making some statement that would contravene the Jewish law which defined one's neighbor as “the children of one's people.” The Jews looked upon all others as “gentile dogs.” This lawyer was somewhat familiar with Jesus' teachings and therefore well knew that the Master thought differently; thus he hoped to lead him into saying something which could be construed as an attack upon the sacred law.

^{164:1.3 (1810.1)} But Jesus discerned the lawyer's motive, and instead of falling into the trap, he proceeded to tell his hearers a story, a story which would be fully appreciated by any Jericho audience. Said Jesus: “A certain man was going down from Jerusalem to Jericho, and he fell into the hands of cruel brigands, who robbed him, stripped him and beat him, and departing, left him half dead. Very soon, by chance, a certain priest was going down that way, and when he came upon the wounded man, seeing his sorry plight, he passed by on the other side of the road. And in like manner a Levite also, when he came along and saw the man, passed by on the other side. Now, about this time, a certain Samaritan, as he journeyed down to Jericho, came across this wounded man; and when he saw how he had been robbed and beaten, he was moved with compassion, and going over to him, he bound up his wounds, pouring on oil and wine, and setting the man upon his own beast, brought him here to the inn and took care of him. And on the morrow he took out some money and, giving it to the host, said: ‘Take good care of my friend, and if the expense is more, when I come back again, I will repay you.’ Now let me ask you: Which of these three turned out to be the neighbor of him who fell among the robbers?” And when the lawyer perceived that he had fallen into his own snare, he answered, “He who showed mercy on him.” And Jesus said, “Go and do likewise.”

^{164:1.4 (1810.2)} The lawyer answered, “He who showed mercy,” that he might refrain from even speaking that odious word, Samaritan. The lawyer was forced to give the very answer to the question, “Who is my neighbor?” which Jesus wished given, and which, if Jesus had so stated, would have directly involved him in the charge of heresy. Jesus not only confounded the dishonest lawyer, but he told his hearers a story which was at the same time a beautiful admonition to all his followers and a stunning rebuke to all Jews regarding their attitude toward the Samaritans. And this story has continued to promote brotherly love among all who have subsequently believed the gospel of Jesus.

2. ÎN IERUSALIM

Iisus asistase la sărbătoarea Tabernacolelor pentru a putea proclama evanghelia pelerinilor veniți din toate părțile imperiului. Acum, el mergea la sărbătoarea Dedicării numai cu scopul de a da, sanhedrinului și conducătorilor iudei, o nouă șansă de a vedea lumina. Principalul eveniment al acestor câteva zile în Ierusalim a avut loc vineri seara la Nicodim, unde se adunaseră cam douăzeci și cinci de conducători iudei care credeau în învățătura lui Iisus. În acest grup se găseau paisprezece oameni care erau pe atunci, sau urmau cât de curând să fie, membri ai sanhedrinului. Eber, Matadormus și Iosif din Arimatia asistau și ei la întrunire.

În această împrejurare, auditorii lui Iisus erau toți oameni instruiți, și atât ei, cât și cei doi apostoli au fost uimiți de deschiderea și de profunzimea remarcilor pe care Maestrul le-a făcut înaintea acestui grup distins. De pe vremea când propovăduise în Alexandria, în Roma și în insulele Mediteranei, Iisus nu mai dăduse dovadă de atâta erudiție, nici de o asemenea înțelegere a chestiunilor umane, atât cele religioase, cât și cele laice.

La sfârșitul acestei mici reuniuni, toți auditorii s-au despărțit, intrigați de personalitatea Maestrului, fermeceți de grația manierelor lui și plini de iubire pentru el. Ei încercaseră să dea sfaturi lui Iisus cu privire la dorința sa de a câștiga de partea cauzei sale pe ceilalți membri ai sanhedrinului. Maestrul ascultase cu atenție, dar în tăcere, toate propunerile lor. El știa bine că nici unul din planurile lor nu ar izbuti. Simțea că majoritatea conducătorilor iudei n-ar accepta niciodată evanghelia împărăției; el le-a dat totuși tuturor această nouă șansă de a face ei înșiși alegerea. Însă, plecând de acolo în seara aceea cu Nataniel și cu Toma la adăpostul lor de pe Muntele Măslinilor, Maestrul încă nu hotărâse metoda pe care o va adopta pentru a atrage, încă o dată, asupra lucrării sale, atenția sanhedrinului.

Nataniel și Toma au dormit puțin în noaptea aceea; ei erau prea nedumeriți de ceea ce auziseră la Nicodim. Au reflectat mult timp la remarcă finală a lui Iisus referitoare la o ofertă a foștilor membri și a membrilor actuali ai sanhedrinului de a-l însoți înaintea celor șaptezeci. Maestrul a zis: „Nu, frații mei, asta n-ar servi la nimic. Voi veți spori mânia, care va cădea pe capul vostru, fără a potoli cătuși de puțin în lume ura pe care mi-o poartă ei. Mergeți fiecare și ocupați-vă de treburile Tatălui după cum vă va îndruma spiritul, în vreme ce eu voi atrage, o dată mai mult, atenția lor asupra împărăției după cum mă va îndruma Tatăl meu.”

3. VINDECAREA CERȘETORULUI ORB

În dimineața următoare, Iisus și cei doi apostoli au mers la Marta în Bethania pentru a lua micul dejun, apoi s-au dus degrabă la Ierusalim. În această dimineață de sabbat, pe când cei trei oameni se apropiau de templu, ei au întâlnit un cerșetor binecunoscut, născut orb, care era așezat pe locul lui obișnuit. Cerșetorii nu cereau, nici nu primeau pomeni în ziua de sabbat, dar aveau permisiunea de a se așeza în locul lor obișnuit. Iisus s-a oprit și, în timp ce se uita la acest cerșetor născut

2. AT JERUSALEM

164:2.1 (1810.3) Jesus had attended the feast of tabernacles that he might proclaim the gospel to the pilgrims from all parts of the empire; he now went up to the feast of the dedication for just one purpose: to give the Sanhedrin and the Jewish leaders another chance to see the light. The principal event of these few days in Jerusalem occurred on Friday night at the home of Nicodemus. Here were gathered together some twenty-five Jewish leaders who believed Jesus' teaching. Among this group were fourteen men who were then, or had recently been, members of the Sanhedrin. This meeting was attended by Eber, Matadormus, and Joseph of Arimathea.

164:2.2 (1810.4) On this occasion Jesus' hearers were all learned men, and both they and his two apostles were amazed at the breadth and depth of the remarks which the Master made to this distinguished group. Not since the times when he had taught in Alexandria, Rome, and in the islands of the Mediterranean, had he exhibited such learning and shown such a grasp of the affairs of men, both secular and religious.

164:2.3 (1810.5) When this little meeting broke up, all went away mystified by the Master's personality, charmed by his gracious manner, and in love with the man. They had sought to advise Jesus concerning his desire to win the remaining members of the Sanhedrin. The Master listened attentively, but silently, to all their proposals. He well knew none of their plans would work. He surmised that the majority of the Jewish leaders never would accept the gospel of the kingdom; nevertheless, he gave them all this one more chance to choose. But when he went forth that night, with Nathaniel and Thomas, to lodge on the Mount of Olives, he had not yet decided upon the method he would pursue in bringing his work once more to the notice of the Sanhedrin.

164:2.4 (1811.1) That night Nathaniel and Thomas slept little; they were too much amazed by what they had heard at Nicodemus's house. They thought much over the final remark of Jesus regarding the offer of the former and present members of the Sanhedrin to go with him before the seventy. The Master said: "No, my brethren, it would be to no purpose. You would multiply the wrath to be visited upon your own heads, but you would not in the least mitigate the hatred which they bear me. Go, each of you, about the Father's business as the spirit leads you while I once more bring the kingdom to their notice in the manner which my Father may direct."

3. HEALING THE BLIND BEGGAR

164:3.1 (1811.2) The next morning the three went over to Martha's home at Bethany for breakfast and then went immediately into Jerusalem. This Sabbath morning, as Jesus and his two apostles drew near the temple, they encountered a well-known beggar, a man who had been born blind, sitting at his usual place. Although these mendicants did not solicit or receive alms on the Sabbath day, they were permitted thus to sit in their usual places. Jesus paused and looked upon the

orb, i-a venit în minte o idee despre maniera de a atrage din nou, asupra misiunii sale pământești, atenția sanhedrinului, a celorlalți conducători iudei și a învățătorilor religioși.

În vreme ce Maestrul stătea în fața orbului, căzut adânc pe gânduri, Nataniel s-a gândit la care ar putea fi cauza orbirii omului și a întrebat: „Maestre, pentru ca acest om să se nască orb, cine a păcătuit, el însuși sau părinții lui?”

Rabinii propovăduiau că toate cazurile de orbire din naștere erau pricinuite de păcat. După ei, nu numai că copiii erau concepuți și născuți în păcat, ci un copil se putea naște orb ca pedeapsă pentru un anumit păcat comis de tatăl său. Ei mergeau până la a propovădui că un copil putea păcătui înainte de a se naște în această lume. Ei mai propovăduiau și că infirmități asemănătoare puteau să provină de la vreun păcat sau vreo slăbiciune a mamei din vremea când purta sarcina.

În toate aceste regiuni, exista o vagă credință în reîncarnare. Mai vechii învățători iudei, precum și Platon, Filon și numeroși esenieni, tolerau teoria că oamenii puteau culege, într-o încarnare, ceea ce semănaseră într-o existență precedentă; se credea că ei ispășeau, într-o viață, păcatele comise în cursul vieților anterioare. Maestrului i-a fost greu să-i facă pe oameni să creadă că sufletul lor nu avusese existențe anterioare.

Totuși, oricât ar părea de illogic, în timp ce orbirea era considerată ca rezultând dintr-un păcat, iudeii socoteau cât se poate de meritoriu să dai de pomană acestor cerșetori orbi. Aceștia aveau obiceiul de a rosti întruna trecătorilor: „O, inimi simțitoare, câștigați merite ajutându-i pe cei orbi.”

Iisus a abordat discutarea acestui caz cu Nataniel și cu Toma, nu numai pentru că hotărâse deja să se folosească de acest orb ca mijloc, în ziua aceea, de a atrage din nou, asupra misiunii sale, într-un chip hotărâtor, atenția conducătorilor iudei, ci și pentru că el îi încuraja întotdeauna pe apostolii săi să caute adevăratele cauze ale tuturor fenomenelor naturale sau spirituale. El îi avertizase adesea contra tendinței comune de a atribui cauze spirituale unor evenimente fizice obișnuite.

Iisus a decis să se folosească de acest cerșetor în planurile sale pentru lucrarea zilei, dar, înainte de a face ceva pentru orb, al cărui nume era Iosias, el s-a apucat să răspundă la întrebarea lui Nataniel. Maestrul a zis: „Nici acest om n-a păcătuit, nici părinții lui, pentru ca lucrările lui Dumnezeu să se manifeste în el. Orbirea i-a venit în cursul firesc al evenimentelor. Până mai este ziuă, trebuie să îndeplinim lucrările Celui care m-a trimis, căci noaptea are să vină cu siguranță, și atunci va fi imposibil să realizăm lucrarea ce avem de gând să o îndeplinim. Cât timp sunt în lume, eu sunt lumina lumii, dar, peste puțin timp, eu nu voi mai fi cu voi.”

Vorbind, Iisus, adresându-se lui Nataniel și lui Toma, le-a mai zis: „Să creăm vederea acestui orb în această zi de sabat, pentru ca scribii și fariseii să aibă din plin ocazia pe care o caută, de a-l acuza pe Fiul Omului.” Iisus vorbise tot timpul în așa fel încât și cerșetorul să-l poată auzi. S-a aplecat după aceea și a scuipat pe pământ, a amestecat apoi țărâna cu

beggar. As he gazed upon this man who had been born blind, the idea came into his mind as to how he would once more bring his mission on earth to the notice of the Sanhedrin and the other Jewish leaders and religious teachers.

164:3.2 (1811.3) As the Master stood there before the blind man, engrossed in deep thought, Nathaniel, pondering the possible cause of this man's blindness, asked: "Master, who did sin, this man or his parents, that he should be born blind?"

164:3.3 (1811.4) The rabbis taught that all such cases of blindness from birth were caused by sin. Not only were children conceived and born in sin, but a child could be born blind as a punishment for some specific sin committed by its father. They even taught that a child itself might sin before it was born into the world. They also taught that such defects could be caused by some sin or other indulgence of the mother while carrying the child.

164:3.4 (1811.5) There was, throughout all these regions, a lingering belief in reincarnation. The older Jewish teachers, together with Plato, Philo, and many of the Essenes, tolerated the theory that men may reap in one incarnation what they have sown in a previous existence; thus in one life they were believed to be expiating the sins committed in preceding lives. The Master found it difficult to make men believe that their souls had not had previous existences.

164:3.5 (1811.6) However, inconsistent as it seems, while such blindness was supposed to be the result of sin, the Jews held that it was meritorious in a high degree to give alms to these blind beggars. It was the custom of these blind men constantly to chant to the passers-by, "O tenderhearted, gain merit by assisting the blind."

164:3.6 (1811.7) Jesus entered into the discussion of this case with Nathaniel and Thomas, not only because he had already decided to use this blind man as the means of that day bringing his mission once more prominently to the notice of the Jewish leaders, but also because he always encouraged his apostles to seek for the true causes of all phenomena, natural or spiritual. He had often warned them to avoid the common tendency to assign spiritual causes to commonplace physical events.

164:3.7 (1812.1) Jesus decided to use this beggar in his plans for that day's work, but before doing anything for the blind man, Josiah by name, he proceeded to answer Nathaniel's question. Said the Master: "Neither did this man sin nor his parents that the works of God might be manifest in him. This blindness has come upon him in the natural course of events, but we must now do the works of Him who sent me, while it is still day, for the night will certainly come when it will be impossible to do the work we are about to perform. When I am in the world, I am the light of the world, but in only a little while I will not be with you."

164:3.8 (1812.2) When Jesus had spoken, he said to Nathaniel and Thomas: "Let us create the sight of this blind man on this Sabbath day that the scribes and Pharisees may have the full occasion which they seek for accusing the Son of Man." Then, stooping over, he spat on the ground and mixed the clay with the spittle, and speaking of all this so that the blind man could hear,

scuripatul, după care s-a dus la losia și i-a uns ochii lui orbi cu lut zicând: „Fiule, mergi de spală lutul acesta în iazul Siloe și-ți vei recăpăta numaidecât vederea.” Și, când losia s-a spălat astfel în apa Siloei, s-a întors către prietenii lui și către familia sa văzându-i.

Până atunci cerșind totdeauna, el nu știa să facă nimic altceva; deci, când prima înflăcărare datorată creării vederii sale a fost potolită, el a revenit la locul obișnuit unde cerșea de pomană. Când prietenii săi, vecinii săi și toți cei care îl cunoscuseră anterior au remarcat că el putea să vadă, au zis cu toții: „Acesta nu-i cumva losia, cerșetorul orb?” Unii spuneau că da, în timp ce alții spuneau: „Nu, este cineva care seamănă cu el, dar omul acesta poate să vadă.” Când l-au întrebat pe losia însuși, el a răspuns: „Eu sunt?”

Când au început să-l întrebe cum a ajuns să vadă, el le-a răspuns: „Un om pe nume Iisus a trecut pe aici și, pe când vorbea despre mine cu prietenii lui, a amestecat puțin lut cu scuiat, m-a uns pe ochi și m-a sfătuit să mă duc să mă spăl în iazul Siloe. Am făcut ce mi-a zis omul acesta, și îndată mi-am recăpătat vederea. Aceasta s-a petrecut în numai câteva ore, și încă nu cunosc înțelesul multora dintre lucrurile pe care le văd.” Și când oamenii care se strânseseră în jurul lui l-au întrebat unde îl puteau găsi pe omul acela ciudat care îl vindecase, losia n-a putut răspunde decât că nu știa nimic despre asta.

A fost vorba acolo de unul dintre cele mai ciudate miracole ale Maestrului. Acest om nu ceruse să fie vindecat. El habar n-avea de faptul că Iisus, care îl trimisese să se spele la Siloe și i-a făgăduit vederea, era profetul din Galileea care predicase la Ierusalim în timpul sărbătorii Tabernacolelor. Acestui om cu greu îi venea să creadă că avea să-și recapete vederea, dar oamenii epocii aveau mare încredere în eficiența salivei unui mare om sau a unui sfânt. Or, după conversația cu Iisus cu Nataniel și cu Toma, losia trăsesese concluzia că posibilul lui binefăcător era un mare om, un învățător erudit sau un sfânt profet; de aceea a făcut așa cum îl învățase Iisus.

Iisus avea trei motive pentru a folosi salivă și argilă, și pentru a porunci orbului să meargă să se spele în bazinul lui Siloe, care avea o valoare de simbol.

1. Acest miracol nu era un răspuns la credința personală. Era o minune pe care Iisus decisese s-o înfăptuiască în vederea unui țel ales de el, dar a aranjat asta în așa fel încât beneficiarul să poată trage un folos durabil.

2. Întrucât orbul nu solicitase vindecarea și credința sa era slabă, aceste fapte materiale fuseseră sugerate în scopul de a-l încuraja. Iosias credea cu superstiție în eficacitatea salivei și știa că bazinul Siloei era un loc aproape sacru. Probabil nu s-ar fi dus acolo dacă n-ar fi fost nevoie să se spele de argila cu care fusese uns. Situația comporta suficient ceremonial pentru a-l mâna la acțiune.

3. Iisus avea și un al treilea motiv pentru a recurge la mijloace naturale în această chestiune excepțională. Acesta era un miracol făcut pur și simplu în conformitate cu propria sa decizie, și dorea să-l întrebuințeze pentru a-i învăța, pe discipolii lui din vremea aceea și din toate secolele ulterioare, să nu disprețuiască sau să neglijeze mijloacele materiale

he went up to Josiah and put the clay over his sightless eyes, saying: “Go, my son, wash away this clay in the pool of Siloam, and immediately you shall receive your sight.” And when Josiah had so washed in the pool of Siloam, he returned to his friends and family, seeing.

164:3.9 (1812.3) Having always been a beggar, he knew nothing else; so, when the first excitement of the creation of his sight had passed, he returned to his usual place of alms-seeking. His friends, neighbors, and all who had known him aforetime, when they observed that he could see, all said, “Is this not Josiah the blind beggar?” Some said it was he, while others said, “No, it is one like him, but this man can see.” But when they asked the man himself, he answered, “I am he.”

164:3.10 (1812.4) When they began to inquire of him how he was able to see, he answered them: “A man called Jesus came by this way, and when talking about me with his friends, he made clay with spittle, anointed my eyes, and directed that I should go and wash in the pool of Siloam. I did what this man told me, and immediately I received my sight. And that is only a few hours ago. I do not yet know the meaning of much that I see.” And when the people who began to gather about him asked where they could find the strange man who had healed him, Josiah could answer only that he did not know.

164:3.11 (1812.5) This is one of the strangest of all the Master's miracles. This man did not ask for healing. He did not know that the Jesus who had directed him to wash at Siloam, and who had promised him vision, was the prophet of Galilee who had preached in Jerusalem during the feast of tabernacles. This man had little faith that he would receive his sight, but the people of that day had great faith in the efficacy of the spittle of a great or holy man; and from Jesus' conversation with Nathaniel and Thomas, Josiah had concluded that his would-be benefactor was a great man, a learned teacher or a holy prophet; accordingly he did as Jesus directed him.

164:3.12 (1812.6) Jesus made use of the clay and the spittle and directed him to wash in the symbolic pool of Siloam for three reasons:

164:3.13 (1812.7) 1. This was not a miracle response to the individual's faith. This was a wonder which Jesus chose to perform for a purpose of his own, but which he so arranged that this man might derive lasting benefit therefrom.

164:3.14 (1813.1) 2. As the blind man had not asked for healing, and since the faith he had was slight, these material acts were suggested for the purpose of encouraging him. He did believe in the superstition of the efficacy of spittle, and he knew the pool of Siloam was a semisacred place. But he would hardly have gone there had it not been necessary to wash away the clay of his anointing. There was just enough ceremony about the transaction to induce him to act.

164:3.15 (1813.2) 3. But Jesus had a third reason for resorting to these material means in connection with this unique transaction: This was a miracle wrought purely in obedience to his own choosing, and thereby he desired to teach his followers of that day and all subsequent ages to refrain from despising or neglecting material means in the healing of the sick. He wanted to

pentru a-i vindeca pe bolnavi. Voia să le propovăduiască că trebuiau să înceteze să mai considere miracolele ca pe singura metodă de vindecare pentru bolile omenești.

Redându-i vedere acestui om printr-o operație miraculoasă, în această dimineață de sabbat și în Ierusalim lângă templu, Iisus avea drept principal scop să lanseze față o provocare sanhedrinului și tuturor învățătorilor și conducătorilor iudei. Aceasta a fost maniera sa de a proclama o ruptură deschisă cu fariseii. El era întotdeauna pozitiv în tot ceea ce făcea. Pentru a aduce aceste probleme în fața sanhedrinului Iisus a venit la orb cu cei doi ucenici ai lui la începutul după-amiezii acestei zile de sabbat, și a provocat cu bună știință discuțiile care i-au obligat pe farisei să acorde atenție miracolului.

4. IOSIAS ÎNAINTEA SANHEDRINULUI

În toial după-amiezii, vindecarea lui Iosia stârnea asemenea controverse în jurul templului, încât șefii sanhedrinului au decis să convoace consiliul la locul lui obișnuit de reuniune din templu. Ei au făcut asta încălcând o regulă bine stabilită care interzicea reuniunile sanhedrinului în zilele de sabbat. Iisus știa că violarea sabbatului era una dintre principalele acuzații purtate împotriva lui în momentul încercării finale. El dorea să fie înfățișat înaintea sanhedrinului sub inculparea de a fi vindecat un orb în ziua de sabbat chiar în momentul când înalta curte iudaică, violând ea însăși regulile pe care ea și le impusese, așezându-se să judece acest act de îndurare deliberând asupra chestiunii zilei de sabbat.

Dar, de frică, membrii sanhedrinului nu l-au chemat pe Iisus înaintea lor. În loc de asta, eu au trimis mai degrabă după Iosia. După un interogatoriu preliminar, purtătorul de cuvânt al sanhedrinului (din care erau prezenți vreo cincizeci) a ordonat lui Iosia să povestească ceea ce i se întâmplase. De la vindecarea lui în dimineața aceea, Iosia aflase de la Toma, de la Nataniel și de la alte persoane că fariseii erau supărați de vindecarea sa în ziua de sabbat și că aveau probabil să facă necazuri tuturor celor implicați. Dar Iosia nu-și dădea încă seama că Iisus era cel care se chema Eliberatorul. În consecință, el a răspuns întrebărilor fariseilor spunând: „Omul acesta a trecut pe acolo, mi-a pus argilă pe ochi și mi-a zis să mă duc să mă spăl la Siloe, și acum văd.”

După ce a ținut un lung discurs, unul dintre fariseii mai bătrâni a zis: „Omul acesta nu se poate să vină de la Dumnezeu. Vedeți bine că nu respectă sabbatul. El încălcă legea, mai întâi modelând lutul, și apoi trimițând pe acest cerșetor să se spele la Siloe în ziua de sabbat. Un astfel de om nu poate fi un maestru trimis de Dumnezeu.”

Atunci, unul dintre fariseii mai tineri, care credea sincer în Iisus a zis: „Dacă omul acesta nu este trimis de Dumnezeu, cum de poate face aceste lucruri? Noi știm că un păcătos obișnuit nu poate înfăptui astfel de miracole. Îl cunoaștem cu toții pe acest cerșetor și știm că s-a născut orb; acum vede. Încă veți mai spune voi că acest profet a înfăptuit toate aceste minuni prin puterea prințului demonilor?” Și de fiecare dată când un

teach them that they must cease to regard miracles as the only method of curing human diseases.

^{164:3.16 (1813.3)} Jesus gave this man his sight by miraculous working, on this Sabbath morning and in Jerusalem near the temple, for the prime purpose of making this act an open challenge to the Sanhedrin and all the Jewish teachers and religious leaders. This was his way of proclaiming an open break with the Pharisees. He was always positive in everything he did. And it was for the purpose of bringing these matters before the Sanhedrin that Jesus brought his two apostles to this man early in the afternoon of this Sabbath day and deliberately provoked those discussions which compelled the Pharisees to take notice of the miracle.

4. JOSIAH BEFORE THE SANHEDRIN

^{164:4.1 (1813.4)} By midafternoon the healing of Josiah had raised such a discussion around the temple that the leaders of the Sanhedrin decided to convene the council in its usual temple meeting place. And they did this in violation of a standing rule which forbade the meeting of the Sanhedrin on the Sabbath day. Jesus knew that Sabbath breaking would be one of the chief charges to be brought against him when the final test came, and he desired to be brought before the Sanhedrin for adjudication of the charge of having healed a blind man on the Sabbath day, when the very session of the high Jewish court sitting in judgment on him for this act of mercy would be deliberating on these matters on the Sabbath day and in direct violation of their own self-imposed laws.

^{164:4.2 (1813.5)} But they did not call Jesus before them; they feared to. Instead, they sent forthwith for Josiah. After some preliminary questioning, the spokesman for the Sanhedrin (about fifty members being present) directed Josiah to tell them what had happened to him. Since his healing that morning Josiah had learned from Thomas, Nathaniel, and others that the Pharisees were angry about his healing on the Sabbath, and that they were likely to make trouble for all concerned; but Josiah did not yet perceive that Jesus was he who was called the Deliverer. So, when the Pharisees questioned him, he said: “This man came along, put clay upon my eyes, told me to go wash in Siloam, and I do now see.”

^{164:4.3 (1813.6)} One of the older Pharisees, after making a lengthy speech, said: “This man cannot be from God because you can see that he does not observe the Sabbath. He violates the law, first, in making the clay, then, in sending this beggar to wash in Siloam on the Sabbath day. Such a man cannot be a teacher sent from God.”

^{164:4.4 (1813.7)} Then one of the younger men who secretly believed in Jesus, said: “If this man is not sent by God, how can he do these things? We know that one who is a common sinner cannot perform such miracles. We all know this beggar and that he was born blind; now he sees. Will you still say that this prophet does all these wonders by the power of the prince of devils?” And for every Pharisee who dared to accuse and denounce

fariseu se ridica pentru a-l acuza și denunța pe Iisus, se ridica un altul pentru a-l încurca cu întrebări stânjenitoare, astfel încât s-a creat între ei o serioasă scindare. Președintele a văzut încotro alunecau cu dezbaterile lor. Pentru a domoli discuția, el s-a pregătit să pună noi întrebări chiar celui în cauză. Întorcându-se către Iosia, a zis: „Ce ai tu de spus despre acest om, despre acest Iisus, de care pretinzi că ți-a deschis ochii?” Iosia a răspuns: „Eu cred că este un profet.”

Conducătorii au fost foarte tulburați și, neștiind ce să facă, ei au trimis după părinții lui Iosia pentru a afla de la ei dacă fiul lor era realmente născut orb. Nu voiau să creadă că cerșetorul fusese vindecat.

Se știa bine, în Ierusalim, nu numai că intrarea în toate sinagogile îi era interzisă lui Iisus, dar toți cei care credeau în învățătura sa erau respinși din sinagogă, excomunicați din congregația Israelului. Aceasta însemna că ei erau privați de toate drepturile lor și de privilegiile de orice fel în toată lumea iudaică, afară de dreptul de dreptul de a cumpăra necesarul pentru a supraviețui.

Părinții lui Iosia erau niște biete suflete temătoare. Cu prilejul aducerii lor în fața sanhedrinului, ei s-au temut deci să vorbească liber. Purtătorul de cuvânt al curții le-a zis: „Acesta este fiul vostru? Avem noi motiv să înțelegem că s-a născut orb? Dacă este adevărat, cum se face că acum poate să vadă?” Atunci, tatăl lui Iosia, sprijinit de mamă, a răspuns: „Știm că el este fiul nostru și că s-a născut orb. Cât despre felul în care a început să vadă și despre persoana care i-a deschis ochii, noi nu știm nimic. Întrebați-l pe el; este major. Să vorbească el pentru sine însuși.”

L-au chemat apoi înaintea lor pe Iosia, a doua oară. Lor nu le mergea bine în încercarea lor de a face un proces formal, și unii dintre ei începuseră să se simtă stingheri acționând astfel într-o zi de sabbat. În consecință, când l-au chemat pe Iosia, ei au încercat să-l prindă în cursă printr-o altă metodă de atac. Delegatul curții l-a întrebat pe fostul orb: „De ce nu-l slăvești tu pe Dumnezeu pentru aceasta? De ce nu zici tu adevărul despre ceea ce s-a întâmplat? Toți știm că acest om este un păcătos. De ce refuzi să distingi adevărul? Tu știi că, tu și omul acesta, sunteți amândoi inculpați de a fi violat sabbatul. Nu vrei tu să-ți ispășești păcatul recunoscând că Dumnezeu este cel care te-a vindecat, dacă tu pretinzi întruna că ochii tăi au fost deschiși astăzi?”

Dar Iosia nu era nici nătărău, nici lipsit de umor; el i-a răspuns deci delegatului curții: „Eu nu știu dacă acest om este păcătos; este însă un lucru pe care îl știu, și anume că eram orb și că acum văd.” Fără a-l putea prinde pe Iosia în cursă, ei au continuat să-l interogheze și l-au întrebat: Cum anume ți-a deschis el ochii? Ce ți-a făcut realmente? Ce ți-a zis? Ți-a cerut el să crezi în noi?”

Iosia a replicat puțin nerăbdător: „V-am zis întocmai cum s-a petrecut totul. Dacă n-ați crezut mărturia mea, de ce vreți s-o auziți din nou? Ați vrea oare și voi ca din întâmplare să deveniți discipolii lui? Când Iosias a vorbit astfel, reuniunea sanhedrinului a luat sfârșit în dezordine și aproape în violență căci liderii sau năpustit asupra lui Iosia tipând de mânie: „Tu poți vorbi de a fi discipol al acestui om, dar noi suntem discipolii lui Moise și propovăduim legile lui Dumnezeu.

Jesus one would arise to ask entangling and embarrassing questions, so that a serious division arose among them. The presiding officer saw whither they were drifting, and in order to allay the discussion, he prepared further to question the man himself. Turning to Josiah, he said: “What do you have to say about this man, this Jesus, whom you claim opened your eyes?” And Josiah answered, “I think he is a prophet.”

164:4.5 (1814.1) The leaders were greatly troubled and, knowing not what else to do, decided to send for Josiah's parents to learn whether he had actually been born blind. They were loath to believe that the beggar had been healed.

164:4.6 (1814.2) It was well known about Jerusalem, not only that Jesus was denied entrance into all synagogues, but that all who believed in his teaching were likewise cast out of the synagogue, excommunicated from the congregation of Israel; and this meant denial of all rights and privileges of every sort throughout all Jewry except the right to buy the necessities of life.

164:4.7 (1814.3) When, therefore, Josiah's parents, poor and fear-burdened souls, appeared before the august Sanhedrin, they were afraid to speak freely. Said the spokesman of the court: “Is this your son? and do we understand aright that he was born blind? If this is true, how is it that he can now see?” And then Josiah's father, seconded by his mother, answered: “We know that this is our son, and that he was born blind, but how it is that he has come to see, or who it was that opened his eyes, we know not. Ask him; he is of age; let him speak for himself.”

164:4.8 (1814.4) They now called Josiah up before them a second time. They were not getting along well with their scheme of holding a formal trial, and some were beginning to feel strange about doing this on the Sabbath; accordingly, when they recalled Josiah, they attempted to ensnare him by a different mode of attack. The officer of the court spoke to the former blind man, saying: “Why do you not give God the glory for this? why do you not tell us the whole truth about what happened? We all know that this man is a sinner. Why do you refuse to discern the truth? You know that both you and this man stand convicted of Sabbath breaking. Will you not atone for your sin by acknowledging God as your healer, if you still claim that your eyes have this day been opened?”

164:4.9 (1814.5) But Josiah was neither dumb nor lacking in humor; so he replied to the officer of the court: “Whether this man is a sinner, I know not; but one thing I do know — that, whereas I was blind, now I see.” And since they could not entrap Josiah, they sought further to question him, asking: “Just how did he open your eyes? what did he actually do to you? what did he say to you? did he ask you to believe in him?”

164:4.10 (1814.6) Josiah replied, somewhat impatiently: “I have told you exactly how it all happened, and if you did not believe my testimony, why would you hear it again? Would you by any chance also become his disciples?” When Josiah had thus spoken, the Sanhedrin broke up in confusion, almost violence, for the leaders rushed upon Josiah, angrily exclaiming: “You may talk about being this man's disciple, but we are disciples of Moses, and we are the teachers of the laws of God. We know

Noi știm că Dumnezeu a vorbit prin Moise și propovăduim legile lui Dumnezeu. Noi știm că Dumnezeu a vorbit prin Moise, dar, cât despre acest Iisus, noi nu știm de unde vine.”

Atunci Iosias a urcat pe un scaun și a strigat foarte tare tuturor celor care îl puteau auzi: „Ascultați, voi, care vă pretindeți învățătorii întregului Israel, vă declar că există în toate acestea o mare minune, de vreme ce mărturișiți că nu știți de unde vine omul acesta, și totuși știți cu certitudine prin mărturiile auzite, cum că el mi-a deschis ochii. Cu toții știm că Dumnezeu nu înfăptuiește astfel de lucrări pentru nelegiuți. Dumnezeu nu face un asemenea lucru decât la cererea unui sincer adorator pentru un om sfânt și pentru unul just. Voi știți că de la începutul lumii nu s-a auzit niciodată vorbindu-se de deschiderea ochilor unui orb din naștere. Deci, uitați-vă toți la mine și dați-vă seama de ceea ce s-a făcut astăzi la Ierusalim! Eu vă zic, dacă omul acesta nu venea de la Dumnezeu, el nu putea face asta.” Membrii sanhedrinului au plecat furioși și confuzi strigând la el: „Tu ești născut pe de-a-ntregul în păcat, și pretinzi acum să ne înveți? Poate că nu te-ai născut realmente orb și, chiar dacă ochii tăi au fost deschiși în ziua de sabbat, asta s-a datorat prințului demonilor.” Ei s-au dus îndată la sinagogă pentru a-l exclude pe Iosias.

Iosias a abordat această încercare cu vagi noțiuni despre Iisus și despre natura tămăduirii sale. Cea mai mare parte a mărturiei pe care a dat-o cu atâta inteligență și curaj înaintea acestui tribunal suprem al întregului Israel, s-a dezvoltat în mintea sa pe măsură ce procesul continua în maniera aceasta înjustă și lipsită de echitate.

5. ÎNVĂȚĂTURILE SUB TINDA LUI SOLOMON

În tot timpul în care, violând sabbatul, această ședință a sanhedrinului se derula într-una din sălile templului, Iisus se plimba prin apropiere și propovăduia poporului sub Tinda lui Solomon. El spera că va fi convocat în fața sanhedrinului și îi va putea anunța buna vestire a libertății și a bucuriei filiației divine din regatul lui Dumnezeu. Dar ei se temeau să trimită după el. Erau întotdeauna descumpăniți de subitele apariții în public ale lui Iisus în Ierusalim. Iisus le dădea acum prilejul după care căutaseră cu atâta ardoare, dar se temeau să-l cheme în fața sanhedrinului, chiar și ca martor, și se temeau încă mai mult să-l aresteze.

Era în mijlocul iernii la Ierusalim, și oamenii căutau să se adăpostească cât de cât sub Tinda lui Solomon. Câtă vreme Iisus zăbovea acolo, mulțimile i-au pus un mare număr de întrebări, și el le-a propovăduit mai mult de două ore. Câțiva învățători iudei au căutat să-l prindă în cursă întrebându-l public: „Cât timp ne vei ține în așteptare? Dacă tu ești Mesia, de ce nu ne-o zici de-a dreptul?” Iisus a zis: „Eu v-am vorbit de multe ori de mine însumi și de Tatăl meu, dar voi n-ați vrut să mă credeți. Nu vedeți oare că lucrările pe care le-am înfăptuit în numele Tatălui meu stau mărturie pentru mine? Dar mulți dintre voi nu cred, deoarece voi nu aparțineți turmei mele. De învățătorul adevărului sunt atrași numai cei cărora le este foame de adevăr și sete de dreptate. Oile mele ascultă vocea mea, eu le cunosc și ele mă urmează. Și, tuturor celor care urmează

that God spoke through Moses, but as for this man Jesus, we know not whence he is.”

^{164:4.11 (1814.7)} Then Josiah, standing upon a stool, shouted abroad to all who could hear, saying: “Hearken, you who claim to be the teachers of all Israel, while I declare to you that herein is a great marvel since you confess that you know not whence this man is, and yet you know of a certainty, from the testimony which you have heard, that he opened my eyes. We all know that God does not perform such works for the ungodly; that God would do such a thing only at the request of a true worshiper — for one who is holy and righteous. You know that not since the beginning of the world have you ever heard of the opening of the eyes of one who was born blind. Look, then, all of you, upon me and realize what has been done this day in Jerusalem! I tell you, if this man were not from God, he could not do this.” And as the Sanhedrists departed in anger and confusion, they shouted to him: “You were altogether born in sin, and do you now presume to teach us? Maybe you were not really born blind, and even if your eyes were opened on the Sabbath day, this was done by the power of the prince of devils.” And they went at once to the synagogue to cast out Josiah.

^{164:4.12 (1815.1)} Josiah entered this trial with meager ideas about Jesus and the nature of his healing. Most of the daring testimony which he so cleverly and courageously bore before this supreme tribunal of all Israel developed in his mind as the trial proceeded along such unfair and unjust lines.

5. TEACHING IN SOLOMON'S PORCH

^{164:5.1 (1815.2)} All of the time this Sabbath-breaking session of the Sanhedrin was in progress in one of the temple chambers, Jesus was walking about near at hand, teaching the people in Solomon's Porch, hoping that he would be summoned before the Sanhedrin where he could tell them the good news of the liberty and joy of divine sonship in the kingdom of God. But they were afraid to send for him. They were always disconcerted by these sudden and public appearances of Jesus in Jerusalem. The very occasion they had so ardently sought, Jesus now gave them, but they feared to bring him before the Sanhedrin even as a witness, and even more they feared to arrest him.

^{164:5.2 (1815.3)} This was midwinter in Jerusalem, and the people sought the partial shelter of Solomon's Porch; and as Jesus lingered, the crowds asked him many questions, and he taught them for more than two hours. Some of the Jewish teachers sought to entrap him by publicly asking him: “How long will you hold us in suspense? If you are the Messiah, why do you not plainly tell us?” Said Jesus: “I have told you about myself and my Father many times, but you will not believe me. Can you not see that the works I do in my Father's name bear witness for me? But many of you believe not because you belong not to my fold. The teacher of truth attracts only those who hunger for the truth and who thirst for righteousness. My sheep hear my voice and I know them and they follow me. And to all who follow my teaching I give eternal life; they shall

învățătura mea, eu le dau viața eternă; ei nu vor pieri niciodată și nimeni nu-i va smulge din mâna mea. Tatăl meu, care mi-a dat acești copii, este mai mare decât toți, astfel încât nimeni nu-i poate smulge din mâinile Tatălui meu. Tatăl și cu mine suntem una.” Cățiva iudei necredincioși s-au repezit către un loc unde se încă construia la o aripă a templului pentru a aduna niște pietre și a arunca cu ele în Iisus, dar credincioșii i-au împiedicat.

Iisus și-a continuat învățătura: „Eu v-am arătat multe lucrări ale Tatălui înfăptuite din iubire și, acum vă întreb pentru care dintre aceste lucrări bune vă gândiți să mă loviți cu pietre?” Unul dintre farisei a zis: „Nu vrem să te lovim cu pietre pentru nici una dintre lucrările tale bune, ci din pricina blasfemiilor tale, căci, fiind un om, tu îndrăznești să te faci egalul lui Dumnezeu.” Și Iisus a răspuns: „Voi îl acuzați pe Fiul Omului de blasfemie pentru că ați refuzat să mă credeți atunci când v-am declarat că am fost trimis de Dumnezeu. Dacă nu îndeplinesc lucrările lui Dumnezeu, nu mă credeți, dar dacă îndeplinesc lucrările lui Dumnezeu, chiar dacă voi nu credeți în mine, mă gândeam că veți crede în lucrări. Ca să fiți siguri de ceea ce proclam, eu vă afirm din nou că Tatăl este în mine și eu sunt în Tată; așa cum Tatăl locuiește în mine, eu voi locui în fiecare dintre cei care cred în această evanghelie.” La auzul acestor cuvinte, mulți dintre auditori au mers în grabă să caute pietre pentru a arunca în el, dar el a ieșit din incinta templului. El i-a regăsit pe Nataniel și Toma care asistaseră la ședința sanhedrinului, și a așteptat cu ei, lângă templu, ca Iosia să iasă din sala de consiliu.

Iisus și cei doi apostoli nu s-au dus să-l caute pe Iosia acasă la el decât după ce au aflat de excomunicarea lui din sinagogă. Sosind la casa lui Iosia, Toma l-a chemat în curte și Iisus i-a zis: „Iosia, crezi tu în Fiul lui Dumnezeu?” Și Iosia a răspuns: „Spune-mi cine este ca să pot crede în el.” Iisus a zis: „L-ai văzut și l-ai auzit, este cel care îți vorbește acum.” Și Iosia a zis: „Doamne, eu cred.” Apoi, a căzut în genunchi, în semn de adorare.

Când Iosia a aflat că fusese exclus din sinagogă, a fost la început foarte deprimat, dar după aceea foarte încurajat când Iisus i-a poruncit să se pregătească numaidecât să-l însoțească în tabăra din Pella. Acest candid locuitor al Ierusalimului fusese într-adevăr excomunicat dintr-o sinagogă iudaică, dar iată că Creatorul unui univers l-a condus pentru a-l asocia cu noblețea spirituală a acelui timp și a acelei generații.

Iisus a ieșit apoi din Ierusalim pentru a nu mai reveni înainte de apropierea zilei când va fi gata să părăsească lumea aceasta. Maestrul s-a reîntors la Pella cu Iosia și cei doi apostoli. Și s-a adevărit că Iosia a fost unul dintre aceia care au dat roade dintre beneficiarii ajutorului miraculos al Maestrului, căci el a devenit, pentru tot restul vieții, un predicator al evangheliei împărăției.

never perish, and no one shall snatch them out of my hand. My Father, who has given me these children, is greater than all, so that no one is able to pluck them out of my Father's hand. The Father and I are one.” Some of the unbelieving Jews rushed over to where they were still building the temple to pick up stones to cast at Jesus, but the believers restrained them.

164:5.3 (1815.4) Jesus continued his teaching: “Many loving works have I shown you from the Father, so that now would I inquire for which one of these good works do you think to stone me?” And then answered one of the Pharisees: “For no good work would we stone you but for blasphemy, inasmuch as you, being a man, dare to make yourself equal with God.” And Jesus answered: “You charge the Son of Man with blasphemy because you refused to believe me when I declared to you that I was sent by God. If I do not the works of God, believe me not, but if I do the works of God, even though you believe not in me, I should think you would believe the works. But that you may be certain of what I proclaim, let me again assert that the Father is in me and I in the Father, and that, as the Father dwells in me, so will I dwell in every one who believes this gospel.” And when the people heard these words, many of them rushed out to lay hands upon the stones to cast at him, but he passed out through the temple precincts; and meeting Nathaniel and Thomas, who had been in attendance upon the session of the Sanhedrin, he waited with them near the temple until Josiah came from the council chamber.

164:5.4 (1816.1) Jesus and the two apostles did not go in search of Josiah at his home until they heard he had been cast out of the synagogue. When they came to his house, Thomas called him out in the yard, and Jesus, speaking to him, said: “Josiah, do you believe in the Son of God?” And Josiah answered, “Tell me who he is that I may believe in him.” And Jesus said: “You have both seen and heard him, and it is he who now speaks to you.” And Josiah said, “Lord, I believe,” and falling down, he worshiped.

164:5.5 (1816.2) When Josiah learned that he had been cast out of the synagogue, he was at first greatly downcast, but he was much encouraged when Jesus directed that he should immediately prepare to go with them to the camp at Pella. This simple-minded man of Jerusalem had indeed been cast out of a Jewish synagogue, but behold the Creator of a universe leading him forth to become associated with the spiritual nobility of that day and generation.

164:5.6 (1816.3) And now Jesus left Jerusalem, not again to return until near the time when he prepared to leave this world. With the two apostles and Josiah the Master went back to Pella. And Josiah proved to be one of the recipients of the Master's miraculous ministry who turned out fruitfully, for he became a lifelong preacher of the gospel of the kingdom.

Capitolul 165. Misiunea din pereea începe

⇨ 164

CARTEA URANTIA

166 ⇨

PARTE IV. VIAȚA ȘI ÎNVĂȚĂTURILE LUI IISUS

CAPITOLUL 165 MISIUNEA DIN PEREEA ÎNCEPE

Secțiuni

Introduction

1. În tabăra din Pella
2. Predica despre bunul păstor
3. Predica de Sabat la Pella
4. Împărțirea moștenirii
5. Convorbirile apostolilor despre bogăție
6. Răspunsul la întrebarea lui Petru

PAPER 165 THE PEREAN MISSION BEGINS

SECTIONS

Introduction

1. At the Pella Camp
2. Sermon on the Good Shepherd
3. Sabbath Sermon at Pella
4. Dividing the Inheritance
5. Talks to the Apostles on Wealth
6. Answer to Peter's Question

Introduction

Abner, fostul conducător al celor doisprezece apostoli ai lui Ioan Botezătorul, nazarineean și cândva conducătorul școlii nazarineene din Engandi, era acum conducătorul celor șaptezeci de mesageri ai împărăției. Marți 3 ianuarie din anul 30, el i-a convocat pe asociații lui și le-a dat instrucțiunile finale înainte de a-i trimite în misiune în toate orașele și satele din Pereea. Această misiune în Pereea a continuat vreme de aproape trei luni și a fost ultima slujire a Maestrului. După această misiune, Iisus a mers direct la Ierusalim pentru a trece prin ultimele experiențe ale întrupării sale. Secundați de sprijinul periodic al lui Iisus și al celor doisprezece apostoli, cei șaptezeci de evangheliști au activat în orașele și satele următoare, precum și în vreo cincizeci de alte sate: Zafon, Gadara, Macad, Arbela, Ramat, Edrei, Bosora, Caspin, Miseph, Gersa, Ragaba, Sucot, Amatus, Adam, Penuel, Capitolias, Dion, Hatita, Gadda, Filadelfia, Iogbehah, Gilead, Net-Nimrah, Tyrus, Eleala, Livias, Hesbon, Calirhoe, Bet-Peor, Shitim, Sibmah, Mebeda, Bet-Meon, Areopolis și Aroer.

În tot acest turneu din Pereea, corpul evanghelic feminin, care număra acum șaiszeci și doi de membri, a luat în seama sa cea mai mare parte a îngrijirii celor bolnavi. Aceasta a fost perioada finală de dezvoltare a aspectelor spirituale superioare ale evangheliei împărăției, și, în consecință, n-a fost înfăptuit nici un miracol. În nici o altă regiune a Palestinei apostolii și discipolii lui Iisus n-au făcut o lucrare atât de aprofundată și, nicăieri altundeva, învățătura Maestrului n-a fost acceptată la așa mare scară de clasele superioare de cetățeni.

INTRODUCTION

^{165:0.1 (1817.1)} ON TUESDAY, January 3, A.D. 30, Abner, the former chief of the twelve apostles of John the Baptist, a Nazarite and onetime head of the Nazarite school at Engedi, now chief of the seventy messengers of the kingdom, called his associates together and gave them final instructions before sending them on a mission to all of the cities and villages of Perea. This Peraan mission continued for almost three months and was the last ministry of the Master. From these labors Jesus went directly to Jerusalem to pass through his final experiences in the flesh. The seventy, supplemented by the periodic labors of Jesus and the twelve apostles, worked in the following cities and towns and some fifty additional villages: Zaphon, Gadara, Macad, Arbela, Ramath, Edrei, Bosora, Caspin, Mispeh, Gerasa, Ragaba, Succoth, Amathus, Adam, Penuel, Capitolias, Dion, Hatita, Gadda, Philadelphia, Jogbehah, Gilead, Beth-Nimrah, Tyrus, Elealah, Livias, Heshbon, Callirrhoe, Beth-Peor, Shittim, Sibmah, Medeba, Beth-Meon, Areopolis, and Aroer.

^{165:0.2 (1817.2)} Throughout this tour of Perea the women's corps, now numbering sixty-two, took over most of the work of ministration to the sick. This was the final period of the development of the higher spiritual aspects of the gospel of the kingdom, and there was, accordingly, an absence of miracle working. No other part of Palestine was so thoroughly worked by the apostles and disciples of Jesus, and in no other region did the better classes of citizens so generally accept the Master's teaching.

În vremea aceasta, Perea era populată aproape în egală măsură de gentili și de iudei. În ansamblu, iudeii fuseseră îndepărtați din aceste regiuni pe vremea lui Iuda Macabeu. Perea era provincia cea mai frumoasă și cea mai pitorească din toată Palestina. Iudeii o numeau în general „ținutul de dincolo de Iordan”.

În această perioadă, Iisus și-a împărțit timpul între tabăra din Pella și deplasările cu cei doisprezece pentru a-i asista pe cei șaptezeci în diversele orașe în care propovăduiau și predica. Potrivit instrucțiunilor lui Abner, cei șaptezeci au botezat pe toți credincioșii, deși Iisus nu-i însărcinase să facă așa.

1. ÎN TABĂRA DIN PELLA

În mijlocul lui ianuarie, peste două sute de persoane erau adunate la Pella. Când Iisus se afla în tabără, el propovăduia acestei mulțimi cel puțin o dată pe zi; el vorbea în general la ora nouă dimineața dacă nu era împiedicat de ploaie. Petru și ceilalți apostoli propovăduiau în toate după-amiezile. Iisus rezerva seara pentru reuniunile obișnuite de întrebări și răspunsuri cu cei doisprezece și alți ucenici avansați. Grupurile de seară numărau cam cincizeci de persoane.

La mijlocul lui martie, în momentul în care Iisus a început călătoria sa către Ierusalim, peste patru mii de persoane compuneau vastul auditoriu care îl asculta pe Iisus sau pe Petru predicând în toate diminețile. Maestrul a decis să termine lucrarea sa pământească într-un moment în care publicul purta pentru mesajul său un mare interes, la apogeul celei de-a doua faze a progresului împărțirii, faza lipsită de miracol. Căutătorii de adevăr constituiau cele trei cartiere ale mulțimii, dar auditoriul cuprindea de asemenea un mare număr de farisei din Ierusalim și din alte părți, precum și numeroși necredincioși și de șicanatori.

Iisus și cei doisprezece apostoli și-au consacrat mult timp mulțimii adunate în tabăra din Pella. Cei doisprezece nu s-au ocupat decât puțin sau deloc de munca exterioară din tabără; acești lipseau din timp în timp cu Iisus pentru a face vizite asociaților lui Abner. Abner cunoștea foarte bine ținutul Peree, căci acesta era domeniul pe care fostul lui maestru Ioan Botezătorul înfăptuise cea mai mare parte a lucrării sale. După ce a pornit misiunea din Perea, Abner și cei șaptezeci n-au mai revenit niciodată în tabăra din Pella.

2. PREDICA DESPRE BUNUL PĂSTOR

O companie de peste trei sute de locuitori ai Ierusalimului, farisei și alții, l-au urmărit pe Iisus în nordul Peree când el s-a pregătit să părăsească domeniul de jurisdicție al liderilor iudei la sfârșitul sărbătorii Dedicării. În prezența acestor învățători și lideri iudei, și a celor doisprezece apostoli, Iisus a ținut predica sa despre „Bunul Păstor”. După ce a discutat familiar timp de jumate de oră, Iisus, adresându-se unui grup de aproximativ o sută de persoane, a zis:

”Am multe să vă spun în seara asta. Dat fiind că

^{165:0.3 (1817.3)} Perea at this time was about equally gentile and Jewish, the Jews having been generally removed from these regions during the times of Judas Maccabee. Perea was the most beautiful and picturesque province of all Palestine. It was generally referred to by the Jews as “the land beyond the Jordan.”

^{165:0.4 (1817.4)} Throughout this period Jesus divided his time between the camp at Pella and trips with the twelve to assist the seventy in the various cities where they taught and preached. Under Abner's instructions the seventy baptized all believers, although Jesus had not so charged them.

1. AT THE PELLA CAMP

^{165:1.1 (1817.5)} By the middle of January more than twelve hundred persons were gathered together at Pella, and Jesus taught this multitude at least once each day when he was in residence at the camp, usually speaking at nine o'clock in the morning if not prevented by rain. Peter and the other apostles taught each afternoon. The evenings Jesus reserved for the usual sessions of questions and answers with the twelve and other advanced disciples. The evening groups averaged about fifty.

^{165:1.2 (1817.6)} By the middle of March, the time when Jesus began his journey toward Jerusalem, over four thousand persons composed the large audience which heard Jesus or Peter preach each morning. The Master chose to terminate his work on earth when the interest in his message had reached a high point, the highest point attained under this second or nonmiraculous phase of the progress of the kingdom. While three quarters of the multitude were truth seekers, there were also present a large number of Pharisees from Jerusalem and elsewhere, together with many doubters and cavilers.

^{165:1.3 (1818.1)} Jesus and the twelve apostles devoted much of their time to the multitude assembled at the Pella camp. The twelve paid little or no attention to the field work, only going out with Jesus to visit Abner's associates from time to time. Abner was very familiar with the Perea district since this was the field in which his former master, John the Baptist, had done most of his work. After beginning the Perea mission, Abner and the seventy never returned to the Pella camp.

2. SERMON ON THE GOOD SHEPHERD

^{165:2.1 (1818.2)} A company of over three hundred Jerusalemites, Pharisees and others, followed Jesus north to Pella when he hastened away from the jurisdiction of the Jewish rulers at the ending of the feast of the dedication; and it was in the presence of these Jewish teachers and leaders, as well as in the hearing of the twelve apostles, that Jesus preached the sermon on the “Good Shepherd.” After half an hour of informal discussion, speaking to a group of about one hundred, Jesus said:

^{165:2.2 (1818.3)} “On this night I have much to tell you, and

mulți dintre voi sunt discipolii mei, iar alți câțiva - dușmanii mei înverșunați, eu vă voi prezenta învățătura mea sub forma unei parabole. Astfel, fiecare dintre voi va putea lua pentru el ceea ce va primi inima sa.

"În seara asta, se află înaintea mea oameni dispuși să moară pentru mine și pentru evanghelia împărăției; mulți dintre ei se vor jertfi astfel în anii ce vor veni. Pe de altă parte, mai sunt alții, printre voi, care sunt sclavii tradiției; ei m-au urmărit de la Ierusalim și, sub ocrotirea liderilor lor, care trăiesc în întuneric și în iluzii, ei caută să-l omoare pe Fiul Omului. Viața întrupată pe care o trăiesc actualmente va judeca ambele categorii, adevărații păstori și falșii păstori. Dacă falșii păstori ar fi orbi, atunci n-ar fi vinovați de a păcat, dar voi pretindeți că vedeți; voi vă prezentați ca învățători în Israel; aceasta pentru că păcatul vostru rămâne peste voi.

"În vremuri de primejdie, adevăratul păstor își adună turma în stână peste noapte. În zorii zilei, el intră în stână pe poartă și, când cheamă, oile îl cunosc vocea. Orice păstor care pătrunde în stână altfel decât pe poartă este un hoț și un tâlhar. Adevăratul păstor intră în stână după ce paznicul i-a deschis poarta, și oile sale, cunoscându-i vocea, ies la chemarea sa; odată ce oile care îi aparțin s-au adunat la ieșire, bunul păstor le merge înainte; el le arată calea, și oile îl urmează. Ele îl urmează pentru că îl cunosc vocea; mulțimea adunată aici în jurul nostru seamănă cu oile fără păstor, dar, când îi vorbim, ea cunoaște vocea păstorului și ne urmează; cel puțin cei cărora le este foame de adevăr și sete de dreptate ne urmează. Unii dintre voi nu aparțin stânei mele; voi nu-mi cunoașteți vocea și nu mă urmați. Pentru că sunteți falși păstori, oile nu cunosc vocea voastră și nu vin să vă urmeze."

Când Iisus a povestit această parabolă, nici unul dintre ei nu i-a pus întrebări. După un moment, el a reluat cuvântul și a continuat analizând parabola:

"Voi, care ați vrea să fiți păstori de ajutor ai turmelor Tatălui meu, nu trebuie să fiți doar lideri vrednici, dar și să hrăniți turma cu mâncare bună. Voi nu sunteți păstori buni decât dacă vă conduceți turmele la pășunile verzi și pe marginea apelor liniștite.

"Și acum, de teamă ca nu cumva unii dintre voi să înțeleagă prea ușor parabola aceasta, eu declar că sunt poarta stânei Tatălui, și în același timp adevăratul păstor al turmelor Tatălui meu. Orice păstor care caută să intre fără mine în stână nu vor reuși, și oile nu vor asculta vocea lor. Eu, și cei care servesc odată cu mine, sunt poarta. Orice suflet care intră pe calea eternă prin mijloacele pe care eu le-am creat și ordonat va fi salvat și-și va putea continua drumul până la veșnicele pășuni din Paradis.

"Dar eu sunt totodată și bunul păstor care merge până la a-și jertfi viața pentru oile lui. Un hoț pătrunde cu forța în stână numai ca să fure, să omoare și să distrugă, dar eu, eu am venit pentru ca voi să puteți toți avea viața, și s-o aveți din abundență. Când survine primejdia, mercenarul fuge și lasă oile să fie împrăștiate și distruse; dar adevăratul păstor nu fuge la venirea lupului; el își ocrotește turma și, dacă este necesar, își

since many of you are my disciples and some of you my bitter enemies, I will present my teaching in a parable, so that you may each take for yourself that which finds a reception in your heart.

165:2.3 (1818.4) "Tonight, here before me are men who would be willing to die for me and for this gospel of the kingdom, and some of them will so offer themselves in the years to come; and here also are some of you, slaves of tradition, who have followed me down from Jerusalem, and who, with your darkened and deluded leaders, seek to kill the Son of Man. The life which I now live in the flesh shall judge both of you, the true shepherds and the false shepherds. If the false shepherd were blind, he would have no sin, but you claim that you see; you profess to be teachers in Israel; therefore does your sin remain upon you.

165:2.4 (1818.5) "The true shepherd gathers his flock into the fold for the night in times of danger. And when the morning has come, he enters into the fold by the door, and when he calls, the sheep know his voice. Every shepherd who gains entrance to the sheepfold by any other means than by the door is a thief and a robber. The true shepherd enters the fold after the porter has opened the door for him, and his sheep, knowing his voice, come out at his word; and when they that are his are thus brought forth, the true shepherd goes before them; he leads the way and the sheep follow him. His sheep follow him because they know his voice; they will not follow a stranger. They will flee from the stranger because they know not his voice. This multitude which is gathered about us here are like sheep without a shepherd, but when we speak to them, they know the shepherd's voice, and they follow after us; at least, those who hunger for truth and thirst for righteousness do. Some of you are not of my fold; you know not my voice, and you do not follow me. And because you are false shepherds, the sheep know not your voice and will not follow you."

165:2.5 (1819.1) And when Jesus had spoken this parable, no one asked him a question. After a time he began again to speak and went on to discuss the parable:

165:2.6 (1819.2) "You who would be the undershepherds of my Father's flocks must not only be worthy leaders, but you must also feed the flock with good food; you are not true shepherds unless you lead your flocks into green pastures and beside still waters.

165:2.7 (1819.3) "And now, lest some of you too easily comprehend this parable, I will declare that I am both the door to the Father's sheepfold and at the same time the true shepherd of my Father's flocks. Every shepherd who seeks to enter the fold without me shall fail, and the sheep will not hear his voice. I, with those who minister with me, am the door. Every soul who enters upon the eternal way by the means I have created and ordained shall be saved and will be able to go on to the attainment of the eternal pastures of Paradise.

165:2.8 (1819.4) "But I also am the true shepherd who is willing even to lay down his life for the sheep. The thief breaks into the fold only to steal, and to kill, and to destroy; but I have come that you all may have life and have it more abundantly. He who is a hireling, when danger arises, will flee and allow the sheep to be scattered and destroyed; but the true shepherd will not flee when the wolf comes; he will protect his flock and, if

dă viața pentru oile sale. În adevăr, în adevăr, vă zic vouă tuturor, prieteni și dușmani, eu sunt adevăratul păstor. Îi cunosc pe ai mei și ai mei mă cunosc pe mine. Eu nu voi fugi din fața primejdiei. Îmi voi termina slujirea desăvârșind voia Tatălui meu, și nu voi abandona turma pe care Tatăl a dat-o în paza mea.

"Cu toate acestea, eu am multe alte oi care nu aparțin acestei stâne, și cuvintele mele nu se aplică numai acestei lumi. Aceste alte oi aud și cunosc și ele vocea mea, și eu am făgăduit Tatălui meu că ele vor fi toate reunite într-o singură fraternitate a fiilor lui Dumnezeu. Atunci, voi veți cunoaște cu toții vocea singurului și adevăratului păstor, și veți recunoaște toți paternitatea lui Dumnezeu.

"Veți cunoaște astfel de ce Tatăl mă iubește și a dat toate turmele acestui domeniu în seama mea pentru a le ocroti; aceasta pentru că Tatăl știe că eu voi fi neclintit în paza stânei, că nu-mi voi părăsi oile și că, dacă ar fi necesar, n-aș ezita să-mi dau viața în slujba multiplelor sale turme. Însă, băgați de seamă, dacă îmi abandonez viața, mi-o voi redobândi. Nici un om, nici vreo altă creatură nu poate să-mi ia viața. Eu am dreptul și puterea de a o da, și am aceeași putere și același drept de a o redobândi. Voi nu puteți înțelege asta, dar eu am primit această autoritate de la Tatăl meu chiar și înainte să fi fost această lume."

Când au auzit aceste cuvinte, apostoli au fost încurcați și discipolii - stupefiați, în vreme ce fariseii din Ierusalim și din împrejurimi au plecat în toiul nopții spunând: „Sau este nebun, sau este posedat de diavol. Totuși, chiar și anumiți învățători din Ierusalim ziceau: „El vorbește ca unul care are autoritate. De altfel, cine a mai văzut vreodată un posedat care să deschidă ochii unui orb din naștere sau care să înfăptuiască toate lucrurile minunate pe care le-a înfăptuit omul acesta?"

În dimineața zilei următoare, cam jumătate din acești învățători iudei mărturiseau credința lor în Iisus, pe când ceilalți se reîntorceau consternați la casele lor, în Ierusalim.

3. PREDICA DE SABAT LA PELLA

La sfârșitul lui ianuarie, auditoriul din după-amiaza de sabbat număra aproape trei mii de persoane. Sâmbătă 28 ianuarie, Iisus a ținut memorabila predică despre „Încrederea și Pregătirea Spirituală". După remarcile preliminare ale lui Simon Petru, Maestrul a zis:

"Ceea ce am zis de multe ori apostolilor mei și discipolilor mei, eu proclam acum acestei mulțimi: Nu vă încredeți în drojdia fariseilor, care este ipocrizia, născută din prejudecăți și hrănită de robia tradiției. Totuși, mulți farisei sunt cinstiți în inima lor, și unii, prezenți aici, se socotesc printre discipolii mei. Curând, veți înțelege toată învățătura mea, căci nu este nimic secret care să nu trebuiască revelat. Ceea ce vă este acum ascuns va fi în întregime dezvăluit când Fiul Omului își va fi desăvârșit pe pământ misiunea întrupării sale.

"Curând, foarte curând, lucrurile pe care dușmanii noștri le plănuiesc acum pe ascuns și în întuneric vor fi aduse la lumină și proclamate de pe toate acoperișurile.

necessary, lay down his life for his sheep. Verily, verily, I say to you, friends and enemies, I am the true shepherd; I know my own and my own know me. I will not flee in the face of danger. I will finish this service of the completion of my Father's will, and I will not forsake the flock which the Father has intrusted to my keeping.

165:2.9 (1819.5) "But I have many other sheep not of this fold, and these words are true not only of this world. These other sheep also hear and know my voice, and I have promised the Father that they shall all be brought into one fold, one brotherhood of the sons of God. And then shall you all know the voice of one shepherd, the true shepherd, and shall all acknowledge the fatherhood of God.

165:2.10 (1819.6) "And so shall you know why the Father loves me and has put all of his flocks in this domain in my hands for keeping; it is because the Father knows that I will not falter in the safeguarding of the sheepfold, that I will not desert my sheep, and that, if it shall be required, I will not hesitate to lay down my life in the service of his manifold flocks. But, mind you, if I lay down my life, I will take it up again. No man nor any other creature can take away my life. I have the right and the power to lay down my life, and I have the same power and right to take it up again. You cannot understand this, but I received such authority from my Father even before this world was."

165:2.11 (1819.7) When they heard these words, his apostles were confused, his disciples were amazed, while the Pharisees from Jerusalem and around about went out into the night, saying, "He is either mad or has a devil." But even some of the Jerusalem teachers said: "He speaks like one having authority; besides, who ever saw one having a devil open the eyes of a man born blind and do all of the wonderful things which this man has done?"

165:2.12 (1819.8) On the morrow about half of these Jewish teachers professed belief in Jesus, and the other half in dismay returned to Jerusalem and their homes.

3. SABBATH SERMON AT PELLA

165:3.1 (1819.9) By the end of January the Sabbath-afternoon multitudes numbered almost three thousand. On Saturday, January 28, Jesus preached the memorable sermon on "Trust and Spiritual Preparedness." After preliminary remarks by Simon Peter, the Master said:

165:3.2 (1820.1) "What I have many times said to my apostles and to my disciples, I now declare to this multitude: Beware of the leaven of the Pharisees which is hypocrisy, born of prejudice and nurtured in traditional bondage, albeit many of these Pharisees are honest of heart and some of them abide here as my disciples. Presently all of you shall understand my teaching, for there is nothing now covered that shall not be revealed. That which is now hid from you shall all be made known when the Son of Man has completed his mission on earth and in the flesh.

165:3.3 (1820.2) "Soon, very soon, will the things which our enemies now plan in secrecy and in darkness be brought out into the light and be proclaimed from the

Dar eu vă zic, prieteni, să nu vă fie frică de ei când vor căuta să-l distrugă pe Fiul Omului. Nu vă temeți de aceia care poate că sunt capabili să ucidă corpul, dar care n-au apoi nici o putere asupra voastră. Vă implor să nu vă temeți de nimeni, nici în cer, nici pe pământ, dar să vă bucurați în cunoașterea Celui care are puterea de a vă elibera de orice nedreptate și de a vă prezenta neprihăniți înaintea tribunalului unui univers.

"Nu se vând cinci vrăbii pentru doi dinari? Și totuși, când aceste păsări zboară în căutarea hranei lor, nici una dintre ele nu există fără știrea Tatălui, sursa oricărei vieți. Pentru păzitorii serafici, chiar și firele de păr din capul vostru sunt numărate. Dacă toate acestea sunt adevărate, de ce ați trăi cu teama de numeroasele fleacuri care se ivesc în viața voastră de zi cu zi? Eu vă zic: nu vă temeți, valorăți mult mai mult decât multe vrăbii.

"Toți aceia dintre voi care au avut curajul de a mărturisi credința lor în evanghelia mea, eu îi voi recunoaște curând în fața îngerilor cerului. Dar cine va fi negat cu bună știință, înaintea oamenilor, adevărul învățăturilor mele va fi renegat de păzitorul destinului său până și înaintea îngerilor cerului.

"Ziceți ce vreți voi despre Fiul Omului; asta vi se va ierta. Dar cine se încumetă să rostească blasfemii împotriva lui Dumnezeu cu greu va găsi iertare. Când oamenii se rătăcesc până într-atâta încât să atribuie cu bună știință faptele lui Dumnezeu forțelor răului, acești rebeli de bună voie au prea puțin intenția de a căuta iertarea păcatelor lor.

"Dacă dușmanii noștri vă duc în fața șefilor sinagogilor și în fața altor înalte autorități, nu vă preocupați de ceea ce ar trebui zis și nu vă neliniștiți în legătură cu maniera de a răspunde la întrebările lor, căci spiritul care locuiește în voi vă va înștiința cu certitudine în chiar ceasul acela cu privire la ceea ce trebuie spus în onoarea evangheliei împărăției.

"Câtă vreme veți mai întârzia în valea hotărârii? De ce zăboviți între două opinii? De ce un iudeu sau un gentil va ezita să accepte vestea cea bună că el este un fiu al Dumnezeului etern? Cât timp ne va trebui ca să vă convingem să intrați cu voioșie în posesia moștenirii voastre spirituale? Eu am venit în această lume pentru a vă revela Tatăl și a vă conduce la el. Am executat prima parte a acestui plan, dar n-am dreptul să îndeplinesc cea de-a doua parte fără consimțământul vostru; Tatăl nu obligă niciodată pe nimeni să intre în regat. Invitația a fost dintotdeauna și va rămâne întotdeauna aceeași: dacă cineva vrea să intre, să vină și să se împărtășească liber din apa vieții."

Când Iisus a terminat de vorbit, mulți dintre cei de față s-au dus pentru a fi botezați în Iordan de către apostoli, în timp ce Iisus asculta întrebările celor care rămăseseră.

4. ÎMPĂRȚIREA MOȘTENIRII

În vreme ce apostolii îi botezau pe credincioși, Maestrul le-a vorbit celor care se mai aflau în preajma sa; și un tânăr i-a zis: „Maestre, tatăl meu a murit lăsându-ne mie și fratelui meu multe bunuri, dar fratele meu refuză să-mi dea partea mea. N-ai vrea să-i ceri tu să împartă moștenirea cu mine?” Iisus a fost puțin

housetops. But I say to you, my friends, when they seek to destroy the Son of Man, be not afraid of them. Fear not those who, although they may be able to kill the body, after that have no more power over you. I admonish you to fear none, in heaven or on earth, but to rejoice in the knowledge of Him who has power to deliver you from all unrighteousness and to present you blameless before the judgment seat of a universe.

165:3.4 (1820.3) "Are not five sparrows sold for two pennies? And yet, when these birds flit about in quest of their sustenance, not one of them exists without the knowledge of the Father, the source of all life. To the seraphic guardians the very hairs of your head are numbered. And if all of this is true, why should you live in fear of the many trifles which come up in your daily lives? I say to you: Fear not; you are of much more value than many sparrows.

165:3.5 (1820.4) "All of you who have had the courage to confess faith in my gospel before men I will presently acknowledge before the angels of heaven; but he who shall knowingly deny the truth of my teachings before men shall be denied by his guardian of destiny even before the angels of heaven.

165:3.6 (1820.5) "Say what you will about the Son of Man, and it shall be forgiven you; but he who presumes to blaspheme against God shall hardly find forgiveness. When men go so far as knowingly to ascribe the doings of God to the forces of evil, such deliberate rebels will hardly seek forgiveness for their sins.

165:3.7 (1820.6) "And when our enemies bring you before the rulers of the synagogues and before other high authorities, be not concerned about what you should say and be not anxious as to how you should answer their questions, for the spirit that dwells within you shall certainly teach you in that very hour what you should say in honor of the gospel of the kingdom.

165:3.8 (1820.7) "How long will you tarry in the valley of decision? Why do you halt between two opinions? Why should Jew or gentile hesitate to accept the good news that he is a son of the eternal God? How long will it take us to persuade you to enter joyfully into your spiritual inheritance? I came into this world to reveal the Father to you and to lead you to the Father. The first I have done, but the last I may not do without your consent; the Father never compels any man to enter the kingdom. The invitation ever has been and always will be: Whosoever will, let him come and freely partake of the water of life."

165:3.9 (1820.8) When Jesus had finished speaking, many went forth to be baptized by the apostles in the Jordan while he listened to the questions of those who remained.

4. DIVIDING THE INHERITANCE

165:4.1 (1821.1) As the apostles baptized believers, the Master talked with those who tarried. And a certain young man said to him: "Master, my father died leaving much property to me and my brother, but my brother refuses to give me that which is my own. Will you, then, bid my brother divide this inheritance with me?" Jesus

indignat să-l vadă pe acest tânăr materialist aducând discuția la o asemenea chestiune de afaceri, dar a profitat de prilej pentru a comunica noi instrucțiuni. Iisus a zis: „Omule, cine m-a însărcinat să fac împărțeala voastră? De unde ai scos ideea că eu mă ocup de treburile materiale ale acestei lumi?” Apoi întorcându-se către toți cei care îl înconjurau, a zis: „Fiți atenți, și păziți-vă de pofta nemăsurată; viața unui om nu constă în abundența bunurilor pe care le posedă. Puterea averii nu aduce fericire, și bucuria nu provine din bogății. Avere, prin ea însăși, nu este un blestem, dar dragostea de bogății te face foarte adesea să te consacrî atâtea lucruri ale acestei lumi încât sufletul devine orb la atracțiile magnifice ale realităților spirituale ale împărăției lui Dumnezeu pe pământ, și la bucuriile vieții veșnice în ceruri.

”Îngăduiți-mi să vă istorisesc povestea unui om bogat ale cărui pământuri produceau recolte abundente. Când a devenit foarte bogat, el a început să chibzuiască în sinea sa zicând: ‘Ce-am să fac cu toate bunurile mele? Am atât de mult că nu mai am loc unde să-mi depozitez bogățiile.’ După ce a meditat la problema sa, a zis: ‘Iată ce am să fac. Am să-mi dărâm hambarele și am să construiesc altele mai mari, astfel încât voi avea mult loc pentru a-mi păstra recoltele și bunurile. Atunci, voi putea zice sufletului meu: ai o mare avere în rezervă pentru mulți ani; acum așează-te în tihnă; mănă, bea și fii voios, căci ești bogat și bunurile tale sunt și mai abundente.’

”Însă acest bogat era totodată nesimțit. Răspunzând necesităților materiale ale minții sale și ale corpului său, el neglijase să acumuleze comori în ceruri pentru satisfacerea spiritului său și pentru mântuirea sufletului său. Chiar și așa, el nu trebuia să se bucure de plăcerea de a consuma bunurile sale înmagazinate, căci, chiar în seara aceea, sufletul i-a fost cerut înapoi. În noaptea aceea, tâlharii au pătruns casa sa pentru a-l omorî și, după ce prădaseră bunurile sale, au dat foc la ceea ce rămăsese. Cât despre proprietate, pe care hoții n-o puteau lua cu ei, moștenitorii omului bogat s-au bătut între ei pentru ea. Omul acesta îngrămădisese comori pentru el însuși pe pământ, dar nu era bogat în fața lui Dumnezeu.”

Iisus l-a tratat astfel pe tânăr și moștenirea sa, pentru că știa că dificultățile sale proveneau din pofta sa nemăsurată. Chiar dacă nu ar fi fost acesta cazul, Maestrul n-ar fi intervenit, căci el nu se amesteca niciodată în treburile temporare, nici măcar în acelea ale apostolilor săi, și cu atât mai puțin în cele ale discipolilor lui.

Când Iisus și-a încheiat povestea, un alt om s-a ridicat și l-a întrebat: Maestre, eu știu că apostolii și-au vândut posesiunile pământești pentru a te urma, și că au totul în comun, așa cum o fac esenienii. Dar ții tu oare ca și noi, care suntem discipolii tăi, să facem la fel? Este oare un păcat faptul de a poseda o avere cinstită? La întrebarea aceasta, Iisus a răspuns: „Prietene, nu este un păcat să ai o avere cinstită; dar este un păcat să convertești o avere de bunuri materiale în comori susceptibile de a absorbi interesul vostru și de a vă abate afecțiunea voastră de la devoțiunea față de țelurile spirituale ale împărăției. Nu este un păcat să deții posesiuni cinstite pe pământ, cu condiția ca comoara voastră să fie în cer, căci unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră.

was mildly indignant that this material-minded youth should bring up for discussion such a question of business; but he proceeded to use the occasion for the impartation of further instruction. Said Jesus: “Man, who made me a divider over you? Where did you get the idea that I give attention to the material affairs of this world?” And then, turning to all who were about him, he said: “Take heed and keep yourselves free from covetousness; a man’s life consists not in the abundance of the things which he may possess. Happiness comes not from the power of wealth, and joy springs not from riches. Wealth, in itself, is not a curse, but the love of riches many times leads to such devotion to the things of this world that the soul becomes blinded to the beautiful attractions of the spiritual realities of the kingdom of God on earth and to the joys of eternal life in heaven.

165:4.2 (1821.2) “Let me tell you a story of a certain rich man whose ground brought forth plentifully; and when he had become very rich, he began to reason with himself, saying: ‘What shall I do with all my riches? I now have so much that I have no place to store my wealth.’ And when he had meditated on his problem, he said: ‘This I will do; I will pull down my barns and build greater ones, and thus will I have abundant room in which to store my fruits and my goods. Then can I say to my soul, soul, you have much wealth laid up for many years; take now your ease; eat, drink, and be merry, for you are rich and increased in goods.’

165:4.3 (1821.3) “But this rich man was also foolish. In providing for the material requirements of his mind and body, he had failed to lay up treasures in heaven for the satisfaction of the spirit and for the salvation of the soul. And even then he was not to enjoy the pleasure of consuming his hoarded wealth, for that very night was his soul required of him. That night there came the brigands who broke into his house to kill him, and after they had plundered his barns, they burned that which remained. And for the property which escaped the robbers his heirs fell to fighting among themselves. This man laid up treasures for himself on earth, but he was not rich toward God.”

165:4.4 (1821.4) Jesus thus dealt with the young man and his inheritance because he knew that his trouble was covetousness. Even if this had not been the case, the Master would not have interfered, for he never meddled with the temporal affairs of even his apostles, much less his disciples.

165:4.5 (1821.5) When Jesus had finished his story, another man rose up and asked him: “Master, I know that your apostles have sold all their earthly possessions to follow you, and that they have all things in common as do the Essenes, but would you have all of us who are your disciples do likewise? Is it a sin to possess honest wealth?” And Jesus replied to this question: “My friend, it is not a sin to have honorable wealth; but it is a sin if you convert the wealth of material possessions into treasures which may absorb your interests and divert your affections from devotion to the spiritual pursuits of the kingdom. There is no sin in having honest possessions on earth provided your treasure is in heaven, for where your treasure is there will your heart be also. There is a great difference between wealth

Există de asemenea o mare deosebire între averea care conduce la poftă nemăsurată și la egoism, și averea deținută și cheltuită în spiritul gerării de către cei care dispun de o abundență de bunuri ale acestei lumi și contribuie cu atâta generozitate la sprijinirea celor care consacră toate energiile lor lucrării împărăției. Mulți dintre voi, aici prezenți și lipsiți de bani, sunt hrăniți și adăpostiți în satul de corturi vecin pentru că bărbați și femei bogați și mărinimoși au predat, în scopul acesta, fonduri gazdei voastre David Zebedeu.

Dar nu uitați că în ultimă instanță averea nu este durabilă. Dragostea de bogății umbrește prea adesea viziunea spirituală, și chiar o distruge. Nu omiteți să recunoașteți pericolul de a vedea banii devenind stăpânul vostru, iar nu servitorul vostru.”

Iisus n-a propovăduit și n-a aprobat niciodată necupătarea, trândăvia, nepăsarea în asigurarea familiei sale cu necesarul pe planul material, sau faptul de a depinde de pomeni. În schimb, el a propovăduit că treburile materiale și temporale trebuie să fie subordonate bunăstării sufletului și progresului naturii spirituale în împărăția cerurilor.

După aceea, în timp ce mulțimea cobora către fluviu pentru a asista la botezuri, primul interlocutor a revenit pentru a sta de vorbă între patru ochi cu Iisus, despre moștenirea sa, căci el socotea că Iisus îl tratase cu asprime. După ce l-a ascultat din nou, Maestrul i-a zis: „Fiule, de ce lași să-ți scape prilejul de a te hrăni cu pâinea vieții într-o zi ca aceasta, și te abandonezi tendinței tale către poftă nemăsurată? Tu nu știi că legile succesorale iudaice vor fi aplicate cu justete dacă mergi cu plângerea ta la tribunalul sinagogii? Nu vezi că munca mea constă în a mă asigura că tu cunoști ceea ce țin de moștenirea ta celestă? N-ai citit tu în Scripturi: ‘Cel care devine bogat prin exces de precauție și de zgârcenie își primește răsplata?’ El a zis: Am găsit tihna, și acum voi putea mânca mereu din bunurile mele, dar el nu știe ce va aduce timpul, și nici că va trebui să lase aceste lucruri altora când va muri. Și n-ai citit oare porunca: ‘Nu te lăcomi?’ Și de asemenea: ‘Ei au mâncat și s-au săturat, și s-au îngrășat și după aceea s-au întors către alți dumnezei.’ Ai citit în Psalmi că Domnul îi detestă pe cei hrăpăreți, și că ‘puținul pe care-l posedă un om just valorează mai mult decât bogățiile multor oameni șireți.’ ‘Dacă averea ta sporește, nu-i atașa și inima ta.’ Ai citit pasajul în care Ieremia a zis: ‘Bogatul să nu se slăvească în bogățiile sale.’ Ezechiel a exprimat adevărul zicând: ‘Cu gura lor, ei dau semne de dragoste, dar inima lor este atașată de câștigurile lor egoiste.’

Iisus i-a cerut tânărului să plece zicându-i: „Fiule, ce profit vei avea câștigând lumea întreagă dacă îți pierzi sufletul?”

Un alt om ce stătea pe aproape a întrebat cum vor fi tratați cei bogați în ziua judecării, și Iisus a răspuns: „Eu n-am venit să judec nici pe bogați, nici pe săraci; viețile pe care le vor trăi oamenii sunt ceea ce îi va judeca pe toți. Cât despre restul ce țin de judecarea celor bogați, orice persoană care a dobândit o mare avere va trebui să răspundă la cel puțin următoarele trei întrebări:

”1. Câtă avere ai strâns?

”2. Cum ai dobândit-o?

which leads to covetousness and selfishness and that which is held and dispensed in the spirit of stewardship by those who have an abundance of this world's goods, and who so bountifully contribute to the support of those who devote all their energies to the work of the kingdom. Many of you who are here and without money are fed and lodged in yonder tented city because liberal men and women of means have given funds to your host, David Zebedee, for such purposes.

165:4.6 (1822.1) “But never forget that, after all, wealth is unenduring. The love of riches all too often obscures and even destroys the spiritual vision. Fail not to recognize the danger of wealth's becoming, not your servant, but your master.”

165:4.7 (1822.2) Jesus did not teach nor countenance improvidence, idleness, indifference to providing the physical necessities for one's family, or dependence upon alms. But he did teach that the material and temporal must be subordinated to the welfare of the soul and the progress of the spiritual nature in the kingdom of heaven.

165:4.8 (1822.3) Then, as the people went down by the river to witness the baptizing, the first man came privately to Jesus about his inheritance inasmuch as he thought Jesus had dealt harshly with him; and when the Master had again heard him, he replied: “My son, why do you miss the opportunity to feed upon the bread of life on a day like this in order to indulge your covetous disposition? Do you not know that the Jewish laws of inheritance will be justly administered if you will go with your complaint to the court of the synagogue? Can you not see that my work has to do with making sure that you know about your heavenly inheritance? Have you not read the Scripture: ‘There is he who waxes rich by his wariness and much pinching, and this is the portion of his reward: Whereas he says, I have found rest and now shall be able to eat continually of my goods, yet he knows not what time shall bring upon him, and also that he must leave all these things to others when he dies.’ Have you not read the commandment: ‘You shall not covet.’ And again, ‘They have eaten and filled themselves and waxed fat, and then did they turn to other gods.’ Have you read in the Psalms that ‘the Lord abhors the covetous,’ and that ‘the little a righteous man has is better than the riches of many wicked.’ ‘If riches increase, set not your heart upon them.’ Have you read where Jeremiah said, ‘Let not the rich man glory in his riches’; and Ezekiel spoke truth when he said, ‘With their mouths they make a show of love, but their hearts are set upon their own selfish gain.’”

165:4.9 (1822.4) Jesus sent the young man away, saying to him, “My son, what shall it profit you if you gain the whole world and lose your own soul?”

165:4.10 (1822.5) To another standing near by who asked Jesus how the wealthy would stand in the day of judgment, he replied: “I have come to judge neither the rich nor the poor, but the lives men live will sit in judgment on all. Whatever else may concern the wealthy in the judgment, at least three questions must be answered by all who acquire great wealth, and these questions are:

165:4.11 (1822.6) “1. How much wealth did you accumulate?

165:4.12 (1822.7) “2. How did you get this wealth?

"3. Cum te-ai folosit de ea?"

După aceea, Iisus s-a retras în cortul său pentru a se odihni acolo un moment înainte de masa de seară. Când apostolii au terminat cu botezul, au venit și ei și ar fi vrut să stea de vorbă cu el despre bogățiile de pe pământ și despre comoara din cer, dar Maestrul dormea.

5. CONVORBIRILE APOSTOLILOR DESPRE BOGĂȚIE

În seara aceea după cină, când Iisus și cei doisprezece apostoli s-au reunit pentru convorbirea lor zilnică, Andrei a întrebat: „Maestre, în vreme ce noi îți botezăm pe credincioși, tu ai vorbit mult timp mulțimii rămasă, iar noi n-am auzit ce ai spus. N-ai vrea să repeți pentru binele nostru?” Ca răspuns la cererea lui Andrei, Iisus a zis:

"Da, Andrei, am să vă vorbesc despre aceste chestiuni legate de avere și despre mijloacele de trai, dar ceea ce vă voi zice, vouă apostolilor mei, va trebui să se deosebească întrucâtva de cuvintele adresate discipolilor și mulțimii; într-adevăr, voi ați părăsit totul, nu numai pentru a mă urma, ci și pentru a primi hirotonisirea de ambasadori ai împărăției. Aveți deja mai mulți ani de experiență și știți că Tatăl, al cărui regat îl proclamați, nu vă va abandona. Voi v-ați consacrat viața slujirii împărăției; deci, nu vă neliniștiți și nu vă îngrijorați din cauza lucrurilor vieții temporale, pentru ceea ce mâncați, nici măcar pentru corpul vostru și pentru veșmintele pe care le purtați. Bunăstarea sufletului valorează mai mult decât mâncarea și băutura; progresul în spirit transcende cu mult nevoia de haine. Dacă sunteți înclinați să puneți la îndoială siguranța pâinii voastre zilnice, gândiți-vă la corbi; ei nici nu seamănă, nici nu culeg; ei n-au nici magazine, nici hambare, și totuși Tatăl procură hrană tuturor acelor dintre ei care o caută. Cu cât valorati voi mai mult decât o mulțime de păsări! În plus, toată frământarea voastră sau îndoielele care vă rod nu pot face nimic pentru a vă satisface nevoile voastre materiale. Care dintre voi, prin neliniștea sa, poate adăuga un lat de-o palmă la statura lui sau o zi vieții sale? Din moment ce aceste chestiuni nu depind de voi, de ce vă gândiți cu îngrijorare la aceste probleme?

"Gândiți-vă la crini și la cum cresc ei; ei nici nu se trudesă nici nu torc, și cu toate astea vă zic că, în toată gloria sa, Solomon însuși n-a fost înveșmântat ca unul dintre ei. Dacă Dumnezeu îmbracă astfel buruiana câmpului, care azi este vie și mâine va fi tăiată și azvârlită în foc, cu cât mai mult vă va îmbrăca pe voi, ambasadorii împărăției celeste. Oameni cu puțină credință! Când vă veți consacra din toată inima proclamării evangheliei împărăției, voi nu va mai trebui să aveți gânduri de îndoială în legătură cu subzistența persoanelor voastre și a familiilor pe care le-ați părăsit. Dacă vă dăruiați cu adevărat viața evangheliei, voi veți trăi prin evanghelie. Dacă sunteți numai niște ucenici credincioși, trebuie să vă câștigați propriul vostru trai și să contribuiți la întreținerea tuturor celor care propovăduiesc, predică și vindecă. Dacă vă neliniștiți cu privire la hrana voastră și la băutura voastră, prin ce vă deosebiți voi de națiunile lumii care caută aceste necesități cu atâta sârguință? Consacrați-vă muncii

165:4.13 (1822.8) "3. How did you use your wealth?"

165:4.14 (1822.9) Then Jesus went into his tent to rest for a while before the evening meal. When the apostles had finished with the baptizing, they came also and would have talked with him about wealth on earth and treasure in heaven, but he was asleep.

5. TALKS TO THE APOSTLES ON WEALTH

165:5.1 (1823.1) That evening after supper, when Jesus and the twelve gathered together for their daily conference, Andrew asked: "Master, while we were baptizing the believers, you spoke many words to the lingering multitude which we did not hear. Would you be willing to repeat these words for our benefit?" And in response to Andrew's request, Jesus said:

165:5.2 (1823.2) "Yes, Andrew, I will speak to you about these matters of wealth and self-support, but my words to you, the apostles, must be somewhat different from those spoken to the disciples and the multitude since you have forsaken everything, not only to follow me, but to be ordained as ambassadors of the kingdom. Already have you had several years' experience, and you know that the Father whose kingdom you proclaim will not forsake you. You have dedicated your lives to the ministry of the kingdom; therefore be not anxious or worried about the things of the temporal life, what you shall eat, nor yet for your body, what you shall wear. The welfare of the soul is more than food and drink; the progress in the spirit is far above the need of raiment. When you are tempted to doubt the sureness of your bread, consider the ravens; they sow not neither reap, they have no storehouses or barns, and yet the Father provides food for every one of them that seeks it. And of how much more value are you than many birds! Besides, all of your anxiety or fretting doubts can do nothing to supply your material needs. Which of you by anxiety can add a handbreadth to your stature or a day to your life? Since such matters are not in your hands, why do you give anxious thought to any of these problems?

165:5.3 (1823.3) "Consider the lilies, how they grow; they toil not, neither do they spin; yet I say to you, even Solomon in all his glory was not arrayed like one of these. If God so clothes the grass of the field, which is alive today and tomorrow is cut down and cast into the fire, how much more shall he clothe you, the ambassadors of the heavenly kingdom. O you of little faith! When you wholeheartedly devote yourselves to the proclamation of the gospel of the kingdom, you should not be of doubtful minds concerning the support of yourselves or the families you have forsaken. If you give your lives truly to the gospel, you shall live by the gospel. If you are only believing disciples, you must earn your own bread and contribute to the sustenance of all who teach and preach and heal. If you are anxious about your bread and water, wherein are you different from the nations of the world who so diligently seek such necessities? Devote yourselves to your work, believing that both the Father and I know that you have need of all these things.

voastre cu convingerea că Tatăl meu și cu mine, știm amândoi că aveți nevoie de aceste lucruri. Îngăduiți-mi să vă asigur, o dată pentru totdeauna că, dacă vă dedicați viața lucrării împărăției, toate nevoile voastre reale vor fi satisfăcute. Căutați lucrul mai mare, și veți găsi că cele mai mici sunt conținute în el; cereți lucrurile celeste, și lucrurile pământești vor fi incluse în ele. Umbra este sigur că urmează substanța.

"Voi nu sunteți decât un grup mic, dar, dacă aveți credință, dacă frica nu vă face să vă poticniți, eu vă declar că marea plăcere a Tatălui meu este de a vă da această împărăție. Voi v-ați strâns comorile în locul unde pungile nu se învechesc, unde nici un hoț nu vă poate despuia, unde nici o molie nu poate distruge. Așa cum am zis și poporului, acolo unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră.

Dar în lucrarea care tocmai ne așteaptă, și în aceea care veți rămâne ca s-o îndepliniți după reîntoarcerea mea alături de Tatăl meu, voi veți fi puși la grea încercare. Trebuie să fiți cu toții în gardă contra fricii și a îndoielilor. Fiecare dintre voi să-și încingă șalele mental și să-și țină lampa aprinsă. Conduceți-vă ca și oamenii care veghează așteptând ca stăpânul lor să revină de la petrecerea căsătoriei, astfel încât în clipa în care va veni și va bate, veți putea repede să-i deschideți. Stăpânul îi va binecuvânta pe acești servitori vigilenți pe care îi va găsi fideli la această mare ocazie. Stăpânul le va cere atunci să se așeze, în timp ce el însuși îi va servi. În adevăr, în adevăr, vă zic, o criză este iminentă, în viața voastră; vă revine să vegheați și să fiți gata.

Voi înțelegeți bine că nici un om nu ar lăsa pe un hoț să pătrundă cu forța în casa sa dacă ar cunoaște ora la care ar trebui să vină hoțul. Vegheați deci și asupra voastră, căci, la ora la care veți bănuți cel mai puțin, și într-un fel în care nu vi-l închipuiți, Fiul Omului va pleca de aici."

Cei doisprezece au rămas așezați, câteva minute în tăcere. Ei auziseră deja mai înainte unele dintre aceste avertismente, dar niciodată în cadrul în care Iisus tocmai li-l prezenta.

6. RĂSPUNSUL LA ÎNTREBAREA LUI PETRU

În timp ce ședeau gânditori, Simon Petru a întrebat: „Povestești tu parabola asta pentru noi, apostolii tăi, sau este destinată tuturor discipolilor?” Iisus a răspuns:

"În ceasul încercării, sufletul omului este revelat; încercarea dovedește ceea ce este realmente în inima sa. Când un servitor este încercat și calificat, atunci stăpânul casei îl poate pune peste gospodăria sa și să lase în seama acestui intendent grija de a veghea la hrănirea și la nevoile copiilor săi. Tot așa, voi știți în curând cui pot eu încredința bunăstarea copiilor mei după reîntoarcerea mea la Tatăl meu. Așa cum stăpânul casei va încredința, servitorului fidel și încercat, treburile familiei sale, și eu, la fel, voi înălța, în treburile împărăției mele, pe aceia care vor suporta încercările din ceasul acesta.

"Însă, dacă servitorul este indolent și începe să zică în inima sa 'stăpânul meu își întârzie înapoierea', dacă începe să se poarte urât cu ceilalți servitori, și să

Let me assure you, once and for all, that, if you dedicate your lives to the work of the kingdom, all your real needs shall be supplied. Seek the greater thing, and the lesser will be found therein; ask for the heavenly, and the earthly shall be included. The shadow is certain to follow the substance.

165:5.4 (1823.4) "You are only a small group, but if you have faith, if you will not stumble in fear, I declare that it is my Father's good pleasure to give you this kingdom. You have laid up your treasures where the purse waxes not old, where no thief can despoil, and where no moth can destroy. And as I told the people, where your treasure is, there will your heart be also.

165:5.5 (1824.1) "But in the work which is just ahead of us, and in that which remains for you after I go to the Father, you will be grievously tried. You must all be on your watch against fear and doubts. Every one of you, gird up the loins of your minds and let your lamps be kept burning. Keep yourselves like men who are watching for their master to return from the marriage feast so that, when he comes and knocks, you may quickly open to him. Such watchful servants are blessed by the master who finds them faithful at such a great moment. Then will the master make his servants sit down while he himself serves them. Verily, verily, I say to you that a crisis is just ahead in your lives, and it behooves you to watch and be ready.

165:5.6 (1824.2) "You well understand that no man would suffer his house to be broken into if he knew what hour the thief was to come. Be you also on watch for yourselves, for in an hour that you least suspect and in a manner you think not, shall the Son of Man depart."

165:5.7 (1824.3) For some minutes the twelve sat in silence. Some of these warnings they had heard before but not in the setting presented to them at this time.

6. ANSWER TO PETER'S QUESTION

165:6.1 (1824.4) As they sat thinking, Simon Peter asked: "Do you speak this parable to us, your apostles, or is it for all the disciples?" And Jesus answered:

165:6.2 (1824.5) "In the time of testing, a man's soul is revealed; trial discloses what really is in the heart. When the servant is tested and proved, then may the lord of the house set such a servant over his household and safely trust this faithful steward to see that his children are fed and nurtured. Likewise, will I soon know who can be trusted with the welfare of my children when I shall have returned to the Father. As the lord of the household shall set the true and tried servant over the affairs of his family, so will I exalt those who endure the trials of this hour in the affairs of my kingdom.

165:6.3 (1824.6) "But if the servant is slothful and begins to say in his heart, 'My master delays his coming,' and begins to mistreat his fellow servants and to eat and

mănânce și să bea cu bețivii, atunci, stăpânul va sosi într-un moment în care servitorul nu se va aștepta, și găsindu-l infidel, îl va izgoni în dizgrație. Veți face bine să vă pregătiți pentru ziua când veți fi vizitați pe loc și pe neașteptate. Amintiți-vă că mult v-a fost dat. Vă va fi deci mult cerut. Niște teribile încercări sunt iminente pentru voi. Trebuie să trec printr-un botez și rămân de veghe până ce este îndeplinit. Voi predicați pacea pe pământ, dar misiunea mea aduce pace în treburile materiale ale oamenilor - cel puțin nu înainte de o anumită vreme. Dacă doi membri ai unei familii cred în mine și alți trei resping evanghelia, nu va rezulta din asta decât divizare. Prieteni, părinți și persoane dragi sunt nevoite să se ridice unii contra altora din cauza evangheliei pe care v-o predic eu. Este adevărat că fiecare credincios se va bucura în inima sa de o mare pace durabilă, dar pacea pe pământ nu va veni înainte ca toți oamenii să fie pregătiți să creadă și să intre în glorioasa lor moștenire de filiație cu Dumnezeu. În ciuda acestui lucru, mergeți, în lumea largă, ca să proclamați această evanghelie tuturor națiunilor, fiecărui bărbat, fiecărei femei și fiecărui copil.”

Astfel s-a încheiat o zi de sabbat activă și foarte plină. În dimineața zilei următoare Iisus și cei doisprezece s-au dus în cetățile din nordul Peree pentru a vorbi cu cei șaptezeci care lucrau în aceste regiuni sub supravegherea lui Abner.

drink with the drunken, then the lord of that servant will come at a time when he looks not for him and, finding him unfaithful, will cast him out in disgrace. Therefore you do well to prepare yourselves for that day when you will be visited suddenly and in an unexpected manner. Remember, much has been given to you; therefore will much be required of you. Fiery trials are drawing near you. I have a baptism to be baptized with, and I am on watch until this is accomplished. You preach peace on earth, but my mission will not bring peace in the material affairs of men — not for a time, at least. Division can only be the result where two members of a family believe in me and three members reject this gospel. Friends, relatives, and loved ones are destined to be set against each other by the gospel you preach. True, each of these believers shall have great and lasting peace in his own heart, but peace on earth will not come until all are willing to believe and enter into their glorious inheritance of sonship with God. Nevertheless, go into all the world proclaiming this gospel to all nations, to every man, woman, and child.”

165:6.4 (1824.7) And this was the end of a full and busy Sabbath day. On the morrow Jesus and the twelve went into the cities of northern Perea to visit with the seventy, who were working in these regions under Abner's supervision.

Capitolul 166. Ultimul turneu în Pereea de nord

⇨ 165

CARTEA URANTIA

167 ⇨

PARTE IV. VIAȚA ȘI ÎNVĂȚĂTURILE LUI IISUS

CAPITOLUL 166

ULTIMUL TURNEU ÎN PEREEA DE NORD

Secțiuni

Introduction

1. Fariseii la Ragara
2. Cei zece leproși
3. Predica din Geresa
4. O lecție despre accidente
5. Congregația de la Filadelfia

Introduction

DE PE 11 până pe 20 februarie, Iisus și cei doisprezece au făcut un tur, în Pereea de nord, în toate orașele în care activau asociații lui Abner și femeile corpului evanghelic, ei au aflat că acești mesageri ai evangheliei se descurcau bine, și Iisus a atras, în repetate rânduri, atenția apostolilor asupra faptului că se putea răspândi evanghelia împărăției fără acompaniamentul miracolelor sau al minunilor.

Toată această misiune de trei luni în Pereea a fost îndeplinită cu succes și cu doar puțin ajutor din partea celor doisprezece apostoli. Din momentul acela, evanghelia a reflectat mai mult învățăturile lui Iisus decât personalitatea sa. Dar discipolii lui n-au urmat mult timp instrucțiunile sale; de fapt, la puțină vreme după moartea și reînvierea lui Iisus, ei s-au îndepărtat de învățăturile lui și au început să construiască Biserica primitivă în jurul conceptelor miraculoase și ale amintirilor preamărite ale personalității sale atât divine, cât și umane.

1. FARISEII LA RAGARA

Pe 18 februarie, în ziua de sabbat, Iisus se afla în Ragaba, unde trăia un fariseu bogat pe nume Nataniel. Un mare număr de alți farisei îl urmau pe Iisus și pe cei doisprezece în turneul din țară. Nataniel a pregătit deci, pentru această dimineață de sabbat, un mic dejun pentru toți, vreo douăzeci de persoane, și l-a invitat pe Iisus ca gazdă de onoare.

În momentul în care Iisus a sosit la acest mic dejun, marea parte a fariseilor, precum și doi sau trei

PAPER 166

LAST VISIT TO NORTHERN PEREA

SECTIONS

Introduction

1. The Pharisees at Ragaba
2. The Ten Lepers
3. The Sermon at Gerasa
4. Teaching about Accidents
5. The Congregation at Philadelphia

INTRODUCTION

^{166:0.1 (1825.1)} FROM February 11 to 20, Jesus and the twelve made a tour of all the cities and villages of northern Perea where the associates of Abner and the members of the women's corps were working. They found these messengers of the gospel meeting with success, and Jesus repeatedly called the attention of his apostles to the fact that the gospel of the kingdom could spread without the accompaniment of miracles and wonders.

^{166:0.2 (1825.2)} This entire mission of three months in Perea was successfully carried on with little help from the twelve apostles, and the gospel from this time on reflected, not so much Jesus' personality, as his *teachings*. But his followers did not long follow his instructions, for soon after Jesus' death and resurrection they departed from his teachings and began to build the early church around the miraculous concepts and the glorified memories of his divine-human personality.

1. THE PHARISEES AT RAGABA

^{166:1.1 (1825.3)} On Sabbath, February 18, Jesus was at Ragaba, where there lived a wealthy Pharisee named Nathaniel; and since quite a number of his fellow Pharisees were following Jesus and the twelve around the country, he made a breakfast on this Sabbath morning for all of them, about twenty in number, and invited Jesus as the guest of honor.

^{166:1.2 (1825.4)} By the time Jesus arrived at this breakfast, most of the Pharisees, with two or three lawyers, were

juriști, erau deja acolo, așezați la masă. Maestrul a luat îndată loc la stânga lui Nataniel fără a trece pe la vasele de apă pentru a se spăla pe mâini. Mulți dintre farisei, și mai ales aceia care erau în favoarea învățăturilor lui Iisus, știau că el își spăla mâinile numai din rațiuni de igienă și că detesta aceste rituri pur ceremoniale; ei n-au fost deci surprinși să-l vadă așezându-se direct la masă fără a se fi spălat de două ori pe mâini. Dar Nataniel a fost șocat de faptul că Maestrul nu se conformase strictelor exigențe ale practicilor fariseice. De altfel Iisus nu-și spăla mâinile, așa cum o făceau fariseii, nici la sfârșitul fiecărei serviri a unui nou fel de mâncare, nici la sfârșitul mesei.

După ce Nataniel șușotise îndelung cu un fariseu necuviincios așezat în dreapta sa, și după ce invitații așezați în fața Maestrului au ridicat, de mai multe ori, sprâncenele în semn de dezaprobare și au strâmbat din buze cu sarcasm, Iisus a sfârșit prin a spune: „Credeam că mă invitaserăți în casa asta pentru a rupe pâinea cu voi, și poate pentru a-mi pune întrebări privitoare la proclamarea unei noi evanghelii a împărăției lui Dumnezeu. Dar eu văd că m-ați adus aici pentru a asista la o etalare de devoțiune ceremonială față de fariseismul vostru. Acum că ați făcut-o, ce aveți să-i oferiți invitatului vostru de onoare cu această ocazie?”

După ce Maestrul a vorbit astfel, ei și-au coborât ochii privind masa și nemaizicând nimic. Neluând nimeni cuvântul, Iisus a continuat: „Mulți dintre voi fariseii prezenți sunteți aici cu mine ca prieteni, și unii sunt chiar și discipolii mei, dar majoritatea fariseilor persistă să refuze să vadă lumina și să recunoască adevărul, chiar și când lucrarea evangheliei le este prezentată cu mare putere. Cu ce grijă curățați exteriorul cupelor și al farfuriilor, în vreme ce recipientele de hrană spirituală sunt murdare și pătate! Voi aveți grijă să vă dați o înfățișare pioasă și sfântă înaintea poporului, dar interiorul sufletului vă este plin de fariseism, de lăcomie, de pretenții și de tot felul de perversități spirituale. Conducătorii voștri îndrăznesc până și să completeze și să facă planuri pentru asasinarea Fiului Omului. Nesocotiților, nu înțelegeți oare că Dumnezeul din cer privește motivele lăuntrice ale sufletului vostru precum și simulacrele voastre exterioare și pioasele voastre profesii de credință? Să nu credeți că dând de pomană și plătind dijma veți fi curățați de injustiția voastră și capabili de a vă prezenta curați în fața Judecătorului tuturor oamenilor. Nenorocire vouă, fariseilor, care ați persistat să respingeți lumina vieții! Plătiți cu meticulozitate dijma și faceți pomeni cu ostentație, dar nesocotiți cu bună știință chemarea lui Dumnezeu și respingeți revelația iubirii lui. Aveți dreptate să acordați atenție îndatoririlor voastre minore, dar nu trebuie să fi neglijat aceste exigențe majore. Nenorocire tuturor celor care fug de justiție, disprețuiesc îndurarea, și resping adevărul! Nenorocire tuturor celor care nu iau în seamă revelația Tatălui, în timp ce caută locurile de onoare în sinagogă și doresc cu ardoare ploconilele măgulitoare de prin piețe!”

În timp ce Iisus era pe punctul de a se ridica ca să plece, unul dintre legiștii așezați la masă l-au întrebat: „Maestre, într-unele dintre declarațiile tale, tu ne faci propoziții și nouă. Oare nu este nimic bun la scribi, la farisei și la oamenii legii?” Iisus s-a ridicat și i-a răspuns juristului: „Ca și fariseii, vouă vă place să ocupați primele locuri la ospete și să purtați robe lungi, în vreme

already there and seated at the table. The Master immediately took his seat at the left of Nathaniel without going to the water basins to wash his hands. Many of the Pharisees, especially those favorable to Jesus' teachings, knew that he washed his hands only for purposes of cleanliness, that he abhorred these purely ceremonial performances; so they were not surprised at his coming directly to the table without having twice washed his hands. But Nathaniel was shocked by this failure of the Master to comply with the strict requirements of Pharisaic practice. Neither did Jesus wash his hands, as did the Pharisees, after each course of food nor at the end of the meal.

166:1.3 (1825.5) After considerable whispering between Nathaniel and an unfriendly Pharisee on his right and after much lifting of eyebrows and sneering curling of lips by those who sat opposite the Master, Jesus finally said: "I had thought that you invited me to this house to break bread with you and perchance to inquire of me concerning the proclamation of the new gospel of the kingdom of God; but I perceive that you have brought me here to witness an exhibition of ceremonial devotion to your own self-righteousness. That service you have now done me; what next will you honor me with as your guest on this occasion?"

166:1.4 (1826.1) When the Master had thus spoken, they cast their eyes upon the table and remained silent. And since no one spoke, Jesus continued: "Many of you Pharisees are here with me as friends, some are even my disciples, but the majority of the Pharisees are persistent in their refusal to see the light and acknowledge the truth, even when the work of the gospel is brought before them in great power. How carefully you cleanse the outside of the cups and the platters while the spiritual-food vessels are filthy and polluted! You make sure to present a pious and holy appearance to the people, but your inner souls are filled with self-righteousness, covetousness, extortion, and all manner of spiritual wickedness. Your leaders even dare to plot and plan the murder of the Son of Man. Do not you foolish men understand that the God of heaven looks at the inner motives of the soul as well as on your outer pretenses and your pious professions? Think not that the giving of alms and the paying of tithes will cleanse you from unrighteousness and enable you to stand clean in the presence of the Judge of all men. Woe upon you Pharisees who have persisted in rejecting the light of life! You are meticulous in tithing and ostentatious in almsgiving, but you knowingly spurn the visitation of God and reject the revelation of his love. Though it is all right for you to give attention to these minor duties, you should not have left these weightier requirements undone. Woe upon all who shun justice, spurn mercy, and reject truth! Woe upon all those who despise the revelation of the Father while they seek the chief seats in the synagogue and crave flattering salutations in the market places!"

166:1.5 (1826.2) When Jesus would have risen to depart, one of the lawyers who was at the table, addressing him, said: "But, Master, in some of your statements you reproach us also. Is there nothing good in the scribes, the Pharisees, or the lawyers?" And Jesus, standing, replied to the lawyer: "You, like the Pharisees, delight in the first places at the feasts and in wearing long robes

ce puneți pe umerii oamenilor poveri grele, care se ostenesc purtându-le. Și când sufletele oamenilor se clatină sub aceste poveri grele, voi nu ridicați nici măcar un deget să le ridicați. Nenorocire vouă, care găsiți cele mai mari desfătări ale voastre în clădire de morminte pentru profeții pe care părinții voștri i-au omorât! Consimțământul vostru la faptele părinților voștri este făcut manifest, în sensul că voi plănuți acum să-i omorâți pe cei care vin, astăzi, ca să facă aceleași lucruri ca și profeții la vremea lor. Să proclame dreptatea lui Dumnezeu și să reveleze îndurarea Tatălui ceresc. Dar, dintre toate generațiile trecute, acestei generații depravate și fariseice i se va cere înapoi sângele profeților și al apostolilor. Nenorocire vouă tuturor, juriști care ați luat cheia cunoașterii oamenilor de rând! Voi înșivă refuzați să intrați pe calea adevărului și, în același timp, ați vrea să le puneți piedică celor care caută să intre acolo. Dar nu puteți închide în felul acesta porțile împărăției cerurilor; noi le-am deschis tuturor celor care au atâtă credință cât să pată intra. Aceste porți ale îndurării nu vor fi închise de prejudecățile și de aroganța falșilor învățători și a păstorilor necinstiți care seamănă cu mormintele albe; în exterior ele par magnifice, dar în interior sunt pline de oseminte și de tot felul de impurități spirituale.”

Când Iisus a terminat de vorbit la masa lui Nataniel, el a ieșit din casă fără a fi gustat din mâncare. Dintre fariseii care auziseră cuvintele acestea, unii au crezut în învățătura sa și au intrat în împărăție, dar cei mai mulți dintre ei au stăruit pe calea întinericului, devenind cu atât mai hotărâți să-l pândescă pentru a surprinde cuvintele sale susceptibile să servească la arestarea și judecarea lui de sinedriul din Ierusalim.

Nu erau decât trei lucruri cărora fariseii le acordau o atenție deosebită:

1. Sa aplice cu strictețe dijma.
2. Să respecte cu scrupulozitate regulile de purificare.
3. Să evite să se asocieze cu toți cei care nu erau farisei.

În momentul acesta, Iisus căuta să scoată la iveală sterilitatea spirituală a primelor două practici. Cât despre remarcile menite să îi mustre pe farisei pentru refuzul lor de a întreține relații sociale cu cei care nu erau farisei, el le-a rezervat pentru o altă ocazie în care v-a cina din nou cu mulți dintre acești aceiași comeseni.

2. CEI ZECE LEPROȘI

În ziua următoare, Iisus s-a dus cu cei doisprezece la Amatus, lângă granița cu Samara. Apropiindu-se de oraș, ei au întâlnit un grup de zece leproși care ședeau în vecinătate, și din care unul era samaritan, iar ceilalți nouă, iudei. În mod obișnuit, acești iudei s-ar fi abținut de la orice asociere sau de la orice contact cu acest samaritan, dar durerea lor comună era mai mult decât suficientă pentru a triumfa asupra tuturor prejudecăților religioase. Ei auziseră vorbindu-se mult despre Iisus și de primele sale vindecări miraculoase; în plus, cei șaptezeci căpătaseră obiceiul de a anunța momentul probabil al sosirii lui Iisus atunci când Maestrul făcea vreun tur

while you put heavy burdens, grievous to be borne, on men's shoulders. And when the souls of men stagger under these heavy burdens, you will not so much as lift with one of your fingers. Woe upon you who take your greatest delight in building tombs for the prophets your fathers killed! And that you consent to what your fathers did is made manifest when you now plan to kill those who come in this day doing what the prophets did in their day — proclaiming the righteousness of God and revealing the mercy of the heavenly Father. But of all the generations that are past, the blood of the prophets and the apostles shall be required of this perverse and self-righteous generation. Woe upon all of you lawyers who have taken away the key of knowledge from the common people! You yourselves refuse to enter into the way of truth, and at the same time you would hinder all others who seek to enter therein. But you cannot thus shut up the doors of the kingdom of heaven; these we have opened to all who have the faith to enter, and these portals of mercy shall not be closed by the prejudice and arrogance of false teachers and untrue shepherds who are like whited sepulchres which, while outwardly they appear beautiful, are inwardly full of dead men's bones and all manner of spiritual uncleanness.”

^{166:1.6 (1826.3)} And when Jesus had finished speaking at Nathaniel's table, he went out of the house without partaking of food. And of the Pharisees who heard these words, some became believers in his teaching and entered into the kingdom, but the larger number persisted in the way of darkness, becoming all the more determined to lie in wait for him that they might catch some of his words which could be used to bring him to trial and judgment before the Sanhedrin at Jerusalem.

^{166:1.7 (1827.1)} There were just three things to which the Pharisees paid particular attention:

^{166:1.8 (1827.2)} 1. The practice of strict tithing.

^{166:1.9 (1827.3)} 2. Scrupulous observance of the laws of purification.

^{166:1.10 (1827.4)} 3. Avoidance of association with all non-Pharisees.

^{166:1.11 (1827.5)} At this time Jesus sought to expose the spiritual barrenness of the first two practices, while he reserved his remarks designed to rebuke the Pharisees' refusal to engage in social intercourse with non-Pharisees for another and subsequent occasion when he would again be dining with many of these same men.

2. THE TEN LEPERS

^{166:2.1 (1827.6)} The next day Jesus went with the twelve over to Amathus, near the border of Samaria, and as they approached the city, they encountered a group of ten lepers who sojourned near this place. Nine of this group were Jews, one a Samaritan. Ordinarily these Jews would have refrained from all association or contact with this Samaritan, but their common affliction was more than enough to overcome all religious prejudice. They had heard much of Jesus and his earlier miracles of healing, and since the seventy made a practice of announcing the time of Jesus' expected arrival when the Master was out with the twelve on these tours, the ten lepers had been made aware that

împreună cu cei doisprezece. Cei zece leproși fuseseră deci informați că era de așteptat ca Maestrul să apară prin vecinătate pe la ora aceea; prin urmare, ei se postaseră acolo, în suburbiile orașului, cu speranța de a atrage atenția sa și de a cere să fie tămăduiți. Când leproșii l-au văzut pe Iisus sosind, ei n-au îndrăznit să se apropie de el și au rămas la distanță strigând: „Maestre, ai milă de noi. Curăță-ne de răul nostru. Vindecă-ne așa cum ai mai vindecat și pe alții.”

Iisus tocmai explicase celor doisprezece pentru ce gentiliile din Perea și iudeii cei mai puțin ortodocși erau mai dispuși decât iudeii din Iudeea (mai ortodocși și mai legați de tradiție) să creadă în evanghelia predicată de cei șaptezeci. Ei atrăseseră atenția asupra faptului că mesajul lor fusese mai ușor primit de gentili, și chiar și de samariteni. Dar cei doisprezece apostoli nu erau încă pregătiți să nutrească sentimente de prietenie față de samariteni, disprețuiri din vremuri atât de îndepărtate.

În consecință, când Simon Zelotul l-a remarcat pe samaritean printre leproși, l-a îndemnat pe Maestru să-și continue neabătut drumul său către oraș, fără a pierde nici măcar o clipă ca să se salute cu ei. Iisus i-a zis lui Simon: „Dar dacă samariteanul îl iubește pe Dumnezeu tot atâta cât iudeii? Putem noi să-i judecăm noi pe semenii noștri? Cine poate spune? Dacă îl vom face sănătoși pe acești zece oameni, poate că samariteanul se va arăta chiar mai recunoscător decât iudeii. Ești tu încredințat de părerea ta, Simone?” Și Simon răspunse iute: „Dacă îl vei tămădui, vei afla neîntârziat aceasta.” Iisus a replicat: „Așa să fie Simon, tu vei cunoaște curând adevărul despre recunoștința oamenilor și despre dragostea milostivă a lui Dumnezeu.”

Iisus s-a apropiat de leproși și a zis: „De vreți să fiți vindecați, mergeți numaidecât să vă arătați preoților după cum a prescris legea lui Moise.” Și, pe când mergeau într-acolo, au fost vindecați. Văzând că fusese vindecat, samariteanul s-a întors înapoi la Iisus și s-a pornit să-l slăvească pe Dumnezeu cu voce tare. Când l-a găsit pe Maestru, a căzut în genunchi la picioarele sale și i-a adus mulțumiri pentru purificarea lui. Ceilalți nouă, iudeii, au descoperit și ei însănătoșirea lor, însă și-au urmat drumul pentru a se înfățișa preoților.

În timp ce samariteanul stătea îngenunchiat la picioarele lui Iisus, Maestrul și-a plimbat privirea peste cei doisprezece, mai ales peste Simon Zelotul, și a zis: „N-au fost oare zece purificați? Unde sunt atunci ceilalți nouă, iudeii? Numai unul dintre toți, străinul acesta, a revenit pentru a aduce glorie lui Dumnezeu.” Apoi i-a zis samariteanului: „Ridică-te și mergi pe drumul tău; credința ta te-a vindecat.”

Iisus i-a privit din nou pe apostolii săi în vreme ce străinul se îndepărta și toți apostolii s-au uitat la Iisus, afară de Simon Zelotul, care și-a ținut ochii aplecați. Cei doi n-au rostit nici un cuvânt; și Iisus n-a vorbit nici el, căci ar fi fost inutil.

Cei zece oameni credeau sincer că aveau lepră, dar numai patru fuseseră atinși. Ceilalți șase au fost vindecați de o boală de piele care fusese confundată cu lepra. Dar samariteanul era realmente bolnav de lepră.

he was expected to appear in this vicinity at about this time; and they were, accordingly, posted here on the outskirts of the city where they hoped to attract his attention and ask for healing. When the lepers saw Jesus drawing near them, not daring to approach him, they stood afar off and cried to him: “Master, have mercy on us; cleanse us from our affliction. Heal us as you have healed others.”

166:2.2 (1827.7) Jesus had just been explaining to the twelve why the gentiles of Perea, together with the less orthodox Jews, were more willing to believe the gospel preached by the seventy than were the more orthodox and tradition-bound Jews of Judea. He had called their attention to the fact that their message had likewise been more readily received by the Galileans, and even by the Samaritans. But the twelve apostles were hardly yet willing to entertain kind feelings for the long-despised Samaritans.

166:2.3 (1827.8) Accordingly, when Simon Zelotes observed the Samaritan among the lepers, he sought to induce the Master to pass on into the city without even hesitating to exchange greetings with them. Said Jesus to Simon: “But what if the Samaritan loves God as well as the Jews? Should we sit in judgment on our fellow men? Who can tell? if we make these ten men whole, perhaps the Samaritan will prove more grateful even than the Jews. Do you feel certain about your opinions, Simon?” And Simon quickly replied, “If you cleanse them, you will soon find out.” And Jesus replied: “So shall it be, Simon, and you will soon know the truth regarding the gratitude of men and the loving mercy of God.”

166:2.4 (1827.9) Jesus, going near the lepers, said: “If you would be made whole, go forthwith and show yourselves to the priests as required by the law of Moses.” And as they went, they were made whole. But when the Samaritan saw that he was being healed, he turned back and, going in quest of Jesus, began to glorify God with a loud voice. And when he had found the Master, he fell on his knees at his feet and gave thanks for his cleansing. The nine others, the Jews, had also discovered their healing, and while they also were grateful for their cleansing, they continued on their way to show themselves to the priests.

166:2.5 (1828.1) As the Samaritan remained kneeling at Jesus' feet, the Master, looking about at the twelve, especially at Simon Zelotes, said: “Were not ten cleansed? Where, then, are the other nine, the Jews? Only one, this alien, has returned to give glory to God.” And then he said to the Samaritan, “Arise and go your way; your faith has made you whole.”

166:2.6 (1828.2) Jesus looked again at his apostles as the stranger departed. And the apostles all looked at Jesus, save Simon Zelotes, whose eyes were downcast. The twelve said not a word. Neither did Jesus speak; it was not necessary that he should.

166:2.7 (1828.3) Though all ten of these men really believed they had leprosy, only four were thus afflicted. The other six were cured of a skin disease which had been mistaken for leprosy. But the Samaritan really had leprosy.

Iisus le-a ordonat celor doisprezece să nu zică nimic despre purificarea leproșilor. La intrarea în Amatus, el a atras atenția: „Vedeți cum copii din casă, chiar și când sunt nesubordonați voinței Tatălui lor, socotesc binecuvântările lor ca pe un drept? Ei consideră de puțină importanță faptul de a neglija să aducă mulțumiri atunci când Tatăl le conferă tămăduirea, dar când străinii primesc daruri de la stăpânul casei, ei sunt plini de mirare și constrânși să aducă mulțumiri din recunoștință pentru lucrurile bune care le-au fost dăruite. Și apostoli n-au mai avut nici acum nimic de răspuns la cuvintele Maestrului.

3. PREDICA DIN GERESA

În timp ce Iisus și cei doisprezece stăteau de vorbă cu mesagerii împărăției în Ghesa, unul dintre fariseii care credeau în el a pus următoarea întrebare: „Domnule, persoanele realmente salvate vor fi ele puține sau numeroase?” și Iisus a răspuns:

”Ați fost învățați că numai copiii lui Avraam vor fi salvați, că numai gentiliile de adopție pot spera salvarea. Scripturile relatează că, printre toate mulțimile exodului din Egipt, numai Caleb și Iosua au trăit pentru a intra pe pământul făgăduit. Unii dintre voi au tras concluzia că un număr relativ mic dintre cei care caută împărăția cerurilor vor reuși să pătrundă acolo.

”Voi mai aveți și alt dicton care conține mult adevăr: calea care duce la viața veșnică este dreaptă și îngustă, iar poarta care conduce la ea este la fel de îngustă, astfel încât, printre cei care caută salvarea, rari sunt cei ce izbutesc să intre pe această poartă. Voi aveți, de asemenea, o învățătură care zice că drumul care duce la pierire este larg, că tot așa este și intrarea ei, și că mulți sunt cei care aleg să urmeze calea aceasta. Acest proverb nu este lipsit de semnificație, dar eu declar că salvarea este în primul rând o chestiune de alegere personală. Chiar dacă poarta drumului vieții este strâmtă, ea este îndeajuns de largă pentru a-i admite pe toți cei care caută sincer să intre, căci eu sunt acea poartă. Fiul nu va refuza intrarea nici unui copil al universului care caută prin credință să-l găsească pe Tatăl său prin mijlocirea Fiului.

”Dar iată primejdia pentru toți cei care ar vrea să-și amâne intrarea în regat pentru a continua să caute plăcerile imaturității și pentru a se deda satisfacțiilor egoismului. După ce a refuzat să intre în regat ca experiență spirituală, poate că ei vor căuta să pătrundă acolo când gloria celui mai bun drum va fi revelată în epoca ce va veni. În consecință, aceia care au respins împărăția atunci când am venit sub înfățișarea omenirii, vor căuta să intre în el va fi revelat sub înfățișarea divinității. Însă, atunci, voi zice tuturor acestor egoiști: Eu nu știu de unde veniți. V-a fost dată șansa de a vă pregăti pentru această cetățenie cerească, dar voi ați refuzat toate ofertele de milostenie; voi ați respins toate invitațiile venite cât timp poarta era deschisă. Acum, vouă, care ați refuzat salvarea, poarta vă este închisă. Ea nu este deschisă celor care ar vrea să intre în regat pentru a se proslăvi în mod egoist. Salvarea nu este pentru cei care nu-s gata să plătească prețul unei consacrări sincere facerii voii Tatălui meu. Dacă voi, în spiritul și în sufletul vostru, v-ați întors spatele împărăției Tatălui meu, este inutil de a vă ține cu mintea și cu

166:2.8 (1828.4) Jesus enjoined the twelve to say nothing about the cleansing of the lepers, and as they went on into Amathus, he remarked: “You see how it is that the children of the house, even when they are insubordinate to their Father’s will, take their blessings for granted. They think it a small matter if they neglect to give thanks when the Father bestows healing upon them, but the strangers, when they receive gifts from the head of the house, are filled with wonder and are constrained to give thanks in recognition of the good things bestowed upon them.” And still the apostles said nothing in reply to the Master’s words.

3. THE SERMON AT GERASA

166:3.1 (1828.5) As Jesus and the twelve visited with the messengers of the kingdom at Gerasa, one of the Pharisees who believed in him asked this question: “Lord, will there be few or many really saved?” And Jesus, answering, said:

166:3.2 (1828.6) “You have been taught that only the children of Abraham will be saved; that only the gentiles of adoption can hope for salvation. Some of you have reasoned that, since the Scriptures record that only Caleb and Joshua from among all the hosts that went out of Egypt lived to enter the promised land, only a comparatively few of those who seek the kingdom of heaven shall find entrance thereto.

166:3.3 (1828.7) “You also have another saying among you, and one that contains much truth: That the way which leads to eternal life is straight and narrow, that the door which leads thereto is likewise narrow so that, of those who seek salvation, few can find entrance through this door. You also have a teaching that the way which leads to destruction is broad, that the entrance thereto is wide, and that there are many who choose to go this way. And this proverb is not without its meaning. But I declare that salvation is first a matter of your personal choosing. Even if the door to the way of life is narrow, it is wide enough to admit all who sincerely seek to enter, for I am that door. And the Son will never refuse entrance to any child of the universe who, by faith, seeks to find the Father through the Son.

166:3.4 (1829.1) “But herein is the danger to all who would postpone their entrance into the kingdom while they continue to pursue the pleasures of immaturity and indulge the satisfactions of selfishness: Having refused to enter the kingdom as a spiritual experience, they may subsequently seek entrance thereto when the glory of the better way becomes revealed in the age to come. And when, therefore, those who spurned the kingdom when I came in the likeness of humanity seek to find an entrance when it is revealed in the likeness of divinity, then will I say to all such selfish ones: I know not whence you are. You had your chance to prepare for this heavenly citizenship, but you refused all such proffers of mercy; you rejected all invitations to come while the door was open. Now, to you who have refused salvation, the door is shut. This door is not open to those who would enter the kingdom for selfish glory. Salvation is not for those who are unwilling to pay the price of wholehearted dedication to doing my Father’s will. When in spirit and soul you have turned your backs upon the Father’s kingdom, it is useless in mind and

trupul în fața porții și de a ciocăni zicând: „Doamne, deschide-ne; am vrea și noi să fim mari în regat.” Atunci eu vă voi declara că voi nu aparțineți stănei mele. Nu vă voi primi printre cei care au dus lupta bună a credinței și au câștigat răsplata slujirii dezinteresate a împărăției pe pământ. Când veți zice: „Oare n-am băut și n-am mâncat cu tine, și n-ai propovăduit tu pe străzile noastre?” Voi declara iarăși că voi sunteți străini spirituali, că noi n-am slujit împreună pe pământ în serviciul de milostenie al Tatălui și că nu vă cunosc. Atunci Judecătorul întregului pământ va zice: „Duceți-vă de aici, voi toți care ați găsit plăcere în lucrările nelegiurii.”

”Cu toate acestea, să n-aveți nici o teamă; oricine dorește sincer să găsească viața eternă intrând în împărăția lui Dumnezeu va obține cu siguranță salvarea eternă. Dar voi, care refuzați această salvare, îi veți vedea într-o bună zi, pe profeții seminției lui Avraam șezând în împărăția proslăvită cu credincioșii din națiunile păgâne pentru a împărțiși pâinea vieții și a se răcori cu apa vieții. Cei care vor pune astfel stăpânire pe regat cu putere spirituală și prin asalturile perseverente ale credinței vii vor veni din nord și din sud, din orient și din occident. Și iată, mulți dintre cei care erau primii vor fi ultimii, și cei care erau ultimii vor fi de multe ori primii.”

Această predică a fost într-adevăr, o versiune nouă și insolită a vechiului proverb binecunoscut referitor la calea cea dreaptă și îngustă.

Apostolii și mulți dintre discipoli învățau încetul cu încetul semnificația declarației anterioare a lui Iisus: „Dacă nu sunteți născuți din nou, născuți din spirit, voi nu puteți intra în împărăția lui Dumnezeu.” Totuși, pentru toți cei ce au o inimă cinstită și o credință sinceră, citatul care urmează să rămâne veșnic adevărat: „Iată, stau la poarta inimii oamenilor și bat; dacă cineva vrea să-mi deschidă, voi intra, și voi lua masa cu el și-l voi hrăni cu pâinea vieții; noi vom fi doar una în spirit și nu vom avea decât un singur țel; astfel noi vom fi întotdeauna frați în lunga și fecunda sarcină de a căuta după Tatăl Paradisului. Deci, micul sau marele număr al celor care trebuie să fie salvați depinde de micul sau de marele număr al celor care țin seama de invitația: „Eu sunt poarta, eu sunt calea nouă și vie; cine vrea poate să intre și să pornească în căutarea fără sfârșit, prin adevăr, a vieții veșnice.”

Chiar și apostolii au fost incapabili de a înțelege pe deplin învățătura Maestrului privitoare la necesitatea de a utiliza forța spirituală pentru a-ți croi o trecătoare prin toate rezistențele materiale, și pentru a înlătura toate obstacolele pământești care ar putea bloca calea înțelegerii valorilor spirituale, oricât ar fi de esențiale, ale noii vieți trăite în spirit și ca fiii eliberați ai lui Dumnezeu.

4. O LECȚIE DESPRE ACCIDENTE

În vreme ce majoritatea palestinienilor nu iau decât două mese pe zi, Iisus și apostolii aveau obiceiul, când erau în deplasare, de a se opri la amiază pentru a se odihni și a se refăce. Într-una dintre aceste pauze de amiază, pe drumul Filadelfiei, Toma l-a întrebat pe Iisus: „Maestre, după ce am auzit remarcile tale pe parcursul traseului din această dimineață, eu aș vrea să știu dacă ființele spirituale participă la producerea evenimentelor

body to stand before this door and knock, saying, ‘Lord, open to us; we would also be great in the kingdom.’ Then will I declare that you are not of my fold. I will not receive you to be among those who have fought the good fight of faith and won the reward of unselfish service in the kingdom on earth. And when you say, ‘Did we not eat and drink with you, and did you not teach in our streets?’ then shall I again declare that you are spiritual strangers; that we were not fellow servants in the Father’s ministry of mercy on earth; that I do not know you; and then shall the Judge of all the earth say to you: ‘Depart from us, all you who have taken delight in the works of iniquity.’

166:3.5 (1829.2) “But fear not; every one who sincerely desires to find eternal life by entrance into the kingdom of God shall certainly find such everlasting salvation. But you who refuse this salvation will some day see the prophets of the seed of Abraham sit down with the believers of the gentile nations in this glorified kingdom to partake of the bread of life and to refresh themselves with the water thereof. And they who shall thus take the kingdom in spiritual power and by the persistent assaults of living faith will come from the north and the south and from the east and the west. And, behold, many who are first will be last, and those who are last will many times be first.”

166:3.6 (1829.3) This was indeed a new and strange version of the old and familiar proverb of the straight and narrow way.

166:3.7 (1829.4) Slowly the apostles and many of the disciples were learning the meaning of Jesus’ early declaration: “Unless you are born again, born of the spirit, you cannot enter the kingdom of God.” Nevertheless, to all who are honest of heart and sincere in faith, it remains eternally true: “Behold, I stand at the doors of men’s hearts and knock, and if any man will open to me, I will come in and sup with him and will feed him with the bread of life; we shall be one in spirit and purpose, and so shall we ever be brethren in the long and fruitful service of the search for the Paradise Father.” And so, whether few or many are to be saved altogether depends on whether few or many will heed the invitation: “I am the door, I am the new and living way, and whosoever wills may enter to embark upon the endless truth-search for eternal life.”

166:3.8 (1829.5) Even the apostles were unable fully to comprehend his teaching as to the necessity for using spiritual force for the purpose of breaking through all material resistance and for surmounting every earthly obstacle which might chance to stand in the way of grasping the all-important spiritual values of the new life in the spirit as the liberated sons of God.

4. TEACHING ABOUT ACCIDENTS

166:4.1 (1830.1) While most Palestinians ate only two meals a day, it was the custom of Jesus and the apostles, when on a journey, to pause at midday for rest and refreshment. And it was at such a noontide stop on the way to Philadelphia that Thomas asked Jesus: “Master, from hearing your remarks as we journeyed this morning, I would like to inquire whether spiritual beings are concerned in the production of strange and

ciudate și extraordinare în lumea materială; în plus, aş vrea să întreb dacă îngerii sau alte fiinţe spirituale sunt capabile să împiedice accidente.

Ca răspuns la întrebarea lui Toma, Iisus a zis: „N-am fost oare destul timp cu voi pentru ca voi să încetaţi să-mi mai puneţi astfel de întrebări? N-aţi observat că Fiul Omului trăieşte în unitate cu voi şi refuză cu persistenţă să folosească forţele celeste pentru sprijinul său personal? Nu trăiţi voi prin aceleaşi mijloace care le permit tuturor oamenilor să existe? Vedeti voi oare puterea lumii spirituale manifestându-se în viaţa materială a acestei lumi, în afară de revelaţia Tatălui şi de vindecarea ocazională a copiilor lui bolnavi?

”Strămoşii voştri au crezut prea mult timp că prosperitatea era semnul aprobării divine, iar adversitatea dovada dispreţului lui Dumnezeu. Eu proclam că asemenea credinţe sunt superstiţii. Nu remarcăţi voi că săracii, în mult mai mare număr decât bogaţii, primesc cu bucurie evanghelia şi intră numaidecât în regat? Dacă bucuriile dovedesc favoarea divină, de ce atunci bogaţii refuză atât de adesea să creadă în această bună veste ce vine din cer?

”Tatăl face ca ploaia să cadă peste cei dreapţi şi peste cei nedreapţi; soarele străluceşte la fel pentru cei care practică dreptatea şi pentru cei care n-o practică. Voi aţi auzit vorbindu-se de acei galileeni al căror sânge Pilat l-a amestecat cu cel al jertfelor; eu vă spun că aceşti galileeni nu erau mai mari păcătoşi decât compatrioţii lor doar pentru că lor li s-a întâmplat lucrul acela. Voi cunoaşteţi, de asemenea, povestea celor optsprezece peste care căzuse turnul din Siloe, omorându-i. Să nu credeţi că oamenii astfel nimiciţi erau mai vinovaţi decât toţi fraţii lor din Ierusalim. Ei au fost pur şi simplu victime ale unui accident al timpului.

”Trei feluri de evenimente se pot produce în viaţa voastră:

”1. Puteţi participa la evenimente normale făcând parte din existenţa pe care voi şi tovarăşii voştri o trăiţi pe pământ.

”2. Se poate ca din întâmplare să fiţi victima unui accident din natură, una dintre neşansele umane, şi să ştiţi perfect de bine că aceste evenimente nu sunt în nici un fel dirijate dinainte sau produse cu vreun alt chip de forţele împărăţiei.

”3. Voi puteţi culege recolta eforturilor voastre directe de a vă conforma legilor naturale care guvernează lumea.

”Într-o zi, un om a plantat un smochin în via sa. După ce de multe ori căutase în smochin vreun fruct, însă fără a găsi nimic, el i-a chemat pe vieri înaintea sa şi le-a zis: „Am venit aici în cursul ultimelor trei anotimpuri pentru a căuta roadele de pe acest smochin, şi n-am găsit nici unul. Tăiaţi pomul acesta sterp; de ce să umple pământul? Dar grădinarul şef i-a răspuns stăpânului său: „Mai lasă-l un an pentru ca eu să pot săpa în jurul lui şi pune acolo îngrăşământ. Dacă în anul ce vine nu dă roade, atunci va fi tăiat. Şi când s-au conformat astfel legilor fertilităţii, ei au fost răsplătiţi printr-o recoltă îmbelşugată, căci pomul era viu şi bun.

”În materie de boală şi de sănătate, voi ar trebui să ştiţi că aceste stări fizice rezultă din cauze materiale. Sănătatea nu este un surâs din cer, nici boala o

extraordinary events in the material world and, further, to ask whether the angels and other spirit beings are able to prevent accidents.”

166:4.2 (1830.2) In answer to Thomas's inquiry, Jesus said: "Have I been so long with you, and yet you continue to ask me such questions? Have you failed to observe how the Son of Man lives as one with you and consistently refuses to employ the forces of heaven for his personal sustenance? Do we not all live by the same means whereby all men exist? Do you see the power of the spiritual world manifested in the material life of this world, save for the revelation of the Father and the sometime healing of his afflicted children?

166:4.3 (1830.3) "All too long have your fathers believed that prosperity was the token of divine approval; that adversity was the proof of God's displeasure. I declare that such beliefs are superstitions. Do you not observe that far greater numbers of the poor joyfully receive the gospel and immediately enter the kingdom? If riches evidence divine favor, why do the rich so many times refuse to believe this good news from heaven?

166:4.4 (1830.4) "The Father causes his rain to fall on the just and the unjust; the sun likewise shines on the righteous and the unrighteous. You know about those Galileans whose blood Pilate mingled with the sacrifices, but I tell you these Galileans were not in any manner sinners above all their fellows just because this happened to them. You also know about the eighteen men upon whom the tower of Siloam fell, killing them. Think not that these men who were thus destroyed were offenders above all their brethren in Jerusalem. These folks were simply innocent victims of one of the accidents of time.

166:4.5 (1830.5) "There are three groups of events which may occur in your lives:

166:4.6 (1830.6) "1. You may share in those normal happenings which are a part of the life you and your fellows live on the face of the earth.

166:4.7 (1830.7) "2. You may chance to fall victim to one of the accidents of nature, one of the mischances of men, knowing full well that such occurrences are in no way prearranged or otherwise produced by the spiritual forces of the realm.

166:4.8 (1830.8) "3. You may reap the harvest of your direct efforts to comply with the natural laws governing the world.

166:4.9 (1830.9) "There was a certain man who planted a fig tree in his yard, and when he had many times sought fruit thereon and found none, he called the vinedressers before him and said: 'Here have I come these three seasons looking for fruit on this fig tree and have found none. Cut down this barren tree; why should it encumber the ground?' But the head gardener answered his master: 'Let it alone for one more year so that I may dig around it and put on fertilizer, and then, next year, if it bears no fruit, it shall be cut down.' And when they had thus complied with the laws of fruitfulness, since the tree was living and good, they were rewarded with an abundant yield.

166:4.10 (1831.1) "In the matter of sickness and health, you should know that these bodily states are the result of material causes; health is not the smile of heaven,

încruntare a sprâncenelor lui Dumnezeu.

"Copii umani ai Tatălui sunt egali în ceea ce privește capacitatea lor de a primi binecuvântări materiale; de aceea el dăruiește lucrurile fizice tuturor copiilor oamenilor fără discriminare. Când se ajunge la acordarea darurilor spirituale, Tatăl este limitat de capacitatea omului de a primi aceste daruri divine. Cu toate că Tatăl nu face deosebire de persoane, el este limitat, în revărsarea darurilor spirituale, de credința omului și de dorința sa de a se conforma întotdeauna voii Tatălui."

În vreme ce apostolii își urmau drumul către Filadelfia, Iisus a continuat să-i învețe și să răspundă la întrebările lor privitoare la accidente, la boli și la miracole, dar n-au fost capabili să înțeleagă pe de-a-ntregul această lecție. O oră de învățătură nu-i de ajuns pentru a schimba în întregime credințele de-o viață. Iisus a găsit deci necesar să-și repete mesajul, să repete în mai multe rânduri ceea ce vroia să-i facă să înțeleagă. Chiar și așa, ei n-au priceput semnificația misiunii sale terestre decât după moartea și reînvierea sa.

5. CONGREGAȚIA DE LA FILADELFIA

Iisus și cei doisprezece mergeau să-i facă o vizită lui Abner și asociaților lui, care predica și propovăduiau în Filadelfia. Dintre toate orașele Peree, în Filadelfia a fost grupul cel mai numeros de iudei și de galileeni, bogați și săraci, învățați și neînvățați, care a adoptat învățăturile celor șaptezeci și a intrat astfel în împărăția cerurilor. Sinagoga din Filadelfia nu fusese niciodată supusă sinedriului din Ierusalim; ea nu fusese deci niciodată închisă învățăturilor lui Iisus și ale asociaților lui. Chiar în momentul acela, Abner dădea trei lecții pe zi în sinagoga Filadelfiei.

Această aceeași sinagogă este cea care a devenit, mai târziu, o biserică creștină și a fost cartierul general al misionarilor care au promulgat evanghelia în regiunile situate mai la est. Ea a fost timp îndelungat o fortăreață a învățăturilor Maestrului; vreme de secole, ea s-a ridicat de una singură în această regiune ca centru de învățătură creștinească.

Iudeii din Ierusalim avuseseră întotdeauna probleme cu iudeii din Filadelfia. După moartea lui Iisus, Biserica din Ierusalim, al cărei conducător era Iacob, fratele Domnului, a început să aibă mari greutăți cu adunarea credincioșilor din Filadelfia. Abner a devenit conducătorul Bisericii din Filadelfia și a rămas până la moartea sa. Această separare de Ierusalim explică de ce relatările evanghelice ale noului testament nu amintesc niciodată de Abner și de lucrarea sa. Această ceartă dintre Ierusalim și Filadelfia a durat aproape pe toată durata vieții lui Iacob și a lui Abner, și a mai continuat câțiva ani după distrugerea Ierusalimului. Filadelfia a fost realmente cartierul general al Bisericii primitive din sud și din est, așa cum Antiohia a fost în nord și în vest.

După toate aparențele, nenorocirea lui Abner a fost aceea de a fi în dezacord cu toți liderii Bisericii creștine primitive. El s-a învrăbit cu Petru și cu Iacob (fratele lui Iisus) din cauza unor chestiuni privind administrarea și

neither is affliction the frown of God.

166:4.11 (1831.2) "The Father's human children have equal capacity for the reception of material blessings; therefore does he bestow things physical upon the children of men without discrimination. When it comes to the bestowal of spiritual gifts, the Father is limited by man's capacity for receiving these divine endowments. Although the Father is no respecter of persons, in the bestowal of spiritual gifts he is limited by man's faith and by his willingness always to abide by the Father's will."

166:4.12 (1831.3) As they journeyed on toward Philadelphia, Jesus continued to teach them and to answer their questions having to do with accidents, sickness, and miracles, but they were not able fully to comprehend this instruction. One hour of teaching will not wholly change the beliefs of a lifetime, and so Jesus found it necessary to reiterate his message, to tell again and again that which he wished them to understand; and even then they failed to grasp the meaning of his earth mission until after his death and resurrection.

5. THE CONGREGATION AT PHILADELPHIA

166:5.1 (1831.4) Jesus and the twelve were on their way to visit Abner and his associates, who were preaching and teaching in Philadelphia. Of all the cities of Perea, in Philadelphia the largest group of Jews and gentiles, rich and poor, learned and unlearned, embraced the teachings of the seventy, thereby entering into the kingdom of heaven. The synagogue of Philadelphia had never been subject to the supervision of the Sanhedrin at Jerusalem and therefore had never been closed to the teachings of Jesus and his associates. At this very time, Abner was teaching three times a day in the Philadelphia synagogue.

166:5.2 (1831.5) This very synagogue later on became a Christian church and was the missionary headquarters for the promulgation of the gospel through the regions to the east. It was long a stronghold of the Master's teachings and stood alone in this region as a center of Christian learning for centuries.

166:5.3 (1831.6) The Jews at Jerusalem had always had trouble with the Jews of Philadelphia. And after the death and resurrection of Jesus the Jerusalem church, of which James the Lord's brother was head, began to have serious difficulties with the Philadelphia congregation of believers. Abner became the head of the Philadelphia church, continuing as such until his death. And this estrangement with Jerusalem explains why nothing is heard of Abner and his work in the Gospel records of the New Testament. This feud between Jerusalem and Philadelphia lasted throughout the lifetimes of James and Abner and continued for some time after the destruction of Jerusalem. Philadelphia was really the headquarters of the early church in the south and east as Antioch was in the north and west.

166:5.4 (1831.7) It was the apparent misfortune of Abner to be at variance with all of the leaders of the early Christian church. He fell out with Peter and James (Jesus' brother) over questions of administration and the

jurisdicția Bisericii din Ierusalim. El s-a separat de Pavel din cauza divergențelor filozofice și teologice. Abner avea o filozofie mai mult babiloniană decât elenică; el a rezistat cu îndârjire la toate încercările pe care le-a făcut Pavel pentru a modifica învățăturile lui Iisus în așa fel încât ele să ridice mai puține obiecții mai întâi la iudei, și apoi la greco-romanii care credeau în mistere.

Abner a fost astfel constrâns să trăiască o viață de izolare. El era liderul unei Biserici care nu se bucura de nici o considerație la Ierusalim. El îndrăzniase să-l sfideze pe Iacob, fratele Domnului, care a fost ulterior susținut de Petru. Această conduită l-a separat efectiv de toți foștii săi asociați. Apoi, el a avut îndrăzneala de a-i rezista lui Pavel. Deși simpatiza în întregime cu Pavel în misiunea sa pe lângă gentili și deși l-a susținut în disputele lui cu Biserica din Ierusalim, el s-a opus cu înverșunare versiunii învățăturilor lui Iisus pe care Pavel alesese să-o predice. Către sfârșitul vieții sale, Abner l-a denunțat pe Pavel ca fiind abilul corupător al învățăturilor de viață ale lui Iisus din Nazareth, Fiul Dumnezeuului Viu.

În cursul ultimilor ani din viața lui Abner și la câțva timp după moartea sa, credincioșii din Filadelfia au practicat, cu strictețe mai mare decât orice altă colectivitate de pe pământ, religia așa cum o trăise și o propovăduise Iisus.

Abner a trăit până la 89 de ani și a murit în Filadelfia, pe 21 noiembrie al anului 74. Până la moarte, el a crezut în evanghelia împărăției celeste și a propovăduit-o cu fidelitate.

jurisdiction of the Jerusalem church; he parted company with Paul over differences of philosophy and theology. Abner was more Babylonian than Hellenic in his philosophy, and he stubbornly resisted all attempts of Paul to remake the teachings of Jesus so as to present less that was objectionable, first to the Jews, then to the Greco-Roman believers in the mysteries.

^{166:5.5 (1832.1)} Thus was Abner compelled to live a life of isolation. He was head of a church which was without standing at Jerusalem. He had dared to defy James the Lord's brother, who was subsequently supported by Peter. Such conduct effectively separated him from all his former associates. Then he dared to withstand Paul. Although he was wholly sympathetic with Paul in his mission to the gentiles, and though he supported him in his contentions with the church at Jerusalem, he bitterly opposed the version of Jesus' teachings which Paul elected to preach. In his last years Abner denounced Paul as the "clever corrupter of the life teachings of Jesus of Nazareth, the Son of the living God."

^{166:5.6 (1832.2)} During the later years of Abner and for some time thereafter, the believers at Philadelphia held more strictly to the religion of Jesus, as he lived and taught, than any other group on earth.

^{166:5.7 (1832.3)} Abner lived to be 89 years old, dying at Philadelphia on the 21st day of November, A.D. 74. And to the very end he was a faithful believer in, and teacher of, the gospel of the heavenly kingdom.

Capitolul 167. Vizita la filadelfia

⇨ 166

CARTEA URANTIA

168 ⇨

PARTE IV. VIAȚA ȘI ÎNVĂȚĂTURILE LUI IISUS

CAPITOLUL 167 VIZITA LA FILADELFIA

Secțiuni

Introduction

1. Micul dejun cu Fariseii
2. Parabola mării cine
3. Femeia cu slăbiciune de spirit
4. Mesajul din Betania
5. Pe drumul către betania
6. Binecuvântarea copilășului
7. Discuția despre îngeri

PAPER 167 THE VISIT TO PHILADELPHIA

SECTIONS

Introduction

1. Breakfast with the Pharisees
2. Parable of the Great Supper
3. The Woman with the Spirit of Infirmary
4. The Message from Bethany
5. On the Way to Bethany
6. Blessing the Little Children
7. The Talk about Angels

Introduction

ÎN TOT timpul acestei perioade de slujire în Perea, când este menționat faptul vizitării de către Iisus și apostolii lui al diverselor localități unde cei șaptezeci erau la lucru, trebuie amintit că de regulă, pe parcursul acestei perioade, Iisus nu era însoțit decât de zece apostoli, căci de obicei lăsa cel puțin doi în Pella pentru a instrui mulțimea. Pe când se pregătea să meargă la Filadelfia, Simon Petru și fratele său, Andrei, s-au reîntors la tabăra din Pella pentru a propovădui mulțimilor care se adunaseră acolo. Când Maestrul părăsea tabăra din Pella pentru vizitele sale din Perea, nu era ceva rar ca el să fie urmat de un număr de la trei sute până la cinci sute dintre cei care se aflau în tabără. Când a sosit în Filadelfia, el era însoțit de peste șase sute de persoane.

Nu se petrecuse nici un miracol în cursul recentului turneu de predicare prin Decapolis. În afară de purificarea celor zece leproși, altele nu mai fuseseră nici aici, în această misiune din Perea. Aceasta a fost o perioadă în care evanghelia a fost proclamată cu putere, fără miracole și, în cea mai mare parte a timpului, în afară de prezența personală a lui Iisus sau chiar și a apostolilor săi.

Iisus și cei zece apostoli au sosit în Filadelfia miercuri, 22 februarie, și au petrecut zilele de joi și vineri odihnindu-se după recentele lor călătorii și osteneli. Vineri seara Iacob a vorbit în sinagogă, și un consiliu general a fost convocat pentru seara următoare. Grupul s-a bucurat mult de progresul evangheliei în Filadelfia și în satele învecinate. Mesagerii lui David au adus vești despre extinderea împărăției în toată Palestina, precum

INTRODUCTION

167:0.1 (1833.1) THROUGHOUT this period of the Perea ministry, when mention is made of Jesus and the apostles visiting the various localities where the seventy were at work, it should be recalled that, as a rule, only ten were with him since it was the practice to leave at least two of the apostles at Pella to instruct the multitude. As Jesus prepared to go on to Philadelphia, Simon Peter and his brother, Andrew, returned to the Pella encampment to teach the crowds there assembled. When the Master left the camp at Pella to visit about Perea, it was not uncommon for from three to five hundred of the campers to follow him. When he arrived at Philadelphia, he was accompanied by over six hundred followers.

167:0.2 (1833.2) No miracles had attended the recent preaching tour through the Decapolis, and, excepting the cleansing of the ten lepers, thus far there had been no miracles on this Perea mission. This was a period when the gospel was proclaimed with power, without miracles, and most of the time without the personal presence of Jesus or even of his apostles.

167:0.3 (1833.3) Jesus and the ten apostles arrived at Philadelphia on Wednesday, February 22, and spent Thursday and Friday resting from their recent travels and labors. That Friday night James spoke in the synagogue, and a general council was called for the following evening. They were much rejoiced over the progress of the gospel at Philadelphia and among the near-by villages. The messengers of David also brought

și veștile bune din Alexandria și din Damasc.

word of the further advancement of the kingdom throughout Palestine, as well as good news from Alexandria and Damascus.

1. MICUL DEJUN CU FARISEII

Era, în Filadelfia, un fariseu foarte bogat și influent care acceptase învățăturile lui Abner și care l-a invitat pe Iisus să ia micul dejun în casa sa în dimineața de sabbat. Se știa că Iisus era așteptat în Filadelfia, astfel încât un mare număr de vizitatori, dintre care mulți erau farisei, veniseră la Ierusalim și de prin alte părți. În consecință, vreo patruzeci dintre acești conducători și câțiva juriști au fost invitați la acest mic dejun, care fusese aranjat în onoarea Maestrului.

În timp ce Iisus zăbovea lângă poartă discutând cu Abner și după ce gazda s-a așezat, unul dintre principalii farisei din Ierusalim, membru al sinedriului, a intrat în sală; potrivit obiceiului său, el s-a dus direct la locul de onoare, la stânga stăpânului casei. Dar locul acesta fusese rezervat lui Iisus și acela din dreapta lui Abner; gazda i-a făcut semn fariseului din Ierusalim să se așeze mai încolo pe stânga, iar acest demnitar a fost foarte ofensat de a nu fi primit el locul de onoare.

Curând, toți invitații s-au așezat și le-a făcut plăcere să converseze între ei, căci erau în majoritate discipoli de-ai lui Iisus sau simpatizau cu evanghelia. Numai dușmanii lui au băgat de seamă faptul că Maestrul nu respectase ritul spălării ceremoniale a mâinilor înainte de se așeza ca să mănânce. Abner s-a spălat pe mâini la începutul mesei, dar nu și în timpul servirii.

Către sfârșitul mesei, un om venind din stradă a intrat în sală; el suferise multă vreme de o boală cronică și, acum, era hidropic. Omul acesta era un credincios și fusese recent botezat de tovarășii lui Abner. El nu i-a cerut lui Iisus ca el să fie vindecat, dar Maestrul știa că acest bolnav venise în momentul micului dejun, sperând astfel să evite mulțimea care se îmbulzea în restul timpului în jurul lui Iisus și avea mai multe șanse de a atrage atenția lui. Omul acesta știa că atunci miracolele erau rare, dar el socotise în sine să ca trista sa stare să atrage, poate, compasiunea Maestrului. El nu se înșelase, căci, de la intrarea sa în sală, el a fost remarcat de Maestru și de pretențiosul fariseu din Ierusalim. Fariseul n-a ezitat să-și exprime resentimentul său de a vedea îngăduindu-i-se unui astfel de oaspete să intre în sală. Dar Iisus s-a uitat la bolnav și i-a surâs cu atâtă bunăvoință că cel sosit s-a apropiat și sa așezat pe podea. La sfârșitul mesei, Iisus și-a plimbat privirea peste comensali apoi, după ce a aruncat o privire plină de semnificație către omul atins de hidropizie, i-a zis: „Prieteni, învățători din Israel și erudiți juriști, aș vrea să vă pun o întrebare: „Este ilegal sau nu să vindeci bolnavi și suferinzi în ziua de sabbat? Dar cei de față îl cunoșteau prea bine pe Iisus; au stat tăcuți și n-au răspuns la întrebare.

Atunci, Iisus s-a îndreptat către locul unde era așezat era bolnavul, l-a luat de mână și i-a zis: „Ridică-te și mergi pe drumul tău. Tu nu ai cerut să fii vindecat, dar eu cunosc dorința din inima ta și credința din

1. BREAKFAST WITH THE PHARISEES

^{167:1.1 (1833.4)} There lived in Philadelphia a very wealthy and influential Pharisee who had accepted the teachings of Abner, and who invited Jesus to his house Sabbath morning for breakfast. It was known that Jesus was expected in Philadelphia at this time; so a large number of visitors, among them many Pharisees, had come over from Jerusalem and from elsewhere. Accordingly, about forty of these leading men and a few lawyers were bidden to this breakfast, which had been arranged in honor of the Master.

^{167:1.2 (1833.5)} As Jesus lingered by the door, speaking with Abner, and after the host had seated himself, there came into the room one of the leading Pharisees of Jerusalem, a member of the Sanhedrin, and as was his habit, he made straight for the seat of honor at the left of the host. But since this place had been reserved for the Master and that on the right for Abner, the host beckoned the Jerusalem Pharisee to sit four seats to the left, and this dignitary was much offended because he did not receive the seat of honor.

^{167:1.3 (1834.1)} Soon they were all seated and enjoying the visiting among themselves since the majority of those present were disciples of Jesus or else were friendly to the gospel. Only his enemies took notice of the fact that he did not observe the ceremonial washing of his hands before he sat down to eat. Abner washed his hands at the beginning of the meal but not during the serving.

^{167:1.4 (1834.2)} Near the end of the meal there came in from the street a man long afflicted with a chronic disease and now in a dropsical condition. This man was a believer, having recently been baptized by Abner's associates. He made no request of Jesus for healing, but the Master knew full well that this afflicted man came to this breakfast hoping thereby to escape the crowds which thronged him and thus be more likely to engage his attention. This man knew that few miracles were then being performed; however, he had reasoned in his heart that his sorry plight might possibly appeal to the Master's compassion. And he was not mistaken, for, when he entered the room, both Jesus and the self-righteous Pharisee from Jerusalem took notice of him. The Pharisee was not slow to voice his resentment that such a one should be permitted to enter the room. But Jesus looked upon the sick man and smiled so benignly that he drew near and sat down upon the floor. As the meal was ending, the Master looked over his fellow guests and then, after glancing significantly at the man with dropsy, said: "My friends, teachers in Israel and learned lawyers, I would like to ask you a question: Is it lawful to heal the sick and afflicted on the Sabbath day, or not?" But those who were there present knew Jesus too well; they held their peace; they answered not his question.

^{167:1.5 (1834.3)} Then went Jesus over to where the sick man sat and, taking him by the hand, said: "Arise and go your way. You have not asked to be healed, but I know the desire of your heart and the faith of your soul." Before the man left the room, Jesus returned to his seat

sufletul tău. Înainte ca omul să fi părăsit sala, Iisus a revenit la locul său și s-a adresat comensalilor așezați la masă: „Tatăl meu a înfăptuit astfel de lucrări, nu pentru a vă incita să intrați în regat, ci pentru a se revela celor care se găsesc deja acolo. Se poate ca voi să percepeți că a face asemenea lucruri, este a acționa în maniera Tatălui, căci care dintre voi, dacă animalul său preferat ar cădea în fântână în ziua de sabat, nu va sări imediat pentru a-l trage afară. Din moment ce nimeni nu voia să-i răspundă și gazda sa aproba în mod evident întorsătura pe care o luau evenimentele, Iisus s-a ridicat și le-a zis tuturor celor prezenți: „Fraților, când sunteți invitați la o petrecere de nuntă, să nu vă așezați pe locul de onoare ca nu cumva să fi fost invitat un om mai onorat decât voi, iar gazda să nu fie nevoită să vină ca să vă roage să cedați locul celui alt invitat de onoare. În cazul acesta, veți fi rugați, spre rușinea voastră, să luați un loc inferior la masă. Când sunteți invitați la o serbare, este înțelept, la sosirea voastră la masa festinului, să căutați locul cel mai umil, și acolo să vă așezați. Atunci, trecându-și ochii peste adunarea comensalilor, stăpânul casei să vă poată spune: „Prieten, de ce te-ai așezat într-un loc atât de umil? Urcă mai sus. Atunci, omul acesta modest, va fi slăvit în prezența celorlalți comensali. Nu uitați aceasta: oricine se va ridica va fi coborât, dar oricine se va smeri va fi înălțat. Deci, dacă primiți să dejucați sau dacă oferiți o cină, nu-i invitați întotdeauna pe prietenii voștri, pe frații voștri, pe familia voastră sau pe vecinii voștri, pentru ca ei la rândul lor să vă invite la petrecerile lor cu titlu de recompensă. Dacă dați un banchet, invitați uneori și pe săraci, pe infirmi și pe orbi. În felul acesta, voi veți fi binecuvântați în inima voastră, căci știți bine că șchiopii și schilozii nu pot să vă mai înapoieze grijiile voastre afectuoase.”

2. PARABOLA MARII CINE

După ce Iisus a terminat de vorbit la masa fariseului, unul dintre juriștii prezenți a vrut să rupă tăcerea și a zis fără judecată: „Binecuvântat să fie cel care va mânca pâinea în împărăția lui Dumnezeu - ceea ce era o expresie curentă în epocă. Atunci, Iisus a povestit o parabolă, de care chiar și gazda lui binevoitoare a fost nevoită să se folosească. El a zis:

”Un conducător a dat o masă mare la care a invitat numeroși oaspeți. La ora cinei, el și-a trimis servitorii pentru a le zice invitaților: „Veniți, căci totul este gata. Dar invitații au început în unanimitate să caute scuze. Primul a zis: „Eu tocmai cumpăr o fermă, și trebuie neapărat să mă duc s-o inspectez; pe mine te rog să mă scuzi. Un altul a zis: „Eu am cumpărat cinci perechi de boi, și trebuie să merg să-i primesc; te rog să mă scuzi. Și încă un altul a zis: „Tocmai ce mi-am luat nevastă și de aceea nu pot să vin. Servitorii au venit deci să-i raporteze acestea stăpânului lor. Atunci, stăpânul casei a fost foarte supărat; s-a întors către servitorii lui și a zis: „Am pregătit acest ospăț de nuntă; au fost tăiate animale tinere puse la îngrășat și totul este pregătit pentru oaspeții mei, dar ei au desconsiderat invitația mea. Fiecare dintre ei s-a dus către pământurile lui și către negustoriile lui, și le-a lipsit până și respectul față de servitorii mei care le cereau să vină la ospățul meu. Mergeți deci îndată pe străzile și pe străduțele orașului, pe marile drumuri și pe drumurile mai puțin umblate, și aduceți aici pe săraci și pe

and, addressing those at the table, said: “Such works my Father does, not to tempt you into the kingdom, but to reveal himself to those who are already in the kingdom. You can perceive that it would be like the Father to do just such things because which one of you, having a favorite animal that fell in the well on the Sabbath day, would not go right out and draw him up?” And since no one would answer him, and inasmuch as his host evidently approved of what was going on, Jesus stood up and spoke to all present: “My brethren, when you are bidden to a marriage feast, sit not down in the chief seat, lest, perchance, a more honored man than you has been invited, and the host will have to come to you and request that you give your place to this other and honored guest. In this event, with shame you will be required to take a lower place at the table. When you are bidden to a feast, it would be the part of wisdom, on arriving at the festive table, to seek for the lowest place and take your seat therein, so that, when the host looks over the guests, he may say to you: ‘My friend, why sit in the seat of the least? come up higher’; and thus will such a one have glory in the presence of his fellow guests. Forget not, every one who exalts himself shall be humbled, while he who truly humbles himself shall be exalted. Therefore, when you entertain at dinner or give a supper, invite not always your friends, your brethren, your kinsmen, or your rich neighbors that they in return may bid you to their feasts, and thus will you be recompensed. When you give a banquet, sometimes bid the poor, the maimed, and the blind. In this way you shall be blessed in your heart, for you well know that the lame and the halt cannot repay you for your loving ministry.”

2. PARABLE OF THE GREAT SUPPER

^{167:2.1 (1835.1)} As Jesus finished speaking at the breakfast table of the Pharisee, one of the lawyers present, desiring to relieve the silence, thoughtlessly said: “Blessed is he who shall eat bread in the kingdom of God” — that being a common saying of those days. And then Jesus spoke a parable, which even his friendly host was compelled to take to heart. He said:

^{167:2.2 (1835.2)} “A certain ruler gave a great supper, and having bidden many guests, he dispatched his servants at supertime to say to those who were invited, ‘Come, for everything is now ready.’ And they all with one accord began to make excuses. The first said, ‘I have just bought a farm, and I must needs to go prove it; I pray you have me excused.’ Another said, ‘I have bought five yoke of oxen, and I must go to receive them; I pray you have me excused.’ And another said, ‘I have just married a wife, and therefore I cannot come.’ So the servants went back and reported this to their master. When the master of the house heard this, he was very angry, and turning to his servants, he said: ‘I have made ready this marriage feast; the fatlings are killed, and all is in readiness for my guests, but they have spurned my invitation; they have gone every man after his lands and his merchandise, and they even show disrespect to my servants who bid them come to my feast. Go out quickly, therefore, into the streets and lanes of the city, out into the highways and the byways, and bring hither the poor and the outcast, the blind and the lame, that the

dezmoșteniți, pe orbiși pe șchiopi, pentru ca să fie oaspeți la petrecerea nunții. Servitorii au făcut ceea ce le ordonase stăpânul lor, și, chiar și atunci, rămânea încă loc și pentru alți invitați. Atunci, Domnul acesta le-a zis slujitorilor lui: „Duceți-vă acum pe drumuri și la țara, și duceți forță celor care se găesc acolo, pentru ca să-mi fie casa plină. Eu declar că nici unul dintre primii invitați nu va gusta din cina mea. Și servitorii au făcut ceea ce le ordona, și casa a fost umplută.”

Când oaspeții fariseului au auzit cuvintele acestea, ei au plecat și s-au întors fiecare la ei acasă. Printre fariseii sarcastici prezenți în dimineața aceea, a fost cel puțin unul care a înțeles semnificația acestei parabole, căci el a fost botezat în aceeași zi și și-a mărturisit public credința în evanghelia împărăției. În seara aceea, Abner a ținut o predică despre această parabolă la consiliul general al credincioșilor.

În ziua următoare, toți apostolii s-au angajat în exercițiul filozofic constând din încercarea de a interpreta semnificația acestei parabole a marii cene. Iisus a ascultat cu interes diversele lor interpretări, dar a refuzat ferm să-i ajute să înțeleagă parabola. El s-a mărginit a zice: „Fiecare să-i găsească înțelesul pentru sine însuși și în sufletul său.”

3. FEMEIA CU SLĂBICIUNE DE SPIRIT

Abner aranjase ca Maestrul să propovăduiască în sinagogă în ziua aceasta de sabbat. Aceasta era prima oară când Iisus apărea într-o sinagogă de când acestea toate fuseseră închise pentru învățătura sa din ordinul sinedriului. La sfârșitul slujbei, Iisus și-a coborât privirea asupra unei femei destul de înaintate în vârstă, tare abătută și al cărei corp era încovoiat în două. Această femeie era, de multă vreme, tiranizată de frică, și viața ei pierduse orice bucurie. Iisus a coborât de pe estradă, s-a apropiat de ea, a atins pe umărul ei curbat și i-a zis: „Femeie, măcar de-ai vrea să crezi, ai putea fi în întregime eliberată de spiritul tău de infirmitate. Și această femeie, care era îndoită și legată de peste optsprezece ani de crize de frică, a crezut în cuvintele Maestrului; ea s-a ridicat numaidecât în virtutea credinței sale. Văzând că el îi dăduse puterea de a se ține dreaptă, ea și-a ridicat vocea și l-a slăvit pe Dumnezeu.

Infirmitatea acestei femei era în întregime mentală; îndoitura corpului său provenea din mintea sa deprimată. Cu toate acestea, publicul a crezut că Iisus vindecase o veritabilă infirmitate fizică. Adunarea din Filadelfia primea favorabil învățăturile lui Iisus, dar conducătorul sinagogii era un fariseu ostil. El împărtășea opinia adunării că Iisus vindecase o boală fizică și a fost indignat că Iisus s-a încumetat să facă așa ceva în ziua de sabbat. El s-a ridicat deci în fața adunării și a zis: „Nu-s oare șase zile în care oamenii să-și facă toată munca lor? Veniți așadar ca să fiți vindecați în timpul zilelor lucrătoare, dar nu în ziua de sabbat.

După ce neprietenosul conducător grăise astfel, Iisus a urcat pe estradă și a zis: „De ce joci un rol de ipocrit? Fiecare dintre voi, în ziua de sabbat, nu-și dezleagă el boul din grajd a-l duce să-l adape? Dacă

marriage feast may have guests.’ And the servants did as their lord commanded, and even then there was room for more guests. Then said the lord to his servants: ‘Go now out into the roads and the countryside and constrain those who are there to come in that my house may be filled. I declare that none of those who were first bidden shall taste of my supper.’ And the servants did as their master commanded, and the house was filled.”

167:2.3 (1835.3) And when they heard these words, they departed; every man went to his own place. At least one of the sneering Pharisees present that morning comprehended the meaning of this parable, for he was baptized that day and made public confession of his faith in the gospel of the kingdom. Abner preached on this parable that night at the general council of believers.

167:2.4 (1835.4) The next day all of the apostles engaged in the philosophic exercise of endeavoring to interpret the meaning of this parable of the great supper. Though Jesus listened with interest to all of these differing interpretations, he steadfastly refused to offer them further help in understanding the parable. He would only say, “Let every man find out the meaning for himself and in his own soul.”

3. THE WOMAN WITH THE SPIRIT OF INFIRMITY

167:3.1 (1835.5) Abner had arranged for the Master to teach in the synagogue on this Sabbath day, the first time Jesus had appeared in a synagogue since they had all been closed to his teachings by order of the Sanhedrin. At the conclusion of the service Jesus looked down before him upon an elderly woman who wore a downcast expression, and who was much bent in form. This woman had long been fear-ridden, and all joy had passed out of her life. As Jesus stepped down from the pulpit, he went over to her and, touching her bowed-over form on the shoulder, said: “Woman, if you would only believe, you could be wholly loosed from your spirit of infirmity.” And this woman, who had been bowed down and bound up by the depressions of fear for more than eighteen years, believed the words of the Master and by faith straightened up immediately. When this woman saw that she had been made straight, she lifted up her voice and glorified God.

167:3.2 (1836.1) Notwithstanding that this woman's affliction was wholly mental, her bowed-over form being the result of her depressed mind, the people thought that Jesus had healed a real physical disorder. Although the congregation of the synagogue at Philadelphia was friendly toward the teachings of Jesus, the chief ruler of the synagogue was an unfriendly Pharisee. And as he shared the opinion of the congregation that Jesus had healed a physical disorder, and being indignant because Jesus had presumed to do such a thing on the Sabbath, he stood up before the congregation and said: “Are there not six days in which men should do all their work? In these working days come, therefore, and be healed, but not on the Sabbath day.”

167:3.3 (1836.2) When the unfriendly ruler had thus spoken, Jesus returned to the speaker's platform and said: “Why play the part of hypocrites? Does not every one of you, on the Sabbath, loose his ox from the stall and lead

această faptă bună este lăcită în ziua de sabbat, această femeie, o fiică de-a lui Avraam pe care răul a încovoiat-o vreme de peste optsprezece ani, n-ar trebui oare eliberată din această robie și condusă să se adape la apele libertății și ale vieții, chiar și în această zi de sabbat? Cât timp femeia continua să-l slăvească pe Dumnezeu, adunarea s-a bucurat laolaltă cu ea de vindecarea ei, iar critica a fost făcută de rușine.

Ca urmare a criticării publice a lui Iisus în această zi de sabbat, conducătorul sinagogii a fost destituit și înlocuit de un discipol al lui Iisus.

Iisus le elibera frecvent pe aceste victime ale fricii de spiritul lor de infirmitate, de depresiunea lor mintală și de aservirea lor temei. Dar populația credea că toate aceste suferințe erau sau infirmități fizice, sau posedări de spirite rele.

Iisus a propovăduit din nou în sinagogă duminică, și, în acea zi la amiază, numeroși credincioși au fost botezați de Abner în râul care curgea în sudul orașului. În dimineața zilei următoare, Iisus și cei zece apostoli ar fi plecat înapoi către Pella dacă unul dintre mesagerii lui David n-ar fi sosit, aducându-i lui Iisus un mesaj urgent din partea prietenilor lui Bethania de lângă Ierusalim.

4. MESAJUL DIN BETANIA

Foarte târziu în seara de duminică, 26 februarie, a sosit la Filadelfia un curier din Bethania, aducând un mesaj de la Marta și Maria care spunea: „Doamne, cel pe care îl iubești este foarte bolnav. Acest mesaj a ajuns la Iisus la sfârșitul convorbirii de seară, chiar în momentul în care el își lua la rămas bun de la apostoli pentru noaptea aceea. Mai întâi Iisus n-a răspuns nimic. S-a produs atunci unul dintre acele ciudate intermedii, un timp în care el părea să fie în comunicare cu ceva exterior lui, situat dincolo de el. Apoi el și-a ridicat ochii și s-a adresat mesagerului în așa fel încât apostolii să-l poată auzi spunând: „Această boală nu duce realmente la moarte. Nu puneți la îndoială că ea poate fi folosită pentru a-l preamări pe Dumnezeu și pentru a-l exalta pe Fiul.”

Lui Iisus îi erau tare dragi Marta, Maria și fratele lor Lazăr. Avea pentru ei o dragoste ferventă. Primul său gând uman a fost acela de a merge imediat în ajutorul lor, dar în minte sa combinată i-a venit o altă idee. El aproape că renunțase la speranța de a-i mai vedea pe liderii iudei din Ierusalim acceptând într-o bună zi împărăția, dar el își iubea întotdeauna poporul, și acum se contura pentru el un plan care ar da, scribilor și fariseilor din Ierusalim, o șansă mai mult de a accepta învățăturile sale. El a decis, dacă tatăl său voia, să facă, din acest ultim apel la Ierusalim, manifestarea exterioară cea mai profundă și cea mai stupefiantă din cariera sa terestră. Iudeii rămâneau atașați de ideea unui eliberator care face minuni. Și cu toate că Iisus refuza să se coboare la minuni materiale sau să facă demonstrații temporare de putere politică, el a cerut totuși, de data asta, consimțământul Tatălui pentru a manifesta puterea nedemonstrată încă asupra vieții și morții.

Iudeii aveau obiceiul de a-și îngropa morții în ziua decesului lor, ceea ce era o practică necesară într-un

him forth for watering? If such a service is permissible on the Sabbath day, should not this woman, a daughter of Abraham who has been bound down by evil these eighteen years, be loosed from this bondage and led forth to partake of the waters of liberty and life, even on this Sabbath day?” And as the woman continued to glorify God, his critic was put to shame, and the congregation rejoiced with her that she had been healed.

167:3.4 (1836.3) As a result of his public criticism of Jesus on this Sabbath the chief ruler of the synagogue was deposed, and a follower of Jesus was put in his place.

167:3.5 (1836.4) Jesus frequently delivered such victims of fear from their spirit of infirmity, from their depression of mind, and from their bondage of fear. But the people thought that all such afflictions were either physical disorders or possession of evil spirits.

167:3.6 (1836.5) Jesus taught again in the synagogue on Sunday, and many were baptized by Abner at noon on that day in the river which flowed south of the city. On the morrow Jesus and the ten apostles would have started back to the Pella encampment but for the arrival of one of David's messengers, who brought an urgent message to Jesus from his friends at Bethany, near Jerusalem.

4. THE MESSAGE FROM BETHANY

167:4.1 (1836.6) Very late on Sunday night, February 26, a runner from Bethany arrived at Philadelphia, bringing a message from Martha and Mary which said, “Lord, he whom you love is very sick.” This message reached Jesus at the close of the evening conference and just as he was taking leave of the apostles for the night. At first Jesus made no reply. There occurred one of those strange interludes, a time when he appeared to be in communication with something outside of, and beyond, himself. And then, looking up, he addressed the messenger in the hearing of the apostles, saying: “This sickness is really not to the death. Doubt not that it may be used to glorify God and exalt the Son.”

167:4.2 (1837.1) Jesus was very fond of Martha, Mary, and their brother, Lazarus; he loved them with a fervent affection. His first and human thought was to go to their assistance at once, but another idea came into his combined mind. He had almost given up hope that the Jewish leaders at Jerusalem would ever accept the kingdom, but he still loved his people, and there now occurred to him a plan whereby the scribes and Pharisees of Jerusalem might have one more chance to accept his teachings; and he decided, his Father willing, to make this last appeal to Jerusalem the most profound and stupendous outward working of his entire earth career. The Jews clung to the idea of a wonder-working deliverer. And though he refused to stoop to the performance of material wonders or to the enactment of temporal exhibitions of political power, he did now ask the Father's consent for the manifestation of his hitherto unexhibited power over life and death.

167:4.3 (1837.2) The Jews were in the habit of burying their dead on the day of their demise; this was a necessary

climat atât de cald. Se întâmpla adesea că ei puneau în mormânt un individ aflat doar într-o stare de comă, astfel încât, la scurgerea a două zile, sau chiar trei, acest pseudo-mort ieșea din mormânt. După credințele iudeilor, spiritul sau sufletul putea să zăbovească lângă corp vreme de două sau trei zile, dar nu rămânea niciodată după a treia zi; descompunerea era foarte avansată în cea de-a patra zi, și nimeni nu revenea niciodată din mormânt după acest interval de timp. De aceea Iisus a mai rămas două zile pline în Filadelfia înainte de a se pregăti să plece către Bethania.

Prin urmare, miercuri dimineața devreme, el le-a zis apostolilor: „Să fim îndată gata să mai plecăm o dată în Iudeea. După ce l-au auzit pe Maestrul lor zicând aceasta, apostolii s-au retras mai încolo câțeva vreme pentru a se sfătui între ei. Iacob a luat conducerea dezbaterilor, și apostolii au fost toți de acord că era curată nebunie să-l lase pe Iisus să se întoarcă iarăși în Iudeea. Ei au revenit ca un singur om și i-au împărțășit lui Iisus părerea lor. Iacob a zis: „Maestre, ai fost în Ierusalim cu câteva săptămâni în urmă, și conducătorii ți-au căutat moartea, în vreme ce poporul era gata să te omoare cu pietre. În momentul acela, le-ai dat oamenilor aceea șansa de a primi adevărul, și noi nu vom îngădui ca tu să te mai duci în Iudeea.”

Atunci Iisus a zis: „Oare nu înțelegeți că fiecare zi are doisprezece ore în timpul cărora îți poți face treaba în siguranță? Dacă un om merge ziua, el nu se împiedică, având în vedere că are lumină. Dacă umblă noaptea, el riscă să se împiedice, căci este fără lumină. Atâta timp cât durează ziua mea, eu nu mă tem să intru în Iudeea. Aș vrea să înfăptuiesc încă o puternică lucrare pentru acești iudei. Aș vrea să le mai dau o șansă de a crede, chiar și în condițiile care le convin - glorie exterioară și manifestare vizibilă de putere a Tatălui și de iubire a Fiului. În plus, n-ați înțeles voi că fratele nostru Lazăr a adormit și că aș vrea să mă duc să-l trezesc din somnul acesta!”

Atunci, unul dintre apostoli a zis: „Maestre, dacă Lazăr a adormit, este tot atât de sigur că se va reface.” Pe vremea aceea, iudeii aveau obiceiul de a vorbi de moarte ca despre o formă de somn, dar apostolii n-au înțeles că Iisus voia să zică că Lazăr părăsise lumea aceasta. Maestrul a explicat deci limpede: „Lazăr este mort. În interesul vostru, și chiar dacă aceasta nu are cum să-i salveze pe ceilalți, eu sunt bucuros de a nu mă fi găsit acolo, pentru ca voi să aveți acum un nou motiv de a crede în mine. Voi o să fiți martori la un eveniment care ar trebui să vă întărească pe toți în pregătirea zilei în care îmi voi lua rămas bun de la voi pentru a mă duce la Tatăl meu.”

În fața imposibilității de a-l convinge pe Iisus de a se abține să meargă în Iudeea, și șovăiala unora dintre apostoli de a-l însoți. Toma s-a adresat tovarășilor lui zicând: „Noi ne-am exprimat temerile noastre Maestrului, dar el a decis să meargă în Bethania. Sunt convins că aceasta înseamnă sfârșitul; are să fie cu siguranță omorât. Dar, dacă asta este alegerea Maestrului, să ne conducem ca niște oameni bravi; să mergem și noi ca să murim cu el.” Ca întotdeauna, în chestiunile care necesită un curaj deliberat și susținut, Toma a fost reazemul celor doisprezece apostoli.

practice in such a warm climate. It often happened that they put in the tomb one who was merely comatose, so that on the second or even the third day, such a one would come forth from the tomb. But it was the belief of the Jews that, while the spirit or soul might linger near the body for two or three days, it never tarried after the third day; that decay was well advanced by the fourth day, and that no one ever returned from the tomb after the lapse of such a period. And it was for these reasons that Jesus tarried yet two full days in Philadelphia before he made ready to start for Bethany.

^{167:4.4 (1837.3)} Accordingly, early on Wednesday morning he said to his apostles: “Let us prepare at once to go into Judea again.” And when the apostles heard their Master say this, they drew off by themselves for a time to take counsel of one another. James assumed the direction of the conference, and they all agreed that it was only folly to allow Jesus to go again into Judea, and they came back as one man and so informed him. Said James: “Master, you were in Jerusalem a few weeks back, and the leaders sought your death, while the people were minded to stone you. At that time you gave these men their chance to receive the truth, and we will not permit you to go again into Judea.”

^{167:4.5 (1837.4)} Then said Jesus: “But do you not understand that there are twelve hours of the day in which work may safely be done? If a man walks in the day, he does not stumble inasmuch as he has light. If a man walks in the night, he is liable to stumble since he is without light. As long as my day lasts, I fear not to enter Judea. I would do one more mighty work for these Jews; I would give them one more chance to believe, even on their own terms — conditions of outward glory and the visible manifestation of the power of the Father and the love of the Son. Besides, do you not realize that our friend Lazarus has fallen asleep, and I would go to awake him out of this sleep!”

^{167:4.6 (1837.5)} Then said one of the apostles: “Master, if Lazarus has fallen asleep, then will he the more surely recover.” It was the custom of the Jews at that time to speak of death as a form of sleep, but as the apostles did not understand that Jesus meant that Lazarus had departed from this world, he now said plainly: “Lazarus is dead. And I am glad for your sakes, even if the others are not thereby saved, that I was not there, to the end that you shall now have new cause to believe in me; and by that which you will witness, you should all be strengthened in preparation for that day when I shall take leave of you and go to the Father.”

^{167:4.7 (1838.1)} When they could not persuade him to refrain from going into Judea, and when some of the apostles were loath even to accompany him, Thomas addressed his fellows, saying: “We have told the Master our fears, but he is determined to go to Bethany. I am satisfied it means the end; they will surely kill him, but if that is the Master’s choice, then let us acquit ourselves like men of courage; let us go also that we may die with him.” And it was ever so; in matters requiring deliberate and sustained courage, Thomas was always the mainstay of the twelve apostles.

O companie de aproape cinci sute de prieteni și de dușmani l-a urmat pe Iisus pe drumul Iudeei. Miercuri, la ora mesei de prânz, el le-a făcut, apostolilor săi și acestui grup de însoțitori, o expunere despre „Condițiile Salvării”, și, la sfârșitul acestei lecții, el a povestit parabola fariseului și a publicanului (un percepător de taxe). Iisus a zis: „Voi vedeți astfel că Tatăl dăruie salvarea copiilor oamenilor și că această salvare este un dar gratuit tuturor celor care au credința de a accepta filiația în familia divină. Omul nu poate face nimic pentru a câștiga această salvare. Ostenelile fariseismului nu pot cumpăra favoarea lui Dumnezeu, și lungile rugăciuni în public nu vor compensa lipsa de credință vie din inima lor. Pe oameni îi puteți înșela prin serviciile voastre exterioare, dar Dumnezeu scrutează sufletul vostru. Ceea ce vă zic este bine ilustrat de pilda celor doi oameni, un fariseu și un publican, care merg la templu ca să se roage. Fariseul stă în picioare și se roagă în sinea sa: ‘O, Dumnezeule, îți aduc mulțumiri că nu mă asemăn cu restul oamenilor, care sunt hoți, ignoranți, nedrepti și adulterini, și nici chiar cu acest publican. Eu postesc de două ori pe săptămână și dau zeciuiala din tot ceea ce dobândesc.’ În schimb, publicanul stătea mai încolo și nu îndrăzneă nici măcar să-și ridice ochii la cer; el s-a bătut cu pumnii în piept spunând: ‘O, Dumnezeule, fii milostiv cu un păcătos ca mine.’ Eu vă zic însă că publicanul este acela care se va înapoia acasă cu aprobarea lui Dumnezeu, mai degrabă decât fariseul, căci oricine se înalță va fi umilit și oricine se umilește va fi înălțat.”

În seara aceea, în Ierihon, fariseii ostili au căutat să-l prindă pe Iisus în cursă incitându-l să discute despre căsătorie și divorț, așa cum făcuseră semenii lor mai demult în Galileea. Dar Maestrul a evitat cu iscusință să se lase antrenat într-o opoziție cu legile lor privitoare la divorț. Tot așa cum publicanul și fariseul ilustrau buna și rea religie, practicile lor de divorț stabileau un contrast între mai bunele legi matrimoniale ale codului iudaic și rușinoasa delăsare cu care fariseii interpretau regulile divorțului formulate de Moise. Fariseii se judecau ei înșiși după criteriul cel mai de jos; publicanii se puneau în acord cu idealul cel mai elevat. Pentru farisei, devoțiunea era un mijloc de a ajunge la inactivitatea justificată și la asigurarea unei false securități spirituale. Pentru publicani, devoțiunea era un mijloc de a îmbroșta sufletul lor pentru ca el să înțeleagă necesitatea de a se căi, de a se spovedi și de a accepta prin credință o iertare milostivă. Fariseii căutau justiția, iar publicanii, îndurarea. Legea universului este: Cereți, și veți primi; căutați și veți găsi.

Cu toate că Iisus a refuzat să se lase antrenat într-o controversă cu fariseii cu privire la divorț, el a proclamat o învățătură pozitivă de idealuri superioare privitoare la căsătorie. El a exaltat căsătoria ca fiind relația umană cea mai ideală și cea mai elevată. Tot așa, el a marcat puternica sa dezaprobare pentru practica desfrânată și injustă a divorțului la iudeii din Ierusalim, care, la vremea aceea, permitea unui om să divorțeze pentru motivele cele mai futele. Era de ajuns ca cel interesat să-și acuze soția de a fi o rea gospodină sau de a întreține prost casa, sau pur și simplu pentru că s-a îndrăgostit de o femeie mai frumoasă.

Fariseii merseseră până la a propovădui că acest gen de divorț facil era un privilegiu special acordat

167:5.1 (1838.2) On the way to Judea Jesus was followed by a company of almost fifty of his friends and enemies. At their noon lunchtime, on Wednesday, he talked to his apostles and this group of followers on the “Terms of Salvation,” and at the end of this lesson told the parable of the Pharisee and the publican (a tax collector). Said Jesus: “You see, then, that the Father gives salvation to the children of men, and this salvation is a free gift to all who have the faith to receive sonship in the divine family. There is nothing man can do to earn this salvation. Works of self-righteousness cannot buy the favor of God, and much praying in public will not atone for lack of living faith in the heart. Men you may deceive by your outward service, but God looks into your souls. What I am telling you is well illustrated by two men who went into the temple to pray, the one a Pharisee and the other a publican. The Pharisee stood and prayed to himself: ‘O God, I thank you that I am not like the rest of men, extortioners, unlearned, unjust, adulterers, or even like this publican. I fast twice a week; I give tithes of all that I get.’ But the publican, standing afar off, would not so much as lift his eyes to heaven but smote his breast, saying, ‘God be merciful to me a sinner.’ I tell you that the publican went home with God’s approval rather than the Pharisee, for every one who exalts himself shall be humbled, but he who humbles himself shall be exalted.”

167:5.2 (1838.3) That night, in Jericho, the unfriendly Pharisees sought to entrap the Master by inducing him to discuss marriage and divorce, as did their fellows one time in Galilee, but Jesus artfully avoided their efforts to bring him into conflict with their laws concerning divorce. As the publican and the Pharisee illustrated good and bad religion, their divorce practices served to contrast the better marriage laws of the Jewish code with the disgraceful laxity of the Pharisaic interpretations of these Mosaic divorce statutes. The Pharisee judged himself by the lowest standard; the publican squared himself by the highest ideal. Devotion, to the Pharisee, was a means of inducing self-righteous inactivity and the assurance of false spiritual security; devotion, to the publican, was a means of stirring up his soul to the realization of the need for repentance, confession, and the acceptance, by faith, of merciful forgiveness. The Pharisee sought justice; the publican sought mercy. The law of the universe is: Ask and you shall receive; seek and you shall find.

167:5.3 (1838.4) Though Jesus refused to be drawn into a controversy with the Pharisees concerning divorce, he did proclaim a positive teaching of the highest ideals regarding marriage. He exalted marriage as the most ideal and highest of all human relationships. Likewise, he intimated strong disapproval of the lax and unfair divorce practices of the Jerusalem Jews, who at that time permitted a man to divorce his wife for the most trifling of reasons, such as being a poor cook, a faulty housekeeper, or for no better reason than that he had become enamored of a better-looking woman.

167:5.4 (1839.1) The Pharisees had even gone so far as to teach that divorce of this easy variety was a special

poporului iudeu, cu deosebire fariseilor. Astfel, în vreme ce Iisus refuza să facă declarații despre căsătorie și divorț, el a condamnat cu severitate aceste rușinoase caricaturi ale relațiilor maritale și a făcut să reiasă in Justiția lor vizavi de femei și de copii. Niciodată n-a sancționat nici o practică de divorț care să dea bărbatului un avantaj asupra femeii; Maestrul n-a aprobat decât învățăturile care acordă femeilor egalitate cu bărbații.

Cu toate că Iisus n-a oferit reguli noi privitoare la căsătorie și la divorț, el i-a îndemnat pe iudei să se conformeze propriilor lor legi și propriilor lor învățături cele mai elevate. El s-a sprijinit constant pe Scripturi în efortul lor de a ameliora practicile lor potrivit acestei tendințe sociale. Susținând totodată astfel conceptele ideale și superioare ale căsătoriei, Iisus a evitat cu abilitate conflictul cu interlocutorii săi în legătură cu practicile sociale așa cum sunt ele reprezentate fie în legile lor scrise, fie de către privilegiile lor de divorț la care țineau atât de mult.

Le-a fost foarte dificil apostolilor să înțeleagă reticența Maestrului de a face declarații pozitive cu privire la problemele științifice, sociale, economice și politice. Ei nu realizează întru totul că misiunea sa terestră privea exclusiv revelarea adevărilor spirituale și religioase.

Seara târziu, după ce Iisus a vorbit despre căsătorie și despre divorț, apostolii lui i-au pus, în particular, numeroase întrebări suplimentare. Răspunsurile lui la iscodirile lor au eliberat mintea lor de multe dintre concepțiile false. La sfârșitul acestei convorbiri, Iisus a zis: „Căsătoria este onorabilă și trebuie să fie dorită de toți oamenii. Faptul că Fiul omului își continuă, singur, misiunea sa terestră nu aduce nici o atingere caracterului dezirabil al căsătoriei. Voia Tatălui este cea care acționează astfel, dar același Tată a ordonat crearea masculilor și femelelor; Dumnezeu vrea ca bărbații și femeile să-și găsească slujirea lor cea mai elevată și bucuria corespondentă în stabilirea de cămine pentru a primi și crește copii, pentru crearea cărora acești părinți devin coasociați Creatorilor cerului și ai pământului. De aceea omul îi va părăsi pe tatăl și mama lui pentru a se lega de soția sa, și cei doi vor fi doar una.”

În felul acesta, Iisus a ușurat mintea apostolilor de un mare număr de griji în legătură cu căsătoria și a clarificat numeroase neînțelegeri privitoare la divorț. În același timp, el a contribuit foarte mult la exaltarea idealurilor lor de uniune socială, și a sporit respectul lor pentru femei, pentru copii și pentru cămin.

6. BINECUVÂNTAREA COPILAȘULUI

Mesajul de seară al lui Iisus asupra căsătoriei și asupra caracterului sacru al copiilor s-a răspândit în tot Ierihonul, astfel încât, în dimineața următoare, cu mult înainte ca Iisus și apostolii lui să fie gata de plecare, și chiar și înainte de ora micului dejun, un mare număr de mame s-au adunat aproape de adăpostul lui Iisus, ducându-și copiii în brațe sau ținându-i de mână, și dorind ca el să-i binecuvânteze pe cei mici. Când apostolii au ieșit și au văzut această adunare de mame cu copiii lor, ei au încercat să le trimită de acolo, dar aceste femei au refuzat să plece înainte ca Maestrul

dispensation granted the Jewish people, particularly the Pharisees. And so, while Jesus refused to make pronouncements dealing with marriage and divorce, he did most bitterly denounce these shameful floutings of the marriage relationship and pointed out their injustice to women and children. He never sanctioned any divorce practice which gave man any advantage over woman; the Master countenanced only those teachings which accorded women equality with men.

167:5.5 (1839.2) Although Jesus did not offer new mandates governing marriage and divorce, he did urge the Jews to live up to their own laws and higher teachings. He constantly appealed to the written Scriptures in his effort to improve their practices along these social lines. While thus upholding the high and ideal concepts of marriage, Jesus skillfully avoided clashing with his questioners about the social practices represented by either their written laws or their much-cherished divorce privileges.

167:5.6 (1839.3) It was very difficult for the apostles to understand the Master's reluctance to make positive pronouncements relative to scientific, social, economic, and political problems. They did not fully realize that his earth mission was exclusively concerned with revelations of spiritual and religious truths.

167:5.7 (1839.4) After Jesus had talked about marriage and divorce, later on that evening his apostles privately asked many additional questions, and his answers to these inquiries relieved their minds of many misconceptions. At the conclusion of this conference Jesus said: "Marriage is honorable and is to be desired by all men. The fact that the Son of Man pursues his earth mission alone is in no way a reflection on the desirability of marriage. That I should so work is the Father's will, but this same Father has directed the creation of male and female, and it is the divine will that men and women should find their highest service and consequent joy in the establishment of homes for the reception and training of children, in the creation of whom these parents become copartners with the Makers of heaven and earth. And for this cause shall a man leave his father and mother and shall cleave to his wife, and they two shall become as one."

167:5.8 (1839.5) And in this way Jesus relieved the minds of the apostles of many worries about marriage and cleared up many misunderstandings regarding divorce; at the same time he did much to exalt their ideals of social union and to augment their respect for women and children and for the home.

6. BLESSING THE LITTLE CHILDREN

167:6.1 (1839.6) That evening Jesus' message regarding marriage and the blessedness of children spread all over Jericho, so that the next morning, long before Jesus and the apostles prepared to leave, even before breakfast time, scores of mothers came to where Jesus lodged, bringing their children in their arms and leading them by their hands, and desired that he bless the little ones. When the apostles went out to view this assemblage of mothers with their children, they endeavored to send them away, but these women refused to depart until the Master laid his hands on their

să-și fi pus mâinile pe copiii lor și să-i fi binecuvântat. Când apostolii le-au certat zgomotos pe aceste mame, Iisus, auzind zarva iscată, a ieșit și i-a musturat cu indignare zicând: „Îngăduiți copilașilor să vină la mine; nu le interziceți asta, căci împărăția cerurilor este compus din cei asemeni lor. În adevăr, în adevăr, vă zic, cine nu primește împărăția lui Dumnezeu ca un copilăși nu va putea intra acolo pentru a atinge deplina statură a umanității sale spirituale.”

După ce a vorbit astfel cu apostolii săi, Iisus i-a permis pe toți copiii și și-a pus mâinile pe ei, adresând totodată cuvinte de încurajare și de speranță mamei lor.

Iisus vorbea adesea apostolilor săi de casele cerești și le propovăduia că copiii aflați în evoluție ai lui Dumnezeu trebuie să crească acolo spiritualmente, așa cum copiii cresc fizic pe această lume. Lucrurile sacre par adesea banale; astfel, în ziua aceasta, copiii aceștia și mamele lor nu își dădeau seama că inteligențele Nebadonului îi observau pe copiii Ierihonului jucându-se cu Creatorul unui univers.

Statutul de femei din Palestina a fost foarte mult ameliorat de învățătura lui Iisus. La fel ar fi fost în toată lumea dacă discipolii săi nu s-ar fi îndepărtat atâta de mult de ceea ce Maestrul lor se ostentise atâta să îi învețe.

Tot în Ierihon a fost că, în cursul unei discuții despre formarea religioasă precoce a copiilor și a obiceiurilor de adorare divină, Iisus a insuflat apostolilor săi marea valoare a frumuseții ca influență care îndeamnă la adorare, în special la copii. Prin preceptele sale și prin îndemnul său, Maestrul a propovăduit valoarea adorării Creatorului în mijlocul peisajelor naturale ale creației. El prefera să comunice cu Tatăl ceresc dintre arbori și dintre umilele creaturi ale lumii naturale. El găsea plăcere în contemplarea Tatălui prin spectacolul inspirator al tărâmurilor înstelate ale Fiilor Creatori.

Când nu este posibil să-l adore pe Dumnezeu din tabernaculele naturii, oamenii ar trebui să facă tot ce le stă în putere pentru a-și rezerva case ale frumuseții, sanctuare de o simplitate atrăgătoare și artistic împodobite, cu scopul de a trezi simțăminte omenești cele mai elevate asociate cu abordarea intelectuală a comuniunii spirituale cu Dumnezeu. Adevărul, frumusețea și sfințenia aduc un ajutor puternic și eficient veritabilei adorări. Comuniunea spirituală nu este încurajată numai printr-o ornamentare masivă și prin excesele de decorare ale unei arte umane complicate și fastuoase. Frumusețea este cea mai religioasă atunci când este cea mai simplă și cea mai apropiată de natură. Ce păcat că copilași au primul lor contact cu conceptele venerării publice în sălile reci și goale atât de lipsite de atracția frumuseții și care inspiră atât de puțină bună dispoziție și sfințenie! Ar trebui ca inițierea copilului în adorare să aibă loc în peisajele naturii, și ca, mai târziu, să-i însoțească pe părinții lui în edificiile publice ale adunărilor religioase care au cel puțin tot atâta atracție materială și frumusețe artistică ca și casa în care își are domiciliul obișnuit.

children and blessed them. And when the apostles loudly rebuked these mothers, Jesus, hearing the tumult, came out and indignantly reproved them, saying: “Suffer little children to come to me; forbid them not, for of such is the kingdom of heaven. Verily, verily, I say to you, whosoever receives not the kingdom of God as a little child shall hardly enter therein to grow up to the full stature of spiritual manhood.”

167:6.2 (1840.1) And when the Master had spoken to his apostles, he received all of the children, laying his hands on them, while he spoke words of courage and hope to their mothers.

167:6.3 (1839.8) Jesus often talked to his apostles about the celestial mansions and taught that the advancing children of God must there grow up spiritually as children grow up physically on this world. And so does the sacred oftentimes appear to be the common, as on this day these children and their mothers little realized that the onlooking intelligences of Nebadon beheld the children of Jericho playing with the Creator of a universe.

167:6.4 (1839.9) Woman's status in Palestine was much improved by Jesus' teaching; and so it would have been throughout the world if his followers had not departed so far from that which he painstakingly taught them.

167:6.5 (1839.10) It was also at Jericho, in connection with the discussion of the early religious training of children in habits of divine worship, that Jesus impressed upon his apostles the great value of beauty as an influence leading to the urge to worship, especially with children. The Master by precept and example taught the value of worshipping the Creator in the midst of the natural surroundings of creation. He preferred to commune with the heavenly Father amidst the trees and among the lowly creatures of the natural world. He rejoiced to contemplate the Father through the inspiring spectacle of the starry realms of the Creator Sons.

167:6.6 (1839.11) When it is not possible to worship God in the tabernacles of nature, men should do their best to provide houses of beauty, sanctuaries of appealing simplicity and artistic embellishment, so that the highest of human emotions may be aroused in association with the intellectual approach to spiritual communion with God. Truth, beauty, and holiness are powerful and effective aids to true worship. But spirit communion is not promoted by mere massive ornateness and overmuch embellishment with man's elaborate and ostentatious art. Beauty is most religious when it is most simple and naturelike. How unfortunate that little children should have their first introduction to concepts of public worship in cold and barren rooms so devoid of the beauty appeal and so empty of all suggestion of good cheer and inspiring holiness! The child should be introduced to worship in nature's outdoors and later accompany his parents to public houses of religious assembly which are at least as materially attractive and artistically beautiful as the home in which he is daily domiciled.

7. DISCUȚIA DESPRE ÎNGERI

7. THE TALK ABOUT ANGELS

167:7.1 (1840.2)

În vreme ce grupul apostolic urca dealurile de la Ierihon către Bethania, Nataniel a mers aproape tot timpul alături de Iisus; discuția lor asupra raporturilor copiilor cu împărăția cerurilor i-a condus indirect la studierea slujirii din partea îngerilor. Nataniel a sfârșit prin a-i pune Maestrului următoarea întrebare: „Văzând că marele preot este un saducheu, și dat fiind că saduchei nu credeau în îngeri, ce să propovăduim noi poporului cu privire la ajutoarele cerești?” Atunci, Iisus a dat, între altele, următoarele indicații:

”Oștirile de îngeri formează un ordin separat de ființe create. Ei sunt în întregime diferiți de ordinul material al creaturilor muritoare și activează ca un grup distinct de inteligențe ale universului. Îngerii nu aparțin grupului de creaturi denumite ‘Fii lui Dumnezeu’ în Scripturi. Ei nu sunt nici spiritele preamărite ale muritorilor care și-au continuat progresul prin lumile elevate ale palatelor. Îngerii sunt o creație directă, și nu se reproduc. Multitudinea de îngeri nu are decât o înrudire spirituală cu rasa umană. În timp ce omul progresează pe calea sa către Tatăl din Paradis, el trece, la un moment dat, printr-un stadiu analog cu starea îngerilor, dar omul muritor nu devine niciodată un înger.

”Spre deosebire de oameni, îngerii nu mor niciodată. Ei sunt nemuritori, dacă nu cumva se pomenesc implicați în păcat, cum au făcut-o unii prin înșelăciunile lui Lucifer. Îngerii sunt slujitorii spirituali din cer și nu sunt nici infinit de înțelepți, nici atotputernici; dar toți îngerii loiali sunt cu adevărat curați și sfinți.

”Și nu vă mai amintiți oare că v-am mai spus o dată înainte că, dacă ochii voștri spirituali ar fi uniți, ați vedea atunci cerurile deschise și i-ați zări pe îngerii lui Dumnezeu urcând și coborând? Cu ajutorul îngerilor poate o lume să fie menținută în contact cu celelalte, căci nu v-am mai spus eu de multe ori că eu mai am și alte oi care nu aparțin acestei stâne? Acești îngeri nu sunt iscoade ale lumii spirituale care vă supraveghează și merg apoi să-i spună Tatălui de gândurile din inima voastră, și îi fac un raport asupra faptelor trupului. Tatăl n-are nevoie de soiul acesta de servicii, din moment ce propriul lui spirit trăiește în voi. Însă aceste spirite îngerești servesc la ținerea la curent a unei părți din creația celestă cu faptele făcute în alte părți îndepărtate ale universului. Un mare număr de îngeri sunt afectați slujirii raselor umane, lucrând totodată în guvernul Tatălui și în universurile Fiilor. Când v-am învățat că mulți dintre acești serafimi erau spirite tutelare, eu nu vorbeam nici la figurat, nici poetic. Toate acestea sunt adevărate, independent de dificultatea voastră de a înțelege aceste chestiuni.

”Mulți dintre acești îngeri lucrează la salvarea oamenilor; nu v-am vorbit oare de bucuria serafică când un suflet decide să abandoneze păcatul și să înceapă căutarea lui Dumnezeu? Eu v-am vorbit chiar și de bucuria din prezența îngerilor cerului datorită unui singur suflet care se căiește; aceasta denota existența altor categorii superioare de ființe cerești care se ocupă și ele de bunăstarea spirituală și de progresul divin al omului muritor.

”Acești îngeri se ocupă deopotrivă de mult de mijloacele prin care spiritul oamenilor este eliberat din tabernacolele cărnii și sufletul lor escortat în lumile celeste de palate. Îngerii sunt fidele călăuze celeste ale

167:1.1 (1841.1) As they journeyed up the hills from Jericho to Bethany, Nathaniel walked most of the way by the side of Jesus, and their discussion of children in relation to the kingdom of heaven led indirectly to the consideration of the ministry of angels. Nathaniel finally asked the Master this question: “Seeing that the high priest is a Sadducee, and since the Sadducees do not believe in angels, what shall we teach the people regarding the heavenly ministers?” Then, among other things, Jesus said:

167:7.2 (1841.1) “The angelic hosts are a separate order of created beings; they are entirely different from the material order of mortal creatures, and they function as a distinct group of universe intelligences. Angels are not of that group of creatures called ‘the Sons of God’ in the Scriptures; neither are they the glorified spirits of mortal men who have gone on to progress through the mansions on high. Angels are a direct creation, and they do not reproduce themselves. The angelic hosts have only a spiritual kinship with the human race. As man progresses in the journey to the Father in Paradise, he does traverse a state of being at one time analogous to the state of the angels, but mortal man never becomes an angel.

167:7.3 (1841.2) “The angels never die, as man does. The angels are immortal unless, perchance, they become involved in sin as did some of them with the deceptions of Lucifer. The angels are the spirit servants in heaven, and they are neither all-wise nor all-powerful. But all of the loyal angels are truly pure and holy.

167:7.4 (1841.3) “And do you not remember that I said to you once before that, if you had your spiritual eyes anointed, you would then see the heavens opened and behold the angels of God ascending and descending? It is by the ministry of the angels that one world may be kept in touch with other worlds, for have I not repeatedly told you that I have other sheep not of this fold? And these angels are not the spies of the spirit world who watch upon you and then go forth to tell the Father the thoughts of your heart and to report on the deeds of the flesh. The Father has no need of such service inasmuch as his own spirit lives within you. But these angelic spirits do function to keep one part of the heavenly creation informed concerning the doings of other and remote parts of the universe. And many of the angels, while functioning in the government of the Father and the universes of the Sons, are assigned to the service of the human races. When I taught you that many of these seraphim are ministering spirits, I spoke not in figurative language nor in poetic strains. And all this is true, regardless of your difficulty in comprehending such matters.

167:7.5 (1841.4) “Many of these angels are engaged in the work of saving men, for have I not told you of the seraphic joy when one soul elects to forsake sin and begin the search for God? I did even tell you of the joy in the presence of the angels of heaven over one sinner who repents, thereby indicating the existence of other and higher orders of celestial beings who are likewise concerned in the spiritual welfare and with the divine progress of mortal man.

167:7.6 (1841.5) “Also are these angels very much concerned with the means whereby man’s spirit is released from the tabernacles of the flesh and his soul escorted to the mansions in heaven. Angels are the

sufletului oamenilor pe perioada neexplorată și imprecisă care intervine între moartea fizică și viața nouă din lăcașurile spiritului.”

Iisus ar fi discutat și mai mult cu Nataniel despre ajutorul îngerilor dacă n-ar fi fost întrerupt de apropierea Martei. Ea fusese informată că Maestrul se apropia de Bethania de prietenii ei care îl văzuseră urcând dealurile din est, și acum ea se grăbea să-l întâmpine.

sure and heavenly guides of the soul of man during that uncharted and indefinite period of time which intervenes between the death of the flesh and the new life in the spirit abodes.”

167:7.7 (1841.6) And he would have spoken further with Nathaniel regarding the ministry of angels, but he was interrupted by the approach of Martha, who had been informed that the Master was drawing near to Bethany by friends who had observed him ascending the hills to the east. And she now hastened to greet him.

Capitolul 168. Reînvierea lui Lazăr

⇨ 167

CARTEA URANTIA

169 ⇨

PARTE IV. VIAȚA ȘI ÎNVĂȚĂTURILE LUI IISUS

CAPITOLUL 168 REÎNVIEREA LUI LAZĂR

Secțiuni

Introduction

1. La mormântul lui Lazăr
2. Reînvierea lui Lazăr
3. Întrunirea Sinedriului
4. Răspunsul la rugăciune
5. Ceea ce s-a ales de Lazăr

PAPER 168

THE RESURRECTION OF LAZARUS

SECTIONS

Introduction

1. At the Tomb of Lazarus
2. The Resurrection of Lazarus
3. Meeting of the Sanhedrin
4. The Answer to Prayer
5. What Became of Lazarus

Introduction

ERA CU puțin mai încolo amiază când Marta a plecat în întâmpinarea lui Iisus care trecea de creasta dealului de lângă Bethania. Fratele său Lazăr era mort de patru zile și, la sfârșitul după-amiezii de duminică, el fusese culcat în cavoul lui de familie situat la marginea grădinii. Piatra care închidea intrarea în cavou fusese împinsă la locul ei chiar în joia aceea.

Când Marta și Maria trimiseseră la Iisus vestea bolii lui Lazăr, ele erau convinse că Maestrul va face ceva cu privire la situația aceasta. Ele știau că fratele lor era grav bolnav, și prea puțin sperau că Iisus își va părăsi munca de învățător și de predicator pentru a veni în ajutorul lor. Dar ele aveau atâta încredere în puterea sa de a vindeca bolile încât credeau că îi era suficient să rostească cuvintele tămăduitoare, și că îndată Lazăr va fi vindecat. Când Lazăr a murit la câteva ore după plecarea din Bethania a mesagerului, ele au dedus că Maestrul nu aflase de boala fratelui lor înainte de a fi prea târziu, înainte ca Lazăr să fie deja decedat de mai multe ore.

Totuși ele au fost foarte nedumerite, precum și toți prietenii lor credincioși, de mesajul raportat, marți dimineața, de către un curier ce sosea din Bethania. Mesagerul a insistat asupra faptului că îl auzise pe Iisus spunând: această boală nu duce realmente la moarte. Marta și Maria nu puteau nici să înțeleagă de ce Iisus nu le trimisese măcar o vorbă sau nu le oferise ajutorul în vreun alt fel.

Mulți prieteni din cătunele vecine, și alții din Ierusalim, au venit să prezinte condoleanțele lor celor două surori copleșite de amărăciune. Lazăr și surorile

INTRODUCTION

168:0.1 (1842.1) IT WAS shortly after noon when Martha started out to meet Jesus as he came over the brow of the hill near Bethany. Her brother, Lazarus, had been dead four days and had been laid away in their private tomb at the far end of the garden late on Sunday afternoon. The stone at the entrance of the tomb had been rolled in place on the morning of this day, Thursday.

168:0.2 (1842.2) When Martha and Mary sent word to Jesus concerning Lazarus's illness, they were confident the Master would do something about it. They knew that their brother was desperately sick, and though they hardly dared hope that Jesus would leave his work of teaching and preaching to come to their assistance, they had such confidence in his power to heal disease that they thought he would just speak the curative words, and Lazarus would immediately be made whole. And when Lazarus died a few hours after the messenger left Bethany for Philadelphia, they reasoned that it was because the Master did not learn of their brother's illness until it was too late, until he had already been dead for several hours.

168:0.3 (1842.3) But they, with all of their believing friends, were greatly puzzled by the message which the runner brought back Tuesday forenoon when he reached Bethany. The messenger insisted that he heard Jesus say, "...this sickness is really not to the death." Neither could they understand why he sent no word to them nor otherwise proffered assistance.

168:0.4 (1842.4) Many friends from near-by hamlets and others from Jerusalem came over to comfort the sorrow-stricken sisters. Lazarus and his sisters were

sale erau copiii unui iudeu onorabil și înstărit care fusese ce-a mai însemnată persoană a micului sat din Bethania. Cu toate că toți trei au fost de multă vreme înflăcărați discipoli ai lui Iisus, ei erau cât se poate de respectați de toți cei care îi cunoșteau. Ei moșteniseră importante podgorii și mari livezi de măslini din vecinătate. Faptul că ei își puteau permite un cavou funerar privat în proprietatea lor era o dovadă în plus a averii lor. Părinții lor fuseseră deja culcați amândoi în acest mormânt.

Maria renunțase la speranța de a-l vedea venind pe Iisus și se lăsase pradă mahnirii, dar Marta s-a agățat de această speranță până în dimineața în care piatra a fost rostogolită în fața cavoului pentru a pecetlui intrarea. Chiar și atunci, ea i-a cerut unui flăcău din vecinătate să supravegheze, de sus de pe colina din estul Betaniei, drumul care coboară din Ierihon. Acest băiat a fost cel care adus la Marta vestea că Iisus și prietenii lui se apropiau.

Când Marta l-a întâlnit pe Iisus, ea a căzut la picioarele lui exclamând: „Maestre, dacă ai fi fost acolo, fratele meu n-ar fi fost mort!” Multe temeri treceau prin mintea Martei, dar ea n-a exprimat nici o îndoială și nu s-a încumetat să critice sau să pună sub semnul îndoielii conduita lui Iisus relativă la moartea lui Lazăr. Pe când ea vorbea, Iisus s-a aplecat ca s-o ridice și i-a zis: „Numai să ai credința, Marta, și fratele tău va reînvia.” Marta a răspuns: „Eu știu că va reînvia cu prilejul reînvierii din cea din urmă zi; și chiar și acum eu cred că Tatăl Ți va da tot ceea ce vei cere de la Dumnezeu.”

Atunci, Iisus a privit-o pe Marta drept în ochi și a zis: „Eu sunt reînvierea și viața; oricine crede în mine va trăi, chiar dacă moare. Într-adevăr, oricine trăiește crezând în mine nu va muri niciodată cu adevărat. Marta, crezi tu asta?” Și Marta i-a răspuns Maestrului: „Da, eu cred de multă vreme că tu ești Eliberatorul, Fiul Dumnezeului viu, chiar acela care trebuie să vină în această lume.”

Iisus interesându-se de Maria, Marta a intrat de îndată în casă și a șușotit cu sora sa: „Maestrul este aici și te-a chemat.” Când Maria a auzit aceasta, s-a ridicat iute și s-a dus fuga la Iisus, care rămăsese la o oarecare depărtare de casă, în locul unde Marta îl întâlnise prima și prima dată. Când prietenii care erau pe lângă Marta pentru a o consola au văzut că ea s-e ridica în grabă și a ieșea afară, au urmat-o bănuind că mergea la mormânt ca să plângă.

Printre persoanele prezente, se găseau mulți dușmani de neînduplecat ai lui Iisus. De aceea Marta se dusesese singură în întâmpinarea lui, și tot de aceea fusese atât de discret informată Maria că Maestrul o căutase. Dorind totodată cu ardoare să-l vadă pe Iisus, Marta ar fi vrut să evite orice incident neplăcut susceptibil de a fi cauzat de brusca sosire a Maestrului în mijlocul unui grup important de-al adversarilor lui din Ierusalim. Marta avusese intenția de a rămâne în casă cu prietenii lor cât timp Maria mergea să-l salute pe Iisus, însă n-a izbutit, căci toți au urmat-o pe Maria și în felul acesta s-au pomenit pe neașteptate în prezența Maestrului.

Marta a condus-o la Iisus și, când Maria l-a văzut, a căzut la picioarele lui strigând: „Măcar de-ai fi fost aici,

the children of a well-to-do and honorable Jew, one who had been the leading resident of the little village of Bethany. And notwithstanding that all three had long been ardent followers of Jesus, they were highly respected by all who knew them. They had inherited extensive vineyards and olive orchards in this vicinity, and that they were wealthy was further attested by the fact that they could afford a private burial tomb on their own premises. Both of their parents had already been laid away in this tomb.

168:0.5 (1842.5) Mary had given up the thought of Jesus' coming and was abandoned to her grief, but Martha clung to the hope that Jesus would come, even up to the time on that very morning when they rolled the stone in front of the tomb and sealed the entrance. Even then she instructed a neighbor lad to keep watch down the Jericho road from the brow of the hill to the east of Bethany; and it was this lad who brought tidings to Martha that Jesus and his friends were approaching.

168:0.6 (1842.6) When Martha met Jesus, she fell at his feet, exclaiming, "Master, if you had been here, my brother would not have died!" Many fears were passing through Martha's mind, but she gave expression to no doubt, nor did she venture to criticize or question the Master's conduct as related to Lazarus's death. When she had spoken, Jesus reached down and, lifting her upon her feet, said, "Only have faith, Martha, and your brother shall rise again." Then answered Martha: "I know that he will rise again in the resurrection of the last day; and even now I believe that whatever you shall ask of God, our Father will give you."

168:0.7 (1843.1) Then said Jesus, looking straight into the eyes of Martha: "I am the resurrection and the life; he who believes in me, though he dies, yet shall he live. In truth, whosoever lives and believes in me shall never really die. Martha, do you believe this?" And Martha answered the Master: "Yes, I have long believed that you are the Deliverer, the Son of the living God, even he who should come to this world."

168:0.8 (1843.2) Jesus having inquired for Mary, Martha went at once into the house and, whispering to her sister, said, "The Master is here and has asked for you." And when Mary heard this, she rose up quickly and hastened out to meet Jesus, who still tarried at the place, some distance from the house, where Martha had first met him. The friends who were with Mary, seeking to comfort her, when they saw that she rose up quickly and went out, followed her, supposing that she was going to the tomb to weep.

168:0.9 (1843.3) Many of those present were Jesus' bitter enemies. That is why Martha had come out to meet him alone, and also why she went in secretly to inform Mary that he had asked for her. Martha, while craving to see Jesus, desired to avoid any possible unpleasantness which might be caused by his coming suddenly into the midst of a large group of his Jerusalem enemies. It had been Martha's intention to remain in the house with their friends while Mary went to greet Jesus, but in this she failed, for they all followed Mary and so found themselves unexpectedly in the presence of the Master.

168:0.10 (1843.4) Martha led Mary to Jesus, and when she saw him, she fell at his feet, exclaiming, "If you had only been here, my brother would not have died!" And when

fratele meu n-ar fi fost mort.” Când Iisus a văzut cât de mult se întristase toată lumea de moartea lui Lazăr, sufletul lui a fost mișcat de compasiune.

Când prietenii îndoliați au văzut că Maria se duse să-l primească pe Iisus, ei s-au oprit ceva mai încolo cât timp Marta și Maria stăteau de vorbă cu Maestrul, care împărțea cu dărnicie noi încurajări. El le-a îndemnat să păstreze o credință însuflețită în Tată și să se supună complet voinței divine.

Mintea omenească a lui Iisus a fost puternic mișcată de un conflict: pe de o parte el îl iubea Lazăr și pe surorile lui îndurerate, iar pe de altă parte disprețuia și detesta manifestările exterioare de afecțiune ale unor iudei neîncrezători cu intenții ucigașe. Iisus s-a indignat să vadă pe unii dintre acești preținși prieteni afișându-și în exterior doliul lor după moartea lui Lazăr, cu atât mult cu cât falsa mahnire era asociată, în inima lor, cu atâta amară dușmănie contra lui însuși. Cu toate acestea, unii dintre acești iudei erau sinceri în doliul lor, căci erau adevărați prieteni de familie.

1. LA MORMÂNTUL LUI LAZĂR

După ce Iisus a petrecut câteva momente consolându-le pe Marta și Maria, ceva mai încolo de prietenii îndoliați, le i-a întrebat: „Unde l-ați culcat?” Marta a zis: „Vin-o și vezi.” În timp ce Maestrul le urma în tăcere pe cele două surori mahnite, el a plâns. Văzându-i lacrimile, unul dintre iudeii prietenoși care îi urmau a zis: „Priviți cât de mult îl iubea. Cel care a deschis ochii orbului n-ar fi putut oare împiedica acest om să moară?” Între timp, ei sosiseră în fața cavoului familial, o mică grotă naturală, ori o înclinație, în brâna stâncoasă de zece metri înălțime care se ridica la capătul grădinii.

Este greu să faci mintea omenească să înțeleagă de ce a plâns Iisus. Cu toate că noi avem acces la înregistrarea emoțiilor umane și a gândurilor divine conjugate ale lui Iisus, tot așa cum și mintea Ajustorului său le-a înregistrat, noi nu suntem absolut siguri de cauza reală a acestor manifestări emoționale. Noi înclinăm să credem că Iisus a plâns din cauza unui anumit număr de gânduri și de sentimente care îi străbăteau mintea în momentul acela, cum ar fi:

1. El simțea o compasiune sinceră și întristată pentru Marta și Maria. Avea o reală și profundă afecțiune pentru aceste surori care își pierduseră fratele.

2. Mintea sa era tulburată de mulțimea celor care purtau doliu, dintre care unii încercau o mahnire sinceră iar alții o simulau. Iisus fusese întotdeauna ofensat de aceste exhibiții exterioare de îndurerare. El știa că surorile îl iubeau pe fratele lor și aveau credință în supraviețuirea credincioșilor. Aceste emoții contradictorii explică poate de ce își exprima durerea la apropierea de cavou.

3. El șovăia sincer în a-l readuce pe Lazăr la viața muritoare. Surorile lui aveau realmente nevoie de el, dar Iisus regreta că l-a făcut pe prietenul lui să vină înapoi, ca să-l vadă apoi îndurând persecuții înverșunate. El știa bine că Lazăr le-ar fi îndurat pentru a fi fost subiectul celei mai mari demonstrații de putere a Fiului

Jesus saw how they all grieved over the death of Lazarus, his soul was moved with compassion.

168:0.11 (1843.5) When the mourners saw that Mary had gone to greet Jesus, they withdrew for a short distance while both Martha and Mary talked with the Master and received further words of comfort and exhortation to maintain strong faith in the Father and complete resignation to the divine will.

168:0.12 (1843.6) The human mind of Jesus was mightily moved by the contention between his love for Lazarus and the bereaved sisters and his disdain and contempt for the outward show of affection manifested by some of these unbelieving and murderously intentioned Jews. Jesus indignantly resented the show of forced and outward mourning for Lazarus by some of these professed friends inasmuch as such false sorrow was associated in their hearts with so much bitter enmity toward himself. Some of these Jews, however, were sincere in their mourning, for they were real friends of the family.

1. AT THE TOMB OF LAZARUS

168:1.1 (1843.7) After Jesus had spent a few moments in comforting Martha and Mary, apart from the mourners, he asked them, “Where have you laid him?” Then Martha said, “Come and see.” And as the Master followed on in silence with the two sorrowing sisters, he wept. When the friendly Jews who followed after them saw his tears, one of them said: “Behold how he loved him. Could not he who opened the eyes of the blind have kept this man from dying?” By this time they were standing before the family tomb, a small natural cave, or declivity, in the ledge of rock which rose up some thirty feet at the far end of the garden plot.

168:1.2 (1844.1) It is difficult to explain to human minds just why Jesus wept. While we have access to the registration of the combined human emotions and divine thoughts, as of record in the mind of the Personalized Adjuster, we are not altogether certain about the real cause of these emotional manifestations. We are inclined to believe that Jesus wept because of a number of thoughts and feelings which were going through his mind at this time, such as:

- 168:1.3 (1844.2)* 1. He felt a genuine and sorrowful sympathy for Martha and Mary; he had a real and deep human affection for these sisters who had lost their brother.

- 168:1.4 (1844.3)* 2. He was perturbed in his mind by the presence of the crowd of mourners, some sincere and some merely pretenders. He always resented these outward exhibitions of mourning. He knew the sisters loved their brother and had faith in the survival of believers. These conflicting emotions may possibly explain why he groaned as they came near the tomb.

- 168:1.5 (1844.4)* 3. He truly hesitated about bringing Lazarus back to the mortal life. His sisters really needed him, but Jesus regretted having to summon his friend back to experience the bitter persecution which he well knew Lazarus would have to endure as a result of being the subject of the greatest of all demonstrations of the divine

Omului.

Acum, noi putem expune un fapt interesant și instructiv. Cu toate că prezenta relatare se derulează ca un eveniment aparent normal și natural în treburile omenești, ea comportă vederi de ansamblu indirecte foarte interesante. Pe de o parte un mesager merge să-l găsească pe Iisus duminică pentru a-l informa de boala lui Lazăr, iar Iisus a trimis vorbă că „ea nu merge până la moarte” și pe de altă parte Iisus merge în persoană în Bethania și chiar și le întrebă pe surori: „Unde l-ați culcat?” Toate acestea par să indice că Iisus proceda în maniera muritorilor și potrivit cunoștințelor limitate ale minții umane. Totuși, arhivele universului revelează că Ajustorul Personalizat al lui Iisus a dat ordin să fie reținut Ajustorul Gândirii al lui Lazăr pe Urantia, după moartea lui Lazăr, pentru o perioadă nedeterminată, și că acest ordin a fost înregistrat oficial cu un sfert de oră înainte de ultima suflare a lui Lazăr.

Mintea divină a lui Iisus știa, încă dinainte de moartea lui Lazăr, că îl va reînvia din morți? Nu știm. Știm numai ceea ce expunem aici.

Mulți dintre dușmanii lui Iisus au avut tendința de a lua în zeflemea manifestările sale de afecțiune și și-au zis între ei: „Dacă avea atâta stimă pentru omul acesta, de ce i-a luat atât de mult ca să vină în Bethania. Dacă el este ceea ce se pretinde a fi, de ce atunci nu l-a salvat pe prietenul lui drag? La ce bun să vindec străini în Galileea dacă nu-i poate salva pe cei pe care îi iubește?” Și, în multe alte feluri, ei au luat în derâdere învățăturile și lucrările lui Iisus, și le-au tratat cu ușurătate.

Astfel, în această după-amiază de joi, către ora două și jumătate, în micul cătun al Betaniei, cadrul era într-un totuș pregătit pentru înfăptuirea celei mai mari dintre toate lucrările legate de slujirea pe pământ a lui Mihail din Nebadon, pentru cea mai puternică manifestare de putere divină din timpul vieții sale întrupate, căci propria sa reînviere a avut loc numai după ce a fost eliberat din lanțurile încarnării într-un corp muritor.

Micul grup reunit în fața mormântului lui Lazăr nu-și închipuia că era prin preajmă un vast concurs de ființe celeste de toate ordinele adunate sub îndrumarea lui Gabriel, acum în așteptare, din ordinul Ajustorului Personalizat al lui Iisus, vibrând în expectativă și gata să execute indicațiile Suveranului lor preaiubit.

Când Iisus a poruncit: „Dați piatra la o parte, oștirile celeste reunite s-au pregătit să joace drama constând în reînvierea lui Lazăr sub înfățișarea cărnii sale muritoare. Această formă de reînviere implică dificultăți de execuție care transcend de departe tehnica obișnuită a reînvierii creaturilor muritoare sub formă morontială; ea cere concursul unui mai mare număr de personalități celeste și o mai mare organizare a resurselor universului.

Când Marta și Maria au auzit porunca lui Iisus care ordona rostogolirea pietrei care închidea cavoul, ele au fost umplute de sentimente contradictorii. Maria spera că Lazăr avea să fie înviat dintre morți, dar Marta, în timp ce împărțea într-o anumită măsură credința surorii ei, era și mai mult tracasată de teama ca, prin aspectul său exterior, Lazăr să nu fie prezentabil lui Iisus, apostolilor și prietenilor lui. Marta a zis: „Chiar

power of the Son of Man.

168:1.6 (1844.5) And now we may relate an interesting and instructive fact: Although this narrative unfolds as an apparently natural and normal event in human affairs, it has some very interesting side lights. While the messenger went to Jesus on Sunday, telling him of Lazarus's illness, and while Jesus sent word that it was "not to the death," at the same time he went in person up to Bethany and even asked the sisters, "Where have you laid him?" Even though all of this seems to indicate that the Master was proceeding after the manner of this life and in accordance with the limited knowledge of the human mind, nevertheless, the records of the universe reveal that Jesus' Personalized Adjuster issued orders for the indefinite detention of Lazarus's Thought Adjuster on the planet subsequent to Lazarus's death, and that this order was made of record just fifteen minutes before Lazarus breathed his last.

168:1.7 (1844.6) Did the divine mind of Jesus know, even before Lazarus died, that he would raise him from the dead? We do not know. We know only what we are herewith placing on record.

168:1.8 (1844.7) Many of Jesus' enemies were inclined to sneer at his manifestations of affection, and they said among themselves: "If he thought so much of this man, why did he tarry so long before coming to Bethany? If he is what they claim, why did he not save his dear friend? What is the good of healing strangers in Galilee if he cannot save those whom he loves?" And in many other ways they mocked and made light of the teachings and works of Jesus.

168:1.9 (1844.8) And so, on this Thursday afternoon at about half past two o'clock, was the stage all set in this little hamlet of Bethany for the enactment of the greatest of all works connected with the earth ministry of Michael of Nebadon, the greatest manifestation of divine power during his incarnation in the flesh, since his own resurrection occurred after he had been liberated from the bonds of mortal habitation.

168:1.10 (1845.1) The small group assembled before Lazarus's tomb little realized the presence near at hand of a vast concourse of all orders of celestial beings assembled under the leadership of Gabriel and now in waiting, by direction of the Personalized Adjuster of Jesus, vibrating with expectancy and ready to execute the bidding of their beloved Sovereign.

168:1.11 (1845.2) When Jesus spoke those words of command, "Take away the stone," the assembled celestial hosts made ready to enact the drama of the resurrection of Lazarus in the likeness of his mortal flesh. Such a form of resurrection involves difficulties of execution which far transcend the usual technique of the resurrection of mortal creatures in morontia form and requires far more celestial personalities and a far greater organization of universe facilities.

168:1.12 (1845.3) When Martha and Mary heard this command of Jesus directing that the stone in front of the tomb be rolled away, they were filled with conflicting emotions. Mary hoped that Lazarus was to be raised from the dead, but Martha, while to some extent sharing her sister's faith, was more exercised by the fear that Lazarus would not be presentable, in his appearance, to Jesus, the apostles, and their friends. Said Martha:

trebuie să dăm piatra la o parte? Fratele meu este acum mort de patru zile, așa că în vremea asta a început deja descompunerea corpului. Marta a zis aceasta și pentru că ea nu înțelegea cu certitudine de ce Maestrul ceruse ca piatra să fie dată în lături; ea se gândea că poate Iisus voia să se mulțumească numai să arunce o ultimă privire la Lazăr. Atitudinea Martei nu era nici fermă nici hotărâtă. În vreme ce cele două surori ezitau să împingă piatra, Iisus a zis: „Nu v-am zis eu, încă de la început, că această boală nu va duce până la moarte? N-am venit eu ca să-mi îndeplinesc făgăduiala? Și, după ce am venit la voi, nu v-am spus eu că, și să credeți numai, voi veți vedea gloria lui Dumnezeu. De ce vă îndoiiți? Cât timp vă ia ca să ajungeți să credeți și să ascultați?”

După ce Iisus a sfârșit de vorbit, apostolii săi, ajutați de vecini binevoitori, și-au pus mâinile pe piatră și au rostogolit-o în lături de la intrarea cavoului.

La iudei era o credință comună cum că picătura de venin de pe vârful spadei îngerului morții începea să acționeze la sfârșitul celei de-a treia zi, astfel încât ea producea deplinul ei efect în cea de-a patra zi. Ea admitea că sufletul omenesc poate să zăbovească pe lângă mormânt până la sfârșitul celei de-a treia zi, căutând să reanime cadavrul; dar ei credeau cu fermitate că înaintea zorilor celei de-a patra zile, acest suflet era dus în lăcașul spiritelor răposate.

Aceste credințe și opinii privitoare la morți și la plecarea spiritului lor au servit la confirmarea pentru mintea tuturor persoanelor prezente lângă mormântul lui Lazăr, și ulterior a tuturor celor care vor afla ceea ce avea să se petreacă, că era vorba cu adevărat de un caz de reînviere a unui mort prin lucrarea personală a celui care se proclamase a fi „reînvierea și viața”.

2. REÎNVIEREA LUI LAZĂR

Grupul de aproximativ patruzeci și cinci de persoane care stătea înaintea mormântului au putut percepe nedeșluit forma lui Lazăr, învelit în fâșii de pânză de in și aflat în nișa dreaptă inferioară a cavoului funerar. În vreme ce aceste creaturi pământene stăteau acolo, în tăcere, de-abia îndrăznind să respire, o vastă oștire de ființe celeste își ocupaseră pozițiile preliminare pentru a răspunde semnalului de acțiune atunci când Gabriel, comandantul ei, îl va da.

Iisus și-a ridicat ochii și a zis: „Tată, îți mulțumesc că mi-ai auzit cererea și ai îndeplinit-o. Știu că m-ai ascultat întotdeauna, dar, din cauza celor care stau aici cu mine, eu vorbesc acum cu tine pentru ca ei să creadă că tu m-ai trimis în lume și să știe că tu acționezi cu mine în fața pe care ne pregătim s-o realizăm.” Și, după ce s-a rugat, el a strigat cu un glas puternic: „Lazăre, vino afară!”

Spectatorii umani ai scenei au rămas nemișcați, dar vasta oaste cerească forfotea toată în acțiunea ei unificată pentru a da ascultare cuvântului Creatorului. În numai doisprezece secunde de timp terestru, forma până atunci neînsuflețită a lui Lazăr a început să se miște și s-a ridicat curând pe marginea măsutei de piatră pe care fusese odihnit. Corpul său era învelit în veșminte funerare și fața îi era acoperită cu o fașă. Și în

“Must we roll away the stone? My brother has now been dead four days, so that by this time decay of the body has begun.” Martha also said this because she was not certain as to why the Master had requested that the stone be removed; she thought maybe Jesus wanted only to take one last look at Lazarus. She was not settled and constant in her attitude. As they hesitated to roll away the stone, Jesus said: “Did I not tell you at the first that this sickness was not to the death? Have I not come to fulfill my promise? And after I came to you, did I not say that, if you would only believe, you should see the glory of God? Wherefore do you doubt? How long before you will believe and obey?”

168:1.13 (1845.4) When Jesus had finished speaking, his apostles, with the assistance of willing neighbors, laid hold upon the stone and rolled it away from the entrance to the tomb.

168:1.14 (1845.5) It was the common belief of the Jews that the drop of gall on the point of the sword of the angel of death began to work by the end of the third day, so that it was taking full effect on the fourth day. They allowed that the soul of man might linger about the tomb until the end of the third day, seeking to reanimate the dead body; but they firmly believed that such a soul had gone on to the abode of departed spirits ere the fourth day had dawned.

168:1.15 (1845.6) These beliefs and opinions regarding the dead and the departure of the spirits of the dead served to make sure, in the minds of all who were now present at Lazarus's tomb and subsequently to all who might hear of what was about to occur, that this was really and truly a case of the raising of the dead by the personal working of one who declared he was “the resurrection and the life.”

2. THE RESURRECTION OF LAZARUS

168:2.1 (1845.7) As this company of some forty-five mortals stood before the tomb, they could dimly see the form of Lazarus, wrapped in linen bandages, resting on the right lower niche of the burial cave. While these earth creatures stood there in almost breathless silence, a vast host of celestial beings had swung into their places preparatory to answering the signal for action when it should be given by Gabriel, their commander.

168:2.2 (1846.1) Jesus lifted up his eyes and said: “Father, I am thankful that you heard and granted my request. I know that you always hear me, but because of those who stand here with me, I thus speak with you, that they may believe that you have sent me into the world, and that they may know that you are working with me in that which we are about to do.” And when he had prayed, he cried with a loud voice, “Lazarus, come forth!”

168:2.3 (1846.2) Though these human observers remained motionless, the vast celestial host was all astir in unified action in obedience to the Creator's word. In just twelve seconds of earth time the hitherto lifeless form of Lazarus began to move and presently sat up on the edge of the stone shelf whereon it had rested. His body was bound about with grave cloths, and his face was covered with a napkin. And as he stood up before them

vreme ce stătea în picioare acolo în fața lor - viu - Iisus a zis: „Desfășați-l și lăsați-l să meargă.”

Toți spectatorii, în afară de apostoli și de Marta și Maria, au fugit către casă. Erau palizi de groază și plini de stupefacție. Unii au rămas acolo, dar mulți s-au grăbit să se întorcă la casele lor.

Lazăr l-a salutat pe Iisus și pe apostoli. El a întrebat de semnificația veșmintelor și de ce se trezise în grădină. Iisus și apostolii s-au îndepărtat, în timp ce Marta îi povestea lui Lazăr moartea sa, înmormântarea sa și reînvierea sa. Ea a trebuit să-i explice că el murise duminică și că fusese readus la viață în această joi, căci Lazăr n-avusese cunoștință de timpul de când adormise în somnul morții.

În momentul în care Lazăr a ieșit din mormânt, Ajustorul Personalizat al lui Iisus acum conducător al ordinului său în universul nostru local, a poruncit fostului Ajustor al lui Lazăr, aflat atunci în așteptare, să revină să locuiască în mintea și în sufletul celui reînviat.

Apoi Lazăr s-a apropiat de Iisus și, cu surorile sale, ei au îngenunchat la picioarele Maestrului pentru a aduce mulțumiri și a-l lăuda pe Dumnezeu. Iisus l-a luat pe Lazăr de mână și l-a ridicat zicând: „Fiule, ceea ce ți s-a întâmplat va fi tot așa experimentat de toți cei care cred în această evanghelie, atâta doar că vor fi reînviați într-o formă mai glorioasă. Tu vei fi un martor viu al adevărului pe care l-am proclamat - eu sunt învierea și viața. Să mergem acum cu toții în casă pentru a da de mâncare corpurilor noastre fizice.”

În timp ce mergeau către casă, Gabriel a concediat grupele suplimentare de oștiri celeste adunate și a făcut înregistrarea primului - și ultimului - caz, pe Urantia, de reînviere a unei creaturi omenești sub înfățișarea corpului ei muritor.

Lazăr cu greu putea înțelege ceea ce se întâmplase. El știa că fusese foarte bolnav, dar nu putea să-și amintească decât că adormise și se fusese trezit. Niciodată n-a putut spune cine știe ce despre aceste patru zile în mormânt, pentru că fusese în întregime inconștient. Timpul nu există pentru cei care dorm somnul morții.

Mulți cred în Iisus ca urmare a acestei lucrări puternice, dar alții nu fac decât să-și înăsprească inima pentru a-l respinge și mai tare. De la amiaza zilei următoare, această întâmplare se răspândise în tot Ierusalimul. Zeci de oameni și de femei au mers în Bethania pentru a se uita la Lazăr și a vorbi cu el. Fariseii alarmați și derutați au convocat la repezeală o întrunire a Sinedriului pentru a decide ceea ce trebuia făcut cu privire la aceste noi dezvoltări de situație.

3. ÎNTRUNIREA SINEDRIULUI

Mărturia acestui om reînviat dintre morți a contribuit mult la consolidarea credinței masei de credincioși în evanghelia împărăției, dar n-a avut practic nici o influență asupra atitudinii conducătorilor religioși și a conducătorilor Ierusalimului, decât că a grăbit decizia lor de a-l suprima pe Iisus și de a pune capăt muncii sale.

În ziua următoare, vineri, la o oră a după-amiezii, Sinedriul s-a reunit pentru a delibera din nou asupra

— alive — Jesus said, “Loose him and let him go.”

168:2.4 (1846.3) All, save the apostles, with Martha and Mary, fled to the house. They were pale with fright and overcome with astonishment. While some tarried, many hastened to their homes.

168:2.5 (1846.4) Lazarus greeted Jesus and the apostles and asked the meaning of the grave cloths and why he had awakened in the garden. Jesus and the apostles drew to one side while Martha told Lazarus of his death, burial, and resurrection. She had to explain to him that he had died on Sunday and was now brought back to life on Thursday, inasmuch as he had had no consciousness of time since falling asleep in death.

168:2.6 (1846.5) As Lazarus came out of the tomb, the Personalized Adjuster of Jesus, now chief of his kind in this local universe, gave command to the former Adjuster of Lazarus, now in waiting, to resume abode in the mind and soul of the resurrected man.

168:2.7 (1846.6) Then went Lazarus over to Jesus and, with his sisters, knelt at the Master's feet to give thanks and offer praise to God. Jesus, taking Lazarus by the hand, lifted him up, saying: “My son, what has happened to you will also be experienced by all who believe this gospel except that they shall be resurrected in a more glorious form. You shall be a living witness of the truth which I spoke — I am the resurrection and the life. But let us all now go into the house and partake of nourishment for these physical bodies.”

168:2.8 (1846.7) As they walked toward the house, Gabriel dismissed the extra groups of the assembled heavenly host while he made record of the first instance on Urantia, and the last, where a mortal creature had been resurrected in the likeness of the physical body of death.

168:2.9 (1846.8) Lazarus could hardly comprehend what had occurred. He knew he had been very sick, but he could recall only that he had fallen asleep and been awakened. He was never able to tell anything about these four days in the tomb because he was wholly unconscious. Time is nonexistent to those who sleep the sleep of death.

168:2.10 (1846.9) Though many believed in Jesus as a result of this mighty work, others only hardened their hearts the more to reject him. By noon the next day this story had spread over all Jerusalem. Scores of men and women went to Bethany to look upon Lazarus and talk with him, and the alarmed and disconcerted Pharisees hastily called a meeting of the Sanhedrin that they might determine what should be done about these new developments.

3. MEETING OF THE SANHEDRIN

168:3.1 (1847.1) Even though the testimony of this man raised from the dead did much to consolidate the faith of the mass of believers in the gospel of the kingdom, it had little or no influence on the attitude of the religious leaders and rulers at Jerusalem except to hasten their decision to destroy Jesus and stop his work.

168:3.2 (1847.2) At one o'clock the next day, Friday, the Sanhedrin met to deliberate further on the question,

chestiunii: „Ce să facem cu Iisus din Nazareth?” După mai mult de două ore de discuții și de dezbateri morocânoase, un fariseu a propus o hotărâre care solicita moartea imediată a lui Iisus, proclamând că el era o amenințare pentru tot Israelul, și angajând oficial Sinedriul, prin sfidarea tuturor precedentelor, în pronunțarea unei sentințe de moarte fără judecată.

Acest august corp de conducători iudei decretase, în repetate rânduri, că Iisus trebuia să fie arestat și judecat sub inculparea de blasfemie și de numeroase alte acuzații de sfidare a legii sacre iudaice. O dată Sinedriul mersese până într-acolo încât să declare că Iisus trebuia să moară, dar aceasta era prima dată când acest tribunal înregistra dorința de a decide moartea sa mai înainte de orice judecată. Totuși această hotărâre n-a fost supusă la vot, deoarece paisprezece membrii ai Sinedriului și-au dat demisia în bloc când a fost propus acest act de nemaiauzit. Aceste demisii n-au fost ratificate înainte de o amânare de cincisprezece zile, dar grupul celor paisprezece s-a retras din Sinedriu în chiar ziua aceea și n-au mai luat niciodată loc niciodată în consiliu. Mai târziu, cu prilejul înregistrării demisiilor, cinci alți membri au fost revocați pentru că colegii lor socoteau că aceștia nutreau sentimente amicale față de Iisus. După evicțiunea celor nouăsprezece oameni, Sinedriul era în măsură să-l judece și să-l condamne pe Iisus cu o solidaritate vecină cu unanimitatea.

În săptămâna următoare, Lazăr și surorile sale au fost convocate în fața Sinedriului. După mărturia lor, nu se putea susține nici o îndoială că Lazăr fusese reînviat dintre cei morți. Cu toate că ședințele Sinedriului au admis virtual reînvierea lui Lazăr, arhivele au conținut o hotărâre care atribuia acest miracol, și toate celelalte minuni înfăptuite de Iisus, puterii prințului demonilor cu care Iisus era declarat ca fiind aliat.

Indiferent care a fost sursa puterii sale de a înfăptui minuni, conducătorii iudei erau convingeți că, dacă nu se pune capăt imediat la toate acestea, nu va mai trece mult până ce tot poporul va crede în Iisus, și că pe de altă parte, ar surveni grave complicații cu autoritățile romane, căci mulți dintre discipolii săi îl considerau ca Mesia, eliberatorul Israelului.

În această aceeași reuniune a Sinedriului s-a întâmplat că marele preot Caiafa a exprimat, pentru prima oară, vechiul adagiu iudaic pe care l-a repetat apoi de atâtea ori: „Mai bine să moară un singur om, decât să vezi pierind comunitatea.”

Cu toate că Iisus fusese informat de faptele sau de gesturile Sinedriului în această zi mohorâtă de vineri după-amiază, el n-a fost cătuși de puțin tulburat, și a continuat să se odihnească până în următoarea zi de sabat la prietenii care locuiau în Bethpage, un cătun vecin cu Bethania. Duminică dimineața devreme, așa cum s-a convenit, Iisus și apostolii s-au adunat la Lazăr, și-au luat bun rămas de la familia din Bethania și au plecat din nou către tabăra din Pella.

“What shall we do with Jesus of Nazareth?” After more than two hours of discussion and acrimonious debate, a certain Pharisee presented a resolution calling for Jesus’ immediate death, proclaiming that he was a menace to all Israel and formally committing the Sanhedrin to the decision of death, without trial and in defiance of all precedent.

168:3.3 (1947.3) Time and again had this august body of Jewish leaders decreed that Jesus be apprehended and brought to trial on charges of blasphemy and numerous other accusations of flouting the Jewish sacred law. They had once before even gone so far as to declare he should die, but this was the first time the Sanhedrin had gone on record as desiring to decree his death in advance of a trial. But this resolution did not come to a vote since fourteen members of the Sanhedrin resigned in a body when such an unheard-of action was proposed. While these resignations were not formally acted upon for almost two weeks, this group of fourteen withdrew from the Sanhedrin on that day, never again to sit in the council. When these resignations were subsequently acted upon, five other members were thrown out because their associates believed they entertained friendly feelings toward Jesus. With the ejection of these nineteen men the Sanhedrin was in a position to try and to condemn Jesus with a solidarity bordering on unanimity.

168:3.4 (1947.4) The following week Lazarus and his sisters were summoned to appear before the Sanhedrin. When their testimony had been heard, no doubt could be entertained that Lazarus had been raised from the dead. Though the transactions of the Sanhedrin virtually admitted the resurrection of Lazarus, the record carried a resolution attributing this and all other wonders worked by Jesus to the power of the prince of devils, with whom Jesus was declared to be in league.

168:3.5 (1947.5) No matter what the source of his wonder-working power, these Jewish leaders were persuaded that, if he were not immediately stopped, very soon all the common people would believe in him; and further, that serious complications with the Roman authorities would arise since so many of his believers regarded him as the Messiah, Israel’s deliverer.

168:3.6 (1947.6) It was at this same meeting of the Sanhedrin that Caiaphas the high priest first gave expression to that old Jewish adage, which he so many times repeated: “It is better that one man die, than that the community perish.”

168:3.7 (1947.7) Although Jesus had received warning of the doings of the Sanhedrin on this dark Friday afternoon, he was not in the least perturbed and continued resting over the Sabbath with friends in Bethpage, a hamlet near Bethany. Early Sunday morning Jesus and the apostles assembled, by prearrangement, at the home of Lazarus, and taking leave of the Bethany family, they started on their journey back to the Pella encampment.

4. RĂSPUNSUL LA RUGĂCIUNE

Pe drum, de la Bethania la Pella, apostolii i-au pus lui Iisus numeroase întrebări cărora el le-a răspuns cu franchețe, cu excepția celor care aveau legătură cu

4. THE ANSWER TO PRAYER

168:4.1 (1948.1) On the way from Bethany to Pella the apostles asked Jesus many questions, all of which the Master freely answered except those involving the

detaliile reînvierii dintre morți. Asemenea probleme depășeau capacitatea de înțelegere a apostolilor, și de aceea Maestrul a refuzat să discute aceste chestiuni cu ei. Nimeni nu-i însoțise, întrucât plecaseră în taină din Bethania. Iisus a prins deci ocazia de a le spune celor zece apostoli multe lucruri care, după părerea sa, îi pregăteau pentru zilele pline de încercări care nu vor întârzia să vină.

Mintea apostolilor era foarte stimulată și au petrecut un timp considerabil cu discutarea recentelor lor experiențe privitoare la rugăciune și la răspunsul la rugăciune. Ei își aminteau toți declarația făcută, în Filadelfia, mesagerului care sosea din Bethania când Iisus le zisese clar: „Această boală nu va duce până la moarte.” Totuși, în ciuda acestei promisiuni, Lazăr murise efectiv. În tot cursul zilei, ei au revenit constant la discutarea acestei probleme a răspunsului la rugăciune.

Se poate rezuma după cum urmează răspunsurile lui Iisus la numeroasele întrebări:

1. Rugăciunea este o expresie a minții finite care se străduiește să se apropie de Infinit. Formularea unei rugăciuni este deci în mod necesar limitată de cunoștințele, de înțelepciunea și de atributele finitului. Tot astfel, răspunsul trebuie să fie condiționat de viziunea, de țelurile, de idealurile și de prerogativele Infinitului. Niciodată nu se poate observa o continuitate neîntreruptă a fenomenelor materiale între formularea unei rugăciuni și primirea deplinului răspuns spiritual care i se face.

2. Când o rugăciune rămâne aparent fără răspuns, întârzierea este adesea prevestirea unui mai bun răspuns, cu toate că, din anumite motive întemeiate, acest răspuns este considerabil întârziat. Când Iisus a zis că boala lui Lazăr nu va merge realmente până la moarte, Lazăr era deja mort de unsprezece ore. Nici o rugăciune sinceră nu rămâne fără răspuns, decât atunci când punctul de vedere superior al lumii spirituale a conceput un răspuns mai bun, un răspuns care ar satisface rugămintea spiritului omului, prin contrast cu rugăciunea simplei minți a omului.

3. Când rugăciunile temporale sunt compuse de spirit și exprimate cu credință, ele sunt adesea atât de vaste și atât de cuprinzătoare, încât nu pot primi răspuns decât în eternitate. O rugă finită este uneori atât de impregnată de stăpânirea Infinitului că răspunsul trebuie să fie multă vreme amânat pentru a aștepta crearea capacității receptive adecvate. Rugăciunea credinței poate îngloba atâtea elemente încât răspunsul nu poate fi primit decât în Paradis.

4. Răspunsurile la rugăciunea minții omenești sunt adesea de o asemenea natură încât această minte în rugăciune nu poate să le primească și să le recunoască decât după ce ea însăși a atins starea de nemurire. Foarte adesea, trebuie așteptat ca ființa materială să fi progresat la nivelul spiritual pentru ca ea să poată primi un răspuns la rugăciunea sa.

5. Se poate ca rugăciunea unei persoane care îl cunoaște pe Dumnezeu să fie atât de deformată de ignoranță și de superstiție încât ar fi foarte puțin dezirabil să i se răspundă. Atunci, ființele umane intermediare sunt obligate să traducă această rugăciune într-o asemenea manieră încât în momentul în care sosește răspunsul, cel care face ruga nu

details of the resurrection of the dead. Such problems were beyond the comprehension capacity of his apostles; therefore did the Master decline to discuss these questions with them. Since they had departed from Bethany in secret, they were alone. Jesus therefore embraced the opportunity to say many things to the ten which he thought would prepare them for the trying days just ahead.

168:4.2 (1848.2) The apostles were much stirred up in their minds and spent considerable time discussing their recent experiences as they were related to prayer and its answering. They all recalled Jesus' statement to the Bethany messenger at Philadelphia, when he said plainly, "This sickness is not really to the death." And yet, in spite of this promise, Lazarus actually died. All that day, again and again, they reverted to the discussion of this question of the answer to prayer.

168:4.3 (1848.3) Jesus' answers to their many questions may be summarized as follows:

168:4.4 (1848.4) 1. Prayer is an expression of the finite mind in an effort to approach the Infinite. The making of a prayer must, therefore, be limited by the knowledge, wisdom, and attributes of the finite; likewise must the answer be conditioned by the vision, aims, ideals, and prerogatives of the Infinite. There never can be observed an unbroken continuity of material phenomena between the making of a prayer and the reception of the full spiritual answer thereto.

168:4.5 (1848.5) 2. When a prayer is apparently unanswered, the delay often betokens a better answer, although one which is for some good reason greatly delayed. When Jesus said that Lazarus's sickness was really not to the death, he had already been dead eleven hours. No sincere prayer is denied an answer except when the superior viewpoint of the spiritual world has devised a better answer, an answer which meets the petition of the spirit of man as contrasted with the prayer of the mere mind of man.

168:4.6 (1848.6) 3. The prayers of time, when indited by the spirit and expressed in faith, are often so vast and all-encompassing that they can be answered only in eternity; the finite petition is sometimes so fraught with the grasp of the Infinite that the answer must long be postponed to await the creation of adequate capacity for receptivity; the prayer of faith may be so all-embracing that the answer can be received only on Paradise.

168:4.7 (1848.7) 4. The answers to the prayer of the mortal mind are often of such a nature that they can be received and recognized only after that same praying mind has attained the immortal state. The prayer of the material being can many times be answered only when such an individual has progressed to the spirit level.

168:4.8 (1848.8) 5. The prayer of a God-knowing person may be so distorted by ignorance and so deformed by superstition that the answer thereto would be highly undesirable. Then must the intervening spirit beings so translate such a prayer that, when the answer arrives, the petitioner wholly fails to recognize it as the answer to his prayer.

recunoaște că acest răspuns se aplică la rugăciunea sa.

6. Toate adevăratele rugăciuni sunt adresate ființelor spirituale, și trebuie ca răspunsul la toate aceste rugăminți să fie formulat în termeni spirituali; răspunsurile trebuie să fie constituite din realități spirituale. Ființele spirituale nu pot oferi răspunsuri materiale cererilor spirituale, chiar dacă ele emană de la ființe materiale. Acestea din urmă se roagă eficient decât atunci când ele „se roagă în spirit”.

7. Nici o rugăciune nu poate spera un răspuns decât dacă este născut din spirit și hrănit prin credință. Sinceritatea credinței voastre implică că voi ați acordat virtual de mai înainte, destinatarilor rugăciunii voastre, deplinul drept de a răspunde rugilor voastre conform cu această înțelepciune supremă și cu această dragoste divină care, potrivit descrierii credinței voastre, să anime întotdeauna aceste ființe cărora le adresați rugăciunile voastre.

8. Copilul este întotdeauna în dreptul său când se încumetă să adreseze o rugăciune părinților lui. Și părinții rămân în domeniul obligațiilor lor față de copilul lipsit de maturitate când înțelepciunea lor superioară le dictează că trebuie întârziat răspunsul la rugăciunea copilului, să-l modifice, să-l treacă prin ciur, să-l transcendă, sau să-l raporteze la un alt stadiu al ascensiunii spirituale.

9. Nu ezitați să formulați rugăciuni exprimând o dorință spirituală înflăcărată; nu vă îndoiiți că ea va primi un răspuns; Aceste răspunsuri vor fi depuse spre păstrare, așteptând ca voi să fi atins efectiv, pe această lume sau pe altele, nivelele spirituale viitoare de înflorire cosmică, unde vă va deveni posibil să recunoașteți și să asimilați răspunsurile mult așteptate la rugile voastre anterioare, dar premature.

10. Toate rugile autentice născute din spirit vor primi în mod sigur răspuns. Cereți, și veți primi, dar nu uitați că voi sunteți creaturi care progresează în timp și spațiu. Trebuie deci să țineți mereu seama de factorul spațiu--timp pentru a primi personal răspunsuri complete la multiplele voastre rugăciuni și rugăminți.

5. CEEA CE S-A ALES DE LAZĂR

Lazăr a locuit în casa sa din Bethania unde a fost un centru de mare interes spiritual pentru numeroși credincioși sinceri și mulți curioși. Lazăr a rămas acolo până în săptămâna crucificării lui Iisus, în care a fost avertizat că Sinedriul decretase moartea sa. Conducătorii iudeilor erau hotărâți să pună capăt expansiunii învățăturilor lui Iisus. Ei socoteau foarte just că era inutil a-l trimite pe Iisus la moarte dacă îi permiteau lui Lazăr, reprezentantul apogeeului lucrării sale miraculoase, să trăiască și să mărturisească că Iisus îl reînviase dintre morți. Lazăr fusese deja supus la crude persecuții din partea lor.

Lazăr și-a luat grabnic rămas bun de la surorile lui din Bethania, a fugit în Ierihon, a traversat Iordanul și nu și-a acordat niciodată prea multă odihnă până n-a ajuns la Filadelfia. Lazăr îl cunoștea bine pe Abner și, acolo, se simțea în siguranță contra intrigilor criminale ale samavolnicului Sinedriu.

168:4.9 (1848.9) 6. All true prayers are addressed to spiritual beings, and all such petitions must be answered in spiritual terms, and all such answers must consist in spiritual realities. Spirit beings cannot bestow material answers to the spirit petitions of even material beings. Material beings can pray effectively only when they “pray in the spirit.”

168:4.10 (1849.1) 7. No prayer can hope for an answer unless it is born of the spirit and nurtured by faith. Your sincere faith implies that you have in advance virtually granted your prayer hearers the full right to answer your petitions in accordance with that supreme wisdom and that divine love which your faith depicts as always actuating those beings to whom you pray.

168:4.11 (1849.2) 8. The child is always within his rights when he presumes to petition the parent; and the parent is always within his parental obligations to the immature child when his superior wisdom dictates that the answer to the child's prayer be delayed, modified, segregated, transcended, or postponed to another stage of spiritual ascension.

168:4.12 (1849.3) 9. Do not hesitate to pray the prayers of spirit longing; doubt not that you shall receive the answer to your petitions. These answers will be on deposit, awaiting your achievement of those future spiritual levels of actual cosmic attainment, on this world or on others, whereon it will become possible for you to recognize and appropriate the long-waiting answers to your earlier but ill-timed petitions.

168:4.13 (1849.4) 10. All genuine spirit-born petitions are certain of an answer. Ask and you shall receive. But you should remember that you are progressive creatures of time and space; therefore must you constantly reckon with the time-space factor in the experience of your personal reception of the full answers to your manifold prayers and petitions.

5. WHAT BECAME OF LAZARUS

168:5.1 (1849.5) Lazarus remained at the Bethany home, being the center of great interest to many sincere believers and to numerous curious individuals, until the days of the crucifixion of Jesus, when he received warning that the Sanhedrin had decreed his death. The rulers of the Jews were determined to put a stop to the further spread of the teachings of Jesus, and they well judged that it would be useless to put Jesus to death if they permitted Lazarus, who represented the very peak of his wonder-working, to live and bear testimony to the fact that Jesus had raised him from the dead. Already had Lazarus suffered bitter persecution from them.

168:5.2 (1849.6) And so Lazarus took hasty leave of his sisters at Bethany, fleeing down through Jericho and across the Jordan, never permitting himself to rest long until he had reached Philadelphia. Lazarus knew Abner well, and here he felt safe from the murderous intrigues of the wicked Sanhedrin.

Puțin după aceea, Marta și Maria și-au vândut pământurile din Bethania și s-au alăturat fratelui lor în Perea. Între timp, Lazăr devenise trezorerul Bisericii din Filadelfia. El a susținut cu vigoare pe Abner în controversa sa cu Pavel și cu Biserica din Ierusalim. La vârsta de 67 de ani, el a murit în cele din urmă de aceeași boală care îl răpusese în Bethania, când era mai tânăr.

^{168:5.3 (1849.7)} Soon after this Martha and Mary disposed of their lands at Bethany and joined their brother in Perea. Meantime, Lazarus had become the treasurer of the church at Philadelphia. He became a strong supporter of Abner in his controversy with Paul and the Jerusalem church and ultimately died, when 67 years old, of the same sickness that carried him off when he was a younger man at Bethany.

Capitolul 169. Ultimele învățături din Pella

⇨ 168

CARTEA URANTIA

170 ⇨

PARTE IV. VIAȚA ȘI ÎNVĂȚĂTURILE LUI IISUS

CAPITOLUL 169 ULTIMELE ÎNVĂȚĂTURI DIN PELLA

Secțiuni

Introduction

1. Parabola fiului pierdut
2. Parabola intendentului iscusit
3. Bogatul și cerșetorul
4. Tatăl și împărăția sa

PAPER 169 LAST TEACHING AT PELLA

SECTIONS

Introduction

1. Parable of the Lost Son
2. Parable of the Shrewd Steward
3. The Rich Man and the Beggar
4. The Father and His Kingdom

Introduction

LUNI șase martie, seara târziu, Iisus și cei zece apostoli au sosit în tabăra din Pella. Aceasta a fost ultima săptămână pe care Iisus a petrecut-o acolo, și s-a apucat foarte activ să dea învățături mulțimii și să-i instruiască pe apostoli. În toate după-amiezile, el predica mulțimilor și, în toate serile, răspundea întrebărilor apostolilor și ale unor discipoli evoluți care se aflau în tabără.

Vestea reînvierii lui Lazăr ajunsese în tabără cu două zile mai înainte de sosirea Maestrului, și toată adunarea era agitată. De la episodul când hrănise pe cei cinci mii, niciodată nu se mai petrecuse ceva care să stârnească atâta imaginația oamenilor. Așadar, în apogeul celei de-a doua faze a serviciului său public, Iisus a decis să propovăduiască în Pella pentru o singură săptămână scurtă, apoi să înceapă turneul din Perea meridională, urmat direct de experiențele finale și tragice din ultima săptămână din Ierusalim.

Fariseii și conducătorii preoților începuseră să-și formuleze inculpările și să-și cristalizeze acuzațiile. Ei se opuneau învățăturilor Maestrului pentru următoarele motive:

1. El este un prieten al publicanilor și al păcătoșilor; el primește pe nelegiuți și mănâncă cu ei.
2. El este un blasfemator; el vorbește de Dumnezeu ca fiind Tatăl său și se crede egalul lui Dumnezeu.
3. El violează legea. Vindecă bolnavii în ziua de sabbat și ia în derădere în multe alte feluri legea sacră a Israelului.
4. El se aliază cu demonii. El face minuni și

INTRODUCTION

169:0.1 (1850.1) LATE on Monday evening, March 6, Jesus and the ten apostles arrived at the Pella camp. This was the last week of Jesus' sojourn there, and he was very active in teaching the multitude and instructing the apostles. He preached every afternoon to the crowds and each night answered questions for the apostles and certain of the more advanced disciples residing at the camp.

169:0.2 (1850.2) Word regarding the resurrection of Lazarus had reached the encampment two days before the Master's arrival, and the entire assembly was agog. Not since the feeding of the five thousand had anything occurred which so aroused the imagination of the people. And thus it was at the very height of the second phase of the public ministry of the kingdom that Jesus planned to teach this one short week at Pella and then to begin the tour of southern Perea which led right up to the final and tragic experiences of the last week in Jerusalem.

169:0.3 (1850.3) The Pharisees and the chief priests had begun to formulate their charges and to crystallize their accusations. They objected to the Master's teachings on these grounds:

169:0.4 (1850.4) 1. He is a friend of publicans and sinners; he receives the ungodly and even eats with them.

169:0.5 (1850.5) 2. He is a blasphemer; he talks about God as being his Father and thinks he is equal with God.

169:0.6 (1850.6) 3. He is a lawbreaker. He heals disease on the Sabbath and in many other ways flouts the sacred law of Israel.

169:0.7 (1850.7) 4. He is in league with devils. He works

înfăptuiește miracole evidente prin puterea lui Belzebut, prințul demonilor.

wonders and does seeming miracles by the power of Beelzebub, the prince of devils.

1. PARABOLA FIULUI PIERDUT

Joi după-amiază, Iisus a vorbit mulțimii despre „Harul Salvării”. În cursul acestei predici, el a spus din nou povestea oilor pierdute, și pe cea a monezii pierdute, apoi a adăugat parabola sa preferată a fiului risipitor. Iisus a zis:

”De la Samuel la Ioan, profeții v-au recomandat să-l căutați pe Dumnezeu - să căutați adevărul. Ei au zis întruna: „Căutați-l pe Domnul cât timp poate fi găsit. Toată această învățătură ar trebui să fie luată la inimă, dar eu am venit ca să vă arăt că, cât timp încercați să-l găsiți pe Dumnezeu, el încearcă în egală măsură să vă găsească pe voi. Eu v-am istorisit de multe ori povestea bunului păstor care a abandonat cele nouăzeci și nouă de oi în stână pentru a merge în căutarea celei care se pierduse; și, când a găsit oaia rătăcită, el a pus-o pe umăr și a purtat-o cu blândețe până la stână. Când oile rătăcite au fost aduse înapoi la stână, voi vă amintiți că bunul păstor i-a convocat pe toți prietenii săi și i-a invitat se bucure cu el de a-și fi găsit oaia pierdută. Din nou, eu vă zic că este mai multă bucurie în cer pentru un păcătos care se căiește decât pentru nouăzeci și nouă de drepti care n-au nevoie de căință. Faptul că sufletele sunt pierdute nu face decât să sporească interesul pe care li-l poartă Tatăl ceresc. Eu am venit în această lume pentru a îndeplini ordinele Tatălui meu, și s-a zis pe drept cuvânt despre Fiul Omului că el este un prieten al publicanilor și al păcătoșilor.

”Ați fost învățați că admiterea voastră alături de Dumnezeu vine după căința voastră și ca o consecință a tuturor lucrărilor de sacrificiu și de penitență, dar eu vă asigur că Tatăl vă acceptă chiar și înainte ca voi să vă fi căit; el îi trimite pe Fiul său și pe asociații lui pentru a vă găsi și a vă readuce cu voioșie la stână - împărăția filiației și progresul spiritual. Voi toții sunteți ca și oile rătăcite, iar eu am venit să-i caut și să-i salvez pe cei care sunt pierduți.

”Aduceți-vă aminte și de povestea femeii care avusese un șirag de zece bănuți de argint făcute colier, și care pierdu-se unul dintre bănuți; ea a aprins lampa, a măturat cu hâncie casa și și-a continuat căutarea până ce a regăsit bănuțul de argint pierdut. De îndată ce a găsit bănuțul pe care îl pierduse, ea și-a convocat prietenii și vecinii zicând: „Bucurați-vă cu mine, căci mi-am găsit bănuțul de argint pierdut. Eu vă repet că este întotdeauna bucurie la îngerii cerului pentru un păcătos care se căiește și revine la stâna Tatălui. Eu vă spun această poveste pentru a vă face să înțelegeți bine că Tatăl și Fiul merg în căutarea celor care sunt pierduți. În această căutare, noi folosim toate influențele susceptibile de a ajuta eforturile noastre stăruitoare de a-i găsi pe cei rătăciți, pe cei care au nevoie să fie salvați. Astfel, Fiul Omului se duce în locurile pustii și sălbatice pentru a căuta oaia rătăcită, dar el caută și bănuțul de argint pierdut în casă. Oaia se rătăcește inconștient; bănuțul este acoperit de praful timpului și ascunsă de o acumulare de lucruri omenești.

”Acum, aș vrea să vă spun povestea fiului

1. PARABLE OF THE LOST SON

169:1.1 (1850.8) On Thursday afternoon Jesus talked to the multitude about the “Grace of Salvation.” In the course of this sermon he retold the story of the lost sheep and the lost coin and then added his favorite parable of the prodigal son. Said Jesus:

169:1.2 (1850.9) “You have been admonished by the prophets from Samuel to John that you should seek for God — search for truth. Always have they said, ‘Seek the Lord while he may be found.’ And all such teaching should be taken to heart. But I have come to show you that, while you are seeking to find God, God is likewise seeking to find you. Many times have I told you the story of the good shepherd who left the ninety and nine sheep in the fold while he went forth searching for the one that was lost, and how, when he had found the straying sheep, he laid it over his shoulder and tenderly carried it back to the fold. And when the lost sheep had been restored to the fold, you remember that the good shepherd called in his friends and bade them rejoice with him over the finding of the sheep that had been lost. Again I say there is more joy in heaven over one sinner who repents than over the ninety and nine just persons who need no repentance. The fact that souls are lost only increases the interest of the heavenly Father. I have come to this world to do my Father’s bidding, and it has truly been said of the Son of Man that he is a friend of publicans and sinners.

169:1.3 (1851.1) “You have been taught that divine acceptance comes after your repentance and as a result of all your works of sacrifice and penitence, but I assure you that the Father accepts you even before you have repented and sends the Son and his associates to find you and bring you, with rejoicing, back to the fold, the kingdom of sonship and spiritual progress. You are all like sheep which have gone astray, and I have come to seek and to save those who are lost.

169:1.4 (1851.2) “And you should also remember the story of the woman who, having had ten pieces of silver made into a necklace of adornment, lost one piece, and how she lit the lamp and diligently swept the house and kept up the search until she found the lost piece of silver. And as soon as she found the coin that was lost, she called together her friends and neighbors, saying, ‘Rejoice with me, for I have found the piece that was lost.’ So again I say, there is always joy in the presence of the angels of heaven over one sinner who repents and returns to the Father’s fold. And I tell you this story to impress upon you that the Father and his Son go forth to search for those who are lost, and in this search we employ all influences capable of rendering assistance in our diligent efforts to find those who are lost, those who stand in need of salvation. And so, while the Son of Man goes out in the wilderness to seek for the sheep gone astray, he also searches for the coin which is lost in the house. The sheep wanders away, unintentionally; the coin is covered by the dust of time and obscured by the accumulation of the things of men.

169:1.5 (1851.3) “And now I would like to tell you the story of

nesocotit al unui bogat fermier, care a părăsit de bună voie casa tatălui său și s-a dus într-o țară străină unde a trecut printr-o mulțime de necazuri. Voi vă amintiți că oile s-au rătăcit din neatenție, dar acest tânăr și-a părăsit căminul intenționat. Istoria s-a petrecut după cum urmează:

"Un om avea doi fii. Cel mai tânăr era vesel și lipsit de griji, căutând întotdeauna să se distreze și să se eschiveze de la orice responsabilități, în vreme ce fratele său mai mare era serios, sobru, muncitor și gata să-și asume responsabilități. Cei doi frați nu se înțelegeau bine; erau într-o continuă dispută și ceartă. Mezinul era voios și vioi, dar leneș, și nu te puteai bizui pe el; cel mare era sânguinos și iscusit, dar în același timp egocentric, ursuz și vanitos. Fiul mezin aprecia joaca, dar evita munca; cel mare se consacra muncii, dar se juca rar. Această asociere a devenit atât de penibilă încât mezinul s-a dus la tatăl său și i-a zis: „Tată, dă-mi o treime din averea ta, ceea ce mi-ar reveni ca moștenire, și îngăduie-mi să plec în lume să-mi încerc norocul. Tatăl știa bine că băiatul era nefericit acasă din pricina fratelui său mare. După ce a auzit această cerere, el și-a împărțit bunurile și i-a dat mezinului partea lui.

"În câteva săptămâni, tânărul și-a adunat toate fondurile și a pornit în călătorie către o țară îndepărtată. Negăsind nimic de făcut care să fie atât folositor, cât și agreabil, el și-a risipit curând toată moștenirea ducând o viață destrăbălată. După ce a cheltuit totul, a survenit în ținuturile acelea o foamete prelungită, și tânărul s-a pomenit în mizerie. După ce a îndurat de foame și a suferit cumplit, el a găsit de lucru la un locuitor din ținutul acela, care l-a trimis pe câmp să dea de mâncare porcilor. Tânărul și-ar fi potolit foamea cu pleava destinată porcilor, dar nimeni nu voia să-i dea nimic.

"Într-o zi când îi era tare foame, el și-a revenit în fire și și-a zis: 'Cât de mulți dintre servitorii tatălui meu au pâine din belșug, pe câtă vreme eu mor de foame hrănind niște porci dintr-o țară străină! Am să mă spăl, am să mă duc la tatăl meu și am să-i spun: Tată, am păcătuit împotriva cerului și împotriva ta. Eu nu mai sunt vrednic de a mă numi fiul tău. Binevoiește numai să mă angajezi ca unul dintre servitorii tăi plătiți.' Și, când tânărul a ajuns la această hotărâre, el s-a ridicat și a pornit către casa tatălui său.

"Or, tatăl fusese foarte îndurerat de pe urma fiului său. Tare îi dusesese dorul tânărului vesel, însă nechibzuit. Acest tată îl iubea pe acest fiu și mereu aștepta cu nerăbdare reîntoarcerea sa, astfel încât, în ziua în care fiul s-a apropiat de casă, tatăl l-a văzut, deși era încă la mare depărtare. Mișcat de compasiune și de dragoste, el a alergat în întâmpinarea lui, l-a îmbrățișat cu afecțiune și l-a sărutat. După această primă întâlnire fiul a privit fața înlăcrimată a tatălui său și a zis: 'Tată, eu am păcătuit contra cerului și contra ta. Nu mai sunt demn de a fi numit un fiu! - dar n-a putut să-și termine mărturisirea, căci tatăl bucurat peste măsură le-a zis servitorilor care între timp veniseră în fuga mare: 'Aduceți repede roba sa mai frumoasă, cea pe care am păstrat-o, puneți-o pe el și băgați-i pe deget inelul de fiu și căutați sandale pentru picioarele lui.'

"Apoi, după ce fericitul tată și-a condus în casă băiatul istovit și cu picioarele umflate de mers, a strigat

a thoughtless son of a well-to-do farmer who deliberately left his father's house and went off into a foreign land, where he fell into much tribulation. You recall that the sheep strayed away without intention, but this youth left his home with premeditation. It was like this:

169:1.6 (1851.4) "A certain man had two sons; one, the younger, was lighthearted and carefree, always seeking for a good time and shirking responsibility, while his older brother was serious, sober, hard-working, and willing to bear responsibility. Now these two brothers did not get along well together; they were always quarreling and bickering. The younger lad was cheerful and vivacious, but indolent and unreliable; the older son was steady and industrious, at the same time self-centered, surly, and conceited. The younger son enjoyed play but shunned work; the older devoted himself to work but seldom played. This association became so disagreeable that the younger son came to his father and said: 'Father, give me the third portion of your possessions which would fall to me and allow me to go out into the world to seek my own fortune.' And when the father heard this request, knowing how unhappy the young man was at home and with his older brother, he divided his property, giving the youth his share.

169:1.7 (1851.5) "Within a few weeks the young man gathered together all his funds and set out upon a journey to a far country, and finding nothing profitable to do which was also pleasurable, he soon wasted all his inheritance in riotous living. And when he had spent all, there arose a prolonged famine in that country, and he found himself in want. And so, when he suffered hunger and his distress was great, he found employment with one of the citizens of that country, who sent him into the fields to feed swine. And the young man would fain have filled himself with the husks which the swine ate, but no one would give him anything.

169:1.8 (1852.1) "One day, when he was very hungry, he came to himself and said: 'How many hired servants of my father have bread enough and to spare while I perish with hunger, feeding swine off here in a foreign country! I will arise and go to my father, and I will say to him: Father, I have sinned against heaven and against you. I am no more worthy to be called your son; only be willing to make me one of your hired servants.' And when the young man had reached this decision, he arose and started out for his father's house.

169:1.9 (1852.2) "Now this father had grieved much for his son; he had missed the cheerful, though thoughtless, lad. This father loved this son and was always on the lookout for his return, so that on the day he approached his home, even while he was yet afar off, the father saw him and, being moved with loving compassion, ran out to meet him, and with affectionate greeting he embraced and kissed him. And after they had thus met, the son looked up into his father's tearful face and said: 'Father, I have sinned against heaven and in your sight; I am no more worthy to be called a son' — but the lad did not find opportunity to complete his confession because the overjoyed father said to the servants who had by this time come running up: 'Bring quickly his best robe, the one I have saved, and put it on him and put the son's ring on his hand and fetch sandals for his feet.'

169:1.10 (1852.3) "And then, after the happy father had led the footsore and weary lad into the house, he called to

la servitori: „Aduceți vițelul gras și omorâți-l; să mâncăm și să ne veselim, căci fiul acesta al meu era mort și trăiește din nou. Era pierdut și este regăsit.” Și s-au strâns cu toții în jurul tatălui pentru a se bucura cu el de înapoierea fiului său.

”În acest moment, în vreme ce petreceau, fiul mai mare s-a întors de la munca sa zilnică de la câmp; apropiindu-se de casă, el a auzit muzica și dansurile. Sosit la poarta din spate, el a chemat pe unul dintre servitori și l-a întrebat de semnificația tuturor acestor festivități. Servitorul i-a răspuns: „Fratele tău pierdut de multă vreme a revenit acasă, iar tatăl tău a omorât vițelul gras pentru a se veseli că l-a văzut întreg și nevătămat. Intră ca să-l saluți și tu pe fratele tău și să-l primești înapoi în casa tatălui tău.”

”Când fratele mare a auzit acestea, el a fost atât de rănit și de supărat că nici n-a mai vrut să intre în casă. Aflând de rachiuna fratelui mai mare cu privire la buna întâmpinare rezervată mezinului, tatăl a ieșit pentru a-și ruga fiul mai mare să vină. Dar acesta din urmă n-a vrut să cedeze insistențelor și i-a răspuns tatălui: „În toți acești ani eu te-am slujit aici fără a încălca nici cea mai mică dintre poruncile tale, și, totuși, tu nu mi-ai dat niciodată nici măcar un ied ca să pot petrece cu prietenii mei. Eu am rămas mereu aici să am grijă de tine, și tu n-ai dat niciodată petreceri pentru fidela mea slujire; dar, când mezinul tău a revenit după ce a risipit aproape toată averea ta cu prostituatele, tu te grăbești să omori vițelul cel gras și să sărbătorești reîntoarcerea lui.”

”Or, tatăl îi iubea sincer pe amândoi fii ai lui; el a încercat să discute cu băiatul lui mare: „Dar, fiule, tu ai fost întotdeauna cu mine, și tot ceea ce am eu este și al tău. Tu ai fi putut avea un ied în orice moment dacă ți-ai fi făcut prieteni pentru a-ți împărtăși veselia. Se cuvine, astăzi, ca tu să te alături mie pentru a fi fericit și bucuros de întoarcerea fratelui tău. Gândește-te la asta, fiul meu, fratele tău era pierdut și este regăsit; el s-a întors viu la noi!”

Aceasta a fost una dintre parabolele cele mai emoționante și cele mai eficiente pe care le-a prezentat Iisus pentru a-i face pe auditorii săi să înțeleagă bine bunăvoința Tatălui la primirea celor care caută să intre în împărăția cerurilor.

Iisus avea o mare predilecție pentru povestirea acestor trei povestiri una după alta. El prezenta povestea oii pierdute pentru a arăta că, dacă oamenii se îndepărtează involuntar de cărarea vieții, Tatăl își face griji pentru acești copii pierduți și iese cu Fiii, adevărații păstori ai turmei, pentru a căuta oaia rătăcită. El istorisea după aceea povestea bănuțului pierdut în casă, pentru a ilustra minuțiozitatea căutării divine a tuturor celor care sunt tulburați, derutați, sau în vreun alt fel orbiți din punct de vedere spiritual de grijile materiale și de masa de detalii a vieții. După aceea, Iisus se apuca de povestirea parabolei fiului pierdut, a primirii risipitorului la întoarcerea sa, pentru a arăta cât de desăvârșită este reîntegrarea fiului pierdut în casa și în inima Tatălui său.

În repetate rânduri de-a lungul anilor de propovăduire a învățăturii sale, Iisus a istorisit și a repetat acea poveste a fiului risipitor. Această parabolă și întâmplare a bunului samaritean era mijlocul său favorit de a propovădui dragostea Tatălui și

his servants: ‘Bring on the fatted calf and kill it, and let us eat and make merry, for this my son was dead and is alive again; he was lost and is found.’ And they all gathered about the father to rejoice with him over the restoration of his son.

169:1.11 (1852.4) “About this time, while they were celebrating, the elder son came in from his day's work in the field, and as he drew near the house, he heard the music and the dancing. And when he came up to the back door, he called out one of the servants and inquired as to the meaning of all this festivity. And then said the servant: ‘Your long-lost brother has come home, and your father has killed the fatted calf to rejoice over his son's safe return. Come in that you also may greet your brother and receive him back into your father's house.’

169:1.12 (1852.5) “But when the older brother heard this, he was so hurt and angry he would not go into the house. When his father heard of his resentment of the welcome of his younger brother, he went out to entreat him. But the older son would not yield to his father's persuasion. He answered his father, saying: ‘Here these many years have I served you, never transgressing the least of your commands, and yet you never gave me even a kid that I might make merry with my friends. I have remained here to care for you all these years, and you never made rejoicing over my faithful service, but when this your son returns, having squandered your substance with harlots, you make haste to kill the fatted calf and make merry over him.’

169:1.13 (1852.6) “Since this father truly loved both of his sons, he tried to reason with this older one: ‘But, my son, you have all the while been with me, and all this which I have is yours. You could have had a kid at any time you had made friends to share your merriment. But it is only proper that you should now join with me in being glad and merry because of your brother's return. Think of it, my son, your brother was lost and is found; he has returned alive to us!’”

169:1.14 (1853.1) This was one of the most touching and effective of all the parables which Jesus ever presented to impress upon his hearers the Father's willingness to receive all who seek entrance into the kingdom of heaven.

169:1.15 (1853.2) Jesus was very partial to telling these three stories at the same time. He presented the story of the lost sheep to show that, when men unintentionally stray away from the path of life, the Father is mindful of such *lost* ones and goes out, with his Sons, the true shepherds of the flock, to seek the lost sheep. He then would recite the story of the coin lost in the house to illustrate how thorough is the divine *searching* for all who are confused, confounded, or otherwise spiritually blinded by the material cares and accumulations of life. And then he would launch forth into the telling of this parable of the lost son, the reception of the returning prodigal, to show how complete is the *restoration* of the lost son into his Father's house and heart.

169:1.16 (1853.3) Many, many times during his years of teaching, Jesus told and retold this story of the prodigal son. This parable and the story of the good Samaritan were his favorite means of teaching the love of the Father and the neighborliness of man.

sentimentele fraterne față de aproape.

2. PARABOLA INTENDENTULUI ISCUSIT

Într-o seară, comentând unul dintre punctele expuse de Iisus, Simon Zelotul a zis: „Maestre, ce ai vrut să zici, astăzi, când ai afirmat că mulți copii ai lumii sunt mai iscusiți printre contemporanii lor decât copiii împărăției, căci sunt pricepuți în a se face prieteni cu diavolul nedreptății?” Iisus a răspuns:

”Înainte de a intra în regat, unii dintre voi erau foarte iscusiți în raporturile lor cu asociații lor. Dacă erați nedrepti și adesea neloiali, voi erați totuși prudenți și prevăzători, în sensul că voi vă tratați operațiunile cu singura grijă a profitului imediat și a siguranței voastre viitoare. Tot astfel ar trebui ca voi să vă ordonați viața în regat în așa fel încât să vă procurați o bucurie imediată și să vă asigurați totodată desfătarea viitoare cu comorile acumulate în cer. De vreme ce erați atât de sârguincioși în a face profituri personale când erați în serviciul eu-lui vostru, de ce să arătați mai puțin zel în câștigarea de suflete pentru regat, întrucât sunteți acum slujitorii fraternității oamenilor și intendenții lui Dumnezeu?”

”Cu toții puteți trage învățăminte din întâmplarea unui anumit bogat care avea un intendent chibzuit, dar nedrept. Nu numai că acest intendent îi asuprise pe clienții stăpânului său pentru profitul lui personal, dar totodată risipise și împrăștiase fără chibzuială fondurile stăpânului său. Când toate acestea au ajuns să-i fie raportate, stăpânul l-a convocat pe intendentul său și l-a întrebat de semnificația acestor zvonuri; el a pretins ca intendentul să-i dea seamă imediat de gerarea sa și să se pregătească să treacă altuia treburile care îi fuseseră încredințate.

”Intendentul infidel a început să zică în sinea sa: ‘Ce se va alege de mine, de vreme ce o să pierd această gerare? Nu am tăria să lucrez pământul și mi-e rușine să cerșesc. Știu ce am să fac pentru a mă asigura să fiu bine primit în casele tuturor celor care fac afaceri cu stăpânul meu, atunci când voi fi destituit din această funcție de administrare.’ Atunci, el i-a convocat pe toți datornicii stăpânului său și i-a zis primului: ‘Cât îți datorezi tu stăpânului meu?’ Datornicul a răspuns: ‘O sută de măsuri de ulei’. Intendentul a zis: ‘Ia-ți tableta ta de ceară, așează-te repede și schimbă cifra de pe chitanță în cincizeci.’ După aceea, a zis unui alt debitor: ‘Tu cât datorezi?’ Și acesta a răspuns: ‘O sută de măsuri de făină’. Și economistul a zis: ‘Ia-ți chitanța și scrie optzeci.’ Și a făcut la fel pentru mulți alți datornici. Acest intendent căuta astfel să-și facă prieteni pentru vremea de după destituirea sa din funcția de administrator. Când domnul și stăpânul său a descoperit ulterior acest procedeu, a fost el însuși obligat să admită că intendentul său infidel arătase cel puțin pricepere în maniera în care căutase să se asigure de resurse pentru viitorii săi ani de mizerie și adversitate.

”În aceeași manieră și copiii acestei lumi vădesc uneori mai multă înțelepciune în a-și pregăti viitorul decât copiii luminii. Vouă care declarați în public a dobândi o comoară în ceruri, eu vă zic: „Luați aminte de la cei care se fac prieteni cu diavolul nedreptății, și

2. PARABLE OF THE SHREWD STEWARD

169:2.1 (1853.4) One evening Simon Zelotes, commenting on one of Jesus' statements, said: "Master, what did you mean when you said today that many of the children of the world are wiser in their generation than are the children of the kingdom since they are skillful in making friends with the mammon of unrighteousness?" Jesus answered:

169:2.2 (1853.5) "Some of you, before you entered the kingdom, were very shrewd in dealing with your business associates. If you were unjust and often unfair, you were nonetheless prudent and farseeing in that you transacted your business with an eye single to your present profit and future safety. Likewise should you now so order your lives in the kingdom as to provide for your present joy while you also make certain of your future enjoyment of treasures laid up in heaven. If you were so diligent in making gains for yourselves when in the service of self, why should you show less diligence in gaining souls for the kingdom since you are now servants of the brotherhood of man and stewards of God?"

169:2.3 (1853.6) "You may all learn a lesson from the story of a certain rich man who had a shrewd but unjust steward. This steward had not only oppressed his master's clients for his own selfish gain, but he had also directly wasted and squandered his master's funds. When all this finally came to the ears of his master, he called the steward before him and asked the meaning of these rumors and required that he should give immediate accounting of his stewardship and prepare to turn his master's affairs over to another.

169:2.4 (1853.7) "Now this unfaithful steward began to say to himself: 'What shall I do since I am about to lose this stewardship? I have not the strength to dig; to beg I am ashamed. I know what I will do to make certain that, when I am put out of this stewardship, I will be welcomed into the houses of all who do business with my master.' And then, calling in each of his lord's debtors, he said to the first, 'How much do you owe my master?' He answered, 'A hundred measures of oil.' Then said the steward, 'Take your wax board bond, sit down quickly, and change it to fifty.' Then he said to another debtor, 'How much do you owe?' And he replied, 'A hundred measures of wheat.' Then said the steward, 'Take your bond and write fourscore.' And this he did with numerous other debtors. And so did this dishonest steward seek to make friends for himself after he would be discharged from his stewardship. Even his lord and master, when he subsequently found out about this, was compelled to admit that his unfaithful steward had at least shown sagacity in the manner in which he had sought to provide for future days of want and adversity.

169:2.5 (1854.1) "And it is in this way that the sons of this world sometimes show more wisdom in their preparation for the future than do the children of light. I say to you who profess to be acquiring treasure in heaven: Take lessons from those who make friends with

conduceți-vă la fel viața, astfel încât să vă legați prin prietenie veșnică cu forțele dreptății; astfel, când va fi să vă lipsească toate resursele pământești, voi veți fi cu bucurie primiți în lăcașurile veșnice.

"Eu afirm că oricine este fidel în lucrurile mici va fi deopotrivă de fidel în cele mari; și cel care este injust în lucrurile mici va fi deopotrivă de injust în cele mari. Dacă n-ați arătat prevedere și integritate în treburile acestei lumi, cum de puteți spera să fiți fideli și prudenți când vi se va încredința administrarea veritabilelor bogății ale împărăției celeste? Dacă nu sunteți buni intențenți și fideli bancheri, dacă nu ați fost loiali în legătură cu ceea ce aparține altuia, cine va fi atât de prost să vă dea în posesie o mare comoară?

"Eu afirm din nou că nimeni nu poate sluji la doi stăpâni deodată. Ori îl va urî pe unul și-l va iubi pe celălalt, ori se va atașa de unul disprețuindu-l pe celălalt. Nu poți să-l servești și pe Dumnezeu și pe diavol."

Când fariseii prezenți au auzit aceasta, au început să-l ia în derâdere și în zeflemea, căci ei erau foarte dedați agonisirii de averi. Acești auditori ostili au căutat să-l angajeze pe Iisus în discuții sterile, dar el a refuzat să argumenteze cu dușmanii lui. Când fariseii au ajuns să se certe între ei, glasurile lor ridicate au ajuns la un mare număr dintre persoanele care stăteau în corturile din preajmă și, când disputa s-a înveninat, Iisus s-a retras în corpul său pentru a înnopta.

3. BOGATUL ȘI CERȘETORUL

Când întrunirea a devenit prea încinsă, Simon Petru s-a ridicat, a preluat conducerea și a zis: „Fraților, este necuviincios să vă certați astfel. Maestrul a vorbit, și voi să faceți bine să meditați la cuvintele lui. El nu v-a proclamat o nouă doctrină. N-ați auzit voi totodată alegoria nazarineenilor despre un bogat și un cerșetor? Unii dintre noi l-au auzit pe Ioan Botezătorul formulând cu vehemență avertismentul acestei parabole pentru cei ce iubesc bogățiile și se lăcomesc după averea rău dobândită. Această veche parabolă nu este conformă cu evanghelia pe care o predicăm noi, dar ați face bine să acordați atenție învățămintelor ei până în clipa în care înțelegeți noua lumină a împărăției cerurilor. Povestea așa cum era istorisită de Ioan Botezătorul era aceasta:

"Era odată un om bogat pe nume Dive care, îmbrăcat în țesătură de purpură și de în fin, trăia în toate zilele în lux și în plăceri. Era, de asemenea, și un cerșetor pe nume Lazăr, culcat la poarta sa, acoperit de ulcerații și doritor de a se hrăni cu firimiturile care cădeau de la masa bogatului; da, chiar și câinii veneau și îi lingeau rănilor. Și s-a întâmplat că cerșetorul a murit și a fost purtat de îngeri pentru a se odihni în sânul lui Avram. Curând după aceea, a murit și bogatul și a fost înmormântat cu mare pompă și cu o splendoare regală. După ce a părăsit această lume, el s-a trezit în Hades, unde s-a pomenit în chinuri. Ridicându-și ochii, el l-a văzut în depărtare pe Avram cu Lazăr la sânul său. Atunci, Dive a strigat cu voce tare: 'Tată Avrame, ai milă de mine și trimite-mi-l pe Lazăr, pentru ca el să-și bage degetul în apă și să-mi răcorească limba, căci sunt într-o mare durere din cauza pedepsei mele'. Avram i-a

the mammon of unrighteousness, and likewise so conduct your lives that you make eternal friendship with the forces of righteousness in order that, when all things earthly fail, you shall be joyfully received into the eternal habitations.

169:2.6 (1854.2) "I affirm that he who is faithful in little will also be faithful in much, while he who is unrighteous in little will also be unrighteous in much. If you have not shown foresight and integrity in the affairs of this world, how can you hope to be faithful and prudent when you are trusted with the stewardship of the true riches of the heavenly kingdom? If you are not good stewards and faithful bankers, if you have not been faithful in that which is another's, who will be foolish enough to give you great treasure in your own name?

169:2.7 (1854.3) "And again I assert that no man can serve two masters; either he will hate the one and love the other, or else he will hold to one while he despises the other. You cannot serve God and mammon."

169:2.8 (1854.4) When the Pharisees who were present heard this, they began to sneer and scoff since they were much given to the acquirement of riches. These unfriendly hearers sought to engage Jesus in unprofitable argumentation, but he refused to debate with his enemies. When the Pharisees fell to wrangling among themselves, their loud speaking attracted large numbers of the multitude encamped thereabouts; and when they began to dispute with each other, Jesus withdrew, going to his tent for the night.

3. THE RICH MAN AND THE BEGGAR

169:3.1 (1854.5) When the meeting became too noisy, Simon Peter, standing up, took charge, saying: "Men and brethren, it is not seemly thus to dispute among yourselves. The Master has spoken, and you do well to ponder his words. And this is no new doctrine which he proclaimed to you. Have you not also heard the allegory of the Nazarites concerning the rich man and the beggar? Some of us heard John the Baptist thunder this parable of warning to those who love riches and covet dishonest wealth. And while this olden parable is not according to the gospel we preach, you would all do well to heed its lessons until such a time as you comprehend the new light of the kingdom of heaven. The story as John told it was like this:

169:3.2 (1854.6) "There was a certain rich man named Dives, who, being clothed in purple and fine linen, lived in mirth and splendor every day. And there was a certain beggar named Lazarus, who was laid at this rich man's gate, covered with sores and desiring to be fed with the crumbs which fell from the rich man's table; yes, even the dogs came and licked his sores. And it came to pass that the beggar died and was carried away by the angels to rest in Abraham's bosom. And then, presently, this rich man also died and was buried with great pomp and regal splendor. When the rich man departed from this world, he waked up in Hades, and finding himself in torment, he lifted up his eyes and beheld Abraham afar off and Lazarus in his bosom. And then Dives cried aloud: 'Father Abraham, have mercy on me and send over Lazarus that he may dip the tip of his finger in water to cool my tongue, for I am in great anguish

răspuns: „Fiule, adu-ți aminte că tu te-ai bucurat de lucrurile bune în viața ta, în vreme ce Lazăr le îndura pe cele rele. Acum, totul este schimbat, căci Lazăr este consolată, pe câtă vreme tu ești chinuit. În plus, între noi și tine există un mare abis, așa că nu putem veni la tine și tu nu poți veni la noi.” Atunci, Dive i-a zis lui Avram: „Te rog să-l trimiți pe Lazăr la casa tatălui meu, căci am cinci frați, pentru ca el să poarte mărturie și să-i împiedice pe frații mei să vină în acest loc al caznelor”. Dar Avram a zis: „Fiule, ei îl au pe Moise și pe profeți; pe ei să-i asculte”. Și Dive a răspuns: „Nu, nu, Părinte Avram, ci, dacă vreunul dintre morți vine la ei, atunci se vor pocăi.” Și Avram a zis: „Dacă ei nu ascultă nici de Moise, nici de profeți, ei nu vor fi convingși nici dacă ar fi să se ridice cineva dintre cei morți.”

După ce Petru a povestit această străveche parabolă a confreriei nazaritene, și având în vedere că mulțimea se calmase, Andrei s-a ridicat și a trimis asistența să înnopteze. Apostolii și discipolii l-au luat adesea la întrebări pe Maestru cu privire la parabola lui Dive, dar el n-a consimțit niciodată s-o comenteze.

4. TATĂL ȘI ÎMPĂRĂȚIA SA

Iisus s-a ostenit întotdeauna să le explice apostolilor că, deși ei proclamaseră întemeierea împărăției lui Dumnezeu, Tatăl care este în ceruri nu era un rege. În vremea în care Iisus trăia și propovăduia pe pământ, popoarele Urantiei cunoșteau cu deosebire existența regilor și a împăraților din guvernământul națiunilor, iar iudeii anticipaseră, de multă vreme, venirea împărăției lui Dumnezeu. Din aceste motive și din multe alte rațiuni, Maestru s-a gândit că cel mai bun termen pentru desemnarea fraternității spirituale a oamenilor era împărăția cerurilor, și l-a numit Tatăl care este în ceruri pe conducătorul spiritual al acestei fraternități. Niciodată Iisus nu l-a calificat pe Tatăl său drept rege. În convorbirile sale private cu apostolii, el se prezenta întotdeauna ca Fiul Omului, ca fratele lor mai mare. El dădea, tuturor discipolilor săi, calificativele de „slujitori ai umanității” și de „mesageri ai evangheliei împărăției”.

Niciodată Iisus nu le-a ținut apostolilor lui o lecție sistematică asupra personalității și a atributelor Tatălui care este în ceruri. Niciodată n-a cerut oamenilor să creadă în Tatăl său, căci considera asta ca un dat. Iisus nu s-a pretat niciodată la a oferi argumente pentru a dovedi realitatea Tatălui. Învățătura sa privitoare la Tată era în întregime axată pe declarațiile următoare: „El și Tatăl sunt una; cine a văzut Fiul a văzut Tatăl; Tatăl, ca și Fiul, cunoaște toate lucrurile; numai Fiul și cei cărora Fiul li-l revelează îl cunosc realmente pe Tată; oricine îl cunoaște pe Fiul îl cunoaște și pe Tată; Tatăl l-a trimis pe Fiul în lume pentru a revela naturile lor conjugate și pentru a arăta lucrarea lor comună. El n-a făcut niciodată alte declarații despre Tatăl său, afară doar de samariteana de la fântâna lui Iacob când i-a zis: „Dumnezeu este spirit.”

Prin observarea divinității vieții lui Iisus, iar nu prin întemeierea pe învățături, înveți să-l cunoști pe

because of my punishment.’ And then Abraham replied: ‘My son, you should remember that in your lifetime you enjoyed the good things while Lazarus in like manner suffered the evil. But now all this is changed, seeing that Lazarus is comforted while you are tormented. And besides, between us and you there is a great gulf so that we cannot go to you, neither can you come over to us.’ Then said Dives to Abraham: ‘I pray you send Lazarus back to my father’s house, inasmuch as I have five brothers, that he may so testify as to prevent my brothers from coming to this place of torment.’ But Abraham said: ‘My son, they have Moses and the prophets; let them hear them.’ And then answered Dives: ‘No, No, Father Abraham! but if one go to them from the dead, they will repent.’ And then said Abraham: ‘If they hear not Moses and the prophets, neither will they be persuaded even if one were to rise from the dead.’”

169:3.3 (1855.1) After Peter had recited this ancient parable of the Nazarite brotherhood, and since the crowd had quieted down, Andrew arose and dismissed them for the night. Although both the apostles and his disciples frequently asked Jesus questions about the parable of Dives and Lazarus, he never consented to make comment thereon.

4. THE FATHER AND HIS KINGDOM

169:4.1 (1855.2) Jesus always had trouble trying to explain to the apostles that, while they proclaimed the establishment of the kingdom of God, the Father in heaven was *not a king*. At the time Jesus lived on earth and taught in the flesh, the people of Urantia knew mostly of kings and emperors in the governments of the nations, and the Jews had long contemplated the coming of the kingdom of God. For these and other reasons, the Master thought best to designate the spiritual brotherhood of man as the kingdom of heaven and the spirit head of this brotherhood as the *Father in heaven*. Never did Jesus refer to his Father as a king. In his intimate talks with the apostles he always referred to himself as the Son of Man and as their elder brother. He depicted all his followers as servants of mankind and messengers of the gospel of the kingdom.

169:4.2 (1855.3) Jesus never gave his apostles a systematic lesson concerning the personality and attributes of the Father in heaven. He never asked men to believe in his Father; he took it for granted they did. Jesus never belittled himself by offering arguments in proof of the reality of the Father. His teaching regarding the Father all centered in the declaration that he and the Father are one; that he who has seen the Son has seen the Father; that the Father, like the Son, knows all things; that only the Son really knows the Father, and he to whom the Son will reveal him; that he who knows the Son knows also the Father; and that the Father sent him into the world to reveal their combined natures and to show forth their conjoint work. He never made other pronouncements about his Father except to the woman of Samaria at Jacob’s well, when he declared, “God is spirit.”

169:4.3 (1856.1) You learn about God from Jesus by observing the divinity of his life, not by depending on his

Dumnezeu prin Iisus. În viața Maestrului, fiecare poate asimila un concept de Dumnezeu care reprezintă măsura capacității sale de percepere a realităților spirituale și divine, adevărurile reale și eterne. Finitul nu poate niciodată spera să înțeleagă Infinitul, afară de cazul când Infinitul a fost focalizat în personalitatea din spațiu-timp a experienței finite a vieții umane a lui Iisus din Nazareth.

Iisus știa bine că Dumnezeu nu este cognoscibil decât prin realitățile experienței; el nu se poate niciodată înțelege prin învățătura mentală singură. Iisus i-a învățat pe apostolii lui că nu ar putea niciodată să-l înțeleagă în întregime pe Dumnezeu, dar că ar putea cu foarte mare certitudine să-l cunoască, tot așa cum îl cunoscuseră pe Fiul Omului. Voi îl puteți cunoaște pe Dumnezeu nu prin înțelegerea a ceea ce a zis Iisus, ci prin cunoașterea a ceea ce a fost Iisus. Iisus era o revelație a lui Dumnezeu.

Afară de cazul când el cita Scripturile ebraice, Iisus nu se referea la Dumnezeu decât sub două nume: Dumnezeu și Tată. Când Maestrul se referea la Tatăl său în calitate de Dumnezeu, el folosea în general cuvântul ebraic care semnifică Dumnezeul plural (Trinitatea), iar nu cuvântul Iehova, care reprezenta concepția evoluândă a Dumnezeului tribal al iudeilor.

Iisus nu l-a numit niciodată rege pe Tată și regreta mult că speranța iudaică la un regat restaurat și proclamarea lui Ioan a unui regat ce va să vină, l-au silit să denumească „regat al cerurilor” fraternitatea spirituală pe care își propunea s-o întemeieze. Cu o singură excepție - declarația că „Dumnezeu este spirit” - Iisus n-a făcut nici o referire la Deitate altcumva decât în termeni care descriau propriile lui relații personale cu Sursa-Centru Primă din Paradis.

Iisus folosea cuvântul Dumnezeu pentru a desemna ideea de Deitate, și cuvântul Tată pentru a desemna experiența cunoașterii lui Dumnezeu. Când cuvântul Tată este folosit pentru a-l desemna pe Dumnezeu, el trebuie interpretat în înțelesul lui cel mai larg. Cuvântul Dumnezeu nu poate fi definit; el reprezintă deci conceptul infinit al Tatălui, în timp ce cuvântul Tată, fiind susceptibil de o definire parțială, poate fi folosit pentru a reprezenta conceptul uman de Tată divin așa cum este el asociat omului în cursul existenței lui muritoare.

Pentru iudei, Elohim era Dumnezeul dumnezeilor, în timp ce Iehova era Dumnezeul Israelului. Iisus a acceptat conceptul de Elohim și a numit Dumnezeu acest grup de ființe supreme. În locul conceptului de Iehova, deitatea rasială, el a introdus ideea de paternitate a lui Dumnezeu și de fraternitate mondială a oamenilor. El a înălțat conceptul de Iehova, Tatăl rasial deificat, până la ideea de un Tată al tuturor copiilor oamenilor, un Tată divin al credincioșilor individuali. În plus, el propovăduia că acest Dumnezeu al universurilor și acest Tată al tuturor oamenilor era una și aceeași Deitate a Paradisului.

Iisus n-a pretins niciodată a fi manifestarea întrupată a lui Elohim (Dumnezeu). El n-a proclamat niciodată că el era o revelație a lui Elohim (Dumnezeu) pentru lumi. El n-a propovăduit niciodată că oricine îl văzuse l-a văzut pe Elohim (Dumnezeu). Dar el a proclamat că era revelația întrupată a Tatălui, și a afirmat că oricine îl văzuse a văzut Tatăl. Ca Fiu divin,

teachings. From the life of the Master you may each assimilate that concept of God which represents the measure of your capacity to perceive realities spiritual and divine, truths real and eternal. The finite can never hope to comprehend the Infinite except as the Infinite was focalized in the time-space personality of the finite experience of the human life of Jesus of Nazareth.

169:4.4 (1856.2) Jesus well knew that God can be known only by the realities of experience; never can he be understood by the mere teaching of the mind. Jesus taught his apostles that, while they never could fully understand God, they could most certainly *know* him, even as they had known the Son of Man. You can know God, not by understanding what Jesus said, but by knowing what Jesus was. Jesus was a revelation of God.

169:4.5 (1856.3) Except when quoting the Hebrew scriptures, Jesus referred to Deity by only two names: God and Father. And when the Master made reference to his Father as God, he usually employed the Hebrew word signifying the plural God (the Trinity) and not the word Yahweh, which stood for the progressive conception of the tribal God of the Jews.

169:4.6 (1856.4) Jesus never called the Father a king, and he very much regretted that the Jewish hope for a restored kingdom and John's proclamation of a coming kingdom made it necessary for him to denominate his proposed spiritual brotherhood the kingdom of heaven. With the one exception — the declaration that “God is spirit” — Jesus never referred to Deity in any manner other than in terms descriptive of his own personal relationship with the First Source and Center of Paradise.

169:4.7 (1856.5) Jesus employed the word God to designate the *idea* of Deity and the word Father to designate the *experience* of knowing God. When the word Father is employed to denote God, it should be understood in its largest possible meaning. The word God cannot be defined and therefore stands for the infinite concept of the Father, while the term Father, being capable of partial definition, may be employed to represent the human concept of the divine Father as he is associated with man during the course of mortal existence.

169:4.8 (1856.6) To the Jews, Elohim was the God of gods, while Yahweh was the God of Israel. Jesus accepted the concept of Elohim and called this supreme group of beings God. In the place of the concept of Yahweh, the racial deity, he introduced the idea of the fatherhood of God and the world-wide brotherhood of man. He exalted the Yahweh concept of a deified racial Father to the idea of a Father of all the children of men, a divine Father of the individual believer. And he further taught that this God of universes and this Father of all men were one and the same Paradise Deity.

169:4.9 (1856.7) Jesus never claimed to be the manifestation of Elohim (God) in the flesh. He never declared that he was a revelation of Elohim (God) to the worlds. He never taught that he who had seen him had seen Elohim (God). But he did proclaim himself as the revelation of the Father in the flesh, and he did say that whoso had seen him had seen the Father. As the divine

el nu pretindea a-l reprezenta decât pe Tată.

Într-adevăr, el era însuși Fiul lui Dumnezeu Elohim; dar, pe durata încarnării sale, și pentru fiii muritori ai lui Dumnezeu, el a decis să limiteze revelația vieții sale la portretizarea caracterului Tatălui său, în măsura în care această revelație ar putea fi înțeleasă de omul muritor. În ceea ce privește caracterul celorlalte persoane ale Trinității Paradisului, noi ar trebui să ne mulțumim să învățăm că ele seamănă în întregime cu Tatăl, al cărui portret personal a fost revelat în viața Fiului său întrupat, Iisus din Nazareth.

Cu toate că, în viața sa pământească, Iisus a revelat adevărata natură a Tatălui ceresc, el a propovăduit puține lucruri despre el. De fapt, el a propovăduit numai două: că Dumnezeu în sine însuși este spirit și că, în toate domeniile privitoare la raporturi sale cu creaturile sale, el este un Tată. În seara aceea, Iisus a făcut proclamația definitivă a relațiilor lui cu Dumnezeu când a declarat: „Eu am ieșit din Tată și am venit în lume; din nou, eu voi părăsi lumea și voi merge la Tată.”

Dar luați seama! Iisus n-a zis niciodată: „Cine m-a auzit l-a auzit pe Dumnezeu.” Ci a zis: „Cel care m-a văzut l-a văzut pe Tată.” Ascultarea învățăturii lui Iisus nu echivalează cu cunoașterea lui Dumnezeu, dar vederea lui Iisus este o experiență care este în ea însăși o revelație către suflet a Tatălui. Dumnezeu universurilor domnește peste imensa creație, dar Tatăl celést este acela care își trimite spiritul să locuiască în mintea voastră.

Iisus sub forma umană și în domeniul spiritual echivalentul lentilei în optică, el face vizibil pentru creatura materială pe Acela care este invizibil. Iisus este fratele vostru mai mare care, în întrupare, vă face cunoscută o Ființă cu atribute infinite, pe care nici chiar oștirile cerești nu pot pretinde a o înțelege complet. Toate acestea trebuie să constea în experiența personală a credincioșilor individuali. Dumnezeu poate fi revelat fiilor finiți ai lumilor materiale, prin Fiul divin al tărâmurilor spirituale, numai în calitate de Tată. Voi puteți cunoaște Eternul în calitate de Tată, dar îl puteți adora în calitate de Dumnezeu al universurilor, Creator infinit al tuturor existențelor.

Son he claimed to represent only the Father.

^{169:4.10 (1857.1)} He was, indeed, the Son of even the Elohim God; but in the likeness of mortal flesh and to the mortal sons of God, he chose to limit his life revelation to the portrayal of his Father's character in so far as such a revelation might be comprehensible to mortal man. As regards the character of the other persons of the Paradise Trinity, we shall have to be content with the teaching that they are altogether like the Father, who has been revealed in personal portraiture in the life of his incarnated Son, Jesus of Nazareth.

^{169:4.11 (1857.2)} Although Jesus revealed the true nature of the heavenly Father in his earth life, he taught little about him. In fact, he taught only two things: that God in himself is spirit, and that, in all matters of relationship with his creatures, he is a Father. On this evening Jesus made the final pronouncement of his relationship with God when he declared: "I have come out from the Father, and I have come into the world; again, I will leave the world and go to the Father."

^{169:4.12 (1857.3)} But mark you! never did Jesus say, "Whoso has heard me has heard God." But he did say, "He who has seen me has seen the Father." To hear Jesus' teaching is not equivalent to knowing God, but to see Jesus is an experience which in itself is a revelation of the Father to the soul. The God of universes rules the far-flung creation, but it is the Father in heaven who sends forth his spirit to dwell within your minds.

^{169:4.13 (1857.4)} Jesus is the spiritual lens in human likeness which makes visible to the material creature Him who is invisible. He is your elder brother who, in the flesh, makes *known* to you a Being of infinite attributes whom not even the celestial hosts can presume fully to understand. But all of this must consist in the personal experience of the *individual believer*. God who is spirit can be known only as a spiritual experience. God can be revealed to the finite sons of the material worlds, by the divine Son of the spiritual realms, only as a *Father*. You can know the Eternal as a Father; you can worship him as the God of universes, the infinite Creator of all existences.

Capitolul 170. Împărăția Cerurilor

⇨ 169

CARTEA URANTIA

171 ⇨

PARTE IV. VIAȚA ȘI ÎNVĂȚĂTURILE LUI IISUS

CAPITOLUL 170 ÎMPĂRĂȚIA CERURILOR

Secțiuni

Introduction

1. Conceptele împărăției Cerurilor
2. Conceptul de regat la Iisus
3. În raport cu justețea
4. Învățătura lui Iisus asupra împărăției
5. Idei ulterioare despre regat

PAPER 170 THE KINGDOM OF HEAVEN

SECTIONS

Introduction

1. Concepts of the Kingdom of Heaven
2. Jesus' Concept of the Kingdom
3. In Relation to Righteousness
4. Jesus' Teaching about the Kingdom
5. Later Ideas of the Kingdom

Introduction

ÎN după-amiaza de sâmbătă 11 martie, Iisus a ținut ultima sa predică de la Pella. Aceasta a fost una dintre cuvântările cele mai remarcabile ale slujirii sale publice. Ea a îmbrățișat o discuție completă și detaliată a împărăției cerurilor. El își dădea seama de confuzia care domnea în mintea apostolilor și discipolilor lui cu privire la sensul și semnificația expresiilor „împărăția cerurilor” și „împărăția lui Dumnezeu”, pe care le folosea fără nici o distincție între ele pentru a desemna misiunea sa de manifestare. Chiar termenul de regat al cerurilor ar fi fost suficient pentru a separa ceea ce reprezenta el de orice conexiune cu regatele pământești și de guvernele temporare, dar n-a fost așa. Ideea unui rege temporar era prea adânc înrădăcinată în mintea iudeilor pentru a fi astfel scoasă afară într-o singură generație. Iată de ce Iisus nu s-a opus deschis, de prima dată, acestui concept mult timp întreținut al împărăției.

În cursul acestei după-amiezi de sâmbătă, Maestrul a căutat să clarifice învățătura despre împărăția cerurilor. El a tratat subiectul sub toate unghiurile și s-a străduit să explice numeroasele sensuri diferite în care fusese folosit termenul. În această expunere, noi vom adăuga, la discursul său, mai multe declarații făcute de Iisus cu prilejuri anterioare, și vom include aici unele remarci făcute exclusiv apostolilor în cursul discuțiilor de seară din aceeași zi. Noi vom face de asemenea anumite comentarii asupra dezvoltării ulterioare a ideii de regat în relație cu Biserica creștină edificată mai târziu.

INTRODUCTION

170:0.1 (1858.1) SATURDAY afternoon, March 11, Jesus preached his last sermon at Pella. This was among the notable addresses of his public ministry, embracing a full and complete discussion of the kingdom of heaven. He was aware of the confusion which existed in the minds of his apostles and disciples regarding the meaning and significance of the terms “kingdom of heaven” and “kingdom of God,” which he used as interchangeable designations of his bestowal mission. Although the very term *kingdom of heaven* should have been enough to separate what it stood for from all connection with *earthly* kingdoms and temporal governments, it was not. The idea of a temporal king was too deep-rooted in the Jewish mind thus to be dislodged in a single generation. Therefore Jesus did not at first openly oppose this long-nourished concept of the kingdom.

170:0.2 (1858.2) This Sabbath afternoon the Master sought to clarify the teaching about the kingdom of heaven; he discussed the subject from every viewpoint and endeavored to make clear the many different senses in which the term had been used. In this narrative we will amplify the address by adding numerous statements made by Jesus on previous occasions and by including some remarks made only to the apostles during the evening discussions of this same day. We will also make certain comments dealing with the subsequent outworking of the kingdom idea as it is related to the later Christian church.

1. CONCEPTELE ÎMPĂRĂȚIEI CERURILOR

1. CONCEPTS OF THE KINGDOM OF HEAVEN

În legătură cu relatarea predicii lui Iisus, trebuie notat că totalitatea Scripturilor ebraice comportă un dublu concept de regat al cerurilor. Profeții au prezentat împărăția lui Dumnezeu ca fiind:

1. O realitate prezentă; și ca

2. O speranță viitoare - când împărăția va fi realizat în plenitudinea lui în momentul apariției lui Mesia. Acesta este conceptul împărăției propovăduit de Ioan Botezătorul.

Încă de la început, Iisus și apostolii au propovăduit fiecare dintre aceste două concepte. Ar trebui păstrate în minte încă alte două idei despre regat:

3. Conceptul iudaic ulterior al unui regat mondial și transcendent de origine supranaturală și de inaugurare miraculoasă.

4. Învățăturile persane descriu întemeierea unui regat divin ca rezultat al triumfului binelui asupra răului la sfârșitul acestei lumi.

Chiar înainte de venirea lui Iisus pe pământ, iudeii combinau și confundau toate aceste idei despre regat în conceptul lor apocaliptic asupra venirii lui Mesia pentru a stabili epoca triumfului iudaic, epoca eternă a suveranității supreme a lui Dumnezeu pe pământ, noua lume, era în care umanitatea îl va adora pe Iehova. Alegând să utilizeze acest concept de regat al cerurilor, Iisus a decis să-și însușească moștenirea cea mai elevată și cea mai esențială a celor două religii, iudaică și persană.

Împărăția cerurilor, așa cum a fost el când just când fals înțeles de-a lungul secolelor erei creștine, îmbrățișa patru grupuri distincte de idei:

1. Conceptul de iudei.

2. Conceptul de persani.

3. Conceptul de experiență personală a lui Iisus, „împărăția cerurilor din voi.”

4. Conceptele compozite și confuze pe care fondatorii și promotorii creștinismului au căutat să le insuflă lumii.”

În diferite epoci și în diverse împrejurări, se pare că Iisus a prezentat numeroase concepte de regat în lecțiile sale publice. Dar, apostolilor lui, el a propovăduit întotdeauna împărăția ca îmbrățișarea experienței personale a unui om prin raport cu contemporanii lui de pe pământ și cu Tatăl din ceruri. Ultimele sale cuvinte, referitoare la regat, erau întotdeauna: „Împărăția este în voi.”

Trei factori au cauzat veacuri și veacuri de confuzie cu privire la sensul expresiei „împărăția cerurilor”:

1. Confuzia pricinuită de ideea de regat de-a lungul modificării ei progresive de către Iisus și apostolii săi, odată cu trecerea ei prin diverse faze.

2. Confuzia care a însoțit inevitabil transplantarea creștinismului primitiv de pe un teren iudaic pe un teren păgân.

170:1.1 (1858.3) In connection with the recital of Jesus' sermon it should be noted that throughout the Hebrew scriptures there was a dual concept of the kingdom of heaven. The prophets presented the kingdom of God as:

170:1.2 (1858.4) 1. A present reality; and as

170:1.3 (1858.5) 2. A future hope — when the kingdom would be realized in fullness upon the appearance of the Messiah. This is the kingdom concept which John the Baptist taught.

170:1.4 (1858.6) From the very first Jesus and the apostles taught both of these concepts. There were two other ideas of the kingdom which should be borne in mind:

170:1.5 (1858.7) 3. The later Jewish concept of a world-wide and transcendent kingdom of supernatural origin and miraculous inauguration.

170:1.6 (1858.8) 4. The Persian teachings portraying the establishment of a divine kingdom as the achievement of the triumph of good over evil at the end of the world.

170:1.7 (1858.9) Just before the advent of Jesus on earth, the Jews combined and confused all of these ideas of the kingdom into their apocalyptic concept of the Messiah's coming to establish the age of the Jewish triumph, the eternal age of God's supreme rule on earth, the new world, the era in which all mankind would worship Yahweh. In choosing to utilize this concept of the kingdom of heaven, Jesus elected to appropriate the most vital and culminating heritage of both the Jewish and Persian religions.

170:1.8 (1859.1) The kingdom of heaven, as it has been understood and misunderstood down through the centuries of the Christian era, embraced four distinct groups of ideas:

170:1.9 (1859.2) 1. The concept of the Jews.

170:1.10 (1859.3) 2. The concept of the Persians.

170:1.11 (1859.4) 3. The personal-experience concept of Jesus — “the kingdom of heaven within you.”

170:1.12 (1859.5) 4. The composite and confused concepts which the founders and promulgators of Christianity have sought to impress upon the world.

170:1.13 (1859.6) At different times and in varying circumstances it appears that Jesus may have presented numerous concepts of the “kingdom” in his public teachings, but to his apostles he always taught the kingdom as embracing man's personal experience in relation to his fellows on earth and to the Father in heaven. Concerning the kingdom, his last word always was, “The kingdom is within you.”

170:1.14 (1859.7) Centuries of confusion regarding the meaning of the term “kingdom of heaven” have been due to three factors:

170:1.15 (1859.8) 1. The confusion occasioned by observing the idea of the “kingdom” as it passed through the various progressive phases of its recasting by Jesus and his apostles.

170:1.16 (1859.9) 2. The confusion which was inevitably associated with the transplantation of early Christianity from a Jewish to a gentile soil.

3. Confuzia inherentă faptului că creștinismul a devenit o religie organizată în jurul ideii centrale de persoană a lui Iisus. Evanghelia împărăției a devenit tot mai mult o religie despre Iisus.

170:1.17 (1859.10) 3. The confusion which was inherent in the fact that Christianity became a religion which was organized about the central idea of Jesus' person; the gospel of the kingdom became more and more a religion *about* him.

2. CONCEPTUL DE REGAT LA IISUS

Maestrul a făcut să fie clar că împărăția cerurilor trebuie să înceapă prin dublul concept al adevărului paternității lui Dumnezeu și al faptului corelativ al fraternității oamenilor, și că el trebuie să rămână centrat în acest dublu concept. Iisus a declarat că acceptarea unei asemenea învățături i-ar elibera pe oameni de aservirea milenară față de teama animală, și în același timp ar îmbogăți viața omenească cu următoarele daruri ale noii vieți de libertate spirituală:

1. Posesiunea unui nou curaj și a unei puteri spirituale sporite. Evanghelia împărăției trebuia să-l elibereze pe om și să-i dea inspirația bună pentru a îndrăzni să spere la viața veșnică.

2. Evanghelia aducea un mesaj de nouă încredere și de adevărată consolare tuturor oamenilor, chiar și săracilor:

3. Evanghelia era ea înseși un nou etalon al valorilor morale, un nou criteriu etic care permitea măsurarea conduitei umane. Ea descria idealul unei noi ordini sociale care va rezulta din ea.

4. Ea propovăduia înălțimea spiritualului față de material; ea preamărea realitățile spirituale și exalta idealurile supraumane.

5. Această nouă evanghelie prezenta realizarea spirituală ca pe adevăratul țel al vieții. Viața omenească primea o nouă înzestrare de valoare morală și de demnitate divină.

6. Iisus a propovăduit că realitățile eterne erau rezultatul (răsplata) justeței din eforturile pământești. Șederea muritorilor pe pământ a dobândit noi semnificații ca consecințe ale recunoașterii unui destin nobil.

7. Noua evanghelia afirma că salvarea umană este revelarea unui plan divin de mare anvergură ce ar trebui să fie îndeplinit și realizat în destinul viitor de slujire fără sfârșit a fiilor lui Dumnezeu care vor fi mântuiți.

Aceste învățături acoperă ideea amplificată de regat pe care o propovăduia Iisus. Acest mare concept nu era mai deloc inclus în noțiunile elementare și confuze pe care le propovăduia despre regat Ioan Botezătorul.

Apostolii erau incapabili să priceapă semnificația reală a spuselor Maestrului cu privire la regat. Deformarea ulterioară a învățăturilor lui Iisus, așa cum sunt ele înregistrate în Noul Testament, provin din aceea că conceptul autorilor evanghelici era colorat de credința că Iisus se retrăsese din această lume numai pentru o perioadă scurtă, și că nu va întârzia să revină pentru a restabili împărăția în putere și în mărire - exact ideea de care ei se atașaseră câtă vreme Maestrul era cu ei în carne. Dar Iisus nu legase întemeierea împărăției de ideea întoarcerii sale în această lume. Că au trecut secolele fără nici un semn al apariției „Noii

2. JESUS' CONCEPT OF THE KINGDOM

170:2.1 (1859.11) The Master made it clear that the kingdom of heaven must begin with, and be centered in, the dual concept of the truth of the fatherhood of God and the correlated fact of the brotherhood of man. The acceptance of such a teaching, Jesus declared, would liberate man from the age-long bondage of animal fear and at the same time enrich human living with the following endowments of the new life of spiritual liberty:

170:2.2 (1859.12) 1. The possession of new courage and augmented spiritual power. The gospel of the kingdom was to set man free and inspire him to dare to hope for eternal life.

170:2.3 (1859.13) 2. The gospel carried a message of new confidence and true consolation for all men, even for the poor.

170:2.4 (1859.14) 3. It was in itself a new standard of moral values, a new ethical yardstick wherewith to measure human conduct. It portrayed the ideal of a resultant new order of human society.

170:2.5 (1859.15) 4. It taught the pre-eminence of the spiritual compared with the material; it glorified spiritual realities and exalted superhuman ideals.

170:2.6 (1860.1) 5. This new gospel held up spiritual attainment as the true goal of living. Human life received a new endowment of moral value and divine dignity.

170:2.7 (1860.2) 6. Jesus taught that eternal realities were the result (reward) of righteous earthly striving. Man's mortal sojourn on earth acquired new meanings consequent upon the recognition of a noble destiny.

170:2.8 (1860.3) 7. The new gospel affirmed that human salvation is the revelation of a far-reaching divine purpose to be fulfilled and realized in the future destiny of the endless service of the salvaged sons of God.

170:2.9 (1860.4) These teachings cover the expanded idea of the kingdom which was taught by Jesus. This great concept was hardly embraced in the elementary and confused kingdom teachings of John the Baptist.

170:2.10 (1860.5) The apostles were unable to grasp the real meaning of the Master's utterances regarding the kingdom. The subsequent distortion of Jesus' teachings, as they are recorded in the New Testament, is because the concept of the gospel writers was colored by the belief that Jesus was then absent from the world for only a short time; that he would soon return to establish the kingdom in power and glory — just such an idea as they held while he was with them in the flesh. But Jesus did not connect the establishment of the kingdom with the idea of his return to this world. That centuries have passed with no signs of the appearance

Ere" nu contrazice în nici un fel învățătura lui Iisus.

Marele efort încorporat în această predică a fost încercarea de a transfera conceptul de regat al cerurilor în idealul ideii de a face voia lui Dumnezeu. De mult timp Maestrul îi învățase pe discipolii lui să se roage: „Domnia ta să vină, voia ta să se facă.” Pe vremea aceasta, el a căutat în mod serios să-i facă să abandoneze folosirea expresiei, împărăția lui Dumnezeu, în favoarea unui echivalent mai practic, voia lui Dumnezeu, dar n-a izbutit.

Iisus dorea să înlocuiască ideea de regat, de rege și de supuși cu conceptul de familie celestă, de Tată celest și de Fii ai lui Dumnezeu eliberați, angajați într-o slujire voioasă și voluntară în favoarea semenilor lor umani și în adorarea sublimă și inteligentă a lui Dumnezeu Tatăl.

Până atunci, apostolii dobândiseră un dublu punct de vedere asupra împărăției. Ei îl considerau ca:

1. O chestiune de experiență personală pe atunci prezentă în inima adevăraților credincioși.

2. O chestiune de fenomen rasial sau mondial; împărăția era în viitor, ceva ce trebuia anticipat cu plăcere.

Apostolii considerau venirea împărăției în inima oamenilor ca pe o dezvoltare treptată, asemănătoare cu drojdia din aluat sau cu creșterea grăuntelui de muștar. Ei credeau că venirea împărăției în sensul rasial sau mondial va fi atât subită cât și spectaculoasă. Niciodată Iisus n-a conținut din a le spune că împărăția cerurilor era experiența lor personală constând în realizarea calităților superioare ale vieții spirituale, și că aceste realități ale experienței spirituale sunt progresiv transferate planurilor noi și superioare de certitudine divină și de măreție eternă.

În acea după-amiază, Maestrul a propovăduit cu limpezime un nou concept al dublei naturi a împărăției, în sensul că el a descris următoarele două faze:

”În primul rând, împărăția lui Dumnezeu în această lume, suprema dorință de a face voia lui Dumnezeu, iubirea dezinteresată a oamenilor care dă bunele roade ale unei conduite etice și morale ameliorate.

”În al doilea rând, împărăția lui Dumnezeu, în ceruri, țelul credincioșilor muritori, starea în care iubirea de Dumnezeu a ajuns la perfecțiune și în care voia lui Dumnezeu este împlinită într-un mod mai divin.”

Iisus a propovăduit că, par credință, credinciosul intră de pe acum în regat. În aceste diverse discursuri, el a propovăduit că două lucruri sunt esențiale pentru a intra prin credință în regat:

1. Încrederea, sinceritatea. A veni ca un copilăș, a primi foloasele filiației ca pe un dar; a accepta să faci, fără a pune la îndoială, voia Tatălui, cu o încredere deplină și sinceră în înțelepciunea Tatălui; a intra în regat, liber de prejudecăți și de idei preconcepute; a avea spiritul deschis și a fi la fel de ușor de instruit ca un copil nerăsfățat.

2. Foamea de adevăr. Setea de dreptate, o schimbare a minții, dobândirea unui mobil care să te îndemne să fii asemenea lui Dumnezeu și să-l găsești pe Dumnezeu.

of the “New Age” is in no way out of harmony with Jesus’ teaching.

170:2.11 (1860.6) The great effort embodied in this sermon was the attempt to translate the concept of the kingdom of heaven into the ideal of the idea of doing the will of God. Long had the Master taught his followers to pray: “Your kingdom come; your will be done”; and at this time he earnestly sought to induce them to abandon the use of the term *kingdom of God* in favor of the more practical equivalent, *the will of God*. But he did not succeed.

170:2.12 (1860.7) Jesus desired to substitute for the idea of the kingdom, king, and subjects, the concept of the heavenly family, the heavenly Father, and the liberated sons of God engaged in joyful and voluntary service for their fellow men and in the sublime and intelligent worship of God the Father.

170:2.13 (1860.8) Up to this time the apostles had acquired a double viewpoint of the kingdom; they regarded it as:

170:2.14 (1860.9) 1. A matter of personal experience then present in the hearts of true believers, and

170:2.15 (1860.10) 2. A question of racial or world phenomena; that the kingdom was in the future, something to look forward to.

170:2.16 (1860.11) They looked upon the coming of the kingdom in the hearts of men as a gradual development, like the leaven in the dough or like the growing of the mustard seed. They believed that the coming of the kingdom in the racial or world sense would be both sudden and spectacular. Jesus never tired of telling them that the kingdom of heaven was their personal experience of realizing the higher qualities of spiritual living; that these realities of the spirit experience are progressively translated to new and higher levels of divine certainty and eternal grandeur.

170:2.17 (1860.12) On this afternoon the Master distinctly taught a new concept of the double nature of the kingdom in that he portrayed the following two phases:

170:2.18 (1860.13) “First. The kingdom of God in this world, the supreme desire to do the will of God, the unselfish love of man which yields the good fruits of improved ethical and moral conduct.

170:2.19 (1861.1) “Second. The kingdom of God in heaven, the goal of mortal believers, the estate wherein the love for God is perfected, and wherein the will of God is done more divinely.”

170:2.20 (1861.2) Jesus taught that, by faith, the believer enters the kingdom *now*. In the various discourses he taught that two things are essential to faith-entrance into the kingdom:

170:2.21 (1861.3) 1. *Faith, sincerity*. To come as a little child, to receive the bestowal of sonship as a gift; to submit to the doing of the Father’s will without questioning and in the full confidence and genuine trustfulness of the Father’s wisdom; to come into the kingdom free from prejudice and preconception; to be open-minded and teachable like an unspoiled child.

170:2.22 (1861.4) 2. *Truth hunger*. The thirst for righteousness, a change of mind, the acquirement of the motive to be like God and to find God.

Iisus a propovăduit că păcatul nu este consecința unei naturi defectuoase, ci mai degrabă fructul unei minți conștiente dominată de o voință rebelă. În ceea ce privește păcatul, el a propovăduit că Dumnezeu a iertat, și prin actul de a-l ierta pe aproapele nostru putem noi să ne facem iertarea lui Dumnezeu disponibilă în favoarea noastră personală. Când îl iertați pe fratele vostru întrupat, voi creați astfel în propriul vostru suflet, capacitatea de a primi realitatea iertării lui Dumnezeu pentru propriile voastre fapte greșite.

Pe vremea când apostolul Ioan a început să scrie povestea vieții și a învățăturilor lui Iisus, primii creștini trecuseră prin atâtea necazuri legate de ideea de regat al lui Dumnezeu ca generatoare de persecuții încât aproape că au abandonat folosirea acestui termen. Ioan vorbește mult despre „viața veșnică”. Iisus a vorbit adesea despre ea ca de „împărăția vieții”. Tot adeseori el făcea aluzie la „împărăția lui Dumnezeu din voi”. El a calificat, o dată, această experiență drept „comunitatea familială cu Dumnezeu Tatăl”. Iisus a căutat să înlocuiască cu numeroase expresii cuvântul „regat”, dar întotdeauna fără succes. El a folosit între altele: familia lui Dumnezeu, voia Tatălui, prietenii lui Dumnezeu, comunitatea credincioșilor, fraternitatea oamenilor, stăna Tatălui, copiii lui Dumnezeu, comuniunea celor fideli, serviciul Tatălui și fii lui Dumnezeu eliberați.

Însă el n-a putut evita utilizarea ideii de regat. Acest concept al împărăției a început să se schimbe numai cu o jumătate de secol mai târziu, după distrugerea Ierusalimului de către armatele romane. El s-a transformat în cultul vieții eterne, în timp ce aspectele lui sociale și instituționale erau preluate de Biserica creștină pe cale de dezvoltare și de cristalizare rapide.

3. ÎN RAPORT CU JUSTEȚEA

Iisus s-a străduit întotdeauna să insuflă apostoli și discipolilor săi necesitatea dobândirii, prin credință, a unei justeți care v-a depăși pe cea a lucrărilor servile pe care unii scribi și farisei o etalau cu atâta vanitate înaintea lumii.

Iisus a propovăduit că credința, simpla încredere copilărească, este cheia porții împărăției, dar a propovăduit totodată că după ce ai trecut poarte, există trepte succesive de justețe pe care copilul credincios trebuie să le urce pentru a crește până la deplina statură a robuștilor fii ai lui Dumnezeu.

Prin studiul tehnicii de a primi iertarea lui Dumnezeu se revelează maniera de a atinge justețea împărăției. Credința este prețul pe care îl plățiți pentru a intra în familia lui Dumnezeu; dar iertarea este actul lui Dumnezeu care acceptă credința voastră ca preț al admiterii. Și primirea iertării lui Dumnezeu de către un credincios în regat implică o experiență precisă și reală care cuprinde cele patru următoare etape, etapele împărăției justeței interioare:

1. Omul poate dispune efectiv de iertarea lui Dumnezeu și să aibă acea experiența personală exact în măsura în care și el îi iartă pe semenii lui.

2. Un om nu iartă cu adevărat pe semenii lui, decât

170:2.23 (1861.5) Jesus taught that sin is not the child of a defective nature but rather the offspring of a knowing mind dominated by an unsubmitive will. Regarding sin, he taught that God *has* forgiven; that we make such forgiveness personally available by the act of forgiving our fellows. When you forgive your brother in the flesh, you thereby create the capacity in your own soul for the reception of the reality of God's forgiveness of your own misdeeds.

170:2.24 (1861.6) By the time the Apostle John began to write the story of Jesus' life and teachings, the early Christians had experienced so much trouble with the kingdom-of-God idea as a breeder of persecution that they had largely abandoned the use of the term. John talks much about the "eternal life." Jesus often spoke of it as the "kingdom of life." He also frequently referred to "the kingdom of God within you." He once spoke of such an experience as "family fellowship with God the Father." Jesus sought to substitute many terms for the kingdom but always without success. Among others, he used: the family of God, the Father's will, the friends of God, the fellowship of believers, the brotherhood of man, the Father's fold, the children of God, the fellowship of the faithful, the Father's service, and the liberated sons of God.

170:2.25 (1861.7) But he could not escape the use of the kingdom idea. It was more than fifty years later, not until after the destruction of Jerusalem by the Roman armies, that this concept of the kingdom began to change into the cult of eternal life as its social and institutional aspects were taken over by the rapidly expanding and crystallizing Christian church.

3. IN RELATION TO RIGHTEOUSNESS

170:3.1 (1861.8) Jesus was always trying to impress upon his apostles and disciples that they must acquire, by faith, a righteousness which would exceed the righteousness of slavish works which some of the scribes and Pharisees paraded so vaingloriously before the world.

170:3.2 (1861.9) Though Jesus taught that faith, simple childlike belief, is the key to the door of the kingdom, he also taught that, having entered the door, there are the progressive steps of righteousness which every believing child must ascend in order to grow up to the full stature of the robust sons of God.

170:3.3 (1861.10) It is in the consideration of the technique of *receiving* God's forgiveness that the attainment of the righteousness of the kingdom is revealed. Faith is the price you pay for entrance into the family of God; but forgiveness is the act of God which accepts your faith as the price of admission. And the reception of the forgiveness of God by a kingdom believer involves a definite and actual experience and consists in the following four steps, the kingdom steps of inner righteousness:

170:3.4 (1862.1) 1. God's forgiveness is made actually available and is personally experienced by man just in so far as he forgives his fellows.

170:3.5 (1862.2) 2. Man will not truly forgive his fellows unless he loves them as himself.

dacă îi iubește ca pe el însuși.

3. Faptul de a iubi astfel pe aproapele tău ca pe tine însuși este etica cea mai elevată.

4. Conduita morală, adevărata dreptate, este atunci rezultatul natural al acestei iubiri.

Este deci evident că adevărata religie interioară a împărăției tinde infailibil, și tot mai mult, să se manifeste în căile practice ale ajutorului social. Iisus a propovăduit o religie vie care obliga pe fideli săi să se angajeze în fapte de servire ca expresie a iubirii. Dar Iisus n-a pus etica în locul religiei. El a propovăduit religia ca pe o cauză, și etica ca pe un rezultat.

Justețea unei fapte trebuie să se măsoare după mobilul ei: formele cele mai elevate ale binelui sunt deci inconștiente. Iisus nu s-a interesat niciodată de morală, nici de etică în ele înseși. El s-a preocupat exclusiv de comuniunea interioară și spirituală cu Dumnezeu Tatăl, comuniune care se manifestă atât de direct și cu atâtă certitudine sub forma serviciilor exterioare făcute oamenilor cu dragoste. El a propovăduit că evanghelia împărăției este o experiență personală autentică pe care nimeni n-o poate păstra pentru sine însuși. Conștiința de a fi un membru al familiei de credincioși conduce inevitabil la practicarea preceptelor bunei conduite familiale, slujirea fraților și surorilor în efortul lor de a întări și a dezvolta fraternitatea.

Religia împărăției este personală, individuală; roadele ei, rezultatele ei, sunt familiale și sociale. Iisus n-a neglijat niciodată să exalte caracterul sacru al individului prin contrast cu comunitatea. Dar el recunoștea, deopotrivă, că omul își dezvoltă caracterul prin serviciul dezinteresat; el își dezvoltă natura sa morală în raporturile afectuoase cu semenii săi.

Propovăduind că omul este interior, exaltând individul, Iisus dădea lovitură de grație vechii ordini sociale, în sensul că el inaugura împărțirea adevăratei dreptăți sociale. Lumea a cunoscut puțin această nouă ordine socială, deoarece ea a refuzat să practice principiile evangheliei împărăției cerurilor. Când acest regat de preeminență spirituală se va stabili realmente pe pământ, el nu se va manifesta în mod simplu printr-o ameliorare a condițiilor materiale și sociale; aceasta s-a tradus mai degrabă prin gloria valorilor spirituale superioare și îmbogățite, care caracterizează apropierea de epoca relațiilor umane îmbunătățite și a înfăptuirilor spirituale în continuă avansare.

4. ÎNVĂȚĂTURA LUI IISUS ASUPRA ÎMPĂRĂȚIEI

Iisus n-a dat niciodată o definiție precisă a împărăției. O dată rostea un discurs asupra împărăției, altă dată trata un aspect diferit al fraternității domniei lui Dumnezeu în inima oamenilor. În cursul predicii din această după-amiază de sâmbătă, Iisus a făcut aluzie la cel puțin cinci faze, sau epoci ale împărăției, care sunt următoarele:

1. Experiența personală și lăuntrică a vieții spirituale a credinciosului în comuniunea sa individuală cu Dumnezeu Tatăl.

2. Cunoașterea fraternității credincioșilor evangheliei, aspectele sociale ale moralei superioare și ale eticii însușite ce rezultă din domnia spiritului lui

170:3.6 (1862.3) 3. To thus love your neighbor as yourself is the highest ethics.

170:3.7 (1862.4) 4. Moral conduct, true righteousness, becomes, then, the natural result of such love.

170:3.8 (1862.5) It therefore is evident that the true and inner religion of the kingdom unfailingly and increasingly tends to manifest itself in practical avenues of social service. Jesus taught a living religion that impelled its believers to engage in the doing of loving service. But Jesus did not put ethics in the place of religion. He taught religion as a cause and ethics as a result.

170:3.9 (1862.6) The righteousness of any act must be measured by the motive; the highest forms of good are therefore unconscious. Jesus was never concerned with morals or ethics as such. He was wholly concerned with that inward and spiritual fellowship with God the Father which so certainly and directly manifests itself as outward and loving service for man. He taught that the religion of the kingdom is a genuine personal experience which no man can contain within himself; that the consciousness of being a member of the family of believers leads inevitably to the practice of the precepts of the family conduct, the service of one's brothers and sisters in the effort to enhance and enlarge the brotherhood.

170:3.10 (1862.7) The religion of the kingdom is personal, individual; the fruits, the results, are familial, social. Jesus never failed to exalt the sacredness of the individual as contrasted with the community. But he also recognized that man develops his character by unselfish service; that he unfolds his moral nature in loving relations with his fellows.

170:3.11 (1862.8) By teaching that the kingdom is within, by exalting the individual, Jesus struck the deathblow of the old society in that he ushered in the new dispensation of true social righteousness. This new order of society the world has little known because it has refused to practice the principles of the gospel of the kingdom of heaven. And when this kingdom of spiritual pre-eminence does come upon the earth, it will not be manifested in mere improved social and material conditions, but rather in the glories of those enhanced and enriched spiritual values which are characteristic of the approaching age of improved human relations and advancing spiritual attainments.

4. JESUS' TEACHING ABOUT THE KINGDOM

170:4.1 (1862.9) Jesus never gave a precise definition of the kingdom. At one time he would discourse on one phase of the kingdom, and at another time he would discuss a different aspect of the brotherhood of God's reign in the hearts of men. In the course of this Sabbath afternoon's sermon Jesus noted no less than five phases, or epochs, of the kingdom, and they were:

170:4.2 (1862.10) 1. The personal and inward experience of the spiritual life of the fellowship of the individual believer with God the Father.

170:4.3 (1863.1) 2. The enlarging brotherhood of gospel believers, the social aspects of the enhanced morals and quickened ethics resulting from the reign of God's

Dumnezeu în inima credincioșilor individuali.

3. Fraternitatea supramuitoare a ființelor spirituale invizibile care prevalează pe pământ și în cer, împărăția supraumană al lui Dumnezeu.

4. Perspectiva înfăptuirii mai desăvârșite a voii lui Dumnezeu, progresul către aurora unei noi ordini sociale în legătură cu o viață spirituală ameliorată - următoarea eră a omenirii.

5. Împărăția în plenitudinea sa, epoca viitoare de lumină și de viață pe pământ.

De aceea trebuie întotdeauna să analizăm învățătura Maestrului pentru a ști la care dintre aceste cinci faze vrea să se refere când folosește expresia „împărăția cerurilor”. Prin acest proces de schimbare treptată a voinței omului și de modificare corelativă a deciziilor umane, Mihail și asociații lui se schimbă la fel, progresiv, dar cu certitudine, pe tot parcursul evoluției umane sociale și de orice alt fel.

Cu această ocazie, Maestrul a pus accentul pe următoarele cinci puncte reprezentând caracteristicile esențiale ale evangheliei împărăției:

1. Preeminența individului.

2. Voința ca factor determinant în experiența umană.

3. Comuniunea spirituală cu Dumnezeu Tatăl.

4. Satisfacțiile supreme ale serviciului expresie a iubirii omului.

5. Transcendența spiritualului asupra materialului în personalitatea umană.

Această lume n-a pus niciodată la încercare cu seriozitate, cu sinceritate și cu onestitate aceste idei dinamice și aceste idealuri divine ale doctrinei împărăției cerurilor expuse de Iisus. Voi însă nu ar trebui să vă lăsați descurajați de încetineala aparentă a progresului ideii împărăției pe Urantia. Amintiți-vă că ordinea de evoluție progresivă este supusă schimbărilor periodice bruște și neașteptate, atât în lumea materială cât și în lumea spirituală. Manifestarea lui Iisus ca Fiu întrupat a fost precis unul dintre aceste evenimente ciudate și neașteptate în viața spirituală a lumii. În căutarea semnificației manifestării împărăției în epoca contemporană, să nu cumva să săvârșiți greșeala fatală de a omite stabilirea lui în propria voastră inimă.

Iisus a făcut aluzie la o fază a împărăției ca fiind situată în viitor, și a sugerat, cu numeroase ocazii, că ea ar putea să apară ca element al unei crize mondiale. Pe de altă parte, în mai multe împrejurări, el a promis clar că va reveni cu siguranță pe Urantia. Dar trebuie notat că el n-a stabilit niciodată o legătură pozitivă între aceste două idei. El a promis o nouă revelație a împărăției pe pământ la un moment dat al viitorului; el a mai promis și că va reveni într-o bună zi, în persoană, pe această lume; dar n-a zis niciodată că aceste două evenimente vor coincide. După câte știm, se poate ca aceste promisiuni să se refere sau nu la același eveniment.

Apostolii și discipolii săi au stabilit cu foarte mare certitudine o legătură între aceste două promisiuni. Când împărăția nu s-a materializat după cum se așteptaseră, ei și-au adus aminte de învățătura

spirit in the hearts of individual believers.

170:4.4 (1863.2) 3. The supermortal brotherhood of invisible spiritual beings which prevails on earth and in heaven, the superhuman kingdom of God.

170:4.5 (1863.3) 4. The prospect of the more perfect fulfillment of the will of God, the advance toward the dawn of a new social order in connection with improved spiritual living — the next age of man.

170:4.6 (1863.4) 5. The kingdom in its fullness, the future spiritual age of light and life on earth.

170:4.7 (1863.5) Wherefore must we always examine the Master's teaching to ascertain which of these five phases he may have reference to when he makes use of the term kingdom of heaven. By this process of gradually changing man's will and thus affecting human decisions, Michael and his associates are likewise gradually but certainly changing the entire course of human evolution, social and otherwise.

170:4.8 (1863.6) The Master on this occasion placed emphasis on the following five points as representing the cardinal features of the gospel of the kingdom:

170:4.9 (1863.7) 1. The pre-eminence of the individual.

170:4.10 (1863.8) 2. The will as the determining factor in man's experience.

170:4.11 (1863.9) 3. Spiritual fellowship with God the Father.

170:4.12 (1863.10) 4. The supreme satisfactions of the loving service of man.

170:4.13 (1863.11) 5. The transcendency of the spiritual over the material in human personality.

170:4.14 (1863.12) This world has never seriously or sincerely or honestly tried out these dynamic ideas and divine ideals of Jesus' doctrine of the kingdom of heaven. But you should not become discouraged by the apparently slow progress of the kingdom idea on Urantia. Remember that the order of progressive evolution is subjected to sudden and unexpected periodical changes in both the material and the spiritual worlds. The bestowal of Jesus as an incarnated Son was just such a strange and unexpected event in the spiritual life of the world. Neither make the fatal mistake, in looking for the age manifestation of the kingdom, of failing to effect its establishment within your own souls.

170:4.15 (1863.13) Although Jesus referred one phase of the kingdom to the future and did, on numerous occasions, intimate that such an event might appear as a part of a world crisis; and though he did likewise most certainly, on several occasions, definitely promise sometime to return to Urantia, it should be recorded that he never positively linked these two ideas together. He promised a new revelation of the kingdom on earth and at some future time; he also promised sometime to come back to this world in person; but he did not say that these two events were synonymous. From all we know these promises may, or may not, refer to the same event.

170:4.16 (1863.14) His apostles and disciples most certainly linked these two teachings together. When the kingdom failed to materialize as they had expected, recalling the Master's teaching concerning a future kingdom and

Maestrului privitoare la împărăția viitor și și-au reamintit făgăduința sa de a reveni; ei au dedus îndată că aceste promisiuni se refereau la același eveniment. De aceea au trăit ei în speranța reînțarcerii sale iminente pentru a stabili împărăția în plenitudinea sa, cu putere și cu glorie. Și așa au trăit pe pământ generații succesive de credincioși nutrirând aceeași nădejde inspiratoare și totodată decepționantă.

5. IDEI ULTERIOARE DESPRE REGAT

După ce am rezumat învățăturile lui Iisus asupra împărăției cerurilor, noi suntem autorizați să descriem anumite idei ulterioare care s-au atașat conceptului de regat, și să ne angajăm într-o previziune profetică a împărăției așa cum ar putea el să evolueze în epoca ce vine.

De-a lungul primelor secole de propagandă creștină, ideea de regat al cerurilor a fost foarte mult influențată de noțiunile idealismului grec, care se răspândeau pe atunci cu rapiditate, ideea de natural ca umbră a spiritualului - a temporalului ca umbră a eternului în timp.

Totuși, marele pas care a marcat transplantarea învățăturilor lui Iisus de pe un sol iudeu pe un sol păgân a fost făcut atunci când Mesia împărăției a devenit Mântuitorul Bisericii, o organizație socială și religioasă izvorâtă din activitățile lui Pavel și ale succesorilor lui, și întemeiată pe învățăturile lui Iisus cărora la care se adăugau ideile lui Philon și doctrinele persane ale binelui și răului.

Ideile și idealurile lui Iisus, încorporate în învățătura evangheliei împărăției, aproape că au eșuat a mai fi realizate când discipolii săi au deformat progresiv declarațiile sale. Conceptul de regat prezentat de Maestru a fost modificat în mod remarcabil de două mari tendințe:

1. Credincioșii iudei persistau în a-l considera pe Iisus drept Mesia. Ei au crezut că Maestrul va reveni într-un viitor foarte apropiat pentru a stabili un regat mondial mai mult sau mai puțin material.

2. Gentilii creștini au început de devreme să accepte doctrinele lui Pavel, care au condus din ce în ce mai mult la credința generală că Iisus era Mântuitorul copiilor Bisericii; acest concept nou și instituțional a succedat un concept primitiv al fraternității pur spirituale a împărăției.

Biserica, ca o consecință socială a împărăției, ar fi fost în întregime naturală și chiar dezirabilă. Răul Bisericii n-a fost existența ei, ci mai degrabă faptul că ea a înlăturat aproape complet conceptul de regat prezentat de Iisus. Biserica lui Pavel, ridicată la rangul de instituție a devenit un substituent virtual pentru împărăția cerurilor pe care îl proclamase Iisus.

Dar nu vă îndoiți, acest același regat al cerurilor, a cărui existență Maestrul o propovăduia a fi în inima oamenilor, va fi proclamat în această Biserică creștină, precum și toate celelalte religii, rase și națiuni ale pământului - și chiar și fiecare individ.

Împărăția propovăduită de Iisus, idealul spiritual de justițe individuală și conceptul de divină comuniune a

remembering his promise to come again, they jumped to the conclusion that these promises referred to an identical event; and therefore they lived in hope of his immediate second coming to establish the kingdom in its fullness and with power and glory. And so have successive believing generations lived on earth entertaining the same inspiring but disappointing hope.

5. LATER IDEAS OF THE KINGDOM

170:5.1 (1864.1) Having summarized the teachings of Jesus about the kingdom of heaven, we are permitted to narrate certain later ideas which became attached to the concept of the kingdom and to engage in a prophetic forecast of the kingdom as it may evolve in the age to come.

170:5.2 (1864.2) Throughout the first centuries of the Christian propaganda, the idea of the kingdom of heaven was tremendously influenced by the then rapidly spreading notions of Greek idealism, the idea of the natural as the shadow of the spiritual — the temporal as the time shadow of the eternal.

170:5.3 (1864.3) But the great step which marked the transplantation of the teachings of Jesus from a Jewish to a gentile soil was taken when the Messiah of the kingdom became the Redeemer of the church, a religious and social organization growing out of the activities of Paul and his successors and based on the teachings of Jesus as they were supplemented by the ideas of Philo and the Persian doctrines of good and evil.

170:5.4 (1864.4) The ideas and ideals of Jesus, embodied in the teaching of the gospel of the kingdom, nearly failed of realization as his followers progressively distorted his pronouncements. The Master's concept of the kingdom was notably modified by two great tendencies:

170:5.5 (1864.5) 1. The Jewish believers persisted in regarding him as the *Messiah*. They believed that Jesus would very soon return actually to establish the world-wide and more or less material kingdom.

170:5.6 (1864.6) 2. The gentile Christians began very early to accept the doctrines of Paul, which led increasingly to the general belief that Jesus was the *Redeemer* of the children of the church, the new and institutional successor of the earlier concept of the purely spiritual brotherhood of the kingdom.

170:5.7 (1864.7) The church, as a social outgrowth of the kingdom, would have been wholly natural and even desirable. The evil of the church was not its existence, but rather that it almost completely supplanted the Jesus concept of the kingdom. Paul's institutionalized church became a virtual substitute for the kingdom of heaven which Jesus had proclaimed.

170:5.8 (1864.8) But doubt not, this same kingdom of heaven which the Master taught exists within the heart of the believer, will yet be proclaimed to this Christian church, even as to all other religions, races, and nations on earth — even to every individual.

170:5.9 (1864.9) The kingdom of Jesus' teaching, the spiritual ideal of individual righteousness and the

omului cu Dumnezeu, s-a întemeiat treptat în concepția mistică a persoanei lui Iisus ca Mântuitor-Creator și lider spiritual al unei comunități religioase socializate. În acest fel, o Biserică oficială și instituțională a devenit substitutul fraternității împărăției condus individual de către spirit.

Biserica a fost un rezultat social, inevitabil și util al vieții și al învățăturilor lui Iisus. Tragedia a constat în faptul că această reacție socială la învățăturile împărăției a înlocuit atât de complet conceptul spiritual de adevărat regat, așa cum l-a propovăduit și trăit Iisus.

Pentru iudei, împărăția era comunitatea israelită; pentru gentili a devenit Biserica creștină. Pentru Iisus, el era totalitatea indivizilor care își mărturisiseră credința în paternitatea lui Dumnezeu, proclamându-și prin acesta consacrarea sinceră facerii voii lui Dumnezeu, și devenind, astfel, membrii fraternității spirituale a oamenilor.

Maestrul înțelegea perfect că anumite rezultate sociale apăreau în lume ca o consecință a difuziunii evangheliei împărăției. Dar intenția sa era că toate aceste manifestări sociale dezirabile survin ca consecințe naturale, inconștiente și inevitabile, ca și roadele spontane ale acestei experiențe personale lăuntrice a credincioșilor individuali, ale acestei comunități și ale acestei comuniuni pur spirituale cu duhul divin care locuiește în toți acești credincioși și îi animă totodată.

Iisus prevedea că o organizație socială, sau Biserică, va urma progresul veritabilului regat spiritual, și de aceea nu s-a opus niciodată practicării de către apostoli a ritului botezului lui Ioan. El a propovăduit că sufletul care iubește adevărul - cel căruia îi este foame și sete de justețe și de Dumnezeu - este admis prin credință în împărăția spirituală; în același timp, apostolii propovăduiau că același credincios este admis în organizația socială a discipolilor prin ritul exterior al botezului.

Când discipolii imediați ai lui Iisus au recunoscut eșecul lor parțial în realizarea idealului constând în stabilirea împărăției în inima oamenilor prin dominarea și guvernarea spiritului la credincioșii individuali, ei au căutat să evite ca învățătura Maestrului să fie în întregime pierdută; în acest scop, ei au substituit idealul său de regat cu crearea progresivă a unei organizații sociale vizibile, Biserica creștină. Când ei au îndeplinit acest program de substituție, ei s-au apucat să situeze împărăția în viitor, cu scopul de a menține logica și de a asigura recunoașterea învățăturilor Maestrului asupra faptului împărăției. De îndată ce Biserica a fost solid întemeiată, a început să propovăduiască că în realitate împărăția trebuia să apară la apogeul erei creștine, la a doua venire a lui Christos.

În felul acesta, împărăția a devenit conceptul unei epoci, ideea unei vizitări viitoare, și idealul mântuirii finale a sfinților Celui Preaînalt. Primii creștini (și mult prea mulți dintre creștinii ulteriori) au pierdut în general din vedere ideea de Tată-și-fiu încorporată în învățătura lui Iisus despre regat, în vreme ce ei o substituiau cu comunitatea socială bine organizată a Bisericii. În fond, Biserica a devenit astfel în principal o fraternitate socială care a substituit efectiv conceptul și idealul lui Iisus de fraternitate spirituală.

concept of man's divine fellowship with God, became gradually submerged into the mystic conception of the person of Jesus as the Redeemer-Creator and spiritual head of a socialized religious community. In this way a formal and institutional church became the substitute for the individually spirit-led brotherhood of the kingdom.

170:5.10 (1864.10) The church was an inevitable and useful *social* result of Jesus' life and teachings; the tragedy consisted in the fact that this social reaction to the teachings of the kingdom so fully displaced the spiritual concept of the real kingdom as Jesus taught and lived it.

170:5.11 (1865.1) The kingdom, to the Jews, was the Israelite *community*; to the gentiles it became the Christian *church*. To Jesus the kingdom was the sum of those *individuals* who had confessed their faith in the fatherhood of God, thereby declaring their wholehearted dedication to the doing of the will of God, thus becoming members of the spiritual brotherhood of man.

170:5.12 (1865.2) The Master fully realized that certain social results would appear in the world as a consequence of the spread of the gospel of the kingdom; but he intended that all such desirable social manifestations should appear as unconscious and inevitable outgrowths, or natural fruits, of this inner personal experience of individual believers, this purely spiritual fellowship and communion with the divine spirit which indwells and activates all such believers.

170:5.13 (1865.3) Jesus foresaw that a social organization, or church, would follow the progress of the true spiritual kingdom, and that is why he never opposed the apostles' practicing the rite of John's baptism. He taught that the truth-loving soul, the one who hungers and thirsts for righteousness, for God, is admitted by faith to the spiritual kingdom; at the same time the apostles taught that such a believer is admitted to the social organization of disciples by the outward rite of baptism.

170:5.14 (1865.4) When Jesus' immediate followers recognized their partial failure to realize his ideal of the establishment of the kingdom in the hearts of men by the spirit's domination and guidance of the individual believer, they set about to save his teaching from being wholly lost by substituting for the Master's ideal of the kingdom the gradual creation of a visible social organization, the Christian church. And when they had accomplished this program of substitution, in order to maintain consistency and to provide for the recognition of the Master's teaching regarding the fact of the kingdom, they proceeded to set the kingdom off into the future. The church, just as soon as it was well established, began to teach that the kingdom was in reality to appear at the culmination of the Christian age, at the second coming of Christ.

170:5.15 (1865.5) In this manner the kingdom became the concept of an age, the idea of a future visitation, and the ideal of the final redemption of the saints of the Most High. The early Christians (and all too many of the later ones) generally lost sight of the Father-and-son idea embodied in Jesus' teaching of the kingdom, while they substituted therefor the well-organized social fellowship of the church. The church thus became in the main a *social* brotherhood which effectively displaced Jesus' concept and ideal of a *spiritual* brotherhood.

Conceptul ideal al lui Iisus n-a reușit să se impună, dar, pe fundamentele vieții și ale învățăturilor personale ale Maestrului, completate de conceptele grecești și persane ale vieții veșnice, și sporite de doctrina lui Filon asupra contrastului temporalului cu spiritualul, Pavel s-a apucat să construiască una dintre societățile umane cele mai progresiste care au existat vreodată pe Urantia.

Conceptul lui Iisus este încă viu în religiile evolute ale lumii. Biserica creștină a lui Pavel este umbra socializată și umanizată a ceea ce proiectase Iisus să fie împărăția cerurilor - și precum va deveni totuși cu mare siguranță. Pavel și succesorii lui au transferat parțial de la individ la Biserică responsabilitatea problemelor privitoare la viața veșnică. Christos a devenit astfel conducătorul Bisericii mai degrabă decât fratele mai mare fiecărui credincios din familia Tatălui din regat. Pavel și contemporanii lui au aplicat Bisericii, în calitate de grup de credincioși, toate implicațiile spirituale ale lui Iisus privitoare la propria sa persoană și la credincioșii individuali. Făcând aceasta, ei au dat o lovitură mortală conceptului lui Iisus care proclama împărăția divin în inima fiecărui credincios.

Astfel, de-a lungul secolelor, Biserica creștină a fost foarte stânjenită în lucrările ei pentru că a îndrăznit să-și atribuie misterioasele puteri și privilegii ale împărăției; or, acestea nu pot fi exercitate și experimentate decât între Iisus și frații săi spirituali credincioși. Astfel, a devenit clar că apartenența la Biserică nu semnifică în mod necesar comunitate în regat; al doilea este spiritual, prima este în principal socială.

Mai devreme sau mai târziu, un Ioan Botezătorul nou și mai mare se va ridica proclamând că „împărăția cerurilor este la îndemână” - însemnând o reîntoarcere la conceptul superior al lui Iisus care proclama că împărăția este voia Tatălui său celest, dominantă și transcendentă, din inima credincioșilor. Și el a înfăptuit toate acestea fără a face nici cea mai mică aluzie la Biserica pământească vizibilă, nici la a doua venire anticipată a lui Christos. Trebuie să se producă o renaștere a învățăturilor lui Iisus după cum le-a dat el, iar doctrina sa să fie re-expusă pentru a rectifica lucrarea discipolilor inițiali care s-au pornit să creeze un sistem socio-filozofic de credințe privind faptul șederii lui Mihail pe pământ. În foarte puțin timp, învățătura acestei istorii despre Iisus a înlocuit aproape în întregime învățătura evangheliei lui Iisus despre regat. În felul acesta, o religie istorică s-a substituit învățăturii în care Iisus amestecase ideile morale și idealurile spirituale cele mai elevate ale oamenilor cu cele mai sublime speranțe pentru viitor - viața veșnică. Or, aceea era evanghelia împărăției.

Și tocmai pentru că evanghelia lui Iisus prezenta atâtea aspecte diferite, în cuprinsul a câteva secole, cei care au studiat relațiile învățăturilor sale s-au divizat în atât de multe culte și secte. Această jalnică divizare a credincioșilor creștini rezultă din incapacitatea lor de a discerne, în aspectele multiple ale învățăturilor Maestrului, divină unitate a vieții sale incomparabile. Dar va veni o zi când adevărații credincioși în Iisus nu vor fi spiritualmente divizați în felul acesta în atitudinea lor în fața necredincioșilor. Noi putem avea întotdeauna o diversitate a înțelegerii și a interpretării intelectuale, și chiar și diverse grade de socializare, dar lipsa de

170:5.16 (1865.6) Jesus' ideal concept largely failed, but upon the foundation of the Master's personal life and teachings, supplemented by the Greek and Persian concepts of eternal life and augmented by Philo's doctrine of the temporal contrasted with the spiritual, Paul went forth to build up one of the most progressive human societies which has ever existed on Urantia.

170:5.17 (1865.7) The concept of Jesus is still alive in the advanced religions of the world. Paul's Christian church is the socialized and humanized shadow of what Jesus intended the kingdom of heaven to be — and what it most certainly will yet become. Paul and his successors partly transferred the issues of eternal life from the individual to the church. Christ thus became the head of the church rather than the elder brother of each individual believer in the Father's family of the kingdom. Paul and his contemporaries applied all of Jesus' spiritual implications regarding himself and the individual believer to the *church* as a group of believers; and in doing this, they struck a deathblow to Jesus' concept of the divine kingdom in the heart of the individual believer.

170:5.18 (1866.1) And so, for centuries, the Christian church has labored under great embarrassment because it dared to lay claim to those mysterious powers and privileges of the kingdom, powers and privileges which can be exercised and experienced only between Jesus and his spiritual believer brothers. And thus it becomes apparent that membership in the church does not necessarily mean fellowship in the kingdom; one is spiritual, the other mainly social.

170:5.19 (1866.2) Sooner or later another and greater John the Baptist is due to arise proclaiming “the kingdom of God is at hand” — meaning a return to the high spiritual concept of Jesus, who proclaimed that the kingdom is the will of his heavenly Father dominant and transcendent in the heart of the believer — and doing all this without in any way referring either to the visible church on earth or to the anticipated second coming of Christ. There must come a revival of the *actual* teachings of Jesus, such a restatement as will undo the work of his early followers who went about to create a sociophilosophical system of belief regarding the *fact* of Michael's sojourn on earth. In a short time the teaching of this story *about* Jesus nearly supplanted the preaching of Jesus' gospel of the kingdom. In this way a historical religion displaced that teaching in which Jesus had blended man's highest moral ideas and spiritual ideals with man's most sublime hope for the future — eternal life. And that was the gospel of the kingdom.

170:5.20 (1866.3) It is just because the gospel of Jesus was so many-sided that within a few centuries students of the records of his teachings became divided up into so many cults and sects. This pitiful subdivision of Christian believers results from failure to discern in the Master's manifold teachings the divine oneness of his matchless life. But someday the true believers in Jesus will not be thus spiritually divided in their attitude before unbelievers. Always we may have diversity of intellectual comprehension and interpretation, even varying degrees of socialization, but lack of spiritual brotherhood is both inexcusable and reprehensible.

fraternitate spirituală este atât nescuzabilă cât și blamabilă.

Nu vă înșelați! Există în învățăturile lui Iisus o natură eternă care nu le va permite să rămână la infinit sterile în inima oamenilor chibzuiți. Împărăția așa cum îl concepea Iisus a eșuat într-o mare măsură pe pământ; deocamdată, locul i-a fost luat de o Biserică exterioară; dar voi ar trebui să înțelegeți că această Biserică este numai starea larvară a împărăției spirituale zădărnice, și care îl va purta prin această epocă materială până la o epocă mai spirituală în care învățăturile Maestrului vor găsi ocazia de a se dezvolta mai pe deplin. Biserica așa-zisă creștină devine în felul acesta crisalida unde dormitează acum conceptul împărăției în sensul lui Iisus. Împărăția fraternității divine este întotdeauna viu; el va ieși în mod sigur din lunga sa scufundare, tot atât de sigur ca și faptul că fluturile sfârșesc prin a ieși la iveală ca magnifică dezvoltare a crisalidei sale metamorfe mai puțin atrăgătoare.

170:5.21 (1866.4) Mistake not! there is in the teachings of Jesus an eternal nature which will not permit them forever to remain unfruitful in the hearts of thinking men. The kingdom as Jesus conceived it has to a large extent failed on earth; for the time being, an outward church has taken its place; but you should comprehend that this church is only the larval stage of the thwarted spiritual kingdom, which will carry it through this material age and over into a more spiritual dispensation where the Master's teachings may enjoy a fuller opportunity for development. Thus does the so-called Christian church become the cocoon in which the kingdom of Jesus' concept now slumbers. The kingdom of the divine brotherhood is still alive and will eventually and certainly come forth from this long submergence, just as surely as the butterfly eventually emerges as the beautiful unfolding of its less attractive creature of metamorphic development.

Capitolul 171. Pe drumul Ierusalimului

⇨ 170

CARTEA URANTIA

172 ⇨

PARTE IV. VIAȚA ȘI ÎNVĂȚĂTURILE LUI IISUS

CAPITOLUL 171 PE DRUMUL IERUSALIMULUI

Secțiuni

Introduction

1. Plecarea din Pella
2. Estimarea prețului
3. Turul în Perea
4. Propovăduind la Livias
5. Orbul din Ierihon
6. Vizita la Zacheu
7. „Pe când trecea Iisus”
8. Parabola lirelor

PAPER 171 ON THE WAY TO JERUSALEM

SECTIONS

Introduction

1. The Departure from Pella
2. On Counting the Cost
3. The Perea Tour
4. Teaching at Livias
5. The Blind Man at Jericho
6. The Visit to Zaccheus
7. “As Jesus Passed By”
8. Parable of the Pounds

Introduction

ÎN ZIUA de după memorabila predică despre Împărăția cerurilor, Iisus a anunțat că va pleca în ziua următoare, cu apostolii, pentru a asista la Paște în Ierusalim, vizitând, în drum, numeroase orașe ale Peree meridionale.

Cuvântarea asupra împărăției și anunțul că el va asista la Paște i-au determinat pe toți discipolii să creadă că el mergea la Ierusalim pentru a inaugura regatul temporar al supremației iudaice. Indiferent de ceea ce ar fi putut spune Iisus în legătură cu caracterul nematerial al împărăției, el n-a putut înlătura în întregime din mintea auditorilor săi iudei ideea că Mesia trebuia să întemeieze un fel de guvern naționalist cu sediul la Ierusalim.

Ceea ce a spus Iisus în predica sa de sabat n-a făcut decât să deruteze pe majoritatea discipolilor săi; foarte puțini dintre ei au fost iluminați de discursul Maestrului. Principalii discipoli înțelegeau întrucâtva învățăturile sale privitoare la împărăția interior, „împărăția cerurilor din voi”, dar ei mai știau că Iisus vorbea și de un alt regat viitor, și credeau că de aceea urca Iisus acum la Ierusalim, pentru a stabili acest regat. Când au fost dezamăgiți în aceste așteptări, când Maestrul a fost respins de iudei și când, mai târziu, Ierusalimul a fost efectiv distrus, ei s-au încă agățat de această speranță, crezând sincer că Maestrul va reveni curând în lume pentru a stabili împărăția făgăduită.

INTRODUCTION

171:0.1 (1867.1) THE day after the memorable sermon on “The Kingdom of Heaven,” Jesus announced that on the following day he and the apostles would depart for the Passover at Jerusalem, visiting numerous cities in southern Perea on the way.

171:0.2 (1867.2) The address on the kingdom and the announcement that he was going to the Passover set all his followers to thinking that he was going up to Jerusalem to inaugurate the temporal kingdom of Jewish supremacy. No matter what Jesus said about the nonmaterial character of the kingdom, he could not wholly remove from the minds of his Jewish hearers the idea that the Messiah was to establish some kind of nationalistic government with headquarters at Jerusalem.

171:0.3 (1867.3) What Jesus said in his Sabbath sermon only tended to confuse the majority of his followers; very few were enlightened by the Master’s discourse. The leaders understood something of his teachings regarding the inner kingdom, “the kingdom of heaven within you,” but they also knew that he had spoken about another and future kingdom, and it was this kingdom they believed he was now going up to Jerusalem to establish. When they were disappointed in this expectation, when he was rejected by the Jews, and later on, when Jerusalem was literally destroyed, they still clung to this hope, sincerely believing that the Master would soon return to the world in great power and majestic glory to establish the promised kingdom.

În după-amiaza din duminica aceea Salomeea, mama lui Iacob și a lui Ioan Zebedeu, a venit către Iisus cu ai ei doi fii apostoli, ca și cum s-ar fi apropiat de un potentat oriental; ea a căutat să-l facă pe Iisus să-i fâgăduiască anticipat că îi va acorda ceea ce îi va cere, oricare ar fi cererea ei. Dar Maestrul n-a vrut să fâgăduiască nimic; în loc de asta, el i-a cerut: Ce dorești să fac pentru tine? Și Salomeea a răspuns: Maestre, acum că mergi în sus către Ierusalim pentru a institui împărăția, aș vrea fâgăduința ta că fiii mei vor fi onorați odată cu tine, unul șezând în dreapta ta și celălalt în stânga ta în împărăția ta.

Când Iisus a auzit această cerere a Salomeei, i-a zis: „Femeie, tu nu știi ce ceri.” Apoi, uitându-se drept în ochii celor doi apostoli care căutau onoruri, le-a zis: „Pentru că vă cunosc și vă iubesc de multă vreme, pentru că am și locuit în casa mamei voastre, pentru că Andrei va desemnat să fiți tot timpul pe lângă mine, voi îi permiteți mamei voastre să vină în taină la mine și să formuleze această cerere necuviincioasă. Îngăduiți-mi să vă întreb aceasta: Sunteți voi în stare să beți din cupa din care sunt eu gata să beau?” Fără a sta nici o clipă pe gânduri, Iacob și Ioan au răspuns: „Da, Maestre, suntem în stare.” Iisus zise atunci: „Sunt întristat să aflu că voi nu știți de ce mergem la Ierusalim; sunt mâhnit să aflu că nu înțelegeți natura împărăției mele. Sunt dezamăgit că o aduceți pe mama voastră ca să-mi prezinte această cerere. Știu însă că, în inima voastră, voi mă iubiți. Eu vă declar deci că într-adevăr, veți bea cupa mea de amar și veți împărtași umilirea mea, dar nu mie îmi revine să vă confer un loc la dreapta mea sau la stânga mea. Aceste onoruri sunt rezervate celor care au fost desemnați de Tatăl meu.”

Între timp, cineva raportase această conversație lui Petru și celorlalți apostoli; aceștia au fost indignați de faptul că Iacob și Ioan ar fi căutat ca ei să fie preferați înaintea lor și s-ar fi dus în taină cu mama lor formulând o astfel de cerere. Când au ajuns să discute între ei, Iisus i-a reunit pe toți și le-a zis: „Voi înțelegeți bine cum conducătorii gentili îi domină pe supușii lor, și cum mai marii își exercită autoritatea. Însă nu tot așa va fi în împărăția cerurilor. Dacă careva vrea să fie mare printre voi, atunci să devină mai întâi servitorul vostru. Dacă cineva vrea să fie primul în regat, atunci să vă servească. Eu vă declar că Fiul Omului n-a venit să fie servit, ci pentru a servi. Merg acum în Ierusalim pentru a-mi da viața făcând voia Tatălui meu, și fiind în serviciul fraților mei.” Când apostolii au auzit aceste cuvinte, s-au retras ca să se roage. În seara aceea, ca răspuns la eforturile lui Petru, Iacob și Ioan și-au cerut scuzele de rigoare celor zece și au intrat din nou în grațiile tovarășilor lor.

Cerând locuri în dreapta și în stânga lui Iisus la Ierusalim, fiii lui Zebedeu nu își închipuiau nici pe departe că în mai puțin de o lună, învățătorul lor preaiubit va fi atârnat, pe o cruce romană, cu un hoț muribund la dreapta sa, iar în stânga un alt răufăcător. Și mama lor, care a asistat la crucificare, și-a adus aminte de prostescă cerere cu care venise la Iisus în Pella cu privire la onorurile pe care cu atâta inconștiență le căutase pentru fiii ei apostoli.

171:0.4 (1867.4) It was on this Sunday afternoon that Salome the mother of James and John Zebedee came to Jesus with her two apostle sons and, in the manner of approaching an Oriental potentate, sought to have Jesus promise in advance to grant whatever request she might make. But the Master would not promise; instead, he asked her, “What do you want me to do for you?” Then answered Salome: “Master, now that you are going up to Jerusalem to establish the kingdom, I would ask you in advance to promise me that these my sons shall have honor with you, the one to sit on your right hand and the other to sit on your left hand in your kingdom.”

171:0.5 (1867.5) When Jesus heard Salome's request, he said: “Woman, you know not what you ask.” And then, looking straight into the eyes of the two honor-seeking apostles, he said: “Because I have long known and loved you; because I have even lived in your mother's house; because Andrew has assigned you to be with me at all times; therefore do you permit your mother to come to me secretly, making this unseemly request. But let me ask you: Are you able to drink the cup I am about to drink?” And without a moment for thought, James and John answered, “Yes, Master, we are able.” Said Jesus: “I am saddened that you know not why we go up to Jerusalem; I am grieved that you understand not the nature of my kingdom; I am disappointed that you bring your mother to make this request of me; but I know you love me in your hearts; therefore I declare that you shall indeed drink of my cup of bitterness and share in my humiliation, but to sit on my right hand and on my left hand is not mine to give. Such honors are reserved for those who have been designated by my Father.”

171:0.6 (1868.1) By this time someone had carried word of this conference to Peter and the other apostles, and they were highly indignant that James and John would seek to be preferred before them, and that they would secretly go with their mother to make such a request. When they fell to arguing among themselves, Jesus called them all together and said: “You well understand how the rulers of the gentiles lord it over their subjects, and how those who are great exercise authority. But it shall not be so in the kingdom of heaven. Whosoever would be great among you, let him first become your servant. He who would be first in the kingdom, let him become your minister. I declare to you that the Son of Man came not to be ministered to but to minister; and I now go up to Jerusalem to lay down my life in the doing of the Father's will and in the service of my brethren.” When the apostles heard these words, they withdrew by themselves to pray. That evening, in response to the labors of Peter, James and John made suitable apologies to the ten and were restored to the good graces of their brethren.

171:0.7 (1868.2) In asking for places on the right hand and on the left hand of Jesus at Jerusalem, the sons of Zebedee little realized that in less than one month their beloved teacher would be hanging on a Roman cross with a dying thief on one side and another transgressor on the other side. And their mother, who was present at the crucifixion, well remembered the foolish request she had made of Jesus at Pella regarding the honors she so unwisely sought for her apostle sons.

1. PLECAREA DIN PELLA

Luni dimineața, pe 1e martie, Iisus și cei doisprezece apostoli ai săi și-au luat definitiv adio de la tabăra din Pella și au pornit către sud în turul lor prin orașele Pereei meridionale, unde asociații lui Abner erau la lucru. Ei au petrecut peste două săptămâni discutând cu cei șaptezeci, apoi s-au dus direct la Ierusalim pentru Paște.

Când Maestrul a plecat din Pella, discipolii, în număr de vreo mie, care erau în tabără cu apostolii, l-au urmat. La vadul Iordanului de pe drumul Ierihonului, aproape jumătate din acest grup l-a părăsit aflând că mergea la Hesbon, și după ce și-a ținut predica despre „Estimarea Prețului”. Această jumătate și-a continuat drumul și a urcat către Ierusalim, în timp ce cealaltă jumătate a grupului l-a urmat pe Iisus vreme de două săptămâni pe parcursul turului său prin orașele Pereei de sud.

Într-un mod general, cea mai mare parte a discipolilor imediați ai lui Iisus au înțeles că tabăra din Pella fusese abandonată, dar luau asta ca pe o indicație că Maestrul lor își propunea, în sfârșit, mergea la Ierusalim pentru a-și pune în valoare pretențiile sale la tronul lui David. Marea majoritate a discipolilor săi n-a fost niciodată capabilă să priceapă vreun alt concept de regat al cerurilor. Oricare ar fi fost învățăturile lui Iisus, ei n-ar fi vrut să renunțe la această concepție iudaică despre regat.

Acționând pe baza instrucțiunilor apostolului Andrei, David Zebedeu a închis tabăra de vizitatori din Pella miercuri, 15 martie. În momentul acesta, aproape patru mii de vizitatori se aflau acolo, fără a mai socoti cele peste o mie de persoane care stăteau cu apostolii într-un loc cunoscut sub numele de „tabăra învățătorilor”, și care l-au însoțit pe Iisus și pe cei doisprezece către sud. În ciuda neplăcerii sale de a o face, David a vândut tot echipamentul taberei unor numeroși cumpărători și s-a dus în Ierusalim cu fondurile astfel adunate, ca să le încredințeze ulterior lui Iuda Iscariotul.

David a fost prezent în Ierusalim în săptămâna ultimei și tragice săptămâni. El a luat-o pe mama sa cu el la Bethsaida după crucificare. Așteptându-i pe Iisus și pe apostoli, David s-a oprit la Lazăr în Bethania și a fost profund tulburat de maniera în care fariseii începuseră să-l persecute și să-l hărțuiască pe Lazăr de la reînvierea sa. Andrei îi ordonase lui David să întrerupă serviciul de mesageri, ceea ce a fost interpretat de toți ca o indicație că împărăția urma să fie curând instaurată în Ierusalim. David se pomenise fără slujbă și aproape că se decisese să devină apărătorul voluntar al lui Lazăr, când obiectul solitudinii sale indignate a fugit în grabă la Filadelfia. În consecință, la câțeva vreme după reînvierea lui și după moartea mamei sale, David s-a dus în Filadelfia, însă nu mai înainte a o ajuta pe Marta și pe Maria să își vândă proprietățile. El și-a petrecut restul vieții în asociere cu Abner și cu Lazăr, și a devenit supervisorul financiar al tuturor marilor activități care interesau împărăția și care își aveau centrul în Filadelfia pe durata vieții lui Abner.

La puțin timp după distrugerea Ierusalimului,

1. THE DEPARTURE FROM PELLA

171:1.1 (1868.3) On the forenoon of Monday, March 13, Jesus and his twelve apostles took final leave of the Pella encampment, starting south on their tour of the cities of southern Perea, where Abner's associates were at work. They spent more than two weeks visiting among the seventy and then went directly to Jerusalem for the Passover.

171:1.2 (1868.4) When the Master left Pella, the disciples encamped with the apostles, about one thousand in number, followed after him. About one half of this group left him at the Jordan ford on the road to Jericho when they learned he was going over to Heshbon, and after he had preached the sermon on "Counting the Cost." They went on up to Jerusalem, while the other half followed him for two weeks, visiting the towns in southern Perea.

171:1.3 (1868.5) In a general way, most of Jesus' immediate followers understood that the camp at Pella had been abandoned, but they really thought this indicated that their Master at last intended to go to Jerusalem and lay claim to David's throne. A large majority of his followers never were able to grasp any other concept of the kingdom of heaven; no matter what he taught them, they would not give up this Jewish idea of the kingdom.

171:1.4 (1868.6) Acting on the instructions of the Apostle Andrew, David Zebedee closed the visitors' camp at Pella on Wednesday, March 15. At this time almost four thousand visitors were in residence, and this does not include the one thousand and more persons who sojourned with the apostles at what was known as the teachers' camp, and who went south with Jesus and the twelve. Much as David disliked to do it, he sold the entire equipment to numerous buyers and proceeded with the funds to Jerusalem, subsequently turning the money over to Judas Iscariot.

171:1.5 (1869.1) David was present in Jerusalem during the tragic last week, taking his mother back with him to Bethsaida after the crucifixion. While awaiting Jesus and the apostles, David stopped with Lazarus at Bethany and became tremendously agitated by the manner in which the Pharisees had begun to persecute and harass him since his resurrection. Andrew had directed David to discontinue the messenger service; and this was construed by all as an indication of the early establishment of the kingdom at Jerusalem. David found himself without a job, and he had about decided to become the self-appointed defender of Lazarus when presently the object of his indignant solicitude fled in haste to Philadelphia. Accordingly, sometime after the resurrection and also after the death of his mother, David betook himself to Philadelphia, having first assisted Martha and Mary in disposing of their real estate; and there, in association with Abner and Lazarus, he spent the remainder of his life, becoming the financial overseer of all those large interests of the kingdom which had their center at Philadelphia during the lifetime of Abner.

171:1.6 (1869.2) Within a short time after the destruction of

Antiohia a devenit cartierul general al creștinismului Pavelian, în vreme ce Filadelfia rămânea centrul împărăției cerurilor după Abner. Din Antiohia, versiunea Paveliană a învățăturilor lui Iisus și despre Iisus s-a răspândit în toată lumea occidentală. Pornind din Filadelfia, misionarii versiunii abneriene a împărăției cerurilor s-au răspândit în toată Mesopotamia și în Arabia, până în epoca ulterioară în care acești emisari intransigenți ai învățăturilor lui Iisus au fost copleșiți de subita dezvoltare a islamului.

Jerusalem, Antioch became the headquarters of *Pauline Christianity*, while Philadelphia remained the center of the *Abnerian kingdom of heaven*. From Antioch the Pauline version of the teachings of Jesus and about Jesus spread to all the Western world; from Philadelphia the missionaries of the Abnerian version of the kingdom of heaven spread throughout Mesopotamia and Arabia until the later times when these uncompromising emissaries of the teachings of Jesus were overwhelmed by the sudden rise of Islam.

2. ESTIMAREA PREȚULUI

Când Iisus și suita sa de aproape o mie de persoane au sosit la marginea Iordanului, la vadul din Bethania uneori numit Bethabara, discipolii lui au început să înțeleagă că Maestrul nu mergea direct la Ierusalim. În timp ce ezitau și discutau între ei, Iisus s-a urcat pe o stâncă mare și a rostit discursul care a fost intitulat „Estimarea prețului”. Maestrul a zis:

”Începând de acum, cei ce vor să mă urmeze trebuie să accepte să plătească prețul unei consacrări totale facerii voii Tatălui meu. Dacă vreți să fiți discipolii mei, trebuie să fiți dispuși să abandonați tată, mamă, soție, copii, frați și surori. Cine vrea de acum încolo să fie discipolul meu trebuie să accepte să renunțe chiar și la viața sa, tot așa cum Fiul Omului este gata să-și ofere viața pentru a-și desăvârși misiunea de facere a voinței Tatălui, pe pământ și în întrupare.

”Dacă nu sunteți dispuși să plătiți întregul preț, voi nu vrea aveți cum să fiți discipolul meu. Înainte de a continua, fiecare dintre voi ar trebui să șadă și să socotească cât costă să fie discipolul meu. Care dintre voi se va apuca să construiască un turn de pază pe pământurile sale fără ca mai întâi să stea ca să estimeze costul și să vadă dacă posedă atâtia bani ca să-l cumpere? Dacă nu calculați mai întâi prețul, poate că veți descoperi, după ce ați pus temeliiile, că sunteți incapabili să terminați ceea ce ați început. Atunci, toți vecinii voștri vă vor lua în râs spunând: ‘Uitați-vă, omul acesta a început să construiască, dar n-a fost în stare să-și termine lucrul. Încă o dată, care rege, atunci când se pregătește să poarte un război cu alt rege, nu începe prin a se așeza să chibzuiească pentru a ști dacă, cu zece mii de oameni, va putea face față celui care vine contra lui cu douăzeci de mii? Dacă regele acesta nu își poate înfrunta inamicul pentru că nu este pregătit, atunci trimite o solie la celălalt rege, în vreme ce acesta din urmă este încă departe, și se informează de condițiile păcii.

”Trebuie, așadar, ca acum fiecare dintre voi să se așeze pentru a evalua ce îl costă să fie discipolul meu. De acum înainte nu mă mai puteți urma ascultând învățătura și practicând lucrările. Va trebui să faceți față unor persecuții înverșunate și să depuneți mărturie în favoarea acestei evanghelii în fața unor decepții zdrobitoare. Dacă voi nu acceptați să renunțați la tot ceea ce sunteți și să consacrați acestei lucrări tot ceea ce posedăți, atunci nu sunteți vrednici de a fi discipolii mei. Dacă v-ați cucerit deja în inima voastră, nu aveți de ce vă teme de victoria exterioară pe care va trebui curând s-o câștigați când Fiul Omului va fi respins de conducătorii preoților și ai saducheilor, și dați pe mâna necredincioșilor zeflemiști.

2. ON COUNTING THE COST

171:2.1 (1869.3) When Jesus and the company of almost one thousand followers arrived at the Bethany ford of the Jordan sometimes called Bethabara, his disciples began to realize that he was not going directly to Jerusalem. While they hesitated and debated among themselves, Jesus climbed upon a huge stone and delivered that discourse which has become known as “Counting the Cost.” The Master said:

171:2.2 (1869.4) “You who would follow after me from this time on, must be willing to pay the price of wholehearted dedication to the doing of my Father’s will. If you would be my disciples, you must be willing to forsake father, mother, wife, children, brothers, and sisters. If any one of you would now be my disciple, you must be willing to give up even your life just as the Son of Man is about to offer up his life for the completion of the mission of doing the Father’s will on earth and in the flesh.

171:2.3 (1869.5) “If you are not willing to pay the full price, you can hardly be my disciple. Before you go further, you should each sit down and count the cost of being my disciple. Which one of you would undertake to build a watchtower on your lands without first sitting down to count up the cost to see whether you had money enough to complete it? If you fail thus to reckon the cost, after you have laid the foundation, you may discover that you are unable to finish that which you have begun, and therefore will all your neighbors mock you, saying, ‘Behold, this man began to build but was unable to finish his work.’ Again, what king, when he prepares to make war upon another king, does not first sit down and take counsel as to whether he will be able, with ten thousand men, to meet him who comes against him with twenty thousand? If the king cannot afford to meet his enemy because he is unprepared, he sends an embassy to this other king, even when he is yet a great way off, asking for terms of peace.

171:2.4 (1879.1) “Now, then, must each of you sit down and count the cost of being my disciple. From now on you will not be able to follow after us, listening to the teaching and beholding the works; you will be required to face bitter persecutions and to bear witness for this gospel in the face of crushing disappointment. If you are unwilling to renounce all that you are and to dedicate all that you have, then are you unworthy to be my disciple. If you have already conquered yourself within your own heart, you need have no fear of that outward victory which you must presently gain when the Son of Man is rejected by the chief priests and the Sadducees and is given into the hands of mocking unbelievers.

"Acum trebuie să vă analizați și să descoperiți mobilul vostru pentru a fi discipolul meu. Dacă căutați onoruri și glorie, dacă gândirea voastră înclină către lume, voi semănați cu sarea care și-a pierdut savoarea. Și, când ceea ce este socotit drept gustul ei sărat și-a pierdut savoarea, cu ce va fi aseasonat? Un asemenea condiment este atunci inutil, nu-i bun decât de aruncat la gunoi. Acum, eu v-am avertizat, îndemnându-vă să vă întoarceți la casele voastre dacă nu sunteți dispuși să beți cu mine cupa care se pregătește. În repetate rânduri, eu v-am zis că împărăția mea nu este al acestei lumi, dar voi nu vreți să mă credeți. Cel care are urechi să audă, să audă ceea ce zic."

Imediat după ce a rostit aceste cuvinte, Iisus, conducându-i pe cei doisprezece a plecat către Hesbon, urmat de aproape cinci sute de persoane. La puțin timp după aceea, cealaltă jumătate a mulțimii și-a continuat drumul în sus la Ierusalim. Apostolii, precum și principalii discipoli, au reflectat îndelung la aceste cuvinte, dar au rămas atașați de credința că după această scurtă perioadă de adversitate și de încercări, regatul va fi cu certitudine instaurat oarecum în conformitate cu speranțele lor îndelung nutrite.

3. TURUL ÎN PEREEA

Vreme de peste două săptămâni, Iisus și cei doisprezece, urmați de o mulțime de mai multe sute de discipoli, au călătorit prin sudul Peree și au vizitat toate orașele în care lucrau cei șaptezeci. Mulți gentili locuiau în regiunea aceasta și, de vreme ce puțini dintre ei sărbătoreau Paștele la Ierusalim, mesagerii împărăției au putut continua fără întrerupere munca lor de propovăduire și de predicare.

Iisus l-a întâlnit pe Abner la Hesbon, și Andrei a ordonat ca lucrările celor șaptezeci să nu fie întrerupte de sărbătoarea paștelor. Iisus le-a recomandat mesagerilor să-și continue munca fără a ține în nici un fel cont de ceea ce avea să se petreacă la Ierusalim. El l-a mai sfătuit pe Abner și să permită femeilor din corpul evanghelic, cel puțin celor care o doreau, să meargă de Paști la Ierusalim. Aceasta a fost ultima oară când Abner l-a mai văzut pe Iisus întrupat. Maestrul și-a luat adio de la el spunând: Fiule, știu că tu vei fi fidel împărăției, și rog Tatăl să-ți acorde înțelepciune, ca tu să-i poți iubi și înțelege pe frații tăi."

În cursul călătoriei lor din oraș în oraș, un mare număr dintre însoțitorii lor i-au părăsit pentru a se duce la Ierusalim, astfel că în momentul în care Iisus a plecat pentru Paști, numărul celor care îl urmaseră zi după zi se redusese la cel puțin două sute.

Apostolii au înțeles că Maestrul mergea la Ierusalim de Paști. Ei știau că Sinedrul difuzase, în tot Israelul, un mesaj care anunța că Iisus fusese condamnat la moarte, și care ordona ca orice persoană care știa unde se găsea să informeze despre asta Sinedrul. În ciuda acestui fapt, apostolii nu erau tot atât de alarmați ca atunci când Iisus le spusese, în Filadelfia, că se ducea să-l vadă pe Lazăr. Această schimbare de atitudine, trecând de la o frică intensă la o stare de discretă expectativă, se datora în principal reînvierii lui Lazăr. Apostolii ajunseseră la concluzia că în caz de urgență, Iisus ar putea să-și afirme puterea divină și săi acopere de rușine pe inamicii săi. Această

171:2.5 (1879.2) "Now should you examine yourself to find out your motive for being my disciple. If you seek honor and glory, if you are worldly minded, you are like the salt when it has lost its savor. And when that which is valued for its saltiness has lost its savor, wherewith shall it be seasoned? Such a condiment is useless; it is fit only to be cast out among the refuse. Now have I warned you to turn back to your homes in peace if you are not willing to drink with me the cup which is being prepared. Again and again have I told you that my kingdom is not of this world, but you will not believe me. He who has ears to hear let him hear what I say."

171:2.6 (1879.3) Immediately after speaking these words, Jesus, leading the twelve, started off on the way to Heshbon, followed by about five hundred. After a brief delay the other half of the multitude went on up to Jerusalem. His apostles, together with the leading disciples, thought much about these words, but still they clung to the belief that, after this brief period of adversity and trial, the kingdom would certainly be set up somewhat in accordance with their long-cherished hopes.

3. THE PEREAN TOUR

171:3.1 (1870.4) For more than two weeks Jesus and the twelve, followed by a crowd of several hundred disciples, journeyed about in southern Perea, visiting all of the towns wherein the seventy labored. Many gentiles lived in this region, and since few were going up to the Passover feast at Jerusalem, the messengers of the kingdom went right on with their work of teaching and preaching.

171:3.2 (1870.5) Jesus met Abner at Heshbon, and Andrew directed that the labors of the seventy should not be interrupted by the Passover feast; Jesus advised that the messengers should go forward with their work in complete disregard of what was about to happen at Jerusalem. He also counseled Abner to permit the women's corps, at least such as desired, to go to Jerusalem for the Passover. And this was the last time Abner ever saw Jesus in the flesh. His farewell to Abner was: "My son, I know you will be true to the kingdom, and I pray the Father to grant you wisdom that you may love and understand your brethren."

171:3.3 (1870.6) As they traveled from city to city, large numbers of their followers deserted to go on to Jerusalem so that, by the time Jesus started for the Passover, the number of those who followed along with him day by day had dwindled to less than two hundred.

171:3.4 (1871.1) The apostles understood that Jesus was going to Jerusalem for the Passover. They knew that the Sanhedrin had broadcast a message to all Israel that he had been condemned to die and directing that anyone knowing his whereabouts should inform the Sanhedrin; and yet, despite all this, they were not so alarmed as they had been when he had announced to them in Philadelphia that he was going to Bethany to see Lazarus. This change of attitude from that of intense fear to a state of hushed expectancy was mostly because of Lazarus's resurrection. They had reached the conclusion that Jesus might, in an emergency, assert his divine power and put to shame his enemies.

încredere, dublată de credința lor mai profundă și mai matură în supremația spirituală a Maestrului lor, explică curajul exterior manifestat de discipolii lui imediați; aceștia se pregăteau acum să-l urmeze până în Ierusalim, înfruntând proclamația publică a Sinedriului cum că Iisus trebuia să moară.

Majoritatea apostolilor și mulți dintre discipolii lui apropiați nu credeau că Iisus poate să moară. Socotind că el era „reînvierea și viața”, ei îl considerau ca nemuritor și triumfător deja asupra morții.

4. PROPOVĂDUIND LA LIVIAS

Miercuri seara, p2 29 martie, Iisus și discipolii lui și-au așezat tabăra la Livias, pe drumul Ierusalimului, după ce și-au încheiat turul lor prin orașele din Perea meridională. În timpul acestei nopți din Livias, Simon Zelotul și Simon Petru, care complotaseră să li se livreze, în locul acesta, peste o sută de săbii, au primit și au distribuit aceste arme tuturor celor care voiau să le accepte și să le poarte ascunse în mantile lor. Simon Petru își purta încă sabia în noaptea în care Maestrul a fost trădat în grădina din Ghețimani.

Joi dimineața devreme, înainte ca ceilalți să se trezească, Iisus l-a chemat pe Andrei și a zis: „Trezește-i pe tovarășii tăi! Am să le zic ceva.” Iisus știa de săbii și care dintre apostoli primiseră și purtau asemenea arme, dar nu le-a destăinuit niciodată că cunoștea treaba asta. Când Andrei i-a deșteptat pe tovarășii lui și aceștia s-au adunat, Iisus le-a zis: „Copiii mei, ați trăit vreme îndelungată alături de mine, și eu v-am învățat multe lucruri utile pentru epoca noastră; aș vrea acum să vă avertizez să nu vă puneți încrederea nici în certitudinile cărnii, nici în slăbiciunile apărării umane contra încercărilor care ne așteaptă curând. V-am luat aici de o parte pentru a vă zice, încă o dată, în mod clar, că noi urcăm către Ierusalim, unde știți că Fiul Omului a fost deja condamnat la moarte. Eu vă repet că Fiul Omului va fi predat conducătorilor preoților și liderilor religioși; ei îl vor condamna și îl vor da pe mâinile gentililor. Ei își vor bate joc de Fiul Omului; vor îndrăzni chiar și să îl scuie și să îl biciuiască, și îl vor trimite la moarte. Să nu fiți consternați când ei îl vor uide pe Fiul Omului, căci vă declar că el va reînvia în cea de-a treia zi. Aveți grijă de voi înșivă și să vă aduceți aminte că v-am prevenit.”

Din nou, apostolii au fost stupefiați, nedumeriți, dar n-au putut reuși să ia cuvintele lui în sensul lor literal; nu puteau înțelege că Maestrul le vorbise fără ocolișuri. Erau atât de orbiți de credința lor persistentă într-un regat temporar pe pământ, cu sediul în Ierusalim, încât nu puteau - nu voiau - să accepte ca literale vorbele lui Iisus. Ei au meditat toată ziua la ceea ce voise să le zică Maestrul prin declarații atât de ciudate, dar nici unul nu a îndrăznit să-i pună întrebări referitoare la ele. Numai după moartea sa apostolii dezorientați au ajuns să înțeleagă că Maestrul le vorbise cu franchețe și direct, acesta prevăzându-și răstignirea.

This hope, coupled with their more profound and mature faith in the spiritual supremacy of their Master, accounted for the outward courage displayed by his immediate followers, who now made ready to follow him into Jerusalem in the very face of the open declaration of the Sanhedrin that he must die.

171:3.5 (1871.2) The majority of the apostles and many of his inner disciples did not believe it possible for Jesus to die; they, believing that he was “the resurrection and the life,” regarded him as immortal and already triumphant over death.

4. TEACHING AT LIVIAS

171:4.1 (1871.3) On Wednesday evening, March 29, Jesus and his followers encamped at Livias on their way to Jerusalem, after having completed their tour of the cities of southern Perea. It was during this night at Livias that Simon Zelotes and Simon Peter, having conspired to have delivered into their hands at this place more than one hundred swords, received and distributed these arms to all who would accept them and wear them concealed beneath their cloaks. Simon Peter was still wearing his sword on the night of the Master's betrayal in the garden.

171:4.2 (1871.4) Early on Thursday morning before the others were awake, Jesus called Andrew and said: “Awaken your brethren! I have something to say to them.” Jesus knew about the swords and which of his apostles had received and were wearing these weapons, but he never disclosed to them that he knew such things. When Andrew had aroused his associates, and they had assembled off by themselves, Jesus said: “My children, you have been with me a long while, and I have taught you much that is needful for this time, but I would now warn you not to put your trust in the uncertainties of the flesh nor in the frailties of man's defense against the trials and testing which lie ahead of us. I have called you apart here by yourselves that I may once more plainly tell you that we are going up to Jerusalem, where you know the Son of Man has already been condemned to death. Again am I telling you that the Son of Man will be delivered into the hands of the chief priests and the religious rulers; that they will condemn him and then deliver him into the hands of the gentiles. And so will they mock the Son of Man, even spit upon him and scourge him, and they will deliver him up to death. And when they kill the Son of Man, be not dismayed, for I declare that on the third day he shall rise. Take heed to yourselves and remember that I have forewarned you.”

171:4.3 (1871.5) Again were the apostles amazed, stunned; but they could not bring themselves to regard his words as literal; they could not comprehend that the Master meant just what he said. They were so blinded by their persistent belief in the temporal kingdom on earth, with headquarters at Jerusalem, that they simply could not — would not — permit themselves to accept Jesus' words as literal. They pondered all that day as to what the Master could mean by such strange pronouncements. But none of them dared to ask him a question concerning these statements. Not until after his death did these bewildered apostles wake up to the realization that the Master had spoken to them plainly and directly in anticipation of his crucifixion.

Aici în Livias s-a întâmplat că anumiți farisei simpatizanți au venit la Iisus și după ce au luat micul dejun i-au zis: „Fugi grabnic de pe aceste meleaguri, căci Irod caută acum să te omoare, întocmai cum a făcut-o și cu Ioan. El se teme de ridicarea poporului și ți-a hotărât moartea. Ți-aducem acest avertisment ca tu să poți să scapi.”

Or, aceasta era parțial adevărat. Reînvierea lui Lazăr îl înfricoșase și alarmase pe Irod. Știind că Sinedriul îndrăznise să-l condamne pe Iisus înainte de a-l aduce la judecată, Irod hotărâse fie să-l omoare pe Iisus, fie să-l izgonească de pe domeniile sale. El dorea realmente cea de-a doua soluție, căci se temea atât de mult de Iisus încât spera să nu fie obligat să-l execute.

După ce a ascultat ceea ce fariseii aveau de zis, Iisus a răspuns: Eu îl cunosc bine pe Irod cu frica sa de această evanghelie a împărăției. Însă nu vă înșelați, el ar prefera mult să-l vadă pe Fiul Omului mergând în sus la Ierusalim și conducătorii religioși să fie cei care să-l facă să sufere și să moară. După ce își pătase mâinile cu sângele lui Ioan, el nu era dornic să poarte responsabilitatea morții Fiului Omului. Mergeți și spuneți-i acestui vulpoi că Fiul Omului predică astăzi în Perea, că se va duce mâine în Iudeea și că după câteva zile el își va fi desăvârșit misiunea pe pământ și va fi pregătit pentru ascensiunea lui către Tată.

Apoi Iisus s-a întors către apostolii săi și a zis: „Din vremuri îndepărtate, profeții au pierit la Ierusalim și se cade ca Fiul Omului să meargă în cetatea casei Tatălui pentru a fi jertfit ca preț al sectarismului omenesc și ca consecință a prejudecăților religioase și a orbirii spirituale. O, Ierusalime, Ierusalime, care îți omori profeții și arunci cu pietre în învățătorii adevărului! De câte ori n-ai vrut oare să-i adun pe copiii tăi așa cum o cloșcă își strânge puii sub aripile ei, dar n-ai vrut să mă lăsați să o fac! Iată, casa voastră are să vă fie abandonată în dezolare. Veți dori de multe ori să mă vedeți, dar nu mă veți vedea. Mă veți căuta atunci, dar nu mă veți găsi.” După ce ați vorbit astfel, Iisus s-a întors către cei care îl înconjurau și le-a zis: „Orice ar fi, să mergem la Ierusalim pentru a asista la Paști și să ne facem datoria îndeplinind voia Tatălui care este în ceruri.”

Acesta a fost un grup de credincioși nedumeriți și descumpăniți care l-au urmat pe Iisus în ziua aceea în Ierihon. În declarațiile lui Iisus referitoare la regat, apostolii nu puteau discerne decât certitudinea triumfului final. Ei nu se puteau resemna la înțelegerea avertismentului unui iminent eșec. Când Iisus a vorbit de „reînvierea în cea de-a treia zi”, ei au interpretat această afirmație ca semnificând un triumf sigur al împărăției imediat consecutiv unei dezagreabile încăierări preliminare cu liderii religioși iudei. „Ziua a treia” era o expresie curentă a limbii iudaice însemnând „curând” sau „la puțină vreme după”. Când Iisus a vorbit de reînviere, el a crezut că el făcea aluzie la „reînvierea împărăției”.

Acești credincioși îl acceptaseră pe Iisus ca Mesia, iar iudeii nu știau nimic sau aproape nimic despre un Mesia care să sufere. Ei nu înțelegeau că, prin moartea sa, Iisus urma să înfăptuiască multe lucruri pe care nu le-ar fi putut face să se îndeplinească prin viața sa. Reînvierea lui Lazăr dăduse apostolilor curajul de a intra în Ierusalim, dar aceasta a fost amintirea transfigurării care l-a susținut pe Maestru în această

171:4.4 (1872.1) It was here at Livias, just after breakfast, that certain friendly Pharisees came to Jesus and said: “Flee in haste from these parts, for Herod, just as he sought John, now seeks to kill you. He fears an uprising of the people and has decided to kill you. We bring you this warning that you may escape.”

171:4.5 (1872.2) And this was partly true. The resurrection of Lazarus frightened and alarmed Herod, and knowing that the Sanhedrin had dared to condemn Jesus, even in advance of a trial, Herod made up his mind either to kill Jesus or to drive him out of his domains. He really desired to do the latter since he so feared him that he hoped he would not be compelled to execute him.

171:4.6 (1872.3) When Jesus heard what the Pharisees had to say, he replied: “I well know about Herod and his fear of this gospel of the kingdom. But, mistake not, he would much prefer that the Son of Man go up to Jerusalem to suffer and die at the hands of the chief priests; he is not anxious, having stained his hands with the blood of John, to become responsible for the death of the Son of Man. Go you and tell that fox that the Son of Man preaches in Perea today, tomorrow goes into Judea, and after a few days, will be perfected in his mission on earth and prepared to ascend to the Father.”

171:4.7 (1872.4) Then turning to his apostles, Jesus said: “From olden times the prophets have perished in Jerusalem, and it is only befitting that the Son of Man should go up to the city of the Father’s house to be offered up as the price of human bigotry and as the result of religious prejudice and spiritual blindness. O Jerusalem, Jerusalem, which kills the prophets and stones the teachers of truth! How often would I have gathered your children together even as a hen gathers her own brood under her wings, but you would not let me do it! Behold, your house is about to be left to you desolate! You will many times desire to see me, but you shall not. You will then seek but not find me.” And when he had spoken, he turned to those around him and said: “Nevertheless, let us go up to Jerusalem to attend the Passover and do that which becomes us in fulfilling the will of the Father in heaven.”

171:4.8 (1872.5) It was a confused and bewildered group of believers who this day followed Jesus into Jericho. The apostles could discern only the certain note of final triumph in Jesus’ declarations regarding the kingdom; they just could not bring themselves to that place where they were willing to grasp the warnings of the impending setback. When Jesus spoke of “rising on the third day,” they seized upon this statement as signifying a sure triumph of the kingdom immediately following an unpleasant preliminary skirmish with the Jewish religious leaders. The “third day” was a common Jewish expression signifying “presently” or “soon thereafter.” When Jesus spoke of “rising,” they thought he referred to the “rising of the kingdom.”

171:4.9 (1872.6) Jesus had been accepted by these believers as the Messiah, and the Jews knew little or nothing about a suffering Messiah. They did not understand that Jesus was to accomplish many things by his death which could never have been achieved by his life. While it was the resurrection of Lazarus that nerved the apostles to enter Jerusalem, it was the memory of the transfiguration that sustained the Master

perioadă grea a manifestării sale.

at this trying period of his bestowal.

5. ORBUL DIN IERIHON

Târziu în după-amiaza de joi e0 martie, Iisus și apostolii săi, urmați de o companie de vreo două sute de discipoli, s-au apropiat de zidurile Ierihonului. Ajungând în apropierea porților cetății, ei au întâlnit o mulțime de cerșetori, printre care se găsea un anume Bartimeu, un bărbat de o vârstă înaintată care era orb din tinerețea sa. Acest cerșetor orb auzise mult vorbindu-se de Iisus, și era la curent cu tămăduirea orbului Iosia din Ierusalim. El nu știuse de ultima trecere a lui Iisus prin Ierihon înainte ca Maestrul să fi plecat către Bethania. Bartimeu hotărâse să nu-l mai lase niciodată pe Iisus să viziteze Ierihonul fără a face apel la el pentru a-i restabili vederea.

Vestea apropierei lui Iisus fusese anunțată în tot Ierihonul și sute de locuitori se adunaseră pentru a merge în întâmpinarea sa. Când această grămadă de oameni a venit escortându-l pe Maestrul la intrarea sa în oraș, Bartimeu a auzit marele zgomot al tropăiturilor mulțimii și a știut că se petrece ceva neobișnuit. El i-a întrebat deci pe vecinii săi ce anume se întâmpla, și unul dintre cerșetori i-a răspuns: Tocmai trece Iisus din Nazareth. Când Bartimeu a auzit că Iisus era în apropiere, și-a dres glasul și a început să strige: Iisuse, Iisuse, ai milă de mine! și, cum striga tot mai tare, unii însoțitori ai lui Iisus s-au dus la el și l-au musturat rugându-l să stea liniștit; dar asta n-a servit la nimic; Bartimeu n-a făcut decât să strige și mai tare.

Când Iisus l-a auzit pe orb strigând, s-a oprit și, când l-a văzut, le-a zis prietenilor lui: Aduceți la mine omul acela. La care, ei s-au dus la Bartimeu zicând: Ai curaj și vino cu noi, căci Maestrul te-a chemat la el. La auzul acestor cuvinte, Bartimeu și-a aruncat mantaua și a sărit în mijlocul drumului, în timp ce persoanele cele mai apropiate l-au călăuzit către Iisus. Adresându-se lui Bartimeu, Iisus a zis: Ce vrei să fac pentru tine? Și orbul a răspuns: Aș vrea ca vederea să-mi fie restabilită. La auzul acestei cereri și înaintea acestei credințe, Iisus a spus: Tu îți vei recăpăta vederea; mergi în drumul tău; credința ta te-a vindecat. Și Bartimeu și-a recăpătat numaidecât vederea; a rămas lângă Iisus, slăvind-l pe Dumnezeu, până la plecarea lui Iisus din ziua următoare către Ierusalim; și, atunci, el a precedat mulțimea proclamând la toată lumea cum fusese restabilită vederea sa în Ierihon.

6. VIZITA LA ZACHEU

Când procesiunea Maestrului a intrat în Ierihon, soarele era aproape de asfințit, și Iisus era dispus să rămână în oraș peste noapte. În momentul în care a trecut prin fața biroului de taxe, Zacheu, șeful publican sau percepătorul de taxe, se găsea acolo; or, el dorea foarte mult să-l vadă pe Iisus. Acest șef publican era foarte bogat și auzise vorbindu-se mult de acest profet din Galileea. El hotărâse să vadă ce fel de om era Iisus data viitoare când ar veni în Ierihon. În consecință, Zacheu a căutat să-și croiască drum prin mulțime, dar ea era prea densă, și Zacheu era mic de statură, astfel

5. THE BLIND MAN AT JERICHO

171:5.1 (1873.1) Late on the afternoon of Thursday, March 30, Jesus and his apostles, at the head of a band of about two hundred followers, approached the walls of Jericho. As they came near the gate of the city, they encountered a throng of beggars, among them one Bartimeus, an elderly man who had been blind from his youth. This blind beggar had heard much about Jesus and knew all about his healing of the blind Josiah at Jerusalem. He had not known of Jesus' last visit to Jericho until he had gone on to Bethany. Bartimeus had resolved that he would never again allow Jesus to visit Jericho without appealing to him for the restoration of his sight.

171:5.2 (1873.2) News of Jesus' approach had been heralded throughout Jericho, and hundreds of the inhabitants flocked forth to meet him. When this great crowd came back escorting the Master into the city, Bartimeus, hearing the heavy tramping of the multitude, knew that something unusual was happening, and so he asked those standing near him what was going on. And one of the beggars replied, "Jesus of Nazareth is passing by." When Bartimeus heard that Jesus was near, he lifted up his voice and began to cry aloud, "Jesus, Jesus, have mercy upon me!" And as he continued to cry louder and louder, some of those near to Jesus went over and rebuked him, requesting him to hold his peace; but it was of no avail; he cried only the more and the louder.

171:5.3 (1873.3) When Jesus heard the blind man crying out, he stood still. And when he saw him, he said to his friends, "Bring the man to me." And then they went over to Bartimeus, saying: "Be of good cheer; come with us, for the Master calls for you." When Bartimeus heard these words, he threw aside his cloak, springing forward toward the center of the road, while those near by guided him to Jesus. Addressing Bartimeus, Jesus said: "What do you want me to do for you?" Then answered the blind man, "I would have my sight restored." And when Jesus heard this request and saw his faith, he said: "You shall receive your sight; go your way; your faith has made you whole." Immediately he received his sight, and he remained near Jesus, glorifying God, until the Master started on the next day for Jerusalem, and then he went before the multitude declaring to all how his sight had been restored in Jericho.

6. THE VISIT TO ZACCHEUS

171:6.1 (1873.4) When the Master's procession entered Jericho, it was nearing sundown, and he was minded to abide there for the night. As Jesus passed by the customs house, Zaccheus the chief publican, or tax collector, happened to be present, and he much desired to see Jesus. This chief publican was very rich and had heard much about this prophet of Galilee. He had resolved that he would see what sort of a man Jesus was the next time he chanced to visit Jericho; accordingly, Zaccheus sought to press through the crowd, but it was too great, and being short of stature,

încât nu putea vedea pe deasupra capetelor. Atunci, șeful publican a urmat mulțimea până la centrul orașului, nu departe de locul unde locuia el. Văzând că nu izbutea să străbată mulțimea și închipuindu-și că poate Iisus avea de gând să traverseze orașul fără a se opri în el, el a alergat înainte și s-a cățărat într-un sicomor ale cărui ramuri întinse atârnavă deasupra drumului. El știa că, în felul acesta, va putea să-l vadă bine pe Maestru în trecerea sa. Și nu se înșelase, căci, trecând pe acolo, Iisus s-a oprit, și-a ridicat ochii către Zacheu și a zis: „Grăbește-te să cobori, Zacheu, căci în seara asta va trebui să rămân în casa ta.” Când Zacheu a auzit aceste cuvinte surprinzătoare, aproape că a căzut din copac în graba sa de a coborî. Mergând către Iisus, el și-a exprimat marea bucurie datorată faptului că Maestru voia să se oprească la el acasă.

S-au dus acolo numaidecât, iar locuitorii Ierihonului au fost foarte mirați că Iisus a consimțit să stea la conducătorul publicanilor. În timp ce Maestru și apostolii lui zăboveau cu Zacheu în fața porții casei, unul dintre fariseii din Ierihon care se găsea prin preajmă a zis: „Voi vedeți că omul acesta a mers să se adăpostească la un fiu apostat al lui Avram, un păcătos care este un percepător și își fură propriul popor.” Când Iisus a auzit aceasta, s-a uitat la Zacheu și a zămbit. Atunci Zacheu s-a urcat pe un scaun și a zis: „Oameni din Ierihon, ascultați-mă! Poate că sunt un publican și un păcătos, dar marele învățător a venit să stea în casa mea. Înainte ca el să intre, vă zic că eu am să dau săracilor jumătate din toate bunurile mele; și, de mâine, dacă am cerut pe nedrept ceva de la cineva, îi voi da înapoi împătrit. Am să caut salvarea cu toată inima mea și am să învăț să făptuiesc cu justețe în ochii lui Dumnezeu.”

Când Zacheu a sfârșit de vorbit, Iisus a zis: „Astăzi, salvarea a venit în casa asta, și tu ai devenit, în adevăr, un fiu al lui Avram.” Apoi, întorcându-se către mulțimea adunată în jurul lor, Iisus a zis: „Nu vă mirați de ceea ce zic și nu vă simțiți ofențați de ceea ce facem, căci mereu am declarat că Fiul Omului a venit ca să caute și să salveze ceea ce se pierduse.”

Iisus și apostolii lui au fost găzduiți la Zacheu pentru noaptea aceea și, în dimineața zilei următoare au pornit pe „drumul tâlharilor”, în direcția Betaniei, pentru a asista la paște în Ierusalim.

7. „PE CÂND TRECEA IISUS”

Iisus a împrăștiat încurajări peste tot pe unde trecea. El era plin de grație și de adevăr. Asociații lui n-au încetat să se minuneze de cuvintele amabile care ieșeau din gura sa. Se poate cultiva amabilitatea, dar bunăvoința este aroma prieteniei care emană dintr-un suflet saturat de iubire.

Bunăitatea forțează întotdeauna respectul, dar, când ea este lipsită de grație, ea înlătură adesea afecțiunea. Numai când bunăitatea este grațioasă poate ea să exercite o atracție universală. Bunăitatea nu este eficientă decât dacă este atrăgătoare.

Iisus îi înțelegea realmente pe oameni; de aceea putea să manifeste o veritabilă simpatie și să arate o sinceră compasiune. Dar rareori se lăsa cuprins de milă. Cât timp compasiunea sa era nelimitată, simpatia

he could not see over their heads. And so the chief publican followed on with the crowd until they came near the center of the city and not far from where he lived. When he saw that he would be unable to penetrate the crowd, and thinking that Jesus might be going right on through the city without stopping, he ran on ahead and climbed up into a sycamore tree whose spreading branches overhung the roadway. He knew that in this way he could obtain a good view of the Master as he passed by. And he was not disappointed, for, as Jesus passed by, he stopped and, looking up at Zaccheus, said: “Make haste, Zaccheus, and come down, for tonight I must abide at your house.” And when Zaccheus heard these astonishing words, he almost fell out of the tree in his haste to get down, and going up to Jesus, he expressed great joy that the Master should be willing to stop at his house.

171:6.2 (1874.1) They went at once to the home of Zaccheus, and those who lived in Jericho were much surprised that Jesus would consent to abide with the chief publican. Even while the Master and his apostles lingered with Zaccheus before the door of his house, one of the Jericho Pharisees, standing near by, said: “You see how this man has gone to lodge with a sinner, an apostate son of Abraham who is an extortioner and a robber of his own people.” And when Jesus heard this, he looked down at Zaccheus and smiled. Then Zaccheus stood upon a stool and said: “Men of Jericho, hear me! I may be a publican and a sinner, but the great Teacher has come to abide in my house; and before he goes in, I tell you that I am going to bestow one half of all my goods upon the poor, and beginning tomorrow, if I have wrongfully exacted aught from any man, I will restore fourfold. I am going to seek salvation with all my heart and learn to do righteousness in the sight of God.”

171:6.3 (1874.2) When Zaccheus had ceased speaking, Jesus said: “Today has salvation come to this home, and you have become indeed a son of Abraham.” And turning to the crowd assembled about them, Jesus said: “And marvel not at what I say nor take offense at what we do, for I have all along declared that the Son of Man has come to seek and to save that which is lost.”

171:6.4 (1874.3) They lodged with Zaccheus for the night. On the morrow they arose and made their way up the “road of robbers” to Bethany on their way to the Passover at Jerusalem.

7. “AS JESUS PASSED BY”

171:7.1 (1874.4) Jesus spread good cheer everywhere he went. He was full of grace and truth. His associates never ceased to wonder at the gracious words that proceeded out of his mouth. You can cultivate gracefulness, but graciousness is the aroma of friendliness which emanates from a love-saturated soul.

171:7.2 (1874.5) Goodness always compels respect, but when it is devoid of grace, it often repels affection. Goodness is universally attractive only when it is gracious. Goodness is effective only when it is attractive.

171:7.3 (1874.6) Jesus really understood men; therefore could he manifest genuine sympathy and show sincere compassion. But he seldom indulged in pity. While his compassion was boundless, his sympathy was

sa era practică, personală și constructivă. Niciodată familiaritatea lui cu suferința n-a generat indiferența, și știa să-și aducă ajutorul sufletelor îndurerate fără a le spori compătimirea de sine.

Iisus putea să fie un astfel de ajutor pentru oameni pentru că îi iubea sincer. Îl iubea cu adevărat pe fiecare bărbat, pe fiecare femeie și pe fiecare copil. Putea fi un adevărat prieten datorită remarcabilei sale puteri de pătrundere - el cunoștea în întregime conținutul inimii și al minții omului. El era un observator plin de interes și de finețe. Era expert în înțelegerea nevoilor oamenilor și abil în detectarea dorințelor lor.

Iisus nu era niciodată presat. El avea timp să-și îmbărbăteze pe semenii săi „trecând pe lângă ei”. Avea întotdeauna grijă ca prietenii lui să se simtă ca acasă. Era un ascultător fermecător. Nu încerca niciodată să scruteze într-o manieră indiscretă sufletul asociaților lui. Când încuraja o minte înfometată și îngrija un suflet însetat, beneficiarul milosteniei sale nu avea tot atât de mult sentimentul de a i se confesa, ci mai degrabă de a sta de vorbă cu el. Ei aveau în el o încredere nelimitată pentru că vedeau că el avea atâta credință în ei.

Iisus nu părea niciodată să dea dovadă de curiozitate față de oameni și nu manifesta niciodată dorința de a le porunci, de a-i dirija, sau de a păstra contactul cu timpul. El inspira o profundă încredere în sine și un solid curaj celor care se bucurau de compania sa. Când surâdea vreunei persoane, aceasta simțea o capacitate sporită de a rezolva multiplele ei probleme.

Iisus îi iubea atât de mult pe oameni, și cu atâta înțelepciune, încât nu ezita niciodată să fie sever cu ei ori de câte ori ocazia cerea această disciplină. Pentru a ajuta o persoană, el începea adesea prin a-i cere ajutorul. În felul acesta el îi suscita interesul și făcea apel la cele mai bune elemente umane.

Maestrul a putut discerne credința care salvează în grosolana superstiție a femeii care căuta vindecarea prin contactul cu un colț al veșmântului său. El era oricând pregătit și dispus să întrerupă o predică sau să facă să aștepte o mulțime în vreme ce răspundea nevoilor vreunei creaturi izolate, sau chiar și ale vreunui copilaș. Mari evenimente se produceau nu numai pentru că oamenii aveau credință în Iisus, dar și pentru că Iisus avea o atât de mare încredere în ei.

Cea mai mare parte dintre lucrurile realmente importante pe care Iisus le-a zis sau le-a făcut au părut să se producă întâmplător, „pe când trecea”. Serviciul terestru al Maestrului a prezentat foarte puține aspecte profesionale, bine prevăzute, sau premeditate. El distribuia sănătate și răspândea fericire cu naturalețe și cu grație în cursul călătoriei sale prin viață. Era literalmente adevărat că el „umbla făcând bine”.

În toate epocile, a fost de datoria discipolilor Maestrului să îngrijească „în trecere” - să facă bine cu dezinteres văzându-și de îndatoririle lor cotidiene.

8. PARABOLA LIRELOR

Grupul apostolic n-a părăsit Ierihonul decât cu puțin înainte de după-amiază, căci veghease până târziu în timpul serii precedente în timp ce Iisus

practical, personal, and constructive. Never did his familiarity with suffering breed indifference, and he was able to minister to distressed souls without increasing their self-pity.

171:7.4 (1874.7) Jesus could help men so much because he loved them so sincerely. He truly loved each man, each woman, and each child. He could be such a true friend because of his remarkable insight — he knew so fully what was in the heart and in the mind of man. He was an interested and keen observer. He was an expert in the comprehension of human need, clever in detecting human longings.

171:7.5 (1874.8) Jesus was never in a hurry. He had time to comfort his fellow men “as he passed by.” And he always made his friends feel at ease. He was a charming listener. He never engaged in the meddlesome probing of the souls of his associates. As he comforted hungry minds and ministered to thirsty souls, the recipients of his mercy did not so much feel that they were confessing to him as that they were conferring *with* him. They had unbounded confidence in him because they saw he had so much faith in them.

171:7.6 (1875.1) He never seemed to be curious about people, and he never manifested a desire to direct, manage, or follow them up. He inspired profound self-confidence and robust courage in all who enjoyed his association. When he smiled on a man, that mortal experienced increased capacity for solving his manifold problems.

171:7.7 (1875.2) Jesus loved men so much and so wisely that he never hesitated to be severe with them when the occasion demanded such discipline. He frequently set out to help a person by asking for help. In this way he elicited interest, appealed to the better things in human nature.

171:7.8 (1875.3) The Master could discern saving faith in the gross superstition of the woman who sought healing by touching the hem of his garment. He was always ready and willing to stop a sermon or detain a multitude while he ministered to the needs of a single person, even to a little child. Great things happened not only because people had faith in Jesus, but also because Jesus had so much faith in them.

171:7.9 (1875.4) Most of the really important things which Jesus said or did seemed to happen casually, “as he passed by.” There was so little of the professional, the well-planned, or the premeditated in the Master’s earthly ministry. He dispensed health and scattered happiness naturally and gracefully as he journeyed through life. It was literally true, “He went about doing good.”

171:7.10 (1875.5) And it behooves the Master’s followers in all ages to learn to minister as “they pass by” — to do unselfish good as they go about their daily duties.

8. PARABLE OF THE POUNDS

171:8.1 (1875.6) They did not start from Jericho until near noon since they sat up late the night before while Jesus taught Zaccheus and his family the gospel of the

propovăduia evanghelia împărăției lui Zaheu și familiei sale. Aproape de jumătatea drumului care urca în Bethania, grupul a făcut o pauză pentru a lua prânzul, în vreme ce mulțimea continua să meargă către Ierusalim fără a ști că Iisus și apostolii urmau să se instaleze, în noaptea aceea, pe Muntele Măslinilor.

Contrar parabolei talanților, care se adresa tuturor discipolilor, parabola lirelor a fost istorisită în mai mare exclusivitate apostolilor. Ea era în mare măsură întemeiată pe experiența lui Arhelau și pe zadarnica încercare de a câștiga suveranitatea peste regatul ludeei. Aceasta este una dintre rarele parabole ale Maestrului bazată pe un personaj istoric real. Nu era de mirare că apostoli s-au gândit la Arhelau, căi casa lui Zaheu din Ierihon era foarte aproape de palatul lui Arhelau, bogat decorat, iar apeductul mergea de-a lungul drumului pe care pleaseră din Ierihon.

Iisus a zis: „Voi vă gândiți că Fiul Omului merge la Ierusalim pentru a primi un regat, dar eu declar că voi sunteți sortiți dezamăgiri. Nu vă amintiți voi povestea unui prinț care a mers într-o țară îndepărtată pentru a primi un regat? Înainte chiar de a fi apucat să revină, cetățenii din provincia sa, care îl respinseseră deja din inima lor, au trimis la el o solie care spunea: Nu vrem ca omul acesta să domnească peste noi. Așa cum suveranitatea temporară a acestui rege a fost înlăturată, la fel și suveranitatea spirituală a Fiului Omului are să fie respinsă. Eu declar din nou că împărăția mea nu este al acestei lumi. Dar, dacă i s-ar fi acordat Fiului Omului suveranitatea spirituală peste poporul său, el ar fi acceptat acest regat de suflete omenești și ar fi domnit peste acest imperiu de inimi umane. Deși au înlăturat suveranitatea mea spirituală asupra lor, eu voi reveni pentru a primi din mâinile altora, împărăția spirituală care mi-a fost acum refuzat. Îl veți vedea pe Fiul Omului respins astăzi, dar într-o altă epocă, ceea ce fiii lui Avram renegă în prezent va fi primit și exaltat.

”Acum, ca și prințul respins al acestei parabole, eu aș vrea să convoc înaintea mea pe cei doisprezece servitori ai mei, intențând să îi dau fiecare o sumă de o liră. Vă recomand să vegheați cu grijă la porunca mea de a comercializa cu sânguință cu banii care vă sunt încredințați în timpul absenței mele, pentru ca voi să aveți cu ce justifica locotenența voastră atunci când voi reveni, când vi se va cere să dați socoteală.

”Chiar dacă Fiul respins n-ar trebui să vină, un alt Fiu va fi trimis pentru a primi acest regat, și acest Fiu va trimite după voi toți pentru a primi raportul vostru de locotenență și a se bucura de câștigurile voastre.

”Când acești intențenți au fost ulterior convocați pentru darea de seamă, primul va ieși înainte spunând: „Doamne, cu lira ta eu am câștigat încă zece lire.” Și Stăpânul lui îi zice: „Bravo, ești un bun slujitor și, din moment ce te-ai arătat fidel în treaba aceasta, eu îți voi da autoritate peste zece orașe.” Apoi al doilea a venit spunând: „Lira pe care mi-ai încredințat-o, Doamne, a produs cinci.” Și Stăpânul a zis: „Atunci, am să te pun conducătorul a cinci orașe.” Și așa mai departe pentru toți ceilalți slujitori, până ce ultimul dintre ei a fost chemat să dea și el socoteală și a zis: „Doamne, uite lira ta pe care am păstrat-o cu grijă învelită în pânza aceasta. Am făcut aceasta pentru că mă temeam de

kingdom. About halfway up the ascending road to Bethany the party paused for lunch while the multitude passed on to Jerusalem, not knowing that Jesus and the apostles were going to abide that night on the Mount of Olives.

171:8.2 (1875.7) The parable of the pounds, unlike the parable of the talents, which was intended for all the disciples, was spoken more exclusively to the apostles and was largely based on the experience of Archelaus and his futile attempt to gain the rule of the kingdom of Judea. This is one of the few parables of the Master to be founded on an actual historic character. It was not strange that they should have had Archelaus in mind inasmuch as the house of Zaccheus in Jericho was very near the ornate palace of Archelaus, and his aqueduct ran along the road by which they had departed from Jericho.

171:8.3 (1875.8) Said Jesus: “You think that the Son of Man goes up to Jerusalem to receive a kingdom, but I declare that you are doomed to disappointment. Do you not remember about a certain prince who went into a far country to receive for himself a kingdom, but even before he could return, the citizens of his province, who in their hearts had already rejected him, sent an embassy after him, saying, ‘We will not have this man to reign over us’? As this king was rejected in the temporal rule, so is the Son of Man to be rejected in the spiritual rule. Again I declare that my kingdom is not of this world; but if the Son of Man had been accorded the spiritual rule of his people, he would have accepted such a kingdom of men’s souls and would have reigned over such a dominion of human hearts. Notwithstanding that they reject my spiritual rule over them, I will return again to receive from others such a kingdom of spirit as is now denied me. You will see the Son of Man rejected now, but in another age that which the children of Abraham now reject will be received and exalted.

171:8.4 (1876.1) “And now, as the rejected nobleman of this parable, I would call before me my twelve servants, special stewards, and giving into each of your hands the sum of one pound, I would admonish each to heed well my instructions that you trade diligently with your trust fund while I am away that you may have wherewith to justify your stewardship when I return, when a reckoning shall be required of you.

171:8.5 (1876.2) “And even if this rejected Son should not return, another Son will be sent to receive this kingdom, and this Son will then send for all of you to receive your report of stewardship and to be made glad by your gains.

171:8.6 (1876.3) “And when these stewards were subsequently called together for an accounting, the first came forward, saying, ‘Lord, with your pound I have made ten pounds more.’ And his master said to him: ‘Well done; you are a good servant; because you have proved faithful in this matter, I will give you authority over ten cities.’ And the second came, saying, ‘Your pound left with me, Lord, has made five pounds.’ And the master said, ‘I will accordingly make you ruler over five cities.’ And so on down through the others until the last of the servants, on being called to account, reported: ‘Lord, behold, here is your pound, which I have kept safely done up in this napkin. And this I did because I

tine. M-am gândit că erai nechibzuit, având în vedere că tu aduni de acolo de unde nu ai depus nimic, și că culegi de acolo de unde n-ai semănat.' Atunci, stăpânului lui a zis: 'Servitor neglijent și necredincios, o să te judec după propriile tale cuvinte. Tu știi că eu culeg de acolo unde nu par să fi cultivat nimic; tu știi deci că se pretindea de la tine această dare de seamă. Știind aceasta, ai fi putut măcar încredința banii mei vreunui bancher, pentru ca la întoarcerea mea, eu să-i găsec cu o dobândă convenabilă.'

"Apoi prințul a zis celor care stăteau acolo: 'Luați banul de la acest servitor trădător și dați-l celui care are zece lire.' Și când ei i-au adus atras stăpânului atenția că primul servitor avea deja zece lire, prințul a zis: 'Celui care are, i se va da și mai mult; însă, celui care nu posedă nimic, i se va lua chiar și ceea ce deține.'"

Apostolii vor căuta atunci să cunoască deosebirea dintre semnificația acestei parabole și cea a fostei parabole a talanților, dar Maestrul n-a vrut să răspundă decât atâta numeroaselor lor întrebări: Meditați bine la aceste cuvinte în inima voastră, în timp ce fiecare dintre voi va descoperi în ea adevăratul înțeles.

Nataniel, care a propovăduit atât de bine semnificația acestor două parabole în cursul anilor ulteriori, și-a rezumat învățăturile în concluziile care urmează:

1. Aptitudinea este măsura practică a ocaziilor oferite de viață. Nu va fi nimeni ținut răspunzător pentru ceea ce depășește aptitudinile voastre.

2. Fidelitatea măsoară infailibil gradul în care un om este demn de încredere. Este probabil ca cel care este fidel în lucrurile mici va da dovadă de tot atâta fidelitate și în tot ceea ce este compatibil cu facultățile lui.

3. Maestrul acordă o recompensă mai mică pentru o fidelitate mai mică când șansele sunt egale.

4. El acordă o recompensă egală pentru un fidel când șansele sunt mai mici.

Când au terminat de mâncat și când mulțimea celor care îl urmau și-au continuat drumul către Ierusalim, Iisus s-a ridicat înaintea apostolilor la umbra unei stânci care se apleca deasupra drumului. Cu o demnitate senină și cu o maiestate plină de grație, el a arătat cu degetul spre vest și a zis: „Veniți, fraților, înțonați în Ierusalim pentru a primi acolo ceea ce ne așteaptă. Vom înfăptui astfel, în toate lucrurile, voia Tatălui ceresc.”

Iisus și apostolii lui s-au pornit deci la drum. Aceasta era ultima călătorie la Ierusalim a Maestrului întrerup sub înfățișarea cărnii omului muritor.

feared you; I believed that you were unreasonable, seeing that you take up where you have not laid down, and that you seek to reap where you have not sown.' Then said his lord: 'You negligent and unfaithful servant, I will judge you out of your own mouth. You knew that I reap where I have apparently not sown; therefore you knew this reckoning would be required of you. Knowing this, you should have at least given my money to the banker that at my coming I might have had it with proper interest.'

171:8.7 (1876.4) "And then said this ruler to those who stood by: 'Take the money from this slothful servant and give it to him who has ten pounds.' And when they reminded the master that such a one already had ten pounds, he said: 'To every one who has shall be given more, but from him who has not, even that which he has shall be taken away from him.'"

171:8.8 (1876.5) And then the apostles sought to know the difference between the meaning of this parable and that of the former parable of the talents, but Jesus would only say, in answer to their many questions: "Ponder well these words in your hearts while each of you finds out their true meaning."

171:8.9 (1876.6) It was Nathaniel who so well taught the meaning of these two paraboles in the after years, summing up his teachings in these conclusions:

171:8.10 (1876.7) 1. Ability is the practical measure of life's opportunities. You will never be held responsible for the accomplishment of that which is beyond your abilities.

171:8.11 (1876.8) 2. Faithfulness is the unerring measure of human trustworthiness. He who is faithful in little things is also likely to exhibit faithfulness in everything consistent with his endowments.

171:8.12 (1876.9) 3. The Master grants the lesser reward for lesser faithfulness when there is like opportunity.

171:8.13 (1877.1) 4. He grants a like reward for like faithfulness when there is lesser opportunity.

171:8.14 (1877.2) When they had finished their lunch, and after the multitude of followers had gone on toward Jerusalem, Jesus, standing there before the apostles in the shade of an overhanging rock by the roadside, with cheerful dignity and a gracious majesty pointed his finger westward, saying: "Come, my brethren, let us go on into Jerusalem, there to receive that which awaits us; thus shall we fulfill the will of the heavenly Father in all things."

171:8.15 (1877.3) And so Jesus and his apostles resumed this, the Master's last journey to Jerusalem in the likeness of the flesh of mortal man.

Capitolul 172. Intrarea în Ierusalim

⇨ 171

CARTEA URANTIA

173 ⇨

PARTE IV. VIAȚA ȘI ÎNVĂȚĂTURILE LUI IISUS

CAPITOLUL 172 INTRAREA ÎN IERUSALIM

Secțiuni

Introduction

1. Sabatul din Betania
2. Duminică dimineața cu apostolii
3. Plecarea către Ierusalim
4. Vizita la templu
5. Atitudinea apostolilor

PAPER 172 GOING INTO JERUSALEM

SECTIONS

Introduction

1. Sabbath at Bethany
2. Sunday Morning with the Apostles
3. The Start for Jerusalem
4. Visiting about the Temple
5. The Apostles' Attitude

Introduction

IISUS și apostolii au sosit în Bethania aproape de ora patru după-amiază, vineri e1 martie din anul e0. Lazăr, surorile lui și prietenii lui îl așteptau. Datorită faptului că atâtă oameni veneau zilnic să vorbească cu Lazăr despre reînvierea lui, Iisus a fost informat că se luaseră măsuri pentru ca el să fie găzduit la un credincios din vecinătate, unul Simon care, de la moartea tatălui lui Lazăr, era persoana cea mai însemnată din micul sat.

În seara aceea, Iisus a primit un mare număr de vizitatori; micul popor din Bethania și din Bethfagi au făcut cum au putut pentru a-l face să se simtă că era binevenit. Multe persoane credeau că Iisus mergea acum la Ierusalim, sfidând complet decretul de moarte emis de Sinedriu, pentru a se proclama rege al iudeilor. Dar familia din Bethania - Lazăr, Marta și Maria - înțelegeau mai clar că Iisus nu era un rege de soiul acesta; ea simțea vag că această ședere la Ierusalim și în Bethania putea să fie ultima.

Conducătorii preoților au fost informați că Iisus locuia în Bethania, dar ei au crezut preferabil să nu caute să-l prindă între prietenii lui; ei au decis să aștepte ca el să intre în Ierusalim. Iisus știa toate acestea, dar păstra un calm maiestuos. Niciodată nu-l mai văzuseră prietenii lui atât de liniștit și mai amabil. Chiar și apostolii lui erau stupefiați să constate absența lui de la orice preocupare, în vreme ce membrii Sinedriului făcuseră apel la toată populația iudaică pentru a-l preda pe mâna lor. În noaptea aceea, în timp ce Maestrul dormea, apostolii au făcut de pază cu schimbul doi câte doi, și mulți dintre ei erau învinși cu sabia lor. În următoarea zi de dimineață devreme ei au fost deșteptați de sute de pelerini care veneau din Ierusalim, chiar în acea zi de

INTRODUCTION

172:0.1 (1878.1) JESUS and the apostles arrived at Bethany shortly after four o'clock on Friday afternoon, March 31, A.D. 30. Lazarus, his sisters, and their friends were expecting them; and since so many people came every day to talk with Lazarus about his resurrection, Jesus was informed that arrangements had been made for him to stay with a neighboring believer, one Simon, the leading citizen of the little village since the death of Lazarus's father.

172:0.2 (1878.2) That evening, Jesus received many visitors, and the common folks of Bethany and Bethpage did their best to make him feel welcome. Although many thought Jesus was now going into Jerusalem, in utter defiance of the Sanhedrin's decree of death, to proclaim himself king of the Jews, the Bethany family — Lazarus, Martha, and Mary — more fully realized that the Master was not that kind of a king; they dimly felt that this might be his last visit to Jerusalem and Bethany.

172:0.3 (1878.3) The chief priests were informed that Jesus lodged at Bethany, but they thought best not to attempt to seize him among his friends; they decided to await his coming on into Jerusalem. Jesus knew about all this, but he was majestically calm; his friends had never seen him more composed and congenial; even the apostles were astounded that he should be so unconcerned when the Sanhedrin had called upon all Jewry to deliver him into their hands. While the Master slept that night, the apostles watched over him by twos, and many of them were girded with swords. Early the next morning they were awakened by hundreds of pilgrims who came out from Jerusalem, even on the Sabbath day, to see Jesus and Lazarus, whom he had

sabat, pentru a-i vedea pe Iisus și pe Lazăr, pe care l ridicase dintre morți.

raised from the dead.

1. SABATUL DIN BETANIA

Pelerini din afara Iudeei, precum și autorități iudee, întrebaseră cu toții: „Voi ce credeți? Va veni Iisus la sărbătoare?” Poporul a fost deci fericit să afle că Iisus era în Bethania, dar conducătorii preoților și ai fariseilor au fost oarecum dezorientați. Ei erau mulțumiți de a-l avea sub jurisdicția lor, dar erau ușor deconcertați de îndrăzneala sa. Ei își aminteau că, cu prilejul precedentei sale vizite în Bethania, Lazăr fusese sculat dintre morți, și Lazăr devenea o mare problemă pentru dușmanii lui.

Cu șase zile înainte de Paști, în seara de după sabat, toată Bethania și tot Bethfagiul s-au reunit pentru a sărbători sosirea lui Iisus printr-un banchet public la Simon. Această cină era în onoarea lui Iisus și a lui Lazăr; ea a fost oferită bravând Sinedriul. Marta a dirijat servirea mesei. Sora sa, Maria, se găsea printre spectatori, căci era contrar datinii iudeilor ca o femeie să ia parte la un banchet public. Agenții Sinedriului erau prezenți, dar se temeau să pună mâna pe Iisus în mijlocul prietenilor săi.”

Iisus a discutat cu Simon al lui Iosua, al cărui prenume era omonim cu al său, și a povestit cum Iosua și esraeliții sosiseră la Ierusalim prin Ierihon. Comentând legenda căderii zidurilor Ierihonului, Iisus a zis: „Pe mine nu mă interesează aceste ziduri de cărămidă și de piatră, ci aș vrea să provoc surparea zidurilor de prejudecăți, de fariseism și de ură din fața proclamării iubirii Tatălui pentru toți oamenii.”

Banchetul a continuat firesc și cu voie bună, atâta doar că apostolii erau umbriți de o gravitate neobișnuită. Iisus era excepțional de bine dispus și se jucase cu copiii până în momentul așezării la masă.

Nu s-a produs nimic extraordinar până la sfârșitul ospățului, când Maria, sora lui Lazăr, a ieșit din grupul de spectatori, a înaintat până la divanul unde Iisus stătea întins ca oaspete de onoare și s-a apucat să desfacă un flacon de alabastru care conținea unguent foarte rar și costisitor. După ce l-a uns capul Maestrului, ea a început să-i verse din el și pe picioare și și-a desfăcut părul pentru a i le șterge. Toată casa a fost umplută de parfumul unguentului, și toți asistenții au fost stupefiați de ceea ce făcuse Maria. Lazăr n-a zis nimic, dar, când unii dintre oaspeți au murmurat de indignare la această folosire a unui unguent atât de scump, Iuda Iscariotul s-a apropiat de locul unde Andrei era întins și i-a zis: „De ce nu s-a vândut uleiul acesta și banii de pe el să fie dați pentru hrănirea săracilor? Tu ar trebui să zici Maestrului să reprobe această risipă.”

Știind la ce se gândeau și auzind ceea ce ziceau, Iisus și-a pus mâna pe capul Mariei îngenunchete alături de el și, cu o expresie de bunătate pe chipul său, i-a zis: „Fiecare dintre voi s-o lase în pace. De ce o supărați cu toate acestea, având în vedere că în inima ei a făcut o faptă bună? Vouă care murmurăți zicând că

1. SABBATH AT BETHANY

172:1.1 (1878.4) Pilgrims from outside of Judea, as well as the Jewish authorities, had all been asking: “What do you think? will Jesus come up to the feast?” Therefore, when the people heard that Jesus was at Bethany, they were glad, but the chief priests and Pharisees were somewhat perplexed. They were pleased to have him under their jurisdiction, but they were a trifle disconcerted by his boldness; they remembered that on his previous visit to Bethany, Lazarus had been raised from the dead, and Lazarus was becoming a big problem to the enemies of Jesus.

172:1.2 (1878.5) Six days before the Passover, on the evening after the Sabbath, all Bethany and Bethpage joined in celebrating the arrival of Jesus by a public banquet at the home of Simon. This supper was in honor of both Jesus and Lazarus; it was tendered in defiance of the Sanhedrin. Martha directed the serving of the food; her sister Mary was among the women onlookers as it was against the custom of the Jews for a woman to sit at a public banquet. The agents of the Sanhedrin were present, but they feared to apprehend Jesus in the midst of his friends.

172:1.3 (1879.1) Jesus talked with Simon about Joshua of old, whose namesake he was, and recited how Joshua and the Israelites had come up to Jerusalem through Jericho. In commenting on the legend of the walls of Jericho falling down, Jesus said: “I am not concerned with such walls of brick and stone; but I would cause the walls of prejudice, self-righteousness, and hate to crumble before this preaching of the Father’s love for all men.”

172:1.4 (1879.2) The banquet went along in a very cheerful and normal manner except that all the apostles were unusually sober. Jesus was exceptionally cheerful and had been playing with the children up to the time of coming to the table.

172:1.5 (1879.3) Nothing out of the ordinary happened until near the close of the feasting when Mary the sister of Lazarus stepped forward from among the group of women onlookers and, going up to where Jesus reclined as the guest of honor, proceeded to open a large alabaster cruse of very rare and costly ointment; and after anointing the Master’s head, she began to pour it upon his feet as she took down her hair and wiped them with it. The whole house became filled with the odor of the ointment, and everybody present was amazed at what Mary had done. Lazarus said nothing, but when some of the people murmured, showing indignation that so costly an ointment should be thus used, Judas Iscariot stepped over to where Andrew reclined and said: “Why was this ointment not sold and the money bestowed to feed the poor? You should speak to the Master that he rebuke such waste.”

172:1.6 (1879.4) Jesus, knowing what they thought and hearing what they said, put his hand upon Mary’s head as she knelt by his side and, with a kindly expression upon his face, said: “Let her alone, every one of you. Why do you trouble her about this, seeing that she has done a good thing in her heart? To you who murmur and

acest unguent ar fi trebuit vândut și banii dați săracilor, îngăduiți-mi să vă spun că voi aveți întotdeauna săraci cu voi, astfel încât puteți să vă ocupați de ei ori de câte ori vi se pare bine. Dar eu, eu nu voi fi întotdeauna cu voi; voi merge în curând alături de Tatăl meu. Această femeie a păstrat de multă vreme acest unguent pentru corpul meu cu prilejul îngropării mele; din moment ce ea a crezut un lucru bun să procedeze la această ungere anticipându-mi moartea, această satisfacție nu-i va fi refuzată. Făcând aceasta, Maria v-a blamat pe voi toți, în sensul că, prin actul acesta, ea își manifestă credința în ceea ce am zis despre moartea mea și urcarea mea alături de Tatăl din ceruri. Această femeie nu va fi muștrată pentru ceea ce a făcut în seara aceasta. Eu vă zic însă că, în epocile ce vor veni, peste tot în lume unde evanghelia va fi predicată, ceea ce a făcut ea va fi povestit în memoria ei."

Din cauza acestei muștrări, luată ca un reproș personal, Iuda Iscariotul s-a decis în cele din urmă să caute o răzbunare pentru sentimentele lui rănite. El de multe ori nutrise aceste idei în subconștientul său, dar acum a îndrăznit să nutrească și gânduri rele în mintea sa, în mod deschis și conștient. Mulți alți oaspeți l-au încurajat în această atitudine, căci prețul unguentului echivala cu salariul unui om pe timp de un an - destul pentru a oferi pâine la cinci mii de persoane. Dar Maria îl iubea pe Iisus; ea își procurase prețiosul unguent pentru a îmbălsăma corpul lui după moartea sa, căci ea credea în cuvintele lui când el îi avertiza că trebuia să moară. Aplicarea unguentului nu trebuia să fie refuzată Mariei, chiar dacă și-ar schimba părerea și s-ar hotărî să facă această ofrandă Maestrului pe când el era încă viu.

Lazăr și Marta știau amândoi că Mariei îi luase mult timp ca să strângă banii destinați cumpărării acestui flacon de nard; ei aprobau din toată inima că ea acționase în această chestiune potrivit dorinței din inima ei, căci ei erau bogați și puteau ușor să-și permită luxul unei asemenea ofrande.

Când liderii preoților au auzit de această cină din Bethania în cinstea lui Iisus și a lui Lazăr, au început să se sfătuiască cu privire la ce linie de conduită să urmeze față de Lazăr. Ei au decis curând că Lazăr trebuia și el să moară. Au tras concluzia, pe drept cuvânt, că ar fi inutil să-l omoare pe Iisus dacă îl lăsau să trăiască pe Lazăr, pe care Iisus îl ridicase dintre morți.

2. DUMINICĂ DIMINEAȚA CU APOSTOLII

În dimineața aceasta de duminică, în magnifica grădină a lui Simon, Maestrul i-a chemat pe cei doisprezece apostoli ai săi în jurul său și le-a dat instrucțiunile finale pregătitoare pentru intrarea lor în Ierusalim. El le-a zis că va rosti probabil multe predici și va preda numeroase lecții înainte de a se întoarce alături de Tată, dar le-a recomandat să se abțină de la orice acțiune publică în timpul acestei șederi de Paști la Ierusalim. Le-a prescris să rămână pe lângă el și „să vegheze și să se roage”. Iisus știa că un mare număr dintre apostolii și discipolii lui imediați purtau deja săbii ascunse asupra lor, dar n-a făcut nici o aluzie la această stare de lucruri.

Instrucțiunile din această dimineață comportau un

say that this ointment should have been sold and the money given to the poor, let me say that you have the poor always with you so that you may minister to them at any time it seems good to you; but I shall not always be with you; I go soon to my Father. This woman has long saved this ointment for my body at its burial, and now that it has seemed good to her to make this anointing in anticipation of my death, she shall not be denied such satisfaction. In the doing of this, Mary has reproved all of you in that by this act she evinces faith in what I have said about my death and ascension to my Father in heaven. This woman shall not be reproved for that which she has this night done; rather do I say to you that in the ages to come, wherever this gospel shall be preached throughout the whole world, what she has done will be spoken of in memory of her."

172:1.7 (1879.5) It was because of this rebuke, which he took as a personal reproach, that Judas Iscariot finally made up his mind to seek revenge for his hurt feelings. Many times had he entertained such ideas subconsciously, but now he dared to think such wicked thoughts in his open and conscious mind. And many others encouraged him in this attitude since the cost of this ointment was a sum equal to the earnings of one man for one year — enough to provide bread for five thousand persons. But Mary loved Jesus; she had provided this precious ointment with which to embalm his body in death, for she believed his words when he forewarned them that he must die, and it was not to be denied her if she changed her mind and chose to bestow this offering upon the Master while he yet lived.

172:1.8 (1879.6) Both Lazarus and Martha knew that Mary had long saved the money wherewith to buy this cruse of spikenard, and they heartily approved of her doing as her heart desired in such a matter, for they were well-to-do and could easily afford to make such an offering.

172:1.9 (1880.1) When the chief priests heard of this dinner in Bethany for Jesus and Lazarus, they began to take counsel among themselves as to what should be done with Lazarus. And presently they decided that Lazarus must also die. They rightly concluded that it would be useless to put Jesus to death if they permitted Lazarus, whom he had raised from the dead, to live.

2. SUNDAY MORNING WITH THE APOSTLES

172:2.1 (1880.2) On this Sunday morning, in Simon's beautiful garden, the Master called his twelve apostles around him and gave them their final instructions preparatory to entering Jerusalem. He told them that he would probably deliver many addresses and teach many lessons before returning to the Father but advised the apostles to refrain from doing any public work during this Passover sojourn in Jerusalem. He instructed them to remain near him and to "watch and pray." Jesus knew that many of his apostles and immediate followers even then carried swords concealed on their persons, but he made no reference to this fact.

172:2.2 (1880.3) This morning's instructions embraced a

scurt rezumat al slujirii apostolilor de la ziua hirotonisirii lor de lângă Capernaum și până în ziua aceasta când se pregăteau să intre în Ierusalim. Apostolii l-au ascultat în tăcere și n-au pus nici o întrebare.

Devreme în dimineața aceea, David Zebedeu îi încredințase lui Iuda fondurile provenind din vânzarea echipamentului din tabăra de la Pella. La rândul său, Iuda încredințase cea mai mare parte din banii aceia lui Simon, gazda lor, pentru ca el să-i păstreze în anticiparea exigențelor intrării lor în Ierusalim.

După conferința cu apostolii, Iisus a avut o convorbire cu Lazăr și i-a recomandat să evite să-și sacrifice viața spiritului de răzbunare al Sinedriului. Pentru a da ascultare acestei recomandări a fugit Lazăr cu câteva zile mai târziu la Filadelfia, când funcționarii Sinedriului au trimis agenții ca să-l aresteze.

Într-un anumit sens, toți discipolii lui Iisus simțeau criza iminentă, dar au fost împiedicați de a-i înțelege pe deplin gravitatea prin voioșia neobișnuită și excepționala bună dispoziție a Maestrului.

3. PLECAREA CĂTRE IERUSALIM

Bethania era aproape la trei kilometri de templu, și era ora unu și jumătate, în această după-amiază de duminică, când Iisus s-a pregătit să pornească către Ierusalim. El avea sentimente de profundă afecțiune pentru Bethania și pentru oamenii simpli care o locuiau. Nazareth, Capernaum și Ierusalim îl respinseseră, dar Bethania îl acceptase și crezuse în el. În acest mic sat, unde aproape toți bărbații, femeile și copiii erau credincioși, Iisus a ales să înfăptuiască cea mai puternică lucrare a efuziunii sale terestre, reînvierea lui Lazăr. Dacă l-a ridicat din morți, asta n-a fost pentru a-i face pe locuitori să creadă, ci mai degrabă pentru că ei credeau deja.

Iisus se gândise toată dimineața la intrarea sa în Ierusalim. Până atunci, el se străduise mereu să împiedice ca publicul să-l aclame ca fiind Mesia, dar, în ziua aceea, situația era diferită. L se apropia de sfârșitul încarnării sale, moartea sa fusese decretată de Sinedriu și nu exista nici un inconvenient în a permite discipolilor lui să-și exprime liber sentimentele, întocmai cum s-ar fi produs dacă ar fi ales să facă o intrare oficială și publică în oraș.

Iisus nu a hotărât să facă această intrare publică în Ierusalim nici ca pe un ultim apel, nici ca pe o ultimă încercare de a pune mâna pe putere. Aceasta n-a fost nici doar pentru a satisface dorințele umane ale discipolilor și apostolilor săi. Iisus nu întreținea nici una dintre iluziile fantasmagorice ale unui visător; el știa bine care va fi deznodământul unei asemenea vizite.

După ce a decis să facă o intrare publică la Ierusalim, Maestrul a fost confruntat cu necesitatea de a alege o metodă convenabilă pentru a executa hotărârea sa. El a trecut în revistă numeroasele profeții, mai mult sau mai puțin contradictorii, așa-zise mesianice, dar n-a găsit decât una singură susceptibilă de a-i fi potrivită de urmat. Cea mai mare parte a afirmațiilor profetice descriau un rege, fiu și succesor al lui David, un om îndrăzneț și agresiv, capabil să elibereze temporar tot Israelul de jugul dominației

brief review of their ministry from the day of their ordination near Capernaum down to this day when they were preparing to enter Jerusalem. The apostles listened in silence; they asked no questions.

172:2.3 (1880.4) Early that morning David Zebedee had turned over to Judas the funds realized from the sale of the equipment of the Pella encampment, and Judas, in turn, had placed the greater part of this money in the hands of Simon, their host, for safekeeping in anticipation of the exigencies of their entry into Jerusalem.

172:2.4 (1880.5) After the conference with the apostles Jesus held converse with Lazarus and instructed him to avoid the sacrifice of his life to the vengeance of the Sanhedrin. It was in obedience to this admonition that Lazarus, a few days later, fled to Philadelphia when the officers of the Sanhedrin sent men to arrest him.

172:2.5 (1880.6) In a way, all of Jesus' followers sensed the impending crisis, but they were prevented from fully realizing its seriousness by the unusual cheerfulness and exceptional good humor of the Master.

3. THE START FOR JERUSALEM

172:3.1 (1880.7) Bethany was about two miles from the temple, and it was half past one that Sunday afternoon when Jesus made ready to start for Jerusalem. He had feelings of profound affection for Bethany and its simple people. Nazareth, Capernaum, and Jerusalem had rejected him, but Bethany had accepted him, had believed in him. And it was in this small village, where almost every man, woman, and child were believers, that he chose to perform the mightiest work of his earth bestowal, the resurrection of Lazarus. He did not raise Lazarus that the villagers might believe, but rather because they already believed.

172:3.2 (1880.8) All morning Jesus had thought about his entry into Jerusalem. Heretofore he had always endeavored to suppress all public acclaim of him as the Messiah, but it was different now; he was nearing the end of his career in the flesh, his death had been decreed by the Sanhedrin, and no harm could come from allowing his disciples to give free expression to their feelings, just as might occur if he elected to make a formal and public entry into the city.

172:3.3 (1881.1) Jesus did not decide to make this public entrance into Jerusalem as a last bid for popular favor nor as a final grasp for power. Neither did he do it altogether to satisfy the human longings of his disciples and apostles. Jesus entertained none of the illusions of a fantastic dreamer; he well knew what was to be the outcome of this visit.

172:3.4 (1881.2) Having decided upon making a public entrance into Jerusalem, the Master was confronted with the necessity of choosing a proper method of executing such a resolve. Jesus thought over all of the many more or less contradictory so-called Messianic prophecies, but there seemed to be only one which was at all appropriate for him to follow. Most of these prophetic utterances depicted a king, the son and successor of David, a bold and aggressive temporal deliverer of all Israel from the yoke of foreign domination.

străine. Dar exista un pasaj al Scripturilor, uneori asociat lui Mesia de aceia care se atașau mai mult de conceptul spiritual al misiunii sale. Iisus s-a gândit că acest pasaj putea logic servi drept ghid pentru intrarea lui în Ierusalim. Acest text se găsea în Zaharia și zicea: „Bucură-te mult, o, fiică a Sionului; scoate strigăte de bucurie, o, fiică a Ierusalimului. Iată, regele tău vine la tine. El este drept și aduce salvarea. El vine cu umilință și cu bunăvoință, călare pe un mânz de catâr.”

Un rege războinic intra întotdeauna într-un oraș călare pe un cal; un rege aflat într-o misiune de pace și prietenie intra întotdeauna călărind pe un catâr. Iisus nu va intra în Ierusalim ca un om pe șaua calului, ci era gata să intre pașnic și cu bune intenții ca Fiu al Omului pe un măgar.

Iisus încercase de mult timp să însufle, prin învățătură directă, apostolilor și discipolilor lui că împărăția lui nu era al acestei lumi, că era vorba de o chestiune pur spirituală; dar nu izbutise. Acum, el voia să încerce, printr-un apel simbolic, ceea ce nu reușise să facă prin învățătura sa clară și personală. În consecință, Iisus i-a chemat pe Petru și pe Ioan imediat după masa de prânz și le-a ordonat să meargă în Bethfagi, un sat vecin situat un pic mai încolo de drumul mare, și la scurtă distanță în nord-vestul Betaniei. El le-a zis: Mergeți la Bethfagi și, când veți ajunge la răscrucea de drumuri, veți găsi acolo un pui de asin legat acolo. Dezlegați mânzul și aduceți-l. Dacă cumva vă întreabă cineva de ce faceți asta, spuneți-i doar atât: Maestrul are nevoie de el. Când cei doi apostoli s-au dus către Bethfagi conform instrucțiunilor primite, ei au găsit mânzul legat pe drum lângă mama sa în preajma unei case din colț. În timp ce Petru dezlega mânzul, proprietarul a sosit și a întrebat de ce făceau asta. Când Petru i-a răspuns conform instrucțiunilor Maestrului, omul a zis: Dacă Maestrul vostru este I din Galileea, mânzul este la dispoziția sa. Și ei au adus deci măgărușul.

Între timp, mai multe sute de pelerini se reuniseră în jurul lui Iisus și al apostolilor săi. Din mijlocul dimineții, vizitatorii în trecere, care se duceau la sărbătoarea de Paști se opriseră acolo. Totuși, David Zebedeu și câțiva dintre foștii lui mesageri au luat asupra lor sarcina de a merge la Ierusalim, unde au răspândit, printre mulțimile de pelerini care vizitau templul, vestea că Iisus din Nazareth își făcea intrarea triumfală în oraș. În consecință, mai multe mii dintre acei pelerini au dat năvală pentru a-l saluta pe acest profet, autorul minunilor de care se vorbea atât de mult, și pe care unii îl luau drept Mesia. Această mulțime care ieșea din Ierusalim l-a întâmpinat pe Iisus și grupul care se îndrepta către Ierusalim, îndată după ce trecuseră de creasta Muntelui Măslinilor și începuseră să coboare către oraș.

Când procesiunea a plecat din Bethania, entuziasmul era mare printre mulțimea veselă de discipoli, de credincioși și de pelerini vizitatori, dintre care mulți veneau din Galileea și din Perea. În momentul plecării, cele doisprezece femei ale corpului evanghelic inițial, însoțite de câteva colaboratoare, au ajuns pe scenă și s-au alăturat acestei procesiuni extraordinare care se îndrepta cu veselie către oraș.

Înainte de pornire, gemenii lui Alfeu și-au pus mantalele pe măgăruș și au ținut animalul în vreme ce

But there was one Scripture that had sometimes been associated with the Messiah by those who held more to the spiritual concept of his mission, which Jesus thought might consistently be taken as a guide for his projected entry into Jerusalem. This Scripture was found in Zechariah, and it said: "Rejoice greatly, O daughter of Zion; shout, O daughter of Jerusalem. Behold, your king comes to you. He is just and he brings salvation. He comes as the lowly one, riding upon an ass, upon a colt, the foal of an ass."

172:3.5 (1881.3) A warrior king always entered a city riding upon a horse; a king on a mission of peace and friendship always entered riding upon an ass. Jesus would not enter Jerusalem as a man on horseback, but he was willing to enter peacefully and with good will as the Son of Man on a donkey.

172:3.6 (1881.4) Jesus had long tried by direct teaching to impress upon his apostles and his disciples that his kingdom was not of this world, that it was a purely spiritual matter; but he had not succeeded in this effort. Now, what he had failed to do by plain and personal teaching, he would attempt to accomplish by a symbolic appeal. Accordingly, right after the noon lunch, Jesus called Peter and John, and after directing them to go over to Bethpage, a neighboring village a little off the main road and a short distance northwest of Bethany, he further said: "Go to Bethpage, and when you come to the junction of the roads, you will find the colt of an ass tied there. Loose the colt and bring it back with you. If anyone asks you why you do this, merely say, 'The Master has need of him.'" And when the two apostles had gone into Bethpage as the Master had directed, they found the colt tied near his mother in the open street and close to a house on the corner. As Peter began to untie the colt, the owner came over and asked why they did this, and when Peter answered him as Jesus had directed, the man said: "If your Master is Jesus from Galilee, let him have the colt." And so they returned bringing the colt with them.

172:3.7 (1881.5) By this time several hundred pilgrims had gathered around Jesus and his apostles. Since midforenoon the visitors passing by on their way to the Passover had tarried. Meanwhile, David Zebedee and some of his former messenger associates took it upon themselves to hasten on down to Jerusalem, where they effectively spread the report among the throngs of visiting pilgrims about the temple that Jesus of Nazareth was making a triumphal entry into the city. Accordingly, several thousand of these visitors flocked forth to greet this much-talked-of prophet and wonder-worker, whom some believed to be the Messiah. This multitude, coming out from Jerusalem, met Jesus and the crowd going into the city just after they had passed over the brow of Olivet and had begun the descent into the city.

172:3.8 (1882.1) As the procession started out from Bethany, there was great enthusiasm among the festive crowd of disciples, believers, and visiting pilgrims, many hailing from Galilee and Perea. Just before they started, the twelve women of the original women's corps, accompanied by some of their associates, arrived on the scene and joined this unique procession as it moved on joyously toward the city.

172:3.9 (1882.2) Before they started, the Alpheus twins put their cloaks on the donkey and held him while the

Maestrul îl încăleca. Pe când procesiunea urca Muntele Olivetului, mulțimea bucurată și-a aruncat veșmintele pe pământ și au adus crengi culese din copacii vecini pentru a face un covor de onoare pentru măgărușul care îl purta pe Fiul regal, Mesia promis. Coborând ei către Ierusalim, mulțimea fericită a început să cânte, sau mai degrabă să strige la unison psalmul: „Osana! Fiului lui David. Binecuvântat fie acela care vine în numele Domnului. Osana! celui Preaînalt din ceruri. Binecuvântat fie împărăția care coboară din ceruri.”

Iisus a fost vesel și bucurat pe parcursul traseului, până în clipa când a ajuns pe creasta Muntelui Măslinilor de unde avea o vedere panoramică asupra orașului și a turnurilor templului. Maestrul a oprit procesiunea, și o mare tăcere s-a abătut peste mulțimea care îl vedea plângând. Coborându-și privirea peste vasta mulțime care ieșea din oraș pentru a-l întâmpina, Maestrul a zis, cu multă emoție și cu o voce înecată în lacrimi: O Ierusalime, dacă ai fi știut numai, chiar și tu, măcar în această zi pe care ți-e dată, lucrurile care aparțin păcii tale, și pe care le-ai fi putut avea cu atâta abundență! Însă, acum, aceste glorii v-au fost ascunse ochilor voștri. Tu ești pe cale de a respinge pe Fiul Păcii și de a întoarce spatele evangheliei salvării. Curând va veni ziua în care dușmanii tăi vor săpa tranșee în jurul vostru și te vor asedia din toate părțile; te vor distruge din temelie, și nu va rămâne piatră pe piatră din tine. Și toate acestea ți se vor întâmpla pentru că tu nu ai cunoscut timpul divinei tale vizități. Tu ești pe punctul de a respinge darul lui Dumnezeu și toți oamenii te vor respinge pe tine.

Când Iisus a terminat de vorbit, ei au început să coboare Muntele Măslinilor și au întâlnit curând mulțimea de vizitatori care veneau din Ierusalim agitănd crenguțe de palmier, strigând osana! și exprimându-și în diverse chipuri veselia și solidaritatea ei. Maestrul nu făcuse nimic pentru ca mulțimile să iasă din Ierusalim ca să le vină în întâmpinare; alții se ocupaseră de asta. El n-a premeditat niciodată nici o scenă teatrală.

Mulțimii care năvălea pentru a-i ura bun venit Maestrului, i se alăturaseră numeroși farisei și alți dușmani ai lui Iisus. Ei au fost atât de descumpăniți de această explozie bruscă și neașteptată de aclamații populare, încât le-a fost frică să-l aresteze pe Iisus, de teamă ca nu cumva acest act să stârnească deschis o revoltă populară. Ei se temeau mult de comportamentul masei de vizitatori, care auziseră vorbindu-se mult despre Iisus, și dintre care un mare număr credeau în el.

La apropierea de Ierusalim, mulțimea a devenit mai demonstrativă, până într-atâta încât unii farisei și-au croit drum până la Iisus și i-au zis: „Maestre, ar trebui să-i dojenești pe discipolii tăi și să-i îndemni să se comporte mai cuviincios.” La care Iisus a răspuns: „Se cuvine ca acești copii să ureze bun venit Fiului Păcii, pe care conducătorii preoților l-au respins. Ar fi inutil să-i opresc, de teamă ca nu cumva în locul lor să înceapă a striga pietrele acestea de pe marginea drumului.”

Fariseii s-au grăbit s-o ia înaintea procesiunii pentru a se alătura Sinedrului, care se afla atunci la templu, și le-au dat seamă confrăților lor: „Vedeți, tot ceea ce facem noi nu servește la nimic; suntem reduși

Master got on. As the procession moved toward the summit of Olivet, the festive crowd threw their garments on the ground and brought branches from the near-by trees in order to make a carpet of honor for the donkey bearing the royal Son, the promised Messiah. As the merry crowd moved on toward Jerusalem, they began to sing, or rather to shout in unison, the Psalm, “Hosanna to the son of David; blessed is he who comes in the name of the Lord. Hosanna in the highest. Blessed be the kingdom that comes down from heaven.”

172:3.10 (1882.3) Jesus was lighthearted and cheerful as they moved along until he came to the brow of Olivet, where the city and the temple towers came into full view; there the Master stopped the procession, and a great silence came upon all as they beheld him weeping. Looking down upon the vast multitude coming forth from the city to greet him, the Master, with much emotion and with tearful voice, said: “O Jerusalem, if you had only known, even you, at least in this your day, the things which belong to your peace, and which you could so freely have had! But now are these glories about to be hid from your eyes. You are about to reject the Son of Peace and turn your backs upon the gospel of salvation. The days will soon come upon you wherein your enemies will cast a trench around about you and lay siege to you on every side; they shall utterly destroy you, insomuch that not one stone shall be left upon another. And all this shall befall you because you knew not the time of your divine visitation. You are about to reject the gift of God, and all men will reject you.”

172:3.11 (1882.4) When he had finished speaking, they began the descent of Olivet and presently were joined by the multitude of visitors who had come from Jerusalem waving palm branches, shouting hosannas, and otherwise expressing gleefulness and good fellowship. The Master had not planned that these crowds should come out from Jerusalem to meet them; that was the work of others. He never premeditated anything which was dramatic.

172:3.12 (1882.5) Along with the multitude which poured out to welcome the Master, there came also many of the Pharisees and his other enemies. They were so much perturbed by this sudden and unexpected outburst of popular acclaim that they feared to arrest him lest such action precipitate an open revolt of the populace. They greatly feared the attitude of the large numbers of visitors, who had heard much of Jesus, and who, many of them, believed in him.

172:3.13 (1882.6) As they neared Jerusalem, the crowd became more demonstrative, so much so that some of the Pharisees made their way up alongside Jesus and said: “Teacher, you should rebuke your disciples and exhort them to behave more seemly.” Jesus answered: “It is only fitting that these children should welcome the Son of Peace, whom the chief priests have rejected. It would be useless to stop them lest in their stead these stones by the roadside cry out.”

172:3.14 (1882.7) The Pharisees hastened on ahead of the procession to rejoin the Sanhedrin, which was then in session at the temple, and they reported to their associates: “Behold, all that we do is of no avail; we are

la tăcere de acest galileean. Poporul a devenit nebun după el; dacă nu-i oprim pe acești ignoranți, lumea întreagă o să-l urmeze.”

În realitate, nu se putea atașa nici o semnificație profundă acestei explozii superficiale și spontane de entuziasm popular. Deși voioasă și sinceră, această întâmpinare nu denotă nici o convingere reală sau profundă în inima acestei mulțimi vesele. Aceleași mulțimi au fost tot atât de prompte în a-l respinge pe Iisus, mai târziu în aceeași săptămână, de îndată ce Sinedriul a luat cu fermitate și cu hotărâre poziție împotriva lui, când ele și-au pierdut iluzii - când și-au dat seama că Iisus nu avea să-și instaureze împărăția conform speranțelor lor îndelung nutrite.

Însă tot orașul a fost puternic agitat, până într-atâta încât toată lumea întreba: „Cine este omul acesta?” Și mulțimea răspundea: „Acesta este profetul din Galileea, Iisus din Nazareth.”

4. VIZITA LA TEMPLU

În vreme ce gemenii Alfeu urmau să restituie măgarul proprietarului lui, Iisus și cei zece apostoli s-au despărțit de asociații lor cei mai apropiați și s-au preumblat prin templu observând pregătirile Paștilor. Nu s-a făcut nici o tentativă de a-l molesta pe Iisus, căci Sinedriul se temea mult de popor, și, la urma urmei, această teamă era unul dintre motivele pentru care Iisus permisesese mulțimii să-l aclame astfel. Apostoli cu greu înțelegeau că acesta era unicul procedeu uman susceptibil să împiedice eficient ca Iisus să nu fie arestat pe loc cu prilejul intrării lui în oraș. Maestrul dorea să dea locuitorilor Ierusalimului, umili și însemnați, precum și zecilor de mii de asistenți la Paști, această ultimă șansă în plus de a auzi evanghelia și de a primi, dacă o vroiau, pe Fiul Păcii.

Acum, în timp ce după-amiaza se termina și mulțimile mergeau să se refacă, Iisus și discipolii lui imediați au fost lăsați singuri. Ce zi ciudată fusese aceea! Apostolii erau gânditori, dar muți. Niciodată, în cursul asocierii lor cu Iisus, ei nu mai asistaseră la o zi asemănătoare. Ei s-au așezat vreme de câteva clipe ei s-au așezat lângă amplasamentul comorii templului, observându-i pe oamenii care își vărsau acolo contribuția: bogații vărsau sume largi în caseta de ofrande, și fiecare dădea ceva după posibilitățile sale. La sfârșit a venit o văduvă săracă, îmbrăcată mizerabil, și au remarcat că ea pune doi bănuți (mici monezi de cupru) în pânle. Atunci, Iisus a atras atenția apostolilor asupra văduvei zicând: Rețineți bine ceea ce tocmai ați văzut. Această văduvă săracă a dat mai mult decât toți ceilalți, căci ceilalți n-au dat decât o mică fracțiune din surplusul lor, pe câtă vreme, cu toată mizeria ei, această biată femeie a dat tot ceea ce avea, chiar și necesarul ei.

În timp ce se lăsa seara, ei umblau în tăcere prin curțile templului, și, după ce a observat o dată mai mult aceste scene familiare, Iisus și-a reamintit emoțiile legate de vizitele sale anterioare, fără a le uita pe primele, și i-a zis: „Să mergem sus în Bethania ca să ne odihnim.” Iisus, cu Petru și Ioan, au mers să locuiască la Simon, în timp ce ceilalți apostoli au fost găzduiți la prietenii lor din Bethania și din Bethpage.

confounded by this Galilean. The people have gone mad over him; if we do not stop these ignorant ones, all the world will go after him.”

172:3.15 (1883.1) There really was no deep significance to be attached to this superficial and spontaneous outburst of popular enthusiasm. This welcome, although it was joyous and sincere, did not betoken any real or deep-seated conviction in the hearts of this festive multitude. These same crowds were equally as willing quickly to reject Jesus later on this week when the Sanhedrin once took a firm and decided stand against him, and when they became disillusioned — when they realized that Jesus was not going to establish the kingdom in accordance with their long-cherished expectations.

172:3.16 (1883.2) But the whole city was mightily stirred up, insomuch that everyone asked, “Who is this man?” And the multitude answered, “This is the prophet of Galilee, Jesus of Nazareth.”

4. VISITING ABOUT THE TEMPLE

172:4.1 (1883.3) While the Alpheus twins returned the donkey to its owner, Jesus and the ten apostles detached themselves from their immediate associates and strolled about the temple, viewing the preparations for the Passover. No attempt was made to molest Jesus as the Sanhedrin greatly feared the people, and that was, after all, one of the reasons Jesus had for allowing the multitude thus to acclaim him. The apostles little understood that this was the only human procedure which could have been effective in preventing Jesus' immediate arrest upon entering the city. The Master desired to give the inhabitants of Jerusalem, high and low, as well as the tens of thousands of Passover visitors, this one more and last chance to hear the gospel and receive, if they would, the Son of Peace.

172:4.2 (1883.4) And now, as the evening drew on and the crowds went in quest of nourishment, Jesus and his immediate followers were left alone. What a strange day it had been! The apostles were thoughtful, but speechless. Never, in their years of association with Jesus, had they seen such a day. For a moment they sat down by the treasury, watching the people drop in their contributions: the rich putting much in the receiving box and all giving something in accordance with the extent of their possessions. At last there came along a poor widow, scantily attired, and they observed as she cast two mites (small coppers) into the trumpet. And then said Jesus, calling the attention of the apostles to the widow: “Heed well what you have just seen. This poor widow cast in more than all the others, for all these others, from their superfluity, cast in some trifle as a gift, but this poor woman, even though she is in want, gave all that she had, even her living.”

172:4.3 (1883.5) As the evening drew on, they walked about the temple courts in silence, and after Jesus had surveyed these familiar scenes once more, recalling his emotions in connection with previous visits, not excepting the earlier ones, he said, “Let us go up to Bethany for our rest.” Jesus, with Peter and John, went to the home of Simon, while the other apostles lodged among their friends in Bethany and Bethpage.

5. ATITUDINEA APOSTOLILOR

În această seară de duminică, pe parcursul întoarcerii către Bethania, Iisus a mers înaintea apostolilor. Nu s-a pronunțat nici o vorbă până în clipa când s-au despărțit după ce au sosit la casa lui Simon. Niciodată cei doisprezece oameni n-au încercat sentimente atât de variate și inexplicabile ca cele care survineau acum în mintea și în sufletul acestor ambasadori ai împărăției. Acești robuști galileeni erau tulburați și descumpăniți; nu știau la ce să se aștepte; erau prea surprinși ca să fie speriați. Nu știau nimic de planurile Maestrului pentru ziua următoare, și n-au pus nici o întrebare. S-au dus la locuințele lor, dar n-au dormit mult, cu excepția gemenilor. Totuși, ei n-au pus nici o pază înarmată în preajma lui Iisus la Simon acasă.

Andrei era complet nedumerit și aproape dezorientat. A fost singurul apostol care n-a căutat să evalueze în mod serios explozia populară de aclamații. El era prea preocupat de gândul responsabilității sale de conducător al corpului apostolic pentru a analiza serios sensul sau semnificația zgomotoaselor osanale ale mulțimii. Andrei avea mare grijă să vegheze asupra unora dintre asociații lui, pentru care se temea ca nu cumva să se lase purtați de emoții în timpul entuziasmului popular, mai ales a lui Petru, Iacob, Ioan și Simon Zelotul. În toată această zi și în cele imediat următoare, Andrei a fost asaltat de mari îndoieli, dar nu și-a exprimat nici una dintre aceste îngrijorări către asociații lui apostolici. El era preocupat de atitudinea unora dintre cei doisprezece, pe care îi știa înarmați cu sabie, dar ignora faptul că propriul lui frate purta și el una. Procesiunea intrând în Ierusalim n-a făcut decât o impresie relativ superficială asupra lui Andrei. El era prea ocupat cu responsabilitățile sarcinii sale pentru a fi în vreun alt fel atins.

Simon Petru a fost mai întâi aproape amețit de această manifestație populară de entuziasm; dar era foarte trezit în clipa când s-au înapoiat în Bethania în noaptea aceea. Petru nu putea nici cum să-și închipuie unde voia să ajungă Maestrul. Era teribil de dezamăgit că Iisus nu profitase de acest val de favoare populară pentru a face vreo proclamație. Petru n-a izbutit să înțeleagă de ce Iisus nu vorbise mulțimii pe când sosise la templu, sau cel puțin să fi permis vreunui dintre apostoli să se adreseze mulțimii. Petru era un mare predicator, și nu-i plăcea să vadă pierzându-se un auditoriu atât de vast, atât de receptiv și atât de entuziasmat. I-ar fi plăcut atât de mult să predice evanghelia împărăției acestei mulțimi, pe loc, în templu, dar Maestrul le interzisese în mod expres să propovăduiască sau să predice în Ierusalim în această săptămână a Paștilor. Reacția la procesiunea spectaculară din oraș a fost dezastruoasă pentru Simon Petru. Pe timpul nopții Petru se dezmeticise și era copleșit de o tristețe inexprimabilă.

Pentru Iacob Zebedeu, această duminică a fost o zi de perplexitate și de tulburare profundă; el nu pricepea rostul evenimentelor; el nu putea planul Maestrului care permitea acestor excesive aclamații, și care refuza apoi să rostească măcar un cuvânt mulțimii odată ajuns la templu. Pe când procesiunea cobora de pe Olivet către Ierusalim, și mai ales în momentul în

5. THE APOSTLES' ATTITUDE

172:5.1 (1883.6) This Sunday evening as they returned to Bethany, Jesus walked in front of the apostles. Not a word was spoken until they separated after arriving at Simon's house. No twelve human beings ever experienced such diverse and inexplicable emotions as now surged through the minds and souls of these ambassadors of the kingdom. These sturdy Galileans were confused and disconcerted; they did not know what to expect next; they were too surprised to be much afraid. They knew nothing of the Master's plans for the next day, and they asked no questions. They went to their lodgings, though they did not sleep much, save the twins. But they did not keep armed watch over Jesus at Simon's house.

172:5.2 (1884.1) Andrew was thoroughly bewildered, well-nigh confused. He was the one apostle who did not seriously undertake to evaluate the popular outburst of acclaim. He was too preoccupied with the thought of his responsibility as chief of the apostolic corps to give serious consideration to the meaning or significance of the loud hosannas of the multitude. Andrew was busy watching some of his associates who he feared might be led away by their emotions during the excitement, particularly Peter, James, John, and Simon Zelotes. Throughout this day and those which immediately followed, Andrew was troubled with serious doubts, but he never expressed any of these misgivings to his apostolic associates. He was concerned about the attitude of some of the twelve who he knew were armed with swords; but he did not know that his own brother, Peter, was carrying such a weapon. And so the procession into Jerusalem made a comparatively superficial impression upon Andrew; he was too busy with the responsibilities of his office to be otherwise affected.

172:5.3 (1884.2) Simon Peter was at first almost swept off his feet by this popular manifestation of enthusiasm; but he was considerably sobered by the time they returned to Bethany that night. Peter simply could not figure out what the Master was about. He was terribly disappointed that Jesus did not follow up this wave of popular favor with some kind of a pronouncement. Peter could not understand why Jesus did not speak to the multitude when they arrived at the temple, or at least permit one of the apostles to address the crowd. Peter was a great preacher, and he disliked to see such a large, receptive, and enthusiastic audience go to waste. He would so much have liked to preach the gospel of the kingdom to that throng right there in the temple; but the Master had specifically charged them that they were to do no teaching or preaching while in Jerusalem this Passover week. The reaction from the spectacular procession into the city was disastrous to Simon Peter; by night he was sobered and inexpressibly saddened.

172:5.4 (1884.3) To James Zebedee, this Sunday was a day of perplexity and profound confusion; he could not grasp the purport of what was going on; he could not comprehend the Master's purpose in permitting this wild acclaim and then in refusing to say a word to the people when they arrived at the temple. As the procession moved down Olivet toward Jerusalem, more especially when they were met by the thousands of pilgrims who

care el l-a întâlnit pe miile de pelerini care se năpusteau să-l întâmpine pe Maestru, Iacob a fost crunt sfâșiat de sentimente contradictorii: exaltare și satisfacție pentru ceea ce vedea, și profundă teamă pentru ceea ce avea să se petreacă la sosirea lor la templu. După aceea, el a fost descurajat și umplut de dezamăgire când l-a văzut pe Iisus coborând de pe măgar și plimbându-se agale prin curțile templului. Iacob nu putea înțelege de ce el irosea această magnifică ocazie de a proclama împărăția. Seara, mintea sa a fost cuprinsă de o angoasantă și teribilă incertitudine.

Ioan Zebedeu s-a apropiat oarecum de înțelegerea motivelor acțiunilor lui Iisus; cel puțin el pricepea parțial semnificația spirituală a ceea ce se chema intrarea triumfală în Ierusalim. În vreme ce mulțimea se îndrepta spre templu și îl vede pe Maestrul lui călărind pe măgar, el și-a amintit că l-a auzit pe Iisus citând pasajul din Scripturi unde Zaharia îl descria pe Mesia ca un om al păcii intrând în Ierusalim pe un măgar. Reflectând la acest citat din Scripturi, Ioan a început să înțeleagă sensul simbolic al spectacolului din această după-amiază de duminică. Cel puțin, el a înțeles destul semnificația pasajului Scripturilor ca să se poată bucura întrucâtva de episodul acela și ca să nu se lase deprimat în exces prin finalul aparent inutil al procesiunii triumfale. Ioan avea un tip de minte care înclina în mod firesc să gândească și să simtă în simboluri.

Filip a fost complet descumpănit de caracterul brusc și spontan al exploziei. Coborând Olivetul, el nu și-a putut aduna îndeajuns ideile pentru a ajunge la o concluzie precisă asupra semnificației defilării. Într-un sens, el se bucura de spectacol pentru că Maestrul său era onorat. Sosind la templu, el a fost tulburat de ideea că Iisus ar putea să-i ceară să hrănească mulțimea, și astfel că, conduita lui Iisus care se îndepărta liniștit de mulțimi, și care dezamăgise atât de crunt majoritatea apostolilor a fost, pentru Filip, o mare ușurare. Mulțimile constituiseră uneori o mare încercare pentru administratorul celor doisprezece. După ce fusese eliberat de aceste temeri personale privitoare la nevoile materiale ale mulțimii, Filip i s-a alăturat lui Petru pentru a-și exprima dezamăgirea pentru că nu se făcuse nimic pentru a se propăvădui mulțimii. În seara aceea, Filip a cugetat din nou la aceste experiențe și a fost tentat să pună la îndoială toată ideea de regat. El s-a întrebat cu onestitate și cu uimire de semnificația posibilă a tuturor acestor evenimente, dar n-a împărtășit aceste îndoieli nimănui. Îl iubea prea mult pe Iisus și avea o mare credință personală în Maestru.

Nataniei a fost apostolul care, în afară de aspectele simbolice și profetice ale evenimentelor, era cel mai aproape de înțelegere motivul Maestrului de a se încredința de sprijinul popular al pelerinilor de Paști. Înainte de a ajunge la templu, el s-a gândit că, fără această intrare spectaculară în Ierusalim, Iisus ar fi fost oprit de agenții Sinedriului și azvârlit în închisoare încă din clipa în care s-ar fi încumetat să intre în oraș. El n-a fost deci cătuși de puțin surprins să vadă că Maestrul nu se mai servea de mulțimea entuziastă după ce a pătruns în incinta orașului și a făcut o astfel de impresie asupra conducătorilor iudei încât ei s-au abținut de la a-l pune imediat sub stare de arest. Înțelegând adevăratul motiv al Maestrului de a pătrunde în oraș în felul acesta, Nataniei a rămas în mod firesc mai bine echilibrat pe

poured forth to welcome the Master, James was cruelly torn by his conflicting emotions of elation and gratification at what he saw and by his profound feeling of fear as to what would happen when they reached the temple. And then was he downcast and overcome by disappointment when Jesus climbed off the donkey and proceeded to walk leisurely about the temple courts. James could not understand the reason for throwing away such a magnificent opportunity to proclaim the kingdom. By night, his mind was held firmly in the grip of a distressing and dreadful uncertainty.

172:5.5 (1884.4) John Zebedee came somewhere near understanding why Jesus did this; at least he grasped in part the spiritual significance of this so-called triumphal entry into Jerusalem. As the multitude moved on toward the temple, and as John beheld his Master sitting there astride the colt, he recalled hearing Jesus onetime quote the passage of Scripture, the utterance of Zechariah, which described the coming of the Messiah as a man of peace and riding into Jerusalem on an ass. As John turned this Scripture over in his mind, he began to comprehend the symbolic significance of this Sunday-afternoon pageant. At least, he grasped enough of the meaning of this Scripture to enable him somewhat to enjoy the episode and to prevent his becoming overmuch depressed by the apparent purposeless ending of the triumphal procession. John had a type of mind which naturally tended to think and feel in symbols.

172:5.6 (1885.1) Philip was entirely unsettled by the suddenness and spontaneity of the outburst. He could not collect his thoughts sufficiently while on the way down Olivet to arrive at any settled notion as to what all the demonstration was about. In a way, he enjoyed the performance because his Master was being honored. By the time they reached the temple, he was perturbed by the thought that Jesus might possibly ask him to feed the multitude, so that the conduct of Jesus in turning leisurely away from the crowds, which so sorely disappointed the majority of the apostles, was a great relief to Philip. Multitudes had sometimes been a great trial to the steward of the twelve. After he was relieved of these personal fears regarding the material needs of the crowds, Philip joined with Peter in the expression of disappointment that nothing was done to teach the multitude. That night Philip got to thinking over these experiences and was tempted to doubt the whole idea of the kingdom; he honestly wondered what all these things could mean, but he expressed his doubts to no one; he loved Jesus too much. He had great personal faith in the Master.

172:5.7 (1885.2) Nathaniel, aside from the symbolic and prophetic aspects, came the nearest to understanding the Master's reason for enlisting the popular support of the Passover pilgrims. He reasoned it out, before they reached the temple, that without such a demonstrative entry into Jerusalem Jesus would have been arrested by the Sanhedrin officials and cast into prison the moment he presumed to enter the city. He was not, therefore, in the least surprised that the Master made no further use of the cheering crowds when he had once got inside the walls of the city and had thus so forcibly impressed the Jewish leaders that they would refrain from placing him under immediate arrest. Understanding the real reason for the Master's entering the city in this manner, Nathaniel naturally followed along

când urma grupul, și a fost mai puțin tulburat sau dezamăgit decât ceilalți apostoli de conduita ulterioară a lui Iisus. Nataniel avea mare înțelegere în aptitudinea lui Iisus de a înțelege oamenii, și în sagacitatea sa și în abilitatea sa de a mânui situațiile dificile.

Matei a fost mai întâi descumpănit de zăpăceala spectacolului. El n-a priceput semnificația a ceea ce îi vedeau ochii decât în momentul în care, l-a rândul său, el și-a amintit de citatul lui Zaharia în care profetul făcea aluzie la bucuria Ierusalimului pentru că regele lui venise, aducând salvarea și călărind pe un măgaruș. În timp ce procesiunea se îndrepta către oraș apoi se orienta către templu, Matei a căzut în extaz; el avea convingerea că ceva extraordinar se va produce în momentul în care Maestrul va sosi la templu în fruntea acestei mulțimi care scotea strigăte. Când un fariseu l-a luat în răs pe Iisus zicând: „Uitați-vă cu toții, vedeți-l pe cel care vine aici, regele iudeilor călare pe un cal”, Matei nu s-a abținut să-l lovească decât grație unui mare efort de stăpânire de sine. Nimeni dintre cei doisprezece nu era mai deprimat decât el, în seara aceea, pe drumul de întoarcere în Bethania. După Simon Petru și Simon Zelotul, el a fost cel care a încercat cea mai violentă tensiune nervoasă și s-a pomenit, seara, într-o stare de completă istovire. Dar, în dimineața zilei următoare, Matei își recăpătase curajul; la urma urmei, el știa să piardă.

Toma a fost cel mai descumpănit și cel mai nedumerit dintre cei doisprezece. În cea mai mare parte a timpului, el s-a mărginit la a-i urmări pe ceilalți, privind spectacolul și întrebându-se sincer care ar putea fi mobilul Maestrului pentru a participa la o atât de ciudată defilare. În străfundul inimii sale, el considera toată scena ca puțin copilărească, dacă nu de-a dreptul stupidă. Nu-l mai văzuse pe Iisus făcând așa ceva, și era nedumerit în încercarea de a-i explica conduita Maestrului, în acea după-amiază de duminică. În clipa în care au ajuns la templu, Toma a tras concluzia că această defilare populară avea rostul de a înfricoșa Sinedriul astfel încât acesta să nu îndrăznească să-l aresteze imediat pe Maestru. Pe drumul de întoarcere în Bethania, Toma a chibzuit mult, dar n-a zis nimic. La ora culcării, iscusința Maestrului de a organiza tumultoasa intrare în Ierusalim începuse să-i facă întrucâtva apel la simțul umorului, și el a fost foarte încurajat de această reacție.

Această duminică începuse ca o mare zi pentru Simon Zelotul. El avea viziuni de acțiuni minunate înfăptuite în Ierusalim în cursul următoarelor zile, și în aceea avea dreptate, dar Simon visa la instaurarea noii suveranități naționale a iudeilor, cu Iisus pe tronul lui David. Simon și-i imagina pe naționaliști trecând la acțiune odată cu proclamarea împărăției, cu el însuși la comanda supremă a forțelor militare ale noului regat, pe cale de a se aduna. Pe drumul de coborâre de pe Muntele Măslinilor, el prevedea chiar și că membrii Sinedriului și toți partizanii lui vor fi morți în ziua aceea înainte de apusul soarelui. El credea realmente că urma să se producă un mare eveniment. El era omul cel mai zgomotos din toată mulțimea. Dar la ora cinci după-amiază el nu mai era decât un apostol serios, abătut și deziluzionat. El nu și-a revenit niciodată complet din depresiunea care l-a afectat ca urmare a șocului din această zi; cel puțin, el nu s-a refăcut decât la mult timp după reînvierea Maestrului.

Pentru gemenii Alfeu, această zi a fost perfectă. Ei

with more poise and was less perturbed and disappointed by Jesus' subsequent conduct than were the other apostles. Nathaniel had great confidence in Jesus' understanding of men as well as in his sagacity and cleverness in handling difficult situations.

172:5.8 (1885.3) Matthew was at first nonplused by this pageant performance. He did not grasp the meaning of what his eyes were seeing until he also recalled the Scripture in Zechariah where the prophet had alluded to the rejoicing of Jerusalem because her king had come bringing salvation and riding upon the colt of an ass. As the procession moved in the direction of the city and then drew on toward the temple, Matthew became ecstatic; he was certain that something extraordinary would happen when the Master arrived at the temple at the head of this shouting multitude. When one of the Pharisees mocked Jesus, saying, "Look, everybody, see who comes here, the king of the Jews riding on an ass!" Matthew kept his hands off of him only by exercising great restraint. None of the twelve was more depressed on the way back to Bethany that evening. Next to Simon Peter and Simon Zelotes, he experienced the highest nervous tension and was in a state of exhaustion by night. But by morning Matthew was much cheered; he was, after all, a cheerful loser.

172:5.9 (1886.1) Thomas was the most bewildered and puzzled man of all the twelve. Most of the time he just followed along, gazing at the spectacle and honestly wondering what could be the Master's motive for participating in such a peculiar demonstration. Down deep in his heart he regarded the whole performance as a little childish, if not downright foolish. He had never seen Jesus do anything like this and was at a loss to account for his strange conduct on this Sunday afternoon. By the time they reached the temple, Thomas had deduced that the purpose of this popular demonstration was so to frighten the Sanhedrin that they would not dare immediately to arrest the Master. On the way back to Bethany Thomas thought much but said nothing. By bedtime the Master's cleverness in staging the tumultuous entry into Jerusalem had begun to make a somewhat humorous appeal, and he was much cheered up by this reaction.

172:5.10 (1886.2) This Sunday started off as a great day for Simon Zelotes. He saw visions of wonderful doings in Jerusalem the next few days, and in that he was right, but Simon dreamed of the establishment of the new national rule of the Jews, with Jesus on the throne of David. Simon saw the nationalists springing into action as soon as the kingdom was announced, and himself in supreme command of the assembling military forces of the new kingdom. On the way down Olivet he even envisaged the Sanhedrin and all of their sympathizers dead before sunset of that day. He really believed something great was going to happen. He was the noisiest man in the whole multitude. By five o'clock that afternoon he was a silent, crushed, and disillusioned apostle. He never fully recovered from the depression which settled down on him as a result of this day's shock; at least not until long after the Master's resurrection.

172:5.11 (1886.3) To the Alpheus twins this was a perfect

s-au bucurat realmente tot timpul. Ca armare a absenței lor din timpul pașnicei vizite la templu, ei au scăpat în mare parte de contralovitura aclamațiilor populare. Ei n-au putut înțelege cu nici un chip comportamentul abătut al apostolilor la întoarcerea lor în Bethania, în seara aceea. În amintirile gemenilor, această zi a fost întotdeauna cea în care ei s-au simțit cel mai aproape de cer pe pământ; ea a fost apogeul satisfăcător al întregii lor cariere de apostoli. Amintirea exaltării acestei după-amieze de duminică i-a susținut pe parcursul întregii tragedii a acestei memorabile săptămâni, până la ora crucificării. Aceasta era intrarea regală cea mai potrivită pe care puteau s-o conceapă gemenii; ei s-au bucurat de fiecare clipă a spectacolului. Ei aprobau pe deplin tot ceea ce au văzut, și au îndrăgit multă vreme amintirea.

Dintre toți apostolii, Iuda Iscariotul a fost cel mai defavorabil afectat de intrarea procesională în Ierusalim. Mintea sa fermenta dezagreabil pentru că Maestrul îl dojenise, în ajun, în legătură cu ungerea făcută de Maria la ospățul dat de Simon. Iuda era dezgustat de tot spectacolul, care i se părea copilăresc, dacă nu de-a dreptul ridicol. În vreme ce acest apostol înclinat spre răzbunare observau evenimentele acestei după-amieze de duminică, Iisus i se părea a semăna mai mult cu un bufon decât cu un rege. Iuda era profund enervat de acest spectacol. El împărțea punctul de vedere al grecilor și al romanilor care disprețuiau orice persoană care accepta să călărească pe un măgar sau pe un catâr. În momentul în care procesiunea triumfală a intrat în oraș, Iuda aproape că se decisese să abandoneze orice idee despre un asemenea regat. Era aproape hotărât să renunțe la toate aceste încercări burlești de stabilire a împărăției cerurilor. Apoi el s-a gândit la reînvierea lui Lazăr, și la multe alte evenimente, și a decis să rămână cu cei doisprezece, măcar încă o zi. În plus, el purta punga lor de bani și nu voia să plece ducând cu el fondurile apostolice. Pe drumul de întoarcere din Bethania, în seara aceea, conduita sa n-a părut ciudată, căci toți apostolii erau deopotrivă de deprimați și de tăcuți.

Iuda a fost foarte mult influențat de faptul că prietenii lui saducheii l-au luat în râs. Nici un alt factor n-a exercitat, asupra hotărârii sale finale de a-l părăsi pe Iisus și pe ceilalți apostoli, o atât de puternică influență încât episodul survenit în momentul în care Iisus a ajuns la poarta orașului. Un saducheu de seamă, prieten de familie al lui Iuda, s-a îndreptat în grabă către el cu intenția de a-l ridiculiza puțin, dar fără răutate și l-a bătut pe spate zicându-i: De ce ai o față așa plouată, prietene bun? Bucură-te, și alătură-te nouă pentru a-l aclama pe acest Iisus din Nazareth, regele Iudeilor, în timp ce trece pe poarta Ierusalimului, călare pe un măgar. Iuda nu dădu-se niciodată înapoi din fața persecuțiilor, dar b-a putut îndura să fie luat în râs în felul acesta. Pe lângă sentimentul său îndelung nutrit de răzbunare, se amesteca acum această fatală frică de ridicol, acest sentiment teribil și înfricoșător de a fi rușinat de Maestrul său și de tovarășii lui apostoli. În inima sa, acest ambasador hirotonisit a-l împărăției era deja un dezertor nu-i rămânea decât să găsească un pretext plauzibil pentru a o rupe pe față cu Maestrul.

day. They really enjoyed it all the way through, and not being present during the time of quiet visitation about the temple, they escaped much of the anticlimax of the popular upheaval. They could not possibly understand the downcast behavior of the apostles when they came back to Bethany that evening. In the memory of the twins this was always their day of being nearest heaven on earth. This day was the satisfying climax of their whole career as apostles. And the memory of the elation of this Sunday afternoon carried them on through all of the tragedy of this eventful week, right up to the hour of the crucifixion. It was the most befitting entry of the king the twins could conceive; they enjoyed every moment of the whole pageant. They fully approved of all they saw and long cherished the memory.

172:5.12 (1886.4) Of all the apostles, Judas Iscariot was the most adversely affected by this processional entry into Jerusalem. His mind was in a disagreeable ferment because of the Master's rebuke the preceding day in connection with Mary's anointing at the feast in Simon's house. Judas was disgusted with the whole spectacle. To him it seemed childish, if not indeed ridiculous. As this vengeful apostle looked upon the proceedings of this Sunday afternoon, Jesus seemed to him more to resemble a clown than a king. He heartily resented the whole performance. He shared the views of the Greeks and Romans, who looked down upon anyone who would consent to ride upon an ass or the colt of an ass. By the time the triumphal procession had entered the city, Judas had about made up his mind to abandon the whole idea of such a kingdom; he was almost resolved to forsake all such farcical attempts to establish the kingdom of heaven. And then he thought of the resurrection of Lazarus, and many other things, and decided to stay on with the twelve, at least for another day. Besides, he carried the bag, and he would not desert with the apostolic funds in his possession. On the way back to Bethany that night his conduct did not seem strange since all of the apostles were equally downcast and silent.

172:5.13 (1887.1) Judas was tremendously influenced by the ridicule of his Sadducean friends. No other single factor exerted such a powerful influence on him, in his final determination to forsake Jesus and his fellow apostles, as a certain episode which occurred just as Jesus reached the gate of the city: A prominent Sadducee (a friend of Judas's family) rushed up to him in a spirit of gleeful ridicule and, slapping him on the back, said: "Why so troubled of countenance, my good friend; cheer up and join us all while we acclaim this Jesus of Nazareth the king of the Jews as he rides through the gates of Jerusalem seated on an ass." Judas had never shrunk from persecution, but he could not stand this sort of ridicule. With the long-nourished emotion of revenge there was now blended this fatal fear of ridicule, that terrible and fearful feeling of being ashamed of his Master and his fellow apostles. At heart, this ordained ambassador of the kingdom was already a deserter; it only remained for him to find some plausible excuse for an open break with the Master.

Capitolul 173. Luni în Ierusalim

⇨ 172

CARTEA URANTIA

174 ⇨

PARTE IV. VIAȚA ȘI ÎNVĂȚĂTURILE LUI IISUS

CAPITOLUL 173 LUNI ÎN IERUSALIM

Secțiuni

Introduction

1. Curățarea templului
2. Sfidarea autorității Maestrului
3. Parabola celor doi fii
4. Parabola proprietarului absent
5. Parabola ospățului de la nuntă

PAPER 173 MONDAY IN JERUSALEM

SECTIONS

Introduction

1. Cleansing the Temple
2. Challenging the Master's Authority
3. Parable of the Two Sons
4. Parable of the Absent Landlord
5. Parable of the Marriage Feast

Introduction

DUPĂ cum se convenise în prealabil, Iisus și apostolii s-au reunit, în această dimineață de luni, devreme, la Simon din Bethania și, după o scurtă întrevvedere, au plecat către Ierusalim. Cei doisprezece au rămas neobișnuit de tăcuți pe tot drumul lor spre templu; ei nu își reveniseră după experiența din ajun. Erau în expectativă, temători și profund afectați de un sentiment de detașare care rezulta din subita schimbare de tactică a Maestrului, la care se adăuga instrucțiunea ce le fusese dată, de a nu se angaja în nici un fel de propovăduire publică în toată această săptămână de Paști.

Grupul a coborât muntele Olivet, cu Iisus în frunte, apostolii urmându-l îndeaproape într-o tăcere meditativă. Toți, cu excepția lui Iuda Iscariotul, nu se gândeau decât la un singur lucru: Ce va face Maestrul astăzi? Cât despre Iuda el era absorbit de acest unic gând: Ce să fac? Să rămân cu Iisus și cu tovarășii mei sau să mă retrag? Și dacă am să-i părăsesc, cum mă voi rupe de ei?

Dimineața era magnifică când acești oameni au ajuns la templu către ora nouă. Ei s-au dus de îndată în curtea cea mare în care Iisus propovăduia atât de adesea și, după ce i-a salutat pe credincioșii care îl așteptau, Iisus a urcat pe una dintre estradele rezervate învățătorilor și a început să vorbească mulțimii care se adunase. Apostolii s-au îndepărtat puțin și au așteptat desfășurarea evenimentelor.

1. CURĂȚAREA TEMPLULUI

INTRODUCTION

173:0.1 (1888.1) EARLY on this Monday morning, by prearrangement, Jesus and the apostles assembled at the home of Simon in Bethany, and after a brief conference they set out for Jerusalem. The twelve were strangely silent as they journeyed on toward the temple; they had not recovered from the experience of the preceding day. They were expectant, fearful, and profoundly affected by a certain feeling of detachment growing out of the Master's sudden change of tactics, coupled with his instruction that they were to engage in no public teaching throughout this Passover week.

173:0.2 (1888.2) As this group journeyed down Mount Olivet, Jesus led the way, the apostles following closely behind in meditative silence. There was just one thought uppermost in the minds of all save Judas Iscariot, and that was: What will the Master do today? The one absorbing thought of Judas was: What shall I do? Shall I go on with Jesus and my associates, or shall I withdraw? And if I am going to quit, how shall I break off?

173:0.3 (1888.3) It was about nine o'clock on this beautiful morning when these men arrived at the temple. They went at once to the large court where Jesus so often taught, and after greeting the believers who were awaiting him, Jesus mounted one of the teaching platforms and began to address the gathering crowd. The apostles withdrew for a short distance and awaited developments.

1. CLEANSING THE TEMPLE

În legătură cu slujbele și cu riturile de cult din templu se dezvoltase un imens trafic comercial. Era comerțul care consta în furnizarea de animale menite pentru diverse sacrificii. Deși fideli aveau permisiunea de a-și aduce propriile lor ofrande, subzista totuși faptul că animalele nu trebuiau să prezinte nici o „tară” în sensul legii evitice interpretate de către inspectorii oficiali ai templului. Mulți dintre fideli înduraseră umilirea de a-și vedea animalul, presupus perfect, respins de examinătorii de la templu. S-a generalizat practica de a cumpăra animalele sacrificiale chiar de la templu. Se găseau foarte aproape pe Muntele Măslin diverși furnizori de la care ți le puteai procura, dar se împământenisese datina de a le dobândi direct din parcurile de animale situate în templu. Obiceiul de a vinde toate soiurile de animale sacrificiale în curțile templului se dezvoltase treptat. Leșiseră în felul acesta la iveală afaceri foarte active și aducătoare de profituri enorme. O parte din beneficii erau rezervate tezaurului templului, dar cea mai mare parte revenea indirect familiilor marilor preoți aflați la putere.

Vânzarea de animale în templu prospera, căci, dacă un fidel cumpăra un animal de acolo, deși prețul era destul de ridicat, el nu mai trebuia să plătească taxe și era sigur că sacrificiul propus nu va fi respins, sub pretextul că animalul nu era realmente sau teoretic neprihănit. Din timp în timp, creșteau, într-un mod exorbitant, prețurile cerute oamenilor de rând, mai ales în timpul marilor sărbători naționale. Într-un anumit moment, preoții avizi au mers până întra-acolo încât să pretindă echivalentul unei săptămâni de lucru pentru o pereche de porumbei care ar fi fost în mod normal vânduți săracilor pentru câțiva dinari. „Fiii lui Ana” începuseră deja să-și instaleze tarabele în incinta templului, chiar pe acele amplasamente de piață care au subzistat până la demolarea lor, de către populație, cu trei ani înainte de distrugerea templului însuși.

Dar traficul cu animale de sacrificiu și diversele negoțuri nu erau singurul mod în care erau profanate curțile templului. Se dezvoltase, în epocă, un vast sistem de bancă și de schimb, care se practica de-a dreptul în incinta templului și se instaurase în felul următor: în cursul dinastiei asmoneene, iudeii își bătuseră propria lor monedă de argint, se stabilise practica de ase pretinde ca taxa de jumătate de siclu și toate celelalte drepturi ale templului să fie plătite cu această monedă iudaică. Această reglementare făcea necesar ca schimbătorii de bani să fie autorizați să furnizeze sicli ortodocși bătuți de iudei în schimbul a numeroase feluri de monedă care circulau în Palestina și în alte provincii ale imperiului roman. Impozitul templului, ce trebuia plătit de toată lumea, afară de femei, de sclave și de minore, era de o jumătate de siclu, o monedă cam de mărimea unui ban de argint de doi centimetri în diametru, dar de două ori mai groasă. Pe vremea lui Iisus, preoții fuseseră și ei scutiți de impozitul templului. Prin urmare, din 15 până în 25 ale lunii precedente Paștelor, schimbătorii acreditați își ridicau barăcile în principalele orașe ale Palestinei cu scopul de a furniza iudeilor moneda potrivită pentru plățile taxelor templului la sosirea lor în Ierusalim. După această perioadă de zece zile, acești schimbători plecau către Ierusalim și își instalau teighelele în curțile templului. Ei erau autorizați să preleveze un comision de la cincisprezece până la douăzeci de centime pe un

173:1.1 (1888.4) A huge commercial traffic had grown up in association with the services and ceremonies of the temple worship. There was the business of providing suitable animals for the various sacrifices. Though it was permissible for a worshiper to provide his own sacrifice, the fact remained that this animal must be free from all “blemish” in the meaning of the Levitical law and as interpreted by official inspectors of the temple. Many a worshiper had experienced the humiliation of having his supposedly perfect animal rejected by the temple examiners. It therefore became the more general practice to purchase sacrificial animals at the temple, and although there were several stations on near-by Olivet where they could be bought, it had become the vogue to buy these animals directly from the temple pens. Gradually there had grown up this custom of selling all kinds of sacrificial animals in the temple courts. An extensive business, in which enormous profits were made, had thus been brought into existence. Part of these gains was reserved for the temple treasury, but the larger part went indirectly into the hands of the ruling high-priestly families.

173:1.2 (1888.5) This sale of animals in the temple prospered because, when the worshiper purchased such an animal, although the price might be somewhat high, no more fees had to be paid, and he could be sure the intended sacrifice would not be rejected on the ground of possessing real or technical blemishes. At one time or another systems of exorbitant overcharge were practiced upon the common people, especially during the great national feasts. At one time the greedy priests went so far as to demand the equivalent of the value of a week's labor for a pair of doves which should have been sold to the poor for a few pennies. The “sons of Annas” had already begun to establish their bazaars in the temple precincts, those very merchandise marts which persisted to the time of their final overthrow by a mob three years before the destruction of the temple itself.

173:1.3 (1888.1) But traffic in sacrificial animals and sundry merchandise was not the only way in which the courts of the temple were profaned. At this time there was fostered an extensive system of banking and commercial exchange which was carried on right within the temple precincts. And this all came about in the following manner: During the Asmonean dynasty the Jews coined their own silver money, and it had become the practice to require the temple dues of one-half shekel and all other temple fees to be paid with this Jewish coin. This regulation necessitated that money-changers be licensed to exchange the many sorts of currency in circulation throughout Palestine and other provinces of the Roman Empire for this orthodox shekel of Jewish coining. The temple head tax, payable by all except women, slaves, and minors, was one-half shekel, a coin about the size of a ten-cent piece but twice as thick. By the times of Jesus the priests had also been exempted from the payment of temple dues. Accordingly, from the 15th to the 25th of the month preceding the Passover, accredited money-changers erected their booths in the principal cities of Palestine for the purpose of providing the Jewish people with proper money to meet the temple dues after they had reached Jerusalem. After this ten-day period these money-changers moved on to Jerusalem and proceeded to set up their exchange tables in the courts of the temple. They were permitted to charge the

ban valorând aproape cincizeci de centime, și dublu pe o monedă de valoare superioară. Acești bancheri de la templu trăgeau deopotrivă profit din schimbarea tuturor banilor destinați cumpărării de animale de sacrificiu și plătirii de legăminte și de ofrande.

Nu numai că acești schimbători de bani de la templu făceau afaceri regulate de bancă pentru a scoate un beneficiu din schimbul a cel puțin douăzeci de monezi aduse periodic de pelerini, cu prilejul treceri lor prin Ierusalim, dar ei se angajau totodată în tot felul de operații care țineau de profesia de bancher. Visterul templului și liderii religioși trăgeau profituri imense din aceste activități comerciale. Nu era rar ca tezaurul templului să conțină echivalentul a zece tone de aur, pe câtă vreme ce oamenii de rând zăceau în mizerie și continuau să plătească aceste prelevări injuste.

În această dimineață de luni, Iisus a încercat să propovăduiască evanghelia împărăției celeste în mijlocul acestei zgomotoase mulțimi de schimbători, de vânzători și de neguțatori de animale. Nu era singurul care să se indigneze de această pângărire a templului; oamenii de rând, și mai ales iudeii din provinciile străine, erau profund mâhniți în inima lor de a vedea profanat astfel templul lor național pentru bani. În această epocă, Sinedriul însuși își ținea întrunirile regulate într-o sală în jurul căreia continua vacarmul acestor discuții și acest talmes-balmeș de comerț și de troc.

În clipa în care Iisus avea să înceapă cuvântarea sa, s-au produs două incidente care i-au atras atenția. Pe teigheaua unui schimbător vecin, se iscase o discuție violentă și aprinsă din cauza unui comision prea ridicat cerut unui iudeu din Alexandria, și, în același moment, aerul era sfâșiat de mugetele a o sută de boi care erau trecuți dintr-o secțiune a parcului de animale într-alta. În timp ce Iisus zăbovea, contemplând în tăcere, dar meditativ, această scenă de negoț și de confuzie, el a zărit alături de el un candid galileean căruia îi vorbea la Iron și pe care iudeii, aroganți și pretinzându-se superiori, îl ridiculizau și îl înghionteau. Toate acestea s-au combinat în sufletul lui Iisus pentru a provoca una dintre aceste ciudate accese de indignare emotivă care îl apucau periodic.

Spre stupefacția apostolilor lui, care stăteau în imediata apropiere îi se abțineau să participe la scena care a urmat, Iisus a coborât de pe estradă de propovăduire, s-a îndreptat către băiatul care conducea vita prin curte, i-a luat biciul din mână și a mână repede animalele din templu, dar asta n-a fost totul. Sub privirile mirate a mii de persoane adunate în curtea templului, el s-a îndreptat cu pași mari și maiestuoși către secțiunea cea mai îndepărtată a țarcului de vite și s-a apucat să deschidă porțile fiecărui staul și să gonească animalele închise în ele. Din clipa aceea pelerinii adunați au fost electrizați; cu aclamații tumultuoase, ei au mers către baze și au început să răstoarne mesele celor care schimbau bani. În mai puțin de cinci minute orice comerț a fost măturat din templu. În momentul în care gărzile romane din vecinătate au apărut pe scenă, totul era din nou pașnic și mulțimea se disciplinase. Urcând din nou pe estrada oratorilor, Iisus s-a adresat mulțimii zicând: „Voi ați asistat astăzi la ceea ce fusese anunțat în Scripturi: 'Casa mea se va numi casă de rugăciuni pentru toate națiunile dar voi ați făcut din ea o groță

equivalent of from three to four cents commission for the exchange of a coin valued at about ten cents, and in case a coin of larger value was offered for exchange, they were allowed to collect double. Likewise did these temple bankers profit from the exchange of all money intended for the purchase of sacrificial animals and for the payment of vows and the making of offerings.

173:1.4 (1889.2) These temple money-changers not only conducted a regular banking business for profit in the exchange of more than twenty sorts of money which the visiting pilgrims would periodically bring to Jerusalem, but they also engaged in all other kinds of transactions pertaining to the banking business. Both the temple treasury and the temple rulers profited tremendously from these commercial activities. It was not uncommon for the temple treasury to hold upwards of ten million dollars while the common people languished in poverty and continued to pay these unjust levies.

173:1.5 (1889.3) In the midst of this noisy aggregation of money-changers, merchandisers, and cattle sellers, Jesus, on this Monday morning, attempted to teach the gospel of the heavenly kingdom. He was not alone in resenting this profanation of the temple; the common people, especially the Jewish visitors from foreign provinces, also heartily resented this profiteering desecration of their national house of worship. At this time the Sanhedrin itself held its regular meetings in a chamber surrounded by all this babble and confusion of trade and barter.

173:1.6 (1890.1) As Jesus was about to begin his address, two things happened to arrest his attention. At the money table of a near-by exchanger a violent and heated argument had arisen over the alleged overcharging of a Jew from Alexandria, while at the same moment the air was rent by the bellowing of a drove of some one hundred bullocks which was being driven from one section of the animal pens to another. As Jesus paused, silently but thoughtfully contemplating this scene of commerce and confusion, close by he beheld a simple-minded Galilean, a man he had once talked with in Iron, being ridiculed and jostled about by supercilious and would-be superior Judeans; and all of this combined to produce one of those strange and periodic uprisings of indignant emotion in the soul of Jesus.

173:1.7 (1890.2) To the amazement of his apostles, standing near at hand, who refrained from participation in what so soon followed, Jesus stepped down from the teaching platform and, going over to the lad who was driving the cattle through the court, took from him his whip of cords and swiftly drove the animals from the temple. But that was not all; he strode majestically before the wondering gaze of the thousands assembled in the temple court to the farthest cattle pen and proceeded to open the gates of every stall and to drive out the imprisoned animals. By this time the assembled pilgrims were electrified, and with uproarious shouting they moved toward the bazaars and began to overturn the tables of the money-changers. In less than five minutes all commerce had been swept from the temple. By the time the near-by Roman guards had appeared on the scene, all was quiet, and the crowds had become orderly; Jesus, returning to the speaker's stand, spoke to the multitude: "You have this day witnessed that which is written in the Scriptures: 'My house shall be called a house of prayer for all nations,

pentru hoți.”

Până să fi putut zice mai mult, osanale de laudă au izbucnit în marea adunare și, curând, un grup de tineri a ieșit din mulțime pentru a cânta imnuri de recunoștință, pentru că neguțătorii profani și speculații fuseseră alungați din templul sacru. Între timp niște preoți ajunseseră pe scenă și unul dintre ei i-a zis lui Iisus: „Oare tu n-ai auzit ce-au zis copiii leviților?” Și Maestrul a răspuns: „N-ai citit tu oare 'că lauda ieșită perfectă din gura copiilor și a pruncilor!’” În timpul restului zilei, în vreme ce Iisus propovăduia, păzitorii stabiliți de popor au vegheat la toate porțile și n-au permis nimănui să transporte nici măcar un vas gol prin curțile templului.

Când liderii religioși și scribii au prins de veste despre aceste evenimente, au fost zăpăciți. Lor le-a fost cu atât mai frică și au fost cu atât mai hotărâți să-l extermine. Dar erau foarte tare încurcați, neștiind cum să-l omoare, căci se temeau mult de mulțimi, care aprobau acum deschis expulzarea speculanților profani. În tot cursul zilei, care a fost liniștită și pașnică în curțile templului, mulțimea a ascultat învățăturile lui Iisus și a fost literalmente copleșită de cuvintele lui.

Acest act surprinzător Iisus depășea puterea de înțelegere a apostolilor lui. Ei au fost atât de deconcertați de această scenă subită și neașteptată a Maestrului lor încât, pe toată durata acestei scene, au rămas într-un grup compact lângă estrada oratorilor. Ei n-au făcut nici cel mai mic gest pentru a participa la curățirea templului. Dacă acest eveniment spectaculos ar fi avut loc în ajun, în momentul sosirii triumfale a lui Iisus la templu, la ieșirea procesiunii tumultuoase pe porțile orașului, unde el fusese fără încetare zgomotos aclamat de mulțime, ei ar fi fost gata să acționeze; dar, în felul în care s-a întâmplat incidentul, ei nu erau în nici un fel pregătiți să participe la el.

Această curățire a templului revelează atitudinea Maestrului față de comercializarea practicilor religioase precum și repulsia sa pentru toate formele de injustiție și de speculație pe seama săracilor și ignoranților. Episodul arată de asemenea că Iisus nu aproba refuzul de a folosi forța pentru a proteja majoritatea grupului uman contra practicilor nelocale și înrobitoare ale minorităților nedrepte capabile să se fortifice îndărătul puterii politice, financiare sau ecleziastice. Nu trebuie să se permită oamenilor șireți, depravați și uneltitori, să se organizeze pentru a exploata și a-i asupra pe cei care, din cauza idealismului lor, nu sunt dispuși să recurgă la violență pentru a se apăra sau pentru a pune în executare proiectele lor demne de lude.

2. SFIDAREA AUTORITĂȚII MAESTRULUI

Duminică, intrarea triumfală a lui Iisus în Ierusalim a insuflat atâta teamă conducătorilor iudei încât ei n-au îndrăznit a mai pune să fie arestat. În ziua următoare, spectaculoasa purificare a templului a întârziat tot atât de efectiv arestarea Maestrului. Zi după zi, conducătorii iudeilor erau tot mai decși să-l distrugă, dar erau abătuți de două temeri care se combinau pentru a întârzia ora loviturii. Conducătorii preoților și ai scribilor nu voiau să-l

but you have made it a den of robbers.”

173:1.8 (1890.3) But before he could utter other words, the great assembly broke out in hosannas of praise, and presently a throng of youths stepped out from the crowd to sing grateful hymns of appreciation that the profane and profiteering merchandisers had been ejected from the sacred temple. By this time certain of the priests had arrived on the scene, and one of them said to Jesus, “Do you not hear what the children of the Levites say?” And the Master replied, “Have you never read, ‘Out of the mouths of babes and sucklings has praise been perfected?’” And all the rest of that day while Jesus taught, guards set by the people stood watch at every archway, and they would not permit anyone to carry even an empty vessel across the temple courts.

173:1.9 (1890.4) When the chief priests and the scribes heard about these happenings, they were dumfounded. All the more they feared the Master, and all the more they determined to destroy him. But they were nonplused. They did not know how to accomplish his death, for they greatly feared the multitudes, who were now so outspoken in their approval of his overthrow of the profane profiteers. And all this day, a day of quiet and peace in the temple courts, the people heard Jesus’ teaching and literally hung on his words.

173:1.10 (1890.5) This surprising act of Jesus was beyond the comprehension of his apostles. They were so taken aback by this sudden and unexpected move of their Master that they remained throughout the whole episode huddled together near the speaker’s stand; they never lifted a hand to further this cleansing of the temple. If this spectacular event had occurred the day before, at the time of Jesus’ triumphal arrival at the temple at the termination of his tumultuous procession through the gates of the city, all the while loudly acclaimed by the multitude, they would have been ready for it, but coming as it did, they were wholly unprepared to participate.

173:1.11 (1891.1) This cleansing of the temple discloses the Master’s attitude toward commercializing the practices of religion as well as his detestation of all forms of unfairness and profiteering at the expense of the poor and the unlearned. This episode also demonstrates that Jesus did not look with approval upon the refusal to employ force to protect the majority of any given human group against the unfair and enslaving practices of unjust minorities who may be able to entrench themselves behind political, financial, or ecclesiastical power. Shrewd, wicked, and designing men are not to be permitted to organize themselves for the exploitation and oppression of those who, because of their idealism, are not disposed to resort to force for self-protection or for the furtherance of their laudable life projects.

2. CHALLENGING THE MASTER’S AUTHORITY

173:2.1 (1891.2) On Sunday the triumphal entry into Jerusalem so overawed the Jewish leaders that they refrained from placing Jesus under arrest. Today, this spectacular cleansing of the temple likewise effectively postponed the Master’s apprehension. Day by day the rulers of the Jews were becoming more and more determined to destroy him, but they were distraught by two fears, which conspired to delay the hour of striking. The chief priests and the scribes were unwilling to

aresteze pe Iisus în public, căci se temeau ca mulțimea să nu se întoarcă împotriva lor cu resentimente și cu furie. Ei se temeau și de eventualitatea unui apel către gărzile romane pentru a calma o mișcare populară.

În cursul ședinței sale de amiază, Sinedriul a decis în unanimitate că trebuiau să termine repede cu Iisus, căci nici unul dintre prietenii Maestrul nu asista la această reuniune. Membrii Sinedriului n-au putut totuși să se pună de acord asupra momentului și a manierei de a-l aresta. Ei au decis în cele din urmă să desemneze cinci grupuri care se vor amesteca în public cu intenția de a-l încurca pe Iisus în învățăturile sale sau de a-l discredita în vre-un fel în ochii celor care ascultau îndrumările sale. Prin urmare, către ora două, în momentul în care Iisus tocmai își începea discursul despre „Libertatea Filiației”, un grup de bătrâni din Israel și-a croit drum până aproape de el, l-au întrerupt în maniera lor obișnuită, întrebându-l: „Prin ce autoritate faci tu aceste lucruri? Cine ți-a dat această autoritate?”

Conducătorii iudei și funcționarii Sinedriului iudaic aveau cu desăvârșire dreptul de a pune această întrebare oricui pretindea că propovăduiește și acționează în maniera extraordinară care îl caracterizase pe Iisus, mai ales în recenta sa conduită când a eliminat din templu tot comerțul. Acești negustori și schimbători de bani activau cu o permisiune directă dată de liderii cei mai înalți, iar un procentaj din bunurile lor era presupus a reveni direct tezaurului templului. Nu uitați că autoritate era deviza întregii societăți iudaice. Profetii aduceau întotdeauna necazuri deoarece aveau îndrăzneala de a pretinde să propovăduiască fără autoritate, fără a fi fost instruiți cum se cuvine în academiile rabinice și fără a fi primit apoi hirotonisirea regulată a Sinedriului. Absența acestei autorități pentru a propovădui în mod fățș în public era considerată ca denotând fie o ignoranță înfumurată, fie o rebeliune deschisă. În vremea aceasta, numai Sinedriul putea ține conferențe hirotonisirea unui bătrân sau unui învățător, și această teorie trebuia să aibă loc în fața a cel puțin trei persoane hirotonisite anterior în același mod. Această hirotonisire conferea titlul de rabin învățătorului și îl califica totodată pentru a acționa ca judecător „legând și dezlegând chestiunile supuse deciziei sale.”

Conducătorii templului s-au prezentat înaintea lui Iisus, la această oră a după-amiezii, aducând o provocare nu numai învățăturii sale, ci și faptelor sale. Iisus știa bine că acești aceiași oameni afirmaseră de multă vreme în public că autoritatea învățăturii sale era satanică și că toate lucrările sale puternice fuseseră înfăptuite grație puterii prințului demonilor. De aceea Maestrul a început răspunsul lui la întrebare lor printr-o altă întrebare. Iisus a zis: „Aș vrea să vă pun și eu o întrebare. Dacă îmi răspundeți, atunci vă voi zice și eu prin ce autoritate înfăptuiesc lucrările mele. De unde venea botezul lui Ioan? Își trăgea el autoritatea din cer sau de la oameni?”

Când au auzit aceasta, cei care îl luaseră la întrebări pe Iisus s-au tras deoparte pentru a se sfătui în legătură cu răspunsul pe care l-ar putea da lui Iisus. Se gândiseră să-l încurce pe Iisus în fața mulțimii, dar acum se pomeneau ei înșiși foarte confuzi înaintea auditorilor adunați atunci în curtea templului. Deruta lor a fost și mai evidentă atunci când ei au revenit la Iisus și i-au zis: „În ceea ce privește botezul lui Ioan, noi nu putem răspunde; nu știm.” Ei i-au răspuns astfel

arrest Jesus in public for fear the multitude might turn upon them in a fury of resentment; they also dreaded the possibility of the Roman guards being called upon to quell a popular uprising.

173:2.2 (1891.3) At the noon session of the Sanhedrin it was unanimously agreed that Jesus must be speedily destroyed, inasmuch as no friend of the Master attended this meeting. But they could not agree as to when and how he should be taken into custody. Finally they agreed upon appointing five groups to go out among the people and seek to entangle him in his teaching or otherwise to discredit him in the sight of those who listened to his instruction. Accordingly, about two o'clock, when Jesus had just begun his discourse on "The Liberty of Sonship," a group of these elders of Israel made their way up near Jesus and, interrupting him in the customary manner, asked this question: "By what authority do you do these things? Who gave you this authority?"

173:2.3 (1891.4) It was altogether proper that the temple rulers and the officers of the Jewish Sanhedrin should ask this question of anyone who presumed to teach and perform in the extraordinary manner which had been characteristic of Jesus, especially as concerned his recent conduct in clearing the temple of all commerce. These traders and money-changers all operated by direct license from the highest rulers, and a percentage of their gains was supposed to go directly into the temple treasury. Do not forget that *authority* was the watchword of all Jewry. The prophets were always stirring up trouble because they so boldly presumed to teach without authority, without having been duly instructed in the rabbinic academies and subsequently regularly ordained by the Sanhedrin. Lack of this authority in pretentious public teaching was looked upon as indicating either ignorant presumption or open rebellion. At this time only the Sanhedrin could ordain an elder or teacher, and such a ceremony had to take place in the presence of at least three persons who had previously been so ordained. Such an ordination conferred the title of "rabbi" upon the teacher and also qualified him to act as a judge, "binding and loosing such matters as might be brought to him for adjudication."

173:2.4 (1892.1) The rulers of the temple came before Jesus at this afternoon hour challenging not only his teaching but his acts. Jesus well knew that these very men had long publicly taught that his authority for teaching was Satanic, and that all his mighty works had been wrought by the power of the prince of devils. Therefore did the Master begin his answer to their question by asking them a counter-question. Said Jesus: "I would also like to ask you one question which, if you will answer me, I likewise will tell you by what authority I do these works. The baptism of John, whence was it? Did John get his authority from heaven or from men?"

173:2.5 (1892.2) And when his questioners heard this, they withdrew to one side to take counsel among themselves as to what answer they might give. They had thought to embarrass Jesus before the multitude, but now they found themselves much confused before all who were assembled at that time in the temple court. And their discomfiture was all the more apparent when they returned to Jesus, saying: "Concerning the baptism of John, we cannot answer; we do not know." And they so

Maestrului pentru că se înțeleseseră între ei în felul următor: Dacă zicem că botezul lui Ioan vine din cer, Iisus va zice: De ce nu îl credeți? Și s-ar putea ca el să adauge că își are autoritatea de la Ioan. Și dacă spunem că botezul lui vine de la oameni, mulțimea s-ar putea întoarce împotriva noastră, căci majoritatea socotesc că Ioan era un profet. Ei au fost astfel obligați să revină în fața lui Iisus și a mulțimii mărturisind că ei, învățătorii religioși și conducătorii Israelului, nu puteau (sau nu voiau) să-și exprime o opinie asupra misiunii lui Ioan. Când au vorbit astfel, Iisus și-a coborât privirea spre ei și a zis: „Nici eu nu vă voi spune prin ce autoritate voi înfăptui lucrurile acestea.”

Iisus nu avusese niciodată de gând să-l invoce pentru autoritatea sa pe Ioan, care nu primise hirotonisirea Sinedriului. Autoritatea lui Iisus rezida în ea înșeși și în supremația eternă a Tatălui său.

Folosind această metodă față de adversarii Folosind această metodă vizavi de adversarii săi, Iisus nu căuta să evite întrebarea. În primul rând, el putea să pară vinovat de o măiastră evadare, dar nu era acesta cazul. Iisus nu era niciodată dispus să tragă nici un fel de foloase, nici chiar de la inamicii lui. În această aparentă evitare, el a oferit realmente, tuturor auditorilor săi, răspunsul la întrebarea despre autoritatea conferită misiunii sale. Fariseii afirmaseră că el înfăptuia prin autoritatea prințului demonilor. Or, Iisus repetase de multe ori că el propovăduia și lucra prin autoritatea Tatălui său celest, lucru pe care conducătorii iudei refuzau să-l accepte. Ei căutau deci să-l discrediteze prin a-l face să admită că învățătura sa depășea regula, de vreme ce el nu fusese niciodată sancționat de Sinedriu. Răspunzând în felul în care a făcut-o, fără a pretinde că ar fi primit autoritatea de la Ioan, el satisfăcea auditoriul, cu rezultatul că efortul inamicilor lui pentru a-l prinde în cursă, se întorcea în mod eficient împotriva lor și îi discredita mult în ochii tuturor persoanelor prezente.

Iscusița Maestrului de a se purta cu adversarii era lucrul care stârnea atâta frică în ceilalți. Ei n-au mai încercat să-l i-a la întrebări în ziua aceea și s-au retras să se sfătuiască iar între ei. Dar poporului iudeu nu i-a trebuit mult până să remarce necinstea și lipsa de sinceritate din întrebările puse lui Iisus de către conducătorii iudei. Chiar și poporul de rând n-avea cum să nu observe deosebirea dintre maiestatea morală a Maestrului și ipocrizia calculată a dușmanilor lui. Dar curățirea templului îi adusese pe saducheii de partea fariseilor pentru a elabora planurile menite să-l distrugă pe Iisus. Și saducheii reprezentau atunci majoritatea Sinedriului.

3. PARABOLA CELOR DOI FII

În timp ce fariseii cârcotași stăteau acolo în tăcere, Iisus și-a coborât privirea spre ei și a zis: „De vreme ce voi vă îndoiiți de misiunea lui Ioan și sunteți ostili învățăturii și lucrărilor Fiului Omului, ascultați parabola pe care am să v-o povestesc. Un mare proprietar respectat avea doi fii și dorea să-i ajute ca să administreze vastele sale domenii. S-a dus l-a mezin și i-a zis: „Mergi astăzi și lucrează în podgoria mea.” Acest fiu nechibzuit i-a răspuns tatălui: „N-am să merg”, dar apoi s-a căit și s-a dus. Proprietarul s-a dus apoi la fiul lui mai mare și i-a spus și lui: „Fiule, mergi de

answered the Master because they had reasoned among themselves: If we shall say from heaven, then will he say, Why did you not believe him, and perchance will add that he received his authority from John; and if we shall say from men, then might the multitude turn upon us, for most of them hold that John was a prophet; and so they were compelled to come before Jesus and the people confessing that they, the religious teachers and leaders of Israel, could not (or would not) express an opinion about John's mission. And when they had spoken, Jesus, looking down upon them, said, "Neither will I tell you by what authority I do these things."

173:2.6 (1892.3) Jesus never intended to appeal to John for his authority; John had never been ordained by the Sanhedrin. Jesus' authority was in himself and in his Father's eternal supremacy.

173:2.7 (1892.4) In employing this method of dealing with his adversaries, Jesus did not mean to dodge the question. At first it may seem that he was guilty of a masterly evasion, but it was not so. Jesus was never disposed to take unfair advantage of even his enemies. In this apparent evasion he really supplied all his hearers with the answer to the Pharisees' question as to the authority behind his mission. They had asserted that he performed by authority of the prince of devils. Jesus had repeatedly asserted that all his teaching and works were by the power and authority of his Father in heaven. This the Jewish leaders refused to accept and were seeking to corner him into admitting that he was an irregular teacher since he had never been sanctioned by the Sanhedrin. In answering them as he did, while not claiming authority from John, he so satisfied the people with the inference that the effort of his enemies to ensnare him was effectively turned upon themselves and was much to their discredit in the eyes of all present.

173:2.8 (1892.5) And it was this genius of the Master for dealing with his adversaries that made them so afraid of him. They attempted no more questions that day; they retired to take further counsel among themselves. But the people were not slow to discern the dishonesty and insincerity in these questions asked by the Jewish rulers. Even the common folk could not fail to distinguish between the moral majesty of the Master and the designing hypocrisy of his enemies. But the cleansing of the temple had brought the Sadducees over to the side of the Pharisees in perfecting the plan to destroy Jesus. And the Sadducees now represented a majority of the Sanhedrin.

3. PARABLE OF THE TWO SONS

173:3.1 (1893.1) As the caviling Pharisees stood there in silence before Jesus, he looked down on them and said: "Since you are in doubt about John's mission and arrayed in enmity against the teaching and the works of the Son of Man, give ear while I tell you a parable: A certain great and respected landholder had two sons, and desiring the help of his sons in the management of his large estates, he came to one of them, saying, 'Son, go work today in my vineyard.' And this unthinking son answered his father, saying, 'I will not go'; but afterward he repented and went. When he had found his older

lucrează în podgoria mea.” Iar acest fiu ipocrit și infidel i-a răspuns: „Da, tată, voi merge.” Însă, când tatăl i-a întors spatele, el nu a mai mers acolo. Eu vă pun întrebarea, care dintre acești fii a făcut realmente voia tatălui său?”

Auditoriul a răspuns în unanimitate: „Primul fiu.” Atunci, Iisus a zis: „Așa este; și, acum, eu proclam că publicanii și prostituatele, chiar dacă s-ar părea că ei refuză chemarea la pocăință, vor vedea greșeala de pe calea lor și vor intra în împărăția cerurilor înaintea voastră, care pretindeți cu ostentație că îl slușiți pe Tatăl care este în ceruri refuzând totodată să-i înfăptuiți lucrările. Nu voi, scribii și fariseii, sunteți cei care a-ți crezut în Ioan, ci mai degrabă publicanii și păcătoșii. Voi nici nu credeți în învățătura mea, dar poporul ascultă cuvintele mele cu bucurie.”

Iisus nu-i disprețuia personal pe farisei și pe saducheii. Sistemul lor de învățământ și de practică era ce căuta el să discrediteze. El nu era ostil față de nimeni, dar, aici, se producea conflictul inevitabil dintre o religie spirituală nouă și vie și străvechea religie de ceremonie, de tradiție și de autoritate.

În tot acest timp, cei doisprezece apostoli stăteau alături de Maestru, însă fără a participa în nici un fel la aceste schimburi de cuvinte. Fiecare dintre cei doisprezece reacționa în felul lui particular la evenimentele din zilele acestea care încheiau misiunea întrupării lui Iisus în carne, și fiecare observa deopotrivă consemnul Maestrului de a se abține de la propovăduirea sau de la predicarea în public în timpul acestei săptămâni de Paști.

4. PARABOLA PROPRIETARULUI ABSENT

Când liderii fariseilor și ai scribilor, care căutaseră să-l încurce pe Iisus cu întrebările lor, după ce au încetat să mai asculte parabola celor doi fii, s-au retras pentru a se concentra din nou. Maestrul, îndreptându-și atenția către mulțimea atentă, a povestit altă parabolă:

”Un om bun, care posedă o proprietate, a plantat o vie. A înconjurat-o cu un gard și a săpat o groapă pentru a o presa și a construit un turn de veghe pentru paznici. Apoi a dat via în locație și a plecat într-o lungă călătorie într-o țară străină. Și când a venit sezonul culesului s-a apropiat, el a trimis servitori care să-i perceapă arenda. Dar, după ce se înțeleseseră între ei, fermierii au refuzat să dea acestor servitori veniturile pe care ei le datorau; în loc de aceasta, ei i-au atacat pe servitori, pe unul l-au lovit, în al doilea au aruncat cu pietre și pe ceilalți i-au trimis de acolo cu mâinile goale.” Când proprietarul a aflat de poveste, el a trimis pe alți servitori mai destoinici care să rezolve chestiunea cu acești locatari răutăcioși; însă aceștia i-au rănit și pe noii servitori și i-au tratat în mod rușinos. Atunci, proprietarul l-a trimis pe servitorul lui favorit, intendentul său, iar locatarii l-au omorât. Și totuși, cu răbdare și cu îndurare, proprietarul a mai trimis și alți servitori, dar locatarii n-au vrut să primească pe nici unul; ei l-au lovit pe unul și i-au omorât pe ceilalți. Când proprietarul a fost tratat astfel, el a hotărât să-și trimită fiul la locatarii ingrați zicându-și: 'Ei pot să-i maltrateze pe servitorii mei, dar vor arăta cu siguranță respect pentru fiul meu

son, likewise he said to him, 'Son, go work in my vineyard.' And this hypocritical and unfaithful son answered, 'Yes, my father, I will go.' But when his father had departed, he went not. Let me ask you, which of these sons really did his father's will?"

173:3.2 (1893.2) And the people spoke with one accord, saying, "The first son." And then said Jesus: "Even so; and now do I declare that the publicans and harlots, even though they appear to refuse the call to repentance, shall see the error of their way and go on into the kingdom of God before you, who make great pretensions of serving the Father in heaven while you refuse to do the works of the Father. It was not you, the Pharisees and scribes, who believed John, but rather the publicans and sinners; neither do you believe my teaching, but the common people hear my words gladly."

173:3.3 (1893.3) Jesus did not despise the Pharisees and Sadducees personally. It was their systems of teaching and practice which he sought to discredit. He was hostile to no man, but here was occurring the inevitable clash between a new and living religion of the spirit and the older religion of ceremony, tradition, and authority.

173:3.4 (1893.4) All this time the twelve apostles stood near the Master, but they did not in any manner participate in these transactions. Each one of the twelve was reacting in his own peculiar way to the events of these closing days of Jesus' ministry in the flesh, and each one likewise remained obedient to the Master's injunction to refrain from all public teaching and preaching during this Passover week.

4. PARABLE OF THE ABSENT LANDLORD

173:4.1 (1893.5) When the chief Pharisees and the scribes who had sought to entangle Jesus with their questions had finished listening to the story of the two sons, they withdrew to take further counsel, and the Master, turning his attention to the listening multitude, told another parable:

173:4.2 (1893.6) "There was a good man who was a householder, and he planted a vineyard. He set a hedge about it, dug a pit for the wine press, and built a watchtower for the guards. Then he let this vineyard out to tenants while he went on a long journey into another country. And when the season of the fruits drew near, he sent servants to the tenants to receive his rental. But they took counsel among themselves and refused to give these servants the fruits due their master; instead, they fell upon his servants, beating one, stoning another, and sending the others away empty-handed. And when the householder heard about all this, he sent other and more trusted servants to deal with these wicked tenants, and these they wounded and also treated shamefully. And then the householder sent his favorite servant, his steward, and him they killed. And still, in patience and with forbearance, he dispatched many other servants, but none would they receive. Some they beat, others they killed, and when the householder had been so dealt with, he decided to send his son to deal with these ungrateful tenants, saying to himself, 'They may mistreat my servants, but they will surely show respect for my beloved son.' But when these

mult iubit. Însă, văzându-l venind pe fiul lui, locatarii impenitenți s-au vorbit între ei în felul următor: 'Acesta este moștenitorul. Haide-ți atunci să-l omorâm, și moștenirea ne va aparține.' Astfel deci, ei l-au prins, după ce l-au izgonit afară din vie l-au omorât. Când stăpânul acestei vii a aflat că ei i-au alungat și i-au omorât fiul, ce putea să le mai facă acestor locatari ingrați și răi?"

Când auditorii au auzit această parabolă și întrebarea lui Iisus, au răspuns: Proprietarul îi va nimici pe acești nemernici și va închiria via unor fermieri cinstiți, care îi vor da roadele la vremea lor. Unii dintre ei au înțeles că parabola făcea aluzie la națiunea iudaică, la maniera în care ea își tratase profeții, și la respingerea iminentă a lui Iisus și a învățăturii împărăției. Ei au zis atunci cu tristețe: „Dumnezeu vrea ca noi să nu mai facem astfel de lucruri.”

Iisus a văzut că un grup de farisei și de saducheii își croia drum spre el prin mulțime. El s-a oprit un moment, până când aceștia au fost aproape, și apoi au zis: „Voi știți cum au respins părinții voștri pe profeți, și știți bine că, în inima voastră, voi a-ți hotărât să-l respingeți pe Fiul Omului.” Apoi, plimbându-se o privire iscoditoare peste preoții și bătrânii care erau pe lângă el, Iisus a zis: „N-ați mai citit până acum în Scripturi povestea pietrei pe care constructorii o aruncaseră și care a devenit piatra de temelie atunci când a descoperit-o poporul. Eu vă avertizez deci încă o dată că, dacă continuați să respingeți această evanghelie împărăția cerurilor vă va fi curând luat pentru a fi dat unui popor dispus să primească vestea cea bună și să producă roadele spiritului. Această piatră comportă un mister, căci cine cade peste ea va fi prefăcut în bucățele, dar va fi salvat; însă acela peste care va cădea ea va fi prefăcut în pulbere, iar cenușa sa va fi împrăștiată în cele patru vânturi.”

Când fariseii au auzit aceste cuvinte, ei au înțeles că Iisus făcea aluzie la ei și la alți conducători iudei. Ei aveau o mare dorință să-l înhațe pe loc, dar se temeau de mulțime. Totuși, ei au fost atât de iritați de cuvintele Maestrului încât s-au retras pentru a se consulta din nou cu privire la maniera de a-l duce la pierzanie. În seara aceea, fariseii și saducheii s-au înțeles să încerce să-l prindă în cursă în ziua următoare.

5. PARABOLA OSPĂȚULUI DE LA NUNTĂ

După ce scribii și conducătorii s-au retras, Iisus s-a adresat din nou mulțimii adunate și a povestit parabola nunții. A spus:

"Se poate compara împărăția cerurilor cu un rege care a dat o petrecere de nuntă pentru fiul său și a trimis mesageri pentru a-i chema pe cei care fuseseră în prealabil invitați la ospăț, zicând: 'Totul este pregătit pentru a lua masa de nuntă la palatul regelui.' Or, mulți dintre cei care făgăduiseră să asiste au refuzat acum să se mai ducă acolo. Când regele a aflat de refuzul invitaților săi, el a mai trimis și alți servitori și mesageri cu aceste cuvinte: 'Spuneți tuturor celor care erau invitați, să vină, căci, iată, masa mea este pregătită.

unrepentant and wicked tenants saw the son, they reasoned among themselves: 'This is the heir; come, let us kill him and then the inheritance will be ours.' So they laid hold on him, and after casting him out of the vineyard, they killed him. When the lord of that vineyard shall hear how they have rejected and killed his son, what will he do to those ungrateful and wicked tenants?"

173:4.3 (1894.1) And when the people heard this parable and the question Jesus asked, they answered, "He will destroy those miserable men and let out his vineyard to other and honest farmers who will render to him the fruits in their season." And when some of them who heard perceived that this parable referred to the Jewish nation and its treatment of the prophets and to the impending rejection of Jesus and the gospel of the kingdom, they said in sorrow, "God forbid that we should go on doing these things."

173:4.4 (1894.2) Jesus saw a group of the Sadducees and Pharisees making their way through the crowd, and he paused for a moment until they drew near him, when he said: "You know how your fathers rejected the prophets, and you well know that you are set in your hearts to reject the Son of Man." And then, looking with searching gaze upon those priests and elders who were standing near him, Jesus said: "Did you never read in the Scripture about the stone which the builders rejected, and which, when the people had discovered it, was made into the cornerstone? And so once more do I warn you that, if you continue to reject this gospel, presently will the kingdom of God be taken away from you and be given to a people willing to receive the good news and to bring forth the fruits of the spirit. And there is a mystery about this stone, seeing that whoso falls upon it, while he is thereby broken in pieces, shall be saved; but on whomsoever this stone falls, he will be ground to dust and his ashes scattered to the four winds."

173:4.5 (1894.3) When the Pharisees heard these words, they understood that Jesus referred to themselves and the other Jewish leaders. They greatly desired to lay hold on him then and there, but they feared the multitude. However, they were so angered by the Master's words that they withdrew and held further counsel among themselves as to how they might bring about his death. And that night both the Sadducees and the Pharisees joined hands in the plan to entrap him the next day.

5. PARABLE OF THE MARRIAGE FEAST

173:5.1 (1894.4) After the scribes and rulers had withdrawn, Jesus addressed himself again to the assembled crowd and spoke the parable of the wedding feast. He said:

173:5.2 (1894.5) "The kingdom of heaven may be likened to a certain king who made a marriage feast for his son and dispatched messengers to call those who had previously been invited to the feast to come, saying, 'Everything is ready for the marriage supper at the king's palace.' Now, many of those who had once promised to attend, at this time refused to come. When the king heard of these rejections of his invitation, he sent other servants and messengers, saying: 'Tell all those who were bidden, to come, for, behold, my dinner is ready. My oxen and my fatlings are killed, and all is in

Boii și vițeei mei grași vor fi omorâți, și totul va fi pregătit pentru apropiata căsătorie a fiului meu.' Însă, iarăși, invitații lipsiți de considerație nu prea au luat în seamă chemarea regelui lor și-au văzut fiecare de treabă, unul cu ferma sa, altul cu olăritul lui și alții cu negoțurile lor. Ba alții nu numai că nu s-au mulțumit să arate astfel dispreț pentru convocarea regelui, dar s-au revoltat deschis, au pus mâna pe mesagerii regelui, iau maltratată într-un mod rușinos și pe unii chiar i-au omorât. Când regele și-a dat seama că invitații lui aleși, chiar și aceia care acceptaseră invitația sa preliminară și au făgăduit să asiste la sărbătorirea căsătoriei, refuzaseră până la urmă chemarea sa, se revoltaseră, iar apoi atacaseră și asasinaseră pe mesagerii lui speciali. El a fost cuprins de o furie violentă. Atunci, regele insultat a mobilizat armatele sale și pe cele ale aliaților lui, apoi le-a ordonat să nimicească pe acești ucigași rebeli și să le incendieze orașul.

"După ce i-a pedepsit pe cei care disprețuiseră invitația sa, el a fixat o nouă zi pentru petrecerea de nuntă și le-a spus mesagerilor lui: 'Primii invitați la nuntă nu erau demni de solitudinea mea. Mergeți acum la răscruci și pe drumurile mari, chiar și dincolo de marginile orașului, și invitați pe toți cei pe care îi întâlniți, chir și pe străini, să vină ca să asiste la sărbătoarea nunții.' Servitorii au umblat așadar pe drumurile mari și prin locurile îndepărtate; i-au adunat pe toți cei întâlniți, buni și răi, bogați și săraci, astfel încât sala de nuntă a fost umplută de comensali binevoitori. Când totul a fost pregătit, regele a intrat ca să-i vadă pe oaspeții săi și, spre marea lui surpriză, el a văzut un bărbat fără veșminte de nuntă. Or, regele oferise cu generozitate robe de nuntă pentru toți invitații lui; el s-a adresat omului zicând: 'Prietene, cum se face că ai intrat în sala invitaților, cu această ocazie, fără haina de nuntă?' Și acest om nepregătit n-a știu să zică. Atunci, regele le-a zis servitorilor săi: Alungați acest smintit din casa mea și faceți-l să împărtășească soarta tuturor celor care au disprețuit ospitalitatea mea și au refuzat chemarea mea. Nu vreau să am aici pe nimeni în afară de aceia care se bucură să accepte invitația mea, și care îmi fac onoarea de a purta veșmintele de nuntă pe care le-am pus cu atâta mărinimie la dispoziția tuturor.'"

După ce a povestit această parabolă, Iisus era pe cale să trimită de acolo mulțimea când un credincios simpatizant și-a croit drum printre oameni până la el și l-a întrebat: „Maestre, cum vom fi noi informați de lucrurile acestea? Cum vom fi noi pregătiți pentru invitația regelui? Ce semn ne vei da ca noi să știm că tu ești Fiul lui Dumnezeu?” După ce a auzit întrebările acestea, Maestrul a zis: „El nu vă va da decât un singur semn.” Apoi, arătând cu degetul către propriul lui corp, a continuat: „Distrugeți acest templu, și în trei zile îl voi clădi din nou.” Însă cei de față nu l-au înțeles și s-au dispersat zicându-și între ei: „Sunt aproape cincizeci de ani de când templul acesta este în construcție, și totuși Iisus a zis că el îl va distruge și îl va reconstrui în trei zile.” Nici chiar apostolii săi n-au priceput semnificația acestei fraze, dar ulterior, după reînviere, ei și-au reamintit ceea ce le spusese Maestrul.

Către ora patru din după-amiază, Iisus a făcut semn apostolilor și le-a indicat că dorea să părăsească templul și să meargă în Bethania pentru a lua acolo masa de seară și pentru a avea o noapte de odihnă. Pe muntele Măslinului, Iisus a dat dispoziții lui Andrei, lui Filip și lui Toma pentru ca, în ziua următoare, ei să facă

readiness for the celebration of the forthcoming marriage of my son.' But again did the thoughtless make light of this call of their king, and they went their ways, one to the farm, another to the pottery, and others to their merchandise. Still others were not content thus to slight the king's call, but in open rebellion they laid hands on the king's messengers and shamefully mistreated them, even killing some of them. And when the king perceived that his chosen guests, even those who had accepted his preliminary invitation and had promised to attend the wedding feast, had finally rejected his call and in rebellion had assaulted and slain his chosen messengers, he was exceedingly wroth. And then this insulted king ordered out his armies and the armies of his allies and instructed them to destroy these rebellious murderers and to burn down their city.

173:5.3 (1895.1) "And when he had punished those who spurned his invitation, he appointed yet another day for the wedding feast and said to his messengers: 'They who were first bidden to the wedding were not worthy; so go now into the parting of the ways and into the highways and even beyond the borders of the city, and as many as you shall find, bid even these strangers to come in and attend this wedding feast.' And then these servants went out into the highways and the out-of-the-way places, and they gathered together as many as they found, good and bad, rich and poor, so that at last the wedding chamber was filled with willing guests. When all was ready, the king came in to view his guests, and much to his surprise he saw there a man without a wedding garment. The king, since he had freely provided wedding garments for all his guests, addressing this man, said: 'Friend, how is it that you come into my guest chamber on this occasion without a wedding garment?' And this unprepared man was speechless. Then said the king to his servants: 'Cast out this thoughtless guest from my house to share the lot of all the others who have spurned my hospitality and rejected my call. I will have none here except those who delight to accept my invitation, and who do me the honor to wear those guest garments so freely provided for all.'"

173:5.4 (1895.2) After speaking this parable, Jesus was about to dismiss the multitude when a sympathetic believer, making his way through the crowds toward him, asked: "But, Master, how shall we know about these things? how shall we be ready for the king's invitation? what sign will you give us whereby we shall know that you are the Son of God?" And when the Master heard this, he said, "Only one sign shall be given you." And then, pointing to his own body, he continued, "Destroy this temple, and in three days I will raise it up." But they did not understand him, and as they dispersed, they talked among themselves, saying, "Almost fifty years has this temple been in building, and yet he says he will destroy it and raise it up in three days." Even his own apostles did not comprehend the significance of this utterance, but subsequently, after his resurrection, they recalled what he had said.

173:5.5 (1895.3) About four o'clock this afternoon Jesus beckoned to his apostles and indicated that he desired to leave the temple and to go to Bethany for their evening meal and a night of rest. On the way up Olivet Jesus instructed Andrew, Philip, and Thomas that, on the morrow, they should establish a camp nearer the

o tabără mai aproape de oraș. Conform instrucțiunilor sale, ei și-au pus corturile, în dimineața zilei următoare, în râpa de pe coasta care domina parcul de campare publică din Ghețimani, pe un mic teren care aparținea lui Simon din Bethania.

Din nou, acesta a fost un grup de iudei tăcuți care au urcat versantul vestic al muntelui Măslin, în această seară de luni. Ca niciodată până atunci, acești doisprezece oameni au început să presimtă că un eveniment tragic era iminent. Pe de o parte spectaculoasa curățire a templului din primele ceasuri ale dimineții suscitase speranța lor de a-l vedea pe Maestrul lor afirmându-se și manifestându-și marile sale puteri; pe de altă parte evenimentele de după-amiază acționaseră potrivnic, în sensul că ele lăsau să se prevadă cu certitudine că autoritățile iudaice vor respinge învățăturile lui Iisus. Apostolii erau într-o expectativă plină de neliniște și cuprinși de o teribilă incertitudine. Ei realizau că numai câteva zile scurte se mai puteau intercala între evenimentele din ajun și șocul unei ruine iminente. Ei simțeau toți că avea să se petreacă ceva extraordinar, dar nu știau la ce să se aștepte. Ei s-au dus să se odihnească fiecare în colțișorul său, dar au dormit foarte puțin. Chiar și gemenii Alfeu sfârșiseră prin a se deștepta la ideea că evenimentele din viața Maestrului se derulau rapid către apogeul lor final.

city which they could occupy during the remainder of the Passover week. In compliance with this instruction the following morning they pitched their tents in the hillside ravine overlooking the public camping park of Gethsemane, on a plot of ground belonging to Simon of Bethany.

^{173:5.6 (1896.1)} Again it was a silent group of Jews who made their way up the western slope of Olivet on this Monday night. These twelve men, as never before, were beginning to sense that something tragic was about to happen. While the dramatic cleansing of the temple during the early morning had aroused their hopes of seeing the Master assert himself and manifest his mighty powers, the events of the entire afternoon only operated as an anticlimax in that they all pointed to the certain rejection of Jesus' teaching by the Jewish authorities. The apostles were gripped by suspense and were held in the firm grasp of a terrible uncertainty. They realized that only a few short days could intervene between the events of the day just passed and the crash of an impending doom. They all felt that something tremendous was about to happen, but they knew not what to expect. They went to their various places for rest, but they slept very little. Even the Alpheus twins were at last aroused to the realization that the events of the Master's life were moving swiftly toward their final culmination.

Capitolul 174. Marți dimineața la templu

⇨ 173

CARTEA URANTIA

175 ⇨

PARTE IV. VIAȚA ȘI ÎNVĂȚĂTURILE LUI IISUS

CAPITOLUL 174

MARȚI DIMINEAȚA LA TEMPLU

Secțiuni

Introduction

1. Iertarea divină
2. Întrebările conducătorilor Iudei
3. Saducheei și reînvierea
4. Marea poruncă
5. Grecii căutători

PAPER 174

TUESDAY MORNING IN THE TEMPLE

SECTIONS

Introduction

1. Divine Forgiveness
2. Questions by the Jewish Rulers
3. The Sadducees and the Resurrection
4. The Great Commandment
5. The Inquiring Greeks

Introduction

ÎN ACESTĂ dimineață de marți către ora șapte, Iisus a regăsit, la Simon, pe apostoli, corpul evanghelic feminin și aproape două duzini de alți discipoli influenți. La această întrunire, el și-a luat adio de la Lazăr și i-a dat dispoziții care l-au determinat să fugă foarte rapid la Filadelfia, în Perea, unde el s-a aliat mai târziu cu mișcarea misionară care își avea sediul în această cetate. Iisus și-a luat rămas bun și de la bătrânul Simon și a dat grupului feminin ultimele sale sfaturi, căci nu-i adresase niciodată o cuvântare oficială.

În dimineața aceea el i-a salutat pe fiecare dintre cei doisprezece adresându-le câte un cuvânt personal. Lu-i Andrei, i-a spus: „Nu te lăsa descurajat de evenimentele iminente. Ține-i bine pe frații tăi și veghează ca ei să nu te găsească abătuți.” Lui Petru, i-a zis: „Nu-ți pune încrederea nici în vigoarea brațului nici în armele de oțel. Întemeiază-te pe fundamentele spirituale ale stâncilor eterne.” Lui Iacob, i-a zis: „Nu te muia înaintea aparențelor exterioare. Rămâi ferm în credința ta, și vei cunoaște în curând realitatea a ceea ce crezi.” Lui Ioan, i-a spus: „Fii blând; iubește-i chiar și pe dușmanii tăi. Fii tolerant, și adu-ți aminte că ți-am încredințat multe lucruri.” Lui Nataniel, i-a zis: „Nu judeca după aparențe și rămâi ferm în credință atunci când totul va părea să se prăbușească; fii fidel mandatului tău de ambasador al împărăției.” Lui Filip i-a zis: „Nu te lăsa clintit de evenimentele iminente. Rămâi impasibil chiar și atunci când nu poți vedea calea. Fii fidel jurământului tău de consacrare.” Lui Matei i-a spus: „Nu uita îndurarea pe care te-am făcut s-o primești în regat. Nu lăsa pe nimeni să te jefuiască de recompensa eternă. De vreme ce ai rezistat tendințelor firii omenești, hotărăște-te să fii ferm.” Lui Toma, i-a spus: „Oricât ar fi

INTRODUCTION

^{174:0.1 (1897.1)} ABOUT seven o'clock on this Tuesday morning Jesus met the apostles, the women's corps, and some two dozen other prominent disciples at the home of Simon. At this meeting he said farewell to Lazarus, giving him that instruction which led him so soon to flee to Philadelphia in Perea, where he later became connected with the missionary movement having its headquarters in that city. Jesus also said good-bye to the aged Simon, and gave his parting advice to the women's corps, as he never again formally addressed them.

^{174:0.2 (1897.2)} This morning he greeted each of the twelve with a personal salutation. To Andrew he said: "Be not dismayed by the events just ahead. Keep a firm hold on your brethren and see that they do not find you downcast." To Peter he said: "Put not your trust in the arm of flesh nor in weapons of steel. Establish yourself on the spiritual foundations of the eternal rocks." To James he said: "Falter not because of outward appearances. Remain firm in your faith, and you shall soon know of the reality of that which you believe." To John he said: "Be gentle; love even your enemies; be tolerant. And remember that I have trusted you with many things." To Nathaniel he said: "Judge not by appearances; remain firm in your faith when all appears to vanish; be true to your commission as an ambassador of the kingdom." To Philip he said: "Be unmoved by the events now impending. Remain unshaken, even when you cannot see the way. Be loyal to your oath of consecration." To Matthew he said: "Forget not the mercy that received you into the kingdom. Let no man cheat you of your eternal reward. As you have withstood the inclinations of the mortal nature, be willing to be steadfast." To Thomas he said:

de greu, trebuie actualmente să mergi cu ajutorul credinței, iar nu cu al vederii. Nu te îndoi de faptul că eu sunt capabil să îndeplinesc lucrarea pe care am început-o, și că îi voi revedea în cele din urmă pe fideli mei ambasadori în împărăția de dincolo.” Gemenilor Alfeu le-a spus: Nu vă lăsați zdruncinați de lucrurile pe care nu le înțelegeți. Fiți fideli afecțiunilor din inima voastră, și nu vă puneți încrederea nici în oamenii mari nici în atitudinea schimbătoare a poporului. Rămâneți alături de tovarășii voștri.” Lui Simon Zelotul, i-a zis: „Poate că tu vei fi sfâșiat de decepție, dar spiritul tău se va înălța mai presus de tot ce ar putea să ți se întâmple. Ceea ce n-ai reușit să înveți de la mine, te va învăța spiritul meu. Caută adevăratele realități ale spiritului și încetează să mai fii atras de umbre ireale și materiale.” Și, lui Iuda Iscariotul, i-a spus: „Iuda, eu te iubesc și te-am rugat să-i iubești pe frații tăi. Nu conțeni să faci binele. Te avertizez să nu te bizui pe cei care ți fac pe oameni să alunece pe cărările lingușirii și care îți otrăvesc cu săgețile ridicolului.”

După ce a încheiat aceste saluturi, Iisus a plecat către Ierusalim cu Andrei, cu Petru, cu Iacob și cu Ioan, pe când ceilalți apostoli se ocupau de ridicarea taberei din Ghețimani, unde trebuiau să se ducă în seara aceea și unde și-au instalat cartierul general pentru restul vieții întrupate a Maestrului. La jumătatea drumului de coborâre de pe versantul Măslinului, Iisus s-a oprit și a stat de vorbă mai mult de patru ceasuri cu cei patru apostoli.

1. IERTAREA DIVINĂ

De mai multe zile, Petru și Iacob se apucaseră să discute divergențele lor de opinie despre învățătura Maestrului privitoare la iertarea păcatelor. Ei conveniseră să prezinte chestiunea lui Iisus, și Petru a găsit ocazia ca fiind oportună pentru obținerea părerii Maestrului. Prin urmare, Simon Petru a întrerupt conversația despre deosebiriile dintre laudă și adorare întrebând: „Maestre, eu și Iacob nu suntem de acord în legătură cu învățăturile tale privitoare la iertarea păcatelor. Iacob pretinde că, după tine, Tatăl ne iartă chiar și înainte de a-i cere asta, și eu susțin că căința și mărturisirea trebuie să precedă iertarea. Care dintre noi are dreptate? Tu ce zici?”

După o scurtă tăcere, Iisus a aruncat o privire plină de înțeles spre cei patru apostoli și a spus: „Fraților, voi vă înșelați în părerile voastre pentru că nu înțelegeți natura intimă a relațiilor dintre creatură și Creator, dintre om și Dumnezeu. Voi nu pricepeți compătimirea înțelegătoare pe care părinții înțelepți o încearcă pentru copiii lor lipsiți de maturitate și uneori rătăciți. Este întradevăr inoportun că niște părinți inteligenți și afectuoși sunt chemați vreodată să ierte un copil obișnuit și normal. Raporturi înțelegătoare, asociate cu atitudini pline de dragoste, împiedică cu eficacitate toate înstrăinările care necesită ulterior o reajustare prin căința din copil și prin iertarea de către părinți.

”În fiecare copil trăiește o fărâmə din tatăl său. Tatăl beneficiază de o prioritate și de o superioritate de înțelegere în toate chestiunile legate de raporturile dintre părinți și copii. Tatăl poate să privească imaturitatea copilului în lumina maturității părintești mai mari, a

“No matter how difficult it may be, just now you must walk by faith and not by sight. Doubt not that I am able to finish the work I have begun, and that I shall eventually see all of my faithful ambassadors in the kingdom beyond.” To the Alpheus twins he said: “Do not allow the things which you cannot understand to crush you. Be true to the affections of your hearts and put not your trust in either great men or the changing attitude of the people. Stand by your brethren.” And to Simon Zelotes he said: “Simon, you may be crushed by disappointment, but your spirit shall rise above all that may come upon you. What you have failed to learn from me, my spirit will teach you. Seek the true realities of the spirit and cease to be attracted by unreal and material shadows.” And to Judas Iscariot he said: “Judas, I have loved you and have prayed that you would love your brethren. Be not weary in well doing; and I would warn you to beware the slippery paths of flattery and the poison darts of ridicule.”

174:0.3 (1897.3) And when he had concluded these greetings, he departed for Jerusalem with Andrew, Peter, James, and John as the other apostles set about the establishment of the Gethsemane camp, where they were to go that night, and where they made their headquarters for the remainder of the Master's life in the flesh. About halfway down the slope of Olivet Jesus paused and visited more than an hour with the four apostles.

1. DIVINE FORGIVENESS

174:1.1 (1898.1) For several days Peter and James had been engaged in discussing their differences of opinion about the Master's teaching regarding the forgiveness of sin. They had both agreed to lay the matter before Jesus, and Peter embraced this occasion as a fitting opportunity for securing the Master's counsel. Accordingly, Simon Peter broke in on the conversation dealing with the differences between praise and worship, by asking: “Master, James and I are not in accord regarding your teachings having to do with the forgiveness of sin. James claims you teach that the Father forgives us even before we ask him, and I maintain that repentance and confession must precede the forgiveness. Which of us is right? what do you say?”

174:1.2 (1898.2) After a short silence Jesus looked significantly at all four and answered: “My brethren, you err in your opinions because you do not comprehend the nature of those intimate and loving relations between the creature and the Creator, between man and God. You fail to grasp that understanding sympathy which the wise parent entertains for his immature and sometimes erring child. It is indeed doubtful whether intelligent and affectionate parents are ever called upon to forgive an average and normal child. Understanding relationships associated with attitudes of love effectively prevent all those estrangements which later necessitate the readjustment of repentance by the child with forgiveness by the parent.

174:1.3 (1898.3) “A part of every father lives in the child. The father enjoys priority and superiority of understanding in all matters connected with the child-parent relationship. The parent is able to view the immaturity of the child in the light of the more advanced parental maturity, the

experienței mai mature a partenerului cel mai înaintat în vârstă. În cazul copilului pământesc și al Tatălui ceresc, părintele divin posedă, într-o măsură infinită și divină, compasiunea și aptitudinea de a înțelege cu dragoste. Iertarea divină este inevitabilă; este inalienabilă și inerentă înțelegerii infinite a lui Dumnezeu, perfecte sale cunoașteri a tot ceea ce privește judecata falsă și alegerea greșită a copilului. Justiția divină este atât de veșnic echitabilă încât ea înglobează infailibil îndurarea înțelegătoare.

"Când un om înțelept înțelege impulsunile interioare ale semenilor lui, el îi iubește; și, atunci când îi iubii pe frații voștri, voi i-ați iertat deja. Această aptitudine de a înțelege firea omului și de a ierta acțiunile lui aparent rele este divină. Dacă sunteți părinți înțelepți, acesta este modul în care îi veți iubi și îi veți înțelege pe copiii voștri, și chiar îi veți și ierta atunci când unele înțelegeri temporare vor fi părut a vă separa. Copilul este lipsit de maturitate și nu înțelege profunzimea relațiilor dintre copil și părinte; el încearcă deci adesea un sentiment de separare plin de vinovăție atunci când nu primește deplina aprobare a tatălui său; dar un adevărat tată nu este niciodată conștient de o asemenea separare. Un păcat este o experiență a conștiinței de creaturi; el nu face parte din conștiința lui Dumnezeu.

"Inaptitudinea voastră sau reticența voastră în iertarea semenilor voștri dă măsura imaturității voastre, și denotă că voi n-ați atins nivelul adult al compătimirii, al înțelegerii și al iubirii. Ranchiunile voastre și ideile voastre de răzbunare sunt direct proporționale cu ignorarea naturii interioare și a adevăratelor aspirații ale copiilor și ale semenilor voștri. Iubirea este manifestarea impulsunii vitale interioare și divine. Ea se întemeiază pe înțelegere, întreținută prin serviciul dezinteresat și desăvârșită prin înțelepciune."

2. ÎNTREBĂRILE CONDUCĂTORILOR IUDEI

Luni seara, se ținuse un consiliu care cuprindea Sinedriul și vreo cincizeci de alte persoane însemnate alese dintre scribi, farisei și saduchei. Această adunare a socotit, de comun acord, că ar fi riscant să-l aresteze pe Iisus în public, din cauza influenței pe care ar putea-o avea asupra oamenilor din popor. Majoritatea au fost deopotrivă de părerea că trebuiau să facă un efort hotărât pentru a-l discredita în ochii mulțimii înainte de a-l aresta și de a-l aduce la judecată. În consecință, diverse grupuri de erudiți au fost desemnate pentru a merge, în dimineața zilei următoare, la templu, cu scopul de a-l prinde pe Iisus în cursă cu întrebări dificile și de a căuta, într-un fel sau altul, să-l stânjenească în fața poporului. Fariseii, saduchei și chiar și irodienii, erau la urmă uniți cu toții în acest efort de a-l discredita pe Iisus în ochii mulțimii pascale.

Măști dimineața, când Iisus a sosit în curtea templului și a început să propovăduiască, el a fost întrerupt încă de la primele sale cuvinte de un grup de tineri studenți de la academii, care trecuseră printr-o pregătire specială anume în scopul acesta. Ei au ieșit înainte și i s-au adresat lui Iisus prin intermediul purtătorului lor de cuvânt: Maestre, noi știm că tu ești un învățător drept, că proclami căile adevărului și că ești în slujba singurului Dumnezeu, că nu te temi de nici un

riper experience of the older partner. With the earthly child and the heavenly Father, the divine parent possesses infinity and divinity of sympathy and capacity for loving understanding. Divine forgiveness is inevitable; it is inherent and inalienable in God's infinite understanding, in his perfect knowledge of all that concerns the mistaken judgment and erroneous choosing of the child. Divine justice is so eternally fair that it unfailingly embodies understanding mercy.

174:1.4 (1898.4) "When a wise man understands the inner impulses of his fellows, he will love them. And when you love your brother, you have already forgiven him. This capacity to understand man's nature and forgive his apparent wrongdoing is Godlike. If you are wise parents, this is the way you will love and understand your children, even forgive them when transient misunderstanding has apparently separated you. The child, being immature and lacking in the fuller understanding of the depth of the child-father relationship, must frequently feel a sense of guilty separation from a father's full approval, but the true father is never conscious of any such separation. Sin is an experience of creature consciousness; it is not a part of God's consciousness.

174:1.5 (1898.5) "Your inability or unwillingness to forgive your fellows is the measure of your immaturity, your failure to attain adult sympathy, understanding, and love. You hold grudges and nurse vengefulness in direct proportion to your ignorance of the inner nature and true longings of your children and your fellow beings. Love is the outworking of the divine and inner urge of life. It is founded on understanding, nurtured by unselfish service, and perfected in wisdom."

2. QUESTIONS BY THE JEWISH RULERS

174:2.1 (1899.1) On Monday evening there had been held a council between the Sanhedrin and some fifty additional leaders selected from among the scribes, Pharisees, and the Sadducees. It was the consensus of this meeting that it would be dangerous to arrest Jesus in public because of his hold upon the affections of the common people. It was also the opinion of the majority that a determined effort should be made to discredit him in the eyes of the multitude before he should be arrested and brought to trial. Accordingly, several groups of learned men were designated to be on hand the next morning in the temple to undertake to entrap him with difficult questions and otherwise to seek to embarrass him before the people. At last, the Pharisees, Sadducees, and even the Herodians were all united in this effort to discredit Jesus in the eyes of the Passover multitudes.

174:2.2 (1899.2) Tuesday morning, when Jesus arrived in the temple court and began to teach, he had uttered but few words when a group of the younger students from the academies, who had been rehearsed for this purpose, came forward and by their spokesman addressed Jesus: "Master, we know you are a righteous teacher, and we know that you proclaim the ways of truth, and that you serve only God, for you fear no man, and that you are no respecter of persons. We are only

om și nu faci nici o deosebire de persoană. Noi nu suntem decât studenți, și am vrea să cunoaștem adevărul asupra unei chestiuni care ne munește. Uite care este dificultatea: „Este ceva ilicit ca noi să plătim tribut Cezarului? Să-l plătim sau să nu-l plătim?” Sesizând ipocrizia și perfidia lor, Iisus le-a zis: „De ce veniți voi să mă ispițiți astfel? Arătați-mi banii de tribut, și vă voi răspunde.” Studenții i-au dat un dinar pe care el l-a examinat și apoi a zis: „A cui emblemă și inscripție le poartă această monedă?” Ei au răspuns: „A lui Cezar”. La care, Iisus a zis: „Dați Cezarului ceea ce este al Cezarului, și dați lui Dumnezeu ceea ce este al lui Dumnezeu.”

După ce au primit acest răspuns, tinerii scribi și complicitii lor irodieni s-au retras din preajma sa, iar poporul, inclusiv saducheii, s-au bucurat de înfrângerea lor. Chiar și tinerii care încercaseră să-l prindă pe Maestru în cursă s-au minunat tare de surprinzătoarea istețime a răspunsului său.

În ajun, conducătorii căutaseră să-l facă pe Iisus să greșească în fața mulțimii în ceea ce privește chestiunile de autoritate ecleziastică. Nereușind să facă asta, ei căutau acum să-l implice într-o discuție dezavantajoasă pe tema autorității civile. Pilat și Irod se găseau amândoi în Ierusalim în momentul acela, și dușmanii lui Iisus s-au gândit că, dacă el îndrăznește cumva să sfătuiască împotriva plății tributului către Cezar, atunci ei ar merge de îndată la autoritățile romane și l-ar acuza de instigare. Pe de altă parte, dacă el recomandă explicit plățirea tributului, dușmanii lui calculau, pe drept cuvânt, că el va pricinui o rană adâncă orgoliului național al auditorilor lui iudei, ceea ce l-ar fi făcut să piardă bunăvoința și afecțiunea mulțimii.

În toate acestea, inamicii lui Iisus au fost bătuți, căci un decret binecunoscut al Sinedriului, făcut pentru guvernarea iudeilor împrăștiati printre gentili, preciza că „dreptul de a bate monedă comporta dreptul de a percepe impozite.” Iisus evita astfel capcana lor. Dacă ar fi răspuns „nu” la întrebarea lor, aceasta ar fi fost echivalent cu o incitare la revoltă. Dacă ar fi răspuns „da”, aceasta ar fi șocat sentimentele naționaliste profund înrădăcinate ale vremii. Maestrul nu a ocolit întrebarea: a avut pur și simplu înțelepciunea de a face un dublu răspuns. Iisus nu era niciodată evaziv, ci întotdeauna chibzuit în raporturile sale cu cei care căutau să-l agaseze și să-l distrugă.

3. SADUCHEII ȘI REÎNVIEREA

Înainte ca Iisus să fi putut începe prezentarea învățăturii, un alt grup a ieșit în față pentru a-l lua la întrebări. De data aceasta, era vorba de un grup de saducheii erudiți și sireți, al cărui purtător de cuvânt s-a apropiat zicând: Maestre, Moise a zis că, dacă un bărbat căsătorit moare fără a lăsa copii, fratele său va trebui să se căsătorească cu văduva și să zămislească niște urmași fratelui său răposat. Or, s-a produs un caz în care un bărbat care avea șase frați a murit fără copii; fratele său cel mic a luat-o pe femeia lui, dar și acesta a murit curând fără să lase copii. Al doilea frate al său a luat atunci femeia, dar nici acesta n-a lăsat urmași. Și așa mai departe până toți cei șase frați se căsătoriseră și apoi muriseră fără copii. În cele din urmă, a murit după toți chiar și femeia. Acestea fiind zise, am vrea să-

students, and we would know the truth about a matter which troubles us; our difficulty is this: Is it lawful for us to give tribute to Caesar? Shall we give or shall we not give?” Jesus, perceiving their hypocrisy and craftiness, said to them: “Why do you thus come to tempt me? Show me the tribute money, and I will answer you.” And when they handed him a denarius, he looked at it and said, “Whose image and superscription does this coin bear?” And when they answered him, “Caesar’s,” Jesus said, “Render to Caesar the things that are Caesar’s and render to God the things that are God’s.”

174:2.3 (1899.3) When he had thus answered these young scribes and their Herodian accomplices, they withdrew from his presence, and the people, even the Sadducees, enjoyed their discomfiture. Even the youths who had endeavored to entrap him marveled greatly at the unexpected sagacity of the Master’s answer.

174:2.4 (1899.4) The previous day the rulers had sought to trip him before the multitude on matters of ecclesiastical authority, and having failed, they now sought to involve him in a damaging discussion of civil authority. Both Pilate and Herod were in Jerusalem at this time, and Jesus’ enemies conjectured that, if he would dare to advise against the payment of tribute to Caesar, they could go at once before the Roman authorities and charge him with sedition. On the other hand, if he should advise the payment of tribute in so many words, they rightly calculated that such a pronouncement would greatly wound the national pride of his Jewish hearers, thereby alienating the good will and affection of the multitude.

174:2.5 (1899.5) In all this the enemies of Jesus were defeated since it was a well-known ruling of the Sanhedrin, made for the guidance of the Jews dispersed among the gentile nations, that the “right of coinage carried with it the right to levy taxes.” In this manner Jesus avoided their trap. To have answered “No” to their question would have been equivalent to inciting rebellion; to have answered “Yes” would have shocked the deep-rooted nationalist sentiments of that day. The Master did not evade the question; he merely employed the wisdom of making a double reply. Jesus was never evasive, but he was always wise in his dealings with those who sought to harass and destroy him.

3. THE SADDUCEES AND THE RESURRECTION

174:3.1 (1900.1) Before Jesus could get started with his teaching, another group came forward to question him, this time a company of the learned and crafty Sadducees. Their spokesman, drawing near to him, said: “Master, Moses said that if a married man should die, leaving no children, his brother should take the wife and raise up seed for the deceased brother. Now there occurred a case where a certain man who had six brothers died childless; his next brother took his wife but also soon died, leaving no children. Likewise did the second brother take the wife, but he also died leaving no offspring. And so on until all six of the brothers had had her, and all six of them passed on without leaving children. And then, after them all, the woman herself died. Now, what we would like to ask you is this: In the

ți punem următoarele întrebări: „Cu prilejul reînvierii, a cui soție va fi ea din moment ce toți acești frați au avut-o?”

Iisus, precum ți asistența, știa că acești saducheii nu erau sinceri când puneau întrebarea asta, căci era puțin probabil ca un astfel de caz să se producă realmente; în plus, obiceiul pentru frații unui mort dintre iudei să caute să-i zămislească niște urmași devenise aproape literă moartă la iudeii din această epocă. Iisus a binevoit totuși să răspundă la întrebarea lor insidioasă. El a zis: „Vă înșelați cu toții punând astfel de întrebări pentru că voi nu cunoașteți nici Scripturile nici puterea vie a lui Dumnezeu. Voi știți că fiii acestei lumi se pot căsători sau sunt dați în căsătorie, dar voi nu păreți să înțelegeți că cei care, prin reînvierea celor drepti, sunt socotiți vrednici de a atinge lumile ce vor veni nu se căsătoresc și nu sunt dați în căsătorie. Aceia care fac experiența reînvierii dintre morți seamănă mai mult cu îngerii din ceruri; ei nu mor niciodată. Acești reînviați sunt veșnic fiii lui Dumnezeu. Ei sunt copiii lumii reînviați în progresul vieții veșnice. Chiar și Părintele vostru Moise a înțeles asta, căci, în legătură cu experiențele sale de lângă tufișul aprins, el l-a auzit pe Tată spunând: 'Eu sunt Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isac și Dumnezeul lui Iacob.' Astfel, cu Moise, eu proclam că Tatăl meu nu este Dumnezeul morților, ci acela al viilor. În el trăiți cu toții, vă reproduceți și vă posedați existența voastră de muritori.”

Când Iisus a terminat de răspuns acestor întrebări, saducheii s-au retras, și unii dintre farisei au uitat atâtea de ei încât erau gata să exclame: „Este adevărat, este adevărat, Maestre, ai răspuns bine acestor saducheii necredincioși.” Saducheii n-au mai îndrăznit să pună alte întrebări lui Iisus, și poporul s-a minunat de înțelepciunea învățurii sale.

Iisus nu l-a invocat decât la Moise în disputa lui cu saducheii, căci această sectă politico-religioasă nu recunoștea ca valabil decât așa-zisa Carte a lui Moise. Ea nu admitea că învățăturile profeților pot servi ca bază a dogmelor doctrinare. În răspunsul său, Maestrul a afirmat în mod pozitiv supraviețuirea creaturilor muritoare prin tehnica reînvierii, dar în nici un sens n-a menționat cu aprobare credința fariseică în reînvierea corpului omenesc sub forma sa fizică. Iisus voia să sublinieze că Tatăl spusese: „Eu sunt Dumnezeul lui Avraam, al lui Isac și al lui Iacob”, iar nu „Eu eram Dumnezeul lor”.

Saducheii se gândiseră să-l supună pe Iisus influenței devastatoare a ridicolului, știind bine că orice persecuție în public va crea cu siguranță o reînnoire a simpatiei pentru el în mintea mulțimii.

4. MAREA PORUNCĂ

Un alt grup de saducheii primise instrucțiuni să îi pună lui Iisus întrebări stânjenitoare despre îngeri, dar, după ce a văzut soarta camarazilor lui care încercaseră să-l prindă în cursă cu întrebări privitoare la reînviere, cei din grup au decis cu înțelepciune să tacă din gură; ei s-au retras fără a pune nici o întrebare; Scribii, fariseii, saducheii și irodienii coalițați plănuiseră să umple toată

resurrección whose wife will she be since all seven of these brothers had her?”

174:3.2 (1900.2) Jesus knew, and so did the people, that these Sadducees were not sincere in asking this question because it was not likely that such a case would really occur; and besides, this practice of the brothers of a dead man seeking to beget children for him was practically a dead letter at this time among the Jews. Nevertheless, Jesus condescended to reply to their mischievous question. He said: “You all do err in asking such questions because you know neither the Scriptures nor the living power of God. You know that the sons of this world can marry and are given in marriage, but you do not seem to understand that they who are accounted worthy to attain the worlds to come, through the resurrection of the righteous, neither marry nor are given in marriage. Those who experience the resurrection from the dead are more like the angels of heaven, and they never die. These resurrected ones are eternally the sons of God; they are the children of light resurrected into the progress of eternal life. And even your Father Moses understood this, for, in connection with his experiences at the burning bush, he heard the Father say, ‘I am the God of Abraham, the God of Isaac, and the God of Jacob.’ And so, along with Moses, do I declare that my Father is not the God of the dead but of the living. In him you all do live, reproduce, and possess your mortal existence.”

174:3.3 (1900.3) When Jesus had finished answering these questions, the Sadducees withdrew, and some of the Pharisees so far forgot themselves as to exclaim, “True, true, Master, you have well answered these unbelieving Sadducees.” The Sadducees dared not ask him any more questions, and the common people marveled at the wisdom of his teaching.

174:3.4 (1900.4) Jesus appealed only to Moses in his encounter with the Sadducees because this religious-political sect acknowledged the validity of only the five so-called Books of Moses; they did not allow that the teachings of the prophets were admissible as a basis of doctrinal dogmas. The Master in his answer, though positively affirming the fact of the survival of mortal creatures by the technique of the resurrection, did not in any sense speak approvingly of the Pharisaic beliefs in the resurrection of the literal human body. The point Jesus wished to emphasize was: That the Father had said, “I am the God of Abraham, Isaac, and Jacob,” not I was their God.

174:3.5 (1900.5) The Sadducees had thought to subject Jesus to the withering influence of *ridicule*, knowing full well that persecution in public would most certainly create further sympathy for him in the minds of the multitude.

4. THE GREAT COMMANDMENT

174:4.1 (1901.1) Another group of Sadducees had been instructed to ask Jesus entangling questions about angels, but when they beheld the fate of their comrades who had sought to entrap him with questions concerning the resurrection, they very wisely decided to hold their peace; they retired without asking a question. It was the prearranged plan of the confederated Pharisees, scribes, Sadducees, and Herodians to fill up

ziua cu aceste întrebări stânjenitoare. Ei sperau astfel să discrediteze pe Iisus în fața poporului, și în același timp să împiedice cu eficacitate ca el să mai aibă timp pentru propovăduirea învățăturilor lui perturbatoare.

Un grup de farisei a ieșit apoi înainte pentru a-l hărțui cu întrebări. Purtătorul lui de cuvânt i-a făcut un semn lui Iisus și i-a spus: „Maestre, eu sunt avocat, și așa vrea să te întreb care este, după părerea ta, cea mai mare poruncă?” Iisus a răspuns: Nu există decât o singură poruncă, care este cea mai mare dintre toate și care poruncește: 'Ascultă, o, Israele, Domnul nostru Dumnezeu; Domnul este unul; tu îl vei iubi pe Domnul tău Dumnezeu din toată inima, cu tot sufletul tău, cu toată mintea ta și cu toată forța ta.' Aceasta este prima și cea mai mare poruncă. Și cea de-a doua îi este asemănătoare; în adevăr, ea decurge din prima și poruncește: 'Să îl iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.' Nu este nici una mai mare decât aceea; de cele două porunci depinde toată legea și profeții."

Băgând de nu numai că răspunsul lui Iisus era conform cu conceptul cel mai elevat al religiei iudaice, dar și că el răspunsese cu înțelepciune în vederea mulțimii adunate, omul legii s-a gândit ca mai bine ar da dovadă de curaj laudând fățiș răspunsul Maestrului. Prin urmare, a zis: „În adevăr, Maestre, Tu ai zis, pe bună dreptate, că Dumnezeu este unul, că nu mai există altul în afară de el, că prima și marea poruncă constă în a iubi din toată inima noastră, cu toată inteligența noastră și cu toată forța noastră, și totodată ca trebuie să-ți iubești aproapele ca pe tine însuși. Noi suntem de acord că această poruncă are mai multă importanță decât toate ofrandele arse și decât toate sacrificiile.” Când juristul a răspuns astfel cu prudență, Iisus și-a coborât privirea către el: Prietene, bag de seamă că tu nu ești departe de împărăția lui Dumnezeu."

Iisus vorbea adevărul când a făcut aluzie la acest învățat al legii, s-a dus în tabăra Maestrului de lângă Ghetimani, și-a mărturisit credința în evanghelia împărăției și a fost botezat de Iosia, unul dintre discipolii lui Abner.

Două sau trei alte grupuri de scribi și de farisei erau prezente cu intenția de a pune întrebări, dar au fost fie foarte dezarmate de răspunsul omului legii, fie descurajați de înfrângerea tuturor celor care încercaseră să-l prindă în cursă. După aceea nimeni n-a mai încercat să-i pună întrebări în public.

Văzând că nu fusese ridicată nici o întrebare și că se apropia ora de amiază, Iisus nu și-a reluat învățătura, dar s-a mulțumit să pună la rândul lui o întrebare fariseilor și asociaților lor. A zis: „Din moment ce nu mai ridicați nici o întrebare, așa vrea să vă pun eu una. Ce credeți voi despre Eliberator? Adică, al cui fiu este el?” După o scurtă pauză, unul dintre scribi a răspuns: „Mesia este fiul lui David.” Or, Iisus știa că existau numeroase discuții, chiar și printre discipolii săi, asupra punctului de a ști dacă el era sau nu fiul lui David. El a pus atunci o nouă întrebare: „Dacă eliberatorul este într-adevăr fiul lui David, cum se face că, în psalmul pe care voi îl atribuiți lui, David, vorbind conform spiritului său, a zis: 'Domnul a zis stăpânului meu: Așează-te în dreapta mea până ce am să-i fac pe

the entire day with these entangling questions, hoping thereby to discredit Jesus before the people and at the same time effectively to prevent his having any time for the proclamation of his disturbing teachings.

174:4.2 (1901.2) Then came forward one of the groups of the Pharisees to ask harassing questions, and the spokesman, signaling to Jesus, said: "Master, I am a lawyer, and I would like to ask you which, in your opinion, is the greatest commandment?" Jesus answered: "There is but one commandment, and that one is the greatest of all, and that commandment is: 'Hear O Israel, the Lord our God, the Lord is one; and you shall love the Lord your God with all your heart and with all your soul, with all your mind and with all your strength.' This is the first and great commandment. And the second commandment is like this first; indeed, it springs directly therefrom, and it is: 'You shall love your neighbor as yourself.' There is no other commandment greater than these; on these two commandments hang all the law and the prophets."

174:4.3 (1901.3) When the lawyer perceived that Jesus had answered not only in accordance with the highest concept of Jewish religion, but that he had also answered wisely in the sight of the assembled multitude, he thought it the better part of valor openly to commend the Master's reply. Accordingly, he said: "Of a truth, Master, you have well said that God is one and there is none beside him; and that to love him with all the heart, understanding, and strength, and also to love one's neighbor as one's self, is the first and great commandment; and we are agreed that this great commandment is much more to be regarded than all the burnt offerings and sacrifices." When the lawyer answered thus discreetly, Jesus looked down upon him and said, "My friend, I perceive that you are not far from the kingdom of God."

174:4.4 (1901.4) Jesus spoke the truth when he referred to this lawyer as being "not far from the kingdom," for that very night he went out to the Master's camp near Gethsemane, professed faith in the gospel of the kingdom, and was baptized by Josiah, one of the disciples of Abner.

174:4.5 (1901.5) Two or three other groups of the scribes and Pharisees were present and had intended to ask questions, but they were either disarmed by Jesus' answer to the lawyer, or they were deterred by the discomfiture of all who had undertaken to ensnare him. After this no man dared to ask him another question in public.

174:4.6 (1901.6) When no more questions were forthcoming, and as the noon hour was near, Jesus did not resume his teaching but was content merely to ask the Pharisees and their associates a question. Said Jesus: "Since you ask no more questions, I would like to ask you one. What do you think of the Deliverer? That is, whose son is he?" After a brief pause one of the scribes answered, "The Messiah is the son of David." And since Jesus knew that there had been much debate, even among his own disciples, as to whether or not he was the son of David, he asked this further question: "If the Deliverer is indeed the son of David, how is it that, in the Psalm which you accredit to David, he himself, speaking in the spirit, says, 'The Lord said to my lord, sit on my right hand until I make your enemies

dușmanii tăi să îți servească drept scăunel pentru picioarele tale. Dacă David îl numește Domn, cum se poate ca să fie fiul lui?” Conducătorii, scribii și mai-marii preoților n-au dat nici un răspuns la întrebarea aceasta, dar s-au abținut și de la a-i mai pune cumva alte întrebări ca să încerce a-l încurca pe Iisus. De fapt, el n-a răspuns niciodată la întrebarea pe care le-o pusese el, dar, după moartea Maestrului, ei au încercat să eludeze dificultatea schimbând interpretării acestui psalm astfel încât el să se refere la Avraam în loc de Mesia. Alții au căutat să scape de dilemă negând că David a fost autorul acestui psalm zis mesianic.

Cu câteva momente mai înainte, fariseii se bucuraseră de maniera în care saducheii fuseseră reduși la tăcere de către Maestru. Acum saducheii erau cei care găseau plăcere în eșecul fariseilor, dar această rivalitate nu era decât momentană. Ei au uitat rapid de punctele de vedere divergente, pe care le susțineau de multă vreme, în efortul lor comun de a pune capăt învățăturilor și acțiunilor lui Iisus. Dar, pe durata tuturor acestor experiențe, poporul de rând s-a bucurat să-l audă.

5. GRECII CĂUTĂTORI

Către amiază, în vreme ce Filip cumpăra alimente pentru noua tabără pe care o ridica în ziua aceea lângă Ghețimani, el a fost acostat de o delegație de străini, un grup de credincioși greci din Alexandria, din Atena și din Roma. Purtătorul lor de cuvânt i-a zis apostolului: „Ne-ai fost indicat de către oamenii care te cunosc; așadar, noi am venit pentru a-ți cere să-l vedem pe Iisus, Maestrul tău.” Filip a fost luat pe nepregătite de o astfel de întâlnire, în piață, cu acești eminentei investigatori greci și gentili. Or, Iisus recomandase explicit celor doisprezece să nu practice nici o propovăduire în public în timpul săptămânii pascale. Filip a fost deci un pic stingher în legătură cu maniera de a rezolva treaba aceasta. La fel de mult îl derutase și faptul că oamenii aceștia erau gentili străini. Dacă ar fi fost iudei, sau gentili care să fi locuit prin împrejurimi, el n-ar fi șovăit atâtea. Filip s-a oprit la soluția care consta în a le cere grecilor să aștepte pe loc. Pe când se îndepărta repede de acolo, grecii au presupus că se ducea după Iisus, dar în realitate Filip s-a grăbit să ajungă la Iosif, unde știa că își luau masa Andrei și ceilalți apostoli. L-a chemat pe Andrei, i-a explicat motivul venirii sale, apoi s-a reîntors cu Andrei la grecii care îl așteptau.

După ce aproape că terminase de cumpărat proviziile, Filip a revenit cu Andrei și cu grecii la Iosif, unde i-a primit Iisus. Ei s-au așezat alături de el, în vreme ce acesta vorbea cu apostolii și cu un anumit număr de discipoli eminentei reuniți la prânzul acesta. Iisus a zis:

”Tatăl meu m-a trimis în această lume pentru a revela bunăvoința sa plină de iubire copiilor oamenilor, dar primii către care m-am îndreptat au refuzat să mă primească. În adevăr, mulți dintre voi au crezut pentru ei înșiși în evanghelia mea, dar copiii lui Avraam și conducătorii lor sunt pe punctul de a mă respinge; făcând aceasta, ei îl vor respinge pe cel care m-a trimis. Eu am proclamat cu mărinimie evanghelia salvării acestui popor; eu i-am vorbit de filiația însoțită de bucurie, de libertatea și de viața mai bogată în spirit.

the footstool of your feet.’ If David calls him Lord, how then can he be his son?” Although the rulers, the scribes, and the chief priests made no reply to this question, they likewise refrained from asking him any more questions in an effort to entangle him. They never answered this question which Jesus put to them, but after the Master’s death they attempted to escape the difficulty by changing the interpretation of this Psalm so as to make it refer to Abraham instead of the Messiah. Others sought to escape the dilemma by disallowing that David was the author of this so-called Messianic Psalm.

174:4.7 (1902.1) A short time back the Pharisees had enjoyed the manner in which the Sadducees had been silenced by the Master; now the Sadducees were delighted by the failure of the Pharisees; but such rivalry was only momentary; they speedily forgot their time-honored differences in the united effort to stop Jesus’ teachings and doings. But throughout all of these experiences the common people heard him gladly.

5. THE INQUIRING GREEKS

174:5.1 (1902.2) About noontime, as Philip was purchasing supplies for the new camp which was that day being established near Gethsemane, he was accosted by a delegation of strangers, a group of believing Greeks from Alexandria, Athens, and Rome, whose spokesman said to the apostle: “You have been pointed out to us by those who know you; so we come to you, Sir, with the request to see Jesus, your Master.” Philip was taken by surprise thus to meet these prominent and inquiring Greek gentiles in the market place, and, since Jesus had so explicitly charged all of the twelve not to engage in any public teaching during the Passover week, he was a bit perplexed as to the right way to handle this matter. He was also disconcerted because these men were foreign gentiles. If they had been Jews or near-by and familiar gentiles, he would not have hesitated so markedly. What he did was this: He asked these Greeks to remain right where they were. As he hastened away, they supposed that he went in search of Jesus, but in reality he hurried off to the home of Joseph, where he knew Andrew and the other apostles were at lunch; and calling Andrew out, he explained the purpose of his coming, and then, accompanied by Andrew, he returned to the waiting Greeks.

174:5.2 (1902.3) Since Philip had about finished the purchasing of supplies, he and Andrew returned with the Greeks to the home of Joseph, where Jesus received them; and they sat near while he spoke to his apostles and a number of leading disciples assembled at this luncheon. Said Jesus:

174:5.3 (1902.4) “My Father sent me to this world to reveal his loving-kindness to the children of men, but those to whom I first came have refused to receive me. True, indeed, many of you have believed my gospel for yourselves, but the children of Abraham and their leaders are about to reject me, and in so doing they will reject Him who sent me. I have freely proclaimed the gospel of salvation to this people; I have told them of sonship with joy, liberty, and life more abundant in the spirit. My Father has done many wonderful works

Tatăl meu a înfăptuit multe lucrări minunate printre acești fii ai oamenilor paralizați de frică. Pe bună dreptate profetul Isaia s-a referit la poporul său scriind: „Doamne, cine a crezut în învățăturile noastre? Și cui i-a fost el revelat?” În adevăr, conducătorii poporului meu s-au făcut cu bună știință orbi pentru a nu vedea și și-au împietrit inima de frica de a crede și de a fi salvați. De-a lungul tuturor acestor ani, eu am căutat săi vindec de lipsa lor credință, astfel încât ei să primească salvarea eternă a Tatălui. Eu știu că nu toți mi-au scăpat; Unii dintre voi au crezut cu adevărat în mesajul meu. Se află, în această sală, peste douăzeci de oameni care au fost membri ai sinedriului sau care au ocupat poziții înalte în consiliile națiunii lor, deși unii dintre ei nu îndrăznesc încă să mărturisească deschis adevărul. De teama ca nu cumva să fie expulzați din sinagogă. Unii dintre voi sunt tentați să prefere gloria oamenilor gloriei lui Dumnezeu. Însă eu sunt nevoit să dau dovadă de mare răbdare, căci mă tem pentru siguranța și fidelitatea unora, chiar și dintre cei care m-au însoțit de atâta vreme și au trăit atâta de aproape de mine.

„Eu bag de seamă că, în această sală de banchet, iudeii și gentiliile se găsesc în număr aproape egal. Eu mă adresez vouă ca primului și ultimului grup de felul acesta pe care îl pot instrui cu privire la treburile împărăției înainte de a mă reîntoarce la Tată. „

Grecii aceștia urmaseră în cele din urmă cu fidelitate învățăturile lui Iisus de la templu. Luni seara, ei avuseseră, la Nicodim, o întrevedere care durase aproape până în zori, și trei dintre ei se hotărâseră să intre în regat.

În vreme ce Iisus stătea acolo între ei, el a băgat de seamă că lua sfârșit o epocă spirituală și începea alta. Îndreptându-și atenția către greci, Maestrul a zis:

„Oricine crede în această evanghelie crede nu numai în mine, dar și în Cel care m-a trimis. Când mă priviți, voi nu îl vedeți numai pe Fiul Omului, dar și pe Acela care m-a trimis. Eu sunt lumina lumii, și cine va crede în învățătura mea nu va mai rămâne în întuneric. Dacă voi ceilalți, gentiliile, vreți să mă ascultați, veți primi cuvântul vieții și veți intra de îndată în fericita libertate a adevărului filiației cu Dumnezeu. Dacă compatrioții mei, iudeii, decid să mă respingă și să refuze învățăturile mele, eu nu mă voi pune în poziția de a-i judeca, pentru că eu nu am venit în lume ca să judec lumea aceasta, ci pentru a-i oferi salvarea. Cu toate acestea, cei care mă resping și refuză să primească învățătura mea vor fi aduși la judecată, la timpul convenit, de către Tatăl meu și de către aceia pe care i-a desemnat el pentru a-i judeca pe cei care resping darul îndurării și al adevărilor salvării. Amintiți-vă toți că eu nu vorbesc de la mine, ci că am proclamat cu fidelitate ceea ce mi-a poruncit Tatăl meu să le revelez copiilor oamenilor. Și aceste cuvinte pe care Tatăl mi-a poruncit să le proclam lumii sunt cuvinte de adevăr divin, de îndurare veșnică și de viață eternă.

„Dar eu le declar atât iudeilor, cât și gentililor, că aproape a venit ceasul în care Fiul Omului va fi slăvit. Voi știți bine că un bob de grâu rămâne izolat, dacă nu cade pe pământ și nu moare; însă, dacă moare într-un pământ bun, el revine la viață și dă multe roade. Cine ține în mod egoist la viața sa riscă să o piardă; dar cine este dispus să-și sacrifice viața pentru mine și pentru evanghelie se va bucura de o existență mai bogată pe

among these fear-ridden sons of men. But truly did the Prophet Isaiah refer to this people when he wrote: ‘Lord, who has believed our teachings? And to whom has the Lord been revealed?’ Truly have the leaders of my people deliberately blinded their eyes that they see not, and hardened their hearts lest they believe and be saved. All these years have I sought to heal them of their unbelief that they might be recipients of the Father’s eternal salvation. I know that not all have failed me; some of you have indeed believed my message. In this room now are a full score of men who were once members of the Sanhedrin, or who were high in the councils of the nation, albeit even some of you still shrink from open confession of the truth lest they cast you out of the synagogue. Some of you are tempted to love the glory of men more than the glory of God. But I am constrained to show forbearance since I fear for the safety and loyalty of even some of those who have been so long near me, and who have lived so close by my side.

174:5.4 (1903.1) “In this banquet chamber I perceive there are assembled Jews and gentiles in about equal numbers, and I would address you as the first and last of such a group that I may instruct in the affairs of the kingdom before I go to my Father.”

174:5.5 (1903.2) These Greeks had been in faithful attendance upon Jesus’ teaching in the temple. On Monday evening they had held a conference at the home of Nicodemus, which lasted until the dawn of day, and thirty of them had elected to enter the kingdom.

174:5.6 (1903.3) As Jesus stood before them at this time, he perceived the end of one dispensation and the beginning of another. Turning his attention to the Greeks, the Master said:

174:5.7 (1903.4) “He who believes this gospel, believes not merely in me but in Him who sent me. When you look upon me, you see not only the Son of Man but also Him who sent me. I am the light of the world, and whosoever will believe my teaching shall no longer abide in darkness. If you gentiles will hear me, you shall receive the words of life and shall enter forthwith into the joyous liberty of the truth of sonship with God. If my fellow countrymen, the Jews, choose to reject me and to refuse my teachings, I will not sit in judgment on them, for I came not to judge the world but to offer it salvation. Nevertheless, they who reject me and refuse to receive my teaching shall be brought to judgment in due season by my Father and those whom he has appointed to sit in judgment on such as reject the gift of mercy and the truths of salvation. Remember, all of you, that I speak not of myself, but that I have faithfully declared to you that which the Father commanded I should reveal to the children of men. And these words which the Father directed me to speak to the world are words of divine truth, everlasting mercy, and eternal life.

174:5.8 (1903.5) “But to both Jew and gentile I declare the hour has about come when the Son of Man will be glorified. You well know that, except a grain of wheat falls into the earth and dies, it abides alone; but if it dies in good soil, it springs up again to life and bears much fruit. He who selfishly loves his life stands in danger of losing it; but he who is willing to lay down his life for my sake and the gospel’s shall enjoy a more abundant

pământ, și în cer se va bucura de viața veșnică. Dacă vreți sincer să mă urmați, chiar și după ce mă voi fi întors la Tatăl meu, atunci voi veți deveni discipolii mei și fideli servitori ai semenilor voștri.

"Eu știu că ceasul meu se apropie, și sunt tulburat. Eu îmi dau seama că poporul meu a decis să refuze împărăția, dar eu mă bucur de a-i primi pe gentili prezenți aici, care caută adevărul și se interesează de căile luminii. Eu am totuși inima întristată gândindu-mă la poporul meu, și sufletul meu este tulburat de ceea ce are să mi se întâmple neabătut. Ce voi zice eu când privesc înainte la zilele care vin și deslușesc ce soartă mă așteaptă? Să zic: Tată, cruță-mă în ceasul acesta cumplit? Nu! Căci chiar cu această intenție am venit eu în lumea aceasta și am rămas până în ceasul acesta. Eu voi zice mai degrabă aceasta, rugându-mă pentru ca voi să vă alăturați mie: Tată, slăvit fie numele tău, și facă-se voia ta."

Când Iisus a vorbit astfel, Ajustorul Personalizat, care sălășluise în el înainte de botezarea sa, a apărut în fața lui, și Iisus a făcut o pauză pe care asistența a remarcat-o. Ajustorul, care era acum un spirit puternic și care îl reprezenta pe Tatăl său, i-a zis lui Iisus din Nazareth: „Am slăvit deja de multe ori numele meu în efuziunile tale, și îl voi mai slăvi o dată."

Iudeii și gentili care asistau n-au auzit nici o voce, dar n-au putut să nu remarce faptul că Iisus se întrerupsese din discursul său în timp ce îi parvenea un mesaj din vreun fel de sursă supraumană. Fiecare dintre ei i-a zis celui de alături: „Iisus a vorbit cu un înger."

Apoi Iisus a reluat cuvântul zicând: Toate acestea nu s-au întâmplat de dragul meu, ci de dragul vostru. Eu știu cu certitudine că Tatăl meu mă va primi și va accepta misiunea mea în favoarea voastră, dar este necesar ca voi să fiți încurajați și pregătiți pentru dura încercare care este iminentă. Îngăduiți-mi să vă asigur că victoria va încununa până la urmă eforturile noastre de iluminare a lumii și de eliberare a umanității. Vechea ordine de lucruri se prezintă ea înseși în fața judecății. L-am doborât pe Prințul acestei lumi și toți oamenii au să devină liberi prin lumina spiritului pe care îl voi răspândi peste toată carnea după ascensiunea mea alături de Tatăl care este în ceruri.

"Acum, eu vă declar că, dacă sunt înălțat pe pământ și în viața voastră, eu îi voi atrage pe toți oamenii la mine și în comunitatea Tatălui meu. Voi ați crezut că Eliberatorul va rămâne pentru totdeauna pe pământ, dar eu vă zic că Fiul Omului are să fie respins de oameni și că se va întoarce alături de Tată. Eu nu voi mai rămâne multă vreme cu voi; lumina vie nu va mai rămâne decât puțin timp alături de această generație întunecată. Mergeți cât timp aveți această lumină, pentru ca întunericul și confuzia care sunt iminente să nu vă surprindă. Cel care merge prin întuneric nu știe unde merge; dar, dacă alegeți să mergeți în lumină, atunci voi veți deveni cu toții, în adevăr, fiii lui Dumnezeu eliberați. Și, acum, însoțiți-mă cu toții la templu unde trebuie să mă reîntorc pentru a-mi spune cuvintele mele de adio mai marilor preoților, scribilor, fariseilor, saducheilor, irodienilor și conducătorilor întunecați ai Israelului."

După ce a vorbit astfel, Iisus s-a pus în fruntea unui grup și și-a apucat-o înapoi pe calea spre templu,

existence on earth and in heaven, life eternal. If you will truly follow me, even after I have gone to my Father, then shall you become my disciples and the sincere servants of your fellow mortals.

174:5.9 (1903.6) "I know my hour is approaching, and I am troubled. I perceive that my people are determined to spurn the kingdom, but I am rejoiced to receive these truth-seeking gentiles who come here today inquiring for the way of light. Nevertheless, my heart aches for my people, and my soul is distraught by that which lies just before me. What shall I say as I look ahead and discern what is about to befall me? Shall I say, Father save me from this awful hour? No! For this very purpose have I come into the world and even to this hour. Rather will I say, and pray that you will join me: Father, glorify your name; your will be done."

174:5.10 (1904.1) When Jesus had thus spoken, the Personalized Adjuster of his indwelling during prebaptismal times appeared before him, and as he paused noticeably, this now mighty spirit of the Father's representation spoke to Jesus of Nazareth, saying: "I have glorified my name in your bestowals many times, and I will glorify it once more."

174:5.11 (1904.2) While the Jews and gentiles here assembled heard no voice, they could not fail to discern that the Master had paused in his speaking while a message came to him from some superhuman source. They all said, every man to the one who was by him, "An angel has spoken to him."

174:5.12 (1904.3) Then Jesus continued to speak: "All this has not happened for my sake but for yours. I know of a certainty that the Father will receive me and accept my mission in your behalf, but it is needful that you be encouraged and be made ready for the fiery trial which is just ahead. Let me assure you that victory shall eventually crown our united efforts to enlighten the world and liberate mankind. The old order is bringing itself to judgment; the Prince of this world I have cast down; and all men shall become free by the light of the spirit which I will pour out upon all flesh after I have ascended to my Father in heaven.

174:5.13 (1904.4) "And now I declare to you that I, if I be lifted up on earth and in your lives, will draw all men to myself and into the fellowship of my Father. You have believed that the Deliverer would abide on earth forever, but I declare that the Son of Man will be rejected by men, and that he will go back to the Father. Only a little while will I be with you; only a little time will the living light be among this darkened generation. Walk while you have this light so that the oncoming darkness and confusion may not overtake you. He who walks in the darkness knows not where he goes; but if you will choose to walk in the light, you shall all indeed become liberated sons of God. And now, all of you, come with me while we go back to the temple and I speak farewell words to the chief priests, the scribes, the Pharisees, the Sadducees, the Herodians, and the benighted rulers of Israel."

174:5.14 (1904.5) Having thus spoken, Jesus led the way over the narrow streets of Jerusalem back to the temple. They had just heard the Master say that this

pe străzile înguste ale Ierusalimului. Cei din grup tocmai auziseră pe Maestru spunând că aceasta va fi discursul său de adio în templu, și l-au urmat în tăcere, meditănd profund.

was to be his farewell discourse in the temple, and they followed him in silence and in deep meditation.

Capitolul 175. Ultimul discurs de la templu

⇨ 174

CARTEA URANTIA

176 ⇨

PARTE IV. VIAȚA ȘI ÎNVĂȚĂTURILE LUI IISUS

CAPITOLUL 175

ULTIMUL DISCURS DE LA TEMPLU

Secțiuni

Introduction

1. Discursul
2. Statutul individual al Iudeilor
3. Reuniunea decisivă a sinedrului
4. Situația la Ierusalim

Introduction

ÎN ACEASTĂ după-amiază de marți, după ora două, Iisus a ajuns la templu în compania a unsprezece apostoli, a lui Iosif din Arimatia, a treizeci de greci și a altor câțiva discipoli, și a început să rostească ultimul său discurs în curțile sacralului edificiu. Acest discurs constituia ultimul lui apel către poporul iudeu și acuzarea finală împotriva îndârjiților dușmani care căutau să-l, nimicească - scribii, fariseii, saducheii și principalii conducători ai Israelului. În timpul dimineții, diversele lor grupuri au avut ocazia de a-i pune întrebări lui Iisus; în cursul acestei după-amieze nu i-a mai pus nimeni nici o întrebare.

Paragraph 175:0.2 is missing.

1. DISCURSUL

"Eu am fost cu voi timp îndelungat, am bătut țara în lung și-n lat, proclamând iubirea lui Dumnezeu pentru copiii oamenilor. Numeroși sunt cei care au văzu lumina zilei și care au intrat, prin credință, în împărăția cerurilor. În legătură cu aceste învățături și cu aceste predici, Tatăl a înfăptuit multe lucrări minunate, mergând până la a învia morții. Mulți dintre cei bolnavi și năpăstuiți au fost vindecați pentru că aveau credință. Dar toate aceste

PAPER 175

THE LAST TEMPLE DISCOURSE

SECTIONS

Introduction

1. The Discourse
2. Status of Individual Jews
3. The Fateful Sanhedrin Meeting
4. The Situation in Jerusalem

INTRODUCTION

^{175:0.1 (1905.1)} SHORTLY after two o'clock on this Tuesday afternoon, Jesus, accompanied by eleven apostles, Joseph of Arimathea, the thirty Greeks, and certain other disciples, arrived at the temple and began the delivery of his last address in the courts of the sacred edifice. This discourse was intended to be his last appeal to the Jewish people and the final indictment of his vehement enemies and would-be destroyers — the scribes, Pharisees, Sadducees, and the chief rulers of Israel. Throughout the forenoon the various groups had had an opportunity to question Jesus; this afternoon no one asked him a question.

^{175:0.2 (1905.2)} As the Master began to speak, the temple court was quiet and orderly. The money-changers and the merchandisers had not dared again to enter the temple since Jesus and the aroused multitude had driven them out the previous day. Before beginning the discourse, Jesus tenderly looked down upon this audience which was so soon to hear his farewell public address of mercy to mankind coupled with his last denunciation of the false teachers and the bigoted rulers of the Jews.

1. THE DISCOURSE

^{175:1.1 (1905.3)} "This long time have I been with you, going up and down in the land proclaiming the Father's love for the children of men, and many have seen the light and, by faith, have entered into the kingdom of heaven. In connection with this teaching and preaching the Father has done many wonderful works, even to the resurrection of the dead. Many sick and afflicted have been made whole because they believed; but all of this

proclamații ale adevărului și ale aceste vindecări de boli n-au deschis ochii celor care au refuzat să vadă lumina, a celor care au decis să respingă această evanghelie a împărăției.

"În toate aceste moduri, compatibile cu îndeplinirea voii Tatălui meu, apostolii mei și cu mine am făcut tot posibilul pentru a trăi în pace cu frații noștri, pentru a ne conforma exigențelor rezonabile ale legilor lui Moise și ale legilor Israelului. Noi am căutat constant pacea, dar conducătorii Israelului n-au vrut-o. Respingând adevărul lui Dumnezeu și al luminii cerului, ei se pun de o parte cu greșeala și cu întunericul, între viață și moarte, între adevăr și greșeală.

"Mulți dintre voi nu au crezut în învățăturile mele și au intrat deja în bucuria și în libertatea conștiinței filiației lor cu Dumnezeu. Voi mi-ați fost martori că eu am oferit această filiație cu Dumnezeu întregii națiuni iudee, chiar și celor care caută acum să mă distrugă. Chiar și acum Tatăl meu încă îi va mai primi pe acești învățători orbiți și pe acești conducători ipocriți, numai să voiască ei să se întoarcă către el și să accepte mărînimia sa. Încă nici acum nu este prea târziu pentru ca acest popor să primească cuvântul cerului și să întâmpine favorabil pe Fiul Omului.

"Tatăl meu a tratat multă vreme pe poporul acesta cu îngăduință. Generații de-a rândul, noi ne-am trimis profeții ca să îi propovăduiască și să îi avertizeze și, generație după generație, ei au fost omorâți de acești învățători veniți din cer. Și, acum, marii voștri preoți îndârjiți și conducătorii voștri înversunați continuă să facă exact același lucru. Tot așa cum Irod a provocat moartea lui Ioan Botezătorul, voi vă pregătiți acum să îl omorâți pe Fiul Omului.

"Cât timp există o șansă pentru ca acești iudei să se întoarcă către Tatăl și să caute salvarea, Dumnezeu lui Avraam, al lui Isac și al lui Iacob își va ține mâna mărînimioasă întinsă către voi; însă, odată ce vă veți fi umplut cupa voastră de nerăbdare și odată ce veți fi respins definitiv îndurarea Tatălui meu, această națiune va fi lăsată de una singură și va ajunge repede la un sfârșit prea puțin glorios. Acest popor era chemat ca să devină lumina lumii, ca să proclame gloria spirituală a unei rase cunoscătoare de Dumnezeu. Dar voi v-ați îndepărtat atât de mult de îndeplinirea privilegiilor voastre divine pe care mai marii voștri sunt pe cale să comită suprema nebunie a tuturor timpurilor, în sensul că ei sunt pe punctul de a respinge definitiv darul lui Dumnezeu tuturor oamenilor și pentru toate epocile - revelația iubirii Tatălui care este în ceruri pentru toate creaturile sale pământești.

"Și, odată ce veți fi respins această revelație a lui Dumnezeu oamenilor, împărăția lui Dumnezeu va fi dat altor popoare, celor care îl vor primi cu bucurie și cu fericire. În numele Tatălui care m-a trimis eu vă avertizez solemn că voi sunteți pe cale de a vă pierde poziția în lume ca popor purtător al drapelului adevărului etern și ca păzitori ai legii divine. Eu vă ofer acum ultima voastră șansă de a ieși în față și a vă căi, pentru a vă arăta intenția voastră de a-l căuta pe Dumnezeu din toată inima voastră și de a intra, ca mici copii și printr-o credință sinceră, în siguranța și în salvarea împărăției cerurilor.

"Tatăl meu a trudit multă vreme pentru salvarea voastră, iar eu am coborât pentru a vă arăta personal

proclamation of truth and healing of disease has not opened the eyes of those who refuse to see light, those who are determined to reject this gospel of the kingdom.

175:1.2 (1905.4) "In every manner consistent with doing my Father's will, I and my apostles have done our utmost to live in peace with our brethren, to conform with the reasonable requirements of the laws of Moses and the traditions of Israel. We have persistently sought peace, but the leaders of Israel will not have it. By rejecting the truth of God and the light of heaven, they are aligning themselves on the side of error and darkness. There cannot be peace between light and darkness, between life and death, between truth and error.

175:1.3 (1905.5) "Many of you have dared to believe my teachings and have already entered into the joy and liberty of the consciousness of sonship with God. And you will bear me witness that I have offered this same sonship with God to all the Jewish nation, even to these very men who now seek my destruction. And even now would my Father receive these blinded teachers and these hypocritical leaders if they would only turn to him and accept his mercy. Even now it is not too late for this people to receive the word of heaven and to welcome the Son of Man.

175:1.4 (1906.1) "My Father has long dealt in mercy with this people. Generation after generation have we sent our prophets to teach and warn them, and generation after generation have they killed these heaven-sent teachers. And now do your willful high priests and stubborn rulers go right on doing this same thing. As Herod brought about the death of John, you likewise now make ready to destroy the Son of Man.

175:1.5 (1906.2) "As long as there is a chance that the Jews will turn to my Father and seek salvation, the God of Abraham, Isaac, and Jacob will keep his hands of mercy outstretched toward you; but when you have once filled up your cup of impenitence, and when once you have finally rejected my Father's mercy, this nation will be left to its own counsels, and it shall speedily come to an inglorious end. This people was called to become the light of the world, to show forth the spiritual glory of a God-knowing race, but you have so far departed from the fulfillment of your divine privileges that your leaders are about to commit the supreme folly of all the ages in that they are on the verge of finally rejecting the gift of God to all men and for all ages — the revelation of the love of the Father in heaven for all his creatures on earth.

175:1.6 (1906.3) "And when you do once reject this revelation of God to man, the kingdom of heaven shall be given to other peoples, to those who will receive it with joy and gladness. In the name of the Father who sent me, I solemnly warn you that you are about to lose your position in the world as the standard-bearers of eternal truth and the custodians of the divine law. I am just now offering you your last chance to come forward and repent, to signify your intention to seek God with all your hearts and to enter, like little children and by sincere faith, into the security and salvation of the kingdom of heaven.

175:1.7 (1906.4) "My Father has long worked for your salvation, and I came down to live among you and

calea. Mulți dintre iudei, dintre samariteni și chiar și dintre gentili, au crezut în evanghelia împărăției; dar cei care ar fi trebuit să fie primii care să înainteze pentru a accepta lumina cerului au refuzat cu încăpățănare să creadă în revelația adevărului lui Dumnezeu - Dumnezeu revelat în om și omul revelat în Dumnezeu.

"În această după-amiază, apostolii mei stau în fața voastră în tăcere, dar voi veți auzi curând glasul lor rostind chemarea la salvare și îndemnul de a se uni în împărăția cerească ca fii ai Dumnezeului viu. Și, acum îi iau de martori pe discipolii lui și pe credincioșii în evanghelia împărăției, precum și pe mesagerii invizibili care sunt alături de ei, că eu am oferit o dată mai mult, Israelului și conducătorilor lui eliberarea și salvarea. Dar voi constatați totți că îndurarea Tatălui este disprețuită și că mesagerii adevărului sunt respinși. Eu vă amintesc totuși că scribii și fariseii încă mai ocupă tronul lui Moise; în consecință, și până când Cei Preaînalti care guvernează în regatele oamenilor au izgonit în cele din urmă această națiune și au distrus locul în care sunt mai-marii ei, eu vă sfătuiesc să cooperați cu acești străbuni ai Israelului. Nu este necesar ca voi să participați la planurile lor de distrugere a Fiului Omului, însă, în tot ceea ce privește pacea Israelului, supuneți-vă lor. În toate aceste chestiuni faceți ceea ce vi se cere și respectați esențialul legii, dar nu imitați faptele lor rele. Amintiți-vă că păcatul acestor conducători este acela de a spune ceea ce este bine și a nu-l face. Voi știți bine că acești conducători pun pe umerii voștri poveri mari, greu de purtat, și care nu ridică nici măcar un deget pentru a vă ușura de ele vreun pic. Ei v-au asuprit prin ceremonii și v-au făcut sclavi prin tradiții.

"În plus, acești conducători egocentriți găsesc o mare plăcere în a face lucrările lor bune în așa fel încât să fie văzuți de oameni. Ei fac tot mai multă paradă de evlavie și își lătesc manșeta veșmintelor lor oficiale. Ei caută locurile de onoare la ospete și își pretind locurile de onoare în sinagogi. Ei râvnesc la saluturi elogioase în locurile publice și doresc ca toți oamenii să-i numească rabini. Și, în timp ce caută să fie astfel onorați de oameni, ei pun stăpânire pe casele văduvelor și trag foloase de pe urma slujbelor de la templu. Acești ipocriți se prefac a rosti rugăciuni lungi în public și a da pomeni pentru a atrage atenția concetățenilor lor.

"Trebuie să îi onorați pe conducătorii voștri și să îi respectați pe învățătorii voștri, dar n-ar trebui să-i dați nici unui om numele de Tată cu sensul lui spiritual, căci unul singur este Tatăl vostru și acesta este Dumnezeu. Nu căutați nici să domniți peste frații voștri în regat. Amintiți-vă ceea ce v-am învățat: cel care vrea să fie cel mai mare dintre voi trebuie să se facă servitorul tuturor. Dacă pretindeți să vă înălțați înaintea lui Dumnezeu, voi veți fi cu siguranță coborâți, dar acela care se smerește sincer va fi în mod sigur înălțat. În viața voastră zilnică nu căutați propria voastră slăvire, ci slava lui Dumnezeu. Subordonați-vă cu inteligență voința celei a Tatăl care este în ceruri.

"Nu răstălmăciți de cuvintele mele. Eu nu port pizmă mai marilor preoților și conducătorilor care, chiar în acest moment, caută să mă distrugă; eu nu le vreau răul scribilor și fariseilor care resping învățăturile mele. Eu știu că mulți dintre voi cred în taină, și își vor mărturisi deschis loialitatea față de regat atunci când îmi va suna ceasul. Dar cum se vor justifica rabini

personally show you the way. Many of both the Jews and the Samaritans, and even the gentiles, have believed the gospel of the kingdom, but those who should be first to come forward and accept the light of heaven have steadfastly refused to believe the revelation of the truth of God — God revealed in man and man uplifted to God.

175:1.8 (1906.5) "This afternoon my apostles stand here before you in silence, but you shall soon hear their voices ringing out with the call to salvation and with the urge to unite with the heavenly kingdom as the sons of the living God. And now I call to witness these, my disciples and believers in the gospel of the kingdom, as well as the unseen messengers by their sides, that I have once more offered Israel and her rulers deliverance and salvation. But you all behold how the Father's mercy is slighted and how the messengers of truth are rejected. Nevertheless, I admonish you that these scribes and Pharisees still sit in Moses' seat, and therefore, until the Most Highs who rule in the kingdoms of men shall finally overthrow this nation and destroy the place of these rulers, I bid you co-operate with these elders in Israel. You are not required to unite with them in their plans to destroy the Son of Man, but in everything related to the peace of Israel you are to be subject to them. In all these matters do whatsoever they bid you and observe the essentials of the law but do not pattern after their evil works. Remember, this is the sin of these rulers: They say that which is good, but they do it not. You well know how these leaders bind heavy burdens on your shoulders, burdens grievous to bear, and that they will not lift as much as one finger to help you bear these weighty burdens. They have oppressed you with ceremonies and enslaved you by traditions.

175:1.9 (1907.1) "Furthermore, these self-centered rulers delight in doing their good works so that they will be seen by men. They make broad their phylacteries and enlarge the borders of their official robes. They crave the chief places at the feasts and demand the chief seats in the synagogues. They covet laudatory salutations in the market places and desire to be called rabbi by all men. And even while they seek all this honor from men, they secretly lay hold of widows' houses and take profit from the services of the sacred temple. For a pretense these hypocrites make long prayers in public and give alms to attract the notice of their fellows.

175:1.10 (1907.2) "While you should honor your rulers and reverence your teachers, you should call no man Father in the spiritual sense, for there is one who is your Father, even God. Neither should you seek to lord it over your brethren in the kingdom. Remember, I have taught you that he who would be greatest among you should become the server of all. If you presume to exalt yourselves before God, you will certainly be humbled; but whoso truly humbles himself will surely be exalted. Seek in your daily lives, not self-glorification, but the glory of God. Intelligently subordinate your own wills to the will of the Father in heaven.

175:1.11 (1907.3) "Mistake not my words. I bear no malice toward these chief priests and rulers who even now seek my destruction; I have no ill will for these scribes and Pharisees who reject my teachings. I know that many of you believe in secret, and I know you will openly profess your allegiance to the kingdom when my hour comes. But how will your rabbis justify themselves

voștri, din moment ce ei pretind că vorbesc cu Dumnezeu, și apoi îl resping și îl omoară pe acela care vine să reveleze lumilor Tatăl?

"Nenorocire vouă, scribi și farisei prefăcuți! Voi ați vrea ca să închideți porțile împărăției cerurilor oamenilor sinceri care nu sunt deprinși cu căile învățăturilor voastre. Voi refuzați să intrați în regat și, în același timp, faceți tot posibilul ca să-i împiedicați și pe alții să intre acolo. Voi stați cu spatele la porțile salvării, și luptați împotriva tuturor care vor să le treacă.

"Nenorocire vouă, scribi și farisei ipocriți ce sunteți! Căci, în adevăr, voi veți străbate pământul și marea pentru a face un prozelit și, când ați reușit, voi nu sunteți satisfăcuți până nu l-ați făcut de două ori mai rău decât era ca copil al păgânilor.

"Nenorocire vouă, capi de preoți și conducători, care puneți stăpânire pe bunurile celor săraci care pretindeți impozite grelele celor care ar vrea să-l servească pe Dumnezeu așa cum cred ei că a poruncit Moise! Voi, care refuzați să dați dovadă de mărinimie, cum de puteți să mai sperați la lumea ce va veni?

"Nenorocire vouă, falși învățători și îndrumători orbi! La ce te poți aștepta de la o națiune cât timp orbii îi călăuzesc pe orbi?

"Nenorocire vouă, care vă prefaceți că faceți legământ! Voi sunteți trișori, căci voi propovăduiți că un om poate să se jure pe templu și să își încalce jurământul, dar oricine a jurat pe aurul templului trebuie să rămână legat de jurământul lui. Voi sunteți cu toți stupizi și orbiți; nu sunteți nici măcar logici în necinstea voastră, căci cine este cel mai mare, aurul, sau templul care se presupune a fi sfințit aurul? Voi mai propovăduiți și că, dacă un om jură pe un altar, aceasta nu înseamnă nimic, dar că, dacă el jură pe darul care este pe altar, atunci este ținut ca datornic. Acolo iarăși, voi sunteți orbi la adevăr, căci cine este cel mai mare, darul sau altarul care a sfințit darul? Cum puteți voi să justificați o asemenea ipocrizie și necinste în fața Dumnezeului cerurilor?

"Nenorocire vouă, scribi, farisei și ipocriți, căci, pe dinafară, voi curățați cu scrupulozitate cupa și farfuria, dar lăsați înăuntru murdăria extorcărilor, a exceselor și a înșelăciunilor. Voi sunteți orbi din punct de vedere spiritual. Nu recunoașteți voi cu cât este mai bine să se curețe interiorul cupei, și, atunci, ceea ce se varsă peste marginile ei va curăța automat exteriorul ei? Oameni perfizi și nemernici, voi săvârșiți fapte străine religiei voastre pentru a vă conforma literalmente interpretării legii lui Moise, în vreme ce suflatele voastre coclesc în nelegiuire și sunt pline de intenții murdare.

"Nenorocire vouă tuturor, care respingeți adevărul și refuzați îndurarea! Mulți dintre voi seamănă cu mormintele albe ale căror exterior pare magnific, dar al căror interior este plin de oseminte și de tot felul de tot felul de mizerii. Iată cum, voi care respingeți cu bună știință călăuzirea lui Dumnezeu, voi le păreți, din afară, oamenilor, ca niște sfinți și drepti, dar, în interior, inima voastră este plină de nedreptate și de ipocrizie.

since they profess to talk with God and then presume to reject and destroy him who comes to reveal the Father to the worlds?

175:1.12 (1907.4) "Woe upon you, scribes and Pharisees, hypocrites! You would shut the doors of the kingdom of heaven against sincere men because they happen to be unlearned in the ways of your teaching. You refuse to enter the kingdom and at the same time do everything within your power to prevent all others from entering. You stand with your backs to the doors of salvation and fight with all who would enter therein.

175:1.13 (1907.5) "Woe upon you, scribes and Pharisees, hypocrites that you are! for you do indeed encompass land and sea to make one proselyte, and when you have succeeded, you are not content until you have made him twofold worse than he was as a child of the heathen.

175:1.14 (1907.6) "Woe upon you, chief priests and rulers who lay hold of the property of the poor and demand heavy dues of those who would serve God as they think Moses ordained! You who refuse to show mercy, can you hope for mercy in the worlds to come?

175:1.15 (1907.7) "Woe upon you, false teachers, blind guides! What can be expected of a nation when the blind lead the blind? They both shall stumble into the pit of destruction.

175:1.16 (1907.8) "Woe upon you who dissimulate when you take an oath! You are tricksters since you teach that a man may swear by the temple and break his oath, but that whoso swears by the gold in the temple must remain bound. You are all fools and blind. You are not even consistent in your dishonesty, for which is the greater, the gold or the temple which has supposedly sanctified the gold? You also teach that, if a man swears by the altar, it is nothing; but that, if one swears by the gift that is upon the altar, then shall he be held as a debtor. Again are you blind to the truth, for which is the greater, the gift or the altar which sanctifies the gift? How can you justify such hypocrisy and dishonesty in the sight of the God of heaven?

175:1.17 (1908.1) "Woe upon you, scribes and Pharisees and all other hypocrites who make sure that they tithe mint, anise, and cumin and at the same time disregard the weightier matters of the law — faith, mercy, and judgment! Within reason, the one you ought to have done but not to have left the other undone. You are truly blind guides and dumb teachers; you strain out the gnat and swallow the camel.

175:1.18 (1908.2) "Woe upon you, scribes, Pharisees, and hypocrites! for you are scrupulous to cleanse the outside of the cup and the platter, but within there remains the filth of extortion, excesses, and deception. You are spiritually blind. Do you not recognize how much better it would be first to cleanse the inside of the cup, and then that which spills over would of itself cleanse the outside? You wicked reprobates! you make the outward performances of your religion to conform with the letter of your interpretation of Moses' law while your souls are steeped in iniquity and filled with murder.

"Nenorocire vouă, falși îndrumători ai unei națiuni! Ați ridicat acolo jos un monument profeților martirizați odinioară, în vreme ce încercați să-l distrugeți pe acela despre care vorbeau ei. Voi împodobiți mormintele celor drepti, și vă închipuiți că dacă ați fi trăit pe vremea părinților voștri, nu i-ați fi omorât pe profeți; și apoi, odată cu profesarea acestei idei fariseice, voi vă pregătiți să-l asasinați pe cel de care au vorbit profeții, Fiul Omului. În măsura în care faceți aceste lucruri, voi depuneți mărturie contra voastră că sunteți fiii perfizi ai celor care i-au ucis pe profeți. Continuați deci, și umpleți până la refuz cupa condamnării voastre.

"Nenorocire vouă, copii ai răului! Pe bună dreptate va numit Ioan rasă de vipere, iar eu vă întreb cum puteți voi să scăpați de judecata pe care Ioan a pronunțat-o împotriva voastră?

"Dar, până și acum, în numele Tatălui, eu vă ofer îndurare și iertare. Chiar și acum eu vă întind mâna prietenească a comuniunii veșnice. Tatăl meu vi i-a trimis pe înțelepți și pe profeți; pe unii i-ați persecutat, iar pe alții i-ați omorât. Atunci, a apărut Ioan, proclamând venirea Fiului Omului, iar voi l-ați omorât, după ce mulți au crezut în învățătura lui. Și acum, vă pregătiți din nou să vărsați sânge nevinovat. Nu înțelegeți oare că va veni cândva o cumplită zi de încheiere a socotelilor în care Judecătorul întregului pământ va cere poporului său explicații privitoare la maniera în care ei i-au respins, i-au persecutat și i-au omorât pe acești mesageri ai cerului? Nu înțelegeți voi că va trebui să dați seamă de tot acest sânge de oameni drepti, de la primul profet omorât până în epoca lui Zaharia, care a fost asasinat între sanctuar și altar_ dacă voi perseverați pe căile voastre rele, această dare de seamă ar putea fi pretinsă chiar și prezentei generații.

"O, Ierusalime și copii ai lui Avraam, voi cei care ați dat cu pietre în profeți și i-ați omorât pe învățătorii ce v-au fost trimiși, chiar și acum eu aș vrea să îi adun pe copiii voștri așa cum o cloșcă își adună puii sub aripile ei, dar voi nu vreți asta!

"Și, acum, îmi iau așadar rămas bun de la voi. Voi ați auzit mesajul meu și ați luat decizia. Cei care au crezut în evanghelia mea sunt deja în siguranță în împărăția lui Dumnezeu.

175:1.19 (1908.3) "Woe upon all of you who reject truth and spurn mercy! Many of you are like whited sepulchres, which outwardly appear beautiful but within are full of dead men's bones and all sorts of uncleanness. Even so do you who knowingly reject the counsel of God appear outwardly to men as holy and righteous, but inwardly your hearts are filled with hypocrisy and iniquity.

175:1.20 (1908.4) "Woe upon you, false guides of a nation! Over yonder have you built a monument to the martyred prophets of old, while you plot to destroy Him of whom they spoke. You garnish the tombs of the righteous and flatter yourselves that, had you lived in the days of your fathers, you would not have killed the prophets; and then in the face of such self-righteous thinking you make ready to slay him of whom the prophets spoke, the Son of Man. Inasmuch as you do these things, are you witness to yourselves that you are the wicked sons of them who slew the prophets. Go on, then, and fill up the cup of your condemnation to the full!

175:1.21 (1908.5) "Woe upon you, children of evil! John did truly call you the offspring of vipers, and I ask how can you escape the judgment that John pronounced upon you?

175:1.22 (1908.6) "But even now I offer you in my Father's name mercy and forgiveness; even now I proffer the loving hand of eternal fellowship. My Father has sent you the wise men and the prophets; some you have persecuted and others you have killed. Then appeared John proclaiming the coming of the Son of Man, and him you destroyed after many had believed his teaching. And now you make ready to shed more innocent blood. Do you not comprehend that a terrible day of reckoning will come when the Judge of all the earth shall require of this people an accounting for the way they have rejected, persecuted, and destroyed these messengers of heaven? Do you not understand that you must account for all of this righteous blood, from the first prophet killed down to the times of Zechariah, who was slain between the sanctuary and the altar? And if you go on in your evil ways, this accounting may be required of this very generation.

175:1.23 (1908.7) "O Jerusalem and the children of Abraham, you who have stoned the prophets and killed the teachers that were sent to you, even now would I gather your children together as a hen gathers her chickens under her wings, but you will not!

"Vouă, celor car ați ales să respingeți darul lui D, vă zic că nu mă veți mai vedea propovăduind în templu. Lucrarea mea pentru voi este înfăptuită. Iată, eu ies acum cu copiii mei, și casa voastră vă este lăsată în paragină."

Și Maestrul a făcut atunci semn discipolilor să părăsească templul.

2. STATUTUL INDIVIDUAL AL IUDEILOR

Faptul că conducătorii spirituali și învățătorii religioși ai națiunii iudaice au respins odinioară învățăturile lui Iisus, și au conspirat la provocarea crudei sale morți, n-a afectat cu nimic statutului individual al unui iudeu în poziția lui vizavi de Dumnezeu. Aceste evenimente n-ar trebui să-i incite pe discipolii mărturisiți ai lui Christos să aibă prejudecăți contra iudeilor în calitate de tovarăși muritori. Iudeii, ca națiune și ca grup socio-politic, au plătit din plin prețul teribil de a-l fi respins pe Prințul Păcii. Este mult de când au încetat să mai fie purtătorii de torță spirituali ai adevărului divin pe lângă rasele umanității. Însă aceasta nu constituie o rațiune valabilă pentru a-i face să sufere pe urmașii individuali ai acestor iudei de odinioară persecuțiile pe care li le-au pricinuit unii dintre preținșii discipoli intoleranți, indignați și sectari ai lui Iisus din Nazareth, care era el însuși un Iudeu din naștere.

Această vrajbă și aceste persecuții nesocotite și contrare modelului cristic contra iudeilor contemporani s-au de terminat multe ori prin suferințele și prin moartea vreunui iudeu nevinovat și inofensiv ai cărui strămoși, în vremea lui Iisus, acceptaseră sincer evanghelia apoi au murit cu stoicism pentru adevărul în care ei credeau din toată inima. Un fior de groază trece prin ființele celeste atunci când ele observă pe așa-zișii discipoli ai lui Iisus găsind plăcere în a persecuta, a hărțui și chiar și a asasina pe descendenții actuali ai lui Petru, ai lui Filip, ai lui Matei și ai altor iudei palestinieni care și-au dat într-un chip atât de glorios viața ca primi martiri ai evangheliei împărăției cerurilor.

Cât este de stupid și de crud să faci să sufere copii nevinovați pentru păcatele străbunilor lor, greșeli pe care ei le ignoră în întregime și de care nu pot în nici un fel răspunzători! Și aceste fapte rele s-au săvârșit în numele celui care i-a învățat pe discipolii lui să îi iubească chiar și pe dușmanii lor! În prezenta poveste a vieții lui Iisus, era necesar să se descrie maniera în care unii dintre compatrioții iudei l-au respins și au conspirat pentru a provoca moartea sa infamantă. Dar noi îi avertizăm pe toți cititorii prezentei narațiuni că prezentarea acestei povestiri istorice nu justifică în nici un fel ura injustă și atitudinea mentală inechitabilă pe care atâtă creștini mărturisiți au menținut-o de-a lungul secolelor contra indivizilor iudei. Trebuie ca credincioșii în regat, cei doisprezece care urmează învățăturile lui Iisus să înceteze să-l mai maltrateze pe Iudeu ca individ considerându-l capabil să-l respingă și să-l răstignească. Tatăl și fiul creator n-au încetat niciodată să-i iubească pe iudei. Dumnezeu nu face deosebire și salvarea le este destinată atât iudeilor cât și gentililor.

175:1.24 (1908.8) "And now I take leave of you. You have heard my message and have made your decision. Those who have believed my gospel are even now safe within the kingdom of God. To you who have chosen to reject the gift of God, I say that you will no more see me teaching in the temple. My work for you is done. Behold, I now go forth with my children, and your house is left to you desolate!"

175:1.25 (1908.9) And then the Master beckoned his followers to depart from the temple.

2. STATUS OF INDIVIDUAL JEWS

175:2.1 (1909.1) The fact that the spiritual leaders and the religious teachers of the Jewish nation onetime rejected the teachings of Jesus and conspired to bring about his cruel death, does not in any manner affect the status of any individual Jew in his standing before God. And it should not cause those who profess to be followers of the Christ to be prejudiced against the Jew as a fellow mortal. The Jews, as a nation, as a sociopolitical group, paid in full the terrible price of rejecting the Prince of Peace. Long since they ceased to be the spiritual torchbearers of divine truth to the races of mankind, but this constitutes no valid reason why the individual descendants of these long-ago Jews should be made to suffer the persecutions which have been visited upon them by intolerant, unworthy, and bigoted professed followers of Jesus of Nazareth, who was, himself, a Jew by natural birth.

175:2.2 (1909.2) Many times has this unreasoning and un-Christlike hatred and persecution of modern Jews terminated in the suffering and death of some innocent and unoffending Jewish individual whose very ancestors, in the times of Jesus, heartily accepted his gospel and presently died unflinchingly for that truth which they so wholeheartedly believed. What a shudder of horror passes over the onlooking celestial beings as they behold the professed followers of Jesus indulge themselves in persecuting, harassing, and even murdering the later-day descendants of Peter, Philip, Matthew, and others of the Palestinian Jews who so gloriously yielded up their lives as the first martyrs of the gospel of the heavenly kingdom!

175:2.3 (1909.3) How cruel and unreasoning to compel innocent children to suffer for the sins of their progenitors, misdeeds of which they are wholly ignorant, and for which they could in no way be responsible! And to do such wicked deeds in the name of one who taught his disciples to love even their enemies! It has become necessary, in this recital of the life of Jesus, to portray the manner in which certain of his fellow Jews rejected him and conspired to bring about his ignominious death; but we would warn all who read this narrative that the presentation of such a historical recital in no way justifies the unjust hatred, nor condones the unfair attitude of mind, which so many professed Christians have maintained toward individual Jews for many centuries. Kingdom believers, those who follow the teachings of Jesus, must cease to mistreat the individual Jew as one who is guilty of the rejection and crucifixion of Jesus. The Father and his Creator Son have never ceased to love the Jews. God is no respecter of persons, and salvation is for the Jew as well as for the gentile.

3. REUNIUNEA DECISIVĂ A SINEDIULUI

Reuniunea decisivă a Sinediului a fost convocată pentru această seară de marți la ora 8. Cu multe ocazii anterioare aceasta curte supremă a națiunii iudaice îl condamnase pe Iisus în mod oficial la moarte. Acest corp august de guvernanți de multe ori hotărâse să pună capăt lucrării lui, dar niciodată până atunci nu reușiseră să-l aresteze și să-i provoace moartea cu orice preț. Cu puțin înainte de marți 30, Sinediul așa cum era constituit atunci, a votat oficial în unanimitate să-i aplice pedeapsa lui Iisus și Lazăr. Acesta a fost răspunsul la ultimul apel al Maestrului la conducătorii iudei, apel pe care îl făcuse în templu cu numai câteva ore mai înainte. Acest răspuns reprezenta reacția lor de amar resentiment față de Iisus pentru ultima și vigoasă lui acuzație contra șefilor religioși și contra fariseilor și saducheilor îndârjiți în păcat. Condamnarea la moarte a Fiului lui Dumnezeu (chiar înainte de judecarea sa) a fost replica Sinediului la ultima ofertă de milostenie cerească, ofertă întinsă națiunii ca atare.

Pornind din momentul acela, iudeii au fost lăsați de unii singuri pe durata scurtei perioadă de viață națională care le rămânea de trăit, și pe care au terminat-o în conformitate cu statutul lor pur uman printre națiunile Urantiei. Israelul îl repudiasse pe fiul lui Dumnezeu care făcuse o alianță cu Avraam. Planul destinat să facă din copii lui Avraam purtători de torță ai adevărului în lume se năruise. Alianța divină fusese abrogată, și sfârșitul națiunii ebraice se apropia rapid.

Agenții Sinediului au primit mandat pentru a-l aresta pe Iisus devreme în dimineața zilei următoare, dar cu ordinul de a nu pune mâna pe el în public. Ei trebuiau să aranjeze să-l aresteze în secret, de preferință pe neașteptate, și noaptea. Înțelegând că el nu va mai reveni să propovăduiască la templu în ziua aceea (miercuri), conducătorii au ordonat agenților Sinediului „de a-l aduce pe Iisus în fața înaltei curți iudee, joi, cu puțin înainte de miezul nopții.”

4. SITUAȚIA LA IERUSALIM

La sfârșitul celui din urmă discurs al lui Iisus, apostolii au fost lăsați încă o dată în confuzie și în consternare. Iisus revenise la templu înainte ca Maestrul să înceapă teribilul său rechizitoriu contra conducătorilor iudei astfel încât cei doisprezece apostoli au auzit cu toții a doua jumătate a ultimului discurs al lui Iisus la templu. Păcat că Iuda Iscariotul nu putuse auzi prima parte impregnată de mărinimia acestui discurs de adio. El n-a auzit această ultimă ofertă de milostenie către conducătorii iudei pentru că el era încă angajat într-o discuție cu un grup de rude și de prieteni saducheii cu care luase masa și cu care examinase care ar fi maniera cea mai convenabilă de a se disocia de Iisus și de tovarășii săi apostoli. Pe când asculta acuzarea finală a acestor lideri iudei făcută de către Maestrul Iuda a luat decizia să deplină și întreagă de a abandona mișcarea evanghelică și de a se spăla pe mâini de toată întreprinderea. Cu toate acestea, el a părăsit templul în compania celor doi și s-a dus împreună cu ei

3. THE FATEFUL SANHEDRIN MEETING

^{175:3.1 (1909.4)} At eight o'clock on this Tuesday evening the fateful meeting of the Sanhedrin was called to order. On many previous occasions had this supreme court of the Jewish nation informally decreed the death of Jesus. Many times had this august ruling body determined to put a stop to his work, but never before had they resolved to place him under arrest and to bring about his death at any and all costs. It was just before midnight on this Tuesday, April 4, A.D. 30, that the Sanhedrin, as then constituted, officially and *unanimously* voted to impose the death sentence upon both Jesus and Lazarus. This was the answer to the Master's last appeal to the rulers of the Jews which he had made in the temple only a few hours before, and it represented their reaction of bitter resentment toward Jesus' last and vigorous indictment of these same chief priests and impenitent Sadducees and Pharisees. The passing of death sentence (even before his trial) upon the Son of God was the Sanhedrin's reply to the last offer of heavenly mercy ever to be extended to the Jewish nation, as such.

^{175:3.2 (1910.1)} From this time on the Jews were left to finish their brief and short lease of national life wholly in accordance with their purely human status among the nations of Urantia. Israel had repudiated the Son of the God who made a covenant with Abraham, and the plan to make the children of Abraham the light-bearers of truth to the world had been shattered. The divine covenant had been abrogated, and the end of the Hebrew nation drew on apace.

^{175:3.3 (1910.2)} The officers of the Sanhedrin were given the orders for Jesus' arrest early the next morning, but with instructions that he must not be apprehended in public. They were told to plan to take him in secret, preferably suddenly and at night. Understanding that he might not return that day (Wednesday) to teach in the temple, they instructed these officers of the Sanhedrin to "bring him before the high Jewish court sometime before midnight on Thursday."

4. THE SITUATION IN JERUSALEM

^{175:4.1 (1910.3)} At the conclusion of Jesus' last discourse in the temple, the apostles once more were left in confusion and consternation. Before the Master began his terrible denunciation of the Jewish rulers, Judas had returned to the temple, so that all twelve heard this latter half of Jesus' last discourse in the temple. It is unfortunate that Judas Iscariot could not have heard the first and mercy-proffering half of this farewell address. He did not hear this last offer of mercy to the Jewish rulers because he was still in conference with a certain group of Sadducean relatives and friends with whom he had lunched, and with whom he was conferring as to the most fitting manner of dissociating himself from Jesus and his fellow apostles. It was while listening to the Master's final indictment of the Jewish leaders and rulers that Judas finally and fully made up his mind to forsake the gospel movement and wash his hands of the whole enterprise. Nevertheless, he left the temple in company with the twelve, went with them to Mount

la Muntele Măslinului, unde, cu tovarășii lui apostoli, el a ascultat discursul fatidic despre distrugerea Ierusalimului și despre sfârșitul națiunii iudee. Pe durata nopții de marți, Iuda a stat cu ei în noua tabără de lângă Ghețimani.

Mulțimea care l-a auzit pe Iisus lansându-și apelul plin de îndurare către conducătorii iudei a trecut apoi la reproșuri usturătoare, frizând o acuzație nemiloasă, a fost nedumerită și derutată. În seara aceea, în vreme ce Sinedriul pronunța pedeapsa sa de moarte contra lui Iisus și pe când Maestrul, așezat cu apostolii lui și cu niște discipoli pe muntele Măslinilor, a prezis moarte națiunii iudaice, tot Ierusalimul se lansase în discutarea serioasă și discretă a unei singure și unice chestiuni: „Oare ce vor să facă cu Iisus?”

La Nicodim acasă, mai mult de treizeci de persoane însemnate iudee care credeau sincer în regat s-au reunit și au discutat de linia de conduită care să fie urmată în cazul rupturii de Sinedriu. Toți asistenții au fost de acord să recunoască public alianța lor cu Maestrul de îndată ce vor primi vestea arestării lor. Și chiar asta au și făcut.

Saducheii, care controlau și dominau acum Sinedriul, erau dornici să se debaraseze de Iisus din următoarele motive:

1. Se temeau ca nu cumva favoarea populară tot mai mare acordată de către mase lui Iisus să pună în primejdie existența națiunii iudaice printr-un conflict posibil cu autoritățile romane.

2. Zelul lui Iisus pentru reforma templului reducea în mod direct veniturile lor; epurarea templului afecta încasările lor.

3. Ei se simțeau responsabili de păstrarea ordinii și se temeau de consecințele unei ulterioare expansiuni a noii și ciudatei doctrine a lui Iisus privitoare la fraternitatea oamenilor.

Fariseii aveau motive diferite pentru a dori ca Iisus să fie trimis la moarte. Ei se temeau din următoarele motive:

1. El se ridicase într-o opoziție eficientă față de influența lor tradițională asupra poporului. Fariseii erau ultraconservatori, și încercau un violent sentiment contra acestor atacuri, presupuse fundamentale, contra prestigiului lor de învățători religioși dobândit de timp îndelungat.

2. Ei susțineau că Iisus încălca Legea, că arătase un dispreț total pentru sabbat și pentru numeroase alte exigențe ceremoniale și legale.

3. Ei îl acuzau de blasfemie pentru că el făcea aluzie la Dumnezeu ca fiind Tatăl său.

4. Și, acum, ei erau cumplit de porniți contra lui din cauza ultimei părți din predica sa de adio pe care o rostise în dimineața aceasta în templu, și în care îl acuzase cu vehemență.

Sinedriul a ridicat ședința în acea zi de marți aceea către miezul nopții, după ce decretaseră în mod oficial moartea lui Iisus, au dat ordine de arestare a sa, și au convenit să se reunească în dimineața următoare, la ora zece, la marele-preot Caiafa pentru a formula acuzațiile care le vor permite să-l inculpe pe Iisus.

Olivet, where, with his fellow apostles, he listened to that fateful discourse on the destruction of Jerusalem and the end of the Jewish nation, and remained with them that Tuesday night at the new camp near Gethsemane.

175:4.2 (1910.4) The multitude who heard Jesus swing from his merciful appeal to the Jewish leaders into that sudden and scathing rebuke which bordered on ruthless denunciation, were stunned and bewildered. That night, while the Sanhedrin sat in death judgment upon Jesus, and while the Master sat with his apostles and certain of his disciples out on the Mount of Olives foretelling the death of the Jewish nation, all Jerusalem was given over to the serious and suppressed discussion of just one question: "What will they do with Jesus?"

175:4.3 (1910.5) At the home of Nicodemus more than thirty prominent Jews who were secret believers in the kingdom met and debated what course they would pursue in case an open break with the Sanhedrin should come. All present agreed that they would make open acknowledgment of their allegiance to the Master in the very hour they should hear of his arrest. And that is just what they did.

175:4.4 (1911.1) The Sadducees, who now controlled and dominated the Sanhedrin, were desirous of making away with Jesus for the following reasons:

175:4.5 (1911.2) 1. They feared that the increased popular favor with which the multitude regarded him threatened to endanger the existence of the Jewish nation by possible involvement with the Roman authorities.

175:4.6 (1911.3) 2. His zeal for temple reform struck directly at their revenues; the cleansing of the temple affected their pocketbooks.

175:4.7 (1911.4) 3. They felt themselves responsible for the preservation of social order, and they feared the consequences of the further spread of Jesus' strange and new doctrine of the brotherhood of man.

175:4.8 (1911.5) The Pharisees had different motives for wanting to see Jesus put to death. They feared him because:

175:4.9 (1911.6) 1. He was arrayed in telling opposition to their traditional hold upon the people. The Pharisees were ultraconservative, and they bitterly resented these supposedly radical attacks upon their vested prestige as religious teachers.

175:4.10 (1911.7) 2. They held that Jesus was a lawbreaker; that he had shown utter disregard for the Sabbath and numerous other legal and ceremonial requirements.

175:4.11 (1911.8) 3. They charged him with blasphemy because he alluded to God as his Father.

175:4.12 (1911.9) 4. And now were they thoroughly angry with him because of his last discourse of bitter denunciation which he had this day delivered in the temple as the concluding portion of his farewell address.

175:4.13 (1911.10) The Sanhedrin, having formally decreed the death of Jesus and having issued orders for his arrest, adjourned on this Tuesday near midnight, after appointing to meet at ten o'clock the next morning at the home of Caiaphas the high priest for the purpose of formulating the charges on which Jesus should be

Un mic grup de saduchei mersese până la a propune ca ei să se scape de Iisus asasinându-l, dar fariseii au dezaprobat în mod formal această procedură

Așa era situația în Ierusalim și printre oameni cu prilejul acestei zile plină de evenimente, în vreme ce, deasupra acestei memorabile scene terestre, plana un vast ansamblu de ființe celeste dornice să facă ceva pentru a-l ajuta pe suveranul lor preaiubit, dar fără putință să acționeze, pentru că lucrul acesta le fusese efectiv împiedicat de superiorii care le comandau.

brought to trial.

175:4.14 (1911.11) A small group of the Sadducees had actually proposed to dispose of Jesus by assassination, but the Pharisees utterly refused to countenance such a procedure.

175:4.15 (1911.12) And this was the situation in Jerusalem and among men on this eventful day while a vast concourse of celestial beings hovered over this momentous scene on earth, anxious to do something to assist their beloved Sovereign but powerless to act because they were effectively restrained by their commanding superiors.

Capitolul 176. Marți dimineața pe Muntele Măslinilor

⇨ 175

CARTEA URANTIA

177 ⇨

PARTE IV. VIAȚA ȘI ÎNVĂȚĂTURILE LUI IISUS

CAPITOLUL 176

MARȚI DIMINEAȚA PE MUNTELE MĂSLINILOR

Secțiuni

Introduction

1. Distrugerea Ierusalimului
2. A doua venire a Maestrului
3. Urmarea discuției în tabără
4. Reîntoarcerea lui Mihail

Introduction

ÎN ACEASTĂ după amiaza de marți, în timp ce Iisus și apostolii ieșeau din templu pentru a porni către tabăra de la Ghețimani, Matei a atras atenția asupra structurii templului zicând: „Maestre, uită-te la felul acestor clădiri. Privește pietrele lor masive și magnifica lor împodobire. Se poate oare ca aceste clădiri să fie cândva distruse?” Pe când își urmau drumul către Olivet, Iisus zise: „Vedeți voi aceste pietre și acest templu masive; în adevăr, în adevăr, eu vă spun vouă că vor veni în curând zile când nu va mai fi lăsată piatra pe piatra. Vor fi toate demolate.” Aceste remarci ce descriu distrugerea templului sacru au stârnit curiozitatea apostolilor care mergeau în urma Maestrului; ei nu puteau concepe nici un eveniment care să prilejuiască distrugerea templului, făcând abstracție de sfârșitul lumii.

Pentru a evita mulțimile care mergeau de-a lungul Văii Kidronului spre Ghețimani, Iisus și asociații lui aveau intenția de a urca pe o mică distanță pe versantul vestic al muntelui Măslinilor, apoi de a urma o pistă care conducea la tabăra lor privată situată lângă Ghețimani, puțin mai sus de terenurile publice de campament. Cotind pentru a ieși de pe ruta care ducea în Bethania, ei au contemplat templul, luminat de razele soarelui la asfințit. În timpul opririi lor pe deal, ei au văzut aprinzându-se luminile orașului și au contemplat frumusețea templului iluminat. Iisus și cei doisprezece s-au așezat acolo, sub lumina blândă a lunii pline. Maestrul a stat de vorbă cu ei, și Nataniel a pus în curând întrebarea următoare: „Maestre, spune-ne cum vom pricepe noi că aceste evenimente sunt pe punctul de a se întâmpla?”

PAPER 176

TUESDAY EVENING ON MOUNT OLIVET

SECTIONS

Introduction

1. The Destruction of Jerusalem
2. The Master's Second Coming
3. Later Discussion at the Camp
4. The Return of Michael

INTRODUCTION

^{176:0.1 (1912.1)} THIS Tuesday afternoon, as Jesus and the apostles passed out of the temple on their way to the Gethsemane camp, Matthew, calling attention to the temple construction, said: "Master, observe what manner of buildings these are. See the massive stones and the beautiful adornment; can it be that these buildings are to be destroyed?" As they went on toward Olivet, Jesus said: "You see these stones and this massive temple; verily, verily, I say to you: In the days soon to come there shall not be left one stone upon another. They shall all be thrown down." These remarks depicting the destruction of the sacred temple aroused the curiosity of the apostles as they walked along behind the Master; they could conceive of no event short of the end of the world which would occasion the destruction of the temple.

^{176:0.2 (1912.2)} In order to avoid the crowds passing along the Kidron valley toward Gethsemane, Jesus and his associates were minded to climb up the western slope of Olivet for a short distance and then follow a trail over to their private camp near Gethsemane located a short distance above the public camping ground. As they turned to leave the road leading on to Bethany, they observed the temple, glorified by the rays of the setting sun; and while they tarried on the mount, they saw the lights of the city appear and beheld the beauty of the illuminated temple; and there, under the mellow light of the full moon, Jesus and the twelve sat down. The Master talked with them, and presently Nathaniel asked this question: "Tell us, Master, how shall we know when these events are about to come to pass?"

1. DISTRUGEREA IERUSALIMULUI

Ca răspuns la întrebarea lui Nataniel, Iisus a zis: Da, eu am să vorbesc de epoca în care acest popor va fi umplut cu nelegiuiri sale, și în care justiția se va năpusti rapid peste acest oraș al strămoșilor noștri. Eu sunt pe cale de a vă părăsi; eu merg la Tatăl meu. După plecarea mea aveți grijă ca nimeni să nu vă înșele, căci mulți se vor prezenta ca eliberatori și vor induce mulți oameni în eroare. Când veți auzi de războaie și de zvonuri de război, nu fiți tulbrați, căci multe astfel de lucruri se vor întâmpla, dar sfârșitul Ierusalimului nu va fi încă iminent. Nu vă neliniștiți din pricina foametei sau a cutremurelor, nici nu vă îngrijorați atunci când veți fi predați autorităților civile și persecutați din cauza evangheliei. Voi veți fi expulzați din sinagogă și puși în închisoare din cauza mea, iar unii dintre voi vor fi omorâți. Când veți fi aduși în fața guvernatorilor și a mi marilor, aceasta va fi pentru a depune mărturie pentru credința voastră și pentru a vă arăta fermitatea în evanghelia împărăției. Și când vă veți înfățișa înaintea judecătorilor nu vă neliniștiți pentru ceea ce are să vă zică, căci spiritul vă va învăța chiar în ceasul acela ce anume va trebui să răspundeți adversarilor voștri. În aceste zile de durere, persoane din propria voastră familie, sub conducerea celor care l-au respins pe Fiul Omului, vă vor trimite la închisoare și la moarte. Pentru o bucată vreme se poate ca voi să fiți urâți de toată omenirea din cauza mea, dar, chiar și în cursul acestor persecuții, eu nu vă voi abandona; spiritul meu nu vă va părăsi. Fiți răbdători. Nu puneți la îndoială faptul că evanghelia împărăției va triumfa asupra tuturor dușmanilor ei și va fi în cele din urmă proclamată tuturor națiunilor.”

Iisus s-a întrerupt și și-a coborât privirea către oraș. Maestrul își dădea seama că respingerea conceptului spiritual de Mesia, hotărârea de a se agăța cu încăpățănare și cu orbire de misiunea materială a eliberatorului așteptat, va determina în curând un conflict direct între iudei și puterile armate romane, și că această luptă se va termina inevitabil prin distrugerea finală și completă a națiunii iudaice. Când poporul lui Iisus a respins manifestarea lui spirituală și a refuzat să primească lumina cerească, care strălucea cu atâta mărinimie deasupra lor, el și-a pecetluit ruina ca popor independent însărcinat cu o misiune spirituală specială pe pământ. Înșiși conducătorii iudei au recunoscut ulterior că această idee laică de Mesia era direct răspunzătoare de agitația care a provocat în cele din urmă nimicirea lor.

Din moment ce Ierusalimul trebuia să fie leagănul mișcării evanghelice primitive, Iisus nu voia ca instructorii și predicatorii lui să piară în teribilă ruină a poporului iudeu legată de distrugerea Ierusalimului, și de aceea a dat el aceste instrucțiuni partizanilor săi. Iisus se temea mult că unii dintre discipolii lui să nu fie implicați în revoltele următoare și să nu piară astfel în căderea Ierusalimului.

Andrei a întrebat atunci: „Maestre, dacă orașul sfânt și templul trebuie să fie distruse, iar tu nu ești acolo pentru a ne îndruma, când va trebui noi să abandonăm Ierusalimul?” Iisus a zis: „Voi puteți rămâne în oraș după plecarea mea, și chiar în timpul acestei perioade de dureri și de amare persecuții, însă, când veți vedea în cele din urmă Ierusalimul încercuit de

1. THE DESTRUCTION OF JERUSALEM

176:1.1 (1912:3) In answering Nathaniel's question, Jesus said: "Yes, I will tell you about the times when this people shall have filled up the cup of their iniquity; when justice shall swiftly descend upon this city of our fathers. I am about to leave you; I go to the Father. After I leave you, take heed that no man deceive you, for many will come as deliverers and will lead many astray. When you hear of wars and rumors of wars, be not troubled, for though all these things will happen, the end of Jerusalem is not yet at hand. You should not be perturbed by famines or earthquakes; neither should you be concerned when you are delivered up to the civil authorities and are persecuted for the sake of the gospel. You will be thrown out of the synagogue and put in prison for my sake, and some of you will be killed. When you are brought up before governors and rulers, it shall be for a testimony of your faith and to show your steadfastness in the gospel of the kingdom. And when you stand before judges, be not anxious beforehand as to what you should say, for the spirit will teach you in that very hour what you should answer your adversaries. In these days of travail, even your own kinsfolk, under the leadership of those who have rejected the Son of Man, will deliver you up to prison and death. For a time you may be hated by all men for my sake, but even in these persecutions I will not forsake you; my spirit will not desert you. Be patient! Doubt not that this gospel of the kingdom will triumph over all enemies and, eventually, be proclaimed to all nations."

176:1.2 (1913:1) Jesus paused while he looked down upon the city. The Master realized that the rejection of the spiritual concept of the Messiah, the determination to cling persistently and blindly to the material mission of the expected deliverer, would presently bring the Jews in direct conflict with the powerful Roman armies, and that such a contest could only result in the final and complete overthrow of the Jewish nation. When his people rejected his spiritual bestowal and refused to receive the light of heaven as it so mercifully shone upon them, they thereby sealed their doom as an independent people with a special spiritual mission on earth. Even the Jewish leaders subsequently recognized that it was this secular idea of the Messiah which directly led to the turbulence which eventually brought about their destruction.

176:1.3 (1913:2) Since Jerusalem was to become the cradle of the early gospel movement, Jesus did not want its teachers and preachers to perish in the terrible overthrow of the Jewish people in connection with the destruction of Jerusalem; wherefore did he give these instructions to his followers. Jesus was much concerned lest some of his disciples become involved in these soon-coming revolts and so perish in the downfall of Jerusalem.

176:1.4 (1913:3) Then Andrew inquired: "But, Master, if the Holy City and the temple are to be destroyed, and if you are not here to direct us, when should we forsake Jerusalem?" Said Jesus: "You may remain in the city after I have gone, even through these times of travail and bitter persecution, but when you finally see Jerusalem being encompassed by the Roman armies

armatele romane după revolta falșilor profeți, voi veți ști că jalea este aproape atunci, va trebui să fugiți în munți. Nici un locuitor al orașului și ai zonelor periferice nu se va opri ca să ajute pe nimeni. Nu-i lăsați nici pe cei care locuiesc în afară să aibă îndrăzneala de a pătrunde în oraș. Vor fi mari frământări, căci acestea vor fi zilele de răzbunare ale gentililor. După ce veți fi abandonat orașul, această populație nespusă va fi trecută prin sabie sau trimisă în captivitate pe la toate națiunile, și astfel Ierusalimul va fi îngenuncheat de către gentili. Între timp, vă atrag atenția, nu vă lăsați înșelați. Dacă cineva vine înspre voi și vă spune: „Priviți, Eliberatorul este aici” sau „Priviți, este acolo”, voi să nu îl credeți, căci mulți falși învățători se vor ivi și vor rătăci pe mulți. Dar voi nu trebuie să vă lăsați înșelați, căci eu v-am anunțat din vreme de toate acestea”

Apostolii au rămas foarte mult timp în tăcere, sub lumina lunii, în vreme ce uluitoarele preziceri ale Maestrului se gravau în mintea lor descumpănită. Tot în conformitate cu acest același avertisment cvasitotalitatea grupului de credincioși și de discipoli au fugit din Ierusalim de la prima apariție a trupelor romane și și-a găsit adăpost sigur la Pella către nord.

Chiar și după aceste avertismente explicite mulți dintre discipolii lui Iisus au interpretat aceste preziceri ca referitoare la schimbările care se vor produce în mod evident în Ierusalim când reparația lui Mesia va avea ca rezultat instaurarea noului Ierusalim și în lărgirea orașului pentru ca el să devină capitala lumii. În mintea lor, acești iudei erau hotărâți să lege distrugerea templului cu „sfârșitul lumii”. Ei credeau că Noul Ierusalim va umple toată Palestina, că sfârșitul lumii va fi numaidecât urmat de imediata apariția „noilor ceruri și a noului pământ”. Așadar nu este surprinzător că Petru a zis: Maestre, noi știm că toate lucrurile vor dispărea odată cu apariția noilor ceruri și a noului pământ, dar cum vom cunoaște noi momentul în care vei reveni pentru a înfăptui toate acelea?

Când Iisus a auzit această întrebare, el a rămas un moment pe gânduri, apoi a zis: „Voi vă înșelați mereu pentru că încercați să atașați noua învățătură celei vechi. Sunteți pioniști să înțelegeți strâmb tot ceea ce vă învăț eu. O persistați în a interpreta evanghelia conform cu credințele voastre stabile. Cu toate acestea eu am să încerc să vă lămuresc.”

2. A DOUA VENIRE A MAESTRULUI

Cu multe prilejuri, Iisus formulase afirmații care i-au făcut pe auditorii săi să tragă concluzia că el avea intenția de a părăsi curând această lume, dar că va reveni pentru a desăvârși lucrarea împărăției celeste. Pe măsură ce discipolii lui erau și mai convingeți că Iisus avea să-i părăsească, și după plecarea sa din această lume, era foarte natural ca toți credincioșii să se cramponeze de aceste promisiuni de reîntoarcere. Doctrina celei de-a doua veniri a lui Christos a fost deci încorporată de timpuriu în învățăturile creștine; aproape toate generațiile ulterioare de discipoli au crezut cu pioșenie în acest adevăr și au sperat cu încredere că Iisus v-a reveni într-o bună zi.

Din moment ce acești primi discipoli și apostoli

after the revolt of the false prophets, then will you know that her desolation is at hand; then must you flee to the mountains. Let none who are in the city and around about tarry to save aught, neither let those who are outside dare to enter therein. There will be great tribulation, for these will be the days of gentile vengeance. And after you have deserted the city, this disobedient people will fall by the edge of the sword and will be led captive into all nations; and so shall Jerusalem be trodden down by the gentiles. In the meantime, I warn you, be not deceived. If any man comes to you, saying, 'Behold, here is the Deliverer,' or 'Behold, there is he,' believe it not, for many false teachers will arise and many will be led astray; but you should not be deceived, for I have told you all this beforehand.”

176:1.5 (1913.4) The apostles sat in silence in the moonlight for a considerable time while these astounding predictions of the Master sank into their bewildered minds. And it was in conformity with this very warning that practically the entire group of believers and disciples fled from Jerusalem upon the first appearance of the Roman troops, finding a safe shelter in Pella to the north.

176:1.6 (1913.5) Even after this explicit warning, many of Jesus' followers interpreted these predictions as referring to the changes which would obviously occur in Jerusalem when the reappearing of the Messiah would result in the establishment of the New Jerusalem and in the enlargement of the city to become the world's capital. In their minds these Jews were determined to connect the destruction of the temple with the “end of the world.” They believed this New Jerusalem would fill all Palestine; that the end of the world would be followed by the immediate appearance of the “new heavens and the new earth.” And so it was not strange that Peter should say: “Master, we know that all things will pass away when the new heavens and the new earth appear, but how shall we know when you will return to bring all this about?”

176:1.7 (1914.1) When Jesus heard this, he was thoughtful for some time and then said: “You ever err since you always try to attach the new teaching to the old; you are determined to misunderstand all my teaching; you insist on interpreting the gospel in accordance with your established beliefs. Nevertheless, I will try to enlighten you.”

2. THE MASTER'S SECOND COMING

176:2.1 (1914.2) On several occasions Jesus had made statements which led his hearers to infer that, while he intended presently to leave this world, he would most certainly return to consummate the work of the heavenly kingdom. As the conviction grew on his followers that he was going to leave them, and after he had departed from this world, it was only natural for all believers to lay fast hold upon these promises to return. The doctrine of the second coming of Christ thus became early incorporated into the teachings of the Christians, and almost every subsequent generation of disciples has devoutly believed this truth and has confidently looked forward to his sometime coming.

176:2.2 (1914.3) If they were to part with their Master and

trebuiau să se despartă de Maestrul și Învățătorul lor, ei s-au agățat cu atât mai tare de această făgăduință de reîntoarcere și n-au întârziat să asocieze distrugerea prezisă a Ierusalimului și această a doua venire promisă. Ei au persistat în a interpreta astfel cuvintele sale, cu toate că Maestrul, în tot timpul acestei serii de instruire de pe Muntele Măslinilor, s-a străduit să prevină anume această greșeală.

Continuând să răspundă la întrebarea lui Petru, Iisus a zis: „De ce oare încă mai presupuneți că Fiul Omului va Ședea pe tronul lui David, și de ce mai sperați voi că visele materiale ale iudeilor se vor îndeplini? Nu v-am spus eu în cursul tuturor acestor ani că împărăția mea nu este al acestei lumi? Starea de lucruri pe care o priviți acum cu dispreț va avea un sfârșit, dar acest sfârșit va constitui un nou început, de la care evanghelia împărăției se va răspândi în toată lumea și salvarea va fi întinsă tuturor oamenilor. Când împărăția va fi ajuns la deplina sa maturitate, fiți încredințați că tatăl care este în ceruri vă va aduce o revelație mai largă a adevărului și o demonstrație sporită a dreptății. El a coborât deja pe lumea aceasta pe cel care a devenit prințul întinericului, apoi pe Adam, urmat de Melchisedec și, în prezent, de Fiul Omului. Acesta este modul în care Tatăl meu va continua să-și manifeste mărinimia sa și să-și exprime dragostea sa, chiar și față de această lume obscură și rea. După ce Tatăl mă va fi investit cu toată puterea și cu toată autoritatea, și eu voi continua să urmez soarta voastră și să vă călăuzesc în treburile împărăției prin prezența spiritului meu care se va răspândi peste toată carnea. Nu numai că voi fi astfel prezent alături de voi în spirit, dar, de asemenea, eu făgăduiesc că voi reveni într-o bună zi pe această lume., unde mi-am trăit viața în carne și am împlinit dubla experiență simultană de a-l revela pe Dumnezeu oamenilor și de a-i conduce pe oameni la Dumnezeu. Trebuie ca eu să vă părăsesc în curând și ca eu să reiau munca pe care Tatăl meu mi-a încredințat-o, dar voi să aveți mult curaj, căci eu voi reveni într-o bună zi. Într-o bună zi, Spiritul meu al Adevărului dintr-un univers vă va consola și vă va călăuzi.

”Voi mă vedeți acum slab și în carne, însă, când voi reveni, aceasta va fi cu putere și în spirit. Ochii de carne îl văd pe Fiul Omului în carne, dar numai ochiul spiritului îl va vedea pe Fiul Omului proslăvit de Tată și făcându-și apariția pe pământ în propriul lui nume.

”Cu toate acestea, epoca reapariției Fiului Omului nu este cunoscută decât în consiliile paradisului. Nici chiar îngerii cerului nu știu când va avea loc. Totuși, voi va trebui să înțelegeți aceasta: când evanghelia împărăției va fi fost proclamată în această lume întreagă pentru salvarea tuturor popoarelor, și când epoca își va fi atins plenitudinea, Tatăl vă va produce o altă manifestare epocală, sau altfel, Fiul Omului va reveni pentru a judeca epoca.

”În ceea ce privește soarta dureroasă a Ierusalimului, despre care v-am vorbit, această generație nu va trece fără ca cuvintele mele să se fi adevărit. Dar, în ceea ce privește epoca reîntoarcerii Fiul Omului, nimeni din cer sau de pe pământ nu poate pretinde să vorbească despre ea. În schimb, voi va trebui să dați dovadă de înțelepciunea privitoare la maturizarea unei epoci și să discerneți cu promptitudine semnele timpului. Când smochinul își arată ramurile

Teacher, how much more did these first disciples and the apostles grasp at this promise to return, and they lost no time in associating the predicted destruction of Jerusalem with this promised second coming. And they continued thus to interpret his words notwithstanding that, throughout this evening of instruction on Mount Olivet, the Master took particular pains to prevent just such a mistake.

176:2.3 (1914.4) In further answer to Peter's question, Jesus said: "Why do you still look for the Son of Man to sit upon the throne of David and expect that the material dreams of the Jews will be fulfilled? Have I not told you all these years that my kingdom is not of this world? The things which you now look down upon are coming to an end, but this will be a new beginning out of which the gospel of the kingdom will go to all the world and this salvation will spread to all peoples. And when the kingdom shall have come to its full fruition, be assured that the Father in heaven will not fail to visit you with an enlarged revelation of truth and an enhanced demonstration of righteousness, even as he has already bestowed upon this world him who became the prince of darkness, and then Adam, who was followed by Melchizedek, and in these days, the Son of Man. And so will my Father continue to manifest his mercy and show forth his love, even to this dark and evil world. So also will I, after my Father has invested me with all power and authority, continue to follow your fortunes and to guide in the affairs of the kingdom by the presence of my spirit, who shall shortly be poured out upon all flesh. Even though I shall thus be present with you in spirit, I also promise that I will sometime return to this world, where I have lived this life in the flesh and achieved the experience of simultaneously revealing God to man and leading man to God. Very soon must I leave you and take up the work the Father has intrusted to my hands, but be of good courage, for I will sometime return. In the meantime, my Spirit of the Truth of a universe shall comfort and guide you.

176:2.4 (1915.1) "You behold me now in weakness and in the flesh, but when I return, it shall be with power and in the spirit. The eye of flesh beholds the Son of Man in the flesh, but only the eye of the spirit will behold the Son of Man glorified by the Father and appearing on earth in his own name.

176:2.5 (1915.2) "But the times of the reappearing of the Son of Man are known only in the councils of Paradise; not even the angels of heaven know when this will occur. However, you should understand that, when this gospel of the kingdom shall have been proclaimed to all the world for the salvation of all peoples, and when the fullness of the age has come to pass, the Father will send you another dispensational bestowal, or else the Son of Man will return to adjudge the age.

176:2.6 (1915.3) "And now concerning the travail of Jerusalem, about which I have spoken to you, even this generation will not pass away until my words are fulfilled; but concerning the times of the coming again of the Son of Man, no one in heaven or on earth may presume to speak. But you should be wise regarding the ripening of an age; you should be alert to discern the signs of the times. You know when the fig tree shows its tender branches and puts forth its leaves that summer

delicate și face să se ivească frunzele, voi știți că vara este pe aproape. Tot așa, când lumea va fi trecut prin lunga iarnă a mentalității materialiste și când veți desluși venirea primăverii spirituale a unei noi epoci spirituale, voi va trebui să știți că vara unei noi vizități se apropie.

"Dar ce semnifică această învățătură despre venirea Fiului lui Dumnezeu? Fiecare dintre voi va fi chemat într-o bună zi să abandoneze luptele vieții și să treacă prin porțile morții; oare nu vă dați seama că voi vă veți găsi, atunci, în prezența imediată a judecății, față în față cu faptele unei noi epoci spirituale de servire în planul Etern al Tatălui Infinit? La ceea ce trebuie să facă față lumea întreagă, literalmente, ca unui fapt ce aparține sfârșitului unei epoci, fiecare dintre voi, ca indivizi, va trebui cu siguranță să îi faceți față ca experiență personală atunci când veți ajunge la sfârșitul vieții voastre pământești și când trecerea în lumea de dincolo vă va confrunta cu condițiile și cu exigențele inerente revelației următoare de progres etern al împărăției Tatălui."

Dintre toate discursurile pe care Maestrul le-a adresat apostolilor săi, nici unul n-a generat în ei o confuzie mentală mai mare ca acela pronunțat în această zi de marți seara pe muntele Măslinilor, asupra dublului subiect al distrugerii Ierusalimului și al celei de-a doua venituri a lui Iisus. În consecință, relatările scrise ulterior și bazate pe amintirea a ceea ce spusese Maestrul cu această ocazie extraordinară nu sunt puțin concordante, și de aceea, când povestirile vor lăsa în umbră o mare parte din ceea ce a fost spus în această seară de marți, aceasta a făcut să se nască numeroase tradiții. Chiar la începutul celui de-al doilea secol, a fost scrisă o apocalipsă iudaică cu privire la Mesia de către un anume Selta, atașat la curtea imperiului lui Caligula. Ea a fost integral inserată în Evanghelia după Matei și ulterior adăugată (în parte) relatărilor lui Marcu și ale lui Luca. În ceea ce a scris Selta a apărut parabola celor zece fecioare. Nici o parte a scrierilor evanghelice n-a suferit de o falsă interpretare mai amăgitoare ca învățătura dată în seara aceea. Dar apostolul Ioan nu s-a lăsat niciodată încurcat la punctul acesta.

Reluându-și mersul lor către tabără, cei treisprezece oameni erau tăcuți și supuși unei mari tensiuni emoționale. Iuda se hotărâse definitiv să-i abandoneze pe asociații săi. Era târziu când David Zebedeu, Ioan Marcu și un anumit număr dintre principalii discipoli l-au întâmpinat pe Iisus și pe cei doisprezece în noua tabără, dar apostolii nu aveau chef de dormit; ei voiau să știe mai mult despre distrugerea Ierusalimului, despre plecarea Maestrului și despre sfârșitul lumii.

3. URMAREA DISCUȚIEI ÎN TABĂRĂ

În timp ce s-au strâns cam în număr de douăzeci în jurul focului de tabără, Toma a întrebat: „Din moment ce tu trebuie să revii pentru a desăvârși lucrarea împărăției, care va trebui să fie atitudinea noastră față cât timp tu vei fi absent pentru a te ocupa de treburile Tatălui?” Iisus l-a privit în lumina focului și i-a zis:

"Nici tu, Toma, nu reușești să înțelegi ceea ce am zis. Nu v-am învățat eu întruna că legătura voastră cu împărăția este spirituală și individuală, că este în

is near. Likewise, when the world has passed through the long winter of material-mindedness and you discern the coming of the spiritual springtime of a new dispensation, should you know that the summertime of a new visitation draws near.

176:2.7 (1915.4) "But what is the significance of this teaching having to do with the coming of the Sons of God? Do you not perceive that, when each of you is called to lay down his life struggle and pass through the portal of death, you stand in the immediate presence of judgment, and that you are face to face with the facts of a new dispensation of service in the eternal plan of the infinite Father? What the whole world must face as a literal fact at the end of an age, you, as individuals, must each most certainly face as a personal experience when you reach the end of your natural life and thereby pass on to be confronted with the conditions and demands inherent in the next revelation of the eternal progression of the Father's kingdom."

176:2.8 (1915.5) Of all the discourses which the Master gave his apostles, none ever became so confused in their minds as this one, given this Tuesday evening on the Mount of Olives, regarding the twofold subject of the destruction of Jerusalem and his own second coming. There was, therefore, little agreement between the subsequent written accounts based on the memories of what the Master said on this extraordinary occasion. Consequently, when the records were left blank concerning much that was said that Tuesday evening, there grew up many traditions; and very early in the second century a Jewish apocalyptic about the Messiah written by one Selta, who was attached to the court of the Emperor Caligula, was bodily copied into the Matthew Gospel and subsequently added (in part) to the Mark and Luke records. It was in these writings of Selta that the parable of the ten virgins appeared. No part of the gospel record ever suffered such confusing misconstruction as this evening's teaching. But the Apostle John never became thus confused.

176:2.9 (1915.6) As these thirteen men resumed their journey toward the camp, they were speechless and under great emotional tension. Judas had finally confirmed his decision to abandon his associates. It was a late hour when David Zebedeu, John Mark, and a number of the leading disciples welcomed Jesus and the twelve to the new camp, but the apostles did not want to sleep; they wanted to know more about the destruction of Jerusalem, the Master's departure, and the end of the world.

3. LATER DISCUSSION AT THE CAMP

176:3.1 (1916.1) As they gathered about the campfire, some twenty of them, Thomas asked: "Since you are to return to finish the work of the kingdom, what should be our attitude while you are away on the Father's business?" As Jesus looked them over by the firelight, he answered:

176:3.2 (1916.2) "And even you, Thomas, fail to comprehend what I have been saying. Have I not all this time taught you that your connection with the kingdom is

întregime o chestiune de experiență personală în spirit, realizând, prin credință, că voi sunteți fiii lui Dumnezeu? Ce să mai zic? Căderea națiunilor, prăbușirea imperiilor, distrugerea iudeilor necredincioși, sfârșitul unei epoci, sau chiar sfârșitul unei lumi, în ce fel îl interesează lucrurile acestea pe cel ce crede în evanghelie și care și-a ascuns viața în siguranța împărăției veșnice? Voi care îl cunoașteți pe Dumnezeu și care credeți în evanghelie, voi ați primit deja asigurările vieții veșnice. Din moment ce viața voastră a fost trăită în spirit și pentru Tată, nimic nu vă poate neliniști în mod serios. Clăditorii împărăției, cetățenii acreditați ai lumilor celeste, nu trebuie să fie deranjați de tulburările temporare sau perturbați de cataclisme terestre. Vouă, celor care credeți în această evanghelie a împărăției, ce vă pasă vouă că națiunile sunt răsturnate, că epoca ia sfârșit, sau că toate lucrurile vizibile se năruie, de vreme ce voi știți că viața voastră este darul Fiului, și că ea este veșnic în siguranță la Tată? De vreme ce voi ați trăit viața temporală slujindu-vă semenii cu dragoste, voi puteți, cu această aceeași credință în supraviețuire care va făcut să treceți pe pământ prin prima voastră aventură de filiație cu Dumnezeu, să așteptați cu plăcere și cu încredere următorul pas în cariera eternă.

"Fiecare generație de credincioși își continuă munca sa luând în considerare reîntoarcerea posibilă a Fiului Omului, exact așa cum fiecare credincios continuă în mod individual munca vieții sale luând în considerare inevitabila moarte naturală mereu iminentă. Când, prin credință, voi vă stabiliți ca fiu al lui Dumnezeu, nimic altceva nu mai are importanță pentru siguranța supraviețuirii. Dar nu vă amăgiți cu privire la aceasta! Această credință, care asigură viața, este o credință vie care manifestă tot mai mult roadele acestui spirit divin care a inspirat-o mai întâi în inima omenească. Faptul că voi ați acceptat cândva filiația în împărăția cerească nu vă va salva dacă voi respingeți cu bună știință și cu îndârjire adevărurile veșnice privitoare la fecunditatea spirituală progresivă a fiilor lui Dumnezeu întrupeți. Voi, care m-ați însoțit în treburile pământești ale Tatălui, și acum încă mai puteți păși împărăția dacă constatați că nu iubiți calea servirii Tatălui pentru omenire.

"Ca indivizi și ca generație de credincioși, îngăduiți-mi să vă povestesc o parabolă: Înainte de a pleca într-o lungă călătorie într-o țară străină, un om important a convocat pe servitorii săi de încredere și a lăsat toate bunurile în seama lor. Unuia i-a dat cinci talanți, altuia doi, iar altuia un talant și așa mai departe pentru tot grupul de servitori stimați. El și-a încredințat bunurile celor interesați potrivit cu variatele lor aptitudini, apoi a plecat în călătoria sa. Când acest domn s-a dus, servitorii lui s-au pus pe treabă pentru a scoate un profit din bogățiile încredințate lor. Cel care primise cinci talanți a început numaidecât să se folosească de ei pentru negustorie, și în curând a avut un profit de încă cinci talanți. Tot așa, cel care primise doi talanți a câștigat în curând încă doi. Și, așa, toți acești servitori au adus beneficii Stăpânului lor, cu excepția celui care primise numai un talant. Acela a plecat de unul singur și a săpat în pământ o groapă în care a ascuns banii stăpânului. Curând, Stăpânul a revenit pe neașteptate și i-a convocat pe toți servitorii săi pentru a încheia socotelile, și, când au fost cu toții în prezența sa, cel care primise cei cinci talanți a ieșit înainte cu banii care îi fuseseră încredințați și a adus cei doisprezece cinci

spiritual and individual, wholly a matter of personal experience in the spirit by the faith-realization that you are a son of God? What more shall I say? The downfall of nations, the crash of empires, the destruction of the unbelieving Jews, the end of an age, even the end of the world, what have these things to do with one who believes this gospel, and who has hid his life in the surety of the eternal kingdom? You who are God-knowing and gospel-believing have already received the assurances of eternal life. Since your lives have been lived in the spirit and for the Father, nothing can be of serious concern to you. Kingdom builders, the accredited citizens of the heavenly worlds, are not to be disturbed by temporal upheavals or perturbed by terrestrial cataclysms. What does it matter to you who believe this gospel of the kingdom if nations overturn, the age ends, or all things visible crash, since you know that your life is the gift of the Son, and that it is eternally secure in the Father? Having lived the temporal life by faith and having yielded the fruits of the spirit as the righteousness of loving service for your fellows, you can confidently look forward to the next step in the eternal career with the same survival faith that has carried you through your first and earthly adventure in sonship with God.

176:3.3 (1916.3) "Each generation of believers should carry on their work, in view of the possible return of the Son of Man, exactly as each individual believer carries forward his lifework in view of inevitable and ever-impending natural death. When you have by faith once established yourself as a son of God, nothing else matters as regards the surety of survival. But make no mistake! this survival faith is a living faith, and it increasingly manifests the fruits of that divine spirit which first inspired it in the human heart. That you have once accepted sonship in the heavenly kingdom will not save you in the face of the knowing and persistent rejection of those truths which have to do with the progressive spiritual fruit-bearing of the sons of God in the flesh. You who have been with me in the Father's business on earth can even now desert the kingdom if you find that you love not the way of the Father's service for mankind.

176:3.4 (1916.4) "As individuals, and as a generation of believers, hear me while I speak a parable: There was a certain great man who, before starting out on a long journey to another country, called all his trusted servants before him and delivered into their hands all his goods. To one he gave five talents, to another two, and to another one. And so on down through the entire group of honored stewards, to each he intrusted his goods according to their several abilities; and then he set out on his journey. When their lord had departed, his servants set themselves at work to gain profits from the wealth intrusted to them. Immediately he who had received five talents began to trade with them and very soon had made a profit of another five talents. In like manner he who had received two talents soon had gained two more. And so did all of these servants make gains for their master except him who received but one talent. He went away by himself and dug a hole in the earth where he hid his lord's money. Presently the lord of those servants unexpectedly returned and called upon his stewards for a reckoning. And when they had all been called before their master, he who had received the five talents came forward with the money which had

talanti în plus zicând: 'Stăpâne, mi-ai dat să investesc cinci talanți, și sunt fericit să îți ofer încă cinci talanți pe care i-am câștigat eu.' Atunci, Stăpânul său i-a zis: 'Bravo, bun și fidel servitor, ai fost fidel într-un domeniu restrâns, iar eu am să te pun acum administrator peste și mai multe lucruri. Împărtășește de acum încolo bucuria Stăpânului tău.' După aceea, cel care primise cei doi talanți a ieșit în față zicând: 'Stăpâne, mi-ai încredințat doi talanți și uite, eu am mai câștigat doi.' Și atunci Stăpânul lui i-a zis: 'Bravo, bun și fidel econom; și tu ai fost fidel într-un domeniu restrâns și eu am să te pun peste multe altele; împărtășește și tu bucuria Stăpânului tău.' Apoi, cel care primise un singur talant a venit să dea socoteală. Acest servitor a înaintat spunând: 'Stăpâne, eu te cunosc și am înțeles că ești un om șiret, în sensul că sperai la beneficii acolo unde nu munciseși personal; deci mie mi-a fost teamă să risc ceva din ceea ce mi-ai încredințat. Eu am ascuns bine talantul tău în pământ; iată-l, ai acum ceea ce îți aparține.' Dar Domnul său a răspuns: 'Tu ești un econom indolent și leneș. Chiar cu gura ta mărturisești că ai știut că voi pretinde de la tine o lichidare cu beneficii rezonabile, întocmai cum sâguincioșii tăi tovarăși mi-au restituit astăzi. Știind aceasta, tu ai fi putut măcar să dai banii mei bancherilor, pentru ca la întoarcerea mea eu să pot primi ceea ce îmi aparține cu o dobândă.' Apoi stăpânul acesta i-a zis șefului economilor: 'Luați acest singur talant din mâinile acestui slujitor nefolositor, și dați-l celui care are cei doi talanți.'

"Celui care are, i se va da și mai mult. Și el va avea din belșug; dar celui care nu are nimic, i se va lua și ceea ce are. Nu se poate rămâne în stagnare în treburile împărăției veșnic. Tatăl meu cere tuturor copiilor lui să creadă în harul și în cunoașterea adevărului. Voi, care cunoașteți aceste adevăruri, trebuie să produceți creșterea roadelor spiritului și să manifestați un devotament tot mai mare servirii dezinteresate a tovarășilor voștri care servesc odată cu voi. Amintiți-vă că, în măsura în care veți sluji pe cel mai umil dintre frații mei, eu sunt cel căruia îi faceți un serviciu.

"Și iată cum trebuie voi să vă ocupați de treburile Tatălui, acum și de acum încolo, și chiar pe vecie. Perseverati până la reîntoarcerea mea. Executați cu fidelitate sarcina care va fost încredințată, și veți fi atunci pregătiți pentru încheierea socotelilor care însoțește chemarea morții. După ce ați trăit astfel pentru gloria Tatălui și pentru satisfacerea Fiului, voi veți intra cu bucurie și cu o plăcere supremă în serviciul etern al împărăției veșnic."

Adevărul este viu. Duhul Adevărului conduce întotdeauna copii de lumină în noile domenii ale realității spirituale și ai serviciului divin. Adevărul nu vă este dat pentru că voi îl cristalizați în forme stabile, sigure și onorate. El vi se revelează la trecerea voastră prin experiența personală. Trebuie ca această trecerea să îl scoată în evidență astfel încât să dezvăluie o nouă frumusețe și reale câștiguri spirituale tuturor celor care observă roadele voastre spirituale, și ca acești spectatori să fie astfel făcuți să-l slăvească pe Tatăl care este în ceruri. Numai acești fideli servitori care cresc în cunoașterea adevărului, și care își dezvoltă capacitatea de apreciere divină a realităților spirituale pot să spere vreodată să „între pe deplin în bucuria Domnului lor”. Ce jalnic e să vezi generații de-a rândul

been intrusted to him and brought five additional talents, saying, 'Lord, you gave me five talents to invest, and I am glad to present five other talents as my gain.' And then his lord said to him: 'Well done, good and faithful servant, you have been faithful over a few things; I will now set you as steward over many; enter forthwith into the joy of your lord.' And then he who had received the two talents came forward, saying: 'Lord, you delivered into my hands two talents; behold, I have gained these other two talents.' And his lord then said to him: 'Well done, good and faithful steward; you also have been faithful over a few things, and I will now set you over many; enter you into the joy of your lord.' And then there came to the accounting he who had received the one talent. This servant came forward, saying, 'Lord, I knew you and realized that you were a shrewd man in that you expected gains where you had not personally labored; therefore was I afraid to risk aught of that which was intrusted to me. I safely hid your talent in the earth; here it is; you now have what belongs to you.' But his lord answered: 'You are an indolent and slothful steward. By your own words you confess that you knew I would require of you an accounting with reasonable profit, such as your diligent fellow servants have this day rendered. Knowing this, you ought, therefore, to have at least put my money into the hands of the bankers that on my return I might have received my own with interest.' And then to the chief steward this lord said: 'Take away this one talent from this unprofitable servant and give it to him who has the ten talents.'

176:3.5 (1917.1) "To every one who has, more shall be given, and he shall have abundance; but from him who has not, even that which he has shall be taken away. You cannot stand still in the affairs of the eternal kingdom. My Father requires all his children to grow in grace and in a knowledge of the truth. You who know these truths must yield the increase of the fruits of the spirit and manifest a growing devotion to the unselfish service of your fellow servants. And remember that, inasmuch as you minister to one of the least of my brethren, you have done this service to me.

176:3.6 (1917.2) "And so should you go about the work of the Father's business, now and henceforth, even forevermore. Carry on until I come. In faithfulness do that which is intrusted to you, and thereby shall you be ready for the reckoning call of death. And having thus lived for the glory of the Father and the satisfaction of the Son, you shall enter with joy and exceedingly great pleasure into the eternal service of the everlasting kingdom."

176:3.7 (1917.3) Truth is living; the Spirit of Truth is ever leading the children of light into new realms of spiritual reality and divine service. You are not given truth to crystallize into settled, safe, and honored forms. Your revelation of truth must be so enhanced by passing through your personal experience that new beauty and actual spiritual gains will be disclosed to all who behold your spiritual fruits and in consequence thereof are led to glorify the Father who is in heaven. Only those faithful servants who thus grow in the knowledge of the truth, and who thereby develop the capacity for divine appreciation of spiritual realities, can ever hope to "enter fully into the joy of their Lord." What a sorry sight for successive generations of the professed followers of Jesus to say, regarding their stewardship of divine truth:

de discipoli mărturisii ai lui Iisus zicând despre gestionarea lor a adevărului divin: „Maestre, iată adevărul pe care ni l-ai încredințat acum o sută sau o mie de ani. Noi n-am pierdut nimic din el; am păstrat cu fidelitate tot ceea ce ne-ai dat. N-am admis nici o schimbare în ceea ce ne-ai învățat. Îți restituim adevărul pe care ni l-ai adus.” Acest pretext la indolență spirituală nu va justifica în ochii Maestrului gestionarea sterilă a adevărului. Maestrul adevărului va pretinde o dare de seamă conformă cu adevărul dat în grija voastră.

În lumea următoare, vi se va cere să dați socoteală de darurile voastre și de gestionarea voastră din lumea aceasta. Fie că talentele voastre înnașcute sunt rare fie că sunt numeroase, voi va trebui să faceți față unei socoteli juste și mărinimoase. Dacă slujitorii nu-și folosesc darurile decât în scopuri egoiste și nu acordă nici o atenție îndatoririi superioare de a obține o recoltă sporită de roade ale spiritului - așa cum se manifestă ele într-o expansiune constantă a slujirii oamenilor și a adorării lui Dumnezeu - acești gestionari egoiști trebuie să accepte consecințele alegerii lor deliberate.

Cât de mult seamănă servitorul infidel înzestrat cu un singur talant cu toți muritorii egoiști atunci când reproșează direct propria sa trândăvie Domnului său. Când un om se confruntă cu eșecuri care provin de la el însuși, cât îi de puternică tendința lui de a le imputa altora, și foarte adesea celor care sunt cel mai puțin responsabili de așa ceva!

În noaptea aceea, în momentul în care auditorii luzi mergeau să se odihnească, Iisus le-a zis: „Voi ați primit gratuit adevărul cerului; voi va trebui deci să-l dați gratuit și, prin darul acesta, acest adevăr va spori și va anunța lumina în creștere a harului care salvează, chiar din clipa în care îl veți împărtăși.”

4. REÎNTOARCEREA LUI MIHAIL

Dintre toate învățăturile Maestrului, nici o fază n-a fost atât de greșit înțeleasă ca făgăduința a sa de a reveni cândva în persoană în lumea aceasta. Nu este surprinzător că Mihail a fost interesat să revină într-o zi sau alta, ca muritor al țărâmului, pe planeta unde a făcut experiența celei de-a șaptea și din urmă manifestări. Este întru totul firesc să se creadă că Iisus din Nazareth, acum conducătorul suveran al unui vast univers, să fie interesat să revină nu numai o dată, ci de mai multe ori, pe lumea în care a trăit o viață atât de excepțională și a câștigat în cele din urmă pentru el însuși puterea și autoritatea universale pe care Tatăl i le-a dăruit fără măsură. Urantia va rămâne veșnic una dintre cele șapte sfere natale ale lui Mihail pe parcursul cuceririi de către el a suveranității peste universul său.

Iisus a declarat, cu mai multe ocazii și unor numeroase persoane, intenția sa de a reveni pe această lume. În vreme ce discipolii săi se trezeau la faptul că Maestrul lor nu avea să acționeze ca eliberator temporar, și pe când ascultau prezicerile sale cu privire la distrugerea Ierusalimului și la decăderea națiunii iudaice, ei au început în mod cât se poate de firesc să stabilească o legătură între întoarcerea lui promisă și aceste evenimente catastrofale. Însă, atunci când oștirile romane au doborât zidurile Ierusalimului, au distrus templul și i-au împrăștiat pe iudeii din Iudeea, și când Maestrul a continuat să nu se arate în putere și în

“Here, Master, is the truth you committed to us a hundred or a thousand years ago. We have lost nothing; we have faithfully preserved all you gave us; we have allowed no changes to be made in that which you taught us; here is the truth you gave us.” But such a plea concerning spiritual indolence will not justify the barren steward of truth in the presence of the Master. In accordance with the truth committed to your hands will the Master of truth require a reckoning.

176:3.8 (1918.1) In the next world you will be asked to give an account of the endowments and stewardships of this world. Whether inherent talents are few or many, a just and merciful reckoning must be faced. If endowments are used only in selfish pursuits and no thought is bestowed upon the higher duty of obtaining increased yield of the fruits of the spirit, as they are manifested in the ever-expanding service of men and the worship of God, such selfish stewards must accept the consequences of their deliberate choosing.

176:3.9 (1918.2) And how much like all selfish mortals was this unfaithful servant with the one talent in that he blamed his slothfulness directly upon his lord. How prone is man, when he is confronted with the failures of his own making, to put the blame upon others, oftentimes upon those who least deserve it!

176:3.10 (1918.3) Said Jesus that night as they went to their rest: “Freely have you received; therefore freely should you give of the truth of heaven, and in the giving will this truth multiply and show forth the increasing light of saving grace, even as you minister it.”

4. THE RETURN OF MICHAEL

176:4.1 (1918.4) Of all the Master's teachings no one phase has been so misunderstood as his promise sometime to come back in person to this world. It is not strange that Michael should be interested in sometime returning to the planet whereon he experienced his seventh and last bestowal, as a mortal of the realm. It is only natural to believe that Jesus of Nazareth, now sovereign ruler of a vast universe, would be interested in coming back, not only once but even many times, to the world whereon he lived such a unique life and finally won for himself the Father's unlimited bestowal of universe power and authority. Urantia will eternally be one of the seven nativity spheres of Michael in the winning of universe sovereignty.

176:4.2 (1918.5) Jesus did, on numerous occasions and to many individuals, declare his intention of returning to this world. As his followers awakened to the fact that their Master was not going to function as a temporal deliverer, and as they listened to his predictions of the overthrow of Jerusalem and the downfall of the Jewish nation, they most naturally began to associate his promised return with these catastrophic events. But when the Roman armies leveled the walls of Jerusalem, destroyed the temple, and dispersed the Judean Jews, and still the Master did not reveal himself in power and glory, his followers began the formulation of that belief

glorie, discipolii lui au început să elaboreze credința care a sfârșit prin asocierea celei de-a doua venirii a lui Christos cu sfârșitul epocii, și chiar cu sfârșitul lumii.

Iisus a făgăduit să facă două lucruri pe lângă urcarea sa la Tată și după ce toate puterile din cer și de pe pământ îi vor fi fost încredințate. În primul rând, el a promis că va trimite în locul lui în lume un nou învățător, Duhul Adevărului, și a făcut asta în ziua de Rusalii. În al doilea rând, el a promis cu cea mai mare certitudine discipolilor lui că într-o bună zi, el va reveni personal pe această lume. Dar el n-a zis unde, nici când, nici cum va vizita din nou această planetă pe care făcuse experiența efuziunii sale de întrupare. Cu o anumită ocazie, el a lăsat să se înțeleagă că în epoca în care a trăit aici jos în carne, ochii carnali putuseră să-l vadă, dar că la întoarcerea sa (sau cel puțin cu prilejul uneia dintre vizitele sale posibile) el nu va putea fi distins decât de ochiul credinței spirituale.

Mulți dintre noi au tendința de a crede că Iisus va reveni de multe ori pe Urantia în cursul epocilor ce au să vină. Noi nu avem făgăduiala lui expresă că va face aceste multiple vizite, dar, din moment ce el poartă, printre titlurile sale universale, pe acela de Prinț Planetar al Urantie, pare foarte probabil ca el să viziteze de numeroase ori planeta a cărei cucerire i-a conferit un titlu atât de excepțional.

Noi credem cu fermitate că Mihail va reveni în persoană pe Urantia, dar nu avem nici cea mai mică idee despre data sau despre maniera pe care o va alege pentru a veni. A doua sa venire pe pământ se va sincroniza astfel încât să se petreacă în legătură cu judecata finală a prezentei epoci, cu sau fără apariția concomitentă a unui Fiu Magistral? Va veni el în legătură cu sfârșitul unei epoci ulterioare pe Urantia? Va avea oare venirea sa loc fără a fi anunțată și ca un eveniment izolat? Nu știm asta. Nu avem certitudine decât asupra unui singur punct: când el va reveni lumea întreagă va fi în mod verosimil informată despre asta, căci va trebui ca el să vină în calitate de conducător suprem al unui univers, iar nu ca un nou-născut obscur al Bethleemului. Însă, dacă orice ochi trebuie să-l vadă, și dacă numai ochii spirituali pot desluși prezența sa, atunci va trebui ca venirea sa să fie mult timp amânată.

Voi veți face deci bine să nu asociați reîntoarcerea personală a Maestrului pe pământ cu nici un eveniment prevăzut și cu nici o epocă determinată. Nu suntem siguri decât de un lucru: el a promis că va reveni. Nu avem nici o idee de data la care va îndeplini această făgăduință, nici de evenimentele care vor avea legătură cu ea. După câte știm, el poate să apară pe pământ în orice moment, dar poate să vină și numai după ce se vor fi scurs epoci de-a rândul și vor fi fost cum se cuvine judecate de către asociații lui, Fiii corpului paradisiac.

A doua venire a lui Mihail pe pământ este un eveniment a cărui valoare sentimentală este prodigioasă atât pentru mediani cât și pentru ființele umane, altminteri însă ea nu are importanță imediată pentru mediani, și nu cu mai multă importanță practică pentru ființele umane decât evenimentul obișnuit al morții naturale. De fapt, moartea îi împinge brusc pe oameni sub stăpânirea imediată a succesiunii evenimentelor universale care le conduc direct în prezența acestui același Iisus, conducătorul suveran al universului nostru. Copiii luminii sunt toți destinați să-l

which eventually associated the second coming of Christ with the end of the age, even with the end of the world.

176:4.3 (1918.6) Jesus promised to do two things after he had ascended to the Father, and after all power in heaven and on earth had been placed in his hands. He promised, first, to send into the world, and in his stead, another teacher, the Spirit of Truth; and this he did on the day of Pentecost. Second, he most certainly promised his followers that he would sometime personally return to this world. But he did not say how, where, or when he would revisit this planet of his bestowal experience in the flesh. On one occasion he intimated that, whereas the eye of flesh had beheld him when he lived here in the flesh, on his return (at least on one of his possible visits) he would be discerned only by the eye of spiritual faith.

176:4.4 (1919.1) Many of us are inclined to believe that Jesus will return to Urantia many times during the ages to come. We do not have his specific promise to make these plural visits, but it seems most probable that he who carries among his universe titles that of Planetary Prince of Urantia will many times visit the world whose conquest conferred such a unique title upon him.

176:4.5 (1919.2) We most positively believe that Michael will again come in person to Urantia, but we have not the slightest idea as to when or in what manner he may choose to come. Will his second advent on earth be timed to occur in connection with the terminal judgment of this present age, either with or without the associated appearance of a Magisterial Son? Will he come in connection with the termination of some subsequent Urantian age? Will he come unannounced and as an isolated event? We do not know. Only one thing we are certain of, that is, when he does return, all the world will likely know about it, for he must come as the supreme ruler of a universe and not as the obscure babe of Bethlehem. But if every eye is to behold him, and if only spiritual eyes are to discern his presence, then must his advent be long deferred.

176:4.6 (1919.3) You would do well, therefore, to disassociate the Master's personal return to earth from any and all set events or settled epochs. We are sure of only one thing: He has promised to come back. We have no idea as to when he will fulfill this promise or in what connection. As far as we know, he may appear on earth any day, and he may not come until age after age has passed and been duly adjudicated by his associated Sons of the Paradise corps.

176:4.7 (1919.4) The second advent of Michael on earth is an event of tremendous sentimental value to both midwayers and humans; but otherwise it is of no immediate moment to midwayers and of no more practical importance to human beings than the common event of natural death, which so suddenly precipitates mortal man into the immediate grasp of that succession of universe events which leads directly to the presence of this same Jesus, the sovereign ruler of our universe. The children of light are all destined to see him, and it is of no serious concern whether we go to him or whether

vădă. Că mergem noi la el, sau că vine el mai întâi la noi, asta n-are mare importanță. Fiți deci mereu pregătiți să-l întâmpinați pe pământ, tot așa cum fiți gata să fiți întâmpinați de le în cer. Noi ne așteptăm cu încredere la glorioasa sa apariție, și chiar și la vizitele sale repetate, dar noi nu știm deloc când, cum și în raport cu ce evenimente trebuie el să apară.

he should chance first to come to us. Be you therefore ever ready to welcome him on earth as he stands ready to welcome you in heaven. We confidently look for his glorious appearing, even for repeated comings, but we are wholly ignorant as to how, when, or in what connection he is destined to appear.

Capitolul 177. Miercuri, ziua de odihnă

⇨ 176

CARTEA URANTIA

178 ⇨

PARTE IV. VIAȚA ȘI ÎNVĂȚĂTURILE LUI IISUS

CAPITOLUL 177 MIERCURI, ZIUA DE ODIHNĂ

Secțiuni

Introduction

1. O zi singur cu Dumnezeu
2. Copilăria acasă
3. Ziua în tabără
4. Iuda și mai-marii preoților
5. Ultima oră de intimitate

Introduction

CÂND sarcina lor de învățător al poporului le lăsa un pic de răgaz, Iisus și apostolii săi aveau obiceiul de a se odihni după muncile lor în zilele de miercuri. În miercurea aceea ei au luat micul dejun mai târziu decât de obicei; tabăra era impregnată de o tăcere de rău augur, și foarte puține cuvinte s-au pronunțat în această primă jumătate din masa de dimineață. În cele din urmă, Iisus a zis: „Doresc ca voi să vă odihniți astăzi. Acordați-vă timp pentru a reflecta la tot ceea ce s-a petrecut de la sosirea noastră în Ierusalim, și meditați la ceea ce ne așteaptă în curând și eu v-am expus atâta de clar. Încredințați-vă că adevărul se află în viața voastră și că voi creșteți zi de zi în har.”

După micul dejun, Maestrul l-a informat pe Andrei că avea de gând să lipsească în timpul zilei. El i-a sugerat să dea apostolilor permisiunea de a-i petrece vremea după placul lor, sub rezerva că sub nici o formă ei nu vor pătrunde în Ierusalim.

Când Iisus s-a pregătit să se ducă singur pe munte, David Zebedeu l-a acostat spunându-i: „Maestre, tu știi bine că fariseii și conducătorii caută să te distrugă, și totuși tu ești gata să te pleci singur pe dealuri. Este o nebunie, așa că voi pune să fii însoțit de trei oameni foarte pregătiți să aibă grijă să nu ți se întâmple vreun rău.” Iisus s-a uitat la cei trei galileeni voinici și bine înarmați, și i-a zis lui David: „Intenția ta este bună, dar te înșeli, în sensul că tu nu înțelegi că Fiul Omului nu are nevoie de nimeni care să-l apere. Nimeni nu va pune mâna pe mine înainte de ceasul în care voi fi gata să-mi abandonez viața potrivit cu voia Tatălui meu. Oamenii aceștia nu pot să mă însoțească. Doresc să merg singur, pentru a putea comunica cu

PAPER 177

WEDNESDAY, THE REST DAY

SECTIONS

Introduction

1. One Day Alone with God
2. Early Home Life
3. The Day at Camp
4. Judas and the Chief Priests
5. The Last Social Hour

INTRODUCTION

^{177:0.1 (1920.1)} WHEN the work of teaching the people did not press them, it was the custom of Jesus and his apostles to rest from their labors each Wednesday. On this particular Wednesday they ate breakfast somewhat later than usual, and the camp was pervaded by an ominous silence; little was said during the first half of this morning meal. At last Jesus spoke: “I desire that you rest today. Take time to think over all that has happened since we came to Jerusalem and meditate on what is just ahead, of which I have plainly told you. Make sure that the truth abides in your lives, and that you daily grow in grace.”

^{177:0.2 (1920.2)} After breakfast the Master informed Andrew that he intended to be absent for the day and suggested that the apostles be permitted to spend the time in accordance with their own choosing, except that under no circumstances should they go within the gates of Jerusalem.

^{177:0.3 (1920.3)} When Jesus made ready to go into the hills alone, David Zebedee accosted him, saying: “You well know, Master, that the Pharisees and rulers seek to destroy you, and yet you make ready to go alone into the hills. To do this is folly; I will therefore send three men with you well prepared to see that no harm befalls you.” Jesus looked over the three well-armed and stalwart Galileans and said to David: “You mean well, but you err in that you fail to understand that the Son of Man needs no one to defend him. No man will lay hands on me until that hour when I am ready to lay down my life in conformity to my Father’s will. These men may not accompany me. I desire to go alone, that I may commune with the Father.”

Tatăl.”

După ce a auzit acest răspuns, David și gărzile sale înarmate s-au retras; însă, în vreme ce Iisus se îndepărta singur, Ioan Marcu a înaintat cu un coșuleț care conținea alimente și apă, și a sugerat că, dacă Iisus avea intenția de a lipsi toată ziua, s-ar putea să i se facă foame. Maestrul i-a zâmbit lui Ioan Marcu și a întins mâna ca să ia coșul.

1. O ZI SINGUR CU DUMNEZEU

În timp ce Iisus era gata să ia coșul cu mâncare din mâna lui Ioan, tânărul s-a încumetat să zică: „Dar, Maestre, s-ar putea ca tu să pui coșul pe pământ în vreme ce vei duce să te rogi, și ca apoi să mergi în drumul tău uitând de el. În plus, dacă eu te însoțesc, purtând merindele, tu ai fi mai liber ca să îl adori pe Dumnezeu, iar eu voi păstra cu siguranță tăcerea. Eu nu voi pune întrebări, eu voi rămâne lângă coș când tu te vei retrage singur de o parte pentru a te ruga.”

Rostind aceste fraze, a căror temeritate i-a uimit pe unii auditori de aproape, Ioan Marcu a avut îndrăzneala de a ține toarta. Ioan Marcu și Iisus erau acolo, ținând amândoi de coș. Curând, Maestrul i-a dat drumul și uitându-se la băiat a zis: „Din moment ce tu cu ardoare dorești din toată inima ta să mă însoțești, aceasta nu ți se va refuza. Vom pleca singuri împreună și vom avea o conversație. Vei putea să-mi pui toate întrebările care îți vin în inimă, și ne vom îmbărbăta și ne vom consola unul pe celălalt. La început, vei purta merindele și, când vei fi obosit, eu te voi ajuta. Urmează-mă.”

În seara aceea, Iisus n-a revenit în tabără decât după asfințitul soarelui. Maestrul și-a petrecut ultima zi liniștită pe pământ stând de vorbă cu băiatul însetat de adevăr, și a vorbit cu Tatăl său din Paradis. În sferele superioare, acest eveniment a fost numit „ziua pe care un tânăr a petrecut-o cu Dumnezeu pe dealuri.” Cu această ocazie dată, pentru totdeauna, exemplul bunăvoinței arătate de Creator ca să fraternizeze cu creaturile. Chiar și un adolescent, dacă dorința din inima lui este realmente supremă, poate să atragă atenția și să se bucure de compania plină de afecțiune a Dumnezeului unui univers; el poate să încerce extazul de neuitat de a fi singur cu Dumnezeu pe dealuri, și aceasta o zi întreagă. Aceasta a fost extraordinara experiență a lui Ioan Marcu, în miercurea aceea, pe dealurile Iudeei.

Iisus a discutat îndelung cu Ioan, și a vorbit în mod deschis despre treburile acestei lumi și ale lumii ce va veni. Ioan Marcu i-a zis lui Iisus cât de mult regreta faptul de a nu fi fost îndeajuns de vârstnic pentru a fi unul dintre apostoli. El și-a exprimat marea recunoștință de a fi avut îngăduința de a urma constant grupul apostolic de la prima predicare de la vadul Iordanului lângă Ierihon, cu excepția călătoriei din Fenicia. Iisus l-a avertizat pe băiat să nu se lase descurajat de evenimentele iminente și l-a asigurat că va deveni un puternic mesager al împărăției.

Ioan Marcu a fost fascinat de reamintirea acestei zile cu Iisus pe coline, dar n-a uitat niciodată ultima recomandare a Maestrului. În momentul întoarcerii la tabăra din Ghețimani, Iisus i-a zis: „Ei bine, Ioane, am avut o bună conversație, o adevărată zi de odihnă, dar

177:0.4 (1920.4) Upon hearing these words, David and his armed guards withdrew; but as Jesus started off alone, John Mark came forward with a small basket containing food and water and suggested that, if he intended to be away all day, he might find himself hungry. The Master smiled on John and reached down to take the basket.

1. ONE DAY ALONE WITH GOD

177:1.1 (1920.5) As Jesus was about to take the lunch basket from John's hand, the young man ventured to say: "But, Master, you may set the basket down while you turn aside to pray and go on without it. Besides, if I should go along to carry the lunch, you would be more free to worship, and I will surely be silent. I will ask no questions and will stay by the basket when you go apart by yourself to pray."

177:1.2 (1920.6) While making this speech, the temerity of which astonished some of the near-by listeners, John had made bold to hold on to the basket. There they stood, both John and Jesus holding the basket. Presently the Master let go and, looking down on the lad, said: "Since with all your heart you crave to go with me, it shall not be denied you. We will go off by ourselves and have a good visit. You may ask me any question that arises in your heart, and we will comfort and console each other. You may start out carrying the lunch, and when you grow weary, I will help you. Follow on with me."

177:1.3 (1921.1) Jesus did not return to the camp that evening until after sunset. The Master spent this last day of quiet on earth visiting with this truth-hungry youth and talking with his Paradise Father. This event has become known on high as "the day which a young man spent with God in the hills." Forever this occasion exemplifies the willingness of the Creator to fellowship the creature. Even a youth, if the desire of the heart is really supreme, can command the attention and enjoy the loving companionship of the God of a universe, actually experience the unforgettable ecstasy of being alone with God in the hills, and for a whole day. And such was the unique experience of John Mark on this Wednesday in the hills of Judea.

177:1.4 (1920.8) Jesus visited much with John, talking freely about the affairs of this world and the next. John told Jesus how much he regretted that he had not been old enough to be one of the apostles and expressed his great appreciation that he had been permitted to follow on with them since their first preaching at the Jordan ford near Jericho, except for the trip to Phoenicia. Jesus warned the lad not to become discouraged by impending events and assured him he would live to become a mighty messenger of the kingdom.

177:1.5 (1920.9) John Mark was thrilled by the memory of this day with Jesus in the hills, but he never forgot the Master's final admonition, spoken just as they were about to return to the Gethsemane camp, when he said: "Well, John, we have had a good visit, a real day of rest,

ai grijă să nu spui nimănui ceea ce ți-am povestit eu.” Și Ioan Marcu nu a dezvăluit nimănui ceea ce se petrecuse în cursul acestei zile cu Iisus pe dealuri.

În timpul celor câteva ore pe care Iisus le mai avea de petrecut pe pământ, Ioan Marcu nu l-a mai scăpat deloc pe Maestrul său din vedere. Băiatul era mereu ascuns prin apropiere. El nu dormea decât atunci când și Iisus dormea.

2. COPILĂRIA ACASĂ

În cursul discuțiilor din această zi cu Ioan Marcu, Iisus a petrecut un timp considerabil comparând experiențele din copilăria și din adolescența lor. Părinții lui Ioan posedau mai multe bunuri pământești decât cei doisprezece apostoli ai lui Iisus, dar existaseră, în copilăria lor, multe experiențe foarte asemănătoare. Iisus a vorbit de o mulțime de lucruri care l-au ajutat pe Ioan să-i înțeleagă mai bine pe părinții lui și pe alți membri ai familiei sale. Când băiatul l-a întrebat pe Mastru cum de știa că el va deveni „un puternic mesager al împărăției”, Iisus a zis:

”Eu știu că tu te vei arăta fidel evangheliei împărăției, pentru că eu pot conta pe credința și pe iubirea pe care tu le ai deja, dat fiind că aceste calități sunt bazate pe o formare atât de precoce ca aceea pe care ai primit-o tu acasă. Tu ești rodul unui cămin în care părinții își poartă unul altuia o afecțiune sinceră astfel încât tu nu ai fost răsfățat în exces până într-atâta încât să îți exalte în mod pernicios conceptul tău despre propria ta importanță. Personalitatea ta n-a fost deformată de intrigi în care dragostea este absentă, făcute de către părinți opuși unul altuia, care să caute să câștige încrederea și fidelitatea ta. Tu te-ai bucurat de o dragoste părintească care asigură o lăudabilă încredere în sine și întreține sentimentul normal de siguranță. Dar tu ai avut în egală măsură șansa ca părinții tăi să fie înzestrați atât cu înțelepciune cât și cu dragoste. Înțelepciunea este cea care i-a făcut să renunțe la majoritatea îngăduințelor și a lucrurilor inutile pe care le poate procura averea, în vreme ce te trimiteau la școala sinagogii cu tovarășii tăi de joacă din vecinătate, și ei te-au încurajat la rândul lor să înveți cum să trăiești în această lume îngăduindu-ți o experiență originală. Tu ai venit cu tânărul tău prieten Amos la vadul Iordanului, unde am predicat noi și unde botezau discipolii lui Ioan. Voiatăi amândoi să ne însoțiți. Când ai revenit la Ierusalim, părinții tăi și-au dat consimțământul. Părinții lui Amos nu i-au permis asta; ei îl iubeau atât de mult pe fiul lor încât i-au refuzat experiența binecuvântată pe care tu ai avut-o, întocmai ca aceea de care te bucuri azi. Fugind de la ai lui, Amos ar fi putut să ni se alăture, dar făcând astfel ar fi rănit dragostea și ar fi sacrificat fidelitatea. Chiar dacă această linie de conduită ar fi fost înțeleaptă, ea ar fi reprezentat un preț teribil de plătit pentru experiență, pentru independență și pentru libertate. Părinții chibzuți ca ai tăi veghează ca copiii lor să nu trebuiască să rănească dragostea sau să înăbușe fidelitatea pentru a dezvolta independența și a se bucura de o libertate fortifiantă când vor fi atins vârsta ta.

”Iubirea, Ioane, este realitatea supremă a universului atunci când este dată de ființe infinite de înțelepte, dar în prezența unui caracter primejdios și

but see to it that you tell no man the things which I told you.” And John Mark never did reveal anything that transpired on this day which he spent with Jesus in the hills.

177:1.6 (1920.10) Throughout the few remaining hours of Jesus' earth life John Mark never permitted the Master for long to get out of his sight. Always was the lad in hiding near by; he slept only when Jesus slept.

2. EARLY HOME LIFE

177:2.1 (1921.5) In the course of this day's visiting with John Mark, Jesus spent considerable time comparing their early childhood and later boyhood experiences. Although John's parents possessed more of this world's goods than had Jesus' parents, there was much experience in their boyhood which was very similar. Jesus said many things which helped John better to understand his parents and other members of his family. When the lad asked the Master how he could know that he would turn out to be a “mighty messenger of the kingdom,” Jesus said:

177:2.2 (1921.6) “I know you will prove loyal to the gospel of the kingdom because I can depend upon your present faith and love when these qualities are grounded upon such an early training as has been your portion at home. You are the product of a home where the parents bear each other a sincere affection, and therefore you have not been overloved so as injuriously to exalt your concept of self-importance. Neither has your personality suffered distortion in consequence of your parents' loveless maneuvering for your confidence and loyalty, the one against the other. You have enjoyed that parental love which insures laudable self-confidence and which fosters normal feelings of security. But you have also been fortunate in that your parents possessed wisdom as well as love; and it was wisdom which led them to withhold most forms of indulgence and many luxuries which wealth can buy while they sent you to the synagogue school along with your neighborhood playfellows, and they also encouraged you to learn how to live in this world by permitting you to have original experience. You came over to the Jordan, where we preached and John's disciples baptized, with your young friend Amos. Both of you desired to go with us. When you returned to Jerusalem, your parents consented; Amos's parents refused; they loved their son so much that they denied him the blessed experience which you have had, even such as you this day enjoy. By running away from home, Amos could have joined us, but in so doing he would have wounded love and sacrificed loyalty. Even if such a course had been wise, it would have been a terrible price to pay for experience, independence, and liberty. Wise parents, such as yours, see to it that their children do not have to wound love or stifle loyalty in order to develop independence and enjoy invigorating liberty when they have grown up to your age.

177:2.3 (1922.1) “Love, John, is the supreme reality of the universe when bestowed by all-wise beings, but it is a dangerous and oftentimes semiselfish trait as it is

adesea semi-egoist așa cum se manifestă ea în experiența părinților muritori. Când vei fi și tu căsătorit și vei avea proprii tăi copii de crescut, încredințează-te ca dragostea ta să fie călăuzită de înțelepciune și îndrumată de inteligență.

"Tânărul tău prieten Amos crede tot atât de mult ca și tine în această evanghelie a împărăției, dar eu nu pot cota pe deplin pe el; nu sunt deloc sigur de ceea ce va face el în anii ce vor veni. Copilăria sa în căminul său n-a fost de natură să producă un om pe care te poți bizui întru totul. Amos seamănă prea mult cu unul dintre apostolii mei care n-a beneficiat de o educație familială normală, afectuoasă și înțeleaptă. Viața ta ulterioară va fi mai fericită și va merita mai multă încredere, pentru că tu ți-ai petrecut primii tăi opt ani într-un cămin normal și bine aranjat. Tu ai un caracter tare și foarte echilibrat, pentru că ai crescut într-un cămin în care a prevalat iubirea și în care a domnit înțelepciunea. O astfel de formare din copilărie produce un tip de fidelitate care mă asigură că tu îți vei urma calea pe care te-ai angajat."

Vreme de peste un ceas, Iisus și Ioan au continuat această discuție despre viața de casă. Maestrul a continuat explicându-i lui Ioan că un copil depinde complet de părinții lui și de atmosfera din casă pentru formarea primelor lui concepte despre orice lucru, intelectual, social, moral, și chiar și spiritual, din moment ce familia reprezintă pentru tânărul copil tot ceea ce poate el să știe pentru a începe relațiile omenești sau divine. Copilul trebuie să primească din îngrijirile primite de la mama lui primele sale impresii asupra universului; el depinde în întregime de tatăl său pământesc pentru primele sale idei despre Tatăl ceresc. Viața mentală și sentimentală a tânărului, condiționată de relațiile sociale și spirituale din cămin, determină dacă viața ulterioară a copilului va fi fericită sau nefericită, ușoară sau grea. Toată viața unei ființe umane este imens influențată de tot ceea ce se petrece în timpul primilor ani de existență.

Noi credem cu sinceritate că învățătura evangheliei lui Iisus, întemeiată așa cum este ea pe relația dintre copil și părinte, nu va fi ușor acceptată în toată lumea mai înainte de epoca în care viața de familie a popoarelor civilizate moderne va comporta mai multă dragoste și mai multă înțelepciune. Deși părinții din cel de-al douăzecilea secol posedă cunoștințe foarte largite și mai mult adevăr pentru ameliorarea căminului lor și pentru înnobilarea vieții de familie, nu rămâne mai puțin adevărat că, pentru a crește băieți și fete, foarte puține dintre căminele moderne rivalizează cu căminul lui Iisus din Galileea și cu acela al lui Ioan Marcu din Iudeea cu toate acestea, acceptarea evangheliei lui Iisus va produce o ameliorare imediată a vieții familiale. O viață de iubire într-un cămin înțelept și o devoțiune fidelă față de adevărata religie exercită una asupra celeilalte o profundă influență. Această casă de cămin înalță religia, și religia autentică preamărește întotdeauna căminul.

Este adevărat că multe influențele neplăcute și supărătoare precum și alte caracteristici restrictive ale vechilor cămine iudaice au fost virtual eliminate din multe dintre căminele moderne mai bine organizate. Într-adevăr, se găsește acolo mai multă independență spontană și mult mai multă libertate personală, dar această libertate nu este nici înfrânată de iubire, nici motivată de fidelitate, nici dirijată de inteligenta disciplină a înțelepciunii. Cât timp îl învățăm pe copilul nostru să

manifested in the experience of mortal parents. When you get married and have children of your own to rear, make sure that your love is admonished by wisdom and guided by intelligence.

177:2.4 (1922.2) "Your young friend Amos believes this gospel of the kingdom just as much as you, but I cannot fully depend upon him; I am not certain about what he will do in the years to come. His early home life was not such as would produce a wholly dependable person. Amos is too much like one of the apostles who failed to enjoy a normal, loving, and wise home training. Your whole afterlife will be more happy and dependable because you spent your first eight years in a normal and well-regulated home. You possess a strong and well-knit character because you grew up in a home where love prevailed and wisdom reigned. Such a childhood training produces a type of loyalty which assures me that you will go through with the course you have begun."

177:2.5 (1922.3) For more than an hour Jesus and John continued this discussion of home life. The Master went on to explain to John how a child is wholly dependent on his parents and the associated home life for all his early concepts of everything intellectual, social, moral, and even spiritual since the family represents to the young child all that he can first know of either human or divine relationships. The child must derive his first impressions of the universe from the mother's care; he is wholly dependent on the earthly father for his first ideas of the heavenly Father. The child's subsequent life is made happy or unhappy, easy or difficult, in accordance with his early mental and emotional life, conditioned by these social and spiritual relationships of the home. A human being's entire afterlife is enormously influenced by what happens during the first few years of existence.

177:2.6 (1922.4) It is our sincere belief that the gospel of Jesus' teaching, founded as it is on the father-child relationship, can hardly enjoy a world-wide acceptance until such a time as the home life of the modern civilized peoples embraces more of love and more of wisdom. Notwithstanding that parents of the twentieth century possess great knowledge and increased truth for improving the home and ennobling the home life, it remains a fact that very few modern homes are such good places in which to nurture boys and girls as Jesus' home in Galilee and John Mark's home in Judea, albeit the acceptance of Jesus' gospel will result in the immediate improvement of home life. The love life of a wise home and the loyal devotion of true religion exert a profound reciprocal influence upon each other. Such a home life enhances religion, and genuine religion always glorifies the home.

177:2.7 (1923.1) It is true that many of the objectionable stunting influences and other cramping features of these olden Jewish homes have been virtually eliminated from many of the better-regulated modern homes. There is, indeed, more spontaneous freedom and far more personal liberty, but this liberty is not restrained by love, motivated by loyalty, nor directed by the intelligent discipline of wisdom. As long as we teach the child to pray, "Our Father who is in heaven," a tremendous

se roage: „Tatăl nostru care ești în ceruri”, toți tații pământești vor purta imensa responsabilitate de a trăi și de a-i ordona căminul în așa fel încât cuvântul tată să fie cu demnitate păstrat în mintea și în inima tuturor copiilor care sunt în creștere.

3. ZIUA ÎN TABĂRĂ

Apostolii și-au petrecut cea mai mare parte a zilei plimbându-se pe muntele Măslinului și discutând cu discipolii care campau cu ei, însă, devreme în după-amiază aceea ei au încercat dorința vie de a-l vedea revenind pe Iisus. Pe măsură ce treceau orele, ei se îngrijorau tot mai mult de siguranța sa; ei se simțeau nespuse de singuri fără el. Au discutat toată ziua despre chestiunea de a ști dacă era rezonabil că l-au lăsat pe Maestru să plece singur pe dealuri, însoțit numai de un băiat mesager. Deși nimeni nu exprima gândul acesta, nu era nimeni dintre ei, în afară de Iuda Iscariotul, care să nu fi dorit să fie în locul lui Ioan Marcu.

A fost către sfârșitul după-amiezei când Nataniel a adresat, unei jumătăți de duzină dintre apostoli, și tot atâtor discipoli, discursul său despre „Dorința Supremă”, care s-a terminat în felul următor: „Ceea ce nu merge la cei mai mulți dintre noi este lipsa noastră de entuziasm. Noi nu îl iubim pe Maestru așa cum ne iubește el. Dacă am fi încercat cu toții la fel de intens ca și Ioan Marcu dorința de a-l însoți, el ne-ar fi luat în mod sigur pe toți. Noi am rămas locului privindu-l pe băiat apropiindu-se de Maestru și oferindu-i coșul, dar, atunci când Maestru l-a pus mâna pe el, băiatul n-a vrut să-l dea drumul. Atunci Maestru ne-a lăsat aici, în timp ce pleca pe dealuri cu coșul, cu băiatul și cu toate celelalte.”

Către ora patru, au sosit la David niște curieri pentru ai raporta din Bethsaida vești de la mama lui și de la mama lui Iisus. Cu mai multe zile mai înainte, David ajunsese la convingerea că mai marii preoților și conducătorii aveau de gând să-l omoare pe Iisus. David știa că ei erau hotărâți să îl suprimă pe Maestru, și era aproape convins că Iisus nu își va exercita puterea divină pentru propria sa salvare și nu va permite nici partizanilor săi să recurgă la forță pentru a-l apăra. Ajuns la aceste concluzii, el s-a grăbit să trimită un mesager la Salomeea pentru a o determina să vină de îndată în Ierusalim și să o aducă pe Maria, mama lui Iisus, și pe toți membrii familiei Maestrului.

Mama lui David a făcut ceea ce îi cerea fiul ei, și, acum, curierii se înapoiau la David, aducând vestea că Salomeea și toată familia lui Iisus era în drum către Ierusalim, și că vor ajunge târziu în ziua următoare sau peste două zile foarte devreme. Acționând astfel din proprie inițiativă, David a crezut înțelept să păstreze pentru el această informație. În consecință, el n-a zis nimănui că familia lui Iisus era în drum spre Ierusalim.

Puțin după amiază, peste douăzeci de greci care îl întâlniseră pe Iisus și pe cei doisprezece la Iosif din Arimatia au ajuns în tabără, și Petru și Ioan au petrecut mai multe ore la discuții cu ei. Acești greci, sau cel puțin câțiva dintre ei, aveau o foarte bună cunoaștere a împărăției, căci fuseseră instruiți în acest sens de către Rodan din Alexandria.

responsibility rests upon all earthly fathers so to live and order their homes that the word *father* becomes worthily enshrined in the minds and hearts of all growing children.

3. THE DAY AT CAMP

177:3.1 (1923.2) The apostles spent most of this day walking about on Mount Olivet and visiting with the disciples who were encamped with them, but early in the afternoon they became very desirous of seeing Jesus return. As the day wore on, they grew increasingly anxious about his safety; they felt inexpressibly lonely without him. There was much debating throughout the day as to whether the Master should have been allowed to go off by himself in the hills, accompanied only by an errand boy. Though no man openly so expressed his thoughts, there was not one of them, save Judas Iscariot, who did not wish himself in John Mark's place.

177:3.2 (1923.3) It was about midafternoon when Nathaniel made his speech on "Supreme Desire" to about half a dozen of the apostles and as many disciples, the ending of which was: "What is wrong with most of us is that we are only halfhearted. We fail to love the Master as he loves us. If we had all wanted to go with him as much as John Mark did, he would surely have taken us all. We stood by while the lad approached the Master and offered him the basket, but when the Master took hold of it, the lad would not let go. And so the Master left us here while he went off to the hills with basket, boy, and all."

177:3.3 (1923.4) About four o'clock, runners came to David Zebedee bringing him word from his mother at Bethsaida and from Jesus' mother. Several days previously David had made up his mind that the chief priests and rulers were going to kill Jesus. David knew they were determined to destroy the Master, and he was about convinced that Jesus would neither exert his divine power to save himself nor permit his followers to employ force in his defense. Having reached these conclusions, he lost no time in dispatching a messenger to his mother, urging her to come at once to Jerusalem and to bring Mary the mother of Jesus and every member of his family.

177:3.4 (1923.5) David's mother did as her son requested, and now the runners came back to David bringing the word that his mother and Jesus' entire family were on the way to Jerusalem and should arrive sometime late on the following day or very early the next morning. Since David did this on his own initiative, he thought it wise to keep the matter to himself. He told no one, therefore, that Jesus' family was on the way to Jerusalem.

177:3.5 (1924.1) Shortly after noon, more than twenty of the Greeks who had met with Jesus and the twelve at the home of Joseph of Arimathea arrived at the camp, and Peter and John spent several hours in conference with them. These Greeks, at least some of them, were well advanced in the knowledge of the kingdom, having been instructed by Rodan at Alexandria.

În seara aceea, după întoarcerea lui la tabără, Iisus a stat de vorbă cu cei doisprezece douăzeci de greci; el le-ar fi conferit cu voia lor hirotonisirea la fel ca celor șaptezeci, dacă nu ar fi știut că acționând astfel ar fi tulburat profund pe apostolii lui și pe principalii lui discipoli.

În vreme ce se petreceau toate acestea în tabără, la Ierusalim mai marii preoților și bătrânii erau stupefiați că Iisus nu revine să cuvânteze mulțimilor. Este adevărat că părăsind templul în ajun el spusese: „Vă las casa în dezolare”. Dar conducătorii nu puteau înțelege de ce Iisus renunța la marele avantaj de care se asigurase prin atitudinea prietenoasă a mulțimilor. Ei se temeau ca nu cumva el să stârnească vreun tumult printre oameni, deși cele din urmă cuvinte ale Maestrului către mulțime fuseseră o încurajare la conformare, în toate felurile posibile, la autoritatea celor care „tronează pe locul lui Moise”. Totuși ziua a fost foarte activă în oraș pentru conducători, căci ei se pregăteau pentru paști și puneau în același timp la punct planurile lor de a-l omorî pe Iisus.

Tabăra n-a primit decât puțini vizitatori, căci amplasamentul ei rămăsese un secret bine păstrat de toți cei care știau că Iisus era de așteptat să stea acolo, în loc de a se duce în toate nopțile în Bethania.

4. IUDA ȘI MAI-MARI PREOȚILOR

La puțin timp după ce Iisus și Ioan Marcu au părăsit tabăra, Iuda Iscariotul a dispărut din grupul fraților săi și nu s-a înapoiat decât târziu după-amiază. În ciuda recomandării exprese a Maestrului său de a nu intra în Ierusalim, acest apostol tulburat și nemulțumit s-a dus în grabă la întâlnirea sa cu inamicii lui Iisus, la marele preot Caiafa. Era vorba de o reuniune neceremonioasă a sinedriului, fixată la puțină vreme după ora zece din dimineața aceea, pentru a discuta despre natura acuzațiilor pe care aveau să le aducă contra lui Iisus și de a decide procedura de urmat pentru a face ca el să fie înfățișat autorităților romane; într-adevăr, era necesar să se obțină de la aceștia confirmarea civilă a sentinței morții deja pronunțate de sinedriu împotriva lui Iisus.

În ajun, Iuda dezvăluise câtorva membri ai familiei sale, și unor saducheii, prieteni de familie ai tatălui său, că el ajunsese la concluzia că Iisus era un visător și un idealist bine intenționat, dar nu eliberatorul așteptat al Israelului. Iuda a arătat că i-ar place mult să găsească o manieră elegantă de a se retrage din toată mișcarea. Prietenii săi l-au asigurat linguișitor că retragerea sa va fi salută de către conducătorii iudei ca fiind un mare eveniment, și, după aceea, el putea să pretindă orice. Ei l-au făcut să creadă că va primi de îndată marile onoruri ale sinedriului și că, în cele din urmă, el va fi în poziția de a șterge stigmatizarea „asocierii sale bine intenționate, dar nefericită cu gentiliile inculte”.

Iuda nu putea să creadă în întregime că marile lucrări ale Maestrului fuseseră înfăptuite prin puterea prințului demonilor, dar era de acum înainte pe deplin convins că Iisus nu-și va exercita puterea pentru a-și asigura avantaje personale. El dobândise în cele din

177:3.6 (1924.2) That evening, after returning to the camp, Jesus visited with the Greeks, and had it not been that such a course would have greatly disturbed his apostles and many of his leading disciples, he would have ordained these twenty Greeks, even as he had the seventy.

177:3.7 (1924.3) While all of this was going on at the camp, in Jerusalem the chief priests and elders were amazed that Jesus did not return to address the multitudes. True, the day before, when he left the temple, he had said, “I leave your house to you desolate.” But they could not understand why he would be willing to forgo the great advantage which he had built up in the friendly attitude of the crowds. While they feared he would stir up a tumult among the people, the Master’s last words to the multitude had been an exhortation to conform in every reasonable manner with the authority of those “who sit in Moses’ seat.” But it was a busy day in the city as they simultaneously prepared for the Passover and perfected their plans for destroying Jesus.

177:3.8 (1924.4) Not many people came to the camp, for its establishment had been kept a well-guarded secret by all who knew that Jesus was expecting to stay there in place of going out to Bethany every night.

4. JUDAS AND THE CHIEF PRIESTS

177:4.1 (1924.5) Shortly after Jesus and John Mark left the camp, Judas Iscariot disappeared from among his brethren, not returning until late in the afternoon. This confused and discontented apostle, notwithstanding his Master’s specific request to refrain from entering Jerusalem, went in haste to keep his appointment with Jesus’ enemies at the home of Caiaphas the high priest. This was an informal meeting of the Sanhedrin and had been appointed for shortly after ten o’clock that morning. This meeting was called to discuss the nature of the charges which should be lodged against Jesus and to decide upon the procedure to be employed in bringing him before the Roman authorities for the purpose of securing the necessary civil confirmation of the death sentence which they had already passed upon him.

177:4.2 (1924.6) On the preceding day Judas had disclosed to some of his relatives and to certain Sadducean friends of his father’s family that he had reached the conclusion that, while Jesus was a well-meaning dreamer and idealist, he was not the expected deliverer of Israel. Judas stated that he would very much like to find some way of withdrawing gracefully from the whole movement. His friends flatteringly assured him that his withdrawal would be hailed by the Jewish rulers as a great event, and that nothing would be too good for him. They led him to believe that he would forthwith receive high honors from the Sanhedrin, and that he would at last be in a position to erase the stigma of his well-meant but “unfortunate association with untaught Galileans.”

177:4.3 (1924.7) Judas could not quite believe that the mighty works of the Master had been wrought by the power of the prince of devils, but he was now fully convinced that Jesus would not exert his power in self-aggrandizement; he was at last convinced that Jesus

urmă certitudinea că Iisus se va lăsa omorât de conducătorii iudei, și Iuda nu putea suporta gândul umilitor de a fi identificat cu o mișcare sortită eșecului. El refuza să ia în considerare ideea unui eșec aparent. El înțelegea pe deplin fermitatea caracterului Maestrului său și ascutimea minții sale maiestuoase și îndurătoare totuși, el a găsit plăcere în a accepta, fie și numai parțial, sugestia unui membru din familia sa după care Iisus, deși a fost un fanatic bine intenționat, el nu era probabil cu adevărat sănătos în spirit și păruse întotdeauna a fi o persoană străină și rău înțeleasă.

Și, acum mai mult ca oricând, Iuda a început să aibă un ciudat resentiment pentru că Iisus nu-i atribuisese niciodată o situație mai onorifică. Iuda gustase continuu onoarea de a fi trezorerul apostolic, dar, de acum înainte, el începea să simtă că nu era apreciat, că aptitudinile sale nu erau recunoscute. Deodată a fost cuprins de indignare de pe urma faptului că Petru, Iacob și Ioan fuseseră onorați de o strânsă tovarășie cu Iisus, și, în momentul acela, în timp ce el se îndrepta către casa marelui preot el era cu mult mai preocupat să-și ia revanșa față de Petru, Iacob și Ioan decât de gândul de a-l trăda pe Iisus. Dar adesea, chiar în acel moment, o nouă idee dominantă a început să ocupe primul loc în mintea sa conștientă; el se pornise să strângă onoruri pentru sine însuși, și, dacă putea să și le asigure în același timp în care își lua revanșa față de cei care contribuiseră la cea mai mare dezamăgire a vieții sale, atunci, cu atât mai bine. El era cuprins de un teribil sentiment de rușine, de orgoliu, de disperare și de hotărâre. Trebuie deci să fie clar că nu pentru bani se ducea Iuda la Caiafa ca să ia măsuri pentru trădarea lui Iisus.

În vreme ce Iuda se apropia de locuința lui Caiafa, el a luat definitiv decizia de a-l părăsi pe Iisus și pe tovarășii lui apostoli. Fiind astfel hotărât să abandoneze cauza împărăției cerurilor, el a decis să-și asigure pentru sine maximul din această onoare și din această glorie cu care sperase că va fi răsplătit cândva, atunci când s-a identificat, pentru prima oară, cu Iisus și cu noua evanghelie a împărăției. Toți apostolii împărtășiseră odinioară această ambiție cu Iuda, dar, cu trecerea anilor, ei învățaseră să admire adevărul și să îl iubească pe Iisus, cel puțin mai mult decât o făcea Iuda.

Trădătorul i-a fost prezentat lui Caiafa și conducătorilor iudei de către vărul său. Acesta a explicat că Iuda, după ce a descoperit greșeala pe care o comisese lăsându-se rătăcit de subtila învățătură a lui Iisus, ajunsese la punctul în care dorea să renunțe public și oficial la asocierea sa cu galileeanul, și, în același timp, să ceară să fie restabilit în încredința și în comunitatea fraților lui iudei. Purtătorul de cuvânt al lui Iuda a continuat arătând că, după Iuda, era mai bine, pentru pacea Israelului, ca Iisus să fie pus în închisoare. Ca dovadă a regretului său de a fi participat la această mișcare a erorii, și ca dovadă a sincerității reînțoarcerii lui la învățăturile lui Moise, Iuda venise să se ofere pe el însuși sinedriului ca fiind cel care îl putea să ia, împreună cu căpitanul care deținea mandatul de arestare, măsuri pentru ca Iisus să fie băgat în închisoare fără a provoca scandal, ceea ce îndepărta orice primejdie de a stârni mulțimile, sau necesitatea de a amâna arestarea sa până după Paști.

would allow himself to be destroyed by the Jewish rulers, and he could not endure the humiliating thought of being identified with a movement of defeat. He refused to entertain the idea of apparent failure. He thoroughly understood the sturdy character of his Master and the keenness of that majestic and merciful mind, yet he derived pleasure from even the partial entertainment of the suggestion of one of his relatives that Jesus, while he was a well-meaning fanatic, was probably not really sound of mind; that he had always appeared to be a strange and misunderstood person.

177:4.4 (1925.1) And now, as never before, Judas found himself becoming strangely resentful that Jesus had never assigned him a position of greater honor. All along he had appreciated the honor of being the apostolic treasurer, but now he began to feel that he was not appreciated; that his abilities were unrecognized. He was suddenly overcome with indignation that Peter, James, and John should have been honored with close association with Jesus, and at this time, when he was on the way to the high priest's home, he was bent on getting even with Peter, James, and John more than he was concerned with any thought of betraying Jesus. But over and above all, just then, a new and dominating thought began to occupy the forefront of his conscious mind: He had set out to get honor for himself, and if this could be secured simultaneously with getting even with those who had contributed to the greatest disappointment of his life, all the better. He was seized with a terrible conspiracy of confusion, pride, desperation, and determination. And so it must be plain that it was not for money that Judas was then on his way to the home of Caiaphas to arrange for the betrayal of Jesus.

177:4.5 (1925.2) As Judas approached the home of Caiaphas, he arrived at the final decision to abandon Jesus and his fellow apostles; and having thus made up his mind to desert the cause of the kingdom of heaven, he was determined to secure for himself as much as possible of that honor and glory which he had thought would sometime be his when he first identified himself with Jesus and the new gospel of the kingdom. All of the apostles once shared this ambition with Judas, but as time passed they learned to admire truth and to love Jesus, at least more than did Judas.

177:4.6 (1925.3) The traitor was presented to Caiaphas and the Jewish rulers by his cousin, who explained that Judas, having discovered his mistake in allowing himself to be misled by the subtle teaching of Jesus, had arrived at the place where he wished to make public and formal renunciation of his association with the Galilean and at the same time to ask for reinstatement in the confidence and fellowship of his Judean brethren. This spokesman for Judas went on to explain that Judas recognized it would be best for the peace of Israel if Jesus should be taken into custody, and that, as evidence of his sorrow in having participated in such a movement of error and as proof of his sincerity in now returning to the teachings of Moses, he had come to offer himself to the Sanhedrin as one who could so arrange with the captain holding the orders for Jesus' arrest that he could be taken into custody quietly, thus avoiding any danger of stirring up the multitudes or the necessity of postponing his arrest until after the Passover.

După ce a terminat de vorbit, vărul l-a prezentat pe Iuda, care s-a apropiat de marele preot și a zis: „Voi face tot ceea ce a promis vărul meu, dar ce sunteți voi dispuși să-mi dați pentru serviciul acesta?” Iuda nu părea să distingă expresia de dispreț, sau chiar de dezgust, care a trecut peste chipul vanitosului Caiafa cu inima înăsprită. Inima lui Iuda era prea preocupată de propria sa glorie și de dorința de a satisface exaltarea sinelui său.

Caiafa și-a coborât atunci privirea către trădător și a zis: „Iuda, mergi la căpitanul gărzii și aranjează cu acel ofițer ca să ni-l aducă pe Maestrul tău în seara aceasta sau mâine seară. Când va fi fost predat de către tine pe mâinile noastre, atunci îți vei primi recompensa pentru acest serviciu.” După ce a auzit aceste cuvinte, Iuda l-a părăsit pe mai marii preoților și pe conducători pentru a discuta cu căpitanul gărzilor de la templu despre modul de a-l prinde pe Iisus. Iuda știa că atunci Iisus lipsea din tabără, și nu avea nici o idee de ora înapoierii lui în seara aceea. Au convenit atunci să-l aresteze pe Iisus în seara zilei următoare (joi), după ce poporul Ierusalimului și toți pelerinii vizitatori se vor fi retras pentru înnoptare.

Iuda sa reîntors în tabără lângă asociații lui, îmbătat de gânduri de grandoare și de glorie cum nu mai avusese de multă vreme. El se înrolase pe lângă Iisus cu speranța de a deveni, cândva, un om mare în împărăția cerurilor, și își dăduse în cele din urmă seama că nu va exista nici un nou regat conform cu speranțele sale. Dar el se bucura de faptul de a fi destul de priceput pentru a da la schimb dezamăgirea de pe urma eșecului său, care era de a ajunge la glorie în noul regat sperat, pe obținerea imediată de onoruri și de recompense în vechea ordine a lucrurilor. El credea acum că această veche ordine va supraviețui și va distruge cu siguranță pe Iisus și tot ceea ce reprezenta el. În ultimul său mobil de intenție conștientă, trădarea lui Iisus de către Iuda a fost acțiunea lașă a unui dezertor egoist care nu se gândea decât la propria lui siguranță și la preamărirea sa, oricare ar fi putut fi rezultatele conduitei sale pentru Maestrul său și pentru foștii lui tovarăși.

Dar așa a fost întotdeauna. De multă vreme, și cu o conștiință deliberată, îndârjită, egoistă și răzbunătoare, Iuda acumulase progresiv, în mintea sa, și nutrise, în inima sa, aceste dorințe rele și detestabile de răzbunare și de infidelitate. Iisus îl iubea pe Iuda, acordându-i tot atâta încredere cât și celorlalți apostoli, dar Iuda nu putea să manifeste în schimb o încredere loială, nici să încerce o dragoste sinceră. Cât de primejdioasă poate deveni ambiția când se însoțește pe de-a-ntregul cu egoismul și când motivația sa supremă este o sumbră răzbunare îndelung refulată! Ce lucru zdrobitor este decepția în viața acestor nesocotiți care își fixează privirea pe atracțiile fugitive și evanescente ale timpului, și devin astfel orbiți în înfăptuirile superioare și mai efective ale realizărilor perpetue ale lumilor veșnice de valori divine și de adevărate realități spirituale. În mintea sa Iuda dorea cu ardoare onorurile pământești, și a ajuns să iubească această dorință din toată inima sa. În mintea lor, ceilalți apostoli doreau și ei aceleași onoruri ale acestei lumi, dar, în inima lor, ei îl iubeau pe Iisus și făceau tot ce le era cu putință pentru a învăța să iubească adevărurile pe care le învățau de la el.

177:4.7 (1925.4) When his cousin had finished speaking, he presented Judas, who, stepping forward near the high priest, said: “All that my cousin has promised, I will do, but what are you willing to give me for this service?” Judas did not seem to discern the look of disdain and even disgust that came over the face of the hardhearted and vainglorious Caiaphas; his heart was too much set on self-glory and the craving for the satisfaction of self-exaltation.

177:4.8 (1926.1) And then Caiaphas looked down upon the betrayer while he said: “Judas, you go to the captain of the guard and arrange with that officer to bring your Master to us either tonight or tomorrow night, and when he has been delivered by you into our hands, you shall receive your reward for this service.” When Judas heard this, he went forth from the presence of the chief priests and rulers and took counsel with the captain of the temple guards as to the manner in which Jesus was to be apprehended. Judas knew that Jesus was then absent from the camp and had no idea when he would return that evening, and so they agreed among themselves to arrest Jesus the next evening (Thursday) after the people of Jerusalem and all of the visiting pilgrims had retired for the night.

177:4.9 (1926.2) Judas returned to his associates at the camp intoxicated with thoughts of grandeur and glory such as he had not had for many a day. He had enlisted with Jesus hoping some day to become a great man in the new kingdom. He at last realized that there was to be no new kingdom such as he had anticipated. But he rejoiced in being so sagacious as to trade off his disappointment in failing to achieve glory in an anticipated new kingdom for the immediate realization of honor and reward in the old order, which he now believed would survive, and which he was certain would destroy Jesus and all that he stood for. In its last motive of conscious intention, Judas's betrayal of Jesus was the cowardly act of a selfish deserter whose only thought was his own safety and glorification, no matter what might be the results of his conduct upon his Master and upon his former associates.

177:4.10 (1926.3) But it was ever just that way. Judas had long been engaged in this deliberate, persistent, selfish, and vengeful consciousness of progressively building up in his mind, and entertaining in his heart, these hateful and evil desires of revenge and disloyalty. Jesus loved and trusted Judas even as he loved and trusted the other apostles, but Judas failed to develop loyal trust and to experience wholehearted love in return. And how dangerous ambition can become when it is once wholly wedded to self-seeking and supremely motivated by sullen and long-suppressed vengeance! What a crushing thing is disappointment in the lives of those foolish persons who, in fastening their gaze on the shadowy and evanescent allurements of time, become blinded to the higher and more real achievements of the everlasting attainments of the eternal worlds of divine values and true spiritual realities. Judas craved worldly honor in his mind and grew to love this desire with his whole heart; the other apostles likewise craved this same worldly honor in their minds, but with their hearts they loved Jesus and were doing their best to learn to love the truths which he taught them.

În acest moment, Iuda nu realiza asta, dar el îl criticase mereu pe Iisus în subconștientul lui din ziua în care Ioan Botezătorul fusese decapitat de Irod. În străfundurile inimii lui, Iuda fusese întotdeauna supărat că Iisus nu îl salvase pe Ioan. Nu trebuie uitat că Iuda fusese un discipol al lui Ioan înainte de a începe să-l urmeze pe Iisus. În toată această îngrămădire de resentimente omenești și de amarnice dezamăgiri pe care Iuda le acumulase în suflet, sub culoarea urii, era acum bine organizată în mintea sa subconștientă, și gata să iasă la iveală și să îl înghită dacă îndrăznea să se desprindă de sprijinul influent al tovarășilor lui, și, în același timp, să se expună abilelor insinuări și subtililor zeflemele ale dușmanilor lui Iisus. De fiecare dată când își lăsase speranțele să se înalțe și când Iisus spusese sau făcuse ceva pentru a le spulbera, existase întotdeauna, în inima lui Iuda, o cicatrice de resentiment amar. Și, cum aceste cicatrice se înmulțeau, această inimă atât de adesea rănită a pierdut, curând, orice afecțiune reală pentru cel care pricinuisese această experiență dezagreabilă unei personalități bine intenționate, dar timorate și egocentrice. Iuda nu-și dădea seama de asta, dar era un laș. În consecință, el avusese întotdeauna tendința de a atribui lașității mobilurile care îl făceau atât de adesea pe Iisus să refuze să pună mâna pe putere și pe glorie, pe câtă vreme în aparență, ele îi erau atât de ușor la îndemână. Și orice muritor știe bine că iubirea - chiar dacă a fost cândva sinceră - poate în cele din urmă să se transforme în urmă reală sub influența dezamăgirilor, a geloziei și a unui resentiment îndelung nutrit.

Șefii preoților și bătrânii au putut în cele din urmă să respire liniștiți vreme de câteva ceasuri. Ei nu aveau să fie obligați să-l aresteze pe Iisus în public. Serviciile lui Iuda, ca aliat și ca trădător, îi asigurau că Iisus nu va scăpa de jurisdicția lor așa cum o făcuse atât de adesea în trecut.

5. ULTIMA ORĂ DE INTIMITATE

Din moment ce era într-o zi de miercuri, în această seară în tabără a fost un ceas de intimitate. Maestrul încerca să-i încurajeze pe apostolii lui abătuți, dar era aproape imposibil. Toți au început să-și dea seama de iminența evenimentelor deconcertante și zdrobitoare. Ei nu puteau fi înveseliți, nici măcar atunci când Maestrul le aducea aminte de anii lor de asociere cordială și plină de întâmplări. Iisus s-a interesat cu grijă de familiile tuturor apostolilor, apoi s-a întors către David Zebedeu și a întrebat dacă avea cineva vești recente de la mama sa, de la sora sa mai mică, sau de la alți membri ai familiei sale. David și-a plecat ochii și s-a uitat la picioarele sale; îi era teamă să răspundă.

Aceasta a fost ocazia în care Iisus i-a avertizat pe discipolii lui să nu se bizuiască pe susținerea mulțimii. El le-a amintit experiențele lor din Galileea unde mari mulțimi îi urmăseră de multe ori cu entuziasm, și apoi se întorseseră cu tot atâta ardoare dinspre ei pentru a reveni la credințele și modurile lor de viață anterioare. Apoi Iisus a zis: „Nu trebuie deci să vă lăsați amăgiți de marile mulțimi care ne-au auzit la templu și care păreau să creadă în învățăturile noastre. Aceste mulțimi au ascultat adevărul și mintea lor a crezut în el în mod superficial, dar puțini dintre ei au lăsat să se încrusteze adevărul în inima lor cu rădăcini vii. Cei care nu cunosc

177:4.11 (1926.4) Judas did not realize it at this time, but he had been a subconscious critic of Jesus ever since John the Baptist was beheaded by Herod. Deep down in his heart Judas always resented the fact that Jesus did not save John. You should not forget that Judas had been a disciple of John before he became a follower of Jesus. And all these accumulations of human resentment and bitter disappointment which Judas had laid by in his soul in habiliments of hate were now well organized in his subconscious mind and ready to spring up to engulf him when he once dared to separate himself from the supporting influence of his brethren while at the same time exposing himself to the clever insinuations and subtle ridicule of the enemies of Jesus. Every time Judas allowed his hopes to soar high and Jesus would do or say something to dash them to pieces, there was always left in Judas's heart a scar of bitter resentment; and as these scars multiplied, presently that heart, so often wounded, lost all real affection for the one who had inflicted this distasteful experience upon a well-intentioned but cowardly and self-centered personality. Judas did not realize it, but he was a coward. Accordingly was he always inclined to assign to Jesus cowardice as the motive which led him so often to refuse to grasp for power or glory when they were apparently within his easy reach. And every mortal man knows full well how love, even when once genuine, can, through disappointment, jealousy, and long-continued resentment, be eventually turned into actual hate.

177:4.12 (1927.1) At last the chief priests and elders could breathe easily for a few hours. They would not have to arrest Jesus in public, and the securing of Judas as a traitorous ally insured that Jesus would not escape from their jurisdiction as he had so many times in the past.

5. THE LAST SOCIAL HOUR

177:5.1 (1927.2) Since it was Wednesday, this evening at the camp was a social hour. The Master endeavored to cheer his downcast apostles, but that was well-nigh impossible. They were all beginning to realize that disconcerting and crushing events were impending. They could not be cheerful, even when the Master recounted their years of eventful and loving association. Jesus made careful inquiry about the families of all of the apostles and, looking over toward David Zebedee, asked if anyone had heard recently from his mother, his youngest sister, or other members of his family. David looked down at his feet; he was afraid to answer.

177:5.2 (1927.3) This was the occasion of Jesus' warning his followers to beware of the support of the multitude. He recounted their experiences in Galilee when time and again great throngs of people enthusiastically followed them around and then just as ardently turned against them and returned to their former ways of believing and living. And then he said: "And so you must not allow yourselves to be deceived by the great crowds who heard us in the temple, and who seemed to believe our teachings. These multitudes listen to the truth and believe it superficially with their minds, but few of them permit the word of truth to strike down into the heart with

evangelia decât în mintea lor și care n-au experimentat-o în inima lor nu pot fi de vrednici de încredere atunci când survin necazuri reale. Când conducătorii iudei se vor pune de acord ca să-l omoare pe Fiul Omului, și când îl vor lovi în unanimitate, voi veți vedea mulțimea fugind buimăcită, sau rămânând acolo, mută și stupefiată, în timp ce conducătorii înnebuniți și orbiți îi vor conduce la moarte pe învățătorii adevărului evangheliei. După aceea, când adversitatea și persecuțiile se vor abate peste voi, încă vor mai fi alții, de care voi credeți că iubesc adevărul, care vor fi împrăștiați, și vor mai fi și unii care vor renunța la evanghelie și vă vor abandona. Unii dintre aceia care au fost foarte aproape de noi au hotărât deja să ne părăsească. Voi v-ați odihnit astăzi pentru acele vremuri care au să vină peste noi. Vegheați deci, și rugați-vă pentru ca mâine voi să aveți o forță sporită pentru a îndura zilele următoare.”

Atmosfera din tabără era încărcată de o tensiune inexplicabilă. Mesageri tăcuți plecau și veneau, comunicând numai cu David Zebedeu. Până la sfârșitul serii, unii știau că Lazăr fugise în grabă din Bethania. Ioan Marcu observa o tăcere de rău augur după înapoierea sa în tabără, cu toate că își petrecuse toată ziua în compania Maestrului. Orice efort pentru a-l incita să vorbească sfârșea numai în a face să reiasă că Iisus îi poruncise să tacă.

Apostolii au fost chiar înfricoșați de buna dispoziție a Maestrului și de sociabilitatea lui neobișnuită. Ei simțeau cu toții apropierea cruntei lor izolări care urma să se abată asupra lor cu o bruscă zdrobitoare și cu o teroare ineluctabilă. Ei presimțeau vag ceea ce avea să se întâmple, și nici unul dintre ei nu se simțea pregătit să facă față încercării. Maestrul fusese absent toată ziua și le lipsise teribil.

Această seară de miercuri a marcat nivelul cel mai de jos al statutului lor spiritual până în ceasul efectiv al morții Maestrului. Cu toate că în ziua următoare îi apropiase și mai mult de o tragică zi de vineri, cel puțin încă mai era cu ei, și orele de neliniște sau scurs cu mai puțină tulburare.

Iisus știa că aceasta va fi ultima noapte în care putea să doarmă liniștit alături de familia pe care și-o alesese pe pământ. Cu puțin înainte de miezul nopții, el i-a lăsat pe apostoli să se odihnească peste noapte zicându-le: „Mergeți de dormiți, frații mei, și pacea să fie cu voi până la trezirea noastră de mâine, o zi mai mult pentru a face voia Tatălui și a încerca bucuria de a ști că noi suntem fiii săi.”

living roots. Those who know the gospel only in the mind, and who have not experienced it in the heart, cannot be depended upon for support when real trouble comes. When the rulers of the Jews reach an agreement to destroy the Son of Man, and when they strike with one accord, you will see the multitude either flee in dismay or else stand by in silent amazement while these maddened and blinded rulers lead the teachers of the gospel truth to their death. And then, when adversity and persecution descend upon you, still others who you think love the truth will be scattered, and some will renounce the gospel and desert you. Some who have been very close to us have already made up their minds to desert. You have rested today in preparation for those times which are now upon us. Watch, therefore, and pray that on the morrow you may be strengthened for the days that are just ahead.”

177:5.3 (1927.4) The atmosphere of the camp was charged with an inexplicable tension. Silent messengers came and went, communicating with only David Zebedee. Before the evening had passed, certain ones knew that Lazarus had taken hasty flight from Bethany. John Mark was ominously silent after returning to camp, notwithstanding he had spent the whole day in the Master's company. Every effort to persuade him to talk only indicated clearly that Jesus had told him not to talk.

177:5.4 (1928.1) Even the Master's good cheer and his unusual sociability frightened them. They all felt the certain drawing upon them of the terrible isolation which they realized was about to descend with crashing suddenness and inescapable terror. They vaguely sensed what was coming, and none felt prepared to face the test. The Master had been away all day; they had missed him tremendously.

177:5.5 (1928.2) This Wednesday evening was the low-tide mark of their spiritual status up to the actual hour of the Master's death. Although the next day was one more day nearer the tragic Friday, still, he was with them, and they passed through its anxious hours more gracefully.

177:5.6 (1928.3) It was just before midnight when Jesus, knowing this would be the last night he would ever sleep through with his chosen family on earth, said, as he dispersed them for the night: "Go to your sleep, my brethren, and peace be upon you till we rise on the morrow, one more day to do the Father's will and experience the joy of knowing that we are his sons."

Capitolul 178. Ultima zi în tabără

⇨ 177

CARTEA URANTIA

179 ⇨

PARTE IV. VIAȚA ȘI ÎNVĂȚĂTURILE LUI IISUS

CAPITOLUL 178
ULTIMA ZI ÎN TABĂRĂ

Secțiuni

Introduction

1. Discursul despre filiație și despre cetățenie
2. După masa de prânz
3. Către masa de seară

PAPER 178
LAST DAY AT THE CAMP

SECTIONS

Introduction

1. Discourse on Sonship and Citizenship
2. After the Noontime Meal
3. On the Way to the Supper

Introduction

PENTRU Iisus, această joi era ultima sa zi de libertate pe pământ în calitate de Fiu divin întrupat; el a plănuit să și-o petreacă cu apostolii săi și cu câțiva discipoli fideli și devotați. La puțin după ora micului dejun, în această dimineață magnifică, Maestrul i-a condus într-un loc izolat situat în apropiere, puțin mai sus de tabăra lor, și acolo le-a propovăduit multe adevăruri noi. Iisus a mai ținut și alte cuvântări apostolilor lui la începutul serii, dar acest discurs din dimineața de joi a fost unul de adio adresat grupului din tabără care îi reunea pe apostoli și pe discipolii alesi, atât iudei cât și gentili. Cei doisprezece erau cu toții prezenți, mai puțin Iuda. Petru și mai mulți apostoli au făcut unele remarci referitoare la absența lui; unii au crezut că fusese trimis în oraș de Iisus pentru a aranja vreo treabă, probabil pentru a pune la punct detaliile apropiatei lor sărbătoriri a Pastelor. Iuda nu s-a înapoiat în tabără decât în toila după-amiezii, cu puțin timp înainte ca Iisus să îi ducă pe cei doisprezece în Ierusalim pentru a se împărtăși din Ultima Cină.

1. DISCURSUL DESPRE FILIAȚIE ȘI DESPRE
CETĂȚENIE

Iisus a vorbit vreme de două ore la vreo cincizeci dintre discipolii lui de încredere și a răspuns la vreo douăzeci de întrebări relative la relațiile dintre împărăția cerurilor și regatele acestei lumi, și privitoare la raporturile dintre filiația cu Dumnezeu și cetățenia din guvernele pământești. Se poate rezuma după cum urmează, în limbaj modern, acest discurs precum și răspunsurile la întrebări:

Fiind materiale, regatele acestei lumi pot adesea găsi necesar să folosească forța fizică pentru a pune în

INTRODUCTION

178:0.1 (1929.1) JESUS planned to spend this Thursday, his last free day on earth as a divine Son incarnated in the flesh, with his apostles and a few loyal and devoted disciples. Soon after the breakfast hour on this beautiful morning, the Master led them to a secluded spot a short distance above their camp and there taught them many new truths. Although Jesus delivered other discourses to the apostles during the early evening hours of the day, this talk of Thursday forenoon was his farewell address to the combined camp group of apostles and chosen disciples, both Jews and gentiles. The twelve were all present save Judas. Peter and several of the apostles remarked about his absence, and some of them thought Jesus had sent him into the city to attend to some matter, probably to arrange the details of their forthcoming celebration of the Passover. Judas did not return to the camp until midafternoon, a short time before Jesus led the twelve into Jerusalem to partake of the Last Supper.

1. DISCOURSE ON SONSHIP AND CITIZENSHIP

178:1.1 (1929.2) Jesus talked to about fifty of his trusted followers for almost two hours and answered a score of questions regarding the relation of the kingdom of heaven to the kingdoms of this world, concerning the relation of sonship with God to citizenship in earthly governments. This discourse, together with his answers to questions, may be summarized and restated in modern language as follows:

178:1.2 (1929.3) The kingdoms of this world, being material, may often find it necessary to employ physical force in

aplicare legile lor și pentru a menține ordinea. În împărăția cerurilor, adevărații credincioși n-au recurs la folosirea forței fizice. Împărăția cerurilor este o fraternitate spirituală a fiilor lui Dumnezeu născuți din spirit; ea nu poate fi promulgată decât prin puterea spiritului. Această diferență de procedură se raportează la relațiile dintre împărăția credincioșilor și regatul guvernamintelor civile; ea nu anulează dreptul pe care îl posedă grupurile de credincioși de a menține ordinea în rândurile lor și de a disciplina pe membrii lor rebeli și nedemni de încredere.

Nu este nimic incompatibil între filiația împărăției spiritual și cetățenia într-un guvernamânt laic sau civil. Credincioșii au datoria de a da Cezarului ceea ce este al Cezarului și lui Dumnezeu ceea ce este al lui Dumnezeu. Nu poate să fie dezacord între aceste două cerințe, una fiind materială și cealaltă spirituală, dacă nu cumva Cezarul pretinde să uzurpeze prerogativele lui Dumnezeu și cere să i se aducă lui omagiul spiritual și cultul suprem. În cazul acesta, voi vă veți închina numai lui Dumnezeu și veți căuta, totodată, să îi iluminați pe acești conducători pământenți rătăciți și să îi faceți astfel să îl recunoască și ei pe Tatăl din ceruri. Voi nu vă veți închina spiritualmente conducătorilor pământenți. Voi nu veți folosi nici forțele fizice ale guvernelor terestre, ai căror lideri pot, într-o bună zi, să devină credincioși, pentru a face să progreseze misiunea împărăției spirituale.

Din punctul de vedere al unei civilizații în progres, filiația în împărăția cerească ar trebui să vă ajute să deveniți cetățeni ideali ai regatelor acestei lumi, căci fraternitatea și servirea sunt pietrele de încercare ale evangheliei împărăției. Chemarea la iubire a împărăției spiritual ar trebui să se reveleze ca fiind distrugătorul efectiv al imboldului la vrajbă al cetățenilor necredincioși și belicoși ai regatelor pământești. Dar acești fii materiali care trăiesc în întuneric, nu vor avea niciodată cunoștința de lumina voastră spirituală a adevărului, decât dacă voi veți foarte aproape de ei grație serviciului social care decurge în mod firesc din roadele spiritului produse în cursul experienței de viață a fiecărui credincios luat individual.

În calitate de oameni muritori și materiali, voi sunteți într-adevăr cetățeni ai regatelor pământești, iar voi ar trebui să fiți buni cetățeni, cu atât mai mult că ați devenit fii ai împărăției celeste prin noua voastră naștere din spirit. Ca fii ai împărăției cerurilor iluminați prin credință și eliberați prin spirit, voi trebuie să faceți față unei duble responsabilități, datoria față de om și datoria față de Dumnezeu, și, în același timp, vă asumați de bună voie o a treia obligație sacră, aceea de a servi fraternitatea credincioșilor care îl cunosc pe Dumnezeu.

Nu vă este îngăduit să-i adorați pe conducătorii voștri temporari, și nu ar trebui să folosiți puterea temporală pentru a face să progreseze împărăția spiritual. Dar voi ar trebui să faceți manifest serviciul care exprimă dreptatea și iubirea, atât pe lângă credincioși cât și pentru necredincioși. Puternicul Spirit al Adevărului se găsește în evanghelia împărăției, și eu voi răspândi în curând acel același spirit peste toată carnea. Roadele spiritului, serviciul vostru sincer și exprimarea iubirii, sunt puternicul levier social capabil să înalțe rasele întunecate, și acest Spirit al Adevărului va deveni punctul de sprijin care va spori puterea

the execution of their laws and for the maintenance of order. In the kingdom of heaven true believers will not resort to the employment of physical force. The kingdom of heaven, being a spiritual brotherhood of the spirit-born sons of God, may be promulgated only by the power of the spirit. This distinction of procedure refers to the relations of the kingdom of believers to the kingdoms of secular government and does not nullify the right of social groups of believers to maintain order in their ranks and administer discipline upon unruly and unworthy members.

178:1.3 (1929.4) There is nothing incompatible between sonship in the spiritual kingdom and citizenship in the secular or civil government. It is the believer's duty to render to Caesar the things which are Caesar's and to God the things which are God's. There cannot be any disagreement between these two requirements, the one being material and the other spiritual, unless it should develop that a Caesar presumes to usurp the prerogatives of God and demand that spiritual homage and supreme worship be rendered to him. In such a case you shall worship only God while you seek to enlighten such misguided earthly rulers and in this way lead them also to the recognition of the Father in heaven. You shall not render spiritual worship to earthly rulers; neither should you employ the physical forces of earthly governments, whose rulers may sometime become believers, in the work of furthering the mission of the spiritual kingdom.

178:1.4 (1930.1) Sonship in the kingdom, from the standpoint of advancing civilization, should assist you in becoming the ideal citizens of the kingdoms of this world since brotherhood and service are the cornerstones of the gospel of the kingdom. The love call of the spiritual kingdom should prove to be the effective destroyer of the hate urge of the unbelieving and war-minded citizens of the earthly kingdoms. But these material-minded sons in darkness will never know of your spiritual light of truth unless you draw very near them with that unselfish social service which is the natural outgrowth of the bearing of the fruits of the spirit in the life experience of each individual believer.

178:1.5 (1930.2) As mortal and material men, you are indeed citizens of the earthly kingdoms, and you should be good citizens, all the better for having become reborn spirit sons of the heavenly kingdom. As faith-enlightened and spirit-liberated sons of the kingdom of heaven, you face a double responsibility of duty to man and duty to God while you voluntarily assume a third and sacred obligation: service to the brotherhood of God-knowing believers.

178:1.6 (1930.3) You may not worship your temporal rulers, and you should not employ temporal power in the furtherance of the spiritual kingdom; but you should manifest the righteous ministry of loving service to believers and unbelievers alike. In the gospel of the kingdom there resides the mighty Spirit of Truth, and presently I will pour out this same spirit upon all flesh. The fruits of the spirit, your sincere and loving service, are the mighty social lever to uplift the races of darkness, and this Spirit of Truth will become your power-multiplying fulcrum.

voastră.

Dați dovadă de înțelepciune și manifestați agerime în raporturile voastre cu șefii civili necredincioși. Prin discernământul vostru, arătați-vă abili în aplanarea dezacordurilor minore și în lămuritul micilor neînțelegeri. În toate chipurile posibile - fără însă a sacrifica loialitatea voastră față de conducătorii universului - căutați să trăiți în pace cu toată lumea. Fiți întotdeauna tot atât de prudenți ca și șerpilor, dar la fel de inofensivi ca și porumbeii.

Voi ar trebui să deveniți cu atât mai buni cetățeni ai unei națiuni laice datorită faptului că deveniți fiii iluminați ai împărăției. Tot astfel, șefii guvernelor terestre vor dirija mult mai bine treburile civile datorită faptului că cred în această evanghelie a împărăției cerurilor. Atitudinea care constă în servirea omului cu dezinteres și în adorarea lui Dumnezeu cu inteligență ar trebui să facă din toți credincioșii împărăției mai buni cetățeni ai lumii, în timp ce atitudinea constând din a fi un cetățean cinstit și în a te devota sincer datoriei tale pământești ar trebui să ajute la a-i face pe astfel de cetățeni cu atât mai accesibili chemării spiritului la filiația din împărăția cerească.

Câtă vreme șefii guvernelor pământești vor căuta să-și exercite autoritatea de dictatori religioși, voi, cei care credeți în evanghelie nu puteți să vă așteptați decât la greutăți, la persecuții și chiar și la moarte. Dar însăși lumina pe care o aduceți lumii și până și modul în care suferiți și muriți pentru această evanghelie a împărăției va aduce, într-o bună zi, tuturor națiunilor, o eliberare nouă și incredibilă, libertatea intelectuală și religioasă.

Sub imboldul persecuțiilor iminente ale celor care urăsc această evanghelie a bucuriei și a libertății, voi vă veți dezvolta, și împărăția va prospera. Dar vă veți găsi în mare pericol, într-o epocă ulterioară, când cea mai mare parte a oamenilor va vorbi favorabil despre credincioșii în regat, și când multe dintre persoanele care ocupă poziții importante vor accepta nominal evanghelia împărăției celeste. Învățați să fiți loiali împărăției chiar și în epocile de pace și de prosperitate. Nu provocați la îngerii care vă supraveghează tentația de a vă disciplina cu dragoste băgându-vă în necazuri menite să salveze sufletul vostru indolent.

Amintiți-vă că voi sunteți împuterniciți să predicați această evanghelie a împărăției - dorința supremă de a face voia Tatălui, dublată de bucuria supremă de a realiza, prin credință, filiația cu Dumnezeu. Nimic nu trebuie să abată consacrarea voastră față de această unică îndatorire. Toată omenirea să beneficieze de revărsarea afectuosului vostru ajutor spiritual, a comuniunii voastre intelectuale care aduce lumina și a serviciului vostru social exaltant. Dar nu trebuie să se permită nici uneia dintre aceste munci umanitare, nici totalității lor, să înlocuiască proclamarea evangheliei. Aceste puternice slujiri sunt sub-produsele sociale ale slujirilor și ale transformărilor și mai puternice și mai sublime înfăptuite în inima credinciosului în regat prin Duhul Adevărului, și prin realizarea personală a faptului că credința unui om născut din spirit îi conferă garanția unei comuniuni vii cu Dumnezeu etern.

178:1.7 (1930.4) Display wisdom and exhibit sagacity in your dealings with unbelieving civil rulers. By discretion show yourselves to be expert in ironing out minor disagreements and in adjusting trifling misunderstandings. In every possible way — in everything short of your spiritual allegiance to the rulers of the universe — seek to live peaceably with all men. Be you always as wise as serpents but as harmless as doves.

178:1.8 (1930.5) You should be made all the better citizens of the secular government as a result of becoming enlightened sons of the kingdom; so should the rulers of earthly governments become all the better rulers in civil affairs as a result of believing this gospel of the heavenly kingdom. The attitude of unselfish service of man and intelligent worship of God should make all kingdom believers better world citizens, while the attitude of honest citizenship and sincere devotion to one's temporal duty should help to make such a citizen the more easily reached by the spirit call to sonship in the heavenly kingdom.

178:1.9 (1930.6) So long as the rulers of earthly governments seek to exercise the authority of religious dictators, you who believe this gospel can expect only trouble, persecution, and even death. But the very light which you bear to the world, and even the very manner in which you will suffer and die for this gospel of the kingdom, will, in themselves, eventually enlighten the whole world and result in the gradual divorcement of politics and religion. The persistent preaching of this gospel of the kingdom will some day bring to all nations a new and unbelievable liberation, intellectual freedom, and religious liberty.

178:1.10 (1931.1) Under the soon-coming persecutions by those who hate this gospel of joy and liberty, you will thrive and the kingdom will prosper. But you will stand in grave danger in subsequent times when most men will speak well of kingdom believers and many in high places nominally accept the gospel of the heavenly kingdom. Learn to be faithful to the kingdom even in times of peace and prosperity. Tempt not the angels of your supervision to lead you in troublous ways as a loving discipline designed to save your ease-drifting souls.

178:1.11 (1931.2) Remember that you are commissioned to preach this gospel of the kingdom — the supreme desire to do the Father's will coupled with the supreme joy of the faith realization of sonship with God — and you must not allow anything to divert your devotion to this one duty. Let all mankind benefit from the overflow of your loving spiritual ministry, enlightening intellectual communion, and uplifting social service; but none of these humanitarian labors, nor all of them, should be permitted to take the place of proclaiming the gospel. These mighty ministrations are the social by-products of the still more mighty and sublime ministrations and transformations wrought in the heart of the kingdom believer by the living Spirit of Truth and by the personal realization that the faith of a spirit-born man confers the assurance of living fellowship with the eternal God.

Nu trebuie să se caute nici să se promulge adevărul, nici să se stabilească dreptatea prin putere guvernelor civile sau prin aplicarea legilor laice. Voi puteți întotdeauna să vă străduiți să convingeți mintea oamenilor, dar să nu aveți niciodată îndrăzneala de a o constrânge. Nu uitați marea lege a echității umane pe care ați învățat-o de la mine sub forma pozitivă: tot ceea ce ați vrea ca oamenii să vă facă, faceți-le voi lor.

Când un credincios al împărăției este chemat să servească guvernul civil, el să-și execute serviciul lui în calitate de cetățean temporar al acestui guvern; totuși, acest credincios ar trebui să demonstreze, în serviciul său civil, toate calitățile obișnuite ale unui cetățean, înălțate de iluminarea spirituală care rezultă din asocierea înnobilitoare a minții lui omenești cu spiritul lăuntric al Dumnezeuului etern. Dacă necredincioșii pot să se califice ca funcționari superiori, voi ar trebui să examinați cu seriozitate dacă rădăcinile adevărului din inima voastră nu sunt cumva uscate din lipsa apelor vii ale comuniunii spirituale combinate cu servirea societății. Conștiința filiației cu Dumnezeu ar trebui să însuflețească toată viața de servire a fiecărui bărbat, a fiecărei femei și a fiecărui copil deveniți posesori al acestui puternic stimulent al puterilor inerente personalității umane.

Nu fiți nici mistici pasivi, nici asceți anoști. Nu deveniți visători și indolenți care contează cu nonșalanță pe o Providență fictivă pentru a vă procura până și necesitățile vieții. În adevăr, trebuie ca voi să fiți blânzi în relațiile voastre cu muritorii răătăciți, răbdători în raporturile voastre cu cei ignoranți și îndurători în caz de provocare; dar trebuie deopotrivă ca voi să fiți curajoși în apărarea dreptății, puternici în promulgarea adevărilor și dinamici în predicarea acestei evanghelii a împărăției, chiar și până la capătul pământului.

Această evanghelie a împărăției este un adevăr viu. Eu v-am zis că ea seamănă cu drojdia din aluat și cu grăuntele de muștar. Acum, eu declar că ea seamănă sămânța ființei vii, care rămâne la fel din generație în generație, dar care se manifestă infailibil în noi expresii; și ea crește într-un mod acceptabil pe căile noilor adaptări la nevoile particulare și la condițiile particulare ale fiecărei generații succesive. Revelația pe care v-am făcut-o este o revelație vie, și eu doresc ca ea să producă, și doresc ca ea să producă roade pe măsură în fiecare individ și în fiecare generație, conform legilor creșterii spirituale, ale înmulțirii și ale dezvoltării adaptive. Din generație în generație, evanghelia trebuie să dea dovadă de o vitalitate crescândă și să arate o mult mai mare profunzime a puterii spirituale. Nu trebuie lăsat să devină un simplă amintire sacră, o simplă tradiție pe seama mea și despre epoca în care trăim noi în prezent.

Și nu uitați aceasta: Noi nu am atacat direct nici persoanele nici autoritatea celor care stau pe tronul lui Moise; noi le-am oferit pur și simplu lumina nouă pe care ei au respins-o atât de energic. Noi nu i-am atacat decât denunțând neloialitatea lor spirituală față de înseși adevărurile pe care pretind că le propovăduiesc și le păstrează. Noi am intrat în conflict cu acești conducători instalați și cu acești șefi recunoscuți numai atunci când ei s-au opus în mod direct predicării evangheliei împărăției fiilor omului. Chiar și acum, nu suntem noi aceia care îi atacăm, ci ei sunt aceia care caută distrugerea noastră. Nu uitați că voi sunteți împuterniciți numai ca să mergeți să predicați vestea

178:1.12 (1931.3) You must not seek to promulgate truth nor to establish righteousness by the power of civil governments or by the enactment of secular laws. You may always labor to persuade men's minds, but you must never dare to compel them. You must not forget the great law of human fairness which I have taught you in positive form: Whatsoever you would that men should do to you, do even so to them.

178:1.13 (1931.4) When a kingdom believer is called upon to serve the civil government, let him render such service as a temporal citizen of such a government, albeit such a believer should display in his civil service all of the ordinary traits of citizenship as these have been enhanced by the spiritual enlightenment of the ennobling association of the mind of mortal man with the indwelling spirit of the eternal God. If the unbeliever can qualify as a superior civil servant, you should seriously question whether the roots of truth in your heart have not died from the lack of the living waters of combined spiritual communion and social service. The consciousness of sonship with God should quicken the entire life service of every man, woman, and child who has become the possessor of such a mighty stimulus to all the inherent powers of a human personality.

178:1.14 (1931.5) You are not to be passive mystics or colorless ascetics; you should not become dreamers and drifters, supinely trusting in a fictitious Providence to provide even the necessities of life. You are indeed to be gentle in your dealings with erring mortals, patient in your intercourse with ignorant men, and forbearing under provocation; but you are also to be valiant in defense of righteousness, mighty in the promulgation of truth, and aggressive in the preaching of this gospel of the kingdom, even to the ends of the earth.

178:1.15 (1931.6) This gospel of the kingdom is a living truth. I have told you it is like the leaven in the dough, like the grain of mustard seed; and now I declare that it is like the seed of the living being, which, from generation to generation, while it remains the same living seed, unfailingly unfolds itself in new manifestations and grows acceptably in channels of new adaptation to the peculiar needs and conditions of each successive generation. The revelation I have made to you is a *living revelation*, and I desire that it shall bear appropriate fruits in each individual and in each generation in accordance with the laws of spiritual growth, increase, and adaptive development. From generation to generation this gospel must show increasing vitality and exhibit greater depth of spiritual power. It must not be permitted to become merely a sacred memory, a mere tradition about me and the times in which we now live.

178:1.16 (1932.1) And forget not: We have made no direct attack upon the persons or upon the authority of those who sit in Moses' seat; we only offered them the new light, which they have so vigorously rejected. We have assailed them only by the denunciation of their spiritual disloyalty to the very truths which they profess to teach and safeguard. We clashed with these established leaders and recognized rulers only when they threw themselves directly in the way of the preaching of the gospel of the kingdom to the sons of men. And even now, it is not we who assail them, but they who seek our destruction. Do not forget that you are commissioned to go forth preaching only the good news. You are not to

cea bună. Nu trebuie să se atace vechile moduri de viață; trebuie să introduceți drojdia noului adevăr în mijlocul vechilor credințe. Lăsați spiritul adevărului să-și înfăptuiască propria lucrare. Nu intrați în controversă decât atunci când sunteți constrânși de cei care disprețuiesc adevărul. Însă, atunci când necredinciosul înverșunat vă atacă, nu ezitați să apărați cu vigoare adevărul care v-a salvat și v-a sanctificat.

Prin toate vicisitudinile vieții, amintiți-vă mereu să vă iubiți unii pe ceilalți. Nu luptați contra oamenilor, nici chiar contra necredincioșilor. Arătați îndurare chiar și față de aceia care abuzează în mod jignitor de voi. Fiți cetățeni loiali, artizani integri, vecini vrednici de laude, membrii devotați ai familiei voastre, părinți înțelegători și credincioși sinceri în fraternitatea împărăției Tatălui. Și spiritul meu va fi peste voi, acum și până la sfârșitul lumii.

Când Iisus a terminat de propovăduit era aproape ora unu după amiază; și s-au înapoiat numaidecât în tabără, unde David și asociații lui pregătiseră prânzul.

2. DUPĂ MASA DE PRÂNZ

Foarte puțini dintre auditorii Maestrului au fost capabili să asimileze, chiar și în parte, cuvântarea lui de dimineață. Dintre ei, grecii au fost cei care l-au înțeles cel mai bine. Chiar și cei unsprezece apostoli au fost descumpăniți de aluziile lui la regatele politice viitoare și la generațiile succesive de credincioși în regat. Discipolii lui Iisus cei mai devotați nu puteau împăca finalul iminent al slujirii sale pământești cu aceste referințe la un lung viitor de activități evanghelice. Câtiva dintre acești iudei credincioși au început să presimtă că era pe cale să se producă cea mai mare tragedie a lumii; dar ei nu puteau concilia dezastrul amenințător nici cu comportamentul personal de voioșie indiferentă al Maestrului, nici cu discursul său de dimineață, când făcuse aluzii repetate la viitoarele operațiuni ale împărăției celeste care se întind peste vaste intervale de timp și îmbrățișează relații cu numeroase și succesive regate temporare pământești.

În ziua aceea, la amiază, toți apostolii și discipolii afluaseră că Lazăr fugise în grabă din Bethania. Ei începeau să presimtă că conducătorii iudei erau tare hotărâți să se scape de Iisus și de învățăturile sale.

Prin agenții lui secreți din Ierusalim, David Zebedeu era pe deplin informat de progresul planului de arestare și de omorâre a lui Iisus. El era complet la curent cu rolul lui Iuda în complot, dar n-a dezvăluit niciodată această cunoștință celorlalți apostoli sau vreunui dintre discipoli. La puțin timp după masa de prânz, el l-a luat pe Iisus de o parte și și-a permis să-l întrebe dacă el știa... Dar n-a putut formula niciodată în întregime întrebarea sa. Maestrul și-a ridicat mâna pentru a-l întrerupe și a zis: „Da, David, sunt la curent cu totul, și știu că și tu ești la curent, dar vezi să nu vorbești nimănui de asta. Numai să nu te îndoiești în propria ta inimă, că voia lui Dumnezeu va sfârși prin a prevala.”

Conversația cu David a fost întreruptă de sosirea unui mesager care venea din Filadelfia; el aducea vestea că Abner prinsese veste de complotul pus la

attack the old ways; you are skillfully to put the leaven of new truth in the midst of the old beliefs. Let the Spirit of Truth do his own work. Let controversy come only when they who despise the truth force it upon you. But when the willful unbeliever attacks you, do not hesitate to stand in vigorous defense of the truth which has saved and sanctified you.

178:1.17 (1932.2) Throughout the vicissitudes of life, remember always to love one another. Do not strive with men, even with unbelievers. Show mercy even to those who spitefully abuse you. Show yourselves to be loyal citizens, upright artisans, praiseworthy neighbors, devoted kinsmen, understanding parents, and sincere believers in the brotherhood of the Father's kingdom. And my spirit shall be upon you, now and even to the end of the world.

178:1.18 (1932.3) When Jesus had concluded his teaching, it was almost one o'clock, and they immediately went back to the camp, where David and his associates had lunch ready for them.

2. AFTER THE NOONTIME MEAL

178:2.1 (1932.4) Not many of the Master's hearers were able to take in even a part of his forenoon address. Of all who heard him, the Greeks comprehended most. Even the eleven apostles were bewildered by his allusions to future political kingdoms and to successive generations of kingdom believers. Jesus' most devoted followers could not reconcile the impending end of his earthly ministry with these references to an extended future of gospel activities. Some of these Jewish believers were beginning to sense that earth's greatest tragedy was about to take place, but they could not reconcile such an impending disaster with either the Master's cheerfully indifferent personal attitude or his forenoon discourse, wherein he repeatedly alluded to the future transactions of the heavenly kingdom, extending over vast stretches of time and embracing relations with many and successive temporal kingdoms on earth.

178:2.2 (1932.5) By noon of this day all the apostles and disciples had learned about the hasty flight of Lazarus from Bethany. They began to sense the grim determination of the Jewish rulers to exterminate Jesus and his teachings.

178:2.3 (1932.6) David Zebedee, through the work of his secret agents in Jerusalem, was fully advised concerning the progress of the plan to arrest and kill Jesus. He knew all about the part of Judas in this plot, but he never disclosed this knowledge to the other apostles nor to any of the disciples. Shortly after lunch he did lead Jesus aside and, making bold, asked him whether he knew — but he never got further with his question. The Master, holding up his hand, stopped him, saying: “Yes, David, I know all about it, and I know that you know, but see to it that you tell no man. Only doubt not in your own heart that the will of God will prevail in the end.”

178:2.4 (1933.1) This conversation with David was interrupted by the arrival of a messenger from Philadelphia bringing word that Abner had heard of the

cale pentru uciderea lui Iisus și întreba dacă trebuia să vină la Ierusalim. Acest curier a plecat în grabă către Filadelfia cu următorul mesaj pentru Abner: „Continuă-ți lucrarea. Dacă mă despart fizic de voi, aceasta este numai pentru a putea reveni în spirit. Eu nu vă voi abandona. Vă voi însoți până la capăt.”

În momentul acela, Filip a venit la Maestru și l-a întrebat: „Maestre, dat fiind că ceasul Paștilor se apropie, unde ai vrea tu ca noi să pregătim ceea ce trebuie pentru a-l mânca?” După ce a ascultat întrebarea lui Filip, Iisus i-a răspuns: „Du-te de îi caută pe Petru și pe Ioan, și eu vă voi da instrucțiuni privitoare la cina pe care o vom împărți în seara asta. Cât despre Paști, veți vorbi numai după ce ați făcut mai întâi asta.”

Când Iuda l-a auzit pe Maestru vorbind cu Filip despre aceste chestiuni, el s-a apropiat pentru a încerca să surprindă conversația lor, în timp ce Filip, Petru și Ioan se trăgeau deoparte pentru a vorbi cu Maestrul.

Iisus le-a zis celor trei: „Mergeți imediat la Ierusalim. Intrând pe poartă veți întâlni un om purtând un urciore de apă. El vă va vorbi, iar voi îl veți urma. Vă va conduce până la o casă unde veți intra în urma lui și veți întreba pe onorabilul proprietar: 'Unde este sala de invitați în care Maestrul trebuie să-și ia cina împreună cu apostolii săi?' După ce vă veți fi interesat astfel, stăpânul casei vă va arăta la primul etaj o mare sală complet mobilată și pregătită pentru noi.”

Când apostolii au ajuns în oraș, au întâlnit, lângă poartă, omul cu urciorel de apă și l-au urmat până la casa lui Ioan Marcu, unde tatăl băiatului i-a primit și le-a arătat sala de sus pregătită pentru masa de seară.

Toate acestea s-au întâmplat ca urmare a unei înțelegeri încheiate între Maestru și Ioan Marcu în cursul după-amiezii din ajun, pe când erau singuri pe dealuri. Iisus voia să fie sigur că va lua această ultimă masă cu apostolii săi fără a fi deranjat. El se gândea că, dacă Iuda cunoștea dinainte locul reuniunii, acesta ar pune aranja cu dușmanii lui pentru a pune mâna pe el; de aceea, el s-a pus în taină de acord cu Ioan Marcu. În felul acesta, Iuda n-a cunoscut locul reuniunii decât mai târziu, în momentul în care a sosit acolo, în compania lui Iisus și a celorlalți apostoli.

David Zebedeu avea multe treburi de rezolvat cu Iuda care a fost astfel împiedicat să-l urmărească pe Petru, Ioan și Filip așa cum dorea atâtea de tare. Când Iuda i-a dat lui David o anumită sumă de bani pentru provizii, David i-a zis: „Iudo, date fiind împrejurările, n-ar fi oare bine să îmi încredințezi ceva bani în avans pentru nevoile mele actuale?” Iuda a chibzuit un moment apoi a răspuns: „Da, Davide, eu cred că așa ar fi înțelept. De fapt, având în vedere condițiile tulburătoare din Ierusalim, eu cred că ar fi mai bine să-ți dau toți banii. Se completează împotriva Maestrului, și, în cazul în care mi s-ar întâmpla ceva, tu să nu fi încurcat.”

David a primit deci toate fondurile apostolice lichide și toate hârtiile banilor aflați în depozit. Apostolii n-au aflat de această operațiune decât în seara celei de-a doua zile.

plot to kill Jesus and asking if he should depart for Jerusalem. This runner hastened off for Philadelphia with this word for Abner: “Go on with your work. If I depart from you in the flesh, it is only that I may return in the spirit. I will not forsake you. I will be with you to the end.”

178:2.5 (1933.2) About this time Philip came to the Master and asked: “Master, seeing that the time of the Passover draws near, where would you have us prepare to eat it?” And when Jesus heard Philip’s question, he answered: “Go and bring Peter and John, and I will give you directions concerning the supper we will eat together this night. As for the Passover, that you will have to consider after we have first done this.”

178:2.6 (1933.3) When Judas heard the Master speaking with Philip about these matters, he drew closer that he might overhear their conversation. But David Zebedee, who was standing near, stepped up and engaged Judas in conversation while Philip, Peter, and John went to one side to talk with the Master.

178:2.7 (1933.4) Said Jesus to the three: “Go immediately into Jerusalem, and as you enter the gate, you will meet a man bearing a water pitcher. He will speak to you, and then shall you follow him. When he leads you to a certain house, go in after him and ask of the good man of that house, ‘Where is the guest chamber wherein the Master is to eat supper with his apostles?’ And when you have thus inquired, this householder will show you a large upper room all furnished and ready for us.”

178:2.8 (1933.5) When the apostles reached the city, they met the man with the water pitcher near the gate and followed on after him to the home of John Mark, where the lad’s father met them and showed them the upper room in readiness for the evening meal.

178:2.9 (1933.6) And all of this came to pass as the result of an understanding arrived at between the Master and John Mark during the afternoon of the preceding day when they were alone in the hills. Jesus wanted to be sure he would have this one last meal undisturbed with his apostles, and believing if Judas knew beforehand of their place of meeting he might arrange with his enemies to take him, he made this secret arrangement with John Mark. In this way Judas did not learn of their place of meeting until later on when he arrived there in company with Jesus and the other apostles.

178:2.10 (1933.7) David Zebedee had much business to transact with Judas so that he was easily prevented from following Peter, John, and Philip, as he so much desired to do. When Judas gave David a certain sum of money for provisions, David said to him: “Judas, might it not be well, under the circumstances, to provide me with a little money in advance of my actual needs?” And after Judas had reflected for a moment, he answered: “Yes, David, I think it would be wise. In fact, in view of the disturbed conditions in Jerusalem, I think it would be best for me to turn over all the money to you. They plot against the Master, and in case anything should happen to me, you would not be hampered.”

178:2.11 (1934.1) And so David received all the apostolic cash funds and receipts for all money on deposit. Not until the evening of the next day did the apostles learn of this transaction.

Era către ora patru și jumătate când cei trei apostoli au revenit și i-au informat pe Iisus că totul era gata pentru cină. Maestrul s-a pregătit îndată ca să-i conducă pe cei doisprezece apostoli ai săi la Ierusalim pe traseul care dădea în drumul Betaniei. Aceasta a fost ultima sa deplasare cu grupul complet al celor doisprezece.

3. CĂTRE MASA DE SEARĂ

Căutând din nou să evite mulțimile care circulau prin valea Cedronului între Parcul din Getimani și Ierusalim, Iisus și cei doisprezece au trecut peste creasta vestică a muntelui Măslinilor pentru a intra pe drumul care cobora dinspre Bethania în oraș. Când s-au apropiat de locul în care Iisus se zăbovise în seara din ajun pentru a le ține discursul despre distrugerea Ierusalimului, ei au făcut inconștient o oprire și au stat acolo privind în tăcere orașul. Cum mai aveau ceva timp și de vreme ce Iisus nu voia să traverseze orașul până la asfințitul soarelui, el le-a zis tovarășilor lui:

"Așezați-vă și odihniți-vă în vreme ce eu vă voi vorbi de ceea ce trebuie să se întâmple cât de curând. De-a lungul tuturor acestor ani, eu am trăit considerându-vă ca frați ai mei; eu v-am propovăduit adevărul cu privire la împărăția cerurilor, și v-am dezvăluit misterele lui. Într-adevăr, Tatăl meu a înfăptuit numeroase minuni legate de misiunea mea pământească. Voi ați fost martori la toate acestea, și ați participat la experiența de a fi fost tovarăși de lucru cu Dumnezeu. Îmi sunteți martori că, de la o vreme, eu v-am avertizat că va trebui curând să mă reîntorc la sarcina pe care mi-a încredințat-o Tatăl. V-am spus clar că ar trebui să vă las în lume pentru a continua lucrarea împărăției. Din acest motiv v-am luat deoparte pe dealurile Capernaumului. Trebuie acum să vă pregătesc să împărtășiți cu alții experiența pe care ați avut-o cu mine. Așa cum Tatăl m-a trimis pe mine în lumea aceasta, tot așa și eu vă trimit acolo pentru a mă reprezenta și pentru a desăvârși lucrarea pe care am început-o eu.

"Voi priviți orașul acesta cu tristețe, căci ați auzit cuvintele mele anunțând sfârșitul Ierusalimului. Eu v-am avertizat cu mult înainte ca nu cumva voi să pieriți în distrugerea sa și ca aceasta să nu întârzie proclamarea evangheliei împărăției. Tot așa, eu vă previn să aveți grijă să nu vă expuneți inutil la pericole, în momentul arestării Fiului Omului. Eu trebuie să mă duc, dar voi trebuie să rămâneți să depuneți mărturie în favoarea acestei evanghelii după plecarea mea; la fel, eu i-am ordonat lui Lazăr să fugă de mânia oamenilor pentru ca el să poată să trăiască și să facă cunoscută gloria lui Dumnezeu. Dacă este voia Tatălui ca eu să plec, nimic din ceea ce veți face nu va putea contracara planul divin. Aveți grijă de voi, ca nu cumva să fiți și voi omorâți. Sufletele voastre să apere cu curaj evanghelia prin puterea spiritului, dar nu vă lăsați duși orice încercare prostească de a-l apăra pe Fiul Omului. Eu nu am nevoie de nici o ocrotire omenească; oștirile celeste sunt chiar și acum pe aproape. Dar eu sunt decis să fac voia Tatălui meu din ceruri, și de aceea trebuie să ne supunem la ceea ce urmează să ni se întâmple atât de curând.

"Când veți vedea acest oraș distrus, nu uitați că voi

178:2.12 (1934.2) It was about half past four o'clock when the three apostles returned and informed Jesus that everything was in readiness for the supper. The Master immediately prepared to lead his twelve apostles over the trail to the Bethany road and on into Jerusalem. And this was the last journey he ever made with all twelve of them.

3. ON THE WAY TO THE SUPPER

178:3.1 (1934.3) Seeking again to avoid the crowds passing through the Kidron valley back and forth between Gethsemane Park and Jerusalem, Jesus and the twelve walked over the western brow of Mount Olivet to meet the road leading from Bethany down to the city. As they drew near the place where Jesus had tarried the previous evening to discourse on the destruction of Jerusalem, they unconsciously paused while they stood and looked down in silence upon the city. As they were a little early, and since Jesus did not wish to pass through the city until after sunset, he said to his associates:

178:3.2 (1934.4) "Sit down and rest yourselves while I talk with you about what must shortly come to pass. All these years have I lived with you as brethren, and I have taught you the truth concerning the kingdom of heaven and have revealed to you the mysteries thereof. And my Father has indeed done many wonderful works in connection with my mission on earth. You have been witnesses of all this and partakers in the experience of being laborers together with God. And you will bear me witness that I have for some time warned you that I must presently return to the work the Father has given me to do; I have plainly told you that I must leave you in the world to carry on the work of the kingdom. It was for this purpose that I set you apart, in the hills of Capernaum. The experience you have had with me, you must now make ready to share with others. As the Father sent me into this world, so am I about to send you forth to represent me and finish the work I have begun.

178:3.3 (1934.5) "You look down on yonder city in sorrow, for you have heard my words telling of the end of Jerusalem. I have forewarned you lest you should perish in her destruction and so delay the proclamation of the gospel of the kingdom. Likewise do I warn you to take heed lest you needlessly expose yourselves to peril when they come to take the Son of Man. I must go, but you are to remain to witness to this gospel when I have gone, even as I directed that Lazarus flee from the wrath of man that he might live to make known the glory of God. If it is the Father's will that I depart, nothing you may do can frustrate the divine plan. Take heed to yourselves lest they kill you also. Let your souls be valiant in defense of the gospel by spirit power but be not misled into any foolish attempt to defend the Son of Man. I need no defense by the hand of man; the armies of heaven are even now near at hand; but I am determined to do the will of my Father in heaven, and therefore must we submit to that which is so soon to come upon us.

178:3.4 (1934.6) "When you see this city destroyed, forget not that you have entered already upon the eternal life of

ați intrat deja în orașul etern al servirii perpetue în împărăția, mereu progresând, a cerurilor, și chiar al cerului cerurilor. Voi ar trebui să știți că există numeroase locașuri în universul Tatălui meu și în al meu, și că o revelație îi așteaptă pe copiii luminii, revelația orașelor clădite de Dumnezeu și lumile în care obiceiurile vieții sunt justețea și bucuria în adevăr. Eu v-am adus împărăția celestă aici pe pământ, dar eu declar că toți aceia dintre voi care intră în el prin credință, și rămân acolo prin slujirea vie a adevărului, se vor ridica cu certitudine în lumile superioare și vor ședea cu mine în împărăția spiritual al Tatălui nostru. Dar trebuie ca mai întâi să vă căliți și să desăvârșiți lucrarea pe care ați întreprins-o cu mine. Trebuie ca mai întâi să treceți prin multe necazuri și să suferiți multe amărăciuni - și aceste încercări sunt acum iminente. Când veți fi terminat lucrarea voastră pe pământ, voi veți intra în bucuria mea, tot așa cum eu am îndeplinit pe pământ lucrarea Tatălui meu și am să mă întorc îmbrățișarea sa."

După ce a vorbit astfel, Maestrul s-a ridicat, și toți l-au urmat în coborârea Olivetului și au intrat cu el în oraș. În afară de Filip, de Petru și de Ioan, nici unul dintre apostoli nu știa unde se duceau pe când își urmau calea pe străzile înguste ale Ierusalimului și în vreme ce se lăsa noaptea. Lumea îi înghițea, dar nimeni nu i-a recunoscut, nici nu a știut că Fiul lui Dumnezeu trecea pe acolo mergând la ultima sa întâlnire omenească cu ambasadorii aleși ai împărăției. Apostolii nu știau nici ei că unul dintre ei făcea deja parte dintr-o conspirație menită să îl predea prin trădare pe Maestrul lor pe mâinile dușmanilor lui.

Ioan Marcu îi urmărise pe tot parcursul drumului până la intrarea lor în oraș. Când au intrat pe poartă, el a alergat acasă pe o altă stradă, astfel încât el îi aștepta deja pentru a-i întâmpina la sosirea lor la casa tatălui său.

endless service in the ever-advancing kingdom of heaven, even of the heaven of heavens. You should know that in my Father's universe and in mine are many abodes, and that there awaits the children of light the revelation of cities whose builder is God and worlds whose habit of life is righteousness and joy in the truth. I have brought the kingdom of heaven to you here on earth, but I declare that all of you who by faith enter therein and remain therein by the living service of truth, shall surely ascend to the worlds on high and sit with me in the spirit kingdom of our Father. But first must you gird yourselves and complete the work which you have begun with me. You must first pass through much tribulation and endure many sorrows — and these trials are even now upon us — and when you have finished your work on earth, you shall come to my joy, even as I have finished my Father's work on earth and am about to return to his embrace."

178:3.5 (1935.1) When the Master had spoken, he arose, and they all followed him down Olivet and into the city. None of the apostles, save three, knew where they were going as they made their way along the narrow streets in the approaching darkness. The crowds jostled them, but no one recognized them nor knew that the Son of God was passing by on his way to the last mortal rendezvous with his chosen ambassadors of the kingdom. And neither did the apostles know that one of their own number had already entered into a conspiracy to betray the Master into the hands of his enemies.

178:3.6 (1935.2) John Mark had followed them all the way into the city, and after they had entered the gate, he hurried on by another street so that he was waiting to welcome them to his father's home when they arrived.

Capitolul 179. Cina cea Din Urmă

⇨ 178

CARTEA URANTIA

180 ⇨

PARTE IV. VIAȚA ȘI ÎNVĂȚĂTURILE LUI IISUS

CAPITOLUL 179 CINA CEA DIN URMĂ

Secțiuni

Introduction

1. Dorința de a fi preferat
2. Începutul cinei
3. Spălarea picioarelor apostolilor
4. Ultimele cuvinte către trădător
5. Instituirea cinei de amintire

Introduction

ÎN CURSUL după-amiezii acestei zi de joi, când Filip i-a amintit Maestrului că se apropia Paștele și s-a interesat de planurile sale de sărbătorire, el s-a gândit la cina Paștelui care trebuia să aibă loc în seara zilei următoare, vineri. Obiceiul voia să se înceapă pregătirile de sărbătorire nu mai târziu de amiaza din ajunul Paștelui. Or, iudeii, socoteau ziua începând de la asfințitul soarelui; aceasta însemna că cina din sâmbăta Paștelui va avea loc vineri seara înainte de miezul nopții.

Apostolii n-au reușit deci să înțeleagă întru totul anunțul Maestrului că ei vor sărbători Paștele cu o zi mai devreme. Ei au crezut, sau cel puțin unii dintre ei au crezut, că Iisus știa că va fi arestat înainte de ora cinei de Paște de vineri seara și că, în consecință, el îi reunea pentru o cină specială în această seară de joi. Alții s-au gândit că era pur și simplu vorba de o ocazie specială care preceda sărbătorirea regulată a Paștelui.

Apostolii știau că Iisus mai sărbătorește și alte Paște fără miel; ei știau că el nu participa personal la nici o slujbă sacrificială a sistemului iudaic. El mâncase de multe ori din mielul pascal în calitate de invitat, dar, când el era gazda, nu se servea niciodată miel. Apostolii nu ar fi fost surprinși să vadă mielul înălțurat, chiar și în seara de Paște, și, cum cina avea loc cu o zi mai devreme, absența mielului a trecut neabăgată de seamă.

După ce tatăl lui Ioan Marcu le-a urat bun venit, apostolii au urcat numaidecât în sala de sus, în vreme

PAPER 179 THE LAST SUPPER

SECTIONS

Introduction

1. The Desire for Preference
2. Beginning the Supper
3. Washing the Apostles' Feet
4. Last Words to the Betrayer
5. Establishing the Remembrance Supper

INTRODUCTION

179:0.1 (1936.1) DURING the afternoon of this Thursday, when Philip reminded the Master about the approaching Passover and inquired concerning his plans for its celebration, he had in mind the Passover supper which was due to be eaten on the evening of the next day, Friday. It was the custom to begin the preparations for the celebration of the Passover not later than noon of the preceding day. And since the Jews reckoned the day as beginning at sunset, this meant that Saturday's Passover supper would be eaten on Friday night, sometime before the midnight hour.

179:0.2 (1936.2) The apostles were, therefore, entirely at a loss to understand the Master's announcement that they would celebrate the Passover one day early. They thought, at least some of them did, that he knew he would be placed under arrest before the time of the Passover supper on Friday night and was therefore calling them together for a special supper on this Thursday evening. Others thought that this was merely a special occasion which was to precede the regular Passover celebration.

179:0.3 (1936.3) The apostles knew that Jesus had celebrated other Passovers without the lamb; they knew that he did not personally participate in any sacrificial service of the Jewish system. He had many times partaken of the paschal lamb as a guest, but always, when he was the host, no lamb was served. It would not have been a great surprise to the apostles to have seen the lamb omitted even on Passover night, and since this supper was given one day earlier, they thought nothing of its absence.

179:0.4 (1936.4) After receiving the greetings of welcome extended by the father and mother of John Mark, the

ce Iisus rămăsese în urmă vorbind cu familia lui Marcu.

Ei convenise dinainte că Iisus va celebra această sărbătoare singur cu cei doisprezece apostoli, și, în consecință, nu se prevăzuse nici un servitor care să-i servească.

1. DORINȚA DE A FI PREFERAT

Când apostolii au fost conduși la primul etaj de către Ioan Marcu, ei au văzut o sală mare și comodă, complet mobilată pentru cină. Ei au remarcat că pâinea, vinul, apa și mirodeniile erau toate pregătite la un capăt al mesei. În afara acestui capăt unde se aflau pâinea și vinul, lungă masă era înconjurată de treisprezece divane pentru a se întinde, întocmai cum s-ar fi pregătit pentru celebrarea Paștelui într-o familie iudee înstărită.

Pe când cei doisprezece intrau în această încăpere, ei au remarcat, foarte aproape de ușă, urcioarele de apă, vasele și prosoapele destinate spălării picioarelor lor prăfuite. Cum nu fusese prevăzut nici un servitor care să le facă serviciul acesta, apostolii au început a se uita unii la alții de îndată ce Ioan Marcu îi lăsase singuri, și fiecare s-a apucat să gândească în sinea sa: Cine are să ne spele pe picioare? Și fiecare s-a gândit totodată că nu el va fi cel care își va asuma rolul acesta aparent deservitor al celorlalți.

În timp ce stăteau acolo, frământând întrebarea în inima lor, ei și-au plimbat privirea peste aranjamentul locurilor în jurul mesei și au remarcat divanul mai înălțat al oaspetelui de onoare, cu un divan în dreapta sa și cu alte unsprezece dispuse în jurul mesei, ultimul fiind în fața celui de-al doilea loc de onoare plasat în dreapta divanului gazdei.

Ei așteptau sosirea Maestrului din clipă în clipă, dar erau în încurcătură, neștiind dacă trebuiau să se așeze sau să aștepte venirea sa contând pe el pentru a le desemna locul fiecăruia dintre ei. În vreme ce șovăiau, Iuda a înaintat către locul de onoare din stânga celui al gazdei, și a dat de înțeles că el avea intenția de a se lungi acolo în calitate de oaspete preferat. Acest act al lui Iuda a provocat imediat o violentă dispută printre ceilalți apostoli. Abia pusese Iuda stăpânire pe locul de onoare că Ioan Zebedeu a pretins să ocupe el al doilea loc de onoare, la dreapta de cel al gazdei. Simon Petru a fost atât de furios din pricina pretenției lui Iuda și a lui Ioan la pozițiile alese încât, sub privirile iritate ale celorlalți apostoli, el a înconjurat masa și s-a așezat pe locul cel mai de jos, de la capătul rândului, exact opusul celui ales de Ioan Zebedeu. După ce alți apostoli au luat în posesie tot locuri înalte, Petru se hotărâseră să îl aleagă pe cel mai de jos nu numai pentru a protesta orgoliului indecent al tovarășilor lui, ci și cu nădejdea că intrând și văzându-l pe locul cel mai puțin onorific, Iisus îi va cere să urce pe un loc mai înalt, și va deplasa astfel un apostol care ar fi avut înfumurarea de a se fi onorat pe sine însuși.

Poziția cea mai înălțată și poziția cea mai joasă fiind astfel ocupate, ceilalți apostoli și-au ales locurile, unul lângă Iuda și ceilalți lângă Petru, până ce au fost cu toții instalați. Pe aceste divane din jurul mesei în formă de U, ei se așezaseră în ordinea următoare: la

apostolii au mers imediat la camera de sus în timp ce Iisus rămăsese în urmă vorbind cu familia lui Marcu.

179:0.5 (1936.5) It had been understood beforehand that the Master was to celebrate this occasion alone with his twelve apostles; therefore no servants were provided to wait upon them.

1. THE DESIRE FOR PREFERENCE

179:1.1 (1936.6) When the apostles had been shown upstairs by John Mark, they beheld a large and commodious chamber, which was completely furnished for the supper, and observed that the bread, wine, water, and herbs were all in readiness on one end of the table. Except for the end on which rested the bread and wine, this long table was surrounded by thirteen reclining couches, just such as would be provided for the celebration of the Passover in a well-to-do Jewish household.

179:1.2 (1936.7) As the twelve entered this upper chamber, they noticed, just inside the door, the pitchers of water, the basins, and towels for laving their dusty feet; and since no servant had been provided to render this service, the apostles began to look at one another as soon as John Mark had left them, and each began to think within himself, Who shall wash our feet? And each likewise thought that it would not be he who would thus seem to act as the servant of the others.

179:1.3 (1937.1) As they stood there, debating in their hearts, they surveyed the seating arrangement of the table, taking note of the higher divan of the host with one couch on the right and eleven arranged around the table on up to opposite this second seat of honor on the host's right.

179:1.4 (1937.2) They expected the Master to arrive any moment, but they were in a quandary as to whether they should seat themselves or await his coming and depend on him to assign them their places. While they hesitated, Judas stepped over to the seat of honor, at the left of the host, and signified that he intended there to recline as the preferred guest. This act of Judas immediately stirred up a heated dispute among the other apostles. Judas had no sooner seized the seat of honor than John Zebedee laid claim to the next preferred seat, the one on the right of the host. Simon Peter was so enraged at this assumption of choice positions by Judas and John that, as the other angry apostles looked on, he marched clear around the table and took his place on the lowest couch, the end of the seating order and just opposite to that chosen by John Zebedee. Since others had seized the high seats, Peter thought to choose the lowest, and he did this, not merely in protest against the unseemly pride of his brethren, but with the hope that Jesus, when he should come and see him in the place of least honor, would call him up to a higher one, thus displacing one who had presumed to honor himself.

179:1.5 (1937.3) With the highest and the lowest positions thus occupied, the rest of the apostles chose places, some near Judas and some near Peter, until all were located. They were seated about the U-shaped table on these reclining divans in the following order: on the right

dreapta Maestrului, Ioan; la stânga Maestrului, Iuda, Simon Zelotul, Matei, Iacob Zebedeu, Andrei, gemenii Afeu, Filip, Nataniel, Toma și Simon Petru.

Ei s-au reunit pentru a sărbători, cel puțin în spirit, o instituție datând chiar dinainte de Moise și care se referea la epoca în care strămoșii lor erau sclavi în Egipt. Această cină este ultima lor întâlnire cu Iisus, și, chiar și în acest cadru solemn, apostolii, sub conducerea lui Iuda, sunt făcuți încă o dată să cedeze vechii lor predilecții pentru onoruri, pentru preferințe și pentru exaltare personală.

Ei mai bombăneau încă de enervare când a apărut Maestrul în cadrul ușii, unde a ezitat o clipă, în vreme ce o expresie de dezamăgire se așternea tot mai mult pe chipul său. El și-a luat locul fără comentariu și nu a schimbat nimic din aranjamentele pe care și le făcuseră ei.

Ei erau acum gata pentru cină, atâta doar că picioarele lor nu erau încă spălate și dispoziția lor era cătuși de puțin plăcută. La sosirea Maestrului ei încă își făceau observații prea puțin măgulitoare unii la alții, fără a mai vorbi de gândurile unora dintre ei, care aveau suficient control emotiv pentru a se abține să-și exprime deschis sentimentele.

2. ÎNCEPUTUL CINEI

Vreme de câteva clipe după ce Maestrul a luat loc, nu s-a rostit nici un cuvânt. Iisus și-a plimbat privirea peste ei și a destins atmosfera cu un surâs zicând: „Am dorit foarte tare să mănânc cu voi acest Paște. Voiam să mai iau încă o dată masa cu voi înainte de a suferi. Știind că a sosit ceasul, eu am luat măsuri pentru a cina cu voi în seara asta, căci, în ceea ce privește ziua de mâine, noi suntem cu toții în mâinile Tatălui, a cărui voie am venit eu s-o execut. Eu nu voi mai mânca cu voi până nu veți șede cu mine în împărăția pe care Tatăl mi-a dat când voi fi încheiat lucrul pentru care m-a trimis în această lume.”

După ce au amestecat vinul și apa, ei i-au adus cupa lui Iisus care a primit-o din mâinile lui Tadeus și a ținut-o aducând mulțumiri. Când a sfârșit de adus mulțumiri, a zis: „Luați această cupă și împărțiți-o între voi, și, când veți bea, realizați că eu nu voi mai bea din fructul viei cu voi, căci aceasta este ultima noastră cină. Când vom mai șede iarăși în felul acesta, va fi numai în împărăția ce vine.”

Iisus a început să vorbească astfel apostolilor săi pentru că știa că îi sunase ceasul. El înțelegea că venise momentul când trebuia să se întoarcă la Tată și când lucrarea sa terestră era aproape încheiată. Maestrul știa că el se revela, pe pământ, iubirea Tatălui și proclamase îndurarea sa omenirii, și că desăvârșise lucrul pentru care venise în lume, chiar până la primirea întregii puteri și a întregii autorități în cer și pe pământ. Tot așa, el știa că Iuda Iscariotul se hotărâse pe deplin să îl predea în seara aceea dușmanilor lui. El realiza perfect că această trădare era lucrarea lui Iuda, dar și că ea era pe placul lui Lucifer, a lui Satan și a lui Caligastia, prințul întunericului. Dar el nu se temea de nici unul dintre cei care căuta să abolească puterea sa spirituală, nici nu se temea de cei care căutau să-l facă

of the Master, John; on the left, Judas, Simon Zelotes, Matthew, James Zebedee, Andrew, the Alpheus twins, Philip, Nathaniel, Thomas, and Simon Peter.

179:1.6 (1937.4) They are gathered together to celebrate, at least in spirit, an institution which antedated even Moses and referred to the times when their fathers were slaves in Egypt. This supper is their last rendezvous with Jesus, and even in such a solemn setting, under the leadership of Judas the apostles are led once more to give way to their old predilection for honor, preference, and personal exaltation.

179:1.7 (1937.5) They were still engaged in voicing angry recriminations when the Master appeared in the doorway, where he hesitated a moment as a look of disappointment slowly crept over his face. Without comment he went to his place, and he did not disturb their seating arrangement.

179:1.8 (1937.6) They were now ready to begin the supper, except that their feet were still unwashed, and they were in anything but a pleasant frame of mind. When the Master arrived, they were still engaged in making uncomplimentary remarks about one another, to say nothing of the thoughts of some who had sufficient emotional control to refrain from publicly expressing their feelings.

2. BEGINNING THE SUPPER

179:2.1 (1937.7) For a few moments after the Master had gone to his place, not a word was spoken. Jesus looked them all over and, relieving the tension with a smile, said: “I have greatly desired to eat this Passover with you. I wanted to eat with you once more before I suffered, and realizing that my hour has come, I arranged to have this supper with you tonight, for, as concerns the morrow, we are all in the hands of the Father, whose will I have come to execute. I shall not again eat with you until you sit down with me in the kingdom which my Father will give me when I have finished that for which he sent me into this world.”

179:2.2 (1938.1) After the wine and the water had been mixed, they brought the cup to Jesus, who, when he had received it from the hand of Thaddeus, held it while he offered thanks. And when he had finished offering thanks, he said: “Take this cup and divide it among yourselves and, when you partake of it, realize that I shall not again drink with you the fruit of the vine since this is our last supper. When we sit down again in this manner, it will be in the kingdom to come.”

179:2.3 (1938.2) Jesus began thus to talk to his apostles because he knew that his hour had come. He understood that the time had come when he was to return to the Father, and that his work on earth was almost finished. The Master knew he had revealed the Father's love on earth and had shown forth his mercy to mankind, and that he had completed that for which he came into the world, even to the receiving of all power and authority in heaven and on earth. Likewise, he knew Judas Iscariot had fully made up his mind to deliver him that night into the hands of his enemies. He fully realized that this traitorous betrayal was the work of Judas, but that it also pleased Lucifer, Satan, and Caligastia the prince of darkness. But he feared none of those who sought his spiritual overthrow any more than he feared

să moară fizic. Maestrul nu avea decât o singură grijă, și aceea privea siguranța și salvarea discipolilor lui aleși. Astfel deci, știind pe deplin că Tatăl pusese toate lucrurile sub autoritatea sa, Maestrul s-a pregătit să pună în practică parabola iubirii fraterne.

3. SPĂLAREA PICIOARELOR APOSTOLILOR

După ce gazda a băut prima cupă de Paște, obiceiul iudaic voia ca ea să se ridice de la masă și să se spele pe mâini. În timpul mesei, și după cea de-a doua cupă, toți invitații se ridicau deopotrivă și se spălau pe mâini. Apostolii știau că Maestrul nu respecta niciodată aceste rituri de spălare ceremonială a mâinilor; erau deci curioși să vadă ce intenționa să facă după ce se va fi împărtășit din această primă cupă. Or, Maestrul s-a ridicat de la masă și s-a îndreptat tăcut către ușa lângă care fuseseră puse urciarele de apă, vasele și prosoapele. Curiozitatea apostolilor s-a preschimbat în uimire când l-au văzut scoțându-și haina, încingându-se cu un prosop și începând să toarne apă într-unul dintre lighene. Imaginați-vă stupefacția celor doisprezece oameni, care tocmai refuzaseră să se spele unul pe celălalt și se certaseră fără cuviință în legătură cu locurile de onoare de la masă, când l-au văzut pe Maestru înconjurând masa către locul cel mai de jos al ospățului, unde era lungit Simon Petru, și a îngenunchat cu atitudinea unui servitor pregătindu-se să-l spele pe picioare pe Simon. Când Maestrul s-a pus în genunchi, cei doisprezece s-au ridicat ca un singur om; chiar și trădătorul Iuda a uitat pentru o clipă de infamia sa de a ajuns să se ridice odată cu tovarășii lui în această expresie de surpriză, de respect și de profundă stupefacție.

Iată-l deci pe Simon Petru privind fața ridicată a Maestrului său. Iisus n-a zis nimic; era inutil să vorbească. Atitudinea sa revela clar că își propunea să spele picioarele lui Simon Petru. În ciuda slăbiciunilor lui omenești Petru îl iubea pe Maestru. Acest pescar galileean a fost prima ființă umană care să creadă din toată inima în divinitatea lui Iisus și care să mărturisească pe deplin și public această credință. Și, de atunci, Petru nu se mai îndoie niciodată cu adevărat de natura divină a Maestrului. Din moment ce Petru îl respecta și îl onora atât de mult pe Iisus în inima sa, nu este surprinzător că sufletul său a fost înfiorat la ideea că Iisus era îngenunchat înaintea sa, asemeni unui servitor oarecare, și își propunea să-i spele picioarele așa cum ar fi făcut-o un sclav. Când Petru și-a revenit suficient de mult cât să vorbească cu Maestrul, el a exprimat sentimentele din inima tuturor tovarășilor apostoli.

După aceste câteva clipe de mare stânjeneală, Petru a zis: „Poate că nu înțelegi bine ceea ce am să fac, dar, mai târziu, vei cunoaște semnificația tuturor acestor lucruri.” Atunci, Simon Petru a tras adânc aer în piept și a zis: „Maestre, tu să nu mă speli niciodată pe picioare.” Și fiecare dintre apostoli au dat din cap în semn de aprobare a fermei declarații a lui Petru care refuza să îl lase pe Iisus să se umilească astfel în fața lor.

Apelul dramatic al acestei scene neobișnuite a atins, în primul rând, inima lui Iuda Iscariotul; dar, când

those who sought to accomplish his physical death. The Master had but one anxiety, and that was for the safety and salvation of his chosen followers. And so, with the full knowledge that the Father had put all things under his authority, the Master now prepared to enact the parable of brotherly love.

3. WASHING THE APOSTLES' FEET

179:3.1 (1938.3) After drinking the first cup of the Passover, it was the Jewish custom for the host to arise from the table and wash his hands. Later on in the meal and after the second cup, all of the guests likewise rose up and washed their hands. Since the apostles knew that their Master never observed these rites of ceremonial hand washing, they were very curious to know what he intended to do when, after they had partaken of this first cup, he arose from the table and silently made his way over to near the door, where the water pitchers, basins, and towels had been placed. And their curiosity grew into astonishment as they saw the Master remove his outer garment, gird himself with a towel, and begin to pour water into one of the foot basins. Imagine the amazement of these twelve men, who had so recently refused to wash one another's feet, and who had engaged in such unseemly disputes about positions of honor at the table, when they saw him make his way around the unoccupied end of the table to the lowest seat of the feast, where Simon Peter reclined, and, kneeling down in the attitude of a servant, make ready to wash Simon's feet. As the Master knelt, all twelve arose as one man to their feet; even the traitorous Judas so far forgot his infamy for a moment as to arise with his fellow apostles in this expression of surprise, respect, and utter amazement.

179:3.2 (1938.4) There stood Simon Peter, looking down into the upturned face of his Master. Jesus said nothing; it was not necessary that he should speak. His attitude plainly revealed that he was minded to wash Simon Peter's feet. Notwithstanding his frailties of the flesh, Peter loved the Master. This Galilean fisherman was the first human being wholeheartedly to believe in the divinity of Jesus *and* to make full and public confession of that belief. And Peter had never since really doubted the divine nature of the Master. Since Peter so revered and honored Jesus in his heart, it was not strange that his soul resented the thought of Jesus' kneeling there before him in the attitude of a menial servant and proposing to wash his feet as would a slave. When Peter presently collected his wits sufficiently to address the Master, he spoke the heart feelings of all his fellow apostles.

179:3.3 (1939.1) After a few moments of this great embarrassment, Peter said, "Master, do you really mean to wash my feet?" And then, looking up into Peter's face, Jesus said: "You may not fully understand what I am about to do, but hereafter you will know the meaning of all these things." Then Simon Peter, drawing a long breath, said, "Master, you shall never wash my feet!" And each of the apostles nodded their approval of Peter's firm declaration of refusal to allow Jesus thus to humble himself before them.

179:3.4 (1939.2) The dramatic appeal of this unusual scene at first touched the heart of even Judas Iscariot; but

vanitosul lui intelect a judecat spectacolul, el a tras concluzia că acest gest de umilință era doar un episod suplimentar care aducea dovada concludentă că Iisus nu fusese niciodată calificat pentru a fi eliberatorul Israelului, și că el, Iuda, nu se înșelase hotărându-se să abandoneze cauza Maestrului.

În vreme ce apostolii stupefiați își țineau suflarea, Iisus a zis: Petre, eu declar că, dacă eu nu te spăl pe picioare, tu nu vei participa la lucrarea pe care sunt gata s-o îndeplinesc. Când Petru a auzit această declarație, însoțită de faptul că Iisus rămânea ingenunchiat la picioarele sale, el a luat una dintre aceste decizii de consimțire oarbă conștând în a ceda la dorința celui pe care îl respecta și îl iubea. Cum Simon Petru începea să-și dea seama că acest act de servire propus comporta o semnificație care va determina legăturile viitoare a celor interesați cu lucrarea Maestrului, nu numai că el a admis ideea de a-l lăsa pe Iisus să îl spele pe picioare, dar și mai mult, în maniera sa caracteristică și impetuoasă, el a zis: „Atunci, Maestre, nu mă spăla numai pe picioare, dar și pe mâini și pe cap.”

În timp ce m se pregătea să îl spele pe picioare pe Petru, a zis: „Cel care este deja curat nu are nevoie să i se spele picioarele. Voi, care sunteți așezați aici cu mine astăzi, voi sunteți curați - dar nu toți. Totuși, praful de pe picioarele voastre ar fi trebuit spălat înainte de a vă fi luat locul la masă cu mine. În plus, eu aș vrea să îndeplinesc acest serviciu pentru voi cu titlu de parabolă pentru a ilustra semnificația unei noi porunci pe care am să vă dau cât de curând.”

În același fel, Maestrul a făcut înconjurul mesei în tăcere și a spălat picioarele celor doisprezece apostoli, nefăcând excepție nici Iuda. Când a terminat de spălat pe cei doisprezece pe picioare, și-a pus haina pe el, și s-a întors la locul său de gazdă, apoi, după ce și-a privit apostolii descumpăniți le-a zis:

Înțelegeți voi cu adevărat ceea ce v-am făcut? Voi mă numiți Maestru, și ziceți bine, căci asta sunt. Dacă deci Maestrul v-a spălat pe picioare, de ce nu sunteți voi dispuși să vă spălați unul pe altul? Ce lecție ar trebui să învățați din această parabolă în care Maestrul face cu atâta bunăvoință serviciul pe care frații lui n-au vrut să și-l facă unul altuia? În adevăr, în adevăr, eu vă zic, un servitor nu este mai mare decât Maestrul său, nici cel trimis mai mare decât cel care îl trimite. În viața mea printre voi, voi ați văzut maniera de a servi, și binecuvântați sunt aceia care au harul și curajul de a servi astfel. Dar de ce sunteți voi atât de înceti în a învăța că secretul măreției în împărăția spirituală nu seamănă cu metodele puterii din lumea materială?

”Când am intrat în seara asta în sală, vouă nu va fost de ajuns să refuzați să vă spălați pe picioare unii pe alții, dar a trebuit și să vă disputați cu privire la locurile de onoare de la masa mea. Acele onoruri sunt căutate de farisei și de copiii acestei lumi, dar n-ar trebui să fie la fel și printre ambasadorii împărăției celeste. Nu știți voi că masa mea nu comportă nici un loc de preferință? Nu înțelegeți voi că eu vă iubesc pe fiecare la fel de mult ca pe ceilalți? Nu știți că locul de lângă mine, considerat ca onorific de către oameni, se poate să nu însemne nimic în ceea ce privește poziția voastră în împărăția cerurilor? Voi știți că regi gentililor are suveranitate peste supușii lor, și că adesea se numesc binefăcători

when his vainglorious intellect passed judgment upon the spectacle, he concluded that this gesture of humility was just one more episode which conclusively proved that Jesus would never qualify as Israel's deliverer, and that he had made no mistake in the decision to desert the Master's cause.

179:3.5 (1939.3) As they all stood there in breathless amazement, Jesus said: “Peter, I declare that, if I do not wash your feet, you will have no part with me in that which I am about to perform.” When Peter heard this declaration, coupled with the fact that Jesus continued kneeling there at his feet, he made one of those decisions of blind acquiescence in compliance with the wish of one whom he respected and loved. As it began to dawn on Simon Peter that there was attached to this proposed enactment of service some signification that determined one's future connection with the Master's work, he not only became reconciled to the thought of allowing Jesus to wash his feet but, in his characteristic and impetuous manner, said: “Then, Master, wash not my feet only but also my hands and my head.”

179:3.6 (1939.4) As the Master made ready to begin washing Peter's feet, he said: “He who is already clean needs only to have his feet washed. You who sit with me tonight are clean — but not all. But the dust of your feet should have been washed away before you sat down at meat with me. And besides, I would perform this service for you as a parable to illustrate the meaning of a new commandment which I will presently give you.”

179:3.7 (1939.5) In like manner the Master went around the table, in silence, washing the feet of his twelve apostles, not even passing by Judas. When Jesus had finished washing the feet of the twelve, he donned his cloak, returned to his place as host, and after looking over his bewildered apostles, said:

179:3.8 (1939.6) “Do you really understand what I have done to you? You call me Master, and you say well, for so I am. If, then, the Master has washed your feet, why was it that you were unwilling to wash one another's feet? What lesson should you learn from this parable in which the Master so willingly does that service which his brethren were unwilling to do for one another? Verily, verily, I say to you: A servant is not greater than his master; neither is one who is sent greater than he who sends him. You have seen the way of service in my life among you, and blessed are you who will have the gracious courage so to serve. But why are you so slow to learn that the secret of greatness in the spiritual kingdom is not like the methods of power in the material world?

179:3.9 (1940.1) “When I came into this chamber tonight, you were not content proudly to refuse to wash one another's feet, but you must also fall to disputing among yourselves as to who should have the places of honor at my table. Such honors the Pharisees and the children of this world seek, but it should not be so among the ambassadors of the heavenly kingdom. Do you not know that there can be no place of preferment at my table? Do you not understand that I love each of you as I do the others? Do you not know that the place nearest me, as men regard such honors, can mean nothing concerning your standing in the kingdom of heaven? You know that the kings of the gentiles have lordship over

aceia care exercită această autoritate. Dar nu va fi așa și în împărăția cerurilor. Cel care vrea să fie mare să devină mic și cel care vrea să fie conducător să devină cel care servește. Cine este cel mai mare, cel care stă la masă sau cel care servește? Nu se consideră în general că cel care este așezat la masă este cel mai mare? Dar voi observați că eu sunt printre voi ca cel care servește. Dacă sunteți dispuși să fiți tovarășii mei în servire îndeplinind voia Tatălui, voi veți ședeți cu mine în putere în împărăția ce va să vină, continuând să faceți voia Tatălui în gloria viitoare.”

Când Iisus a terminat de vorbit, gemenii Alfeu au adus durerea și vinul, cu mirodeniile amare și cu pasta de fructe uscate, care compunea felul următor de mâncare al Ultimei Cîine.

4. ULTIMELE CUVINTE CĂTRE TRĂDĂTOR

Vreme de câteva minute, apostoli au mâncat în tăcere, dar, sub influența atitudinii de bună dispoziție a Maestrului, ei au fost curând antrenați în conversație, și masa n-a întârziat să continue ca și cum nu s-ar fi petrecut nimic anormal care să tulbure buna dispoziție și amabilitatea socială a acestei reuniuni extraordinare. După câțiva timp, către mijlocul servirii celui de-al doilea fel de mâncare, Iisus și-a plimbat gândirea peste apostolii săi și a zis: Eu v-am spus cât de mult doream să iau această masă cu voi. Știind de felul în care forțele întinericului au conspirat pentru a face să moară Fiul Omului, eu am decis să iau această cină cu voi în această sală secretă, cu o zi înainte de Paște, căci mâine seară, la ora asta, eu nu voi mai fi cu voi. Eu v-am repetat de multe ori că trebuie să mă întorc la Tatăl meu. Acum, mi-a venit vremea, dar nu era necesar ca vreunul dintre voi să mă trădeze și să mă dea pe mâna dușmanilor.

Parabola cu spălarea picioarelor și discursul subsecvent al Maestrului îi făcuse deja pe apostoli să piardă o bună parte din impertinența și din înfumurarea lor. Când au auzit acestea ei au început să se privească unii pe alții și să se întrebe cu șovăială unui ton descumpănit: „Eu sunt?” Când toți și-au pus aceeași întrebare, Iisus a zis: „În timp ce este necesar ca eu să mă întorc la Tatăl meu pentru a îndeplini voia sa, nu se cerea ca unul dintre voi să devină un trădător. Aceasta este coacerea răului ascuns în inima unuia dintre voi, care n-a reușit să iubească adevărul cu tot sufletul său. Cât este de amăgitor orgoliul intelectual care precede căderea spirituală! Prietenul meu de multă vreme, care până și acum mănâncă din pâinea mea, este gata să mă trădeze, chiar și în vreme ce își moaie mâna în farfurie odată cu mine.”

Când Iisus a vorbit astfel, cei doisprezece au început iarăși să se întrebe: „Eu sunt?” Când Iuda, așezat la stânga Maestrului, a întrebat din nou: „Eu sunt?”, Iisus a muiat pâine în farfuria cu mirodenii și i-a întins-o lui Iuda zicând: „Tu ai zis-o.” Dar ceilalți nu l-au auzit pe Iisus vorbindu-i lui Iuda. Ioan, care era lungit la dreapta lui Iisus, s-a aplecat și l-a întrebat pe Maestru: „Cine-i acesta? Am vrea să știm cine este neloial față de misiunea sa?” Iisus a răspuns: „V-am spus deja că este acela căruia i-am dat pâine muiată.” Dar el era atât de firesc ca o gazdă să dea pâine muiată unui oaspete așezat în stânga sa încât nici unul dintre cei

their subjects, while those who exercise this authority are sometimes called benefactors. But it shall not be so in the kingdom of heaven. He who would be great among you, let him become as the younger; while he who would be chief, let him become as one who serves. Who is the greater, he who sits at meat, or he who serves? Is it not commonly regarded that he who sits at meat is the greater? But you will observe that I am among you as one who serves. If you are willing to become fellow servants with me in doing the Father's will, in the kingdom to come you shall sit with me in power, still doing the Father's will in future glory.”

179:3.10 (1940.2) When Jesus had finished speaking, the Alpheus twins brought on the bread and wine, with the bitter herbs and the paste of dried fruits, for the next course of the Last Supper.

4. LAST WORDS TO THE BETRAYER

179:4.1 (1940.3) For some minutes the apostles ate in silence, but under the influence of the Master's cheerful demeanor they were soon drawn into conversation, and ere long the meal was proceeding as if nothing out of the ordinary had occurred to interfere with the good cheer and social accord of this extraordinary occasion. After some time had elapsed, in about the middle of this second course of the meal, Jesus, looking them over, said: "I have told you how much I desired to have this supper with you, and knowing how the evil forces of darkness have conspired to bring about the death of the Son of Man, I determined to eat this supper with you in this secret chamber and a day in advance of the Passover since I will not be with you by this time tomorrow night. I have repeatedly told you that I must return to the Father. Now has my hour come, but it was not required that one of you should betray me into the hands of my enemies."

179:4.2 (1940.4) When the twelve heard this, having already been robbed of much of their self-assertiveness and self-confidence by the parable of the feet washing and the Master's subsequent discourse, they began to look at one another while in disconcerted tones they hesitatingly inquired, "Is it I?" And when they had all so inquired, Jesus said: "While it is necessary that I go to the Father, it was not required that one of you should become a traitor to fulfill the Father's will. This is the coming to fruit of the concealed evil in the heart of one who failed to love the truth with his whole soul. How deceitful is the intellectual pride that precedes the spiritual downfall! My friend of many years, who even now eats my bread, will be willing to betray me, even as he now dips his hand with me in the dish."

179:4.3 (1940.5) And when Jesus had thus spoken, they all began again to ask, "Is it I?" And as Judas, sitting on the left of his Master, again asked, "Is it I?" Jesus, dipping the bread in the dish of herbs, handed it to Judas, saying, "You have said." But the others did not hear Jesus speak to Judas. John, who reclined on Jesus' right hand, leaned over and asked the Master: "Who is it? We should know who it is that has proved untrue to his trust." Jesus answered: "Already have I told you, even he to whom I gave the sop." But it was so natural for the host to give a sop to the one who sat next to him on the left that none of them took notice of this, even

doisprezece n-au băgat asta de seamă, deși Maestrul s-a exprimat limpede. Dar Iuda a fost dureros de conștient de semnificația cuvintelor Maestrului asociate faptei lui, și a început să se teamă ca nu cumva și tovarășii lui să-și dea seama, acum, că el era trădătorul.

Petru era foarte aprins de ceea ce se spusese. El s-a aplecat peste masă și l-a interpellat pe Ioan: „Întreabă-l tu cine este, sau dacă ți-a spus deja, spune-mi cine este trădătorul.”

Iisus a pus capăt șușotelilor lor zicând: „Sunt întristat că se întâmplă răul acesta și am sperat până în minutul acesta că puterea adevărului va putea triumfa asupra înșelăciunilor răului, dar nu se câștigă asemenea victorii fără credința care rezultă dintr-o sinceră dragoste de adevăr. N-aș fi vrut să vă spun lucrurile acestea, dar doresc să vă avertizez de aceste amărăciuni și să vă pregătesc astfel în ceea ce ne așteaptă cât de curând. V-am spus asta pentru că doresc ca după plecarea mea voi să vă amintiți că eu cunoșteam toate aceste perfide comploturi, și că v-am avertizat că am o fiu trădat. Eu fac toate acestea numai pentru a vă întări în vederea ispitelor și a încercărilor iminente.”

După ce a vorbit astfel, Iisus s-a înclinat spre Iuda și a zis: „Ceea ce te-ai decis să faci, s-o faci repede.” Când Iuda a auzit aceste cuvinte s-a ridicat de la masă și a părăsit în grabă sala, ieșind în noapte, pentru a face ceea ce hotărâse să facă. Când ceilalți apostoli l-au văzut pe Iuda plecând grăbit după ce îi vorbise Maestrul, au crezut că se dusesse să mai caute vreun fel de mâncare pentru cină sau să facă vreun alt comision pentru Maestru, căci ei presupuneau că Iuda purta încă punga cu bani.

Iisus știa că, de cum înainte, nu mai era nimic de făcut pentru a-l împiedica pe Iuda să devină un trădător. El începuse cu doisprezece apostoli - mai avea unsprezece. El alesese șase. Deși Iuda fusese printre cei care fuseseră numiți de către primii săi apostoli aleși, Maestrul îl acceptase. Chiar până în aceste ultime momente el făcuse imposibilul pentru a-l sanctifica și a-l salva, tot așa cum lucrase pentru pacea și pentru salvarea celorlalți.

Cu manifestările lui de afecțiune nuanțate de înduioșare, cina aceasta a fost ultima chemare a lui Iisus către dezertorul Iuda, dar această chemare a fost în van. Odată ce iubirea a murit realmente, avertismentele, chiar și când vă sunt date cu maximum de tact, și transmise în spiritul cel mai prietenos, nu reușesc în general decât să intensifice ura și să înțețească reaua hotărâre de a executa în întregime propriile voastre proiecte egoiste.

5. INSTITUIREA CINEI DE AMINTIRE

Când i-au adus lui Iisus cea de-a treia cupă de vin, „cupa binecuvântării”, el s-a ridicat de pe divanul său și a luat cupa în mâini, a sfințit-o zicând: „Luați această cupă și beți-o toți. Aceasta va fi cupa amintirii mele. Aceasta este cupa binecuvântării unei noi distribuirii a harului și a adevărului. Aceasta va fi pentru voi emblema revărsării și a călăuzirii divinului Spirit al Adevărului. Și eu nu voi mai bea din această cupă cu voi până ce nu voi bea sub o nouă formă cu voi în

though the Master had so plainly spoken. But Judas was painfully conscious of the meaning of the Master's words associated with his act, and he became fearful lest his brethren were likewise now aware that he was the betrayer.

179:4.4 (1941.1) Peter was highly excited by what had been said, and leaning forward over the table, he addressed John, “Ask him who it is, or if he has told you, tell me who is the betrayer.”

179:4.5 (1941.2) Jesus brought their whisperings to an end by saying: “I sorrow that this evil should have come to pass and hoped even up to this hour that the power of truth might triumph over the deceptions of evil, but such victories are not won without the faith of the sincere love of truth. I would not have told you these things at this, our last supper, but I desire to warn you of these sorrows and so prepare you for what is now upon us. I have told you of this because I desire that you should recall, after I have gone, that I knew about all these evil plottings, and that I forewarned you of my betrayal. And I do all this only that you may be strengthened for the temptations and trials which are just ahead.”

179:4.6 (1941.3) When Jesus had thus spoken, leaning over toward Judas, he said: “What you have decided to do, do quickly.” And when Judas heard these words, he arose from the table and hastily left the room, going out into the night to do what he had set his mind to accomplish. When the other apostles saw Judas hasten off after Jesus had spoken to him, they thought he had gone to procure something additional for the supper or to do some other errand for the Master since they supposed he still carried the bag.

179:4.7 (1941.4) Jesus now knew that nothing could be done to keep Judas from turning traitor. He started with twelve — now he had eleven. He chose six of these apostles, and though Judas was among those nominated by his first-chosen apostles, still the Master accepted him and had, up to this very hour, done everything possible to sanctify and save him, even as he had wrought for the peace and salvation of the others.

179:4.8 (1941.5) This supper, with its tender episodes and softening touches, was Jesus' last appeal to the deserting Judas, but it was of no avail. Warning, even when administered in the most tactful manner and conveyed in the most kindly spirit, as a rule, only intensifies hatred and fires the evil determination to carry out to the full one's own selfish projects, when love is once really dead.

5. ESTABLISHING THE REMEMBRANCE SUPPER

179:5.1 (1941.6) As they brought Jesus the third cup of wine, the “cup of blessing,” he arose from the couch and, taking the cup in his hands, blessed it, saying: “Take this cup, all of you, and drink of it. This shall be the cup of my remembrance. This is the cup of the blessing of a new dispensation of grace and truth. This shall be to you the emblem of the bestowal and ministry of the divine Spirit of Truth. And I will not again drink this cup with you until I drink in new form with you in the

împărăția veșnică al Tatălui.”

În timp ce beau din această cupă a binecuvântării cu un profund respect și într-o tăcere desăvârșită, toți apostolii au sesizat că se petrecea ceva ieșit din comun. Străvechiul Paște comemora ivirea părinților lor dintr-o stare de robie rasială în ascensiunea lor către libertatea individuală. Acum, Maestrul a instituit o nouă cină de amintire, simbolizând noua epocă în care individul înrobite iese din sclavia ceremonială și din egoism, și accede la bucuria spirituală a fraternității și a comunității fiilor Dumnezeului viu eliberați prin credință.

Când au terminat de băut această nouă cupă a amintirii, Maestrul a luat pâinea și, după ce a adus mulțumiri, a rupt-o în bucățele și a dat din mână în mână zicând: „Luați această pâine a amintirii și mâncați-o. V-am spus că eu sunt pâinea vieții. Și această pâine a vieții este viața unificatoare a Tatălui și a Fiului într-un singur dar. Cuvântul Tatălui, așa cum este el revelat în Fiu, este într-adevăr pâinea vieții.” Când au împărțit pâinea de aducere aminte, simbolul cuvântului viu al adevărului întrupat sub înfățișarea cărnii muritoare, s-au așezat din nou cu toții.

Instituind această cină de aducere aminte, Maestrul a recurs, după cum avea obiceiul întotdeauna, la parable și la simboluri. El folosea simboluri pentru că voia să-i învețe unele mari adevăruri spirituale într-un mod în care făcea greu succesorilor lui să atașeze cuvintelor sale interpretări precise și înțelesuri categorice. El căuta astfel să împiedice generațiile succesive să cristalizeze învățătura sa și să imobilizeze semnificațiile ei spirituale prin lanțurile moarte ale tradițiilor și ale dogmelor. Stabilind unica ceremonie, sau sacramentul, asociat întregului misiunii vieții sale, Iisus a avut mare grijă să sugereze înțelesurile sale mai degrabă decât să se încreadă în definiții precise. El nu dorea să distrugă, prin stabilirea unui ceremonial precis, conceptul individual de comuniune divină, și nici nu voia să limiteze imaginația spirituală a credincioșilor paralizând-o în vreun mod formal. El căuta mai degrabă să elibereze sufletul omenesc născut din nou, pentru ca el să-și ia zborul pe aripile bucurioase ale unei libertăți spirituale noi și vii.

În pofida efortului Maestrului pentru a stabili astfel acest nou sacrament de aducere aminte, succesorii lui, în cursul secolelor, s-au apucat să contracareze cu eficiență dorința sa formală în așa fel încât simbolismul spiritual simplu al acestei ultime serii de întrupare a fost redus la interpretări stricte și închise în precizia aproape matematică a unei formule fixe. Dintre toate învățăturile lui Iisus, nici una nu a fost mai uniformizată prin tradiție.

Când cina de aducere aminte este împărțită de cei care cred în Fiu și care îl cunosc pe Dumnezeu, simbolismul său nu are nevoie de a fi asociat cu nici una dintre falsele interpretări omenesti și puerile privitoare la semnificația prezenței divine, căci, în toate aceste prilejuri, Maestrul este realmente prezent. Cina de aducere aminte este întâlnirea simbolică a credinciosului cu Mihail. Când devii astfel conștient de spirit, Fiul este efectiv prezent, iar spiritul său fraternizează cu fragmentul lăuntric al Tatălui său.

După ce au meditat vreme de câteva momente, Iisus a continuat: Când veți face aceste lucruri, amintiți-vă că am trăit pe pământ printre voi, și bucurați-vă de

Father's eternal kingdom.”

179:5.2 (1942.1) The apostles all sensed that something out of the ordinary was transpiring as they drank of this cup of blessing in profound reverence and perfect silence. The old Passover commemorated the emergence of their fathers from a state of racial slavery into individual freedom; now the Master was instituting a new remembrance supper as a symbol of the new dispensation wherein the enslaved individual emerges from the bondage of ceremonialism and selfishness into the spiritual joy of the brotherhood and fellowship of the liberated faith sons of the living God.

179:5.3 (1942.2) When they had finished drinking this new cup of remembrance, the Master took up the bread and, after giving thanks, broke it in pieces and, directing them to pass it around, said: “Take this bread of remembrance and eat it. I have told you that I am the bread of life. And this bread of life is the united life of the Father and the Son in one gift. The word of the Father, as revealed in the Son, is indeed the bread of life.” When they had partaken of the bread of remembrance, the symbol of the living word of truth incarnated in the likeness of mortal flesh, they all sat down.

179:5.4 (1942.3) In instituting this remembrance supper, the Master, as was always his habit, resorted to parables and symbols. He employed symbols because he wanted to teach certain great spiritual truths in such a manner as to make it difficult for his successors to attach precise interpretations and definite meanings to his words. In this way he sought to prevent successive generations from crystallizing his teaching and binding down his spiritual meanings by the dead chains of tradition and dogma. In the establishment of the only ceremony or sacrament associated with his whole life mission, Jesus took great pains to *suggest* his meanings rather than to commit himself to *precise definitions*. He did not wish to destroy the individual's concept of divine communion by establishing a precise form; neither did he desire to limit the believer's spiritual imagination by formally cramping it. He rather sought to set man's reborn soul free upon the joyous wings of a new and living spiritual liberty.

179:5.5 (1942.4) Notwithstanding the Master's effort thus to establish this new sacrament of the remembrance, those who followed after him in the intervening centuries saw to it that his express desire was effectively thwarted in that his simple spiritual symbolism of that last night in the flesh has been reduced to precise interpretations and subjected to the almost mathematical precision of a set formula. Of all Jesus' teachings none have become more tradition-standardized.

179:5.6 (1942.5) This supper of remembrance, when it is partaken of by those who are Son-believing and God-knowing, does not need to have associated with its symbolism any of man's puerile misinterpretations regarding the meaning of the divine presence, for upon all such occasions the Master is *really present*. The remembrance supper is the believer's symbolic rendezvous with Michael. When you become thus spirit-conscious, the Son is actually present, and his spirit fraternizes with the indwelling fragment of his Father.

179:5.7 (1942.6) After they had engaged in meditation for a few moments, Jesus continued speaking: “When you do these things, recall the life I have lived on earth

faptul că eu voi continua să trăiesc pe pământ cu voi și să servesc prin voi. Ca indivizi, să nu existe între voi lupte pentru cine să fie cel mai mare. Fiți toți ca frați. Când împărăția se va fi mărit până la a îngloba mari grupuri de credincioși, voi va trebui deopotrivă să evitați lupta pentru notorietate sau căutarea de onoruri printre aceste grupuri.”

Acest măreț eveniment a avut loc în sala de sus a unui prieten. Nici cina, nici casa nu comportau o formă sacră sau o consacrare ceremonială. Cina de aducere aminte a fost stabilită fără aprobarea ecleziastică.

După ce a instaurat cina de aducere aminte, Iisus le-a zis apostolilor: „De fiecare dată când veți face aceasta, faceți-o în amintirea mea. Și, când vă veți aduce aminte de mine, faceți mai întâi o întoarcere la viața mea întrupată, amintiți-vă că am fost cândva cu voi și, după aceea, discerneți prin credință că voi veți cina cu toți într-o bună zi cu mine în împărăția eternă al Tatălui. Acesta este noul Paște pe care vi-l las vouă, însăși amintirea vieții de manifestare, cuvântul adevărului veșnic și iubirea mea pentru voi, revărsarea Spiritului meu al Adevărului peste toată carnea.”

Apoi au terminat sărbătorirea străvechiului paște, dar fără vărsare de sânge, în relație cu inaugurarea noii cine de aducere aminte cântând toți laolaltă al o sută optulea Psalm.

among you and rejoice that I am to continue to live on earth with you and to serve through you. As individuals, contend not among yourselves as to who shall be greatest. Be you all as brethren. And when the kingdom grows to embrace large groups of believers, likewise should you refrain from contending for greatness or seeking preferment between such groups.”

179:5.8 (1943.1) And this mighty occasion took place in the upper chamber of a friend. There was nothing of sacred form or of ceremonial consecration about either the supper or the building. The remembrance supper was established without ecclesiastical sanction.

179:5.9 (1943.2) When Jesus had thus established the supper of the remembrance, he said to the eleven: “And as often as you do this, do it in remembrance of me. And when you do remember me, first look back upon my life in the flesh, recall that I was once with you, and then, by faith, discern that you shall all sometime sup with me in the Father’s eternal kingdom. This is the new Passover which I leave with you, even the memory of my bestowal life, the word of eternal truth; and of my love for you, the outpouring of my Spirit of Truth upon all flesh.”

179:5.10 (1943.3) And they ended this celebration of the old but bloodless Passover in connection with the inauguration of the new supper of the remembrance, by singing, all together, the one hundred and eighteenth Psalm.

Capitolul 180. Discursul de adio

⇨ 179

CARTEA URANTIA

181 ⇨

PARTE IV. VIAȚA ȘI ÎNVĂȚĂTURILE LUI IISUS

CAPITOLUL 180
DISCURSUL DE ADIO

Secțiuni

Introduction

1. Noua poruncă
2. Via și curmeii de viță
3. Ostilitatea lumii
4. Ajutorul promis
5. Spiritul Adevărului
6. Necesitatea plecării

PAPER 180
THE FAREWELL DISCOURSE

SECTIONS

Introduction

1. The New Commandment
2. The Vine and the Branches
3. Enmity of the World
4. The Promised Helper
5. The Spirit of Truth
6. The Necessity for Leaving

Introduction

DUPĂ ce au cântat psalmul la sfârșitul Ultimei Cine, apostolii s-au gândit că Iisus avusese intenția de a se reîntoarce imediat în tabără, dar el le-a făcut semn să se așeze. Maestrul a zis:

"Voi vă aduceți bine aminte că v-am trimis odată în misiune fără pungă și fără desagă, și chiar recomandându-vă să nu luați nici o haină de schimb. Și vă amintiți cu toții că n-ați dus lipsă de nimic. Însă, astăzi, voi intrați într-o perioadă de necazuri, și nu puteți să mai contactați pe bunăvoința mulțimilor. De acum încolo, cel care are o pungă, s-o poarte la el. Când veți merge în lume ca să proclamați evanghelia, să luați, pentru întreținerea voastră, măsurile pe care le credeți cele mai bune. Eu am venit să aduc pacea, dar ea nu va apare o anumită perioadă de timp.

"Ceasul slăvirii Fiului Omului a venit acum, și tatăl va fi slăvit în mine. Prieteni, eu nu voi mai fi cu voi decât puțin timp. În curând mă veți căuta, dar nu mă veți găsi, căci eu merg acolo unde, deocamdată, nu aveți acces. Dar, când vă veți fi îndeplinit lucrarea voastră pământească așa cum am terminat-o și eu pe a mea, voi veți veni alături de mine, tot așa cum și eu mă pregătesc acum să merg alături de Tată. În foarte puțină vreme am să vă părăsesc, și nu mă veți mai vedea pe pământ, dar mă veți vedea cu toții în epoca ce va veni când vă veți înălța în împărăția pe care mi l-a dat Tatăl meu."

INTRODUCTION

180:0.1 (1944.1) AFTER singing the Psalm at the conclusion of the Last Supper, the apostles thought that Jesus intended to return immediately to the camp, but he indicated that they should sit down. Said the Master:

180:0.2 (1944.2) "You well remember when I sent you forth without purse or wallet and even advised that you take with you no extra clothes. And you will all recall that you lacked nothing. But now have you come upon troublous times. No longer can you depend upon the good will of the multitudes. Henceforth, he who has a purse, let him take it with him. When you go out into the world to proclaim this gospel, make such provision for your support as seems best. I have come to bring peace, but it will not appear for a time.

180:0.3 (1944.3) "The time has now come for the Son of Man to be glorified, and the Father shall be glorified in me. My friends, I am to be with you only a little longer. Soon you will seek for me, but you will not find me, for I am going to a place to which you cannot, at this time, come. But when you have finished your work on earth as I have now finished mine, you shall then come to me even as I now prepare to go to my Father. In just a short time I am going to leave you, you will see me no more on earth, but you shall all see me in the age to come when you ascend to the kingdom which my Father has given to me."

1. NOUA PORUNCĂ

1. THE NEW COMMANDMENT

După câteva clipe de conversație amicală, Iisus s-a ridicat și a zis: „Când v-am prezentat o parabolă care arăta cum ar trebui să fiți gata să vă serviți unii pe ceilalți, am zis că aș dori să vă dau o nouă poruncă; aș vrea să fac acum asta întrucât sunt pe punctul de a vă părăsi. Cunoașteți bine porunca care vă ordonă să vă iubiți unii pe alții; să vă iubiți aproapele ca pe voi înșivă. Însă chiar și această devoțiune sinceră din partea copiilor mei nu mă satisface în întregime. Aș vrea să vă văd înfăptuind fapte de iubire și mai mari în împărăția fraternității credincioșilor. Eu vă dau așadar această nouă poruncă: Iubiți-vă unii pe ceilalți așa cum v-am iubit eu. Dacă faceți așa, dacă vă iubiți unii pe alții, toți oamenii vor pricepe că voi sunteți discipolii mei.

”Dându-vă această nouă poruncă, eu nu încarc sufletele voastre cu nici o povară în plus; eu vă aduc mai degrabă o nouă bucurie și vă dau posibilitatea de a încerca o nouă plăcere în cunoașterea deliciilor ce decurg din revărsarea afecțiunii voastre peste semenii voștri. Chiar și îndurând în exterior mahniri, eu sunt pe punctul de a încerca bucuria supremă de a-mi revărsa iubirea peste voi și peste tovarășii voștri muritori.

”Când vă invit să vă iubiți unii pe alții tot așa cum v-am iubit eu, vă prezint măsura supremă a adevăratei afecțiuni, căci nimeni nu poate avea mai multă iubire decât aceea de a fi gata să-și dea viața pentru prietenii lui. Or, voi sunteți prietenii mei, și veți continua să fiți, cu condiția să vreți să faceți ceea ce v-am învățat. Voi m-ați numit Maestru, dar eu nu vă numesc servitori. Numai dacă vă iubiți unii pe ceilalți așa cum v-am iubit eu, voi veți fi prietenii mei și vă voi spune întotdeauna ceea ce îmi revelează Tatăl.

”Voi nu m-ați ales pur și simplu pe mine, dar și eu v-am ales pe voi și v-am conferit hirotonisirea pentru ca voi să mergeți în lume pentru a duce rodul servirii cu dragoste pe lângă semenii voștri, tot așa cum eu am trăit printre voi revelându-vă Tatăl. Tatăl și cu mine, noi acționăm amândoi cu voi, și voi încercați divină plenitudine a bucuriei numai dacă vreți să ascultați de porunca mea de a vă iubi unii pe ceilalți așa cum v-am iubit eu.”

Dacă vreți să împărtășiți bucuria Maestrului, voi va trebui să împărtășiți iubirea lui, și a împărtăși iubirea lui înseamnă că voi ați împărtășit serviciul lui. Această experiență de iubire nu vă scapă de dificultățile acestei lumi; ea nu creează o nouă lume, dar este sigur că ea face din vechea lume una nouă.

Amintiți-vă că fidelitatea, nu sacrificiul, este ceea ce cere Iisus. Conștiința de a face un sacrificiu implică absența acestei afecțiuni sincere care ar fi transformat acest serviciu expresie a iubirii într-o bucurie supremă. Ideea de datorie înseamnă că voi aveți o mentalitate de servitor și că, în consecință, voi nu veți încerca bucuria supremă de a îndeplini acest serviciu ca un prieten pentru un prieten. Maestrul i-a învățat pe toți apostolii că ei sunt fiii lui Dumnezeu. El i-a numit frați și, acum, înainte de ai părăsi, i-a numit prietenii săi.

180:1.1 (1944.4) After a few moments of informal conversation, Jesus stood up and said: “When I enacted for you a parable indicating how you should be willing to serve one another, I said that I desired to give you a new commandment; and I would do this now as I am about to leave you. You well know the commandment which directs that you love one another; that you love your neighbor even as yourself. But I am not wholly satisfied with even that sincere devotion on the part of my children. I would have you perform still greater acts of love in the kingdom of the believing brotherhood. And so I give you this new commandment: That you love one another even as I have loved you. And by this will all men know that you are my disciples if you thus love one another.

180:1.2 (1944.5) “When I give you this new commandment, I do not place any new burden upon your souls; rather do I bring you new joy and make it possible for you to experience new pleasure in knowing the delights of the bestowal of your heart’s affection upon your fellow men. I am about to experience the supreme joy, even though enduring outward sorrow, in the bestowal of my affection upon you and your fellow mortals.

180:1.3 (1944.6) “When I invite you to love one another, even as I have loved you, I hold up before you the supreme measure of true affection, for greater love can no man have than this: that he will lay down his life for his friends. And you are my friends; you will continue to be my friends if you are but willing to do what I have taught you. You have called me Master, but I do not call you servants. If you will only love one another as I am loving you, you shall be my friends, and I will ever speak to you of that which the Father reveals to me.

180:1.4 (1945.1) “You have not merely chosen me, but I have also chosen you, and I have ordained you to go forth into the world to yield the fruit of loving service to your fellows even as I have lived among you and revealed the Father to you. The Father and I will both work with you, and you shall experience the divine fullness of joy if you will only obey my command to love one another, even as I have loved you.”

180:1.5 (1945.2) If you would share the Master’s joy, you must share his love. And to share his love means that you have shared his service. Such an experience of love does not deliver you from the difficulties of this world; it does not create a new world, but it most certainly does make the old world new.

180:1.6 (1945.3) Keep in mind: It is loyalty, not sacrifice, that Jesus demands. The consciousness of sacrifice implies the absence of that wholehearted affection which would have made such a loving service a supreme joy. The idea of *duty* signifies that you are servant-minded and hence are missing the mighty thrill of doing your service as a friend and for a friend. The impulse of friendship transcends all convictions of duty, and the service of a friend for a friend can never be called a sacrifice. The Master has taught the apostles that they are the sons of God. He has called them brethren, and now, before he leaves, he calls them his friends.

2. VIA ȘI CURMEII DE VIȚĂ

2. THE VINE AND THE BRANCHES

După aceea, Iisus s-a ridicat din nou și a continuat să-i instruiască pe apostoli: „Eu sunt adevăratul butuc al viței de vie, iar Tatăl meu este cultivatorul. Eu sunt butucul de vie, iar voi sunteți vițele de vie. Tatăl îmi cere numai ca voi să dați roade bogate. Nu se taie via decât pentru a spori productivitatea vițelor ei. Orice curmei sterp ieșit din mine va fi îndepărtat de Tată. Orice curmei care dă rod va fi curățit de Tată pentru a da și mai multe roade. Voi sunteți deja curățiti de cuvântul pe care l-am rostit, dar trebuie să continuați să fiți curați. Trebuie să rămâneți în mine, și eu în voi; vița moare dacă este separată de butuc. Așa cum vița nu poate da roade decât dacă rămâne în butuc, tot așa nici voi nu puteți da roadele servirii expresie a iubirii dacă voi nu rămâneți în mine. Să țineți minte: eu sunt adevăratul butuc și voi sunteți vițele vii. Dacă cineva trăiește în mine și eu în el, atunci el va da multe roade ale spiritului și va încerca bucuria supremă a producerii acestei recolte spirituale. Dacă vreți să mențineți această legătură spirituală vie cu mine, voi veți da roade din belșug. Dacă rămâneți în mine și dacă cuvintele mele rămân în voi, voi veți putea comunica în mod liber cu mine; atunci, spiritul meu viu vă va putea impregna în așa fel încât voi veți fi în măsură să îl întrebați tot ceea ce spiritul meu vrea, și să înfăptuiți asta cu încredințarea că Tatăl va răspunde prompt cererii noastre. Tatăl este preamărit în aceasta: când butucul are multe vițe vii, și când fiecare viță dă roade bogate. Și, când lumea va vedea aceste vițe roditoare - prietenii mei care se iubesc unii pe alții așa cum i-am iubit eu - toți oamenii vor ști că voi sunteți cu adevărat discipolii mei.

”Așa cum Tatăl m-a iubit pe mine, tot așa v-am iubit și eu. Trăiți în iubirea mea așa cum am trăit eu în iubirea Tatălui. Dacă faceți ceea ce v-am învățat, voi veți rămâne în iubirea mea, tot așa cum eu am păstrat cuvântul Tatălui și cum rămân veșnic în iubirea sa.”

Ludeii propovăduiseră de multă vreme că Mesia va fi „o viță răsărită din butucul lui David”. În comemorarea acestei străvechi învățături, o mare emblemă a strugurelui agățat de vie decora intrarea în templul lui Irod. Toți apostolii și-au amintit de aceste lucruri în vreme ce le vorbea Maestrul lor, în seara aceea, în sala de sus.

Mai târziu, concluziile Maestrului cu privire la rugăciune au fost interpretate și au decurs din asta multe amărăciuni. Aceste învățături nu ar fi provocat mai deloc dificultăți dacă ar fi fost reamintite cuvintele exacte ale Maestrului și dacă ele ar fi fost după aceea transcrise corect. Dar, după felul în care a fost scrisă povestirea, credințioșii au sfârșit prin a considera rugăciunea în numele lui Iisus ca pe un soi de magie supremă, convinși că ar primi de la Tată tot ceea ce ar cere astfel. Timp de secole, suflete sincere au continuat să își sfărâme credința de această piatră de încercare. Oare cât timp îi va trebui lumii credințioșilor pentru a înțelege că rugăciunea nu este un procedeu pentru obținerea a ceea ce se dorește, ci mai degrabă un proces pentru a urma căile lui Dumnezeu, o experiență pentru a învăța să se recunoască și să se execute voia Tatălui? Este totuși întru totul adevărat că, dacă voința voastră ar fi realmente armonizată cu a sa, ați putea cere orice lucru conceput prin această uniune de voințe, și că acest lucru vă va fi acordat. Prin Iisus se efectuează această uniune a voințelor, la fel cum viața viei irigă și străbate vițele vii.

180:2.1 (1945.4) Then Jesus stood up again and continued teaching his apostles: “I am the true vine, and my Father is the husbandman. I am the vine, and you are the branches. And the Father requires of me only that you shall bear much fruit. The vine is pruned only to increase the fruitfulness of its branches. Every branch coming out of me which bears no fruit, the Father will take away. Every branch which bears fruit, the Father will cleanse that it may bear more fruit. Already are you clean through the word I have spoken, but you must continue to be clean. You must abide in me, and I in you; the branch will die if it is separated from the vine. As the branch cannot bear fruit except it abides in the vine, so neither can you yield the fruits of loving service except you abide in me. Remember: I am the real vine, and you are the living branches. He who lives in me, and I in him, will bear much fruit of the spirit and experience the supreme joy of yielding this spiritual harvest. If you will maintain this living spiritual connection with me, you will bear abundant fruit. If you abide in me and my words live in you, you will be able to commune freely with me, and then can my living spirit so infuse you that you may ask whatsoever my spirit wills and do all this with the assurance that the Father will grant us our petition. Herein is the Father glorified: that the vine has many living branches, and that every branch bears much fruit. And when the world sees these fruit-bearing branches — my friends who love one another, even as I have loved them — all men will know that you are truly my disciples.

180:2.2 (1945.5) “As the Father has loved me, so have I loved you. Live in my love even as I live in the Father’s love. If you do as I have taught you, you shall abide in my love even as I have kept the Father’s word and evermore abide in his love.”

180:2.3 (1946.1) The Jews had long taught that the Messiah would be “a stem arising out of the vine” of David’s ancestors, and in commemoration of this olden teaching a large emblem of the grape and its attached vine decorated the entrance to Herod’s temple. The apostles all recalled these things while the Master talked to them this night in the upper chamber.

180:2.4 (1946.2) But great sorrow later attended the misinterpretation of the Master’s inferences regarding prayer. There would have been little difficulty about these teachings if his exact words had been remembered and subsequently truthfully recorded. But as the record was made, believers eventually regarded prayer in Jesus’ name as a sort of supreme magic, thinking that they would receive from the Father anything they asked for. For centuries honest souls have continued to wreck their faith against this stumbling block. How long will it take the world of believers to understand that prayer is not a process of getting your way but rather a program of taking God’s way, an experience of learning how to recognize and execute the Father’s will? It is entirely true that, when your will has been truly aligned with his, you can ask anything conceived by that will-union, and it will be granted. And such a will-union is effected by and through Jesus even as the life of the vine flows into and through the living branches.

Când această legătură vie există între divinitate și umanitate, se poate ca umanitatea nechibzuită și ignorantă să se roage pentru comoditățile ei egoiste și pentru realizări pline de vanitate; în cazul acesta nu poate să existe decât un singur răspuns divin: ca tulpina cu vițe vii să dea o și mai mare cantitate de roade ale spiritului. Când vița de vie este vie, toate cererile sale nu pot primi decât un singur răspuns: produceți și mai mulți struguri. De fapt, vița nu există decât pentru a da în rod și nu poate face nimic altceva decât să producă struguri. Tot astfel, adevăratul credincios nu există decât pentru a da roadele spiritului, care constau în ai iubi pe oameni la fel cum oamenii au fost iubiți de Dumnezeu - în a se iubi unii pe alții așa cum Iisus ne-a iubit pe noi.

Când Tatăl își lasă peste vie mâna sa disciplinară, face asta cu dragoste, pentru ca vițele să dea și roade și mai bogate. Un bun cultivator nu taie decât ramurile moarte și sterpe.

Iisus a avut mari greutăți pentru a-i face pur și simplu pe apostolii lui să recunoască că rugăciunea este o funcțiune a credincioșilor născuți din spirit, în împărăția dominată de spirit.

3. OSTILITATEA LUMII

Abia de își încetaseră cei unsprezece comentariile referitoare la discursul despre vița de vie când Maestrul le-a făcut semn că vrea să continue să le vorbească. Știind că îi mai rămânea foarte puțin timp de trăit, el a zis: „Când vă voi fi părăsit, voi nu vă lăsați descurajați de ostilitatea lumii. Nu fiți abătuți, nici chiar atunci când credincioșii nevolnici se vor întoarce împotriva voastră și se vor alătura dușmanilor împărăției. Dacă lumea vă urăște să nu uitați că pe mine m-au urât încă dinainte de a vă urî pe voi. Dacă sunteți ai lumii acesteia, lumea va iubi ceea ce este al ei, însă, pentru că nu sunteți așa, lumea va refuza să vă iubească. Voi sunteți în această lume, dar viețile voastre nu trebuie să fie lumești. Eu v-am ales și tras afară din lume pentru a reprezenta spiritul unei alte lumi chiar pe lângă lumea din care ați fost aleși. Dar aduceți-vă mereu aminte de ceea ce v-am zis: servitorul nu este mult mai mare decât Stăpânul lui. Dacă ei îndrăznesc să mă persecute, atunci vă vor persecuta și pe voi. Dacă cuvintele mele îi ofensează pe necredincioși, ale voastre îi vor ofensa în egală măsură pe nelegiuți. Vă vor face toate astea pentru că ei nu cred nici în mine nici în Acela care m-a trimis; veți îndura așadar multe suferințe din cauza evangheliei mele. Dar, în cursul acestor frământări, voi ar trebui să vă amintiți că și eu am suferit înaintea voastră din cauza acestei evanghelii a împărăției celeste.

”Mulți dintre cei care vă vor ataca vor ignora lumina cerului, dar nu este așa și în cazul unora dintre cei care ne vor persecuta acum. Dacă nu le-am fi propovăduit adevărul, ei ar fi putut face multe lucruri ciudate fără a risca condamnarea, dar, în clipa în care au cunoscut lumina și și-au permis să o respingă, comportamentul lor nu are scuză. Cine mă urăște îl urăște și pe Tatăl meu. Nu se poate să fie altfel: lumina care vă va salva dacă o acceptați nu poate decât să vă condamne dacă o respingeți cu bună știință. Și ce le-am făcut eu acestor oameni de mă urăsc cu o ură atât de cruntă? Nimic, afară de a le fi oferit fraternitatea pe pământ și

180:2.5 (1946.3) When there exists this living connection between divinity and humanity, if humanity should thoughtlessly and ignorantly pray for selfish ease and vainglorious accomplishments, there could be only one divine answer: more and increased bearing of the fruits of the spirit on the stems of the living branches. When the branch of the vine is alive, there can be only one answer to all its petitions: increased grape bearing. In fact, the branch exists only for, and can do nothing except, fruit bearing, yielding grapes. So does the true believer exist only for the purpose of bearing the fruits of the spirit: to love man as he himself has been loved by God — that we should love one another, even as Jesus has loved us.

180:2.6 (1946.4) And when the Father's hand of discipline is laid upon the vine, it is done in love, in order that the branches may bear much fruit. And a wise husbandman cuts away only the dead and fruitless branches.

180:2.7 (1946.5) Jesus had great difficulty in leading even his apostles to recognize that prayer is a function of spirit-born believers in the spirit-dominated kingdom.

3. ENMITY OF THE WORLD

180:3.1 (1946.6) The eleven had scarcely ceased their discussions of the discourse on the vine and the branches when the Master, indicating that he was desirous of speaking to them further and knowing that his time was short, said: “When I have left you, be not discouraged by the enmity of the world. Be not downcast even when fainthearted believers turn against you and join hands with the enemies of the kingdom. If the world shall hate you, you should recall that it hated me even before it hated you. If you were of this world, then would the world love its own, but because you are not, the world refuses to love you. You are in this world, but your lives are not to be worldlike. I have chosen you out of the world to represent the spirit of another world even to this world from which you have been chosen. But always remember the words I have spoken to you: The servant is not greater than his master. If they dare to persecute me, they will also persecute you. If my words offend the unbelievers, so also will your words offend the ungodly. And all of this will they do to you because they believe not in me nor in Him who sent me; so will you suffer many things for the sake of my gospel. But when you endure these tribulations, you should recall that I also suffered before you for the sake of this gospel of the heavenly kingdom.

180:3.2 (1947.1) “Many of those who will assail you are ignorant of the light of heaven, but this is not true of some who now persecute us. If we had not taught them the truth, they might do many strange things without falling under condemnation, but now, since they have known the light and presumed to reject it, they have no excuse for their attitude. He who hates me hates my Father. It cannot be otherwise; the light which would save you if accepted can only condemn you if it is knowingly rejected. And what have I done to these men that they should hate me with such a terrible hatred? Nothing, save to offer them fellowship on earth and

salvarea în cer. Dar n-ați citit voi oare în Scripturi versetul: 'Și ei m-au urât fără nici o pricină'?

"Însă eu nu vă voi lăsa singuri în lume. La foarte puțin timp după plecarea mea vă voi trimite un ajutor spiritual. Veți avea alături de voi pe cineva care va lua locul meu printre voi, cineva care va continua să vă propovăduiască calea adevărului și care vă va consola.

"Inima să nu vi se tulbure. Voi credeți în Dumnezeu; să continuați să credeți și în mine. Deși trebuie să vă părăsesc, eu nu voi fi departe de voi. V-am spus deja că există multe lăcașuri în universul Tatălui meu. Dacă asta n-ar fi adevărat, nu v-aș fi vorbit de atâtea ori de asta. Eu am să mă întorc în lumile de lumină, acele stațiuni din cerul Tatălui, la care veți accede într-o bună zi. Am venit de acolo pe lumea asta și a venit acum timpul în care trebuie să mă întorc la lucrarea Tatălui meu din sferele superioare.

"Dacă eu vă preced astfel în împărăția celestă al Tatălui, eu vă voi face cu siguranță să căutați, pentru ca voi să fiți alături de mine în locurile pregătite pentru fii muritori ai lui Dumnezeu chiar dinainte ca lumea aceasta să fi fost. Trebuie să vă părăsesc, dar voi fi prezent alături de voi în spirit, și în cele din urmă voi veți fi prezenți alături de mine în persoană atunci când vă veți fi înălțat până la mine în universul meu, tot așa cum eu sunt pe cale de a mă înălța la Tatăl meu în marele său univers. Ceea ce vă zic este veșnic adevărat, cu toate că nu puteți înțelege asta pe deplin. Eu mă duc lângă Tată, iar voi nu mă puteți însoți, dar mă veți urma cu siguranță în epocile ce or să vină."

Când Iisus s-a așezat, Toma s-a ridicat și a zis: „Maestre, noi nu știm unde mergi, deci, ca atare, noi nu cunoaștem calea; dar noi te vom urma din seara asta dacă vrei să ne-o arăți."

Când Iisus l-a auzit pe Toma, a răspuns: „Toma, eu sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu merge la Tată decât prin mine. Toți cei care găsesc Tatăl mă găsesc mai întâi pe mine. Dacă mă cunoașteți pe mine, voi cunoașteți calea către Tată. Or voi mă cunoașteți, căci ați trăit cu mine și mă vedeți acum."

Dar această învățătură era prea profundă pentru mulți dintre apostoli, și mai ales pentru Filip care, după ce i-a spus câteva vorbe lui Nataniel, s-a ridicat și a zis: „Maestre, arată-ne Tatăl, și tot ceea ce ne-ai zis va deveni limpede."

Când Filip a vorbit astfel, Iisus a zis: „Filipe, am fost atâtea vreme cu tine pentru ca tu nici acum să nu mă cunoști! Declar din nou că cine m-a văzut pe mine a văzut Tatăl. Atunci cum poți tu să zici: arată-ne Tatăl? Oare tu nu crezi că eu sunt în Tată, și Tatăl în mine? Nu v-am învățat eu că cuvintele pe care le rostesc eu nu sunt cuvintele mele, ci cuvintele Tatălui? Eu vorbesc pentru Tată, iar nu de la mine. Eu sunt în această lume pentru a face voia Tatălui, și am făcut-o. Tatăl se află în mine și acționează prin mine. Credeți-mă atunci când zic că Tatăl este în mine, și că eu sunt în Tată, sau atunci credeți-mă datorită însăși vieții pe care am trăit-o - datorită lucrării mele."

În timp ce Maestrul s-a dus să bea un pic de apă ca să se răcorească, cei unsprezece s-au angajat într-o discuție înflăcărată asupra acestor învățături. Petru se

salvation in heaven. But have you not read in the Scripture the saying: 'And they hated me without a cause'?

180:3.3 (1947.2) "But I will not leave you alone in the world. Very soon, after I have gone, I will send you a spirit helper. You shall have with you one who will take my place among you, one who will continue to teach you the way of truth, who will even comfort you.

180:3.4 (1947.3) "Let not your hearts be troubled. You believe in God; continue to believe also in me. Even though I must leave you, I will not be far from you. I have already told you that in my Father's universe there are many tarrying-places. If this were not true, I would not have repeatedly told you about them. I am going to return to these worlds of light, stations in the Father's heaven to which you shall sometime ascend. From these places I came into this world, and the hour is now at hand when I must return to my Father's work in the spheres on high.

180:3.5 (1947.4) "If I thus go before you into the Father's heavenly kingdom, so will I surely send for you that you may be with me in the places that were prepared for the mortal sons of God before this world was. Even though I must leave you, I will be present with you in spirit, and eventually you shall be with me in person when you have ascended to me in my universe even as I am about to ascend to my Father in his greater universe. And what I have told you is true and everlasting, even though you may not fully comprehend it. I go to the Father, and though you cannot now follow me, you shall certainly follow me in the ages to come."

180:3.6 (1947.5) When Jesus sat down, Thomas arose and said: "Master, we do not know where you are going; so of course we do not know the way. But we will follow you this very night if you will show us the way."

180:3.7 (1947.6) When Jesus heard Thomas, he answered: "Thomas, I am the way, the truth, and the life. No man goes to the Father except through me. All who find the Father, first find me. If you know me, you know the way to the Father. And you do know me, for you have lived with me and you now see me."

180:3.8 (1947.7) But this teaching was too deep for many of the apostles, especially for Philip, who, after speaking a few words with Nathaniel, arose and said: "Master, show us the Father, and everything you have said will be made plain."

180:3.9 (1947.8) And when Philip had spoken, Jesus said: "Philip, have I been so long with you and yet you do not even now know me? Again do I declare: He who has seen me has seen the Father. How can you then say, Show us the Father? Do you not believe that I am in the Father and the Father in me? Have I not taught you that the words which I speak are not my words but the words of the Father? I speak for the Father and not of myself. I am in this world to do the Father's will, and that I have done. My Father abides in me and works through me. Believe me when I say that the Father is in me, and that I am in the Father, or else believe me for the sake of the very life I have lived — for the work's sake."

180:3.10 (1948.1) As the Master went aside to refresh himself with water, the eleven engaged in a spirited discussion of these teachings, and Peter was beginning

pregătea să se angajeze într-un lung discurs când Iisus a revenit și le-a făcut semn să se așeze.

to deliver himself of an extended speech when Jesus returned and beckoned them to be seated.

4. AJUTORUL PROMIS

Iisus a continuat să propovăduiască zicând: „Când mă voi fi dus la Tatăl meu și când el va fi acceptat lucrarea pe care eu am înfăptuit-o pentru voi pe pământ și după ce voi fi primit suveranitatea definitivă peste propriul meu domeniu, eu îi voi spune Tatălui meu: 'I-am lăsat pe copiii mei singuri pe pământ, și este în acord cu făgăduiala mea să le trimit un nou învățător.' Și când Tatăl va fi aprobat asta, eu voi răspândi Duhul Adevărului peste toată carnea. Duhul Tatălui meu se găsește deja în inima voastră. Când va veni ziua aprobării, voi mă veți avea și pe mine în voi, așa cum îl aveți acum pe Tatăl. Acest nou dar este spiritul adevărului viu. Necredințioșii vor începe prin a nu asculta învățătura sa, dar fiii luminii o vor primi din toată inima cu bucurie. Când va veni acest Spirit, voi îl veți cunoaște așa cum m-ați cunoscut pe mine, veți primi darul acesta în inima voastră și el va rămâne cu voi. Vedeți așadar că eu n-o să vă abandonez, fără ajutor și fără îndrumări. Eu nu vă voi lăsa în dezolare. Azi nu pot fi cu voi decât în persoană. În timpurile care vor veni eu voi fi alături de voi și de toți oamenii care doresc prezența mea, oriunde ați fi, și simultan cu fiecare dintre voi. Nu înțelegeți oare că este mai bine ca eu să mă duc, să vă părăsesc trupește pentru a fi cu atât mai bine și cu atât mai complet cu voi în spirit?”

”În doar câteva ore, lumea nu mă va mai vedea, dar voi veți continua să mă cunoașteți în inima voastră până ce eu voi trimite pe acest nou învățător, Duhul Adevărului. Așa cum am trăit în persoană alături de voi, voi trăi atunci în voi. Voi fi unit cu experiența voastră personală în împărăția spirituală și, când aceasta se va fi realizat, voi veți ști cu siguranță că eu sunt în Tată, și totodată în voi, în timp ce viața voastră va fi ascunsă în mine lângă Tată. Am iubit Tatăl și am păstrat cuvântul lui; voi m-ați iubit și păstrați cuvântul meu. La fel cum Tatăl mi-a comunicat din Duhul lui, așa și eu vă voi comunica din spiritul meu. Și acest Spirit al Adevărului pe care eu îl voi revărsa peste voi, vă va călăuzi, vă va consola și, în cele din urmă, vă va conduce în tot adevărul.

”Eu vă vorbesc de aceste lucruri cât timp sunt încă cu voi, pentru ca voi să fiți cu atât mai bine pregătiți să îndurați încercările acum iminente. Când va veni această nouă zi, voi veți fi locuiți și de Tată și de Fiul, și aceste daruri din cer vor acționa întotdeauna unul cu celălalt, la fel ca Tatăl și cu mine, noi am lucrat pe pământ sub proprii voștri ochi ca o singură persoană, Fiul Omului. Și acest prieten spiritual vă va readuce în minte tot ceea ce v-am învățat eu.”

Pe când Maestrul făcea o scurtă pauză, Iuda Alfeu s-a încumetat să pună una dintre rarele întrebări pe care el sau fratele lui le-au adresat vreodată lui Iisus în public. Iuda a zis: „Maestre, tu ai trăit întotdeauna printre noi ca un prieten. Cum te vom cunoaște noi când nu te vei manifesta nouă decât prin acest spirit? Dacă lumea n te vede, cum vom fi noi siguri de tine? Cum ni te vei arăta tu nouă?”

Iisus s-a uitat în jos la toți, a zâmbit și a spus: „Copilașii mei, mă duc de aici, mă duc lângă Tatăl meu.

4. THE PROMISED HELPER

180:4.1 (1948.2) Jesus continued to teach, saying: “When I have gone to the Father, and after he has fully accepted the work I have done for you on earth, and after I have received the final sovereignty of my own domain, I shall say to my Father: Having left my children alone on earth, it is in accordance with my promise to send them another teacher. And when the Father shall approve, I will pour out the Spirit of Truth upon all flesh. Already is my Father’s spirit in your hearts, and when this day shall come, you will also have me with you even as you now have the Father. This new gift is the spirit of living truth. The unbelievers will not at first listen to the teachings of this spirit, but the sons of light will all receive him gladly and with a whole heart. And you shall know this spirit when he comes even as you have known me, and you will receive this gift in your hearts, and he will abide with you. You thus perceive that I am not going to leave you without help and guidance. I will not leave you desolate. Today I can be with you only in person. In the times to come I will be with you and all other men who desire my presence, wherever you may be, and with each of you at the same time. Do you not discern that it is better for me to go away; that I leave you in the flesh so that I may the better and the more fully be with you in the spirit?”

180:4.2 (1948.3) “In just a few hours the world will see me no more; but you will continue to know me in your hearts even until I send you this new teacher, the Spirit of Truth. As I have lived with you in person, then shall I live in you; I shall be one with your personal experience in the spirit kingdom. And when this has come to pass, you shall surely know that I am in the Father, and that, while your life is hid with the Father in me, I am also in you. I have loved the Father and have kept his word; you have loved me, and you will keep my word. As my Father has given me of his spirit, so will I give you of my spirit. And this Spirit of Truth which I will bestow upon you shall guide and comfort you and shall eventually lead you into all truth.

180:4.3 (1948.4) “I am telling you these things while I am still with you that you may be the better prepared to endure those trials which are even now right upon us. And when this new day comes, you will be indwelt by the Son as well as by the Father. And these gifts of heaven will ever work the one with the other even as the Father and I have wrought on earth and before your very eyes as one person, the Son of Man. And this spirit friend will bring to your remembrance everything I have taught you.”

180:4.4 (1948.5) As the Master paused for a moment, Judas Alpheus made bold to ask one of the few questions which either he or his brother ever addressed to Jesus in public. Said Judas: “Master, you have always lived among us as a friend; how shall we know you when you no longer manifest yourself to us save by this spirit? If the world sees you not, how shall we be certain about you? How will you show yourself to us?”

180:4.5 (1949.1) Jesus looked down upon them all, smiled, and said: “My little children, I am going away, going back

După o scurtă vreme nu mă veți mai vedea ca acum și aici, în carne și oase. Vă voi trimite foarte curând spiritul meu, care este întocmai ca mine, mai puțin acest corp material. Acest nou învățător este Duhul Adevărului care va trăi cu fiecare dintre voi, în inima voastră, și, astfel, toți copiii luminii vor fi numai una și vor fi atrași unii către ceilalți. În felul acesta eu și cu Tatăl meu vom putea trăi în sufletul fiecăruia dintre voi, și deopotrivă în inima tuturor celorlalți oameni care ne iubesc și care realizează această iubire în experiențele lor iubindu-se unii pe alții așa cum vă iubesc eu acum.”

Iuda Alfeu n-a înțeles în întregime ceea ce a zis Maestrul, da a priceput făgăduința unui nou învățător; și, după expresia de pe chipul lui Andrei, el și-a dat seama că întrebarea sa a primit un răspuns satisfăcător.

5. SPIRITUL ADVĂRULUI

Noul ajutor pe care Iisus făgăduise să-l trimită în inima credincioșilor, să-l răspândească peste toată carnea, este Duhul Adevărului. Acest dar divin nu este litera sau legea adevărului; nici nu este destinat să acționeze ca formă sau ca expresie a adevărului. Noul învățător este convingerea adevărului, conștiința și încredințarea de adevăratele înțelesuri de pe nivelele realmente spirituale. Este spiritul adevărului viu și în creștere, adevărul pe cale de expansiune, de dezvoltare și de adaptare.

Adevărul divin este o realitate vie deslușită prin spirit. Adevărul nu există decât pe nivele spirituale superioare de realizare a divinității și de conștiință a comuniunii cu Dumnezeu. Voi puteți cunoaște adevărul și puteți trăi adevărul; puteți experimenta creșterea adevărului în suflet și să vă bucurați de libertatea pe care lumina lui o aduce minții; dar voi nu puteți încapsula adevărul în formule, în coduri, în crezuri sau în modele intelectuale de conduită umană. Dacă vă apucați să formulați omeneste adevărul divin, el nu va întârzia să moară. Chiar și punând lucrurile mai bine, salvarea postumă a adevărului întemnițat nu poate să ducă decât la realizarea unei forme particulare de înțelepciune intelectuală iluminată. Adevărul static este un adevăr mort, și numai adevărul mort poate fi considerat ca o teorie. Adevărul viu este dinamic și nu se poate bucura decât de o existență experiențială în mintea umană.

Inteligența este ieșită dintr-o existență materială iluminată de prezența minții cosmice. Înțelepciunea comportă conștiința cunoașterii, înălțată la nivele noi de semnificație și animată de prezența darului universal al adjutantului înțelepciunii. Adevărul este o valoare a realității spirituale a cărei experiență o fac numai ființele înzestrate cu spirit care funcționează pe nivele supra-materiale de conștiință din univers, și care, după ce au realizat adevărul, permite spiritului său animator să trăiască și să domnească în sufletul lor.

Adevăratul copil înzestrat cu clarviziune universală caută să trăiască însuflețitul Spirit al Adevărului în orice cuvânt de înțelepciune. Individul care îl cunoaște pe Dumnezeu înălță constant înțelepciunea la nivelele adevărului viu de înfăptuire divină; sufletul spiritualmente rutinat coboară constant adevărul viu la nivelele stagnante de înțelepciune și în domeniul unei simple

to my Father. In a little while you will not see me as you do here, as flesh and blood. In a very short time I am going to send you my spirit, just like me except for this material body. This new teacher is the Spirit of Truth who will live with each one of you, in your hearts, and so will all the children of light be made one and be drawn toward one another. And in this very manner will my Father and I be able to live in the souls of each one of you and also in the hearts of all other men who love us and make that love real in their experiences by loving one another, even as I am now loving you.”

180:4.6 (1949.2) Judas Alpheus did not fully understand what the Master said, but he grasped the promise of the new teacher, and from the expression on Andrew's face, he perceived that his question had been satisfactorily answered.

5. THE SPIRIT OF TRUTH

180:5.1 (1949.3) The new helper which Jesus promised to send into the hearts of believers, to pour out upon all flesh, is the *Spirit of Truth*. This divine endowment is not the letter or law of truth, neither is it to function as the form or expression of truth. The new teacher is the *conviction of truth*, the consciousness and assurance of true meanings on real spirit levels. And this new teacher is the spirit of living and growing truth, expanding, unfolding, and adaptive truth.

180:5.2 (1949.4) Divine truth is a spirit-discerned and living reality. Truth exists only on high spiritual levels of the realization of divinity and the consciousness of communion with God. You can know the truth, and you can live the truth; you can experience the growth of truth in the soul and enjoy the liberty of its enlightenment in the mind, but you cannot imprison truth in formulas, codes, creeds, or intellectual patterns of human conduct. When you undertake the human formulation of divine truth, it speedily dies. The post-mortem salvage of imprisoned truth, even at best, can eventuate only in the realization of a peculiar form of intellectualized glorified wisdom. Static truth is dead truth, and only dead truth can be held as a theory. Living truth is dynamic and can enjoy only an experiential existence in the human mind.

180:5.3 (1949.5) Intelligence grows out of a material existence which is illuminated by the presence of the cosmic mind. Wisdom comprises the consciousness of knowledge elevated to new levels of meaning and activated by the presence of the universe endowment of the adjutant of wisdom. Truth is a spiritual reality value experienced only by spirit-endowed beings who function upon supermaterial levels of universe consciousness, and who, after the realization of truth, permit its spirit of activation to live and reign within their souls.

180:5.4 (1949.6) The true child of universe insight looks for the living Spirit of Truth in every wise saying. The God-knowing individual is constantly elevating wisdom to the living-truth levels of divine attainment; the spiritually unprogressive soul is all the while dragging the living truth down to the dead levels of wisdom and to the domain of mere exalted knowledge.

exaltări a cunoașterii.

Când regula de aur este lipsită de clarviziunea umană a Duhului Adevărului, ea nu este cu nimic mai mult decât o regulă de conduită înalt etică. Când regula de aur este interpretată la literă, ea poate deveni un instrument ofensator pentru tovarășii voștri. Dacă nu distingeți spiritul regulii de aur a înțelepciunii, voi puteți să vă gândiți în felul următor: dat fiind că doriți ca toți oamenii să vă spună pe deplin și fătîș fondul gândirii lor, voi ar trebui, așadar, să le spuneți pe deplin și franc fondul minții voastre. O interpretare atât de puțin spirituală a regulii de aur ar putea duce la nefericiri de nespus și la amărăciuni fără sfârșit.

Unele persoane disting și interpretează regula de aur ca pe o afirmație pur intelectuală a fraternității umane. Alți muritori iau regula de aur ca etalon pentru a măsura toate relațiile sociale, criteriul conduitei sociale. Alții îl consideră ca îndemnul pozitiv al unui mare învățător moral care a încorporat în această formulă cel mai înalt concept al obligației morale cu privire la toate relațiile fraterne. În viața acestor ființe morale regula de aur devine centrul lor de înțelepciune și circumferința întregii lor filozofii.

În împărăția fraternității credincioase a celor care iubesc adevărul și îl cunosc pe Dumnezeu, regula de aur îmbracă calitățile vii ale realizării spirituale de pe aceste nivele superioare de interpretare care îi fac pe fii muritori ai lui Dumnezeu să considere această poruncă a Maestrului care le cere să se situeze în raport cu semenii lor în așa fel încât aceștia vor primi cel mai mare bine posibil al contactului lor cu credincioșii. Aceasta este esența adevăratei religii: ca voi să vă iubiți aproapele ca pe voi înșivă.

Dar realizarea cea mai elevată și interpretarea cea mai adevărată a regulii de aur rezidă în conștiința spiritului adevărului de realitatea vie și dinamică a unei asemenea declarații divine. Adevărata semnificație cosmică a acestei reguli a relațiilor universale nu se revelează decât în realizarea spirituală, în interpretarea legii de conduită prin duhul Fiului către duhul Tatălui care locuiește în sufletul de muritor. Când muritorii astfel călăuziți de spirit realizează adevărata semnificație a acestei reguli de aur, ei debordează de încredințarea că sunt cetățenii unui univers prietenos, și idealurile lor de realitate a spiritului nu sunt satisfăcute decât dacă ei îi iubesc pe semenii lor așa cum Iisus ne-a iubit pe noi toți. Astfel este realitatea realizării iubirii lui Dumnezeu.

Această aceeași filozofie de flexibilitate vie și de adaptabilitate cosmică a adevărului divin la nevoile și la capacitatea fiecărui fiu al lui Dumnezeu trebuie să fie percepută înainte ca voi să puteți spera a înțelege cum trebuie învățătura și practica Maestrului cu privire la non-rezistența la rău. Învățătura Maestrului este în esență o proclamație spirituală. Până și implicațiile materiale ale filozofiei sale n-ar putea fi luate cu folos în considerare făcând abstracție de corolarele lor spirituale. Spiritul poruncii Maestrului constă în a nu opune rezistență la reacțiile egoiste față de univers, și în același timp de a atinge în mod dinamic și progresiv nivelele de justețe unde se situează adevăratele valori ale spiritului: frumusețea divină, bunătatea infinită și

180:5.5 (1949.7) The golden rule, when divested of the superhuman insight of the Spirit of Truth, becomes nothing more than a rule of high ethical conduct. The golden rule, when literally interpreted, may become the instrument of great offense to one's fellows. Without a spiritual discernment of the golden rule of wisdom you might reason that, since you are desirous that all men speak the full and frank truth of their minds to you, you should therefore fully and frankly speak the full thought of your mind to your fellow beings. Such an unspiritual interpretation of the golden rule might result in untold unhappiness and no end of sorrow.

180:5.6 (1950.1) Some persons discern and interpret the golden rule as a purely intellectual affirmation of human fraternity. Others experience this expression of human relationship as an emotional gratification of the tender feelings of the human personality. Another mortal recognizes this same golden rule as the yardstick for measuring all social relations, the standard of social conduct. Still others look upon it as being the positive injunction of a great moral teacher who embodied in this statement the highest concept of moral obligation as regards all fraternal relationships. In the lives of such moral beings the golden rule becomes the wise center and circumference of all their philosophy.

180:5.7 (1950.2) In the kingdom of the believing brotherhood of God-knowing truth lovers, this golden rule takes on living qualities of spiritual realization on those higher levels of interpretation which cause the mortal sons of God to view this injunction of the Master as requiring them so to relate themselves to their fellows that they will receive the highest possible good as a result of the believer's contact with them. This is the essence of true religion: that you love your neighbor as yourself.

180:5.8 (1950.3) But the highest realization and the truest interpretation of the golden rule consists in the consciousness of the spirit of the truth of the enduring and living reality of such a divine declaration. The true cosmic meaning of this rule of universal relationship is revealed only in its spiritual realization, in the interpretation of the law of conduct by the spirit of the Son to the spirit of the Father that indwells the soul of mortal man. And when such spirit-led mortals realize the true meaning of this golden rule, they are filled to overflowing with the assurance of citizenship in a friendly universe, and their ideals of spirit reality are satisfied only when they love their fellows as Jesus loved us all, and that is the reality of the realization of the love of God.

180:5.9 (1950.4) This same philosophy of the living flexibility and cosmic adaptability of divine truth to the individual requirements and capacity of every son of God, must be perceived before you can hope adequately to understand the Master's teaching and practice of nonresistance to evil. The Master's teaching is basically a spiritual pronouncement. Even the material implications of his philosophy cannot be helpfully considered apart from their spiritual correlations. The spirit of the Master's injunction consists in the nonresistance of all selfish reaction to the universe, coupled with the aggressive and progressive attainment of righteous levels of true spirit values: divine beauty, infinite goodness, and eternal truth — to know God and

adevărul etern - a-l cunoaște pe Dumnezeu și a deveni tot mai mult asemenea lui.

Iubirea, dezinteresul, trebuie să sufere constant o vie readaptare interpretativă la relațiile conforme cu îndrumările Duhului Adevărului. Trebuie ca iubirea să priceapă astfel conceptele mereu schimbătoare și mai largi ale binelui cosmic cel mai elevat pentru persoana care este iubită. După aceea iubirea continuă în practicarea acestei aceeași atitudine față de toate celelalte persoane susceptibile de a fi influențate de raporturile vii și crescânde ale iubirii unui muritor călăuzit de spirit pentru alți cetățeni ai universului. Toată această adaptare vie a iubirii trebuie să fie efectuată ținând seama atât de prezența răului ambiant, cât și de țelul etern al perfecțiunii destinului divin.

Trebuie deci să recunoaștem clar că nici regula de aur nici învățătura non-rezistenței nu pot fi corect înțelese dacă sunt luate ca dogme sau precepte. Ele nu pot fi înțelese decât trăindu-le, realizând semnificația lor în interpretarea vie a Duhului Adevărului care ordonează contactele dintre ființele umane.

Și toate acestea implică clar diferența dintre vechea religie și cea nouă. Cea veche propovăduia sacrificiul de sine; cea nou propovăduiește numai uitarea de sine, realizarea de sine pusă în valoare într-un serviciu social asociat cu înțelegerea universului. Vechea religie era motivată de conștiința fricii. Noua evanghelie a împărăției este dominată de convingerea adevărului, spiritul adevărului etern și universal. În experiența vieții credincioșilor în regat, nici o cantitate de pietate sau de fidelitate față de vreun crez nu poate compensa absența bunăvoinței spontane, generoase și sincere, care îi caracterizează pe fiii Dumnezeului viu născuți din spirit. Nici tradiția, nici sistemul ceremonial al cultului oficial nu pot compensa lipsa de compasiune sinceră pentru semenii voștri.

6. NECESITATEA PLECĂRII

După ce Petru, Iacob, Ioan și Matei au pus Maestrului numeroase întrebări, el și-a continuat discursul de adio zicând: „Vă vorbesc de toate astea înainte de a vă părăsi, pentru ca voi să fiți îndejuns de pregătiți pentru ceea ce vi se va întâmpla pentru a nu comite greșeli grave. Autoritățile nu se vor mulțumi să vă expulzeze din sinagogi. Eu vă previn că se apropie ora în care cei care vă vor uide vor crede că fac un serviciu lui Dumnezeu. Vă vor trata astfel, pe voi și pe toți cei care sunt conduși de voi în împărăția cerurilor, pentru că nu îl cunosc pe Tată. Ei au refuzat să cunoască Tată refuzând să mă primească pe mine, și ei refuză să mă primească atunci când vă resping pe voi, dar voi să fi păstrat noua mea poruncă de a vă iubi unii pe alții așa cum v-am iubit eu. Vă anunț aceste lucruri din timp, pentru ca în clipa când vă va veni timpul, așa cum a venit al meu acum, voi să fiți întăriți de cunoașterea faptului că eu știu toate acestea și că spiritul meu vă va însoți în tot ceea ce veți îndura din cauza mea și a evangheliei. De aceea v-am vorbit atât de explicit încă de la început. Eu v-am avertizat chiar și că un om ar putea avea ca dușmani și pe membrii propriei sale familii. Deși această evanghelie a împărăției n-are cum să nu aducă o mare pace în sufletul individual al credincioșilor, ea nu va aduce

to become increasingly like him.

180:5.10 (1950.5) Love, unselfishness, must undergo a constant and living readaptative interpretation of relationships in accordance with the leading of the Spirit of Truth. Love must thereby grasp the ever-changing and enlarging concepts of the highest cosmic good of the individual who is loved. And then love goes on to strike this same attitude concerning all other individuals who could possibly be influenced by the growing and living relationship of one spirit-led mortal's love for other citizens of the universe. And this entire living adaptation of love must be effected in the light of both the environment of present evil and the eternal goal of the perfection of divine destiny.

180:5.11 (1950.6) And so must we clearly recognize that neither the golden rule nor the teaching of nonresistance can ever be properly understood as dogmas or precepts. They can only be comprehended by living them, by realizing their meanings in the living interpretation of the Spirit of Truth, who directs the loving contact of one human being with another.

180:5.12 (1951.1) And all this clearly indicates the difference between the old religion and the new. The old religion taught self-sacrifice; the new religion teaches only self-forgetfulness, enhanced self-realization in conjoined social service and universe comprehension. The old religion was motivated by fear-consciousness; the new gospel of the kingdom is dominated by truth-conviction, the spirit of eternal and universal truth. And no amount of piety or creedal loyalty can compensate for the absence in the life experience of kingdom believers of that spontaneous, generous, and sincere friendliness which characterizes the spirit-born sons of the living God. Neither tradition nor a ceremonial system of formal worship can atone for the lack of genuine compassion for one's fellows.

6. THE NECESSITY FOR LEAVING

180:6.1 (1951.2) After Peter, James, John, and Matthew had asked the Master numerous questions, he continued his farewell discourse by saying: "And I am telling you about all this before I leave you in order that you may be so prepared for what is coming upon you that you will not stumble into serious error. The authorities will not be content with merely putting you out of the synagogues; I warn you the hour draws near when they who kill you will think they are doing a service to God. And all of these things they will do to you and to those whom you lead into the kingdom of heaven because they do not know the Father. They have refused to know the Father by refusing to receive me; and they refuse to receive me when they reject you, provided you have kept my new commandment that you love one another even as I have loved you. I am telling you in advance about these things so that, when your hour comes, as mine now has, you may be strengthened in the knowledge that all was known to me, and that my spirit shall be with you in all your sufferings for my sake and the gospel's. It was for this purpose that I have been talking so plainly to you from the very beginning. I have even warned you that a man's foes may be those of his own household. Although this gospel of the kingdom never fails to bring great peace to the soul of the individual believer, it will

pacea pe pământ până ce oamenii nu sunt dispuși să creadă din toată inima lor în învățăturile mele și să instaureze practica de a face voia Tatălui ca fiind țelul principal al vieții lor de muritori.

"Acum că vă părăsesc, de vreme ce s-a făcut ora ca eu să mă întorc alături de Tată, eu sunt mirat că nici unul dintre voi nu m-a întrebat de ce vă părăsesc. Totuși, eu știu că, în inima voastră, voi vă puneți această întrebare și vă voi vorbi despre asta limpede, ca între prieteni. Este într-adevăr folositor pentru voi faptul că plec. Dacă n-aș pleca, noul învățător n-ar putea veni în inima voastră. Trebuie ca eu să mă dezbar de corpul acesta muritor și să îmi restabilesc locul în cer înainte de a putea trimite pe acest îndrumător spiritual ca să trăiască în sufletul vostru și să conducă spiritul vostru în adevăr. Când spiritul meu va veni să locuiască în voi, el va arunca lumină asupra deosebirii dintre păcat și justețe, și vă va face capabili să judecați cu înțelepciune în inima voastră despre acestea.

Mai am și alte lucruri de spus, dar voi nu puteți îndura mai mult în prezent. Cu toate acestea, când Duhul Adevărului va veni, el vă va călăuzi, în cele din urmă, în tot adevărul, pe măsură ce veți trece prin numeroasele sălașe ale universului Tatălui meu.

Acest spirit nu va vorbi de la el însuși, ci vă va declara ceea ce Tatăl i-a revelat Fiului și vă va face chiar și să cunoașteți unele evenimente viitoare; el mă va proslăvi așa cum l-am proslăvit eu pe Tatăl meu. Acest spirit este ieșit din mine și vă va revela adevărul meu. Tot ceea ce posedă Tatăl în domeniul său este de acum al meu; de aceea v-am spus că noul îndrumător va lua din ceea ce este al meu și vă va revela vouă.

"Foarte curând, eu vă voi părăsi pentru o vreme. După aceea, când mă veți revedea, eu voi fi deja în drumul meu către Tată, astfel încât, și atunci, voi nu mă veți vedea mult timp."

În timp ce Iisus făcea o scurtă pauză, apostoli au început să vorbească între ei spunând: „Despre ce ne vorbește? 'Foarte curând am să vă părăsesc, și, când mă veți revedea, aceasta nu va fi pentru multă vreme, căci voi fi în drumul meu către Tată.' Oare ce vrea să zică prin 'foarte curând' și prin 'nu multă vreme'? Nu putem înțelege ceea ce ne spune.

Știind că ei își puneau aceste întrebări, Iisus le-a zis: Căutați voi să înțelegeți ceea ce am vrut eu să zic atunci când am anunțat că, foarte curând, eu nu voi mai fi cu voi, și că în momentul în care mă veți revedea, voi fi în drum spre Tată? V-am spus clar că fiul omului trebuie să moară, dar că va reînvia. Nu puteți deci să distingeți semnificația cuvintelor mele? Veți fi la început măhniți, însă, mai târziu, voi vă veți bucura cu mulți care vor înțelege aceste evenimente după ce se vor fi produs. În adevăr, o femeie este agitată în ceasul travaliului ei, dar, odată ce a scos copilul afară din ea, uită numaidecât angoasa sa în bucuria de a ști că s-a născut o ființă umană pe lume. Tot așa, voi o să vă întristați de plecarea mea, dar vă voi revedea curând, și atunci amărăciunea voastră se va transforma în bucurie, și veți primi o nouă revelație a salvării lui Dumnezeu, o revelație pe care nimeni nu vă va putea o lua niciodată. Toate lumile vor fi binecuvântate în această revelație a vieții triumfând asupra morții. Până aici voi ați formulat cererile voastre în numele Tatălui.

not bring peace on earth until man is willing to believe my teaching wholeheartedly and to establish the practice of doing the Father's will as the chief purpose in living the mortal life.

180:6.2 (1951.3) "Now that I am leaving you, seeing that the hour has come when I am about to go to the Father, I am surprised that none of you have asked me, Why do you leave us? Nevertheless, I know that you ask such questions in your hearts. I will speak to you plainly, as one friend to another. It is really profitable for you that I go away. If I go not away, the new teacher cannot come into your hearts. I must be divested of this mortal body and be restored to my place on high before I can send this spirit teacher to live in your souls and lead your spirits into the truth. And when my spirit comes to indwell you, he will illuminate the difference between sin and righteousness and will enable you to judge wisely in your hearts concerning them.

180:6.3 (1951.4) "I have yet much to say to you, but you cannot stand any more just now. Albeit, when he, the Spirit of Truth, comes, he shall eventually guide you into all truth as you pass through the many abodes in my Father's universe.

180:6.4 (1951.5) "This spirit will not speak of himself, but he will declare to you that which the Father has revealed to the Son, and he will even show you things to come; he will glorify me even as I have glorified my Father. This spirit comes forth from me, and he will reveal my truth to you. Everything which the Father has in this domain is now mine; wherefore did I say that this new teacher would take of that which is mine and reveal it to you.

180:6.5 (1952.1) "In just a little while I will leave you for a short time. Afterward, when you again see me, I shall already be on my way to the Father so that even then you will not see me for long."

180:6.6 (1952.2) While he paused for a moment, the apostles began to talk with each other: "What is this that he tells us? 'In just a little while I will leave you,' and 'When you see me again it will not be for long, for I will be on my way to the Father.' What can he mean by this 'little while' and 'not for long'? We cannot understand what he is telling us."

180:6.7 (1952.3) And since Jesus knew they asked these questions, he said: "Do you inquire among yourselves about what I meant when I said that in a little while I would not be with you, and that, when you would see me again, I would be on my way to the Father? I have plainly told you that the Son of Man must die, but that he will rise again. Can you not then discern the meaning of my words? You will first be made sorrowful, but later on will you rejoice with many who will understand these things after they have come to pass. A woman is indeed sorrowful in the hour of her travail, but when she is once delivered of her child, she immediately forgets her anguish in the joy of the knowledge that a man has been born into the world. And so are you about to sorrow over my departure, but I will soon see you again, and then will your sorrow be turned into rejoicing, and there shall come to you a new revelation of the salvation of God which no man can ever take away from you. And all the worlds will be blessed in this same revelation of life in effecting the overthrow of death. Hitherto have you made all your requests in my Father's name. After you

După ce mă veți fi revăzut, veți putea să cereți și în numele meu, și eu vă voi auzi.

"Aici jos, eu v-am învățat proverbe și v-am vorbit în parabole. Am făcut așa pentru că din punct de vedere spiritual sunteți doar niște copii; dar vine timpul când vă voi vorbi fără rețineri despre Tatăl și despre împărăția lui. Voi face aceasta pentru că tatăl însuși vă iubește și dorește să vă fie și mai mult revelat. Omul muritor nu poate vedea Tatăl care este spirit; de aceea eu am venit în această lume pentru a-l arăta pe Tată ochilor voștri de creaturi. Însă, când creșterea voastră spirituală va fi împlinită, voi îl veți vedea atunci pe Tatăl însuși."

După ce l-au auzit vorbind pe Iisus, cei unsprezece și-au spus unii altora: „Iată, ne orbește limpede. De bună seamă că Maestrul a venit de la Dumnezeu. Dar de ce spune el că trebuie să se întorcă lângă Tată?" Iisus a văzut că, nici chiar atunci, ei nu îl înțelegeau. Cei unsprezece nu reușeau să se îndepărteze de ideile pe care le nutriseră un timp atât de îndelungat cu privire la conceptul iudaic de Mesia. Cu cât credeau mai tare în Iisus ca fiind Mesia, cu atât deveneau mai supărătoare noțiunile lor adânc înrădăcinate privitoare la gloriosul triumf material împărăției pe pământ.

see me again, you may also ask in my name, and I will hear you.

180:6.8 (1952.4) "Down here I have taught you in proverbs and spoken to you in parables. I did so because you were only children in the spirit; but the time is coming when I will talk to you plainly concerning the Father and his kingdom. And I shall do this because the Father himself loves you and desires to be more fully revealed to you. Mortal man cannot see the spirit Father; therefore have I come into the world to show the Father to your creature eyes. But when you have become perfected in spirit growth, you shall then see the Father himself."

180:6.9 (1952.5) When the eleven had heard him speak, they said to each other: "Behold, he does speak plainly to us. Surely the Master did come forth from God. But why does he say he must return to the Father?" And Jesus saw that they did not even yet comprehend him. These eleven men could not get away from their long-nourished ideas of the Jewish concept of the Messiah. The more fully they believed in Jesus as the Messiah, the more troublesome became these deep-rooted notions regarding the glorious material triumph of the kingdom on earth.

Capitolul 181. Ultimele încurajări și avertismente

⇨ 180

CARTEA URANTIA

182 ⇨

PARTE IV. VIAȚA ȘI ÎNVĂȚĂTURILE LUI IISUS

CAPITOLUL 181 ULTIMELE ÎNCURAJĂRI ȘI AVERTISMENTE

Secțiuni

Introduction

1. Ultimele cuvinte de consolare
2. Îndemnuri individuale de bun rămas

Introduction

DUPĂ concluziile discursului de rămas bun rostit celor unsprezece, Iisus a stat de vorbă cu ei ca în familie și le-a reamintit numeroasele experiențe care le corespundeau individual și colectiv. Acești galileeni începeau, în sfârșit să întrevadă că prietenul și învățătorul lor îi va părăsi și speranța lor se agăța de făgăduința că după un scurt interval de timp el va fi din nou cu ei, însă ei aveau tendința de a uita că această vizită de întoarcere nu va dura nici ea decât foarte puțin. Cea mai mare parte a apostolilor și principalii ucenici credeau cu adevărat că această făgăduință de revenire pentru un timp (scurtul interval între înviere și înălțare) indicau că Iisus mergea pur și simplu pentru o scurtă discuție-întrevedere cu Tatăl său după care el va reveni pentru a-și instaura împărăția. Această interpretare a învățăturii sale se încadra atât cu ideile lor preconcepute cât și cu speranțele lor cele mai înflăcărâte. Imediat ce credințele întregii lor vieți și speranțele lor de a-și vedea dorințele realizate nu era deloc dificil pentru apostoli să găsească o interpretare a cuvintelor Maestrului care justifica dorințele lor intense.

După ce apostolii au analizat discursul de rămas bun și au început să îl asimileze Iisus a cerut din nou atenția apostolilor și a început să le comunice ultimele sale încurajări și avertismente.

1. ULTIMELE CUVINTE DE CONSOLARE

Când cei unsprezece și-au reluat locul, Iisus s-a ridicat și le-a spus: „Atâta timp cât sunt cu voi în carne, nu pot fi decât un individ printre voi sau în lumea întreagă. Însă atunci când voi fi eliberat de acest corp de natură muritoare voi fi în măsură să revin în calitate de spirit locuind la fiecare din voi și la toți ceilalți

PAPER 181

FINAL ADMONITIONS AND WARNINGS

SECTIONS

Introduction

1. Last Words of Comfort
2. Farewell Personal Admonitions

INTRODUCTION

181:0.1 (1953.1) AFTER the conclusion of the farewell discourse to the eleven, Jesus visited informally with them and recounted many experiences which concerned them as a group and as individuals. At last it was beginning to dawn upon these Galileans that their friend and teacher was going to leave them, and their hope grasped at the promise that, after a little while, he would again be with them, but they were prone to forget that this return visit was also for a little while. Many of the apostles and the leading disciples really thought that this promise to return for a short season (the short interval between the resurrection and the ascension) indicated that Jesus was just going away for a brief visit with his Father, after which he would return to establish the kingdom. And such an interpretation of his teaching conformed both with their preconceived beliefs and with their ardent hopes. Since their lifelong beliefs and hopes of wish fulfillment were thus agreed, it was not difficult for them to find an interpretation of the Master's words which would justify their intense longings.

181:0.2 (1953.2) After the farewell discourse had been discussed and had begun to settle down in their minds, Jesus again called the apostles to order and began the impartation of his final admonitions and warnings.

1. LAST WORDS OF COMFORT

181:1.1 (1953.3) When the eleven had taken their seats, Jesus stood and addressed them: "As long as I am with you in the flesh, I can be but one individual in your midst or in the entire world. But when I have been delivered from this investment of mortal nature, I will be able to return as a spirit indweller of each of you and of all other

credincioși în evanghelia împărăției. Astfel Fiul Omului va deveni o întrupare spirituală în sufletul tuturor adevăraților credincioși.

"Când voi fi revenit să trăiesc în voi și să lucrez prin intermediul vostru voi putea, cu atât mai mult, să continui să vă conduc în această viață și să vă ghidez în viața viitoare prin numeroasele lăcașuri în cerul cerurilor. Viața în creația eternă a Tatălui nu este o nesfârșită odihnă în lene și un confort egoist ci, mai degrabă, o neîncetată creștere în grație, în adevăr și în glorie. Fiecare din foarte numeroasele stații din casa Tatălui meu este o haltă, o viață destinată să vă pregătească pentru următoarea. Copiii luminii vor merge astfel din glorie în glorie până când vor atinge starea divină unde vor fi spiritual făcuți perfecți, așa cum Tatăl este perfect în toate lucrurile.

"Dacă vreți să mă urmați, atunci când vă voi părăsi va trebui să faceți mari eforturi să trăiți conform spiritului învățaturii mele și idealului vieții mele pentru a îndeplini voința Tatălui meu. Așa să faceți în loc de a încerca să imitați viața mea naturală de întrupare așa cum am fost eu nevoit să o trăiesc pe această lume.

"Tatăl m-a trimis în lumea asta, dar numai foarte puțini dintre voi a ales să mă primească pe deplin. Îmi voi răspândi spiritul peste toată făptura întrupată, însă oamenii nu vor alege toți să primească acest nou învățător drept călăuză și sfetnic al sufletului lor. Însă toți cei care îl vor primi vor fi iluminați, curățiți și reînsuflețiți. Și acest Spirit al Adevărului va deveni în el o sursă de apă vie care va țâșni în viața veșnică.

"Și acum, că vă părăsesc, aș vrea să rostesc cuvinte de încurajare. Vă las pacea mea; vă dau pacea mea. Vă voi da fiecăruia nu cum da lumea - cu măsură - vă voi da cât veți voi să primiți. Inima voastră să nu se lase cuprinsă de tulburare și de teamă. Am învins lumea și în mine voi veți triumfa toți prin credință. V-am prevenit că Fiul Omului va fi trimis la moarte însă vă încredințez că voi reveni înainte de a mă întoarce la Tatăl meu, cu toate că aceasta va fi doar pentru o scurtă vreme. Iar după urcarea mea lângă Tată vă voi trimite negreșit noul învățător pentru ca el să vă însoțească și să locuiască în inima voastră. Când veți vedea aceste evenimente producându-se nu vă faceți griji, ci credeți mai degrabă, cu atât mai mult cu cât ați cunoscut acest lucru dinainte. V-am iubit cu multă patimă și nu v-aș părăsi, însă aceasta este voința Tatălui meu. A venit timpul să plec.

"Nu vă îndoiiți de nici unul din aceste adevăruri, nici chiar atunci când veți fi risipiți prin persecuții și abătute de nenumărate necazuri. Când vă veți simți singuri pe lume, eu voi ști de izolarea voastră la fel cum și voi veți ști de a mea, atunci când vă veți fi risipit fiecare om la casa lui, lăsându-l pe Fiul Omului singur în mâinile dușmanilor săi. Însă eu nu sunt niciodată singur; Tatăl este întotdeauna cu mine. Chiar în acest moment mă voi ruga pentru voi. V-am spus toate acestea pentru ca voi să fiți împăcați și să puteți avea pacea din abundență. Veți avea de îndurat mari chinuri aici, jos, însă voi fiți curajoși; am triumfat în lume și v-am arătat calea fericirii eterne și a slujirii veșnice."

Iisus dăruiește pace tuturor celor care înfăptuiesc împreună cu el voia lui Dumnezeu, însă aceasta nu se aseamănă cu bucuriile și cu satisfacțiile materiale. Materialiștii și fataliștii lipsiți de credință nu pot spera

believers in this gospel of the kingdom. In this way the Son of Man will become a spiritual incarnation in the souls of all true believers.

181:1.2 (1953.4) "When I have returned to live in you and work through you, I can the better lead you on through this life and guide you through the many abodes in the future life in the heaven of heavens. Life in the Father's eternal creation is not an endless rest of idleness and selfish ease but rather a ceaseless progression in grace, truth, and glory. Each of the many, many stations in my Father's house is a stopping place, a life designed to prepare you for the next one ahead. And so will the children of light go on from glory to glory until they attain the divine estate wherein they are spiritually perfected even as the Father is perfect in all things.

181:1.3 (1953.5) "If you would follow after me when I leave you, put forth your earnest efforts to live in accordance with the spirit of my teachings and with the ideal of my life — the doing of my Father's will. This do instead of trying to imitate my natural life in the flesh as I have, perforce, been required to live it on this world.

181:1.4 (1954.1) "The Father sent me into this world, but only a few of you have chosen fully to receive me. I will pour out my spirit upon all flesh, but all men will not choose to receive this new teacher as the guide and counselor of the soul. But as many as do receive him shall be enlightened, cleansed, and comforted. And this Spirit of Truth will become in them a well of living water springing up into eternal life.

181:1.5 (1954.2) "And now, as I am about to leave you, I would speak words of comfort. Peace I leave with you; my peace I give to you. I make these gifts not as the world gives — by measure — I give each of you all you will receive. Let not your heart be troubled, neither let it be fearful. I have overcome the world, and in me you shall all triumph through faith. I have warned you that the Son of Man will be killed, but I assure you I will come back before I go to the Father, even though it be for only a little while. And after I have ascended to the Father, I will surely send the new teacher to be with you and to abide in your very hearts. And when you see all this come to pass, be not dismayed, but rather believe, inasmuch as you knew it all beforehand. I have loved you with a great affection, and I would not leave you, but it is the Father's will. My hour has come.

181:1.6 (1954.3) "Doubt not any of these truths even after you are scattered abroad by persecution and are downcast by many sorrows. When you feel that you are alone in the world, I will know of your isolation even as, when you are scattered every man to his own place, leaving the Son of Man in the hands of his enemies, you will know of mine. But I am never alone; always is the Father with me. Even at such a time I will pray for you. And all of these things have I told you that you might have peace and have it more abundantly. In this world you will have tribulation, but be of good cheer; I have triumphed in the world and shown you the way to eternal joy and everlasting service."

181:1.7 (1954.4) Jesus gives peace to his fellow doers of the will of God but not on the order of the joys and satisfactions of this material world. Unbelieving materialists and fatalists can hope to enjoy only two kinds of peace and soul comfort: Either they must be

decât la două feluri de împăcare și de mângâiere ale sufletului: fie trebuie să fie stoici, ferm hotărâți să facă față cu o voință de neclintit inevitabilului și să îndure ce este mai rău, sau trebuie să fie optimist și să se abandoneze la nesfârșit speranței care răsare în sufletul oamenilor aspirând în zadar la o pace care nu va veni niciodată cu adevărat.

O oarecare doză de stoicism și de optimism sunt numai bune pentru a trăi o viață pe Pământ, însă nici una din cele două nu se poate compara cu această pace magnifică pe care Fiul lui Dumnezeu o răspândește asupra fiilor săi întrupați. Pacea pe care Mihail o dăruiește copiilor săi pământeni este aceeași care i-a umplut sufletul câtă vreme el însuși și-a trăit viața muritoare în trup, în această aceeași lume. Pacea lui Iisus este bucuria și satisfacția unei persoane cunoscându-l pe Dumnezeu și care a dobândit triumful înfăptuirii depline a voinței lui Dumnezeu trăind în același timp viața unui muritor întrupat. Pacea minții lui Iisus se întemeia pe o credință umană absolută în realitatea grijii pline de înțelepciune și de compasiune a Tatălui divin. Iisus a întâmpinat greutăți pe pământ și chiar a fost greșit numit „omul durerilor” însă în toate aceste experiențe și prin ele el a beneficiat de întărirea acestei încrederi care i-a permis mereu să urmeze scopul vieții sale cu deplină încredere că îndeplinea voința Tatălui.

Iisus era hotărât, perseverent și întru totul devotat îndeplinirii misiunii sale, însă nu era un stoic lipsit de sensibilitate și împietrit. El căuta întotdeauna aspectele încurajatoare ale experiențelor sale de viață însă nu era un optimist orb care se amăgea pe sine. Maestrul știa de toate câte îl așteptau și nu se temea de acestea. După ce și-a revărsat pacea peste toți ucenicii săi el a putu să le spună, pe bună dreptate: „Inima voastră să nu se tulbure și să nu se teamă”.

Pacea lui Iisus este deci pace încredințării unui fiu care crede cu fermitate că propria sa carieră în timp și eternitate este într-o desăvârșită siguranță sub ocrotirea și supravegherea unui Tată spirit infinit de înțelept, de iubitor și de puternic. Este de fapt o pace care transcende orice înțelegere a unei minți umane însă pe care inima umană poate să o savureze pe deplin.

2. ÎNDEMNURI INDIVIDUALE DE BUN RĂMAS

Maestrul sfârșise de dat instrucțiunile sale de despărțire și de transmis ultimele îndemnuri apostolilor săi ca grup. El și-a luat atunci rămas bun, individual, dând fiecăruia câteva sfaturi personale însoțindu-le și cu binecuvântările sale de plecare. Apostolii erau încă așezați în jurul mesei, în ordinea în care se instalaseră de la început pentru a se împărtăși laolaltă din cea din urmă cină. Maestrul mergea în jurul mesei, vorbindu-le pe rând și fiecare dintre ei se ridica atunci când Iisus i se adresa.

Iisus îi spuse lui Ioan: „Tu, Ioane, ești cel mai tânăr dintre frații mei. Ai fost aproape de mine. Eu v-am iubit pe toți cu iubirea pe care un tată o acordă asupra fiilor săi, însă tu ai fost desemnat de Andrei ca unul dintre cei trei care trebuie să rămână lângă mine în permanență. Printre altele, tu ai acționat în numele meu în multe împrejurări legate de familia mea pământească și trebuie să continui să faci acest lucru. Ioane, eu merg la Tatăl pe deplin încredințat că tu vei continua să-i

stoics, with steadfast resolution determined to face the inevitable and to endure the worst; or they must be optimists, ever indulging that hope which springs eternal in the human breast, vainly longing for a peace which never really comes.

181:1.8 (1954.5) A certain amount of both stoicism and optimism are serviceable in living a life on earth, but neither has aught to do with that superb peace which the Son of God bestows upon his brethren in the flesh. The peace which Michael gives his children on earth is that very peace which filled his own soul when he himself lived the mortal life in the flesh and on this very world. The peace of Jesus is the joy and satisfaction of a God-knowing individual who has achieved the triumph of learning fully how to do the will of God while living the mortal life in the flesh. The peace of Jesus' mind was founded on an absolute human faith in the actuality of the divine Father's wise and sympathetic overcare. Jesus had trouble on earth, he has even been falsely called the "man of sorrows," but in and through all of these experiences he enjoyed the comfort of that confidence which ever empowered him to proceed with his life purpose in the full assurance that he was achieving the Father's will.

181:1.9 (1954.6) Jesus was determined, persistent, and thoroughly devoted to the accomplishment of his mission, but he was not an unfeeling and calloused stoic; he ever sought for the cheerful aspects of his life experiences, but he was not a blind and self-deceived optimist. The Master knew all that was to befall him, and he was unafraid. After he had bestowed this peace upon each of his followers, he could consistently say, "Let not your heart be troubled, neither let it be afraid."

181:1.10 (1955.1) The peace of Jesus is, then, the peace and assurance of a son who fully believes that his career for time and eternity is safely and wholly in the care and keeping of an all-wise, all-loving, and all-powerful spirit Father. And this is, indeed, a peace which passes the understanding of mortal mind, but which can be enjoyed to the full by the believing human heart.

2. FAREWELL PERSONAL ADMONITIONS

181:2.1 (1955.2) The Master had finished giving his farewell instructions and imparting his final admonitions to the apostles as a group. He then addressed himself to saying good-bye individually and to giving each a word of personal advice, together with his parting blessing. The apostles were still seated about the table as when they first sat down to partake of the Last Supper, and as the Master went around the table talking to them, each man rose to his feet when Jesus addressed him.

181:2.2 (1955.3) To John, Jesus said: "You, John, are the youngest of my brethren. You have been very near me, and while I love you all with the same love which a father bestows upon his sons, you were designated by Andrew as one of the three who should always be near me. Besides this, you have acted for me and must continue so to act in many matters concerning my earthly family. And I go to the Father, John, having full confidence that you will continue to watch over those who are mine in

ocrotești pe cei care sunt ai mei prin legăturile cărnii. Veghează ca prezenta lor nedumerire cu privire la misiunea mea să nu te împiedice întru nimic să le acorzi toată compătimirea, sfaturile și ajutorul necesar așa cum ști că așa face și eu dacă așa rămâne întrupat. Și când vor ajunge toți să vadă lumina și să intre pe deplin în împărăție și voi toți îi veți întâmpina cu bucurie, mă bazez pe tine loane pentru a întâmpina cum se cuvine și în numele meu.

"Acum, că se apropie ora finală a carierei mele pământeste, rămâi întotdeauna lângă mine pentru a-ți lăsa un mesaj referitor la familia mea. În ceea ce privește lucrarea pe care Tatăl mi-a încredințat-o, ea este acum înfăptuită, în afară de moartea mea trupească, și sunt gata să beau această ultimă cupă. În ceea ce privește responsabilitățile pe care mi le-a lăsat tatăl meu pământesc, Iosif, eu mi le-am asumat de-a lungul vieții mele însă trebuie ca acum să mă bizui pe tine, care vei acționa în locul meu în toate aceste chestiuni. Te-am ales pentru a face acest lucru, loane, pentru că ești cel mai tânăr și în consecință este foarte probabil că vei trăi mai mult decât toți ceilalți apostoli.

"Până acum v-am dat, ție și fratelui tău, supranumele de fii ai tunetului. Când ai pornit cu noi la drum erai autoritar și intolerant, însă te-ai schimbat mult din ziua aceea în care vroiai să faci să coboare foc din cer asupra faptelor necredincioșilor smintiți și nesocotiți. Trebuie să te schimbi încă și mai mult. Trebuie să devii apostolul noii porunci pe care v-am dat-o în această seară. Consacră-ți viața să îți înveți frații să se iubească unii pe alții așa cum v-am iubit eu."

În timp ce Ioan Zebedeu stătea acolo în picioare, în sala de sus, cu ochii șiroind de lacrimile ce-i brăzdau obraji, el își privi Maestrul în față și spuse: „Așa voi face, Maestre, însă cum să învăț să-i iubesc mai tare pe frații mei?” Iar Iisus răspunse atunci: „Vei învăța să-i iubești mai mult pe frații tăi învățând mai întâi să-i iubești mai mult pe Tatăl care este în ceruri și după ce te-ai interesat cu adevărat și mai mult de bunăstarea lor în timp și în eternitate. Și orice interes uman de felul acesta este hrănit de o compătimire plină de înțelegere, de o slujire dezinteresată și de o iertare fără de limită. Nimeni nu trebuie să te trateze cu lipsă de respect din cauza tinereții tale însă, te implor, să nu neglijezi niciodată faptul că vârsta reprezintă adesea experiența și că în problemele umane nimic nu poate înlocui experiența efectivă. Străduiește-te să trăiești în pace cu toată lumea, îndeosebi cu prietenii tăi în fraternitatea împărăției cerești. Și apoi, loane, amintește-ți întotdeauna că nu trebuie să lupți cu sufletele pe care vrei să le câștigi pentru împărăție."

Apoi Maestrul ocoli propriul său scaun și se opri o clipă lângă locul gol al lui Iuda Iscariotul. Apostolii erau mai mult decât surprinși că Iuda nu se întorsese încă și erau foarte curioși să cunoască semnificația expresiei de tristețe ce se abătuse peste chipul lui Iisus aflat în picioare lângă scaunul gol al trădătorului. Însă nici unul dintre ei, în afară, poate, de Andrei, nu bănuia cătuși de puțin că trezorerul lor plecase să-și trădeze Maestrul așa cum Iisus îi lăsase să întrevadă cu o seară înainte și în timpul cinei. Se întâmplaseră atât de multe lucruri de atunci încât pentru moment apostolii uitaseră complet declarația lui Iisus că unul dintre ei îi va trăda.

Iisus se apropie atunci de Simon Zelotul care se

the flesh. See to it that their present confusion regarding my mission does not in any way prevent your extending to them all sympathy, counsel, and help even as you know I would if I were to remain in the flesh. And when they all come to see the light and enter fully into the kingdom, while you all will welcome them joyously, I depend upon you, John, to welcome them for me.

181:2.3 (1955.4) "And now, as I enter upon the closing hours of my earthly career, remain near at hand that I may leave any message with you regarding my family. As concerns the work put in my hands by the Father, it is now finished except for my death in the flesh, and I am ready to drink this last cup. But as for the responsibilities left to me by my earthly father, Joseph, while I have attended to these during my life, I must now depend upon you to act in my stead in all these matters. And I have chosen you to do this for me, John, because you are the youngest and will therefore very likely outlive these other apostles.

181:2.4 (1955.5) "Once we called you and your brother sons of thunder. You started out with us strong-minded and intolerant, but you have changed much since you wanted me to call fire down upon the heads of ignorant and thoughtless unbelievers. And you must change yet more. You should become the apostle of the new commandment which I have this night given you. Dedicate your life to teaching your brethren how to love one another, even as I have loved you."

181:2.5 (1955.6) As John Zebedee stood there in the upper chamber, the tears rolling down his cheeks, he looked into the Master's face and said: "And so I will, my Master, but how can I learn to love my brethren more?" And then answered Jesus: "You will learn to love your brethren more when you first learn to love their Father in heaven more, and after you have become truly more interested in their welfare in time and in eternity. And all such human interest is fostered by understanding sympathy, unselfish service, and unstinted forgiveness. No man should despise your youth, but I exhort you always to give due consideration to the fact that age oftentimes represents experience, and that nothing in human affairs can take the place of actual experience. Strive to live peaceably with all men, especially your friends in the brotherhood of the heavenly kingdom. And, John, always remember, strive not with the souls you would win for the kingdom."

181:2.6 (1956.1) And then the Master, passing around his own seat, paused a moment by the side of the place of Judas Iscariot. The apostles were rather surprised that Judas had not returned before this, and they were very curious to know the significance of Jesus' sad countenance as he stood by the betrayer's vacant seat. But none of them, except possibly Andrew, entertained even the slightest thought that their treasurer had gone out to betray his Master, as Jesus had intimated to them earlier in the evening and during the supper. So much had been going on that, for the time being, they had quite forgotten about the Master's announcement that one of them would betray him.

181:2.7 (1956.2) Jesus now went over to Simon Zelotes,

ridică pentru a asculta încurajarea următoare. „Tu ești un adevărat fiu a lui Avraam, însă cât de greu mi-a fost să fac din tine un fiu al împărăției celeste. Te iubesc și toți frații tăi te iubesc deopotrivă. Știu că tu mă iubești, Simon, și că și tu iubești împărăția, însă ai încă ideea fixă de a face să vină această împărăție potrivit cu preferințele tale. Știu bine că vei sfârși prin a sesiza natura și semnificația spirituală a evangheliei mele și că vei lucra plin de curaj la proclamarea ei, însă sunt îngrijorat de ceea ce ți s-ar putea întâmpla după plecarea mea. M-aș bucura să știu că nu vei șovăi. Aș fi bucuros dacă aș putea să știu că la întoarcerea mea lângă Tată nu vei înceta să fii apostolul meu și că te vei comporta acceptabil ca un ambasador al împărăției celeste.”

De abia a încetat Iisus să vorbească cu Simon Zelotul că aprigul patriot, ștergându-și lacrimile din ochi, răspunse: „Maestre, să nu ai nici o teamă în privința fidelității mele. Am întors spatele tuturor lucrurilor pentru a-mi putea consacra viața instaurării împărăției tale pe Pământ și nu voi șovăi. Până aici am supraviețuit tuturor decepțiilor și nu am să te părăsesc.”

Atunci, punându-și mâna pe umărul lui Simon, Iisus spuse: „În realitate, este liniștitor să te aud vorbind astfel, în special într-o clipă ca aceasta însă, bunul meu prieten, tu nu știi încă despre ce vorbești. Nu mă îndoiesc nici o clipă de fidelitatea ta, de devotamentul tău; știu că nu a-ți ezita să te avâți într-o bătălie și să mori pentru mine, așa cum ar face-o toți tovarășii tăi (și toți aprobară ferm cu o înclinare a capului) însă nu ți se va cere așa ceva. Ți-am repetat de nenumărate ori că împărăția mea nu este al acestei lumi și că discipolii mei nu se vor bate pentru a-l instaura. Ți-am spus aceasta de nenumărate ori, Simon, însă tu refuzi să privești adevărul în față. Nu sunt neliniștit în privința fidelității tale față de mine și împărăție, însă ce vei face când voi fi plecat și când, în cele din urmă gândirea ta se va trezi și va realiza că nu ai sesizat semnificația învățăturii mele și că trebuie să adaptezi în chip nou falsele tale interpretări la realitatea de un ordin spiritual diferit a problemelor împărăției?”

Simon dorea încă să vorbească, însă Iisus îl opri cu un gest al mâinii și continuă: „Nici unul din apostolii mei nu are o inimă mai sinceră și mai cinstită ca a ta însă după plecarea mea nici unul dintre ei nu va fi mai tulburat și mai disperat ca tine. În ciuda descurajării tale spiritul meu va locui în tine, iar frații de aici nu te vor abandona. Nu uita ceea ce te-am învățat despre raporturile dintre cetățenia de pe Pământ și filiația în împărăția spirituală a Tatălui. Reflectează bine la tot ceea ce ți-am spus asupra necesității de a da Cezarului ceea ce este a Cezarului și lui Dumnezeu ceea ce este a lui Dumnezeu. Consacră-ți viața, Simon, să arăți faptul că un muritor poate îndeplini cum se cuvine porunca mea de a recunoaște deodată datoria temporală către puterea civilă și serviciul spiritual în fraternitatea împărăției. Dacă accepți să fi învățat de Spiritul Adevărului nu va exista niciodată un conflict între exigențele cetățeniei terestre și cele ale filiației tale celeste, afară numai dacă șefii temporali nu vor pretinde cumva de la tine omagiul și adorarea care nu aparțin decât lui Dumnezeu.

”Și acum, Simon, când ajungi să vezi toate acestea, când ai îndepărtat deznădejdea ta și când vei pleca să proclami evanghelia cu mare autoritate, nu uita niciodată că te-am însoțit pe parcursul întregii tale

who stood up and listened to this admonition: “You are a true son of Abraham, but what a time I have had trying to make you a son of this heavenly kingdom. I love you and so do all of your brethren. I know that you love me, Simon, and that you also love the kingdom, but you are still set on making this kingdom come according to your liking. I know full well that you will eventually grasp the spiritual nature and meaning of my gospel, and that you will do valiant work in its proclamation, but I am distressed about what may happen to you when I depart. I would rejoice to know that you would not falter; I would be made happy if I could know that, after I go to the Father, you would not cease to be my apostle, and that you would acceptably deport yourself as an ambassador of the heavenly kingdom.”

181:2.8 (1956.3) Jesus had hardly ceased speaking to Simon Zelotes when the fiery patriot, drying his eyes, replied: “Master, have no fears for my loyalty. I have turned my back upon everything that I might dedicate my life to the establishment of your kingdom on earth, and I will not falter. I have survived every disappointment so far, and I will not forsake you.”

181:2.9 (1956.4) And then, laying his hand on Simon's shoulder, Jesus said: “It is indeed refreshing to hear you talk like that, especially at such a time as this, but, my good friend, you still do not know what you are talking about. Not for one moment would I doubt your loyalty, your devotion; I know you would not hesitate to go forth in battle and die for me, as all these others would” (and they all nodded a vigorous approval), “but that will not be required of you. I have repeatedly told you that my kingdom is not of this world, and that my disciples will not fight to effect its establishment. I have told you this many times, Simon, but you refuse to face the truth. I am not concerned with your loyalty to me and to the kingdom, but what will you do when I go away and you at last wake up to the realization that you have failed to grasp the meaning of my teaching, and that you must adjust your misconceptions to the reality of another and spiritual order of affairs in the kingdom?”

181:2.10 (1956.5) Simon wanted to speak further, but Jesus raised his hand and, stopping him, went on to say: “None of my apostles are more sincere and honest at heart than you, but not one of them will be so upset and disheartened as you, after my departure. In all of your discouragement my spirit shall abide with you, and these, your brethren, will not forsake you. Do not forget what I have taught you regarding the relation of citizenship on earth to sonship in the Father's spiritual kingdom. Ponder well all that I have said to you about rendering to Caesar the things which are Caesar's and to God that which is God's. Dedicate your life, Simon, to showing how acceptably mortal man may fulfill my injunction concerning the simultaneous recognition of temporal duty to civil powers and spiritual service in the brotherhood of the kingdom. If you will be taught by the Spirit of Truth, never will there be conflict between the requirements of citizenship on earth and sonship in heaven unless the temporal rulers presume to require of you the homage and worship which belong only to God.

181:2.11 (1957.1) “And now, Simon, when you do finally see all of this, and after you have shaken off your depression and have gone forth proclaiming this gospel in great power, never forget that I was with you even through all

perioade de descurajare și că te voi însoți până la sfârșit. Vei fi întotdeauna apostolul meu. După ce vei fi acceptat să vezi prin ochiul spiritului și să abandonezi în chip desăvârșit voința ta voinței Tatălui care este în ceruri, vei deveni atunci ambasadorul meu activ și nimeni nu îți va reproșa întârzierea de a înțelege adevărurile pe care le-ai învățat de la mine pentru a-ți lua autoritatea pe care ți-am conferit-o. Deci, Simone, te avertizez încă o dată că cei care se luptă cu sabia pier de tăișul ei în timp ce aceia care lucrează în spirit obțin viața eternă în împărăția viitor cât și bucuria și pacea în împărăția prezent. Când misiunea care îți este încredințată va fi îndeplinită pe Pământ tu, Simon, vei rămâne cu mine în împărăția de dincolo. Vei vedea cu adevărat împărăția pe care ți-ai dorit-o cu atâta ardoare, însă nu în timpul acestei vieți. Continuă să crezi în mine și în ceea ce ți-am destăinuit și vei primi darul vieții eterne.”

Când Iisus termină de vorbit lui Simon Zelotul, se duse la Matei Levi și îi spuse: „Nu îți mai revine faptul de a asigura trezoreria grupului apostolic. Curând, foarte curând vă veți risipi cu toții. Nu vă va fi permis nici măcar să vă bucurați de tovărășie mângâietoare și întăritoare a nici unuia dintre frații voștri apostoli. Continuând propovăduirea evangheliei împărăției va trebui să vă găsiți fiecare noi tovarăși. V-am trimis doi câte doi pe durata formării voastre, însă acum vă părăsesc. Și după ce vă veți reveni din șoc veți merge singuri până la marginile Pământului pentru a proclama această veste bună că muritorii însuflețiți de credință sunt fiii lui Dumnezeu.”

Atunci Matei spuse: „Însă, Maestre, cine ne va trimite și cum vom ști unde să mergem? Ne va indica oare Andrei calea?” Și Iisus răspunse: „Nu, Levi, Andrei nu vă va mai da îndrumări pentru a proclama evanghelia. El va continua, în realitate, să fie prietenul vostru și sfătuitorul vostru până în ziua în care va veni noul învățător și atunci Duhul Adevărului vă va conduce pe fiecare departe pentru a lucra la extinderea împărăției. Tu ai trecut prin multe transformări din ziua în care te-am găsit la biroul de la vamă și a-i luat atunci decizia de a mă urma, însă trebuie să treci încă prin multe altele înainte de a putea avea viziunea unei fraternități în care gentilii vor rămâne împreună cu evreii într-o asociație fraternală. Continuă să răspunzi la nevoile pe care le simți în încercare de a-i câștiga pe compatrioții tăi evrei pentru regat până când ești pe deplin satisfăcut și apoi întoarce-te cu autoritate către gentili. Levi, de un lucru poți fi sigur: a-i câștigat încrederea și afecțiunea fraților tăi;” te iubesc cu toții. (Și toți făcură semn că sunt de acord cu spusele Maestrului.)

”Levi, sunt la curent multe dintre lucrurile pe care frații tăi le ignoră referitoare la grijile tale, la sacrificiile tale și la eforturile tale pentru a face față cheltuielilor grupului. Cu toate că cel care poartă banii nu este de față, mă bucur de faptul că ambasadorul publican este aici la reuniunea mea de despărțire, împreună cu mesagerii împărăției. Mă rog, pentru ca tu să poți discerne semnificația învățăturii mele cu ochii spiritului. Când noul învățător va veni în inima ta, urmează-l oriunde te va conduce și fă-i pe frații tăi să vadă - și chiar pe lumea întreagă - ceea ce Tatăl poate face pentru un colector de taxe detestat care a îndrăznit să-l

of your season of discouragement, and that I will go on with you to the very end. You shall always be my apostle, and after you become willing to see by the eye of the spirit and more fully to yield your will to the will of the Father in heaven, then will you return to labor as my ambassador, and no one shall take away from you the authority which I have conferred upon you, because of your slowness of comprehending the truths I have taught you. And so, Simon, once more I warn you that they who fight with the sword perish with the sword, while they who labor in the spirit achieve life everlasting in the kingdom to come with joy and peace in the kingdom which now is. And when the work given into your hands is finished on earth, you, Simon, shall sit down with me in my kingdom over there. You shall really see the kingdom you have longed for, but not in this life. Continue to believe in me and in that which I have revealed to you, and you shall receive the gift of eternal life.”

181:2.12 (1957.2) When Jesus had finished speaking to Simon Zelotes, he stepped over to Matthew Levi and said: “No longer will it devolve upon you to provide for the treasury of the apostolic group. Soon, very soon, you will all be scattered; you will not be permitted to enjoy the comforting and sustaining association of even one of your brethren. As you go onward preaching this gospel of the kingdom, you will have to find for yourselves new associates. I have sent you forth two and two during the times of your training, but now that I am leaving you, after you have recovered from the shock, you will go out alone, and to the ends of the earth, proclaiming this good news: That faith-quickened mortals are the sons of God.”

181:2.13 (1957.3) Then spoke Matthew: “But, Master, who will send us, and how shall we know where to go? Will Andrew show us the way?” And Jesus answered: “No, Levi, Andrew will no longer direct you in the proclamation of the gospel. He will, indeed, continue as your friend and counselor until that day whereon the new teacher comes, and then shall the Spirit of Truth lead each of you abroad to labor for the extension of the kingdom. Many changes have come over you since that day at the customhouse when you first set out to follow me; but many more must come before you will be able to see the vision of a brotherhood in which gentile sits alongside Jew in fraternal association. But go on with your urge to win your Jewish brethren until you are fully satisfied and then turn with power to the gentiles. One thing you may be certain of, Levi: You have won the confidence and affection of your brethren; they all love you.” (And all ten of them signified their acquiescence in the Master’s words.)

181:2.14 (1958.1) “Levi, I know much about your anxieties, sacrifices, and labors to keep the treasury replenished which your brethren do not know, and I am rejoiced that, though he who carried the bag is absent, the publican ambassador is here at my farewell gathering with the messengers of the kingdom. I pray that you may discern the meaning of my teaching with the eyes of the spirit. And when the new teacher comes into your heart, follow on as he will lead you and let your brethren see — even all the world — what the Father can do for a hated tax-gatherer who dared to follow the Son of Man and to believe the gospel of the kingdom. Even from the first, Levi, I loved you as I did these other Galileans. Knowing

urmeze pe Fiul Omului și să creadă în evanghelia împărăției. De la început, Levi, te-am iubit așa cum i-am iubit pe ceilalți galileeni. Pentru că ști atât de bine că nici Tatăl, nici Fiul nu fac vreo deosebire de persoane, veghează să nu faci nici o distincție de acest ordin în rândul celor care vor începe să creadă în evanghelia datorită serviciului tău. Deci, Matei, consacră-ți întreaga ta viață viitoare sarcinii de a arăta oamenilor că Dumnezeu nu face deosebire de persoane și că în ochii lui Dumnezeu și în comunitatea împărăției toți oamenii sunt egali, toți credincioșii sunt fiii lui Dumnezeu.”

Apoi Iisus se îndreptă către Iacob Zebedeu, care stătea în picioare, în tăcere, iar Maestrul i se adresă spunând: „Iacob, atunci când tu și tânărul tău frate ai venit la mine căutând o favoare în onorurile împărăției, v-am spus că aparține Tatălui faptul de a atribui aceste onoruri și v-am întrebat dacă sunteți în stare să beți din cupa mea, și amândoi mi-ați răspuns că da. Chiar dacă pe atunci nu erăți, cum nu sunteți nici astăzi, capabili, veți fi curând pregătiți pentru acest serviciu datorită experienței prin care ați trecut de curând. Ți-ai supărat frații în perioada respectivă prin purtarea ta. Dacă nu te-ai iertat deja, ei o vor face atunci când te vor vedea bând cupă mea. Fie ca serviciul tău, lung sau scurt, să domine sufletul tău cu răbdare. Când va veni noul învățător lasă-l să te învețe echilibrul îndurării și al, toleranței pline de compătimire născută dintr-o sublimă încredere în mine și dintr-o perfectă supunere față de voința Tatălui. Consacră-ți viața să demonstrezi conjugarea afecțiunii umane și a demnității divine a unui discipol care îl cunoaște pe Dumnezeu și crede în Fiul lui. Toți cei care trăiesc astfel vor revela evanghelia chiar prin felul în care vor muri. Tu și fratele tău, Ioan, veți urma drumuri diferite și se poate ca unul dintre voi să rămână cu mine înaintea celui alt în împărăția eternă. Acest lucru te va ajuta mult dacă vrei să înveți că adevărata înțelepciune include atât discernământul, cât și curajul. Trebuie să înveți că priceperea trebuie să-ți însoțească incisivitatea. Vor veni acele momente supreme în care discipolii mei nu vor ezita să își sacrifice viața pentru împărăție însă în toate împrejurările obișnuite este mai bine să se liniștească furia necredincioșilor pentru a se putea trăi și continua propovăduirea veștii celei bune. În măsura în care poți, trăiește mult timp pe Pământ pentru ca pe parcursul lungilor tăi ani să poți câștiga numeroase suflete pentru împărăția celestă.”

Când Maestrul termină de vorbit lui Iacob Zebedeu, el înconjură masa până la capătul unde se afla Andrei; își privi fidelul asistent în ochi și îi spuse: „Andrei, m-ai reprezentat cu fidelitate în calitate de șef în fruntea ambasadorilor împărăției celeste. Cu toate că te-ai îndoit uneori și ai manifestat uneori o timiditate riscantă, ai fost totuși sincer și cât se poate de echitabil în raporturile tale cu asociații tăi. De la hirotonisirea ta și a fraților tăi ca mesageri ai împărăției, ai acționat într-un mod autonom în toate treburile administrative ale grupului, numai că pe tine te-am desemnat ca în funcția de șef al acestor oameni aleși. În nici un alt domeniu temporal nu am acționat pentru a-ți dirija sau influența deciziile. M-am abținut în vederea pregătirii cuiva care să dirijeze deliberările voastre colective ulterioare. În universul meu, precum și în universul de universuri al Tatălui meu, frații noștri fii sunt tratați ca indivizi în toate raporturile lor spirituale, însă în toate raporturile colective noi stabilim, invariabil, o funcțiune precisă de conducere. Împărăția noastră este un domeniu

then so well that neither the Father nor the Son has respect of persons, see to it that you make no such distinctions among those who become believers in the gospel through your ministry. And so, Matthew, dedicate your whole future life service to showing all men that God is no respecter of persons; that, in the sight of God and in the fellowship of the kingdom, all men are equal, all believers are the sons of God.”

181:2.15 (1968.2) Jesus then stepped over to James Zebedee, who stood in silence as the Master addressed him, saying: “James, when you and your younger brother once came to me seeking preferment in the honors of the kingdom, and I told you such honors were for the Father to bestow, I asked if you were able to drink my cup, and both of you answered that you were. Even if you were not then able, and if you are not now able, you will soon be prepared for such a service by the experience you are about to pass through. By such behavior you angered your brethren at that time. If they have not already fully forgiven you, they will when they see you drink my cup. Whether your ministry be long or short, possess your soul in patience. When the new teacher comes, let him teach you the poise of compassion and that sympathetic tolerance which is born of sublime confidence in me and of perfect submission to the Father’s will. Dedicate your life to the demonstration of that combined human affection and divine dignity of the God-knowing and Son-believing disciple. And all who thus live will reveal the gospel even in the manner of their death. You and your brother John will go different ways, and one of you may sit down with me in the eternal kingdom long before the other. It would help you much if you would learn that true wisdom embraces discretion as well as courage. You should learn sagacity to go along with your aggressiveness. There will come those supreme moments wherein my disciples will not hesitate to lay down their lives for this gospel, but in all ordinary circumstances it would be far better to placate the wrath of unbelievers that you might live and continue to preach the glad tidings. As far as lies in your power, live long on the earth that your life of many years may be fruitful in souls won for the heavenly kingdom.”

181:2.16 (1968.3) When the Master had finished speaking to James Zebedee, he stepped around to the end of the table where Andrew sat and, looking his faithful helper in the eyes, said: “Andrew, you have faithfully represented me as acting head of the ambassadors of the heavenly kingdom. Although you have sometimes doubted and at other times manifested dangerous timidity, still, you have always been sincerely just and eminently fair in dealing with your associates. Ever since the ordination of you and your brethren as messengers of the kingdom, you have been self-governing in all group administrative affairs except that I designated you as the acting head of these chosen ones. In no other temporal matter have I acted to direct or to influence your decisions. And this I did in order to provide for leadership in the direction of all your subsequent group deliberations. In my universe and in my Father’s universe of universes, our brethren-sons are dealt with as individuals in all their spiritual relations, but in all group relationships we unfailingly provide for definite

guvernat de ordine și când două sau mai multe creaturi înzestrate cu voință acționează în cooperare, se prevede întotdeauna autoritatea unui șef .

"Și acum, Andrei, pentru că tu ești șeful fraților tăi, în virtutea autorității pe care ți-am încredințat-o și pentru că mi-ai servit astfel ca reprezentant personal și pentru că vă voi părăsi pentru a merge la Tatăl meu, te dezleg de orice responsabilitate legată de aceste probleme temporale și administrative. De acum nu vei mai exercita nici o jurisdicție asupra fraților tăi în afară de aceea pe care a-i câștigat-o în calitatea ta de conducător spiritual și pe care frații tăi o recunosc deci de bună voie. De acum înainte nu vei mai exercita nici o autoritate asupra fraților tăi, decât dacă ei înșiși ți-o vor restitui printr-un act legislativ formal și precis, după ce mă voi fi întors la Tatăl meu. Cu toate acestea faptul de a fi eliberat de orice responsabilitate în calitate de șef administrativ al grupului nu diminuează cu nimic responsabilitatea ta morală de a face tot ceea ce-ți va sta în puterea pentru a-i ține pe frații tăi laolaltă cu fermitate și iubire de-a lungul ceasurilor grele de ce vă așteaptă. Este vorba de zile care cuprinse între plecarea mea din trupul acesta și trimiterea noului învățător care va trăi în inima voastră și vă va conduce în cele din urmă la întregul adevăr. În momentul în care mă pregătesc să te părăsesc așa vrea să te eliberez de orice responsabilitate administrativă care își are originea și autoritatea în prezența mea printre voi, ca unul dintre voi. De acum înainte nu voi mai exercita asupra voastră și prin voi decât autoritatea spirituală.

"Dacă frații tăi doresc să te păstreze în calitate de consilier, îți poruncesc să faci tot ceea ce se poate în toate problemele temporale și spirituale pentru a promova pacea și armonia printre diversele grupuri de credincioși sinceri ale evangheliei. Consacră-ți restul vieții dezvoltării aspectelor practice ale iubirii fraterne printre frații tăi. Fii bun pentru frații mei de sânge, atunci când vor ajunge să creadă pe deplin în evanghelie; să nutrești un devotament plin de afecțiune și imparțial față de greci, în Occident și de Abner în Orient. Cu toate că aceștia, apostolii mei, au să se împrăștie cât de curând în cele patru colțuri ale lumii pentru a proclama vestea cea bună a salvării prin filiație cu Dumnezeu, ție îți revine sarcina de a-i ține uniți în ceasurile de mari încercări ce vă așteaptă, perioada de intense probe pe parcursul căreia trebuie să învățați să credeți în evanghelie, lipsiți de prezența persoanei mele, așteptând cu răbdare să sosească noul învățător - Duhul Adevărului. Deci, Andrei, cu toate că nu îți revine ție să înfăptuiești marile lucrări din punctul de vedere al oamenilor, mulțumește-te și să fi educatorul și consilierul celor care fac asemenea lucruri. Du la bun sfârșit munca ta pe pământ și apoi îți vei continua această slujire în împărăția eternă, căci nu ți-am spus eu oare de nenumărate ori că am și alte oi în afara acestei turme?"

Iisus se îndreaptă apoi către gemenii Alfeu, se opri între ei și spuse: „Copilașii mei, sunteți una din cele trei perechi de frați care au ales să mă urmeze. Toți șase ați făcut bine să lucrați în pace cu fratele vostru de sânge însă nici unul nu a făcut-o mai bine decât voi. Vă așteaptă clipe grele în viitor. Poate n-o să înțelegeți tot ceea ce vi se va întâmpla, vouă și fraților voștri, însă nu vă îndoiți niciodată că ați fost într-o zi chemați să lucrați în împărăție. pentru o vreme nu vor mai exista mulțimi de condus însă nu vă descurajați. Când lucrarea vieții

leadership. Our kingdom is a realm of order, and where two or more will creatures act in co-operation, there is always provided the authority of leadership.

181:2.17 (1959.1) "And now, Andrew, since you are the chief of your brethren by authority of my appointment, and since you have thus served as my personal representative, and as I am about to leave you and go to my Father, I release you from all responsibility as regards these temporal and administrative affairs. From now on you may exercise no jurisdiction over your brethren except that which you have earned in your capacity as spiritual leader, and which your brethren therefore freely recognize. From this hour you may exercise no authority over your brethren unless they restore such jurisdiction to you by their definite legislative action after I shall have gone to the Father. But this release from responsibility as the administrative head of this group does not in any manner lessen your moral responsibility to do everything in your power to hold your brethren together with a firm and loving hand during the trying time just ahead, those days which must intervene between my departure in the flesh and the sending of the new teacher who will live in your hearts, and who ultimately will lead you into all truth. As I prepare to leave you, I would liberate you from all administrative responsibility which had its inception and authority in my presence as one among you. Henceforth I shall exercise only spiritual authority over you and among you.

181:2.18 (1959.2) "If your brethren desire to retain you as their counselor, I direct that you should, in all matters temporal and spiritual, do your utmost to promote peace and harmony among the various groups of sincere gospel believers. Dedicate the remainder of your life to promoting the practical aspects of brotherly love among your brethren. Be kind to my brothers in the flesh when they come fully to believe this gospel; manifest loving and impartial devotion to the Greeks in the West and to Abner in the East. Although these, my apostles, are soon going to be scattered to the four corners of the earth, there to proclaim the good news of the salvation of sonship with God, you are to hold them together during the trying time just ahead, that season of intense testing during which you must learn to believe this gospel without my personal presence while you patiently await the arrival of the new teacher, the Spirit of Truth. And so, Andrew, though it may not fall to you to do the great works as seen by men, be content to be the teacher and counselor of those who do such things. Go on with your work on earth to the end, and then shall you continue this ministry in the eternal kingdom, for have I not many times told you that I have other sheep not of this flock?"

181:2.19 (1959.3) Jesus then went over to the Alpheus twins and, standing between them, said: "My little children, you are one of the three groups of brothers who chose to follow after me. All six of you have done well to work in peace with your own flesh and blood, but none have done better than you. Hard times are just ahead of us. You may not understand all that will befall you and your brethren, but never doubt that you were once called to the work of the kingdom. For some time there will be no multitudes to manage, but do not become discouraged;

voastre va fi îndeplinită vă voi primi în Cer unde veți putea vorbi oștirilor serafice despre mântuirea voastră și în mulțimea de Fii elevați ai lui Dumnezeu. Consacrați-vă viața să ușurării trudei voastre de toate zilele. Arătați tuturor locuitorilor Pământului și îngerilor din Cer cum un om muritor poate să se întoarcă plin de voioșie și curaj la munca sa dificilă de până acum, după ce a fost chemat un timp să slujească în serviciu special al lui Dumnezeu. Dacă, pentru moment munca voastră în problemele exterioare ale împărăției este realizată trebuie să vă întoarceți la vechile voastre lucrări cu iluminarea nouă adusă de experiența de a fi Fiul lui Dumnezeu și cu înțelegerea elevată că pentru cel care îl cunoaște pe Dumnezeu nu există nici muncă banală, nici lucrare seculară. Pentru voi care ați lucrat împreună cu mine toate lucrurile au devenit sacre și orice lucrare pământească a devenit un serviciu pentru Dumnezeu-Tatăl însuși. Când veți auzi veștile faptelor foștilor voștri asociați apostolici, bucurați-vă împreună cu ei și împliniți nevoile voastre zilnice așa cum fac cei care îl așteaptă pe Dumnezeu și muncesc așteptându-l. Ați fost apostolii mei și veți fi întotdeauna; îmi voi aminti de voi în împărăția care va veni.”

Apoi Iisus se îndreptă către Filip care se ridică pentru a auzi mesajul adresat lui de către Maestrul său: „Filipe, mi-ai pus multe feluri de întrebări și mi-am dat toată silința ca să răspund fiecăreia din ele. Acum aş vrea să răspund ultimei întrebări care ți-a venit în mintea cinstită, însă prea puțin spirituală. În tot timpul cât am înconjurat masa venind către tine, nu a-î încetat să te întreb: ce voi face dacă Maestrul pleacă și ne lasă singuri în lume ? Om cu puțină credință! Și cu toate acestea tu ai aproape la fel de multă ca mulți dintre frații tăi. Ai fost un bun asistent, Filipe. Greșelile tale au fost rare și m-am folosit de una dintre ele pentru a manifesta gloria Tatălui. Serviciul tău de intendență se va sfârși. Va trebui să te consacri în curând mai pe deplin lucrării pe care ai fost chemat s-o faci, predicarea evangheliei împărăției. Filipe, ai vrut întotdeauna să ți se arate, și vei vedea în curând lucruri mărețe. Și mai bine ar fi fost să fi perceput toate aceste lucruri prin credință, însă pentru că erai sincer, cu toată îngustimea viziunii tale materiale, tu trăiai pentru a vedea împlinirea cuvintelor mele. Apoi, când vei fi binecuvântat cu clarviziunea spirituală, apucă-te de-ți îndeplinește sarcinile consacrandu-ți viața călăuzirii omenirii în căutarea ei după Dumnezeu și a realităților eterne cu ochiul credinței spirituale, iar nu cu ochii minții materiale. Amintește-ți, Filip, că ai o mare misiune pe Pământ, deoarece lumea este plină de oameni care au tendința de a privi viața la fel ca tine. Ai o mare lucrare de făcut și când se va fi desăvârșit în credință, vei veni atunci în împărăția mea și îmi va face mare plăcere să îți arăt ceea ce ochiul nu a văzut, ceea ce urechea nu a auzit și ceea ce mintea umană nu a cunoscut niciodată. Între timp, devin-o ca un copilăș în împărăția spiritului și îngăduie-mi, prin mijlocirea spiritului noului învățător, să te pregătesc pentru împărăția spirituală. Astfel, voi putea face pentru tine numeroase lucruri pe care nu le puteam realiza când eram cu tine ca muritor al tărâmului. Și amintește-ți, Filip, că oricine m-a văzut, l-a văzut pe Tatăl.”

Apoi Maestrul se îndreptă către Nataniel care atunci se ridică, însă Iisus îl rugă să se așeze, se așeză lângă el și spuse: „Nataniel, ai învățat să trăiești deasupra prejudecăților și să practici o tot mai mare toleranță de când ai devenit apostolul meu. Însă mai ai

when your lifework is finished, I will receive you on high, where in glory you shall tell of your salvation to seraphic hosts and to multitudes of the high Sons of God. Dedicate your lives to the enhancement of commonplace toil. Show all men on earth and the angels of heaven how cheerfully and courageously mortal man can, after having been called to work for a season in the special service of God, return to the labors of former days. If, for the time being, your work in the outward affairs of the kingdom should be completed, you should go back to your former labors with the new enlightenment of the experience of sonship with God and with the exalted realization that, to him who is God-knowing, there is no such thing as common labor or secular toil. To you who have worked with me, all things have become sacred, and all earthly labor has become a service even to God the Father. And when you hear the news of the doings of your former apostolic associates, rejoice with them and continue your daily work as those who wait upon God and serve while they wait. You have been my apostles, and you always shall be, and I will remember you in the kingdom to come.”

181:2.20 (1960.1) And then Jesus went over to Philip, who, standing up, heard this message from his Master: “Philip, you have asked me many foolish questions, but I have done my utmost to answer every one, and now would I answer the last of such questionings which have arisen in your most honest but unspiritual mind. All the time I have been coming around toward you, have you been saying to yourself, ‘What shall I ever do if the Master goes away and leaves us alone in the world?’ O, you of little faith! And yet you have almost as much as many of your brethren. You have been a good steward, Philip. You failed us only a few times, and one of those failures we utilized to manifest the Father’s glory. Your office of stewardship is about over. You must soon more fully do the work you were called to do — the preaching of this gospel of the kingdom. Philip, you have always wanted to be shown, and very soon shall you see great things. Far better that you should have seen all this by faith, but since you were sincere even in your material sightedness, you will live to see my words fulfilled. And then, when you are blessed with spiritual vision, go forth to your work, dedicating your life to the cause of leading mankind to search for God and to seek eternal realities with the eye of spiritual faith and not with the eyes of the material mind. Remember, Philip, you have a great mission on earth, for the world is filled with those who look at life just as you have tended to. You have a great work to do, and when it is finished in faith, you shall come to me in my kingdom, and I will take great pleasure in showing you that which eye has not seen, ear heard, nor the mortal mind conceived. In the meantime, become as a little child in the kingdom of the spirit and permit me, as the spirit of the new teacher, to lead you forward in the spiritual kingdom. And in this way will I be able to do much for you which I was not able to accomplish when I sojourned with you as a mortal of the realm. And always remember, Philip, he who has seen me has seen the Father.”

181:2.21 (1960.2) Then went the Master over to Nathaniel. As Nathaniel stood up, Jesus bade him be seated and, sitting down by his side, said: “Nathaniel, you have learned to live above prejudice and to practice increased tolerance since you became my apostle. But there is

multe lucruri de învățat. Ai fost o binecuvântare pentru colegii tăi, în sensul că ei au fost îmbărbătați de sincera ta consecvență. Când nu voi mai fi aici, se poate ca franchețea ta să te împiedice să rămâi în relații bune cu frații tăi, atât cei vechi, cât și cei noi. Trebuie să înveți că expresia unui gând, chiar și a unui bun, trebuie să fie modulată în armonie cu statutul intelectual și cu dezvoltarea spirituală a interlocutorului. Sinceritatea este de foarte mare folos în lucrarea împărăției, atunci când ea este aliată cu discernământul.

"Dacă ai vrea să înveți să lucrezi împreună cu frații tăi, ai putea să faci fapte mai trainice, dar dacă pleci în căutarea celor care gândesc la fel ca tine, consacră-ți atunci viața să dovedești că discipolul cunoscător de Dumnezeu poate deveni un întemeietor al împărăției chiar dacă este singur în lume și complet izolat de tovarășii săi credincioși. Știu că vei rămâne fidel până la capăt și te voi primi cândva în serviciul mai extins al împărăției mele celeste."

Atunci Nataniel luă cuvântul pentru a-l întreba pe Iisus: „Ți-am ascultat învățătura din primul moment în care m-ai chemat în slujba împărăției însă, cinstit să fiu, nu am ajuns încă să înțeleg deplina semnificație a tot ceea ce ne-ai spus. Nu știu la ce evenimente trebuie să mă aștept și cred că cea mai mare parte a tovarășilor mei sunt la fel de dezorientați, însă ezită să-și mărturisească confuzia. Oare mă poți tu ajuta?" Iisus, punând o mână pe umărul lui Nataniel, spuse: „Prietene, nu-i o mirare că ești nedumerit în încercarea de a prinde semnificația învățăturii mele spirituale, deoarece ești atât de handicapat de ideile tale preconcepuate asupra tradiției iudaice și totodată încurcat de tendința ta persistentă de a interpreta evanghelia mea conform lecțiilor scribilor și fariseilor.

"V-am învățat multe prin viu grai și mi-am trăit viața printre voi. Am făcut tot ceea ce mi-a fost cu putință pentru a vă lumina mintea și a vă elibera sufletul. Ceea ce nu ați fost capabili să extrageți din învățăturile mele și din viața mea trebuie acum să vă pregătiți să dobândiți alături de maestrul tuturor învățătorilor - experiența efectivă. În toate aceste noi experiențe care vă așteaptă vă voi preceda, iar Duhul Adevărului vă va însoți. Nu vă temeți; când noul învățător va fi venit vă va revela ceea ce nu ați reușit să înțelegeți acum pe durata restului vieții voastre pământești și va continua cu formarea voastră în epocile eterne."

Apoi Maestrul se întoarse către toți apostolii și spuse: „Nu vă fie teamă dacă nu înțelegeți deplina semnificație a evangheliei. Voi sunteți niște ființe finite, oameni muritori, și ceea ce v-am învățat este infinit divin și etern. Fiți răbdători și curajoși, deoarece veacuri eterne se aștern înaintea voastră pentru a continua experiența voastră progresivă și a deveni perfecți, la fel cum Tatăl în Paradis este perfect."

Apoi Iisus se îndreptă către Toma care, aflat în picioare, îl auzi spunând: „Toma, tu ai fost adesea lipsit de credință. Cu toate acestea, după perioadele tale de îndoială nu ai fost niciodată lipsit de curaj. Știu că profeții mincinoși și învățătorii neștiutori nu te pot înșela. După plecarea mea frații tăi vor aprecia cu atât mai mult modul tău critic de a privi noile învățături. Și când veți fi toți risipiți până la hotarele lumii, în perioada ce va să vină, tu să-ți amintești că ești încă ambasadorul meu. Consacră-ți viața marii lucrări de revelare a faptului că mintea materială critică a omului poate

much more for you to learn. You have been a blessing to your fellows in that they have always been admonished by your consistent sincerity. When I have gone, it may be that your frankness will interfere with your getting along well with your brethren, both old and new. You should learn that the expression of even a good thought must be modulated in accordance with the intellectual status and spiritual development of the hearer. Sincerity is most serviceable in the work of the kingdom when it is wedded to discretion.

181:2.22 (1961.1) "If you would learn to work with your brethren, you might accomplish more permanent things, but if you find yourself going off in quest of those who think as you do, in that event dedicate your life to proving that the God-knowing disciple can become a kingdom builder even when alone in the world and wholly isolated from his fellow believers. I know you will be faithful to the end, and I will some day welcome you to the enlarged service of my kingdom on high."

181:2.23 (1961.2) Then Nathaniel spoke, asking Jesus this question: "I have listened to your teaching ever since you first called me to the service of this kingdom, but I honestly cannot understand the full meaning of all you tell us. I do not know what to expect next, and I think most of my brethren are likewise perplexed, but they hesitate to confess their confusion. Can you help me?" Jesus, putting his hand on Nathaniel's shoulder, said: "My friend, it is not strange that you should encounter perplexity in your attempt to grasp the meaning of my spiritual teachings since you are so handicapped by your preconceptions of Jewish tradition and so confused by your persistent tendency to interpret my gospel in accordance with the teachings of the scribes and Pharisees.

181:2.24 (1961.3) "I have taught you much by word of mouth, and I have lived my life among you. I have done all that can be done to enlighten your minds and liberate your souls, and what you have not been able to get from my teachings and my life, you must now prepare to acquire at the hand of that master of all teachers — actual experience. And in all of this new experience which now awaits you, I will go before you and the Spirit of Truth shall be with you. Fear not; that which you now fail to comprehend, the new teacher, when he has come, will reveal to you throughout the remainder of your life on earth and on through your training in the eternal ages."

181:2.25 (1961.4) And then the Master, turning to all of them, said: "Be not dismayed that you fail to grasp the full meaning of the gospel. You are but finite, mortal men, and that which I have taught you is infinite, divine, and eternal. Be patient and of good courage since you have the eternal ages before you in which to continue your progressive attainment of the experience of becoming perfect, even as your Father in Paradise is perfect."

181:2.26 (1962.1) And then Jesus went over to Thomas, who, standing up, heard him say: "Thomas, you have often lacked faith; however, when you have had your seasons with doubt, you have never lacked courage. I know well that the false prophets and spurious teachers will not deceive you. After I have gone, your brethren will the more appreciate your critical way of viewing new teachings. And when you all are scattered to the ends of the earth in the times to come, remember that you are still my ambassador. Dedicate your life to the great work of showing how the critical material mind of man can

triumfa asupra inerției îndoielii intelectuale când se pomenește în fața demonstrației manifestării adevărului viu. Vorbesc de adevărul viu așa cum acționează el în experiența bărbaților și a femeilor născuți din spirit, care produc în viața lor roadele spiritului și care se iubesc unii pe alții așa cum v-am iubit eu însumi. Toma, sunt bucuros că te-ai alăturat nouă și știu că după o scurtă perioadă de perplexitate vei continua să fii în slujba împărăției. Îndoielele tale au pus în dificultate frații tăi însă ele nu m-au deranjat niciodată. Am încredere în tine și voi fi mereu înaintea ta până la marginea Pământului.”

Apoi Maestrul se îndreaptă către Simon Petru care se ridică, în vreme ce Iisus îi adresează vorbele acestea: „Petrule, știu că mă iubești și că îți consacră întreaga viață propovăduirii publice a evangheliei iudeilor și gentililor, însă sunt dezolat că anii tăi de strânsă asociere cu mine nu au reușit mai bine să te ajute să chibzui bine înainte de a vorbi. Prin ce experiență trebuie să treci tu pentru a învăța să îți măsoari cuvintele? Câte greutateți ne-ai pricinuit prin vorbele tale nesocotite și prin înfumurata ta încredere în tine? Vei atrage încă și mai multe neazuri dacă nu stăpânești defectul acesta. Știi bine că frații tăi te iubesc în ciuda acestei slăbiciuni și trebuie, de asemenea, să înțelegi că această imperfecțiune nu micșorează cu nimic afecțiunea mea pentru tine, însă ea reduce utilitatea ta și nu va înceta niciodată să îți facă neazuri. Cu toate acestea este neîndoielnic că experiența prin care vei trece în această noapte va fi pentru tine de mare ajutor. Ceea ce spun acum, Petrule, o spun, de asemenea, tuturor fraților tăi adunați aici. În această seară vei fi cu toții în marele pericol de a vă poticni de mine. Știți că este scris 'Păstorul va fi lovit și oile vor fi risipite'. Când nu voi mai fi aici va exista marele risc ca uni dintre voi să ceda îndoielilor și să vă poticniți de ceea ce mi se va întâmpla. Însă vă promit acum că voi reveni pentru o vreme și că vă voi merge atunci înainte-vă în Galileea.”

Atunci Petru își puse o mână pe umărul lui Iisus și îi spuse: „Puțin contează dacă toți frații mei se vor îndoi de tine. Eu îți făgăduiesc să nu pun la îndoială nimic din ceea ce ai putea face tu, te voi însoți și la nevoie chiar voi muri pentru tine.”

În timp ce Petru rămase în picioare în fața Maestrului său, cu vocea-i tremurândă de intensitatea simțirii și debordând de iubire sinceră pentru el, Iisus îl privi drept în ochii plini de lacrimi și spuse: „Petrule, în adevăr îți spun, în această noapte cocoșul nu va cânta înainte de a mă fi renegat de trei sau patru ori. Și astfel ceea ce n-ai învățat din asocierea ta liniștită vei învăța din multe neazuri și din mari mahniri. După ce vei fi învățat această indispensabilă lecție trebuie să îți întărești frații și să duci apoi o viață dedicată predicării evangheliei, cu toate că s-ar putea și să fii băgat în închisoare, și poate să mă urmezi, plătind prețul suprem al serviciului expresiei iubirii, pentru a edifica împărăția Tatălui.

Însă amintește-ți de făgăduința mea. Când voi fi reînviat voi rămâne câțva timp cu voi, înainte de a mă întoarce la Tatăl meu. În această seară îl voi ruga pe Tatăl să-l întărească pe fiecare dintre voi pentru proba prin care trebuie să treceți atât de curând. Vă iubesc pe toți cu dragostea cu care Tatăl m-a iubit pe mine și, de aceea, trebuie ca tot astfel să vă iubiți și voi unii pe alții,

triumph over the inertia of intellectual doubting when faced by the demonstration of the manifestation of living truth as it operates in the experience of spirit-born men and women who yield the fruits of the spirit in their lives, and who love one another, even as I have loved you. Thomas, I am glad you joined us, and I know, after a short period of perplexity, you will go on in the service of the kingdom. Your doubts have perplexed your brethren, but they have never troubled me. I have confidence in you, and I will go before you even to the uttermost parts of the earth.”

181:2.27 (1962:2) Then the Master went over to Simon Peter, who stood up as Jesus addressed him: “Peter, I know you love me, and that you will dedicate your life to the public proclamation of this gospel of the kingdom to Jew and gentile, but I am distressed that your years of such close association with me have not done more to help you think before you speak. What experience must you pass through before you will learn to set a guard upon your lips? How much trouble have you made for us by your thoughtless speaking, by your presumptuous self-confidence! And you are destined to make much more trouble for yourself if you do not master this frailty. You know that your brethren love you in spite of this weakness, and you should also understand that this shortcoming in no way impairs my affection for you, but it lessens your usefulness and never ceases to make trouble for you. But you will undoubtedly receive great help from the experience you will pass through this very night. And what I now say to you, Simon Peter, I likewise say to all your brethren here assembled: This night you will all be in great danger of stumbling over me. You know it is written, ‘The shepherd will be smitten and the sheep will be scattered abroad.’ When I am absent, there is great danger that some of you will succumb to doubts and stumble because of what befalls me. But I promise you now that I will come back to you for a little while, and that I will then go before you into Galilee.”

181:2.28 (1962:3) Then said Peter, placing his hand on Jesus’ shoulder: “No matter if all my brethren should succumb to doubts because of you, I promise that I will not stumble over anything you may do. I will go with you and, if need be, die for you.”

181:2.29 (1962:4) As Peter stood there before his Master, all atremble with intense emotion and overflowing with genuine love for him, Jesus looked straight into his moistened eyes as he said: “Peter, verily, verily, I say to you, this night the cock will not crow until you have denied me three or four times. And thus what you have failed to learn from peaceful association with me, you will learn through much trouble and many sorrows. And after you have really learned this needful lesson, you should strengthen your brethren and go on living a life dedicated to preaching this gospel, though you may fall into prison and, perhaps, follow me in paying the supreme price of loving service in the building of the Father’s kingdom.

181:2.30 (1962:5) “But remember my promise: When I am raised up, I will tarry with you for a season before I go to the Father. And even this night will I make supplication to the Father that he strengthen each of you for that which you must now so soon pass through. I love you all with the love wherewith the Father loves me, and therefore should you henceforth love one another, even

aşa cum v-am iubit eu."

Apoi, după ce au cântat un imn, ei au plecat spre
tabăra de pe Muntele Măslinilor.

as I have loved you."

^{181:2.31 (1962.6)} And then, when they had sung a hymn,
they departed for the camp on the Mount of Olives.

Capitolul 182. La Ghetsimani

⇨ 181

CARTEA URANTIA

183 ⇨

PARTE IV. VIAȚA ȘI ÎNVĂȚĂTURILE LUI IISUS

CAPITOLUL 182 LA GHETSIMANI

Secțiuni

Introduction

1. Ultima rugăciune în comun
2. Ceasul din urmă de dinaintea trădării
3. Singur la Ghetsimani

PAPER 182 IN GETHSEMANE

SECTIONS

Introduction

1. The Last Group Prayer
2. Last Hour Before the Betrayal
3. Alone in Gethsemane

Introduction

ERA aproape ora zece în această seară de joi când Iisus i-a adus pe cei unsprezece apostoli de la Ilie și Maria Marcu pe drumul de întoarcere la tabăra din Ghetsimani. Din ziua aceea petrecută cu Maestrul pe dealuri, Ioan Marcu se așeza mereu în așa fel încât Iisus să nu-i scape vigilenței lui priviri. Având nevoie de somn, Ioan a prins mai multe ceasuri de odihnă cât timp Maestrul a fost cu apostolii săi în sala de sus. Însă când i-a auzit coborând el și-a pus la iuțeală iuteo manta de lână și s-a ținut după ei de-a lungul orașului și apoi dincolo de râulețul Cedron până la tabăra lor privată de lângă Parcul Ghetsimanilor. Pe toată durata nopții și a celei de-a doua zile Ioan Marcu a stat atât de aproape de Maestru, încât a fost martor al tuturor lucrurilor și a auzit o mare parte a cuvintelor pe care Maestrul le-a pronunțat între acest moment și ora crucificării.

Pe când Iisus și cei unsprezece se întorceau în tabără, apostolii au început să se întrebe care era explicația absenței prelungite a lui Iuda. Ei au discutat despre prezicerile Maestrului că unul din ei îl va trăda și pentru prima dată au bănuțat că nu era totul bine în ceea ce-l privea pe Iuda Iscariotul. Cu toate acestea, ei nu au făcut deschis comentarii asupra lui Iuda înainte de a ajunge în tabără și de a constata că el nu era nici acolo pentru a-i aștepta. Când îl asaltară toți pe Andrei cu întrebări pentru a se afla ce s-a întâmplat cu Iuda, șeful lor se limită să le răspundă: „Nu știu unde este Iuda, însă mă tem să nu ne fi părsărit.”

1. ULTIMA RUGĂCIUNE ÎN COMUN

Câteva clipe după sosirea lor în tabără, Iisus le spune: „Prietenii mei și frații mei, cum clipele mele

INTRODUCTION

182:0.1 (1963.1) IT WAS about ten o'clock this Thursday night when Jesus led the eleven apostles from the home of Elijah and Mary Mark on their way back to the Gethsemane camp. Ever since that day in the hills, John Mark had made it his business to keep a watchful eye on Jesus. John, being in need of sleep, had obtained several hours of rest while the Master had been with his apostles in the upper room, but on hearing them coming downstairs, he arose and, quickly throwing a linen coat about himself, followed them through the city, over the brook Kidron, and on to their private encampment adjacent to Gethsemane Park. And John Mark remained so near the Master throughout this night and the next day that he witnessed everything and overheard much of what the Master said from this time on to the hour of the crucifixion.

182:0.2 (1963.2) As Jesus and the eleven made their way back to camp, the apostles began to wonder about the meaning of Judas's prolonged absence, and they spoke to one another concerning the Master's prediction that one of them would betray him, and for the first time they suspected that all was not well with Judas Iscariot. But they did not engage in open comment about Judas until they reached the camp and observed that he was not there, waiting to receive them. When they all besieged Andrew to know what had become of Judas, their chief remarked only, "I do not know where Judas is, but I fear he has deserted us."

1. THE LAST GROUP PRAYER

182:1.1 (1963.3) A few moments after arriving at camp, Jesus said to them: "My friends and brethren, my time

alături de voi mi-s numărate, eu aş dori să ne retragem fiecare în acest timp şi să ne rugăm la Tatăl care este în Ceruri să ne acorde tăria de a ne susţine în această oră şi apoi în întreaga lucrare pe care trebuie să o îndeplinim în numele său."

Vorbind astfel, Iisus îi conduse puţin mai sus pe Muntele Măslinilor până la o întinsă platformă stâncoasă de unde se vedea întreg Ierusalimul. El rugă apostolii să îngenuncheze în cerc, în jurul lui, pe stâncă, aşa cum făcuseră şi în ziua hirotonisirii lor. Apoi, stând în picioare în mijlocul lor şi luminat în blânda lumină a lunii, el ridică ochii către cer şi se rugă:

"Tată, a venit timpul să plec; slăveşte-l acum pe copilul tău, pentru ca Fiul să poată să te glorifice. Ştiu că mi-ai dat deplina autoritate asupra tuturor creaturilor vii din împărăţia mea şi voi da viaţa eternă tuturor celor care vor devenii fii ai lui Dumnezeu prin credinţă. Iar viaţa eternă este aceea că creaturile mele te cunosc ca fiind singurul adevărat Dumnezeu şi tată al tuturor şi că ele cred în cel pe care l-ai trimis în această lume. Tată, te-am exaltat pe Pământ şi am realizat lucrarea cu care m-ai însărcinat. Aproape că mi-am încheiat manifestarea mea asupra copiilor propriei noastre creaţii. Nu mai îmi rămâne decât să-mi abandonez viaţa în trup. Acum, o, Tată, slăveşte-mă cu slava pe care o aveam alături de tine mai înainte să fie lumea şi primeşte-mă încă o dată la dreapta ta.

"Te-am manifestat oamenilor pe care i-ai ales în această lume şi pe care tu mi i-ai dat. Ei sunt ai tăi, aşa cum tot ce-i viaţă este în mâinile tale, tu mi i-ai dat şi am trăit printre ei învăţându-i căile vieţii şi ei au avut credinţă. Aceşti oameni au învăţat că tot ceea ce vine de la tine şi viaţa mea în trup este menită să-l facă pe cunoscut Tatăl meu lumii lor. Adevărul pe care mi l-ai dat l-am revelat lor, iar ei, prietenii şi ambasadorii mei au vrut sincer să primească cuvântul tău. Le-am spus că am provenit din tine, că tu m-ai trimis în această lume şi că sunt pe punctul de a mă întoarce la tine. Tată, în adevăr mă rog pentru aceşti oameni aleşi. Şi mă rog pentru ei, nu aşa cum m-aş ruga pentru lume, ci ca pentru oamenii pe care i-am ales în lume pentru a mă reprezenta pe lângă această lume după ce mă voi fi întors la lucrarea sa, tot astfel cum şi pe tine te-am reprezentat în această lume pe durata şederii mele în trup. Aceşti oameni sunt ai mei; tu mi i-ai dat, însă tot ceea ce este al meu, este mereu al tău şi tu ai făcut ca tot ce era al tău să fie al meu. Tu ai fost proslăvit în mine şi acum mă rog ție ca eu să fiu onorat în aceşti oameni. Nu mai pot rămâne mult timp în această lume; mă voi întoarce curând la lucrarea pe care mi-ai dat-o s-o fac. Trebuie să las aceşti oameni în urma mea pentru a ne reprezenta şi a reprezenta împărăţia mea printre oameni. Tată, păstrează fidelitatea acestor oameni acum când mă pregătesc să abandonez viaţa mea din carne. Ajută-i pe aceşti oameni, prietenii mei, să fie unul în spirit aşa cum suntem noi unul. Atâta timp cât voi putea fi pe lângă ei voi putea veghe asupra lor şi voi putea călăuzi, însă acum trebuie să plec. Fii aproape de ei, Tată, până când vom putea trimite noul învăţător pentru a-i consola şi îmbărbăta.

"Mi-ai dat doisprezece oameni şi i-am păstrat pe toţi, în afară de unul - fiul răzbunării - care nu a vrut să menţină comuniunea cu noi. Aceşti oameni sunt slabi şi plăpânzi însă ştiu că putem să ne încredem în ei. I-am pus la încercare, ei mă iubesc pe mine la fel de mult, pe cât te respectă pe tine. Cu toate că au mult de suferit

with you is now very short, and I desire that we draw apart by ourselves while we pray to our Father in heaven for strength to sustain us in this hour and henceforth in all the work we must do in his name."

182:1.2 (1963.4) When Jesus had thus spoken, he led the way a short distance up on Olivet, and in full view of Jerusalem he bade them kneel on a large flat rock in a circle about him as they had done on the day of their ordination; and then, as he stood there in the midst of them glorified in the mellow moonlight, he lifted up his eyes toward heaven and prayed:

182:1.3 (1963.5) "Father, my hour has come; now glorify your Son that the Son may glorify you. I know that you have given me full authority over all living creatures in my realm, and I will give eternal life to all who will become faith sons of God. And this is eternal life, that my creatures should know you as the only true God and Father of all, and that they should believe in him whom you sent into the world. Father, I have exalted you on earth and have accomplished the work which you gave me to do. I have almost finished my bestowal upon the children of our own creation; there remains only for me to lay down my life in the flesh. And now, O my Father, glorify me with the glory which I had with you before this world was and receive me once more at your right hand.

182:1.4 (1964.1) "I have manifested you to the men whom you chose from the world and gave to me. They are yours — as all life is in your hands — you gave them to me, and I have lived among them, teaching them the way of life, and they have believed. These men are learning that all I have comes from you, and that the life I live in the flesh is to make known my Father to the worlds. The truth which you have given to me I have revealed to them. These, my friends and ambassadors, have sincerely willed to receive your word. I have told them that I came forth from you, that you sent me into this world, and that I am about to return to you. Father, I do pray for these chosen men. And I pray for them not as I would pray for the world, but as for those whom I have chosen out of the world to represent me to the world after I have returned to your work, even as I have represented you in this world during my sojourn in the flesh. These men are mine; you gave them to me; but all things which are mine are ever yours, and all that which was yours you have now caused to be mine. You have been exalted in me, and I now pray that I may be honored in these men. I can no longer be in this world; I am about to return to the work you have given me to do. I must leave these men behind to represent us and our kingdom among men. Father, keep these men faithful as I prepare to yield up my life in the flesh. Help these, my friends, to be one in spirit, even as we are one. As long as I could be with them, I could watch over them and guide them, but now am I about to go away. Be near them, Father, until we can send the new teacher to comfort and strengthen them.

182:1.5 (1964.2) "You gave me twelve men, and I have kept them all save one, the son of revenge, who would not have further fellowship with us. These men are weak and frail, but I know we can trust them; I have proved them; they love me, even as they reverence you. While they must suffer much for my sake, I desire that they

de dragul meu, doresc ca ei să fie, de asemenea, bucuroși, încredințați fiind de filiația lor în împărăția celestă. Am dat cuvântul tău acestor oameni și i-am învățat adevărul. Se poate ca lumea să îi urască așa cum m-a urât și pe mine, însă nu cer ca tu să îi retragi din lume, ci doar să îi ferești de răul care apare în lume. Sfințește-i în adevăr; cuvântul tău este adevărul. Tot astfel cum m-ai trimis pe mine în această lume, îi voi trimite și eu pe acești oameni în lume. Pentru ei am trăit printre oameni și mi-am consacrat viața slujirii tale, ca să îi pot face să se purifice prin adevărul pe care l-am propovăduit și prin dragostea pe care le-am arătat-o. Știu bine, Tată, că nu-i nevoie să te rog să veghezi asupra acestor frați după plecarea mea. Știu că îi iubești la fel de mult ca mine, însă fac acest lucru pentru ca ei să poată să realizeze cu atât mai bine faptul că Tatăl îi iubește pe oamenii muritori tot așa cum îi iubește Fiul.

"Și acum, Tată, așa vrea să mă rog nu doar pentru acești unsprezece oameni, ci, totodată, pentru toți ceilalți care cred acum în evanghelia împărăției și care vor putea să creadă mai târziu datorită cuvântului viitoarei slujiri a apostolilor mei. Vreau ca ei să fie toți unul, ca tine și mine, care suntem una. Tu ești în mine și eu sunt în tine și doresc ca acești credincioși să fie, de asemenea, în noi, pentru ca amândouă spiritele noastre să locuiască în ei. Dacă copiii mei sunt unul, așa cum noi suntem unul și dacă se iubesc unii pe alții așa cum i-am iubit, atunci toți oamenii vor putea crede că am venit din tine și vor fi gata să accepte revelația adevărului și gloria pe care a adus-o. am revelat acestor credincioși gloria pe care am dobândit-o. Așa cum tu ai trăit împreună cu mine în spirit, tot așa am trăit noi împreună cu ei în trup. La fel cum tu ai fost una cu mine, așa și eu am fost una cu tine și tot astfel noul învățător va fi și el pentru totdeauna una cu ei și în ei. Am făcut toate acestea pentru ca frații mei întrupeți să poată ști că Tatăl îi iubește precum îi iubește Fiul și că tu îi iubești așa cum mă iubești pe mine. Tată, lucrează cu mine la mântuirea acestor credincioși, astfel încât ei să poată curând rămâne împreună cu mine în înalt și să ți se alăture apoi la îmbrățișarea Paradisului. Cei care slujesc împreună cu mine în smerenie așa vrea să îi văd ridicați în slăvi odată cu mine, pentru ca ei să poată vedea tot ceea ce ai pus în mâinile mele - veșnica recoltă de pe urma semănăturilor semințelor în timp sub înfățișarea trupului muritor. Doresc cu ardoare să arăt fraților mei pământeni slava pe care o aveam împreună cu tine înainte de întemeierea acestei lumi. Cât de puțin te cunoaște lumea aceasta, o, cinstite Tată, însă eu te cunosc și te-am făcut cunoscut acestor credincioși și ei vor face cunoscut numele tău altor generații. Acum le făgăduiesc că vei fi pe lângă ei în lume așa cum ai fost pe lângă mine - chiar așa."

Vreme de mai multe minute, cei unsprezece au stat îngenunchiați în cerc în jurul lui Iisus, înainte de a se ridica și îndrepta în tăcere către tabăra din apropiere.

Iisus s-a rugat pentru unitate între discipolii săi, însă nu dorea uniformitatea. Păcatul creează un nivel sterp de rea inerție, însă dreptatea hrănește sufletul creativ al experienței individuale în realitățile vii ale adevărului etern și în comuniunea progresivă a spiritelor divine ale Tatălui și Fiului. Din comuniunea spirituală a unui fiu crezând în Tatăl divin nu poate exista finalitate doctrinară, nici superioritate sectară provenind dintr-o conștiință de grup.

should also be filled with the joy of the assurance of sonship in the heavenly kingdom. I have given these men your word and have taught them the truth. The world may hate them, even as it has hated me, but I do not ask that you take them out of the world, only that you keep them from the evil in the world. Sanctify them in the truth; your word is truth. And as you sent me into this world, even so am I about to send these men into the world. For their sakes I have lived among men and have consecrated my life to your service that I might inspire them to be purified through the truth I have taught them and the love I have revealed to them. I well know, my Father, that there is no need for me to ask you to watch over these brethren after I have gone; I know you love them even as I, but I do this that they may the better realize the Father loves mortal men even as does the Son.

182:1.6 (1964.3) "And now, my Father, I would pray not only for these eleven men but also for all others who now believe, or who may hereafter believe the gospel of the kingdom through the word of their future ministry. I want them all to be one, even as you and I are one. You are in me and I am in you, and I desire that these believers likewise be in us; that both of our spirits indwell them. If my children are one as we are one, and if they love one another as I have loved them, all men will then believe that I came forth from you and be willing to receive the revelation of truth and glory which I have made. The glory which you gave me I have revealed to these believers. As you have lived with me in spirit, so have I lived with them in the flesh. As you have been one with me, so have I been one with them, and so will the new teacher ever be one with them and in them. And all this have I done that my brethren in the flesh may know that the Father loves them even as does the Son, and that you love them even as you love me. Father, work with me to save these believers that they may presently come to be with me in glory and then go on to join you in the Paradise embrace. Those who serve with me in humiliation, I would have with me in glory so that they may see all you have given into my hands as the eternal harvest of the seed sowing of time in the likeness of mortal flesh. I long to show my earthly brethren the glory I had with you before the founding of this world. This world knows very little of you, righteous Father, but I know you, and I have made you known to these believers, and they will make known your name to other generations. And now I promise them that you will be with them in the world even as you have been with me — even so."

182:1.7 (1965.1) The eleven remained kneeling in this circle about Jesus for several minutes before they arose and in silence made their way back to the near-by camp.

182:1.8 (1965.2) Jesus prayed for *unity* among his followers, but he did not desire uniformity. Sin creates a dead level of evil inertia, but righteousness nourishes the creative spirit of individual experience in the living realities of eternal truth and in the progressive communion of the divine spirits of the Father and the Son. In the spiritual fellowship of the believer-son with the divine Father there can never be doctrinal finality and sectarian superiority of group consciousness.

În timpul acestei rugăciuni finale împreună cu apostolii săi, Maestrul a făcut aluzie la faptul că a făcut manifest numele Tatălui în lume. El chiar a făcut acest lucru revelându-l pe Dumnezeu prin viața sa întrupată care atinsese perfecțiunea. Tatăl care este în ceruri căutase să se reveleze lui Moise însă nu a putut merge mai departe, făcându-l doar să spună „EU SUNT”. Atunci când a fost nevoit să se manifeste mai mult, el a dezvăluit doar „EU SUNT” ceea ce SUNT”. Însă atunci când Iisus și-a încheiat viața sa pământească, numele Tatălui fusese revelat astfel încât Maestrul care era Tatăl întrupat putea să spună pe bună dreptate:

Eu sunt pâinea vieții.

Eu sunt apa vie.

Eu sunt lumina lumii.

Eu sunt dorința tuturor epocilor.

Eu sunt poarta deschisă a salvării eterne.

Eu sunt realitatea vieții fără sfârșit.

Eu sunt bunul păstor.

Eu sunt calea perfecțiunii infinite.

Eu sunt reînvierea și viața.

Eu sunt secretul supraviețuirii eterne.

Eu sunt calea, adevărul și viața.

Eu sunt Tatăl infinit al copiilor mei finiți.

Eu sunt butucul, voi sunteți mlădițele.

Eu sunt speranța tuturor celor care cunosc adevărul viu.

Eu sunt podul viu care leagă o lume de alta.

Eu sunt legătura trăind între timp și eternitate.

Astfel Iisus a deschis pentru toate generațiile revelația vie a numelui lui Dumnezeu. Tot astfel cum iubirea divină revelează natura lui Dumnezeu, la fel adevărul etern dezvăluie numele său într-o măsură tot mai mare.

2. CEASUL DIN URMA DE DINAINTEA TRĂDĂRII

La întoarcerea lor în tabără apostolii au fost peste măsură de surprinși să nu-l găsească acolo pe Iuda. Pe când cei unsprezece se angajară într-o dezbateră însușeșită pe tema trădării comise de tovarășul lor apostol, David Zebedeu și Ioan Marcu îl rugaseră pe Iisus, pe rând, și îi revelaseră faptul că au supravegheat vreme de mai multe zile acțiunile lui Iuda și știau că Iuda avea intenția să îl trădeze și să îl dea pe mâna inamicilor săi. Iisus îi ascultă, însă se mulțumi să răspundă: „Prietenii, nimic nu i se poate întâmpla Fiului Omului dacă Tatăl din Ceruri nu dorește aceasta. Inima voastră să nu fie tulburată; toate lucrurile vor lucra împreună la slăvirea lui Dumnezeu și la mântuirea oamenilor.”

Atitudinea senină a lui Iisus pălea. În ora următoare

182:1.9 (1965.3) The Master, during the course of this final prayer with his apostles, alluded to the fact that he had manifested the Father's *name* to the world. And that is truly what he did by the revelation of God through his perfected life in the flesh. The Father in heaven had sought to reveal himself to Moses, but he could proceed no further than to cause it to be said, "I AM." And when pressed for further revelation of himself, it was only disclosed, "I AM that I AM." But when Jesus had finished his earth life, this name of the Father had been so revealed that the Master, who was the Father incarnate, could truly say:

182:1.10 (1965.4) I am the bread of life.

182:1.11 (1965.5) I am the living water.

182:1.12 (1965.6) I am the light of the world.

182:1.13 (1965.7) I am the desire of all ages.

182:1.14 (1965.8) I am the open door to eternal salvation.

182:1.15 (1965.9) I am the reality of endless life.

182:1.16 (1965.10) I am the good shepherd.

182:1.17 (1965.11) I am the pathway of infinite perfection.

182:1.18 (1965.12) I am the resurrection and the life.

182:1.19 (1965.13) I am the secret of eternal survival.

182:1.20 (1965.14) I am the way, the truth, and the life.

182:1.21 (1965.15) I am the infinite Father of my finite children.

182:1.22 (1965.16) I am the true vine; you are the branches.

182:1.23 (1965.17) I am the hope of all who know the living truth.

182:1.24 (1965.18) I am the living bridge from one world to another.

182:1.25 (1965.19) I am the living link between time and eternity.

182:1.26 (1965.20) Thus did Jesus enlarge the living revelation of the name of God to all generations. As divine love reveals the nature of God, eternal truth discloses his name in ever-enlarging proportions.

2. LAST HOUR BEFORE THE BETRAYAL

182:2.1 (1966.1) The apostles were greatly shocked when they returned to their camp and found Judas absent. While the eleven were engaged in a heated discussion of their traitorous fellow apostle, David Zebedee and John Mark took Jesus to one side and revealed that they had kept Judas under observation for several days, and that they knew he intended to betray him into the hands of his enemies. Jesus listened to them but only said: "My friends, nothing can happen to the Son of Man unless the Father in heaven so wills. Let not your hearts be troubled; all things will work together for the glory of God and the salvation of men."

182:2.2 (1966.2) The cheerful attitude of Jesus was waning.

el deveni din ce în ce mai grav, și chiar trist. Apostolii erau foarte agitați și nu vroiau să intre în corturile lor nici atunci când Maestrul însuși i-a rugat. La întoarcere, după discuția sa cu David și cu Ioan Marcu, el adresă ultimele sale cuvinte grupului celor unsprezece, zicându-le: „Prietenii, mergeți să vă odihniți; pregătiți-vă pentru munca de mâine. Amintiți-vă că trebuie toți să ne supunem voinței Tatălui care este în Ceruri. Vă las vouă pacea mea.” Vorbind astfel, el i-a invitat să intre în corturile lor. În timp ce se îndepărtau, i-a chemat pe Petru, pe Iacob și pe Ioan spunându-le: „Doresc să mai rămâneți câteva clipe cu mine.”

Apostolii au adormit doar pentru că erau literalmente epuizați. De la sosirea lor în Ierusalim ei n-au avut încă parte de somn. Înainte de a se despărți toți, pentru a se întinde fiecare în culcușul său, Simon Zelotul îi aduse pe toți în cortul său, unde țineau săbiile și alte arme și îi dădu fiecăruia echipamentul de luptă. Toți, afară de Nataniel, și-au luat armele și s-au încins cu ele. Refuzând să se înarmeze, Nataniel spuse: „Fraților, Maestrul ne-a spus în repetate rânduri că împărăția sa nu este a acestei lumi și că discipolii săi n-ar trebui să se bată cu sabia pentru instaurarea lui. Eu cred asta; nu cred că Maestrul vrea ca noi să folosim sabia pentru a-l apăra. Noi am fost toți martorii puterii sale și știm că s-ar putea apăra de toți dușmanii lui dacă și-ar dori aceasta. Dacă el nu vrea să se opună, este pentru că această linie de conduită reprezintă modul său de a încerca să îndeplinească voia Tatălui său. Mă voi ruga, însă nu voi scoate sabia.” După ce a auzit cuvântarea lui Nataniel, Andrei și-a dat sabia înapoi lui Simon Zelotul. Nouă dintre ei au rămas deci înarmați când se despărțiră ca să înnopteze.

Resentimentul lor contra faptului că Iuda era un trădător, umbrea pentru moment orice altă preocupare în mintea apostolilor. Comentariul Maestrului asupra lui Iuda în timpul ultimei rugăciuni le-a deschis ochii asupra faptului că acela îi părăsise.

După ce opt dintre apostoli s-au retras, în cele din urmă, la corturile lor, în vreme ce Petru, Iacob și Ioan rămăneau aproape pentru a primi ordinele Maestrului, Iisus îi spuse lui David Zebedeu: „Trimite mesagerul tău cel mai iute și cel mai demn de încredere.” David îl aduse pe unul Iacob care a fost în trecut alergător în serviciul de mesageri de noapte între Ierusalim și Bethsaida. Iisus adresându-i-se, spuse: „Du-te în cea mai mare grabă la Abner, în Filadelfia, și spune așa: 'Maestrul îți trimite urările sale de pace și spune că a sosit ceasul când va fi dat pe mâinile vrăjmașilor săi care îl vor condamna la moarte. Însă el va învia dintre morți și îți va apărea în curând, mai înainte de a se întoarce la Tatăl lui. El îți va da atunci îndrumări până în momentul în care noul învățător va veni pentru a trăi în inima voastră.'” Când Iacob a repetat mesajul spre mulțumirea Maestrului, Iisus îl zori spunând: „Nu te teme de nimic din ceea ce îți-ar putea face omul, Iacobe, căci în această noapte un mesager nevăzut va alerga alături de tine.”

Iisus se întoarse apoi către șeful vizitatorilor greci care își așezase tabăra împreună cu ei: „Frate, nu fi tulburat de ceea ce are să aibă loc, căci ai fost deja avertizat. Fiul Omului va fi condamnat la moarte, la instigarea dușmanilor lui, șefii preoților și conducătorii iudeilor, însă eu voi învia pentru a mai rămâne puțin cu voi înainte de a mă întoarce la Tatăl meu. Când vei fi

As the hour passed, he grew more and more serious, even sorrowful. The apostles, being much agitated, were loath to return to their tents even when requested to do so by the Master himself. Returning from his talk with David and John, he addressed his last words to all eleven, saying: “My friends, go to your rest. Prepare yourselves for the work of tomorrow. Remember, we should all submit ourselves to the will of the Father in heaven. My peace I leave with you.” And having thus spoken, he motioned them to their tents, but as they went, he called to Peter, James, and John, saying, “I desire that you remain with me for a little while.”

182:2.3 (1966.3) The apostles fell asleep only because they were literally exhausted; they had been running short on sleep ever since their arrival in Jerusalem. Before they went to their separate sleeping quarters, Simon Zelotes led them all over to his tent, where were stored the swords and other arms, and supplied each of them with this fighting equipment. All of them received these arms and girded themselves therewith except Nathaniel. Nathaniel, in refusing to arm himself, said: “My brethren, the Master has repeatedly told us that his kingdom is not of this world, and that his disciples should not fight with the sword to bring about its establishment. I believe this; I do not think the Master needs to have us employ the sword in his defense. We have all seen his mighty power and know that he could defend himself against his enemies if he so desired. If he will not resist his enemies, it must be that such a course represents his attempt to fulfill his Father's will. I will pray, but I will not wield the sword.” When Andrew heard Nathaniel's speech, he handed his sword back to Simon Zelotes. And so nine of them were armed as they separated for the night.

182:2.4 (1966.4) Resentment of Judas's being a traitor for the moment eclipsed everything else in the apostles' minds. The Master's comment in reference to Judas, spoken in the course of the last prayer, opened their eyes to the fact that he had forsaken them.

182:2.5 (1966.5) After the eight apostles had finally gone to their tents, and while Peter, James, and John were standing by to receive the Master's orders, Jesus called to David Zebedee, “Send to me your most fleet and trustworthy messenger.” When David brought to the Master one Jacob, once a runner on the overnight messenger service between Jerusalem and Bethsaida, Jesus, addressing him, said: “In all haste, go to Abner at Philadelphia and say: ‘The Master sends greetings of peace to you and says that the hour has come when he will be delivered into the hands of his enemies, who will put him to death, but that he will rise from the dead and appear to you shortly, before he goes to the Father, and that he will then give you guidance to the time when the new teacher shall come to live in your hearts.’” And when Jacob had rehearsed this message to the Master's satisfaction, Jesus sent him on his way, saying: “Fear not what any man may do to you, Jacob, for this night an unseen messenger will run by your side.”

182:2.6 (1967.1) Then Jesus turned to the chief of the visiting Greeks who were encamped with them, and said: “My brother, be not disturbed by what is about to take place since I have already forewarned you. The Son of Man will be put to death at the instigation of his enemies, the chief priests and the rulers of the Jews, but I will rise to be with you a short time before I go to

văzut toate acestea au trecut slăvește-l pe Dumnezeu și îmbărbătează-i pe frații tăi.”

În împrejurări obișnuite, fiecare dintre apostoli i-ar fi zis personal noapte bună Maestrului, însă în această seară erau atât de preocupați de bruscă realizare a dezertării lui Iuda și atât de mișcați de natura neobișnuită a rugăciunii de rămas bun a Maestrului, încât sau mulțumit să asculte salutul de bun rămas și au plecat apoi în tăcere.

În momentul în care Andrei s-a dus și el de acolo, în această noapte, Iisus i-a dat următoarea recomandare: „Andrei, fă tot ceea ce poți pentru a-i ține pe frații tăi împreună până când mă voi întoarce iarăși la voi, după ce am băut această cupă. Îmbărbătează-i pe frații tăi, căci ți-am spus deja totul. Pacea fie cu tine.”

Nici unul dintre apostoli nu se aștepta să se întâmple ceva extraordinar în acea noapte, deoarece era deja foarte târziu. Ei încercau să adoarmă pentru a se putea trezi devreme în dimineața următoare și pentru a fi pregătiți pentru ceea ce este mai rău. Ei credeau că șefii preoților vor încerca să îl aresteze pe Maestru dimineața devreme, deoarece nu se realiza niciodată o lucrare profană în după-amiaza zilei din ajunul Paștelui. Doar David Zebedeu și Ioan Marcu au înțeles că dușmanii lui Iisus vor veni împreună cu Iuda chiar în acea noapte.

David se angajase să stea de gardă noaptea pe traseul superior care conducea la drumul de la Bethania la Ierusalim în timp ce Ioan Marcu trebuia să vegheze de-a lungul drumului ce urca de la Cedron la Ghetsimani. Înainte de a pleca pentru misiunea sa voluntară de sentinelă avansată, David își luă rămas bun de la Iisus spunând: „Maestre, a mare mi-a fost bucuria mea de a sluji alături de tine. Frații mei sunt apostolii tăi, însă m-am bucurat și să fac lucrurile mai mici așa cum trebuiau ele să fie făcute, și tare îți voi duce dorul atunci când vei fi plecat”. Iisus răspunse: „David, fiule, ceilalți au făcut ceea ce li s-a poruncit însă tu ți-ai oferit serviciul din inima ta și n-am trecut cu vederea devotamentul tău. Și tu vei sluji cândva alături de mine în împărăția veșnică.

Atunci, în timp ce se pregăteau să meargă să facă de pază pe poteca de sus, David îi spuse lui Iisus: „Știi Maestre, am trimis după membrii familiei tale și un mesager mi-a spus că erau în seara aceasta în Ierihon. Vor fi aici mâine dis-de-dimineață, deoarece ar fi fost riscant să urce noaptea pe acest drum periculos.” Iisus, coborându-și privirea către David, îi spuse simplu doar atât: „Așa să fie, David.”

Când David urcase la postul său pe Muntele Măslinilor Ioan Marcu își luă postul să de gardă din apropierea drumului care cobora de-a lungul râului către Ierusalim. El ar fi rămas în acest post dacă nu ar fi fost mânat de marea dorință de a fi în preajma lui Iisus și de a ști ce se mai petrecea. După ce David l-a părăsit și l-a văzut pe Iisus retrăgându-se cu Petru, cu Iacob și cu Ioan într-o viroagă din apropiere, Ioan Marcu a fost atât de dominat de starea lui de devotament și de curiozitatea încât și-a părăsit postul de sentinelă și s-a ținut după ei, pitindu-se în tufișuri. De aici el a putut vedea și auzi tot ceea ce s-a întâmplat de-a lungul acestor ultime momente în grădină și în cele de dinaintea apariției lui Iuda și a gărzilor armate venite pentru a-l aresta pe Iisus.

the Father. And when you have seen all this come to pass, glorify God and strengthen your brethren.”

182:2.7 (1967.2) In ordinary circumstances the apostles would have bidden the Master a personal good night, but this evening they were so preoccupied with the sudden realization of Judas's desertion and so overcome by the unusual nature of the Master's farewell prayer that they listened to his good-bye salutation and went away in silence.

182:2.8 (1967.3) Jesus did say this to Andrew as he left his side that night: “Andrew, do what you can to keep your brethren together until I come again to you after I have drunk this cup. Strengthen your brethren, seeing that I have already told you all. Peace be with you.”

182:2.9 (1967.4) None of the apostles expected anything out of the ordinary to happen that night since it was already so late. They sought sleep that they might rise up early in the morning and be prepared for the worst. They thought that the chief priests would seek to apprehend their Master early in the morning as no secular work was ever done after noon on the preparation day for the Passover. Only David Zebedee and John Mark understood that the enemies of Jesus were coming with Judas that very night.

182:2.10 (1967.5) David had arranged to stand guard that night on the upper trail which led to the Bethany-Jerusalem road, while John Mark was to watch along the road coming up by the Kidron to Gethsemane. Before David went to his self-imposed task of outpost duty, he bade farewell to Jesus, saying: “Master, I have had great joy in my service with you. My brothers are your apostles, but I have delighted to do the lesser things as they should be done, and I shall miss you with all my heart when you are gone.” And then said Jesus to David: “David, my son, others have done that which they were directed to do, but this service have you done of your own heart, and I have not been unmindful of your devotion. You, too, shall some day serve with me in the eternal kingdom.”

182:2.11 (1967.6) And then, as he prepared to go on watch by the upper trail, David said to Jesus: “You know, Master, I sent for your family, and I have word by a messenger that they are tonight in Jericho. They will be here early tomorrow forenoon since it would be dangerous for them to come up the bloody way by night.” And Jesus, looking down upon David, only said: “Let it be so, David.”

182:2.12 (1967.7) When David had gone up Olivet, John Mark took up his vigil near the road which ran by the brook down to Jerusalem. And John would have remained at this post but for his great desire to be near Jesus and to know what was going on. Shortly after David left him, and when John Mark observed Jesus withdraw, with Peter, James, and John, into a near-by ravine, he was so overcome with combined devotion and curiosity that he forsook his sentinel post and followed after them, hiding himself in the bushes, from which place he saw and overheard all that transpired during those last moments in the garden and just before Judas and the armed guards appeared to arrest Jesus.

În vreme ce toate acestea erau în plină desfășurare în tabăra Maestrului, Iuda Iscariotul discuta cu căpitanul gărzilor templului care își adunase oamenii în vederea arestării lui Iisus sub conducerea trădătorului.

3. SINGUR LA GHETSIMANI

Când totul s-a liniștit în tabără, Iisus, luându-i cu el pe Petru, pe Iacob și pe Ioan, urcă puțin pe o râpă din apropiere pe unde mai fusese adesea pentru a se ruga și fi în comuniune cu Tatăl său. Cei trei apostoli nu aveau cum să nu observe că Iisus era profund marcat; nu îl mai văzuseră niciodată pe Maestrul lor atât de întristat și abătut. Ajungând la locul lui de închinare le ceru să se așeze și să vegheze alături de el, în vreme ce el se duse să se roage mai încolo, la o aruncătură de piatră. Aplecându-se cu fața la pământ el se rugă: „Tată, am venit în această lume pentru a face voia ta și am făcut-o. Știu că a venit vremea părăsesc viața aceasta trupească și nu dau înapoi, însă aș vrea să știu dacă este chiar voia ta să beau această cupă. Trimite-mi încredințarea că prin moartea mea te voi bucura așa cum te-am bucurat prin viața mea.”

Maestrul rămase câteva clipe într-o atitudine de rugăciune, apoi, întorcându-se la cei trei apostoli, văzu că aceștia dormeau adânc, căci pleoapele le erau grele și nu putuseră rămâne treji. Iisus îi deșteptă spunând: „Ce, nu puteți să vegheați împreună cu mine nici măcar o oră? Nu puteți vedea că sufletul mi-e cuprins de o tristețe fără margini, o tristețe muritoare, și că doresc cu ardoare tovărășia voastră?” După ce cei trei s-au sculat din toropeala lor, Maestrul se retrase iarăși de unul singur și, lăsându-se pe pământ, se rugă astfel: „Tată, știu că se poate evita această cupă; cu tine toate lucrurile sunt cu puțință, însă am venit pentru a face voia ta și, cu toate că aceasta este o cupă amară, o voi bea dacă aceasta ți-e dorința.” După ce s-a rugat astfel, un mare înger se coborî lângă el, îi vorbi, îl atinse și îl îmbărbătă.

Când Iisus se întoarse pentru a discuta cu cei trei apostoli, îi găsi din nou profund adormiți. El îi trezi spunându-le: „În ceasul acesta am nevoie să vegheați și să vă rugați cu mine, așa cum și voi aveți nevoie să vă rugați pentru a nu cădea în ispită. De ce, atunci, adormiți atunci când vă las singuri?”

Apoi Maestrul se retrase, pentru a treia dată, la o oarecare depărtare de ei, și se rugă astfel: „Tată, tu îi vezi pe apostolii mei adormiți. Revarsă compasiunea asupra lor. În adevăr spiritul este prompt, dar trupul este slab. Și acum, o Tată, dacă această cupă nu se poate îndepărta, atunci o voi bea. Fie ca dorința ta să fie îndeplinită și nu a mea.” Când termină rugăciunea rămase o clipă așezat pe pământ. Apoi se ridică și se întoarse la apostolii lui, găsindu-i tot adormiți. S-a uitat la ei, apoi, făcând un gest compătimitor, zise cu blândețe: „Dormiți acum și odihniți-vă. Momentul hotărârii a trecut. Iată că a venit ora în care fiul omului va fi trădat și dat pe mâna vrăjmașilor lui.” Apoi aplecându-se asupra lor și zgâlțâindu-i ca să îi trezească, le spuse: „Sus, ne întoarcem în tabără, căci acela care mă trădează nu este departe, și clipa în care turma mea va fi împrăștiată se apropie. Însă v-am vorbit deja despre aceste lucruri.”

182:2.13 (1968.1) While all this was in progress at the Master's camp, Judas Iscariot was in conference with the captain of the temple guards, who had assembled his men preparatory to setting out, under the leadership of the betrayer, to arrest Jesus.

3. ALONE IN GETHSEMANE

182:3.1 (1968.2) After all was still and quiet about the camp, Jesus, taking Peter, James, and John, went a short way up a near-by ravine where he had often before gone to pray and commune. The three apostles could not help recognizing that he was grievously oppressed; never before had they observed their Master to be so heavy-laden and sorrowful. When they arrived at the place of his devotions, he bade the three sit down and watch with him while he went off about a stone's throw to pray. And when he had fallen down on his face, he prayed: "My Father, I came into this world to do your will, and so have I. I know that the hour has come to lay down this life in the flesh, and I do not shrink therefrom, but I would know that it is your will that I drink this cup. Send me the assurance that I will please you in my death even as I have in my life."

182:3.2 (1968.3) The Master remained in a prayerful attitude for a few moments, and then, going over to the three apostles, he found them sound asleep, for their eyes were heavy and they could not remain awake. As Jesus awoke them, he said: "What! can you not watch with me even for one hour? Cannot you see that my soul is exceedingly sorrowful, even to death, and that I crave your companionship?" After the three had aroused from their slumber, the Master again went apart by himself and, falling down on the ground, again prayed: "Father, I know it is possible to avoid this cup — all things are possible with you — but I have come to do your will, and while this is a bitter cup, I would drink it if it is your will." And when he had thus prayed, a mighty angel came down by his side and, speaking to him, touched him and strengthened him.

182:3.3 (1968.4) When Jesus returned to speak with the three apostles, he again found them fast asleep. He awakened them, saying: "In such an hour I need that you should watch and pray with me — all the more do you need to pray that you enter not into temptation — wherefore do you fall asleep when I leave you?"

182:3.4 (1968.5) And then, for a third time, the Master withdrew and prayed: "Father, you see my sleeping apostles; have mercy upon them. The spirit is indeed willing, but the flesh is weak. And now, O Father, if this cup may not pass, then would I drink it. Not my will, but yours, be done." And when he had finished praying, he lay for a moment prostrate on the ground. When he arose and went back to his apostles, once more he found them asleep. He surveyed them and, with a pitying gesture, tenderly said: "Sleep on now and take your rest; the time of decision is past. The hour is now upon us wherein the Son of Man will be betrayed into the hands of his enemies." As he reached down to shake them that he might awaken them, he said: "Arise, let us be going back to the camp, for, behold, he who betrays me is at hand, and the hour has come when my flock shall be scattered. But I have already told you about these things."

De-a lungul anilor trăiți de Iisus printre discipolii săi, ei au avut numeroase dovezi referitoare la natura lui divine; însă în chiar acel moment ei sunt pe punctul de a asista la noi mărturii ale umanității lui. Chiar înaintea celei mai mari revelații a divinității sale, învierea sa, trebuie acum să survină cele mai mari dovezi ale naturii sale umane - umilirea sa și răstignirea sa.

De fiecare dată când Iisus s-a rugat în grădina natura sa umană avea, prin credință, să se prindă și mai ferm de divinitatea sa. Voința sa umană era mai complet unită cu voia divină a Tatălui său. Printre alte cuvinte care i le-a spus marele înger se găsea și mesajul că Tatăl dorea să își vadă Fiul desăvârșindu-și manifestarea pământească, trecând prin experiența pe care o are făptura în raport cu moartea; întocmai ca toate celelalte creaturi muritoare trebuie să aibă experiența disoluției materiale în trecerea lor de la existența în timp la înaintarea în eternitate.

Ceva mai devreme în seara aceea nu i se păruse atât de greu Maestrului să bea cupa, însă în timp ce Iisusul omenesc își lua rămas bun de la apostolii lui și îi trimitea să se odihnească, încercarea devenea și mai teribilă. Iisus încerca fluxul și refluxul natural al sentimentelor comune oricărei experiențe umane și în acel moment era obosit de munca sa, epuizat de lungile ore de trudă asiduă și de dureroasă îngrijorare în legătură cu siguranța apostolilor. Cu toate că nici un muritor nu poate pretinde a înțelege gândurile și sentimentele Fiului întrupat al lui Dumnezeu într-un moment ca acesta, știm că el a încercat o neliniste cumplită și a suferit o tristețe nespusă, căci sudoarea se prelingea în mari picături peste fața sa. El era, în sfârșit, convins că Tatăl avea intenția să lase evenimentele firești să-și urmeze cursul; și era pe deplin decis să nu recurgă pentru a se salva la puterea sa suverană de șef suprem al unui univers.

Armatele adunate ale unei imense creații planau acum deasupra acestei scene sub comanda temporară a lui Gabriel și a Ajustorului Personalizat al lui Iisus. Șefii divizionari ai acestor armate celeste au fost avertizați de nenumărate ori să nu se amestece în aceste acțiuni pământești, afară numai dacă Iisus însuși nu le-ar fi ordonat cumva să intervină.

Experiența despărțirii sale de apostoli a produs o mare încordare asupra inimii omenești a lui Iisus. Această tristețe a iubirii îl umplea și îi făcea și mai dificilă înfruntarea în deplină cunoștință a cauzei unei morți asemănătoare celei care îl aștepta. El își dădea seama de slăbiciunea și de neștiința apostolilor săi și nu-i venea să-i abandoneze. El știa că ora plecării sale a sosit însă inima sa umană încerca cu ardoare să descopere dacă nu exista vreo posibilitate de a scăpa de această probă teribilă de suferință și amărăciune. După ce a căutat astfel o scăpare, fără a reuși aceasta, el a acceptat să bea cupa. Minte divină a lui Mihail știa că a făcut tot ceea ce a putut pentru cei doisprezece apostoli, însă inima umană a lui Iisus a dorit să fi făcut mai mult pentru a nu-l lăsa singuri pe lume. Inima lui Iisus era zdrobită; el îi iubea sincer pe frații săi; el se despărțise de familia sa trupească. Unul dintre asociații săi aleși îl trăda. Poporul Tatălui său, Iosif, l-a respins, pecetluindu-și astfel soarta ca popor însărcinat cu o misiune specială pe Pământ. Sufletul său era chinuit de iubirea sa dezamăgită și de compasiunea sa respinsă. Era vorba de unul dintre acele momente teribile în viața

182:3.5 (1968.6) During the years that Jesus lived among his followers, they did, indeed, have much proof of his divine nature, but just now are they about to witness new evidences of his humanity. Just before the greatest of all the revelations of his divinity, his resurrection, must now come the greatest proofs of his mortal nature, his humiliation and crucifixion.

182:3.6 (1969.1) Each time he prayed in the garden, his humanity laid a firmer faith-hold upon his divinity; his human will more completely became one with the divine will of his Father. Among other words spoken to him by the mighty angel was the message that the Father desired his Son to finish his earth bestowal by passing through the creature experience of death just as all mortal creatures must experience material dissolution in passing from the existence of time into the progression of eternity.

182:3.7 (1969.2) Earlier in the evening it had not seemed so difficult to drink the cup, but as the human Jesus bade farewell to his apostles and sent them to their rest, the trial grew more appalling. Jesus experienced that natural ebb and flow of feeling which is common to all human experience, and just now he was weary from work, exhausted from the long hours of strenuous labor and painful anxiety concerning the safety of his apostles. While no mortal can presume to understand the thoughts and feelings of the incarnate Son of God at such a time as this, we know that he endured great anguish and suffered untold sorrow, for the perspiration rolled off his face in great drops. He was at last convinced that the Father intended to allow natural events to take their course; he was fully determined to employ none of his sovereign power as the supreme head of a universe to save himself.

182:3.8 (1969.3) The assembled hosts of a vast creation are now hovered over this scene under the transient joint command of Gabriel and the Personalized Adjuster of Jesus. The division commanders of these armies of heaven have repeatedly been warned not to interfere with these transactions on earth unless Jesus himself should order them to intervene.

182:3.9 (1969.4) The experience of parting with the apostles was a great strain on the human heart of Jesus; this sorrow of love bore down on him and made it more difficult to face such a death as he well knew awaited him. He realized how weak and how ignorant his apostles were, and he dreaded to leave them. He well knew that the time of his departure had come, but his human heart longed to find out whether there might not possibly be some legitimate avenue of escape from this terrible plight of suffering and sorrow. And when it had thus sought escape, and failed, it was willing to drink the cup. The divine mind of Michael knew he had done his best for the twelve apostles; but the human heart of Jesus wished that more might have been done for them before they should be left alone in the world. Jesus' heart was being crushed; he truly loved his brethren. He was isolated from his family in the flesh; one of his chosen associates was betraying him. His father Joseph's people had rejected him and thereby sealed their doom as a people with a special mission on earth. His soul was tortured by baffled love and rejected mercy. It was just one of those awful human moments

unui om în care totul pare să îl învăluie cu o brutalitate și o angoasă înspăimântătoare.

Natura umană a lui Iisus nu era insensibilă la această situație de solitudine personală, de oprobriu public și de aparent eșec al cauzei sale. Toate aceste sentimente apăsau asupra lui cu o greutate de nedescris. În această mare tristețe gândurile reveneau la epoca copilăriei sale în Nazareth și a primelor sale lucrări în Galileea. În momentul acestei mari încercări numeroase scene plăcute ale slujirii lui pământești s-au perindat prin mintea sa. Datorită acestor vechi amintiri din Nazareth, din Capernaum, de pe Muntele Hermon și de la răsăritul și apusul soarelui de la scânteietoarea Mare a Galileii, el a ajuns să se calmeze, întărindu-și în același timp și pregătindu-și inima sa umană pentru a întâmpina vrăjmașul care urma atât de aproape să-l trădeze.

Înainte de sosirea lui Iuda și a soldaților Maestrul și-a recăpătat pe deplin echilibrul său obișnuit. Spiritul triumfase asupra trupului; credința se afirmase deasupra tuturor tendințelor umane spre frică sau îndoieli. Proba supremă a deplinei realizări a naturii umane fusese înfruntată și trecută într-un mod satisfăcător. Încă o dată Fiul omului era gata să facă față dușmanilor săi cu luciditate, cu deplină încredințare că era invincibil ca muritor dedicat fără rezerve îndeplinirii voinței Tatălui său.

when everything seems to bear down with crushing cruelty and terrible agony.

182:3.10 (1969.5) Jesus' humanity was not insensible to this situation of private loneliness, public shame, and the appearance of the failure of his cause. All these sentiments bore down on him with indescribable heaviness. In this great sorrow his mind went back to the days of his childhood in Nazareth and to his early work in Galilee. At the time of this great trial there came up in his mind many of those pleasant scenes of his earthly ministry. And it was from these old memories of Nazareth, Capernaum, Mount Hermon, and of the sunrise and sunset on the shimmering Sea of Galilee, that he soothed himself as he made his human heart strong and ready to encounter the traitor who should so soon betray him.

182:3.11 (1969.6) Before Judas and the soldiers arrived, the Master had fully regained his customary poise; the spirit had triumphed over the flesh; faith had asserted itself over all human tendencies to fear or entertain doubt. The supreme test of the full realization of the human nature had been met and acceptably passed. Once more the Son of Man was prepared to face his enemies with equanimity and in the full assurance of his invincibility as a mortal man unreservedly dedicated to the doing of his Father's will.

Capitolul 183. Iisus trădat și arestat

⇨ 182

CARTEA URANTIA

184 ⇨

PARTE IV. VIAȚA ȘI ÎNVĂȚĂTURILE LUI IISUS

CAPITOLUL 183 IISUS TRĂDAT ȘI ARESTAT

Secțiuni

Introduction

1. Voința Tatălui
2. Iuda în oraș
3. Arestarea Maestrului
4. Discuția de lângă presa de măslină
5. Pe drumul către palatul marelui preot

PAPER 183

THE BETRAYAL AND ARREST OF JESUS

SECTIONS

Introduction

1. The Father's Will
2. Judas in the City
3. The Master's Arrest
4. Discussion at the Olive Press
5. On the Way to the High Priest's Palace

Introduction

DUPĂ ce Iisus i-a trezit în cele din urmă pe Petru, pe Iacob și pe Ioan le-a sugerat să se întoarcă în corturile lor și să încerce să doarmă pentru a fi pregătiți pentru problemele zilei de mâine. Însă apostolii erau acum treji de-a binelea. Scurtele lor momente de somn îi odihniseră. Între altele, ei erau îmboldiți și stârniți de sosirea pe scenă a doi mesageri foarte agitați care întrebau despre David Zebedeu și care au plecat rapid în căutarea sa imediat ce Petru a indicat unde se găsea acesta în postul său de pază.

Chiar dacă opt dintre apostoli au fost profund adormiți, grecii care își așezaseră corturile aproape de ei se temeau și mai mult de necazuri, până într-ocolo încât să pună și ei o sentinelă pentru a da alarma în caz de pericol. Când cei doi mesageri au intrat grăbiți în tabără, sentinela greacă a început să-și trezească toți compatrioții care au ieșit din corturile lor îmbrăcați și complet înarmați. Toată tabăra era acum în picioare, mai puțin cei opt apostoli. Petru vroia să-i cheme însă Iisus îi interzise acest lucru formal. Maestrul le recomandă cu blândețe să se întoarcă în corturile lor însă ei nu prea aveau de gând să urmeze invitația lui.

Nereușind să-i disperseze pe partizanii lui, Maestrul îi lăsă în pace și coborî către presa de măslină de lângă intrarea în Parcul Ghetsimani. Cei trei apostoli, grecii și ceilalți membrii din tabără ezitară să-l urmeze imediat, însă Ioan Marcu se grăbi să ocolească măslinii și se ascunse într-o mică colibă din apropierea presei de măslină. Dacă Iisus se îndepărta de tabără și de prietenii săi, era pentru ca oamenii veniți pentru a-l lua să îl poată aresta la sosirea lor fără a deranja apostolii. Maestrul prefera ca apostolii săi să nu fie treziți și să fie

INTRODUCTION

183:0.1 (1971.1) AFTER Jesus had finally awakened Peter, James, and John, he suggested that they go to their tents and seek sleep in preparation for the duties of the morrow. But by this time the three apostles were wide awake; they had been refreshed by their short naps, and besides, they were stimulated and aroused by the arrival on the scene of two excited messengers who inquired for David Zebedee and quickly went in quest of him when Peter informed them where he kept watch.

183:0.2 (1971.2) Although eight of the apostles were sound asleep, the Greeks who were encamped alongside them were more fearful of trouble, so much so that they had posted a sentinel to give the alarm in case danger should arise. When these two messengers hurried into camp, the Greek sentinel proceeded to arouse all of his fellow countrymen, who streamed forth from their tents, fully dressed and fully armed. All the camp was now aroused except the eight apostles. Peter desired to call his associates, but Jesus definitely forbade him. The Master mildly admonished them all to return to their tents, but they were reluctant to comply with his suggestion.

183:0.3 (1971.3) Failing to disperse his followers, the Master left them and walked down toward the olive press near the entrance to Gethsemane Park. Although the three apostles, the Greeks, and the other members of the camp hesitated immediately to follow him, John Mark hastened around through the olive trees and secreted himself in a small shed near the olive press. Jesus withdrew from the camp and from his friends in order that his apprehenders, when they arrived, might arrest him without disturbing his apostles. The Master feared

prezenți în momentul arestării sale. Se temea ca nu cumva spectacolul trădării lui Iuda să stârnească animozitatea lor până pe punctul de a îi face să reziste soldaților și să se ducă în închisoare împreună cu el. Dacă ei erau arestați împreună cu el îi era teamă să nu piară și ei, de asemenea, odată cu el.

Iisus știa că planul de a-l trimite la moarte se înfiripase în consiliile conducătorilor iudei însă era, de asemenea, conștient că toate aceste proiecte nefaste aveau deplina aprobare a lui Lucifer, a lui Satan și a lui Caligastia. El știa bine că acestor rebeli ai regatelor le-ar face plăcere, de asemenea, ca toți apostolii să fie exterminați împreună cu el.

Iisus se așeză în solitudine în apropierea presei de măslina și aștepta aici sosirea trădătorului și el nu era văzut, în momentul acela, decât de Ioan Marcu și o multitudine de observatori celești.

to have his apostles awake and present at the time of his arrest lest the spectacle of Judas's betraying him should so arouse their animosity that they would offer resistance to the soldiers and would be taken into custody with him. He feared that, if they should be arrested with him, they might also perish with him.

183:0.4 (1971.4) Though Jesus knew that the plan for his death had its origin in the councils of the rulers of the Jews, he was also aware that all such nefarious schemes had the full approval of Lucifer, Satan, and Caligastia. And he well knew that these rebels of the realms would also be pleased to see all of the apostles destroyed with him.

183:0.5 (1971.5) Jesus sat down, alone, on the olive press, where he awaited the coming of the betrayer, and he was seen at this time only by John Mark and an innumerable host of celestial observers.

1. VOINȚA TATĂLUI

Există mari riscuri de neînțelegeri asupra semnificației numeroaselor evenimente și descrieri asociate sfârșitului de carieră a Maestrului în trupul lui. Modul crud în care fusese tratat Iisus de servitorii fără de minte și de soldații fără inimă, maniera injustă în care a fost judecat și insensibilitatea pretențiilor șefi religioși nu trebuie să fie confundate cu faptul că, suportând cu răbdare toate aceste suferințe și umilințe, Iisus îndeplinea cu adevărat voința Tatălui din Paradis. De fapt și în adevăr, voința Tatălui era ca fiul său bea pe deplin cupa experienței muritorilor, de la naștere până la moarte. Însă, niciodată Tatăl care este în Ceruri, nu a contribuit în nici un fel la provocarea comportamentului barbar al acestor ființe umane așa zis civilizate care l-au torturat atât de brutal pe Maestru și au copleșit atât de cumplit cu insultele și înjosirile lor o persoană care nu întâmpina nici o rezistență. Aceste experiențe inumane și șocante pe care Iisus a trebuit să le îndure în ultimele ore ale vieții sale de muritor nu au fost nicidecum o parte a voinței divine a Tatălui pe care natura umană a lui Iisus s-a angajat atât de triumfal să o îndeplinească în momentul predării finale a omului lui Dumnezeu așa cum o exprima întreita rugăciune pe care a pronunțat-o în Grădina Ghetsimani în timp ce apostolii săi obosiți dormeau somnul epuizării fizice.

Tatăl din Ceruri dorea ca Fiul dăruit să-și încheie cariera pământească într-un mod natural, exact ca toți ceilalți muritori care trebuie să-și încheie viața pe Pământ și în carne. Bărbații și femeile obișnuite nu pot să aștepte ca ultimele lor ore pe Pământ și apariția episodului morții să le fie înlesnite printr-o perioadă specială de acomodare. În consecință, Iisus a ales să-și abandoneze viața trupească într-un mod conform cursului natural al evenimentelor. El a refuzat ferm să scape din ghearele crude ale unei perfide conspirații de evenimente inumane care îl împingeau cu o cumplită certitudine către incredibila umilire și moartea sa. Fiecare element al acestei șocante manifestări de ură și a acestei demonstrări de cruzime fără precedent a fost lucrarea oamenilor răi și a muritorilor dominați de răutate. Ea nu a fost nici dorită de Dumnezeu în Ceruri, nici prescrisă de dușmanii înverșunați și supramateriali ai lui Iisus, cu toate că aceștia din urmă au contribuit în mare parte la respingerea Fiului de consacrare de către muritorii smintiți și răi. Chiar și tatăl păcatului și-a întors

1. THE FATHER'S WILL

183:1.1 (1971.6) There is great danger of misunderstanding the meaning of numerous sayings and many events associated with the termination of the Master's career in the flesh. The cruel treatment of Jesus by the ignorant servants and the calloused soldiers, the unfair conduct of his trials, and the unfeeling attitude of the professed religious leaders, must not be confused with the fact that Jesus, in patiently submitting to all this suffering and humiliation, was truly doing the will of the Father in Paradise. It was, indeed and in truth, the will of the Father that his Son should drink to the full the cup of mortal experience, from birth to death, but the Father in heaven had nothing whatever to do with instigating the barbarous behavior of those supposedly civilized human beings who so brutally tortured the Master and so horribly heaped successive indignities upon his nonresisting person. These inhuman and shocking experiences which Jesus was called upon to endure in the final hours of his mortal life were not in any sense a part of the divine will of the Father, which his human nature had so triumphantly pledged to carry out at the time of the final surrender of man to God as signified in the threefold prayer which he indited in the garden while his weary apostles slept the sleep of physical exhaustion.

183:1.2 (1972.1) The Father in heaven desired the bestowal Son to finish his earth career *naturally*, just as all mortals must finish up their lives on earth and in the flesh. Ordinary men and women cannot expect to have their last hours on earth and the supervening episode of death made easy by a special dispensation. Accordingly, Jesus elected to lay down his life in the flesh in the manner which was in keeping with the outworking of natural events, and he steadfastly refused to extricate himself from the cruel clutches of a wicked conspiracy of inhuman events which swept on with horrible certainty toward his unbelievable humiliation and ignominious death. And every bit of all this astounding manifestation of hatred and this unprecedented demonstration of cruelty was the work of evil men and wicked mortals. God in heaven did not will it, neither did the archenemies of Jesus dictate it, though they did much to insure that unthinking and evil mortals would thus reject the bestowal Son. Even the father of sin turned his face away from the excruciating horror of the

fața de la înfricoșătoare atrocitate a scenei răstignirii.

scene of the crucifixion.

2. IUDA ÎN ORAȘ

După ce Iuda a părăsit atât de brusc masa în toiul celei din urmă cina, s-a mers de-a dreptul la vărul său, apoi amândoi s-au dus la căpitanul gărzilor templului. Iuda i-a cerut căpitanului să-și strângă gardienii și i-a informat că era gata să îi conducă la Iisus. Iuda venise puțin mai devreme decât era așteptat, așa că le-a trebuit ceva timp până ce toți să fie gata să plece către casa lui Marcu unde Iuda se aștepta să-l găsească pe Iisus discutând încă cu apostolii. Maestrul și cei unsprezece părăsiseră locuința lui Ilie Marcu cu mai puțin de un sfert de oră înainte de sosirea trădătorului și a gărzilor. În momentul în care cei care veneau să-l aresteze ajunseră la Marcu, Iisus și cei unsprezece ieșiseră deja în afara orașului și erau în drumul lor spre Muntele Măslinilor.

Iuda, era foarte neliniștit că nu i-a găsit, la locuința lui Marcu, pe Iisus și pe ceilalți unsprezece bărbați, dintre care doar doi erau înarmați și gata să se opună. El aflase din întâmplare că în după-amiaza în care părăsise tabăra doar Simon Petru și Simon Zelotul purtau asupra lor săbii. Iuda sperase să pună mâna pe Iisus în vremea când orașul era liniștit și erau mai puține riscuri de a se întâmpina vreo rezistență. Trădătorului îi era frică să nu ajungă să înfrunte un număr de peste șaiszeci de ucenici devotați care îi așteptau întoarcerea în tabără și, mai știa, de asemenea, că Simon Zelotul dispunea de o mare rezervă de arme. Iuda devenea din ce în ce mai agitat gândindu-se la cât de mult îl vor detesta cei unsprezece apostoli loiali și se temea că vor căuta cu toții să-l omoare. Nu numai că era lipsit de loialitate, ci era și un adevărat laș în inima sa.

Negăsindu-l pe Iisus în sala de sus, Iuda ceru căpitanului gărzilor să se întoarcă la templu. În ceasul acela conducătorii începuseră să se adune la marele preot pentru a se pregăti să-l întâmpine pe Iisus, având în vedere că înțelegerea lor cu trădătorul comporta arestarea lui Iisus la miezul nopții din ziua aceea. Iuda le-a explicat asociaților lui că nu-l găsiseră pe Iisus în casa lui Ioan Marcu și că pentru a-l aresta trebuiau să meargă la Ghetsimani. Trădătorul a precizat în continuare că peste șaiszeci de apostoli devotați se găseau în tabără împreună cu el și că erau toți bine înarmați. Șefii iudeilor îi amintiră lui Iuda că Iisus a propovăduit întotdeauna non-rezistența, însă răspunsul acestuia a fost că nu se putea baza pe faptul că toți discipolii lui Iisus ar da ascultare unei asemenea învățături. Lui Iuda îi era realmente teamă pentru el însuși și de aceea îndrăznise să ceară o companie de patruzeci de soldați înarmați. Neavând sub jurisdicția lor o forță atât de importantă autoritățile iudaice se îndreptară către fortăreața din Antonia și cerură comandantului roman să le acorde garda necesară. Însă aflând despre intenția lor de a-l aresta pe Iisus comandantul refuză imediat să de curs cererii lor și îi îndrumă către ofițerul său superior. Astfel ei pierdură mai bine de o oră mergând de la o autoritate la alta, până în momentul în care au fost nevoiți să meargă la Pilat în persoană pentru a obține autorizarea de a folosi gărzile romane înarmate. Când sosiră la casa lui Pilat era târziu și Pilat se retrăsese cu soția sa în intimitatea

2. JUDAS IN THE CITY

^{183:2.1 (1972.2)} After Judas so abruptly left the table while eating the Last Supper, he went directly to the home of his cousin, and then did the two go straight to the captain of the temple guards. Judas requested the captain to assemble the guards and informed him that he was ready to lead them to Jesus. Judas having appeared on the scene a little before he was expected, there was some delay in getting started for the Mark home, where Judas expected to find Jesus still visiting with the apostles. The Master and the eleven left the home of Elijah Mark fully fifteen minutes before the betrayer and the guards arrived. By the time the apprehenders reached the Mark home, Jesus and the eleven were well outside the walls of the city and on their way to the Olivet camp.

^{183:2.2 (1972.3)} Judas was much perturbed by this failure to find Jesus at the Mark residence and in the company of eleven men, only two of whom were armed for resistance. He happened to know that, in the afternoon when they had left camp, only Simon Peter and Simon Zelotes were girded with swords; Judas had hoped to take Jesus when the city was quiet, and when there was little chance of resistance. The betrayer feared that, if he waited for them to return to their camp, more than threescore of devoted disciples would be encountered, and he also knew that Simon Zelotes had an ample store of arms in his possession. Judas was becoming increasingly nervous as he meditated how the eleven loyal apostles would detest him, and he feared they would all seek to destroy him. He was not only disloyal, but he was a real coward at heart.

^{183:2.3 (1973.1)} When they failed to find Jesus in the upper chamber, Judas asked the captain of the guard to return to the temple. By this time the rulers had begun to assemble at the high priest's home preparatory to receiving Jesus, seeing that their bargain with the traitor called for Jesus' arrest by midnight of that day. Judas explained to his associates that they had missed Jesus at the Mark home, and that it would be necessary to go to Gethsemane to arrest him. The betrayer then went on to state that more than threescore devoted followers were encamped with him, and that they were all well armed. The rulers of the Jews reminded Judas that Jesus had always preached nonresistance, but Judas replied that they could not depend upon all Jesus' followers obeying such teaching. He really feared for himself and therefore made bold to ask for a company of forty armed soldiers. Since the Jewish authorities had no such force of armed men under their jurisdiction, they went at once to the fortress of Antonia and requested the Roman commander to give them this guard; but when he learned that they intended to arrest Jesus, he promptly refused to accede to their request and referred them to his superior officer. In this way more than an hour was consumed in going from one authority to another until they finally were compelled to go to Pilate himself in order to obtain permission to employ the armed Roman guards. It was late when they arrived at Pilate's house, and he had retired to his private chambers with his wife. He hesitated to have anything to do with the enterprise, all the more so since

apartamentului său. El ezită să se amestece în tot ceea ce se punea la cale, cu atât mai mult cu cât însăși soția lui îi ceruse să nu spre le îndeplinească această cerere. Dar cum președintele sinedriului iudeu era prezent și cerea personal acest sprijin, guvernatorul crezu că este mai înțelept să dea permisiunea solicitată. El se credea în măsură să îndrepte ulterior orice faptă negativă ce ar fi putut săvârși aceștia din urmă.

În consecință, atunci când Iuda Iscariotul pleca din templu, către ora unsprezece și jumătate seara, era însoțit de peste șaizeci de peroane, gărzi ale templului, soldați romani și servitori curioși ai guvernatorilor și ai șefilor preoților.

3. ARESTAREA MAESTRULUI

În timp ce această companie de soldați și de gărzi înarmați, purtând torțe și lămpi se apropia de grădină, Iuda o luă bine înaintea grupului pentru a fi pregătit să-l identifice cât de repede pe Iisus, permițând astfel oamenilor însărcinați cu arestarea lui să pună mâna pe el ușor înainte ca asociații săi să aibă vreme să se adune pentru a-l apăra. Mai exista și un alt motiv pentru care Iuda alesese să se ducă înaintea dușmanilor Maestrului. El se gândea că astfel el va părea sosit acolo înaintea soldaților, astfel încât apostolii și alți discipoli de prin preajmă să nu facă vreo legătură directă între venirea sa și cea a gărzilor armate care erau de aproape în urma lui. Iuda se gândise chiar să se prefacă a fi sosit în grabă ca să îi prevină de apropierea celor care veneau să îl aresteze, însă acest plan a fost zădărnicit de modul în care Iisus l-a salutat pe trădător. Cu toate că Maestrul îi vorbea cu blândețe lui Iuda, îl primi totuși ca pe un trădător.

Imediat ce Petru, Iacob, Ioan și alți treizeci de oameni din tabără văzură grupul înarmat cu torțe ce înconjura coama colinei, ei au știut că acești soldați veniseră să-l aresteze pe Iisus și toți coborâră în grabă către presa de măslina unde Maestrul ședea singur în lumina lunii. În timp ce compania de soldați se apropia dintr-o parte, cei trei apostoli și asociații lor se apropiau din cealaltă și în timp ce Iuda înainta cu pași mari pentru a-l acosta pe Maestrul, cele două grupuri au rămas nemișcate, cu Maestrul între ele, Iuda pregătindu-se să îi dea sărutul trădării pe fruntea lui Iisus.

Trădătorul sperase că după ce va fi condus gărzile la Ghetsimani el va putea pur și simplu să îl arate pe Iisus soldaților sau cel mult să îndeplinească făgăduința de a-l saluta printr-un sărut și apoi să părăsească repede scena. Lui Iuda îi era teamă ca nu cumva apostolii să fie toți prezenți și să își concentreze atacul asupra lui pentru a-l pedepsi pentru faptul de a fi îndrăznit să-l trădeze pe preaiubitul lor învățătorul, însă atunci când Maestrul îl primi ca pe un trădător el a fost atât de nedumerit, încât a abandonat orice încercare de a mai fugi.

Iisus făcu un ultim efort pentru a-l scuti pe Iuda de la a-și înfăptui efectiv gestul său de trădare. Înainte ca trădătorul să fi putut ajunge la el, Iisus făcu câțiva pași în alături și se adresă soldatului aflat în frunte, în stânga căpitanului romanilor, întrebându-l: „Pe cine cauți?” Căpitanul îi răspunse: „Pe Iisus, Iisus din Nazareth.” Atunci Iisus pași îndată în fața ofițerului și cu calma

his wife had asked him not to grant the request. But inasmuch as the presiding officer of the Jewish Sanhedrin was present and making personal request for this assistance, the governor thought it wise to grant the petition, thinking he could later on right any wrong they might be disposed to commit.

183:2.4 (1973.2) Accordingly, when Judas Iscariot started out from the temple, about half after eleven o'clock, he was accompanied by more than sixty persons — temple guards, Roman soldiers, and curious servants of the chief priests and rulers.

3. THE MASTER'S ARREST

183:3.1 (1973.3) As this company of armed soldiers and guards, carrying torches and lanterns, approached the garden, Judas stepped well out in front of the band that he might be ready quickly to identify Jesus so that the apprehenders could easily lay hands on him before his associates could rally to his defense. And there was yet another reason why Judas chose to be ahead of the Master's enemies: He thought it would appear that he had arrived on the scene ahead of the soldiers so that the apostles and others gathered about Jesus might not directly connect him with the armed guards following so closely upon his heels. Judas had even thought to pose as having hastened out to warn them of the coming of the apprehenders, but this plan was thwarted by Jesus' blighting greeting of the betrayer. Though the Master spoke to Judas kindly, he greeted him as a traitor.

183:3.2 (1973.4) As soon as Peter, James, and John, with some thirty of their fellow campers, saw the armed band with torches swing around the brow of the hill, they knew that these soldiers were coming to arrest Jesus, and they all rushed down to near the olive press where the Master was sitting in moonlit solitude. As the company of soldiers approached on one side, the three apostles and their associates approached on the other. As Judas strode forward to accost the Master, there the two groups stood, motionless, with the Master between them and Judas making ready to impress the traitorous kiss upon his brow.

183:3.3 (1974.1) It had been the hope of the betrayer that he could, after leading the guards to Gethsemane, simply point Jesus out to the soldiers, or at most carry out the promise to greet him with a kiss, and then quickly retire from the scene. Judas greatly feared that the apostles would all be present, and that they would concentrate their attack upon him in retribution for his daring to betray their beloved teacher. But when the Master greeted him as a betrayer, he was so confused that he made no attempt to flee.

183:3.4 (1974.2) Jesus made one last effort to save Judas from actually betraying him in that, before the traitor could reach him, he stepped to one side and, addressing the foremost soldier on the left, the captain of the Romans, said, "Whom do you seek?" The captain answered, "Jesus of Nazareth." Then Jesus stepped up immediately in front of the officer and,

maiestate a Dumnezeului întregii noastre creații îi spuse: „Eu sunt acela.” Numeroși membri ai gărzii înarmate îl auziseră pe Iisus predicând în templu, iar alții auziseră de marile sale lucrări. Când îl auziră declarându-și identitatea sa cu atâta îndrăzneală, soldații din primele rânduri se retraseră brusc. Ei fură surprinși de calmul și măreția declarației identității sale. Nu a mai fost nevoie ca Iuda să-și ducă mai departe planul de trădare. Maestrul se arătase cu îndrăzneală dușmanilor lui care l-au putut lua și fără ajutorul lui Iuda, însă trebuia ca trădătorul să facă ceva pentru a justifica prezența sa cu ceata aceea înarmată. Între altele, el vroia să dea spectacolul de a-și juca rolul în acordul de trădare cu șefii iudeilor, pentru a fi îndreptățit la marea recompensă și la multele onoruri care credea el că i se vor cuveni ca o răsplătire a promisiunii sale de a-l da pe Iisus pe mâna lor.

În timp ce gărzile își reveneau după ce șovăiseră la vederea lui Iisus și la tonul glasului său neobișnuit și în timp ce apostolii și discipolii lui se apropiau, Iuda înaintă către Iisus, îi dădu un sărut pe frunte și spuse: „Te salut Maestre și învățătorule.” În momentul în care Iuda își îmbrățișa astfel Maestrul, Iisus îi spuse: „Prietene, n-a fost de ajuns tot ce ai făcut, vrei să îl trădezi pe Fiul Omului și cu un sărut?”

Apostolii și discipolii erau literalmente șocați de ceea ce vedeau. Pentru o clipă nimeni n-a mai făcut nici un gest. Apoi Iisus eliberându-se de din îmbrățișarea trădătoare a lui Iuda, se îndreptă către gărzi și soldați și întrebă din nou: „Pe cine căutați?” Căpitanul repetă: „Pe Iisus din Nazareth” și Iisus răspunse încă o dată: „Ți-am spus că eu sunt acela. Dacă pe mine mă cauți, atunci lasă-i pe ceilalți să meargă pe drumul lor. Sunt gata să te urmez.”

Iisus era gata să se întoarcă la Ierusalim cu gărzile, iar căpitanul soldaților era în întregime dispus să permită celor trei apostoli și asociaților lor să se ducă de acolo în pace. Însă înainte de a putea să plece, și în timp ca Iisus stătea acolo așteptând ordinele căpitanului, un anume Malchus, un sirian din garda de corp a marelui preot, se îndreptă către Iisus și se pregăti să îi lege mâinile la spate deși căpitanul roman nu ordonase deloc aceasta. Când Petru și asociații săi au văzut Maestrul lor supus la această umilire nu s-au mai putut stăpâni. Petru își scoase sabia și se repezi împreună cu ceilalți să-l lovească pe Malchus. Însă, înainte ca soldații să poată sări în apărarea servitorului marelui preot, Iisus ridică mâna către Petru într-un gest de interdicție și îi vorbi cu severitate, zicând: „Petrule, ține-ți sabia. Cine scoate sabia de sabie va pieri. Nu înțelegi că este voia Tatălui să bea această cupă; nu ști oare că eu și acum aș putea încă să poruncesc unui număr de peste douăsprezece legiuni de îngeri și asociaților lor să mă elibereze din mâinile acestor câțiva oameni?”

Cu toate că Iisus a pus astfel sfârșit acestei dovezii de rezistență fizică din partea discipolilor, a fost suficient pentru a stârni teama căpitanului gărzilor care atunci, cu ajutorul soldaților, și-a lăsat mâinile lui grele pe Iisus, legându-l cu rezeziuni. În timp ce îi legau mâinile cu o funie tare, Iisus le spuse: „De ce ieșiți împotriva mea cu săbii și băte, ca pentru a aresta un hoț? Am fost în fiecare zi cu voi în templu, propovăduind poporului, și nu ați făcut nici un efort să mă arestați.”

standing there in the calm majesty of the God of all this creation, said, “I am he.” Many of this armed band had heard Jesus teach in the temple, others had learned about his mighty works, and when they heard him thus boldly announce his identity, those in the front ranks fell suddenly backward. They were overcome with surprise at his calm and majestic announcement of identity. There was, therefore, no need for Judas to go on with his plan of betrayal. The Master had boldly revealed himself to his enemies, and they could have taken him without Judas's assistance. But the traitor had to do something to account for his presence with this armed band, and besides, he wanted to make a show of carrying out his part of the betrayal bargain with the rulers of the Jews in order to be eligible for the great reward and honors which he believed would be heaped upon him in compensation for his promise to deliver Jesus into their hands.

183:3.5 (1974.3) As the guards rallied from their first faltering at the sight of Jesus and at the sound of his unusual voice, and as the apostles and disciples drew nearer, Judas stepped up to Jesus and, placing a kiss upon his brow, said, “Hail, Master and Teacher.” And as Judas thus embraced his Master, Jesus said, “Friend, is it not enough to do this! Would you even betray the Son of Man with a kiss?”

183:3.6 (1974.4) The apostles and disciples were literally stunned by what they saw. For a moment no one moved. Then Jesus, disengaging himself from the traitorous embrace of Judas, stepped up to the guards and soldiers and again asked, “Whom do you seek?” And again the captain said, “Jesus of Nazareth.” And again answered Jesus: “I have told you that I am he. If, therefore, you seek me, let these others go their way. I am ready to go with you.”

183:3.7 (1974.5) Jesus was ready to go back to Jerusalem with the guards, and the captain of the soldiers was altogether willing to allow the three apostles and their associates to go their way in peace. But before they were able to get started, as Jesus stood there awaiting the captain's orders, one Malchus, the Syrian bodyguard of the high priest, stepped up to Jesus and made ready to bind his hands behind his back, although the Roman captain had not directed that Jesus should be thus bound. When Peter and his associates saw their Master being subjected to this indignity, they were no longer able to restrain themselves. Peter drew his sword and with the others rushed forward to smite Malchus. But before the soldiers could come to the defense of the high priest's servant, Jesus raised a forbidding hand to Peter and, speaking sternly, said: “Peter, put up your sword. They who take the sword shall perish by the sword. Do you not understand that it is the Father's will that I drink this cup? And do you not further know that I could even now command more than twelve legions of angels and their associates, who would deliver me from the hands of these few men?”

183:3.8 (1975.1) While Jesus thus effectively put a stop to this show of physical resistance by his followers, it was enough to arouse the fear of the captain of the guards, who now, with the help of his soldiers, laid heavy hands on Jesus and quickly bound him. And as they tied his hands with heavy cords, Jesus said to them: “Why do you come out against me with swords and with staves as if to seize a robber? I was daily with you in the temple, publicly teaching the people, and you made no

După ce l-a legat pe Iisus, căpitanului fiindu-i teamă că discipolii Maestrului vor încerca să-l elibereze dându ordin să fie prinși și ei. Însă soldații nu s-au mișcat destul de iute, din moment ce discipolii l-au auzit pe căpitan dând ordin ca ei să fie arestați și s-au refugiat repede înapoi în adâncul râpei. În tot acest timp Ioan Marcu a rămas ascuns în adăpostul din apropiere. Când gărzile au plecat spre Ierusalim cu Iisus, Ioan Marcu a încercat să iasă iute din coliba aceea pentru a se alătura apostolilor și discipolilor care plecaseră în fugă, însă chiar pe când ieșea, unul dintre ultimii soldați care urmăreau discipolii trecea pe acolo. Văzând acest om învăluit în roba sa de în, se luase după el și aproape că reușise să-l prindă. De fapt soldatul ajunsese destul de aproape de Ioan Marcu pentru a-l prinde de haină; tânărul acesta lăsa veșmântul să alunece de pe el și fugi dezbrăcat în timp ce soldatul ținea în mâini roba goală. Ioan Marcu se avântă împreună cu David Zebedeu în sus pe poteca. După ce l-a întâlnit pe David și i-a povestit tot ce s-a întâmplat, s-au dus amândoi la corturile apostolilor adormiți și i-au înștiințat pe cei opt de faptul că Maestrul fusese trădat și prins.

În momentul în care cei opt apostoli au fost astfel treziți, tovarășii lor care fugiseră urcând râpa, începură să revină și se reuniră la presa de măslina pentru a discuta ce aveau de făcut. În acest timp Simon Petru și Ioan Zebedeu care se ascuseseră printre măslini plecaseră deja în urmărirea trupei de soldați, de gărzi și de servitori care îl duceau acum pe Iisus la Ierusalim ca și cum ar fi dus un criminal îndârjit. Ioan Zebedeu urmărea grupul de foarte aproape, însă Petru vene în urmă la o distanță și mai mare. Ioan Marcu, după ce a scăpat din ghearele soldatului se acoperise cu o mantie pe care o găsisese în cortul lui Simon Petru și al lui Ioan Zebedeu. El bănuia că gărzile îl vor duce pe Iisus la Anna, marele preot de onoare; el a făcut deci un ocol printre măslini și a ajuns înaintea grupului la palatul marelui preot unde se ascunse, în apropierea porții principale de intrare.

4. DISCUȚIA DE LÂNGĂ PRESA DE MĂSLINE

Iacob Zebedeu se pomeni despărțit de Simon Petru și de fratele său Ioan, așa că se alătură celorlalți apostoli și tovarăși din tabără la presa de măslina pentru a chibzui la ceea ce aveau de făcut în legătură cu arestarea Maestrului.

Andrei a fost degajat de orice responsabilitate ca îndrumător al grupului apostolic, prin urmare în ceea ce era cea mai mare criză din viața lor, el a rămas tăcut. După o scurtă discuție, Simon Zelotul a urcat pe zidul de piatră de la presa de măslina și a pledat cu înflăcărare în favoarea loialității față de Maestru și de cauza împărăției. El i-a implorat pe tovarășii lui apostoli și pe ceilalți ucenici să pornească pe urmele grupului de oșteni romani și preoți iudei și să-l elibereze pe Iisus. Majoritatea grupului ar fi fost dispusă să urmeze îndrumarea lui agresivă dacă nu era sfatul lui Nataniel care, imediat ce Simon Zelotul terminase de vorbit, s-e ridicase și atrăsese atenția celor de față asupra învățăturilor repetate de nenumărate ori de Iisus în ceea ce privește non-rezistența. El a adus aminte, între altele, că în aceeași noapte Iisus le ordonase să își apere viața, așteptând momentul în care se vor

effort to take me."

183:3.9 (1975.2) When Jesus had been bound, the captain, fearing that the followers of the Master might attempt to rescue him, gave orders that they be seized; but the soldiers were not quick enough since, having overheard the captain's orders to arrest them, Jesus' followers fled in haste back into the ravine. All this time John Mark had remained secluded in the near-by shed. When the guards started back to Jerusalem with Jesus, John Mark attempted to steal out of the shed in order to catch up with the fleeing apostles and disciples; but just as he emerged, one of the last of the returning soldiers who had pursued the fleeing disciples was passing near and, seeing this young man in his linen coat, gave chase, almost overtaking him. In fact, the soldier got near enough to John to lay hold upon his coat, but the young man freed himself from the garment, escaping naked while the soldier held the empty coat. John Mark made his way in all haste to David Zebedee on the upper trail. When he had told David what had happened, they both hastened back to the tents of the sleeping apostles and informed all eight of the Master's betrayal and arrest.

183:3.10 (1975.3) At about the time the eight apostles were being awakened, those who had fled up the ravine were returning, and they all gathered together near the olive press to debate what should be done. In the meantime, Simon Peter and John Zebedee, who had hidden among the olive trees, had already gone on after the mob of soldiers, guards, and servants, who were now leading Jesus back to Jerusalem as they would have led a desperate criminal. John followed close behind the mob, but Peter followed afar off. After John Mark's escape from the clutch of the soldier, he provided himself with a cloak which he found in the tent of Simon Peter and John Zebedee. He suspected the guards were going to take Jesus to the home of Annas, the high priest emeritus; so he skirted around through the olive orchards and was there ahead of the mob, hiding near the entrance to the gate of the high priest's palace.

4. DISCUSSION AT THE OLIVE PRESS

183:4.1 (1975.4) James Zebedee found himself separated from Simon Peter and his brother John, and so he now joined the other apostles and their fellow campers at the olive press to deliberate on what should be done in view of the Master's arrest.

183:4.2 (1975.5) Andrew had been released from all responsibility in the group management of his fellow apostles; accordingly, in this greatest of all crises in their lives, he was silent. After a short informal discussion, Simon Zelotes stood up on the stone wall of the olive press and, making an impassioned plea for loyalty to the Master and the cause of the kingdom, exhorted his fellow apostles and the other disciples to hasten on after the mob and effect the rescue of Jesus. The majority of the company would have been disposed to follow his aggressive leadership had it not been for the advice of Nathaniel, who stood up the moment Simon had finished speaking and called their attention to Jesus' oft-repeated teachings regarding nonresistance. He further reminded them that Jesus had that very night instructed them that they should preserve their lives for the time when they should go forth into the world proclaiming the

răspândi în lume pentru a proclama vestea cea bună a evangheliei împărăției celeste. Iacob Zebedeu l-a încurajat pe Nataniel în această luare de poziție. El a povestit cum Petru și alții și-au scos sabia pentru a împiedica arestarea Maestrului și Iisus i-a ordonat lui Petru și celor din preajma sa care purtau o sabie să își bage armele în teacă. Matei și Filip au ținut, la rândul lor, câte o cuvântare, însă nimic nu a reieșit din discursurile lor înainte de intervenția lui Toma care le atrăsese atenția asupra faptului că Iisus îi recomandase lui Lazăr să se ferească de moarte. Toma a subliniat faptul că apostolii nu puteau face nimic pentru a-l salva pe Maestru, de vreme ce el refuzase să permită prietenilor săi să îl apere și stăruise în a se abține de la folosirea puterilor sale divine pentru a se apăra de dușmanii lui muritori. Toma îi convinse să se plece fiecare care încotro, de unul singur, convenind ca David Zebedeu să rămână în tabără pentru a menține un centru de coordonare și un cartier general de transmitere a mesajelor pentru grup. Câte orele două și jumătate ale acelei dimineți, tabăra era deja abandonată. Doar David rămânea acolo cu trei sau patru mesageri, după care ceilalți s-au grăbit să afle informații asupra locului în care era dus Iisus și despre ceea ce urma să i se facă.

Cinci apostoli - Nataniel, Matei, Filip și gemenii - au mers să se ascundă în Bethania și Bethphage. Toma, Andrei, Iacob și Simon Zelotul s-au ascuns în Ierusalim. Simon Petru și Ioan Zebedeu au mers până la casa lui Anna.

Cu puțin după ivirea zorilor Simon Petru, întruchiparea unei profunde disperări, se întoarse să rătăcească prin tabăra de la Ghetsimani. David ia dat un mesager care să-l însoțească până îl va ajunge pe fratele său Andrei acasă la Nicodim în Ierusalim.

Chiar până la ultimele momente ale răstignirii Ioan Zebedeu a rămas mereu prin preajmă, așa cum îi ceruse Iisus și el a fost acela care, din oră în oră, le-a furnizat mesagerilor informații pe care le duceau lui David în tabăra din grădină și care erau apoi retransmise apostolilor ascunși și familiei lui Iisus.

În mod sigur, păstorul este lovit și oile sunt împrăștiate! Apostolii și-au dat vag seama că Iisus îi avertizase chiar asupra acestei situații, însă au fost prea șocați de bruscă dispariție a Maestrului lor pentru a mai putea judeca cu mintea limpede situația.

La scurt timp după revărsatul zorilor și după ce Petru a fost trimis să se alăture lui Andrei, Iuda fratele de sânge al lui Iisus sosise în tabără aproape într-o suflare și înaintea restului familiei lui Iisus, ca să afle doar că Maestrul tocmai fusese deja pus în stare de arest. El s-a grăbit să coboare pe drumul către Ierihon pentru a duce această știre mamei lui și fraților și surorilor. David Zebedeu îl însărcină pe Iuda să invite familia lui Iisus să se reunească acasă la Marta și Maria, în Bethania, și să aștepte veștile pe care mesagerii săi le aduceau regulat.

Aceasta era situația în care se aflau, pe durata celei de-a doua jumătăți a nopții de joi și a primelor ore ale dimineții de vineri, apostolii, principalii discipoli și membrii familiei pământești a lui Iisus. Toate aceste grupuri și indivizi rămăneau în contact unele cu altele prin serviciul mesagerilor pe care David Zebedeu continua să-l întrețină în cartierul său general din tabăra de la Ghetsimani.

good news of the gospel of the heavenly kingdom. And Nathaniel was encouraged in this stand by James Zebedee, who now told how Peter and others drew their swords to defend the Master against arrest, and that Jesus bade Simon Peter and his fellow swordsmen sheathe their blades. Matthew and Philip also made speeches, but nothing definite came of this discussion until Thomas, calling their attention to the fact that Jesus had counseled Lazarus against exposing himself to death, pointed out that they could do nothing to save their Master inasmuch as he refused to allow his friends to defend him, and since he persisted in refraining from the use of his divine powers to frustrate his human enemies. Thomas persuaded them to scatter, every man for himself, with the understanding that David Zebedee would remain at the camp to maintain a clearinghouse and messenger headquarters for the group. By half past two o'clock that morning the camp was deserted; only David remained on hand with three or four messengers, the others having been dispatched to secure information as to where Jesus had been taken, and what was going to be done with him.

183:4.3 (1976.1) Five of the apostles, Nathaniel, Matthew, Philip, and the twins, went into hiding at Bethpage and Bethany. Thomas, Andrew, James, and Simon Zelotes were hiding in the city. Simon Peter and John Zebedee followed along to the home of Annas.

183:4.4 (1976.2) Shortly after daybreak, Simon Peter wandered back to the Gethsemane camp, a dejected picture of deep despair. David sent him in charge of a messenger to join his brother, Andrew, who was at the home of Nicodemus in Jerusalem.

183:4.5 (1976.3) Until the very end of the crucifixion, John Zebedee remained, as Jesus had directed him, always near at hand, and it was he who supplied David's messengers with information from hour to hour which they carried to David at the garden camp, and which was then relayed to the hiding apostles and to Jesus' family.

183:4.6 (1976.4) Surely, the shepherd is smitten and the sheep are scattered! While they all vaguely realize that Jesus has forewarned them of this very situation, they are too severely shocked by the Master's sudden disappearance to be able to use their minds normally.

183:4.7 (1976.5) It was shortly after daylight and just after Peter had been sent to join his brother, that Jude, Jesus' brother in the flesh, arrived in the camp, almost breathless and in advance of the rest of Jesus' family, only to learn that the Master had already been placed under arrest; and he hastened back down the Jericho road to carry this information to his mother and to his brothers and sisters. David Zebedee sent word to Jesus' family, by Jude, to forgather at the house of Martha and Mary in Bethany and there await news which his messengers would regularly bring them.

183:4.8 (1976.6) This was the situation during the last half of Thursday night and the early morning hours of Friday as regards the apostles, the chief disciples, and the earthly family of Jesus. And all these groups and individuals were kept in touch with each other by the messenger service which David Zebedee continued to operate from his headquarters at the Gethsemane camp.

5. PE DRUMUL CĂTRE PALATUL MARELUI PREOT

Înainte de a părăsi grădina cu Iisus, se iscase între căpitanul iudeu al găzii templului și căpitanul roman al companiei de soldați o dispută cu privire la locul unde avea să fie dus Iisus. Căpitanul gărzilor templului dădu ordin ca el să fie adus la Caiafa, care îndeplinea funcția marelui preot. Căpitanul soldaților romani poruncise ca Iisus să fie dus la palatul lui Anna, fostul mare preot, socrul lui Caiafa. Și așa și făcu, deoarece românii aveau obiceiul să trateze direct cu Anna toate problemele referitoare la aplicarea legilor ecleziastice iudaice. Ordinele căpitanului roman au fost executate și Iisus a fost condus la casa lui Anna pentru interogarea lui preliminară.

Iuda mergea în apropierea căpitanilor, auzind tot ceea ce se spunea însă fără a lua parte la dispute, deoarece nici căpitanul iudeu, nici ofițerul roman nu vroiau să se înjosească vorbind cu trădătorul, atât de mult îl disprețuiau.

În acel moment Ioan Zebedeu își aminti de instrucțiunile Maestrului său de a rămâne întotdeauna prin preajmă și se grăbi să îl ajungă pe Iisus care mergea între cei doi căpitani. Văzându-l pe Ioan înaintând până sus la ei, căpitanul gărzilor templului spuse ajutorului său: „Pune mâna pe omul acela și leagă-l, căci este unul din discipolii acestui om.” Însă când căpitanul roman auzi aceasta întoarse capul, văzu pe Ioan și dădu ordin ca apostolul să vină lângă el și ca nimeni să nu îl se lege de el. Căpitanul roman spuse apoi căpitanului iudeu: „Omul acesta nu este nici trădător, nici laș. L-am văzut în grădină, și nu și-a scos deloc sabia ca să ni se opună. El are curajul să vină aici pentru a fi cu Maestrul său și nimeni nu se va atinge de el. Legea romană permite ca orice prizonier să aibă cel puțin un prieten care să-l însoțească la bara tribunalului, și omul acesta nu va fi împiedicat să stea alături de Maestrul său prizonier.” Când Iuda auzi aceasta, fu atât de cuprins de rușine și de umilintă încât încetini pașii, rămânând în urmă și ajungând singur la palatul lui Anna.

Aceasta explică de ce Ioan Zebedeu a putut să rămână lângă Iisus în tot timpul severelor probe pe care Maestrul trebuia să le treacă în această noapte și a doua zi. Iudeilor le era teamă să facă o observație oarecare lui Ioan sau să-l molesteze în vreun fel, deoarece statutul său devenise acela pe care consilierul roman îl desemnase pentru a acționa ca observator al operațiunilor tribunalului ecleziastic iudeu. Poziția privilegiată a lui Ioan a fost cu atât mai bine asigurată cu cât căpitanul roman, dându-l pe Iisus căpitanului gărzilor templului în fața porților palatului lui Anna spuse asistentului său: „Însoțește prizonierul și veghează ca acești iudei să nu îl ucidă fără consimțământul lui Pilat. Veghează ca ei să nu îl asasineze și asigură-te că prietenului său, galileanul, i se va permite să rămână alături de el și să observe tot ceea ce se va întâmpla.” Astfel Ioan a putut rămâne lângă Iisus până la moartea sa pe cruce în timp ce ceilalți zece apostoli au fost obligați să stea ascunși. Ioan acționa sub protecția romană și iudeii nu au îndrăznit să îl molesteze până după moartea Maestrului.

5. ON THE WAY TO THE HIGH PRIEST'S PALACE

^{183:5.1 (1977.1)} Before they started away from the garden with Jesus, a dispute arose between the Jewish captain of the temple guards and the Roman captain of the company of soldiers as to where they were to take Jesus. The captain of the temple guards gave orders that he should be taken to Caiaphas, the acting high priest. The captain of the Roman soldiers directed that Jesus be taken to the palace of Annas, the former high priest and father-in-law of Caiaphas. And this he did because the Romans were in the habit of dealing directly with Annas in all matters having to do with the enforcement of the Jewish ecclesiastical laws. And the orders of the Roman captain were obeyed; they took Jesus to the home of Annas for his preliminary examination.

^{183:5.2 (1977.2)} Judas marched along near the captains, overhearing all that was said, but took no part in the dispute, for neither the Jewish captain nor the Roman officer would so much as speak to the betrayer — they held him in such contempt.

^{183:5.3 (1977.3)} About this time John Zebedee, remembering his Master's instructions to remain always near at hand, hurried up near Jesus as he marched along between the two captains. The commander of the temple guards, seeing John come up alongside, said to his assistant: "Take this man and bind him. He is one of this fellow's followers." But when the Roman captain heard this and, looking around, saw John, he gave orders that the apostle should come over by him, and that no man should molest him. Then the Roman captain said to the Jewish captain: "This man is neither a traitor nor a coward. I saw him in the garden, and he did not draw a sword to resist us. He has the courage to come forward to be with his Master, and no man shall lay hands on him. The Roman law allows that any prisoner may have at least one friend to stand with him before the judgment bar, and this man shall not be prevented from standing by the side of his Master, the prisoner." And when Judas heard this, he was so ashamed and humiliated that he dropped back behind the marchers, coming up to the palace of Annas alone.

^{183:5.4 (1977.4)} And this explains why John Zebedee was permitted to remain near Jesus all the way through his trying experiences this night and the next day. The Jews feared to say aught to John or to molest him in any way because he had something of the status of a Roman counselor designated to act as observer of the transactions of the Jewish ecclesiastical court. John's position of privilege was made all the more secure when, in turning Jesus over to the captain of the temple guards at the gate of Annas's palace, the Roman, addressing his assistant, said: "Go along with this prisoner and see that these Jews do not kill him without Pilate's consent. Watch that they do not assassinate him, and see that his friend, the Galilean, is permitted to stand by and observe all that goes on." And thus was John able to be near Jesus right on up to the time of his death on the cross, though the other ten apostles were compelled to remain in hiding. John was acting under Roman protection, and the Jews dared not molest him until after the Master's death.

Pe tot parcursul drumului până la palatul lui Anna, Iisus nu și-a deschis gura deloc. Din momentul arestării și până la apariția sa în fața lui Anna, Fiul Omului nu a rostit nici un cuvânt.

^{183:5.5 (1977.5)} And all the way to the palace of Annas, Jesus opened not his mouth. From the time of his arrest to the time of his appearance before Annas, the Son of Man spoke no word.

Capitolul 184. În fața tribunalului Sinedriului

⇨ 183

CARTEA URANTIA

185 ⇨

PARTE IV. VIAȚA ȘI ÎNVĂȚĂTURILE LUI IISUS

CAPITOLUL 184

ÎN FAȚA TRIBUNALULUI SINEDRIULUI

Secțiuni

Introduction

1. Interogatoriul lui Anna
2. Petru în curte
3. În fața tribunalului Sinedriului
4. În ceasul umilirii
5. A doua întrunire a tribunalului

Introduction

REPREZENTANȚII lui Anna îl instruiseră în taină pe căpitanul soldaților romani să îl aducă pe Iisus la palatul lui Anna imediat după arestarea sa. Fostul mare preot dorea să-și mențină prestigiul de principală autoritate ecleziastică a iudeilor. El mai avea și un alt scop reținându-l pe Iisus mai multe ore în casa lui, și anume acela de a câștiga timp suficient pentru a permite convocarea legală a tribunalului sinedriului. Era ilegal ca el să fie reunit înainte de ora ofrandei sacrificiului de dimineață în templu, sacrificiu care era oferit către orele trei ale dimineții.

Anna știa că un tribunal al sinedriului aștepta la palatul ginerelui sau, Caiafa. Un număr de treizeci de membri ai sinedriului se reunise către miezul nopții la domiciliul marelui preot pentru a fi gata să-l judece pe Iisus de îndată ce acesta va fi adus în fața lor. Erau adunați doar membrii care se opuneau cu tărie și deschis lui Iisus și învățăturilor sale și erau de ajuns doar douăzeci și trei pentru a se constitui o curte de judecată.

Iisus a petrecut aproape trei ore la palatul lui Anna pe Muntele Măslinilor, nu departe de grădina Ghetsimani unde fusese arestat. Ioan Zebedeu era liber și în siguranță în palatul lui Anna, nu numai datorită cuvântului căpitanului roman ci și faptului că el și fratele său Iacob erau bine cunoscuți de vechii servitori, căci de nenumărate ori fuseseră oaspeți la palat, marele preot fiind o rudă îndepărtată a mamei lor Salomeea.

1. INTEROGATORIUL LUI ANNA

PAPER 184

BEFORE THE SANHEDRIN COURT

SECTIONS

Introduction

1. Examination by Annas
2. Peter in the Courtyard
3. Before the Court of Sanhedrists
4. The Hour of Humiliation
5. The Second Meeting of the Court

INTRODUCTION

184:0.1 (1978.1) REPRESENTATIVES of Annas had secretly instructed the captain of the Roman soldiers to bring Jesus immediately to the palace of Annas after he had been arrested. The former high priest desired to maintain his prestige as the chief ecclesiastical authority of the Jews. He also had another purpose in detaining Jesus at his house for several hours, and that was to allow time for legally calling together the court of the Sanhedrin. It was not lawful to convene the Sanhedrin court before the time of the offering of the morning sacrifice in the temple, and this sacrifice was offered about three o'clock in the morning.

184:0.2 (1978.2) Annas knew that a court of Sanhedrists was in waiting at the palace of his son-in-law, Caiaphas. Some thirty members of the Sanhedrin had gathered at the home of the high priest by midnight so that they would be ready to sit in judgment on Jesus when he might be brought before them. Only those members were assembled who were strongly and openly opposed to Jesus and his teaching since it required only twenty-three to constitute a trial court.

184:0.3 (1978.3) Jesus spent about three hours at the palace of Annas on Mount Olivet, not far from the garden of Gethsemane, where they arrested him. John Zebedee was free and safe in the palace of Annas not only because of the word of the Roman captain, but also because he and his brother James were well known to the older servants, having many times been guests at the palace as the former high priest was a distant relative of their mother, Salome.

1. EXAMINATION BY ANNAS

Îmbogătit de veniturile de pe urma templului și a ginerelui său care exercita funcția de mare preot și datorită relațiilor sale cu autoritățile romane, Anna era cu siguranță persoana cea mai influentă din lumea iudaică. Era un politician șiret și iscusit în planurile și în uneltilor lui. El dorea să preia controlul problemei privitoare la debarasare de Iisus și se temea să încredințeze în întregime această întreprindere importantă ginerelui său impulsiv și agresiv. Anna vroia să se asigure că judecarea Maestrului rămânea în mâna saducheilor; el se temea de posibila simpatie a unora dintre farisei, căci toți membrii sinedrului care îmbrățișaseră cauza lui Iisus erau farisei.

Anna nu îl văzuse pe Iisus de mai mulți ani, din vremea în care Maestrul se prezentase la el și plecase apoi imediat remarcând răceala și rezerva primirii care i se făcuse. Anna se gândise să facă apel la această veche relație pentru a încerca să-l convingă pe Iisus să-și abandoneze pretențiile și să părăsească Palestina. El detesta faptul de a participa la trimiterea la moarte a unui om de bine și se gândise că poate Iisus ar prefera să părăsească țara mai degrabă decât să fie condamnat la moarte. Însă când Anna se află în fața galileeanului ferm și hotărât își dădu imediat seama că ar fi fost inutile orice propuneri de felul acela. Iisus era mai maiestuos și mai cumpătat decât și-l amintea Anna.

Când Iisus era tânăr, Anna se interesase mult de el, însă acum veniturile sale erau amenințate de recenta faptă a lui Iisus care gonise din templu pe cămătari și pe negustori. Fapta aceasta a stârnit dușmănia fostului mare preot mult mai mult decât învățăturile lui Iisus.

Anna intră în marea lui sală de audiență, se așeză într-un fotoliu mare și ordonă ca Iisus să fie adus în fața sa. După ce îl observă pe Mastru în tăcere timp de câteva clipe îi spuse: „Înțelegi bine că trebuie să facem ceva cu privire la învățăturilor tale, deoarece tulburi pacea și ordinea țării noastre.” În timp ce Anna își aruncă asupra lui Iisus o privire întrebătoare, Maestrul îl privi drept în ochi fără a da nici un răspuns. Anna reluă cuvântul spunând: „Care sunt numele discipolilor tăi în afară de Simon Zelotul, instigatorul?” Din nou Iisus îl privi, însă nu răspunse nimic.

Anna a fost foarte tulburat de refuzul lui Iisus de a răspunde la întrebările sale până într-acolo încât îi spuse: „Nu îți pasă oare dacă sunt sau nu binevoitor față de tine? Nu iei deloc în considerație puterea de care dispun în hotărârea soartei apropiatei tale judecări?” Auzind aceasta Iisus spuse: „Anna, ști că nu a-i putea avea nici o putere asupra mea dacă nu-ar permis Tatăl meu. Unii vor să îl ucidă pe Fiul Omului pentru că sunt ignoranți și nu știu ce altceva să mai facă. Însă tu, prietene, știi ceea ce faci. Atunci cum poți respinge lumina lui Dumnezeu?”

Anna fu aproape șocat de prietenia cu care îi vorbea Iisus însă hotărâse deja în sinea lui că Iisus trebuie ori să părăsească Palestina, ori să moară. El îi adună deci curajul și întreabă: „Ce anume încerci să-i înveți pe oameni? Ce pretinzi tu că ești?” Iisus răspunse: „Ști foarte bine, că am vorbit deschis lumii. Am propovăduit în sinagogi și de nenumărate ori în templu în care toți iudeii și mulți dintre gentili m-au auzit.

184:1.1 (1978.4) Annas, enriched by the temple revenues, his son-in-law the acting high priest, and with his relations to the Roman authorities, was indeed the most powerful single individual in all Jewry. He was a suave and politic planner and plotter. He desired to direct the matter of disposing of Jesus; he feared to trust such an important undertaking wholly to his brusque and aggressive son-in-law. Annas wanted to make sure that the Master's trial was kept in the hands of the Sadducees; he feared the possible sympathy of some of the Pharisees, seeing that practically all of those members of the Sanhedrin who had espoused the cause of Jesus were Pharisees.

184:1.2 (1978.5) Annas had not seen Jesus for several years, not since the time when the Master called at his house and immediately left upon observing his coldness and reserve in receiving him. Annas had thought to presume on this early acquaintance and thereby attempt to persuade Jesus to abandon his claims and leave Palestine. He was reluctant to participate in the murder of a good man and had reasoned that Jesus might choose to leave the country rather than to suffer death. But when Annas stood before the stalwart and determined Galilean, he knew at once that it would be useless to make such proposals. Jesus was even more majestic and well poised than Annas remembered him.

184:1.3 (1979.1) When Jesus was young, Annas had taken a great interest in him, but now his revenues were threatened by what Jesus had so recently done in driving the money-changers and other commercial traders out of the temple. This act had aroused the enmity of the former high priest far more than had Jesus' teachings.

184:1.4 (1979.2) Annas entered his spacious audience chamber, seated himself in a large chair, and commanded that Jesus be brought before him. After a few moments spent in silently surveying the Master, he said: "You realize that something must be done about your teaching since you are disturbing the peace and order of our country." As Annas looked inquiringly at Jesus, the Master looked full into his eyes but made no reply. Again Annas spoke, "What are the names of your disciples, besides Simon Zelotes, the agitator?" Again Jesus looked down upon him, but he did not answer.

184:1.5 (1979.3) Annas was considerably disturbed by Jesus' refusal to answer his questions, so much so that he said to him: "Do you have no care as to whether I am friendly to you or not? Do you have no regard for the power I have in determining the issues of your coming trial?" When Jesus heard this, he said: "Annas, you know that you could have no power over me unless it were permitted by my Father. Some would destroy the Son of Man because they are ignorant; they know no better, but you, friend, know what you are doing. How can you, therefore, reject the light of God?"

184:1.6 (1979.4) The kindly manner in which Jesus spoke to Annas almost bewildered him. But he had already determined in his mind that Jesus must either leave Palestine or die; so he summoned up his courage and asked: "Just what is it you are trying to teach the people? What do you claim to be?" Jesus answered: "You know full well that I have spoken openly to the world. I have taught in the synagogues and many times

Nu am spus nimic în taină. Atunci de ce mă iei la întrebări despre învățăturile mele? De ce nu îi convoci pe cei care m-au auzit pentru a-i întreba pe ei? Întregul Ierusalim a auzit ceea ce am spus, chiar dacă tu însuși nu ai auzit aceste învățături.” Înainte ca Anna să poată răspunde intendentului palatului care se găsea prin apropiere îl lovi pe Iisus cu palma peste față, spunând: „Cum îndrăznești să răspunzi cu așa cuvinte marelui preot?” Anna nu își muștră intendentul, însă Iisus se întoarse către el și-i zise: „Prietenule, dacă am vorbit de rău, atunci depune mărturie împotriva răului. Însă dacă am spus adevărul, oare de ce mă lovești?”

Anna regreta că intendentul său îl lovise pe Iisus, însă era prea mândru pentru a lua în seamă chestiunea. În nedumerirea lui el merse într-o altă cameră, lăsându-l pe Iisus timp de aproape o oră cu servitorii casei sale și cu paznicii templului.

Când reveni se apropie de Maestru și spuse: „Pretinzi tu că ești Mesia, eliberatorul Israelului?” Iisus spuse: „Anna, tu mă știi încă de pe vremea când eram tânăr. Știi că nu pretind să fiu nimic altceva decât ceea ce m-a pus Tatăl meu să fiu și că le-am fost trimis tuturor oamenilor, atât gentili, cât și iudei.” Atunci Anna spuse: „Mi s-a spus că ai pretins a fi Mesia. E adevărat aceasta?” Iisus îl privi pe Anna și se mulțumi să răspundă: „Tu ai zis-o.”

În momentul acela mesagerii ajunseră la palatul lui Caiafa pentru a întreba de ora la care Iisus va fi adus în fața tribunalului sinedriului. Or, zorii zilei se apropiau și Anna se gândea că era mai bine să-l trimită pe Iisus legat la Caiafa, sub paza gărzilor templului. Și el veni curând după aceea.

2. PETRU ÎN CURTE

În momentul în care grupul de gardieni și de soldați se apropiase de palatul lui Anna, Ioan Zebedeu mergea alături de căpitanul soldaților romani. Iuda rămăsese mult în urmă, iar Simon Petru îl urma de foarte departe. După ce Ioan a intrat în curtea palatului cu Iisus și cu gărzile, Iuda ajunse la poartă, însă văzându-i pe Iisus și pe Ioan, merse mai departe, îndreptându-se spre casa lui Caiafa, unde știa că va avea loc mai târziu adevărata judecată a Maestrului. Curând după plecarea lui Iuda sosise și Simon Petru. În timp ce se stătea în fața porții, Ioan îl mai văzu pe Iisus până în momentul în care l-au introdus pe Iisus în palat. Portăreasa care păzea poarta îl cunoștea pe Ioan, și atunci când acesta din urmă îl ceru să îl lase să intre pe Petru, ea consimți cu plăcere.

Intrând în curte, Petru se îndreptă către focul de cărbune și căută să se încălzească, căci noaptea era foarte rece. Nu se simțea în largul său aici, printre dușmanii lui Iisus, și era într-adevăr, nu acolo îi era locul. Maestrul nu îi poruncise să rămână pe aproape, așa cum îi ceruse lui Ioan. Petru făcea parte din grupul de apostoli care au fost avertizați direct să nu își riște viața în timpul judecării și răstignirii Maestrului său.

Petru își lepădase sabia înainte de a sosi la poarta

in the temple, where all the Jews and many of the gentiles have heard me. In secret I have spoken nothing; why, then, do you ask me about my teaching? Why do you not summon those who have heard me and inquire of them? Behold, all Jerusalem has heard that which I have spoken even if you have not yourself heard these teachings.” But before Annas could make reply, the chief steward of the palace, who was standing near, struck Jesus in the face with his hand, saying, “How dare you answer the high priest with such words?” Annas spoke no words of rebuke to his steward, but Jesus addressed him, saying, “My friend, if I have spoken evil, bear witness against the evil; but if I have spoken the truth, why, then, should you smite me?”

184:1.7 (1979.5) Although Annas regretted that his steward had struck Jesus, he was too proud to take notice of the matter. In his confusion he went into another room, leaving Jesus alone with the household attendants and the temple guards for almost an hour.

184:1.8 (1979.6) When he returned, going up to the Master's side, he said, “Do you claim to be the Messiah, the deliverer of Israel?” Said Jesus: “Annas, you have known me from the times of my youth. You know that I claim to be nothing except that which my Father has appointed, and that I have been sent to all men, gentile as well as Jew.” Then said Annas: “I have been told that you have claimed to be the Messiah; is that true?” Jesus looked upon Annas but only replied, “So you have said.”

184:1.9 (1980.1) About this time messengers arrived from the palace of Caiaphas to inquire what time Jesus would be brought before the court of the Sanhedrin, and since it was nearing the break of day, Annas thought best to send Jesus bound and in the custody of the temple guards to Caiaphas. He himself followed after them shortly.

2. PETER IN THE COURTYARD

184:2.1 (1980.2) As the band of guards and soldiers approached the entrance to the palace of Annas, John Zebedee was marching by the side of the captain of the Roman soldiers. Judas had dropped some distance behind, and Simon Peter followed afar off. After John had entered the palace courtyard with Jesus and the guards, Judas came up to the gate but, seeing Jesus and John, went on over to the home of Caiaphas, where he knew the real trial of the Master would later take place. Soon after Judas had left, Simon Peter arrived, and as he stood before the gate, John saw him just as they were about to take Jesus into the palace. The portress who kept the gate knew John, and when he spoke to her, requesting that she let Peter in, she gladly assented.

184:2.2 (1980.3) Peter, upon entering the courtyard, went over to the charcoal fire and sought to warm himself, for the night was chilly. He felt very much out of place here among the enemies of Jesus, and indeed he was out of place. The Master had not instructed him to keep near at hand as he had admonished John. Peter belonged with the other apostles, who had been specifically warned not to endanger their lives during these times of the trial and crucifixion of their Master.

184:2.3 (1980.4) Peter threw away his sword shortly before

palatului, așa că intră neînarmat în curtea lui Anna. Mintea îi era într-un nor de confuzie. Nu-i venea să creadă că Iisus fusese arestat. El nu reușea să priceapă realitatea situației - faptul că era acolo, în curtea lui Anna, încălzindu-se la foc, în spatele servitorilor marelui preot. El se întreba ce făceau ceilalți apostoli. Încercând să înțeleagă cum de fusese lăsat Ioan în palat, ajunsese la concluzia că servitorii îl cunoșteau, căci Ioan îi ceruse femeii de la poartă să-l lase să intre.

După ce portăreasa îl lăsase Pe Petru să intre, și în timp ce se încălzea lângă foc, ea se îndreptă către el și îl întrebă cu șiretenie: „Nu ești și tu vreunul dintre discipolii acestui om?” Ori, Petru nu ar fi trebuit să fie surprins de a fi astfel recunoscut, deoarece Ioan a fost cel care l-a cerut femeii să îl lase să treacă de poarta palatului. Însă el era într-o asemenea stare de încordare nervoasă, încât identificarea sa ca discipol l-a descumpănit. Și cu mintea-i dominată de un singur gând - acela de a scăpa viu - el răspunse cu promptitudine întrebării servitoarei: „Nu, nu sunt.”

În curând o altă servitoare se apropie de Petru și îl întrebă: „Nu te-am văzut în grădină în momentul în care a fost arestat omul acela, nu ești și tu unul dintre adepții lui?” Petru a fost atunci peste măsură de alarmat; el nu mai vedea nici o cale de a scăpa teafăr de acuzatorii săi. El negă deci cu vehemență orice legătură cu Iisus, spunând: „Nu-l cunosc pe omul acela, și nici nu sunt unul dintre discipolii săi.”

Mai târziu, păzitoarea porții îl trase pe Petru de o parte și spuse: „Sunt sigură că ești unul dintre discipolii lui Iisus, nu numai pentru că unul dintre partizanii săi mi-a cerut să te las să intri în curte, însă și pentru că sora mea te-a văzut în templu cu acest om. De ce negi toate acestea?” Când Petru auzi servitoarea acuzându-l el negă că s-ar fi cunoscut cu Iisus, jurându-se și blestemându-se într-una apoi zise iarăși: „Nu sunt adeptul acestui om, nici măcar nu-l cunosc, n-am auzit niciodată vorbindu-se de el până acum.”

Petru se îndepărtă de foc, și se plimba prin curte. Ar fi vrut să fugă însă îi era teamă să nu atragă atenția asupra lui. Fiindu-i frig se întoarse la foc, iar unul din oamenii care se aflau acolo îi spuse: „Cu siguranță că tu ești unul din discipolii acestui om. Acest Iisus este un galileean, iar limba ta te trădează, deoarece și tu vorbești ca un galileean.” Și, din nou, Petru negă orice legătură cu Maestrul său.

Petru era atât de tulburat încât căuta să evite contactul cu acuzatorii săi, îndepărtându-se de foc și rămânând singur pe verandă. După ce petrecu peste o oră în această izolare, portăreasa și sora ei îl întâlniră, din întâmplare, și ambele îl tachinară iarăși, acuzându-l că ar fi un discipol al lui Iisus. Din nou, el negă acuzația. Atunci când nega încă o dată orice legătură cu Iisus, se auzi cântatul cocoșului și Petru își aduse aminte de cuvintele de avertizare pe care Maestrul i le adresase mai devreme, în aceeași noapte. În timp ce rămânea acolo, inima îngreunată și apăsată de sentimentul vinovăției lui, porțile palatului se deschiseră pentru a lăsa să iasă gărzile care îl duceau pe Iisus la Caiafa. Trecând pe lângă Petru, Maestrul văzu la lumina torțelor umbra de disperare de pe chipul fostului său apostol încrezut și prea puțin brav, apoi se întoarse și se uită la Petru. Și câtă vreme a trăit, Petru nu a mai

he came up to the palace gate so that he entered the courtyard of Annas unarmed. His mind was in a whirl of confusion; he could scarcely realize that Jesus had been arrested. He could not grasp the reality of the situation — that he was here in the courtyard of Annas, warming himself beside the servants of the high priest. He wondered what the other apostles were doing and, in turning over in his mind as to how John came to be admitted to the palace, concluded that it was because he was known to the servants, since he had bidden the gate-keeper admit him.

184:2.4 (1980.5) Shortly after the portress let Peter in, and while he was warming himself by the fire, she went over to him and mischievously said, “Are you not also one of this man’s disciples?” Now Peter should not have been surprised at this recognition, for it was John who had requested that the girl let him pass through the palace gates; but he was in such a tense nervous state that this identification as a disciple threw him off his balance, and with only one thought uppermost in his mind — the thought of escaping with his life — he promptly answered the maid’s question by saying, “I am not.”

184:2.5 (1980.6) Very soon another servant came up to Peter and asked: “Did I not see you in the garden when they arrested this fellow? Are you not also one of his followers?” Peter was now thoroughly alarmed; he saw no way of safely escaping from these accusers; so he vehemently denied all connection with Jesus, saying, “I know not this man, neither am I one of his followers.”

184:2.6 (1980.7) About this time the portress of the gate drew Peter to one side and said: “I am sure you are a disciple of this Jesus, not only because one of his followers bade me let you in the courtyard, but my sister here has seen you in the temple with this man. Why do you deny this?” When Peter heard the maid accuse him, he denied all knowledge of Jesus with much cursing and swearing, again saying, “I am not this man’s follower; I do not even know him; I never heard of him before.”

184:2.7 (1981.1) Peter left the fireside for a time while he walked about the courtyard. He would have liked to have escaped, but he feared to attract attention to himself. Getting cold, he returned to the fireside, and one of the men standing near him said: “Surely you are one of this man’s disciples. This Jesus is a Galilean, and your speech betrays you, for you also speak as a Galilean.” And again Peter denied all connection with his Master.

184:2.8 (1981.2) Peter was so perturbed that he sought to escape contact with his accusers by going away from the fire and remaining by himself on the porch. After more than an hour of this isolation, the gate-keeper and her sister chanced to meet him, and both of them again teasingly charged him with being a follower of Jesus. And again he denied the accusation. Just as he had once more denied all connection with Jesus, the cock crowed, and Peter remembered the words of warning spoken to him by his Master earlier that same night. As he stood there, heavy of heart and crushed with the sense of guilt, the palace doors opened, and the guards led Jesus past on the way to Caiaphas. As the Master passed Peter, he saw, by the light of the torches, the look of despair on the face of his former self-confident and superficially brave apostle, and he turned and looked upon Peter. Peter never forgot that look as long

putut uita privirea aceea. Era o privire de compasiune și de milă amestecate, cum nici un muritor nu mai văzuse vreodată pe chipul Maestrului.

După ce Iisus și gărzile au trecut de poarta palatului, Petru îi urmă, însă doar o mică bucată de drum. El n-a putut merge mai departe. S-a așezat pe marginea drumului și a plâns amar. După ce vărsă aceste lacrimi de agonie, el o apucă pe drumul spre tabără, sperând să găsească acolo pe fratele său Andrei. Ajungând în tabără, îl găsi acolo numai pe David Zebedeu care îi dădu un mesager care să-l însoțească până la locul în care fratele său se ascunsese în Ierusalim.

Întreaga experiență a lui Petru a avut loc în curtea palatului lui Anna pe Muntele Măslinilor. El nu l-a urmat pe Iisus la palatul marelui preot Caiafa. Faptul că Petru fusese făcut de cântatul cocoșului să-și dea seama că renegase de mai multe ori pe Maestrul său, ne-a arătat că toate acestea se petrecuseră în afara Ierusalimului, deoarece legea interzicea faptul de a se ține păsări în interiorul orașului propriu-zis.

Până ce cântatul cocoșului lă făcăt pe Petru să-și vină în fire, el s-a gândit într-una, în vreme ce umbla de colo colo pe verandă, ca să se încălzească, la iscusința cu care s-a sustras acuzațiilor servitoarelor și la modul în care a dejucat intenția lor de a-l identifica drept un partizan al lui Iisus. Deocamdată, el nu se gândea decât că aceste servitoare nu aveau, nici moral, nici legal, dreptul de a-l lu-a la întrebări astfel, și se felicita realmente pentru maniera în care credea el că a evitat să fie identificat și, poate chiar și arestat și închis. Doar numai la cântatul cocoșului și-a dat Petru seama că își renegase Maestrul. Doar atunci când îl privise Iisus realizase el că nu se ținuse la înălțimea privilegiilor sale de ambasador al împărăției.

După ce a făcut primul pas pe calea compromisului și al celei minime rezistențe, Petru nu a văzut nici o altă soluție decât aceea de a urma linia de conduită pe care o adoptase. Se cere un caracter mare și nobil pentru ca, după ce ai apucat-o strâmb, să te întorci și să mergi drept. Mult prea adesea propria noastră minte tinde să justifice continuarea pe calea greșelii odată ce noi ne-am pornit pe calea aceea.

Până în momentul în care și-a întâlnit Maestrul după înviere și a văzu că era primit la fel ca înainte de experiența tragică a acestei nopți a tăgăduirilor, Petru nu a crezut niciodată în întregime că ar mai putea fi iertat.

3. ÎN FAȚA TRIBUNALULUI SINEDRIULUI

Era ora trei și jumătate, în această dimineață de vineri, când marele preot Caiafa a convocat oficial tribunalul de anchetă al sinedriului și a ceru ca Iisus să fie adus în fața lor pentru acest proces formal. În trei ocazii anterioare și cu o largă majoritate de voturi sinedriul decretase condamnarea sa la moarte. Se hotărâse că Iisus merita moartea pe temeiul mărturiilor oficiale ce îl acuzau că ar fi violat legea, că ar fi blasfemiât și luat în derâdere tradițiile părinților Israelului.

Această reuniune a sinedriului nu a fost convocată regulat și nu s-a desfășurat la locul obișnuit, în sala de

as he lived. It was such a glance of commingled pity and love as mortal man had never beheld in the face of the Master.

184:2.9 (1981.3) After Jesus and the guards passed out of the palace gates, Peter followed them, but only for a short distance. He could not go farther. He sat down by the side of the road and wept bitterly. And when he had shed these tears of agony, he turned his steps back toward the camp, hoping to find his brother, Andrew. On arriving at the camp, he found only David Zebedee, who sent a messenger to direct him to where his brother had gone to hide in Jerusalem.

184:2.10 (1981.4) Peter's entire experience occurred in the courtyard of the palace of Annas on Mount Olivet. He did not follow Jesus to the palace of the high priest, Caiaphas. That Peter was brought to the realization that he had repeatedly denied his Master by the crowing of a cock indicates that this all occurred outside of Jerusalem since it was against the law to keep poultry within the city proper.

184:2.11 (1981.5) Until the crowing of the cock brought Peter to his better senses, he had only thought, as he walked up and down the porch to keep warm, how cleverly he had eluded the accusations of the servants, and how he had frustrated their purpose to identify him with Jesus. For the time being, he had only considered that these servants had no moral or legal right thus to question him, and he really congratulated himself over the manner in which he thought he had avoided being identified and possibly subjected to arrest and imprisonment. Not until the cock crowed did it occur to Peter that he had denied his Master. Not until Jesus looked upon him, did he realize that he had failed to live up to his privileges as an ambassador of the kingdom.

184:2.12 (1981.6) Having taken the first step along the path of compromise and least resistance, there was nothing apparent to Peter but to go on with the course of conduct decided upon. It requires a great and noble character, having started out wrong, to turn about and go right. All too often one's own mind tends to justify continuance in the path of error when once it is entered upon.

184:2.13 (1982.1) Peter never fully believed that he could be forgiven until he met his Master after the resurrection and saw that he was received just as before the experiences of this tragic night of the denials.

3. BEFORE THE COURT OF SANHEDRISTS

184:3.1 (1982.2) It was about half past three o'clock this Friday morning when the chief priest, Caiaphas, called the Sanhedrist court of inquiry to order and asked that Jesus be brought before them for his formal trial. On three previous occasions the Sanhedrin, by a large majority vote, had decreed the death of Jesus, had decided that he was worthy of death on informal charges of lawbreaking, blasphemy, and flouting the traditions of the fathers of Israel.

184:3.2 (1982.3) This was not a regularly called meeting of the Sanhedrin and was not held in the usual place, the

piatră cioplită a templului. Era vorba de un tribunal special compus din treizeci de persoane aparținând sinedriului care au fost chemate la palat de marele preot. Ioan Zebedee a fost prezent împreună cu Iisus pe toată durata acestei pretinse judecăți.

Cum acești preoți șefi, scribii și saducheii, cât și unii dintre farisei se făceau că Iisus, tulburătorul ordinii lor și sfidătorul autorității lor, era acum fără scăpare în mâinile lor! Erau decise să nu-l lase să scape cu viață din ghearele lor răzbunătoare.

De obicei, când iudeii judecau pe cineva pentru vreo acuzație capitală ei procedau cu o mare prudență și asigurau toate garanțiile de echitate în alegerea martorilor și în întreaga conduită a judecății. Însă de data aceasta Caiafa era mai mult un procuror decât un judecător nepărtinitor.

Iisus apără în fața tribunalului îmbrăcat în hainele sale obișnuite și cu mâinile legate la spate. Întreaga curte fu impresionată și oarecum tulburată de înfățișarea sa maiestuoasă. Nu mai priviseră așa un astfel de prizonier și nici nu mai fuseseră martori ai unei asemenea stăpâniri de sine la un om a cărui viață era în joc.

Legea iudaică cerea ca doi martori, cel puțin, să fie de acord asupra unui punct, înainte de se putea aduce vreo acuzație împotriva unui prizonier. Iuda nu putea servi ca martor împotriva lui Iisus, deoarece legea iudaică interzicea în mod expres mărturia unui trădător. Peste douăzeci de martori falși erau acolo, toți gata să mărturisească împotriva lui Iisus însă comentariile lor erau atât de contradictorii și născocirea lor atât de evidentă, încât participanții la sinedriu înșiși au fost cuprinși de o mare rușine în fața acestui spectacol. Iisus stătea acolo privindu-i cu blândețe pe sperjuri aceștia. Chiar și expresia chipului său i-a descumpănit pe martorii mincinoși. În timpul acestor false mărturisiri Maestrul nu rosti nici o vorbă. El nu dat nici o replică numeroaselor și falselor lor acuzații.

Prima dată când doi martori se apropiară de ceva ce semăna cu un acord a fost momentul în care doi oameni au mărturisit că îl auziseră pe Iisus zicând într-unul din discursurile sale de la templu că „va distruge acest templu făcut de mâna omului și că în trei zile va construi altul fără ajutorul mâinilor”. Acestea nu erau întocmai spusele lui Iisus, făcând abstracție de faptul că el arătase spre propriul lui trup pe când făcea remarcă la care se făcea referire.

Cu toate că marele preot strigă la Iisus „Tu nu răspunzi la nici una dintre aceste acuzații?” Iisus nici nu și-a deschis gura. A stat acolo în tăcere în timpul în care toți acești falși martori și-au depus mărturiile lor. Ura, fanatismul și exagerările fără scrupul caracterizau atât de mult cuvintele acestor sperjuri încât mărturisirea lor s-a încălzit în propria ei urzeală. Cea mai bună dezmințire a acelor acuzații neîntemeiate erau calmul Maestrului și maiestuoasa lui tăcere.

La scurtă vreme după începerea declarațiilor aduse de falșii martori ajunse acolo Anna, și își luă locul lângă Caiafa. Anna s-a ridicat atunci pentru a susține că amenințarea lui Iisus că va distruge templul era suficient pentru a se formula trei capete de acuzare împotriva lui:

chamber of hewn stone in the temple. This was a special trial court of some thirty Sanhedrists and was convened in the palace of the high priest. John Zebedee was present with Jesus throughout this so-called trial.

184:3.3 (1982.4) How these chief priests, scribes, Sadducees, and some of the Pharisees flattered themselves that Jesus, the disturber of their position and the challenger of their authority, was now securely in their hands! And they were resolved that he should never live to escape their vengeful clutches.

184:3.4 (1982.5) Ordinarily, the Jews, when trying a man on a capital charge, proceeded with great caution and provided every safeguard of fairness in the selection of witnesses and the entire conduct of the trial. But on this occasion, Caiaphas was more of a prosecutor than an unbiased judge.

184:3.5 (1982.6) Jesus appeared before this court clothed in his usual garments and with his hands bound together behind his back. The entire court was startled and somewhat confused by his majestic appearance. Never had they gazed upon such a prisoner nor witnessed such composure in a man on trial for his life.

184:3.6 (1982.7) The Jewish law required that at least two witnesses must agree upon any point before a charge could be laid against the prisoner. Judas could not be used as a witness against Jesus because the Jewish law specifically forbade the testimony of a traitor. More than a score of false witnesses were on hand to testify against Jesus, but their testimony was so contradictory and so evidently trumped up that the Sanhedrists themselves were very much ashamed of the performance. Jesus stood there, looking down benignly upon these perjurers, and his very countenance disconcerted the lying witnesses. Throughout all this false testimony the Master never said a word; he made no reply to their many false accusations.

184:3.7 (1982.8) The first time any two of their witnesses approached even the semblance of an agreement was when two men testified that they had heard Jesus say in the course of one of his temple discourses that he would “destroy this temple made with hands and in three days make another temple without hands.” That was not exactly what Jesus said, regardless of the fact that he pointed to his own body when he made the remark referred to.

184:3.8 (1982.9) Although the high priest shouted at Jesus, “Do you not answer any of these charges?” Jesus opened not his mouth. He stood there in silence while all of these false witnesses gave their testimony. Hatred, fanaticism, and unscrupulous exaggeration so characterized the words of these perjurers that their testimony fell in its own entanglements. The very best refutation of their false accusations was the Master’s calm and majestic silence.

184:3.9 (1983.1) Shortly after the beginning of the testimony of the false witnesses, Annas arrived and took his seat beside Caiaphas. Annas now arose and argued that this threat of Jesus to destroy the temple was sufficient to warrant three charges against him:

1. Că îndruma oamenii din popor pe căi greșite. Că îi învăța lucruri imposibile și că îi înșela și în alte feluri.

2. Era un revoluționar fanatic în sensul că pleda pentru doborârea violentă a templului sacru, deoarece cum l-ar putea distruge altfel?

3. Că propovăduia magia, în sensul că promitea să construiască un nou templu fără ajutorul mâinilor.

Deja toți membrii sinedriului erau de acord că Iisus era vinovat de infracțiuni pe care legea iudaică le pedepsea cu moartea însă ei se preocupau încă și mai mult să stabilească în privința conduitei și învățării lui Iisus acuzații care i-ar permite lui Pilat să pronunțe pe bună dreptate sentința de moarte împotriva prizonierului. Ei știau că trebuiau să obțină consimțământul guvernatorului roman înainte de a putea să-l trimită pe Iisus în mod legal la moarte. Anna era în favoarea metodei care consta în faptul de a-l face pe Iisus să pară un învățător prea periculos pentru a fi lăsat în libertate în cadrul populației.

Însă Caiafa nu a putut îndura prea mult privirea Maestrului care stătea acolo într-un calm perfect și într-o tăcere neîntreruptă. El credea că știa cel puțin un mod de a face prizonierul să vorbească. Atunci acesta se repezi la Iisus, gesticulând agitat își îndreptă degetul lui acuzator spre fața Maestrului și spuse: „În numele Dumnezeului viu, te conjur, să ne spui dacă ești Eliberatorul, Fiul lui Dumnezeu.” Iisus îi răspunse lui Caiafa: „Sunt, și voi merge în curând la Tatăl meu. În curând Fiul Omului va fi înveșmântat de putere și va domni din nou asupra armatelor celeste.”

Când marele preot îl auzi pe Iisus rostind cuvintele acestea el fu năpădit de o furie nestăpânită, și sfâșiindu-și veșmintele acesta exclamă: „Ce nevoie mai avem de martori? Vedeți, acum ați auzit cu toții blasfemia acestui om. Ce credeți acum că ar trebui să facem cu cineva care încalcă legea și rostește blasfemii?” Și ei răspunseră toți la unison: „Merită moartea. Să fie răstignit.”

Iisus nu manifestase nici un interes față de întrebările care i se puseseră înaintea lui Anna și a membrilor sinedriului, afară numai față de acea care se referea la misiunea sa de consacrare. Când a fost întrebat dacă era Fiul lui Dumnezeu el a răspuns afirmativ imediat și fără echivoc.

Anna ar fi dorit ca procesul să se desfășoare mai departe și ca acuzațiile de natură precisă referitoare la poziția lui Iisus față de legea romană și instituțiile romane să fie formulate pentru a fi prezentate mai apoi lui Pilat. Consilierii doreau să termine rapid această chestiune nu numai pentru că era ziua pregătitoare a Paștelui și nici o lucrare nereligioasă nu trebuia făcută după prânz, ci și pentru că se temeau că în orice moment Pilat se poate întoarce în Cezareea, capitala romană a Iudeii, deoarece venise la Ierusalim doar pentru sărbătorirea Paștelui.

Însă Anna nu reuși să păstreze controlul asupra curții. După răspunsul neașteptat al lui Iisus, Caiafa, marele preot, se apropie de el și îl lovi cu mâna peste față. Anna a fost cu adevărat șocat văzându-i pe ceilalți membri ai curții scuipându-l pe Iisus în față pe când ieșeau din sală. Mulți dintre ei îi dădeau palme și își rădeau de el. Și într-o asemenea dezordine și confuzia

184:3.10 (1963.2) 1. That he was a dangerous traducer of the people. That he taught them impossible things and otherwise deceived them.

184:3.11 (1963.3) 2. That he was a fanatical revolutionist in that he advocated laying violent hands on the sacred temple, else how could he destroy it?

184:3.12 (1963.4) 3. That he taught magic inasmuch as he promised to build a new temple, and that without hands.

184:3.13 (1963.5) Already had the full Sanhedrin agreed that Jesus was guilty of death-deserving transgressions of the Jewish laws, but they were now more concerned with developing charges regarding his conduct and teachings which would justify Pilate in pronouncing the death sentence upon their prisoner. They knew that they must secure the consent of the Roman governor before Jesus could legally be put to death. And Annas was minded to proceed along the line of making it appear that Jesus was a dangerous teacher to be abroad among the people.

184:3.14 (1963.6) But Caiaphas could not longer endure the sight of the Master standing there in perfect composure and unbroken silence. He thought he knew at least one way in which the prisoner might be induced to speak. Accordingly, he rushed over to the side of Jesus and, shaking his accusing finger in the Master's face, said: "I adjure you, in the name of the living God, that you tell us whether you are the Deliverer, the Son of God." Jesus answered Caiaphas: "I am. Soon I go to the Father, and presently shall the Son of Man be clothed with power and once more reign over the hosts of heaven."

184:3.15 (1963.7) When the high priest heard Jesus utter these words, he was exceedingly angry, and rending his outer garments, he exclaimed: "What further need have we of witnesses? Behold, now have you all heard this man's blasphemy. What do you now think should be done with this lawbreaker and blasphemer?" And they all answered in unison, "He is worthy of death; let him be crucified."

184:3.16 (1963.8) Jesus manifested no interest in any question asked him when before Annas or the Sanhedrists except the one question relative to his bestowal mission. When asked if he were the Son of God, he instantly and unequivocally answered in the affirmative.

184:3.17 (1963.9) Annas desired that the trial proceed further, and that charges of a definite nature regarding Jesus' relation to the Roman law and Roman institutions be formulated for subsequent presentation to Pilate. The councilors were anxious to carry these matters to a speedy termination, not only because it was the preparation day for the Passover and no secular work should be done after noon, but also because they feared Pilate might any time return to the Roman capital of Judea, Caesarea, since he was in Jerusalem only for the Passover celebration.

184:3.18 (1963.10) But Annas did not succeed in keeping control of the court. After Jesus had so unexpectedly answered Caiaphas, the high priest stepped forward and smote him in the face with his hand. Annas was truly shocked as the other members of the court, in passing out of the room, spit in Jesus' face, and many of them mockingly slapped him with the palms of their

generală a luat sfârșit, la ora patru și jumătate dimineața, prima sesiune a judecării lui Iisus de membrii sinedrului.

Treizeci falși judecători, plini de prejudecăți, orbiți de tradiție și însoțiți de falșii lor martori au avut îndrăzneala de a se pronunța prin judecata lor asupra dreptului Creator al unui univers. Acești acuzaatori înfocați sunt exasperați de maiestuoasa tăcere și de superba prestanță a acestui Dumnezeu-om. Tăcerea sa era cumplit de îndurată; vorbele sale sunt o provocare neînfriată. El rămâne impasibil în fața amenințărilor lor și nu este deloc intimidat de atacurile lor. Omul judecă pe Dumnezeu însă chiar și atunci Dumnezeu îi iubește și i-ar salva dacă ar putea.

4. ÎN CEASUL UMILIRII

Când era vorba de pronunțarea unei condamnări la moarte, legea iudaică cerea întrunirea a două ședințe ale curții. A doua sesiune urma să se țină în ziua următoare și membrii tribunalului trebuiau să-și petreacă intervalul dintre adunări în doliu și post. Însă acești oameni nu au putut să aștepte ziua următoare pentru a li se confirma decizia că Iisus trebuie să moară. Ei au așteptat numai o oră. Între timp l-au lăsat pe Iisus în sala de audiență sub supravegherea gărzilor templului; aceștia împreună cu servitorii marelui preot se amuzau asaltându-l pe Fiul Omului cu tot felul de insulte. Ei își râdeau de el, îl scuipau și îl pălmuiau cu cruzime. Unii îl loveau peste față cu un toiag și apoi îi spuneau: „Procește-ne, Eliberatorul, și spune cine te-a lovit.” Ei au continuat astfel vreme de o oră întreagă insultându-l și maltratându-l pe acest om din Galileea care nu opunea nici o rezistență.

În timpul acestei ore tragice de suferințe și de strâmbă judecată în fața gărzilor și a servitorilor neștiutori și nepăsători, Ioan Zebedeu, îngrozit, aștepta singur într-o sală alăturată. Când au început aceste abuzuri Iisus a făcut un semn cu capul lui Ioan, îndemnându-l să se retragă. Maestru știa bine că, dacă ar permite apostolului său să rămână în cameră pentru a asista la aceste abuzuri, resentimentul lui Ioan ar fi fost stârnit cu atâta tărie încât ar fi rezultat într-o asemenea izbucnire de indignare și protest care i-ar fi adus probabil moartea.

Pe parcursul acestei ore înfricoșătoare Iisus nu rostise nici un cuvânt. Pentru acest suflet omenesc blând și sensibil unit printr-o relație de personalitate cu Dumnezeul întregului univers nu a existat o porțiune mai amară în cupa sa de umilință decât ora aceasta cumplită în care a fost lăsat la cheremul acestor gardieni și servitori neștiutori și cruzi care au fost tentați să îl maltrateze după exemplul dat de acest pretins tribunal al sinedrului.

Inimii umane îi este imposibil să-și închipuie florul de indignare care a străbătut tot vastul univers atunci când inteligențele celeste asistau la spectacolul preaiubitului lor suveran supunându-se voinței propriilor sale creaturi nesocotite și crude pe nefericita sferă a Urantiei aflate în întunericul păcatului.

Care este deci această trăsătură animală din om care îl face să vrea să insulte și să atace fizic ceea ce nu poate nici atinge spiritual, nici dobândi intelectual? În omul semi-civilizat dormitează încă o brutalitate

hands. And thus in disorder and with such unheard-of confusion this first session of the Sanhedrist trial of Jesus ended at half past four o'clock.

184:3.19 (1984.1) Thirty prejudiced and tradition-blinded false judges, with their false witnesses, are presuming to sit in judgment on the righteous Creator of a universe. And these impassioned accusers are exasperated by the majestic silence and superb bearing of this God-man. His silence is terrible to endure; his speech is fearlessly defiant. He is unmoved by their threats and undaunted by their assaults. Man sits in judgment on God, but even then he loves them and would save them if he could.

4. THE HOUR OF HUMILIATION

184:4.1 (1984.2) The Jewish law required that, in the matter of passing the death sentence, there should be two sessions of the court. This second session was to be held on the day following the first, and the intervening time was to be spent in fasting and mourning by the members of the court. But these men could not await the next day for the confirmation of their decision that Jesus must die. They waited only one hour. In the meantime Jesus was left in the audience chamber in the custody of the temple guards, who, with the servants of the high priest, amused themselves by heaping every sort of indignity upon the Son of Man. They mocked him, spit upon him, and cruelly buffeted him. They would strike him in the face with a rod and then say, "Prophecy to us, you the Deliverer, who it was that struck you." And thus they went on for one full hour, reviling and mistreating this unresisting man of Galilee.

184:4.2 (1984.3) During this tragic hour of suffering and mock trials before the ignorant and unfeeling guards and servants, John Zebedee waited in lonely terror in an adjoining room. When these abuses first started, Jesus indicated to John, by a nod of his head, that he should retire. The Master well knew that, if he permitted his apostle to remain in the room to witness these indignities, John's resentment would be so aroused as to produce such an outbreak of protesting indignation as would probably result in his death.

184:4.3 (1984.4) Throughout this awful hour Jesus uttered no word. To this gentle and sensitive soul of humankind, joined in personality relationship with the God of all this universe, there was no more bitter portion of his cup of humiliation than this terrible hour at the mercy of these ignorant and cruel guards and servants, who had been stimulated to abuse him by the example of the members of this so-called Sanhedrist court.

184:4.4 (1984.5) The human heart cannot possibly conceive of the shudder of indignation that swept out over a vast universe as the celestial intelligences witnessed this sight of their beloved Sovereign submitting himself to the will of his ignorant and misguided creatures on the sin-darkened sphere of unfortunate Urantia.

184:4.5 (1984.6) What is this trait of the animal in man which leads him to want to insult and physically assault that which he cannot spiritually attain or intellectually achieve? In the half-civilized man there still lurks an evil

amenințătoare ce încearcă să-și dea frâu liber asupra celor care îi sunt superiori în înțelepciune și realizare spirituală. Observați marea grosolănie și brutală ferocitate a acestor oameni așa zis civilizați care găsesc o oarecare formă de plăcere animală în faptul de a-l ataca fizic pe Fiul Omului care nu opunea nici o rezistență. În timp ce asupra lui Iisus ploua cu insulte, cu sarcasme și cu lovituri el nu se apăra deloc, deși nu era lipsit de apărare. Iisus nu era învins, ci doar se limita să nu lupte în sensul material.

Acestea sunt momentele de cea mai mare victorie ale maestrului în lunga și frământată lui carieră de creator, de susținător și de salvator al unui vast univers. După ce a trăit în plenitudinea unei vieți care l-a revelat pe Dumnezeu oamenilor, Iisus este acum pe cale de a revela pe om lui Dumnezeu într-un chip nou și inedit. El revelează acum acestor lumi victoria finală asupra tuturor temerilor de izolare a personalității resimțite de creatură. Fiul Omului a ajuns în cele din urmă la realizarea identității sale ca Fiu al lui Dumnezeu. Iisus nu ezită să afirme că el și Tatăl sunt unul singur. Bazându-se pe faptul și pe adevărul acestei experiențe supreme și celeste, el îndeamnă pe fiecare credincios al împărăției să fie una cu el la fel cum el și cu Tatăl sunt una. Experiența vie a religiei lui Iisus devine astfel tehnica sigură prin care muritorii pământeni, izolați din punct de vedere spiritual și solitari din punct de vedere cosmic pot să scape de izolarea personalității cu toate sechelele cauzate de frică și de sentimente de neputință asociate ei. În realitățile fraterne ale împărăției cerurilor fii lui Dumnezeu prin credință găsesc definitiv eliberarea de izolarea eu-lui atât personal cât și planetar. Credinciosul care îl cunoaște pe Dumnezeu încearcă din ce în ce mai mult extazul și măreția socializării spirituale la scara universului, cetățenia celestă asociată realizării eterne a destinului divin constând din atingerea perfecțiunii.

5. A DOUA ÎNTRUNIRE A TRIBUNALULUI

La cinci și jumătate dimineața, tribunalul s-a reunit din nou și Iisus a fost condus în sala de alături, în care aștepta Ioan. Acolo soldatul roman și gardienii templului l-au supravegheat pe Iisus în timp ce tribunalul căuta să formuleze acuzațiile care trebuiau să fie prezentate lui Pilat. Anna i-a făcut să înțeleagă asociaților săi că acuzația de blasfemie nu avea nici o greutate în fața lui Pilat. Iuda a asistat la această a doua întrunire a tribunalului, însă fără a depune mărturie.

Această ședință a curții a ținut doar o jumătate de oră. Atunci când membrii sinedriului au întrerupt ședința pentru a se prezenta în fața lui Pilat, ei formulară acuzația lui Iisus socotind că merită moartea pentru următoarele trei motive:

1. El pervertea națiunea iudaică, înșelând poporul și incitându-l la rebeliune.
2. El învăța poporul să refuze plata tributului cuvenit lui Cezar.
3. Pretinzând că el era rege și fondator al unui nou fel de regat, el incita la trădare împotriva împăratului.

Toată această procedură era lipsită de reguli și în

brutality which seeks to vent itself upon those who are superior in wisdom and spiritual attainment. Witness the evil coarseness and the brutal ferocity of these supposedly civilized men as they derived a certain form of animal pleasure from this physical attack upon the unresisting Son of Man. As these insults, taunts, and blows fell upon Jesus, he was undefending but not defenseless. Jesus was not vanquished, merely uncontending in the material sense.

184:4.6 (1985.1) These are the moments of the Master's greatest victories in all his long and eventful career as maker, upholder, and savior of a vast and far-flung universe. Having lived to the full a life of revealing God to man, Jesus is now engaged in making a new and unprecedented revelation of man to God. Jesus is now revealing to the worlds the final triumph over all fears of creature personality isolation. The Son of Man has finally achieved the realization of identity as the Son of God. Jesus does not hesitate to assert that he and the Father are one; and on the basis of the fact and truth of that supreme and supernal experience, he admonishes every kingdom believer to become one with him even as he and his Father are one. The living experience in the religion of Jesus thus becomes the sure and certain technique whereby the spiritually isolated and cosmically lonely mortals of earth are enabled to escape personality isolation, with all its consequences of fear and associated feelings of helplessness. In the fraternal realities of the kingdom of heaven the faith sons of God find final deliverance from the isolation of the self, both personal and planetary. The God-knowing believer increasingly experiences the ecstasy and grandeur of spiritual socialization on a universe scale — citizenship on high in association with the eternal realization of the divine destiny of perfection attainment.

5. THE SECOND MEETING OF THE COURT

184:5.1 (1985.2) At five-thirty o'clock the court reassembled, and Jesus was led into the adjoining room, where John was waiting. Here the Roman soldier and the temple guards watched over Jesus while the court began the formulation of the charges which were to be presented to Pilate. Annas made it clear to his associates that the charge of blasphemy would carry no weight with Pilate. Judas was present during this second meeting of the court, but he gave no testimony.

184:5.2 (1985.3) This session of the court lasted only a half hour, and when they adjourned to go before Pilate, they had drawn up the indictment of Jesus, as being worthy of death, under three heads:

- 184:5.3 (1985.4) 1. That he was a perverter of the Jewish nation; he deceived the people and incited them to rebellion.
- 184:5.4 (1985.5) 2. That he taught the people to refuse to pay tribute to Caesar.
- 184:5.5 (1985.6) 3. That, by claiming to be a king and the founder of a new sort of kingdom, he incited treason against the emperor.

184:5.6 (1985.7) This entire procedure was irregular and

întregime contrară legilor iudaice. Nu existau doi martori de acord asupra nici unei probleme, în afară de cei doi care depuseseră mărturie cu privire la afirmația lui Iisus că va distruge templul și îl va reclădi în trei zile. Chiar și asupra acestui punct, în favoarea apărării nu fusese chemat nici un martor, iar lui Iisus nu i se ceruse să explice ceea ce voise să spună.

Singurul punct asupra căruia curtea l-ar fi putut judeca logic era acela al blasfemiei, iar judecata se baza doar pe singura mărturie a acuzatorului. Chiar în ceea ce privește blasfemia, membrii sinedrului omiseseră să procedeze la votul oficial asupra pedepsei cu moartea.

Acum, pentru a se prezenta în fața lui Pilat ei pretindeau să formuleze trei acuzații în cu privire la care nu fusese audiat nici un martor și asupra cărora se puseseră de acord în absența deținutului. Când s-a făcut lucrul acesta, trei dintre farisei s-au retras; ei vroiau să-l vadă pe Iisus distrus, însă nu vroiau să formuleze acuzații împotriva lui fără martori, ori în absența sa.

Iisus nu a mai fost adus în fața tribunalului membrilor sinedrului. Aceștia nu vroiau să-i mai vadă chipul, de vreme ce prin judecata lor aveau să se pronunțe asupra vieții lui nevinovate. Iisus nu a știut (ca om) acuzațiile lor oficiale, până nu le-a auzit enunțate de Pilat.

În timp ce Iisus era în sală cu Ioan și gardienii, iar tribunalul își desfășura a doua ședință, câteva femei din apropierea palatului marelui preot veniră cu amicii lor pentru a se uita la ciudatul prizonier și una dintre ele îl întrebă: „Ești tu Mesia, Fiul lui Dumnezeu?”, iar Iisus răspunse: „Dacă îți voi spune nu mă vei crede, iar dacă te voi întreba nu vei răspunde.”

La orele șase ale dimineții Iisus a fost dus din casa lui Caiafa pentru a fi înfățișat lui Pilat și a se confirma condamnarea la moarte pe care tribunalul sinedrului o pronunțase într-un chip atât de nedrept și neregular.

wholly contrary to the Jewish laws. No two witnesses had agreed on any matter except those who testified regarding Jesus' statement about destroying the temple and raising it again in three days. And even concerning that point, no witnesses spoke for the defense, and neither was Jesus asked to explain his intended meaning.

184:5.7 (1985.8) The only point the court could have consistently judged him on was that of blasphemy, and that would have rested entirely on his own testimony. Even concerning blasphemy, they failed to cast a formal ballot for the death sentence.

184:5.8 (1985.9) And now they presumed to formulate three charges, with which to go before Pilate, on which no witnesses had been heard, and which were agreed upon while the accused prisoner was absent. When this was done, three of the Pharisees took their leave; they wanted to see Jesus destroyed, but they would not formulate charges against him without witnesses and in his absence.

184:5.9 (1986.1) Jesus did not again appear before the Sanhedrist court. They did not want again to look upon his face as they sat in judgment upon his innocent life. Jesus did not know (as a man) of their formal charges until he heard them recited by Pilate.

184:5.10 (1986.2) While Jesus was in the room with John and the guards, and while the court was in its second session, some of the women about the high priest's palace, together with their friends, came to look upon the strange prisoner, and one of them asked him, "Are you the Messiah, the Son of God?" And Jesus answered: "If I tell you, you will not believe me; and if I ask you, you will not answer."

184:5.11 (1986.3) At six o'clock that morning Jesus was led forth from the home of Caiaphas to appear before Pilate for confirmation of the sentence of death which this Sanhedrist court had so unjustly and irregularly decreed.

Capitolul 185. Judecata în fața lui Pilat

⇨ 184

CARTEA URANTIA

186 ⇨

PARTE IV. VIAȚA ȘI ÎNVĂȚĂTURILE LUI IISUS

CAPITOLUL 185 JUDECATA ÎN FAȚA LUI PILAT

Secțiuni

Introduction

1. Pontius Pilat
2. Iisus apare în fața lui Pilat
3. Audierea în particular de către Pilat
4. Iisus în fața lui Irod
5. Iisus din nou în fața lui Pilat
6. Ultimul apel al lui Pilat
7. Ultima confruntare cu Pilat
8. Tragica renunțare a lui Pilat

PAPER 185 THE TRIAL BEFORE PILATE

SECTIONS

Introduction

1. Pontius Pilate
2. Jesus Appears Before Pilate
3. The Private Examination by Pilate
4. Jesus Before Herod
5. Jesus Returns to Pilate
6. Pilate's Last Appeal
7. Pilate's Last Interview
8. Pilate's Tragic Surrender

Introduction

ÎN ACEASTĂ vineri, 7 aprilie, a anului 30, puțin după ora 6 dimineața, Iisus a fost adus în fața lui Pilat, procuratorul roman care guverna Iudeea, Samaria și Idumea sub supravegherea imediată a guvernatorului Siriei. Gardienii templului l-au adus pe Maestru, legat, în fața guvernatorului roman. El era escortat de aproximativ cinci zeci dintre acuzatorii săi, inclusiv membrii sinedrului tribunalului (în principal saducheii), de Iuda Iscariotul, de marele preot Caiafa și de apostolul Ioan. Anna nu se prezintă în fața lui Pilat.

Pilat se trezise și era gata să-i primească pe acești vizitatori matinali. Oamenii care cu o seară mai înainte obținuseră consimțământul său pentru folosirea soldaților romani la arestarea lui Iisus îl înștiințaseră pe Pilat că Iisus va fi adus dimineața devreme în fața lui. Se făcuseră aranjamente ca judecata să aibă loc în fața pretoriului, o clădire atașată fortăreței Antonia, unde Pilat și soția sa își făceau cartierul general când se opreau la Ierusalim.

Pilat a condus o mare parte a interogării lui Iisus în sălile pretoriului, însă judecata publică a avut loc afară pe treptele scării ce ducea către intrarea principală. Era o concesie făcută iudeilor, care refuzau să intre în casa unui gentil unde poate că se folosea drojdie în acea zi de pregătire a Paștelui. Dacă ar fi intrat acolo, aceasta nu numai că i-ar fi făcut necurați pentru ceremonii și, de aceea, excluși de la orice participare la sărbătoarea de recunoștință de după-amiază, însă atunci ar fi fost necesar să se supună ceremoniilor de purificare de

INTRODUCTION

185:0.1 (1987.1) SHORTLY after six o'clock on this Friday morning, April 7, A.D. 30, Jesus was brought before Pilate, the Roman procurator who governed Judea, Samaria, and Idumea under the immediate supervision of the legatus of Syria. The Master was taken into the presence of the Roman governor by the temple guards, bound, and was accompanied by about fifty of his accusers, including the Sanhedrist court (principally Sadduceans), Judas Iscariot, and the high priest, Caiaphas, and by the Apostle John. Annas did not appear before Pilate.

185:0.2 (1987.2) Pilate was up and ready to receive this group of early morning callers, having been informed by those who had secured his consent, the previous evening, to employ the Roman soldiers in arresting the Son of Man, that Jesus would be early brought before him. This trial was arranged to take place in front of the praetorium, an addition to the fortress of Antonia, where Pilate and his wife made their headquarters when stopping in Jerusalem.

185:0.3 (1987.3) Though Pilate conducted much of Jesus' examination within the praetorium halls, the public trial was held outside on the steps leading up to the main entrance. This was a concession to the Jews, who refused to enter any gentile building where leaven might be used on this day of preparation for the Passover. Such conduct would not only render them ceremonially unclean and thereby debar them from partaking of the afternoon feast of thanksgiving but would also necessitate their subjection to purification ceremonies

după apusul soarelui pentru a putea fi admiși la împărțirea cinei de Paști.

Cu toate că acești iudei nu aveau deloc conștiința încărcată atunci când uneltau la asasinarea lui Iisus pe o cale legală, nu erau mai puțin scrupuloși în ceea ce privește toate aceste probleme de curățire ceremonială și de regularitate tradițională. Iar acești iudei nu au fost singurii care nu au recunoscut înalte și sfintele obligații de natură divină, în vreme ce acordau o atenție meticuloasă unor lucruri de puțină importanță pentru bunăstarea umană atât în timp, cât și în eternitate.

1. PONTIUS PILAT

Dacă Pontus Pilat nu ar fi fost un guvernator destul de bun al provinciilor minore, Tiberiu nu ar fi suportat rămânerea acestuia ca procurator al Iudeii timp de zece ani. Cu toate că Pilat a fost un administrator destul de bun, din punct de vedere moral era un laș. El nu avea deschiderea necesară pentru a înțelege natura rostului său în calitate de guvernator al iudeilor. El nu a înțeles faptul că acești evrei aveau o religie reală, o credință pentru care erau gata să moară și că milioane și milioane dintre ei, răspândiți din loc în loc prin imperiu considerau Ierusalimul ca locul înalt al credinței lor și respectau sinedriul ca fiind cel mai înalt tribunal de pe Pământ.

Pilat nu îi iubea pe iudei, iar ura sa profundă începuse să se manifeste de timpuriu. Dintre toate provinciile romane nici una nu era mai dificil de guvernat decât Iudeea. Pilat nu a înțeles niciodată cu adevărat problemele ridicate de administrarea iudeilor. De aceea, încă de la începutul experienței sale de guvernator, el făcuse o serie de greșeli aproape fatale, echivalând aproape cu o sinucidere. Acestea au fost erorile care au dat iudeilor o atât de mare putere asupra sa. Când vroiau să influențeze deciziile sale le era suficient să îl amenințe cu o revoltă și Pilat capitula rapid. Această aparentă nestatornicie sau această lipsă de curaj moral ale procuratorului proveneau în principal din amintirea unui anumit număr de controverse cu iudeii din care a ieșit de fiecare dată învins. Iudeii știau că lui Pilat îi era frică de ei și se temea de poziția sa înaintea lui Tiberiu. Cunoscând această situație ei se foloseau de ea în dezavantajul guvernatorului în numeroase ocazii.

Defavoarea lui Pilat pe lângă iudei rezulta din mai multe întâlniri nefericite. Mai întâi, el nu a luat în serios prejudecata lor profund înrădăcinată contra tuturor imaginilor considerate ca simbol de idolatrie. El a permis deci soldaților săi să intre în Ierusalim fără să înlăture efigiile Cezarului de pe stindardele lor, după cum soldații romani aveau obiceiul să o facă sub predecesorul său. O delegație numeroasă de iudei l-a așteptat pe Pilat timp de cinci zile și l-a implorat să înlăture aceste embleme de pe steagurile militare. El a refuzat categoric să satisfacă cererea lor și i-a amenințat cu omorârea pe loc. Fiind el însuși un sceptic, Pilat nu înțelegea că oamenii care aveau puternice sentimente religioase nu ezitau să moară pentru convingerile lor religioase. El a fost deci consternat atunci când acești iudei s-au strâns în fața palatului său și într-un gest de sfidare și-au plecat capetele până la pământ și l-au înștiințat că erau gata să moară. Pilat a realizat atunci că de fapt doar lansase o amenințare pe care nu avea de gând s-o ducă la

after sundown, before they would be eligible to partake of the Passover supper.

185:0.4 (1987.4) Although these Jews were not at all bothered in conscience as they intrigued to effect the judicial murder of Jesus, they were nonetheless scrupulous regarding all these matters of ceremonial cleanness and traditional regularity. And these Jews have not been the only ones to fail in the recognition of high and holy obligations of a divine nature while giving meticulous attention to things of trifling importance to human welfare in both time and eternity.

1. PONTIUS PILATE

185:1.1 (1987.5) If Pontius Pilate had not been a reasonably good governor of the minor provinces, Tiberius would hardly have suffered him to remain as procurator of Judea for ten years. Although he was a fairly good administrator, he was a moral coward. He was not a big enough man to comprehend the nature of his task as governor of the Jews. He failed to grasp the fact that these Hebrews had a *real* religion, a faith for which they were willing to die, and that millions upon millions of them, scattered here and there throughout the empire, looked to Jerusalem as the shrine of their faith and held the Sanhedrin in respect as the highest tribunal on earth.

185:1.2 (1988.1) Pilate did not love the Jews, and this deep-seated hatred early began to manifest itself. Of all the Roman provinces, none was more difficult to govern than Judea. Pilate never really understood the problems involved in the management of the Jews and, therefore, very early in his experience as governor, made a series of almost fatal and well-nigh suicidal blunders. And it was these blunders that gave the Jews such power over him. When they wanted to influence his decisions, all they had to do was to threaten an uprising, and Pilate would speedily capitulate. And this apparent vacillation, or lack of moral courage, of the procurator was chiefly due to the memory of a number of controversies he had had with the Jews and because in each instance they had worsted him. The Jews knew that Pilate was afraid of them, that he feared for his position before Tiberius, and they employed this knowledge to the great disadvantage of the governor on numerous occasions.

185:1.3 (1988.2) Pilate's disfavor with the Jews came about as a result of a number of unfortunate encounters. First, he failed to take seriously their deep-seated prejudice against all images as symbols of idol worship. Therefore he permitted his soldiers to enter Jerusalem without removing the images of Caesar from their banners, as had been the practice of the Roman soldiers under his predecessor. A large deputation of Jews waited upon Pilate for five days, imploring him to have these images removed from the military standards. He flatly refused to grant their petition and threatened them with instant death. Pilate, himself being a skeptic, did not understand that men of strong religious feelings will not hesitate to die for their religious convictions; and therefore was he dismayed when these Jews drew themselves up defiantly before his palace, bowed their faces to the ground, and sent word that they were ready to die. Pilate then realized that he had made a threat which he was unwilling to carry out. He surrendered, ordered the images removed from the

îndeplinire. El a cedat și a ordonat ca emblemele să fie înlăturate de pe drapelele soldaților lui din Ierusalim. Din ziua aceea el a fost într-o mare măsură supus capriciilor conducătorilor iudei care au descoperit astfel slăbiciunea sa consecventă, aceea de a face amenințări pe care nu îndrăzneau să le făptuiască.

Pilat s-a decis ulterior să-și recapete prestigiul și, în consecință, el a agățat de zidurile palatului lui Irod din Ierusalim efigiile împăratului, așa cum erau folosite de obicei în semn de închinare în fața Cezarului. Când iudeii au protestat el a fost neclintit. Când a refuzat să acorde atenție protestelor lor, iudeii au lansat un apel prompt către Roma iar împăratul a ordonat imediat ca emblemele ofensatoare să fie înlăturate. După aceea stima față de Pilat s-a diminuat și mai mult.

Un alt lucru care a fost în defavoarea lui printre iudei a fost acela că el a îndrăznit să ia bani din vistieria templului în vederea construirii unui apeduct pentru a se furniza apă milioanei de vizitatori ai Ierusalimului în zilele marilor sărbători religioase. Iudeii socoteau că doar sinedriul putea să dispună de fondurile templului. Ei nu au încetat niciodată să rostească vorbe de ocară la adresa lui Pilat în ceea ce privește această dispoziție judecată drept abuzivă. Decizia sa a provocat cel puțin douăzeci de plângeri și a făcut să se verse mult sânge. Ultima dintre aceste grave răzvrățiri a avut legătură cu masacrare chiar la picioarele altarului a unui numeros grup de galileeni în cursul slujbei lor acolo.

Este semnificativ să se constate că, pe de o parte, acest șef roman oscilant l-a sacrificat pe Iisus de frica iudeilor și pentru a-și apăra situația personală și că, pe de altă parte, el a fost în cele din urmă revocat din cauza inutilității masacrării a samaritenilor pe temeiul pretențiilor unui fals Mesia care conducea niște trupe la muntele Garizim unde pretindea că vasele templului au fost îngropate. Aprige au fost răzvrătirile care au izbucnit atunci când acesta nu a reușit să arate ascunzătoarea vaselor sacre așa cum făgăduise. Ca urmare a acestui episod, legatul Siriei i-a ordonat lui Pilat să se întoarcă la Roma. Tiberiu a murit în timp ce Pilat era în drum către Roma, iar mandatul lui Pilat ca procurator al Iudeii nu a fost reînnoit. El nu și-a revenit niciodată complet din regretabila decizie prin care și-a dat acordul la crucificarea lui Iisus. Negăsind nici o favoare în ochii noului împărat, el s-a retras în provincia Lausanne unde, mai târziu, s-a sinucis.

Claudia Procula, soția lui Pilat, auzise multe despre Iisus prin camerista sa, o feniciană care credea în evanghelia împărăției. După moartea lui Pilat Claudia a jucat un rol important în răspândirea bunei vestiri.

Și toate acestea explică o mare parte a evenimentelor acestei tragice dimineți de vineri. Este ușor înțeles de ce iudeii s-au încumetat asupra să-i dicteze lui Pilat - făcându-l să se trezească la ora șase de dimineață pentru a-l judeca pe Iisus - și, de asemenea, de ce nu au ezitat să îl amenințe cu acuzarea de trădare față de împărat dacă ar fi avut îndrăzneala să refuze cererea lor de a-l trimite pe Iisus la moarte.

Un guvernator roman vrednic de acest nume și care nu ar fi fost implicat într-un mod atât de dezavantajos în treburile conducătorilor iudei nu ar fi permis niciodată acestor fanatici religioși, însetați de sânge, să condamne la moarte un om pe care el însuși

standards of his soldiers in Jerusalem, and found himself from that day on to a large extent subject to the whims of the Jewish leaders, who had in this way discovered his weakness in making threats which he feared to execute.

185:1.4 (1988.3) Pilate subsequently determined to regain this lost prestige and accordingly had the shields of the emperor, such as were commonly used in Caesar worship, put up on the walls of Herod's palace in Jerusalem. When the Jews protested, he was adamant. When he refused to listen to their protests, they promptly appealed to Rome, and the emperor as promptly ordered the offending shields removed. And then was Pilate held in even lower esteem than before.

185:1.5 (1988.4) Another thing which brought him into great disfavor with the Jews was that he dared to take money from the temple treasury to pay for the construction of a new aqueduct to provide increased water supply for the millions of visitors to Jerusalem at the times of the great religious feasts. The Jews held that only the Sanhedrin could disburse the temple funds, and they never ceased to inveigh against Pilate for this presumptuous ruling. No less than a score of riots and much bloodshed resulted from this decision. The last of these serious outbreaks had to do with the slaughter of a large company of Galileans even as they worshiped at the altar.

185:1.6 (1988.5) It is significant that, while this vacillating Roman ruler sacrificed Jesus to his fear of the Jews and to safeguard his personal position, he finally was deposed as a result of the needless slaughter of Samaritans in connection with the pretensions of a false Messiah who led troops to Mount Gerizim, where he claimed the temple vessels were buried; and fierce riots broke out when he failed to reveal the hiding place of the sacred vessels, as he had promised. As a result of this episode, the legatus of Syria ordered Pilate to Rome. Tiberius died while Pilate was on the way to Rome, and he was not reappointed as procurator of Judea. He never fully recovered from the regretful condemnation of having consented to the crucifixion of Jesus. Finding no favor in the eyes of the new emperor, he retired to the province of Lausanne, where he subsequently committed suicide.

185:1.7 (1989.1) Claudia Procula, Pilate's wife, had heard much of Jesus through the word of her maid-in-waiting, who was a Phoenician believer in the gospel of the kingdom. After the death of Pilate, Claudia became prominently identified with the spread of the good news.

185:1.8 (1989.2) And all this explains much that transpired on this tragic Friday forenoon. It is easy to understand why the Jews presumed to dictate to Pilate — to get him up at six o'clock to try Jesus — and also why they did not hesitate to threaten to charge him with treason before the emperor if he dared to refuse their demands for Jesus' death.

185:1.9 (1989.3) A worthy Roman governor who had not become disadvantageously involved with the rulers of the Jews would never have permitted these bloodthirsty religious fanatics to bring about the death of a man whom he himself had declared to be innocent of their

I-a declarat acuzat de ei pe nedrept și fără nici o vină. Roma a făcut o mare gafă, o greșeală cu consecințe profunde asupra treburilor pământești atunci când l-a trimis pe acest mediocru Pilat să guverneze Palestina. Bine ar fi fost dacă Tiberiu le-ar fi trimis iudeilor cel mai bun administrator provincial al imperiului.

false charges and without fault. Rome made a great blunder, a far-reaching error in earthly affairs, when she sent the second-rate Pilate to govern Palestine. Tiberius had better have sent to the Jews the best provincial administrator in the empire.

2. IISUS APARE ÎN FAȚA LUI PILAT

Când Iisus și acuzatorii săi s-au strâns în fața sălii de judecată a lui Pilat, guvernatorul roman a ieșit în față și a întrebat, adresându-se companiei adunate: „Ce acuzații aduceți împotriva acestui om?” Saducheeii și consilierii care își asumaseră sarcina de a-l înlătura din calea lor pe Iisus hotărâseră să se prezinte în fața lui Pilat pentru a cere confirmarea sentinței la moarte pronunțată contra lui Iisus, însă fără a avansa nici o acuzație precisă. De aceea purtătorul de cuvânt al tribunalului sinedrului i-a răspuns lui Pilat: „Dacă omul acesta nu ar fi fost un răufăcător, atunci nu ți l-am fi predat ție.”

Când Pilat remarcă faptul că nu le convenea să formuleze acuzațiile lor contra lui Iisus, cu toate că știa că își petrecuseră toată noaptea în deliberări asupra vinovăției sale, el le-a răspuns: „De vreme ce nu ați căzut de acord asupra unor acuzații precise, de ce nu îl duceți pe omul acesta pentru a fi judecat după propriile voastre legi?”

Atunci grefierul tribunalului sinedrului îi spuse lui Pilat: „Noi nu avem dreptul să trimitem un om la moarte și acest tulburător al liniștii națiunii noastre merită să moară pentru tot ceea ce a făcut. De aceea am venit aici în fața ta pentru a ni se confirma această decizie.”

Această încercare de scăpare din fața guvernatorului roman revelează atât răutatea și înverșunarea membrilor sinedrului îndreptate împotriva lui Iisus, cât și lipsa lor de respect pentru imparțialitatea, pentru onoarea și pentru demnitatea lui Pilat. Ce necuviință din partea acestor cetățeni supuși să apară în fața guvernatorului provinciei lor cerând un decret de execuție contra unui om înainte de a i se permite acestui om o judecată dreaptă și chiar fără a aduce împotriva lui acuzații precise de crimă!

Pilat știa ceva despre faptele lui Iisus printre iudei. El a dedus că acuzațiile care ar putea fi aduse împotriva lui aveau legătură cu încălcarea legilor ecleziastice iudaice și, de aceea, căuta să-l trimită pe Iisus în fața propriului lor tribunal. Printre altele, Pilat s-a bucurat că i-a făcut să mărturisească public că erau neputincioși în pronunțarea și executarea unei sentințe de moarte, chiar împotriva unui membru al propriei lor rase pe care ajunseseră să îl disprețuiască cu o vrajbă amarnică și pizmașă.

Cu câteva ceasuri mai devreme, cu puțin înainte de miezul nopții și după ce a aprobat folosirea soldaților romani pentru arestarea sa secretă pe Iisus, Pilat a aflat mai multe despre Iisus și despre învățătura sa de la soția sa, Claudia, care era într-o oarecare măsură convertită la iudaism și care a devenit mai târziu o credincioasă în evanghelia lui Iisus.

Lui Pilat i-ar fi plăcut să amâne această audiență, însă el a văzut că acești conducători iudei erau hotărâți să urmărească rezolvarea cazului lor. El știa că

2. JESUS APPEARS BEFORE PILATE

185:2.1 (1989.4) When Jesus and his accusers had gathered in front of Pilate's judgment hall, the Roman governor came out and, addressing the company assembled, asked, "What accusation do you bring against this fellow?" The Sadducees and councilors who had taken it upon themselves to put Jesus out of the way had determined to go before Pilate and ask for confirmation of the death sentence pronounced upon Jesus, without volunteering any definite charge. Therefore did the spokesman for the Sanhedrist court answer Pilate: "If this man were not an evildoer, we should not have delivered him up to you."

185:2.2 (1989.5) When Pilate observed that they were reluctant to state their charges against Jesus, although he knew they had been all night engaged in deliberations regarding his guilt, he answered them: "Since you have not agreed on any definite charges, why do you not take this man and pass judgment on him in accordance with your own laws?"

185:2.3 (1989.6) Then spoke the clerk of the Sanhedrin court to Pilate: "It is not lawful for us to put any man to death, and this disturber of our nation is worthy to die for the things which he has said and done. Therefore have we come before you for confirmation of this decree."

185:2.4 (1989.7) To come before the Roman governor with this attempt at evasion discloses both the ill-will and the ill-humor of the Sanhedrists toward Jesus as well as their lack of respect for the fairness, honor, and dignity of Pilate. What effrontery for these subject citizens to appear before their provincial governor asking for a decree of execution against a man before affording him a fair trial and without even preferring definite criminal charges against him!

185:2.5 (1989.8) Pilate knew something of Jesus' work among the Jews, and he surmised that the charges which might be brought against him had to do with infringements of the Jewish ecclesiastical laws; therefore he sought to refer the case back to their own tribunal. Again, Pilate took delight in making them publicly confess that they were powerless to pronounce and execute the death sentence upon even one of their own race whom they had come to despise with a bitter and envious hatred.

185:2.6 (1990.1) It was a few hours previously, shortly before midnight and after he had granted permission to use Roman soldiers in effecting the secret arrest of Jesus, that Pilate had heard further concerning Jesus and his teaching from his wife, Claudia, who was a partial convert to Judaism, and who later on became a full-fledged believer in Jesus' gospel.

185:2.7 (1990.2) Pilate would have liked to postpone this hearing, but he saw the Jewish leaders were determined to proceed with the case. He knew that this

această dimineață de vineri nu era doar una de pregătire a Paștelui, ci și ziua pregătirii sabatului iudaic de odihnă și de închinare.

Pilat fiind extrem de sensibil la maniera lipsită de respect în care îl abordaseră iudeii, nu era dispus să își dea acordul la cererea lor de a-l condamna pe Iisus la moarte fără judecată. După ce așteptase deci câteva momente pentru a-i lăsa să își prezinte acuzațiile contra deținutului, el se întoarse spre ei și spuse: „Nu voi condamna acest om la moarte fără judecată și nu voi consimți la audierea lui până nu îmi veți prezenta în scris acuzațiile voastre împotriva lui.”

Când marele preot și ceilalți membri ai sinedrului l-au auzit pe Pilat spunând acestea făcură semn grefierului curții care îi înmână lui Pilat acuzațiile scrise împotriva lui Iisus. Și aceste acuzații erau:

”Tribunalul sinedrului socotește că acest om este un răufăcător și un tulburător al națiunii noastre făcându-se vinovat de:

”1. Perverti națiunii noastre și îndemnarea poporului la revoltă.

”2. Interzicerea oamenilor de a plăti tribut Cezarului.

”3. Autointitularea sa drept rege al iudeilor și propovăduirea întemeierii unei noi împărății.”

Iisus nu fusese nici judecat după reguli, nici condamnat după lege în nici una dintre aceste acuzații. El nici măcar nu le auzise în momentul în care fuseseră formulate pentru prima dată, însă Pilat a ordonat să fie adus de la pretoriu, acolo unde se afla în paza gărzilor, și a insistat ca aceste acuzații să-i fie repetate și înaintea lui Iisus.

Când Iisus le-a auzit, el știa bine că nu fusese audiat asupra acestor chestiuni în fața tribunalului iudeu. Ioan Zebedeu și acuzatorii știau asta la fel de bine, însă Iisus nu a dat nici un răspuns la aceste false acuzații. Chiar și atunci când Pilat l-a rugat să răspundă acuzatorilor săi, el a continuat să tacă din gură. Pilat a fost atât de uimit de nedreptatea întregii proceduri și atât de impresionat de tăcuta și stăpânita îndurare ale lui Iisus încât a hotărât să ia prizonierul înăuntru și să-l îi pună întrebări personal.

Mintea lui Pilat era prinsă în confuzie. Temându-se de iudei, în inima sa, el era puternic mișcat în spiritul său la vederea lui Iisus care stătea maiestuos în fața acuzatorilor săi însetați de sânge și îi privea nu cu un dispreț tăcut, ci cu o expresie de sinceră milă și de tristă afecțiune.

3. AUDIEREA ÎN PARTICULAR DE CĂTRE PILAT

Pilat i-a dus pe Iisus și pe Ioan Zebedeu într-o încăpere privată, lăsând gardienii afară, în sala cea mare, și rugând prizonierul să se așeze, se așeză și el alături și îi puse mai multe întrebări. Pilat își începu discuția cu Iisus asigurându-l că nu credea în prima acuzație, în faptul că Iisus pervertea națiunea și îndemna la revoltă. Apoi întrebă: „Ai propovăduit vreodată că trebuie să se refuze tributul convenit Cezarului?” Iisus îl arătă pe Ioan cu degetul și spuse:

was not only the forenoon of preparation for the Passover, but that this day, being Friday, was also the preparation day for the Jewish Sabbath of rest and worship.

185:2.8 (1990.3) Pilate, being keenly sensitive to the disrespectful manner of the approach of these Jews, was not willing to comply with their demands that Jesus be sentenced to death without a trial. When, therefore, he had waited a few moments for them to present their charges against the prisoner, he turned to them and said: “I will not sentence this man to death without a trial; neither will I consent to examine him until you have presented your charges against him in writing.”

185:2.9 (1990.4) When the high priest and the others heard Pilate say this, they signaled to the clerk of the court, who then handed to Pilate the written charges against Jesus. And these charges were:

185:2.10 (1990.5) “We find in the Sanhedrist tribunal that this man is an evildoer and a disturber of our nation in that he is guilty of:

185:2.11 (1990.6) “1. Perverting our nation and stirring up our people to rebellion.

185:2.12 (1990.7) “2. Forbidding the people to pay tribute to Caesar.

185:2.13 (1990.8) “3. Calling himself the king of the Jews and teaching the founding of a new kingdom.”

185:2.14 (1990.9) Jesus had not been regularly tried nor legally convicted on any of these charges. He did not even hear these charges when first stated, but Pilate had him brought from the praetorium, where he was in the keeping of the guards, and he insisted that these charges be repeated in Jesus' hearing.

185:2.15 (1990.10) When Jesus heard these accusations, he well knew that he had not been heard on these matters before the Jewish court, and so did John Zebedee and his accusers, but he made no reply to their false charges. Even when Pilate bade him answer his accusers, he opened not his mouth. Pilate was so astonished at the unfairness of the whole proceeding and so impressed by Jesus' silent and masterly bearing that he decided to take the prisoner inside the hall and examine him privately.

185:2.16 (1990.11) Pilate was confused in mind, fearful of the Jews in his heart, and mightily stirred in his spirit by the spectacle of Jesus' standing there in majesty before his bloodthirsty accusers and gazing down on them, not in silent contempt, but with an expression of genuine pity and sorrowful affection.

3. THE PRIVATE EXAMINATION BY PILATE

185:3.1 (1991.1) Pilate took Jesus and John Zebedee into a private chamber, leaving the guards outside in the hall, and requesting the prisoner to sit down, he sat down by his side and asked several questions. Pilate began his talk with Jesus by assuring him that he did not believe the first count against him: that he was a perverter of the nation and an inciter to rebellion. Then he asked, “Did you ever teach that tribute should be refused Caesar?” Jesus, pointing to John, said, “Ask him or any other

„Întreabă-l pe acela sau pe orice altă persoană care a auzit învățătura mea.” Pilat îl întreabă atunci pe Ioan asupra acestei chestiuni a tributului și Ioan a depus mărturie în privința învățăturii Maestrului său și a explicat că Iisus și apostolii săi plăteau taxe atât Cezarului, cât și trezoreriei templului. Atunci când Pilat a terminat cu întrebările adresate lui Ioan, îi spuse acestuia: „Vezi de nu spune nimănui că am vorbit cu tine”, iar Ioan nu a dezvăluit niciodată acest episod.

Pilat se întoarse apoi pentru a pune și alte întrebări lui Iisus, spunând: „Acum, în privința celei de a treia acuzații contra ta: ești tu regele iudeilor?” Datorită faptului că vocea lui Pilat părea să aibă o intonație sinceră, Iisus îi zâmbi procuratorului și zise: „Pilat, pui întrebarea aceasta de la tine însuși ori ai luat-o de la acuzatorii mei?” La care guvernatorul răspunse cu un ton puțin indignat: „Sunt eu iudeu? Propriul tău popor și șefii preoților mi te-au predat mie și mi-au cerut să te condamnez la moarte. Pun la îndoială validitatea acuzațiilor lor și doar încerc să afl pentru mine ceea ce adevărul este. Spune-mi, ai zis tu că ești regele iudeilor și ai căutat oare să întemeiezi un nou regat?”

Iisus îi spuse atunci lui Pilat: „Oare nu îți dai seama că împărăția mea nu este al acestei lumi? Dacă era al acestei lumi discipolii mei s-ar fi bătut cu siguranță pentru a nu fi dat pe mâna iudeilor. Prezența mea aici, în fața ta și în aceste lanțuri este suficientă pentru a arăta tuturor oamenilor că împărăția mea este un domeniu spiritual, însăși fraternitatea oamenilor care au devenit fiii ai lui Dumnezeu prin credință și prin iubire. Această mântuire le este oferită atât gentililor, cât și iudeilor.”

„Atunci, la urma urmei, ești un rege” spuse Pilat. Iar Iisus răspunse: „Da, sunt un fel de rege, iar împărăția mea este familia celor care prin credință sunt fiii Tatălui meu care este în Ceruri. Sunt născut în această lume cu scopul de a-l revela pe Tatăl meu tuturor oamenilor și a depune mărturie pentru adevărul lui Dumnezeu. Și chiar și acum eu îți declar ție că oricine iubește adevărul aude vocea mea.”

Atunci Pilat spuse, pe jumătate ironic și pe jumătate sincer: „Adevărul, ce este adevărul - cine știe?”

Pilat nu era capabil nici să pătrundă adâncimea cuvintelor lui Iisus, nici să înțeleagă natura împărăției sale spirituale, însă era acum sigur că prizonierul nu făcuse nimic care să merite moartea. O singură privire aruncată asupra lui Iisus, față în față, era suficientă pentru a-l convinge chiar și pe Pilat că acest om blând și istovit, însă integru și maiestuos, nu era un revoluționar sălbatic și periculos care ar aspira la urcarea pe tronul temporar al Israelului. Pilat credea că a înțeles ceva din ceea ce spusese Iisus, calificându-se drept rege, căci cunoștea învățăturile stoice care susțineau că „omul înțelept este un rege”. Pilat a fost în întregime convins că în loc de a fi un răzvrătit periculos, Iisus nu era nici mai mult nici mai puțin decât un vizionar inofensiv, un inocent fanatic.

După ce l-a audiat pe Maestru, Pilat s-a întors la șefii preoților și la acuzatorii lui Iisus și le-a spus: „L-am audiat pe omul acesta și nu-i aflui nici o vină. Eu nu cred că el este vinovat de acuzațiile pe care le-ați adus împotriva lui. Cred că trebuie să fie eliberat.” Când iudeii au auzit aceasta au fost cuprinși de o furie atât de mare încât au început să strige cu sălbăcie că Iisus trebuie

man who has heard my teaching.” Then Pilate questioned John about this matter of tribute, and John testified concerning his Master’s teaching and explained that Jesus and his apostles paid taxes both to Caesar and to the temple. When Pilate had questioned John, he said, “See that you tell no man that I talked with you.” And John never did reveal this matter.

185:3.2 (1991.2) Pilate then turned around to question Jesus further, saying: “And now about the third accusation against you, are you the king of the Jews?” Since there was a tone of possibly sincere inquiry in Pilate’s voice, Jesus smiled on the procurator and said: “Pilate, do you ask this for yourself, or do you take this question from these others, my accusers?” Whereupon, in a tone of partial indignation, the governor answered: “Am I a Jew? Your own people and the chief priests delivered you up and asked me to sentence you to death. I question the validity of their charges and am only trying to find out for myself what you have done. Tell me, have you said that you are the king of the Jews, and have you sought to found a new kingdom?”

185:3.3 (1991.3) Then said Jesus to Pilate: “Do you not perceive that my kingdom is not of this world? If my kingdom were of this world, surely would my disciples fight that I should not be delivered into the hands of the Jews. My presence here before you in these bonds is sufficient to show all men that my kingdom is a spiritual dominion, even the brotherhood of men who, through faith and by love, have become the sons of God. And this salvation is for the gentile as well as for the Jew.”

185:3.4 (1991.4) “Then you are a king after all?” said Pilate. And Jesus answered: “Yes, I am such a king, and my kingdom is the family of the faith sons of my Father who is in heaven. For this purpose was I born into this world, even that I should show my Father to all men and bear witness to the truth of God. And even now do I declare to you that every one who loves the truth hears my voice.”

185:3.5 (1991.5) Then said Pilate, half in ridicule and half in sincerity, “Truth, what is truth — who knows?”

185:3.6 (1991.6) Pilate was not able to fathom Jesus’ words, nor was he able to understand the nature of his spiritual kingdom, but he was now certain that the prisoner had done nothing worthy of death. One look at Jesus, face to face, was enough to convince even Pilate that this gentle and weary, but majestic and upright, man was no wild and dangerous revolutionary who aspired to establish himself on the temporal throne of Israel. Pilate thought he understood something of what Jesus meant when he called himself a king, for he was familiar with the teachings of the Stoics, who declared that “the wise man is king.” Pilate was thoroughly convinced that, instead of being a dangerous seditionmonger, Jesus was nothing more or less than a harmless visionary, an innocent fanatic.

185:3.7 (1991.7) After questioning the Master, Pilate went back to the chief priests and the accusers of Jesus and said: “I have examined this man, and I find no fault in him. I do not think he is guilty of the charges you have made against him; I think he ought to be set free.” And when the Jews heard this, they were moved with great anger, so much so that they wildly shouted that Jesus

să moară. Unul dintre membrii sinedriului a urcat plin de îndrăzneală până la Pilat și a zis: „Acest om răzvrătește poporul de la Galileea și până în toată Iudea. Este un făcător de dezordine și un răufăcător. Vei regreta mult dacă îi dai drumul acestui om.”

Pilat era în mare cumpănă, neștiind încă ce să facă cu Iisus; de aceea, atunci când i-a auzit pe iudei spunând că Iisus și-a început lucrarea în Galileea, el s-a gândit să evite responsabilitatea de a da o sentință finală, măcar să câștige timp pentru de gândire, trimițându-l pe Iisus în fața lui Irod, care se afla pe atunci în Ierusalim pentru a asista la Paști. Pilat s-a gândit, totodată, că acest gest ar atenua o parte din amarnica ranchiună care exista de câțeva vreme între el și Irod, ca urmare a numeroaselor neînțelegeri asupra unor chestiuni de jurisdicție.

Pilat chemă atunci gărzile și le spuse: „Acest om este un galileean. Conduceți-l imediat în fața lui Irod și după ce Irod îl va fi audiat veniți să-mi raportați concluziile sale”. Și gărzile l-au condus pe Iisus la Irod.

4. IISUS ÎN FAȚA LUI IROD

Cât timp a stat în Ierusalim, Irod Antipa el a locuit în vechiul palat macabeean al lui Irod cel Mare. În această reședință a fostului rege, Iisus a fost adus de gardienii templului, urmat de acuzatorii săi și de o mulțime tot mai mare. Irod auzise de mult timp vorbindu-se despre Iisus și era curios să-l cunoască. Când Fiul Omului s-a aflat în fața lui, în această dimineață de vineri, vicleanul idumeean nu își aminti nici măcar o clipă de băiatul care altădată i se înfățișase la Sephoris cerând dreptate în privința banilor datorăți tatălui său, care murise într-un accident în timp ce lucra la unul din edificiile publice. După câte își amintea Irod, el nu-l văzuse niciodată pe Iisus, cu toate că își făcuse multe griji din pricina lui în perioada în care activitatea Maestrului se concentrase în Galileea. Acum că Iisus era deținut de Pilat și de iudei, Irod era dornic să-l vadă, simțindu-se ferit de orice alte necazuri din partea lui Iisus pe viitor. Irod auzise mult vorbindu-se despre miracolele înfăptuite de Iisus și spera realmente să îl vadă făcând vreo minune.

Atunci când gărzile l-au adus pe Iisus în fața lui Irod, tetrarhul a fost impresionat de înfățișarea sa impunătoare și de seninătatea chipului său. Timp de un sfert de oră Irod îi puse întrebări lui Iisus, însă Maestrul nu a vrut să răspundă. Irod îl luă peste picior îndemnându-l să facă un miracol, însă Iisus nu a vrut nici să răspundă la numeroasele lui întrebări, nici să reacționeze la ironiile lui.

Atunci Irod se întoarse către șefii preoților și ai saducheilor și își aplecă urechea către acuzațiile lor. El auzi tot ceea ce i se spusese lui Pilat și încă și mai mult în privința pretenșiei sale de fiu al Omului. În cele din urmă, convins că Iisus nici nu va vorbi și nu va face nici un miracol pentru el, Irod, după ce s-a mai distrat o vreme pe seama lui, l-a îmbrăcat cu o veche robă regală de purpură și îl trimise înapoi la Pilat. Irod știa că nu avea nici o jurisdicție asupra lui Iisus în Iudeea. Cu toate că era bucuros să creadă că în sfârșit avea să scape de Iisus în Galileea, era împăcat că responsabilitatea de a-l trimite la moarte îi revenea lui Pilat. Irod nu și-a revenit niciodată complet din teama

should die; and one of the Sanhedrists boldly stepped up by the side of Pilate, saying: “This man stirs up the people, beginning in Galilee and continuing throughout all Judea. He is a mischief-maker and an evildoer. You will long regret it if you let this wicked man go free.”

185:3.8 (1992.1) Pilate was hard pressed to know what to do with Jesus; therefore, when he heard them say that he began his work in Galilee, he thought to avoid the responsibility of deciding the case, at least to gain time for thought, by sending Jesus to appear before Herod, who was then in the city attending the Passover. Pilate also thought that this gesture would help to antidote some of the bitter feeling which had existed for some time between himself and Herod, due to numerous misunderstandings over matters of jurisdiction.

185:3.9 (1992.2) Pilate, calling the guards, said: “This man is a Galilean. Take him forthwith to Herod, and when he has examined him, report his findings to me.” And they took Jesus to Herod.

4. JESUS BEFORE HEROD

185:4.1 (1992.3) When Herod Antipas stopped in Jerusalem, he dwelt in the old Maccabean palace of Herod the Great, and it was to this home of the former king that Jesus was now taken by the temple guards, and he was followed by his accusers and an increasing multitude. Herod had long heard of Jesus, and he was very curious about him. When the Son of Man stood before him, on this Friday morning, the wicked Idumean never for one moment recalled the lad of former years who had appeared before him in Sephoris pleading for a just decision regarding the money due his father, who had been accidentally killed while at work on one of the public buildings. As far as Herod knew, he had never seen Jesus, although he had worried a great deal about him when his work had been centered in Galilee. Now that he was in custody of Pilate and the Judeans, Herod was desirous of seeing him, feeling secure against any trouble from him in the future. Herod had heard much about the miracles wrought by Jesus, and he really hoped to see him do some wonder.

185:4.2 (1992.4) When they brought Jesus before Herod, the tetrarch was startled by his stately appearance and the calm composure of his countenance. For some fifteen minutes Herod asked Jesus questions, but the Master would not answer. Herod taunted and dared him to perform a miracle, but Jesus would not reply to his many inquiries or respond to his taunts.

185:4.3 (1992.5) Then Herod turned to the chief priests and the Sadducees and, giving ear to their accusations, heard all and more than Pilate had listened to regarding the alleged evil doings of the Son of Man. Finally, being convinced that Jesus would neither talk nor perform a wonder for him, Herod, after making fun of him for a time, arrayed him in an old purple royal robe and sent him back to Pilate. Herod knew he had no jurisdiction over Jesus in Judea. Though he was glad to believe that he was finally to be rid of Jesus in Galilee, he was thankful that it was Pilate who had the responsibility of putting him to death. Herod never had fully recovered from the fear that cursed him as a result of killing John

de care suferea ca de un blestem după ce l-a executat pe Ioan Botezătorul. Uneori lui Irod îi era teamă și ca nu cumva Iisus să fie tot Ioan reînviat din morți. Acum era eliberat de frica aceea, căci băgase de seamă că Iisus era o personalitate mult diferită de francul și fiorosul profet care îndrăznise să denunțe și să condamne viața sa privată.

5. IISUS DIN NOU ÎN FAȚA LUI PILAT

Când gărzile l-au adus pe Iisus la Pilat, acesta din urmă a ieșit pe treptele din față ale pretoriului unde fusese pus scaunul său de judecată și, convocându-i pe șefii preoților și pe membrii sinedriului le spuse: "Ați adus acest om înaintea mea acuzându-l că pervertește poporul, că interzice plata impozitelor și că se pretinde rege al iudeilor. L-am audiat și nu l-am găsit vinovat de aceste acuzații. În realitate, nu l-am găsit nici o vină. Apoi l-am trimis la Irod și tetrarhul trebuie să fi ajuns la aceleași concluzii, deoarece mi l-a trimis înapoi. Acest om nu a comis, cu siguranță, nimic care să merite moartea. Dacă credeți totuși că trebuie să fie disciplinat în vreun fel, eu sunt dispus să îl pedepsesc înainte de a-l elibera."

În momentul în care iudeii au început să-și strige protestele împotriva eliberării lui Iisus, o mare mulțime urcase sus la pretoriu pentru a îi cere lui Pilat să elibereze un prizonier în onoarea sărbătorii de Paști. De câțva timp guvernatorii romani aveau obiceiul de a permite populației să aleagă un prizonier ori un condamnat care să fie grațiat în perioada Paștelui. Acum că această mulțime venise în fața lui Pilat pentru a cere eliberarea unui prizonier, Iisus fiind atât de recent în mare favoare pe lângă mulțimi. Pilat a avut ideea că s-ar putea sustrage din această chestiune neplăcută, propunând grupului să elibereze acest om din Galileea ca garanție a bunăvoinței sale cu prilejul Paștelui, din moment ce Iisus era acum un prizonier în fața locului său de judecată.

În timp ce mulțimea se aduna pe treptele clădirii, Pilat auzi niște voci strigând numele unuia Baraba. Baraba era un agitator politic notoriu, hoț și asasin, fiu al unui preot și fusese recent prins în flagrant delict de viol și de ucidere pe drumul Ierihonului. El fusese condamnat la moarte și sentința trebuia să fie executată imediat după sărbătorile de Paști.

Pilat se ridică și explică mulțimii că Iisus i-a fost adus de șefii preoților care cereau moartea sa formulând anumite acuzații însă el nu credea că acest om merita moartea. Pilat spuse: „Atunci preferați să îl eliberați pe acest Baraba asasinul sau pe Iisus din Galileea?” Când Pilat vorbise astfel, șefii preoților și consilierii sinedriului strigară cu toată puterea: „Baraba, Baraba!” Și când oamenii adunați văzură că șefii preoților vroiau ca Iisus să fie trimis la moarte, ei se alăturară îndată celor care reclamau execuția sa, în timp ce strigau în gura mare pentru eliberarea lui Baraba.

Cu câteva zile mai înainte, aceeași mulțime îl privise pe Iisus cu o teamă respectuoasă însă ea nu mai avea considerație pentru un om care, după ce a pretins că este Fiul lui Dumnezeu, se găsea acum

the Baptist. Herod had at certain times even feared that Jesus was John risen from the dead. Now he was relieved of that fear since he observed that Jesus was a very different sort of person from the outspoken and fiery prophet who dared to expose and denounce his private life.

5. JESUS RETURNS TO PILATE

185:5.1 (1993.1) When the guards had brought Jesus back to Pilate, he went out on the front steps of the praetorium, where his judgment seat had been placed, and calling together the chief priests and Sanhedrists, said to them: "You brought this man before me with charges that he perverts the people, forbids the payment of taxes, and claims to be king of the Jews. I have examined him and fail to find him guilty of these charges. In fact, I find no fault in him. Then I sent him to Herod, and the tetrarch must have reached the same conclusion since he has sent him back to us. Certainly, nothing worthy of death has been done by this man. If you still think he needs to be disciplined, I am willing to chastise him before I release him."

185:5.2 (1993.2) Just as the Jews were about to engage in shouting their protests against the release of Jesus, a vast crowd came marching up to the praetorium for the purpose of asking Pilate for the release of a prisoner in honor of the Passover feast. For some time it had been the custom of the Roman governors to allow the populace to choose some imprisoned or condemned man for pardon at the time of the Passover. And now that this crowd had come before him to ask for the release of a prisoner, and since Jesus had so recently been in great favor with the multitudes, it occurred to Pilate that he might possibly extricate himself from his predicament by proposing to this group that, since Jesus was now a prisoner before his judgment seat, he release to them this man of Galilee as the token of Passover good will.

185:5.3 (1993.3) As the crowd surged up on the steps of the building, Pilate heard them calling out the name of one Barabbas. Barabbas was a noted political agitator and murderous robber, the son of a priest, who had recently been apprehended in the act of robbery and murder on the Jericho road. This man was under sentence to die as soon as the Passover festivities were over.

185:5.4 (1993.4) Pilate stood up and explained to the crowd that Jesus had been brought to him by the chief priests, who sought to have him put to death on certain charges, and that he did not think the man was worthy of death. Said Pilate: "Which, therefore, would you prefer that I release to you, this Barabbas, the murderer, or this Jesus of Galilee?" And when Pilate had thus spoken, the chief priests and the Sanhedrin councilors all shouted at the top of their voices, "Barabbas, Barabbas!" And when the people saw that the chief priests were minded to have Jesus put to death, they quickly joined in the clamor for his life while they loudly shouted for the release of Barabbas.

185:5.5 (1993.5) A few days before this the multitude had stood in awe of Jesus, but the mob did not look up to one who, having claimed to be the Son of God, now found himself in the custody of the chief priests and the

prizonier al principalilor preoți și conducători și adus la judecată în fața lui Pilat, cu riscul de a fi condamnat la moarte. Iisus putea fi un erou în ochii populației când alunga din templu pe cămătari și pe negustori, însă nu atunci când era un prizonier lipsit de rezistență în mâinile dușmanilor săi și când viața sa era în joc.

Pilat se mânie văzându-i pe șefii preoților clamând grațierea unui asasin notoriu și urlând pentru a obține sângele lui Iisus. El le-a văzut răutatea și vrajba și a sesizat prejudecățile și invidia lor. Așadar le spuse: „Cum puteți alege viața unui asasin în locul vieții acestui om a cărui mare crimă constă în a se numi simbolic drept rege al iudeilor?” Dar n-a fost o afirmație înțeleaptă din partea lui Pilat. Iudeii erau un popor mândru, aflați acum sub jugul politic roman, însă sperând la venirea unui Mesia care îi va fi eliberat de aservirea lor gentililor cu o mare desfășurare de putere și de glorie. La ideea că acest învățător cu purtarea blândă și care propovăduia doctrine străni, și care era acum arestat și acuzat de crime ce impuneau pedeapsa cu moartea putea fi invocată ca „rege al iudeilor”, ei au încercat un resentiment mai mare decât și-ar fi putut închipui Pilat vreodată. Ei luară această remarcă ca pe o insultă împotriva a tot ceea ce considerau ei sacru și onorabil în existența lor națională și de aceea începură să ceară eliberarea lui Baraba și moartea lui Iisus.

Pilat știa că Iisus era nevinovat de acuzațiile aduse împotriva lui și dacă ar fi fost un judecător integru și curajos l-ar fi achitat și eliberat însă lui îi era teamă să îi sfideze acești iudei înfuriați. În timp ce tot ezita să-și facă datoria, sosi un mesager care îi înmână un mesaj pecetluit de la soția sa, Claudia.

Pilat făcu cunoscut auditoriului său dorința sa de a citi comunicarea pe care tocmai o primise înainte de a relua examinarea problemei care era dezbătută atunci. El deschise scrisoarea soției sale și citi: „Te implor să nu participi cu nimic la condamnarea acestui om integru și inocent pe care îl numesc Iisus. Am suferit mult în vis în aceste noapte din cauza lui.” Această notă venind de la Claudia nu numai că la supărat tare pe Pilat, ducând așadar la întârzierea judecării chestiunii în cauză, ci, totodată, din nefericire, le-a lăsat conducătorilor iudei un timp considerabil pentru a circula liberi prin mulțime. Ei au profitat de aceasta pentru a îndemna populația să ceară eliberarea lui Baraba și să ceară, cu strigăte, crucificarea lui Iisus.

În cele din urmă Pilat încercă iarăși să găsească o soluție problemei întrebând mulțimea peștrită de conducători iudei și de persoane care cereau grațierea: „Ce să fac cu cel pe care îl numiți regele iudeilor?” Ei strigară la unison: „Răstignește-l! Răstignește-l!” În unanimitate, aceste pretenții din partea acestei mulțimi răspândite îl înspăimântă și îl alarmă pe Pilat, judecător nedrept și cuprins de teamă.

El întreabă încă o dată: „De ce vreți să-l răstigniți pe acest om? Ce rău a făcut? Cine vrea să vină înainte pentru a depune mărturie împotriva lui?” Însă când l-au auzit pe Pilat luându-i apărarea lui Iisus, ei strigară și mai tare: „Răstignește-l! Răstignește-l!”

Atunci Pilat făcu, din nou, apel la ei în privința eliberării prizonierului de Paști spunând: „Vă cer încă o dată să spuneți ce prizonier trebuie să eliberez la

rulers and on trial before Pilate for his life. Jesus could be a hero in the eyes of the populace when he was driving the money-changers and the traders out of the temple, but not when he was a nonresisting prisoner in the hands of his enemies and on trial for his life.

185:5.6 (1993.6) Pilate was angered at the sight of the chief priests clamoring for the pardon of a notorious murderer while they shouted for the blood of Jesus. He saw their malice and hatred and perceived their prejudice and envy. Therefore he said to them: “How could you choose the life of a murderer in preference to this man’s whose worst crime is that he figuratively calls himself the king of the Jews?” But this was not a wise statement for Pilate to make. The Jews were a proud people, now subject to the Roman political yoke but hoping for the coming of a Messiah who would deliver them from gentile bondage with a great show of power and glory. They resented, more than Pilate could know, the intimation that this meek-mannered teacher of strange doctrines, now under arrest and charged with crimes worthy of death, should be referred to as “the king of the Jews.” They looked upon such a remark as an insult to everything which they held sacred and honorable in their national existence, and therefore did they all let loose their mighty shouts for Barabbas’s release and Jesus’ death.

185:5.7 (1994.1) Pilate knew Jesus was innocent of the charges brought against him, and had he been a just and courageous judge, he would have acquitted him and turned him loose. But he was afraid to defy these angry Jews, and while he hesitated to do his duty, a messenger came up and presented him with a sealed message from his wife, Claudia.

185:5.8 (1994.1) Pilate indicated to those assembled before him that he wished to read the communication which he had just received before he proceeded further with the matter before him. When Pilate opened this letter from his wife, he read: “I pray you have nothing to do with this innocent and just man whom they call Jesus. I have suffered many things in a dream this night because of him.” This note from Claudia not only greatly upset Pilate and thereby delayed the adjudication of this matter, but it unfortunately also provided considerable time in which the Jewish rulers freely circulated among the crowd and urged the people to call for the release of Barabbas and to clamor for the crucifixion of Jesus.

185:5.9 (1994.2) Finally, Pilate addressed himself once more to the solution of the problem which confronted him, by asking the mixed assembly of Jewish rulers and the pardon-seeking crowd, “What shall I do with him who is called the king of the Jews?” And they all shouted with one accord, “Crucify him! Crucify him!” The unanimity of this demand from the mixed multitude startled and alarmed Pilate, the unjust and fear-ridden judge.

185:5.10 (1994.3) Then once more Pilate said: “Why would you crucify this man? What evil has he done? Who will come forward to testify against him?” But when they heard Pilate speak in defense of Jesus, they only cried out all the more, “Crucify him! Crucify him!”

185:5.11 (1994.4) Then again Pilate appealed to them regarding the release of the Passover prisoner, saying: “Once more I ask you, which of these prisoners shall I

această dată în care sărbătoriți Paștele vostru?" și, din nou, mulțimea urlă: „Dă-ni-l pe Baraba! „

Atunci Pilat spuse: „Dacă îl eliberez pe Baraba asasinul, ce voi face cu Iisus?" Și încă o dată mulțimea urlă la unison: „Răstignește-l! Răstignește-l!"

Pilat fu îngrozit de cererile insistente ale populației ce acționa sub îndrumarea imediată a șefilor preoților și a consilierilor sinedrului, însă decise cu toate acestea să facă cel puțin încă o încercare de a liniști mulțimea și de a-l salva pe Iisus.

6. ULTIMUL APEL AL LUI PILAT

Doar dușmanii lui Iisus participau la tot ceea ce se întâmpla în această dimineață de vineri în fața lui Pilat. Numeroșii săi prieteni fie nu știau de arestarea sa nocturnă și de judecata de la primele ore ale dimineții, fie se ascundeau de teama de a nu fi prinși și ei și condamnați la moarte pe motiv că credeau în învățăturile lui Iisus. În rândurile mulțimii în creștere acum a celor care cereau moartea lui Iisus nu se găseau decât dușmanii săi și populația lipsită de discernământ și ușor de manipulat.

Pilat vru să facă un ultim apel la mila lor. Fiindu-i teamă să sfideze pe cei care strigau din mijlocul acestei mulțimi rătăcite pentru obținerea sângelui lui Iisus, el ordonă gărzilor iudaice și soldaților romani să-l ia pe Iisus și să-l biciuiască. Aceasta era o procedură injustă și ilegală, deoarece legea romană rezerva biciuirea doar condamnaților la moarte prin răstignire. Dar gărzile îl duseră pe Iisus pentru acest supliciu în curtea deschisă a pretoriului. Dușmanii lui n-au asistat la biciuire, însă Pilat da. Înainte ca biciuitorii să fi sfârșit acest flagrant abuz el le ordonă să se oprească și făcu semn să îi fie adus Iisus. Înainte ca Iisus să fie legat de stâlpul biciuirii și să fie lovit cu bicele lor cu noduri, dușmanii săi îl îmbrăcaseră din nou în roba purpurie și îi puseseră o coroană de spini pe frunte. După ce i-au pus un toiag în mână în chip de sceptru, ei au îngenunchiat în fața lui și i-au luat în râs spunând: „Salut rege al iudeilor!" apoi i-au scuipat și i-au lovit cu mâinile peste față. Înainte de a-l duce la Pilat unul dintre ei i-a luat bastonul din mână și l-a lovit în cap.

Apoi Pilat conduse prizonierul sângerând în fața mulțimii risipite și arătându-i spuse: „Iată omul! Din nou vă declar că nu l-am găsit vinovat de nici o crimă și după ce l-am biciuit vreau să îl eliberez!"

Iisus din Nazareth era acolo înveșmântat cu o robă purpurie veche și având pe cap o coroană de spini care sfâșia fruntea lui blândă. Fața îi era pătată de sânge, iar trupul îi era încovoiat de chin și de durere. Însă nimic nu putea mișca inima insensibilă a celor care sunt victimele unei intense uri emoționale și înlănțuiți de prejudecăți religioase. Acest spectacol genera o profundă înfiorare în împărăția unui vast univers însă nu atinse inima celor care erau hotărâți să îl extermine pe Iisus.

Când își reveniră din primul lor șoc la vederea jalnicei stări a Maestrului, ei nu făcură decât să strige și

release to you at this, your Passover time?" And again the crowd shouted, "Give us Barabbas!"

185:5.12 (1994.5) Then said Pilate: "If I release the murderer, Barabbas, what shall I do with Jesus?" And once more the multitude shouted in unison, "Crucify him! Crucify him!"

185:5.13 (1994.6) Pilate was terrorized by the insistent clamor of the mob, acting under the direct leadership of the chief priests and the councilors of the Sanhedrin; nevertheless, he decided upon at least one more attempt to appease the crowd and save Jesus.

6. PILATE'S LAST APPEAL

185:6.1 (1994.7) In all that is transpiring early this Friday morning before Pilate, only the enemies of Jesus are participating. His many friends either do not yet know of his night arrest and early morning trial or are in hiding lest they also be apprehended and adjudged worthy of death because they believe Jesus' teachings. In the multitude which now clamors for the Master's death are to be found only his sworn enemies and the easily led and unthinking populace.

185:6.2 (1995.1) Pilate would make one last appeal to their pity. Being afraid to defy the clamor of this misled mob who cried for the blood of Jesus, he ordered the Jewish guards and the Roman soldiers to take Jesus and scourge him. This was in itself an unjust and illegal procedure since the Roman law provided that only those condemned to die by crucifixion should be thus subjected to scourging. The guards took Jesus into the open courtyard of the praetorium for this ordeal. Though his enemies did not witness this scourging, Pilate did, and before they had finished this wicked abuse, he directed the scourgers to desist and indicated that Jesus should be brought to him. Before the scourgers laid their knotted whips upon Jesus as he was bound to the whipping post, they again put upon him the purple robe, and plaiting a crown of thorns, they placed it upon his brow. And when they had put a reed in his hand as a mock scepter, they knelt before him and mocked him, saying, "Hail, king of the Jews!" And they spit upon him and struck him in the face with their hands. And one of them, before they returned him to Pilate, took the reed from his hand and struck him upon the head.

185:6.3 (1995.2) Then Pilate led forth this bleeding and lacerated prisoner and, presenting him before the mixed multitude, said: "Behold the man! Again I declare to you that I find no crime in him, and having scourged him, I would release him."

185:6.4 (1995.3) There stood Jesus of Nazareth, clothed in an old purple royal robe with a crown of thorns piercing his kindly brow. His face was bloodstained and his form bowed down with suffering and grief. But nothing can appeal to the unfeeling hearts of those who are victims of intense emotional hatred and slaves to religious prejudice. This sight sent a mighty shudder through the realms of a vast universe, but it did not touch the hearts of those who had set their minds to effect the destruction of Jesus.

185:6.5 (1995.4) When they had recovered from the first shock of seeing the Master's plight, they only shouted

mai tare și mai îndelung: „Răstignește-! Răstignește-! Răstignește-! „

Acum Pilat, înțelegând zădărnicia de a face apel la presupusele lor sentimente de milă, ieși înainte și spuse: „Îmi dau seama că ați decis moartea acestui om. Însă ce a făcut el pentru a merita moartea? Cine vrea să facă cunoscută crima sa?”

Atunci marele preot însuși înaintă, urcă treptele către Pilat și declară cu mânie: „Noi avem o lege sacră după care omul acesta trebuie să moară pentru că a proclamat el însuși că era Fiul lui Dumnezeu.” Când Pilat auzi acest lucru fu cu atât mai înspăimântat nu numai de iudei, ci și amintindu-și de mesajul soției sale și de mitologia greacă în care zeii coboară pe Pământ. El tremura acum la ideea că Iisus chiar putea să fie un personaj divin. El adresă un semn al mâinii mulțimii pentru a cere liniște, și în timp ce îl luă pe Iisus de braț el îl conduse din nou în interiorul clădirii pentru a-i mai pune niște întrebări. Pilat era acum tulburat de frică, descumpănit de superstiții și hărțuit de înverșunarea populației.

7. ULTIMA CONFRUNTARE CU PILAT

În timp ce Pilat, tremurând de teamă și emoție se așeză alături de Iisus, îl întreabă: „De unde vii tu, cine ești cu adevărat, de ce spun ei că ești Fiul lui Dumnezeu?”

Însă Iisus nu putea deloc să răspundă acestor întrebări atunci când ele erau puse de un judecător ezitant, slab, temător de oameni și care a fost atât de nedrept încât să îl supună biciuirii și chiar după ce tocmai proclamase totala lui nevinovăție și după ce ratificase condamnarea sa la moarte. Iisus îl privi pe Pilat drept în ochi, dar nu îi răspunse. Atunci Pilat îi spuse: „Refuzi să îmi vorbești? Nu înțelegi că am încă puterea să te eliberez sau să te răstignesc?” Iisus îi răspunde: „Tu nu ai avea nici o putere asupra mea dacă nu ți s-ar fi permis de sus; nu a-i putea exercita nici o autoritate asupra Fiului Omului dacă Tatăl care este în Ceruri nu ți-ar permite acest lucru. Însă tu nu ești atât de vinovat, căci nu cunoști evanghelia. Cel care m-a trădat și cel care m-a adus la tine, ei au comis cel mai mare păcat.”

Această ultimă discuție cu Iisus l-a înspăimântat pe Pilat. Acest om laș din punct de vedere moral, acest judecător plâpând se clătina acum sub îndoaia greutate a fricii superstițioase de Iisus și a spaimii de moarte pe care i-o provocau conducătorii iudei.

Pilat reveni în fața mulțimii spunând: „Sunt sigur că acest om nu a ofensat decât religia. Ar trebui să îl luați și să-l judecați după propria voastră lege. De ce sperați că voi consimți la moartea sa pentru că este în conflict cu tradițiile voastre?”

Pilat era pe punctul de a-l elibera pe Iisus când Caiafa, marele preot se apropie de lașul judecător roman, ridică un deget amenințător în fața sa și grăi pe un ton plin de mânie aceste cuvinte, astfel încât întreaga populație să poată auzi: „Dacă îl eliberezi pe acest om tu nu ești prietenul Cezarului și voi avea eu grijă ca împăratul să afle totul.” Această amenințare publică depășea puterea de îndurare a lui Pilat. Teamă pentru situația sa personală a pus în umbră orice altă

the louder and the longer, “Crucify him! Crucify him! Crucify him!”

185:6.6 (1995.5) And now did Pilate comprehend that it was futile to appeal to their supposed feelings of pity. He stepped forward and said: “I perceive that you are determined this man shall die, but what has he done to deserve death? Who will declare his crime?”

185:6.7 (1995.6) Then the high priest himself stepped forward and, going up to Pilate, angrily declared: “We have a sacred law, and by that law this man ought to die because he made himself out to be the Son of God.” When Pilate heard this, he was all the more afraid, not only of the Jews, but recalling his wife’s note and the Greek mythology of the gods coming down on earth, he now trembled at the thought of Jesus possibly being a divine personage. He waved to the crowd to hold its peace while he took Jesus by the arm and again led him inside the building that he might further examine him. Pilate was now confused by fear, bewildered by superstition, and harassed by the stubborn attitude of the mob.

7. PILATE’S LAST INTERVIEW

185:7.1 (1995.7) As Pilate, trembling with fearful emotion, sat down by the side of Jesus, he inquired: “Where do you come from? Really, who are you? What is this they say, that you are the Son of God?”

185:7.2 (1996.1) But Jesus could hardly answer such questions when asked by a man-fearing, weak, and vacillating judge who was so unjust as to subject him to flogging even when he had declared him innocent of all crime, and before he had been duly sentenced to die. Jesus looked Pilate straight in the face, but he did not answer him. Then said Pilate: “Do you refuse to speak to me? Do you not realize that I still have power to release you or to crucify you?” Then said Jesus: “You could have no power over me except it were permitted from above. You could exercise no authority over the Son of Man unless the Father in heaven allowed it. But you are not so guilty since you are ignorant of the gospel. He who betrayed me and he who delivered me to you, they have the greater sin.”

185:7.3 (1996.2) This last talk with Jesus thoroughly frightened Pilate. This moral coward and judicial weakling now labored under the double weight of the superstitious fear of Jesus and mortal dread of the Jewish leaders.

185:7.4 (1996.3) Again Pilate appeared before the crowd, saying: “I am certain this man is only a religious offender. You should take him and judge him by your law. Why should you expect that I would consent to his death because he has clashed with your traditions?”

185:7.5 (1996.4) Pilate was just about ready to release Jesus when Caiaphas, the high priest, approached the cowardly Roman judge and, shaking an avenging finger in Pilate’s face, said with angry words which the entire multitude could hear: “If you release this man, you are not Caesar’s friend, and I will see that the emperor knows all.” This public threat was too much for Pilate. Fear for his personal fortunes now eclipsed all other considerations, and the cowardly governor ordered

considerație și lașul guvernator ordonă că Iisus să fie adus în fața locului de judecată. Când Maestrul stătea acolo, în fața lor, Pilat îl arătă cu degetul și spuse sarcastic: „Iată regele vostru!”, iar iudeii răspunseră: „Sfârșește cu el, crucifică-l!” Atunci Pilat spuse, cu multă ironie și sarcasm: „Voi răstigni regele vostru!”, iar iudeii răspunseră: „Răstignește-l! Noi nu avem alt rege decât Cezarul.” Atunci Pilat își dădu seama că nu mai exista nici o speranță de a-l salva pe Iisus, de vreme ce el nu era deloc dispus să îi sfideze pe iudei.

8. TRAGICA RENUNȚARE A LUI PILAT

Întrupat ca Fiu al Omului, stătea acolo Fiul lui Dumnezeu. El fusese arestat fără nici o vină, acuzat fără dovezi, judecat fără martori, pedepsit fără nici un verdict și urma să fie curând condamnat la moarte de către un judecător nedrept care mărturisea faptul de a nu putea găsi nici o greșeală în el. Dacă Pilat se gândea că ar putea face apel la patriotismul lor referindu-se la Iisus ca la un „rege al iudeilor”, el a eșuat complet. Iudeii nu așteptau nici un rege de acest fel. Când conducătorii preoților și ai saducheilor declarau: „Noi nu avem alt rege decât Cezarul” acest fapt a reprezentat un șoc teribil pentru mulțimea ignorantă însă era prea târziu pentru a-l mai salva pe Iisus, chiar dacă populația ar îndrăzni cumva să se alăture cauzei Maestrului.

Pilat se temea de un scandal sau de o revoltă. El nu își permise riscul de a avea necazuri de ordinul acesta în vremea Paștelui în Ierusalim. El primise recent o muștrare de la Cezar și nu vroia să riște să mai primească vreuna. Populația aplaudă atunci când ordonă să fie eliberat Baraba. El aduse apoi un vas și puțină apă, apoi se spală pe mâini în fața mulțimii și spuse: „Sunt nevinovat de sângele acestui om. Voi ați decis ca el să moară însă eu nu i-am găsit nici o vină. Ocupați-vă de el. Soldații îl vor conduce.” Atunci populația aplaudă și răspunse: „Sângele său să fie cadă peste noi și peste copiii noștri.”

Jesus brought out before the judgment seat. As the Master stood there before them, he pointed to him and tauntingly said, “Behold your king.” And the Jews answered, “Away with him. Crucify him!” And then Pilate said, with much irony and sarcasm, “Shall I crucify your king?” And the Jews answered, “Yes, crucify him! We have no king but Caesar.” And then did Pilate realize that there was no hope of saving Jesus since he was unwilling to defy the Jews.

8. PILATE'S TRAGIC SURRENDER

^{185:8.1 (1996.5)} Here stood the Son of God incarnate as the Son of Man. He was arrested without indictment; accused without evidence; adjudged without witnesses; punished without a verdict; and now was soon to be condemned to die by an unjust judge who confessed that he could find no fault in him. If Pilate had thought to appeal to their patriotism by referring to Jesus as the “king of the Jews,” he utterly failed. The Jews were not expecting any such a king. The declaration of the chief priests and the Sadducees, “We have no king but Caesar,” was a shock even to the unthinking populace, but it was too late now to save Jesus even had the mob dared to espouse the Master's cause.

^{185:8.2 (1996.6)} Pilate was afraid of a tumult or a riot. He dared not risk having such a disturbance during Passover time in Jerusalem. He had recently received a reprimand from Caesar, and he would not risk another. The mob cheered when he ordered the release of Barabbas. Then he ordered a basin and some water, and there before the multitude he washed his hands, saying: “I am innocent of the blood of this man. You are determined that he shall die, but I have found no guilt in him. See you to it. The soldiers will lead him forth.” And then the mob cheered and replied, “His blood be on us and on our children.”

Capitolul 186. Cu puțin înainte de răstignire

⇨ 185

CARTEA URANTIA

187 ⇨

PARTE IV. VIAȚA ȘI ÎNVĂȚĂTURILE LUI IISUS

CAPITOLUL 186 CU PUȚIN ÎNAINTE DE RĂSTIGNIRE

Secțiuni

Introduction

1. Sfârșitul lui Iuda Iscarioteanul
2. Atitudinea Maestrului
3. Vrednicul de încredere David Zebedeu
4. Pregătiri pentru răstignire
5. Legătura dintre moartea lui Iisus și Paști

PAPER 186 JUST BEFORE THE CRUCIFIXION

SECTIONS

Introduction

1. The End of Judas Iscariot
2. The Master's Attitude
3. The Dependable David Zebedee
4. Preparation for the Crucifixion
5. Jesus' Death in Relation to the Passover

Introduction

ÎN MOMENTUL în care Iisus și acuzatorii săi au pornit spre către Irod, Maestrul s-a întors către apostolul Ioan și i-a spus: „Ioane, tu nu mai poți face nimic pentru mine. Mergi la mama mea și adu-o ca să mă vadă înainte de a muri.” Atunci când Ioan a auzit rugămintea Maestrului său, și cu toate că nu-i venea să-l lase singur printre dușmanii lui, el se grăbi să plece în Bethania, unde era reunită întreaga familie a lui Iisus în așteptare la Marta și Maria, surorile lui Lazăr, pe care Iisus îl înviase din morți.

De mai multe ori în cursul dimineții, mesagerii i-au adus Martei și Mariei vești despre desfășurarea procesului lui Iisus însă familia lui Iisus nu a ajuns la Bethania decât cu câteva minute înainte ca Ioan să fi sosit cu mesajul că Iisus cerea să își vadă mama înainte de a muri. După ce Ioan Zebedeu a povestit tot ceea ce s-a întâmplat din momentul arestării lui Iisus de la miezul nopții, Maria a plecat imediat însoțită de Ioan pentru a-l vedea pe fiul ei mai mare. În momentul în care Maria și Ioan au ajuns la Ierusalim, Iisus, însoțit de soldații romani care trebuiau să-l răstignească, ajunsese deja la Golgota.

Când Maria, mama lui Iisus, a plecat din Bethania cu Ioan la fiul ei, Rut, sora Maestrului, a refuzat să rămână în urmă cu restul familiei. Cum ea era hotărâtă să își însoțească mama, fratele ei, Iuda, a plecat împreună cu ea. Cealți membri ai familiei Maestrului au rămas la Bethania sub conducerea lui Iacob. Cam o dată pe oră mesagerii lui David Zebedeu le aduceau vești referitoare la desfășurarea aceluia lucru îngrozitor, condamnarea la moarte a fratelui lor, Iisus din Nazareth.

INTRODUCTION

^{186:0.1 (1997.1)} AS JESUS and his accusers started off to see Herod, the Master turned to the Apostle John and said: "John, you can do no more for me. Go to my mother and bring her to see me ere I die." When John heard his Master's request, although reluctant to leave him alone among his enemies, he hastened off to Bethany, where the entire family of Jesus was assembled in waiting at the home of Martha and Mary, the sisters of Lazarus whom Jesus raised from the dead.

^{186:0.2 (1997.2)} Several times during the morning, messengers had brought news to Martha and Mary concerning the progress of Jesus' trial. But the family of Jesus did not reach Bethany until just a few minutes before John arrived bearing the request of Jesus to see his mother before he was put to death. After John Zebedee had told them all that had happened since the midnight arrest of Jesus, Mary his mother went at once in the company of John to see her eldest son. By the time Mary and John reached the city, Jesus, accompanied by the Roman soldiers who were to crucify him, had already arrived at Golgotha.

^{186:0.3 (1997.3)} When Mary the mother of Jesus started out with John to go to her son, his sister Ruth refused to remain behind with the rest of the family. Since she was determined to accompany her mother, her brother Jude went with her. The rest of the Master's family remained in Bethany under the direction of James, and almost every hour the messengers of David Zebedee brought them reports concerning the progress of that terrible business of putting to death their eldest brother, Jesus of Nazareth.

1. SFÂRȘITUL LUI IUDA ISCARIOTEANUL

Era aproape ora opt și jumătate dimineața în această vineri când audierea lui Iisus în fața lui Pilat a luat sfârșit, iar Maestrul a fost dat în paza soldaților romani care urmau să-l pună pe cruce. Imediat ce romanii l-au luat pe Iisus, căpitanul gardienilor iudei s-a întors împreună cu oamenii lui la cartierul general al templului. Șefii preoților și ajutoarele lor din sinedriu i-au urmat îndeaproape pe gardieni, mergând direct la locul lor de adunare obișnuit, în sala de piatră cioplită a templului. Ei au găsit aici pe mulți alți membri ai sinedriului așteptând să vadă ce se făcuse cu Iisus. În timp ce Caiafa făcea raportul său sinedriului în privința judecării și condamnării lui Iisus, Iuda apărui în fața lor reclamând recompensa lui pentru rolul pe care l-a jucat în arestarea și condamnarea la moarte a Maestrului său.

Toți acești iudei îl detestau pe Iuda; ei nu aveau pentru trădător decât sentimente de absolut dispreț. Pe tot parcursul judecării lui Iisus în fața lui Caiafa și în timpul apariției sale în fața lui Pilat, Iuda a avut muștrări de conștiință în ceea ce privește mișelia lui. El a început totodată să fie oarecum dezamăgit de recompensa pe care trebuia să o primească ca plată a trădării lui Iisus. Lui nu îi plăcea deloc răceala și rezerva autorităților iudaice. Cu toate acestea, el se aștepta să fie recompensat cu generozitate pentru purtarea lui lașă; el credea că va fi convocat în fața întregului sinedriu pentru a-și auzi propriile laude și a vedea conferindu-i-se onoruri pe măsură ca răsplată a marelui serviciu care credea că l-a făcut națiunii sale. Ne putem așadar imagina marea surpriză a acestui trădător egoist când un servitor al marelui preot îl bătu pe umăr, îl chemă afară din sală și îi spuse: "Iuda, am fost însărcinat să te plătesc pentru trădarea lui Iisus. Iată recompensa ta." Iar servitorul lui Caiafa îi întinse o pungă în care erau treizeci de monede de argint, prețul curent al unui bun sclav valid.

Iuda a fost stupefiat, mut de uimire. El se grăbi să intre din nou în sală, însă ușierul îi bară calea. El dorea să facă apel la sinedriu însă nu a fost lăsat să intre. Lui Iuda nu-i venea să creadă că acești conducători iudei l-au fi lăsat să își trădeze prietenii și Maestrul pentru a-i oferi apoi treizeci de arginți ca recompensă. Era umilit, dezamăgit și zdrobit. El se îndepărtă de templu, ca să zicem așa, aproape într-un soi de transă; ca un automat, el lăsă punga să alunece în buzunarul său mare, acolo unde purtase mult timp portofelul conținând fondurile apostolice. El rătăci prin oraș și ieși după mulțimea care urma să asiste la răstignire.

Iuda zări de departe că se ridica crucea pe care era Iisus bătut în cuie. La vederea aceasta, el se reîntoarse imediat la templu, își croi cu drum pe lângă forța gardianului de la poartă și se pomeni în fața sinedriului care era încă în toiul ședinței. Trădătorului aproape i se tăiase răsuflarea și era profund abătut însă a reușit să îngăime următoarele cuvinte: „Am păcătuit prin aceea că am trădat un sânge nevinovat. Voi m-ați insultat; mi-ați dat bani pentru acest serviciu - cât prețul unui sclav. Mă căiesc că am făcut aceasta. Luați-vă

1. THE END OF JUDAS ISCARIOT

186:1.1 (1997.4) It was about half past eight o'clock this Friday morning when the hearing of Jesus before Pilate was ended and the Master was placed in the custody of the Roman soldiers who were to crucify him. As soon as the Romans took possession of Jesus, the captain of the Jewish guards marched with his men back to their temple headquarters. The chief priest and his Sanhedrist associates followed close behind the guards, going directly to their usual meeting place in the hall of hewn stone in the temple. Here they found many other members of the Sanhedrin waiting to learn what had been done with Jesus. As Caiaphas was engaged in making his report to the Sanhedrin regarding the trial and condemnation of Jesus, Judas appeared before them to claim his reward for the part he had played in his Master's arrest and sentence of death.

186:1.2 (1997.5) All of these Jews loathed Judas; they looked upon the betrayer with only feelings of utter contempt. Throughout the trial of Jesus before Caiaphas and during his appearance before Pilate, Judas was pricked in his conscience about his traitorous conduct. And he was also beginning to become somewhat disillusioned regarding the reward he was to receive as payment for his services as Jesus' betrayer. He did not like the coolness and aloofness of the Jewish authorities; nevertheless, he expected to be liberally rewarded for his cowardly conduct. He anticipated being called before the full meeting of the Sanhedrin and there hearing himself eulogized while they conferred upon him suitable honors in token of the great service which he flattered himself he had rendered his nation. Imagine, therefore, the great surprise of this egotistic traitor when a servant of the high priest, tapping him on the shoulder, called him just outside the hall and said: "Judas, I have been appointed to pay you for the betrayal of Jesus. Here is your reward." And thus speaking, the servant of Caiaphas handed Judas a bag containing thirty pieces of silver — the current price of a good, healthy slave.

186:1.3 (1998.1) Judas was stunned, dumfounded. He rushed back to enter the hall but was debarred by the doorkeeper. He wanted to appeal to the Sanhedrin, but they would not admit him. Judas could not believe that these rulers of the Jews would allow him to betray his friends and his Master and then offer him as a reward thirty pieces of silver. He was humiliated, disillusioned, and utterly crushed. He walked away from the temple, as it were, in a trance. He automatically dropped the money bag in his deep pocket, that same pocket wherein he had so long carried the bag containing the apostolic funds. And he wandered out through the city after the crowds who were on their way to witness the crucifixions.

186:1.4 (1998.2) From a distance Judas saw them raise the cross piece with Jesus nailed thereon, and upon sight of this he rushed back to the temple and, forcing his way past the doorkeeper, found himself standing in the presence of the Sanhedrin, which was still in session. The betrayer was well-nigh breathless and highly distraught, but he managed to stammer out these words: "I have sinned in that I have betrayed innocent blood. You have insulted me. You have offered me as a reward for my service, money — the price of a slave. I

banii. Vreau să mă eliberez de vinovăția acestei fapte.”

Auzindu-l pe Iuda, conducătorii iudei au râs de el. Unul dintre ei care ședea aproape de locul în care stătea Iuda i-a făcut semn să iasă din sală, zicând: „Maestrul tău a fost deja condamnat la moarte de către romani. Cât despre vinovăția ta, ce ne pasă nouă? Vezi-ți tu de treaba ta - mergi de aici.”

Părăsind sala sinedrului Iuda scoase cele treizeci de monezi de argint din portofel și le azvârlă, împrăștiindu-le pe dalele templului. Când trădătorul ieși, el își ieșise deja din fire. Iuda trecea acum prin experiența realizării adevăratei naturi a păcatului. Toată strălucirea, toată fascinația și toată beția facerii de rău dispăruseră. Acum răufăcătorul stătea singur, față în față cu verdictul judecății sufletului său deziluzionat și decepționat. Păcatul era plin de vrajă și de aventură când era comis, însă acum Iuda trebuia să facă față culegerii faptelor goale și lipsite de romantic.

Cel care fusese până acum ambasador pe tărâmul împărăției cerurilor rătăcea acum singur și părăsit pe drumurile Ierusalimului. Disperarea sa era cumplită și aproape absolută. El a continuat să umble prin oraș, apoi dincolo de zidurile lui până la locul izolat al văii lui Hinom unde a urcat pe niște stânci abrupte. Acolo și-a dat jos cingătoare cu care era cuprins, a legat un capăt al ei de un copac, și-a înnodat-o în jurul gâtului și și-a dat drumul în gol. Înainte să moară, nodul făcut de degetele lui nervoase se desfăcuse și trupul trădătorului s-a zdrobit de stâncile ascuțite pe care a căzut.

2. ATITUDINEA MAESTRULUI

Când a fost arestat, Iisus știa că lucrarea sa pe Pământ sub înfățișarea unui muritor era încheiată. El înțelegea bine felul de moarte la care va fi supus și era prea puțin preocupat de detaliile așa-zisei lor judecări.

În fața sinedrului Iisus a refuzat să răspundă la mărturiilor aduse de martorii mincinoși. Doar o singură întrebare atrăgea mereu un răspuns, fie că era pusă de prieteni, fie că era pusă de dușmani: aceea care se referea la natura și la divinitatea misiunii sale pe Pământ. Când era întrebat dacă era Fiul lui Dumnezeu, el dădea negreșit un răspuns. El a refuzat ferm să vorbească în timpul înfățișării sale în fața curiosului și șovăitorului Irod. În fața lui Pilat el a vorbit doar atunci când a crezut că Pilat sau vre-un om sincer ar putea fi ajutat de cuvintele sale în cunoașterea mai bună a adevărului. Iisus îi învățase pe apostolii săi că era inutil ca ei să arunce perle porcilor și acum îndrăznea să practice ceea ce propovăduise. Purtarea sa în acel moment dădea pilda supunerii cu răbdare a naturii umane, dublate de maiestruoasa tăcere și de demna solemnitatea naturii divine. El era cât se poate de dispus să discute cu Pilat orice fel de chestiune referitoare la acuzațiile politice aduse împotriva lui, despre orice chestiune recunoscută de el ca relevantă și aflată sub jurisdicția guvernatorului.

Iisus era convins că voia Tatălui său era ca el să se supună cursului natural și ordinar al evenimentelor umane, așa cum ar trebui să facă orice altă creatură

repent that I have done this; here is your money. I want to escape the guilt of this deed.”

186:1.5 (1998.3) When the rulers of the Jews heard Judas, they scoffed at him. One of them sitting near where Judas stood, motioned that he should leave the hall and said: “Your Master has already been put to death by the Romans, and as for your guilt, what is that to us? See you to that — and begone!”

186:1.6 (1998.4) As Judas left the Sanhedrin chamber, he removed the thirty pieces of silver from the bag and threw them broadcast over the temple floor. When the betrayer left the temple, he was almost beside himself. Judas was now passing through the experience of the realization of the true nature of sin. All the glamor, fascination, and intoxication of wrongdoing had vanished. Now the evildoer stood alone and face to face with the judgment verdict of his disillusioned and disappointed soul. Sin was bewitching and adventurous in the committing, but now must the harvest of the naked and unromantic facts be faced.

186:1.7 (1998.5) This onetime ambassador of the kingdom of heaven on earth now walked through the streets of Jerusalem, forsaken and alone. His despair was desperate and well-nigh absolute. On he journeyed through the city and outside the walls, on down into the terrible solitude of the valley of Hinom, where he climbed up the steep rocks and, taking the girdle of his cloak, fastened one end to a small tree, tied the other about his neck, and cast himself over the precipice. Ere he was dead, the knot which his nervous hands had tied gave way, and the betrayer's body was dashed to pieces as it fell on the jagged rocks below.

2. THE MASTER'S ATTITUDE

186:2.1 (1999.1) When Jesus was arrested, he knew that his work on earth, in the likeness of mortal flesh, was finished. He fully understood the sort of death he would die, and he was little concerned with the details of his so-called trials.

186:2.2 (1999.2) Before the Sanhedrist court Jesus declined to make replies to the testimony of perjured witnesses. There was but one question which would always elicit an answer, whether asked by friend or foe, and that was the one concerning the nature and divinity of his mission on earth. When asked if he were the Son of God, he unfailingly made reply. He steadfastly refused to speak when in the presence of the curious and wicked Herod. Before Pilate he spoke only when he thought that Pilate or some other sincere person might be helped to a better knowledge of the truth by what he said. Jesus had taught his apostles the uselessness of casting their pearls before swine, and he now dared to practice what he had taught. His conduct at this time exemplified the patient submission of the human nature coupled with the majestic silence and solemn dignity of the divine nature. He was altogether willing to discuss with Pilate any question related to the political charges brought against him — any question which he recognized as belonging to the governor's jurisdiction.

186:2.3 (1999.3) Jesus was convinced that it was the will of the Father that he submit himself to the natural and ordinary course of human events just as every other

muritoare. De aceea el a refuzat chiar și să folosească acele puteri pur umane de elocință convingătoare pentru a influența uneltirile contemporanilor săi miopi din punct de vedere social și orbi spiritual. Cu toate că Iisus a trăit și a murit pe Urantia, întreaga sa carieră umană, de la început până la sfârșit, a fost un spectacol menit să influențeze și să instruiască întregul univers local pe care l-a creat și pe care l-a susținut neîncetat.

Iudeii cu vederi înguste au scos strigăte necuviințioase cerând moartea Maestrului în timp ce el rămânea într-o tăcere teribilă contemplând scena morții unei națiuni, a propriului lui tată pământean.

Iisus dobândise tipul de caracter uman care poate să-și păstreze sângele rece și care poate să-și afirme demnitatea în fața insultelor repetate și gratuite. El nu putea fi intimidat. Când a fost asaltat pentru prima dată de mărturia făcută de servitorul lui Anna, el s-a mărginit să sugereze că mai bine s-ar martori care să poată depune cum se cuvine mărturie împotriva lui.

De la început până la sfârșitul preinsei tale judecări în fața lui Pilat, legiunile celeste de față nu au putut să nu răspândească în univers descrierea scenei „Pilat în judecată, în fața lui Iisus”.

În timpul apariției sale în fața lui Caiafa, când toate mărturiile mincinoase s-au năruit, Iisus nu a ezitat să răspundă la întrebarea șefului preoților și să furnizeze astfel prin propria sa mărturie, temeiul pe care tribunalul dorea să se bazeze pentru a-l acuza de blasfemie.

Maestrul nu a manifestat nici cel mai mic interes pentru eforturile bine intenționate însă șovăielnice ale lui Pilat de a obține eliberarea sa. Îi era cu adevărat milă de Pilat și s-a străduit sincer să-i lumineze mintea întunecată. El a rămas în întregime pasiv la toate apelurile adresate de guvernatorul roman iudeilor ca aceștia să-și retragă învinuirile criminale aduse împotriva lui. Pe toată durata tristului proces el s-a comportat cu o demnitate simplă și cu o maiestate fără ostentație. El nu s-a apucat nici să îl critice pentru lipsa lor de sinceritate pe aceia care vroiau să îl asasineze atunci când îl întrebau dacă era cumva „regele iudeilor”. Cu o mică lămurire rectificatoare el a acceptat denumirea știind că, deși ei aleseseră să îl respingă, chiar și într-un sens spiritual, el ar fi fost ultimul care să reprezinte cu adevărat un șef pentru națiunea lor.

Iisus a vorbit puțin pe parcursul acestui proces însă suficient pentru a arăta tuturor muritorilor tipul de caracter pe care îl pot perfecționa ființele umane în asociere cu Dumnezeu și pentru a revela întregului univers modul în care Dumnezeu poate să se manifeste în viața unei creaturi când aceasta alege cu adevărat să facă voia Tatălui și devine astfel un fiu activ al Dumnezeului viu.

Iubirea sa pentru muritorii neștiutori este pe deplin pusă în lumină de răbdarea și de marea lui stăpânire de sine în fața lovirilor soldaților grosolani și a servitorilor fără minte. El nu s-a supărat nici măcar atunci când l-au legat la ochi și când l-au lovit în batjocură peste față strigându-i-se: „profește-ne nouă cine a fost acela ce te-a lovit.”

Ceea ce zicea Pilat era mai aproape de adevăr decât ceea ce știa, atunci când, după ce l-a biciuit pe Iisus, l-a înfățișat mulțimii exclamând: „Iată omul!” Într-adevăr, guvernatorul roman copleșit de teamă, nici nu

mortal creature must, and therefore he refused to employ even his purely human powers of persuasive eloquence to influence the outcome of the machinations of his socially nearsighted and spiritually blinded fellow mortals. Although Jesus lived and died on Urantia, his whole human career, from first to last, was a spectacle designed to influence and instruct the entire universe of his creation and unceasing upholding.

186:2.4 (1999.4) These shortsighted Jews clamored unseemingly for the Master's death while he stood there in awful silence looking upon the death scene of a nation — his earthly father's own people.

186:2.5 (1999.5) Jesus had acquired that type of human character which could preserve its composure and assert its dignity in the face of continued and gratuitous insult. He could not be intimidated. When first assaulted by the servant of Annas, he had only suggested the propriety of calling witnesses who might duly testify against him.

186:2.6 (1999.6) From first to last, in his so-called trial before Pilate, the onlooking celestial hosts could not refrain from broadcasting to the universe the depiction of the scene of “Pilate on trial before Jesus.”

186:2.7 (1999.7) When before Caiaphas, and when all the perjured testimony had broken down, Jesus did not hesitate to answer the question of the chief priest, thereby providing in his own testimony that which they desired as a basis for convicting him of blasphemy.

186:2.8 (1999.8) The Master never displayed the least interest in Pilate's well-meant but halfhearted efforts to effect his release. He really pitied Pilate and sincerely endeavored to enlighten his darkened mind. He was wholly passive to all the Roman governor's appeals to the Jews to withdraw their criminal charges against him. Throughout the whole sorrowful ordeal he bore himself with simple dignity and unostentatious majesty. He would not so much as cast reflections of insincerity upon his would-be murderers when they asked if he were “king of the Jews.” With but little qualifying explanation he accepted the designation, knowing that, while they had chosen to reject him, he would be the last to afford them real national leadership, even in a spiritual sense.

186:2.9 (2000.1) Jesus said little during these trials, but he said enough to show all mortals the kind of human character man can perfect in partnership with God and to reveal to all the universe the manner in which God can become manifest in the life of the creature when such a creature truly chooses to do the will of the Father, thus becoming an active son of the living God.

186:2.10 (2000.2) His love for ignorant mortals is fully disclosed by his patience and great self-possession in the face of the jeers, blows, and buffetings of the coarse soldiers and the unthinking servants. He was not even angry when they blindfolded him and, derisively striking him in the face, exclaimed: “Prophecy to us who it was that struck you.”

186:2.11 (2000.3) Pilate spoke more truly than he knew when, after Jesus had been scourged, he presented him before the multitude, exclaiming, “Behold the man!” Indeed, the fear-ridden Roman governor little dreamed

visa că în chiar clipa aceea universul era atent, privind spectacolul unic al preaiubitului său Fiu suveran supus unei umiliri ca aceea și îndurând batjocura și împrindările supușilor muritori, întunecați și decăzuți. Și cum vorbea Pilat, expresia "lată-l pe Dumnezeu Omul" răsună în întreg Nebadonul. De atunci, în tot universul, nenumărate miliarde de creaturi au continuat să-l privească pe acest om în timp ce Dumnezeul din Havona - cărmuitorul suprem al universului universurilor - acceptă omul din Nazareth ca fiind împlinirea idealului creaturilor muritoare ale acestui univers local din timp și spațiu. În viața sa incomparabilă Iisus a pierdut nici un prilej de a-l revela pe Dumnezeu omului. Acum, în decursul acestor ultime episoade ale carierei sale omenești și ale morții sale, el a făcut o nouă și emoționantă revelație a omului lui Dumnezeu.

3. VREDNICUL DE ÎNCREDERE DAVID ZEBEDEU

Puțin după ce Iisus a fost dat pe mâna soldaților romani la sfârșitul audienței în fața lui Pilat, un detașament din gardienii templului a fost trimis de urgență la Ghetsimani pentru a-i împrăștia sau a-i prinde pe discipolii Maestrului. Însă, cu mult timp înaintea sosirii gărzilor, aceștia se răspândiseră deja. Apostolii se retrăseseră în ascunzători stabilite dinainte. Grecii se despărțiseră îndreptându-se spre diverse case din Ierusalim. Tot așa dispăruseră și alți discipoli. David Zebedeu credea că dușmanii lui Iisus se vor întoarce, așa că a mutat din timp vreo cinci sau șase corturi mai sus pe deal, aproape de locul în care Maestrul se retrăsese de atâtea ori pentru a se ruga și a se închina. Acolo s-a gândit el să se ascundă, menținând în același timp un centru, un post de coordonare pentru serviciul său de mesageri. De abia a părăsit David tabăra că gărzile din templu au și sosit. Negăsind pe nimeni acolo, s-au mulțumit să de-a foc taberei și s-au întors în grabă la templu. Uzinând raportul soldaților, sinedrul a fost încredințat că discipolii lui Iisus erau atât de tare înfricoșați și de subjuogați încât nu mai exista pericolul vreunei revolte și nici al vreunei încercări de a-l scăpa pe Iisus din mâinile călăilor săi. În sfârșit, membrii sinedrului puteau să răsuflă ușurați. Ei au încheiat ședința, apucând-o fiecare pe drumul lui pentru a se pregăti pentru Paște.

Imediat ce Pilat l-a predat pe Iisus soldaților romani pentru a-l răstigni, un mesager a plecat în grabă la Ghetsimani pentru a-i da de știre lui David. În mai puțin de cinci minute curierii plecară spre Bethsaida, Pella, Filadelfia, Sidon, Shechem, Hebron, Damasc și Alexandria purtând cu ei vestea că Iisus urma să fie răstignit de romani și la cererea insistentă a șefilor iudei.

În tot decursul acelei zile tragice și până la ultimul mesaj care vestea că Maestrul a fost așezat în mormânt, David a trimis aproape la fiecare jumătate de oră mesageri cu rapoarte la apostoli, la greci și la familia pământeană a lui Iisus reunită la Lazăr în Bethania. Când mesagerii s-au dus cu vestea că Iisus a fost îngropat, David s-a despărțit de grupul său de curieri locali pentru a sărbătorea Paștelui și pentru odihna de sabat din ziua următoare. El le-a ordonat să îi aducă discret raportul duminică dimineață acasă la Nicodim, unde se gândea să se ascundă câteva zile împreună cu Andrei și cu Simon Petru.

that at just that moment the universe stood at attention, gazing upon this unique scene of its beloved Sovereign thus subjected in humiliation to the taunts and blows of his darkened and degraded mortal subjects. And as Pilate spoke, there echoed throughout all Nebadon, "Behold God and man!" Throughout a universe, untold millions have ever since that day continued to behold that man, while the God of Havona, the supreme ruler of the universe of universes, accepts the man of Nazareth as the satisfaction of the ideal of the mortal creatures of this local universe of time and space. In his matchless life he never failed to reveal God to man. Now, in these final episodes of his mortal career and in his subsequent death, he made a new and touching revelation of man to God.

3. THE DEPENDABLE DAVID ZEBEDEE

186:3.1 (2000.4) Shortly after Jesus was turned over to the Roman soldiers at the conclusion of the hearing before Pilate, a detachment of the temple guards hastened out to Gethsemane to disperse or arrest the followers of the Master. But long before their arrival these followers had scattered. The apostles had retired to designated hiding places; the Greeks had separated and gone to various homes in Jerusalem; the other disciples had likewise disappeared. David Zebedee believed that Jesus' enemies would return; so he early removed some five or six tents up the ravine near where the Master so often retired to pray and worship. Here he proposed to hide and at the same time maintain a center, or co-ordinating station, for his messenger service. David had hardly left the camp when the temple guards arrived. Finding no one there, they contented themselves with burning the camp and then hastened back to the temple. On hearing their report, the Sanhedrin was satisfied that the followers of Jesus were so thoroughly frightened and subdued that there would be no danger of an uprising or any attempt to rescue Jesus from the hands of his executioners. They were at last able to breathe easily, and so they adjourned, every man going his way to prepare for the Passover.

186:3.2 (2000.5) As soon as Jesus was turned over to the Roman soldiers by Pilate for crucifixion, a messenger hastened away to Gethsemane to inform David, and within five minutes runners were on their way to Bethsaida, Pella, Philadelphia, Sidon, Shechem, Hebron, Damascus, and Alexandria. And these messengers carried the news that Jesus was about to be crucified by the Romans at the insistent behest of the rulers of the Jews.

186:3.3 (2001.1) Throughout this tragic day, until the message finally went forth that the Master had been laid in the tomb, David sent messengers about every half hour with reports to the apostles, the Greeks, and Jesus' earthly family, assembled at the home of Lazarus in Bethany. When the messengers departed with the word that Jesus had been buried, David dismissed his corps of local runners for the Passover celebration and for the coming Sabbath of rest, instructing them to report to him quietly on Sunday morning at the home of Nicodemus, where he proposed to go in hiding for a few days with Andrew and Simon

Acest David Zebedeu, înzestrat fiind cu o judecată specifică, era singurul și principalul discipol al lui Iisus care a fost înclinat să ia în mod literal, și ca un fapt pozitiv, afirmația că Maestrul va muri și că „va reînvia în a treia zi”. David îl auzise odată pe Iisus făcând această prezicere. Având un soi de gândire practică, el și-a propus acum să-și strângă mesagerii duminică dimineață la Nicodim pentru a-i avea la dispoziția sa, în vederea răspândirii veștii în cazul în care Iisus va reînvia din morți. Lui David nu i-a trebuit mult până să-și dea seama că nici unul dintre discipolii lui Iisus nu se aștepta să-l vadă ridicându-se atât de curând din mormânt. Așadar, el a vorbit despre convingerea lui și nu a spus nimic despre mobilizarea întregului său corp de mesageri în dimineața zilei de duminică, cu excepția curierilor care au fost folosiți vineri dimineața și trimiși către orașele îndepărtate și către centrele de credincioși.

Astfel discipolii lui Iisus răspândiți prin Ierusalim și prin împrejurimi au s-au împărțit din Paște în acea noapte și au stat retrași în ziua următoare.

4. PREGĂTIRI PENTRU RĂSTIGNIRE

După ce Pilat s-a spălat pe mâini în fața mulțimii, căutând astfel să scape de vina de a fi predat un nevinovat pentru a fi răstignit doar pentru că se temea să opună rezistență vociferărilor conducătorilor iudei, el a ordonat ca Maestrul să fie dat soldaților romani și a dat ordin căpitanului lor ca să îl răstignească numaidecât. Preluându-l pe Iisus soldații l-au dus în curtea pretoriului, i-au dat jos roba pe care Irod i-a dat-o și l-au îmbrăcat cu hainele lui. Acești soldați și-au bătut joc de el și s-au distrat pe seama lui, însă nu i-au mai aplicat alte pedepse fizice. Iisus era acum singur cu acești soldați romani. Prietenii săi se ascundeau, dușmanii săi se duseseră în drumul lor și nici măcar Ioan Zebedeu nu era alături de el.

Era ceva mai târziu de ora opt a acestei dimineți când Pilat l-a predat pe Iisus soldaților și era cu puțin înaintea orei nouă când au plecat către locul răstignirii. În acest interval de peste o jumătate de oră, Iisus nu a rostit nici un cuvânt. Treburile executive ale unui mare univers erau practic într-un punct mort. Gabriel și principalii conducători ai Nebadonului erau fie reușiți aici pe Urantia, fie atenți la rapoartele spațiale ale arhanghelilor într-un efort de a urma îndeaproape ceea ce i se întâmpla Fiului Omului pe Urantia.

Când soldații au fost gata să plece cu Iisus spre Golgota, ei începuseră deja să fie impresionați de neobișnuita lui stăpânire de sine și de extraordinara lui demnitate, precum și de faptul că în tăcerea sa nu se plângea de nimic.

S-a întârziat mult cu plecarea lui Iisus la locul răstignirii, și asta din pricina unei decizii a căpitanului, luată în ultimul minut, de a duce cu ei și doi hoți care fuseseră condamnați la moarte. Cum Iisus trebuia să fie răstignit în acea dimineață, căpitanul roman s-a gândit că cei doi tâlhari puteau la fel de bine să moară cu el, decât să aștepte sfârșitul festivităților de Paști.

Peter.

186:3.4 (2001.2) This peculiar-minded David Zebedee was the only one of the leading disciples of Jesus who was inclined to take a literal and plain matter-of-fact view of the Master's assertion that he would die and "rise again on the third day." David had once heard him make this prediction and, being of a literal turn of mind, now proposed to assemble his messengers early Sunday morning at the home of Nicodemus so that they would be on hand to spread the news in case Jesus rose from the dead. David soon discovered that none of Jesus' followers were looking for him to return so soon from the grave; therefore did he say little about his belief and nothing about the mobilization of all his messenger force on early Sunday morning except to the runners who had been dispatched on Friday forenoon to distant cities and believer centers.

186:3.5 (2001.3) And so these followers of Jesus, scattered throughout Jerusalem and its environs, that night partook of the Passover and the following day remained in seclusion.

4. PREPARATION FOR THE CRUCIFIXION

186:4.1 (2001.4) After Pilate had washed his hands before the multitude, thus seeking to escape the guilt of delivering up an innocent man to be crucified just because he feared to resist the clamor of the rulers of the Jews, he ordered the Master turned over to the Roman soldiers and gave the word to their captain that he was to be crucified immediately. Upon taking charge of Jesus, the soldiers led him back into the courtyard of the praetorium, and after removing the robe which Herod had put on him, they dressed him in his own garments. These soldiers mocked and derided him, but they did not inflict further physical punishment. Jesus was now alone with these Roman soldiers. His friends were in hiding; his enemies had gone their way; even John Zebedee was no longer by his side.

186:4.2 (2001.5) It was a little after eight o'clock when Pilate turned Jesus over to the soldiers and a little before nine o'clock when they started for the scene of the crucifixion. During this period of more than half an hour Jesus never spoke a word. The executive business of a great universe was practically at a standstill. Gabriel and the chief rulers of Nebadon were either assembled here on Urantia, or else they were closely attending upon the space reports of the archangels in an effort to keep advised as to what was happening to the Son of Man on Urantia.

186:4.3 (2001.6) By the time the soldiers were ready to depart with Jesus for Golgotha, they had begun to be impressed by his unusual composure and extraordinary dignity, by his uncomplaining silence.

186:4.4 (2001.7) Much of the delay in starting off with Jesus for the site of the crucifixion was due to the last-minute decision of the captain to take along two thieves who had been condemned to die; since Jesus was to be crucified that morning, the Roman captain thought these two might just as well die with him as wait for the end of the Passover festivities.

Imediat ce tâlharii au fost puși la dispoziția sa, ei au fost aduși în curte, unde aceștia s-au uitat la Iisus. Unul dintre ei îl vedea pentru prima dată, însă celălalt l-a auzit adesea vorbind atât la templu, cât și în lunile precedente în tabăra de la Pella.

186:4.5 (2002.1) As soon as the thieves could be made ready, they were led into the courtyard, where they gazed upon Jesus, one of them for the first time, but the other had often heard him speak, both in the temple and many months before at the Pella camp.

5. LEGĂTURA DINTRE MOARTEA LUI IISUS ȘI PAȘTI

Nu există nici o relație directă între moartea lui Iisus și Paștele iudeilor. Este adevărat că Maestrul și-a abandonat viața trupească în acea zi, ziua pregătirii Paștelui iudaic, și aproape la ora sacrificării mieilor în templu. Însă consecința acestor evenimente nu indică în nici un fel că moartea Fiului Omului pe Pământ are vreo legătură cu sistemul sacrificial iudaic. Iisus era un iudeu, însă ca Fiul al omului el era un muritor al tărâmului. Evenimentele deja povestite și cele de până la această oră în care Maestrul avea să fie răstignit sunt suficiente pentru a demonstra că moartea sa prin vremea aceea a fost o chestiune pur naturală și aranjată de oameni.

A fost omul, iar nu Dumnezeu cel care a plănuțit și pus în execuție moartea lui Iisus pe cruce. Este adevărat că Tatăl a refuzat să se amestece în mersul evenimentelor omenești de pe Urantia, însă Tatăl Paradisului nu a declarat, nu a cerut și nici nu a impus moartea fiului său, așa cum a avut loc ea pe Pământ. Este un fapt că, mai devreme sau mai târziu și într-un fel sau altul, Iisus ar fi fost nevoit să se despartă de corpul său muritor, să pună capăt încarnării sale, însă el ar fi putut face asta prin nenumărate mijloace, fără a trebui să moară pe cruce între doi tâlhari. Aceste fapte au fost toate făcute de mâna omului și nu de a lui Dumnezeu.

În vremea botezului său, Maestrul împlinise deja partea tehnică a experienței de pe pământ și din trup necesare să-și încheie a șaptea și cea din urmă consacrare universală. Din acel moment Iisus și-a îndeplinit datoria pe Pământ. Restul vieții trăite după aceea și chiar modul în care a murit nu a fost decât un serviciu personal din partea sa, pentru bunăstarea și înălțarea creaturilor sale muritoare din această lume și de pe alte lumi.

Evangelia bunei vestiri cum că omul muritor poate, prin credință, deveni conștient în spirit că este Fiul lui Dumnezeu nu depinde de moartea lui Iisus. Rămâne, cu toate acestea, adevărat că toată această evanghelie a împărăției a fost formidabil clarificată prin moartea Maestrului, însă ea a fost și mai mult clarificată prin viața lui.

Tot ceea ce Fiul Omului spune sau face pe Pământ înfrumusețează considerabil doctrinele filiației cu Dumnezeu și a fraternității oamenilor însă aceste raporturi esențiale între Dumnezeu și oameni sunt inerente faptelor universale ale iubirii lui Dumnezeu pentru creaturile sale și ale compasiunii înăscute a Fiilor divini. Aceste relații emoționante și frumoase din punct de vedere divin dintre om și Creatorul său pe această lume și pe toate celelalte lumi ale universului de universuri au existat din întreaga eternitate. Ele nu depind în nici un sens de practica manifestărilor

5. JESUS' DEATH IN RELATION TO THE PASSOVER

186:5.1 (2002.2) There is no direct relation between the death of Jesus and the Jewish Passover. True, the Master did lay down his life in the flesh on this day, the day of the preparation for the Jewish Passover, and at about the time of the sacrificing of the Passover lambs in the temple. But this coincidental occurrence does not in any manner indicate that the death of the Son of Man on earth has any connection with the Jewish sacrificial system. Jesus was a Jew, but as the Son of Man he was a mortal of the realms. The events already narrated and leading up to this hour of the Master's impending crucifixion are sufficient to indicate that his death at about this time was a purely natural and man-managed affair.

186:5.2 (2002.3) It was man and not God who planned and executed the death of Jesus on the cross. True, the Father refused to interfere with the march of human events on Urantia, but the Father in Paradise did not decree, demand, or require the death of his Son as it was carried out on earth. It is a fact that in some manner, sooner or later, Jesus would have had to divest himself of his mortal body, his incarnation in the flesh, but he could have executed such a task in countless ways without dying on a cross between two thieves. All of this was man's doing, not God's.

186:5.3 (2002.4) At the time of the Master's baptism he had already completed the technique of the required experience on earth and in the flesh which was necessary for the completion of his seventh and last universe bestowal. At this very time Jesus' duty on earth was done. All the life he lived thereafter, and even the manner of his death, was a purely personal ministry on his part for the welfare and uplifting of his mortal creatures on this world and on other worlds.

186:5.4 (2002.5) The gospel of the good news that mortal man may, by faith, become spirit-conscious that he is a son of God, is not dependent on the death of Jesus. True, indeed, all this gospel of the kingdom has been tremendously illuminated by the Master's death, but even more so by his life.

186:5.5 (2002.6) All that the Son of Man said or did on earth greatly embellished the doctrines of sonship with God and of the brotherhood of men, but these essential relationships of God and men are inherent in the universe facts of God's love for his creatures and the innate mercy of the divine Sons. These touching and divinely beautiful relations between man and his Maker, on this world and on all others throughout the universe of universes, have existed from eternity; and they are not in any sense dependent on these periodic bestowal enactments of the Creator Sons of God, who thus

periodice ale Fiilor Creatori ai lui Dumnezeu care îmbracă astfel natura și înfățișarea inteligențelor create de către ei ca parte a prețului pe care trebuie să-l plătească pentru a dobândi definitiv suveranitatea nelimitată asupra universurilor locale respective.

Tatăl care este în Ceruri l-a iubit la fel de mult pe omul muritor de pe Pământ înainte de viața și de moartea lui Iisus pe Urantia, exact așa cum l-a iubit și după această manifestare transcendentă de asociere a omului cu Dumnezeu. această grandioasă operațiune de întrupare a Dumnezeului Nebadonului în calitate de om pe Urantia nu ar putea spori atributele Tatălui etern infinit și universal însă ea îi îmbogățește și îi luminează pe toți ceilalți administratori și creatori ai universului Nebadonului. Tatăl care este în Ceruri nu ne iubește mai mult datorită acestei manifestări a lui Mihail, însă toate celelalte inteligențe celeste au o iubire mai mare pentru noi. Aceasta ține de faptul că nu numai Iisus a făcut o revelație a lui Dumnezeu oamenilor, ci a făcut și o nouă revelație a oamenilor zeilor și inteligențelor celeste ale universului universurilor.

Iisus nu urmează să moară cu titlul de sacrificiu pentru păcat. El nu are să ispășească vinovăția morală, intrinsecă a rasei umane. Omenirea nu este rasial vinovată în felul acesta în fața lui Dumnezeu. Vinovăția este doar o chestiune de păcat personal și de rebeliune conștientă și deliberată împotriva voii Tatălui și administrării Fiilor săi.

Păcatul și rebeliunea nu au nimic de-a face cu planul fundamental de consacrare a Fiilor Paradisiaci ai lui Dumnezeu cu toate că ni se pare că planul de mântuire este o caracteristică provizorie a planului de consacrare.

Dumnezeu ar fi salvat muritorii de pe Urantia într-un mod la fel de eficient și absolut sigur și dacă Iisus nu ar fi fost condamnat la moarte de mâna crudă a muritorilor ignoranți. Dacă Maestrul ar fi fost primit favorabil de muritorii de pe Pământ și dacă ar fi plecat de pe Urantia abandonând la voia lui viața trupească, faptul iubirii lui Dumnezeu și al compătimirii Fiului - faptul filiației cu Dumnezeu - nu ar fi fost deloc afectat. Voi, muritorii, sunteți Fiii lui Dumnezeu și pentru a transpune în faptă acest adevăr în experiența voastră personală nu vi se cere decât un singur lucru: credința voastră născută din spirit.

assume the nature and likeness of their created intelligences as a part of the price which they must pay for the final acquirement of unlimited sovereignty over their respective local universes.

186:5.6 (2002.7) The Father in heaven loved mortal man on earth just as much before the life and death of Jesus on Urantia as he did after this transcendent exhibition of the copartnership of man and God. This mighty transaction of the incarnation of the God of Nebadon as a man on Urantia could not augment the attributes of the eternal, infinite, and universal Father, but it did enrich and enlighten all other administrators and creatures of the universe of Nebadon. While the Father in heaven loves us no more because of this bestowal of Michael, all other celestial intelligences do. And this is because Jesus not only made a revelation of God to man, but he also likewise made a new revelation of man to the Gods and to the celestial intelligences of the universe of universes.

186:5.7 (2003.1) Jesus is not about to die as a sacrifice for sin. He is not going to atone for the inborn moral guilt of the human race. Mankind has no such racial guilt before God. Guilt is purely a matter of personal sin and knowing, deliberate rebellion against the will of the Father and the administration of his Sons.

186:5.8 (2003.2) Sin and rebellion have nothing to do with the fundamental bestowal plan of the Paradise Sons of God, albeit it does appear to us that the salvage plan is a provisional feature of the bestowal plan.

186:5.9 (2003.3) The salvation of God for the mortals of Urantia would have been just as effective and unerringly certain if Jesus had not been put to death by the cruel hands of ignorant mortals. If the Master had been favorably received by the mortals of earth and had departed from Urantia by the voluntary relinquishment of his life in the flesh, the fact of the love of God and the mercy of the Son — the fact of sonship with God — would have in no wise been affected. You mortals are the sons of God, and only one thing is required to make such a truth factual in your personal experience, and that is your spirit-born faith.

Capitolul 187. Răstignirea

⇨ 186

CARTEA URANTIA

188 ⇨

PARTE IV. VIAȚA ȘI ÎNVĂȚĂTURILE LUI IISUS

CAPITOLUL 187 RĂSTIGNIREA

Secțiuni

Introduction

1. Pe drumul către Golgota
2. Răstignirea
3. Cei care au asistat la răstignire
4. Hoțul de pe cruce
5. Ultima oră pe cruce
6. După răstignire

PAPER 187 THE CRUCIFIXION

SECTIONS

Introduction

1. On the Way to Golgotha
2. The Crucifixion
3. Those Who Saw the Crucifixion
4. The Thief on the Cross
5. Last Hour on the Cross
6. After the Crucifixion

Introduction

DUPĂ ce cei doi tâlhari au fost pregătiți, soldații au plecat sub comanda unui centurion, la locul răstignirii. Centurionul, comandant al acestor doisprezece soldați, era căpitanul care condusese soldații romani în noaptea precedentă pentru a-l aresta pe Iisus la Ghetsimani. Romanii aveau obiceiul de a da câte patru soldați pentru fiecare persoană care urma să fie răstignită. Cei doi tâlhari au fost biciuiți înainte de a fi duși să fie răstigniți însă lui Iisus nu i s-au mai dat alte pedepse fizice. Fără îndoială, căpitanul socotise că Iisus fusese deja biciuit destul înainte de a fi fost condamnat.

Cei doi tâlhari răstigniți împreună cu Iisus erau asociați ai lui Baraba și ar fi fost trimiși la moarte mai târziu, împreună cu șeful lor, dacă acesta din urmă nu ar fi fost eliberat în virtutea iertării de Paști a lui Pilat. Iisus a fost astfel răstignit în locul lui Baraba.

Ceea ce Iisus este pe cale să facă, a se supune morții pe cruce, o face de bunăvoie. Prezicând această experiență, el a spus: „Tatăl mă iubește și mă sprijină pentru că sunt gata să-mi abandonez viața, însă o voi lua din nou. Nimeni nu îmi poate lua viața, eu însumi renunț la ea. Am autoritatea de a o abandona și am autoritatea de a o relua. Am primit de la Tatăl meu această putere.”

Chiar înainte de ora nouă, în această dimineață, soldații l-au dus pe Iisus de la pretoriu pe drumul către Golgota. Ei erau urmați de numeroase persoane care simpatizau în mod secret cu Iisus însă cea mai mare parte din acest grup de peste două sute de oameni erau fie dușmanii lui, fie privitori care doreau doar să se

INTRODUCTION

187:0.1 (2004.1) AFTER the two brigands had been made ready, the soldiers, under the direction of a centurion, started for the scene of the crucifixion. The centurion in charge of these twelve soldiers was the same captain who had led forth the Roman soldiers the previous night to arrest Jesus in Gethsemane. It was the Roman custom to assign four soldiers for each person to be crucified. The two brigands were properly scourged before they were taken out to be crucified, but Jesus was given no further physical punishment; the captain undoubtedly thought he had already been sufficiently scourged, even before his condemnation.

187:0.2 (2004.2) The two thieves crucified with Jesus were associates of Barabbas and would later have been put to death with their leader if he had not been released as the Passover pardon of Pilate. Jesus was thus crucified in the place of Barabbas.

187:0.3 (2004.3) What Jesus is now about to do, submit to death on the cross, he does of his own free will. In foretelling this experience, he said: “The Father loves and sustains me because I am willing to lay down my life. But I will take it up again. No one takes my life away from me — I lay it down of myself. I have authority to lay it down, and I have authority to take it up. I have received such a commandment from my Father.”

187:0.4 (2004.4) It was just before nine o'clock this morning when the soldiers led Jesus from the praetorium on the way to Golgotha. They were followed by many who secretly sympathized with Jesus, but most of this group of two hundred or more were either his enemies or curious idlers who merely desired to enjoy the shock of

bucure de șocul asistării la spectacolul răstignirii. Doar câțiva conducători evrei au mers să-l vadă pe Iisus murind pe cruce. Știind că va fi predat de Pilat soldaților romani și că era condamnat să moară, ceilalți s-au ocupat de adunarea lor în templu unde au discutat ceea ce urma să se facă cu discipolii lui.

1. PE DRUMUL CĂTRE GOLGOTA

Înainte de a părăsi curtea pretoriului soldații au pus traversa crucii pe umerii lui Iisus. Obiceiul cerea ca respectivul condamnat să poarte traversa crucii sale până la locul crucificării. Condamnatul nu purta toată crucea, ci numai brațul scurt orizontal. Bucățile de lemn verticale ale celor trei cruci fuseseră deja transportate pe Golgota și înaintea sosirii soldaților și a prizonierilor lor ele au fost bine înfipite în pământ.

Conform obiceiului, căpitanul conducea procesiunea purtând mici tăblițe albe pe care erau înscrise numele criminalilor și natura crimelor pentru care fuseseră condamnați. Pentru cei doi tâlhari, centurionul avea notițe, având dedesubtul lor scris un singur cuvânt: „hoț”. După ce victima era bătută în cuie pe traversă și ridicată pe bârna verticală, obiceiul spunea ca inscripția respectivă să fie agățată pe parte de sus a crucii, chiar deasupra capului criminalului, pentru ca toți martorii să poată ști pentru ce crimă a fost condamnat cel răstignit. Inscriptia purtată de centurion pentru a fi pusă pe crucea lui Iisus a fost scrisă de Pilat însuși în latină, în greacă și în aramaică și pe ea scria: „Iisus din Nazareth - Regele Iudeilor”.

Anumiți demnitari iudei încă prezenți când Pilat a scris această legendă, au protestat vehement contra calificativului de „Rege al Iudeilor” aplicat lui Iisus. Însă Pilat le-a amintit că această acuzație făcea parte din inculparea care l-a condus să fie condamnat. Văzând că nu-l pot forța pe Pilat să-și schimbe ideea iudeii au cerut ca inscripția să fie, cel puțin, schimbată în „El a spus: Eu sunt Regele Iudeilor”. Însă Pilat a fost de neînduplecat și nu a vrut să modifice inscripția. La toate celelalte cereri el răspundea doar atât: „Ceea ce am scris, am scris.”

De obicei cortegiile de felul acesta mergeau spre Golgota pe drumul cel mai lung pentru ca un număr cât mai mare de persoane să poată privi criminalul condamnat însă în această zi s-a mers pe calea cea mai scurtă către poarta Damascului care marca ieșirea din oraș către nord. Cortegiul a urmat acest drum și a ajuns în curând la Golgota, locul oficial al răstignirilor în Ierusalim. Dincolo de Golgota se găseau vilele cetățenilor bogați, iar de altă parte a drumului se puteau vedea mormintele a numeroși iudei bogați. Crucificarea nu era o pedeapsă iudaică. Grecii și romanii au învățat de la fenicieni această metodă de execuție. Chiar și Irod, cu toată cruzimea lui, nu a recurs la răstignire. Romanii nu răstigneau niciodată un cetățean roman. Ei supuneau la acest gen de moarte dezonorantă doar pe sclavii și pe cetățenii popoarelor aflate sub ocupația lor. Exact la patruzeci de ani după crucificarea lui Iisus, în timpul asediului Ierusalimului, întreaga Golgota a fost

witnessing the crucifixions. Only a few of the Jewish leaders went out to see Jesus die on the cross. Knowing that he had been turned over to the Roman soldiers by Pilate, and that he was condemned to die, they busied themselves with their meeting in the temple, whereat they discussed what should be done with his followers.

1. ON THE WAY TO GOLGOTHA

187:1.1 (2004.5) Before leaving the courtyard of the praetorium, the soldiers placed the crossbeam on Jesus' shoulders. It was the custom to compel the condemned man to carry the crossbeam to the site of the crucifixion. Such a condemned man did not carry the whole cross, only this shorter timber. The longer and upright pieces of timber for the three crosses had already been transported to Golgotha and, by the time of the arrival of the soldiers and their prisoners, had been firmly implanted in the ground.

187:1.2 (2004.6) According to custom the captain led the procession, carrying small white boards on which had been written with charcoal the names of the criminals and the nature of the crimes for which they had been condemned. For the two thieves the centurion had notices which gave their names, underneath which was written the one word, "Brigand." It was the custom, after the victim had been nailed to the crossbeam and hoisted to his place on the upright timber, to nail this notice to the top of the cross, just above the head of the criminal, that all witnesses might know for what crime the condemned man was being crucified. The legend which the centurion carried to put on the cross of Jesus had been written by Pilate himself in Latin, Greek, and Aramaic, and it read: "Jesus of Nazareth — the King of the Jews."

187:1.3 (2005.1) Some of the Jewish authorities who were yet present when Pilate wrote this legend made vigorous protest against calling Jesus the "king of the Jews." But Pilate reminded them that such an accusation was part of the charge which led to his condemnation. When the Jews saw they could not prevail upon Pilate to change his mind, they pleaded that at least it be modified to read, "He said, 'I am the king of the Jews.'" But Pilate was adamant; he would not alter the writing. To all further supplication he only replied, "What I have written, I have written."

187:1.4 (2005.2) Ordinarily, it was the custom to journey to Golgotha by the longest road in order that a large number of persons might view the condemned criminal, but on this day they went by the most direct route to the Damascus gate, which led out of the city to the north, and following this road, they soon arrived at Golgotha, the official crucifixion site of Jerusalem. Beyond Golgotha were the villas of the wealthy, and on the other side of the road were the tombs of many well-to-do Jews.

acoperită de mii și mii de cruci pe care piereau, zi după zi, floarea rasei iudaice. Aceasta a fost într-adevăr o teribilă recoltă pentru sămânța însămânțată în ziua aceasta.

În timp ce procesiunea funebră trecea pe străzile strănte ale Ierusalimului un mare număr de iudei mai buni la inimă care auziseră cuvintele de încurajare și de compătimire ale lui Iisus și care cunoscuseră revărsarea iubirii lui, reprezentată prin viața sa, nu și-au putut stăpâni plânsul când l-au văzut condus către o moarte atât de puțin nobilă. La trecerea sa multe dintre aceste femei plângeau și se văitau. Când unele au îndrăznit chiar să-l urmeze, mergând alături de el, Maestrul a întors capul și le-a spus: „Fiice ale Ierusalimului, nu plângeți pentru mine, ci plângeți mai degrabă pentru voi înșivă și pentru copiii voștri. Lucrarea mea este aproape îndeplinită. Mă voi întoarce alături de Tatăl meu, însă vremea marilor necazuri pentru Ierusalim abia începe. Iată venind zilele în care veți spune: Binecuvântate sunt cele sterpe și cele ale căror sâni nu și-au alăptat niciodată puii, și în aceste zile veți ruga stâncile munților să cadă asupra voastră pentru a vă elibera de teroarea chinurilor voastre.”

Aceste femei ale Ierusalimului erau într-adevăr curajoase, manifestând simpatie pentru Iisus, deoarece legea interzicea cu strictețe să se arate sentimente amicale unui condamnat care era condus la răstignire. Populației îi era îngăduit să huiduiască, să îl ia în zeflema și să îl ridiculizeze pe condamnat, însă nu era permis să se exprime nici un fel de compătimire.

Iisus a apreciat această manifestare de simpatie în ceasul acesta întunecat în care prietenii săi se ascundeau însă nu a vrut ca aceste femei bune la inimă să fie amenințate de autorități pentru a fi îndrăznit să-i arate compătimire. Chiar într-o astfel de clipă, Iisus nu se gândea la el însuși ci doar la nefericitele zile de tragedie care așteptau Ierusalimul și întreaga națiune iudaică.

În timp ce Maestrul mergea îndurerat la răstignire, el a simțit o oboseală extremă. Era aproape epuizat. El nu a primit nici hrană, nici băutură de la cina ultimă cu Ilie Marcu. Nu i s-a permis nici măcar să se bucure de câteva clipe de somn. Altfel interogatoriile s-au succedat fără întrerupere până la ora condamnării sale fără a mai pune la socoteală și biciuirile abuzive succesive însoțită de suferințe fizice și de pierderi de sânge. Peste toate acestea, era și agonia lui mentală extremă, o tensiune spirituală acută și un teribil

187:1.5 (2005.3) Crucifixion was not a Jewish mode of punishment. Both the Greeks and the Romans learned this method of execution from the Phoenicians. Even Herod, with all his cruelty, did not resort to crucifixion. The Romans never crucified a Roman citizen; only slaves and subject peoples were subjected to this dishonorable mode of death. During the siege of Jerusalem, just forty years after the crucifixion of Jesus, all of Golgotha was covered by thousands upon thousands of crosses upon which, from day to day, there perished the flower of the Jewish race. A terrible harvest, indeed, of the seed-sowing of this day.

187:1.6 (2005.4) As the death procession passed along the narrow streets of Jerusalem, many of the tenderhearted Jewish women who had heard Jesus' words of good cheer and compassion, and who knew of his life of loving ministry, could not refrain from weeping when they saw him being led forth to such an ignoble death. As he passed by, many of these women bewailed and lamented. And when some of them even dared to follow along by his side, the Master turned his head toward them and said: "Daughters of Jerusalem, weep not for me, but rather weep for yourselves and for your children. My work is about done — soon I go to my Father — but the times of terrible trouble for Jerusalem are just beginning. Behold, the days are coming in which you shall say: Blessed are the barren and those whose breasts have never suckled their young. In those days will you pray the rocks of the hills to fall on you in order that you may be delivered from the terrors of your troubles."

187:1.7 (2005.5) These women of Jerusalem were indeed courageous to manifest sympathy for Jesus, for it was strictly against the law to show friendly feelings for one who was being led forth to crucifixion. It was permitted the rabble to jeer, mock, and ridicule the condemned, but it was not allowed that any sympathy should be expressed. Though Jesus appreciated the manifestation of sympathy in this dark hour when his friends were in hiding, he did not want these kindhearted women to incur the displeasure of the authorities by daring to show compassion in his behalf. Even at such a time as this Jesus thought little about himself, only of the terrible days of tragedy ahead for Jerusalem and the whole Jewish nation.

187:1.8 (2006.1) As the Master trudged along on the way to the crucifixion, he was very weary; he was nearly exhausted. He had had neither food nor water since the Last Supper at the home of Elijah Mark; neither had he been permitted to enjoy one moment of sleep. In addition, there had been one hearing right after another up to the hour of his condemnation, not to mention the abusive scourgings with their accompanying physical suffering and loss of blood. Superimposed upon all this was his extreme mental anguish, his acute spiritual

sentiment de solitudine umană.

Puțin după ce a trecut poarta ce ducea în afara orașului, în timp ce Iisus se clătina purtându-și crucea, forța lui fizică a scăzut momentan și a căzut sub greutatea grelei lui poveri. Soldații au țipat la el și l-au lovit cu piciorul, însă nu a putut să se ridice. Căpitanul știa ce a îndurat Iisus și văzând aceasta a ordonat soldaților să îl lase în pace. Apoi a poruncit unui trecător, un anumit Simon din Cyrena, să ridice traversa crucii de pe umerii lui Iisus și să o poarte întregul drum până la Golgota.

Acest Simon a parcurs întregul drum de la Cyrena, în Africa de nord, pentru a asista la Paști. El rămăsese împreună cu alți cyrenieni chiar în afara zidurilor orașului și mergea la templu pentru a asista la slujbe când căpitanul roman i-a ordonat să poarte traversa crucii lui Iisus. Simon a rămas lângă Maestru pe parcursul orelor morții sale pe cruce conversând cu mulți dintre prietenii și dintre dușmanii lui Iisus care se aflau acolo. După înviere și înainte să părăsească Ierusalimul el a devenit un brav credincios în evanghelia împărăției și când s-a întors acasă, el și-a făcut familia să intre în împărăția celestă. Cei doi fii ai săi, Alexandru și Rufus, au propovăduit foarte bine noua evanghelie în Africa. Însă Simon nu a știut niciodată că Iisus, căruia i-a purtat povara, și preceptorul iudeu care l-a ajutat odinioară pe fiul său rănit erau una și aceeași persoană.

Era puțin trecut de ora nouă când procesiunea funebră a ajuns pe Golgota și soldații romani s-au apucat să-i bată în cuie pe cei doi tâlhari și pe Fiul Omului pe crucile lor respective.

2. RĂSTIGNIREA

Mai întâi soldații au legat brațele Maestrului cu funii de grinda orizontală a crucii, apoi i-au bătut mâinile în cuie pe lemn. După ce au ridicat grinda pe stâlp și au ținut-o solid pe brațul vertical al crucii, ei l-au legat pe Iisus de picioare și le-au bătut în cuie pe lemn, folosind un singur cui mai lung pentru a străpunge ambele picioare. Pe stâlpul vertical era înfipt un piron îndejuns de sus pentru a putea susține greutatea corpului. Crucea nu era înaltă. Picioarele Maestrului nu se găseau decât la aproximativ un metru de sol. El putea deci auzi tot ceea ce se spunea despre el în bătaie de joc și distingea expresia de pe chipul tuturor celor care îl batjocoreau cu atâta nesocotință. Persoanele prezente puteau să audă ușor cuvintele pe care Iisus le-a pronunțat în timpul acestor ore de chin prelungit și de moarte lentă.

Obiceiul cerea să se îndepărteze toate veșmintele celor care erau răstigniți însă de vreme ce iudeii au obiectat la faptul de a se expune în public nuditatea unei forme umane, la Ierusalim romanii au dat deci întotdeauna un veșmânt tuturor condamnaților la răstignire. În consecință, după ce a fost dezbrăcat, Iisus a fost înveșmântat înainte de a fi pus pe cruce.

S-a recurs la răstignire pentru a se da o pedeapsă crudă și prelungită, deoarece victima nu murea uneori decât după mai multe zile. Exista la Ierusalim o puternică opoziție față de răstignire și exista o asociație feminină iudaică ce trimitea întotdeauna un reprezentant

tension, and a terrible feeling of human loneliness.

187:1.9 (2006.2) Shortly after passing through the gate on the way out of the city, as Jesus staggered on bearing the crossbeam, his physical strength momentarily gave way, and he fell beneath the weight of his heavy burden. The soldiers shouted at him and kicked him, but he could not arise. When the captain saw this, knowing what Jesus had already endured, he commanded the soldiers to desist. Then he ordered a passerby, one Simon from Cyrene, to take the crossbeam from Jesus' shoulders and compelled him to carry it the rest of the way to Golgotha.

187:1.10 (2006.3) This man Simon had come all the way from Cyrene, in northern Africa, to attend the Passover. He was stopping with other Cyrenians just outside the city walls and was on his way to the temple services in the city when the Roman captain commanded him to carry Jesus' crossbeam. Simon lingered all through the hours of the Master's death on the cross, talking with many of his friends and with his enemies. After the resurrection and before leaving Jerusalem, he became a valiant believer in the gospel of the kingdom, and when he returned home, he led his family into the heavenly kingdom. His two sons, Alexander and Rufus, became very effective teachers of the new gospel in Africa. But Simon never knew that Jesus, whose burden he bore, and the Jewish tutor who once befriended his injured son, were the same person.

187:1.11 (2006.4) It was shortly after nine o'clock when this procession of death arrived at Golgotha, and the Roman soldiers set themselves about the task of nailing the two brigands and the Son of Man to their respective crosses.

2. THE CRUCIFIXION

187:2.1 (2006.5) The soldiers first bound the Master's arms with cords to the crossbeam, and then they nailed his hands to the wood. When they had hoisted this crossbeam up on the post, and after they had nailed it securely to the upright timber of the cross, they bound and nailed his feet to the wood, using one long nail to penetrate both feet. The upright timber had a large peg, inserted at the proper height, which served as a sort of saddle for supporting the body weight. The cross was not high, the Master's feet being only about three feet from the ground. He was therefore able to hear all that was said of him in derision and could plainly see the expression on the faces of all those who so thoughtlessly mocked him. And also could those present easily hear all that Jesus said during these hours of lingering torture and slow death.

187:2.2 (2007.1) It was the custom to remove all clothes from those who were to be crucified, but since the Jews greatly objected to the public exposure of the naked human form, the Romans always provided a suitable loin cloth for all persons crucified at Jerusalem. Accordingly, after Jesus' clothes had been removed, he was thus garbed before he was put upon the cross.

187:2.3 (2007.2) Crucifixion was resorted to in order to provide a cruel and lingering punishment, the victim sometimes not dying for several days. There was considerable sentiment against crucifixion in Jerusalem, and there existed a society of Jewish women who

la răstigniri pentru a oferi victimei vin amestecat cu un drog pentru a-i diminua suferințele. Când Iisus a gustat din acest vin cu narcotic și, cu toate că era însetat, a refuzat să îl bea. Maestrul a ales să-și păstreze conștiința umană până la capăt. El a vrut să înfrunte moartea, chiar sub această formă crudă și inumană și să triumfe prin supunerea de bună voie deplinei experiențe umane.

Înainte ca Iisus să fie pus pe crucea sa, cei doi tâlhari fuseseră deja puși pe a lor, blestemându-i și scuipându-i întruna pe călări. Singurele cuvinte a lui Iisus atunci când era bătut în cuie au fost: „Tată, iartă-i, că nu știu ceea ce fac!” El nu ar fi putut să intervină cu atât de multă iubire și îndurare în favoarea călărilor săi dacă asemenea gânduri de devoțiune afectuoasă nu ar fi fost principiul însuși al întregii sale vieți de slujire dezinteresată. Ideile, mobilurile și dorințele profunde ale unei întregi vieți sunt scoase la lumina zilei într-o criză.

După ce Maestrul a fost ridicat pe crucea sa, căpitanul a fixat cu cuie inscripția deasupra capului său, unde se putea citi în trei limbi: „Iisus din Nazareth - Regele Iudeilor”. Iudeii s-au enervat la aceasta aparentă insultă, însă manierele lor lipsite de respect l-au enervat pe Pilat. El simțise că a fost intimidat și umilit și a adoptat această metodă pentru a obține o revanșă meschină. El ar fi putut scrie: „Iisus - un rebel” însă știa cum acești iudei din Ierusalim detestau chiar și numele de Nazareth și era hotărât să-i umilească astfel. Pilat știa, de asemenea, că iudeii vor fi atinși în punctul lor cel mai sensibil când aceștia îl vor vedea numit pe acest galileean executat „Regele Iudeilor”.

Aflând cum a încercat Pilat să îi ia în răs, punând această inscripție pe crucea lui Iisus, mulți dintre conducătorii iudei s-au grăbit să meargă pe Golgota însă nu au îndrăznit să înlăture acea inscripție, deoarece soldații romani stăteau de pază. În neputința lor acești conducători s-au amestecat cu mulțimea și au făcut tot posibilul pentru a-i face pe cei de față să își bată joc de răstignit și să îl ridiculizeze, pentru ca nici unul dintre ei să nu ia inscripția în serios.

Apostolul Ioan, însoțit de Maria, mama lui Iisus, de Rut și de Iuda au ajuns la locul răstignirii imediat ce Iisus a fost deja agățat pe cruce și în momentul în care căpitanul fixa inscripția deasupra capului Maestrului. Ioan a fost singurul dintre cei unsprezece apostoli care a asistat la răstignire și nici chiar el nu a fost prezent tot timpul, deoarece a alergat la Ierusalim pentru a o aduce mama sa și pe prietenii mamei sale pe Golgota puțin după ce o condusesse pe mama lui Iisus.

Când Iisus a văzut-o pe mama sa și pe fratele său, pe sora sa și pe Ioan el a surâs fără să spună nimic. Între timp, cei patru soldați însărcinați cu răstignirea Maestrului au împărțit, ca de obicei, veșmintele sale între ei. Unul a luat sandalele, un altul turbanul, un altul centura și al patrulea mantia. Rămânea tunica, veșmântul fără nici o cusătură coborând aproape până la genunchi și care trebuia tăiat în patru bucăți. Văzând cât de neobișnuită era acest articol vestimentar soldații au decis să tragă la sorți. De sus, Iisus îi privea împărțindu-și veșmintele sale în timp ce mulțimea lipsită de judecată se distra pe seama lui.

Este un caz fericit că soldații romani au luat veșmintele Maestrului. Altfel, dacă le-ar fi luat discipolii săi, ei ar fi fost tentați să le transforme în relicve, în

always sent a representative to crucifixions for the purpose of offering drugged wine to the victim in order to lessen his suffering. But when Jesus tasted this narcotized wine, as thirsty as he was, he refused to drink it. The Master chose to retain his human consciousness until the very end. He desired to meet death, even in this cruel and inhuman form, and conquer it by voluntary submission to the full human experience.

187:2.4 (2007.3) Before Jesus was put on his cross, the two brigands had already been placed on their crosses, all the while cursing and spitting upon their executioners. Jesus' only words, as they nailed him to the crossbeam, were, "Father, forgive them, for they know not what they do." He could not have so mercifully and lovingly interceded for his executioners if such thoughts of affectionate devotion had not been the mainspring of all his life of unselfish service. The ideas, motives, and longings of a lifetime are openly revealed in a crisis.

187:2.5 (2007.4) After the Master was hoisted on the cross, the captain nailed the title up above his head, and it read in three languages, "Jesus of Nazareth — the King of the Jews." The Jews were infuriated by this believed insult. But Pilate was chafed by their disrespectful manner; he felt he had been intimidated and humiliated, and he took this method of obtaining petty revenge. He could have written "Jesus, a rebel." But he well knew how these Jerusalem Jews detested the very name of Nazareth, and he was determined thus to humiliate them. He knew that they would also be cut to the very quick by seeing this executed Galilean called "The King of the Jews."

187:2.6 (2007.5) Many of the Jewish leaders, when they learned how Pilate had sought to deride them by placing this inscription on the cross of Jesus, hastened out to Golgotha, but they dared not attempt to remove it since the Roman soldiers were standing on guard. Not being able to remove the title, these leaders mingled with the crowd and did their utmost to incite derision and ridicule, lest any give serious regard to the inscription.

187:2.7 (2007.6) The Apostle John, with Mary the mother of Jesus, Ruth, and Jude, arrived on the scene just after Jesus had been hoisted to his position on the cross, and just as the captain was nailing the title above the Master's head. John was the only one of the eleven apostles to witness the crucifixion, and even he was not present all of the time since he ran into Jerusalem to bring back his mother and her friends soon after he had brought Jesus' mother to the scene.

187:2.8 (2007.7) As Jesus saw his mother, with John and his brother and sister, he smiled but said nothing. Meanwhile the four soldiers assigned to the Master's crucifixion, as was the custom, had divided his clothes among them, one taking the sandals, one the turban, one the girdle, and the fourth the cloak. This left the tunic, or seamless vestment reaching down to near the knees, to be cut up into four pieces, but when the soldiers saw what an unusual garment it was, they decided to cast lots for it. Jesus looked down on them while they divided his garments, and the thoughtless crowd jeered at him.

187:2.9 (2008.1) It was well that the Roman soldiers took possession of the Master's clothing. Otherwise, if his followers had gained possession of these garments, they would have been tempted to resort to superstitious

obiecte de adorare superstițioasă. Maestrul dorea ca discipolii săi să nu aibă nimic material legat de viața sa pământească. El a vrut să lase omenirii doar amintirea unei vieți umane dedicate înaltului ideal spiritual de a fi consacrat facerii voii Tatălui.

3. CEI CARE AU ASISTAT LA RĂSTIGNIRE

Către ora nouă și jumătate, în această zi de vineri, Iisus a fost agățat pe cruce. Înainte de ora unsprezece mai mult de o mie de persoane se adunaseră acolo pentru a asista la spectacolul răstignirii Fiului Omului. În toate aceste ceasuri cumplite de încercare, oștirile nevăzute ale unui univers priveau în tăcere acest extraordinar fenomen al Creatorului murind de moartea unei creaturi și încă de moartea cea mai infamă a unui criminal condamnat.

Printre persoanele care se apropiară de cruce într-un moment sau altul în timpul răstignirii au fost Maria, Rut, Iuda, Ioan, Salomeea (mama lui Ioan) și un grup de credincioși sinceri și convingși, între ei fiind Maria soția lui Clopas și sora mamei lui Iisus, Maria Magdalena și Rebecca, care locuise altă dată la Sepphoris. Aceștia și alți prieteni ai lui Iisus păstrau tăcerea în timp ce observau marea lui putere de îndurare și tăria lui sufletească și vedeau intensă lui suferință.

Numeroși trecători clătinau din cap și spuneau, luându-l în zeflemea: „Tu, care vroiai să distrugi templul și să-l reclădești în trei zile, salvează-te pe tine. Dacă ești fiul lui Dumnezeu de ce nu cobori de pe crucea ta?” În mod asemănător unii dintre conducătorii iudeilor îl luau în derâdere zicând: „El i-a salvat pe alții însă nu poate să se salveze pe sine.” Alții spuneau: „Dacă ești regele iudeilor, coboară de pe crucea ta și vom crede în tine.” Mai târziu ei au continuat să râdă de el, spunând: „El s-a încredințat lui Dumnezeu pentru a-l elibera. El a pretins chiar că este Fiul lui Dumnezeu și privești-l acum răstignit între doi tâlhari.” Chiar și cei doi tâlhari au început să-și bată joc de el și să-i facă reproșuri.

Cum Iisus nu vroia să răspundă sarcasmelor lor și cum se apropia amiaza acelei zile de pregătire specială, cea mai mare parte a mulțimii gălăgioase s-a risipit până pe la ora unsprezece și jumătate. Mai puțin de cincizeci de persoane au rămas pe loc. Soldații au început atunci să ia masa lor de prânz și să bea vinul lor ieftin și acru, apoi s-au instalat pentru lungă veghe mortuară. În timp ce își beau vinul, ei au închinat ironic în sănătatea lui Iisus spunând: „Salut și noroc! în cinstea regelui iudeilor.” Ei au fost șocați la vederea Maestrului lor tolerând ironiile și batjocurile lor.

Văzându-i mâncând și bănd, Iisus și-a coborât ochii asupra lor și a spus: „Mi-e sete!” Când căpitanul gărzii a auzit că lui Iisus îi este sete a luat puțin vin din sticlă și a muiat în el un dop de burete, l-a înfipt apoi în vârful unei sulțe și a ridicat-o până la Iisus pentru ca acesta să-și poată umezi buzele uscate.

Iisus a hotărât să trăiască fără a recurge la puterea sa supranaturală. Și tot astfel, el a ales să moară pe cruce la fel ca un muritor obișnuit. El a trăit ca un om și a vrut să moară ca un om, făcând voia Tatălui.

relic worship. The Master desired that his followers should have nothing material to associate with his life on earth. He wanted to leave mankind only the memory of a human life dedicated to the high spiritual ideal of being consecrated to doing the Father's will.

3. THOSE WHO SAW THE CRUCIFIXION

187:3.1 (2008.2) At about half past nine o'clock this Friday morning, Jesus was hung upon the cross. Before eleven o'clock, upward of one thousand persons had assembled to witness this spectacle of the crucifixion of the Son of Man. Throughout these dreadful hours the unseen hosts of a universe stood in silence while they gazed upon this extraordinary phenomenon of the Creator as he was dying the death of the creature, even the most ignoble death of a condemned criminal.

187:3.2 (2008.3) Standing near the cross at one time or another during the crucifixion were Mary, Ruth, Jude, John, Salome (John's mother), and a group of earnest women believers including Mary the wife of Clopas and sister of Jesus' mother, Mary Magdalene, and Rebecca, onetime of Sepphoris. These and other friends of Jesus held their peace while they witnessed his great patience and fortitude and gazed upon his intense sufferings.

187:3.3 (2008.4) Many who passed by wagged their heads and, railing at him, said: "You who would destroy the temple and build it again in three days, save yourself. If you are the Son of God, why do you not come down from your cross?" In like manner some of the rulers of the Jews mocked him, saying, "He saved others, but himself he cannot save." Others said, "If you are the king of the Jews, come down from the cross, and we will believe in you." And later on they mocked him the more, saying: "He trusted in God to deliver him. He even claimed to be the Son of God — look at him now — crucified between two thieves." Even the two thieves also railed at him and cast reproach upon him.

187:3.4 (2008.5) Inasmuch as Jesus would make no reply to their taunts, and since it was nearing noontime of this special preparation day, by half past eleven o'clock most of the jesting and jeering crowd had gone its way; less than fifty persons remained on the scene. The soldiers now prepared to eat lunch and drink their cheap, sour wine as they settled down for the long deathwatch. As they partook of their wine, they derisively offered a toast to Jesus, saying, "Hail and good fortune! to the king of the Jews." And they were astonished at the Master's tolerant regard of their ridicule and mocking.

187:3.5 (2008.6) When Jesus saw them eat and drink, he looked down upon them and said, "I thirst." When the captain of the guard heard Jesus say, "I thirst," he took some of the wine from his bottle and, putting the saturated sponge stopper upon the end of a javelin, raised it to Jesus so that he could moisten his parched lips.

187:3.6 (2008.7) Jesus had purposed to live without resort to his supernatural power, and he likewise elected to die as an ordinary mortal upon the cross. He had lived as a man, and he would die as a man — doing the Father's will.

4. HOȚUL DE PE CRUCE

Unul din tâlhari i se alătură lui Iisus spunând: „Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, de ce nu te ocupi de salvarea ta și a noastră?” Când i-a făcut aceste reproșuri lui Iisus, celălalt tâlhar, care l-a auzit adesea pe Maestru propovăduind, îi spuse primului: „Nu ți-e frică de Dumnezeu? Nu vezi că suferim pentru faptele noastre însă acest om suferă pe nedrept? Am face mai bine să căutăm iertarea păcatelor noastre și mântuirea sufletului nostru.” Când Iisus l-a auzit pe tâlharul acela spunând aceasta, și-a întors fața către el și a zâmbit aprobator. Văzând chipul lui Iisus întors către el, răufăcătorul și-a adunat curajul, și-a reaprins flacăra licărindă a credinței și a spus: „Doamne, amintește-ți de mine când vei intra în împărăția ta.” Iisus spuse atunci: „În adevăr, în adevăr îți spun, vei fi într-o zi cu mine în Paradis.”

În toiul durerilor morții fizice Maestrul avea timpul de a asculta confesiunea de credință a tâlharului credincios. Când acest hoț a încercat să obțină mântuirea, el a găsit eliberarea. De multe ori înainte el ajunsese să creadă în Iisus însă numai în acele ceasuri de conștientă s-a întors cu toată inima sa spre învățătura Maestrului. Când a văzut felul în care Iisus a înfruntat moartea pe cruce acest tâlhar nu a mai putut rezista convingerii că acest Fiu al lui Dumnezeu era într-adevăr Fiul lui Dumnezeu.

În decursul acestui episod de convertire a tâlharului și a admiterii sale în împărăție de către Iisus, apostolul Ioan a plecat spre oraș pentru a-și aduce mama și prietenele acesteia la locul răstignirii. Luca a aflat ulterior de această poveste din gura căpitanului roman convertit.

Apostolul Ioan a povestit despre răstignire, amintindu-și de evenimente la două treimi de secol după desfășurarea faptelor. Celelalte povestiri au fost întemeiate pe mărturiile centurionului roman al gărzii care, din ceea ce a văzut și a auzit, a crezut în Iisus și prin urmare a intrat pe deplin în comunitatea împărăției cerurilor pe pământ.

Acest om tânăr, tâlharul pocăit, a fost împins la o viață de violență și de răufăcător de cei care predica o astfel de carieră de hoț ca un protest patriotic eficient contra asupririi politice și nedreptății sociale. Acest fel de învățătură, sporit de nevoia de aventură, i-a făcut pe numeroși tineri, altminteri bine intenționați, să se înroleze în expediții de jaf armat. Acest tânăr bărbat îl considerase pe Baraba ca un erou. Acum vedea că se înșelase. Aici pe cruce, alături de el, vedea un om cu adevărat mare, un adevărat erou. Acesta era un erou care îl înflăcăra, îi insufla cele mai înalte idealuri de demnitate morală și îi însușea toate ideile de curaj, de bărbăție și de curaj. Observându-l pe Iisus, el vedea izvorând în inima sa un sentiment irezistibil de iubire, de loialitate și de autentică măreție.

Dacă prin mulțimea zeflemitoare ar mai fi fost vreoa persoană care să simtă nașterea credinței în sufletul ei și să facă apel la îndurarea lui Iisus ea ar fi fost primită cu o considerație afectuoasă asemănătoare celei mărturisite de tâlharul credincios.

Imediat după ce tâlharul pocăit a auzit făgăduința Maestrului cum că ei se vor revedea într-o zi în Paradis,

4. THE THIEF ON THE CROSS

^{187:4.1 (2008.8)} One of the brigands railed at Jesus, saying, "If you are the Son of God, why do you not save yourself and us?" But when he had reproached Jesus, the other thief, who had many times heard the Master teach, said: "Do you have no fear even of God? Do you not see that we are suffering justly for our deeds, but that this man suffers unjustly? Better that we should seek forgiveness for our sins and salvation for our souls." When Jesus heard the thief say this, he turned his face toward him and smiled approvingly. When the malefactor saw the face of Jesus turned toward him, he mustered up his courage, fanned the flickering flame of his faith, and said, "Lord, remember me when you come into your kingdom." And then Jesus said, "Verily, verily, I say to you today, you shall sometime be with me in Paradise."

^{187:4.2 (2009.1)} The Master had time amidst the pangs of mortal death to listen to the faith confession of the believing brigand. When this thief reached out for salvation, he found deliverance. Many times before this he had been constrained to believe in Jesus, but only in these last hours of consciousness did he turn with a whole heart toward the Master's teaching. When he saw the manner in which Jesus faced death upon the cross, this thief could no longer resist the conviction that this Son of Man was indeed the Son of God.

^{187:4.3 (2009.2)} During this episode of the conversion and reception of the thief into the kingdom by Jesus, the Apostle John was absent, having gone into the city to bring his mother and her friends to the scene of the crucifixion. Luke subsequently heard this story from the converted Roman captain of the guard.

^{187:4.4 (2009.3)} The Apostle John told about the crucifixion as he remembered the event two thirds of a century after its occurrence. The other records were based upon the recital of the Roman centurion on duty who, because of what he saw and heard, subsequently believed in Jesus and entered into the full fellowship of the kingdom of heaven on earth.

^{187:4.5 (2009.4)} This young man, the penitent brigand, had been led into a life of violence and wrongdoing by those who extolled such a career of robbery as an effective patriotic protest against political oppression and social injustice. And this sort of teaching, plus the urge for adventure, led many otherwise well-meaning youths to enlist in these daring expeditions of robbery. This young man had looked upon Barabbas as a hero. Now he saw that he had been mistaken. Here on the cross beside him he saw a really great man, a true hero. Here was a hero who fired his zeal and inspired his highest ideas of moral self-respect and quickened all his ideals of courage, manhood, and bravery. In beholding Jesus, there sprang up in his heart an overwhelming sense of love, loyalty, and genuine greatness.

^{187:4.6 (2009.5)} And if any other person among the jeering crowd had experienced the birth of faith within his soul and had appealed to the mercy of Jesus, he would have been received with the same loving consideration that was displayed toward the believing brigand.

^{187:4.7 (2009.6)} Just after the repentant thief heard the Master's promise that they should sometime meet in

Ioana revenea din oraș și aducând cu el pe mama sa și un grup de aproape doisprezece femei credincioase. Ioan și-a reluat locul pe lângă Maria, mama lui Iisus, și a sprijinit-o. Fiul său, Iuda, era de cealaltă parte. În momentul în care Iisus și-a coborât privirea asupra acestei scene era amiază și i-a spus mamei sale astfel: „Femeie, iată-l pe fiul tău!”. Apoi vorbindu-i lui Ioan, el spuse: „Fiule, iat-o pe mama ta!” Apoi se adresează celor doi, spunând: „Doresc să părăsiți acest loc.” Ioan și Iuda au îndepărtat-o deci pe Maria de Golgota. Ioan a condus-o pe mama lui Iisus în locul unde zăbovea ea în Ierusalim, apoi s-a grăbit să revină la locul răstignirii. După Paști Maria s-a reîntors la Bethsaida și a locuit la Ioan pentru tot restul vieții ei pământești. Ea a supraviețuit mai puțin de un an morții lui Iisus.

După ce Maria s-a îndepărtat, celelalte femei s-au retras la mică distanță și au rămas să vegheze asupra lui Iisus până când el și-a dat suflarea pe cruce. Ele erau încă acolo când trupul Maestrului a fost dat jos pentru a fi îngropat.

5. ULTIMA ORĂ PE CRUCE

Cu toate că era cam devreme în acest anotimp pentru un asemenea fenomen, cerul s-a întunecat puțin după amiază, ca urmare a prezenței nisipului fin în atmosferă. Populația Ierusalimului știa că aceasta semnala sosirea unei furtuni de nisip aduse de vântul cald din deșertul Arabiei. La o oră după-amiază, cerul devenise atât de înnoirat încât soarele a fost acoperit. Restul mulțimii se grăbi să se întoarcă în oraș. Când Maestrul își dădu viața, puțin după acest moment, mai puțin de treizeci de persoane erau prezente. Nu mai erau decât cei treisprezece soldați romani și un grup de aproximativ cincisprezece credincioși. Acești credincioși erau toți femei, în afară de Iuda, fratele lui Iisus, și de Ioan Zebedeu care revenise în locul acesta chiar înainte ca Maestrul să-și dea ultima suflare.

Puțin după ora unu a după-amiezii, în întunecimea tot mai adâncă a violentei furtuni de nisip, Iisus a început să-și piardă conștiința omenească. El rostise ultimele lui cuvinte de compătimire, de iertare și de încurajare. Ultima sa dorință, referitoare la grija față de mama sa, fusese exprimată. În cursul acestei ore din apropierea morții, mintea umană a lui Iisus a recurs la repetarea a numeroase pasaje din scripturile ebraice, în special ale psalmilor. Ultimul gând conștient al lui Iisus omul era preocupat de repetarea mentală a unei părți din cartea psalmilor, numită acum Psalmii XX, XXI și XXII. Buzele sale se mișcau adesea însă era prea slab pentru a putea rosti cuvintele acestor pasaje, pe care el le cunoștea pe de rost, așa cum treceau ele prin mintea lui. Doar de câteva ori cei care se găsiseră în apropiere au putut auzi citate, precum: „Știu că Domnul îl va salva pe unsul său”, „Măna ta va descoperi toți dușmanii mei” și „Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, de ce m-ai părăsit?” Iisus nu a avut niciodată nici cea mai mică îndoială că a trăit conform voinței Tatălui și că își abandona acum viața trupească conform voinței Tatălui său. El nu avea sentimentul că Tatăl l-a abandonat. El s-a mulțumit să recite în conștiința sa evanescentă numeroase pasaje din scripturi, dintre care Psalmul XXII care începe prin „Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, de ce m-ai părăsit?” Se pare că acesta a fost unul

Paradise, John returned from the city, bringing with him his mother and a company of almost a dozen women believers. John took up his position near Mary the mother of Jesus, supporting her. Her son Jude stood on the other side. As Jesus looked down upon this scene, it was noontide, and he said to his mother, “Woman, behold your son!” And speaking to John, he said, “My son, behold your mother!” And then he addressed them both, saying, “I desire that you depart from this place.” And so John and Jude led Mary away from Golgotha. John took the mother of Jesus to the place where he tarried in Jerusalem and then hastened back to the scene of the crucifixion. After the Passover Mary returned to Bethsaida, where she lived at John's home for the rest of her natural life. Mary did not live quite one year after the death of Jesus.

187:4.8 (2010.1) After Mary left, the other women withdrew for a short distance and remained in attendance upon Jesus until he expired on the cross, and they were yet standing by when the body of the Master was taken down for burial.

5. LAST HOUR ON THE CROSS

187:5.1 (2010.2) Although it was early in the season for such a phenomenon, shortly after twelve o'clock the sky darkened by reason of the fine sand in the air. The people of Jerusalem knew that this meant the coming of one of those hot-wind sandstorms from the Arabian desert. Before one o'clock the sky was so dark the sun was hid, and the remainder of the crowd hastened back to the city. When the Master gave up his life shortly after this hour, less than thirty people were present, only the thirteen Roman soldiers and a group of about fifteen believers. These believers were all women except two, Jude, Jesus' brother, and John Zebedee, who returned to the scene just before the Master expired.

187:5.2 (2010.3) Shortly after one o'clock, amidst the increasing darkness of the fierce sandstorm, Jesus began to fail in human consciousness. His last words of mercy, forgiveness, and admonition had been spoken. His last wish — concerning the care of his mother — had been expressed. During this hour of approaching death the human mind of Jesus resorted to the repetition of many passages in the Hebrew scriptures, particularly the Psalms. The last conscious thought of the human Jesus was concerned with the repetition in his mind of a portion of the Book of Psalms now known as the twentieth, twenty-first, and twenty-second Psalms. While his lips would often move, he was too weak to utter the words as these passages, which he so well knew by heart, would pass through his mind. Only a few times did those standing by catch some utterance, such as, “I know the Lord will save his anointed,” “Your hand shall find out all my enemies,” and “My God, my God, why have you forsaken me?” Jesus did not for one moment entertain the slightest doubt that he had lived in accordance with the Father's will; and he never doubted that he was now laying down his life in the flesh in accordance with his Father's will. He did not feel that the Father had forsaken him; he was merely reciting in his vanishing consciousness many Scriptures, among them this twenty-second Psalm, which begins with “My God, my God, why have you

dintre cele trei citate pe care le rostise destul de clar pentru a putea fi auzit de cei aflați în apropierea lui.

Ultima cerere a lui Iisus în calitate de muritor a fost adresată tovarășilor săi, formulată în jurul orei unu și jumătate, când a spus pentru a doua oară: „Mi-e sete!” Căpitanul gărzii a umezit din nou buzele Maestrului cu același burete muiat în vin acru, numit de obicei oțet.

Violența furtunii de nisip creștea și cerul devenea din ce în ce mai întunecat. Cu toate acestea soldații și micul grup de credincioși a rămas acolo. Soldații se aflau în apropierea crucii, înghesuți unii în alții pentru a se apăra de nisip. Mama lui Ioan și alte câteva persoane priveau de la distanță, dintr-un loc unde erau puțin adăpostite de o stâncă înclinată. Când Maestrul își dădu, în cele din urmă, ultima suflare la picioarele crucii sale se găseau Ioan Zebedeu, Iuda fratele lui Iisus, Rut sora sa, Maria Magdalena și Rebecca, stabilită la Sepphoris.

Chiar înainte de orele trei Iisus strigă cu o voce puternică: „S-a sfârșit! Tată, îmi pun spiritul în mâinile tale.” După ce a vorbit astfel, și-a înclinat capul și a abandonat lupta pentru viață. Văzând cum a murit Iisus, centurionul roman își lovi pieptul și spuse: „Acesta a fost cu adevărat un om drept. Într-adevăr trebuie să fi fost un Fiu de Dumnezeu” și din acel moment a început să creadă în Iisus.

Iisus a murit ca un rege - așa cum a și trăit. El și a recunoscut direct regalitatea și a rămas stăpân pe situație pe toată durata acelei zile tragice. El a mers de bună voie la moartea aceea dezonorantă după ce a vegheat la ocrotirea tuturor apostolilor săi aleși. El l-a împiedicat cu înțelepciune pe Petru să pricinuiască necazuri prin violența sa și a aranjat ca Ioan să-i poată rămâne alături până la sfârșitul existenței sale de muritor. El a revelat adevărata sa natură sinedrului ucigaș și i-a amintit lui Pilat sursa autorității sale suverane în calitate de Fiu al lui Dumnezeu. El a plecat spre Golgota purtându-și propria cruce și și-a încheiat manifestarea lui plină de iubire ducând Tatălui din Paradis spiritul pe care l-a cucerit în calitate de muritor. După o astfel de viață și în momentul unei astfel de morți, Maestrul putea cu adevărat să spună: „S-a terminat!”

Pentru că era ziua pregătirii atât a Paștelui, cât și a sabatului, iudeii nu au vrut ca aceste corpuri să rămână expuse pe Golgota. Ei s-au dus deci înaintea lui Pilat pentru a-i cere ca celor trei oameni să li se rupă picioarele și apoi să fie dați jos de pe cruci pentru a fi aruncați înainte de apusul soarelui în gropile de înmormântare ale criminalilor. Ca urmare a acestei cereri, Pilat a trimis numaidecât trei soldați pentru a le rupe picioarele și a da ultima lovitură lui Iisus și celor doi tâlhari.

Când acești soldați au sosit pe Golgota ei au executat ordinul asupra tâlharilor însă spre marea lor surpriză ei l-au găsit pe Iisus deja mort. Cu toate acestea, pentru a se asigura de decesul lui, unul dintre soldați îl împunse cu lancea în partea lui stângă. Era ceva obișnuit ca cei supuși răstignirii să se mențină în viață pe cruce timp de două sau trei zile. Însă în cazul lui Iisus, agonia lui emoțională copleșitoare și angoasa lui spirituală acută au provocat sfârșitul vieții sale

forsaken me?” And this happened to be one of the three passages which were spoken with sufficient clearness to be heard by those standing by.

187:5.3 (2010.4) The last request which the mortal Jesus made of his fellows was about half past one o'clock when, a second time, he said, "I thirst," and the same captain of the guard again moistened his lips with the same sponge wet in the sour wine, in those days commonly called vinegar.

187:5.4 (2010.5) The sandstorm grew in intensity and the heavens increasingly darkened. Still the soldiers and the small group of believers stood by. The soldiers crouched near the cross, huddled together to protect themselves from the cutting sand. The mother of John and others watched from a distance where they were somewhat sheltered by an overhanging rock. When the Master finally breathed his last, there were present at the foot of his cross John Zebedee, his brother Jude, his sister Ruth, Mary Magdalene, and Rebecca, onetime of Sepphoris.

187:5.5 (2011.1) It was just before three o'clock when Jesus, with a loud voice, cried out, "It is finished! Father, into your hands I commend my spirit." And when he had thus spoken, he bowed his head and gave up the life struggle. When the Roman centurion saw how Jesus died, he smote his breast and said: "This was indeed a righteous man; truly he must have been a Son of God." And from that hour he began to believe in Jesus.

187:5.6 (2011.2) Jesus died royally — as he had lived. He freely admitted his kingship and remained master of the situation throughout the tragic day. He went willingly to his ignominious death, after he had provided for the safety of his chosen apostles. He wisely restrained Peter's trouble-making violence and provided that John might be near him right up to the end of his mortal existence. He revealed his true nature to the murderous Sanhedrin and reminded Pilate of the source of his sovereign authority as a Son of God. He started out to Golgotha bearing his own crossbeam and finished up his loving bestowal by handing over his spirit of mortal acquirement to the Paradise Father. After such a life — and at such a death — the Master could truly say, "It is finished."

187:5.7 (2011.3) Because this was the preparation day for both the Passover and the Sabbath, the Jews did not want these bodies to be exposed on Golgotha. Therefore they went before Pilate asking that the legs of these three men be broken, that they be dispatched, so that they could be taken down from their crosses and cast into the criminal burial pits before sundown. When Pilate heard this request, he forthwith sent three soldiers to break the legs and dispatch Jesus and the two brigands.

187:5.8 (2011.4) When these soldiers arrived at Golgotha, they did accordingly to the two thieves, but they found Jesus already dead, much to their surprise. However, in order to make sure of his death, one of the soldiers pierced his left side with his spear. Though it was common for the victims of crucifixion to linger alive upon the cross for even two or three days, the overwhelming emotional agony and the acute spiritual anguish of Jesus brought an end to his mortal life in the flesh in a little less than five and one-half hours.

trupești în mai puțin de cinci ore și jumătate.

6. DUPĂ RĂSTIGNIRE

În mijlocul întunecimii furtunii de nisip, către ora trei și jumătate, David Zebedeu a trimis ultimul său mesaj purtând vestea morții Maestrului. El a expediat ultimul din alergătorii săi către casa Martei și Mariei în Bethania unde presupunea că mama lui Iisus zăbovea cu restul familiei sale.

După moartea Maestrului Ioan trimise femeile sub conducerea lui Iuda la Ilie Marcu unde ele rămăseseră până în ziua sabbatului. În ceea ce-l privește pe Ioan, binecunoscut centurionului roman, el a rămas pe Golgota până la sosirea lui Iosif din Arimathea și a lui Nicodim, care aveau un ordin al lui Pilat autorizându-i să ia în primire corpul lui Iisus.

Așa s-a terminat o zi de tragedie și de durere pentru un vast univers ale cărui miliarde de inteligențe s-au înfiorat la spectacolul șocant al răstignirii formei umane întrupate a preaiubitului lor suveran. Ele erau uluite de această etalare de perversitate umană și de insensibilitate din partea muritorilor.

6. AFTER THE CRUCIFIXION

187:6.1 (2011.5) In the midst of the darkness of the sandstorm, about half past three o'clock, David Zebedee sent out the last of the messengers carrying the news of the Master's death. The last of his runners he dispatched to the home of Martha and Mary in Bethany, where he supposed the mother of Jesus stopped with the rest of her family.

187:6.2 (2011.6) After the death of the Master, John sent the women, in charge of Jude, to the home of Elijah Mark, where they tarried over the Sabbath day. John himself, being well known by this time to the Roman centurion, remained at Golgotha until Joseph and Nicodemus arrived on the scene with an order from Pilate authorizing them to take possession of the body of Jesus.

187:6.3 (2011.7) Thus ended a day of tragedy and sorrow for a vast universe whose myriads of intelligences had shuddered at the shocking spectacle of the crucifixion of the human incarnation of their beloved Sovereign; they were stunned by this exhibition of mortal callousness and human perversity.

Capitolul 188. Ceasul Înmormântării

⇨ 187

CARTEA URANTIA

189 ⇨

PARTE IV. VIAȚA ȘI ÎNVĂȚĂTURILE LUI IISUS

CAPITOLUL 188 CEASUL ÎNMORMÂNTĂRII

Secțiuni

Introduction

1. Înmormântarea lui Iisus
2. Paza mormântului
3. În cursul zilei Sabatului
4. Semnificația morții pe cruce
5. Lecțiile de la cruce

PAPER 188

THE TIME OF THE TOMB

SECTIONS

Introduction

1. The Burial of Jesus
2. Safeguarding the Tomb
3. During the Sabbath Day
4. Meaning of the Death on the Cross
5. Lessons from the Cross

Introduction

CORPUL muritor a lui Iisus s-a odihnit timp de o zi și jumătate în mormântul lui Iosif. Această perioadă dintre moartea sa pe cruce și învierea sa, este un capitol al carierei lui Mihail care ne este puțin cunoscut. Putem să povestim depunerea în mormânt a Fiului Omului și să introducem în această povestire evenimentele asociate cu învierea, însă nu putem furniza multe informații autentice asupra a ceea ce s-a întâmplat cu adevărat în decursul intervalului de aproximativ șaiszeci și șase de ore, de vineri după-amiază orele trei și până duminică dimineață ora trei. Această perioadă a carierei Maestrului a început cu puțin înainte ca soldații romani să-l fi coborât de pe cruce. El a atârnat pe cruce aproximativ o oră după moartea sa. El ar fi fost coborât mai devreme dacă nu ar fi fost întârzierea cu aplicarea ultimei lovituri celor doi tâlhari.

Conducătorii iudeilor plănuiseră să arunce corpul lui Iisus într-una din gropile comune deschise ale Gheenei, în sudul orașului. Așa era obiceiul să se descotorosească de victimele răstignirii. Dacă acest plan ar fi fost urmat, corpul Maestrului ar fi fost expus animalelor sălbatice.

Între timp, Iosif din Arimathea, însoțit de Nicodim, s-a dus la Pilat pentru a îi cere să li se dea trupul lui Iisus pentru a-l îngropa cum se cuvine. Nu rareori, prietenii persoanelor răstignite ofereau ulcioare cu vin autorităților romane pentru a avea privilegiul de a intra în posesia corpurilor celor morți. Iosif s-a prezentat în fața lui Pilat cu o mare sumă de bani în cazul ar fi fost necesar să cumpere permisiunea de a muta corpul lui Iisus într-un mormânt privat. Însă Pilat nu a vrut să accepte bani pentru aceasta. După ce a auzit cererea,

INTRODUCTION

188:0.1 (2012.1) THE day and a half that Jesus' mortal body lay in the tomb of Joseph, the period between his death on the cross and his resurrection, is a chapter in the earth career of Michael which is little known to us. We can narrate the burial of the Son of Man and put in this record the events associated with his resurrection, but we cannot supply much information of an authentic nature about what really transpired during this epoch of about thirty-six hours, from three o'clock Friday afternoon to three o'clock Sunday morning. This period in the Master's career began shortly before he was taken down from the cross by the Roman soldiers. He hung upon the cross about one hour after his death. He would have been taken down sooner but for the delay in dispatching the two brigands.

188:0.2 (2012.2) The rulers of the Jews had planned to have Jesus' body thrown in the open burial pits of Gehenna, south of the city; it was the custom thus to dispose of the victims of crucifixion. If this plan had been followed, the body of the Master would have been exposed to the wild beasts.

188:0.3 (2012.3) In the meantime, Joseph of Arimathea, accompanied by Nicodemus, had gone to Pilate and asked that the body of Jesus be turned over to them for proper burial. It was not uncommon for friends of crucified persons to offer bribes to the Roman authorities for the privilege of gaining possession of such bodies. Joseph went before Pilate with a large sum of money, in case it became necessary to pay for permission to remove Jesus' body to a private burial tomb. But Pilate would not take money for this. When

el a semnat rapid ordinul care îi permitea lui Iosif să meargă în Golgota și să intre imediat în deplina stăpânire a corpului Maestrului. Între timp furtuna de nisip se domolise și un grup de iudei reprezentând sinedriul plecase spre Golgota pentru a se asigura că corpul lui Iisus a fost luat împreună cu acela al tâlharilor pentru a fi aruncat în groapa comună publică și deschisă.

1. ÎNMORMÂNTAREA LUI IISUS

Când Iosif și Nicodim au ajuns în Golgota, i-au găsit pe soldați coborându-l pe Iisus de pe cruce și pe reprezentanții sinedriului prezenți pentru a se asigura că nici unul dintre discipoli nu vor împiedeca trimiterea corpului lui Iisus la groapa comună a criminalilor. Când Iosif a prezentat centurionului ordinul referitor la corpul Maestrului, iudeii au început să facă zărvă, reclamând zgomotos dreptul de a dispune ei de el. În delirul lor ei au încercat să îl ia cu forța. Văzând aceasta, centurionul a chemat patru soldați alături de el, și cu săbiile scoase au stat deasupra corpului Maestrului întins pe pământ. Centurionul a ordonat celorlalți soldați să lase pe cei doi tâlhari și să împrăștie grămada aceasta nervoasă de iudei furioși. Când ordinea a fost restabilită, centurionul le-a citit iudeilor permisiunea lui Pilat, a făcut un pas alături și a spus lui Iosif: „Trupul acesta îți aparține pentru a face cu el ceea ce crezi de cuviință. Eu și soldații mei vom fi în gardă pentru a ne asigura că nimeni nu îți stă în cale.”

Un răstignit nu poate fi îngropat într-un cimitir iudaic. Legea interzice strict acest lucru. Iosif și Nicodim cunosc această lege. Mergând în Golgota, ei au decis să îl înmormânteze pe Iisus în noul mormânt al familiei lui Iosif săpat în plină stâncă și situat în apropiere, în nordul Golgotei, de cealaltă parte a drumului care ducea la Samaria. Nu mai zăcuse nimeni în mormântul acesta și au judecat că este bine ca Maestrul să se odihnească acolo. Iosif credea cu adevărat că Iisus va reînvia dintre morți însă Nicodim era foarte sceptic. Acești foști membri ai sinedriului și-au ascuns mai mult sau mai puțin credința în Iisus cu toate că tovarășii lor din sinedriu îi suspectau de mult, chiar dinainte de demisia lor din consiliu. Din acel moment acești doi discipoli ai lui Iisus au fost cei care s-au exprimat cel mai deschis în Ierusalim.

Către ora patru și jumătate cortegiul funerar al lui Iisus din Nazareth a plecat din Golgota către mormântul lui Iosif situat pe cealaltă parte a drumului. Corpul era înfășurat într-un veșmânt de in și purtat de patru oameni, urmași de credincioasele femei din Galileea care fuseseră martori la eveniment. Muritorii care au purtat corpul material al lui Iisus până la mormânt au fost: Iosif, Nicodim, Ioan și centurionul roman.

Ei au transportat corpul în mormântul acela pătrat, cu latura de aproximativ trei metri, și l-au pregătit în grabă pentru înmormântare. Iudeii nu își înhumau realmente morții; de fapt îi îmbălsămau. Iosif și Nicodim aduseseră mult mir și aloe și au înfășurat corpul cu feși înmuiate în aceste soluții. Când îmbălsămarea a fost completă, ei au legat o bucată de pânză în jurul feței, au învelit corpul într-o pânză de in și l-au pus, plini de respect, pe o treaptă a mormântului.

he heard the request, he quickly signed the order which authorized Joseph to proceed to Golgotha and take immediate and full possession of the Master's body. In the meantime, the sandstorm having considerably abated, a group of Jews representing the Sanhedrin had gone out to Golgotha for the purpose of making sure that Jesus' body accompanied those of the brigands to the open public burial pits.

1. THE BURIAL OF JESUS

188:1.1 (2012.4) When Joseph and Nicodemus arrived at Golgotha, they found the soldiers taking Jesus down from the cross and the representatives of the Sanhedrin standing by to see that none of Jesus' followers prevented his body from going to the criminal burial pits. When Joseph presented Pilate's order for the Master's body to the centurion, the Jews raised a tumult and clamored for its possession. In their raving they sought violently to take possession of the body, and when they did this, the centurion ordered four of his soldiers to his side, and with drawn swords they stood astride the Master's body as it lay there on the ground. The centurion ordered the other soldiers to leave the two thieves while they drove back this angry mob of infuriated Jews. When order had been restored, the centurion read the permit from Pilate to the Jews and, stepping aside, said to Joseph: "This body is yours to do with as you see fit. I and my soldiers will stand by to see that no man interferes."

188:1.2 (2013.1) A crucified person could not be buried in a Jewish cemetery; there was a strict law against such a procedure. Joseph and Nicodemus knew this law, and on the way out to Golgotha they had decided to bury Jesus in Joseph's new family tomb, hewn out of solid rock, located a short distance north of Golgotha and across the road leading to Samaria. No one had ever lain in this tomb, and they thought it appropriate that the Master should rest there. Joseph really believed that Jesus would rise from the dead, but Nicodemus was very doubtful. These former members of the Sanhedrin had kept their faith in Jesus more or less of a secret, although their fellow Sanhedrists had long suspected them, even before they withdrew from the council. From now on they were the most outspoken disciples of Jesus in all Jerusalem.

188:1.3 (2013.2) At about half past four o'clock the burial procession of Jesus of Nazareth started from Golgotha for Joseph's tomb across the way. The body was wrapped in a linen sheet as the four men carried it, followed by the faithful women watchers from Galilee. The mortals who bore the material body of Jesus to the tomb were: Joseph, Nicodemus, John, and the Roman centurion.

188:1.4 (2013.3) They carried the body into the tomb, a chamber about ten feet square, where they hurriedly prepared it for burial. The Jews did not really bury their dead; they actually embalmed them. Joseph and Nicodemus had brought with them large quantities of myrrh and aloes, and they now wrapped the body with bandages saturated with these solutions. When the embalming was completed, they tied a napkin about the face, wrapped the body in a linen sheet, and reverently placed it on a shelf in the tomb.

După această înmormântare centurionul le-a făcut semn soldaților să ajute la rostogolirea pietrei de închidere în fața intrării în mormânt. Soldații au plecat apoi în Gheena cu corpurile celor doi tâlhari în timp ce ceilalți s-au întors, îndurerăți, la Ierusalim pentru a participa la sărbătoarea Paștelui conform legilor lui Moise.

Înmormântarea lui Iisus a avut loc în mare grabă, deoarece aceasta era ziua de pregătire și Sabatul se apropia cu repeziciune. Oamenii s-au grăbit să se întoarcă la Ierusalim însă femeile au zăbovit lângă mormânt până la căderea nopții.

Cât timp s-au petrecut toate acestea, femeile erau ascunse în apropiere, astfel încât au văzut tot și au observat locul în care a fost depus Maestrul. Ele s-au ascuns astfel deoarece nu le era permis să se asocieze cu bărbații în asemenea momente. Aceste femei s-au gândit că trupul lui Iisus nu a fost pregătit cum se cuvine pentru înmormântare. Ele au căzut de acord să se întoarcă la Iosif, să se odihnească până a doua zi după sabbat, să pregătească esențe și alifii și să se întoarcă duminică dimineață să îmbălsămeze corpul Maestrului așa cum se cuvine pentru somnul de moarte. Iată numele femeilor care au zăbovit astfel pe lângă mormânt în această vineri seara: Maria Magdalena, Maria soția lui Clopas, Marta (o altă soră a mamei lui Iisus) și Rebecca din Sephoris.

În afară de David Zebedeu și de Iosif din Arimathea foarte puțini discipoli credeau cu adevărat sau înțelegeau că Iisus trebuia să învie în a treia zi.

2. PAZA MORMÂNTULUI

Discipolii lui Iisus nu se mai gândeau la făgăduiala lui de a se ridica din mormânt în cea de-a treia zi, însă dușmanii nu au uitat. Șefii preoților, fariseii și saducheii își aduceau aminte că primiseră rapoarte despre Iisus zicând că va învia din morți.

În această vineri seara către miezul nopții, după cina de Paști, un grup de conducători iudei s-a reunit la Caiafa unde și-au mărturisit temerile referitoare la afirmațiile Maestrului că va învia dintre morți în a treia zi. Adunarea s-a terminat prin desemnarea unui comitet al sinedrului însărcinat să-i facă o vizită lui Pilat a doua zi dimineață aducându-i cererea oficială a sinedrului de a pune o gardă romană în fața mormântului lui Iisus pentru a-i împiedica pe prietenii lui să-l atingă. Purtătorul de cuvânt al acestui comitet îi spuse lui Pilat: „Domnule, ne amintim că Iisus din Nazareth, acest înșelător a spus în timp ce era viu: După trei zile voi reînvia. În consecință, am venit la tine să dai ordinele necesare pentru ca mormântul să fie apărat de discipolii săi cel puțin până a treia zi. Ne este teamă că discipolii săi să nu îl ia de acolo noaptea pentru a proclama apoi poporului că a înviat dintre morți. Dacă am îngădui să se întâmple așa, această greșeală ar fi mult mai mare decât aceea de a-i fi permis să trăiască.”

După ce a auzit această cerere a sinedrului, Pilat le-a spus: „Vă voi da o gardă de zece soldați. Mergeți și faceți astfel încât mormântul să fie în siguranță.” Ei s-au

188:1.5 (2013.4) After placing the body in the tomb, the centurion signaled for his soldiers to help roll the doorstone up before the entrance to the tomb. The soldiers then departed for Gehenna with the bodies of the thieves while the others returned to Jerusalem, in sorrow, to observe the Passover feast according to the laws of Moses.

188:1.6 (2013.5) There was considerable hurry and haste about the burial of Jesus because this was preparation day and the Sabbath was drawing on apace. The men hurried back to the city, but the women lingered near the tomb until it was very dark.

188:1.7 (2013.6) While all this was going on, the women were hiding near at hand so that they saw it all and observed where the Master had been laid. They thus secreted themselves because it was not permissible for women to associate with men at such a time. These women did not think Jesus had been properly prepared for burial, and they agreed among themselves to go back to the home of Joseph, rest over the Sabbath, make ready spices and ointments, and return on Sunday morning properly to prepare the Master's body for the death rest. The women who thus tarried by the tomb on this Friday evening were: Mary Magdalene, Mary the wife of Clopas, Martha another sister of Jesus' mother, and Rebecca of Sephoris.

188:1.8 (2013.7) Aside from David Zebedee and Joseph of Arimathea, very few of Jesus' disciples really believed or understood that he was due to arise from the tomb on the third day.

2. SAFEGUARDING THE TOMB

188:2.1 (2014.1) If Jesus' followers were unmindful of his promise to rise from the grave on the third day, his enemies were not. The chief priests, Pharisees, and Sadducees recalled that they had received reports of his saying he would rise from the dead.

188:2.2 (2014.2) This Friday night, after the Passover supper, about midnight a group of the Jewish leaders gathered at the home of Caiaphas, where they discussed their fears concerning the Master's assertions that he would rise from the dead on the third day. This meeting ended with the appointment of a committee of Sanhedrists who were to visit Pilate early the next day, bearing the official request of the Sanhedrin that a Roman guard be stationed before Jesus' tomb to prevent his friends from tampering with it. Said the spokesman of this committee to Pilate: "Sir, we remember that this deceiver, Jesus of Nazareth, said, while he was yet alive, 'After three days I will rise again.' We have, therefore, come before you to request that you issue such orders as will make the sepulchre secure against his followers, at least until after the third day. We greatly fear lest his disciples come and steal him away by night and then proclaim to the people that he has risen from the dead. If we should permit this to happen, this mistake would be far worse than to have allowed him to live."

188:2.3 (2014.3) When Pilate heard this request of the Sanhedrists, he said: "I will give you a guard of ten soldiers. Go your way and make the tomb secure."

întors la templu, au recrutat zece din proprii lor gardieni, apoi s-au îndreptat către mormântul lui Iosif cu acești zece gardieni iudei și zece soldați romani, chiar în această dimineață de sabbat, pentru a-i instala ca paznici în fața mormântului. Acești oameni au rostogolit o altă piatră în fața mormântului și au pus sigiliul lui Pilat pe aceste pietre și în jurul lor astfel încât ele să nu poată fi deplasate fără știrea lor. Și acești douăzeci de oameni au rămas să vegheze până la ora învierii, iar iudeii le-au adus să mănânce și să bea.

3. ÎN CURSUL ZILEI SABATULUI

Pe toată durata acestor zile de sabbat discipolii și apostolii au rămas ascunși, în timp ce întregul Ierusalim vorbea de moartea lui Iisus pe cruce. La această dată exista la Ierusalim aproape un milion și jumătate de iudei veniți din toate părțile imperiului roman și din Mesopotamia. Era începutul săptămânii Paștelui și toți acești pelerini vor fi în oraș pentru a afla de învierea lui Iisus și a purta vestea cu ei în țările lor.

Târziu, sâmbătă seară, Ioan Marcu a invitat în taină pe cei unsprezece apostoli să vină la casa tatălui său. Puțin înainte de miezul nopții ei se adunaseră toți în aceeași sală de sus unde cu două zile înainte împărțiseră cina cea din urmă cu Maestrul lor.

Chiar înainte de apusul soarelui, în această sâmbătă seară, Maria, mama lui Iisus, însoțită de Iuda și de Rut, s-a întors în Bethania pentru a i se alătura familiei. David Zebedeu a rămas la Nicodim. El aranjase ca mesagerii săi să se adune duminică dimineață devreme. Femeile din Galileea care pregăteau esențe pentru a îmbălsăma mai bine corpul lui Iisus rămăseseră la Iosif din Arimathea.

Noi nu suntem capabili să explicăm pe deplin ce s-a întâmplat cu Iisus din Nazareth în decursul acestei perioade de o zi și jumătate, timp în care se presupunea că se odihnește în noul mormânt a lui Iosif. Aparent el a murit pe cruce de aceeași moarte naturală de care ar fi murit orice alt muritor în aceleași împrejurări. Noi l-am auzit spunând: „Tată, îmi pun spiritul în mâinile tale.” Noi nu înțelegem exact semnificația acestor cuvinte, deoarece Ajustorul Gândirii lui Iisus era personalizat de mult timp și menținea acum o existență separată de ființa muritoare a lui Iisus. În nici un sens Ajustorul personalizat al Maestrului nu putea fi afectat de moartea sa fizică pe cruce. Ceea ce Iisus a pus în mâinile Tatălui în acest moment trebuie să fi fost contraponerea spirituală a lucrării inițiale a Ajustorului constând în spiritualizarea minții umane, astfel încât transpunerea experienței sale să fie transferată în lumile palat. Experiența lui Iisus ar trebui să comporte o oarecare realitate spirituală analogă naturii spirituale în care sufletul muritorilor lumilor a căror credință se întărește. Însă aceasta este, pur și simplu, opinia noastră - noi nu știm cu adevărat ceea ce a încredințat Iisus Tatălui său.

Noi știm că forma fizică a Maestrului s-a odihnit în mormântul lui Iosif până duminică dimineață în jurul orelor trei, însă avem o mare incertitudine cu privire la statutul personalității lui Iisus în această perioadă de treizeci și șase de ore. Noi ne-am străduit uneori să explicăm aceste lucruri, după cum urmează:

They went back to the temple, secured ten of their own guards, and then marched out to Joseph's tomb with these ten Jewish guards and ten Roman soldiers, even on this Sabbath morning, to set them as watchmen before the tomb. These men rolled yet another stone before the tomb and set the seal of Pilate on and around these stones, lest they be disturbed without their knowledge. And these twenty men remained on watch up to the hour of the resurrection, the Jews carrying them their food and drink.

3. DURING THE SABBATH DAY

^{188:3.1 (2014.4)} Throughout this Sabbath day the disciples and the apostles remained in hiding, while all Jerusalem discussed the death of Jesus on the cross. There were almost one and one-half million Jews present in Jerusalem at this time, hailing from all parts of the Roman Empire and from Mesopotamia. This was the beginning of the Passover week, and all these pilgrims would be in the city to learn of the resurrection of Jesus and to carry the report back to their homes.

^{188:3.2 (2014.5)} Late Saturday night, John Mark summoned the eleven apostles secretly to come to the home of his father, where, just before midnight, they all assembled in the same upper chamber where they had partaken of the Last Supper with their Master two nights previously.

^{188:3.3 (2014.6)} Mary the mother of Jesus, with Ruth and Jude, returned to Bethany to join their family this Saturday evening just before sunset. David Zebedee remained at the home of Nicodemus, where he had arranged for his messengers to assemble early Sunday morning. The women of Galilee, who prepared spices for the further embalming of Jesus' body, tarried at the home of Joseph of Arimathea.

^{188:3.4 (2014.7)} We are not able fully to explain just what happened to Jesus of Nazareth during this period of a day and a half when he was supposed to be resting in Joseph's new tomb. Apparently he died the same natural death on the cross as would any other mortal in the same circumstances. We heard him say, "Father, into your hands I commend my spirit." We do not fully understand the meaning of such a statement inasmuch as his Thought Adjuster had long since been personalized and so maintained an existence apart from Jesus' mortal being. The Master's Personalized Adjuster could in no sense be affected by his physical death on the cross. That which Jesus put in the Father's hands for the time being must have been the spirit counterpart of the Adjuster's early work in spiritizing the mortal mind so as to provide for the transfer of the transcript of the human experience to the mansion worlds. There must have been some spiritual reality in the experience of Jesus which was analogous to the spirit nature, or soul, of the faith-growing mortals of the spheres. But this is merely our opinion — we do not really know what Jesus commended to his Father.

^{188:3.5 (2015.1)} We know that the physical form of the Master rested there in Joseph's tomb until about three o'clock Sunday morning, but we are wholly uncertain regarding the status of the personality of Jesus during that period of thirty-six hours. We have sometimes dared to explain these things to ourselves somewhat as

1. Conștiința Creatorului Mihail trebuie să fi fost liberă și în întregime degajată de mintea umană asociată de întruparea sa fizică.

2. Știm că fostul Ajustor al Gândirii lui Iisus a fost prezent pe Pământ de-a lungul acestei perioade și comanda personal armatele celeste reunite.

3. Omul din Nazareth a dobândit o identitate spirituală construită de-a lungul vieții lui în trup, mai ales prin eforturile directe ale Ajustorului Gândirii și apoi prin propria sa cumpănire perfectă între necesitățile fizice și exigențele spirituale ale existenței ideale de muritor, echilibru pe care l-a atins alegând neabătut voința Tatălui. Această identitate spirituală a fost dată în grija Tatălui din Paradis. Noi nu știm dacă această realitate spirituală a revenit pentru a face parte din această personalitate reînviată însă credem că da. Celelalte inteligențe ale universului susțin că această identitate a sufletului lui Iisus se odihnește acum „în sânul Tatălui” și că va fi ulterior eliberată pentru a prelua conducerea Corpului Finalității din Nebadon, destinul său misterios în relație cu universurile necreate din tărmurile încă neorganizate ale spațiului exterior.

4. Noi credem că conștiința umană sau muritoare a lui Iisus a dormit pe durata acestor treizeci și șase de ore. Avem motive să credem că Iisus omul nu știa nimic din ceea ce se întâmpla în univers în toată această perioadă. Conștiința sa de muritor nu a înregistrat scurgerea timpului, revenirea la viață a urmat instantaneu după somnul de moarte.

Este aproape tot ceea ce putem introduce în prezenta relatare cu privire la statutul lui Iisus pe parcursul acestei perioade petrecute în mormânt. Există un anumit număr de fapte corelative la care putem face aluzie, cu toate că nu suntem deloc în măsură să le interpretăm.

În vasta curte a sălilor de înviere a primei lumi palat din Satania putem acum observa un magnific edificiu morontial material, cunoscut sub numele de „monument comemorativ al lui Mihail” și purtând în prezent pecetea lui Gabriel. Acest memorial a fost creat la puțin după ce Mihail a părăsit lumea și poartă următoarea inscripție: „În comemorarea trecerii muritoare a lui Iisus din Nazareth pe Urantia”.

Există documente arătând că pe parcursul acestei perioade consiliul suprem al Salvingtonului, compus din o sută de membrii, a ținut pe Urantia o reuniune deliberativă sub președinția lui Gabriel. Există, de asemenea, arhive arătând că pe parcursul acestei perioade Cei Îmbătrâniți de Zile din Uversa au comunicat cu Mihail în ceea ce privește statutul universului Nebadonului.

Noi știm că cel puțin un mesaj a fost schimbat între Mihail și Emanuel pe Salvington pe parcursul perioadei în care corpul Maestrului era blocat în mormânt.

Există motive întemeiate să credem că o anumită personalitate ocupa sediul lui Caligastia și consiliul sistemic al Prinților Planetari care s-a reunit pe Ierusem în timp ce corpul lui Iisus se odihnea în mormânt.

Arhivele Edentiei indică faptul că Părintele

follows:

188:3.6 (2015.2) 1. The Creator consciousness of Michael must have been at large and wholly free from its associated mortal mind of the physical incarnation.

188:3.7 (2015.3) 2. The former Thought Adjuster of Jesus we know to have been present on earth during this period and in personal command of the assembled celestial hosts.

188:3.8 (2015.4) 3. The acquired spirit identity of the man of Nazareth which was built up during his lifetime in the flesh, first, by the direct efforts of his Thought Adjuster, and later, by his own perfect adjustment between the physical necessities and the spiritual requirements of the ideal mortal existence, as it was effected by his never-ceasing choice of the Father's will, must have been consigned to the custody of the Paradise Father. Whether or not this spirit reality returned to become a part of the resurrected personality, we do not know, but we believe it did. But there are those in the universe who hold that this soul-identity of Jesus now reposes in the "bosom of the Father," to be subsequently released for leadership of the Nebadon Corps of the Finality in their undisclosed destiny in connection with the uncreated universes of the unorganized realms of outer space.

188:3.9 (2015.5) 4. We think the human or mortal consciousness of Jesus slept during these thirty-six hours. We have reason to believe that the human Jesus knew nothing of what transpired in the universe during this period. To the mortal consciousness there appeared no lapse of time; the resurrection of life followed the sleep of death as of the same instant.

188:3.10 (2015.6) And this is about all we can place on record regarding the status of Jesus during this period of the tomb. There are a number of correlated facts to which we can allude, although we are hardly competent to undertake their interpretation.

188:3.11 (2015.7) In the vast court of the resurrection halls of the first mansion world of Satania, there may now be observed a magnificent material-morontia structure known as the "Michael Memorial," now bearing the seal of Gabriel. This memorial was created shortly after Michael departed from this world, and it bears this inscription: "In commemoration of the mortal transit of Jesus of Nazareth on Urantia."

188:3.12 (2016.1) There are records extant which show that during this period the supreme council of Salvington, numbering one hundred, held an executive meeting on Urantia under the presidency of Gabriel. There are also records showing that the Ancients of Days of Uversa communicated with Michael regarding the status of the universe of Nebadon during this time.

188:3.13 (2016.2) We know that at least one message passed between Michael and Immanuel on Salvington while the Master's body lay in the tomb.

188:3.14 (2016.3) There is good reason for believing that some personality sat in the seat of Caligastia in the system council of the Planetary Princes on Jerusalem which convened while the body of Jesus rested in the tomb.

188:3.15 (2016.4) The records of Edentia indicate that the

Constelației Norlatiadekului se afla pe Urantia și a primit instrucțiuni de la Mihail pe durata intervalului în care acesta din urmă se găsea în mormânt.

Există și alte dovezi care sugerează că personalitatea lui Iisus nu a fost pe deplin adormită și inconștientă de-a lungul acestei perioade de aparentă moarte fizică.

4. SEMNIFICAȚIA MORȚII PE CRUCE

Cu toate că Iisus nu a îndurat această moarte pe cruce pentru a ispăși rasială a omului muritor, nici pentru a asigura un fel de acces efectiv pe lângă un Dumnezeu, altminteri ofensat și implacabil; chiar dacă Fiul Omului nu s-ar fi oferit voluntar pentru a domoli mânia lui Dumnezeu și a deschide păcătoșilor calea mântuirii, și în ciuda faptului că toate aceste idei de ispășire și de probațiune sunt eronate, nu trebuie să neglijăm anumite semnificații atașate morții lui Iisus pe cruce. Este un fapt că pe alte planete locuite vecine Urantia este numită „Lumea Crucii.”

Iisus a dorit să trăiască în trup o viață deplină de muritor pe Urantia. Moartea este ultimul act al dramei muritorilor. În eforturile voastre bine intenționate de a evita erorile superstițioase provenind dintr-o falsă interpretare a ceea ce înseamnă moartea pe cruce, trebuie să fiți prudenți pentru a evita o altă mare greșală, aceea de a nu percepe adevărata semnificație și autentică importanță a morții Maestrului.

Omul muritor nu a fost niciodată proprietatea marilor înșelători. Iisus nu și-a dat viața ca răscumpărare pentru eliberarea omenirii de șefii apostazi și de prinții decăzuți ai sferelor. Tatăl care este în Ceruri nu a conceput niciodată inechitatea de a condamna un suflet muritor din cauza faptelor rele ale strămoșilor lor. Moartea Maestrului pe cruce nu a fost nici un sacrificiu pentru a-i plăti lui Dumnezeu o datorie pe care rasa umană ajunsese să i-o datoreze.

Înainte ca Iisus să fi trăit pe Pământ ați fi avut poate motive să credeți într-un astfel de Dumnezeu însă acest fapt nu se justifică, nu de când Maestrul a trăit și a murit printre semenii voștri muritori. Moise a propovăduit demnitatea și dreptatea unui Dumnezeu creator însă Iisus a descris iubirea și compasiunea unui Tată celestial.

Firea animală - tendința către facerea de rău - este poate ereditară, dar păcatul nu se transmite de la părinte la copil. Păcatul este un act de rebeliune conștientă și deliberat împotriva voinței Tatălui și a legilor Fiului, păcat comis de o creatură volitivă individuală.

Iisus a trăit și a murit pentru un univers întreg și nu doar pentru rasele acestei singure lumi. Muritorii tărmurilor avuseseră mântuirea chiar și înainte fi trăit și să fi murit Iisus pe Urantia însă rămâne un fapt că manifestarea sa pe această lume a iluminat mult calea mântuirii. Moartea sa a contribuit mult la scoaterea în evidență pentru totdeauna a certitudinii supraviețuirii muritorilor după moartea în trup.

Nu se cuvine a se vorbi despre Iisus ca un

Constellation Father of Norlatiadek was on Urantia, and that he received instructions from Michael during this time of the tomb.

188:3.16 (2016.5) And there is much other evidence which suggests that not all of the personality of Jesus was asleep and unconscious during this time of apparent physical death.

4. MEANING OF THE DEATH ON THE CROSS

188:4.1 (2016.6) Although Jesus did not die this death on the cross to atone for the racial guilt of mortal man nor to provide some sort of effective approach to an otherwise offended and unforgiving God; even though the Son of Man did not offer himself as a sacrifice to appease the wrath of God and to open the way for sinful man to obtain salvation; notwithstanding that these ideas of atonement and propitiation are erroneous, nonetheless, there are significances attached to this death of Jesus on the cross which should not be overlooked. It is a fact that Urantia has become known among other neighboring inhabited planets as the "World of the Cross."

188:4.2 (2016.7) Jesus desired to live a full mortal life in the flesh on Urantia. Death is, ordinarily, a part of life. Death is the last act in the mortal drama. In your well-meant efforts to escape the superstitious errors of the false interpretation of the meaning of the death on the cross, you should be careful not to make the great mistake of failing to perceive the true significance and the genuine import of the Master's death.

188:4.3 (2016.8) Mortal man was never the property of the archdeceivers. Jesus did not die to ransom man from the clutch of the apostate rulers and fallen princes of the spheres. The Father in heaven never conceived of such crass injustice as damning a mortal soul because of the evil-doing of his ancestors. Neither was the Master's death on the cross a sacrifice which consisted in an effort to pay God a debt which the race of mankind had come to owe him.

188:4.4 (2016.9) Before Jesus lived on earth, you might possibly have been justified in believing in such a God, but not since the Master lived and died among your fellow mortals. Moses taught the dignity and justice of a Creator God; but Jesus portrayed the love and mercy of a heavenly Father.

188:4.5 (2016.10) The animal nature — the tendency toward evil-doing — may be hereditary, but sin is not transmitted from parent to child. Sin is the act of conscious and deliberate rebellion against the Father's will and the Sons' laws by an individual will creature.

188:4.6 (2017.1) Jesus lived and died for a whole universe, not just for the races of this one world. While the mortals of the realms had salvation even before Jesus lived and died on Urantia, it is nevertheless a fact that his bestowal on this world greatly illuminated the way of salvation; his death did much to make forever plain the certainty of mortal survival after death in the flesh.

188:4.7 (2017.2) Though it is hardly proper to speak of

aducător de jertfe, un plătitor de răscumpărare sau un izbăvitor, însă este în întru totul corect să fie numit un mântuitor. El a făcut definitiv mai clară și mai sigură calea salvării (a supraviețuirii), el a arătat mai bine și mai clar calea salvării spre folosul tuturor muritorilor din toate lumile universului Nebadonului.

Ideea de Dumnezeu ca adevărat Tată iubitor este singurul concept pe care l-a propovăduit Iisus vreodată. Odată ce ai priceput această idee trebuie ca de atunci încolo și cu consecvență să abandonăm complet aceste noțiuni primitive de Dumnezeu considerat ca un monarh ofensat, un suveran sever și atotputernic a cărui principală plăcere constă în surprinde pe supușii lui făcând greșeli și în a avea grijă ca ei să fie pedepsiți cum se cuvine, afară numai dacă vreun altul egal cu el ar accepta de bunăvoie, să sufere pentru ei și să moară în locul lor. Întreaga idee de răscumpărare și de ispășire este incompatibilă cu conceptul de Dumnezeu, așa cum a fost propovăduit și dat ca exemplu de Iisus din Nazareth. Iubirea infinită a lui Dumnezeu deține primul loc în natura divină.

Întreg acest concept de ispășire și de salvare prin sacrificiu este înrădăcinat în egoism și întemeiat pe el. Iisus a propovăduit că slujirea aproapelui este conceptul cel mai înalt al fraternității celor ce cred în spirit. Mântuirea trebuie să fie deci considerată ca și dobândită de cei care cred în paternitatea lui Dumnezeu. Principala preocupare a credincioșilor nu ar trebui să fie dorința egoistă a mântuirii personale, ci mai degrabă dorința dezinteresată de a-și iubi semenii și, deci, de a-i servi, tot așa cum și Iisus i-a iubit și servit pe muritori.

Credincioșii autentici nu se preocupă deloc de pedepsirea viitoare a păcatului. Adevăratul credincios nu este îngrijorat decât de prezenta sa separare cu Dumnezeu. Este adevărat că tații pot să-și pedepsească fiii, însă o fac din iubire, într-un scop disciplinar. Ei nu pedepsesc cu mânie și nici ca răzbunare.

Chiar dacă Dumnezeu era monarhul sever și legal al unui univers în care domnește dreptatea, el nu ar fi cu siguranță satisfăcut de planul copilăresc al substituirii unei victime nevinovate cu un ofensator vinovat.

În ceea ce privește îmbogățirea experienței umane și lărgirea căii salvării, relative la moartea lui Iisus, marele lucru nu este faptul morții sale, ci mai degrabă de purtarea exemplară și spiritul incomparabil cu care a înfruntat el moartea.

Tot această idee de răscumpărare prin ispășire plasează mântuirea pe un plan al irealității. Un astfel de concept este pur filozofic. Mântuirea umană este reală. Ea se bazează pe două realități pe care creaturile pot să le sesizeze prin credință și în felul acesta să le încorporeze în experiența umană individuală: faptul paternității lui Dumnezeu și adevăratul corolar: fraternitatea oamenilor. La urma urmei, este adevărat că „vi se vor socoti toate datoriile așa cum le-ați socotit voi pe cele ale celor îndatorați vouă.”

5. LECȚIILE DE LA CRUCE

Crucea lui Iisus descrie prima măsură a

Jesus as a sacrificer, a ransomer, or a redeemer, it is wholly correct to refer to him as a *savior*. He forever made the way of salvation (survival) more clear and certain; he did better and more surely show the way of salvation for all the mortals of all the worlds of the universe of Nebadon.

188:4.8 (2017.3) When once you grasp the idea of God as a true and loving Father, the only concept which Jesus ever taught, you must forthwith, in all consistency, utterly abandon all those primitive notions about God as an offended monarch, a stern and all-powerful ruler whose chief delight is to detect his subjects in wrongdoing and to see that they are adequately punished, unless some being almost equal to himself should volunteer to suffer for them, to die as a substitute and in their stead. The whole idea of ransom and atonement is incompatible with the concept of God as it was taught and exemplified by Jesus of Nazareth. The infinite love of God is not secondary to anything in the divine nature.

188:4.9 (2017.4) All this concept of atonement and sacrificial salvation is rooted and grounded in selfishness. Jesus taught that *service* to one's fellows is the highest concept of the brotherhood of spirit believers. Salvation should be taken for granted by those who believe in the fatherhood of God. The believer's chief concern should not be the selfish desire for personal salvation but rather the unselfish urge to love and, therefore, serve one's fellows even as Jesus loved and served mortal men.

188:4.10 (2017.5) Neither do genuine believers trouble themselves so much about the future punishment of sin. The real believer is only concerned about present separation from God. True, wise fathers may chasten their sons, but they do all this in love and for corrective purposes. They do not punish in anger, neither do they chastise in retribution.

188:4.11 (2017.6) Even if God were the stern and legal monarch of a universe in which justice ruled supreme, he certainly would not be satisfied with the childish scheme of substituting an innocent sufferer for a guilty offender.

188:4.12 (2017.7) The great thing about the death of Jesus, as it is related to the enrichment of human experience and the enlargement of the way of salvation, is not the *fact* of his death but rather the superb manner and the matchless spirit in which he met death.

188:4.13 (2017.8) This entire idea of the ransom of the atonement places salvation upon a plane of unreality; such a concept is purely philosophic. Human salvation is *real*; it is based on two realities which may be grasped by the creature's faith and thereby become incorporated into individual human experience: the fact of the fatherhood of God and its correlated truth, the brotherhood of man. It is true, after all, that you are to be "forgiven your debts, even as you forgive your debtors."

5. LESSONS FROM THE CROSS

188:5.1 (2017.9) The cross of Jesus portrays the full

devotamentului suprem al adevăratului păstor chiar și față de membrii nedemni ai turmei sale. Ea plasează, în definitiv, toate relațiile dintre Dumnezeu și om pe baze familiale. Dumnezeu este tatăl, omul este fiul său. Iubirea unui tată față de fiul său devine adevărul central al relațiilor dintre Creator și creatură în univers - și nu dreptatea unui rege care își caută satisfacția în suferințele și în pedepsirea supușilor lui răufăcători.

Crucea arată pentru totdeauna că atitudinea lui Iisus față de păcătoși nu era nici condamnare, nici indulgență, ci, mai degrabă, căutarea eternă și plină de iubire a salvării lor. Iisus este cu adevărat un salvator în sensul că viața și moartea lui câștigă pe oameni de partea bunății și a supraviețuirii juste. Iisus iubește atât de mult oamenii, încât iubirea sa trezește un răspuns de iubire în inima umană. Iubirea este cu adevărat contagioasă și veșnic creativă. Moartea lui Iisus pe cruce dă exemplul unei iubiri suficient de puternice și divine pentru a ierta păcatele și a îngropa orice faptă rea. Iisus a revelat acestei lumi o calitate de justete superioară justiției - simpla tehnică a binelui și răului. Iubirea divină nu se mărginește să ierte greșelile, ea le absoarbe și le distruge cu adevărat. Iertarea iubirii transcende de departe iertarea compătimirii. Compătimirea dă în lături facerea de rău, însă iubirea distruge definitiv păcatul și toate slăbiciunile care rezultă din aceasta. Iisus a adus un nou mod de a trăi pe Urantia. El nu ne-a învățat să opunem rezistență răului ci să găsim prin el, Iisus, o bunătate care distruge în chip eficient răul. Iubirea lui Iisus nu este o indulgență, ea salvează de condamnare. Mântuirea nu minimizează greșelile, ea le repară. Adevărata iubire nu comportă nici compromis cu ura, nici indulgență față de ea, ci o distruge. Iubirea lui Iisus nu se mulțumește niciodată cu simpla iertare. Iubirea lui Iisus implică reabilitarea, supraviețuirea eternă. Este cu totul normal să se vorbească despre mântuire ca despre izbăvire, dacă vrem să vorbim de această reabilitare eternă.

Prin puterea iubirii sale personale pentru oameni Iisus putea să distrugă atracția păcatului și a răului. El a dat astfel libertatea să se aleagă cele mai bune moduri de viață. Iisus a prezentat o eliberare de trecut care în ea însăși promitea un triumf pentru viitor. Iertarea aducea deci mântuirea. Când iubirea divină este pe deplin acceptată în inima umană, frumusețea sa distruge pentru totdeauna vraja păcatului și puterea răului.

Suferințele lui Iisus nu au fost limitate la răstignire. În realitate Iisus din Nazareth a petrecut peste douăzeci și cinci de ani pe crucea unei existențe de muritor, reală și intensă. Adevărata valoare a crucii constă în faptul că fost expresia supremă și finală a iubirii lui Iisus desăvârșirea revelației compasiunii sale.

Pe milioane de lumi locuite, zeci de miliarde de creaturi în evoluție care au fost poate vreodată tentate să renunțe la lupta morală și să abandoneze buna luptă credinței. Ele s-au mai uitat o dată la Iisus cel răstignit, apoi și-au reluat drumul neabătut înainte, însuflețite de vederea lui Dumnezeu abandonându-și viața întrupată prin devotamentul arătat în slujirea dezinteresată a oamenilor.

Triumful morții pe cruce este rezumat în spiritul purtării lui Iisus față de agresorii lui. El a făcut din cruce un simbol etern al victoriei iubirii asupra urii și unul al

measure of the supreme devotion of the true shepherd for even the unworthy members of his flock. It forever places all relations between God and man upon the family basis. God is the Father; man is his son. Love, the love of a father for his son, becomes the central truth in the universe relations of Creator and creature — not the justice of a king which seeks satisfaction in the sufferings and punishment of the evil-doing subject.

188:5.2 (2018.1) The cross forever shows that the attitude of Jesus toward sinners was neither condemnation nor condonation, but rather eternal and loving salvation. Jesus is truly a savior in the sense that his life and death do win men over to goodness and righteous survival. Jesus loves men so much that his love awakens the response of love in the human heart. Love is truly contagious and eternally creative. Jesus' death on the cross exemplifies a love which is sufficiently strong and divine to forgive sin and swallow up all evil-doing. Jesus disclosed to this world a higher quality of righteousness than justice — mere technical right and wrong. Divine love does not merely forgive wrongs; it absorbs and actually destroys them. The forgiveness of love utterly transcends the forgiveness of mercy. Mercy sets the guilt of evil-doing to one side; but love destroys forever the sin and all weakness resulting therefrom. Jesus brought a new method of living to Urantia. He taught us not to resist evil but to find through him a goodness which effectually destroys evil. The forgiveness of Jesus is not condonation; it is salvation from condemnation. Salvation does not slight wrongs; it *makes them right*. True love does not compromise nor condone hate; it destroys it. The love of Jesus is never satisfied with mere forgiveness. The Master's love implies rehabilitation, eternal survival. It is altogether proper to speak of salvation as redemption if you mean this eternal rehabilitation.

188:5.3 (2018.2) Jesus, by the power of his personal love for men, could break the hold of sin and evil. He thereby set men free to choose better ways of living. Jesus portrayed a deliverance from the past which in itself promised a triumph for the future. Forgiveness thus provided salvation. The beauty of divine love, once fully admitted to the human heart, forever destroys the charm of sin and the power of evil.

188:5.4 (2018.3) The sufferings of Jesus were not confined to the crucifixion. In reality, Jesus of Nazareth spent upward of twenty-five years on the cross of a real and intense mortal existence. The real value of the cross consists in the fact that it was the supreme and final expression of his love, the completed revelation of his mercy.

188:5.5 (2018.4) On millions of inhabited worlds, tens of trillions of evolving creatures who may have been tempted to give up the moral struggle and abandon the good fight of faith, have taken one more look at Jesus on the cross and then have forged on ahead, inspired by the sight of God's laying down his incarnate life in devotion to the unselfish service of man.

188:5.6 (2018.5) The triumph of the death on the cross is all summed up in the spirit of Jesus' attitude toward those who assailed him. He made the cross an eternal

victoriei adevărului asupra răului, când s-a rugat: „Tată, iartă-i, că nu știu ce fac!” Această iubire devotată a fost contagioasă într-un întreg vast univers; discipolii s-au molipsit de la Maestrul lor. Primul învățător al evangheliei sale a fost nevoit să-și dea viața în această slujire și a fost omorât cu pietre în timp ce zicea: „Nu pune pe seama lor păcatul acesta.”

Crucea face un apel suprem la ceea ce este mai bun în om, deoarece ea dezvăluie o ființă dispusă să își dea viața în slujba aproapelui. Nimeni nu poate avea iubire mai mare decât aceea de a fi dispus să-și dea viața pentru prietenii săi și Iisus avea o astfel de iubire, încât era gata să-și dea viața pentru prietenii săi. O iubire mai mare decât oricare alta cunoscută vreodată pe Pământ.

Pe alte lumi, cât și pe Urantia, acest spectacol sublim al morții lui Iisus omul pe crucea Golgoței a stârnit sentimentele muritorilor și a antrenat cea mai înaltă devoțiune a îngerilor.

Crucea este simbolul suprem al slujirii sacre, consacrarea vieții voastre bunăstării și salvării semenilor voștri. Crucea nu este simbolul sacrificiului Fiului lui Dumnezeu nevinovat în locul unor păcătoși vinoși și pentru a domoli un Dumnezeu ofensat. Ea rămâne pentru totdeauna pe Pământ și peste tot în vastul univers ca un simbol sacru al celor buni care se revarsă peste cei răi și îi salvează astfel prin devotamentul însuși al iubirii lor. Crucea rămâne într-adevăr semnul celei mai înalte forme de slujire dezinteresată, al devotamentului suprem constând în dăruirea deplină a unei vieți de dreptate în slujba unui serviciu realizat din toată inima, chiar și în moarte, moartea pe cruce. Chiar și vederea acestui mare simbol al vieții de consacrare a lui Iisus inspiră cu adevărat în fiecare din noi dorința de a face la fel.

Când bărbații și femeile care gândesc îl consideră pe Iisus ca oferindu-și viața pe cruce, ei nu își pot îngădui să se plângă nici măcar de cele mai grele încercări ale vieții, cu atât mai mult de micile frustrări și de multele dureri pur fictive care decurg din ele. Viața Maestrului a fost atât de glorioasă și moartea sa atât de triumfătoare încât suntem cu toții atrași și îndemnați să le împărtășim pe amândouă. Întreaga manifestare al lui Mihail posedă o adevărată putere de atracție din vremea tinereții sale până la copleșitorul spectacol al morții lui pe cruce.

Încredința-vă deci că atunci când priviți crucea ca pe o revelație a lui Dumnezeu să nu priviți nici cu ochii oamenilor primitivi, nici din punctul de vedere al barbarilor de mai târziu, care îl considerau pe Dumnezeu ca fiind un suveran implacabil, exercitând sever dreptatea, aplicând rigid legea. Încredințați-vă mai degrabă că vedeți în cruce manifestarea finală a iubirii și a devotamentului lui Iisus față de misiunea vieții lui de revărsare peste rasele muritoare, peste vastul său univers. Să vedeți în moartea Fiului Omului apogeul dezvăluirii iubirii divine a Tatălui pentru fiii săi din sferele locuite de muritori. Crucea descrie astfel devotamentul unei voințe pline de afecțiune binevoitoare și acordarea salvării voluntare asupra celor care sunt dispuși să primească astfel de daruri și un asemenea devotament. În cruce nu există nimic altceva decât a cerut Tatăl - ci numai ceea ce a dat Iisus și totodată a refuzat să evite.

symbol of the triumph of love over hate and the victory of truth over evil when he prayed, “Father, forgive them, for they know not what they do.” That devotion of love was contagious throughout a vast universe; the disciples caught it from their Master. The very first teacher of his gospel who was called upon to lay down his life in this service, said, as they stoned him to death, “Lay not this sin to their charge.”

188:5.7 (2018.6) The cross makes a supreme appeal to the best in man because it discloses one who was willing to lay down his life in the service of his fellow men. Greater love no man can have than this: that he would be willing to lay down his life for his friends — and Jesus had such a love that he was willing to lay down his life for his enemies, a love greater than any which had hitherto been known on earth.

188:5.8 (2019.1) On other worlds, as well as on Urantia, this sublime spectacle of the death of the human Jesus on the cross of Golgotha has stirred the emotions of mortals, while it has aroused the highest devotion of the angels.

188:5.9 (2019.2) The cross is that high symbol of sacred service, the devotion of one's life to the welfare and salvation of one's fellows. The cross is not the symbol of the sacrifice of the innocent Son of God in the place of guilty sinners and in order to appease the wrath of an offended God, but it does stand forever, on earth and throughout a vast universe, as a sacred symbol of the good bestowing themselves upon the evil and thereby saving them by this very devotion of love. The cross does stand as the token of the highest form of unselfish service, the supreme devotion of the full bestowal of a righteous life in the service of wholehearted ministry, even in death, the death of the cross. And the very sight of this great symbol of the bestowal life of Jesus truly inspires all of us to want to go and do likewise.

188:5.10 (2019.3) When thinking men and women look upon Jesus as he offers up his life on the cross, they will hardly again permit themselves to complain at even the severest hardships of life, much less at petty harassments and their many purely fictitious grievances. His life was so glorious and his death so triumphant that we are all enticed to a willingness to share both. There is true drawing power in the whole bestowal of Michael, from the days of his youth to this overwhelming spectacle of his death on the cross.

188:5.11 (2019.4) Make sure, then, that when you view the cross as a revelation of God, you do not look with the eyes of the primitive man nor with the viewpoint of the later barbarian, both of whom regarded God as a relentless Sovereign of stern justice and rigid law-enforcement. Rather, make sure that you see in the cross the final manifestation of the love and devotion of Jesus to his life mission of bestowal upon the mortal races of his vast universe. See in the death of the Son of Man the climax of the unfolding of the Father's divine love for his sons of the mortal spheres. The cross thus portrays the devotion of willing affection and the bestowal of voluntary salvation upon those who are willing to receive such gifts and devotion. There was nothing in the cross which the Father required — only that which Jesus so willingly gave, and which he refused to avoid.

Dacă omul nu-l poate aprecia într-un alt mod pe Iisus și nu poate înțelege sensul consacrării sale pe Pământ el poate, cel puțin, să înțeleagă că acesta a împărtășit cu el suferințele sale de muritor. Nimeni nu poate vreodată să se teamă că acest Creator ignoră natura sau amploarea problemelor temporale.

Știm că moartea sa pe cruce nu a fost menită să împace omul cu Dumnezeu, ci să stimuleze omul în realizarea de către el a iubirii eterne a Tatălui și a compasiunii nesfârșite a Fiului său, astfel încât să răspândească aceste adevăruri universale într-un univers întreg.

188:5.12 (2019.5) If man cannot otherwise appreciate Jesus and understand the meaning of his bestowal on earth, he can at least comprehend the fellowship of his mortal sufferings. No man can ever fear that the Creator does not know the nature or extent of his temporal afflictions.

188:5.13 (2019.6) We know that the death on the cross was not to effect man's reconciliation to God but to stimulate man's *realization* of the Father's eternal love and his Son's unending mercy, and to broadcast these universal truths to a whole universe.

Capitolul 189. Înviearea

⇐ 188

CARTEA URANTIA

190 ⇒

PARTE IV. VIAȚA ȘI ÎNVĂȚĂTURILE LUI IISUS

CAPITOLUL 189 ÎNVIEREA

Secțiuni

Introduction

1. Tranzitul morontial
2. Corpul material al lui Iisus
3. Reînviearea epocală
4. Descoperirea mormântului gol
5. Petru și Ioan la mormânt

PAPER 189 THE RESURRECTION

SECTIONS

Introduction

1. The Morontia Transit
2. The Material Body of Jesus
3. The Dispensational Resurrection
4. Discovery of the Empty Tomb
5. Peter and John at the Tomb

Introduction

LA PUȚIN după înmormântarea lui Iisus, vineri după-amiază, șeful arhanghelilor din Nebadon, prezent atunci pe Urantia a convocat consiliul său la reînviearea creaturilor înzestrate cu voință adormite și a început să studieze o posibilă tehnică pentru reînviearea lui Iisus. Acești fii reuniți ai universului local, creaturile lui Mihail, au făcut aceasta pe propria lor răspundere. Nu Gabriel îi adunase. Către miezul nopții ei au ajuns la concluzia că creatura nu putea să facă nimic pentru a înlesni învierea creatorului. Erau dispuși să accepte sfatul lui Gabriel care i-a făcut să înțeleagă că, de vreme ce Iisus „își dăduse viața de bunăvoie, avea, totodată, puterea de a o relua la propria sa hotărâre.” Puțin după încheierea acestui consiliu de arhangheli Purtători ai Vieții și de diverși asociați ai lor în lucrarea de reabilitare a creaturii și a creației morontiale, Ajustorul Personalizat al lui Iisus a luat cuvântul; el comanda personal legiunile celeste reunite atunci pe Urantia și s-a adresat în termenii următori acestor veghetori care așteptau cu nerăbdare:

”Nici unul dintre voi nu poate face nimic pentru a-l ajuta pe Tatăl vostru Creator să revină la viață. În calitate de muritor al țărâmului el a trecut prin experiența morții trupești și în calitate de suveran al unui univers el trăiește încă. Ceea ce observați este tranzitul muritor al lui Iisus din Nazareth de la viața în trup la viața în morontia. Tranzitul spiritului acestui Iisus s-a încheiat în ziua care m-am separat de personalitatea sa și am devenit îndrumătorul vostru temporar. Tatăl vostru Creator a ales să trăiască toată experiența creaturilor sale muritoare de la nașterea pe lumile materiale până la statutul existenței autentice în calitate de spirit, trecând prin moartea naturală și prin reînviearea

INTRODUCTION

189:0.1 (2020.1) SOON after the burial of Jesus on Friday afternoon, the chief of the archangels of Nebadon, then present on Urantia, summoned his council of the resurrection of sleeping will creatures and entered upon the consideration of a possible technique for the restoration of Jesus. These assembled sons of the local universe, the creatures of Michael, did this on their own responsibility; Gabriel had not assembled them. By midnight they had arrived at the conclusion that the creature could do nothing to facilitate the resurrection of the Creator. They were disposed to accept the advice of Gabriel, who instructed them that, since Michael had “laid down his life of his own free will, he also had power to take it up again in accordance with his own determination.” Shortly after the adjournment of this council of the archangels, the Life Carriers, and their various associates in the work of creature rehabilitation and morontia creation, the Personalized Adjuster of Jesus, being in personal command of the assembled celestial hosts then on Urantia, spoke these words to the anxious waiting watchers:

189:0.2 (2020.2) “Not one of you can do ought to assist your Creator-father in the return to life. As a mortal of the realm he has experienced mortal death; as the Sovereign of a universe he still lives. That which you observe is the mortal transit of Jesus of Nazareth from life in the flesh to life in the morontia. The spirit transit of this Jesus was completed at the time I separated myself from his personality and became your temporary director. Your Creator-father has elected to pass through the whole of the experience of his mortal creatures, from birth on the material worlds, on through natural death and the resurrection of the morontia, into the status of true spirit existence. A certain phase of this

morontiei. Veți observa o anumită fază a acestei experiențe însă nu vă este permis să participați la ea. Nu puteți face pentru Creator ceea ce faceți de obicei pentru creaturi. Un Fiu Creator are în el însuși puterea de a se manifesta sub înfățișarea oricăruia dintre fiii săi creați și are el însuși puterea de a abandona viața sa vizibilă și apoi de a o prelua din nou. El dispune de această putere datorită comandamentului direct al Tatălui din Paradis, și știu despre ce vorbesc.”

După ce l-au auzit pe Ajustorul Personalizat exprimându-se astfel ei au luat toți o atitudine de așteptare neliniștită, de la Gabriel până la cel mai umil heruvim. Ei vedeau corpul muritor al lui Iisus în mormânt; ei își dădeau seama de dovezile de activitate ale preaiubitului lor Suveran în univers și fără să înțeleagă aceste fenomene, ei așteptau cu răbdare urmarea evenimentelor.

1. TRANZITUL MORONTIAL

Duminică dimineața, la ora două și patruzeci și cinci, comisia paradisiacă de întrupare a ajuns în acest loc. Ea se compunea din șapte personalități ale Paradisului neidentificate, care s-au desfășurat imediat în jurul mormântului. La ora trei fără zece, intense vibrații de activități mixte, materiale și morontiale, au început să emane din proaspătul mormânt al lui Iosif din Arimathea și la ora trei și două minute, în această duminică, 9 aprilie, anul 30, forma și personalitatea morontială reînviată a lui Iisus din Nazareth au ieșit din mormânt.

După ce Iisus reînviat a ieșit din mormântul său, corpul de carne în care a trăit și a înfăptuit pe Pământ pentru o perioadă de aproape treizeci și șase de ani se află încă în nișa altarului intact și învelit în pânza de in, exact așa cum a fost culcat vineri după-amiază de Iosif și de tovarășii lui. Piatra ce închidea intrarea mormântului nu a suferit nici cea mai mică deplasare. Sigiliul lui Pilat era intact. Soldații erau de gardă; gărziile templului au vegheat fără întrerupere. Garda romană se schimbase la miezul nopții. Nici unul din acești paznici nu bănuia că obiectul pazei lor se înălțase la o formă de existență nouă și superioară, nici că acest corp pe care îl păzeau nu mai era decât un înveliș exterior lepădat, de acum înainte fără nici o legătură cu personalitatea morontială eliberată și reînviată a lui Iisus.

Omenirea pricepe greu faptul că în tot ceea ce este personal, materia este doar scheletul morontiei, iar cele două sunt umbra realității spirituale durabile. Cât vă va trebui până ce veți considera timpul ca imaginea în mișcare a eternității și spațiul ca umbra fugitivă a realităților Paradisului?

După câte știm, nici o creatură a acestui univers, nici o altă personalitate din vreun alt univers nu a jucat nici cel mai mic rol în reînvierea morontială a lui Iisus din Nazareth. Vineri el și-a abandonat viața în calitate de muritor al țărâmului. Duminică dimineața el a reluat-o în calitate de ființă morontială a sistemului Sataniei, în Norlatiadek. Sunt multe lucruri pe care nu le înțelegem cu privire la reînvierea lui Iisus, însă știm că a avut loc după cum am relatat și aproape de ora indicată. Putem, de asemenea, afirma că toate fenomenele cunoscute asociate cu acest tranzit de muritor sau înviere

experience you are about to observe, but you may not participate in it. Those things which you ordinarily do for the creature, you may not do for the Creator. A Creator Son has within himself the power to bestow himself in the likeness of any of his created sons; he has within himself the power to lay down his observable life and to take it up again; and he has this power because of the direct command of the Paradise Father, and I know whereof I speak.”

189:0.3 (2020.3) When they heard the Personalized Adjuster so speak, they all assumed the attitude of anxious expectancy, from Gabriel down to the most humble cherubim. They saw the mortal body of Jesus in the tomb; they detected evidences of the universe activity of their beloved Sovereign; and not understanding such phenomena, they waited patiently for developments.

1. THE MORONTIA TRANSIT

189:1.1 (2020.4) At two forty-five Sunday morning, the Paradise incarnation commission, consisting of seven unidentified Paradise personalities, arrived on the scene and immediately deployed themselves about the tomb. At ten minutes before three, intense vibrations of commingled material and morontia activities began to issue from Joseph's new tomb, and at two minutes past three o'clock, this Sunday morning, April 9, A.D. 30, the resurrected morontia form and personality of Jesus of Nazareth came forth from the tomb.

189:1.2 (2021.1) After the resurrected Jesus emerged from his burial tomb, the body of flesh in which he had lived and wrought on earth for almost thirty-six years was still lying there in the sepulchre niche, undisturbed and wrapped in the linen sheet, just as it had been laid to rest by Joseph and his associates on Friday afternoon. Neither was the stone before the entrance of the tomb in any way disturbed; the seal of Pilate was still unbroken; the soldiers were still on guard. The temple guards had been on continuous duty; the Roman guard had been changed at midnight. None of these watchers suspected that the object of their vigil had risen to a new and higher form of existence, and that the body which they were guarding was now a discarded outer covering which had no further connection with the delivered and resurrected morontia personality of Jesus.

189:1.3 (2021.2) Mankind is slow to perceive that, in all that is personal, matter is the skeleton of morontia, and that both are the reflected shadow of enduring spirit reality. How long before you will regard time as the moving image of eternity and space as the fleeting shadow of Paradise realities?

189:1.4 (2021.3) As far as we can judge, no creature of this universe nor any personality from another universe had anything to do with this morontia resurrection of Jesus of Nazareth. On Friday he laid down his life as a mortal of the realm; on Sunday morning he took it up again as a morontia being of the system of Satania in Norlatiadek. There is much about the resurrection of Jesus which we do not understand. But we know that it occurred as we have stated and at about the time indicated. We can also record that all known phenomena associated with this mortal transit, or

morontială se produc acolo în mormântul nou al lui Iosif din Arimatheea în care învelișul muritor material al lui Iisus se afla înfășurat în fașele de înmormântare.

Noi știm că nici o creatură a universului local nu a participat la această trezire morontială. Am zărit cele șapte personalități ale Paradisului care înconjurau mormântul însă nu le-am văzut făcând nimic legat de trezirea Maestrului. Imediat ce Iisus a apărut alături de Gabriel, lângă mormânt, cele șapte personalități ale Paradisului și-au arătat intenția de a pleca imediat către Uversa.

Să clarificăm acum definirea conceptului învierii lui Iisus, făcând declarațiile următoare:

1. Corpul său material sau fizic nu făcea parte din personalitatea sa reînviată. Atunci când Iisus a ieșit din mormânt corpul său de carne a rămas intact în mormânt. Maestrul s-a ridicat din mormântul său fără să deplaseze pietrele care blocau intrarea și fără să rupă sigiliul lui Pilat.

2. El nu s-a ridicat din mormânt nici ca spirit, nici ca Mihail al Nebadonului; el nu a apărut sub forma Suveranului Creator asemănătoare aceleia pe care o avea înaintea încarnării sale sub înfățișarea trupului muritor pe Urantia.

3. El a ieșit din mormântul lui Iosif exact sub înfățișarea personalităților morontiale ale celor care, ca ființe ascendente morontiale reînviată, ies la iveală din sălile de înviere ale primei lumi palat a sistemului local din Satania. Prezența monumentului comemorativ al lui Mihail în centrul vastei curți a sălilor de înviere din lumea palat numărul unu ne îndeamnă să presupunem că învierea Maestrului pe Urantia a fost produsă într-un anume fel pe această primă lume palat a sistemului.

Prima faptă a lui Iisus ieșind din mormânt a fost să-l salute pe Gabriel și să-l roage să își asume în continuare responsabilitatea administrativă a treburilor universului său sub conducerea lui Emanuel. Apoi l-a rugat pe șeful melchizedecilor să transmită salutările sale personale lui Emanuel. Apoi el a cerut celor Prea Înalți din Edentia atestarea Celor Îmbătrâniți de Zile cu privire la tranzitul său de muritor. Apoi s-a întors către adunarea grupurilor morontiale ale celor șapte lumi palat reunite acolo pentru a saluta Creatorul și pentru a-i ura bun venit în calitate de creatură a ordinului lor. Iisus a rostit primele cuvinte ale carierei post muritoare. Iisusul morontial le-a spus: „După ce mi-am desăvârșit viața în trup, eu aș dori acum să mă opresc aici un timp în forma mea de tranziție pentru a cunoaște și mai bine viața creaturilor mele ascendente și pentru a urma revelațiile voinței Tatălui meu care este în Paradis.”

După ce a vorbit astfel, Iisus a făcut semn Ajutorului Personalizat și toate inteligențele universului care se reuniseră pe Urantia pentru a fi martore ale învierii au fost imediat rugate să plece la posturile lor respective în univers.

Iisus a început apoi să stabilească contactele pe nivel morontial și luă la cunoștință, în calitate de creatură de exigențe vieții pe care a ales s-o să trăiască pe parcursul acestei scurte perioade pe Urantia. Această inițiere în lumea morontială a cerut mai mult de o oră de timp terestru, dar a fost de două ori

morontia resurrection, occurred right there in Joseph's new tomb, where the mortal material remains of Jesus lay wrapped in burial cloths.

189:1.5 (2021.4) We know that no creature of the local universe participated in this morontia awakening. We perceived the seven personalities of Paradise surround the tomb, but we did not see them do anything in connection with the Master's awakening. Just as soon as Jesus appeared beside Gabriel, just above the tomb, the seven personalities from Paradise signalized their intention of immediate departure for Uversa.

189:1.6 (2021.5) Let us forever clarify the concept of the resurrection of Jesus by making the following statements:

189:1.7 (2021.6) 1. His material or physical body was not a part of the resurrected personality. When Jesus came forth from the tomb, his body of flesh remained undisturbed in the sepulchre. He emerged from the burial tomb without moving the stones before the entrance and without disturbing the seals of Pilate.

189:1.8 (2021.7) 2. He did not emerge from the tomb as a spirit nor as Michael of Nebadon; he did not appear in the form of the Creator Sovereign, such as he had had before his incarnation in the likeness of mortal flesh on Urantia.

189:1.9 (2021.8) 3. He did come forth from this tomb of Joseph in the very likeness of the morontia personalities of those who, as resurrected morontia ascendant beings, emerge from the resurrection halls of the first mansion world of this local system of Satania. And the presence of the Michael memorial in the center of the vast court of the resurrection halls of mansonia number one leads us to conjecture that the Master's resurrection on Urantia was in some way fostered on this, the first of the system mansion worlds.

189:1.10 (2022.1) The first act of Jesus on arising from the tomb was to greet Gabriel and instruct him to continue in executive charge of universe affairs under Immanuel, and then he directed the chief of the Melchizedeks to convey his brotherly greetings to Immanuel. He thereupon asked the Most High of Edentia for the certification of the Ancients of Days as to his mortal transit; and turning to the assembled morontia groups of the seven mansion worlds, here gathered together to greet and welcome their Creator as a creature of their order, Jesus spoke the first words of the postmortal career. Said the morontia Jesus: "Having finished my life in the flesh, I would tarry here for a short time in transition form that I may more fully know the life of my ascendant creatures and further reveal the will of my Father in Paradise."

189:1.11 (2022.2) After Jesus had spoken, he signaled to the Personalized Adjuster, and all universe intelligences who had been assembled on Urantia to witness the resurrection were immediately dispatched to their respective universe assignments.

189:1.12 (2022.3) Jesus now began the contacts of the morontia level, being introduced, as a creature, to the requirements of the life he had chosen to live for a short time on Urantia. This initiation into the morontia world required more than an hour of earth time and was twice interrupted by his desire to communicate with his former

întreruptă de dorința lui Iisus de a comunica cu vechii lui asociați în trup veniți din Ierusalim pentru a scruta cu uimire mormântul gol și a descoperi ceea ce ei considerau ca o dovadă a învierii sale.

Tranzitul lui Iisus în calitate de muritor, reînvierea morontială a Fiului Omului, este acum realizată. Experiența tranzitorie a Maestrului în calitate de personalitate mediană între nivelul material și nivelul spiritual a început. Și el a realizat toate acestea printr-o putere inerentă lui însuși. Nici o personalitate nu i-a adus nici un ajutor. El trăiește acum în calitate de Iisus morontial și, în vreme ce a început această viață morontială, corpul său material de carne zace intact în mormânt. Soldații sunt încă de gardă, iar sigiliul guvernatorului de pe pietre nu a fost încă rupt.

2. CORPUL MATERIAL AL LUI IISUS

La ora trei și zece, în timp ce Iisus înviaț fraterniza cu personalitățile morontiale adunate din cele șapte lumi palat Sataniei, șeful arhanghelilor, - îngerii învierii - l-a abordat pe Gabriel și i-a cerut corpul muritor al lui Iisus, spunând: „Noi nu avem dreptul să participăm la învierea morontială a suveranului nostru Mihail după experiența sa de manifestare, însă am dori ca învelișul său muritor să ne fie dat pentru a-l dizolva imediat. Noi nu ne propunem să folosim tehnica noastră de dematerializare, noi vrem doar să invocăm procesul de accelerare al timpului. Am văzut Suveranul nostru trăind și murind pe Urantia; este suficient. Vom scuti legiunile Cerului de amintirea de a fi suportat spectacolul lentei descompuneri a formei umane a Creatorului și Suportul universului. În numele inteligenței celeste din întregul Nebadon, cer un ordin încredințându-mi garda corpului muritor al lui Iisus din Nazareth și dându-ne puterea de a proceda la disoluția sa imediată.”

În timp ce Gabriel a stat de vorbă cu Conducătorul Preaînălților Edentiei, arhanghelul purtător de cuvânt al legiunilor celeste a primit permisiunea de a dispune după cum dorește de învelișul fizic al lui Iisus.

Când cererea sa a fost executată, șeful arhanghelilor a chemat în ajutorul său un mare număr din asociații săi, cât și o mulțime de reprezentanți din ordinele personalităților celeste. Apoi, cu ajutorul medianilor Urantiei, el a început să lucreze pentru a lua în posesie corpul fizic al lui Iisus. Acest corp muritor era o creație pur materială, literalmente fizică. Nu putea fi scos din mormânt în modul în care forma morontială reînviată a putut să scape din mormântul pecetluit. Cu ajutorul anumitor personalități morontiale auxiliare se poate ca în anumite momente forma morontială să fie făcută asemenea celei a spiritului, astfel încât devine indiferentă la materia obișnuită. În alte momente însă ea poate fi distinsă și atinsă de ființe materiale, cum ar fi muritorii împărăției.

În timp ce arhanghelii și asistenții lor s-au pregătit să mute corpul lui Iisus din mormânt înainte de a dispune de el cu respect și demnitate prin procesul disoluției cvasi-instantanee, medianii secundari ai Urantiei au fost însărcinați să îndepărteze cei doi

associates in the flesh as they came out from Jerusalem wonderingly to peer into the empty tomb to discover what they considered evidence of his resurrection.

189:1.13 (2022.4) Now is the mortal transit of Jesus — the morontia resurrection of the Son of Man — completed. The transitory experience of the Master as a personality midway between the material and the spiritual has begun. And he has done all this through power inherent within himself; no personality has rendered him any assistance. He now lives as Jesus of morontia, and as he begins this morontia life, the material body of his flesh lies there undisturbed in the tomb. The soldiers are still on guard, and the seal of the governor about the rocks has not yet been broken.

2. THE MATERIAL BODY OF JESUS

189:2.1 (2022.5) At ten minutes past three o'clock, as the resurrected Jesus fraternized with the assembled morontia personalities from the seven mansion worlds of Satania, the chief of archangels — the angels of the resurrection — approached Gabriel and asked for the mortal body of Jesus. Said the chief of the archangels: "We may not participate in the morontia resurrection of the bestowal experience of Michael our sovereign, but we would have his mortal remains put in our custody for immediate dissolution. We do not propose to employ our technique of dematerialization; we merely wish to invoke the process of accelerated time. It is enough that we have seen the Sovereign live and die on Urantia; the hosts of heaven would be spared the memory of enduring the sight of the slow decay of the human form of the Creator and Upholder of a universe. In the name of the celestial intelligences of all Nebadon, I ask for a mandate giving me the custody of the mortal body of Jesus of Nazareth and empowering us to proceed with its immediate dissolution."

189:2.2 (2023.1) And when Gabriel had conferred with the senior Most High of Edentia, the archangel spokesman for the celestial hosts was given permission to make such disposition of the physical remains of Jesus as he might determine.

189:2.3 (2023.2) After the chief of archangels had been granted this request, he summoned to his assistance many of his fellows, together with a numerous host of the representatives of all orders of celestial personalities, and then, with the aid of the Urantia midwayers, proceeded to take possession of Jesus' physical body. This body of death was a purely material creation; it was physical and literal; it could not be removed from the tomb as the morontia form of the resurrection had been able to escape the sealed sepulchre. By the aid of certain morontia auxiliary personalities, the morontia form can be made at one time as of the spirit so that it can become indifferent to ordinary matter, while at another time it can become discernible and contactable to material beings, such as the mortals of the realm.

189:2.4 (2023.3) As they made ready to remove the body of Jesus from the tomb preparatory to according it the dignified and reverent disposal of near-instantaneous dissolution, it was assigned the secondary Urantia midwayers to roll away the stones from the entrance of the tomb. The larger of these two stones was a huge

bolovani care blocau intrarea în mormânt. Cea mare era un enorm bloc circular asemănător unei pietre de moară, ea se deplasa pe un șanț tăiat în stâncă astfel încât putea fi rostogolită înainte și înapoi pentru a deschide sau închide mormântul. Când paznicii iudei și soldații romani care păzeau au văzut, la lumina dimineții, enorma piatră care aparent începuse singură să se rostogolească pentru a deschide intrarea mormântului - fără nici un mijloc vizibil care să explice această mișcare - au fost cuprinși de panică și au fugit de acolo. Iudeii au fugit mai întâi la ei acasă, iar mai târziu la templu pentru a relate aceste fapte căpitanului. Romanii au fugit la fortăreața Antiohiei și imediat ce centurionul a sosit la postul său, ei i-au raportat cele văzute.

Mituindu-l pe trădătorul Iuda, conducătorii iudei începuseră sordida operațiune de așa-zisă debarasare de Iisus. Acum, în fața acestei noi situații stânjenitoare, în loc să se gândească să pedepsească gărzile care și-au părăsit postul, ei au recurs la mituirea acestor gărzi și soldați romani. Au dat o sumă de bani fiecăruia dintre cei douăzeci de oameni cu ordinul să spună tuturor astfel: „În timp ce dormeam, în cursul nopții, discipolii lui Iisus au năvălit peste noi și i-au luat corpul”, iar conducătorii iudei au promis solemn soldaților să îi apere în fața lui Pilat dacă vreodată guvernatorul ar afla că acceptaseră mită.

Credința creștină în învierea lui Iisus a fost bazată pe faptul „mormântului gol”. A fost într-adevăr un fapt că mormântul era gol însă acesta nu este adevărul învierii. Mormântul era într-adevăr gol când au sosit primii credincioși și acest fapt, asociat cu acela al învierii neîndoielnice a Maestrului a dus la formularea unei credințe neconforme cu adevărul: Învățătura că corpul material al lui Iisus a fost ridicat din mormânt. Adevărul cu privire la realitățile superioare și la valorile eterne nu poate fi întotdeauna stabilit printr-o combinație de fapte aparente. Cu toate că faptele individuale pot fi exacte din punct de vedere material nu urmează în mod necesar că gruparea unui anumit număr de fapte trebuie să conducă în mod necesar la concluzii spirituale veridice.

Mormântul lui Iosif era gol nu pentru că corpul lui Iisus a fost reanimat sau reînviat ci pentru că legiunile celeste au primit autorizația cerută să-l supună unei soluții speciale și excepționale, o întoarcere „din țărână în țărână” fără intervenția timpului și fără influența proceselor obișnuite și vizibile de descompunere muritoare și de putrefacție materială.

Învelișul muritor al lui Iisus a suferit procesul natural de dezintegrare elementară care caracterizează toate corpurile umane pe Pământ, atâta doar că din punct de vedere al factorului timp acest mod de soluție naturală a fost considerabil accelerat și mărit până la a deveni aproape instantaneu.

Adevăratele dovezi ale învierii lui Mihail sunt de natură spirituală, cu toate că această învățătură este coroborată cu mărturia numeroșilor muritori ai împărăției care l-au întâlnit și l-au recunoscut pe Maestrul morontial reînviat, și au comunicat cu el. Iisus a făcut parte din experiența personală a circa o mie de ființe umane înainte de a dispărea în cele din urmă de pe Urantia.

circular affair, much like a millstone, and it moved in a groove chiseled out of the rock, so that it could be rolled back and forth to open or close the tomb. When the watching Jewish guards and the Roman soldiers, in the dim light of the morning, saw this huge stone begin to roll away from the entrance of the tomb, apparently of its own accord — without any visible means to account for such motion — they were seized with fear and panic, and they fled in haste from the scene. The Jews fled to their homes, afterward going back to report these doings to their captain at the temple. The Romans fled to the fortress of Antonia and reported what they had seen to the centurion as soon as he arrived on duty.

189:2.5 (2023.4) The Jewish leaders began the sordid business of supposedly getting rid of Jesus by offering bribes to the traitorous Judas, and now, when confronted with this embarrassing situation, instead of thinking of punishing the guards who deserted their post, they resorted to bribing these guards and the Roman soldiers. They paid each of these twenty men a sum of money and instructed them to say to all: “While we slept during the nighttime, his disciples came upon us and took away the body.” And the Jewish leaders made solemn promises to the soldiers to defend them before Pilate in case it should ever come to the governor’s knowledge that they had accepted a bribe.

189:2.6 (2023.5) The Christian belief in the resurrection of Jesus has been based on the fact of the “empty tomb.” It was indeed a *fact* that the tomb was empty, but this is not the *truth* of the resurrection. The tomb was truly empty when the first believers arrived, and this fact, associated with that of the undoubted resurrection of the Master, led to the formulation of a belief which was not true: the teaching that the material and mortal body of Jesus was raised from the grave. Truth having to do with spiritual realities and eternal values cannot always be built up by a combination of apparent facts. Although individual facts may be materially true, it does not follow that the association of a group of facts must necessarily lead to truthful spiritual conclusions.

189:2.7 (2023.6) The tomb of Joseph was empty, not because the body of Jesus had been rehabilitated or resurrected, but because the celestial hosts had been granted their request to afford it a special and unique dissolution, a return of the “dust to dust,” without the intervention of the delays of time and without the operation of the ordinary and visible processes of mortal decay and material corruption.

189:2.8 (2024.1) The mortal remains of Jesus underwent the same natural process of elemental disintegration as characterizes all human bodies on earth except that, in point of time, this natural mode of dissolution was greatly accelerated, hastened to that point where it became well-nigh instantaneous.

189:2.9 (2024.2) The true evidences of the resurrection of Michael are spiritual in nature, albeit this teaching is corroborated by the testimony of many mortals of the realm who met, recognized, and communed with the resurrected morontia Master. He became a part of the personal experience of almost one thousand human beings before he finally took leave of Urantia.

3. REÎNVIEREA EPOCALĂ

Puțin după ora patru dimineața din ziua aceea de duminică, Gabriel a convocat arhanghelii lângă el și s-a pregătit să inaugureze reînvierea generală de la sfârșitul perioadei adamice pe Urantia. Când vasta oaste a serafimilor și a heruvimilor participând la acest eveniment a fost aliniată în formație corespunzătoare, Mihail în forma sa morontială a apărut în fața lui Gabriel spunând: „La fel cum fiecare are viața în el însuși, tot astfel i-a fost dat și Fiului să aibă viață în el însuși. Cu toate că nu am reluat în întregime exercițiul jurisdicției asupra universului meu limitarea pe care mi-o impun nu restrânge cu nimic acordarea vieții tuturor fiilor mei adormiți. Fie ca apelul nominal al reînvierii planetare să înceapă.”

Circuitul arhanghelilor a operat atunci pentru prima dată pe Urantia. Gabriel și armatele de arhangheli s-au dus la polul spiritual al planetei și atunci când Gabriel a dat semnalul, vocea sa a fost transmisă ca un fulger pe prima dintre lumile palat sistemice. Ea spunea: „Prin ordinul lui Mihail, fie ca morții unei epoci a Urantiei să reînvie!” Atunci toți supraviețuitorii raselor umane de pe Urantia care au adormit încă din vremea lui Adam și care nu au ajuns încă la judecată, au apărut în sălile învierii ale lumii palat pregătiți pentru investitura morontială. Și într-o fracțiune de secundă serafimii și asociații lor au fost gata de plecare către lumile palat. De obicei acești păzitori serafici, desemnați cândva pentru paza colectivă a acestor muritori supraviețuitori, ar fi fost prezenți în momentul trezirii lor în sălile de înviere ale lumii palat, însă se găseau atunci pe Urantia, deoarece prezența lui Gabriel era necesară în legătură cu reînvierea morontială a lui Iisus.

Nenumărați indivizi având păzitori serafici personali și alții atingând nivelul necesar de progres spiritual al personalității ajunseseră deja pe lumea palat de-a lungul epocilor ulterioare perioadei lui Adam și a Evei. Și cu toate că au existat numeroase ședințe de înviere speciale și milenare pentru fiii Urantiei prezentul eveniment era al treilea apel nominal planetar sau o înviere epocală completă. Prima a avut loc în vremea sosirii Prințului Planetar, iar a doua în vremea lui Adam; cât despre a treia, ea marca reînvierea morontială, tranzitul lui Iisus din Nazareth în calitate de muritor.

Când șeful arhanghelilor a primit semnalul de înviere planetară, Ajustorul Personalizat al Fiului Omului a renunțat la autoritatea sa asupra armatelor celeste adunate pe Urantia, trimițându-i pe toți acești fiii ai universului local care le compuneau înapoi sub jurisdicția șefilor lor respectivi.

Și după ce a făcut astfel, Ajustorul a plecat către Salvington, în vederea înregistrării de către Emanuel încheierii tranzitului lui Mihail în calitate de muritor și a fost imediat urmat de toate armatele celeste ale căror

3. THE DISPENSATIONAL RESURRECTION

189:3.1 (2024.3) A little after half past four o'clock this Sunday morning, Gabriel summoned the archangels to his side and made ready to inaugurate the general resurrection of the termination of the Adamic dispensation on Urantia. When the vast host of the seraphim and the cherubim concerned in this great event had been marshaled in proper formation, the morontia Michael appeared before Gabriel, saying: "As my Father has life in himself, so has he given it to the Son to have life in himself. Although I have not yet fully resumed the exercise of universe jurisdiction, this self-imposed limitation does not in any manner restrict the bestowal of life upon my sleeping sons; let the roll call of the planetary resurrection begin."

189:3.2 (2024.4) The circuit of the archangels then operated for the first time from Urantia. Gabriel and the archangel hosts moved to the place of the spiritual polarity of the planet; and when Gabriel gave the signal, there flashed to the first of the system mansion worlds the voice of Gabriel, saying: "By the mandate of Michael, let the dead of a Urantia dispensation rise!" Then all the survivors of the human races of Urantia who had fallen asleep since the days of Adam, and who had not already gone on to judgment, appeared in the resurrection halls of mansonia in readiness for morontia investiture. And in an instant of time the seraphim and their associates made ready to depart for the mansion worlds. Ordinarily these seraphic guardians, onetime assigned to the group custody of these surviving mortals, would have been present at the moment of their awaking in the resurrection halls of mansonia, but they were on this world itself at this time because of the necessity of Gabriel's presence here in connection with the morontia resurrection of Jesus.

189:3.3 (2024.5) Notwithstanding that countless individuals having personal seraphic guardians and those achieving the requisite attainment of spiritual personality progress had gone on to mansonia during the ages subsequent to the times of Adam and Eve, and though there had been many special and millennial resurrections of Urantia sons, this was the third of the planetary roll calls, or complete dispensational resurrections. The first occurred at the time of the arrival of the Planetary Prince, the second during the time of Adam, and this, the third, signaled the morontia resurrection, the mortal transit, of Jesus of Nazareth.

189:3.4 (2024.6) When the signal of the planetary resurrection had been received by the chief of archangels, the Personalized Adjuster of the Son of Man relinquished his authority over the celestial hosts assembled on Urantia, turning all these sons of the local universe back to the jurisdiction of their respective commanders. And when he had done this, he departed for Salvington to register with Immanuel the completion of the mortal transit of Michael. And he was immediately followed by all the celestial host not required for duty on Urantia. But Gabriel remained on Urantia with the morontia Jesus.

189:3.5 (2025.1) And this is the recital of the events of the resurrection of Jesus as viewed by those who saw them as they really occurred, free from the limitations of partial and restricted human vision.

servicii nu mai erau cerute pe Urantia. Însă Gabriel a rămas pe Urantia cu Iisusul morontial. Aceasta este povestea evenimentelor învierii lui Iisus văzută de cei care i-au fost martori în momentul în care a avut realmente loc, și degajată de limitările viziunii umane parțiale și restrânse.

4. DESCOPERIREA MORMÂNTULUI GOL

Trebuie să ne amintim că la apropierea momentului învierii lui Iisus, în dimineața acestei duminici devreme, cei zece apostoli au rămas la locuința lui Ilie și a Mariei Marcu, unde dormeau în sala de sus, odihnindu-se pe aceleași divanuri pe care se lungiseră în timpul ultimei cene cu Maestrul lor. În această duminică dimineață era toți adunați acolo, cu excepția lui Toma. Acesta din urmă petrecuse câteva minute cu ei sâmbătă seara târziu, atunci când s-au strâns, însă vederea apostolilor, plus gândul la ceea ce se întâmplase cu Iisus depășea puterea lui de îndurare. El s-a uitat bine la tovarășii lui și a părăsit îndată camera, mergând la Simon în Bethphage, unde se gândea că se va cufunda în durerea lui în singurătate. Apostolii sufereau toți, nu atât de îndoială și de disperare, cât de frică, de amărăciune și de rușine.

La Nicodim erau adunați, cu David Zebedeu și Iosif din Arimathea, vreo doisprezece sau cincisprezece ucenici ai lui Iisus dintre cei mai bine văzuți din Ierusalim. La Iosif din Arimathea se găseau vreo cincisprezece sau douăzeci dintre principalele femei credincioase. Doar aceste femei s-au adăpostit în casa lui Iosif și rămăseseră închise în decursul orelor zilei de Sabat și în seara Sabatului astfel încât ele habar n-aveau de garda militară care păzea mormântul. Ele nu știau nici că a mai fost pusă o piatră în fața intrării mormântului și că sigiliul lui Pilat a fost pus pe cele două pietre.

Puțin înainte de ora trei din această dimineață de duminică, când primele semne ale zorilor au apărut la răsărit, cinci dintre acele femei au plecat la mormântul lui Iisus. Ele pregătiseră o grămadă de alifii speciale pentru îmbalsămare și aduceau cu ele multe feși de lână. Ele aveau de gând să îmbalsămeze mai bine corpul lui Iisus și să-l înfășoare mai cu grijă cu noile feși.

Iată numele femeilor care au plecat în această misiune de ungere a trupului lui Iisus: Maria Magdalena, Maria, mama gemenilor Alfeu, Salomeea, mama fraților Zebedeu, Ioana, femeia din Chuza și Suzana, fiica lui Ezra din Alexandria.

Se apropia de trei și jumătate când aceste cinci femei încărcate cu alifiile lor au sosit în fața mormântului gol. În momentul în care au ieșit din Ierusalim pe poarta Damascului ele au întâlnit câțiva soldați, mai mult sau mai puțin cuprinși de panică și fugind în oraș. Aceasta le-a făcut să se oprească pentru câteva minute, dar, văzând că nu se mai întâmplă nimic, ele și-au reluat drumul.

Ele au fost surprinse văzând piatra dată la o parte pentru a lăsa loc liber intrării în mormânt, cu atât mai mult cu cât ele se întrebaseră de-a lungul căii: „Cine ne va ajuta să dăm piatra la o parte?” Ele și-au lăsat jos

4. DISCOVERY OF THE EMPTY TOMB

189:4.1 (2025.2) As we approach the time of the resurrection of Jesus on this early Sunday morning, it should be recalled that the ten apostles were sojourning at the home of Elijah and Mary Mark, where they were asleep in the upper chamber, resting on the very couches whereon they reclined during the last supper with their Master. This Sunday morning they were all there assembled except Thomas. Thomas was with them for a few minutes late Saturday night when they first got together, but the sight of the apostles, coupled with the thought of what had happened to Jesus, was too much for him. He looked his associates over and immediately left the room, going to the home of Simon in Bethpage, where he thought to grieve over his troubles in solitude. The apostles all suffered, not so much from doubt and despair as from fear, grief, and shame.

189:4.2 (2025.3) At the home of Nicodemus there were gathered together, with David Zebedee and Joseph of Arimathea, some twelve or fifteen of the more prominent of the Jerusalem disciples of Jesus. At the home of Joseph of Arimathea there were some fifteen or twenty of the leading women believers. Only these women abode in Joseph's house, and they had kept close within during the hours of the Sabbath day and the evening after the Sabbath, so that they were ignorant of the military guard on watch at the tomb; neither did they know that a second stone had been rolled in front of the tomb, and that both of these stones had been placed under the seal of Pilate.

189:4.3 (2025.4) A little before three o'clock this Sunday morning, when the first signs of day began to appear in the east, five of the women started out for the tomb of Jesus. They had prepared an abundance of special embalming lotions, and they carried many linen bandages with them. It was their purpose more thoroughly to give the body of Jesus its death anointing and more carefully to wrap it up with the new bandages.

189:4.4 (2025.5) The women who went on this mission of anointing Jesus' body were: Mary Magdalene, Mary the mother of the Alpheus twins, Salome the mother of the Zebedee brothers, Joanna the wife of Chuza, and Susanna the daughter of Ezra of Alexandria.

189:4.5 (2025.6) It was about half past three o'clock when the five women, laden with their ointments, arrived before the empty tomb. As they passed out of the Damascus gate, they encountered a number of soldiers fleeing into the city more or less panic-stricken, and this caused them to pause for a few minutes; but when nothing more developed, they resumed their journey.

189:4.6 (2025.7) They were greatly surprised to see the stone rolled away from the entrance to the tomb, inasmuch as they had said among themselves on the way out, "Who will help us roll away the stone?" They

povara și au început să se uite una la alta cu teamă și cu mare uimire. În timp ce stăteau acolo tremurând de frică, Maria Magdalena a îndrăznit să înconjoare piatra mai mare și să intre în mormântul deschis. Acesta era situat în grădina lui Iosif, pe panta coastei orientale a drumului, și era cu fața spre est. La această ora, lumina zorilor noii dimineți îi dădea Mariei posibilitatea de a vedea locul în care fusese întins trupul Maestrului și pentru a constata că nu mai era acolo. În scobitura în piatră unde fusese culcat Iisus, Maria nu a văzut decât cârpa înfășurată pe care fusese capul lui și fașele cu care fusese înfășat, rămase intacte, exact în poziția în care se aflau ele pe piatră înainte ca armatele celeste să ia corpul. Giulgiul era la baza nișei mortuare.

Când Maria zăbovise câteva clipe la intrarea în mormânt, căci la început nu distingea prea clar, ea văzuse că trupul lui Iisus dispăruse și doar pânzele mortuare rămăseseră la loc, iar acum scoase un strigăt de alarmă și de spaimă. Toate femeile erau încordate la maxim; ele erau sub tensiune încă de când îi întâlniseră pe soldații cuprinși de panică de la poarta orașului. Când Maria scoase acest strigăt de groază ele au fost numaidecât cuprinse de spaimă și au luat-o imediat la fugă. Ele nu s-au oprit până ce n-au străbătut în fugă tot drumul până la poarta Damascului. În acel moment loana începuse să aibă muștrări de conștiință pentru că o părăsiseră pe Maria. Și-a adunat tovarășele și cele patru o luară înapoi către mormânt.

În timp ce se apropiau de mormânt, Maria Magdalena înfricoșată, care fusese și mai îngrozită negăsindu-și surorile așteptând-o la ieșirea din mormânt, a alergat acum la ele și a strigat cu neliniște: „El nu mai este acolo - a fost luat!” Apoi ea le-a condus înapoi la mormânt și au intrat toate pentru a constata că era gol.

Cele cinci femei s-au așezat atunci pe piatră lângă intrare și au analizat situația. Lor nu le-a trecut prin minte că Iisus reînviase. Ele nu au văzut pe nimeni în timpul sabatului și presupuneau că acest corp a fost transportat în alt loc de odihnă. Însă la cumpănirea acestei soluții a dilemei lor, ele n-au reușit să-și explice aranjarea ordonată a feșilor mortuare. Cum ar fi putut fi luat corpul când înseși fașele în care a fost înfășurat erau la locul lor, aparent intacte pe treapta mortuară.

În timp ce aceste femei erau așezate acolo, la primele ore din zorii noii zile, ele s-au uitat într-o parte și au văzut un străin tăcut și nemișcat. Pentru o clipă au fost iarăși cuprinse de teamă, însă Maria Magdalena se năpusti spre el, luându-l drept grădinar și îi spuse: „Unde l-ați dus pe Maestru? Unde l-au culcat? Spune-ne, ca să mergem acolo să-l luăm.” Văzând că străinul nu-i răspunde Maria începu să plângă. Atunci Iisus le vorbi femeilor astfel: „Pe cine căutați?” Maria răspunse: „Îl căutăm pe Iisus care a fost culcat în mormântul lui Iosif, dar nu mai este aici. Știi unde a fost dus?” Atunci Iisus spuse: „Acest Iisus nu v-a spus chiar în Galileea că va muri, dar că va reînvia?” Aceste cuvinte le-au surprins pe femei, însă Maestrul era atât de schimbat încât ele nu îl recunoscuseră în lumina palidă a începutului de zi. În timp ce ele meditau la cuvintele sale, el se adresă Magdalenei cu o voce familiară, spunând: „Maria!” Auzind acest cuvânt de bine cunoscută

set down their burdens and began to look upon one another in fear and with great amazement. While they stood there, atremble with fear, Mary Magdalene ventured around the smaller stone and dared to enter the open sepulchre. This tomb of Joseph was in his garden on the hillside on the eastern side of the road, and it also faced toward the east. By this hour there was just enough of the dawn of a new day to enable Mary to look back to the place where the Master's body had lain and to discern that it was gone. In the recess of stone where they had laid Jesus, Mary saw only the folded napkin where his head had rested and the bandages wherewith he had been wrapped lying intact and as they had rested on the stone before the celestial hosts removed the body. The covering sheet lay at the foot of the burial niche.

189:4.7 (2026.1) After Mary had tarried in the doorway of the tomb for a few moments (she did not see distinctly when she first entered the tomb), she saw that Jesus' body was gone and in its place only these grave cloths, and she uttered a cry of alarm and anguish. All the women were exceedingly nervous; they had been on edge ever since meeting the panicky soldiers at the city gate, and when Mary uttered this scream of anguish, they were terror-stricken and fled in great haste. And they did not stop until they had run all the way to the Damascus gate. By this time Joanna was conscience-stricken that they had deserted Mary; she rallied her companions, and they started back for the tomb.

189:4.8 (2026.2) As they drew near the sepulchre, the frightened Magdalene, who was even more terrorized when she failed to find her sisters waiting when she came out of the tomb, now rushed up to them, excitedly exclaiming: "He is not there — they have taken him away!" And she led them back to the tomb, and they all entered and saw that it was empty.

189:4.9 (2026.3) All five of the women then sat down on the stone near the entrance and talked over the situation. It had not yet occurred to them that Jesus had been resurrected. They had been by themselves over the Sabbath, and they conjectured that the body had been moved to another resting place. But when they pondered such a solution of their dilemma, they were at a loss to account for the orderly arrangement of the grave cloths; how could the body have been removed since the very bandages in which it was wrapped were left in position and apparently intact on the burial shelf?

189:4.10 (2026.4) As these women sat there in the early hours of the dawn of this new day, they looked to one side and observed a silent and motionless stranger. For a moment they were again frightened, but Mary Magdalene, rushing toward him and addressing him as if she thought he might be the caretaker of the garden, said, "Where have you taken the Master? Where have they laid him? Tell us that we may go and get him." When the stranger did not answer Mary, she began to weep. Then spoke Jesus to them, saying, "Whom do you seek?" Mary said: "We seek for Jesus who was laid to rest in Joseph's tomb, but he is gone. Do you know where they have taken him?" Then said Jesus: "Did not this Jesus tell you, even in Galilee, that he would die, but that he would rise again?" These words startled the women, but the Master was so changed that they did not yet recognize him with his back turned to the dim light. And as they pondered his words, he addressed the

simpatie și de afectuoasă salutare, ea știu că era vocea Maestrului și a îngenunchat repede la picioarele lui strigând: „Domnul și Stăpânul meu!” Toate celelalte femei recunoscuseră că era Maestrul care stătea în fața lor într-o formă strălucitoare și ele îngenuncheară imediat în fața lui.

Acești ochii omenești au fost făcuți capabili să vadă forma morontială a lui Iisus datorită serviciului special al transformatorilor și medianilor asociați anumitor personalități morontiale care îl însoțeau atunci pe Iisus.

În timp ce Maria căuta să îi cuprindă picioarele, Iisus spuse: „Nu mă atinge Maria căci nu sunt așa cum m-ai cunoscut în trup. Sub această formă voi rămâne un timp cu voi înainte de a urca la Tatăl meu. Mergeți toate acum și spuneți apostolilor mei și lui Petru că am înviat și că mi-ați vorbit.”

Când aceste femei și-au revenit din șocul uimirii, s-au întors în grabă în oraș la Ilie Marcu unde le-au povestit celor zece apostoli tot ceea ce li se întâmplase, însă apostolilor nu le venea să creadă. Ei au crezut mai întâi că femeile au avut o viziune, însă cum Maria Magdalena a repetat cuvintele pe care le adresase Iisus lor și Petru și-a auzit rostit numele, el a ieșit brusc din camera de sus, urmat îndeaproape de Ioan, pentru a ajunge cât mai repede la mormânt și a vedea lucrurile el însuși.

Femeile au repetat celorlalți apostoli povestea convorbirii lor cu Iisus, dar ei nu vroiau să creadă și nu voiau să meargă să vadă cu ochii lor, precum făcuseră Petru și Ioan.

5. PETRU ȘI IOAN LA MORMÂNT

În timp ce cei doi apostoli alergau către Golgota și mormântul lui Iosif, gândurile lui Petru oscilau între teamă și speranță. Se temea să îl întâlnească pe Maestrul, dar speranța îi era aprinsă de povestea că Iisus i-a trimis un mesaj special. El era pe jumătate convins că Iisus era cu adevărat viu. El își amintea făgăduința sa de a învia în a treia zi. Lucru straniu, el nu se mai gândise la această făgăduință de la răstignire până în clipa aceasta când traversa grăbit Ierusalimul spre nord. În ceea ce îl privește pe Ioan, în timp ce ieșea din oraș în grabă, un extaz ciudat de bucuri și de speranță țâșnea din sufletul său. El era pe jumătate convins că femeile îl văzuseră cu adevărat pe Maestrul reînviat.

Fiind mai tânăr decât Petru, Ioan alergă mai repede decât el și ajunse primul la mormânt. El se opri la poartă pentru a privi mormântul care se găsea exact în starea descrisă de Maria. Simon Petru ajunse imediat după el alergând, și intrând văzu același mormânt gol cu fașele funerare aranjate într-un mod anume. După ce a ieșit Petru, a intrat și Ioan, și a văzut și el toate acestea, apoi s-au așezat amândoi pe piatră pentru a reflecta la semnificația a tot ceea ce au văzut și auzit. Șezând ei acolo au început să se gândească la tot ceea ce le spusese Iisus, însă tot nu puteau să priceapă limpede ceea ce se întâmplase.

Magdalene with a familiar voice, saying, “Mary.” And when she heard that word of well-known sympathy and affectionate greeting, she knew it was the voice of the Master, and she rushed to kneel at his feet while she exclaimed, “My Lord, and my Master!” And all of the other women recognized that it was the Master who stood before them in glorified form, and they quickly knelt before him.

189:4.11 (2027.1) These human eyes were enabled to see the morontia form of Jesus because of the special ministry of the transformers and the midwayers in association with certain of the morontia personalities then accompanying Jesus.

189:4.12 (2027.2) As Mary sought to embrace his feet, Jesus said: “Touch me not, Mary, for I am not as you knew me in the flesh. In this form will I tarry with you for a season before I ascend to the Father. But go, all of you, now and tell my apostles — and Peter — that I have risen, and that you have talked with me.”

189:4.13 (2027.3) After these women had recovered from the shock of their amazement, they hastened back to the city and to the home of Elijah Mark, where they related to the ten apostles all that had happened to them; but the apostles were not inclined to believe them. They thought at first that the women had seen a vision, but when Mary Magdalene repeated the words which Jesus had spoken to them, and when Peter heard his name, he rushed out of the upper chamber, followed closely by John, in great haste to reach the tomb and see these things for himself.

189:4.14 (2027.4) The women repeated the story of talking with Jesus to the other apostles, but they would not believe; and they would not go to find out for themselves as had Peter and John.

5. PETER AND JOHN AT THE TOMB

189:5.1 (2027.5) As the two apostles raced for Golgotha and the tomb of Joseph, Peter's thoughts alternated between fear and hope; he feared to meet the Master, but his hope was aroused by the story that Jesus had sent special word to him. He was half persuaded that Jesus was really alive; he recalled the promise to rise on the third day. Strange to relate, this promise had not occurred to him since the crucifixion until this moment as he hurried north through Jerusalem. As John hastened out of the city, a strange ecstasy of joy and hope welled up in his soul. He was half convinced that the women really had seen the risen Master.

189:5.2 (2027.6) John, being younger than Peter, outran him and arrived first at the tomb. John tarried at the door, viewing the tomb, and it was just as Mary had described it. Very soon Simon Peter rushed up and, entering, saw the same empty tomb with the grave cloths so peculiarly arranged. And when Peter had come out, John also went in and saw it all for himself, and then they sat down on the stone to ponder the meaning of what they had seen and heard. And while they sat there, they turned over in their minds all that had been told them about Jesus, but they could not clearly perceive what had happened.

Petru sugerează mai întâi că mormântul a fost jefuit, că dușmanii au furat trupul și poate au mituit paznicii. Însă Ioan a tras concluzia că mormântul nu putea să fi lăsat într-o asemenea ordine dacă corpul ar fi fost furat. El ridică, de asemenea, întrebarea: cum au putut rămâne fașele la lor și aparent intacte. S-au întors amândoi în mormânt pentru a examina mai îndeaproape fașele funerare. Leșind pentru a doua oară ei o găsiră pe Maria Magdalena care se întorsese și care plângea în fața intrării. Maria mersese către apostoli cu convingerea că Iisus se sculase din mormânt, dar când toți refuzaseră să creadă relatarea ei, ea rămăsese abătută și disperată. Ea dorise cu ardoare să se întoarcă lângă mormânt, acolo unde credea că auzise vocea familiară a lui Iisus.

Cum Maria a mai zăbovit acolo și după plecarea lui Petru și a lui Ioan, Maestrul i-a apărut din nou spunând: „Să nu fie nici o îndoială, ai curajul să crezi ceea ce ai văzut și auzit. Întoarce-te la apostolii mei și spune-le din nou că m-am ridicat și că le voi apărea și curând îi voi merge înainte în Galileea, așa cum le-am promis.”

Maria s-a grăbit către casa lui Marcu și le-a povestit apostolilor că a vorbit din nou cu Iisus, însă ei n-au crezut-o. Însă când Petru și Ioan, au venit înapoi ei au încetat să mai ia lucrul acesta în derâdere și au fost copleșiți de teamă și neliniște.

189:5.3 (2027.7) Peter at first suggested that the grave had been rifled, that enemies had stolen the body, perhaps bribed the guards. But John reasoned that the grave would hardly have been left so orderly if the body had been stolen, and he also raised the question as to how the bandages happened to be left behind, and so apparently intact. And again they both went back into the tomb more closely to examine the grave cloths. As they came out of the tomb the second time, they found Mary Magdalene returned and weeping before the entrance. Mary had gone to the apostles believing that Jesus had risen from the grave, but when they all refused to believe her report, she became downcast and despairing. She longed to go back near the tomb, where she thought she had heard the familiar voice of Jesus.

189:5.4 (2027.8) As Mary lingered after Peter and John had gone, the Master again appeared to her, saying: “Be not doubting; have the courage to believe what you have seen and heard. Go back to my apostles and again tell them that I have risen, that I will appear to them, and that presently I will go before them into Galilee as I promised.”

189:5.5 (2028.1) Mary hurried back to the Mark home and told the apostles she had again talked with Jesus, but they would not believe her. But when Peter and John returned, they ceased to ridicule and became filled with fear and apprehension.

Capitolul 190. Aparițiile morontiale ale lui Iisus

⇨ 189

CARTEA URANTIA

191 ⇨

PARTE IV. VIAȚA ȘI ÎNVĂȚĂTURILE LUI IISUS

CAPITOLUL 190

APARIȚIILE MORONTIALE ALE LUI IISUS

Secțiuni

Introduction

1. Vestitorii învierii
2. Apariția lui Iisus în Bethania
3. Acasă la Iosif
4. Apariția în fața Grecilor
5. Plimbarea cu cei doi frați

Introduction

IISUS reînviat se pregătește acum să petreacă o scurtă perioadă pe Urantia pentru a face experiența carierei morontiale ascendente a unui muritor al tăramurilor. Cu toate că această perioadă a vieții morontiale trebuie să se scurgă pe lumea întrupării lui de muritor, ea va fi, totuși, sub toate aspectele, contraponderea experienței muritorilor Sataniei care trec prin viața morontială progresivă a celor șapte lumi palat din Ierusem.

Toată această putere inerentă lui Iisus - înzestrare cu viață - și care i-a permis să învie din morți, este darul însuși al vieții veșnice care este acordat credincioșilor împărăției și care chiar și astăzi face sigură învierea lor de sub dominația morții naturale.

Muritorii împărăției se vor ridica în dimineața învierii cu un corp morontial sau de tranziție de același fel cu cel al lui Iisus când a ieșit din mormânt în această duminică de dimineață. Prin aceste corpuri nu circulă sânge și aceste ființe nu folosesc hrană materială obișnuită, totuși formele acestea morontiale sunt reale. Când diverșii credincioși l-au văzut pe Iisus după reînvierea sa, ei l-au văzut aievea. Nu erau victimele propriilor lor viziuni sau halucinații.

O credință de neclintit în reînvierea lui Iisus a fost caracteristica esențială a credinței tuturor ramurilor învățăturilor primitive ale evangheliei. În Ierusalim, în Alexandria, în Antiohia și în Filadelfia toți învățătorii evangheliști s-au unit în această credință implicită în reînvierea Maestrului.

PAPER 190

MORONTIA APPEARANCES OF JESUS SECTIONS

Introduction

1. Heralds of the Resurrection
2. Jesus' Appearance at Bethany
3. At the Home of Joseph
4. Appearance to the Greeks
5. The Walk with Two Brothers

INTRODUCTION

190:0.1 (2029.1) THE resurrected Jesus now prepares to spend a short period on Urantia for the purpose of experiencing the ascending morontia career of a mortal of the realms. Although this time of the morontia life is to be spent on the world of his mortal incarnation, it will, however, be in all respects the counterpart of the experience of Satania mortals who pass through the progressive morontia life of the seven mansion worlds of Jerusem.

190:0.2 (2029.2) All this power which is inherent in Jesus — the endowment of life — and which enabled him to rise from the dead, is the very gift of eternal life which he bestows upon kingdom believers, and which even now makes certain their resurrection from the bonds of natural death.

190:0.3 (2029.3) The mortals of the realms will arise in the morning of the resurrection with the same type of transition or morontia body that Jesus had when he arose from the tomb on this Sunday morning. These bodies do not have circulating blood, and such beings do not partake of ordinary material food; nevertheless, these morontia forms are *real*. When the various believers saw Jesus after his resurrection, they really saw him; they were not the self-deceived victims of visions or hallucinations.

190:0.4 (2029.4) Abiding faith in the resurrection of Jesus was the cardinal feature of the faith of all branches of the early gospel teaching. In Jerusalem, Alexandria, Antioch, and Philadelphia all the gospel teachers united in this implicit faith in the Master's resurrection.

Examinând rolul predominant pe care l-a jucat Maria Magdalena în proclamația învierii Maestrului trebuie să notăm că Maria era principalul purtător de cuvânt al grupului feminin, așa cum Petru era pentru apostoli. Maria nu era însărcinată să conducă femeile care lucrau pentru regat însă era principala lor învățătoare și purtătoare de cuvânt în public. Maria devenise o femeie foarte circumspectă, astfel încât îndrăzneala ei, adresându-se bărbatului pe care îl luaseră drept grădinarul lui Iosif, denotă cât de îngrozită a fost la aflarea mormântului gol. Profunzimile și agonia iubirii ei, plenitudinea devoțiunii ei, au făcut-o să uite o clipă rezerva convențională impusă femeilor idee la apropierea de un străin.

1. VESTITORII ÎNVIERII

Apostolii nu au vrut ca Iisus să-i părăsească și de aceea au tratat cu ușurătate toate declarațiile lui referitoare la moartea sa, cât și promisiunile sale de înviere. Ei nu așteptau învierea așa cum s-a produs și au refuzat să creadă înainte de a fi constrânși de mărturiile incontestabile și de dovada absolută a propriilor lor experiențe.

În fața refuzului apostolilor de a crede în declarația celor cinci femei care afirmau că l-au văzut pe Iisus și i-au vorbit, Maria Magdalena s-a întors la mormânt și tovarășele ei s-au întors la Iosif unde au relatat experiențele fiicei lui și celorlalte femei. Iar femeile au crezut în declarația lor. Puțin după ora șase fiica lui Iosif din Arimathea și patru femei care l-au văzut pe Iisus au mers la Nicodim unde au povestit toate aceste evenimente lui Iosif, Nicodim, David Zebedeu și altor bărbați reuniți acolo. Nicodim și ceilalți au pus la îndoială această poveste, au pus l-a îndoială faptul că Iisus a fost reînviat dintre morți. Ei au presupus că evreii au luat corpul. Iosif și David erau dispuși să creadă, așa că s-au grăbit să meargă să verifice mormântul și au găsit totul exact în starea descrisă de femei. Ei au fost ultimii care aveau să vadă astfel mormântul, deoarece marele preot a trimis căpitanul gărzilor templului la mormânt, la șapte și jumătate, pentru a lua fașele funerare. Căpitanul le-a pus într-o pânză de in și le-a aruncat de pe o faleză din vecinătate.

Părăsind mormântul, David și Iosif au mers imediat la Ilie Marcu unde au avut o discuție cu cei zece ucenici în sala de sus. Doar Ioan Zebedeu era dispus să creadă, deși cu puțină convingere, că Iisus a înviat din morți. Petru a crezut la început, dar negăsindu-l pe Maestru a fost cuprins de mari îndoieli. Apostolii erau toți înclinați să creadă că iudeii luaseră corpul. David nu a vrut să discute cu ei, însă plecând a spus: „Voi sunteți apostolii și ar trebui să înțelegeți aceste lucruri. Nu mă voi contrazice cu voi. Oricum ar fi, mă întorc la Nicodim unde am aranjat cu toți mesagerii o întrunire pentru această dimineață. Când se vor fi adunat, îi voi trimite să își îndeplinească ultima misiune, aceea de a vesti reînvierea Maestrului. L-am auzit pe Maestru spunând că după moartea sa el va reînvia în a treia zi și cred în acest lucru.”. După ce a vorbit astfel ambasadrilor împărăției, amărâți și disperați, cel care și-a asumat sarcina de a deveni șeful comunicărilor și informărilor s-a despărțit de ei. Ieșind din camera de sus, a lăsat în

190:0.5 (2029.5) In viewing the prominent part which Mary Magdalene took in proclaiming the Master's resurrection, it should be recorded that Mary was the chief spokesman for the women's corps, as was Peter for the apostles. Mary was not chief of the women workers, but she was their chief teacher and public spokesman. Mary had become a woman of great circumspection, so that her boldness in speaking to a man whom she considered to be the caretaker of Joseph's garden only indicates how horrified she was to find the tomb empty. It was the depth and agony of her love, the fullness of her devotion, that caused her to forget, for a moment, the conventional restraints of a Jewish woman's approach to a strange man.

1. HERALDS OF THE RESURRECTION

190:1.1 (2029.6) The apostles did not want Jesus to leave them; therefore had they slighted all his statements about dying, along with his promises to rise again. They were not expecting the resurrection as it came, and they refused to believe until they were confronted with the compulsion of unimpeachable evidence and the absolute proof of their own experiences.

190:1.2 (2030.1) When the apostles refused to believe the report of the five women who represented that they had seen Jesus and talked with him, Mary Magdalene returned to the tomb, and the others went back to Joseph's house, where they related their experiences to his daughter and the other women. And the women believed their report. Shortly after six o'clock the daughter of Joseph of Arimathea and the four women who had seen Jesus went over to the home of Nicodemus, where they related all these happenings to Joseph, Nicodemus, David Zebedee, and the other men there assembled. Nicodemus and the others doubted their story, doubted that Jesus had risen from the dead; they conjectured that the Jews had removed the body. Joseph and David were disposed to believe the report, so much so that they hurried out to inspect the tomb, and they found everything just as the women had described. And they were the last to so view the sepulchre, for the high priest sent the captain of the temple guards to the tomb at half past seven o'clock to remove the grave cloths. The captain wrapped them all up in the linen sheet and threw them over a near-by cliff.

190:1.3 (2030.2) From the tomb David and Joseph went immediately to the home of Elijah Mark, where they held a conference with the ten apostles in the upper chamber. Only John Zebedee was disposed to believe, even faintly, that Jesus had risen from the dead. Peter had believed at first but, when he failed to find the Master, fell into grave doubting. They were all disposed to believe that the Jews had removed the body. David would not argue with them, but when he left, he said: "You are the apostles, and you ought to understand these things. I will not contend with you; nevertheless, I now go back to the home of Nicodemus, where I have appointed with the messengers to assemble this morning, and when they have gathered together, I will send them forth on their last mission, as heralds of the Master's resurrection. I heard the Master say that, after he should die, he would rise on the third day, and I believe him." And thus speaking to the dejected and forlorn ambassadors of the kingdom, this self-appointed

poală la Matei Levi sacul lui Iuda conținând toate fondurile apostolice.

Era aproape ora nouă și jumătate când ultimul dintre cei douăzeci și șase de mesageri au ajuns la Nicodim. David i-a adunat imediat în curtea spațioasă și le-a spus:

"Voi toți frații mei m-ați servit în tot acest timp conform legământului făcut față de mine și între voi înșivă și vă iau ca martori că nu am transmis niciodată informații false cu ajutorul vostru. Vă voi încredința ultima misiune în calitate de mesageri voluntari ai împărăției. Făcând acest lucru, vă eliberez de legământul vostru și dizolv corpul mesagerilor. Oameni buni, eu vă declar că ne-am făcut treaba. Maestrul nu mai are nevoie de mesageri muritori. El a înviat din morți. Înainte de a fi prins el a spus că va muri și va reînvia în a treia zi. Am văzut mormântul - este gol. Am vorbit cu Maria Magdalena și cu alte patru femei care au discutat cu Iisus. Vă dau drumul acum, vă urez drum bun și vă trimit în misiunile voastre cu mesajul următor pe care îl veți duce credincioșilor: 'Iisus a înviat din morți, mormântul este gol.'"

Cea mai mare parte dintre discipolii prezenți s-au străduit să îl convingă pe David să nu acționeze astfel, însă nu au reușit să-l influențeze. Au încercat apoi să-i convingă pe mesageri însă aceștia nu au vrut să acorde atenție cuvintelor lor de îndoielă. Deci, cu puțin înainte de ora zece în această duminică dimineața, cei douăzeci și șase de alergători plecară ca primi vestitori ai acestui fapt grandios și ai acestui puternic adevăr al lui Iisus reînviat. Ei au plecat în această misiune așa cum plecaseră și până atunci în altele, ținându-și jurământul pe care l-au făcut lui David Zebedeu și pe care l-au făcut între ei. Acești oameni aveau mare încredere în David. Ei au plecat în această misiune fără a mai zăbovi pentru a sta de vorbă cu acelea care îl văzuseră pe Iisus. Ei l-au crezut pe David pe cuvânt. Cei mai mulți dintre ei au crezut ceea ce le-a spus David și chiar și cei care aveau unele îndoieli au dus mesajul cu aceeași repeziciune și cu aceeași fidelitate ca și ceilalți.

În ziua aceea apostolii, corpul spiritual al împărăției, reuniți în sala de sus, unde și-au manifestat neîncrederea și și-au exprimat îndoielile în timp ce acești mesageri laici, reprezentând prima încercare de răspândire în societate a evangheliei Maestrului cu privire la fraternitatea oamenilor, au plecat la ordinul lui David, șeful lor neînfricat și eficient pentru a proclama că salvatorul unei lumi și al unui univers a înviat. Și ei s-au angajat în acest serviciu memorabil înainte ca reprezentanții aleși ai Maestrului să fi fost dispuși să creadă cuvântul său sau să accepte ca dovadă mărturiile oculare.

Cei douăzeci și șase de curieri au fost trimiși la casa lui Lazăr în Bethania și către toate centrele de credincioși de la Beersheba în sud și până la Damasc și Sidon în nord și de la Filadelfia din est până la Alexandria în vest.

După ce s-a despărțit de frații săi, David a mers la Iosif din Arimateea pentru a-și căuta mama și pentru a pleca cu ea în Bethania ca să regăsească familia lui

chief of communication and intelligence took leave of the apostles. On his way from the upper chamber he dropped the bag of Judas, containing all the apostolic funds, in the lap of Matthew Levi.

190:1.4 (2030.3) It was about half past nine o'clock when the last of David's twenty-six messengers arrived at the home of Nicodemus. David promptly assembled them in the spacious courtyard and addressed them:

190:1.5 (2030.4) "Men and brethren, all this time you have served me in accordance with your oath to me and to one another, and I call you to witness that I have never yet sent out false information at your hands. I am about to send you on your last mission as volunteer messengers of the kingdom, and in so doing I release you from your oaths and thereby disband the messenger corps. Men, I declare to you that we have finished our work. No more does the Master have need of mortal messengers; he has risen from the dead. He told us before they arrested him that he would die and rise again on the third day. I have seen the tomb — it is empty. I have talked with Mary Magdalene and four other women, who have talked with Jesus. I now disband you, bid you farewell, and send you on your respective assignments, and the message which you shall bear to the believers is: 'Jesus has risen from the dead; the tomb is empty.'"

190:1.6 (2030.5) The majority of those present endeavored to persuade David not to do this. But they could not influence him. They then sought to dissuade the messengers, but they would not heed the words of doubt. And so, shortly before ten o'clock this Sunday morning, these twenty-six runners went forth as the first heralds of the mighty truth-fact of the resurrected Jesus. And they started out on this mission as they had on so many others, in fulfillment of their oath to David Zebedee and to one another. These men had great confidence in David. They departed on this assignment without even tarrying to talk with those who had seen Jesus; they took David at his word. The majority of them believed what David had told them, and even those who somewhat doubted, carried the message just as certainly and just as swiftly.

190:1.7 (2031.1) The apostles, the spiritual corps of the kingdom, are this day assembled in the upper chamber, where they manifest fear and express doubts, while these laymen, representing the first attempt at the socialization of the Master's gospel of the brotherhood of man, under the orders of their fearless and efficient leader, go forth to proclaim the risen Savior of a world and a universe. And they engage in this eventful service ere his chosen representatives are willing to believe his word or to accept the evidence of eyewitnesses.

190:1.8 (2031.2) These twenty-six were dispatched to the home of Lazarus in Bethany and to all of the believer centers, from Beersheba in the south to Damascus and Sidon in the north; and from Philadelphia in the east to Alexandria in the west.

190:1.9 (2031.3) When David had taken leave of his brethren, he went over to the home of Joseph for his mother, and they then went out to Bethany to join the

Isus care îi aştepta. David a rămas în Bethania, la Marta şi Maria, până când acestea şi-au vândut bunurile pământeşti. Apoi le-a însoţit în călătoria lor pentru a se alătura fratelui lor Lazăr în Filadelfia.

La o săptămână după toate acestea Ioan Zebedeu a luat-o pe Maria lui Isus la el în Bethsaida. Iacob, fratele mai mic al lui Isus a rămas cu familia la Ierusalim. Rut a rămas în Bethania la surorile lui Lazăr. Restul familiei lui Isus a rămas în Galileea. David Zebedeu a plecat din Bethania spre Filadelfia împreună cu Marta şi Maria, la începutul lui iunie în a doua zi a căsătoriei sale cu Rut, cea mai tânără dintre surorile lui Isus.

2. APARIȚIA LUI IISUS ÎN BETHANIA

Din clipa învierii morontiale până la ascensiunea sa în spirit în sferele elevate, Isus a apărut de nouăsprezece ori sub formă vizibilă credincioşilor săi pe Pământ. El nu le-a apărut duşmanilor lui, nici celor care nu puteau afla foloase spirituale în manifestarea lui sub forma vizibilă. Prima sa apariţie a fost în faţa celor cinci femei la mormântul lui, iar cea de a doua înaintea Mariei Magdalena, la fel, la mormânt.

A treia sa apariţie a avut loc către amiază acestei duminici la Bethania. Puţin după amiază Iacob, fratele mezin al lui Isus, se găsea în grădina lui Lazăr în faţa mormântului gol al fratelui înviat al Martei şi al Mariei, repetând în mintea lor veştile pe care mesagerul lui David le adusese cu o oră înainte. Iacob a fost întotdeauna înclinat să creadă în misiunea pe Pământ a fratelui său, dar a pierdut de mult timp contactul cu lucrarea lui Isus şi a căzut pradă gravelor îndoieli cu privire la afirmaţia ulterioară a apostolilor cum că Isus era Mesia. Întreaga familie a fost surprinsă şi aproape descumpănită de vestea adusă de mesager. Iacob era încă în faţa mormântului gol al lui Lazăr atunci când sosise Magdalena şi când a relatase înfiorată întregii familii experienţele sale de la primele ore ale dimineţii lângă mormântul lui Iosif. Înainte ca ea să fi sfârşit, au sosit şi David Zebedeu cu mama sa; Rut, fireşte, a crezut în relatare, iar Iuda a făcut la fel după ce vorbise cu David şi cu Salomeea.

Între timp, în vreme ce era căutat Iacob şi înainte de a fi găsit, atunci când stătea acolo în grădină lângă mormânt, acesta a avut conştiinţa unei prezenţe în apropiere ca şi cum cineva i-ar fi atins umărul. Când s-a întors să se uite el a văzut apariţia treptată a unei forme stranie lângă el. Era prea uimit pentru a vorbi şi prea înfricoşat pentru a mai fugi. Atunci forma aceea ciudată a vorbit astfel : „Iacobe, vin să te chem în slujba împărăţiei. Alătură-te cu seriozitate fraţilor tăi şi urmează-mă.” Când Iacob şi-a auzit rostit numele el a ştiut că fratele său, Isus, era acela care i se adresase. Totuşi el era mai greu sau mai puţin greu să înlănească forma morontială a Maestrului însă au fost puţini aceia dintre ei care să nu-i poată recunoaşte vocea sau să-i identifice altfel seducătoarea lui personalitate de îndată ce a început să comunice cu ei.

Dându-şi seama că Isus i se adresa lui, Iacob s-a lăsat în genunchi strigând: „Tatăl şi fratele meu”, însă

waiting family of Jesus. David abode there in Bethany with Martha and Mary until after they had disposed of their earthly possessions, and he accompanied them on their journey to join their brother, Lazarus, at Philadelphia.

190:1.10 (2031.4) In about one week from this time John Zebedee took Mary the mother of Jesus to his home in Bethsaida. James, Jesus' eldest brother, remained with his family in Jerusalem. Ruth remained at Bethany with Lazarus's sisters. The rest of Jesus' family returned to Galilee. David Zebedee left Bethany with Martha and Mary, for Philadelphia, early in June, the day after his marriage to Ruth, Jesus' youngest sister.

2. JESUS' APPEARANCE AT BETHANY

190:2.1 (2031.5) From the time of the morontia resurrection until the hour of his spirit ascension on high, Jesus made nineteen separate appearances in visible form to his believers on earth. He did not appear to his enemies nor to those who could not make spiritual use of his manifestation in visible form. His first appearance was to the five women at the tomb; his second, to Mary Magdalene, also at the tomb.

190:2.2 (2031.6) The third appearance occurred about noon of this Sunday at Bethany. Shortly after noontide, Jesus' oldest brother, James, was standing in the garden of Lazarus before the empty tomb of the resurrected brother of Martha and Mary, turning over in his mind the news brought to them about one hour previously by the messenger of David. James had always inclined to believe in his eldest brother's mission on earth, but he had long since lost contact with Jesus' work and had drifted into grave doubting regarding the later claims of the apostles that Jesus was the Messiah. The whole family was startled and well-nigh confounded by the news brought by the messenger. Even as James stood before Lazarus's empty tomb, Mary Magdalene arrived on the scene and was excitedly relating to the family her experiences of the early morning hours at the tomb of Joseph. Before she had finished, David Zebedee and his mother arrived. Ruth, of course, believed the report, and so did Jude after he had talked with David and Salome.

190:2.3 (2032.1) In the meantime, as they looked for James and before they found him, while he stood there in the garden near the tomb, he became aware of a near-by presence, as if someone had touched him on the shoulder; and when he turned to look, he beheld the gradual appearance of a strange form by his side. He was too much amazed to speak and too frightened to flee. And then the strange form spoke, saying: "James, I come to call you to the service of the kingdom. Join earnest hands with your brethren and follow after me." When James heard his name spoken, he knew that it was his eldest brother, Jesus, who had addressed him. They all had more or less difficulty in recognizing the morontia form of the Master, but few of them had any trouble recognizing his voice or otherwise identifying his charming personality when he once began to communicate with them.

190:2.4 (2032.2) When James perceived that Jesus was addressing him, he started to fall to his knees,

Isus l-a rugat să rămână în picioare în timp ce îi vorbea. Au mers în grădină și au vorbit timp vreo trei minute. Au vorbit despre experiențele de odinioară și de previziunile privind viitorul apropiat. În timp ce se apropiau de casă Isus spuse: „La revedere, Iacobe, până când vă voi saluta pe toți împreună.”

Iacob s-a năpustit în casă în timp ce era căutat la Bethphage, și a strigat: „Tocmai l-am văzut pe Isus și am vorbit cu el. Vă sta de vorbă cu toți. El nu este mort; a reînviat! A dispărut din fața mea spunând: 'La revedere până când vă voi saluta pe toți împreună.'” Abia de terminase de vorbit când s-a întors Iuda și Iacob i-a repetat și lui povestea întâlnirii sale cu Isus în grădină. Atunci au început cu toți să creadă în reînvierea lui Isus. Iacob a anunțat acum că nu se va întoarce în Galileea, iar David a strigat: „El nu a fost zărit doar de niște femei emoționate, ci chiar și unii bărbați curajoși au început să-l vadă. Mă aștept să-l văd și eu însumi.”

David nu a avut prea mult de așteptat, căci a cincia apariție a lui Isus, recunoscută de muritori, a avut loc cu puțin înainte de ora două după amiază, chiar în această casă a Martei și a Mariei. Maestrul s-a făcut vizibil membrilor familiei lui pământești și prietenilor, douăzeci de persoane în total. El a apărut la ușa din spate care era deschisă și le-a spus: „Pace vouă. Salutări celor care au fost cândva lângă mine când eram în trup, și comuniune pentru frații mei și surorile mele în împărăția cerurilor. Cum ați putut avea încredere? De ce ați așteptat atâta până să alegeți a urma cu toată inima lumina adevărului? Intrați deci toți în comuniune cu Duhul Adevărului în împărăția Tatălui.” Pe când începeau să-și revină din primul șoc al uimirii lor și au dat să se apropie de el ca pentru a-l îmbrățișa, el a dispărut din vederea lor.

Ei au vrut toți să dea fuga în oraș pentru a povesti apostolilor ceea ce s-a întâmplat însă Iacob i-a reținut. Doar Mariei Magdalena i s-a îngăduit să se întoarcă la casa lui Iosif. Iacob le-a interzis să anunțe public faptul acestei vizite morontiale din cauza anumitor lucruri pe care Isus i le-a spus lui când au vorbit în grădină, dar Iacob nu a destăinuit nimic mai mult în privința discuției sale din ziua aceea, acasă la Lazăr în Bethania, cu Maestrul înviat.

3. ACASĂ LA IOSIF

A cincia manifestare morontială a lui Isus, recunoscută de ochii muritori a avut loc în prezența a vreo douăzeci și cinci de credincioase adunate în casa lui Iosif din Arimathea, către ora patru și jumătate a aceleiași după amiezi de duminică. Maria Magdalena se înapoiasă la Iosif cu câteva minute înainte de această apariție. Iacob, fratele lui Isus a cerut să nu se spună nimic apostolilor în privința apariției Maestrului la Bethania însă nu i-a putut cere Mariei să nu relateze evenimentul surorilor ei credincioase. Așadar, după ce Maria le-a făcut pe toate surorile ei credincioase să jure că vor păstra taina, ea a început să le povestească tot ceea ce se întâmplase în timpul șederii ei la Bethania cu familia lui Isus. Ea era în toiul acestei povestiri pasionante, când o tăcere bruscă și solemnă s-a lăsat asupra acestor femei. Ele vedeau în mijlocul grupului lor forma în întregime vizibilă a lui Isus reînviat. El le-a

exclaiming, “My father and my brother,” but Jesus bade him stand while he spoke with him. And they walked through the garden and talked for almost three minutes; talked over experiences of former days and forecast the events of the near future. As they neared the house, Jesus said, “Farewell, James, until I greet you all together.”

190:2.5 (2032:3) James rushed into the house, even while they looked for him at Bethpage, exclaiming: “I have just seen Jesus and talked with him, visited with him. He is not dead; he has risen! He vanished before me, saying, ‘Farewell until I greet you all together.’” He had scarcely finished speaking when Jude returned, and he retold the experience of meeting Jesus in the garden for the benefit of Jude. And they all began to believe in the resurrection of Jesus. James now announced that he would not return to Galilee, and David exclaimed: “He is seen not only by excited women; even stronghearted men have begun to see him. I expect to see him myself.”

190:2.6 (2032:4) And David did not long wait, for the fourth appearance of Jesus to mortal recognition occurred shortly before two o'clock in this very home of Martha and Mary, when he appeared visibly before his earthly family and their friends, twenty in all. The Master appeared in the open back door, saying: “Peace be upon you. Greetings to those once near me in the flesh and fellowship for my brothers and sisters in the kingdom of heaven. How could you doubt? Why have you lingered so long before choosing to follow the light of truth with a whole heart? Come, therefore, all of you into the fellowship of the Spirit of Truth in the Father's kingdom.” As they began to recover from the first shock of their amazement and to move toward him as if to embrace him, he vanished from their sight.

190:2.7 (2032:5) They all wanted to rush off to the city to tell the doubting apostles about what had happened, but James restrained them. Mary Magdalene, only, was permitted to return to Joseph's house. James forbade their publishing abroad the fact of this morontia visit because of certain things which Jesus had said to him as they conversed in the garden. But James never revealed more of his visit with the risen Master on this day at the Lazarus home in Bethany.

3. AT THE HOME OF JOSEPH

190:3.1 (2033:1) The fifth morontia manifestation of Jesus to the recognition of mortal eyes occurred in the presence of some twenty-five women believers assembled at the home of Joseph of Arimathea, at about fifteen minutes past four o'clock on this same Sunday afternoon. Mary Magdalene had returned to Joseph's house just a few minutes before this appearance. James, Jesus' brother, had requested that nothing be said to the apostles concerning the Master's appearance at Bethany. He had not asked Mary to refrain from reporting the occurrence to her sister believers. Accordingly, after Mary had pledged all the women to secrecy, she proceeded to relate what had so recently happened while she was with Jesus' family at Bethany. And she was in the very midst of this thrilling recital when a sudden and solemn hush fell over them; they beheld in their very midst the fully visible form of the risen Jesus.

salutat spunând: „Pacea fie cu voi. În comuniunea împărăției nu va exista nici iudeu, nici gentil, nici bogat nici sărac, nici om liber nici sclav, nici bărbat nici femeie. Și voi sunteți chemate să faceți publică vestea cea bună a eliberării omenirii prin evanghelia filiației cu Dumnezeu în împărăția cerurilor. Mergeți în lumea largă să proclamați această evanghelie și să o confirmați credincioșilor în această credință. În timp ce veți face acestea, să nu uitați să-i vindecați pe cei bolnavi și să-i întăriți pe cei care sunt șovăitori și temători. Voi fi cu voi întotdeauna, chiar și la marginea Pământului.” După ce vorbise astfel el a dispărut vederea lor, în timp ce femeile își plecau fața și se închinau în tăcere.

Maria Magdalena a fost martora a patru dintre aparițiile morontiale ale lui Iisus survenite până în momentul acela.

Ca urmare a trimerii mesagerilor în toila dimineții și datorită dezvăluirii inconștiente a unor indicii referitoare la apariția lui Iisus în casa lui Iosif, conducătorii iudei au început să își dea seama la începutul serii că zvonul învierii lui Iisus s-a răspândit în oraș și că numeroase persoane pretindeau că l-ar fi văzut. Membrii sinedrului au fost profund tulburați de aceste zvonuri. După ce l-a consultat în grabă pe Anna, Caiafa a convocat o reuniune a sinedrului în aceeași seară la ora opt. La această reuniune s-au luat măsuri pentru a se exclude din sinagogă orice persoană care ar fi menționat reînvierea lui Iisus. S-a sugerat chiar că oricine va pretinde că l-ar fi văzut să fie trimis la moarte. Cu toate acestea, această propunere nu a fost supusă la vot, deoarece adunarea a căzut într-o confuzie apropiată de panica reală. Sanhedrinii îndrăzniseră să creadă că terminaseră cu Iisus. Ei aveau să descopere curând că adevăratele lor necazuri cu Omul din Nazareth tocmai începuseră.

4. APARIȚIA ÎN FAȚA GRECILOR

Către ora patru și jumătate, în locuința unuia Flavius, Maestrul și-a făcut a șasea apariție morontială unui număr de patruzeci de greci reuniți acolo. În timp ce aceștia erau ocupați cu discutarea relațiilor asupra învierii Maestrului, acesta s-a manifestat în mijlocul lor cu toate că ușile au fost bine închise. El le-a vorbit astfel: „Pacea să fie cu voi. Cu toate că Fiul Omului a apărut pe Pământ printre iudei, el a venit să slujească pe lângă toți oamenii. În împărăția Tatălui meu nu vor exista nici iudei, nici gentili. Voi sunteți cu toții frați, fii ai lui Dumnezeu. Mergeți deci la toată lumea pentru a proclama această evanghelie a salvării așa cum ați primit-o de la ambasadorii împărăției și vă voi pune în comuniunea fraternității fiilor Tatălui în credință și în adevăr.” După ce le-a dat această misiune grecilor el s-a despărțit de ei și nu l-au mai văzut. Ei au rămas în casă toată seară; erau prea copleșiți de mirare și frică pentru a se mai aventura afară. Nici unul dintre acești greci nu a putut dormi în noaptea aceea. Ei au rămas treji și au discutat aceste lucruri, sperând că Maestrul le va mai face o vizită. Existau în acest grup numeroși greci care erau la Ghetimani când soldații l-au arestat pe Iisus și când Iuda l-a trădat cu un sărut.

Zvonul învierii lui Iisus și relațiile referitoare la numeroasele sale apariții înaintea discipolilor săi s-au

He greeted them, saying: “Peace be upon you. In the fellowship of the kingdom there shall be neither Jew nor gentile, rich nor poor, free nor bond, man nor woman. You also are called to publish the good news of the liberty of mankind through the gospel of sonship with God in the kingdom of heaven. Go to all the world proclaiming this gospel and confirming believers in the faith thereof. And while you do this, forget not to minister to the sick and strengthen those who are fainthearted and fear-ridden. And I will be with you always, even to the ends of the earth.” And when he had thus spoken, he vanished from their sight, while the women fell on their faces and worshiped in silence.

190:3.2 (2033.2) Of the five morontia appearances of Jesus occurring up to this time, Mary Magdalene had witnessed four.

190:3.3 (2033.3) As a result of sending out the messengers during the midforenoon and from the unconscious leakage of intimations concerning this appearance of Jesus at Joseph's house, word began to come to the rulers of the Jews during the early evening that it was being reported about the city that Jesus had risen, and that many persons were claiming to have seen him. The Sanhedrists were thoroughly aroused by these rumors. After a hasty consultation with Annas, Caiaphas called a meeting of the Sanhedrin to convene at eight o'clock that evening. It was at this meeting that action was taken to throw out of the synagogues any person who made mention of Jesus' resurrection. It was even suggested that anyone claiming to have seen him should be put to death; this proposal, however, did not come to a vote since the meeting broke up in confusion bordering on actual panic. They had dared to think they were through with Jesus. They were about to discover that their real trouble with the man of Nazareth had just begun.

4. APPEARANCE TO THE GREEKS

190:4.1 (2033.4) About half past four o'clock, at the home of one Flavius, the Master made his sixth morontia appearance to some forty Greek believers there assembled. While they were engaged in discussing the reports of the Master's resurrection, he manifested himself in their midst, notwithstanding that the doors were securely fastened, and speaking to them, said: “Peace be upon you. While the Son of Man appeared on earth among the Jews, he came to minister to all men. In the kingdom of my Father there shall be neither Jew nor gentile; you will all be brethren — the sons of God. Go you, therefore, to all the world, proclaiming this gospel of salvation as you have received it from the ambassadors of the kingdom, and I will fellowship you in the brotherhood of the Father's sons of faith and truth.” And when he had thus charged them, he took leave, and they saw him no more. They remained within the house all evening; they were too much overcome with awe and fear to venture forth. Neither did any of these Greeks sleep that night; they stayed awake discussing these things and hoping that the Master might again visit them. Among this group were many of the Greeks who were at Gethsemane when the soldiers arrested Jesus and Judas betrayed him with a kiss.

190:4.2 (2034.1) Rumors of Jesus' resurrection and reports concerning the many appearances to his followers are

răspândit cu repeziciune. Tot orașul este cuprins de o mare frenezie. Deja Maestrul apăruse înaintea familiei sale, a femeilor și a grecilor și curând el se va manifesta în mijlocul apostolilor. Sinedriul nu va întârzia să înceapă să i-a în considerare aceste noi probleme care s-au impus atât de brusc asupra conducătorilor iudeilor. Iisus se gândește mult la apostolii săi, însă dorește să îi lase în pace pentru încă câteva ore de reflecție solemnă și de considerație atentă înainte de a-i vizita.

5. PLIMBAREA CU CEI DOI FRAȚI

La Emmaus, la aproximativ doisprezece kilometri vest de Ierusalim trăiau doi frați păstori care petrecuseră săptămâna Paștelui la Ierusalim luând parte la sacrificii, la ceremonii și la serbări. Cel mai în vârstă, Cleopa, credea mai mult sau mai puțin în Iisus. Cel puțin el a fost alungat din sinagogă. Fratele său, Iacob nu era credincios cu toate că a fost foarte intrigat de ceea ce a auzit despre învățăturile și lucrările Maestrului.

În această după amiază de duminică, la cinci kilometri de Ierusalim și cu câteva minute înainte de orele cinci, cei doi frați mergeau pe calea Emmausului, vorbind cu mare seriozitate despre Iisus, despre învățătura sa și despre lucrările sale și în special despre zvonurile ce relatau că mormântul lui era gol și că niște femei au vorbit cu el. Cleopa era pe jumătate dispus să creadă în aceste relatări însă Iacob afirma cu insistență că toată treaba era probabil o mistificare. În timp ce se contraziceau și dezbăteau chestiunea astfel pe drumul de întoarcere acasă, manifestarea morontială a lui Iisus, a șaptea sa apariție, s-a apropiat de cei doi călători. Cleopa l-a auzit adesea pe Iisus propovăduind și împărțise cu el masa de mai multe ori la credincioșii din Ierusalim, însă nu l-a recunoscut pe Maestru nici măcar când acesta le-a vorbit direct.

După ce i-a însoțit până la capătul drumului Iisus a spus: „Despre ce vorbești voi cu atâta seriozitate când am dat eu peste voi?” Când el a spus aceasta cei doi frați au stat pe loc și s-au uitat la el cu o tristă surprindere. Cleopa a spus: „Este oare posibil ca tu să stai în Ierusalim și să nu ști despre lucrurile care tocmai s-au petrecut acolo?” Maestrul a întrebat: „Ce lucruri?” Cleopa a răspuns: „Dacă tu nu ști nimic despre aceste chestiuni, atunci tu ești singurul din tot Ierusalimul care nu a auzit zvonurile referitoare la Iisus din Nazareth, care era un profet puternic în cuvinte și în fapte în fața lui Dumnezeu și a poporului. Șefii preoților și conducătorii noștri l-au dat romanilor cerând să fie răstignit. Or, mulți dintre noi am sperat că el va fi acela care va elibera Israelul de sub jugul gentiilor. Însă aceasta nu este totul. Noi suntem acum în a treia zi de la răstignirea sa și niște femei ne-au surprins când au declarat că au mers la mormânt și l-au găsit gol. Aceleași femei au repetat cu insistență că ele au stat de vorbă cu acest om și au susținut că el a înviat din morți. Iar când ele s-au dus să le povestească acestea oamenilor, doi dintre apostolii lui au alergat să vadă mormântul și l-au găsit, de asemenea, gol.” Aici Iacob și-a întrerupt fratele pentru a spune: „Însă nu l-au văzut pe Iisus.”

Și cum mergeau ei așa Iisus le-a spus: „Cât de greu pricepeți voi adevărul! Dacă îmi spuneți că voi

spreading rapidly, and the whole city is being wrought up to a high pitch of excitement. Already the Master has appeared to his family, to the women, and to the Greeks, and presently he manifests himself in the midst of the apostles. The Sanhedrin is soon to begin the consideration of these new problems which have been so suddenly thrust upon the Jewish rulers. Jesus thinks much about his apostles but desires that they be left alone for a few more hours of solemn reflection and thoughtful consideration before he visits them.

5. THE WALK WITH TWO BROTHERS

190:5.1 (2034.2) At Emmaus, about seven miles west of Jerusalem, there lived two brothers, shepherds, who had spent the Passover week in Jerusalem attending upon the sacrifices, ceremonials, and feasts. Cleopas, the elder, was a partial believer in Jesus; at least he had been cast out of the synagogue. His brother, Jacob, was not a believer, although he was much intrigued by what he had heard about the Master's teachings and works.

190:5.2 (2034.3) On this Sunday afternoon, about three miles out of Jerusalem and a few minutes before five o'clock, as these two brothers trudged along the road to Emmaus, they talked in great earnestness about Jesus, his teachings, work, and more especially concerning the rumors that his tomb was empty, and that certain of the women had talked with him. Cleopas was half a mind to believe these reports, but Jacob was insistent that the whole affair was probably a fraud. While they thus argued and debated as they made their way toward home, the morontia manifestation of Jesus, his seventh appearance, came alongside them as they journeyed on. Cleopas had often heard Jesus teach and had eaten with him at the homes of Jerusalem believers on several occasions. But he did not recognize the Master even when he spoke freely with them.

190:5.3 (2034.4) After walking a short way with them, Jesus said: "What were the words you exchanged so earnestly as I came upon you?" And when Jesus had spoken, they stood still and viewed him with sad surprise. Said Cleopas: "Can it be that you sojourn in Jerusalem and know not the things which have recently happened?" Then asked the Master, "What things?" Cleopas replied: "If you do not know about these matters, you are the only one in Jerusalem who has not heard these rumors concerning Jesus of Nazareth, who was a prophet mighty in word and in deed before God and all the people. The chief priests and our rulers delivered him up to the Romans and demanded that they crucify him. Now many of us had hoped that it was he who would deliver Israel from the yoke of the gentiles. But that is not all. It is now the third day since he was crucified, and certain women have this day amazed us by declaring that very early this morning they went to his tomb and found it empty. And these same women insist that they talked with this man; they maintain that he has risen from the dead. And when the women reported this to the men, two of his apostles ran to the tomb and likewise found it empty" — and here Jacob interrupted his brother to say, "but they did not see Jesus."

190:5.4 (2035.1) As they walked along, Jesus said to them: "How slow you are to comprehend the truth! When you

tocmai discutați despre învățăturile și lucrările acestui om atunci eu pot să vă iluminez, căci sunt mai mult decât familiar cu aceste învățături. Nu vă amintiți ceea ce a propovăduit Iisus întotdeauna, cum că împărăția sa nu era din această lume și că toți oamenii, fiind fii ai lui Dumnezeu, ar trebui deci să găsească eliberarea și libertatea în bucuria spirituală și în comuniunea fraternă a slujirii cu dragoste în acest nou regat al adevărului și al iubirii Tatălui celest. Nu vă mai amintiți cum acest Fiu al Omului a proclamat mântuirea lui Dumnezeu pentru toți oamenii, vindecându-i pe cei bolnavii și pe cei plâpânzi și eliberându-i pe cei care erau legați de teamă și înrobiți de rău? Nu știți că acest om din Nazareth a spus discipolilor săi că va trebui să meargă la Ierusalim și să fie dat dușmanilor săi, care îl vor condamna la moarte, și că va reînvia în cea de-a treia zi? Nu vi s-au spus oare toate aceste lucruri și nu ați citit voi niciodată pasajele din scripturi referitoare la această zi de mântuire pentru iudei și pentru gentili unde este spus că în el toate familiile Pământului vor fi binecuvântate, că el va auzi chemarea celor aflați în nevoie și va salva sufletele săracilor care îl vor căuta? Că toate națiunile îl vor socoti binecuvântat? Că acest Eliberator va fi ca umbra unei mari stânci, pe un pământ istovit, că va hrăni turma ca un adevărat păstor ținând mieii în brațele sale și purtându-i cu tandrețe în sânul său? Că va deschide ochii orbilor spirituali și va scoate la lumină prizonierii disperării afară în deplina libertate și în lumină? Că toți cei care sunt în întuneric vor vedea marea lumină a salvării eterne? Că va alina inimile zdrobite, va proclama libertatea celor prinși în păcat și va deschide porțile închisorii sclavilor fricii și celor care sunt înălțuiți de rău? Că îi va consola pe cei necăjiți și va revărsa asupra lor bucuria salvării în locul necazurilor și al asupririi? Că va fi dorința tuturor națiunilor și bucuria veșnică a celor care caută dreptatea? Că acest fiu al adevărului și al dreptății se va ridica asupra lumii cu o lumină a vindecării și cu o putere a salvării? Chiar și că el își va salva poporul de păcatele lui, că îi va căuta și salva cu adevărat pe cei care sunt pierduți. Că el nu va distruge pe cei slabi, ci va aduce mântuirea tuturor căroră le este foame și sete de dreptate. Că cei care cred în el vor avea viață veșnică. Că își va răspândi spiritul peste toată carnea și că pentru fiecare credincios, acest Spirit al Adevărului va fi o sursă de apă vie țâșnind până la viața veșnică. Nu ați înțeles măreția evangheliei împărăției pe care v-a dat-o acest om? Oare nu pricepeți cât de mare este mântuirea de care beneficiați?"

Între timp ei se apropiaseră de satul în care locuiau acești doi frați. Acești doi oameni nu au mai rostit nici un cuvânt de când începuse Iisus să le propovăduiască pe drum. Ei au ajuns curând în fața umilei lor locuințe și Iisus s-a despărțit de ei continuând să coboare pe drum însă ei l-au rugat să intre să rămână cu ei. Ei au insistat să înnopteze la ei, deoarece se lăsa noaptea și Iisus a consimțit. La foarte puțin timp după ce au intrat în casă ei s-au așezat să mănânce. Frații i-au dat pâinea să o binecuvânteze și când au început să rupă din ea și să le-o împartă ochii li s-au deschis, Cleopa a recunoscut că oaspetele lor era Maestrul însuși. Imediat ce Cleopa a zis: „Este Maestrul!” Iisus morontial a dispărut din vederea lor.

Atunci și-au spus unul altuia: „Nu este de mirare că inimile ne-au fost înflăcărâte când ne-a vorbit în timp ce mergeam de-a lungul drumului! și în timp ce deschidea

tell me that it is about the teachings and work of this man that you have your discussions, then may I enlighten you since I am more than familiar with these teachings. Do you not remember that this Jesus always taught that his kingdom was not of this world, and that all men, being the sons of God, should find liberty and freedom in the spiritual joy of the fellowship of the brotherhood of loving service in this new kingdom of the truth of the heavenly Father's love? Do you not recall how this Son of Man proclaimed the salvation of God for all men, ministering to the sick and afflicted and setting free those who were bound by fear and enslaved by evil? Do you not know that this man of Nazareth told his disciples that he must go to Jerusalem, be delivered up to his enemies, who would put him to death, and that he would arise on the third day? Have you not been told all this? And have you never read in the Scriptures concerning this day of salvation for Jew and gentile, where it says that in him shall all the families of the earth be blessed; that he will hear the cry of the needy and save the souls of the poor who seek him; that all nations shall call him blessed? That such a Deliverer shall be as the shadow of a great rock in a weary land. That he will feed the flock like a true shepherd, gathering the lambs in his arms and tenderly carrying them in his bosom. That he will open the eyes of the spiritually blind and bring the prisoners of despair out into full liberty and light; that all who sit in darkness shall see the great light of eternal salvation. That he will bind up the brokenhearted, proclaim liberty to the captives of sin, and open up the prison to those who are enslaved by fear and bound by evil. That he will comfort those who mourn and bestow upon them the joy of salvation in the place of sorrow and heaviness. That he shall be the desire of all nations and the everlasting joy of those who seek righteousness. That this Son of truth and righteousness shall rise upon the world with healing light and saving power; even that he will save his people from their sins; that he will really seek and save those who are lost. That he will not destroy the weak but minister salvation to all who hunger and thirst for righteousness. That those who believe in him shall have eternal life. That he will pour out his spirit upon all flesh, and that this Spirit of Truth shall be in each believer a well of water, springing up into everlasting life. Did you not understand how great was the gospel of the kingdom which this man delivered to you? Do you not perceive how great a salvation has come upon you?"

190:5.5 (2035.2) By this time they had come near to the village where these brothers dwelt. Not a word had these two men spoken since Jesus began to teach them as they walked along the way. Soon they drew up in front of their humble dwelling place, and Jesus was about to take leave of them, going on down the road, but they constrained him to come in and abide with them. They insisted that it was near nightfall, and that he tarry with them. Finally Jesus consented, and very soon after they went into the house, they sat down to eat. They gave him the bread to bless, and as he began to break and hand to them, their eyes were opened, and Cleopas recognized that their guest was the Master himself. And when he said, "It is the Master —," the morontia Jesus vanished from their sight.

190:5.6 (2036.1) And then they said, the one to the other, "No wonder our hearts burned within us as he spoke to us while we walked along the road! and while he opened

înțelegerii noastre învățăturile Scripturilor!”

Ei nu s-au oprit din. Îl văzuseră pe Maestrul morontial. Au ieșit în fugă din casă grăbindu-se înapoi la Ierusalim pentru a răspândi vestea cea bună a Mântuitorului reînviat.

Către ora nouă din seara aceea, chiar înainte de apariția Maestrului înaintea celor zece apostoli, acești doi frați înflăcărați au venit la ceilalți apostoli, în camera de sus, declarând că l-au văzut pe Iisus și au vorbit cu el. Ei au povestit tot ceea ce le spusese Iisus și cum l-au identificat ei în momentul în care rupea pâinea.

up to our understanding the teachings of the Scriptures!”

190:5.7 (2036.2) They would not stop to eat. They had seen the morontia Master, and they rushed from the house, hastening back to Jerusalem to spread the good news of the risen Savior.

190:5.8 (2036.3) About nine o'clock that evening and just before the Master appeared to the ten, these two excited brothers broke in upon the apostles in the upper chamber, declaring that they had seen Jesus and talked with him. And they told all that Jesus had said to them and how they had not discerned who he was until the time of the breaking of the bread.

Capitolul 191. Apariția apostolilor și a altor ucenici influenți

⇐ 190

CARTEA URANTIA

192 ⇒

PARTE IV. VIAȚA ȘI ÎNVĂȚĂTURILE LUI IISUS

CAPITOLUL 191

APARIȚIA APOSTOLILOR ȘI A ALTOR UCENICI INFLUENȚI

Secțiuni

Introduction

1. Apariția în fața lui Petru
2. Prima apariție înaintea apostolilor
3. Împreună cu creaturile morontiale
4. Cea de a zecea apariție (în Filadelfia)
5. A doua apariție înaintea apostolilor
6. Apariția la Alexandria

Introduction

DUMINICA învierii a fost o zi teribilă în viața apostolilor. Zece dintre ei au petrecut cea mai mare parte a zilei în camera de sus, ascunși în spatele ușilor. Ei ar fi putut să fugă din Ierusalim însă ar fi putut fi arestați de agenții sinedrului dacă ar fi fost găsiți afară. Toma era disperat, singur la Bethphage. Mai bine ar fi rămas cu ceilalți apostoli; i-ar fi ajutat să-și îndrepte discuțiile într-un sens mai folositor.

Pe toată durata zilei Ioan a susținut ideea că Iisus a înviat din morți. El a amintit cel puțin cinci prilejuri diferite în care Maestrul a afirmat că va învia și cel puțin trei în care a făcut aluzie la a treia zi. Atitudinea lui Ioan a avut o influență considerabilă asupra apostolilor, în special asupra fratelui său, Iacob, și asupra lui Nataniel. Ioan i-ar fi influențat încă și mai mult dacă nu ar fi fost mezinul grupului.

Dificultățile lor țineau în mare măsură de izolarea lor. Ioan Marcu îi ținea la curent cu ceea ce se întâmpla în jurul templului și îi informa de numeroasele zvonuri care prindeau contur în oraș, însă nu i-a venit ideea de a prelua știrile de la diversele grupuri de credincioși cărora Iisus le apăruse deja. Era tipul de slujbă făcut până atunci doar de mesagerii lui David, însă aceștia erau absenți, plecați în ultima misiune de vestire a învierii grupurilor de credincioși care locuiau departe de Ierusalim. Pentru prima dată în toți acești ani apostolii au realizat cât de mult depinseseră de mesagerii lui David pentru a fi informați zilnic asupra problemelor

PAPER 191

APPEARANCES TO THE APOSTLES AND OTHER LEADERS

SECTIONS

Introduction

1. The Appearance to Peter
2. First Appearance to the Apostles
3. With the Morontia Creatures
4. The Tenth Appearance (At Philadelphia)
5. Second Appearance to the Apostles
6. The Alexandrian Appearance

INTRODUCTION

191:0.1 (2037.1) RESURRECTION Sunday was a terrible day in the lives of the apostles; ten of them spent the larger part of the day in the upper chamber behind barred doors. They might have fled from Jerusalem, but they were afraid of being arrested by the agents of the Sanhedrin if they were found abroad. Thomas was brooding over his troubles alone at Bethpage. He would have fared better had he remained with his fellow apostles, and he would have aided them to direct their discussions along more helpful lines.

191:0.2 (2037.2) All day long John upheld the idea that Jesus had risen from the dead. He recounted no less than five different times when the Master had affirmed he would rise again and at least three times when he alluded to the third day. John's attitude had considerable influence on them, especially on his brother James and on Nathaniel. John would have influenced them more if he had not been the youngest member of the group.

191:0.3 (2037.3) Their isolation had much to do with their troubles. John Mark kept them in touch with developments about the temple and informed them as to the many rumors gaining headway in the city, but it did not occur to him to gather up news from the different groups of believers to whom Jesus had already appeared. That was the kind of service which had heretofore been rendered by the messengers of David, but they were all absent on their last assignment as heralds of the resurrection to those groups of believers who dwelt remote from Jerusalem. For the first time in all these years the apostles realized how much they had been dependent on David's messengers for their daily

împărăției.

În maniera sa caracteristică, toată ziua, Petru a oscilat emoțional între credință și îndoială în privința învierii Maestrului. Petru nu putea să se detașeze de viziunea feșilor funerare aflate în mormânt de parcă trupul lui Iisus se evaporase din interiorul lor. „Însă” - se gândea Petru „dacă a înviat și a putut să se arate femeilor, de ce nu ni se arată și nouă, apostolilor?” Petru se întrista la ideea că poate Iisus nu venea la ei din cauza propriei sale prezențe printre apostoli, deoarece el s-a lepădat de ei în noaptea aceea din curte lui Anna. Apoi el se consola cu cuvintele relatate de femei: „Mergeți de povestiți-le apostolilor mei - și lui Petru”, însă pentru a afla o încurajare în acest mesaj trebuia ca ei să creadă că femeile l-au văzut și auzit cu adevărat pe Maestrul lor reînviat. În felul acesta, Petru a șovăit toată ziua între credință și îndoială până la puțin timp după ora opt seara când s-a încumetat să iasă în curte. Petru se gândea să se îndepărteze de apostoli pentru a nu-l împiedica pe Iisus să vină la ei din cauza faptului că se lepădase atunci Maestrul.

Mai întâi, Iacob Zebedeu a venit cu recomandarea că trebuiau să meargă toți la mormânt. Era ferm hotărât să facă ceva pentru a pătrunde în miezul misterului. Nataniel a fost cel care i-a împiedicat să se arate în public, ca răspuns la îndemnul lui Iacob. Pentru aceasta el le-a amintit că Iisus le recomandase să nu pună fără nici un rost viața lor în pericol în momentul acesta. Către amiază Iacob se liniștise, ca și ceilalți, rămânând într-o așteptare vigilentă. El vorbea foarte puțin. Era extrem de dezamăgit pentru că Iisus nu le apărea și nici nu știa de numeroasele apariții ale Maestrului înaintea altor grupuri și a altor persoane.

Andrei a auzit multe lucruri în ziua aceea. Era extrem de nedumerit în privința situației și avea unele îndoieli însă, cel puțin, într-un anumit sens el se bucura că nu mai avea responsabilitatea de a-i îndruma pe ceilalți apostoli. Era, într-adevăr, recunoscător Maestrului că îl eliberase de povara conducerii înainte de a se fi confruntat cu evenimentele din ceasurile aceste apăsătoare.

Mai mult decât o dată, în decursul lungilor ore epuizante ale acestei zile tragice, singurul sprijin moral al grupului a fost frecvența contribuției a sfatului lui Nataniel cu filozofia lui caracteristică. El a fost cu adevărat elementul de control printre cei zece pe tot parcursul întregii zile. Nu a spus niciodată că credea sau că nu credea în reînvierea Maestrului, dar pe măsură ce trecea ziua, el era tot mai înclinat spre credința că Iisus și-a ținut făgăduința de a învia din nou.

Simon Zelotul era prea abătut pentru a participa la discuții. Cea mai mare parte a timpului a rămas întins pe divanul său, într-un colț al camerei, cu fața întoarsă la perete. N-a vorbit de vreo șase ori toată ziua aceea. Concepția lui asupra împărăției se spulberase și nu putea să priceapă că reînvierea Maestrului putea din punct de vedere material să schimbe situația. Decepția sa era foarte personală și mult prea violentă pentru a putea fi depășită într-un interval de timp scurt, chiar în fața unui fapt atât de uluitor ca reînvierea.

Lucru ciudat, Filip care de obicei nu se exprima deloc a luat adesea cuvântul în cursul acestei după amiezii din ziua aceasta. Până la amiază el n-a avut

information regarding the affairs of the kingdom.

191:0.4 (2037.4) All this day Peter characteristically vacillated emotionally between faith and doubt concerning the Master's resurrection. Peter could not get away from the sight of the grave cloths resting there in the tomb as if the body of Jesus had just evaporated from within. "But," reasoned Peter, "if he has risen and can show himself to the women, why does he not show himself to us, his apostles?" Peter would grow sorrowful when he thought that maybe Jesus did not come to them on account of his presence among the apostles, because he had denied him that night in Annas's courtyard. And then would he cheer himself with the word brought by the women, "Go tell my apostles — and Peter." But to derive encouragement from this message implied that he must believe that the women had really seen and heard the risen Master. Thus Peter alternated between faith and doubt throughout the whole day, until a little after eight o'clock, when he ventured out into the courtyard. Peter thought to remove himself from among the apostles so that he might not prevent Jesus' coming to them because of his denial of the Master.

191:0.5 (2037.5) James Zebedee at first advocated that they all go to the tomb; he was strongly in favor of doing something to get to the bottom of the mystery. It was Nathaniel who prevented them from going out in public in response to James's urging, and he did this by reminding them of Jesus' warning against unduly jeopardizing their lives at this time. By noontime James had settled down with the others to watchful waiting. He said little; he was tremendously disappointed because Jesus did not appear to them, and he did not know of the Master's many appearances to other groups and individuals.

191:0.6 (2038.1) Andrew did much listening this day. He was exceedingly perplexed by the situation and had more than his share of doubts, but he at least enjoyed a certain sense of freedom from responsibility for the guidance of his fellow apostles. He was indeed grateful that the Master had released him from the burdens of leadership before they fell upon these distracting times.

191:0.7 (2038.2) More than once during the long and weary hours of this tragic day, the only sustaining influence of the group was the frequent contribution of Nathaniel's characteristic philosophic counsel. He was really the controlling influence among the ten throughout the entire day. Never once did he express himself concerning either belief or disbelief in the Master's resurrection. But as the day wore on, he became increasingly inclined toward believing that Jesus had fulfilled his promise to rise again.

191:0.8 (2038.3) Simon Zelotes was too much crushed to participate in the discussions. Most of the time he reclined on a couch in a corner of the room with his face to the wall; he did not speak half a dozen times throughout the whole day. His concept of the kingdom had crashed, and he could not discern that the Master's resurrection could materially change the situation. His disappointment was very personal and altogether too keen to be recovered from on short notice, even in the face of such a stupendous fact as the resurrection.

191:0.9 (2038.4) Strange to record, the usually inexpressive Philip did much talking throughout the afternoon of this day. During the forenoon he had little to say, but all

multe lucruri de spus, însă de-a lungul după-amiezii le-a pus întrebări celorlalți apostoli. Petru era adesea enervat de întrebările lui Filip, dar ceilalți le luau de bune. Filip era deosebit de dornic să știe dacă, în cazul în care Iisus ar fi ieșit cu adevărat din mormântul său, dacă corpul său ar purta semnele fizice ale răstignirii.

Matei era într-o mare confuzie. El asculta discuțiile tovarășilor lui însă și-a petrecut cea mai mare parte a timpului frământând în capul său problema viitoarelor lor finanțe. Independent de presupusa reînvierea a lui Iisus, Iuda dispăruse, David pusese fără nici un ceremonial fondurile în mâinile lui Matei și nu mai aveau nici un șef cu autoritate. Înainte ca Matei să se hotărască să ia serios în considerație argumentele lor asupra învierii, el îl văzuse deja pe Maestru față în față.

Gemenii Alfeu nu au luat deloc parte la aceste dezbateri. Ei erau destul de ocupați cu lucrările lor obișnuite. Răspunzând la o întrebare a lui Filip, unul dintre ei a exprimat opinia lor comună, spunând: „Noi nu înțelegem povestea învierii însă mama noastră ne spune că ea a vorbit cu Maestrul și noi o credem.”

Toma trecea printr-una din perioadele sale tipice de deprimare plină de disperare. El a dormit o parte a zilei și s-a plimbat pe dealuri în restul timpului. A simțit imboldul de a se alătura tovarășilor săi, dar dorința de solitudine a fost mai puternică.

Maestrul și-a întârziat prima apariție morontială înaintea apostolilor din mai multe motive. Mai întâi a vrut ca după ce au auzit vorbindu-se de înviere să aibă timpul să se gândească la ceea ce spusese despre moartea sa și despre reînvierea sa atunci când era întrupat alături de ei. Maestrul vroia ca Petru să fi triumfat în lupta sa contra anumitor dificultăți specifice înainte de a se fi manifestat lor tuturor. În al doilea rând, el dorea ca Toma să fie cu ei la vremea primei sale apariții. De la început, în această duminică dimineață, Ioan Marcu l-a văzut pe Toma la Simon în Bethphage și i-a înștiințat pe apostoli în jurul orelor unsprezece. În orice moment al zilei acesteia Toma s-ar fi întors ei dacă Nataniel sau oricare alți doi apostoli ar fi venit să-l caute. El avea cu adevărat dorința de a reveni însă, după modul în care i-a părăsit cu o seară înainte, era prea orgolios pentru a o face atât de devreme de la sine. Dimineața deprimarea sa era atât de puternică încât i-a trebuit aproape o săptămână pentru a se hotărî să se întoarcă. Apostolii îl așteptau, iar el își aștepta tovarășii să vină să-l caute și să îi ceară să vină alături de ei. Toma a rămas departe de asociații lui până în sâmbăta următoare când, după căderea nopții, Petru și Ioan au mers la Bethphage și l-au adus cu ei. Acesta este, de altfel, și motivul pentru care ei nu au plecat imediat în Galileea după ce Iisus le-a apărut pentru prima dată. Ei nu voiau să plece fără Toma.

1. APARIȚIA ÎN FAȚA LUI PETRU

Era aproape de ora opt și jumătate în această seară de duminică când Iisus i-a apărut lui Simon Petru în grădina de la locuința lui Marcu. Aceasta a fost cea de-a opta manifestare morontială. De la renegarea Maestrului Petru a trăit constant cu o apăsare de înădă și de vinovăție. Toată ziua de sâmbătă și

afternoon he asked questions of the other apostles. Peter was often annoyed by Philip's questions, but the others took his inquiries good-naturedly. Philip was particularly desirous of knowing, provided Jesus had really risen from the grave, whether his body would bear the physical marks of the crucifixion.

191:0.10 (2038.5) Matthew was highly confused; he listened to the discussions of his fellows but spent most of the time turning over in his mind the problem of their future finances. Regardless of Jesus' supposed resurrection, Judas was gone, David had unceremoniously turned the funds over to him, and they were without an authoritative leader. Before Matthew got around to giving serious consideration to their arguments about the resurrection, he had already seen the Master face to face.

191:0.11 (2038.6) The Alpheus twins took little part in these serious discussions; they were fairly busy with their customary ministrations. One of them expressed the attitude of both when he said, in reply to a question asked by Philip: "We do not understand about the resurrection, but our mother says she talked with the Master, and we believe her."

191:0.12 (2038.7) Thomas was in the midst of one of his typical spells of despairing depression. He slept a portion of the day and walked over the hills the rest of the time. He felt the urge to rejoin his fellow apostles, but the desire to be by himself was the stronger.

191:0.13 (2038.8) The Master put off the first morontia appearance to the apostles for a number of reasons. First, he wanted them to have time, after they heard of his resurrection, to think well over what he had told them about his death and resurrection when he was still with them in the flesh. The Master wanted Peter to wrestle through with some of his peculiar difficulties before he manifested himself to them all. In the second place, he desired that Thomas should be with them at the time of his first appearance. John Mark located Thomas at the home of Simon in Bethphage early this Sunday morning, bringing word to that effect to the apostles about eleven o'clock. Any time during this day Thomas would have gone back to them if Nathaniel or any two of the other apostles had gone for him. He really wanted to return, but having left as he did the evening before, he was too proud to go back of his own accord so soon. By the next day he was so depressed that it required almost a week for him to make up his mind to return. The apostles waited for him, and he waited for his brethren to seek him out and ask him to come back to them. Thomas thus remained away from his associates until the next Saturday evening, when, after darkness had come on, Peter and John went over to Bethphage and brought him back with them. And this is also the reason why they did not go at once to Galilee after Jesus first appeared to them; they would not go without Thomas.

1. THE APPEARANCE TO PETER

191:1.1 (2039.1) It was near half past eight o'clock this Sunday evening when Jesus appeared to Simon Peter in the garden of the Mark home. This was his eighth morontia manifestation. Peter had lived under a heavy burden of doubt and guilt ever since his denial of the Master. All day Saturday and this Sunday he had fought

duminică el a luptat contra fricii sale că, poate, nu mai era un apostol. El se înfiora de groază în fața sorții lui luda și s-a gândit că și el își trădase Maestrul. Toată după-amiaza el s-a gândit că poate numai prezența sa printre apostoli l-a împiedicat pe Iisus să le apară, desigur, cu condiția ca el să fi reînviat cu adevărat dintre morți. Iar pentru Petru, în această dispoziție sufletească și în această stare de spirit, Iisus a apărut în timp ce apostolul abătut se plimba printre flori și tufișuri.

Când Petru s-a gândit la privirea afectuoasă a Maestrului pe când trecea prin poarta lui Anna, și după ce frământase în mintea lui minunatul mesaj: „Mergeți de povestiți apostolilor mei - și lui Petru” care i-a fost adus mai devreme, dimineața, de femeile ce veneau de la mormântul gol, când a contemplat aceste semne de compasiune, credea să a triumfat asupra îndoii. El s-a oprit, a strâns din pumni și a spus cu voce tare: „Eu cred că a înviat din morți; voi merge să le spun asta fraților mei.” La aceste cuvinte a apărut brusc în fața lui forma unui om, a cărui voce i-a vorbit pe un ton familiar, spunând: „Petrule, dușmanul a vrut să te prindă, dar eu nu am vrut să te las lui. Am știut că, de fapt, în inima ta tu nu m-ai abandonat. Te-am iertat chiar mai înainte să-mi ceri asta. Acum trebuie să încetezi să te mai gândești la tine și la dificultățile de moment și să te pregătești să duci vestea cea bună a evangheliei tuturor celor care se găsesc în întuneric. Nu trebuie să te preocupe ceea ce ai putea obține din împărăție, ci mai degrabă să te îngrijești de ceea ce poți să dai celor care trăiesc într-o sărăcie spirituală îngrozitoare. Înarmează-te Simone, pentru bătălia unei noi zile, pentru lupta împotriva întunericului spiritual și contra nefastei tendințe la îndoială a minții naturale a omului.”

Petru și Iisusul morontial s-au plimbat prin grădină și au vorbit timp de cinci minute despre trecutul, despre prezent și despre viitor. Acum Maestrul a dispărut din câmpul său vizual spunând: „La revedere Petrule, până când te voi vedea cu frații tăi.”

Pentru câteva clipe Petru și-a ținut răsuflare la realizarea faptului că a vorbit cu Maestrul reînviat și că putea fi sigur că este încă un ambasador al împărăției. El tocmai l-a auzit pe Maestrul înălțat rugându-l să-și continue predicarea evangheliei. Și cu toate acestea izvorând din inima sa, el s-a dus în grabă în camera de sus, unde se aflau tovarășii lui și sufocat de emoție a exclamat: „L-am văzut pe Maestru; era în grădină. Am vorbit cu el, și el m-a iertat.”

Declarația lui Petru care spunea că l-a văzut pe Iisus în grădină a făcut o profundă impresie asupra tovarășilor săi apostoli. Ei erau aproape gata să-și abandoneze îndoielele când Andrei s-a ridicat și i-a avertizat să nu se lase prea mult influențat de mărturia fratelui său. Andrei i-a lăsat să înțeleagă că Petru mai văzuse înainte lucruri care nu erau reale. Fără a face direct aluzie la vedenia din noaptea petrecută pe Marea Galileii în care Petru a pretins că îl văzuse pe Maestru venind către ei mergând pe apă, Andrei a spus suficient pentru a da de înțeles tuturor celor prezenți că acest incident fusese doar în mintea lui. Simon Petru a fost foarte supărat de insinuările fratelui său și a rămas descumpănit în tăcerea lui. Gemenilor le-a părut rău pentru Petru și au venit amândoi la el pentru a-și exprima simpatia și a-i spune că îl cred și pentru a afirma că și mama lor îl văzuse pe Maestru.

the fear that, perhaps, he was no longer an apostle. He had shuddered at the fate of Judas and even thought that he, too, had betrayed his Master. All this afternoon he thought that it might be his presence with the apostles that prevented Jesus' appearing to them, provided, of course, he had really risen from the dead. And it was to Peter, in such a frame of mind and in such a state of soul, that Jesus appeared as the dejected apostle strolled among the flowers and shrubs.

191:1.2 (2039.2) When Peter thought of the loving look of the Master as he passed by on Annas's porch, and as he turned over in his mind that wonderful message brought him early that morning by the women who came from the empty tomb, "Go tell my apostles — and Peter" — as he contemplated these tokens of mercy, his faith began to surmount his doubts, and he stood still, clenching his fists, while he spoke aloud: "I believe he has risen from the dead; I will go and tell my brethren." And as he said this, there suddenly appeared in front of him the form of a man, who spoke to him in familiar tones, saying: "Peter, the enemy desired to have you, but I would not give you up. I knew it was not from the heart that you disowned me; therefore I forgave you even before you asked; but now must you cease to think about yourself and the troubles of the hour while you prepare to carry the good news of the gospel to those who sit in darkness. No longer should you be concerned with what you may obtain from the kingdom but rather be exercised about what you can give to those who live in dire spiritual poverty. Gird yourself, Simon, for the battle of a new day, the struggle with spiritual darkness and the evil doubtings of the natural minds of men."

191:1.3 (2039.3) Peter and the morontia Jesus walked through the garden and talked of things past, present, and future for almost five minutes. Then the Master vanished from his gaze, saying, "Farewell, Peter, until I see you with your brethren."

191:1.4 (2039.4) For a moment, Peter was overcome by the realization that he had talked with the risen Master, and that he could be sure he was still an ambassador of the kingdom. He had just heard the glorified Master exhort him to go on preaching the gospel. And with all this welling up within his heart, he rushed to the upper chamber and into the presence of his fellow apostles, exclaiming in breathless excitement: "I have seen the Master; he was in the garden. I talked with him, and he has forgiven me."

191:1.5 (2040.1) Peter's declaration that he had seen Jesus in the garden made a profound impression upon his fellow apostles, and they were about ready to surrender their doubts when Andrew got up and warned them not to be too much influenced by his brother's report. Andrew intimated that Peter had seen things which were not real before. Although Andrew did not directly allude to the vision of the night on the Sea of Galilee wherein Peter claimed to have seen the Master coming to them walking on the water, he said enough to betray to all present that he had this incident in mind. Simon Peter was very much hurt by his brother's insinuations and immediately lapsed into crestfallen silence. The twins felt very sorry for Peter, and they both went over to express their sympathy and to say that they believed him and to reassert that their own mother had also seen the Master.

2. PRIMA APARIȚIE ÎNAINTEA APOSTOLILOR

Puțin după ora nouă în acea seară, după plecarea lui Cleopa și Iacob și în timp ce gemenii Alfeu îl consolau pe Petru, și pe când Nataniel îl muștră pe Andrei, iar cei zece apostoli erau adunați în camera de sus, cu toate ușile zăvorâte de teamă să nu fie prinși, Maestrul a apărut brusc în mijlocul lor sub forma sa morontială spunând: „Pacea fie cu voi. De ce sunteți atât de speriați atunci când apar, de parcă ați fi văzut o stafie? Nu v-am vorbit eu de aceste lucruri când eram prezent cu trupul alături de voi? Nu v-am spus eu că șefii preoților și guvernatorii mă vor trimite la moarte, că unul dintre voi mă va trăda și că voi învia în a treia zi? De ce atunci toate îndoilele voastre și toate aceste discuții despre mărturiile femeilor, ale lui Cleopa, ale lui Iacob și chiar și ale lui Petru? Cât vă veți mai îndoii de cuvintele mele și veți refuza să credeți în făgăduințele mele? Și acum, când mă vedeți în realitate, veți crede oare? Chiar și acum unul dintre voi lipsește. Când vă veți fi adunat încă o dată și după ce veți ști cu certitudine că Fiul Omului a ieșit din mormânt, să mergeți de aici în Galileea. Aveți credință în Dumnezeu, aveți credință unii în ceilalți și veți intra astfel în noua slujire a împărăției cerurilor. Voi rămâne în Ierusalim cu voi până când veți fi gata să mergeți în Galileea. Vă las pacea mea.”

După ce Iisusul morontial le-a vorbit astfel, a dispărut din câmpul lor vizual într-o clipă. Ei și-au plecat toți fața la pământ, slăvind-l pe Dumnezeu și venerându-l pe Maestrul lor dispărut. Aceasta a fost a noua apariție morontială a Maestrului.

3. ÎMPREUNĂ CU CREATURILE MORONTIALE

Iisus a petrecut toată ziua de luni cu creaturile morontiale prezente atunci pe Urantia. Peste un milion de îndrumători morontiali cu asociații lor, precum și muritori de diverse ordine aflați în tranziție pe cele șapte lumi palat din Satania au venit pe Urantia pentru a participa la experiența tranziției morontiale a Maestrului. Iisusul morontial a rămas timp de patruzeci de zile împreună cu aceste splendide inteligențe. El i-a instruit și a învățat de la îndrumătorii lor viața tranziției morontiale așa cum muritorii lumilor locuite ale Sataniei o traversează atunci când trec prin sistemul sferelor morontiale.

Luni către miezul nopții forma morontială a Maestrului a fost ajustată pentru tranziția în al doilea stadiu de progresie morontială. Când a apărut data următoare pe Pământ înaintea copiilor săi muritori, el era deja o ființă morontială de stadiul al doilea. Pe măsură ce Maestrul înainta în cariera morontială inteligențele morontiale și asociații lor transformatori întâmpinau tot mai mari dificultăți tehnice în a-l face pe Maestru vizibil ochilor materiali ai muritorilor.

Iisus a efectuat tranzitul la al treilea stadiu morontial vineri, 14 aprilie, la al patrulea stadiu în 17 aprilie, la al cincilea stadiu sâmbătă 22 aprilie, la al șaselea stadiu joi 27 aprilie, la al șaptelea stadiu marți 2 mai, la cetățenia Ierusemului duminică 7 mai și a intrat în îmbrățișarea Celor Preaînălți ai Edentiei duminică 14 mai.

2. FIRST APPEARANCE TO THE APOSTLES

191:2.1 (2040.2) Shortly after nine o'clock that evening, after the departure of Cleopas and Jacob, while the Alpheus twins comforted Peter, and while Nathaniel remonstrated with Andrew, and as the ten apostles were there assembled in the upper chamber with all the doors bolted for fear of arrest, the Master, in morontia form, suddenly appeared in the midst of them, saying: "Peace be upon you. Why are you so frightened when I appear, as though you had seen a spirit? Did I not tell you about these things when I was present with you in the flesh? Did I not say to you that the chief priests and the rulers would deliver me up to be killed, that one of your own number would betray me, and that on the third day I would rise? Wherefore all your doubtings and all this discussion about the reports of the women, Cleopas and Jacob, and even Peter? How long will you doubt my words and refuse to believe my promises? And now that you actually see me, will you believe? Even now one of you is absent. When you are gathered together once more, and after all of you know of a certainty that the Son of Man has risen from the grave, go hence into Galilee. Have faith in God; have faith in one another; and so shall you enter into the new service of the kingdom of heaven. I will tarry in Jerusalem with you until you are ready to go into Galilee. My peace I leave with you."

191:2.2 (2040.3) When the morontia Jesus had spoken to them, he vanished in an instant from their sight. And they all fell on their faces, praising God and venerating their vanished Master. This was the Master's ninth morontia appearance.

3. WITH THE MORONTIA CREATURES

191:3.1 (2040.4) The next day, Monday, was spent wholly with the morontia creatures then present on Urantia. As participants in the Master's morontia-transition experience, there had come to Urantia more than one million morontia directors and associates, together with transition mortals of various orders from the seven mansion worlds of Satania. The morontia Jesus sojourned with these splendid intelligences for forty days. He instructed them and learned from their directors the life of morontia transition as it is traversed by the mortals of the inhabited worlds of Satania as they pass through the system morontia spheres.

191:3.2 (2041.1) About midnight of this Monday the Master's morontia form was adjusted for transition to the second stage of morontia progression. When he next appeared to his mortal children on earth, it was as a second-stage morontia being. As the Master progressed in the morontia career, it became, technically, more and more difficult for the morontia intelligences and their transforming associates to visualize the Master to mortal and material eyes.

191:3.3 (2041.2) Jesus made the transit to the third stage of morontia on Friday, April 14; to the fourth stage on Monday, the 17th; to the fifth stage on Saturday, the 22nd; to the sixth stage on Thursday, the 27th; to the seventh stage on Tuesday, May 2; to Jerusalem citizenship on Sunday, the 7th; and he entered the embrace of the Most Highs of Edentia on Sunday, the 14th.

Mihail din Nebadon și-a îndeplinit astfel slujba de experiență universală, de vreme ce făcuse, în legătură cu manifestările sale anterioare, deplină experiență a vieții muritorilor ascendenți ai timpului și spațiului, de la șederea în sediul constelației chiar și până la, și prin, serviciul cartierului general al suprauniversului. În aceste experiențe morontiale Fiul Creatorului Nebadonului a sfârșit efectiv și a terminat acceptabil a șaptea și ultima sa manifestare în univers.

4. CEA DE A ZECEA APARIȚIE (ÎN FILADELFIA)

A zecea manifestare morontială a lui Iisus spre recunoașterea muritorilor s-a produs puțin după ora 8, marți 11 aprilie, în Filadelfia. El s-a arătat lui Abner, lui Lazăr și unui număr de aproximativ o sută cincizeci de asociați ai lor, fiind incluși aici peste cincizeci de membri ai corpului evanghelic de șaptezeci de persoane. Această apariție a avut loc în sinagogă, chiar după deschiderea unei reuniuni special convocate de Abner pentru a se vorbi despre răstignirea lui Iisus și relatarea cea mai recentă asupra învierii sale adusă de mesagerul lui David. Cum Lazăr reînviat făcea acum parte din acest grup de credincioși nu le era greu să creadă vestea că Iisus se ridicase dintre morți.

Ședința sinagogă tocmai a fost deschisă de Abner și de Lazăr, care stăteau împreună în scaun când adunarea de credincioși a văzut forma Maestrului apărând deodată. El a pășit înainte din locul de unde apăruse între Abner și Lazăr, dintre care nu îl observase nici unul, a salutat adunarea și a spus:

"Pacea fie cu voi. Știți cu toții că avem un singur Tată în Ceruri și că nu există decât o singură evanghelie a împărăției - vestea cea bună a darului vieții eterne pe care oamenii o primesc prin credință. Bucurându-vă în fidelitatea voastră față de evanghelie, rugați-vă la Tatăl adevărului să reverse în inima voastră o nouă și mai mare dragoste pentru frații voștri. Trebuie să-i iubiți pe toți oamenii așa cum v-am iubit și eu pe voi. Trebuie să-i serviți pe toți oamenii așa cum v-am servit și eu. Cu o compătimire înțelegătoare și cu o afecțiune fraternă, considerați-i ca semeni ai voștri pe toți frații consacrați proclamării bunei vestiri, fie că sunt iudei fie că sunt gentili, greci sau romani, perși sau etiopieni. Ioan a propovăduit împărăția înaintea venirii ei. Voi ați predicat evanghelia în plină putere. Grecii proclamă deja vestea cea bună. Iar eu voi trimite în curând Duhul Adevărului în sufletul tuturor acestor oameni, frații mei, care și-au consacrat cu atâta mărinimie viața iluminării tuturor semenilor lor alunecați în întunericul spiritual. Voi sunteți toți copii ai luminii; nu băjbăiți deci în neînțelegerea pricinuită de neîncrederea și de intoleranța omenească. Dacă prin harul credinței ați fost înnoșiți până la a-i iubi pe necredincioși nu ar trebui oare să-i iubiți, deopotrivă, pe tovarășii voștri credincioși din marea familie a credinței? Țineți minte, în măsura în care vă iubiți unii pe ceilalți, toți oamenii vor ști că sunteți discipolii mei.

"Mergeți deci în toată lumea, proclamați tuturor națiunilor și raselor această evanghelie a paternității lui Dumnezeu și a fraternității oamenilor și fiți întotdeauna

^{191:3.4 (2041.3)} In this manner did Michael of Nebadon complete his service of universe experience since he had already, in connection with his previous bestowals, experienced to the full the life of the ascendant mortals of time and space from the sojourn on the headquarters of the constellation even on to, and through, the service of the headquarters of the superuniverse. And it was by these very morontia experiences that the Creator Son of Nebadon really finished and acceptably terminated his seventh and final universe bestowal.

4. THE TENTH APPEARANCE (AT PHILADELPHIA)

^{191:4.1 (2041.4)} The tenth morontia manifestation of Jesus to mortal recognition occurred a short time after eight o'clock on Tuesday, April 11, at Philadelphia, where he showed himself to Abner and Lazarus and some one hundred and fifty of their associates, including more than fifty of the evangelistic corps of the seventy. This appearance occurred just after the opening of a special meeting in the synagogue which had been called by Abner to discuss the crucifixion of Jesus and the more recent report of the resurrection which had been brought by David's messenger. Inasmuch as the resurrected Lazarus was now a member of this group of believers, it was not difficult for them to believe the report that Jesus had risen from the dead.

^{191:4.2 (2041.5)} The meeting in the synagogue was just being opened by Abner and Lazarus, who were standing together in the pulpit, when the entire audience of believers saw the form of the Master appear suddenly. He stepped forward from where he had appeared between Abner and Lazarus, neither of whom had observed him, and saluting the company, said:

^{191:4.3 (2041.6)} "Peace be upon you. You all know that we have one Father in heaven, and that there is but one gospel of the kingdom — the good news of the gift of eternal life which men receive by faith. As you rejoice in your loyalty to the gospel, pray the Father of truth to shed abroad in your hearts a new and greater love for your brethren. You are to love all men as I have loved you; you are to serve all men as I have served you. With understanding sympathy and brotherly affection, fellowship all your brethren who are dedicated to the proclamation of the good news, whether they be Jew or gentile, Greek or Roman, Persian or Ethiopian. John proclaimed the kingdom in advance; you have preached the gospel in power; the Greeks already teach the good news; and I am soon to send forth the Spirit of Truth into the souls of all these, my brethren, who have so unselfishly dedicated their lives to the enlightenment of their fellows who sit in spiritual darkness. You are all the children of light; therefore stumble not into the misunderstanding entanglements of mortal suspicion and human intolerance. If you are ennobled, by the grace of faith, to love unbelievers, should you not also equally love those who are your fellow believers in the far-spreading household of faith? Remember, as you love one another, all men will know that you are my disciples.

^{191:4.4 (2042.1)} "Go, then, into all the world proclaiming this gospel of the fatherhood of God and the brotherhood of men to all nations and races and ever be wise in your

înțelepți în alegerea metodelor voastre de prezentare a veștii bune diferitelor rase și triburi ale omenirii. Ați primit gratuit această evanghelie a împărăției, duceți atunci gratuit vestea cea bună tuturor națiunilor. Nu vă temeți de rezistența răului, deoarece sunt cu voi pe vecie, chiar până la capătul epocilor. Și vă las vouă pacea mea.”

După ce a spus: „Și vă las pacea mea” el a dispărut din vedere. Cu excepția uneia din aparițiile sale în Galileea, în care peste cinci sute de credincioși l-au văzut simultan, acest grup din Filadelfia cuprindea cel mai mare număr de muritori care l-au văzut împreună într-o singură și aceeași ocazie.

A doua zi dimineața, în vreme ce apostolii zăboveau încă în Ierusalim așteptând ca Toma să-și recapete echilibrul sufletească, acești credincioși din Filadelfia au mers să proclame că Iisus din Nazareth a înviat din morți.

Iisus a petrecut a doua zi, miercuri, fără întrerupere, în compania asociaților săi morontiali. În mijlocul după-amiezii el a primit vizita delegaților morontiali venind din lumile palat, din fiecare dintre sistemele locale ale sferelor locuite, ale tuturor constelațiilor Norlatiadekului. Și toți s-au bucurat să-l cunoască pe Creatorul lor ca pe un membru al propriului ordin de inteligență a universului.

5. A DOUA APARIȚIE ÎNAINTEA APOSTOLILOR

Toma a petrecut o săptămână singur pe dealurile ce înconjurau Muntele Măslinilor. În acest timp el nu l-a văzut decât pe Ioan Marcu și pe locuitorii casei lui Simon. Era ora nouă seara, sâmbătă 15 aprilie, când cei doi apostoli l-au găsit și l-au dus la locul lor de adunare la Marcu. A doua zi Toma i-a ascultat spunând diferite povești ale aparițiilor Maestrului, însă a refuzat cu încăpățănare să creadă. El a susținut că Petru, în entuziasmul său, i-a făcut să creadă că l-a văzut pe Maestru. Nataniel a căutat să-l lămurească, însă degeaba. O încăpățănare emoțională se asociase cu îndoielile lui obișnuite și această stare mentală dublată de mahnirea pricinuită de fuga lui de ei contribuiau la crearea unei situații de izolare pe care Toma însuși nu o înțelegea pe deplin. El se îndepărtase de tovarășii săi, urmându-și propria cale, iar acum, la întoarcerea printre ei, el tindea inconștient să ia o atitudine de dezacord. Toma a cedat cu greu. Nu-i plăcea să fie învins. Fără intenție el se bucura cu adevărat de atenția care i se acorda. El se bucura inconștient de eforturile tuturor tovarășilor săi pentru a-l convinge și a-l converti. El le lipsise o săptămână întreagă și Toma găsisese o mare plăcere în stăruitoarea lor atenție față de el.

Ei tocmai luau masa de seară, după ora șase, cu Toma așezat între Petru și Nataniel, când apostolul necredincios spuse: „Nu voi crede înainte de al fi văzut pe Maestru cu proprii mei ochi și până nu-mi voi fi pus degetul pe urma lăsată de cuie.” În timp ce erau astfel așezați la cină și ușile erau cu grijă închise și încuiate, Maestrul sub forma sa morontială a apărut deodată în curbura mesei, și stând drept în fața lui Toma zise:

choice of methods for presenting the good news to the different races and tribes of mankind. Freely you have received this gospel of the kingdom, and you will freely give the good news to all nations. Fear not the resistance of evil, for I am with you always, even to the end of the ages. And my peace I leave with you.”

191:4.5 (2042.2) When he had said, “My peace I leave with you,” he vanished from their sight. With the exception of one of his appearances in Galilee, where upward of five hundred believers saw him at one time, this group in Philadelphia embraced the largest number of mortals who saw him on any single occasion.

191:4.6 (2042.3) Early the next morning, even while the apostles tarried in Jerusalem awaiting the emotional recovery of Thomas, these believers at Philadelphia went forth proclaiming that Jesus of Nazareth had risen from the dead.

191:4.7 (2042.4) The next day, Wednesday, Jesus spent without interruption in the society of his morontia associates, and during the midafternoon hours he received visiting morontia delegates from the mansion worlds of every local system of inhabited spheres throughout the constellation of Norlatiadek. And they all rejoiced to know their Creator as one of their own order of universe intelligence.

5. SECOND APPEARANCE TO THE APOSTLES

191:5.1 (2042.5) Thomas spent a lonesome week alone with himself in the hills around about Olivet. During this time he saw only those at Simon's house and John Mark. It was about nine o'clock on Saturday, April 15, when the two apostles found him and took him back with them to their rendezvous at the Mark home. The next day Thomas listened to the telling of the stories of the Master's various appearances, but he steadfastly refused to believe. He maintained that Peter had enthused them into thinking they had seen the Master. Nathaniel reasoned with him, but it did no good. There was an emotional stubbornness associated with his customary doubtfulness, and this state of mind, coupled with his chagrin at having run away from them, conspired to create a situation of isolation which even Thomas himself did not fully understand. He had withdrawn from his fellows, he had gone his own way, and now, even when he was back among them, he unconsciously tended to assume an attitude of disagreement. He was slow to surrender; he disliked to give in. Without intending it, he really enjoyed the attention paid him; he derived unconscious satisfaction from the efforts of all his fellows to convince and convert him. He had missed them for a full week, and he obtained considerable pleasure from their persistent attentions.

191:5.2 (2042.6) They were having their evening meal a little after six o'clock, with Peter sitting on one side of Thomas and Nathaniel on the other, when the doubting apostle said: “I will not believe unless I see the Master with my own eyes and put my finger in the mark of the nails.” As they thus sat at supper, and while the doors were securely shut and barred, the morontia Master suddenly appeared inside the curvature of the table and, standing directly in front of Thomas, said:

"Pacea să fie cu voi. O săptămână întreagă am întârziat pentru a putea să apar din nou înaintea voastră când veți fi adunați toți laolaltă pentru a mai auzi o dată porunca de a merge în lumea întreagă și a predica această evanghelie a împărăției. Vă repet: așa cum Tatăl m-a trimis în lume, vă trimit și eu pe voi. Așa cum l-am revelat pe Tată tot astfel să revelați voi iubirea divină, nu doar prin cuvinte, ci prin viața voastră de zi cu zi. Vă trimit nu să iubiți sufletul oamenilor, ci mai degrabă să iubiți oamenii. Nu este suficient să proclamați bucuriile Cerului. Trebuie să demonstrați realitățile spiritului vieții divine în experiența voastră de toate zilele, deoarece prin credința voastră aveți deja viața veșnică ca un dar de la Dumnezeu. Când aveți credința, când puterea de sus, Duhul Adevărului, se va fi revărsat asupra voastră, nu veți ascunde lumina voastră aici în spatele ușilor închise; veți face iubirea și îndurarea lui Dumnezeu cunoscute întregii omeniri. Prin teamă voi fugiți acum din fața faptelor unei experiențe neplăcute însă când veți fi fost botezați cu Duhul Adevărului veți merge cu curaj și bucurie către noile experiențe ale proclamării buneii vestiri a vieții veșnice în împărăția lui Dumnezeu. Voi puteți rămâne aici în Galileea o bucată vreme pentru a vă reface după șocul trecerii de la falsa siguranță a autorității tradiționalismului și noua ordine a autorității faptelor, a adevărului și a credinței în realitățile supreme ale experienței vii. Misiunea voastră în lume se bazează pe faptul că am trăit printre voi o viață revelându-l pe Dumnezeu; pe adevărul că atât voi, cât li toți ceilalți oameni sunteți fiii lui Dumnezeu. Această misiune se va concretiza în viața pe care o veți trăi voi printre oameni - experiența efectivă și vie de a iubi oamenii și a-i servi așa cum v-am iubit și servit eu. Această credință revelează lumina voastră lumii. Fie ca revelația adevărului să deschidă ochii celor orbiți de tradiție; fie ca serviciul vostru, expresie a iubirii, să distrugă complet prejudecățile nutrite de ignoranță. Apropiindu-vă astfel de contemporanii voștri printr-o compătimire înțelegătoare și printr-un devotament dezinteresat îi veți conduce la mântuirea prin cunoașterea iubirii Tatălui. Iudeii au prețuit bunătatea, grecii au exaltat frumusețea, hindușii predică devoțiunea, îndepărtații pustnici propovăduiesc respectul, romanii pretind loialitatea, însă eu cer discipolilor mei viața, chiar o viață de slujire exprimată prin iubire față de frații voștri în trup."

După ce a vorbit astfel Maestrul s-a uitat în ochii lui Toma și a spus: „Iar tu Toma, care ai spus că nu vei crede decât dacă mă vei vedea și îți vei pune mâna pe urmele lăsate de cuie pe mâinile mele, acum m-ai văzut și mi-ai auzit cuvintele. Cu toate că nu vezi nici un semn lăsat de cuie pe mâinile mele de vreme ce sunt înălțat la o formă pe care o vei îmbrăca și tu când vei părăsi această lume, ce vei spune tu fraților tăi? Tu vei recunoaște adevărul, deoarece în inima ta ai început să crezi chiar și când afirmai cu atâta încăpățănare necredința ta. Toma, acesta este chiar un moment în care îndoiele tale încep să se spulbere, chiar dacă se afirmă cu atât de multă încăpățănare. Toma, îți cer să nu fii neîncredător, ci să fi credincios - și știu că tu vei crede chiar din toată inima ta."

Când Toma a auzit aceste cuvinte s-a lăsat în genunchi în fața Maestrului morontial și a exclamat: „Cred Domnul și Stăpânul meu!" Atunci Iisus îi spuse lui Toma: „Ai crezut, Toma, pentru că m-ai văzut și auzit cu adevărat. Binecuvântează fie în epocile ce vor veni cei care vor crede chiar fără a mă fi văzut cu ochii lor de

191:5.3 (2043.1) "Peace be upon you. For a full week have I tarried that I might appear again when you were all present to hear once more the commission to go into all the world and preach this gospel of the kingdom. Again I tell you: As the Father sent me into the world, so send I you. As I have revealed the Father, so shall you reveal the divine love, not merely with words, but in your daily living. I send you forth, not to love the souls of men, but rather to love men. You are not merely to proclaim the joys of heaven but also to exhibit in your daily experience these spirit realities of the divine life since you already have eternal life, as the gift of God, through faith. When you have faith, when power from on high, the Spirit of Truth, has come upon you, you will not hide your light here behind closed doors; you will make known the love and the mercy of God to all mankind. Through fear you now flee from the facts of a disagreeable experience, but when you shall have been baptized with the Spirit of Truth, you will bravely and joyously go forth to meet the new experiences of proclaiming the good news of eternal life in the kingdom of God. You may tarry here and in Galilee for a short season while you recover from the shock of the transition from the false security of the authority of traditionalism to the new order of the authority of facts, truth, and faith in the supreme realities of living experience. Your mission to the world is founded on the fact that I lived a God-revealing life among you; on the truth that you and all other men are the sons of God; and it shall consist in the life which you will live among men — the actual and living experience of loving men and serving them, even as I have loved and served you. Let faith reveal your light to the world; let the revelation of truth open the eyes blinded by tradition; let your loving service effectually destroy the prejudice engendered by ignorance. By so drawing close to your fellow men in understanding sympathy and with unselfish devotion, you will lead them into a saving knowledge of the Father's love. The Jews have extolled goodness; the Greeks have exalted beauty; the Hindus preach devotion; the faraway ascetics teach reverence; the Romans demand loyalty; but I require of my disciples life, even a life of loving service for your brothers in the flesh."

191:5.4 (2043.2) When the Master had so spoken, he looked down into the face of Thomas and said: "And you, Thomas, who said you would not believe unless you could see me and put your finger in the nail marks of my hands, have now beheld me and heard my words; and though you see no nail marks on my hands, since I am raised in the form that you also shall have when you depart from this world, what will you say to your brethren? You will acknowledge the truth, for already in your heart you had begun to believe even when you so stoutly asserted your unbelief. Your doubts, Thomas, always most stubbornly assert themselves just as they are about to crumble. Thomas, I bid you be not faithless but believing — and I know you will believe, even with a whole heart."

191:5.5 (2043.3) When Thomas heard these words, he fell on his knees before the morontia Master and exclaimed, "I believe! My Lord and my Master!" Then said Jesus to Thomas: "You have believed, Thomas, because you have really seen and heard me. Blessed are those in the ages to come who will believe even though they

carne, ori auzit cu urechile lor de muritori.”

Apoi, în timp ce forma sa se apropia de marginea mesei, Maestrul se adresează grupului spunând: „Acum mergeți toți în Galileea unde vă voi apărea în curând.” Și spunând aceasta el dispăru din vederea lor.

Cei unsprezece apostoli erau acum pe deplin convingși că Iisus era înviat dintre morți și a doua zi dimineață înainte de zori au plecat în Galileea.

6. APARIȚIA LA ALEXANDRIA

În timp ce cei unsprezece apostoli se aflau pe drumul lor către Galileea și se apropiau de sfârșitul călătoriei lor, marți 18 aprilie, către ora opt și jumătate seara, Iisus le-a apărut lui Rodan și unei mulțimi de vreo patruzeci și opt de alți credincioși din Alexandria. Aceasta a fost a doisprezecea apariție a Maestrului sub formă morontială. Iisus a apărut în fața acestor greci, a acestor iudei în momentul în care un mesager al lui David își termina relatarea sa referitoare la răstignire. Acest mesager era al cincilea curier de legătură pe drumul venind de la Ierusalim și care ajunsese după-amiaza târziu în Alexandria. După ce a predat mesajul lui Rodan, s-a decis să fie convocați credincioșii pentru ca ei să primească tragica veste din gura mesagerului însuși. Către ora opt Nathan din Busiris, mesagerul, s-a prezentat în fața credincioșilor și le-a povestit în detaliu tot ceea ce îi spusese curierul care îl precedase. Nathan își termină relatarea cu cuvintele: „Însă David, care ne trimite această veste menționează că anunțându-și dinainte moartea, Maestrul a declarat că va învia.” În timp ce Nathan vorbea încă, Maestrul morontial a apărut acolo sub privirile tuturor și când Nathan se așeză, Iisus spuse:

”Pacea fie cu voi. Ceea ce Tatăl meu m-a trimis să stabilesc în lume nu aparține nici unei rase, nici unei națiuni, nici unui grup social de învățători sau de predicatori. Această evanghelie a împărăției aparține iudeilor și gentililor, bogaților și săracilor, oamenilor liberi și sclavilor, bărbaților și femeilor și chiar copilașilor. Trebuie ca toți să proclamați această evanghelie a iubirii și a adevărului prin viața pe care o trăiți în trup. Voi vă iubiți unii pe alții cu o iubire nouă și remarcabilă, așa cum v-am iubit și eu pe voi. Voi veți servi omenirea cu un devotament nou și uimitor așa cum v-am servit eu pe voi. Când oamenii vor vedea că îi iubiți astfel și cum i-ați servit cu ferveare, ei vor vedea că ați intrat prin credință în comunitatea împărăției cerurilor. Atunci ei vor urma Duhul Adevărului pe care îl vor percepe în viața voastră până când vor găsi mântuirea eternă.

”La fel cum Tatăl m-a trimis în această lume vă trimit și eu, la rândul meu. Sunteți toți trimiși să duceți vestea cea bună celor care sunt cufundați în întuneric. Această evanghelie a împărăției aparține tuturor celor care cred; ea nu va fi păstrată doar de preoți. Curând Duhul Adevărului va veni asupra voastră și vă va conduce în întregul adevăr. Deci mergeți în lumea întreagă, predicați această evanghelie și vedeți, sunt cu voi întotdeauna, chiar până la sfârșitul veacurilor.”

După ce a vorbit astfel, Maestrul a dispărut din vederea lor. Acești credincioși au rămas împreună toată

have not seen with the eye of flesh nor heard with the mortal ear.”

191:5.6 (2043.4) And then, as the Master's form moved over near the head of the table, he addressed them all, saying: "And now go all of you to Galilee, where I will presently appear to you." After he said this, he vanished from their sight.

191:5.7 (2044.1) The eleven apostles were now fully convinced that Jesus had risen from the dead, and very early the next morning, before the break of day, they started out for Galilee.

6. THE ALEXANDRIAN APPEARANCE

191:6.1 (2044.2) While the eleven apostles were on the way to Galilee, drawing near their journey's end, on Tuesday evening, April 18, at about half past eight o'clock, Jesus appeared to Rodan and some eighty other believers, in Alexandria. This was the Master's twelfth appearance in morontia form. Jesus appeared before these Greeks and Jews at the conclusion of the report of David's messenger regarding the crucifixion. This messenger, being the fifth in the Jerusalem-Alexandria relay of runners, had arrived in Alexandria late that afternoon, and when he had delivered his message to Rodan, it was decided to call the believers together to receive this tragic word from the messenger himself. At about eight o'clock, the messenger, Nathan of Busiris, came before this group and told them in detail all that had been told him by the preceding runner. Nathan ended his touching recital with these words: "But David, who sends us this word, reports that the Master, in foretelling his death, declared that he would rise again." Even as Nathan spoke, the morontia Master appeared there in full view of all. And when Nathan sat down, Jesus said:

191:6.2 (2044.3) "Peace be upon you. That which my Father sent me into the world to establish belongs not to a race, a nation, nor to a special group of teachers or preachers. This gospel of the kingdom belongs to both Jew and gentile, to rich and poor, to free and bond, to male and female, even to the little children. And you are all to proclaim this gospel of love and truth by the lives which you live in the flesh. You shall love one another with a new and startling affection, even as I have loved you. You will serve mankind with a new and amazing devotion, even as I have served you. And when men see you so love them, and when they behold how fervently you serve them, they will perceive that you have become faith-fellows of the kingdom of heaven, and they will follow after the Spirit of Truth which they see in your lives, to the finding of eternal salvation.

191:6.3 (2044.4) "As the Father sent me into this world, even so now send I you. You are all called to carry the good news to those who sit in darkness. This gospel of the kingdom belongs to all who believe it; it shall not be committed to the custody of mere priests. Soon will the Spirit of Truth come upon you, and he shall lead you into all truth. Go you, therefore, into all the world preaching this gospel, and lo, I am with you always, even to the end of the ages."

191:6.4 (2044.5) When the Master had so spoken, he vanished from their sight. All that night these believers

noaptea povestindu-și experiențele lor de credincioși în împărăție și ascultându-l multele cuvinte ale lui Rodan și ale asociaților lui. Și au crezut cu toții că Iisus a înviat dintre morți. Un mesager al lui David a ajuns a doua zi pentru a-i anunța reînvierea. Imaginați-vă surpriza sa când ei au răspuns la înștiințarea lui astfel: „Da, știm, căci noi l-am văzut pe Maestru. El a apărut în fața noastră cu două zile în urmă.”

remained there together recounting their experiences as kingdom believers and listening to the many words of Rodan and his associates. And they all believed that Jesus had risen from the dead. Imagine the surprise of David's herald of the resurrection, who arrived the second day after this, when they replied to his announcement, saying: "Yes, we know, for we have seen him. He appeared to us day before yesterday."

Capitolul 192. Aparițiile în Galileea

⇨ 191

CARTEA URANTIA

193 ⇨

PARTE IV. VIAȚA ȘI ÎNVĂȚĂTURILE LUI IISUS

CAPITOLUL 192 APARIȚIILE ÎN GALILEEA

Secțiuni

Introduction

1. Apariția de lângă lac
2. Întrevederile cu apostolii doi câte doi
3. Pe Muntele Hirotonisirii
4. Reunirea de la marginea lacului

PAPER 192 APPEARANCES IN GALILEE

SECTIONS

Introduction

1. Appearance by the Lake
2. Visiting with the Apostles Two and Two
3. On the Mount of Ordination
4. The Lakeside Gathering

Introduction

ÎN VREMEA când apostolii au plecat din Ierusalim către Galileea, conducătorii iudei se calmaseră într-o bună măsură. De vreme ce Iisus îi apăruse numai familiei lui de credincioși ai împărăției, și de vreme ce apostolii se ascundeau și nu mai țineau predici în public, șefii iudeilor au tras concluzia că, la urma urmei, mișcarea evangheliei fusese înăbușită. Bineînțeles, ei erau derutați de zvonul tot mai răspândit că Iisus înviase dintre morți, însă contau pe iscoadele tocmită ca ele să contracareze cu eficiență toate aceste istorii prin repetarea povestirii cum că o trupă de adepți ai lui Iisus luase corpul acestuia.

Din momentul acela, până când apostolii au fost împrăștiți de valul în creștere al persecuțiilor, Petru a fost șeful general recunoscut al grupului apostolic. Iisus nu îi dăduse niciodată o asemenea autoritate, și nici tovarășii lui apostolii nu îl aleseseră vreodată oficial pentru un asemenea post de răspundere; el și l-a asumat în mod natural și l-a păstrat prin consimțământ general și, de asemenea, pentru că el era printre ei principalul predicator. Predicile în public au devenit de atunci încolo ocupația majoră a apostolilor. După reîntoarcerea în Galileea, Matei, pe care l-au ales în locul lui Iuda, a devenit trezorerul lor.

Pe durata săptămânii în care au rămas la Ierusalim, Maria, mama lui Iisus, a petrecut o mare parte din timpul ei cu femeile credincioase care erau găzduite la Iosif din Arimathea.

În dimineața zilei de luni, când apostolii au pornit în zori spre Galileea, Ioan Marcu a plecat și el și i-a urmat în afara orașului, și, când au trecut bine dincolo de Bethania, el a înaintat cu îndrăzneală printre ei, convins că ei nu-l vor revedea.

INTRODUCTION

^{192:0.1 (2045.1)} BY THE time the apostles left Jerusalem for Galilee, the Jewish leaders had quieted down considerably. Since Jesus appeared only to his family of kingdom believers, and since the apostles were in hiding and did no public preaching, the rulers of the Jews concluded that the gospel movement was, after all, effectually crushed. They were, of course, disconcerted by the increasing spread of rumors that Jesus had risen from the dead, but they depended upon the bribed guards effectively to counteract all such reports by their reiteration of the story that a band of his followers had removed the body.

^{192:0.2 (2045.2)} From this time on, until the apostles were dispersed by the rising tide of persecution, Peter was the generally recognized head of the apostolic corps. Jesus never gave him any such authority, and his fellow apostles never formally elected him to such a position of responsibility; he naturally assumed it and held it by common consent and also because he was their chief preacher. From now on public preaching became the main business of the apostles. After their return from Galilee, Matthias, whom they chose to take the place of Judas, became their treasurer.

^{192:0.3 (2045.3)} During the week they tarried in Jerusalem, Mary the mother of Jesus spent much of the time with the women believers who were stopping at the home of Joseph of Arimathea.

^{192:0.4 (2045.4)} Early this Monday morning when the apostles departed for Galilee, John Mark went along. He followed them out of the city, and when they had passed well beyond Bethany, he boldly came up among them, feeling confident they would not send him back.

Apostolii s-au oprit de multe ori pe drumul către Galileea pentru a spune povestea Maestrului lor înviat, și de aceea n-au ajuns în Bethsaida decât foarte târziu miercuri seara. Sa făcut joi după-amiază până să fie cu toții sculați și gata să ia masa lor de dimineață.

1. APARIȚIA DE LÂNGĂ LAC

Către ora cinci dimineața, pe 21 aprilie, Maestrul morontial și-a făcut cea de-a treisprezecea apariție, prima din Galileea, celor zece apostoli în timp ce barca lor se trăgea spre mal aproape de debarcaderul obișnuit al Bethsaidei.

După ce apostolii și-au petrecut amiaza și primele ore ale serii de joi așteptând acasă la Zebedeu, Simon Petru a sugerat ca ei să se ducă la pescuit. Când Petru a propus aceasta expediție de pescuit, toți apostolii s-au decis să se alăture. Spiritul-au ostenit toată noaptea cu plasele lor, dar n-au prins nici un pește. Nu le păsa prea mult ca n-au prins nimic, căci aveau multe experiențe interesante de povestit despre lucrurile care li se întâmplaseră recent în Ierusalim. Dar când s-a luminat de ziua s-a decis să se întoarcă la Bethsaida. Cum se apropiau ei de mal, au văzut pe cineva pe plajă, lângă debarcader, stând în picioare lângă un foc. Au crezut mai întâi că era Ioan Marcu, care coborâse la ei, ca să îi întâmpine, dar pe măsură ce se veneau mai aproape de țărm, au văzut că se înșelaseră - omul era prea înalt pentru a fi Ioan. Nici unuia dintre ei nu i-a trecut prin minte că persoana de pe țărm era Maestrul. Ei nu înțelegeau bine de tot de ce vroia Maestrul să se întâlnească cu ei în natură, sub cerul liber, pe locurile de la începuturile vieții lor în comun, departe de mediul închis al Ierusalimului cu tragica frică, trădare și moarte care i se asociază. El le spusese că, dacă se vor duce în Galileea, îi va întâlni acolo, și era gata să-și îndeplinească acea făgăduință.

În vreme ce apostolii aruncau ancora și se pregăteau să urce în mica barcă pentru a acosta, bărbatul de pe plajă s-a adresat lor: „Băieți, ați prins ceva?” Iar când ei i-au răspuns: „Nu”, el a vorbit din nou: „Aruncați năvodul pe partea dreaptă a bărcii, și veți găsi pește.” Ei nu știau că era Iisus acela care îi îndrumase, însă, de comun acord, au aruncat năvodul așa cum fuseseră sfătuiți, și acesta fu umplut îndată, atâta de tare că abia de-l mai puteau trage afară. Or, Ioan Zebedeu avea spiritul ager; când a văzut plasa grea de pește, el și-a dat seama că Maestrul era acela care le vorbea. Când i-a venit gândul acesta în minte el s-a aplecat către Petru și i-a șoptit: „Este Maestrul.” Petru a fost întotdeauna nechibzuit în acțiune și impetuos în devotament; așa că atunci când Ion i-a șoptit asta la ureche, el s-a ridicat iute și s-a aruncat în apă pentru a ajunge la Maestru mai repede. Frații lui l-au urmat îndeaproape și au acostat cu mica lor barcă, trăgând plasa de pește după ei.

Între timp, Ioan Marcu se trezise; văzând că apostolii acostând cu năvodul plin și greu, a alergat către plajă ca să-i întâmpine. Zărind unsprezece oameni în loc de zece, el a dedus că necunoscutul era Iisus care înviase și, pe când cei zece oameni uluiți îl priveau în tăcere, tânărul s-a năpustit spre Maestru, a îngenunchat la picioarele lui și a zis: „Domnul meu și

^{192:0.5 (2045.5)} The apostles paused several times on the way to Galilee to tell the story of their risen Master and therefore did not arrive at Bethsaida until very late on Wednesday night. It was noontime on Thursday before they were all awake and ready to partake of breakfast.

1. APPEARANCE BY THE LAKE

^{192:1.1 (2045.6)} About six o'clock Friday morning, April 21, the morontia Master made his thirteenth appearance, the first in Galilee, to the ten apostles as their boat drew near the shore close to the usual landing place at Bethsaida.

^{192:1.2 (2045.7)} After the apostles had spent the afternoon and early evening of Thursday in waiting at the Zebedee home, Simon Peter suggested that they go fishing. When Peter proposed the fishing trip, all of the apostles decided to go along. All night they toiled with the nets but caught no fish. They did not much mind the failure to make a catch, for they had many interesting experiences to talk over, things which had so recently happened to them at Jerusalem. But when daylight came, they decided to return to Bethsaida. As they neared the shore, they saw someone on the beach, near the boat landing, standing by a fire. At first they thought it was John Mark, who had come down to welcome them back with their catch, but as they drew nearer the shore, they saw they were mistaken — the man was too tall for John. It had occurred to none of them that the person on the shore was the Master. They did not altogether understand why Jesus wanted to meet with them amidst the scenes of their earlier associations and out in the open in contact with nature, far away from the shut-in environment of Jerusalem with its tragic associations of fear, betrayal, and death. He had told them that, if they would go into Galilee, he would meet them there, and he was about to fulfill that promise.

^{192:1.3 (2046.1)} As they dropped anchor and prepared to enter the small boat for going ashore, the man on the beach called to them, “Lads, have you caught anything?” And when they answered, “No,” he spoke again. “Cast the net on the right side of the boat, and you will find fish.” While they did not know it was Jesus who had directed them, with one accord they cast in the net as they had been instructed, and immediately it was filled, so much so that they were hardly able to draw it up. Now, John Zebedee was quick of perception, and when he saw the heavy-laden net, he perceived that it was the Master who had spoken to them. When this thought came into his mind, he leaned over and whispered to Peter, “It is the Master.” Peter was ever a man of thoughtless action and impetuous devotion; so when John whispered this in his ear, he quickly arose and cast himself into the water that he might the sooner reach the Master’s side. His brethren came up close behind him, having come ashore in the small boat, hauling the net of fishes after them.

^{192:1.4 (2046.2)} By this time John Mark was up and, seeing the apostles coming ashore with the heavy-laden net, ran down the beach to greet them; and when he saw eleven men instead of ten, he surmised that the unrecognized one was the risen Jesus, and as the astonished ten stood by in silence, the youth rushed up to the Master and, kneeling at his feet, said, “My Lord

Maestrul meu". Atunci, Iisus le-a vorbit nu ca la Ierusalim unde îi salutase zicându-le: „Pacea să fie cu voi”, ci i s-a adresat pe un tot obișnuit lui Ioan Marcu spunându-i: „Ei bine, Ioane, eu sunt bucuros să te revăd în această Galilee fără de griji unde o să putem discuta pe îndelete. Rămâi cu noi, Ioane, și vino de mănâncă.”

În vreme ce Iisus vorbea cu tânărul, cei zece erau atât de uluiți și surprinși încât au uitat să tragă pe nisip plasa cu pește. Iisus le-a zis atunci: „Luați-vă peștele și pregătiți câțiva pentru micul dejun. Avem deja focul făcut și multă pâine.”

În timp ce Marcu își prezenta omagiile Maestrului, Petru a avut un șoc la vederea jarului înroșit din focul ce ardea acolo pe plajă; scena i-a trezit amintirea vie a focului de cărbune de la miezul nopții din curtea lui Anania, unde se lepădase de Mastru, dar și-a revenit în fire și a îngenuncheat la picioarele lui Iisus și a strigat: „Domnul meu și Maestrul meu!”

Petru li s-a alăturat atunci camarazilor lui care trăgeau năvodul. După ce și-au adus captura pe uscat, ei au numărat peștii, dintre care 153 erau din aceia mari. Din nou au făcut greșeala de a numi miraculos pescuitul acela. Nu a fost nici un miracol legat de acest episod. A fost doar un exercițiu al preștiinței Maestrului. El a știut că peștele era acolo și, în consecință, le-a indicat apostolilor unde să arunce năvodul.

Iisus le-a zis apoi: „Acum, veniți cu toții de măncați; chiar și gemenii ar trebui să se așeze cât timp am să vorbesc cu voi. Ioan Marcu va pregăti peștele.” Ioan Marcu aduse șapte pești destul de mari, pe care Maestrul i-a pus pe foc, și când au fost gata, băiatul i-a servit celor zece. Apoi Iisus a rupt pâinea și i-a dat-o lui Ioan, care l-a rândul lui a servit-o apostolilor înfometaji. După ce toți au fost serviți, Iisus l-a rugat pe Ioan Marcu să se așeze în vreme ce el însuși va servi peștele și pâinea tânărului băiat. În timp ce mâncau Iisus a vorbit cu ei și le-a adus aminte de numeroasele lor experiențe comune din Galileea și de lângă acest lac.

Aceasta a fost a treia oară când Iisus s-a manifestat înaintea apostolilor ca grup. Când li s-a adresat prima oară, întrebându-i dacă aveau vreun pește, ei nu au bănuț cine era, pentru că era o experiență obișnuită pentru acești pescari de pe Marea Galileii, ca atunci când ajungeau aproape de țărm, să fie acostaji în felul acesta de negustorii de pește din Tariheea, care erau de regulă acolo ca să cumpere capturile proaspete pentru locurile lor de uscare a peștelui.

Iisus a stat vreme de peste o oră de vorbă cu cei zece apostoli și cu Ioan Marcu. După aceea, el s-a plimbat de sus în jos pe plaje și le-a vorbit luând cu el doi câte doi - dar perechile erau diferite de acelea pe care le trimisese el la început să răspândească învățătura. Cei unsprezece apostoli veniseră cu toții împreună din Ierusalim, însă, pe măsură ce se apropiaseră de Galileea, Simon Zelotul se descurajase tot mai tare, astfel încât în momentul sosirii lor la Bethsaida, el i-a abandonat pe frații lui și s-a întors la casa lui.

Înainte de a-și lua rămas bun de la ei, în dimineața aceea, Iisus a cerut ca doi apostoli să se ofere voluntari

and my Master.” And then Jesus spoke, not as he had in Jerusalem, when he greeted them with “Peace be upon you,” but in commonplace tones he addressed John Mark: “Well, John, I am glad to see you again and in carefree Galilee, where we can have a good visit. Stay with us, John, and have breakfast.”

192:1.5 (2046.3) As Jesus talked with the young man, the ten were so astonished and surprised that they neglected to haul the net of fish in upon the beach. Now spoke Jesus: “Bring in your fish and prepare some for breakfast. Already we have the fire and much bread.”

192:1.6 (2046.4) While John Mark had paid homage to the Master, Peter had for a moment been shocked at the sight of the coals of fire glowing there on the beach; the scene reminded him so vividly of the midnight fire of charcoal in the courtyard of Annas, where he had disowned the Master, but he shook himself and, kneeling at the Master’s feet, exclaimed, “My Lord and my Master!”

192:1.7 (2046.5) Peter then joined his comrades as they hauled in the net. When they had landed their catch, they counted the fish, and there were 153 large ones. And again was the mistake made of calling this another miraculous catch of fish. There was no miracle connected with this episode. It was merely an exercise of the Master’s preknowledge. He knew the fish were there and accordingly directed the apostles where to cast the net.

192:1.8 (2047.1) Jesus spoke to them, saying: “Come now, all of you, to breakfast. Even the twins should sit down while I visit with you; John Mark will dress the fish.” John Mark brought seven good-sized fish, which the Master put on the fire, and when they were cooked, the lad served them to the ten. Then Jesus broke the bread and handed it to John, who in turn served it to the hungry apostles. When they had all been served, Jesus bade John Mark sit down while he himself served the fish and the bread to the lad. And as they ate, Jesus visited with them and recounted their many experiences in Galilee and by this very lake.

192:1.9 (2047.2) This was the third time Jesus had manifested himself to the apostles as a group. When Jesus first addressed them, asking if they had any fish, they did not suspect who he was because it was a common experience for these fishermen on the Sea of Galilee, when they came ashore, to be thus accosted by the fish merchants of Tarichea, who were usually on hand to buy the fresh catches for the drying establishments.

192:1.10 (2047.3) Jesus visited with the ten apostles and John Mark for more than an hour, and then he walked up and down the beach, talking with them two and two — but not the same couples he had at first sent out together to teach. All eleven of the apostles had come down from Jerusalem together, but Simon Zelotes grew more and more despondent as they drew near Galilee, so that, when they reached Bethsaida, he forsook his brethren and returned to his home.

192:1.11 (2047.4) Before taking leave of them this morning, Jesus directed that two of the apostles should volunteer

pentru a merge să-l caute pe Simon Zelotul și să îl aducă în aceeași zi. Și asta au făcut Petru și Andrei.

to go to Simon Zelotes and bring him back that very day. And Peter and Andrew did so.

2. ÎNTREVEDERILE CU APOSTOLII DOI CÂTE DOI

Când au terminat de mâncat, și în vreme ce ceilalți erau așezați lângă foc, Iisus i-a făcut semn lui Petru și lui Ioan să-l însoțească într-o plimbare pe plajă. În timp ce mergeau, Iisus i-a zis lui Ioan: „Ioane, tu mă iubești?” Și, când Ioan i-a răspuns: „Da, Maestre, din toată inima”, Maestrul a zis: „Atunci, Ioane, renunță la intoleranța ta și învață să îi iubești pe oameni așa cum te-am iubit eu. Consacră-ți viața dovedirii că iubirea este lucrul cel mai mare de pe lume. Aceasta este iubirea lui Dumnezeu care îi împinge pe oameni să caute mântuirea. Iubirea este strămoșul întregii bunătăți spirituale, ea este esența adevăratului și a frumosului.”

Iisus s-a întors apoi către Petru și l-a întrebat: „Petrule, tu mă iubești?” Petru a răspuns: „Stăpâne, tu știi că te iubesc din toată inima mea”. Atunci, Iisus a zis: „Dacă mă iubești, Petrule, hrănește mieii mei. Nu neglija slujirea ta pe lângă cei slabi, cei săraci și cei tineri. Predică evanghelia fără temeri și fără preferințe; nu uita niciodată că Dumnezeu nu face deosebire de persoane. Servește-i pe semenii așa cum te-am servit eu pe tine, iartă-i pe tovarășii tăi așa cum și eu te-am iertat pe tine. Lasă experiența să te învețe valoarea meditației și puterea reflectării inteligente.”

După ce s-au mai îndepărtat puțin, Maestrul s-a întors către Petru și l-a întrebat: „Petrule, mă iubești tu cu adevărat?” Și atunci Simon a zis: Da, Stăpâne, tu știi că te iubesc.” La care Iisus a zis: „Atunci, ai mare grijă de oile mele. Fii un păstor bun și fidel pentru turma mea. Nu trăda încrederea ei în tine. Nu te lăsa surprins de dușmani. Stai tot timpul în gardă - veghează și te roagă.”

După ce au mai făcut câțiva pași, Iisus s-a întors către Petru și l-a întrebat pentru a treia oară: „Petrule, mă iubești tu cu adevărat?” Atunci, Petru, ușor întristat de aparenta lipsă de încredere a Maestrului în el, a zis cu o profundă emoție: „Stăpâne, tu cunoști toate lucrurile; tu știi deci că eu te iubesc realmente și cu adevărat.” Atunci, Iisus i-a zis: „Hrănește oile mele. Nu părăsi turma. Servește de exemplu și de inspirație pentru toți tovarășii tăi păstori. Iubește turma așa cum te-am iubit eu, și consacră-te bunăstării ei așa cum eu mi-am consacrat viața bunăstării tale. Și urmează-mă până la capăt.”

Petru a interpretat în mod literal această ultimă recomandare - că el trebuia să continue a-l urma pe Iisus. Spiritul-a întors către el, l-a arătat cu degetul pe Ioan și a întrebat: „Dacă eu te urmez, ce va face acela?” Dându-și seama că Petru înțelesese greșit vorbele sale, Iisus a zis: „Petrule, nu te preocupa de ceea ce vor face frații tăi. Dacă eu vreau ca Ioan să rămână după ce tu vei fi plecat, și chiar și până voi reveni, ce te privește asta pe tine? Încredințează-te numai ca tu să mă urmezi.”

Această remarcă s-a răspândit printre frați și a fost primită ca o afirmație a lui Iisus că Ioan nu va muri până când Maestrul nu va reveni să instaureze împărăția în putere și în glorie, așa cum îl gândeau și îl sperau mulți. Și această interpretare a cuvintelor lui Iisus este aceea care a jucat un mare rol în readucerea lui Simon Zelotul

2. VISITING WITH THE APOSTLES TWO AND TWO

192:2.1 (2047.5) When they had finished breakfast, and while the others sat by the fire, Jesus beckoned to Peter and to John that they should come with him for a stroll on the beach. As they walked along, Jesus said to John, “John, do you love me?” And when John answered, “Yes, Master, with all my heart,” the Master said: “Then, John, give up your intolerance and learn to love men as I have loved you. Devote your life to proving that love is the greatest thing in the world. It is the love of God that impels men to seek salvation. Love is the ancestor of all spiritual goodness, the essence of the true and the beautiful.”

192:2.2 (2047.6) Jesus then turned toward Peter and asked, “Peter, do you love me?” Peter answered, “Lord, you know I love you with all my soul.” Then said Jesus: “If you love me, Peter, feed my lambs. Do not neglect to minister to the weak, the poor, and the young. Preach the gospel without fear or favor; remember always that God is no respecter of persons. Serve your fellow men even as I have served you; forgive your fellow mortals even as I have forgiven you. Let experience teach you the value of meditation and the power of intelligent reflection.”

192:2.3 (2047.7) After they had walked along a little farther, the Master turned to Peter and asked, “Peter, do you really love me?” And then said Simon, “Yes, Lord, you know that I love you.” And again said Jesus: “Then take good care of my sheep. Be a good and a true shepherd to the flock. Betray not their confidence in you. Be not taken by surprise at the enemy’s hand. Be on guard at all times — watch and pray.”

192:2.4 (2047.8) When they had gone a few steps farther, Jesus turned to Peter and, for the third time, asked, “Peter, do you truly love me?” And then Peter, being slightly grieved at the Master’s seeming distrust of him, said with considerable feeling, “Lord, you know all things, and therefore do you know that I really and truly love you.” Then said Jesus: “Feed my sheep. Do not forsake the flock. Be an example and an inspiration to all your fellow shepherds. Love the flock as I have loved you and devote yourself to their welfare even as I have devoted my life to your welfare. And follow after me even to the end.”

192:2.5 (2048.1) Peter took this last statement literally — that he should continue to follow after him — and turning to Jesus, he pointed to John, asking, “If I follow on after you, what shall this man do?” And then, perceiving that Peter had misunderstood his words, Jesus said: “Peter, be not concerned about what your brethren shall do. If I will that John should tarry after you are gone, even until I come back, what is that to you? Only make sure that you follow me.”

192:2.6 (2048.2) This remark spread among the brethren and was received as a statement by Jesus to the effect that John would not die before the Master returned, as many thought and hoped, to establish the kingdom in power and glory. It was this interpretation of what Jesus said that had much to do with getting Simon Zelotes

la treaba și la păstrarea lui la lucru.

După ce a revenit printre ceilalți apostoli, Iisus a plecat într-o altă plimbare și pentru o altă discuție cu Andrei și cu Iacob. După ce au parcurs o mică distanță, Iisus i-a zis lui Andrei: „Andrei, ai tu încredere în mine?” Când fostul șef al apostolilor l-a auzit pe Iisus punându-i o asemenea întrebare, s-a oprit și i-a răspuns: „Da, Maestre, eu am în tine o încredere totală, și tu știi asta.” Atunci, Iisus a zis: „Andrei, dacă tu ai încredere în mine, atunci ai mare încredere în frații tăi - chiar și în Petru. Ție îți încredințez îndrumarea lor. Trebuie acum ca tu să îți pui încrederea în alții, de vreme ce eu vă voi părăsi pentru a merge la Tatăl meu. Când frații tăi vor începe să se risipească din pricina hărțurii și a persecuțiilor, fii un sfetnic înțelept și prevăzător pentru Iacob, fratele meu de sânge, când va fi împovărat de mari greutăți pe care experiența lui nu i-ar permite să le poarte. După aceea, continuă să ai încredere, căci nu te voi neglija. Când îți vei fi terminat treaba aici pe pământ, tu vei veni alături de mine.”

Apoi Iisus s-a întors către Iacob întrebându-l: „Iacobe, ai tu încredere în mine?” Și, firește, Iacob a răspuns: „Da, Maestre, mă încred în tine cu toată inima.” Apoi Iisus i-a zis: „Iacobe, dacă ai și mai multă încredere în mine, atunci vei fi mai puțin nerăbdător cu frații tăi. Dacă vei avea încredere în mine, asta te va ajuta să fi bun cu frăția credincioșilor. Învață să cântărești consecințele spuselor și ale faptelor tale. Ține minte că recolta este în funcție de semănat. Roagă-te pentru liniște spiritului și cultivă-ți răbdarea. Aceste grații, cu o credință vie, te vor susține atunci când va veni vremea să bei din cupa sacrificiului. Dar să nu ai teamă niciodată; când vei fi sfârșit aici pe pământ, vei veni alături de mine.”

Pe urmă Iisus a vorbit cu Toma și cu Nataniel. Lui Toma i-a zis așa: „Pe mine mă slujești tu, Toma?” Toma a răspuns: „Da, Doamne, te slujesc acum și întotdeauna.” Apoi a zis Iisus: „Dacă vrei să mă slujești, atunci slujește-i pe frații mei în trup tot așa cum te-am slujit eu pe tine. Fii mereu neobosit în facerea de bine, ci perseverează ca unul care a fost hirotonisit de Dumnezeu pentru această slujire a iubirii. Când ți-ai sfârșit slujirea împreună cu mine pe pământ, tu vei slui cu mine în glorie. Toma, tu trebuie să încetezi să te mai îndoiești, trebuie să crești în credință și în cunoașterea adevărului. Să crezi în Dumnezeu ca un copil, dar încetează să mai acționezi atât de copilărește. Ai curaj; fii tare în credință și puternic în împărăția lui Dumnezeu.”

Apoi Maestrul zise către Nataniel: „Nataniel, tu mă slujești?” Iar apostolul răspunse: „Da, Maestre, și încă cu o afecțiune neîmpărțită”. Apoi Iisus zise: „Dacă, prin urmare, tu mă servești cu o inimă întreagă, încredințează-te că ești devotat bunăstării fraților mei pe pământ cu o afecțiune neobosită. Îmbină prietenia cu sfățuirea și pune iubire în filozofia ta. Servește-i pe semenii tăi oamenii întocmai cum te-am servit eu pe tine. Fii loial oamenilor așa cum am vegheat eu asupra voastră. Fii mai puțin critic; așteaptă-te la mai puțin de la unii oameni și prin aceasta vei diminua amplexarea dezamăgirii tale. Și când lucrarea de aici de jos este făcută, tu vei slui cu mine acolo sus.”

După aceasta Maestrul le-a vorbit lui Matei și lui Filip. El i-a zis primului: „Filipe, ascultă tu de mine?” Filip a răspuns: „Da, Stăpâne, îți dau ascultare chiar și cu

back into service, and keeping him at work.

192:2.7 (2048.3) When they returned to the others, Jesus went for a walk and talk with Andrew and James. When they had gone a short distance, Jesus said to Andrew, “Andrew, do you trust me?” And when the former chief of the apostles heard Jesus ask such a question, he stood still and answered, “Yes, Master, of a certainty I trust you, and you know that I do.” Then said Jesus: “Andrew, if you trust me, trust your brethren more — even Peter. I once trusted you with the leadership of your brethren. Now must you trust others as I leave you to go to the Father. When your brethren begin to scatter abroad because of bitter persecutions, be a considerate and wise counselor to James my brother in the flesh when they put heavy burdens upon him which he is not qualified by experience to bear. And then go on trusting, for I will not fail you. When you are through on earth, you shall come to me.”

192:2.8 (2048.4) Then Jesus turned to James, asking, “James, do you trust me?” And of course James replied, “Yes, Master, I trust you with all my heart.” Then said Jesus: “James, if you trust me more, you will be less impatient with your brethren. If you will trust me, it will help you to be kind to the brotherhood of believers. Learn to weigh the consequences of your sayings and your doings. Remember that the reaping is in accordance with the sowing. Pray for tranquillity of spirit and cultivate patience. These graces, with living faith, shall sustain you when the hour comes to drink the cup of sacrifice. But never be dismayed; when you are through on earth, you shall also come to be with me.”

192:2.9 (2048.5) Jesus next talked with Thomas and Nathaniel. Said he to Thomas, “Thomas, do you serve me?” Thomas replied, “Yes, Lord, I serve you now and always.” Then said Jesus: “If you would serve me, serve my brethren in the flesh even as I have served you. And be not weary in this well-doing but persevere as one who has been ordained by God for this service of love. When you have finished your service with me on earth, you shall serve with me in glory. Thomas, you must cease doubting; you must grow in faith and the knowledge of truth. Believe in God like a child but cease to act so childishly. Have courage; be strong in faith and mighty in the kingdom of God.”

192:2.10 (2049.1) Then said the Master to Nathaniel, “Nathaniel, do you serve me?” And the apostle answered, “Yes, Master, and with an undivided affection.” Then said Jesus: “If, therefore, you serve me with a whole heart, make sure that you are devoted to the welfare of my brethren on earth with tireless affection. Admix friendship with your counsel and add love to your philosophy. Serve your fellow men even as I have served you. Be faithful to men as I have watched over you. Be less critical; expect less of some men and thereby lessen the extent of your disappointment. And when the work down here is over, you shall serve with me on high.”

192:2.11 (2049.2) After this the Master talked with Matthew and Philip. To Philip he said, “Philip, do you obey me?” Philip answered, “Yes, Lord, I will obey you even with

prețul vieții mele.” Atunci, Iisus i-a zis: „Dacă vrei să mă ascuți, du-te în țările gentililor și proclamă evanghelia. Profeții ți-au zis că este mai bine să fii ascultător decât să te sacrifici. Prin credință, tu ai devenit un fiu cunoscător de Dumnezeu al împărăției. Nu este decât o singură lege de respectat - aceasta este porunca de a merge să proclami evanghelia împărăției. Încetează a te mai teme de oameni; nu-ți fie frică să proclama vestea cea bună a vieții eterne semenilor tăi care zac în întuneric și au sete de lumina adevărului. Filip, nu te mai preocupa de bani și de negustorii. Tu ești, de acum înainte, întocmai ca și frații tăi, liber să predici vestea cea bună. Ți voi sta înainte și alături până la capăt.”

Apoi Maestrul i s-a adresat lui Matei și i-a cerut: „Matei, ai tu tăria de a asculta de mine?” Matei a răspuns: „Da, Stăpâne, sunt consacrat întru totul facerii voii tale.” Atunci Maestrul a zis: „Matei, dacă vrei să mă ascuți, atunci mergi de propovăduiește tuturor popoarelor evanghelia împărăției. Nu le mai procura fraților tăi lucrurile materiale ale vieții; de acum încolo, tu te vei duce și ca să proclami vestea cea bună a mântuirii spirituale. Începând de acum, să nu ai altceva în vedere decât executarea poruncii de a predica această evanghelie a împărăției Tatălui. Așa cum eu am făcut pe pământ voia Tatălui, tot așa vei îndeplini tu misiunea divină. Amintește-ți că și iudeii și gentilii sunt frații tăi. Nu te teme de nici un om când vei proclama adevăruile salvatoare ale evangheliei împărăției cerurilor. Și acolo unde mă duc eu, vei veni și tu curând.”

Apoi a mers și a făcut o plimbare cu gemenii Alfeu, Iacob și Iuda, și vorbindu-le amândurora, el i-a întrebat: „Iacobe și Iuda, voi credeți în mine?” Și când au răspuns amândoi: „Da, Maestre, credem cu adevărat”, el a zis: „Curând am să vă las. Vedeți că v-am părăsit deja în carne. Mai zăbovesc o vreme sub forma aceasta înainte de a merge la Tatăl meu. Voi credeți în mine - voi sunteți apostolii mei, și așa veți fi întotdeauna. Continuați să credeți și să vă aduceți aminte de tovarășia voastră cu mine, atunci când voi fi dus, și după ce voi poate că vă veți întoarce la munca pe care obișnuiați să o faceți înainte de a veni să trăiți cu mine. Nu lăsați niciodată ca vreo schimbare în munca voastră exterioară să aibă vreo influență asupra loialității voastre. Aveți încredere în Dumnezeu până la sfârșitul zilelor voastre pe pământ. Nu uitați niciodată că, atunci când sunteți fiii prin credință ai lui Dumnezeu, orice strădanie onestă de pe tărâmul acesta este sacră. Nimic din ceea ce face un fiu de Dumnezeu nu este ceva comun. Deci, faceți-vă de acum înainte munca ca și cum ar fi pentru Dumnezeu. Când veți fi terminat pe lumea aceasta, eu mai am și alte lumi mai bune unde veți munci la fel pentru mine. În toată această lucrare, pe această lume și pe altele, eu voi lucra cu voi și spiritul meu va locui în voi.”

Se apropia de ora de zece când Iisus s-a înapoiat de la discuția lui cu gemenii Alfeu, și părăsindu-i pe apostoli, le-a zis: „La revedere, până când vă voi revedea pe toți mâine, pe muntele hirotonisirii voastre.” După ce a vorbit astfel, el a s-a făcut nevăzut.

3. PE MUNTELE HIROTONISIRII

La amiază, sâmbătă 22 aprilie, cei unsprezece apostoli s-au reunit la locul lor de întâlnire de pe colina

my life.” Then said Jesus: “If you would obey me, go then into the lands of the gentiles and proclaim this gospel. The prophets have told you that to obey is better than to sacrifice. By faith have you become a God-knowing kingdom son. There is but one law to obey — that is the command to go forth proclaiming the gospel of the kingdom. Cease to fear men; be unafraid to preach the good news of eternal life to your fellows who languish in darkness and hunger for the light of truth. No more, Philip, shall you busy yourself with money and goods. You now are free to preach the glad tidings just as are your brethren. And I will go before you and be with you even to the end.”

^{192:2.12 (2049.3)} And then, speaking to Matthew, the Master asked, “Matthew, do you have it in your heart to obey me?” Matthew answered, “Yes, Lord, I am fully dedicated to doing your will.” Then said the Master: “Matthew, if you would obey me, go forth to teach all peoples this gospel of the kingdom. No longer will you serve your brethren the material things of life; henceforth you are also to proclaim the good news of spiritual salvation. From now on have an eye single only to obeying your commission to preach this gospel of the Father’s kingdom. As I have done the Father’s will on earth, so shall you fulfill the divine commission. Remember, both Jew and gentile are your brethren. Fear no man when you proclaim the saving truths of the gospel of the kingdom of heaven. And where I go, you shall presently come.”

^{192:2.13 (2049.4)} Then he walked and talked with the Alpheus twins, James and Judas, and speaking to both of them, he asked, “James and Judas, do you believe in me?” And when they both answered, “Yes, Master, we do believe,” he said: “I will soon leave you. You see that I have already left you in the flesh. I tarry only a short time in this form before I go to my Father. You believe in me — you are my apostles, and you always will be. Go on believing and remembering your association with me, when I am gone, and after you have, perchance, returned to the work you used to do before you came to live with me. Never allow a change in your outward work to influence your allegiance. Have faith in God to the end of your days on earth. Never forget that, when you are a faith son of God, all upright work of the realm is sacred. Nothing which a son of God does can be common. Do your work, therefore, from this time on, as for God. And when you are through on this world, I have other and better worlds where you shall likewise work for me. And in all of this work, on this world and on other worlds, I will work with you, and my spirit shall dwell within you.”

^{192:2.14 (2049.5)} It was almost ten o’clock when Jesus returned from his visit with the Alpheus twins, and as he left the apostles, he said: “Farewell, until I meet you all on the mount of your ordination tomorrow at noontime.” When he had thus spoken, he vanished from their sight.

3. ON THE MOUNT OF ORDINATION

^{192:3.1 (2050.1)} At noon on Saturday, April 22, the eleven apostles assembled by appointment on the hill near

de lângă Capernaum, și Iisus a apărut printre ei. Această reuniune a avut loc chiar pe muntele unde Maestrul îi desemnase ca fiind apostolii lui și ca ambasadori pe pământ ai împărăției Tatălui. Aceasta a fost cea de-a paisprezecea manifestare morontială a lui Iisus.

Atunci, cei unsprezece apostoli au îngenunchat în cerc în jurul Maestrului; ei l-au auzit repetându-le misiunile și l-au văzut reproducând scena hirotonisirii ca prima dată când fuseseră împărțiți pentru lucrarea specială a împărăției. Toate acestea, în afară de rugăciunea Maestrului, le-a rememorat anterioara lor consacrare în slujba Tatălui. Când Maestrul - acel Iisus morontial - s-a rugat în ziua aceea, a făcut-o pe un ton maiestuos și cu niște cuvinte de putere cum nu mai auziseră apostolii până atunci. Maestrul lor le vorbea acum conducătorilor universului ca unul care, în propriul său univers, avusese în mână sa toată puterea și toată autoritatea. Și cei unsprezece oameni nu au uitat niciodată această experiență de reconsacrare morontială față de angajamentele anterioare rolului lor de ambasadori. Maestrul a petrecut exact o oră pe acest munte cu ambasadorii săi și, după ce le-a zis cu afecțiune la revedere, a dispărut din vederea lor.

Nici unul nu l-a mai revăzut pe Iisus vreme de o săptămână întreagă. Apostolii nu aveau realmente nici o idee de ceea ce avea el de făcut, căci ei nu știau dacă Maestrul se dusesese alături de Tatăl său. În această stare de incertitudine, ei au rămas la Bethsaida. Ei nu îndrăzneau să meargă la pescuit, de teamă ca el să nu vină să îi găsească acolo. Pe toată durata săptămânii Iisus se ocupase de creaturile morontiale care erau pe pământ și cu operațiunile tranziției morontiale prin experiența căreia trecea el acum aici pe această lume.

4. REUNIREA DE LA MARGINEA LACULUI

Vestea aparițiilor lui Iisus s-a răspândit în toată Galileea; credincioși în număr tot mai mare soseau în fiecare zi la casa lui Zebedeu pentru a se informa de învierea Maestrului și pentru a descoperi adevărul despre aceste așa-zise apariții. Pe la începutul săptămânii, Petru a dat de știre că va avea loc o adunare publică pe țărmul mării la ora trei după-amiază, în ziua următorului sabbat.

Prin urmare, sâmbătă 29 aprilie, la ora trei, peste cinci sute de credincioși din împrejurimile Capernaumului s-au adunat la Bethsaida pentru a-l auzi pe Petru predicând prima lui predică de la înviere. Apostolul era în cea mai bună formă și, după ce și-a încheiat atrăgătorul lui discurs, puțini mai erau aceia, din rândurile auditoriului său, care să se îndoiască că Maestrul se ridicase dintre morți.

Petru și-a terminat cuvântarea, spunând: „Noi afirmăm că Iisus din Nazareth nu este mort; noi declarăm că el s-a sculat din mormânt; noi proclamăm că l-am văzut și am vorbit cu el.” Numai ce a făcut această declarație de credință, acolo, lângă el, sub privirile tuturor acestor oameni, Maestrul li s-a înfățișat în forma sa morontială, și vorbindu-le pe un ton familiar, a zis: „Pace vouă, și vouă vă las pacea mea.” După ce le apăruse astfel și le vorbise în felul acela, el a dispărut din vedere. Aceasta a fost cea de-a cincisprezecea manifestare morontială a celui Iisus reînviat.

Capernaum, and Jesus appeared among them. This meeting occurred on the very mount where the Master had set them apart as his apostles and as ambassadors of the Father's kingdom on earth. And this was the Master's fourteenth morontia manifestation.

^{192:3.2 (2050.2)} At this time the eleven apostles knelt in a circle about the Master and heard him repeat the charges and saw him re-enact the ordination scene even as when they were first set apart for the special work of the kingdom. And all of this was to them as a memory of their former consecration to the Father's service, except the Master's prayer. When the Master — the morontia Jesus — now prayed, it was in tones of majesty and with words of power such as the apostles had never before heard. Their Master now spoke with the rulers of the universes as one who, in his own universe, had had all power and authority committed to his hand. And these eleven men never forgot this experience of the morontia rededication to the former pledges of ambassadorship. The Master spent just one hour on this mount with his ambassadors, and when he had taken an affectionate farewell of them, he vanished from their sight.

^{192:3.3 (2050.3)} And no one saw Jesus for a full week. The apostles really had no idea what to do, not knowing whether the Master had gone to the Father. In this state of uncertainty they tarried at Bethsaida. They were afraid to go fishing lest he come to visit them and they miss seeing him. During this entire week Jesus was occupied with the morontia creatures on earth and with the affairs of the morontia transition which he was experiencing on this world.

4. THE LAKESIDE GATHERING

^{192:4.1 (2050.4)} Word of the appearances of Jesus was spreading throughout Galilee, and every day increasing numbers of believers arrived at the Zebedee home to inquire about the Master's resurrection and to find out the truth about these reputed appearances. Peter, early in the week, sent out word that a public meeting would be held by the seaside the next Sabbath at three o'clock in the afternoon.

^{192:4.2 (2050.5)} Accordingly, on Saturday, April 29, at three o'clock, more than five hundred believers from the environs of Capernaum assembled at Bethsaida to hear Peter preach his first public sermon since the resurrection. The apostle was at his best, and after he had finished his appealing discourse, few of his hearers doubted that the Master had risen from the dead.

^{192:4.3 (2050.6)} Peter ended his sermon, saying: "We affirm that Jesus of Nazareth is not dead; we declare that he has risen from the tomb; we proclaim that we have seen him and talked with him." Just as he finished making this declaration of faith, there by his side, in full view of all these people, the Master appeared in morontia form and, speaking to them in familiar accents, said, "Peace be upon you, and my peace I leave with you." When he had thus appeared and had so spoken to them, he vanished from their sight. This was the fifteenth morontia manifestation of the risen Jesus.

Din cauza anumitor lucruri pe care Maestrul le spusese celor unsprezece în vreme ce stătea de vorbă cu ei pe muntele de hirotonisire, apostolii au rămas cu impresia că Maestrul lor va face curând o apariție publică în fața unui grup de credincioși galileeni, și că după aceea ei vor trebui să se reîntoarcă. În consecință, în dimineața zilei următoare, duminică 30 aprilie, cei unsprezece au plecat de devreme din Bethsaida către Ierusalim. Ei au predicat și au propovăduit pe tot drumul lor în josul Iordanului, astfel încât ei au ajuns doar mai târziu, miercuri 3 mai, la Marcu în Ierusalim.

Aceasta a fost o tristă întoarcere acasă pentru Marcu. Doar cu câteva ore mai înainte de acasă la el, tatăl lui, Ilie Marcu, murise brusc de o hemoragie cerebrală. Certitudinea lor asupra reînvierii dintre morți a contribuit mult la mângâierea apostolilor; dar în același timp ei au fost cu adevărat îndurerăți de pierderea bunului lor prieten care fusese susținătorul lor ferm, chiar și în momentele de mare necaz și dezamăgire. Ioan Marcu a făcut tot ce putea pentru a o consola pe mama sa. Vorbind în numele ei, el i-a invitat pe apostoli să păstreze în continuare casa lor ca domiciliu; și cei unsprezece au făcut din sala de sus cartierul lor general până în ziua de după Rusalii.

Apostolii intraseră de bună voie în Ierusalim după căderea nopții pentru a nu fi zăriți de autoritățile iudaice. Ei nu au mai apărut în public cu ocazia funeraliilor lui Ilie Marcu. Ei au rămas toată ziua următoare în liniște, izolați în această memorabilă cameră de sus.

Joi seara, apostolii au avut o minunată reuniune în această cameră de sus și s-au angajat cu toții, în afară de Toma, de Simon Zelotul și de gemenii Alfeu, să apară în public pentru a predica noua evanghelie a Domnului reînviat. Deja se conturau primele etape ale transformării evangheliei împărăției - filiația cu Dumnezeu și fraternitatea cu oamenii - în proclamarea reînvierii lui Iisus. Nataniel s-a opus acestei schimbări în substanța mesajului lor public, dar nu a putut nici rezista elocvenței lui Petru nici nu a putut birui entuziasmul discipolilor, mai ales al femeilor credincioase.

Astfel, sub viguroasa îndrumare a lui Petru și încă dinainte de urcarea lui Iisus alături de Tatăl său, reprezentanții bine intenționați ai maestrului au inițiat subtilul proces al transformării progresive și sigure a religiei lui Iisus într-o formă nouă și modificată de religie despre Iisus.

^{192:4.4 (2051.1)} Because of certain things said to the eleven while they were in conference with the Master on the mount of ordination, the apostles received the impression that their Master would presently make a public appearance before a group of the Galilean believers, and that, after he had done so, they were to return to Jerusalem. Accordingly, early the next day, Sunday, April 30, the eleven left Bethsaida for Jerusalem. They did considerable teaching and preaching on the way down the Jordan, so that they did not arrive at the home of the Marks in Jerusalem until late on Wednesday, May 3.

^{192:4.5 (2051.2)} This was a sad home-coming for John Mark. Just a few hours before he reached home, his father, Elijah Mark, suddenly died from a hemorrhage in the brain. Although the thought of the certainty of the resurrection of the dead did much to comfort the apostles in their grief, at the same time they truly mourned the loss of their good friend, who had been their staunch supporter even in the times of great trouble and disappointment. John Mark did all he could to comfort his mother and, speaking for her, invited the apostles to continue to make their home at her house. And the eleven made this upper chamber their headquarters until after the day of Pentecost.

^{192:4.6 (2051.3)} The apostles had purposely entered Jerusalem after nightfall that they might not be seen by the Jewish authorities. Neither did they publicly appear in connection with the funeral of Elijah Mark. All the next day they remained in quiet seclusion in this eventful upper chamber.

^{192:4.7 (2051.4)} On Thursday night the apostles had a wonderful meeting in this upper chamber and all pledged themselves to go forth in the public preaching of the new gospel of the risen Lord except Thomas, Simon Zelotes, and the Alpheus twins. Already had begun the first steps of changing the gospel of the kingdom — sonship with God and brotherhood with man — into the proclamation of the resurrection of Jesus. Nathaniel opposed this shift in the burden of their public message, but he could not withstand Peter's eloquence, neither could he overcome the enthusiasm of the disciples, especially the women believers.

^{192:4.8 (2051.5)} And so, under the vigorous leadership of Peter and ere the Master ascended to the Father, his well-meaning representatives began that subtle process of gradually and certainly changing the religion of Jesus into a new and modified form of religion *about* Jesus.

Capitolul 193. Aparițiile finale și urcarea la cer

⇨ 192

CARTEA URANTIA

194 ⇨

PARTE IV. VIAȚA ȘI ÎNVĂȚĂTURILE LUI IISUS

CAPITOLUL 193

APARIȚIILE FINALE ȘI URCAREA LA CER

Secțiuni

Introduction

1. Apariția în Sychar
2. Apariția în Fenicia
3. Ultima apariție la Ierusalim
4. Cauzele căderii lui Iuda
5. Ascensiunea Maestrului
6. Petru convoacă o adunare

Introduction

CEA dea șaisprezecea manifestare morontială a lui Iisus a avut loc vineri 5 mai, către ora nouă seara, în curtea lui Nicodim. În seara aceea credincioșii din Ierusalim făcuseră prima lor încercare, de după înviere, de a se reuni. În momentul acesta se aflau adunați cei unsprezece apostoli, grupul de femei ucenice și asociatele lor, și alți cincizeci de eminente ucenici ai Maestrului, cuprinzând un oarecare număr de greci. Acești credincioși aveau între ei conversații amicale de peste jumătate de oră când Maestrul morontial a apărut deodată, pe deplin vizibil tuturor, și a început imediat să-i instruiască. Iisus a zis:

„Pacea să fie cu voi. Iată grupul de credincioși cel mai reprezentativ - apostoli și ucenici bărbați și femei - cărora le-am apărut din momentul în care am fost eliberat de carne. Eu v-am chemat acum să fiți de martori că v-am prevenit că trebuia ca șederea mea printre voi să-i sfârșit; eu v-am zis că va trebui în curând să mă întorc alături de Tatăl meu. Apoi, vă arătasem clar cum șefii preoților și conducătorii iudeilor mă vor preda pentru a fi trimis la moarte, și că eu mă voi ridica din mormânt. De ce atunci voi v-ați lăsat descumpăniți de toate aceste lucruri când s-au petrecut? Și pentru ce ați fost atât de surprinși când am reînviat în cea de-a treia zi? Voi n-ați reușit să mă credeți, pentru că voi ați auzit cuvintele mele fără a le fi înțeles semnificația.

„Acum, voi va trebui să vă aplecați urechea la ceea ce vă zic, ca nu cumva să faceți din nou greșeala de înțelege învățătura mea cu mintea fără a pricepe sensul

PAPER 193

FINAL APPEARANCES AND ASCENSION

SECTIONS

Introduction

1. The Appearance at Sychar
2. The Phoenician Appearance
3. Last Appearance in Jerusalem
4. Causes of Judas's Downfall
5. The Master's Ascension
6. Peter Calls a Meeting

INTRODUCTION

193:0.1 (2052.1) THE sixteenth morontia manifestation of Jesus occurred on Friday, May 5, in the courtyard of Nicodemus, about nine o'clock at night. On this evening the Jerusalem believers had made their first attempt to get together since the resurrection. Assembled here at this time were the eleven apostles, the women's corps and their associates, and about fifty other leading disciples of the Master, including a number of the Greeks. This company of believers had been visiting informally for more than half an hour when, suddenly, the morontia Master appeared in full view and immediately began to instruct them. Said Jesus:

193:0.2 (2052.2) "Peace be upon you. This is the most representative group of believers — apostles and disciples, both men and women — to which I have appeared since the time of my deliverance from the flesh. I now call you to witness that I told you beforehand that my sojourn among you must come to an end; I told you that presently I must return to the Father. And then I plainly told you how the chief priests and the rulers of the Jews would deliver me up to be put to death, and that I would rise from the grave. Why, then, did you allow yourselves to become so disconcerted by all this when it came to pass? and why were you so surprised when I rose from the tomb on the third day? You failed to believe me because you heard my words without comprehending the meaning thereof.

193:0.3 (2052.3) "And now you should give ear to my words lest you again make the mistake of hearing my teaching with the mind while in your hearts you fail to

lor în inima voastră. De la începutul șederii mele printre voi ca unul dintre semenii voștri, eu v-am învățat că singurul meu țel este să îl dezvălu pe Tatăl meu care este în ceruri copiilor săi pământeni. Eu am trăit manifestarea revelatoare de Dumnezeu pentru ca voi să puteți face experiența carierei cunoașterii de Dumnezeu. Eu l-am revelat pe Dumnezeu ca fiind Tatăl vostru care este în ceruri, și v-am revelat pe voi ca fiind fiii lui Dumnezeu pe pământ. Dumnezeu vă iubește, pe voi, fiii lui; este un fapt. Prin credința în cuvintele mele, acest fapt a devenit un adevăr veșnic viu în inima voastră. Când, prin credința voastră vie, voi deveniți în chip divin conștienți de Dumnezeu, atunci sunteți născuți din spirit în calitate de copii de lumină și de viață, ai acestei vieți eterne grație căreia voi faceți ascensiunea universului de universuri și experiența găsirii lui Dumnezeu Tatăl din Paradis.

„Vă îndemn să vă amintiți întotdeauna ca misiunea voastră printre oameni constă în a proclama evanghelia împărăției - realitatea că Dumnezeu este Tatăl oamenilor și adevărul că ei sunt fiii lui. Proclamați adevărul buneii vestiri întreg, și nu numai o parte a evangheliei salvatoare. Mesajul vostru nu este modificat de experiența reînvierii voastre. Filația cu Dumnezeu, prin credință, rămâne adevărul salvator al evangheliei împărăției. Voi veți merge să predicați iubirea lui Dumnezeu și slujirea oamenilor. Lucrul de care lumea are cea mai mare nevoie să-l știe este că oamenii sunt fiii lui Dumnezeu și că, prin credință, ei pot realiza efectiv acest adevăr înnobilitor și să aibă experiența lui zilnică. Manifestarea mea ar trebui să ajute pe toți oamenii să știe că ei sunt copiii lui Dumnezeu, dacă această cunoaștere ar fi insuficientă dacă ei nu ar ajunge să cunoască personal prin credință adevărul salvator că ei sunt fiii spirituali cei vii ai Tatălui Veșnic. Evanghelia împărăției se preocupă de iubirea Tatălui și de slujirea copiilor lui pe pământ.

„Aici, voi împărtășiți împreună cunoașterea ridicării mele dintre cei morți, dar ea nu are nimic ciudat. Eu am puterea de a-mi abandona viața și de a o relua; Tatăl dă o asemenea putere Fiilor din Paradis. Voi ar trebui să aveți inima mișcată de știința că morții dintr-o epocă s-au lansat în ascensiunea eternă la puțină vreme după ce am părăsit mormântul nou al lui Iosif din Arimathia. Eu mi-am trăit viața în trup pentru a vă arăta cum, printr-un serviciu expresie a iubirii, voi îl puteți revela pe Dumnezeu semenilor voștri, tot așa cum iubindu-vă și servindu-vă, eu am devenit o revelație a lui Dumnezeu pentru voi. Eu am trăit printre voi ca Fiu al Omului pentru ca voi, și toți ceilalți oameni, să puteți ști că voi sunteți în adevăr fiii lui Dumnezeu. Deci, mergeți acum în lumea întreagă și predicați tuturor oamenilor această evanghelie a cerurilor; iubiți-i pe toți oamenii așa cum v-am iubit eu pe voi; serviți-i pe tovarășii voștri muritori așa cum și eu v-am servit pe voi. Voi ați primit gratuit, să dați gratuit. Rămâneți în Ierusalim numai până ce am să mă duc la Tatăl meu și până când vă trimit Duhul Adevărului. El vă va conduce într-un domeniu mai vast al adevărului, și eu vă voi însoți în lumea întreagă. Eu sunt cu voi întotdeauna, și vă las vouă pacea mea.”

După ce Maestrul le vorbise, s-a făcut nevăzut. Credincioșii au rămas împreună toată noaptea, discutând cu seriozitate avertismentele Maestrului și meditănd asupra a tot ceea ce li se întâmplase; ei nu s-au dispersat decât la revărsatul zorilor. Iacob Zebedeu și alți apostoli le-au povestit și experiențele lor cu

comprehend the meaning. From the beginning of my sojourn as one of you, I taught you that my one purpose was to reveal my Father in heaven to his children on earth. I have lived the God-revealing bestowal that you might experience the God-knowing career. I have revealed God as your Father in heaven; I have revealed you as the sons of God on earth. It is a fact that God loves you, his sons. By faith in my word this fact becomes an eternal and living truth in your hearts. When, by living faith, you become divinely God-conscious, you are then born of the spirit as children of light and life, even the eternal life wherewith you shall ascend the universe of universes and attain the experience of finding God the Father on Paradise.

193:0.4 (2052.4) “I admonish you ever to remember that your mission among men is to proclaim the gospel of the kingdom — the reality of the fatherhood of God and the truth of the sonship of man. Proclaim the whole truth of the good news, not just a part of the saving gospel. Your message is not changed by my resurrection experience. Sonship with God, by faith, is still the saving truth of the gospel of the kingdom. You are to go forth preaching the love of God and the service of man. That which the world needs most to know is: Men are the sons of God, and through faith they can actually realize, and daily experience, this ennobling truth. My bestowal should help all men to know that they are the children of God, but such knowledge will not suffice if they fail personally to faith-grasp the saving truth that they are the living spirit sons of the eternal Father. The gospel of the kingdom is concerned with the love of the Father and the service of his children on earth.

193:0.5 (2053.1) “Among yourselves, here, you share the knowledge that I have risen from the dead, but that is not strange. I have the power to lay down my life and to take it up again; the Father gives such power to his Paradise Sons. You should the rather be stirred in your hearts by the knowledge that the dead of an age entered upon the eternal ascent soon after I left Joseph's new tomb. I lived my life in the flesh to show how you can, through loving service, become God-revealing to your fellow men even as, by loving you and serving you, I have become God-revealing to you. I have lived among you as the Son of Man that you, and all other men, might know that you are all indeed the sons of God. Therefore, go you now into all the world preaching this gospel of the kingdom of heaven to all men. Love all men as I have loved you; serve your fellow mortals as I have served you. Freely you have received, freely give. Only tarry here in Jerusalem while I go to the Father, and until I send you the Spirit of Truth. He shall lead you into the enlarged truth, and I will go with you into all the world. I am with you always, and my peace I leave with you.”

193:0.6 (2053.2) When the Master had spoken to them, he vanished from their sight. It was near daybreak before these believers dispersed; all night they remained together, earnestly discussing the Master's admonitions and contemplating all that had befallen them. James Zebedee and others of the apostles also told them of

Maestrul morontial în Galileea și le-au relatat în detaliu cum le apăruse lor de trei ori.

their experiences with the morontia Master in Galilee and recited how he had three times appeared to them.

1. APARIȚIA ÎN SYCHAR

În după-amiaza sabbatului, pe 13 mai către ora patru, Maestrul le-a apărut Nadei și la vreo șaptezeci și cinci de credincioși samariteni lângă fântâna lui Iacob din Sychar. Credincioșii aveau obiceiul de a se aduna în acest loc lângă care Iisus îi vorbise Nadei despre apa vie. În ziua aceea, chiar în clipa în care ei terminaseră de discutat veștile despre înviere, Iisus a apărut deodată înaintea lor și a zis:

„Pacea să fie cu voi. Vă bucurați să aflați că eu sunt învierea și viața, dar asta nu vă va folosi la nimic dacă mai întâi nu vă veți fi născut din spiritul veșnic, prin care veți ajunge să posedați, prin credință, darul vieții veșnice. Dacă sunteți fiii prin credință ai Tatălui meu, voi nu veți muri niciodată; nu veți pieri. Evanghelia împărăției v-a învățat că toți sunteți fiii lui Dumnezeu. Și aceste vești bune cu privire la iubirea Tatălui cresc pentru copiii lui de pe pământ trebuie adusă lumii întregi. A venit timpul să nu-l mai adorați pe Dumnezeu pe muntele Garizim ori în Ierusalim, ci în spirit și în adevăr, acolo unde sunteți, așa cum sunteți. Credința voastră este aceea care salvează sufletul. Mântuirea este darul lui Dumnezeu tuturor acelor care cred că sunt fiii lui. Dar nu vă amăgiți; deși mântuirea este darul gratuit al lui Dumnezeu și este oferită tuturor acelor care îl acceptă prin credință, ea este urmată de experiența de a purta roadele acestei vieți spirituale așa cum este ea trăită în trup. Acceptarea doctrinei paternității lui Dumnezeu implică că voi acceptați, totodată, de bună voie acest adevăr corolar al fraternității oamenilor. Or, dacă un om este fratele vostru, el este chiar mai mult decât aproapele vostru, pe care Tatăl vă cere să îl iubiți ca pe voi înșivă. Din moment ce fratele vostru aparține propriei voastre familii, nu numai că îl veți iubi cu o afecțiune familială, dar îl și veți servi așa cum vă serviți pe voi înșivă. Și voi îl veți iubi și îl veți servi astfel pe fratele vostru pentru că, fiind frații mei, ați fost iubiți și serviți de mine în chipul acesta. Așadar, duceți-vă în lumea toată ca să proclamați această veste bună tuturor creaturilor din fiecare rasă, din fiecare trib și din fiecare națiune. Spiritul meu va fi înainte, iar eu voi fi cu voi întotdeauna.”

Acești samariteni au fost uimiți de această apariție a Maestrului și au plecat în grabă către satele și orașele vecine, unde au răspândit vestea că îl văzuseră pe Iisus și că acesta le vorbise. Aceasta a fost a șaptesprezecea apariție morontială a Maestrului.

2. APARIȚIA ÎN FENICIA

Cea de-a optsprezecea apariție morontială a Maestrului a avut loc în Tyr, marți 16 mai, cu puțin înainte de ora nouă seara și, din nou, la încheierea unei adunări de credincioși. În momentul în care ei erau pe punctul de a se despărți, Iisus a zis:

„Pace vouă. Vă bucurați să aflați că Fiul omului s-a sculat dintre morți, pentru că voi știți prin aceasta că

1. THE APPEARANCE AT SYCHAR

193:1.1 (2053:3) About four o'clock on Sabbath afternoon, May 13, the Master appeared to Nalda and about seventy-five Samaritan believers near Jacob's well, at Sychar. The believers were in the habit of meeting at this place, near where Jesus had spoken to Nalda concerning the water of life. On this day, just as they had finished their discussions of the reported resurrection, Jesus suddenly appeared before them, saying:

193:1.2 (2053:4) "Peace be upon you. You rejoice to know that I am the resurrection and the life, but this will avail you nothing unless you are first born of the eternal spirit, thereby coming to possess, by faith, the gift of eternal life. If you are the faith sons of my Father, you shall never die; you shall not perish. The gospel of the kingdom has taught you that all men are the sons of God. And this good news concerning the love of the heavenly Father for his children on earth must be carried to all the world. The time has come when you worship God neither on Gerizim nor at Jerusalem, but where you are, as you are, in spirit and in truth. It is your faith that saves your souls. Salvation is the gift of God to all who believe they are his sons. But be not deceived; while salvation is the free gift of God and is bestowed upon all who accept it by faith, there follows the experience of bearing the fruits of this spirit life as it is lived in the flesh. The acceptance of the doctrine of the fatherhood of God implies that you also freely accept the associated truth of the brotherhood of man. And if man is your brother, he is even more than your neighbor, whom the Father requires you to love as yourself. Your brother, being of your own family, you will not only love with a family affection, but you will also serve as you would serve yourself. And you will thus love and serve your brother because you, being my brethren, have been thus loved and served by me. Go, then, into all the world telling this good news to all creatures of every race, tribe, and nation. My spirit shall go before you, and I will be with you always."

193:1.3 (2054:1) These Samaritans were greatly astonished at this appearance of the Master, and they hastened off to the near-by towns and villages, where they published abroad the news that they had seen Jesus, and that he had talked to them. And this was the seventeenth morontia appearance of the Master.

2. THE PHOENICIAN APPEARANCE

193:2.1 (2054:2) The Master's eighteenth morontia appearance was at Tyre, on Tuesday, May 16, at a little before nine o'clock in the evening. Again he appeared at the close of a meeting of believers, as they were about to disperse, saying:

193:2.2 (2054:3) "Peace be upon you. You rejoice to know that the Son of Man has risen from the dead because you thereby know that you and your brethren shall also

frații voștri și voi veți supraviețui la fel morții omenești. Însă, pentru a supraviețui, trebuie ca voi să fiți mai întâi născuți din spiritul care caută adevărul și îl găsește pe Dumnezeu. Pâinea vieții și apa vie sunt date numai celor la care le este foame de adevăr și sete de dreptate - de Dumnezeu. Faptul că morții reînvie nu este evanghelia împărăției. Aceste mari adevăruri și aceste fapte universale se leagă toate de evanghelie, prin aceea că ele fac parte din rezultatul obținut de aceia care cred vestea cea bună; ele sunt înglobate în experiența ulterioară a celor care, prin credință, devin, în fapt și în adevăr, fiii eterni ai Dumnezeului veșnic. Tatăl meu m-a trimis în lume pentru a proclama tuturor oamenilor această mântuire a filiației. Tot astfel, eu vă trimit pe voi departe pentru a predica această mântuire prin filiație. Mântuirea este un dar gratuit de la Dumnezeu, dar aceia care sunt născuți din spirit încep imediat să își arate roadele spiritului prin serviciul lor expresie a iubirii pentru semenii lor. Și iată fructele spiritului divin produse în viața muritorilor născuți din spirit și cunosători de Dumnezeu: serviciu expresie a iubirii, devotament dezinteresat, fidelitate curajoasă, echitate sinceră, onestitate iluminată, speranță vie, încredere fără suspiciuni, sprijin compătimitor, bunătate inalterabilă, toleranță îngăduitoare și pace durabilă. Dacă așa-zișii credincioși nu dau aceste roade ale spiritului divin în viața lor, atunci sunt morți; Duhul Adevărului nu este în ei; ei sunt vițele nefolositoare ale viei vii și vor fi curând îndepărtate. Tatăl meu cere copiilor credinței să dea multe roade ale spiritului. Prin urmare dacă sunteți sterpi, el va săpa în jurul rădăcinilor voastre și va tăia vițele voastre neroditoare. Pe măsură ce înaintați către cer în împărăția lui Dumnezeu, va trebui să produceți din ce în ce mai mult roadele spiritului. Voi puteți intra în împărăția lui Dumnezeu ca un copil, dar Tatăl cere ca voi să creșteți, prin har, până la deplina statură a unui adult spiritual. Când va veți duce departe să proclamați tuturor națiunilor vestea cea bună a acestei evanghelii, eu voi merge înaintea voastră, iar Spiritul meu de Adevăr va sălășlui în inima voastră. Vă las vouă pacea mea.”

Apoi Maestrul s-a făcut nevăzut. În ziua următoare, au plecat din Tyr credincioșii care au dus mărturia acestor fapte la Sidon și chiar în Antiohia și în Damasc. Iisus îi vizitase pe acești credincioși în cursul vieții sale întrupate, și nu le-a trebuit mult să îl recunoască atunci când a început să le propovăduiască. Cu toate că prietenilor lui le venise greu să recunoască forma lui morontială atunci când se făcuse vizibilă, ei n-au ezitat niciodată să identifice personalitatea sa atunci când le-a apărut.

3. ULTIMA APARIȚIE LA IERUSLAİM

Joi dimineața devreme, 18 mai, Iisus și-a făcut cea din urmă apariție pe pământ ca personalitate morontială. În vreme ce cei unsprezece apostoli mergeau să se așeze pentru a lua masa lor de dimineață în sala de sus a casei Mariei Marcu, Iisus le-a apărut și a zis:

„Pacea să fie cu voi. V-am cerut să rămâneți aici, la Ierusalim, până la ridicarea mea alături de Tatăl meu, și chiar și până ce vă trimit Duhul Adevărului care va fi curând răspândit peste toate trupurile și vă va conferi o putere de sus.” Simon Zelotul l-a întrerupt pe Iisus

survive mortal death. But such survival is dependent on your having been previously born of the spirit of truth-seeking and God-finding. The bread of life and the water thereof are given only to those who hunger for truth and thirst for righteousness — for God. The fact that the dead rise is not the gospel of the kingdom. These great truths and these universe facts are all related to this gospel in that they are a part of the result of believing the good news and are embraced in the subsequent experience of those who, by faith, become, in deed and in truth, the everlasting sons of the eternal God. My Father sent me into the world to proclaim this salvation of sonship to all men. And so send I you abroad to preach this salvation of sonship. Salvation is the free gift of God, but those who are born of the spirit will immediately begin to show forth the fruits of the spirit in loving service to their fellow creatures. And the fruits of the divine spirit which are yielded in the lives of spirit-born and God-knowing mortals are: loving service, unselfish devotion, courageous loyalty, sincere fairness, enlightened honesty, undying hope, confiding trust, merciful ministry, unfailing goodness, forgiving tolerance, and enduring peace. If professed believers bear not these fruits of the divine spirit in their lives, they are dead; the Spirit of Truth is not in them; they are useless branches on the living vine, and they soon will be taken away. My Father requires of the children of faith that they bear much spirit fruit. If, therefore, you are not fruitful, he will dig about your roots and cut away your unfruitful branches. Increasingly, must you yield the fruits of the spirit as you progress heavenward in the kingdom of God. You may enter the kingdom as a child, but the Father requires that you grow up, by grace, to the full stature of spiritual adulthood. And when you go abroad to tell all nations the good news of this gospel, I will go before you, and my Spirit of Truth shall abide in your hearts. My peace I leave with you.”

^{193:2.3 (2054.4)} And then the Master disappeared from their sight. The next day there went out from Tyre those who carried this story to Sidon and even to Antioch and Damascus. Jesus had been with these believers when he was in the flesh, and they were quick to recognize him when he began to teach them. While his friends could not readily recognize his morontia form when made visible, they were never slow to identify his personality when he spoke to them.

3. LAST APPEARANCE IN JERUSALEM

^{193:3.1 (2055.1)} Early Thursday morning, May 18, Jesus made his last appearance on earth as a morontia personality. As the eleven apostles were about to sit down to breakfast in the upper chamber of Mary Mark's home, Jesus appeared to them and said:

^{193:3.2 (2055.2)} “Peace be upon you. I have asked you to tarry here in Jerusalem until I ascend to the Father, even until I send you the Spirit of Truth, who shall soon be poured out upon all flesh, and who shall endow you with power from on high.” Simon Zelotes interrupted Jesus, asking, “Then, Master, will you restore the

întrebându-l: „Și după aceea, Maestre, vei reinstaura tu împărăția și vom vedea noi gloria lui Dumnezeu manifestată pe pământ?” După ce a ascultat întrebarea lui Simon, Iisus a răspuns: „Simone, tu încă te mai agăți de vechile tale idei despre Mesia iudeilor și despre regatul material, dar tu vei primi o putere spirituală atunci când spiritul se va coborî peste tine, iar tu vei merge curând în lumea largă predicând evanghelia împărăției. Așa cum Tatăl m-a trimis pe mine în lume, tot așa vă trimit și eu acolo. Eu aș dori ca voi să vă iubiți și să aveți încredere unii în alții. Iuda nu mai este cu voi pentru că iubire lui se răcise și pentru că vă refuzase încrederea, vouă, frații lui loiali. Nu ați citit voi pasajul din Scripturi în care se zice: 'Nu este bine ca omul să fie singur. Nimeni nu trăiește de unul singur, pentru el însuși'? Și, de asemenea, acela care spunea: 'Cine vrea să aibă prieteni trebuie să se arate prietenos'? Nu v-am trimis eu să propovăduiți doi câte doi ca să nu vă simțiți singuri, și ca să nu cădeți în necazurile și în nefericirile izolării? Voi știți bine și că, atunci când eram în trup, eu nu mi-am permis niciodată să rămân mult timp singur. Din clipa asocierii noastre eu am avut mereu pe doi sau trei dintre voi pe lângă mine sau nu prea departe, chiar și atunci când comunicam cu Tatăl. Așadar, aveți încredere și încredeți-vă unii în alții. A venit timpul, sunt pe cale de a merge alături de Tatăl meu.”

După ce le-a vorbit astfel, le-a făcut semn și i-a condus afară pe muntele Măslinilor, unde și-a luat rămas bun de la ei în vederea plecării lui de pe Urantia. A fost o călătorie solemnă până la Olivet. Nici unul dintre ei n-a mai rostit nici o vorbă de la plecarea din sala de sus și până ce Iisus s-a oprit cu ei pe muntele Măslinilor.

4. CAUZELE CĂDERII LUI IUDA

În prima parte a mesajului de rămas bun al Maestrului adresat discipolilor lui el a făcut aluzie la pierderea lui Iuda și a făcut să reiasă soarta tragică a tovarășului lor trădător ca un avertisment solemn contra pericolelor izolării sociale și fraterne. Poate că este de folos, pentru credincioșii prezentei epoci și ai celei viitoare, să revadă pe scurt cauzele căderii lui Iuda în lumina remarcilor Maestrului și în ținând seama de iluminările acumulate ale secolelor ulterioare.

Considerând retrospectiv această tragedie, noi ne gândim că, dacă Iuda s-a rătăcit, cauza primă a acestui fapt era caracterul lui foarte marcat de personalitate solitară, o personalitate închisă și ruptă de la contactele sociale obișnuite. El a refuzat cu persistentă să se încreadă în tovarășii lui apostoli ori să se înfrățească sincer cu ei. Dar faptul că era o personalitate solitară n-ar fi cauzat de unul singur un asemenea dezastru pentru Iuda dacă, în același timp, n-ar fi intervenit încă un alt factor: Iuda nu ajunsese încă să creadă în iubire și în harul spiritual. Iar apoi, pentru a agrava și mai rău situația, el a purtat resentimente stăruitoare și a întreținut inamici psihologici precum răzbunarea și dorința generalizată de a „răspunde cu aceleași sentimente” oricui pentru toate decepțiile sale.

Acest combinație nefericită de particularități individuale și de tendințe mentale au concurat la distrugerea unui om bine intenționat care nu reușise să își subjuge aceste rele prin iubire, prin credință și prin încredere. Faptul că nu era necesar ca Iuda să apuce

kingdom, and will we see the glory of God manifested on earth?” When Jesus had listened to Simon's question, he answered: “Simon, you still cling to your old ideas about the Jewish Messiah and the material kingdom. But you will receive spiritual power after the spirit has descended upon you, and you will presently go into all the world preaching this gospel of the kingdom. As the Father sent me into the world, so do I send you. And I wish that you would love and trust one another. Judas is no more with you because his love grew cold, and because he refused to trust you, his loyal brethren. Have you not read in the Scripture where it is written: ‘It is not good for man to be alone. No man lives to himself?’ And also where it says: ‘He who would have friends must show himself friendly’? And did I not even send you out to teach, two and two, that you might not become lonely and fall into the mischief and miseries of isolation? You also well know that, when I was in the flesh, I did not permit myself to be alone for long periods. From the very beginning of our associations I always had two or three of you constantly by my side or else very near at hand even when I communed with the Father. Trust, therefore, and confide in one another. And this is all the more needful since I am this day going to leave you alone in the world. The hour has come; I am about to go to the Father.”

193:3.3 (2055.3) When he had spoken, he beckoned for them to come with him, and he led them out on the Mount of Olives, where he bade them farewell preparatory to departing from Urantia. This was a solemn journey to Olivet. Not a word was spoken by any of them from the time they left the upper chamber until Jesus paused with them on the Mount of Olives.

4. CAUSES OF JUDAS'S DOWNFALL

193:4.1 (2055.4) It was in the first part of the Master's farewell message to his apostles that he alluded to the loss of Judas and held up the tragic fate of their traitorous fellow worker as a solemn warning against the dangers of social and fraternal isolation. It may be helpful to believers, in this and in future ages, briefly to review the causes of Judas's downfall in the light of the Master's remarks and in view of the accumulated enlightenment of succeeding centuries.

193:4.2 (2055.5) As we look back upon this tragedy, we conceive that Judas went wrong, primarily, because he was very markedly an isolated personality, a personality shut in and away from ordinary social contacts. He persistently refused to confide in, or freely fraternize with, his fellow apostles. But his being an isolated type of personality would not, in and of itself, have wrought such mischief for Judas had it not been that he also failed to increase in love and grow in spiritual grace. And then, as if to make a bad matter worse, he persistently harbored grudges and fostered such psychologic enemies as revenge and the generalized craving to “get even” with somebody for all his disappointments.

193:4.3 (2056.1) This unfortunate combination of individual peculiarities and mental tendencies conspired to destroy a well-intentioned man who failed to subdue these evils by love, faith, and trust. That Judas need not have gone wrong is well proved by the cases of Thomas and

pe o cale rătăcită este bine demonstrat de cazurile lui Toma și de Nataniel, care erau amândoi la fel de cuprinși de suspiciune și de hiperdezvoltați în tendința lor individualistă. Până și Andrei și Matei avuseseră înclinații în acest sens, dar toți acești oameni au dovedit, pentru tovarășii lor și pentru Iisus, o iubire care, cu timpul, a sporit, nu a slăbit. Ei au crescut în har și în cunoașterea adevărului. Au devenit tot mai încrezători față de frații lor și au dezvoltat încetul cu încetul aptitudinea de a se încrede în tovarășii lor, în vreme ce Iuda a refuzat cu persistență să se încreadă în frații lui. Când era împins, prin acumularea conflictelor sale emoționale, să caute ușurare exprimându-se, el ajungea mereu să ceară sfatul - și să primească consolările nechibzuite - ale rudelor sale nespirtuale, ori se bizaia pe cunoștințe întâmplătoare, care erau fie indifferente, fie ostile intereselor și progresului realităților spirituale ale împărăției celeste, al cărui ambasador pe pământ era și el, pe lângă ceilalți unsprezece consacrați.

Iuda a avut parte de înfrângere în lupta sa pământească din pricina următorilor factori privitori la tendințele personale și la slăbiciunile de caracter.

1. El era o ființă omenească de tip solitar. Era extrem de individualist și a ales să devină o persoană foarte închisă în sine și nesociabilă.

2. Pe când era copil, viața lui fusese făcută prea ușoară. El încerca o ranchiună amarnică dacă era cumva zădărnicit în planurile lui. Se aștepta întotdeauna să câștige; nu știa să piardă.

3. El nu a dobândit niciodată o tehnică filozofică pentru a înfrunța decepțiile. În loc de a accepta dezamăgirea ca pe un eveniment regulat și curent al existenței omenești, el recurgea neabătut la practica de a da vina pe cineva anume, sau pe asociații lui laolaltă, pentru toate dificultățile sau dezamăgirile lui personale.

4. El avea tendința de a purta ranchiună, nutrea întotdeauna ideea de răzbunare.

5. Nu îi plăcea să înfrunte fătîș faptele; era necinstit în atitudinea lui față de situațiile de viață.

6. El detesta să discute problemele sale personale cu asociații lui imediați. Refuza să vorbească despre greutățile sale cu adevărații săi prieteni și cu aceia pe care îi iubea cu adevărat. În tot cursul anilor lui de asociere cu Maestrul, el n-a venit nici măcar o dată cu vreo problemă pur personală.

7. El nu a învățat niciodată că la urma urmei, răsplata reală a unei vieți nobile este pacea spirituală, care nu este întotdeauna acordată în această scurtă viață în carne.

Ca urmare a izolării stăruitoare a personalității sale, durerile lui s-au înmulțit, amărăciunile lui au sporit, neliniștile lui s-au mărit și disperarea sa a atins o greutate aproape imposibil de suportat.

Deși acest apostol egocentric și ultra-individualist a avut numeroase probleme psihice, emoționale și spirituale, principalele lui dificultăți erau următoarele: ca personalitate, el era izolat. Mintal, el era suspicios și ranchiunos. Prin temperament el căuta revanșa și răzbunarea. Emoțional, el era lipsit de dragoste și incapabil de iertare. Social, el era neîncrezător și

Nathaniel, both of whom were cursed with this same sort of suspicion and overdevelopment of the individualistic tendency. Even Andrew and Matthew had many leanings in this direction; but all these men grew to love Jesus and their fellow apostles more, and not less, as time passed. They grew in grace and in a knowledge of the truth. They became increasingly more trustful of their brethren and slowly developed the ability to confide in their fellows. Judas persistently refused to confide in his brethren. When he was impelled, by the accumulation of his emotional conflicts, to seek relief in self-expression, he invariably sought the advice and received the unwise consolation of his unspiritual relatives or those chance acquaintances who were either indifferent, or actually hostile, to the welfare and progress of the spiritual realities of the heavenly kingdom, of which he was one of the twelve consecrated ambassadors on earth.

193:4.4 (2056.2) Judas met defeat in his battles of the earth struggle because of the following factors of personal tendencies and character weakness:

193:4.5 (2056.3) 1. He was an isolated type of human being. He was highly individualistic and chose to grow into a confirmed "shut-in" and unsociable sort of person.

193:4.6 (2056.4) 2. As a child, life had been made too easy for him. He bitterly resented thwarting. He always expected to win; he was a very poor loser.

193:4.7 (2056.5) 3. He never acquired a philosophic technique for meeting disappointment. Instead of accepting disappointments as a regular and commonplace feature of human existence, he unfailingly resorted to the practice of blaming someone in particular, or his associates as a group, for all his personal difficulties and disappointments.

193:4.8 (2056.6) 4. He was given to holding grudges; he was always entertaining the idea of revenge.

193:4.9 (2056.7) 5. He did not like to face facts frankly; he was dishonest in his attitude toward life situations.

193:4.10 (2056.8) 6. He disliked to discuss his personal problems with his immediate associates; he refused to talk over his difficulties with his real friends and those who truly loved him. In all the years of their association he never once went to the Master with a purely personal problem.

193:4.11 (2056.9) 7. He never learned that the real rewards for noble living are, after all, spiritual prizes, which are not always distributed during this one short life in the flesh.

193:4.12 (2056.10) As a result of his persistent isolation of personality, his griefs multiplied, his sorrows increased, his anxieties augmented, and his despair deepened almost beyond endurance.

193:4.13 (2057.1) While this self-centered and ultra-individualistic apostle had many psychic, emotional, and spiritual troubles, his main difficulties were: In personality, he was isolated. In mind, he was suspicious and vengeful. In temperament, he was surly and vindictive. Emotionally, he was loveless and unforgiving. Socially, he was unconfiding and almost wholly self-

rămânea aproape în întregime închis în sine. În spirit, el a devenit arogant și căpătase o ambiție egoistă. În viață, el îi ignora pe aceia care îl iubeau și, la moarte, el n-a avut prieteni.

Aceștia sunt, așadar, factorii mentali și influențele rele care, luate la un loc, explică purtarea unui credincios în Iisus, care, de altfel, a fost cândva bine intenționat și sincer, dar care, chiar și după mai mulți ani de asociere intimă cu această personalitate transformatoare, și-a abandonat tovarășii, a repudiat o cauză sacră, a renunțat la sfânta sa vocație și l-a trădat pe divinul său Maestru.

5. ASCENSIUNEA MAESTRULUI

Era aproape ora șapte și jumătate dimineața, joi 18 mai, când Iisus a ajuns pe versantul vestic al muntelui Olivet cu cei unsprezece apostoli tăcuți, și oarecum dezorientați. Din acest loc situat la două treimi de munte până la vârf, ei puteau să vadă panorama Ierusalimului cu Ghetsimani la picioarele lor. Iisus s-a pregătit atunci să-și ia rămas bun pentru ultima oară înainte de a părăsi Urantia. În timp ce stătea acolo în picioare, în fața lor, ei au îngenuncheat cu toții spontan în cerc în jurul lui, și Maestrul a zis:

„Eu v-am cerut să rămâneți în Ierusalim până ce vi se va da o putere de sus. Eu sunt acum pe cale de a-mi lua rămas bun de la voi și de a urca la Tatăl meu. Curând, foarte curând, noi vom trimite Duhul Adevărului în această lume unde am stat; când va veni, voi veți începe noua proclamare a evangheliei împărăției, mai întâi la Ierusalim, iar după aceea până la hotarele lumii. Iubiți-i pe oameni cu iubirea cu care v-am iubit eu și slujiți-i pe tovarășii voștri muritori așa cum v-am iubit eu. După roadele spirituale ale vieții voastre faceți sufletele să creadă adevărul că omul este un fiu de Dumnezeu și că toți oamenii sunt frați. Aduceți-vă aminte de tot ceea ce v-am învățat și de viața care am trăit-o printre voi. Iubirea mea vă acoperă cu umbra ei, spiritul meu va sălășlui în voi și pacea mea vă va rămâne vouă. Adio”

După ce a vorbit astfel, Maestrul morontial a dispărut din vederea lor. Această „ascensiune” a lui Iisus nu se deosebea în nici un sens de celelalte dispariții din viziunea umană din cursul celor patruzeci de zile ale carierei lui morontiale pe Urantia.

Maestrul a trecut prin Ierusem pentru a ajunge în Edentia, unde Cei Preaînălți, sub privirea Fiilor Paradisului, îl desprindeau pe Iisus din Nazareth de starea morontială. Apoi, prin canalele spirituale de ascensiune, ei l-au restabilit la statutul de filiație paradisiacă și de suveranitate supremă asupra Salvingtonului.

Era aproape ora șapte și patruzeci și cinci dimineața, când Iisus, sub forma lui morontială, a dispărut din câmpul de observație al celor unsprezece apostoli ai lui pentru a începe ascensiunea sa către dreapta Tatălui și să primească confirmarea oficială a desăvârșirii suveranității sale peste universul Nebadonului.

6. PETRU CONVOACĂ O ADUNARE

contained. In spirit, he became arrogant and selfishly ambitious. In life, he ignored those who loved him, and in death, he was friendless.

193:4.14 (2057.2) These, then, are the factors of mind and influences of evil which, taken altogether, explain why a well-meaning and otherwise onetime sincere believer in Jesus, even after several years of intimate association with his transforming personality, forsook his fellows, repudiated a sacred cause, renounced his holy calling, and betrayed his divine Master.

5. THE MASTER'S ASCENSION

193:5.1 (2057.3) It was almost half past seven o'clock this Thursday morning, May 18, when Jesus arrived on the western slope of Mount Olivet with his eleven silent and somewhat bewildered apostles. From this location, about two thirds the way up the mountain, they could look out over Jerusalem and down upon Gethsemane. Jesus now prepared to say his last farewell to the apostles before he took leave of Urantia. As he stood there before them, without being directed they knelt about him in a circle, and the Master said:

193:5.2 (2057.4) “I bade you tarry in Jerusalem until you were endowed with power from on high. I am now about to take leave of you; I am about to ascend to my Father, and soon, very soon, will we send into this world of my sojourn the Spirit of Truth; and when he has come, you shall begin the new proclamation of the gospel of the kingdom, first in Jerusalem and then to the uttermost parts of the world. Love men with the love wherewith I have loved you and serve your fellow mortals even as I have served you. By the spirit fruits of your lives impel souls to believe the truth that man is a son of God, and that all men are brethren. Remember all I have taught you and the life I have lived among you. My love overshadows you, my spirit will dwell with you, and my peace shall abide upon you. Farewell.”

193:5.3 (2057.5) When the morontia Master had thus spoken, he vanished from their sight. This so-called ascension of Jesus was in no way different from his other disappearances from mortal vision during the forty days of his morontia career on Urantia.

193:5.4 (2057.6) The Master went to Edentia by way of Jerusem, where the Most Highs, under the observation of the Paradise Son, released Jesus of Nazareth from the morontia state and, through the spirit channels of ascension, returned him to the status of Paradise sonship and supreme sovereignty on Salvington.

193:5.5 (2057.7) It was about seven forty-five this morning when the morontia Jesus disappeared from the observation of his eleven apostles to begin the ascent to the right hand of his Father, there to receive formal confirmation of his completed sovereignty of the universe of Nebadon.

6. PETER CALLS A MEETING

Acționând în acord instrucțiunile lui Petru, Ioan Marcu și încă alte câteva persoane au mers ca să îi convoace pe discipoliieminenți la o reuniune la casa Mariei Marcu. Către zece și jumătate dimineața o sută douăzeci dintre discipolii principali ai lui Iisus care trăiau în Ierusalim se adunaseră pentru a asculta darea de seamă a mesajului de rămas bun al Maestrului și pentru a auzi veste ascensiunii sale. Maria, mama lui Iisus se găsea și ea în acest grup. Ea se întorsese la Ierusalim cu Ioan Zebedeu în momentul când apostolii reveneau din recenta lor ședere în Galileea. La puțin timp după Rusalii, ea sa înapoiat la Salomeea în Bethsaida. Iacob, fratele lui Iisus, era prezent și el la această reuniune, prima întrevedere a discipolilor convocată după sfârșitul carierei planetare a Maestrului.

Simon Petru s-a oferit să vorbească în numele tovarășilor lui apostoli și a făcut un raport pasionant asupra celei din urmă reuniuni a celor unsprezece cu Maestrul lor. El a descris într-un chip cu adevărat emoționant salutul final al Maestrului lor și dispariția lui în ascensiune. Niciodată până atunci nu mai avusese loc în lume o adunare asemănătoare; această primă parte a reuniunii a durat ceva mai puțin de o oră. Petru a explicat apoi că apostolii se hotărâseră să aleagă un succesor lui Iuda Iscariot, și că va fi o pauză pentru a permite apostolilor de a se decide între Matias și Justus, a căror candidatură la această funcție fusese deja propusă.

Cei unsprezece au coborât atunci în camera de jos, unde au căzut de acord să tragă la sorți pentru a se determina care dintre cei doi oameni va deveni apostol și va sluji în locul lui Iuda. Sorții au fost în favoarea lui Matias, care a fost proclamat noul apostol. A fost cum se cuvine desemnat în slujba sa, apoi numit trezorier. Dar Matias nu a jucat decât un rol șters în activitățile ulterioare ale apostolilor.

La puțin timp după Rusalii, gemenii s-au întors la casa lor, în Galileea. Simon Zelote s-a retras pentru o bucată de vreme înainte de a se apuca din nou să predice evanghelia. Toma s-a tot frământat un timp, dar apoi s-a apucat din nou de răspândirea învățăturilor. Nataniel se deosebea tot mai mult în păreriile lui de Petru, care avea tendința să predice mai mult despre Iisus în loc de a proclama ca mai înainte evanghelia împărăției. Către mijlocul lunii următoare, dezacordul lor a devenit atât de acut, încât Nataniel s-a retras, ducându-se apoi în Filadelfia pentru a-i face o vizită lui Abner și lui Lazăr. După ce a rămas acolo vreme de peste un an, el a mers în țările situate dincolo de Mesopotamia pentru a predica evanghelia așa cum o înțelegea el.

Așa au rămas numai șase apostoli, dintre cei doisprezece inițiali, pentru a activa pe scena proclamării inițiale a evangheliei în Ierusalim: Petru, Andrei, Iacob, Ioan, Filip și Matei.

Se apropia de miezul nopții când apostolii s-au reîntors printre tovarășii lor în sala de sus și au anunțat că Matias fusese ales ca noul apostol. După aceea, Petru i-a invitat pe toți credincioșii să se cufunde în rugăciune, și să se roage pentru a se putea pregăti să primească darul spiritului pe care Maestrul promisese să îl trimită.

193:6.1 (2057.8) Acting upon the instruction of Peter, John Mark and others went forth to call the leading disciples together at the home of Mary Mark. By ten thirty, one hundred and twenty of the foremost disciples of Jesus living in Jerusalem had forgathered to hear the report of the farewell message of the Master and to learn of his ascension. Among this company was Mary the mother of Jesus. She had returned to Jerusalem with John Zebedee when the apostles came back from their recent sojourn in Galilee. Soon after Pentecost she returned to the home of Salome at Bethsaida. James the brother of Jesus was also present at this meeting, the first conference of the Master's disciples to be called after the termination of his planetary career.

193:6.2 (2058.1) Simon Peter took it upon himself to speak for his fellow apostles and made a thrilling report of the last meeting of the eleven with their Master and most touchingly portrayed the Master's final farewell and his ascension disappearance. It was a meeting the like of which had never before occurred on this world. This part of the meeting lasted not quite one hour. Peter then explained that they had decided to choose a successor to Judas Iscariot, and that a recess would be granted to enable the apostles to decide between the two men who had been suggested for this position, Matthias and Justus.

193:6.3 (2058.2) The eleven apostles then went downstairs, where they agreed to cast lots in order to determine which of these men should become an apostle to serve in Judas's place. The lot fell on Matthias, and he was declared to be the new apostle. He was duly inducted into his office and then appointed treasurer. But Matthias had little part in the subsequent activities of the apostles.

193:6.4 (2058.3) Soon after Pentecost the twins returned to their homes in Galilee. Simon Zelotes was in retirement for some time before he went forth preaching the gospel. Thomas worried for a shorter period and then resumed his teaching. Nathaniel differed increasingly with Peter regarding preaching about Jesus in the place of proclaiming the former gospel of the kingdom. This disagreement became so acute by the middle of the following month that Nathaniel withdrew, going to Philadelphia to visit Abner and Lazarus; and after tarrying there for more than a year, he went on into the lands beyond Mesopotamia preaching the gospel as he understood it.

193:6.5 (2058.4) This left but six of the original twelve apostles to become actors on the stage of the early proclamation of the gospel in Jerusalem: Peter, Andrew, James, John, Philip, and Matthew.

193:6.6 (2058.5) Just about noon the apostles returned to their brethren in the upper chamber and announced that Matthias had been chosen as the new apostle. And then Peter called all of the believers to engage in prayer, prayer that they might be prepared to receive the gift of the spirit which the Master had promised to send.

Capitolul 194. Revărsarea Spiritului Adevărului

⇨ 193

CARTEA URANTIA

195 ⇨

PARTE IV. VIAȚA ȘI ÎNVĂȚĂTURILE LUI IISUS

CAPITOLUL 194

REVĂRSAREA SPIRITULUI ADEVĂRULUI

Secțiuni

Introduction

1. Predica Pentecostului
2. Semnificația rusalilor
3. Ce s-a Petrecut la Rusalii
4. Începuturile bisericii Creștinii

Introduction

CĂTRE ora unu după-amiază, în vreme ce cei o sută douăzeci de credincioși erau în rugăciune, ei și-au dat cu toții seama de o stranie prezență în sală. În același timp, toți acești ucenici au devenit conștienți de un sentiment nou și profund de bucurie. Această nouă conștiință de forță spirituală a fost imediat urmată de un puternic imbold de a ieși pentru a proclama public evanghelia împărăției și vestea bună că Iisus înviase dintre morți.

Petru s-a ridicat și a declarat că aceasta s-ar putea să fie venirea Duhului Adevărului pe care le-o făgăduise Maestrul. El le-a propus să meargă la templu și să înceapă proclamarea bunei vestiri lăsată în seama lor.

Acești bărbați au fost instruiți și învățați că evanghelia pe care ar trebui ei s-o predice era paternitatea lui Dumnezeu și filiația omului, însă chiar în clipa aceasta de extaz spiritual și de triumf spiritual, cea mai bună și mai mare veste la care se puteau gândi era faptul că Maestrul lor reînviase. Și așa au mers înainte, investiți cu putere de sus, predicând fericitele vestiri oamenilor - chiar și mântuirea prin Iisus - dar s-au poticnit neintenționat în greșeala de a substitui unele fapte despre evanghelie mesajului însuși al evangheliei. Petru fără să-și dea seama a înaintat în această greșeală, iar ceilalți l-au urmat, până la Pavel, care a creat o nouă religie întemeiată pe această nouă versiune a veștii celei bune.

Evanghelia împărăției este aceasta: faptul paternității lui Dumnezeu asociat adevărului care decurge din fraternitatea oamenilor bazată pe această filiație, creștinismul așa cum s-a dezvoltat el din ziua aceea, este: faptul lui Dumnezeu ca Tată al Domnului

PAPER 194

BESTOWAL OF THE SPIRIT OF TRUTH

SECTIONS

Introduction

1. The Pentecost Sermon
2. The Significance of Pentecost
3. What Happened at Pentecost
4. Beginnings of the Christian Church

INTRODUCTION

194:0.1 (2059.1) ABOUT one o'clock, as the one hundred and twenty believers were engaged in prayer, they all became aware of a strange presence in the room. At the same time these disciples all became conscious of a new and profound sense of spiritual joy, security, and confidence. This new consciousness of spiritual strength was immediately followed by a strong urge to go out and publicly proclaim the gospel of the kingdom and the good news that Jesus had risen from the dead.

194:0.2 (2059.2) Peter stood up and declared that this must be the coming of the Spirit of Truth which the Master had promised them and proposed that they go to the temple and begin the proclamation of the good news committed to their hands. And they did just what Peter suggested.

194:0.3 (2059.3) These men had been trained and instructed that the gospel which they should preach was the fatherhood of God and the sonship of man, but at just this moment of spiritual ecstasy and personal triumph, the best tidings, the greatest news, these men could think of was the *fact* of the risen Master. And so they went forth, endowed with power from on high, preaching glad tidings to the people — even salvation through Jesus — but they unintentionally stumbled into the error of substituting some of the facts associated with the gospel for the gospel message itself. Peter unwittingly led off in this mistake, and others followed after him on down to Paul, who created a new religion out of the new version of the good news.

194:0.4 (2059.4) The gospel of the kingdom is: the fact of the fatherhood of God, coupled with the resultant truth of the sonship-brotherhood of men. Christianity, as it developed from that day, is: the fact of God as the Father of the Lord Jesus Christ, in association with the

Isus Christos, asociat experienței de comuniune a credinciosului cu Christos reînviat și înălțat.

Nu este de mirare că acești oameni pătrunși de spirit ar fi profitat de această ocazie ca să-și exprime sentimentele lor de triumf asupra forțelor care au căutat să-l distrugă pe Maestrul lor și să pună capăt influenței învățăturilor lui. Într-un asemenea moment le era mai ușor să-și aducă aminte de asocierea lor personală cu Isus și să fie înflăcărați de încredințarea că Maestrul era încă în viață, că prietenia lor nu se sfârșise, și că spiritul se revărsase peste ei întocmai cum li se făgăduise.

Acești credincioși s-au simțit deodată transportați într-o altă lume, o nouă existență de bucuriei, de puterii și de glorie. Maestrul le-a zis că împărăția va veni cu putere, iar unii dintre ei au crezut că începeau să înțeleagă la ceea ce se referea.

Și când toate acestea sunt luate în considerare, nu este greu de înțeles cum au ajuns acești oameni să predice o nouă evanghelie despre Isus în locul mesajului lor inițial cu privire la paternitatea lui Dumnezeu și la fraternitatea oamenilor.

1. PREDICA PENTECOSTULUI

Apostolii erau ascunși de patruzeci de zile. Ziua aceasta se întâmpla să fie festivalul de Rusalii al iudeilor, și erau în Ierusalim mii de vizitatori din toate colțurile lumii. Mulți au venit pentru acest festival, dar majoritatea zăboveau în oraș încă de la Paștele evreiesc. Acum acești apostoli înfricoșați au reapărut după săptămânile lor de reclusiune pentru a se arăta cu îndrăzneală în templu, unde au început să predice noul mesaj al Mesiei reînviat. Și toți discipolii erau deopotrivă de conștienți de a fi primit o nouă înzestrare spirituală de clarviziune și de putere.

Era aproape de ora două când Petru s-a ridicat chiar în locul unde Maestrul lor predicase ultima dată în templul acesta, și a rostit acea chemare înflăcărată care a ajuns să câștige peste două mii de suflete. Maestrul plecase, dar ei au descoperit deodată că povestea lor despre el avea o mare putere asupra oamenilor. E foarte firesc ca ei să continue să proclame ceea ce justifica fostul lor devotament față de Isus și, în același timp, îi constrângea pe oameni să creadă în el. Șase apostoli au participat la această reuniune: Petru, Andrei, Iacob, Ioan, Filip și Matei. Ei au vorbit mai mult de un ceas și jumătate și și-au exprimat mesajele în greacă, în ebraică și în armeană; au pronunțat câteva cuvinte și în alte limbi pe care le știau mai puțin.

Conducătorii iudeilor au fost stupefiați de îndrăzneala apostolilor, dar s-au temut să-i molesteze, din cauza marelui număr de oameni care credeau în relatarea lor.

Către ora patru și jumătate, peste două mii de noi credincioși au coborât cu apostolii în bazinul lui Siloe unde Petru, Andrei, Iacob și Ioan i-au botezat în numele Maestrului. Se lăsase noapte când au reușit să boteze această mulțime.

Rusaliile erau marea sărbătoare a botezului când se admiteau în comunitate prozeliti din afară, acei gentili

experience of believer-fellowship with the risen and glorified Christ.

194:0.5 (2059.5) It is not strange that these spirit-infused men should have seized upon this opportunity to express their feelings of triumph over the forces which had sought to destroy their Master and end the influence of his teachings. At such a time as this it was easier to remember their personal association with Jesus and to be thrilled with the assurance that the Master still lived, that their friendship had not ended, and that the spirit had indeed come upon them even as he had promised.

194:0.6 (2059.6) These believers felt themselves suddenly translated into another world, a new existence of joy, power, and glory. The Master had told them the kingdom would come with power, and some of them thought they were beginning to discern what he meant.

194:0.7 (2059.7) And when all of this is taken into consideration, it is not difficult to understand how these men came to preach a *new gospel about Jesus* in the place of their former message of the fatherhood of God and the brotherhood of men.

1. THE PENTECOST SERMON

194:1.1 (2060.1) The apostles had been in hiding for forty days. This day happened to be the Jewish festival of Pentecost, and thousands of visitors from all parts of the world were in Jerusalem. Many arrived for this feast, but a majority had tarried in the city since the Passover. Now these frightened apostles emerged from their weeks of seclusion to appear boldly in the temple, where they began to preach the new message of a risen Messiah. And all the disciples were likewise conscious of having received some new spiritual endowment of insight and power.

194:1.2 (2060.2) It was about two o'clock when Peter stood up in that very place where his Master had last taught in this temple, and delivered that impassioned appeal which resulted in the winning of more than two thousand souls. The Master had gone, but they suddenly discovered that this story about him had great power with the people. No wonder they were led on into the further proclamation of that which vindicated their former devotion to Jesus and at the same time so constrained men to believe in him. Six of the apostles participated in this meeting: Peter, Andrew, James, John, Philip, and Matthew. They talked for more than an hour and a half and delivered messages in Greek, Hebrew, and Aramaic, as well as a few words in even other tongues with which they had a speaking acquaintance.

194:1.3 (2060.3) The leaders of the Jews were astounded at the boldness of the apostles, but they feared to molest them because of the large numbers who believed their story.

194:1.4 (2060.4) By half past four o'clock more than two thousand new believers followed the apostles down to the pool of Siloam, where Peter, Andrew, James, and John baptized them in the Master's name. And it was dark when they had finished with baptizing this multitude.

194:1.5 (2060.5) Pentecost was the great festival of baptism, the time for fellowshipping the proselytes of the gate, those gentiles who desired to serve Yahweh. It

care doreau să-l slujească pe Iehova. Le era deci cu atât mai ușor unui mare număr de iudei și de gentili credincioși să se lase botezați în ziua aceea. Făcând astfel, ei nu se rupeau în nici un fel de la credința iudaică. Credincioșii în Iisus chiar au format, pentru o vreme, o sectă în cadrul iudaismului. Cu toții, inclusiv apostolii, erau încă loiali exigențelor esențiale ale sistemului ceremonial iudaic.

2. SEMNIFICAȚIA RUSALIILOR

Iisus a trăit și a propovăduit pe pământ o evanghelie care elibera omul de superstiția că el era un copil de diavol și l-a înălțat la demnitatea de fiu al lui Dumnezeu prin credință. Acest mesaj al lui Iisus, așa cum l-a predicat și l-a trăit în vremea sa, rezolva în mod eficient dificultățile spirituale ale omului din epoca în care a fost enunțat. Iar acum că M a părăsit personal această lume, el a trimis în locul lui Duhul Adevărului menit să trăiască în om și să reformuleze mesajul lui Iisus pentru fiecare nouă generație. Astfel, fiecare nou grup de muritori ce apar pe fața pământului vor avea o nouă versiune adusă la zi a evangheliei; o iluminare personală și o guvernare colectivă așa cum se vor revela ele a fi pentru om o soluție eficace a dificultăților lui spirituale întotdeauna noi și variate.

Bineînțeles, cea dintâi misiune a acestui spirit constă în întreținerea și personalizarea adevărului, căci înțelegerea adevărului este ceea ce constituie forma cea mai elevată a libertății umane. După aceea, acest spirit are ca scop distrugerea în credincios a simțului de a fi orfan. Iisus trăise printre oameni; toți credincioșii ar fi încercat un sentiment de solitudine dacă Duhul Adevărului n-ar fi venit să locuiască în inimile omenești.

Revărsarea spiritului Fiului a pregătit eficient mintea tuturor oamenilor normali pentru revărsarea universală ulterioară a spiritului Tatălui (Ajustorul) peste toată omenirea. Într-un anumit sens, Duhul Adevărului este atât spiritul Tatălui universal, cât și acela al Fiului Creator.

Nu faceți greșeala de a vă aștepta să dobândiți ferma conștiință intelectuală a Spiritului adevărului răspândit de atunci. Spiritul nu creează niciodată o conștiință de sine însuși, ci numai o conștiință de Mihail, Fiul. Încă de la început, comuniunea cu Duhul Adevărului nu se găsește deci în conștiința voastră de acest spirit, ci mai degrabă în experimentarea de către voi a unei comuniuni sporite cu Mihail.

Spiritul vine și pentru a-i ajuta pe oameni să își amintească și să înțeleagă cuvintele Maestrului, precum și să ilumineze și să interpreteze viața lui pe pământ.

Pe urmă, Duhul Adevărului vine să îl ajute pe credincios să fie martor la realitățile învățăturilor și la viața lui Iisus așa cum a trăit-o el în trup, și așa cum a trăit-o el din nou în fiecare credincios din generațiile succesive de fii de Dumnezeu pătrunși de spirit.

Se pare astfel că Duhul Adevărului vine realmente pentru a conduce pe toți credincioșii în tot adevărul, pentru a-i face ajungă la cunoașterea tot mai mare și la conștiința spirituală vie și crescândă a realității filiației

was, therefore, the more easy for large numbers of both the Jews and believing gentiles to submit to baptism on this day. In doing this, they were in no way disconnecting themselves from the Jewish faith. Even for some time after this the believers in Jesus were a sect within Judaism. All of them, including the apostles, were still loyal to the essential requirements of the Jewish ceremonial system.

2. THE SIGNIFICANCE OF PENTECOST

194:2.1 (2060.6) Jesus lived on earth and taught a gospel which redeemed man from the superstition that he was a child of the devil and elevated him to the dignity of a faith son of God. Jesus' message, as he preached it and lived it in his day, was an effective solvent for man's spiritual difficulties in that day of its statement. And now that he has personally left the world, he sends in his place his Spirit of Truth, who is designed to live in man and, for each new generation, to restate the Jesus message so that every new group of mortals to appear upon the face of the earth shall have a new and up-to-date version of the gospel, just such personal enlightenment and group guidance as will prove to be an effective solvent for man's ever-new and varied spiritual difficulties.

194:2.2 (2060.7) The first mission of this spirit is, of course, to foster and personalize truth, for it is the comprehension of truth that constitutes the highest form of human liberty. Next, it is the purpose of this spirit to destroy the believer's feeling of orphanhood. Jesus having been among men, all believers would experience a sense of loneliness had not the Spirit of Truth come to dwell in men's hearts.

194:2.3 (2061.1) This bestowal of the Son's spirit effectively prepared all normal men's minds for the subsequent universal bestowal of the Father's spirit (the Adjuster) upon all mankind. In a certain sense, this Spirit of Truth is the spirit of both the Universal Father and the Creator Son.

194:2.4 (2061.2) Do not make the mistake of expecting to become strongly intellectually conscious of the outpoured Spirit of Truth. The spirit never creates a consciousness of himself, only a consciousness of Michael, the Son. From the beginning Jesus taught that the spirit would not speak of himself. The proof, therefore, of your fellowship with the Spirit of Truth is not to be found in your consciousness of this spirit but rather in your experience of enhanced fellowship with Michael.

194:2.5 (2061.3) The spirit also came to help men recall and understand the words of the Master as well as to illuminate and reinterpret his life on earth.

194:2.6 (2061.4) Next, the Spirit of Truth came to help the believer to witness to the realities of Jesus' teachings and his life as he lived it in the flesh, and as he now again lives it anew and afresh in the individual believer of each passing generation of the spirit-filled sons of God.

194:2.7 (2061.5) Thus it appears that the Spirit of Truth comes really to lead all believers into all truth, into the expanding knowledge of the experience of the living and growing spiritual consciousness of the reality of eternal

eterne și a ascendenței cu Dumnezeu.

Iisus a trăit o viață care este o revelație a omului care este supus voii Tatălui, și nu un exemplu pe care fiecare trebuie să încerce a-l urma în literă. Viața sa în trup precum și moartea sa pe cruce și învierea sa ulterioară au devenit curând o nouă evanghelie a răscumpărării astfel plătit pentru a-l scăpa pe om de dominația răului - de condamnarea unui Dumnezeu ofensat. Cu toate acestea, chiar dacă evanghelia a ajuns să fie în mare măsură deformată, subzistă încă faptul că acest nou mesaj referitor la Iisus comporta multe adevăruri și învățături fundamentale din evanghelia lui inițială a împărăției. Mai devreme sau mai târziu, aceste adevăruri trecute sub tăcere, acela al paternității lui Dumnezeu și acela al fraternității oamenilor vor ieși la iveală pentru a transforma în chip eficient civilizația întregii omeniri.

Însă aceste erori intelectuale nu au interferat în nici un fel cu marile progrese ale credincioșilor în creșterea spiritului. În mai puțin de la o lună după acordarea Duhului Adevărului, apostolii au făcut individual mai multe progrese spirituale decât în decursul celor patru ani, ori aproape patru, de asociere personală și bazată pe afecțiune cu Maestrul. Această înlocuire cu faptul învierii lui Iisus a adevărului evangheliei salvatoare a filiației cu Dumnezeu, nu a mai împiedicat, în nici un fel, răspândirea rapidă a învățăturilor lor; dimpotrivă, faptul că mesajul lui Iisus fusese adus sub egida noilor învățături despre persoana lui și despre învierea lui a părut să ușureze în mare măsură predicarea bunei vestiri.

Expresia „botez al spiritului”, care a fost atât de general folosită către această epocă, însemna pur și simplu primirea conștientă a darului Duhului Adevărului și recunoașterea personală a acestei noi puteri spirituale ca o sporire a tuturor influențelor spirituale simțite anterior de sufletele cunoscătoare de Dumnezeu.

De la acordarea Duhului Adevărului, omul este supus învățăturii și îndrumării unei triple înzestrări spirituale: Duhul Tatălui (Ajustorul Gândirii); Duhul Fiului, Duhul Adevărului; spiritul Spiritului, Duhul Sfânt.

Într-un fel, omenirea este supusă dublei influențe a septuplului apel al influențelor spirituale universale. Rasele primitive evolutive ale muritorilor au suferit contactul succesiv al celor șapte spirite-minte adjutante ale Spiritului Mamă al universului local. După aceea, pe măsură ce omul înaintează în sus pe scara inteligenței și a percepției spirituale, șapte influențe superioare ale spiritului vin în cele din urmă să planeze asupra lui și să locuiască în el. Iată cele șapte spirite ale lumilor în progres:

1. Spiritul revărsat al Tatălui Universal - Ajustorul Gândirii.

2. Prezența în spirit a Fiului Etern - gravitația spiritului universului universurilor și canalul cert al oricărei comuniuni spirituale.

3. Prezența în spirit a Spiritului Infinit - mintea spirit universală a oricărei creații, sursa spirituală a înrudirii spirituale a tuturor inteligențelor aflate în progres.

4. Duhul Tatălui Universal și al Fiului Creator -

and ascending sonship with God.

194:2.8 (2061.6) Jesus lived a life which is a revelation of man submitted to the Father's will, not an example for any man literally to attempt to follow. This life in the flesh, together with his death on the cross and subsequent resurrection, presently became a new gospel of the ransom which had thus been paid in order to purchase man back from the clutch of the evil one — from the condemnation of an offended God. Nevertheless, even though the gospel did become greatly distorted, it remains a fact that this new message about Jesus carried along with it many of the fundamental truths and teachings of his earlier gospel of the kingdom. And, sooner or later, these concealed truths of the fatherhood of God and the brotherhood of men will emerge to effectually transform the civilization of all mankind.

194:2.9 (2061.7) But these mistakes of the intellect in no way interfered with the believer's great progress in growth in spirit. In less than a month after the bestowal of the Spirit of Truth, the apostles made more individual spiritual progress than during their almost four years of personal and loving association with the Master. Neither did this substitution of the *fact* of the resurrection of Jesus for the saving gospel *truth* of sonship with God in any way interfere with the rapid spread of their teachings; on the contrary, this overshadowing of Jesus' message by the new teachings about his person and resurrection seemed greatly to facilitate the preaching of the good news.

194:2.10 (2061.8) The term “baptism of the spirit,” which came into such general use about this time, merely signified the conscious reception of this gift of the Spirit of Truth and the personal acknowledgment of this new spiritual power as an augmentation of all spiritual influences previously experienced by God-knowing souls.

194:2.11 (2061.9) Since the bestowal of the Spirit of Truth, man is subject to the teaching and guidance of a threefold spirit endowment: the spirit of the Father, the Thought Adjuster; the spirit of the Son, the Spirit of Truth; the spirit of the Spirit, the Holy Spirit.

194:2.12 (2062.1) In a way, mankind is subject to the double influence of the sevenfold appeal of the universe spirit influences. The early evolutionary races of mortals are subject to the progressive contact of the seven adjutant mind-spirits of the local universe Mother Spirit. As man progresses upward in the scale of intelligence and spiritual perception, there eventually come to hover over him and dwell within him the seven higher spirit influences. And these seven spirits of the advancing worlds are:

194:2.13 (2062.2) 1. The bestowed spirit of the Universal Father — the Thought Adjusters.

194:2.14 (2062.3) 2. The spirit presence of the Eternal Son — the spirit gravity of the universe of universes and the certain channel of all spirit communion.

194:2.15 (2062.4) 3. The spirit presence of the Infinite Spirit — the universal spirit-mind of all creation, the spiritual source of the intellectual kinship of all progressive intelligences.

194:2.16 (2062.5) 4. The spirit of the Universal Father and

Duhul Adevărului, în general considerat ca fiind Duhul Fiului Universului.

5. Spiritul Spiritului Infinit și al Spiritului-Mamă al Universului - Duhul Sfânt, în general considerat ca fiind spiritul Spiritului Universului.

6. Minte-spirit a Spiritului-Mamă al Universului - cele șapte spirite-mentale adjutante ale universului local.

7. Duhul Tatălui, al Fiilor și al Spiritelor - spiritul cu nume nou al muritorilor în ascensiune ai regatelor după fuziunea sufletului omenesc născută din spirit cu Ajustorul Gândirii din Paradis, și după ce acești ascenderi vor fi atins ulterior divinitatea și strălucirea statutului de Corp Paradiziac al Finalității.

Și astfel acordarea Duhului Adevărului a adus lumii și oamenilor ei cea din urmă înzestrare menită să-i ajute în căutarea ascendentă a lui Dumnezeu.

3. CE S-A PETRECUT LA RUSALII

Multe învățături bizare și ciudate au fost asociate relatărilor inițiale din ziua Rusaliilor. În perioada care a urmat, evenimentele acestei zile în care Duhul Adevărului, noul învățător, a venit să locuiască printre oameni, ele au fost confundate cu stupidele debordări de sentimentalism exacerbat. Principala misiune a acestui spirit, răspândit de Tată și de Fiu, constă în a le propovădui oamenilor adevărurile despre iubirea Tatălui și despre compătimirea Fiului. Acelea sunt adevărurile divinității pe care le pot înțelege oamenii mai pe deplin decât toate celelalte trăsături de caracter divine. Duhul Adevărului caută în primul rând să dezvăluie natura spirituală a Tatălui și caracterul moral al Fiului. Fiul Creator, în trup, l-a revelat pe Dumnezeu oamenilor; Duhul Adevărului, în inimă, l-a revelat pe Fiul Creator oamenilor. Când un om produce în viața sa „roadele spiritului”, el nu exprimă altceva decât trăsăturile de caracter pe care maestrul le-a manifestat în propria sa viață pământească. Când Iisus era pe pământ, el și-a trăit viața ca o persoană indivizibilă - Iisus din Nazareth. Ca spirit lăuntric al „noului învățător”, de la Rusalii înainte, M a putut să își trăiască viața din nou în experiența oricărui credincios instruit în adevăr.

Multe evenimente care survin în cursul unei vieți umane sunt greu de înțeles și de împăcat cu ideea că noi locuim într-un univers în care adevărul prevalează și dreptatea triumfă. Se pare prea adesea că minciuna, calomnia, necinstea și nedreptatea - păcatul - sunt mai presus. La urma urmei, triumfă oare credința asupra răului, a păcatului și a inechității? Da. Și viața și moartea lui Iisus sunt dovada eternă că adevărul bunătății și credința creaturii călăuzite de spirit vor fi întotdeauna justificate. Spectatorii au făcut haz de Iisus pe cruce când au zis: „Să vedem dacă Dumnezeu va veni să-l elibereze.” Părea întunecată ziua crucificării, dar a fost glorios de luminoasă în dimineața învierii; a fost și mai strălucită și mai fericită în ziua de Rusalii. Religiiile disperării pesimiste caută să obțină ușurarea de poverile vieții; ele doresc cu ardoare extincția într-un somn și într-o odihnă nesfârșite. Acestea sunt religii ale fricii și groazei primitive. Religia lui Iisus este o nouă evanghelie a credinței care să fie proclamată omenirii zbuciumate. Această nouă religie este întemeiată pe

the Creator Son — the Spirit of Truth, generally regarded as the spirit of the Universe Son.

194:2.17 (2062.6) 5. The spirit of the Infinite Spirit and the Universe Mother Spirit — the Holy Spirit, generally regarded as the spirit of the Universe Spirit.

194:2.18 (2062.7) 6. The mind-spirit of the Universe Mother Spirit — the seven adjutant mind-spirits of the local universe.

194:2.19 (2062.8) 7. The spirit of the Father, Sons, and Spirits — the new-name spirit of the ascending mortals of the realms after the fusion of the mortal spirit-born soul with the Paradise Thought Adjuster and after the subsequent attainment of the divinity and glorification of the status of the Paradise Corps of the Finality.

194:2.20 (2062.9) And so did the bestowal of the Spirit of Truth bring to the world and its peoples the last of the spirit endowment designed to aid in the ascending search for God.

3. WHAT HAPPENED AT PENTECOST

194:3.1 (2062.10) Many queer and strange teachings became associated with the early narratives of the day of Pentecost. In subsequent times the events of this day, on which the Spirit of Truth, the new teacher, came to dwell with mankind, have become confused with the foolish outbreaks of rampant emotionalism. The chief mission of this outpoured spirit of the Father and the Son is to teach men about the truths of the Father's love and the Son's mercy. These are the truths of divinity which men can comprehend more fully than all the other divine traits of character. The Spirit of Truth is concerned primarily with the revelation of the Father's spirit nature and the Son's moral character. The Creator Son, in the flesh, revealed God to men; the Spirit of Truth, in the heart, reveals the Creator Son to men. When man yields the "fruits of the spirit" in his life, he is simply showing forth the traits which the Master manifested in his own earthly life. When Jesus was on earth, he lived his life as one personality — Jesus of Nazareth. As the indwelling spirit of the "new teacher," the Master has, since Pentecost, been able to live his life anew in the experience of every truth-taught believer.

194:3.2 (2062.11) Many things which happen in the course of a human life are hard to understand, difficult to reconcile with the idea that this is a universe in which truth prevails and in which righteousness triumphs. It so often appears that slander, lies, dishonesty, and unrighteousness — sin — prevail. Does faith, after all, triumph over evil, sin, and iniquity? It does. And the life and death of Jesus are the eternal proof that the truth of goodness and the faith of the spirit-led creature will always be vindicated. They taunted Jesus on the cross, saying, "Let us see if God will come and deliver him." It looked dark on that day of the crucifixion, but it was gloriously bright on the resurrection morning; it was still brighter and more joyous on the day of Pentecost. The religions of pessimistic despair seek to obtain release from the burdens of life; they crave extinction in endless slumber and rest. These are the religions of primitive fear and dread. The religion of Jesus is a new gospel of faith to be proclaimed to struggling humanity. This new religion is founded on faith, hope, and love.

credință, pe speranță și pe iubire.

Paragraph 194:3.3 is missing here.

Viața de muritor îi adusese lui Iisus loviturile cele mai dure, cele mai crude și cele mai severe; și acest om făcuse față acestor situații disperante cu credință și curaj, și cu determinarea neclintită de a face voia Tatălui său. Iisus a înfruntat viața în toată teribila ei realitate, și a stăpânit-o - chiar și până în moartea. El nu s-a servit de religie pentru a se elibera de viață. Religia lui Iisus nu caută să scape de această viață pentru a se bucura de o fericire care vă așteaptă într-o altă existență. Religia lui Iisus oferă bucuria și pacea unei noi existențe spirituale care însușește și înnobilează viața pe care oamenii o trăiesc actualmente pe pământ.

În ziua de Rusalii, religia lui Iisus a rupt toate restricțiile naționale și lanțurile rasiale. Este pe veci adevărat că „acolo unde se află spiritul Domnului, acolo este libertatea”. În ziua aceea, Duhul Adevărului a devenit darul personal al Maestrului fiecărui muritor. Acest spirit a fost acordat pentru a-i califica pe credincioși să predice mai eficient evanghelia împărăției, dar ei au făcut greșeala de a lua experiența primirii spiritului astfel răspândit drept o parte a noii evanghelii pe care o formulau într-un mod incoștient.

Țineți cont de faptului că Duhul Adevărului a fost revărsat peste toți credincioșii sinceri și că apostolii nu au fost singurii beneficiari ai acestui dar al spiritului. Cei o sută și douăzeci de bărbați și de femei adunați în sala de sus l-au primit cu toții pe noul învățător, precum și toate inimile oneste din toată lumea. Acest nou învățător a fost revărsat peste omenire, și fiecare suflet l-a primit în acord cu propria lui dragoste de adevăr și de propria lui aptitudine de a pricepe și de a înțelege realitățile spirituale. În cele din urmă, adevărata religie este eliberată de dominația preoților și de toate clasele sacre, și își găsește manifestarea reală în sufletul individual al oamenilor.

Religia lui Iisus încurajează tipul cel mai elevat de civilizație umană, în sensul că ea creează tipul cel mai elevat de personalitate spirituală și proclamă caracterul sacru al acestei persoane.

Venirea Duhului Adevărului de Rusalii a făcut posibilă o religie care nu este nici radicală, nici conservatoare; ea nu este nici veche, nici nouă; nu trebuie să fie dominată nici de bătrâni, nici de tineri. Faptul vieții pământești a lui Iisus a oferit un punct pentru ancora timpului, în vreme ce revărsarea Duhului Adevărului asigură expansiunea veșnică și creșterea nesfârșită a religiei pe care Iisus a trăit-o și a evangheliei pe care a proclamat-o. Spiritul călăuzește în tot adevărul. El ne învață expansiunea și creșterea constante ale unei religii de progres fără de sfârșit și de revelație divină. Acest nou învățător va dezvălui mereu credincioșilor căutători de adevăr ceea ce era atât de divin conținut în persoana și în natura Fiului omului.

194:3.3 (2063.1) To Jesus, mortal life had dealt its hardest, cruelest, and bitterest blows; and this man met these ministrations of despair with faith, courage, and the unswerving determination to do his Father's will. Jesus met life in all its terrible reality and mastered it — even in death. He did not use religion as a release from life. The religion of Jesus does not seek to escape this life in order to enjoy the waiting bliss of another existence. The religion of Jesus provides the joy and peace of another and spiritual existence to enhance and ennoble the life which men now live in the flesh.

194:3.4 (2063.2) If religion is an opiate to the people, it is not the religion of Jesus. On the cross he refused to drink the deadening drug, and his spirit, poured out upon all flesh, is a mighty world influence which leads man upward and urges him onward. The spiritual forward urge is the most powerful driving force present in this world; the truth-learning believer is the one progressive and aggressive soul on earth.

194:3.5 (2063.3) On the day of Pentecost the religion of Jesus broke all national restrictions and racial fetters. It is forever true, "Where the spirit of the Lord is, there is liberty." On this day the Spirit of Truth became the personal gift from the Master to every mortal. This spirit was bestowed for the purpose of qualifying believers more effectively to preach the gospel of the kingdom, but they mistook the experience of receiving the outpoured spirit for a part of the new gospel which they were unconsciously formulating.

194:3.6 (2063.4) Do not overlook the fact that the Spirit of Truth was bestowed upon all sincere believers; this gift of the spirit did not come only to the apostles. The one hundred and twenty men and women assembled in the upper chamber all received the new teacher, as did all the honest of heart throughout the whole world. This new teacher was bestowed upon mankind, and every soul received him in accordance with the love for truth and the capacity to grasp and comprehend spiritual realities. At last, true religion is delivered from the custody of priests and all sacred classes and finds its real manifestation in the individual souls of men.

194:3.7 (2063.5) The religion of Jesus fosters the highest type of human civilization in that it creates the highest type of spiritual personality and proclaims the sacredness of that person.

194:3.8 (2063.6) The coming of the Spirit of Truth on Pentecost made possible a religion which is neither radical nor conservative; it is neither the old nor the new; it is to be dominated neither by the old nor the young. The fact of Jesus' earthly life provides a fixed point for the anchor of time, while the bestowal of the Spirit of Truth provides for the everlasting expansion and endless growth of the religion which he lived and the gospel which he proclaimed. The spirit guides into *all* truth; he is the teacher of an expanding and always-growing religion of endless progress and divine unfolding. This new teacher will be forever unfolding to the truth-seeking believer that which was so divinely folded up in the person and nature of the Son of Man.

Manifestările asociate cu acordarea „noului învățător” și primirea făcută predicilor apostolilor de către oamenii din diverse rase și națiuni, reuniți la Ierusalim, denotă universalitatea religiei lui Iisus. Evanghelia împărăției n-ar trebui identificată cu nici o rasă, ori cultură, limbă anume. Ziua de Rusalii a marcat marele efort al spiritului de a elibera religia lui Iisus de lanțurile iudaice pe care le moștenise. Chiar și după această demonstrație în care spiritul a fost răspândit peste toată carnea, apostolii s-au străduit mai întâi să impună tuturor convertiților lor exigențele iudaismului. Pavel însuși a avut greutăți cu frații lui din Ierusalim, pentru că refuza să-i supună pe gentili acestor practici iudaice. Nici o religie revelată nu se poate răspândi în toată lumea dacă comite cumva grava greșeală de a se lăsa impregnată de o cultură națională, sau de a se asocia cu practicile rasiale, economice sau sociale deja stabilite.

Acordarea Duhului Adevărului a fost independentă de orice formă, ceremonie, loc sacru și comportament special al celor care au primit plenitudinea manifestării lui. În momentul în care spiritul a venit peste persoanele adunate în sala de sus, ele ședeau în mod firesc acolo și le venea să se aplece într-o rugăciune tăcută. Spiritul s-a revărsat atât în țară cât și în oraș. Nu era necesar ca apostolii să se retragă în solitudine vreme de ani lungi de meditație solitară cu scopul de a primi spiritul. Rusaliele disociază pentru totdeauna ideea de experiență spirituală de noțiunea de mediu deosebit de favorabil.

Ziua de Rusalii, cu înzestrarea ei spirituală, era menită să detașeze pentru totdeauna religia Maestrului de orice subordonare la forța fizică. Învățătorii acestei noi religii sunt de acum încolo înarmați cu arme spirituale; ei trebuie să pornească la cucerirea lumii cu o încredințare de nezdruccinat, cu o bunăvoință incomparabilă și cu o iubire abundentă. Ei sunt înzestrați pentru a triumfa asupra răului prin bine, pentru a învinge ura prin iubire, pentru a nimici frica cu o credință vie și plină de curaj în adevăr. Iisus îi învățase deja pe aceia care îl urmau că religia sa nu era niciodată pasivă; discipolii săi trebuiau să fie întotdeauna activi și pozitivi în slujba lor de milostenie și în manifestările lor de dragoste. Acești credincioși nu îl mai priveau pe Iehova ca pe „Stăpânul Oștirilor”. Ei considerau acum Deitatea eternă ca fiind „Dumnezeul și Tatăl Domnului Iisus Christos”. Ei au făcut măcar atâta progres, chiar dacă, într-o anumită măsură, ei nu au reușit să înțeleagă pe de-a-ntregul adevărul că Dumnezeu este și Tatăl spiritual al fiecărui individ.

Rusaliele au înzestrat omul muritor cu puterea de a ierta rănilor personale, de a suporta cu blândețe cele mai rele nedreptăți, de a rămâne impasibili în fața primejdiilor înfricoșătoare și de a sfida răul urii și al mâniei prin acțiunile temerare ale iubirii și ale îndurării. De-a lungul istoriei ei Urantia a suferit ravagiile marilor războaie devastatoare. Toți participanții la aceste conflicte teribile au avut parte de înfrângere. Nu rămâne decât un singur învingător, un singur scăpat de aceste lupte înrâncenate, care și-a mărit renumele - Iisus din Nazareth cu evanghelia sa de triumf asupra răului prin bine. Secretul unei mai bune civilizații este inclus în învățăturile Maestrului cu privire la fraternitatea oamenilor, la bunăvoința iubirii și la încrederea reciprocă.

194:3.9 (2064.1) The manifestations associated with the bestowal of the “new teacher,” and the reception of the apostles’ preaching by the men of various races and nations gathered together at Jerusalem, indicate the universality of the religion of Jesus. The gospel of the kingdom was to be identified with no particular race, culture, or language. This day of Pentecost witnessed the great effort of the spirit to liberate the religion of Jesus from its inherited Jewish fetters. Even after this demonstration of pouring out the spirit upon all flesh, the apostles at first endeavored to impose the requirements of Judaism upon their converts. Even Paul had trouble with his Jerusalem brethren because he refused to subject the gentiles to these Jewish practices. No revealed religion can spread to all the world when it makes the serious mistake of becoming permeated with some national culture or associated with established racial, social, or economic practices.

194:3.10 (2064.2) The bestowal of the Spirit of Truth was independent of all forms, ceremonies, sacred places, and special behavior by those who received the fullness of its manifestation. When the spirit came upon those assembled in the upper chamber, they were simply sitting there, having just been engaged in silent prayer. The spirit was bestowed in the country as well as in the city. It was not necessary for the apostles to go apart to a lonely place for years of solitary meditation in order to receive the spirit. For all time, Pentecost disassociates the idea of spiritual experience from the notion of especially favorable environments.

194:3.11 (2064.3) Pentecost, with its spiritual endowment, was designed forever to loose the religion of the Master from all dependence upon physical force; the teachers of this new religion are now equipped with spiritual weapons. They are to go out to conquer the world with unfailing forgiveness, matchless good will, and abounding love. They are equipped to overcome evil with good, to vanquish hate by love, to destroy fear with a courageous and living faith in truth. Jesus had already taught his followers that his religion was never passive; always were his disciples to be active and positive in their ministry of mercy and in their manifestations of love. No longer did these believers look upon Yahweh as “the Lord of Hosts.” They now regarded the eternal Deity as the “God and Father of the Lord Jesus Christ.” They made that progress, at least, even if they did in some measure fail fully to grasp the truth that God is also the spiritual Father of every individual.

194:3.12 (2064.4) Pentecost endowed mortal man with the power to forgive personal injuries, to keep sweet in the midst of the gravest injustice, to remain unmoved in the face of appalling danger, and to challenge the evils of hate and anger by the fearless acts of love and forbearance. Urantia has passed through the ravages of great and destructive wars in its history. All participants in these terrible struggles met with defeat. There was but one victor; there was only one who came out of these embittered struggles with an enhanced reputation — that was Jesus of Nazareth and his gospel of overcoming evil with good. The secret of a better civilization is bound up in the Master’s teachings of the brotherhood of man, the good will of love and mutual trust.

Până la Rusalii, religia nu revelase decât omul în căutarea lui Dumnezeu; de la Rusalii, omul încă îl caută pe Dumnezeu, dar se vede, de asemenea, strălucind deasupra lumii spectacolul Dumnezeului care îl caută pe om și își trimite spiritul să locuiască în el atunci când l-a găsit.

Înainte de învățăturile lui Iisus, care au atins apogeul lor de Rusalii, femeile nu erau deloc sau prea puțin luate în considerare din punct de vedere spiritual în doctrinele vechilor religii. După Rusalii și în fraternitatea împărăției femeia s-a găsit în fața lui Dumnezeu pe picior de egalitate cu bărbatul. Printre cele o sută douăzeci de persoane care au primit această vizită specială a spiritului, se găseau multe femei care au avut în aceste binecuvântări o parte egală cu aceea a credincioșilor masculini. Bărbații nu mai puteau pretinde să monopolizeze îndeplinirea serviciului religios. Fariseii puteau continua să-i mulțumească lui Dumnezeu pentru a „nu fi născut femei, leproși și gentili”, însă, printre fideli lui Iisus, femeile au fost definitiv eliberate de orice discriminare religioasă bazată pe sex. Rusalile au înlăturat orice separație religioasă fondată pe distincții rasiale, pe deosebiri culturale, pe caste sociale sau pe prejudecăți privitoare la sex. Nu este surprinzător ca acești credincioși în noua evanghelie să strige: „Acolo unde este spiritul Domnului, acolo este libertatea”.

Mama și un frate de-al lui Iisus se aflau printre cei o sută douăzeci de credincioși. În calitate de membri ai acestui grup comun de ucenici, ei au primit în egală măsură spiritul răspândit. Ei nu au primit din acest dar binecuvântat o parte mai mare decât tovarășii lor. Nici un dar special nu a fost conferit membrilor familiei pământești a lui Iisus. Rusalile au marcat sfârșitul preoției speciale și orice credință în familiile sacre.

Înainte de Rusalii, apostolii au renunțat la multe lucruri pentru Iisus. Își sacrificaseră căminul, familia, prietenii, bunurile pământești și situația lor. Cu prilejul Rusalilor, ei s-au dăruit lui Dumnezeu, iar Tatăl și Fiul au răspuns dăruindu-se pe ei înșiși oamenilor - trimițându-și spiritele să trăiască în oameni. Această experiență constând în pierderea de sine și în găsirea spiritului nu a fost o experiență emoțională; ea a fost un act de renunțare de sine inteligentă și de consacrare fără rezerve.

Rusalile au fost chemarea la unitate spirituală în rândurile credincioșilor în evanghelie. Când spiritul s-a pogorât peste discipolii din Ierusalim, același lucru s-a produs în Filadelfia, în Alexandria și în toate celelalte locuri unde se aflau credincioșii sinceri. A fost literalmente adevărat „că nu era decât o singură inimă și un singur suflet în mulțimile de credincioși”. Religia lui Iisus este cea mai puternică influență unificatoare pe care o cunoscuse lumea vreodată.

Rusalile erau menite să diminueze înfumurarea indivizilor, a grupurilor, a națiunilor și a raselor - acest spirit de înfumurare a cărui încordare a crescut până într-acolo încât să se dezlănțuie în războaie devastatoare. Numai și numai o apropiere spirituală putea să unifice omenirea, și Duhul Adevărului este o influență mondială universală.

Venirea Duhului Adevărului purifică inima omului și îi face pe beneficiarii lui să formuleze un scop al vieții unificate cu voia lui Dumnezeu și cu bunăstarea

194:3.13 (2065.1) Up to Pentecost, religion had revealed only man seeking for God; since Pentecost, man is still searching for God, but there shines out over the world the spectacle of God also seeking for man and sending his spirit to dwell within him when he has found him.

194:3.14 (2065.2) Before the teachings of Jesus which culminated in Pentecost, women had little or no spiritual standing in the tenets of the older religions. After Pentecost, in the brotherhood of the kingdom woman stood before God on an equality with man. Among the one hundred and twenty who received this special visitation of the spirit were many of the women disciples, and they shared these blessings equally with the men believers. No longer can man presume to monopolize the ministry of religious service. The Pharisee might go on thanking God that he was “not born a woman, a leper, or a gentile,” but among the followers of Jesus woman has been forever set free from all religious discriminations based on sex. Pentecost obliterated all religious discrimination founded on racial distinction, cultural differences, social caste, or sex prejudice. No wonder these believers in the new religion would cry out, “Where the spirit of the Lord is, there is liberty.”

194:3.15 (2065.3) Both the mother and brother of Jesus were present among the one hundred and twenty believers, and as members of this common group of disciples, they also received the outpoured spirit. They received no more of the good gift than did their fellows. No special gift was bestowed upon the members of Jesus' earthly family. Pentecost marked the end of special priesthods and all belief in sacred families.

194:3.16 (2065.4) Before Pentecost the apostles had given up much for Jesus. They had sacrificed their homes, families, friends, worldly goods, and positions. At Pentecost they gave themselves to God, and the Father and the Son responded by giving themselves to man — sending their spirits to live within men. This experience of losing self and finding the spirit was not one of emotion; it was an act of intelligent self-surrender and unreserved consecration.

194:3.17 (2065.5) Pentecost was the call to spiritual unity among gospel believers. When the spirit descended on the disciples at Jerusalem, the same thing happened in Philadelphia, Alexandria, and at all other places where true believers dwelt. It was literally true that “there was but one heart and soul among the multitude of the believers.” The religion of Jesus is the most powerful unifying influence the world has ever known.

194:3.18 (2065.6) Pentecost was designed to lessen the self-assertiveness of individuals, groups, nations, and races. It is this spirit of self-assertiveness which so increases in tension that it periodically breaks loose in destructive wars. Mankind can be unified only by the spiritual approach, and the Spirit of Truth is a world influence which is universal.

194:3.19 (2065.7) The coming of the Spirit of Truth purifies the human heart and leads the recipient to formulate a life purpose single to the will of God and the welfare of

oamenilor. Spiritul egoismului material a fost scufundat în acest nou dar spiritual al altruismului. Rusaliele, într-o epocă ca cea de acum, semnifică faptul că Iisusul istoric a devenit fiul divin al experienței vii. Când bucuria acestui spirit răspândit este încercată conștient în viața umană, ea este un tonic pentru sănătate, un stimulent pentru minte și o energie inepuizabilă pentru suflet.

Nu rugăciunea a făcut să se pogoare spiritul în ziua Rusalilor, dar ea a contribuit mult la determinarea capacității receptiva care caracterizează pe credincioșii individuali. Rugăciunea nu face inima divină să se reverse literalmente, dar foarte adesea rugăciunea deschide canalele mai largi și mai adânci prin care darurile divine pot să curgă către inima și sufletul celor care își amintesc astfel să mențină, prin rugăciunea sinceră și prin adorarea autentică, o comuniune neîntreruptă cu Autorul lor.

4. ÎNCEPUTURILE BISERICILII CREȘTINII

Când dușmanii lui Iisus l-au prins într-un mod atât de subit și l-au răstignit atât de rapid între doi hoți, apostolii și ucenicii lui au fost complet demoralizați. Gândul că Maestrul fusese arestat, legat, chinuit și răstignit era mai mult decât puteau îndura apostolii înșiși. Ei au uitat învățăturile și avertismentele sale. Se putea ca Iisus să fi fost într-adevăr „un profet puternic în cuvintele și în lucrările lui înaintea lui și a tuturor oamenilor”, dar nu prea avea cum să fie acel Mesia care speraseră ei că va reinstaura regatul Israelului.

Vine apoi învierea care eliberează apostolii de disperare și restabilește credința lor în divinitatea Maestrului. În mai multe rânduri, ei îl văd și îi vorbesc, și el îi aduce pe muntele Olivet unde își ia rămas bun de la ei și îi anunță că se va reîntoarce alături de Tatăl său. El le-a recomandat să rămână în Ierusalim până ce vor fi înzestrați cu putere - până ce va veni Duhul Adevărului. Și, în ziua Rusalilor, acest nou învățător a sosit, iar apostolii au pornit îndată pentru a predica evanghelia lor cu o nouă putere. Ei sunt discipolii curajoși și îndrăzneți ai Domnului viu, iar nu ai unui conducător răposat și învins. Maestrul trăiește în inima acestor evangheliști. Dumnezeu nu este o doctrină în mintea lor; el a devenit o prezență vie în sufletul lor.

”Zi de zi, ei stăteau neclintii, de comun acord, în templu și rupeau pâinea acasă. Ei își luau masa cu voioșie și unitate de inimă, slăvind-ul pe Dumnezeu și având favoarea întregului popor. Ei erau cu toții umpluți de spirit și proclamau cuvântul lui Dumnezeu cu îndrăzneală. Și mulțimea de credincioși nu avea decât o singură inimă și un singur suflet; nici unul dintre ei nu zicea decât că bunurile pe care le poseda îi erau proprii, și ei aveau toate lucrurile în comun.”

Ce li s-a întâmplat acestor oameni cărora Iisus le poruncise să meargă să predice evanghelia împărăției, paternitatea lui Dumnezeu și fraternitatea oamenilor? Ei aveau o nouă evanghelie; erau înflăcărați de o nouă experiență; sunt plini de o nouă energie spirituală. Mesajul lor s-a schimbat brusc pentru a deveni proclamarea Christosului reînviat: „Iisus din Nazareth, acest om pe care Dumnezeu l-a aprobat prin lucrări mari și prin minuni, care a fost trimis la îndrumarea

men. The material spirit of selfishness has been swallowed up in this new spiritual bestowal of selflessness. Pentecost, then and now, signifies that the Jesus of history has become the divine Son of living experience. The joy of this outpoured spirit, when it is consciously experienced in human life, is a tonic for health, a stimulus for mind, and an unfailing energy for the soul.

194:3.20 (2065.8) Prayer did not bring the spirit on the day of Pentecost, but it did have much to do with determining the capacity of receptivity which characterized the individual believers. Prayer does not move the divine heart to liberality of bestowal, but it does so often dig out larger and deeper channels wherein the divine bestowals may flow to the hearts and souls of those who thus remember to maintain unbroken communion with their Maker through sincere prayer and true worship.

4. BEGINNINGS OF THE CHRISTIAN CHURCH

194:4.1 (2066.1) When Jesus was so suddenly seized by his enemies and so quickly crucified between two thieves, his apostles and disciples were completely demoralized. The thought of the Master, arrested, bound, scourged, and crucified, was too much for even the apostles. They forgot his teachings and his warnings. He might, indeed, have been “a prophet mighty in deed and word before God and all the people,” but he could hardly be the Messiah they had hoped would restore the kingdom of Israel.

194:4.2 (2066.2) Then comes the resurrection, with its deliverance from despair and the return of their faith in the Master's divinity. Again and again they see him and talk with him, and he takes them out on Olivet, where he bids them farewell and tells them he is going back to the Father. He has told them to tarry in Jerusalem until they are endowed with power — until the Spirit of Truth shall come. And on the day of Pentecost this new teacher comes, and they go out at once to preach their gospel with new power. They are the bold and courageous followers of a living Lord, not a dead and defeated leader. The Master lives in the hearts of these evangelists; God is not a doctrine in their minds; he has become a living presence in their souls.

194:4.3 (2066.3) “Day by day they continued steadfastly and with one accord in the temple and breaking bread at home. They took their food with gladness and singleness of heart, praising God and having favor with all the people. They were all filled with the spirit, and they spoke the word of God with boldness. And the multitudes of those who believed were of one heart and soul; and not one of them said that aught of the things which he possessed was his own, and they had all things in common.”

194:4.4 (2066.4) What has happened to these men whom Jesus had ordained to go forth preaching the gospel of the kingdom, the fatherhood of God and the brotherhood of man? They have a new gospel; they are on fire with a new experience; they are filled with a new spiritual energy. Their message has suddenly shifted to the proclamation of the risen Christ: “Jesus of Nazareth, a man God approved by mighty works and wonders; him, being delivered up by the determinate counsel and

precisă și potrivit cu precunoașterea a lui Dumnezeu, voi l-ați răstignit și l-ați făcut să piară. El a îndeplinit astfel lucrurile pe care Dumnezeu le anunțase cu mult timp înainte prin gura tuturor profeților. Pe acest Iisus l-a reînviat Dumnezeu. Dumnezeu l-a făcut în același timp Domnul și Christosul. Fiind înălțat la dreapta lui Dumnezeu, și primind de la Tatăl făgăduința spiritului, el a răspândit ceea ce vedeți și auziți. Căiți-vă, pentru ca păcatele voastre să poată fi șterse, pentru ca Tatăl să-l poată trimite pe Christos, care v-a fost trimis vouă, Iisus însuși, pe care cerurile trebuie să îl primească până la ziua restabilirii tuturor lucrurilor.”

Evangelia împărăției, mesajul lui Iisus avea să fie schimbat subit în evanghelia Domnului Iisus Christos. Apostolii proclamau acum faptele vieții sale, ale morții sale și ale reînvierii sale, predicând speranța că el va reveni curând pe această lume pentru a desăvârși lucrarea pe care o începuse. Mesajul primilor credincioși se preocupă așadar de predicarea despre faptele primei lui venirii și de propovăduirea speranței celei de-a doua venirii a lui, eveniment pe care socoteau că trebuia să survină foarte curând.

Christosul avea să devină crezul Bisericii care se forma cu repeziciune: Iisus este viu; este mort pentru oameni; a dăruit spiritul; a revenit. Iisus era în toate gândurile discipolilor și determina toate noile lor concepte despre Dumnezeu și despre toate celelalte. Ei erau mult prea entuziasmați de noua doctrină în care „Dumnezeu este Tatăl Domnului Iisus” pentru a-i face griji în legătură cu vechiul mesaj în care „Dumnezeu este Tatăl iubitor al tuturor oamenilor”, și chiar și al fiecărei persoane luate individual. Este adevărat că o minunată manifestare de iubire fraternală și de bunăvoință neasemuită a luat naștere în aceste comunități primitive de credincioși în Iisus, și nu o comunitate de frați în împărăția familială a Tatălui lor din ceruri. Bunăvoința lor provenea din iubirea născută din conceptul de consacrare a lui Iisus, iar nu din recunoașterea fraternității muritorilor. Totuși, membrii lor erau plini de bucurie și trăiau o viață atât de nouă și atât de excepțională încât toți oamenii erau atrași de învățăturile lor cu privire la Iisus. Ei au comis marea greșeală de a folosi comentariul viu și ilustrat al evangheliei împărăției în locul acestei evanghelii înseși, însă chiar aceea reprezenta cea mai mare religie pe care o cunoscuse omenirea până atunci.

Negreșit, o nouă comunitate se naștea în lume. „Mulțimea care credea persevera în doctrina și în comuniunea apostolilor, rupând pâinea și rugându-se.” Ei se numeau unii pe alții frați și surori; ei se salutau unii pe alții cu o sărutare sfântă; ei aveau griji de cei săraci. Aceasta era și o comunitate de viață, cât și de adorare. Nu rezulta dintr-un decret, ci din dorința de a-și împărtăși bunurile cu tovarăși lor credincioși. Ei sperau cu încredere că, în cursul generației lor, Iisus va reveni să desăvârșească stabilirea împărăției Tatălui. Această împărtășire spontană a posesiunilor pământești nu era o caracteristică directă a învățăturii lui Iisus; ea a rezultat din sinceritatea și din încrederea cu care acești bărbați și aceste femei credeau că Maestrul avea să revină neîncetat pentru a-și desăvârși lucrarea și a instaura împărăția. Dar rezultatele finale ale acestei experiențe bine intenționate de iubire fraternală nechibzuită au fost dezastruoase și aducătoare de amărăciuni. Mii de credincioși sinceri și-au vândut proprietățile și și-au împărțit capitalurile și alte active

foreknowledge of God, you did crucify and slay. The things which God foreshadowed by the mouth of all the prophets, he thus fulfilled. This Jesus did God raise up. God has made him both Lord and Christ. Being, by the right hand of God, exalted and having received from the Father the promise of the spirit, he has poured forth this which you see and hear. Repent, that your sins may be blotted out; that the Father may send the Christ, who has been appointed for you, even Jesus, whom the heaven must receive until the times of the restoration of all things.”

194:4.5 (2066.5) The gospel of the kingdom, the message of Jesus, had been suddenly changed into the gospel of the Lord Jesus Christ. They now proclaimed the facts of his life, death, and resurrection and preached the hope of his speedy return to this world to finish the work he began. Thus the message of the early believers had to do with preaching about the facts of his first coming and with teaching the hope of his second coming, an event which they deemed to be very near at hand.

194:4.6 (2067.1) Christ was about to become the creed of the rapidly forming church. Jesus lives; he died for men; he gave the spirit; he is coming again. Jesus filled all their thoughts and determined all their new concept of God and everything else. They were too much enthused over the new doctrine that “God is the Father of the Lord Jesus” to be concerned with the old message that “God is the loving Father of all men,” even of every single individual. True, a marvelous manifestation of brotherly love and unexampled good will did spring up in these early communities of believers. But it was a fellowship of believers in Jesus, not a fellowship of brothers in the family kingdom of the Father in heaven. Their good will arose from the love born of the concept of Jesus’ bestowal and not from the recognition of the brotherhood of mortal man. Nevertheless, they were filled with joy, and they lived such new and unique lives that all men were attracted to their teachings about Jesus. They made the great mistake of using the living and illustrative commentary on the gospel of the kingdom for that gospel, but even that represented the greatest religion mankind had ever known.

194:4.7 (2067.2) Unmistakably, a new fellowship was arising in the world. “The multitude who believed continued steadfastly in the apostles’ teaching and fellowship, in the breaking of bread, and in prayers.” They called each other brother and sister; they greeted one another with a holy kiss; they ministered to the poor. It was a fellowship of living as well as of worship. They were not communal by decree but by the desire to share their goods with their fellow believers. They confidently expected that Jesus would return to complete the establishment of the Father’s kingdom during their generation. This spontaneous sharing of earthly possessions was not a direct feature of Jesus’ teaching; it came about because these men and women so sincerely and so confidently believed that he was to return any day to finish his work and to consummate the kingdom. But the final results of this well-meant experiment in thoughtless brotherly love were disastrous and sorrow-breeding. Thousands of earnest believers sold their property and disposed of all their capital goods and other productive assets. With

rentabile. Cu timpul resursele „împărțirii egale” creștine s-au redus și au sfârșit prin a se epuiza- dar viața continua. Foarte curând credincioșii din Antiohia au făcut colecte pentru a nu-i lăsa pe coreligionarii lor din Ierusalim să moară de foame.

În această epocă, credincioșii sărbătoreau cina Domnului în felul în care fusese stabilită, adică ei se adunau pentru masa colectivă de bună comuniune și luau parte la sacrament la sfârșitul mesei.

La început, ei au botezat în numele lui Iisus, și numai după aproape de douăzeci de ani au început ei să boteze „în numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt”. Nu se cerea nimic altceva decât botezul pentru admiterea în comunitatea credincioșilor; aceasta n-avea încă nici o organizare; ea era pur și simplu frăția lui Iisus.

Această sectă a lui Iisus s-a mărit rapid și, încă o dată, saduceii le-au acordat atenție. Fariseii erau puțin cam îngrijorați de situație, văzând că nici una dintre învățături nu interfeera în nici un fel cu respectarea legilor iudaice. Dar saduceii au început să-i întemnițeze pe conducătorii sectei lui Iisus, până în momentul în care Gamaliel, unul dintre principalii rabini, i-a făcut să accepte recomandările sale: „Nu vă mai atingeți de acești oameni și lăsați în pace, căci, dacă acest proiect sau această lucrare vine de la oameni, ea va fi nimicită; dar, dacă vine de la Dumnezeu, voi nu o veți putea distruge, și poate că vă veți găsi chiar în conflict cu Dumnezeu.” Saduceii s-au decis să urmeze sfatul lui Gamaliel, și a urmat apoi o perioadă de pace și de liniște în Ierusalim, în decursul căreia noua evanghelie cu privire la Iisus s-a răspândit cu repeziciune.

Totul s-a petrecut cu bine la Ierusalim până în momentul în care grecii au sosit în mare număr în Alexandria. Doi elevii de-ai lui Rodan au venit la Ierusalim și au făcut numeroase convertiri în rândurile elenilor. Printre primii se aflau Ștefan și Barnaba. Acești greci capabili nu împărtășeau foarte tare punctul de vedere al iudeilor, și nici nu se conformau prea mult lumii de adorare a iudeilor, nici unora dintre practicile lor ceremoniale. Acțiunile acestor credincioși greci sunt cele care au pus capăt relațiilor pașnice dintre fraternitatea lui Iisus pe de o parte, și farisei și saduceii pe de altă parte. Ștefan și asociatul lui grec au început să facă predici mai conforme cu învățătura lui Iisus, ceea ce a provocat un conflict imediat cu conducătorii iudei. În cursul unei cuvântări publice, când Ștefan a ajuns la acea parte a discursului său considerată reproșabilă, ei s-au dispensat de orice autoritate juridică și l-au omorât pe loc aruncând cu pietre.

Ștefan, șeful coloniei grecești de credincioși în Iisus din Ierusalim, a devenit astfel primul martir al credinței noi și cauza specifică a organizației oficiale a Bisericii creștine primitive. De fapt, credincioșii au făcut față acestei noi crize constatând că nu mai puteau să-și prelungească statutul lor de sectă interioară a religiei iudaice. Ei s-au înțeles cu toții că trebuiau să se separe de necredincioși. La puțin timp după moartea lui Ștefan, Biserica din Ierusalim a fost organizată sub îndrumarea lui Petru, și a lui Iacob, fratele lui Iisus, care îi fusese numit șef titular.

Atunci au izbucnit noile și implacabile persecutări de către iudei, astfel încât învățătorii activi ai noii religii cu privire la Iisus, religie care a fost numită ulterior

the passing of time, the dwindling resources of Christian “equal-sharing” came to an *end* — but the world did not. Very soon the believers at Antioch were taking up a collection to keep their fellow believers at Jerusalem from starving.

194:4.8 (2067.3) In these days they celebrated the Lord's Supper after the manner of its establishment; that is, they assembled for a social meal of good fellowship and partook of the sacrament at the end of the meal.

194:4.9 (2067.4) At first they baptized in the name of Jesus; it was almost twenty years before they began to baptize in “the name of the Father, the Son, and the Holy Spirit.” Baptism was all that was required for admission into the fellowship of believers. They had no organization as yet; it was simply the Jesus brotherhood.

194:4.10 (2067.5) This Jesus sect was growing rapidly, and once more the Sadducees took notice of them. The Pharisees were little bothered about the situation, seeing that none of the teachings in any way interfered with the observance of the Jewish laws. But the Sadducees began to put the leaders of the Jesus sect in jail until they were prevailed upon to accept the counsel of one of the leading rabbis, Gamaliel, who advised them: “Refrain from these men and let them alone, for if this counsel or this work is of men, it will be overthrown; but if it is of God, you will not be able to overthrow them, lest haply you be found even to be fighting against God.” They decided to follow Gamaliel's counsel, and there ensued a time of peace and quiet in Jerusalem, during which the new gospel about Jesus spread rapidly.

194:4.11 (2068.1) And so all went well in Jerusalem until the time of the coming of the Greeks in large numbers from Alexandria. Two of the pupils of Rodan arrived in Jerusalem and made many converts from among the Hellenists. Among their early converts were Stephen and Barnabas. These able Greeks did not so much have the Jewish viewpoint, and they did not so well conform to the Jewish mode of worship and other ceremonial practices. And it was the doings of these Greek believers that terminated the peaceful relations between the Jesus brotherhood and the Pharisees and Sadducees. Stephen and his Greek associate began to preach more as Jesus taught, and this brought them into immediate conflict with the Jewish rulers. In one of Stephen's public sermons, when he reached the objectionable part of the discourse, they dispensed with all formalities of trial and proceeded to stone him to death on the spot.

194:4.12 (2068.2) Stephen, the leader of the Greek colony of Jesus' believers in Jerusalem, thus became the first martyr to the new faith and the specific cause for the formal organization of the early Christian church. This new crisis was met by the recognition that believers could not longer go on as a sect within the Jewish faith. They all agreed that they must separate themselves from unbelievers; and within one month from the death of Stephen the church at Jerusalem had been organized under the leadership of Peter, and James the brother of Jesus had been installed as its titular head.

194:4.13 (2068.3) And then broke out the new and relentless persecutions by the Jews, so that the active teachers of the new religion about Jesus, which subsequently at Antioch was called Christianity, went forth to the ends of

creștinism în Antiohia, s-au risipit până la hotarele imperiului proclamându-l pe Iisus. Așadar, înainte de epoca lui Pavel, grecii fuseseră aceia care au dirijat difuzarea mesajului. Acești primi misionari, precum și următorii, au reluat itinerarul urmat cândva de Alexandru, mergând în Antiohia prin Gaza și Tyr, și de acolo în Macedonia prin Asia Mică, apoi în Roma și în părțile cele mai îndepărtate ale imperiului.

the empire proclaiming Jesus. In carrying this message, before the time of Paul the leadership was in Greek hands; and these first missionaries, as also the later ones, followed the path of Alexander's march of former days, going by way of Gaza and Tyre to Antioch and then over Asia Minor to Macedonia, then on to Rome and to the uttermost parts of the empire.

Capitolul 195. După rusalii

⇨ 194

CARTEA URANTIA

196 ⇨

PARTE IV. VIAȚA ȘI ÎNVĂȚĂTURILE LUI IISUS

CAPITOLUL 195 DUPĂ RUSALII

Secțiuni

Introduction

1. Influența Grecilor
2. Influența Romană
3. Sub imperiul Roman
4. Vremurile întunecate ale Europei
5. Problema modernă
6. Materialismul
7. Vulnerabilitatea materialismului
8. Totalitarismul laic
9. Problema Creștinismului
10. Viitorul

PAPER 195

AFTER PENTECOST

SECTIONS

Introduction

1. Influence of the Greeks
2. The Roman Influence
3. Under the Roman Empire
4. The European Dark Ages
5. The Modern Problem
6. Materialism
7. The Vulnerability of Materialism
8. Secular Totalitarianism
9. Christianity's Problem
10. The Future

Introduction

REZULTATELE predicării lui Petru în ziua Cincizecimii au avut o influență pozitivă asupra politicii viitoare și asupra planurilor majorității apostolilor în eforturile lor de a proclama evanghelia împărăției. Petru a fost adevăratul întemeietor al Bisericii creștine; Pavel a dus mesajul creștin gentililor și credincioșii greci l-au propagat în tot imperiul roman.

Legăți de tradiție și tiranizați de preoți, evreii, ca popor, au refuzat să accepte evanghelia lui Iisus asupra paternității lui Dumnezeu și a fraternității oamenilor ori proclamarea lui Petru și a lui Pavel asupra reînvierii și înălțării lui Christos (creștinismul ulterior); dimpotrivă, restul imperiului roman a fost receptiv la învățăturile creștine în evoluție. În această epocă, civilizația occidentală era intelectuală, istovită de războaie și cât se poate de sceptică cu privire la toate filozofiile existente și la filozofiile universale. Popoarele lumii occidentale, beneficiarii culturii grecești, aveau o tradiție respectată a unui trecut mare. Ei puteau contempla o moștenire de mari înfăptuiri în filozofie, în artă, în literatură și în progresele politice. Însă, în ciuda tuturor acestor realizări, ei nu aveau o religie satisfăcătoare pentru suflet. Dorințele lor spirituale profunde rămăneau neîndeplinite.

Pe o asemenea scenă a societății omenești au fost deodată proiectate învățăturile lui Iisus conținute în

INTRODUCTION

195:0.1 (2069.1) THE results of Peter's preaching on the day of Pentecost were such as to decide the future policies, and to determine the plans, of the majority of the apostles in their efforts to proclaim the gospel of the kingdom. Peter was the real founder of the Christian church; Paul carried the Christian message to the gentiles, and the Greek believers carried it to the whole Roman Empire.

195:0.2 (2069.2) Although the tradition-bound and priest-ridden Hebrews, as a people, refused to accept either Jesus' gospel of the fatherhood of God and the brotherhood of man or Peter's and Paul's proclamation of the resurrection and ascension of Christ (subsequent Christianity), the rest of the Roman Empire was found to be receptive to the evolving Christian teachings. Western civilization was at this time intellectual, war weary, and thoroughly skeptical of all existing religions and universe philosophies. The peoples of the Western world, the beneficiaries of Greek culture, had a revered tradition of a great past. They could contemplate the inheritance of great accomplishments in philosophy, art, literature, and political progress. But with all these achievements they had no soul-satisfying religion. Their spiritual longings remained unsatisfied.

195:0.3 (2069.3) Upon such a stage of human society the teachings of Jesus, embraced in the Christian

mesajul creștin. Un nou ordin de viață a fost astfel prezentat inimilor înfometate ale acestor popoare occidentale. Această situație implica un conflict imediat între vechile practici religioase și noua versiune creștinată a mesajului lui Iisus adus lumii. Acest conflict trebuia să se termine fie printr-o victorie netă a vechilor credințe ori printr-una a celor noi, fie printr-un soi de compromis. Istoria arată că lupta s-a terminat printr-un compromis. Creștinismul a avut ambiția de a îmbrățișa un program prea amplu pentru ca vreun popor să-l poată asimila în spațiul unei generații sau două. Acest program nu era un simplu apel spiritual așa cum îl prezentase Iisus sufletului oamenilor. De timpuriu creștinismul a adoptat o poziție netă față de ritualurile religioase, de educație, de magie, de medicină, de artă, de literatură, de lege, de guvernământ, de morală, de planificare sexuală, de poligamie și chiar și de, într-o măsură limitată, față de sclavie. Creștinismul nu s-a ivit pur și simplu ca o nouă religie - ceva după care așteptau tot Imperiul Roman și tot Orientul - ci ca o nouă ordine a societății omenești. Apoi, foarte repede această pretenție a grăbit conflictul socio-moral al vremurilor. Idealurile lui Iisus, așa cum au fost ele reinterpretate de filozofia greacă și socializate în creștinism, sfidau acum cu îndrăzneală tradițiile rasei umane încorporate în etică, în moralitate și în religiile civilizației occidentale.

La începuturi, creștinismul nu a făcut convertiri decât în păturile inferioare ale mediilor sociale și economice. Dar, începând din secolul al doilea, elita culturii greco-romane s-a orientat tot mai mult către o nouă ordine a credinței creștine, acest nou concept asupra rațiunii de a trăi și asupra scopului existenței.

Cum putea acest mesaj de origine iudaică, care aproape că eșuase în țara lui natală, să atragă atât de repede și de bine mințile elitelor imperiului roman. Triumful creștinismului asupra religiilor filozofice și a cultelor de mister s-a datorat următorilor factori:

1. Organizarea - Pavel era un mare organizator, iar succesorii lui au rămas la înălțimea lui.

2. Creștinismul era complet elenizat. El îngloba tot ce era mai bun în filozofia greacă și în teologia ebraică.

3. Însă, mai mult decât orice, el conținea un nou și un mare ideal, ecoul vieții de dăruire a lui Iisus și reflectarea mesajului său de mântuire pentru toată omenirea.

4. Conducătorii creștini erau dispuși să facă, cu mithraismul, compromisurile necesare pentru ca jumătatea mai bună dintre adepții lui să fie câștigați la cultul din Antiohia.

5. Tot astfel, generația următoare și generațiile subsecvente de conducători creștini au mai făcut astfel de compromisuri cu păgânismul încât însuși împăratul roman Constantin a fost câștigat la noua religie.

Cu toate acestea, creștinii au încheiat un târg judicios cu păgânii, în sensul că ei au adoptat aparatul ritualului păgânesc obligându-i totodată pe păgâni să accepte versiunea elenizată a creștinismului Pavelian. Au făcut un târg mai fericit cu păgânismul decât cu mithraismul, dar, chiar și în acest compromis inițial, ei au ieșit mai mult decât învingători, în sensul că au reușit să elimine imoralitățile grosiere precum și multe alte

message, were suddenly thrust. A new order of living was thus presented to the hungry hearts of these Western peoples. This situation meant immediate conflict between the older religious practices and the new Christianized version of Jesus' message to the world. Such a conflict must result in either decided victory for the new or for the old or in some degree of *compromise*. History shows that the struggle ended in compromise. Christianity presumed to embrace too much for any one people to assimilate in one or two generations. It was not a simple spiritual appeal, such as Jesus had presented to the souls of men; it early struck a decided attitude on religious rituals, education, magic, medicine, art, literature, law, government, morals, sex regulation, polygamy, and, in limited degree, even slavery. Christianity came not merely as a new religion — something all the Roman Empire and all the Orient were waiting for — but as a *new order of human society*. And as such a pretension it quickly precipitated the social-moral clash of the ages. The ideals of Jesus, as they were reinterpreted by Greek philosophy and socialized in Christianity, now boldly challenged the traditions of the human race embodied in the ethics, morality, and religions of Western civilization.

195:0.4 (2069.4) At first, Christianity won as converts only the lower social and economic strata. But by the beginning of the second century the very best of Greco-Roman culture was increasingly turning to this new order of Christian belief, this new concept of the purpose of living and the goal of existence.

195:0.5 (2070.1) How did this new message of Jewish origin, which had almost failed in the land of its birth, so quickly and effectively capture the very best minds of the Roman Empire? The triumph of Christianity over the philosophic religions and the mystery cults was due to:

195:0.6 (2070.2) 1. Organization. Paul was a great organizer and his successors kept up the pace he set.

195:0.7 (2070.3) 2. Christianity was thoroughly Hellenized. It embraced the best in Greek philosophy as well as the cream of Hebrew theology.

195:0.8 (2070.4) 3. But best of all, it contained a new and great *ideal*, the echo of the life bestowal of Jesus and the reflection of his message of salvation for all mankind.

195:0.9 (2070.5) 4. The Christian leaders were willing to make such compromises with Mithraism that the better half of its adherents were won over to the Antioch cult.

195:0.10 (2070.6) 5. Likewise did the next and later generations of Christian leaders make such further compromises with paganism that even the Roman emperor Constantine was won to the new religion.

195:0.11 (2070.7) But the Christians made a shrewd bargain with the pagans in that they adopted the ritualistic pageantry of the pagan while compelling the pagan to accept the Hellenized version of Pauline Christianity. They made a better bargain with the pagans than they did with the Mithraic cult, but even in that earlier compromise they came off more than conquerors in that they succeeded in eliminating the gross

practici reprobabile ale misterelor persane.

Pe bună dreptate ori nu, primi conducători ai creștinismului au compromis deliberat idealurile lui Iisus într-un efort de a salva și de a propaga multe dintre ideile sale. Și ei au reușit mari succese. Dar nu vă amăgiți! Idealurile compromise ale Învățătorului sunt latente în evanghelia lui și vor sfârși prin a-și afirma deplinele lor puteri asupra lumii.

Prin această păgânizare a creștinismului, vechea ordine a lucrurilor a câștigat numeroase victorii minore de natură ritualistă, dar creștinii au dobândit ascendența în sensul că:

1. Ei au făcut să rezoneze în morala umană o nouă notă cu un ton infinit mai înalt.

2. Ei au dat lumii un nou concept de Dumnezeu, lărgit considerabil.

3. Speranța la nemurire a devenit o parte a încredințării unei religii cunoscute.

4. Iisus din Nazaret a fost oferit sufletelor înfometate ale oamenilor.

Dintre marile adevăruri propovăduite de Iisus, multe aproape că s-au pierdut în primele compromisuri, dar ele dormitează încă în această religie a creștinismului păgânizat, care era însăși versiunea paveliană a vieții și a învățăturilor Fiului Omului. Chiar și mai înainte de a fi păgânizat, creștinismul fusese mai întâi complet elenizat. Creștinismul are o datorie, o foarte mare datorie față de greci. Un grec din Egipt a fost acela care s-a ridicat cu atâta curaj în Niceea și a sfidat adunarea cu atâta neînfricare încât consiliul nu a îndrăznit să mai umbrească conceptul asupra naturii lui Iisus până într-atâtă încât să se riște pierderea pentru lume a adevărului consacrării sale. Acel grec se numea Atanasie. Fără elocvența și logica acestui credincios, persuasivele opinii ale arienilor ar fi triumfat.

1. INFLUENȚA GRECILOR

Elenizarea creștinismului a început realmente în ziua memorabilă în care apostolul Pavel s-a prezentat înaintea consiliului Areopagului din Atena și a vorbit atenienilor despre „Dumnezeul necunoscut”. Acolo, în umbra Acropolisului, acest cetățean roman le-a proclamat grecilor versiunea sa asupra noii religii care luase naștere în ținutul iudaic al Galileii. Filozofia greacă și numeroase învățături ale lui Iisus prezentau numeroase asemănări. Ele aveau un țel comun - amândouă vizau ridicarea individului; grecii, la ridicarea sa socială și politică; Iisus, la ridicarea sa morală și spirituală. grecii propovăduiau liberalismul intelectual care conducea la libertatea politică; Iisus propovăduia liberalismul spiritual care conducea la libertatea religioasă. Uniunea dintre aceste două idei forma o nouă și puternică chartă a libertății umane; ea lăsa să se întrevadă libertatea socială, politică și spirituală a omului.

Creștinismul a luat naștere și a triumfat asupra tuturor religiilor opozante din două rațiuni principale:

1. Mintea greacă era dispusă să împrumute idei noi

immoralities and also numerous other reprehensible practices of the Persian mystery.

195:0.12 (2070.8) Wisely or unwisely, these early leaders of Christianity deliberately compromised the *ideals* of Jesus in an effort to save and further many of his *ideas*. And they were eminently successful. But mistake not! these compromised ideals of the Master are still latent in his gospel, and they will eventually assert their full power upon the world.

195:0.13 (2070.9) By this paganization of Christianity the old order won many minor victories of a ritualistic nature, but the Christians gained the ascendancy in that:

195:0.14 (2070.10) 1. A new and enormously higher note in human morals was struck.

195:0.15 (2070.11) 2. A new and greatly enlarged concept of God was given to the world.

195:0.16 (2070.12) 3. The hope of immortality became a part of the assurance of a recognized religion.

195:0.17 (2070.13) 4. Jesus of Nazareth was given to man's hungry soul.

195:0.18 (2070.14) Many of the great truths taught by Jesus were almost lost in these early compromises, but they yet slumber in this religion of paganized Christianity, which was in turn the Pauline version of the life and teachings of the Son of Man. And Christianity, even before it was paganized, was first thoroughly Hellenized. Christianity owes much, very much, to the Greeks. It was a Greek, from Egypt, who so bravely stood up at Nicaea and so fearlessly challenged this assembly that it dared not so obscure the concept of the nature of Jesus that the real truth of his bestowal might have been in danger of being lost to the world. This Greek's name was Athanasius, and but for the eloquence and the logic of this believer, the persuasions of Arius would have triumphed.

1. INFLUENCE OF THE GREEKS

195:1.1 (2071.1) The Hellenization of Christianity started in earnest on that eventful day when the Apostle Paul stood before the council of the Areopagus in Athens and told the Athenians about “the Unknown God.” There, under the shadow of the Acropolis, this Roman citizen proclaimed to these Greeks his version of the new religion which had taken origin in the Jewish land of Galilee. And there was something strangely alike in Greek philosophy and many of the teachings of Jesus. They had a common goal — both aimed at the *emergence of the individual*. The Greek, at social and political emergence; Jesus, at moral and spiritual emergence. The Greek taught intellectual liberalism leading to political freedom; Jesus taught spiritual liberalism leading to religious liberty. These two ideas put together constituted a new and mighty charter for human freedom; they presaged man's social, political, and spiritual liberty.

195:1.2 (2071.2) Christianity came into existence and triumphed over all contending religions primarily because of two things:

195:1.3 (2071.3) 1. The Greek mind was willing to borrow

și bune, chiar și de la iudei.

2. Pavel și succesorii lui erau dispuși la compromisuri, dar la unele îndrăznețe și istețe; ei erau fini negociatori în materie de teologie.

În momentul în care Pavel s-a adresat atenienilor predicându-l pe „Christos și pe Christosul răstignit”, grecii erau spiritualmente înfometaji. Ei erau cercetători, interesați și căutau efectiv adevărul spiritual. Nu uitați niciodată că la început romanii au combătut creștinismul, în vreme ce grecii l-au îmbrățișat, și grecii au fost aceia care, ulterior, i-au forțat literalmente pe romani să accepte această nouă religie, sub forma ei modificată, ca făcând parte din cultura greacă.

Grecii venerau frumusețea, iar iudeii, sfințenia, dar ambele popoare iubeau adevărul. De-a lungul secolelor grecii meditaseră serios și discutaseră sincer toate problemele umane - sociale, economice, politice și filozofice - în afară de religie. Puțini erau grecii care acordaseră cu adevărat atenție religiei; ei nu-și luau nici chiar propria lor religie prea în serios. Iluminați de conținutul mesajului lui Iisus, produsul unificat al secolelor de gândire a acestor două popoare a devenit atunci motorul unei noi ordini sociale umane și, într-o anumită măsură, a unei noi ordini umane de credințe și de practici religioase.

În epoca în care Alexandru a răspândit filozofia elenică în Orientul Apropiat, influența culturii grecești pătrunsese deja în ținuturile de la Marea Mediterană Occidentală. Cât timp grecii au locuit în micile orașe-stat, grecii au obținut bune rezultate cu religia lor și cu politica lor, dar, când regele Macedoniei a îndrăznit să facă din Grecia un imperiu întinzându-se de la Adriatică până la Indu, au început necazurile. Arta și filozofia Greciei stăteau perfect la înălțimea expansiunii imperiale, dar nu s-ar putea spune la fel și despre administrația ei și nici despre religia ei. După ce orașele-stat ale Greciei s-au dezvoltat într-un imperiu, zeii lor mai degrabă parohiali păreau oarecum bizari. Grecii erau cu adevărat în căutarea unui Dumnezeu unic, a unui Dumnezeu mai mare și mai bun, atunci când a ajuns la ei versiunea creștinată a vechii religii iudaice.

Ca atare, Imperiul Elen nu putea să dureze. Influența lui culturală a continuat, dar n-a subzistat decât după ce a preluat din Occident geniul politic roman pentru administrarea unui imperiu și după ce a luat de la Orient o religie al cărei unic Dumnezeu posedă o demnitate imperială.

În primul secol după Christos, cultura elenă ajunsese deja la apogeul ei; regresul ei începuse; acumularea de cunoștințe sporea, dar geniul era în declin. Chiar în epoca aceasta ideile și idealurile lui Iisus, care erau parțial încorporate creștinismului, au devenit parte a ceea ce se mai putuse salva din cultura și învățământul grec.

Alexandru năvălise asupra Orientului cu darul cultural al civilizației grecești; Pavel a luat cu asalt Occidentul cu versiunea creștină a evangheliei lui Iisus. Peste tot în Occident unde prevalase cultura greacă, prinsese rădăcini și creștinismul elenizat.

new and good ideas even from the Jews.

195:1.4 (2071.4) 2. Paul and his successors were willing but shrewd and sagacious compromisers; they were keen theologic traders.

195:1.5 (2071.5) At the time Paul stood up in Athens preaching “Christ and Him Crucified,” the Greeks were spiritually hungry; they were inquiring, interested, and actually looking for spiritual truth. Never forget that at first the Romans fought Christianity, while the Greeks embraced it, and that it was the Greeks who literally forced the Romans subsequently to accept this new religion, as then modified, as a part of Greek culture.

195:1.6 (2071.6) The Greek revered beauty, the Jew holiness, but both peoples loved truth. For centuries the Greek had seriously thought and earnestly debated about all human problems — social, economic, political, and philosophic — except religion. Few Greeks had paid much attention to religion; they did not take even their own religion very seriously. For centuries the Jews had neglected these other fields of thought while they devoted their minds to religion. They took their religion very seriously, too seriously. As illuminated by the content of Jesus’ message, the united product of the centuries of the thought of these two peoples now became the driving power of a new order of human society and, to a certain extent, of a new order of human religious belief and practice.

195:1.7 (2071.7) The influence of Greek culture had already penetrated the lands of the western Mediterranean when Alexander spread Hellenistic civilization over the near-Eastern world. The Greeks did very well with their religion and their politics as long as they lived in small city-states, but when the Macedonian king dared to expand Greece into an empire, stretching from the Adriatic to the Indus, trouble began. The art and philosophy of Greece were fully equal to the task of imperial expansion, but not so with Greek political administration or religion. After the city-states of Greece had expanded into empire, their rather parochial gods seemed a little queer. The Greeks were really searching for *one God*, a greater and better God, when the Christianized version of the older Jewish religion came to them.

195:1.8 (2072.1) The Hellenistic Empire, as such, could not endure. Its cultural sway continued on, but it endured only after securing from the West the Roman political genius for empire administration and after obtaining from the East a religion whose one God possessed empire dignity.

195:1.9 (2072.2) In the first century after Christ, Hellenistic culture had already attained its highest levels; its retrogression had begun; learning was advancing but genius was declining. It was at this very time that the ideas and ideals of Jesus, which were partially embodied in Christianity, became a part of the salvage of Greek culture and learning.

195:1.10 (2072.3) Alexander had charged on the East with the cultural gift of the civilization of Greece; Paul assaulted the West with the Christian version of the gospel of Jesus. And wherever the Greek culture prevailed throughout the West, there Hellenized Christianity took root.

Versiunea orientală a mesajului lui Iisus, cu toate că a rămas mai fidelă învățăturilor lui, a continuat să urmeze atitudinea intransigentă a lui Abner. Ea nu a progresat niciodată ca și versiunea elenizată, și a sfârșit prin a se pierde în mișcarea islamică.

195:1.11 (2072.4) The Eastern version of the message of Jesus, notwithstanding that it remained more true to his teachings, continued to follow the uncompromising attitude of Abner. It never progressed as did the Hellenized version and was eventually lost in the Islamic movement.

2. INFLUENȚA ROMANĂ

Romanii au adoptat în bloc cultura greacă înlocuind guvernul format prin tragere la sorți cu un guvern reprezentativ. Aceste schimbări n-au întârziat să favorizeze creștinismul, în sensul că Roma a introdus, în toată lumea occidentală, o nouă toleranță față de limbile și popoarele străine și chiar și față de alte religii.

La Roma, o mare parte din primele persecuții ale creștinilor au existat doar din cauza nefericitei folosiri a cuvântului „împărăție” în predicile lor. Romanii tolerau fiecare religie în parte și pe toate la un loc, dar nu suportau nimic din ceea ce avea un aer de rivalitate politică. Astfel, când aceste prime persecuții religioase - într-o atât de mare măsură pricinuite de neînțelegeri - au luat sfârșit, câmpul propagandei religioase era larg deschis. Romanii erau interesați de administrații politice; erau foarte puțin interesați de artă și de religie, însă erau neobișnuit de toleranți față de acestea.

Legea orientală era aspră și arbitrară; legea greacă era fluidă și artistică; legea romană avea demnitate și impunea respect. Educația romană dădea naștere unei fidelități incomparabile și impasibile. Primii romani erau indivizi devotați politic și sublim consacrați. Erau cinstiți, zeloși și devotați idealurilor lor, dar fără o religie demnă de acest nume. Nu-i mare mirare că învățătorii lor greci au putut să-i convingă să accepte creștinismul lui Pavel.

Și acești romani erau un mare popor. Ei au putut guverna Occidentul pentru că se puteau guverna pe ei înșiși. O astfel de onestitate fără precedent, o asemenea consacrare și o asemenea stăpânire hotărâtă de sine formau un teren ideal pentru primirea și creșterea creștinismului.

Le era ușor acestor greco-romani să devină atât de devotați spiritual unei Biserici instituționale, căci erau totodată devotați politic Statului. Romanii n-au combătut Biserica decât din momentul în care s-au temut ca ea să nu facă concurență Statului. Roma neavând cine știe ce filozofie națională sau cultură autohtonă, a preluat cultura greacă ca fiind a ei și a adoptat cu îndrăzneală învățătura lui Christos și filozofia lui morală. Creștinismul a devenit cultura morală a Romei, însă prea puțin religia ei, în sensul unei experiențe individuale de creștere spirituală pentru cei care au îmbrățișat noul cult într-un mod atât de global. Este adevărat că un mare număr de indivizi au pătruns sub superficialitatea acestei religii de Stat, și au găsit, ca hrană pentru sufletul lor, adevăratele valori ale înțeleșurilor ascunse conținute în adevărurile latente ale creștinismului elenizat și păgânizat.

Stoicul, și apelul lui ferm către „natură și conștiință” nu făcuse decât să pregătească și mai bine întreaga Romă pentru a-l putea primi pe Christos, cel puțin într-un sens intelectual. Romanul era un jurist prin natura sa sau prin educație; el avea respect chiar și față de legile

2. THE ROMAN INFLUENCE

195:2.1 (2072.5) The Romans bodily took over Greek culture, putting representative government in the place of government by lot. And presently this change favored Christianity in that Rome brought into the whole Western world a new tolerance for strange languages, peoples, and even religions.

195:2.2 (2072.6) Much of the early persecution of Christians in Rome was due solely to their unfortunate use of the term “kingdom” in their preaching. The Romans were tolerant of any and all religions but very resentful of anything that savored of political rivalry. And so, when these early persecutions, due so largely to misunderstanding, died out, the field for religious propaganda was wide open. The Roman was interested in political administration; he cared little for either art or religion, but he was unusually tolerant of both.

195:2.3 (2072.7) Oriental law was stern and arbitrary; Greek law was fluid and artistic; Roman law was dignified and respect-breeding. Roman education bred an unheard-of and stolid loyalty. The early Romans were politically devoted and sublimely consecrated individuals. They were honest, zealous, and dedicated to their ideals, but without a religion worthy of the name. Small wonder that their Greek teachers were able to persuade them to accept Paul's Christianity.

195:2.4 (2072.8) And these Romans were a great people. They could govern the Occident because they did govern themselves. Such unparalleled honesty, devotion, and stalwart self-control was ideal soil for the reception and growth of Christianity.

195:2.5 (2072.9) It was easy for these Greco-Romans to become just as spiritually devoted to an institutional church as they were politically devoted to the state. The Romans fought the church only when they feared it as a competitor of the state. Rome, having little national philosophy or native culture, took over Greek culture for its own and boldly adopted Christ as its moral philosophy. Christianity became the moral culture of Rome but hardly its religion in the sense of being the individual experience in spiritual growth of those who embraced the new religion in such a wholesale manner. True, indeed, many individuals did penetrate beneath the surface of all this state religion and found for the nourishment of their souls the real values of the hidden meanings held within the latent truths of Hellenized and paganized Christianity.

195:2.6 (2073.1) The Stoic and his sturdy appeal to “nature and conscience” had only the better prepared all Rome to receive Christ, at least in an intellectual sense. The Roman was by nature and training a lawyer; he revered even the laws of nature. And now, in Christianity, he

naturii. Și acum, în creștinism, el distinge legile lui Dumnezeu în legile naturii. Un popor care putea produce un Cicero și un Virgil era copt pentru creștinismul elenizat al lui Pavel.

Iată cum acești greci romanizați îi silesc atât pe evrei cât și pe creștini să-și facă filozofică religia, să-și coordoneze ideile, și să-și sistematizeze idealurile, să-și adapteze practicile religioase la curentul vieții existente. Toate acestea au fost imens ajutate de traducerea în greacă a Scripturilor Ebraice și prin redactarea ulterioară în limba greacă a Noului Testament.

Contrar iudeilor și multor alte popoare, grecii aveau de multă vreme o oarecare credință în nemurire, într-un fel de supraviețuire după moarte. Or, aceasta era esența învățării lui Iisus; era deci sigur că creștinismul exercita asupra lor o puternică atracție.

O succesiune de victorii ale culturii grecești și ale politicii romane consolidaseră ținuturile mediteraneene într-un singur imperiu, cu o singură limbă și o singură cultură, și a pregătit lumea occidentală pentru un singur Dumnezeu. Iudaismul a adus acest Dumnezeu, dar iudaismul ca religie era inacceptabil pentru grecii romanizați. Filon a contribuit la atenuarea obiecțiilor lor, dar creștinismul le-a revelat un concept și mai bun cu privire la un Dumnezeu unic, și l-au adopta de bună voie.

3. SUB IMPERIUL ROMAN

După consolidarea suveranității politice romane și după propagarea creștinismului, creștinii s-au pomenit cu un singur Dumnezeu, un mare concept religios, dar fără imperiu. Greco-romanii s-au pomenit cu un mare imperiu, dar fără un Dumnezeu care să poată servi satisfăcător drept concept religios pentru cultul unui imperiu și pentru unificarea lui spirituală. Creștinii au acceptat imperiul, și imperiul a adoptat creștinismul. Romanii au asigurat o unitate de guvernământ politic; grecii au oferit o unitate de cultură și învățământ; creștinismul, o unitate de gândire și practică religioasă.

Roma a triumfat asupra tradiției naționalismului printr-un universalism imperial. Pentru prima dată în istorie, ea a făcut posibilă acceptarea, de către diferite rase și națiuni, cel puțin cu numele, o aceeași religie.

Creștinismul a câștigat favoarea Romei într-o vreme de luptă înflăcărată între viguroasele învățături ale stoicilor și promisiunile de salvare ale cultului de mistere. Creștinismul a adus o mângâiere calmantă și o putere eliberatoare unui popor înfometat spiritual, în a cărui limbă nu exista cuvântul desemnând „altruismul”.

Creștinismul și-a tras cea mai mare putere din felul în care credincioșii lui trăiau o viață de slujire, și chiar din felul în care mureau pentru credința lor în primele timpuri de persecuții drastice.

Învățătura referitoare la dragostea lui Christos pentru copii a pus curând capăt practicii generalizate de a lăsa copii nedorți să moară, și mai ales pe fete.

Ca atare, primele forme de cult creștin au fost în mare măsură copiate peste acelea ale sinagogilor

discerned in the laws of nature the laws of God. A people that could produce Cicero and Vergil were ripe for Paul's Hellenized Christianity.

195:2.7 (2073.2) And so did these Romanized Greeks force both Jews and Christians to philosophize their religion, to co-ordinate its ideas and systematize its ideals, to adapt religious practices to the existing current of life. And all this was enormously helped by translation of the Hebrew scriptures into Greek and by the later recording of the New Testament in the Greek tongue.

195:2.8 (2073.3) The Greeks, in contrast with the Jews and many other peoples, had long provisionally believed in immortality, some sort of survival after death, and since this was the very heart of Jesus' teaching, it was certain that Christianity would make a strong appeal to them.

195:2.9 (2073.4) A succession of Greek-cultural and Roman-political victories had consolidated the Mediterranean lands into one empire, with one language and one culture, and had made the Western world ready for one God. Judaism provided this God, but Judaism was not acceptable as a religion to these Romanized Greeks. Philo helped some to mitigate their objections, but Christianity revealed to them an even better concept of one God, and they embraced it readily.

3. UNDER THE ROMAN EMPIRE

195:3.1 (2073.5) After the consolidation of Roman political rule and after the dissemination of Christianity, the Christians found themselves with one God, a great religious concept, but without empire. The Greco-Romans found themselves with a great empire but without a God to serve as the suitable religious concept for empire worship and spiritual unification. The Christians accepted the empire; the empire adopted Christianity. The Roman provided a unity of political rule; the Greek, a unity of culture and learning; Christianity, a unity of religious thought and practice.

195:3.2 (2073.6) Rome overcame the tradition of nationalism by imperial universalism and for the first time in history made it possible for different races and nations at least nominally to accept one religion.

195:3.3 (2073.7) Christianity came into favor in Rome at a time when there was great contention between the vigorous teachings of the Stoics and the salvation promises of the mystery cults. Christianity came with refreshing comfort and liberating power to a spiritually hungry people whose language had no word for "unselfishness."

195:3.4 (2073.8) That which gave greatest power to Christianity was the way its believers lived lives of service and even the way they died for their faith during the earlier times of drastic persecution.

195:3.5 (2073.9) The teaching regarding Christ's love for children soon put an end to the widespread practice of exposing children to death when they were not wanted, particularly girl babies.

195:3.6 (2074.1) The early plan of Christian worship was largely taken over from the Jewish synagogue, modified

iudaice, modificate de ritualul mithraic. Mai târziu s-a adăugat mult din parada păgână. Grecii creștini, prozelitii iudaismului, formau osatura Bisericii creștine primitive.

Al doilea secol după Christos a fost cea mai bună perioadă din toată istoria lumii pentru ca o religie bună să poată progresa în lumea occidentală. În decursul primului secol, creștinismul se pregătise, prin lupte și prin compromisuri, să prindă rădăcini și să se răspândească cu rapiditate. Creștinismul a adoptat împăratul, iar mai târziu împăratul a adoptat creștinismul. Era o mare epocă pentru răspândirea unei noi religii. Era multă libertate religioasă; călătoriile erau universale și gândirea era neîncătușată.

Elanul spiritual dat de acceptarea nominală a creștinismului elenizat a atins în Roma mai târziu pentru a împiedica declinul ei moral foarte amorsat sau pentru a compensa degenerarea ei rasială deja puternic declanșată și sporită. Această nouă religie era o necesitate culturală pentru Roma imperială, și este un fapt extrem de nefericit că nu a devenit un mijloc de salvare spirituală într-un sens mai larg.

Nici chiar și o religie bună nu a putut salva un mare imperiu de anumite rezultate ale lipsei de participare a indivizilor la treburile de guvernare, de la un exces de paternitate, de la impozite exagerate comportând abuzuri grosiere în recuperarea lor, de la un comerț dezechilibrat cu Levantul care seca imperiul de aur, de la nebulia plăcerilor, de la standardizarea romană, de la starea degradantă în care era ținută femeia, de la decadența rasială și de sclavie, de la calamitățile fizice și de la o Biserică de Stat care a devenit o instituție până la un asemenea grad încât friza sterilitatea spirituală.

Totuși, condițiile nu erau la fel de rele în Alexandria. Primele școli au păstrat mult din învățăturile lui Iisus, libere de compromis. Panten l-a învățat pe Clement, apoi a urmat Natanal în India în proclamarea lui Christos. Deși anumite idei ale lui Iisus fuseseră sacrificate pentru clădirea creștinismului, trebuie consemnat, cu toată sinceritatea, că, spre sfârșitul celui de-al doilea secol, cvasi-totalitatea marilor gânditori ai lumii greco-romane devenise creștină. Triumful se apropia de desăvârșirea lui.

Acest Imperiu Roman a dăinuit îndeajuns de mult ca să asigure supraviețuirea creștinismului chiar și după ce imperiul s-a prăbușit. Dar noi ne-am tot gândit ce s-ar fi întâmplat oare în Roma și în lume dacă în locul creștinismului grecesc s-ar fi acceptat evanghelia împărăției.

4. VREMURILE ÎNTUNEcate ALE EUROPEI

Auxiliară societății și aliată politicii, Biserica era condamnată să împărtășească declinul intelectual și spiritual a ceea ce se numește „vremurile întunecate” europene. În această epocă, religia a căpătat un caracter din ce în ce mai monastic, mai ascetic și mai regulamentar. În sens spiritual, creștinismul era în stare de hibernare. Pe lângă această religie somnolentă și secularizată, a existat, în toată această perioadă, un curent continuu de misticism, o experiență spirituală fantastică frizând irealul și filozofic înrându-se cu panteismul.

by the Mithraic ritual; later on, much pagan pageantry was added. The backbone of the early Christian church consisted of Christianized Greek proselytes to Judaism.

^{195:3.7 (2074.2)} The second century after Christ was the best time in all the world's history for a good religion to make progress in the Western world. During the first century Christianity had prepared itself, by struggle and compromise, to take root and rapidly spread. Christianity adopted the emperor; later, he adopted Christianity. This was a great age for the spread of a new religion. There was religious liberty; travel was universal and thought was untrammelled.

^{195:3.8 (2074.3)} The spiritual impetus of nominally accepting Hellenized Christianity came to Rome too late to prevent the well-started moral decline or to compensate for the already well-established and increasing racial deterioration. This new religion was a cultural necessity for imperial Rome, and it is exceedingly unfortunate that it did not become a means of spiritual salvation in a larger sense.

^{195:3.9 (2074.4)} Even a good religion could not save a great empire from the sure results of lack of individual participation in the affairs of government, from overmuch paternalism, overtaxation and gross collection abuses, unbalanced trade with the Levant which drained away the gold, amusement madness, Roman standardization, the degradation of woman, slavery and race decadence, physical plagues, and a state church which became institutionalized nearly to the point of spiritual barrenness.

^{195:3.10 (2074.5)} Conditions, however, were not so bad at Alexandria. The early schools continued to hold much of Jesus' teachings free from compromise. Pantaenus taught Clement and then went on to follow Nathaniel in proclaiming Christ in India. While some of the ideals of Jesus were sacrificed in the building of Christianity, it should in all fairness be recorded that, by the end of the second century, practically all the great minds of the Greco-Roman world had become Christian. The triumph was approaching completion.

^{195:3.11 (2074.6)} And this Roman Empire lasted sufficiently long to insure the survival of Christianity even after the empire collapsed. But we have often conjectured what would have happened in Rome and in the world if it had been the gospel of the kingdom which had been accepted in the place of Greek Christianity.

4. THE EUROPEAN DARK AGES

^{195:4.1 (2074.7)} The church, being an adjunct to society and the ally of politics, was doomed to share in the intellectual and spiritual decline of the so-called European "dark ages." During this time, religion became more and more monasticized, asceticized, and legalized. In a spiritual sense, Christianity was hibernating. Throughout this period there existed, alongside this slumbering and secularized religion, a continuous stream of mysticism, a fantastic spiritual experience bordering on unreality and philosophically akin to pantheism.

În cursul acestor veacuri sumbre de deznădejde, religia a devenit practic ceva de mâna a doua, artificial. Indivizii erau aproape pierduți înaintea autorității, a tradiției și a dictaturii Bisericii care se întindea peste tot. O nouă amenințare spirituală se crea prin crearea unei galaxii de „sfinti” presupuși a avea o influență specială pe lângă tribunalele divine; în consecință, dacă știai să faci cu eficiență apel la ei, ei deveneau puterea care să intervină în favoarea oamenilor pe lângă Zei.

Deși rămânea neputincios în calea epocii de întuneric ce avea să vină, creștinismul era îndeajuns de socializat și păgânizat pentru a supraviețui cu atât mai bine unei perioade prelungite de tenebre morale și de stagnare spirituală. El a subzistat pe durata lungii nopți a civilizației occidentale și mai acționa și ca influență morală în lumea zorilor Renașterii. După scurgerea epocilor de întuneric, reabilitarea creștinismului a avut ca rezultat înființarea a numeroase secte de învățământ creștin ale căror credințe erau adaptate tipurilor speciale - intelectuale, emoționale și spirituale - de personalități umane. Multe dintre aceste colectivități creștine speciale, sau familii religioase, subzistau încă în epoca în care efectuăm această prezentare.

Istoria arată că creștinismul este născut din transformarea involuntară a religiei lui Iisus într-o religie despre Iisus. Ea arată, de asemenea, că creștinismul a suferit elenizarea, păgânirea, secularizarea, instituționalismul, depravarea intelectuală, decadența spirituală, hibernarea morală, amenințările cu pieirea, regenerarea ulterioară, fragmentarea și, mai recent, o reabilitare relativă. Acest curriculum denotă o vitalitate care îi este inerentă precum și posesiunea unor imense facultăți de recuperare. Și acest același creștinism este efectiv prezent în lumea civilizată a popoarelor occidentale, făcând față unei lupte pentru viață chiar mai îngrijorătoare decât memorabilele crize caracteristice vechilor bătălii pentru dominație.

Religia se confruntă astăzi cu provocarea unei noi epoci de mentalitate științifică și de tendințe materialiste. În acest gigantic conflict între temporal și spiritual, religia lui va triumfa în cele din urmă.

5. PROBLEMA MODERNĂ

Cel de-al douăzecilea secol a adus, creștinismului și tuturor celorlalte religii, noi probleme de rezolvat. Cu cât o civilizație se ridică mai mult, cu atât mai mult se impune oamenilor îndatorirea imperioasă de a „căuta mai întâi realitățile celeste” în toate eforturile lor de a stabili societatea și de a înlesni soluționarea problemelor ei materiale.

Foarte adesea adevărul devine confuz și chiar înșelător atunci când este disecat, fracționat, izolat și prea analizat. Adevărul viu nu dă căutătorului o învățătură valabilă decât dacă el este îmbrățișat în totalitatea lui și ca realitate spirituală vie; nu este de ajuns ca el să fie un fapt al științei materiale sau o inspirație a unei arte intermediare.

Religia este revelarea pentru om a destinului său divin și etern. Religia este o experiență pur personală și spirituală; ea trebuie să se distingă mereu de alte forme

195:4.2 (2074.8) During these dark and despairing centuries, religion became virtually secondhanded again. The individual was almost lost before the overshadowing authority, tradition, and dictation of the church. A new spiritual menace arose in the creation of a galaxy of “saints” who were assumed to have special influence at the divine courts, and who, therefore, if effectively appealed to, would be able to intercede in man’s behalf before the Gods.

195:4.3 (2075.1) But Christianity was sufficiently socialized and paganized that, while it was impotent to stay the oncoming dark ages, it was the better prepared to survive this long period of moral darkness and spiritual stagnation. And it did persist on through the long night of Western civilization and was still functioning as a moral influence in the world when the renaissance dawned. The rehabilitation of Christianity, following the passing of the dark ages, resulted in bringing into existence numerous sects of the Christian teachings, beliefs suited to special intellectual, emotional, and spiritual types of human personality. And many of these special Christian groups, or religious families, still persist at the time of the making of this presentation.

195:4.4 (2075.2) Christianity exhibits a history of having originated out of the unintended transformation of the religion of Jesus into a religion about Jesus. It further presents the history of having experienced Hellenization, paganization, secularization, institutionalization, intellectual deterioration, spiritual decadence, moral hibernation, threatened extinction, later rejuvenation, fragmentation, and more recent relative rehabilitation. Such a pedigree is indicative of inherent vitality and the possession of vast recuperative resources. And this same Christianity is now present in the civilized world of Occidental peoples and stands face to face with a struggle for existence which is even more ominous than those eventful crises which have characterized its past battles for dominance.

195:4.5 (2075.3) Religion is now confronted by the challenge of a new age of scientific minds and materialistic tendencies. In this gigantic struggle between the secular and the spiritual, the religion of Jesus will eventually triumph.

5. THE MODERN PROBLEM

195:5.1 (2075.4) The twentieth century has brought new problems for Christianity and all other religions to solve. The higher a civilization climbs, the more necessitous becomes the duty to “seek first the realities of heaven” in all of man’s efforts to stabilize society and facilitate the solution of its material problems.

195:5.2 (2075.5) Truth often becomes confusing and even misleading when it is dismembered, segregated, isolated, and too much analyzed. Living truth teaches the truth seeker aright only when it is embraced in wholeness and as a living spiritual reality, not as a fact of material science or an inspiration of intervening art.

195:5.3 (2075.6) Religion is the revelation to man of his divine and eternal destiny. Religion is a purely personal and spiritual experience and must forever be

superioare ale gândirii umane, cum ar fi:

1. Atitudinea logică față de lucrurile realității materiale.
2. Aprecierea estetică a frumuseții prin contrast cu urâtenia.
3. Recunoașterea etică a obligațiilor sociale și datoriei politice.
4. Nici chiar sensul moralității umane nu este religios în sine și prin el însuși.

Religia este menită să găsească în univers valorile care evocă credința, încrederea în sine și încredințarea; religia culminează în adorare. Religia descoperă pentru suflet valorile supreme care contrastează cu valorile relative descoperite de către minte. Nu se posedă această clarviziune supraumană decât printr-o experiență religioasă autentică.

Nu este mai posibilă menținerea unui sistem social durabil într-o moralitate întemeiată pe realitățile spirituale decât menținerea unui sistem solar în gravitație.

Nu încercați nici să satisfaceți curiozitatea nici să îndepliniți toate dorințele latente de aventură care se trezesc în suflet în timpul scurtei durate a unei vieți în carne. Fiți răbdători! Nu cedați tentației de a vă arunca în necumpătarea aventurilor vulgare și sordide. Potoliți-vă energiile și înfrânați-vă patimile. Fiți calmi pe când așteptați derularea maiestuoasă a unei cariere fără sfârșit de aventuri progresive și de descoperiri pasionante.

În confuzia asupra originii omului, să nu pierdeți din vedere destinul său etern. Nu uitați că Iisus îi iubea chiar și pe copilași, și că el a arătat, cu claritate și pentru totdeauna, marea valoare a personalității omenești.

Observând lumea, aduceți-vă aminte că lucrările sumbre ale răului pe care îl vedeți se arată pe un fundal clar al binelui ultim. Voi nu vedeți pur și simplu binele sub forma lucrărilor albe arătându-se pe un fundal negru al răului.

Când sunt atâtea adevăruri bune de făcut publice și de proclamat, de ce ar trebui ei, oamenii, să acorde atâtea atenție răului din lume pur și simplu pentru că răul apare ca un fapt? Frumoasele valori spirituale ale adevărului sunt mai agreabile și mai exaltante decât fenomenul răului.

În religie, Iisus a recomandat și a urmat metoda experienței, tot așa cum știința modernă urmează tehnica experimentală. Noi îl găsim pe Dumnezeu după indicațiile clarviziunii spirituale, dar noi ne însușim această clarviziune a sufletului prin dragostea de frumos, prin urmarea adevărului, prin loialitatea față de datorie și prin adorarea divinei bunătăți. Dar, dintre toate aceste valori, iubirea este adevărata călăuză către clarviziunea reală.

6. MATERIALISMUL

Savanții, fără să vrea asta, au împins omenirea într-o panică materialistă. Ei au declanșat o îmbulzeală necugetată la banca morală a vremurilor, dar această

distinguished from man's other high forms of thought, such as:

- 195:5.4 (2075.7) 1. Man's logical attitude toward the things of material reality.
- 195:5.5 (2075.8) 2. Man's aesthetic appreciation of beauty contrasted with ugliness.
- 195:5.6 (2075.9) 3. Man's ethical recognition of social obligations and political duty.
- 195:5.7 (2075.10) 4. Even man's sense of human morality is not, in and of itself, religious.

195:5.8 (2075.11) Religion is designed to find those values in the universe which call forth faith, trust, and assurance; religion culminates in worship. Religion discovers for the soul those supreme values which are in contrast with the relative values discovered by the mind. Such superhuman insight can be had only through genuine religious experience.

195:5.9 (2075.12) A lasting social system without a morality predicated on spiritual realities can no more be maintained than could the solar system without gravity.

195:5.10 (2076.1) Do not try to satisfy the curiosity or gratify all the latent adventure surging within the soul in one short life in the flesh. Be patient! be not tempted to indulge in a lawless plunge into cheap and sordid adventure. Harness your energies and bridle your passions; be calm while you await the majestic unfolding of an endless career of progressive adventure and thrilling discovery.

195:5.11 (2076.2) In confusion over man's origin, do not lose sight of his eternal destiny. Forget not that Jesus loved even little children, and that he forever made clear the great worth of human personality.

195:5.12 (2076.3) As you view the world, remember that the black patches of evil which you see are shown against a white background of ultimate good. You do not view merely white patches of good which show up miserably against a black background of evil.

195:5.13 (2076.4) When there is so much good truth to publish and proclaim, why should men dwell so much upon the evil in the world just because it appears to be a fact? The beauties of the spiritual values of truth are more pleasurable and uplifting than is the phenomenon of evil.

195:5.14 (2076.5) In religion, Jesus advocated and followed the method of experience, even as modern science pursues the technique of experiment. We find God through the leadings of spiritual insight, but we approach this insight of the soul through the love of the beautiful, the pursuit of truth, loyalty to duty, and the worship of divine goodness. But of all these values, love is the true guide to real insight.

6. MATERIALISM

195:6.1 (2076.6) Scientists have unintentionally precipitated mankind into a materialistic panic; they have started an unthinking run on the moral bank of the ages, but this

bancă a experienței omenești dispune de vaste resurse spirituale și poate face față cererilor care sunt prezentate. Numai cei necugetați se îngrozesc din pricina activelor spirituale ale rasei umane. Când panica materialist-laică va fi trecut, religia lui Iisus nu va da faliment. Banca spirituală a împărăției cerurilor va face plățile de credință, de speranță și de siguranță morală tuturor acelor care vor fi recurs la ea „în numele Său”.

Oricare ar fi conflictul aparent dintre materialism și învățăturile lui Iisus, voi puteți fi încredințați că doctrina Învățătorului va triumfa pe deplin în cursul epocilor viitoare. În realitate, nu se poate produce nici o controversă între adevărata religie și știință, căci prima nu se ocupă în nici un fel de lucrurile materiale. Religia practică pur și simplu vizavi de știință o neutralitate binevoitoare, în timp ce ea se interesează în cel mai înalt grad de omul de știință.

Urmărirea simplei cunoașteri, când ea nu este însoțită nici de interpretarea de către înțelepciune, nici de clarificarea spirituală datorată experienței religioase, duce în cele din urmă la pesimism și la deznădejdea omenească. O cunoaștere limitată este într-adevăr descumpănitoare.

La vremea prezentei scrieri, cele mai rele momente ale epocii materialiste sunt trecute; zorile unei mai bune înțelegeri încep deja să se arate. Marii gânditori, cei care, în lumea științifică, dispun de o minte superioară, au încetat de a mai avea o filozofie în întregime materialistă, dar oamenii de rând înclină întotdeauna în această direcție ca urmare a învățăturilor anterioare. Totuși, această epocă de realism fizic nu este decât un episod trecător în viața omului pe pământ. Știința modernă a lăsat intactă adevărata religie: învățăturile lui Iisus traduse în viață celor care cred în el. Orice înfăptuire a științei a constat în distrugerea iluziilor infantile ale falselor interpretări ale vieții.

În ceea ce privește viața omului pe pământ, știința este o experiență cantitativă, iar religia o experiență calitativă. Știința se ocupă de fenomene; religia de origini, de valori și de țeluri. A se întemeia pe niște cauze pentru a explica fenomenele fizice, este a-și mărturisi ignoranța față de cele ultime, ceea ce nu poate în ultimă instanță decât să îl aducă pe savant la marea cauză primă - Tatăl Universal din Paradis.

Trecerea violentă de la o epocă de miracole la o epocă de mașini se dovedește ceva întru totul derutant pentru om. Faptul că falsele filozofii mecaniste vădesc ingeniozitate și îndemănare dezminț pretenția lor de a fi exclusiv mecaniciste. Agerimea fatalistă a minții unui materialist contrazice mereu afirmațiile sale cum că universul este un fenomen energetic orb și fără rost.

Naturalismul mecanist al anumitor oameni așa-zis instruiți și laicitatea lipsită de considerație a omului de pe stradă se ocupă ambele exclusiv de lucruri; ele sunt golate de orice adevărată valoare, sancțiune sau satisfacție, și sunt totodată lipsite de credință, de speranță și de încredințările eterne. Una dintre marile dificultăți ale vieții moderne este că omul se crede prea ocupat pentru a găsi timpul necesar meditației spirituale și devoțiunii religioase.

Materialismul reduce omul la starea de automat fără suflet, și face pur și simplu din el un simbol aritmetic plasat fără putere în formula matematică a

bank of human experience has vast spiritual resources; it can stand the demands being made upon it. Only unthinking men become panicky about the spiritual assets of the human race. When the materialistic-secular panic is over, the religion of Jesus will not be found bankrupt. The spiritual bank of the kingdom of heaven will be paying out faith, hope, and moral security to all who draw upon it “in His name.”

195:6.2 (2076.7) No matter what the apparent conflict between materialism and the teachings of Jesus may be, you can rest assured that, in the ages to come, the teachings of the Master will fully triumph. In reality, true religion cannot become involved in any controversy with science; it is in no way concerned with material things. Religion is simply indifferent to, but sympathetic with, science, while it supremely concerns itself with the *scientist*.

195:6.3 (2076.8) The pursuit of mere knowledge, without the attendant interpretation of wisdom and the spiritual insight of religious experience, eventually leads to pessimism and human despair. A little knowledge is truly disconcerting.

195:6.4 (2076.9) At the time of this writing the worst of the materialistic age is over; the day of a better understanding is already beginning to dawn. The higher minds of the scientific world are no longer wholly materialistic in their philosophy, but the rank and file of the people still lean in that direction as a result of former teachings. But this age of physical realism is only a passing episode in man's life on earth. Modern science has left true religion — the teachings of Jesus as translated in the lives of his believers — untouched. All science has done is to destroy the childlike illusions of the misinterpretations of life.

195:6.5 (2077.1) Science is a quantitative experience, religion a qualitative experience, as regards man's life on earth. Science deals with phenomena; religion, with origins, values, and goals. To assign *causes* as an explanation of physical phenomena is to confess ignorance of ultimates and in the end only leads the scientist straight back to the first great cause — the Universal Father of Paradise.

195:6.6 (2077.2) The violent swing from an age of miracles to an age of machines has proved altogether upsetting to man. The cleverness and dexterity of the false philosophies of mechanism belie their very mechanistic contentions. The fatalistic agility of the mind of a materialist forever disproves his assertions that the universe is a blind and purposeless energy phenomenon.

195:6.7 (2077.3) The mechanistic naturalism of some supposedly educated men and the thoughtless secularism of the man in the street are both exclusively concerned with *things*; they are barren of all real values, sanctions, and satisfactions of a spiritual nature, as well as being devoid of faith, hope, and eternal assurances. One of the great troubles with modern life is that man thinks he is too busy to find time for spiritual meditation and religious devotion.

195:6.8 (2077.4) Materialism reduces man to a soulless automaton and constitutes him merely an arithmetical symbol finding a helpless place in the mathematical

unui univers mecanist și insensibil. Însă de unde vine atunci acest imens univers de matematici fără Învățătorul Matematician? Știința poate să facă dizertații asupra conservării materiei, dar religia validează conservarea sufletelor umane - ea se leagă de experiența lor cu realitățile spirituale și cu valorile eterne.

Sociologul materialist contemporan observă o comunitate, face un raport pe baza observațiilor și lasă oamenii așa cum i-a găsit. Cu o mie nouă sute de ani în urmă, galileenii neinstruiți l-au văzut pe Iisus dându-și viața ca pe o contribuție spirituală la experiența interioară a omului și apoi au ieșit din Galileea și s-au apucat să întorcă Imperiul Roman cu susul în jos.

Dar conducătorii religioși comit o mare eroare când încearcă să-l cheme pe om la bătălia spirituală pe sunetul trompetei Evului Mediu. Religia trebuie să se întemeieze pe dictoane noi și moderne. Nici democrația, nici vreun alt panaceu politic nu vor înlocui progresul spiritual. Falsele religii pot prezenta o evadare în afara realității, dar, în evanghelia sa, Iisus a prezentat omului muritor adevărata intrare într-o realitate veșnică de progresare spirituală.

A zice că mintea „s-a ridicat” din materie nu explică nimic. Dacă universul ar fi fost doar un mecanism și dacă mintea ar fi fost nedespărțită de materie, noi n-am fi avut niciodată două interpretări diferite ale aceluiași fenomen observat. Conceptele de adevăr, de frumusețe și de bunătate nu sunt inerente nici fizicii, nici chimiei. O mașină nu poate cunoaște, și cu atât mai mult să cunoască adevărul, să aibă sete de dreptate și să caute bunătatea. Știința poate să fie fizică dar mintea savantului care discern adevărul este instantaneu supramaterială. Materia nu cunoaște adevărul; ea nu poate nici să iubească milostenia ori să-i placă realitățile spirituale. Convingerile morale întemeiate pe iluminarea spirituală și înrădăcinate în experiența omenească sunt tot atât de reale și de certe cât și deducțiile matematice bazate pe observațiile fizice, dar ele se situează pe un nivel diferit și mai elevat.

Dacă oamenii n-ar fi decât niște mașini, ei ar reacționa mai mult sau mai puțin uniform la un univers material. Individualitatea nu ar fi existat, iar personalitatea cu atât mai puțin.

Faptul mecanismului absolut al Paradisului în centrul universului universurilor în prezența voinței fără rezerve a celei de-a Doua Surse Centru face cert pentru totdeauna adevărul că nu cauzele dominante constituie legea exclusivă a cosmosului.

Materialismul există, dar nu este exclusiv. Mecanismul există, dar nu fără rezervă. Determinismul există, dar nu numai el.

Universul finit al materiei ar fi devenit în cele din urmă uniform și determinist dacă n-ar fi avut prezența conjugată a minții și a spiritului. Influența minții cosmice

formula de un romantism și mecanicist univers. But whence comes all this vast universe of mathematics without a Master Mathematician? Science may expatiate on the conservation of matter, but religion validates the conservation of men's souls — it concerns their experience with spiritual realities and eternal values.

195:6.9 (2077.5) The materialistic sociologist of today surveys a community, makes a report thereon, and leaves the people as he found them. Nineteen hundred years ago, unlearned Galileans surveyed Jesus giving his life as a spiritual contribution to man's inner experience and then went out and turned the whole Roman Empire upside down.

195:6.10 (2077.6) But religious leaders are making a great mistake when they try to call modern man to spiritual battle with the trumpet blasts of the Middle Ages. Religion must provide itself with new and up-to-date slogans. Neither democracy nor any other political panacea will take the place of spiritual progress. False religions may represent an evasion of reality, but Jesus in his gospel introduced mortal man to the very entrance upon an eternal reality of spiritual progression.

195:6.11 (2077.7) To say that mind “emerged” from matter explains nothing. If the universe were merely a mechanism and mind were unapart from matter, we would never have two differing interpretations of any observed phenomenon. The concepts of truth, beauty, and goodness are not inherent in either physics or chemistry. A machine cannot *know*, much less know truth, hunger for righteousness, and cherish goodness.

195:6.12 (2077.8) Science may be physical, but the mind of the truth-discerning scientist is at once supermaterial. Matter knows not truth, neither can it love mercy nor delight in spiritual realities. Moral convictions based on spiritual enlightenment and rooted in human experience are just as real and certain as mathematical deductions based on physical observations, but on another and higher level.

195:6.13 (2077.9) If men were only machines, they would react more or less uniformly to a material universe. Individuality, much less personality, would be nonexistent.

195:6.14 (2077.10) The fact of the absolute mechanism of Paradise at the center of the universe of universes, in the presence of the unqualified volition of the Second Source and Center, makes forever certain that determiners are not the exclusive law of the cosmos. Materialism is there, but it is not exclusive; mechanism is there, but it is not unqualified; determinism is there, but it is not alone.

195:6.15 (2078.1) The finite universe of matter would eventually become uniform and deterministic but for the combined presence of mind and spirit. The influence of

injectează constant spontaneitate, chiar și în lumile materiale.

În tot domeniul existenței, libertatea sau inițiativa este direct proporțională cu gradul de influență spirituală și de control al minții cosmice, ca să zicem așa, în experiența omenească, în gradul în care se transformă efectiv „la voia Tatălui”. Deci, odată ce ai plecat în căutarea lui Dumnezeu, aceasta este dovada concludentă că Dumnezeu v-a găsit deja.

Urmărirea sinceră a bunătății, a frumuseții și a adevărului conduce la Dumnezeu. Orice descoperire științifică demonstrează existența simultană a libertății și a constanței în univers. Inventatorul ar fi liber să facă descoperirea sa. Lucrul descoperit este real și aparent constant, căci altfel n-ar fi putut fi cunoscut ca lucru.

7. VULNERABILITATEA MATERIALISMULUI

Ce nesăbuință este pentru mintea materială să permită niște teorii atât de vulnerabile ca cele ale unui univers mecanist să le priveze de imensele resurse spirituale ale experienței personale a adevăratei religii. Faptele nu vin niciodată în contradicție cu veritabila credință spirituală; teoriile pot să fie. Știința ar face mai bine să se consacre distrugerii superstiției mai degrabă decât încercării de a ruina încrederea religioasă: credința omenească în realitățile spirituale și în valorile divine.

Știința ar trebui să facă pe plan material pentru om ceea ce face religia pe plan spiritual pentru el: să-i extindă orizontul vieții și să-i mărească personalitatea. Adevărata știință nu poate avea o ceartă durabilă cu adevărata religie. „Metoda științifică” este doar un etalon intelectual pentru măsurarea aventurilor materiale și a înfăptuirilor fizice. Însă, fiind materială și în întregime intelectuală, această metodă nu servește absolut deloc în evaluarea realităților spirituale și a experiențelor religioase.

Inconsecvența mecanicismului modern este următoarea: dacă universul nostru n-ar fi decât material, iar omul doar o mașină, acest om ar fi în întregime incapabil de a se recunoaște ca mașină; tot așa, un asemenea om mașină ar fi în întregime incompatibil cu faptul că un univers material există. În consternarea ei și în deznădejdea ei materialistă, știința modernă n-a reușit să recunoască faptul că mintea savantului este locuită de spirit, or, clarviziunea spirituală a aceluiași savant este aceea care formulează aceste concepte eronate și contradictorii în sinea unui univers materialist.

Valorile paradisiace de eternitate și de infinitate, de adevăr, de frumusețe și de bunătate sunt ascunse în faptele fenomenelor universului de timp și spațiu. Însă pentru a sesiza și a discerne aceste valori spirituale unui muritor născut din spirit îi trebuie ochiul credinței.

Realitățile și valorile de progres spiritual nu sunt o „proiecție psihologică” - o simplă visare trează și proslăvită a minții materiale. Aceste lucruri sunt previziunile materiale ale Ajustorului interior, spiritul Dumnezeului viu din mintea omului. Nu lăsați ca cele câteva noțiuni pe care le aveți despre descoperirile slab întrevăzute ale „relativității” să vă tulbure conceptele

the cosmic mind constantly injects spontaneity into even the material worlds.

195:6.16 (2078.2) Freedom or initiative in any realm of existence is directly proportional to the degree of spiritual influence and cosmic-mind control; that is, in human experience, the degree of the actuality of doing “the Father’s will.” And so, when you once start out to find God, that is the conclusive proof that God has already found you.

195:6.17 (2078.3) The sincere pursuit of goodness, beauty, and truth leads to God. And every scientific discovery demonstrates the existence of both freedom and uniformity in the universe. The discoverer was free to make the discovery. The thing discovered is real and apparently uniform, or else it could not have become known as a *thing*.

7. THE VULNERABILITY OF MATERIALISM

195:7.1 (2078.4) How foolish it is for material-minded man to allow such vulnerable theories as those of a mechanistic universe to deprive him of the vast spiritual resources of the personal experience of true religion. Facts never quarrel with real spiritual faith; theories may. Better that science should be devoted to the destruction of superstition rather than attempting the overthrow of religious faith — human belief in spiritual realities and divine values.

195:7.2 (2078.5) Science should do for man materially what religion does for him spiritually: extend the horizon of life and enlarge his personality. True science can have no lasting quarrel with true religion. The “scientific method” is merely an intellectual yardstick wherewith to measure material adventures and physical achievements. But being material and wholly intellectual, it is utterly useless in the evaluation of spiritual realities and religious experiences.

195:7.3 (2078.6) The inconsistency of the modern mechanist is: If this were merely a material universe and man only a machine, such a man would be wholly unable to recognize himself as such a machine, and likewise would such a machine-man be wholly unconscious of the fact of the existence of such a material universe. The materialistic dismay and despair of a mechanistic science has failed to recognize the fact of the spirit-indwelt mind of the scientist whose very supermaterial insight formulates these mistaken and self-contradictory *concepts* of a materialistic universe.

195:7.4 (2078.7) Paradise values of eternity and infinity, of truth, beauty, and goodness, are concealed within the facts of the phenomena of the universes of time and space. But it requires the eye of faith in a spirit-born mortal to detect and discern these spiritual values.

195:7.5 (2078.8) The realities and values of spiritual progress are not a “psychologic projection” — a mere glorified daydream of the material mind. Such things are the spiritual forecasts of the indwelling Adjuster, the spirit of God living in the mind of man. And let not your dabbings with the faintly glimpsed findings of “relativity” disturb your concepts of the eternity and infinity of God.

voastre asupra eternității și a infinității lui Dumnezeu. Și, de fiecare dată când sunteți presați de necesitatea de exprimarea de sine, nu comiteți greșeala de a omite exprimarea Ajustorului, manifestarea sinelui vostru real și mai bun.

Dacă acest univers ar fi doar material, omul material n-ar fi niciodată capabil de a ajunge la conceptul caracterului mecanicist asupra unei existențe exclusiv materiale. Acest concept mecanicist asupra universului este în el însuși un fenomen nematerial al minții, și orice minte este de origine nematerială, independent de faptul că poate să pară ca fiind complet condiționată material și controlată mecanic.

Mecanismul mental parțial evoluat al omului muritor este destul de puțin înzestrat cu înțelepciune și cu logică. Vanitatea omului depășește adesea rațiunea sa și scapă logicii sale. Pesimismul materialist cel mai pesimist este, în sine și prin sine, o dovadă suficientă că universul pesimist nu este în întregime material. Optimismul și pesimismul sunt ambele reacții conceptuale într-o minte conștientă de valori, precum și de fapte.

Dacă universul ar fi în întregime conform concepției materialistilor, atunci omul, ca mașină umană, ar fi privat de orice recunoaștere conștientă a acestui fapt. Fără conștiința conceptului de valori din mintea născută din spirit, omul n-ar putea cu nici un chip recunoaște faptul materialismului universal și nici fenomenele mașinale de funcționare ale universului. O mașină nu poate fi conștientă nici de natura nici de valoarea unei alte mașini.

O filozofie mecanicistă a vieții și a universului n-ar putea fi științifică, deoarece știința nu recunoaște și nu se ocupă de cât de obiecte materiale și de fapte. Filozofia este inevitabil supraștiințifică. Omul este un fapt material al naturii, dar viața sa este un fenomen care transcende nivelele materiale, în sensul că ea vedește atributele controlatoare ale minții și calitățile creative ale spiritului.

Efortul sincer al omului de a deveni mecanicist reprezintă fenomenul tragic al inutilității lui încercări de a se sinucide în chip intelectual și moral. Dar n-o poate face.

Dacă universul ar fi numai material și omul numai o mașină, atunci n-ar mai nici o știință care să-i îmbolească pe savanți să postuleze mecanizarea universului. Mașinile nu pot nici să se măsoare, nici să se clasifice, nici să se evalueze pe ele însele. Această lucrare științifică n-ar putea fi executată decât de către o entitate având statut supramășinal.

Dacă realitatea universului nu este decât o imensă mecanică, atunci trebuie ca omul să fie exterior universului și separat de el pentru a recunoaște acest fapt și pentru a deveni conștient de perspicacitatea acestei evaluări.

Dacă omul nu este decât o mașină, prin ce tehnică ajunge el să creadă sau să pretindă că știe că el este numai o mașină? Experiența de a se evalua conștient pe sine însuși nu este niciodată atributul unei simple

And in all your solicitation concerning the necessity for *self-expression* do not make the mistake of failing to provide for *Adjuster-expression*, the manifestation of your real and better self.

195:7.6 (2079.1) If this were only a material universe, material man would never be able to arrive at the concept of the mechanistic character of such an exclusively material existence. This very *mechanistic concept* of the universe is in itself a nonmaterial phenomenon of mind, and all mind is of nonmaterial origin, no matter how thoroughly it may appear to be materially conditioned and mechanistically controlled.

195:7.7 (2079.2) The partially evolved mental mechanism of mortal man is not overendowed with consistency and wisdom. Man's conceit often outruns his reason and eludes his logic.

195:7.8 (2079.3) The very pessimism of the most pessimistic materialist is, in and of itself, sufficient proof that the universe of the pessimist is not wholly material. Both optimism and pessimism are concept reactions in a mind conscious of *values* as well as of *facts*. If the universe were truly what the materialist regards it to be, man as a human machine would then be devoid of all conscious recognition of that very *fact*. Without the consciousness of the concept of *values* within the spirit-born mind, the fact of universe materialism and the mechanistic phenomena of universe operation would be wholly unrecognized by man. One machine cannot be conscious of the nature or value of another machine.

195:7.9 (2079.4) A mechanistic philosophy of life and the universe cannot be scientific because science recognizes and deals only with materials and facts. Philosophy is inevitably superscientific. Man is a material fact of nature, but his *life* is a phenomenon which transcends the material levels of nature in that it exhibits the control attributes of mind and the creative qualities of spirit.

195:7.10 (2079.5) The sincere effort of man to become a mechanist represents the tragic phenomenon of that man's futile effort to commit intellectual and moral suicide. But he cannot do it.

195:7.11 (2079.6) If the universe were only material and man only a machine, there would be no science to embolden the scientist to postulate this mechanization of the universe. Machines cannot measure, classify, nor evaluate themselves. Such a scientific piece of work could be executed only by some entity of supermachine status.

195:7.12 (2079.7) If universe reality is only one vast machine, then man must be outside of the universe and apart from it in order to recognize such a *fact* and become conscious of the *insight* of such an *evaluation*.

195:7.13 (2079.8) If man is only a machine, by what technique does this man come to *believe* or claim to *know* that he is only a machine? The experience of self-conscious evaluation of one's self is never an attribute

mașini. Un mecanicist înzestrat și conștient de sine constituie cel mai bun răspuns posibil dat mecanismului. Dacă materialismul ar fi un fapt, el n-ar putea exista ca mecanicist conștient de sine. Este tot atât de adevărat că trebuie ca mai întâi să fii o persoană morală înainte de a putea comite fapte imorale.

Singura pretenție a materialismului implică o conștiință supramaterială a minții care își îngăduie să afirme această dogmă. Un mecanism se poate deteriora, dar nu poate niciodată progresa. Mașinile nu pot nici să gândească, nici să creeze, nici să viseze, nici să năzuiască la vreun lucru, nici să idealizeze, nici să aibă foame de adevăr sau sete de dreptate. Ele nu și motivează viața prin pasiunea de a servi pe alte mașini și de a alege, în scopul progresului etern sarcina sublimă de a-l găsi pe Dumnezeu și de a se strădui să i se asemene. Mașinile nu sunt niciodată intelectuale, emotive, estetice, etice, morale sau spirituale.

Arta dovedește că omul nu este o mașină, dar nu dovedește că el este spiritualmente nemuritor. Arta este morontia muritorului, domeniul intermediar dintre omul materie și omul spirit. Poezia este un efort de a scăpa de realitățile materiale și de a te apropia de valorile spirituale.

Într-o civilizație înaltă, arta umanizează știința, și la rândul ei ea este spiritualizată de adevărata religie - clarvederea valorilor spirituale și eterne. Arta reprezintă evaluarea umană a realității în spațiu-timp. Religia este îmbrățișarea divină a valorilor cosmice și implică o înaintare eternă în ascensiunea spirituală și în expansiunea spirituală. Arta temporală nu este primejdioasă decât dacă devine oarbă la etaloanele spirituale ale arhetipurilor divine pe care eternitatea le reflectă ca pe umbrele realității de timp. Arta veritabilă este mărirea eficientă a lucrurilor materiale ale vieții; religia este transformarea înnobilitoare a faptelor materiale ale vieții și nu conține niciodată din evaluarea artei din punctul de vedere spiritual.

Cât este de stupid să presupui că un automat ar putea concepe o filozofie a automatismului, și cât e de ridicol să gândească că ar putea avea pretenția de a forma un astfel de concept asupra semenilor lui automate!

Orice interpretare științifică a universului material este fără valoare, dacă ea nu comportă cuvenita recunoaștere a savantului. Nici o apreciere de artă nu este autentică dacă ea nu recunoaște artistul. Nici o evaluare a moralei nu este valabilă decât dacă include moralistul. Nici o cunoaștere de filozofie nu este edificatoare dacă ea ignoră filozoful. Cât despre religie, ea nu poate exista fără experiența reală a persoanei religioase care, în însăși această experiență și prin intermediul ei, caută să-l găsească pe Dumnezeu și să îl cunoască. Tot așa, universul universurilor este privat de semnificație în afara lui EU SUNT, a Dumnezeului infinit care l-a creat și l-a administrat neîncetat.

Mecanicistii - umaniștii - au tendința de a se lăsa purtați de curenții materiali. Idealistii și spiritualistii îndrăznesc să-și folosească forțele cu inteligență și cu vigoare pentru a modifica, cursul, în aparență pur material, al circuitelor de energie.

Știința trăiește prin matematica minții. Muzica exprimă cadența emoțiilor. Religia este ritmul spiritual al sufletului în armonie spațio-temporală cu melodia

of a mere machine. A self-conscious and avowed mechanist is the best possible answer to mechanism. If materialism were a fact, there could be no self-conscious mechanist. It is also true that one must first be a moral person before one can perform immoral acts.

195:7.14 (2079.9) The very claim of materialism implies a supermaterial consciousness of the mind which presumes to assert such dogmas. A mechanism might deteriorate, but it could never progress. Machines do not think, create, dream, aspire, idealize, hunger for truth, or thirst for righteousness. They do not motivate their lives with the passion to serve other machines and to choose as their goal of eternal progression the sublime task of finding God and striving to be like him. Machines are never intellectual, emotional, aesthetic, ethical, moral, or spiritual.

195:7.15 (2079.10) Art proves that man is not mechanistic, but it does not prove that he is spiritually immortal. Art is mortal morontia, the intervening field between man, the material, and man, the spiritual. Poetry is an effort to escape from material realities to spiritual values.

195:7.16 (2080.1) In a high civilization, art humanizes science, while in turn it is spiritualized by true religion — insight into spiritual and eternal values. Art represents the human and time-space evaluation of reality. Religion is the divine embrace of cosmic values and connotes eternal progression in spiritual ascension and expansion. The art of time is dangerous only when it becomes blind to the spirit standards of the divine patterns which eternity reflects as the reality shadows of time. True art is the effective manipulation of the material things of life; religion is the ennobling transformation of the material facts of life, and it never ceases in its spiritual evaluation of art.

195:7.17 (2080.2) How foolish to presume that an automaton could conceive a philosophy of automatism, and how ridiculous that it should presume to form such a concept of other and fellow automatons!

195:7.18 (2080.3) Any scientific interpretation of the material universe is valueless unless it provides due recognition for the *scientist*. No appreciation of art is genuine unless it accords recognition to the *artist*. No evaluation of morals is worth while unless it includes the *moralist*. No recognition of philosophy is edifying if it ignores the *philosopher*, and religion cannot exist without the real experience of the *religionist* who, in and through this very experience, is seeking to find God and to know him. Likewise is the universe of universes without significance apart from the I AM, the infinite God who made it and unceasingly manages it.

195:7.19 (2080.4) Mechanists — humanists — tend to drift with the material currents. Idealists and spiritists *dare* to use their oars with intelligence and vigor in order to modify the apparently purely material course of the energy streams.

195:7.20 (2080.5) Science lives by the mathematics of the mind; music expresses the tempo of the emotions. Religion is the spiritual rhythm of the soul in time-space

măsurilor superioare și eterne ale Infinității. Experiența religioasă este ceva cu adevărat supramatematic în viața umană.

În limbaj, alfabetul reprezintă mecanismul materialismului, în vreme ce cuvintele care exprimă semnificația a mii de gânduri, de mari idei și de nobile idealuri - de ură și de iubire, de lașitate și de curaj - reprezintă dobândirile minții acționând în limitele legii atât materiale cât și spirituale; Aceste înfăptuiri ale minții fiind dirijate prin afirmarea voinței personalității și limitate de daturile inerente situației.

Universul nu seamănă cu legile, cu mecanismele și cu constantele pe care le descoperă savanții, și pe care ei sfârșesc prin a le considera drept știință. El seamănă mai degrabă cu savantul curios, gândind, alegând, creând, combinând și discriminând, care observă astfel fenomenele din univers și clasifică faptele matematice inerente fazelor mașinale ale aspectului material al creației. Universul. Universul nu seamănă nici cu efectul artistic, ci mai degrabă cu artistul care lucrează, visează, își înalță gândurile, progresează și caută să transcendă lumea lucrurilor materiale într-un efort de a atinge un scop spiritual.

Savantul, nu știința, este cel care percepe realitatea unui univers de energie și de materie în evoluție și în progres. Artistul, nu arta, demonstrează existența lumii morontiale tranzitorii interpușe între existența materială și libertatea spirituală. Persoana religioasă, nu religia, este ceea ce dovedește existența realităților spiritului și a valorilor divine care urmează să fie întâlnite în progresul eternității.

8. TOTALITARISMUL LAIC

Însă, chiar și după ce materialismul și mașinismul vor fi fost mai mult sau mai puțin învinse, influența devastatoare a laicismului secolului al douăzecilea va pângări încă experiența spirituală a milioane de suflete nevinovate.

Laicismul, sau secularismul modern, au fost nutrite de două influențe mondiale. Părintele laicismului a fost îngustat de gândirea și de atitudinea nelegiuită a ceea ce se cheamă știința secolului al nouăsprezecelea și a celui de-al douăzecilea - știința ateistă.

Mama laicismului modern a fost Biserica creștină totalitară a Evului Mediu. Laicismul a debutat ca un protest contra dominației aproape complete a civilizației occidentale de către Biserica Creștină transformată în instituție. În epoca prezentei revelații, climatul intelectual și filozofic predominant atât în viața europeană, cât și în viața americană este net laic - umanist. În cursul ultimelor trei secole, gândirea occidentală a fost progresiv laicizată. Religia a devenit din ce în ce mai mult o influență nominală, și în mare măsură un exercițiu ritual. În majoritate, cei care se mărturisesc creștini în civilizația occidentală sunt de fapt, fără a-și da seama de asta, laici.

E nevoie de o mare putere, o puternică influență,

harmony with the higher and eternal melody measurements of Infinity. Religious experience is something in human life which is truly supermathematical.

195:7.21 (2080.6) In language, an alphabet represents the mechanism of materialism, while the words expressive of the meaning of a thousand thoughts, grand ideas, and noble ideals — of love and hate, of cowardice and courage — represent the performances of mind within the scope defined by both material and spiritual law, directed by the assertion of the will of personality, and limited by the inherent situational endowment.

195:7.22 (2080.7) The universe is not like the laws, mechanisms, and the uniformities which the scientist discovers, and which he comes to regard as science, but rather like the curious, thinking, choosing, creative, combining, and discriminating *scientist* who thus observes universe phenomena and classifies the mathematical facts inherent in the mechanistic phases of the material side of creation. Neither is the universe like the art of the artist, but rather like the striving, dreaming, aspiring, and advancing *artist* who seeks to transcend the world of material things in an effort to achieve a spiritual goal.

195:7.23 (2080.8) The scientist, not science, perceives the reality of an evolving and advancing universe of energy and matter. The artist, not art, demonstrates the existence of the transient morontia world intervening between material existence and spiritual liberty. The religionist, not religion, proves the existence of the spirit realities and divine values which are to be encountered in the progress of eternity.

8. SECULAR TOTALITARIANISM

195:8.1 (2081.1) But even after materialism and mechanism have been more or less vanquished, the devastating influence of twentieth-century secularism will still blight the spiritual experience of millions of unsuspecting souls.

195:8.2 (2081.2) Modern secularism has been fostered by two world-wide influences. The father of secularism was the narrow-minded and godless attitude of nineteenth- and twentieth-century so-called science — atheistic science. The mother of modern secularism was the totalitarian medieval Christian church. Secularism had its inception as a rising protest against the almost complete domination of Western civilization by the institutionalized Christian church.

195:8.3 (2081.3) At the time of this revelation, the prevailing intellectual and philosophical climate of both European and American life is decidedly secular — humanistic. For three hundred years Western thinking has been progressively secularized. Religion has become more and more a nominal influence, largely a ritualistic exercise. The majority of professed Christians of Western civilization are unwittingly actual secularists.

195:8.4 (2081.4) It required a great power, a mighty

pentru a elibera cugetul și viața popoarelor occidentale de sub strânsoarea secătuitoare a unei dominații eclesiastice totalitare. Laicismul a sfârșit efectiv lanțurile controlului Bisericii, și el amenință acum la rândul său cu stabilirea unui nou tip de dominație atee asupra inimii și a minții omului modern. Statul politic tiranic și dictatorial este urmașul direct al materialismului științific și al laicismului filozofic. Abia de l-a eliberat laicitatea pe om de dominația Bisericii, că îl și vinde ca sclav servil Statului totalitar. Laicismul nu eliberează omul de servitutea eclesiastică decât pentru a-l trăda lăsându-l pradă sclaviei politice și economice.

Materialismul îl renegă pe Dumnezeu; laicismul se mărginește la a-l ignora; cel puțin aceasta a fost atitudinea lui primitivă. Mai recent, laicismul a luat o atitudine mai militantă, pretinzând să ia locul religiei de servitute totalitară căreia îi opusese rezistență odinioară. Laicismul secolului al douăzecilea are tendința de a afirma că omul nu are nevoie de Dumnezeu. Dar atenție! Această filozofie atee a societății umane nu va conduce decât la necazuri, la învrăjbiri, la nefericire, la război și la dezastre de scară mondială.

Laicismul nu poate niciodată aduce pacea omenirii. Nimic nu-l poate înlocui pe Dumnezeu în societatea umană. Dar băgați bine de seamă! Nu vă grăbiți să abandonați foloasele revoltei laice care v-a despovărat de totalitarismul eclesiastic. Civilizația occidentală se bucură astăzi de multe libertăți și satisfacții care provin din revolta laică. Marea greșală a laicismului a fost următoarea: revoltându-se contra controlului aproape total al vieții de către autoritatea religioasă, și după ce s-a eliberat de această tiranie eclesiastică, laicii și-au continuat activitatea instituind o revoltă contra lui Dumnezeu însuși, uneori tacit, alteori deschis.

Revoltei laice datorati voi uluitoarea creativitate a industriei americane și a progresului material fără precedent al civilizației occidentale. Și, pentru că revolta laică a mers prea departe, ea a pierdut din vedere pe Dumnezeu și adevărata religie, a urmat de aici o recoltă neașteptată de războaie mondiale și de instabilitate internațională.

Nu este necesar să se sacrifice credința în Dumnezeu pentru a te bucura de binefacerile revoltei laice moderne: toleranță, serviciu social, guvernare democratică și libertăți civile. Nu este neapărat nevoie ca laicii să se opună adevăratei religii pentru a promova știința și pentru a face să progreseze educația.

Dar laicismul nu este singurul autor al dobândirilor recente în desfășurarea vieții. Înapoia dobândirilor celui de-al douăzecilea secol, nu sunt numai știința și laicismul, ci și acțiunea spirituală a vieții și a învățăturilor lui Iisus din Nazaret care nu sunt nici recunoscute nici luate în considerare.

Fără Dumnezeu, fără religie, laicismul științific nu va putea niciodată să coordoneze forțele sau să armonizeze divergențele și rivalitățile de interese, de rase și de naționalisme. În ciuda înfăptuirilor sale materialiste incomparabile, această societate omenească laicizată se dezintegrează încetul cu încetul. Principala forță de coeziune care rezistă acestei dezintegrări de antagonisme este naționalismul. Or, naționalismul este principalul obstacol în calea păcii

influence, to free the thinking and living of the Western peoples from the withering grasp of a totalitarian ecclesiastical domination. Secularism did break the bonds of church control, and now in turn it threatens to establish a new and godless type of mastery over the hearts and minds of modern man. The tyrannical and dictatorial political state is the direct offspring of scientific materialism and philosophic secularism. Secularism no sooner frees man from the domination of the institutionalized church than it sells him into slavish bondage to the totalitarian state. Secularism frees man from ecclesiastical slavery only to betray him into the tyranny of political and economic slavery.

195:8.5 (2081.5) Materialism denies God, secularism simply ignores him; at least that was the earlier attitude. More recently, secularism has assumed a more militant attitude, assuming to take the place of the religion whose totalitarian bondage it onetime resisted. Twentieth-century secularism tends to affirm that man does not need God. But beware! this godless philosophy of human society will lead only to unrest, animosity, unhappiness, war, and world-wide disaster.

195:8.6 (2081.6) Secularism can never bring peace to mankind. Nothing can take the place of God in human society. But mark you well! do not be quick to surrender the beneficent gains of the secular revolt from ecclesiastical totalitarianism. Western civilization today enjoys many liberties and satisfactions as a result of the secular revolt. The great mistake of secularism was this: In revolting against the almost total control of life by religious authority, and after attaining the liberation from such ecclesiastical tyranny, the secularists went on to institute a revolt against God himself, sometimes tacitly and sometimes openly.

195:8.7 (2081.7) To the secularistic revolt you owe the amazing creativity of American industrialism and the unprecedented material progress of Western civilization. And because the secularistic revolt went too far and lost sight of God and true religion, there also followed the unlooked-for harvest of world wars and international unsettledness.

195:8.8 (2081.8) It is not necessary to sacrifice faith in God in order to enjoy the blessings of the modern secularistic revolt: tolerance, social service, democratic government, and civil liberties. It was not necessary for the secularists to antagonize true religion in order to promote science and to advance education.

195:8.9 (2082.1) But secularism is not the sole parent of all these recent gains in the enlargement of living. Behind the gains of the twentieth century are not only science and secularism but also the unrecognized and unacknowledged spiritual workings of the life and teaching of Jesus of Nazareth.

195:8.10 (2082.2) Without God, without religion, scientific secularism can never co-ordinate its forces, harmonize its divergent and rivalrous interests, races, and nationalisms. This secularistic human society, notwithstanding its unparalleled materialistic achievement, is slowly disintegrating. The chief cohesive force resisting this disintegration of antagonism is nationalism. And nationalism is the chief barrier to world peace.

mondiale.

Slăbiciunea inerentă laicismului vine din aceea că el respinge morala și religia în favoarea politicii și a puterii. Este de-a dreptul imposibil să se stabilească fraternitatea oamenilor ignorând sau renegând paternitatea lui Dumnezeu.

Optimizarea laică în materie socială și politică este o iluzie. Fără Dumnezeu, nici eliberarea și libertatea, nici bunurile și bogățiile nu vor aduce pacea.

Laicizarea completă a științei, a educației, a industriei și a societății nu poate duce decât la dezastru. În cursul primei treimi a secolului al douăzecilea, urantienii au omorât mai mulți oameni decât în decursul primelor nouăsprezece secole ale epocii creștine. Și acesta nu-i decât începutul înfiorătoare recolte a materialismului și a laicismului; distrugeri și mai grozave au să vină.

9. PROBLEMA CREȘTINISMULUI

Nu neglijați valoarea moștenirii voastre spirituale, fluviul adevărului ce curge străbătând secolele, nici chiar în epoca sterilă a unei epoci materialiste și laice. În toate neprețuitele voastre eforturi de a vă lepăda de crezurile superstițioase ale vremurilor trecute, asigurați-vă că păstrați ferm adevărul veșnic. Dar aveți răbdare! Când prezența revoltei contra superstiției va fi luat sfârșit, adevăurile evangheliei lui Iisus vor persista glorios pentru iluminarea unei căi mai noi și mai bune.

Însă creștinismul păgânizat și socializat are nevoie de un nou contact cu învățăturile fără compromis ale lui Iisus; el zace în lipsa unei viziuni noi a vieții Învățătorului pe pământ. O revelație nouă și mai completă a religiei lui Iisus este menită să triumfe asupra unui imperiu de laicism imperialist și să inverseze un curent mondial de naturalism mecanist. Urantia freamătă acum chiar la marginea uneia dintre epocile ei cele mai uimitoare și mai pasionante de reajustare socială, de stimulare morală și de iluminare spirituală.

Chiar și foarte mult modificate, învățăturile lui Iisus au supraviețuit cultelor de mistere din epoca lor natală, ignoranței și superstițiilor din vremurile de întuneric; și, chiar și în acest moment, ele triumfă puțin câte puțin asupra materialismului, a mașinismului și a laicismului celui de-al douăzecilea secol. Și asemenea epoci de mari încercări și de înfrângeri amenințătoare sunt întotdeauna perioade de mare revelație.

Religia are nevoie de noi conducători, de oameni și de femei spirituali care vor îndrăzni să se bizuiească numai pe Iisus și pe incomparabilele lui învățături. Dacă creștinismul continuă să-și negligeze misiunea lui spirituală continuând să se ocupe de problemele sociale și materiale, va trebui ca renașterea spirituală să aștepte venirea acestor noi învățători ai religiei lui Iisus care se vor consacra exclusiv regenerării spirituale a oamenilor. Atunci, aceste suflete născute din spirit vor da rapid îndrumările și inspirația necesare reorganizării sociale, morale, economice și politice ale lumii.

Epoca modernă va refuza să accepte o religie incompatibilă cu faptele și care nu se armonizează cu concepțiile ei cele mai elevate despre adevăr,

195:8.11 (2082.3) The inherent weakness of secularism is that it discards ethics and religion for politics and power. You simply cannot establish the brotherhood of men while ignoring or denying the fatherhood of God.

195:8.12 (2082.4) Secular social and political optimism is an illusion. Without God, neither freedom and liberty, nor property and wealth will lead to peace.

195:8.13 (2082.5) The complete secularization of science, education, industry, and society can lead only to disaster. During the first third of the twentieth century Urantians killed more human beings than were killed during the whole of the Christian dispensation up to that time. And this is only the beginning of the dire harvest of materialism and secularism; still more terrible destruction is yet to come.

9. CHRISTIANITY'S PROBLEM

195:9.1 (2082.6) Do not overlook the value of your spiritual heritage, the river of truth running down through the centuries, even to the barren times of a materialistic and secular age. In all your worthy efforts to rid yourselves of the superstitious creeds of past ages, make sure that you hold fast the eternal truth. But be patient! when the present superstition revolt is over, the truths of Jesus' gospel will persist gloriously to illuminate a new and better way.

195:9.2 (2082.7) But paganized and socialized Christianity stands in need of new contact with the uncompromised teachings of Jesus; it languishes for lack of a new vision of the Master's life on earth. A new and fuller revelation of the religion of Jesus is destined to conquer an empire of materialistic secularism and to overthrow a world sway of mechanistic naturalism. Urantia is now quivering on the very brink of one of its most amazing and enthralling epochs of social readjustment, moral quickening, and spiritual enlightenment.

195:9.3 (2082.8) The teachings of Jesus, even though greatly modified, survived the mystery cults of their birthtime, the ignorance and superstition of the dark ages, and are even now slowly triumphing over the materialism, mechanism, and secularism of the twentieth century. And such times of great testing and threatened defeat are always times of great revelation.

195:9.4 (2082.9) Religion does need new leaders, spiritual men and women who will dare to depend solely on Jesus and his incomparable teachings. If Christianity persists in neglecting its spiritual mission while it continues to busy itself with social and material problems, the spiritual renaissance must await the coming of these new teachers of Jesus' religion who will be exclusively devoted to the spiritual regeneration of men. And then will these spirit-born souls quickly supply the leadership and inspiration requisite for the social, moral, economic, and political reorganization of the world.

195:9.5 (2083.1) The modern age will refuse to accept a religion which is inconsistent with facts and out of harmony with its highest conceptions of truth, beauty,

frumusețe și bunătate. A venit timpul să se redescopere adevăratele temelii originale ale creștinismului astăzi denaturat și plin de compromis.

Omul primitiv va trăi o viață de înrobire superstițioasă sub jugul fricii religioase. Omul civilizat modern se teme să nu cadă sub dominația unor puternice convingeri religioase. Omul chibzuit s-a temut întotdeauna să nu fie legat de o religie. Când vreo religie puternică și activă amenință să domine, el încearcă invariabil să raționeze, să facă din asta o tradiție și să o transforme într-o instituție, în speranța de a o putea astfel controla. Prin acest proces chiar și o religie revelată devine o credință stabilită și dominată de oameni. Bărbații și femeile moderni și inteligenți fug de religia lui Iisus de teama de ceea ce le-ar putea face - și de ceea ce ar face ea din ei. Și toate aceste temeri sunt bine întemeiate. Într-adevăr, religia lui Iisus domină și transformă pe credincioșii ei, cerând ca omul să-și dedice viața cercetării cunoașterii voii Tatălui care este în ceruri și cere ca energiile vieții să fie afectate serviciului dezinteresat al fraternității oamenilor.

E cât se poate de simplu, bărbații și femeile egoiști nu vor să plătească prețul acesta, nici chiar în schimbul celei mai mari comori spirituale care le-a fost oferită vreodată muritorilor. Trebuie așteptat ca omul să fie suficient de deziluzionat de tristele decepții care însoțesc urmărirea insensibilă și amăgitoare a egoismului, și care a descoperit sterilitatea religiei formaliste. Doar atunci va fi el dispus să se întoarcă din toată inima către evanghelia împărăției, religia lui Iisus din Nazaret.

Lumea are nevoie de o religie de prima mână. Chiar și creștinismul - cea mai bună religie a celui de-al douăzecilea secol - nu este doar o religie despre Iisus, ci și o religie pe care oamenii o experimentează la mână a doua. Ei preiau religia lor în întregime așa cum le este transmisă de conducătorii lor religioși recunoscuți. Ce deșeptare ar experimenta lumea numai dacă l-ar putea vedea pe Iisus așa cum a trăit el realmente pe pământ și dacă ar cunoaște la prima mână învățăturile dătătoare de viață! Cuvintele care descriu lucruri frumoase nu pot stârni pasiuni tot atât de mult cât vederea acestor lucruri; cuvintele unui crez nu mai pot să însușească inimile oamenilor ca și experiența cunoașterii prezenței lui Dumnezeu. Totuși, credința atentă va păstra întotdeauna deschisă poarta speranței sufletului omenesc pentru a lăsa să intre veșnicile realități spirituale ale valorilor divine din lumile de dincolo.

Creștinismul a îndrăznit să-și înjosească idealurile în fața sfidării lansate de lăcomia omenească, nebunia războierilor și pofta de putere. Dar religia lui Iisus subzistă ca convocarea spirituală imaculată și transcendentă ea cheamă ceea ce este mai bun în om pentru a se ridica deasupra tuturor moștenirilor evoluției animale, și pentru a atinge prin grație înălțimile morale ale veritabilului destin uman.

Creștinismul este amenințat de moartea lentă prin formalism, prin excesul de organizare, prin intelectualism și prin alte tendințe nespirituale. Biserica creștină modernă nu este o fraternitate de credincioși dinamici ca aceea pe care Iisus o însărcinase să efectueze transformarea spirituală continuă a generațiilor succesive ale omenirii.

and goodness. The hour is striking for a rediscovery of the true and original foundations of present-day distorted and compromised Christianity — the real life and teachings of Jesus.

195:9.6 (2083.2) Primitive man lived a life of superstitious bondage to religious fear. Modern, civilized men dread the thought of falling under the dominance of strong religious convictions. Thinking man has always feared to be *held* by a religion. When a strong and moving religion threatens to dominate him, he invariably tries to rationalize, traditionalize, and institutionalize it, thereby hoping to gain control of it. By such procedure, even a revealed religion becomes man-made and man-dominated. Modern men and women of intelligence evade the religion of Jesus because of their fears of what it will do to them — and *with* them. And all such fears are well founded. The religion of Jesus does, indeed, dominate and transform its believers, demanding that men dedicate their lives to seeking for a knowledge of the will of the Father in heaven and requiring that the energies of living be consecrated to the unselfish service of the brotherhood of man.

195:9.7 (2083.3) Selfish men and women simply will not pay such a price for even the greatest spiritual treasure ever offered mortal man. Only when man has become sufficiently disillusioned by the sorrowful disappointments attendant upon the foolish and deceptive pursuits of selfishness, and subsequent to the discovery of the barrenness of formalized religion, will he be disposed to turn wholeheartedly to the gospel of the kingdom, the religion of Jesus of Nazareth.

195:9.8 (2083.4) The world needs more firsthand religion. Even Christianity — the best of the religions of the twentieth century — is not only a religion *about* Jesus, but it is so largely one which men experience secondhand. They take their religion wholly as handed down by their accepted religious teachers. What an awakening the world would experience if it could only see Jesus as he really lived on earth and know, firsthand, his life-giving teachings! Descriptive words of things beautiful cannot thrill like the sight thereof, neither can creedal words inspire men's souls like the experience of knowing the presence of God. But expectant faith will ever keep the hope-door of man's soul open for the entrance of the eternal spiritual realities of the divine values of the worlds beyond.

195:9.9 (2083.5) Christianity has dared to lower its ideals before the challenge of human greed, war-madness, and the lust for power; but the religion of Jesus stands as the unsullied and transcendent spiritual summons, calling to the best there is in man to rise above all these legacies of animal evolution and, by grace, attain the moral heights of true human destiny.

195:9.10 (2083.6) Christianity is threatened by slow death from formalism, overorganization, intellectualism, and other nonspiritual trends. The modern Christian church is not such a brotherhood of dynamic believers as Jesus commissioned continuously to effect the spiritual transformation of successive generations of mankind.

Ceea ce se cheamă creștinism a devenit atât o mișcare socială și culturală cât și o credință și o practică religioasă. Curentul creștinismului modern deseacă un mare număr de antice mlaștini păgâne și multe mocirle de barbarism. Multe vechi bazine spirituale se scurg în curentul cultural de astăzi în vreme ce cursurile de apă ce vin din înaltele platouri ale Galileii, care se presupun a fi sursa sa exclusivă.

10. VIITORUL

În adevăr, creștinismul a făcut un mare serviciu acestei omeniri, dar acum, lucrul de care lumea are cea mai mare nevoie este Iisus. Lumea are nevoie să-l vadă pe Iisus trăind din nou pe pământ în experiența muritorilor născuți din spirit care îl revelează efectiv pe Maestru tuturor oamenilor. Este inutil a se vorbi despre o renaștere a creștinismului primitiv; trebuie să înaintezi de acolo de unde te afli. Cultura modernă trebuie botezată spiritual cu o nouă revelație a vieții lui Iisus și iluminată de o nouă pricepere a evangheliei mântuirii eterne propovăduite de el. Și, când Iisus va fi înălțat astfel, el va atrage toți oamenii la el. Ucenicii lui Iisus ar trebui să fie mai mult decât cuceritori pentru lume, ar trebui să fie izvoare clocotitoare de inspirație și de viață însușeșitoare. Religia nu este decât un umanism exaltat până într-acolo încât să fie făcut divin prin descoperirea realității prezenței lui Dumnezeu în experiența personală.

Frumusețea și sublimul vieții lui Iisus pe pământ, umanitatea și divinitatea lui, simplitatea lui și caracterul lui unic prezintă o imagine atât de frapantă și atât de atrăgătoare a salvării omului și a revelației lui Dumnezeu, încât teologii și filozofii din toate epocile ar trebui să fie eficient împiedicați de a formula crezuri și de a crea sisteme teologice de servitute spirituală pornind de la această revărsare transcendentă a lui Dumnezeu sub forma omului. În Iisus, universul produce un om muritor în care spiritul iubirii a învins neajunsurile materiale ale timpului și a triumfat asupra faptului originii sale psihice.

Amintiți-vă mereu că Dumnezeu și omul au nevoie unul de celălalt. Ei își sunt reciproc necesari pentru împlinirea finală și completă a experienței personalității eterne în destinul divin al finalității universului.

"Împărăția lui Dumnezeu este în voi." Aceasta este probabil cea mai mare proclamare pe care a făcut-o Iisus vreodată, după declarația că Tatăl său este un spirit viu și iubitor.

Pentru a câștiga sufletele de partea Învățătorului, nu prima leghe parcursă prin obligație, prin datorie sau prin convenție este ceea ce va transforma omul și lumea sa, ci mai degrabă a doua leghe de slujire liberă și de devotament iubitor de libertate; ea denotă că ucenicul a întins mâna în maniera lui Iisus pentru a-l prinde pe fratele său și a-l aduce, sub guvernare spirituală, către țelul superior și divin al existenței de muritor. Chiar și astăzi, creștinismul parcurge de bună voie prima leghe, dar omenirea zace ori merge poticnindu-se în tenebrele morale, pentru că sunt prea puțini ucenicii autentici pregătiți să parcurgă a doua leghe - prea puțini partizani mărturisiți ai lui Iisus care trăiesc și iubesc realmente așa cum i-a învățat el pe ucenici să trăiască, să iubească și să servească.

195:9.11 (2083.7) So-called Christianity has become a social and cultural movement as well as a religious belief and practice. The stream of modern Christianity drains many an ancient pagan swamp and many a barbarian morass; many olden cultural watersheds drain into this present-day cultural stream as well as the high Galilean tablelands which are supposed to be its exclusive source.

10. THE FUTURE

195:10.1 (2084.1) Christianity has indeed done a great service for this world, but what is now most needed is Jesus. The world needs to see Jesus living again on earth in the experience of spirit-born mortals who effectively reveal the Master to all men. It is futile to talk about a revival of primitive Christianity; you must go forward from where you find yourselves. Modern culture must become spiritually baptized with a new revelation of Jesus' life and illuminated with a new understanding of his gospel of eternal salvation. And when Jesus becomes thus lifted up, he will draw all men to himself. Jesus' disciples should be more than conquerors, even overflowing sources of inspiration and enhanced living to all men. Religion is only an exalted humanism until it is made divine by the discovery of the reality of the presence of God in personal experience.

195:10.2 (2084.2) The beauty and sublimity, the humanity and divinity, the simplicity and uniqueness, of Jesus' life on earth present such a striking and appealing picture of man-saving and God-revealing that the theologians and philosophers of all time should be effectively restrained from daring to form creeds or create theological systems of spiritual bondage out of such a transcendental bestowal of God in the form of man. In Jesus the universe produced a mortal man in whom the spirit of love triumphed over the material handicaps of time and overcame the fact of physical origin.

195:10.3 (2084.3) Ever bear in mind — God and men need each other. They are mutually necessary to the full and final attainment of eternal personality experience in the divine destiny of universe finality.

195:10.4 (2084.4) "The kingdom of God is within you" was probably the greatest pronouncement Jesus ever made, next to the declaration that his Father is a living and loving spirit.

195:10.5 (2084.5) In winning souls for the Master, it is not the first mile of compulsion, duty, or convention that will transform man and his world, but rather the *second* mile of free service and liberty-loving devotion that betokens the Jesusonian reaching forth to grasp his brother in love and sweep him on under spiritual guidance toward the higher and divine goal of mortal existence. Christianity even now willingly goes the *first* mile, but mankind languishes and stumbles along in moral darkness because there are so few genuine second-milers — so few professed followers of Jesus who really live and love as he taught his disciples to live and love and serve.

Chemarea la aventura constând în construirea unei societăți umane noi și transformate, prin renașterea spirituală a fraternității împărăției lui Iisus, ar trebui să-i pasioneze pe toți cei care cred în el și să le însuflească sentimente mai vii pe care oamenii nu le-au mai simțit niciodată din vremea în care, pe pământ, ei parcurgeau țările ca tovarăși ai lui întru carne.

Nici un sistem social sau regim politic negând realitatea lui Dumnezeu nu poate contribui într-un chip constructiv și durabil la avansarea civilizației umane. Dar creștinismul, așa cum este astăzi subdivizat și laicizat, prezintă cel mai mare dintre toate obstacolele în calea progresului umanității; aceasta este adevărat mai ales în ceea ce privește Orientul.

Dominația ecleziastică este în mod imediat și veșnic incompatibilă cu această credință vie, cu acest spirit crescând și cu această experiență de prima mână a camarazilor lui Iisus în credința și în frăția oamenilor în societatea spirituală a împărăției cerurilor. Dorința laudabilă de a păstra tradiția înfăptuirilor trecute conduce adesea la apărarea sistemelor de adorare perimate. Dorința bine intenționată de a întreține vechile sisteme de gândire împiedică mult asigurarea unor metode și mijloace noi și potrivite menite să satisfacă aprinsele dorințe spirituale ale minții în dezvoltare și în progres ale omului modern. Tot astfel, Bisericele creștine din cel de-al douăzecilea secol se ridică ca niște obstacole imense, dar într-un chip cu totul inconștient, înaintea progresului imediat al adevăratei evanghelii - învățăturile lui Iisus din Nazaret.

Multe persoane serioase, care ar fi fericite să-și ofere fidelitatea Christosului evangheliei, găsesc foarte dificil să susțină cu entuziasm o Biserică care ține atât de puțin seama de spiritul vieții ei și de învățăturile ei, și de care li se spusese eronat că fusese întemeiată de către el. Iisus nu este întemeietorul Bisericii creștine, ci, în toate felurile compatibile cu firea sa, el a întreținut-o ca fiind cea mai bună purtătoare de cuvânt existentă a lucrării vieții lui pe pământ.

Dacă Biserica creștină ar îndrăzni măcar să adopte programul Învățătorului, mii de tineri, aparent indiferenți, s-ar grăbi să se înroleze într-o asemenea întreprindere spirituală și n-ar ezita să meargă până la capăt în această aventură.

Creștinismul este serios confruntat cu condamnarea încorporată într-unul din propriile lui sloganuri: „o casă divizată în ea înseși nu poate subzista.” Lumea necreștină nu va accepta să capituleze împotriva unui creștinism divizat în secte. Iisus cel viu reprezintă singura speranță posibilă de unificare a creștinismului. Adevărata Biserică - fraternitatea lui Iisus - este invizibilă, spirituală și caracterizată prin unitate, dar nu în mod necesar prin uniformitate. Uniformitatea este marca distinctivă a lumii fizice de natură mecanicistă. Unitatea spirituală este rodul uniunii prin credință cu Iisusul viu. Biserica vizibilă ar trebui să refuze a mai continua să stânjenească progresul fraternității invizibile și spirituale a împărăției lui Dumnezeu. Această unitate este destinată să devină un organism viu, contrastând cu o organizație socială trecută la rangul de instituție. Organizațiile sociale pot foarte bine fi utilizate de către fraternitate, dar nu trebuie ca ele s-o înlocuiască.

Totuși, creștinismul, chiar și acesta al secolului al

195:10.6 (2084.6) The call to the adventure of building a new and transformed human society by means of the spiritual rebirth of Jesus' brotherhood of the kingdom should thrill all who believe in him as men have not been stirred since the days when they walked about on earth as his companions in the flesh.

195:10.7 (2084.7) No social system or political regime which denies the reality of God can contribute in any constructive and lasting manner to the advancement of human civilization. But Christianity, as it is subdivided and secularized today, presents the greatest single obstacle to its further advancement; especially is this true concerning the Orient.

195:10.8 (2084.8) Ecclesiasticism is at once and forever incompatible with that living faith, growing spirit, and firsthand experience of the faith-comrades of Jesus in the brotherhood of man in the spiritual association of the kingdom of heaven. The praiseworthy desire to preserve traditions of past achievement often leads to the defense of outgrown systems of worship. The well-meant desire to foster ancient thought systems effectually prevents the sponsoring of new and adequate means and methods designed to satisfy the spiritual longings of the expanding and advancing minds of modern men. Likewise, the Christian churches of the twentieth century stand as great, but wholly unconscious, obstacles to the immediate advance of the real gospel — the teachings of Jesus of Nazareth.

195:10.9 (2085.1) Many earnest persons who would gladly yield loyalty to the Christ of the gospel find it very difficult enthusiastically to support a church which exhibits so little of the spirit of his life and teachings, and which they have been erroneously taught he founded. Jesus did not found the so-called Christian church, but he has, in every manner consistent with his nature, *fostered* it as the best existent exponent of his lifework on earth.

195:10.10 (2085.2) If the Christian church would only dare to espouse the Master's program, thousands of apparently indifferent youths would rush forward to enlist in such a spiritual undertaking, and they would not hesitate to go all the way through with this great adventure.

195:10.11 (2085.3) Christianity is seriously confronted with the doom embodied in one of its own slogans: "A house divided against itself cannot stand." The non-Christian world will hardly capitulate to a sect-divided Christendom. The living Jesus is the only hope of a possible unification of Christianity. The true church — the Jesus brotherhood — is invisible, spiritual, and is characterized by *unity*, not necessarily by *uniformity*. Uniformity is the earmark of the physical world of mechanistic nature. Spiritual unity is the fruit of faith union with the living Jesus. The visible church should refuse longer to handicap the progress of the invisible and spiritual brotherhood of the kingdom of God. And this brotherhood is destined to become a *living organism* in contrast to an institutionalized social organization. It may well utilize such social organizations, but it must not be supplanted by them.

195:10.12 (2085.4) But the Christianity of even the twentieth

douăzecilea, nu trebuie să fie disprețuit. El este produsul geniului moral conjugat al oamenilor cunoscători de Dumnezeu, venind din multiple rase și din numeroase epoci; el a fost cu adevărat una dintre cele mai mari puteri benefice de pe pământ. De aceea, nimeni n-ar trebui să-l trateze cu ușurință, în pofida defectelor lui inerente și dobândite. Creștinismul găsește încă calea de a acționa prin puternice emoții morale asupra minții oamenilor chibzuți.

Însă, când Biserica se lansează în comerț și în politică, ea nu are nici o scuză; aceste alianțe nelegiuite sunt o flagrantă trădare a Învățătorului. Iar prietenilor sinceri ai adevărului le va lua mult timp să uite că această puternică Biserică instituțională a avut adesea îndrăzneala de înăbuși o credință nouă născută și de a persecuta pe purtătorii adevărului care au avut neșansa de a se prezenta sub veștminte neortodoxe.

Este din nefericire prea adevărat că această Biserică n-ar fi supraviețuit dacă nu ar fi existat, în această lume, oameni care să prefere acest fel de adorare. Multe suflete spiritual indolente doresc cu ardoare o religie veche și autoritară de rituri și de tradiții sacre. Evoluția umană și progresul spiritual nu prea sunt suficiente pentru a permite tuturor oamenilor să se dispenseze de o autoritate religioasă. Iar fraternitatea invizibilă a împărăției poate foarte bine să includă aceste grupuri familiale de clase sociale și de caractere variate, cu condiția ca membrii lor să fie dispuși să devină fii ai lui Dumnezeu, cu adevărat conduși de spirit. Însă, în această fraternitate a lui Iisus, nu este loc nici pentru rivalități sectare, nici pentru supărări de grup, nici pentru afirmări de superioritate morală și de infailibilitate spirituală.

Aceste diverse grupări de creștini pot servi la concilierea unor numeroase tipuri diferite de oameni dornici să creadă, printre diversele popoare ale civilizației occidentale, dar o asemenea diviziune a creștinătății prezintă o serioasă slăbiciune atunci când încearcă să aducă evanghelia lui Iisus printre orientali. Aceste popoare nu înțeleg încă că există o religie a lui Iisus separată și întrucâtva distinctă de creștinism, care a devenit din ce în ce mai mult o religie despre Iisus.

Marea speranță a Urantiei rezidă în posibilitatea unei noi revelații a lui Iisus, cu o prezentare nouă și lărgită a mesajului său salvator, care va uni spiritual, într-o slujire expresie a dragostei, numeroasele familii ale celor care se pretind astăzi fideli lui.

Chiar și educația clasică ar putea ajuta la această mare renaștere spirituală dacă ea ar voi să acorde mai multă atenție lucrării de învățare a tinerilor cum să se angajeze în proiectele vieții și în dezvoltarea caracterului. Scopul oricărei educații ar trebui să constea în întreținerea și în urmărirea țelului suprem al vieții, dezvoltarea unei personalități pline de măreție și bine echilibrate. Există mare nevoie să se propovăduiască disciplina morală în locul atâtor satisfaceri egoiste. Pe o asemenea bază, religia își poate aduce contribuția stimulentei ei spiritual la lărgirea și la îmbogățirea vieții de muritori, chiar și până la siguranța și elevarea vieții eterne.

Creștinismul este o religie improvizată; trebuie deci ca ea să acționeze la o viteză mică; înfăptuirile spirituale la mare viteză trebuie să aștepte noua revelație și acceptarea mai generalizată a adevăratei

century must not be despised. It is the product of the combined moral genius of the God-knowing men of many races during many ages, and it has truly been one of the greatest powers for good on earth, and therefore no man should lightly regard it, notwithstanding its inherent and acquired defects. Christianity still contrives to move the minds of reflective men with mighty moral emotions.

195:10.13 (2085.5) But there is no excuse for the involvement of the church in commerce and politics; such unholy alliances are a flagrant betrayal of the Master. And the genuine lovers of truth will be slow to forget that this powerful institutionalized church has often dared to smother newborn faith and persecute truth bearers who chanced to appear in unorthodox raiment.

195:10.14 (2085.6) It is all too true that such a church would not have survived unless there had been men in the world who preferred such a style of worship. Many spiritually indolent souls crave an ancient and authoritative religion of ritual and sacred traditions. Human evolution and spiritual progress are hardly sufficient to enable all men to dispense with religious authority. And the invisible brotherhood of the kingdom may well include these family groups of various social and temperamental classes if they are only willing to become truly spirit-led sons of God. But in this brotherhood of Jesus there is no place for sectarian rivalry, group bitterness, nor assertions of moral superiority and spiritual infallibility.

195:10.15 (2086.1) These various groupings of Christians may serve to accommodate numerous different types of would-be believers among the various peoples of Western civilization, but such division of Christendom presents a grave weakness when it attempts to carry the gospel of Jesus to Oriental peoples. These races do not yet understand that there is a *religion of Jesus* separate, and somewhat apart, from Christianity, which has more and more become a *religion about Jesus*.

195:10.16 (2086.2) The great hope of Urantia lies in the possibility of a new revelation of Jesus with a new and enlarged presentation of his saving message which would spiritually unite in loving service the numerous families of his present-day professed followers.

195:10.17 (2086.3) Even secular education could help in this great spiritual renaissance if it would pay more attention to the work of teaching youth how to engage in life planning and character progression. The purpose of all education should be to foster and further the supreme purpose of life, the development of a majestic and well-balanced personality. There is great need for the teaching of moral discipline in the place of so much self-gratification. Upon such a foundation religion may contribute its spiritual incentive to the enlargement and enrichment of mortal life, even to the security and enhancement of life eternal.

195:10.18 (2086.4) Christianity is an extemporized religion, and therefore must it operate in low gear. High-gear spiritual performances must await the new revelation and the more general acceptance of the real religion of Jesus. But Christianity is a mighty religion, seeing that

religii a lui Iisus. Creștinismul este totuși o puternică religie, de vreme ce simplii ucenici ai unui tâmplar răstignit au lansat învățăturile care au cucerit imperiul roman în trei secole și și-au continuat acțiunea triumfând asupra barbarilor care au invadat Roma. Acest același creștinism a cucerit - absorbit și exaltat - tot curentul teologiei ebraice și al filozofiei grecești. Și apoi, când religia creștină a intrat în coma de peste o mie de ani ca urmare a unei doze excesive de mistere și de păgânism, ea s-a reînviat pe sine și a recucerit virtual toată lumea occidentală. Creștinismul conține suficiente învățături ale lui Iisus pentru a deveni nemuritor.

Măcar dacă ar reuși creștinismul să priceapă o parte mai mare din învățăturile, cu atât mai mult ar face pentru a ajuta omul modern să-și rezolve problemele noi și tot mai complexe.

Creștinismul suferă de un mare handicap, pentru că, în mintea tuturor oamenilor din lume, el a fost identificat ca fiind o parte a sistemului social, a vieții industriale și a criteriilor morale ale civilizației occidentale; și astfel că creștinismul a lăsat involuntar impresia că susține o societate care se clatină sub vinovăția de a tolera știința fără idealism, politica fără principii, averea fără muncă, plăcerea fără restricție, cunoașterea fără caracter, puterea fără conștiință și industria fără moralitate.

Speranța creștinismului modern constă în a înceta de a mai susține sistemele sociale și politica industrială a civilizației occidentale, înclinându-se totodată cu umilință înaintea crucii pe care o exaltă cu atâta curaj, și de acolo învățând din nou de la Iisus din Nazaret cele mai mari adevăruri pe care omul muritor le poate înțelege vreodată - evanghelia vie a paternității lui Dumnezeu și a fraternității omului.

the commonplace disciples of a crucified carpenter set in motion those teachings which conquered the Roman world in three hundred years and then went on to triumph over the barbarians who overthrew Rome. This same Christianity conquered — absorbed and exalted — the whole stream of Hebrew theology and Greek philosophy. And then, when this Christian religion became comatose for more than a thousand years as a result of an overdose of mysteries and paganism, it resurrected itself and virtually reconquered the whole Western world. Christianity contains enough of Jesus' teachings to immortalize it.

195:10.19 (2086.5) If Christianity could only grasp more of Jesus' teachings, it could do so much more in helping modern man to solve his new and increasingly complex problems.

195:10.20 (2086.6) Christianity suffers under a great handicap because it has become identified in the minds of all the world as a part of the social system, the industrial life, and the moral standards of Western civilization; and thus has Christianity unwittingly seemed to sponsor a society which staggers under the guilt of tolerating science without idealism, politics without principles, wealth without work, pleasure without restraint, knowledge without character, power without conscience, and industry without morality.

195:10.21 (2086.7) The hope of modern Christianity is that it should cease to sponsor the social systems and industrial policies of Western civilization while it humbly bows itself before the cross it so valiantly extols, there to learn anew from Jesus of Nazareth the greatest truths mortal man can ever hear — the living gospel of the fatherhood of God and the brotherhood of man.

Capitolul 196. Credința lui Iisus

⇨ 195

CARTEA URANTIA

PARTE IV. VIAȚA ȘI ÎNVĂȚĂTURILE LUI IISUS

CAPITOLUL 196 CREDINȚA LUI IISUS

Secțiuni

Introduction

1. Iisus — omul
2. Religia lui Iisus
3. Supremăția religiei

PAPER 196 THE FAITH OF JESUS

SECTIONS

Introduction

1. Jesus — The Man
2. The Religion of Jesus
3. The Supremacy of Religion

Introduction

IISUS avea în Dumnezeu o credință sublimă și sinceră. El a încercat sușurile și coborășurile obișnuite ale existenței de muritor, dar nu a pus niciodată în chip religios la îndoială certitudinea vegherii și a îndrumărilor lui Dumnezeu. Credința sa era rodul clarviziunii născute din activitatea prezenței divine, Ajustorul său Interior. Credința sa nu era nici tradițională, nici pur intelectuală; era în întregime personală și pur spirituală.

Iisus cel uman îl vedea pe Dumnezeu ca fiind sfânt, just și mare, precum și adevărat, frumos și bun. El a focalizat în mintea sa toate aceste atribute ale divinității ca „voie a Tatălui care este în ceruri”. Dumnezeu lui Iisus era simultan „Sfântul Israelului” și „Tatăl din ceruri viu și iubitor”. Conceptul de Dumnezeu ca Tată nu era original la Iisus, dar el a exaltat și a înălțat ideea la nivelul unei experiențe sublimă înfăptuind o nouă revelație a lui Dumnezeu și proclamând că orice creatură muritoare este un copil al acestui Tată al dragostei, un fiu de Dumnezeu.

Iisus nu s-a agățat de credința în Dumnezeu ca un suflet ce se zbate într-un război contra universului și duce o luptă pe viață și moarte contra unei lumi ostile și păcătoase. El n-a recurs la credință numai pentru a se consola în toila dificultăților sau pentru a se încuraja înaintea amenințării disperării. Credința nu era pentru el o simplă compensare iluzorie la realitățile neplăcute și la tristețile vieții. În fața tuturor dificultăților naturale și a contradicțiilor temporare ale existenței unui muritor, el încerca calmul unei încrederi supreme și de necontestat în Dumnezeu, și fascinația de a trăi, par credință, în prezența Tatălui celest însuși. Această credință triumfătoare era o experiență vie de împlinire spirituală efectivă. Marea contribuție a lui Iisus la valorile de experiență umană nu a fost aceea de a fi revelat atât de multe valori noi cu privire la Tatăl din ceruri ci mai

INTRODUCTION

196:0.1 (2087.1) JESUS enjoyed a sublime and wholehearted faith in God. He experienced the ordinary ups and downs of mortal existence, but he never religiously doubted the certainty of God's watchcare and guidance. His faith was the outgrowth of the insight born of the activity of the divine presence, his indwelling Adjuster. His faith was neither traditional nor merely intellectual; it was wholly personal and purely spiritual.

196:0.2 (2087.2) The human Jesus saw God as being holy, just, and great, as well as being true, beautiful, and good. All these attributes of divinity he focused in his mind as the "will of the Father in heaven." Jesus' God was at one and the same time "The Holy One of Israel" and "The living and loving Father in heaven." The concept of God as a Father was not original with Jesus, but he exalted and elevated the idea into a sublime experience by achieving a new revelation of God and by proclaiming that every mortal creature is a child of this Father of love, a son of God.

196:0.3 (2087.3) Jesus did not cling to faith in God as would a struggling soul at war with the universe and at death grips with a hostile and sinful world; he did not resort to faith merely as a consolation in the midst of difficulties or as a comfort in threatened despair; faith was not just an illusory compensation for the unpleasant realities and the sorrows of living. In the very face of all the natural difficulties and the temporal contradictions of mortal existence, he experienced the tranquillity of supreme and unquestioned trust in God and felt the tremendous thrill of living, by faith, in the very presence of the heavenly Father. And this triumphant faith was a living experience of actual spirit attainment. Jesus' great contribution to the values of human experience was not that he revealed so many new ideas about the Father in heaven, but rather that he so magnificently and humanly

degrabă de a demonstra atât de magnific și de uman un tip nou și superior de credință vie în Dumnezeu. Niciodată pe nici o lume din universul nostru, nici în viața vreunui anume muritor, Dumnezeu nu a devenit o asemenea realitate vie ca în experiența umană a lui Iisus din Nazareth.

Această lume și toate celelalte lumi ale creației locale descoperă, în viața Maestrului pe Urantia, o religie de un tip nou și superior, o religie bazată pe relații spirituale personale cu Tatăl Universal, și în întregime validate de autoritatea supremă a unei experiențe personale autentice. Această credință vie a lui Iisus era mai mult decât o reflexie intelectuală și nu era o meditație mistică.

Teologia poate fixa, formula, defini și dogmatiza credința, dar, în viața umană a lui Iisus, credința era personală, vie, originală, spontană și pur spirituală. Această credință nu era nici un respect pentru tradiție, nici o simplă credință intelectuală ținută ca un crez sacru, ci mai degrabă o experiență sublimă și o profundă convingere care îl ținea în siguranță. Această credință era atât de reală și atât de atotcuprinzătoare încât ea a spulberat absolut toate îndoilele spirituale și a distrus eficient orice dorință conflictuală. Nimic nu-l putea împiedica pe Iisus de la ancorarea spirituală în această credință ferventă, sublimă și neînfricată. Chiar și în fața unei înfrângerii aparente sau în angoasa decepțiilor și într-o disperare amenințătoare, el stătea calm în prezența divină, liberă de orice frică și pe deplin conștientă că este spiritualmente invincibilă. Iisus beneficia de încredințarea întăritoare de a poseda o credință stoică; în fiecare situație dificilă a vieții, el dădea infailibil dovadă de o fidelitate totală față de voia Tatălui. Iar această credință superbă nu a fost clintită, nici chiar de amenințarea crudă și zdrobitoare a unei morți dezonorante.

La un geniu religios, o puternică credință spirituală conduce prea adesea direct la un fanatism dezastruos, la exacerbarea egoului religios, dar nu a fost la fel și în cazul lui Iisus. Viața lui practică nu a fost afectată defavorabil de credința sa extraordinară și de dobândirea de spirit, pentru că această exaltare spirituală era expresia în întregime inconștientă și spontană în sufletul său a experienței sale personale cu Dumnezeu.

Credința spirituală a lui Iisus, înflăcărată și neclintită, nu a devenit niciodată fanatică pentru că nu a încercat niciodată să o impună asupra judecăților sale intelectuale bine echilibrate privitoare la valorile relative ale situațiilor practice și obișnuite ale vieții sociale, economice și morale. Fiul Omului era, printre altele, o persoană omenească splendid unificată; el era o ființă divină perfect înzestrată; el era magnific coordonat ca ființă umană și divină combinate, activând pe pământ într-o singură personalitate. Maestrul coordona întotdeauna credința sufletului cu înțeleptele aprecieri ale unei experiențe mature. Credința personală, speranța spirituală și devotamentul moral erau întotdeauna legate într-o incomparabilă unitate religioasă asociindu-se armonios cu pătrunzătoarea realizare a realității și a caracterului sacru ale tuturor angajamentelor umane - onoare personală, dragoste familială, obligații religioase, îndatorire socială și necesități economice.

Credința lui Iisus vedea toate valorile spiritului ca

demonstrated a new and higher type of *living faith* in God. Never on all the worlds of this universe, in the life of any one mortal, did God ever become such a *living reality* as in the human experience of Jesus of Nazareth.

196:0.4 (2087.4) In the Master's life on Urantia, this and all other worlds of the local creation discover a new and higher type of religion, religion based on personal spiritual relations with the Universal Father and wholly validated by the supreme authority of genuine personal experience. This living faith of Jesus was more than an intellectual reflection, and it was not a mystic meditation.

196:0.5 (2087.5) Theology may fix, formulate, define, and dogmatize faith, but in the human life of Jesus faith was personal, living, original, spontaneous, and purely spiritual. This faith was not reverence for tradition nor a mere intellectual belief which he held as a sacred creed, but rather a sublime experience and a profound conviction which *securely held him*. His faith was so real and all-encompassing that it absolutely swept away any spiritual doubts and effectively destroyed every conflicting desire. Nothing was able to tear him away from the spiritual anchorage of this fervent, sublime, and undaunted faith. Even in the face of apparent defeat or in the throes of disappointment and threatening despair, he calmly stood in the divine presence free from fear and fully conscious of spiritual invincibility. Jesus enjoyed the invigorating assurance of the possession of unflinching faith, and in each of life's trying situations he unflinchingly exhibited an unquestioning loyalty to the Father's will. And this superb faith was undaunted even by the cruel and crushing threat of an ignominious death.

196:0.6 (2088.1) In a religious genius, strong spiritual faith so many times leads directly to disastrous fanaticism, to exaggeration of the religious ego, but it was not so with Jesus. He was not unfavorably affected in his practical life by his extraordinary faith and spirit attainment because this spiritual exaltation was a wholly unconscious and spontaneous soul expression of his personal experience with God.

196:0.7 (2088.2) The all-consuming and indomitable spiritual faith of Jesus never became fanatical, for it never attempted to run away with his well-balanced intellectual judgments concerning the proportional values of practical and commonplace social, economic, and moral life situations. The Son of Man was a splendidly unified human personality; he was a perfectly endowed divine being; he was also magnificently co-ordinated as a combined human and divine being functioning on earth as a single personality. Always did the Master co-ordinate the faith of the soul with the wisdom-appraisals of seasoned experience. Personal faith, spiritual hope, and moral devotion were always correlated in a matchless religious unity of harmonious association with the keen realization of the reality and sacredness of all human loyalties — personal honor, family love, religious obligation, social duty, and economic necessity.

196:0.8 (2088.3) The faith of Jesus visualized all spirit

fiind incluse în împărăția lui Dumnezeu, și de aceea zicea: „Căutați mai întâi împărăția cerurilor”. Iisus vedea, în comunitatea ideală și evoluată a împărăției, înfăptuirea și împlinirea „voii lui Dumnezeu”. Esențialul rugăciunii învățate de discipolii lui de la el era: „Să vină împărăția ta, să se facă voia ta.” După ce a conceput astfel împărăția ca incluzând voia lui Dumnezeu, el s-a consacrat manifestării ei cu o uimitoare uitare de sine și cu un entuziasm nemărginit. Însă, în toată intensitatea misiunii sale și în timpul vieții sale extraordinare el nu a făcut niciodată să apară înfrângerea unui fanatic ori inutilitatea superficială a religioșului egoist.

Toată viața Maestrul a fost constant condiționat de această credință vie, această sublimă experiență religioasă. Această atitudine spirituală domina complet modul său de a gândi și de a simți, de a crede și de a se ruga, de a propovădui și de a predica. Această credință personală a unui fiu în certitudinea guvernării și în siguranța ocrotirii unui Tată ceresc a impregnat viața sa excepțională cu un profund conținut de realitate spirituală. Totuși, în pofida acestei conștiințe strânselor sale relații cu divinitatea, acest galileean, Galileanul lui Dumnezeu, când s-a adresat lui numindu-l Bun Învățător, a replicat imediat: „De ce mă numești tu bun?” Când ne pomenim în fața unei atât de splendide uitări de sine, noi începem să înțelegem cum a găsit Tatăl posibil să i se manifeste atât de desăvârșit lui Iisus și de a se revela prin el muritorilor împărăției.

Ca om al împărăției, Iisus a adus lui Dumnezeu cea mai mare dintre toate ofrandele: el a consacrat și a dedicat propria sa voie maiestuosului serviciu de a face voia divină. Iisus interpreta întotdeauna cu consecvență religia în întregime sub aspectul voii Tatălui. Când studiați cariera Maestrului din punctul de vedere al rugăciunii sau al oricărei alte trăsături a vieții religioase, cercetați mai puțin învățăturile lui decât faptele lui. Iisus n-a făcut niciodată o rugăciune cu titlu de îndatorire religioasă. Pentru el rugăciunea era o expresie sinceră de atitudine spirituală, o declarație de loialitate a sufletului, o etalare de devotament personal, o expresie de recunoștință, un mod de a scăpa de încordarea emoțională, o împiedicare a conflictului, o exaltare a intelectului, o înnoilare a dorințelor, o justificare a deciziilor morale, o îmbogățire a gândirii, o întărire a tendințelor superioare, o consacrare a impulsurilor, o clarificare a punctului de vedere, o declarare a credinței, o predare transcendentă a voinței, o sublimă afirmare a încrederii, o revelare a curajului, o proclamare a unei descoperiri, o mărturisire de devoțiune supremă, confirmarea unei consacrări, o tehnică pentru a aplană dificultățile și puternica mobilizare a puterilor conjugate ale sufletului pentru a rezista tuturor tendințelor umane spre egoism, spre rău și spre păcat. El a trăit această viață de evlavioasă consacrare anume pentru a face voia Tatălui său și a sfârșit-o triumfal printr-o rugăciune de acest ordin. Secretul incomparabilei lui vieți religioase era această conștiință a prezenței lui Dumnezeu; el a dobândit-o prin rugăciuni inteligente și printr-o adorare sinceră - o comuniune neîntreruptă cu Dumnezeu - iar nu prin îndrumări, prin voci, prin viziuni sau prin practici religioase extraordinare.

În viața pământească a lui Iisus, religia a fost o experiență vie, o mișcare directă și personală de la venerația spirituală până la dreptatea practică. Credința lui Iisus a dat roadele transcendente ale spiritului divin.

values as being found in the kingdom of God; therefore he said, “Seek first the kingdom of heaven.” Jesus saw in the advanced and ideal fellowship of the kingdom the achievement and fulfillment of the “will of God.” The very heart of the prayer which he taught his disciples was, “Your kingdom come; your will be done.” Having thus conceived of the kingdom as comprising the will of God, he devoted himself to the cause of its realization with amazing self-forgetfulness and unbounded enthusiasm. But in all his intense mission and throughout his extraordinary life there never appeared the fury of the fanatic nor the superficial frothiness of the religious egotist.

196:0.9 (2088.4) The Master's entire life was consistently conditioned by this living faith, this sublime religious experience. This spiritual attitude wholly dominated his thinking and feeling, his believing and praying, his teaching and preaching. This personal faith of a son in the certainty and security of the guidance and protection of the heavenly Father imparted to his unique life a profound endowment of spiritual reality. And yet, despite this very deep consciousness of close relationship with divinity, this Galilean, God's Galilean, when addressed as Good Teacher, instantly replied, “Why do you call me good?” When we stand confronted by such splendid self-forgetfulness, we begin to understand how the Universal Father found it possible so fully to manifest himself to him and reveal himself through him to the mortals of the realms.

196:0.10 (2088.5) Jesus brought to God, as a man of the realm, the greatest of all offerings: the consecration and dedication of his own will to the majestic service of doing the divine will. Jesus always and consistently interpreted religion wholly in terms of the Father's will. When you study the career of the Master, as concerns prayer or any other feature of the religious life, look not so much for what he taught as for what he did. Jesus never prayed as a religious duty. To him prayer was a sincere expression of spiritual attitude, a declaration of soul loyalty, a recital of personal devotion, an expression of thanksgiving, an avoidance of emotional tension, a prevention of conflict, an exaltation of intellection, an ennoblement of desire, a vindication of moral decision, an enrichment of thought, an invigoration of higher inclinations, a consecration of impulse, a clarification of viewpoint, a declaration of faith, a transcendental surrender of will, a sublime assertion of confidence, a revelation of courage, the proclamation of discovery, a confession of supreme devotion, the validation of consecration, a technique for the adjustment of difficulties, and the mighty mobilization of the combined soul powers to withstand all human tendencies toward selfishness, evil, and sin. He lived just such a life of prayerful consecration to the doing of his Father's will and ended his life triumphantly with just such a prayer. The secret of his unparalleled religious life was this consciousness of the presence of God; and he attained it by intelligent prayer and sincere worship — unbroken communion with God — and not by leadings, voices, visions, or extraordinary religious practices.

196:0.11 (2089.1) In the earthly life of Jesus, religion was a living experience, a direct and personal movement from spiritual reverence to practical righteousness. The faith of Jesus bore the transcendent fruits of the divine spirit.

Credința sa nu era nici lipsită de maturitate nici credulă ca aceea a unui copil, ci, în multe privințe, ea semăna cu încrederea candidă a minții de copil. Încrederea lui Iisus în Dumnezeu semăna mult cu aceea a unui copil în părinții lui. El avea o profundă încredere în univers, și anume acel fel de încredere pe care o are copilul în mediul său parental. Credința sinceră a lui Iisus în bunătatea fundamentală a universului semăna mult cu aceea a unui copil în siguranța anturajului său pământesc. Iisus se bizuia pe Tatăl ceresc așa cum se încrede un copil în tatăl său pământesc, și niciodată credința sa înflăcărată n-a pus nici o clipă la îndoială certitudinea că Tatăl ceresc veghea asupra lui. Iisus n-a fost în mod serios tulburat de frică, de îndoială ori de scepticism. Necredința nu inhiba exprimarea liberă și originală a vieții sale. El avea curajul neclintit și inteligent al unui adult îmbinat cu optimismul sincer și încrezător al unui copil credincios. Credința sa crescuse până la un asemenea grad de înțelegere încât era lipsită de orice urmă de teamă.

Credința lui Iisus atinge puritatea încrederii unui copil. Ea era atât de absolută și de lipsită de îndoială încât ea reacționa la farmecul contactului cu semenii și cu minunățiile universului. Sentimentul lui de dependență de divin era atât de complet și de încrezător încât îi oferea bucuria și asigurarea unei siguranțe personale absolute. Nu exista nici urmă de simulare ezitantă în experiența religioasă lui Iisus. În această inteligență gigant de adult, credința de copil domina cu supremație în toate materiile raportându-se la conștiința religioasă. Nu este de mirare că el a zis odată: „Dacă nu veți deveni ca un copil, nu veți intra în împărăție.” Deși credința lui Iisus a fost copilărească, ea nu a fost în nici un caz copilăroasă.

Iisus nu le-a cerut niciodată discipolilor lui să creadă în el, ci mai degrabă să creadă cu el, să creadă în realitatea iubirii lui Dumnezeu și să accepte cu toată încrederea încredințarea de filiație lor cu Tatăl celest. Maestrul dorește ca toți adepții lui să împărtășească pe deplin credința sa transcendentă. În maniera cea mai emoționantă, Iisus i-a provocat pe partizanii lui nu doar să creadă în ceea ce credea el, ci și să creadă așa cum credea el. Aceasta este deplina semnificație a uneia lui cerințe supreme: „Urmați-mă”

Viața pământească a lui Iisus a fost consacrată unei singure mari meniri - facerea voii Tatălui, trăirea vieții omenești în chip religios și prin credință. Credința lui Iisus era încrezătoare ca aceea a unui copil, dar fără cea mai mică urmă de înfumurare. El a luat decizii ferme și hotărâte, a înfruntat cu curaj o mulțime de dezamăgiri, a depășit cu hotărâre extraordinare dificultăți și a făcut față fără slăbiciune asprelor exigențe ale datoriei. Era nevoie de o puternică voință și de o încredere de neclintită pentru a crede ceea ce credea Iisus și așa cum credea el.

1. IISUS — OMUL

Devotamentul lui Iisus față de voia Tatălui și în slujba oamenilor reprezenta mai mult decât o decizie de muritor și o hotărâre omenească; era o consacrare din toată inima sa acestei manifestări a dragostei fără margini. Oricât ar fi de mare faptul suveranității lui Mihail, nu trebuie să le fie luat oamenilor Iisusul uman. Maestrul a urcat în ceruri atât ca om cât și ca

His faith was not immature and credulous like that of a child, but in many ways it did resemble the unsuspecting trust of the child mind. Jesus trusted God much as the child trusts a parent. He had a profound confidence in the universe — just such a trust as the child has in its parental environment. Jesus' wholehearted faith in the fundamental goodness of the universe very much resembled the child's trust in the security of its earthly surroundings. He depended on the heavenly Father as a child leans upon its earthly parent, and his fervent faith never for one moment doubted the certainty of the heavenly Father's overcare. He was not disturbed seriously by fears, doubts, and skepticism. Unbelief did not inhibit the free and original expression of his life. He combined the stalwart and intelligent courage of a full-grown man with the sincere and trusting optimism of a believing child. His faith grew to such heights of trust that it was devoid of fear.

^{196:0.12 (2089.2)} The faith of Jesus attained the purity of a child's trust. His faith was so absolute and undoubting that it responded to the charm of the contact of fellow beings and to the wonders of the universe. His sense of dependence on the divine was so complete and so confident that it yielded the joy and the assurance of absolute personal security. There was no hesitating pretense in his religious experience. In this giant intellect of the full-grown man the faith of the child reigned supreme in all matters relating to the religious consciousness. It is not strange that he once said, "Except you become as a little child, you shall not enter the kingdom." Notwithstanding that Jesus' faith was *childlike*, it was in no sense *childish*.

^{196:0.13 (2089.3)} Jesus does not require his disciples to believe in him but rather to believe *with* him, believe in the reality of the love of God and in full confidence accept the security of the assurance of sonship with the heavenly Father. The Master desires that all his followers should fully share his transcendent faith. Jesus most touchingly challenged his followers, not only to believe *what* he believed, but also to believe *as* he believed. This is the full significance of his one supreme requirement, "Follow me."

^{196:0.14 (2090.1)} Jesus' earthly life was devoted to one great purpose — doing the Father's will, living the human life religiously and by faith. The faith of Jesus was trusting, like that of a child, but it was wholly free from presumption. He made robust and manly decisions, courageously faced manifold disappointments, resolutely surmounted extraordinary difficulties, and unflinchingly confronted the stern requirements of duty. It required a strong will and an unflinching confidence to believe what Jesus believed and as he believed.

1. JESUS — THE MAN

^{196:1.1 (2090.2)} Jesus' devotion to the Father's will and the service of man was even more than mortal decision and human determination; it was a wholehearted consecration of himself to such an unreserved bestowal of love. No matter how great the fact of the sovereignty of Michael, you must not take the human Jesus away from men. The Master has ascended on high as a man,

Dumnezeu. El aparține oamenilor și oamenii îi aparțin lui. Ce nefericire ca religia însăși să fie atât de greșit interpretată încât Să îl ia pe Iisusul uman dintre muritorii care se luptă. N-ar trebui ca discuțiile asupra divinității sau umanității lui Christos să eclipseze adevărul salvator că Iisus din Nazareth era un om religios care a reușit, prin credință, să cunoască și să facă voia lui Dumnezeu; el a fost omul cel mai autentic religios care a trăit vreodată pe Urantia.

A venit vremea să se constate reînvierea simbolică a Iisusului uman, ieșind din mormântul tradițiilor teologice și al dogmelor religioase a nouăsprezece secole. Iisus din Nazareth nu mai trebuie sacrificat, nici chiar pentru splendidul concept de Christos proslăvit. Ce serviciu transcendent ar facea prezenta revelație dacă, prin ea, Fiul Omului putea fi retras din mormântul teologiei tradiționale și prezentat, ca Iisus viu, Bisericii care îi poartă numele și tuturor celorlalte religii! Comunitatea creștină a credincioșilor în mod sigur n-ar ezita niciodată să readapteze credința și obiceiurile ei de viață astfel încât să îl poată „urma” pe Maestru în demonstrarea vieții sale reale de devoțiune religioasă în facerea voii Tatălui său și de consacrare dezinteresată în slujirea oamenilor. Se tem oare așa-zișii creștini de dezvăluirea suficienței și neconsacrării unei comunități făcute din respectabilitate socială și neadaptare economică egoistă? Se teamă oare creștinismul instituțional că autoritatea ecleziastică tradițională ar fi pusă în pericol, sau poate chiar răsturnată, dacă Iisus din Galileea ar fi restabilit în mintea și în sufletul oamenilor muritori ca ideal de viață religioasă personală? Într-adevăr, reajustările sociale, transformările economice, regenerările morale și revizuirile religioase ale civilizației creștine ar fi radicale și revoluționare dacă religia vie a lui Iisus ar înlocui deodată religia teologică referitoare la Iisus.

A-l urma pe Iisus înseamnă a împărtăși personal credința sa religioasă în spiritul vieții Maestrului consacrată slujirii dezinteresate a oamenilor. Unul dintre lucrurile cele mai importante ale vieții umane constă în a descoperi lucrul în care credea Iisus, idealurile sale și în a vă strădui să îndepliniți planul elevat vieții sale. Din toată cunoașterea omenească, cea ce prezintă cea mai mare valoare este a cunoaște viața religioasă a lui Iisus și modul în care a trăit.

Oamenii de rând ar fi fericiți să-l audă pe Iisus, și ar reacționa din nou la prezentarea vieții sale umane și sincere de motivație religioasă consacrată, dacă aceste adevăruri ar fi din nou proclamate în lume. Oamenii ar ascultau cu plăcere pentru că el era unul dintre ei, un laic fără pretenții; cel mai mare învățător religios al lumii era într-adevăr un laic.

Credincioșii împărăției nu trebuiau să aibă drept țel imitarea la literă a aspectelor exterioare ale vieții lui Iisus în trupul său, ci mai degrabă de a împărtăși credința lui, de a avea încredere în Dumnezeu așa cum avea el încredere în Dumnezeu și de a crede în oameni așa cum credea el în oameni. Iisus n-a pus niciodată în discuție paternitatea lui Dumnezeu, nici fraternitatea oamenilor; el era o ilustrare vie a celei dintâi și una profundă a celei de-a doua.

Așa cum oamenii trebuie să progreseze de la conștiința de ființă umană la realizarea divinului, tot așa Iisus s-a înălțat de la natura omului la conștiința naturii

as well as God; he belongs to men; men belong to him. How unfortunate that religion itself should be so misinterpreted as to take the human Jesus away from struggling mortals! Let not the discussions of the humanity or the divinity of the Christ obscure the saving truth that Jesus of Nazareth was a religious man who, by faith, achieved the knowing and the doing of the will of God; he was the most truly religious man who has ever lived on Urantia.

196:1.2 (2090.3) The time is ripe to witness the figurative resurrection of the human Jesus from his burial tomb amidst the theological traditions and the religious dogmas of nineteen centuries. Jesus of Nazareth must not be longer sacrificed to even the splendid concept of the glorified Christ. What a transcendent service if, through this revelation, the Son of Man should be recovered from the tomb of traditional theology and be presented as the living Jesus to the church that bears his name, and to all other religions! Surely the Christian fellowship of believers will not hesitate to make such adjustments of faith and of practices of living as will enable it to “follow after” the Master in the demonstration of his real life of religious devotion to the doing of his Father’s will and of consecration to the unselfish service of man. Do professed Christians fear the exposure of a self-sufficient and unconsecrated fellowship of social respectability and selfish economic maladjustment? Does institutional Christianity fear the possible jeopardy, or even the overthrow, of traditional ecclesiastical authority if the Jesus of Galilee is reinstated in the minds and souls of mortal men as the ideal of personal religious living? Indeed, the social readjustments, the economic transformations, the moral rejuvenations, and the religious revisions of Christian civilization would be drastic and revolutionary if the living religion of Jesus should suddenly supplant the theologic religion about Jesus.

196:1.3 (2090.4) To “follow Jesus” means to personally share his religious faith and to enter into the spirit of the Master’s life of unselfish service for man. One of the most important things in human living is to find out what Jesus believed, to discover his ideals, and to strive for the achievement of his exalted life purpose. Of all human knowledge, that which is of greatest value is to know the religious life of Jesus and how he lived it.

196:1.4 (2090.5) The common people heard Jesus gladly, and they will again respond to the presentation of his sincere human life of consecrated religious motivation if such truths shall again be proclaimed to the world. The people heard him gladly because he was one of them, an unpretentious layman; the world’s greatest religious teacher was indeed a layman.

196:1.5 (2091.1) It should not be the aim of kingdom believers literally to imitate the outward life of Jesus in the flesh but rather to share his faith; to trust God as he trusted God and to believe in men as he believed in men. Jesus never argued about either the fatherhood of God or the brotherhood of men; he was a living illustration of the one and a profound demonstration of the other.

196:1.6 (2091.2) Just as men must progress from the consciousness of the human to the realization of the divine, so did Jesus ascend from the nature of man to

lui Dumnezeu. Și Maestrul a efectuat această mare ascensiune de la om la divin prin împlinirea conjugată a credinței intelectului său de muritor și a faptelor ajutorului său interior. Realizarea de fapt a ajungerii la divinitatea totală (în tot timpul cu deplina conștiință a realității umanității sale) a trecut prin șapte stadii de conștiință, prin credință, a divinizării sale progresive. Aceste stadii de realizare progresivă de sine au fost marcate de extraordinarele evenimente următoare în experiența de manifestare a Maestrului:

1. Sosirea Ajutorului Gândirii.
2. Venirea mesagerului lui Emanuel care i-a apărut lui Iisus, în Ierusalim, pe vremea când avea aproape doisprezece ani
3. Manifestările care au însoțit botezarea sa.
4. Experiențele de pe muntele Transfigurării.
5. Învierea morontială.
6. Înălțarea în spirit.
7. Îmbrățișarea finală a Tatălui din Paradis i-a conferit suveranitate nelimitată asupra universului său.

2. RELIGIA LUI IISUS

Într-o bună zi, o reformă în Biserica creștină ar putea avea un impact destul de profund pentru a reveni la purele învățături religioase ale lui Iisus, izvorul și desăvârșitorul credinței noastre. Se poate predica o religie despre Iisus, dar obligatoriu trebuie trăită religia lui Iisus. În entuziasmul de la Rusalii, Petru a inaugurat fără să vrea o nouă religie, religia Christosului înviat și proslăvit. Apostolul Pavel a transformat mai târziu această nouă evanghelie în creștinism, religie în care el a încorporat propriile sale vederi teologice și a descris propria sa experiență personală cu Iisus de pe drumul Damascului. Evanghelia împărăției este întemeiată pe experiența religioasă personală a lui Iisus din Galileea; creștinismul este întemeiat aproape exclusiv pe experiența personală religioasă a apostolului Pavel. Aproape tot Noul Testament este consacrat nu descrierii vieții religioase semnificative și inspiratoare a lui Iisus, ci analizării experienței religioase a lui Pavel și descrierii convingerilor lui religioase personale. Singurele excepții notabile de la această afirmație, în afară de anumite capitole ale lui Matei, ale lui Marcu și ale lui Luca, sunt Cartea Evreilor și Epistola lui Iacob. Chiar și Petru nu a revenit decât o singură dată în scrierile sale asupra vieții religioase personale a Maestrului său. Noul Testament este un minunat document creștin, dar care nu reflectă decât jalnic religia lui Iisus.

Viața lui Iisus în carne zugrăvește o creștere religioasă transcendentă, începând prin ideile străvechi de teamă primitivă și de respect omenesc, continuând prin anii de comuniune spirituală personală și ajungând în cele din urmă la statutul superior și exaltat al conștiinței unității sale cu Tatăl. Astfel, într-o sigură viață scurtă, Iisus a trecut prin experiența progresului personal religios pe care oamenii îl încep pe pământ și nu îl desăvârșesc decât la sfârșitul lungii lor șederi în

the consciousness of the nature of God. And the Master made this great ascent from the human to the divine by the conjoint achievement of the faith of his mortal intellect and the acts of his indwelling Adjuster. The fact-realization of the attainment of totality of divinity (all the while fully conscious of the reality of humanity) was attended by seven stages of faith consciousness of progressive divinization. These stages of progressive self-realization were marked off by the following extraordinary events in the Master's bestowal experience:

- 196:1.7 (2091.3) 1. The arrival of the Thought Adjuster.
- 196:1.8 (2091.4) 2. The messenger of Immanuel who appeared to him at Jerusalem when he was about twelve years old.
- 196:1.9 (2091.5) 3. The manifestations attendant upon his baptism.
- 196:1.10 (2091.6) 4. The experiences on the Mount of Transfiguration.
- 196:1.11 (2091.7) 5. The morontia resurrection.
- 196:1.12 (2091.8) 6. The spirit ascension.
- 196:1.13 (2091.9) 7. The final embrace of the Paradise Father, conferring unlimited sovereignty of his universe.

2. THE RELIGION OF JESUS

196:2.1 (2091.10) Some day a reformation in the Christian church may strike deep enough to get back to the unadulterated religious teachings of Jesus, the author and finisher of our faith. You may *preach* a religion *about* Jesus, but, perforce, you must *live* the religion *of* Jesus. In the enthusiasm of Pentecost, Peter unintentionally inaugurated a new religion, the religion of the risen and glorified Christ. The Apostle Paul later on transformed this new gospel into Christianity, a religion embodying his own theologic views and portraying his own *personal experience* with the Jesus of the Damascus road. The gospel of the kingdom is founded on the personal religious experience of the Jesus of Galilee; Christianity is founded almost exclusively on the personal religious experience of the Apostle Paul. Almost the whole of the New Testament is devoted, not to the portrayal of the significant and inspiring religious life of Jesus, but to a discussion of Paul's religious experience and to a portrayal of his personal religious convictions. The only notable exceptions to this statement, aside from certain parts of Matthew, Mark, and Luke, are the Book of Hebrews and the Epistle of James. Even Peter, in his writing, only once reverted to the personal religious life of his Master. The New Testament is a superb Christian document, but it is only meagerly Jesusonian.

196:2.2 (2091.11) Jesus' life in the flesh portrays a transcendent religious growth from the early ideas of primitive awe and human reverence up through years of personal spiritual communion until he finally arrived at that advanced and exalted status of the consciousness of his oneness with the Father. And thus, in one short life, did Jesus traverse that experience of religious spiritual progression which man begins on earth and ordinarily achieves only at the conclusion of his long

școlile de educație spirituală de pe nivelele succesive ale carierei preparadisiace. Iisus a progresat pornind de la o conștiință pur omenească de certitudini ale credinței, rod al experienței religioase personale, până la înălțimile spirituale sublime ale realizării pozitive a naturii sale divine și până la conștiință a asocierii lui strânse cu Tatăl Universal la cârmuirea unui univers. El a progresat de la umilul statut de dependență umană care îl îndemnase să răspundă spontan la interlocutorul care îl numea Bunul Învățător: „De ce mă numești bun? Nimeni nu este bun în afară de Dumnezeu”, și până la conștiința sublimă a divinității sale desăvârșite, care la făcut să exclame: „Care dintre voi mă va convinge de păcat?” Și această ascensiune treptată de la uman la divin a fost pe deplin înfăptuită de un muritor. Și, atunci când Iisus a atins astfel divinitatea, el era încă același Iisus uman, Fiul Omului precum și Fiul lui Dumnezeu.

Marcu, Matei și Luca au păstrat ceva din portretul lui Iisus cel uman care se lansa în magnifica luptă de a cunoaște voia divină și de a executa această voie. Ioan prezintă un portret al triumfătorului Iisus pășind pe pământ cu deplina conștiință a divinității sale. Marea greșeală comisă de cei care au studiat viața Maestrului este că unii dintre ei l-au întrupat pe Iisus ca fiind în întregime divin, în timp ce alții l-au închipuit ca fiind numai divin. De-a lungul întregii lui experiențe el a fost cu adevărat atât uman cât și divin, așa cum mai este încă și acum.

Însă cea mai mare eroare a constat în aceasta: în vreme ce Iisusul uman era recunoscut ca având o religie, Iisusul divin, (Christosul) aproape că a devenit o religie de azi pe mâine. Creștinismul lui Pavel a asigurat adorarea divinului Christos, dar a pierdut aproape complet din vedere pe Iisusul uman din Galileea care lupta cu curaj și care, prin cutezanța credinței sale religioase personale și prin eroismul Ajutorului său interior, s-a înălțat de la umilele niveluri ale umanității pentru a deveni una cu divinitatea, devenind astfel calea nouă și vie prin care toți muritorii pot efectua aceeași ascensiune de la umanitate până la divinitate. Muritorii, în toate stadiile de spiritualitate și pe toate lumile, pot găsi în viața personală a lui Iisus ceea ce îi va întări și îi va inspira în timp ce vor progresa de la nivelurile spirituale cele mai de jos la valorile divine cele mai elevate, de la început și până la sfârșitul întregii experiențe religioase personale.

La vremea când s-a scris Noul Testament, autorii credeau profund nu numai în divinitatea lui Christos reînviat, ci credeau cu evlavie și cu sinceritate în întoarcerea sa imediată pe pământ pentru a perfecționa împărăția cerurilor. Această credință solidă în întoarcerea imediată a Domnului a contribuit mult la neglijarea, în relatare, a referințelor care descriu experiențele și însușirile pur umane ale Maestrului. Toată mișcarea creștină a avut tendința de a se îndepărta de portretul uman al lui Iisus din Nazareth pentru a se orienta către exaltarea lui Christos reînviat, Domnul Iisus-Christosul slăvit care trebuia să revină în curând.

Iisus a fondat religia experienței personale făcând voia lui Dumnezeu și slujind fraternitatea umană. Pavel a întemeiat o religie în care Iisusul proslăvit devenea obiectul adorației, și în care fraternitatea se compunea din tovarăși de credință în divinul Christos. Aceste două concepte existau potențial în viața divin-umană a lui

sojourn in the spirit training schools of the successive levels of the pre-Paradise career. Jesus progressed from a purely human consciousness of the faith certainties of personal religious experience to the sublime spiritual heights of the positive realization of his divine nature and to the consciousness of his close association with the Universal Father in the management of a universe. He progressed from the humble status of mortal dependence which prompted him spontaneously to say to the one who called him Good Teacher, “Why do you call me good? None is good but God,” to that sublime consciousness of achieved divinity which led him to exclaim, “Which one of you convicts me of sin?” And this progressing ascent from the human to the divine was an exclusively mortal achievement. And when he had thus attained divinity, he was still the same human Jesus, the Son of Man as well as the Son of God.

196:2.3 (2092.1) Mark, Matthew, and Luke retain something of the picture of the human Jesus as he engaged in the superb struggle to ascertain the divine will and to do that will. John presents a picture of the triumphant Jesus as he walked on earth in the full consciousness of divinity. The great mistake that has been made by those who have studied the Master's life is that some have conceived of him as entirely human, while others have thought of him as only divine. Throughout his entire experience he was truly both human and divine, even as he yet is.

196:2.4 (2092.2) But the greatest mistake was made in that, while the human Jesus was recognized as *having* a religion, the divine Jesus (Christ) almost overnight became a religion. Paul's Christianity made sure of the adoration of the divine Christ, but it almost wholly lost sight of the struggling and valiant human Jesus of Galilee, who, by the valor of his personal religious faith and the heroism of his indwelling Adjuster, ascended from the lowly levels of humanity to become one with divinity, thus becoming the new and living way whereby all mortals may so ascend from humanity to divinity. Mortals in all stages of spirituality and on all worlds may find in the personal life of Jesus that which will strengthen and inspire them as they progress from the lowest spirit levels up to the highest divine values, from the beginning to the end of all personal religious experience.

196:2.5 (2092.3) At the time of the writing of the New Testament, the authors not only most profoundly believed in the divinity of the risen Christ, but they also devotedly and sincerely believed in his immediate return to earth to consummate the heavenly kingdom. This strong faith in the Lord's immediate return had much to do with the tendency to omit from the record those references which portrayed the purely human experiences and attributes of the Master. The whole Christian movement tended away from the human picture of Jesus of Nazareth toward the exaltation of the risen Christ, the glorified and soon-returning Lord Jesus Christ.

196:2.6 (2092.4) Jesus founded the religion of personal experience in doing the will of God and serving the human brotherhood; Paul founded a religion in which the glorified Jesus became the object of worship and the brotherhood consisted of fellow believers in the divine Christ. In the bestowal of Jesus these two concepts

Isus pe parcursul manifestării sale, și este cu adevărat mare păcat că discipolii lui nu au reușit să creeze o religie unificată care ar fi recunoscut cum se cuvine atât natura umană cât și natura divină a Maestrului, așa cum erau ele inseparabil legate în viața lui pământească și atât de strălucit expuse în evanghelia originală a împărăției.

Să nu ați fi nici șocați nici necăjiți de unele proclamații viguroase ale lui Isus de ați vrea numai să vă amintiți el era omul religios cel mai sincer și cel mai devotat din lume. El era în întregime un muritor consacrat, dedicat fără rezerve facerii voii Tatălui său. Multe dintre afirmațiile lui aparent dure reprezentau mai degrabă o mărturisire personală de credință și un angajament de devotament față de discipolii lui, decât niște simple porunci. Și această unitate a țelului și devotamentul său dezinteresat au fost cele care i-au permis să facă, într-o viață scurtă, progrese atât de mari în cucerirea minții umane. Multe dintre declarațiile lui ar trebui considerate ca fiind mai degrabă mărturisiri ale ceea ce pretindea de la el însuși decât ca exigențe impuse tuturor discipolilor lui. În devotamentul său față de cauza împărăției Isus a ars toate punțile din urma sa; el a sacrificat tot ceea ce era un obstacol în cale înfăptuirii voii Tatălui său.

Isus îi binecuvânta pe săraci pentru că ei erau în general sinceri și evlavioși; îi condamna pe bogați pentru că ei erau în general ușuratici și nelegiuți, și îi lăuda pe oamenii avuți atunci când erau pioși și dedicați.

Isus îi făcea pe oameni să se simtă acasă în lume; el îi elibera de robia tabuurilor și îi învăța că lumea nu era în esență rea. El nu năzuia să scape de viața lui pământească. În timpul vieții sale în trup, el și-a însușit o tehnică de a face voia Tatălui său într-un fel care a fost pe placul acestui Tată. El a atins o viață religioasă idealistă în sânul unei lumi realiste. Isus nu împărțea punctul de vedere pesimist al lui Pavel asupra omenirii. Maestrul îi considera pe oameni ca fii de Dumnezeu și prevedea un viitor etern și magnific pentru toți cei care alegeau să supraviețuiască. El nu era un sceptic moral; el privea omul în chip pozitiv, iar nu negativ. El îi considera pe mai toți oamenii ca fiind mai degrabă slabi, decât răi, mai degrabă dezorientați, decât depravați. Însă oricare ar fi fost statutul lor, ei erau cu toții copiii lui Dumnezeu și frații lui.

El îi învăța pe oameni să-și atribuie o valoare înaltă în timp și în veșnicie. Datorită acestei înalte stime pe care Isus o avea pentru oameni, el era pregătit să se dedice slujirii cu asiduitate a omenirii. Și această valoare infinită pe care o atribuia el finitului a fost ceea ce făcea din regula de aur un factor esențial al religiei sale. Ce muritor n-ar fi fost înălțat de credința pe care Isus o are în el?

Isus n-a oferit reguli pentru progresul social. Misiunea sa era religioasă, și religia este o experiență exclusiv individuală. Scopul ultim al societății în înfăptuirea ei cea mai avansată nu poate spera niciodată să transcende fraternitatea oamenilor întemeiată pe recunoașterea paternității lui Dumnezeu propovăduit de Isus. Idealul oricărei înfăptuiri sociale nu poate fi realizat decât prin venirea acestei împărății divine.

were potential in his divine-human life, and it is indeed a pity that his followers failed to create a unified religion which might have given proper recognition to both the human and the divine natures of the Master as they were inseparably bound up in his earth life and so gloriously set forth in the original gospel of the kingdom.

196:2.7 (2093.1) You would be neither shocked nor disturbed by some of Jesus' strong pronouncements if you would only remember that he was the world's most wholehearted and devoted religionist. He was a wholly consecrated mortal, unreservedly dedicated to doing his Father's will. Many of his apparently hard sayings were more of a personal confession of faith and a pledge of devotion than commands to his followers. And it was this very singleness of purpose and unselfish devotion that enabled him to effect such extraordinary progress in the conquest of the human mind in one short life. Many of his declarations should be considered as a confession of what he demanded of himself rather than what he required of all his followers. In his devotion to the cause of the kingdom, Jesus burned all bridges behind him; he sacrificed all hindrances to the doing of his Father's will.

196:2.8 (2093.2) Jesus blessed the poor because they were usually sincere and pious; he condemned the rich because they were usually wanton and irreligious. He would equally condemn the irreligious pauper and commend the consecrated and worshipful man of wealth.

196:2.9 (2093.3) Jesus led men to feel at home in the world; he delivered them from the slavery of taboo and taught them that the world was not fundamentally evil. He did not long to escape from his earthly life; he mastered a technique of acceptably doing the Father's will while in the flesh. He attained an idealistic religious life in the very midst of a realistic world. Jesus did not share Paul's pessimistic view of humankind. The Master looked upon men as the sons of God and foresaw a magnificent and eternal future for those who chose survival. He was not a moral skeptic; he viewed man positively, not negatively. He saw most men as weak rather than wicked, more distraught than depraved. But no matter what their status, they were all God's children and his brethren.

196:2.10 (2093.4) He taught men to place a high value upon themselves in time and in eternity. Because of this high estimate which Jesus placed upon men, he was willing to spend himself in the unremitting service of humankind. And it was this infinite worth of the finite that made the golden rule a vital factor in his religion. What mortal can fail to be uplifted by the extraordinary faith Jesus has in him?

196:2.11 (2093.5) Jesus offered no rules for social advancement; his was a religious mission, and religion is an exclusively individual experience. The ultimate goal of society's most advanced achievement can never hope to transcend Jesus' brotherhood of men based on the recognition of the fatherhood of God. The ideal of all social attainment can be realized only in the coming of this divine kingdom.

3. SUPREMAȚIA RELIGIEI

Experiența religioasă personală, spirituală, a rezolvat eficient cea mai mare parte dintre dificultățile muritorilor; ea selecționează, evaluează și ajustează toate problemele umane. Religia nu îndepărtează și nici nu suprimă grijile umane, ci le dizolvă, le absoarbe, le iluminează și le transcende. Veritabila religie unifică personalitatea pentru că ea se ajustează eficient la toate necesitățile muritorilor. Credința religioasă - guvernarea pozitivă a divinei prezențe interioare - îi permite infailibil omului care îl cunoaște pe Dumnezeu să arunce o punte peste prăpastia care există între logica intelectuală care recunoaște Prima Căuză Universală și pe partea cealaltă afirmările pozitive ale sufletului care declară că această primă cauză este El, Tatăl celest al evangheliei lui Iisus, Dumnezeu personal al salvării umane.

Nu există decât trei elemente în realitatea universală: faptul, ideea și relația. Conștiința religioasă identifică aceste realități ca știință, ca filozofie și ca adevăr. Filozofia ar avea tendința să considere aceste activități ca fiind rațiunea, înțelepciunea și credința - realitatea fizică, realitatea intelectuală și realitatea spirituală. Noi avem obiceiul de a numi aceste realități lucruri, semnificații și valori.

Înțelegerea progresivă a realității echivalează cu a te apropia de Dumnezeu. Descoperirea lui Dumnezeu, conștiința de a fi identic cu realitatea echivalează cu a încerca desăvârșirea de sine - dînele întreg, totalitatea sinelui. Experiența realității totale este deplină realizare de Dumnezeu, finalitatea experienței cunoașterii de Dumnezeu.

Rezumatul complet al vieții constă în a ști că omul este educat prin fapt, înnobilit prin înțelepciune și salvat - prin credința religioasă.

Certitudinea fizică constă în logica științei; certitudinea morală , în înțelepciunea filozofiei; certitudinea spirituală, în adevărul experienței religioase autentice.

Mintea umană poate atinge înalte niveluri de clarviziune spirituală și sferele corespondente ale divinității valorilor, pentru că ea nu este în întregime materială. Există un nucleu al spiritului în mintea omului - Ajustorul prezenței divine. Există trei dovezi distincte că acest spirit locuiește în mintea umană.

1. Comuniunea umanitară - iubirea. Mintea pur animală poate fi gregară pentru a se proteja, însă numai intelectul locuit de spirit este altruist cu generozitate și iubitor necondiționat.

2. Interpretarea universului - înțelepciunea. Numai mintea locuită de spirit poate înțelege că universul este binevoitor cu individul.

3. Evaluarea spirituală a vieții - adorarea. Numai omul locuit de spirit poate realiza prezența divină și căuta să atingă o experiență mai completă în și cu acest pre-gust al divinității.

Mintea umană nu creează valori reale; experiența omenească nu procură clarvederea universului. În ceea ce privește clarvederea, recunoașterea valorilor morale și discernerea semnificațiilor spirituale, tot ceea ce poate face mintea omenească constă în a descoperi, a

3. THE SUPREMACY OF RELIGION

196:3.1 (2093.6) Personal, spiritual religious experience is an efficient solvent for most mortal difficulties; it is an effective sorter, evaluator, and adjuster of all human problems. Religion does not remove or destroy human troubles, but it does dissolve, absorb, illuminate, and transcend them. True religion unifies the personality for effective adjustment to all mortal requirements. Religious faith — the positive leading of the indwelling divine presence — unfailingly enables the God-knowing man to bridge that gulf existing between the intellectual logic which recognizes the Universal First Cause as *It* and those positive affirmations of the soul which aver this First Cause is *He*, the heavenly Father of Jesus' gospel, the personal God of human salvation.

196:3.2 (2094.1) There are just three elements in universal reality: fact, idea, and relation. The religious consciousness identifies these realities as science, philosophy, and truth. Philosophy would be inclined to view these activities as reason, wisdom, and faith — physical reality, intellectual reality, and spiritual reality. We are in the habit of designating these realities as thing, meaning, and value.

196:3.3 (2094.2) The progressive comprehension of reality is the equivalent of approaching God. The finding of God, the consciousness of identity with reality, is the equivalent of the experiencing of self-completion — self-entirety, self-totality. The experiencing of total reality is the full realization of God, the finality of the God-knowing experience.

196:3.4 (2094.3) The full summation of human life is the knowledge that man is educated by fact, ennobled by wisdom, and saved — justified — by religious faith.

196:3.5 (2094.4) Physical certainty consists in the logic of science; moral certainty, in the wisdom of philosophy; spiritual certainty, in the truth of genuine religious experience.

196:3.6 (2094.5) The mind of man can attain high levels of spiritual insight and corresponding spheres of divinity of values because it is not wholly material. There is a spirit nucleus in the mind of man — the Adjuster of the divine presence. There are three separate evidences of this spirit indwelling of the human mind:

196:3.7 (2094.6) 1. Humanitarian fellowship — love. The purely animal mind may be gregarious for self-protection, but only the spirit-indwelt intellect is unselfishly altruistic and unconditionally loving.

196:3.8 (2094.7) 2. Interpretation of the universe — wisdom. Only the spirit-indwelt mind can comprehend that the universe is friendly to the individual.

196:3.9 (2094.8) 3. Spiritual evaluation of life — worship. Only the spirit-indwelt man can realize the divine presence and seek to attain a fuller experience in and with this foretaste of divinity.

196:3.10 (2094.9) The human mind does not create real values; human experience does not yield universe insight. Concerning insight, the recognition of moral values and the discernment of spiritual meanings, all that the human mind can do is to discover, recognize,

recunoaște, a interpreta și a alege.

Valorile morale ale universului devin dobândiri intelectuale prin exercitarea a trei judecăți, sau alegeri fundamentale, a minții de muritor.

1. Judecata de sine - alegerea morală.
2. Judecata socială - alegerea etică.
3. Judecata lui Dumnezeu - alegerea religioasă.

Din aceasta reiese că orice progres omenesc este efectuat printr-o tehnică comună de evoluție- revelație.

Dacă un iubit divin nu ar trăi în el, omul nu ar putea iubi mărinimos și spiritual. Dacă nu ar trăi un interpret în mintea sa, omul n-ar putea să-și dea seama cu adevărat de unitatea universului. Dacă nu s-ar afla în el un evaluator, omul s-ar găsi în imposibilitatea de a aprecia valorile morale și de a recunoaște semnificațiile spirituale. Or, acest iubit divin provine chiar din izvorul iubirii infinite; acest interpret este o fracțiune din Unitatea Universală; acest evaluator este copilul Sursei-Centru a tuturor valorilor absolute ale realității veșnice și divine.

Evaluarea morală cu o semnificație religioasă - clarviziunea spirituală - implică alegerea individuală dintre bine și rău, dintre adevăr și eroare, dintre material și spiritual, dintre uman și divin, dintre timp și eternitate. Supraviețuirea umană depinde, într-o mare măsură, de consacrarea voinței umane alegerii valorilor triate prin selectarea valorilor spirituale - interpretul și unificatorul interior. Experiența religioasă personală comportă două faze: descoperirea în mintea omenească, și revelarea prin divinul spirit interior. Printr-un exces de raționamente sofisticate sau ca urmare a unei purtări nelegiuite a persoanelor așa-zis religioase, se poate ca un om, sau chiar și o generație de oameni, să suspende eforturile lor de a-l descoperi pe Dumnezeu care locuiește în ei. Acești oameni pot înceta să mai progreseze și să nu mai ajungă la revelația divină. Însă astfel de atitudini lipsite de progres spiritual nu pot dura mult timp datorită prezenței și influenței Ajustorilor Gândirii.

Această profundă experiență a realității prezenței divine interioare transcende pentru totdeauna grosiera tehnică materialistă a științelor fizice. Nu se poate pune bucuria spirituală sub un microscop, și nici cântări dragostea într-o balanță, ori măsura valorile morale; și nu se poate nici estima calitatea adorației spirituale.

Evreii aveau o religie de sublimitate morală. Grecii au elaborat o religie a frumuseții. Pavel și confracții lui au întemeiat o religie a credinței, a speranței și a carității. Iisus a revelat o religie a iubirii și a dat-o de pildă: siguranța în dragostea Tatălui, cu bucuria și cu satisfacția care rezultă din împărtășirea acestei iubiri în serviciul fraternității umane.

DE fiecare dată când un om face o alegere morală chibzuită, el face imediat experiența unei noi invazii divine a sufletului său. Alegerea morală constituie religia ca mobil al reacției interioare la condițiile exterioare. Însă această religie reală nu este o experiență pur subiectivă. Ea semnifică că ansamblul subiectiv al individului este angajat într-o reacție semnificativă și inteligentă la obiectivitatea totală - la univers și la Autorul

interpret, and choose.

196:3.11 (2094.10) The moral values of the universe become intellectual possessions by the exercise of the three basic judgments, or choices, of the mortal mind:

- 196:3.12 (2094.11) 1. Self-judgment — moral choice.
- 196:3.13 (2094.12) 2. Social-judgment — ethical choice.
- 196:3.14 (2094.13) 3. God-judgment — religious choice.

196:3.15 (2094.14) Thus it appears that all human progress is effected by a technique of conjoint *revelational evolution*.

196:3.16 (2094.15) Unless a divine lover lived in man, he could not unselfishly and spiritually love. Unless an interpreter lived in the mind, man could not truly realize the unity of the universe. Unless an evaluator dwelt with man, he could not possibly appraise moral values and recognize spiritual meanings. And this lover hails from the very source of infinite love; this interpreter is a part of Universal Unity; this evaluator is the child of the Center and Source of all absolute values of divine and eternal reality.

196:3.17 (2095.1) Moral evaluation with a religious meaning — spiritual insight — connotes the individual's choice between good and evil, truth and error, material and spiritual, human and divine, time and eternity. Human survival is in great measure dependent on consecrating the human will to the choosing of those values selected by this spirit-value sorter — the indwelling interpreter and unifier. Personal religious experience consists in two phases: discovery in the human mind and revelation by the indwelling divine spirit. Through oversophistication or as a result of the irreligious conduct of professed religionists, a man, or even a generation of men, may elect to suspend their efforts to discover the God who indwells them; they may fail to progress in and attain the divine revelation. But such attitudes of spiritual nonprogression cannot long persist because of the presence and influence of the indwelling Thought Adjusters.

196:3.18 (2095.2) This profound experience of the reality of the divine indwelling forever transcends the crude materialistic technique of the physical sciences. You cannot put spiritual joy under a microscope; you cannot weigh love in a balance; you cannot measure moral values; neither can you estimate the quality of spiritual worship.

196:3.19 (2095.3) The Hebrews had a religion of moral sublimity; the Greeks evolved a religion of beauty; Paul and his conferees founded a religion of faith, hope, and charity. Jesus revealed and exemplified a religion of love: security in the Father's love, with joy and satisfaction consequent upon sharing this love in the service of the human brotherhood.

196:3.20 (2095.4) Every time man makes a reflective moral choice, he immediately experiences a new divine invasion of his soul. Moral choosing constitutes religion as the motive of inner response to outer conditions. But such a real religion is not a purely subjective experience. It signifies the whole of the subjectivity of the individual engaged in a meaningful and intelligent response to total objectivity — the universe and its Maker.

lui.

Minunata experiență transcendentă a iubirii și a faptului de a fi iubit nu înseamnă că este o iluzie fizică numai pentru că este o experiență pur subiectivă. Singura realitate cu adevărat divină și obiectivă care să fie asociată ființelor muritoare, Ajustorul Gândirii, funcționează aparent, pentru observatorul uman, ca un fenomen exclusiv subiectiv. Contactul omului cu Dumnezeu, realitatea obiectivă cea mai înaltă, nu se efectuează decât prin experiența pur subiectivă de cunoaștere a lui, de adorare a lui și de realizare a filiației cu el.

Adevărata adorare religioasă nu este un monolog zadarnic în care te amăgești pe tine însuși. Adorarea este o comuniune personală cu ceea ce este în mod divin real, cu sursa însăși a realității. Prin adorare, omul aspiră să devină mai bun și, prin ea, el ajunge să atingă în cele din urmă tot ce- i mai bun.

Idealizarea adevărului, a frumuseții și a bunătății și încercarea de a fi în slujba lor, nu sunt un substitut al experienței religioase autentice - realitatea spirituală. Psihologia și idealismul nu sunt echivalentul realității religioase. Proiecțiile intelectului omenesc pot, e adevărat, să dea naștere unor falși dumnezei - dumnezei după chipul omului - dar faptul de a avea cu adevărat conștiința de Dumnezeu nu are o asemenea origine; conștiința de Dumnezeu rezidă în spiritul lăuntric. Multe dintre sistemele religioase umane provin din formulele ieșite din intelectul omenesc, dar faptul de a avea conștiința lui Dumnezeu nu face în mod necesar parte din aceste absurde sisteme de sclavie religioasă.

Dumnezeu nu este simpla născocire a idealismului omenesc; el este izvorul însuși al tuturor discernămintelor și al tuturor valorilor supraanimale de acest gen. Dumnezeu nu este o ipoteză formulată pentru a se unifica conceptele umane de adevăr, de frumusețe și de bunătate; el este personalitatea iubirii din care ies toate manifestările universului.

Adevărul, frumusețea și bunătatea lumii oamenilor sunt unificate prin spiritualitatea în creștere a experienței muritorilor care se înalță către realitățile Paradisului. Nu se poate realiza unitatea adevărului a frumuseții și a bunătății decât în experiența spirituală a personalității cunoscătoare de Dumnezeu.

Moralitatea este indispensabil baza preexistentă a conștiinței personale de Dumnezeu, realizarea personală a prezenței interioare a Ajustorului, însă această moralitate nu este nici sursa experienței religioase, nici clarificarea spirituală care rezultă din ea. Natura morală este supraanimală, dar subspirituală. Moralitatea echivalează cu recunoașterea îndatoririlor, cu realizarea existenței a ceea ce este just și a ceea ce nu este. Zona morală se interpune între tipul de minte animală și tipul de minte umană, așa cum morontia funcționează între sferele materiale și spirituale de dobândire a personalității.

196:3.21 (2095.5) The exquisite and transcendent experience of loving and being loved is not just a psychic illusion because it is so purely subjective. The one truly divine and objective reality that is associated with mortal beings, the Thought Adjuster, functions to human observation apparently as an exclusively subjective phenomenon. Man's contact with the highest objective reality, God, is only through the purely subjective experience of knowing him, of worshipping him, of realizing sonship with him.

196:3.22 (2095.6) True religious worship is not a futile monologue of self-deception. Worship is a personal communion with that which is divinely real, with that which is the very source of reality. Man aspires by worship to be better and thereby eventually attains the best.

196:3.23 (2095.7) The idealization and attempted service of truth, beauty, and goodness is not a substitute for genuine religious experience — spiritual reality. Psychology and idealism are not the equivalent of religious reality. The projections of the human intellect may indeed originate false gods — gods in man's image — but the true God-consciousness does not have such an origin. The God-consciousness is resident in the indwelling spirit. Many of the religious systems of man come from the formulations of the human intellect, but the God-consciousness is not necessarily a part of these grotesque systems of religious slavery.

196:3.24 (2095.8) God is not the mere invention of man's idealism; he is the very source of all such superanimal insights and values. God is not a hypothesis formulated to unify the human concepts of truth, beauty, and goodness; he is the personality of love from whom all of these universe manifestations are derived. The truth, beauty, and goodness of man's world are unified by the increasing spirituality of the experience of mortals ascending toward Paradise realities. The unity of truth, beauty, and goodness can only be realized in the spiritual experience of the God-knowing personality.

196:3.25 (2096.1) Morality is the essential pre-existent soil of personal God-consciousness, the personal realization of the Adjuster's inner presence, but such morality is not the source of religious experience and the resultant spiritual insight. The moral nature is superanimal but subspiritual. Morality is equivalent to the recognition of duty, the realization of the existence of right and wrong. The moral zone intervenes between the animal and the human types of mind as morontia functions between the material and the spiritual spheres of personality attainment.

196:3.26 (2096.2) The evolutionary mind is able to discover law, morals, and ethics; but the bestowed spirit, the indwelling Adjuster, reveals to the evolving human mind the lawgiver, the Father-source of all that is true, beautiful, and good; and such an illuminated man has a religion and is spiritually equipped to begin the long and adventurous search for God.

Mintea evolutivă este capabilă să descopere legea, morala și etica, însă Ajustorul interior, spiritul manifestat, este acela care îl revelează minții umane pe legislator, Tatăl-sursă a tot ceea ce este adevărat, frumos și bun. Un om astfel iluminat posedă o religie; el este spiritual înzestrat pentru a întreprinde lunga și aventuroasă căutare a lui Dumnezeu.

Moralitatea nu este în mod necesar spirituală; ea poate fi în întregime și pur umană, deși adevărata religie înalță toate valorile morale și le face mai semnificative. Moralitatea fără religie n-a reușit nici să reveleze bunătatea ultimă, nici să asigure supraviețuirea valorilor morale, fie ele ale ei proprii. Religia permite înălțarea și proslăvirea a tot ceea ce recunoaște și aprobă morala, și ea permite să se asigure viața. Religia se menține mai presus de știință, de artă, de filozofie, de etică și de morală, însă fără a fi independentă de ele. Toate sunt indisolubil legate în experiența umană personală și socială. Religia este experiența supremă a omului în natura lui de muritor, dar caracterul finit al limbajului face imposibil teologiei de a descrie vreodată într-o manieră potrivită experiența religioasă reală.

Clarvederea religioasă posedă puterea de a transforma o înfrângere în dorințe superioare și în noi hotărâri. Dragostea este motivația cea mai elevată pe care omul o poate utiliza în ascensiunea sa de univers. Însă, când iubirea este lipsită de adevăr, de frumusețe și de bunătate, ea nu este decât sentiment, deformare filozofică, iluzie psihică și amăgire spirituală. Iubirea trebuie mereu definită pe nivelurile succesive de progres morontial și spiritual.

Arta a izvorât din încercarea omului de a scăpa de lipsa de frumusețe din anturajul său material; este un gest către nivelul morontial. Știința este efortul omului de a rezolva enigmatul aparent al universului material. Filozofia este încercarea de a unifica experiența umană. Religia este gestul suprem al omului magnific îndreptat către realitatea finală, hotărârea sa de a-l găsi pe Dumnezeu și de a fi asemenea lui.

În domeniul experienței religioase, posibilitățile spirituale sunt realități potențiale. Îmboldul înaintea al omului nu este o iluzie psihică. Se poate ca toate fabulațiile oamenilor cu privire la univers să nu corespundă faptelor, însă ele conțin o mare, o foarte mare doză de adevăr.

Viața unora dintre oameni este prea mare și nobilă pentru a se coborî la nivelurile de jos ale unei simple reușite. Animalul trebuie să se adapteze la mediul său înconjurător, dar omul religios își transcende mediul; el scapă astfel de limitările prezentei lumi materiale prin clarviziunea iubirii divine. Acest concept asupra iubirii generează în sufletul omului efortul supraanimal de a găsi adevărul, frumusețea și bunătatea; și când le găsește efectiv, el este preamărit în strânsoarea lor; este consumat de dorința de a le trăi și de a face dreptate.

Nu vă descurajați; evoluția umană este încă în curs de progres, iar revelația lui Dumnezeu în lume, în Iisus și prin Iisus, nu va eșua.

Marea provocare lansată omului modern constă în stabilirea unei mai bune comunicări cu divinul Veghetor care locuiește în mintea umană. Cea mai mare

196:3.27 (2096.3) Morality is not necessarily spiritual; it may be wholly and purely human, albeit real religion enhances all moral values, makes them more meaningful. Morality without religion fails to reveal ultimate goodness, and it also fails to provide for the survival of even its own moral values. Religion provides for the enhancement, glorification, and assured survival of everything morality recognizes and approves.

196:3.28 (2096.4) Religion stands above science, art, philosophy, ethics, and morals, but not independent of them. They are all indissolubly interrelated in human experience, personal and social. Religion is man's supreme experience in the mortal nature, but finite language makes it forever impossible for theology ever adequately to depict real religious experience.

196:3.29 (2096.5) Religious insight possesses the power of turning defeat into higher desires and new determinations. Love is the highest motivation which man may utilize in his universe ascent. But love, divested of truth, beauty, and goodness, is only a sentiment, a philosophic distortion, a psychic illusion, a spiritual deception. Love must always be redefined on successive levels of morontia and spirit progression.

196:3.30 (2096.6) Art results from man's attempt to escape from the lack of beauty in his material environment; it is a gesture toward the morontia level. Science is man's effort to solve the apparent riddles of the material universe. Philosophy is man's attempt at the unification of human experience. Religion is man's supreme gesture, his magnificent reach for final reality, his determination to find God and to be like him.

196:3.31 (2096.7) In the realm of religious experience, spiritual possibility is potential reality. Man's forward spiritual urge is not a psychic illusion. All of man's universe romancing may not be fact, but much, very much, is truth.

196:3.32 (2096.8) Some men's lives are too great and noble to descend to the low level of being merely successful. The animal must adapt itself to the environment, but the religious man transcends his environment and in this way escapes the limitations of the present material world through this insight of divine love. This concept of love generates in the soul of man that superanimal effort to find truth, beauty, and goodness; and when he does find them, he is glorified in their embrace; he is consumed with the desire to live them, to do righteousness.

196:3.33 (2097.1) Be not discouraged; human evolution is still in progress, and the revelation of God to the world, in and through Jesus, shall not fail.

196:3.34 (2097.2) The great challenge to modern man is to achieve better communication with the divine Monitor that dwells within the human mind. Man's greatest

aventură a omului în trup este efortul său sănătos și echilibrat de a lărgi frontierele conștiinței de sine prin conștiința embrionară a sufletului, într-un efort sincer de a atinge regiunea de frontieră a conștiinței spiritului - contactul cu prezența divină. O astfel de experiență constituie conștiința de Dumnezeu, este o experiență care confirmă cu putere adevărul preexistent al experienței religioase constând în cunoașterea lui Dumnezeu. Această conștiință a spiritului echivalează cu cunoașterea efectivă a filiației cu Dumnezeu. Altminteri, încredințarea de această filiație este experiența credinței.

Conștiința de Dumnezeu este echivalentă cu integrarea sinelui în univers pe nivelurile lui cele mai elevate de realitate spirituală. Numai conținutul spiritual al unei valori oarecare este nepieritor. Nici chiar ceea ce este adevărat, frumos și bun nu ar putea pieri din experiența umană. Dacă omul nu alege să supraviețuiască, atunci Ajustorul supraviețuitor păstrează aceste realități născute din iubire și nutrite în slujire. Și toate aceste lucruri fac parte din Tatăl universal. Tatăl este iubirea vie, iar această viață a Tatălui este în Fiii săi. Și duhul Tatălui este în fiii Fiilor lui - oamenii muritori. Când totul este zis și făcut, ideea de Tată rămâne încă conceptul omenesc cel mai elevat de Dumnezeu.

adventure in the flesh consists in the well-balanced and sane effort to advance the borders of self-consciousness out through the dim realms of embryonic soul-consciousness in a wholehearted effort to reach the borderland of spirit-consciousness — contact with the divine presence. Such an experience constitutes God-consciousness, an experience mightily confirmative of the pre-existent truth of the religious experience of knowing God. Such spirit-consciousness is the equivalent of the knowledge of the actuality of sonship with God. Otherwise, the assurance of sonship is the experience of faith.

196:3.35 (2097:3) And God-consciousness is equivalent to the integration of the self with the universe, and on its highest levels of spiritual reality. Only the spirit content of any value is imperishable. Even that which is true, beautiful, and good may not perish in human experience. If man does not choose to survive, then does the surviving Adjuster conserve those realities born of love and nurtured in service. And all these things are a part of the Universal Father. The Father is living love, and this life of the Father is in his Sons. And the spirit of the Father is in his Sons' sons — mortal men. When all is said and done, the Father idea is still the highest human concept of God.

